6
16 0
5

n

Ex Bibliotheca
PP. Coll. Rom.
Societ. Jesu

16.1.7 II 9 F

32.1.H.8

THESAVRVS
LINGVAE
LATINAE
SEV

PROMPTVARIVM DICTIONVM ET loquendi formularum omnium ad Latini sermonis perfectam notitiam assequendam pertinentium: ex optimis auctoribus concinnatum.

BIBLIOTECA RAZ. ROMA

CVM PRIVILEGIO CÆSAREÆ MAIESTATIS ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

LVGDVNI.

MAXIMILIANI II. Romanorum Imperatoris ſemper Auguſti diplomate cautum eſt Philippo Thinghyo Florentino, Lugduni degenti, nequis in vniuerſis ditionibus ipſius Cæſareæ Maieſtatis, locis atque ciuitatibus tum ſacro Romano Imperio, quàm cæteris regnis, dominiis & prouinciis eius ſine diutè vel immediatè ſubiectis, niſi ipſius Philippi aut hæredum permiſſio huic Theſaurum Linguæ Latinæ, vel quicquam eorum quæ in hanc eius editionem contulerit, excuderet ante decem exactos annos à die qua finita fuerit computandos: vel ea quæ excuſa fuerint exemplaria vendere atque diſtribuere publicè, vel occultè, aut quouis alio prætextu auſit. Alioqui ſibi præter amiſſionem librorum, mulctam decem marcharū auri puri irrogaram eſſe ſciat, imperiali fiſco, & ipſi Philippo vel eius ſociis & hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo perſoluendam. Datum Viennæ die 18. menſis Ianuarij, Anno M. D. LXXII. Subſignato,

MAXIMILIANVS.

Et infrà, *Ad mandatum Cæſareæ Maieſtatis proprium*

Io. Baptiſt. Vvebert. *D. Oberburger.*

CHARLES par la grace de Dieu Roy de France, au Preuoſt de Paris, Senechal de Lyon, Baillif d'Orleans, Rouen, leurs Lieutenans, & à tous nozautres iuſticiers & officiers qu'il appartiendra, Salut. Noſtre bien aimé Philippe Thingy marchant Florentin demeurant en la ville de Lyon, nous faict remonſtrer qu'il a nagueres recouuert la copie d'vn liure intitulé, *Theſaurus Linguæ Latinæ* de nouueau reueu, & corrigé & de beaucoup augmenté: lequel liure il deſireroit voluntiers imprimer, & expoſer en vente: mais il doubte que ayãt faict les frais pource neceſſaires quelques vns s'aidans de ſa copie le vouluſſent fruſtrer de ſes deſpens, peines & labeurs, s'il ne luy eſtoit ſur ce pourueu: ce qu'il nous a treshumblement requis. Nous à ces cauſe deſirans fauoriſer tels labeurs qui profitent au public. Et à ce que l'expoſant ne ſoit fruſtré de ſes peines & des frais qui luy conuient faire, à iceluy pour ces cauſes & autres à ce nous mouuãt auons permis, accordé & ottroyé, permettons, accordons & ottroyons qu'il puiſſe & luy ſoit loiſible imprimer, ou faire imprimer par tels Imprimeurs que bon luy ſemblera, le liure cy deſſus mentionné, & iceluy debiter & expoſer en vente par tous les lieux & endroits de noſtre Royaume, iuſques au terme de ſix ans à cõpter du iour de la premiere impreſſion, ſans que pendant ledit temps aucuns Libraires, Imprimeurs ou autres puiſſent imprimer, ou faire imprimer ledit liure, ou expoſer en vente ſur peine de confiſcation des liures qui ſe trouueront imprimez d'autre impreſſion, & d'amende arbitraire, & de tous deſpens dommages & intereſts. Et en mettant au commencement ou à la fin dudit liure vn extraict du preſent priuilege, nous entendons qu'il ſoit tenu pour bien & deuëment ſignifié à tous ceux qu'il appartiendra, ſans qu'ils puiſſent pretendre iuſte cauſe d'ignorance. Si voulons, mandons & nous plaiſt que de tout le contenu cy deſſus vous faictes, ſouffrez & laiſſez ledit expoſant ioüir paiſiblement & plainement, ſans ſouffrir ou permettre qu'il y ſoit aucunement contreuenu: contraignãt à ce faire, ſouffrir & obeir tous ceux qu'il appartiendra, & pour ce faire ſeront à contraindre, par toutes voyes & manieres deuës & raiſonnables, nonobſtãt oppoſitions ou appellations quelconques & ſans preiudice d'icelles. Car tel eſt noſtre plaiſir. Et pource que de ces preſentes lon pourra auoir affaire en pluſieurs lieux, nous voulons que au vidimus d'icelles deuëment collationné par l'vn de noz amez & feaux notaire & ſecretaire, ou ſoubz ſeel Royal, foy ſoit diouſtee comme au preſent original. Donné à Paris le XVIII. iour de Ianuier, L'an de grace mil cinq cens ſoixante treize. Et de noſtre regne le treiziéſme.

Par le Roy à voſtre relation

Moré

CLARISSIMO ET CELE-

BERRIMO IVRISCONSVLTO PETRO D'AVSSERRE, Lugdunensi in ciuitate Consiliario & Aduocato Regio, serenissimæq; Reginæ matris Libellorum supplicum Magistro, Philippus Tinghyus Florentinus S. P. D.

VANA quorundam hominum studia animo sæpe contemplans, Iurisconsultorum decus Petre d'Ausserre, multùm diuq; tacitus mecum dubitaui, cuinam potissimum Latinę Linguæ Thesaurum: id est, vt ego interpretor, præclarissimi vtilissimique Libri inscriptionem; cuius à me iam pridem sumptu magno editio parabatur, dicarem. Licet enim nemo tam sit vel hebes, vel humanarum rerum ignarus, velit modò naturę suæ non spurius haberi, quin diuitiis externis veras opes animi esse anteferendas existimet. Sic tamè corruptela morum & sinistri auiditas lucri mortalium ferè omnium animos occupauit, vt honestatis virtutúmque igniculi & sapientię inclita illa semina, quę summus ille rerũ opifex Deus pectoribus nostris inclusit, atque mentibus ingenerauit, tenui vix in nobis parte ex aliqua appareãt: enectáque miserè potius, vel fœdè esse sepulta meritò videantur. Quotus enim quisque est, qui sapientum more veterum rei familiaris, proprię que adeò salutis cura neglecta: bonarum artium disciplinæq; honestę inflammatus studio, res illas omnes elatione animi præclara contempserit, ad quas vitiosa animi cupiditate instimulati mortalium plerique rapiuntur? Pessum iere vitę pretia, & à maximo bono, vt rectè Plinius ait, liberales dictæ artes in contrarium cecidere. Nimirum alij subiere ritus, circáque alia hominum mentes detinentur: & auaritiæ tantùm artes coluntur. Quę vna res proculdubio illud effecit, vt insignis illa animi elatio quę in optimi cuiusque mente elucere quondam solebat, contrario studio refrixerit. Vbi nunc Megaricum inuenias Stilphontem? cui prę vna sapientia, mortalia cuncta sordebant. Qui patria à Demetrio expugnata, rogatus à Tyranno, an suarum rerum aliquid amisisset: nihil, inquit, neminem enim rapientem mea vidi: nam mihi quidem eruditio, virtúsque animi salua sunt: cętera non mea, sed casus fortunęq; fuere, cuius subito, vt vides, turbine labefactari, atque eripi solent. Quid ego nunc Socraticum Aristippum, Biantém ve sapientem proferam? Cuius cùm patriam Prienen cepisset hostis: cæteríque ita fugerent, vt multa de suis rebus secum asportarent: admonitus à quodam, vt idem ipse faceret. Ego verò, inquit, facio: nam omnia mea mecum porto. Vbi, quęso, prudentissime vir illa sunt bona: quę dum taces, dúmque ad hunc modum leuis expeditúsque graderis, te ferre nulla video? Recte sanè. Pectore nimirum, vt Valerius scripsit, illa gestabant, non humeris, non oculis visenda, sed æstimanda animo: quę domicilio mętis inclusa, nulliúsque ideirco iniuriæ obnoxia: secura pacatáque in hominis mente, mollia intus ocia peragebant. Quid Aristippus: minorine subsidio mentis fultus, contemplatione illarum rerum, quas vulgus miratur stupens, secum ipse tacitus ingemiscebat: aut ratione aliqua turpi à constantia animi solita effugium vile quęrebat? Accipe quanta humanarum rerum contemptio in Sapientis fœcundo pectore, generositásque vigebat. Naufragium, infelix miserque, fecerat, eiusce modi enim voces homines parum docti, cùm alterius vicem dolere se dicunt, vsurpare maximè solent. At ille præsenti infortunio parum animo consternatus, cùm è naui primùm exiret: Mathematicas commodùm figuras arenę insculptas inspiciens, ad socios cõuersus, subitò alacris ait: Sălui sumus ô socij: vestigia hic ego hominum, haud dubiè magna conspicio. Quid quæris? ingreditur ciuitatem: doctos viros alloquitur: nuditatem subleuant: honorant cognitum: discedere cupientes socios viatico prosequuntur: Nam philosophi mansionem, saltem ad dies aliquot, beneficiis impetrarent. Quo hęc historia pertinet, dices? Aristipi

socios iubeas abire, actutú facilè intelliges. Aristippe fœlix conseruent te Dij: Aristippe bone, salue: Aristippe docte, in patria de te ecquid dicamus iubes? renuncia te, ait, ciuibus meis, vt eiusmodi sibi opes parent, quæ fracta naui vnà cum domino enatent. O præclaram opulentiam! O quæstum mentis vberem! O fœlix lucrum! conditionéque nostra omnium, naturáque verè dignum! & in quo persequendo, nullo nos oporteat neque obstaculo impediri, nec labefactari formidine, nec periculo deterreri. Hæc, hæc (inquam) illa animi vera sunt bona, Petre d'Auserre, quæ neque fugam moliri, neque concinnare dolos, neque insidias struere alumnis suis nouere. Ab iis aliena quæ sunt, fragilia sunt, caduca atque fugacia: possessoribúsque suis haud rarò pernicio sa: quos locis multis prodere atque fallere consueuerunt. Quo factum est, vt ad diuina illa subsidia præstantes ingenio viri, alacri semper animo conuolauerint. Vniuersum ferè orbem sapientiæ dulcedine captus Sammius quondam peragrasse Pythogoras fertur: rèque huius inclyto tandem reperto palmario, præstantioris cuiusdam doctrinæ mirificis institutis Italiæ illam oram affatim exornasse: quæ ob doctoris tanti eximiam dignitatem, magna est à priscis Græcia nuncupata. Cuius laudatissima in re Plato exẽpla secutus, Asiæ solitudines vastas inexplicabiles sinuosásque Nili ripas, vt Ægyptios sacerdotes videret, scientiamq; illorũ hauriret, nõ sine magno labore dicitur peruagatus. Quò, simili raptos amore Homerum, Melampum, Dædalum, Musæum atque Solonem, Tyanæúmq; Apollonium perhibent conuolasse. Quapropter minus erit mirandum Athenienses ipsum Platonem, vt ab Archita Tarenti, à Timæo & Arione locris Pythagoræ præcepta institutaq; acciperet, in Italiá etiam esse trásgressum. Non enim ætate illa, auri sacra fames: non fucati honoris ambitio: sed prudentiæ ac probitatis summus amor, famæq; nominis ardor insignis, mentes hominum perurgebat. Abderites ille Democritus ex longinqua diutináque peregrinatione, quam Sapientiæ causa susceperat, in patriam aliquando reuersus: cùm possessiones suas desertas, inculáque prædia vidisset: Haud essem (inquit) saluus ego, nisi hæc periissent. Quid Philoxenus Melopæus? nónne præsentia animi pari vitam ac domum opulentissimam in colonia Sicula, hæreditate nactus: delicias, voluptates, indigenámque & parum sobriam gentis huius elegantiam demiratus: ad honestiora & fœliciora ocia, quæ mente agitabat, obstaculo sibi illa magno futura veritus. Per Deos (inquit) bona hæc haud me perdent, sed ego illa: hæreditatéque aliis relicta confestim enauigauit. Quid Anaxagoras? nónne amœnissimo, fertilissimóque se abdicauit fundo: quò liberius ab externis curis feriato iam animo exopatá diu operam philosophiæ posset insumere? Longum sit, ad plenum illorũ velle exempla rimari, qui despectis rebus cæteris, hopestissimæ huic se arti atque studio mãcipauerint, Sapientia magis animi quàm pecunia ditescere cupientes. Huius rei tam præclaræ támque diuinæ fundamenta fideliter iacere, Thesaurus hic noster doctissimorum virorum vigiliis lucubrationibusq; multis institutus & magnificè cumulatus, haud dubiè facilè potest, modò quis in loco eo vti vigilanter assuescat. Præclarum hoc esse quis ambigit? sed magnificum illud etiam, quòd balbutiem & rusticitatem linguæ, indiserticque oris infantiam curaturum se esse promittit. Cùm enim immortalis summíque Dei speciosa quodam diuinóque munere à brutorum animantium, hoc vno vel maximè simus secreti disiunctique natura, quòd sensa animi possumus explicare dicendo. Certè pulcherrimum quiddam ille videtur adeptus, qui qua re homines bestiis præstant, ea in re hominibus antecellit. Quod vti à me significatum est antea, liber hic noster se facturum spondet. Quo ex ipso, tanquam ex boni assiduiq; domini penu referta, non quidem esculenta & poculenta: quorũ, pecuniam modò adhibeas, omni ferè loco homini copia, vbertásque est obuia: sed Sapiẽtiæ vera adminicula, & humanæ mẽtis inclyta viatica, Latinæ linguæ opes licebit expromere: mẽtemq; ipsam hominis verè polire: cuius in oratione dignitas atque vis proculdubio maximè cernitur. Quod cùm intelligerent Græciæ doctissimi viri appositissimo nimirum nomine, nullo vocis discrimine facto, orationem, mentémque nostram

ſtram atque rationem prudentiſſimè profecto λόγον appellarunt. Hos ego libros cùm in publicum proferre vellem, & propter eas, quas ſuprà retuli cauſas, haud mediocriter animo viderer mihi eſſe ſolicitus. Virtutum memor tuarum ſingulariſque doctrinæ, Iuriſconſultorum decus Petre d'Auſerre, fœlicioribus iam auſpiciis clariſſimi rui nominis titulo condecoratos in ſtudioſorum hominum gratiam euulgare illos conſtitui: vt vna eádémque opera bonarum artium cupidi ſe tibi plurimum de munere hoc debere fáterentur: ſimul & amoris erga te mei ſingulare aliquod apud poſteros pignus extaret: quo, humanitatis, modeſtiæ, probitatiſque tuæ memoria ad gentes etiam nobis incognitas permanare latius, fuſiúſque aliquanto queat extendi: & in magiſtratu incorrupte ſanctéque gerendo vigilantia tui animi, ſummáque etiam fides ab omnibus poſſit intelligi. Haud igitur eſt mirandum, cùm tot indies maximarum virtutum publicè documenta præbeas, Iuriſprudentiæq; inſuper gloria vnus tantum excellas, vt celebratiſſima in vrbe Iuſtitię ſignum aliquod ſuſtuliſſe videare, ſi Chriſtianiſſimus, Inuictiſſimuſq; Rex Gallorum CAROLVS te vnum delegerit, cui ſplendidiſſimi magiſtratus curam iniungeret & Regiis cauſis præficeret. Decebat enim præſtátiſſimę omniū virtutis alumnū inſigni aliquo dignitatis prędmio affici: idq; ab eo principe potiſſimùm, cui Deus optimus maximus imperij ſceptra inclyti, & Iuſtitiæ gubernacula, florentiſſima in orbis terrę regione vtenda conceſſiſſet. Noſtra igitur hac editione, vir præſtantiſſime, lubens fruere: quam tibi, Chriſtianæq; reipublicæ fœlicem, fauſtámque eſſe, Largitorem omnium bonorum & verę ſalutis authorem ſupplici mente precamur.

Summa vniuerſi operis in corpora quatuor, eo fuit à nobis conſilio diſtincta, vt qui ad magnitudinem penè immenſam liber excreuerat: ab eiuſcemodi epularum auido, candidatóque doctrinæ tractari commodius poſſet, quoties ipſum de re dubia, veri inſtar magiſtri conſulere decreuiſſet. Affixa eſt etiam limine primo Adriani Cardinalis doctiſſimi viri, de Latinæ Linguæ temporibus & præſtantia ſanéque elegans cultáque epiſtola: vt quaſi digito ad fontes oſtenſo, quos quiſque authores ſedulo fugere, quos contrà ſtudioſe conueniat imitari, facilè poſſit addiſcere. Planè enim eloquentiæ originem, in verborum delectu, quod diſertiſſimo viro Caio Cæſari placere videmus, ſitam eſſe arbitramur. Quæ verò reliquis, de eiuſdem Latinæ Linguæ ſententiis, Theſauríque huius authoribus, corporibus ſunt appenſa: quę in calce operis addita præfatio eſt, Deo auſpice declarabit:

Viue diúque vale: meritos Deus addat honores.

TYPOGRAPHVS LATINAE
LINGVAE STVDIOSIS S.

VVM primùm huic Thesauro, eruto ex duitum latinitatis aurisodinarum venis, in lucem producendo manus admouere vellem, non paucæ occurrerunt cogitationes, quæ me à tam difficili instituto penitus abstraherent. Præclarus enim Roberti Stephani, viri de re literaria & literatis quàm optimè meriti hac in parte conatus, amplissimas latinæ linguæ facultates harum cupidis porrigere videbatur. Ab eo igitur amo quo secundam euulgauit huiusce operis editionem, purior loquendi scribendiq; modus vbique caput exeruit. Probè etiam mihi cognitum erat os vorax præli typographici: & sumptus immodicos faciendos, denique Thesaurum Thesauro hauriendo exhauriendum, iam satis videbam. Oblatæ tamen quum mihi essent in secundum hunc Stephani laborem doctissimorum quorundam nostræ ætatis hominum vigiliæ, animaduersiones videlicet, expolitiones & sententiæ ex Latinis melioris q; notæ scriptoribus, ad ornatum operis & studiorum vestrorum subsidium excerptæ: tunc dubius hærere, & permultos dies mecum variis agitari sententijs, quid humeri ferre vellent & possent explorans, tandem obstaculis omnibus neglectis, vento (quod aiunt) vela commisi, latisque auspicijs, quod Deus bene vertat, Oceanum literarum sum ingressus. Inconstantiæ verò nequis me arguat, en meæ mutati consilij rationes paulò fusius explicatæ. Ex votis, postulationibus & querelis multorũ sæpius audiui omnino necessariam esse huius laboris renouationẽ, qui graues etiã suæ importunitatis causas in medium producebant. Verum esse qui ignorat, inquiunt, quod Terentianus ille Demea secum queritur, his verbis? Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit, quin res, ætas, vsus semper aliquid adportet noui, aliquid moneat: vt illa quæ te scire credas nescias: & quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies. Sic, quanuis posteriori huius Thesauri fœturæ maximo studioso commodo in lucem emissa sit, multa tamen addi possunt non inutilia: quod vt propius aspicerem tradita sunt eruditorum, vt iam dictum est, variæ annotationes ex ipso latinitatis penu depromptæ, quas ceteris diuinis vt adiungerem, literis & sermone studiosi homines flagitarunt. Præterea satis noueram inexhaustos Latinæ linguæ Thesauros non modò Stephani, verumetiam ipsorum musarum manus requirere. Ingenuarum item artium, politiorisque literaturæ studia, his mediis mirè fulciri & adiuuari, nemo fuit qui non animaduerteret. Romana lingua ore demisso à typographia illud vnum petebat, vt ex vasta illa dispertione tandem in vnum corpus, ceterarum (Græca nominatim) exemplo, colligeretur. Vicit fateor, & lingua & eius studiosorum amor importunus, qui ad cursum mihi omnia parenti, calcar animumq; addens, non sine puluere & æstu integrum stadij cursum fœliciter peregit. De latini sermonis præstantia coram vobis disserere supernacaneum iudicaui, tum quòd ab multis nostra hac tempestate fœliciter id præstitum est: tum quòd hic labor satis superq; nostro nomine spondeat. Mihi etiam typographicis negotiis inuoluto parum conueniret ad literarum studia literatos adhortari. Ne etiam præco priuati commodi videar laudes linguæ Romanæ decantando, has partes vnicuique vestrũm malui dimittere. Quis autem huius operis sit vsus, ex frequenti authorum Latinorum lectione, in dies percipietis. Quot iaceant scrupuli, quot saltus, anfractus, voragines pateant in tam spatiosa latinitatis regione, nemo est paulo humanior qui nesciat. Hæc autem omnia vt tuto pertegrediamini, securum patet vobis iter. Siue historici, seu oratores, poetæ aut classici authores sunt consulendi, præit nunc fidus comes, omnium ænigmatum Oedipus. Audaciter incedite per variorum scriptorum semitas quantumuis salebrosas: faustum indicabit vius vestris exitum fidus hic monitor, tantum ad monstrandam viam, deuijs adstans. Nam qui Dictionaria tanquam authores ipsos ambit, fœdè hallucinatur: sunt enim instar stataurum Mercurialium nouorum viatorum gratia in syluarum triuijs & locis parum cognitis collocatarum: quas non quærit viator, vbi crebris profectionibus iter contriuit. Sic, index iste manu ducet studiosum inexercitatum & quascunque Latini eloquij vias callere docebit. Altera studiorum pars in exercitatione styli versatur, qua in re maximo vobis adiumento futurum hoc opus habeo mihi persuasum. Siue enim historia condenda, seu poema scribendum siue epistolæ mittendæ, aut scholia & commentaria in varios authores conficienda sunt: si denique ex peregrinis linguis in Latinum aliquid conuertere studiosi statuerint, paratum instrumentum

mentum præstantiss. hæc officina exemplo submunistrabit. Denique, vt paucis omnia comprehendam, in pelago latinitatis versantibus offero naue, quæ ad optatum portum vehat saluos & incolumes. Quod si laude donati sunt qui iam olim Musis vestras adiuuarunt, nemo mihi vitio vertet, quòd summam manum vtilissimo labori apponere conatus sum: & quemadmodum qui hoc stadium prius sunt ingressi, facem tradentes, nos ad eundem cursum vocatos pertraxisse videtur: nemini etiã inuidebimus qui in posterum diligentiæ nostræ superaddens, meliora præstabit, modò priuilegij, impensarumq; nostrarum habeat rationem. Si quod propositum fuit (promouere videlicet bonarum literarum studia) sumus assequuti, laboris & impensæ non pœnitebit. & gratias Deo Opt. Max. agemus, qui calamitoso hoc seculo tantũ otij & facultatum largitus est, vt multorũ vtilitati consulere potuerimus. Sin verò operis moles & operarum incuria nos aliquoties dormitasse clamitat, rectu tamen fuisse scopum, necnon liberali manu necessaria omnia nos suppeditasse, studiosi, spero, intelligent. Aliquid de ordine huius opificij superest vt adiiciamus. Quæ à Stephano edita erant, omnia damus integriora & emendatiora: quæ desiderari videbantur, docti expleuerunt: Primarijs dictionibus Latinis Græcæ adiunctæ sunt in eorum gratiam qui has coniungere cupiunt. Scriptorum authoritates natiuo nitori restitutas & à mendis repurgatas habetis. Nomina propria, & nobiliora ex historicis poetisque collecta ad horum intelligentiam: Contraria, ex scriptis Ciceronis omnia ferè excerpta: Forensia, Opposita, Antiqua & inusitata vocabula adiecimus: & cũ nonnullis aliis ad finem iterum per classes digessimus, quò nihil ad Latini sermonis notitiam acquirendam deesset. Vt comodius etiam à vobis in museo tractaretur, in quatuor Tomos totum opus diuisum est. Primo huic Tomo Adriani Cordinalis viri doctissimi de Latinæ linguæ temporibus & præstantia aduniximus epistolam. Tertius Tomus ab initio continet Doctorum quorundam de eadem lingua sententias. Quarti Tomi caput præcipuorum authorum ex quibus Thesaurus hic erutus est, continet Catalogum. nonnulla item, quæ ad calcem addita præfatio declarabit. Hæc adiumenta qui pro nihilo ducet, insania sua fruatur. At meliora de vobis mihi polliceor. Plura igitur non addam, nam se satis merx ipsa probabit, & vino vendibili non adeo opus esse suspensa hedera, vel ipsis pueris notum est. Valete.

EPISTOLA ADRIANI CARDINALIS de sermone Latino.

CVM Bononiæ viri me aliquot eruditi, officij causâ conuenissent, commentaremúrque inter nos, vt sit inter literarum studiosos, de Latini sermonis elegantia, auditémque eorum ple-rósque Apuleij, Sidonij, Capellæ, Fulgentij, non tam verbis, quàm scetoribus scaturire, verbáque de industria promere aliorum etiam auctorum, quæ aut absoleta nimis, aut noua, & omnino barbara viderentur, multáque ego libere (vt soleo) contra eorum sermonis insolentiam, non sine stomacho, prorupissem, idque eo animosius essem aggressus, quòd viderem non tam paucorum ipsorum, qui mecum ita essent congressi, quàm cæterorum ferè nostri temporis hominum vnum atque eundem esse errorem: foræque breui, vt relicta vetere, verâque Latinitate, in aliam omnino linguam, & quasi barbariem commigremus. Ea omnia longiusculo tractata sermone & altiore repetita principia, perpetuáque oratione, idcirco colligere, ac literis mandare volui: vt qui hæc legerint, malorum autorum imitatione omissa, perfectos illos Latini candoris parentes agnoscant, studeant, æmulentur. Sed iam quid cum illis egerimus, exponamus:

Quatuor propemodum post Romam conditam videntur Latinorum doctorum fuisse tempora: Antiquissimum, Antiquum, Perfectum, Imperfectum.

Antiquissimum reperimus ab vrbe condita peruenisse vsque ad Liuium Andronicum: interuallúmque illud quatuordecim & quingentorum annorum fuisse, Marcus Tullius in Bruto commemorat. Et Horatius primum hunc scriptorum fuisse significat, cùm dicit,

Ilabet hos numeratque poetas
Ad nostrum tempus Liuo scriptore ab auo.

In quo quidem temporis interuallo fuisse permultos doctos suspicari magis (vt inquit Cicero) quàm intelligere possumus, cùm nulla penitus eorum extent in literis monumenta: præter orationem Appij Cæci, & quasdam nonnullorum laudationes, sicut in Originibus scriptum reliquit Cato.

Antiquum vero tempus id dicemus, quod ab ipso Liuio vsque ad ætatem Ciceronis interfuit: quod quidem vix centum annos, vt ex ipso Ciceronc colligitur, excessit. In hoc autem temporis spatio, etsi quàm plurimi doctissimi viri floruerunt, eos tamen horridioribus verbis vsos, & sine cultu & verborum delectu locutos fuisse, Ciceronis sequens ætas notauit: vt verum id esse appareat, quod dicitur, Nihil esse simul inuentum & perfectum. Repertores enim fuerant, & quasi architecti Latinitatis, vt præclare dicit Horatius,

Cum lingua Catonis & Enni,
Sermonem patrium ditauerit, & nona verum
Vocabula protulerit.

Nam Liuium anno ipso ante Ennium docuisse fabulam, & Catonem Ennij fuisse æqualem scribit Cicero in Bruto, qui Liuium inepte scripsisse testatur, dicens eum docuisse fabulam non satis dignam, quæ iterum legeretur. Et de Ennio Ouidius de Tristibus,

Ennius ingenio maximus, arte rudis.

Testificatur hoc ipsum Suetonius in libello de claris grammaticis his verbis: Grammatica Romæ ne in vsu quidem olim nedum in honore fuit, nullo liberalibus disciplinis vacante. Initium quoque eius mediocre extitisse quidem antiquissimi doctorum, quidam & poetæ, & semigræci erant. Liuium & Ennium dico, quos vtraque lingua doni, forsitan docuisse adnotatum est. Catonis verò orationes vt illis temporibus, valde Cicero in Bruto laudat, addit tamen, significare illas formam quandam ingenij, sed, admodum impolitam, & planè rudem. Et paulo post: Antiquior, inquit, est Catonis sermo, & quædam horridiora verba: ita enim tunc loquebantur. Et eundem iam desitum legi testatur, cum ait: Catonem verò quis nostrûm oratorum, qui quidem nunc sunt legit? aut quis nouit omnino? Et subdit, non ignorare se nondum satis esse politum hunc, & quærendum esse aliquid perfectius. Quo tempore etiam fuit Cornelius Cethegus, quem Cicero primum fuisse eloquentem affirmat. Ennij testimonio, qui in Annalibus suis sic de eo scripsit.

Additur orator Cornelius suauiloquente
Ore Cethegus

Paulò verò post, fuerunt Neuius, Plautus, Cæcilius, Pacuuius, Accius, C. Lælius, P. Scipio, Gracchi fratres, Scæuola, L. Crassus, M. Antonius, Philippus, C. Cotta, & innumeri alij, quos ætas Ciceronis mo ò prisco s, modò veteres, modò patres, interdum antiquos, aliquando superiores appellat. Quos quidem veteres, nimis antiquè, & plerasque dure loquutos notauit Horatius, cùm dixit:

Si veteres ita miratur laudátque poetas,
Vt nihil anteferat, nihil illis comparet, errat.
Si quædam nimis antiquè, si pleraque dure
Dicere credat eos, ignaua multa fatetur,
Et sapit, & mecum facit, & Ioue iudicat æquo.

Cicero quoque veterum illum sermonem se quoque improbare ostendit, cum in Bruto dicit: Illius autem ætatis qui fermo fuerit, ex Neuianis scriptis colligi potest, & subdit: Cæcilium & Pacuuium male locutos videmus. Hinc Quintil. Accio, inquit, & Pacuuio nitor, & summa in excolendis operibus manus, magis videri potest temporibus quàm ipsis defuisse. Idem etiam dixit Lucretium non facere phrasim, id est, corpus eloquentiæ. Martialis etiam de his ait,

Accius & quicquid Pacuuiusque vomunt.

Et Cicero in Bruto: Carbonis & Gracchi habemus orationes, nondum satis splendidas verbis, sed acutas: & subdit: C. Gracchum de superioribus solum lego, manus tamen extrema non accesisse operibus eius, præclarè inchoata multa, perfecta non plane. Et iterum: L. Cotta cùm verbis, tum etiam sono quasi subrustico persequebatur atque imitabatur antiquitatem. Et in eodem: Curiosis loci sanè inanes, verumetiam nondum tritis nostrorum hominum auribus, nec erudita ciuitate tolerabiles. Et Quintil. pueros monet, ne veterum admiratores sint, dum sic præcipit: Ne quis pueros antiquitatis nimius admirator in Gracchorum Catonisque, & aliorum similium lectione durescere velit: sient enim horridi & ieiuni. Tum autem quod quasi per gradus eloquentia ad perfectionem ascenderit, testatur Cicero in eodem Bruto, cum dicit: Quæ fuerit ascensio, & quàm in omni-

in omnibus rebus difficilis optimi perfectio atque absolutio, ex eo quod dicam, existimari potest. Et paulo post connumeratis aliquot oratoribus, qui seni iam Ennio successerant, subiungit: Iam enim erat quædam vinctior & splendidior consuetudo loquendi. Et subdit: Sergius deinde Galba princeps ex Latinis, contulit oratioui propria ornamenta. Videre licet alios deinde gradus, cùm idem Cicero subdit: L. Furius Pilus perbene loqui Latinè putabatur, literatiúsque quàm exteri. L. Sæuola paulò etiam copiosior. & addit: Etiam Philippus in primis, vt temporibus illis, Græcis literis institutus. Et in eodem Bruto, ad Gracchorum ætatem laus eloquentiæ perfecta nondum fuit. Eloquentiæ autem veluti gradus, vt dixi, factos esse docet idem Cicero in Tuscul. dicens: At contrà, oratorem celeriter complexi sumus, nec eum prius eruditum, aptum tamen ad dicendum, post autem eruditum. Nam Galbam, Africanum, Lælium doctos fuisse memoriæ tradirum est. Studiosùm autem eum, qui iis anteibat Catonem, post verò Lepidum, Catonem, Gracchos, deinde ita magnos nostram ad ætatem, vt non multum, aut nihil omnino Græcis cederetur. Et alibi: P. Scipio Latinè loquendo omnes superabat. Et iterum: Quinti Catuli non antiquo illo more, sed penè hoc nostro. Et Cicero in eodem Bruto notat ætatem ætati suæ proximam nondum perfectè locutam, dicens, inferioris autem ætatis erat proximus L. Sisenna doctus vir, studiis optimis deditus, benè Latinè loquens. Huius omnis facultas ex historia ipsius perspici potest. Qui cùm facile omnes vincat superiores, indicat tamen quantum absit à summo. nam vsus est aliquando veteribus verbis, & ab vsu perfecto, & auribus eruditis remotis. Rectè enim loqui putabat, esse inusitate loqui. De iis gradibus Quintilianus ita meminit: Fuerunt quædam genera dicendi, conditione temporum horridiora, alioquin magnam vim ingenij præ se ferentia. Hinc sunt Lælij, Africani, Catones. Gracchi, medium illam formam tenent L. Crassus, Qu. Hortensius, tum deinde efflorescit non multùm inter se distantium huiusmodi oratorum ingens prouentus. Sed Cornelius Tacitus de claris oratoribus, hanc distinctam veterum imperfectionem notat iis verbis: Quod ad Ser. Galbam, & C. Lælium attinet, & si quos alios antiquorum agitare non desistis, non exigit defensionem, cum fatear quædam eloquentiæ eorum, vt nascenti adhuc, nec satis adultæ defuisse. Sed hanc nimiam vetustatem Cicero omnino explodendam in Bruto monet. Sed nimia, inquit, vetustas nec habet eam, quam quærimus, summitatem, nec est sanè tolerabilis.

Hactenus de tempore antiquo, deinceps de perfecto dicemus. Cæsar vt idem Cicero refert, rationem adhibens, consuetudinem prisci sermonis vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendabat, splendidam quandam, miximéque veteratoriam rationem dicendi tenens scripsitque ad Ciceronem de ratione Latinè loquendi, ac primo in libro dixit: Verborum delectum originem esse eloquentiæ, eiusque copiæ principem, inuentorémque Ciceronem esse. Quod affirmare videtur & ipse Cicero, dum in Bruto sic loquitur: Certe & nos boni aliquid attulimus inuentuti, magnificentius quàm fuerit illud genus dicendi, & ornatius: & nocuimus fortasse, quòd veteres orationes post nostras, non à me quidem, meis enim illas antepono, sed à plerisque legi sunt desitæ. Et subdit, Cùm autem ex Sicilia me recepissem, iam videbatur in me quicquid esset, esse perfectum, & habere maturitatem quandam suam. Fuisse autem eandem perfectionem in plerisque Ciceronis æqualibus, testatur idem in eodem libro, vbi connumeratis compluribus sui temporis oratoribus, Nec vlla, inquit, ætate vberior oratorum fœtus fuit. Et in eodem: Triginta annis mihi Crassus ætate præstabat. Quod idcirco posui, vt diceudi prima maturitas, in qua ætate extitisset, posset notari, & intelligeretur iam ad summum penè esse perductam, vt eo nihil ferme quisquam addere posset. Et idem in Tusculanis, non solum perfectionem ætatis suæ testatur, sed, interituram breui eloquentiam prædicit. Oratorum, inquit, laus ita ducta ab humili venit, ad summum vt iam quod natura fert in omnibus rebus, fere senescat, breuique tempore ad nihilum ventura videatur. De cuius ætatis perfectione, Cicero in quadam epistola ad Atticum de Tulliola filia loquens, Ergo, inquit, iis temporibus tam eruditis, quantum fieri poterit, illam consecrabo omni genere monumentorum, Et Horatius,

Vemmius ad summum fortunæ pinguuis atque
Pallionus, & lætlamior Achiuis doctius vmtlie.

Et Solinus de Augusto loquens, Quod tempus, inquit, ferme solum reperrum est, quo plurimum & arma cessarunt, & ingenia floruerunt. Et Plinius de Natura histor. de M. Varrone loquens: In illa, inquit, ingeniorum quæ tunc fuit, multitudine. Et Horatius veterem ætatem carpens, & suam perfectam affirmans, de Lucilio sic scribit:

Si foret hoc nostrum fato delapsum in ævum.
Deterreret sibi multa recideret omne quod vltra
Perfectum traheretur, & in versu faciendo
Sæpe caput scaberet, vnos & vellere tongues.

Et Quintilianus postquam vt potuit, defendit Lucilium à nota Horatij, qui eum fluere lutulentum dixerat perfectiorem eo Horatium fatetur, cum dicit: Multo est tersior ac purus magis Horatius Hanc perfectionem idem Quintil. dat Tibullo, dicens: Tersus atque elegans videtur esse Tibullus, sunt qui Propertium malint. Et inde de Vergilio loquens: Vtilli naturæ cœlesti atque immortali cesserimus, ita euræ & diligentiæ. & subdit: Cæteri longè sequentur. Et de Ciceroue: Nec verò quod in quoque optimum fuit, studio consectus est tantùm, sed vel plurimas, aut potius omnes, ex seipso virtutes extulit immortalis illa ingenij & beatissima vberras, & subdit: Vt non hominis nomen, sed eloquenti e videatur. Et de Cæsare, quòd perfectè loqueretur, Cicero in Bruto: Cæsar Latinè loquebatur elegantissimè, nec id solùm domestica consuetudine, tamen vt esset perfecta illa bene loquendi laus, multis literis, & iis quidem reconditis & exquisitis, summo studio & diligentia est consecutus. Erat præterea Hortensius (vt inquit Cicero) verborum splendore elegans. Erat in L. Torquato pluriuæ literæ, non hæ vulgares, sed interiores & reconditæ, & summa verborum grauitas, & elegantia. L. Domitius nulla quidem arte, sed Latinè, dicebat. Erat Pisoni verborum delectus elegans. In M. Claudio autem verbum nullum, aut durum, aut insolens, aut humile, aut in longius ductum, Marcellus lectis verbis vrebatur. Quid plures ætatis huius coner præterea conquirere? quorum nomina vt dodissimorum virorum multis in locis commemorata comperire poterimus: scripta autem, cùm sint vetustate deleta, nusquam reperiemus, quin potius eius temporis ea proferamus, quorum monumenta quotidie in manibus versantur. Legemultorum epistolas, quæ inter Ciceronis epistolas leguntur, vt Seruij Sulpitij, M. Marcelli, Q. Metellii Celeris, Q. item Merelli Nepotis, P. Vatinij, L. Lucceij, M. Bithynij Curionis, M. Cælij, Dolabellæ, Gn. Planci, Galbæ, C. Afinij, Pollionis, M. Lepidi, Au. Cæcinnæ, Decij Bruti, Matem Bruti, C. Cassij, C. Marij, P. Lentuli, Trebonij, M. Catonis, C. Cæsaris, Gn. Pompeij, Q. Ciceronis filij, Cor. Balbi, Oppij, Hirtij, quos, & peue infinitos alios eruditissimos viros florentissima hæc Ciceronis ætas effudit. dicas in hac sola ineffe fuccum illum, & quasi sanguinem incorruptæ Latinitatis: ac non fucatum, sed naturalem quandam eloquentiæ nitere candorem, pari propemodum ingenij felicitate, & verborum elegantia: vt si titulos dempseris, illas non facile à Ciceronis epistolis internoscas. Quod præclarè Cornelius Tacitus de claris oratoribus, comprobat, cùm dicit: Sicut apud nos Cicero quidem cæteros eorundem temporum disertos antecessit, sic Caluus & Asinius, & Cæsar & Brutus, iure prioribus & sequentibus an-

tepon ntur. Nec refert quòd inter se specie differant, quum genere cõsentiant. at astrictior Caluus, numerosior Asinius, splendidior Cæsar, amarior Cælius, grauior Brutus, vehementior & plenior & valentior Cicero. Omnes tamen eandem sanctitatem eloquentiæ ferunt, vt si omnium pariter libros in manum sumpseris, fatearis, quamuis in diuersis ingeniis, esse quandam iudicij ac voluminis similitudinem & cognationem.

Sed iam de imperfecto, & corrupto potius, ac vitioso tempore vt proposuimus, aliquid afferamus. Secuta post ætatem Ciceronis alia doctorum ætas, satis vel eorum proprio testimonio indicauit, non solùm quantum à cacumine & fastigio præcedentis ætatis abfuerit: verumetiam mutato dicendi genere, & eloquentia omni propè in barbariem versa, ad inum celerius quidem quàm ascenderat, properauit. Quod vt luce clarius videatur, pauca quæ ex multis breuitatis causa collegi, labenti stylo veluti quodam inducto fræno subnectam. Seneca in prologo primæ declamationis: Vt posititi, inquit, æstimare quantum quotidie ingenia decrescant: & nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retro tulerit. Quicquid habet Romana facundia, quod insolenti Græciæ aut opponat, aut præferat, circa Ciceronem effloruit. Omnia ingenia quæ lucem nostris studiis attulerunt, tunc nata sunt. In deteriùs quotidie data res est, vt ad summum perducta, rursus ad infimum velocius quidem quàm ascenderat, relabatur. Quod etiam affirmat Statius in epistola Syluarum suarum, dicens: Manlius certè Vopiscus vir eruditissimus, qui vitudicat à situ literas iã penè fugientes. Et Quintil. Dicẽdi, inquit, mutauimus genus, & vltrà nobis quàm oportebat, indulsimus. Et alibi: Quid multà? totus propè mutatus est sermo. Et Diomedes Grammaticus hanc literarum bonarum quasi ruinam testatur, cùm dicit: Inierit postera ætas manum & veluti disciplinam pristini seculi, ita sermonem fastidire cœpit, & noua veluti parturire verba. Et alibi quasi ante oculos ponit non solùm imperfectionem sui seculi, sed etiam nostri, dum ait: Quid quòd nihil iam proprium placet, dum parum creditur disertum quod alius dixerit? A corruptissimo quoque poëtarum figuras seu translationes mutuamur, tum demum ingeniosi, si ad intelligendos nos opus sit demum ingenio. Et Aulus Gellius: Animaduertere est pleraque verborum Latinorum ex ea significatione, in qua nata sunt, decessisse, vel in aliam longè, vel in proximam, eámque decessionem factam esse confuetudine & inscitia temerè dicentium, quæ cuiusmodi sint, non didicerunt. Cornelius verò Tacitus in eo libello, quem de Claris oratoribus scripsit, hæc omnia latius persequitur, cùm in dialogo Maternum quærentem inducit: Exprime, inquit, Materne causas, cur tantum ab eloquentia eorum recesserimus, cùm præsertim centum viginti annos ab interitu Ciceronis in hunc diem effluxerit ratio temporum collegerit. Et subdit: Quis enim ignorat eloquentiam, ac cæteras artes desciuisse ab ista vetere gloria? non inopia hominum, sed desidia iuuentutis, & negligentia parentum, & inscitia præcipientium, & obliuione moris antiqui. Quæ mala primùm in vrbe nata, mox per Italiam fusa, iam in prouincias manant. Quod adeo negligitur ab horum temporum disertis, vt in actionibus eorum, in quoque verbo quotidiani sermonis fœda ac pudenda vitia deprehendantur. Et subdit: Vt in paucissimos sensus, & angustas sententias detrudant eloquentiam, velut expulsam regno suo: vt quæ olim omnium artium, vt dicunt pulcherrimo comitatu pectora implebat, nunc circuncisa & ampurata, sine apparatu, sine honore pene dixerim, sine ingenuitate, quasi vna ex sordidissimis artibus discatur. Ergo hanc primãm & præipuam causam arbitramur, cur tantum ab eloquentia recesserimus. Imperfectionem etiam sui temporis testatur Plinius in epistola naturalis historiæ, cùm libros suos reserens se esse affirmat plurimarum rerum aut rusticis vocabibus, aut externis, imò barbaris, non sine honoris præfatione ponendis. Et vt per gradus ad summum ascenderat eloquentia, sic eam per gradus ad inum descendisse videamus. Macrobius etiam tempora sua hac imperfectione infecta significat, cùm dicit: Petitum, impetratúmque volumus, vt æqui bonique consulant, si in nostro sermone natiua Romani oris elegantia desideretur. Apuleius autem, quem nostri temporis magis curiosi, quàm eruditi sequi & æmulari student, in principio operis sui, Latinas literas ignorare se fatetur. In vrbe, inquit, Latia aduena studiorum Quiritium indigenum sermonem æmumali labore, nullo magistro præeunte, aggressus excolui. En ecce precamur veniam, si quid exotici ac forensis sermonis rudis locutor effudero, iam hæc quidem ipsa vocis imitatio desultoriæ scientiæ stylo, quem accesimus, respondet. Quis rogo te ferat non tam A puleium, qui vt mali ædificij dominus se architectum non adhibuisse, ita literas sine præceptore coluisse gloriatur: quàm aliquos esse, qui malint fœtores & quisquilias eiùs colligere, quàm verborum floribus perfectissimè Ciceronis ætatis, quam signauimus, inhærere? Sed quid alij Apuleio similes infequentium ætatum authores de se ipsis & temporum suorum inscitia balbutiant, videamus. Sidonius de suis nugis: Talis est ordo, inquit, vt sine plurimis, nouisque verbis, quæ præsata pace plurimorum eloquentium spectatiter tibi & complationicis ruis nora sunt, nug e ipsæ non valuerint expediri. Et alio in loco de liberalibus artibus agens, ita loquitur: Virtutes artium istarum seculi potius priscis seculorum rectoribus genuit, quæ per ætatem mundi iam senescentis, lassatis veluti seminibus, emeduliatæ, parum aliquid hoc tempore, atque id in paucis mirandum, ac memorabile ostentant. Et alibi: Increbruit, inquit, multitudo desidiosiorum, vt nisi vel paucissimi meram Latialis linguæ proprietatem, de triualium barbarismorum rubigine vindicauerittis, cam breui abolitam desleamus. Et Fulgentius: Nostri, inquit, temporis erumnosa miseria non discendi erit studium, fed vitiendi fit erga illum. Nec fam æ assistendum poëtæ, sed famæ confulendum domestiæ. Mãrtianus verò Capella, Martianum filium nugas suas non ferentem introducit, dum in principio operis sui sic orditur: Dum crebriusistos Hymenei verficulos, deesdo quid inopinum intactúmque moliens, respersum capillis albicantibus vertiem, inseremensque lustralibus decuriatum, nugulas ineptas non perferens Martianus, interuenit. Quid de aliis aliarum ætatum hominibus dicam? quorum nonnulli etiam nostri temporis scriptores, cùm quid scribere sunt aggressi, non solùm bonorum verborum delectum neglexerunt: sed illud maximè studuerunt, vt vel veteratorum rubiginẽ, vel nouorum authorum asperitatem suis scriptis admiscuisse, & simillitudinem pessimi cuiusque & corruptissimi vltro appetisse videantur. Quo factum est, vt non solùm proprietatem Romani sermonis, verum omnem penè illam fuauitatem, & quasi salubritatem Latinæ dictionis amisserint: oblitiones esse legendi fructum, æmulari meliora, & quæ in aliis maxime probes quæque inter optimi cuiusque & elegantissimi dicta mireris, in aliquem vsum non sine venustate atque luce ac munditia verborum concinna deriuatione conuertere, sicuti Cicero & eius ætatis eruditissimi authores fecerunt: quamuis ad illud fastigium, illam summitatem, & propè diuinitatem aspirare nemo possit. Illa enim sublimitas, quanquam imitabilis illa quidem videtur cupienti, nihil tamen est experienti minus, audendum tamen, & ita annitendum, vt quod assequi non possimus, imitari saltem voluisse videamur. Sed quoniam nihil nos præcipiendi causa dicere, neque magistri, fed æstimatores videri volumus: nec sermonem nunc tam informamus bonum, quàm deterremus malum: quantum Cicero, & ea ætate Latinitatis principes noua verba vitauerint, unde omnis Latinæ linguæ pernicies comparata est, breuiter ostendamus. Cicero in Oratore, oratorem instruens ita præcipit: Ergo illæ tenuis orator, modò sit elegans, nec in faciendis verbis erit audax, & in transferendis vereeundus & parcus, & in prisci reliquisque ornamentis & verborum & sententiarum remissior. Quintil. verò, Vsitatis, inquit, verbis tutius vtimur: noua non sine quodam periculo fingimus. Nam si recepta sunt, modicam laudem afferunt: repudiata, etiam in iocos exeunt. Audendum tamen, neque, vt ait Cicero, etiam quæ primò dura visa sunt, vsu molliuntur.

molliuntur. sed nobis non est concessa fictio nominum. Si quis autem dixerit, ideo nouanda esse nobis verba, quòd eorum penuria laboremus, audiat Ciceronem, qui de Natura deorum ita loquitur: Quòd illa quæ à Græcis accepissent, Latinè dici posse diffiderent. In quo genere tantum profecisse videmur, vt à Græcis ne verborum quidem copia vinceremur. Et in Tusculanis: O verborum inops interdùm, quibus abundare te semper putas, Græcia. Et de Finibus bonorum & malorum: Sed ita sentio, & sæpe dixi, Latinam linguam non modò non inopem, vt vulgò putatur, sed locupletiorem esse quàm Græcam. Sed dicet aliquis, parienda esse necessariò noua verba, cùm quid ex Græco vertendum sit, & minus occurrat verbum Latium vsitatum. Sunt enim (vt inquit Cicero de Finibus bonorum & malorum) imponenda noua nouis rebus nomina. Sed ad hoc quasi respondere videtur Aulus Gellius, cùm dicit: Cùm quid ex Græco, quod non placeret, transferre voluissem, hoc ego supersedi vertere: quia nouis & incognitis vocibus vtendum esset, quas pati aures per insolentiam vix possent. Sed ipse idem Cicero, qui dixit verba noua parienda esse, imponendáque noua nouis rebus nomina, vsque mollienda, quæ dura præ nouitate videremur: quàm abstinens illorum fuerit, quámve nouitatem verborum vitauerit, infrà ponemus. Cùm in Bruto, Declamo, verbum sui temporis nouum dicere vellet: Commentabar, inquit, declamitansfic enim nunc loquuntur. & idem in libello de mundo: Vt in singulis inquit, esset bina media, vix enim audeo dicere medietates: sed quasi ita dixerim, ita intelligatur. Et in Philippicis, M. Antonium notans, quòd verbum nouum protulisset, ita dicit: Tu porrò ne pios quidem, sed piissimos queris: & quod verbum omnino nullum in lingua Latina est, id propter tuam diuinam pietatem nouum inducis. Varro autem de lingua Latina docet, antiquos etiam vitasse verba nimium noua: Extremum, inquit, nouissimum quoque dici cœptum. vulgòque quòd mea memoria vt Aelius Gallus, sic senes aliquando nimium nouum quod esset, vitabant. Et Aulus Gellius: Quod à M. Varrone Proloquium, à M. Cicerone pronunciatum dictum est. Quæ Cicero tamen vocabulo tantisper vtisse attestatus est, quoad melius, inquit, inuenero. Quintilianus autem: Verò loquium, inquit, ipse Cicero qui finxit, reformidat. Et Cicero de Finibus bonorum & malorum, quasi cum dolore dixit, vt ita dicam, Indolentia. Varrò verò de analogia verborum repertores verborum nouorum damnat, ostendens ipsas aures nouitates has quodammodo respuere, cùm dicit: Tantum inter duos sensus interesse volunt, vt oculis semper aliquas figuras supellectilis nouas conquirant: contrà, aures expertas esse velint. Quotescunque iam seruos habet priscis nominibus? quæ mulier suum instrumentum vestis atque auri, veteribus vocabulis appellat? sed inductis non tam illis irascendum, quàm huiusce pruritasis patronis. Et idem Aeditimum dici oportere censet, magis, quàm Aedituum: quòd alterum sit recenti nouitate fictum, alterû antiqua origine incorruptum. Sed pro eo à plerisque Aedituus dicitur noua & commentitia vsurpatione. Quæ omnia cùm ita sint, Aulus Gellius quasi de iis sententiam ferens, libro decimo ita scriptum reliquit: Verbis vti aut nimis obsoletis exculcatisque, aut insolentibus nouatisque durè & illepidè, par esse delictû videtur. Sed molestius equidem culpatiúsque esse arbitror, verba noua, incognita, inaudita dicere quàm inusitata & fordêtia. Noua autem videri dico, etiam ea quæ sunt inusitata & defita, tametsi sint vetusta. Ceterùm Cæsar de analogia, monuit, infrequens atque insolens verbum, tanquam scopulum fugiendum esse. Suetonius quoque de Augusto scribens: Genus eloquentiæ, inquit, fecutus est elegans, & temperatum, vitatis sententiarum ineptiis, atque inconcinnitate, & reconditorum verborum (vt ipse dicit) fœtoribus: præcipuámque curam dixit sensum animi quàm apertissimè exprimere. Cacozelos autem & antiquarios, vt diuerso genere vitiosos, pari fastidio spreuit. Sed nec Tiberio parcit, exoletas interdum & reconditas voces aucupanti. Marcum quidem Antonium vt insanum increpat, quasi ea scribentem, quæ mirentur potius homines, quàm intelligant. Sed opus est, inquit, dare operam, ne molestè scribas aut loquaris. Quin Augustû Aul. Gellius ab eloquentia & Latinitate laudat, dum dicit: Diuus etiam Augustus memoriarum veterum exequentissimus, linguæ Latinæ non nescius, munditiarum patris fuit in sermonibus sectator. Et Cicero de Oratore, præclarè monet vitanda esse verba prisca, & à consuetudine fui temporis quo perfectio sermonis vigebat, remota, cùm dicit: Quanquam sunt illi veteres, qui ornatè nondum poterant, ea quæ dicebant, omnes propè pererlarè locuti. Quorum sermone assuefacti, qui erunt, ne cupientes quidem, poterunt loqui nisi Latinè. Neque tamen erit vtendum verbis iis, quibus iam consuetudo nostra non vtitur, nisi quando ornandi causa parcè. Sed vsitatis poterit vti lectissimis. & vt tur iis, qui in veteribus erit scriptis studiosè & multum volutatus. Et sic Latinè loquamur, vt verba efferamus ea, quæ nemo iure reprehendat. Hæc Cicero. Sed quanquam in omni re difficilimum est, formam optimi exponere, quòd aliud aliis videtur optimum (varia enim sunt iudicia, nec facilis explicatio, quæ forma excellat) dubitari tamen à rectè considerantibus nequaquam poterit, quin illa multorum nostri temporis insolitas & insolentia, ac quædam (vt ita dicam) orationis insania, siccitas, inopia, à malorum authorum lectione & imitatione nascatur. Quare cùm sit eloquêtiæ, sicut reliquarum rerum, fundamentum sapientiæ vnde in Poëtica testatur Horatius,

Scribendi rectè, sapere est & principium & fons.

Et in bonis omnia quæ summa sunt, iure laudentur: verborum bonorum delectus est in primis sapienter habendus, idque facilè assequemur, si delegerimus nostra tria, non peregrina, propria, non inepte transfata: vsitata, non nona: pura, non horrida: luminosa, non tenebricosa. Quod contingere certè nulli poterit, nisi ei, qui authorês diuini illius Ciceronis ætatis perlegerit. Sublimitas enim & magnificêtia, & nitor, & authoritas, ex optimis illis eius seculi authoribus tantummodo prouenit: ij soli locutionem emêdatam & Latinam, & originem, & quasi solum ac fundamentum quoddam eloquenti e posuerunt. Insequentium autem authorum lectio, doctrinam quidem diuersarum rerum conferre poterit, elegantiam autem & nitorem verborum non poterit: quin potius mixtura verborum quibus illi vsi postea fuerunt, omnem propè florem incorrupti illius sermonis, quem quis ex optimorum lectione collegerit, breui quasi de manibus excutiet, barbarúmque omnino reddet. Cum autem quicquid literis mandatur, id commendari omni eruditorum iudicio deceat: sitque decus hominis ingenium, ingenij verò eloquentia: nec tam præclarum, scire Latinè, quàm turpe, nescire: eniti & toto (vt aiunt) pectore incumbere debemus, vt non vulgares literas, sed interiores & perfectas, verborum grauitatem & elegantiam, nitorem & candorem, atque veram denique Romani sermonis eloquentiam, de perfectorum illorum quos connumerauí, authorum fontibus hauriamus: abiecta, obsoleta, prisca nimium & vetusta priorum, nouáque omnia sequentium authorum fugiamus. Sed in hoc verborum delectu aurium quoque quoddam iudicium adhibendum est, quod non arte aliqua perpendatur, sed quodam quasi naturali sensu, prudentiáque percipitur. Cum verò ex verbis omnis conficiatur oratio, atque ideirco illustria verba ex optimo quoque id ætatis authore legenda sint, vt Latina & elegans surgat oratio: id quoque maximè obseruandum est, ne qua nimis elaborata concinnitas, lumen eloquentiæ potius extinguat, quàm accendat. Remouendus erit igitur (vt ait Cicero) omnis insignis ornatus, nec calamistri quidem adhibebuntur, fucati etiam medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur: elegantia tantum & munditia quæratur: sermo purus & Latinus remaneat, dilucidus, luculentus, politus, planus, quid deceat, circunspicietur. Omnis enim pars orationis esse debet laudabilis, sic, vt verbum nullum nisi graue aut elegans excidat. Cúmque in omnibus rebus videndum sit, quatenus, ne nostra modum excedat o-

tio, vna breuique Ciceronis clausula concludemus: Sit, inquit, modò is, qui dicet aut scribet, institutus liberaliter, educatione doctrináque puerili, & flagret studio, & à natura adiuetur: & vniuersorum generum infinitis disceptationibus exercitatus, ornatissimos scriptores, oratoréque ad imitandum cognouerit: illæ haud sanè quemadmodum verba strua & illuninet, à magistris istis requiret, ita facile in rerum abundantia ad orationis ornamenta, duce natura ipsa, si modò est exercitata, labetur. Hæc ille. Exercitatione autem hæc omnia facilè cõsequemur. Stylus enim optimus, scribendi artifex, structuram non inopem, non minutam, non interpunctam, sed locupletem, numerosam, iptámque conficiet. Omissis igitur & repudiatis nouitiis istis & semidoctis, qui ignobilia nimis & fordentia, nuata, fictáque verba de imperfectis authoribus eruere, & in vsum Latinæ linguæ introducere, ac veluti ciuitate donare, & quasi in Latinam coloniam deducere gestiunt literarum ostentatione, inepti verius quàm glorioſi, laboremus veluti apes lectissimis floribus insidere. Prosequi enim quod quisque vnquam vel contemptissimorum hominum dixerit, aut nimiæ miseriæ est, aut certè inanis iactantiæ, & detinet atque obruit ingenia, melijs aliis vacatura. Eruditionem vernaculam ac plebeiam, & verborum monstra vitemus eorum hominum, qui inquinatè & parum compositè, minúsque eleganter scripserunt: quorum ita est confusa oratio, ita perturbata, tantáque insolentia ac peruersitate verborum interlita, vt oratio, quæ lumen rebus adhibere debet, obscuritatem potius, & tenebras afferat. Dum enim exquisitis, nouisque verbis vti volunt, infantissimi reperiuntur: qui veluti Sisennæ simioli, cùm emendatores vsitati sermonis esse velint, deterreri non possunt, quò minus inquinatis verbis vtantur, nihil aliud rectè & Latinè loqui putantes, nisi nouè & inusitatè loqui: verbisque impropriis gaudentes, redundantibus, obscuris, ambiguis, nouis, Græcanicis: quo magis eorum expurgandus est sermo. fugiendáque barbaria, edisc endáque de Cicerone & Ciceronis æqualibus vera Latinitas: quæ nihil aliud est, nisi incorrupta loquendi observatio secundum Romanam linguam. Cuius (vt dixi) licet veteres illi, quos commemorauí, quasi genitores extiterint, eam tamen seculum illud Ciceronis emendauit, excoluit, expoliuit. Sedatis sit hoc admonendi, non docendi causa dixisse, propter agrestes quosdam & indomitos certatores. Qui cùm imitari nesciãt authores bonos, malos causa nouitatis extollunt. Nec id vitio mihi dari debet. An (vt ait Varro) reprehendendus sit, qui orationem minus valentem, propter malam consuetudinem, traducit in meliorem? An non cùm quis perperam consueuerit quid facere in ciuitate, non modò non patiemur, sed etiam pœna afficiemus? Idemsi quis perperam consueuerit dicere verbum, non corrigemus, cùm id fiat sine pœna? Adde quòd perfugio literarum nihil gratius, nihil iucundius, nihil homini libero dignius inuenio. Agitatio enim mentis instituta ad agendum semper aliquid dignum viro, tamsper acquiescit, dum in literarum studijs versatur. Ea enim vel discendo, vel scribendo alitur, in eáque scientiæ & cognitionis delectatione perfunditur, fitque (vt ait M. Varro) vt dum ista musitamus, pluribus horis viuamus: quanquam ea demum solúque dicenda est vita quæ sine CHRISTO Deo non viuitur. Vale.

A LITERA

A

LITERA vocalis, prima in Alphabett ferie, quæ ſono inſuauiſſima eſt, ſi ſæpius ſtertetur in fine. Cicer. in Orat.

Auratus anes Colchorum-
ſplendidus nominibus illuminans eſt verſus: ſed proximus inquinatus miſuauiſſima litera finitus,

Frugifera & fertila arua Aſiæ tenet.
A ſicut reliquæ literæ ſua figura pingitur. Cic. de Diuin. Sus noſtro ſi humi A literam impreſſerit, num propterea ſuſpicari poteris Andromachã Enniꝰ ab ea poſſe deſcribi?

A, litera nota erat in ſuffragiis & comitis legum, qua ſe cives repudiare rogarionem ſignificabant. Nam duę dari tabulæ ſolebant, quarum in altera V. R. id eſt, Vti rogas, ſcriptum erat in altera A. Ad eſt. Antiquo, antiqua ſequor, nova non placent.

Dicitur item A, litera ſalutaris à Cicerone in oratione pro Mil. quod ve ſcribit Aſconius, ſi videbatur iudicibus bona cauſſa, abſolui: bona notã mque abſolutionis A. literam in tabella; quam à pretore dabiebant, ſcribebant: quemadmodum contrà, trullem literam eodem loco appellat literam C. quod ve damnati ſcribi ſolerent, condemnãdi nota eſſet. Cic. pro Mil. Quod niſi vidiſſet, poſſe abſolui eum qui fateretur: cùm videret hos fateri, neque quæri quoquo iuſſiſſet, nec vobis tam falurarem hanc in iudicando literam, quam illam triſtem deſſet.

A quando poſt nitio, pronomen ſignificat, vt A. Cecinna id eſt, Aulus.

A (ſicut reliquæ literæ) pronitur interdum ſola pro ſola dictione cuius eſt initium, vt A. A. A. id eſt Ærar, Argento, Auto: quo de genere ſcripti ſunt à grammaricis integri libri.

A. præpoſitionem Latinam deduci putant à Græca præpoſitione ἀπὸ, detracta vltima ſyllaba ο.

Abetiam inde ductam tradunt. Siquidem literæ eleima cl dicitur ab ἀπὸ, præſertim in colliſionibus vocalium: eſt, ſequente dictione à vocali incipiẽte, & remanet ἀ. Quòd ſi τ tenuem verteris in δ ſuam mediam, habebis Ab præpoſitionem Latinam.

A & Ab, præpoſitiones vidẽtur eſſe ab ipſo præpoſitione Cicin. Orat. Vtq; præpoſito eſt abs, eique nunc tantum in acceptũ ſolo manet, ne his quidem omnibus in relioquo ſermone mutata eſt. Item Anioſtu dit imus, & Abegit, & Abſtulit. vt nam neſcias. Ab ne verum ſit, an Abs. Quid ſi in eam Abſugi turpe vſum eſt, & Abſer nolueruns. Abſore maluerim. Quæ præpoſitio, præter hæc duo verba, nullo alio in verbo reperitur. Hactenus Cicero: vbi demonſtrat Abs pene exoleuiſſe, & Ab in cõpoſitione duorum rãum verborũ, Abſugio, & Abſero inuenire.

Significat autem præpoſitiones Abs, Ab, A, cauſſam efficientem: dicoq; ſeruiunt verbis paſſiuæ ſignificationis in ablatiuo.

Abs, videtur eſſe ex Græca etymologia. Vnde & Feſto rectã ſtionem ſignificat. Fes. Adel. abs ſtatui hominẽ. Idem Phor. Vr abs te abij. Quibus autem literis præponatur, optimo indicat, vr Abſcondo, Abſtineo, &c.

Ab & A frequentioris ſunt vſus.

Ab corripitur. A producitur. Ab præponitur omnibus literis, à Feliis conſonis. Quinct. lib. 1. cap. 5. Fabritius reſpondit à eſſe ſe ſpoliari malle, quàm ab hoſte venire. Horat. 1. Serm. ſayr. 2. Laudatur ab his, culparur ab illis. Verti poteſt hic ablatiuus in datiuũ, Græco more, vt Seruio placet. Virgil. Æneid. 9. Neque cernitur vlli. Id eſt, ab vllo.

A mea ciuibus ea res nihil fuit honori, id eſt, Ob eam rem honoribus affectus fum à ciuibus meis. Cic. pro Milone, Beatos eſſe quibus ea res honori fuerit à ſuis ciuibus. Idem pro Rabirio Poſthu Quorum impunitas fuit non modò à iudicio, ſed etiam à ſermone. Idem lib. 7. ad Att. Sumus enim ſtagitioſe imparati cùm à multitibus, cum à pecunia. Idem lib. 3. de Orat. Hæc cum Craſſus diſſeret, parumper & ipſe cogitauit, & à meretricibus fus. Ahj rumen codices præpoſitionem non babent. Plaut. Epid. 3. A morbo valui, ab animo ægrotus fu. Idem Curc. 2. Tam à me pudica eſt, quàm ſoror mea ſe. Terent. Heeyra. 1. 2. Narratque vt virgo ãe integra etiam tum ſit. Cic. Att. Cùm Roma à iudicijs forum retrixerit.

A Platone & Ariſtotele homines, id eſt, Academici & Peripatetici, ſue Platonici & Ariſtotelici, Platonis & Ariſtotelis doctrinã ſequentes. Cic. pro Mur. Noſtri iuquam illi à Platone & Ariſtotele moderati hominꝫ temperati, aiunt apud ſapientem valere aliquando gaudiam.

Ab aliquo legare. Cic. pro Cluentio, Itaque ei teſtamento legati grandẽ pecuntam à diſſoluti natus eſſet rab ſecundo hæredẽ nihil legat. Idẽ ad Attieum libr. 13. ep. 45. Cognoui Clunium à T. Flaui domo legare & Terentiæ 11 s. ɔ ɔ ɔ. ɔ. ſepulcro, mulisſique rebus, nihil à nobis. Id eſt, Cognoui Clunium iubere, vt Hordeonius cohæres meus Terentiæ numerarer, & ad ſepulcrum ædificandum, mulisque alijs res ſumptus ſuppeditarer: ego vero nihil darem, ita vt meliore conditione ſim quam Hordeonius cohæres meus. Id enim de ſua parte derahendum eſt, quod Terentiæ ſoluat, quod ſepulcro mulisque rebus, mihi prorſus nihil.

Ab aliquo poſſidere. Vlp. in l. 3. §. 8. D. Vt poſſideris. Quod air Prætor in interdicto, Nec vi, nec clam, nec precario alter ab altero poſſideat, hoc eo pertinet, vt ſi quis poſſidet vi, aut clam, aut precario, quod eum ab alio, proſit ei poſſeſſio. ſi verò ab aduerſario ſuo, non debeat eum propter hoc, quod ab eo poſſidet, vincere. Paulus in l. 13. in princ. ff. eo. tit. Ego poſſideo ex iuſta cauſa: tu vi, aut clam. Si à me poſſides, ſuperior ſum in interdicto: ſi verò non à me, neuter noſtrum vincetur. nam & tu poſſides, & ego. Ab alio poſſidere vi, aut clam, aut precario, eſt poſſeſſionem vſurpaſſe vi alicuꝰ aut vi, aut clam. aut precario. Id eſt, cùm alius poſſideret, tu illum poſſeſſione deieciſti aut vi, aut clam, aut precario.

Ab aliquo via vti. Vlpian. in l. 13. in princ. D. De itinere actuque priuato. Si cùm à me reæ via vtebaris, fundum vendidero per quem vebaris: deinde emptor te prohibuerit, licet cùm videaris ab eo vti (nã qui prohibitus vtitur, clam vtitur: tamen à me incidiũm tibi cum, creare intra annum. Paulo poſt. Quia ea authore meo vsus eſt, non precario vſus eſt, recte à me vti coepiſſe dicetur, & interdictum inutile eſſe quia à me videtur vti, aut clam poſſidere, quia ab authore meo viroſe poſſidet. Nam & Pedius ſcribit; Si vi, aut clam, aut precario ab eo vſus ſit, non in cuius locum hæreditate, velempuone, alióve quo iure ſucceſſi, idem eſſe dicendum. A me via vti eſt, cùm ego dominus eſſem fundi, tibi conceſſi, vt via in meo fundo exerceres. Ab authore meo vti, cum authore meo qui mihi fundum vendidit, tibi eam viam conceſſit.

Ab alterio frus. Vlpian. in l. 3. in princ. D. De ſuperficiebus. Alter ab altero fruemur. Id eſt, altero alteri fructum concedimus.

Ab aliquo aquam ducere, id eſt, per alienus fundũ in ſuum deducẽm habere. Vlpian. in l. 3. §. Deinde ait prætor. D. de aqua quotidiana & æſtiua. Vti priore æſtate aquam, qua de agitur, nec vi, nec clam, nec precario ab illo duxiſti, quo minus ita ducas vim fieri veto, id eſt, vti nec illius fundum in rum duxiſti.

Cominuũs eam fuit ſcquentes. Ab aliquo ſolucre, dare, numerare. Cic. Att. lib. 5. Non modo non reculare, ſed etiam hoc dicere, ſe à me ſoluere. Quòd enim Prætori dare eonſueſcuntquoniam ego non acceperam, ſe à me quodammodo dare. Hoc eſt, quaſi de meo, vel de mea pecunia. Cic. Att. lib. 7. epiſt. 16. Frater laborat, vt mihi quod debet, ab Egnatio ſoluat. Id eſt, ſemptam ab Egnatio debitore ſuo pecunia tibi numeret. Idem epiſt. 3. Ego ſi Dolabellæ dedi, vt eſt ſemptum, à Quæſtore numeratu Quæſtore à me nõ publica: menſa aut ex vectigalibus aut ex tributo. A Quæſtore, inquit, quaſi à Quæſtore acceptam, intellige pecuniam.

Perſoluere ab aliquo. Cic. Simile me quod vobis petitis, huic ſæpe protecta vlcima ſyllaba m.

Repræſentare pecuniam ab aliquo. Cic. Att. 12. Reliquæ pecuniæ vel vſuram Silio pendemus, dum à Faberio, vel ab aliquo qui Faberio debet, repræſentabimus. Quaſi dicat, Spero fore, vt à Faberio exigamus ita citò, vt poſſimus Silio ſoluere ante diem conſtitutam: idcirco pendemus vſuram, dum repræſentemus.

Suppeditare ab aliquo. Cic. contra Rullum, Sumptum haurit ex ærario, ſuppeditat à ſocijs.

A cando de quo exire. Plin. lib. 10. cap. 16, Hylas tradit noctuam, bubonem, picum arborea cauauiem, trogonem, cornicem, à cauda de quo exire quoniam pondere capitum perueria oua, poſtremorem pertem corpuum fouendam mari applicent. In ſimilibus tamen locutionibus interdum ſupprimitur præpoſitio: vt apud eundem lib. 7. cap. 8, Neronem pedibus genuum parens eius ſcribit Agrippina. Ritu naturæ cæpite hominem gigni mos eſt, prædibus eſſerri.

Item mutatur in præpoſitionem ex aliquando. Plin. lib. 10. cap. 64. Quæcunque, ait, animal parum, in capita gignunt, circumacto ſub ventrem ſeruiabus in vtero porrecto.

A matre pullus id eſt, recenes à nido accepti. Colum. lib. 8. cap. 5, A matre pulli nan exigues preuis vzneunt.

Elephanti nuper à ſylua. Hor. lib. 4. cap. 2, Elephanti bellorum rudes & nuper à ſylua, conferuan fubito clangore, &c.

A lenone manu afferre. Plaut. Perſa, 4, Continuò tu illam à lenone aſſerito manu. Sermo eſt contextus, pro eo quod eſt, à lenonis poſſeſſione vel dominio.

Ab exule propè eſſe. Tacit. lib. 17, Licinius Murianus, vir ſecũdis aduerſiſque iuxta famoſus, ſuſpecta Claudij inuenda in ſeretum Aſiæ reportus eſt, nam propè ab exule fuit, quam poſtea à principe.

A contumelia quam à laude propiui fuerit, poſt Virellium eligi. Tacit. lib. 18. Hoc eſt, à Propius contumeliæ quam laudi. Contumelioſum magis quam glorioſum.

Ab amore ſeruere. Balbus Cic. lib. 9, Hæc quam prudenter ubi ſcribam, neſcio: ſed illud certe ſcio, me ab ſingulari amore beneuolentiæque quzcunque ſemine ſeruere. Galliæ dicimus, *De grand amour.*

Ab affectu de dicimus, *Beaucoup d'affection.*

Ab aliquo deficere. Cic. lib. 13. ad Attic. Scripſit Balbus ad me, ſe à te quinquies de Pinnibus iubere deſcripſiſſeid eſt, ex tuo libro.

A ſe aliquid promere. Cic. de Orator. lib. 1. Videar non ipſe aliquid à me promptiſſe, ſed fortuito in ſermonem ſe ritum incidiſſe.

Ab aliquod facere, Cic. de Orat.

A me ſalutem die Cicerontid eſt, verbis meis, ſeu nomine meo. Cic. ad Attic. lib. 6. Valebis igitur, & valere Piliam & Cæciliam noſtris iubebis literis, & ſaluebis à meo Cicerone.

A me illos habe cõuimẽd ariſſimos, Cicero lib. 12. epiſtol. 25, ad Cornificium.

A ſole calor. Cic. de Nat. deor. lib. 2, Gallinæ pullos cùm excuderint, ita tuentur, vt & pennis foueant, nec à frigore ledantur: & ſi eſt calor à ſole, ſe opponant.

A ſtirpe id eſt à maiori bus. Salluſt. in Iugurth. Iamdudum homo omnium quos terra ſuſtinet ſceleſtiſſimus, omnia quæ impia vos vestro, Maſſiuſſe me nepotem, cuius à ſtirpe auorum atque à maiorum populi Romani, regio fortuniſque omnium vos exputat. Galliæ, *De race.*

A ſtirpe, pro ſtirpitus & funditus. Liu. 4. bel. Maced. Equidem fabulam & fictam rem ducebam eſſe, virorum omne genus in aliqua inſula coniurationne mulierbus à ſtirpe ſubtãtum eſſe.

Ab auro fulgorem reuocare. Lucret. lib. 2. in.

Audaciores [illegible] Verſantur [illegible]

¶ A bis septenis vndis. In eos competit, qui à noxia quapiè purgati sunt, propterea quòd antiquitus mos esset, hominicidio polluti, vesles suas bis septenis inundationibus immersionibusque lauare. Festus Suidas.

A mortuo reburnum exigere vel colligere. Competit in principes expilatores plebis, aut patres sagrdores, qui nulla non ex re lucrum capiunt, aut vectigal extorquent. In eos etiam qui per fas nefásque diuitias vndique cogerunt, aut è rebus minutis ac fordidis & turpibus. Ex Arist. lib. Rhet. 2.

A puto pura deliberi aqua. Quadrat in hominem vsquequo inculpatum & innocentem, quem nullo fuga aliquando crimen crimen, tamen non solum semel, sed & non centum maiar, verum etiam illustrior reddrur. Ex Theognide in sententijs elegiacis.

Ab eo, pro eius. Terent. Eunuch. 5.5. Adibo, atque ab eo gratiam hanc, quam video velle, inibo. Vbi Donatus: Haec ille elocutio, gratiam ab eo inibo. Pro eius gratiam meredos.

Ab illo mortis. Terent. in And. 1.1. Et primum ab illo animaduertendum est. Quem locum ite exponit Donatus: Animaduertendum, castigandus, vindicandus. Ab illo iniuria, quam facit, non quam patitur. Quòd si dixerit, Iniuria eius, amphibolium fecisset, verum quam passus est ab eo, quam ipse alius intulit.

Ab re nauare. A negotijs tuis familiaribus. Cic. ad Attic. 12. Tantúmne ab re tua est otij tibi, vt etiam Oratorem legas? sumpsum ex Terent. Vide OTIVM.

Ab aliqua re otium vel tempus habere. Terent. Phorm. 5.5. Otium à scribus ad rogationem habeam. Cicero in Verr. Et qui omne tempus quod mihi ab Amicorum negotijs datur, in his studijs laboribúsque consumam.

Ab & A exponuntur interdum per Quantum attinet ad. Cicer. pro Rabir. Posthum. Tructul. Bis perijt amator, ab re, atque animo simul. Idem Cisti 2. Doleo ab animo, doleo ab oculis: doleo ab zgritudine. Terent. Phorm. 2.2. Otiosus ab armis. Plancus Cicer. lib. 10. epistola 15, Et Antonius ab exercitu minus audacter. Caius Cic. lib. 8. epist. 10. Ego quidem, praesumo, quod ad te attinet, satis habui, qui scirè quàm paratus ab exercitu esse. Cicero Bruto, Acuti sunt, elegantes, fa breues. Sed illi Graecus ab omni laude feliciot. Idem Posti redux ad Quir. Me nudum à propinquis, nulla cognatione munitum, &c. Pro domo sua ad Pontifices. Tam inops autem ego eram à bonis, à re tua & à republica magistratibus? In Brutho, Erat ab Oratoribus quedà in foro solitudo. Ad Quint. fratrem, lib. 1.16. Sic enim habeto, nunquam me à cauis & iudicijs districhorem fusse.

Ab hac parte, pro quantum ad hâc partem attiner. Planc. Cic. lib. 10. 24. Securos vos ab hac parte reddemus.

Instructus ab hac parte re. Cicero in Bruto. Vt eò nihil fermè quisquam addere posset, nisi qui à philosophia, à iure ciuili, à ab historia fuisset instructior.

Inuictus à labore. Cic. Offic. 1. Non est autem consentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui inuictus se à labore praestiterit, vinci à voluptate.

Exponuntur nempe per varias praepositiones, vt sequitur.

Per. Plau. Rud. 1.1. Ab fe cástat cuia sit. Idem Bacch. 1.2.3. Nunc ab transenna hic turdus lumbricum petit: id est, per trásennam. Hoc proueribio significamus aliquem in magno versari discrimine, suoque periculo esse proximo. Vide Erasm. Chiliad. Cicero. 3. de legibus. Cui ne reddrus quidem ad lucem fallaces somni ponunt aditus? id est per bonos. Idem pro Milone, Adde casus, adde inceptos eatus pugnarum, Martémque cómunem: qui sæpe spohanrem iam & exultantem euceerit, & perculit ab abiecto, id est, per eum qui abiectus est & prostratus. Idem lib. 6. ad Att. Ex Id. b. Mai, in Ciliciam, vt ibi Iunius consumatur, velim tranquille à Parthis. Hoc est, Mihi per Parthos liceat totum Iunium agere tranquillè in Cilicia.

De, este Donato. Plaut. Cistel. 9. Hinc ab osto iacérem fustuli. Suetón. in Vesp. cap. 23. Ad Iunam Caluinam à gente Augusti pertinere dicebat, pro de gente. Martialis libro 10, Ipsa protinus à via salutes. Vide PORTIS.

Verfus, seu pro eo quod rulgò de parte dicimus. Cicer. ad Brut. to. 8. Firmos omnino & duces habemus ab occidente, & exercitus. Dicitur & à parte, pro eodē. Plin. lib. 13. cap. 25. Laudatissimo à parte Aquilonis aut cum spógijs. Idē lib. 12. cap. 15. Myrrhe cum ibi crassior quam thuris, & ne pallice etiam, quam reliqua fragrantior. Idem. Quod fit à meridie Panonia, quod à septentrione à Ister, quod ab occidente à Rheno, quod à Gallia. Idem lib. 4. cap. 12. Ab Oriente Caspium mare, ab Occidente Pontus Euxinus, à meridie Taurus mons, à septentrione Maeotis palus.

A contraria aure in nil ire. Plin. lib. 11. cap. 37. Erasistratus hedere à nonnullis quinque ritros in rosaceo oleo, calefactoque in cortice punire, insistillare dentium dolori à contraria aure.

A vento aliquid opponere. Plin. lib. 17. cap. 5. de arboribus, Aquilone maxime gaudent, & nisiores ab illo eu tres laticrefq; & maxime firmiores. Quà in re plerique falluntur, cùm in vinea pedamenta non sint à vento eo opponenda, & id tantum à Septentrione seruandum.

A verecundia id est, prae verecundia, propter verecundiam. Liu. Decad. 4. lib. 9. de Philopœmene, Iaeuerem hoites superfusi oppeliérunt. cognitóque primùm à verecundia memoriaque meritorum haud secus quàm diuem suum aerollunt.

Ab illo friget, id est, prae illo, seu illius comparatione. Erasmus in 18 cap. Lucae, Scio sic alicubi loqui Gellium, Friget ab illo, pro eo quod est, frigeat comparatus ad illum.

Propter. ¶ Ab [illegible] id est, Ob res prosperas parum sibi cauere. Sallust. Bellum Iugurth. Ab iracundia ob iracundiam ab odio, quam vt milesi, seniores & ciuiles, [illegible] Vide ab 2. cap. 8. Terium stylus Martij, quod qui dam Hercules vocant, [illegible] ardentes à solis vicinitate, binis seré annis conueni, &c. Liu. 1. ab Vrbe, Quinque dierum spatio finis batur imperium, ac per omnes in orbem stat, annúmque interuallum fuit id ab re, quod nunc quoque tenet nomen, interregnum appellatum.

A sole dolet. Plin. lib. 14. cap. 5. Cupressi folia [illegible] ictibus im ponuntur; & capiti cum polenti farina dolori.

Erga. Cicero pro Sextio Rosc. Amer. Praesl huic quaestioni vis, & contra audaciam fortissimus, & innocentia clementissimus: id est, erga innocentes. vel pro innocentia.

Contra. Virgan. Melib. Dum teneras defendo à frigore myrtos. Hoc est, contra frigus. Cic. pro Fonteio. A quo periculo defendit iudices eum fortem. Plin. lib. 20. cap. 17. Vesles quoq; à tineis defendit. Plaut. Asin. 5.1. Haud ab re aucupio. Hoc est, non inutile, aut praeter propositum.

Ab consulere alicui: hoc est, contra commodum. Plaut. Trinum. 5. de Amore [illegible] dabole blandiuntur, ab re Consilia.

Ab re orare. Plaut. Capt. Act. 2. sce. 2. Quidnis, dum ab re nequid ores, fac am. Id est, si quid ores non alienum ab honesto.

Ab orbita, Varro dixit, quod non alienum est à via & instituto, sed ex consuetudine & via. Eius verba sunt de vita populi Romani, Neque id ab orbita mansuetudinis institui, quòd ex pectore ac lacertis eorum aperta, atque capita habebant.

Pro. Cicin. Brut. Vt tenue contra ciuium perditorum popularem turbulentámque dementiam, à senatu & à bonorum causa litterem constantius. Idem pro Cluentio, Non modò dicendi ab reo. fed ne furgendi quidem potestas erat. Idem 2. Tusc. Quid enim dicāt, & quid sentant, hi qui sunt ab ea disciplina, nemo mediocriter quidem doctus ignorat. Rursum in 1. de Finib. Commune est, quod nihilo magis adueritatis, quàm à nobis facet. Pro superioribus locutionibus dicunt etiam eleganter Latini, Cum aliquo facere, Cum aliquo litare, Pro aliquo esse. Sed & cum his magnam habent affinitatem quae sequuntur exempla. Cicer. lib. 2. de Inuent. Locus communis à translatione, & conjrarium qui transl inuocem inducit. Ecl lib. 2. ad Heren. Communes loci sunt: à testibus, contra testes: à quaestionibus, contra quaestiones: ab argumentis, contra argumenta: à rumoribus, contra rumores.

A & Ab in superioribus exemplis fuerunt principij efficientis, vnde transeruntur ad principium loci, vel temporis, ad significandum continuationem à loco, vel tempore. Loci sequentia sunt: aut tantum localis motus. Virg. 12. Aeneid. Et iam Argiua phalanx instituens naubus ibat, & Tenedo.

A Gadibus fe ducere. Vide DVCO. Tacitus lib. 2. Orsus oppido à Canopo.

Ab [illegible] Cic. ad Brut. 10. Vide TNTVS M.

¶ A calce ad carceres. Id est, A fine ad principium. Cic. de Senectute, Nec verò velim quali decurso spatio, à calce ad carceres reuocari. Hoc est, à fenio ad pueritiam.

A vertice ad plantas vsques, ad imos vsques, Idem est quod à capite vsque ad calcem. Flor. lib. 1. epist. 3.

Candidus & talos à vertice pulcher ad imos.

A capite vsque ad calcem id est, totum: Nonnunquam, ab initio ad finem: interdum, à summo ad imum. Plaut. in Epid. Act. 5. sce. 1. Con templa Epidice ab vnguiculo ad capillum summum. Pietunque cuia à capite, id significat quod à praepipuo autore, à fonte, ab origine.

Ab extremo. Liu. 1. ab Vrbe, Ab extremo oili, ad primos excuere Albanos.

A fundamento. Plaut. Rud. 1.3. Qui à fundamento mihi vsque mouisti mare. Pro à fundo. ¶ A fundo. Virgil. 2. Aeneid. Atque imo Neretus ciet aequora fundo. ¶ Ab imimo. Lucius Mostel. 10.

Ab humili ad summum. Cic. 2. Tusc. Atque Oratorum quidem laus ita ab humili vsque ad summum crescit.

A & vnguibus incipere, hoc est, à leuissimis, minimèque ad rem pertinentibus. Cuius contrarium, A capite incipere. Caput enim res dicitur, quod est illius praepipuum. Ex Basilio.

Ab imis vnguibus vsque ad verticem summum. Cic. pro Rosc. Comoe. Nonne ab imis vnguibus vsque ad verticem summum (liquam concretarum affert hominibus cum corporis figura) ex fraude, fallacijs, mendacijs conflare totus videtur? Id est, ab vnguibus pedum, & vidici soler, à planta pedis.

A linea incipere dicuntur, qui ab ipso rei exordio sumit initium. Sumpta est metaphora ab his qui cursu certant in stadijs. Nam ijs linea quaedam ducitur, ad quam ex equo insistent, donec cursus dignum accipiant. Hinc est illud Terentiani lib. adelphos. Mare non incipiam, Age igitur ad lineas rursus & ad gradum. Ad lineas dixit, pro eo quod est, Ab integro. Eandem habet sententiam & alia, à carceribus: metaphora vsque sumpta à stadijs, in quibus carceres erant pegula quaedam, vnde cursus initium quadrigarum agitatores sumebant. Itaque à carcere, aut à carceribus, id significat, quod Ab ipso rei principio.

A remo ad tribunal, dici solitum, vbi quis repente ab infima condicione peruchitur ad honestì muneris administrationem. Ex Syriano Hermogenis interprete.

A terra ad coelum percontari. Plaut. in Perf. 16.

Hi fores, volo ego hanc percontari. & A terra ad coelū quid lubet. Id est, quacunque de re ab extremo initio vsque ad supremum finem. Terent. And. 1.1, Ita vt ingenium est omnia hominum ab labore prouelue ad libidinem. Caesar, bel. Gall. lib. 5, Opportuno atque oculto loco à millibus passuum circiter duobus, Romanorum aduentum expectabant: pro. interuallo dūm millium passuum. Idem lib. 6. Posiris exitus à millibus passuum quindecim, auxilia Germanorum expectare constituunt.

A vestigio. Plin. lib. 7. cap. 17. Quod fit hominum spatium à vestigio ad vestitem, id esse passis manibus inter longissimos digitos, obseruauerunt.

A fronte & à tergo. Cic. 3 Philip. A tergo, à fronte. à interibus teneatur. Id est, vndique. Liuius Decad. 3. lib. 7. non procul à finestra ex omnibus partibus ab fronte, ab latere, ab tergo circudantur Hispani.

A fronte & à tergo videre, hoc est, diligenter inspicere, & praeterea cum praesentibus ac futuris conferre. Eodem fensu dicimus, A fronte simul & occipitio. Ex Homero.

A fronte praepositum, à tergo lupi: Cùm aliquis hinc atque hinc duobus maximis premitur malis, vt in vtrunque inciderit, perculsque sit.

A pedore

A pectore denudari. Cic. 5. Verr. Ne denudetur à pectore; ne cicatrices pop. Romanus aspiciat.

Ab exteriori parte laxari vneus. Celsus lib. 7. cap. 26.

A limine disciplinas salutare: boe est, eas leuiter attingere, & earum modo rudimenta degustare, non etiam valde diuturnam atque præcipuam operam eis impendere. Seneca epist. 49.

Vel Ab, pro parte, siue part. Liu. li. 2. ab Vrb. Con. Principes vtrinque pugnam ciebant: ab Sabinis Metius Curtius: ab Romanis Hostius Hostilius.

Ab Romanis subæ cornuique eeciderunt. Liu. Dcad. lib. 10.

Ab antefignanis pila non effabant. Liu. 3. Dread. lib. 10. Id est, non eessabant antefignani pila iaculari.

A vel Ab nonnunquam ponitur pro Gallica præpositione par, præfertim vbi res fignificatur vnde quid incipiatur. A frigore solet fabris incipere. A potu quidam prandium incipiut. Plin. li. 7. in præfat. A supplebis viram aufpicatus, animal ex aeris imperaturum.

A vel Ab cum casu posiscloris positum domicilium significant. Terent. And. 4. 5. Vnde eft? de clarè me y. à vobis: id eft, à domo vestra. Ibidem, Sed Mysis ab ea egrediatur. Sic à me, à milite, à Glycerio, a pudendem. Plautus Cistel. 3. Hæc cistella numnam huic à nobis domo eft? Pro eo quod eft, ab hac domo noftra.

A me, pro à mea villa. Cic. de Senect. Cuius quidem ego villam contemplans, abeft enim multum à me, admirari satis non possum. Id eft, abeft enim non longè à mea villa. Ter. Adelph. Quifnam à me prepulit tam grauiter fores? id eft meas: sic Donatus.

A Pontio, ex Trebulano, ad V. id. Maij. Cicer. ad Att. lib. 5. epist. 9. in fin. Id eft, eim eftem apud Pontium in Trebulano hæc fcripfi.

A & Ab nonnunquam vtrum inter se præponuntur. Cicero libro 2. Acad. Nuntiatum eft nobis à Tl. Varro, ille enim à Roma prid. vefperi. Hoc eft, non ex ipfa vrbe Roma, fed (vt vulgus loquitur) de prope Romã. Alioqui non folet Cicero tenere addere præpofitionem propriis vrbium nominibus. Cicero Attic. lib. 3, Neque de illius itinere quicquam certi habebamus, nifi eum ab Epheso iter aliquanto profe cisse. Cic. in Verr. Nam Tyndaris ab Roma aberat.

A vel Ab iunctum eum nomine loci, interdum eius loci fignificat, & pro adiectiuo ponitur, vt, Turnus ab Ardea, pro Ardeatus. Liuius libro 1. ab Vrb. Colonia Veliterna, id eft Veliterni. Idem lib. 6.

Temporis frequentia funt, Ab adolefcentia. Cic. 2. de Finib. Tua erga me & erga philofophiam voluntate ab adolefcentia fufcepta.

Ab ineunte adolefcentia. Cic. Oct. li. 13. M. Æmilius Abianus ab ineunte adolefcentia me obferuauit, femperque dilexit.

A prima adolefcentia. Cicero ad Lentulum, lib. 1. epist. 9. Refero me ad manfuetiores mufas, quæ me maxime, ficut iam à prima adolefcentia delectarunt.

Ab adolefcentulo. Cic. pro Quint. Nam qui ab adolefcentulo quæftum fibi inftituiffet fine impendio.

Ab infantis ætate. Cicero pro lege Manilia, Sed mea vitæ rationes ab incunte ætate fufceptæ prohibuerunt.

A prima ætate. Cic. lib. 1. epist. A prima ætate me omnis ars & doctrina liberalis, & maxime philofophia delectauit.

A cunabulis. Plaut. Pfeud. 1, Quid fapis? cu. vfque à cunabulis pro eo quod eft ab infantia.

A primis cunabulis. Columel. lib. 1. cap. 3. Vide oriundus in ORTOR.

Ab ineunabulis. Liu. 4. ab Vrb. C. Ab ineunabulis imbuitum odio Tribunorum.

Ab ipfis (decreti) ineunabulis. Quintil. in procem. lib. 1.

Ab infante. Colum. lib. 1. cap. 8.

Ab infantibus, Id eft, à pueris. Cel. lib. 7. cap. 7.

Ab infantia prima. Taeit. Annal. 1.

Ab initio ætatis. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. epiftol. 3.

Ab iuuenta. Liu. 6. bel. Pun.

A parus. Idem. Cic. ade. Leg. A paruis enim Quinte didicimus.

A paruulo. Terent. Adel. 2. 1.

A paruulis duritiæ & labori ftudent. Cæfar 6. bel. Gall.

A primordio fu. Tacit. lib. 19. Hæc exitus Cremonam habuit anno duoeentefimo octogefimo fexto à primordio fui.

A principijs ftudi diligenter fum. Quintil. lib. 1. cap. 1.

A puero & à pueris. Cic. 4. Acad. Diodoro quid faciam Stoico, quem à puero audiui? Cic. 1. Tuf. Nec verò fieri vllo modo poffe, vt à pueris tot rerum notiones haberemus.

A puero paruulo. Plaut. Mere. 3.

A puertia. Cic. 1. Tuf. Hæc & à puertia legimus, & didcimus.

A puftillo puero. Plautus Stieho, 4. Quia iam inde à puftillo puero ridiculus fui.

A tenero & à teneris. Columella libro 5. cap. 6. Eam partem cœli fpectent, qua à tenero confueuerunt. Id eft, cum adhuc teneræ eflent. Virgilius libro 2. Georg. Adgò à teneris confuefcere multum eft. Subaudiendum, annis.

A teneris vnguiculis. Cic. 1. rut. lib. 1. 6. Hoc eft ab infantia.

Ab auo. Terent. Phorm. 2. 1. Progeniem veftram vfque ab auo, atque atauo proferendi eft, ab aui tempore.

Ab aurora, Ab fole orto. Plaut. Pœn. 4, vfque ab aurora ad hoc quod eft die.

A mane. Plaut. Milit. 9. Longum diutinúmque à mane vfque ad vefperum. Vlp. l. 1. D. de Ann. leg. Si Annales operas Stichi dare damnatus, non à mane, fed à fexta diei hora det, totus dei nomine tenebitur.

A media nocte ingaius ero, Martial. lib. 10.

Ab quo vfque ad mala, dixit Horat. libr. 1. Serm. fatyr. 3, pro eo quod eft, Ab initio eiusiuy vfque ad finem, Properbium eft. Antiquitus enim eenam ab ouis aufpicabantur, mala finebant. Erat venuftus, & longius trahatur, Ab ouo vfque ad mala, id eft, toto colloquio, tota nauigatione, aut toto opere.

Ab omni æternitate vitæ animus. Cicc. lib. 1. de Diuina. Id eft quod dicunt ab æterno.

Ab omni vefture aeceptum. Cic. de Aruf. refp. Cæremonias ab omni vefture acceptas, à Brogitaro pollui non finit.

A pridie Idus Septembris. Plin. lib. 11. cap. 16, Gignitur mel ericeum, maxime Arcturi exortu, à pridie Idus Septembris.

A prima luce. Cæfar belli ciuil. libro 1. Hoc idem poftero die à prima luce faciunt.

A primo lucis. Macrobius libro 1. Saturn. capite 5, A primo lucis in eerna tempus.

A primo, pro à principio. Cic. ad Attic. lib. 16, Vtinam à primo ita tibi eeffet vfum: id eft, à principio.

A principio. Cic. Attic. lib. 7. 11, A vellem à principio te audiffe.

Ab fœculo ad fœculum vtiunt. Plaut. Milit. 14.

Ab Sylla & Pompeio Confulibus, Id eft, à Confulatu Syllæ & Pompeij. Cic. in Rullum.

Ab illo tempore. Cic. 6. Verr. Habuit freum eos ab illo tempore.

Ab octaua. fuuen. Satyr. 1. Cic. Philip. 2. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Aliquādo tempus hoc per Poft explicatur. Cic. de fenect. Cuius à morte hortenfius & trieefimus eft annus. Hoc eft, poft cuius mortem. Cic. Attic. lib. 3. Quod mihi mandaras, vt primū à tuo difcefu Romam veni, confeceram. Idem 1. Acad. Qui quartus ab Archefila fuit. Hoc eft, poft regem primus. Liu. 3. ab. Vrbe, Neque hoftium à tergo incurfum vidit. Plin. lib. 16. cap. 39. Scipionis claffis quadragefimo die à fecto nauigauitid eft, poftquam cæfa eft materia.

A & Ab eum certis nominibus fignificant multitros.

A commentarijs, qui præfunt commentariis: id eft, qui in commentariis referunt, & veluti diarium cōficiunt. Hos Afconius vocat commentarienfes.

Ab epiftolis (ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν) qui præeft epiftolis, fiue vt eas exaret, fiue vt ad illas refpondeat. Vide Budæ, & Sueton. in Claudio. cap. 28.

A latere, Id eft, chari & amici principum, & qui eorum lateribus femper adfunt. Vide latus, lateris.

A libellis, qui præeft libellis fupplicibus, quas requeftas vocant (ἀπὸ τῶν ὑπομνημάτων τὰ καλούμενα.) Vide Libellus, in 2 1 2 8 8. libri. Manuftetus, & manibus, Scribæ, qui rum manu ad literas feribendas principes vti folent. Sueton. in Vesp. Poft vxoris exceffum, Cændem Antoniæ liberam, & à manu, dilectam quondam sibi, reuocauit in conturbernium. Idem io Cæfare Dictatore, ca. 74. Philomenem à manu feruum.

A pedibus, vel A pedibus feruus, qui pedibus iter faeit, non equo vehitur. Cic. Att. lib. 8. Nec vllam ob aliam cauſam Polluetem feruum à pedibus meum Romam miſi. Martial. lib. 3, in inuitatorem,

Omnia eum retrò pueris obfonia trados.

Ab ipſo pedes ipſe ſtatus ad pedum turbam;

Inter catellas anſerum exta lambentes

Partitur apri glandulas palæ ſtritis.

Idem appellat eos, Ad pedes, lib. 7. in Sanctram, Miſſo lagenam replet ad pedes vino. Hi etiam Cicero pedes vocantur. Cic. in Verr. lib. 3. Fuerunt antiques pupilli cum habuerit domi, cicerum pedes aut hominum formoſos & literatos, ſuos eſſe dicebat, &c. Non tamen deſunt qui ſic dictos putent, quod ſuis dominis ſemper adeſſent, quaſi iuxtà eorum pedes. Domitius Calderinus putat ſeruos ad dominorum pedes diſeumbere ſolitos.

A pugione, qui principis pugioné geſtat, eſque ſemper præſto eſt. Lampridius in Commodo Antonino, Inter quos libertinus, qui à pugione appellatus eſt.

A puncti, qui præeſt rediui aquariorum: vt eſt apud Frontinum lib. 2, de aquæ ductibus.

A ſecretis (ἀπὸ τῶν ἀπορρήτων.) Sunt qui ab ore principis imperia recipiūt diplomatum fubſcribendorum, dictorúmque quæ in conſilio ſelecto de rerni ſolent. Budæus.

A ſtudijs, Is intelligitur qui præeſt ſtudijs alicuius, puta principis, vtpote vir eruditiſſimus, cuius opera in ſtudijs literarum vtitur. Sueton. in Claud. cap. 28, Libertorum præcipuè ſuſpexit Poſidem ſpadonem & Harpocram: ac ſuper hos Polybium à ſtudijs, qui ſæpe inter duos conſules ambulabat. Sed ante omnes Narciſſum ab epiſtolis, & Pallantem à rationibus.

A rationibus, Ratiocinatorum præfectus, qui nunc vulgò apud nos clericus aut magiſter computorum dicitur. Vide exemplum Suetonij paulo ante.

A voluptatibus, Qui ſtudium habet comminiſcendi voluptates ad principem oblectandum. Vnde olim Xerxes edixit ſe præmium daturum ei, qui nouum voluptatis genus reperiſſet. Suet. in Tiberio, Nouum denique officium inſtituit à voluptatibus, præpoſito equite Romano, T. Cæſonio Priſco.

A interdum reoludare videtur. Taeitus libro 20, Cerialis à metu infamiæ, & ne preſſi teas. Hoc eſt, metu infamiæ. vel propter metum infamiæ. Idem in vita Agricolæ, Quum denotandis tot hominū pallonibus ſufficeret ſæuus ille vultus & rubor, à quo ſe contra pudorem munierbat. Liu. 3. Deca. lib. 8. Dextra Pœnos tenere eaſtra, à ſtationibus, vigiliis, omni iuſta militari cuſtodia tuta & firma.

A & Ab nonnunquam deeſſe videtur. Taeit. lib. 3, Neque præſidium omniſi, donec deſertus fuis eaderet. Idem lib. 12, Modo peeorum Barbari trahebatur. Id eſt, a Barbaris id quod in hoc autore ſæpe occurrit.

A & Ab cōpoſitionem ingrediuntur. A, vt Amouco, auello. Ab, vt Abigo, abduco, abertro, &c. Notandā ſunt aufero & aufugio, in quibus quo honiæ cauſa, ab in vi mutatum eſt, teſte Cic. in Orat.

A & Ab, elegāter vtimur cum his dictionibus Vſque & Prope Cicc. pro P. Sextio, Vſque à Capitolio. Pro Cluētio, Illum vſque à mari ſupero Romam profeciſci. Virgil. Æn. 7. Cic. in Verr. lib. 4. tam prope ab domo, tam bonis fructuoſiſque rebus detinen. In eundem lib. 7, In Italia bellum tam prope à Sicilia, tamen in Sicilia non fuit.

Aaron (ἀαρών) Suidas nomen proprij ſummi ſacerdotis apud Hebræos, qui vna cum fratre Moſe Iſraelitas eduxit ex Ægypto. Acta eius reliqua vide in Exodo.

Ab, præpositio ablativa. Vide a.

ABA(ζ) verbs Arabiæ fœlicis, vt ait Ptolem. Item mōs Armeniæ vnde oritur Euphrates. Plin. lib. 5. cap. 24.

ABA, teste Strabone lib. 10. ex Aristotelis sententia, fuit ciuitas Phocidis, iuxta cuius Abantes dicebantur, qui postea relicta patria Euboeam insulam, quæ etiam abantis Abantus (ζ) ex Stephano dicta est.

ABA(ζ) Xenophanis filia, quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidem, quam pater procuratoris nomine administrarat, cultu, obsequisque ab Antonio & Cleopatra sibi impetrauit. Vide Strab. lib. 14.

ABABA, Maximini imperatoris mater. autor Capitolin⁹ in Maximinis.

ABACABA (ζ) Ptolemæo, vel Abacarin (ζ) Suid. & Ste phano, oppidum est Siciliæ, non procul à Messana, cuius incolæ dicuntur Abacarij (ζ) Stephan. Est præterea Abacæna, teste Ptolemæo lib. 6. oppidum Medæ.

ABACION. Vide ABAZ.

ABACTOR. Abactus. Vide ABIGO.

ABACUS, abaci, pen. breui, masc. ge. (ζ) vas, aquo antiquos planities erat ad essum habilis, è marmore facta, vel structura. Nam & calcis vsum in abacis fuisse, Plinius docet libro 33. cap. 12. Ad abacos nonnisi marmoreos: quoniam marmor in eo resilit, amaritudini calcis. Vulgus ipsum hodie quadrati tale stratum quo multi federe possint, appellat bacum, dextra tantum (vt imperitæ plebis mos est) vocali pe ma. Sidonius Apollinaris li. 2. ep. 2. Ibi stibadium, inquit, & frequens abacus. Et Hermolao in Plinium. Nostrates vulgo bancum vocant.

Abacus, Mensæ genus ex opere intestino, vbi in trichinis vasa omnis generis aut ad vsum, aut ad elegantiam comparata exponi solent. Iuuen. Saty. 3.

Lectus erat Codro: Procula minor, vrceoli sex,
Ornamentum abaci: nec non & paruulus infrà
Cantharus. Cic. 6. Verr. Ab hoc ille abaci vasa omnia, vt exposita fuerint, abstulit. Liu. 9. bel. Maced. Et quæ imo magnifice suppellectilis habebantur, monopodia & abacos, ijs tam aduexerunt. Gallis dicitur *Buffet*.

Abacus Solis dicitur astrologis, spro disco cius, qui est ipsius orbis sue latitudo. Ce. Lib. 24. cap. 23.

Abacus, Tabula quadra qua imponitur epistylijs sue capitulis colonarum. De quo Vitru. lib. 3. cap. 1.

Abacus item tabula est calculatoria, in qua arithmetici numeros ducût subinde delentes, & geometræ figuras designant. Perf. Sat. 1.

Nequid abacus numeros, & fœtos puluere metes
Scire finisse velet. Veteres tamen Pythagoricam appellabant.

Abacus præcrea, alueolus est alcatorius, seu tabula lusoria aut latruculatria. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 5, Sed vulsine diem sequentem, quem ludis ac ioco abacus & latrunculus conterunt, nos istis sobrius tabulis à primo lucis ortu tempus exigamus?

Abacullus, abaculi, pen. corr. (ζ) diminutiuum, Parua abacus.

Abaculos Plinius intellexisse videtur (vt interpretatur Hermolaus) calculos, quibus in disputatione ac suppuratione numerorum vtebatur antiqui. Verba Plinij huc sunt lib. 36. cap. 26. Vitri fragmenta repto rata aggluminatur tantum, calcis vsu inde non quæsito, præterquam abrupta fiamma: veluti cùm calculi fiunt, quos quidam abaculos appellant, aliqui etiam plutibus modis versiculores.

ABADIR, inquit Prisc. anus, deus esse dicitur, & lapis, qué Saturnus deuorasse ferur pro Ioue. Græci *hujus* deum tantum, vt Hesychius ait, *hujus* dicitur fatum, illud fatcus reuinctum, quod pro Ioue deuorasse dicitus est Saturnus.

ABAE, abarum (ζ) oppidum Phocidis Strab. Nomen habet ab Abante Iunone, vt Stephanus & Suidas prodidêrunt. Dicitur & Aba, numero singulari, vt paulo ante diximus.

ABAEA, abaæ (ζ) ex Stephano, oppidum est in finu Messeniaco, non procul à Pheris, quod nonnullidem esse putant cum Hira, seu Oechalia, vna ex septem ciuitatibus, quæ apud Hom. to. Iliad. Achillo offeruntur ab Agamemnone. Vide Hermolaum Plin.

ABAEVS, adiectiuū, vnde Abaeus Apollo. Ibi enim templum fuit Apollinis, in quo dabantur oracula, priusquam in Delphis darentur, vt Stephanus scribit. Hinus rempli memnit & Pausanias in Phocaicis. Abæa, inquit, vrbs dicta, ab Abaeto Lynceo & Hypermnestra filio nuncupata, quæ Apollini dicata fuit. Erat in ea vetustissimum Apollinis oraculum, quod ab exercitu Xerxis incensum est.

ABAEAE, pl. prod. (ζ) oppidi fuere Arcadiæ in finu Messeniaco, quorum vrbs Abæa comemoratur à Ptol. li. 5. Vide Plin. li. 4. ca. 6.

ABAGARVS, rex Persarū quem subegit Seuerus imperator. author Spartianus in Seuero. Abagarus Osroheenorum rex ad Seuerum transfuga, tradidisque obsidibus liberis fidem foam auctoratus, sagittariumque vim magnam mittere iussus, author Dion Cassius.

Abagarus, Edessenorū princeps, morbo incurabili detētus, ad Christū scripsit sanitatis per cum recuperandæ causa. Itaq; posteaquā refurrexit à mortuis, & ascensionē ad cælos. Taddæus vnus è septuaginta. iussu Christi prom. sium, ab Apostolo Thoma Edessam missus est, ibique Abagarum & filium eius Aduum à morbo curauit. Sanati, Christianorumque sacris initiauit. Historia fusissimè recitatur ab Nicephoro libro 2. cap. 7. Scientum tamē, Abagarum nonnunquam dici Abgarum, nonnunquam Augarum. Quin & Agbarus dicitur Eusebio lib. 1. Historiæ eccles. cap. 13, & 13.

Abagio, abagiare, abagium. Vide obsolete. Vide Adagium.

ABALA (ζ) oppidum est Troglodytarum nō procul à mari rubro. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aball cio, ablatum, pe. prod. (ζ) Quod ego literam exaspiland facio. Ablationationis duo genera tum Cicero in Top. 23, hoc modo, Ablationatio, est ejus rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure ciuili fieri potsunt. Cic. de lege Agraria contra Rullum, idémque agros vectigales pop. R. om. ablationare. & Hinc à rebus ad animū & personas trasfertur. Cic. 2. Philip. At vero Cn. Pompeij voluntatem à me ablationabat oratio mea. lib. 2. de Orat. Eique omnia valde benevolentiam conciliant, ablationāque ab iis in quibus hæc non sunt.

Ablationari ab aliquo, Disungi. Plaut. Milit. 20, Illuc crucior à vitro mē tali ablationarier.

Ablationare & Retinere, contraria. Cic. ad Lent. lib. 1. epist. 7, Quos fœuendo in cūmuni causa ferinere potuerunt, inuidendo ablationarunt.

Ablationatus, pren. prod. (ζ) Cicero 6. Verr. Ablationatis fe celere illuis à nobis omnes reges, aqueisimi, natione fuit. Idem Attic. lib. 1. 5, Sed mirandum in modum est animo ablationato. Subaudi, abs te. Idem de Inuentione lib. 1.

Interdum iungitur ablatiuo siue præpositione. Liuius de bello Punico, Sero vñe desideratis, diminuti capite, ablationatis iure ciuili. Pro à iure. Ablationata membra, dicuntur cruentata, & quæ non amplius habent virgoris, & officiorum cum aliis communicationem. Quint. lib. 8. cap. 3. Vt medici ablationata morbis membra præcidunt, ita turpes & pernitiosos, etiam si nobis sanguine cohærent, amputandos.

Ablenatio (ζ) Verb. Isse ablationādi actus. Vide ABLATIO.

ABLATES, situs (ζ) Pæsignus est flumen qui tracto Troglodytarum, ita dictus ab Abala, eius regionis oppido maritimo. Plinius libro 6. cap. 29.

ABLAVS (ζ) Insula est Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt Electrum ex arboribus fluere. Plin. lib. 37. cap. 2. Sunt & Ablai Indiæ populi ad Gangem fluuium. Plin. lib. 6. cap. 19.

Abambulantes, Absecedentes. Festus.

Abamita, abamitæ, pen. corr. (ζ) Soror abaui. Ex lib. 3. Institutionum de gradibus cognat. & Iurisconsultus. D. de grad. & affin.

ABAMMON, genius. cor. Flumius Damasc. qui in radicibus Libani exoritur in Syriæum effunditur mare.

ABANNAE, populi Africæ, vicini Carpratensibus, quos vtrosque bello subegit Theodosius. Marcellinus lib. 29.

Abannatio, abannationis, vnius anni exilium, Absentia in annum. Budæus in Annotation. pollet. Interpretes Homeri tandem morem fuisse apud vetustissimos, vt qui manu voluntariam eædem admisisset, is exularet patria: ad zdeisque loco pietis homines se conferens, ibi opertus federet in limine, oratéque & postulares admissę eædis expiationem. Hunusmodi verò exilium ἐνιαυσιαυτὸν appellabatur. verbum à verbo ductum Abannare dicit Budæus, quasi annuum exilium.

ABANTYRI (ζ) populi fuerūt origine Thraces, qui relicta patria in Phocide fedes collocarunt, Abáque oppidum incoluerunt, sub Helicone situm: vnde & Abantes dicti sunt, vt refert Strabo lib. 10.

ABANTES, populi sunt Ioqum inter Achiuos, vt scribit Herodot. lib. 1. Alios dixit Orpheus in Argonautarum Pontum.

ABANTIADES, Vide ABANTIS infra in ABAS.

ABANTIS, idis (ζ) Insula est maris Ægæi, toti illi Græciæ situi opposita, quod à Sunio Attice promontorio ad Thessaliam vsque extendatur, amplissimóque tractu, quem Europum vocant, à Beotia dirempta. Dicta Abantis, vt quidam volunt, ab Abante Mercurii, & Thraciæ oriundi, qui relictis Abis, Phocidis ciuitate (à qua & nomen acceperunt) in hanc insulam transmigrarunt. Quibusquam non defunt (inter quos est Homeri Scholiastes) qui hanc insulam ab Abante populi heroe nomen accepisse existiment, qui in ea non multo ante Troiana tempora dicitur dominatus fuisse. Primus hinus longitudine Macris dicta est, postremo autem Euboea. Vide Strabo. lib. 10.

ABAORTAE à Plinio lib. 6. cap. 20. numerantur Inter indos populos.

Abaphus, a um, pen. corr. (ζ) Id est, non putius, ab a priuatiua particula, & βάπτω, tingo.

Abaptistum, ab aptisti, substiuum n. gen. Medicorum est instrumentum, terebellæ vsum præbens, quotes crani os propter fracturam aliquam perterebrandum est. Habet enim hoc instrumentum in sum mitate sua labrum, siue obicem prohibentem ne alius imm ergi possit, aut meninges lædere: vnde & nomen habet (ζ) Vide Galenum libro 6. Method. cap. 2. Dicitur & Trypanum, τρύπανον, ab (ζ) terebrum seu terebra, & Trypane, trypanes, τρύπανα. nam τρύπαν valet Terebro, Perforo, Perrundo, Aperio, Patefacio.

Abaptistus, adiectiuum, (ζ) quod mergi non potest. Epitethon ellu propriè fuben conueniens.

ABARBARA (ζ) Vrbs Maladum, ex qua Bucolion, maximus natorum Laomedontis Æsypum genuit, & Pedasum. Hom. 6. Iliad.

Abarceo, abarcere, abarcui (ζ) Prohibeo, Festus. Alij scribût Abercco vt Coerceo.

ABARIS, Scythica Hamaxobiorum gēs, qui campos vbra Caucasum exiguos tenet depasturæ, & vicinia Turcis. à quibus male afficiebantur, profugit, & litora maris Euxini, quod Pontum vocant, telinquentes, ad Bosphorum venerunt Hæc, & multa plura Euagrius Historiæ ecclesiasticæ lib. 5. cap. 5. & alis locis. Hos Nicephorus Abares vocat.

ABARIM, mons excelsus, diuidés terram Amon & Euphratæ à Iudæa, vnde Aaron Lenebo ad Iordanum vsque flumen protendens radi cem.

ABARIMON (ζ) Scythæ regio, in magna Imai montis ēoualle, in qua sylueltres homines degūt. aueris post cruta plantis, qui maximam habent velocitatem, pastumque cum feris vagantur. Plinius libro 7. cap. 2.

Abaris (ζ) dicitur continentis habitator, & cuius habitatio in aquis non est, aqua barde, id est nauigio non indiget.

ABARIS, huius Abaris, pen. corr. (ζ) nomen viri proprium: de quo sic Celius lib. 16. cap. 13, Abarin Hyperboream ferunt, sagittam per orbem terræ circumtulisse, nihil omnino vescentem. Hinc Abarin Scuthæ illum ignarum literarum, oratia scripsisse tradunt, quæ Scythica nuncupentur, & nuptias Hebri fluminis, Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo sagittam acceperit quam diximus. Hactenus Cælius. Quid. 5. Metam. Caucasēumque Abarin, superfecisse dicit Lyceum. Meminerunt huius & Herodotus in Melpomene, & Strabo lib. 7.

ABARNVS (ζ) Stephano, vel Abarnis, ἄβαρνις Herodoto, oppidum est & regio asiæ in tractu Bariano, ad Proponidem. Hecæreus & Ephorus Abarnidem ad Hellespōrum collocant, & Lampsaci arcem eius volunt. Vide Strabon.

ABAS, huius Abantis (ζ) Lyncei ex Hypermnestra filius, rex duodecimus Argiuorū, pater Proti, Lasij & Acrisij, & auus Persei: à quo postea Argiuorum

Argiuorum reges Abantiadæ dicti: & Argi ipſi, Abantes. Ouid. 15. Met.
Cognoui clypeum Iæuæ geſtamina noſtræ
Nuper Abantæ is tempoſ Iunonis in Argis.

ABANTHEA item alius fuit Troianus nobilis. & Æneæ comes. Virg.

ABANTIAS, Abantiadis, pen. corr. ſg. patronymicum eſt à nomine Abas: quo ſignificatur vel filia, vel neptis Abantis. Vnde apud poetas fetè pro Danaë ponitur, Abantis ex Acriſio nepte: vel pro Aralanta, nepte euiſdem ex Iaſio. Vide ABAS.

ABANTIADES huius Abantiadæ, pen. cor. patrooymicum, m. g. Ouid. li. 4. Metamorph.
Solus Abantiades ab origine crentus eadem
Acriſius ſupereſt. Id eſt, Abantis filius. Idem lib. 5. Metam.
Torquet in hunc haſtam calido de vulnere raptam
Vlror Abantiades. Hoc eſt, Perſeus pronepos Abantis: fuit enim filius Danaës, filiæ Acriſij.

ABARIS, pen. corr. numero plur. loca funt deſerta & inacceſſa in Occidentali plaga Ægypti {ἀόικητα}. Hoc enim nomine Ægyptij vocãt regiones inhabitatas, & maximis deſertis circundatas, vt ſcribit Strabo lib. 17.

ABASTER, huc Abaſtrus {ἄζωνος}, vnus equorum Pluto. Bocatius lib. 8. cap. 6. Vide PLVTO.

ABATON, Abatij, pen. corr. Latinè dicitur inuium, auium, inacceſſibile, {ἄβατον}. Hinc Abaton ædificium erectum à Rhodijs ad tegẽdum Artemiſiæ trophæum, quod religione impediti, diruere non poterant. Celius Antiq. lect. lib. 13. cap. 33. Artemiſiam, inquit, mirari non deſinunt Cares, quæ ſtructures Rhodios claſſe exturbi, infeliciterque domuerit, erectã in vrbe Rhodo ſtatua, quæ ciuitati ſtigmata videretur inurere. Quem locum obſeruum mox Abaton dixere, quoniam trophæa mouiſſe, religio eſt.

ABATOS, Abatij, pen. corr. g. f. {ἄζωνος} Ægypti inſula in paludc Mephitica, ſic dicta, quòd propter limi & papyrorum copiam difficillimus ad illam eſſet aditus. ab {ἀ-βαίνω} priuatiua, & {βαίνω}, quod eſt vado, vel aſcendo. Lucanus lib. 10.
Hinc Abaton, quam noſtra vocat veneranda ſenectus,
Terra potens, primos ſcitit perceſſa tumultus.

ABAVCIAS, nomen viri, cuius amicus fuit Gyndaoes. Huius meminit Lucianus in dialogo cui nomen Toxaris.

ABAVNCVLUS, pen. corr. {ὑπ-ὸκκος} Abauiæ frater.

ABAVUS, abaui pen. corr. {πάππος} Qui abeſt ab auo: & eſt auus auI. Feſtus. Cic. de clariis Orat. Iam duorum abauorum quàm eſt illuſtre nomẽ? Scipionis. Dicitur à Virgilio quartus pater, lib. 10. Æneï. 89.

Abauia, abauiæ {ἀππάδιον} Eſt auia auI auiæ.

ABAX, abacis, pen. corr. m. g. VIDE ABACVS.

Abacts, pro vaſorum conductis videtur vſurpaſſe Iabolenus I. Heres meus. D. de legatis & fideic. tertio, Cui Corinthia vaſa legata eſſent, huic abaces quoque eorũ vaſorum adiudicandorum cauſa parata deberi, Trebatius reſpondit. Labeo autem id non probat, ſi eas abaces vaſorũ numero teſtator habuit. Proculus vero rectè ait, ſi ænea quidem ſint abaces, non autem Corinthiæ, ideo deberi. Alciatus tamen hoc in loco & legit & interpretatur, non abaces, ſed baſes, ſcilicet Florentinam retinens. Haloander autem & vulgata lectione non recedit.

ABAXA, onis, fem. prod. {ἀπέξω} Inſtituta facta à Dionyſio Capriſilio rege Aſiæ: quorum meminit Cic. lib. 3. de Nat. deor. Dicta Abaxea à taciturnitate, qua hæc facta celebrabantur. {ἄπεξις} enim taciturnum ſignificat.

A B
Abbas, {ἄββας} Hebræa, vel potius Syriaca dictio, in qua ſingulare quidã eſt, quod & patres ſibi nerunt adſcribit, & pueri primũ ſonare diſcunt. Paul. Rom. 8. Per quem, inquit, clamamus Abba, pater.

Abbas, abbatis {καπηλείου} Collegij ſocietatiſq; magiſter, monachorũ primus & antiſtes ac moderator. Sunt qui per vnicum b ſcribant. Budæus Cenobiarchum vocat, quem vocabule in I. non redditum C. de hæreticis. & in l. 4. C. de ſumma trinit. dicitur archimandrita.

Abbatiſſa, fœm. ab abbate {ἀββαϊσσα, ἀββισσα} Hieron. de modo viuendi, Cùm à ſeminis iuſtitiæ deuiat, ſpſimet etiam abbatiſſa cognoſcat.

Abbatia, æ {ἀββατεία} à recentioribus captum tam pro Abbatis dignitate, quàm pro loco vbi habitat. Abbas.

Abbreuio, abbreuias, abbreuiare. Vegetius in prologo lib. 3. Quæ per diuerſos authores libroſque diſperſa, imperator inuctę, mediocritate meam abbreuiare iuſſiſti: ne vel faſtidium naſceretur ex plurimis, vel plenitudo fidei deeſſet in paruis.

A D
Abdala Sarracenus, Viri proprium, qui, vt ſcribunt nonnulli, ioterrogatus quid in hac quaſi mundana ſcena admirandum maximè ſpectaret: Nihil videri homioi præcellentius, reſpondit. Vide Cæl. lib. 15. cap. 24.

Abdemon, nis, Nomẽ pueri cuiuſdam, qui vincebat omnia problemata à Solomone Hieroſoly morũ rege iniuncta. Ioſeph. de Ant. Iud.

Abdera, pen. prod. {ἄβδηρα} oppidũ eſt Hiſpaniæ Bæticæ. Teſtes Strabo lib. 3. Ptolem. lib. 2. Pompo. Mela lib. 2, & Plin. lib. 3. cap. 1. Eſt & inſula ad Samothracẽ, eodem teſte lib. 4. cap. 12. Oppidum item Thraciæ, patria Protagoræ & Democriti philoſophi, iiſdem teſtibus, dicta & condita ab Abdera Dionicdis Thracum regis ſorore. De ea meminit Solinus cap. 15. Hrllanicus, Stephan. & Philoſtratus in Iconibus ab Hercule conditam fuiſſe tradunt.

Abdera, Abderæ g. f. dicimus, & Abdera, Abderorum, g. n. Authores Valerius in Melam. & Herodotus in Polymn. qui etiam Abderon ſingulari numero dicit ab Ephoro, in notatis.

Abdera. pulchra Teiorum colonia. Strab lib. 14. tradit Teios cùm Perſarum conuentus eas ferre non poſſent, vrbe relicta, Abderam Thraciam vrbem demigraſſe atque hinc illud vulgatum fuiſſe, Abdera pulchra Teiorum colonia. Hoc animo ate proueribuli ſignificamus, non deeſſe quòs confugiamus, ſiquis præter modum pergat eſſe moleſtus. Huc forraſſis alluit M. Tul. lib. 7. ad Att. Tranquillißimus autem animus meus, qui totum ſtuc æqui boni facit: & eo magis quòd iam à multis audio conſtrutum eſſe Pompeio, & eius conſilio, in Siciliam me mittere, quòd imperium habeam. Id eſt, Abderitiron. Idem lib. 4. Hic Abdera non tacente me. Laudantur & ab Herodoto Teij, quòd relicta patria libertatem ſeruitutiincuiius rei meminit & Strabo lib. 14. Ciceronis locum alij aliter diſtinguunt & exponunt. nimirum ſici quòd imperium habeam. Id eſt, Abderiticum. Id eſt, ridiculum, & dignum riſu Democriti Abderitæ. Id eſt ratione cauens, quaſi factum Abderitarum. non enim Abderitici, refertur ad imperium. Id, ea res, eſt &c. Rufus illud, Hic Abdera. Hoc eſt, Hic ſumma ſenatorũ ſtultitia quaſi Abderitæ viderentur, de quorũ ſtupore atque inſania multi ſcripſerunt. Virtuo. quoque lib. 7. cap. 5, ſcribit Alabandeos & Abdemitas fuiſſe iudicatos inſipientes.

Abdera. Abdera. Exclamatio prouerbialis. Arnob. adueruſus gentes lib. 5. O Abdera, Abdera, quàm has mortalibus irridicula, talis ſi apud te eſt fabula ita conflata. Dicunt eam cunctis partes, & ſupercilioſe perlegunt ciuitates: & eſſe tu ſatua, & ſtolidtatus frigidiſſimæ iudicaris.

Abderita, Abderitæ, & Abderites, Abderitæ, pro. pto. g. m. VIDE {ἄβδηρος}.

Abderæ natus.

Abderitæ propter raritatem muriumque multitudinem, relicto patrio ſolo, coacti ſunt nouas ſedes quærere. Author Iuſtinus lib. 15. & Plin. lib. 10. cap. 65. & Oroſius lib. 3.

Abderitanus, adiritatis, pro. prod. {ἀβδηρίτης.} Martial. lib. 10. Abderitanæ pectora plebis habes. Hoc eſt, inſanus es, & ſtupidus.

Abderiticus, aliud adiectiuum, pro. cor. {ἀβδηριτικός.} Cic. li. 7. ad Attì. Imperium habeam. Id eſt, Abderiticum. de quo paulo ante in ABDERA.

Abderitica mens, Id eſt ſtupida aut inſana. Abderitæ in ſtuporis inſtantiæque fabulam abiere. Quod præſpicuum eſt ex epigrammate Martialis libro 10. de eo qui damnatus in theatro, repræſentauit Mutium Scæuolam, ac manum impoſuit ignibus, ſed iuſſus, & actionibus paratis ſupplicijs, ni facetet.

Abderitanis autem natura peculiarem fuiſſe mentis ſtuporem indicat M. Tullius in libris de Natura deorum. Et Plin. lib. 25. cap. 8, decet huic vrbi vicina eſſe paſcua, ijo quibus equi paſti inflammãtur rabie; quemadmodum apud Poiphniam aſini. Mirminit & Cælius Antiqua. lect. lib. 30. cap. 4.

Abderus, pen. prod. {ἄβδηρος.} Hyginus fabula 30. de Abdero ita ſcribit, Hercules, inquit, Diomedem regem Thracæ, & quos quatuor eius, qui cætne humana vefcebantur, cum Abdero famulo interfecit.

Abdico, abdicas, pen. cor. {ἀπόκηρυττω} Id eſt tanquam dicatum reiicio. Hinc ſtlius lex, magiſtratus abdicãti dicitur. Quintil. lib. 7. cap. 3, Masuli pater corrigere, quàm abdicare. Abdicare autẽ pater filium cùm prius eum omnibure ſibi, quod eſt hæredem ſcibat: Cùm filius patrem iniuria afficiſſet, aut minus obedirent ei ſuiſſet, eum pater ad iudices vocabat, & probata cauſa, abdirabat. Sic abdicatũ filium pater alere non tenebatur, imo egenum, verſibus ſpoliatum dimittebat: nec defunctio patri in hæreditatem ſuccedebat. Vide Alciatum lib. 3. Diſpunctbon. cap. 28.

Abdicare geoerum in argumento Andriæ Terent. Plin. lib. 6. cap. 23, Regi regrm à populo ſcripta, clementiæque, liberos oon habentemi & ſi poſtra gignat, abdicari, ne fiat hæreditarium regnum.

Abdicare magiſtratum. Salluſt. io Catilina. Senatus decreuit, vti abdicato magiſtratu, Lentulus, itemque ceteri in libera cuſtodia eſſent. Poſt quo dicitur etiam Abdicare ſe magiſtratu, Deponere magiſtratum. Liu. 2. ab vrb. 20. Abdicauit ſe Coſulatu. Cæſ. 3. bel. ciuil. 6. Dictaturſque ſe abdicat, & ab vrbe proficiſcitur. Cic. in Catil. orat. 3, Cùm ſe prætura abdicaſſet. Idem 2. de Diuin. Magiſtratu ſe abdicauerunt. Idem 2. de Nat. deorum, Augures rem ad ſenatum: ſenatus vt abdicaret Conſule: abdicauerunt.

Abdicare ſe tutela, libertate, & ſimilibus, pro eo quod eſt, deponere, ſiue relinquere. Cic. Artico, lib. 6, Itaque aut tutela cogito me abdicare: aut, vt pro Glabrione Scæuola, ſcenus & impendium recuſare. Idem Philip. 3, Eo die nou modo Coſulatu, ſed etiam libertate ſe abdicauit. Piſo apud Gellium, Scripro eſſe abdicaſſe.

Abdicare legem, Abrogare. Plin. lib. 7. cap. 30, de Cicerone: Te dicente, legem agrariam, hoc eſt, alimenta ſua, abdicauerunt tribus.

Abdicare ſimpliciter, pro reiicere. Cic. 2. de Orat. Vbi plus mali quàm boni reperio, id totum abdico atque reiicio. Sic legit Budæus. Plin. libro 2. cap. 8, Accipiamnem Euxinum, nec recipiſſe ſe dici modo ſuppernatantem (vt dißum eſt ab Homcto) breui ſpatio portarum abdicat. Idem libro 33. cap. 3, Vtinámque poſſet è vita in totum abdicari aurum.

Abdicatio, abdicationis, Verbale {ἀποκήρυξις} Ipſe abdicandi actus, cui opponitur adoptatio. Plinius libro 7. cap. 45, Abdicatio Poſthumi Augustæ poſt adoptionem. Quintil. 7. cap. 5, Abdicationum formæ ſunt duæ: altera criminis perfecti, vt ſi abdicetur raptor, aduleter: altera imperfecti, velut pendcotis & adhuc in cooditione poſiti: quales ſunt in quibus abdicatur filius, qui nondum pareat pueri.

Abdico, abdicas, pen. prod. abdici, abdicãri, abdicare, Reiicere, reprobare, & ſuſpicio negare {ἀποκηρύττω} oppoſitum eſt Addicere. Verunque autem, Augurale eſt verbum. Cic. 1. de Diuinat. Cùmque in quatuor partes vineam diuiſiſſet, treſq; partes aues abdiciſſent: quarta parte, quæ erat reliqua, in regiones diſtributa, mirabili magnitudine veuam, vt ſcripſum vid emus, amiſit.

Abdicere, pro Abdicare, alienare. Ouidius 1. Metam. de Io quam ſibi ab Ioue dari petit Iuno,
Quid facias? crudele, ſuos abdicere amores. Non dare, ſuſpectum. Rectius legitur addicere, quaſi in ſeruitutem dare.

Abdicere, Pro decreto recuſare, hoc eſt negare. l. 15. §. 2. ff. D. de Orig. iuris. Qui cùm antmaduerteret Appiũ Claudium eõtra ius vindicias ſibi fuiſſe à ſe abdiciſſe, & C. Id eſt, decreto recuſaſſe. Hotomanus.

Abditamentum, abditamẽti, n. g. Detractio, diminutio. Apul. lib. 9. Iſtud ego dolium quinque drnarijs euidam vendiaui. Verba ſunt matris, quæ ſic vtor excipit: Sermnum negotiatorem nacta ſum, qui rem quam ego mulier iamdudum ſeptem denarijs vendidi, minoris diſtrahit abditamento pretij. Id eſt, detractione ac deductione pretij. Contraria ſunt Additamentum & Abditamentum.

Abdo, abdis, abdidi, abditum, penult. cor. {ἀφανίζω, κρυπτω} abdere.

Occultare, obtegere, abscondere, &c. Verbum varium habet vsum & constructionem, vt infrà videbis. Cic. in Pisonem, An ametitui tabulas abdiderint. Id est, eas non fine auri receptare.

Abdere & Contegere. Cic. lib. 1. Offic. Quæ autem partes corporis ad naturæ necessitatem datæ, aspectum essent deformem habituræ atque formam, eas contexit atque abdidit.

Abdere se in aliquem locum, Est teretai aut latibuli gratia, se in aliquem locum recipere, & ferè cum accusatiuo & præpositione in construitur. Cic. ad Curium, lib. 7. 29. Abdo me in bibliotheca. Idem Plane. lib. 13. 30. Abdidit se in intimam Macedoniam, quò potuit longissime à calstris. Cæsar lib. 2. bel. Gal. Se in proximas syluas abdiderunt.

Interdum nullus exprimitur locus. 2. Æneid.

Illa sibi infelles cuersa ob Pergama Teucros,
Permetuens, &c.
Abdidérat se, atque aris inuisa sedebat. Id est, se abscondérat.

Abdere se in oceulum. Cæsar lib. 7. Bel. Gal. Neque se in ocrultum abdiderat.

Abdere intra vestem, vel sub terram. Liuius 2. ab V. C. Abdito intra vestem ferro, proficiscitur. Cic. lib. 2. Tuscul. Audissie hæc Amphiaraæ sub terram abdite!

Abdere se rus vel domum. Terent. Hecy. 1. 12, -nam senex rus abdidit se. Cic. in Piso. Domum se abdidit.

Abdere se in tectis. Liu. 1. ab V. C. Se in suis quisque tectis abdiderunt.

Abdere sub, cum ablatiuo. Liu. 2. ab V. C. Cultrum, quem sub veste abditum habebat, eum in corde defigit. De Lucretia.

Interdum subaudiur tempus. Virgil. 3. Georgic.

Hunc quoque vbi aut morbo grauis, aut iam segnior annis
Deficit, abdé domo.

Sueton. in Tiberio, Mediterraneis agrit abditus.

Abdere se ex. Plaut. Pfeud. Ex conspectu hen sui si se abdiderant. Hoc est, latere se amouere, se subtrahere.

Abdere se literis, & in literas. Cic. pro Archia poeta, Siqui ita se literis abdiderunt. Est autem LITERATUS datuus. Idem Volumnio, lib. 7. Ac me totum in literas abdere.

Abdere aliquem in insulam aliquã. Hoc est, relegare, deportare. Tacit. Annal. 2. Satis visum de Villia statuere, eáque in insulam Seriphen abdita est.

Seuilnitiam. Plaut. Trinum. 14. 2.

Verum, Id est, veritatem occultare. Quid. Fast 3.

Abdor, passiuũ ex abdo, Condor, occultor. Plin. lib. 9. cap. 8. Abduntur tricenis diebus circa Canis ortum, occultantúrque in cognito modo. De delphinis.

Abditus, penult. corr. participium.

Æs, argentum, & aurum. Cic. 2. Offic. Nec ferrum, æs, aurum, argentum effoderetur, penitus abditum. Idem de Nat. deor. lib. 2. Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas inuenimus.

Abditum & occultum. Cic. 1. de Natu. deor.

Abditum & penetrale. Cicero de Arusp. respon. Abditos ac penetrales focos.

Abditus agro, pro in agro. Horat. epist. lib. 1. epist. 1.

Abditus carceri, pro in carcere. Paterc. lib. 2. Abditus carceri, cũ consorte fæminæ mortem dignissimam vitæ sua obiit.

Abditus in tectis. Cic. 1. de Inuent. tht. lib. 4. Qui dispersos homines in agris & in tectis syluestribus abditos, ratione quadam compulit in vnum locum, & congregauit.

Abditus æther tenebris. Senec. in Agam. 7. 18. Et æther abditus tenebris latet.

Ambages abdita, Id est, obscura. Tacit. lib. 3. Nanque Macroni non abdita ambagc, Occidentem ab eo deseri, Orientem spectari exportebrauit.

Consilia abdita, Hoc est, arcana. Val. Flac. 4. Argonaut.

Abdita loca. Cicer. ad Attic. lib. 15. Loca vt vulta sunt, abdita certè, & siquid seribere velis, ab arbitris libera.

Abdium & opertum. Senec. in Hercu. fu. 99. -vt iura abdita Et operta cerris, liceat impune eloqui.

Abditas causas morborum voeat Celsus in præfat. lib. 1. quibus opponuntur euidentes.

Abdita fata. Tibul. lib. 2. sec. 3. Phœbum.

Abditos sensus gerere, Id est, occultos. Senec. in Hippolyto, 8. 11. Tacit. lib. 3. Abditos principis sensus, & siquid occultius parat, exquirere, illicitum.

Abdita voluntas ac rerrus. Cic. de perit. Consul.

Abditum, abditi, pen. corr. substant. (κρυπτὸν) pro loco occulto. Plin. lib. 8. cap. 5. Nunquam nisi in abdito coeunt.

Abdita rerum. Horat. in Arte poct.

Indicijs monstrare recentibus abdita rerum.

Abdita rerum. Lucret. lib. 6.

Terræ penitus scrutantes abdita rerum.

Abdité, adverbium (κρυφίως) Occultè, secretò, abscondité. Cic. 4. in Verr. Omnia ità conduta fuisse, atque ita abdité latuisse videantur.

Abditius, adverbium, penule prod. nunc, vt opinor, obsultum. Festus, Abditius, Abortiui.

ABDOLOMENUS. Iustinus lib. 11. Tunc in Syriam profiscitur (de Alexãdro loquitur) vbi obuios cum insulis multos reges Orientis habuit. Ex his pro merits singulorum, alios io societatem receepit, alios regnum ademit, suffectis in loca eorum nouis regibus. Insignis præter cæteros fuit Abdolomenus rex ab Alexandro Sidoniæ constitutus, quem Alexander, quum operam ablocarcad puteos exhauiendos, horrióque irrigandos solitus esset, miscte vitam exigentem regem fecerat, spretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putaret. Sunt qui Abzromum vocent.

Abdominalis, pen. long. abdominis, pen. corr. neut. gen. (λαπάρα, ὑπογάστριον) Pars est humani corporis, quam se describit Cornelius Celsus libro 4 cap. 1. Ipsa autem ima inter coxas & pubem imo ventre posita sunt: à quibus ac pube abdomen sursum versus ad præcordia pertenuit: ab exteriori parte, cuidenti cute: ab interiori, leui membrana inclusum, quæ omento iungitur. ὑπογάστρια autem à Græcis nominatur.

Quid verò Abdomen sit in sue docet his verbis Plinius libro 8. cap. 51. Hinc Censorianum, inquit, legum paginæ, interdictique eorum abdomina glandia, testiculi, vulnæ, synequa verrina, vetamen Publij mimotum poetæ cœna, postquam seruitutem exuerat, nulla memoretur sine abdomine etiam vocabulo fuminis ab eo imposito. Placuere autem & seruires. Iam Catonis Censorij orationes aprugnum exprobrat callum. Et lib. 11. cap. 37. Vulua cæcto partu melior quam edito. Eiecitia vocatur illa, hæc porcana primiparæ, suis optimas. Contrà efferris. A partu, præterquam eodem die suis oecisæ, biuida ac macra. Nec nouellarum suum, præterquam primiparatum probantur, postquisque veterum, necdum efferarum, & biduo ante partum, aut post partum, aut quo eiecerint die. Proxima eiectitiæ est, occisæ vno die post partum. Huius & fumen optimum, si modò fœtus non hauserit: eiectitiæ deterrimum. Antiqui abdomen vocabant, priusquam esslêret id, feientes occidere non assuets. Hactenus Plin. Quem locum iustis de causis altius repetitum, sic exponit Hermolaus, Id quod modo fumen dicitur, hoc est, suillas eum lacte suo mammas, vterets abdomen vocabant: & lacte opinor tam abdito & fugato: vtpote qui antequam vbera calle scerent, hoc est, siccato lacte durescerent, sum occidere non solerent.

Abdomen potest. Iuuenal. Satyr. 1. 18.

Atque Bonam tenere placant abdomine porcæ
Et magno crattere deam.

Abdomen insaturabile. Cic. pro Sestio, Libelli etiam pro vino oppignerabantur: manebat insatiabile abdomen: eoque defiebeban. Quo in loco pro vitio ventris, quod gulositatem voeant, accipitur.

Abdomini natus. Id est, vêtri & gulæ. Cic. in Pisonem, Ille gurges atque helluo natus abdomini suo non laudi atque gloriæ.

Abdominis voluptates. Cicero in Pisonem, Solet in disputationibus suis orulotum & aurium delectationi, abdominis voluptates anteferre.

ABDVCO (ἄγω) Ruuius Gallię Cisalpinæ, qui Addua etiam dicitur. Vide ADDVA.

Abducio, abducis, penult. longa, abduxi, abductum (ἄγω) Ab loco duco. Cicero 2. de finibus, Maiores nostri ab atatro abduxerunt Cincinnatum illum, vt Dictator esset. Cicero 5. Verrina, Omne instrumẽtum de ipsut, familiam abduxit, pecus abegit. Sic, à marito ad duorum vxor abducitur, teste Donato. Virg. Æneid. 10. Et gremiis abducere pactas.

Abducere vi, vel per vim. Cicero 5. Iisdori minsi filiam, vi abductam à Rhodio milite. Liuius 2. ab V. C. Cõsulatibus negotio dato, vt collegam per vim, si aliter non posset, de foro abducerent.

In aliquem locum. Cic. 7. Verr. Ipsos in latomias abduci imperabat. Rus. Plaut. Casina 2. Abduci meum vxorem rus.

In diuersum à nido. Plin. lib. 10. cap. 33. de perdice & aucupe.

In seruitutem. Cæsar. Bel. Gal. Liberi eorum in seruitutem abduci.

Abduci exam pecora dicuntur. Ouid. epist. 15. Parts de te loquitur,

Pene puer cæsis abducta armenta recepi
Hostibus, & cæsum nomine inde tuli.

Abducere, pro Abstahere, reuocare: vt,

Abducere à testibus. Cic. pro Cælio, Equidem vos abducam à testibus.

A meretricio quæstu. Cic. 2. Philip.

Actem mentus à consuetudine orulorum. Cic. 2. de Nat. deor.

Animum à cogitationibus. Cicero 5. de finibus. Sic, ab querelis, Idem Attico, lib. 9. Item, Abducere cogitationem à consuetudine, Idem 1. Tuscul.

Animum à solicitudine. Cic. lib. 4. epist. 3.

Puerum à Grammaticis. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Discipulum à præceptore. Cic. lib. 5. de finib. Quem discipulum cupio à te abducere.

Se ab angoribus & molestiis. Cic. Lucejo, lib. 5. 13.

A negotiis. Plaut. Rud 4. 1.

Ab officio. Cic. de Amicitia.

A rebus gerendis abducet. Idem 1. Offic.

Abducere ab studio. Terent. in prol. Hecyræ. & Cic. lib. 4. epist. 4.

Abduci à vero. Cic. 3. de finib.

Equitarum ab aliquo ad (e. Cic. 11. Philip.

Setium ab aliquo. Cic. pro Deiotaro.

Vxorem à vito. Cic. pro Plancio.

Abduci ab institutis suis pecunia. Cic. lib. 6. in Verr. Verumtamen abduc untur homines nonnunquam etiam ab institutis suis magoitudine pecuniæ.

Abducere aliquem ad nequitiam. Terent. Adel. 3. In eum locum Donatus ait, Ad nequitiam abducere, quasi inuitum & à non vocare, ad abducere. Ducimus enim volentes, sed abdurimus inuitos.

A re aliqua ad aliam. Cic. 5. Verr. Ab illis hominibus qui tum verfari sunt in rep. ad hanc hominum licentiam & libidinem me abduxit Cic. 2. de Orat. Abducere animos à contraria defensione, & ad nostram coor traducere. Idé lib. 2. de Diuinat. de Arusp. ica loquit, ne ars tanta propter nenuitatem hominum à religionis authoritate abducereturad mereedem atque quæstum.

Aliquem à Republica. Cic. lib. 3. ad Quiot. frat. Abduco equidem me ab omni Reipublicæ cura, dedoque literis.

Aliquem ex acie. Cicin Bruto.

Aliquem à fide, pro Reuocare à fide præstanda. Cic. pro L. Flacco.

Abducere caput ab ictu, Id est, auertere. Virgil. Æneid. 5.

Abducere retrò longe capita arcbua ab ictu.

Gradum. Silius lib. 10. 4.

Somnum. Ouid. Fasto. 5.

Vsque eo fugiens somnos abduxit imago.

Vincula ab aliquo loco. Val. Flac. 5. Argonaut.

Vincula prensa manu faxis abduxerat imis.

Visum. Plin. lib. 11. cap. 37. Sic magna cogitatio obcæcat, abducto intus visu. Hoc eli, Visu ab oculis ad animum traducto.

Non abducar

Non ab aduc ar vt. Cic. de Diuinat. Nec abducar vt rear aut in cætis totam Heeruitam delirare, aut eandem gentem in fuligiribus errare.
Abducere aliquid, pro auferre, figurarè dictum. Plaut. Caſ. Vbi intrò hæc nouam noſtram deduxi via recta, elacem abduxi.
Auferre & abducere. Cic. pro Quintio.
Abducco nis. pro abstr. Domeſtes.
Abduce, pro abducedixit Terentius Adelph. Act. 3. ſc. 4. Hunc abduce, vinci.
Abductus [ἀφωρισ.] participium, siue nomen ex participio. Montes abducti. Id eſt, remoti. Val. Flac. Argonaut. 4.
Humina ponto abducta. Val. Flac. Argonaut. 5.

A B E

ABEA, Vide ABAEA.
ABEACVS, Siracusi rex, qui sunt populi ad radices Caucasi. Strab. lib. 11.
ABELIA, Vide ABAETAE.
Abecedarium, abecedarij, n. g. [ἀλφαβητον] apud Augustini est ordo ille literarum, quem puerili conditi cunæ. Alphabetum Graeci vocant. Ex Celio lib. 14. cap. 18. Quemadmodum autem à primis duabus literis Graecis dicitur alphabetum, sic a quatuor primis Latinis abecedarium.
Abecedarij in discentium classibus nuncupantur ab Hieronymo, qui prima imbuunt elementa, syllabarij, qui iam syllabas connectere insuescunt. Nominarij, qui denique integra proferunt nomina. Ex Celio lib. 14. cap. 18. Abecedarium quoque præceptorem recte dixeris, qui prima docet elementa. Meminit Fulgentius 3. Mythol. de Orpheo loquens.
Abecdo, abedis, penul. corr. vel abes, abedi, pen. prod. [ἀφιστημι] Idem quod Exedo, absumo. Corn. Tacitus lib. 15. Sibi imbecillum equitem pabuli inopia. Nam exorta vis luculiaria abederat quicquid herbidum aut frudiferum.
ABELLA, Abellæ [ἄβελλα.] Oppidū Campaniæ Italicæ, supra Neapolim, versus Septentrionem. Author Volaterranus. Virgil. Æneid. 7.
Et quos maliferæ despectant mœnia Abellæ. Aliqui tamen per apocopen legunt Bellæ. Vide AVELLANA.
Abellini 3, abellinæ, pen. prod. [ἀφιστημι] ab Abella Campaniæ Italicæ oppido, priscis dicebatur, quam nunc Auellanam dicimus. Plinius lib. 15. cap. 22. Vide AVELLANA.
ABELLINATES, pen. prod. [ἀφιστημι] sunt Italiæ populi, ante Prorropi appellati, vt scribit Plin. lib. 3 cap. 11. Isdem Auellinates appellantur.
ABELLINVM [ἄβελλινον] fuit AVELLINVM, Italiæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie Troia dicitur.
Abemo, abemis, penult. corr. ex. Verbum obsoletum. Plaut. Abemito veltem. Id est, dimito, vel auferto. Festus. Emere enim antiqui dicebant pro acquirere.
Abe, abis, abiui, pro. prod. & per syncopam, abii, abitum, penul. corr. [ἀφιστημι, ἀφιημι] abire, discedere. Terentius Eunuch. Act. 2. scen. 3. -rogo nunquid velit. Recte inquit, abeo. Id est, discedo.
Abire a vel ab, aut de loco. Plaut. Menech. 2. Sed non abire possum ab hi regionibus. Cic. Terentia lib. 14. De loco nunc quidem abiit pestilentia. Qui locus Ciceroni ex omnem intelligendus videtur & dispungendus, hoc modo: De loco, nunc quidem abiit pestilentia. Id est, quantum ad locum attinet, ea res pestilentiam abiisse.
Abire hinc, illinc, illinc, inde. Plaut. Rud. Sinc me hinc abire.
Abire vbe vel domo. Plaut. Mer. 1. Cedo si hæc vbe abis, amorem te hic relictarum puta? Pro, ab hac vbe.
Ab aliquo. Plaut. Aul. 2.
Ab, vel Ex oculis, & conspectu, &c. Liuius 5. Bel. Pun. Conspectisque reperiē ex oculis abierunt. Plaut. in Amph. Abiit è conspectu meo?
Ab aliquo, pro exire ab eius ædibus. Terent. And. 1. 5.
Aliquo, seu pro re ponitur. Quo abiit? hoc est, quonam iuit?
Abire ad vel in. Cicer. lib. 5. Tuscul. Abiit ad deos Hercules. Terent. Adel. 5. 2. Interea in angulum aliquo abeam. pro, in aliquem angulum. Liu. 5. Bel. Pun. Cuius res periculum vrantes plerique in exilium abierunt.
Intrò dixi, longè, peregrè, obuiam. Terent. Eunuch. 5. 5. Idem Adel. 2. 1. Nimium iloe abiit. Pro, iluc, more antiquo. Idem Eunuch. 5. 2. Obsero abeamus intrò. Idem Adel. 5. 5. Rogat frater ne abeas longius. Plin. lib. 35. cap. 12. Illo abrunre peregre, vmbram ex facie eius, ad lucernam in pariete linees extenuescipsit. Terent. Heaut. 2. 3. Abi dum ea Dromo illis obuiam.
Abire impune. In IMPVNE.
Peregrè. In PEREGRE.
Sic per metaphoram, abire longius, pro cuagari, & à proposito discedere. Cicer. pro Roscio Amerino, Quasi vero mihi difficile sit, quanius multos nominum proferre, (ne longius abeam) vel tribules, vel vicinos meos, &c. Ne longius abeam, id est, ne alienos dicam vel longinquos.
Non longè abieris, Pro abeas. Id est, non longè petatur exēplum: non petantur exempla remotiora. Cic. Tebatio, lib. 7. 10. Quod Lucan. lib. 1. dicit, Ne longè exempla petantur.
Abire in infinitum. Plin. lib. 17. cap. 25. ne in infinitum abeamus.
Abire, sine præpositione præterea in verbum nominibus. Virgil. Æneid. Ipsa Paphum sublimis abit. Idem 6. Æneid. Ripamve inuisus abibit? Pro, ad ripam vel in ripa figuratè. Præpositio ramen aliquando additur: vt, Abire Tarentum, Abire in Asiam ad mercaturam. Ter. Heaut. 1. Plaut. Menech. 4.
Abire, cum priore supino. Plautus Mer. 2. 3. Si opprimit pater quod dixit, exulatum abiit falsus.
Abire exulatum, aliquo, ad aliquem, id est, In exilium. Liuius 1. ab V. C. Tarquinius sine omni reditus incitæ exulatum ad generum Mamilium Octauium Tusculum abiit.
Abire pellum. Plaut. Trucul. 3. Quando abiit rese pellum.
Abiit res aliqua, absolute dictum: vt;
Fides. Liuius lib. 3. ab vrbe, Quia occidione propè necisos Volsecos & Æquos moueret ea sponte arma polle, tam fides abierit. Id est, desit credi, & esse verisimile.
Animus abiit in varios cursus. Ouidius 9. Met.
Ferrum in corpus. Stat. lib. 11. Thebā.
Hasta trans pectus. Idem Thebā.
Memoria. Liuius 2. ab vrbe, vetustate memoria abiit. Pro periit, effluxit, obliterata est.
Modus. Ouid. 11. Metam. 3.
Nausea. Cic. Attic. libr. 14, Nausea iam planè abiit. Hoc est, cessauit.
Pedes rest. Pro mensura trium pedum. Cato de re rust. cap. 135, In commissura abiunt pedes tres. Id est, diminuentur & detrahentur.
Pestilentia. Cic. Terentiæ, lib. 14.
Pretium retrò abiit. Plin. Iunior, lib. 3. epist. 19, Vt reditus agrorum, sic etiam pretium retrò abiit. Pro, imminutum est.
Sol. Plaut. Mere. 2. 2.
Spes. Lucanus lib. 3, Spes victis tellus abiit. Hoc est, perit, effluit. Ouidius 7. Met.
Sic, Abit tempus, aut aliud nomen rēpus significans. Pro, præterit, cedit, effluit. Cic. pro Sextio, Terent. Eunuc. 2. 3. Dum hæc dicit, abiit hora. Idem Adelph. 4. 5. Hæc dum dubitas, menses abierunt dicem. Et abire dicitur, quod paulatim nos deseris.
Tumor abiit. Liuius libro 2. ab V. C. Vbi cum pace laxior etiam annona rediit, & adueēto ex Campania frumento, & posquam tumor sibi cuique futuræ inopiæ abiit, eo quod abiudicatum fuerat, prolato.
Abire tutela ad propinquos. Hora. lib. 2. Sermo. Satyr. 3.
Abire oppidum in villas. Plin. lib. 3. cap. 34.
Abire, sequente nomi. natiuo. Liuius 3. V. C. præceps Fabios in vulnus abiit. Id est, promos cecidit in vulnus. Quidam codices habent, obiit. Virg. lib. 5. Æneid. Quò diuerſus abis?
Abire a re aliqua. Cicer. 4. Acad. Sed abeo à sensibus: quasi dicat, desino plura de sensibus dicere.
Ab emptione. Vulgus dicit, Non tenere emptionem, nō habere pro rata. Paulus Iurisconsultus aiebam est à priore emptione. Id est, discessum à priore contractu. Hic imperfonale est.
Ab iure. Cic. De fus bonis ita dat, vt ab iure non abeat. Id est, ab iure non discedat, vt nemini iniuriam faciat.
E medio. E vita, Ex matrimonio. Terent. Phor. 5. 9. Ea mortem obiit, è medio abiit. Cic. lib. 2. Tuscu, Cato aut ē sic abiit ē vita. Hoc est, mortuus est. Plaut. Milit. 16, Quasi ex hoc matrimonio abierim.
Ad vulgi opinionem. Cic. lib. 3. Offic Id eſt, Acceděre ad vulgi opinionem, & demittere se ad opinionem vulgi.
Abire magistratu, Consulatu, &c. pro, Deponere magistratum, Consulatum, &c. Liu. 3. ab vrbe. Cic. Metello, lib. 5. 2.
Incæpto, Omittere incæptum, incæpto desistere. Liuius 4. Belli Punici.
Abire incepto longius. Tacit. lib. 5.
Abire in rem aliquam, pro, in eam rem transire, mutari, redigi. Liuius lib. 1. ab V. C. Ciuibus facta spes in sui mores atque institutа Tullum regem abiturum. Quid. epi. 21, Suæ abeunt studia in mores, artēque magistri 21.
In malam cruceм, & similia, locutiones sunt impreeandi. Terent. And. Act. 2. sc. 1, Abi hinc in malam crucem. Idem Phor. Act. 2. scen. 3. Vt Donatus, aduerbialiter: vt, hue vtinia. Ex cuius verbis apparet legendum esse, Abi hinc malam crucem, absque præpositione. Vnde & in Eunucho, Malam rem hinc abis? Plaut. Aul. Aut abi in malum cruciatum ab ædibus. Cicer. Philip. 13, Quin tu abis in malā pestem, malumque cruciatum?
Abire in eredium, non omnino idem est quod credere, sed tantùm eas res credere quæ accipientis fiunt. Hoc est, quæ functionem non in specie, sed in genere recipiunt: veluti pecuniam, frumentum, &c. Vlpia. l. 4. 5. 113 D. Horomanus.
Abire in defuncti nomen. Vide Defunctus, in Defuco.
Abire in dem. Terent. Phorm. 5. 1.
Præsens quod fuerat malum, in dem abiit. Id est, in aliud tempus dilatum est.
In ora nominum. Liuius 2. V. C. ne in ora hominum pro iudibrio abiret, id eſt, Ne in iudibrium & irrisionem veniret, Ne nderetur ab omnibus, Ne fieret vulgi fabula.
In fanicetatem. Plin. lib. 8. cap. 26.
In sumptus. Cic. Attico, lib. 13, In quos enim sumptus abeūt fructus prædiorum.
In ventos, Id est, in obliuionem venire. Ouid. lib. 1. Trist. 7.
Sub iugum. Liuius 3. V. C.
Abeunt sursum radices, pro sursum tendunt. Cato de re rust. cap. 61, Si male arabit, radices sursum abibunt.
Sic abire. Terent. And. 1. 3, Mirabar, hoc si sic abiret. Id est, Si hæc res ita præteriret. Cicer. in Catilin. Non hoc tibi sic abibit. Id est, non hoc impunè ferres.
Abire, de sermone dictum. Cicer. pro Rosc. Amer. Quid ad istas ineptias abis, inquies? Id est, quamobrē sermonem habes de istis ineptiis? Cur transis ad istas ineptias? omissis rebus necessariis.
Abire præ, pro præter, siue præcedere. Plaut. Amph. 6, Abi præ Sosia, iā ego sequar.
Abire viam, figuratè dictum, sicut ire viam. Plaut. Rud. 23, Sine me hinc abire, tu abi tacitus ruam viam.
Abire fuga. Id est, fugere. Virg. 4. Æneid.
Ardet abire fuga, dulcesque relinquere terras.
Abiisse, pro Abisse poeticè dici putat Seruius, cuius hæc sunt verba in 2. Æneid. vbi hic est versus,
Nos abisse rati, & vexto peiliſſe Mycenas.
Abisse, inquit, & periſſe dicimus, sed propter metrum sic hyperthesis, eūm dicimus Abisse & Periſſe. Confidebatis tamen huc Seruij dictum.
Abi, vt ait Donatus, est verbum vel sibi vel alteri cum laudatione blandientis. Terent. Adelph. 4. 5, Patrissas: abi, verum te iudico. Ibidem 4. 6, Æ depol Syriſce te curasti molliter, lautèque munus ad me iustrasti tuum. abi,

Abi, item per contemptum dicitur. Terent. Adel. 1. 2, Nunquam rem facies: abi, nescis inescare homines.

Abi, abi. Terent. Adelph. 4. 4, Abi, abi iam Æschine, Sarà dis verba à dedit mihi.

Abi dicimus quasi hæreuti morantique. Terent. And. 1. 1, Vos istæc intrò auferte abite.

Abibiur, pen. corr. impersonale. Plaut. Merc. 16, -scio iam quid velit,
Nempe me hinc abire vis. t. volo inquam. c. abibiur.

Abiens, abeuntis, participium (ἐπὶ τῷ μέλλοντι) Discedens. Ter. Andr. 1. 1, Obseruabam manè illorum seruulos venientes aut abeuntes.

Abiens magistrata. Cice. in Pisonem. Ego cùm in concione abiens magistratu dicere à Trib. plebis prohiberer quæ coactus essem. Hoc est, deponens magistratum.

Abiens currus. Horat. 3. car. -fol vbi montium
Mutaret vmbras, & iuga demeret
Bobus fatigatis, amicum
Tempus agens abeunte curru.

Abeuntia vela. Quid. 5. fast.
Profequor infelix oculis abeuntia vela
Quà licet, & lacrymis humor arena meis.

Abeuntes anni. Stat. 4. Thebai. -rex tristis & æger
Pondere curarum, propiùsque abeuntibus annis,
Inter adhortantem vix sponte incedit Adrastus.

Abitio, abitionis, Verbale (ἀπὸ τοῦ ἀπέρχομαι) Ipse abeundi actus, hoc est, discessus. Terent. Heaut. 1. 3, Properet hæc turba atque abitio euenit.

Abitionem antiquè dicebant mortem. Festus.

Abitus, abitus, m. g. pen. corr. Verbale (ἀπὸ τοῦ ἀπέρχομαι) Idem quod abitio. Terent. Heautom. 3. 3, Cùm videam miserum hunc tam excruciantem eius abitu.

Abitus, non solùm est ipse discessus & abitio, sed etiam locus per quem abire possumus. Virg. 9. Æneid.
Obiicitur equites sese ad disortia nota,
Hinc atque hinc, omnémque abitum custode coronant.

Abitus spire. Tacit. lib. 14, Circuniectæ vehicula sepsertant abitus.

ABBONA, & ADONA, dea culæ fuerunt ab antiquis, quæ adeundi & abeundi facultatem præstaret. Harum meminit Augustin. in 4. & 7. lib.

Abequito, as, pen. corr. Cæsar. 7. 8. Abequitare, E quo abire, vel aufugere. Liu. 4. bel. Pun. Vt præterea pauidi inter tumultù abequitarent Syracusas.

Abercco, aberces, abereui, abercitum (ἀπέρχομαι) a bereere. Arcere, prohibere, autore Festo. Plaut. Atque eam abercee dongo.

Aberro, aberras, aberraui, aberratum (ἀπὸ τοῦ πλανῶμαι) aberrare, Est proprie à tramite recto per errorem digredi, desciscere, discedere: quod & errare dicitur. Plaut. Menech. 3. Puer inter homines aberrauit à patre.

Aberrare per metaphoram venuste dicimus. Cic. 5. Tusc. Sed redeat vnde aberrauit oratio. Id est, ad illud redeamus, à quo longius digressi sumus. Idem. 1. de Orat. A quo quidem homine inaudiuimus, Antonium non aberrare oratio tua.

Aberrare à regula & præscriptione vitæ. Cic. 4. Acad.

Aberrat ad alia oratio. Cic. lib. 2. Offic. Dandæ igitur opera est, vt etiam si aberrare ad alia cœperit, ad hæc reuocetur oratio.

Aberrat animus à sententia. Cic. 1. Offic.

Aberrare à communi vtilitate. Cic. pro Ligario.

Non multum ab Herilli leuitate aberrauimus. Id est, Peccat tam leues erimus quàm est Herillus. Cic. 4. de Finib.

Aberrare à miseria. Cicer. Attic. lib. 12, Nullo enim alio modo à miseria quasi aberrare possum. Id est, à miseria cogitationem auertere, & quasi fuberfugium aut occasionè quærere cius obliuiscendæ. Subauditur & ablatiuus. Cic. Att. lib. 12. Ar ego hic scribendo dies totos, nihil equidem leuor: sed tamen aberro. Subaudi, à dolore, vel molestia dolorem aut molestiam scribendo fallo.

Proposito, & à proposito. Cic. 1. Tusc. Aberrare proposito facilè patiebar. Idem 4. de Fin. Tamen à proposito, inquam, aberrauimus. Idem pro Cœcin. Ne nimium multa complectamur, atque ab eo quod propositum est, longius aberret oratio. Id est, digredi aut & desiectat.

Aberrare, pro Errare: vt, Aberrare coniectura, vel à coniectura. Cice. Attic. lib. 14. Cupio enim ante quàm Romam venio, odorari diligentius quid futurum sit, quo quam vereor, ne nihil cóiectura aberrem. Hoc est, errem in coniectura, aut coniectura fallar. Idem 6. de Natura deorum, Quæ etiam si aberrant à coniectura, videro tamen quid sequantur.

Aberrare vero aut nutu. Cicero de Arusp. Resp. Si Ædilis verbo, aut si nutu aberrauit, ludi sunt non rite facti: Id est, lapsus est, seu errauit.

Aberrant inter se orationes. Liuius 8. Bel. Maced. Nec inter scriptores cerum discrepat solùm, sed orationes quoque aberrant inter se. Hoc est, differunt.

Aberrare in melius. Plin. Iunior lib. 4. epist. 28, A qua rogo, vt artificem quem elegeris, ne in melius quidem sinas aberrare. Id est, ab illo exemplari discedere, etiamsi melius factura sit.

Aberratio, Verbale (ἀπὸ τοῦ πλανῶμαι) Digressus à recta via.

Aberratio, per metaph. Cic. Cæsio lib. 13. ep. Veruntamen aliam aberrationem à molestius nullà habemus. Hoc est, aliud auocamentù. Idem Attic. lib. 13, Sic hanc aberrationem à dolore delegerim, quæ maximè liberalissima doctóque homine dignissima.

Abertuncо. Vide AVERRUNCO.

ABESAMES (ἀζέσαμος) Syriæ oppidum, quondam à Semiramide conditum. Plin. lib. 6. cap. 28.

ABESTE (ἄζεστε) oppidum, autore Plinio, apud Hermandum fluuium. lib. 6. cap. 23.

Abfore, pen. corr. (ἀπὸ τοῦ ἀπόντος) infinitiuus ex fore compositus: pro Absturum esse: cuius vsus est raríoc. Virg. 8. Æn.
-nos si pellant, nihil abfore credunt
Quin omnem Hesperiam penitus sua fub iuga mittant.
Hoc est, sibi obfuturum nihil arbitrantur. Seruius.

Abfuturus, Vide ABSVM.

Abgrego, abgregas, penul. cor. (ἀπὸ τοῦ ἀγέλης) abgregare. Ab grege ducere. Fest. ✱ Abgregare, Ad gregè ducere. ✱ Segregare. Ex pluribus gregibus partes seducere: vnde & Egregius dicitur è grege lectus. Quorù verborum frequens vsus, non tantum is est pecoribus pender, cùm apud antiquos opes & patrimonia ex his præcipuè cóstarent, vt adhuc pecuniam & peculia dicimus. Hæc Festus.

Abhinc, aduerbium temporis, de præterito dictum (ἀπὸ τοῦ νῦν ἔνθα ἐστὶν) iungiturque sæpius accusatiuo, tarius ablatiuo.

Abhinc cum accusatiuo. Terent. And. 1. 1, Abhinc triennium commigrauit hùc vicinus. Cic. 4. Verr. Horum pater abhinc duos & viginti annos mortuus est. Id est, ante.

Abhinc, cum ablatiuo. Plaut. Merc. 7, qui abhinc sexaginta annis occisus fuerit. Cic. pro Rosc. Com. Abhinc annis quidecim. Idē Art. libro 12. 41, Quod pro Cornificio me abhinc annis amplius x x v, fuspondisse dicit Flautus.

Abhorreo, abhorres, abhorrui (ἀπὸ τοῦ ἀποστρέφομαι) abhorrere, ablatiuo iungitur cum præpositione à vel ab, & significat horrere ab aliquo. Id est ab eo prorsus alienú esse. Terro. Heey 4. 4, Nam omnino abhorrere animum huic video à nuptiis.

Abhorret ab auribus vulgi. Cicer. 3. de Orat. Sed vt in Oratore exile, insolitum, abhorrens ab auribus vulgi, obscurum, insane, ieiunum.

Abhorret à fide, pro Incredibile est. Liuius 1. Dec. ad libro 9, Sed neque commercium loquæ, nec vestis, armorúmve habitus sic cos texit, quàm quòd abhorrebat à fide, quenquam externum Cimbrios saluto intrarorum.

Abhorret aures atque animus à nobis. Cic. in epist. ad Octauium, Nisi forte frustra deos appello, quorum auris atque animus à nobis abhorrer.

Abhorrere à nuptiis. Cicero pro Cluent. Se ab his nuptiis abhorrere respondit.

Abhorret facinus ab illo. Cic. pro Cluent. Quid vnquam Habitus in se admisit, vt hoc tantum ab eo facinus non abhorrere videatur?

Abhorrere à re vxoria. Ter. in And. 5. 1.

Abhorret oratio ab aliqua re. Cic. pro Sextio, Et vt arbitror, nec ab vitiliate eorum qui audiunt, nec à officio nostro, nec ab ipsa causa Publij Sextij, abhorrebit oratio mea.

Abhorret voluntas eius à me. Cic. ad Cantin. lib. 2. 16, Solus enim tu ex omnibus qui eum Bibulo sunc, certiorem me nunquam fecisti quàm valde Bibuli voluntas à me fine causa abhorreret. Idem 4. Ver. A quo mea longissimè ratio voluntásque abhorrebat.

Abhorrere animo. Cic. 3. Philip. Ex quo intelligi potest, animo illos abhorruisse semper ab optimo ciuitatis statu, non voluntate fuisse populares.

Abhorrere studio & voluntate ab aliqua re. Cic. pro Flacco, Nam fquis vnquam de nostris hominibus à præsenti statu studio ac voluntate non abhorrens fuit, me & cíc arbitror: & magis etiam tum cùm plus erat otij, fuisse.

Abhorrere à studiis. Cicer. Brut. lib. 12. 13.

Abhorrere longè vel multum. Cic. pro Deiotaro, Erit à veritate longè, tamen à consuetudine criminandi eam multum res abhorrebat.

Addituir interdum nomen adiectiuum participiale. Cicer. Attic. lib. 14. A ducenda autem vxore sic abhorret, vt quicquam libero lectulo negeт esse iucundius. Sic, ab vrbe reliquenda. Idem Cælio, lib. 8. 15.

Eodem modo consueuitur eum gerundi verbis in do. Cic. Attic. lib. 7, Nam delectus adhuc quidem quiritum eft, & ápugnando abhorrentium. Idem lib. 2. 21, A scribendo prorsus abhorrere animus.

Abhorrere, fuppressa præpositione. Cicero de Fato, Alij talibus vitiis abhorrere. Pro, à vitiis. Sic abhorret vero. Hoc est, à veritate. Tacit. lib. 2, Potuisse tunc opprimi legiones, & voluisse Germanos, sed dolo à se flexos, impunitate Ciuilis. Neque abhorret vero, quòdo paucis post diebus desitio insecuta eft.

Abhorrere, cum accusatiuo, pro exhorrere, detestari, & quasi execrari. Suet. de Augusto, cap. 83, Nam pumilios atque dilformes, & omnes generis eiusmodi, vt ludibria natura, malique ominis, abhorrebat. Liu. 4. ab vrbe, Eodem anno Dictatura virgo Vestalis de incesti suspitione damnata, eiusdemq; obnoxia ob suspicionem propter culpam amœnioremi, ingeniúmque liberius quàm virginem decet, parum abhorrens famam. Amplitatem, deinde absolutam pro collegij sententia Pontifex max. abstinere iocis, colique, sanctè potius, quàm fcitè iuffit.

Interdum ponitur absolute. Cicc. pro A. Cluentio, Nemo illum adiuc, nemo cógressione, nemo sermone, nemo consuuio dignum iudicabit: omnes aspernabantur, omues abhorrebant.

Abhorrens, pro abiurdo. Liu. lib. 10. bel. fecund. Pun. Risus illic ocquasquam tam absurdus eft, quàm vestræ absurdæ & abhorrentes lacrymæ.

Abhorror, aris, (ἀπὸ τοῦ φόβου) Idem ferè quòd Dehorton. Sipontinus.

Abies, abietis, f. g. pen. corr. (ἀπὸ τοῦ ἀπίημι) omnè arboris: de qua sic Plin. lib. 16. cap. 10, Abies è cæteris amplissima eft, & formina etiam prolixior, materia mollior, ramosior, arore rotundior, folio pinnato densa, vt imbres non transmittat. Ibidē cap. 39, Abietis quæ pars à terra fuit, endūs eft: hæc qua ditimus ratione duuiata decorticatur, atque ita fapinus vocatur: superior pars nodosa, durióique, fusteras. Virg. Eclog. 7, Populus in fluuiis, abies in montibus alta.
Idem 2. Æneid. -fcéique interzuni abietis coftas.

Abietem pro tabellis vsurpauit Plautus in Perfa. quod non recipit libera oratio, teste Quintiliano, lib. 8. cap. 6.

Abies vifura casus matinos. Virg. 2. Georg.

Abiet aud ax. Stat. lib. 6. Theb. Hinc audax abies, & odoro vulnere pinus. Quòd ex ea fiant naues, quibus quid audacius?

Abies crifpa, Ciceroni 3. Tusc. Idque ob crifpantes venarum fcirus.

Abies enodis. Ouidius lib. 12. Metamorph. Enodisque abies curua ágine

glandibus dez.
Abies longa. Virg. tit. Æn. -cuius apertum
Aduerſi löga tuam ſuperbeat abiete pectus. Id eſt, haſta abietali. Seru.
Abies ogra, Id eſt, Virgilius. Seruius. Virg. 8. Æncid. -& nigra nemus abiete cinguut.
Abiet aetia. Hoc eſt, ventorum ſtatibus non commota. Valerius Flac. Argonaut. 7.
Abietibus taciris, aut Immotis cypariſſis
Aſſimiles, rapidus nondum quas miſcuit Auſter.
Abies late vmbroſa. Claudianus lib. 3. de raptu, Altior & cunctis abies vmbroſaque late. Id eſt, ramos longe ſpargens.
Abies vncta. Virg. 8. Æn. Labitur vncta vadis abies. Id eſt, nauis abiegna. Vnguntur autem naues picé.
Abies apta ferris, Id eſt, mari. Claudianus,
Apta ferris abies, bellis accommoda rorum.
Abietana, adiectiuum nationum à nomine abies {ἐθνικὸν} vt, Trabes abiegnæ, quæ ſunt ex abiete. Colu. lib. 12. cap. 43. Quidam eadem ratione arida populnea, vel abiegna ſcobe viridis vuas cultodiunt. Dictio eſt quadriſyllaba. ſed interdum apud poetas triſyllaba. Propert. lib. 3. eleg. 19. Induit abiegnæ cornua falſa boui. Idem li. 4. eleg. 1. Laſeræ abiegni vitet apertus equi. Idem lib. 3. eleg. 1. Nam quis equo pulſas abiegno noſceret arces?
Abictarius, abietarij {ποίημα} Faber lignarius, ab abietibus, & aliis ligno rum generibus. Hi etiam Materiarij dicuntur, à materia, cuius nomine ligna quæ ad ædificandum fuleiendúmque neceſſaria ſunt, intelligenda eſſe declarat Iuriſconſultus. ¶ Feſtus pro denominatiuo vſurpat. Abietarius, inquit, negotiis, quam nunc materiam dicimus, videlicet ab abietibus coëmendis: & Abietarius negotiator.
Abligena bos, Varroni de ling. Lat. lib. 6. Varro ouper Romæ exculus habet Ambigena.
Abiga, abigæ, ſ. g. pen. corr. ab abigendo partu ſic vocata, alio nomine Chamæpitys {χαμαίπιτυς} Ea eſt herba quam vulgus herbatorum Iuam appellat, cognomento muſcatam, teſte Ruellio, lib. 3. cap. 75. Plin. lib. 24. cap. 6, Chamæpitys, Latiné abiga voratur, propter abortus.
Abigo, abigis, pen. cor. {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} abactum, abigere, A loco remouere, atque expellere. Cic. de Orat. lib. 2. Puer abige muſcas. Idē libr. 4. Arad. Peſtē abige à me. Mantal. lib. 10. Abigátque moſe oxias aues pannos. Cicer. lib. 1. Tuſc. Proinde ſi tuſſis inlumarū. Tum amici, Volucrinbiſne & ferisMinimē vero, inquit, ſed bacillum propē me, quo abigam, ponitote. Subaudi, à me.
Abigere homines. Pro expellere. Plaut. Merc. 19. Non viuam veſperi, niſi illum à me ſceleſtum abigam. Sic abigere delatores, apud Plinum in Paneg. 66.
Abigunt nubes venti, Plin. lib. 2. cap. 47.
Abigere à cibo, pro Prohibere. Plaut. Curcul. 4. Irafcere, ſi te edentem hic à cibo abigat.
Abigere de vel ex frumento anſeres. Plaut. Trucul. 5. Idem de frumento anſeres clamore abiterret & abigit. Idem Aſin. 2. Hinc me clamantem ex ædibus abegit huius mater.
Abigere aliquò, pro ablegare. Plaut. Merc. 18. Abegit vir meus olim ipſe ad mercatum Rhodum, ſilium. Terent. Adel. 3. Abigam hunc rus.
Abigere ab ædibus, pro arcere. Plaut. Amphit. 3. Abigam tam ego illum aduentantem ab ædibus.
Abigere præterea, eſt furto aut latrocinio pecudes abducere. Cic. 4. Ver. Omue inſtrumẽtum diripuit, familiam abduxit, pecus abegit. Idem 4. Verr. Præterea greges equarum eius ſtium abigébot coraſſe. Haec ſignificationem aperuit videbis ex Vlpiano in 21 10 2 v 5.
Abigere pecus, pro Agere ſine vi, aut furto: vt ſi cum boues in paſcua mittuntur. Varr. 2. de re ruſtic. cap. 1. Itaque greges ouium longe abiguntur ex Apulia in Samnium, æſtiuatum.
Abigere tranſlatum ad res incorporeas: vt, Abigere faſtidium, laſſitudinem. Plin. lib. 12. cap. 17. Ex Syria reuehuut ſtyracem, aeri odore eius in foeis abigentes laſſitudinem. Plaut. Merc. 4. Egrédum Achantium, abigebas te laſſitudinem, cæue pigeret præuortier.
Abigere partum, vel fœtum, eſt immaturum fœtum eucere. Cicer. pro Cluentio, Memoria teneo Milesiam quandam mulierem, quum eſſem in Aſia, quòd ab hæredibus ſecundis acceptæ pecuniæ, partum ſibi ipſa medicamentis abegiſſe, nec capiendi cauſa eſſe damnatam. Sic Plinius lib. 14. cap. 18. Et Colum. lib. 6. cap. 27. Nam hæc omnia incommoda fœtum abigunt.
Abigere venenatorum morſus. Plin. lib. 20. cap. 5.
Abigendus, participium {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} Ouid. 3. Faſtorum,
O vir colligendi non abigende deûm.
Abactus, participium {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} vt, Abacti greges, qui aut furto, aut per vim abducti ſunt. Liu. 4. ab V. C. Exercitus in agrum Veientem ac Faliſcum ducti, præde abactæ hominum, pecorúmque.
Abactus furto. Plin. lib. 8. cap. 51, Comperum, agnita voce ſuarij, furto abactos.
Abacta nox, figurate, pro exacta. Virg. 8. Æneid.
-medio iam noctis abactæ Curriculo.
Abacti magiſtratu dicebatur, qui coacti depoſuerant imperium. Feſtus.
Abactum ſtamen. Stat. lib. 3. Thebaid.
Syluarúmque comas, & abacto ſtamine nubes,
Mulcet iners æſtas.
Abacti oculi. Stat. lib. 1. Thebaid. de Tiſphone,
-ſedet intus abactis
Ferrea lux oculis.
Abacta pauperies opulis regum. Id eſt, reiecta, expulſa. Horat. lib. 2. Ser. ſatyra. 2. -necdum omnis abacta
Pauperies opulis regum. nam vilibus ouis
Nigriſque eſt oleis hodie locus.
Abactus, huius abactus {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} Verbale, Ipſe abigendi actus, & violenta expulſio. Plin. Iunior in Panég. Quam diſſimilis nuper alterius principis tranſitus (ſi tamen tranſitus ille, non populatio fuit) rerum ab actus hoſpitum exercerets, omniáque dextra, lætáque peruſit.
Abactor, abactoris, m. g. {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} Verbale, Dicitur pecuarium animalium fur, latrunculúſve. Apuleius de Aſino, libro 7. Meum verò Bellerophontem, abactorem indubitatum, cruentúmque percuſſorem criminantes.
Abigeus, abigei, m. g. pénult. cor. Idem quod abactor {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} Quid ſignificet docet Vipian lib. 47. digeſt. l. 3. D. de abigeis. his verbis, Abigei proprie ij habentur qui pecora ex paſcuis, vel ex armentis ſubrabūt, & quodammodo deprædantur, & abigendi ſtudium quaſi artem exercent, oues de gregibus, vel boues de armentis abducentes.
Abigeatus, huius abigeatus, pe. prod. {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} denominatiuū à nomine abigeus. Ipſe abigendi actus, ſiue crimen. Marcellus lib. 47. digeſt. Abigeatus, crimen publici iudicij non eſt: quia furtum magis eſt.
Abii {ἀπὸ τοῦ ἔβην} Steph. populi ſunt Scythiæ, quos ait Solinus ex Abiano ſuo nime dici, iuxta quod habitant: vel nonnullis, quòd ſine vlla ſtabili, aut domicilio ſint in curribus degentes. Horum meminit Homerus, Γλακτοφάγων Ἀβίων τε δικαιοτάτων. Iuſtiſſimos enim veteres, quòd in pace ſine bello degant, vel quòd carnes crudas ſolo victu vtantur.
Abilicio, abicis, penult. corrept. {ἀπὸ τοῦ ἀπὸ καὶ βάλλω} abiecī, abiectum, abiicere, Ex ab & iacio, eſt proprie aliquid ab ſe iacere, proiicere, vel reiicere: & ferè ex contemptu aut indignatione. Et præterea aſſum proprium, habet ferè aeeuſatiuum cum præpoſitione, in. Cicer. 2. Tuſcul. Cùm ei nihil acciderit aduerſi, è muro ſe in mare abieciſſe, lecto. Pia tonis libro.
Abiicere arma defatigationes pro relinquere bellum. Cic. Torquato, libro 6. epiſt. 2. Neceſſe eſt, aut armis vrgeri rempubliceam ſempiternis, aut his poſitis recreari aliquando, aut funditus interire. Si arma valebunt, oec cos à quibus recellerit, vereri debes, nec eos quos adiuuiſti. Si armis aut conditione poſitis aut defatigationes abiectis, aut victoria detractis, ciuitas reſpiuauerit & dignitate tua fruitibi, & fortuois lucbit.
Abiicere ſe aliquò, quaſi ex ſuo ipſius contemptu, vel deſpectu. Cic. lib. 1. de Orat. Quod ille duriſſimis pedibus feeit, vt ſe abiiceret in herbā.
Abiicere ſe humi. Plin. libro 22. cap. 23. Qui eſſet, abiectus ſe humi.
Abiicere ſe, pro parui æſtiuare. Cicer. in Parad. Sic te ipſe abiecis atque proſternes, vt nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes intereſſe?
Abiicere ſe alteri ad pedes. Id eſt, alicui ſupplicem eſſe, ſupplicandi gratia ad alicuius pedes ſe proſternere. Cic. Art. lib. 8. Non ſum verecundus, ne viderer aſſentari, qui tali in re libenter me ad pedes abieciſſem. Eidem lib. 4. Abiecta toga, ſe ad genei prædet abiecit.
Abiicere ſe ſuppleem, Demittere ſe ad ſupplicandum & proſternere. Cic. pro Milone, Ego me plurimis pro te ſupplicem abiecī.
Abiicere aliquem, pro negligere. Cic. ad Q. Fratrem, lib. 3. Scaurum autem iampridem Pompeius abiecit.
Abiecit, Id eſt, prona fecit. Cic. de Legibus lib. 1, Nam cùm cæteras animantes abiecíſſet ad paſtum, ſolum hominē erexit: & ad cœli, quaſi cognitionis domicilium priſtinū conſpectum excitauit.
Abiicere, tranſlatum ad res animo pro Deponere.
Abiicere ædificationem. Cic. ad Memmium lib. 12. 1, Quòd te abiecíſſe illam ædificationem conſtabat inter omnes amicos meos.
Amorem ab aliquo. Cic. 2. Philip. Caput autem literarum, ſibi cum illa mima potthae nihil futurum: omnem ſe amorem abiecíſſe illunc, atque in hanc transfudiſſe.
Animum, pro Animum deiicere, ac deprimere, & penè deſperare.
Senatus authoritatem, pro eo quod eſt, deponere, & quaſi vilem abiectúmque reddere. Cic. Attico, lib. 13, Nam & ſenatus authoritatem abiecit: & ordinem concordiam diſiunxit.
Cogitationem in. Cic. in Lælio, Qui ſuas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, támque contemptam.
Curam, Commẽtationem. Idem ad Patrum lib. 9. 10, Nam omnem ooſtram de Republica curam, cogitationem de dicenda in ſenatu ſententia, commentationem cauſarum abiecimus.
Conſilium. Mutare, reſpuere, reiicere, repudiare. Cic. Arti. 5, Faonius autem conſilium ædificandi abiecerat. Idem in Caul. Nunc ſi cõſilium faciendi belli abiecerit.
Famam ingenii. Cic. ad Papirium, libr. 9, Eſſugere autem ſi velim nonnullorum acuit ad faciē dictorum oſtentiouem, fama ingenij mihi eſt abiecienda. Id eſt, diſſimulanda.
Gloriam abiicere & deponere. Cic. lib. 2. de Orat. Gloria parta non deſectari, totámque abiicere atque deponere.
Interceſſorem. Cic. Planco, lib. 10. 13, Hunc quemadmodum fregerim, quantáque cõtentione Titium interceſſorem abiecerim, ex aliorum te literis malo cognoſcere.
Memoriam doloris. Cic. 1. Philip.
Obedientiam relinquere & abiicere. Cic. lib. 1. Offic. Relinquunt enim & abiicunt obedientiam, nec rationi parent.
Onus abiicere aut deponere. Cic. pro Sex. Roſcio Amer. Onus ſuſcepium aut propter perfidiam abiicere, aut propter infirmitatem animi deponere.
Socordiam abiicere. Plaut. Aſin. 6. 6.
Spem, pro Deſperare. Cicer. 3. Verr. Socij verò nationeſq; exteræ, ſpem omnium eum primùm abiecere rerum. Hoc eſt, ſuis de rebus omnibus deſperare cœperunt.
Spem abiicere de aliquo. Brutus Cic. lib. 11. 13, Ne de Planco quidem ſpem adhuc abiecit.
Superbiam abiicere. Plaut. Mercat. 12. 10.
Timorem. Cic. Bruto, lib. 11. 11.
Voluntatem diſcendi. Cic. lib. 2. de Orat. Vt voluntatem diſcendi ſimul cum ſpe perdiſcendi abiiceremus.
Abiicere aliquod oſtentui. Hoc eſt, ad oſtentum. Tacit. lib. 1. Annal. Trahunt plerique intra tabernaculum ducis obrutos: alij corpora extra vallum abiecta oſtentui.
Abiectus, participium {ἀπὸ τοῦ ἀπάγω} Iacēs, ſummiſſus, contẽptus, quod tam ad res quàm ad perſonas pertinet. Cic. Attic. lib. 4. Sic abiectis armis apud Itirium de bel. Afric. lib. 4.
Abiecta cunctatione. Cic. 1. Offic. Abiecta omni cunctatione, adipiſcere di magiſtratus.

Abiectus in herbis, Id eſt, proſtratus. Ouid. epiſt. 7.

Abiecta ira, Id eſt, ſedata, & prorſus depoſita. Senec. in Thyeſte, 5. Ira fra-ter abiecta redit.

Abiectus, abiectior, abiectiſſimus, nomen ex participio {σύνθετον, ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ βάλλω} trabiectus homo, qui perpetuo humi deſidet, nihilque arduum molitur, & ob id ab omnibus contemnitur. Cic. 4. Acad. Hos ſi con-temnimus, etiam abiectos putamus.

Abiectus & cóntemptus. Cic. contra Rullum, Quem hominem vegran-di macie tortidum Roma, conſentiunt, abiectum videbamus. Et pro Cluentio, Aut cauſam pecuniæ publicæ contempiam atque ab-iectam putarem.

Defertus atque abiectus. Cic. Lentulo, lib. 15. Nihil pene ſit ſir reſtitutus, defertum ſe atque abiectum fore.

Humiles abiectóſque ſequitur contempius. Quintil. lib. 4. cap. 2. to.

Abiectáre & humilis oratio. Cic. in Orat. Ita neque humilem, nec abiec-tam orationem, nec nimis alatam & exaggeratam probat: plenam tamen eam vult eſſe grauitatis.

Nihil abiectum & humile cogitare. Cic. 5. de fin.

Abiectus & neglectus. Cic lib. 3. de fin. Minime autem conuenit, quum ipſi inter nos abiecti negligtique ſimus, poſtulare ve dis immortali-bus bari ſimus, & ab illis diligamur.

Abiectus & ſummiſſus. Cic. lib. 1. Offic. Priuatum autem oportet aquo & pari cum ciuibus ſuis viuere, neque ſummiſſum & abiectum, ne-que ſe effercentem.

Abiectus & ſeruitioso. Cic. in Piſonem, Abiecti hominis & ſeruiui fu-rorem petulantiæ ſimpliſſimo.

Abiectus fortuna. Cic. Fragulo, lib. 13. Ipſe enim parti fortuna abiectus.

Abiectum excitare. Cic. Attilio, 13. Senatum ad preſtinam ſuam fecuritа-tem reuocaui, atque abiectum excitaui.

Abiectus metu. Pene deſperaus. Cic. pro Domo ſua. Ciuitatémque fra-ctam malis, mutam, debilitatam, abiectam metu, ad aliquam ſpem li-bertatis, & priſtinæ dignitatis excæ.

Abiecto animo homo. Cic. Attic. lib. 3. Plura ſcribere non poſſum, ira ſum animo perculſo atque abiecto.

Abiectior animus. Cic. de Amicitia, Sæpe enim in quibuſdam aut ani-mus abiectior eſt, aut ſpes ampliſicandæ fortunæ fractior.

Abiectior animi, dictum Græca figura, pro eo quod eſt animo abiectio-re. Linius, Multos ibi melliores & abiectiores animi viſos.

Abiectus gemitus. Cic. 2. Tuſcul. Sin erit ille gemitus lamentabilis, ſi imbecillus, ſi abiectus, ſi flebilis: ei quo ſe dederit, vix cuui virum dixerim.

Abiectæ aquæ. Hor. lib. 2. Epiſt. 2. Nimirum ſapere eſt abiectis vitiis nu-gis. Hoc eſt, depoſitis. rei. Cic.

Abiecta, apud Iuriſconſultos dicuntur, quæ incendij cauſa ſub diuum emiruntur. I. Falſus. 6. qui alienum. D. de furt.

Senatij abiecti. Cic. in Orat. At Comeorum ſenatij propter ſimiliudi-nem ſermonis ſe ſuper ſunt abiecti, vi nonnunquam vix in his nume-rus & veritas intelligi poſſit.

Verba abiecta. Cic. in Bruto, In M. Craſſi oratione ſermo Latinus erat, verba non abiecta, res compoſitæ diligenter.

Abiectio, Verbale {σύνθετον} ve Animi abiectio, qua ſe dicetio atque defe-dio & pene deſperatio. Cicero in Piſonem, Quid debilitatio, aque abiectio animi tui.

Abiectio, & duerbium qualitatis {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ βάλλω} Contemptim, & abiecto animo. Cic. 2. Tuſcul. Sed hoc quidem in dolore maxime eſt proue-dendum, neque abiectè, neque timidè aut quod genauè, neque ſerui-liter, muliebriter faciamus. Idem 3. Philippica, Nec abiectè nec ſe-ne aliqua dignitate, caſum illorum temporum & dolorem tuli.

Abiecto, abiectas, pen. prod. {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ βάλλω} ſignificat frequenter abueio.

ABILA {ἄβιλα} oppidum in regione Decapolitana. Plin. lib. 5. cap. 18.

ABILA, mons, Vide ABYLA.

ABILATAE {ἀβιλάται} ab vrbe Abila. ex Stephano.

Ab incuiabulis, Ab ineunte ætate, Ab infantia, Vide A.

Abili, ſeu Abis, qui ſignifiteet, ſic exphear Hieronym. in Prolog. Dialog. aduerſus Pelag. Vr præteream, inquit Mauichræi, Priſcillianus, Eua-gium, Hyperboritam, Iouinianum, & totius pene Syriæ hæreticos, quos ſermone gentili Abin, & Paanin. Id eſt, peruerſos, & Maſſilia-nos vocant.

Abintegro {ἐπ ἀνανέωσι} aduerbium iterandi, pro denuo, authore Ser-uio: quali res perfecta ruſus inchoetur. Virgil. 4. Eroga, Magnus ab integro ſeclorum naſcitur ordo. Cic. 3. Verr. Verum exiſtimatis mi-nus opem eſſe, quam eodum nam eſſetere abintegro nouam, nullo la-bore redduuo. an quatuor illas reponere?

Abintcitato, aduerbialiter dictum {ἐπ ἀναδύσεως, μὴ ἀναδύσεως} pro eo quod eſt Sine teſtamento. Nam aut ex teſtamento, aut ſi non eſt, vel teſtiani eſt, propinquitatis iure hæredes ſiunt. Afranius lib. 29. Digeſt. Quicunque enim intestato ſuccefferit, locum habere dodecili. nam vnus caſus eſt, nec intereſt qui ſuccedat, dum abintcſtato ſuccedat.

Abictos, pe. prod. {εἶδος} Herba eſt, quæ notiori nomine Cicuta ap-pellatur. Nomen inde ductum videtur, quod capite damnatis eum no miſeri ſoleat. Druſorid.

ABIS, fluuius in Danubium influens, hic etiam Abſus dicitur. Author Alhanaeus.

ABISAMA {εἶδος μέτρου} ciuitatis nomen, quæ à Ptolemæo collocatur in ea Arabiæ parte, quæ Arabia felix dicitur. Ptolem.

ABISARA, alias Biasara, regio ad Indiæ, apud Strabon. lib. 15.

ABISONTES, à Plinio inter Alpinos populos numerantur. Plin. lib. 3. cap. 24.

Abitio, Abitus, Vide ABBO.

Abitu ico, abuidicas, pe. or. {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ βάλλω} abiudicare, Iudicio auferre ea forma dictum, qua abiurare: & ei contrarium eſt adiudicare: vt, Abiudicare agrum ab aliquo. Cic. de lege Agraria, Iudicabit Alexan-drium regis eſſe, à populo Romano iudicabit.

Abiudicare ab ordine ſenatorio rationem veritatis. Cic. 3. Verr. Neque tanta fortunis omnium pericules portè accidere, quàm opinione pop. Rom. rationem veritatis, integritatis, fidei, religionis ab hoc or-dine abiudicari.

Abiudicare, Reuocare. Cic. de Orat. lib. 2. Vbi plus mali quàm boni re-perio, id totum abiudico, atque reuoco. Metaphoram declaraut per verbum magis proprium, RESECO. Budæus legit, abdico.

Abiudicare aliquid ab aliquo. Cic. 4. Verr. Nulla res cuiuſquam tam pa-tria atque auita fuit, quæ non ab eo, impetio ſibus abiudicaretur.

Abiudicare ſibi libertatem. Cic. pro A Cecinna. Hoc iud. ex, rum is qui in ſeruitute iuſta fuerit, cenſu liberetur eum qui eum liber eſſe, cen-ſeri noluerit, ipſum ſibi libertatem abiudicaſſe. Datiuus ſine pro ab-latuo ab eo.

Abiudicabo me à vita. Plaut. in Aſinar. 2. Satis dare dixit, pro eo quod eſt, vitam mihi adimam, me vita priuabo.

Abiudicatus. adiectiuum ex participio. Liu. 4. ab V. C. Læti ergo audie-re Patres, Ardeatium populum ob iniuriam agri abiudicatis deſoc. ſſe.

Abiuago, abiuga. pen. corr. {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ ἄγω} abiugare, Quaſi à iugo remo-uere: vt, abiugare bouem, hoc eſt, à pari diſiungere.

Abiugare, per tranſlationem, pro, Separare, alienare, diſiungere, abiun-gere. Pacuuius Medo, Quæ res ec abſtabulis abiugat, rerum eſt lo-qui. Author Nonius. Antiquum eſt verbum, pro quo abiungere di-cunt vſitatius.

Abiun 70, abiungis, abiúxi, abiunctum {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ ζεύγνυμι} abiungere, Diſiun-gere, ſeparare. Virg. 3. Georg.

-ir trilis aratoe

Mœrentem abiungens fraterna cæde iuuencum. Plaut. Mil. 10, quan-do afcito hunc lacrymor, qui abiungatur. Cic. Attilib. 2. 16. Quòd ſe ab hoc refractariolo iudicali dicendi genere abiunxerit.

Abiurasſo, Vide in ABIVRO.

Abiuro, abiuras, pen. longa {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ ὄμνυμι} abiurare, rem credi-tam negare peiiurio, ait Seru. Plaut. Cur. 10. Qui abiurant liquid cre-ditum eſſe.

Pecuniam in iure. Plaut. in Rud. 2. Quique in iure abiurant pecuniam. Id eſt, iuramento apud prætorem negant ſe pecuniam accepiſſe.

Abiurare credium, Salluſt. in Catil. De Sempronia.

Abiurare, pro ſimpliciter negare & inficiari, inquit Budæus. Cic. e Attic. lib. 5, 5. Illicia neſtra. deleie in noſtra, quum munuſculum flagrat, & me ſponſorem appellat: mihi autem abiurare certum eſt, quàm de-pendere.

Abiurasſo. {σύνθετον} pro, abiuro. Plaut. Perſis, Nec mirum, quibus cre-di di hodie, neque abiuraſſit mihi.

Abiuratus, penul. prod. {σύνθετον} participium à paſſiuo abiurare: vt, pecunia abiurata. Id eſt, perueto alieni abnegata.

Abiuratus, in alia ſignificatione. Virg. 8. Æneid.

Abſtra ſæque boues, ab-uraeque rapinæ

Cælo ollenduntur. Hoc eſt, contra ius receptæ, aut Seruius.

Abiuratio, nis, Verbale {σύνθετον} Eſt rei credite abnegatio cū periurio.

B L

Ablacto, ablactas {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ γάλα} A lacte remouco: pro quo Varro, à mamma diſiungo. Virgil. à lacte depello, dixit. Verbum eſt à vetere Bi-thorum interprete viurpatum.

ABLACVS {ἄβλακος} Huuius Danubium ingredicns. Alchamerus.

Ablaqueo, ablaqueas {σύνθετον} ablaqueare, proprie ad vites & arbo-res pertinet: quod ſit cum circum illas terra foditur, & radices ſupe-riores reciduntur: vulgo dicitur ſcalciare. Colum. lib. 4. ca. 29. Sed antiquiſ-ſimi eſt, & ante hæc ablaqueari vitem, radicéſque ſummas vel ſubo-les amputari, & poſtha ac adobrui eruncum. De ablaqueatione vide plura ibidem, cap. 2. & Cato. de re ruſt. cap. 5.

Ablaqueari, paſſiuum in tertiis perſonis: vnde ablaqueatus, pen. prod. vt Vitis ablaqueata. Plin. lib. 6. cap. 17.

Ablaqueano, ablaqueationis {σύνθετον} Iplc actus ablaqueandi. Colum. de arboribus. cap. 4. Per brumam, vitem ne coliio: nisi ſi voles cas ra-dices quæ in ablaqueatione ſopardunt, ſuccidere quæ. Plin. lib. 12. cap. 15. Myrrha gaudet raſtris, & ablaqueationibus.

Ablatitius, caſus, pen. prod. {κατὰ σχῆμα ὀνόματος} Grammaticis dicitur, qui ſextus eſt caſus apud Latinos, & alio nomine (teſte Priſciano) Com-parationis appellatur: vt, aſcreo ab Hectore, & ſortior Hectore. Dio-medes lib. 1. Ablatiuum Græci non habent hunc tamen Varro inter-dum ſextum, interdum Latinum appellat, quia Latinæ linguæ pro-prius eſt, cuius vis apud Græcos per genitiuum explicatur. Priſcianus lib. 5. cap. de caſibus. Quintil. lib. 1. cap. 8. Quæras etiam, ſitne apud Græcos vis quædam ſexti caſus, & apud nos quoque ſeptimi: nam cùm dico hasta percuſſi, non vtor Ablatiui natura, ſicſi idem Græcè dixeris. Vide CASVS, eo ſignificato quo vtitur Grammaticus Cado.

Ablatus, Vide AFFERO, auferes.

Ablectæ ædes {σύνθετον τῶν ἐλαιῶν} Id eſt, nitidæ & elegantes, quæ emptores facilè inuitent. Plaut. Moſtel. 1.

Ablego, ablegas, pen. longa {σύνθετον ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ λέγω} ablegare. Eſt proprie quempiã alio mittere, qui nobis eſt tædio. aut impedimento. Dictum à legatis, qui cum legationibus mittuntur. Nonius. Plaut. Mil. 1.

-hunc ſubcuitodem ſuum

Foras ablegauis, dum capſe tranſire hoc placet.

Ablegare aliquo. Terent. Hecy. 3.3. aliquo mihi eſt

Hinc ablegandus, dum parit Ptolumena.

Remouere & ablegare aliquem. Cic. 7. Verr. Ipſe autem remoto atque ablegato viro, non libenter quam ante, ſed paulo ſolutiore tamen ani-mo ſerum illam habebat.

Dimittere & ablegare conſilium. Cic. 4. Verr. Cauſam ſeſe dimiſſo atque ablegato conſilio defenſurum negauit.

Ablegare cum priore ſupino. Liuius 1. ab vrbe, Pueros venatum ab-legauit.

Ablegare, dictum de peccoribus. Varr. de re ruſt. cap. 47. Quin & pecus à præo ablegandum.

Ablegare ſimpliciter pro remouere. Cic. ad Attic. lib. 2. epiſt. 18. A. C. Cæ-ſare valde liberaliter inuitor in legationem illam ſibi ex tim legatus: ſed hæc à fratris aduentu me ablegat. Hoc eſt, me iunc remouet. ve in fratris aduentu adeſſe non poſſim.

Ablegatio,

Ablegario, ablegationis (Χωρισμος) Ipſe à ctus ablegandi. Liu. 8. ab Vrbe. Ablegatione iooentuis ad Veliternum bellum. Cic. 1. de leg. Ablegationem aliquam nimirum illa oratio poſtulat.

Ablegmina, partes erant extorum, quæ duis immolabantur. Feſtus.

Ablepſia, ablepſiæ (ἀβλεψία) Atimi excætas, inconſiderantia. Suet. de Claudio Cæſ. cap. 29, Inter cætera, in eo mirati ſunt homines & obliuionem & inconſiderantiam, vel vt Græcè dicam, ἀμνησίαν καὶ ἀβλεψίαν.

Ablepsis, pen. prod. populi ſunt non procul à Pergampo, qui parent Myſis, vt author eſt Strabo lib. 13.

Abligurio, teris, rotula, abligurit, abligurisi, abligiturum (ἐκλιχνίζω) abligurire. Liguriendo abſumere. Terent. Eunu. 2. 1. Itidem pæna qui abligurierat bona. Vide LIGVRIO, & OBLIGVRIO.

Ablocō, ablocas, pen. corr. (ἐκμισθόω) ablocare, Idem quod locare, vertbum rariſſimum. Suet. in Vitell. cap. 7. vt domum in reliquam partem anni ablocaret.

Abludō, abludis, penul. prod. (ἀσυμφωνῶ) abſuſi, ablsum, abludere. Cui opponitur, Alludere. Horat. 2. Ser. ſaty. 3. Hæc à te non multum abludit imago. Id eſt, hoc exemplum non multum diſſimile eſt tuis moribus. Vel vt Budæus, abſona eſt & abſimilis.

Abluō, abluis, abluī, ablutum, penul. prod. abluere (νίπτω, νίπτομαι) Lauando abſtergere. Plin. lib. 12. cap. 13. Galleum nardum eum radice vellitur, abluitúrque vino.

Abluere pro madefacere, aut rigare. Colum. lib. 3. terra quæ in cum congeſta eſt, pluuia non abluitur. Cic. pro Roſc. Amer. de parricidarum ſuppliciis ita tactantur fluctibus vt nunquam abluantur.

Abluere pro expiare, & quaſi purificare. Virg. 2. Æneid.

Me bello ex tanto digreſſum, & cæde recenti
Attrectare nefas, donec me flumine viuo
Abluero. Vide Macrobium Saturn. lib. 3. cap. 2.

Ablotere, tranſlatum ad animum. Plin. Iunior, libro 3. epiſt. 7. maculam veteris indultriæ laudabili otio abluerat. Hoc eſt, deleuerat, fuſtulerat, purgauerat.

Ablutæ pedes. Ce. 5. Tuſcul.

Perunctum. Ouid. Faſt. lib. 5. Hoc eſt, expurgare ab omni peccatorio. Peccata verba, Idem ibidem.

Sibi vmbras. Lucret. lib. 4. Id eſt, auferre.

Abluor, ablueris, paſſiuum: vt, Abluitur ſitis. Lucret. lib. 4.

Se igitur anima ſitis de corpore noſtro
Abluitur. Id eſt, reſtinguitur.

Ab' utus, participium. pen. longa (ἀπολουσάμενος) Var. 3. de re ruſt. cap. 9. eique ablura conduunt in furfures. Id eſt, lota.

Abluto, abluitonis (ἀπολουσία) Ipſe abluendi actus. Macrob. Saturn. lib. 3. cap. 1. Conſtat diis ſuperis ſacra facturum, corporis abluitione purgari: quam vero inferis lutandum eſt, ſatis actum videtur, ſi aſperſio ſola cootingat.

Abluuium pro diluuio (κατακλυσμός) Labertus nimis liceter dixit, teſte Gellio lib. 16. cap. 7.

A B M
A B N

Abmatertera, pen. cor. (ἀμθάδη) Soror abauiæ. Inſtitut. de gradib. cog. & in Dict. eod. l. Iuriſconſultus.

Abmitto, abmittis, abmiſi, abmiſſum, abmittere (ἀποπέμπω) Idem quod mittere: verbum rariſſimum. Plaut. True. 1. vbi tamen Camerarius pro abmiſeris, legit, ad me miſeris.

A B N

Abnato, abnatas, pen. corr. (κατανήχομαι) abnatare, Alicunde natádo recedere. Statius lib. 1. Achilleidos.

Abneco, abnecas, pen. corr. (ἀναιρῶ) abnecui, & abnecaui, abnecatū, abnecare, Idem quod necare. Flauius True. 4. vbi Camerarius legit, exercitique vt euecarer.

Abnego, abnegas, penul. corr. (ἀπαρνοῦμαι, ἀρνοῦμαι) abnegare, Proprie eſt denegare. Abnegamus autem quod à nobis aut dono, aut commodato petitur. Colum. lib. 10.

Ingeniúque loci, vel Iuppiter abnegat imbrem.

Abnegamus item quod nobis credtum eſt, vt depoſitum. Plinius Iunior, libro 10. epiſt. 100. de Chriſtianis, Ne depoſitum appellati abnegarent.

Rurſus abnegamus quod promiſimus. Virg. 8. Æneid.

Rex tibi coniugium, & quæſtas ſanguine dotes Abnegat.

Abnegare pro renuere. Virgil. lib. 2. Æneid. Abnegat excita vitam producere Troia.

Abnegare comitem, Id eſt recuſare. Horatius lib. 1. Car.

Te ſpes, & albo rara fides colit
Velata panno, nec comitem abnegat.

Abnepos, penult. corr. (ἀνεψιὸς) abnepotis, penult. longa, maſc. gen. Filius pronepotis ſi: reperturad abauum. Suetonius in Tiberio Cæſare, cap. 3.

Abnepris, huius abneptis (ἔγγονος) Pronepotis vel pronepris filia. Sueto. in Nerone, cap. 35.

ABNOBA, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12. In pleriſque tamen Plinij codicibus Arnoba legitur, non Abnoba. Quidam Abnoua legunt. Vide ARNOBA.

Abnuō, abnuis, abnuī, abnuitum, abnuere (ἀνανεύω) Per nodum abeſſe. Marsianus in 1. Illud D. de officio præſidis, abnuere ei non licuit. Scueca de vita beata, Alius louem adulterum inducit & abnoctuatem.

Abnodo, abnodas, pen. longa. (ἀπολυμαίνω) abnodare. Idem quod enodare, id eſt, arbores & vites nodis repurgare. Colu. lib. 4. cap. 24. Hunc ergo tanquam arnulum diligenter aide amputant, & abnodant, prius quàm corroboretur, &c.

Abnormis, ſine norma (ἄτυπος). Horat. lib. 2. Ser. Ruſticos, abnormis ſapiens, &c. Id eſt, qui ſapiens quidem eſt, ſed non ad illorum philoſophorum normam. Lambinus.

Abnuo, abnuis, abnui, abnuitum, pe. prod. (ἀπονεύω, ἀνανεύω) abnuere. Eſt propriè nutu ſignificare ne nō aſſentiri, vel noo concedere. Hoc eſt, ne negare, vel denegare quidpiam: cui contrarium eſt Annuere. Plautus Capt. 8, Vbi cornamus, is quam ſtaque illi abnuunt.

Abnuere, Recuſare, Liuius lib. 1. ab Vrbe, Bruti quoque haud abnuit cognomen. Virgil. 5. Æneid.

nec maximus omen
Abnuit Æneas.

Abnuere eoram pecoris. Colu. lib. 6. cap. 1. ſtatim ab initio.

Imperium Liu. Decad. 3. libro 8, an Scipionis oratione ad ſeditioſos milites. Vos imperiom auſpiciúmque abnuiſtis.

Iuſſa dicere. Tacit. lib. 14. abnuerátque contra tium militi, iuſſa ducis, ſæpiùm gladio tranſigit. Id eſt, quia iubentis dicta non parebat.

Abnuere, Solo verbo, ſimpliciter que negare. Col. lib. 2. cap. 8, Nos quoque abnuimus, in agro temperato & minime humido, ſementem ſic fieri debere. Alij codices habent, annuimus. Nuoc vulgò ſic legitur, Nos quoque non ambigimus in agro, &c.

Abnuere aliquid alicui. Cic. de fato, Nihil eoim vnquam abnuit meo ſtudio volumas tua. Id eſt, negauit.

Abnuere alicui de re aliqua. Salluſt. in Iugurth. Neque Mario Senatus, quinquam inſeſtus, abnuere de vllo negotio audebat.

Recuſare & abnuere. Cic. pro Mil. Non recuſo, non abnuo.

Abnuere & agnoſcere, opponuntur. Tacitus, Atque ita compoſitus, vt ex euentu rerum abnuerent, vel proſpera agnoſcerent.

Abnoere & concedere, contraria. Cic. 2. de fin. & intelligas quid quiſque concedat, quid abnuat.

Abnuere, Prohibere. Virgilius 10. Æneid. Abnueram bello Italiam contortor Teucris.

Abnuit locus imperum. Hoc eſt, negat facultatem imperum faciendi, Tacitus lib. 21.

Abnoit ſpes. Id eſt, negat. Tibul. lib. 4. elog. 1. ad Meſſalam.

Abnuendus, da, dum (ἀναινετέος) Senec. in Thyeſte, 5.

Nec abnoendum fidat imperium Deus,
Nec appetendum.

Abnueo, abnues (ἀνανεύω) pro abnuo. Ennius 8. annalium, Certate abnueo, metuo legion: bus labem. Idem in Thelamone, Ex eo futurum abnueam. Diomedes.

Abnutor, pen. corr. Imperſonale (ἀνανεύω.) Liuius 3. ab V.C.

Abnuus, abnuus, pen. ol. longa (ἀπονεύων) abnutare: Frequenter ſignom oculis facere. Plauius Capt. 11. Longius quid nisbi abnutas? tubi ego abnuto? Cicer. 3. de Orat. Quidnam eſt obſecro quod te adiri abnutas? id eſt, abnuis & recuſas ſeu prohibes.

Abnutum, abnutui (ἀνάνευσις) Diſſentio, volutas contraria. ſed finea-tione ad impediendum exptompta. Paul. in l. 83. D. de verb. obligat. Qui ſpondet dolum malum abeſſe, abſurdúmve eſſe, non ſimplex abnutuom ſpondet, ſed cuatuturn ſe, vt dolus malus abſit.

O A B

Abobrica, nomen eſt inſignis oppidi in citeriore Hiſpania, in concentu Bracearum, Plin. lib. 4. cap. 20. Ptolemæus vocat ἀβόβρικα.

Abocetis, & thiopiæ oppidum, Plio. lib. 6. cap. 20.

Abolani, ſunt populi Italiæ, Albenſibus proximi, inter Latinos à Plinio relati. lib. 3. cap. 5.

Abolco, abolet, gen. cor. abolesi & abolui, abolitum (ἀφανίζω, ἐξαφανίζω) abolere, Omoino rem tollere, delere, obliterare, ita vt ne odor quidem rei eius relinquatur. Virg. 4. Æneid.

Cuncta viri monomenta iubet.
abolere nefandi

Abolere conſentiem geoeris humani. Id eſt, facere vt homines obliuiſcantur. Tacitus in vita Agricolæ nō procul ab initio, vt monumenta clariſſimorum ingeniorum in comitio ac foro verentur. Scilicet illo ige vocem populi Romani, & hberratem Senatus, & conſcientiam generis humani abolere arbitrabantur.

Abolere corpus ignı. Hoc eſt, Cremare. Tacitus lib. 16.

Crimen, vel oomina reorum. Eſt ex reis eximere, ſioe crimen remittere & condonare. Tranquil. in Auguſt. ca. 32. Paul. l. 3. D. de accuſat. Rei nomen non aboletur, & ex integro repetedi reum poteſtas fiet. Hinc titulus eſt in D. de abolitionibus criminum.

Dolorem & iram. Tacit. lib. 30.

Imagines. Tacit. lib. 4.

Lex vetus fermoni abolebitor. Quintil. 11.

Magiſtratum abolere alicui, pro abrogare magiſtratum. Liu. 3. ab V.C.

Memoria aboleut. Liu. lib. 9. ab Vrb. Cond. Aliis omnibus cladis Caudinæ nondum memoria abolescerat. Id eſt, exuncta & adempta erat.

Pœna aboleur. Id eſt, in defuncti domum abiit. Gell. lib. 20. cap. 1, Si non illa etiam ex XII. tab. de teſtimoniis falſis pœna aboleuiſſet.

Sterilitatem fœminarum, & virorum infamiam abolere. Plin. lib. 3. cap. 2.

Vires alicuius. Tacit. lib. 10.

Aboleo, pro Abolo, ſeu laoo. Virg. 4. Georg. verſu octauo à fine:

nec viſcera quiſquam,
Aut vndis abolere poteſt, aut vincere flamma. Seruius, Nec laoari, nec coqui poterant, exſtoui.

Abolesco, abolescis, abolescere (ἐξαφανίζομαι) Aboleri, deſtrui. Colomella libro 3. cap. 3. Eadémque nec imbribus purreſcit, nec ſiccitatibus aboleſcit. De vinea. Virgilius lib. 7. Æneidos,

nec veſtra ferritor
Fama leuis, tantique aboleſcet gratia facti.

Aboleſcere, pro decreſcere. Lucret. lib. 3.

Inque dies prioos aboleſcere quæque creatæ. Sic Lambinus.

Abolior, paſſiui (ἀφανίζομαι) ponitur pro mori. Plin. lib. 31. pro roor. Inagi multi extitere, qui non naſci optumum cenſerent, aut quàm oeyſſimè aboleri. Id eſt, mori, exſtingui.

Abolitus, pen. breui (ἀφανισθείς) participium: et, nomen abolitum. Plin. lib. 14. cap. 4. Sic Plin. Iunior, Libri aboliti, & aboliti aceoſationes. Gell. lib. 15. cap. 13. Aboliti & obliterati naturæ pietatis elementis.

Aboliti atque abrogata retinere, inſolentiæ cuiuſdam eſt. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Abolitæ ædes. Tacitus Annal. lib. 2. ædes veruſtate, aut igni abolitas.

Abolitus paulatim patrios mores, fundius cupti per acrita laſciuiam. Tacitus lib. 14.

Abolitio, abolitionis (ἀφανισμός) Verbale: et Abolitio legis. Suetonius in Auguſto, cap. 34.

Abolitio criminis, dicitur à furis consultis cùm accusati nomen de reis eximitur, fit, vi accusationis instituræ memoria funditus extinguatur. Labolitio 8. D. ad S.C. Turpil. Et eft duplex, Publica & privata: Publica quę principis, fenatufve authoritate fit: Privata quæ rei, accufatorifve poteftatiu conceditur. l. j. C. de general. abolit. Laut privatim. D. ad Turpil. Honomous.

Abolitio fenutenziæ. Tacit. lib. 5.

Abolla, abollæ, veftis Nnnio, veftis erat militaris ({γκυκλιον}) Vnde locus Martialis in Cnfpinum, qui poftea abolla, togam fumpferat, lib. 8.

Nefcit cui Tyriam dederit Crifpinus abollam:

Dum mutæ culeus, indutiirtque togam.

Sen ius in illud Virg. 5. Æneid. -duplicem ex humeris reiecit amictū. Id eft, inquit, abullam quæ duplex eft, ficut chlamys. Horat. Contrà quem duplici panno patientia velar. Hæc ille. Horatij locus eft lib. 1. epiftl. 18. de Diogene cynico.

Abolla, videtur etiam fuiffe veftis philofophica, quam admodum ex fuperiore loco Horatij intelligitur, & indicat idem Iuuenalis faty. 3. vbi de philofophis,

-audi facinus maioris abollæ.

Stoicus occidit Baream, delator amicum. maioris abollæ. Id eft, non militaris, fed philofophicæ. vi fic fenfus: audi quæ fecere Graecus philofophus vir magnæ authoritatis. Sic Martialis de quodam Cynico, lib. 1.

Abolla præterea videtur fuiffe veftis honorationum, apud Suet. in Cali gula, cap. 35.

ABOLYE {ἄβολε} Pallus eft, qui nūdum dentes illos amifit, ex quibus, in equis præfertim, ætas dignofcitur. vnde etiam dēres illa à Xenophonte & Ariftotele {γναμοι} appellantur. Budæus.

Ab oloes, Pro, ab illis dicebatur. Antiqui enim literam non geminābant.

Abomaſum, abomaſi, penul. prod. {ἀπογρι.} vt Omaſum. Horat. lib. 1. epiſt. 16. -patinas cœnabat omaſi

Vilis & aguini, tribus vrfus quod fatis eſſet. Quid ſit, his verbis docet Hermolaus in nonū caput libri 28 Plinij. Quid autem, ait, ſit ſignifcet inter ventres centipellio, vulgaris & tetæ lamorum vox oſtendit. Quarum vocum interpretum Gaza {ἀπογρι.} quem & abomaſum vocauit. Quod genus eduūli Iulius Pollux, 1 aconas à Craetete Comico putauit appellari, etiamſi aliter in ea voce mulis ſentiant. Cotium certe vetus hodie quoque vulgus taconas vocat: properea & centupelliones ſortitum nomen. Hactenus Hermolaus. Enyllion ſeu abomaſum ab aliis exponitur, ſinus ſeu venter qui iungitur quaſi in venire poſt reticulum.

Abominor, pe. cor. abominaris, abominari {ἀλλοτριωμαι} Eſt rem aliquam, velut malum omen deteſtari, execrarique, & à nobis amoliri. Plin. libro 28. cap. 15. Incendia inter epulas nominara, aquis ſub menſas profuſis, abominamur.

Abominari etiam dicimus, cùm aliquod verbum veluti ſiniſtri omīnis auerſamur, deprecamūrque: vt cùm dicimus, Si quid tibi accidere humanitus, quod Deus prohibeat. Vnde abominatio dicitur ea fignificatio. Curtius lib. 6. Hoc cognito ſingulæ aut moderatè perfectæ dum eſt, aut (quod abominor) in ter uect.

Abominari, cum infinitiuo. Seneca de benef. Hæc vniuerſa habere, de quibus loqueris, abominabitur.

Abominandus {βδελυκτος} Deteſtatione dignus. Quint. libro 9. cap. 2.

Abominanda crimina ſyrgunntur.

Abominanda infelicitas. Quint. in proem lib. 8.

Abominandam opem alicui ferre Senec. in Hippol. 8.

Fet abominandam none opem nato patent. Hoc eſt, ſilij neecm inuiſam atque abominandam eſſe oportebat.

Abominanda optata. Senec. in Hippol. 10.

Abominatio, verbale, Deteſtatio, execratio {βδελυγμος} in Sacris literis.

Abominatus, pen. prod {βδελυκτος} participium paſſiuè ſumptum. Horat in Epodis. ode 16. Parentibuſque abominatus Annibal. Hoc eſt, execrationi habitus. Actiue inecprete.

ABONOSTICHITAS {ἀβονοστιχιτας} Populi funt ad Pōtum Euxinum, ita dicti ab exiguo oppido, cui {βονος στιχος}, hoc eſt Aboni murus, nomen eſt. Vide Stephan. & Lucian. in Pſeudom.

ABORACA {ἀβορακα} Regiuncula eſt ad Mœotidem paludem, nō procul ab Hypani fluuio. Vide Strabo. lib. 11.

ABORIENSE, ciuium Romanorū in Africa oppidum. Plin. lib. 4. cap. 5.

ABORIONES, abortionum, pe. cor. {ἀβορτιονες} appellati ſunt, quaſi ſine origine, vtpote quorum ignoraetur origu, eo quòd vagi errantéque, ex varia gentium colluuione miſti, conuerſanti in agrum qui nunc eſt populi Rom. Fuit enim gens antiquiſſima Italiæ authori Feſtus. Aliq putant Aborigines dictos Græco nomine, quòd mōres incolumtine & in itis genitis fint. {ορτε enim mons eſt, & γενναω generoy, naſcor, & γενος genus. Hi poſtea adueūu Æneæ, Phrygibus tunēti, Latini vno nomine appellati ſunt. De his memnit Saluſt. in Catil. & Liu. in principio ab Vrbe cond. Alij per ſeeundam, nocalem ſā penultima, ſcribunt aborigenes.

Aborigenes, fuit Varronis quidam liber hoc nomine, in quo de hominis natura & origine, primuſque illis rudi cælo natus hominibus locquebatur. Tamē bus.

Abortior, aberoris, pen. corr. vel aboritis, pen. prod. abortus ſum, abortirī {ἀβορτιν} Significat fœtum abortiuum fieri, vel intempeſtiuè naſci. Gellius lib. 12. cap. 1. Quod quidem cadem vecord. a, qua quibuſdam commentibus fraudibus nituntur, vt fœtus quoque ipſi in corpore ſuo concepti abortarentur. Id eſt, ante matiurum partum eiciantur.

Abortiri quidam actiue accipiunt, vt de matre dicatur, pro, abortum facere: de qua ſignificatione ciatur apud Nonium Marcellum Varronius locus pro Callio vel Fundanio, de admirandis rebus, his verbis, Vnum quod dii narum ſit in quodam loco, ſi prægnans biberit, fœtū, vt abortaruat. In quibus verbis videtur deeſſe nomen (fœtus) vt ſit ſenſus, fieri vt fœtus abortatur. Poteſt tamen abſolutè accipi abortatur, Id eſt, abortus fiat.

Aborim vox dicitur, ideſt per metaphoram, quando præ metu, aut alia de cauſa deficit Luct. lib. 3.

Corpore & infringi linguam, vocémque aboriri. Id eſt, intercludi, intermori.

Abortio, abortionis, verbale {ἀβορτισμος, ἀβορτισμα} Actus ipſe abortiendi. Plautus Truc. 4. Celabat. metuebatque ne me ſibi perſoaderes vt abortioni operam daret. Cic. pro A. Cluentio. ſi hæc ſuluto legatorum, & non merces abortionis appellanda eſt.

Abortire pœnè Calepinus ex Columella lib. 7. cap. 6. ſed enrrupte locum citat. nam Columellæ verba hæc ſunt, Nec tamen ea ſola creant aborrosi, ſed etiam glans cūm cirra fattitatem data eſt.

Abortium, abortij {ἀβορτιον} Idem quod Abortio. Hieronymus Pammachium in epiſtola conſolatoria ſuper huius Paulinæ xxorisi Dūmque crebris abortiis, & experta fœcunditate conceptuum non deſperat liberos, & ſnerus auditatem, mariſque triſtitiam prepouit imbecillitati ſuæ, paſſa eſt aliquod de Rachelis exemplo. Quros locum ſic exponit Erafmus: Sæpius abortum fecerat Paulina. Non facit autem abortum, niſi quæ concepit, etiam ſi vino aliquo vel corporis vel feminis ſi, vi fœtus nondum maturus eiiciatur. Ex abortiis igitur intellexit ſe non eſſe ſterilem.

Abortio, abortatis {ἀβορτιν, ἀβορτιζομαι, ἀβορτιλομαι} abortare, Abortum facere. Varr. 2. de Re ruſt cap. 4. 13. Nec dum exulire velit, prægnās abortet. Firmicus lib. 3. cap. 7. Aut abortabit frequenter, aut difficilem edet partū. Idem lib. 6. cap. 31. ad finem, Filios quoque geminos abortabit.

Aborſus, hiuius aborſus, abſorſus, m. g. {ἀποκυησις} Verbale: de quo ſic Nonius. Aborſus & aborſus varias habent ſignificationes. Aborſus enim ille dicendus eſt, qui eſt in vtero mendōſus, cùm enecpleri ordium factum eſt. Aborſus prope tempus parriendi. Hæc Nonius. Cui conuenit quod ſcribit Feſtus, Abortum grauidæ mulieris dici, quòd non ſit tempeſtiue ortum. Aborſus ab abordior, abortus ab aburior deduci videtur.

Abortus, 12. num. Id eſt Exortus. Scac. lib. 8. Thebaï. de Plutone,

Nec ſolutus ſentire metus, expauit a borta

Siderą, iucundąque offenſus luce profatur.

Abortus, huius abortus {ἀβορτιον, ἀβορτος} Verbale, Idem quod abortiū. Terent. Heaut. 3. 3. Dicam abortum eſſe. Vbi Donatus, Non eſt Latinum, abortū eſſi fed abortum fecit. Plin. lib. 7. cap. 15. 15. Extat in monumentis etiam medicorum, vxo aborto duodecim puerperia egeſta.

Abortu ſeelam de abortibus dicitur. Plin. li. 12. cap. 2, Quoniam abortum etiam aborsus inuenimus.

Abortum facere, Pro aborsū pau. Plin. Iunior. li. 8. epiſt. 10. ad Fabatum, Quo magis cupis ex nobis proueproces videre, hoc triſtior audies, neptem tuam abortum feciſſe.

Abortum facere, pro Abortum offerre. Plin. li. 21. cap. 18. Quod ad cyperum attinet, Apollodorum quidem ſequūtur qui negabat bibendū, &c. fœminis quidem abortu facere non dubitat.

Abortum facere per metaphoram. Plin. in præfat. 12, Quoniam audio & Stoicos, & cæt. ſubinde abortus facere iam decem annis, cùm etiam celetius Elephanti partam. Loquitur de libris qui etiamſi diu ab auctoribus compreſſi ſint, animum tamen maturè tunc edidi, vt abortus potius ſit, quam perfectus & vtrus partus.

Abortum pati. Plin. li. 28. cap. 7.

Abortum inferre. Plin. li. 14. cap. 16, de draeunculo, Tantúmque inefſe ei virus, vt oſtectum grauidis abortum inferat.

Abortuus, 2a, um. gen. prod. {ἀποτροπαιος} à fupino abortum, vt, Abortiuus fœtus, imperfectus & informis, qui ſeiicet abortu natus eſt, Horat. 2. Sermo. ſatyr. 3, Si cui filius eſt, vt abortiuus fuit olim Siſyphus.

Abortuum. Id eſt, quod abortiri facit. Plin. li. 7. cap. 6, Oſtitatio aiudem in eutu lenalis eſt: ſiqui ſternuatſæ à coitu abortuum. Idem li. 15. cap. 3, Ego ure abortiua dico, ac ne amaroria quidem.

Abortuuum, abortuis, pen. prod. {ἀποκυισκω} Idem quod abortus. Plin. li. 28. cap. 17, Et à liud ex vicino auenæ vrtum, ſum amplitudine inchoata granum fed nondum maturu, penis quam roborretur corpus, abſtinax uonio eafum & inane à ſpica euanefcit quodam abortiuo.

Abortum, genere neutro. Vlpian. in l. cūm quidam. 4. quod dicitur. D. de adq. vel admitt. hered. Quid ergo ſi prægnans fuit cum putaret heres non eſſe prægnantem, & adit: mox abortum fecium eſt? ſe habere hanc Haloander & Pand. Florentinæ.

ABORRAS {ἀβορρας} fluuius eſt Meſopotamiæ, in Euphratem influens, Strab. lib. 16.

ABOTTEADIS {ἀβοτις} vrbs eſt Ægypti, vt tradidit Hecatæus, cuius incolæ dicuntur Abotitæ. Stephanus de Vrbi.

A B P

Abpatruus, ui {ἀνεψιος} Frater abaui. Ex lib. 3. Inſtit. de grad. cog. & l. furi conſultus. D. eod. tit.

A B R

Abra, abræ {ἀβρα} ancillam adoleſcentiorem ſignificat.

ABRACAS {ἀβρακας} vnus ex ſummis Artaxerſis ducibus. Xenoph. lib. 1, de Cyri minoris expeditione, Regij vero exercitus quadrifariam diuiſi. Tet cæremiſi hominum millibus ſingulis duces ſummæ potefiate impetabant, atque ij fuere, Abrocomas, Tyſaphernes, Gobrias, Abracas.

ABRADATAS {ἀβραδατας} Rex Suſorum fuit, & maximis Panthez nobiliſſimæ matronæ, quamcum à Cyro captam, caſtè & liberaliter habiti præter ſpem intelligeſſet, ad eam accedens, quæſum quid ſibi illa faciendum cenſeret, quò ſibi Principis beneficio grauam aliquam rependerer. Cui cùm illa reſpondiſſet, vt enuterrtur ſe tamio regi ſimillimum præſtare, ſtatim in acicm profectus, ſtrenuè pugnans occubuit. Cuius corpus ad ſe relatum cùm Panthea apexiſſet, acinaces ſeſpiam confodit, capute ſuper vtri pectus reu mbens. Xenophon lib. 7. Pædiæ Cyri.

Abra, dis, abradis, penult. long. {ἀποξυω, ἀποξυνω} abrafi, abraſum, abradere, Radendo tollere, ſiue detrahere, quod & deradere dicitur. Columel.

Columel. lib.3, A iida & vetera quæ falce amputari non possunt, actu dolabra abradino.

Abradi pars summæ dicitur, pro detrahi vel decidi, Plin. Iuniori in panegyrico.

Abradere per metaphoram, Difficulter aut per vim, & quasi rædendo auferre, Terent. Phormio. 2. 2. Vnde aliquid abradi potest. Cicer. pro Cæcinna, Posteaquam videt nihil se ab A. Cæcinna posse limum terrore abradere.

Nec manibus quicquam teneria abradere membris Possunt, & c. Lucret. lib. 4.

Abradere barbam, Idem quod radere. Plin. lib. 6. cap. 20.

Abrasus, fa, sum, participium, pen. prod. (ἀπὸ τοῦ ἀποῤῥάω) Luca. lib. 6, Abrasæ fauces.

Abrasa supercilia. Cicer. pro Roscio Comœdo, Nónne supercilia illa penitus abrasa, olere maliciam, & clamitare calliditatem videntur?

ABRASUS, sue ABRASAS, Vrus ex deis, qui ab heretes inducti sunt, barbaris & incóditis nominibus: de quibus ab Irenæo & Epiphanio facta est mentio.

Ab re (ἀπὸ πράγμα, vide ἀπὸ πρᾶγμα) non ab re. Vide a.

Abreptus, Vide ABRIPIO.

ABREPTRINA (ἁρπαγὴ) Suidæ, Myſæ regio eſt, ita dicta à Bretiis nympha, Strab. lib. 12. Abretanus Iupiter, Myſius deus eſt, ſic ab Abretana dictus, Straboni. Abretni (ἀζηνοὶ) Plinio dicuntur Myſæ populi, cap. 3. lib. 5.

ABRINATAE (ἀζηνοὶ) Populi ſunt nō procul à Ponto. Steph. de Vrb.

ABRINCATVI, Galliæ Lugdunenſis populi. Lugdunenſis Galliæ, habuit Lexouios, Velloceſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos. Plinius cap. 18. lib. 4.

Abripio, abripis, penult. corrept. abripui. (ἁρπάζω, ἁρπάσω) abripuiſti, abripere. Eſt ab & rapio: quaſi raptu & violenter alicunde auferre, vel vi cripere, vel prorudere. Cicer. in Verrem actio. 6. Quem obrorta gula de conuiuio, in vincula abripi iuſſit. Id eſt, detrudi.

Abripere frumentum ab aratore. Cic. 5. Verr. Frumentum per trienniū auerſum à Rep. eſſe, abrepúmque ab aratoribus.

Maritum à coniuge, Cic. antequam iret in exilium, Nec patiamini me à libris meis abſtractum, à coniuge abripum, ab aris fociſque innocentem proiectum, vitam degere in exilio.

Aliquem à terra. Cic. lib. 3. de Orato. Repente te quaſi quidam æſtus ingenij tui proeul à terra abripuit, atque in altum à conſpectu pene omnium abſtraxit.

A conuiuio, vel ex complexu aliquem. Liuius 3. ab Vrbe. Cic. 3. Verr. Qui è complexu parentum abreptos filios ad neceſſ. ducerent.

Abreptus ex. Terent. Eunuchus, 2. 2.

Puellam dono quidam mercator dedit

Ex Attica hinc abreptam.

Abripere ad quæſtionem. Id eſt, trahere. Cic. pro Cluentio, Eo tempore ad quæſtionem ipſe abreptus eſt. ¶ In ſeruitutem. Hirtius de bel. Africo. lib. 4. ¶ In cruciatum. Terent. And. 4. 4. ¶ In vincula. Vide paulo ante.

Abripi tempeſtate. Cic. pro Ligario, Tempeſtate abreptus eſt vnus.

Abripi tempeſtatibus in aliquem locum. Plin. lib. 3. cap. 17, Tempeſtatibus eſſent in Germaniam abrepti.

Abripi à parentis ſimilitudine. Cic. 7. Verr. vt eum, etiam ſi natura à parentis ſimilitudine abriperet, conſuetudo tamen ac diſciplina patri ſimilem eſſe cogeret.

Abripere ſeſe. Plaut. Mil. 5, 5, quis is eſt homo?

PE. Neſcio ita abripuit repentè ſeſe fubitò. Proſcripuit, ſubduxit, ſubraxit.

Abrepus, 3. a. um, participium: vt, Abreptæ remis in terram naues. Vide de NAVIS.

ABROMAS, Vnus ex ſummis Artaxerxis ducibus. Xenoph.

Abrodiæton, tis, g. n. penult. prod. (ἀβροδίαιτος) Politianus vertit ex He rodiano, vitam molliſſimam. Vnde Abrodiætus, abrodiæti, penult. prod. Delicate & molliter viuens, Lambi & oppidi victimam, Græcè ἀβροδίαιτος, Lamus ſignificat delicatum atque elegantem. Quod nomen ſibi arrogauit Parthaſius pictor nobiliſſimus. Plinius lib. 35. cap. 10.

Abrodo, abrodis, penult. long. abroſi, abroſum (ἀποβρόδω) abrodere, eſt rodendo abſindere. Plin. lib. 10. cap. 63. 1, Viperæ mas caput infert os: quod ipſi abrodunt voluptate dulcedinis.

Abrogo, abrogas, pen. corr. (ἀπονομίζω, ἀπονόμω, ἀπονέμω) Abrogare, Eſt conſenſu publico aliquid penitus abolere, tollere, obliterare, irritum facere, vt legem, imperium, magiſtratum.

Ab rogare, Inſirmare. Feſtus.

Abrogare legi & legem dicemus: ſed vſitatius accuſatiuo iungitur. Modeſtinus in l. Derogatur. D. de verborum ſignificatione. Derogatur legi, cùm pars detrahitur: abrogatur legi, cùm prorſus tollitur. Liu. 9. ab Vrbe, Vbi dux contrarie leges ſuas, ſemper antiquæ abrogare noua. Sic habent omnes libri typis excuſi. In ſtereonymus tamen ferrarius in Philipp. Cicer. non leges, ſed oleris eſſe mendoſum, legendúmque, Antiquam abrogat noua. quam lectionem retinent manu ſcripti Codices.

Tollere & abrogare legem. Cicer. 2. de Legib. Lex illa neque tolli, neque abrogari poteſt.

Lex aut rogatur, Id eſt, fertur: aut abrogatur, Id eſt, prior Lex tollitur: aut derogatur, Id eſt, pars primæ tollitur: aut ſubrogatur, Id eſt, additur aliquid primæ Legi: aut abrogatur, Id eſt, omnitur aliquid ex prima Lege. Hæc Vlpianus in fragmentis, tit. 1.

Iuriſdictionem abrogare. Valer. Max. lib. 7. cap. 7. De Genutio quodam: Genutius quidam Matris Magnæ gallus, à Cn. Orefte Prætore vrbis impertauerat, vt reſtitui ſe in bona Nemiani iuberet, quorum poſſeſſionem ſecundum tabulas teſtamenti ab ipſo acceperat. Appellatus Mametcus à Surdi rio, cuius hæreditas Genutium hæredem fecerat, Prætorium iuriſdictionem abrogauit: quòd decreti Genutium amputanij ſui ipſius ſpon. te genitalibus corporis partibus, neque virorum neque mulierum, numero haberi debere. Erat autem Mametcus hic, Conſulne quid erret lector.

Alicui imperium, magiſtratum, poteſtatem: Hoc eſt, cum publicè priuare imperio, & c. Cicer. 3. Offic. Cùm Collatino Tarquinio collegæ Brutus imperium abrogabat. Cic. 4. Verr. Si tibi magiſtratum abrogaſſet. Idem. 2. de legibus, Graccbus poteſtatem interc cendi collegæ abrogauit.

Abrogare quempiam, figuratè dictū. Plin. de viris illuſtrib. de Pompeio Ma. Lepidum acta Sylla reſeiodere volentem, priuatus Italia abrogauit. Id eſt pupulit, eiecit.

Fidem hominī, aut alicui rei, Eſt fidē eius abolere: hoc eſt, facere vt iam ei nulla fides habeatur. Plaut. Trin. Male fidem ſeruato, illis quoque abrogant etiam quibus ante qui nihil meriti.

Abrogare alicui fidem iuriſurandi. Cicero pro Roſcio Com. Si iam tibi deliberatum eſt quibus abroges fidem iuriſurandi, reſponde. Id eſt, facere ne alicuius iuramento credatur.

Mulam. Vide in MVLTAM dicere.

Beneficiis abrogare vires. Plin. lib. 2. cap. 53, Nec minus hebetis, beneficiis abrogare vires: quando in fulgurum quoque interpretatione cō profecit fcientia, vt venturā alia finitio die præcipiat. Id eſt, exſtillare beneficia nullarum eſſe virium.

Abrogato, Actus ipſe abrogandi: vt Abrogatio legis, aut magiſtratus, (ἀποκοπὴ νόμου) Cic. Attic. lib. 3. Quint. lib. 1. cap. 9.

ABRON (ἄβρων) Abronis vita. Id eſt, vita temperata & ſumptuoſa. Adagium de noliteſe vitiuentibus dici ſolitum, ſumptum ab huius Abronis moribus notæ luxuriæ: quem ad modum apud nos Apicius & Æſopus luxu nobiliati ſunt. Vide prouerb. Eraſmi.

ABRONE MOENA, vrbs Galatiæ Ptolemæo, lib. 5. cap. 4. vulgò Arcani,

ABRONYCHVS (ἀβρώνυχος) Nobilis Athenienſis fuit, Lyſelus filius, cuius fidelis ſtrenuaque opera vſus eſt Theoniſtoeles in bello Perſico, & in legatione apud Macedonas. Vide Herod. lib. 8. & Thucyd. lib. 1.

ABROTONUM, abrotoni, genet. penult. corrept. (ἀβρότονον) Herbæ nomen: de qua ſic Plinius lib. 21. ca. 10, Abrotonum odore iucundè grauius, florest æſtate. Hos aurei coloris. variam ſponte prouenit. eacumine ſuo ſe propagat.

Abrotonus etiam dicitur f. g. Lucanus lib. 9.

Et lariet, ſumique graues ſerpentibus vrunt

Abrotonum, & longè naſcentis cornua cerui.

Abrotoni duo ſuot genera, horſenſe, & campeſtre, tenuioribus foliis, & minutiore ſemine. Matheolus in Dioſcoridis lib. 3.

Abrotonites, abrotonitis, vel abrotonites, penul. long. a, maſc. gen. (ἀβροτονίτης) ſed figuratè neutri generi iungitur, & eſt vinum factitium ex abrotono. Dicitur autem vinum Abrotonites & vinum abſinthites, ſicut oppidum Roma. Flumen Rhenus. Columel. lib. 12. cap. 35.

ABROTONVM (ἀβρότονον) Mercuris, ex qua Themiſtocles dicitur natus, vt Amphiaraus tradit. Erat autem Theſſ. genere. Ai Neanes Cyzicenus. Euterpes filium fuiſſe Themiſtoclem tradit. Hęc Stephan. Niger ex Muſonio.

ABROTONVM, penul. corr. (ἀβρότονος) Stephano oppidi nomen eſt in Aphrica inter duas Syrtes, non procul à Lepti, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 4. & Strab. lib. 17.

Abrumpo, abrumpis, abrupi, penul. prod. abruptum (ἀποῤῥήγνυμι) abrumpere, idem quod rumpere vt. Abrumpere vineul.

Abrumpere ex re aliqua. Plin. lib. 2. cap. 92, Ex inſula Cea amplius x x x. millia paſſuum abrupta.

Abrumpere ſe ab aliquo. Cic. Philip. 14, hæc ſe prima latrocinia abrupit Antonij.

Tranſenſur ad res incorporeas: vt, Abrumpere rem inchoatam. Plin. Iunior epiſt. 100, vt quæ ſemper inchoauit aliquid abrumpat. De morte.

Actus ingentes abrumpere. Lucan. lib. 5,

-fatce ingētes abrupeis actus

Feſſinata dies fauis, fat magna peregi.

Æther abrumpitur igubus. Ouid. a. Faſt.

Hinc tonat, hinc miſſis abrumpitur igubus æther.

Abrumpi diſſimulatioem. Tacit. lib. 1.

Fas abrumpere. Virg. 8. Æneid.

Fas omne abrumpit, &c.

Fatum. Seneca in Hercul. Oeth. 7, Natum reliquęs fatāque abrumpes tuā? Id eſt, vitam ſeu ſtamina fatalia vitæ tuæ.

Fidem. Tacit. lib. 20, Cæteri retro te caſtra profugiunt, quærente ſanè Cnule & interpante Germanos ſatanqué fidem per ſeelus abrūperent. Flammas. Ouid. lib. 2. de Remed. Amor.

Non ego te iubeo medias abrumpere flammas. Id eſt, amores.

Lueem inuiſam. Virg. 4. Æneid.

Inuiſam quæreos quamprimum abrumpere lucem. Id eſt vitam, Noctem. Id eſt, ſomnum. Stat. 9. Thebaid.

Dum gemuit, & planctu circundat pectus inani,

Abrupēre oculi noctem, mœſtóque cubili

Exſilit, & falſos quærit per lumina ſtetus.

Abrumpuntur ordines lauti. Tacit. lib. 19.

Paterniam abrumpere. Tacit. lib. 13, Atqui illi quanuis ſeruitio aſſuefi, patientiam abrumpunt.

Sermoem. Virg. 4. Æneid. His mediū dictis ſermonē abrumpit, & c.

Somnos. Virg. 3. Georg. -nec ſomnos abrumpit cura ſalubres.

Spem & metum. Tacit. lib. 4. Sed Tarſa propert ſinem, abrumpēdas patrieſpes & metus clamitās, & de exemplis, demiſſo in pectus ferro.

Vetigalia. Tacit. lib. 20. Inſtituta cultūmq; patrium reſumpte, abruptis vectigalibus, quibus Romani plus aduerſus ſubiectos quàm armis valent.

Venas. Tacit. lib. 15, Seneca quoniam ſenile corpus & parua victu tenuatum, lenta effugia ſanguini præbebat, cruri quoque & poplitum venas abrumpit.

Vitam. Virg. 8. Æneid. Nunc nunc ō liceat crudelē abrumpere vitam?

Abruptus, participium & nomen (ἀποῤῥηγνύμενος, ἀποῤῥώξ) præceps, citatuſvus, Abrupta loca, diuuſa, atque ob id inuia: quæ deſcenſum non habent, ſed tantum præcipitium: & alio nomine præruptā dicuntur, vt ferè ſūt rupes & ſcopuli. Græcè ἀπόκρημνοι, κρημνώδεις. Vide per metaphoram Plin. ſic ait libro 11. cap. 37, Supercilia homini & pariter &

alterne mobilis: & in iis pars animi, negamus, anouimus. hæc maximè indicant fallum. Superbia abijci conceptaculum, sed hic fedem habet. in corde nascitur: huc subit, hic pendet. nihil altius simul abrupuisque suuenit in corpore, vbi solstatia esset.

Abruptus, in altitudinem. Id est, profundi tatem. Liu. lib. 1. bel. Pun. Natura locus iam ante præcepit, recenti terræ lapsu in pedum mille admodum altitudinem abruptus erat.

Anni abrupti. Stat. lib. 1. sylua. 3.
Et nunc ignaro forsan vel lubrica Nais,
Vel non abruptos tibi demet Hamadryas annos.

Antrum abruptum. Sil. Ital. lib. 7. -immanis in antro
Conditur abrupto Proteus.

Barathrum. Catull. 63. epigram. ad Mallium,
Æstus in abruptum deuoluerat barathrum.

Blandimenta vitæ abrupta. Tacit. lib. 13. Sola posteritatis cura, & abruptis vitæ blandimentis.

Coniugium abruptum. Catul. 63. epig.
Posset vt abrupto viuere coniugio.

Abrupta contumacia. Tacit. lib. 4. Licèatque inter abruptam contumaciá & desitæ obsequij, pergere iter ambitione ac periculis vacuũ.

Abruptum dictum, vel abruptus locus orationis, Quintilian. Id est, non congruens cum præcedentibus, vel non cohærens. Et abruptus transitus. Seruio 11. Æneid.

Abruptum sermonis genus Salluſtij, ait Quintilianus.

Ignes abrupti nubibus. Lucret. lib. 2.
Nunc hinc, nunc illinc abrupti nubibus ignes
Concurſant, &c.

Ingenium. Id est, præceps. Sil. Ital. lib. 7. verba funt Fabij,
Feruida ſi nobis corda, abruptumque putaſſent
Ingenium Patres, &c.

Initium. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Locrum, quaſi præceps & præter ſpem obiectum. Vlpia. in l. j. D. Quar. rer. act. Neque enim onerantium ſe hoc nomine poteſt queri liberius, ſi locrum abruptum ex re patroni non fecerit.

Nubes. Virgil. 2. Æneid.
-ingeminant abruptis nubibus ignes.

Procellæ. Virgil. 3. Georg. de Læandro,
-nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæca ſerua ſtrea.

Querelæ. Stat. Theb. aid. -ſic fata, repentè
Concidit, abruptiſque immutuit ore querelis

Quies. Sil. Ital. lib. 7.
Tertius abrupta vigil iret ad arma quietæ.

Ripæ abruptiſſimæ. Vide RIPA.

Abruptus ſermo, ſue abrupta oratio, quæ caret exordio; quales ſunt orationes pathetucæ & concitatæ: de quibus Macrobius Saturn. lib. 4. cap. 2. Oportet enim, inquit, vt oratio pathetica aut ad indignationem, aut ad miſericordiam dirigatur. Et paulo poſt. Et neceſſe eſt initium abruptum habeat: quoniam fatis indignantibus leniter incipere non conuenit.

Abruptus teſtudini ſibilus. Plin. lib. 11. cap. 51.

Spes abrupta & medio. Sil. Ital. lib. 8.
Et ſpes abrupta è medio, & c.

Studia abrupta. Quintil. præmio li. 7. querens de filiorũ morte, Quis enim dilata ſtudia miretur, quæ potius nõ abrupta eſſe miranda eſt?

Sydus abruptum. Virg. 12. Æneid.

Abruptum, nomen ſubſtant. n. g. (Κόπτουσα.) Stat. 3. Thebai. Iã maque iter extremum, calíque abrupta tenebat.

Ire in abruptum. Stat. 3. ſyl. 2.

In abruptum ſorbere. Id eſt, in profundum. Virg. 3 Æneid.

Abruptio, verbale (Κόπτομαι) Actus ipſe abrumpendi. Cicer. de Diuin. lib. 2. abruptio corrigit, & ſternuramẽta erũt obſeruanda. Item potior fuit ſubito druortio & repudiatione. Cicer. ad Attic. lib. 1. epiſt. 3. Iſta quam ſcribis abruptio. Ciceroni ſcripſerat Atticus ſibi quidem videri, Terentiam quamprimum eſſe repudiandam: authorque Ciceroni erat, ne differret, ſed abrumperet.

Abruptè, aduerbium (Κοπτικῶς) Quintil. lib. 3. cap. 10. Nec enim abruptè, nec vnde libuit, incipiendum. Id eſt, ſine exordio.

Abrupte, pro Abſolute. Macrob. in ſomn. Scip. libr. 1. cap. 19. Hoc adiiciendum eſt, cur Cicero cum quartum de ſeptem, ſolem velit, quartus autem inter ſeptem non ſit inter medium, ſed omnino medius & ſit, & habeatur: non abruptè medium ſolem, ſed ferè medium dixerit.

A B S

Abs (Ἀπό, παρά) Vide a & ab.

Apud priſcos illos Latinos, inquit, erat vna præpoſitio Abs, quæ deinde remotis literis triplicata eſt, abs, ab, a: ſicut nihilum, nihil, nihilla verò integra, Abs, raríſſima eſt, adeò vt tantum in acceptu tabulis maneat, neque tamen in omnibus. Hæc Cicero de Conſuetudine ſui temporis ait, in Oratore. Ipſe tamen in lib. 1. de Diuinat. hac præpoſitione vſus eſt. Eos, inquit, defendes, qui ſe ab omnibus deſertos putãs, quàm abs te defenſos eſſe malunt.

Præpanitur autem dictionibus à literæ q vel t incipientibus: vt, Abs Quinto, abs te. Terent. Adelphis 2. 3. Abs quius homine. Idem Phorm. 4. 3. Vt abii abs te.

Abs præpoſitio, à Græco deducitur, & ſignificat autem rectractionem in partem poſteriorem, Feſtus.

Abs compoſitionem recipit vt, Abſcondo, Abſtineo, Abſtruſo.

ABSARVM Plinio, (Ἄψινθος Ptolemæo) Humen eſt Armeniæ minoris, non procul à Sebaſtopoli, in Pontum influens. Hoc cum Pariedris montibus, ex quibus oritur, Armeniam minorem ab Adiabene regione ſeparat. Plin. lib. 6. cap. 9.

Abſcedo, abſcedis, penult. long. (Ἀφίστημι) abſceſſi, abſceſſum, abſcedere, & recedere, vel diſcedere. cui contrarium eſt accedere. Et proprie iungitur ablatiuo cum præpoſitione à vel Ab: aut aduerbio de loco, vt hinc, illinc, inde. Plaut. Caſi. Abſcede ab iſta abſcero.

Abſcedere procul. Ouid. 6. Metamorph.
Retro. Sil. Ital. lib. 10.
Hac. Plaut. Aſin. 9.
Ab aliquo. Plin. 2. cap. 17.

Abſceſſit e conſpectu meo. Plaut. Capt. 7.

Abſcedere in alium ſitũ in altitudinem. Plaut. Rud. 2.

Abſcedere, ſuppreſſo ablatiuo. Cic. de Diuin. lib. 2. Iam abſcedet ſimul ac molam & vinum inſperſeris.

Abſcedit ſol. Plin. lib. 2. cap. 2.

Somnus abſceſſit. Ouid. Faſt. lib. 3.

Abſcedere alicui. Ouid. 5. Metamorph.

Abſcedere, ſine præpoſitione, vt Abſcedere incœpto, Idem quod incœpto deſiſtere. Liu. 6. bel. Pun. Abſcedere intro incœpto, & morere à Capua ſtatuit caſtra. Poteſt tamen hic eſſe ablatiuus abſolutus: vt ſi, Cùm ſtatuiſſet incœptum, ſtatuit abſcedere. Id eſt abire, &c.

Abſcedere, de pecunia dictum. Plaut. Perſa, 16.
Decem accedent mihi. a. abſcedent enim, non accedent.

Abſcedere, transferrur ad animum. vt, Abſcedit ægritudo, ira, & ſimilia. Plaut. Merc. 4. Ædepol tu caldam picem bibito, ægritudo abſceſſerit. Terent. Hecy. 5. 2. Id leue eſt, citò ab eo hæc ira abſcedet.

Abſcedere etiam dicitur, quod incipit in abſceſſum ſeu apoſtema verti. Celſus lib. 5. cap. 18. Malagma ad ſuppurandum omne quod abſcedit. Rurſum, Saliſque omnia abſcedentia digere mutex combuſtus.

Abſceſſion, pro Abſceſſuſſem. Sil. Ital. lib. 8,
-nec abſceſſem thalamo, ni magna minatus, &c.

Abſcedituus, imperſonale. Liuius 7. belli Punici, Sed literæ Marcelli negantis ę republica eſſe, veſtigium abſcedi ab Annibale, curam incertam ne, &c.

Abſceſſum manibus æquis. Subaudi, eſt. Tacit. Annal. 1. Inde hoſtibus terror, fiducia militi, & manibus æquis abſceſſum.

Abſcedens, abſcedentis, participium, ſiue nomen ex participio, (Ἀφιστάς, ἀποστάς.) Vide abſcedentia & prominentia in pictura. Vitruuius in præfat. lib. 7.

Abſcedente vſufructu. Caius in l. An vſusfructus D. de vſufruct. An vſusfructus nomine actio municipibus dari debeat, quæ ſtium eſt. Periculum enim eſſe videbant, ne perpetuus fieret: quia neque mutte neque facilè capitis deminutione pereuus eſt. qua ratione propteras inutilis eſſet ſtatua, ſemper abſcedente vſufructu.

Abſceſſus, huius abſceſſus maſc. gen. Ve bale, (Ἀπόστασις) Receſſus. Cic. 2. de Nat. deor. Longinquo ſolis abſceſſu. Huic coutrarium eſt, Acceſſus, quod & appulſum ſolis ad nos vocant.

Abſceſſus dicetur etiam concurſus mali humoris in aliquam partẽ corporis, ex quo ſuppuratio fit, quam Greci vocant apoſtema. Celſus lib. 5. cap. 18. Prodeſt imposium muuuris, maxoribuſque abſceſſibus.

Abſceſſio, onis (Ἀπόστασις) ſcem. gen. Verbale, Idem quod abſceſſus. Cic. de vniuerſitate, Cùmque ad corpora neceſſitate acceſſio ſiceret, tum abſceſſio neceſſe erat, &c.

Abſcido, abſcidis, penultima producta, abſcidi, pennlt. etiam prod. ex abs & cædo, Idem ſignificat quod abſcindo (Ἀποτέμνω.) Ouid. 12. Metamorph.
Abſcidit ingulo pectuſque humeruſque ſiniſtrum.
Sic habet Aldina editio. Ab abſcindo verò, abſcidi penultimam corripit. Virg. 3. Æneid. Hieſperium Siculo latus abſcidit, arua; & vrbes. Lucan. lib. 5. Abſcidit impulſi ventorum aduta vetuſtas.

Abſcindo, abſcindis, ab abſcido, differt ex (Ἀποτέμνω πρὸς τὸ πολὺ, ἀποτέμνω δὲ) abſciſſum, abſcindere. Id eſt, amputare. Ouidius libro 1. Metamorphoſeon, Ni culo terras, & terris abſcidit vndas. Dicitur autem proprie pars à toto, ſue minus à maiore abſcindi: vt, Abſcindere linguam, caput, &c.

Querelæ, operæ, vnæ, & ſimilia, apud Plautum, Cæſarem, Plin. Val. Flaccum, & Tacitum.

Et præter accuſationem interdum iungitur ablatiuus eum præpoſitione expreſſa vel ſuppreſſa. Cicc. 7. Verr. Tnnicamque eius à pectore abſcidit. Hoc eſt, laceratam auulſit. Idem Phil. 11, Poſtquam ceruicibus caput abſcidit.

Abſcindere ſibi omnia rerum reſpectum. Liu. 9. ab Vrbe Condita, Nunc omnium rerum reſpectũ, præterquam victoriæ nobis abſcindamus.

Abſciſſus, Participium (Κεκομμένος) Amputatus.

Abſciſſa à continenti inſula, Plin. lib. 4. cap. 7.

Abſciſſus, ſa, ſum, nomen, dicitur abruptum, præruptum, & præciſum: (Κόπτομαι πρὸς ὀρθὸν) vt Abſciſſus locus. Liu. Decad. 3. lib. 5. Nec ferè quicquam ſatis ardum aut abſciſſum erat, quod holti aditum aſſenſume difficilem præberet.

Sic per tranſlationem res abſciſſa, & ſpes abſciſſa. Cic. de prouin. conſul. Impoliæ verò res & acerbæ ſi erunt relictæ, quanquam ſunt abſciſſæ, tamen eſſerene ſe aliquando, & ad renouandum bellum reuertſe ent. Liu. 4. bel. Macedo. Nec mis abſciſſa ſpes auxilium Antiochi impleratorꝛos fuiſſe.

Abſciſſa caſtigatio, pro dura & aſperta. Valer. Maxim. lib. 2. cap. 2. & de Africano poſteriore, Aſpero enim & abſciſſo caſtigatiouis genere militaris diſciplina indiget.

Abſciſſa, Abrupta. Quintil. lib. 9. cap. 4. Cur alia paucioribus verbis ſatis plena, vel animum, alia pluribus breuia & abſciſſa ſunt?

Abſciſſi dicuntur, quibus exſecta ſunt virilia, æqua fere conditione ac ſerui, nullo cognoimento, aut ordine infames. Natuque Senatuſconſulto prohibitum erat ne abſciſſi, vtpote ſemiuiri, aut lenones, quæ rendi tuis, aut poſtulandi cauſa, tribunalia adirent. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 4.

Abſciſſior, comparatiuũ: vt, Abſciſſior inſtitia, in eadem ſignificatione. Valer. Maxim. lib. 6. cap. 5. præfractior & abſciſſior iuſtitia.

Abſciſſe, aduerbium, vel Abſciſſe, pro eo quod eſt hæreſiſſe. (Κεκομμένως, κόπτων.) Calliſtratus in l. Semper, de iure immunita. Demonſtratur vtrũ nec abſciſſe, numerum liberorum ad excuſationẽ municipalium munerum prodeſſe, &c.

Abſciſſio, onis, Verbale ſcem. gen. (Κόπτομαι) Idem quod ſciſſura. Cic. 4. ad Herenn.

Abſcio, abſcis, abſciui, abſcire, De memoria exire. Verbũ inuſitatum. Abſcondo,

Abſcondo,abſcondis,abſcondi,abſconſum & abſeonditum,penult. breui {συνιζησις.} Lucret.lib.1. Quòd ſi tanta ſoret ſyluis abſcondita ſtamina. abſcondere ; Ex abs & condo, quod ipſum ex do compoſitum eſt. Idem quod condere.abdere,occultare.Plaut.Ciſtel.2. in latebras abſcondas pectore peniniſſimo tuam ſtultitiã. Virg.Georg.1. Ante tibi Eõe Atlantides abſcondantur.

Abſcondere fugam furto , Virgilio 4. Æneid. Id eſt , furtim & ſecretò fugere.

Crimen.Senec.in Hippol.1.2.

In terram.Colu.lib. De arboribus cap.7, Reliquas radices,quæ in terram abſconduntur,fac abradas.

In tenebris. Cæcil. Exule.Nam hic in tenebris intus ſeſe abſcondit.Ex Nonio. {Inter rates. L.Pomp.Maechis geminis:Perijnõ puellula eſt.nunquid abſcondiſti inter rates?Ex Nonio.

Abſcedidi,antiquum præteritum,teſte Priſciano lib.10. Plaut.in Carbo.Secundum ipſam aram aurum abſcondidi. Sil.Italicus.8,

Donec arenoſo{ſic ſama}Numineius illam
Suſceepit gremio,riteſſique abſcondidit antris.

Abſconditus,pen.cor.participium {συνιζησις.} Cic.2. Verr. Non obſcurum opinor,neque abſconditum.

Abſcondita flamma.Lucret.lib.1.

Abſonſus,aliud participium.Iul.Firmic.lib.3.cap.8.Mercurius Veſpertinus faciet aurifices, aut foſſores auri, aut abſcõſarum quarundam artiũ magiſtros. Paulo pòſt, faciet alieni patrimonij heredes, & qui ex eaſu abſconſi inuentiarii dicuntur. Idem aliis quoque locis hoc participium. meritoribus autem auctoribus inuſitatum eſt.

Abſconſor , verbale. Firmicus lib.3.cap.8, Mercurius abſconſores auri & diuitiarum faciet.Et cap.13,Pecuniarum abſconſores facies.

Abſconditor, pen. corr. aliud verbale. Firmicus lib.6 .cap.15, Mercurius homines facit ſtudiorum ; multæ cogitationis ac rerum humanarum abſconditores.

Abſconſio,nis,verbale {συνιζησις.} Plin.lib.8.cap.16, Velut deputans abſconſione tumultum.

Abſconditè,pen.cor.auderbium qualitatis {ετυμον.} Occultè. Cicero 2. de Inuent. Abſoluta eſt,quæ ipſa in ſe non vt negotialis implicitè & abſconditè, ſed patenuus & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.

Abſens, In ABSVM.

Abſentio,abſentis,ſi,ſum {ετυμον.} Idẽ quod diſſentio.Nam qui minimè conuenit,abſentire videtur.Calep.

Abſento,In ABSVM.

ABSILAE, {ειδος.} Stephano, Populi Aſiæ à Plin.lib.6.cap.4,in Colchide prope Phaſim amnem colloeati.

Abſilio,abſilis,pen.cor.{συνιζησις.} abſilire,ex ab & ſilio compoſitum, Saltu aliquãde recedo. Lucret.lib.6.

Multáque humi cùm inhumata iacerent corpora ſupra
Corporibus,tamen altiorum genus atque feratum
Aut penitus abſilebat,vt acrem exiret odorem.

Abſimilis,& hoc abſimile,penul.cor. {συνιζησις.} Multum diſſimilis.Et ferè iungitur negatiuis particulis,nec,neque,non,& haud.Columel. lib.6.cap.17,Odoris grauis,neque abſimilis bitumini. Suet.in Othone cap.1,Non abſimilis Tiberio prineipi fuit.

Abſinthium,Vide ABSYRTHVM.

Abſis, abſidis, Vide APSIS.

Abſiſto,abſiſtis,abſtiti,penult.cor. {συνιζησις.} abſiſtere, A loco vel à re aliqua diſcedere. Cui opponitur Aſſiſtere. Et ferè iungitur ablatiuo ſine præpoſitione. Virg.6.Æneid.

-procul ò procul eſte prophani,
Conclamat vatesitoque abſiſtite lueo.

Bello abſiſtere. Taeit.lib.20.

Furore. Liu.4. Decad.lib.7.

Incœpto. Liu.4. Decad.lib.1.

Imperio Liu.4. Decad.lib.8.

Oppugnatione,vel obſidione. Liu.5.Decad.lib.4.

Pugna. Liu.4. Decad.lib.1.

Abſiſtere à.Plin.lib.2.cap.8, Ab ſole nunquam abſiſtens partibus ſex atque quadragintà longius.

Abſiſtere,eum gerundi verbo pro ablatiuo.Liu.4.bel.Pun.

Abſiſtere abſidendo, Pro eo quod eſt ab obſidione diſcedere, ſiue deſiſti re obſidione.

Abſiſte precando. Virg.lib.8. Æneid.

Abſiſtere,ſine caſu, pro deſinere.Virg.1.Æneid.

Nec prius abſiſtit,quam ſeptem ingentia victor
Corpora fundat humi.

Abſiſtere,cum infinitiuo ,pro deſinere.Virgil.6.Æneid.

-Abſiſte moueri.
Colum.lib.12.cap.19, Nec abſiſtat id facere.

Abſiſtitrans,penult.corr.impersonale {συνιζησις.} Liu.1.bel.Pun.Legati miſſi Carthaginem,ſi non abſiſteretur bello, ad ducem ipſum in pœnam ſceleris rupei deprendendum.

Abſiſtens,abſiſtentis, participium {συνιζησις.} Liu.4. bell.Pun. Tamen ſpe labefactandæ fidei haud abſiſtens,Salapiam tendit. Hoc eſt, non deſiſtens,non deſtitutus ſpe.

Abſolco,es {συνιζησις.} Eſt ab vſu recedo:vnde abſoletus loeus,negletus & ſordidus dicitur.Calep.

Abſoluo,abſoluis,abſolui,abſolutum,penul.prod. {συνιζησις.} abſoluere,Liberare.Multiplicem habet vſum:ſed maxime ad iudicia refertur.Contrarium eſt damnare.

Abſolui omnibus ſententijs.Caeer.6.Verr.Seruius ille tinocens omnibus ſententijs abſoluitur.

Abſoluere improbitatis.Cic.3.Verr. Non re abſoluitur eſſe improbitatis,ſed illos damnatos eſſe ea dis. Abſolui iniuriarũ, auctor ad Heren. Abſolui maieſtatis,Cic.pro Cluentio. In hoc genere loquendi ſubauditur aliquis ablatiuus:vt,crimine:ſicut & in verbis accuſandi, cùm iungutur genitiuo.

Abſoluere aliquem bello. Taeit.lib.4, Is demum annus populum Romanum longo aduerſum Numidam Taefarinatem bello abſoluit. Id eſt,liberauit.

Aliquem ſuſpitione regni. Liu.lib.2., Latæ deinde leges,quæ conſulem regni ſuſpitione abſoluerent. Id eſt,liberarent.

De præuaricatione.Cic.ad Quint.frat.lib.3.16.

Reum ſine eaſu criminis.Cic.1. Verr.Reus vt abſoluatur non peto.

Quempiam alteri. Cic. 4. Verr. Hunc hominem Veneri abſoluit, ſibi eondemnat.maluit videlicet hominem peccare, quàm deos. Hoc eſt, quòd ad Venerem pertinet,abſoluit.

Se iudicio ab aliquo ,Pro eo quod eſt , ab eius accuſatione ſe liberare, Cic.pro Roſc.Comœdo.Cur tam inſperſe facit,vt nec Roſcium ſimpulatione alliget,neque à Fannio iudicio ſe abſoluat?

Abſoluere copioſè.Id eſt,multis ſententiis. Cic.lib.2.ad Quint.frat. Senatorum vna copioſè abſoluit.

Abſoluere per metaphoram.Horat.1.Sermo.ſatyr.3.

-an commœre enimine mentis
Abſoluo hominem & ſceleris damnabis eundem?

Abſoluere,Perficere, & rei finem imponere {συνιζησις.} vt abſoluere librum,aut aliud opus. Cic.3.Offic. Vt nemo pictor eſſet inuentus qui Coæ Veneris eam partem ,quam Apelles inchoatam reliquit,abſolueret.

Abſoluere aut perficere. Cic.2.de Nat.deor. In omni natura neceſſe eſt abſolui aliquid aut perfici.

Confiteere & abſoluere. Cicero libro 13. ad Attic. Dialogos confeci & abſolui.

Perficere & abſoluere. Cic.4. de Fin. Quæ coniuncta eum honeſtis,viram beatam perficiant & abſoluant.

Abſoluere & ad extium perduecre.Cic.2.de Finib.Nec enim abſolui vitam beatã ſapientis,neque ad extium perduci poterit.

Abſoluere bellum.Lucan.lib.2.

Creditorem, aut quẽuis alium qui peeuniam petit. Ter. in Adelph.2.4. Ego ad ſorum ibo,vt hunc abſoluam. Vbi Donatus, Vt hunc abſoluam,id eſt,vt hùc reddito illi pretio dimittam. Plaut.Epidico,Age, age, abſoluc atque argẽtum numera.ne comites morer. Hoc etiam dicitur per ſimplicẽ Soluo. Vide SOLVO.

Fidem.Taeti.lib.12.

Abſoluere nauem,Pro ſoluere.Plaut.Milit.

Penſum. Varro de Re ruſt.libro 3.cap.2. Tranſlatum à lanificio mulierbris,in quo ſingulis certum lanæ pondus in opus diſtribuebatur,Prouectiuale eſt.

Pignus, Pro luere pignus. Paul.2. Sentent.cap.5, Creditor ſi ſimpliciter ſibi pignus depoſitum diſtrahere velit , ter ante denuntiare debitori ſuo debet,vt pignus abſoluat,ne à ſe diſtrahatur.

Promiſſum. Varro 2. de Re ruſt.cap.2t.

Orbem abſoluere.Id eſt,conſumere & perdere.Lucan.lib.7,

Quid torum premitis,quid totum abſoluitis orbem?

Abſoluere,Finire.Salluſt. Nanque vti paueis verum abſoluam. Plautus Rud.tẽ 37,Vno verbo abſoluam,ieno eſt.

Abſoluere de re aliqua,ſimiliter pro finire.Salluſt.in Catil.Igitur de Catilinæ coniuratione quàm veriſſimè potero,paueis abſoluam.

Abſoluere,Pro dimittere. Plaut.in Amph.

Quæſo abſoluito hinc me extrmplo,quando fatis deluſeris.

Abſoluere,Pro vitam adimere.Plaut.Capt.12,

Diu ego hunc cruciabo,non vno abſoluam die. Hoc eſt,nõ vno die vitam illi adimam,vel eum enecabo.

Abſolutus, penult. prod. {συνιζησις.} participium.Plin.lib.18.cap.6, Omnium ſententiis abſolutus.

Abſolutus adulterij. Taeit.lib.Annal.3,Cæſar Antiſtium Veterem è primoribus Macedoniæ abſolutum adulterij ,increpitis iudicibus, ad diecndam maieſtatis eaufam terraxit.

Vinculis:Id eſt,exolutus. Taeit.lib.12.

Abſolutus , nomen ex participio, Idem quod perfectus,ad extium perductus,ſuis numeris omnibus conſtans. Plin.lib.9.cap.5, Viſum ab his in Gaditano Oceano marinũ hominem , toto corpore abſoluta ſimiditudine. Cic.Quo fit vt illam veram & abſolutam eloquentiam nemo conſequatur. Hoc eſt,perfectiſſimam.

Numeris omnibus abſolutus. Vide NVMERVS.

Abſoluta & perfecta elegantia. Plin.lib.12.cap.4.

Abſoluta conſtitutio.ad Heren.Græcè {συνιζησις.} Hermog.

Abſoluta ſimilitudine homo. Id eſt,perfecta. Plin.lib.9.cap.5, Viſum ab his in Gaditano Oceano marinum hominem,toto corpore abſoluta ſimilitudine.

Abſolutus perfectè. Cic.4.de Finib.

Abſoluitor & hoc abſolutius.Plin.lib.34.cap.8.

Abſolutè,pen.prod.auderbium qualitatis {ετυμον.} Perfectè. Cic.3.de Fin. Neceſſariò ſequitur omnes ſapientes ſemper feliciter, abſolutè, fortunatè viuere.

Perfectè & abſolutè. Cic. 4. Acad. Sed vndique perfectè & abſolutè ita parere,vt inter eos nihil prorſus interſit. Addidit{abſolutè}quaſi perfectius aliquid ſignificet, quàm perfectè. Perfectè atque abſolutè beatus.Cic.4. Tuſcul.

Abſolutè doctus. Sueton. de clatis Grum.4, Vt Græci grammaticum à grammatilta ; & illum quidem abſolutè , hunc mediocriter doctum exiſtimant.

Abſolutè reſpondere. Scæuola in l.Mœuia.D.de ann.leg.

Abſolutio, verbale, Perfectio {συνιζησις.} Cic.5.de Fin.In homine autem ſumma omnis animi eſt, & in animo rationis , ex qua virtus eſt,quæ rationis abſolutio definitur.

Abſolutio,Pro liberatione à crimine. Cicero Fonteio,Magna meherculè cauſa Iudices abſolutionis eum exteris eaufis hæc eſt. Sic abſolutio maieſtatis.Cic.Appio,lib.3.21.

Abſolutioni eſſe. Taeit.lib.Annal.3. Quod neque eóuiſtum,nozz reo, ſi recentia purgaret : neque defenſum abſolutioni erat, ſi tenerctur maioribus flagitiis. Hoc eſt,Nihil faciebat ad eum abſoluendum.

Abſolutionem conficere. Vide CONFICIO.

Abſolutorius, adrectiuum, quod ad abſolutionem pertinet {συνιζησις.}

Surtoa.in Augustu,cap.33. Nun rantum duas tabellas, damnatuiam & absolutoriam,simul cugnuscentibus dedit.

Absolutorium,substantivum,n.g. {ἀπολυτήριον} Remedium absolues, sue liberans. Plin.lib.28.cap.6. Clauum ferreum defigere in quo loco primum caput desicerit corruens morbo comitiali:absolutorium eius mali dicitur.

Absonus,adiectivum,penul.corr. {ἀσύμφωνος,ἀσύμφωνος} Dissonum,dissours, discrepans:quasi à sono alienum, vel sonu absurdum:vt vox absona, repugnans,& male conueniens.

Absonum,sine sono. Cic.de Orat.Srd sunt quidam aut ita lingua hæsitantes,aut ita vace absoni, aut ita vultu motuque corporis vasti atque agrestes,vt etiam si ingeniis atque arte valeant , tamen in oratorum numerum venire non possint. Nunius.

Clamor absonus,Dissonus.Quinct.

Tectum absonum.Lucret.lib.4.

Vox.Cic.lib.3.de Orat.Vox extra modum absona atque absurda.

Absona fortunis dicta. Horat.in Art.poet.

Si dicentis erunt fortunis absona dicta. Id est, parum conuenientia.

Absonus per metaphoram, Pro alienus,siue differens. Liuius 7.ab Vrb. Nec absoni à vace motus erant.

Absonus fidei,id est,fidei repugnans,alienum à fide, minimè credendum. Liu.1.ab Vrb.Quorum nihil absonum fidei diuinæ urginis.

Absorbeo, absorbes,absorbui & absorpsi, absorptum {καταπίνω,καταποντίζω,κατασπάω} absorbere. Quasi sorbendo absumere. Proprie dicitur de rebus liquidis. Plin.lib.11.cap.35.Arantus omnem humorem absorbens,ariditatem ampliat.

Transterur quoque ad alia:vt.Absorbere rupes. Lucan.lib.4.

Transterur item ad res inanimatas. Cic. in Bruto , Sed huic quoque absorbui rtius quidam non insolitæ adolescentibus gloriæ.

ABSORVS,pen.corr. {ἄβυθος} Insula eli in mari Adriatico, Liburniæ adiacens,cum oppido eusdem nominis.Vtriusque meminit Ptolem.

Absque, præpositio ablativa {ἄνευ,χωρίς,χωρὶς} Idem quod sine. Nam reste Prisciano lib. 14. Absque & Sine habet continuum significationem, quæ est negativa:at Absque inuria. Plaut.Menech.2.2.Nam absque eo si fuissem hodie.nunquam ad solem occasum viuerem.

Absque te esset,absque eo foret,vel esset. Terent.Phor.4.5.

-nam absque eo esset,

Rectè ego mihi vidissem. Pro eo quod est , Nisi per eum sterilèsti nisi ille obstitisset. Idem Hecy. 4. 2. Quam fortunatus exterit sum rebus , absque rna hæc furet. Vide tibi Donatum. Plaur. Trinum. 2.2.13. -nam absque foret ie,si sciu in alio

Dissrassisene. Idem Bach.8.8.

Nam absque te esset, ego illum haberem rectum ad ingenium bonum.

Absternius, absternia, absternium, secunda producta {στόρνυμι} Dicitur ab absternendo temeti, teste Fabio lib.1.cap.7. Hoc est, qui vino abstinet. Ouid.15.Metamorph.

Vina fugit,gaudetque meris absternius vadis.

Gellius libro 10.cap. 23. Qui de victu atque cultu pop. Rom. scripserunt , mulieres Rumæ atque in Latio ztatem abstemias egisse. Hoc est,vino semper, quod temeti prisca lingua appellabatur, abstinuisse dicunt.

Abstemius vini. Plinius libro 22.cap.24,Et mulieribus vini abstemiis.

Prandium abstemium. In PRANDIVM.

Abstergo, abstergis, & Abstergeo,absterges, absterli,abstersum {κατάμασσω,κάτομμα,κάτομμος,κατασπάω} Detergere , purgare. Terentius Eunuch.4.7.Qui abstergerem vulnera.

Abstergere dulorem,per translsuonem.Cic.ad Quint.frat.lib.2.12.Abstergebo dulorem.

Ægrimudinem. Vide infrà ABSTERGENS.

Fatidium.Plin.lib.30.cap.5.

Fletum.Cic.14.Philip.

Labellum.Plaut.Asin.13.

Luctum.Cic.3. Tuscul.

Metum.Cic.Brutu.lib.de epist.

Molestias.Cic.de Senect.

Abstergere succum villo.Plin.lib.12.cap.17.

Absterlit,pro Absterlsit.Catul.94.epig.ad Iuuentium.

Abstergens, abstergentis, particip. Cic. in Topic. Oratio ægritudinem abstergens.

Absterlus,a,um {ἀπομεμαγμένος.} Valerius,Absterlis lacrymis.

Absterlus eruor.Liu.1.ab Vrb.Cond.

Absterla fuligo.Cicero Philip.12.

Absterlus puluis & sudor.Liu.3.ab Vrb.Cond.

Absterre,o,absterres,absterui,absterlum,pen.corr.{ἀποτρέπω} abiterre, Ab aliqua re deterrere.Hoc est,terrore iniectu auertere,arcere, prohibere. Terent.And.3.1,Hanc simulant pârere,qui Chremetem absterreant. Subauditur,à danda filia.

Absterrere à vel ab. Liu.lib.2.ab Vrb.Absterrendo singulos à concionibus coconclusique.

A pecunias capiendis homines absterrere.Cic.4.Verr.

Supplicem absterrere à se.Id est , reiicere & excludere. Cic.Antcq. iret in exil.

Absterrere de frumentu anseres. Plaut.Trucul.5, Vt de frumento anseres clamore absterre & abigit.

Absterrere,siue præpositione. Plin.libro 8. cap.16, Quia ceteri metu similis pœnæ absterrentur eadem ouza.Pro,ab eadem nuxa.

Absterrere sibi pabula amoris. Id est,à se repellere & abigere. Luer.li.4.

Absterrere alicui aliquid.Lucret.lib.4.

Nec diuina fatum genitalem numina cuiquam

Absterrent. Id est, liberorum generationem impediunt, & semen genitale auferunt.

Absterrere auctum. Id est,impedire aut vetare incremêtum. Lucr.lib.5.

Absterres se aduri. Cic.5. de Orat. Quidnam est obscero? Quid te aditi abnutas? Melius esse,vetas,prohibes,absterres.

Absterreur, absterreris,passiuum.Horat.2.Serm.saty.5,

Vt canis à corio nunquam absterrebitur vncto.

Absterritus,participium,gen.cor.{ἀποτρεπόμενος.} Liu.lib 5.ab Vrbe,Inde turbis ipsa solitudine absterritus.

Abstineo,abstines,penul.corr.abstinui,abstentum{ἀπέχομαι,κάθομαι,κατέχω,} vel {κρύπτω} & abstinere , ex abs & teneo, Est ab aliqua re abmmino se cubibre:quasi se tenere ab re illa: vt, Abstines furtà,qui ommino non furatur. Abstinere vino, Venere, voluptate,qui prorsus iis rebus non vtitur. Abstinui ecnaqui non ecnaui,&c.

Abstinere se ab alieno.Id est,omnino se colibrre à rebus alienis. Cicero 2 de finibus.

Armis.Liuius 8.ab vrbe.

Abstinere bonis placitis.Ouidius 16.Epistol.

Est virtus,placitis abstinuisse bonis.

Se à cantu.Plin.lib.10.cap.55.

Cibo.Cæsar 8.bell.Gall.

Carne.Plaut.Aulu.17.

Olseris & murænis.Cic.lib.7.ad Gallum,27.

Culpa.Plaut.Mezn.17.

Cumitiis.Plin.Iunior,in Paneg.

Dono & pactione.Plin.Iun.epist.109.

Ab hereditate. Vxor ab hereditate abstinuit in l. Thais. 9.Stichus.D.de fideicom.libri.

Imperio.Iustinus lib.1.

Iniuna.Cic.3.Offic.

Infectatione.Suetun.de clar. Gram.

Inspectiune rerum fuarum.Plin.Iunior,epist.264.

Iurgiis.Cic.1. de Diuinat.

Maledictis. Cic.1. Philip.

Mari.Plaut.in Milit.

A nefario scelere.Cic.Philipp.2.

Negotiis.Id est,nulla negotia tractare.Celsl.lib.3.cap.22.

Pecuniis.Cic.Attic.lib.9.17.

Prælio vel pugna.Liu.2.ab Vrbe. Cæs.t.bel.Gall.

Publico.Tacit.lib.3.pzalio pôst initum. Tiberius atque Augusta publicu abstinuere, inferius maiestate sua ratu, si palam lamentaretur. Id est,non commiscrunt se publico,non prodierunt in publicum.

Rebus vrbanis.Plaut.Casin.3.

Seditionibus.Liu.lib.3.ab Vrb.Con.

Tactu.Virgil.3.Æneid.

Venere & Bacchо.Horar.in art.poet.

Verbis.Plin.Iunior,epist.79.

Vino.Plin.lib.28.cap.7.

Virgine.Ter.Heeyr.1.2.

Vrbe. Liuius 1. ab Vrbe Cond. Vrbe valida , muris & situ ipso munita abstinuit.

Præter ablativum rei à qua abstinetur frequentissimè adiicitur accusativus personæ.Vt ex sequentibus exemplis appatet.

Abstinere egrum cibo apud Celsum frequentes.

Abstinet tutor pupillum hereditate patris. Papin.in l. tutores. 5.adeursus.D de adminsil.tut.

Abstinet se nepos hereditate aui. Paul. in l. si quis filium. D. de adquirenda hereditate.

Abstinere manum alieno.Cato de Re rust.cap.5.

Manus ab alienis. Cicer.lib.1.de Orat.Coërcere omnes cupiditates,nostras turei,ab alienis mentes,oculos,manus abstinere.

Manus in iudicio. Cicer.2. Verr. Abstineant in hoc iudicio manus, animósque ab huc scelere nefatio. Hoc est, se abstineant ab hoc iudicio currumpendo.

Manum à se aut ab alio,interdum ad necem refertur. Cic.4. Tusc. Qui eâm interemisset Clytum familiarem suũ , vix à se manus abstinuit. Huc est,Vix se cuhibuit quin sibi mortem consciscerer. Idem in Antonium , Nunquam profectò à me facrilegas aque impias manus abstinebit.

Manum,sine ello ablatiuo.Terent.Adelph.5.2,

Nun manum abstines ouaftigia?

Abstinere me manum,figuratè dictum, pro à me. Plaut.Rud.1.1, Potin' vt me abstineas manum ? Non abstimile est illud Liuii in ipso ztatim totius operis initio , Iam primum omnium sauis conflat, &c. omne ius bello Achiuos abstinuisse.

Abstinere ignem ab ædes,Liu.7.ab Vrbe. Sermonis compendium : pro, abstinere se ab ædis incendio.siue ab æde incendenda.

Abstinere bellum & vim ab aliquo. Liu.lib.8. ab Vrb.Cond. Denuntiatúmque Samnitibus , vt eorum populorum finibus vim abstinerent. Paulo pôst,Orare se Cosulem,& bellu ab innocio populo abstineat.

Et sine præpositione. Horat.2.Serm.saty.3. -abstinuit vum

Vxore & gnato. Id est,ab vxore,&c.

Abstinere,in alio genere loquendi, licet manêre eadem constructione, significationêque.Lucanus lib.4.a trepido vix abstiner ira magistro. Pro eo quod est,ipse iratus vix abstinet.Et est hypallage.

Abstinere , cum infinitivo- Plautus Curcul. 4. Dum mihi abstineant Inuidere.

Abstinere quominus,pro quin.Suet.de clar.Gram.Vt ne clarissimi quidem viri abstinuerint,quominus & ipsi aliquid de ea ferberent.

Sunt & aliæ figuratæ , & minus vsitatæ per hoc verbum locutiones , de quibus auctorum exempla hic subiicimus.

Abstinere iratum & tritæ, Horatio 3 carminum. E' Græco expressum est {ἀπέχω τὸν ὀργὴν.} nam Latino more dixisset Abstinere ab iris. Lambinus.

Abstinere aliquando accusativum habet rei à qua abstinetur. id quod est inusitatius. Vt, Abstinere gemitus,screatus &c. Terentius Heauton.2.3.

Gemitus,screatus,tussis,risus abstine.

Abstinere fermorum de re aliqua. Plaut. Mustell.8.

Abstinere,pro Arcere,prohibere. Plaut. Amphit.10.

Nunc quando factus me impudicis abstines:

Ab impudicis didis auorti volo. Hoc eſt, quoniam me prohibes ab impudicitia. Liuius, Dre. lib. 8. de Alexandro Epeirenſi, Romano bello ſeruuna Alexandrum magnum abſtinuiſſe.

Abſtinere, pro ſeparare, & (quod dicunt) ræcommunicare. Cyprianus lib. 1. epiſt. 11. ad Pomponium, Conſulte & cum vigore feciſti frater chariſſime, abſtinendo diacouium qui cum virgine ſæpe manſit.

Abſtinetur, paſſiuum in tertiis perſonis. Cic. 6 Ver. Nihil argrius factum eſt multo labore meo, quam vt manus ab illo appellanore abſtineren tur. Colum. lib. 7. cap. 10. Tutus grex recto clauditur ſtabulo, atque vno die abſtinetur potione & pabulo.

Infinitiuus paſſiuus. Colum. lib. 6. cap 9. Reſtringendi boni conuenit abſtineri vno die.

Abſtinetur (ὑποκρίσει) impetſonale. Plin. lib. 26. cap. 12. Lichen herba ſi cum ſtercore, ſæterо olere abſtinetur. Liu. 5. ab Vrbe, Dictator præcones edetere iubet, vt ab inermi abſtineatur.

Abſtentus (ὑποκρίσει) paruicip. ab Abſtinuo: Id eſt, ſeparatus & excom municatus. Cyprian. lib. 1. epiſt. 3. ad Cornelii, Quo in mendacio ſuo poſteaquam quinque ſolis conuenientibus naufragis, & à nobis abſtentis, decreti ſunt atque conſtituti, vt nemo nec diaconi ſuorum merce naugauerunt. Et in expoſitione orationis Dominicæ, Hunc autem panem dari nobis quotidie poſtulamus, ne qui in Chriſto ſumus, & euchariſtiam quotidie ad cibum ſalutis accipimus, intercedente aliquo grauiore delicto dum abſtenti & non communicates à cæleſti pane prohibeamur, à Chriſti corpore ſeparemur. † Abſtetus etiã dicitur à Iuriſconſulto, qui tutoris authoritate ab adeunda hereditate eſt reuocatus. Scæuol. in 1. penul. D. de auct. tutor. An fecúdum hæc ætas adolefcens à bonis paternis abſtenius ſit: reſpondi, propont abſtentum. Hotomanus in ſuo Lexico.

Abſtinens, pen. breui, abſtinentis (ὑποκρίσει) nomen ex participio. Plin. Iunior. epiſt. 9. 4. Homo eſt alieni abſtinentiſſimus. Horat. 4. carm. Abſtinens ducentis ad ſe cuncta pecuniæ.

Homo mirifice abſtinens. Cic. lib. 5. ad Attic.

Homo abſtinens præ exteris. Cic. Attic. lib. 5.

Oculi abſtinentes. Cic. lib. 1. Offic. Ai enim Præxorem, Sophocle, decet non ſolum manus, ſed etiam oculos abſtinentes habere.

Abſtinentiſſimus rebus Venereis. Colum. lib. 11. cap. 4.

Abſtinendus (ἀσυντάκτως) Colum. lib. 6. cap. 7. Prohibendus crit bos potione per triduum, primoq; die cibo abſtinendus. Idem lib. 8. ca. 5. Quibus ſoluere cibis abſtinendæ ſunt aues.

Abſtinentia, abſtinentiæ (ὑποκρίσει, χρόνοις) deriuatũ nomen ab abſtinens. Virtus cui oppoſitæ Rapacitas: & ſic diffeꝛt à continentia, teſte Val la: Eſt enim hæc cũ à voluptatibus nos cuntinemus. Abſtinentia au tem cũ abſtinemus ab alienis, nulli vim inferentes, nihil cupiditatibus ſeruientes. Et quia abſtinentia in vinu innocentes, conuenientia in temperante. Cic. 5. ad Attic. Sic in prouincia nos gemmus, quòd ad abſtinentiã attinet, vt nullus terantius infumatur in quenquam. Idem 2. Offic. Nulla autem re ſe cõciliate facilius beneuolentiam multitudinis poſſunt ij qui reip. præſunt, quam abſtinentia & cõtinentia. Quintil. lib. 5. ca. 12. Si continentia, virtus vtique & abſtinẽtia. Nonnunquam tamen indifferenter ponuntur, vt apud Valer. Max. riuulus eſt De abſtinentia & continentia: vbi harum virtutũ exempla prumiſcua ſunt.

Abſtinentia mirigare febrem. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Abſtinentiam ſummã præſtare. Quin. de officio præceptoris, lib. 1. cap. 2.

Abſtinentia vini, abſtinentia vinæ. Plinus libro vigeſimoquinto, capite quinto, Corpus ſeprem diebus anteꝛ præparandum cibi acribus, abſtinentua vini, quatro & tertio die vomitionibus, pridie cœnæ abſtinentia.

Abſtinenter, aduerbium qualitatis (ὑποκρίσει) Cic. in Sall. Poſteaquam Pyrrhus eſt factus amoliſſe & geſſiſſe, & abſtinenter.

Abſtro abſtas, abſtiꝛi (ἀφαιρικῶς) penult. correp. Diſto, longè ſto. Horatius in Arte poet.

Vt pictura poeſis eritque ſi propius ſtes,
Te capiet magis: & quædam, ſi longius abſtes.

Abſtit, pro abſtitit legit Priſcianus apud Quidium lib. 11. Metamorph.
Aleyones lacrymas, & quæ pars admonet abſtit. In editis tamen legitur, Abſtit.

Abſtorqueo, abſtorques (ὑποκρίσει) Torquendo aufero. Verbum non perinde frequens.

Abſtrahо, abſtrahis, pen. corr. abſtraxi, abſtractum. (ὑποκρίσει, ὑποκρίσει) abſtrahere. Ex abs, & traho compoſitum. Proprie à loco trahere. Hoc eſt, violenter abducere: vt, abſtraxit eum ab ædibus. Conſtruitur autem frequentius cum ablatiuo & præpoſitione à vel ab, aut cum adverbio loco eius ablatiui. Terent. Adel. 5. 3.

-& iſtam pſaltriam
Vna illuc mecum hinc abſtraham. Vbi Donatus, Mecum hinc abſtraham; non abducam, ſed quod eſt ſeruentius, abſtraham.

Ab impetu abſtrahere. Cicer. 3. Philipp. Ab hoc impetu abſtractus conſilio & copiis Cæſaris.

Abſtrahere copias ab aliquo. Plancus Cic. lib. to. 18. Siquas copias à Lepido abſtraxiſſem.

Abſtrahere & auocare. Cic. pro Archia, Vt ab illis nullo me vnquã tempore aut commodum abſtraxerit, aut voluptas auocarit, aut hominque ſomnus retardarit.

Abſtrahere à malis, à bonis. Cic. 2. Tuſcul. Mors nos à malis, non à bonis abſtraxiſſet.

A diſciplina. Cic. lib. 4. Acad.

Ciuitatem à ſeruitio. Cic. Bruto. 16.

A conſpectu. Cic. 3. de Orat. Atque in alium à conſpectu pene omnium abſtraxit.

Ab exercitatione & conſuetudine. Cicer. 1. de Orat. Deinde illud etiam vetendum eſt, ne abſtrahamur ab hac exercitatione & conſuetudine dicendi populari & forenſi.

A ratione. Cicer. 4 Tuſcul. Animus concitatus & abſtractus ab integra certaq; ratione, non coſtantiam ſolum amittit, verumetiã ſanitatem.

A rebus gerendis. Cic. de Senect. A rebus gerendis ſenectus abſtrahit.

A ſenſu nemis. Cic. lib. 1. de Diuinat. Sæpe vidi in Æſopo tantum ardorem vultuum atque motuum, vt eum vis quædam abſtraxiſſe à ſenſu mentis videretur.

Abſtrahere ſe à corpore. Cic. in ſomnio Scipionis, Idque ocyus faciet, ſi iam tum eum extra incluſus in corpore, eminebit foras, & ea quæ extra erunt contemplans, quàm maximè ſe à corpore abſtrahet.

A ſolicitudine. Cic. pro Deiotaro, Non dubito quin tuis literis, quas ad eum Tarracone huc literamo dediſti, ſe magis etiam excerei, ab omniſque ſolicitudine abſtraxeris.

Abſtrahere de complexu. Cic. pro Tonteio, Num etiam de matris hunc complexu leſtiſſimæ, miſerrimæq; fœminæ vobis inſpectantibus auci let atque abſtrahet?

E ſinu & gremio. Cic. pro Cælio, Cùm Qu. Metellus abſtraheretur è ſinu gremioque patriæ.

Ex amplitudinem virorum comitato. Cicer. pro Sylla, Quare nihil eſt, quod ex tanto comitatu virorum amplitſimorũ me vnum abſtrahas.

Ad bellicas laudes. Cic. in Bruto, Pompeius vir ad omnia ſumma natus, maiorem dicendi gloriam habuiſſet, niſi eum maioris gloriæ cupiditas ad bellicas laudes abſtraxiſſet.

In ſeruitutem, Quod & abripere in ſeruitutem dicitur. Cæſ. 7. bell. Gall. Buna eiuium Rom. diripiunt, cædes faciunt, in ſeruitutem abſtrahunt. Sic, In ſeruitutem, apud Liuium 8. bel. Maced.

Abſtractus, participium, (ὑποκρίσει ὑλικῶς) Stat. lib. 11. Achil.
-ipſi mihi ſæpe queruntur
Centauri, ſæpiſque domo abſtracta ſæpe coràm
Armenta. Cic. 4. Tuſc. quæſt. Animus concitatus, & abſtractus ab integra certáque ratione, non coſtantiam ſolum amittit, verumetiam ſanitatem.

Abſtractum (ὑποκρίσει) Id dicitur quod ab alio trahitur. Definitur autem à logicis hoc modo, quod ſignificat formam à liquam cum exclusione ſubiecti, vt albedo. Contrarium eius eſt Concretum, quod ſignificat eandem formam cum hæribus ſubiecti, vt album. Et hæc aliter dicuntur Denominans, & Denominatuum, vt eſt apud Ariſtin antepræd.

Abſtringo, abſtringis, abſtrinxi, abſtrictum (ὑποκρίσει) abſtringere, Soluere: contrarium ſui ſimpliciis Stringo. Liu. 3. Decad. lib. 4. Tanquã laxaret elati prdem abſtricto modo. Sigonius legit, ab ſtricto nodo.

Abſtrudo, abſtrudis, pen. longa, abſtruſi, abſtruſum, (ὑποκρίσει) abſtruderc, Abſcondere, occultare, abdere. Virg. 6. Æneid.
-quærit pars femina flammæ
Abſtrua in venis ſilicis. Vbi Seruius, Abſtrudere, eſt de-industria celare.

Abſtrudere penitus in. Cic. 4. Academ. Naturam accenſa, quæ in profundo veritatem (vt ait Democritus) penitus abſtruſerit.

Abſtrudere foris. Plaut. Aul. 2. Auro formidat Euclio, abſtrudit foris.

Abſtrudere ſe in ſyluam. Cicer. Attic. lib. 12. Quimque maneme in ſylluam abſtrudi dcnſam & aſperam. Pro abdidi.

Abſtrudere ſe (ter aliqua. Tacit. lib. 4.

Abſtrudere theſaurum, pro abdere & in terram defodere. Plaut. Aul. 16.

Abſtrudere truſtiam. Tacit. lib. 3.

Abſtruſus, ſa, ſum, nomen ex participio (ὑποκρίσει) Vnde abſtruſe inſidiæ. Id eſt penitus latentes & valde occultæ. Cic. pro lege Agraria, Patefacio vobis quas iſti penitus abſtruſas inſidias ſe poſuiſſe arbitrantur eunte Cn. Pompeij dignitatem.

Abſtruſus homo. Qui ſuum ſecretũ magnopere celat. Tacit. Ann. lib. 1. Ratio. Claudian. Paneg. 8.

Animi dolor. Cicero pro Domo ſua, Reconditus & penitus abſtruſus animi dolor.

Incendium abſtruſum. Patere. lib. 1. in fi. Quàm diu abſtruſo (quod mirtrium eſt) pectus eius flagraut incendio, quòd ex nuru, quòd ex nrpore dolere, indignari coæpit eſt.

Abſtruſus eum datuo. Patere. lib. 2. in fin. Qua vi conſiliorum ſuorum, Marobodium inhærentem occupati regni ſimbus, velut ſerpentem abſtruſum terræ, falubribus conſiliorũ ſuorum medieamentis coëgit egredi)

Ab ſtull. præteritum ab Aufero. Vide AVFERO.

Abſum, abes, pnore breui, abfui (ἄπειμι) abeſſe, Abſentem eſſe. Cui contrarium eſt Adeſſe.

Abeſſe vſitatius conſtruitur cum præpoſitione A vel Ab. & ablatiuo, qui aut locum, aut perſonam, aut tem aliam ſignifieet: ſed pro ablatiuo Æge addutur aduerbium de loci vel tꝛi. Abeꝛat illinc: pro, ab illo loco. Memineris igitur ciuimodi aut ablatiuum, aut aduerbium quoties deerit, in hoc verbo ſubaudiẽdum eſſe, quicquid ſignifices. Interdum tamen verutur hic ablatiuus in datiuum. Ouid. epiſt. 9. Vir mihi ſemper abeſt, pro à me. Vide paulo poſt Abeſſe, pro Deeſſe.

Abeſſe à ſignis. Plin. Iunior. epiſt. 19.

Vrbe, domo, &c. vel Abeſſe ab vrbe, ab domo, &c. Cicero Torquato lib. 6, Aut quòd abſim ab vibe, vt qui ad te proficiſcantur, ſcire non poſſum. Cic. 6. Verr. Abeſſe ab domo pauliper maluit.

Abeſſe, abſolute poſiti, abſque ablatiuo aut aduerbio loci. Plaut. Stich. 1. Id abeſt, aliud nihil abeſt. Virg. 8. n. 1, Vnus abeſt.

Abeſſe in alterecationibus. Cicero Attico lib. 4. Ergo vt ſit rata, abſuiſſe me in alterecationibus, quas in ſenatu factas audio, fero nõ moleſtè, Pro, non interfuiſſe dum fierent alterecationes.

Abeſſe & longè diſiunctum eſſe. Cic. in Topic. Extrinſecus ea ducuntur, quæ abſunt, longeque diſiuncta ſunt.

Abeſſe tres menſes. Terent. Heaut. 1. 1.

Abeſſe magnã partem temporis alicuius. Cic. in epiſt. Abfui magnam partem conſulatus tui.

Spatio, tranſitu, paſſibus, &c. Plancus Cic. lib. 10. 17, Ventidius bidui ſpatio abeſt ab eo.

Abeſſe bidui à caſtris. Cicero Attico lib. 5, Cùm in caſtra proficiſcerer: à quibus aberam bidui. Sub tinere, ſpatio, via.

Aliquot millia paſſuum, ſpatium, iter, viam, &c. Cæſar 5. bell. Gall. cuius hyberna aberant ab eo millia paſſuum XXV. Cic. Reliquæque legiones magnum ſpatium abeſſerunt. Idem, Cùm paucorum dierum iter abeſſet. Idem pro Plancio, Qui cùm abeſſet aliquot dierum viam,

Longè. Cic. de Senect. Cuius quidem ego villam contemplans (abest enim non longè à me) admirari satis non possum. Ait istinuè, Plinius hîbro 2. capite 16. Procul, Licinius t.ab rebe. Paulus, Cicero primа Academ.

Longius. Terent. Heaut. 2. 2. Quid. 2. Mrtam.

Longè gentium abesse. Vide IGNOVS.

Propius abesse. Cic. lib. 1. ad Attic. 1.

Abesse propius à morte, Propinquiorem esse morti. Cic. de Senect. Abest hinc à nobis. Plaut. Mercat.

Malum abest ab iis. Id est, Longè est infernor. Cic. in Brut.

Ab eo plurimum abfum. Cic. 2. de finib.

Vnde longè abfum. Cic. in Brueo.

Abesse, pro deesse, cum ablativus præpositione, aut aduerbio loco ablatiuus, aut etiam datiuo. Cic. pro Rosc. Amer. Quid ab his tot malefi-ciis feelera abeste videtur? Cic. pro Corn. Balbo, Quid abeft huic homini, quod si adesset, tute hoc & tribui & concedi putaremus? Varr. 2. de Re rust. cap. 3. Et si eui veusitate dentes absunt.

Abest huic de. Cic. 1. de Orat. Quid huic abeste poterit de maximarum rerum scientiarū? Id. de eife.

Abesse, pro alienum esse, vel carere, fuse immunem esse: vt, Abesse à con tentione. Cic. Atti. lib. 10.

Abeste ab auribus. Cicero pro C. Rabirio, Et nomen ipsum erueis abfit non modo à corpore eiuium Rom. sed etiam à cogitatione, oculis, auribus.

A bello. Cic. 10. Philippic. Tantum autem aberat à bello, vt quum cupiditate libertatis Italia arderet, defuerit ciuium studiis potius, quàm eos in armorum discrimen adduceret. Id est, animum habebat à bello alienum.

A cogitatione, Vide ABESSE ab auribus.

A consilio fuit gendi. Cic. lib. 8. ad Att.

A contentione. Cic. Attic. lib. 10. Neque honestius reperies quicquam quàm ab omni contentione abeste.

A corpore, Vide AB auribus.

A crimine. Cic. pro Roscio Amerino.

Abeft mea culpa. Cic. ad Cornificium, lib. 12. epist. 22. Ego certè reipub. non deero: & quicquid acciderit, à quo mea culpa abfit, animo fortis eram.

A culpa abeste aliquem. Cicero pro Roscio Amerino, Innocens eft quispiam: veruntamen quanquam abeft à culpa, fuspicione tamen non caret.

Abeft fortuna à culpa. Cic. ad Torquatum lib. 6. epist 2. Intelliges fe rendam esse fortunam, præsertim quæ abfit à culpa. Dittellates. Cic. 4. ad Heren. Abfunt à nobis omnes hæ difficultates.

Ab infania. Cic. 3. Tuscul. Non multum abeft ab insania.

Infid. Quis, de Arre amid. Adde quòd infidiæ facris à vatibus abfunt.

A laude. Cicero 8. ad Attic. Quum & illi ciues optimi fint, & ego ab illa laude non abfim.

A spe consulatus. Cic. 2. Offic. C. Marius quum à spe consulatus longè abeffet, & iam septimum annum poft præteram iacerer, &c. Id eft, Quum partum spe rare consulatum.

Abfit, pro fit precul. Cic. 2. de Offic. Vt illiberalitatis auaritiæque abfit fuspicio. Martial. lib. 1, Abfit à iocorum noftrorum fimplicitate malignus interpret.

Longè abeft vt. Cicer. 4. Academ. Nz ille longè abeste vt argumentis credat philosophorum. Quafi ne diuus quidem eris ab ea credulitate vel perfuafione.

Non longis abeft quin. Cic. Attic. lib. 9, Abeste non longè, quin hoc à me decerni velit.

Abeste non poteft quin. Cic. in Orat. Abeste non poteft quin eiusdem hominis fit, probos improbare, qui improbos probet.

Nihil abeft quin. Vide SINIT.

Abeste alicui. Cic. pro P. Sylla, Vt mirari Torquatus desinat me, qui Antronio absueiem, Syllam defendere.

Abfit verbo inuidia: modus loquēdi apud veteres, quum quid erant dicturi quod arrogans videri posset. Lua. lib. 9. ab Vrb. Cond. Abfit verbo inuidia, & cuilia bella fiterant.

Abeste, verbum relativum eft. Cùm enim aliquem abeste dicimus, locum simul vnde abeft cogitatione comprehendimus. Itaque & abfentem esse dicimus qui in Iure non eft. Id eft, qui ad tribunal Prætoris non eft quamuis in foro fit. L. 4. 5. Præterea t. D. de damno infecto.

Abeste res dicitur non modò quæ in rerum natura non eft, cuiúfve prætium domino abeft, fed etiam ea cuius corpus manet, forma mutata eft. Hinc Paulus ita fcribit in L. 14. D. de verborum fignificat. Si vestimentum fcissum reddatur, vel res corrupta reddita fit: veluti fcyphi collisi, aut tabula rafa pictura; quorum earum rerum pretium non in substantia. fed in arte fit positum. Item, si eam dominus rem, quæ sibi furto aberat, ignorans emerit, recte dicitur res abeste, etiam si id postea ita esse fe eriticqui videtur res ei abeste, cui pretium abeft.

Tantum abeft, Vide TANTVM. Brutus Cic. lib. 11. 10. Tantum abeft, vt meę res familiaris liberum fit quicquam, vt meos iam omnes amicos ære alieno obfirmiterim.

Abeste, interdū diuiditur in partes duas. Cæsar, Qui erat ab oppido milia paſſuum circiter tria. Pro. aberat.

Præsens abeft. Parœmia eft, in eum dici folita qui non animaduertit ea quæ dicuntur, cogitatione aliis in rebus occupata. Vide plura apud Erasmum.

Abfens, abfentis ἀπὸ τοῦ ἄπειμι participiū à verbo absum, qui non abeft vbi adeste solet, aut defideratur. Vlp. in l. Abfentem D. de verb. fig. Abfentem accipimus eum, qui non eft in eo loco in quo petitur: non enim teans mare abfentem defideramus: & si fortè extra continentem vebris fit, abfuit. Terent. Heaut. 2. Verear ne me abfente mulier hic corrupta fit.

Abfente nobis, figurata & antiqua locutio: pro eo quod eft, nobis abfentibus. Quod Priscianus libro de constructione, more Attico dictū effe probat. Plautus Amph. 8. Si in actione hanc abfente nobis inuenient

puer: Terent. Eunu. 4. 3. Nefcio quid profectò abfente nobis turbatū eft domi. Vbi Donatus: Aut dilingucndū eft, & subaudiendum (me) aut ex γραικισμῷ figura eft, vt abfente nobis, pro nobis abfentibus. Idē paulò poſt: Cùm hæc dicit, pro præpositione ponit Abfente, ac si diceret, eorum amicis.

Abfens loeus dicitur in quo quis non eft. Horat. 2. Serm. 6. 7,

Romæ rus optas, abfentem rusticus vrbem
Tollis ad astra leuis. Pro eu abfens ab ipfa vrbe. hypallage. Idem lib. 1. epist. 11. Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abfens.

Venti abfentes. Stat. 5. Theb.

-ventisque abfentibus Ægon
Motus, & ingenti peteuffit littora Ponto. Ægon. Id eft, mare Ægæum. Lactantius.

Abfentia, abfentium, pro rebus futuris vſurpat Cicero in epiſt. ad Octauium. cùm ſcribit: Et abſentium ſenſus ſignificatio. Iam enim de præſentibus & præteritis erat locutus. Turnebus.

Abſuturus, penult. prod. participium. Qui aberit, vel deerit. Cic. ad. Qu. Fratr. lib. 1. epiſt. 1. Simul & illud actia cogitet, nullam à fe neque belli æterni, neque domeſticarum diſcordiarum calamitatem abſuturam fuiſſe, ſi hoc tempeſtate non tenuetur.

Abſentia, abſentiæ ἀπὸ τοῦ ἄπειμι ſicut præſentia, præſentiæ dicimus. Seneca ad Lucilium, Æquo animo ferre debemus abſentiam.

Abſtitio, abſtenſus, abſtentus, abſtentare ἀπὸ τοῦ ἀπέχω Ablegare. Claud. de rapt. Proſerpinæ lib. 3.

Et dura de matre queri, quæ tale receſſu
Maluerit damnare deos, vetitámque deorum
Colloquio, patrijs procul abſtenuiſſe altris.

Abſtentatus, Adiectiuum. Quod in abſentia fit. Verbum inſrequens.

Abſumo, abſumis, is, genuit. Iongæ, abſumpſi abſumpſtum, ἐξαναλίσκω, ἀναδίδωμι) abſumere, Omnino conſumere vel abolere.

Abſumere animam lethо. Virg. 3. Æneid.

Argentum. Plaut. Moſtel. 16.

Diem. Luius to. bell. Punic.

Abſumpſit domos incendium. Plin. Iunior epiſt. 150.

Abſumere reliquias pugnæ. Liuius 5. ab Vrb. Cond.

Tempus. Cicero pro Quintio

Viuum. Terent. Heaut. 3. t.

Abſumpſit illuues maiorem partem Syriæ. Id eſt, aquis immerſit, inundauit. Iuſtinus. Dicimus autem recteprocf. Ire endum ab ſumpſit domos, &, Domus abſumpſæ ſunt incendio. ſic de ſimilibus.

Abſumi re aliqua, vt fame, Liu. 1. bel. Pun. Clades Cic. t. Tuſul. Cura. Terent. Phor. 2. 2.

Abſumi in. Plin. lib. 11. cap. 37, Qui putant dentes in eornua abſumi, facile coargumentur eruarum natura.

Abſumpta ſumus. pro perimus, actium eſt de nobis. Plautus Moſtell. 6. Virgil. Æneid. 1,

Sitz abſumpta ſalus, & te pater optime Teucrūm
Pontus habet Libyæ. Sub. id eſt, ſi periit nobis.

Abſumptus fato. Val. Max. lib. 4. cap. 6. vbi de Artemiſia.

Morte fortuita abſumptus. T. ætt. Annal. lib. 2. 2.

Abſumptus nouo genere mortis. Val. Max. lib. 4. cap. 6. de Portia.

Abſumptio, abſumptionis. Verb. Vlpian. in L. Hoc Senatuſconſultum. D. de vſufr. earuer. que vſ conf. Vel cetere res, quę in abſumptione funt.

Abſumedo, abſumedutis, f. g. Conſumptio, à verbo Abſumo. Plaut. Capt. Quanta pernis pedis venuſtiquanta labes lardi!

Quanta ſumini abſumedo!

Abſurdus, adiectiuum (ἄσυρτος, ἄτοπος) proprié ſignificat auditu alienum, ſue alienum ab auribus: ſed vſitatius ad animum trauſferur. Abſonum, quod omnium mentes aſperuantur ac reſpuunt. Cic. pro Roſc. Comœdo, Fraudauit Roſcius. Eſt hoc quidē auribus, animiſque hominum abſurdum. Idem 8. Philip.

Ineptum atque abſurdum. Terent. Adel. 3. 3. voſtram nequeo mirari ſatis Rationem. s. eſt hercle ineptia, ne dicam dolo, atque Abſurda.

Inerudium & abſurdum. Cic. 4. Acad. Modò nequis illud tam inerudicum abſurdúmque reſpondeat.

Abſurdum atque alienum à vita mea. Terent. Adel. 5, 8.

Abſona extra modum & abſurda vox. Cic. 3. de Orat.

Incredibile & abſurdum. Cic. pro Sylla, Iam vero illud quàm incredibile, quàm abſurdum, qui Romæ. &c.

Abſurda res eſt. Cic pro Corn. Balbo.

Ingenium. Tacit. lib. 13.

Sonus. Cic. 1. de Diuin. Abſurdóque ſono fontes & ſtagna cieris.

Vir. Cic. 2. de Orat. Sin plane abhorrebit, & erit abſurdus: vt ſe cōtineat, aut ad aliud ſtudium transferat, admoneo eo.

Subabſurdum tempus diſceſſus. Cic. lib. 16. ad Att. Mouet etiam nauigationis labor, alienus non ab arte ſolum noſtra, verum etiam à digni tate tempeſtique diſceſſus ſubabſurdum.

Abſurdum eſt, cum infinitiuo. Cic de prouin. conſul. Nam & non ſortiri, abſurdum eſt: & quod ſortitus ſis, non habere.

Abſurdè, aduerbium qualitatis (ἄτοπος) vſ, Abſurdè aliquid dicere aut facere, quaſi inepte & repugnanter. Cic. 2. de finib. Idque ſi ita dicit, non eſſe reprehendendos luxurioſos ſi ſapientes ſint, dicit abſurdè. Idem 2. de Diuin. Sed nefcio quomodo nihil tam abſurdè dici poteſt, quod non dicatur ab aliquo philoſophorum. Plaut. Epid. 7, 6, Abſurde facis, qui angas te animi.

ABSYS, ſiuuius. Vide ARTS.

Abſynthium (ἄψινθος) alij abſinthium ſcribunt, ab ἄψινθος quod rangendo dicimus, ex aduerſo nomen Græci deſcexerunt: quòd nullum animal ob eximiam amaritudinem hanc herbam attingat. Veteres Græcæ familię comici Apinthion quoque conformi etymo, quaſi imporabilem, pronuntiarunt: quòd hanc nemo ob inſignem amarorem poſſit ebibere. Hinc Latini abſynthiū vſurpauerunt, pro re quæ parum allatura ſit voluptatis, non tamen propter commoditatem reſpuenda. Sic verebatur Fabius Quintilianus, ne liber ſuus parum mellis & abſynthij multū habere videretur, eſſetque ſalubrior ſtudiis quàm dulcior. Sic aliqeu pro amaro, quòd à palato paucam inicet gratiam, ſuuenalis

Iuuenalis promiscuè inquiens, Plus aloes quàm mellis habet. Ex Ruellio. Vide Plin.lib.27.cap.7.

Absynthium marinum (ἀψίνθιον θαλάσσιον) Est absynthij genus; abrotoni parui similitudine, refertum minutis seminibus, subamarum, & stomacho inimicum, grauiter olens; & cum quadam calfactione astringens. Hoc & Seriphium à nonnullis appellatur: de quo sic scribit Plinius libro 27. cap. 7. Est & Absynthium marinum, quod quidam Seriphium vocant, probatissimum in Taposiri Ægypti. Huius semen Isaci præferre solennè habent. Hodie fenel lumbricorum vocant. Galli it. *L'herbe aux vers.*

Absynthium Pontieum (ἀψίνθιον ποντικὸν) Idem est cum absynthio vulgari, sue proprie dicto. Nomen habet à Ponto Asiæ regione, in qua tania copia prouenit, vt pecora illo pinguescât, & sine feile inueniantur. Plin.lib.27.cap.7.

Absynthium rullicum (ἀψίνθιον ἀγρεῖον) Idem quod Absynthium vulgare, sine Ponticum.

Absynthium Santonium (ἀψίνθιον σαντονικὸν) absynthij species est copiosissimè prouriens apud Santones, Galliæ populos, vulgari absynthio non dissimilis, semine tamen non æque fœcunda. Eaidem vires habet quas Seriphium. Plin.lib.27.cap.7.

Absynthia cana. Ouid.4. Trist.

Absynthia terra. Id est, terri odoris. Lucret.lib.1.

Absynthia trifolia. Ouid.3. de Ponto.

Absynthius genere masculino. Var. Quinquatribus, Quid medico mihi est opus, nempe quo, absynthium vt bibam grauem, & cathartum, leuemque ro bur. Ex 3 Nonio.

Absynthites, absynthitæ, penultima producta, masculini generis (ἀψινθίτης) Id figuratè neutro iungitur: & est vinum factitium ex absynthio. Cnlumella libro duodecimo, capite trigesimoquinto, Vinum absynthiten, & hyssopiten, & abrotonitis fit eodire oportet. Sic Plin.lib.23.cap.1.

ABSYNTHVS VEL ABSINTHVS (ἄψινθος ἢ ἀψίνθιον) vtroque enim modo scribitur, teste Stephano) Vbi est Thraciæ, cuius iuxtæ dicuntur Absynthij, (ἀψίνθιοι, quorum meminit Herodot.lib.6.

ABSYRTIDES (ἀψυρτίδες) Insulæ sunt in Adriatico mari, Illirico adiacentes, a fratre Medeæ ibi interfecto nomine Absyrto, sic appellatæ. Plinius lib.3.cap.26. & Strab.lib.7.

ABSYRTVM (ἄψυρτον) Insula est maris Adriatici, non procul ab Issa. Plin.lib.3.cap.21.

ABSYRTVS (ἄψυρτος) filius Æetæ regis Colchorum, alio nomine Ægaleus, quem fertur eius Medea sequens fugiens, laceratu: vt fie tetardaret patrem volentem eam retrahere à fuga. Huius meminit Cicero libro tertio de Natura deorum. Fabulam deferibit Ouidius 3. Trist. Eleg.9.

ABSYRTVS (ἄψυρτος) Illyrici fluuius, in mare Adriaticum fe exonerans. Lucanus libro 3. Et cadit Adriacas ſpumans absyrtus in vndas. Put insuper ABSYRTVS, teste Suida, Nicomedeinsis quidam milcs, qui cum sub Constantino ad Istrum militaret, librum vtilissimum scripsit de medicandis equis, & de cura animalium, cumque pulcherrimum & emendatissimum habet Antonius Vieecomes Medioiauenſis.

A B V

AVDIACVM (αὐδιακὸν) Vrbs est Germaniæ, non procul ab Augusta Vindelicorum, Ptolem.20.

Abuertio abuertis, abuerti, abuertum (ἀποστροφὴ) abuertere, pro auertere. Plaut. Ab fato abuerti ductus, ad litus feapham.

ABVLA, Vrbs Hispaniæ, Ptolem.20.

Abundo abundas (ἀβούνδω, ἀπόνημι) abundare, Affluere re aliqua, & tam de bonis rebus quàm de malis dirit ur: nec solùm ad res corporeas, sed enam interpoteas permitet: vt, Abundare argento, ingenio, vitiis. Nonius, Abundare, supra modù aliqud esse fe tibi. Tracium ex amnibus, qui quoties augemur inubribus, manoribus & ereris vndis erigunt ur. Virg. Georg. 1. Præterim incertis si mentibus annus abundans. Cic. de Senect. Villaque tota loeuples est abundat porco, agno, hirdo, gallina, lacte, caſeo, melle.

Abundare, pro Diuitem esse. Cicero lib.1.ad Attic.3 Caetam, siquando abundare reopere, ornabo. Idem de Amicitia, Quocirca & abſentes adſunt, & egentes abundant, & imbecilli valent, & (quod difficilius dicta eſt) mortui viuunt.

Abundare & Defici, contraria. Cic. pro Cluentio.

Abundare & Egere, contraria. Cic. 1. Officiorum. Iam verò & earum rerum quibus abundantemus exportatio, & earum quibus egeremus inuectio, certe nulla eſſet, niſi his mueribus fungerentur.

Abundare & Deesse, contraria. Cic. lib.1. de Diuinat. Sunt deeſt naturæ quippiam, sine abundat atque effluit.

Circunfundere atque abundare. Cicer. 5. Verr. Istum rebus omnibus vndique repletum impure & fœdeorem circunfuere atque abundare?

Abundare atque effluere. Cicero lib. 1. de Diuinat. Quorum vtrunque perilringere ariem mentis foleſt, sue deeſt naturæ quidpiã, sue abundat atque effluat.

Abundare in re aliqua. Cicero 3. de Leg. bus, Theophraſtus verò inſtitutus ab Ariſtotele, abundauit, vt ſemus, in eo genere rerum.

Abundare audacia. Cic. pro Cluent.

Amore. Terent. Phorm. 1. 3.

Æqualiuto familiartanbus & confuetudine propinquorum. Cicero 5. Tuſculan.

Copia frumenti. Cæſ. 8. bell. Gall.

Abundat amor barbarie. Ouid. 2. de Arte amand.

Abundant diuturus, Terentius in Heauton. 3. 2. Doctrina & ingenio, Cicero teruo de Oratore. Honoribus, Cicer. 10. epiſt. 10. Ira, Ouidius 6. epiſt. Lætitia, Plaut. Stich. 5. 6. Bellicis laudibus, Cicero primo Officiorum. Otio, Idem 7. epiſtolar. Præceptis philoſophiæ, Idem 1. Offic. Rebus, Idem 4. de finibus. Opibus & amicitiis, Idem 1. de inuentione. Opibus & fando, Id eſt, eloquentia. Stat. 1. Syl. 4.

Abundare ſapientia. Cicero in Piſonem.

Venere. Plinius libro 11. cap. 37.

Virtutibus. Plinius Iunior lib. 1. epiſt. 17.

Vitiis. Quintil. Abundat dulcibus vitiis. de Senectæ oratione.

Abundat domus caligine. Ouid. 2. Metam.

Abundare, absolutè poſitum. Virgilius Georgic. 4. Rurſus abundabat fluidus liquor. Plinius lib. 14. in proœmio, abundabant & prædia & opera vitæ.

Abundat ſons in omnem partem. Plin. lib. 18. cap. 22.

Abundare cum genitiuo. Lucilius, Quarum & abundemus rerum, & quarum indigeamus. Ex Nonio.

Abundare, cum accuſatiuo. Neratius in l. Si fundum. D. Mandati. Si tua pars coarctabitur, vt non abundet mandati quantitatem. Id eſt, non ſuperet, nec excedat. Sic habent Haloander & Pandectæ Florentinæ.

Inter Abundare & Redundare hæc eſt differentia. Abundat, non quod ſuperſtium eſt, ſed quod eſt copioſum & cumulatum. Redúdat, quod ſuperuacaneum eſt.

Abundans (ἄφθονος) participium, siue nomen ex participio: vt Præſentius lib. 18. Abundans illius rei, nomen eſt. Nam participium abla tiuo, quo modo & verbum eius, coniungitur. Virgilius in Bucolic.

Quàm dues pecoris, nuec quàm lactis abundans. Cicero pro Cornelio, Quis tam abundans copia?

Abundans & Inops, contraria. Cic. in Bruto, Non erat abundans, non inops tamen: non valde nitens, non plane horrida oratio.

Abundans homo. Cic. 2. Philip. Multa & lauta ſupellex & magnifica multis locis: non illa quidem luxuriioſi hominis, ſed abundantis.

Ingenio, doctrina, otio & ſtudio abundans. Cicero primo de Oratore, Græci hominꝛs non ſolùm ingenio & doctrina, ſed etiam otio ſtudioque abundantes.

Tanum abundans. Claudian. de bello Getico,
Semper ab his famæ petiere inſignia bellis,
Exterre dabant, currus regumque ſuperbæ
Inter abundantis rati ludibria ductæ.

Abundans pecuoia, contrarium adeſa. Cicero pro Quintio, Quis tam perditus ac profuſus nepoꝛ, non adeſa iam, ſed abundanti pecunia, ſic diſſoluius eſſet, vt ſuit Sextus Nœuius?

Abundantiſſimus. Cic. 2. de Orat. Longè eruditiſſimus Timæus, & rerum copia & ſententiarum varietate abundantiſſimus.

Abundanti doctrina homo. Cicero 1. de Oratore, Extitabitur homo promptus ab homine abundanti doctrina, & quidam incredibili varietate rerum & copia.

Et abundans. Quinctil. lib. 4. cap. vlt. Egregiè veto Cic. pro Milone, inſidiatorem primo Clodium oſtendit: tum addit ex abundanti, etiam ſi id non fuiſſet, talem tamen eiuem cum ſumma virtute interfectoris & gloria, necari potuiſſe.

Abundans corporis. Claudian. in Eutrop. libro 2, -abundans
Corporis, ex quiſquis animi.

Abundans pietatis. Claud. Paneg. 7, -mitis precibus, pietatis abundãs,
Pectæ pareus erat.

Abundantia, tæ, (ἀβούνδα, πραγματικῶς, ἀδρότης) Rei alicuius copia: vt. Abundantia ingenij. Cicero 1. Acad. Abundantia & quadam ingenij præſtabat.

Abundantia & copia. Cicer. de Amicit. Atque vbi ſuppeditans omnium rerum quas natura deſyderat, abundantia & copiam.

Abundantia amoris. Cicero lib. 1. epiſt. 9. Facis tu quidem abundantia quadam amoris.

Otij. Cic. lib. 7. epiſt. epiſt. 1.

Magna rerum aliquarum abundantia. Cic. 2. de Inuent.

Vberras agrorum, abundantia, rerum omnium. Cic. contra Rullum. Circunfluere omnibus copiis, atque in omnium rerum abuodantia viuere. Cic. de Amicit.

Abundantiæ modo aliquid ducere. Tacitus in vita Agricolæ, Ludos & inania honoris, modo rationis atque abundantiæ ducat, vti longè à luxuria, ita famæ propior. Hoc eſt, frugalum menſuram rationis & ſuarum opum.

Abundantia fœminarum: Id eſt, menſes, ſeu menſtrua lagnis fluentia. Plin. lib. 24. cap. 11, Rhus fœminarum abundantiam ſiſtit cibo. Et lib. 27. cap. 12.

Abundantia abundationis (ὑπερβολὴ) Verbale. Plin. lib. 3. cap. 16, Omnia ex Phihſſinæ ſoiſæ abundatione naſcentia.

Abundanter, abundanter qualitatis (ὡσεὶ πρὸς) Copioſè, affatim, affluenter. Plin. lib. 24. cap. 9, Hæc fert in Ægypto, Syriaque etiam abundanter ligneſum fructum. Idem libro 18. cap. 18, Tanto cardus fercdit, quanto abundantius ereuit.

Copioſè & abundanter loqui. Cic. de Orat.

Satis abundanter. Cicero 3 ad Herenn. Ad omnem iudirialem cauſam quemadmodum conueniret inuentionem rerum accommodari, ſatis abundanter, vt arbitror, Theophraſtus libris drmonſtratum eſt.

Abundantius & Angustius, contraria. Cic. in Topicis, Tamen aliis diſputationibus abundantius occurrunt, aliis angustius.

Abundantius ereſcere. Plin. lib. 18. cap. 18.

Abundanter & Preſſè dicere, contraria. Quinctilianus libro 8. cap. 3, Concutaui dicere an moderatè, lætè an feuerè, abundanter an preſſè, ſæpiùs an leuiter.

Abundè (ἀφθόνως) aduerbium quantitatis, deriuatum à verbo Abundo, teste Priſciano: Abundantiæ autem ab abundans.

Et eſt abundè, idem quod ſatis. Vnde ſatis abundanter dicimus: ſatis abundè, non item: nisi addita ratione dicimus, Satis abundèque. Author Valla in fragum. Plin. 10 præfa. 6. Abundè pulchrum & magnificum eſt. Salluſt. in Iugurth. Abundè magna præſtidia.

Abundè eſt, cum genitiuo. Virg. 7. Terrorum & fraudis abundè eſt. In hoc loqurndi genere ipſum (abundè) figuratè pro nominatiuo ponitur, ſicut & cum dicimus, Satis eſt tibi pecuniæ.

Abundè potentiæ gloriæque adeptus. Suetonius in Cæſ. dictatore, capite 86.

Abunde ſalis. Quint. lib. 10. cap. 1.

Abundè eſſe alicui. Id eſt, ſatis eſſe. Celſus lib. 1. cap. 3, Ergo huic abundè

est loco tepido demittere se.
Abunde est, sequente infinitiuo. Plin. Iunior, epist. 10, 3, sed vtrunque tam magnum est, vt abunde sit alterum effecte.
Abunde est, p. to Suffecit, satis superque est, ait Budæus. Plin. Iunior, epist. 12, 3, Abunde est si epistolæ sunt molestæ.
Abunde gratus. Quid. 4. de Ponto, 8.
Abunde promittere. Lucret. lib. 3.
Abunde rarus. Tacit. lib. 1. 8
Abunde satisfacere. Id est, affatim, largiter & copiosè. Cic. 2. de Diuin. Erit abunde satisfactum tot huic quæstioni.
Abunde, cum aliis verbis. Cic. de Senect. Etiam si non abunde poterit. Sic abunde tibi ad sum omnia. Pro copiosè suppetunt. Cic. ad Brut. 4. Abunde tractata est ratio, Plin. lib. 9. epist. 4.
Abunde, cum substantiuo nomine. Sallust. Iugurtha, Drin quod parentes abunde habemus. Quasi tu dicas, satis parentum, vel satis multos parentes. Idem in oratione M. Tribunitiebis ad plebem: Cunctaque præsenti ignauia munastit, abunde libertatem rat, quia tergis abstinetur: hoc est, rari fatis esse libertatis, aut satis magnam libertatem. Sic abunde est alteri bus alutudo quatuor pedum, Columel. lib. 2. cap. 2.
Abundus, adiectiuum. Gellius, 6 cap. 2, Lucaeris nitidis & abidis, & colluentibus. Hinc aduerbium Abunde, de quo antea.
Abuolo, abuolas, penult. corr. (ἀποπτῶμαι) Volando discedo. Cic. 2. de finibus, Illut igitur voluptas corporis, & prona quæque abuolat, & præcipitque relinquit causas permutendi quam recordandi. Aliq. legunt auolat.
Abpvs, Britanniæ fluuius maximus, Ptolemæo.
Abvs (ἄβυς) Pars est montis Tauri supra Armeniam, ad viam qua itur versus Euphratem. Vide Strabon. lib. 11. Est etiam Abus Ptolemæo, fluuius Britanniæ.
Abusio. Vide abvtor.
Abusque (ἕως ὅτου) aduerbium modò tempus, modò locum significans: & est poetica vox, pro vsque ab. Plaut. Amphit. 4, Hæc ille est pugnata pugna absque abusque ad vesperum. Id est, à mane vsque ad vesperum. Virg. 7. Æneid. Sieculo prospexit absque Pachyno. Vbi Seruius, Absque & adusque vsurpatiue dicimus. Præpositio enim nec aduerbio iungitur, nec præpositioni. (Vsque) autem aut præpositio est, aut aduerbium. Idem fentit Diomedes.
Abusque, nonnunquam suo ablatiuo postponitur. Tacit. lib. 15, Animalia maris Oceano abusque petiuerat.
Abutonon (ἀδύνατον) Herba est Dioscoridi, quæ alio nomine Abrotonum vocatur. Vide abrotonvm.
Abutor, penultima longa, abuteris, abusus, sum (καταχρῆσθαι, καταχρώμενον, κατεχρησάμην) Abuti. Cic. 1. de Orat. vt valde vti. Sed etiam in bonam & pro simplici vti. Cicero 2. de Natura deorum, Non Elephantorum acutissimis sensibus, nos sagacitate eanum ad vtilitatem nostram abutimur. Idem lib. 9. epist. 6, Quæ igitur studia magnotum hominum sententia, veraunonem habent, eadem publici muneris, iis concedente republ. cut non aduersatur? Simulter in bonam partem accipiur in Miloniana.
Abuti veteres hinc dixerunt, pro eo quod est vtendo consumere, consicere, extinguere, vt notauit Hotoman. in suo Lex. Et in hac significatione Cicero ablatiuo iungit. Vestitores etiam accusatio. Cic. Ver. 3, Nisi omni tempore, quod mihi lege concessit, dicendo consumpsero. Cato de Re tustica, Linito vsque adeo donec omnè cæsti cum melle absus eris. Plaut. in Trin. 10, Me qui abusus sum tantam rem patriam. Et ita Terentius dixit in prolog. Andriæ, Operam abuti in prologis ferundis, Pro colocare & consumere, quemadmodum recte Turnebus contra receptam interpretationem annotauit.
Abuti veteres passiuè dixerunt pro Consumor. Varro apud Priscianum lib. 8. Vtile vtamur potius, quam ab rege abutamur. Inde abusus par tieipium in eadem significatione. Ibidem Hortensius, Abusis iam omnibus locis, ἀπορωτέρῳ. Plaut. Asin.
Vbi quæ dedi ante, abusa. In quem locum Nonius, Abusa, vtendo, vel in vsum consumpta.
Hinc abuti per metaphoram, pro male vti.
Abuti mulier. Terent. Phorm. 2. 3. Vbi donatus, Vtimur cum honore, Abutimur cum iniuria.
Abuti transsiatum ad res incorporeas: vt, Abuti alicuius patientia. Cicero in Catilin. 1, Quousque tandem abutere Catilina patientia nostra?
Abuti autbus alicuius. Plinius Iunior, epist. 150, Accedunt querelæ rusticorum, qui autbus ceti longum tempus suo iure abuuntur. Immoderate facilitate alicuius. Cicero ad Cassium libro 12, epist. 1, At enim ita decreuimus: fecimus id quidem tempori bus cedentes, quæ valent in rep plurimum: sed immoderate quidam & ingrate nostra facilitate abutuntur.
Dominatione. Suet. in Cæsare
Fellitatibus. Cic. in Orat. Gorgias autem audior est generis eius, & his fellitatibus insolentius abutitur.
Fortuna hominum ad cupiditatem. Cic. 7. Verr.
Gloria nominis. Cic. 4. Acad.
Ignoratione alicuius. Cicero pro Ligario, Paratus veneram, quum tu id neque per te scires, neque audire aliúde potuisses, vt ignoratione tua, ad hominis miseri salutem abuterer.
Legibus ad quæstum. Cic. pro Rosc. Amerino, Quid est aliud iudicio, ac legibus ac iuratæ vestræ abuti ad quæstum, atque ad libidinem: nisi hoc modo accusare?
Nomine alieno ad suos quæstus. Cic. 5. Verr.
Otio & literis. Cicero 1. Tuscul. Fieri autem potest, vt rectè quis sentiat: & ad quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui ras nec disponere, nec illustrare possit, nec dele ctatione aliqua allegare lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis. Patereculus lib. 2. Sentium Saturninum, militarium officiorum patientem ac peritum: sed eundem, vbi negotia fecissent locum otio, liberaliter lautèque eo abutentem.
Regno & licentia ad omnia. Cic. 1. de Nat. deor.
Scelere & perfidia ad alienas extimum. Cic. Att. lib. 3.
Sermone aliquo abuti pro mandatis. Id est, verba alieuius attripere, & ad alium tanquam ei mandatum sit deferre. Cicero Attico libro 7, Veid ipsum mihi tile videatur irridendi causa fecisse, qui tantis de rebus huic mandata dederit: nisi forte non dedit, & he sermone alieno arrepto, pro mandatis abusus sit. Id est, verba alieuius arripere, & ad alium tanquam ei mandatum sit, deferre.
Viribus corporis. Cicero 2. de Inuent.
Abutendum se permittere. Suetonius Galba, 22. 14, His diuersis vitiorum genere graffantibus, adeò se abutendum permisit & tradidit, vt vix sibi ipsi constaret. Hoc est, ita se permisit illorum arbitrio, vt pro libidine sua quidois ei facile persuaderent.
Abusio, Tropus est durior, qui κατάχρησις dicitur: de qua Cicero in oratione ad Brutum. Artifoteles autem transfationi hæc ipsa subiungit, & abusionem, quam catachresin vocant: vt cùm minutum dicimus animum pro paruo, & abutimur verbis propinquis, si opus est, vel quòd delectat, vel quòd licet. De hac quoque meminit Fabius lib. 8. 6. & lib. 9. cap. 3.
Abusus, huius abusus, penultima producta, masculini generis, (κατάχρησις.) Dicitur quum aliqua re per licentiam male vtimur. (Ponitur à Iurisconsultis pro consumptione, quemadmodum & verbum Abuti pro consumere, & vtendo perdere. Hinc ea res in abusu, non vsu consistere dicuntur, quarum vsus nisi pereant, nullus est, siue quæ vtendo consumuntur. Vlpianus Iuquita, 5. primo, De vsufructu earum rerum quæ vsu consum. Si pecuniæ vsusfructus, inquit, legatus sit, vel aliarum rerum, quæ in abusu consistunt, nec cauto interueniat: videndum est, an initio vsusfructu, pecunia quæ data est, vel cæteræ res, quæ in abumptione fant, condici possint. Cicero in Topicis, Non debet ea mulier, cui vir bonorum suorum vsumfructum legauit, cellis vinariis & oleariis plenis relictis, putare id virum ita voluisse. Vsus enim, non abusus legatus est. Vbi Boethius, Virum ita voluisse nobis vtentibus permanent: ita vero abutimur, quæ nobis vtentibus petuntur.
Abusus, abusa, abusum, Adiectiuum nomen ex participio. Vide paulò ante in abvtor.
Abusiuè, Aduerbium (καταχρηστικῶς) Quintilianus lib. 11. cap. 4, Nunc non abusiuè dispentato eli.

Abydocomas, penult. correpta, (ἀβυδικός) Dicuntur sycophantæ, à urbo Abydo, quod ibi essent, & parum modestè se gerere. Hoc enim nomine male audiebant Abydeni, quod ingenes calumniarum artifices essent. Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 21.
Abydon, abydonos, penult. genit. prod. (ἄβυδος) Regiuncula est Macedoniæ. Authores Suidas, & Stephanus.
Abydvs, y longa (ἄβυδος) vbi Aiax à Militis condita ad Hellespontum fita, partis Leandri, cui Sestos in Europa opponuntur, interedente angusto mari Hellespontiaco: de qua apud Virgilium libro primo Georgic. Pontus & Oitrifert fluces tentantur Abydi. Est itè Ægypti oppidum Memnonis regia & Osiris templo inclytum. Plinius libro 5. cap. 9.
Abydum ne temere. Subaudiendum, nauiges. Nequeò graue periculum fuscipias, siue causa idonea. Erasmus in prouerbus, Ne temere Abydum.
Abydos gemina. Appropinquantibus enim apparet gemina propter Sestum vicinitatem. Val. Flac. Argon.
Abydenus, adiectiuum, genit. prod. (ἄβυδηνὸς) Stat. 1. Syl. 2.
Vidi & Abydeni iuuenis certamina temis.
Braelua. Id est, Leandri. Idem 1. Achill. Litore Abydeno.
Abydeni à Philippo Macedonum rege graui obsidione pressi, omni spe salutis abiecta, in eam rabiem sunt accensi, vt fe suisque vxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudelissimè interfecerent. ne in hostis venirent potestatem. Liuius Decad. 4. lib. 1.
Abydena tlatio, vel Abydena bellaua, Prouerbium. Vide Erasmum in Adagiis.
Abydeni fama fuerunt patum fecunda, quòd essent sycophantæ, molles & effeminati. Paulan. in Corinth. Vide paulò ante in abydocomas.
Abyla nonnullis per metathesim Alyba dicitur, Strabonis lib. 3.
Abylvx. Dionysius Afer in libro De situ orbis medium corrupit hoc versu: (ἔστι καὶ ἄλυξ ἐμπὶ τῷ ἀβύλυκι.) De Abyla sic Plinius in libri tertij proœmio: Proxima autè fauctibus vtrinque impositi monteseuerem claudit a, Abyla Africæ, Europæ Calpe, laborus Herculis metæ. Quam ob causam indigenæ columnas eius dee voeant: crediuntq; perfossas exclusa antea admisisse maria, & rerũ naturę mutasse faciem. Pomponius Mela libro primo, Deinde, inquit, est mons, præalius, et quem ex aduerso Hispania attollit, obiectus. hunc Abylam, illum Calpen vocant, columnas Herculis vtrunque. Addit tamen nonnullis fabulam, Herculem ipsum iunctos olim perpetuo iugo dtremisse colles, atque ita exclusum antea mole montium oceanum, ad quæ nunc inundat, admisium. Sirabo libro tertio, de columnis Herculis varias referens opiniones, Aliqui, ait, columnas Calpen & Abylæem opinati sunt, montem ex Africa procumbentem. Paulo post: At quidam alij columnas dicti illas aiunt, quæ in ara Herculis zdem in Gadibus existant. Sunt autem ex ære, cubitorum octo, in quibus construendæ templi sumptus inscriptus est. Ad quas quum peruenisset qui nauigationem absoluerunt, Hercules facta ferentes, à Deo se iuuari infirmuntur, hic maris & terræ finem esse. Hunc verisimiliorem esse sermonem, etiam Posidonius adstruitur. Est & Abyla Syriæ oppidum. Plinius lib. 5. cap. 7.
Abyrtace (ἀβύρτακες) Apud Medæ populos erat eiusdi genus ser portro, cardamo, alho, granis mali punici, spinatibus quæ nonnullis rebus conficitur. Ex rm. author.
Abyrtaepoti (ἀβυρτακοπῶται) Dicuntur, qui eiusmodi esculenta parant. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 23.

Abyssus, abyssi, fœm. gen. ὁ ἄβυσσος } Aqua patens in immensam profunditatem: hoc est, quæ fundum non habet. In sacris literis.

B Z

ARZOAE, pen. corr. populi sunt ad Oceanum Scythicum, Plinio teste lib. 6. cap. 13.

C

Ac, coniunctio est copulativa {ωρ} pro &, siue atque. Terent. And. 1, 3 -pudicè vixam, parcè ac duriter.

Agebat. Ibidem, Luna ac tela victum quæritans.

Ac, pro his duabus particulis (idque) vel (& quidem.) Terent. Heaut. 4, 5. Faciam boni tibi aliquid pro istac re, ac libens. Idem Eunuch. 5, 2. Amabo quid ait? cognoscitne? ac et memoriter.

Ac, Etiam. Cicero pro Murena, Ac de officio defensionis meæ, ac de ratione accusationis tuæ, forsasse etiam alia in parte orationis dicendum nobis erit.

Ac porius, loquendi genus per correctionem, Idem quod imò porius. Cic. Lentulo, lib. 13. Ego omni officio, ac potius pietate ergate, &c.

Ac non, pro nec. Terent. Adelph. 3, 3.

-animum inter vos Demea,

At non quia ades præsens dico. Cic. pro Domo sua. Sit sanè hoc de rostris ædibus, ac nò de publicis templis. Vnum ostende verbum conferrantoos in ipsa tua lege, si illa lex est, ac nò vox sceleris & crudelitatis tuæ.

Ac, in principio sententiarum, continuandi vim habet, pro autem. Cicero libro 1. de Orat. in proœm. Ac primò quidem totius rationis ignari, &c. Virgil. z. Æneidos,

Ac primùm silicis scintillam excudit Achates.

Ac, pro contra quàm, tefte Donato. Terent. And. 5, 1. Et necscio quid tibi sim obhirsus hodie, ac volui, dicere.

Ac, pro quàm, aut pro vt, fere his dictionibus postponitur, æque, aliter, alius, contra, iuxta, par, perinde, sicus, & similibus. De quibus exempla in singulis eorum inuenies.

Ac si, pro tanquam, pro quasi, perinde quasi, & ranquam si.

Iuxta ac si, Non secus ac si, Non aliter ac si, ponuntur pro, Non secus quam, Non aliter quam.

Ac, in compositione ponitur pro ad, mutatione e literæ in d: vt. Accido, accipio, accolo: quæ tamen antiqui per d scribebant Adcedo, adcipio, adcolo, & similia. Non est igitur ex consuetudine, sed ex corrupta præpositione compositio cusmodi.

A A

ACA {ἄκη}, siue {ἄκη} ciuitas Phœnicum, quæ postea Ptolemaïs dicta est Strabo lib. 16. Plinio autem dicitur Ace, quæ quoddam colonia fuit Claudij Cæsaris, lib. 5. cap. 19.

ACABE {ἀκάβη} mons est in finibus Ægypti Ptolemæo.

ACABIS {ἀκαβὶς} ciuitas est in Cyrenaica Aphtisæ regione. Ptolem.

ACABO, pen. corr. animal multum valens vi medica, in desertis Arabiæ. Calep.

Acacalis {ἀκακαλὶς} semen est fructicis in Ægypto nascentis, similitudinem cum fructu Tamaricis obtinens. Nomen fructi a nympha Acantho eo deriuem Acacalis, quæ ab Apolline compressa Phylacidem & Phylandrum ediderit in Creta: miraculo ab Elyræis populis colto, nutritos à capra eos fuisse, cuius monumentum in Apollinis quoque Delphici ædubro, vt est apud Pausanias, monstrabatur. Apollonius poeta in Argonautico, Acacalam Minois regis filiam ab Apolline quidem virinam etonus, sed quæ in Aphricam relegata, filium edidetit nomine Amphithoon, qui & Garamas quoque vocatetur, Nasamonis & Caphauri pater, ex nympha Tritonide.

ACACESTVM, κηγκάνον Stephano, vrbs Arcadiæ, sic dicta ab Acaco Lycaonis filio, vt tradit Pausan. lib. 8.

Acacia, acaciæ {ἀκακία} genus spinæ est, teste Plinio, libro 24. cap. 12, cuius semen lenticulæ est simile, nomore tamen & grano & folio. Est & succus è spina illa expressus. Nunc acaciam ex syluestri pruno colligit officinarum deffida. Ruellius. Pharmacopolæ vocant Accacie.

Acacia, acaciæ {ἀκακία} Innocentia, Simplicitas, animus ab omni terrore liber, in quo Democritus philosophus summum bonum constituebat. Cicero libro 5. de Finibus, Id enim ille summum bonum, euthymiam & sæpe acaciam appellat. Id est, animum terrore liberum.

ACACIVS {ἀκάκιος} Patriarcha fuit Constantinopolitanus, vir imprimis pius & Leonis Imperatori gratissimus. Viam eius vide apud Suidam. ¶ Fuit præterea Acacius, Rhetor insignis, qui Libanij & Iuliani temporibus floruit, teste eodem Suida.

Acacus, acaci {ἄκακος} Purus, simplex, apertus, non versutus. Dionysius ad Domophilum scribens, ostendit acacos esse, quibus aliorum mores non sunt formidolosi. Ita enim animo, alienum existimant animum: vt sit acacus, quisimè malitiosus, aut sufpiciosus.

Academia {ἀκαδημία} vetri poteft lauacrum, aut ciuitas. Dicitur etiam gymnasium Athenis, quia prope lauacrum positum, authore Hesychio. Diogenes tamen Laertius in vita Platonis, Academia, inquit, est locus in subu bano nemorosus, à quodam heroe Academo nomine appellatus, sicut & Epodus & Timon testantur. Antea per etenue scribebatur Eradrmia. Horatius libro 2. epistol. 2. Atque inter sylvas Academi quærere verum. Ibi cum philosopharetur, studendi vsu, & disciplinorum frequentia, mortimque celebritate insignis fuit. Vnde Academici philosophi. Cicibid. t. Academ. Illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, ex loci vocabulo nomen habuerunt. Plura in Academicis, & in principio libri 5. de Finibus. ¶ Academiam quæ arida puius fuerat, & inculta, Cimon triregnum lucum effecit, sua opera pariffimis alueis vmbrosisque deambulatoris elaboratum. Plutarchus in vita Cimonis. Hic locus ex fladius à Dipylo porta vrbis Athenienfium diffabat, vt teftatur Cic. lib. 5. de Finibus.

Academia volatica, Cicero ad Atticum libro 13, O Academiam volaticam & fui fimilem, modò huc, modò illuc, &c. Vocat Academiam volaticam, quod Academicorum ancipites essent viæ & rationes, vt mox dicetur in Academicis.

Academiæ spatia. Cicero in Oratore, Ego autem fateor me Oratorem, si modò sim, aut etiam quicunque sim, non ex Rhetorum officinis, sed ex Academiæ spatiis exstitisse. Illa enim sunt curricula multiplicium variorúmque sermonum, in quibus Platonis primum funt impressa vestigia. Ex Academiæ spatiis id est, ex Platonis philosophia, quæ primus in Academia docuit.

Academia, villa fuit Ciceronis, ab Auctno lacu puteolos tendentibus litori impofita, celebrata portieu & nemore, quam nominauit Academiam ab exemplo Athenarum, compositis voluminibus eiusdem nominis, in qua & monumentum filij iuliatur auerat. Plur. Plinibro 35. cap. 2. Meminit huius Academiæ fuæ Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 3.

Academia, per metonymiam fubiectis, pro Philosophia. Academica. Cicero Orat. Academiæ illi ac Lycæo, tuum hoc fubutbanum gymnasium antepono.

Academia penultimam variat. Cic. lib. 2. de Diuinat.

Inque Academia vmbrifera, nitidoque Lycæo

Fudcrunt claras fœcundi pectoris artes.

Laurea Cic. libertus apud Plinium lib. 31. cap. 2. Atque Academiæ celebratam nomine villam. Claudian. in 8 Panegyr. de Manlij Theodori consulatu, In Latium fpretis Academia migrat Athenis. Sidonius in epithalamio Polemij,

Obuiet & quanquam totus Academia fe fatis.

Academicus, adiectiuum, penult. corr. {ἀκαδημαϊκὸς} Cicero libro 2. de Finibus, Nam cum Academicis incerta luctatio est, qui nihil affirmant, & quasi defperata cognitione certi, id fequi volunt quodcunque verisimile videatur. Idem libro 3. de Oratore, Rogo fiat Peripatetici & Academici: quanquam Academicorum nomen est vnum, sententiæ duæ. Nam Speusippus Platonis sororis filius, & Xenocrates, qui Platonem audierat, & qui Xenocratem Polemo, & Crantor, nihil ab Aristotele, qui vna audierat Platonem, magnopere dissimilis copia fuit, & varietate dicendi parem non fuerunt. Arcesilas primùm qui Polemonem audirrat, ex variis Platonis libris, sermonibusque Socraticis hoc maximè arripuit, nihil esse certi, &c. Hinc hæc recentior Academia emanauit.

ACADENVS {ἀκάδηνος} fons iuxta Palicos in Sicilia manat: in quo tabellas inscripto iuramento, si rè dc iuratum fores, fupernatare, nequæque liquore perfundi asserri Aristoteles. si perperam, protinus in profundum rapi, neque apparere vltrà. Alexander ab Alexandro, lib. 5. capite 10.

ACADRA, oppidum in Arabia Felici, apud Ptolemæum.

Acæna {ἀκαίνα} virga erat pedum decem, qua dimetiebantur agros. Vide Celsum lib. Antiq. fc. lib. 7. cap. 29.

ACALANDRVM Plinio {ἀκαλανδρὸν} Straboni, fluuius est in finu Tarentino, non procul a Metaponto oppido. Plin. lib. 3. cap. 11.

Acalanthis, acalanthidis, fœm. gen. {ἀκανθὶς} auis est, de qua sic Probus, Acalanthis ea est, quæ Græcè ἀκανθὶς dicitur: Latinè cardelis, à carduo. Virgil. 3 Georg. Refonat Acalanthida dumi. Sic legitur in omnibus antiquis codicibus, teste Pierio, non, & acanthida. Artophanes, Acalanthida cœcos foetus parere præ parendi festinatione tradit.

ACALLIS, idis {ἀκαλλὶς} Minois fuisse filia creditur, & mater Oaxi. Stephanus de Vrbibus. Oaxus, inquit, oppidum Cretæ est, ab Oaxo filio Acallidis, quæ fuit Minois filia.

Acalyphe {ἀκαλύφη} herba est, quam nostri Vrticam vocant, dicta Acalyphe, teste Athenæo, πορὰ τὸ μὴ ἁπτομένων αὐτῶν. Hoc est, quod tactui noo fit iucunda. Est etiam ex genere muscarum apud Aristot. de Animalibus. Item pisces quoddam genus, quod & nostri Vrticam appellant. Plin. lib. 9. cap. 45. inter ἀκάνθους connumerat: hoc est, inter ea quæ medium habent naturam inter animantia, & plantas. Vide latius in dictione VRTICA.

ACAMANTIS {ἀκαμαντὶς} insula est in mari Cilicio, quæ notiori nomine Cyprus appellatur. Dicta Acamantis, ab Acamante promontorio, sito ad occasum. Vide Plin. lib. 5. cap. 31. ¶ Fuit etiam Acamantis, vna ex decem tribubus Athenienfium, ita dicta ab Acamante, Thesei filio. Suidas.

ACAMANTIVM {ἀκαμάντιον} vrbs est in maiori Phrygia, opus Acamanti Thesei filij, qui cùm in expeditione aduersus Solymos fe profugè gessisset, locum condidit in quo à patre impetrauit. Hinc fit gentile Acamantius {ἀκαμάντιος} & fœmin. {ἀκαμαντὶς} & possessium Acamantzeus, pen. prod. {ἀκαμαντεὺς}. Steph. de Vrb.

ACAMANTIVS {ἀκαμάντιος} philosophus fuit Heliopolita, de quo vide Suidam.

ACANACARDIS {ἀκανακάρδις} marinæ nymphæ nomen est, quam Oceanet filiam fuisse volunt, cuius meminit Diodorus lib. 6.

ACANAS, aranantis {ἀκανὰς} promontorium syluosum in Cypro, quod duarum mamillarum speciem præbet. Vnde Cyprus antea Acamantis vocitata est. Strabo lib. 14.

ACANAS, vnus fuit (vt ait Homerus Iliad. 2.) è Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerant. ¶ Fuit & alius eiusdem nominis filius Antenoris, qui tempore belli Troiani calebs erat, & diis similis habebatur. Dictus παρὰ τὸ μὴ κῆδος, quasi indefessus.

ACANNAB {ἄκαννα} emporium est ad mare rubrum. Stephan. de Vrb.

Acanon {ἄκανον} herba est, quam quidam Eryngē adfirmant, breuis, ac laua, pinissue lationibus, vt author est Plin. lib. 22. cap. 9.

Acantha {ἄκανθα} herba eadē est cum Acantho. Vide ACANTHVS.

Acanthalcuce {ἀκανθάλκη} herba est sobis aculeatis, & candidis maruiis variegatis, quali lacte conspersis: vnde & Lanni Spinam albam vocant. Officinæ Punico nomine vocant Bedegarin.

Acanthia circa dia, prouerbium in indoctos atque infantes, amusees ignatos torqueri solitum. Author est Stephanus Byzantius ixta Acanthum Æoliæ oppidum, cicadas alibi vocales, mutas esse; atque hinc tortum adagium, cuius authors in citat Simonidem. Catius Anuq. lect. libro 3. capite 30, admoneit de hin etiam duci qui oon lo-

quantur. Vnde eft illud Hermolai Barbari, Malui diuinator videri, quam Æolize ciuada.

Acanthica malliche {ἀκανθικὴ μαλλίχη} lacryma Helxines herbæ, de qua fic Plinius libro 21. capite 16. Helxine cara vifu eft, neque in omnibus cerris eft, radice foliofa, ex qua media veluti malum extuberat, contectum fua fronde. Huius veteres fummus lacrymam contuer iucundi faporis, Acantheen maltachen appellitant.

Acanthilli, acanthilulis, term. gen. Auis eft, quæ & Acanthis dicitur. Teftis Hermolaus Plin. lib. 10. cap. 29.

Acanthion, fiue achantium, achanthij {ἀκάνθιον} fpinæ genus, Plinius lib. 24. cap. 12. Acanthion verti poteft Latine, Spinula.

Acanthis, acanthidis, fœm. gen. {ἀκανθὶς} auis eft minima. De qua fic Seruius in tertium Georgic. Acanthis, quam alij lufciniam eife voluunt, alij vero cardueleni, quæ fpinis & cardinis paftitur: vt inde etiam apud Græcos ἀκανθὶς dicta iit, κατὰ τὸ ἀκάνθινον. Id eft, fpinis quibus paftetur. Plin. lib. 10. cap. 43. Et acanthis in fpinis vnus, ideirco alinos & ipfa odit, flores fpinæ deuorantes.

Acanthida fi vincat Cornix. Id eft, cum Cornix vicerit Acanthida, hoc eft, nummum. Fiet enim proprium illi Coroix Acanthidem vincat. Calphur. Bucolicus poeta, ecloga 6.

Aftyle credibile eft, fi vincas acanthida Cornix,

Vocalem fuperet fi turpis acdona bubo. Acanthis enim vocalis eft auis, & in primis canora. Cornix obftrepera quidem, fed minime canora. ¶ Acanthis eft etiam genus herbæ, quæ Latine Senecio dicitur. Plin. lib. 24. cap. 13.

ACANTHON {ἄκανθον} Mons eft Æoliæ, cuius meminit Plinius libro 4. cap. 2.

Acanthus, acanthi, maſc. gen. {ἄκανθος} genus herbæ, de qua Plinius lib. 22. cap. 22. Acanthus in topiarijs ornamenta herbæ, a ftato longifque folio, crepidines marginum, aliurgeonúmque puluinorum toros veftiens. Virgil. 4. Eclog.

Miftáque ridenti colocaſia fundet acantho. Ridenti, id eſt, lætoaut Seruiui.

Quæ & acantho ferpiores tribuunt (ait Philander) iam quadrant herbæ vulgari quæ refert pedes reli anteriores, Brancha virfina appellata, vt nihil amplius dubitandum fit, cam ipfam eſſe. Dioſcoridesq; etiam Herpacanthum ait vocari, libro 3. capite 17. Iolia habet multo quam lactuce latiora, longioraque, crucæ modo diuiſa. Nam cum caules fit quorum cubiorum altitudine, craſſitudine digiti, per internalla fub ipſum vſque vertices foliolis quibuſlam oblongis veluti nucamentis veſtito, ex quibus candidus prodit flos, femine oblongo & luteo, capitulo chyrſi figura. Vide plura apud Philandrum in Vitruuium.

Acanthi folia veteres ob pulchritudinem & figuræ elegantiam inſculpebant columnarum Corinthiarum capitulis. Cuius rei inuentionem latiſſimè exequitur Vitruuius. Veſtibus quoque pectoſis figuram foliorum acanthi circuniexebant. Vnde Virgil. 1. Æneidos,

Et circumtextum croceo velamen acantho. Croceum, id eſt, aureum. Pectoſis, id eſt, pectoratis.

Ferre iubet palam fignis aut aquæ rigentem. Mox fubiuncit, Et circumtextum, &c. Tale eſt illud Ouid. 13. Metamorph.

Summus inaurato crater erat æther acantho.

Acanthus ſtirus. Virgil. 4. Georg. Quod ideirco dixit poeta, quia fuo durifti ſtetus ierudem in topiarium opus inorquebatur. Qua de etiam cauſa tropus appellat acanthos, Columel. libro 10. de cinara loquens.

Mollis acanthus. Virg. 3. Eclog. & 4. Georg.

Olens acanthus. Lactant. de Phœnice,

Non cafior mufis, nec olentis vimen acanthi.

Rutilus acanthus. Calphurnius,

Quem modo cantauem rutilo ſpargebat acantho.

Sidonius acanthus. Stat. lib. 2. Syluar. 8,

Hic tibi Sidonio ceſtum puluinar acantho

Texere, & ſignis creſcens torus iſper eburnis.

¶ Acanthus, arboris nomen. Virg. 2. Georg.

Quid tibi odorato referam fudantia ligno

Baſſamáque, & baccas ſempir frondentis acanthi? Vbi Seruius, Acanthus, arbor eſt in Ægypto ſemper frondens, ve alua, lauro, cupreſſo, buxo & quibuſcunq; arboribus ſpiſſa. Plinius autem libro 24. cap. 6. Acanthus, quæ in Cypro, Italiæ cinara, Cinaria inſula, Ruellius putat hic errare Seruium.

Acanthinus, pen. corr. adiectiuum {ἀκάνθινος} Quod eſt acanthi aut acantho ſimile. Plin. lib. 35. cap. 7. Spectatur ſolius acanthinus. Id eſt ſpineus. Caules acanthini, Columel. lib. 9. cap. 4.

ACANTHUS {ἄκανθος} Pucr fuit regnis, conuerſus in florem ſui nominis. ¶ Eſt item ciuitas Ægypti propè Memphim. Præterea etiam Macedoniæ, & Æoliæ. Plin. lib. 4. cap. 10.

ACAPESTAE {ἀκάρπεσται} Populi ſunt circa Mœotim de quibus Plinius lib. 6. cap. 7.

ACAPIS pen. corr. fluuius Aſiæ apud Lazos populos. Calepinus.

Acapita {ἀκέφαλα} ligna (de quibus eſt ſtrulus apud Martialem in Xenijs) ea videntur eſſe, quæ Vlpiano dicuntur ligna cuctis, ne fumum faciant: Nam {ἀκαπνα, fine fumo interpretatur. De lignis cruſmodi Cato de Re ruſt. capite 30. Codicillos oleaginos, & carera ligna amuricæ crudæ perfrigerato, & arefacto pouito: pitch bant bene ius neque fumoſa runt, & bene ardebunt. Eſt & mellis genus, quod eadem ratione acapnon Plinius appellat, libro 11. capite 16. Strabo acapniſton.

Acapna thyia, Sacrificia abſque fumo. Dicitur de nimium tenui cominio, & in quo nihil coeli obſonij appoonitur. Vide Erafmum.

ACAR 3. pen. corr. {ἄκαρις} Oppidum eſt in medio Pannoniæ. ¶ Eſt etiam alterum huius nominis oppidum in octaua Italiæ regione, non procul a Regio Lepido, cuius meminit Strabo libro 5.

ACARNANIA {ἀκαρνανία} eſt regio & pars Epiri, quam Achelous amnis ab Æoliæ ſeparat, merſa medio ſinu Ambracio. Plinius libro 4. capite 1.

ACARNAN. Acarnanis, penul. prod. {ἀκαρνὰν.} Ouidius 8. Metamorph. de Achelao fluuio, Amnis Acarnanum latuſſimus. Qui eſt (vt ita dicam) de Acarnanis.

Virgil. 5. Æneid.

Hunc Salius ſimul & Patrocolus quorum alter Acarnan,

Alter ab Arcadia Tegeæ de ſanguine genus. Acarnan (ait Seruius) id eſt Epirota. Acarnania enim eſt pars Epiri. ¶ Eſt & Acarnan ſeu (vt alij legunt) Acaras, mons Aticæ admodum lapidoſus. Senecea in Hippolyto 1. 4.

Subditus aufiris frigora mollit Durus Acarnas.

ACARNANES, Cureres & Abantes, iidem fere ſunt. Nam hi Euboeam incoluiſſe traduntur, bellúmque contuncnter de Lilaneeo campo cum vicinis gerennes, tandem ab hoſtibus in pugna per etines anteriores apprehenſi ae deuicti, ſinciput poſtes raſiſſe, reſectis tantúm occipitio capillis: Vnde Cureres dicti, id eſt, detonſi, κὸν τὸν κουρᾶς, id eſt, tonſura. Quapropter Homerus Abantes poſt tergà eommanet, dixit. Hi poſtea migrantes in Æoliam atque Epirum, vocati ſunt Acarnanes, quaſi minimè rati, quod detonſos crines fuſe ereſeere permiſerint. Strabo libro decimo, & Volaterranus libro octauo Geograph.

Acarnanius & Acarnanius, adiectiua {ἀκαρνάνικος.} Vnde apud Lucianum in dialogis meretricius, Acarnanius porcellus: & Eraſmum in Chiliadibus, Acarnanici equi.

ACARNE {ἄκαρνε} Oppidum eſt Magneſiæ, regionis Theſſaliæ, vt tradit Plinius libro 4. capite 9. ¶ Eſt etiam Acarne, piſcis marinus genus, teſte eodem Plinio libro 32. capite 11. ¶ Acarne quoque Theophrallo, herba quæ dam aculeata, Atractylidi ſimillima, ſpinam habens pro folio, ſucco pingui, & colore ruſo.

ACAROI {ἄκαροι} Myrtus ſylueſtris. Plin. lib. 15. cap. 7.

ACARUS {ἄκαρος} Frutex eſt aculeatus, qui & Oxymyrſine, & Chamæmyrſine, & Latine Ruſcum appellatur. Vide Ruſcum.

ACARPHALE {ἀκάρφη} gemino r, vrbs eſt Achaiæ, teſte Stephano, vnde fit gentile Acarrhaus, ἀκαρράνιος.

Acarus, acari {ἄκαρος} tineæ genus in cera naſcens, quod omnium animalium minimum eſſe exiſtimant. Ex Ariſtotele lib. 4. de Hiſtor. animal. cap. 32. Cara interpretatur. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀκαροῦν, quod indiuiſibile & inſectibile Græcis dicitur.

ACASTA {ἄκαστα} Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theog. aliquando dicitur & Actæa.

ACASTUS {ἄκαστος} fuit Laodamiæ pater. Id quod ipſa teſtatur apud Ouid. epiſt. 13.

ACASTUS, Magnæſiæ rex, à quo Peleus fraterna cæde purgatus eſt, & expiatus. Cum autem Peleus iuuenis eſſet ac caſtus, ab Aeaſti vxore de ſtupro tentatus renuit. Illa itaque falſo apud virum ſe ab eo tentatam deferens, effecit vt ab Acaſto ad venandum mitteretur, vt ibi à feris diſcerperetur. quas cùm vitare ſuperaſſet, domi à Pelei vxore, Aeaſtum eum coniuge interfeeit, corúmque regnum inuaſit. Author enarrator Apollonij Volaccranius. Huius Aeaſti vxorem nonnulli Creteidem, alij Hippolyten appellant.

ACASTUS fuit Peliæ Theſſalorum regis filius, venator fagittis clarus, cuius meminit Ouid lib. 8. Metamorph. & lib. 12.

Acatalectícus {ἀκατάληκτος} verſus Grammaticis dicitur, cui nihil deeſt, nihil abundat. Hute opponitur Catalecticus, cui vna deeſt ſyllaba.

Acatalepſia, acatalepſiæ {ἀκαταληψία} Ineomprehenſibilitas. Cic. ad Attic. lib. 13.

Acatalepton {ἀκατάληπτον} Quod comprehendi non poteſt. Scin interpretatur Cic. lib. 4. Acad. quæſt.

Acatium, acatij {ἄκατιον} nauigij genus actuarij: author Plutarchus. Pollux quidem velum in nau maximum acation vocari tradit: ſiue maximum, dolone mentorum vero quod ſuperiorum quandiu ſuperiormon. Hactenus Hermolaus. Plinius libro 9. cap. 30. Concham eſſe aratij modo carinatam, inſtitam puppe, prora roſtrata. Cum Pollace & Hermolao ſentit Bayhus, docens acatium & pro nauigio accipi, & pro maximo velo nauis.

ACCA LARENTIA {ἄκκα λαρεντία} Fauſtuli paſtoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit atque alut. Scribus in 1. Æneid. & Liu. 1. Decad. lib. 1.

ACCABICOTHETAE {ἀκκαβικοθῆται} Populi ſunt in Mauritania, nó procul à monte Atlante, ita dicti ab oppido, cui {ἀκκάβικον πόλις} Acaberus murus, nomen erat. Autor Stephan.

Accanto, accantas, accantam {σπαρτὸν} accantare, luxu cantare. Stat. 4. Syl. 4. & magni rumuli accanto magiſter.

ACCARON {ἄκκαρον} Vrbs eſt Iudææ Palæſtinæ, quæ poſtea ab Herode inſtaurata, in gratiam Auguſti Cæſarea appellata eſt. Pomponius.

Accedo, acceſſi, pen. corr. longa, acceſſi, acceſſum {προσέρχομαι, προσπίπτω, προσέοικα} accedere, Et Ad & Cedo compolitum. Eſt proprie ad aliquid propius venire.

Accedere ad fures. Terent. Phorm. 1. 4.

Ad illas ibo, vt purgem me: ac edam ad fores. Idem Phor. 5. 6. Ad fores Suſpicino gradu placide ire pertexi: acceſſi ſtiti.

Idem Andr. 1. 1. Ad ſtammam acceſſit imprudentius. Cic. Suſpino, lib. 4. 4. Et ad Craſſum ſupplex accedere. Sic Accedere ad deprecatos, Cæſius Ciceroni, libro 8. 16. Cicero in Piſonem; Non audebat accedere ad ludos. Idem 7. Verrina, Prodeuntes accedere incipiunt ad Syracuſas.

Accedere ad manum. Cic. Attic. libro 2. 16, Si muli barbari in piſcinis ſint, qui ad manum accedant, aliquanem negligam.

Propè ad aliquem. Plaut. Milit. 1. 8.

In pronunciam, in ſenatum, in funus, &c. Cic. Attic. lib. 5, Bibulus nuntiabatur quidem cram nunc in prouinciam fuam accedere. Eidem lib. 7. Neanie in ſenatum accederem, quàm rem confeciſſem. Idem lib. 3. de Legibus, Quoniera Piteacus omnino accedere quemquam vetat in funus alterum. Idem pro Cecinna, Obſtituſſe ne in ædes accederes. In Piſonem. Accede io regnum.

In oppidum. Cic. 6. Verr. Ipſe in oppidum accedere noluit.

Scopulos.

Scopulos. Virg. t. Æneid.
Vos & Scyllæam rabiem, penitúſque ſonantes
Accelſis ſcopulos. Vbi Seruius, Bene ait acceſſis. non enim paſſi ſunt hæc periculà, ſed his fuere vicini.
Mœnibus, & ad mœnia. Liu. Dread. 3. libro 4, Annibal quum propè iam mœnibus acceſſiſſet, nullo ad conflictum primi agminis, yr re bantur, motu facto, caſtra ab vrbe fermè paſſus mille locat: Tarentum triduo antequam Annibal ad mœnia accederet, &c.
Accedere rei iudiratæ aliquid dicitur, cùm cauſio à reo datur actori, quæ executionem non tollit. Vlpian. l. 4. §. ſi ex conuentione. D. de re iudic.
Ad alicuius ſententiam. Id eſt, alicui ſubſcribere, & ſententiam alicuius approbare. Vlpian. l. 4. §. ait prætor D. de re iudic.
Alicui ad autem. Cic. 5. Verr. Si tibi ad autem acceſſiſſet, & dixiſſet Apronium dicitiare te ſibi eſſe ſoeium.
Accedere inter initia morbi dicitur medicus. Celſ. lib. 3. cap. 1. Ibi deliberationi & mutationi remediorum tempus pater; adeò, vt raro, ſi inter initia medicus acceſſiſſet, obſequens æger ſine illius vitio peretat.
Accede huc. Plaut. Cure. 14, Accede huc tu. Terent. Eunuch. 3. 2, Vbi tu es Dore? accede huc.
Accedere obuiam. Plaut. Trinum. 17,
-modò mihi anientem nugator
Quidam acceſſit obuiam. Pro, Obuiam mihi venit.
Propè, aut propius. Plaut. Rud. 18, Iube modò accedat propè. Cic. pro Cœlinna. Tamen accedit propius.
Cominus. Cic. Attic. lib. 2. epiſt. 1.
Ad rempub. Hoc eſt, ad magiſtratus & rempublicam gerendam ſe conferre. Cic. pro Roſc. Amer. Propterea quòd nondum ad rempub. acceſſi. Idem t. Offi. Itaque eos ad rempub. ne acceſſuros quidem putauit, nili coactos.
Ad rempub. liberandam. Brut. Cic. lib. 3. epiſt. 10.
Ad pericula, pro Adire periculum. Cic. t. Verr. Pro exterarum nationum commodis inimicitias ſuſcipere, ad periculum accedere.
Periculo m, fine præpoſitione dixit Plautus Epidico.
In inſtamam. Plaut. Truum 2.
Accedere febris dicitur, cùm in aliquem ingadit, & eius conrrarium eſt Decedere. Cic. ad Attic. lib. 7. epiſt. 2, Quartanam Pamphilus tuus dixit deceſſiſſe, & alteram leuiorem accedere.
Accedit febris, & Accedit ſommus Ceſſo locutiones valde familiares.
Acceſſit rerum ad aures. Cic. in Vatinium. Non puras fas eſſe, rerbum ex ore exire quiuſquam, quod non iucundum & honorificum ad aures tuas accedat.
Accedere, pro Inſuper addi, adiungi vel augeri, duntaxat in tertiis perſonis: varnis modis conſtruitur. vt, hoc accedit huic rei, & ad hanc rem.
Acceſſit illi ætas. Cic. libro 1. de Oratore. Soler idem Roſcius dicere, ſe quò plus ſibi ætatis accederet, eò rardioris tibicinis modos & cantus remiſſiores eſſe factarum.
Acceſſit illi animus. Cic. Attico, lib. 5. 5, Cæſio qui Antiochia tenebatur, animus acceſſit. Liu. 4. ab Vrb. Dictatori ac Romanis, quòd detrectaſſet pugnam hoſtis, animi acceſſere.
Accedit nobis illud incommodum. Cic. pro Quintio. Illud quoque nobis accedit incommodum, quòd M. Iunius, qui, &c.
Accedit illi ira. Sil. Ital. lib. 16,
At ruenus cuz, etum ingens, acceſſerat ira,
Barbaricam aſſiliens magno clamore bipennem Incurit.
Ad reliqui ſuaſoræ laboré accedit etiam perſonæ difficultas. Quintil. libro 3. cap. 8.
Accedunt hæc in ornamentum operis Quintil. lib. 2. cap. 3.
Accedit eruditi ad eam liberalitatem. Cic. ad Cornificium, libro 13, epiſt. 25, Quare à te peto, vt ad eam liberalitatem, qua ſine meis literis vſus es, quammaximus his literis cumulus accedat.
Accedit aliud malum. Celſus libro 3. cap. 10, Couſideranduin eſt etiam, febres ne ſolæ ſint, an alia his quoque mala accedant. Id eſt, num eaput doleat, num lingua aſpera, num præcordia intenta ſint. Græci inedie ieque morbis accedere non ſolent.
Accedit plurimum pretio, pro Valde augetur pretium. Columel. libro 3. cap. 21.
Acceſſit operi manus extrema, pro Impoſita eſt, ſiue etiam addita eſt. Cic. de Clar. Orat.
Accedere nihil poteſt ad amorem. Cic. libro 15. epiſt. Nam ad amorem quidem nihil poterat accedere. Idem 4. de finib. Ad virtutis autem ſummam accedere nihil poteſt.
Accedere ad ameitiam alicuius. Cæſar 1. bel. Ciuil. Neque ciuitates, quæ ad Cæſaris amicitiam acceſſerant. Hoc eſt, quæ Cæſari ſe adiunxerant.
Acceſſit magnum pondus ad rollendam dubitationem. Cic. Oppio, lib. 12. 29, In vtranque partem multa in mentem veniebant: magnum pondus acceſſit, ad rollendam dubitationem, iudicium & conſilium tuum.
Acceſſit nihi hoc ad labores reliquos. Cic. ad Brut. Itaque ad reliquos hic quoque labor mihi acceſſit. Idem Cornifirio libro 13, Ad hæc officia vel merita potius iucundiſſima conſuetudo accedit.
Fortunis perniciem. Cic. 3. Verr. Neque tanta fortunis omnium pernicies poteſt accidere. Terent. Hecy. 3. 5,
Quia paulum vobis acceſſit peruiæ, Sublati ſunt animi.
Robur ætati. Cic. pro Cælio, Cùm autem paulum iam roboris acceſſiſſet ætati. in Afriam profectus eſt.
Spatium morbis. Celſus libro 2. cap. 11, Opus etiam eſſe cucurbitula poteſt in morbis longis, quannis iam ætas ſpatium aliquod acceſſit, ſine corrupta materia. ſine ſpiritu malè habente. In ſpatium aliquod acceſſit. Id eſt, quannuis non lint recentes, ſed his aliquot iam dies laborent ægri.
Senecta. Horat. epiſt. vltima ad finem,
Lenior & melior fis accedente ſenecta?

Accedit ad maiorem ſocordiam. Plinius libro 2. capite 7, Innumeros quidem deos credere, atque etiam ex virtutibus vitiſque hominum, vt pudicitiam, concordiam, mentem, ſpem, honorem, eleuentiam, fidem, aut (vt Democrito placuit) duos omnino, Pœnam & Beneficium, maiorem ad ſocordiam accedit.
Accedere indici aliquem. Taeitab. 6. Sed Minucius & Seruſius damnati, indicibus acceſſere. Hoc eſt, Bona illorum indicibus accuſatoribuſque ceſſere præmij loco. Simile eſt illud apud Liuium libro 1. Dread. 5. ſed aliis prolatum verbis, Bonáque eorum qui interfecti eſſent, & exulum, puſſidere qui arguebant.
Accedere dicuntur, qui tanquam apparidices ſunt contractus emptionis. Varr. lib. 2. de Re ruſt. cap. 9, Quibus gregibus eanes ſine paſtoribus acceſſiſſent. Ibidem, Plerique ſtipulantur vt accedit canes qui conſueuerunt eſſe vna.
Accedent tibi à me hæc dona. Liu. 7. bel. Pun. Super dorem, inquit, quam acceptarus à ſocero es, hæc tibi à me dotalia dona accedent.
Accedit absolutè. Plaut. Perſa. 16,
Pro veſtimentis decem accedant minæ. Cic. Torquato libro 6, Illud ſatis eſt, præſertim quum acceſſit nihil noui.
Accedit ætas vino, cùm veteraſcit. Cels. Atque etiam illud vinum, eui nihil adhuc ætatis acceſſit.
Accedere ad cauſam, pro Cauſam ſuſcipere. Cic. t. Verr. Virum Q. Cæcilii hoc dices, me non Siculorum rogatu ad cauſam accedere?
Acceſſit ea res in cumulum. Cic. contra legem Agrariam, Acceſſerunt in cumulum manubiæ veſtrorum imperatorum.
Accedere item pro Addi, cum adueribis, huc, eò, & eòdem: modò ſequente quòd, modò ſine ipſo. Cic. pro Roſc. Amer. Eò acceſſit ſtudium doctrinæ. Hoc eſt, ad id vel illud. Idem Attic. lib. 1. 8. Accedit eò, quòd mihi non eſt notum. Idem 5. Verr. Eòdem accedit, quòd hoc quoque intelligere poteſtis. Cic. pro Roſc. Amer. 6, Hue accedit ſummus timor quem mihi natura, quidquæ meus attribuit. Cælius Cic. lib. 8. 1. Acceſſit hue, quòd poſtridie eius abſolutionis in theatrum Curionis Hortenſius introiit.
Accedit quòd, etiam ſine aduerbiis ſuprà dictis. Cic. ad Attic. lib. 13, Accedit enim quòd patrem (vt ferre te puto) plus etiã quàm non modò tu, ſed quàm ipſe ſcit, amo. Idem pro Roſcio Amerino, Acceſſit illa quoque cauſa, quòd à cæteris forſitan ea pœnam ſit, vt dicerent. Liuius 5. bri. Macedon. Accedebat, quòd alter decimum iam prope annum aſſiduus in oculis hominum fuerat. Plin. in præfat. Mœc quidem tementati acceſſit hoc quoque, quòd leuioris operæ hos tibi dedicaui libellos.
Subauditur nonnunquam ipſum quòd. Terent. And. 1. 3,
Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam: hæc Andria.
Siue ita vxor, ſiue amica eſt, grauida è Pamphilo eſt.
Accedit vt. Cic. de Senect. Ad Appij Claudij ſenectutem accedebat etiam, vt cæcus eſſet. Idem ad Brutum, Itaque ad reliquos hic quoque labor mihi acceſſit, vt omnes adhibeam machinas ad tenendum adoleſcentem.
Accedere, ſimilitudinem ſignificat. Cic. pro C. Rab. Vos Quirites quorum poteſtas proxime ad deorum immortalium accedit, oro. Id eſt, quorum poteſtas deorum poteſtati ſimillima eſt. Idem aliquando effertur per datiuum. Quintilian. lib. 10. cap. 1, Homero maximè accedit Virgilius.
Accedere ad ſimilitudinem alicuius rei. Cic. Attic. lib. 7, Quòd tam propè accedetere ad ſimilitudinem tuæ literæ.
Propius ad ſimilitudinem deo. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Ad ſimilitudinem enim deo propius accedebat humana virtus, quàm figura.
Accedit proximus illi. Cic. in Bruto, Duobus igitur ſummis Craſſo & Antonio, L. Philippus proximus accedebat, ſed longo interuallo tamen proximus.
Accedere virtuti. Cic Bruto, lib. 11. 11, Sed velim tibi perſuadeas, cùm te conſtet excellere hoc genere virtutis, vt nunquam extimeſtas, nunquam periurberis: me huic tuæ virtuti proximè accedere.
Accedere pro aſſentiri, dativo iungitur: & nonnùquam accuſatiuo cum prepoſitione ad. Cic. lib. 3. cap. 4, Accedam in plerisque Ciceroni. Et alibi ſæpe.
Sacramento alicuius accedere. Tacit. lib. 17, Cæcina paucos in Heluetiis moratus dies, laxum ex Italia nuntium accepit, alam Syllanam circa Padum agentem ſacramento Vitellij acceſſiſſe. Hoc eſt, adiurãtum eſſe.
Sententiæ cuiuſpiam. Taeit. lib. 18.
Ad pactionem, pro Conſentire. Cicer. Attic. libro 8, Nec illos congreſſuros, nec ſi congreſſi eſſent, Pompeium ad vllam conditionem accelſurum puta bam.
Ad conditionem, pactionémque. Cicero. 5. Verrina. Condemnari cum aſtius inuidia, infamiaque malebant, quàm ad eius conditionem pactionéſque accedere.
Societatem alicuius. Tacitus libro 12, Quod primi Iceni abnuêre, validis gens, nec præliis conſuſſa, quia ſoeietatem noſtram volentes acceſſerant.
Accedit, per. corr. Imperſonale. Cic. pro Cœlinna, Ad eas cùm accederet, iſte eam omnibus copiis præſto fuit.
Acceſſus, acceſſa, acceſſum {ſociens} nomen, ſiue participium, à paſſiuo acceditur. Ouid. lib. 5. Faſt. de Parthis loquens,
Gens fuit & terris & equis & tuta ſagittis:
Et non acceſſibus inuia fluminibus. Alij legunt, Et circunfuſis, &c.
Acceſſus, huius acceſſus {ſociens} verbale ab accedo: eui contrarium eſt, Abſeſſus, diſceſſus, vel receſſus. Cic. 3. de Orat. Vt luna acceſſu & receſſu ſuo ſolis lumen accipiat.
Acceſſus anxius. Plinius libro 12. cap. 8, Contemnita Indis gens Atiana appellatur, cuius ſpina lacrymarum pretioſa, myrrhæ ſimilis, acceſſu propter aculeos anxio.
Acceſſus maris, & Receſſus dicitur, cùm ad nos affluit & refluit. qui proprie æſtus dicitur. Cicero 2. de Diuinatione, Quid de fretus aut de marinis æſtibus plura dicam? quorum acceſſus & receſſus luxz motu gubernantur.

Accessus fluminum. Sence. lib. 3. Natural. quæst. Procellæ quatiunt mare, tunc primum auctum fluminum accessu.

Accessus ventorum. Virgil. 3. Æneid.
Portus ab accessu ventorum immotus & ingens Ipse.

Accessus ad. Cic. a. de Nat. deor. Brutus autem sensum & monum dedit, & eum quodam appetitu accessum ad res salutares, à pestiferis recessum.

Accessus ad vrbem. Cic. pro Milone, Illi, etiam si hunc non timerent, tamen accessum ad vrbem nocturnum fuisse metuendum.

Accessus & discessus solis. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Possemus, & accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci.

Accessus & recessus stellarum. Cic. 2. de Diuinat. Cùm tempore anni tempestatúmque cœli concurrentes commutationesque tantæ fant accessu stellarum & recessu.

Accessus fl. boris. Plin. libro 38. cap. 4. Reliquum dant in tertianis accessu febrium bibendum.

Accessum dare alicui. Ouid. 2. de Ponto. 2.
Da precor accessum lacrymis mittisme nostris,
Nec rigidam timidis vocibus obde foeem.

Negare accessum. Ouid. 10. epist.
Finge dari comitesque mihi, ventósque, ratémque,
Quid sequar? accessus terra paterna negat.

Prohibere accessum. Ouid. 14. Metam.
Vim tamen agressum metuens, pomaria claudit
Intus, & accessus prohibet, refugítque viriles.

Accessus hominum fugati. Stat. 12. Thebaid.
-procul vsque fugate
Accessus hominum: solis aubisque ferisque Ire licet.

Mol'ire accessus. Ouid. 1. de Arte aman.
Sed prius ancillam capiatæ nosse puellæ
Cura fit: accessus mollest illa tuos. Hoc est, molliores faciet, seu facilores.

Taciens accessus. Stat. 2. Syl. 1,
-timidè primum vestigia iungit
Accessu tacito, sum mósque laceßit amicitus.

Accessio, accessionis, verbale form. gen. {προσθηκη, προσβολη.} Propriè adiectionem & incrementum significat: vt, Accessio nummorum, est quod capiti accedit. Id est principali, vt vulgò loquimur. Cic. 4. Verr. Populus publicè coactus est ei conferre lucri tritici modium x x v i, & accessionem s i s m m. Idem 4. Verr. hoc vocat Cocollarium nummorum. Columel. lib. 1. cap. 7. Vt hgnis & cæteris paruis accessionibus exigendis.

Accessio annorum. Cic. de Amicit. Quid igitur hunc paucorum annorum accessio iuuare potuisset?

Accessiones fortunæ & dignitatis, Cic. Curioni, lib. 2. 2.

Accessio & Decessio, contraria sunt. Cic. 3. Offi. Eorum neque accessione meliorem vitam fieri, nec decessione peiorem.

Accessio & Abscessio, contraria. Cic. de Vniuerst. Cùmque ad corpora accessisset cum accedit & recessit, tum abscessio, principio necesse erat sensum existere vnum.

Accessionem adiungere ad ibus. Cic. 1. Offic. Hanc Seauros demolitus, accessionem adiunxit ædibus.

Afferre accessionem ad veteres necessitudines. Cic. lib. 16. ad Attic. Ad paternas magnas & veteres & iustas accessitudines magnam attulit accessionem tua voluntas erga me.

Facere sibi accessionem. Plancus ad Cic. lib. 10. 18. Magnam etiam peperidit hostes accessionem sibi fecisse, siquas copias abstraxisset.

Accessio febris, dicitur intensio, quæ Græcis dicitur paroxysmus, cui contraria est remissio. Celsus libro 3. cap. 4. Si verò febres vagæ sunt, quia vereandum est ne eibum statim subsequantur: quandocunque quis ex accessione leuatus est, tunc debet assumere. Plin. lib. 23. Si id dandum non nisi in accessione senserit, alij in remissione.

Accessio, de quouis morbo. Plin. lib. 20. cap. 13. Dederunt & comitialibus bibendum decoctæ fuccum in cyathis quatuor ante accessiones. Suet. in Vespas. cap. 23. Prima quoque morbi accessione, vt (inquit) puto, Deus fio.

Accessio Ciceroni in Verrem Act. 2. pro eo accipitur, quod vulgò vium minisstrorum vocatur, Timarchides suo labore fusque accessionibus vsus, negotij molestiam consequebatur, vt ad vltum finc vlla solicitudine summa pecuniæ referretur.

Accessiones etiam fideiussores vocantur à Paulo in l. Si seruum stipulatus. D. De verb. obligat. Accessio est fideiussor qui principali debitori accedit.

Accessio, verbum iuris est, inquit Hotmanus. Eo Plin. proprie vsus est in proœmio libri 33. Nec hoc sunt fatis: turba gemmarum potamus, & smaragdis testimus calices, ac remulentæ causa tenere Indum mauat, & aurum iam accessio est. Quasi dicat (aut Hermolaus) Principalia luxuriæ irritamenta sunt gemmæ, accessiona verò aurum argentúmque.

Accessio, pro Accessu. Plaut. Trinum. 2. o,
-quid tibi interpellatio,
Aut in consilium huc accessio est?

Accessiones in iure etiam appellantur fructus, partus, & omnis causa. l. 13. D. de in diem addict. l. 5. D. ad Trebel. In Ædilium verò edicto quæcunque emptioni accedunt, & præter pretium ab emptore erogantur, accessiones vocantur. l. 1. 2. 6. vltim. & l. 17. D. de ædil. edict. Possessionum etiam accessiones dicuntur, quando auctorum, & earum in quos ab his ius transit, possessiones coniunguntur. l. pen. D. de diuers. & temp. præscr.

Accessio cedit principali. Vlpian. in l. Cùm aurum. 5. peruenia mus. D. de aur. & arg. leg.

Accessor, accessoris, verbale {προσθετος.} Qui accedit. Valer. lib. 5. cap. 7. Nec accessor gloriosæ illius pompæ, sed author spectatus est.

Accessorium, accessorij, Idem est quod Accessio, & sequitur naturam sui principalis. Institut. de ver. diuis. 5. quod si partum. si cum. 5. qui in iure iurum. D. si quis caut.

Accelero, accelerau {τροχιζω.} Ex ad & celero, celeras, pen. corr. actiue & neutraliter legitur. Accelerare, actiuè positi, hoc modo facere celeriorem. vt, Accelerare mortem. Plin. lib. 16. cap. 36. Sil. Ital. lib. 7.
Opem, &c. Stat. 1. Syl. 2.
Accelerat partu detimum bona Cynthia mensem.

Accelerares, neutraliter, Propertius, & stinare. Cic. in Catil. Aurelia via profectus est: si accelerare volent, ad vesperam consequentur.

Accelerate & Tardare, contraria. Plin. lib. 2. cap. 16, Non quia accelerent, tardentve naturales motus.

Accelerare gradum, vel iter, per ipleriasis pro eo quod est properare. Liu. 2. ab Vrbe. Idem 1. bel Macedon. Cæsar 2. bel. Ciuil. Interque accelerati, vt quisque maxime ex fuga poterat, eos adorti possit.

Accelerare alicui magistratum aliquem. Tacit. lib. 3. ad finem, Consulatum ei accelerauerat Augustus.

Opus accelerare. Stat. 1. hebaid. 6.

Præcepta accelerare, Studiosè facere imperata. Claudianus, de raptu Proserp. lib. 1.

Viam accelerare. Val. Flac. Argonaut. 8.

Accelerationis, accelerationis {τροχισμος, δρομος.} Festinatio, properatio. Author ad Herennium, libro 3. Continuatio, est orationis enuntiandæ accelerato clamosa.

Accendo, accendis accendi, accensum {ανθρακιζω, πυρωσω, φλογιζω.} accendere, Ex ad compositum: licet verbum simplex in vsu non sit. Nonnulli tamen ex candeo compositum dicunt. Significat autem Inflammare. Cic. de Vniuerst. Deus ipse solem quasi lumen accendit. Vnde accensus rogus, Plin. lib. 6. cap. 19. Accendi ebenum fabius negat. Plin. lib. 12. cap. 4.

Accendere de Ianius apud Cic. 1. Offic.
Homo qui erranti comiter monstrat viam,
Quasi lumen de suo lumine accendat, facit
Vt nihilominus ipsi luceat, cùm illi accenderit.

Accendere & Extinguere, contraria. Cic. in Pisonem, Ego faces iam accensas ad huius vbris incendium compescendi, prouli, exiui.

Accendere, ad animum. aut res alias transtitum, pro vehementer commouere, aut incitare: quod per metaphorá quoque inflamare dicitur. Sallust. Sed quæ res Marium, præ honore quem affectabat, contra Metellum vehementer accendebat.

Accendere calore. Plin. lib. 14. cap. 5. Vino, natura est hausto, accendendi calore viscera motus, fortis infusio refrigerandi.

Accendere, ad aliquam rem. Liu. 5. bel. Pun. Adeò accensæ sunt fpes ad pellendos Sicilia Romanos.

In aliquam rem: vt, in pœnam, rabiem, in amoerem. &c. Plin. lib. 35. cap. 10. Accensi in pœnam tyranno. Liu. 9 bel. Pun. Tum verò in multo importunioren subitò rabiem accenfi.

Afflatus vestros in amorem mei accendere. Tacit. lib. 17.

Impensius accendi certamina. Liu. 1. Decad. lib. 4.

Accendere menres in præsia. Sil. Ital. lib. 4.

Accendit sol æstus medios. Virg. 4. Georg.
Ipsa ego te, medios cum sol accenderit æstus,
Cùm lituunt hebræ, & pecori iam gratior vmbra est,
In secreta senis ducam.

Accendere e'ypeum auco. Sil. Ital. lib. 15,
Et gemmis galeam, clypeúmque accenderat auro.
Cucas. Sil. Ital. lib. 7.
Quem postquam rapidum vidit procedere cæstus,
Hunc Libys, hunc Fabius, simul accendere fagaces
Iu subitum curas.

Desiderium panis. Plin. lib. 19. cap. 4.

Equum simulis. Stat. lib. 2. Syl. 8.

Febres. Celf. lib. 3. cap. 9. Sed & circunspecti quoque hominis, & nouare interdum, & augere morbum, & febres accendere.

Ignem. Virg. 5. Æneid.
-quæ tanum accenderit ignem Causa later.

Lignum. Ouid. 15. Metamorph.
Admotis Achamanis aquis accendere lignum
Narratur, mimmos quum luna cecessit in orbes.

Lumen. Virgil. 1. Georg.
Illic sera rubens accendit lumina vesper.

Accendere Martem. Virgil. 6. Æneid.
-fre etere viros, Martémque accendere cantu.

Offensiones. Tacitus Annal. libro 2, Germanicus erat elementior, sed amici accendendis offensionibus callidi, intendere vera, aggetere falsa.

Pectus donis. Sil. Ital. lib. 16.
His actis, ductor Iæa ad certamina plantæ
Iuuenes, posiusque accendit pectora donis.

Pertinacia accendi mur. Tacit. lib. 20. Vitit ratio paccendi, ne fublata spe venix, pertinacia accenderetur.

Accendere pretium rei alicuius. Plin. lib. 18. cap. 25. Nubilo occasu pluuiosam hyemem denuntiat, flatúmque augent lucernarum pretia: sereno asperam. & reliquarum vestium accendunt.

Senfus. Lucret. lib. 3.
Et quasi iam lethi dominantem in corpore motum
Discutere, ac pene amissos accendere sensus.

Sitim. Celf. lib. 3. cap. 6. Hæc enim sitim accendit, & tum maximè aquam exigit, quum illa periculosissima est. Loquitur de febre.

Spem. Tacit. lib. 12. Ad hoc gentium ductores circumire, horrari, firmare animos, minuendo metu, accendenda spe, alisique belli incitamentis.

Vitia. Ouid. lib. 1. de Remed. amor.
Quinetiam accendas vitia, irritesque vetando,
Temporibus si non aggrediare tuis.

Accendor, accenderis, pen. corr. passiuum {πυρπολουμαι.} Plin. lib. 3. cap. 38. Mundi celeritate discordia accenditur.

Accendi & commoueri. Cic. 1. de Orat. Præclarè se res habeat, si hæc accendi aut commoueri à te possunt.

Accendier,

Accendier. per Paragogen, pro inſtinitivo accendi. Lucret. lib. 6,
Nonne vides enam noctuma ad lumina lunum
Nuper vbi extinctum admoueas, accendier ante
Quam tetigit flammam?
Accerſus, participium: vt Accenſa altaria (Θεοκλυτούμενοι.) Sil. Ital. lib. 1.
Accenſus io arma. Pacem vlus lib. 2, Atrox in Thracia bellum orum, omnibus eius gentis nationibus in arma accenſis.
Flamma accenſa. Ouid. to. Metam.
Foci. Ouid. lib. 1. Faſt.
Ignis. Ouid. 12. Meram.
Iuuris accenſus. Virg. 12. Æneid. ad fi.
Furore. Virg. 4. Æneid.
Libidine. Plin. lib. 35. cap. 3.
Luctu. Virg. 12. Æneid.
In ram. Lucan. lib. 3.
Accenſus odio, ira, amore. Plin. lib. 17. cap. 1.
Cupidines acceſſæ. Tacit. lib. 17.
Irz accenſæ ſimulis maioribus. Stat. lib. 11. Thebaid. & Ouid. lib. 9. Metamorph.
Senſus. Lucret. lib. 2.
Spes alicui accenſa. Virg. 5. Æneid.
Accenſa fic. Virgil. 4. Æneid.
Luminibus tactis, & ſic accenſa profatur.
Accenſus, accenſi, ab ad & cenſus compoſitum (ἀπὸ τοῦ συγκεῖσθαι.) Varro de lingua Latina lib. 6. Accenſos miniſtratores Cato eſſe ferbit. Feſtus lib. 1, Aſcriptos, veluti quidam ſcripti dicebantur, qui ſuppleendis legionibus aſcribebantur. hos & accenſos dicebant, quòd ad legionum cenſum eſſent aſcripti. Nonius Marc. Accenſi, genus miliræ eſt, adminiſtrantibus proximum. Varro Rhetor. lib. 3. 9. Vt Conſules ac Prætores, qui ſequuntur in caſtra, accenſi dicti, quòd ad neceſſarias res ſæpius accuantur, velut accenſiti. Idem, Decurriones & Centuriones à numero cui in militia præerant, dicebantur. Accenſi quoq; his accenſebantur. Id eſt, attribuebantur. Liu. Accenſos à nouiſſima acie ante ſigna procedere iubet. Vegetius lib. 2. de Re militari, Ad obſequia tamen iudicum, vel tribunorum, necnon etiam principalium, deputabantur milites, qui vocabantur accenſi: Hoc eſt, poſtea addite quam fuiſſet legio completa, quos nunc ſupernumerarios vocant. Aſconius, Accenſus, nomen eſt ordinis & promotionis in militia: vt nunc dicitur principes vel commentarienſius aut cornicularius: hæc enim nomina de legionaria militia ſumpta ſunt. (Accenſi, inquit Nonius, qui his accenſebantur. Id eſt, attribuebantur. Varro de Vita pop. Rom. lib. 3. Quid ea ſcripti vis. Cum erant attributi Decurionibus & Centurionibus, qui eorum habent numerum, accenſi vocabantur. Eoſdem etiam quidam vocabant ferentarios, qui depugnabant pugnis & lapidibus, his armis, quæ ferrentur, non quæ tenerentur. Hæc ille.
Accenſus, vt oſtendit Varro lib. 5. de ling. Lat. fuit etiam miniſter fuæ præco magiſtratuum, ita dictus, quòd ad cenſum ſolitus eſſet vocare populum. Plin. lib. 7. cap. 60, Poſt aliquot annos adiectus eſt & meridies, accenſo Conſulum id pronuntiante. Cic. ad Quint. frat. lib. 1, Accenſus ſis eo etiam numero, quo eum maiores noſtri eſſe voluerunt; hoc non in beneficij loco, ſed in laboris ac muneris non temere, niſi liberis ſuis deferebam.
Accenſus & præco in hoc conueniunt, quòd ambo Conſulis alteriuſve magiſtratus dicto ad imperium nutumque præſto eſſent: at ille, vt ad concionem, hic, vt ad comitia Quirites aduocarent. Alex. ab Alex. 2. Genial. cap. 27.
Accentus, Vide ACCENO.
Acceptio, Vide ACCEPTO.
Acceptilatio, Acceptio, Accepto, Acceptor, Acceptus, Vide ACCIPIO.
Acceſſio, acceſſis, acceſſui, acceſſum (μετωνυμικῶς) acceſſere. Idem quod acceſſere, adducare. Plaut. Pſeud. 1. Acceſſi hoſtibus. Liuius 1. Decad. lib. 3. Placere itaque patrem acceſſiri. Salluſt. Poſtremò Scyllam acceſſiri iubet.
Acceſſit capitis, Accuſare. Cicer. lib. 2. de Inuent. Quidam capitis accuſantur.
Acceſſo, acceſſis, acceſſui, acceſſum, pen. prod. (μετωνυμικῶς) acceſſere. Deriuatum ab acceſſi, ſignificat ire ad vocandum, vel vocare.
Acceſſere aliquem. Cic. 2. Verr. Acceſſit ater conſ. deſignatus Siculos: veniunt nonnulli.
Vxorem. Terent. And. 3. 4. Cur vxor non acceſſitur? Donatus in illud Terentianum in Hecyra, Abduxit ſuam ſic ait, Abduxit proprie. Acceſſi enim dicitur ad matrium: Abduci à matrio ad duortium.
Ad ſe aliquem. Cic. 7. Verr. P. Vectium ad ſe acceſſit.
Auxilia ex aliquo, vel ab aliquo loco. Cæſar 7. belli Gallici; Atque ea pars quæ munus ſibi acceſſerat, auxilia à Vercingetorige acceſſerat. Sic Cic. 7. Verr. Nec proficiſci quoquam potes, nec acceſſere res tranſmarinas ex iis locis.
Ad aliquod negotium: vt, ad rem diuinam, ad bellum. Terent. Heey. 1. 2, Acceſſi ad rem diuinam. Salluſt. Gallorum gentem iuſeſtiſſimam Romanomini, ad bellum acceſſuri.
Acceſſere eum aduerbiis de loco & ad locum. Plaut. Caſin. 4,
Acceſſas hinc me. Cic. 4. Tuſc. Multa ſanè occurrunt cur ea quoque acceſſeas aliuode.
Acceſſitus domo huc ſum. Plaut. Sticho. 13.
Acceſſitur lauarum mereci virgo. Terent. Eunuch. 3. 5.
Acceſſere, ſuppreſſo accuſatiuo. Terent. Andr. 5. 2, Vbi voles, acceſſe. Sub. vxorem.
Acceſſi infinitiuus. Plaut. Amphit. 14, Cupio acceſſi. Terent. Hecy. 1. 2, Simulat ſe à matre acceſſi.
Acceſſere mereede. Cæſ. de bel. Gal.
Acceſſere orationi ſplendorem. Cic. lib. 3. de Orat. Tranſlationes orationi ſplendoris aliquid acceſſunt. Per metaphoram, pro aliunde ſiue extrinſecus aſſerunt.
Acceſſere, pro Accuſare. Cicer. 4. Verr. Sin abſolutus eris, quis erit tam amens, qui te ex eo tot tantiſque criminibus elapſum, poſt quinquennium ſtatuarum nomine acceſſat?
Aliquem crimine. Cicer. 4. Verr. Quòd tum magis inuidioſo crimine, quàm vero acceſſeretur.
Commune ambitus. Cic. pro Cælio. Nec ſi ſemel periculum ambitus ſubeundum putaret, ipſe alterum rerum ambitus crimine acceſſeret.
Maieſtatis. Cic. 2. de Inuent. Acceſſitur maieſtatis. Subaudiur a blatiuus erimioe.
Acceſſui, præterium. Cicer. lib. 1. ad Attic. 11, Acceſſuit ad ſe, promiſit, interceſſit, dedit. Idem in Bruto, ad fin. Nec decere te ornatum vberemis artibus, quas quum domo hauſerit non poſſet, acceſſuiſſe vrbe ea quæ domus eſt ſemper habita doctrinæ, numerari in vulgo patronorum. Rurſus lib. 16. ad Att. Ego autem & eius librum acceſſui, & ad Athenodorum Calium ſcripſi.
Acceſſere & attrahere. Brutus Attico 17, O magnam ſtultitiam timoris, idipſum quod vereatur ita cauere, vt quum vitare fortaſſe poſſeris, vltrò acceſſas & attrahas.
Acceſſite, pen. corr. Imperatiuus ab Acceſſo, inflexionis tertiæ. Ouidius 15. Metamorph. Ite bonis auibus, proléque acceſſite noſtram.
Idem 4. Faſti.
Acceſſitus, acceſſita, acceſſum, pen. prod. (μετωνυμικῶς φαδίτη.) participium, Vocatus.
Acceſſum dictum. Cicer. 2. de Orat. Cauendum eſt ne acceſſum dictum putet per mutata tamen acaua dicemus. Hoc eſt, aliunde, & nimium longè petitum.
Commendatio. Plin. lib. 3. cap. 1.
Acceſſus & ductus riuulus. Cic. pro Cælio, Si ipſe orietur & naſcetur ex ſefe, forraſſe vt foleo commouebor: ſinauem vt riuulus, acceſſus & ductus ab ipſo capite acculationis veſtræ, lætabor.
Acceſſus ad aliquem. Plaut. Ciſtel. 2. Nam ad matrem acceſſita ſum.
Acceſſia deſcriptio, Supcruacanea, non natiua, nec propria. Quintil. lib. 8. cap. 4.
Acceſſus & adiuncta humus. Quintil. lib. 3. cap. 16.
Acceſſus aliquis in opere. Cic. Attic. lib. 13, Nicias à Dolabella in magno opere acceſſitus. Vetus exemplar habet, à Dolabella magno opere acceſſitus. Dixit autem magno opere, pro magnopere.
Adſitia aquæ acceſſia ſacra. Cicer. 6. Verr. Nunc vero in communi omnium gentium religione, ſinque his ſacris quæ maiores noſtri ab externis nationibus adſcita atque acceſſita coluerunt, negligentes ac diſſoluti ſi cupiamus eſſe, qui poſſumus?
Acceſſitus ſtuda aliunde. Cic. 4. Tuſc. Hoc autem loco conſideranti mihi ſtudia doctrinæ, multa ſane occurrunt cur ea quoque acceſſita aliunde, peque ſolùm expetita, ſed etiam conſeruata & culta videantur.
Somnus. Propert. lib. 3. Eleg. 17.
Acceſſus eſt ſomnus in oſſa mea. Horat. 2. Serm. ſat. 7. 3.
Acceſſus, huius acceſſus, m. g. (μετωνυμικῶς.) Cic. 1. de Nat. deor. Nam cùm ſenſis Latinis ad eum, ipſius rogatu acceſſitibus veniſſem.
Acceſſitor, acceſſitoris, pen. prod. m. g. (μετωνυμικῶς.) Vocator. Apul. Mittunt è ſuis acceſſitorem vnum. Plin. Iunior, epiſt. 101.
Accido, accidis, accidi, pen. breui (ἀφ' οὗ συμπτώματος συμβαίνει, ἢ γίνεται.) accedere. Quaſi ad (id eſt iuxta) aliquid cadere. vt Accidere ad genus. verbum miuentu rarum, niſi in tertius perſonis. Sueton. in Dictatore: vt ad genua ibi accideret. Cic. Attic. lib. 2. 9, Ad pedes omnium ſigillatim accidente Clodio. Terent. Heeyr. 3. 3, Iam vt lenem exitem. ad genua accidit. Vbi Donatus, Accidere, eſt geſtu corporis offendere humiliatem cademis, propter a quod eſt iuxta, & cadere.
Accidere, ſeruſſe poſitum eum acceuſatiuo ſine præpoſitione. Plautus Sucho, 3. Certò enim mihi paternæ voris ſonitus aures accidit. Pro, ad aures, vel auribus. Salluſt. in Iugurth. Quos accidam? aut quos appellem? Pro, ad quos, vel ad quorum genua accidam, id eſt, quibus ſupplicem.
Accidere pro cadere. Cæſar 3. bell. Gall. Vt neque ex interiore loco ſatis commodè tela adiici poſſent, & miſſa à Gallis grauius acciderent. Eonius in Rhet. ad Heren.
Vtinam ne in nemore Pelio ſecuribus
Caſa accidiſſet abiegna ad terram trabes.
Accidit auribus, & ad aures, pro eodem. Vnde & philoſophi, teſte Priſciano, vocem diminuunt, vt ſic acſictus, auribus accidens. Liu. 8. ab Vrbe, Quod vbi ad aures accidit regis. Id eſt, peruenit.
Accidere pro euenire, duntaxat in rebus perſonis. ſed proprie de malis dicitur, ſicut contingere de bonis. Cicer. 4. Acad. Et ſiquid aduerſi accederit. Idem 10. Lælio, Nihil mali accidiſſe Scipioni puto: mihi accidat, ſiquid accidit.
Accidit calamitas. Cic. ad Cluuium lib. 13. epiſt. 7.
Dolor. Cic. 6. Verr.
Acciderc caſu. Quid. 10. Epiſtol.
Siquid illi accidat, pro ſi forte moriatur. Genus eſt loquendi ad vitandam ſermoois atrocitatem iouentum, durios enim auditur verbum mori, cùm de viuentibus loquimur, Pompon. de verb. ſignif. Siquis ita in teſtamento ſcripſerit, Siquid filio meo acciderit, Damas ſeruus meus liber eſtomantus filio, Damas liber erit. Licet eum accidat & mors, attamen vulgi ſermone etiam mors ſignificatur. Cic. lib. 2. de Inuent. Siquid pupillo acciderit. In hac locutione aliqnando adiungitur aduerbium, Humanitus. Cic. 1. Philipp. Sed vt, ſi quid mihi humanitus contigiſſet, &c.
Accidunt etiam bona. Terent. And. 2. 3, Ineraa aliquid acciderit boni.
Vbi Donatus, Non (acciderit) etiam pro bono, & à Tereſio, & apud veteres frequentatum.
Accidere alicui aliquid grauum. Cic. Appio, lib. 3. epiſt. 1, Omnia quæ à me profecta ſunt in te, tibi accidiſſe grauiſſima.
Aliquid alicui iucundum. Cic. ad Appium, lib. 3. 10, Quæ ſcribis ad me, minimè mihi mutanda & maximè iucunda accidérunt.
Accidere alicui aliquid iucundum ex aliquo. Cic. lib. 1. ad Attic. epiſt. 4, Nam mihi omnia quæ iucunda ex humanitate alterius & moribus hominis accidere poſſunt, ex illo accidebant.

Accidit agritudo alicui. Tacit. Annal. lib. 2.
Dubitatio, pro cuenit vel ineidit. Cic. 3. Offic.
Facultas. Cæl Accidere v. fa est facultas bene rei gerendæ.
Fama, pro venit, siue allata est. Liu. 7. bel. Pun.
Nouum, & aliquid noui, Terent. Phorm. 2. 1. Cicero filius Senatui, libro 15. 4. Cùm admirare quid accidisset noui.
Tempus. Cic. 1. Verr. Siquod tempus acciderit, quo tempore aliquid à me requireretur.
Voluntas. Cicer. 2. de Inuent. Voluntas accidit vt artem dicendi perscribere mus.
Euenire & accidere. Cicer. ad Torquium, lib. 6. 21. Timebam enim, ne euenirent ea quæ acciderunt.
Euentus accidit. Cicer. 1. de Diuin. Mihi quæ à peritis in Asia prædicta fuit, fore eos euentus rerum, qui acciderunt. 1.
Accidere præter opinionem. Cic. pro Plaucio, Nihil vi plerunque euenit, præter opinionem accidet. Idem ad Appium, lib. 3. 10. Graniter primo nuntio commotus fum, quòd nihil tam præter opinionem meam accidere potuit.
Accidere vt ex &c. Quint. lib. 2. cap. Adeò vt vix ex admirabili quodam casu possit accidere.
Accidere præter optatum, Accidere etiam nihil tale speranti. Cic. in Pisonem, illud etiam accidit præter optatum meum, fed valde ex voluntate. Hoc eſt, quanta non optauerim, aut ſperarem.
Accidit ad animum. Cic. Attic. lib. 3. 6. Quod me vetas quicquam suspicari accidit ad animum tuum, quod ſecus à me erga te commiſſum aut præter miſſum videretur.
Accidit de Cæ. Attico, lib. 5. 11. Quæris ex me quid acciderit de iudicio quod tam præter opinionem omnium factum eſt.
Accidere aliquid in aliquo, Pro alicui. Cic. de Prouine. conſul. Neque ſolùm ſummo in viro, ſed etiam in mediocri homine ne accidat prouidendum.
Accidit in te iſtue verbum. Terent. Andr. 5. 3. Eodem die iſtuc verbum verè in te accidit. Hoc eſt, eodem die euenit vt iſtuc verbum Miſero, verè in te competeret, verè tibi conueniret.
Quorſum accidat timeo. Terent. And. 1. 5, Id eſt, quorſum euadat.
Accidit diuinitus. Cic. in Partit. Maximèque ſi id diuinitus accidiſſe potuerit videri.
Accidit nec opinanti. Terent. Heaut. 3. 3.
Accidit poſſum abſolutè, ſequente particula vt. Cicer. 3. Verr. Accidit quum iſte à Cn. Dolabella effugiaſſet, vt ſe ad regem Nicomedem, regémque Sadalam mitteret, & c. vtello itioere veniret Lampſacum, cum magna calamitate, & prope permeie euitaret. Idem Cælio lib. 2. 10. Putat ſcire vnquam accidere poſſe, vt mihi verba deeſſent.
Accidere cum infinitiuo. Cic. 7. Tebatio, lib. 6. 13. Dolabellam antea tan tummodo diligebam, obligatus ei nihil eram: nec enim acciderat mihi opus eſſe.
Accidens, pen. corr. accidentis, abſolutè, n. g. {συμβεβηκὸς σύμπτωμα.} Definitur à Dialectiei, quod adeſt & abeſt præter ſubiecti corruptionem. Quintil. lib. 5. cap. 10. Cauſa, tempus, locus, occaſio, inſtrumentum, modus, & cætera ſuo rerum accidentia. Theodorus, qui de eo, an ſit, & de accidentibus eis, id eſt, {ἀεὶ ὑπάρχειν συμβεβηκότα} exiſtimat quæri. Quintil. lib. 3. cap. Quot & qui ſtatus: & lib. 4. cap. de egreſſione, perſonæ eum ſuis accidentibus ponendæ.
Per accidens. Vide PER.
Accidentia quoque vocatur caſus hominum. Quintil. in Ægro redempto: Quanuis Iudices in tanta malorum continuatioot iam potuerim nihil ex accidentium meorum nouitate mirari, & c. Paulo poſt, Hic nunque robuſtius ac patiens, non molliti proſpetis facile, non accidentibus frangi, & c. Id eſt, rebus aduerſis. ¶ Accidentia etiam vocantur à Grammaticis, Genus, Species, Figura, Tempus, & cætera quæ in orationis partibus accidunt.
Accidentia, accidentiæ, verbale {σύμπτωσις} vr accidentia oaturæ, pro euentu. Plinius libro 32. cap. 2. Eſſe verò illam naturæ accidentiam, quod magis miremur, etiam in locis quibuſdam, appoſito occurrit exemplo.
Accilio, accidis, pen. long. accidi, accilum {ἀκκιλόω} accidere, Ex ad & cædo, Extenuare, affligere, exlaxuare. Liuius Decad. 1. lib. 8. 144. Ita præſio vno accidit Veſtinorum res, vt non in caſtra ſolùm refugerêt hoſtes, ſed iam ne vallo quidem ac foſſis ſteti, dilaberentur in oppidaſitu vtebam mcenibúque ſe defenſuri.
Acciſus, pen. prod. {κόλουσις} participium. Tacit. de moribus German. Acciſis crinibus nuditatem coră propinquis expellit domo maritus.
Acciſæ dapes. Virg. 7. Æneid. Vbi Seruius, Acciſis, vndique conſumptis. Et hoc eſt apud nos ac, quod apud Græcos {ἀμοῖ.}
Acciſæ res, Extenuatæ, afflictæ, & imminutæ, Liu. 6. ab Vrbe. Sie Acciſæ opes, apud eundem.
Acciſo, acciſas, acciſi, acciſum, pen. br. {κολούω} Ex ad & cieo: verbum in vſu rariſſimum, Idé ſignificat quod accio. Plaut. Mil. 13.

Vos modo curate, ego illum probe iam ornatum huc accibo.

Ponitur & à Diomede lib. 1. in ſecunda coniugatione.
Accingo, accingis, accinxi, accinctum {ὑπεζώννυμι, ὑζώννυμι, παμπεζώννυμι} accingere. Ex ad & cingo.
Accingere ſe alicui rei, Eſt eam rem gnauiter aggredi. Virgil. 1. Æneid. Illi ſe præde accingunt. Vbi Seruius, Aecingunt, Studioſe patent. Accinctos enim induſtrios dicimus. Sieut cótrà negligentes, diſcinctos vocamus.
Accingere operi, ſuppreſſo accuſatiuo. Virg. 2. Æneid. Accingúr omnes operi. Sub. ſe.
Accingi ad rem aliquam. Liu. 8. bell. Pun. Quin igitur ad hoc accingeriſtil id eſt, Cur te ad hanc rem non paraſt vel, Cur hanc rem non aggrederis?
Accingi ad fordidum luerum. Quintil.
Magicas artes. Virg. 4. Æneid. Magicas inuitam accingier artes. Pro, ad artes accingi. Hoc eſt. magicas artes aggredi: ſiue, vt vult Seruius, ad illas diſcendas præparari.
In diſcrimen. Liu. 2. ab Vrbe.

Accingere, ſine caſu poſteriore. Terent. Phorm. 2. 2, Tute hoc intriſti, tibi omne eſt exedendum: accingere.
Accinge, pro accingere. Pomponius Mecis geminis: Iã ego mihi adeto dum ego reuortor, age ante accinge ad molas. Ex Nonio.
Accingi, pro armari, inſtruere vt Accingi armis, ferro, enſe, & c. Virgil. 2. Æneid. Atque omnis facibus pubes accingitur arris.
Animos accingere ſuuitus. Hoc eſt, præparare ad futura. Valer. Flacc. Argonaut. 4.
Se aliquo homine. Tacit. lib. 12. 5. Se quoque accingeret iuuene, partem curarum capeſſiturò. Hoc eſt, Dominum adoptaret, eoque aduerſus curas & imperij negotia ſe munires, & velut armaret.
Accingor, eum infinitiuo. Virg. 3. Georg.

-aceingar dierre pugnas Cæſaris.

Accingi ad ſpem maiorem. Tacit. lib. 11.
Ira. Senec. in Medea, 1.
Tels tanquam jn aciem. Tacit. lib. 20.
Accuſtus, patricipium {ἐπακτὸς ἐπάκτιος.} Plin. Iunior, in Paneg. Ad hoc comtanus, acciuſtus, & parens.
Accinctus enſis lateri. Stat. 1. Thebaid.
Accinctus flagello. Virg. 6. Æneid.
Animus in magnos vſus. Stat. 4. Syluar. 4.
Accinctus ſtudio popularium. Tacit. lib. 13.
Accinto, accinis, pen. breui, accinui, accentum {κορύσσω} accinere, Ex ad & eano compoſitum, cuius nullum exemplum occurrit nobis ex authoribus: ab eo tamen fit accentus.
Accentus, huius accentus, m. g. {κορυσσὸς} verbale ab accino, accinis, accinui, accentum. Diomedes lib. 2. Accentus, eſt acutæ, vel grauis, vel inflexæ elatio orationis, vocis ſue intenſio vel inclinatio, aut inflexio, ſono regens verba. Nam vt oulla vox ſine voeali, ita ſine accentu nulla eſt: & eſt accentus (vt Martianus Capella rectè putauit libro 3.) velut anima voeis. Accentus, quidam faſtigia vocaerunt, quòd capitibus literarum apponerentur. alij tenores vel tonos appellauerũt. nulli earumina diffinire maluerunt. Sunt autem tres, Acutus, Grauis, & qui ex duobus factus eſt, Circunflexus. Hæc ille. Quintilian. lib. 1. cap. 10. Adhuc difficilior obſeruatio eſt per tenores, quos quidem ab Antiquis dictos tonores competi, vr videlicet declinato à Græcis verbo, qui tonos dicunt, vel accentus, quas Græci {προσῳδίας} vocant, eum acuta & grauis alia pro alia ponitur. Accentum Cic. ſonum vocis appellat in Orat. Mira eſt enim (inquit) quædam natura vocis, cuius quidem è tribus omnino ſonis, inflexo, acuto, & grauj, tanta ſit, & tam ſuauis varietas, perfecta in eantibus.
Accentus, metaphoricè. Luere. lib. 5,

Tandem brumæ nues afflcit, pigrúmque rigorem
Reddit, hyems ſequitur cæpitus accentibus algi.

Accio, accis, accitui, accitum, peoult. prod. {προσκαλοῦμαι καλέω} accire. Aceerſere, euocare. Vnde accitus eſſe dicuntur, qui per nuntium euocati funt. Liu. 1. ab Vrbe, Ludierum fuit, equi pugilésque ex Hetruria maximè acciti.
Accire peregre. In PEREGRE.
Per cos. Cicero libro 5. ad Atticum, Tu inuita mulieres, ego acciuero pueros.
Accire in. Liu. 1. ab Vrbe, Et Numam ignarum vrbis, non petentem, in regnum vlrò accitum. Id eſt, vltrò à plebe euocatum.
Accire, per metaphoram. Cicer. 5. de Fin. Qui ſe tatenur, virtutis causa, niſi ea voluptatem aceitet, ne manum quidem verſuros fuiſſe. Accires, id eſt, adferres.
Accire abſoluté. Cic. ad Att. lib. 13. Is igitur ſi accitirit, aecurram.
Aeciri properis litetis. Tacit. lib. 1. Annal. Vixdum ingreſſus Illyricum Tiberius, properis matris literis aeciture.
Aeeitus, penult. prod. participium {προσκεκλημένος} Accerſitus, vocatus. Salluſt. in Iugurth. Aciti ibant. Virgil. 12. Æneid.

Spem ſiquam aeeitis Æoluſum habuſſis in armis. Vbi Ser. Aeciris, Euocatis, Adiunctis.

Aecita Vitellio aoxiha, Pro à Vitellio. Tacit. lib. 20.
Aecius, huius aeeius, pen. prod. verbale {προσκλητὸς} Aduocatio. Virg. 1. Æneid.

Regius aeciuu chari genitoris ad rebem
Sidonian puer ite parat. Cicer. 5. Verr. Et quinque primi aeeitu iſtius euocantur.

Aecien dus, participium paſſiuum {προσκλητέος.} Cic. de Aruſp. reſpon. Aruſpices aeciendos ex Hetruria putaremus.
Aecio aeeitas, penul. prod. aeeitaui {προσκαλῶ, ῶ.} aeeitare, Frequenter aeeite. Luere. lib. 5,

Vt nunc montibus è magnis decurſus aquai
Clarior aeeitat ſinientia ſeela ferarum. Id eſt, allicit, inuitat, euocat ad ſiim explendam.

Accipenſer, Vide ACIPENSER.
Accipio, accipis, pen. corr. aeeepi, pen. prod. aeeeptum {λήψομαι, παμλήψομαι, προσλήψομαι} aeeipere, Ex ad & capio. Quintil. lib. 2. cap. 9, Ita eloquentia coalescere negat, niſi ſocita tradentis aeeipientiſque conenrdia. Hoc eſt, doctoris & diſcipuli.
Inter capere & aeeipere. Vlpianus de verb. ſignif. Aliud eſt capere, aliud aeeipere: eapere eum effectu aeeipitur: aeeipere, etſi quis non ſic aeeipit vt habeat. Ideóq; non videtur quis eapere quod eſt reſtituturus.
Aeeipere ab aliquo jem aliquam. Plautus Pſeud. 15, Ab eo argentum aeeipiet.
De loco aliquo, vel de homine. Cicer. Att. lib. 1. 1, Quas eum dolo malo mancipio aeeepiſſe de Vario diceret.
Ex aliquo. Plaut. Amphit. 8, Ex tuo aeeepi manu paeeram.
Aliquid in munetibus. C. Græchus apud Gellium, Ita verſatus ſum in prouincia, vt nemo poſſit vere dicere aſſum, aut eo plus in muneribus me aeeepiſſe.
Aeeipi in numero. Plin. lib. 9. cap. 47, Quo in numero Chalcis aeeipitur. Id eſt. Eſt ex eorum numero. & ſimiliter regitur & tuitr.
Aeeipere æſtimationem. Cic. ad Papyr. lib. 9. 16, Quum me hoſpitio recipiat, æſtimationem te aliquam putes aeeipere.

Æratem.

Ætatem. Plin. lib. 14. cap. 7.
Animum quietum, aut mentem benignam in aliquem. Virgil. Æneid. -in primis regina quietum
Accipit in Teucros animum, mentémque benignam.
Artes à magistra. Quid. 9. Metam. »
Aurastaurinis follibus. Virg. 4. Georg.
Cælum. Ouid. 14. Metam. ad finem:
Coniugis ora mihi, quem si modò posse videre
Fata fremel dederint, cælum accepisse videbor. Id est, mihi videbor esse felix.
Causam, pro, accipere excusationem. Cic. Tironi lib. 16. 19. Et si ab eam rem morantur, accipio causam. Idem in Pisonem, Quam nos causam quum accepissemus, &c.
Causam accipere pro suscipere & defendere. Cicer. 2. de Orat. Tenere quæ didiceris in accipienda causa. Terent. Hecy. Mea causa causam hanc accipite.
Cognomentum alicuius. Tacit. lib. 15. ad finem.
Colorem. Plin. lib. 11. cap. 38.
Commeatum. Id est, profectionem impetrare. Plin. Iun. lib. 3. epist. 4.
Complectum. Liu. 2. ab Vrbe.
Conditionem. Valla, Dicimus offerro conditionem, vel ferro, vel pono conditionem: nunquam ferè per aliud verbum. Quæ conditio dum placuit, etiam ferè semper dicimus, accipio conditionem.
Conditionem ab hoste armato, pro pactum oblatum accipere. Cæs. 5. bel. Gall. Cicero ad hoc vnum modò respondit, non esse consuetudinem pop. Romani accipere ab hoste armato conditionem.
Conditionem paeiscendi. Liu. 2. bel. Pun. Læti tamen quancunque conditionem pacifcendi acceperunt.
Conjecturam accipere quid senserit legis cõditutor. Quint. lib. 3. cap. 6.
Consilium. Liu. 4. bel. Pon.
Consilium de plebe, pro admittere plebeium consulem. Cic. Quum de plebe consulem non accipiebant.
Decumas. Cic. 5. Verr. Imperat Agyrinenſibus, vt decumas ipſi publicè accipiant: Aproniolucrum deni. Sic Plin. lib. 12. cap. 14.
Disciplinam ab aliquo. Cæs. 1. bel. Gall. Quos tamen aliquis vſus ac disciplina, quam à nobis acceperint, subleuarat.
Excusationem. Cic. Ar. lib. 16, Attiæ mæ excusationem accipio. Reciprocum, Afferre excusationem.
Experimento fuo accipere: fiue natura dueenon alio tradente. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Exercitum: cui reciprocum eſt, Tradere exercitum. Cæſa. bell. cuil. Amiſſo exercitu, quem à Cæſare fideicommiſſum acceperat.
Fœdera. Salluſt. in Iugurth. Poſtremò Matiniſi nos ita ſtatuit p. c. ne quem colerremus, niſi populum Romanum: ne fœderates, nec fœdera nouaaccepremus.
Fœnore, ſub. (nummos) hoc (pecuniam.) Plaut. Curcul. 9. Plin. Iunior, epiſt. 9. lib. 3. Reciprocum, Dare fœnori.
Fidem. Virgil. 8. Æneid. Accipe, dique fidem. Id eſt, inquit Valla, accipe ſpõſionem factam à me. & ru mihi vicißim da tuam. Liu. 4. bel. Pun. Legati reſponderunt, fide accepta.
Accepit fidem fabula, pro fabulæ creditum eſt. Martial. lib. 5. 5.
Fiduciam. Cic. pro Flacco, Pecuniam adoleſcentulo grandi fœnore, fiducia tamen acceptà, occupauiſti.
Formam. Virg. 1. Georg -& curui formam accipit vmus aratri.
Fœnum. Virg. 12. Æneid.
Vbem hodie cauſam belli, regna ipſa Latini,
Ni fœnum accepere, & victi parere fatentur.
Fumum accipere. Colomel. lib. 12. cap. 12. Lagenam in tabolatum quod fumum accepit, reponunt. Id eſt, vt idem in fine euiſdem capitis exprimit, In tabulatum quod fuffumigatur reponunt.
Accipere gremio. Virg. 1. Æneid.
Vt cum te gremio accipiat lætiſſima Dido.
Accipere honores. Brutus ad Cic. Quom exploratum habere cœpeto Cæſarem honoribus, quos acceperit, extraordinariis fore contentũ. Huic reciprocum eſt, Deferre honores.
Humanitatem. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 1. Certè humanitatem iis poſſimum tribuere debemus, à quibus acceperimus.
Ignominiam. Cic. 1. Verr. Tamè accepta ignominia. Idem 7. Verr. Cæſar, illo imperante meruiſſe, vt nullam ignominiam acciperent.
Imperium, pro parère imperio, iuſſis obedire. Liu. 5. bel. Pun. Reciprocum, Imperare.
Accipere iniuriam. Id eſt lædicul opponitur, Beneficium accipere. Cic. 3. Tuſc. Nam cùm accipere, quàm facere præſtat iniuriam.
Iudicium, Eſt ſe defenſorem controuerſiæ quæ mouetur oſtendere, & litem conteſtari: denique pari, vt iudices denitur ad eam rem diſcerpendam de qua mouetur controuerſia. Cic. pro Quinzio, Iudicium cùm accepere in ea lite verba quæ edebat Naeuius, non recuſare. Locutio hæc iuriſconſultis frequens eſt. vt, in l. 2. §. 1. D. Si ex nox. cauſa. l. 8. §. 3. D. de procurat. & l. 35. §. 2. D. de iureiurando.
Iugum accipere dicuntur boues, cùm iugum non recuſant. Columella lib. 6. cap. 2.
Per triaſſarionem dieuntur etiam homines iugum accipere, pro imperium durius & foœrius pati ſue perferre. Liuius 3. ab Vrbe. Tacitus lib. 12. Vrbeſque Armeniorum Artaxata & Tigranocerta iugum accepere.
Iuſiurandum. Cæſar 3. belli ciuilis. Reciprocum, Dare iuſiurandum, & deferre.
Legem. Cic. 3. Offic. Quo depreeante accepta lex non eſt.
Leges à victoribus. Liuius 5. belli Puniei, Vt victi à victore leges acciperent.
Libertatem ab aliquo. Salluſt. Vos pro libertate quam ab illis accepiſtis. Reciprocum, Dare libertatem.
Literas aut epiſtolam ab aliquo, vulgatum eſt de eo dici ad quem ſcribimus eſt: vt Cic. Sulpitio lib. 4. Ad tertium Calend. Maias quum eſſem in Comano, accepi tuas literas. Idem ad Q. frat. lib. 2. 16, Accepi literas tuas datas Placētiæ, deinde alteras poſtridie datas Blandeno-

næ. Sed & is dicitur Accipere literas, cui dantur aut ferendæ aut mittendæ. Idem ad eundem, Accipio excuſationem tuam, &c. fed accipio ex ea parte, quatenus aut negligentia, aut improbitate eorũ, qui epiſtolas accipiunt, ſiſeri bis, ne ad nos perferantur.
Literas ad ſe. Plaut. Moſtel. 16. accipiam hanc ad me litem. Id eſt, in me transferam, & eam pro te meo nomine ſuſcipiam: ſiue, vi vulgò loquimur, capiam ſuper me.
Accipit lumen Solis Luna. Cic. 2. de Orat. Vt luna acceſſu & receſſu ſuo ſolis lumen accipiat.
Accipere malum. Plin. Iunior, epiſt. 33. Dedi malum, & accepi.
Accipere mancipio. Vide MANCIPIVM.
Mandata. Cic. 8. Philipp. Coi is qui non paret, non ab eo mandata accipienda ſunt, ſed ipſe eſt totus repudiandus. Reciprocum, Dare mandata.
Accipere in manum. Vide MANVS.
Accipere metum. Terent. Heaut. 2. 3.
Memoriam de aliquo. Cicero de Amicitia, Loquimur de iis amicis quos videmus, aut de quibus memoriam accepimus. Id eſt, de quibus aliquam fieri mentionem audiuimus.
Morem. Cic. 3. Offic. Itaque præclarum à maioribus accepimus morem rogandi iudicis. Reciprocum, Tradere morem.
Mores. Stat. 1. Achil.
Aliquid muneri, hoc eſt, dono. Tacit. lib. 14. Quaſi cunctam regionem muneri acceppiſſent.
Noctem oculis aut pectore. Virg. 4. Æneid.
At non infelix animi Phœnissa, nec vnquam
Soluitur in somnos, oculiſve aut pectore noctem
Accipit. Seruius, Quia poteſt aliud eſſe ſine alio, vt ſiquis dormiens, mente turbetur.
Nomen. Plin. Iun. lib. 2. Timiditatis nomen accipiat.
Nomen; pro eo, quod vulgus dixit Recipere ad monſtram. Liu. 2. bell. Pun. lib. 7. Itaque ſi ſuum nomen dictator acciperet, ſe comitiis interceſſuros Tribuni dixerunt.
Nuntium. Cic. Rufo lib. 2. 18, Cùm optatiſſimum nonſum acceppiſſem. Reciprocum. Nuntiare, vel Aſſerre nuntium.
Obſides. Liu. 5. ab Vrbe, Mittite qui arma, qui obſides, qui vrbe parentibus potius accipiant. Huic reſpondes, Dare obſides.
Omen. Cicer. 1. de Diuin. Liu. 5. ab Vrbe, Mi pater, inquit, Perſa perit. Tum ille arctius puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia. erat autem mortua catella eo nomine. Reciprocum, Facere omen, vel Omen offerre.
Originem ab aliquo. Quinti. lib. 5. cap. 12.
Onus. Cicer. 2. de Nat. deor. Quid de bubus loquar? quorum ipſa terga deelarant non eſſe ad onus accipiẽdum figurata, cerueres autem nare ad ugum, &c. id eſt, Ad onus admittendum.
Opinionem. Cicer. Lentulo, lib. 1. 9, Qui de vno acerrimo & fortiſſimo viro, meóque iudicio, omnium magnitudine animi & conſtantia præſtantiſſimo, Q. Metello L. filio quondam falſam opinionem concepcrunt.
Palmam. Cic. in Bruto, Cùm palmam iam primus accepcrit. Pro, obtinuerit, adepius fit.
Pecuniam adoeſſum legem. Plaut. Trucul. 16.
Peeuniam ob rem iudicandam. Cic. 2. Verr.
Pignori rem quampiã accipere. Marcian. l. 1. D. qoæ res pignori vel hypoth. Quid ergo ſi prædium quis litigioſum pignori acceperit. Pap. l. 2. D. qui pot. in pign. hab.
Prænas. Lucan. lib. 8. -nunc accipe pœnas,
Sed quas ſpoutte luam. Id eſt, Sume pœnas de me quas tamen libens patiar.
Poteſtatem. Plin. Iunior, de Viris illuſt. 12, Accepta poteſtate in caſtra Porſenæ venit. Reciprocum eſt, Tradere, vel dare poteſtatem.
Præcepta ab aliquo. Cic. lib. 2. de Orat. Sit enim mihi tantus literis, ac diuersaliquid, legerit, iſta ipſa præcepta acceperit. Ad hoc referunt, Dare vel tradere præcepta.
Præsidium reſpondet. Dare prædes. Cic. Caninio lib. 2. 16, Laodiceæ me prædes acceptorum arbitror omnis pecuniæ publicæ.
Præda in aſſumptionem. Cic. Rullus lib. 2. 23, Albinus prædia in aſſumptionem accepit. Id eſt, in ſolutionem, ſeu in dum aſſimptionem.
Prouinciam. Cicer. Cælio Rufo lib. 2. 9, Bibulus prouinciam acceperat. Tradere prouincia m, eius reciprocum eſt.
Accipere pro vero. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Rationes à colono. Cic. pro Cecina 2, Deinde ipſe Cecinna quum circuiret prædia, venit in ſtium fundum: rationes à colono accepit. Huic reſpondes, Reddere rationes.
Remp. Id eſt reip. ad miniſtrationem. Cic. poſt reditum, Remp. illis accepi temporibus tam, quæ pene amiſſa eſt.
Repulſam. Cic. pro Plancio, C. Marij, qui duabus zdilitatis acceptis repulſis, ſepties Conſul eſt factus.
Rogationem. Cicer. 3. Offic. Rogationem ſoaſit eam, quam L. Furius & Sex. Attilius ex S. C. ferebant: quia accepta eſt hoſtibus dedirus.
Rudem, proprié dicuntur gladiatores, dum donantur rude: hoc eſt, cùm remuneratur à munere gladiatorio, accepta virga quæ rudis proprié dicitur. Per metaphoram verò ſignifecat ab arte aor re alia confuera ceſſare. Cicer. 2. Philipp. Tam bonus gladiator rudem tam citò accepiſt?
Acceipere ſateramentum, Tacit. lib. 20.
Saluum. Plaut. Epid. 15.
Saluum ab aliquo, pro liberari. Cicer. Audieras ex illo, ſe à me bis ſalutem acceppiſſe. Hoc eſt, liberatum eſſe.
Sanis accipere. Vide SANIS.
Accipere ſatisfactionem, ea forma qua accipere excuſationem. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 13, Hic te me etiam inſimulas, nec ſatisfactionem meam accipis. Cæſar ſcato belli Gallici, Centuriones egerunt, vti Cæſari ſatisfacerent, ſe neque vnquam dubitaſſe, nequenmuiſſe, neque de ſumma belli ſuum iudicium, ſed imperatoris eſſe, exiſtimauiſſe.

Sententiam. Liu. 3. ab Vrbe, Hæc sententia accepta est. Id est, rara habita est.

Sententiam contrariam accipere, pro Condemnari. Pap. in l. pen. D. de except. rei iudic. Si debitor de dominio rei quam pignori dedit, non admonito creditore causam egerit, & contrariam sententiam acceperit: creditor in locum victi succedisse non videbitur, quum pignoris consentiendi sententiam præcesserit.

Sentiutem. Tacit. lib. 12.

Societatem alteuius. Tacit. lib. 2. Sallust. Postremò Masinissa nos ita statuit p. c. ne quem coleremus, nisi Pop. Rom. ne societates, ne fœdera nobis acciperemus.

Solem totius dies. Plin. lib. 20. cap. 9.

Sordes ab aliquo. Cicer. Attic. lib. 3. Caue putes quicquam hominem vnquam esse miratum, quàm nullum terunenium y^me obtinente prouinciam, sumptus factum esse, nec in remp. nec in quenquam meorum, præterquam in L. Tullium Legatum. Is exteroqui abstinens (sed fuit ille large inaosia semel tamen io diem, non vt alij) solebant omnibus vicis, præter eum (sed nemo accepit) facit vt nihi exeipiendus fit, quiui terunciim oggo sumptus factum: præter eum accepit nemo. Has à nostro Q. Titinio sordes accepimus.

Speciem. Columel. lib. 3. cap. 10. Nanque in alio solo rapa biennio fata conuertuntur in oapum, in alio napus raporum accipit speciem. Id est, vertitur sue mutatur in rapum.

Stipendium de publico. Liu. 44. ab Vrbe.

Sub imperium aliquid accipere. Tacit. lib. 13. Et Pompeij, Crassique potentia citò in Cæsarem: Lepidi atque Antonij arma in Augustum cessere, qui cuncta discordiis ciuilibus fessa, nomine principis sub imperium accepit.

Tabellarium. Cicer. ad Q. frat. lib. 3. 24. Habeo absolutum suane mihi quidem vt videtur, tamen ad Cæsarem, sed quæso locupletem tabellarium.

Testimonium publicum. Cic. 4. Verr.

Tempus debitum. Plin. Iunior, epist. 10.

Accipere aliquem vadem pro aliquo. Cic. ad Brutum 18. Quum me pro adolescentiulo ac pene puero resp. accepisset vadem.

Veniam pro aliquo. Ouid. 11. Metam.

Accipiunt ventos à tergo naues. Ouid. 12. Metam.

Accipere ventos aperto pectore. Ouid. 3. Fast.

Vires, aut vim. Plin. Iunior, epist. 3.

Vitam deorum, Referri in deos. Virg. 4. Eclog.

Voluntatem parem accipere, & reddere. Cic. ad Metellum, lib. 5. 2. Cùm par voluntas acceptur & redditur. Illud est, quod ipse Cicero appellat mutuum in amicitia.

Vrbem pro capere. Cicero Attico, lib. 8. Cùm imperatam iam Capuam, nõ solum ignauiæ delectus, sed etiam perfidiæ suspitionem fugiens, acceperit nolue.

Vrbem in deditionem. Cæs. l. bel. Gall. Liu. 7. ab Vrbe, Quum iam fessas mœnibus admouerent, in deditionem vrbem acceperunt.

Accipere beneficium. Ter. Adelph. 2. 3.

Inter Accipere bonficium & Recipere. Accipit ab aliquo beneficium, qui prius ei nihil contulit: Recipit, qui iam contulerat. Ex Seneca de beneficiis.

Gaudium. Iur lætitiam. Plaut. Capt. 13, Nunc hãc lætitiam accipe à me, quam fero.

Accipere voluptatem. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 24. De virtute & gratitate Cæsaris, quam in summo dolore adhibuisset, magoam ex epistola tua accepi voluptatem.

De malis autem & aduersis rebus, hæc subsequuntur testimonia.

Accipere calamitatem ab aliquo. Cæs. 7. bel. Gall. Ne quam à Gotimis Bellouacis calamitatem accipiant.

Cladem, cuius reciprocum est Inferre cladem. Liu. 5. ab Vrbe, Quum plus aliquanto cladium intulisset, quàm acceptset.

Contumeliam & contumelias. Cæs. 7. bel. Gall. & 5. bel. Gall. Cicero, Tanta contumelia acepta.

Detrimentum. Cic. pro l. Manil.

Dolorem. Cic. pro Domo sua, Accepi, Pontifices, magnum atque incredibilem dolorem.

Iacturam. Liu. 4. ab Vrbe.

Ictum, Id est ferri. Lucret. lib. 4.

Sic igitur Veneris qui telis accipit ictum,

Vnde feritur, eò tendit.

Accipere offensionem, Offendi. Cicero Attico, lib. 1, Nam quanta sit in Quinto meo comitas, quanta iurnoditas, quàm mollis animus & ad accipiendam & ad deponendam offensionem, nihil attinet me ad te, qui eã nosti, feribere. Reciprocum est. Offendere.

Offensiunculam in zdilitate. Cic. pro Plancio, Vidit M. Pisoem in ista ædilitate offensiuncula accepta summos à populo Romano esse honores adeptum.

Plagam seu vulnus proprie. Varro de Re rustica lib. 2. cap. vltimo. Cæsar 4. bel. Gal. Cùm ejus nunuemus multis vulneribus acceptis ceciditset. Cic. ad Attic. lib. 5. Qua in fuga magna authoritate Orates dux Partborum vulnus accepit. Celsus lib. 5. Sin retebrum membranæve eius vulnus acceperit.

Accipere, Concipere. Virgil. 8. Æneid.

-alij ventosis follibus auras

Accipiunt, redduntque. Nonius.

Accipere, Audire. Terent. Heeyra 4. 3. Quem cùm istoc sermonem habueris, procul hinc fiatis arcepi, vxor. Cicer. 1. Verr. Sic enim à maioribus nostris accepimus.

Accipere, Intelligere. Cic. 2. de Leg. ib. Hunc locum idem ego te accipio dicere, Arpinum germanam veltram vrbem patriam esse.

Accipere auribus, Perspicuis pro audire, siue potius attentè ac diligenter audire. Cic. 1. de Orat. Sit boni oratoris multa auribus accepisse.

Æquis auribus, hoc est, libenter & patienter audire. Plin. Iunior, epist. 8.

Auribus pronis aliquid. Tacit. lib. 17. Obtrectatio & liuor pronis auribus accipiuntur.

Pronis animis. Tacit. l. 1. b. 17. Legati eorum in æqualorem mœstissimæque compositi, per principia, per contubernia, modò suas iniurias, modò ciuitatum vicinarum præmia: & vbi pronis militum animis accipirbantur, ipsius exercitus pericula & contumelias conquerentes, accendebant animos.

Audè accepium. Tacit. lib. 4.

Accipiuntaures. Cic. 4. Verr. Nunc primùm hoc aures tuæ crimen accipiunt? Hoc est, an nunc primùm audis hoc crimen?

Accipe & accipre. Æpe dicimus, cùm vt aliquid attentius audiatur ac intelligatur, monemus. Virg. 2. Æneid. Accipe nunc Danaûm insidias. Cicero Catone, Accipite enim optimi adolescentes veterē orationem Ar. hiz.

Accipere auditionem, Ex auditu cognoscere. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 1. Romam cùm venissem, ne tenuissimam quidem auditionem de ea re accepi.

Auditione & fama, pro eodem. Sic accipere fama, pro ex fama cognoscere. Cicer. 1. de Nat. deor. Nec tamen vnquam existent supra terram, acceptisse fama & auditione esse quoddam numen & vim deorum.

Aliquid aduersis animis. Tacitus Annal. 3. Vtque hæc secundo rumore, ita aduersis animis acceptum, quòd filio Claudij socer Seianus defuaretur.

De aliquo aliquid, id est, fama aut literis cognoscere. Cic. 1. Offic. Vt de Socrate, itemque de C. Lelio accepimus. Idem 6. Verr. Eriphylen arcepimus in fabulis ea cupiditate, vt cum vidisset monile. Hoc est, accepimus (vt est in fabulis) Eriphylen ea cupiditate fuisse, vt &c.

Accipere memoria. M. Cato apud Gellium, lib. 14. cap. 2. Atque ego à maioribus memoria sic accepi.

Accipere preces, Id est audire. Ouid. in Ibin.

Ipsaque tu tellus, ipsum eum ductibus æquor,

Ipse meas æther accipe summe preces. Idem sensu longè diuerso dixit lib. 1. Fast.

At cur læta tuis dicuntur verba Calendis?

Et damus alternas, accipiumque preces? Hoc est, Cur alter alteri benè precamur, annumque felicem optamus, Calendis Ianuarij?

Superbius preces accipere. Tacit. Annal. libro 2. Quo magis mirum fuit, quòd preces M. Hortali nobilis iuuenis in paupertate manifesta superbius acceptsset.

Accipere, intelligere, cognoscere. Terent. And. 2. 3. Sed si te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris.

Accipere corde: pro, Accipere animo: & est poetica periphrasis, pro intelligere. Plaut. Casina 4, -pol haud satis meo corde accepi Querelas tuas.

Oculis & animo. Cic. 5. Verr. Non me hercule criminis augendi causa dicam iudices, sed quem accepi ipse oculis animoque sensim, hunc verè apud vos. & vt potero planissimè exponam. pro, Sensi oculis atque animo. Periphrasis ad affectum exprimendum.

Accipere animis mea dicta. Id est, intelligite. Virg. 3. & 7. Æneid.

Accipe nostram mentem. Virg. 1. Æneid. Id est, audi meum consilium. Parum accipere locum aliquem, & Minus intelligere, idem significat ot. Cic. 3. de Nat. deor.

Vim verbi in aliud atque exteri accipiant, posse ducere. Cicer. 2. de Oratore.

Accipere, Decipere. Lucil. 29,

Sic inquam veteratrem illum vrtulum lupum

Anoibalem accipium. Nonius.

Accipere, Capere: vt, Accipere ad contumeliam, vel in contumeliam. Cic. Attic. lib. 15, Egõne vt beneficium acceptsse in eorumeliam? Terent. Adel. 4. 3. Ad contuncliam omnia accipiunt.

Accipere aliquid ad cognitionem rei alicuius. Cicero 2. de Natur. deor. Quæ contuens animus accipit ad cognitionem deorum, è qua oritur pietas.

Ad verbum. Cic. 2. de Orat. Quum ad verbum, non ad sententiam rem accipere videare.

Ad omnia. Subaudi, responsum, vel aliquid simile. Cicer. ad Appium lib. 3. 7. Ad omnia accipe, & cognosce æquitatem expostulationis tuæ.

Exemplum aliquid sub exemplo accipere. Hoc est, citato exemplo. Tacitus Annal. lib. 3.

Quo animo accipias, sento te. Cicer. ad Cassium lib. 15. 16. Tento enim te quo animo accipias. Si enim stomachabere & molestè feres, plura dicemus, &c.

Magno accipere. Vide magnus.

Æquo animo. Id est, boni consulere, siue in bonam partem accipere. Sall. in Catil. Quæ sibi quisque facilia factu putat, æquo animo accipit.

Aliquid amiss. Cic. de Amic. Et monendi amici sæpe sunt, & obiurgandi, & hæc accipiendi a amici, quum benevole fiunt.

Aliquid fortiter. Cic. ad Attic. lib. 13, Mi Attice, fortuter hoc velim accipias re quo scribo.

Grauè aliquid. Tacitus lib. 17. Et oratio ad perstringendos molcendósque multorum animos, & seueritatis modus, grauè accepta.

Non difficulter quæ rad untur. Quint. lib. 8. cap. 3. de ingeniis puerorũ. Generaliter. Quint. lib. 2. cap. 5.

Aliquid libenter. Cic. ad Attic. lib. 1. 9, Hic dies me valde Crasso adiunxit: & tamen ab illo aperte, tectè quæ quid est datum, libenter accepi. Idem ad Messenium, lib. 5. 2.

Modestiæ. Lepidus ad Cicer. lib. 10. 35, Ea te moderatè accepisse. Id est, tulisse æquo animo.

Mollius aliquid. Tacitus Annalium libro 17, Quòd fœditio mollius arcipertur.

Manitiosum patienter, non repognanter. Cic. de Amicitia.

Aliquid ægrè. Hoc est, non boni consulere. Tacit. lib. 4.

Aliorsum pro In alam partem interpretari. Terent. Eunuch. 1. 2,

-vereor

-vereor nc illud grauius Thædria
Tuleritnéve aliorsum, atque ego feci, acceperit.
Accipere, Senure. Terent. Heauton. 2. 3, Aliter tuum amorem atque est, accipis.
Accipere asperè. Cic. Att. lib. 9. Quanto nunc hoc idé accipiet asperius? Tacit. lib. 4. Quod asperè acceptum ad præfens.
Aliquid atrocius. Tacit. lib. 17.
Accipere, Videre. Virgil. lib. 8. Æneid.
-vt te fortuitæ Teucrûm
Accipiò, agnoscéque lubens, &c. Nonius.
Durius, aut grauiùs. Id ef, iniquo animo ferre. Cicer. Attic. lib. 2. 1, Durius accipere hoc mihi vifus eft, quàm vellem, & quàm homines bel le folent. Idem 2. de Orat.
Faftidiosè, vel fupinè. Senec de Ben. lib. 3, Alius accepit faftidiosè, alius fupinè.
Inèpe accipere aliquid. Tacit. Annal. li. 3, Pisoné interim apud Coum inſulam nûntius affequitur, exceſſiſſe Germanicum. Quo intemperanter accepto, exdit victimas, adit templa, neque ipſe gaudium moderans, & magis inſolefcente Plancina.
Aliquid ſiniſtrè. Tacit. Annal. 17.
Vultu tructi aliquid. Tacit. lib. 4.
Accipere vxorem dicitur filius fam. à patre nimirum: ducere autem pater fam. Donat. in Phorm.
Accipere in bonam, vel in malam partem, Eſt bené vel malè interpretari dictum aut factum alterius, quod ad nos pertinear: Hoc eſt, de illo bené aut malè iudicare. Huc pertinent, Accipere aliorſum, aliter, in aliam partem, & ſimilia.
Accipere in eam partem. Id eſt, interpretari, &c. Cicer. Attic. lib. 8, Id ego in eam partem accepi, hæc oppida, atque oram maritimam illam pro derelicta habere.
In optimam partem. Cicer. ad Attic. lib. 1. Quòd rogas, vt in bonam partem accipiam, ſiqua ſint in tuis literis quæ me mordeant: ego vero in optimam.
Accipi aliquid pro magnifico. Tacit. lib. 5, Libertis quoque ac ianitoribus cius notefcere, pro magnifico accipiebatur.
In quam partem accipias. Cic. ad Appium lib. 3. 7, quam in partem tu accipias, minus laborem.
Accipere aliquid in aliam partem ac dictum fit. Id eſt, quàm dictum fit, Ad Heren. lib. 2, Vitiofum eſt, quod in aliam partem ac dictum fit, poteſt accipi.
Verbum in duas pluréſve ſententias. Ad Heren. lib. 4, Per ambiguum fit ſignificatio, cùm verbum poteſt in duas pluréſve ſententias accipi, ſed accipitur in eam partem quam vult is qui dixit.
Aliquid in maius, Amplificare fama fuprà quam par fit. Liu. 9. bel. Punico nihil in maius meu augerie accipiebam. Facius lib. 17, Sed in maius omnia accipiebantur. Id eſt, maiora putabantur.
In prodigium aliquid. Tacit. lib. 13, Frugum quoque egeſtas, & orta ex eo fames, in prodigium accipiebatur.
Loco prodigij aliquid, Tacit. lib. 20. Apud imperitos prodigij loco accipiebatur ipſa aquarum penuria: tanquam nos amnes quoque & vetæ imperij munimenta deſererent.
In matrimonium. Tacit. lib. 12. Sedecim annos natus Nero Octauiam Cæſaris filiam in matrimonium accepit.
In ſolutum aliquid. Id eſt, Solutionis nomine. Seneca de benefi. 2, Inde eſt, vt omnia meruiſſe exiſtimet, & in ſolutum accipiat. Idem 7, Bonam voluntatem in ſolutum accipere.
In ſuperbiam aliquid. Tacit. lib. 5, Silentium ipſius non ciuile, vt credidérat, ſed in ſuperbiam accipiebatur.
Accipe hoc vt a me dicitur. Cic. de Aruſp. reſpon. Velim ſic hoc vir ſummus, atque optimè de mea ſalute meritus accipiat, vt à me dicitur.
Vt volet quiſque accipiat. Cic. pro Deiotaro.
Idita accipio, vt mihi factum putem. Cic. ad Plancum, lib. 10. 1, Te hoc exiſtimare volo, quicquid tu eum iudicij officiique contuleris, id ita me accipere, vt in me ipſum te putem contuliſſe.
Quemadmodum accipiunt ſi vos horteo? Accipiant ſine offenſione. Cic. 7. Philip. Perculſoſ duco: quemadmodum acceptum p. c. ſim, horreo: ſi ed quæſo, oroque vos p. c. vt accipiatis ſine offenſione quod dixero.
Quomodo acceptum ſit is, vereor. Cic. lib. 4. ad Heren. Mihi eum iſto, Iudices, fuit amicitia: ſed ifta tamen amicitia, tametſi vereor quomodo acceptum ſit is, vos me putabo.
Accipere, Admittere aut recipere, vt Accipere in amicitiam. Cic. Attic. lib. 2, Numerium Numeſtium libenter accepi in amicitiam. Vide venire in fidem, in FIDES.
Accipere in ſocietatem regni. Liu. 4. ab Vrbe.
In numerum. Liu. 10. ab Vrbe, Sabinum aduenam illi antiqui Patricij in ſuum numerum acceperunt.
In ciuitatem vel in vrbem. Cic. Offic. Liu. 3. ab vrbe.
Hoſpitio, quod & Recipere hoſpitio dicitur. Plaut. Amphit. 4. Varro de re ruſt. lib. 3. cap. 2. Cic. Attic. lib. 5, Et hoſpitio agreſti accipiemus.
In domo. Virgil. 3. Æneid. Illos porticibus rex accipiebat in amplis.
Id eſt, epulantes tractabat.
Accipere interò. Vide INTERO.
Aliquem mediis tapetibus. Valer. Flac. Argon. 4.
Accipere, Gratum habere. Cic. 2. de fin. Hoc eſt multis modis reprehendi poteſt, tamen accipio quod dat. Idem 2. de Orato. Si ſic dant, & ſua ſponte inclinant, atque propendent, accipio quod dant.
Accipere, pro tractare.
Accipere aliquem in prandio. Plaut. Ciſtell. 2. 8,
-ita lepidè, mitidéque in prandio,
Accepiſti apud te, vt ſemper meminerim.
Amplitet, Plaut. Menech. 3. Apparatu regio, Cic. in ſomnio Scipionis. Bené, Cic. Attic. lib. 6. Bene & cómode, Plaut. Caſ. 2. 1. Clemèter. Cic. 6. Verr. Leniter, clementérque hominem accepit. Comiter, Liu. 5. bell. Macedo. Hilari ingenio lepidóque, Plaut. Mutell. 5. Magnificè, Idem. Prolixè, Terent. Eunuch. 5. 9.

Accipit hominem nemo melius profus, neque prolixius. Seruius ſic legit, Accipit homo melius nemo, neque prolixius. Donatus, Accipit pafcitſi inuitat.
Accipere apparatis epulis. Liu. 3. bell. Pun. Hinc ſenatores omiſſa dignitatis liberatifque memoria, plebem affari, ſaluare, benignè inuitare, apparatas accipere epulis.
Aliquè admirabiliter. Cic. ad Attic. li. 5, Nos Aſia accepit admirabiliter. Hilarè. Cic. 2. de Orat. Hilarè quidem à te acceptus.
Lautè. Horat. Sermo. 8.
Accipere aliquem, pro tractare & afficere in malam partem. Plaut. Amphit. 4. Ego pol ſi ſtis tuis pro dictis & malefactis ſuerifer accipiam: Quaſi dicat, peſſime accipiam: ſed ob ita ſuppreſſis aduerbium. Cic. Tuſc. 4. Ex quo illud laudatur Architæ, qui cum vilico ſactus eſſet iratior, Quo te modo, inquit, accepiſſem, niſi iratus eſſem?
Accipere cruciatu. Plaut. Mercat. 3. Niſi effecero, cruciatu me accipito.
Dictis. Plaut. Menech. 1. 6, Hominem accipiam quibus dictis meret. Hoc eſt, maledictis & conuitiis agam cum illo.
Malè. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27, Epicurum tum Stoici malè accipiunt. Cælius ad Cic. lib. 8. 11, Accipitur fatis malè à Curione, & totus eius ſecundus conſulatus exagitatur.
Verbis malè. Cic. 3. Verr. male accepit verbis Rabonium. Idem 4. Verr. Epicrates homines multis verbis malè à ſe acceptos dimiſit.
Haud familiariter. Plaut. Amphit. 4, -niſi actutum hinc abis, Familiaris accipieris faxo haud familiariter. Hoc eſt, non amicè, ſed inimicitiſime è tædiis abis.
Malè in oppugnando acceptus. Lentulus ad Cic. lib. 12. 14.
Indignis modis. Terent. Adelph. 2. 1.
Peſſimè inopia omnium rerum. Brutus ad Cic. lib. 11. 13.
Seuerè ſacinus aliquod. Cic. pro M. Cælio. pro Vlciſc. ſiue punire.
Vehementer. Id eſt, ſeuerè. Cic. ad Att. lib. 10. epiſt. 5, Quintum puerum accepi vehementer.
Verberibus. Cic. 2. Tuſc. Spartæ verò pueri ad aram ſic verberibus accipiuntur, vt multus è viſceribus ſanguis exeat.
Accipere, de humore, aut liquore dictum. Virgil. 1. Æneid.
-lacus laterum compagibus omnes
Accipiunt inimicum imbrem. Hoc eſt, Contrahunt aquam. de nauibus loquitur. Plin. ſuniur. epiſt. 101.
Aquam orc. Plin. lib. 9. cap. 18.
Vocem. Plin. lib. 36. cap. 15, Turres ſeptem, acceptas voces numeroſiore repercuſſu multiplicant.
Accepius, participium ſynonymum ἀμφίων, vt Regiè accepius.
Accepiæ à maioribus clementer. Cic. Siſto, lib. 13. 65.
Accepiam ſacere ſtipulationem. Vide STIPVLOR.
Accepit Vitellio annuli, pro, à Vitellio. Tacit. lib. 2. 9, Solatio fuit ſeruus Verginij Capitonis, quem proditorem Tarracinenſium diximus, patibulo affixus, in iiſdem annulis quos acceperat Vitellio geſtabat.
Accepium, accepti ἀπὸ κοινοῦ, abſoluit dicitur quicquid ab aliis accipimus, ſeu dono, ſeu mutuò, ſeu alio quouis modo. Plaut. Truc. 16. Hic rano accepti ſcribitur. Cic. de Amic. Hoc quidem eſt nimis exiguè & exiliter ad calculos vocare amicitiam, vt par ſit rato acceptorum & datorum.
Accepio fere ἐμπαθῶς, ſermo eſt peculiaris iuriſconſultorum, & ſignificat acceptum habere quod nobis ex ſtipulatione promiſſum eſt: hinc vt vulgò loquimur, habere pro recepto, etiam ſi nulla ſolutio interceſſerit.
Dicitur autem accepto ferre, & acceptum ferre: Accepto facere, & acceptum facere, ſeu facere acceptum: Item, Habere acceptum: omnia pro eodem. Vide ACCEPTILATIO.
Et in paſſiuo declinatu accepto ferri, & acceptum ferri: accepio fieri, & acceptum fieri. Adde, quòd verbis ſuprà dictis iungitur (acceptum) in omni genere vtriuſque numeri: vt, Acceptam ferre pecuniam, acceptos ferre nummos, &c.
Accepto ferì, ſeu accepto facit ſtipulator, nempe qui promiſſorem per acceptilationem liberat: Accepto ſertur, ſeu accepto fit ei, qui liberatur, hoc eſt promiſſori. Rurſus, accepto rogat promittor: accepto rogatur ſtipulator. de quibus omnibus permulta exempla inuenies lib. 46. Digeſtorum, ſub titulo de Acceptilationibus.
Acceptum referre, & expenſum ferre, vtrunſum loquendi genus ex more antiquorum. Duæ enim partes rationum ſunt: prior, accepti: poſterior, expenſi: receptam vulgò dicimus & impenſam. Eſt igitur acceptò referre, ſcribere ſe accepiſſe. Hoc eſt, in acceptorum paginam referre. Expenſum verò ferre, eſt ſcribere ſe dediſſe, vt inquit Aſconius: vt cùm per ſingula expenſi nomina, ſummam quandam expenſam aſcribimus. Nomina autem vocantur in rationibus, quos nunc articulos & partuas dicimus. Et ſciendum, in hac ſignificatione dici, accepum referre, non autem ferre: turſus, expenſum ferre, non referre. Cic. pro A. Cecinna, Hæc emptione facta, pecunia ſolutur à Cefennio: cuius rei putat iſte rationem reddi non poſſe, quòd ipſe tabulas auerterit, ſe autem habere argentarij tabulas, in quibus ſibi expenſa pecunia lata ſit, acceptaque relata: quaſi id aliter fieri oporuerit. Idem in Verrem, Propter quod minus Dolabella Verri acceptum retulit, quàm Verres illi expenſum tulit.
In acceptum ferri dicitur opus publicum, cùm magiſtratus opus, quod locatum eſt, ranquam ex lege dicta factum, probare ſe teſtatur. Lvij. 6. illud. D. ad Lulr. repund.
In acceptum referre. Cic. 3. Verr. Primò negabat opus in acceptum referre poſſe: ter ibidem vſurpatum.
Acceptum referre tranſlatè dicitur de omnibus quæ alicui debemus, quæque alicuius opc, aut per aliquem habemus. & tam in bonam quàm malam partem accipitur. Cic. pro Deiot. Vitam acceptam refert clementiæ tuæ. Idem Attic. lib. 3. 9, Vita dicetur, ſe quod eſſet Senator, quod eius, quòd liber, quòd vxor, nihi acceptum referre. Idem 5. Philip. Omnia denique quæ vidimus (quid autem mali non vidimus?) ſi recte ratiocinabimur, vni accepta referemus Antonio. Id eſt, omnium malorū quæ vidimus, ſolum Antonium authorem fuiſſe exiſtimabimus. quaſi dicat, Antonio imputabimus.

Acceptam facere ſponſionem. Cic. 5. Verr. Scandilium cogit, quid? ſponſionem acceptam facere?

Acceptum habere. Cic. 5. Tuſcul. Quod verò approbaris, id gratum, acceptumque habendum.

Accepto liberare, Eſt accepti rogatione liberare, cùm ei, qui ſtipulatus eſt, an id quod promiſit acceptum creditor habeat, reſpondetur habereſi. 8. 1. & 3. D. de Accept.

Acceptus, προσδεκτος, ἀποδεκτος. Nomen ex participio dicitur id quod placet, ſive quod optandum, aut gratum eſt. Cæſar. 1. bell. Gal. Maximè plebi acceptus erat.

Acceptum animo. Plaut. Mere. 2. 3. Si id ſoret ita ſat animo acceptū eſt.

Acceptor plebi oratio. L. 3. ab Vrbe. Cic. in ſomnio Scipionis, Nihil eſt enim illi principi deo acceptius, quàm, &c.

Acceptuſſimus apudſe ſeruus, Plaut. Captiu. 1. 2. Quo antequam iret in exilium, Sic ſe vellrit animis acceptiſſimus, qui, &c.

Acceptum in vulgus. Hoc eſt, grātum vulgo. Tacit. lib. 5.

Accepſo, accepſis, ἀποτεταμιευμαι, de quo ſic Nonius, Accepſo, Accipio. Pacuuius Teucro, Haud ſinam quicquam profari, prius quàm accepſo quod petoo.

Accepto, accepta, acceptare, ἀναβιβασμος. Frequentatiuum ab accipio, ſignificat accipere ſolet. Plaut. Pſeud. 9. argentum accepto.

Accepiare iugum. Sil. Ital. lib. 7.
Veientum populi violata pace negabant
Accepiare iugum. Id eſt, accipere ſeruitutem, ſubiicere ſe Rom.

Acceptio, verbale femininum, ἀποδοχη. Actus ipſe accipiendi. Cicer. in Topic. 19. Nam neque deditionem, neque donationem ſine acceptione intelligi poſſe.

Acceptor, verbale maſcul. gen. ἀποδεκτης. Plaut. Trinum. 4. Qui illorum verbis falſis acceptor ſui. Hinc eſt, qui aſſenſus ſum vel credidi.

Acceptrix, acceptricis, genus prod. ἀποδεκτις. Formatum videtur à verbali acceptrix. Plau. True. 11. Nomen eſt inſolens & inuſitatum. Alij legunt acceptrici, à nominatiuo acceptrix.

Acceptitatio, ἀποδεκτος. Verbale, quod ab acceptum, & ſupino latum deriuatur: Eſt autem acceptitatio, liberatio eius obligationis quæ per ſtipulationem contracta eſt. Modeſtinus l. 1. D. de acceptil. Acceptilatio, eſt liberatio per mutuam interrogationem, qua virique continetur ab eodem nexu abſolutio. Vlpian. ibidem, Acceptū heri non poteſt, niſi quod verbis obligatum eſt: Acceptilatio enim verborum obligationem tollit, quia & ipſa verbis fit. Neque enim poteſt verbis tolli, quod non verbis contractum eſt. Tota res manifeſtior fiet hoc exemplo. Decem aureos à me ſtipulatus es, (hoc eſt, verbis togiſti) decem promiſi. Poſtea liberare volens, accedo ad te, & ſic interrogo, Quod ego tibi promiſi, accepto fers mihi? Reſpondes, Fero. Ita ſolura eſt ſtipulatio: hoc eſt, liberatus ſum obligatione, etiam ſi non ſoluerim. Et hoc pactum ſine hac actus dicitur acceptilatio: quæ videlicet conſtat ex interrogatione promiſſoris, & reſponſione ſtipulatoris. Poteſt & ex parte accipientis fieri, hoc modo, ex nummis decem, quos tibi promiſi, quinque habeſne acceptos? Item fic: Quod ego tibi promiſi, id pro parte dimidia habeſne acceptum?

Acceptilato & Acceptila haec differunt, quòd acceptilatione omnimodò liberatio conungit, licet pecunia ſoluta non ſit: Apocha oon aliàs, quàm ſi pecunia ſoluta ſit. Vlp. l. 3. accepto. D. de Accept.

ACCI. Vbis Hiſpaniæ Ptolemæo, Acti olim dicta, Hodie Guadiana.

Accipiter, accipitris, maſcul. gener. pen. corr. ἱερακ. Virgilius 11. Æneidos,
Quàm facilè accipiter faxo ſacer ales ab alto
Conſequitur pennis ſublimem in nube columbam. Auis ab accipiendo dicta, aliarum auium rapax. Plin. lib. 10. cap. 8. de accipitibus. Terent. Phorm. 2. 3. Non rete accipiri tendiur, neque miluio.

Accipiter nulli aui ſatis æquus. Ouid. Met. lib. 11.

Accipitrem pugnat Æthiopes, rem eò ſacram ſignificaturi: quòn am hæc aliarum ferme omnium auis ſit velociſſima. Diodorus lib. 4. cap. 1.

Accipiter, feminini generis. Lucret. lib. 4,
Accipitres ſonus in leoi, ſic præda pugnaſque
Edere ſunt perfectanes, vſi quæ volantes.

Accipitor pecuniarum per metaphoram, pro homine rapaci. Plaut. in Perſit. 5.

Accipitio, accipitras, ἀφροδισιαζω. accipitrare, idem ſignificat quod facere. Verbum obſoletum, ſed quo vſus eſt Næuius. Memini Gell. lib. 19. cap. 7.

ACCISA, populi ſunt ad Mœotim, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

Accisſare, ἐπαιτεῖν. Inepiue. Vide ACCO.

ACCITANA COLONIA, ἀλλαντοπωλεῖα recenſetur à Plinio in Hiſpania Cæriore, in quorum Conuentu Carthaginenſi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Accitor acetus, Vide ACETO ACCIO.

ACCIVS PRISCVS, fuit quondā pictor nobilis, qui Honoris & Virtutis ædes Imperatori Veſpaſiano Auguſto reſtituenti vna cum Cornelio Pino pinxit. Plin. lib. 35. cap. 10.

ACCIVS, poeta Tragœdiarū ſcriptor inſignis, natus traditur patrib⁹ libertinis, Marcino & Serano Conſ. ſi tua ingredior fuerit clariſſima, grauitate ſententiarū, verborum pōdere, & authoritate perſonarum. Quint. lib. 10. c. 1. Eū tamē vt duriuſculū notat Cic. ad Att. Sed & Liuius ferreum ſcriptorē appellabat, quòd dū tragœdias ex Sophocle vertereт in Latinum, duriorem ſe præſtiterit. Id quod Quintil in tempora illa reuocit. Quin quum iter faceret in Aſiam, diuertit ad poetam Pacuuium, qui Tarenti agebat, cūmque eo dies aliquot verſatus eſt. Cūm autem tragœdiam ſuam, cui Atreus nomen eſt, illi recitaret, laudauit eam Pacuuius: & ſimul grandia, inquit, & ſonora eſſe, quæ ab Accio ſcripta ferent. Videtur tamē ſibi duriuſcula & ſubacida. Quod Accius quidem minimè negauit: nec ſe, inquit, peruenire: quoniam idem fermè ingenijs ſolet accidere, quod pomis. Quæ enim dura admodum & acerba naſcuntur, paulatim mitia fiūt & iucunda. Quæ gignuntur ſtatim vieta & mollia, non matura mox fiunt, ſed putria. Author Gell. lib. 13. cap. 2. Is etiam Iulio Cæſare amplißimo & florentißimo vitio in collegium poetarum venienti nunquam aſſurrexit, non mieſtatis eius immemor, ſed quòd in comparat one communium ſtudiorum aliquanto ſuperiorem ſe eſſe cōſidēret: quapropter inſolentiæ crimine earuit: quia ibi voluimum, non imaginium certamina exercebantur. Author Valer. lib. 3. cap. 7. Porrò tanti eum fecit D. Bruius, ſummus imperator, eiſque amicißimus, vt ipſius carminibus exornaueris ſuorum templorum ac monumentorum ad ius. Teſtis Cic. pro Archia poeta. Erat humili admodum breuiſque corpore; ſed eo diſſimulato, ſtatuam in ædē Camenarum propriaqui ſtatura ſibi poſuit. Iuit & T. Accius Pifarnenſis, cuius accuſationi Cic. reſpondit pro Cluentio, inter claros oratores ab eodem in Orat. poſitus. Fuit rurſum Accius Nauius, augur celeberrimus, qui iuſſu Tarquinij Priſci Roman. regis nouacula cotem diſcidit. Quam hiſtoriam ſatis ſuperq; proſequitur Cic. 1. de Diu. Hunc alij Actium vocant.

Accianus, pen. prod. Adiectiuum Cic. lib. 3. Quæſt. Tuſcul. Hinc ille Agamemnon Homericus, & idem Accianus, &c.

Acclamo, acclamas, pen. prod. ἐπιφωνεῖν, ἐπιτελεῖν. acclamare. E. x ad, & clamo. Acclamare proprie dicitur populus orans aut concionāri, quòdo clamore vel approbat vel improbat id quod agitur: vel quæ enim partem attingit. Cic. pro Cæcin. Populus cum riſu acclamauit ita eſſe. Idem de clar. Orat. Non metuo, ne mihi acclamet.

Acclamatore, Clamorem ſimul extollere in quempiam, cum dolore clamare, Reclamare, vt indignantes faciunt. Cic. 4. Verr. Homo minimus in ſis qui recitaſſet, nō hoſtis omnibus qui acclamaſſent, exarſit iracundia ac ſtomacho.

Acclamatio, verbale, ἐπιφώνησις. Ipſe actus acclamandi. Cicer. ad Q. fratl. lib. 1. Cato cōtradixit & Caſſius. maxima acclamatione Senatus.

Acclamatio aduerſa populi. Cic. de Orat.

Acclamatione, maledictis & conuitijs impediti. Cic. ad Q. Frat. lib. 2. 7.

Acclamatione & baculo minari in recipiendis cogendiſque ouibus. Colum. lib. 7. cap. 3.

Acclamatio item figuræ ſpecies apud Rhetores. Quintil. lib. 8. cap. de Amplificatione, Eſt enim ἐπιφώνησις, tei narrare vel approbare ſumma acclamatio, Tanta enim erat Romanum condere gentem. Facere enim probus adoleſcens perculoſe, quàm turpiter perpeti tuaeluit.

Acclamito, acclamitas, pen. cor. ἐπιτατικῶς. acclamitare, frequentatiuum ab acclamo. Id quod etiamo: Id eſt, clamare ſoleo. Plaut. Amph. 10. 3. Ea quæ ſunt facta, infecta eſſe acclamitat.

Acclino, acclinas, pen. prod. ἐπικλινω. acclinare, Ad aliquid flecto, inclino. Ouid. 5. Metam. Curuinſpexit Atyn, ſyque acclinauit ad illū. Liu. lib. 4.

Acclinatus, nomen ex participio ἐπικεκλιμενος. Ouid. 10. Metam.
Appellique tori ſociam, acclinatus que colla
Mollibus in plumis tanquam ſenſuſa reponit.

Accliuis, & hoc acclive, pen. prod. ἐπανατεταμενος. Leuiter erecta & acuminatum: quaſi in clium acuminatum, & pendulum ſurſum. Et proprie de aſcenſu dicitur riſcui decliue, de deſcenſu. vtrunque ex clius compoſitum. Cic. Q. Frat. Ea via pars vide acclius eſt.

Acclius arbori, vel trunco. Plin. lib. 8. cap. 15. Ideóque non eubantem, ſed acclium arbori in ſomno, cāque incīſa ad iuidias capi. Virg. 16. Æncid. -corpuſque leuabat
Arboris acclius trunco. Id eſt acclinatus. Turnebus hic legit Acclinis.

Lacus acclius. Ouid. 9. Metamot.
Eſt lacus acclius, deuexo margine formam
Littoris efficiens.

Solum acclive. Virgil. 2. Georg.
Sin tumuloſa acclive ſolum, colléque ſupinos,

Trames acclius. Ouid. 10. Metam.
Carpitur acclius per multa ſilentia trames
Atduus, obſcurus, caligine denſus opaca.

Acclius iaſlis animus. Id eſt, inclinatus ad iaſla. Horat. 2. Serm. 2. 2.
Acclius iaſlis animus meliora recuſat. Acclius legit Lambinus.

Acclinus, acclina, acclinum, ἐπικλινης. Idem quod acclius.

Acclius, as, pen. correp. acclinatus, Denominatiuum, ἐπικλινω. Loci facilitas in aſcenſu. Cæſar. 2. bel. Gal. Ab eo flumine pari acclinatæ collis naſcebatur. Col. lib. 2. cap. 4. Hæc ratione difficultas acclinatatis infringitur.

ACCO, huius Accus, ἀκκω nomen mulieris proprium, quæ eius deliri fuiſſe prodiur, vt cūm ſe contemplaretur in ſpeculo, imaginem ſuam perinde ac mulierem alteram alloqueretur, innueret, ſumimuraret, arrideret, interdū comminaretur, promitteret, ſubiandiaret, & quæquid conſabulantes ſolent, numeris omnibus impleret. Scribunt alij, etiam clauos nonnunquam ſpongia veluti malleo impingere conatam. Caſius lib. 9. Ant. lect. cap. 27. Hinc qui ſtultius aut inceptius aliquid agunt, accuſare dicuntur, & Accus nomine cōpellantur. Apparet illud etiam moribus huius mulieris adſuiſſe, vt recuſaret quæ tamen magnopere cupiebat. Vnde & Acciſmus deitur ſtēta huiuſmodi recuſatio & ſimulatio. Plutarchus indicat Acco & Alphito mulieres fuiſſe, per quas fœminæ detrrent pueros à peccando.

Accolo, accolis, penult. corr. ἐπηκοος, ἐπηκοω accolui, accolere, Quaſi colere ad (id eſt iuxta habitare.) vt Accolere mare, lacum, fluuiū, montem ſyluam. Cic. in ſomnio Scipionis, Ea gens quæ illum locum accolit.

Accolere fluuium. Cicer. in Orator. vos qui accolitis Hiſtrum fluuium. Priſcian. lib. 18. Noſtri, inquit, dicunt, accolit fluuium, & fluuio. Virg. 4. Georg.
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Accolit propinquus noſtris ædibus, Plaut. Bacch. 5.

Accolitus, pen. corr. paſſiuum. Plin. lib. 3. cap. 13. Bætis fluuius accolitur dextra lævaque crebris oppidis.

Accolens, accolentis, participium ἐπηκοος. Plin. lib. 36. cap. 12. Ante has eſt ſpiunx vel magis mirandā, qua ſyluestria fuut accolentium.

Accola,

Accola,accolæ, pen.corr.com.g.{ὁ πάροικος} qui iuxtà habitat. Virgil.7. Æneid.
-amnisque vadosi Accola Vulturni.
Accola & finitimus. Liu.7.belli Maced. Nullos accolas, nec finitimos habere quàm vos volo.
Accola Cereris. Cic.6.Verr. Habitare apud fese Cererem Ennenses arbitrantur: vt mihi non ciues illius ciuitatis, sed omnes fæerdotes,omnes accolæ atque antistites Cereris esse videantur.
Accommodo,accommodas,pen.corr.{συναρμόζω,ἁρμόζω} accõmodare, Et ad & commodo compositum: Adiungere,applicare,inquit Nonius. Et dicimus, Accommoda ensem laiet, vel ad latus. Virgil.12. Æneid: Laterique Argiuum accommodat ensem. Cic.1.de Orat. Afrieano illi superiori coronam sibi in conuiuio ad caput accommodanti.
Animum linteis. Suet.in Augusto.
Accommodare se alicui rei vel ad rem. Suet.in Galba.
Clypeum ad dorsum. Plaut. T rin.10.
Accõmmodare se ad remp. Adiungere,inquit Nonius. Cic.1.Offi. Qui se ad rempub. & ad magnas res gerendas accommodauerunt. Id est, animum appulerunt, feu conuiterunt.
Suum consilium ad consilium alterius. Cic.Varr.lib.9.7. Sed tamen si fecam quid tu conftitueris, meum consilium potissimum accommodabo ad tuum.
Curam auribus, Diligenter & attentè audire. Quintil.
Curam accommodare prædis, & pecoribus, & horris, & alueariibus, Quintil.lib.12.cap.vlt.6.
Fabulas poetarum ad ea quæ dicimus. Cic.lib.1.de Natur.deor.
Accommodare ferulas. Celsus lib.8.cap.10,Deinde membrum eodem modo deligandum, ferulæque super accommodandæ sunt.
Literas ad rem aliquem. Cic.ad Planeum lib.5.c6, Illud si sectem,ad id meas literas accommodassem.
Mendacium fuum alicui. Cic. pro Cælio, Vos autem dum illi placere vultis,ad tempus ei mendacium vestrum accommodastis.
Operam ftudio literarum. Quintil.lib.1.
Orationem auribus multitudinis. Cicer.2. de Orator. Hæc noftra oratio multitudinis est auribus accommodanda, ad obiectandos animos.
Vt fumpsui huius peregrinationis accommodet ad mercedes Argileti. Id est,non plus insumat in hac peregrinatione, quam recipio ex Argileto. Cic.Attic.lib.12.
Tempus alicui rei, & ad aliquam rem. Id est,adhibere, inquit Nonius. Cic.3.Offi. Tantum dabo operæ, vt veram amici causam esse malim, & vt orandæ litis tempus, quoad per leges licear, accommodet. Hoc est, commodum & idoneum tempus consuluat. Idem pro lege Manilia;Semper ad nouos casus temporum, nouorum consiliorum rationes accommodasse.Id est,adhibuisse. Idem ad Sulpitium, libr.4.6, Totum hoc tempus est ad vnius voluntatem accommodandum.
Testes ad crimen. Cic.2.Verr. Illud à me nouum ludices cognoscetis, quòd ita testes constituam, vt crimen totum explicem: vbi id interrogando, argumentis atque oratione firmauero, tum testes ad crimen accommodem.
Veteres veritas. Quintil.lib.11.
Voluntatem. Vide Voluntas,in voce 9.vis.
Accommodare & fingere se ad alicuius arbitrium & nutum. Cicer.in Orat. Omnes qui probari volunt, voluntatem eorum qui audiunt intuentur, ad eamque & ad eorum arbitrium & nutum totos se fingunt & accommodant.
Accommodare aliquid in rem aliquam. Cic.2.de Diuinar. Adhibuit etiam laiebram obscurianis, vt iidem versus aliàs in aliam rem posse accommodari viderentur. Idem lib.1.de Iuuentio. Vulgare exordiũ est, quod in plures causas potest accommodari, vt eutiuenire videatur.
Inuentionem.Plin.Iunior lib.2. epist.ad Lupercum, Rogo intentionem scribentis accommodes. Id est, Induas, sumas. Ea animi intentione lege hæc,qua soles scribere quæ scribis.
Iofurandum ad alicuius rei teitimonium. Cic.pro Rosc. Amerin.
Accommodare alicui de habitatione. Cic.Mennnio.lib.2.3. Per ignitur à te maiorem in modum,quod sine tua molestia fias,vt ei de habitatione accommodes.
Accommodare alicui ædes ad nuptias. Id est, commodare. Cic.lib.4. ad Heren. Aitese ædes maximas cuidam amico ad nuptias accommodasse. Ibidem, Apagete,inquit,ædes accommodaui.
Accommodari dicitur quod ab eo cui proprie conuenit, cuiusque gratia comparatum est, ad aliud transfertur. Itaque Accommodari dicitur quod ex fentẽtia & mente legis per interpretationem tribuitur. l.48. D.de ritu nupt.l.30.§.1.in fin.D.de fideicom.libert. Accommodare etiam significat interponere: veluti, Nomen fuum accommodare.l.4.§.Suæ autem.D.de manumiss.
Accommodants,tis,participium{κεχαρισμένος} Cic.2.de Orat. Coronam sibi in conuiuio ad caput accommodanti.
Accommodatus, Participium & nomen {ἁρμόττων,ἁρμοστός} Vnde accommodatior, accommodatissimus, Aptus. Cæsar 3.bel.Gal. Reliqui illis essent aptiora & accommodatiora.
Accommodata adnersus morsus emplastra. Celsl.lib.5.cap.19. Sunt etiam aduersus morsus quædam accommodata.
Accommodatum puri mouendo. Celsl.lib.5. cap.18 , Si carera desunt, tmponi debent : primùm non pingue emplastrum, vtid reprimat: deinde si non repressio, quodibet puri mouendo accommodatum.
Accommodatus in hoc, Id est, ad hoc. Quintil.lib.4.cap.2. Ipsa etiam pronuntiationer hoc accommodata, vt iudex quæ dicuntur, quàm facillime capiat.
Accommodatus, Propenfus, proclinis, aurhore Nonio. Cicer. 3. Verr. Ad fummum Græcorum otium ponus , quàm ad vim aut tumultum accommodati.
Accommodatus ad flagitia. Cicer.5.Verr. Ad Verris flagitia libidinésque accommodato.
Accommodata oratio ad confolandum,ut. Cic.3. Tusc.
Accommodati tantùm ad fpeciem, Quintil.lib.8.cap.6.
Accommodatum ad naturam. Cic.4. Acad. Appetere id quod accommodatum ad naturam apparear.
Accommodatum naturæ. Cic.4. Acad. Percipi non potell, accommodatúmne naturæ sit, an alienum.
Accommodata frugibus demetendis tempora. Cic.de Senect. Reliqua autem rempora demetendis frugibus, aut percipiendis accommodata sunt. Id est,ad eam rem apta, & vr dici solet,propria.
Accommodata tempora ad aliquid. Cic.Attic.lib.2.19.
Accommodatius nobis est ad liberam legationem tempus illud.
Accommodatiores glandium genere castaneæ. Plin.lib.15 cap.23.
Accommodatio,onis.verbale,Ipse actus accommodandi {ἁρμογή} Cic. 4.Verr. Ex accommodatione magistratuum, consuetudo assumationis introducta eft. Idem ide Inuent. Elocutio eft idoneorum verborum & fententiarum ad inuentionem accommodatio.
Accommodatè,ad uerbium {ἁρμοδίως} Appositè, aptè. Cicer.1.de Orat. dicere ad petfuadendum accommodatè. Idem 9. de finib. Ita finis bonorum exiftit, fecundum naturam viuere : fic affectum, vt optimè affici possit,ad naturámque accommodatissimè.
Accommodatus,adiectiuũ {ἁρμόττων} Et ad & cõmodus,Idem quod nomen accommodatus,aptus, idoneus. Virgil.12. Æneid.
Eft curuo anfractu valles,accommoda fraudi.
Accommodè,adverb. Quintil.lib.4.cap.1, cui accommodissimè iungi intimus frequentium poterit.
Accredo,accredis,pen.prod.accredidi, accreditum,pen.corr. {προσπίπτω} accredere, Verbum ranus, pro eodem quod credere.Col.lib. 1.cap.1, Idque etiam non spernendus author ter ruthice Saserna videtur accredidisse. Alij more antiquo scribunt,adcredidisse.
Accredus,accredotis, obsoletum verbum , pro accredere , siue credere. Plaut.Asin. 16 , Neque dium , neque mihi humani quicquam accredus.
Accrescо, accrescis,accrevi {ἐπιπροσθεῖν,ἐπιδιδόναι} accrescere. Et ad & crescо compositum, Idem quod crescere. Sallust.in Cicer.3, Quæ si ibi falsa obiecio , reddè eatnonem quantum patrimonij acceperis, quid tibi istibus accreuerit.
Accreuit eum ætate. Terent. And.3.3, Quæ incepta à paruis, cum ætate accreuit simul.
Flumen subitò accreuit, Cic. de Inuent.
Negotia noua vectibus accrescunt. Plin.Iunior,epist.8.lib.12.
Accreuit pectori cesspes. Hoc eft,ad pectus vsque creuit. Sunt ad pectoris altiudinem. Tacit.lib.1. Annal. Aggerebaur pihilominus cespes: iámque pectori vsque accreuerat.
Accretio,onis,Incrementum, ipse actus accrescendi {αὔξησις} Cicer.1. Tuscul. Lunámque accretione & diminutione luminis,quasi fattorũ notantem & significantem dies.
Accrementum,accrementi {αὔξησις} verbale ab accrescо, Idem quod incrementum. Plin.lib 9.cap.23, In mari autem tam late iuo pino.mollique ac ferali accremento , accipiente causas geniales e fublimi, semi&que patiente natura, pleraque etiam monitrifica repenuntur.
Accubo,accubas,pen.cort.accubui,accubitum {κατακλίνω} accubare. Quasi ad (id est iuxta) cubare,vel assidere. Virg.6.Eneid.
-furarum maxima iuxta
Accubat. Plaut.Asin.15, Accubat mecum.
Accubare eodem lecto. Liu.lib.8.bell.Pun. Et eodem etiam lecto Scipio & Asdrubal, quia ita cordi erat regi, accubuerunt.
Accubare feorum. Plaut.Menæch.1.1, Prandi, porsus,feorum accubui.
Accubare per transflationem de fitu alicuius rei, pro adiacere. Sueton. in Cæsare , Theatrum fummæ magnitudinis Tarpeio monti accubans.
Accubaee,ad epulas transflatum,Idem quod accumbere. Antiqui enim epulantes , in toris cubabant: quod accumbere sue accubare , & discumbere dicebaur. Quæ verba hodiéque vsurpamus , quamuis sedeamus ad mensam, non cubemus. Cic.4.Tusc.Morem apud matores hunc epularum fuisse,vt deinceps qui accubaeent , canerent ad tibiam clarorum virorum laudes.
Accubare in conuiuio. Cic.in Caril. Qui mihi accubantes in conuiuio , eruciant fermoabus fuis eædem bonorum. Mihi , datiues eft communis,qui Græco more abundas & magnam elegantiam habet.
Accubare apud aliquem. Cic.ad Attic.lib.14.38,Hæc fcripfi x. Calendas accubans apud Veftorium.
Accubare,pro iacere. Senec.in Hippol.10,Hippolytus (heu me) flebili vnus accubat. Hoc eft, mortuus iacet,vt optaffi.
Accubatio, onis, verbale { κατακλισις,κατάκλισις} Actus ipse accubandi. Cic.1. Offic. Status,in cessus,fessio, accubatio. Idem de Senect. Benè enim maiores accubationem epularem amicorum , quia vitæ cõiunctionem haberet, conuiuium nominarunt. Nonius legit accubitionem,quomodo & accubitus,non ex accubuus.
Accubitus,huius accubitus, masc.gen.penul.corr. {κατάκλισις} Idé quod accubatio. Plinius lib.8.cap.2,Pleníque hominum tricliniis accubitu vere per lectos.
Accubuò, Adverbium. Plaut.in Trucul. Act.2.scen.4, -poft id ego tota rectum mea voluptas vsque ere assiduò. D. imò herele verò accubuò mauclim iuxta me cubes, quàm sedeas.
Accudo,accudis, pen.prod.accudi, accusum { πλακόεντα} accudere, Cudendo addere quidpiam : per transflationem. Plaut.Merc.7, Tres minas accudere etiam possum,vt trigintà sient.
Accumbo,accumbis,accubui,accubitum,pen.corr.{κατακλίνομαι} accumbere,Idem quod accubare. Plautus Stichо,15,Virum tibi accũbo? sa. virum? vbi tu vis. sr. cum ambobus volo. Idem Perfa,22.
Age age ergo tu Sagarifio,accumbe in summo.
Accumbere,aliud eft quàm federe. Nam qui accumbit, neque ftat, neque fedet, neque ambulat, fed medium quiddam facit.l.214. D. de verb.fignifi.
Inter Accumbere & Discumbere aliud interest, quòd discumbere sem-

per de pluribus dicitur: vt Cic. ad Attic. lib. 5. epist. 1. Discubuimus omnes præter illam.

Accumbere pro cubare. Plaut. Mostel. 5,
Cave modo ne prius in via accumbas, &c.

Cic. Par. 1, lib. 9. 16. Accubueram hora nona.

Accumbere alicui, & cum aliquo. Plaut. Sticho, 15. Mart. lib. 8. 44. Accubuit genior cum plebe deorum.

In conuiuio. Cicer. 3. Verr. Tum ille negauit moris esse Græcorum, vt in conuiuio virorum mulieris accumbi rem.

Accumbere epulis. Virgil. r. Æneid. Tu das epulis accumbere dinùm. Cic pro Murænà, Qui quotidianis epulis in robore accumbunt.

Accubitum accubiti, penult. corr. nou. gen. {ἀνάπαυσις, κατάκλισις} quid significet, his verbis explicat in Plinium Hermolaus, Sibadia lectiuiæ fum ab herba quidem & ftramentis dicta, vt apud nos tori: sed ex marmore tamen quâdoque, vt in epiſtolis Plinij Cæcilij, Nunc ex ore pretentione, in quibus accubatur interdiu maximè, qualia celebrantur Florentiæ Tuſcanica. Dicuntur & Anaclinteria, ſicut apud Lampridium in Heliogabalo accubita. Horum etiam facit mentionem Cælius Aurel. lib. 2. cap. 29. & lib. 3. cap. 5. obiter admonens à nonnullis accubitas vocari genere fœminino.

Accubitale, Vide CVBITALE.

Accumulo, accumulas, pen. corr. {συμπληρόω, πληρόω} accumulare, Ad cumulum aliquid addere. Cicer. de Lege agr. Vix iam videtur locus eſſe, qui tantos aereruos pecuniæ capiat: auget, additi, accumulat.

Cædem cædi accumulare. Lucret. lib. 3,
Sanguine ciuili rem conflant: dein ubi ſatiquæ
Conduplicant auidi, cædem cæde accumulantes. Hoc eſt, Poſt cædem alteram quoque edentes, cædem cædi addentes.

Cauſas. Ouid. 23. epiſt.
Nun tamen excuſo reditus, licet vndique facta
Accumulent cauſas, tempora parua pero.

Curas. Ouidius 1. epiſt.
Et tanquam deſint, quæ me ſine fine fatigent,
Accumulat curas illa parua meas.

Honorem alicui. Ouid. 2. Faſt.
Dum canimus ſacras alterno pectine Nonas,
Maximus his Faſtis accumulatur honos.

Accumulare aliquem donis. Virg. 6. Æneid.
Purpureos ſpargam flores: animámque nepotis
His ſaltem accumulem donis.

Accumulare vitem, arborem, aut aliquid ſimile, Poſt hyemem aggrarare terram atque circunſundere, & velut circumuuinire arbores optima terra, ne calore nimio radices exareſcant. Vulgus gallicum vocat Enchauffer. Eius contrarium, Ablaqueare. Plin. lib. 17. cap. 19. Idē lib. 18. cap. 29.

Accumulare accruſum. Lucret. lib. 6.

Accumulans, tis, participium. Plab. lib. 4. cap. 13. Ventorum ſtatu congeriem arenæ accumulantium.

Accumulatè, aduerbium {συμπληρωτικῶς} Cic. Cullenio, lib. 13. 43. Cùm dicerem, omniate accumulatiſſimè & liberaliſſimè procuratoribus ſuis pollicitum eſſe.

Accumulatio, onis, verbale {συμπλήρωσις} Plin. lib. 17. cap. 26. Communis, ablaqueatio, accumulatio. De remediis arborum loquitur.

Accuro, accuras, pen. prod. {σπουδάζω} accurare, Studioſè & diligenter aliquid facere ſeu curare. Cic. lib. 16. de Inuentio. Melius accurantur quæ conſilio gerantur, quàm quæ ſine conſilio adminiſtrantur. Plaut. Perſa. 13.
Si quam rem accures ſobriè, aut frugaliter,
Solei illa rectè ſub manus ſuccedere,
Atque adepol ferme vt quiſque rem accurat ſuam.

Accurare hoſpites. Plaut. Epid. 13. Rem eabo intrò, vt accurentur aduenientes hoſpites. Id eſt, curentur, & tractentur diligenter.

Prandium. Plautus Mœzch. 5,
Iube nobis tribus apud te prandium accurarier.

Penſum, prouebialis ſermo. Plaut. Bacch. 20. Ego penſum metum lepidè accurabo. Hoc eſt, curabo vt efficiam quod mihi mandatū eſt.

Accuratus, ta, tum {σπουδαῖος, σπουδαίως} Diligenter curatum & perfectū: vt, Accurata oratio. Liu. 4. bel. Maced. Sed orationc cuiam longa & accurata inſectatus ſit rogationem noſtram.

Accurata commendatio. Cic. Sulpitio, lib. 13. 18.

A curata orationis copia. Cic. in de Orat.

A curatus corporis cultus, apud Gellium.

Accuratiſſima diligentia tuarum literarum ſum mirum in modum delectatus. Cic. ad Attic. lib. 7.

Accuratum & exquiſitum dicendi genus. Cic. in Bruto.

Accuratæ literæ. Cic. Attic. lib. 13. Ad quem accuratiſſimas literas dedi.

Accurata malitia, Studioſè excogitata. Plaut. Trucul. 9.

Accuratæ adornatum preces. Plin. Iunior. in Pantg.

Accuratus ſermo. Cic. 2. de Orat.

Accuratum habere. Plautus Bacchid. 11, Ipſe quod in ſe fuit, accuratum habuit quo poſſet & ex. Satis Plautinè dictum, pro accuratè. Id eſt, ſtudioſè curauit.

Accuratè, 2. duetbium qualitatis {σπουδῇ} Diligenter. Cic. t. de fin. accuratius explicari. Idem ad Brutum, Literis tam accuratè ſcripris.

Accuratè defendere. Cic. in Parad.

Accuratè & cognatè aliquid facere. Cic. pro Archia.

Accuratè & diligenter diſputare. Cic. 1. de Nat. deor.

Accuratè & exquiſitè diſputare de re aliqua. Cic. in Brut.

Studioſè accuratèque facere aliquid. Cic. in Bruto.

Accuratè cum aliquo agere vt, &c. ad Attic. lib. 16.

Perferibere. Cic. ad Attic. lib. 8.

Ad aliquem ſcribere. Cic. ad Attic. lib. 5.

Accuratio, verbale {ἐπιμέλεια} Actus ipſe curandi. Cicer. de Clar. Orat. At inueniendis, componendiſque rebus mira accuratio.

Accurro, accurris, accurri, accurſum {προστρέχω, ἐπιτρέχω} accurrere, Ad aliquid, vel ad aliquem currere. Cic. 2. de Diuinat. Ita nobis dicto audientes ſunt, vt ſimul atque velimus, accurrant?

Accurre huc. Terent. Phor. 5. 8.

Accurrit Romam. Cic. 3. Offic.

Accurrit ad me. Terent. Eunuch. 2. 3. Cic. ad Varronem, lib. 9. 4. Nos accurremus ad te.

Accurrere in Tuſculanum. Cic. ad Attic. lib. 15.

Accurrere alicui. Id eſt, ad aliquem. Stat. 2. Thebaid.
Rapidis accurrunt paſſibus Stat. 8. Thebaid.

Accurro, vt ſeſkam. Plaut. Amph. 17.

Accurritur. Impersonale. Tacit. lib. 1. Annal. Accurritur ab vniuerſis.

Accurſus, huius accurſus, verbale {πρόσδρομος} Tacit. lib. 1. Annal. accurſu multitudinis, protectus eſt. Senec. in Hippol. 8,
Liquit fluyentor. ciuum accurſum timens.

Accurſus prouinciarum. Tacit. lib. 20.

Accvsatorvm colonia, Ptolemæo, vrbs Allobrogum in Gallia, hodie Grajanopolis, vulgò, Grenoble.

Accuſo, accuſas, penult. prod. {κατηγορέω, ἐγκαλέω, αἰτιάομαι, γράφω} accuſare. Componitur cū 3. caſu, quod à cudo deducitur: ibique ſum cuſo in vſu non ſit. Vnde non dicam, qui dicant, ex ad & cauſa, ſeu cauſor cauſaris componi. Eſt autem (vt ait Valla) accuſare, vel apud iudices, vel apud alium quemuis, cùm apud illum ipſum quem accuſes, ſignificare atque oſtendere aliquem peccaſſe. Huic op ponitur Defendere.

Accuſare & Excuſare, contraria. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 6. Primùm me tibi excuſo in eo ipſo, in quo te accuſo.

Accuſare crimine aliquo. Cicer. 3. Verr. Suis certis propriſque criminibus accuſabo.

Captus. Cic. 2. de finib. Eam tamquam capiris accuſer. Probri. Plaut. Amphit. 9. Quam vir inſumtem probri Amphitrio accuſat. Cic. pro L. Sylla. Qui alterum coniurationis accuſet.

Probri apud populū. Liu. 5. bell. Pun. Aliquot matronas apud populum probri accuſarunt.

Grauiſſimè aliquem. Cic. ad Attic. lib. 11.

Leuiter aliquem, Cic Appio, lib. 4. 11.

Liberius. Cic. ad Lentulum, lib. 12.

Inertiam alicuius, pro culpare, reprehendere, vituperare.

Sic Accuſare vitium, culpam, aut crimen alicuius. Hoc eſt, eum de ea re vituperare, ſiue reprehendere. & eſt figura Græca: quia Latinè proprius dicemus, accuſare inertiæ, perfidiæ, aut accuſare de inertia, &c. Cic. ad Q. frat. Nam quòd inertiam accuſas adoleſcentium.

Accuſare auaritiam & perfidiam. Æmil. Prob. in Lyſan. Deſperationē, Cic. ad Torquatum lib. 6. epiſt. 1. Fidem, Plaut Mercat. 7. Operam, Plaut. Mercat. 9.

Accuſare tabulas. Quintil. lib. 5. cap. 5.

Accuſare aliquem de re aliqua. Cic. Attic lib. 1. 4. Non committam poſſhac, vt me accuſare de epiſtolarum negligentia poſſis.

Accuſare de crimine. Cic. pro Roſc. Amer. De veneficiis accuſabant.

Accuſare aliquem de alio. Cic. ad Attic. lib. 1. Hoc ad te ſcripſi, quòd is me accuſare de re ſolebat.

Accuſare in re aliqua alterum. Cic. pro Sylla, Atque in ea re per Lucium Cæcilium Sylla accuſatur.

Accuſare inuicem. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Accuſans id me, 3 apud Plautum, figuratè: pro ob id, vel de eo, vt multa eiuſmodi, præſertim apud poetas.

Accuſans, & accuſatus, Participia. Cicer. ad Attic. & de optimo genere Oratorum.

Accuſator, verbale {κατήγορος, ὁ διώκων} Qui accuſat. Cic. 1. de finib. Plerunque improborum facta ſuſpicio inſequitur, & deinde ſermo atque fama tum accuſatorum, tum iudicū.

Accuſator de via citur conſuetudine antiqua Feſtus. Quod vales (vr een fet Turnebus) accuſatorem reum citare de via, & ex nomine contineri. In cdtis, de vi accuſat ſcriptum eſt, ſed mendoſè, vt idem exiſtimat.

Accuſator acer & acerbus. Cic. in Bruto.

Diſtinctior accuſator. Tacit. lib. 4.

Mutus accuſator. Vide MVTVS.

Accuſator vehemens & moleſtus. Cic. in Bruto.

Accuſatorem comparare in aliquem. Vide COMPARO.

Moliri accuſatorem & crimina. Iiſdem Conſulibus arrox odij Agrippina ac Lollæ infenſa, quòd ſeoum de matrimonio principi certauiſſet, molitur crimina & accuſatorem, qui obiiceret Chaldæos, Magos, interrogatūmque Apollinis Clarij ſimulacrum ſuper nuptiis imperatoris. Tacit. lib. 12.

Accuſatorem ponere vel apponere alicui. Cic. 3 Verr. Accuſator autem apponitur eiuis Romanus de creditoribus Lampſacenorum.

Accuſatores ſtruere. Tacit. 11, Quominus ſtrueret crimina & accuſatores.

Accuſatoris nomen ſuſtinere. Tacit. lib. 4, Subditis qui accuſatorum nomina ſuſtinerent. Hoc eſt, ſe profiteri accuſatorem.

Accuſatorius, adrectium {κατηγορικός} Quod ad accuſationem pertinet. Cic. pro Cluent. Non accuſatorio animo.

Accuſatorium artificium, Cic. pro Roſc. Amer. Ius, Cicer. pro Flacco. Spiritus, Liu. 2. ab Vrb. Con.

Accuſatorie, aduerbium {κατηγορικῶς} Cic. 4. Verr. Nequis hoc me magis accuſatorie, quàm libere diuiſſe arbitretur. Liuius 10. bel. Maced. Iam illud quam accuſatoriè! Hoc eſt, animo & ſtudio accuſandi.

Accuſatrix, pen. prod. verbale fœmin. {κατήγορος} Quæ vituperat aut reprehendit. Plaut. Aſin. 10, Tu mihi accuſatrix ades.

Accuſatio, verbale {κατηγορία, αἰτίαμα} Actus ipſe accuſandi: cui opponitur Defenſio.

Accuſatio. Eſt expoſitio eius criminis, cuius quis reus legirimus factus eſt, apud iudicem, cuius de re nouis eſt. Hotom.

Accuſationes ad poenam ſanguinis, vel corporis coercitionē pertinens Actiones verò ad poenam pecuniariam. Oldendorp.

Intenta accuſatio, ab Intento, pro Intentata. Tacit. lib. 5, Inter quæ Hacrirus

terius Agrippa Consules anni prioris inuasit, cur mutua accusatio-ne intenta, nunc silerent?

Licentior. Vide LICENTER.

Accusationes capessere. Tacit.lib.4, Mox capessendis accusationibus, aut reos tutando, prosperiore eloquentiæ quam morum fama fuit.

Accusationem & iudicium confiare. Vide CONFIO.

Accusationem petere in aliquem. Quintil.lib.5. cap.13.

Accusationem Rhetorices profiteri. Quintil.lib.2.cap.17.

Accusationes exercere. Tacit lib. 17 . Ipsum Crispum eadem accusationes cum præmio exercuisse meminerant. Hoc est, vt idem author ibidem vocat, delationes facitare. Quod & Cicero in Bruto dixit accusationem facitare.

Instituere. Vide INSTITVO.

Instruere. Vide INSTRVO.

In accusationem alicuius coire. Vide COEO.

Suscipere. Tacit.lib.5.

Inter accusationem & maledicentiam. Cicer.pro Cælio, Alind, inquit, est maledicere, aliud accusare. Accusatio, crimen defideri, rem vt definiat, hominem vt notet, argumento probet, reste confirmet. Maledicto autem nihil habet propositi, præter contumeliam: quæ si petulantius iactatur, conuitium: si facetius, vrbanitas nominatur.

Accusibilis & hoc accusabile (κατηγορικὸν) Quod accusatione aut reprehensione dignum est. Hoc eſt, quod iure accusari vel reprehendi potest. Cicer. 4. Tuscul. Quorum omnium accusabilis est turpitudo.

Accusatiuus casus (κατηγορικὴ) Grammaticis dicitur, qui etiam incusatiuus vel causatiuus, eſt qui rem significat tum inhinitis verborum à priore, tum actiuorum transitioni accommodatam. Per hunc vel accusamus, vel laudare videmur: vnde & laudatiuus dicitur.

Accusito, as, accusitare, Frequentatiuum ab Accuso, apud Plautum.

A C E

ACE, Vide ACA.

Acedia, ας (ἀκηδία) Latinè securitas, pigritia, inertia, socordia, tædium, tristitia. Vulgus inepte *Accidiam* appellat.

ACEDES, pen. corr. (ἀκήδεστοι) Populi fuerunt in quarta regione Italiæ, qui olim Æquicolis parueruntVnde Plin.lib.3.cap.12.

ACELA, siue Acele (ἄκηλα) Ciuitas eſt Lyciæ, ita dicta ab Acelo Herculis & Malidis Omphales famulæ filio. Steph. de Vrb.

ACELVM (ἄκελον) Oppidum Italiæ in ora Venetorum. Vide Plin. cap. 19.lib.3.

ACEMA (ἄκεμα) Mons est in Alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin. lib.3.cap.5.

A CENTRA (ἀκέντρα) Id eſt, sine punctis aut centris. Sic appellantur pastiores crystalli. Plinius lib 37.cap.2. de crystallis, Quæ sine vitio sunt, puras esse malunt, acentra appellantes.

ACEO, aceui (ἀκέω) Acidum esse. Acere vinum dicitur, cùm in acetum degenerauit. Cato de re rust. cap.148, Vini in culeos singulos quadragenæ & singulæ urnæ dabuntur, quod neque aceat, neque mucear. Inde sit acerum, & acidus adiectiuum.

Aceſco, aceſcis (ἀκέω) Aceſcere, Acidum fieri. Columel.lib.12.cap 26, In quo agro vinum aceſcere solet. Horat. in epist. Syncerum est nisi vas, quodcunque infundis, aceſcit.

Aceui præteritum ab aceſco. Vlpianus 18. Digest. titulo de Periculo & commodo res venditæ, Si vinum venditum acuerit, vel quid aliud vitij fuſtinuerit: id eſt, si factum fuerit acidum, acorem contraxerit.

Aceſcens (ἀκέων.) Plin.lib.11.cap.26, Quarum iniurium celerrimè sentiunt mella, vel minimo tactu roris aceſcentia.

Acor, acoris, masculgener. penult. prod. (ἄκρον) Verbale ab aceo, sapor acidus, vt in vino potiquam aceuit: item in malo punico, & aliis rebus acidum sucum habentibus. Colum.lib.3.cap.21, Ve aut ferum fructum cum præcoce viuet: quæ res mox acorem facit.

Iucundus acor in cibis. Quintil.lib.9.cap.3.

Periculum acoris præstare. Id eſt, vino venditio, acoris periculum in se recipere. l. si quis vina. D. de per. & com. rei. ven.

Acidus, Acidulus, Vide suo loco.

Acephali dicti sunt quidam pertersi dogmatis sectatores, qui hæreses sux propriam authorem non habebant: vnde id nomen fortiti, quasi sine capite. Alexatus ex Suida.

Acephali Acerdotes. qui sub nullius episcopi disciplina vel prouidentia gubernantur, velut sine capite. Cælius lib.3.Antiq.lect.cap.12.

Acephali versus, à breui syllaba incipientes, quasi sine capite. Cælius lib.2.cap.35. & Hermolaus in Plinium.

Acephaia fabula, Imperfectus sermo, vel fabula nondum absoluta, apud Platonem.

Acer, aceris, neut. gener. prima & pen. corr. (ἄκαρνα) Arbor de qua Plinius lib.16.cap.25, Acer vitæ fere amplitudinis, optimum elegantia ac subtilitate cedro secundum, &c. Ouid.lib.1. Amorum, Elegi. 11, Subscribam. Veneri fidas tibi Naso tabellas

Dedicat: at nuper vle fuistis acer.

Acernus, acerna, acernum (ἀκέρνινος) Quod eſt ex acere arbore: vt trabes acernæ. Virg. 2. Æneid.

Præcipuè cùm sit hic trabibus contextus acernis

Stater equum.

Acerna mensa. Martialis lib.14.

Acer, hæc acris, hoc acre (ἀκμὴς, ἀκὺς, πικρὸς) Pro forti ac vehementi sæpius accipitur, vt acre acetum. Columel. lib.3. & 12. cap.5, Radice tenus vitem præcidito, plagam acri acero patiter ac lono permissa terra limito, eademque radices irrigato.

Acer & acidus succus. Virruuius lib.8 cap.3.

Lectum est hic & hæc acris: vt Acris somnus, apud Ennium teste Prisciano.

Acer & sublimis. Horat.lib.1.epist.24.

Acer bello accendendo, Hoc eſt ad accendendum. Tacit.lib.14.

Ad somniandum acer. Cic. lib.1. de Diuinat. Tum euenet, vt illa tertia pars rationis & mentis eluceat, & se vegetam ad somniandum acrémque præbeat.

Armis acer. Virgil.9. Æneid.

Cursu equus. Virgil.3.Georg.

Acer militiæ Vespasianus. Tacit.lib.18. Militiæ putat Rhenanus genitiuum esse.

In rebus gerendis acer. Cælius ad Cicer. lib.8.15, Ecquem autem Cæsare nostro actiorem in rebus gerendis aut legisti, aut vidisti?

In rebus inuestigandis & iudicandis. Cic.in Orat. Quis in rebus vel inueniendis vel iudicandis acrior Aristotele fuit?

Acetum acre. Horat.a Serm.3,

-acre Portæ acetum.

Acerrimum acetum. Gallicè, *Bien fort*. Celsus lib.4.cap.4, Asclepiades acetum ait quam acerrimum esse sorbendum.

Acies ingenii acris. Cic.3. de Orat. Nam neque tam est acris acies in naturis hominum & ingeniis vt res tantas quisquam, nisi monstras possit videre: neque tanta tamen in rebus obscuritas, vt eas non penitus acri vir ingenio eernat, si modò aspexerit.

Aduersarius acerrimus. Cic.ad Att.lib.10.

Ætas acris. Ouid.3. Metam.

Amator acer, qui amat vehementius. Cic. Att. lib.1, Bibliotheca tuam cauc cuiquam despondeas, quanuis acrem amatorem inueneris.

Ambitus acrior. Tacit.lib.14.

Amor acer. Cic. pro Archia. Et de meo quodam amore gloriæ nimis acri fortasse, verumtamen honesto. Tibul.lib.2. Eleg.3.

Animaduersor acer & diligens vitiorum. Cic.1. Offic. Sic nos si acres ac diligentes esse volumus animaduersores vitiorum: magna sæpe ex paruis intelligemus.

Animus acer. Cic. pro Mulone, Quum autem hic de theda reiecta penula dessiluisset, seque acri animo defenderet, &c. Id eſt, fortí.

Animus acer & præsens. Cic.ad Att. Animus acer & præsens, & acutus idem atque versutus inuictos viros efficit.

Apri. Ouid.10. Meram.

Dulmen habent acres in aduncis dentibus apri.

Arcus. Virg.7. Æneid.

Aut acreis tendunt arcus. Id eſt, fortes. Seruius.

Ardor. Claudian. Panegyr.4.

Astus. Valer. Flac. Argon.2.

Bellum acre & magnum. Cic pro Cornel. Balbo.

Bella acriora. Pompon.Læ.6. Populo. D. de origin. iur.

Cædes. Ouid.11. Meram.

Canis. Horat. Epod.12.

Canis naribus. Ouid.7. Meram.

Cibi. Qui acrimoniam & vehementiorem vim habent, & quasi mordaces sunt: vt sinapi, allia, cæpe. Plin.lib.11.cap.15, Difficulter perficiuntur omnia in cibis acria.

Cogitatio acerrima atque attentissima. Cic.3. de Orat. Omne illud tempus meditationum, Crassum in acerrima atque attentissima cogitatione posuisse.

Consilia acriora. Tacit.lib.11.

Cor acre. Lucret.lib.3.

Cupiditas acerrima & fortissima. Cic.12. Philip. An vos acerrimâ illam & fortissimam populi Romani libertatis recuperandæ cupiditatem non immutatam ac debilitatam putaris legatione paciis audita?

Cura acris. Cic.3. de Orat.

Curæ acres. Acerbæ. Varro apud Nonium. Lucret.lib.5.

Cursus. Stat.4. Syl.3.

Custodia. Tacit.lib.1. Annalium.

Defensor acerrimus. Cic.ad Lent.1.1.

Dolor acer. Virg.11. Æneid.

Dominus. Lucret.lib.5.

Egestas. Lucret.lib.3.

Equus acer non modò velocem equum significat, vt Nonius accipiæ sed etiam ardentem & concitatum ad ipsum cursum. Virgilius 4. Æneid.

Ar puer Ascanius mediis in vallibus acri Gaudet equo.

Fauor plebis acrior in Domitiom, loco præfagij acceptus est. Tacitus libro 11.

Fax acerrima. Tacitus lib.18.

Fetæ acres. Seneca in Octauia.7.

Flagnator assiduus & acer. Cic.in Bruto, Hunc video flagitatorem, non illum quidem tibi molestum, sed assiduum tamen & acrem fore.

Flamma. Lucret.lib.5.

Fremitus. Lucret.lib.4.

Frigus. Lucret.lib.4.

Fœta. Virgil.3 Georg.

Fugitor. Plaut. Trin.10.

Genus leonum. Ouid.4. Fastor.

Genus virûm. Virg.3. Georg.

Homo, Diligens. Virgil.a. Georg.

Homo acer, pro aspero, cuius contrarium est lenis. Terentius Phormione a.1.

Homo acer, pro forti, Nonio interprete. Virg.9. Æneid.

Haud acrem dubites in prælia poscere Turnum.

Hostis. Horat. Epod.6.

Hyems, pro aspera & vehementi. Plaut. Trin.7. Horat.in Carm.

Solusitur acris hyems.

Iactator acer. Claudian.in Eutrop.lib.2.

Ignis. Ouid.13. Metam.

Vror enim, lassisque exæstuat acrior ignis.

Imagines. Cic.lib.2. de Orat. Imaginibus autem est vtendum agentibus, acribus, insignius: de memoria loquitur.

Impetus. Lucret.lib.6.

Incitatio acris & vehemens. Cic.2. de Orat.

Ingenium, quasi ardens & concitatum: vt plus sit acre ingenium, quàm acutum. Cic.1. Acad.

Inimicus acerrimus, Acerbissimus. Cic.in Lælio.

Instigatrix acerrima. Tacit.lib.17.

Intentio acris. Plin.lib.18.cap.26.
Inuestigator acer & diligens. Cic. de Vniuerf.
Inuidia. Horat.1.Serm.3.
Ira. Lucanus lib.3.
Actior ira fubit. Lueret.lib.3.
Iudex. Cic.1. Offic. Suum igitur quifque noſcat ingenium, acrémque ſe & bonorum & malorum ſuorum iudicem præbeat. Id eſt, vt Naoius exponit, ſeuerum.
Iudicium. Cic.4. Acad. Quæſtion.
Iurgium acre inter Heluidium & Eprium. Tacit.lib.10.
Labor. Silius Ital.lib.3.
Libertas. Tacit.lib.13.
Lupos. Horatius. Epod.12. Maieſtas. Claudian. Panteg.5.
Malum. Lucret.lib.3.
Mel, auſterum, acerbum, aſperum, Nonio. Cic. in Horenſio. Quòd alterius ingenium, ſicut acetum Ægyptium, alterius ſic acre, vt oleí Hy metticum dicimus.
Memoria. Cic.2. de Orat.
Metus. Virg.3 Æneid.
Militia. Horat.1 Carm.ad Iecium.
Miniſterium. Tacit.lib.3.
Acerrimum miniſterium. Tacitus, Annal.lib.12.
Moloſſus acer. Virg.3. Georg. Id eſt, vehemens, ſæuus, Nonio.
Morbus acer & diutinus. Plaut. Menæch.1.7.
Morſus. Catullus.3.epigram.
Natura. Horat.2. Sermon.7.
Nox acerrima atque acerbiſſima. Cicer. pro Sylla, Quæ nox omoium temporum coniorationis acerrima fuit atque acerbiſſima.
Oculus acer & acutus. Cic. pro Planeo.
Oculis acribus gallinæ. Plin. Iun. in Epiſt. Gallinas vt à te miſſas libéter accepi, quas ſatis acribus oculis, quanquam adhuc lippis, pinguiſſimas vidi.
Odor acer apud Plinium ſæpe legitur, pro odore vehementiore, vt lib. 12.cap.17.
Odor acerrimus. Plin.lib.15.cap.28. & lib.21.cap.7.
Potentia ſolis acrior. Virgil.2. Georg. Vbi Seruius, Acrior, validior.
Potor acer. Horat.2. Serm.8.
Prælium acre. Tacit.lib.12.
Præſium acerrimum. Quid.ad Piſon.
Pruina acris. Lucr.lib.3.
Remex acer. Virg.5. Æneid.
Ret. Catul.78.epigram.
Rubor, Id eſt, (vt volgò dicunt) viuus, aut ardens. Senec. Natural. quæſtion.3.
Rumor. Tacit.lib.5.
Ruſticus, Id eſt, Prouidus, diligens, authore Nonio. Virg.2. Georg. Iam tum acer eurus venientem extendit in annum Ruſticus.
Senſus videndi acerrimus. Cic.2. de Orat.
Seruitium actius. Tacit.lib.5.
Si entium acre & intentum. Plin.Iunior lib.2.epiſt.10.
Solacer. Plin.lib.4.cap.8. Vnæ pau ùm ante mauiuratem deceſſit, ſicciantur 2.ri ſole, ter die verſare per triduum. Lucret.lib.6. Plin.17. cap.24.
Sonipes. Stat.5. Thebaid.
Sonitus. Virgil.4. Georg. Spiritus. Horat.1. Serm.4.
Stimuli, vrgentes, vehementes, excitantes, impellentes. Horat.2. Serm.ſatyr.7.
Stomachus. Id eſt, acidus. Horat.1. Serm.4.
Studium. Cic.lib.1.de Orat. Non deſpero fore aliquem aliquando, qui & ſtudio acriore, quàm nos ſumus atque fumus, & oto, & c. exiſtat talis orator.
Suauitate ſumma & acerrima condita voguenta. Cicero 3. de Orat.
Teſtes acerrimi. Plaut. Menæch.4.
Tibia acris. Horat. lib.1. Carm.12. Sic dicta, teſte Turnebo, nempe quòd cùm lyræ ſonus dulciſſimus ſit, tibiæ vehementior eſt, & acutior, & vlulantior, magiſque tinnulus. Huius epitheti proprietatem & Fabius in Flacco obſeruauit.
Tuba prædonum. Horat.1. Sctm.2.
Venenum. Lucret.lib.5.
Violentia leonum. Lucret.lib.3.
Vir. Cic. Attic.lib.4.7.a.
Virtus. Lucret.lib.1. Vis. Horat. Epod.7.
Viſus. Plin.lib.8.cap.25.
Vox. Lucret.lib.2.
Vultus. Lucret.lib.6. Ouid.10. Metam.
Acer, cum infinitiuo. Sill. Ital.lib.3.
Herdus agit, iuga Pyrenes venatibus acer
Mettus, aculóve extendere pzelia Mauro.
Acre, pro acriter. Perſius Sa.4.
Et propter te ignoous cubito qui tangar, & acre
Deſpuat in mores. Id eſt, expendo, mores acriter & acerbè exercetur.
Acra. Plaut. Bacchid.
Peri, multa maſa mihi nunc
In pectore acra atque acerba eoeniunt. Aut acria legendum, aut vetuſte dictum eſt ab acer, acra, acrum.
Acriter, penult. corr. (παρὰ τὸν ἀκρίτην) acrius, acerrimè, aduerbium qualitatis, Vehementer. Plaut. Pſeud.5. Quid agitur Callidore? c. amatur, atque egetur acriter.
Acriter & ardenter eaofas agere. Plin. Iunior lib.1.epiſt.16.
Acriter aliquid coutre. Horat.2. Serm.3.
Acriter elatrare. Id eſt, vociferari. Horat.lib.1.epiſt.19.
Acriter aliquid expectare. Vide EXPECTO.
Acriter intelligere. Cic.in Diſſenſ. Lubrieum genus orationis, adoleſcenti non acriter intelligenti ſæpe præcepi.

Acriter animum intendere. Liu.1. ab Vrbe. Acriter cogitare, Cic. 5. de ſinib. Acriter videre. Id eſt, acutiſſimè, Cic.4. Acad. Acutios atque acrius videre. Cic.2. de Orat.
Acriter inſeſtus, Lucret.lib.6.
Acriter oculis ſolem intueri. Cic.1. Tuſcul.
Acriter offerre ſe morti. Cic. pro Milone.
Acriter ſpeculari. Tacit.lib.19.
Acriter & vehementer diterat accuſator. Cic. pro Flacco.
Acrios, comparatiuum ab acriter, poſitiuo iunctum, pro multo magis, aut vehementius. Horat.2. Serm.
-quanto conſtantior idem
In viriis, tanto leuius miſer: acrius ille
Qui iam contento, iam lato fune laborat.
In editione Aldina legitur, ac prior ille, & multo rectius. Plau. Merc. 18, multò inſaniunt acrius.
Amare acrius. Martial.lib.8. epig.in Gelliam,
Hos nauis amat acrius duobus.
Ardet acrius. Tacit.lib.4.
Acrius doloia populus. Tacit.lib.2. Annal.
Acrius exaſit. Ouid.de arte Amandi,lib.2.
Experti acrius. Tacit.lib.4.
Graniam Cæſaris acrius fouere. Tacit.lib.5.
Acrius incumbere. Virg.4. Georg.
Incurrere & vrgere. Sil.Ital.lib.14.
Iudicare. Plin.Iunior, epiſt.
Acutius atque acrius vitia iudicare. Cicer.1.de Orat. Adeſt ferè nemo, qoin acutius atque acrius vitia iodicet, quàm ea laudet quæ recta videat.
Actior micare. Locret.lib.3.
Acrius quàm conſideranius iniicium tumultus excitaoit. Tacit.lib.17.
Actios vrget. Ouid. Amorum lib.1.2.
Vrit. Ouid.lib.2. Amorum, Elegia 19.
Acerrimè emendare: Id eſt, diligentiſſimè. Plin. Ionior in epiſt. Acerrimè deerrare. Cic.2. Tuſcul.
Acerrimè aliquid agere. Cic.2. de Orat.
Aliquem virgis cædere. Cic.7 Verr.
Acerrimè aliquid oculis quammaximè intentis contemplari. Cicer. pro Flacco.
Aliquid vituperare. Cic.ad Attic.lib.7.
Acrimonia, acrimonię, denominatiuum (ἀφ᾽οὗ ὄνομα, ἀδιμώνιον) Frequentius dicitur in ſaporibus nimia quædam vis ac vehementia, quæ vel acri odore, vel guſtu mordaci nares aut linguam, palatumve torquere ſolet, ſæpe etiam vſque ad lacrymas, vt in ſinapi, cæpis, allis, naſturtio & pipere: quæ ob id quoque acria dicuntur. Cato de re ruſt. cap.157. Et ſi vicus acrimoniam eius ferre non poterit, fanuam hordeacam miſceto. Plin.lib.12 cap.19. Ipſum cinnamomi lignum in faſtidio eſt, propter ongani acrimoniam. Colum.lib.10.
Acrimonia in oratione, dicitur orationis maxima vis & vehementia. Cicer.2. de Inuent. Id eo quod, ſi id quo nitur aduerſariorum equs ſubduxeris, omnè illà eius vim & acrimoniam leniueris & diuerte.
Acrimonia, Animi vi aetias. Næuius Lycurgo, Ne ille mea fers ingenij atque animi acrem acrimoniam. Nonius.
Acrimonia in vultu. Author ad Heren. li.3, Conoenit igitur in vultu pudorem & acrimoniam eſſe.
Habere nimium acrimoniæ. Author ad Heren.lib.4.
Acrimoniam capere, Vide capio.
Acritas, penult. corr. acritatis, penul. prod. denominatiuum (ἀφ᾽οὗ ὄνομα) Vehementia. Actius Neoptolemo, Vis veritatis atque acritas. de quo eodem loco ſic ſcribit Gellius lib.13.cap.2. Sitne autem nihil quicquà intereſt ſtanimodo dicam an ſumma acerbitudo, an acerbitas: acrimodo, an quid Actius in Neoptolemo ſcripſit, acritatisa nihil rationis dici poteſt, qui neceſſitudo & neceſſitas ſeparentur.
Acredo, acredinis, pen. prod. (ἀφ᾽οὗ ὄνομα) Pro ea amaritudine quæ eſt in fructibus non maturis ponitur à Calepino, ſed nullo authore probat.
Acriudo, pen. prod. acritudinis, pen. corr. (ἀπὸ τοῦ) denominatiuum, pro acore. Virtuuius lib.8. cap.3. Fieri autem naturaliter hoc ideo videtur, quòd acer & acidus ſuccus ſubeſt in ea terra, per quam egredientes venæ intinguntur acritudine. Ibidem, Acritudinem ut ſidem rationibus ex acidis propter acritudinem fucci, etiam calculoſis in natura rerum ſimiliter pi ſe curare.
Acroatus. Acroſus, Acrare, Vide acvs, acris.
Acerbus, ba, bum (ἀπὸ τοῦ) Immaturum, atque ita guſtato aſperum. Ee proprie de fructib. dicitur. Cic. de Senect. Vua primo eſt peracerba guſtatu, deinde matura ad dulcedin.
Acerbum dicitur per tranſlationem, durum, moleſtum, triſte, auſterum. Cic.2. de Orat. Nihil mihi ad exiſtimationem turpius, nihil ad dolorem acerbius accidere poſſe.
Homo acerbus, cui Lenis opportuit, ſive manſuetus. Cic. 2. de Orat. Eáque omnia quæ proborum, firmiorum, non acrium, non pertinacium, non ingratoſorum, non acerborum ſunt, valde benevolentiam conciliant. Horat.1. Serm.3.
Quod niſi concedas, habeare inſuauis, acerbus. Cic.ad Lent.lib.1.epiſt.4. Eo die acerbum habe mus Cutionem: ibi bulo multò ioſtiorem, penè etiam amicum. Acerbum, id eſt, acrem aduerſarium.
Miſerum, acerbum, calamitoſum, funeſtum, indignum, luctuoſum, horribile. Cic. pro Quinctio, Miſerum eſt exturbari fortunis omnibus: miſerius eſt iniuria. Acerbum eſt, ab aliquo circumueniri: acerbius, à propinquo, &c.
Acerba anuatio. Plaut. Pœnul.16.
Eorum hic alterà eſt ſi cibi perit,
Neque eam ineſtauit vnquam. ꝓ acerba
Amatio eſt. Hoc eſt, dora & toleratu difficilis.
Animis acerbis ſanire. Virg.5. Æneid.
Tum pater Æneas, procedere longius iras,
Et frauire animus Entellum haud paſſus acerbis.

Caſu

Casu acerbo concuti. Virgil. 5. Æneid.
At pater Æneas casu concussus acerbo,
Nunc huc ingentes, nunc illuc pectore curas Mutabat.
Cinis virtutum omnium acerba. Catul. ad Mallium, 63,
Tot ea virûm, & virtutum omnium acerba cinis.
Corpus Neptuni. Senec. in Agam. 6.
Frigus acerbum. Horat. 1. epist. 18.
Acerbum funus, & acerbus interitus, pro morte immaturatide6q; graviore, atque amariore. Virg. 6. Æn. Cic. 4. Tusc. Angor, est aggrudo prementis luctus, aegritudo ex eius qui charus fuerit, interitu acerbo.
Potest hic eiam pro crudeli interitu accipi.
Horror ferræ acerbus. Id est, durus & inamœnus ferræ ftridor. Lucretius libro 2.
Idus. Ouid. lib. 1. de Ponto 4.
Inimicitiæ. Propertius lib. 2. eleg. 9.
Acerbissimus inimicus, apud Ciceronem. Id est, maximè infensus aut crudelis.
Acerbissimus Consulum interitus. Plancus Cic. lib. 10. 17.
Iræ acerbæ. Lucret. lib. 3.
Libitina. Horat. 2. Serm. 6.
Luor. Claud. de rapt. Pros.
Luctus. Tibul. lib. 2. eleg. 7.
Lux. Id est, dies. Senecain Hercule OEth. 1.
Mater in suos partus. Ouid. 2. Fast.
Mors acerba. Quid. 14. Meram.
Odium. Virg. 10. Æneid. ad finem. Cic. Att. lib. 10.
Pectus. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 5.
Pestis. Virgil. 3. Georg.
Pestis acerba bouum, pecorisque aspergere virtus.
Recitator. Horat. in arte poet. ad finem, Indoctum doctúmque fugat recitator acerbus.
Res. Lucret. lib. 3. -multóque in rebus acerbis
Acrius aduentum animos ad religionem.
Impolitæ res & acerbæ. Id est, imperfectæ. Cicero de prouinc. Conf. Im politæ verò res, & acerbæ fi erunt rebus (quanquam funt absciffæ) tamen efferent se aliquando, & ad renouandum bellum reuirescent.
Rumor. Tibul. lib. 4. eleg. 13.
Quid miserum torque? rumor acerbe tace.
Sors. Seneca in Hip. 10. O fors acerba & dura fimulatus grauis. Id est, O condito, &c. Idem in Hercule OEth. 7. O fortem acerbam!
Acerbum spectaculum, durum, crudele, & visu horrendum. Cic. 7. Verr. Idem ad Quint. frat. lib. 12. epist. 12. in fine.
Vita. Cic. Lentulo, lib. 1. 1.
Vulnus. Virg. 11. Æneid.
Hactenus Acca fomor potui. nunc vulnus acerbum
Conficit, & tenebris nigrescunt omnia circum.
Vultus. Ouid. lib. 3. Trist. eleg. 9.
Sed modò læta manet, vultus modò fumit acerbos.
Acerba, pro Acerbe aduerbio. Lucret. lib. 4.
Asper acerba tuens, immani corpore serpens. Ouid. epist. 8. 22.
Nox vbi me thalamis vlulantem, & acerba gementem
Condidit, in mœsto procubuit que ioro.
Acerbum, acerbi, substantiuum, gen. n. Ouid. lib. 5. Trist. eleg. 2.
Detrahat vt multum, multum restabit acerbi.
Parfque meæ pœnæ totius inflar erit. Cic. amtequam iret in exilium 13. Nihil dari, nihil acerbi mihi tristi, quod & mpub. turbabur.
Acerbitas, fenult. con ept. acerbitatis (ἐτυμότητα) denominatiuum: proprie dicitur asperitas illa fuæ auftoritati in fructibus immaturis.
Acerbitas, Triftitia, dolor, aduerfitas, cruciatus. Cic. ad Q. frat. libr. 1. 1. Nam fimplicabiles trarundæ funt, fumma eft acerbitas, fin autem exorabiles, fum as lenitatem tamen (et in malis) acerbitati antepo nenda eft. ¶ Acerbitates in plurali, pro periculis & rebus aduerfis. Cicer.
Habere aliquid acerbitatis. Cicer. lib. 2. Offic. Atque eriam illud ipfum quod acerbitatis habet obiurgatio, fignificandum eft ipfius id causa qui obiurgetur, fufcepsum effe. Pro Planeio, Nunc timeo ne nihil tibi præter lacrymas queam reddere, quas ex in meis acerbitatibus plurimas effudifti.
Acerbitas, dolor, cruciatus. Cic. in Catil. Vt omnes acerbitates, omnes dolores, cruciatúfque perferrem.
Acerbitas, pro nimia asperitate ac duritie. Cic. 4. de finib. Nec acerbitatem fententiarum, nec differendi fpinas probauit.
Acerbitas, pro grauiore & nimio animi dolore. Cicer. in Lælio, Apud quem euomat virus acerbitatis fuæ.
Acerbitates conquisitæ. Taeitus lib. 5.
Acerbitatibus dilacerari. Taeit. Annal. lib. 2.
Acerbitas profenptionis. Cic. pro Cluentio.
Temporis acerbitas. Cic. Q. Valerio, lib. 13. 4.
Acerbiuudo, Idem quod acerbitas. Gell. lib. 13. cap. 3, Sicut autem nihil quicquam timetefi, fuauitudo dicas an fuauitas, fanctitudo an fanctitas, ita acerbitudo an acerbitas, &c.
Acerbo, acerbat (ἐπιτείνω, πρᾠνω) acerbare, Asperare. acerbum facere: vt, Acerbare erimè, quafi exaggerare, amplificare, facere atrocius. Virgil. 11. Æneid.
Vel cùm fe paudum contra mea iurgia fingit,
Artificis fcelus, & fotmidine crimen acerbat.
Claudianus lib. 3.
Ingeminar crimen, commori pectoris ignem
Nutrit, & exiguum ftimulando vulnus acerbat.

Inde fit exacerbare.
Acerbè, acerbius, acerbiffimè, qualitatis aduerbium (ποιότητος) Durè, fe-uerè, afperè. Cicer. 3. de Nat. deor. Nec tamen poffumus dicere non plures captiuos acerbè, quàm prædones necatos. Idem 1. Tufcul. Acerbius exigere dixit.
Acertus, Vide ACER pro arbore.
Acero, aceras (ἀκήρατος) acerare, Paleas inficere. Sipontinus.
Acerofus, Vide ACVS, aceris.
Acerra, acerræ (ὀστρακοφόρος) Ara quæ ante mortuum poni folebat, in qua odores mendebant. Alij dicunt areulam effe thuriarum, vbi thus reponebant. Feftus. Martialis lib. 10. -feptimámque
Veftris addimus hanc focis acerram.
Plin. lib. 35. cap. 10. Item facerdotem aftante puero cum acerra & corona. Cornutus ferbit effe paterum in qua libabatur. Virg. 7. Æneid. -& plena fuppler veneranæ acerra.
Acron in Horatium, thuribulum vocat. Cic. 3. de legib. Ne fumptuofa refperfio, ne longæ coronæ, nec acerræ præterea tum. Ouid. 8. Metamorph. Idem 4. Fafto.
Cúmque men patera, thuris acerra fuit.
ACERRÆ, acerrarum (τόπος) Vbi Campaniæ Italicæ. Virg. 2. Georg.
Talem dites arat Capuas, & vicina Veiuio
Ora iugo, & vacuis Clanius non æquus Acerris.
Acerræ (inquit Seruius) ciuitas eft Campaniæ, haud longè à Neapoli: quam Clanius præterfluit fluuius: cuius frequens inundatio eam exhaurit. Vnde ait vacuis. Id eft, infrequentibus. Sill. Italicus 8.
Illic Parthenopeæ Pceno non perua Nola,
Alliphæ, & Clanio contempræ femper Acerræ. ¶ Fuit item eiufdé nominis oppidum in Vmbria. Plin. lib. 3. cap. 14.
Acerfecomes, acerfecomæ, penult. corrept. masc. gen (ἀκαιρεπιμώμων) Latinè inconfitus dicitur, quales erant Romanis in delicijs pueri. Iuuenal. fa. 8.
Si tibi fancta cohors comitum, fi nemo tribunal
Vendit acerfecomes, fi nullum in conjuge crimen.
Acertuus, acertui, mascul. gener. (σκεῦος εὐθυντικὸν, ὄργανον.) Valla lib. 4. Acertuus, minutarum propriè rerum congeries eft, vi frumenti & legaminis, vt filis. Interdum etiam aliquanto maiorum rerum, acervus fcuiorum, apud Virg. & Æne. Et fere generale eft ad omnia. Plaut. Pfeud. 4. Acerui frumenti funt dumi. Cicer. contra Rullum, Vix iam videtur locus effe, qui tantos acervos pecuniæ capiat. Idem in Catil. Acertus corporum redundauit. Horat. in epift. -æris acervus & auri.
Altus acervus. Lucret. lib. 3.
Vt ab fummo tibi diffluat altus acervus.
Cæcus. Ouid. 1. Metam. Quæ poftquam euoluit, cæcóque exemit acervo, D. flociata locis concordi pace ligauit. Per acervum cæcum, chaos elementorum intelligit.
Graudis. Ouid. lib. 1. Amor. eleg. 8.
Ingens. Virgil. 1. Georg.
-populáque ingentem farris acervum Curgulio.
Magnus & parvus. Horat. 2. Serm. 1.
-at fuaue eft ex magno tollere acervo.
Dum ex paruo nobis tantundem hauriet relinquas,
Cur tua plus laudes cameris granaria noftris?
Modicus, Horat. 2. epift. 2.
Ruens. Id eft, deerefcens. Horat. 2. epift. 1.
¶ Acervus, transfatæ ad res incorporeas. Cic. pro Sylla. Quantos acervos farinorum repetitis?
Acervatim, gen. prod. aduerbium quantitatis (ποσότητος) Per acervos. Varro lib. 1. de Re ruftica, cap. 38, De pecore acervatim poni.
Acervatim accumulare. Lucret. lib. 6.
Dicere, quafi promifcue & nullo feruato ordine. Cic. pro Cluentio. Acer vatim iam reliqua ludices dicam.
Multa frequentare. Id eft, conungere, & accumulare. Cic. in Orat.
Pictique acervatim fe de vallo præcipitaeurunt. Cæfar.
Apes acervatim fub fauis enectæ reperiuntur. Colum. lib. 9. cap. 13.
Aceruo, aceruas (συμβάλλω) aceruare, Accumulare. Plin. lib. 6. cap. 4. Plura vnidque acerua bamus. Idem libr. 31. cap. 17. Octogintà fimul acervatos ferre bulbos. Quintil. lib. 9. cap. 3. Nec verba modò, fed fenfus quoque idem facientes aceruantur.
Acerualis & hoc aceruale, penul. prod. Argumenti genus, quo vtebatur Chryfippus. Cic. in 2. de Diuin. Aut quèadmodum Sorite refpódeas? quem fi neceffe fit, Latino verbo liceat acerualem appellare: fcd nihil opus, vt enim ipfa philofophia, & multa verba Græcorum, fic σωρίτου fatis Latino fermone tritus eft.
Acernatio, verbale ab acernando (σωρίσμὸς) Ipfe actus acernandi, fue accumulatio. Plin. lib. 18. c. 43. Homini cibus vtiliffimus fimplex: acernatio faporum peffifera, & condimenta pernicioiora.
Acernus Mercurii. Prouerb. 36.
ACERONTES. Thraciæ vrbs, poftea Calatis dicta. Plin. lib. 4. cap. 11.
ACES, ἄκης) Fluuius eft in Afia, Chorasmiorum, Parthorum, Hyrcanorum, Sarangæorum, & Thomaniorum regiones irrigans. Herod. Thalia, 1. lib. 3.
ACESAE, pen. corr. (Ἄκεσαι) Oppidum eft Macedoniæ, cuius ciues dicuntur Aceſæi. Vide Stephan.
ACESAMENAE. (ἀκεσαμήνη) Oppidum eft Macedoniæ, condítum ab Acefamene, vno eorum qui in Pieria regnauerant. Vide Steph. Gentile eft Acefamenius.
Acesco, acefcis. Vide ACEO.
ACESES & Helicona opera, quæ fingulari artificio confecta videruntur, fic antiquitus appellabantur. Locũ prouerbio feeerunt duo quidam celebratæ artis artifices, Aceſeus natione Parianenfis, & Helicon Caryftius: qui primi contexuiffe dicuntur peplum Palladis Poliadis. Id enim cognomen Minerux quæ in arce Athenienfium colebatur.
Aceſias medicatus eft. Dicitur de re quæ femper vergit in deterius, & quæ quo magis accuratur, hoc peius habet. Occafionem adagio dedit Aceſias quidam medicus imperitus & ſtupidus, qui dũ curaſcen

pedum dolore laboranti medeti studeret, auxit dolorem. Author Diogenianus.

ACESINVS, fluuius gemmas ferens. Plinius libro 37. cap. 13. Gemmiferi amnes sunt Acesines & Ganges. Quem li. 6. ca. 20, tradit influere in Indum fluuium.

Acesis, (Ἄκεσις) Genus est Chrysocollæ, diuersæ ab Orobitide. Vide Plin. lib. 33. cap. 5.

ACESIVM Apollinem apud Eleos eundem Pausanias putat, quem Aleticacon vocant Athenienses. Callus Aniq. lect. lib. 9. cap. 19.

ACESIVS (Ἀκέσιος) Nouum nomen Episcopus fuit sub Constantino Imperatore: De quo vide Sudam.

ACESSARE luna. Dictum in comperendinatores, qui nouo subinde causam commiscuntur, quò negotium differant: à nauta cuiusdam moribus ortum, cui Acessæo fuit nomen. Is quum esset ignauus, ita prorogare consueuit nauigationem, vt se diceret lunâ magis opportunam expectare. Author Diogenianus.

ACESTA (Ἄκεστα) Siciliæ vrbs, ab Aceste dicta. Aceste Virg. Æneid. 5. Vrbem appellabant permisso nomine Acestam.

ACESTES, huius Acestæ (Ἀκέστου) filius fuit Crimnisi fluuinis ex Segesta Troiana, vt lib. 5. Æneid. testatur Virgil.

Famâque finitimos, & dam nomen Acestæ
Excierant. Vide Seruium in illud 1. Æneid. Troianôque à sanguine clarus Acestes.

Dardanius Acestes. Virg. 5. Æneid.

Est tibi Dardanius duûmæ stirpis Acestes.

Fidus. Ouid. 14. Metamorph.

Ad sedes Erycis, fidumque relatus Acestes, Sacrificat.

Graius. Virgil. 1. Æneid.

Hic grauis Entellum dictis castigat Acestes. Grauis ætate, vel obsurgatione. Seruius.

Senior. Virgil. 5. Æneid.

Cætera Troiadeæ pubes senioris Acestæ Ferrut equis.

Troianus, Propter originem. Sil. Italicus 14.

Mæsuerunt Phrygiam prolem Troianus Acestes,
Troianúque Helymus.

ACESTODES (Ἀκεστώδης) Fomaces sunt ferreæ, prægrádesque, in quibus sit cadmia. Dioscorid. lib. 5. in cap. De cadmia.

ACESTES, Acestis, fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephalam vrbem condidit.

ACESTVM, Acestij gen. fæ. Nomen mulieris proprium, de qua Pausanias in Atticis. Acestium Xenocles, qui ex Sophocle Leonnis filio progenitus est, filia fuit. Huic ad Leonteum vsque ætatis, omnes gentiles Cereris minsitros quæstiones facere, dum viuerent, videre contigit. Nam primùm in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themistoclem coniugem, atque eo mortuo Theophrastum filium: atque hæc illius fortuna commemoratur.

A cete dilium, acetabulum, ce. ceteris, (Ἀκέτιον) ab accipiendo dicitur, vi testis est Hermolaus: etiamsi Græci oxybaphon appellant, quasi ab aceto. Et est genus mensuræ, capiens fere quicyathum. Plin. lib. 21. cap. 34. Cum acetabuli mensura dicitur, significat heminæ quartam partem. Id est, drachmas xx. Idem lib. 18. cap. 7. Cotiandri seliberas, fallique acetabulo. Celsus lib. 5. cap. 24. Infultari vrbe fubinde quàm optimi mellis acetabulum.

Acetabula in corpotibus dicuntur pro pyxidibus, vt anatomici vocât, quibus coxendices infiguntur, circáque ea veruntur osta coxarum. Plin. 28. cap. 11. Item oila ex acetabulis pernarum, circa quæ coxendices veruntur.

Acetabula vocant & veluti quidam calículi in iis piscibus, qui molles appellantur, vt in polypo. Plin. lib. 9. cap. 30. de polypo loquens: Præterea negat esse vllum acrocius animal ad conficiendum hominem in aqua: luctatur enim complexu, & forbet acetabulis, ac numeroso fuctu detrahit, cùm in naufragos vtinam esset emptum caput. Et paulò post, Offendit Lucullo captus ostia, dolij magnitudine, amphoram yr. capax: atque (vt ipsius Trebij verbis vtar) barbas, quas vix vtroque brachio complecti esset, clauarum modo torosas, logas pedum trigintà, acetabulis, sine calículis vrnalibus, peluium modo, dentes magnitudini respondentes.

Acetabula sunt etiam, quæ vinariorum vascula, siue calículi, quibus astantium oculos fallendo præstringunt. Senec. lib. 6. epist. 1. Ita sine nocu decipiunt, quomodo præstigiatorum acetabula & calículi: in quibus me fallacia ipsa delectat.

Acetabulum abusiue dei potest de rebus aliis quæ similitudinem quâdam referant: acetabula, quod in corporibus esse supra dictum est. Vnde Quintil. lib. 8. cap. 6. Eo magis necessaria (inquit) ἐμφάσεως quam tectè dicimus abusionem: quæ non habentibus nomen suum, accommodat quod in proximo est. Et paulò pòst, Mille sunt hæc: & acetabula, quicquid habet: & pyxides, cuiusmodi matertæ sunt: & parricida, marsi quoque aut Isaris interfector.

Acet are diebant veteres, quod nunc dicimus Agitare. Festus.

Acetaria, acetariorum, plu. num. (Ἀκέταρια) Nomen ab aceto dictum: & sunt herbæ seu cibaria quæ ex aceto sumuntur ad excitandam appetentiam: quales sunt herbæ virentes, quas aceto oleóque gustatim instillato concinnamus. Fiunt & ex herbarum radicibus acetaria. Plin. lib. 20. cap. 20. Stomachum in acetariis sumpta corroborant. De portulacæ loquitur. Idem lib 19. cap. 4. Horti maximè placebant, quia non egerent igni, parcerentque ligno, expediaretes & parata semper: vnde & acetaria appellabantur, facilia concoqui, nec oneratura fensum cibo. Quem locum sic ex Nonio Hermolaus: Porro hic acetarium non ab aceto, vt credi coepum est, sed ab accipiendo & gustur. Idco enim, inquit Plin. acetaria appellabantur horti. Hoc est, hortensia: quoniá expedita res & parata semper esset. Nam & acetabuli ab accipiendo dicituretiamsi Græci oxybaphon appellant, quasi ab aceto. Acetaria (vt nonnulli volunt) dici quoque possunt carnes fruftillatim concisæ, quæ ex aceto fumantur.

Acetium, aceti, penult. prod. (Ἄκετι) nomen omnibus notissimum. Martialis lib. 13.

Amphinæ Niliaci non sit tib. vilis aceti,
Esset quum vinum, vilior illa fuit.

Acetum acre. Horat. 2. Serm. 3.

Durum. Id est, acidissimum & acerrimum. Sammonicus,

Furfuribusque nouis durum misc ebis acetum.

Frigoriticum. Celsus lib. 17. cap. 8.

Mordax. Perf. satyra 5.

Moriens. Perf. satyra 4.

Acetum mulsum. Gal.

Pharium. Id est, Ægyptiacum. à Pharo Ægypti insula. Iuuenalis satyr. 15.

Piperatum. Colum. lib. 12. cap. 47. Deinde exiguum aceti piperati, & plusculum mellis adiicunt.

Rubens. Martial. lib. 11. in Cherremontem.

Acetum scillinum scillitiçum, & scillites. Vide scillitæ.

Acetum exacuere. Plinius lib. 19. ca. 4. Verum nobilissima est scilla, quanquam medicamini nata, acetoque exacuendo.

Aceto quempiam perfondere, Amara mordacitate reprehédere. Horat. 1. Serm. 7.

Acetum ad animum transtulit Plautus. Sic enim ait in Pseud. 1. Et quid habeis hinc domo aceti in pectore? Videur acerbitatem significare hoc est dolorem. vtverò mea acerbissimum. Idem Bacchid. 3. 1. Nunc experiar, si ne aceto tibi cor acre in pectore: Id est, acrimonia & indignatio. Erasmus aliutiam intelligit.

Acetum, Neutrum. Adiect. vt Mercium mel. Plin. lib. 11. cap. 15. In omni melle quod per se fluit, vi multum oleúmque apellatur, acetum maxime laudabile est. Sic enim ex mano scripsit vetustus Turnebus, contra fidem exemplarium. De hoc positea in ACOETVS.

ACHAEAE PETRAE (Ἀχαιαὶ πέτραι) Sunt ropes abscissæ eius mõtis ex quo Iardanus effluit, super quibus Samos ciuitas condita est. Vide Strab. lib. 8.

ACHAEVM (Ἀχαιὸν) ciuitas est ad vicinorem Tenediorum regioem pertinens. Strab. lib. 13.

ACHAEMENES, penultima abbreuiata (Ἀχαιμένης) fuit primus rex Persarum, à quo postea reges omnes quique ad Darium vocati sunt Achæmenidæ. Ex Herodoto lib. 4. Horat. 2. Carm. 13.

ACHAEMENIA, pars Persidis, ab Achæmene Ægei filio. Authur Steph.

Achæmenius (Ἀχαιμένιος) Id est, Persicus, vel Parthicus, author Lucan.

Passus Achæmenis longè decurrere campis.

Stat. 5. Sylu. 3.

Alter Achæmenium seeludit zeugmate Persen.

Sagittæ Achæmenidæ Propert. lib. 2. eleg. 14.

ACHAEMENIDES, pen. cor. (Ἀχαιμενίδαι) Vnus è socijs Vlyssis, qui apud Virg. narratur de Polyphemo 3. Æneid.

Achæmenidon (Ἀχαιμενίδην) herba est, quæ colore electri sine folio nascitur in Iardinidis Indiæ, cuiusque radicè in pastillos digesta, in decoque pota in vino, nocuij, per cruciatus, nocte constitentur omnia per varias numiuum imaginationes. Author Plin. lib. 24. cap. 17.

ACHAEI (Ἀχαιοὶ) Ponti accolæ, Orchomenioru colonia.

ACHAEVS (Ἀχαιὸς) Exercitus poeta tragicus, paulò iuoior Sophocle, tragedias trigintaquatuor docuisse narrat Suidas. Iuit & alter tuiomen tragicus, qui & voam ipse reliquit. Author Suidas.

ACHAIA, penult. correp. (Ἀχαΐα) Ampla regio Græciæ, & penè insula. Nam Ægeo & Ionio mari cingitur, præter ea quam partem. Eius caput Corinthus, vrbs olim diuissima, cui ab Achæo Xuthi filio hoc nomen indutum esse dr Strabo lib. 8. Ægialos (vel vt alij, Ægialea) aute vocabatur, propter vrbes in latore dispositas. Author Plin. lib. 4. cap. 5. Sanè Ægialus, m. g. (Αἰγιαλὸς) Græcis litus significat. At Pausanias ab Ægialo dictam ait primo rege è Thessalia veniente, & patre Achæi qui regioni nomen dede. Dicta & Ionia, quòd Ionis habuerit colonos ab Athenensibus missos. Sed & Peloponnesus quæ Peloponnesi insula. Nunc vulgò Morea vocatur. Ouid. 8. Metam 54. Idem epist. 15. 38.

Achæus (Ἀχαιὸς) aliquis de Achaia, vel Græcus. Ouid. 4. de Ponto,

Nec pores infestis conferre Charybdin Achæis.

Achæus, a, um. adiectiuum. Idem quod Achaicus. Strat. 2. Achil. de Paride Heleium rapiente,

Iam-ásque freto delatus Achæat.

Achæus, huius Achæiados (Ἀχαιάδος) Ouid. epist. 3.

Inter Achæiadas longè pulcherrima matres.

Alij scribunt, Achaiadas.

ACHAEORVM PORTVS (Ἀχαιῶν λιμήν) Portus est in Troade, sub promontorio eiusdem nominis. itz dictus quòd ibi Græci classis suæ stationem habuerint, quo tempore Troianis bellum inferebant. Plin. lib. 4. cap. 12.

Achaicus, adiectiuum, pe. corr. (Ἀχαϊκὸς) id est, Græcus. Virg. 2. Æneid.

Et Danaûm solùm naues, & Achaica castra.

Horat. 1. Carm. 15.

Post certas hyemes vtet Achaicus

Ignis Iliacas domos.

Achaicus, penult. prod. huius Achaidis & Achaidos, penul. corr. gen. fœm. (Ἀχαΐς.) Ouid. 6. Metam.

Perque tot Iaxuonas, & per tot Achaidas vrbes

Huc venit.

Alij scribunt Achæidas. Patronymicum est, pro possessiuo, quod frequens est, pro simplici positum.

ACHAICARVS (Ἀχαϊκάρυος) Varis quidam apud Bosphoranos erat, qui peteqnibus respondi dabat, quemadmodum Tiresias, Trophonius, Amphiaraus, & alij plures, de quo vide apud Strab. lib. 16.

ACHANA, fluuij nomen in Arabia, non procul ab Euphrate, de quo Plin. lib. 6. cap. 28.

Achanæ (Ἀχάναι) Genus erat menfuræ frumentariæ apud Persas, capiens mediumnos Atticos 45. Celsius. 8. cap. 9. dnees esse vasis genus, in quo conmeatus eorum includebatur qui ad Theoria mittebantur. Quas Athenienses vocarunt Theoras, vide bris intrà fuo loco.

ACHANI

ACHANI (ἀχανοί) populi sunt Scythiæ, qui & Achæni dicẽtur à Theopompo. Author Stephan.

ACHAR, nomen eiuatatis, quæ nunc Nizibis appellatur.

ACHARACA (ἀχαράκα) oppidi nomen. Strab. lib. 14.

ACHARDIVS (ἀχάρδιος) fluuius, est, prope quem Siraci populi habitant, qui ex monte Caucaso fluens, in Mœotim decurrit. Author Strabo libro 11.

ACHARITANYM (ἀχαρίτανον) oppidum liberum est in Aphrice, ab ea parte qua spectat tractum Cyrenaicum. Author Plin. lib. 5. cap. 4.

ACHARNAE (ἀχαρναὶ) ciuitas est Græciæ in Attica regione, totius eius tractus potentissima. Thucid. lib. 2.

ACHAT, Achates, pen. prod. (ἀχάτ) nomen proprium comitis Æneæ, qui tefte Seruio, à folicitudine dictus eft. Dicimus (inquit) quæri eur Achates Æneæ fit comes: melius tamen hoc fingitur virtutum nomen fit à Græca etymologia. ἄχος enim dicitur folicitudo, quæ regum femper eft comes. Hæc ille, illud Virgilij enarrans, libro Æneid. 1.

-ipſe vno graditur comitatus Achate.

Achates, achate, pen. prod. m. g. (ἀχάτης) Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10, Achates magna fuit authoritate, nunc in nulla eſt: Reperta primùm in Sicilia, iuxta flumen eiuſdem nominis: poſtea plurimis locis, excedens amplitudine numeroſa, varietatibus diuerſis mutatibus cognomina eius. Vbi videtur eſſe generis feminini. Sed hæc adiectiua feminina referuntur ad hoc nomen gemma ſubauditum.

Achates, annulus dicitur, qui minimo digito geſtatur: quo verò Index ornatur, coriannos. Latini autem ieuis nitentæ annulum, qui minimo geſtatur, ætlium nuncupant. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. vlt.

ACHEDRVS, Vide ACHADRVS.

ACHELOVS, pen. prod. (ἀχελῳὸς) Epiri fluuius, à Pindo monte fluens, qui Acarnaniam ab Ætolis diuidit: Thoas prius vocatus à celeritate: nomen ſub Acheloo rege mutauit, qui cum Alemeone è Theſſalia profectus, apud eum conſedit. Achelοi autem ipſius Ætolię, ſiue Epiri flumuis fabulam, Diodorus lib. 5. refert. Strabo quoque lib. 10. & Ouid. 9. Metam. Nunc vulgò dicitur *Pachtelam, Pachtelamus.*

Acheloum Oceani & Tethyos fuiſſe filium tradit in Theogonia Heſiodus.

Ætolus Achelous. Propertius libro 1. Elcg. 36. ad Lyneeum poëtam.

Nam ruſtu s licet Ætoli referas Acheloi
Fluxerit vt magno fractus amore liquor.

Calydonius. Ouid. 8. Metam.

-nixus cubito Calydonius amnis
Talibus alloquitur.

Deformis cornu. Stat. 7. Theb. id.

-Acheloon vtroque
Deformem cornu vagus infamat Acarnan.

Naupactæus. Id eſt, Ætolus, à Naupacto vrbe Ætolix. Ouid. 2. Faſt.

Amphiaraides Naupactæo Acheloo.

Turbidus. Stat. 2. Theb. id.

Turbidus obtectas Achelous Echinadas exit.

Achelous, apud veteres generaliter aquam ſignificabat. Vnde eſt illud Virgil. 1. Georg.

Poculáque inuenris Acheloia miſcuit vuis.

Id eſt, aquam miſcuit vino. Author Scriuus ex Orpheo. Macrobius quoque lib. 5. Saturn. cap. 18. docet hunc morem ſequendi veteribus fuiſſe, vt Achelοum pro quauis aqua dicerent, cùiatque multorum teſtimonia.

Acheloius, adiectiuum poſſeſſiuum (ἀχῳὸιος) Ouid. 15. epiſt.

Vt ferus Alcides Acheloi cornua fregit.

Acheloides, pen. corr. (ἀχελωΐδες) Id eſt, Sirenes Acheloi filiæ. Ouidius 5. Metam.

-vobis Acheloides vnde
Pluma, pedeſque auium, cùm virginis ora geratis?

Acheloades, pen. corr. (ἀχελωάδες) eædem quæ & Acheloides. Ouidius 14. Metam.

Soluit, & Hippotadæ regnum, terráſque calenti
Sulfure ſumantes, Acheloadúmque relinquit
Sirenum ſcopulos.

ACHELVS, li, penult. prod. (ἄχελος) nomen proprium viri. Valer. Flacc. Argonaut. 3.

Ambroſium Peleus, ingentem Anezus Achelum
Sternit.

ACHEMON, ſiue ACHMON (ἀχέμων, ὁ ἄχμων) vnus fuit Cereopum, qui vnà cum fratre Paſſalo nullo non imunari genere in obuium quenque debacchabatur. Hiſce erat mater nomine Sẽnonis, mulier fatidica, quæ Bioy cauere iuſſit, ſequendo in Melampygo insidieren. &c. Reliquum fabulæ vide apud Eraſmum in prouerbio, Ne in Melampygum incidas.

ACHERINI, populi Siciliæ. Cic. 5. Verr.

ACHERIVS ORATOR, tempore Auguſti Cæſaris, qui iſta oratinnis eclcriſtas fuit, vt & vitium fieret, & bractcæa Cæſaris Auguſti ſententia ad id cenſuerearis, Acherius noſter fuiſſe manifeſtandus eſt. In eum libertinum reum defenderer, cui obuiebatur, quòd patroni coneubinus fuiſſet, dixit, Impudicitia in ingenuo crimen eſt, in ſeruo neceſſitas, in liberto officium. Ex C. el. lib. Antiq. lect. 15. cap. 11.

ACHEROS, pen. prod. huius acherondis & acheroides, pen. entr. ferm. gener. (ἀχερώς) Epiſcopus populi albæ. Terebantſani Parthaſiuus in Claud.) ſibi Bacchæ coronas ex alba populo, quòd ea arbor infernæ credebatur, & (vt ait Harpocration) iuxta ripas Acherontis enata, eòque ab Homero Acheroida appellati putant.

ACHARON, penul. corr. huius Acherontis, maſc. gen. (ἀχέρων) dicitur à poëtis huius inferorum. Seruius autem apud Virgil. lib. Æneid. 6. ſcribit locum eſſe in Campania, mœribus ſeptum, adeò vt nec orientem, nec occidentem ſolem poſſit aſpicere, ſed tantum medium diẽ, non procul à Bauis, vbi necromantia exercebatur: cui victima loca omnia ealidis & ſulphuratis aquis ſcatent. Eſt item Acheron, fluuius Epiri & etiam Lucaniæ, teſte Plinio.

¶ Acheron à Seruio in 6. Æneid. diei putatur, quaſi ſine gaudio. Siquidem à, particula eſt priuatiua; χαίρων lætitiam ſignificat. Sunt qui malint κὴν τὸ ἀχαρὲς κὴ ἀπλῶς, quaſi doloris triſtitiæque fluuius. Virg. 2. Georg.

Felix qui potuit rerum cognoſcere cauſas:
Atque metus omneis, & inexorabile fatum
Subiecit pedibus, ſtrepitumque Acherontis auari. Id eſt, omnem mundum in mortem trahentes. Seruius.

¶ Acheron (ἀχέρων) teſte Strab. lib. 6. fluuius eſt in agro Brutio, vbi Alexander Moloſſorum rex trucidatus eſt, Dodonæo deeepius oraculo, Acherontem atque Pandoſiam cauere iubente. Vide plura apud eundem.

¶ Acheron, (ait Parthaſius in Claud.) ad Heraeleam Ponti fluuius eſt, à Acheronte Mariandynorum rege dictus, vt Telus Andro refert. Is poſtea Soonautes à Megarenſibus quibuſdam nauis vorans eſt, qui tempeſtatem marti illue euaſerunt, re cantá Apollonius. Euiſdem no minis alter apud inferoſ eſſe fingitur, ad exprimendum mœrorem quo charisimos quoſque vna ſunctos teſtemur. Alter Academeiæ: Nam quicquid fecuſſe dixiſſeve vſque ad triſtitiam, humanæ varietatis more nos ponitentia, in Acherontę ſignifieari putauerunt. Hæc Parthaſ. Meminit & Hermolaus in Plinio, lib. 6. cap. 1.

Adulus Acheron. Lucanus lib. 3.

Preparat innumeras puppes Acheronti adulti
Portitor. Aquas enim flammeas habere dicitur.

Duras. Stat. 2. Syl. 6.

-iam littora duri
Sæua Pilete ſenis, durúmque Acheronta videbas.

Fumeus. Valer. Flacc. lib. 4. Argonaut. de Acheronte Pontico,

Illic peſtiferas fubter ſuga cornua torquer
Alter aquas Acheron, vallóque exundat hiatu
Fumens, & ſæua ſequitur caligine campos.

Mœſtus. Senec. in Thyeſte 1. Mœſtus, ab effectu, mœſtiriam inducens.

Neſaſtus. Stat. 4. Theb. id.

Profundus. Lucret. lib. 3.

Tartareus. Virg. 6. Æneid.

Hiue via Tartarei quæ fert Acherontis ad vndas.

Triſtis. Sil. Ital. lib. 13.

ACHERONS, Acherontis (ἀχέρων) ſiue ACHERVNS, Acheruntis, Idem quod Acheron. Plaut. Amphit. 4.

Verberon, etiam quis ego ſim me rogitasti vlmnrum Acherons.

Quem loeum ſic Pylades exponit, Vlmorum Acherûs, vorago & diſſipatio virgarum, non alter quàm Acherons, ſiue Acheron fluuius infernus. qui eſt vorago & aſſumptio animarum. Dicitur vtroque modo Acherôs & Acheron. Ex vlmis autem virge ſiebant ad pœnas ſuis malis inferendas. Vnde alibi verberonem feruum, appellat vlmiribam. Idem Cap. 5.

Vidi ego multa ſæpe pœta, quæ ſub Acheronte fierent
Cruciamentaverum enimuero nullus adzquè eſt Acherons,
Atque vbi ego fui in lapicidinis. Nonius ſeminino genere Plaurum in hoc exemplo proculiſſe teſtatur. Verum enimuero nullus adzquè eſt Acherons, Atque vbi ego fui in lapicidinis.

Dicit Tyndarus ſe multa viciſſe picta cruciamenta quæ fierent apud inferos, vt Tityi, Siſyphi, Ixionis, & aliorum: verùm nullum Acheronem inuenisi poſſe adeò cruciumnem, vt ſunt illæ lapicidinæ, in quibus aliquoi diei ſuetas exercipent.

Apud veteres Latinos inferos plerunque ſignifieat: vt apud Plautum, In noſtro agro oſtrum eſt Acherunius. Id eſt, inferorum.

Er apud Virgilium,

-qui ſolus honos Acheronte ſub imo eſt.

Acherunrem, aduerbium ad locum. Plaut. Caſin. Hunc Acherunrem pæmiratim prius. Acherunti verò, aduerbium in loco. Plaut. Capt. Quæ Acherunti fierent.

Acherontieus, adiectiuum: vt Acherontica regio (ἀχερόντιος) Plautus Barch. 4. Regiones colere maudlem ego Acherontieas.

ACHERONTIA (ἀχέροντια) ciuitas eſt Apuliæ, ſcitermina Lucaniæ, qui ob hoc nidum appellauit Horatius, quia ſparſa eſt, & in monti confricta ſummitate, ſicut nidi auiū in ſummis arboribus. Hæc Aeron. Horat. lib. 3. Carm. 4.

ACHERONTINI (ἀχερόντινοι) populi ſunt in agro Brutio, iuxta Acheronrem fluuium habitantes. Plin. lib. 3. cap. 5.

ACHERVSIA (ἀχερουσία) palus eſt inter Cumam & Auerſam iuxta Cumanoſ ex Acheronte. Eſt item lacus Theſprotiæ, in Epiro, ex quo lacu profluit amnis Acheron, qui in Ambraciam ſinum defertur. aut thores Pomponius & Strabo lib. 5. Plin. quoque lib. 4. cap. 2.

Acheruſia quoque, ſpeeus eſt in Ponto iuxta Heraeleam, ad manes (vt aiunt) perues. Illac extractum ab Hercule Cerberum exiſtimant. Vide Plin. lib. 6. cap. 4. & lib. 27. cap. 2. Pomponium Melam lib. 1. & 2. Solinum cap. 45. Diodorum Siculum lib. 2. Ouid. Metam. 7.

ACHERVSIS, pen. prod. huius Acheruſidis & Acheruſides, pen. corr. fœm. gen. (ἀχερουσὶς) Idem quod Acheruſia. Valer. Flacc. lib. 5. Argon.

Inde premente Noto trifles Acheruſidos oras. Præterea

Acheruſius, adiectiuum (ἀχερούσιος) Lucret. lib. 3. Ac contrà nuſquam apparent Acheruſia rempla. Id eſt, Infernæ regiones.

Acheruſius humor. Sil. Ital. lib. 13.

Acheruſia vita. Id eſt, anxia, ſolliciraſ, rerum noſa, omnibus denique pœnis & cruciatibus referta, quibus Tantalus, & alij aſſici apud inferos putantur. Metaphora eſt. Lucret. lib. 3. Hinc Acheruſia ſit ſtultorum denique vita.

Achetæ, pen. corr. achetarum (ἀχῆται) Cicadæ ſunt arguæ & canoræ. Plin. lib. 11. cap. 26. Quæ canunt, vocauiur Acheiæ: & quæ minores ex eis ſunt, Tettigonizæ: ſed illæ magis canoræ. Mares canunt in vtroque genere: fœminæ ſilent.

ACHILEON, oppidum Troadis, ad Achillis tumulum à Mityleniis condium, authure Plinio capite 30. libro quinto. Meminit & Strabo libro 13.

ACHILLAS, ę, ſiue æ Plutarcho, ferui Ægyptij nomen eſt, cuius manu interfectus fuit Pompeius. Lucan. lib. 8. Pharſalię,

-fecleri dedecus Achillas. Plutarch. in vita Pompeij.

ACHILLEA (ἀχίλλεια) Insula est exigua, Borysthenis ostio obiecta: ab Achille in ea sepulto nomen habens, vt refert Pompon. lib. 2.

Achilleis, siue Achilleas, ἀχιλλὶς Theophrasto, ἀχιλλὶς Hippocrati, hordei genus, cui spica folio proxima est, amplitudinis & crassitudinis maioris: videque aruginis magis obnoxium. Vide Ruell. lib. 2. capite 15.

Achilleos (ἀχίλλειος) Myriophyllum herba appellata, quòd eam Achilles inuenisse traditur in curando vulnere Telephi. Plin. lib. 25. cap. 5. Marbolius tamen in Dioscoridem non eandem esse cum Millefolio author est, quam & Achillean vocat.

ACHILLES, huius Achillis & Achilli: vel Achilleus, huius Achillei & Achilleos: nisi malis Achilli, ab Achillei, per contractionem fieri, vt volunt plerique (ἀχιλλεὺς) Græcorum omnium fortissimus, filius fuit Pelei & Thetidis: quem infantem (vt fabulantur poetæ) mater Stygijs aquis tenum immersit: vnde inuulnerabilis toto corpore factus est, præterquam ea parte pedis qua comprehensus à matre fuerat dum ablueretur. Demum Chironi Thessalo homini iustissimo, deinde Phœnici datus est educandus, vt sub eis bellicis artibus insueferet à primis statim annis, in disciplina quoque musica proficeret, atque etiam bonis moribus enutriretur. Hinc autem eum mater à Proteo vate audisset in expeditione Troiana periturum, fe eò cum ceteris Græcis proficiscerentur: iam adulum inter filias Lycomedis in Scyro Ægæi maris insula regnantis puellari habitu furtim occuluit. vbi quum aliquandiu latuisse, Deidamiam Lycomedis filiam vitiauit, ex eáque Pyrrhum fecepit. Audiuerant autem Græci Troiam expugnari nò posse, nisi Achilles ipse adesset. Itaque Vlysses id quod erat, suspicatus: mercibus quibus fœminæ capiuntur, gladium, scutúmq; ac galeam immiscens, ad Lycomedem se contulit, vbi mercibus expositis, & Achilles gladium ac scutum, alia negligens, tractare cœpit. Vnde cognitus, ad bellum Troianum deductus est. Vbi tandem eum Agamemnone propter ereptam sibi quam amabat Briseidem, simultates exercuit, adeò vt aliquandiu bello abstinuerit. Neque vllis preeibus adduci potuit vt cõligeret, donec Patroclum sibi charissimum interfectum ab Hectore intellexerit. Cuius mortem occisa Hectore ad posteriorem vltus est. Tandem Polyxenæ Priami filiæ connubium sperans, à Paride in Apollinis Tymbræi templo sagitta occisus est, & in Sigæo promontorio à Græcis inhumatus. Hæc ex variis.

Achillem heptapechyu vocat Lycophron, quali septem cubitos altum. Testis Hermolaus in Plin. lib. 8. cap. 29.

Achillem scribit Euphorion videri nunc equarum, quòd non chilo, id est, cerealibus cibis primùm sit connutritus: verùm ex infantia medullis animalium, mox & carnibus venatu comparatis, cùm illis forter pædagogus Chiron. Chili enim item Xenophonte est, vbi ex ea litis absitle milites scribit (ὁι χιλοὶ, veluti frumentarium dicas. Sunt qui Eustathio vrdentur, dici Achillem quòd enutritus, quòd bello victis tristriam immiterer. Alij quòd Ilienses mœrore confecerit. Quo etymi argumento, i simplici scribendum arbitrantur, fuceincente vel analogiæ ratione: nam Oleus dicitur, & Basileus. Illud obiter scien-dum, Achillis patrum dici Phibam, quz nùc Pharsala, à Phthia mulierc, vel à Phthio Neptuni filio. Cæl. Antip lect. libi. cap. 7. Non defunt qui ab ἀχος id est dolor, & νὺν, soluo, à soluendo scilicet dolore, nuncupatum Achillem contendant. Medicus enim fuit, à Chirone medicinam doctus. Plin. lib. 25. cap. 5. Inuenit & Achilles discipulus Chironis, herbam qua vulneribus mederetur, quæ ob id Achillea vocatur. Hæ sanasse Telephum dicuntur. Alij primum eugenem inuenisse, vtiliffimam emplastris. Ideóque pinguior ex cuspide decutiens eam gladio in vulnus Telephi. Alij vtroque vsum medicamento volunt. Achillem Galli vocant Millefolium, teste Ruellio.

Achilles & templum habet, & tumulum iuxta Sigum promontorium: Patroclus autem & Antiochus tumulos quibus omnibus, & Aiaci, Ilienses sacrificant. Hæc Strabo lib. 13.

Achillis asylum in Sigæo erat, sicut in Rhæteo littore, Aiacis. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

Achillis mater Thetidi prædixerat Proteus, ipsam patiturum esse filium patre maiorem. Fabulam elegantissimè describit Ouid. Metam. 11.

Achillem ita infensum habuerunt Tenedij, quòd Tenedum deuastasset, vt supplicio afficererur qui reiltituto templo Achillem nominasset. Alexand. ab Alex. lib. 3. cap. 14.

Ad Achillis statuam Alexandreæ Ilium profectus, vnà cũ socijs vnguento diobolus mulierē de more cucurcurrit, eam coronis ornauit, felicem illum appellans, quòd viuo quidem tam fidum amicum, mor tuo autem tam magnum contigisse habere præconem. Plutarchus in Alexandri vita. Cicer. pro Archia, Quàm multos scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atqui si tamen eum in Sigeo ad Achillis tumulu astitisset, O fortunate, inquit, adolescens, qui tui virtutis præconem Homerum ingenerit.

Achillis ædem ante Borysthenem nulla ales ingreditur. Alexander ab Alexand. lib. 2. cap. 14.

Achillis hastam ex fraxino fuisse testatur ex Homero. Plinius libro 16. capite 13.

Alumnus Chironis Achilles. Stat. lib. 1. Achill.

Qui rapis ingentem magni Chironis alumnum.

Filius Thetidis Achilles. Horat. r. Carm. 8.

Theridis proles. Id est, Achilles. Sil. Ital. lib. 7.

Cedere nescius Achilles. Horat. 1. Carm. 6.

Thessalus dux. Id est, Achilles. Senec. Mactanda virgo est Thessali busto ducis.

Thessalicus dux. Id est, Achilles. Seneca, Emicuit ingens vmbra Thessalici ducis.

Timor Phrygum, & Græcorum decus Achilles. Ouid. lib. 13. Metam.

Iam timor ille Phrygum, decus & tuela Pelasgi
Nominis Æacides, caput insuperabile bello Arserat.

Peleides Achilles. Id est, Pelei filius. Virgil. 5. Æneid.

-Peleidæ tunc ego forti
Congressum Æneam, nec dius, nec viribus æquis,
Nube eaua eripui.

Æmonius Achilles. Id est, Thessalus. Ouid. 12. Metam.

Æquoreus, à Thetide matre, quam poetæ inter maris deas connumerant. Lucan. lib. 6.

Æternus carmine, Sil. Ital. lib. 14.

Animosus. Horat. 1. Serm. 7.

Armiporens. Virg. 6. Æneid.

-genus armiporentis Achilli.

Atrox. Claudian. ad Hadrianum.

Clarus. Ouid. 3. Trift. 5.

Crudelis. Virg. 1. Æneid.

Hac Phryges, instarer curru cristatus Achilles.

Expers terroris. Caiul. epig. 59. in Argonaut.

Fatalis Priamo. Stat. lib. 1. Achilleid.

Flauus. Claud. in 7. Paneg.

Honoratus. Id est, Homeri & multorum carminibus laudatus, &c. Horatius ante poet.

Scriptor, honoratum si forte reponis Achillem:
Impiger, iracundus, inexorabilis, acer,

Iura neget sibi nata, nihil non arroget armis.

Immitis. Virg. 1. Æneid.

Troas reliquias Danaũm, atque immitis Achilli. Pro Achillis.

Indocilis. Stat. lib. 1. Achil.

Indomitus. Seneca, Nou illum Achilles flexit indomitus minis.

Ingens. Ouid. 11. Metam.

Insolens. Horat. 2. Carm. 4.

Latissimus, à Larissa vrbe Thessaliæ. Virg. 2. Æneid.

Quos neque Tydides, nec Larissæus Achilles,
Non anni domuere decem. Seruius: A vicinitate: nam Phthius fuit. Virgaque tamen Thessaliæ ciuitas est.

Magnanimus. Ouid. 13. Metamorph.

Magnus. Ouid. Meram. 13. Virg. 4. eclog. 8.

Atque iterum ad Troiam magnus mittetur Achilles.

Nereius. Id est, Nerei nepos. Theris enim filia fuit Nerei, & eadem Achillis mater, vt Homerus & alij plerique affirmant. Dionysius tamen Chalcidensis puta Achillem ex Thetide Chironis filia natum: Dimachus ex Philomela Actoris filia. Suidas. Horat. Epod. 17.

Mount nepotem Telephus Nereium,
In quem superbus ordinarat agmina Myforum.

Petuicax. Horat. Epod. 17.

Phthius. Horat. 4. Carm. 6.

Sæuus. Virgil. 2. Æneid.

Hic Dolopum manus, hic sæuus tendebat Achilles.

Superbus. Stat. lib. 1. Achil.

Velox. Ouid. lib. 2. Amorum, eleg. 1. Eum quippe dicit Statius super glaciem prima nocte conetetam cucurrisse.

¶ Achilles, nomen est tragœdiæ ab Aristarcho compositæ. Plaut. in prologo Pœnuli,

Achillem Aristarchi mihi commentari iubet:
Inde mihi principium capiam ex tragœdia.

Tranlitat fontes, magnanimos & fortes gestus claros viros, vocamus Achilles. Sic L. Sicinius Dentatus ob insignem fortitudinem Achilles Romanus dictus est, quòd pugnauerit in hostem eeneum & viginti pæliis: ejcatricem auerfam nullam, aduerfas quinque & quadraginta tulerit. Author Gellius lib. 2. cap. 11. Achillis etiam cognomina ea de causa adferebat Q. Cotio Valerius Max. lib. 3. in titulo de fortitudine. Eadem ratione Virg. 6. Æneid. Turnum Latij Achillem vocat, cùm ita de eo loquitur: -alius Latio iam partus Achilles.

Achilleus, adiectiuum posseßiuum, penult. prod. (ἀχιλλεὺς.) Virgilius 3. Æneidos,

Non patria incensa diuersa per æquora vectæ,
Stirpis Achilleæ fastus, iuuenémque superbum
Seruitio enixæ tulimus.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Δήμος, ACHILLEVS CVRSVS, peninsula est propè Borysthenem, Plinio, Pomponio, & Strab. lib. 7. Eà vsque dicunt Achillem profectum Iphigeniam fuisse, rapiam ex Aulide in Scyliam à Diana, quam Ceruam pro ea suppositi, ibique moratum, cum ea rem habuisse. Nonnulli alium Achillem e us regionis regem illius amore captum fuisse dicunt. Hæc Eustathius in Dionys. apud Volaterranum. Plin. lib. 4. cap. 12. ait hanc peninsulam ad formam esse gladij in transuersum porrectam, & ab exercitatione Achillis cognominatam esse Achillis cursum.

ACHILLEIDES, Achilleidæ, m. gen. (ἀχιλλείδης) Patronymicum, Achillis siue Achillei filius. Ouid. 8. epist.

Pyrrhus Achilleides animosus imagine patris. Non defunt qui Achilleides legendum putent.

Achilleum, Achillei (ἀχίλλειον) genus spongiarum tenue & densimque, ex quo penicilli fiunt. Plin. lib. 9. cap. 45.

ACHILLIS, Achillidos, Insula in Ponto Euxino ad Borysthenem, teste Plinio cap. 13. lib. 4.

Achimenis, huius Achimenidis, fœm. gen. (ἀχιμενὶς) herba est, quam tradunt Magi ea vi pollere, vt ea in actem hostium cõiecta, trepidente agmina, ac terga vertant. Plin. lib. 26. cap. 4.

ACHIVI, penult. prod. adiectiuum (ἀχαϊκὸς) Id est, Græcus. Virgilius 2. Æneid.

Aut hoc inclusi ligno occultantur Achiui.

Ouid. 14. Metam.

In mare protendens gentem exceratur Achinam.

Idem 1. Epistol.

Denique quifquis erat caftris iugulatus Achiuis.

Achne, huius achnes, fœminini gener. (ἀχνὴ) significat minutias ab excussis proualantes spicis. Sed & pro maris aspergine & spuma Achnen reperias. Achaë Sophocles pro nore accipit. Et rectè fruges, quòd non continue deferantur gutæ, rerũ disparatæ. Vnde Achnes profluxit

ptoſluxit nomen, quaſi Achne dicatur. Id eſt, diuulſa, a biun ctaque. Quin Achne ignis, pro ſumo. Et Achne ſomni apud Hippocratem. Cæſius Antiqueſt. lib. 26. cap. 21. Acciptur generaiim pro tenuiſſimo minuti ſſimóque & leuiſſimo cuiuſlibet rei.

ACHNE, ἄχνη, Inſulæ nomen apud Plin. lib. 5. ſic enim 21, Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit. Caſos, Achne olim.

ACHOLAE, ἀχόλαι, } oppidum eſt Arabiæ, non procul à Nabathæis.
ACHOLE, ἀχόλη, } Plin. lib. 6. cap. 28.

ACHOLIVS, nomen authoris, cuius meminit Lamptidius in Alexandro, & alibi frequenter.

ACHOLLA, ἀχόλλα, Libera ciuitas eſt in Africa propriè dicta, non procul à Zella. Strab. lib. 17.

ACHOR, ἄχωρ, Deus habitus eſt apud Cyrenaicos, cui ſacra faciebant, quotes muſcarum multitudo peſtilentiam inuehebat, quæ prouinus, vi deo huic hiatum erat, extinguebantur. Plin. lib. 10. cap. 28.

Achores, penultima prod. ἄχωρες, ſunt manantia capitis vlcera. quæ ſiunt in ipſa capitis cute, tenuiſſimis foramibus cutem perforantia, ex quibus ſanies effluit glutinoſa. Notum mali genus, pueris admodum familiare. Noſtratibus à tincarum in veſtibus ſimilitudine, ri neas appellant. Egnatius Teniani, à tenacitate, eo quòd difficile curari poſſit. Vide SCABIES.

ACHRATINAR, penult. prod. ἀχράτινον Stephano, Pars eſt vibis Syracuſanæ, cum reliquis eius vrbis partibus pone coniuncta. Hanc deſcribit Cic. 6. Verr. Vide ACRADINA.

Achras, huius achradis ἄχράς, Pyrus ſylueſtris, Pyraſter. Ruellius. Meminit Columb. lib. 7. cap. 9.

Achrellus, achrelli ἀχρέλιος, } abuſiuus, inutilis, indolentus. Vi-
Achrelius, ἀχρέλιος, } tur Auſonius Sectione 1. in epigr. de duobus fratribus.

ACHRIANE, ἀχρίανη Stephano, oppidum eſt ad mare Hytcanum, cuius meminit Polybius lib. 10.

ACHRYSA, ἄχρυσα Ptolemæo eſt ciuitas Arabiæ felicis.

Achytum, in f. g. Palea. Feſtus.

A C I

ACIA, cic ἀκίνη, Filus, quem Itali etiam alicubi Aſa, & alibi Riſa appellant. Vitruv. Cel. lib. 5. Turnebus, Vt acus, ita acia in inſtrumento Phrygionis erat, & filum acicula erat, nomenique ab acie habet. Tuminius,

Phrygio ſui primò, benéque id opus feiuit
Reliqui acus acisique hero atque here noſtræ. In Lexico vetere Latinogræco acia explicatur ῥάμμα. Quin acia & acicla in eo exponitur κερκίον.

ACIARIS, Securis area, qua in ſacrificiis vereres ſacerdotes trebantur. Feſtus.

ACIBI ἄκιβοι, } populi fuit in Sarmatia Europæa, poſt Riphæos mon-
ACIPI, ἄκιποι, } tes. Ptolemæus.

ACICVLA, acicularis, pen. corr. ἀκικύλιον, } qua mulieres vtuntur ad orna-
ACVS, ἀκύς, } mentum capitis. Varro. Vallà lib. 4. Et & pifces tenues, ac longus, qui & Acos dicitur. ¶ Eſt & herba huius nominis, inculta in locis ſaxoſis naſcēs, plebis Athenienſis quotidianus olim cibus, odore ad daucum, reliqua ſimilitudine ad chærephyllum accedens, exerta habens in vertice comicula, quæ acus effigiem repræſentant: à quo habitu à Romanis vocata eſt Acicula, teſte Dioſcoride. Græcis dicitur σκοτίδιον nomine & Latini vtuntur.

ACIDA muria, quam Græci ἐξάκιδα vocant, genus quoddam liquaminis, cuius vſum noſtra ætate prorſus exoleuiſſe auctor eſt Mathiolus in Dioſcorid. lib. 5. vbi de hoc vide plura.

ACIDALIA, ἀκιδαλία Venetis epithetum, à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Boeotiæ ciuitatein quo ſe Gratiæ lauant, quas Venerem conſtat eſſe ſacratas. Ipſius enim & Liberi filiæ fuiſſe immeritò. Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius in illud 1. Æneid.

-at mentur ille
Matris Acidaliæ, paulatim abolete Sichæum
Incipit.

Acidalius ἀκιδάλιος } fons in Orchomeno ciuitate Bœotiæ: Veneri &
Gratiis ſacer, vt ſcribit Bocatius.

ACIDON, ἄκιδον, } Annus eſt in Elide, Peloponneſi regione, Iardanis
ACIDVS, ἄκιδος, } ſepulchrum præterlabens. Strab. lib. 8.

Acidoton, pen. prod. ἀκίδωτον, } herba eſt, quæ notiore nomine Porrum ἄγριον, } & Neuras ἔκβολος, } dicitur. Plin. lib. 25. cap. 5. Eandem Phrynion vocat. Vide Dioſcor. lib. 3. cap. 15.

Acidula, aqua. Plin. lib. 2. cap. 103. Lyncellis aqua, quæ voeatur acidula, vim modo temulentæ ac Mezentur & lib. 31. cap. 2.

Acidus, adrectium, pen. corr. ab acco, aces, ἄξινος proprie dicitur id quod acuit. Id eſt, in acorem verſum eſt. vt Vinum acidum. Plin. lib. 10. cap. 70. Culices acida petunt, ad dulcia non aduolant. Plautus Pſrud. 11. Equid habet is homo aeen in pectore? CH. atque acidiſſimi, Metaphoræ ad vigor vide Acetum.

Acida ſorba. Varr. 3. Georg.

Hic noctem ludo ducunt, & pocula læti
Fermento, atque acidis imitantur vitea ſorbis.

Acidæ venæ fontium. Virruu. lib. 8. cap. 3.

Vina. Pomponius in Sibi vina D. Perie. & comm. rei vendit. Si vina emerim, excepiis acidis & mucidis, & mihi ſpecdar aeeda quoque & mucida accipere, Proculus ait, quàuis id emptoris cauſa exceptum ſit. tamen acida & mucida non vaniſſe.

Acidi dieuntur, qui iucundi acoris ſaporem habent. Sic herbæ acidæ, & Acidus ſuccus. Colum. lib. 1. cap. 10. Malum punicum ſi acidum, aut minus dulce in fructum feret, hoc modo emendabunt.

Acidulus, la, lum, diminut uum, pen. corr. ἀκιδίζων} Aliqua ex parte acidumiquod & fubacidum dicitur. Plin. lib. 15. cap. 15. Poſt autumnalia, acidulo ſapore iucunda. De pyris loquitur.

ACIENSES, ciuni populi erant in Latio, qui vna cum reliquis Latinis gentes in munere Albano ſolebant accipere. Plin. lib. 3. cap. 5.

ACIES, Acumen, Acus, & Acutæ d. cuntur ab ἄκαιρι, quam Latinè dicimus coiem. Feſtus.

Acies, acici, fœm. gen. ἄκμὴ, } Dicitur in ferro ea pars quæ fecat.
Sic Acies oculi, pro acumine viſus. Inde ad alia transfertur, vt Acies animi vel ingenij. Virgilius 2. Georg.

Ipſa acies faleis nondum tentanda: ſed vncis.

Acies roſtri. Plin. lib. 11. cap. 37, Teſtudini marinæ lingua nulla, nec dentes, ſed roſtri acie comminuit omnia.

Vngnium. Plin. lib. 8. cap. 16.

Exacta falcis. Plin. lib. 17. cap. 22. Et cap. 23, Exactam falcis acieni vtraque manu imprimentes.

Haſtæ. Id eſt, cuſpis. Ouid. 3. Metam.

Primáque de fulcis acies comparuit haſtæ.

Minax mucronis. Furmic. lib. 1. cap. 3.

Seruium. Cic. 7. Verr. Quòd ipſum ante aciem ſecurium tuarum, Sextiq; tui carnificis vultum & manum vidiſſet.

Stricta ferri. Virgil. 2. Æneid.

-ſtat ferri acies mucrone coruſco
Stricta, parata neci. Stricta, id eſt, nuda. Seruius.

Aciem dicuntur trahere, aqua, cotes: pro eo quod eſt exacuere. Id ejusmodi Græci vocant, authore in Plinium Hermolao. Plin. lib. 36. cap. 22. Reperæ ſunt & in Italia, aqua trahentes aciem acerrimo effectu. Te cuiculis loquuntur.

Excitare aciem falcis. Plin. lib. 18. cap. 28, Creticis rantum tranſuntaniſque cotibus notis, nec niſi oleo, falcis aciem excitantibus.

Hebetare. Plin. lib. 13. cap. vlt. ad finem.

Nobilior acies. Claudianus in præfatione 7. Paneg. Hinc metaphora varia eſt.

Firma. Plin. lib. 10. cap. 3.

Obtuſior. Cic. de Senect.

Peruicax oculorum. Seneca in Agamem. 6.

Recta oculorum. Ouid. 2. Metam.

Sagax, Oculorum ſcilicet. Lactan. Stat. Thebaid. 10.

Sanguinea m oculorum aciem volueres. Virgil. 4. Æneid.

Attrepida, & cæptis immanibus effera Dido,
Sanguinea m voluens aciem, &c.

Turbida oculorum acies. Seneca in Hercul. fur. 11.

Vefpertina. Plin. lib. 8. cap. 50.

Etrax acies luminum. Id eſt, oculorum, Seneca in Hercul. fur. 11.

Stupet oculorum acies. Horat. 2. Serm. 2.

Dirigere aciem oculorum ad aliquē. Catul. de Berecynthia & Aty. 58.

Effingere aciem. Id eſt oculorum acumen. Senec. in Agam. 12.

Exacuere oculorum & ingenij aciem ad bona deligenda, & reiiciendа contraria. Cic. 2. de Legib.

Excitare aciem oculorum. Plin. lib. 20. cap. 4.

Flectere aliquò geminas oculorum acies. Virg. 6. Æneid.

Hue geminas nunc flecte acies: hanc aſpice gentem.

Flectere oculorum aciem retro. Seneca in Hercul. fur. 9.

Fugere. Cic. 1. Tuſc. An tanta ſit eius renuitas, vt fugiat aciem. Id eſt, videri non poſſit.

Intendere oculorum aciem. Vide INTENDO.

Ludere aciem oculorum. Id eſt, decipere. Senec. in Herc. fur. 9.

Circumferre acies. Id eſt, oculos, vel oculorum aciem. Virgilius 12. Æneidos,

Hue atque hue acies circuntulit, aſpicit vrbem.

Idem 6. Æneid.

Hue geminas nunc flecte acies: hanc aſpice gentem.

Cicer. 2. de Nat. deor. Acies ipſa qua cernimus, quæ pupula vocatur, ita parua eſt, &c.

Ardentes oculorum acies torquere aliquò. Virg. 12. Æneid.

Contenta oculorum acies. Id eſt, intenta. Lucret. lib. 1.

Firma acies oculorum, Vide in Nobilior acies.

Hebes oculorum acies. Cicer. 4. de Finib. 107, Hebes acies eſt cuipiam oculorum.

Ariem oculorum offendit claritas colorum. Plin. lib. 35. cap. 10.

Aciem oculorum protendere in mare. Catul. in Argon.

Aciem oculorum fucco fœniculi reficiunt ſerpentes. Plinius libro 20. capite 23.

Reflectere oculorum aciem. Senec. in Herc. fur. 8.

Hebetare oculorum aciem. Plin. lib. 20. cap. 6. & 32. cap. 7.

Luminum acies torpet. Id eſt, acumen oculorum hebeſcit. Seneca in Hercul. fur. 9.

Hebeſcere aciem authoritatis ſenatus patimur. Cic. in Catil. 2, At nos vigeſimum iam diem patrimur hebeſcere aeiem horum authoritatis. Habemus enim hunc modi ſenatuſconſultum, veruntamen incluſum in tabulis, tanquam gladium in vagina reconditum: quo ex ſenatuſconſulto confeſtim interfectum ere eſſe Catilina conuenit.

Acies animi. Cic. in Catone maiore, None vobis videtur animus is qui plus cernat, & longius, videre ſe ad meliora proficiſci ille aurem cuius obtuſior ſit acies, non videre?

Acies ingenij. Cic. 4. Acad. Idem 1. de Legib. & ad Brut. 18. & 1. de Orat. Acies mentis, Cic. 4. Acad.

Præſtringere aciem ingenij. Cic. ad Brutum 18, Multi ad depraundum parati, qui ſplendore ſuſi honoris obiectu, aciem boni ingenij præſtringi poſſe confidunt.

Contemplari aliquid omni acie ingenij. Cic. 1. de Orat.

Acies intentionis. Florus in prologo lib. 3, Rerum diuerſitas aciem intentionis abrumpit.

Abducere aciem mentis à conſuetudine oculorum. Cicero 2. de Natura deorum.

Præſtringere aciem mentis. Cic. 1. de Diuin. Nec inopia enecta, nec ſatietate affluentes, quorum vtrunque præſtringere aciem mentis ſolet, ſue deeſt natura quippiam, ſue abundat atque effluat.

Acies orationis. Plant. Epid. 1.

Acies, pro Chalybe vſus eſt Plinius libro 34. cap. 14. Ex omnibus autem generibus palma Serico ferro eſt. Seres hoc cum veſtibus ſuis pellibuſque mittunt. Secuuda Parthico; neque alia genera ferri ex mera acie temperantur, exteris enim admiſcetur.

Acies ἐπιφανεστάτη vir Vegetius lib.3.cap.14. ſcribit eſt exercitus inſtructus. Cic. 2. Tuſc. Non ſcnnunt viri fortes in acie vulnera.

Acies interdum pro ipſo conflictu & prælio ſumitur. Tac.lib.20. Priuia acie ſuſum victumque Romanum.

Exercitus noſtri acies. Cic.in Catil. Quibus ego non modo ſi acies exercitus noſtri, verumetiam ſi edictum prætoris oſtendero, cocident.

Æratæ acies: Id eſt, æreis armis munitæ. Virg.9. Æneid.

Auſta acies numero. Vide AVGEO.

Belligeræ acies. Stat.12. Thebaid.

Ciuili acie cadere, Id eſt, mutuis cædibus, & velut bello ciuili. Ouid. 7. Metam.

Commota. Liu.3. Dec.lib.10.

Condenſa. In CONDENSVS.

Confirmata. Liu.4. Dec.lib.3.

Conferta. Tacit.lib.5.

Conferre rampis. Sil.Ital.lib.6.

Conuerſæ, Id eſt, in bellum coactæ. Seruius. Virgil.12. Æneid.

Dextra, Id eſt, immota. Stat.9. Thebaid.

Dehiſcens. Liu.3. Dec.lib.9.

Directæ. Virgil.2. Georg.

Diuerſæ, Hoc eſt, aduerſariorum. Tacit.lib.14.

Equeſtris acies. Patercul.lib.2. Fugata regiorum equeſtis acies.

Feræ. Seneca in Agamem.7.

Firmata ſubſidiis. Liu.t. Dec.lib.4.

Fluctuans. Curt.lib.3.

Formoſa. Claudian. Panegy.3.

Frænata, Id eſt, equeſtris. Sil.Ital.lib.11.

Funeſtæ. Lucan.lib.3.

Generoſa. Stat. Thebaid.6.

Horrida. Tacit.lib.5.

Immanis. Immani acie Metellus fudit Achæos rebellare incipientes. Patercul.lib.1.

Incondita inordinataſque acies. Liu.Decad.5.lib.4.

Inſeſtior. Liuius 1. Decad.lib.4.

Inſtructa. Cicero 4. Philipp. Iaciam igitur, vt Imperatores inſtructa acie ſolent.

Iuſta. Liu.4. Decad.lib.1.

Licitæ id eſt, Bella licita. Stat.11. Thebaid.

Noua fœda. Liu.4. Decad.lib.4.

Opimæ. Stat.4. Sylu.6.

Non parca fugæ acies. Sil.Ital.lib.10.

Pedeſtres. Liu.1. Dec.lib.2.

Porrectior. Tacit.in vita Agricolæ.

Primori in acie verſabantur Sido, &c. Tacit.lib.19.

Proſpera Sequanorum acie bellipetus ſtetit. Tacit.lib.20.

Recta. Liu.4. Decad.lib.4.

Socias Claud.4. Panegy.

Subſidiaria. Liu.3. Decad.lib.10.

Tenuis. Tacit. Annal.lib.2.

Trepidæ. Ouid.lib.3. Amorum.

Turbatæ. Virgil.11. Æneid.

Vagæ. Liu.3. Decad.lib.10.

Verſa retro. Horat.3. Carm.4. Propertius lib.3.eleg.11.

Verſatiles acies. Vide VERSATILES.

Veſana. Claudian. de rap. Pros.

Vulcania horrida, Id eſt, vis ignis. Seru. Virgil.10. Æneid.

Deſeſſus acie, Id eſt, bello fatigatus. Stat.12. Thebaid.

Denſos acie rapit. Id eſt, raptim ducit conſtrictos, & in acie cõiunctos. Virgil 10. Æneid.

Mille rapit denſos acie, atque horrentibus haſtis.

Inuictus acie, Id eſt, qui nũquam vinci potuit in prælio. Senec. in Oct.8.

Receptus nuus erat in aciem prædium. Liu.3. Decad.lib.8.

In aciem telis accingi. Tacitus lib.20. Quidam expedire arma, telisque tanquam in aciem accingi.

Accipere ſocios in medi am aciem. Liu.3. Decad.lib.8.

Adminiſtrare aciem. Hucius in Commen. belli Alexandrini, Vt quum eſſet in duas partes vrbs diuiſa, acies vno conſilio atque imperio administraretur.

Adſiſtit in acie ordo agminis. Tacit.lib.2.

Amplecti hoſtium aciem, Id eſt circunuenire. Liu.4. Decad.lib.7.

Aperire mediam aciem veniens ex aduerſo hoſti. Liuius 3. Decad.lib.8.

Aciem audere. Tacit.lib.13. Vaſtati agri, prædæ paſtim actæ, non auſis aciem hoſtibus: vel ſi ex occulto carpere agmen tentarent, punito dolo.

In aciem audere. Tacitus lib.12.

Bellai acies. Stat.lib.1. Thebaid.

Bellare acie. Liu.4. Decad.lib.3.

Cadere in acie, Id eſt, occidi. Liuius 3. Decad.lib.9.

Cadere per acies. Tacit.lib.1. Annalium, Quùm ferociſſimi per acies aut proſcriptione ceciderent.

Certant acies. Virg.2. Æneid.

Claſſibus hic locus, hic acies certare ſolebant.

Citre acies. Virgil.6. Æneid.

Heu quantum inter ſe bellum, ſi lumina vitæ
Attigerint, quantas acies, ſtragémque ruebunt!

Circunuallare aciem. Sil.Ital.lib.7.

Circunuenire. Liu.4. Decad.lib.1.

Claudere. Liu.3. Decad.lib.10.

Coercere. Virgil.9. Æneid.

Meſſapus primas acies, poſtrema coercent
Tyrrhidæ iuuenes. Id eſt, Cogunt, colligunt. Seruius.

Cohærent acies. Curt.lib.3.

Core inter ſe medi æ acies poſſent. Liu.3. Decad.lib.8.

Colligere ſe ad aciem. Vide COLLIGO.

Colluceſt flammis acies. Vide COLLVCEO.

Commitere ſe in aciem. Vide COMMITTO.

Componere aciem. Tacit.in lib. de moribus German.

Duplici acie conligere. Quintil.lib.3.cap.7.

Concurrunt acies. Liu.4. Decad.lib.4.

Concurrere acie. Liu.4. Decad.lib.10.

Per acies conficere bellum. Tacitus Annalium, libro 2. Lætiore Tiberio quia pacem ſapientia firmauerat, quam ſi bellum per acies conficiſſet.

Congredi acie. Tacit.lib.14.

Conſiſtere in acie. Stat.11. Decad.lib.9.

Continentur acies. Cæſar de bel. ciuili lib. 1. Tali inſtructa acie tenere vtrerque propoſitum videbatur: Cæſar, vt niſi coactus prælium non committeret: ille, vt oppra Cæſaris impediret. Prodeuitur tamen res: aciẽſque ad ſolis occaſum cõtinentur. Inde vtrique in caſtra diſcedũt.

Damnare aciem, Id eſt, Deteſtari & reliquere. Sil.Ital.lib.17.

Dauus acies. Tacit.in vita Agricolæ: Foruſſimi cuiuſque vocem audiebam. Quando dabitur hoſtis, quando acies?

Decernere acie. Liuius 4. Decad.lib.1. Potuiſſe caſtris prope vrbem poſitis, iutanda colonis, ita vt acie non decernerent, in aduentum eius rem extrahere. Et lib.3. Quum acie decernendum videret.

Deductus in aciem. Tacit.lib.17.

Deducta legio in aciem. Tacit.lib.18.

Defeendere in aciem omnibus copiis. Liuius 4. Decad.lib.1.

Dicere acies, Id eſt, Deſcribere, narrare. Virg.7. Æneid.

Tu vatem, tu dua mone: dicam horrida bella,
Dicam acies, actóſque animas in funera reges.

Dilatare aciem. Liu.4. Decad.lib.1.

Dimicare acie ſi velle. Liu.4. Decad.lib.1. & 4.

Dirigere aciem. Cæſar bello Ciuili, lib.5. Hoſtes interim aciem dirigunt nirabili longiudine non pedatum, ſed equitum conſertam. Liu.4. Decad.lib.1.

Diuecta acies. Tacit.lib.19.

Diſpoſita Vitellianarum legionum acie. Tacit.lib.18.

Diſtrahere aciem, & diſtendere. Cæſ.bel. Ciu.lib.3. Pompeius ſuis præciperat, vt Cæſaris impetum excipierent, neve ſe loco mouerent, aciẽmque eius diſtrahi paterẽtur: vi primus excurſus riſque minum infringeretur, aciẽque diſtendereturatque in ſuis ordinibus diſpoſiti, diſperſos adortemur.

Diuertere acies. Lucan.lib.2.

Ducere firmamentum in aciem. Liu.3. Decad.lib.9.

Duplicare acies. Sil.Ital.lib.15.

Educere in aciem. Cæſbel. Ciu.lib.4.

Erigere aciem. Liu.1. Decad.lib.1. Tacit.lib.19.

Erigere aciem in aduerſum collem. Liu.3. Decad.lib.8.

Erumpit noua acies. Liu.1. Decad.lib.4.

Euadere aduerſus aciem. Liu.3. Decad.lib.7.

Acie excedere. Liu.4. Decad.lib.1.

Excire milites in aciem. Liu.3. Decad.lib.7.

Exire in aciem. Liu. ibidem.

Exornare aciem. Salluſt. in Iugurth.

Explicare. Liu.1. Dread.lib.4.

Extenditur acies. Curt.lib.3.

Extenuare aciem. Liu.4. Decad.lib.1.

Ferre. Tacit.lib.4. Id eſt ſuſtinere.

Firmare ſubſidiis. Liu.1. Decad.lib.4.

Firmare. Liu.3. Decad.lib.7.

Horari aciem. Ouid.lib.1. de Arte amandi.

Impulſa acies. Liu.3. Decad.lib.8.

Inclinauit acies. Liu.1. Decad.lib.2.

Inclinatur acies, Fuſa eſt acies. Liu.1. Decad.lib.1.

Incubuit tum acies hoſtium integris ordinibus. Tacit.lib.18.

Incurrere in auerſam hoſtium aciem. Liu.3. Decad.lib.10.

Inducere aciem in hoſtem. Liu.1. Decad.lib.4.

Inducere legiones in aciem. Liu.3. Decad.lib.7.

Inferre ſe in mediam aciem. Liu.3. Decad.lib.8.

Infertur pedeſtris acies. Tacit.lib.2.

Inſtaurare aciem. Vide INSTAVRO.

Inſtituere, pro facere. Cæſar bel. Ciu.lib.3. Timens Cæſar ne à multitudine equitum dexterum cornu cuiuunueniretur, celeriter externa acie ſingulas cohortes detraxit, atque ex his quartam inſtituit. Paulo poſt, Quod vbi Cæſar animaduertit, quartæ acici quam inſtituerat ex cohortium numero, ſignum dedit.

Inſtituere, Cic. pro Murena, Tu actionem inſtituis: ille aciem inſtruit.

Integrare. Sil.Ital.lib.12.

Interrumpere aciem. Vide INTERRVMPO.

Tranſuerſam hoſtium inuadere. Liu. Decad.1.lib.1.

Inuehi in aciem, Id eſt inferri. Liu.1. Decad.lib.2.

Ire in aciem. Tacitus vita Agricolæ.

Iterare aciem, Id eſt, renouare. Stat.11. Thebaid.

Labantes acies. Tacit.in lib. de morib. German.

Laxata acies. Liu.3. Decad.lib.7.

Locare ante aciem pedites ex omni iuuentute delectos. Tacit.in lib. de morib. German.

Miſerè pauidos fuga, vulneribúſque miles in certam & integram aciem. Liu.3. Decad.lib.10.

Antequam miſcerentur acies. Tacit.lib.18.

Mouere loco. Liu 3. Decad.lib.10. Sil.Ital.lib.11.

Nudare cornibus, auxiliis, &c. Liu.3. Decad.lib.10.

Nutantem aciem victor equitatus incurſu. Tacit.lib.19.

Opponere. Virgil.9. Æneid. Æneadæ duri murorum in parte ſiniſtra
Oppoſuere aciem.

Ordinare. Curt.lib.3.

Pandere aciem. Tacit.lib.20. Liu.3. Decad.lib.8.

Pateſta acies, cornua hoſtium amplexus in orbẽ, pugnantes ad vnum omnes occidit. Liu.3. Decad.lib.8.

Pellere. Vide PELLO.

Perfringere. Tacit.lib.20.

Perrumpere. Virg. 9. Æneid.
Saxa quoque infsito volucbane pondere, sigua
Possent tectam acien perrumpere. Id est, scutis facta testudine se cegerentem.
Perturbata acies. Liu. 3. Decad. lib. 7.
Pofcere acies. Virgil. 8. Æneid. -poscant acies, & fœdera rumpant.
Procedere in aciem. Liu. 1. Decad. lib. 4. & 7. Decad. lib. 7.
Procurrit acies. Cæsbel. Ciuil. lib. 3. Eodem répore tertiã aciem Cæsar, quæ quicta fuerat, & fe ad id tempus loco tenuerat, procurrere iuffit.
Prodire in aciẽ. Cæsbel. Gal. lib. 8. Omnibus rebus infcruiendi flatuit, quo celerius hoftes contempta fuorum paucitate prodirẽt in aciem.
Producere in aciem. Liu. 1. Decad. lib. 2.
Profligare & perfringere aciem. Sil. Ital. lib. 11.
Progredi in aciem. Liu. 4. Decad. lib. 1.
Promouere aciem. Liu. 1. Decad. lib. 2.
Propinquabat legionum acies. Tacit. Annal. 3.
Prorubat hoftilem aciem ingentibus fatis. Tacit. lib. 19.
Prorumpere in aciem. Tacit. lib. 18.
Profiliuni acies. Lucan. lib. 7.
Protrita hoftium acie. Tacit. lib. 18.
Pugnare acie. Liu. 3. Decad. lib. 9.
Recedere ex acie. Cæsbel. Ciuil. lib. 53. In eo præsio Petreius grauiter ictus ex acie recessit.
Recipere aliquem in aciem. Liu. 1. Decad. lib. 2.
Reducintegrata acie, manus ad obsessos tendere. Tacit. lib. 20.
Pedem referre acies. Val. Max. lib. 1. cap. 8.
Refugere in fecundam aciem. Liu. 3. Decad. lib. 10.
Refugere acie. Cæsbel. Ciuil. lib. 3. Qui acie refugerant milites, & animo perterriti, & lassitudine confecti.
Reftituere aciem. Liu. 1. Decad. lib. 2.
Reflectit acies hoc casu po. Virg. 8. Æneid. -tum Hetrusca reflectit
Hoc acies campo, monstris exterrita diuis.
Siftere aciem. Liu. 1. Decad. lib. 2.
Sonat acies cantu virorum. Tacit. lib. 20. Vt virorum cantu, fœminarum vlulatu sonuit acies.
Sternere aciem. Virgil. 8. Æneid.
O mihi præteritos referas si Iuppiter annos,
Qualis eram quum primam aciem Præneste sub ipsa
Stratis, feutorumque incendi victor aceruos.
Stracre. Virgil. 9. Æneid.
Neu ffruere audeant aciem, neu credere campo.
Subducere saucios in posterem aciem. Liu. 3 Decad lib. 10.
Subducere legionem ex acie. Tacit. lib. 2.
Succellit vallo Romana acies, vbi primum illuxit. Liu. 3. Decad. lib. 7.
Suggredi acie. Tacit. lib. 4. Quidam audentius apertis in collibus vsebantur quos dux Romanus acie fuggerrifus liuad zgrè pepulit.
Summouere aliquos in posterem aciem. Liu. 3. Decad. lib. 10.
Sustenare. Virg. 12. Æneid. Tacit. lib. 18.
Sustinuit labantem aciem Domitius, nouissimis actis pretorianis. Tacit. lib. 19.
Temperate acies. Id est, Regere ac modcrari Stat. 9. Thebaid.
Tenere aciem, pro Regere. Cæsbel. Ciuil. lib. 3. In eo loco ipse erat Pompeius: mediam acien Scipio cum legionibus Syriacis tenebat.
Turbauit extemplo aciem eorum eques immissus. Liu. 4. Decad. lib. 4.
Turbata acies. Liu. 3. Decad. lib. 7.
Venire in aciem. Tacit. in lib. de morib. German.
In aciem dumeianonẽque veniamus. Cic. in Orat.
Versari in acie & ferro. Cic. de Opt. genere Orat.
Volitare tota acie. Tacit. lib. 1.

ACIES, ei alia quinq; suffionis, olim habuit in genitiuo acie, authore Seruio. Sallust. Ihift. Dubitauit acie pars.

ACILA {ἀκίλα} emporium est marcimum Arabiæ, distans triginta diebus nauigatione a Berenice Troglodytarum vrbe. Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione nauigationis Indicæ.

ACILAS {ἀκίλας} philosophi nomen, qui dialecticos commentarios conscripsit de syllogismis. Suid.

ACILIA gens plebea Romæ fuit a Troianis oriunda, vt author Herodianus. Hanc verò gentem abiectam fuisse & obscuram, inde apparet, quod posteriores omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adeptos sonnlet. Primus eam M. Acilius, C. Fabr. T. VI. anno ab Vrb. Cond. curules grilli magistratus, qui Annochum regem & Ætolos apud Thermopylas deuicit, deque iis triúphauit. Liu. lib. 35. Ob quam victoriam ei statua dclata est aurcis bractiis inerustata. vt auinoiauit Rhodig. lib. 29. cap. 24. Fuit & M. Acilius L. F. C. N. Cos. cum L. Quinctio, anno C CLI. author est Cassiodorus. & Plin. lib. 7. cap. 36. Item fuit M. Acilius Glabrio, apud quem Cicero Verrem accusauit.

ACILIVS Buta {ἀκίλιος} homo Prætorius, cui post patrimonium ingés consumptum Tiberius pauperiatem confitentu, scrò, inquit, experrectus es. Celius Antiq. lect. lib. 9. cap. 13.

ACILIVS STRABO LENVS, e plebe Libertina, in excolendis vineis cura & artificio singulari fuit: ita vt cunctis miraculo esset. Huius meminit Plin. lib. 14. cap. 4.

ACILISENA, pcn. prod. {ἀκιλισηνὴ} regio est Asiæ inter Taurum & Euphratem: de qua Strabo lib. 11.

ACIMBRO, oppidum Bæticæ Hispaniæ, Plinio: quod idem Acinipo Ptolemæo dicitur.

ACINA {ἄκινα} Arabiæ oppidum. Plin. cap. 29. lib. 6.

Acina. Cuis. Vide ACINVS.

ACINACIS, huius acinacis, pen. corr. m. g. {ἀκινάκης} gladius Persarum, siue Medorum, inquit Acron. Horat. 1. Carm. 27.
Vino & lucernis Medus acinacis
Immane quantum discrepat. Valer. Flac. lib. 6.
Infignis nianicis, insignis acinace dextra. Cùm Scythæ per ventum & acinacem turabant, per vitam sc & mortem affirmabant iurare, quòd vctus vitæ hominum cansa fit, actoacis verò mortis, sicut Lucianus in Toxari tcstatur. Acinaces legit Lambinus.

ACINACI, Scythæ illi inhospitales, qui in intimas solitudines acti sunt, velut Martis simulacro, annuis hostiis lustrant. Alexander ab Alex. lib. 6. cap. 26.

ACINIPPO, Vide ACIMBRO.

ACINOS, {ἄκινος} Dioscoridi, herba est tenuibus sicelisque fureulis, ocymo similis, odoraia, sed hirtiorior, ex qua corona fiebantur. Quidam ex vulgo syluestre Basilicum vocant, Latini Ocymastrum, quod plane Ocymum imitetur. Plinius hanc herbam & coronarum, & ciborum causa ab Ægyptiis feri assert, & alio nomine Epithesin vocari, & nunquam florere. Vide lib. 20. cap. 16.

ACINTANGENS Hispana, simulatrum Martis ornatum radiis maxima religione colentes, Neeum vocabant: quod eorum lingua marem fignificat. Sponi. & Macrob. Saturn. lib. 1.

ACINVS, acinus, pen. cor. m. g. & acinii neutri, rcste Nonio {ἀκ.} Horat. 2. Serm. 6. Aridum & ore sercens acinum, semesiaque lardi frusta dedit. Vulgò grauum id appellatur, nasceturque inter fructus minutiores autumni fructationc. Interacinos enim numerantur grana vuæ, hedera, fambuci, cbuli, mali punicicaddo etiam morũ, & quicquid his est simile. Cic. de Senect. Omitto enim vim ipsam omnium quæ generantur è terra, quæ fici ex tantillo grano, aut ex acino vinacco, aut ex cæteraruin frugum aut stirpium minutis & nimbus rantos rutticos ramósque procreat. Quo loco Turnebus Acinum vocaceum ea dici forma censet, qua gallum gallinaceum, & cuniam gallinaceum dicebant.

Acina thrioſa, gen. fœm. pro Acino cbrioſo gen. neut. dixisse Catullum poetam, scribit Gellius lib. 7. cap. 20.

Acinum corruptum. In CORRVPTO.

Acinus calfosus, In CALFOSVS.

Acini coccinei, In COCCVM.

Acini mcspiloruin. Plin. lib. 15. cap. 20.

Acinaccus, adiectiuum {ἀκιναῖος} Ex acinis confectum: vt Acinaceum vinum.

Acinaceum, cij, substant. n. g. potio ex acinis vinaceis aqua maceratis confecta. Vlp. l. 9. de oleo vin. leg. Acinaritum plane vino non contnebitur. Quo loco Hotom. mauult legere Acinaceum, aut Acinaticum. Huius potionis confectionẽ rationem vide apud Cassiodorum cap. 12.

Acinosus {ἀκινῶδες} aliud adiectiuum, pen. prod. Dicitur quod multos habet acinos: vt, Vua acinosa. Plin. de vitium generibus lib. 14. cap. 3. Columbina & acinosissimæ.

Acinosum, pro re succosa in modum acinorum. Plin. lib. 13. cap. 13. Asari semen acinosum, saporis calidi, ac vinosi.

Acipenser, seris, pcnult. corr. masc. gen. {ἀκ.} genus piscis, de quo Plin. lib. 9. cap. 17. Apud antiquos præsertim nobilissimus habitus acipenser, vnus omnium squamis ad os vsque contra aquam nando mtat, nullo nunc in honore cilicquod quidem miror, cum lit rarus inuctu. Cic. in dialogo de fato, vt citat Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 16. Nã cùm esset apud fe ad Lucullum Scipio, vnàque Pontius, allatus est forte Scipioni acipenser, qui admodum rato capitur, sed eft piscis, vt ferùm, in primis nobilis. Cùm autem Scipio vnum & alterum ex iis qui cum salutatum venerãt, inuitasset, plurésque eum inuitarurus videretur, in aurcni Pontius, Scipio, inquit, vide quid agat, accipcfser iste pauciorum hominum est. Hæc Macrob. Martial. in Xenijs 13.

Ad Palatinas acipenfera mittite mensas,

Ambiosias ornent munera rara dapes. Legimus in aliquibus exemplaribus (acipenfem) & (ornant.)

Acipenser decumanus, Vide OCEVMANVS.

ACIRIS {ἄκιρις} Italiæ fluuius apud Plinium: cuius etiam mentionem facit Volaterranus. Vide Plin. lib. 3. cap. 5.

ACIS, acis, vel huius acidis {ἄκις} fluuius est Siciliæ, qui decurrit ex Ætna, reli impetu, vnde dictus rit, vt decet Euftathius.

ACIS, apud Ouid. primam producit. Claudian. lib. 3. de rapt. corripit, Lucus erat prope flumen Acim, &c.

ACIS, pulcherrimus fuit adolescens, Fauni filius ex Simethi fluuij filia, pastor Siculus, quẽ dũ Galatea Nereis & Doridis filia amaret, & Polyphemũ Cyclopa sperneret, ille iratus Acin necauitque postea Galatea mœstitiæ in fontẽ mutatus est, vt scribit Ouid. lib. 13. Metam. ¶ Acis item insula vna cst ex Cyriadbus, authore Plin. cap. 12. lib. 4.

ACITANI, Vide ACINTANI.

ACITAVORES, Plinio populi inter Alpinas gentes numerantur, cap. 20. lib. 3.

ACITHVS {ἄκιθος} fluuius est Siciliæ apud Ptolemæum, alio nomine Acis & Acius dictus.

ACITIA, insula, quæ & Medos, & Siphnus dicitur. Sipontin.

ACITOS, Vide ACTTOS.

A C L

Aclassis, tunica ab humeris non consuta. Festus.

Acleti {ἀκλητοὶ} aduerb. citra vocationem, citra inuitationem. Prouerbio loco dicitur, quoties inuocatus quis accedit ad conuiuium: quod & amici faciunt & comites. Hermolaus in Plin. lib. 37. cap. 11.

Aclis, aclidis, pro. cor. fœm gen. {ἀκλὶς} Virg. 7. Æneid.
-terretes sunt aclides illis Telæ Nonius, Aclides, inquit, iacula breuia.

Accludo, accludis, pcn. prod. compositum à Cludo. Vide CLVDO.

A C M

ACME, es {ἀκμὴ} nomen mulieris proprium. Cauil. epigram. 42.
Acmen Septimius fuos amores
Tenens in grenio, mira, inquit, Acme, &c.

ACMODAE {ἀκμοδαὶ} septem sunt insulæ pòl Hibernian, non procul ab Oread-bus. Plin. lib. 4. cap. 16.

ACMODES {ἀκμώδης} insula est in mari Britannico, vt Plinius author est cap. 17. lib. 4.

ACMON {ἄκμων} vnus ex Idæis Dactylis, Id est, Magnæ Matris decorum ministris, & assessoribus: de quo vide plura apud Lilium Gyraldum in lib. de Dais Gentium.

ACMONIA, {ἀκμωνία} Stephano, vrbs est Phrygiæ in confinctu Synnadi-

cocenius meminerunt Ptolemæus & Stephanus. Hinc
ACHONIDES {ἀκωνίδης} vius Cyclopum. Vide BRONTES.
ACHONIENSES, huc vr. Plinius legit lib. 5. cap. 25. Achonenſes, populi ſunt Acmonizæ vbis.
Acmotheton, acmotheti, neo. corr. n. g. {ἀκμόθετον} Lignum ſuſtinens inſtudem.

A C O B T S {ἄκοβτς} nomen viri pauperis. Huius tenuitatem exprimit Ouid. lib. M. tr. in. 3.
Acœtus {ἄκωτος} Sine cubili. Vnde Plin. lib. 11. cap. 15. mel acerton vocant, ſine tertimmento ſed mentó vel in omni (inquit) melle, quod pre ſe fluit, vt muſſú, olrúmque, appellatúque acerton, maxime laudabile eſt. Nam {κῆρος} lectum ſignificat. Vnde & certon {κήρτος} hoſt eſt dorminorum Plinio: & Procerton in epiſtolis Cæcilij, pro antecubitolo: etiáſi Procetſtron quoque legitur, non abſurdè. Quid ſit Procetſtrion, Teſtus Pompeius docebit. Procertos & Certen, Virtuuius thalamum & antethalamum vſurpat. Hermol. in Plin.
Acolaſtus, ſti {ἀκόλαστος} Prodigus, intemperans, immodeſtus, laſcivus, hibridinoſus, infrenis, immoderatus. Gell. lib. 19. cap. 3. negat Latine verti poſſe. Sonat ad verbú, impunitus, vel incoercitus, vt in qui cupiditates nó punitas, vel nec ſtó frænas. Nam {κολάζω} punio eſt, & a priuat. Nec ſolúm de hominibus, verumetiam de rebus dicitur, vt {ἀκόλαστος γάστηρ}, lingua infrenis. Acolaſtus homo, homo nihil, neque rei, neque frugis bonæ. Gell. lib. 7. cap. 11. Budæus in Comment. protetiam proprie ſignificare putat, & qui ſibi in libidine temperare non poteſt.
ACOLITA NOM {ἀκολούθως} oppidum liberum eſt in Africa propríe dicta. ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Plin. lib. 5. cap. 4.
Acoluthus, thi, pen. prod. {ἀκόλουθος} Conſequens, cohærens aut. Subſtantiué, Aſſectator, comes, aſſi cla, pure iunior miniſtrans in rebus corporis, iamulus & corpore. Eraſmus in epiſt. Hieronymi ad Nepotian. de vita clericorum.
Acolythus, thi, pen. corr. {ἀκόλουθος} Imped mento carens. Qui nullis terroribus à propoſito à moueri poteſt. Vnde Epiſtetus veté aiuge ſincerum Stoicum, acolythum eſſe debebat. Vocabatur item eo nomine apud Chriſtianos, qui ipſe quidem non peragebat ministeria, ſed non excludebatur eum ceteris ; quod ignem aut ſimile quiddam ad ſacra neceſſarium afferebat aquæ di cas, non prohi bitus, ab & {κώλυω} prohibeo. Rideudi ſunt qui Ceroferatium interpretantur. Eraſm. in epiſt. Hieron. ad Nepot. de vita cleric.
Aconæ, pen. corr. {ἀκόναι} eaues. Vide ACONITVM.
ACONE, Aconeus, pen. cor. {ἀκόνη} pontus Bithynæ, veneno aconito dirus. Plin. lib. 6. cap. 1.
Aconiti {ἀκόνιτον} adueth. Sine puluere, citra pulueré ſudoréque, ceteris negotium & laborem, ſine pugna {ἀπόνως, ἄπονον}. puluerem ſignifrat. Plin. lib. 35. cap. 11. Aleimatibus pinxit Dionyſium qui paneratio Olympiæ citra pulueris tactum, ſudore & arena acuos} vincit. Comiti Nemea. Prouerbij loco dicitur de eo qui ſine labore victor euadit ab athletis ſumpti, qui pulverem inſpergebat corporibus, vt ſe facilius cóprehendere poſſent. Ouid. lib. 9. Metam. de Lucia Hercules & Achelo. Vide Hermolaum in Plin. & Eraſmum in Chiliad. Eadem forma dicimur & {κόνις} ſine ſudore, & {κονία} ſine ſanguine.
ACONITES {ἀκόνιτον} populi ſunt montani, prope Sardiniam inſulam, quorum meminit Strabo lib. 5.
Aconitum, ti, pen. prod. {ἀκόνιτον} herbæ genus, de qua ſic Plin. lib. 27. cap. 3. Aconiti, folia habet eyclamini aut cucumeris, non plura quatuor, ab radice leuiter inflata, ad eum modum, eamque ſimilem marino. Quare quidam eamnaron appellauere, alij thelyphonum, ex qua diuinum cauſa. Radix inrutuatur pauum, ſrorpionum modo: quare & ſcorpion aliqui appellauere. Nec deſuerunt qui myoctonon appellare mallent, quoniam procul & ſi longinquo odore mures necat. Naſcitur in nullis cautibus, quas aconas vocant, & adeo aconitum aliqui dixere, nullo iuxta, ne puluere quidem, nutriéte. Hanc aliqui rationem nominis attulere. Alij, quoniam vis eadem in monte eſt, quæ coribus ad ferri acrem deterendam, ſtatimque admota velocitas ſenſerit. De hoc pluta codi. lib. 2. cap. 2. Ouid. Luncta terribiles miſcet aconita nouercæ. Vide tur de quibuſdam ex veneni intellex ſic. Virg. 2. Georg. Nec miſeros fallunt aconita legentes. Vbi Seruius, Aconita naſcuntur in talia, ſed non ea obeſſe dicit, qua ſunt omnibus nota. Hæc autem liriba dicitur nata : eſſe de ſpumis Cerberi, quo tem pore eú Hercules ab inferis traxit. Quæ quá in ſatis & coribus naſcitur, aconitum dicitur {ὅτι τὸ ἀκόνιτον} id eſt à cote. Et dicimus vi {ἀκόνιτον κρῖμα ἀκόνιτον}. Theophraſtus tamen de plantarum hiſtor. lib. 9. cap. 16. aliud affert nomini ſy mum, affirmans non eſſe ton {ἀπὸ τοῦ ἀκόνα}. Id eſt, à coribus, ſed ab Aconis Perizndinorum vico ad Heracleam Ponti ſito, vbi & plurimum & optimum naſcitur.
Aconium, D. Doſcoridis interpres vertit, non piscatum. At Celsus Antiq. lect. lib. 28. cap. 2. Aconita, inquit, intelligunter Cretenſia vaſa non illa tamen quæ calido diuina humore, aquam in ſe trahunt.
Aconita dira. Auſonius Sect. 2. monoſyllabis.
Lurida. Ouid. t. Metamorph.
Pallida. Lucan. lib. 6.
ACONTES {ἀκόντης} venator egregius, vt docet Strabo lib. 7. Theb. & Sill. lib. 16.
ACONTIA, æ. {ἀκόντιον} comeræ genus, de qua Plin. libro 2. cap. 25. Aconitæ taculi modo vibrantur oc y ſſimo ſignificatu. Hæc fuit de qua quinto conſulatu ſuo Tiberius imperator Cæſar præ lato carmine perſenſit, ad hóc diem nouiſſimè vſa. Eaſdem breuiores, & in nucreonteu fallgaras, xiphias vocauere, quæ funt omnium pallid ſimæ. & quodam glad j nonre, ac ſine vllis radiis.
Acontia, eſt etiam ſerpens magnitudine duorum cubitorum, figura autem craſſa in tenuem abeunte, colore viridi, maxime iuxta aluum, vt m-hum colore referat, vnde & Cenchrias, id eſt, Miliaria appellatur. Acius ſrm. 13. cap. 27.
Acontia, calces mulinbres. Vide infrà PLOEARIA.
ACONTION {ἀκόντιον} oppidum eſt Areadiæ, nomen habens ab Acontio Lycaums filio. Stephanus.

ACONTVS {ἄκοντος} Bicorie mons eſt arctie Plin. lib. 4. cap. 7.
ACONTIVS {ἀκόντιος} & Ceotiue Cea Æger mari inſula profectus ad ſacra Dianæ, quæ in Delo inſula omnium Cycladú elariſſima, frequétt virginú conuentu celebrabatur, in amoré iuſt Cydippes puellæ nobilis eratrie. Quá cum ob genetis imparitatié nó auderet palam vocé petere, nouam cómentus eſt fraudem, qua illam ſibi coiugie obligaret. Siquidem in pulcherrimú pomo ſcripſit duos hoſce verſus,

Me tibi nupturam (ſebz eat omen) Aconti,
Iuro quam colimus numina magna Deæ. Sunt qui hos maliot,
Iuro tibi factæ per mythica ſacra Dianæ.

Me tibi venturam comitem, ſponſámque futuram. Itaque ſic inſcriptum pomú proiecit ad pedes puellæ. Quæ fraudis inſcra, cum imprudés legeret, vſa eſt ſe vocem Acontio pacíſci. Nam quæ ante dies in reſpo Deæ Dianæ die, reſtur, ata eſt dehere, ſe cras alteri deſponderi, ſubita febre correpta eſt. Cui Acontius per epiſtolam perſuaſit, moerbum à Diana eſſe immiſſum, eó quód non impleuiſſet quz Dea præſente promiſerat. Proinde contra patris voluntatem maluit in Acontij venire frnentam, quam diutius torqueri. Extat retrufque epiſtola inter Ouidianas.
ACOP, a, pen. cor. ἄκορον, n. g. {ἄκορος} medicamenta laſſitudines & fatigationes leuantia. Plin. lib. 29. cap. 3. Ad omnia quæ acopis curantur, vinguentum quæ paratet & medicæ natium eſt. Budæus, Acopos, minime laſſum ſignificat.
ACOPIS {ἄκορις} genima nitro ſimilis, pumiceuſa, aureis guttis ſtellara, cum qua oleum ſubferuſtrahens, pruentes laſſitudinem ſolunt. Plin. lib. 31. cap. 10.
Acopos, ſue acopus, pen. cor. ſg. ἄκορος Dioſcoridis, herba eſt fruticoſa, graui odore, flore oleris, quæ & Anagyrus vocatur à Plinio, à Dioſcoride ervum {ἄκορον}. Vulgus ob odoris grauitatem Lupini fœtidam appellat. Huius ſemen quod in oblongis cornículis hiſce recondi mur eati, vomitiones cieit. Vnde factus eſt locus prouerbio, {κύαμος ἄκορος}, Anagyrin mouere, quo vtimur in eos qui obſtuta ſibi commouent. Vide Plin. lib. 27. cap. 4.
ACOR, Vide ACRO.
Acorna, æ {κόρνη} herba eſt ex genere acanacearum, ſpinam habens pro folio, vernæulo Cneco ſimilis, colore tamen ruſo, ſuccum pinguem & ſanguineum fundens. Plin. lib. 20. cap. 16.
ACORVS {κόρης} defectus. Diofc. lib. 1. cap. 2. Plin. lib. 25. cap. 13. Hermolaus, Ruellius, & alij multi. Quid autem ſit acorus, ſeu acorum, non ſatis norunt recentiores. Ego {ἀκόρατος} Manardus lib. 6. quotes acoro opus eſt, non vulgaris illa radices, & tnuendi odoris, ſi id vocaro aromaticó calamo vis cúſorui. Antonius vero Muſa, Quam, inquit, galangam appellauit, verus Dioſcoridis acorus eſt : quod ſæpe ab excellentiſſimo Leonneeno dictum memini.
Acr ſuil 14, aeoſmæ {ἀκορία} rerum congruentes indigeſta, confuſa, & incondita. Acoſmia ita à doctoribus & linguarum, & ſtatus publici perturbatio. quam vnicuique ordinis ſuę vices ſuáque d gnitas noo conflant. Quo verbo Plutarchus ſtatum Reipublicæ tempore bellı Ciuilis appellauit. Budæus.
Acoſmus, acoſmi {ἄκοσμος} Inornatus, incomptus. Lucret. vitur lib. 4.

A Q

Acquieſco, acquieſc s, acquicui, acquietum, pen. prod. {ἡσυχάζω} & acquieſcere. Pro ſimplici ponitur, quod eſt quieſcere. Cic. ad Att. lib. 13. Vtrandæ eaiora cauſa Lanuuij tres horas acquieueram.
Acquieſcere per triallationem dicimus, quum ex mentitur dolor, aut alia animi moleſtia. Cic. de fin. Ex quo perſpicuum eſt loqui, Cuius in animo verſatur, nunquam ſinit cum reſpirare, ounquam acquieſcere. Idem 4. Acad. Quum ex commotus, acquieſcis.
Acquirſcere in re aliqua, aut in aliquo homine, cum quadam animi voluptate, quz tris ſi colligere & obiectari in re aliqua, in qua prius in duboan aut toleriuuine animus ſuiſſet. Cic. Ante. lib. 7. Acquieſce enim ſerbés ad te, & legés tua. Acquieſco, id eſt, obſecto te. Idē de Amicit. Vtciſſim autem ſenes in adoleſcentium charitate acquieſcimus.
Acquieſcere alieni rei, pro In aliquare. Senec. epiſt. 24. Vt meliura tibi propiora, & acquieſcas ſpei bladæ.
Acquieſcens, partic. {ἡσυχαστικός}. Cic. lib. 2. ad Q. frat. Erat ſumm? otium forcele, fed fine fenſcntia mgis e tiuatis, quam acquieſcentis.
Acquiſro, acquiſiui, pen. prod. acquiſiui, acquiſiti, pen. prod. acquirere. {κατασκευάζω, περιποιέω, ἐπικτάομαι}. Et ad, & quæro, idem quod Compato. Virg. 4. Æneid.

Mobiliare viget, viresque acquirit eundo. De fama loquitur.

Opes. Ouid. 1. de Art. amam. Naſcitur exiguus, ſed opes acquirit eundo.
Acquirere rerum dominú, aut poſſeſſionem dicimur, cum illa iure ab quo ciuili, hoc eſt, ea ratione quæ iure ciuili ad dominij poſſeſſionem tranſlationem inſtituta eſt, nanciſcimur. Hotoman.
Acquirendi dominij modi ſunt ſex, Mancipatio, trad-tio, vſucapio, in iure ceſſio, adiudicatio, & lex Vip. in fragmen. Poſſeſſione autem feptim, Pro empture, pro hærede, pro donato, pro derelicto, pro legato, pro dote, pro ſuo. lib. Digeſt. 1. 1. t.
Ad honorem & gloriam aliquid acquirere. Cic. ad Appium Pul. lib. 3. 7, Vt mihi nihil neque ad honoré, neque ad gloriá acquirendo putaré.
Ad vræ fructum. Cic. in Cæcil. Mihi quidem ipſi quid eſt quod tam ad vtæ fructum poſſit acquirr?
Beneuolentiam acquirere. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Dignitatem. Cic. ad Plancnii, lib. 10. 5. Omnem tibi reliquæ vitæ dignitatem ex optimo Reſp. ſtatu acquires.
Gratias. Cic. ad Att. lib. 3. Vides in quo curſu ſumus, & quám omnes gratias non modo retinendas, verumetiam acquirendas putemus.
Motum ad condemnandum. Cic. pro Cœlinna, Quáquáio ego mihi ſic perſuadeo, & eo peteratores, non vos tam propter iuris obſcuram dubiamq; rationem, bis tam de eadem cauſa dubitaſſe, quam quod videtur ad fumen, illud tam ſtimationem hoc iudicium pertinere, motam ad condemnandum acquiſiſſe : ſimul & illi ſpatium ad ſe colligendum dediſſe.
Studia vulgi. Tacit. lib. 13.

Aliquid

Aliquid per ferum. Paul. in l. si D. de donat. inter vir. & vxor. Si quid per eam ferum, quem emerat ex nummis à marito donatis, mulier acquisiſſet, forte legatum, hæredi restem, &c.

Acquirere de malis tuam rebus dicitur vt, Acquirere inimicitias. Plaut. Milit. 6.

Acquiri pro Augeri, vel conciliari. Plin. lib. 15. cap. 17. Quo genere & vino odorem acquiri putant.

A C R

ACRA (ἄκρα) Vicus eſt Panticapenſis agri, ad oſtium Mæotidis, ſeptuaginta ſtadiorum freto à Corocondame oppoſita ſibi vrbe diſcretus. Eſt & Acra cognomine Iapygia, promontorium extremum Salentinorum, quo quàm longiſſime, vt inquit Plin. lib. 3. cap. 11. in mare excurrit Italiæ: Iapygiæ cognomentum diſcriminis gratia addtum eſt. Nam Græci quælibet promontoria ἄκρα vocant. Vnde & plerique vrbes in promontoriis ſitæ, Acræ appellantur. Vide Steph.

ACRABATTENA (Ἀκραββάτηνα) vita eſt ex decem Iudææ Toparchiis. Plin. lib. 5. cap. 14.

ACRADINA (ἀκραδίνη.) Cic. 6. Verr. Altera autem eſt vrbs Syracuſis, cui nomen Acradina eſt: in qua fori maximum, pulcherrimæ portici, ornatiſſimum Prytaneum, amplißima eſt curia, templúmque egregium Iouis Olympij: cæteræque vrbes partes vna lata via perpetua, muliußque tranſuerſis diuiſæ, priuatis ædificiis continentur.

ACRARA SYNO (ἄκρα τῆ σύνοδος) dicta fuit à Corinthus, quòd ἄκρα τις, hoc eſt in promontorio quodam inter Lachæum & Pagas, ſit procul à Corintho, colereturque: vbi & veruſtum eius exæbat oraculum. Strabo lib. 8.

ACRAPALA (ἀκραπάλη) ab Hippocrate dicuntur ea omnia quæ crapulæ obſtitum. quemadmodum ἀλυσιτελῆ, quæ ſitim prohibent. Inter Acrapala numerantur amygdalæ amariores.

ACRAPHIA (ἀκραφία) vrbs eſt Beotiæ, quæ ab Homero Arne vocatur. dicta Acraphia à Acraphro Apollinis filio, vt Stephano placet. Hanc Strabo nomen genere eſſert Acræphnium, ἀκραφνιον.

ACRAGAS (ἀκράγας) vrbs Siciliæ, quæ Agrigẽtum alias dicitur. Plin. lib. 3. cap. 8. in deſcriptione Siciliæ: Oppidum Acragas, quòd Agrigẽtum noſtri dicere. De hoc meminit Virgil. 3. Æneid. Vide ſuo loco ACRAGAS.

Acragantinus, pen. prod. (ἀκραγαντῖνος) adiect. Idem quòd Agrigentinus. Lucret. lib. 1. Quorum Acragantinus cum primis Empedocles eſt.

Acraliſſimus, acraliſſimi, n. g. & acraliſſima, acraliſſimatis, n. g. Ienticulum. Plauti thus in Sympoſiacis, à meracius potandi conſuetudine nomen hoc inſtituti conſectari, quoniam pauis buccellam mero tingentes. Cæl. Antip. lect. lib. 13. cap. 17.

Acratocotiones, pen. prod. (ἀκρατοκοτῶνες) dicti ſunt homines vinoſi, & meracius bibentes: quali dicas, vini meri pocula. Cæl. lib. 27. cap. 27.

Acratochoron, acratochoritis, pen. corr. (ἀκρατοχώρων) Vrceolus Latinè dicitur. Cic. 4. de Finibus, Et tamen puto concedi nobis oportere, vt Græco verbo vtamur, ſquando minus occurret Latinum, ne hoc ephippius & acratochoritus potius, quàm, &c.

Acratopoſia, æ (ἀκρατοποσία) Latine, potio vini meraci. Hinc Acratopoſia certamen: de quo ſic Cæl. Antip. lect. lib. 8. cap. 29. Sitire qui Iubdos eſſe philetnos, id eſt, vini amatores cæteros prodant, vt Calano moriente, præter gymoka & muſica ab Alexãdro propoſita certamina, etiam acratopoſiæ fit inſtitutum, in quo primas occupanti talentum foret præmium: ſecundas autem, minæ triginta: tertias, decem. Mortuos vero imbi ſitum quinque & triginta, mox exam fer. Qui plurimum bibit, ac vicit, mem choas petiſcentat quatuor, pomcn humini. Promachus. Hæc Cæl.

ACRATVS (ἄκρατος) bacchantium Genius, Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſan in Attica.

ACRAVECI (ἀκραυῆκοι) populi ſunt Pannoniæ inferioris, iuxta Scordiſcos de quibus Plinius lib. 3. cap. 25.

ACRE, oppidi nomen apud Plin. lib. 5. cap. 21.

Acrea Venus in Cypro colebatur, cuius templum mulieribus nec videre nec adire fas erat. Alexander ab Alexandro, lib. 6. cap. 2.

Acredo, acredinis, pen. dia. amantium ardor eſt in fruendo non maturis ponitur à Calepino, fed nullo authore probat.

Acredula, acredulæ. pen. cor. (ἀκκέδουλ.) Putatur luſcinia auit, ſiue quem vulgò Rauatinum dicimus. Cic. 1. de Diuinat. Et matutinus acredula vocibus inſtat.

Acrementum, acrementi, quidam Latinum probant ex Plin. lib. 20. cap. 7. In eos vius, & oxyppropõlæ ferũt addito dulci, acrementi temperantes. Qui locus ſic nunc legitur, Stomachi diſſoluti veliſſimè adſuuantur, in eo vſu & oxypon obolus aſperitatem, addito dulci, ad intinctum acem temperantes.

ACRENSES (ἀκρηνσὶ) populi ſunt Siciliæ, ſtipẽdiarij Romanorum, non procul ab Acetia oppido. Plin. lib. 3. cap. 8.

ACRIA (ἀκρία) oppidum eſt Hiſpaniæ, in conuentu Hiſpalenſi, de quo Plin. lib. 3. cap. 1. Icem alterum in Peloponeſo, ad oſtium Eurotæ fluuij, in finu Laconicode quo Ptolemæus.

Acridocrotum, acridocroti, pen. prod. g. n. (ἀκριδόκροτον) exactum, ſummum ius, Ius quod ſtrictum turiſconſulti dicunt. Et qui illud æquitati præferunt, Acridocrotum ab Ariſtotele vocantur, quaſi præduri interpretes iuris, quaſique decretorũ iuris ſtudioſi, vſurpatores eſſque. Budæus in Pandectas.

ACRIDOPHAGI (ἀκριδοφάγοι) Æthiopiæ populi, deſerto cõtermini, homines paulò cæteris breuiores, macilẽti, ac ſupra modũ nigri. Verũ tẽpore Zephyrus & Libycus vẽti, inſinuti pene locuſtarii ex deſerto ad eos deferũt numerum. Has ſaleſq; ibi plurimus eſt, ſuperinfuſo, diutius ſeruati, cibum gultu eis ſuauem. Hi ex eſt ſolus eorũ per omne tempus locuſtarũ victus. Neque eam pecora nutriunt, neque pisces cõdũt, procul à mari poſiti: neque vllũ aliud vitæ adminiculũ habent. Corpore leues ſunt, veloces curſu, & vitæ breuis: vt qui longiſſimè viuunt, quadrageſimũ non excedant annum. Finis eorum admirabilis eſt. Nã propinquante ſenectã, pediculi alati, non ſolũm viſu variq; ſed ſpecie horridi ac turpes, in corporibus nati, vterem primò sũi pectus, deinde totum corpus paruo tẽpore excẽdũt. Qui morbum patitur, qui mãm veluti ſi abici cuiuſdã prurituꝫ alleꝛtus corpus ſcalpit, voluptate ſimul & dolore peꝛcepta. Deinde exoꝛtẽtibus pediculis, ſimul effluen te ſanie, morbi acerbitate ac dolore peꝛeuntes, vnguibus corpus magno cum gemitu lacerat. Tanta verò vermium copia effluit, illis ſuꝛpeꝛ alios ſãquam ex peꝛforato vaſe fluuientibus, vt deſeri nequeãt. Hoc pacto ſue eibi ſiue aens cauſa, miſeꝛum fortunatum vitæ finem. Diodorus lib. 4. cap. 3. Strabo lib. 16.

Acrifolium, acrifolij, arbor quæ & Lotos appellatur. Galli Alyſam & Alyſerum vocant. Ruellius aeriſolium inter inſelices arbores commemorat. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 19.

ACRILLA (ἄκριλλα) oppidum eſt Siciliæ non procul à Syracuſis, cuius incolæ dicuntur Acrillæi. Stephan.

Acrimonia, æ. Vide ACER adiectiuum.

ACRO, nis, philoſophus fuit Pythagoricus, cuius meminit Cic. 4. de Fin.

ACRITVS (ἄκριτος) Argiuorum rex, Abantis filius, ex Aglaia. Lactãtius & vt Euſebius in Chronico ſcribit, Prœto fratri ſucceſſit in regnũ. Hic, vt idem Lactãtius aſſerit, nec ab hoc diſcrepat Seruius, vnicam habẽs filiã Danaen, in reſponſis habuit, ſe manu eius qui ex filia naſceretur, mortuũ: qui ad effugiendam prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri ſepoſuit, ſeruatiꝙue iuſſit, neq; quiſq; poſſet ad eam accedere. Cõiugiũ igitur vt audita pulchritudinis eius fama, illam cõcupiſcerat Iupꝑiter. qui cùm ad eã acceſſum aliũ non videret, verſus in auri gutta, ex tegulis ſe in gremiũ eius eadẽ ꝓpemiſit, & ſic prægnãs effecta eſt. Quod ægrè ferẽs Acriſius, eam capi iuſſit, & in arcã poni, atque in mare proiici, quod cùm minimè fieꝛẽt, in littus vique Argiui arca delata eſt, & caſu à piſcatore captaꝫ: in qua cùm eõperiſſet Danaen, & paruũ filiũ quem enixa fuerat, eos ad Pilumnũ regem detuli. qui cùm genus eius cognouiſſet, & patriã, illam libẽter cõiugio ſibi copulauit. Filius autẽ eius Perſeus nomen fuit, cùm exereuiſſet, & Gorgoni Medũſæ caput abſtuliſſet, Argos venit, Acriſiũ tranſmutauit in fæ. quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd cùm ſegregaſſet Acriſius apud Argos annis XXXII, à Perſeo repoſt fuo, non ſpõte, tamen occiſus eſt, & in lapidem, id eſt in frigiditatem perpetuam verſus eſt. Ex Euſebio, Bocatio, Seruiio.

Acriſius Abantis 24. d eſt, & Aunis filius. Ouid. 4. Metam.

Acriſius grauis. Stat. Thebaid. 6.

Fuit & Acriſius alter, Lacrix patris Vlyſſis pater, & Iouis filius, diciie Vlyſſe apud Ouid. lib. Metam. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi, Iupꝑiter huic, &c.

Hunc illi Acriſium vocant, & Acrefius legunt apud Ouidium.

Acriſioncus, pen. prod. adiectiuum (ἀκρισιώνιος.) Ouid. lib. 5. Metam.

Acriſioncas Proceus poſſidebrat arces.

Acriſonciis, pen. prod. Danae Acriſij filia. Virg. 7. Æneid.

Protinus hinc fuſcis triſtis dea tollitur aiis

Audacis Rutuli ad muros cognata virbem

Acriſionei Danae fundaſſe colonis,

Præcipiti delata, &c. Seruius, Acriſioneis Danae, Patronymicũ. Nã male putat Acriſioneis colonis. Sola enim venerat, nõ cũ colonis.

Acriſioniades, huius Acriſioniadæ pen. cor. g. m. (ἀκρισιονιάδης.) Perſeus Acriſij nepos. Ouid. 4. Meam.

Vertit in hunc Harpen madefactam cæde Medusæ

Acriſioniades, adigitque in pectus.

ACRITAS (ἀκρίτας) Peloponneſi promontorium, iuxta Maleam & Tænarum. Pompon. Mela, lib. 2.

ACRITAS (ἀκρίτας) Meſſeni ſinus inisium, prope Methonem, vt refert Strab. lib. 8.

Acritas, Acritudo, Acriter, Vide ACER adiectiuum.

Acroamia, pen. prod. acroamatis, n. g. (ἀκρόαμα) Auditio Latinè dicitur. Mos erat apud veteres, qui hodie nullus eſt, vt in fabulis agẽdis, actioni hiſtrionũ muſica ſymphonia cõmendare. vnde illud, tibiis dextris, & ſiniſtris, aut paribus, & imparibus, aut, Serranis, & Phrygiis. erat igitur in voce hiſtrionum actio: erat in muſica ſymphonia, quod acroama dicebatur, inde ſcilicet, quòd hæc fabula pars auribus percipereiur, & audito quædam eſſet, animum leniente muſico concentu, ſcuriliaque ad actionem hiſtrionum commendata, ſi cæteranium oculos oblectabat, atque hæc fuiſſe acroamatis ſignificationem, loci demõſtrant quos in antiquorum ſcriptis obſeruauimus, nam in oratione pro Archia diſtinxit acroama & vocẽ, id eſt, cũ qui fidibus, & cũ qui voce canerer. Cũm, inquit, ab eo quærereiur, quod acroama aut cuius vocem libentiſſimè audiret, reſpondit, eius, à quo ſua res aptius optimè præderentur. Et in Verrem, acroama pro homine potius, quàm pro re, plauẽ conſtat eſſe vſurpatum. ſunt enim hæc verba. Hic quaſi ſcitulũ acroama, nec ſine corollario diſcedet er, emblemata æuellẽda curauit. ſed nuſquam apertius, quàm apud Macrobium, quid acroama ſignificetiguit. eſt enim certè is quæ fidibus, non ꝓ, qui voce delectat. Sanu nal. inquit lib. 11. Delectatus inter cœna erat Auguſtus pueris ſymphoniacis Turoiij Flacci mãonis, atque eos frumẽto donauerat, cùm in alia acroamata fuiſſet liberalis nummis: coſdẽmque poſtea Tauonius zeqẽ inter eanam quærẽs Cæſar ſic excuſauit, Ad modas ſunt. In oratione aut ꝓ Sexto de P. Clodio ſyc ille maximè ludius, non ſolùm ſpectator, ſed actor, & acroama. quod ideo dixit Cicero, quia Clodiui verunque munus, & hiſtrionis, & muſici, obiect. Ex P. Manut. commentario in orationem ꝓ Sexto.

Acroamatica. pen. cor. adiectiuum. (ἀκροαματικὸς) Auſcultatorius. Ariſtoteles in epiſtola quadam ad Alexãdrum Logos acroamaticos appellat, libros de recondita Peripateticæ ſectæ diſciplina editos. Gell. lib. 20. cap. 4. & Budæus.

Acroaſis, huius acroaſis, pen. cor. g. (ἀκρόασις.) Auſcultatio, audiẽtia. Cic. ad Att. lib. 15. epiſt. 9. Vt eas vel in acroaſi audeam legere, hæc eſt, in auditorum conuentu, multis audientibus, in cõcione.

ACROATHON, pen. dil. cor. (ἀκροάθων) oppidum eſt Thraciæ, in vertice montis, qui Athos dicitur, ſitum: vnde & nomen habet. Pomp. Mela lib. 2. Dicitur & Acrothon.

ACROCERAVNIA, Acrocerauniorum (ἀκροκεραύνια) montes excelſi in diuerſis locis, ſic dicti propter aſpitudinem & iactus fulminum, vt

Seruius author eſt in 3. Æneid. Quorum alij ſunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico. Alij ſunt eodem nomine montes inter Armeniam & Iberiam. Nam ἄκρον dicitur mons, vel ſuminitas: & κορυφὴ, ſulmen. Horat. lib. 1. Carm. Qui vidit mare turbidum, & Infames ſcopulos Acroceraunia. Virgil. Ceraunia dicitur 3. Æneid.

Prouchimur pelago vicina Ceraunia iuxta. Nunc vocantur, *Montagnes du diable.*

ACROCERAVNION [ἀκρωκεραύνιον] eſt primum Epiri prontontorium, eáque Acrocerauniorum montiū pars, quæ mari imminens, ſeptentrionem Europę ſinum à tertio, hoc eſt, Adriaticum mare ab Ionio diuidit: diſtátque à Lacinio, extremo Italiæ promontorio, 7500 paſſus. Author Plin. lib. 3. cap. 11. & 26.

Acrochiti ſſæ [ἀκρογείρες] Athletæ dicebantur, ſummis inter ſe manibus depugnantes, nullo complexu hærentes, vt palæſtritæ. Bud. Hinc Acrochiriſmus, qui pugilatus interpretari potest. Vide & Cæl. lib. 15. cap. 6.

Acrochordon, doois, pen. cor. fg. [ἀκροχορδών.] Verruca, amplitudine ſabæ, pueros maxime infeſtans, ſic dicta, quòd in imo vſque adeo ſit anguſta, vt pendere videatur. Herinolaus in Plin. Mendum Cel. lib. 2. cap. 2. Rurſum lib. 5. Acrochordon, ſoquit, exciſa nullam radicem relinquit.

ACROCOMAE [ἀκρώκομαι] populi ſunt Thraciæ, ſic dicti, quòd angias in fronte mulieribus demitterent, quemadmodum è diuerſo Abantes priora capitis rodebant. Author Homer. Meminit Hermolaus Plin.

ACROCORINTVS [ἀκροκόρινθος] montis vel arcis Corinthi nomen eſt, inter Ægæū & Ioonum mare, vertex eſt quo tu Solis, cùm de eo Cetera eruit, adiudicauit Briareus: Sol autem Venerę conceſſit, vt Cornithi eſſe runt. Pauſanias in Corinthiacis. Plin. lib. 4. cap. 4. Acrocorinthum vocat ſummam Cornthi arcem, in qua fons Pyrene: vnde ſpectantur diuerſa duo maria.

Acrocorium [ἀκρώκειον] Bulbi ſpecies eſt. Plin. lib. 19. cap. 4.

Acrodyn 3, dtyorum, g. n. [ἀκρώδυνα] Gaius in l. 23. D. de ve: b. ſign. hoc nomine o nnem frutū à boris ſignificari dixit. Proprie tamen Acrodyna vocantur, quæ in ambitu ingroſſum putamen habent. Quod genus appellationem acutum apud Latinos obtinuit. Bud. 2. Rudius.

ACROLISSVS [ἀκρόλισσος] arx eſt m colle ſupra Liſſum Illyrię: vtbem. Strabo lib. 7.

ACROLOCHIAS [ἀκρολόχιας] promontorium eſt Ægypti ad Pharon. Strabo lib. 17.

ACRON, huius Acronis, pen. prod. [ἄκρων] Ceninenſium rex, quem Romulus ſingulari certantne vicit, reloque traiecit, & eius ſpolia opima Ioui Feretrio dedicauit. Quem ob illata in hoſtem vulnera, teſte Plutarcho in vita Romuli, ſic appellauit. Nam aut ferire apud Latinos, eſſe vulnerare ſignificat.

Acron Cenimus. Propert. lib. 4. 11.

Hercules, vt qui a oriundus ab Hercule: vel quia Cenineſes Herculem colebant: vel quia fortis & bellicoſus vt Hercules. Propert. lib. 4. 11.

Acron alius, medicus Agrigētinus, Athenis vna cum Empedocle philoſophatus eſt: ſuit antiquior Hippocrate. ſcripſit lingua Dorica de medicina librum vnum. Author Suidas.

Acron, nobilis grammaticus, qui Horatium poetam edito commentario enarrauit.

ACRONIVS LACVS, κρώνιος λίμνη Pomponio lib. 3. Bitganinus Plinio & Solino, nuoc vulgo Conſtantienſis. In eum duobus alueis influit Rhenus. Glareanus & Vadianus.

Acronychæ [ἀκρώνυχοι] ſtellæ veſpertino tempore orientes, cùm ſol vergit ad occaſum. Nam ἀκρώνυξ à Græcis dicitur, quod nos crepuſculum veſpertinum vocamus. Cæl. Rhodig. lib. 21. cap. 4.

ACROPOLIS, penult. cor. [ἀκρόπολις] dicebatur ipſa arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ſcilicet ἀκρόπολιν, ἄστυ, & Piræum pontum.

Acroſphyria [ἀκροσφύρια] genus calceamentorum mulierbrum Pollucis lib. 7. cap. 22.

Acroſtichis, pen. cor. hinus acroſtichidis, pen. etiam cor. fg. [ἀκροστιχὶς.] Quum ex primis aliquot verſuum, continuo ordine ſequentium literis oratio aliqua connectitur, vt in quibuſdam Ennianis & Sibyllinis. Cæl. Annq. lect. lib. 25. cap. 9. Et Cic. ad Diumat.

Acroſtolia, acroſtoliorum, n. g. [ἀκρόστολα] ſunt extremæ partes nauis, quæ facilè euelli batur, quum collabuit fuerature conſtat ex Diodoro Siculo lib. 20. Iam, vt putat Baylius, toſtra vocans, & ſignat ſimilia. Erat autem in more poſitum apud antiquos, omnes naues victrices acroſtolias captiuarum.

ACROTADVS [ἀκρότριβις] inſula eſt in ſinu Perſico, de qua Plin. lib. 6. cap. 23.

Acrotęa, acroteriorum, g. n. [ἀκρωτήρια] Extremitates ſunt corporis. Ariſtoteles ſic appellat extremam partem digiorum ſub vogubus ſa tentem, & extremam partem oſſium. Significat etiam pinnacula & promuentias ædificiorum. Item ſtatuas, quæ in ædificiorum cacione in angulorum ſummitate conſtituuntur. Sunt etiam roſtra nauium & ornatus. Budæus & Cæl. lib. 23. cap. 9.

Acrotetus, pen. prod. [ἀκρότονος] non reſpondens ad oumerum ſaltationis. Vnde ἀκρότονα κῶμβαλα, Acrotera cymbala, non congruentia ad numeros. Athenæus lib. 11. vocat ſermooes inter mpeſtuos, aut nihil ad rem pertinentes. Eraſm. in Chiliad.

Acrothinia [ἀκροθινία] Primitæ frugum ſunt, quæ de ſummo acerno ſolent tolli. ἄκρον enim ſummū ſonat, θινὶ autem frumentorum acerui dicuntur. Vnde ἀκροθινιάζειν Græci dicunt, pro eo quod eſt, ſumma deli bare, vel primitias conſecrare.

ACROTHONIS, Vide ACROATHON.

Acrothoracen, pen. prod. [ἀκροθώρακες] huius acrothoracis, penult. etiam prod. m. gen. Qui feuiter, aut (vt nonnullis placet) ſummè chrus eſt. Cæl. lib. 13. cap. 39.

Actum cerumā, vtenſilia amplora. Feſtus.

A C T

Acta, a ctorum, Vide AGO-

Acta, actæ [ἀκτὴ] id eſt, ſecretum & amœnum litus. Virg. 5. Æneid.

At procul in ſola ſecretæ Troades acta

Amiſſum Anchiſen flebant. Author Seruius. Cic. 7. Verr. Iuſte tamen cum vireſſet Syracuſis, vxorem eius parum poterat animo ſolutus ac libero tot in acta dies ſecū habere. Siculorum lingua, Acta, litus ſignificat, inquit Turnebus.

ACTA, Actæ, vel Actę, Actes [ἄκτη] Attica regio, vt teſtatur Gel. lib. 14. c. 6. & Plin lib. 4. c. 7. Cauſa nomuis exprimit his verbis Strabo lib. 9. Atticā apud veteres Actēn, id eſt litus, appellarā eſſe cóſtat, & nomine derinato pro Attica. Attica eſſe nuneupatā: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenta & angulatobonga vetu ſtate & porrecta monibus vſque Sunium ſubuetur. Hermolaus in Plin. lib. 4. cap. 7. Actēn dictam ſcribit ab Actęone filio Actæo rege, vt Fauorino placet & Lycophroni, qui Actæos, vocat Athenienſes: vel quia litoralis ferè tota ſit, exili & anguſto quodam relicto margine, vt Apollodoro & Strabone. Dicebatur & Aethis, & Aethide Cranai regis filia, vt inquiunt Euſtathius, Martianus, Trogus.

Actæus, adiectiuum [ἀκταῖος] Litoralis, Atticus. Virgil. 2. Eclog.

Canio, quæ ſolius, ſiquando armenta vocabar,

Amybion Dircæus in actæo Araeynthо. Seruius. Sanè Aracynthus mons eſt Thebanus. Vnde Actæo, litorale debemus accipere, non Athenienſi. Ouid. t. Metam.

Separat Aonios Actæis Phocis ab aruis. Id eſt, Athenienſibus, ſeu Atticis.

ACTÆVS primum in Attica regnaſſe ferunt. Quo vita defuncto, Cecrops ducta vxore illius filia, regnum ſuſcepit, ex qua Erſen, Aglaurum, Pandroſum, & Eryſichthonē liberos ſuſtulit. Eryſichthon vero adhuc patre viua exceedens, regni ſucceſſioē inanem ipſe reliquit. At Cecropi Cranaus, Athenis facile prineeps, ſucceſſit. Cranao vero filius eum alias, tū Aethida ſuſſe narrāt à cuius nomine regioné prius Actæam dictam, Antcam nomine Author Pauſanias in Attica.

Actæas, Actiadis, pen. cor. fg. [ἀκταῖας] Id eſt, Athenienſis. Virg. 4. Georg. Atque Getæ, atque Hebrus, atque Actias Orithya.

Actæus, pen. corr. Adiectiuum [ἀκταιὸς] Athenienſis. Ouid. epiſt. 21.

Cur nunc Actæus mi ſeram me mittis ad vndas?

Actiadis, ctium [ἀκτιὰς] idem quod Actæus. Virgil. 3. Æneid.

Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.

Actius Apollo in Leucadio itore colebator, atque ita & litoralis vocabatur, & ludos trieuualibus, & gymnicis, & citrenſibus naualibus ſque celebrabatur Nam Apollinis litora grata eſſe olſēdit Homerus in eius hymno. Virgil. Actius haec certamis arcem intendebat Apollo. Iuie & templum Actij Apollinis in Magnęſię ſimibus ab Argonautis conſtitutum, Hygino teſte.

Actia, otum, ἄκτια Stephano, Iudi erant in Actio Epiri promontorio, quinto quoque anno in laudem Apollinis celebrari ſolitt. Hos ludos veſtuſtiſſimos eſſe conſtat, atque quorum Callimachus meminit. Ab Augutto ſumoto apparato inſtituti fuerunt, cum Antonio & Cleopatram nauali prælio ante Actium ſuperaſſet: cura eorum deinceps Laedæmonius maodata. quem admodum Strabo author eſt libro 7. Sirphauus tertio quoque anno celebratos ſuſſe tradidit: tribuique ceraunoibus ſuſſe magnes, gymneo, equeſtri, & nauali.

Actæa, herba eſt, ſue fructū, ſeu ſtirpium odore, caulibus anſi ſpiniculatis, ſemine nigro, vt hederæ, baccis mollibus. Naſcitur in opacis, & aſperis, & aquoſis. Hæc Plin. lib. 27. cap. 7. Ruellius hanc eandem eſſe putat, aut certe ſimillimam illi quæ à Dioſcoride ἀκτὴ, Latinis Ebulum vocatur.

ACTAEON, pen. prod. huius Actæonis, pen. cor. [ἀκτέων] Ouid. libro 3. Metam. Filius fuit Ariſtęi, ex Autonoę cōiuge, Cadmi filia. Hic reuator fuit, vt docet Ouidius. & cùm die quadam venationē ſe ſtius in vallem Gargaphiæ deſcēdiſſet, eò quòd in ea fuos eſſet, recēs & limpidus, & ad fontem potaturus accederet, vidit in eo Dianam nudam ſe lauantem. Quod cùm ægre Diana tulifet, ſumpta manibus aqua, in faciem eius proiecit, dices, Vade, & dic ſi potes. Is autem repente in ceruum conuerſus eſt: quem cùm canes eius vidiſſent, cōſeſtim irruerunt in eum, atque denibus lacerari, comederunt. De quo figmento ſic ſcribit Iulgentius: Anaximenes, inquit, quòd de pictura autoquis dixit: nuualibi ſe fecibus, Actæonem venationem dilexiſſe, qui cùm ad maturui peruenuiſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, id eſt, quòd nudam artis ſuæ rationem vidēs, timidus factus eſt. Et paulo poſt, Sed cùm venandi perculi fugeret, affectum tamen canum ſoni depoſitt, quos inautet paſcendo pene omnem ſubſtantiam perdidit. Ob hanc rem à ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille. Hæc de Ouidij ſententia lib. Metam. 3. Quanquam de Actæone aliter io commentarijs Apollonij lib. 4. Sed receptior eſt & communior Ouidij ſententia. Diodorus lib. 5. cap. 14. Actæonem fabulātur à ſuis canibus diſcerptum, quòd Dianæ concubirum, cùm venaretur in monoibus nimis amplum ſibi, appetiuiſſe. Aliį putant id ei accidiſſe, quòd ſe illi Actæus præuleriti in venandi arte.

Actæon Hyantius, id eſt, Thebanus vel Bœotius. Siquidem Bœotij antiquitus Hyantes vocabātur, teſte Plin. lib. 4. cap. 7. Ouid. 3. Metam. Autonoeius, id eſt, Autonoes filius. Ouid. 3. Metam.

Additur & pauor eſt ſuguſ Autonoeius heros.

Actæon Cadmi nepos. Ouid. 3. Metam.

Celer. Senec. in Thebaid. t.

ACTAEVS [ἀκταῖος] vnus ex Telchinibus, qui, vt Strabo refert, ex Creta primùm in Cyprum venerunt, poſtmodum Rhodum. Horum omina erant, Actæus, Megaleſius, Ormenus, Lycus, Nicon, Mtuion. Vide Gyraldum in lib. De dus Gentium.

ACTANEA [ἀκτανία] inſula eſt in mari Germanico, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 13.

ACTASTA, Vide ACASTA.

Actę [ἀκτὴ] planta eſt, cuius duo genera refert Galen. lib. 6. Simplic. medic. ſic inquiens: Actę, tum magna illa, & arborcſcens, tum herbacea, quam & Chamæacten Græci vocant, (Latioi hanc Ebulum, illam ſambucum.) Vtraque potentiam habet deſiccandi, congluinandi, modicèque digerendi.

Actiacus, Actiās, Actīa, Vide ACTA.

Actinæ,

Actinæ Igiones. Cic. ad Attic. lib. 7. epist. 18.

ACTIO. Vide AGO.

ACTISANE {ἐκτισμένον} Æthiopum rex, qui Auæsim Ægypti regem suis crudelius imperantem regno deturbauit, Ægyptiique summa æquitate imperauit. Hic latrocinia nouo more compescuit, fontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Constituto quippe eorum iudicio, reos omnes in vnum cogens, amputatis natibus, in vltimis desertis ire compulit: ibique ciuitatem condidit ab exulis natibus Rhinoceram appellatam. Ea in Ægypti Arabiæ finibus haud procul à mari sita, omnibus vitæ commodis caret. Nam omnis vicina regio salsa est. Intra vrbis mœnia vineas ejt pueus, & is inutilis, vtpote aqua gustu amara. Hos autem ex loco positi, ne suis moribus vicinas gentes inficerent, nec eorum ergà reliquos inuitæ effent oeculæ, sed vt tanquam in oram deferiam relegati, omni re egentes, cogente necessitate sibi victu exquirerent. Fissa itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerant, longa fibi rena fecere: quibus iuxta littus per plura ftadia dispositis, ex captis cotumicibus (nam magnus earum numerus in littore ad capiendos pisces verfatur) victum sibi compararum. Diodor. lib. 2. cap. 1.

Actito, Actinius, Actor, Vide AGO.

ACTVM, {ἄκτον} oppidum Epiri & promontorium ad mare vbi Augustus Antonium & Cleopatram vicit nauali prælio, vt scribit Plutar.

ACTVS NAVIS, inteftus Iatquinij Trifo ei portibus augur fuit, quem inspectante Rege eorum nauicula defendit fabulatur. Vide Linium lib. 44. & Vrbe. Alij malunt scribere ACCTVS. Meminit huius & Cic. lib. 1. de Diuinar.

Actius. Vide ACTA, & Actæ.

ACTOR, Actoris, genul. eor. Aftyoches pater, vt oftendit Homerus lib. Iliados 2. Alter fuit Aurunci, cuius meminit Virg. lib. 12. Æneid.

-valdam vi corripit haftam
Actoris Aurunci fpolium, &c.

Alius, cuius meminit Statius 19. Thebaid.

Actoridæ, Actoridæ, m. g. pen. cor. Patronymicum, {ἀπὸ μέρους} Actoris filius vel nepos, id eſt Patroclus. Ouid. 8. Metam.

ACTORIDA, {ἀπὸ μέρους} oppidum coloniæ cuiusdam Maleforum, quæ Ampelone dicitur. Plin. lib. 6. cap. 28.

ACTVARIVS, {ἀπὸ πράξεως} Medici Graci nomen, qui plurimis scriptis voluminibus artem illuftrauit, ex quibus etiam hodie funt in manibus fex item libri de vrinarum ratione.

Actuarius, Actuosus, Actum eſt. Actus, adiectiuum & fubftantiuum, Vide AGO.

Actutum, penul. prod. adueth. temporis. {αὐτίκα} Virg. 9. Æneid.

-tum cætera reddunt Actutum pius Æneas. Vbi Seruius, Actutum, confeftim, fine dilatione. Cic. 12. Philip. Si cætera caftra exierit vi detint, ego mortem actutum fuiuram puto.

A C V

ACVENYM {ἀκόνιτον} magna ciuitas eſt in Latio, iuxta quam Melpis flumen labitur, ingens ad interaminium, inter duos confluentes in vnum fluuios, iacentem, Liris, & alterum Cafinum. Hæc Strab. lib. 5.

Aculeo, aculei, & aculeus, in infecta dicitur id quo pungunt, vt nosqm eſt in veſpis, apibus, & crabronibus. Cic. 2. Tuſcul. Apis aculeum ſine clamore ferre non poſſumus. Idem libro 5. de Finibus, Cornibus vti videmus boues, veſpas aculeis.

Aculeus etiam dicitur quaſi ſpina in noftris aut femine quarundam plantarū, vnde & herbas aculeatas, & folia, & femina ſæpe legimus. Plin. libro 10. cap. 32. Idem libro 12. cap. 15.

Sunt & aculei herinaceorum, & hiſtricum ſpung. Plin. lib. 8. cap. 35, & hiſtrici longiores aculei. Hinc varia tranſlatio,

Aculeus fagittæ pro ſpiculo. Liu. 8. bel. Maced. Plaut. Trin. 13.

-iam dudum meum ille
Pectus pungit aculeus, quid illi negotij fuerit ante xdes meas. Id eſt, illa me ſtimulat moleſtia, & male habet.

Aculeus & maledictum. Cic. in Brut. In alteri ando, cum aliquo aculeo & maledicto faceteus.

Contumeliarum aculei. Cic. lib. 2. de Orat. Atque illo altero genere, in quo mali aculei contumeliarum meraut.

Fuerunt aculei in eum. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 5. Fuerunt nonnulli aculei in C. Cæſarem, contumeliæ in Gellium, expoſtulationes cum abſente Pompeio.

Aculeus orationis. Cic. in Orat. Horū oratio neque acerous, neque aculeos orationos ac forenſes habet. Hoc eſt, nullos habet ſtimulos, nullos affectus, nullam vehementiam. Vide Nervi atque aculei oratorij ac forenſes, in NERVVS.

Aculei feuertatis. Cic. pro Cluentio. Hoc metu propoſito cuellere ſe aculeum feuertatis voluit poſſe conſidunt.

Diſputa. Cic. de Orat. Acad.

Solleiti dunum domeſticarum. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. Ae domeſticarum quidem ſolleiti dunum aculeos omnes & ſcrupulos oeculabo.

Aculeum teſtimonij conuertere. Vide CONVERTO.

Aculei in reprehendendo. Cic. pro Planc. In quibus ipſi aculei, ſiquos habuiſti in me reprehendendo, nam nulli non ingeni acederunt.

Dimittere aculeum. Cic. pro Flacco, Mortuus eſt aculeo iam dimiſſo ac dicto teſtimonio.

Emittere aculeos feuertatis in aliquem. Cic. pro Cælio, Sed veſtræ ſapientæ ludiers eſt, non abduci ab reorum quos aculeos habeat feuertas grauiuſque veſtra quum eos acculator ereuerit in rem, in vitā, in mores, in tempora, emittere in hominem & in reum.

Erigere aculeos in aliquem. Cic. pro Cælio.

Euellere aculeum feuertatis. Cic. pro Cluent.

Aculeos iudicij refringere. Plin. Iunior, lib. 3. epiſt. 15. Confido tamen me non ſic auribus ducturi omnes aculeos iudicij mei illarū delinimentis refrīgnaturi, &c.

Relinquere in animis audientium. Cic. in Brut. Non (quemadmodum de Pericle ſcripſit Eupolis) eum deleftatione aculeos etiam relinque ret in animis eorum à quibus eſſet auditus.

Aculeoſus, aculeoli, penuiuma correp. diminutiuum {ἐκτρέπτικον} Martialis libro 8.

Aculeatus, penultima producta, denominatiuum {κατὰ μετάβ.} Qui habet aculeos, aut aliquid inſtar aculei. Plin. lib. 10. cap. 32. Putant ex ſpinis aculeatis.

Aculeatum, per metaphoram dicitur, quod quaſi pungit ac mordet animum. Plaut. Baccliod. 1.

Quia hæc lepida ſum memoratus:
Eadem in vſu, atque vbi periculum facias, aculeata ſunt,
Animum ſodicant, bona diſſimulant facta, & famam ſauciant.

Folium aculeatum. Plin. lib. 12. cap. 15.

Aculeata ſophiſmata. Cic. 4. Acad.

Literæ. Cicero Attico lib. 14.

Aculeus, aculea, aculeum, Item denominatiuum, vt Aculeia cuta. Varro.

Acumen, Acuminare. Vide peſt ACVO.

Acuo, acui, acuitum, penultima prod. {ἀπὸ τοῦ ἀκμὴν} acuere. Ab acone Græco vocabulo, quod Latinè eutem ſignificat dictionē, authore Sponſio. Eſt propriè ferri aciem ſic ternare, vt bene incidat, vt care ferri ſoleat. Cui contrarium eſt, Obtundere vel hebetare. Cic. 5. Tuſc. At vocem eiuhareedi non audiunt, ne ſtridorem quidem ferre iam cum acuitur.

Eſt etiam acuere, mucronem alicui rei facere. Virg. 1. Georg.

Exacuunt alij vallos, furcaſque bicornes. Pro, acuunt.

Enfes acuere in aliquem. Ouidius 5. Metam.

Falcem. Colum. lib. 3. Quoties falcem acueris, aciem pelle detergito.

Ferum. Horat. 1. Carm. od. 2.

Sagittas. Horat. 2. Carm. 8.

Acuere per tranſlationem, pro incitare, inſigare, ſtimulare. Cicero 3. Offic. Duæres quæ languorem afferunt cæteras, illum acuebani: otium & ſolitudo.

Acuere, pro exercere, vt Seruius interpretatur. Virg. 1. Georg.

-patrijque ſoletudi
Haud facile meſſe viam voluit, primúſque per artem
Mouit agros, curis acuens mortalia corda.

Acuere, pro irritare. Virgil. 7. Æneid. Poſtquam vifa ſaris primos acuiſſe furores. Ibidem, Quam Iuno his acuit verbis. Vbi Seruius, His acuit verbis, Irritauit, & inſtigauit eius inſaniam.

Acuere animos. Liu. 4. bel. Maced.

Ætas acuit. Terent. Adelph. Illas ſic ætas acuet.

Aliquem ad crudelitatem. Cic. pro Ligario, Quorum igitur impunitas, Cæſar, tux clementiæ laus eſt, eorum ipſorum ad crudelitatem te acuet oratio?

Ad bonas artes inuentutem. Plin. Iunior, lib. 2. epiſt. 7.

Exercitare & acuere. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. In exercendo autem & in acuendo plurimum valet, ſi laudes eum quem cohonere.

Acuere & alere ingenium. Cic. in Bruto, Legendus inquam eſt hic oratur Brute, ſi quiquam alius, iuuentuti: non enim ſolùm acuere, ſed ceriam alere ingenium poteſt.

Acuere & adiuuare iuuentutem ad dicendum, Cic. in Orat. Denies acuere, Horat. 3. Carm. 20.

Herus. Val. Flac. Argonaut. 2.

Gradum. Stat. Thebaid. 6.

Induſtriam. Ad Herennium, lib. 4.

Ingenium. Cicero 2. Philipp. Vnà exhalandi, non acuendi ingenij causa ſe delectarent.

Iras. Virg. 12. Æneid. de Aſpibus.

Linguam exercitatione ad dicendi. Cic. in Bruto, Tuum forum, tuum erat illud curriculum, ſi flue veneras vnus, qui non linguam modò acuiſ ſet exercitatione dicendi, ſed & ipſam eloquentiam locupletauiſſes grauiorum artium inſtrumento.

Lumina, Id eſt, Viſum. Ouid. lib. 2. de Remed. amoris,

Vltius ſumas-acuentes lumina rutas.

Lupos acuunt agni balatibus. Virg. 4. Georg.

Matrem. Virg. 12. Æneid.

Mentem. Cic. 2. Tuſculan. Multa è corpore exiſtunt, quæ acuant mentem, multa quæ obtundant.

Metum alicui. Virg. 12. Æneid.

Plauſus acuunt equum cercantem de celeritate. Stat. lib. 5. Sylu. 2.

Prudentiam intelligendi acuere. Cic. 1. de Orat. Quòd coofuetudo exercitatioque & intelligendi prudentiam acuerit, & eloquendi celeritatem incitarit.

Ruborem acuere. Claudian. in Epigr. de Loquita.

Studia acuere. Vide STVDIVM.

Tubæ milites acuunt. Lucan. lib. 1.

Gloria vos acuat. Ouid. lib. 1. de Ponto, cleg. 6.

Acutus, penul. prod. {ὀνυχοειδὲς ἐκ φύσεως} nomen ex participio, à verbo acuo: vt Ferrum acutum. Id eſt, aciem habens bene fecantem. Cui contrarium eſt hebes, vel obtuſum. Plaut. Mihte, 22. Vide vt nihil iſte ſit acutus Cæcio eultet probe.

Acutum etiam dicitur, quod in mucronem ſiue acumen definit: vt, Paliſ acutus.

Ouid. in epiſt. Et acutæ cuſpidis haſtam.

Bellum acutum Horat. 4. Carm. 4.

Cacumen. Ouid. lib. 1. de Arte amandi.

Carex. Virg. 3. Georg. Frondibus hirſutis, & carice paſtus acuta.

Cupreſſus. Ouid. 3. Metam.

Cuſpis. Virg. 5. Æneid. Ferratæque fudes, & acuta cuſpide contos
Expedient,

Enſis. Ouid. 14. epiſt.

Ialx. Ouid. 9. Metam.

Ferrum acutum reddere dicitur eos. Hor. in Arte poet.

-ergo ſungitur vice eotis, acutum
Reddere quæ ferrum valet exors ipſa ſecandi.

Gladius acutus, cui opponitur hebes. Ouid. lib. 3. de Arte amat.

Ponite iam gladios hebetes, pugnetur acutis.

Haſta. Ouid. lib. 1. de Remed. amor.

Iaculum. Virgilius 3 Æneid.
Nam Pulydorus ego: hic confixum ferrea texit
Telorum seges, & iaculis increuit acutis.
Murex. Virgil. 5. Æneid. Concussæ cauteis, & acuto in murice remi
Obnixi crepuere. Vbi Seruius, Murex, fixi eacumen eminens per
tranquillitatem.
Pinus. Ouid. 1. Metam.
Robur. Virg. 2. Georg. hic stirpes obruit arun,
Quadrifidasq; sudes, & acuto robore vallos. Id est, roboris acuti.
Radius. Omid. 6 Metam. De radio textorio loquitur poeta.
Rostrum. Author de Pulice,
Quámque tuim lateris rostrum defigis acutum.
Acuta vulcribus rostra. Plin. lib. 11. cap. 37.
Rubus. Senec. in Hippol. 10.
Sagitta. Ouid. 5. Metam.
Saxum. Ouid. 4. Fast.
Scopulus. Virgil. 6. Æneid. Illum expirantem transfixo pectore flam-
mas Turbine corripuit, scopulóque infixit acuto.
Spiculum. Ouid. lib. 3. de Arte aman.
Spinæ. Virg. 5. Eclog. Carduus, & spinis surgit paliurus acuis.
Telum. Virgil. 3. Æneid.
Virgus. Orat. lib. 1. ep. 11. 30.
Acutum per metaphoram dictum est, Acuti oculi. Id est, clarè cernentes.
Plaut. Pseud. 20. Magno experiar, acutum oculis.
Acuti cibi, qui appetentiam excitant, & quasi stomachum acuunt : illi-
dem pene qui & dicuntur, nisi quòd aceres cibi sunt vehemen-
tiores, acuti mitiores : vt acetaria, fallamena, & condimenta quæ-
dam. Plinius Iunior in epist. Vt enim si cœnam tibi facerem, dulci-
bus cibis aceres acuióque misererem, vt obtusus illis & oblitus stoma
chus his excitaretur.
Morbus. Hoc alibro 1. epistol. 6, Si latus, aut renes morbo tentaueris
acuto.
Naribus acutis rideri. Id est, in cugam contractis. Horat. 1. Serm. 3.
Odor acutus. Plin. lib. 15 cap. 28. Sua & in odore mitacula: malis acutus,
Perfesi diuitus, dulcibus nullus. Et lib. 21. cap. 7.
Acutus, Graco inorc pro acri & vehementi. Grammatici enim Græci
obseruant & significare plerunque magnum & vehemens. Horat.
-gelúque Flumina constiterint acuto.
Acutus, Subtilis, quales sunt disputatores & sophistæ. Cicer. Actio lib. 12.
ὠξύτερα mihi sic placuit, vt cætera Antisthenis, hominis acuti magis,
quàm eruditi. Idem contra Rullum, Siqui acutiores in concione ite-
rectant.
Acutus vini sapor. Plin. lib. 14. cap. 27.
Sol acutus. Horat. lib. 1. Epist. 10.
Acutis & Hebes, contraria. Cic. lib. 1. de Inuen. Velox an tardus sit, acu-
tus an hebetior, memor an obliuiosus.
Acutum & perspicax. Cic. lib. 1. Offic. Si naturam sequemur ducem, nun
quam aberrabimus : sequemurque & id quod acutum & perspicax
natura est, & id quod ad hominum coniocationem accommoda-
tum est.
Acutus ad excogitandum. Cicero libro 1. de Orat. Nam & animi atque
ingeni celeres quidam motus esse debent, qui ad excogitandum a-
cui, & ad explicandum ornandúmque sine vberes, & ad memoriam
firmi atque diuturni.
Acutus aceus Id est, ad audiendum atrectæ. Horatius 2. Carm. 19.
Acuta belli. Horat. 4. Carm. od. 4,
-& curæ fugaces Expedunt per acuta belli. Hoc loquendi ge-
nus, acuta belli, & Horatio vsitatum est & alia simile, subita belli, obsi
qua tumulti, & quæ exstant apud T. Liuium.
Elementa. Lucret. lib. 2,
-facilè vt cognoscere possis
Non e perplexis, fed acutis esse elementis. Id est, ex atomis.
Genus dicendi acutum & subtile. Cic. 2. de Orat. Alter acutissimum &
subtilissimum dicendi genus est confectus.
Homo ingenio prudentiaque acutissimus. Cicer lib. 1. de Orat. Scæuola
æqualis & collega meus, homo omnium & disciplina iuris eruditissi-
mus, & ingenio prudentia; acutissimus, & oratione maxime limatus atque subtilis.
Acutior atque habilior ad ingeniendum Quint. lib. cap. 3.
Homo acutus, & natura vsque calidus Cic. 2. de Orat.
Homo in primis acutus Antiochus, Cic. lib. 1. de Nat. deor.
Homo minimè malus quidem, sed non satis acutus. Cic. 3. Offic.
Acutum ingenium, Idem quod subtilis cui opponitur, obtusum, hebes,
resutum. Cic. 2. de Diuin. Aliæ agerum parees, quæ acuta ingenia gi-
gnant, aliæ quæ retusa.
Motus animi celeres & acuti. Cic. lib. 1. de Orat.
Conclusiones acutæ. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Opus lenonis acutum, Hoc est, ingeniosum & vasrum. Claudian. in Eu-
tropium lib. 2.
Principia oratiouum acuta sententiis. Cicero in Orat. Principia vere-
cunda, non clara intensa verbis, sed acuta sententiis, vel ad offensio-
oem aduersarij, vel ad commendationem sui.
Sententiæ docendi. Cic. de Opt. genere Orat. Sunt enim sententiæ do-
cendi, acuæ: delectandi, quasi argutæ: commouendi, graues.
Æs. Ouid. 6. Metamorph. Horat. 1. Carm. 16. Acrem acutum, fooorum:
à tinnitu.
Hinnitus. Virgil. 3. Georgic.
Acutus sonus, qui opponitur grauis. Plin. lib. 10. cap. 19. Modulatus edi-
tus sonus, grauis acutus. Cic. 1. de Orat.
Acutus & excitatus sonus. Cic. 10 Somnio Scip. 38. Quam ob causam
summus ille ezli stellferi cursus, cuius conuersio est incitatior, acuto
& excitato motu se nonograuissimo autè hic lunaris atque infimus.
Stridor. Horat. 1. Carm.
Tinnitus. Ouid. 5. Metam.
Vlulatus. Caul. epig. De Berecynthia & Ary.
Voz. Ouid. 3. Metam. Horat. 3. Carm. 4.

Acutum cernere. Id est acuè. Horat. 1. Serm. 3 6,
Quum tua peruidcas os ulis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum vitus tam cernis acutum,
Quam aut aquila, aut serpens Epidaurius?
Tritè & acutum resonare. Horat. 1. Serm. 4.
Acuta spina, ἀκανθα. Dioscorid, iubet eli Pyrastro similis, spi-
nosa valde, & exigua, baccas poster myrti plenas, rubras, fragiles &
intus nucleum : sed eum habet multò dam alte descendent. in. Dio-
scorid. lib. 1.
Aculeus, la, lum, diminutiuum, penultima correpta, ἀκίδιον. Cic. 3.
de Natura deorum. Bcues & aculeas conelusiones. Id est, aliquan-
tum argutas & subtiles.
Acutè, acutius, acutissimè, aduerbium qualitatis ἀκριβῶς. Id est, subtiliter
& ingeniosè. vt Acute explicare, Cic. 1. Acad. Acutè respondere. Idem
in Lælio 6, Vel responsa acutè ferebatur. Acutissimè ad diligentiali-
mè scripta. Cic. 5. Verr.
Acutè colligere. Cic. 1. de Orat. Quum multa colligeres non modò a-
cutèsed etiam ridicule ac facetè.
Acutè, arguitque conuicere. Id est, concteram facere. Cicer. in Bruto,
Quis potest aut celeritatè ingenij L. Bruto illi nobilitatis vestræ prin-
cipi defuisse? qui de matre iuuuenda ex oraculo Apollinis tam acutè
arguitque conuicerit, qui summam prudentiam simulatione illuditæ
texerit, &c.
Acute, arguitque respondere. Cic. pro Cælio 14, Si mihi ad hæc acutè,
arguitque respondent.
Sonare. cui Graiuer sonare opponitur. Cic. in somnio Scip. Natura fert
vt extrema ex altera parte grauiter, ex altera autem acutè sonent.
Aliquid tractare. Cic. lib. 2. de Inuent. Sed illæ tenuius & acutius & sub-
tilius tractantur.
Acumen, penultima producta, acuminis, nent. gen. ἄκμων, ἀξίνη, ἄξη, πρί-
ὠξη. Nomen ab acuo, videtur proprie mucro nem figuratiue, vt Acu-
men cuius, aut ilyli. Ouid. 4. Metam. de ceuribus Cadmi versus in ean
dam serpentis,
Paulatim terctei curuantur acumine crura.
Acumen nasi. Lucr. lib. 6, Compresse nares, nasi primoris acumen.
Sed frequentius legitur per metaphoram dictum est Acumeo ingenij.
Quintil. lib. 5. cap. 7. Acumen naturale. Cic. 2. Tuscul. 19, Quem ego
negas, eundem esse dicis vbi est acumen tuum?
Rostri acumen. Plin. lib. 10. cap. 71. Alia dentibus prædantur, alia vngui-
bus, alia rostri aduncitate carpunt, alia lanitudine ruunt, alia acumi-
ne excauant.
Saporis. Plin. lib 14. cap. 20. & sapocis quædam acumina.
Acumen, pro astu, vafritia, calliditate. Horat. lib. 1. epist. 18, meretricis
acumina.
Sine acumine homo. Cic. 2. de Nat. deor. Epicurus sine acumine vllo, sine
auctoritate, sine lepore.
Argutum iudicis acumen. Id est, ingenium subtile. Horat. de Arte poet.
Argutæ & acumen. Cic. in Orat. Nihil Lyræ fabulitate eodit, nihil ar-
gutiis & acumine Hyperidi.
Ingeniorum acumen. Cic. pro Flacco, Græcis noo admo strmonis le-
pórem, ingenioeum acumen, dlendi copiam.
Leue mentis acumen discurrit, Claudian. de rap. Proser. 2.
Acumen Sterrini delirat. Id est, Sterrinus homo acutus. Horatius lib.
1. Epist. 12.
Sub acumen flyli subire & succedere. Cic. lib. 1. de Orat. Omnéque scn-
tentiæ, verbaque omnia quæ sunt cuiusque generis, maximè illustria,
sub acumen flyli subeas & succedant necesse est. Ducta est metapho-
ra à flylo, quo in tabulis scribebant.
Admouere acumen charis Græcis. Id est, ingenium ad libros Græco-
rum. Horat. lib. 2 epist. 1.
Acuminibus suis se compungunt dialectici. Cic. 2. de Orat.
Habet acumen luze interpretatio. Cic. 2. de Orat.
Illudere alteriius acumen. Cic. 1. de Orat.
Acumina, acuminum, genul. corr. ἄκμων. Acumen facio, Lactantius de
Opific. In quadrupedibus autem contextum spinæ à summo capite
deductum, longo curuitz corpus eduxit, & acuminauit in caudam.
Acuminatus, pen. prod. adiectiuum (ὠκὺς). Qui acumen habet. vt, Te-
lum acuminatum. Plin. lib. 11. cap. 2. & lib. 18. cap. 35.
Acupedius (ὠκύπους) dicebatur, cui præcipuum erat in eutrendo acu-
men pedum. Festus.
Acus, huius acus, acui. sg. ῥάβδος. Est (inquit Festus) qua sarcinatrix,
vel etiam ornatrix vtitur. Valla lib. 1, Acus dicitur qua vestes sarcian-
tur. Cic. pro Milone, Vultus in tacere, quod acu pictum videretur,
pro cito gladiatoris putari.
Acus pro ea qua ornatrix vtitur ad discernendos capillos. Iuuenal. sat.
2, Ille supercilium madida fuligine tinctum.
Obliqua producit acu. Videtur id esse quod calamistrum siue di-
fcerniculum dicitur.
Acus abena. Ouid. 2. Fast.
Assyria, ob rationem dictam in Acus Semiramia. Claud. de Phœnico.
Acus Babylonis. Martial. lib. 14. & vide Acus Semiramia.
Acus crinalis. Apuleius lib. 8.
Comere eomas acu. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Immittere lina per acum. Celsus lib. 7. cap. 17, Quidam per acum duo-
bus lintis ad imam basim immissis fic vtrinque vincunt, quem ad nuo-
dum, &c.
Trancere acu. Cel. lib. 7. cap. 7.
Acu transfuere. Celsus lib. 7. cap. 7.
Acus emerita. Iuuen. sat. 6. Id est, ab officio cosmetæ & ornatricis, quæ
crines acu concinnat. Nam qui luuenalem de fæcinatrice fensisse fu-
spicentur, à Musis & Grauis abhant. Parrhasius in Claud.
Idalia, ab Idalio Cypri oppido. Claudian. lib. 2, de raptu Proserp.
Mæonia. Id est, Lydia. Nam Lydi lanificio & telarum vsu maximè cla-
ruerunt. Vnde ora eti fabula de Arachne regionis illius puella, quæ
cum Pallade certasse dicitur. Senec. 4,
Nec Mæonia distinguit acu.

Nilotis.

Nilotis. Id eſt, Ægyptia, vel ob præcipuam Ægypti lini bonitatem: vel quòd Ægyptij multis lineis polymitas veſtes texere docuerint. Lucanus libro 10.

Obliqua Iunonali ſtatur 2.

Acus Semiramia. Id eſt, Babylonia. Nam Babylonij primi omnium diuerſos colores inteuerunt. Martial. lib. 8.

Tenuis. Oud. Epiſt. 4.

Acu pingere. Ouid. 6. Metam.

Siue leui tereretur uerſabat pollice ſuſum,
Siue pingebat acus, ſeries à Pallade doctum. Virg. lib. 12. Æneid.
Pictus acu tunicas. Seruius: Id eſt, habebat veſtem Phrygionis artè perfectam.

Rem acu tetigiſti, apud Plautum in Rudente: Id eſt, rem ipſam diuinaſti, nihil aberrans. Petinde quaſi dicas, Ipſiſſimum punctum attigiſti. Nam minuſculina puncta denotantur acu.

Filum neuiſti, nunc acu opus eſt. Prouerbij facies habet, quum ſignificamus non ſatis eſſe cœpiſſe, niſi pari induſtria perficias. Citat hunc anapæſticum Iul. Pollux ex Hermippi fatis. Vide Eraſm.

Acum inueniſſes. Apud Plaut. in Menæch.

-ſi acum credo quæreres, Acum inueniſſes. Prouerbialis hyperbole, de re diligenter veſtigata. Nam acus inuentu difficillima, quòd ob exiguitatem facilè fallat oculos quærentis.

Acus, acj, maſc. gen. Piſcis genus, de quo Mart. lib. 10. Et ſatis tenues ducere credis acos. Hic etiã belone à Græcis dicitur, aut Raphis ve Dorion meminit. aut Ablenis ve Dyphilus eſt piſcis longus, tenuis & leuis, roſtro ſubtili, acuto porrectoque ſine dentibus, dorſo cæruleo ad vtrãque inclinantes, venire argentei coloris, nunc Veneris Aciculã nuncupatus. Maſſarius. Plin. lib. 9. ca. 51. Acus ſiue belone vnus piſcis dehiſcente propter multitudinẽ vtero, parit. Hic ab eodem Plin. lib. 32. cap. 11. aculeatus piſcis, belone dicitur.

Acus, aceris, penultima correpta, neutri generis eſt, vt ait Priſcianus, quod Græci τὸ κέρας dicunt. Id eſt, purgamentum retis. Varro de Re ruſt. lib. 3. Acus ſubſternendum gallinis paturientibus, in area excutitur. Idem libro 1. cap. 23. Cato de Re ruſt. cap. 54. Acus ſabaginum.

Acus etiam in feminino genere pro eodem ponitur. Feſtus, Palex etiam quædam de frumento, acus dicuntur. Colum. lib. 2. cap. 10. duriſſimæ quidem acus reſecãt frumenta: quæ cum à cæteribus. ¶ Exercitus quoque inſtructio, acus dicitur, quòd ea pars multum vehementiſſima eſt ad hoſtem vulnerandum, acuminis telorum. Feſtus.

Acerroſus, aceroſa, aceroſum, penult. prod. ἀχερώδης, σκυβάλωδης ve Acerroſus panis. Id eſt, non ſine paleis. Feſtus.

Acerroſum panem, farre minus purgato, ac ſordibus à candido ſeparato, dicendum veteres putauerunt. Nonius. Talis eſſe ſolet panis ordeaceus.

Aceratus, acerata, acetatum, penult. prod. Aceratum lutum, cum paleis miſtum. Feſtus.

ACVSILAVS Athenienſis Romæ iudum aperuit Rhetoricis. Volaterranus ex Suida.

Acuſtici (ἀκουστικοὶ) Sunt auditores, quales erant diſcipuli Pythagoræ. Ille enim à ſuis auditoribus vt minimum biennium exigebat, quo illis tantum audire. non etiam loqui hicebat.

Acuta-ſpina. Vide ACVTVS 10 ACVO.

ACVTA-PENA, penult. prod. ἀκάνθα Hiſpaniæ vrbs eſt Stephano, cuius incolæ dicuntur Acutani.

ACVTA (ἀκανθὰ) P. Vitelli vxor. Tacit. lib. 5.

Acutus. Vide ACVO.

Acylon, ſeu potius Acylos, ὄκωλος Suidæ, Fructus eſt Ilicis fœminæ. Plin. lib. 16. cap. 6. Dicitur etiam hoc nomine fructus arboris cuiuſdam, quæ mediam quandam naturã obtinet inter ſuber & quercum, quæ ob id Phellodrys vocatur. Ruellius lib. 1. cap. 89.

Acylos, ſeu Acullos, ἄκυλος Homero, glans ilugna eſt: verùm & pro pudendo ponitur. A ſimilitudine, quemadmodum balanus etiam dicitur à Galeno. Vide Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 6.

ACYPHAS (ἄκυφος) oppidum eſt in Donea tetrapoli, vt ex Theopompo refert Stephanus.

Acyrologia (ἀκυρολογία, penult. corr. ἐ ἀκυρολογίᾳ) Latinè impropria locutio dicitur. Virg. 4. Æneid. Hunc ego ſi potui tantum perfare dolorem. Vbi Seruius, Sperare pro timere. & ſi acyrologia: nam ſperamus bona, timemus aduerſa.

Acyrologia eſt etiam in ſenſu. Terent. Eunuch. 5. 9. Iſti te ignorabant. Vbi donatus, Figura acyrologia: ad vtrunque enim pertinet, & ad laudem, & ad mores.

ACYTOS, ἄκυτος Stephano, Inſula eſt non procul à Cteta, è regione Cydoniæ ciuitatis, quæ alio nomine Melos appellatur. Vide Plinium lib. 4. cap. 12.

A. D. Ante diem. Recte illud eſſe animaduertendum monuit Paulus Manutius, quòd vbi apud Cic. in impreſſis libris legitur Ad 111. calend. Ad vt. Idus, & ſimilia, in vetuſtioribus libris legi: A. D. quæ literæ ab imperitis coniunctæ fecerunt Ad.

Ad (πρὸς, πρὸ) præpoſitio eſt accuſativa, cuius proprius eſt vſus cũ motu aliquo ſignificatur. In hac autẽ ſignificatione quãdoque iungitur vrbni nominibus. Cicero Verr. 6. die Verres ad Meſſanã venit. Idem Philip. 2. Quum inde Romam proficiſcens, ad Aquinum accederet.

Ad vrbem eſſe dicebantur olim magiſtratus, qui cum poteſtate aut nuper è prouincia reuerſuri, aut nondum in prouincia profecti eſſent. Cic. 4. Verr. Ad vrbem quum eſſet, audiuit Dioni cudam Siculo permagnam venille hæreditatem. Idem 2. Verr. Quum primum conſtituem ad vrbem Cos. deſignatus habuit. Vbi Aſconius, Sic autem dici ſolebat de iis qui cum poteſtate prouinciali redierant: aut nondum in prouinciam profecti eſſent. Idem 1. 4. Verr. Omnis magiſtratus qui intrauarunas non eſt, nec vrbanus, exiſtimatur eſſe in Vrbe. Ad Vrbem dicitur.

Ad vrbem eſſe, ſpro in vrbe. Cic. ad Attic. lib. 7. Trebatius quidem ſcribit, ſe ab illo 15. Calend. Febr. rogatum eſſe, vt ſcriberet ad me vt eſſem ad vrbem. Idem 1. Philip. Pecunia veniam ad eadem Opis manerem. Id eſt, in æde ſeu templo Opis.

Ad, ſine motu frequenter dicitur, ſi quæ manentre prima illa & propria ſignificatione. Cicero 4. Academ. In Horteuſij villa quæ eſt ad Baulos. Virg. 12. Æneid.

-veteriſque memor Saturnia belli,
Prima quod ad Troiam pro charis geſſerat Argis. Vbi Seruius. Apud, ſemper in loco ſignificat: Ad & in loco, & ad locum. In loco: vt, Ad quem tum Iuno ſupplex his vocibus vſa eſt. Et Cic. 2. Verr. Ex his quæ dicentur ſiſcus ad ſe natorem illum relictos eſſe, comitiorum nomine. Hactenus Seruius.

Ad, cum ſuo accuſatiuo interim pro datiuo ponitur. Plaut. Capt. 19. Ad carnificem te dabo. Licenter dicitum, pro, dabo te carnifici. Varr. de Re ruſt. lib. 1. cap. 40. Illud quod apparet ad agricolas, id videndum diligenter. Ibidem, cap. 38. Quod non ſolum ad agrum vtile, ſed etiam ad cibum. Terent. Phorm. Ad ditem datur ea in feruitutem. Pro ditiidatur. Virgil. 12. Æn. Obiecit ſeſe ad currum. Vbi Seruius, Ad curtũ, pro currui ſe obiecit.

Ad Dianę, Ad Veneris, Ad Caſtoris, & ſimilia: modus eſt loquendi eliptico, in quo ſubaudiur accuſatiuus (templum, vel ædem.) Hoc autem fit Attico more, teſte Priſciano. Terent. Adelph. 4. 3. Vbi ad Dianæ Veneris, ito ad dexterã. Cic. pro Mil. Cum falcibus ad Caſtoris, cum gladiis, toto foro volitarunt.

Ad album ſi transferre, Vide Album in ALBVS.

Ad domum. Cic. 3. Verr. Omnes ad eam domum, in qua iſte diuerſabatur, profecti ſunt: cædes ianuam ſaxis, inſtare ferro, &c.

Ad pro Apud. vt Plaut. Merc. 6, Mihi quoque etiam eſt ad portum negotium. Cæſar 5. bell. Gall. Toam hyemem ipſe ad exercitum manere decreuit. Cic. in Piſonem, Deprehenſus denique cum ferro ad ſenatum. Cic. Attic. lib. 9. Commodum ad te dederam literas de pluribus rebus, quum ad me bene mane Dionyſius fuit. Eidem lib. 10. epiſt. 4. Fuit ad me ſanè duu. Liu. Dum hæc ad Veios geruntur. Virg. 6. Æn.

Hi multum ſæti ad ſuperos. Plaut. Caſi. 4,
-nam mus viri fuim

Ad mulieres haud obtinere queunt. Cic. 5. Verr. reſpondebat ſe ad Rempetnores eſſe dicturum. Eamus ad me, Ter. Eun. Id eſt, ad meam domum. Pro Roſc. Comœdo, 7. Quis vnquam ad arbitrum quantum petit, tantũ abſtulit? Ibidem, Cæteri quòd ad iudicem causſum laberẽtari animaduertunt, ad arbitrum confugiunt. Terentius Adelph. 4. 4. Ad me abducta eſt domum, pro domum meam. Item A me domo pro a mea domo, vt videre eſt ſuprà in A vel Ab.

Ad eum accuſanuo perſone, addito vrbis nomine itidem in accuſatiuo. Cic. At. lib. 3. Sed te oro vt ad me Vibienum ſtatim venias.

Ad, Cicea. vt. Ad id tempus. Cic. Attico lib. 4. Tu quoniam iturum te in Aſiam eſſe putas, ad quæ tempora te expectem, facias me certiorem velim. Varr. de Re ruſt. Nam ſeter, in agro ad quam partem cæli quiſque locut ſpectẽdicet ad quod tempus quæque res facilime crecaſa, In quo exemplo, priore loco (ad) pro verſus poſtenore, pro circa accipiur.

Ad, comparationem ſignificat. Cic. Nihil ad tuum negotium. Id eſt, præ equuatu. Terent. Eunuch. 2. 3. Eſtne vt ſerur forma? n. ſane. cap. ac nihil ad noſtram hanc.

Ad, pro Contra. vt, Ad illum mihi pugna eſt pro, Contra illum. Cicer. ad Curionem libro 2, Ne ad eam mediocre, imparatum te offendam. Virgil. 2. Æneid.

-clypeóque ad tela ſiniſtris
Protecti obiicimus. Autores Seruius & Priſcianus. Cic. pro Roſcio Amer. Tecte eſſe ad alienos poſſumus: intimi multa aperiora videnant neceſſe eſt.

Ad annum. pro Intra annum. Cicer. Attic. libro 5. epiſt. 1. Confirmant ad eam cauſam etiam Furnium noſtrum, quem ad annũ Tribunum plebis videbam fore. Ἔτος ἐν ἐνιαυτῷ ἐν ἔτει.

Ad, Poſt. Cic. Attic. lib. 13. Aut acſcio quid interſit, vtrum illuc nunc veniam, an ad decem annos.

Ad, Proper. Proper. lib. 4. eleg. vlt.

Panditur ad nullas ianua nigra preces. Liu. 1. ab Vrbe, Inde quum adæ boues quædam ad deſiderium (vrſit) relictarum mugiſſent. Hoc eſt, Præ deſiderio, hoc propter deſiderium.

Ad, Pro. Cic. 4. Verr. Vnum inquam da mihi ex illis aratoribus, qui vel ad ſtatuam pecuniam conſulerunt, qui ſibi dicat pro frumento omne eſſe quod oportuerit, ſolutum. Terentius Heaut. 4. 5. Argentum dabitur ei ad nupuas.

Ad memoriam aliquid notare. Cic. 5. Philipp. An illa non grauiſſimis ignominiis, monimentiſq; huius ordinis, ad poſteritatis memoriam ſunt notanda.

Ad memoriam poſteritatis aliquid extare. Cicer. 14. Philipp. Vt extet ad memoriam poſteritatis ſempiternam.

Ad, Ante, vel coram. Virg. 4. Æneid.

-cunctantem ad limina primi
Pœnorum expectant. Vbi Seruius, Ad, ante, vel apud. Suet. Ad pedes ſtare paſſus. Cic. pro Roſc. Comœdo, Eius teſtis ad iudicem fidem infimabit.

Ad. Præter. Terentius And. 2. 3. Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam. Cicero pro Plancio. Equidem ad reliqnos labores, quos in hac cauſa natiores fuſtepio quàm in cæteris, etiam hanc moleſtiam aſſumo, quòd, &c.

Ad, pro ſecundum, ſimilitudinem ſignificat: vt, Ad arbitrium illius, ad nutum, ad hoc exemplum, ad hunc modum. Cic. 2. de Finib. Num deſiſtunt ad arbitrium ſuum ſeruire? Idem de Aruſp. reſp. Bonorum animus ad nutum noſtri ordinis expeditus iam non eſt. Terentius Hecyra 1. 2. Ad hoc exemplum amb arum, mores eorum exiſtimans. Sic, Ad hunc modum vti, & ad eum modum. Plautus Aulularia 4. 3. & Menæch. 5.

Ad normam. Cicero in Lælio.

Ad perpendiculum columnas exigere. Cic. 3. Verr.

Ad portionem virium. Plin. lib. 24. cap. 8.
Ad conciendam alienifenfus, non ad iudicium fuum fcribere. Cceciana Ciceroni, lib. 6. 7.
Ad meum fenfum. Cic. Catoni, lib. 15. 6.
Ad præfcriptum omnia agere. Cæfar 3. bel. Ciuil.
Ad naturam viuere. Seneca, lib. 18. fecundum naturam.
Ad fimilitudinem. Cic. Fab. Gallo lib. 7. 24.
Sic dictimus, Pingit ad exemplar, Id eſt, fecundum exemplar.
Ad rationem loci & temporis. Plin. Iunior, epiſt. 62.
Ad numerum eſſe. Cæſius Ciceroni, lib. 8. 8.
Ad, pro eo quod vulgò dicitur, quantum pertinet ad. Cic. 3. Verr. Vidi ſimul cum populo Romano ſorum conuintumque adornatum ad ſpectem magnificio ornatu: ad fenſum, cogitationemque, acerbo & lugubri. Hoc eſt, quantum ad ſpeciem, quantum ad fenſum, &c.
Ad, Cæcilium. Cic. ad Quint. frat. Sanè frequentes ſumus ad ducentos. Cicero Lentulo, libro 1. 2. Hæc ſcripſi ad xvi. Calend. Februarij autore lucem.
Ad, pro verſus. Virgil. 1. Æneid.
Ingemit, & duplices tendens ad ſydera palmas. Pro, cœlum verſus. Idem 2. Æneid. Ad cœlum tendens ardentia lumina. Ter. Thorm. 5. 1. Ad me reſpice, quod Gallicè dicitur, à, aus, vers moy. Sic dicimus, Ad orientem ſpectat, ad meridiem vergit, & ſimilia.
Ad ſe verſum. Salluſt. in Iugur. Deinde conuerſo equo, animaduertit ſugam ad ſe verſum fieri. Ibid. m. Vacecnſes vbi animaduertere ad ſe verſum exercitum pergere, &c.
Ad, Vſque ad, vel vſque in. Cæſar. 4. bel. Gall. Ad horam nonam in anchora expectauit. &c.
Ad hanc diem. Cic. in Catil.
Ad hanc horam. Cic. Philipp. 14.
Ad lucem dormire. Cic. 12. de Diuin.
Ad lucem pugnare. Liu. 30 b Vrbe.
Ad multam diem, & ad multi diem. Liu. 3. bel. Pun. Cic. ad Att. 13. Multus ſermo ad multam diem.
Ad multam noctem vigilare. Cic. in ſomnio Scip.
Ad veſperum. Cic. ad Attic. lib. 7. Ab hora octaua ad veſperum ſecretò collocuti ſumus.
Ad veſperum perpotare. Cic. 2. Philipp.
Ad ſolis occaſum. Plaut. Men. 2. 2. 2.
Ad meridiem. Plaut. Moſtel. 8.
Ad raum poſeamus prius, quàm quicquam detur. Plaut. Aulul. 10.
Ad meum reditum. Cic. Lentul. 5. 9. Vt integrum mihi de cauſa Campana ad ſuum reditum reſeruarem. Idem 2. Offic. Retique integrum ad reditum ſuum iuſſit eſſe.
Ad centena numero. Plin. lib. 9. cap. 10. Pariunt tou, auium ouis ſimilia, ad centena numero.
Ad cinerem ambuſtus. Hoc eſt, ita ambuſtus, vt in cinerem redigatur. Plin. lib. 10. cap. 33.
Ad inſanam concupiſcere. Cic. ad Attic.
Ad exactam ætatem. Ad vltimam ætatem. Feſt.
Ad id locorum. Id eſt, Adhuc, vel Vſque ad id tempus. Liu. 5. Decad. lib. 3. Nec ſe ad id locorum ſcire, propter quam cauſam Conſuli pro hoſtibus fuerint. Salluſt. in Iugurtha, de Mario loquens, Tamen is ad id locorum talis vir (nam politea ambitione præcept datus eſt) Conſulatum appetere non audebat.
Ad, ſæpenumero vſum quendam rei ſignificat. Plin. lib. 20. cap. 3, Hoc ad albicandam cutem in facie, totóque corpore vruntur.
In hoc genere loquendi per contra vel aduerſus interdum declarari poteſt, vt in tabulis, Ad parodidas, ad tormina, ad ſcorpiones, & alia eiuſmodi multa apud Plin. Cic. ad d. Diuinar. Miram licet quæ ſint ani. madueria à medicis iteri barum genera, quæ rad. cum ad morſus bcſtiarum, ad oculorum morbos, ad vulnera.
Huius præpoſitionis vſus frequens eſt cum gerundij verbis in dum, & modò cum motus: vt luit ad lauandum. Modò ſine motu, vt Terent. And. 1. 1. Nec fuus ad obiurgandum cauſa. Cic. prologe Manilia, Hic autem locus ad agendum amplißimus. ad dicendum ornatißimus eſt vſus. In his præpoſitione (pro) vulgus abutitur.
Ad vtuendum firmus. Plinius libro 16. cap. vltimo, Firmißimæ ergo ad vtuendum olex, vt quas durare annis ducentis inter authores conuenit.
Ad agnatos & gentiles deducendus. Id eſt, mente captus. Varro de Re rust. libro 1. cap. 2. Qui ſalubrem locum negligit, mente captus eſt, atque ad agnatos & gentiles deducendus. Cic. 2. de Inuent. Si furioſus eſt, agnatorum gentiliumque in eo pecuniàq; eius poteſtas eſto. Nam duodecim tabulæ furioſis tus adimunt adminiſtrandi res ſuas, & ad gentiles agnatoſque transferunt quemadmodum legimus lib. 1. Inſtitutionum. cttulo De curatoribus.
Ad aliquem concenire, pro in aliquem competere & quadrare. Cic. pro Sylla, Equidem rehi meniet lætor, eum eſſe me, in quem tu, quum cuperes, nullam contumeliam iacere potueris, quæ non ad maximam partem ciuium conueniret.
Ad amuſim. Vide AMVSIM.
Ad aſpectum præclarus. Cic. 6. Verr. Nam & ſitu eſt cum munito, tum ex omni aditu, vel terra. vel mari præclaro ad aſpectum.
Ad aſſem impendium reddere. Plin. Iunior, epiſt. 15. lib. 1.
Ad denarium ſoluere. Vide SOLVO.
Ad nomen reſpondere, Hoc eſt, comparere, & præſtò eſſe. Dicitur de eo qui in delictis habendo vocatus, reſpondet, nomenq; ſuum dat. Liu. lib. 7. ab Vrb. Cond.
Ad nummum ſubducere. Cic. ad Att. lib. 5, Adſiduit, ſubducunt ad num nuum, conuenit: aliij aliter dilinguunt. Vide SVBDVCO.
Ad bonitatem probcere. Plin. lib. 33. cap. 3. de auro, Quinimò quo ſæpius arſit, profert ad bonitatem. Id eſt, ſit melius ac purius.
Ad cibos auditas. Plinius lib. 20. cap. 16, de cunila, Concoctionem mire adiuuat, & ad cibos auditatem.
Ad cibum purus. Plin. lib. 29. cap. 4.
Ad curtum leones iungere, vel equos. Plin. lib. 8. cap. 16.

Ad cyathos ſtare dicuntur pincernæ regibus, quibus cyatho vina miniſtrant. Surtor. in Cæſa. Sed Cn. Mummius euã ad cyathum & vinum Nicomedi ſtetiſſe obiecit. Vide CYATHVS.
Ad dexera, Ad læua. Plin. lib. 16. cap. 36, Latera harundinũ galamòque in rorunditatem bina, ſupernodos alterno ſempet inguine, vt alterum ad dexera ſint, alterum ſuperiore geniculo ad læua per vices.
Ad dextrani manum, & ſimilia: locutiones ſunt peruenuſtæ, quæ ex ſubiectis exemplis facilius intelligeretur, quàm per alia verba dicla rari poſſint.
Ad dexteram, ſub. manum. Terent. Heaut, 4. 4. Proximam eſſe huic ſundo ad dexteram?
Ad ſiniſtram. Terent. Adelph. 4. 2. Ad ſiniſtram hãc recta platea.
Ad læuam. Plaut. Mil. 18. Vbi is eſt? ad læuam.
Ad diem ſimpliciter veteres dicebant, pro eo quod integiè dicitur ad conſtitutam diem, vel ad dictam diem. Cic. 4. Verr. Quando illa frumentum quod dicitur, non ad diem dedit? Cæſar. 2. bel. Ciuil. Nulla fuit ciuitas quin ad diem conueniret.
Additur tamen aliquando & adiectuum. Cic. Cælio, lib. 2. 10, Vel quia belli magni timor impeudet: quod videmus effugere, ſi ad conſtitutam diem decedemus. Idem Tironi, lib. 16. 12, Tu muſis noſtris para vt operas reddas noſtris ad diem dictam ſeuis.
Ad digros venire. Plin. lib. 2. cap. 33, Vt protinus mundi quoque ipſius menſuris venias ad digitos. Id eſt, ſupputeter.
Ad extremum, Ad poſtremum, Ad vltimum, Aduerbia ſunt modò ordinis, pro denique vel poſtremò: modò temporis, pro tandem. Itaque pro loco & ſenſu accipienda erunt. Sunt autem binæ dictiones, vna tamen pars oratonis quaſi una ſunt In primis. In dies, Ad ſummam. In ſumma, & alia huiuſmodi. Cicero Att. lllud te ad extremum & oro & hortor.
Ad extremum & Ad vltimum, nonnunquam binæ ſunt orationis partes, hoc eſt præpoſitio & nomen abſolutum, pro Vſque ad extremũ, vſque ad vltimum. Id eſt, ad finem vſque. Cic. ad Brut. Ego tamen non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. Liu. 2. ab Vrbe, Patres ad vltimum dimicationis eati rem venturam. Id eſt, ad vltimam & pe riculoſiſſimam dimicationem.
Ad extremum, Id eſt, In extrema parte. Liu. 3. Decad. lib. 1, Miſſile telum haſtili oblongo, & cætera teretu, præterquam ad extremum, vnde ferrum eratabat.
Ad poſtremum. Plaut. Aulul. 15, Ibi ad poſtremum ſedit miles.
Ad fid. m affirmare. Id eſt, fidelter & vere. Liu. 1. Decad. libro 3, Difficile ad fidem eſt in tam antiqua re quot pugnauerint cecidetritve, exacto affirmare nimero.
Ad grauam eſſe dicitur res aliqua. Liu. 4. Decad. lib. 1, In Quintio noua & recentia omnia ad gratiam erant. Hoc eſt, facicbant vt Quintus gratior eſſet populo Romano.
Adhoc, & Adhæc, nonnulli dicunt eſſe ordinis aduerbia, alij pro conIunctionibus accipiunt: & ab aliis connunctiuis, ab aliis ſe parantem ſeri buntur Sic autem dicuntur aduerbia propter hoc, quòd præter hæc Valla lib. 1, (Hoc) compoſitum cum præpoſitione (ad) ſignificat præterea: ex apud Salluſt. Cognoucrum patuis copiis bella geſta cum opulenas regibus: adhoc ſæpè fortunæ violentiam tolerauſſe, facundia Græcos, ſcientia belli Gallos ante Romanos fuiſſe.
Adhoc, pro Ob id. Paul. in Iudeitor. D. de leg. 2. Domini perſona ad hoc tantum inſpicitur, vt ſit cuius eo teſtamentu factio. Gallicè dicimus A celle fin que.
Ad teli tactum peruenire. Id eſt, ad eum locum vnde tela in hoſtes iaci poſſunt. Q. Curtius libro 3. Vbi Ad teli tactum & Extra teli tactum ab ipſo oppugnatur.
Ad id. gro Ad illud tempus, Vſque eo. Liu. Quũ ad id dubios ſeruaſſent animos. Budæus.
Ad infinitum, pro Vſque ad infinitum. Id eſt infinitè. Plin. lib. 34. cap. 7, Sed hæc ad infinitum effloruit multorum voluntinum opere, ſiquis plura perſequi velit: omnia enim quis poſſit Dicitur & In infinitum.
Adinſtar non dicimus, ſed ſe Seruio: quanuis Apulejus verborum auctores, eo licenter vtatur. Vide INSTAR.
Ad irritum cadit ſpes. Liu. 1. Decad. lib. 2.
Homines ad lectieam, pro lecticariis. Catul.
At certè tamen inquinunt, quòd illic
Natum dicitur, ære compatati.
Ad lectieam homines. Plautus (vel ſi obiter) hunc locũ interpretamur de lecticiris quos habere ſoliti erant Bithynizę reges. Cic. in Verr. Nam (vt mos fuit Bithyniæ regibus) lectica octophoro ferebatur, in qua puluillus erat pellicitus melitenſi roſa farctus.
Ad libra. Tacit. lib. 12. Arripi coniuges ad libita Cæſarum.
Ad limina cuſtos, Virgilius libro 9. Æneidos. Id eſt, ædituus, Seruio interprete.
Ad liquidum explorata veritas. Liu. 4. Decad. 5.
Ad litem am. Quintil. lib. 9. Quem duobus ab eo libris tractatum locum, ad literam ſubiecti. Pro quo vulgò dicunt In ſomia. Era ſmus.
Ad manum eſſe, Eſſe aliquid ita in promptu eſſe, vt quaſi manu teneatur. Liu. ab Vrbe, Adde quòd Romanus ad manũ domi ſuppleméto eſſet.
Ad manum habere. Vide MANVS.
Ad manum venire. Liu. 8. bel. Maced.
Ad manus venire, Eſt etiã ad dimicandũ, ſiue ad arma venire. Cic. 7. Verr.
Nonnunquam etiam ea res ad manus atque ad pugnam veniebat.
Ad morem actionum aliquid perſequi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ad manum, legimus relatũ ad vſum, pro cominus, ſiue cx propinquo. Vitruuius, Alia enim ad manum ſpecies eſſe videtur, alia in excelſo. Plin. lib. 3 t. cap. 10, vbi de Apelle, Vnum imitari nemo potuit, quòd abſoluta opera atramento illinebat ita tenui, vt idipſum repercuſſu claritates colorum exeitaret, cuſtodiretque à puluere & furdibus: ad manum intuenti denum appareret.
Ad manum ſeruus is dicitur, cuius manu ad litteras ſcribendas principes aut quibus alius vtitur: eſtque idem qui & A manu, & Amanuenſis dicitur Cicero 2. de Orat. Licinium ſeruum ſibi Gracchus habuit ad manum.

Ad materem

Ad matrem pendent pyra. Plin.lib.15.cap.15.
Ad nasum venire. Plin. lib.15. cap. 28. Vinum dulce sine odore, tenue odoratius. Mulsoque celeritas talia ad nasum veniunt quam pinguia. Hoc est, nares feriunt.
Ad omnia alia, pro In omnibus aliis. Terent. Adelph. 5.3.
Ad omnia alia ætate fapimus rectius.
Ad pedes desilire, Est de equo desendere. Cæsar in Comment. Vide A pedibus in a præpositione.
Ad pilum vieera redacere. Plin. lib. 22. cap. 22. Iumentorum quoque vicera ac scabiem, radix illita, aut decoctæ succus ad pilum reducit.
Ad plenum. Hoc est Perfectè. Asconius in Diuinationem Ciceronis.
Ad pyrum, Nomen regionis in qua habitabat Martialis. Frequenter enim arborum nomina regionibus dabant: vt, Ad pinum, quod est apud Senecam: Ad malum punicum, quod est apud Tranquillum. Sipont. & Domit. Calder. Martial. lib. 1. ad Lupercum.
Ad planum reducere cicatrices. Plin. lib. 20. cap. 9.
Ad polituram farcire. Plin. lib. 11. cap. 14.
Ad portionem. Id est, portione, seu pro portione. Plin. lib. 16. cap. 41. & alibi sæpe.
Ad præsent. Plin. lib. 8. cap. 22. Vocémque homini, quem priores contemplantur, admirere ad præsens. Quasi dicat, non in perpetuum, sed duntaxat ad illud præsens tempus. Loquitur de lupis.
Ad præsens, pro Tum, de præterito. Tacit. lib. 3. Plautus ad præsens silentio transfimilus est. Idem lib. 16.
Ad quid, Cic. ad Attic. lib. 4, Quid mihi hoc monumentum prodeste? Ad quid laboramus res Romanas?
Ad remum dare aliquem. Tranquil. in Augusto, cap. 16, Viginti seruorum millibus manumissis, & ad remum datis.
Ad Seras aliquid petere. Hoc est, Ex Setum regione. Plinius libro 2. in proœmio.
Ad solarium vet. Cic. pro Quinctio, Non ad solarium, non in campo, non in conthiis verfatus est. Ad solarium verfari dicitur, qui spectaculis frequenter inuisit. Cæl. Antip. lect. lib. 28. cap. 10. Tumebas de solario intelligit, quod erat in foro inu bratum, secundum quod conuenire solebant homines animi causa, vt & in aliis fori partes, vt & Curgulione cognoscimus. Eius meminit Varro libro 5. de ling. Latin. his verbis, Solarium dictum, id in quo horæ in sole inspiciebantur, quod Cornelius in Basilica Æmilia & Fulula inumbrauit. Vide plura in dictione SOLARIVM.
Ad summam, & in summa, ordinis adscribia, pro Denique, sue Postremò, sue Vt breuiter concludam. Cic. lib. 1. Offic. Ad summam, me agam de singulis.
Ad summum, aduerbium qualitatis, quod ad numerum refertur. Cicero ad Cæcinenm, libro 3, A te vero bis tèrue ad summum, & eas perbreues accepi. Idem pro Milone, Quatuor, ad summum quinque sunt inuenti.
Ad tempus, duobus modis sumitur: Vno ad condicionem temporis, nec elitatem & opportunitatem. Cicero pro Milone, quam ad tempus ætate simulatoque. Idem Dolabellæ, q. 14, Neque solum ad tempus maximam vultatem attulisti, sed etiam ad exemplum facti. Altero ad spatium temporis, vt, Silebo ad annum, Latebo ad tempus: Id est, vsque ad annum, & vsque ad tempus quoddam, vel in tempus. Hoc pertinent, Ad quoddam tempus. Cic. de Nat. deor. Ad quoddam tempus nobis videmur breue & breuissimum tempus. Idem in Cæcil.
Ad terga recipere. Plin. lib. 10. cap. 23. de anseribus & oloribus, Colla imponunt præcedentibus: ssibus duces ad terga cecipiunt.
Ad terram dare, Id est, Abuere. Tranquil. in Augusto, cap. 96, Aquila duos comos hinc & inde insidentes afflixit, & ad terram dedit.
Ad tertias decoquere, & simules locutiones. Plin. libro 20. cap. 3, Aqua musta in ea decoquitur ad dimidias. Id est, vt supersit tantum pars dimidia. Idem cap. 4, Item ad tertias decocto cocuto poto cum vino, enterocolis profunt.
Ad verbum exprimere, referre, edisere. Cic. 5. de Finibus, Fabellas Latinas ad verbum de Græcis expressas. Suet. de claris Rhet. Ex quibus non alienum fuerit visum & alteram, exempli causa, ad verbum referre. Cic. 1. de Orat. Exercenda est etiam memoria ediscendis ad verbum quamplurimis & nollris scriptis & alienis. Sueton. in Augusto, Exempla ad verbum excerpta. Plin. lib. 18. cap. 7. Ad verbum tralata sententia.
Ad veruftatem fidelis. Plin. lib. 13. cap. 6, de terebintho, Materies ei admodum lenta, ac fidelis ad veruftatem.
Ad vicem. Aurelius Arcad. D. de offic. pref. ct. Prætor. Ad vicem magistri equitum præfectos Prætorio antiquitus esse inflatuos, à quibusdam scriptoribus traditum est.
Ad vinum disertus. Id est, Inter conuiuium, Inter poculum, Iuxta vinum. Cic. pro Cælio, Quam volent in conuiuiis facetis, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum diserti sintialia for vis est, alia triclinij. In eos dicitur, qui ad ferias & agendas inepti, multa garrium inter pocula, vbi nihil opus. Alluse Cicero ad morem prilcum, quo causa ad menfuram aquæ agebantur. Ea diuidebatur in tres partes: vna infundebatur Actori, altera reo, tertia iudici. At qui ad vinum diserti sunt, ad aquam sere muti sunt.
Ad vinum tranfire. Plin. lib. 20. cap. 5, Esse tamen vile conuale scentibus ad vinum tranfeuntibus.
Ad viuum resecare. Columel. lib. 6. cap. 12, Si sanguis in inferiore parte vnguæ est, extrema pars ipsius vnguis ad viuum refecatur, & ita emittitur. Cic. lib. de Amicit. Vsus est pro eo quod est rem exactius & accuratius examinare & excutere. Sumpta metaphora à tonsoribus capillos aut vngues refecantibus. Nam ij sæpenumero molesti sunt, dum minium diligentes esse student.
Ad vltimum, pro Ad finem vsque. Liu. 5. Decad. lib. 5, Pieraten, cósilamque laudatores, fidem ad vltimum strati præstitisent.
Ad vnguem, Id est, exquisita diligentia, atque exactissima cura. A marmorarijs sumpta metaphora, qui fuperinducto vngui commissuras explorant marmorum. Colum. lib. 1. cap. 23, Ab vno fabro dolari ad vnguem per quadra debet. Horatius,

—Coctibus ad vnguem Factus homo.

Ad vnguem eastigare. Horat. in Art. poet.
Ad voluntatem loqui. Vide LOQVOR.
Ad vnum, Nullo excepto, ait Seruius. Cicero de Amicitia, De amicitia verò omnes ad vnum idem sentiunt. Lentulus ad Ciceronem, libro 12. 14, Oneratæ omnes ad vnam à nobis sunt exceptæ. Virgilius 5. Æneidos,

Iuppiter omnipotens, si non exosus ad vnum Troianos.

Ad votum, & Ex sententia, eodem fere significationis veniunt. Quintil. Habésne vtorem ex animi tui sententia? Et alibi, Et ad omne votum fluente fortuna lascuit otium.
Interdum subaudiur aliquid, vnde pendeat ipsum Ad, cum suo accusatiuo. Terent. Andr. 3. 1.

Quæ affolent quæque oportet

Signa ad falutem esse. Vbi Donatus, Desi, inquit (hærentia) aut (pertinentia.) Sic in Heaut. 1. 2.

Atque hæc sunt ad virtutem omnia. Ergo absolutè dixit, vt desit aliquid tale. Vnde & nos dicimus, Quid ad rem? & , Quid ad me? Hæc Donatus. Et cuius sententia suus apparet neque (esse) in prioce exemplo: neque (sunt) in posteriore leg; debere.
Ad, interdum postponitur accusatiuo. Tacit. lib. 13, feu delecto die augendam ad inuidiam. Sic alibi sæpe, sed ferè inter adiectiuum & substantiuum.
Sunt & alia significatæ, sed quæ facilius ex ipsis intelligentur exemplis, quam interpretatione per alia verba, qualia sunt in illis, Canis ad lyram, Studet ad lucernam, Ad fonum mergere se solent: pro eo quod est, Audito sono. Et in illo Horatij.

Ad strepitum citharæ cessantium ducere cutam. Et Ouidius,

-ad tua verba truisi. Et Virgil. 1. Eclog.

-canet frondator ad auras. Item, ad tibicinem immolare, Cic. pro lege Agraria. Id est, canente tibicine. Et, Ad eum nuntium, pro, Audito eo nuntio. Liu. 2. ab Vrb.
Ad præpositio, apud antiquos integra in compositione scruabatur: vt, Adticio, adseruo, adistmo, adcurro, adquiro. Terent. Andr. 3. 3.

Quæ incepta à patruis, eum ætate adereuit simul. Vbi Donatus, Adcreuit, vt supra adcuratè. Ad enim præpositione vtitur familiariter.

A D A

ADA, Adæ, filia fuit Heeatomni Cariæ regis, eadémque Artemisiæ & Mausoli soror, Idryei fratris fui vxor: quæ à Pixodoro fratre post vita motorem expulsa regno, tandem opera magna Alexandri restituta est. Author Strabo, lib. 14.
ADACTIO, Adactus, Vide ADIGO.
ADAD [Ἀδὰδ] siue Adadus, deus est quem Assyrij summum habent, ac maximum venerantur. Significat hæc vox non aliud ferè, quàm vnum. Adaduent & deam nuuinæ Adargatin, siue ea sit eam Astargatis, de qua suo loco. Omnia horum deorum numinum potestati subiecta opinantur, solem interpretati, terrámque. Argumento esse, quòd Adad simulachrú insigne radius cernatur prochinatis, tanquam illi sint virtutis cælestis in terram vehiculum. Ver. autem seu Adargatis imaginuculæ diuersio fiebant schemamisso, in sublime radio furrectus, quod cælesti influtu progerminent cuncta, de terreno vertus fermento. Cæl. Antiq. lect. lib. 10. cap. 34. Et Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 23. Meminit Plin. lib. 17. cap. 17.
ADADATA [Ἀδάδατα] ciuitas Phrygiæ, ad Taurum mótem. Strab. lib. 12.
ADAE, Adarum, oppidum Asiæ Strab. lib. 13.
ADAEI, Arabes Ægypto finitimi, vt scribit Ptolemæus.
Adæquo, adæquas, pen. prod. [ἐξισόω, ἐπισόω, ἰσόω, ἰσάζω] adæquare. Idem propriè quod æquare, hoc est complanare. Liu. 1. ab Vrb. Romanus passim publica, privatáque omnia tecta adæquat solo.
Adæquare altitudinem, cursum, & similiter pro æquare, sed metaphoricè. Cæsar 5. bel. Gal. Qui vectoris, graubisque nauigijs, non intermisso naugandi labore, longatum nauium cursum adæquauerunt. Id est, currendi celeritate pares illis fuerût. Deorum vnam adæquare. Cic. de Vniuerstate. Id est, ad deorum immortalitatem peruenire. Idem ad Q. frat. lib. 2. 10, Senatorum vrna copiosè abiolutè, equitum adæquauit. Id est, par vtrinque numerus fuit, absoluentium scilicet & damnantium. Budæus.
Adæquare cum virtute fortunam. Cic. pro Archia, Quid nos? hic magnus, qui cum virtute fortunam adæquauit? Hoc est, æquè fuit fortunatus, ac virtute prædtus.
Adæquare dominorum nominis nostri cum omni posteritate. Cic. pro Archia, Insidet quædam in optimo quoque virtus, qui nocles & dies animum gloriæ stimulis concitat atque admonet, non cum vixe rem pore esse dimittendam cómemorationem nominis nostri, sed cum omni posteritate adæquandam.
Adæquate aliquem fibi. Tacit. lib. 2.
Adæquè, pro Æquè [ἰσοπαλῶς] adverbium quantitatis, Idem quod æquè. Id est tam, siue tantum. Plaut. Casina,

Nunquam ecastor vllo die ris adæquè. Liu. 1. Decad. lib. 4.

Adærto, adæras, pen. prod. [ἀσκέω, ἀσκῶ] adærare. Budæus, Adærare, est ære æstimare: hoc est, ad æris pretium redigere. Imperatores in l. 13. Cod. erog. mil. Septem diebus per quos tribuni prætorani emolumenta grata solennitet stellaturæ nomine species consequuntur: species restitenes non aliter adærentur, nisi vt in foro rerum venalium distrahuntur. Senfus est, Species quæ militibus stellaturæ causa pendentur à prouincialibus, si pecunia æstimentur, æstimari tanti debere, quanti eæ stori pretium. Species autem restitentes intelligo, restantes quæ reliquamenti causa debentur: Id est, quæ ex præscripto debentur.
Adærare prædia, in l. 1. Cod. e collat. donat. dicuntur, ex quibus ær certum præstabatur. Horoman.
Adæruo, adæruonas, verbale. in Militaris. C. de militari vestle. lib. 12. & 1. repetita. C. de erog. mil. nihil aliud est quàm æstimatio ad æris pretium. Horoman.

Adæſtuo,adæſtuas,adæſtuāui {ἐπιτονισμὸς} adæſtuare, Valde æſtuare. Stat. libro 6. Th. bad.
-ſquammiſque incluſus adæſtuat amnis.

Adaggero,adaggeras,penult.corr. {ἐπιτονισμὸς} adaggerare,Accumulare. Cato de Re ruſt.cap.94, Cùm ver appetit,terram adaggerato benè. Plin.lib.36.cap.12. Cōpoſium eſt ex Ad, & Aggero, quod ab agger aggeris derivatum.

Adagium, adagij, & apud antiquos, adagio,adagionis {ἐπιτονισμὸς} ſignificat prouerbium. Varro libro 6.de ling. Lat. Apud Valerium Soranum vetus adagio eſt. Adagio eſt,litera communis,Abagiodicta abeo quòd ambit orationem, oequein aliqua vna re conſiſtit ſola. Feſtus,Adagia,ad agendum apta. Donatus in Eunuchum,Et dicta & prouerbia, & adagiones, quòd rem agant,faceris hominibus adſenbuntur. Plaut.Amphit.15,
-vetus eſt adagium,Fames & mora
Bilem in naſum concitant.

Adalſquid {ἐπιτονισμὸς} Quintil.lib.1.cap.10,Illi autē idem cōm interrogannur cur aper aprī & pater patris faciat. Illud nomen poſeum,hoc ad aliquid eſſe contendunt.

Adalligo,adalligas,pen.corr. {ἐπιτονισμὸς} adalligare,Idem quod alligare. Hoc eſt,ad aliquid ligare.Plin.lib.27.cap.10,Quos pytide condītos adalligari cum pane,brachio,&c.

Adalligatus,pro.prod.participium. Plin.lib.17.cap.23, Adalligato protendumtur in vidum arborem vnco.

ADAM {ἑβρ.} primus homo,Hebraica lingua,ſicut 1.lib.Ioſephus ſcribit.Idem eſt quod ruber,quoniam ē rubra terra factus eſt Adam.

ADAMANTES, cognomen olim erbutum eſt Didymo grammatico, ob indefatigabilem ſcribendi ſtudiantiam. Ab hoc tranſtatum eſt in Origenem. Eraſmus in Hieron.

Adamantis,adamantidis,neoul.cor. {ἐπιτονισμὸς} herba quædam eſſe traditur à Magis, Armenix, Cappadocix,quæ alumna, qua admuta Leonesreſupinari ferūntur hiatu laxo. Nominis rationem idem hanc tradunt,quòd conteri nequeat,quemadmodum nec adamas. Plinius lib.24 cap.17.

Adamas, pen.corr. adamantis, maſc. gen. {ἐπιτονισμὸς} Eſt lapis duriſſimus. ab a particula priuatiua, & verbo δαμάζω, Id eſt, domo, quaſi indomitus. Virgil.6.Æneid.
-ſolidique adamante columnæ,
Vis vi nulla virūm,non ipſi exſtendere ferro
Cæliculæ valeant. Plin.lib.37.cap.4,Genera adamantis ſex nonſcuntur. Vnde & nomen indomita vis Græca interpretatione accepit. Item paulo pōſt, Siquidem illa inuicta vis duarum violentiſſimarū naturæ ferum,ferri ignisque cōtemptrix, hircino rumpitur ſanguine,nec aliter quam ferrum,incudique maceraca.

Adamas,ſpecies eſt ferri,vt nonnulli Heſiodi aſtruūt interpretes. Galli vocant Emeril. Eo perpoliuntur gemmæ. Eſt & lapis,inſita denſitate ignibus ac ferro inuictus, quanuis plumbo & leonis atque hirci ſanguine molliatur. Cæl.Ant.qlect lib.19.cap.10.

Inſeruſtis adamas. Plin.lib.10 in proœm.

Durus.Ouid.Amor.lib.3.eleg.6.
Illa graues potuit quercus,adamantāque durum,
Surdáque blanditiis færa mouere ſuis.

Non exoratus.Propert.lib.4.

Inuictus.Ouid.lib.4.de Ponto.12.

Perennis.Ouid.15.Metamorph.

Solidus.Virg.lib.6.Æneid.

Textus.Seneca in Hercul.fur.9. Id eſt,adamantina catena.

Adamanta mouere lacrymis.Ouid.de Arte amandi.lib.1.

Adamanta ſuperare durius.Ouid.epiſt.2.

Ex adamante ferunis facta.Ouid.3.Faſt.

Adamas ſupernas. Repentur in quadam Auguſti in Mœcenatis affectationem illuſione, vbi inquit, Vale mel gērium,metuelle,ebur ex Hetruria,laſer Aretinum,adamas ſupernas,&c. Eſt autem adamas ſupernas, adamas H eruriæ: & ſi non tam ſupernates Hetruriæ ſunt quam infernates. Turneb.

Adamantinus,adiectiuum {ἐπιτονισμὸς} Quod ex adamante factum eſt, vel quod duriſſimum eſt Ouid 7.Meram.

Adamantinus, aliud adiectiuum,pen.corr. {ἐπιτονισμὸς} propriè dicitur quod eſt ex adamante factum, vel ad adamantem pertinet: vt, Adamantina duritia. Plin.lib.37.cap.4.

Adamantinum per metaphoram vocamus, quicquid duriſſimum aut inuictum atque inexpugnabile indicare volumus: propter ea quòd incredibilis eſt ipſius adamantis duricies.

Adamantini claui.Horat.3.Carm.24.

Iug.a.Propert.lib.3.eleg.11.

Sæta.Lucret.lib.2.

Tunica. Horat.1.Carm.6.

ADAMASTOR, Adamaſtoris, pen.corr. {ἐπιτονισμὸς} nomen gigantis ingenti ſtatura,& immani membratura conſpicuēti: qui apud Claudianum in Gigantomachia, Damaſtor nuncupatur.

ADAMASTUS {ἐπιτονισμὸς} nomen viri proprium apud Virgilium lib. 3. Æneid.

ADAMIANI, hæretici ſic dicti, quòd nudiatem quam Adam in paradiſo habuit ante peccatum, imitarentur, & ita ſemper mares & fœminæ nudi obambularent, nudi lectionet audirent, nudi orarent, nudi celebrarent ſacramenta. Hi fuam eccleſiam, hoc eſt, fuam congregationem appellabant Paradiſum. A nonnullis etiam Adamitæ vocantur.

Adamo,adamas,pen. corr. {ἐπιτονισμὸς} adamare,Vehementer amare, & quaſi cupere. Cic. 3. de Orat. Deinde ab Antiſthene, qui patientiam & duritiam in Socratico ſtudio maximè adamarat. Et alibi ſæpe. Ouid. Triſt.lib.3.eleg.4.

Adamare,Amatorie amare,vt ait Valla. Quint.in inſami in matrem, Me quidem matrie ſquis interroget,omnes matres liberos ſuos tantquam adamaverint,amant.

Adamare, pro Conculpiſcere, exoptare. Cicero in Verrem. Cùm ſigna quædam pulcherrima atque antiquiſſima Thermis in publico poſita vidiſſet,adamauit.

Adamantus. Quæ amat. Plaut.

Adamuſſim, aduerbium, Examinatè,ad regulam,vel eoagmentum. Varro, Quæ ſi id ingens eſt, adamuſſim, per me licet aſſumas, teneo. Nonius. Vide AMVSSIS

ADANA, neut.gen.vbi Cibeſæ Ptolemæo,vulgò Adena {ἐπιτονισμὸς} Hanc incolunt Adanus & Sarus: cum Tarſenſibus bellum gerentes, ac potiti in ea regione, alter Adanam ciuitatem, alter Sarum flumen vicinum, quod prius Cydnum vocabatur, de ſuis nominibus appellauerunt. Volaterranus ex Stephano. Memini & Plinius libro 5. cap.27.

ADANI, Adanorum, duæ vrbes in Arabia felici, vt ſcribit Ptolemæus.

Adaperio, adaperis, penult. corr. adaperui, adapertum {ἐπιτονισμὸς} adaperire, Ex Ad, & Aperio, ex pario compoſitum, ſignificat idem quod aperire ſiue patefacere. Liu. 5. bel. Pun. Qui improuiſo adorti ſimplenas ſtationes, & adapertas portæ portæ. Plin.lib.2.cap.47, Vnde nubes diſcuſſæ adaperturæ cælum.

Adapertæ caput. Vide CAPVT.

Adaperire, Reſoluere. Plinius libro 32. capite 95, Horum ſuc tradītur aliuum & veſicas exinanire, interanea diſtringere, omnia adaperire.

Adapertus,a,um {ἐπιτονισμὸς} Idem quod apertus,vel ſemiapertus. Ouid. t. Amor. eleg. 5,
Pars adaperta fuit,pars altera clauſa ſeneſtræ.

Adaperæ vtes. Columel.lib.5.cap.5,Adaperras vites relinquere,& tota hyeme ablaqueatrus habere conuenit.

Adapertile,adiectiuum.pen.corr. {ἐπιτονισμὸς} Quod eſt apertum, vel apertu facile. Ouid.de Triſt.lib.3.eleg.11,
Aſpicis à dextra latus hoc adapertile tauri.

Adaquo, adaquas, penult.corr. {ποτίζω} adaquare, Eſt aquæ potione refici vt ſi equos,boues,greges,armenta. Sueton. in Galba,cap.7,vt ad ſacum vbi adaquari ſolebat,duceretur,&c.

Adaquare, pro Irrigare, per metaphoram. Plin.lib.17.cap.10.Denis diebus adaquari.De arborum ſatione loquitur.

Adarca, adarcæ {κάλυμμα} Salſilago quædam eſt, ſeu ſpuma ſalſuginoſa,concrera & velut gelata,in humidis & paluſtribus locis per hiemtatem paludum prouenienti in Cappadocia, atque ipſis harundinibus & herbis adhærēſcens. Galenus, Dioſcorides, & alij. Voeatur etiam Adarces, Adarcion, Adarcos, & Calamochnus: id eſt, calami ſeu harundinis lango. Sunt qui adſpirent, Adarcha ſcribentes.

Adarco, adarces, pen. prod. adarui {ἐπιτονισμὸς} adarere, Verbum rariſſimè lectum, idem quod adarere, hoc eſt arere. Cato de Re ruſtica, capite 98, Amurca decoquito ad dimidium, & ea vnguito fundum arcæ, & extrinſecus pedes & angulos. Vbi ea adarueris, vellumenta condito.

Adaſia, Quis vetularecentis partus. Feſtus.

Adaſſo {ἐπιτονισμὸς} Semper veteres pro Adigo. Plaut. Vtinam diui adaſſint ad ſuſpendium. Feſtus legit adaxas.

Adaſus, Tunica quæ ab humeris non erat contuſa. Sipon.

Adaugeo,adauges,adauxi,adauctum {ποιῶ} adaugere, Idem quod ſimplex augere. Cicero libro 2.de Inuent. Per quem facta vitijsas aut honeſtas adaugeiur.

Cumulare & adaugere. Cic.pro Roſc Amer. Hæc aliis nefariis cumulani atque adaugent.

Adaucto, adaucta {ἐπιτονισμὸς} adaudtare, frequentatiuum,Idem quod augere. Accius Ænead.is,Qu bus rem ſummam & patriam noſtram quondam adauctauit pater. Ex Nonio.

Adaugſco, adaugeſcis, adaugeſcere {ἐπιτονισμὸς} Augeri, Creſcere. Lucretius libro 2.
Nam neque adaugeſcit quicquam, nec deperit inde. Cicero libro 1.de Oratore,
Aut denſus ſtridor quum celſo è vertice montis
Orua adaugeſcit ſcopulorum ſæpe repulſu.

Adauctus,participium {ἐπιτονισμὸς} Vide ADAVGEO.

Adauctus,huius adauctus,ūs. {ἐπιτονισμὸς} Lucret.lib.2,
Nam quæcunque vides limiari grandeſcere adauctu. Id eſt, incremento.

A D B

Adbibo, adbibis,adbibi,pen.corr.adbibitum,pen.corr. {ἐπιτονισμὸς} adbibere,Verbum rarius,idem quod ſimplex bibere. Terent. Heaut.a.1.
Is mihi vbi adbibit plus paulò,ſua quæ narrat facinora!

Adbibere, interdum ſignificat multum bibere, propter Ad, quæ eſt augendi particula. Plaut.Stieho,6, Euge,quando adbibero,aliudabo.

Adbibere,pro Imbibere,per metaphoram. Horat.1.Epiſt.2,
-nunc adbibe puro Pectore verba puer.

A D C

Adcenſi,pro accenſi,veteres ſcribebant,quaſi ad cenſum adiecti. Vide ACCENSI.

Adcido,adcidis,Compoſitum ex Ad,& Cado:idem quod Cado.Ennius apud Varron. lib.6. de ling. Lati. Vtinam ne in nemore Pelio ſecuribus cæſa adcidiſſet abiegna ad terram trabes. Obſoletum.

Adcorporo, adcorporas, penult.corr. Solio.cap.50, & carinis ita tenaciter adcorporatur,vt vix abraſa parte ligni,ægrè ſeparetur.

Adcredo, adcredis, penult. prod. adcredidi,pen.corr. {ἐπιτονισμὸς} adcredere.Lucret.libro 3,
-tum motus materiai
Multumodi quām ſint,facilè hoc adcredere poſſis. Id eſt, credere.

Adcrēco, adcrēcis, adcreui, penult. prod. {ἐπιτονισμὸς} adcrēcere. Horat.in Arte poet.
Syllaba longa breui ſubiecta vocatur Iambus.
Pes citus. vnde etiam trimetris adcrēſcere ſuſſit
Nomen Iambis. Id eſt,addi,vel dari.

A D D

Addax, addacis {ἀντέλοψ} } Strepiceroti, quem Addacem Aphrica appellat.

appellat, Græci à contactis comibus indicere nomen. Plinius libro 31. cap. 37.

Addecet, pen. corr. {ἀπρέπειν} addecebat, addecuit, impersonale: poetieum est verbum, idem quod decet. Plaut. Amph. 1. 2, 3.
Eius studio seruire addecet. Idem Casina, 1. 5.

Addecimo, addecimas, penult. corr. {δεκάτην τινὰ} addecimare, Decimam partem detrahere. Verbum in sacris vsurpatum: vt 1. Regum 8. Sed & fegetes veltras, & vinearum reditus addecimabit, vt de cunuchis & famulis fuis. Hoc est, decimam partem eorum accipiet.

Addenseo, addenses, addensui {πύκνωσιν} addensere, Ex Ad, & Denseo, teste Seruio: Denfum facere, ftipare, siue conftipare. Virgilius 10. Æneid. Extremi addenfent acies. Verbum rariffimum.

Addenso, addenfas, addenfare, Idem quod addenseo, pro ftipare, id eft, fpiffum facere. Plin. libro 20. cap. 21. Mirum, aquam radice ea addita, addenfari fub dio, atque lacteficere.

Addephagia {πρὸς φαγεῖν} Inexplebilis edendi auiditas. Hæc apud Siculos pro dea colebatur, vbi etiam templum habebat: fibi peculiariter dedicatum. Vide Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 11.

Addico, addicis, penult. prod. addixi, addictum {πωλεῖσθαι, πουεῖσθαι} addicere, Eft licitanti rem auferendam permittere. *Deliuere an plus offerat.* Cicero pro A. Cæc. Ebutio negotium datur. adeft ad tabulam, licetur Ebutio. decernitur emptores, multi partim gratia Cefennix, partim etiam pretio. Fundus addicitur Ebutio. Ex Budæo.

Addicere & tradere. Cicero pro domo fua, Hominem inuenire ifta labes tum, cùm omnia tenebas, neminem potuit, cui aedes meas addicere, cui tradere.

Bona alicuius nummo feftertio addicere alteri. Cicero pro Rabir. Tua bona Poftbume nummo feftertio à me addicuntur?

Nummo vno addicere, Vnde orta causa.

Addicere & vendere. Cicero 1. Verrina, Iam addictis & venditis decumis.

Vendere & addicere fententiam. Cicero 2. Philippica, Cùm te neque principes ciuitatis rogando, neque maiores natu mouendo, neque frequens fenatus agendo de vendita aeque addicta fententia mouere potuit. Id eft, manet pars vendita que Cæsar.

Addicere. Auctionem facere. Hoc eft, bona fua proferibere, & licitantibus obtiere. Quintil. in Ægro redempto. Suetonius in Cæsare, capite 50, Bello ciuili super alias donationes, amplissima prædia ex auctionibus haftæ minimo addixit. Quo in loco (nummo) recte quidam legunt.

Addictam preio habere fidem. Cic. 4. Verr. Pro, obnoxiam quasi venalem habere fidem & religionem.

Addicere fuos amores. Ouid. 1. Metam.

Fundum triginta aureis. Iulian. tn l. qui fundum. 5. Procuratoc. D. Pro emptore.

Sanguinem alicuius. Cic. in Pisonem. Sic addicere aliquem fupplicio, apud eundem, antequam stet in exilium.

Addicta vita alicuius, & propofita præmiis. Cic. pro Milone.

Addicere bona in publicum, Publicare. Cæs. 1. bel. Ciuil.

Addicere, propitè eft idem dicere, & approbare dicendo. Aliàs addicere, damnare eft. Author Feftus. vt, Addicere morti, pro deftinare ac deuouere. Cic. 3. Offic. Cùm is qui morti addictus eftet, paucos dies commendandorum fuorum gratia poftulaffet.

Addicere in augurali difciplina aues dicuntur. Id eft, approbare facienda. Liu. 7. bel. Pun. Fabio aufpicanti prius quàm egrederetur ab Tarrento, aues femel atque iterum non addixerunt. Eius contrarium Abdicere.

Addicere dementem & frioiofum rationibus neceffariis, Id eft, dementes & furiofos, eorúmque famuliam agnatis gentilibufque addicere. Cicero in Paradoxis. Ego verò re non ftultum, vt fæpe, non impotbum, vt femper, fed dementem & infanum rationibus addicam neceffariis.

Addicere se alicui homini, fue cuipiam rei {προσπεσεῖν} pro mancipare se alicui & planè deuouere & dedere. Nonius, Addictum, inquit, eft quafi deuotum vel obnoxium. Cic. in Sallust. Non enim vni priuatim ancillarius fum. neque me addixi.

Addicere fese alicui certo. Cic. lib. 2. de Inuent.

Corpus fuum turpiffimæ cupiditati. Ad Heren. lib. 4.

Puerium fuam omni intempertanix. Ad Heren. lib. 4.

Se fenatui. Cic. pro Plancio.

Addicere se & conferare certis fententiis. Cic. 2. Tuscul.

Addicere quempiam pro debito {κατακλείειν} De hoc fignificatu fic aut Valla libro quinto, Addicti apud veteres dicebantur, qui Prætoris pronuntiatione ac iuffu, eum foluendo non eflent, creditoribus in temporarium feruitutem addebantur. Eft enim vnum ex tribus verbis Prætoris, Do, Dico, Addico. Plaut. Pœnulo, 3.
-vbi in ius veneris, Addicet Prætor familiam totam tibi.
Cicero pro Flacco, Iftc eum iudicium non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus eft.

Addicere aliquid liberum. Vide Vindicare, Liberare, In liberatem asserere, in VINDICARE.

Addict diecbaur iudex, arbitérve, qui ex formula à Prætore dabatur, vel ex conuentione litigatorum fumebatur. l. 39. l. 46. & l. 80. D. de iudic. Et ita addictos actioni arbitrariæ iudex. in l. 3. in fine. D. quòd cert. loc.

Addicere litem, in 12. tabulis pro fecundum aliquem iudicare. Gellius libro decimofeptimo, capite fecundo, Poft meridiem præfenti, litem addicito. Hotoman.

Addicti quid à feruis differant, his verbis expleat Quintilianus libro 7. capite 4. Addictus, quem lex feruire donec foluerit, iubet. Seruus eum manumittitur, fi libertinus: Addictus recepta libertate eft ingenuus. Seruus, inuito domino libertatem non confequitur: Addictus foluendo, extra voluntatem domini confequetur. In summa, Addicti dicuntur, qui quum foluendo non fint, à magiftratibus addicuntur creditori in feruitutem, tamfiper videlicet, dum feruiendo æs alienum rependerunt. Hi ergo tametsi interim feruiunt, non tamen funt ferui: quoniam ferui fi manumittantur, poftea dominorum liberti fiunt: fed addicti etiam feruitutis onere liberati, deinceps pro libertis non habentur.

Addicere in feruitutem. Liu. 3. ab V. C.

Addictum fub fua iure trahere. Propert. lib. 3. eleg. 21.

Habere aliquem addictum, dedium, obftrictum. Cic. pro Cælio.

Addictus auibus & canibus: Id eft, expofitus, & velut damnatus atque denotus. Horat. Epod. 17,
Luxére matres filiæ addictum feris
Alitibus, atque canibus homicidam Hectorem.

Vaffitati. Cic. Attic. lib. 9. Quafi iam deftinata ac damnata, vt in vaftitatem redigantur. Hoc eft, vaftentur.

Addicere aliquem ad iufiurandum, Velut adigere & cogere. Salluftius Catil. Cùm ad iufiurandum populares feeleris fui confeios addicerent. Fortaffe legendum adigerent.

Addicere opus aliquod, pro locare faciendum. Cic. 3. Verr. Addicitur id opus sex millibus.

Addictus {πρόσκλητος} participium, fiue nomen ex participio. Horatius 1. epiftola 1,
Nullius addictus iurare in verba magiftri.

Addictus, Nomen Plautinæ comœdiæ ab eo in piftrino fcriptæ. Author Varro apud Gellium lib. 3. cap. 3.

Addictè, aduerbium {προσπεσόντως} vt, Addictius regnari. Tacitus de moribus Germanorum, Tranf Lygios Gothones regnantur, paulò iam addictius quam cæteræ Germanorum gentes, nondum tamen fupra libertatem. Hoc eft, fium habent imperium, fuam ditionem, & principes Romanis addictiores quàm, &c.

Addictio, addictionis, verbale {κατακλείειν} Cic. 2. Verr. 7. Simul in iure diiendo bonorum poffeffionumque cótra omnium inftitua addictio & condonatio.

Addisco, addifcis, addidici, pen. corr. {προσμανθάνειν} addifcere, Quafi aliquid addere ad ea quæ didicerit. Cic. de Senect. Quid, quod etiam addifcant aliquid vt Solonem in verfibus gloriantem vidimus, qui fe quotidie aliquid addifcentem, fenem fieri dicit.

Addifcere, fimpliciter pro differe. Cic. 3. de Orat. Atque velocius puer addidicerat.

Addifcere aliquid noui. Ouid. lib. 2. Amor. eleg. 4.

Addifcere tubasid eft, cantum tubarum. Stat. 3. Syl. 1.

Additulmo, additulmas, penult. prod. {προσεμπυρεύειν} additulmare, Idem quod fimplex diulmare. Plin. lib. 35. cap. 10. Vt Appion Grammaticus fcripturn reliquerit, quédam ex facie hominum additulmantem (quos metopofcopos vocant) ex iis dixiffe aut futuræ mortis annos, aut præteritæ.

Addo, addas {προσθέναι} addere, pen. corr. Obfoletum verbum pro dare vel addere. Plaut. Trucul. 19.
Tuo arbitratu quod iubebis, addabitur.

Addo, addis, addidi, pen. corr. additum, pen. cor. {προσπιθεναι, προσθεναι, προσδειν} addere, Ex Ad, & Do, das, Adiicere, adungere, teste Seruio. Et præter accufatiuum, proprie datiuo iungitur. Virgil. 9. Æneid.
Et verbis hæc infuper addit. Terent. Phorm. 1. 1.
Vt femper aliquid addant ditioribus.

Addere ad, vel in. Cic. libro 1. Offic. Quid ad hanc manfuetudinem addi potefl? Idem ad Attic. libro 1. 8. 9. In illam orationem Metellinam addidi quædam. In his pontiur accufatiuus cum præpofitione, pro dativo.

Addere ex abundanti. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Additur in eam dentium. Plin. lib. 29. cap. 8.

Addere in coronas. Plin. lib. 21. cap. 4.

Addere in potu vnguentum. Plin. lib. 13. cap. 3.

In mare. Plin. lib. 25. cap. 13, Purgat autem cyclaminos cum melle in nares addita.

Addere in ooum inane. Plin. lib. 20. cap. 12.

Additur in potionem. Plin. lib. 20. cap. 23.

Addere atque afferre de fuo. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 3. Sed aliquid atque aliò multa addunt afferúntque de fuo. Idem de Aruf. pefponfa, Nihil addo de meo.

Addit hoc, id eft, hoc dicit præterea. Terent. Eunuch. 1. 2.

Adde huc, fiue huc adde: modus connectendi fententias: pro quo etiam dicitur, Huc accedit quòd. & virunque loquendi genus ponitur vel pro aduerbio ordinis. Lin. 7. ab Vrb. Adde huc populationem agrorum, prædas hominum atque pecudum actas.

Adde quòd, eandem vim habet. Ouidius,
Adde quòd infidæ fuerit à vatibus abfunt.

Addo etiam, Cic. libro 1. Offic. Harum rerum duarum fplendor omnis & amplitudo, addo etiam vtilitatem, in poffeffione.

Addere hiftoriæ maiorem fonum vocis. Cicero libro 2. de Oratore, Paululum fe erexit, & addidit hiftoriæ maiorem fonum vocis vir optimus Craffi familiaris Antipater: cæteri non exornatores rerum, fed iantummodo narratores.

Addere & Demere, contraria. Cic. Acad. lib. 4, Cùm aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur.

Addere & Detrahere, contraria. Cic. 2. de Oratore, Equidem fic iudicare foleo, quicquid aut addideris, aut mutaueris, aut detraxeris, vitiofius & deterius futurum.

Addere & Deducere, contraria. Cic. 1. Offic. Vt boni ratiocinatores officiorum effe poffimus, & addendo deducendóque videre quæ reliqui fumma fiat.

Alaertatem feribendi alicui. Cic. Attic. lib. 15.

Animum, pro Augere. Cic. Attic. lib. 7, Quos tu laudando animos addidifti.

Annos duos addiderat ad duo luftra: Id eft, natus erat annos duodecim. Ouid. 4. Faft.

Aquam flammæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4.

Ardorem mentibus. Virgil. 9. Æneid.
Nifus ait: Dine hunc ardorem mentibus addant
Eurya{e}

Calcar alicui, Stimulare & inſtigare. Horat. 1. epiſt. 1.
Cornua pauperi: id eſt, ſuperbiam, petulantiam, violentiam. Horat. 3. Carm. 21, amphoram vini alloquens. Simile eſt illud Ouid. libro 13. de Arte amandi, 48.
Tunc veniunt riſus, tunc pauper cornua ſumit. Proinde ait Feſtus, homines animio vino truces fieri, & ideo Liberi pateris ſimilachro cornua addi.
Aſtris aliquem: id eſt, in diuos referre, cælo adſcribere. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 8.
Cognomen, pro cognominare. Liu. 4. ab Vrb. Virgil. 1. Æneid.
At puer Aſcanius cui nunc cognomen Iulo Additur.
Addere, vel ponere ad compendium. Plaut. Caſina, 1. t.
Cumulum commendationis. Cic. ad Cæſarem lib. 13. 16. Si ad id quod ipſorum cauſa vis, addideris cumulum commendationis meæ.
Cuſtodem vel comitem, pro Dare. Plaut. milit. 9.
Cui me cuſtodem heros addidit mihi ſedes meus. Virgil. 9. Æneid.
Tum comitem Aſcanio pater addidit.
Dies pauros ſibi addere ad dictaturam gerendam. Cic. 3. Offic.
Addere dono, Quaſi inſuper dare. Plaut. Epid. 10.
Exemplis meliorbus ſe addere. Hoc eſt, exempla meliora ſequi. Claud. 4. Panegyr. 1.
Facta pollicitis. Id eſt, facere ſeu implere quod promiſeris. Ouid. libro 2. Amorum, eleg. 16.
Fidem, pro Confirmare. Plin. Iunior, epiſt. 148.
Fidem pollicitam dictis. Ouid. 3. Faſtor.
Fiduciam alicui. Tacit. lib. 17.
Finem alicui rei, pro Imponere. Claud. 7. Panegyr.
Frænacequis. Virg. 5. Æneid.
Iungit equos curru genitor, ſpumantiáque addit Frænа.
Fuga ſe addidit horum mentibus. Val. Flac. Argon. 6.
Gradum, pro Accelerare gradum. Plin. Iunior, epiſt. 106.
Laborem alicui rei. Tacit. lib. 20.
Lucrum emptori. Cic. 1. Verr.
Manus in vincula. Ouid. lib. 1. Amor. eleg. 7. Id eſt, coniicere.
Addere in ſpatia. Virgil. 1. Georg.
Vt quum carceribus ſeſe eſſudere quadrigæ.
Addunt in ſpatia: & fruſtra retinacula tendens
Fertur equis auriga, neque audit curſus habenas. Id eſt, curcendo plus curſum cuiſus auguror. Seruius.
Naturam, pro Dare. Virg. 4. Georg.
Nunc age, naturas apibus, quas Iuppiter ipſe
Addidit, expediam.
Nomen alicui. Claud. 5. Panegyr.
Operam, pro Dare operam. Plaut. Pœn. 14. Vt ego hanc familiam interere cupio. M. adde operam ſi cupis. Idem Perſa. Optata vt conueniant, operam addito.
Partes illæſas vitantis. Ouid. 2. Metam.
Pœnam. Ouid 3. Metam.
Scelus addere in ſcelus. Ouid. 8 Metam.
In ſcelus addendum feelus eſt, in funera funus.
Spem & metum alicui. Tacit. lib. 17.
Stimulos iu pectia menti. Lucan. lib. 1.
Addere vitium pudicitiæ dicitur is qui alienam pudicitiam violat, quod etiam oſſertæ vinum dicitur. Plaut. Amph 8.
Pudicitiæ huius virium me hic abſente eſt additum.
Vocabulum aliquod filio addere. Claud. in laudibus Serenæ reginæ, epigram. 22.
Virtutem. Salluſt. Compertum habeo, milites, verba virtutem non addere.
Addere, pro Dare, vel potius Abundè & copioſè dare. Tibullus ſic incipit elegiam 2. lib. 1.
Adde merum, vinóque nouos compeſce dolores,
Occupet vt ſeſſi lumina victa ſopor.
Addidit multum reipub. pro multum profuit, ſiue contulit. Hoc eſt. rempaut 11, aduuit. Salluſt. Iugurth. Quorum maiores Punico atque alijs bellis multum reip. addiderant.
Addituspen. cort. {προσπεφυκὼς} Participium, Adiectus, adiunctus.
Addita ætate, quaſi aucta & adulta. Plin. lib. 11. cap. 48.
Addituspro Inimico. Virg. 4. Æneid. -nec Teucris addita Iuno
Vrquam aberit. Vbi Seruius, Addita, Inimica. Eſt autem verbum Lucilij & antiquorum, vt Plautus, Additus Ioui Argus. Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 4. Addita, hoc eſt affixa, & per hoc infeſta Iuno & inimica. Hoc iam dixerat Lucilius in lib. 14. his verſibus,
Si mihi non Pætor ſiet additus, atque agitet me,
Non male ſic ille, vt dicor, me extenderat vnus.
Additus eſt vnus annus tuo labori. Cic. ad Q. frat. 1. t.
Additus in cauis dentium. Plin. lib. 23. cap. 7. 12, Dentium quoque dolori hic ſuccus appoſitus in lana prodeſt, aut in cauis eorum additus.
Additus Vocula in partem curatum Herennius Gallus legatus. Tacit. libro 20.
Calor viæ additus eſt omnibus. Hoc eſt, vehemẽs eundi voluntas. Val. Flac. Argonaut. 1.
Addito vicies ſanto aquæ. Plin. lib. 14. cap. 4. de vino Maronco, Maroneum vicies ſanto addito aquæ miſcendum Homerus prodidit.
Addito tempore, Quod vulgò dicunt, Succeſſu temporis. Tacit. lib. 13.
Addito vt. Plin. lib. 15. cap. 16. Similiter deligi & ex locis ſiccis, & ante ver perfectam maturitatem, addito vt luna infra terram ſit.
Additamentum, additamenti {προσθῆκη} verbale, Quod additum eſt. Id eſt, acceſſio. Cic. pro Sextio, Interceſſit Ligus ille neſcio quis, additamentum inimicorum meorum. In oratione de Reipub. ordinan. ad Cæſarem, Reliqui de factione ſunt inertiſſimi nobiles, in quibus præter nomen nihil eſt additamenti.
Addiocco, addoces, penult. corr. {προσθήκην} addocere, Idem quod ſimplex Docco, vel abunde ſeu vehementer docco. Horat. libro 1. epiſtola 5.
Addocet artes. Sunt tamen qui legant, Ac docet.

Addormiſco, addormiſcis {προσπεφυκὼς} addormiſcere, ab Addormio: quod fortaſſe tamen in vſu non eſt. Opponitur verbo expergiſci. Sueton. in Claudio Cæſare, cap. 8. Et quoties poſt cibum addormiſceret. In quibuſdam e editibus legitur obdormiſceret.
ADDVA, ἀδούα. Strabo. fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ, Larium lacum influens. Plin. lib. 3. cap. 103, de aquarum miraculis, Quædam veeò & dulces inter ſe fupermeant alias. Vt in Fucino lacu inuectus amnis, in Lario Addua, in Verbano Ticinus, in Benaco Mincius, in Lemano Rhodanus. Hic fluuius à nonnullis Abdua vocatur.
Addua celer. Claudian. in ſextum Conſul. Honorij.
Cærulus. Idem ibidem. Huit ex Alpibus in Larium lacum, qui nunc Comenſis dicitur deinde ex Lario in Padum.
Addua ſpumoſus. Claudian. 4. Panegyr. 91.
Addubantum, dubium. Feſtus. Abiit in defuetudinem.
Addubito, addubitas, penult. corr. {προσπεφυκὼς} addubitare, Aliquantum dubitare, quod & ſubdubitare dicitur. Cicero Volumnio, lib. 7. 33. Quod ſine præmonime familiariter, vt debebas, ad me epiſtolam miſiſti, primum addubitaui num à Volumnio ſenatore eſſet. Idem Cecinnæ, libro 6. 6. Habes augurium meum: quo ſiquid addubitaretis, non potius vteretis, quàm illa conſolationem. Sic in Orat.
Addubitare paululum de. Liu. 2. ab Vrb. De legatis paululum addubitarum eſt. Horat. 1. ferm. 4,
-& inutile factu
Nèene ſit, addubitet?
Addubitatus {προσπεφυκὼς} participium, vt, Res addubitata: hoc eſt, de qua dubitauerus. Cic. 2. Offic. Eoque magis, ſi plus adipiſcare ex explicata boniquàm addubitata mali.
Adduco. adduci, penult. prod. adduxi, adductum {προσθῆκη, συναίρεσις} adducere, Ad locum vel perſonam ducere: ecui contrarium eſt, Abducere. Cic. ad Attic. libro 8. Gentes feras armatas in Italiam adducere. Idem pro Quinctio. Qui ex Gallia pueros venales iſti adduxerunt. Terent. Hecy. 5. 3. Puero numquem adduxit.
Alicui ante oculos. Terent. Heaut. 5. 4.
Huc coram. Terent. And. 5. 3.
Ante oculos coram. Terent. Eunuch. 4. 7.
Adducere à foro ex Italia. Plaut. Milite, 11. Cæſar, Quod ex Italia adduxerat. Hinc per metaphoram virtus vſus.
Hominem ad, ſiue in rem aliquam, Eſt ad aliquid agendum inducere, incitare, impellere, & quaſi aliquid perſuadere. Hinc dicimus, Adducere aliquid, id eſt, ob eam rem moueri vel impelli ad agendum quidpiam. Huius igitur generis hæc ſunt exempla ex authoribus.
Aliquem ad arbitrium noſtrum. Cicero in epiſt. Neque ita ſecit, vt te ad meum arbitrium adducerem.
Ad authoritatem noſtram. Cic. pro Deiot. Huc ad meam authoritatem non potui adducere. Hoc eſt, non potui illi perſuadere vt authoritati meæ acederet.
In cognitionem. Cic. Poſt reditum in Senatu.
Ad concordiam. Cic. Attico libro 7. Siue enim ad concordiam res adduci poteſt, ſiue ad bonoeum victoriam, &c.
Ad condmionem aliquam. Cic. Attic. libro 8, Qui vt adduci tali tempore ad vllam conditionem poſſit, magis opto, quàm ſpero.
Ad conſuetudinem, & Adducere ſe in conſuetudinem. Cic. 2. Tuſcul. Ad quam nos conſuetudinem à familiaribus noſtris adducti. Id eſt, illi rei aſſuefacti. Cæſar 4. bel. Gall. In eam ſe conſuetudinem adduxerunt Hoc eſt, ſeipſos aſſuefecerunt.
In certamen eam aliquam. Cic. in Piſonem, Adducta res in certamen, te conſule, putabatur, virum quæ ſuperiore anno ille geſſiſſet, maneent, an refcinderetur.
In controuerſiam. Cic. 1. de Orat. Mediocriſue res in controuerſiam adducta eſt?
Ad dubitationem. Plin. lib. 2. cap. 26.
In dubitationem. Cic. Appio, libro 3. 5, Quòd itinerum meorum ratio te nonnullam in dubitationem vocrur adducere. Hoc eſt, ad dubitandum impellere, facere vt dubites.
In dubium. Liu. 4. bel. Pun.
Ad effectum. Liu. Decad. 4. lib. 3, Hoc ſpe concipere, andacis animi fuiſſe: ad effectum adducere, virtutis & fortunæ gentis.
In expectationem. Cic. 1. Tuſcul. An tu, quum me in ſummam expectationem adduxerit, deſeres?
In crimen, Vide CRIMEN.
Ad facinus. Cicero pro Roſcio Amerino, Num quærenda cauſa, quæ te ad tantum facinus adduxerit?
Ad vel in ſtetum. Cic. de clar. Orat.
Ad indignationem, ad iracundiam. Author ad Herennium libro. 4, Ad quam volemus indignationem animum audnoris adducemus.
Ad intelligendum. Cic. 1. Academ. Au quem ad intelligendum poterie adducere hæc ipſa de vita & moribus, de expetendis fugiendiſque rebus.
Adducta vita in extremum. Tacit. lib. 14.
Adducta faſtidium. Plin. in præfat. ad Veſpaſ.
Aliquid in honorem. Cic. Gallo, libro 7. 27, Nam dum volunt iſti lauri, terra nata, quæ lege excepta ſunt, in honorem adducere, fungos, helluellas, &c. Hoc eſt, facere, vt illa in honorem ac pretium veniant.
Aliquem in inuidiam. Cic. pro Cluentio, In ſummam eum L. Quinctius inuidiam concionibus eum quotidianis, ſeditioſis & turbulentis adducerat.
Hominem, vel rem aliquam, ad vel in ius, ſiue iudicium. Cicero pro Cluentio, Quis vnquam audacior? quis nocentior? quis apertior in iudicium adductus eſt? Idem pro Quinctio, Vete in ius adducerent.
In medium. Miam alieni incuuere. Cicero pro Murzna, Cùm tu populum Romanũ in eum metum adduxiſti, vt permiſeeretur, ne conſul Caſilina fieret.
Ad miſericordiam. Terent. Heaut. 5. 2.
Rem ad manus. Cæſar 2. bel. Gall. Tacit in vita Agricolæ.
In neceſſitatem. Liu. 8. ab Vrb.
In negligentiam. Hirt. de bello Afric. lib. 4.

Ad nequitiam,

Ad nequitiam,quod & Adducere dicitur. Plaut.Baech.2.
In opinionem.Cic.Lentulo,lib.1.t.
In ordinem.Cicer.de Vniuerso. Idcóque ex inordinato,in ordinem adduxit.
In periculum.Liu.5.bel.Maced.
Aliquem in noſtram ſententiam.Liu.4.bel.Maced.
In ſermonem.Cic.5.Verr. Adductus erat in ſermonem,inuidiam, vituperationem.Hoc eſt,Malè audiebat,odio habebatur,vituperabatur.
Ad vel in ſtruprum.Cic.in Pſonem.
In ſolicitudinem.Cic.Caſſio,12.
In voluntatem.Cic.ad Attic.lib.1.14.
In ſpem.Cic.Attico,lib.2.
Ad veritatem.Cic.in Bruto.
Ad vitam communem.Cic.1.Academ. Auoeanuſſe philoſophiam à rebus oculis,& ad vitam communem adduxiſſe.
Rem aliquam ad vultatem.Varr.de re ruſtica,cap.20. Conſuetudine ereberrima ad vultatem adducito.
Adduci in eum ſtatum & locum. Liu.3 ab V.C.& Cic. ad Brutum.
Io ſuſpicionem. Cic. Attic.lib.3.
Adducere, Introquere.Rotare.Virg.lib.9,
Ipſe tet adducta eiteum eaput egit habena. Nonius.
Adducere nonnunquam tranſfertur ad ea quæ intenduntur & remittuntur,vt ad arcū,& a rela quæ amentis,loris,funibuſve intorquentur,aut contrarium eſt Remittere.Virg.5.Æneid.
Pōſt aeer Mneſtheus adducto conſtitit arcu.
Cic.2. Tuſcul.Reliqua tormēta telorum eo grauiores emiſſiones habent,quo ſunt contenta atque adducta vehementius.
Sic Adducto lacerto,Virg.9.Æneid. Hinc etiam Adducere equotū habenas & remittere dicimus. Cicero vſus eſt per metaphoram,in Lelio, Quām commodiſſimum eſſe laxiſſimas habenas habere amicitiæ:quas vel adducas eūm velis,vel remittas.
Adducere lorum,pro ſtringere. Liu. Quum apparitor verecundia maieſtatis Poſthumium laxē vincīret, Quin tu,inquit,adduces lorum,vt ſuſti ſtat deditio? Budæus.
Adducere,pro Contrahere.Ouid.3.Metam.
Et tenuant rigides cotpus miſcrabile curæ,
Adduſque cutem mœtes,& in aera ſuccus
Corporis omnis abit, vox tantum atque oſſa ſuperſunt.
Virgil.3.Georg.
Omnibus acta ſitis,miſeros adduxerat artus.
Adducere in odium.Seneca de Ben.lib.1.cap.4.
In obliuionem. Cic.5.Verr.32. Quum accuſatio noſtra in obliuionem diuturnitatis adducta fit.
Adducere præterea declaratur per verbum redigere : vt, In anguſtum res adducta eſt. Cic.in Lælio. Cōtracta res eſt,& adducta in anguſtū.
Aliquem in ſummas anguſtias Cic.pro Quinctio.
Adducere febres. Horat.lib.1.Epiſt.6.
Situm tempora. Virgil. Horat.4. Carm.13.
Tardiam alieuius rei. Plin.lib.20.cap.15.
Vultum ad triſtitiam & ſeuitatem,contrahere. Seneca epiſt.58.
Adduci re aliqua,vt benignitate,iuuenta,&c. Cic.5.Verr. Qui benignitate adducti per beneficium & gratiam ciuitatibus conciderunt, vt nummos pro frumento darent.
Commendatione alicuius.Cic.lib.3.epiſt.55.ad Thermum.
Meto rde.Cic.lib.1.de Orat.
Metu. Cic.5.Verr.
Odio.Cicer.Attico,lib.1.13.
Officio,fide. Cicer.4.Verr.
Oratione. Cæſar 1.bell.Gal.
Oſtentatione aliqua.Cicer.4.Acad.
Pretio.Cic pro Cæcinna.
Precibus. Cic. Attic.lib.14.
Rationibus. Cicer.1.Tuſcul.
Spe mercedis. Cic.de Amicitia.
Studio certandi. Cicer.4.Academ.
Tempotibus. Cicer.1.Offic.
Teſtimoniis. Cicer.7.Verr.
Voluntate. Cic.ad Antonium lib.5.epiſt.5.
His rebus adducti. Cæſar 1. bello Gallici.
Adducere vel adduci vt. Cic.4. Tuſcul. Adducis me vt tibi aſſentiar. Id eſt me adducis, mihi perſuades. Idem Philip.8 , Nam illud quidem non adducor vt credam.
Adduci illue vt. Cic.t. de Finib. Nam illue quidem adduci vix poſſum, vt ea quæ ſenſerie ille,tibi non vera videantur.
Adduci, Cogi. Cic.de Senect. Nullo imbri, nullo frigore adduci, vt eapite operto ſit.
Adduci, quandoque declaratur per verbum Venire: vt, Res in crimen adducta eſt.Hoc eſt in crimen,ſiue in criminationem venit. Plin. lib. 22.cap.25,Inter ea quę temerè mäduntur, boletos meritò poſuerim, opimi quidem hos cibi , fed immenſo exemplo in crimen adductos, veneno Tiberio Claudio principi per hanc occaſionem à coniuge Agrippina dato.
Adduci in diſcrimē.Cic.6.Philip.Res in extremū eſt adducta diſcrimē.
Adductus,participium, ſ. ἀφαιρετικῶς. Vide in ipſo verbo.
Adductus,Nomen ex partuetipio, pro Cōtractus.Plin.Iunior,lib.1.epiſt. 16, Preſſior tamēn,& cireunſcriptior,& adductior. De Pompeio Saturnino loquitur,qui in ſcribendo ſtudebat breuitati.
Addues,pro addideris.Feſtus. Verbum obſoletum.
Addupliſco,addupliea,penult.correp. ἀναδιπλασιάζω addupliceare,Idem quod duplico. Plaut.Penu.7, Addupli abit omne ſurnum , leno addeetur tibi.
Adeſdo,adesſue adeſis,penult.correp.adeſi,adeſum pen.prod. ἐναντίως adeſſe vel adeedere, Idem quod ſimplex edo , vel exedo,ſiue conſumo.Virg.4.Georg.
-nam ſæpe fauos ignotus adedit Stellio:
Adeſus, adeſa , adeſum , penult. prod. ἐναντιοδιαλύσεως Participium ab

A D E

adedor : Id eſt,conſumptum , ait Nonius. Liu.t.ab Vrbe.Forte ita eenuit, vt Poitij ad tempus præſtò eſſent , iſſque exta apponerentur, Pinarij exris adeſa ad exterам venirent dapem.
Adeſa bona. Tacit.lib.17, Aut qui adeſis bonis per dedeeus alebantur.
Frumentum , Conſumptum. Stiſeana hiſtor.lib.3 , Iiſdem temporibus Æſerninj dupliet foſſa vallóque circundati , frumento adeſo , quod ex arcis in oppidum portarum eſt.Teſtus.
Ieeur. Cùm verò adeſum inſtatu renouatum eſt ieeur.Cic.2.Tuſcul.
Pecunia,pro abſumpta, metaphoricè. Cic.pro Quintio, Quis tam perdius ac profuſus nepos , non adeſa iam , ſed abundanti pecunia ſic diſſolutus fuiſſet,vt fuit Sex.Nzuius?
Lapides adeſos:Id eſt,vi aquarum corroſos.Horat.3 Car.19.
Fortunæ omnes adeſæ.Tacit.lib.13.
ADELPHIVS , nomen viri proprium. Hic fuit Antonio familiaris , eiuſque in Parthos expeditionem conſecutus,in qua ipſe & adfuit & prefuit.Author Strabo lib.11.
Adelphides,pen. corrept. ἀδελφίδης Palmæ ſpeeies eſt,ſapore quàm proxime ad caryotas aeeedens, vnde & Adelphides dictæ ſunt , quaſi caryotarum ſorores.Plin.lib.13.cap.4.
Ademptio,Ademptus.Vide A prior.
Adenes,penultima eorrepta (ἀδὴν) In ſe conuoluæ earnis duricies, ſiue glandulæ : quæ quum induruerunt , eheraeles, id eſt ſcrophulæ voeeantur , teſte Ægineta lib.3. Sunt tumores in gutture glandium inſtar. In homine tonſillas ; in ſue verò glandulas dici author eſt Plin.lib.11.cap.37.
Adeò (πρὸς τοῦτο) aduerbium quantitatis , vel potius intendendi. Feſtus, Adeò quum ſecunda aeeuta effertur , idem eſt quod vſque eo, non quidem ſecundum tationem : quia (ad) præpoſito accuſatiuus aeeommodata eſt:ſed veruſta quadam loquendi conſuetudine.
Adeò vt,ſequente vt,ſi ſubaudito. Virg.11.Æneid.
-& vultu Sofia
Adeò modeſto , adeò venuſto,vt nihil ſupra.Id eſt , tam. Cic.pro Flaeco,Nemmem quidem adeò infauate potuit , vt ei nummum vllum erederet.
Adeò,pro eò adiurbio. Terent-Heaut.t.1,Poſtremò adeò res rediit. Id eſt,eò res redit.
Adeò,apud poetas, præſertim comicos, ſæpe eſt particula ornatus, ſeu mauis expletius. Terent.And.4.5,Propeta adeò puerum tollere hinc ab iauia. Virgil.2.Æneid.
Iamque adeò ſuper vnus eram. In his , & ſimilibus Donatus & Seruius dicere ſolent , abundat (adeò) aut vacat. In profà quoque oratione ſic legitur,ſed tatius. Liu.4.bel.Pun. Sed ſurdę adeò omniū aures eontieatæ multitudinis erant, quòd nō minore intus vi, quàm foris,portæ ſtringeretenr.
Id adeò,pro Id verò, vel Agedum. Cic.6.Verr. Id adeò, Iudices,vt mihi ab illis deuonſtratum eſt , ſic vos ex me eognoſcite. Idem pro Ceeinna. Id adeò ſi placet conſiderate. Et pro Cluentio, Id adeò ſic eognoſcite.
Adeò, pro Non ſolum. Tacit.lib.10.Fauore militum auxius , ac ſuperbia virt,ſuperiorum quoque adeò æqualium impatientis.
Adeò,pro Etiam,cuius auxeine. Terent.And.4.6,
-fadurum quæ voles,ſcio eſſe omnia.
P. Memini, atque adeò longum eſt,nos illum expectare.
Adeò,pro Valde, ſiue multùm , Seruio interprete : quod Donatus ſatis dutè, per (nimis) declarare ſolet. Terent. Buun. 2.2, Adoleſcentem adeò nobilem. Virg.4. Æneid. Nec me adeò fallit.
Adeò videtur interdū pro Certè aeeipi. Plaut.Epid.4, -neque adeò iniuria. Cicer. lib.2.de Orat. Magis adeò id faeilitate , quàm alia vi la eulpa mea eontigit. Idem ad Attic lib.9 , Dolabella vno nihil ſcito mihi eſſe iucundius : hanc adeò habeo gratiam illi.
Adeò pro Etiam,quum præeedit Atque, feré aecipitur: ſdque ſæpius eſt auteſi. Cicer. in Cael. Eorum autem , a quibus impetrauerem , duoęmque hoſtium , intra mœnia , atque adeò in ſenatu videtis. Hoc loquendi genus magnam auxeſin habet , quaſi tu dieas , Non ſolùm intra mœnia. ſed etiam (quod maius eſt) in ſenatu.
Adeò ſi, Plin.lib.26.cap.10. pro tantùm ſi, vel multo magis ſi.
Adeò non,&c. vt, pro Tantum abeſt vt. Colum.libr.1 , quum ſola hæ res adeò non inſeſtetur herbis , vt ipſa herbas permat. Plin.lib.tt. eap.6,Conduntur à Vergiliarum oeeaſu , ſed latent vitra etortum: adeo non ad vetis initium,vt dixere.
Adeò,per ſe poſitum in ſententna abſoluta.Virg.3.Georg.
Adeò à tenetis eonſiſtere mentum.
Cic.1.Offic. Priore amiſſo iure , cum hoſtibus pugnare non poterat: adeò ſumma erat obſeruatio in bello mouendo.
Adeóne.Cic.pro Rabirio , Adeóne hoſpes huiuſce vrbis , adeóne ignarus es diſciplinæ conſuetudinſque noſtræ,vt hæc neſcias?
Adeò, coniunctim in eodem membro. Cic.ad Q. frat.lib.1.14, Rempublicam funditus amiſimus: adeò vt Cato adoleſcens nullius conſilij, ſed tamen eiuis Romanus & Cato, vix viuus effugeret.
Adeò,non ſequente vt,ſi ſubaudito. Virg.11.Æneid.
Non obtuſa adeò geſtamus peetora Pœni. Subaudi, vt hæc ignoremus.
Adeouſque , ſiue vna eſt dictio , ſiue dux , idem eſt quod vſque adeò. Plau.Aſin.7, -age age manſeto.
Tuo arbitratu,vel adeouſque dum peris.
Adeo,adis,adiui vel adi.adirum,penult. correp.{ προσέρχομαι, προσέρχομαι } adire,Ex ad,& verbo eo is, compoſitum. Feſtus, Adeo,quum prima acuta effertur , idem ſignificat quod aeedo : vt eum dicimus , Adeo prætorem. Hæc Feſtus. Cic.4. Acad. Tribunum aliquē eenſeo adeāt.
Adire videtur interdum plus aliquid ſignificare,quàm aeeedere. Terēt. And.3.3,Aliqui me adiere,ex te audium qui aiebant.
Adire aliquem, ſiquid velit. Cic. ad Appium Pull.lib.3.9, Te adeunt ſeré omnes, ſiquid velis.
Adire aliquos eum cura. Tacit.lib.17, Vitellius inſeriorem Germaniā ingreſſus , hyberna legionum eum cura adierat. Hoc eſt, diligenter, non ſegniter, aut inertioſè.

Aliquem legatione. Tacit.lib.17, Quies & Illyrico: quanquam exeuntæ à Neronelegiones, dum in Italia cunctantur, Verginium legationibus addisent.

Aliquem per epistolam. Plaut. Per epistolam, aut per nuntium quasi regem cum adiri aiunt.

Aliquem scripto. Tacit.lib.4, At Seianus nimia fortuna socors, & muliebri insuper cupidine ineptus, promissam matrimonium flagitare Livia, componir ad Cæsarem conciliios. Moris quippe tum erat, quanquam præsentem, scripto adire.

Adire quempiam de re aliqua. Id est, ob eam, propter eã. Terent. Hecy. 2.2, Adijre heri de filia.

Aliquem postulatum. Plaut. Bacchid.8.

Adi huc. Plaut. Trucul. 11.

Adi huc modo. Viratus ac venustius est, accede huc.

Adire contrà, pro obuiam ire. Plaut. Rud. 6.

Adire ad aliquem, pro Ire, aut etiam venire. Terent. And. 2.1, Quid tibi videtur? adeón' ad eum? Hæc prepositionis repetitio Ciceroni familiaris est. Cic. 6. Verr. Sese à suis ciuibus hæc habere mandata, ve ad Verrem adirent.

Ad fores, ades, loca, &c. Cic. in Verr. Homines tenu es, obscuro loco natı, deunt ad ea loca, quæ nunquam antea viderunt.

Ad arbitrum de aliquo nomine. Cicer. pro Rosc. Comœd. De quo nomine ad arbitrum adisti, de eo ad iudicem venisti. Sic adire in ius de re aliqua, vide loco suo.

Ad causas. Cic. in Bruto, Tum primùm nos ad causas & priuatas & publicas adire cœpimus.

Lingua ad aliquid. Sil. Ital. lib. 8.

Ad pactionem. Plaut. Aulul. 7.
-nunc hic eam rem volts scio,
Metum adire ad pactionem. Idem quod Accedere ad pactionẽ. Hoc est, in pactionem consentire.

Ad Rempub. Idem quod suprà dictum est, ad Remp. accedere. Cicer. pro lege Manilia, Qui omnium mentes eorũ qui ad Remp. adeunt, maximè perspiciunt.

In ius de re aliqua. Cicer. Attic. lib. 11, Ephrso qu veniunt, ibi se eum de suis controuersiis in ius adeuntem vidisse nuntiant. Id est, eum in iudicium ob suas controuersias.

Adire aliquem, pro aggredi. Terent. Phor. 1.4, Nunc prior adiro tn. Vbi Donatus, Adiro, quasi ad prælium: vt Virg. 5. Æneid.
-nec quisquam ex agmine tanto
Audet adire virum.

Blandis verbis aliquem, pro Conuenire. Plaut. Pseud. 7,
-quanto satius est adire blandis verbis? Sub. illum.

Adeo præterea varie accipitur, pro adiectis sibi nominibus.

Adire discrimen, pro Subire. Plin. Iunior epist. 199.

Fortunam. Liu. 6. bell. Pun.

Gaudia, Tibul. lib. 1. eleg. 6.

Hæreditatem, Quod eernere hæreditatem dicebant veteres. Cic. pro Archia, Et adiit hæreditates ciuium Romanorum. Adire autem & eernere hæreditatem, itémque pro hærede gerere, hæredis est alienis: Immiscere, sui ac necessarij. Nam ille aliunde ad alienam familiã accedebat, eóque his verbis ur verbis: Cùm me Maximi hæredem instituerit, eam hæreditatem adio, cernóque, vt ait Vlp. tit. 22. At filiusfa. permanebat, neque aliud quidpiam noui captabat, nisi quòd, quas res antea non attigerat, earum se liberæ administrationi rum immiscebat. Hotoman.

Inimicitias, pro Suscipere, quod & Subire dicitur. Cic. pro Sext. Sudandum est his pro communibus commodis, adeundæ inimicitiæ, subeundæ sæpe pro rep. tempestates.

Labores. Virg. 4. Æneid.
Quidve dolens regina deũm, tot voluere casus
Insignem pietate virum, tot adire labores
Impulerit.

Periculum, Subire. Terent. And. 5.1,
Satis pericli cepi adire, orandi iam finem fac.

Capitis periculum adire. Cic. 1. de Finib. At magnum periculum adit.

Ad periculum, Idem. Cæsar 2. bel. Ciuil. Sed Nasidianæ naues nulli vsui fuerunt, celeritáque pugna exceller unt: non enim has aut cõspectus patriæ, aut propinquorum præcepta ad extremum vitæ periculum adire coegebant.

Periculum in re aliqua. Cic. 4. Verr. Séque in eo capitis periculũ aditurũ.

Periculum memoriæ. Tranquillus in Augusto.

Periculum sirus, Hoc est, situs corrumpi. Suetca de bene. libro 3. cap. 2.

Præsto. Tibul. lib. 1. eleg. 5,
Pauper erit præsto tibi, præsto pauper adibit.

Sydera fama. Virg. 4. Æneid.

Vsque ad sydera. Sil. Ital. lib. 15.

Adeor, aditus, pen. prod. { ὁμώνυμα } passiuum, à sed ferè in tertiis personis. Cic. 2. Tuscul. Illa perneula adeuntur in præliis. Cic. ad Q. frat. lib. 1, Neque præterea diebus aliquot aditi possent.

Aditur, pen. prod. impersonale { ὁμώνυμα } Cic. 4. Verr. Antequam in ius ádirum esset. Hoc est, tum aut ventum in iudicium. Idem ad Appiũ, lib. 3. 7, Quum ad me áditum esset ab iis qui dicerent.

Aditus, adtus, per fluit. corrept. { ὁμώνυμα } aditus, ab Adeo adis: sicut, Itare ab Eo. 11. Diomedes, Adeo. adis. hoc iteramus. adtus aditus dictum reo. Plaut. Capt. 11. Si aditus propius. Verbum in vsu rarissimum.

Adens, adeuntis { ὁμώνυμα } participium. Sil. Ital. lib. 10.

Aditurus, pen. prod. participium { ὁμώνυμα } Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 4.

Adeundus, Participium { ὁμώνυμα } Ouid. 3. Trist. eleg. 1.
Altera templa peto, vicino iuncta theatro.
Hæc quoque erant pedibus non adeunda meis.

Aditus, prenult. correp. { ὁμώνυμα } participium à passiuo Adeor aditis. Cic. 1. Offi. Vix inuenitur qui laboribus fuscipiat, periculisque adeatis, non quasi mercedem rerum gestarum desiderer gloriam.

Aditus, huius aditus, prenult. corr. adiu, verbale { ὁμώνυμα } ipse adeundi actus. Cic. 7. Ver. Illi aditum litoris Syracusanis ademerat. Id est, accessum ad litus. Virgil. 4. Æneidos.
Sola viri molles aditus, & tempora noras.

Aditus, Via, seu ingressus ad aliquid perueniendi. Virgil. 9. Æneid. Aditúmque per auia quærit. Cic. Catoni lib. 15. ep. 4, Duo sunt aditus in Cilicium ex Syria.

Aditus nidi. Plin. lib. 10. cap 33.

Portus. Cic. 7. Ver. Nam in ipso aditu atque ore portus.

Templi. Cic. 4. Verr.

Aditus, ianuáque patefacta. Cicer. r. de Orator. Si cego intelligo, si in hæc quæ patefecit oratione sua Crassus, intuare voluerits, facilimè vos ad ea quæ cupitis, peruenturos ab hoc aditu ianuáque patefacta.

Æquus aditus. Tacit. lib. Annal. 2.

Aérius, id est, liter per aera. Ouid. 17. epist. 9.

Angustus. Virg. 4. Georg.

Apertus quum nemini esset aditus in templũ Castoris. Cic. pro domo sua ad Pontif.

Arduus. In a n v v s.

Cæcus, Id est, obscurus, caliginosus, renebricosus. Seneca in Hercul. fur. 10.

Flexus, Id est, obliqua via. Lucrer. lib. 4.

Lati aditus ducunt illuc. Virgil. 6. Æneid.

Præclusus alieni aditus. Cic. Anrequam rrei in exilium, Soeij quòd fogiãt, quum aditus essl odi prætæ præclusus fit.

Promptus ad capessendos honores. Tacit. Annal. 3.

Superbi regum aditus. Senec. in Hercul. fur. 3.

Primo adiũ adsum fuarum quempiam prohibere. Cicer. pro Cœcina, Quæro si re hodie domum tuam redeuntem coacti homines & arma & non modò iminentẽ cæde adum ruarum, sed primò adiru vestibulóque prohibuerint, quid acturus fis?

Ex omni aditu. Cic. 6. Verr. Nam & fiu est cùm munito, tum ex omni adiu, vel terra vel mari prælaro ad aspectum. De Syracusis loquitur.

Angustare aditum. Hoc est, angustum facere. Claud. 5. Paneg.

Catere aditu. Ouid. 3. Metam.

Claudere omnes aditus. Cic. 1. Philip. Forum sepietur, omnes claudentur aditus, armati in præsidiis multis in locis collocabuntur.

Claudere aliquid ex omni aditu. Cic pro lege Manilia, Pacefa tũmque nostris legionibus esse Pontum, qui anté Pop. Roman. ex omni aditu claudus erat.

Dare alcui aditum ad cælum. Cic. ad Att. lib. 14. Quæ quidem nostris amicis diuinis viris adirum ad cælum dederunt.

Ferre aliquò aditum. Catul. in epithalamio Iuliæ & Mallij,
-huc aditum ferat,
Dux bonæ Veneris, boni
Coniugator amoris.

Adius firmare. Tacit. lib. 17.

Habere difficiles aditus ad pastum. Cic. 2. de Nat. deor. Manus etiam data elephanto, quia propter magnitudinem corporis difficiles adius habebat ad pastum.

Habere adium in vrbem. Cic. 4. de finib. Quæ omnino adium habere nullum potest in vrbem in forum, in curiam.

Munire aditum, In s e r i o.

Obsidere. Ouid. 4. Metam.

Occupat Æneas aditum. Virg. 6. Æncid.

Pererrare. Virg. 4. Æneid.

Prohibere. Ouid. 2. Metam.

Prohibere quempiam aditu. Cic. pro Cœcina, Qui multitudine coacta non introiru, sed omnino aditu quempiam prohibuerit?

Præponere æditus ac templis vestibula & aditus. Cicer. 2. de Orat. Sed oportet, vt æditus ac templis vestibula & aditus, tie caufis principia pro portione rerum præponere.

Quærere. Virg. 1. Æneid.

Reperire sibi adiuum. Ouid. 14 Metam.

Ruinpere. Virgil. 2. Æneid.

Inaccessos aditus rumpere. Sil. Ital. lib. 3.

Temere. Virgil. 4. Æncid.

Aditus in aliquem locum. Cic. 6. Verr. Aditus in Cereris sacrarium non est viris.

Difficilior ad Antonium aditus esse dicitur. Cic. ad Atticum lib. 15. Idẽ ad Ligarium lib. 6. ep. 13, Magnis occupationibus eius, à quo omnia petuntur, aditus ad eum difficiliores fuerunt.

Aditus ad aliquem facilis. Cicer. 13. epist. Commendo tibi hominem, sicuti tua fides, & meus pudor postulat: tantum vt faciles aditus ad te habeat.

Obstructus alicui ad aliquid. Cicer. in Bruto, Nec enim ex nouis (vt agricolæ solent) fructibus est vnde tibi reddam quod accepi: nec ex eorditis, qui sacent in tenebris, & ad quos omnis nobis aditus, quæ pene solus patuit, obstructus est.

Patefaeere aditum rerum. Cic. lib. 1. de Orat. Vterque vestrum patefecit earum ipsarum rerum aditum, quas quærimus.

Virtutis aditus. Id est, ad virtutem. Stat. lib. 2. Achil.

Comparare sibi aditus ad res pestiferas. Cic. lib. 2. ad Attic. Nunquam hue reuisisset, nisi ad alias res pestiferas aditus sibi compararent.

Dare alicui ad summam authoritatem. Cicer. 3. de Orarore, Qui autem ei annus primus ab honorum perfunctione adium omnium concessu ad summam authoritatem dabat, is eius omnem spem atque omnia vitæ consilia morte peruertit.

Dare oculis. Ouid. 15. epist.

Dare de hac religione aditum Pontifices, jam nullum fortunis communibus existum reperieris. Cic. pro domo sua ad Pontif.

Dare aditum conuiuia. Ouid. 1. de Arte amandi.

Esse aditus ad officij inuentionem. Cicer. 1. Offic. Idem 2. Offic. Est 2lius quoque quidam aditus ad multitudinem, vt in vniuersorum animos tanquam influere possimus.

Facere

Facere aditus ad causam illustres. Cic. in Orat. Vestibula nimirum hoc ista, adito facies laudem facere illustres.

Iacere ad aliquid. Cic. contra legem Agrariam, Sed attendite animos ad ea quæ consequuntur: hunc quasi gradum quendam atque aditum ad extera iactum intelligetis.

Intercludere aditum ad aliquem. Cic. pro Rosc. Amer.

Inuenire aditum ad aliquem, Vide INVENIO.

Pater alicui aditus ad causam. Cic. pro Sylla.

Pater alicui aditus ad Consularum. Cic. pro Muræna.

Aditus, cum primo gerundio. Cic. Trebiano lib. 6. 10, Itaque si quis mihi tres aditus de tuis fortunis, id est, de tua incolumitate, in qua sunt omnia, agendi, &c.

Aditiculus, pro paruo aditu. Festus.

Aditio, onis, Verbale (ἀφ' οὗ) Plaut. True. 11, Quid tibi hanc aditio est? pro, Cur hanc adis? Vbi est dignum notatu, casum verbi additum esse nomini: ex quod Ciceronem, Domum tuæ fio, & Cæsibi. 1. de bel. Gal. Domum redito.

ADBENA, Vide ABBONA.

Adeps, adipis, per com. mac. & fem. gener. (εἶφαρ.) Aristoteles 3. de animalibus, Gaza interprete, Adeps autem & sesum differunt inter se, quum sesum fragile resque quaque sit: & quum refrixit, concrescat. Adeps liquidus sit, mummeque aptus durari. Iura enim fesuo opmorum conersesunt: vi ouis, vt capræ. Adipe pinguium liquida resistunt frigori: vt equi, vt sues. Locis enam diserepant. adeps enim inter carnem, cutemque solet consistere: sesum in sine carnis semper est. Plin. lib. 28. ca. 9. Proxima in omnibus adipis laus est, sed maxime sulli, apud antiquos enam religiosi. Certe nouæ nupræ interantes, enammum solemne habent postes eo attingere. Inueteratur duobus modis: aut eum sale, aut fyncetus: tanto vtilior, quanto sit vetustior. Axungiam etam Græci vocauere in voluminibus suis.

Adipes, in plurali. Columel. lib. 8. cap. 14, Quæ res ad creandas adipes multum conferunt. Plin. lib. 8. cap. 36, Illi sunt adipes medicamnibus apti.

Adeps Cassij. Hoc est, adipsus & præpinguis Cassius. Cic. 3. in Catil.

Adipes tenuare, Quinct. libr. 2. cap. 11. Id est, ad macrem redigere, vel potius excrescente pinguedine minuere. Plin. lib. 11. cap. 38, vocat adipes detrahere.

Adipem minuere. Plin. lib. 32. cap. 9.

Adipalis, adrectivum, pen. prod. (ἐπιπαχὺς.) Cic. in Oratore, Itaque Caria & Phrygia & Mysia, quod minime politæ, minim que elegantes sunt, sic ueruntamen aptum suis auribus, primum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus. Alij legunt, adipatæ dictionis genus: negabat se quisam legi adipalis, quamus Erasmus in prouerbio, Pontinealis cena, dicat aneubi se legisse adipales cenas, & adiposas, vetu locum vbi legerit, non citat. Vide OPIMVS.

Adipatum, arui gen. penult. prod. (ἐπιπαχὺς.) Hoc est, cibus pinguis, vel adipe conditus. Iuuenal. Satyr. 6. Nonius, Adipatum veteres hoc est pre pingui & fuculento & opimo posuerun.

Adiposus, penult. prod. (ἐπιπαχὺς.) pro Locupleæ & opulento accipitur, quoniam & in Sacris literis adipum vocabulo diuitiæ continentur. Hermolaus in Plin. lib. 10. cap. 20.

Adeptio, & Adeptus, Vide ADPTISCOR.

Adequito, adequitas, pen. corrept. (ἐποιππεύω.) adequitare, Iuxta vel iuxte equitare. Plin. lib. 15. cap. 18, Postæ Collinæ adequitans Hannibal. Liu. 5. bell. Maced. Numidæ adequitare, dein refugere, sed propius salutem paulat m euch.

ADERCO (ἀάγομαι.) Hispanize vbs est Stephano, cuius ciues dicuntur Adercotæ.

Aderro, aderras, aderraui, aderratum, aderrare. Stat. Syl. lib. 2. de Surrentino Pollij,

-emergunt pelago, doctamque trahuntur
Ad chelyn, & biandi scopulis Delphines aderrant.

ADES, siue HADES (ἀΐδης.) Molossorum rex, cuius filiam nomine Coram apud Aetheronem fluuium conatus est rapere Pirithous. Vnde fauctus est locus fabulæ, Pirithoum ad inferos defendisse, & vxorem Dijs Perfephonem, que & Cora, καὶ ἡ Κόρη dicitur, rapere voluisse. Vide Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 15. & Plutarchum in Theseo: qui tamen tegem hunc non Adem vocat, sed Aidonem.

Adesdum (ἐπιστὰς) Terent. And. 1. 1, Adesdum, paucis te volo. Vbi Donatus, Ades, imperatiuum est, & (dum) aduerbium: est enim productio & adiectio syllabæ, vt Ehodum ad me.

Adespotus, 2. um, Incertus, & fine authore. Cic. ad Cassium lib. 15. 17, De Hispania nou nihil, sed expectatio valde magna: rumores tantum, sed adespotos.

Adespotus, pen. corr. Nullius dominio mancipatus, liberate donatus. Sic enim Lacedæmonij seruos liberate donatos aphetas, & adespotas, atque eritheras dixerunt. Author Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

Adespota bona sunt quæ vindicem & assertorem nullum habent, & eâ ob causam fisco eduntur. Budæus.

Adesse, Vide ABSVM.

Adesurio, adesuris, pen. corrept. adesuritio (ἐσθιτιῶ) adesurire, Idē quod Esurio: aut valde esurio. Plaut. Adesurire magis, & inhiare aerius lupus.

Adesus, Vide ADEDO.

Adfabrē, Vide AFFABRE.

Adformido, Vide AFFORMIDO.

Adfremo, adfremis, penult. correp. (ἐπιφρυάττω.) adfremere, Ad aliquid fremere. Valer. Flac. Argonaut. 3.

Adfremit his, qualsique cæpit.

Adfrico, as. Vide AFFRICO.

Adfringo, adfringis, adfregi, penult. prod. (ἐπιθλίβω.) adfringere, Ad aliquid frangere. Stat. 1 hebaid. 5,

-plenisque adfringere parcus
Vberibus, ferrique omnes exire per annos.

Idem Thebaid. 10. de lupis famelicis non valentibus in ouium stabula irrumpere:

Quod superesti, duris adfringunt postibus vngues,
Pectoraque, & siccos minuunt in limine dentes.

ADGANDESTRIVS, Chattorū princeps. sic Taeitus lib. 1. Annal. inquit, Chattorum princeps literas Romam ad Senatum & Tiberiū misit, quibus mortem Arminij Germani, accrimi Romanorum hostis, promitebat, si pateraāde nec i venenum mitteretur. Cui responsum est, non fraude neque occultis, fed palām & armatum populum Romanum hostes fuos vlcisci.

Adgemo, adgemis, penult. correp. adgemui (ἐπιστενάζω.) adgemere. Stat. 11. Thebaid.

Flent mœsti terrō comites, & verque loquenti
Adgemit. Vide AGGEMO.

Adgnati, Vide AGNASCOR.

Adgrego. Vide AGGREGO.

Adgrotus. Vide AGGROTVS.

Adhæc. Vide AD.

Adhæreo, adhæres, adhæsi, adhæsum (ἐμμένω, συμπαρατείνω, συμπαρεκτείνω.) adhærere, Idem quod hæreæ: hoc est, situm manere, aut arctissime insidere. Cæsar, Hæc easu ad turrim adhæsit.

Adhærere lateri. Liu. 9. bel. Maced.

Adhæsit mihi ad imfimum ventrem fames: locus est Plautinus in Stichō, 4. pro eo quod est vehementer esurio.

Ad omnem constantiam adhærens bitumen. Plin. lib. 7. cap. 15.

Adhærere in re aliqua. Celius ad Ciceliib. 8. 7. Tela adhæ runt in me. Cic. pro domo sua ad Pontif. In me nimia quæ ego quondam retuderam enniurationis nefaria tela adhæserunt. Transfano est.

Adhærere subere caudam. Cic. in Arat.

Adhæresco, adhæresces (ἐμπαγῶ, πήγνυμαι.) adhærescere, Idem est quod adhærere. & eodem modo constituur. Cic. t. Offic. Omninoque iustitiæ, honestatique adhærescet: metaphora est.

Adhærescere ad columnam. Cic. pro Sexto.

Ad tarum. Cic. 9. de Finib. Vt homines ad tarum saxa discendi cupiditate ad hærescerent.

In rem aliquam. Cic. pro domo sua, Nonne prouidendum senatui fuit, ne in hanc tāram maternam seditionis ista funesta fax adhæresceres?

In re aliqua, pro alicui rei. Cato de re rusti. cap. 152, Ne fax in lateribus adhæreat. Cic. in Bruto.

In loco aliquo. Cic. ad Attic. lib. 4, Ipse verò vtique fæ venias, si potes in his locis adhærescere.

Adhærescere, sine casu. Cic. lib. 2. de Orat. Argumentum enim tatio ipsa confirmat, quæ simularique emissa est, adhærescit.

Iustitiæ honestatique. Cic. 1. Offic.

Tasi dijs. Cic. lib. 2. de Orat.

Adhæsus, huius adhæsūs. masc. gener. penul. prod. (πάλμαι.) Idem quod Adhæsio. Lucret. lib. 3.

Nam neque pulueris interdum sentimus adhæsum
Corpore. Idem lib. 4.

Adhæsē, aduerbium (συνεπτυγμένως.) Gellius lib. 5. cap. 9. de Ægle Samio ablitea, per omne inde vitæ tempus non tubidē neque adhæsē locutus est: id est, non hæsitanter.

Adhærentia. (συμφυῆ.) Ipse adhærendi actus. Sipontin.

Adhalo, adhalas, penul. prod. (προσπνέω.) adhalare, Afflare. Plin. lib. 22. cap. 23, Nunc quidem si serpensus caurna iuxta fuetis, si patefenestra prom ò adhalauerit, capaci venenorum cognatione ad virus accipiendum.

Adhamo, adhamas, penult. prod. adhamare, Obligare. Cicer. 2. Acad. quæst. Qui enim ferius honores adhamauerunt, vix admirtunt ad eos. Hæc Nonius.

Adhibeo, adhibes, penult. corrept. adhibui, adhibitum (προσφέρω, προσάγω.) adhibere, Ex ad, & habeo.

Adhibere ad. Cic. in Bruto, Celerrimet ad maiores easus adhiberi coprus est. Id est adnocari.

Ad deliberationes eas quas habebat domi de Republica, principes ciuitatis adhibebat. Cic. 1. Philipp.

Ad alicuius officij magnitudinem adhiberi. Aurelius Arcadius. D. de offic. Præfect. Prætor.

Ad panem aliquid. Cic. 5. Tusc. Perfarum à Xenophonte victus exponitur, quos negat ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. Id est, adsumere.

Ad partus adhibetur Iuno Lucina. Cic. 2. de Nat. deor. Id est, In partu mulierum inuocatur.

Cœnæ aliquem, pro Admirere in cœuam: vel Adhibere epulis. Quinctlib. 11. cap. 2, Adhibitus ei cœnæ Stmonides. Virg. 5. Æneid.

Adhibere animum, pro Attendere, aduertere. Cic. de Arusp. responsis, Quare ne plura de re minime loquar dubia, adhibere animos & mentes vestras, non solum aures ad arusp cum vocem admouete.

Arbitrum. Cic. pro Murena. Huic ego, iudices, satisfacere cupio, vtque adhibeee arbitros.

Artem, est euipiam rei artificii addere, vel artificio vti in re aliqua. Cic. t. Acad. Qui nulla re adhibita, de rebus ante oculos positis, vulgari sermone disputant. Liu. 44. b. Vrb. Artem adhibitam seruit à Pauliene.

Audaciam, Vti audacia. Cæsar 3. bel. Ciu. Illi adhibita audacia & virtute nacti Auftrum nanes soluunt.

Aures, pro Aures admouere. Hoc est, attente audire. Cicer. pro Archia, eâm res gestas, tum eram studium atque aures adhibere possfet.

Authoritatem ad. Hoc est, vti aut hortaste ad aliquid agendum. Cic. de Amicitia, Plurimum in amicitia amicorum bene suadentium valet authoritas: eâque adhibeatur ad monendum.

Auxilium. Cels. lib. 2. cap. 21, Idque auxilium vt minus vehemens, ita magis tutum, neque vnquam periculosum est, etiam si in medio febris impetu, etiamsi in crudiate adhibetur.

Blanditias. Ouid. 10. Metam.

Calcatia equo adhibere, Idem quod Admouere, & addere, & subdere calearia: & per metaphoram pro stimulare, vel instigare quempiam. Contrà, Frænos adhibere, est retinere, reprimere, coercere. Cicer. in Bruto, Vt sloreatem in aeerrimo ingenio Theopompi, & leniss imo Ephori dixisse traditum est, alteri se calearia adhibere, alteri frænos.

Cautionem, Vti cautione. Cic. Att. lib. 2. 14. Priuatis rebus meis propter infirmitatem bonorum, iniquitatem malorum, odium in me ioprobrorum, adhibeam quandam cautionem & diligentiam.

Celeritatem. Cic. ad Brutum libro 11. 12. Opprimi potuisse, si celeritas adhibita esset, ciuilitimam.

Celeritatem in re aliqua. Plane. ad Cic. lib. 10. 25, In quo si celeritas erit adhibita, Respublica in possessione victoriæ deletus federatis permanebit.

Cibum & potum. Cic. de Senect. Tantum cibi & potionis adhibedum, vt reficiantur vires, non opprimantur.

Collegium Prætorum, Tuo care, denonnare vis adir. Cic. 3. Offic. Quum collegium Prætorū Tribunipleb is adhibuissent, vt res nom mata de communi sententia const ituerent ur.

Conscientiam alicuius. Tacit. lib. 13. non procul à fine, Agrippina prouisam iam sibi Xeophontis medici conscientiam adhibet. Hoc est, conscium facit dandi; Claudio veneni Xenophontem, & hac in re vtitur eius opera.

Consilium in suffragium. Cic. 3. de Legib. Deseriptus populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet in suffragium consiij, quàm fuse in tribus conuocearus.

Adhibere sibi aliquem, ad vel in consilium. Cic. 2. Offic. Adhibue sibi in consilium quin dem in primis pers, cum quibus causas cognouit. Cæsar 7. bel. Gall. Neque hos habendos ciuium loco, neque ad consilium adhibendos censeo. Id est, in consilium admittendos.

Adhibere se in consilium. Cic. Curioni lib. 2. 6, Teeum loquere: te adhibe in cōsilium, te audi, tibi obtempera. Ac si dicerer, Tuo ipsius vtere consilio, non alieno.

Consolationem alicui. Cic. in Bruto, Tamen ea consolatione fuisteor, quam tu, mi Brute, adhibuisti tuis suauissimis literis.

Consuetudinem. Cic. 4. Acad. Ar non videmus huc vsu venire, vt quos nunquam putaserimus à nobis internosci posse, eos consuetudine adhibita tam facile internosceremus, vt minimum quidem similes videremur. Id est, vix discerneremus, & cognosceremus.

Contentionem. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Quia tanta adhibeatur & à nobis, & à Prætoribus contentio, vt rem posse confici non dubitaremus.

Correctionem. Cic. 3. Offi. Quem nos correctioue quadam adhibita potissimum fecuti sumus.

Crudelitatem in aliquem. Cic. pro domo sua, ad Pōtifices. Sed quid ego vestram crudelitatem exptomo, quam in ipsum me ac meos adhibuistis? Hoc est, qua vi estis in me, quam in me exercuistis.

Adhibere curationem, Idem quod vti curatione. Cic. 1. Offic. Grauioribus autem morbis periculosas curationes & ancipites adhibere cognuntur. Sic Celsibi, 5. cap. 27.

Curam. Cic. ad Curionem, lib. 2. 6. De sacerdotio tuo quantam curam adhibuerim, cognosces.

Curam & diligentiam. Cic. 4. Acad. Vt non mediocrem curam adhibeant & diligeouam.

Delectum adhibere. Cic. in Orat. Interdum ex illis locis, aut leuia quædam, aut caulis aliena aut non vtilia gignuntur: quorum ab oratoris iudicio delectus magnus adhibebitur.

Deos in auxilium. Ouid. 4. Fast.

Diligentiam. Cic. ad Sextium, lib. 5. 6, Adhibui diligentiam quotiescunque senatus fuit.

Diligentiam ad fe conseruandum. Cicer. ad Senatum lib. 15. epist. 2, Motu regem vt omnem diligentiam ad se conseruandum adhibere.

Diligentiam in hoc. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9, In hoc omnem diligentiam si adhibueris.

Diligentiam in se. Cic. ad Tironem, lib. 16. 7, Quantum me diligis, tantum adhibe in te diligentiæ.

Doctrinam, Addere doctrinam alicui. Cicero ad Q. frat. Cuios natura talis est, vt etiam sine doctrina videatur moderata esse potuisse. Ea autem adhibita doctrina est, quæ vel vtiosissimam naturam excolere possit. Idem in Bruto 21, Sed tum ferè Pericles primus adhibuit doctrinam.

Dolorem. Cic. ad Ser. Sulpitium, lib. 4. 6, Et in me consolando non mediocrem ipse animi dolorem adhibuisti.

Dolum, fraudem, calumniam. Cic. pro domo sua, Illud in primis, nequa calumnia, nequa fraus, nequis dolus adhibeatur.

Fellationem adhibere. Vti fellinatione. Colum. lib. 11. cap. 2, Quo cautior villicus, vt iam dixi, vel abstinere possit operibus, vel fellinatione adhibere.

Fidem in amicorum periculis, Amicos in periculis fideliter adiuuare, Adesse amicis in periculo. Cicero pro Cluentio, Facile hoc Iudices impetrabo, vt quam ipse adhibere consueuit in amicorum periculis fidem & diligentiam, rum vim animi, liberta temque dicendi, in hac mihi concedas.

Fletum in funeribus. Cic. 2. Tusc. Et hic nimirum est fletus, quem duodecim tabulæ in funeribus adhiberi volnerunt.

Flores adhibere ad tutelam. Cic. in Orat.

Frictionem. Celsibi. 8. cap. 11. Tunc frictionem ei membro adhibere.

Genus victus adhibere. Celsi Genus quæ victus adhibi dunt est, quo car nem ali dicrut.

Grauitatem in dolore. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 14, De virtute & grauitate Cæsaris, quam in summo dolore adhibuisset. Hoc est, præstitisset.

Ignes adhibere. Cic. 3. Tusc. Laceranti, & exanr. stimulos admouēti, ignes adhibent, respirare non sinunt. Metaphora est.

Iudicium, Vti iudicio in re aliqua. Cic. in Orat. Iudicii ergo adhibebit, nec inuenier salùm quid dicat, sed etiam expendet.

Laborem. Colum. lib. 3. cap. 9, Si laborem & curam velimos adhibere.

Laudatorem. Cic. lib. 2. de Finib. Quæ nec tetes vllos è claris viris, nec laudatores poterit adhibere.

Lectionem ad aliquid. Cic. ad Rufum, lib. 7. 20, Ad quas ego nihil adhibui præter lectionem. Id est, Addidi, adiunxi.

Ludos. Cic. 2. de Finib. Ius & faceulos abstulerit, adhibentis ludos, & quæ sequuntur illa: quibus detractis clamat Epicurus se nescire quid sit bonum.

Lumen. Dare lumen. Cic. 3. de Orat. Vt oratio quæ lumen adhibere nos debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.

Machinas. Cicer. Bruto, 18. 3, Itaque ad reliquos hic quoque labor mihi acceffit, vt omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem, ne famam subeam temeritatis. Hoc est, vrar omnibus artibus.

Magnificentiam & defpicientiam rerum humanarum. Cic. 1. Offic. Capessentibus autem Rempublicam nihil minus quàm philosophus haud scio an magis enam & magnificentia & defpicientia adhibenda sit rerum humanarum quam sæpe dico, & tranquillitas animi atque securitas.

Magnitudinem animi. Cic. 1. Offic. Et magnitudo animi est adhibēda, & vacuitas ab angoribus.

Manus genibus. Ouid. 9. Metam.

Manus medicas ad vulnera. Virg. 3. Georg.
Dum medicas adhibere manus ad vulnera passor
Abneget.

Manus postrid est, admouere. Senec. in Herc. Oeth. 8.

Manus vestigialibus. Cic. contra legem Agrariam, Adhibeant manus vestigialibus vestris, irrumpant in ærarium.

Medicum. Cic. de Fato, Siue tu medicum adhibueris, sine non adhibueris, eonual esses.

Medicinā. Cic. Att. lib. 16, Srd desperatis etiam Hippocrates vetat adhibere medicinam. Id est, vti medicina circa eos quorum salus desperata est.

Memoriam. Cic. 2. de Orat. Vt his rebus adhibeat tanquam lumen aliquod, memoriam, vt voces, vt res.

Misericordiam. Id est, præstare fe in re aliqua misericordem. Cic. pro Rabirio, Adhibeatis in hominis fortunis misericordiam, in Reipub. salute sapientiam.

Misericordiem. Cic. in Bruto.

Moderationem. Cicer. 2. de Orat. Hæc igitur adhibenda est primùm in iocando moderatio, &c.

Rationem, moderationémque dicendi adhibere. Cic. de lege Agraria contra Rullum.

Modum, Vti moderatione, seruare mediocritatē, quod & Seruare modum, & Tenere modum dicitur. Cic. 5. Tusc. Plena vita exemplorum est, sed adhibet oratio modum, & redeat illuc vnde desexit. Idem pro Cluentio, In quo non modus est adhibitus, non mos, consuetudoque seruata.

Motus iudici. Cic. 2. de Orat. Nisi omnes ij motus, quos orator adhibere volet iudici, in ipso oratore impressi esse atque inusti videbuntur.

Mundi tiem. Cic. de Offic. Adhibenda est præterea mundities.

Neceffitatem adhibere. Cic. 4. Acad. Nullam adhibeat persuadendi necessitatem.

Negligentiam. Vlpian. in l. si ambo. D. De compensat. Si ambo socij parem negligentiam societati adhibuimus.

Nerues. Cic. Att. lib. 16, Si tu neruolos tuos mihi sæpe cognitos, suauitatémque qua nemo tibi par est, adhibueris.

Numerus iambicus adhibetur in fabula. Cic. in Orat. 11.

Officium adhibere. Cic. ad Valerium, lib. 15. 8, Itaque hoc eius officium quod adhibetur erga illos, ego mea facultate, & gratia fuleo, quantum possum, adiuuare.

Orationem ad aliquem. Cic. 4. Acad. Interdum enim quum adhibemas ad eos orationem huiusmodi. Id est, Quum apud eos tali vtimur oratione.

Odores ad deos. Cic. r. de Nat. deo. Quos odores adhibebis ad deos, vt eos perfundas voluptatibus?

Odorem rebus, Hoc est, dare, tribuere. Lucret. lib. 2.

Ordinem. Vlpian. l. Qua. 5. 1. D. Si quis omissa causa est.

Ornamenta ad rem aliquam. Cic. in Orat. Ad has tot, tantásque res adhibenda sunt ornamenta innumerabilia.

Parsimoniam adhibere, Vti parsimonia, seruare frugalitatem. Plaut. Mostel. 4,
-noctes, diésque estur,
Bibitur, neque quisquam parsimoniam adhibet.

Patronum. Cic. 3. de Orat. Quum difficilius intelligatur quid patronus velit dicere, quàm si ipse ille qui patronum adhibet, de re sua dicere. Pietatem, Præstare pietatem, Pium se se præstare. Cic. 2. de Legib. Ad diuos adeunto casté, pietatem adhibento, opes amouento.

Plagas. Celsi lib. 3. cap. 18, Quorundam vani metus leuandi sunt, sicut in homine prædurte fames timentes incidit, cui subinde falsæ hæreditates nuntiabantur: quorundam audacia coercenda est, sicut in his sit, in quibus continendis plagæ quoque adhibentur. Loquitur de insanis hominibus.

Pompam in dicendo. Vide POMPA.

Præparationem in rebus agendis. Cic. 1. Offic.

Preces diis. Cic. 1. de Nat. deor. Quid est quod vllos diis immortalibus cultus, honores, preces adhibeamus?

Prudētiam ad omnes res. Cic. Att. lib. 12, Cura, obsecro, vt valeas: eamq;, quam ad omnes res adhibes, in primis ad conualescendum adhibe prudentiam.

Querelas alibere. Tibul. lib. 3. eleg. 4.

Rationem. Cic. in Bruto, Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta cōsuetudine emendabat.

Adhibere ad veram rationem. Sub audi, intelligendam. Lucr. lib. 2.

Adhibere nobis religionem. Cicer. in Bruto, Vide ne religio nobis ram adhibenda sit, quam si festi monuisti dicere mus.

Remedium. Cic. ad Q. 2, Nulla remedia quæ vulneribus adhibentur, tam facium dolorem, quam quæ tum saluzara.

Reuerentiam

Reuerentia aduerſus homines. Cic. 1. Offic. Adhibẽda eſt igitur quędam reuerentia aduerſus homines, & optimi cuiuſque, & reliquorum. Id eſt, ſeruanda eſt erga homines reuerentia, ſeu verecundia.

Seruitam in aliquem. Cic. 2. Offic. Sed iis quivi oppreſſos imperio coercent, ſit ſane adhibenda ſæuitia: vt heros in famulos, ſi aliter teneri non poſſunt.

Adhibere ſe ita, &c. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. i, Permagni hominis eſt, ſic ſe adhibere in tanta poteſtate, vt nulla alia poteſtas ab iis quibus præfuit, deſideretur. Id eſt, ſic ſe gerere.

Sermonem. Cicer. de Amicitia, His fictus ad eorum voluptatem ſermo quum adhibetur, orationem illam vanam, teſt: monium eſſe laudum ſuarum putant.

Adhibere ſermonem in poculo. Cicer. de Senect. Et is ſermo qui more maiorum à ſummo magiſtro adhibetur in poculo, foret populo.

Suetitiam to filio, Vti Exercitare in filium. Cic. 1. de Finib. Quum illam ſeueritatem in eo filio adhibuit, quę in adoptionem D. Syllano eman cipaueras, vt cum Macedonum legatis accuſantibus, quod preunias Prętoręin prouincia eſpeſſe arguerent, cauſam apud ſe dicere iuberet.

Hoc caſtris adhibe ſocios, & fœdera iunge. Virg. 8. Æneid.

Solatia adhibere, vel vt verbis ad conſolandum accommodatis. Plin. Ionior epiſt. 12.

Solertiam. Cæſar 2. bel. Ciuil. Hominum adhibita ſolertia inuentum eſt, magno eſſe vſui poſſe.

Speciem ut dicendo. Cic. 2. de Orat. Sed adhibere quandam in dicendo ſpeciem atque pompam, & pugnæ ſimilem fugam. Quaſi oſtentationẽ quadam vt, ſiue (vt vulgo loquimur) facere magnã monſtram, magnámque apparentiam.

Stimulos. Lucret. lib. 3.

Studium ad aliquid, Ponere ſtudium in ea re. Cic. io Bruto, Non facilè quem dixerim plus ſtudij, quàm me, adhibuiſſe ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum diſciplinas adhibuiſſe.

Supplicium. Cic. 11. Philip. Neque Antonius vllius ſupplicij adhibendi, ſi poteſtatem habeat, vllam partem eſt relicturus.

Tempus adhibere, Ponere tempus in re aliqua. Cic. 1. Offic. Adhibebit ad conſiderandas res & tempus & diligentiam.

Teſtes, Quod vulgò dicitur, Capere teſtes. Terent. Phorm. 4. 5. Hoc temere nunquam amittã ego à me, quin mihi teſtes adhibeam. Quum dem: & quamobrem dem, commemorabo. Cic. de Finib. lib. 2.

Deum teſtem. Cic. 3. Offic. Quem vero iurato ſententia dicenda ſit, meminerit deum ſe adhibere teſtem. In aliis exemplaribus legitur Habere teſtem.

Titulum humatis. Liuius 6. bell. Ponici, Eos vno tomulo contegerent, adhib erẽtique humatis titulum; HIC SITI SVNT ACARNANES, pro Adderent.

Tormentum. Cic. 3. Offic. Sed tanquam tormenta quædam adhibemur. Hoc eſt, quaſi machinas bellicas admouemur: aut forteſſe de tormentis intelligitur, quæ ad retinendam exteriorquendam adhibentur.

Tympanum. Plaut. Pœnulo 19, Cur non adhibuiſti, dum hæc loqueretis tympanum? Cur (inquit) hæc non dixiſti ad ſonum tympani? cur alnori voce non inclamaſti?

Vanitatem orationis. Cicer. 3. Offic. Qui orationis vanitatem adhibuerunt. Id eſt, vana vſi ſunt oratione.

Vim, Eſt vim afferre, ſiue cogere. Cicer. 3. Offic. Quaſi verò ferri viro vis poſſit adhiberi. Hoc eſt afferri, vel inferri. ac ſi diceret, virum forte cogi non poſſe: vt qui nihil non ſponte faciat.

Adhibere vim veritati. Cicero Quinctio.

Vires in re aliqua, Vires ad eam rem accommodare, adiungere, applicare, quod eſt Admti. Quintil. lib. 5, Plurimum adhibere vinum ut ſtudio literarum.

Virtutem. Vide ſupra Grauitatem adhibere.

Vſum. Cic Studio adhibito & vſu.

Vocem. Vide ſupra Memoriam adhibere.

Vincola alicui. Ouid. 3. Fast.

Nec ſine vi tradetur: adhibe to vincula capris.

Vinum ægrotis. Id eſt, dare. Cic. 3. de Natura deorum, Vt vinum ægrotis quia prodeſt raro, nocet ſæpiſſime, melius eſt nõ adhibere omnino, quàm ſpe dubiæ ſalutis in aperum periculum incurrere.

Vultum aliquid. Id eſt, conuertere. Ouid. lib. 2. Amor. ad liſdem, vt parientes Cornuum inuarer,

Huc adhibe vultus, & in vna parce doobus.

Nam vtam domine tu dabis, illa mihi. Hoc eſt, hoc ocolos adverte, parce à cadura.

Adhinnio, adhinnis, adhinnioi, adhinnitum, pen. prod. (ἐπιχρεμετίζω) adhinnire, Ex ad, & hinnio, Equorum eſt, qui equabus adhinniunt, Id eſt, ad eas hinniunt, videlicet coitum appetentes: quin & eoqui ipſe interdum equis adhinniunt. Plinius libro 35. cap. 10, Nanque ambitu armulos praualere ſentiens, ſingulorum picturas inductis coquis offendit. Apellis tantum equo adhinnitere. Ouidius libro 1. de Arte amandi.

Femina cornipedi ſemper adhinnit equo.

Idem lib. 2. de Remedio amoris,

Fortis equus viſæ ſemper adhinnit equæ.

Adhinnire ad orationem alicuius, per tranſlationem dictom. Cicero in Piſonem, Itaque admiſſarius ille, ſimulatque audiuit a Philoſopho voluptatem tamiopere laudari, mihi ex ipſe alius eſſe ſuos ſenſus voluptarios omnes incitaut, ſic ad illius hanc orationem adhinnisit, vt non magnitum virtutis, ſed auihorem libidinis a ſe illum inuentum arbitrarius. Hoc eſt, ea re audita ita exarſiſſe vt voluptatem, yt &c.

Adhoc, Vide ad.

Adhorreſco, adhorreſcis, adhorrui (ἀφρίσσω) Ouid. ad Liuiam de morte Drusi. Ipſe pater Rauis Tyberiuus adhorruit vndis. Hoc eſt, valde vehementęque horruit. Vel, ad pedium & equitum cłamorem horruit. Vel, exterritus eſt ad clamorem & plaudum funebrem.

Adhorror, adhorraris, adhorratus ſum (ἀφρίσσω) adhorrari, Idem ſignificat quod horrari. Terent. Heaut. 1. 5.

Quod mihi videre prætet ætatem nam

Facere, & prater quàm res te adhorrattur tua.

Adhorror ad rem aliquam. Cic. Ve ad defendendam Remput. te adhorrare, Idem 1. Offic. Maxime ne poſſet aliquando ad bellum faciendum locus ipſe adhorrari. Id eſt, admonere, aut incitare.

Adhortari ſeſe. Catul. 58. epig. de Bereeynthia & Atys,

Ferus ſeſe ipſe adhurtatus, rapidum incitat animum. Id eſt, Leo ſeſe ad iram acuens.

Adhortatio, Verbale (ὑφηγητικὸν) Ipſe actus adhortandi. Id eſt, hortatio. Cic. 2. de Orat. Omniſa noſtra adhortatio, ad eorum quos propoſuimus, ſermonem, diſputationémque veniamus.

Adhortator, pen. prod. Verbale (ὑφηγητικὸς) Qui adhortatur. Liu. 7. ab Vibe, Virum qui aodiendus duntaxat magnificus adhortator fit, verbis tamen feros, operum militarium expers. an qui, &c.

Adhuc (ἔτι, ἔτι καὶ νῦν, μέχρι νῦν) Adverbium temporis, idem ſignificat quod vſque adhuc, hactenus, ad hoc tempus. Compeſtium eſt autem ex ad, quod tam in compoſitione quam in appoſitione quandoque ſignificat vſque: & aduerbio huc: quaſi tu dicas vſque huc, vel huc vſque, Id eſt, vſque ad hoc. Plaut. Trucul. -conueniunt Adhuc vtriuſque verba. Cic. ad Att. lib. 7, Vnam adhoc a te epiſtolam a ceperam. Et ad Ligarium, lib. 6, Ego tamen Cæſari pro te, ſicut ad hoc feci, ſuppliebabo.

Adhuc, pro Etiam, vel præterea. Quintil. Eſt adhuc alia in reſpondendo figura. Cic. in Lælio, Ortum quidem amicitiæ videtis, niſi quid adhuc forte vultis.

Adhuc, Continuationẽ temporis denotat, quod Gallica lingua dicimus *Encore*. Terent. Phor. 3. 1, Adhuc tranquilla res eſt. Plaut. Pœud. 2. 0, -tún' hodie Ex Sieyone huc peruoeiſti? n-alo adhuc meridie.

Quid. Adhue tua meſſis in herba eſt.

Adhuc locorum, pro Adhuc, nam (locorum) ornatus e aufa tantom potuntur, eadem figura qui dicimus Vbique locorum, &. Nuſquam gentium. Plaut. Capt. 2, Vt adhuc locorum feci, faciam feduló.

A D I

ADIABARA, populi ſunt Æthiopiæ. Plin. lib. 6. cap. 30, Deiode contra Meroen Megabari, quos aliqui Adiabaras nominauere.

ADIABENA, regio orientalis prope Aſſyriam, vt auihor eſt Strabo libro 16. Plin. lib. 5. ca. 12, Adiabene. Aſſyria antè dicta. Volaeet. ſic dictam putat ἀπὸ τῶ μὴ διαβατὸν, Id eſt, à non permeando, quod ibi Euphrates ſit minime vado permeabilis.

ADIABENE olim vocabatur Syriæ pars vtra Armeniam. Stephanus oſtendit medium fuiſſe inter Euphratem & Tygrim. Vnde & Meſſene ſit dicta. Quidam hinc vocabulum inditum putant Adiabene, quòd ob frequeniam occurrentium ſluminum tranſire facile non poſſit.

Adiaceo, adiaceſpen. cor. adiacoi (πρόσειμαι) adiacere, Iuxta vel prope iacere. Liu. 2. ab Vrbe, Thuſcus ager Romano adiacet.

Adiacens ipſa dicitur, quæ eſt prope aedes, non tamen coniuncta contra ædificium. Vlp. li. 6 finita. De damno infecto. Item quid dicemus ſi inſula adiacens domui vitium faciat?

Adiaphora (ἀδιάφορα) ſunt, quæ verbis aperta, occultos ſenſus habẽt: myſtica. Author Quintil. lib. 8. cap. 2.

Adiantum, adianti (ἄδιαντον) herba, dicta ab α & διαίνω, quòd folium eius aqua perfuſum non madefiat, ſicco ſemper ſimile. Vulgò Capillus Veneris dicitur. Sic enim vertit Theodorus.

Adiaphora. Cic. 4. Acad. quæſt. Ariſtoni ſummum bonum eſt, in his rebus neutram in partem moueri, quæ Adiaphoria ab ipſo dicitur.

Adiaporon Cicero vertit indifferens, lib. 3. de Finib.

ADIATORIX (ἀδιάτρεπτος) Meclip cuiuſdã Galatæ Tetrarchæ filius fuit, qui cùm apud Heraclęam Ponticã, colonia Romanorum eo miſſam, nocte vna iuſſu Antonij iugulaſſet, paulo poſt in prælio Actiaco captus, & in triũpho circũductus, vna cũ filio ingulatus eſt. Strab. li. 12.

Adides, putat Sipontinus tels genus eſſe, citatque locum Virgil. 7. Æn. -tereres ſuni addes ilia

Tela, &c. Sed ibi Achides legendum. Vide ACTIS.

Adictio, Adictiuus, Adictus, huius adictus. Vide ADDICTIO.

Adigo, adigis, penult. cor. adegi, adactum (ἐπάγω, ἐφέλκω) adigere, Vi impellere, ſicut ferendo adigimus eunem. Plin. lib. 16. cap. 10, In ipſam arborem elauos ferreos adigatur. Idem lib. 17. cap. 17, Si inſeburę ramo pali modo exacuto adigatur alte, eaque ſuper terram relicto capite.

Adigas, Id eſt, dare cogas. Feſtus.

Adigere, Vſque ad aliquid agere, ſiue facere. Cæſar 3. bel. ciuil. Pompeius tumultum quendam oeeupauit, qui tantum aberat à noſtro caſtello, vt telum tormentũve miſſum adigi non poſſet.

Adigere naues, Hoc eſt, agere, admouere. Tacit. Annal. 2.

Vulnus. Tacit. lib. 5.

Enſem in pectus, Ouidius 5. Metam. Et in media prœcordia, Sil. lib. 7.

Adigo, eum infinitiuo. Virg. 4. Æneid. &.

Sed mihi vel tellus optem prius ima dehiscat,

Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,

Pallentes vmbras Herebi, noctémque profundam,

Ante pudor quàm te violem, aut tua iura reſoluam.

Adigo, eum infinitiuo. Virg. 6. Æneid.

-tua me genitor, tua triſtis imago

Saepius occurrens, hæc limina tendere adegit. Id eſt, hue venire me impulit. corgit.

Adigere per metaphoram, Concitare, Impellere. Terent. Adel. 1. 2, Tu homo adiges me ad inſaniam. Idem Eunuc. 2. 3,

Nodu te adigent horſum ioſomnia.

Adigere arbitrium, vel, Adigere arbitrum, locutiones ſunt à veteribus vſitatæ, pro Agere ad arbitrium, pro, agere in, vel ad iudicium. Cic. pro Q. Roſcio Comœdo. Quæ cùm ita ſint, cur non arbitrium pro ſocio adegeris Qu. Roſcium, quæro. Idem, Offic. Itaque Calphurnius cùm demobitus eſſet, cognouiſſetque Clodium ædes poſtea proſeruiſſe, quàm eſſet ab Augurib. demoliri inſtus, Arbitrum illum adegit, Quicquid ſibi Dare facere oporteret ex fide bona.

Adigere ſacramento, vel iurriurando, ſiue ad iuſurandum, dicitur is qui conceptus verbis aliam iurare cogit. Ex Budæo, Cæſar 7. bel. Gal.

Probara re, atque omnibus ad iusiurandum adactis. Liu.4. bell. Pun. Citatoque lingulos iureiurando adigam.
Sacramento alicuius adigere legiones. Taci.lib.17.
Sacramento adactus pro aliquo. Taci.lib.17.
Adigere iusiurandum, siue præpositione. Liu.4. Deead.lib.3. ita iusiurandum adigebant. Loquendi genus est non improbandum. nam apud veteres in verbis compositis non solebat præpositio repeti. Sic Hotat. Propugnare nugis dixit.
Adigere in verba, Cogere, quempiam vt in nostra verba iureiurando. Cæsar 2. bell. Ciuil. Prouincia tam omnem in sua & Pompeij verba per iusiurandum adigebat.
Adigi iureiurando in verba principis, est quod nunc dicitur, Præstare iu ramentum fidelitatis. Ex Budæo.
Adigere, pro Agere, vt Adigere oues. Plaut. Baech. 23.
Adaxint. Id est, adegerint. Fest. Pomp.
Adaxint, adigant. Plaut. in Aulul. Vtinam me diui adaxint ad suspendium. Ex Nonio Marcel.
Adactus, Participium ab adigo {ἄγω, ἄξω, ἤξα, ἦχα.} Vt impulsus. Plinius lib.16. cap.40.
Adactus, Infinitus, Nonio. Virg. lib.9. -fed viribus omis adactus
Transadigit costas.
Adactus eú dativo. Plin. lib.34. cap.2. Dixit Democritus, credidit Theophrastus, esse herbam, cuius contactu illæ ab aliæ quam retulimus, exsiret cuncta à pallor ibus arbori adactus.
Adactus eú accusativo, præpositione intercedẽte. Propert. lib.3. eleg.22.
Adactus iugo Rhenus, Adactus legibus Iller.
Stat. lib.1. Thebaid.4.
-himes mihi carmiais esto
Obidipodæ confusa domus: quando Itala nondum
Signa, nec Arctoos audim sperare triumphos,
Bisque iugo Rhenum, bis adactum legibus Istrum. Rhenum & Istrum dicit, pro Rhen & Istri accolis.
Adacta intus vis mortis. Lucret. lib.3.
Tempus soluendi pœnas. Lucret. lib.3.
Vulnus alte. Virg. to. 8. Aen. Id est, profunde impressum.
Adacto {βιαζομένῳ.} Verbale ab Adigo, Ipse actus adigendi. Liu. 2. bell. Pun. A tribunis ad legionum iuramentum adactionem transfauum.
Adiicio, adicis, pen. cor. adicies, pen. prod. adiectum {τὸ ἐπιτιθέναι, ἐπιθεῖναι, προστιθέναι.} adiicere, Et ad, & iacio, propre eli iacere ad. Vt adiecere tela. Cæsar 3. bell. Galli. Vt neque ex inferiore loco fatis commode tela adici possent, & missa à Gallis grauius accederent.
Adiicere telum, est plusquam iacere: nempe ita iacere, vt ad cum locum, quẽ iaculator petit, perueniat. Cæsar lib. 2. bel. Gal. Et quæ non longius hostes abeerant, quam quo telum adici posset, prælij commutandi tigendi dedit. Idem lib. 4. Atque ita monibus angulis mare contineabatur, vt ex locis Superioribus telum in hos adiici posset. Lambin.
Adiicere intus, Vo Inucere, immittere, infunderc. Corn. Cel. lib. 7. cap. 27. adiẽque humor clystere intus adiiciatur.
Adiicere, pro Iacere. Colum. lib. 12. cap. 16. In Ianuar. feratrios decem fossis tres cyathos adiicias. Dicit hic pro Addat accipi.
Adiicere pro Addere. Liuius 2. ab Vrbe, Adnciebat huic muneri agri aliquantum. Cæter. de petitione Consulatus, Non vt aliquid ex iis nouæ adnciere.
Adiicere doctrinæ gloriam ad laudem bella. Cicero 1. Officior. Quod idem fecit Timotheus. Duorum illus que quum bella laude non inferior fuisset quam pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit.
Adiicere ex abundanti, Quintil. lib. 5. cap. 6. Vitiosè adiicere, Idem lib. 1. cap. 13.
Adiicere animum rei vel ad rem, pro Animũ appellere, adiũgere, applicare. Ter. Eun. 1. 2. Quantum suspicor, ad virginem animum adiecit.
Animum consilio, & ad consilium. Liu. 8. bel. Pun. Idem lib. 5.
Adiicere authoritatem. Plinius Iunior, epistol. 20. Quẽ etiam voluminibus ipsis authoritatem quandam & pulchritudinem adiecit magnitudo.
Calculum. Plin. Iun. lib. 1. epist. 2. ad Arrianum, Si modo tu forasse errori nostro album calculum adiecetis. Vide CALCVLVS.
Celeritati. Cel. lib. 7. cap. 4. Adiectur celeritati fic, vt tormento quoque, si & hinum, & id quod ex pericillo est aliquo medicamento illiuitur ex his, quibus calfium excdi possit. Id ell, Id celerius fit, fed maiori do loce. Et cap. 21. eiusdem libri.
Clamorem. Tacit. in vita Agricolæ.
Aliquid disciplinæ. Cicil. in procem. lib. 7. Ac Romæ quoque non mediocres profectiones, maximèque nuper Tyrannæer, & Eudoxius, & (vt ex scriptis eius intelligi potest) horum eruditissimus Magas, quibusdam in melius mutatis, aliquantum ei disciplinæ adiecerunt.
Expectationem. Quintil. in procem. lib. 4.
Adiuet febres. Id ell, addit. Corn. Cel. lib. 2. cap. 1. At æstas non quidem vacat plenisque ab his morbis, fed adiuet febres, vel continuas, vel ardentes, vel tertianas.
Malo multum. Cel. lib. 3. cap. 15. Hæc enim paulò anté data multum mala lo adiuet.
Modum. Hoc est, adhibere. Tacit. Annal. 3.
Oculos in aliquem, Quod propriæ conuenere oculos dicimus. Plautus Asin. 13.
Oculos alicui rei, vel in aliquam rem, Est cupidi rate rei vise teneri. Cicero 4 Verrina, Partim planè videbant adiectum esse oculum hæreditati.
Adiicere oculorum impudentiam alicui, Aliquid intueri non debita opera & ex indulsa, sed per impudentiam. Cicer. lib. 2. de Legibus, Qua licentia Rom æ data, quidnam egisse die, qu in facinciuis cogitaiam libidinem intulis, quò ne impudentiam quidem oculorum adiici fas fuit?
Stimulos Ioui frementi, Iouem tam iratum magis accendere. Ouidius 1. Metamorph.
Vires. Liu. 4. ab Vrbe.
Virus in angues. Ouid. lib. 3. de Arte amau.
Dixeris è multis aliquis, cur virus in angues
Adiiciat & rapidæ tradis ouile lupæ?
Proucrbia sunt.
Adiicere aliquid cibo, est addere: cui adiecrum Demere aliquid cibo. Celf. lib. 4. cap. 2.
Aliquid pononi adiicere, Est aliquanto largius bibere. Comel. Celf. lib. 1. cap. 3.
Adiicere, pro Confensire. Virg. 10. Æneid.
Tercètú adiicient, mẽs omnibus vna sequẽdi. Vbi Seru. Adiicitur, accedunt, & cõsentunt eius voluntati. Vnde ait, Mens omnibus vna sequendi. Id est, conuratus sunt. Hæc ille. Cæterum videtur esse ferme cõsiperatus ille, Adiicium illi animũ aut lludio, aut voluntati, aut fe.
Adicio, adicis, adicere, Verbu Iurisconsulti vsitatu, pro Adiicere. Paulus I. Necesse. D. de in diem addicì. Necesse aut habebit vẽditor melioꝛe conditione allata, priorem empiore certiorem facere, vt siquid aliud adiei, ipse quoque adicere possit. Vide Ant. Augustl. lib. 2. Emẽd. cap. 3.
Adiciales crenæ {τὰ ἐπὶ ἕνα καὶ πέντε.} & adipales, facerdotum vocabitur. Plin. lib. 10. ca. 20. Var. de Re vsti. lib. 3. c. 6. vbi de pauonibus. Primus hos Q. Hortensius augurali adiicialis cœna posuisse dicitur. Dicitur autem adiicialis cœna, quòd in ea multa extra ordinem, vltrùq; iusta fercula adiicuntur. Eadem & Pontificialis dicta, teste Macrobio lib. 3. Satur. cap. 13. Hæc ex Hermolai in Plinium sententia.
Adiectus, Participium {ἐπιτιθέμενος.} Vide in verbo. Plin. lib. 8. cap. 3. M. quidem Curij poli triumphos immensumque terrarum adiectum imperio, nota concio est, pernicioſum imrelligi cuem, seu septem tugera non essen fatis.
Adiectio ignominia post mortem. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Adiectus, huius adiectus. Verbale {ἐπίθεσις.} Item quod adiectio. Vitruuius lib. 9. ca. 9. Cuncorum adiectus, aut exemptus tn singulis diebus aut mensibus.
Adiectus, pro Iactu, appositi, conlectu, qui ad id peruenit quòd contendit. nam adiectre telum, est plusquam iacere. Lucret. lib. 1.
-neque sunt igni simulatæ neque vlæ
Præterea reiçque corpus mitere posse
Sensibus: & nostros adiectu tangere tactus. Lambinus.
Adiectus, Verbale {ἐπιτιθέναι.} Vitru. lib. 9. cap. 9. Sin autem cuncorum adiectionibus & detractionibus correpiones dierum aut crescentiæ non probabuntur, &c.
Adiectio, Iuris consulti dicitur melior allata conditio in pretio, quæ in additionibus, & auctionibus plerunque locũ habet. Adiectionis autem & Additionis (quæ verba non parum frequenter in quibusdã libris ineptè confunduntur) ea est differentia, vt cùm in diem addictio ita fat, ille fundus esto tibi empius esto tum, nisi fiquis intra illum diem meliorem conditionem anuleretque aliam adiectionem ad pretium fecerit, & ei ei domino placuerit, addicet ei rem: si nemo adiecerit, illi in diem empti addictio fada consilit. Idem in auctionibus. Vlp. in l. Vbi auctem. 5. Idem Iulianus. D. de in diem addict. Idem Iulianus li bro quinto decimo quæri, si res in diem addicta intercidere, vel anciì la deceslent: an patius vel fructus eius nomine addicẽtis admitti poslit? & negat admittẽdã addictionem: quia alterius rei, quam eius quæ distracta eli, non solet addicẽtio admitti. Quo loco fi addictio scribere tur, vt quidam volunt, ineptus Vlpianus foret. Vide Ant. Augustl. lib. 2. Emend. cap. 3. ex quo hæc descripsimus.
Adiectiones Iulianæ 9. vide Sueton. Iliber. ac ieperte videtur pro modis ciuitatiè Romanã & eius familiæ assequẽdi. Alciat 17. lib. 1. parerg.
Adiectiones familiarum. Tacit. Emeritenſibus familiarum adiectiones. Sic autem dicebantur, quia certus in colonijs erat familiarum numerus, cui nimirũ Senatus adiecere non licebat. Quem in fenium esse Tacitus verba accipiendo oslendit. Liuius sic scribens, Postulantibus à Senatu Aquilenſium legatis, vt numerum colonorum augeret, li. & D. familiæ ex S. C. scripte. Sic etiam adiectio locorum in quadam inscriptione legitur. Tribus XXXV. quod liberalitate optimi principis commoda earum discriptione amplius fuit. Ex Turneb.
Adiectiuus, adiectiua, adiectiuũ, pen. prod. {ἐπιθετικὸν.} Denominatiuum à participio Adiectus, Nomẽ eli ficlum à Grammaticis, vt quum dicunt, adiectiuum nomen. Prisc. lib. 2. Adiectiua nomina ideo vocantur, quòd aliis appellatiuis, quæ substantiam significant, vel etiã proprijs adiici solent, ad manifestandam eorum qualitatem vel quantitatem, quæ augeri vel minui sine substantiæ consumptione possunt, vt Bonum animal, magnus homo.
ADIESIVS {ἀθάνατος.} Mons eli Bœotiæ, de quo Plin. lib. 4. cap. 7.
ADIMANTVS {ἀδείμαντος.} Nomẽ viri Athenielis, fratris Platonis. Laert. lib. 3. Vtait enia hoc nomine Corinthiorti dux, qui cùm Themistocli exilium obiecret, Num putas, respondit Themistocles, exulẽ quempiam esse, qui ducenias habeat triremes? Suidas.
ADIMO, adimis, pen. corr. ademi, pen. prod. ademptũ {ἀφαιρῶ, ἀφελῶ, στερίσκω.} adimere, Auferre. Ex ad, & emo quod antiqui, vt ait Festus, Emere dicebant, pro accipere. Ter. And. 1. 2. Hanc, nisi mors mihi adimet nemo.
Adimere alicui. Cic. 7. Ver. Illi adimun litoris Syracusanis ademerunt. Id est, prohibuerunt à litore.
Ægriudinem. Terent. Heaut. 3. 1.
Animam alicui. Plaut. Mil. 10.
Bentuolentiam, charitatem, nomen soceri adimere Cic. pro Sextio, Adeniit Albino soceri nomen mors filiæ, fed charitatem illius neceſſitudinis & benceuolentiam non ademit.
Causam rei alicuius faciendæ. Terent. And. 5. 1.
Ciuitatem alicui, Est eum priuare ciuitate, sine expellere. Vnde & ciuitatis ademptio dicitur. Cic. pro Cœcinna, Deinde nihil tationis affers quamobrem ſi libertas adimi nullo modo poſſit, ciuitas poſſit. Nam & eodem modo de vtraque re iradium nobis est. Et ſi semel ciuitas adimi potest, reuinent liberias non potest.
Curam. Terent. Phor. 5. 7. & Hecy. 5. 3.
Confuetudinem. Terent. Phorm. 1. 3.
Diem adimit nox. Plaut. Capt. 7.

Dolores.Horat.1.Serm.Satyr.3.
Facultatem. Cæs.bel.Ciuil. Cic.ad Attic.lib.3.
Formam alicui.Plaut.Amphit.16.
Fortunas patrias. Cic.3. Ver.
Leges. Cic.2. de finib.
Leto aliquem admouere.Id est,morti.Horat.3.Carm.22.
Memoriam.Plin.lib.37.cap.12.
Merum, Terent And.2.1.
Misericordiam hominibus leniſſimis.Cic pro Roſc.Amer.Hominibus leniſſimis ademit miſericordiam conſuetudine ineommodorum.
Meipſum mihi.Cic.ad Attic.lib.3.Inimici mei mea mihi,non meipſum ademerunt.
Nomen alicui.Plaut.Epid.5.
Nomen virginum.Id est,virginitatem.Ouid.8.Metam.
Poteſtatem.Cic.3.de leg.& pro Quinctio,& 2. Verr.
Riſum.Plin.lib. 11.cap.73.
Soecos pedibus,pro Detrahere ſoccos.Plaut.Epid.13.
Somnum.Cic.Attic.lib.2.5.
Spolia. Plaut.Amphit.16.
Tranſitum.Plin.lib.17.cap.21.
Vincula canibus.Ouid.8.Metam.
Vires.Ouid.3.Metam.
Vitam.Cic.in Partitionibus. Vide VITA.
Vocem homini admere creditur lupus.Plin.lib.8.cap.22.
Adimo,com infinitiuo loco nominis poſito.Horat.1.epiſt.20.
-adimam cantare ſeueris. Id eſt,cantum.
Ademptus { ἀφαιρεθεὶς } participium, & interdum nomen adiectiuum ex participio. Horat.2.Carm.4.
Barbaræ poſtquam cecidere turmæ
Theſſalo victore,& ademptus Hector. Hoc eſt,occiſus,& medio ſublatus.
Anima adempta.Lucret.lib.3.
Condito mortis ademptæ.Id eſt,moriendi poteſtas.Virg.12.Æneid.
Adempta equorum permeitas. Taet.lib.18.
Augmen ademptum,Abſumptum augmentum.Lucret.lib.2.
Fratrem ademptum lugere.Ouid.n.Metam.
Lumen alicui.Id eſt,oculus.Virg.3.Æneid.
Lux.Ouid.14.Metam.
Pax.Ouid.lib.de Ponto,2.
Spolia.Ouid.lib.1.Amorum.eleg.10.
Succi.Ouid.2.Metam.
Torquet.Ouid.1.Iaſi.
Viriliates ademptæ homo.Id eſt ſpado,exectus. Cornel. Taeit. Annal. lib.5, Sed Parthis mitendi feretesas nuntios val.diſſimius author fuit Sinnaees,ſinigni familia,ac perinde opibus.& proximus huic Abdus ademptæ virilitatis. Non deſpectum id apud Barbaros,vlrióque potentiam habens.
Ademptio,ademptionis { ἀφαίρεσις } Verbale ex Adimo,hoc eſt,ablatio, priuatio. Cic.pro domo ſua. Id autem ve eſſet faciendum,non ademptione ciuitatis,ſed tecti & aquæ & ignis interdictione faciebant.
Ademptio bonorum.Callidiſſimus in Lex.iudicioũ D.de acceſſationib.
Ademptio libertatis.Paul.in Ll.5.ſeruo.D.de admend.legat.
Adimpilo,adimpleri, adimpleui, adimpletum, penult. prod. { πιμπλημι } adimplere. Videtur idem eſſe quod Impleo, ſed eſt verbum rarißimum. Plin.lib.11. cap. 37, Cochlers oculorum vicem cornicula bina præterea tu adimplent. Quali oculorum vicem implent, aut potius ſupplent.
Adindo,adindis,adindidi,adindidum, penult.corr. { ἐμπιπλημι } adindere, verbum antiquum,compoſitum ex indo, quod ipſum ex do eſt compoſitum,ſignificat inponere,immittere.Cato de Re ruſt.cap. 18, Orbem olearum latum pedibus quatuor punte armis coagmentis factio craſſum digitis ſex,ſubſindes ligneas adindito.
Adinuenio,adinuenis, penult.corr.adinueni, penult.prod. adinuentum { ἀνευρίσκω } ad.nuenire,& ex ad,& inuenio quod ipſum ex venio compoſitum eſt:idem quod inuenire ſignificat, hue ponimus commiſcuſloc eſt,ingenioſe & ſubtiliter inuenire. Cicero 3. de Nat. deur. Ex quo intelligitur,ad inuenire animo,per ea quæ ſenſibus, adhibitis opificum manibus,omnia nos conficere.& c.Plaut.Curcul.Iam hue ve lupiari hoc adinuentum odium eſt.
Adſpalis, Adipatum. Vide ADEPS.
Adſpiſcor, adipiſceris,pen.cor.adeptus ſum { ἐπιτυγχάνω, συντυγχάνω } adipiſci. Ex ad,& verbo antiquo apiſcor.Eſt re aliquam aliquid. Hoc eſt,ad aliquid peruenire.Plaut.Stichoſ,3.8.Nunc poteſtas tibi adipiſcendi eſt gloriam,laudem, deeus.
Adipiſci honores.Cic.4.Verr.
Adipiſci iudicium,ſiue ius,quod & ius obtinere dicitur. Terẽt. Phorm. 2.3. Liu.lib Vrbe, ius noſtrum adipiſcamur.
Adipiſci magiſtratus. Terent. Andr. 1. 1. Nuptas effugere ego iſtas malo, quàm tu adipiſcier.
Ordinem Senatorium.Cic.pro Haeco.
Palmam.Plin.lib. 35.cap.10.
Senectutem. Cicero de Senect. Quoin genere in primis eſt ſenectus, quam vt adipiſcamur omnes optant eandem,accuſant adepti.
Adipiſci quempiam,pro aſſequide intende dictum.Plaut.Epid.2.13,Nam vt apud potum re conſpexi,curriculo occurri ſequi: Vix adipiſcendi poteſtas modo fuit.
Adipiſci aliquid ad diendum & iudicandum Cic.in procem.Offic.3.Vt non modo Græcarum literarum rudes,ſed etiam docti aliquantum ſe arbitrentur adeptos & ad diendum & ad iudicandum.
Adipiſcor,in paſſiuo ſignificatu.Plaut. Trin.6, Non ærate, verum ingenio adipiſcitur ſapientia.Pro Aequitur,comparatur.
Adipiſcendus { συντυγχανόμενος } Cic.lib.de Legib.Inteliget quanta inſtrumenta habeat ad obtinendã adipiſcendámque ſapientiam. Sec t.Offic. Idem 1. de finibus.
Adeptus,Participium { συντυγχάνων } Idem quod affectus. Plin.lib.7. cap.24, Tam multis gloriam eius adeptis.

Adeptus cognomen.Propert.lib.4.eleg.4.
Crimen.Ouid.lib.2.Triſt.
Coniugium regium.Catul.epig.61.6.
Conuubium.Catul.epig.57.
Nomen.Ouid.8.Metam.
Adeptus rerum.Id eſt,rerum potitus, qui rerum imperium tenet.Corn. Tacit.Annal.lib.3.
Summos honores a populo Romano.Cic.pro Cluent.
Adeptæ palmæ.Id eſt,victoriæ. In ſignificatione paſſiua. Ouid.4. Triſt. eleg.7.49.
Ne cedas,& multas palmas inhoneſtet adeptas.
Vetuſtam adepta.Colum.lib.5.cap.6.
Adeptio,vetbale { σύνταξις } Cic.5. de Finib. Nos beatam vitam, non depulſione malı,ſed adepuone boni iudicemus.Id eſt,aſſecutione.
Adipoſus, Vide ADEPS.
Adipſa { ἄδιψος } Dicuntur quæque medicamenta ſitim aut extinguentia, aut obrepere prohibentia : quemadmodũ Alima.Plinius,quæ ſimi obſiſtat. Verorumq; meminit Plutarch.an cõuiuio ſeptem ſapientum.
Adipſos, vocatur Glycyrrhiza,quam vulgus Regoliciã appellat. Plin. lib.22.cap.9.Hac ditimus ſitim famémque ſedari. Ob id quidam adipſon appellauere eam, & hydropicis dedere ne ſitirent. Idem lib. 12.cap.13.meminit palmæ Ægyptiæ,quæ Adipſos vocatur, viridis,odore malı cotonei,nullo intus ligno.
Adipſatcon, Plin.lib.14. cap.13, ſcribi fruticem eſſe ſpinoſum in Niſyrio & Rhodiotum inſulis,quem aly eryſiſceptrum,aly dipſaeon,aly diacheton vocant.
Aditio,Aditus, Vide ADEO,adit.
Aditus,dico, adiudeas, penult.cor. { ἐπιδικάζω,ἐπιψηφίζω } adiudeare,Per ſententiam & iudicium attribuere,eui cõtrarium eſt abiudeare.Cic. 1. Offic. Itaque illorum fines,ſicut ipſi dixerant,terminauimus medio relictum quod erat,populo Romano adiudicauit.
Adiudicare,per tranſlationem, quasi modo ad aliquem,quaſi iudiciali ſententia.Cicero Attic.lib.1,Sæpe,multiſque verbis ſuis mihi ſaluam imperij atque orbis terrarum adiudicarit. Horat.lib.1.epiſt.19,
Et nunc ſigilatabeſt,ilalis adiudicat armis.
Adiudicare cauſam alicui.Cic.2.de Orat.Hoc neceſſe eſt,vt ei qui nobis cauſam adiudicatur' ſit,aut inclinatione voluntas propẽdeat in nos, aut defenſionis argumẽtis adducatur,aut animi permotione cogatur.
Domum.Cicer.Att.lib.4, Nemo enim dubitat quin domus nobis eſſet adiudicata.
Adiudicare aliquem in ſeruitorem alicui.Cic.2.t. Verr. Iſte in poſſeßionem bonorum mulieris mittitipſam Veneri in ſeruitorem adiudicat.
Adiudicare ſaporem alicui rei.Plin.lib.9.cap.14. Is primus optimum ſaporem oſtreis Lucrinis adiudicauit. Id eſt, iudicio ſuo comprobauit ea eſſe optimi ſaporis.
Adiudicare & Abiudicare,contraria.Cic.contra Rullum.
Adiudicare pro deerenere,quod vulgò dicitur edeludere.Plaut.Menech. 5. Adiudicato cum vtro hanc noctem ſies.
Adiugo,adiugas,adiugat,penult.corr. { ἐπιζεύγνυμι } adiugare,Compoſitum ex ad,& iugum iugi : proprie ſignificat boues ad iugum partes accommodare:cui opponitur Abiugare. Nonius,Adiugare, adiungere. Pacuuius Chryſe,Mater eſt tertia,& patre corpus,nunc mater adiugat. Idem Iliona,Blandam hortatreem adiugat voluntatem.
Adiugare vitem,Eſt vitem in iugum diſponere, quod & iugare dicitur. Iugum autem hoc loco ſumitur pro palis quibuſdam,velut in iugum aſſurgentibus,ad quos vites certo ordine componuntur. Plin. lib. 17. cap.22, Sutius gampinos adiugare dcterg&eo.Colum.lib.4.cap.17, Ni hil enim refert i-gum in ſtellam decuſſatã aeque diducti,aut & palmites adiugentur.
Adiumentum, Vide ADIVVO.
Adiungo,adiungis,adiunxi,adiunctũ { συνεπιζεύγνυμι } adiungere, Quali ad aliquid iungere, & penè idem quod cõiungere. Cic. 1. de Orat. Iuris ſcientia quæmirè tanquam ancillulam adiunxit. Adiungi & contineri.Cic.6.Ver. Eorum coniunctione,pars oppidi,quæ appellatur inſula,mari diſiuncta angullo, ponte rurſum adiungitur & continetur.
Adiungitur aquæ annectit rebus præſentibus futuras. Cic. 1. Offic.
Adiungere aliquem alteri.Cic.Att.4.9, Hic dies me valde Craſſo adiunxit.Pro,Cõiunxit,& annexum fecit. Idem ad Pompeium,lib.5.7, Illud non dubito, quin ſi tempus ſumma ego ac ſtudia parum mihi adiunxerint,Reſpublica nos inter nos conciliatura coniunctiores ſit.
Adiungere ſe ad aliquem,Cum aliquo familiariter inire. Cic.in Philip.
Adiungere ſe ad aliquos propinquos.Plaut.in Aulul.7.
Aliquem ad amicitiam,Eum nobis amicitia coniungere.Cicer.de petit. Conſul.
Appleare ſe & adiũgere ad aliquid.Cic.de Amicitia, Siqua ſignificatio virtutis elucerat,ad quam ſe ſimilis animus applicret & adiungat.
Acceſſionem ædib us,pro Addere. Cicer. Offic. Hanc Scaurus demoliturus,acceſſionem adiunxit ædibus. Vide ACCESSIO.
Animum aliquò, aut ad aliquod ſtudium, Idem quod appellere animũ. Terent Heeyra,4.4. & And.1.1.
Animos hominum ad vſus noſtros,pro Accõmodare.Cic.2. Offic. Quũ igitur hæc locus nobil habeat dubitationis,quin homines plurimum hominibus & proſint & obſint:proprium hoc ſtatuo eſſe virtutis,conciliare animos hominum,& ad vſus ſuos adiungere.
Adiungi ad authoritatem ſenatus. Cic.ad Lentul.lib.1.9.
Auxilium ſibi adiungere,Comparare ſibi auxilium.Cic.pro Roſc.Amer. Auxilium ſibi & putat adiungere,ſi, qui eum altero communeant.
Sibi aliquem benefício, Eum benefício deuinere atque aſtringere,& amicum reddere. Tetent.Adelph.1.1.
Aliquem benefício ad ſuam neceſſitudinem. Cicer.ad Plancum,lib. 13. Ipſum Cæſonem grauiſſimum,officioſiſſimum,optimum virum,ad tuam neceſſitudinem tuo ſummo beneficio adiunxeris.
Beneuolentiam hominũ ſibi adiungere leuitate audiendi. Cic.pro Murena,Præter offenſionẽ viuat æquabilitate decetinẽdi.beneuoientiam adiungit leuitate audiẽdi. Hoc eſt,conciliat ſibi,& acquirit fauorem.

Se ad causam alicuius, quod barbarè dicitur, Ponere se de parte alicuius. Cic. Lentulo. lib. 5. 9. Ad eorum causam me adiungetem. Hoc est, illorum causæ faueremt.

Comitem fugæ. Cic. ad Attic. lib. 9. Nihil dignum facichar quare eius fugæ comitem me adiungerem.

Diligentiam alicuius sibi in aliquo adiungere, Vti alicuius diligentia in aliquo negotio. Cic. pro Cluentio, Alteram patrem causæ sic agemus, vt vos doceamus: alteram sic, vt oremus. In altera, diligentia vestra nobis adiungenda est, in altera, fides imploranda.

Dignitatem & decus alicui. Cic. ad Cucionem, lib. 5. 13. Mihi verò tantum decoris, tantum dignitatis adiunxeris, vt eundem te facile agno scam fuisse in laude mea, qui fueris in salute.

Fidem alicui rei, Credere, fidem habere. Cicero 2. de Diuinatione. Authoritatem quidem nullam de mus, nec fidem commentitiis rebus adiungece.

Fortuna adiuncta diuinitus summis vitis ad res benè gerendas. Cic. pro lege Manilia, Fuit profectò quibusdam summis viris quædam ad amplitudinem & gloriam, & ad eas magnas bene gerendas diuinitus adiuncta fortuna.

Generum. Virgil. 7. Æneid.
-petit anic alios pulcherrimus omnes
Turnus, auus atauisque potens, quem regia coniunx
Adiungi generum miro properabat amore.

Metus ad grauiam adiunctus. Cic. 1. Verr. Vt aliquis metus adiunctus sit ad grauiam.

Numetos verbis foluris. Cic. in Ora. Qui Isocrateum maximè mirantur, hoc in eius summis laudibus ferunt, quod verbis foluris numetos primus adiunxerit.

Opportunitas adiuncta ad cæteras vtilitates. Cic. pro lege Manil. Nunc quum ad summas vtilitates hæc quoque opportunitas adiungatur, vt in his ipsis locis adiis, vt habeat rerreiri, vt ab iis, qui habent, accipere ftatim possit, quid expectamus?

Ornamenta oratoria dicendi ad elegâtiam verborum Latinorum. Cic. in Bruto.

Prouincias ad imperium, aut Rempublicam. Id est, Addere vel acquirere imperio. Cic. pro lege Manil. Quinquagesimo die tota ad imperij pop. Romani Ciliciam adiunxit.

Se ad cationes alicuius. Cic. Leut. lib. 1. 8. Me ad eius rationes adiungo, quem tu in meis rationibus tibi esse adiungendum puasti.

In foeteratem vrbem aliquam. Liu. 7. bel. Mac. 6.

Sibi foetum. Quod & foetum adfeiscere dicimus. Cic. 3. de Finib. & pro Quinctio.

Sibi foetum ad malam rem. Plaut. Asin. 7.

Singulos adiunxit ad singula. Cic. de Vniuersit.

Tauros ai aro. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Vitem palis. Tibul. lib. 1. eleg. 7. Virgil. 2. Georg.

Voluptatem, vel vacuitatem doloris ad virtutem. Cicer. 2. de Finib. Qui ad virtutem adiungunt vel voluptatem, quam vnam virtus minimi facit, vel vacuitatem doloris.

Vxorem sibi. Cic. 2. de Finib. Atque vt è natura viuat, vxorem adiungere, & velle ex ea liberos procreare.

Adiungetur ad Aphricam etiam Hispania. Cic. ad Attic. lib. 11.

Adiunctus, Participium. Cic 2. de Nat. deoc. Aspera arteria ostium habet adiunctum linguæ cadetibus.

Adiunctæ aues Id est, adiugatæ. Quod. lib. 5. Amorum 2.

Adiunctus ἐ πσόνυμον ὀ nomen ex participio. Cic. pro Cluent. Accruatim iam reliqua, Iudices, diceam, vt ad ea quæ propiora huius causæ, & adiuncta sunt, perueniam.

Adiunctum, Substantiuè neutro genere Gellius dici putat, quod Græci συμπτωμα dicût. Id autem veco tale est, Si Plato ambulat, Plato mouetur: si dies est, Sol est supercterras. Vide Nuct. Attic. lib. 16. cap. 8. Vide CONSEQVI.

Adiunctio, adiunctionis. Verbale ἐ ποιήσεως Cic. 2. de Finib. Iu quibus nulla est virtutis adiunctio. Id est, accessio.

Adiunctio animi. Cic. de petit. Conf. Tribus rebus homines maxime ad beneuolentiã ducûtur, beneficio, spe, adiunctione animi vel voluptate.

Adiunctio naturæ ad hominem. Cic. ad Attic. lib. 7. Etenim si hæc non est, nulla potest hominis esse ad homiuem naturæ adiunctio: qua sublata, vitæ societas tollitur. De parentum amore in suos loquitur.

Adiunctio. Id est, Additio, cõditio. Cic. 2. de Inuent. Atque etiam hoc mi hi videor videre, esse quasdam eum adiunctione necessitudines, quasdam simplices & absolutas. Nam aliter dicere solemus, Necesse est Cassilinũses fe ddere Annibali, nisi malint fame perire: aliter autem, Necesse est Cassilinum venire in Annibalis potestatem. Illic in superiore adiũcto est hæc, Nisi malint fame perire: enim id malint, non est necesse. Hoc inferus non item, proprera quòd fiue velint Cassilinenses se ddere, fiue fa mem perpen atque ita perire, necesse est Cassilinum venire in Annibalis potestatem. Vulgò vocant necessitatem conditionalem.

Adiunctio pro quadam figura seu exornatione oratoria, quam verbum quo tes comprehendit ur, non interponimus, sed aut ptimùm aut postremũ colloeamus. Ad Heren. lib. 4. Idem 3. de Orat Et in eadẽ verba impetus & concursio, & adiunctio, & progressio. Hanc verò, Adiectionem vocat Quintil. lib. 9. cap. 3.

Adiunctor, adiunctoris ἐ ποιητὴς Qui aliquid adiungit. Cic. Att. lib. 8. Illi Gallæ vltenores adiunctor. Hoc est, vlteriorem Gallam adiunxit Romano imperio.

Adiurgium ἐ ἀνάλογον idem significat quod iurgium, nisi locus est mendosus. Plaut. Menæh. 17.
-nec. pol, filia vnquam accessit patrem
Ad se, nisi quid commissi adiurgij est causa.

Adiurgo, adiurgas ἐ ἐπιτιμᾶτε ἀ adiurgare, Valde obiurgare. Plaut. Ar pol quin ecria res est adiurgare hãc quæ me hodie aduenientem domum nolucrit salutare. Bud. in.

Adiuro, adiuras, penult. prod. ἐ ὀμνύω, ἐξορκίζω ἀ adiurare, Idem quod iurare: aut certè iurare vehementius & grauius. Terent. And. 4. 2. Per omnes tibi adiuro deos, nunquã eam me dcfcrturum. Cic. 2. Philip. Adiuráfque, id te inuito me non esse facturum.

Adiurare, pro Iusiurandum exigere, vel Adigere ad iusiurandum, vulgò vsurpatur. In quem fnsum v. detur d. ixisse Lib. 5. Decad. lib. 3. Censores, vt eam rem adiunarent, ita in concione edixerunt: legem censiii efferêdo dicturos esse, ye præcer commune omnium ciuium iusiurandum hæc adiurarent, &c.

Adiurare omnia. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 21. Cerebrius vt antè ad te scripsi, Romæ est: & qui omnia adiurant, debere tibi valde renuntiant. Alij legunt, adnuat.

Adiurare alicui. Ouid. 19. epist.
Promsit pater hæc, hæc adiurauit amanti:
Ille homines, hæc est teltificata deum.

Adiuto, Vide ADIVVO.

Adiuuo, adiuuat, penult. corr. adiuui, adiutum, penult. prod. ἐ συνεπιλαμβάνομαι, συμπαρέχομαι, συμπαραγίνομαι ἀ adiuuare, Opem ferre, Auxiliari, Subleuare. Terent. Phorm. 3. 3. Qui me dudum, vt dixi, adiuuerit eo intereà Cic. 4. Verr. Adiuuare te.

Adiuuare, pro Iuuare. Terent. Phor. 1. 4. Fortes fortuna adiuuat.

Adiuuare ad aliquid Cic. pro Quinctio, Vt omnes intelligant, non ad obtinendum mendacium, sed ad verum probandum, authoritatem adiuuare. Idem pro Archia, Qui profectò si nihil ad percipiendam, colendamque vitiutem literis adiuuarentur, aunquam fe ad earum studium conciudisset. Idem 2. Offic. In sitarum collocatione amicos adiuuant.

Adiuuare in aliquo. Terent. And. 3. 3. Vt me adiuues in hac re. Cicer. ad Curionem, libro 12. 3. Non enim mihi tam mea salus chara fuit, in qua præcipuè fum adiutus ab illo, quàm, &c.

Adiuuare, cum dictionibus quod, nihil, & multum. Plaut. Pœnul. 14. Siquid tu ad suas. Prosi m re aliquantum sine præpositione, si aliqua re adiuuas. Cicero 3. Verrina. Iam nihil te iudicium Neronis adiuuat. Id est, nulla in re. Terentius Heeyra, 3. 3. Qui sic sunt, haud multum hæredem adiuuant. Id est, parum consulunt hæredi, vt vale Donatus.

Adiuuare auxilio. Liu. lib. 9. bel. Pun. Sic Adiuuare consilio, facûlt, manu, opera, prudentia, pecunia. Ex Terent. Phorm. 5. 3. Plauto Calina. 6. Ciceron. 2. Offic.

Artes. Ouid. 8. Metam.

Coueo ctionem. Plin. lib. 13. cap. 1. Coueoctionem minus adiuuant. Hoc est, minus conferunt ad coneoctionem. Est autem coneoctio quam barbari digestionem vocant, quum digestio sit distributio alimenti per corpus.

Confensum omnium gentium. Cic. ad Planc. lib. 10. 10. Subueni patriæ, opitulare collegæ, omnium gentium cõsensum & incredibilem consipirationem adiuua.

Consilium. Seuer. in Medea 7.

Delectum. Cic. ad Att. lib. 7. Me Pompeius Capuam venire voluit, & adiuuare delectum.

Errorem alterius. Cic. ad Att. lib. 13. Sed ferendus tibi in hoc meus error. ferendus: mmo verò etiam adiuuandus.

Facultates alicuius, pro augere. Plin. Iunior, epist. 19.

Formam cura. Ouid. 2. Metam.

Ignẽ. Hoc est magis excitare & inflãmare. Liu. 4. bel. Mac. Ouid. 10. Met.
-Cytheteãque comprecor, vt mihi
Adsit ait nostris, & quos dedit adiuuet ignes.

Insanam alterius, pro Augere. Plaut. Amphit. 8.

Ira adiuuat manus. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 7.

Maerorem oratonis lacrymis. Cic. 2. de Orat. Quum C. Marius mœrorem octionis mœ præsens ac sedens multum lacrymis suis adiuuaret.

Nequitiam præceptis. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Adiuuare temeraria via. Cælsib. 2. cap. 10. Sed si nullam tamen apparet aliud auxilium, pernrusũq; fit qui laborat, nisi temeraria quoque via fuerit adiutus.

Voluntatem. Augere, aut subleuate. Cic. de Amicitia.

Comiter. In COMIS.

Lepidè. In LEPIDVS.

Munifice. In MVNVS.

Adiuuare cum infinitiuo. Plin. 11. cap. 14. ad finem, Phalangius tantum in ipso specu inebuat magno numere: qui vt emerserit, nitatem consumit, sæpe & patrem: adiuuat enim iue ubare.

Adiutum est à me, Imperfonale. Sallust. de Repub. ordin. ad Cæsarem, Nam fiue hæc, fiue melore alia via perges, à me quidem peo virili parte dctum & adiutum fuerit.

Adiutus, participium, penult. prod. ἐ βοηθούμενος ἀ Ouidius 1. epistol.
-adiutus ab vno.

Amor adiutus fatis. Ouid. 14. epist.

Adiuta vires hasta. Sil. Ital. lib. 6.

Adiuta est nouitas numine nostra dei. Ouid. 1. de Pont. 3.

Nerui aliquio conanime adiuti. Ouid. 15. Metam.

Adiuto, adiutas, penul. prod. ἐ χρωμένου ἀ adiuare, ab adiuuo, pro eodem, sed fere apud veteres vsitatius quam ipsum primitiuum. Teren. And. 3. 3. Nec quid agam certum est, Pamphilimue adiutem, an asse ultem scni. Ennius apud Cic. de Senectute,
O Tite, siquid ego adiuto, curãmve leuasso.

Adiuta mihi, vetustè dictum pro Adiuua me. Pacuuius in Chryse. Ex Donato.

Adiutare aliquid, pro Adiuuare in re aliqua. Terent. Phorm. 1. 2.
-neque cognatus extra vnam aniculam,
Quisquam aderat, qui adiutaretc sunus. Idem Heeyra, 3. 2.
Tu puero curre Patmeno obuiam, atque eis onera adiuta. Et est μεταφορικὸν, propositos onera portanter, pro onera adiuta.

Adiutor, adiutaris. Passiuum ἐ ὑπουργοῦμαι ἀ Lucret. lib. 5.
Adiutamur enim dubio procul, atque alimur nos.

Adiutor, adiutaris, deponens, ἐ ὑπουργῶν ἀ Vetustè dictum pro Adiutare. Pacuuius Duloreste, Illi quæro qui adiutatur. Astan. Inimicis, Hæc obse

Hæc obſecro igitur agite, & meadiutamini. Nonius.

Adiutans, participium {ἐπικουρῶν.} Terent. in Phorm. prologo, Boniſáque veſtra adiutans atque æquanimitas. Vbi donatus, Sic veteres dicere maluerunt, quàm adiuuantes. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 7. Eo enim adiutante equa aptiùs celerius admittitur.

Adiutor, pen. prod. verbale {συναγωνιστὴς, ὑπηρέτης, συμπράκτωρ, βοηθός.} Qui adiuuat. Cicer. 3. Verr. Homines arrogantes hoc adiutore Q. Opimium per ludum & iocum fortuitis omnibus euerſiſſe. Pro eo quod eſt adiuuante.

Adiutor magnus. Horat. 1. Serm. 9.

Bellı adiutor. Cic. ad Attic. lib. 9. Huius igitur belli ego particeps & ſocius & adiutor eſſe cogor.

Honori alterius. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Cuius ipſe honori & dignitati ſemper fauerit, adiutóque ſuerit.

Honoris. Cic. pro Flacco. Honoris potius L. Flacci me adiutorem futurum ſperabam, quàm miſeriarum deprecatorem.

Iracundiæ alterius. Terent. Adelph. 1. 2.

Adiutor ad aliquid. Cic. de Amic. Vt aut libidinis miniſtri, aut adiutores eſſent ad iniuriam.

Adiutor in re aliqua. Cic. Attic. lib. 8. Ille abſentis in omnibus adiutor. Legis author atque adiutor. Cic. de Lege agraria. Omni hoc vobis ratione confirmare poſſum Quirites, hoc animo me ad legendam legem, cognoſcendámque veniſſe: vt ſi eam vobis accommodatam arbitrarer, vellem eſſe intelligerem, author eius atque adiutor eſſem.

Adiutor, authórque ciuidem ſententiæ Epicurus. Cic. 3. Offic.

Adiutor victoriæ. Cæſ. 1. Tuſcul.

Adiutorem venire alicui. Cic. 1. de Nat. deor. Tu autem nolo ciuſſimes me adiutorem huic veniſſe, ſed auditorem.

Adiutor his contra partiam inuectus eſt nemo. Cic. de Amicit.

Socio atque adiutore conſiliorum periculorúmque meorum, L. Flacco. Cic. pro Flacco.

Adiutorium {βοήθημα, ἐπικουρία.} derivatum ab Adiutor, pro Adiumento ſeu Auxilio. Afinius Pollio apud Sueton. de Claris grammat. In eam rem adiutorium ei fecit maxime quidam.

Adiutorium deorum immortalium. Valer. Max.

Ignis Sence. ad Lucil. epiſt. 3. Nihil calidum eſt ſine adiutorio ignis.

Adiutorio iuris elabi ex crimine. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Adiutoria ſenectutis. Colum. in præfat. lib. 12.

Egere adiutorio. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Vti adiutoris. Quintil. lib. 10.

Adiutrix, pen. prod. {συμπράκτωρ.} adiutricis, pen. etiam prod. verbale. Ter. Heaut. Adiutrix noſtræ indultræ. Sic Adiutrix ſcelerum, Cic. 7. Verr. Enim Lælio, Aſſentatio, vitiorum adiutrix.

Adiutrix legio dicta apud Tacit. lib. 18. & 19. & in Lyſt. C. de ſtipat. Præſect. Præt. lib. 12.

Adiutrix in peccato filij. Terent. Heaut. 5. 2.

-matres omnes ſilias

In peccato adiutrices.

Adiutrix noſtris erepta. Ouid. 7. Meram.

Adiumentum {ἐπίκουρον} verbale ab adiuuo, Auxilium. Cic. 1. Offic. Sed tis qui habent à natura adumenta rerum gerendarum.

Vti adiumento. Cic. 5. de Finib. Neque ſanè multum adumentis externis & adventitijs vtentes.

Adumentum aduentitium. Vide ADVENTICIVS.

Adumentum ad pulchritudinem. Terent. Phorm. 1. 2.

Adumento eſſe alicui, Prodeſſe, iuuare. Cic. 7. Verr. Vbi hæ videt, illorum confeſſionem, teſtificanonem ſuam, tabellas ſibi adumento futuras.

Adumento eſſe ad victoriam. Cic. ad Brutum. Bruti eruptio non ſolum ipſi ſalutaris fuit, ſed etiam maximo ad victoriam adumento.

Adumento eſſe in cauſis. Cic. pro Quinctio.

Adumentum afferre alicui ad rem aliquam. Cic. 1. Offic.

Adumenta importare. Vide IMPORTO.

Adumento iuuari, apud Columel.

Adumenta firma. Ouid. lib. 4. de Ponto 13.

Adumenta & auxilia. Cic. 4. Tuſcul. A philoſophia omnia adumenta & auxilia petamus bene beateque viuendi.

A D L

Adlaboro, adlaboras, pen. prod. adlaborau {πονῶ} adlaborare. Cic. in Bruto, An tu, inquit, adlaborasſe huic modo Bruto probaturus es? Horat. 1. Carm.

Simplici myrto nihil adlabores

Sedulus curo. Hoc eſt, Nihil labores myrto appliceare. Porphyr. Idem Epod. 8.

Quod vt ſuperbo prouoces ab inguine,

Ore adlaboraduum eſt ubi. Hoc eſt, Valde laborandum. Alij Allaboro ſcribunt.

Adlæuo, Vide ALLAEVO.

Adlatro, as {προσυλακτῶ.} Quintil. lib. 8, Adlatrari ab aliquo.

Adlecti. Vide ALLECTI.

Adlicio, Vide ALLICIO.

Adlino, Vide ALLINO.

Adliueſcit. Liuere incipit, Id eſt, Liuidum fieri. Feſtus.

Adlimitia ſeruus, Vide LIMEN.

Adlubeſco, Vide ALLVBESCO.

Adlucco, as {προσιστορῶ.} pen. prod. adluxi, adlucere. Iuxta aliquid lucere, vel ad aliquid lucere. Vtuntur Eccleſiaſtici, Pſalm. 96. Adluxerunt fulgura eius orbi terræ. Hoc eſt, Lucere ſecerunt fulgura eius orbem. Alij ſcribunt Alluceo.

A D M

Admando, {ἐπιτάττω} Ad aliquem vel aliquò aliquid cuipiam committo. Plaut. in Pœnul.

Reuertor rurſus denuò Carthaginem,

Siquid admandare vultis, aut curarier:

Argentum mihi qui dederit, nugas egerit. Sic legit Calepinus. At exemplaria eaſtigata ſic habent,

Reuertor rurſus denuò Carthaginem,

Siquid mandare voltis, aut curarier:

Argentum niſi qui dederit, nugas egerit

Verùm qui dederit, magis maiores egerit.

Admctior, admetiris, admenſus ſum {προμετρῶμαι} admetiri, Idē quod ſimplex meuri. Caius in l. Quod ſæpe. D. De contrahen. empt. In iis quæ pondere, numero, menſurāve conſtant, veluti frumento, vino, oleo, argento, non aliter videatur perfecta venditio, quàm ſi admenſa, & appenſa, adnumerataue ſint.

Frumentum admetiri. Cic. 5. Verr. An poterat non modò Apronius, ſed quuis, exercitui, ſi metiendum eſſet, improbare Siculum frumētum, quod illi ex area, ſi veller, admetiri liceba?

Frumentum militi. Liu. lib. 5. bel. Maced.

Vinum. Cato de Re ruſt. cap. 154. Vinum emptoribus ſine moleſtia admetiri debet.

ADMETE, ēs {ἀδμήτη} vna Nympharum, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia,

Πασώ τ' Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τε, Ἀμφιθόη τε.

ADMETVS, pen. prod. {Ἄδμητος.} fuit rex Theſſaliæ, ſiue Phereorum, eius armenta nouem annis paſcit Apollo, diuinitate priuatus. Callimachus fabulam ſcribit in hymno Apollinis.

De Admeto per adagium dicitur, Admeti nænia, de triſti, lugubríque cautione. Iuuenal. ſatyr. 6. Ouid. 3. de Ponto. 1,

Si mea mors redimenta tua (quod abominor) eſſet,

Admeti coniunx quanu ſequerera erat.

Pheræiades Admeti, 1. propterea quòd apud Pheras regnauerit. Sunt autem Pheræ, vrbs Theſſaliæ. Ouid. lib. 3. de Arte amandi.

Pherzus Admetus. Sence. in Medea, 8.

Adm Inicultum, pen. corr. {ἐπιχρῶμαι} proprie dicitur ſuſtentaculum, fulcimentum rei alicuius, quale eſt pedamentum vitis, aut palus arbuſcula. Cic. 2. de Nat. deorum. Iam vero vites ſic claucules adminiculis tanquam manibus apprehendunt. Cic. de Senect. Adminiculorum ordines, capitum conjugatio, religatio, propagatio vitium ſarmentorúmque.

Adminiculum, Adiumentum, auxilium. Cicero 3. Offitior. Hauc igitur partem relictam explebimus, nullius adminiculis, ſed (vt dicitur) Marte noſtro.

Adminiculo, las, pen. cor. {χορηγῶ} adminiculare: adminiculum adhibere, fulcire adminiculo. Columel. de arbonbus, cap. 16. Tum demum circa Calendas Martias vtem de ſeminario ne minorem quidem decem pedum ſternito, & adminiculato, arburique iungito. Plin. lib. 14. cap. 1. Et deuu modici huminis altitudine adminiculatæ ſudibus ſtorrent.

Adminiculare, pro iuuare. Varronis Cato, ſiue de liberis educandis, Quod penitus, vt eius educationis fierem tibi ſocius, quoad potui, adminiculari tuam voluntatem ſerbendo. Nonius.

Adminiculor, deponens {χορηγῶ.} pen. prod. Cic. 5. de Finib. Quæ ſit ſcientia aquæ ars agricolarum, quæ eiuscindat, amputet, erigat, exfoſſas, adminiculetur. Colum. lib. 4. cap. 26. His peractis, ſequitur (vt antè dximus) adminiculanda, iugandæque vineæ cura.

Adminiculatus, pen. prod. {χορηγήσας} nouè ex participio. Gell. lib. 20. cap. 11. aut ingenia hominum vegetiora, aut memoria adminiculatior, aut oratio ſolertior.

Adminiſter, {ὑπηρέτης. ὑπουργός} Qui miniſtrat aut iuuat in aliquo, vel etiam alicui opem præbet. Cicero pro Sex. Roſcio, Vnus puer victus quotidiani adminiſter, ex tãta familia Sexto Roſcio relictus nou eſt.

Adminiſter, Interpres, ſiue internuntius. Cic. 4. Verr. Rerum huiuſmodi communi tranſactor & adminiſter, ad Sopatrum venit.

Adminiſter audaxe, libidinis, cupiditatum alicuius. Cic. in Catil. 4.

Adminiſtri & fatellites Sex. Næuij. Cic. pro Quinctio.

Adminiſtra, & comes virtutis, ars. Cic. pro lege Manilia.

Adminiſtro, adminiſtras, adminiſtraui {ὑπουργῶ, παρασῶ} interdum ſignificat præbere, ſuggerere, ſuppeditare. Cæſar 7. bell. Gallici, Reliqua quæ ad oppugnationem oppidi pertinebant, adminiſtrare inſtituit.

Adminiſtrare, pro diſtribuere, impartiri, & reſtituere, in l. 10. de Inoffic. de Inoffic.

Adminiſtrare, interdum gubernare. Cæſar 2. belli Gall. Nihil iam Cæſaris imperium expectabant, ſed per ſe, quæ vidrbantur, adminiſtrabant.

Adminiſtrare bellum. Cic. Attic. lib. 7.

Bellum cum Iugurtha, cum Cimbris, cum Theutonis. Cicero pro lege Manilia.

Ciuitatem. Cic. 1. Offic.

Leges & iudicia. Cic. 1. Verr. Per homines honeſtiſſimos, virósque fortiſſimos leges iudiciaque adminiſtrentur.

Negotium. Cic. ad Brutum, lib. 13. ep. 3, Operámque des, vt per te quàm commodiſſime negouum municipij adminiſtretur, quampiumque confecatur.

Adminiſtrare omnia admirabiliter. Cic. 2. de Nat. deorum, Sic vnaquæque omni ratione concluditur, mente conſilióque diuino omnia in hoc mundo, ad ſalutem omnium conſeruationemque admirabiliter adminiſtrari.

Commodè adminiſtrare. Vide COMMODVS.

Lautè munus fuum. Vide LAVTVS.

Adminiſtrare & regere mundum. Cic. 1. de Nat. deor.

Rem. Cic. ad Brutum, lib. 13. ep. 2, Ad ea viſenda, pecuniáſque quæ à colonis debentur exigendas, totáque rem & cognoſcendam & adminiſtrandam, legatos miſimus.

Conſilio & ratioque rem. Cic. 1. de Finib.

Adminiſtrare & gerere rem. Cic. 5. Verr.

Rem familiarem. Cicero lib. 1. de Inuent. Quomodo rem familiarem adminiſtret.

Rempubliam. Cic. 4. Verr.

Prouinciam, & regere. Cic. Attic. Sic ad Q. frat. lib. 1.

Pocula luui, Idem quod miniſtrare. Cic. 1. Tuſcul.

Vindemias,aut sementem,pro facere. Varr.de Re rust.

Administrator,pendul. prod. verbale (ἐπιστάτης.) Cicer.5. Tuscul. Itaque nec pulchros illos administratores aspectebat. Id est, ministros, fuse administros.

Administrator bellis. Cic.1.de Orat. Qui quum esset constitutus administrator belli gerendi.

Administratio, verbale (ἐπιστασία.) Gubernatio. Cicero 4. de Finib. Diligentia rei familiaris ; administratio Reipub. ordo gerendorum negotiorum.

Actio & administratio Reipublicæ. Cicer.ad Lentulum lib.1.9, In fenestentus Senatorus ; & in omni actione atque administratione Reipfloruissimus.

A curatione & administratione terum vacare. Cic.1.de Nat.deut.

Administratio libera quæ sit, vide in Liliusfam. D. de donat. Vlp.in l. eum actio. D. Neg.gi.lt.easum indicat,quo ex superioris temporis administratione nihil amplius in iudicium deduci possit. Cæterum administrationem liberam, qualem dominus procuratori committit, barbari alam & bassam vocant. Ex Oldend.

Administratious, pen.prod. adiectiuum: Vnde ars administrativa, quæ & actiua dicitur. Quintil.lib.2.cap.18, Sitrainen vna ex tribus artibus habenda fr;qua maximus eius vfus actu contuetur, atque est in eo frequentissima,dicatur actiua,vel administrativa.

Admiror,pen.prod.admirari (θαυμάζω.) Idem quod Mirari,vel Mirari vehementer. Cicero ad Attic. lib.6, Admiratus sum breuiatem epistolæ tuæ.

Admirari aliquem, Venerari,Suscipere,Magnopere æstimare. Terent. Eunu.2.1, His vterò arrideo, & eorum ingenia admiror simul, Cic. 4.Acad.205, Diodoro quid faciam Stoico,& cæ. quem & admiror, & diligo. Virg.4.Georg.43,

Ille operum custos,illum admirantur,& omnes
Circonsitant.

De aliquo, vel de re aliqua. Cicer.ad Attic.lib. 9. De Dionysio sum admiratus.

Aliquem in re aliqua. Cic.1.de Orat. Quo in libro in hac maxime admirabar Platonem,quòd mihi in oratoribus irridendis ipse esse orator fummus videbatur.

In homine aliquid. Cic.2.de Orat. Ego verò in vobis hæ maximè admirari soleo,quòd cùm inter vos in die ?do dissimillimi sint,212, &c.

Admirari quod. Cic.ad Att.lib.6,3rd amau. tamen, admiratisque sum quòd nihilomiuus ad me tua manu scripsisses.

Suspicere & admirari. Cicero 2. de Diuinat. Esse præstantem aliquam æternamque naturam, & eam suspiciendam admirandamque hominum genus,pulchritudo mundi,ordoque rerum cælestium cogit confiteri.

Admirari aliquem ex ore alterius. Cic.1.Tuscul. Errare mehercule malo cum Platone, quem quasi tu faciasi, fcio, & quem ex tuo ore admiror:quam cum illis vera sentire.

Admirandus, admiranda, admirandum (θαυμαστὸς.) Dignum stupore. Id est,admiratione: Idem quod admirabilis. Virg.4.Georg.43,

Admiranda tibi leuimm spectacula rerum,&c.

Admirandus in plurimis. Quintil.lib.3.11.

Admirator,pen. prod. verbale (θαυμαστὴς.) vt apud Quintil.lib.1.cap.5, Admirator nimis antiquitatis.

Admirabo.admirationis, verbale (θαυμασμὸς.) Cic.2. de Nat.deor. Est etiam admiratio nonnulla in beltus aquatilibus. Plin.lib.10.cap.29, Alia admiratio circa ofemes.

Dtcrefert admiratio. Quintil.lib.1.cap.3.

Affiet admiratione. Cic.2. Offic. Admiratione autem affieiuntur ij qui antetie cæteris virtute putantur.

Efficere admirationes in aliquibus. Cicer.1.de Orat. Hæc sunt quæ elamores & admirationes in bonis oratoribus efficiunt.

Cepit eum admiratio. Vide CAPIO.

Habere admirationem dicitur res aliqua. Cicer.in Orat.6, Idem 4.de Finib. Quid autem habent admirationis,cùm prope accesseris?

Incessit admiratio quòd,&c. Vide INCESSO.

Intermittere admirationem. Vide INTERMITTO.

Mouere admirationem maximam alicui. Cic.10.Philip. Hoc certè quod mihi maximam admirationem mouet,non tacebo.

Obstupefacti homines admiratione. Cic.pro Deiot.

Mulecte animos admiratione. Quintil.lib.1.cap.10.

Obtinere admirationem. Vide OBTINEO.

Esse in admiratione. Plin.lib.16.cap.26,In maxima tamen admiratione pinus eli. Habet,&c.

Traduere audiuores ad magnam admirationem. Cic.in Orat.

Admirabilis & hoc admirabile,pen.corr. (θαυμάσιος,θαυμάσιον.) verbale, Quod admiratione dignum est. Cic.2. de Finib. Verum admirabilis compositio fidelibiæ ineredibilisque rerum traxit ordo. Ouidius 6. Metam. opus admirabile.

Admirabilis in re aliqua Cicer.lib.1. de Orat. Quarendum esse visum est,quid esset. eur plures in omnibus artibus quam in dicendo admirabiles existiterint.

Admirabilitas, pen.corr. admirabilitatis, denominatiuum ab Admirabilis, Idem quod Admiratio (τὸ θαυμαστὸν.) Cic.2. Offic. Hæc animi despicientia admirabilitatem magnam facit. Nonius tamen hic legit mirabilitatem. Idem 2.de Nat.deor. Quanta sit admirabilitas cælestium rerum atque terrestrium.

Admirabiliter,pen.corr.aduerbium qualitatis (θαυμασίως.) Id est,honorificè, insignitèr,ac veluti cum admiratione quadam omnium. Cic. de ope.gen. Orat. Plato fuum fere æqualem admirabiliter in Phædro laudat: fecit à Socrate.

Accipere aliquem admirabiliter. Cicer.ad Attic.lib.5, Nos Alia acceptt admirabiliter.

Admirabiliter admiristrare. Vide ADMINISTRO.

Nimus admirabiliter,nimisque magnificè dicere. Cic.4. Tuscul.

Admitto,admisi,admissus,admittis, fue admittum (πρυμνήσιον, ὀφθαλμὸν.) admiseere,pen.prod. Rem aliquam eum alia miscere. Cic. 2. Tusc. Verumtamen versus ab his admisceri oration.

Admiscere se alieui negotio. Terent. Hraut.4.5, Ita tu sitace tua nisse eo,ne me admisceas. Idem 5.3, Ne te admisce,nemo accusat.Syric te. Quod vulgò dicitur,De hac re nolo te miscere vel interponere. In prore autem exemplo subauditur illis : in posteriore Huic rei, vel huic negotio.

Aliquem istò. Cic.ad Q.frat.lib.3.17, Trebatium verò meum quòd ità admisceas,nihil est.

Aliquid cum re alia. Cicer.ad Attic. lib.7.121, Sed hoc tamen quicquid est Precianum, cum his rationibus quas ille meas tractat, admisceri nolo.

Ad aliquod consilium. Cic.12.Philip.

Aliquid in aliud. Plin.lib.36.cap.10, Admixto in heminam seminis thuris cochleare vno.

Admistus,participium (τὸ μεμιγμένον.) Cic.1. Acad. In illis veteribus non illris temptis multa admista ex interna philosophia.

Aër admistus multo calore. Cic.2.de Nat.deor.

Calor. Cic.2.de Nat.deor. Atque atque etiam admistum esse calorem.

Admittio,verbale (ἐπιστασία.) Cicer.2. de Nat.deor. Suum retinet ardorem tenuem,& nulla admittione conceretum. Idem de Senect.73, Animum omni admittione corporis liberatus.

Administratus, Administrator, Administratio, Administrare, Vide ADMINISTRO.

Admitto,admittis,admisi, pen.prod. admissum (πρυτανεύω,ἐπιστάτης.) admittere,Intromittere,introducere. Cic. 7.Verr.In tam graui munitio nemo admitteretur. Quod.lib.5. Trift.7,

Turpius eiicitur,quàm non admittitur hospes.

Admitti ad aliquem. Terent.Heeyc. 2.1.

Partum ad vbera. Plin.lib.8 cap.41.

In eubiculum. Cic.8.Philipp.In cubiculum admittere & reducere.

In domum. Cic.1.Offic.

Admitti ad puellam. Terent.Eunuch.2.2.

Per regulas. Cic.2.Philipp.

In animum iudicis, quod barbarè dicitur Esse in gratia. Quintil. lib.4. cap.14, Sed quia in initio maximè necessaria,per quæ in animum iudicis,vi procedere vtera possimus,admittimur.

Aliquem ad fuas capias. Cicer. Verr. Mihi quàm multis custodibus opus erit,si se semel ad meas capias admisero?

Aliquem arcanis, Id est,ad arcana & secreta. Senec.in Hercul. OEth.4.

Admittere auribus. Liu.4.bel. Maced. Pacis cum tyranno mentionem admittendam auribus non fuisse. Hoc est, nullo modo fuisse audiendam. Sic,Admittere consilium auribus. Ibidem,lib.3.

Ad causam dicendam. Cic.in Verr.

Ad colloquium. Cæs.3.bel. Ciuil. Hæc ad eum mandata Clodius refert: ne primis diebus, vt videbatur, libenter auditus, reliquis ad colloquium non admittitur.

Ad,vel in consilium. Sallust.in Ciceronem,Quem Minerua omnes artes edocuit,luppiter Opt. Max.in consilium deorum admisit. Nunquam enim temeritas cum sapientia commiscetur,nec ad consilium easus admittitur. Cic.pro M.Marcello.

Admittere, pro Recipere missum in possessionem L.17. D. de damno infect.

Admittere bonorum possessionem. pro Agnoscere, & accipere, in l.7. Cdetiure delib.

Admittere aliquid, Perferre,pati fieri. Terent. Eunuch.4.6,

Sed tu quod euuere possis,stultum admittere eli.

Admittere,interdum ad augura referrur. Vide ADINTERR.

Admittunt rite aues,de Augurious dictum. Liu.1.Decad.lib.4.

Admittere aliquid ad cibos, vel in cibos. Plin.lib.20.cap.15. Idem lib.9. 25,In cibos non admittur echineis.

Curationem. Celsus lib.3.cap.11, Horror autem cas frè febres anteceditur, quæ certum habent curationem, & ex toto remittuntur. Idcoque rustissimæ fum,maxime quæ curationes admittunt. Id est, quæ eo tempore curari possunt quo eas caeteræ.

Dieni. Plin.Iunior.epist.113, Notarium voco, & die admisso. quæ formaueram, dicto. Hoc est, diei luce intromissa in cubiculum per fenestras.

Equum, pro Conciuare. Cicer 2. de Finib. Quum se deuouerer,& equo admisso in medium aciem Latinorum inuchat,&c. Liu.1.Dec.lib.2. In Vestlumium Tarquinius equum infestus admisit.

Admittebantur excusationes multæ. Afconius.

Fidem admittere. Hoc est,credere.Claudian.in Eutropium,lib.2.

Aqua pro Oleo. Celsus 7.cap.26, sique subinde oleo repulso madefaciendus est, vt neque frigus ad veficam admittat,& neruos leniter mollist.

Iocos. Patienter ferre quæ quid ioco dicitur. Martial.lib.4.

Medicinam. Celsus lib.3.cap.14, Ex his id quod ex spiritu vitium est,medicinam non admittit.

Preces. Id est Recipere. Senec.in Thebaid.1.

Sustanti. Plin.Iunior, epist. 269.

Solem, Hoc est, radius solis viam aperire. Plinius libro 12.cap.2, Commendatio plaiani non alia maior est,quam solem æstate arcere,hyeme admittere.

Sumptum,pro Sumptum facere. Terent. Adelph.5.7.

Venerem eurus. Id est,inter curas. Lucan.10.

Admisit Venerem curis,& misceut armis.

Viam. Claudian.4.Panegyr.de Metauro monte,

Admissique viam sectæ per viscera rupis.

Admittere, pro Recipere ad accusandum ; aut restificandum, aut iudicandum. Cicer.pro Cluentio,In litibus æstimandis fere,iudices,aut quòd fibi eum quem seuerè condemnarunt, intrimeum putant esse:sique in eum lis capitalis illata est,non admittunt.

Admittere,absolute. Plin.Iunior,lib.6.epist.ad Corn. Tacit. Placuit egre di in litus,& è proximo afpicere equos,qui tam mare admitterent, quod adhuc vastù & aduersum pertinaciter. Admittere, id est,in fluctus possuiles. Caratius.

Admittere,Peccare,committere. Donat. Admittere plus est quàm facere Plaut.

re. Plaut. Menæch. 16. Quid tádem admiſi in te, vt loqui non audeam?
In ſe aliquid admittere, pro Perperare aliquod facinus. Cic. 2. Philipp. Tu autem eò liberior, quòd ea in te admiſiſti, quæ à vereçundo inimico audire non poſſes. Idem pro Cluentio, Quid vnquam Habitus in ſe admiſit, vt hoc tantum ab eo facinus non abhorrere videatur?
Culpam admittere. Liu. 1. bel. Maced. Cæterùm non plures tantùm Macedones quàm antè, tuebantur vrbem, ſed etiam præſentioribus animis, & caſtigationibus regis in admiſſa culpa.
Culpam in ſe admittere. Plaut. Trinum. 4.
Hic ille eſt, ſenecta ætate qui factus eſt puer, qui admiſit
In ſe culpam caſtigabilem. Terent. Phorm. 2. 1.
Si eſt paterus, culpam vt Antipho in ſe admiſerit.
Dedecus. Cic. Attic. lib. 9. 173.
Delictum in ſe admittere. Terent. Adelph. 4. 5. Me hoc delictum admiſiſſe in me vehementer dolet.
Facinus, flagitium. Cic. 3. Offic.
Fraudem capitalem. Cic. pro Rabirio.
Maleficium. Cic. pro Roſcio Amer.
Noxam. Terent. Eunuch. 5. 2.
—vnam hanc noxiam
Mutereſ aliam vnquam vllam admiſero, occidito.
Noxiam alicui, pro Condonare. Plaut. Pœnul. 4. Verumetiam tibi hâc admittam noxiam vnam Agoraſtocles: Non ſum irata.
Turpe aliquid in ſe admittere. Terent. Phorm. 2. 3. de virgine eiue loquens, Vt nequid eius turpe in ſe admittere Propter egeſtatem, proximo puſſa eſt dari.
Admittere & committere. Cic. ad Appium, lib. 3. to, Siquid à me præter miſſum erit: commiſſum facinus, & admiſſum dedecus confiteber.
Admittere, eſt mares fœminæ, aut mari fœminam admouere ad initum. Colum. lib. 7. cap. 2. Patruus meus aiebat ſeros in mares, quos dam ja ægros tranſtulit, & manſuefactos rectis oculis admiſit.
Admittere mares ad concubitum diligentur contumax gallina. Columel. lib. 8. cap. 2.
Admittere venuſte ad inſtitutum tranſtulit Plinius lib. 17. cap. 18. Qui ver probant, ab æquinuctio ſtatim admittunt, prædicuntq; germina paturere, id eſt, ſuſculum trunco adiungunt: quod eſt, arbores inſerunt.
Admiſſum, ſubſtantiuum { πραξις } pro Commiſſo ſeu delicto. Liu. 5. bel. Pun. Non erat colloqui copia: quia multorum animi ſuſpecti omnium curam oculoſiue conuerterant, nequid falleret tale admiſſum. Mater ut l. 2. D. de Abigeis, Grauiter puniri eorum admiſſum ſolet.
Admiſſo honorem amittere. l. vlt. D. de pœnis.
Admiſſio, verbale { τὸ πράττειν } Plin. Iunior, in Paneg. An quiſquam ſtudia humanitatis profeſſus, non eum omnia tua, tum vel in primis laudus fore ad inſtitionum vſum intuitarit? Hæc eſt, quod facilè quæſiibet admittas ad conſilium. Habebant autem veteres, primas & ſecundas admiſſiones. Id quod deſcribit eruditor in aulis præteipum. Seneca lib. de Benef. 6. Non ſunt iſti amici, qui magno agmine ianuâ pulſant, qui in primas & ſecundas admiſſiones diguntur. Idem de Clemen. Tetam eo obtorpeo primam intentionis admiſſionis ex auerſarium caſtris conſenſpit.
Admiſſionem dare, id eſt, ius ingrediendi eubiculum principis. Plin. lib. 33. cap. 3.
Admiſſio, idem quod admiſſura: nempe Actus ipſe admirendi mares feminas. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 7. Horũ fœturæ initium admiſſionis faeere oportet ab æquinoctio verno ad ſolſtitium, vt partus idoneo tempore fiat.
Admiſſionalis, m. g. pen. prod. { τοκαδικὸς } Is dicitur, cuius officium eſt admittere amicos intra cubiculum ad principem ſaluandum. Lampid. in Alexandro. Saluaretur quaſi vnus de ſenatoribus, patente velo. admiſſionalibus remotis.
Admiſſuus, ua, um, pen. prod. Aues admiſſus diebantur ab Augurib⁹, quæ conſulentem iuberent. Feſtus. Hoc eſt, quæ id, de quo auſpicium capiebatur, approbarent, & addererent.
Admiſſura, penul. prod. { τόκος } Tempus & actio ipſa, qua mares gregum admittuntur fœminis, fœturæ cauſa. Varr. lib. 2. cap. 1. Propter fœturam hæc obſeruare ſuleo ante admiſſuram, menſem vnum, ne cibo & potione ſe impleant. Ste Admiſſura tempore apud Plin. lib. 10. cap. 12. Idem libro 8. cap. 42. de equis, Ad generandum pabilent autumnum minor fœtubras: qua de cauſa per æreuallia admiſſuræ dantur.
Admiſſarius { ἀνεδέκτης, ἐπιβάτης, ἐπιβατήριος. } Denominatiuum ex participio Admiſſus. Admiſſarius equus, qui ad foboli m procreandam potiſſimum feruatur. Plin. lib. 8. cap. 25. Sanguis equi, præſtipue admiſſarij. Varr. de Re ruſt. cap. 7. Et equos emittere incipiam: nec ſolum mares quos admiſſarios habeo, vt Atticus ſingulos in fœminas denas.
Admiſſarium Cic. in Piſon. pro homine libidinis perualgiæ poſuit, ad omnimuque fœminarum libidinem expoſito. Vide ADMINIO.
Admodulor, pennit. cor. admodulans { ὑποκρινόμενος } admodulari, Simul modulari. Claudian. in Eutrop. Honorij & Mariæ.
Et Padus electriferis Admodulatur alnis.
Admodum, pen. cor. { ἐλαφρὸν, κεχαυνωμένον } quantitatis aduerbium, ſignificat ſatis: quaſi iuxta modum. Id eſt, mediocritatem: ſicut è contrario, Supra modum, & Præter modum. Hoc eſt, plus quam ſatis. Aly pro Valde acceptum, vt ſi intendẽdi aduerbium. Cic. de Senect. Eum colere ſeapt non admodum grandem natu.
Admodum in reſponſione, pro Etiam. Plaut. Rud. 7,
Nempe equo ligneo per vias cæruleas eltis vectæ.
9. Admodum. Terent. Phorm. 2. 2. Idne patrs as cõſpectum veretur hinc abuſſe? 9. admodum. Vbi Donatus, Admodum, annuendi vim habet, duntaxat modò: & ſubauditur veritum.
Admodum nihil. Cic. in Bruto, Curo literarum admodum nihil fecerat. Hoc eſt, nihil omnino. Idem lib. ead. Nam plane quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facile diueris:
Nullus admodum. Liu. Dec. 3. lib. 3. Equeſtris pugna nulla admodum fuit, quia ſimul inclinatam medium aciem Numidæ Mauriq; videruntex templ ò fuga effuſa nuda cornua deſcurere.
Admodum videtur pro Fere interdù accipi. Plaut. Epid. 3. 3. atque admodum Meũm mœrorum atque amorum ſummam edicſtaut tibi.
Admodum, cum genitiuo. Columel. lib. 4. cap. 3. Quum ferobes deſodimus, admodum exigui pulueris viuiradet ſubtilimus. Hoc eſt, paululum, pauxillum.
Admodum, eum aduerbiis iunctum, elegantem vim habet, & ſignificationem auget: vt Nuper admodum, pro Nuperrimè. Terent. Heaut. 1. 1. Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum eſt. Cicero 4. Acad. Illa philoſophi tarò admodum cohærent.
Admodum, eum verbis, pro Valde, & mirum in modum fumitur. Plin. lib. 9 cap. 38. Pelagio admodum alligatur. Idem lib. 20. cap. 3. Admodum prodeſt.
Admonitio, admonis. admonitus { νουθέτησις } admonitæ. Plaut. Pſeud. 5. Hoc ego oppidum admonitæ, vt hoc die expiatur, volo. Videtur Plautus more ſuo fuiſſe pro Obſidere.
Admoliior, admolitis, admolitus ſum { προσφέρω } admoliri, Admouere: proprie dicitur de rebus magnis aut graubus, vt moles & molimen Admolin ſaxum, eui contrarium eſt, Amoliri. Plaut. Amph. 1. Vbi ſaxo manus ſis admolitus. Curt. Velut de indutria rupes præaltas admolita natura eſt.
Admonco, admones, penult. corr. admonni, admonitum, pen. corr. { νουθετῶ, τὸ νουθετεῖν, νουθέτησις, ἀπομνημονεύω } admonere; In nienoriam adduere, ſiue commoneface re. Cic. Att. lib. 1. 7. Vt me loeus ipſe admoneret. Idem 6. Verr. Recte admonere.
Admoneri ad aliquid faciendum. Cic. 2. de Diuinat. Quàm multi inopes dignt præſidio deorum, nullo ſomnio ad thesaurum reperiendum admoneniur
Admonere ad aurem. Cic. 2. de Finib. Et eum tantùm ad aurem admonerent, (ſi modò id pictura intelligi poſſet) vt cauereet nequid perſiceret imprudens.
Aliquem verbis alterius. Cic. Varr. lib. 9. epiſtol. 6. Caninius noſter me rnus verbis admouit vt ſcriberem.
Flagello, pro Stimulare, inſtigare, ſue id petreuſſu ſiat, ſiue ſola flagelli conciuſſione. Colum. lib. 2. cap. 2. Virg. 10. Æneid.
Lucagus vt pronus pendens in verbera telo
Admouit hiiug os. Nonius Pereuſſit interpretatur.
Admonere de. Cic. pro L. Man. De quo vos paulò antè inutus admonui.
Amoniſſime admonere qui mpiam. C. 2. ad Att. lib. 8.
Præſtò aliquem admonere. Cic. ad Attic. lib. 9 80, Illud me præterè admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & vt eum grauiuate potius loquar.
Admonemur multa oſtentis. Cic. 2. de Nat. deor. Multa præterea oſtentis, multa in extis admonemur, multiſque locis alijs, quas diuturnus vſus ita notauit, vt artem diuinationis efficerent.
Admonemur multa ab amicis. Plin Iunior. lib. 4. ad Arſtocem, epiſt. 3. Qui ſerupta ſua recitat, multa à multis admonetur: & ſi non admoneatur, quidẽ, &c.
Admonere hoc & illud. Cic. pro Cælio, Illud tamen te eſſe admonitum volo: primùm qualis es, talem te eſſe exiſtimes. Quod barbarè dicitur, Ego hæc volo vt ſcias.
Admoneo te huius rei. Liu. 5. bel. Maced. Qui admoneremſederis eum Romani.
Admoneo te vt. Cic. ad Q. frat. lib. 1. epiſt. 1. Sed te illud admonro, vt ſi hoc pleñe vitare non potes, quòd antè occuputur animus ab iracundia, quàm prouidere rato potuit ne occurreatur, vt te antè compares, quotidieque meditere reſiſtendum eſſe iracundiæ.
Admoneo, eum infinitiuo. Virg. 4. Georg. -rurſus eaſdem
Veſper vbi è paſtu tandem deeedere eampis
Admouuit. Horat. 1. Serm. ſatyra 6,
Aſt vbi me ſeſſum ſol aeerior ire lauarum
Admouit, ſugio rabioſi tempora ſigni.
Admonitus, pen. corr. partiepium { τοπροτρεπτικὸς } Qui admonetur. Ouid. 6. Metam.
Ad matrem veniebat Itys: quid poſſi, ab illo Admonita eſt.
Admonitura, pra. prod. { τοπροτρεπτικὸν } participium. Quid. epiſt. 10,
Candidaque impoſui longæ velamina virgæ,
Scilicet obſtros admonitura meos.
Admonitus, huius admonitus, verbale, pen. corr. { ὑπόμνησις. } Idem quod Admonitio. Cic. Att. lib. 9. Hominis prudentis & amici tabi admoniru. Ouid. 3. Faſt.
Flet tamen admonitu mortis Eliſa tuæ. Hoc eſt, ob recordationem mortis Didonis.
Admonitum, admoniti. pen. corr. ſubſt. n. g. { νουθέτησις. } Cic. 2. de Orat. In eodem ſilentio multa alia oratorum officia iacu: runt. eohortationes, conſolationes, præcepta, admonita, quæ tractanda ſunt omnia diterriſſimè.
Admonitio, verbale { τοπροτρεπτικὸν } Cic. 2. de Orat. Tum obiurgatio, ſi eſt autoritatem admonitio, quæ ſeiunor obiurgatio.
Admonitio in coofiio dando familiaris. Cic. 1. Offic.
Admonitionibus locum non relinquere. Cic. Lentulo, lib. 1. 1.
Admonitione agitare animum alteuius. Quinti. lib. 4. cap. 1.
Admonitio morbi aut doloris, Quod vulgò reliquas morbi vocant. Plin. lib. 24. cap. 17. Siqui morbi humano corpori accidernt florente ætate, quanus fanatos, admonitionem eorum ſentire quoues florere eam contigerit. Idem lib. 25. cap. 8. Diebúſque vicenis interpoſitis idem ſtat, ſiqua admonitio doloris ſuperſit.
Admonitioni irafci. Vide 12 a. Quinti. lib. 2. cap. 6.
Admonitio, pro interpellatione, per quam debitor admonetur vt ſoluat. Vlp. l. 3. §. In omnibus. D. de Iudiciis.
Admonitione non indignum. Quinti. lib. 6. cap. 1.
Admonitor, pen. corr. admonitoris, verbale { τοπροτρεπτικὸς. } Cic. in Top.
Eiſi admonitore non eges. Ouid. 4. Metam.
Admonitóreque optimum exlo clariſſimus ſtlo Lucifer ortus eratq

Admordeo,admordes, admordi, admorsum {πικράζειν} admordere, pcnult.prod. Maius quiddam est quàm mordere ; & quasi abdere. Virgil.a.Georg.Et admotis signata in stirpe cicatrix. Vbi Seruius,Admorsio participium est,acsi diceret abroso. Pers.Demordere dixit,satyra,

Nec demorsos sapit vngues.

Admordere aliquem , per metaphoram , pro Aliquid ab eo corradere, vel damno afficere. Plaut.Perfa.7, Nam id demum lepidum est,tripercos homines,vtulos,auidos,aridos Bene admordere,qui alid feruo obfiguam eum fale. Idem Pfeud.2.0.19, Habet argentum:hinc admordere hunc mihi lubet.

Admorsus,participium {πικρόν.} Propert.lib.3.eleg.11,

Brachia spectaui sacris admorsa colubris.

Admoueo, admoues, admouli, admoui,admotum, penult.prod. {πικράζω, πικράζω, πικρόω} admouere. Aliquid vicinus facere, & proxime adiungere: quod vulgus dicit Appropinquare: & ei contrarium est Amouere. Liuius 4. ab Vrbe, Locum dedere scalas admouendi.

Admouere ad. Liu.4.bel.Maced, Ad vrbem Romam admoturus exercitum videbamus: pro Adducturus prope vrbem, hoc est,ad ipsos vsque muros.

Faſciculum ad nares admouere. Cic. 3. Tuſc. Faſciculum ad nares admouebis,incendes odores.

Se ad aliquid. Cic.de Amicitia.

Aurem. Terent.Phorm.5.6.

Blanditias,Id est, Blanditi. Ouid.6.Metam,

Calcar cupo , Est equum calcaribus ſtimulare. Figurate verò ad hominem transferrur,pro Inſtigare, impellere,ineitare. Cicer.Attic.lib.6, Adſcribit etiam,& quaſi calcar admouet,iuiterestisse ſeſe pro eius magnam pecuniam. Quod & addere dixit Ouidius,

Et admiſſis addere calcar equis.

Cibum ad os. Plin.lib.11.cap.43.

Rei alicui. Liu.5.bel. Maced. Altaribus admotum iurciurando adegit.

Hoc eſt,aras altaria conſtituerum.

Cruciatus. Cic.7. Verr. Quid quum ignes,candentisque lamine,caeteriſque cruciatus admouebantur,&c.

Curabonem ad aliquem. Cic.4. Tuſcul.Sed alia quaedam ſic ad eum admouenda eustitia.

Cuerubitum. Celſ.lib.5.cap.26.Quod lib.6.cap.6,Accommodate cucurbitulam dicit.

Alicui equum. Liu.2.ab Vrbe, Equitibus admoti equi , vt perſequi hoſtem poſſent.

Fabricas. Dolus tenuare.Plaut.Cuſtel.6,

Quot admoui fabricas? & quot fallacias

Io quxſtione? vix excuſpſi vt dicerem. Metaphora ab oppugnatione vrbium , quibus machinae ſolent admoueri , vt expugnentur. Nam & eadem figura pro eodem Machinas adhibere dicimus.

Faces doloris,quaſi Dolores flammas & incẽdia adhibere. Cic.2. Tuſc. Quúmque quaſi faces ei doloris admouerentur , ſaepè dixiſſe , Nihil agis dolor.

Greſſus.Stat.11. Thebaid.

Dum videt haec dirẽns, greſſus admouit, & arma,&c. Hoc eſt, propius accesſit.

Horas mortis.Lucan.lib.7,

Mortus vicinye properantes admouet horas. Hoc eſt,ſuz mortis tempus acceleras.

Iras.Hoc eſt,ad iracundiam ineitare.Stat. Thebaid. 5.

Machinam.Cic.pro Cluentio,Oppianicus continuò ſperare coepit hoc ſe à Iulio,eanquam aliqua machina admota,capere Aſinij adoleſcentem,& fortunas eius patrias expugnare poſſe.

Manum alicui rei, pro Apponere,adhibere. Plin.lib.35.cap.11. Inde illud,Admouere manum operi. Ouid.10. Metam.

Manum nocentibus, Punire oocentes.Liu.5.ab Vrbe.

Manum vectigalibus, Quod & Manum vectigalibus adhibere dicitur. Cic.de lege Agraria. Reges denique exhaununt , admouent manus vectigalibus populi Romani. Id est,vectigalia inuadunt,manus illis inuciunt.

Oſcula. Ouid.10.Metam.

Preces. Ouid.3.de Ponto 7.

Probationi reum. Ita compellere reum argumentis, vt penè conuictus videatur. Vlpian. in l.1.D. De quaeſtion. Ad tormenta ſeruorum ita demum veniri oportet , quum ſuſpectus eſt reus,& aliis argumentis ita probationi admouetur , vt ſola confeſſio ſeruorum deeſſe videatur. Sic legit & exponit Budaeus.Sic habent & Pandectae Florentinae, tametſi aliter legat Haloander.

Sonum vocis.Cic.in Orat. Itaque ille perfectus orator, vtcunque ſe affectum viderit, & animum audientis mouere volet , ita eerum vocis admouebit ſonum.

Stimulos, Citare,quod & Stimulare dicitur.Metaphoricũ. Cic.3.Toſc. Vide ADHIBERE. Idem pro Sextio. Liu.7.ab Vrbe, Itaque tantos pudor ſtimulos admouit,vt euerrent in hoſtium tela.

Talos alicui. Plaut. Aſinar.13, Talos ne cuiquam homini admoueat, oiſi tibi.

Terrotem,eſt Terrorem iniicere. Liu.6.ab Vrbe.

Vim. Celſ.lib.7.cap.26.

Vultum admouere ad aoditores. Author ad Heren. Nam hoc eſt à natura datum, vt quamproxime vim vultum admoueamus ad auditores,ſiquam rem docere eos,& vehementer inſtigare velimus.

Admouere ſimpliciter,pro Admouere exercitum ſeu copias. Corn. Tacit.in libro de Moribus German. Noo Samnis, noo Pceni, non Hiſpaniae,Galliaeve,ne Parthi quidem ſaepius admouere. Sic legit Rhenanus. Alij,admouere.

Admouere propè. Cic.de Amic. Quam qui apperioerunt, applicant ſeſe, & propius admouent.

Propius vrbem. Cic.6. Philip. Dum de exercitum propius vrbem Rom. ec.mil.admouerce.

Admotus,pen.prod.participium {πικράζω.}

Admotus & contiguus. Plin.lib.2.cap.9. de Luna. Iam verò humilis & excelsa,& ne id quidem vno modo,ſed alias admota cælo,alias contigua montibus.

Bellum admotum. Sil.Ital.lib.16.

Mors.Stat. Thebaid.5.

Occaſio ſeeletis exequendi.Curt.lib.8.

Spes. Ouid.11.Metam.

Admoturus,huius admotus,pen.prod.verbale {πικράζω.} Plinius lib.24. cap.11, Cuc meuſtrua admotu. Hoc eſt, menſtrua cuc,ſiremtsi infectiori admouetur , & applectut. Sermouis compendium peculare Phoio.

Admotio,admotionis, verbale {πικράζω.} Cic.2. de Nat.deor. Ad neruorum eluendos ſonos , ad tibiarum , aera manus eſt admotione digrorum.

Admuglo,admugis, pen.prod. admugiui,admugitum, penult.prod. {πικράζω} admugite, Aliorum mugitibus reſpõdere,vel ad alios mugire. Ouid.lib.1.de Arte amandi,

Mollibus in prauis admugit femina tauro,

Femina coro pedsſemper adhamum equo.

Admurmuro,admurmuras,pen.corr. {πικράζω} admurmurare, Summiſſo quodam murmure applaudere dicẽti, & quaſi dictum eius approbare, Vt feti ſolet à populari corona in contionibus, & in foro iudiciali. Huic contrarium eſt, Obmurmurare. Cic.Attic.lib.1. 8, admurmurante ſenatu.

Admurmurarum eſt, Impetſonale.Cic.1.de Orat.

Admurmurare , Murmure obſtrepere, murmure refragari & indignationem offendere.Cic.7.Verr.Memoria tenetis Iudices,quam valde vniuerſi admurmurarin,quàm palam plancpes contradixerunt

Admurmuratio, verbale {πικράζω.} Quum populus murmure quodam applaudit contionans ; aut aliquid palàm dicenti. Cui contrarium eſt obmurmuratio.Cic.pro leg. Manil. Idem ad Q.frat.lib.2.3, Claudium accuſaui tanquam reum,multis & fecundis admurmurationibus.

Admurmuratione penulantiam & furorem alicuius abiicere. Cic.in Piſonem, Quiuon admurmuratione. fed voce & clamore abiecti hominis & feminiui furorem,petulantiamque abiecistis.

Admutilo,admutilas, pen. corr. {πικράζω} admutilare, Idem quod mutilare:nempe torquere,& plagis afficere. Plaut.Perſa.3, Me ſique admutilabit ptobe. Idem Capt. 6, Si frugi eſt , vſque admutilabit probè.

Admutiari militem pereleganter dixit Plaut. Milit. quod eſt conderi, pro falli,& ſycophanta verſura deludi. Turnebus.

A D N

Adnaſcor,adnaſceris, pen.corr. adnatus ſum {πικράζω} adnaſci, Quaſi ad aliquod naſci.Nam adnaſci proprè dicimus quod naſcitur in re aliqua,praeter id, quod ei naturale & proprium fuerat. Plin.lib. 16.cap.44, Vifum autem acies, robur,ilies, pruno ſyluestrisque rebus nihil,nec alias arboribus adnaſci. Vide AGNASCOR.

Adnato,adnatas,pen.corr.{πικράζω} adnarare,frequentatiuum ab Adno,adnat,Idem quod primitiuum adnare. Id eſt, natando aliquò peruenire.Plin.lib.9.cap.10, Troglodytae autem ad quos adnatant,vt ferras adorant. Itidem cap.29,Ad manum hominis adnatat.

Adnatare inſulae. Plin.lib. 8. cap.25, Itaque ei vni inſulae crocodili non adnatant. Idem lib.9.cap.10,Adnatate enim ſingulis ternos.

Latetr.Senec.in Agam.6,Et comes latetr adnatabat.Id eſt,iuxta latus.

Adnatiſco, Vide ANNASCO.

Adnecto, Vide ANNECTO.

Adnicto, adnictas {πικράζω} adnictare, ex Nicto compoſitum, Feſtus, Adnictat , ſepe & leuiter oculo annuit. Nzuius in Tarentilla, Alij adnutat,alij adnictat, alium amat,alium tener.

Adnitor, penult. prod.adnitoris,penult.corr.adnitus vel adnisus ſum {πικράζω} adniti , Ad aliquid niti , & dare operam , aut niti vehementius. Liu.1.bel.Pun. Porro cepiſſe iam ſe verbem, ſi paululum adnitatur,certdence.

Aliquid adniti.Plin.Iunior,epiſt.18.lib.6. Id eſt,conari.

De te aliqua. Cicero Attic.lib.6, Bgo.o.ſi Bibulus. &c. adniteretror de triumpho,aquo animo eſſem. Hoc eſt, ad triumphum vehementius aſpirarer.

Omni opere,vt viudret,adnixus eſt. Plin.lib.7.cap.53.

Adnuti,pro Aduuare. Salluſt.in epiſtola Mithridatis,apud Cinycũ magno cum exercitu in obſidione moranti frumentum defuit nullo circũm adnitente.

Adnitus vel adnisus {πικράζω.} Virg. 1. Aeneid.

Cymothoe ſimul,& Triton adnixus acuto

Detrudunt naues ſeopulo. Setuius:Adnixus antiquum eſt,vt cõnixus,quibus hodie nũ vtimur. Die mus enim Adniſus,& connisus.

Adnixi ad aliquid. Cic.de Amic. Sic natura ſolitarium nihil amat,ſemperque ad aliquid,tanquam adminiculum ſad nitiur. Hic expreſſa eſt propria verbi ſignificatio; quz eſt,ad aliquid tendere cui innitamur, Id eſt,ineumbamus.

Adnixi haſtis,Hoc eſt,incumbentes haſtis. Virg.9. Aeneid.

Stant longis adnixi haſtis,& fixa tenentes.

Adno, adnas {πικράζω} adnare , Natando aliquò venire : quod & Adnatare & adnauigare ſignifieat. Cæſar 2.bel.Ciuil. Quibus rebus acc.de vt pauci milites patrẽque familiz,aqui aut grauia, aut miſericordia valerent,aut naues adnare poſſent,recepi in Siciliam incolumes peruenirent. Virg.lib.6.Aeneid.Paulatim adnabam terrae.

Adnare naubus. Liu.lib.8 bel.Pun. Mulrique adnantes naubus.

Oris. Virg.1.Aeneid. -hue pauci vestris adnauimus oris.

Adnoto, Vide ANNOTO.

Adnubilo,adnubilas,pen.corr.adnobilaui {πικράζω} adnubilare. Stat.lib.5.Sylu.1,

-ſic plena maligno

Aſſlantur vineta Noto:ſic alta ſenesscit

Imbre ſeges nimiùtrapidæ ſic obuia poppi

Inoider,

Inuidet, & velut adnubilat aura fecundis. Hoc eſt, nubilum tẽpus immittit.

A dnumero, Vide ANNVMERO.

A dnuntio, Vide ANNVNTIO.

A dnuto, as, (προσνεύειν) Plaut.

A dnutio, as, inuriri, penult. prod. adnutriui, adnutrium, penult. prod. (προσνεύειν) adnutrire, Idem quod iuxta nutrio. Plin. 17. cap. 23. Singulis denas ſæpe adnutriunt vires & eſt iuxta ſingulas arbores.

A D O

ADOBOGDON (ἀδοβόγδων) vir clarus, qui ex retrarchia ſtirpe Galatarum fuit. Hic cum effet Cæſaris amicus, ad id honorum peruenit, vt magiſtratum generis terrarcha, & cum aliorum, tum Boſphori rex efficeretur. Author Strab. lib. 13.

A dobruo, adobruis, adobrui, adobrutum, penult. corr. (καταχώννυμι) adobruere, ſic ad & obruo, quod ipſum ex ruo cõpoſitum eſt. Idem quod Obruere. Colum. lib. 1. cap. 3. Quamuis arbores quæ ſuerant in ſegete, circunfodere, & adobruere oportet. Hoc eſt, terra multa ſepelire, vt non appareant trunci.

Sarculis adobruere. Columel. lib. 2. cap. 11. Minimis aratris profcindunt, atque ita iaciunt ſemina, & ſarculis obruunt.

A doleo, es, ere, ſcere. adolui, & adoleui, adultum (ἀυξάνω, θάλλω, τρέφω) adalere. Nonius, Adolere, verbum eſt proprie ſacra reddentium quod ſignificat votis aut ſuppliciationibus numẽ auctius reddere. Virg. Ecl. 8. Verbenaſque adole pingues. Vbi Seruius, Adole, incẽde: ſed (κατ' ἀντίφρασιν) nam adole, eſt auge. Idem 1. Æneid. Cura peſtum ſtruere, & flammis adolere penates. Vbi Seruius, Adolere, colere. Sed Adolere, proprie eſt augere, in ſacris autem adolere per bouem omẽ dicitur. Nam in aris non adolentur aliqua, ſed creman tur.

Adolui ab adoleo, pro cremaui, & ſacrificaui. Caſſius ad Tiber. 2. At cõtra Ægyptios vbi integrum anſerem adolauerint. Ex Priſc. lib. 9.

Adoleri in paſſiuo, pro Inceodi. Plin. lib. 28. cap. 2. Si ponuiſci accidat diris cauſa epulanti, in mensa vnique id ſepaſti, adolerique ad larem, piatio eſt.

Adolere altaria donis. Lucret. lib. 4. Sic Virg. 7. Æneid.

Adolere altaria redis caſtis.

Adolebunt cinnama flammæ. Id eſt, cremabunt. Ouid. 15. epiſt.

Honores mis. Ouid. 8. Metamorph. Et Deo adolere honores. Virgilius 3. Æneid.

Adoleſco, adolreſcis, adolui & adoleui, adultum (ἀνδρώω, μεγαλύνομαι, ἡβάω) videtur ab Adoleo ſecundum analogiã formatum: ad quod etiam accedit ſignificatio. Eſt enim Adolere, augeri ætate, ætate creſcere. At hoc Creſcere eſſe oſtendit, his verbis, Adoleſcat, Græce ἀδολῆσαι, id eſt, accreſcat vene. Vnde fiunt Adultus & adoleſcens.

Adolui, præteritum ab adoleſco. Colum. de Arbor. cap. 23. Ita tucundi ſaporis fructũ cũ adoluerit, præbebit. Alij codices habẽt adoluerit.

Adoleſcere, dictum proprie de hominibus. Cic. in Salluſt. 8. impudicus & procax adoleuerat. Idem 1. de Nat. deor. Niſi in eo qui natus ſit, niſi in eo qui adoleuerit, niſi in eo qui didicerit.

Adoleſcit ætas. Virg. lib. 2. Georg. Ac dum prima nouis adoleſcit frondibus ætas. Metaphoricé.

Adoleuit ætas robuſtis viribus. Lucret. lib. 3.

Ætatis ter ſenos preteriit adoleſcens annos. Ouid. 3. Faſt.

Infans adoleuit. Cel. in Inſiciando. D. de furtis.

Pupillus adoleuit. Vlpian. l. vlt. D. Si quis caution.

Adoleuit annis virtus. Ouid. 5. Faſt.

Adoleſcere ad aliquam ætatem. Plaut. Caſ. 1.

In ea cubita triennio, Hoc eſt triennio ſolo creſcere ad altitudinem trium cubitorum. Plin. lib. 7. cap. 16. tractãm ad arbores & femina.

Puertia adoleſcit. Tacit. lib. 11.

Adoleſcere, de mutis animalibus. Plin. lib. 9. cap. 8. Adoleſcunt celeriter delphini.

Adoleſcere, de plantis. Plin. lib. 6. cap. 32. Arborum ibi procerit atem ad CXLIIII. pedes adoleſcere.

Adoleſcere in partum. Colum. lib. 6. cap. 35.

Adoleſcit ratio. Cic. 1. de Legib. Quæ cũm adoleuit, atque perfecta eſt, nominatur rite ſapientia.

Adoleſcit cupiditas. Cic. 1. de Finib. Eáque cupiditas agendi aliquid, adoleſcit vna cum ætatibus.

Cupido potentiæ. Tacit. lib. 18.

Ius legatorum, prauo certamine. Tacit. lib. 20.

Authoritas. Tacit. lib. 20.

Cremona numero colonorũ, opportunitate fluuiorum, vbere agri annexo, commodisque omnium adoleuit, illuſtrique. Tacit. lib. 19.

Adoleſcit amor in longos annos. Ouid. lib. 3. Amor. 19.

Adoleſcebat interea lex maeſtatis. Tacit. lib. Annal. 2.

Opes adoleſcunt. Tacit. lib. 1. Annal.

Adoleſcere alicui ſocordia dicitur, pro, Accedere vel accreſcere. Tacit. lib. 18. Vix credibile memoratu eſt, quantum ſuperbiæ ſocordiæque Vitellio adoleuerit.

Ver adoleſcit. Tacit. lib. 13.

Senſim adoleſcere. Cicero de Senect. Quæ nixa fibris ſtirpium ſenſim adoleſcit.

Adoleſcere, in ſacrificiis, pro Incendi. Virg. 4. Georg.

Adoleſcunt ignibus aræ. Vide ADOLEO.

Adoleſco, ſcis, idem quod Adoleſco. Plin. Iunior, epiſt. 3. lib. 3. Quibus omnibus ita demum ſimilis adoleſcẽs & &c.

Adultus (ἀνδρωθείς) ab Adoleſco. Adultus, quum ad hominem refertur, qui adoleuit, id eſt, creuit ad ætatem, quæ adoleſcentia dicitur. Sed & de mutis dicitur, quæ tam ætate creuerunt. Virg. 4. Georg.

-aliæ ſpem gentis adultos

Educunt fetus. Seruius, Educẽdo adultos faciunt. Plin. lib. 11. cap. 29. In Cyrenaica regione lex eſt ter anno debellandi eas: primo nũ oberrendo, deinde ſeruum, poſtremo adultas. De loculis loquitur. Vide ADOLESCO.

Adulta virgo. Cic. in Brutũ.

Adultus (ἀνδρωθείς) de inanimatis dictum, Vt vebs adulta. Cic. in Brutũ,

Qui non naſcentibus Athenis, ſed iam adultis fuerunt.

Adultus viribus. Patercul. lib. 2. Adulta viribus Dalmatia, omnibus tractibus eius gentis ſe facultate adduxit, ex cõſilium arma corripuit. Adulta peſtis. Cic. in Catil.

Ver. Seruius exponẽs verſum illũ in 1. Georg. Vere nouo, Anni, inquit, quatuor ſunt tempora diuiſa in ternos menſes: quòd ipſorum temporum ſaciunt diſcretionem: vt primo menſe vens, nouum dicatur ver, ſecũdo adultum, tertio præcepsis: ſicut eus Salluſtius dicit vbique. Item autumnus, Hyems nouus: adulta, præceps vel extrema. Hæc ille.

Adultior, comparatiuum ab Adultus. Plin. lib. 10. cap. 33. Adultior eſſe cum magi docear, & foras ſaucitatem emittere. De hirundinibus.

Adultus, participium, pro Crematus. Antias in 74. Eò omnes hoſtig: vituli XXVI. conieci: & ita omnia adulta ſunt. Ex Priſc. lib. 4.

Æſtas adulta. Tacit. Annal. 2.

Ætas. Lucret. lib. 4.

Ætatis adultæ gradus ſcandere. Lucret. lib. 2.

Ætate adulta puer. Cic. 5. Verr.

Artus adulti. Stat. 3. Sylu. 4.

Authoritas. Tacit. lib. 1. Annal.

Autumnus. Tacit. Annal. 11.

Cinis. Stat. 2. Sylu.

Nox. Tacit. lib. 19.

Eloquentia. Tacit. in dialogo de Orat. Quum fatear quædam eloquentiæ eorum, vt naſcenti adhuc, nec ſatis adultæ defuiſſe.

Parthi. Tacit. lib. 11.

Robur. Lucret. lib. 2.

Seditio. Tacit. lib. 17.

Seges. Senec. in Hercul. fur. 9.

Vina adulta, & præualida. Tacit. Annal. 3.

Adoleſcens, adoleſcentis, com. gen. (ἀνδρούμενος, ἡβάων) à verbo Adoleſco. Dicitur autem proprie quis adoleſcens, à fine puertiæ, neuppe ab anno duodecimo vſque ad annum trieſimumprimum, quando ſcilicet homo, teſte Plinio, creſcit in longitudinem corporis, & primam lanuginem producere incipit. vnde eſſe in ephebis dixit Terentius. quum autem percreuit, adultus dicitur. Inde cõparatiuum adoleſcentior, ſine ſuperlatiuo. Terent. Eunuch. 2. a. Cic. 1. Offic. Eſt igitur adoleſcentis maiores natu vereri.

Adoleſcens in iure dicitur, qui inter annum decimumquartum, & vicesimumquintum ætatem agit. Inon aliter. 6. 1. D. de leg. 1.

Adoleſcens monbus. Plaut. Mil. 10. Interdum etiam ſuauitatis gratia ſolet eo in cõmmutari quem a modum in obulus & obolus.

Adoleſcens & vir vocatur Horatius à Cicerone in Orat.

Adoleſcens homo. Cic. Cæcin. lib. 2. 14. Hominem adoleſcentem non tam allicere volui, quàm alienare tolui.

Primarius. Seruius Sulpit. Cicer. lib. 4. 5. Vt cum aliquo adoleſcente primario coniuncta ætatem agerent?

Ætas indolis. In INDOLES.

Lectiſſimus. In LEGO.

Perditus ac diſſolutus. Cic. 4. Tuſcul.

Deceſ verecundum eſſe adoleſcentem. Plaut. in Aſin. Act. 5. Scen. 1.

Adoleſcentia (ἡβάω) Prima ætas hominis poſt puertiam: quam inſantiam appellat vlpe ad ſcoctum Quintil. Cic. de Senect. Qui enim citius adoleſcentiæ ſenectus, quàm puertitiæ adoleſcentia obrepit?

Fretum adoleſcentiæ. Vide FRETVM.

Obiecta morbis adoleſcentia. Gell. lib. 3. cap. 2.

Adoleſcentia, ſios ætatis. Cicin Top.

Feruida. Senec. in Octauia. 8.

Regenda eſt magis feruida adoleſcentia.

Intemperans. Cicero de Senect. Libidinoſa etenim & intemperans adoleſcentia, effœtum corpus tradit ſenectuti.

Libidinoſa. INLEBET.

Lubrica. In VBRICVS.

Sumpuoſæ adoleſcentiæ homo. Tacit. lib. 20.

Adoleſcentiæ lubricum. Tacit. lib. 14.

Ab adoleſcentia. Vide AB.

Ineunte adoleſcentia. In INEO.

Ab ineunte adoleſcentia. In AB.

Iam à prima adoleſcentia me Muſæ manſuetiores deleẽarunt. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9.

Adoleſcentulus, diminutiuum (ἀνδράριον) Cic. 1. de Nat. deor.

Ab adoleſcentulo. Vide AB.

Adoleſcentula, diminutiuum (παιδίσκη) Terent. Andr. 1. 5. Forte vnam aſpexiſtis adoleſcentulam.

Adoleſcentiæ (ἀνδρωθῆναι) obſoletum verbum, pro nondum ſatis habere modeſtiæ. Varro, At tu quidem, vt iacias cenſeo, quoniam tu quoque adhuc adoleſcentiaris. Ex Nonio.

Adoleſcentuire (ἀνδρωθῆναι) Adoleſcentium more facere, ſiue in adoleſcentiam redire. Laberius, Incipio adoleſcentuire, & neſcio quid augurium facere.

Adoleſchos, huius adoleſchi (ἀδόξητος) Garrulus, nugator, loquax, qui libens multa commemorat fabulamenta. vel etiam hiſtorias: qui & adoleſches dicitur. Budæus. Cic. ad Attic. lib. 16. Quòd vereris, ne ἀδόξητος mihi tuõquis minuticulus Ariſtophanes Archilochi Iambus, ſic epiſtola loquiſſima quæque, opinor, videtur.

ADONAI (ἄδωναι) Hebraica dictio eſt יהוה, Latiné ſonat Dominus meus. Hac voce Iudæi vtebantur pro יהוה nomine ſoli Deo conuenĩte, quòd putarẽt hoc adeo ſanctũ eſſe vt pronunciari nõ deberet.

ADONIVS, Arabum genti dictus eſt Bacchus, ſic à vertibus Latinis appellatus, qui hodie Adonis vocatur. Plaut. Vbi aquila eatamitum raperet, aut Venus Adoneum. Vide ADONIS.

ADONIS, pen. prod. huius Adonis & Adonidis (ἄδωνις) nomen propriũ filij Cinyræ Cypriorum regis, & Myrrhæ: quem Venus in deliciis hab uit, formoſiorẽ præcellentem. Hic apri dente ſub inguine percuſſus lacerauiſque genitemitur leto. Venus miſerans in florem adonidis, qui eſt ſanguineo colore, eum trãſformauit. Huc Auſonius eu Plautus vocat Adoneum: fulgẽtius, Adon. Adon Græcè ſuamtas dicatur.

Et quia myrrha odore suauis est, & Adonem dicitur genuisse. Ideo auté Venerē amasse dicunt, quod hoc genus pigmenti in valde feruidum. Legitur apud Lucianum, Adonim fluuium ex Libano monte profluentem, singulis annis sanguinolentum fieri per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hirronymus in Ezechielem sic habet, Quem nos Adonidē interpretam fumus, & Hesiodus & Syrus semo Thamus vocat. Vode quia iuxta gentilem fabulam in mense Iunio, amasius Veneris & pulcherrimus iuuenū occisus, & deinceps reuixisse narratur, eundem Iunium mensē eodem appellant comine, & annuectiārium ei celebrant silentium, in qua plangitur quasi mortuus, & postea resuscitatus ranutur atque laudatur. Vnde apud Euechetem prophetam legitur, Ecce ibi mulieres sedebant plangentes Adonidem. Vbi intelligi vult fuisse idololatriam celebratam in honorem Adonidis. Macrobius vero lib. 1. Saturn. cap. 21. accepit Adonidem pro Sole. Mosēpulus ἀδὼν nomen ab ἁδὼ, quod est canto, deriuatum putat. De eodem est illustrissimē Theocrit. εἰδύλ. 29. & 31. Est autem apud Eobanum Hessium interpretē illius Idyllij 33. & 30. Item pisces etiam quidam hoc nomine appellatur: qui & ἀδωνίς, ὁσίρις καὶ ἄδωνις (vt inquit Oppian.) ἔστιν ἄλλο τι θέσπις, μεταὶ τὸ ἔαρ φαινόμενον. Hoc est, quod prolixe vnus, in litus ficca paroeos tellure cubile. Videas Plin. lib. 9. cap. 19. & Oppianum ubi supra, libr. 1. Neander Graecus phonia memoriae feruans, Adonidem Myrrhę filium, qui laetucam deuorasset, ab apro fuisse interemptum. Addidit Callimachus, Venerem eum fub lactuca condidisse. Quibus verborum inuolueris innixum poetę, ecquem concubitus clanguefcere, pigeritmofq; in eotum fieri, qui lactuca vescuntur assidue. Et Rucellus.

Adonis, dicitur fluuius prope Byblū vrbem Phoenicis, auctor Ptolem.

Adonis Cinyreius, Hoc est, Cinyrae ex Myrrha filia per incestum filius. Ausonius Sectione 1. epigram. Sic Ouid. 10. Metamorph. Alij tamen leguut Cinareius, propterea quod Cinaram vocant, qui ab aliis Cinyras dicitur.

Formosus. Virg. 10. Eclog.

Niueus. Propert. lab. 1. Eleg. 14.

Pectus mutice. Auson. Sectione 2. in Cupidine cruciatu,

Et aroeus aureomanis, & mutice pectus Adonis.

Floratus Veneri, Id est à Venere. Ouid. de Arte amandi. lib. 2.

Adonidis hortī, Proterbiali figura, dicitur de rebus leuiculis, parūmq; frugiferis, & ad breuem praecinctumque tantum voluptatem idoneis. Erant autem ij horti Veneri sacri, propter Adonidem eius amatiuum, primo aetatis flore praereptum, atque in florem conuerfum: nobis, in eis frebatur, nisi quod ad ubiditatinem & delicias faceret. Author Paulanus: qui etiam eradit in ij hortis semina depressa non aliter florere, quam in testis, eoque rem in prouerbium abiisse. Eorta futiles ac leuiculos. Meminerunt Hermol. in Plin. & Erasmus in Chil.

Adonia, orum, ἀδώνια. Festa Adonidi dicata. Ammianus lib. 3. Hinc. Euenerat vt iisdem diebus annuo cursu copleto, Adonia celebrari, tristi ululatu, amaroq; per oppidum ploratu, quo dente feralis delectus Adonia eum planctu celebrabantur à multeribus. Veneris planctum imitantibus. quod non obseuit annus Ouid. 10. Metam.

Adonium (ἄδωνιον) species est Abrotoni, quod in testis, tutbinibus ve cadotum vias rasibus feri solet, quo pacto Adonidis hortulos pangere solebant. Qui dam fatis herbam esse, quam ex Adonidis sanguine oriri traxisse Poëtae fabulantur, atque inde Adonium appellatum putauerunt. Quod iamē falsum esse Nicandri & Theophrasti tellimonijs facile conuincitur, qui herbam illam Anemonem esse nūcūant. Sumitur etiam Adonium pro Adonidis simulacro, & pro luctu sacro, quo multieres ad Adonium ululatum, & Byblum oppidum. Adonidem plangere solebant.

Adsperto, adspertis, pers. corr. adoperui, adopertū (ἐπικαλύπτω, σκεπάζω) adoperire, Idem quod operire, nisi aliquid additum videatur à compositione, significat. Colum. lib. 4. cap. 3. Quod opus adoperias oftendere altius radicelas.

Aether adoperuus nubibus. Ouid. 1. Fast.

Hyems gelu Ouid. 3 Fast.

Quid quòd hyems adoperta gelu tunc denique cedit,

Et perenni lapsę sole serpente niues?

Caput adoperuerunt. Liuius. Vbi Vrbs cond.

Lumina fomno. Ouid. 2. Metam.

Mors adoperta caput tenebris. Tibul. lib. 1. eleg. 14.

Adopinor, pen. prod. adopinaris (ὑπολαμβάνεις) Idem quod Opinor. Lucret. lib. 4.

Deinde adopinamur de signis maxima parvis.

Adopto, adoptas (ἐποποιῶ, ἐποποιοῦμαι, ἐποποιοῦμαι) adoptare, Eligere, asciscere, accersere. Plaut. Cistel. Sortam te mihi adopto ad meam salutem. Cic. 1. Verr. Quem fibi illa deos infernos fui iuris, vliorem inuocarum, adorem eotus eanse adoptauit. Ibidē, Tum illa erat causa iustissima, quod eum fibi Achaei primum adoptarent. Vatinius Cic. lib. 5. 9. Ego autem quem potius adoptem, aut inoocem, quam illum quo defendente vincere id dico?

Adoptare, est verbum iuris. Adoptare autem dicitur, qui io suam familiam transfert, & in locum filij assumit alienum, & hoc genus transitus & commigrationis in alienam familiam, dicitur adoptatio. Haec fere ex Aulo Gell. lib. 5. cap. 19. Plin. lib. 9. cap. 16. Quo argumento vates reffondere, Neptunum patrem adoptantem eum fibi, Sexto Pompeio repudiato.

Adoptare fibi aliquem filium, Id est, pro filio. Plaut. Adoptat illum puerum fubreptium fibi filium.

Aliquem pro filio. Cic. pro Dom. & Plaut. Pernul 2.

Se alicui ordini, pro Inferere, immiscere, asciscere semetipsum, & fibi ordinem aliquem vendicare. Plin. lib. 13. cap. 1. Qui se potentię causa, Caesaris libertis adoptasit spado Thessaliens.

Adoptare se. Ocin Bruto. Et C. Sabrius, qui se ipse adoptauerat, & de Stateno Aelij fecerat. Loquitur de Stateno, qui cum ex Aelia familia non esset, Aelium se appellauit, & ita seipse in Aeliam familiam adoptauit. Mores enim erat, vt adoptati nomē familiae & gentis in quam transibant, assumerent.

Adoptare in diuitias. Plaut. Pernul. 14. Is in diuitias homo adoptauit hunc, quum dicm ebit sum.

Aliquem ab aliquo. Cicer. de clar. Orat. Filius quidem eius, is qui hunc minorem Scipionem à Paulo adoptauit.

Sibi nonię, Hoc est, Alienū nomen assumere, sue immutare. Martial. 1.

Adoptare heredem aliquam. De suo nomine eam nuncupat. Plin. lib. 25. cap. 7. Mulieres quoque hic gloriam affectauere. In quibus Artemisia vxor Mausoli, adoptata heredisque antea parthenis vocabatur.

Adoptat eamus ramum, quum inserius ramus ramo. Oud. lib. 1. de Remed. amor.

Adoptatus (ἀποποιητός) pro ipse. Cic. ad Att. Adoptatus à patricio plebeius.

Adoptatus testamento. Cic. de clar. Orat. Licinius Crassi testamento adoptatus.

Adoptatus, verbale (ἀποποίησις) Idem quod Adoptio: sed in vsu rarissimū. Gell. lib. 5. cap. 19. Quod per praetorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio.

Adoptatus, verbale (ἀποποίησις.) Festus, Adoptatitius, ex adoptato filio natus. Plaut. Pern. 16. Denarcho item ipse fuit adoptatitius. Quo in loco pro filio adoptato fumitur.

Adoptatus, verbale à (ἀποποιοῦμαι) Dicitur qui aliquem adoptauit. Vide Adoptivus.

Adoptio (ἀποποίησις) verbale per syncopen factum ex Adopto. Cic. pro Domo sua, Quod est pontifices, jus adoptionis nemque vt se adopter, qui neque procreare iam liberos possit: & quum potuerit, sit expertus. Vide ADOPTO.

In adoptionem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6. Qui ex duobus legitimis alterum in adoptionem dederat, alterū abdicauerat, fuit ulter nothum, & Vide titulum de Adoptionibus in Pandectis.

Adoptio nomen generale est, inque duas diduciture species, Adoptionē, & arrogationem. Illa, cum eos qui in parentis potestate sunt impetrato magistratus adoptamus: haec cum eos qui sui iuris sunt principis authoritate. Modestin. lib. D. de Adoptionibus.

Adoptio legę curiata siebat. Isebat autem noo patricio plebeium, sed plebeio patricium adoptare. atque hoc in genere trialex iubebat obseruari: primum, vt is adoptaret, qui neque procreare iam liberos posset: & cum potuisset experta esset. alterum, vtitus generum ac dignitatem sacrorum rauo habereture, id est, vt ea fieret adoptio, re ne quid aut de dignitate generum, aut de sacrorum religione minueretur: tertio, ne qua omnino calumnia, ne qua fraus, ne quis dolus adhiberetur: que si seruarentur omnia, tum adoptionem recte fieri, nihil tamen horum in adoptione P. Clodij seruatum esse, atque Cicero in oratione pro domo sua ita queritur falsum ab hac causam ait esse infimum irrisamque illam adoptionem, veronirum quòd, cum curiata lex ferretur, cum seruatum de eelo sit: quod cum fieret, peque legem ferri, neque omnino quie quā agi cum populo liceat. primum enim adoptandi causas esse oportuit, de quibus pontifices rudices erant: deinde id causae probaturum ad legem ferendam, vt ne de lex ferretur, & omnia ferusare debebat, que ro caeteris legibus, cum ferretur, seruari mos fuit. quod vtique significat Cic. in Orat. cum ait: Vt is adopter, qui, quod natura tam allequi non potest, legumo & pontificio iure queratur. atque quod eil apud Taeit. lib. 13. Lege curiata apud pontifices adopto fe habitat ut ij illum intelligendum, vt ne de lex ferretur, & adoptādi causas poontifices probassent, adoptato fieri non posset. virtique verò separatim agebatur: cum de causis pontifices cognoscerēt, legem verò mag sstratus ferret. Adoptantus autem aetatem xviii annis maiorem, quam eius qui adoptaretur, ipse oportere, à Modestino scriptum eil his verbis: Non tamen cum quo adoptat, si & eum atrog at, maior sit debet eo quem sibi per adoptionem vel per arrogationē filium facit: sed vtique plena pubertate, id est xviii annis, eum praetedere debet. Ex lib. P. Maur. de legibus Romanis.

Adoptio. Plin. de institione dixit lib. 16. in proemio. Pomiferae arbores, quae que mitioribus fetus voluptatem primae cibis auulsuntur, & necessario alumeno delicias immiscere docuerit, sine illa vitio, sine ab homine didicere blandos sapores adoptione, & connubio. Idq; minus etiam feris voluerubuque de dimus, intra praedictas constant.

Adoptuus, penult. prod. (ἀποποίητος, ἀποποίητος) verbale ab Adopto: vnde qui adoptatus est, vocatur filius adoptiuus eius qui adoptauit. Gell. lib. 5. cap. 19. Id etiam cum culpauile, quòd filius adoptiuus patri adoptanti inter praemia patrum prodesset. P. Scipio ibidem, filium adoptuum tam procedere, quam si fenatum habeat.

Adoptius fuera. Cic. pro Domo sua, Tu neque Tonitrius es, qui esse debeas neque patris haeres, neque ausilius patris nomen, an haec adoptiua tua vemitia. Hoc est, ijn fuera adoptatorum tui Fonteis.

Ador, indeclinabile, n. g. Festus, Ador, farris genus, edor quondam appellatum ab edendo: vel quòd adustur vt hat tolium, vnde ro lacrificio mola salsa sit ctium. Nonius, Ador frumenti genus, quod epulis & immolationibus sacris piuin putauit. Vbi de vernacula ilia PAR. Adoris, pen. corr. positivus. Adoreus. Nonius Nouellabira.

Mox ador, atque adoris de polline pulsiseum far.

Ador, pro vili quadam frumenti genere vitiatur accipi apud Horatium. Serm. 1. Satyra 6, de mure rullico,

Quum paser ipse domus palea porreetus in horna

Esset ador, lilumque, dapes meliores relinquens. Esset, Hoc est, comederet.

Adorea, adoreae. Festus, Adoream, laudem fue glmriam dicebant veteres, quia gloriosum eum putabant esse, qui farris copia abundaret. Vel vt ait Plinium tradit Hermolaus, quo farre à populo doratus esset. Dona enim amplissima imperatoru se fortium ciuium (ut Plin. lib. 18. cap. 3.) quitom quis vno de plurimum eirca manisset. Item quartae: farris aut heminae confertene populo. Plaut. Amphit. 4. Qui pręda atque agro, adoreaque affecit populares suos. Plin. lib. 18. cap. 3. Glmiam denique ipsam à farris honore adoream appellabant. Quidam per rerum vocalem adorea dicunt.

Adureus, adjectiuum, vt Far adoreum. Varro de Re rust. lib. 1. In loco humidiore far adoreum potius ferunt, quàm triticum. Virg. lib. 7. -& adorea liba per herbam

Subiiciunt

Subiciunt epulis. · Seruius, Ador proprie eſt genus farris. Columel.lib.2. cap.6. Frumenta, triticum, & ſemen adoreum. Stat.libro 2. Sylu.6.

Vix aurora nouos mouebat ortus, Iã bellaria adorea ploebant.

Adorea alma, Hoc eſt, gloria altrix virtutis. Horat.4. Catm.4.

- & pulchee fugãtis

Ille dies Latio tenebris, Qui primus alma ciſis adorea. Ablatiuus eſt. Aeron. Adorea, laus publica dicebatur, eò quòd victores à victis adorarentur. Porphyr. Adorea, laus bellica dicitur, ſonatſis quòd adorandi ſunt qui laudem ex bello reportant.

Adoreum, g. n. Idem quod Ador. Plinius lib. 18. cap. 8. Frumenti genera non eadem vbique: neque vbi eadem ſunt, iiſdem nominibus. Vulgatiſſima, far, quod adoreum veteres appellauere, ſiligo, triticum. Ex libro eodem, cap. 17. In creta & rubrica & aquoſiore agro adoreum ſeri, Catonis ſententia eſt.

Adorior, adoriris, pen. prod. vel adoreris, pen. corr. adortus ſum, vel adoſus ſum, quod tamen videtur eſſe inuſitatius (ἐφορμᾶσθαι, ἐπιτίθεσθαι) adortri, Aggredi ſignificat, & inuadere quouis modo: vt, adoriri verbis, adoriri iurgio. Terent. Adelph. 3. 3. Adoruſ iurgio frater amput forum De plauſtia iſtac. Cic. 7. Verr. Poſtremam enim quanque nauem piratæ primam adoriebantur.

Adoritur, pen. prod. Lucret. lib. 3.

Commutate animum quicunque adoritur, & ipſum.

Adoriri euitatem. Liu. 1. ab Vrbe.

Aliquem gladiis & fragmentis ſeptorum, & ſuſtibus. Cic. pro Sext.

Aliquem à tergo. Liu. 3. ab Vrbe. Cic. pro Milone.

Adoriri, pro Aliquid facere, conari, & dare operã atque aggredi ipſum opus per vim. Cic. 2. de Orat. Ne conuellere adoriamur ea, quæ non poſſunt commouer. Virgil. 6. Eneid.

Hi dominam diris thalamo deducere adorti.

Adoruſ (ἐπιτεθειμένος) participium, apud Ouid. niſi mendoſus ſit codex, 1. de Ponto. 2.

- & nullum maius adoruſa nephas.

Adoriendus, adiectiuum (ἐπιθετέος). Author ad Heren. Occaſio quæritur, adeundæ ſaltu fuerit ad rem adoriendam, an alia melior.

Adorno, adornas, adornare (κοσμῶ, στολίζω) Idem quod Ornare, niſi quòd compoſitio aliquid addit venuſtatis. Liu. 1. ab Vrbe, Flaminem Ioui aſſiduum ſacerdotem ereauit, inſignique eum veſte & eurili regia ſella adornauit.

Adornare leuiter. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Verbis benefacta ſua. Idem quod ornare, & inſignire, ac multiplicare. Plinius Iunior, epiſtol 8. Ij verò qui benefacta ſua verbis adornant, non ideo prædicare qua ſecerint: ſed vt prædicarent, feciſſe crẽ dunt.

Adornare, Apparare, vt ait Donatus. Terent. Eunuch. 3. 5. Continuò hęc adornant, vt lauet.

Adornare, Parare, & conari. Plaut. Epid. 14. Tragulam in te inijcere adornat. Id eſt, molitur & parat te decipere.

Adornare bellum. Liu. 10. ab Vrbe.

Comparationem criminis. Cic. pro Cluent. Id eſt, comparare & fingere crimen.

Galeas, ſcuta, gladios. Plin. lib. 32. cap. 2. & lib. 19. cap. 3.

Mare claſſibus, firmiſſimiſque peziidis. Cic. pro lege Manil.

Naues. Cæſ. 1. bel. Ciuil. pro Inſtruere.

Nuptias. Plaut. Caſi. 3. & in Aulul. 6.

Adornare & inſtruere ſignificationẽ conſulatus diligẽter. Cic. pro Murzena.

Teſtium copiam. Cic. pro Cluent. Id eſt, copiam.

Adornare aliquem, pro Ornare, & ad honores promouere, honoribus augere. Cic. Brutꝰ. lib. 11. epiſtol. 14. Mirabiliter mi Brute lætor, mea conſilia, meaſque ſeutentias a te probari de Deeemuris, de ornando adoleſcente. Cæſarem Auguſtum intelligo.

Adornarus venatui, Inſtructus & ornatus, paratuſque ad venationem. Tacit. lib. 12. ſequus venatui adornatos ſiitant.

Adoro, adoras, pen. prod. (προσκυνῶ, σέβομαι) adorare. Apud antiquos ſignificabat, agere. Vnde & legãtj, adoratores dicuntur, quia mandata populi amant. Feſtus. Hinc Antonius Auguſtinus rectiſſimè & ingenioſiſſimè vidit in lege 12. tab. Si adoret furto quod nec manifeſtum erit: adorare eſſe agere.

Adorare, ab Ador, Hoc eſt frumento ſacrificiis deſtinato, denuatur, authore Priſciano. Nonius, Adorare, propinare religionẽs. ab Ador poteſt dici Feſtus videri. Valla, Adorare, ab oeo, quod eſt ore precor, componitur. Quid t. Teſt. elog. 2.

Hæc prece adoraui ſuperos ego, pluribus vxor. Virg. Eneid. 2.

Affatúrque deos: & ſanctum ſydus adorat.

Hinc varia neteaphora,

-elephas te Cæſar adorat. Mart. Liu. 6. ab Vrbe, Romanus Dictator caſtris eo die poſitis, poſtero eum auſpicato prodiſſet, hoſtiaque cæſa Pacem deũm adoraſſet, ærus, &c.

Adorare euram priſcorum. Plin. lib. 17. cap. 1. Quanique maior copia herbarum dicenda eſſet, tanto magis adorare priſcorum in inueniendo euram, in tradendo beniguitatem ſubit: pro quo idem alibi veneratꝰ dixit.

Adoraturi ſedeant. Hoc prouerbium Plutarchus adſcribit Numæ: ſignificat autem, Vota certa conciepere oportere, & in quæ ſint optima perſeuerare. Quidam arburantur alium ſubeſſe ſenſum, quòd oportet eos qui ſacris operantur, non obnet ac velut aliud agentes hoc facere, ſed vacuos à cogitationibus & orationi intentos. Vnde, vt Plutarchus idem tradit, quoties pontifex facra aggrediebatur, præcones clamabant, Hoc age. Ea vox horrabatur, vt qui ſacra adorent, reuerenter & attentè id iacerent.

Adorati imbres, ſparſiones quæ ab Imperatoribus ſiebant in populum à Seneca vocantur, quòd illat populus adoret imbrem ſimulantes. De his Statius. In Sencæ tamẽ loco, adoratos, edidi eſt, ſi mendoſe, vt exiſtimat Turneb. qui adoratos reponit, id eſt, optatos populo.

Adoratio, onis, verbale (προσκύνησις) Plin. lib. 28. cap. 2. Cur & ſafemationibus adoratione peculiari occurrimus? Adoratuorem hic pro eulagione poſuit vel potius precatione.

ADOVACRISI (ἀδόκητος) ex Herulorum ſuit. qui anno noſtræ ſalutis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore peculſus Auguſtulus ſponte purpuram ponerec. Quo tempore finem accepit Occidentis imperium anno ab Vbe condita 1229. Vide Paulum Diacon. libro 16.

Adoxia, adoxiæ (ἀδοξία) Ignominia, infamia, obſcuritas nominis, incredulitas. Adoxon, Quintil. lib. 4. cap. 1. vertit Humile.

Adoxus, adiectiuum (ἄδοξος) Inglorius, infamis, abſurdus, inopinatus, præter opinionem. Et Phauorinus apud Gellium, differens de materiis infamibus, ſiue inopinabilibus, Quas Grzei (inquit) ἀδόξους καὶ ἀπίστους appellant.

A D O P

Adpereo (προσπαίσομαι) Apud Plaut. Adperire aliquem amore, Idem quod peture.

Adpeto, Vide APPETO.

Adplumbo, Vide APPLVMBO.

Adporrigo, Vide APPORRIGO.

Adpoſco, adpoſcis (προσαιτῶ) Idem quod ſimplex Poſco. Horat. lib. 2. epiſt. 2.

- ſi plus adpoſcere vitus.

Adprecor, pen. corr. adprecaris (προσεύχομαι) Idem quod precor. Horat. 4. Carm. 6.

Rite deos prius adpreeati. Id eſt, Innocantes. Aeron.

Adprime, Adprobus, Adpromitto, Adpromiſſor, Adpropero, Vide A ante P.

Adpugno, adpugnas, adpugnaui, adpugnare, Contra pugnare, ſeu oppugnare. Tacit. lib. 2. Interim Poſo ciuitatem haud procul opperientem adpugnare fruſtra tentauit. Idem libro 4. Alij caſtra Romana adpugnarent.

Adpuliſus, in APPELLO 2. fi.

A D Q

Adquo (ἴσω) pro Inquantum. Afranius Pronio,

Vt ſeire poſſis adquo te expediat loqui. Idem Priuigno,

Nitantum amarem talem tam meritò parem,

Miratus eſſem adquo licere.

A D R

ADRA (ἄδρα) trium oppidorum nomen eſt Ptolemæo, quorum vnum in Arabia petroſa collocat, alterum in Cœa Syria, tertium in Liburniæ mediterraneis ad radicem Beboyrum montium, non procul à Tiro fluuio.

Adrachne (ἀδράχνη) arbor eſt bifera, arbuto ſimilis, in montibus naſcens, eaeumine ſemper virens, quæ detracto in ob bem corticenon offendit ur.

Andrachne autem (ne quis nominis vicinitate fallatur) herba eſt, quam Latini Portulacam vocant. Vide Plin. lib. 13. cap. 32.

Adrado, adradis, adradi, adraſum, pen. prod. (ξυρῶ) adradere, Idem quod rado ſiue abrado. Columel. de Arborib. cap. 8. Ira ne medul'am lædas, adradito. Et paulo poſt, Et paratos ſure ulos in ſiſſurã demittito, eatenus qua adraſi ſunt. Plin. lib. 17. cap. 15.

ADRAEMON (ἀδαίμων) fuit, teſte Hom. lib. Iliad. 2. Thoantis patre.

ADRAMELECH, idolum Aſſyriorum, quod etiam Samaritani coluere.

ADRAMVS deus in tota ecclebratur Sicilia: inſula, cui Adranum ciuitas ſacra fuit, vt in parallelis author eſt Plutarchus.

ADRAMYTTIVM, vel Adramittium, pen. prod. (ἀδραμύττιον) fiue, vt apud Plinium legitur, Adramyteos, ciuitas eſt litoralis in maiore Myſia, fiue Æolide: ita dicta ab Adramyto conditore, Alyatæ filio, & Creũ fratre, vt tradidit Ariſtot. in Politic. Alij à Mercurio nomen acceptiſſe ferunt, quem Lydi Phrygia lingua Adramyn vocant. Thucyd. lib. 5. (προμήθειον vocat: quam ſcripturam etiam Steph. agnoſcit.

ADRAMYTENVS (ἀδραμυττηνός) Stephan. ciuis ex Adramytteo vrbe Myſiæ. Cic. pro Flacco 23.

ADRANA (ἄδρανα) Huuius eſt Chattorum in Germania, vt tradit Tacit. Annal. lib. 1. Eſt etiam Adrana (ἄδρανα) teſte Stephano, oppidum Thraciæ, quod & (ἄδρα) à Theopompo appellatur. Vide Andrena.

ADRANOS (ἄδρανος) Siciliæ oppidum in Ætnæ montis radicibus, ſtatuum habens cuiuſdem nominis. Steph.

ADRAPSA, orum, n. gen. (ἄδραψα) vrbs Bactrianorum. Strabo lib. 15.

ADRASTIA, Regio, & ciuitas eiuſdem nominis non longè à Troade, quæ eſt in Myſia, vbi Alexander pugnauit cum numeroſiſſimo Perſarum exercitu iuxta Granicum flumen. Meminit Iuſtin. lib. 11. Plin. lib. 5. cap. vlt. 4. Strab. lib. 13. Regio hæc confuetudine quadam Adraſtia vocatur, & Adraſtiæ campus. Calliſthenes dicit ab Adraſto rege, qui primus Nemeſis templum ædificauit, Adraſtum vocitatam. Hæc ciuitas inter Priapum eſt, atque Parium: & ſubiectum campum eodẽ nomine habet, in quo Apollinis Actæi & Dianæ oraculum fuit.

ADRASTIA, Iouis ac Neceſſitatis filia, ſeuerũ vindex acerrimæ: quam remo fugitiuos neque magnus, neque paruus, vi aut elam effugere poteſt.

Adraſtia (ἀδραστεία) Nemeſis. Subaudiendum, Adeſt, aut aderit, aut eiuſmodi quippiam. Liebbit vi vel in eos, quibus ob inſolẽtiam arrogantiæ, immanemque fortunæ commutationẽ vel qui à rebus florẽtibus, ad calamitoſam fortunã ſunt redacti. Hanc Nemeſim ſæpe putant, inſolentiæ & arroganziæ vindicẽ, quæ quæ ſpes immoderatas & vetes & punit. Adraſtia autẽ pen. prod. dicta eſt, quòd nemo nocens meritæ penã vſquam effugeritvitam ſiquando ſcrius aſſequitur. Plutarch. de Sera numinis vindicta. Strab. lib. 13. Adraſtiam dicta tradit, non ab ea fugiẽdo, ſed ab Adraſto rege, qui primus huic reſtitum ædificauit. Animacchi poetæ verſibus cõfirmat. Ammian. lib. 14. Hæc & huiuſmodi innumerabilia, vltra facinorum impiorum, bonorumq; prætmatrix, aliquando operatur Adraſtia, atque vtiuſ ſemper: quã vocabulo duplici, eram Nemeſim appellamus. Hanc aiunt ex opinione veterũ theologorum. Lunæ ſuperpoſitam, generali poteſtia præſidere ſanis, omnia terrena deſpectanẽs, vt reginam & arbitram omnium: quæ pręcipuè faſtui infenſa, nũc erectas mentui eerueres opprimit, & eleuat, iuuie bonos ab ſmo ſuſcitans ad bene viuendũ excolit. Huic antiquitas addidit penhas, eclenpatia ſymbolũ. Dedit gubernaculum

& eorum, ſignificans illam per omnia diſcurrentem ſingula moderari. Zenodotus originē adagionis ad huiuſmodi fabulam refert. Eadē appellatur Rhamnuſia à Rhamnute Atticæ loco, vbi huic deæ ſtatua eſt, ſolido lapide, decem cubitorum magnitudine, Phidiæ opus.

ADRASTVS (Ἄδραστος) Talaonis & Eriphyones filius, rex Argiuorum, de quo proximè dictum. Fuit & alius Adraſtus teſte Homero libro Iliad. 2. Perconſi filius, vt infrà videbimus in dictione PERCONSVS. ¶ Fuit & alius Adraſtus, Mydæ Phrygiæ regis filius, qui quum impendens fratrem ſuum interfeciſſet, à patre exiliens, ad Creſum Lydorum regem Sardis adiuenit: à quo receptus, & à deæde fraterna qua pollutus erat, expiatus, filium regis, patri longè chariſſimum, ſibi commendatum tuicē, imprudens iuidem peremit: quamobrem præ nimio dolore ſe ſuper interfecti buſtum transfodit. Vide Herodot. Clio, lib. 1.

Adraſtus Talaonides, Hoc eſt, Talaonis filius. Stat. lib. 5. Theb. 4.

Inachius, Hoc eſt, Argiuus, ab Inacho Argiuorum rege. Stat. libro 2. Theb. 2.

Adraſtus in honore eſt apud Megarenſes. Author Pauſanias in Attica.

Adraſtus longæuus. Stat. lib. 4. Thebaid.

Adraſti pallentis imago. Virg. 6. Æneid.

Adraſtus Perſeus, Hoc eſt, oriundus à Perſeo Iouis ex Danae filio, & Argiuorum rege. Stat. lib. 3. Thebaid.

Adraſtus, perpatheticus clariſſimus, qui Categorias Ariſtotelis præponebat Topicis, & appellabat ὁ ἀπὸ τοῦ τόπου.

Adraſteus, adiectiuum, pen. prod. Ἀδράστειος. Stat. lib. 1. Syl. 1.

Hunc & Adraſtium eximiuſſet Arion.

Adrepo, adrepis, pen. prod. adrepſi, adrepтum (ἐπερχόμαι) adrepere, Rependo accedere. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Ne mus aut laeerta quā adrepere ad columbaria poſſit.

Adrepere ad amicitiam alicuius. Ce. 5. Verr.

Animo alicuius. Tacit. Annal. 3.

Ad mores nouitiorum mammæ impetus infans. Plin. lib. 36. cap. 10.

In ſpem hæreditatis. Horat. 2. Serm. Satyra 2,

-leniter in ſpem

Adrepe officioſus, &c. Id eſt, Senſim ad ſpem hæreditatis accede: officiis tuis paulatim aſſequere, vt iam ſperare audeas fore, vt ſecundus hæres ſcribaris. Lambinus.

ADRIA, Adriæ, m. g. ſiue (vt nonulli malunt) Hadria (Ἀδρίας) Sinus maris, ſiue mare Adriaticum quod & ſuperum dicitur, vulgò mare Venetum. Ibi enim ſitæ ſunt Venetiæ.

Adria, Adriæ (Ἀδρία) duarum rerum nomen eſt: quarum altera à Thuſcis ædificata eſt, eius quædam adhuc apparent veſtigia. Altera in Picēno iuxta Vomanum fluuium ſita. Ex Volaterr. lib. 4. & 6. Geographiæ. Plin. lib. 3. cap. 13.

Adria (inquit Iuſtinus lib. 20.) Illyrico mari proxima, quæ & Adriatico mari nomen fecit. Liu. 1. Dec. lib. 5. Mari ſupero inferóque, quibus Italia inſulæ modo cingitur, quātum potuerint Thuſci, nomina ſunt argumento: quòd alterum Thuſcum cōmuni vocabulo gentis, alterum Adriaticum mare ab Adria Thuſcorum Colonia vocauere Italiæ gentes. Greci eadē Tyrrhenum atque Adriaticum vocant. Plin. lib. 3. cap. 16. Nobili porta oppidi Thuſcorum Atriæ, à quo Atriatici lib. 3. cap. 16. Nobili porta oppidi Thuſcorum Atriæ, à quo Atriatici mare antè appellabatur, quod nunc Adriaticum. Strabo lib. 5. in Italiæ deſcriptione, Atriam quidem incly ram ciuitatem fuiſſe, memoriæ prodium eſt: à cuius nomine, modica tranſpoſitione ſumpta, & finis appellatus eſt Adriaticus. Tranſpoſitionem intelligit harum literarū

-nec timuit præcipitem Africum

Decernantem Aquilonibus,

Nec triſtes Hyadas, nec rabiem Noti,

Quo non arbiter Adriæ

Maior, tollere, ſeu ponere vult freta. Hoc eſt, Quo Noto non eſt maior dominus Adriæ: non eſt ventus vllus qui magis ex arbitrio regat Adriaticum mare, vel fluctus tollendo, quum ſæuit: vel placando, quum ſtare dr ſuit.

Sinus Adriæ. Horat. 3. Carm. 27.

-ego quid ſit ater

Adriæ noui ſinus.

Curuus Calabros inter ſinus Adriæ. Calabriam enim alluit. Horatius 1. Carm. 33.

Improbus, Propter fœuitiam & tempeſtates plurimas: æſtuoſum quippe eſt mare Adriaticum. Horat. 3. Carm. 9.

& improbo Iracundior Adria.

Inquietus. Horat. 3. Carm. 3.

Humectata Vomano Adria. Sil. Ital. lib. 8. Hic pro vrbe quæ in Picæno eſt, ſumitur: vt teſtatur Volaterr. lib. 6. Geographiæ.

Raucus. Horat. 2. Carm. 14.

Præceps. Stat. lib. 3. Syl. 2.

Vagus. Locan. lib. 3.

Ventoſus. Senec. in Thyeſte 4.

Adriaeus, penul. cor. adiectiuum (ἀδριακός) Id eſt, Adriaticus. Propert. lib. 3. Eleg. 21,

Ergo ego nunc rudis Adriaci vehar æquoris hoſpes.

Adriatum pontus. Lucan. lib. 4.

Adriacum late patens. Ouid. 4. Faſt.

Adriacæ vndæ. Lucan. lib. 2.

Adrianus, pen. prod. adiectiuum (Ἀδριανός) Horat. lib. 1. Carm. 16. Cic. in Philip. Brunduſii nunc vrbium, & vltimas Adriani maris oras petiuit. Plin. lib. 3. cap. 13. Picentes tenuere ab Aterno amne, vbi nunc auger Adrianus, & Adria colonia, à mari ſeptem millibus paſſuum, ſlumen Vomanum.

ADRIANVS ager limitibus maritimis & Gallicis quos nos D. & Kappellamus, finitus, per rationem arcarum, riparum, canalium, vel nouccrarum, quod regulis cōſtruitur, aliis terdi loci muris, macerijs, ſoroſonibus, congeriis, carbunculis, terminis Auguſteis, ſtumnum curſibus. Ex libro de Limitibus agrorum.

Adriaticus, pen. cor. adiectiuum (Ἀδριατικός) Vide ADRIA.

Minax Adriaticum. Subaudi, mare. Catul. 4. Epigr. 2.

ADRIANVS oomen ciois R. qui cum Africam obtineret Proprætor, & ciues Rom. qui ibi negotiabantur, vexaret, Vrbe domi ſuæ exuſtus eſt. Cic. Verr. 6. & 7. Valer. Max. lib. 9 cap. 10.

ADRIANVS (Ἀδριανός) Decimus quintus Rom. Imperator fuit, & ſucceſſor Traiani, qui Hiſtoſolymæ à Tito Veſpaſiano ſolo æquata, muro cinxit, & à prænomine ſuo Ælium appellauit.

ADRIANOPOLIS (Ἀδριανόπολις) ciuitas eſt Thraciæ ad Hebrum fluuiū, primum Oreſta dicta, à nomine Oreſtis conduoris: poſtea ab Adriano Cæſare, inſtaurata fuit, cùm ei ſurore agitato reſponſum eſſet, vt ſe in furioſi domum reciperet. Cælius Rhodig. lib. 17. cap. 2.

ADRVS (Ἄδρυς) mons eſt Dalmatiam per medium ſecans. Strabo libro ſeptimo.

ADROBICVM (Ἀδρόβικον) oppidum eſt in Artabris Hiſpaniæ populis, in tractu Celtico, cuius meminit Pomponius Mela, lib. 3.

ADROBOLON, Vide HADROBOLVM.

Adrodo, Vide ARRODO.

Adrogo, Vide ARROGO.

ADRONTA, orum (Ἀδρόντα) m. Stephano, locus eſt in Lydia, mari adiacens, eiusque incolæ dicuntur Adrotteni.

Adrudus. Feſtus, Quemadmodum omnis ferè materia non deformata, rudis appellatur: ſic veſtimentum rude, non perpolitum, ſic ætas rudis, non roboſa, tum, apud eadem Apollinas ex conſtantium iacuit: id adrudus appellabant.

ADRVMA (Ἄδρυμα) ciuitas eſt, non longè à Melite inſula, in qua erant naualia. Strab. lib. 17.

ADRVMETVM, ſiue Adrumetium, ciuitas eſt Myſiæ, authore Stephano. Eſt & Adramyttis inſula Lyciæ: & Adrumeti, Adrumetes, ciuitas Aphricæ. Hieronymus ait Adrumetum eſſe ciuitatem in Byzacio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum vocat neutro genere. Stephanus ab Adramytio oppido deformat Adramyttenum. Eraſmus in 27. cap. Actorum Apoſt.

Adrumo, as, are, pen. prod. Antiquum & obſoletum verbum. Feſtus. Adrumant, rumorem feciſt, ſiue conſummurmurans eſt, quod verbum quidam à rumine, Id eſt parte guttoris putant deduci.

ADRYX (Ἄδρυξ) ciuitas eſt in agro Syracuſano, cuius meminit Steph. Hinc Adrycinus gentile, ſicut ab Enx, Enycinus.

A D S

Adſcire, ſiue Adſciſcere (προσποιεῖσθαι) Idem quod Adiungere. Columella in præfat. Quoniam & hanc adſciuimus quaſi agricolturæ partem, quum ſeparata ſit ab agricolatione paſtoralis ſeientia. Vide ASCISCO.

Adſcribo, Vide ASCRIBO.

Adſector, Vide ASSECTOR.

Adſectio, & Adſentior, Vide ASSENTIO & ASSENTIOR.

Adſequor, Vide ASSEQVOR.

Adſero, Vide ASSERO.

Adſeruo, Vide ASSERVO.

Adſeuero, Vide ASSEVERO.

Adſeſtrix, adſeſtricis, pen. prod. (προπομπός) quaſi vocatrix. Fœminiſmum eſt ab eo quod eſt aſſeſſor. Afranius Fratribus, Dimittit adſeſtrices, me ad ſeſe vocat. Nonius.

Adſicco, Vide ASSICCO.

Adſideo, Vide ASSIDEO.

Adſignifico, adſignificas, adſignificare (συσσημαίνειν) Idem quod ſignificare. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11. Olim toſſores non fuiſſe, adſignificant antiquorum ſtatuæ.

Adſigno, Vide ASSIGNO.

Adſilio, Vide ASSILIO.

Adſimilis, Vide ASSIMILIS.

Adſimulo, Vide ASSIMVLO.

Adſipere, & Præſipere (συνηδύνομαι) dicebant antiqui à ſapiendo: licet nos quoque modo dicimus ab æquo iniquū, à quareudo inquirere. Hæc Feſtus.

Adſiſto, Vide ASSISTO.

Adſitus, pen. cor. participium ab Adſero, Iuxta ſatus. Varro, Vt vitis adſita ad olus facere ſolet. Budæus.

Adſolet, Vide ASSOLET.

Adſpuo, is, adſpui, adſputum, pen. prod. Plin. lib. 28. cap. 4. Aut ſi dormiens ſpecteur infans, à nutrice terna adſpui.

Adſtipulor, Vide ASTIPVLOR.

Adſtrepo, Vide ASTREPO.

Adſtringo, Vide ASTRINGO.

Adſtruo, Vide ASTRVO.

Adſtupeo, Vide ASTVPEO.

Adſum, ades, adfui, adeſſe, adfuturus (πάρειμι, παραγίνομαι, παρεστὼς) Præſens ſum. Antiquos autem duplici ſi, allum ſcripſiſſe, manifeſto argumento eſt hoc ex Plautino. Si enim at illeni P. en. 4. Heus Milphio, vbi enim aſſum apud te eram. AG. At ego eiusmodi volo. Itaque minus laborandum eſſet, virum per d ſcribas adfui, & adfuturus, an geminato ſ, aſſui, & aſſuturus.

Adeſſe, propriè ſignificat Prope eſſe, vel præſentem eſſe. Plaut. Rud. 2. 4. Quoniam ego adſum, facit nemo iniuriam. Sic Adeſſe res dicnor, quæ præſens eſt, vt bonum, malum, commodum. Plaut. Amphit. 2.

Adeſſe pugnæ, pro intereſſe. Cic. Philipp. 2. Omnibus his pugnis Dolabella aſſuit.

In re aliqua, pro Intereſſe. Terent. And. 4. 4. In pariundo aliquot aſſuerunt liberæ.

In aliquo loco, pro Eſſe. Terentius Eunucho 2. 3. Adeſtt vna in vnis ædibus.

In conſilio. Cic. pro Quinctio, Qui à teſtis in conſilio, quæſo, vt diligenter attendaus.

Adeſſe

Adesse ad, variè declaratur. Plaut. Amphit. 6, Vbi sumus imperator non adest ad exercitium. Pro, non est in exercitu. Cic. 1. de Diuin. Petere vt mane ad portam adesset. Id est, ad portam esset: sient quum dicimus, Ad vrbem esse, Hoc est, prope vrbem. Cato de Re rust. cap. 83, Mulier ad eam rem diuinani ne adsit. Pro, Non interfit illi rei diuinæ, seu sacrificio.

Adesse ad iudicium, idem quod Præsto esse: Hoc est, comparere in iudicio, quod & Iudicio adesse, & Adesse absoluté dicitur. Cic. 3. Verr. Atque hanc opinionem populi Romani fuisse, C. Verrem aliera actione respondurum non fuisse, neque ad iudicium affuturum.

Apud aliquem, pro Esse. Plaut. Amphit. 7, Et apud te adsum Susia idem. Pro eo quod est, Sum apud te.

Vná cum aliquo. Terent. And. 1, -ibi tum filius
Cum illis qui amabant Chrysidē, vná aderat frequens. Id est, erat.

Adesse cum aduerbiis in loco. Idem quod esse. Terent. Heaut. 3. 1, Adero hic continuo. Plaut. Epid. 5, Ilic ut sum hic adero, eredo hercle, aut iam adsit. Sic adesse dum. Terent. Eun. 3. 2.

Adesse, eum datiuo superuacaneo. Terentius Heaut. 2. 2. Eeem Dromonem eum Syro vnà adsumi tibi. Hic datiuus, tanquam festiuitatis & elegantiæ gratia est additus.

Adesse senatui consulto scribendo. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 28, Quanquam erat nobis dictum, te exstitisse alicui senatusconsulto quod contra dignitatem tuam fieret, scribendo iamiam affuisse.

Decreto scribendo. Idem pro Flacco, Decreto scribendo primum video adfuisse Lysaniam.

Iudici, pro Assidere: & Adesse iudici in consilio, dicuntur assessores. Cic. pro Quinctio, Quæ quò plura sint C. Aquili, eò te & hos qui tibi in consilio adsunt, meliore mente nostra verba audire oportebit.

Adesse præsens, pro Præsens esse. Plaut. Mostel. 1, 5. Adsum præsens præsenti tibi. Cic. pro domo sua ad Pontif. Adest præsens vir singulari virtute, figura est Piconasmos, vt apud Terent. in Adel. 3. 3.

In prouinciam. Vlpian. in l. Quid tamen. D. de arbitr. Si arbiter insserit in prouinciam adesse litigatures, quum Romæ esset in eum competitionem ei impune non paruus, quæritur. Haloander & Pandect. Florent. habent, in prouincia.

Alio loco. Vlp. in l. Quid tamen, D. de arbit. Impunè igitur ei non parebitur, si alio loco adesse iussetis. Sic Haloander. Pandectæ verò Florent. alio loci.

Eò loci. Vlpian. in l. Quid tamen. D. de arb. Quid tamen, si eò loci, qui sit circa vrbem, adesse iusseritis he Haloand. At Pandectæ Florent. si in eo loco qui, &c.

Coràm adesse, eodem modo & ratione dicitur, qua Præsentem adesse. Nam si simpliciter accipimus, tantum per se valet Adsum, quantum Coràm adsum. Cicero Cassio, libro 15, 16, Fit enim nescio quomodo, vt quasi coràm adesse videare quum scribo aliquid ad te. Virgilius t. Æneidos, Coràm quem quæritis adsum.

Coràm aderit præsens tibi ipse, & ille quem insimulas pugio respondebit. Cicero in Antonium. Duplex (vt ita loquar) pleonasmos: nisi hoc & similia ad loquendi affectum referamus.

Adesse, pro Accedere, præsertim in fœcunda persona imperatiui. Terent. And. 1, Adefdū paucis te volo. Quasi accede ad me. Nam hic NVMESSE Donato, parelcon est. Id est, producto & adiecto syllabæ. Virg. in Bucol. Hue ades ô formose puer.

Adesse, pro Aduenire. Virg. 2. Æneid.
Tanque adeste multa Priami de sanguine Pyrrhus.

Aduenire & prope adesse. Cic. ad Att. lib. 4.

Adesse ex Aphrica, pro Aduenire. Cic. ad Att. lib. 11.

Adesse & impendere, Vide IMPENDEO.

Adest dies, vel tempus, pro Aduenit, fere enim aduerbio. Virg. 9. Æneid.
Ergo aderat promissa dies. Idem in Buc. Aggredere ô magnos (adest enim tempus) honores.

Propè ad esse, significat idem quod vulgò dicitur Pro fotibus esse. Propè adest, cum alieno more vxuendum est mihi. Sub. tempus. Sic, Adest partus, pro Instat. Terent. Adel. 4. 4.

Ad tempus. Cicero Att. lib. 3, Quoniam nunc abes quum id nō ageres, aderis autem ad tempus, vt mihi scripsisti.

In tempore. Liu. 8. ab vrbe. Aderant in tēpore, Manlius Inquis, & cum illis aderit Iuppiter ipse.

Adesse, pro Consistere. Plaut. Aulul. 4,
Itsne adesto. si hercle nu ex isto loco
Digium transuorsum, aut vnguem latum exceſseris, &c. Id est, consiste, & mane vbi tu es.

Adesse, pro Ineſſe. Plautus Amphit. 8, Omnia adsunt bona, quæ penes est virtus. Sub. ei.

Adſit modus amori. Virg. 2. Eclog.

Adest morbus. Cicero 3. de Finibus, Tanti autem morbi aderant vesanæ & torminum, vt nihil eorum magnitudinem posſit accedere.

Aderant in corpore. Propert. lib. 3. eleg. 15.

Adesse, In promptu esse. Plaut. Capt. 7,
-ætgo quum optimè ſceciſti, nunc adest occaſio
Benefacta cumulare.

Adesse, pro Esse in conſpectu, siue ante oculos. Cic. 1. Offic. Ad id ſolùm quod adeſt, quódque præſens eſt, ſe accommodat. Quaſi dixerit, ad id quod videt.

Adest mihi ante oculos. Virg. 2. Æneid.
In somnis ecce ante oculos mœſtiſſimus Hector
Viſus adeſſe mihi.

Adesse, Parasum esse. Terent. Phorm. 2. 1, Hic in noxia eſtille ad defendendam eaſdam adeſt.

Adesse, interdum demonſtrandi ſignificationem habet, in his duntaxat verbis, adſum, adeſt, adſumus, adſunt. Terentius Eunucho, 3. 2, Dona adſunt tibi à Phædria, Quaſi dixerit, En tibi dona, ecce tibi dona.

Adeſſe animo, vel animis. Eſt fauere illi rei cui interſis. Cicero pro P. Sylla. Adeſſe omnes animis, qui adeſſis corporibus, quorum ego frequentia magnopere lætor: erigite mentes, aureſque veſtras. Hoc modo attentionem exprimit auditorum, quaſi dicat, Attenti eſtote eam fauore & ſilentio.

Æquo animo. Terent. in prolog. Andriæ, & in Phorm.

Cum ſilentio. Plaut. Trinum. 2, Valere, adeſſe cum ſilentio.

Adeſſe animo in alio ſignificatu dicitur, pro eo quod eſt, Præſenti eſſe & forti animo. Cic. pro Milone, 2. Idem in Somnio, 5, Sed ille, Adeo, inquit, animo: & omitte timorem.

Adeſſe animo, pro Intentum eſſe rebus agendis. Cic. 8. Philip. Sed etiam nuper ſumma laus Cōſularium, vigilare, cogitare, adeſſe animo, ſemper aliquid pro repub. aut facere, aut dicere.

Adeſt ei animus, quaſi Præſens & forti eſt animo: vt plus ſit, quàm eſt ei animus. Plaut. Caſin. 3,
Rogitare oportet prius & percontarier
Adſitne ei animus, nécne adſit.

Adeſſe alicui, pro Fauere, vel auxilio eſſe: cui contrarium eſt Deeſſe. Virgilius 4. Æneid. Adſis ô placidúſque iuues. Liu. 2. bell. Pun. Sed puer fœminæ (ne ſuper animi, corpriſque vires, adſunt pugnantibus, tela miniſtrant. Sic in iudicio, Adeſſe alicui, eſt Eū defendere, vt ſolent aduocati adeſſe reo. Cic. de Senect. Adſum amicis, venio in ſenatum frequens.

Adſunt huic opinioni meæ leges. Hoc eſt, fauent meæ opinioni. Plin. Iunior, lib. 1. epiſt. 20. ad Cornel. Taeitum.

Adeſſe alicui ad rem aliquam. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 20, Pontino ad triumphum ad 111. No. Nouemb. rolebam adeſſe.

Alicui in conſilio. Cic. 4. Verr.

Alicui contra alium. Plin. Iunior, epiſt. 5.

Cauſæ ſuæ. Paulus in l. Paulus. D. de proentat. Paulus reſpondit, etiam eum qui ad litem ſuſcipiendam procuratorem dedit, cauſæ ſuæ adeſſe non prohibiem.

Rebus alicuius. Cic. Ligario, lib. 6. 14.

Precibus alicuius. Ouid. 6. epiſt.

Ad ſummam, ὅλως τὸ παρεῖναι.

Ad tempus, πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν.

D T A

Adtexo, adtexi, adtexui, adtextum, adtexere (συνυφαίνω) Adiungere: quaſi texendo connectere. Varro 2. de Re ruſtica, capite 5, Nos interea feeundum actum de maioribus adtexamus. Scribitur etiam duplici et adtexo.

Adtiberalis, penul. ptod. (πάροικος) Habitator continuæ taberna, quod genus domitilij antiquiſſimū Romanis fuiſſe, teſtimonio ſunt exteræ gentes, quæ adhuc tabulatis habitant adſitiis. Vnde etiam tecta caſtrenſia quanuis pellibus contegantur, tabernacula tamen dicuntur. Hæc Feſtus. Alij ſcribunt Attiberalis: alij Adtubernalis.

Adtondeo, adtondes, adtondi, adtonſum (συνουρίζω) Adtōdere. Plautus, Is me ſectus auro vſque adtondit dolis doctus. Budæus.

A D V

ADVBANVS, penult. ptod. (ἔδαφος) Hunins, qui & Iſter, & Danubius dicitur. Caeſar.

ADVALIAS, Mons ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit. Et diuerſa ex parte Aduas, in lacum Lamum iuxta Comum intrans. Strabo lib 5. Hunc tamen lib. 4. vocat Adulam.

Aduchio, aduchis, aduxi, aductū (ἀνασπάω) aduehere. Eſt ad locum vehere, ſeu vehiculo, ſeu quouis alio modo. Liu. 3. bell. Pun. Imposſoque, ſyum ſecum aduexerat, milite, Romam naugat.

Aduehere ex alto. Plin. lib. 31. cap. 6, Ex alto, & ad hunc vſum aduehunt ex India.

In hoſpitium, aut in fanum. Cic. Att. lib. 14. & 1. Tuſc.

Per mare. Plaut. Trinum.

Trans mare. Plin. lib. 35. cap. 17.

Frumenti magnum numerum. Cic. 3. Offic. Siquis profectus Rhodum magnum frumenti numerum aduexerit.

Aduehere naue. Plinius lib. 35. cap. 17. Et Seruius Ciceroni lib. 4. epiſt. 12, Quum ab Epidauro Piræum nau aduectus eſſem.

Equo. Cic. 1. de Diuin.

Aduehere aliquem oras alias, pro Vehere ad vel in oras alias. Virgil. t. Æneidos.

Aduehi aliquem, pro Vehi ad aliquē. Taeit. lib. 2, Vt quoſque aduectus erat. Sil. Ital. 4,
Nunc Itali in tergum verſis referuntur habenis,
Nunc rurſus Tyrias retrò ponor paſſus aduehit alas.

Aduehit imbres Auſter, Senec. in Medea, 8.

Aduehi vndatates. Ouid. 5. epiſt.

Aduectus, huius aduectus, Verbale. Tacit. lib. 20, Hæc de origine & aduectu dei celebernma.

Aduectio, Verbale (ἀναγωγή) Plin. lib. 9. cap. 14, Nuper exeogitarum, ſamem longæ aduectionis à Brundusio. compaſeere in Lucrino.

Aduectio, aduectis, aduectum (ἀναγωγεύς) aduectares, frequentatium ab aduehto. Tacit. lib. 5, Addidique quibus è prouneciis & quanto maiorem quàm Augustus rei frumentariæ cognitam aduectaret.

Aduellitatio, Iactatio quzdam verborum, figuratè ab haſtis veliataribus. Velites dicuntur expediti milites, quaſi volites, Id eſt, volantes. Feſtus.

Aduelo, aduelas, penult. prod. (ἀναγελάω) Idem quod Velo. Virg. 5. Æneid. Victorem magna præconis voce Cloanthum Declarat, viridique aduelat tempora lauro.

Aduena, aduenæ, penultima correpta, com. gen. (πάροικος, ἐπήλυτος, ἐπακτός) Verbale ab aduenio: dicitur qui vel quæ aliunde venit eò vbi habitat.

Aduenæ, Seruius: Omnes terræ habitatores, aut indigenæ ſunt, aut aduenæ, aut conuenæ. Indigenæ, ſunt inde geniti. Aduenæ, de vno loco venientes. Conuenæ, de diuerſis.

Aduena anus. Terent. Heaut. 1. 1.

Dij. Cic. 2. de Legib.

Veluetes. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5.

Aduenæ, Græcè ἐπήλυτοι dicitur. Feſtus apud Iunianum.

Aduena, teſte Priſc. interdum neutris adiungitur, vt Aduena mancipiū,

Aduena hyemis, & Aduena æstatis. Plinius lib. 10. cap. 23. de ciconiis & grubus.

Aduena belli. Stat. 8. Thebaid.

Amor aduena. Ouid. 1. de Arte amandi.

Exercitus aduena. Virgil. 7. Æneid. -aduena classem
Quum primùm Ausonius exercitus appulit oris.

Grus. Horat. Epod. 2. Vbi acron: Quia grues transmarinæ sunt.

Pellex. Ouid. 9. epist.

Peregrinus & aduena. Cic. 2. de Orat. Ne in nostra patria peregrini atque aduenæ esse videamur.

Aduenticus, i. penult. corr. aduenerariæ vel aduenetare, aduenetatus sum, aduenerari (ἀφικνέομαι) Valde & ex animo venerari. Var. lib. 1. de Re rust. cap. 1. Item aduenetor Mineruam & Venerem quarum vnius procurauio oliueti, alterius horrorum. Sil. Ital. lib. 13.
Prosequitur quæ oculis pater aduenetatus enutrex.

Aduentio, aduentis, pen. corr. aduentus, penul. prod. aduentum (ἄφιξις, ἐπιφοίτησις) aduenire, Ad locum venire significat: quod vernaculo sermone dicimus Arriuer. Vnde & aduentus dicitur. Terentius Hecyra. 3. 5.
Aduenis modo?

Aduenire optato. Vide OPTATO.

Aduenire, cum aduerbiis. Terent. Eunuch. 3. 2. Si forte huc aduenerit. Idem And. 2. 2. Cum illò aduenio, solitudo ante oftiũ. Plaut. Asin. 16. Aduenit domum nocte.

Ab aliquo loco. Plaut. Stich. 3. 3. à porta aduenerit.

Ex aliquo loco. Cic. 3. de Nat. deor. Quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse.

Ad forum. Plaut. Capt. 3. 3.

Ad vrbem. Ouid. 1. Trist. 9.
A quibus aduentat Miletida fospes ad vrbem.

Vrbem. Virgil. 1. Æneid.
-Tytiam qui adueneris vrbem.

In prouinciam. Cic. 11. Philipp. Quancunque in prouinciam eius belli gerendi causa aduenerit.

Alicui, ipso & aliquæ. Tacit. lib. 1. Annal. Properantibus Blæsus aduênit.

Aduenire, cum priore supino. Terent. Phorm. 2. 3. Etiam me vltrò accersatum aduenit. Ibidem. 2. 3. Tentatum aduenis. In his & similibus nihil aliud quàm Venire significat.

Aduenio pace. Plaut. Amphit. 3. Properetea pace aduenio, & pacem ad vos affero. Sub. (cum)

Aduenire, & Venire, pro eodem sæpe indifferenter accipiuntur. Sed Aduenio interdum cum datiuo ponitur: interdum & sine ipso.

Aduenire in tempore. Plaut. Capt. 3. Optimè mihi in tempore aduenis.

In tempore ipso. Terent. And. 5. 6.
Tempore. Plaut. Merc. 2. 2.
Per tempus. Terent. And. 4. 4.
Opportunè. Terent. Heaut. 1. 2.

Aduenire, pro Accidere. Cic. 11. Philip. Est enim sapientis, quicquid homini accidere posse, id præmeditatè & ferè dixerim, ita aduenire, esse.

Aduenire, de tempore dicitur. Idem quod Venire. Cic. 4. Verr. Interea dies aduenit, quo die sese ex iustituto ac lege Rupilia dicas foruturũ Syracusis sibi edixerat.

Annus aduenies. Tibul. lib. 4. eleg. 6.

Hora profuisse dendi aduenit. Tacit. lib. 20.

Aduenerunt literæ, quo Aliaze fuit. Suet. in Vespas. Aug. cap. 7.

Luces optatæ aduenere. Catul. in Argonaut.

Aduenire morbus dicitur, quando incipit. Cicero 2. de Diuinat. Nam medici ex quibusdam rebus & aduenientes & crescentes morbos intelligunt.

Aduenire senectus dicitur, quum quis ad eã peruẽnit. Aduenire autem, quũ accedit, siue appropinquat. Plaut. Menæch. 1. 7. -confirus sum senectute. Et paulo post. -vt ætas, mala ei mera: mala est ergo, Nam tes plutimas pessimas quum aduenit, affert.

Aduenire ad aures. Lucret. lib. 6.
-quia semper ad aures
Tardius adueniunt, quàm visum quæ mouearit, res.

Aduenit, in præsenti, penult. corr. Id est, appropinquat.

Aduenit, in præterito, penultima producta. Id est, iam accessit. Horat. 1. Serm. sat. 5.
-colli vtra lippus
Illinere. Interea Mæcenas aduenit, atque
Cocciusq; &c. Virg. 7. Æneid.
Hos super aduênit Volsca de gente Camilla.

Aduenienis, p. participium (ἀφικνούμενος) Terent. Eunuch. 2. 2. Cicer. ad Attic. lib. 6. Est enim quiddam, aduenientem non esse peregrinum atque hospitem.

Liquor aduenieus. Lucret. lib. 4.

Mare. Plin. lib. 13. cap. 9.

Aduentitius, (ἐπιφοιτητικὸς) Vbidè dicitur quicquid aliunde nobis accedit, & à nobis aut nostris facultatibus non proficiscitur. Cicero 3. Verr. In re aduentitia atque hæreditaria.

Aduentitius & externis adiumentis vti. Cic. 5 de Finib.

Aduentitium auxilium requirere. Cic. 6. Verr.

Aduentitius regnum & nationum copias iuuari. Cic. pro lege Manilia.

Quæ humor aduentitius transire possit. Varro de Re rust. cap. 8.

Aduentitia pecunia. Cic. Attic. lib. 14.

Aduentitia pecunia, cui respondet exaduersõ Pecunia sua & propria. Cicero pro Rabirio Pollum. Quod, iudices, non faciatis oro obtestorque vos, atque eo magis si aduentitia pecunia petitur ab eo cui sua non redditur.

Aduentitio, opponitur Innatum & inseum. Cicero Topicis, Specie autem comparantur, vt anteponantur quę propter se expetenda sunt, iis quæ propter aliud: & vt innata aiqi insita, assumptis & aduentitiis.

Transitarius atque aduentitia doctrina. Cic. 3. de Orat.

Aduentitia dos, Profectitiæ opponitur. Est autem profectitia dos Vlpiano, in l. profectitia. D. de iure dotium, quæ à patre, vel parente profecta est de bonis vel facto eius. Aduentitia verò, quam nemo ex paternis bonis, sed quispiam extraneus alicunde dedit vt ex Iuliani vet bis colligitur.

Aduentitius fructus. Liu.

Aduentitiæ personæ in fabulis risus gratia introducuntur extra argumentum.

Aduentitium donũ appellat Budæus, quod olim Cunsulibus in prouincias aduenientibus honoris loco dabaturquod & Honoratiũ dicitur.

Aduentitia necessitas intelligitur, vbicunque repente aduenit aliquid peragendum, quod ad publicam vtilitatem spectet. Vide Alciatum enarrantem l. placet. C. de factosanct. eccl.

Aduentitium peculium est, quod ab extraneis & cognatis nobis obuenit: quo in numero sunt maternæ maternive generis hæreditates: amicorum item & legata & hæreditates: item lucra nuptialia: omnia denique quæ extra laborem militiæ & nostram industriam aliunde quàm ex paternis bonis nobis acquisita sunt.

Extetnus & aduentitius repet. Cic. 2. de Nat. deor.

Externa & aduentitia vi sione pulsari. Cic. 2. de Diuinat.

Aduentus, huius aduentus, Verbale (ἔφοδος, ἔλευσις, ἔφοδος.) Terent. in Eunuch. 2. 3. Salutant, ad eorum vocant, aduentum gratulantur. Vbi Donatus, Aduentus proprie expectatorum, necessariorũmque dicitur. Idem Phorm. 1. 3. Vbi in mentem eius aduentu venit. Vbi Donatus, Aduentus, ſic veteres genitiuo casu proferebant.

Aduentus & Discessus contraria. Cic. ad Attic. lib. 13. Vt me leuarat tuus aduentus, ſic discessus affligit.

Aduentus malorum. Cic. 3. Tuscul. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eorum aduentum.

Aduentũ immicorũ ſuis corporibus intercludere, vide INTERCLVDO.

Aduentus in vrbem, & ad vrbem. Cic. pro lege Manilia, Vt etiã ſi ab hoſte defendatur, tamen ipſorum aduentus in vrbes ſuorum non multum ab hoſtili expugnatione differant. Idem pro Milone, Vt illi nocturnus ad vrbem aduentus.

Aduentio (ἐπιφοίτησις, ἐπιστάσις) aduentas, aduentare, antiquè pro primitiuo ponebatur, ſicut Aduito pro aduuo: Nunc ferè ſignificat appropinquare. De priore ſignificatu Plaut. Aululæ, Te id admonuium aduento.

Aduentare, pro Apptopinquare, nunc de tempore dicitur, nunc de perſonis, nunc de re alia. Cic. 1. de Orat. Quod ferè iam tempus aduẽtat. Idem ad Curionem, lib. 2. 5. Nondum erat audtum te ad Italiam aduentare. Idem Att. lib. 4. 3. Aduentare & propè iam eſſe debet.

Aduentant diſcrimina. Lucan. lib. 7. 49.
-diſcrimina poſtquam
Aduentare ducum, ſaptemque prælia vidit.

Reipublicæ res dium. Tacit. lib. 20.

Rates. Ouid. 12. Metamorph. 13.

Aduentabat accipiendo Armeniæ regno Tyridates. Tacit. lib. 16. Hoc eſt, ad accipiendum, ſiue vt acciperet.

Aduentate alicui, pro Ad aliquem. Tacit. lib. 5.

Portis, Hoc eſt, appropinquare. Stat. lib. 11. Theb.

Locum aliquem, pro Ad locum. Tacit. lib. 5.

Aduentare ab vrna. Stat. 8. Thebaid.

Aduentare ſub finem. Virgil. 5. Æneid.

Aduentans, participium. Cic. 5. Tuſc. Tum morti iam ipſi aduentanti paulum proderat obuiam.

Aduentantes Ilam. Virgil. 4. Georg. de Apibus.

Aduentans ſenectus. Cic. de Senect.

Aduentor, Verbale (ἐπιστάτης, ἐπιστάτις) Plaut. Trucul. 4. 3.
Ad fores auſcultato, atque adſeruas has ædes,
Nequis aduentor gratiuor abeat, quàm aduenit.

Videntur nomen à Plauto fictum præter vſum latinitatis, pro quolibet homine externo: Id eſt, qui non ſit nobis domeſticus.

Aduentorius, adiectiuum (ἐπιστατικὸς) Quod aduenienti cuipiam offertur. Vnde Aduentoria epiſtola apud Martialem in præfatione lib. 11. Cal. Antiq. lect. lib. 28. cap. 3.

Aduerbero, aduerberas, penult. corr. aduerberaui (ἐπιπλήττω) aduerberare, Vehementer verberare. Stat. 9. Thebaid.
-& aurats aduerberat vnguibus armos.

Aduerblum (ἐπίῤῥημα) eſt vox ſine numero quæ alij voci adiungitur: vt, velde conſtans, diſſerti acute, bene manè. Hinc ſecta a grammatici vocabula, Aduerbialis, Aduerbialiter, Aduerbiare, Aduerbiari.

Aduerſarius, Aduerſaria, Aduerſator, Aduerſitas, Aduerſitor, Aduerſor, Vide ADVERSVS.

Aduerſus (ἀντικείμενος, ἐναντίος) ab Aduertor. Oppoſitus, ſiue obiectus: quæ eſt eius propria ſignificatio. Salluſt. in Iugurth. Haud procul ab hac late calleli quod aduerſum præclaudebat erat.

Aduerſus aut contrarium ſignificat, aut idem quod erga. Feſtus.

Aduerſus & auerſus. Colum. lib. 1. cap. 5. Cauendum tamen eſt, vt à tergo potius quàm præ ſe ſtumen habeat: vt adiicij frons auerſa ſit ab inſeſtis eius regionis ventis, & amiciſſimis aduerſa.

Aduerſa cicatrices. Cic. 2. de Orat. Qui in cauſa petoranda non dubitauit exterare reum Conſularem, & eius dilorierare tunicam, & iudicibus cicatrices aduerſas ſeuis Imperatoris oſtendere.

Aduerſo eorpore cicatrices excepit. Cic. 7. Verr. Aduerſo pectore cicatrices oſtendere.

Aduerſi dentes. Id eſt amteriores. Cic. 2. de Nat. deor.

Aduerſa inter ſe folia. Plin. lib. 27. cap. 13.

Fronte aduerſa obuius. Sil. Ital. lib. 4.

Aduerſis frontibus concurrunt dum æ. Martial. lib. 1.

Haſtis aduerſis incurrere. Virgil. 1. Æneid.

Manum aduerſam oſtendere. Cic. 4. Acad.

Pectore aduerſo ferrum excipere. Hoc eſt, obiecto. Seneca in Agam. 4.

Spatia aduerſa. Virg. 5. Æneid.

Solem aduerſum intueri nequitis, ciuſque radiis acies veſtra ſenſuſque vincitur. Cic. in ſomn. Scip.

Aduerſa vehigia. Cicero 4. Academ. Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, & contraria parte terræ, qua aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra

nostra reſtigia, quod Antipodas vocant?

Aduerſa via, oppoſita. Plaut. Bacch. 2. 5. Quò nùc capeſſis tu te hinc aduerſa via?

Vulnera. Liu. 2. ab Vrbe. Aduerſis vulneribus occiſi.

Aduerſus & inſelius. Cic. pro Mdone.

Aduerſa aruma. Terent. Phorm. 2. 1. Abundat (aduerſa) teſte Donato. Nam omnis aruma, aduerſis eſt nobis.

Amor aduerſus & ſecundus. Lucret. lib. 4.

Animis aduerſis aliquid accipere. Vide ACCIPIO. Tacit. li. 3. Vtque lize ſecundo rumore, ita aduerſis animis acceptum, &c.

Animo aduerſo aliquid aufcultare. Id eſt, inuito, ac repugnante. Plaut. Pſeud. 1.

Aqua aduerſa per flumen aduerſi fumus. Quod vulgò dicitur, contra aquam Plaut. Trinum. 1. 3. Sic vehi aduerſo fluuio.

Aduerſo flumine nauigare, aut nauem ducere. Virg. 1. Georg.

Non aliter quàm qui aduerſo vix flumine lembum
Remigijs fubigit.

His contraria ſunt Secundo flumine, & ſecunda aqua.

Aultris aduerſis ætatem ducere. Horat. 1. epiſt. 2.

Bellum aduerſum. Horat. 1. Serm. ſatyr. 7.

Caſus. Cic. 7. Tuſcul.

Deo aduerſo aliquid mouere. Ouid. 7. epiſt.

Deos aduerſos habere, Id eſt, aduerſantes & contrarios. Propert. lib. 1. Eleg. 1.

Fama. Liu. Decad. 4. lib. 7. Aduerſa omnium fama, quòd prouinciam Siciliam reliquiſſet.

Felicitas. Terent. Eunuch. 2. 3.

-cui magis bonæ
Felicitates omnes aduerſæ ſient.

Fortuna. Virg. 9. Æneid. cui Secunda opponitur.

Homo, pro inimico. Salluſt. in Catil. Multoſque mortales ea cauſa aduerſos habeo.

Mens alicuius alteri aduerſa & infenſa. Cic. pro Sylla. Cõſolare te, quòd omnium mentes improborum mihi vni maximè ſunt infenſæ & aduerſæ.

Mulis aduerſis tangere carmina. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.

Pars aduerſa, fen aduerſaria, Eſt quoties aduerſarius, aut etiam multi in eadem cauſa nobis aduerſanti. Quintil. lib. 7. cap. 4. Nam & noſtra confirmanda, & aduerſæ partis deſtruenda ſinuuo.

Præſidium. Valer. lib. 6. cap. 5. Sempérque aduerſis contuſa præſidis. Sic ſæpe apud Liuium, pro præſidio inſeliciter commiſſo.

Procella. Virg. 1. Æneid. Id eſt, rempeſtas aduerſa.

Res, & ſecunda: opponuntur. Cic. 1. Offic. Vt aduerſas res, ſic ſecundas immoderatè ferre, leuitatis eſt.

Rumore aduerſo eſſe: pro Siniſtro & contrario: hoc eſt, malè audire. Liu. 7. bel. Punic. Marcellus etiam aduerſo rumore eſſe, ſuper quàm quod primò malè pugnauerat.

Aduerſo in vulgus more fuit. Tacit. lib. 18.

Tempeſtate aduerſa vti ſumus, Ter. Hecy. 3. 4. Cic. Offic. 1. In tranquillo, rempeſtatem aduerſam optare, dementis eſt.

Tempore aduerſo. Id eſt, quum ſumus in aduerſis rebus conſtituti. vt, Aduerſo Reipublicæ tempore, apud Ciceronem. Idem 4. Ver. fed in alia ſignificatione, Saſſipe feliciter tamen iam aduerſo tempore nauigaſſet. Hyemem ſignificat, quæ nauigantibus eſt maximè contraria.

Valetudo aduerſa: cui contraria eſt, Bona, ſecunda, proſpera. Liu. 10. ab Vrbe, Poſthumiumi valetudo aduerſa Romæ tenuit.

Aduerſa valetudini ſi mari, Tacit. Annal. lib. 2.

Ventus aduerſus, Id eſt, contrarius. Ouid. 6. epiſt. 2.

Quamlibet aduerſo ſignetur epiſtola vento
Hyſpipyle miſſa digna ſalute fui.

Rerum vnda. Horat. lib. 1. epiſt. 2. de Vlyſſe,

-aſpera multa
Pertuſus, aduerſis rerum immerſabilis vndis.

Aduerſus, eſt datiuo. Quintil. lib. 2. cap. 9. aduerſum gratiæ an obnoxium.

Aduerſus alicuius, pro alicui. Tacit. li. 3. Veneno cum à Lepida petitum illuſtrium domum aduerſa.

Aduerſior. Comparatiuum ab aduerſus. Plin. lib. 32. cap. 4. Neque eſt tedium aliud falamandræ aduerſius. Id eſt. magis contrarium.

Aduerſiſſimus, Superlatiuus ab aduerſus. Cæſar 3. bell. Ciuil. Qui Alexandria nauigantibus ſunt aduerſiſſimi ventí.

Aduerſiſſimus & Secundiſſimus oppununtur. Idem Cæſar Ciceroni in epiſt. ad Attic. lib. 10. 1999. Omnia enim ſecundiſſima nobis, aduerſiſſima illis acciderunt.

Aduerſum abſolute & ἐμφατικῶς, pro re aduerſa, quam vulgus aduerſitatem vocat. Brutus Ciceroni in epiſt. ad Brutum 4. Nihil iam nobis aduerſi euenire poteſt.

Aduerſa vocant. Virgil. 9. Æncid.

Quos pater Æneas, ſiquando aduerſa vocarent,
Rectores iuuenum, & rerum dedit eſſe magiſtros.

Aduerſis alicuius in dolere. Hoc eſt, an aduerſis, vel ob aduerſa. Ouid. li. 5. Triſt. eleg. 5.

Aduerſis premi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2.

Tot premor aduerſis, quæ ſi comprendere coner,
Ante rarenumerum dicere cogor aquæ.

Scandere in aduerſum. Quintil. de Demoſthene loquens, lib. 11. cap. 3. Scandens in aduerſum continuabat quàm poſſet plurimos verſus.

Aduerſa, fun in oppoſitorum argumẽtorum generibus contraria affirmatiua. Cic. in Topic. Hæ quæ ex eodem genere contraria ſunt, appellantur aduerſa, vt celeritas, tarditas.

Aduerſum, & aduerſus ἐπίπλοις, ὀπίσω] præpoſitiones accuſatiuæ indifferenter pro eodem accipiuntur. Plaut. Amphit. 8. Mirum quin te aduerſus dicat. Id eſt, tibi cõtradicat. Antonius Ciceroni in epiſt. ad Attic. lib. 14. ſi duriorem te præbes, non contendam ego aduerſus te. Aduerſum, pro apud, author Donato. Terentius Andr. 1. 5. Sed nunc peropus eſt, aut hunc eum ipſa, aut me aliquid de illa aduerſum habere ſocui.

Aduerſum, pro cura. Terent. Andr. 1. 1. Id gratum fuiſſe aduerſum te, habeo gratiam. Id eſt, tibi gratum. Cic. E. de Nat. deor. Eſt enim pietas, iuſtitia aduerſum deos.

Aduerſum tendere. Virgil. 6. Æncid.

Iſque vbi tendentem aduerſum per gramina vidit
Æneam. Hoc eſt, verſus ſe venientem.

Aduerſum, pro contra. Id eſt, è regione. Plin. lib. 3. cap. 15. Et Lerina aduerſum Antipolim.

Ab hac ſignificatione dicitur Exaduerſum, pro è regione. Cic. 1. de Diuinatione, Ara enim Aſo loquenti, quam ſeptam videmus exaduerſus eam locum, conſecrata eſt.

Aduerſum, nonnunquam poſtponitur. Salluſt. in Iugurth. Iámque pauſum à fuga aberant, quum Sylla proſigatis iis quos aduerſum ierat, rediens ab latere, Mauris incurrit.

Aduerſus cliuum agitabo quadrupedem. Id eſt, contra montis aſcenſum: quale eſt ſiquis dicat, Aduerſus flumen nauigare, quaſi contra aquam. Vide Agitare equum.

Aduerſum, aduerbium, pro Cũrá aduerbio, & interdum pro Obuiam. Plaut. Ampli. 8. Iuuic eam aduerſum. Idem Menæch. 9. Quis hic eſt, qui aduerſum mihi ſit?

Aduerſum quòd, pro Cũrá quòm. Plaut. Stich. Aduerſum quòd eius me obſe crauiſſe patet.

Aduerſus reſiſtere. Æmilius Probus in Pelopida, Cum Thebanis ſibi ſæ cisſe exiſtimabant, & eos eſſe ſolos, qui aduerſus reſiſtere auderent.

Aduerſus, pro Secundum. Vlpian. tit. 21. in ſuis Inſtit. Latinus Iunianus, item is qui deſtitutorum numero eſt, teſtamentum facere non poteſt. Latinus quidem, quoniam nominatim lege Iunia prohibitus eſt: at autem qui Deſtitutorum numero eſt, quoniam nec quaſi ciuis Romanus teſtari poteſt, quum ſit peregrinus: nec quaſi peregrinus, quoniam nullius certæ ciuitatis cauſa eſt, vt aduerſus leges ciuitatis ſuæ te ſtetur. Id eſt, ſecundum leges.

Aduerſo, aduerſis ἐπίπλοις] antique dictum pro Aduerſor. Plaut. Rudente, Animo aduerſui ſi ſedulò, ne herum vnquam præterierem.

Aduerſor, aduerſaris ἐπίπλοις, ἀντίκειμαι] aduerſari, ab Aduerſus, pro contrario, dr iuarum. Plaut. Capt. 7. Neque me aduerſatum tibi. Cic. 7. Verr. Hanc Cleomenes vir anabat: vetuntamen huius libidini aduerſari nec poterat, nec audebat.

Aduerſari & repugnare. Cicer. pro Sylla, Ego verò quibus ornamentis aduerſor tuis? aut cui dignitati veſtræ repugno?

Infenſe aduerſari alicui. Cic. in Orat. de Ariſtotele. Quis porrò Iſocrati eſt aduerſarius infenſius?

Aduerſari rem aliquam. Tacit. lib. 1. Annal. Sua facinora aduerſari deos lamentatur. Idem lib. 17. Sed ambitionẽ ſcriptoris facilè aduerſaris.

Aduerſari, abſoluté poſitum. Terentius Phorm. 1. 2. Cœpi aduerſari primò.

Aduerſari contrà, vel aduerſus. Plaut. Cafin. 5.

-tam domuiſti animum, potius vt quid vir velit
Putet, id facias, quam aduerſere contrà.

Idem in Mere. 7. Nolo tuam aduerſari aduerſus ſententiam.

Aduerſans, aduerſantis ἐπίπλοις] Cic. 2. de Orat. Sed taniam vim habet illa, quæ recte à bono poeta dicta eſt ſecundis, atque omnium regina rerum oratio, vt non modò inchinantem ergere, aut ſtantem inclinare, ſed etiam aduerſantem & repugnantem, vi Imperator bonus ac fortis, capere poſſit.

Aduerſante natura quicquam facere, Eſt quod vulgò dici ſolet, Contrà naturæ inclinationem. Id eſt, inuita Minerua. Cicer. de Senect. Quod idem contingit adoleſcentibus, aduerſante & repugnante natura. Idem 1. Offic. Nihil deces inuita, vt ainus, Minerua. Id eſt, aduerſante & repugnante natura.

Aduerſarius ἐπίπλοις, ἀντίδικος, ἀντιπαλος] Proprié dicitur qui aduerſus nos litigat in iudicio. Alio nomine dicitur Pars aduerſa: ſed hoc eſt generaliùs, quia & de fœmina, & de multis ſimul dici poteſt.

Aduerſaria, in ſermiuno genere. Cic. ad Curionem lib. 2. Eſt enim tibi gratum aduerſaria conſtituta & parata incredibili quædam expectatione: Sic aduerſaria dici poteſt mulier, quæ aduerſus nos iudicio contendit.

Aduerſarius palũm. Vide PALAM.

Aduerſarius illius. Cic. de Aruſp reſpon. Ecquid ſciat rerum accerrimum aduerſarium Hermachi Theologium legatum ad Senatum à ciuitate libera miſſum ſica pereuſſum.

Aduerſarius illi. Cic. pro Cluent. Hic Tribunus plebis modeſtus, prodeus, non modò non feditioſus, ſed etiam ſeditioſis aduerſarius.

Capere aduerſarium. Vide CAPIO.

Conuenu mihi cum aduerſario. Vide CONVENIO.

Conuincere aduerſarium authoritatibus & teſtibus. Vide CONVINCO.

Aduerſarius acertimus. Vide ACER.

Capitalis. Vide CAPITALIS.

Fortis. Cicero de Aruſp. cum reſponſis, Vt tanquam fortis in pugna vir, vin, acceptâ à forte aduerſario vulneribus aduerſis & honeſtis cadere videatur.

Grauis. Cicero in Vatinium, Nemo enim horum, aut ſita te refutandum, vt grauem aduerſarium: aut ita rogandum, vt religioſum teſtem arbitrabatur.

Intendere & aduerſarium in aliquem. Cæl. Ciceroni, libro 8. 4. In cuitandis eotum conſiliis, qui ſe intenderant aduerſarios in eius Tribunatum.

Valentiorem nactus aduerſarium. Vide MANCIPOR.

Aduerſarius, adiectiuum (ὀπίσω) Oppoſitus, adiectiuè. Cic. 2. de Orat. Opinionem eſtorum iudicium, & ſuſpicionem artificij apud eos qui res iudicent, oratori aduerſariam eſſe arbitror. Idem pro Cœcina, Vis ea quæ iuri maxime eſt aduerſaria.

Aduerſaria, aduerſatiorũ, neut. gen. ἐξομολόγησις] Dicuntur tumultuariæ quædam tabulæ, quæ ante tabularum cõfectionem perſcribebantur, ne memoria rerum exciderer: vt ex iis poſtea tabulæ iuſtæ & æternæ fierent. Cic. pro Roſc. Comœd. 3. Nimium eſto, ait, me indagare de tabulis, non habere ſe huc nomen acceptum, eodiem acceptu & expẽſi

relatâ consiterur, sed in aduersatis parte esse dendit. Et rursus, Quid est, quod negligenter feribamus aduersatia? quod est quòd diligentèe conficiamus fabulas? quo de causa? Quia hæc sunt nec stua: illæ sunt æternæ. Hæc delenetur tiamis: illæ seruabitur sanctè. Hæc parui temporis memoriam, illæ perpetuæ æstimationis fidem & religionem amplectuntur. Hæc sunt conieciandlibr in opinem confectæ. Aduersaria igitur, sunt libri, in quibus res omnes sine ordine ad tempus memoriæ causa conijciuntur. Codex verò est in quo digerumtur, & ordine conscribuntoc. Aduersaria ex eo dici putant, quod aduersa ena parte scriptis impleremus, & per transeuntem quoque. Solebant autem veteres ex alieta taorum parte scribere. Quod admonet Iuuenal. illo versu, Satyra 1,

Scriptus & in tergo, nec dum finitus, Orestes.

Proinde opistographi die benatur libri vtrinque scripti. Plinius Iunior de Plinij auuncolo ad Macrum, lib. 3. epist. 5. Effectionimq; commentarios tenuem scraginm mihi reliquit, opistographos quidem, & minutissimè scriptos. Memunit Cælius. lib. 7. Antiq. lect. cap. 21.

In aduersatia eeterre. Cic. pro Rosc. Comœd.

In aduersarias iacere. Cic. pro Comœd.

Aduersator, Verbale (ἀντιστατὴς) Qui aduersatur. Vnde & Aduersatrix, genuli. prod. Terent. Heaut. 6. 3. nullamne ego

Rem vsquam volui, quin tu ea re mihi aduersatrix fueris Sostrata?

Plaut. Nunc assentatrix & cella est, dudum aduersatrix erat.

Aduersitor, penul. corr. (ἀντιστατὴς) nomen est ab eo dictum, quòd Aduersum rege, pro Obuiam ire, & simus. Nam aduersitores à Comœdis ponuntur ad spellandum eum aduersum dominum, illumque deducunt & reducunt. Vnde apud Plaut. in Mostel. 4. 1. inducitur seruus Aduersitoris nomine, qui cum Dauisco aduersum it domino suo potanti apud amicum. Terent. Adelph. 2. 1.

Non reddit hæc nec? Aduersitor. Etsthinus,

Neque seruulorum quisquam, qui aduosum ierant. Vbi Donatus, Proprie locutus est nam Aduersitores dicuntur.

Aduersitus, penult. corr. (ἀναστατικὸς) Denominatiuum a nomine Aduersus, aduersa, aduersum, Est (vt hic dicam) coniecturales & repugnantia. Plin. lib. 11. cap. 15. Margra, inquit, putarur esse scorpionibus adueritas cum hellionibus. Hoc est, Helliones & scorpiones creduntur sibi inuicè aduersari, contrariique ae inseti esse.

Aduersio, aduersionis. Inde iunt locutiones illæ, Aduersioe emere, vrnam ere, conuertere, loeare. Vide AVERSIO.

Aduerto, aduertis, aduertere, aduertum (στρέφειν) aduertere, Est aliquò (hoc est, ad aliquid) vertere. Cui contrarium est, Auerrere.

Aduertere se aliquò. Terent. Eunuch. 2. 3. Illa sese interea commodum huc aduertebat In hanc nostram plateam.

Aduertere vbi agmeo, & simila. Virgil. 1. 2. Æneid. Id est, contra vrbem, aut Senatui. Sic Aduertere. Terent. & similia. Colum. lib. 3. cap. 12. 6. Vt in locis frigidis meridiano vineta subtectanur: tepidis Orienti aduertantur. Hoc est, verantur ad Oeientem.

Aduertere (ἐπιστρέφειν) per metaphoram pro Animaduertere, attendere, & quasi obseruare. Terent. Heaut. 4. 1. Nondum aduerti animum aduertere, pro eodem. Terent. Eunuch. 3. 1.

Animum aduertere, pro Intelligere. Terent. Phorm. Act. 5. Scen. 8. Postquam tantopere ad vos velie animum aduorterem.

Aduertere animum haæ pro Aduertere animum ad hæc Lucret. lib. 2.

Hoc etiam magis hæc animum ee aduertere par eſt Corpora, & Aduertere. sine adiecto pro interlligere. Plin. lib. 8. cap. 10. Hautta hunadne, quam vulgò Gangui fugam eopisse appellari aduerto.

Aduertere animum, aliue præterea dictum, pro Diligeter obseruare atque curare: & aliquando pro Attendere ad ea quæ dicunur. Liu. 4. 2b Vbe, Aduertenti animos ea quoi noui tumultus Labicis orti eruut. Animum iruiffimia. Tacit. lib. 13.

Animo, Diligenter considerate. Plin. lib. 22. cap. 5, Equidé & formæ gratia, rrtuſque perpetui in corporibus fuis aliquas exteranum genitum vti herbis quibuſdà, aduerto animo. Quod Cicero dixit, Animaduerto. Nulla Plinij exemplara habent, animum.

Aurem fabulis. Martial. lib. 6.

Aliquid geruiter. Terent. Heaut. 3. 3.

Oculos. Plin. in Paneg. Aduerſuſi oculos, atque vt aute caſtris, ita poſtea pacem foro reduduli, pro. Animadeuertiſi.

Aduerte huc mentem. Virg. 8. Æneid. Et huc aduertite mentem.

Aduertebatur, impersonaliter. Cic. Lent. 11. Nam aduertebatur Popeji familiares assectæ Voleatio.

Aduertunde nomit ees infigniores, aut noux, aut admiratiz. Plin. lib. 1. epiſt. 10. Multa in Euphrate ſe emuiet, & reluctet, vt mediocrite eque quo de cœna aduertit & adhuc tant. Loquutur de Euphrate quodã fœ zetatis philoſopho, & in nonullis exemplaribus eſt, Vertit. Hoc eſt, attentiores faciant ad conſiderandã. & quaſi in admiratione cõuertant.

Aduertere aliquem ad aliquid. Sil. Ital. lib. 16.

Illum eq o ad incenſas trepidantem & ſæua pauentem

Aduertam patriæ fedes.

Animos monuit Ouid. 15. Metam.

Acrius animos ad relligionem. Lucret. lib. 3.

Aures ad vocem. Ouid. 1. Faſt.

Aures monuit. Propert. lib. 1. eleg. 1.

Curſum aliquò. Ouid. 3. Metam.

Numen iuſibus. Ouid. 2. Triſt. ad Auguſtum Cæſarem.

Pedem ripæ. Virg. 6. Æneid.

Vultum ſticui ei. Ouid. 8 Metam.

Io aliquem, pro Animadtertere ſine punire. Tacit. lib. 5, Placitum poſtbac ei in reliquos Setani liberos aduerteretur.

Parſimoniæ. Tacit. lib. 3. Pruncepsq; antiquæ parſimoniæ durius aduerteret. Hoc eſt, attenderet.

Aduteſpect aſcit (προσσκοπεῖν) Initat vesper. Id eſt, veſpertinũ tempus. Et eſt de verbis quæ Grãmatici dicuntur re empta ex actionis Terent. And. 3. 4. Dum aduelperat eſt. Plin. lib. 7. cap. 25. Deinde quum aduelperauiſſet. Cic. 6. Verr. Quum tam aduelpraſceret. diſerſlimus.

Aduigilo, aduigilas, penult. corr. (ἀγρυπνεῖν) aduigilare, Diligenter vigilare, & per tranſlationem, alicui rei iocumbere, operam dare. Terent. And. 4. 1.

-nam ſatis ceedo, ſi adoigilaueris,

Et vois geminas mihi confiices nuptias.

Aduigilare ad aliquid. Cicer. 2. de Legib. Ita rolendæ virgines præſint, vt aduigilent faclius ad cuſtodiam ignis. Hoc eſt, diligenter vigilieue ioxta ignem, ne extinguator.

Alieni. Tibul. lib. 2. eleg. 6.

Aduigilãia pila ſomni regũ. Hoc eſt, regib' dormitibus Stat. 2. Theb.

Non impacata regum aduigilantia somnis

Pila, nec alterna ferri ſtatione gemenses Excubiæ.

Aduitus, aduius, pen. prod. aduiere (ἔφοδος) Idem quod ſimpler vius, ſed eſt verbum rariſſimum. Plin. lib. 15. cap. 18, Eadem autem fortuito ſatu aduius in medio foro. Sic legit Hermolaus, cùm alia exem plaria habeant vius. Sæuiola in Alumn. D. de adimi leg. Ea ſi abſi in Pandect. frequenter.

ADVLAS, Mons Germaniæ, qui Alpibus Rheticis ſiue mõti Sancti Gotthardi ab ortu conterminat, continenti quidé tugo: vt Alpium vel brachium aut mãus enmu dici queat. Abyas vocatur Alciato, quaſi inaccellus. Vide Rhetiæ Alpes, in 4 ARTIC.

ADVLIS (Ἄδουλις) Ciuitas Æthiopiæ, quæ & Panos inſula dicitur. Oppidani dicuntur Aduliæ. Vide Stephan.

ADVLTORI (Ἀδούλτορις) Ptolemæo, oppidum eſt mariti mum io Troglodytarum regione, ſue ea Æthiopiæ pars, quæ ſub Ægypto ad mare ſpectat, commune Æthiopum & Troglodytarum emporium, a ſeruis, quæ à dominis profugerant, conditum, vnde & nomen habet, vt iodi ceo. Plin. lib. 6. cap. 29.

Adultor, pen. prod. adulans (κολακεύειν, θωπεύειν, ὑποκρίνεσθαι) adulari. Adulator, inquit, Nonius, eſt blãdimentis propter cauſ quod & adhominet tractũ cõſuetudinis eſt. Valla lib. 5. Adulari, eſt inſeruire & captare, vt fauorem emer eamur quoquo modo, vt voce, vel geſtu. Iſidi, tractum κὼν ὠ τὰ ὦτα, quod eſt ſeruus. Et fane adulari, ſeruile eſt, non liberale & rogenuum. Ouid.

Agmen adulanium media procedit in aula.

Aperie adulanem nemo non videt. Cic. in Lælio.

Adulor aliquem. Cic. 2. de Diuinar. adulans fortunam alterius. Colum. lib. 7. cap. 12, de canibus, illi quoque furem adulantur. Cic. 1. Offic. Cæ ueridi eſt ne aſſentiationibus patefaciamus aures, nec adulari nos ſina mus. Quod quidã paſſiue dicta putarn. Non deſinit tamẽ qui actiuè. Adulari alicui. Quintil. lib. 9. cap. 3. Verbũ vel ẽ figuræ & mutatæ ſunt ſemper, & vetuique valuit cõſuetudo, mutantur. Itaque ſi antiquum ſeruinem noſtro comparenus, pene iam quicquid loquimur, figura eſt: vt, Huic res inuidere, non vt omnes verres, & Cicero præſiupe, hæ rem: & Inuembere illi, non in illum: & Plenum vino, non vini: & Huic, non huic Adulari, iam dicitur: & mille alia rrioiamq; non pe ionia vmeant. Quo loco Quintil. dictionis Cicetemianæ fe valde negligentem oſtendit. Totum ſiquidem contra eſſe horum rceborum exempla in hoc opere demonſtrant.

Adulo, adulas (μαλάσσειν) trenſſe dicitur pro adulari. Cic. 2. Tuſcul.

Tum iecore opimo ſæua, & ſanata aſſatim,

Clangorem fundit vaitum & ſublime adulans

Pinnata cauda noſtrum adulat ſanguinem. Id eſt, decergit & palpat. Turnebus.

Lucretius de canibus.

Longé alio pacto ganniiu vocis adulant.

Adulandi libido. Tacit. lib. 30.

Adulario (κολακευτικὸς) Verbale. Cic. ide Natu. deor. Canum vero tam ſida cullodia, quàm amans dominorum adulatio.

Adulatio, in feuendo figurarum. Cic. in Lælio. Nullam in amicitiis peſtilem eſſe maiorem, quàm adulationem, blãnuias, aſſentationem. Abſurda adulatio. Tacit. Annal. lib. 3.

Cilſeus. Tacit. lib. 1. Annal.

Indecora. Suetion. in Auguſt.

Quæſtuoſa adulatio. Hoc eſt, exquiſitior. Tacit. lib. 3.

Segnis. Tacit. lib. 17.

Adulatio io aliquem. Tacit. lib. 1. Annal. Multa patrum & in Auguſtam adulatio.

Seruper magnæ fortunæ comes aleſt adulatio. Patercul. lib. 2.

Irediſſimæ adulationis tamen infamia vfurus. Tacit. lib. 3.

Adulationem induere. Tacit. lib. 5.

Demitti io adulatioorm. Tacit. Annal. 14.

Abſurdam in adulationem progreſſus. Tacit. Annal. 3.

Lapſos in adulationem cohibebat ipſe. Tacit. lib. 4.

Tedi adulatione æduerſus ſuperiores. Id eſt, oſus. Tacit. Annal.

Fœdis adueſus Neronem adulationibus. Tacit. Annal. 15.

Adulator, penul. prod. (κόλαξ, κολακευτικὸς) Qui ſicto amore, & obſequio, gratiam ae fauorem captat. Eſt igitur adulatori contrarius amicus vo rus: nempe qui nihil limulat apud eum quem amat, fed libere & tra a nonio facit ac dicit omnia. Adulator, homo leuis atque fallax, ad rueluptatem facit ac dicit omnia, nihil ad veritatem. Ex Cic. in Lælio.

Adulatorius, adiectiuum (κολακικὸς) Tacit. lib. 5, Vitellius formidine C. Cæſaris, familiaritate Claudij, turpe in feruitium vioratus, exemplar apud poſteros adulatori dedecoris habenus.

Adulatrix, pen. prod. (κολακικὸν) Quæ adulari ſolet.

Aduller, adulteri, penul. corr. (μοιχὸς) Vnde feminimum adultera. Feſtus, Adulter & adulteta dicuntur, quia & ille ad alteram, & haec ad alteium ſe conferunt.

Adulter in aliqua. Tacit. Annal. 3.

Adulter omnium cubiculorum. Cic. in Salluſt. Tu omnium menſarum aſſecla, omnium cubiculorum in statepellex, & Idem poſtea adulter. Calſidii adulter. Ouid. lib. 1 Amorum. eleg. 10.

Adulter mortis Clodius. Cicero pro Sexto.

Dardanius. Hoc eſt Troianus. Virg. 10. Æneid.

Teutgnus. Hoc eſt, Thyeſtes, qui cum Meropæ fratris ſui Aetei vxore adulterium fecit. Stat. 5. Syluz.

Nitidus. Id eſt, Comptus. Horat. 3. Carm. 5. 4.

Nocturnus. Horat. 3. Carm. 16.
Obscœnus. Claudian. de bello Gildonico.
Secretus. Iuuenal. Satyr. 6.
Abditus interea latet, & secretus adulter.
Temerarius. Ouid. 2. Fast.
Adultera alicubi. Ouid. to. Metam.
Tunc eens & maris pellex. & adultera patris?
Clauis adulterata. Ouid. 2. de Arte amandi.
Consuetus. Ouid. lib. 3. Amorum. 4.
Mens. Ouid. lib. 3. Amorum. 4.
Turpis. Ouid. 13. epist.
Turpiter illa virum cognouit adultera virgo. Virgo, ad ætatem refertur.
Adulter, per synecdochen speciei pro genere, pro amatore. Horat. 1. Car. Od. 33.
Quàm turpi Pholoë peccet adultero. Sic alibi sæpe.
Adulta, à dictum de bruis. Plinius lib. 8. cap. 16, Odore pardi coitum sentit in adultera leo, torâque vi confugit in pornam.
Adulterio, adulterium. Idem quod adulter. Cæsar Laberium Nonium, quem ſiquis legere, vt ille ait, voluerit, ibi inuenier, & fidem noſtram sua diligentia adiuuabit. Vide & Gell. lib. 16. cap. 7.
Adulter, Q. adulteras, penult. corrept. (μοιχὸς) adulteratæ, Verbum à nomine (adulter) derauatum. Adulteros ſtuprare. Suet. in Aug. cap. 67, Adulteratæ matronas. Hinc per metaphoram pro arte aliqua quidpiam pro vero affimare, atque ita rem ſynceram corrumpere. Plin. lib. 12. cap. 7, Piper longum facillimè adulteratur Alexandrino ſimile.
Adulterare rebus externis. Plaut. Bacchid. 1. Vbi interpres, à Adulterare rebus externis id eſt, ſi aliquem inuitere rebus alienis.
Adulterare, per transſlationem dictum vt, Adulterare iudicium, pro corrumpere. Cic. de amicitia, Quum autem omnium rerum ſimulatio eſt vitioſa (tollit enim iudicium veri, ſiquæ adulterat) tum amicitiæ repugnat maximè.
Ius adulterare pecunia. Cicer. pro Cœcinna, Quod enim eſt ius ciuile, quod oeque inflexibile, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia poſſit?
Naturam. Cic. in part. Voluptas ea natura bona eſt, allaetier imitando adulterat.
Rationes domini adulterare. Vlp. l. 1. in fin. ff. De feruo corr. Vel ſi actor ſuaſit, siue verbis, siue pretio, vt rationes dominicas interciderer, vel adulteraret, vel etiam vt rationem ſibi eorum diam tu barer.
Adulterat, adulterans, paſſiuum, adulterari. Horat. de pod. 16,
Mirus amor, iuuet vt tigres ſubiidere cervis,
Adulteretur & columba miluo. Hue eſt, a miluio per adulterium innatur.
Adulteros, adulteratus (μοιχὸς) adulteri, deponens. Adulterium committere. Cic. 1. Offic. Latrocinari, fraudare, adulterari, turpe eſt, ſed dicitur non obſcœne.
Adulteratia, Hoc eſt, adulterio ſtuprata. Sueton. in Cæsare Dictatore 48, Libertum grammaticum, ob adulteratam equitis Romani vxorem (quam multi querente) capitali pœna affecit.
Adulteratus, genus prod. à (μοιχὸς) nomen ex participio: Quod alienæ rei admiſtione corruptum eſt. Alio nomine falſum etiam à Plinio dicitur. Huic oppouitur Synectum. vt Adulteratum gumnus. Plin. lib. 19. cap. 3.
Adulteratus nidus. Plin. lib. 10. cap. 9.
Adulte: ator, toris, verbale, Idem eſt quod corruptor & depraurator: vt, Adulteratores monetæ in Lauſacia. in fin. D. de pœnis
Adulterinus, penult. prod. (μοιχικὸς) adulterium, quod pro vero aſſimulatur eſt: vt adulterinum ſigillum eſt, alterius annulo factum, inquit Feſtus. Cic. pro Clurentio, Teſtamenta eum in alias tabulas transſcriptum, ſignis adulterinis obſignauit.
Adulterina moneta. Vide MONETA.
Adulterinum ſymbolum. Plaut. Bacchid. 5. 2a, -inſit diuere,
Adulterinum, & non vera eſſe ſymbolum. Id eſt, ſignum. Feſtus.
Nummum adulterinum, & Clauem adulterinam dicimus: vulgus dicit Fallſis nummus, falſa clauis, &c. Cic. 3. Offic. Sæpiès adulterinos nummos accepere imprudens pro bonis.
Adulterinum, interdum dicitur quaſi ex adulterio procreatum. Plin. lib. 10. cap. 3, Etſi connueterem hymeclanemique animaduerris: præcipitat è nido, velut adulterinum & degenerem. Loquitur de aquilæ pullo.
Adulterinus, pro Adulterio à Laberio nimis liceoter dictum ſteſte Gellio lib. 16. cap. 7.
Adulterium (μοιχεία) à nomine adulter, genus eſt criminis. Papinianus in l. 6. §. 1. D. ad leg. Iuliam de adult. Lex Iulia ſtuprum & adulterium proinſuetæ ἀφ' ἑκατέρου τοῦ ὀνόματος appellat: Sed propter adulterium in nuptam committitur, perspici partum ex adultero educetur, compoſito nomine: Stuprum verò in virginem, vidua nec concumbitur quod Græci ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ ἑνὸς ſtuprum appellant. Hanc Papiniani definitionem Valla lib. 6. cap. 45, approbat: illud tamen addens, Legem Iuliam recte hæc duo promiſcue appellaſſe: non quod omne ſtuprum ſit adulterium: ſed quod omne adulterium ſit ſtuprum.
Adulterium, per metaphoram dictum. Plin. lib. 9. cap. 40. Iuuenque ludere impendio, & luſus geminare, inſcendo vetiti. & ipſa adulterare adulteria natare: Aeriri ceſtudines ungere, argentum auro confunderc, vt electra fiant: addere his æra, vt Corinthia. Eadem ratione dicuntur arborum adulteria, hoc eſt inſitiones. Idem lib. 17. cap. 24. Sed hoc inſita & arbuti quoque adulteria excogitata ſunt, vt nec poma pauperibus nascerentur.
Labes adulterij Ouid. in fragmen.
Fœdum matris adulterium. Ouid. 6. Metam.
Obſcœnum. Ouid. 2. Trist.
Sordidum. Liu. 1. Dec. ad lib. 1.
Turpe. Iuuenal. Satyr. 11.
Cogere adulterium. Ouid. 2. de Arte amandi,
Cogis adulterium dando tempus quæ locumque.
Committere. Quint. lib. 7. cap. 4.
Committere in aliquam fœminam. Vlpian. in l. 5. ſi quis D. de offic. præfect. vrb. Si quis ſeruum ſuum adulterium commiſſe dicat in vxorem ſuam, apud præfectum vrbi erit audiendus.
Facere adulterium malum cum aliquo. Catul. ad ſanuam epigram.
Imputo adulterio ſe dedere. Catul. de Coma Berenic.
Inire adulterium. Patercul. lib. 2. P. Clodius tuſſamis etiam ſororis ſuæ pro, & actus interſti reus ob iontum tuter religioſiſſima populi Romani fœtæ adulterium.
Adulterio nobilitatus. Vide NOBILIS.
Adulteria mercis. Plin. lib. 19. cap. 3, Vitiorille ac pureſcens radice coronis nigra, & ad mercis adulteria. Sub. ſalarat: id eſt, conducens ad mercem adulteratam. Adulterium mercis, alibi fraus ab ipſo Plin. dicitur.
Adulteris exalata vaſa. Plin. lib. 14. cap. 21.
Adulterus (μοιχὸς) Vide ADULTER.
Adumbrare, adumbrat, adumbratus, adumbrare (σκιαγραφεῖν) Vmbrâ exhibere, ſiue vmbram regendo facere. Columel. lib. 5. cap. 5, Sub ortu canicularis palmes tegetibus vineas adumbrabat.
Adumbrare, Locari picturæ vmbratiliter aliquid fingere & ſimulare. Adumbrata autem imaginibus additur colores. Quintel. lib. 7. cap. 10, Quæ pictor omnia quæ in rerum natura ſunt, adumbrare diſcit? Cic. 3. Tuſc. 6, Eſt enim gloria, ſolida quædam res, & expreſſa, non aduubrata: id eſt, non ſeuiter informata, ſed expreſſa. Sumpta eſt à pictoribus metaphora, quæ pures adumbrare dicuntur, quoniā in pingendo vmbram potiſſimum ſequuntur. Deinde etiam ipſam, quæ tam ab vmbra nominis lineis extenuibus repetam ſuiſſe, quod Quintil. lib. 10. cap. 2, his verbis aſſimat: Non eſſe pictura, niſi quæ lineas modo extremas vmbræ, quam corpori a in ſole fecit eſſet, exteuiſſenbreet. Ille igitur adumbrare, pictoris more aliquam rem leuiter informare, vt quali vmbra duntaxat eius rei exitus pictis ſumi, appareat. Nam expreſſimere poſtea dicuntur, quum adhibitæ colores.
Adumbrare & Exprimere, contraria. Cic. pro Cælio, permulta maximarum non expreſſa ſigna, ſed adumbrata virtutum.
Adumbrare pro ſimilari. Cic. 3. de Or at. 9, Ipſum ſumus in eorum ſermone adumbrare conati.
Imitari aque adumbrare. Cic. 2. de Orat. Quare nolite exiſtimare meipſum, qui non heroum veteres caſus fictioque luctus vellem imitari atque adumbrare dicendo, &c.
Adumbrare mutem alicuius. Vide MOS.
Res fictæ & adumbratæ. Cic. de Amicitia.
Adumbrare, Quouis prætextu quidpiam aſſimulare. Cic. 5. Verr. Adumbratus publicanus. Id eſt, cuius nomen tegerei, & obumbrare. Prætoris redemptura m; qui quum ipſe reuera publicanus eſſet, nomine Achenous ac ſemodato vchaus. Hæc Budæus. Cic. pro domo ſua, Quòd ſi non fuit, quid te audacius, qui eius nomen interdicis? quid deſperatius, qui ne ementendo quidem potuerit is authorem adumbrare mihi otem?
Iuid. eum adumbratum. Cic. pro Sylla, Sed quoniam Cornelius ipſe, eſtam nunc de indicando dubitat, vt deinde, informat ad hoc adumbratum indicium, ſilium.
Intelligentia. Cic. 1. de Legib. Quoniam principio rerum omnium quaſi adumbratas intelligentias animo ac mente conceperimus: illuſtratius ſapientia dicet, bonum virum, & ob eam ipſam cauſam certa de bonum fore.
Latitia. Tacit. lib. 4. Hoc eſt, ficta & ſimulata lætitia eon vera.
Opinio virtutis. Cic. 1. de Finib.
Suffragia. Cic. de lege Agrar.
Dij. Cic. ad Nat. de or. Cedò mihi iſtorum adumbratorum deorum ſimulacreta atque formas.
Adumbratio. Verbale (ὑπόνοια.) Cic. de perfecto Orat. Nulla eſt enim vllo in genere laus oratoris, cuius in noſtris oratoribus non ſit aliqua, & non perfecta, at conatus tamen, atque adumbratio. Hoc eſt, res vera ſimilitudo ac repræſentatio.
Adumbratum, pen. prod. aduerbium (ὑποκρινομένως) Subobſcurè, non apertè. Euerret. lib. 4,
Non tamen vt eorām quæ ſuor, vereque rotunda,
Sed quaſi adumbratum paſtim ſimulata videntur.
Adunceus (ἀγκύλος) Adiectiuum compoſitum ex ad & vncus, propriè dicitur quod quaſi ad nos (id eſt, verſus nos) vncum ſiue aneurusum eſt: quale eſt aquilæ roſtrum, & canuru, leonum, ſimiliumque vngues. Hue opponitur Reduncus. Lucilius Verbo, Dextra manu Siculus ſine nodo aduncum tenens, quem Iuuum appellauerunt. Cicero Clueorio, Se nuper in auctione quadam vidiſſe in rebus minutis aduncum ex omni parte dentium & tortuoſam venire ferrulam.
Aratrum aduncum. Ouid. 2. Metam.
Arcus. Ouid. 4. epist.
Cymba. Ouid. 7. Metam.
Dentes aprorum. Ouid. to. Metam.
Falx. Ouid. 14. Metam.
Ferrum. Ouid. 9. Metam.
Hamus. Ouid. 13. Metam.
Naues. Lucan. lib. 2.
Naſo adunco aliquem ſuſpendere, Spernere, ſubſannare, faſtidire, irridere. Aeron. Horat. 1. Serm. 6.
Os. Ouid. 12. epist. 4, -bræque adunea boum.
Pedes aquilæ. Ouid. 6. Metamorph.
Perpes lous aduncæ. Hoc eſt, aquila. Ouid. 6. Fast.
Puppis. Ouid. 14. Metamorph.
Roſtrum auis. Plin. lib. 10. cap. 57, Et acuta volueribus roſtra, eadem ratio in vncinibus aduncæ.
Vngues. Cic. 2. Tuſcul.
Vomer. Ouid. 4. Fast.
Aduncitas, penult. curt. de ominatium, ipſa (vt ſic dicam) incurui tas, vt Aduncitas roſtri. Plin. lib. 8. cap. 27. & lib. 10. cap. 49. Cicer. de Nat.

deor. Rostrorum Adunciatæ.

ADVOCATVS, ἔ (ἀδίκτος) Populi in Gallia Narbonensi commemorantur à Plinio, lib. 3. cap. 4.

ADUNO, adonas, penult. longa (ὦνος) adunare: in vnum cogere, & quasi conglobare, verbum rarissimæ lectum. Plin. lib. 19. cap. 1. Vsus fortibus in aerario adonatum bidos.

ADUOCO, aduocas, pen. corr. (ἀδόκητος, ἀδοκήσιος, ἀδοκήσιμος.) Generaliter est conuocare: Propriè autem ad ius pertinet, & significat hominem vel patrocinij, vel conssilij vel testimonij causa conuocare. Horatius. Terent. Phorm. 2. 1. Amicos aduocabo ad hanc rem qui adsint. Cic. pro Quintio quos tibi aduocabis, vnus electissimus eruditissimus. Hoc est, quos tibi assessores, & in iudicando vocabis adiutores, quos in consilium adhibuisti. Pomponius 10 Lsi procurator, D. Rem ratam haberi. In id committitur stipulatio, quòd interest agentis. Et ideo saepius ex ea stipulatione agi potest, si prout interest agentis in eo quòd litigat, quod consumit, quòd aduocati, quòd damnatus soluit. Aduocat, hoc est, aduocatos accersit.

Aduocor causæ. Quinct. lib. 11. cap. 1. Etiam in iis causis quibus aduocamur, curam differentia diligenter est custodienda.

Aduocatæ ad consulendam, aut ad aliud agendum, idẽ significat quod simplex vocare. Cic. Att. lib. 12. Nã quod nõ aduocatus ad obsignandũ, primùm mihi nou venit in mentem.

Ad concinem, pro eo quod est, Vocare ad concinem. Nam sine præpositione proprie dicimus, Aduocare concinem. Liu. 4. ab Vrbe Condonem. Cic. 5. Verr. & De lege Agraria.

Animum ad suspium. Cic. 2. Tusc. Nam quid aliud agimus, quom à voluptate ad est, à corpore: quam à re familiari, quæ est nuostra & familia corporis, quam à republica, quom à negotio omni seuocamus animum? Quid, inquam, tum aliud animum ad suspium aduocamus, si scum esse cogimus, maximèque à corpore abducimus?

Aduocare, Aduocatus offerio fungi, scere, bb. De breuit. vit. cap. 23. Hic aduocatus hic adest, ille periclitatur, ille defeodit, hic iudicat.

Aliquem contra alicrum. Cic. pro Quintio.

In consilio. Quinct. lib. 3. cap. 10.

In certum. Virg. lib. 5. Æneid. In certum aduocare socios.

Aduocare artem. Cic. 4. Acad.

Aduocatur India in eo cibi genere. Plin. lib. 15. cap. 26. Ioque alio cibi genere India aduocatur, in alio Ægyptus.

Artes aduocare. Quinct. Metam.

Ensis. Sil. Ital. 17.

Ergo aster montis fruſtra nitentibus ensis
Aduocet. Id est, posset.

Gemas in placitum. Senec. in Herc. Oet. 514.

Saecamentum in alienius uomen. Taeit. lib. 17, in Senatus populique Romani obliterata iam memoria, sacramenta aduocabant. Hoc est, iu s. p. q. r. verba iurabant.

Ventos. Stat. lib. 1. Achil.

Vires omoes. Hoc est, totis viribus conari. Seneca in Medea 7,

-hoc age omnes aduoca
Vires, & artes.

Aduoc asse, Prouocasse, teste Nonio. Lucil. lib. 29.

Amicos hodie cum improbo illo audiuimus Locilio aduocasse.

Aduocati ægro, hoc est, ad ægrum. Ouid. de Remed. am.

Aduocare, pro Aduertere. Plin. Iunior lib. 1. epist. 21. Tranquilli mei stomachum multa foliatum, varium, opportunitas vix, medio-eritas ville. modus ruris, qui aduocet magis quàm distringat. Hoc est, qui delectet magis quàm occupet. Alij legunt aduocet: interpectantur quoq; à curis vrbanis remouet.

Aduocatus, Qui defendit alterum in iudicio, aut patronus dicitur, si oretor est: aut aduocatus, si actus suggerit, aut præsentiam suam commodat amico: aut procurator, si absentis negotium suscipit: aut cognitor, si præsentis causam nouit, & sic tuetur vi suam. Afeon. Pæd.

Aduocatus (ἀδικήσιος, ἀδικήσιμος.) Valla lib. 4. Quicunque adest alteri in causa, siue ei grana, aduocatus appellatur, etiam si nihil dicat neque agat, sed qui tantum patronis sit defuudere. Vlpian. l. 1. D. de var. & extraor. cognit. Aduocatos accipere debemus omnes omnino qui causis agendis quoquo studio operantur. Terent. Eunuch. 4. 6. Volo ego adesse hic aduocatos nobis in turba hac. Cic. pro P. Sylla. Consul de pecunijs repetundis Catilinæ fuit aduocatus.

Aduocatus, pro Patrono. seu eaudido, siue pro eo qui causam agit. Quinct. lib. 12. cap. 1. Frequenter autem accidit, vt iis euam vera dicentibus, fides desit: vnde atque tales aduocatorum. malæ causæ argumentis. Aliquanto post, Non enim forensem quandam institutumis operam, nec mercenarium vocem, nec (vt ab ipsorum verbis paremus) nec mutelam tene litium aduocatum, quem denique caudidum vulgò vocant.

Aduocatos asto cuipiam. Vide astro.

Per aduocatum defendi. Vide DEFENDO.

Aduocatus eo, aut venio amico. Cic. Offic. 3. Vt si cosstiueris te cuipiam aduocatum in rem præsentem esse venturum.

Inuocare aduocatum ad causam defendendam. Cic. 2. de Orat.

Aduocatum Hiatus pro tete rogato accipis in Pisonio, 5, 6. -factum à vobis comiter. Bonã dedidis Aduocati operam mihi, &c. Verba sunt Agoratholei ad testes quos aduocauerat in Lycom lenonem, quosari primo huius fecerat verfu diserte testes vocat. Sed & 10 superiore fecus Lyeus Agoratholem sic alloquitur. LYC.

Malus es, capraium me aduenis cum testibus
Thorum apod me nemo, nec quicquam tui. AGORA.
Memento te illue aduocati. AGORA.
Memnimus.

Aduocamentum, τὸ (συμβούλιον, vel ἀγορανία) aduocatio vel remedium. Plin. Iunior epist. 4. lib. 8.

Aduocatio, Verbale (συμβούλιον, συμβούλευσις.) Hoc est, aduocari officium, aut etiam patrocinium quod nobis afferrur ab eo. Cic. Trebatio lib. 7. Sed tu in re militari multo es cauuur, quàm in aduocationibus. Plin. Iunior Attiano lib. 2. in hac sententiæ adiecit, Quòd ego & Iacitus inium ea aduocatione diligenter fortiterque functi essemus arbitrati Senatum, ita nos fecisse, vt digoum mandatis, atubus fuerit. Hoc est, Præsci accensanone demandata ab Senatu.

Aduocatus enim tam accusatoris est, quàm defensoris.

Aduocatio. 2 Cicerone dicitur quam Consultationem dicimus. 3. Verr. 92. Quo septemuiros senatus conuocatur, quò ea summa rerum frequentissimè quotidie aduocationes fiunt. De rede Cassiotis loquitur. Budæus.

Aduocatio, io terdum collectium nomen est, pro multitodine, & quasi cohorte patronorum & amicorum qui alicui veniuor aduocati. Liu. 3. ab Vrbe, Virginius fortidatus ibam secum nbsoleta vefte, comitantibus aliquot maiorois, cum ingenti adoocatione in forum adducit.

Aduocitare, Sæpe aduocare. Festus.

Aduolo, aduolas, aduolaoi, aduolare (ἀφίπτασθαι.) Quasi ad aliquid volare.

Aduolare, cum statiuo. Plin. lib. 10. cap. 40. Caprarimque vberibos aduolant. Hoc est, volant ad captarum vbera. De Caprimulgis loquitur.

Aduolare ad. Cic. 2. de Natur. deor. Legi etiam scripta esse, aurem quandam quæ Pitalea nomnarentur, cam sibi cibum quærere aduolaneé ad eas aues quæ in mari mergerent.

Aduolare ex. Plin. lib. 9. cap. 8. Quamuis occultus atque abditus ex imo aduolabat.

Ex loco in locum. Plin. lib. 10. cap. 39, Ar in agrum Volaterranum palumbium vis é mari quotannis aduolat.

Aduolare, transtatum ad hominei. Cicer. ad Brotum 10, Quamobrem aduola obsero. Hoc est, veni celerrimè. Idem ad Marium lib. 12. 27, Oblitimne me putas, quæ celeritate, vi primùm audieris ad me Tarenro aduolaris?

Aduolare ad pectus. Cicer. ad Cassium lib. 15. 16, sed si insultum Britanniam crepero cogitare, eios ἀνάκλασιν mihi aduolabit ad pectus.

In auxilium. Plin. lib. 9. cap. 8.

Aduolat fama alicui. Virgil. in Æneid.

Aduolare rostra, pro in vel ad rostra. Cic. ad Att. lib. 1. 9, Hic tibi rostra Caro aduolat, conuicium Pisoni Consulit munificum facit.

Vrbem nuntius. Claud. 5. Paneg.

Aduolatus, huius aduolatus, Verbale (ἀνάκλασις.) Cic. lib. 2. Tusc. Tristi aduolatu auoucis lacertas vnguibus. Aduolatus de volucribus dicitur. vt accessus de hominibus.

Aduoluo, aduolas, aduolui, aduolutum (ἀνακυλίω.) aduoluere, Quasi volueudo adducere vt aduoluere lapidem. Virg. 3. Georg.

-rongestique roborq toras
Aduolore socis vimos, ignique dedere.

Aduolutus genibus. Liu. 8. bel. Pun. Qui aduolutus genibus fatalem rabiem tempotus eius accusat. Aduolutus genibus dicitur, qoi nixus flexis geoibus ad alterius genua supplex quodammodo protestit. Dicitur etiam Prouolutus.

Aduoluere ad. Plin. lib. 11. cap. 37, Ad iguem aduolutus lora cum corpore excussit.

Cumulos terum multarum in vnum carmen. Claud. 1. Paneg.

Clamor aduoluitur astris. Tale est illud Virgilij, Ite ralo clamor. Id est, ad cælum vsque. Stat. 4. Thebaid. Hinc fumoli ingentes, magnoque aduolutur altris Clamor.

Aduolutus, pro aduersum veteres dicere. Festus.

Aduorsum, pro aduersum: & Aduorso pro aduerso: veteres scripsisse, restumonio sunt Plaoti ac Terent. comœdiæ.

Aduorso, aduges, aduersi (ἀνάκλασις.) aduorgere. Vehementer vrgere. Celsus lib. 7. cap. 12. Is qui natus est in locum prioris, quotidie digito aduorgeudus est. De dentibus. Horat. 1. Carm. 37. 4.

Cæsar ab Italia volantem,
Remus aduorgeni, accipiter velut
Mollesi columbas.

De Augusto & nati Cleopatræ loquitur.

Aduorsus, aduersa, aduersum (ἀνάκλασις) aduerse, Idem quòd simplex Vtere. Cicero 2. Officior. Quid enim censemus superiorem illum Dionysium, quo cruciatu timoris angi solitum, qui cultros metotes tonsorios, candeute eatboue sibi adorebat capillum?

Adorere barbam & capillum. Cic. 5. Tusc. Iustitiæ vt candenubus insulandum putaminibos barbam sibi & capillum adorercot.

Aduorsus solis calor, aduersi etiam frigus. Virgil. 1. Georg.

-rapitive potentia solis
Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus aduras.

Vbi Seruius, Vno sinquit, sermone duo diuersa conclusit: qor eamen vnum effectum habent. Nam & frigoris sinis, eli caloris inuium: & summus calor, frigoris est principiom. Vnde quali vnus effectus est & calons & frigoris.

Aduorsi Venus. Horat. 2. Carm. 27.

Adori, dicitur etiam de interrogante. Plin. lib. 28. cap. 4. Femina aeteri aduriue equitari, norum est.

Adusta nimbus. Plin. lib. 28. cap. 8.

Adustus cibus. Terent. Adel. 3. 3. Hoc falsum est, hoc adustũ est, hoc laotum, est parum.

Adustior, comparatiuum ab Adustus. Liu. 7. bel. Pun. Siqui fortè adustioris coloris, vt ex recenti via, effecit. Hic uora colorem in homine adustum dici, qui ex sole & veuto contrahitur in iuuere faciendo.

Aduſtio, verbale (ἀνάκλασις.) Plioius lib. 14. cap. 20, de refinæ & picis vitiis, Virtà præter supradicta, acor, aut fumidum vitus: picis autem, aduſtio. Hoc est, si pix inter decoquendum aduſta fit.

Aduſtio infantium, quæ vocatur siriasis: emendatur adalligatis ossibus in canino fimo inuentis. Plin. lib. 30. cap. 15. Est autem inflammatio circa cerebrum & runiculas eius, quam consequitur cauitas oculorum cum pallore & feeritate corporis. Hermolaus in Plinium.

Aduſque

Adusque {*ablat.*} *dicitio composita ex duabus præpositionibus*, pro vsque ad. Virgil. 12. Æneid.

Atrides Prothei Menelaus adusque columnas
Exulat.

Vbi Seruius, Adusque sic est dictum, quemadmodum Siculo prospexit abusque Pachyno. Nam cum præpositio præpositioni nunquam cohæreat, adusque & abusque licenter admissum est. Gell. lib. 5. cap. 21. Præterea vini libidine adusque lubidina ebriosos.

Adusto, Vide ADVRO.

A D Y

Adyas. Vide ADYLAS.

Adyllius {*diminut.*} Mons est ad Thebas Bœotias, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 7.

Adyamum vinum {*diminut.*} Plin. lib. 14. cap. 16. de vinis fictitiis: Fictimorum primum fit ex ipso vino, quod vocant adynamoo. Hoc est, inualidum, ac sine viribus. Hermolaus.

ADYTA MACHIDAE {*diminut.*} Populi sunt interioris Libyæ, ab ea parte qua Ægyptum spectat. De horum moribus memoriæ proditi est, vxores in vtroque crure armillam ærean gestare: vtrumque autem fœtum ex æquo comanium esse: quo fit vt plurimos alant pediculos, quos vbi ceperint, præmorsos abiciunt. Virgiocs viro maturæ ad Regem cœuentiuos, ex quibus ille vnam diligit, quam vbi vitauit, statim dimittit. Vide Cæl. Rhod.

Adytum, adyti, penult. corrept. {*diminut.*} Locus est fœretior templi, ad quem non nisi sacerdoti datur accessus: nam & ex eo oracula reddebantur. Sic interpretatur Cæsar lib. 3. de bell. ciuil. his verbis, Pergamique in oculis ac remotis templi, quod præter sacerdotes adire fas non est, quæ Græci ἄδυτα appellant, sympatoa fonuerunt. Latinè interdom penetralia dicitur. Virg. 2. Æneid.

Isque adytis hæc tristia dicta reportat.

Ima adyta. Virgil. 5. Æneid.

Penetralia. Virgil. 2. Æneid.

Æternumque adytis effert penetralibus ignem.

Profunda. Stat. Thebaid. 5.

Remota. Luca. lib. 5.

Terrifica. Stat. to. 7 Thebaid.

A

AE syllabam antiqui Græca eoosuetudine per AE scribebant, vt musai, aulai, pictai. Festus.

AE A {*adv.*} nomeo puellæ venatricis, quæ Phasidis fluuij amplexus fugieos, dcorum miseratione in fui nominis insulam versa est. Valerius Flaccus lib. 6.

AE AGRES Colchidis, ad Phasin ab Æeta rege ædificata. Strab. lib. 11.

AE AEA, Circe à Virgilio dicta est Homeri exemplo, qui ita scribit Odyss. 12.

Κίρκε θεὸς Κίρκη πολυφάρμακος ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, ἀδελφεὴ, μητρὸς ἐμῆς ἐκ γαστέρος.

Erat autem Ææa, metropolis Colchorum, de qua paulò antè: atque eiusdem nominis etiam erat insula Circes, à qua Ææa Circe dicta est.

AE ACVS, Æacis penult. corrept. {*Adiect.*} Ioois ex Ægina (Seruius in 6. Æneid. ex Europa) filius, apud Oenopam insulam (alij Oenonen vocant) regnauit: quam à matris nomine Æginam appellauit. Describitur tertius apud inferos iudex cum Minoë & Rhadamanthio fratribus, ob eius in populos iustissimam Sufeepit Telamonem, & Peleũ, & Phocum. Ex Volaterrano & Seruio. Ouid. in Ibin. -tuásque Æacus in prenas ingeniosus erit.

Propert. lib. 4. eleg. 14.

Aut ego sepius iudex fedes Æacus vrna,
Io mea fortuita iudicet ossa pila.

Æacus Asopiades, hoc eſt, Asopi Bœotiorum regis nepos. Asopus enim parer fuit Æginæ matris Æacæ. Quid. 7. Metam.

Seuerus. Martial. lib. 10. in maledicum poetam.

Æacon, accusatiuus pro Æacum. Ouid. 9. Metam.

Nec nostrum seri curuarent Æacon auni.

Æacides, Æacidæ, penult. corrept. {*Adiectiua*} Æaci filius vel nepos. Virgil. Æneid.

Sæuus vbi Æacidæ telo iacet Hector. Hoc eſt, Achillis, quem genuit Peleus Æaci filius.

Æacides, Pyrrhus Achillis filius, & Æaci pronepot. Virg. 3. Æneid.

Æacides, Pyrrhus Epirorarum rex, ab Æaco trahens originem, tamesi longa serie. Virg. 6. Æneid.

Æacidæus, adiectiuum sex syllabarum {*spondiacum, spondiazon*} Ouid. 7. Metamorph.

Oenopiam Minos petit Æacidæa regna. Hoc eſt, Æacidarum.

Æacidinus, Aliud adiectiuum, vt Æacidinæ minæ. Plaut. Asinar. Siquidem hercle Æacidinis minis animisque expleius incedit. Itaius si me tetigerit, iratus vapulabo. Non sine prouerbij fœrete dictum eſt, pro atrocibus ac superbiſſimis minis. Vocantur autem Æacidinæ minæ, ab Achille Æaci nepote, quem Homerus vbique facit flomachabundũ ac minitabũdum: veluti in primo ſtatim Iliados libro, vbi ſic ineandeſcit in Agamemnonem vt manum admoueat capulo, à conuicio ad pugnas venturus, nisi Pallas eum capillis reuocaſſet.

AE AEA, Insulæ, siue Ææa. Ææa {*plaia*} insulæ nomen. Media lib. 2. Circa Siciliam in Siculo fœro eſt Ææa; quam Calypſo habitaſſe dicitur. Vadianus, Hæc eſt Ææa, ad quam ab inferis tegreſſus Vlyſſes appulit, aſſeuerante eum vino & pane Circe.

Artes Ææa. Ouid. lib. 2. Amorum. eleg. 13.

Carmina. Ouid. lib. 2. Amorum. eleg. 8.

Illa magas artes, Æææque carmina nouit.

Puella. Hoc eſt, Circe, vel Calypſo, vt putat in Melam Vadianus. Propert. libro 3. eleg. 12.

Et thalamum Æææ ſlentis fugiſſe puellæ.

Ææus {*adiect.*} adiectiuum penult. prod. diphthongo. Virg. 3. Æneid.

Infernique lacus, Æææque insula Circes.

Seruius: Æææ, tres sunt diphthongi: nam genitiuus eſt ab Ææa. Hermolaus in cap. 4. libri 5. Plinij, Æa, vrbs eſt Colchica, vnde Citeen Æææn cognominant.

AE AMENE, pe. prod. {*epitheton*} Regio eſt Nabathæorum, apud Steph.

AE AN TY, Situs in Arabia, in quo Heroũ oppidũ eſt. Plin. lib. 6. cap. 29.

AE AN TIVM, oppidũ in Sigæo Troadis promontorio à Rhodiis cõditum in altero cornu: Aiace ibi ſepulto, 30. ſtadiorum interuallo à Sigæo, & ipſo in ſtatuoe claſſis fuæ. Author Plinius lib. 5. cap. 30. Strabo lib. 13. tradit apud Ææntium fuiſſe Aiacis tumulum & tumplum & ſtatuam, quam ab Antonio ablaam & in Æægyptum aſportatam, Augustus Cæſar Ilienſibus reſtituit. Sanè Aiax Græcè dicitur Æas, Æantos.

Æanium eſt Magneſiæ promontorium, Plinio auctore, lib. 4. cap. 9. eſt item Ææntum oppidum Macedoniæ, Ptolemæo.

AE AN VM, Macedoniæ oppidum, quod Æanus Helymi filius Tyrrhenorum rex condidit, auctore Stephano. Hermolaus in Plin. Volaterranos aotem ſic tradit, Ææne ab Ææno Elymintbi regis Hetruſciæ filio, qui hue applicans hane vrbem ædificauit.

AE AS. Æantis {*adiect.*} Insulæ Epiri, ex Macedonia proſluens in Ionium mare. Lucan. lib. 6.

Purus in occaſus, parui ſed gurgitis Æas,
Ionio fluit in mari. Memoiat Strabo lib. 6. & 7. Et Plin. lib. 4. cap. 23. Dicituralio nomine Aous.

Æ C

AE C A. vrbs Italiæ, à qua Æcani populi. Plin. lib. 3. cap. 11.

AE C H E N E, huius Æchines, nomen eſt canis apod Xenophontem in libro de Venatione.

AE C L V S, viri nomen, Straboni libro decimo, dicenti, Poſt res verò Troianas Æclus & Coihus ex Athenis profecti habitaoerunt: ille quidem Erettriam, Coihus verò Chalcidem. Eſt autem Eretria insula Eubœæ ciuitas amplißima poſt Chalcidem.

AE C V LANI, Populi sunt in ſecunda regione Italiæ, de quibus Plin. lib. 3. cap. 12.

Æ D

AE D. ædes. AE D IL. CVR. Ædilis Curulis. AE D IL. PL. Ædilis plebis. AE Q. P. Æqualis perſona. AE R. Ærarius. AE R. COL. ære collato.

AE DESON, nis {*Ptolem.*} Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæſare interfectum vlus eſt. Vide Plin. lib. 5. cap. 1.

Æd epol. penult. correpta, iuraodi adueibium eſt, compoſitum ex ædes & Pollux: & eſt quaſi tu dicas, Per ædem Pollucis. Gell. lib. 12. cap. 6. Æd epol autem quod iusiurandum per Pollucem eſt, & vtro & fœminæ commune eſt. Sed Marcus Varro alicubi antiquiſſimos viros neque per Caſtorem, neque per Pollucem dierare ſolitos: ſed id iusiurandum ſuiſſe taotum fœminarum. Plaut. Cap. 1. 16. Ædepol benigne facti. Cicero Cælio, libro 2. epiſtola 8. Non ædepol, quantam egeris rem.

AE DEPSY, Oppidum in regione Locridis, Plinio & Straboni.

Ædes, ædis, fœmin. gener. {*Etymologia*} Ædes in plurali accipitur pro domo, nec vnquam aliter. In ſingulari, atque adeò in plurali, pro templo. Sed hac in re differt à templo, quod ſemper in vtroque numero habet ædes diotionem, vt, in æde Iouis, Mercurij, in æde Concordiæ, Telluris, Honoris, Virtutis, in ædes facere. Sic in plurali ſignificat ædes, ædes deorum, ædes nympharum. Nam cùm in Lucretium, de Ioue loquens, Ipſe ſuas ædes disturbat: perinde eſt ac ſi dixiſſet, Iouis ædes. Igitur pro templo dicemus duas, tres, quatuor deorum ædes, duas ſacras ædes. Pro domo, binas, ternas, quaternas, privatas ædes. Hæc Valla libro 3. Plaut. Sticho 3. Nimiũ ædes meæ ſint, cùm redeam domum. Varro de lingua Latina, lib. 4. Ædes ab aditu: quòd plano pede adibaot. Itaque ex ædibus efferri indicbuo fuopere præco etiam eos dicit, qui è tabernis efferuntur. Feſtus, Ædis, domicilium in ædito poſitum, ſimplex atque vnius ædium. Sine ædeo ædis dicitur, quòd in ea ædi degatur, quod Græcè οἶκος vocatur. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17. Reddita eſt mihi peruetus epiſtola, in qua de æde Telluris me admones. Idem pro domo ſua ad Pontif. Conſeeradantur ædes, non priuatorum domicilia.

Ædis, in nominatiuo ſingulari. Varro de vita populi Romani, lib. 3. Hæc ædis quæ nunc eſt, multis annis poſt facta fit, in qua omnia regis tẽporibus delobra parua facta. Hæc Nonius. Hoc tuũ probat ab eo diminutionem ædicula: vt ab apis apicula. Nam à nominatiuo ædes ponus fieret ædecula, ſicut à vulpes vulpecula.

Angulus ædes. Ouid. 1. Faſt.

Cauæ ædes. Virg. 2. Æneid.

At domus interior gemitu, miſeróque tumoltu
Miſcetur: penitúſque cauæ plangoribus ædes
Fœmineis ululant. Id eſt, ſecta caoernæ ædes.

Decora. Horat. 1. Carm. 36.

Excelſa. Ouid. 15. Metam.

Ædes liberæ. Vide LIBER.

Magnas ædes peruolare. Virg. 12. Æneid.

Magnifica æde aliquem diuum dedicare. Ouid. 6. Faſt. Cic. 4. Tuſcul.

Ædibus in noſtris quæ rana aur recta gerunntur. Scribit Gellius hoc Homeri ex Odyſſ. verſiculum vice prouerbij ſemper in ore fuiſſe. Aliij tribuunt Socrati. Diocles adſcribit Diogeni, vt refert Laertius. Quo verſu monemur, vt ea potiſſimum quæ ad noſtros pertinent, curemus: externa atque aliena ne inquiramus.

Ædes nouæ. Vide NOVVS.

Perpetuæ. Vide PERPETVVS.

Primæ. Hoc eſt, primæ ædium partes. Ouid. 5. Metam.

Prophanæ. Cic. 3. de Nat. deor. Fores in limioibus prophanarum ædiũ, ianuæ nominantur.

Ædes ſacra. Cic. Verr. 7. Idem pro Flacco, 35, Pecuniam in ædem ſacrã referendam ſe perſcripſiſſe dicunt.

Vacua. Horat. lib. 3. epiſt. 2.

Voriuam ædem reddetce. Horat.1. Carm.17.
Disturbare ædes. Lucret. lib.2.
Inerrat ignis ædibus. Stat. lib.1. Syl.5.
Ædes inferibere mercede, aut Inscribere ædes venales. Vide INSCRIBO.
Ædem & in ædem intrare. Vide INTRO, & INTROEO.
Ædes mancupi. In MANCIPS.
Ædes obligare. In OBLIGO.
Obscurare. Vide Recludere lumen, in LVMEN.
Perierunt ædes. In PEREO.
Reficere labantes decorum ædes. Horat.3. Carm.6.
Referat a ædes. Lucan. lib.3.
Tendere ad ædes aliquas, pro Ire. Horat. lib.1. epist.7.
Ædes pro cubiculo. Curt. lib.8. Et eubabant principum liberi, feruatis noctium vicibus, proximi foribus ædis, in qua rex acquiescebat.
Ædes marmorea. Ouid. in epist.20. Est mihi marmorea facraturi in ædæ Sichæus. Locus Ouidij pene fumptus eſt ad verbum ex illo Virgilij 4. Æneid.

Præter eaſuit in tectis de marmore templum, &c.

Ædes, pro apum alueis. Virg. 4. Georg.

Aut illæ pedibus connexæ ad limina pendent,
Aut intus clauſis cunctantur in ædibus omnes.

Ædicula, diminutiuum, pro cellula in ædibus. Plaut. Epid. 9,

In ædicula ſeorſum iſtæc eat, iube.

Ædicula, Sacellum. Id eſt, ædis facræ appendix. Liu. Decad. 4. lib. 5. Iiſdem diebus ædicula Victoriæ virginis prope ædem Concordiæ M. Portius Cato dedicauit. Cic. pro domo ſua ad Pontif. Quum Lucinæ virgo Veſtalis, fanciſſimo facerdotio prædita, aram & ædiculam & puluinar ſub ſacro faxo dedicaſſet.

Ædicula, Loculamentum ſimulacri. Plin. lib. 36. cap. 5. Ædicula eius tota aperitur, vt conſpici poſſit vndique effigies deæ. De Venere Cnidia loquitur.

Ædicula, Sæculatum, Parua ædes. Id eſt, parua domus. Cic. in Parad. M. Manilius patrum noſtrorum memoria pauper tamdem fuit: habuit enim ædiculas in Carinis, & ſundum in Labicano. In ædiculis habitare. Cic. pro Cælio, Nunc domum intelligo P. Clodij inſulam eſſe venalem: cætus hic in ædiculis habitet decem, vt opinor, millibus.

Ædificeo, ædificas, ædificaui, ædificare, ex ædes, & facio compoſitum (ὑμωῖ. nisi fallor). Cic. 1. Offic. Qui quum ædificaſſet in palatio plenam dignitatis domum.

Ædificare ad frigora atque æſtus vitandos. Cæſ. 6. bell. Gall. Ne accuratius ad frigora atque æſtus vitandos ædificent.

Ædificare intelligendus eſt, non ſolùm qui opus nouum molitur, verùm is quoque qui vult reficere. Vlp. lt. D. de murr. interfend.

Carceres. Cic. pro Sylla.

Caſtra. Horat. 1. Serm. 3. Villam. Cic. 2. Legum.

Vrbes. Cic. 2. Offic. Vrbes verò ſine humanum cœtu non potuiſſent nec ædificari, nec frequentari.

Tribus locis ædifico: reliqua reconcinno. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 10.

Belle ædificare. Cic. ad Att. lib. 16.

Bene & ratione. Cic. 3. Offic. Quòd ſiqui proferibunt villam bonam, benèque ædificatam: non exiſtimantur feciſſe, etiam ſi illa nec bona eſt, nec ædificata ratione.

Celeriter. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 8.

Elegantèr. Columel. lib. 1. cap. 4.

Laurius. Cic. 2. de Legibus 4.

Strenuè. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 8.

Deſcriptio ædificandi. Cic. 1. Offic. Dicendum eſt etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat eſſe, cuius finis eſt vſus: ad quem accommodandæ eſt ædificandi deſcriptio. Hinc metaphora ad res alias. Plaut. Ædificat nauem geratiam. Cic. pro leg. Man. Qui poſteaquam maximas ædificaſſet, ornaſſetque claſſes.

Horros, eſt cos ædificiis inſtruere. Sic ædificare prædia & ſimilia. Cicer. ad Att. lib. 9 & lib. 16.

Ædificauit Deus mundum. Cic. 1. de Natur. deor. Quibus enim oculis animi inuerti potuit veſter Plato fabricam illam tanti operis, qua eos ſtruxi à Deo, atque ædificatr mundum facit?

Muros. Ouid. 11. Meram.

Portieum. Cic. pro domo ſua ad Pontif.

Prædia. Vide paulo ante Horros.

Rempublicam. Hoc eſt, bonis motibus, legibus, ac inſtituis eam fundare. Cic. Varr. lib. 9. 2.

Equum. Virg. 2. Æneid. de equo ligneo, inſtar mûris equum diuina Palladis arte Ædificant.

Speeus. Plin. lib. 8. cap. 36. Speeus ſi non habuere, rarumrum frutiecumque eungerie ædificant impenetrabiles imbribus. De vrſis.

Ædificatio (ἀἰκοδόμησις). Cic. Attic. lib. 12. Ædificatio me non mouet. De ædificatione aliquem vrgere. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 6.

Immenſa & inuolerabilis ædificatio. Cic. in Piſonem.

Ædificationem ſuſtentare. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 8.

Ædificatiuncula (ἀἰκοδόμημα). Parua ædificatio. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 7.

Ædificator, pen. prod. (ἀἰκοδόμος, τέκτων). Qui ædificat, aut qui ædificauit. Cic. de Vniuerſ. Neque mundo quicquam pulchrius, neque ciuis ædificatore præſtantius.

Ædificator, pro eo qui eſt ædificandi nimis ſtudioſus. Colum. lib. 1. cap. 4. Elegantèr igitur ædificet agricola, ne ſit tamen ædificator. Huiuſmodi ædificatorem apte deſcribit Iuuenalis, ſatyr. 14.

Ædificator erat Centronius, & modo curuo
Littore Caietæ, ſummia nunc Tiburis arce,
Nunc Præneſtinis in montibus alta parabat
Culmina villarum, Græcis, longéque petitis
Marmoribus, &c.

Ædificator & opifex mundi Deus, Id eſt, conditor ſiue author. Cicer. de Nat. deor.

Ædificium (ἀἰκοδόμημα, τέκτονος). ab æde & facio dictum, vt inquit Varro, dicitur omne quod ædificatum eſt. Cæſar bel. Gall. lib. 2, Omnibus vicis ædificiſque, quo adire poterant, incenſis.

Ædificium lucidum, cui contrarium obſcurum eſt, & cui ſoli non alluceat. Cel. lib. 1. cap. 23. Habitare verò ædificio lucido perſtatum zithuô hybernum ſolem habente.

Ædificij appellatio, aut ſuperficiem ſignificat, aut ſolum quoque cui ædificium ſuperpoſitum eſt. Iulian. l. Si quis teſtamento. D. de leg. 1.

Ædificiis emouere. Liu. 2. de bell. Pun. Multas ædificiis emotus.

Ædificius vrbis, Id eſt, ad ædificandum. Plin. lib. 16. cap. 16.

Ædilis, huius ædilis, penultima longa, maſc. gen. (ἀγορανόμος) quid ſit, Cic. 2. Vert. oſtendit his verbis. Nunc ſum deſignatus ædilis: habeo ratione quòd à populo Romano acceperim: mihi ludos ſanctiſſimos maxima cum ceremonia Cereri, Libero, Liberæque faciendos: mihi Floram matrem populo, plebique Romanæ, ludorum celebritate placandam: mihi ludos antiquiſſimos, qui primi Romani ſunt nominati, maxima cum dignitate ac religione Ioui, Iunoni, Mineruæque eſſe faciendos: mihi ſacrarum ædium procurationem: mihi totam vrbem curandam eſſe commiſſam: ob eamm rerum laborem & ſollicitudinem, fructus illos datos, antiquitorem in Senatu ſententiæ dicendæ locum, togam prætextam, ſellam curulem, ius, imagines ad memoriam poſteritatis imque prodendam. Idem lib. 3. de Legibus, Sunoque Ædiles curatores vrbis, annonæ, ludorumque ſolennium. Olliique ad honoris amplioris gradum ita primus aſcenſus eſto.

Ædilis, Qui ædes ſacras & priuatas procurat. Varr. 4. de Lingua Latina.

Ædiles hoc quoque fungebantur officio, nimirum intrandi balnea publica quæ populum recipiabant, exigendique munditias, & vt vilem ac falubrem temperarium. Seneca lib. 23. epiſt. 86.

Ædilis initio dictus eſt, quòd ædium non ſanium ſacrarum, ſed etiam priuatarum curam gerebat. Poſtea hoc nomen & ad magiſtratus tranſlatum eſt. Dictus eſt autem Ædilis, quòd facilis ad eum plebi aditus eſſet. Feſtus.

Ædiles inter minimos magiſtratus habebantur. Ideoque non numerabantur inter magiſtratus, in l. 2. D. de in ius vocand. Impunè enim vocabantur in ius, l. Ledos. & l. ſequ. D. de peric. & comm. rei vend.

Ædiles quatuor eſſe in rep. Rom. ſolebant, duo qui appellabantur Ædiles Curules: duo item, qui appellabantur plebei: vnde & duplex ædilitas Curulis, & plebeia. Plutarch. in Mario, Dio eram ordines ædilium. Vnus in quo ipſi ædiles in iure dicendo ſellis ineuruos pedes habentibus vrebantur: & hic nomen magiſtratus retinebat. Alterum, populerem magiſtratum appellabant. Liu. lib. 7, Annus hic inſignis notes duobus magiſtratibus, Petrura, & Curuli ædilitate: hos ſibi Patricij quæſtore honores, pro conceſſo plebi altero conſulatu. Ouid. 5. Faſt.

Plebis ad ædiles perduſta licentia talis
Publicios: animus deſuit ante viris.

Ædilares, dicebatur Ædilis dignitas, ſicut Pontificatus, Magiſtratus. Ieſtus.

Ædiliras, pen. corrept. (ἀγορανομία). Ædilium magiſtratus. Cic. 3. Offic. Munificentiſſima ædilitate functus eſt.

Curulis ædilitas, quæ maximè haue tueri religionem ſolet. Cic. de Aruſp. reſpon.

Ædilitas furioſa. Cic. ad Q. frat. 2. 6, Sed omnia ſunt tardiora propter furioſæ ædilitatis expectationem.

Ædilitatem gerit ſine populi ſuffragio. Plau. in Sticho, 2. Prouerbij vice vtimur, vbi quis imperitior eſt in alieno negotio, aut in ſuo ſolertior. Nam Plautus ad paraſitum ſpectat, in domo non ſua mandatem & imperantem, non aliter ac ſua.

Magnificentiſſima ædilitas. Cic. 2. Offic.

Ædilitatem petere cum hominibus nobiliſſimis. Cic. pro Cluentio.

Ædilitatum ſplendor. Cic. 1. Offic. Quanquam intelligo in noſtra ciuitate maiorem eſſe bonis temporibus, vt ſplendor ædilitatis ab optimis viris poſtuletur.

Ædilitius, Adiectiuum (ἐπιθετικὸν) ad ædilem pertinens, ſæcereludos, erat munus ædilitium, hoc eſt officium ad ædiles pertinens. Cic. 2. Offic. Craſſus tum cognomine diues, tum copis, tum ædilitio ludorum maximo munere.

Ædilitia edicta. De quibus amplißimè in Pandectis lib. 21. vnde officiũ ædilium melius nuſces.

Homo ædilitius. Cic. pro Cluent. Id eſt, ædilitiæ ſunctus.

Ædilitia repulſa. Cic. pro Planc. Sed quid ego ædilitias repulſas colligo?

Ædilitium præteritam rogam, quam fruſtra confeceras, te vendidiſſe. Cic. in Varin.

Ædilitius, Qui aliquando ædilis fuit. Cic. in Bruto, Sed omnia is fumma ſtudioſi, ædilitius eſt mortuus. Hoc eſt, nullum adeptus magiſtratum præter ædilitatem.

Ædilitiorum vectigal apud Ciceronem expunte Budæus collationem pecuniæ ad ludos ædilitios. Sic autem ait Cic. ad Q. frat. lib. 1. Quantum verò illud eſt beneficium tum, quòd iniquo & graui vectigali ædilitiorum magnis noſtris ſimulatibus Aſiam liberabit?

Ædimus, pen. corr. (ἐνοικίον, ζώνιον). Qui fieris ædibus præſeſt. Varr. de rur. ſuſt. lib. 1. cap. 2. Semotinis ferijs, in ædem Telluris veneram rogatus ab ædimo, vt dicere didicimus à patribus noſtrum: vt corrigi mur à recentibus vbanis, ab ædiuo. Cic. in Topicis. In quo Seruius nuſter (vt opinor) nihil putat eſſe noiandum. nihil POST & RIMIVS ad illud productionem eſſe verbis vult: vt in finitimo, legitimo, ædimio, non plus eſſe TRIVM quàm in mediullio VLTIMVM. Hæc Ciceronis verba refellunt Feſti etymologiam, cui dicitur ædimus, quaſi ædis intimus. Vide Gellib. 12. cap. 10.

Ædituus (ἐπιβάτης) idē quod ædimus, Telus, Ædituus, facræ ædis turoris eſt curam agens. Plin. lib. 33. cap. 2. Hierapoli Syriæ in lacu Veneris ædituorum vocibus parent voeati. Horat. 2. epiſt. 1.

Sed tamen eſt operæpti eium cognoſcere, quales
Ædituus habeat, belli ſpectata domique
Virtus. Hoc eſt, narratores, vt ait Porphyr. Ædiui enim templorũ ac numinum quibus inſeruiũt, facrorum originem aduenis & ignorantibus narrant. Aliij ædituos pro clientibus ac familiaribus dicipuantiae per hoc laudatores pucia fque ſignificant.

Va'erius

Valerius Ædituus, poeta verus, cuius aliquot carmina citat Gell. libro 19. cap. 9. ad quem forte respexit Horatius: quo modo etiam recte dixerit, Quales habeat Virgilios.

Æduor, & Æditimor (ποιητικῶς, ἀφ' ἑαυτοῦ) Ædem tueor. Gell. lib. 13. cap. 10. sic ait: Pomponij fabula Atellana est, quæ ita inscripta est, Æduimus: in qua hic verbus est,

Qui postquam tibi apparuero, atque ædiximor in templo tuo.

Ædituentes (ἀφ' ἑαυτοῦ) pro Ædituis dixit Lucret. libro 6. non procul à fine,

-onerataque passim

Cuncta cadaveribus cælestum templa manebant,

Hospitibus loca, quæ complerant ædituentes. Meminit Gell. lib. 12. cap. 10.

AEDESSA (ἀφ' ἑαυτοῦ) mulier Ægyptia, vxor Hermeæ, & Syriani philosophi propinqua, totius cæstuans & probitatis exemplar. Vide Suid.

Ædon, Dicitio trisyllaba, pen. prod. huius ædonis, pen. corr. fem. gen. (ἀπὸ τοῦ ἀείδω) Auis, quæ & lusciniæ & philomelæ dicitur. Virgil. de cantu Sirenum,

Quódque leues celami, quod suauis cantat Ædon,

Quod lyra, quod citharæ, quod moribundus olor. Nomen habet ἀπὸ τοῦ ἀείδω semper, & de cantu, quasi perpetuò cantans vbi fœmel inceperit. Sunt qui putent ab ἀηδὼν, hoc est, trifitia. Creditur enim Philomela canes lugete virginitatem vi sibi ereptam à Tereo Thracum rege. Proinde trifitem eam vocat Seneca in Agamem. 7.

Non quæ verno nobile carmen

Ramo cantat trifilis Ædon. Idem in Octau. 27.

Quis mea dignè dolere potest

Malæ quæ lacrymis noftris queftus

Reddet Ædon?

Ædon vocalis. Calphurn. celog. 6.

Vocalium fuperft triurpis ædona bubo.

AEDON (ἀφ' οὗ) mons eft Thraciæ: vnde Ædonus adiectiuum, penult. prod. Id eft Thracius. Virgil. 12. Æneid.

Ac velut Ædoni Borcæ quum fpiritus alto

Infonat Ægæo, fequitúrque aci littora fluctus. In quem locum fic ait Seruius: Sane fecundum hoc loco terraffe Donauni, qui dicit Ædoui effe legendum: vt vo breuis fit fecundum Lucanum qui dicit, Ædonis Oggygio deuerrit plena Lyæo. Nanque eorum eft fyllogen feciffe Lucianum. Vnde Ædoni legendum eft, vt fit hic Ædonus, huius Ædoni. Statius & Virgilium & artem fecutus ait, Ædonas hyemes Hebrumque nimalem: non Ædonias. Hactenus Seruius. Alij tamen Edon & Edonus feribunt fine diphthongo.

Ædonius, adiectiuum (ἀφ' οὗ) Hoc eft, Thracius. Senec. in Hercul. Oeth. 23. -me vel Siculis

Ædone ferus, vbi fatis

Theffala Syren, vel in Ædonias

Tollite fyluas.

Ædonis, penult. prod. huius Ædonidis, penult. corr. (ὡσεὶ) fem. gen. Ouid. 11. Metamorph.

Protinus in fyluis matres Ædonidas omnes

Quæ videre nifas, torta radice lignum. Hoc eft, mulieres Thracias.

Æ E

AESTAS, Ætas, vel Æetes, Ætas, pen. prod. (ἀπὸ τοῦ) Solis & Perfeidos nymphæ (aly Perfam, aly Hecaten vocant) filius, vt in Theogonia canit Heſiodus, rex fuit Colchorum, & ex Idyia Medeam & Chalciopen genuit, vt tradit Heſiodi interpres. Diodorus tamen Siculus lib. 5. ſcribit, Æetam ex Hecate, ſtirpis fui Perſæ filia, quam aly vocant Iofiam, natos hi ex Iuba filio Æyren, Medeam, & Ægialeum, quem plerique Abſyrtum nuncupant. Val. lac. 8. Argonaut.

O mihi ſi profugæ genitor nunc alle ſupremos

Amplexus Ætes dares, ſtetúſque videres.

Æetes ſolis gena Val. lac. 5. Argon.

Colchus Scetanum Medea 49 Medea Colchi noxium Æetæ genus.

Æetias (ποιητικῶς) adiectiuum quatuor ſyllabarum. Catull. in Attou.

Phaſidos ad fluctus, & fines Æetæos.

Æetias, Æetadis, pen. cor. (ἀφ' οὗ) Medea Æetæ filia. Ouid. 7. Metam.

Concepit uterea valida Æetias ignes. Patrumqui nomen eſt.

Æetis, pen. prod. Æetidis, pen. corr. (ὡσεὶ) Medea Æetæ filia. Parroymicum Valer. lac. 6. Argonaut.

-& pauor artus

Protinus, atque ingens Æetida perculit horror.

Æetius, adiectiuum (ποιητικῶς) ad Æetes pertinens: vt, Proles Æetia, Id eſt, Æetæ nepotes. Valer. lac. 6. Argonaut.

Nec minus Æolij proles Æetia Phryxi

Fertur & ipſa furens.

Æetia virgo Medea. Hac. 5. Argonaut.

Æ G

AEGAEA, Ægæ, nymphæ nomen, quæ ex Oleno nata, Iouis nutrix fuiſſe ferur, vt Hygynus aluque docuerunt. Quidam Ægam Panos vxorem dicere, à qua & Ægis dicta. Vide plura apud Hygynum.

AEGAE, Ægæ, ſiue Æa, Ægos, promontorium eſt Æoliæ ad Ægæum mare vergens, vnde & ei nomen. Strabo lib. 13. Huc promontorium Ægaes dicitur Stephano, cſt te in Plinium Hermolao.

AEGAE, Ægarum, Macedoniæ oppidum, in quo mos ſepelire reges. Plin. lib. 4. cap. 10. Eſt & eodem nomine oppidum Ciliciæ. Plin. lib. 5. cap. 27. Item Æoliæ. Plin. lib. 5. cap. 30. Strabo lib. 8. & 9. memnit Ægarum in ſubura ſinarum, in quibus locatum eſt Ægæi Neptuni templum, & à quibus Ægæum pelagus nomen aſſequi putat eſſe verſimilius. Ad Ægas Achaiæ, nemo præter naugantium tempeſtatem maris pallus credatur, ob Neptuni præſennam, qui (vt Nicocratea ait) illic impendiò colebatur.

Ægea (ὡσεὶ) vrbs Æmathiæ, ἀπὸ τοῦ ἀγῶν, Hoc eſt à capris nomen habet, quum prius Edyſſa vocareur. Hiſtoram prodidit Iuſtinus lib. 7, Caranus (Cranaus Euſebio dicitur) vrbem Edyſſam, ob memoriam materni, ἀγραμ populum, Ægades vocauit.

AEGADAE (ἀφ' οὗ) inſulæ ſunt Ioniæ adiacẽtes, quæ commemorantur à Plinio libro 1. capite 31.

AEGAEON, Ægæonis, pen. prod. (ὡσεὶ) Gigas, teſte Heſiodo Cœli & Terræ filius, ſexiſſimus & immanis fuiſſe pirata creditur: ſic vt quibuſdam placet dictus ab Ægis, Ægæi matis inſula, in quo inſidebat more piratarum, quibus fas non rit ob latrotinum vibes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue relegatum cæteris: vt poſſit rode intelligi eum potentiſſimum fuiſſe, dum tot cæcus eius aſtringuntur vires. Is autem centumgeminus ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus. De quo Ouid. 2. Metam. Seruius eundem eum Briareo eſſe ſcribit, apud Virgil. lib. 10. Eumelus Corinthius, in Titanomachia tradit hoc fuiſſe Ponti & Terræ filium, in maiore habitaſſe, ac rode Titanibus contra deos opem tuliſſe. Homerus Iliados ſuſcribit hunc à duis Briareum dici, ab hominibus Ægæonem, centimanúmque eſſe. Non deſunt qui putẽt Ægæo mari nomen ab hoc Ægæone inditum. Ion Chius in Dithyrambis refert Ægæonem eiuocatum à Thetide, Ioui tuliſſe ſuppetias, aduerſus Iunonius Neptunique & Palladem inſidias, qui Iouem è rerum gubernaculis euicere moliebantur. Cononin Heraclea ſcribit Briareum cum Neptuno gradum conuiuiſſe, fed ab ipſo deo ſuperatum, dem erſumque in ea maris parte, quod Ægæonis monomẽtum eom Apollonio pirrique vocant. Ab Claudio memoratur inter mares numina, tum quia Pontí filius, tum quòd Opyiam Neptuni filiam habuit in matrimonio, vt canit Heſiodus. Ægæoni Chaleidenſes rem diuinam faciebant: ſicut Briareo Carpiſij. Nam omnis fermè Eubœa Titanum regnum fuit. Author Solinus.

Ægæon Cycladas amplexus. Stat. 5. Thebaid. Quo in loco Ægæonem pro mari Ægæo putarim accipi.

Ægæon centumgeminus. Claudian. de rapt. Proſerp. lib. 3.

Cruentus. Claudian. de rapt. Proſerp. lib. 2.

AEGAEVM mare (ἀφ' οὗ πόντος) eſt prope Græciam amplò & multas habens inſulas: dictum ab Ægæo rege, vel quodam in eo ſaxo, quod habet ſpeciem αἰγός, Id eſt, capræ. Eſt autem inter Helleſpontum & Tenedum: vulgò hodie dicitur Archipelago, vel Archipel. Plin. lib. 4. cap. 11. Ægæo mari nomẽ dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium vetus quam inſula, Ex nomine, à ſpecie capræ, quæ in ea Græcus appellatur repente in medio mari exiliens. Cernunt eum à dexiera parte Andrum nauigantes ab Achaia, dirum ac peſtiferum. Feſtus aliam aſſert nominis rationem, quòd in eo Amazonũ regina Ægea periiſſet. Producit penultimam. Horat. 1. epiſt. 11.

Ideireo nauem trans Ægæum mare vendas.

Altum Ægæum. Virgil. 11. Æneid.

Aquæ. Ouid. 9. Metamorph.

Carula Ægæa. Valer. Hac. lib. 1. Argonaut.

Ægæum naugat. Prouerbium, quo vtitur Æliauus. Hoc mare cæteris eſt periculoſius ob frequentes ſcopulos. Quadrabit igitur in eum qui in maximis verſatur difficultatibus. In hominem quoque ob lucri ſtudium nihil omnino periculi recuſantem.

Paretis Ægæum, ſubaudi mare. Horat. 2. Carm. 16.

Profundum. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

Ægæum ſcaphula tranſmittere. In eos dicitur, qui rẽm ſupra modum arduam leui opera conficere tentant. Vtitur Lucian. in Sectis.

Cyelades Ægææ. Ouid. 1. Triſt. to.

Fluctus. Stat. 2. Achilrid.

Fretum. Senec. in Thebaid. 1.

Gurges. Stat. 2. Thebaid.

Hyemes. Stat. 1. Syl. 3.

Nereus Ægæus. Id eſt, mare Ægæum. Stat. 5. Thebaid.

Pontus. Senec. in OEdip. 5.

Portus. Claudian. in Eutrop. lib. 2.

Procellæ. Stat. 1. Achil.

Salum. Propert. lib. 2. eleg. 6.

Stagna. Stat. 6. Thebaid.

Tumultus Ægæi. Id eſt, maris Ægæi tempeſtates. Horat. 3. Carm. 19.

Venus. Stat. 8. Thebaid.

Vndæ. Tibul. elrg. 3.

Æquor. Ouid. 11. Metam.

AEGALEO (ὡσεὶ) nomen montis apod Strabonem lib. 8, ſubquo antiqua Pylos Meſſeniæ ciuitas erat.

AEGARMON (ἀφ' οὗ) poetæ Græci nomen eſt, qui bellũ Leuctricum inter Thebanos & Lacedæmonios geſtum carmine complexus eſt. Caleſp. ſine authore.

Ægeæ, ægra, ægrum (ἀπὸ τοῦ αἴγειος, αἰγίδειος, αἰγιακὸς.) Feſtus, Ægrum ex Græco αἰγεῖον appellatur: à quibuſdam putatur à voce doloris ἀφεῖ ἀγῶ. Seroius, Æger & corpore & animo dicitur: ſicut etiam ægrotus. Cic. 2. de Natur. deor. Nec ægri quidem omnes conualeſcunt. De morbo autem animi. Virgil. 6. Æneid.

-euaſique ingentibus æger. Idem in 4. Æneid.

Ægram nulli quondam flexere mariti. Id eſt, mœſtam.

Æger amore, pro ex amore. Id eſt, ob amorem. Lic. 10. bel. Pun. Stimulabat ægrum amore vxor, ſocerque.

Animi. Liu. 28. Vrb.

Animo. Plin. Iunior. lib. 8. epiſt.

Ab animo, Id eſt, quantum ad animum. Plaut. Epid. 3.

Auidus ægeri, hoc eſt, intemperans. Porphyr. Horat. in ſerm. 4.

Conſilij. Stat. lib. 11. Thebaid. Hoc eſt, Triſtia cogitans, ſiue conſilio imbecillus.

Delicti, Hoc eſt, dolens ob delictum à ſe commiſſum. Sil. Ital. lib. 13.

Ex vulnere. Liu. 6. bel. Pun.

Fluore. Celſ. lib 3. cap. 4.

Morbo graui. Cic. in Catil. 3.

Pedibus. Salluſt. Antonius pedibus æger.

Timoris. Sil. Ital. lib. 3.

Valetudine. Tacit. lib. 14.

Æger alieui. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 10.

Dicta erat ægra mihi, præceps, amẽſque cucurri;

Venit: & riuali non erat ægra meo.

Pedes. Gell.lib.19.cap.10.
Morbi. Valer.Max. Pulsu venaeum comperit cuius morbi æger esset. Id est, quo morbo ægrotaret.
Æger, de mutis animalibus dici potiut quàm ægrotus, obſcruatum eſt. Virgil. 3. Georg. -& quatit ægros
Tullis anhela fues. Sic in prosa oratione ferè inuenies.
Amans ægra. Virg. 1. Æneid. Id eſt, mœſta & anxia, inquit Feſtus.
Amor æger. Virgil. 4. Georg.
Anhelitus æger quatit vaſtos artus. Virgil. 4. Æneid.
Animam æger pone re: Id eſt, vitam. Lucret. lib. 6.
Ægram animam auferre. Ouid. 9. Metam.
Animus æger. Ouid. de Reined. amoris, lib. 1.
Ausonia ægra vulnere. Sil. Ital. 7.
Balatus ægri. Ouid. 7. Metam.
Cor. Ouid. lib. 3. Triſt.
Corpus. Virgil. 3. Æneid. Cicero ad Quirites poſt reditum, Bona valetudo iucundior eſt eis qui ægraui morbo eecreati ſunt, quàm qui nunquam ægro corpore fuerunt.
Dolores. Lucret. lib. 3.
Familia. Cic. ad Attic. lib. 16.
Femur. Virgil. 10. Æneid.
Genua. Virgil. 5. Æneid.
Hiatus. Stat. 6. Thebaid.
Inuidia latis ægra: Ob alienam ſcilicet felicitatem triſtitia. Stat. 1. Theb.
Luctus. Ouid. 1. Metam. Lucret. lib. 3. -nimis ægris
Luctibus indulges? &c.
Manes. Ouid. 10. epiſt.
Membra. Ouid. 11. epiſt.
Mens. Ouid. lib. 4. Triſt. 5.
Mors. Virgil. 3. Georg. -ipſique ſuos iam morte ſub ægra
Diſciſſos nudis laniabant dentibus artus. Hoc eſt, difficili & violenta.
Morsales. Virgil. 2. Æneid.
Tempus erat quo prima quies mortalibus ægris
Incipit. Id eſt, anxiis & ſolueitis.
Ægris oculis aliquid aſpicere. Tacit.
Os. Sil. Ital. lib. 13.
Patres reipublicæ. Cic. pro Milone, Sed quis non intelligit omnes tibi Reipub. patres ægras & labantes eſſe commiſſas?
Paſſus. Val. Flac. lib. 3. Argonaut.
Pectora ægra curis. Val. Flac. lib. 6. Argonaut.
Pudor. Val. Flac. 7. Argonaut.
Reſpub. Cic. 3. Ver. Itaque mihi videor magnam, & maximè ægram, & propè deploſam reip. partem ſuſcepiſſe. Vide Ægrota reſpublica.
Seges. Virgil. 3. Æneid.
Arebant herbæ, & victum ſeges ægra negabat.
Senectus, per metonymiam ex effectu, quòd homines ægros reddat. Ouid. 14. Metam.
Spes. Claudian. de nuptiis Honorij & Mariæ.
Suſpiria. Stat. 6. Thebaid.
Inſirma atque ægra valetudo. Cic. in Bruto.
Verba. Val. Flac lib. 8. Argonaut.
Vis. Stat. 8. Thebaid.
-ægra animo vis, ac fiducia ceſſit.
Grauiter. Cic. 1. de Diuinat. In eo igitur oppido ita grauiter ægrum Eudemum fuiſſe, vt omnes medici diffiderent.
Mediocriter. Cic. 2. Tuſcul. Corpus etiamſi mediocriter ægrum eſt, ſanum non eſt.
Ægrum, ægra, abſolutè poſitum, pro animi ægritudine. Id eſt, dolore ac moleſtia. Plaut. Amphit. 8. -plus ægri
Ex abitu viri, quàm ex aduentu voluptatis cepi. Lucret. lib. 5.
Sed eu nihil acetidit ægri.
Ægreſco, ægreſcis {παθολογικῶς} ægreſcere, A nomine Æger deriuatum, ſignificat ægriorem fieri, & propriè refertur ad animum. Virgil. 12. Æneid. -exuperat magis, ægreſcitque medendo. Vbi Seruius, Inde magna eius ægritudo creſcebat, vnde ſe ei Latinus remedium ſperabat afferre. Vala, Quomodo curari quis antè poſſit, quàm ægrotus ſit? Neceſſe eſt ergo vt ante ægrotare cœperit: & cùm dicitur ægreſcere, vt intelligatur inter medium ægriorem fieri. Et hoc de Turno Virgilius intelligit, cuius augebatur ægritudo ad Latini ſalubria conſilia. Hæc Valla lib. 1, vbi de verbis in s c o contra Priſcianum diſputat.
Ægreſcere, pro Ægrotare. Plin. lib. 20. cap. 12, Corui ante ſolſtitium generantibus ægreſcunt; ſecagenis diebus ſiti maximè antè, quàm ſiccoquantur Autumno.
Animus ægreſcit. Lucrec. lib. 3.
Cura. Stat. 1. Theb. ad. Tantum in eorde ſedens ægreſcit cura parentis.
Morbus ægreſcere. Lucret. lib. 5.
Ægreſcere rebus ſuis, Ob alienam felicitatem dolere. Stat. lib. 2. Theb.
Rupæ ægreſcunt pulueri. Idem 4. Thebaid.
Cura ægreſcente ducere dolorem. Sil. Ital. lib. 8.
Ægrè {ἀσυνθέτως} aduerbium qualitatis ab Æger deriuatum. Virgil. 3. Georg. Ergo ægrè raſtris terram eimaatur. Id eſt, difficulter, ait Seruius. Cic. de Prouin. Conſul. Cùm Byzantij totum Pontum armatum efferueſcentem in Aſiam, atque erumpentem, ægrè repulſum ſuſtinerent.
Ægrè riſum continere. Plaut. Aſin. 1.
Ægrè repertus. Plin. lib. 7. cap. 44.
Ægrè eſt, pro Moleſtum eſt. Plaut. Caſina, 4. 8. -ſed quid eſt
Quod tuo nunc animo ægrè eſt? Idem Menæch.
Die mea vxor, quid tibi ægrè eſt?
Ægrè ferre, vtiioſè feribitur coniunctim, eùm duæ ſint dictiones: pro eo quod eſt moleſtè ferre. Cic. lib. 1. de Diuin. Diſcedit ægrè ferens. Dicitur & ægrè pati.
Ægrius, Diſſicilius. Cic. 6. Verr. Nihil ægrius factum eſt multo labore meo, quàm vt manus ab illo appellatore abſtinerentur.
Ægerrimè, Diſſicillimè. Cæſar. 1. bel. Gall. Ægerrimè conſecerant vt flumen tranſirent.
Ægrè alieui facere. Terent. Eunuch. 4. 1. pro rem moleſtam facere.
Ægrè pati. Terent. Adelph. 1. 2. -ſed oſtenderc
Me ægrè pati illi nolui.
Ægrè, Grauatè, & inuito animo. vt, Ægrè id conceſſit mihi. Terent. Hecyra, Sed reprimam mene ægrè quicquam ex me audias. Vbi Donatus, Virum Ægrè pro malè, an Ægrè pro inuita.
Ægrè aliqua re carere. Cic. ad Attic. lib. 7. Idem pro lege Manilia 8.
Ægrè ſe tenere. Cic. ad Attic. lib. 16, De Sicca, ita eſt vt ſcribis: aſt ægrè me tenui.
Ægrè & Facilè, contraria. Cic. de Senect. Iam omnis conglutinatio recens, ægrè inuciterata, facilè diuellitur.
Ægrimonia {ἀνθρωπικὴ} denominatiuum, ſic ab Æger factum, vt ab Acer, acrimonia, Idem ſignificat quòd ægritudo. Plaut. Cic. Attic. lib. 12. epiſt. Ferrem grauiter, ſi nouæ ægrimoniæ locus eſſet.
Ægrimonia vetus. Plin. lib. 18. cap. 8.
Deformis, quia triſtitia deformes facit. Horat. Epod. 13.
Faſtidioſa. Horat. Epod. 18.
Faſtidioſa triſtis ægrimonia. Duo ſunt ablatiui, ægrimonia faſtidioſa.
Ægrimonia afficere, & laxantem facere. Plaut. Sticho,
Olim quos abiens affeci ægrimonia,
Eos nunc lætantes faciam aduentu meo.
Ægritudo, penult. prod. denominatiuum {ἐκ τοῦ πάθους} Eſt animi ægri affectio. Cic. 4. Tuſcul. Hæc prima definitio eſt, vt ægritudo ſit animi aduerſante ratione contractio. Et paulo poſt, Eſt igitur ægritudo, opinio recens mali præſentis, in quo demitti, cõtrahique animo rectum eſſe videatur. Ibidem libro 3. Sed propriè vt ægrotatio in corpore, ſic ægritudo in animo nomen habet, non ſciunctum à dolore. Et paulo antè, Itaque præclarè noſtri, vt alia multa, moleſtiam, ſolicitudinem, angorem, propter ſimilitudinem corporum ægrorum, ægritudinem nominauerunt. Hoc propemodum verbo Graeci omnem animi perturbationem appellant. Vocant enim πάθος. Id eſt morbum, quicunque eſt motus in animo turbidus. Nos melius. ægris enim corporibus ſimillima eſt animi ægritudo.
Acerbæ ægritudines. Cic. 4. Tuſcul.
Actor. Cic. 3. Tuſcul. Culpa contractum malum ægritudinem actionem facit.
Anxiæ. Cicero 4. Tuſcul. Importaut enim ægritudines anxias atque acerbas.
Crucians, vocatur Dolor. Cic. 4. Tuſcul.
Flebilis, eſt Mœror. Cic. 4. Tuſcul.
Grauiſſimæ. Cic. 3. Tuſcul.
Laboriosa, vocatur Ærumna. Cic. 4. Tuſcul.
Leuior. Cic. 3. Tuſcul. Defatigatio igitur miſeriarum ægritudines cùm faciat leuiores, intelligi neceſſe eſt, nõ eam ipſam cauſam atque fontem eſſe mœroris.
Modica. Cic. 4. Tuſcul.
Noua. Cic. 4. Tuſcul.
Leuatio ægritudinis. Cic. 3. Tuſcul. Leuationem autem ægritudinis in duabus rebus ponit, auocatione à cogitanda moleſtia, & reuocatione, ad contemplandas voluptates.
Magnitudo ægritudinis. Cic. 3. Tuſcul.
Pertinax ægritudinis. Cic. 3. Tuſcul.
Sanatio ægritudinis. Cic. 4. Tuſcul. Sed & ægritudinis, & reliquorum animi morborum vna ſanatio eſt, omnes opinabiles eſſe & voluntarios.
Sedatio ægritudinis. Cic. 4. Tuſcul.
Sortes ægritudinis. Cic. Sulpitio, lib. 4. epiſt. 6.
Stirpes ægritudinis. Cic. 3. Tuſcul. Atqui ſtirpes ſunt ægritudinis quàm mulæ, quam amaræ, quæ ipſo truneo euerſo omnes eliciendæ ſunt.
Vaeuitas ægritudinis. Cic. 5. Tuſcul. Securitatem autem nunc appello, vacuitatem ægritudinis.
Criminis ægritudo. Hoc eſt, leuitas criminis & velut infirmitas ſeu debilitas. Cic. pro Roſc. Comœdo.
Abcrit igitur à ſapiente ægritudo. Cic. 3. Tuſc.
Accedunt ægritudines. Cic. 4. Tuſcul.
Ægritudinem admittere. Terent. in Heaut.
Ægritudinem afferre. Terent. in Heaut.
Affici ægritudine. Cic. 3. Tuſcul. Ex quo efficitur, fortem virum ægritudine nunquam affici.
Amplificata ægritudo. Cic. 4. Tuſcul. Ægritudo autem cæterarque perturbationes amplificatæ, certè peſtiferæ ſunt. Hoc eſt auctæ.
Cadit ægritudo in aliquem. Cic. 3. Tuſcul. In quem cadit ægritudo, in eum dem timor.
Conſectus ægritudine. Cic. 3. Tuſcul. Tarquinius Cumas ſe contuliſſe dicitur, inque ea vtbe ſenio & ægritudine eſſe confectus.
Debilitatus. Cic. 4. Tuſcul. Quid autem eſt non miſerius ſolum, ſed fœdius etiã & deformius, quam ægritudine quis afflictus debilitatuſque iacere?
Dedere ſe totum ægritudini. Hoc eſt, Mœrori prorſus indulgere. Cic. 3. Tuſcul. Ægritudini ſe ſolent dedere.
Depellere ægritudinem. Cic. 3. Tuſcul.
Detrahere. Cic. 3. Tuſcul.
Efficere. Cic. 4. Tuſc. Quæ enim venientia metuuntur, eadem efficiunt ægritudinem inſtantia.
Eleuare. Cic. 3. Tuſcul.
Eripere alicui. Cic. 3. Tuſcul.
Eſſe in ægritudine. Cic. 3. Tuſcul.
Exiſtit ægritudo. Cic. 3. Tuſcul. Cyrenaicorum reſtat ſententia, qui tum ægritudinem cenſent exiſtere, ſi nec opinato quid eucnerit.
Extenuare ægritudinem. Cic. 3. Tuſcul.
Extorbare ex animo. Plaut. Curcul. 5. 9. Ægritudinem iſtam extorbes ex animo.
In dere in ægritudinem. Cic. 3. Tuſcul.

Inrerecdit gaudio ægritudo. Terent. Andr. 4. 1.
Si nulla ægritudo hunc gaudio intercesserit.
Lenire ægritudinem. Cic. de Divinat.
Leuare aliquem ægritudine. Cic. ad Attic. lib. 9.
Manat longius ægritudo. Cic. 3. Tusc.
Mœrens ægritudo. Cic. 3. Tusc.
Mouetæ ægritudinem. Cic. 4. Tusc. Si nec mala sint illa, quæ metum ægritudinemve, nec bona quæ cupiditatem lætitiamve moueant.
Nascitur ægritudo ex re aliqua. Cic. 4. Tusc. Ex malis metum & ægritudinem nasci censent: metum futuris, ægritudinem præsentibus.
Obtundere ægritudinem. Cic. 3. Tusc.
Opprimi ægritudine. Cic. 3. Tusc.
Ortus ægritudo ex re aliqua. Cic. 3. Tusc.
Permanens ægritudo, vocatur molestia. Cic. 4. Tusc.
Premi ægritudine. Cic. 3. Tusc. Neque tamen cùm se in media fluctua, qua nihil est peius, hærere intelligant, ægritudine premuntur.
Premens ægritudo, est Angor. Cic. 4. Tusc.
Petuare aliquem ægritudine. Cic. 3. Tusc.
Quan ægritudine. Cic. 3. Tusc. Humanum id quidem quòd ita exilimas: non enim illæc nati sumus, sed eli naturale in animis tenemur quiddam atque molle, quod ægritudine, quasi compellatur, quantaeur.
Repellere ægritudinem ab aliquo. Cic. 3. Tusc. Timor igitur ab ægritudinem potuit repellere, ratio ac sapicntia vera non potest.
Sedare ægritudinem. Cic. 3. Tusc. Hæc igitur officia sunt consolationum, tollere ægritudinem funditus, aut sedare, aut derabere quamplurimum, aut supprimere, nec pati manare longius, aut ad alam traducere.
Sustulit vniuersam ægritudinem philosophia. Cic. 3. Tusc.
Sublata ægritudo. Cic. 3. Tusc.
Supprimere ægritudinem. Vide paulò antè, S: dare ægritudinem.
Sustipere. Cic. 3. Tusc. Voluntate igitur & iudicio suscipi ægritudinem confitendum est.
Tangit eos ægritudo. Cic. 3. Tusc. Acta æras honestè ac splendidè, tangam afferr consolationem, vt eos qui iã vixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleuiter pungat animi dolor.
Tolerare ægritudinem. Cic. 4. Tusc. An omnium rerum voluntas tolerando omnino ægritudo?
Tollere. Cic. 3. Tusc. Quum conflet ægritudinem veniltare telli. Paulò post, Tollere ægritudinem suo dixit.
Vacare ægritudine. Cic. 3. Tusc.
Vindicare aliquem ab ægritudine. Cic. 4. Tusc. Quid potest ad beatè viuendi destic ei, quem fortitudo ab ægritudine & à metu vindicet? Ægritudo pro molo corpons. Terent. Phor. Act. 5. sce. 1. Magnè ipsam ex ægritudine miseram mors confecuta est. Sic Plin. lib. 18. cap. 6. & lib. 8. cap. 1.

Ægrotus, pen. prod. de nominatiuum ab Æger {αἰγίωτος, ἀσθενὴς.} Seruius, Æger & corpore & animo dicitur. Ægrotus, corpore tantum. Horat. 1. epist. 3.

Non domus, & fundus, non æris acerrus & auri,
Ægroto domino deduxit corpore febres.

Ægroto dum anima est, spes est. Sententia prouerbialis, admonens ne in afflictissimis quidem rebus abiicien dam esse spem. Cic. ad Att. lib. 9. Vt ægroto, dum anima est, spes esse dicitur; sic ego, quoad Popeius in Italia fuit, sperare non desii.
Ægrota respub. Idem quod Ægra: id est, male habens. Cic. 1. Verr. Et profecto aut hoc remedium est ægrotæ ac propè desperatæ reipublicæ, iudicisque corruptis, &c. Vide Ægra respub.
Ægroto, ægrotas, pen. prod. {νοσεῖν, ἀρρωστεῖν, κάμνειν.} ægrotare, Male valere à corpore. Et est verbum ex nomine Ægrotus factum. Cicero pro Cluentio, Apud hunc ille Rome habitauit, apud hunc ægrotauit.
Ægrotare, trasslatiè ad fructus. Plin. lib. 17. cap. 24. Ægrotant aliquando & poma ipsa per se sine arbore, si necessitatis tempon bus imbres, aut tepores, vel afflatus drfuere, aut contrà abundauere.
Ægrotant in te artes meæ. Hoc est, male se habent mores tui, tu corruptis ex morbus. Plautinus est locus in Truculento.
Fama ægrotat. Lucret. lib. 4.

Languent officia, atque ægrotat fama vacillans.

Vitio animi ægrotare. Horat. 2. ser. 3.
Diu ægrotare. Cic. pro Cluentio.
Animus ægrotat. Cic. 4. Tusc. Quis dubitarit quin ægrotationes animi, qualis est auaritia, gloriæ cupiditas, ex eo quòd magni æstimentur ea res ex qua animus ægrotat, oriantur?
Grauiter ægrotare. Cic. 1. Offic.
Grauissimè ægrotare, & Optimè valere, contraria. Cic. 2. de Finib. Quæ cùm Aristoni & Pyrrhoni omnino visa sint pro nihilo, vi inter optimè valere & grauissimè ægrotare nihil prorsus discrene interesse.
Leuiter. Cic. 1. Offic. In adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est, qui leuiter ægrotantes leuiter curant: grauioribus autem morbis periculosas curationes & anelptes adhibere coguntue.
Mortiferè. Vide Mortiferè, in MORS.
Periculosè. Cic. ad Attic. lib. 8. In vnius hominis quotannis periculosè ægrotantis anima, positas omnes animi nostras spes habemus.
Vehementer. Cic. pro Cluentio, Ibi primùm in morbum incidit, ac satis vehementer diuque ægrotauit.
Ægritudo, verbale {πάθος, νόσημα.} proprie est morbus in corpore. Vide Ciceronis exemplum in AEGRITVDO. Plin. lib. 17. cap. 24.
Ægritudo animi. Cic. 4. Tusc. Definiunt aute m animi ægrotationem, opinationem vehementem & re non rspeiendã, tanquam valde expetenda sit, inhærentem & penitus insitam. Paulò post, Ægrotationi autem talia quædam subiecta sunt, auaritia, ambitio, mulierositas, peruicacia, ligurrio, vinolentia, cupedia, & siqua similia.
Ægritudo mentis. Cic. 3. Tusc. Quia nomen insanæ significari mentis ægrotationem & morbum.
AEGERIA {ἀφορία} nympha mercnis Aricini, & vxor Numæ Pompilij secundi regis Romanorum, quæ telle Ouid. lib. 15. Metam. mutato Numa cùm fleret non desineret, Dianæ miseratione in fontem sui nominis verla est. De qua idem Ouid. lib. 3. fast. 3.

Ægeria est quæ præbet aquas dea grata camœnis:
Illa Numæ coniunx, consiliumque fuit. Liu. 1. Decad. lib. 1.

Numa, & c. simulat sibi cum dea Ægeria congressus nocturnos esse: eius sermonibus, quæ accepussima dius esset, facra instituere: sacerdotes suos eunque deorum præficere. Paulò post, Lucus erat, quem medium ex opaca specu fons perenni rigabat aqua: quo, quia se persæpe Numa sine arbitris, velut ad congressum dez inferebat, Camœnis eum locum sacrauit, quòd earum sibi cœtibus cum cõiuge sua Ægeria essent. Tradit Sipponus morris fuisse, prægnantes Ægeriæ sacrificare, quòd eam puizbante facilè conceptum aluo egerere.
AEGESTANÆ AQVÆ in Sicilia, de quibus sic Strabo: Calidarum igitur aquarum seruirines habet insula multis in locis: quibus Selenuntiæ ad Himeram fallæ sunt, Ægestanæ verò probabiles. Hæc ille lib. 6.
AEGESTANI, Siciliæ populi, quos Plinius Segestanos vocat. lib. 3. cap. 8. In quem locum hæc prodidit Hermolaus, Verus fere lectio, Ægestani. Omnes quoque Græci eodem, Ægestani, non Segestani, ab Ægesto Troë, qui eum Philoctete venerat: Thucydides, Strabo, Diodorus. Lycophron, Dionysius. In vnoiamen Polybio, itémque Ptolemæo, quandoque Segestani, quod & in Cicerone ac Solino exstruur. Vide Strab. lib. 6. & 13.
AEGEVS, dissyllabum, huius Ægei vel Ægeos, penul. corr. {αἰγεύς.} Athenarum rex, filius Nepruni, duas habuit coniuges, quarum prima dicta est Æthra, filia Pithei regis qua Theseum fecepit. Secunda, vt testatur Ouidius, fuit Medea profugà, quam ab Iasone repudiatam, atque fugientem nõ solùm fuscepit hospitio, sed illam etiam fibi matrimonio copulauit, & ex ea, vi placet Iustino, Medum filium fuscepit. Successit quidem in regno Pandioni regi rexeru patri. Ægeo regnante, Athenienfibus Iustum inrulit Minos Cretensium rex ob crudeni Androgei filij, legesque durissimas imposuit, vt fe liceret quotannis septem iuuenes nobiles in Cretam mitterebut ad Minotaurum, qui tribus annis forte mifii sunt, quarta autem fors obtigit Theseo, qui maximo patris Ægei dolore nanem consecndit. & cùm omnia naugij ornamenta origa essent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt si contingeret in agendis eum felicem fortunt exitum, redeins naui album ponteret velum amoto nigro, vt eminus infortunium fuum nosceret. Theseus autem Ariadnæ consilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Ægeus excelsa turri prospectans nigrum velum, Thesum mortuum arbitratus, ex turri se dessecit in mare, quod ab ipso vocatum est Ægeum. & mortuo ab Athenienfibus librarus & Nepruni filius, & magnus deus in solanum Thesei conferatus est. Ex Bocatio, & Seruio. Ouid. lib. 7. Metamorph.
AEGIALE, pen. corr. {αἰγιάλη.} Dionedis Æoliæ regis vxor, quam post Troiæ expugnationem in patriam reuersa, cùm cognouisset cum Cyllabare Sthenelli filio concubuisse, perenuda ducius dominum nolui reuerti, vt scribit Seruius in 11. Æneid. Stat. 3. Syln. 3. Questa est Ægiale, qurita est Melibœa relinqui. Dicitur & Ægialea, pen. prod. {αἰγιάλεια.}
AEGIALEA, antiquius nnneupabatur ciuitas, ab Ægialeo, qui autochilon seu indigena comparuit ibidem primus, vt testi memorant Sicyonij, & est à Paulania reputum: quæ rempestate insteuta Sicyon dici cœpit de regis nomine, quem ex Attica asciium Laiedon fibi generum adoptarat, filia illi Zeuxippe tradita. Cæl. Antip. lec. lib. 6. cap. 48.
AEGIALEVS, Adrasti filius: quem co bello quod secundum Argiui aduersus Thebas gestere, primo prælio iuxta Glaucum oppidum interfectum, necessitas Diomedis Ægialeam reliquit, atque ibi humarunt, & adhuc heroum ipsum Ægialeum dicitur. Pausanias in Atticis.

¶ Ægialeus, Apis frater, primi Iouis filius. De quibus scribit Eusebius.
AEGIALIA, insula est adiacens Ætoliæ regioni, vt scribit Plin. cap. 12. lib. 4.
AEGIALOS, Latinè dicitur litus. Vnde Achaia propter vrbes in litore per ordinè dispositas, antè αἰγιαλὸς vocata est, strste Plin. lib. 4. cap. 5. Pausanias dictam putat ab Ægialo primo rege è Thessalia veniente, ac patre Achei qui regioni nomen dedit.
Ægialij proprio vocabulo vocantur multa litoris apud cosmographos: velut inter Sicyonem & Bupasium. Est & alius finitimus Ponto, post promontorium Carambin, cuius mémiior Homerus. Rursus est Thraciæ apud fluuium Strymonem. Postremò est Ægialus, cognomento magnus, inter Ægyptum & Æthiopiam. Erasmus in 27. cap. Actorum Apostolicorum.
AEGIALEVS, Medeæ frater apud Iustinum lib. 42. Hunc alij Absyrtum vocant: qui cùm Medeam perfquerretur, ab ea dicitur interfectus. Author Strabo lib. 7. Ægialeus vocatur ab aliis.
AEGIALVS, mons Atticæ. Solin. cap. 12.
AEGIALVS, promontorium Paphlagoniæ, vt Apollonius poeta indicat. Habet & vicum eiusdem nominis. Est alter quoque Ægialus, qui sub Agamemnonis erat imperio, in medio Sicyonis & Bupratij, ab Ægialeo Inachi filio. Et & Thraciæ Ægialus iuxta Strymonem. Æthiopicus quoque Ægialus iuxta Ægyptum. Ex Volaterrano.
AEGIDA, oppidum Illiriæ. Plin. lib. 3. cap. 19.
AEGIDES, huius Ægidæ, pen. prod. {αἰγίδης} dicitur Theseus filius Ægei. Stat. Thebaid. 12.

-rsit vorẽque manùmque
Horridus Ægides, ferraique ab arbore magnos
Moliitur actus.

Perfidus Ægides. Quid a-episti.
Perfidus Ægides ducenna fila fecutus
Curnia nice segut tecta sororis opre.

AEGILA, insula quinidecim millibus passuum distans à Cythera. Plin. lib. 4. cap. 12.
AEGILODES, finus Laconiæ, apud Plin. cap. 5. lib. 4.

ÆGILIPA, Ægilipa, vrbs Epiri proxima Crocylex. Volaterr. ex Homero. Item locus altus, ὡς ἐπὶ τῶν τόπων, vt quem iam capra depasta reliquerit, aut quò præ altitudine ascendere non possit.

ÆGILIVM, insulæ nomen Plinio lib. 3. cap. 6. contra Costqum litus sita.

Ægilops, pen. corr. huius ægilopis, pen. prod. {ωπος} Arbotis glandiferæ species. Plin. lib. 16. cap. 6.

Ægilops, fistula oculorum. Cels. lib. 7. Dieitur & Ægilopa, huius ægilopis, vox Græca. Plinius.

Ægilops, Bulbi genus. Plin. lib. 19. cap. 5.

Ægilops, Herba hordeū emeantes. Plin. lib. 18. cap. 17. Est herba quæ cicer emeatæ & erumpens circuligando se: vocatur orobanche: trimeum simili modo ærat: hordeum fellu ā, quæ vocatur ægilops. Hæc Plin. Virgil. Lanæ vertit auenam, in hoc verso.

Infelix lolium, & steriles dominantur auenæ. Georgic. 1. Vide AVENA.

ÆGILO, insula quæ Latinis Capraria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 6.

ÆGIMIVS, nomen proprium viri, qui annos vixit duecentos. Author Plin. lib. 7. cap. 48.

ÆGIMVRVM, vsum eōtra Carthaginis sinum duo scopuli verius quàm insulæ inter Siciliam maximè & Sardiniam. Plin. lib. 3. cap. 7.

ÆGIMVRVS, insula. Strabo lib. 6. Est ante Siciliam & Africam. Ægimurus, & aliæ quædam exiles insulæ. Idem libro 7, Non procul à Corsica & Sicilia distans, cum aliis complures insulæ, tum etiam Ægimurus. Stephanus Ægimoros dicunt. Et Hermolaus.

ÆGINA, Ægina pen. prod. {γινα} Æsopi regis Berotiæ filia, cum qua Iupiter in ignis specie congressus est, ex eáque genuit Æacū & Rhadamanthum. Quod. Mcaus. 7.

ÆGINA, insula Epidauriæ Isiori proxima. Mela lib. 2. Hæc vt tradit Strabo lib. 8. inter Cycladas insulas ab nobilissima est. Hinc Æacus, eiusque posteri genus duxisse decantantur. Hæc est quæ maris aliquando tenuit imperium. Hæc est quæ contra Athenienses populum in nauali ad Salaminem præsio de principatu contendere non dubitauit, qua tempestate Persæ Græciam inuaserant. Eius insulæ ambitus, vbi Badiarum esse tradiur. Eiusdem appellationis oppidum in venetum Africam vergens habet. Illam Attica & Megarica coronat ora, & Peloponnesus vsque Epidaurum, cùm centum fere stadus singulæ ab illa distent. Pars autem Orientem Austrumque prospectans, Myrtoo perfunditur pelago, ac etiam Creteo. Oe nos dui voeata est: feu potius Oenone, pœnè, prod. vt Plin. lib. 4. cap. 12. & ex Pausania Cæl. Antiq. lect. lib. 5. cap. 44. Ephorus scripsit prodidit, primò Æginā à Phidone fignari ceptum argentum. Emporium autem ideo effectum, quia locus admodum sterilis erat: proinde homines illi maritima merecndo negotia tractare affuescerunt. Vnde multis variisque rebus constitantem quæstum, Ægineram appellamus mercaturam.

Æginam insulam ab Ægina Æaci matre nomen habere putat Ouidius, eandémque Oenopiam prius vocitatam. Eius verba sunt libro 7. Metamorph. Iatere unde de finitro

OEnopiam Minos petit Æacidea regna.

OEnopiam vertes appellauere ipsę

Æacus Æginam genetricis nomine dixit. Ouidio quoque subscripsit Stephanus.

Æginæus, adiectiuum {ωητικὸς} vt, Æginæa mercatura.

Æginæus, Æginæorum, gen. neut. dieuntur grandiora omnia. Quod ex talenti ratione deductum putant, quod in ea insula habebant maiora ceteris. Sunt etiam Æginæa, rendm vendium omnia mileellanea, Id est, færeunt complectentes varias merces. Vnde Æginopolæ, id genus mercum venditores. Ex Cæl. lib. Antiq. lect. 11. cap. 56. & Eratm. in Chiliad.

Æginenſis {ωητικὸς} Æginæ incola.

Æginenſes (ut Strabo lib. 8.) Myrmidonsæ appellatos memorant, non quòmodo in fabulis canitur, quòd inualeferente ingeni pestilentia, formiez ad preces Æaci in homines verfæ fuerint, verùm qua formicarum more terram fodientes, petras trauſportarent, vt agricolandi materiam haberent. habebat enim terram ſuperne lapidoſam, infernè frumentis idoneam. Itaque ſi portandis lapidibus quodammodo formicarum induſtriam repræſentabant. Quarum exiam more in cauernis habitabant, frugalitati & parſimoniæ ſtudentes, impenſaſque zdificiorum vitantes.

Ægineticus {ωητικὸς} à dicit. Vnde ex Ægineticū Plin. lib. 34. ca. 2. ſub quod inſula ipſa gigneret, ſed quod ibi æthiniæ præclare effigiarentur. Ægineta, Æginetæ, pen. prod. {ωητικὸς} Idem. Hinc Paulus Æginetæ, clari inter medicos nominis.

Æginopolæ, pen. prod. Vide ÆGINARA.

ÆGINIVM, oppidum Macedoniæ, in ea regione quæ appellatur Perrhæa. Plin. lib. 4. cap. 10.

ÆGIOCHVS, pen. cor. {ωχος} Iouis epitheton, ab ὄρος, & ἔχω, Id eſt, ab alimonia & capra, quia puer fuerit nutritus à capra: vel ab τ, θ, tenere, & ἀγὸς, quoniam ægide vtitur, vel quia corio capellæ Amalthez vſus fuerit: pro ſeruo, quando contra Titanas dimicaut.

ÆGION, ὄγιον Suidæ, oppidum Achaiæ propnè dictæ, quæ regio eſt Septentionalis Peloponneſi. Plin. lib. 4. cap. 5.

ÆGIPAN, Ægipanes, pen. prod. {ωητικὸς} Semiæper, Pan deus. Ægipanes ſuot nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis, ſiue pro ſylueſtribus diti colucrunt, quemadmodum Faunos, Sylvanoſque: Faunos quidem ac Satyros, memorant deos eſſe dicentes, Pana agrorum, Sylvanos ſyluarum. Plin. lib. 5. cap. 1. Et cap. 8. Ægipanos ſemiferos, & Blemmyas, & Satyros.

ÆGIR, inſula. Plin. lib. 5. cap. 31. Eſt etiam euiſdem oominis oppidum in Achaia. Idem lib. 4. cap. 5. Idem lib. 18. cap. 9. Taurinus quidem ſanguis recens inter venena eſt, excepta Ægira. Ibi enim ſacerdos Terræ vaticinatur, sauri ſanguinem bibit priuſquam diſcrtet dat in ſpecus.

ÆGIRA, vrbs inter Æolos & Peloponneſiacos. Author Pomp. lib. 1.

Ægirinon, ægirini, g. Populneum vnguentum {ωητικὸς} Ruellius lib. 1. cap. 119. Vnguentum populeum, quod Ægirinon Græcis dicitur, ex vua populi, quæ bryon eſt, conficitur vereo tempore, cùm plurimum grauis eſt prægnãnſque vinea.

ÆGITHOSSA, {ωητικὸς} oppidum Æolidis in Aſia, cuius meminit Herodotus lib. 1.

Ægiros, pen. prod. {ωητικὸς} arbor quæ Latinè Populus nigra dicitur.

ÆGIRVS, {ωητικὸς} vicus eſt agri Methymnæi, cuius meminit Strabo libro 13.

ÆGLERVS, vt ex Pherenice verſert Callus, Oxyli filia fuit. Hic enim cum Hamadryade fuit congreſſus: fuere Caryam genuit, ac Balanum, Craniuin, Oreaiu. Ægirum, Preleaiu, Ampelum, Sycamique & Hamadryades nuncupantur nymphæ: vnde & arboribus conciliata nomina. Hæc ille lib. Antiq. lect. 18. cap. 9.

Ægis, {ωητικὸς} apud Græcos varia ſignificat. Pelleeum tegmen quod gestant Aythi. Præterea mera innumeſcentis vndæ, ac ventorum procellas & turbines. Alij malunt eſſe quid è corona contextum, aut rete ex coronamentis contextum. Nec deſunt, qui putent ſignificare ſæcerdotem, quæ Achæis ſolita fit ferre ſacram Ægidem, & ita ingredi ad eos qui ouper duxiſſent vxores. Apparet autem in huiuſmodi ſæcris multum ſuiſſe literuiæ, quem admodum & apud Chriſtianos multis ineptiis celebrantur nupriæ. Vnde factum eſt, vt pro ærbum, Ægis venit. Quod Suidas indicat dici ſolcum de iis qui peiulanter & impudenter agerent. Simul quoque aluſum eſt ad proœellam. Ex Eraſmi Chiliad. & Celio Antiq. lect. lib. 28. cap. 6. & cap. 38 Eſt inſuper Ægis, ſeutum Iouis, vt ſtudose ſcribit Palladius, vt ſtud. 4. deſcribitur & cuius medo ora Medusæ Gorgonea capui, ſerpentibus vice erinium terribile: quod qui intuebantur, mox in lapides vertebantur, vt canit Ouid. 4. Metam. ad Bacch. Scruius, Ægis proprie eſt munimentum pectoris ærsum à Vulcano fabricatum, habens in medio Gorgonis caput: quod munimentum ſi in pectore nominis fuerit, Ægis vocatur: ſi in pectore homini, ſine in antiquis imperatorū ſtatuis videmus, loricadicitur. Virgil. 8. Æneid.

Ægis coruſeans. Valer. Hac. Argonaut. 4.

Cruenta. Claudian. 3. de rapt. Proſerp.

Fulua. Claudian. 2. Panegyr.

Iraca. Claudian. lib. 3. de rapt. Proſerp.

Nigrans. Virgil. 8. Æneid. -Arcades ipſum

Credunt ſe vidiſſe Iouem, cùm ſæpe nigrantem

Ægida concuteret, dextra nimboſque ciereie.

Sonans. Horat. lib. 3. Carm. 4.

Contra ſonantem Palladis ægida.

Terrifica. Valer. Hac. Argonaut. 6.

Ægiſonus, pen. corr. {ωητικὸς} Hinc Ægiſonum pectus Palladis. Valer. Flac. lib. 3. Argonaut.

Ægis {ωητικὸς} ornamentum pectorale, Pollueilib. 5. cap. 16. Ouidius autem lib. 2. de Art. amand. Ægidē appellat gemmas, & alia huiuſmodi ornamenta, quibus deformitatem tegunt mulieres.

-gemmiſque auroque tegantur

Omnia: pars minima eſt ipſa puella ſui.

Saxe, vbi ſit quod ames, inter tam multa requiras:

Decipit hæc oculos ægide dura tuos. Idque metaphoricè.

Ægis, arboris lanei fœmina. Plin. lib. 16. cap. 9.

ÆGISTHVS, {ωητικὸς} filius Thyeſtis ex Pelopeia filia. Pelops enim Tantali Pary gæ regis & Thaygetæ filius, ex Hippodamia Arcum & Thyeſtem ſuſtulit, Peloponneſi prius, deinde Myceuarum reges. Thoro ex arcæarum admiuiſtrandus, (ſic enim inter eos conuenerat) Thyeſtes cùm ſenet regnum penes eum fazali diſpoſitione manſurum, qui arietem vellens aurei haberet, quem Atreus regiam ingreſſus diligenter cuſtodiebat, corrupta Æropc (alij Europam malè vocant) Atrei vxore, imperium ad ſe transferri poſſe iudicauit. Itaque ſtuprata fraris coniuge, duos filios ex ea ſuſtulit, Tantalum & Philisthenem. Quod vbi reſciuit Atreus, Thyeſtem regno expulit. Sed paulò poſt ſimulata reconciliationis gratia, cum ab exilio reuocauit. Cui tandem Tantalum & Philiſthenem partim elixos, partim aſſos, non ſolum appoſuit epulandos, ſed etiam corum ſanguinem vino permixtum propinauit, allatique eorum capita poſt epulas oſtendit. Quod ſcelus ne videret Sol, vultum ſuum auertit. At verò tam impij factionis etiam Thyeſtes à diis vltionem exquireret, reſpodit Apollo poſſe alio ſcelere eius ſceleris vindicē naſci, ſi eum Pelopeia filia cōcumberet. Quo peracto, natus eſt puer: qui à matre propter coſcientiam abiectus, vberibus tamen capræ nutrius, ex ea cuentu Ægiſthus eſt appellatus. Hic cùm adoleuiſſet, Atreum occidit & Agamemnonem eius filium ex bello Troiano redeuntem interemit, aduuante Clytemneſtra vxore, quæ corpus ſuum Ægiſtho per adulterium proſtituerat. Ipſe tandem Ægiſthus ab Oreſte Agamemnonis filio peremptus eſt. neeem patris vicſeeore. Hæc late deſcribit Seneca in Thyeſte, & ruſum in Agamemnone. Lactantequoque in libro 4. Thebaid.

Ægiſthus adulter, deſidioſus. Ouid. lib. 1. de Remed. amor.

Ægiſthus Thyeſtades, quia Thyeſtis filius. Ouid. 2. de Art. amand.

Ægiſthum C. Cæſarem gemens & indignabundus Pompeius vocare ſolebat. Sueton. Cæſare Dictatore, cap. 50. Quem admodum enim Ægiſthus cum Clytemneſtra vxore Agamemnonis ſummi Græcorum imperatoris conſuetudinem habuit adulterij, ſic Iulius Cæſar Mutiam vxorem Pompeij ſummi Romanæ militiæ ducis abſentis adulterio corrupit. Quam propterea repudiauit Pompeius: quanuis ex ea iam tres liberos ſuſtuliſſe. Author Suetonius.

Ægithalos, auis eſt apud Ariſtoteles, quæ à Theodoro Parus vertitur. Hermol. in Plin.

Ægithus, auis mioima, diſſider cum aſino. Plin. lib. 10. cap. 74. Spinetis enim ſe feabendi cauſa atterēs, nidos eius diſſipat: quod adeò pauci vt vnce omnino nidentis audiri, qua ritate, pulli ipſi metu cadant. Igitur adoulans, vlcera eius roſtro excauat. Et paulo poſt, Ægithum verò odit Anthus in tantum, vt ſanguinem eorum eredāt non coire. Plin. lib. 30. cap. 75.

Ægitis, pen. prod. {ωητικὸς} Dioſcoridis, herba eſt, quæ notiore nomine Anagallis dicitur.

AEQVM {ἴσον} oppidũ Achaiæ, quæ est in Peloponeso, quo in loco Iouem à capta ruminis seruunt, vnde oppido nomen. Strab. lib. 8.

AEGLE, Ægles {ἀγλαΐα} nymphæ nomen, Solis ex Nexra filiæ. Virgil. eclog. 6.

Ægle Naiadum pulcherrima. Latinè interpretatur splẽdor. Et est Iuuenæ nomen. Item genus ludi. Sed & placentæ genus, testibus Pausania & Cratino.

AEGLES, Nomen athletæ cuiusdam Samij, qui quum mutus esset antea & elinguis, repente loqui cœpit. Gell. lib. 5. cap. 9. & Valer. Maxim. lib. 1. cap. 8.

Ægocephalos, aois est liceæ omnino earens. Authores Aristot. lib. 1. Et Plin. lib. 11. cap. 37. Capricęps veritur.

Ægocerȝs, Fœminæ genus. Plin. lib. 24. cap. vlt. Nec fœnogræco minor authoritas, quod Telin vocant, alij Carpilos: aliqui Bucerras: alij Ægocerȝs, quoniam corniculus semen est simdemos filiciam.

Ægocerȝs, penul. cor. huius ægocerotis, vel ægocerotis, penul. prod. mq. Latinè dicitur Capricornus {αἰγόκερως.} Lucr. lib. 5.

Nec ratio solis simplex ac recta patescit,
Quo pacto æthuis æ partibus Ægocerotis
Brumales adeat flexus atque inde reuertens,
Canceris vt meras vertat se ad solstitiales. Huuc Iupiter, quòd eum eo erat nutritus, inter sydera cælestia esse voluit, vt ea quam outrieem. Tabulam describit Hyginus.

Hamulus Ægoteros. Lucan. lib. 9.

Ægolethros {ἀγόλετρος} Herba in Ponto alba, ex cuius flore apes decerpunt melliis genus amarum, quod Heracleotitum, vel Ponticum vocatur: de ea capra non attingit. Dioscorides.

AEGON, Ægonis {ἄγων} vir proprium, qui deficiente olim Arehiuis Hrraclidarum familia, ex qua regnum creari mos illis antiquus erat, rex ab illis creatus est: quòd, cùm sesitetanribus illis de rege creando deus respondisset, aquilam oltenfuram, paucis post diebus aquila super Ægonis domo consedit. Ex Eusebio.

Ægon, Ægonis, pen. prod. nomen pastoris apud Virg. eclog. 3.

Ægoo Lycius. Virg. eclog. 5.

Cantabunt mihi Damœtas, & Lyctius Ægon. Seruius: Lyctius, Cretensis.

Ægon, Capriæ siue caprarum fabulum.

Ægoo, pro mari Ægæo apud Strab. lib. 5. Thebaid.

-Delóve sonanti

Peior, & innomeris quas spumifer assilit Ægon. Lactantius, Ægon, mare Ægæum, quod insulas plurimas habet, dictum ab Ægeo patre Thesei. Assilit insulas. Id est, eircundat.

Valerius Flac. lib. 1. Argonaut.

-vix littore puppim

Solumus: & quanto fremitu fe sustulit Ægoo?

AEGONENSIS, porta Romæ, & Quirinalis, eò quòd mons ipse Quirinalis prius Ægonensis eognominatus est. Calepinus.

Ægonomus {ἀγώνιος} Dæmon, qui & Agonius dicitur.

Ægonychon, Herba est quæ & Lithospermon dicitur, & ab aliis semen leoninum. Ab omnibus tam offeinis quàm medicis hodie Milium Solis appellatur, quòd (vt reor) semen eandore solari ae lueis splendore fulgeat. Ruellius lib. 2. cap. 70.

AEGOPAGOS, Cognomen Iouis apud Laeedæmonios, quòd ibi eapræ illi immolarentur. Cæl. Antiqu. lect. lib. 18. cap. 4.

Ægophthalmos {ἀγοφθαλμὸς} gemma sic ab oculo captino cognominata. Plin. lib. 37. cap. 11.

AEGOS {ἄγος} flumen in Chersoneso Thraciæ, nauigatio classis Atticæ insigne. Author Helu. lib. 2. Marcel. lib. 25. Chersonesum pulsæ Ægos potamos, qo quo loco lapides easuros ex cælo prædixit Anaxagoras. Hermolaus putat Ægos genitiuũ esse casum ab Æx nomina tiuo: tradisque eius loci zecolas à Stephano Ægopotamitas vocari. Plin. lib. 2. cap. 58. Celebrant Graeci Anaxagotam Clazomentium, Olympiadis septuagesimo octaue feeundo anno prædixisse, cælestium literarum scientia, quòd ex diebus tantum easurus esset e sole. Idque factum interdiu in Thraeiæ parte ad Ægos flumen. Qui lapis etiam nunc ostendatur, magnitudine vitis, colore adusto. Apud hone fluvium classem Atticè fregit Lisander Lacedæmonios, Athenis poste feoundiratis, & trigiuta Tyrannis impositis: vt Plutarchus in eius vita est author. Memnon & Iustinus lib. 5.

AEGOSTHENENSES, Græeiæ populi contribuit Magarensibus. Plin. lib. 4. cap. 7. Horum ciuitatem Pausanias vocat Ægolthenen.

AEGOSTHENIA {ἀγόσθενια} Ciuitas est Locridis, quam recensset Ptolemæus in deseripione Achaiæ.

Ægr, Græeo, Ægrinonti, Ægritudo, Ægrotus, Ægroto, Ægrotatio, Vide AEGER.

AEGVSA, Vide ARTHVSA.

AEGVONSIVE ENGYION, Vrbs fuit in Sicilia, non magna, sed val de vetusta, & celebris, deorum quas Materas vocant, religione: quarum templum à Cereteibus ibi podium fuisse ferunt, ob hadæ quadam offendebãtur, & ex ære eastidem: & hæ quidẽ Merionia, ille verò Vlyssis inferipitiones habebam, vt Plutarchus in Marcello prodidit.

Ægypttlla æ, Gemma est, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

AEGYPTINS, penult. prod. Dieuntur Æthiopes, quia Ægyptiis fost finitimi. Festus.

AEGYPSOS, seu AEGYPSVS {ἄγυψος} vrbs ad ripam Istri fluuij sita, nomen habens ab Ægypso Capito eoodnore. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 9.

AEGYPT A, Ciceronis libertus: eulus idem meminit ad Tyronem lib. epist. 16. 23. Ægypta ad me venit. Et ad Atticum lib. 8, Epistolas mihi tuas Ægypta eddidit.

AEGYPTVS, & DANAVS {ἀγυπτος καὶ δαναὸς} filij fuerunt Beli Babyloniorum regis: quorum hic ex diuetbis vxoribus quinquaginta filias habuit, ille totidem filios. Inhiaos imperio Ægyptus fratris filias matrimonio suis filiis ségi flagitabat. Abnuebat Danaus, quoniã oraculi responsio acceperat fe generi manibus occidendum. Parata igitur classe, Argos profectus est: expulsoq; Gelaoote, Argiorum imperio potitus. Porrò Ægyptus eò missi filios, ea quidẽ lege, vt ad se nò tederent, nisi Danao interempto, aut connubiis cum filiabus eius initis: Obsidione igitur coacti Danaus filias suas fratris filios desponsidit. Ed ipso nuptiarũ die gladios virginibus dedit, quibus prima nocte viros interficerent, præcè eis interminatus nisi parerent. Itaque omnes man data parris sunt exercuit, dẽpta vna Hypermnestra. Hæc enim Linoy seu Lyneeo. viro pepercit, eumque à somno excitatum impulit vt fuga sue saluti consuleret. Author Lactant. in 3. Thebaid. Statij. Ægyptus autem, vt scribit Manethon, ex eo fratre Danao, sexaginta octo annis regnũ Ægypti tenuit, & ex suo nomine regionem Ægyptum dixit, quam antea Aeria diterror. Addit Diodorus Siculus lib. 2. cap. 1. quoddam fabulari, Nilum fluuium anuore captũ filiæ Ogdoi regis, qui Memphim vrbem condidit, & de filiæ oomine sic appellauit, in tauri formam conuerſum, puellam compressisse: exque ea gentium, quem propter virtutem ineolæ Ægyptum dixere: à quo & regio sit omnis denominata.

Ægypti nuptiæ, inauspitatæ & infelices dicebantur. Sumptum à notissima fabula Ægypti, qui filios quinquaginta, tondem Danai fratris filiabus maritos dedit. At hi præter vnũ omnes à sponsis vgulati sunt: Torquem poterit in simulatam anuciatam, ab inmus honoris gratia datum in spetiem, quam reuera quatuor peruicies ei cui datur. Ita oonnunquam ex affinitatibus aut fœdetibus principum atrocia nascuntur exitia Erasm. in Chiliad.

AEGYPTVS {ἄγυπτος.} (vt inquit Pompeius Mela lib. 1.) Afer prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itémque Plinio Ægyptus inferior vocatur. Altera, quæ secundum Nilum conterminna Æthiopiæ meridiem versus vsque ad Syenen protenditur. Thebas appellata. De Ægypti antiquitate, ac diuisiplina faceredotũ (quos prophetas vocant) innumerabilia pene ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melãpus, Pythagoras, Homerus, Solon, Musæus, Plato, Democritus, Apollonius, Tyanæus, complutique alij eruditionis causã profectidudgmeta in suam quisque patriam reuelere. Primi fuisoidem omnium Ægyptij immortalem esse animam dixere, eámque de corpore in eorpus vagari, vt eft author Diodorus. Vide Plin. lib. 5. cap. 9.

Ægyptus vnuerſa, est Stephano, prius Aeria vocata fit, quòd fusco & caliginoso fit aere. Id quod etiam testatur Plin. lib. 2. cap. 73. Rofa. ain, & eroeum odoratiora, eùm serenis diebus legunture & omnia in calidis quam in frigidis. In Ægypto tamen minimè odorati flores, quia nebulosus & roscidus aer est à Nilo flumine. Meminit & Gellius libro 14. cap. 6.

Ægypt fulcus. Libyæ nõ cutat arenas, Adagium est Antiphili epigrammate deprompturn. Dicitur autem de loco nõ admodum quidem lato, sed insigniter fœcundo ac fructuoso: qui longè anteponendus est desertis inculisque agris, tametsi vastioribus. Siquidem Ægyptus ma gnitudine eedit vtique Libyæ, sed ita, vt illus tota vallnas ne huius quidem aliquatuor portinneulam. Nẽpe Ægyptus dicta est veteribus publicum orbis horreum. Et Cæl. Antiq. lect. lib. 16. cap. 20.

Demens Ægyptus, ob vanas superstitiones, & deorum portenta ab Ægyptijs excogitata Iuuenal. satyr. 15.

Feras. Claud. Eutropium de suo orbis interprete Prisciano, Terrilis Ægypti terras fœcundat opimas. Plin. lib. 17. cap. 4. Est ferulis Thraeia frugum rigore: æstibus, Africa & Ægyptus.

Hiulea Id est, ob nimiam siccitatem diducta. Stat. Theb. 4.

Horrida. Id est, incompta. Iuuenal. Satyr. 15. -horrida sanè

Ægyptus, sed luxuria, quantum ipse notaui,

Barbara famoſo non cedit turbæ Canopo.

Iaeeos per plana. Lucan. lib. 1. de Eridano.

Noo minor hic Nilo, si non per plana iaeentis

Ægypti Libycas Nilus stagnaret arenas.

Loquax ac ingeniosa in prefectorum eontumelias prouincia Ægyptos: in qua etiam qui vtraeumque culpam, non effugerunt infamiam. Seneca in consolatione ad Albinam.

Memph-tis. Hoc est, Memphitica, à Memphi præcipua Ægypti vrbe. Iuuenal. satyr. 15.

-Anne aliam terra Memphitide ficca

Inuidam facerem nolens fœgere Nilo?

Sagax, à studio rerum fyderalium, Maerob. in somnium Scipionis lib. 1. cap. 21. Claudianus in Ruffinum lib. 2.

Viridis. Virg. 4. Georg. de Nilo,

Et viridem Ægyptum nigra fœcundat arena.

Ægyptiacus, penul. cor. adiectiuum. Plin. lib. 6. cap. 28, Ad mare nostrum intisique Ægyptiacum.

Ægyptius, adiectiuum {ἀγύπτιος.} Sil. Ital. lib. 13.

-Ægypria tellus. Cic. in Pisonem, Nomen ad dignitatem interpretyregi Ægyptio vendidit.

Ægyptio Seytha non inuidet. Prouerbium diei solitum, quando in dissimiles & quos nunquam nouerimus, non excitur virulenta rabies. Cæl. lib. 20. cap. 30.

Ægyptij machinarum artifices. De versutis, & (vt ait Plautus) consutis dolis dictitarum. Torquem poteſt & in perplexas sophistarum argutias, ac syllogismorum inexplicabiles labyrinthos. Aut in fycophantas ac delatores, qui vera falsis permiscendo, oecluut calumnias. Erasm. in Chiliad.

Ægyptus duplex fuit scribendi genus. Vnum, quod vulgò dicunt: alterum, quod sacras literas appellant, soli sacerdotes attingunt, à parentibus per manus traditas: quas ab Æthiopibus primùm acceperc. Nõ enim literarum eòpositione, aut à literis verbà exprimuntur, sed animalmm aut alarum rerum imaginibus. Scribit enim Aeeipiter, vt rem sacram denotet: Creocodilum, vt malum: Oculum, vt iustitiã: Manum dexeram passam, vt liberalitatem: Compressam, vt auaritiam: & ita sinthia. Denique a dextro ad sinistrum ferbunt latus. Hæc Volaterranus ex Diodoro. Primi (ait Tacitus lib. 11.) per literas animalia Ægypti sensus mentis effinxerunt: & antiquissima monumenta me-

morisæ humanæ impressa satis cernitur. Cæl. Antiqu. lect. lib. 16. cap. 25. tradit literas id genus appellari Hieroglypha grammatica, quòd iis mysteria in rebus sacris significarentur.

Fallax Ægyptiorum gens, fœmineque alia cogitans, alia simulans. Hirtius in commentario belli Alexandrini.

Fusti, ob ingentem regionis calorem. Propert. lib. 2.

Ægyptij à Dione phikeni nuncupantur. Id est, in vinum precliues, ac philoporæ, quoniã apud eos cõperta primùm tradatur vitis in Phinthine ciuitate: vt scribit Hellanicus: vnde facti sunt vinolenti. Vide Cæl. Antiqu. lect. lib. 9. cap. 7.

Ventosi Ægyptij. Vopiscus, Sunt Ægyptij ventosi, furibundi, iniuriosi, nouarum rerum auidi.

AEGYSE, ὤφις, ὁ oppidum est Laconicæ regionis apud Stephanum.

L

AELANA, ἡ, Alanum, genere neutro, plurali numero, vt sit Hermolaus, vrbs Arabiæ felicis. Plin. lib. 6. cap. 28.

Ælaniticus maris Arabici sinus, quem alij Elaniticum vocant. Arcemidorus Alenitic um. Iuba Laniticum. Plin. lib. 6. cap. 28.

AELBYANE, ἡ, ἐλβυανὴ, populi sunt apud Strabon. lib. 3. intra Iberum, vsque ad montem Pyrenæum, & Pompeiana cropha habitantes.

AELIA, ἡ, vrbs Palæstinæ ab Ælio Adriano, quondam Hierosolyma, nunc Herusalem. Steph.

AELIANUS, ὁ, Ælianus, ὁ Sophista Romanus à Philostrato maximè laudatus, quod Romanus homo tam probè Atticè fauerit, tamq; eleganter peregrinã à patria nouerit. Scripsit de animalibus, De varia historia, De re militari, quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pausaniæ sub Adriano principe. Decessit annorum sexaginta, sine liberis, quorum celebs fuisse. Volater. Eius meminit Cæl. Antiqu. lect. lib. 1. cap. 45.

Ælii, vel etiam Helij, ἥλιοι dicuntur, quibus duz nopserint fossores. Cæl. Antiqu. lect. lib. 15. ca. 14. Aleatus lib. 2. disputa. cap. 23.

AELIA, gens plebea fuit Romæ. Nam quod Papinius scribit in Ls. D. de orig. iur. Ælium Tuberonem patricium fuisse, perspicue falsum est. Nã vt hoc omittam, Tribunos fuisse Ælios colpores fuisse (quod sane hac in re folet valere plurimũ) illud certè satis magno argumento no bis esse deber, quòd cum cõsulũ alter è plebe, alter è patriciis ereare tur, vtubore Liuio, Ælij cũ patricijs semper, nõquã cum plebeis eom parati fuit. Qui enim primus Ælius consulatum est adeptus, collegã Sulpicium habuit: cui condus Fabiumtertrius. Serullum: quartus Valerius, vsque ad annum DXXL quo quidem anno duo primũ è plebe Coss. creati sunt, C. Popilius, & P. Ælius, vt in tabulis Capitolinis notatum videmus. Æliorum autem alij Pæti sunt, alij Tuberones, Ligures, Cæi, & Lamiæ. Pæti eorum sunt primi, qui à Pæto, quod oculi leniter declinatis esset, fic dicti sũt, teste Porphyrione in Horatij sat. 3. Acro tamen eũ cuius oculi huc illuc celeriter moueri ur, Pætum nominatum existimat. Hoc Æliorum fuisse cognomen Cicero, tum in Sextiana, tum etiam in Questionata demonstrat, cùm ait, Quid tu, inquit, Pæte hoc enim tibi Scæuolæ cognomẽ ex imagine. Ælium delegerat, ne is se Iurisperitum fecisset, nationis magis fuit qua generis vel cognominis videretur. Vbi tamẽ in omnibus, quos ego quidem vidi rimi bris, Pæte, pro Pæte corrupte legitur. Cæt. a P. Ælio dicit sunt, quem Ennius, qua iuris Ciuilis omnium peritissimus esset, Cæsum, id est, sapientem, auctor Varro appellauit. Lamiæ vero à Lamo Formiarum tyranno. Horat. lib. Carm. 3.

Ælij, vetustio nobilis ab Lamo
(Quando & priores hinc Lamias ferunt
Denominatos & nepotum
Per memores genus omne fastos)

Authore ab illo ducris originem
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innanem Mariæ
Litoribus tenuisse Lyrim
Late tyrannum. Hæc ex Riebaldo Streinnio.

Æliorum familia Romæ paupertina fuit: adeò vt sexdecim eodẽ tempore Ælij fuerint equibus vna domuncula erat, & vnus in agro Veientano fundus, inq; maximo circo Hamimio fpe ctaculi locus, quæ quidem loca ob virtutem publicè donata posteritatem. Eadem gens tamen tum ante ferupulli agrestij habuit, quam Paulus Perse rege deuicto, Q. Ælio Tuberoni genero suo quinque pondo argenti ex præda donare. Valerius Maxim. lib. 4. cap. 4.

Ælios eum diphthongo &. Helios cum aspiratione in antiquo marmore inuenimus vt author est Volaterr. in Anthropologia.

Ælia feries, Hoc est Æliorum familia. Claudian. in laud. bus Serenæ regináe, epigram. 22. Hispanũ alloquẽs, -feries his fontibus Ælia fluxit.

Ælium Catum quem legati Ætolorum in Consulatu prandẽtem in scitibus adsidentemmissa ab his nasa argentea non acceptantemque illud habuit argenti ad supremum vitæ diemquid duo pocula, quæ L. Paulus socer mi ob virtutem deuicto Perse rege donasset. Plin. lib. 33. ca. 11. Hic teste Ciceronelib. 1. de Oratore, prudẽtia & iuris Ciuilis scientia præditus, hoc carmine celebratur ab Ennio, Egregiè cordatus homo Catus Ælius Sextus. Censuram eum M. Cethego egisse, qua ius fpectaculis fenatum fcereuit à populo, quum prouiciæ prius fpectarẽt. Cuius rei gratia plebs maxime eũ indignata. Volaterr. in Anthrop. Lio. 4. Decad. lib. 4.

Ælius Gallos ordinis equestris, à Arabiam felicem primus subegit Romanis, ab Augusto imperatore missus. Plin. lib. 6. cap. 28. Strabo lib. 2. lib. 16 & lib. 17. Huius amicitia vsus est Strabo Geographus, & cum eo Nilum nauigauit, ortúmque scrè Ægyptum lustrauit, ac bonam etiam Africæ partem. Testis ipse Strabo.

Ælius Grammaticus cognomine duplici fuit. Nam & Præconis, quòd pater eius pregonium exercere, vocabatur: & Stylo, quòd orationes no bilissimo eaque scribere solebat, tanto optimarum fauore, vt Metellum Numidicũ comitatus fit in exilium. Suetonius. De illustribus Gram maticis: quod quem corrupte (vt puto) legitur Ælius Istilo. Certè Volaterranus Ælius Stylo legit & Plin. lib. 9. cap. 35. Ælij Stylonis testimonium erat aduersus Fracellem.

Ælius Mantia Forminus Libertini filius, de quo legendus Valer. Max lib. 6. cap. 2.

Ælius Melissus, ait Gellius. 18. cap. 6. Nostra memoria fuit Romæ somnis quidem loci inter Grammaticos: fed maxime in litteris erat iactantia & ostentatio, quàm opera. Is præter alia quæ scripsit e sopturia librum edidit De loquendi proprietate: vbi matronam canti esse dicit, quæ sepel peperit, quæ sepius, matrem familias, ficuti sus quæ semel peperit, porcetta dicitur, quæ sepius scrofa.

Q. Ælius Tubero, vita & oratione dum taxat, inculpata & horridus fuit, cãmpo quo ob eaufam honoribus fuorum maiorum refpondere non potuit, vt Cicero de eo scribit in Bruto. Filium huc habuit L. Ælius Tubero, nem Græcis & Latinis litteris eruditissimum, & antiquitatis peritissimum, vt Cicero eodem loco teftatur. Huius nepos fuit L. Ælius Tubero, qui in Africam bello Ciuili Pompeianæ à Senatu miffus, & Tuberi venientes, ab Actio Varo porro & oppido vna eum fuofilio tum ægroto prohibitus eft: Quam iniuriam filius vt vleiceretur, Q. Ligarium, qui tum in Africa Legatus à C. Cæsidio relictus erat, apud Cæsarem Dictatorem accufauit, defendente Cicerone: vt conftat ex ea oratione quæ adhuc exstat. Eo cãm cauſam non detimuiſſet, à cauſa agendis ad lus Ciuile se contulit: vs scribit Pomponius de origi. iuris.

Ælius Verus Imperator, omnium primus, excogitauit Pẽtaphaiacum præcipui faporis, ex fumine, phalarino, eruſtulo, aprugna, ſue pernã, & pauone, inſtar Vitelliaræ patinæ, quæ immenſo conſtitit, quam Clypeum Minervæ appellauit. Author Spartianus.

Ælutus, penultima producta, ἕλουτος, à latinè fels dicitur, animal domeſticum, quod vulgò cseus appellatur, σκρόφα ἢ ὑποῦς τὸν ἄγριον, Hoc eſt, à varianda & mouenda cauda. Gell. lib. 20 ca. 7. Æluroũ quoque oculi ad eaſdem vices lunæ aut ampliores fiunt, aut minores.

Æiurus, Deus quidam fuit Ægyptius celebris, quod ex Herodoto licet cognoscere, & Iuuenale, vbi scribit,

Illic Æiurus, hic piscem fluminis, &c. Sic enim legendum censet Turnebus, non cerueleo.

AELUS, ὁ, ἔλους, rum fyllabarum, huius Aellus, vt Sappho Sapphos, annum eſt vnus Harpy arumque tres eſſe fingũtur, Ælio, Ocypete, & Celæno. Teſtis Seruius in lib. 3. Æneidos, & Ouid. 13. Metamorph. Dicta Aello, quaſi ἄνευ ἕλους, id eſt, alienum ollens. Alij maluntà turbine & procella, quæ Græcè ἄνεμος dicitur. Id quod ſatis innuit Valer. Flac. Argonaut. lib. 4.

-Harpyiæ ſemper mea pabula ſeruant:
Fallere quas nuſquam miſero locus illecet omnes
Deuenunt, niger intorto ſeu turbine nimbus.

Aello, inter eanes Actæonis oſſeeur ab Ouid. lib. 3. Metam.
Præaliduſq; Laeon, & curſu fortis Aello. Ab impetuoſa velocitate nomen habet, vt dictum eſt.

Æ M

AEMATHIA. Vide Emathia, nõ enim per æ diphthongum ſcribi debet, ſed per e, Græce παθία, Steph. & Ptol.

Æmi lium, tumidum. Feſtus.

AEMILEV, Vide AEMYLEV.

AEMINIVM. Hiſpaniæ oppidum apud Ptolemæum.

AEMINIVS, ſluuius Hiſpaniæ in Luſitania. Plin. lib. 4. cap 22.

AEMOCHARES, ὁ Αἰμόχαρης, Martis fuit cognomentum, quaſi ſanguine gaudens Calo. Sed rectius Hæmochares.

AEMON, (vel vt alij ſcribunt, Hæmon) Æmonis, pen. cor. ὁ, ἄιμων, virl proprium, cuius meminit Ouid. in Ibin, Nec tibi ſiquid amas, ſcherius Æmone cedat. Egnatius ex Euripide ſcribit huc fuiſſe Creontis filiũ nam minorem, Menecei qui fe pro patria deuouit, fratrem: cui Antigone Œdipi filia delponsata fueratilla verò partem in exilium ſecu ta, Æmon à Sphinge dilaniatus eſt, Æmon, vt alij tradũt, inuenis fuit Thebanus, qui tanto amore dilexit Antigonem Œdipi & Iocaſtæ filiam, vt ad mortuæ tumulum ſeſe interfecerit. Fuerat auté Antigone nuſſa Creontis, qui veterat Graues dari ſepulturam humari, ingulata, quòd fraterm mortuum ſepulturæ nocũ mandaſſet. Huic putarim teſpexiſſe Ouidium in carmine paulo ante citato. Propert. lib. 2. Eleg. 9.

Quid non Antigones tumulo Bœotius Æmon
Corrut ipſe ſuo ſaucius enſe latus?

AEMON, nomen proprium vni apud Statium lib. 8. Thebaid.
Seemeret auderos etiamnum Iſmenius Æmon.

AEMONA, ἡ, Colonia eſt in Pannonia. Plin. lib. 3. cap. 25.

AEMONENSES, hoc eſt Æmonius. Cic. pro Flacc. Cuiat præco voce maxima legatos Æmonenſes.

AEMONES, penult. cor. ὁ, ἄιμονες, oppidum Norici, apud Plinium lib. 3. cap. 24.

AEMONIA, ἡ, Regio Græciæ. De ea ſic Plin. lib. 4. cap. 7. Sequitur mutatis ſæpe nominibus Æmonia. Eadem Pelaſgica Argos, Hellas, eadem Theſſalia, & Dryopis, ſemper à regibus cognominata. Hi genitus rex nomine Græcus, à quo Græcia: ibi Hellen, à quo Hellenes. Hos eoſdem Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas, & Hellenas, & Achæos. Strabo in ſinc lib. 9. tradit eam aliquando Pandarum de mare Deucalionis nomine appellatam: dein Pyrrhæam ab ipſius Deucalionis vxore Pyrrha: & Neſoniden à filio Theſſali Neſone. Hæmonia fuit qui malint, quàm Æmonia.

Æmonia niualis. Horat. r. Carm. 37.

Æmonius. à dectium, ὁ, αἱμόνιος, Hoc eſt, Theſſalicus.

Aduler Æmonius. Id eſt, Iaſon. Valer. Flac. 8 Argonaut.

Arma, ſi id eſt, artes magicæ. Ouid. 2. de Arte amand.

Arcus. Ouidius 2. Metamorph. Per tamen aduerſi gradieris cornua Tauri, Æmoniõque arcus. Hoc eſt, per Sagittarium cæleſte ſydus. Quod dixit propter Chironem Theſſalum, quem fabulantur inter ſydera relatum.

Boreas Æmonius. Sil. Ital. lib. 10.

Culter. Ouid. 7. Meramor.

Æquus. Ouid. 2. Triſt. eleg. 11.

Gens. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9.

Hoſpitium. Id eſt, Iaſonis. Propert. lib. 1. elg. 14.

Iuuenis. Hoc eſt, Iaſon. Ouid. 17. Meram.

Lyra

Lyra. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.
Proceres. Ouid. 12. Metam.
Puppis. Id est, Argo. Ouid. de Arte amandi, lib. 1.
Rates. Id est, Argo naui. Argonautarum. Val. Flac. 2. Argon.
Terra. Ouid. 1. de Remed amoris.

AEMONIDES. 1. penult. corr. ἐξ ᾱμωνίδης. nomen virtinon patronymicum, vt Thucydides. Virg. to. 2. Aneid. Vide Seruium.

ÆMULOR, penult. corr. æmularis (ἐξ ζηλόω, ζηλωτὸς) æmulari. interdum pro inuidere accipitur: quia videlicet ex æmulatione fere nascitur inuidia. Cic. 1. Tusc. Quidnunquæ corporis facibus inflammari soleamus, ad omnes ferè cupiditates, cóque magis incendi, quòd iis æmulemur qui ea habeant quæ nos habere cupimus.

Æmulari proprie significat cum quadam inuidia atque ambitione & quasi certamine conari, alterum opus fupergredi, tum de maiorem gloriam confequipurum, quàm ille quocr æmulamur. ¶ Plinius Iunior, libro 7. epist. 30. Tu mihi bonum animum facis, qui libellos meos de vluone Heluidij, Demosthenis orationi æ Μανίᾳ confers. Quam sanè cùm componerem, illos habui in manibus: non vt æmularer (improbum enim ac pene furiosum) fed tamen imitarer, & fquerer tantum quantum aut diuerfitas ingeniorum maxima & minuit, aut cauſæ fimilitudo tribuit aut concedit.

Æmulari inſtituta ciuitatis alicuius. Cic. pro Flacc. Vt omnes eius vrbis inſtituta laudare facilius poſſint quàm æmulari.

Vitem æmularetur vmus, ni pondus effet in culpa. Plin. lib. 16. cap. 43.

Æmulari cum aliquo. Liuius 3 Decad. lib. 8. Tanquam mihi ab inhoio quoque periculum ſit, nec meum æmuletur.

Æmulari, cum datiuo. Quintil. lib. 10. cap. 2. Nam & confummati iam patroni vetat æmulantur.

Æmulari, pro Contendere. Quintil. lib. 2. cap. 3. Sone etiam nonnulli accuendis puerorum mgeniis non inutiles ſuſus: quum poſitis nuicem cuiuſcunque generis quæſtiuncułis, æmulantur.

Æmulans, Participium (ζῶσα.) Liu. lib. 2. Decad. 1. Æmulantium inuenuor corum Pythagoram habuiſſe comites, &c.

Æmulandus (ζηλωθησόμενος) Plin. Iunior, epiſt. 10. Vna diligimus, vnà dilexim' omnes fere, quos aras noſtra vtroque ſexu æmulidos rubt.

Æmulatus, huius æmulatus, penult. prod. (ζῆλωσε.) Idem quod æmulatio. Hinc æmulatus agere, id eſt æmulari. Tacit. lib. 13. Quio, ne in vere æmulatus agere, pronuncie Lutiianæ præfectur.

Æmulatio, Verbale ἀ (ζῆλος, ζηλωτὸς.) Cic. 4. Tuſc. Æmulatio autem dupliciter ſilla quidem dicitur, vt & in laude & in vitio nomen hoc ſit. Nam & imitatio virtutem, æmulatio dicitur fed ea nihil hoc loco virtuti cſt enim laudis. Et eſt æmulatio, arguſtioſa eo quod quæ cocupierit, alius potiatur, ipſe careat. Ibidem. Obtrectare vero alteri, aut illa vitioſa æmulatione quæ ritualitari ſimilis eſt æmulari, quid habet vtilitatis? quum ſit æmulantis, angi alieno bono, quod ipſe ſuo habeat: obtrectantis autem, angi alieno bono, quod id etiam alius habeat.

Æmulatio, ab Imitatione differt: quod Imitatio ſimplex eſt, & luorem atque inuidiam non admittit: Æmulatio autem habet quidem imitandi ſtudium, ſed cum malitia operatione. Virg. lib. 6.

Æmulus excepum Triton ſi credere dignum eſt

Inter ſua virum ſpumoſa immergere vnda. Ex Nonio.

Æmulatio laude excitatur. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Æmulatio alit firmiores proſectus in literis. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Æmulatio alit ingenia. Paterculi lib. 2. ſub finem.

Æmulatio infenſa exercetur. Tacitus lib. 13. Quippe inter Agrippinam & Domitium infenſa æmulatio exercebatur.

Æmulatio, pro inuidia. Valer. lib. 1. capite De cenſoria nota. Inſtinctu autem æmulationis, animo diſſidens.

Æmulator (ζηλωτὴς.) Qui aliquem æmulatur. Cicero Attico, libro 2. 16. Quòd Sicyonij te laudent, Catoni & eius æmulatori attribuas Scruilio.

Æmulus, pen. corr. (ζῆλώτης.) Inuidus, vt ait Nonius. Virgil. 5. Aneid. -emula nec duni

Tempeſtibus genitis eanebat ſparſa fenectus. Æmulum ſenectutem dixit, quod videtur quodammodo nobis inuidere tueiidoremi xtatis felicitatem.

Æmulus, Euiſdem rei ſtudioſus, vt ait Seruius: vel, vt Nonius, ſectator atque imitator. Accipitur autem & in bonam & in malam partem. Virg. 5. Aneid. Parem noſtro premit æmula pœtris. Cicero pro Rutzio. Fuit fummo ingenio vir Zenocoitus inuentorum æmulus, Stoici nominantur.

Æmulus & imitator ſtudiorum alicuius. Cic. pro M. Marcello.

Æmulus, Riualis, & euiſdem mulieris vel rei alterius amator. Terentius Eunuch. 2. 1. Illum æmulum quidem Cic. pro 2 a pellio. Cicero ad Attich. 6. Lucchus cum ſolus amet, me æmulum non habebit.

Æmulus alicuius de re aliqua. Contendens cũ aliquo de re aliqua. Plin. lib. 15. cap. 18. Carthago de terrarũ orbe per c x x. annos Vrbis æmula. Hoc eſt, cum vrbe Roma certans de orbis imperio.

Æmula gummi arbor. Plin. lib. 24. cap. 9.

Fama æmula Hercules laboris. Id eſt, non minor quàm quæ de Hercule olim ferebatur vel, quam ſi aduentarer Hercules. Sil. Ital. lib. 4.

Labra æmula roſis. Id eſt, roſarum ruborem imitantia, & velut rubore cum roſis certantia. Marual. lib. 13.

Pellanis nubeat æmula labra roſis.

Lingua æmula Tymagenis, Quæ conatur imitari Timagenem. Horat. lib. 1. epiſt. 20.

Lux. Stat. 2. Achilleid.

Martinis æmula multa. Plin. lib. 9. cap. 17. Lacus Rheræ Brigantinus æmulas marinos muſculas generat. Id eſt. ſimiles & pares.

Sidus Veneris, æmulum Solis & Lunæ. Liu. lib. 2. cap. 8.

Virtus. Lucan. Stimulos dedit æmula virtus.

Vmbra. Colum. lib. 5. cap. 6. Ne æmula vmbra viri nocet.

Eiuſdem muſæ æmulus. Vſurpatur apud A. Gellij prouerbij vier. Quadrabit in eos qui euiſdem artis aut diſciplinæ ſunt ſtudioſi. Erasm.

AEMVS. a fiue Hæmus (ἅιμος) rex fuit Thraciæ potentiſſimus, qui Rhodopen Strymonis fluuij filiam duxit vxorem. Hi in tãtam arrogãtiam elati ſunt, vt Æmus ſe eſſe ſouem, Rhodope Iunonem prædicarent, ſeque vt deos adorari iuberent. Qua inſolentia Iupiter indignatus, eos in montes conuertit. Ouid. 6. Metam.

Æmus, ſeu (vt alij malũt) Hæmus, mons eſt Thraciæ, vaſto ingo procumbens in Pontum: cuius excelſias fex millibus paſſuum ſubuitur. Nunc vocatur Caſtagnac. Oppidum habuit in vertice Arißtæum. Plin. lib. 4. cap. 11. In Pontum quidem vergit mons Æmus, exteros cus ſpatij magnitudine ac ſublimitate ſuperas, mediámque Thraciam diuides. Strabo lib. 7. Exiſtimat Polybius ex tua vertice vtrunque mare, nempe Ægeum & Adriaticum. Id quod Strabo, ob ingens interual lum, falſum probat. Sententiam tamen Polybij ſequitur Mela. Nomẽ ei inditum ab Æmo Boreæ & Orithyiæ filio, Author Stephanus de vrbibus. Seruius in illud Georg. Æmathiam & lacos Æmi pinguiſſimæ campos, ſcalæ montem eſſe Theſſaliæ. Sed hoc diuiſe putamus, quia Theſſaliam à Thracia Æmus diuidit. In eadem eſt ſententia idem Seruius in illud 2. Georg.

-ô qui me gelidis in vallibus Æmi Siſtas, &c. Liu. 4. Decad. lib. 10, montem deſcribit.

Gelidus Æmus. Horat. 1. Carm. 12. Getieus. Stat. lib. 1. Thebaid.

Inſelix mille furotibus. Val. Flac. 1. Argon.

Niualis. Claudianus, Præda ſumus tam Biſtonijs, Æmóque niuali.

Nubifer. Claud. lib. 1. in Ruf.

Nudus. Stat. 5. Thebaid.

Olagrius Æmus. Ouid. 2. Met. Hoc eſt, in quo Orpheus Oagri fluuij filius nondum fuerat à Menadibus deſcerptus: à cuius mœrtiu poſtea cognomen Oagrij fortnus eſt.

Opertus nubibus. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 4.

Quum gelidam Thracem & opertum nubibus Æmum.

Orpheus, ab Orpheo ibi occiſo. Martial. lib. 1.

Pulſus Aquilonibus Æmus. Id eſt, agitatus. Ouid. to. Metam.

Thracius. Lucan. lib. 3.

Vnibroſus Æmus. Ouid. epiſt. 2. Vmbroſum putant appellaci ob arborum denſitatem.

AEMYLIA gens Romæ patricia antiqua & nobilis fuit, quam Feſtus ab Æmylio Aſcanij filio ortã ſcribit. Plutarchus in Paullo à Mamero Numæ regis filio Æmylios deducit: quod eo facilius credo, quia Æmyli Mamercs, & Mamercini, ãgentis principe dicti fum. Æmyliorum autem alij Mamercini erant, à Mamerco gentis authore: alij Lepidi, à fermonis lepore: alij Paulli, à puſilli corporis: alij Scauriali Barbulæ. Ex hac gente fuit Æmylia virgo, cuius diſciplina extinctio ignie veſtali tutam ab omni repreheníione Veſtæ nume præſtitit, qua adorãte cum carbaſino, quam aperiam habebat, ſcculo impoſuiſſet, fubitò ignis emicuit. Valer. Max. lib. 1. cap. 9.

Æmylios Lepidus puer etiam tum progectius in aciem, hoſtem interemit, cuem ſeruauit. Cuius tam memorabilis operis index eſt in Capitolio ſtatua bullata, & incincta praterea, ſenatuſconſulto polita. Valer. Maxim. lib. 3. cap. 2.

Æmylius Lepidus Trimuuir fuit cum M. Antonio & Octauio, Africam fortius cum viginti legionibus, cóq; imperio eltatus, primas fibi partes vendicabat, Octauiumque ſpernebat: nec auxilium contra Sex. Pomp. petentem tuuit. Quapropter ab eodem & ſolitudine exercitu, & ſupplex conceſſa vita apud Circeios relegatus in perpetuum fuit. Hic M. Æmylius Lepidus Paulum Æmylium Lepidum fratrem ante omnes profcripſit, quod ab eodem prius tpſe hoſtis patriæ iudicatus fuerat. Ex Volater. Apian. lib. 5. & Dion. lib. 49.

Æmylius Mamercus ter Dictator, Iudices deficientes in poteſtatem cum oppido recepit. Cenſuit honorem, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & ſex menſium ſpatio finiuit. Quam ob rem Cenſores cum tribu mouerunt, octuplicãque cenſu æratum fecerunt. Dictatura volens ſe abdicauit. Ex Volaterrano & Liuio 1. Decad lib. 4.

Æmylius Paulus Conſul cum Terentio Varrone, ternetitate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Canoas cecidit: cuius cadauer muentum, nobis honoſtiè tumulauit. Ex Volaterran. & Liuio 3. Decad. lib. 2. Hunc filius L. Æmylius Paulus, primo conſulatu, quem poſt tres expulſas adepus erat, de Liguribus triumphauit. Vide Liu. 5. Decad. lib. 5.

Æmylius Porcina. Cic. in Bruto. M. Æmyli Lepidus, qui eſt Porcina dictus, ſtilè ſe poribus fere, quibus Galba, fed paulo minor natu, & fum mus orator eſt habitus: & fuit, re apparet ex orationibus ſcripſit fanè bonus. Hoc in oratore Latino primum mihi videtur & leuitas appatuſſe illa Græcorum, & verborum eum prchenſio, cuam artifex (vt ita dicam) ſtylus. Hunc iludosſe duo adoleſcentes ingenioſiſſimi & prope æquales C. Carbo & T. Gracchus audire ſolitus funt.

Æmylius Regillus. Liu. 4. Decad. lib. 7. Æmylio Regillo qui claſſe præfectum Antiochi regis deuicerat, cratu vrbem in ede Apollinis quum ſenatus datos eſſet, auditis rebus geſtis eius, quauitis cũ claſſibus hoſtibi dimiſſaſſet, quot inde naues demeſſiſſet aut expulſet, magno conſenſu Patrum tciúphus nauali eſt decretus. Triumphauit Cal. Febr. In eo triumpho vndequinquagina coronæ aureæ tranſtate funt.

Æmylius Scaurus nobilis & pauper. Nam pater eius, quamuis patritius, ob pauperiatem earbonarium negotium exercuit. Idem primò duitauit, honores petens, an argentacium facererisſe eloquentiæ conſtat, quæ ea gloriam peperit. Addit, uri reddendo magis quam nunere ædendo ſtudiut. Præter aduerſus Iugurtham pugnauit, eius tandem pecunia victus. Cõſul legem de ſumptibus & Libertinorum ſuffragus tulit. Vide Plinij Iunior. de Viris illuſtribus. Volaterranum, & Valerum lib. 3. cap. 2. & 7. item lib. 4. cap. 6. & lib. 8. cap. 5. Cic. pro Fonteio, Equem hominem vidimus, equem vere commemorare poſſimus, parem conſilio, grauitate, conſtantia, cæteris virtutibus, honoris, ingenij, rectum geſtarum ornamentis, M. Æmylio Scauro fuiſſe? Tamen huius, cuius miuarui nunu peopè terarum orbis regebatur, tutart rellumonio, neque in Cimbrum, neque in C. Memmium exiſtimum eſt. Hunc filius M. Æmylius Scaurus Sylla prnugnus fecit in Ædituate fua theatrum temporarium, opus maximum omnium quæ vnquã fuere humana manu facta. Vide Plin. lib. 36. ca. 15. Hic Præto

pronioeiam Sardiniam fortitus ;repetundarum postulatus est apud M. Caronem, & à Cicerone defensus. Aforsitus pro Sauro.

AEMYLIVS, apud Sybarim Italiæ oppidum erat spectatæ venustatis adolescens, mirum in modum venandi studiosus. Vxor autem nouci la cum in alteriis puellæ complexus ipsum ire opinaretur, in saltus egressa delitescebat. Conquassans aus arbusculis, canes accursans, & pro feta diiserpsus. Adulescès scepe interfecit. Plutarchus in Parallelis.

Æmylius Segestæ in Sicilia tyrannus, cuius meminit Plutarch. Volaterranos.

Æmylius, adiectiuum à ἀμύλιον. Hinc ludus Æmylius. Horat. de Arte poet. Æmylij Lepidi ludus gladiatorius fuit, quod nunc Polycleti balneum est. Porphyr.

Propert. lib. 3. eleg. 3. de Bantio poeta,

Et ceciuit Curios fratres, & Horatia pila,
Regiáque Æmylia vecta trophæa rate.

AEMYLIA regio, Est regio Italiæ quæ à Flaminia & Romadiola dicitur in qua sunt vrbes Arminum, Cæsena Saffina, Iauentia, Rauenna, Imola, Forumliuij, Bononia, & Ferraria.

Æmylia tribus. Vide TRIBVS.

Æmylia via. Strabo lib. 5, Æmylius Seaurus per Pisas & Lunā vsque Sabatios viam strauit Æmyliam. & hinc per Dersbonem. Alia verò est Æmylia quæ Flaminiam excipit. Eodem enim in Cisalpina Mi. Æmylius Lepidus, & C. Flaminius collegæ fuerunt. Victores autem Liguum straluere, hic quidem Flaminiam è Roma per Tusciam & Vmbriam, vsque Arminum: Alter Æmyliam vsque Bononiam. & ex ea in Aquileiam, prope Alpium raduces, ducto per gyrum circa paludes opere.

Æmylianus, penult. prod. adiectiuum ἐμύλιανὸς) quod est ex familia Æmylia, & quod ad Æmylios pertinet. Hinc Cornelius Scipio dictus est Æmylianus, cùm ex Æmylia familia per adoptionem in Coracliam transiisset. Hic postea eum dictus est Africanus partim à suo auorodoptato, partim quòd ipse tandem exiuncta Carthagine plane Africam subiugarit.

Æmylianæ ædificia, erant extra Romam, de quibus Taeit. lib. 15, de Vrbis incendio sub Nerone, Plus infamiæ id incendiū habuit, qua prædiis Tigillini Æmylianis protuperat. Videbatúrque Nero condendæ vrbis nouæ, & cognomento suo appellandæ, gloriam quærere.

Æ N

AENARA (ἤνάρα) Insula est in Asia finitima Samo & Lesbo, vt tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

AENARIA (ἤναρία) Insula est in Puteolano sino, quæ nomen assumpsit à stratione nauium Aeneæ, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 6. Hæc Homero Inarime dicta, Græcis Pitheculæ, non à simiarum multitudine, vt aliqui existimauere: sed à figlinis doliatorum. Author ibidem Plin. Nunc Iscbia vocatur, à nomine opoidi imaginē coxendicis in monte perobtēs. Hermolaus Plin. in eas sunt aquæ vim medicam habētes: calidas Iouis nomine. Auctor Plin. lib. 31. cap. 2. Statq; quoque Sylu. 3. 5. Æmarásque lacus medico, Stratinásque renatas.

Æmarium, appellauere locum vbi Æneas classim à Troia veniens appubit. Festus.

AENARIVS (ἤναρίος) Lucus in Achaia, Peloponnesi regione, iuxta Olenum oppidum, in quo Achæi de rebus cōmunibus consultauerit conuentum agebat. Strabo lib. 8.

AENEA (ἤνεία) ciuitas postea dicta Iauicium, condita à Romulo filio Æneæ, vt inquit Dionysius. Hermol. in Plin.

AENEA, vt scribit Herodotus lib. 7. vrbs in regione Cressa contermina Mygdoniæ. Hic dicit Livius esse propinquam Thessalonicę, & ab Æneæ Troiano olim condam. Et subdit, Profitebantur à Thessalonicæ Æneam ad staturam sacrificium, quod Æneæ condiori, cum magna ceremonia quotannis sieriunt. Hæc Liuius.

AENEADES, populi ab Æneæ Thraciæ oppido, qui & Æneatæ appellantur. Hermolaus Plinium.

Æneatenses, adiectiuum ab Æneæ Thraciæ oppido, cuius libro 4. Theophrastus meminit, Circa Æneam, inquit, sieus arbor scabiem non sentit.

AENEAS, (ἤνείας) nobilis Troianus Anchisæ & Veneris filius. Post excidium Troianum, post longos errores in Italiam venit: vt scribit Virgilius. Hic figuentia apud Troianos, vti Hectoris fortunidine praefuit. Itaque hic manus, ille sensus puta baturnambo ætate flaturáque æquales. Autor Philostratus in Heroicis. Dictys autem Cretensis dicit, Æneam & Antenorem, illum prodidisse Græcis: domos eorum in direptione incolumes fuisse: posteremo in Italiam ambos naugasse. Dares Phrygius Polydamā, Antenorem, Dolonem, & Æneam prodiiores enārrat: dicitque ab Æneæ Amphimachum & Niteum è Græcis insectos. Homerus cradit eundem cum Diomede congressum in pugna: ac iam deficientem, Veneris matris auxilio adiutum: quę demū & spā vulnerata apud Ioue questa, hoc accepit rep5ōsum,

Non tibi bellorum pātes mea nata dabuntur:
Dulcia coniugij fed tantum vincula cura. De hoc Vide Liuium & fustinum lib. 43.

Æneas Iupiter indiges dictus est, vt ait Liu. lib. 1, quasi in loco vel genitus, vel degens, & magis propritus patriæ, loco, & ciuibus. De Ænea autem à Venere exputo, & deo facto, vide apud Ouid. in 14. Metam.

Aeet Æneas. Virgil. 8. Æneid.

Anchisa genera tus. Virg. 6. Æneid.

Anchisa fatus. Virgil. 6. Æneid.

Anchisiades. Hoc est, Anchisæ filius. Virg. 8. Æneid.

Bonus. Virg. 12. Æneid.

Castus. Horat. in carmine seculari. Aeron, Castum pro religioso siue proprio posuit: vt. Hac cauti maneant in religione nepotes. Alij castum dici putant Æneam, quasi parum & immixuem à proditione Troiæ, quam ardentem ai poeta fine fraude Æneæ. Sed hæc in gratiam Augusti dicta sunt.

Cretus à sanguine Troiano. Virg. 4. Æneid.

Veniffe Æneam Troiano à sanguine ereum.

Cytherius, Cytheræe Veneris filius. Ouid. 13. Metam.

Dardanius. Virg. 6. Æneid.

Fatalis. Virgil. 11. Æneid.

Ferus. Virg. 4. Æneid.

Gens dēūm. Virg. 10. Æneid. Scruius: propter illud, Dūs genite, & genuture deos.

Heros maximus. Virgil. 6. Æneid.

Iliaeus hosper, Troianus, ab Ilo. 5. d. Iul. lib. 8.

Inpiger. Tibul. lib. 3. eleg. 6.

Improbus. Virg. 11. Æneid. Id est, magnus.

Ingens. Virg. 6. Æneid.

Iniginis pietate & armis. Virg. 6. Æneid.

Laomedontius. Id est, Troianus, à Laomedonte Priami patre. Virgil. 8. Æneid.

Magnanimus. Virg. 1. Æneid.

Magnus. Virg. 10. Æneid.

Maximus. Virg. 5. Æneid.

Penates gerens, qui deos Penates secū asportauit in Italiā. Ouid. 15. Metam. Phrygius. Virg. 12. Æneid.

Phryx. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Pius, quia deos Penates, & Anchisen parem suis humeris vectum, ab incendio Troiano eripuit. Virg. 1. Æneid.

Rhœteius. Hoc est, Troianus, à promontorio Troiæ. Seruius. Virgil. 12. Æneid.

Romanæ stirpis origo. Virg. 12. Æneid.

Saxuus. Virg. 11. Æneid.

Satus gente deorum. Virgilius 8. Æneid. Alibi dixit, Deum certissima prolem.

Troianus. Virg. 4. Æneid. Et 1. Æneid. Troius Æneas. Item li. 6, Tros Æneas. Et ibidem,

Tros Auchisiade, facilis descensus Auerni.

Æneadæ, penult. corr. Troiani, aliquando Romani, ab Ænea oriundi. Virg. 1. Æneid. Vbi Seruius: Æneadæ, nunc Troiani, aliquando Romani vt Æneid 8,

Æneadæ in ferrum pro libertate ruebant. Idem lib. eodem,

Quis genus Æneadum, quis Troæ nesciat vrbē? Rursum Æn. 3,

Æneadasque meo nomen de nomine fingo.

Æneades Æneadæ (κατὰ τὸν) Patronymicum. Virg. 9. Æneid.

Atque his ardentem dictis affatur Iulum,

Sit fatis Æneide, telis impune Numanum

Oppetiille tuis. Vocatiuus est. Vbi Seru. Patronym. hoc non venit ab eo quod est Æneas. Nam hic Æneades & ā Æneade faceret. Prisciauus lib. 2. di nominativus Græcus in as, vel in as, vel in ae desinat, genitiuus vero in ae diphthongum: a penultima breuis ante des inuentur in patronymico: vt Pelias Peliades, Æneas Æneades, Menœtas Menœtiades. Nam Æneides magis contra regulam authoritate poetæ posiui Virgilius, & à correptas in i producta conuertens, vel quab ab Æneas Æneides, sicut à Peleus Peliades, profferens in nono. Sit satus Æneide telis impune Numanum Oppetiilebus. Paulo pòst, Inuenuntur poetæ in quibusdam addentes quasdam literas, vel adimentes: vt Scipiades, pro Scipionides, & vt à Pœta dximus, Æneides, pro Æneades.

Æneis, penult. in diphthongum Æneidos, penult. corr. (κύριὸν) Liber de gestis Æneæ. Statius ad finem Thebaidos, ipsum alloquens,

Viue precor, nec tu diuinam Æneida tenta:
Sed longè sequere, & vestigia semper adora. Ouid. lib. 2. Trist.
Et tamen ille tuæ felix Æneidos author

Consulit in Tyrios arma virumque toros.

Æneidonalius (κυριδιώτερὸν) liber à Carbilo Pictore in Virgilium æditus: quanquam nō desint, qui eum à Mecœnate suppositum asseuant. Hic eius vita furtáque adnotauit, vt sibi quidem perfuaserat stulnissimus nebulo.

Æneius (κύριὸς) adiectiuum quatuor syllabarum. Virg. 7. Æneid.

Tu quoque littoribus nostris Æneia nutrix

Æternam moriens famam Caieta dedisti.

Arma Æneia. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 15,

Tityrus, & fegeies, Æneiáque arma legentur,

Roma triumphati dum eaput orbis erit.

Carmina Æneia. Hoc est, de gestis Æneæ. Ouid. ad Pisonem, de Virgilio & Æneide.

Far Æneia. mors Æneæ. Stat. lib. 5. Syl. 3.

Pietas. Ouid. 4. Fast.

Virtus. Ouid. 14. Metamorph.

AENESIDEMVS Dymæus, pecsidij Argis per Achæos impositi prefectus, de quo videndus Liu. 4. Decad. lib. 2.

Æneus, penult. cor. idem significat quod æreus (χαλκεὸς) Columel. lib. 12. cap. 20. in coctura æruginem remittunt æneæ vasa.

Candelabra ænea. Cic. 6. Verr.

Equus æneus. Cic. 3. Offic.

Æneum vinculum, pro perpetuo æcelpiunt poetæ: quoniam, vt inquit Porphyrius, æris metallum rubigine non consumitur. Cæl. Antiqu. lect. lib. 19. cap. 10.

Æneatores (σαλπικτὴς) Tubicines, ab ænea tuba. Sueton. in Cæsare Dictat. cap. 32, Quidam eximia magnitudine & forma, in proximo sedens repentè apparuit harudine cauensiad quem audiendum, quam præter paslores plurimi etiam ex stationibus milites cōcurrissent, intecque eos & æneatores, rapta ab vno tuba prosiluit ad flumen: & ingenti spiritu classicum exorsus, pertēdit ad alteram ripam. Festus, Æneatores, corneines dicuntur. Id est, cornu canentes.

AENEOBARBVS, Vide AHENOBARBVS.

Æneolum, quod ex ære fit dicimus. Festus.

AENI Insula (ἤνιαι) Est insula in fiu Arabico. Ptolem.

AENIA, (ἤνία) Stephano, oppidum est Perrhæborum, non procul ab Acheloofluuio, cotius memini Strabo lib. 8.

AENIENSES, quorū meminit Plin. lib. 4. cap. 2. Hermolaus ab Æniis Perrhæborum oppido putat appellatos, quos in Epiro Græci omodò Æacios

Æniots, modò Æniadas vocant. Strabo Æneanas quoque nominat: etiamsi alius huc nomine in Punto haberi meminit. Citantur Æninenses & à Liuio.

AE MANENSES & Magnetes (ait Xenophon de Cyri minoris expeditione, lib. 6.) in medium processere, cámque salutationem in armis saltatuir, quam pyrrha voce Carpæan appellant, de qua vide apud eundem Xenophontem.

Ænigma, ænigmatis, pen. corr. n. g. Αἴνιγμα, γτος Valla interpretatur, allegoria obscurior, quam diuinare magis quàm interpretari oportet: aut uismodi est hoc, Quot animalia manus effugerunt; noo perdidimus: quot non effugerunt, perdidimus. Gell. lib. 19. cap. 6. Quæ Græci dicunt ænigmata, hoc genus quidã ex nostris veteribus seruos appellarunt. Cicero 3. de Orat. Sumpta re simili, verba cius rei propria deiocepsin rem aliam (vt dixi) transferuntur. Est hoc magnum ornamẽtum orationis, in quo obscuritas fugienda est. Etenim ex hoc genere fere ea quæ dicuntur ænigmata.

Obscuritates & ænigmata. Cic. 1. de Diuin. Iam verò quòd pertinent obscuritates & ænigmata fomniorum)

Ænigmaticus Αἰνιγματικὸς πικὸς) Obscurus, & ænigmatibus inuolutus.

Ænigmatistes, ἰστὴς Αἰνιγματιστὴς) Qui ænigmata componit, aut proponit.

AE NIOCHI, Vide AERIOCHI.

AE NNA, seu Enna Αἴννα) ciuitas est in medio Siciliæ in excelso loco ac undique præcipito sita, proinde inexpugnabilis. Strabo lib. 6. & Liu. 3. Dec. lib. 4. Iuxta Ænnam rapta est Proserpina à Plutone, vt inter naturæ miracula refert Arist. & Halicucicon 3. Oppianus. Meminit & Liuius bene paulò ante cruentosi fuisse. Cic. 4. Verr. Ænnenses, siue Ennenses, quum vellent à Romanis ad Carthaginenses deficere, L. Pinarius præfidij præfectus omnes ad concionem vocatos vbima interrecione eiam fubmiſſis militibus armatis delcuit. Liu. 3. Decad. lib. 4.

Ænobarbus Αἰνόβαρβος) Vide AENOBARBVS.

AE NONA Αἴνωνα) ciuitas Illyrici, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 21.

AE NOS Αἶνος) oppidum Thraciæ Ilbrum cum Polydoris tumulo, Cicunum quoddã regio. Verba sunt Plin. lib. 11. cap. 4. Strabonis Poliorbia dicitur. Hermulin Plu. Ænos putat à cõditore Poliorbiam vocabant, itémque Misymbrium. nunc Ænos ab Æneo ænne, qui Cæsar Oſſam monet labiturſuiſſe ab Æno Gyoæ fraire. Strabo, Appollodorus, etcetera.

Æ NOS Αἶνος) differt à myrho, Id eſt, fabula: quia Æ nos, vt Ariſtophanis interpretes produnt, non pueris concinatur, ſed ad viros dirigitur: nec ob ſolatiorius modò eſt, ſed parænetieus quoque. Admonet enim & docet: quod Heſiodum feciſſe animaduertimus. Æ non ſunt qui apologum interpretentur, item prouerbium quandoque. Cæl. lib. 15. Antiq. lect. cap. 28. Idem lib. 28 cap. 4. Gryphum alio vocabulo Æ non dicunt: quod ex Euſtathio eſt. Vt apud Cicarchum: vt, non vtrauis, nec tamen auis: lignum, non lygum: lapis, non lapis. Signiſcantur vero hæc: Eunuchus, reſpertilio, ſcrula: pumex. Quintil. lib. 9. cap. 13.

Æ non Graeci vocant: noſtrorum quidam non ſaue receptо in vſum nomine Apologationem.

Ænulum, vas ex ære parum. Feſtus.

AE NVS Αἶνος) mons eſt Cephallenix, in quo Æ næſij Iouis templum eſt, teſte Strabone in decimo. cuius & Leon memnit in ἐφοδίοις, & Dʀmoſthi. in Μειδίαν. Item Heſiodus hoc carmine,

Ἐκ δ' ἐγ ἀγκοβόλου πέτρης ὑλήεντα ἴδοιτο. Hoc eſt,
Fundebãique preces Æ nio aktionani. Ab Æno enim Æneus effetur.

Aetius, æna, æneum, pen. prod. Αἰνήϊος) triſyllabum nomen ab æs æris factum, ſed à diphthongo diuiſa. Vide AENEVS.

AE NVS, Germaniæ fluuius, qui in Danubium defertur. Vindelicos à Norico diſcriminans. Hermulin Plin.

A. O

AE O LE a fuit, teſte Homero in 10. Odyſſ. filia Æoli ex Lepara coniuge.

AE O LEA Αἰολεία) vrbs Æoli. Stephan. abret Strongyle, vna ex ſeptem Æoliis. Plin. lib. 3 cap. 9.

Æoliæ inſulæ. Vide Æolides inſulæ. Æoliæ, ab Æolo qui ibi regnauit, & Vulcaniæ à Vulcano qui ibi officinam habuiſſe dicitur. Virgil. I. Æneid.

Æolam venit. hic vaſto rex Æolus antro
Luctantes ventos, tempeſtateſque ſonoras
Imperio premit, ac vinclis & carcere frænat.

Æolicus, pénult. corr. adiectiuum à Αἰολικὸς) Hinc digamma Æolicum apud Quintilianum lib. 1. cap. 4. Et rurſum cap. 6. Siue illa ex Græcis orta tractemus, quæ ſunt plurima, præcipuèque Æolica ratione declinata.

Æolides Αἰολίδης) Ouid. 9. Metam. At non Æolidæ thalamos timuere ſororum. Machereus Æoli filius cum Canace ſorore concubuit, & ex ea filia ſuſcepit. Byblis autem Cauni fratris amore capta, ad ſuum ſcelus eleuandum, plurali numero vtitur.

Æolides Αἰολίδης) patroonymicum pen. corr. gen. maſc. ſyntheton Vlyſſis apud Virgilium. Nam Antichlæ filius eſt, quæ ante Laertæ nuptias eiam cum Siſyphо Æoli filio concubuit, vnde Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouid. 13. Metam. Aiax etiam obiicit, Quid ſanguine certus Sisyphio? Authur Seruius in illud Virg. 6. Æneid. Hortator ſcelerum Æolides.

Æolides Miſenus. Virgil. 6. Æneid.
Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu. Benc Miſenum dicit rubicinem. Ipſe eoim qui dicitur filius fuiſſe Æoli: quia conſtat ſonum omoem ex vento creari. Seruius in illud 3. Æneid.
-dat ſignum ſpecula Miſenus ab alta Ære cauo.

Æolides Sisyphus, Æoli filius. Horat. 2. Carm. 14.
- damnatuſque longi
Sisyphus Æolides laboris.

Æolides inſulæ, ait Diodorus libro 6. cap. 3. ſeptem ſunt numero (ſolus Seruius nonem facit) Strongyle, Euoonia, Didyme, Phœnicuſa, Sacra (hanc alij Graeca voce Hieram appellant) Vulcania, Lipara, in qua eſt eiuſdem nominis ciuitas. Sitæ autem ſunt inter Italiam Siciliámque recto curſu. Diſtant à Sicilia centum quinquaginta ferme ſtadiis, pares inuicem magnitudine. Earum maxima circuitu cõpleditur ſtadia centum quinquaginta. Ignem hactenus cuomebant olmnes: quarum meatus oràs ignii eram nunc vſuntur. In Strongyle ac Sacra hucuſque ex terra ſtatus ventus erũpit, & foeor ingens exuitat quoque arenam lapideſque igneos permultos: quemadmodum & Ætnæ accidit. Afferũt nõnulli, meatus eſſe ſubterraneos, ab Ætna ad has inſulas, & his omnibus eandem ignem ſpirandi cauſam eſſe. Has inſuper inſulas tradunt olim dereas fuiſſe: ſed Liparum quendam Auſonii regis filium à fratre bus diſſidentem, ex Italia cum longis nambus aducta ſecum militum copia, ad inſulam appulſſe: quæ ab eo Lipara ſit appellata: ſuque ea ſui nominus vrbe cõdita, reliquarum quoque inſularum agros excoluiſſe. Eo ſenefcente, Æolus Hippotæ cum ſocriis quibuſdam in Liparam quum veniſſet: ſumpta vxore Lipari filia, hos poſtmodum Auſidis imperauit. Verùm Liparus quã in Italiam reuerti cuperet, iuxta Sorrentum renuit loca, quibus magna cum laude præfuit. Defuctus deinde, ac magnifecè ſepultus, honores heroicus ab incolis aſſecutus eſt. Æolum verò (is eſt ad quem fabulæ Vlyſſem erraniem diuersiſſe tradunt) juſſum ac pium extiſſe legimus, & regia hoſpites perhumanum. Ex quo ventos in potentatu do cuit. Obſeruantione ignis, qui venti furuei eſſent prædixit. Vode & illum fabulæ ventorum potentem dixere. Ob eximiam eius pietatem, à deorum amicus eſt nominatus.

Æolis ipſe. cor. huius Æolidis, pen. cor. Αἰολὶς) patronymicum gen. ſ. Hoc eſt, Æoli filia vel neptis. Ouid. in Ibrem.

Æolis interea tantorum ignara malorum
Dinumerat nocles.

Æolus, rego Helleſponto adiacens: Myſia quondam appellata Plin. lib. 5. cap. 30.

Æolus vel Æolia, eſt regio Græcorum in Aſia inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Æolica liugua vna Græcorum. Plinius libro 5. cap. 30.

Æolius Αἰόλιος) adiectiuum ab Æolide regione. Horatius libro 4. Carm. 3.

Iungere Æolio carmine nobilem. Vbi Porphyrio, Æolio carmine ita dictum accipe, vt ſi diceret, Lyrico carmine: qua quidam Lyrici pocix, vt Alcæus, Æolica dialecto magis vſi ſuot. Sanc Horatius Alcæum Lesbium imitatus eſt. Lesbos autem in Æolia regione eſt.

Fides Æolæ. Horatius. Carm. 13. Id eſt, carmeo lyrit um.

Lyra. Ouid. 21. epiſt. Dumus. Calder. Æolia, Id eſt, Lesbia. Nam Lesbos inſula Æolira eſt: imò Æolicarum fœmẽ rebum merropolis, vt ſcribit Strabo, qui author eſt Æolicarum gentem magnam fuiſſe, & peſtotam ferme Græciam euagantem. Lesbia autem fuit Sappho. Plectrum. Propert. lib. 2. eleg. 3.

Puella. Horat. 4. Carm. 9. Id eſt, Sappho Lesbia.

AE O LVS, penult. corr. Αἴολος) filius Iouis ex Aceſſa ſiue Sergeſta, ſiue Hippote Troiani, à quo dicitur Hippotades. Ouid. 14. Metamorph. Æolon Hippotaden cohibentem carcere ventos. Hic regnauit in Æolia, & inuenit rationem ventorum. Proinde ventorum rex & ventus dicitur à poëtis. Seruius: Æolus, vt Varro dicit, rex fuit inſularum, ex quarum nebulis & fumo Vulcaniæ inſulæ, præſidens ſuntia ſtabra ventorum, ab imperitis vſus eſt ventos in ſua poeſtate retinere.

Æolus rex Tuſcorum. De quo Plutarchus in Parallelis.

Æolus duos facium Direchidas apud laoum Parrhaſium, & Diodorus Siculus. lib. 5. cap. 6. & 7. Priorem, Hellenis filium. Hellenis autem patter fuit Druealion. Poſteriorem, Hippotæ ex Menalippe. Huius poſteriotis filium Arneo compreſſit Neptunus. Qua de re indignatus pater Metapontino cuidam qui num caſu adueoerat, Arneo ea lege tradidit, vt Metapontum illum deferret. Quo delato, geminos peperit, Æolum, & Bœotum: quoto propterea Bœotum dixit quòd ibitum natum intra boum ſtabulum abiecerit. Quòd igitur inter boues fuit nutritus Bœotus, & poſtea Bœotus eſt appellatus, vt tradit Euphorion.

Æolus pater, Æolus imperioſus. Stat. 10. Thebaid.

Æolus tempeſtatum rex. Virgil. lib. 1. Æneid.

Æolus, adiectiuum Αἰόλιος) Virg. 5. Æneid.
-maria omnia cælo
Miſcuit, Æolis ne quicquam ſreta procellis. Ouidius in Metamorph.

Protinus Æolius Aquilonem claudit in antris.

Tyranous Æolius, Hoc eſt, Æolus inſularum Æoliarum rex. Ouid. 14. Metamorph.

Senex Siſyphus Æoli filius. Senec. in Hippol. 1.

Æolipyla, æolipylæ, pen. corr. fg. Vitruuius lib. 1. cap. 6. Fiunt Æolipylæ ærea, eaux. Hæ habent punctum anguſtiſſimum, quo aquæ infundantur: collocantúrque ad ignem: & antequam calefcant, non habẽt vllum ſpiritum: ſimulac autem feruere cœperint, efficiunt ad ignem vehementem flatum. Hactenus Vitruu. Porrò dictæ ſunt æolipylæ, quaſi ἀὴρ πύλας: id eſt, Æolis ſiue venti portæ. Qua figura, quãre materia fiant, parui refert, dum eaux ſint, exiguúmque habeant foramẽ, per quod inſuſa aqua, dum ad ignem collocæ feruere cœperint, tantiſper flatum efficiant, quoad quicquid intus habcot humoris, ſit feruore exhauſtum, & in ſummum ſit eſtlatum.

AE O S Αἰών) Typhonis ſuit filius, quem quidam ſcribunt Paphon Cypri ciuitatem condidiſſe, cùm tamen fini qui Paphi Pygmalionis ſilij opus eſſe ſcribant.

Æ P

AE PALTVS quam è regno ſuo fuiſſet expulſus, Herculis ope atque opera reſtitutus eſt. In cuius benefitij memoriam, ci iam rebus humanis circa OEtam defunctu, gratiam reddidit: quippe Hylum inter eius filios natu maiorem, adoptauit. Iſque regno ſucceſſorem fuſcepit, & natis oæterum, & qui ab eo progeniti fuere. Strabo lib. 4.

AEPEA. Æpea, pen. prod. (ἔπος) vrbs Laconiæ, quæ & Thuria dicta est, Phetis concernima, sita in excelso colle, vnde Æpea, id est scala nuncupata est. Strab. lib. 8.

AEPHITVS, adiectivum. Strab. lib. 4. Thebaid. Æphitios idem ardor agros. Vbi Lactantius: Æphitios ciuitatem vel monte dicit nomine nuncupatos. Hi quoque Arcadiæ populi.

AEPITVS, Arcas fuit genere: heros nobilis inter Græcos qui ad Troiam profecti sunt. Cuius nemine Homerus. Ilib. Iliad. 2.

AEPYLO, Hi strorum rex, qui oppido in quod consurgeret, ab Romanis capto, traiecit ferro pectus, ne vnus caperent. Liu. 4. Dec. lib. 1.

AEPYTOS, vrbs Messeniorum, quondam sub Nestoris ditione, cuius meminit Homerus lib. 2. Iliad.

Inde vadam Alphei Thyon, alris turribus Æpy. Strab. lib. 8. Vrbis nomen Æpy, Hoc est, sublime, ex eo quod illi sint naturali obuenit. Stat. 4. Thebaidos,

Quos Thryun, & summis ingestum montibus Æpy.

Æ

Æquabilis. Vide AEQVVS.

Æquæuus, penult. prod. adiectiuum (ἴσος) compositum ex æquus, æqua, æquum, & æuum, Eiusdem ætatis vt, Æuum hic pro ætate accipiatur. Plin. lib. 16. cap. 44. Veruti alieræ luros in Vulcanali, quod Romulus constituit ex victoria de decimis, æquæua vrbi intelligitur. Virg. 2. Æneid.

Vt regem æquæuum crudeli vulnere vidi

Vitam exhalantem. Nomen eli proprie poeticum. Nam æquales, oratorum eli.

Corpus æquæuum. Sil. Ital. lib. 13.

Grex. Seneca in Agamemo. 7. de puens ciusdem ætatis.

Mæstus. Claudian. 7. Paneg.

Palmes æquæuus. Sil. Ital. lib. 3. Sylu.

Æqualis. Vide AEQVVS.

Æquamentum (ἐφόδιον) Ab æquo, æquas, idē quod Æquilibrium. Sipontin.

Æquanimus, pen. corr. ex æquus, & animus compositum (ὁμόψυχος) Animi æqui & sedati. Auson. Sect. 4. ad Drepanium, de Iudo septem sapientum,

Æquanimus fiam te iudice: fue legenda,

Siue tegenda potes carmina quæ dedimos.

Cicero, bono animo, & æquo animo esse dixit.

Æquanimitas, pen. enit. æquanimitatis, pen. prod. (ὁμοψυχία) Animi æquitas. Plin. lib. 8. cap. 25. Inuenio apud authores æquanimitatem fieri fœcentibus ea. Hæc eli propria eius nominis lignificatio: nempe perpetua quodam tolerantia, quum fedicet nulla re grauiter indignatur, fed æque animo ferimus omnia. Budæus ægritudinum vacuitatem interpretatur.

Æquanimitas populi, fauor, & propitius animus, vt sit Donatus. Terent. in prol. Phorm.

Bonusque vetus aduersus, atque æquanimitas.

Æquanimiter (ὁμοψύχως) Moderate, patienter, æquo animo.

Æquatio. Vide AEQVATIO.

Æquator, æquatoris, pen. prod. verbale (ἰσημερινὸς) Circulus in cælo, ad cuius medium vbi fol peruenit, tunc æquales sunt noctibus dies: hunc & æquinoctialem vocat Plinius. Vide AEQVIDIES.

Æquè. Vide AEQVVS.

AEQVESTRIS ciuitas æque populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

AEQVI (ἴσοι) qui fuerint populi, non facile distinguitur, commisti aliquot Latinis & Volsci. Volaert. lib. 6. Georg. Hos Liu. 1. Dec. lib. 9. vocat veteres Romanorum hostes: tradit que vnum & quadragintà eorum oppida intra dies lexaginta omnia oppugnando ab Romanis capta, & pleraque armis æque incesa, nomenque Æquorum propè ad interneciouem deletum.

AEQVICOLA gens (ἀκολουθεῖν) Virgil. 7. Æneid.

Hortuda præcipuè cui gens, assuetaque multo

Venatu nemorum, duris Æquicola glebis;

Armati terram exercent, semperque recentes

Conuectare lubet prædas, & viuere rapto.

AEQVICVLANI (ἀκολουθεῖν) Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 12. qui etiam ibidem Æquicolos vocat. Quid. lib. 3. fall.

Quinum Laurentes, bis quinum Æquiculus aucer.

Æquilibris, æquidies (ἰσημερία) ea forma qua æquinoctium dicimus. Archithrenius lib. 8. cap. 9.

- Æquator fulem ilatione reflectit,

Æquidiemque facet. Idem lib. 9. cap. 4.

Circulus æquidiem libris Aulirinique colurus

Qui fecat & Boream, Zephyrn fub cardine mundum

Aurorzque ligant. Ibidem cap. 15.

-hæc plenilora, illa

Æquidiæ breuior, brumalibus cuolat hortis.

Æquidiæ, æquidialis (ἰσημερία) pen. prod. Feltus. Æquidiale apud antiquos dicitur eli, quod nunc dicimus æquinoctiale: quia nox dici potius, quàm dies nocti annumerari debet. Graci quoque in hoc conlentiunt (ἰσημερία) id eli, æquidiale dicentes.

Æquilanitus, videtur ex æquus & lana compolitum. Feltus, Æquilanium lignificat ex eius sententiam: dicium à lanatione lanæ, quæ dicitur æqualitio redire, quum dimidium decidit floribus. Hæc Feltus. Scribitur in nonnullis exemplaribus, Æquilauium, per u in penultima: vt fit ab æquus & lauo lauas.

Æquilatatio (ἰσοπλατισμὸς) nomen duriuscule compolitum ex æquo & latum: quali æqualium linearum fecundum latitudinem prudhetio. Vitruu. lib. 3. cap. 8. Tunc ab centro diducto circino ad lineam planitiæ æqualtamo ligneur, vbi erit latera e, finisteriore parte. Id eli, æqua fiue æqualis latitudo.

Æquilaterus, pen. corr. adiectiuum, Ab æqualitate laterum. Firmicus lib. 2. cap. 13. Quum æquilateri triangli figura, in femet æqua fit & conuenient.

Æquilibrium (ἰσορροπία, ἰσοστάσιον) Æquano libra, quum fedicet pondera ita lunt æqualia, vt neutra pars libræ prædominet. Hoc eli, in neutram partem libra inclinet, quod & libramentum dicitur.

Æquilibrium membri. Gellius lib. 20. cap. 1. per metaphoram polsit, ita lerbens, Nam cui membrum ab alio ruptum eli, li ipli tudem rumpere pèr rationem velit, quæro ab efficere possit rumpendi partem membri æquilibrium? vt in lensus, an ita parem vi cem reddere possit alteri, vt neque plus, neque minus tumpat ei membrum, quam ille ipli rupterit.

Æquilibris & hoc æquidibre, pen. corr. (ἰσόρροπος, ἰσοστάσιος) ex æquus & libra compolitum, propriè lignificare videtur quod ad libram æquali conlat pondere vel vi & eas. Hi nummi lunt æquilibres: id eli, æquali pondere. Transferur tamen ad alias æqualitates. Virgil. lib. 5. ca. 12. Deinde ad ipsam aquam & latera pulnico cereuter lelquipedales margines ltruuntur æquilibres ei planitiæ, quæ lopra lcripta eli. Hoc eli, omnino æquales quali ad libram æquati: vel quali æquabiter librati, cuiulmodi libramenta.

Æquilibrius, pen. corr. æquilibrii sis, pen. prod. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Conlugis ad æquilibritatem ilie enim ἰσονομία (li placet) appellemus, aliter æquibilitatem.

Æquimanus (ὁμοφάγιος) A nonnullis dicitur velut ambidexter, qui lelicet vtraque manu æque vtitur. Nos enim linistram immunem & prope manicam mutilemque genimus: quibuslam vtraque eli munifex, & operola. Isidorus, Æquimanus appellatur, qui vtraque manu gladio incundanter vtitur. Anson. in monoly llabis,

Quis myrmillonem enntendit æquimanus Thrax?

AEQVIMELIVM, Æquimelly, hoc Romæ vbi domus Melij lolo æquata fuit. Sic enim Melius ob tumen largu onem in luspicionem affectatæ dominationis venit. Et quum ad populi, cui lurrat largitus, ibidem confugeret: ab Seruilio Hala equitum magistro deprehensus & orenlus eli, domuique eius diruta, & area Æquimelium dicta. Ex Liuio 1. Dec. lib. 4. Cicero plumbea ad Pontif. Sp. Melij regnum appicitis domus eli complanata. & quod aliud quam accidile Melio populus Romanus iudicauit? Nomine ipso Æquimelij fluluta pœna comprobata eli.

AEQVIMELIVS, Nonius, Æquimentum pofium eli, non æquamentum, quali parem vicem fed mercedem, pro vt quod dicitur almilsum. Varr. ἐφεσιαγεῖ. An li equam emilles quadruped em, vt meo asino Rearino admitteres: quantum propolitum, deduis æquimenti Equimentum putarim leribendum, ab equo, aut equa. Eli enim merces pro admissura equi.

Æquinoctium (ἰσημερία) ex adiectiuo æquus, & nox: quali noctis cum die æqualitas. Varro lib. 4. de ling. Latina, Quòd dies æquus fit ac nox, æquinoctium dictum. Columel. lib. 9. cap. 14. Idque optimæ noctis enilestis Autumni æquinoctio, quod eli ante Calendas Octobris cùm octauam partem Libræ lol attigit. Plin. lib. 18. cap. 25. Cardo temporum quadripartiti animi dimicuere centralitas, per quæ semota lucis. Augetur hæc à bruma, & æquatur noctibus verno æquinoctio die bus 90. horis tribus. Deinde luperat noctes ad lolstitium diebus 93. horis 15. vique ad æquinoctium Autumni. Et tum æquata die, prudeli ex eo ad brumam noctibus 89. horis tribus. Omnelque ha dil ferentiæ hunt in octauæ partibus lignorum. Bruma, Capricorno, à 8 Calend. Ianuarii ferè: æquinoctium vernum, Arietis: lolstitium, Cancri: autumnum æquinoctium, Libræ: qui & ipli dies rarò non aliquos tempeltatum lignificatus habent.

Æquinoctium autumnale. Columel. lib. 11. cap. 2. Octauo Calend. Octobris, & leptimo, & lexto, Æquinoctium autumnale, plurimi lignificat.

Æquinoctium vernum. Columel. lib. 11. cap. 2. Nono & octauo Calend. Aprilium, Æquinoctium vernum, tempellatem lignificat.

Æquinoctialis & hoc æquinoctiale, pen. prod. (ἰσημερινὸς) Quod ad æquinoctium pertinet: vt, æquinoctialis circulus, qui & æquator dicitur, & tempus æquinoctiale. Plin. lib. 2. cap. 75. Sic lit vt varios dies incremento, in Meroe longissimus dies 15 horas æquinoctiales, & 8 partes vnius horæ colligat. Ibidem cap. 69. Quum æquinoctialis tempore ex eadem linea vmbræ ocrasinque ceteantur. Catull. epigram. 43. ad leipsum de aduentu Veris,

Iam ver egelidos refert tepores,

Iam zefli furor æquinoctialis

Iucundis Zephyri lilescit auris.

Æquipar, æquiparis, pen. corr. huius æquiparis, pen. corr. adiectiuum. Auson. in monoly llabis,

Bilseoas partes qui continet æquiparet? As. Id eli, æqualet.

Æquiparo, æquiparas, pen. corr. (ἰσάζω) æquiparare, (tum delum qui Æquipero ferebit) ex adiectiuo æquus, & par pars, Æquare, & quali æquè parem facere. Virgil. eclog. 3. Nec calamis lolum æquiparas, led voce magistrum. Cic. 5. Tuscul. Nemo eli qui factis me æquiparare queat.

Æquiparare, pro comparare. Plaut. Milite,

Cum quo bellator Mars audet æquiparare,

Neque æquiparare suas virtutes ad tuas.

Æquiparare, datuo iunctum. Lucr. Mentem tranquillo quòd ventis conlectetur, æquiparando multitudinem Aërolorum.

Æquipartio, verbale (ἰσοτομία) Gell. lib. 14. cap. 3. Aquily aratio ipla plenaque & partium virtutum & lignificationum elt.

Æquiparabilis, & hoc æquiparabile, pen. corr. (ἰσοτομία) Æquari vel cum paratu cum aliquo dignum. Plin. Primum,

Ita tu nunc die t, non elt æquiparabiles vestras cum noltris

Factiones atque opes? Id ei Cuiculi.

Quid vultis, aut quid vel bi no nque dus æquiparandi?

Æquipollens, ex (ἰσοτιμία) æquipollere, Æqualis lignificat, vt ait Sipontinus, Hoc eli, æque poli re, & viribus parem elle.

Æquipol entia, Æquualentia Sipontin.

Æquipondium (ἰσοστάσιον) ex adiectiuo æquum & pondus. Id eli, ponderis æqualitas. vt Iudicas, Autum dedi ad æquipondium. Legitur apud Vitruuium, lib. 10. cap. 8. apud quem & ἰσοσταθμὸν eodem.

Æquiua-

Æqualacre (*inijecti*) Æqué posse. Sipont. Author libelli de Philomela 2,
Nam quanuis alijs volucres modu'amina tentent,
Nulla poteſt modulis æquiualere tuis.
Æquitas. Æquiter, Vide AR Q V V 3.
Æquor, æquoris, pen. corr. neut. gen. (*quaſi æ, vias*) Proprié æqualitatem & planitiem ſignificat. Colum. lib 8. cap. 17. Sublimius eſſe maris æquor oſtedat. Cic. de Diuin. Vt enim Ægyptij, vt Babylonij in camporum patentium æquoribus habitantes. Hinc per ſynecdochen ſignificat mare. fluuium, terram, campum, quia æquata ſint. Varro 6. de ling. Lat. Æquor mare appellatum, quòd æquatum, commotum vento non eſt. Nonius, Æquor, ab æquo & plano, Cic. Academicarum lib. 3. vocabulum acceptiſſe cõfirmat. Quid tam planum quàm mare? ex quo etiam æquor illud poëtæ vocant.
Altum æquor. Ouid. 2. Metam. Virg. 4. Georg.
Anguſtum. Stat. 1. Achilleid. pro freto.
Æquor, fluuius. Virgil. 8. Æneid. Viridéque ſecant placido æquore ſyluæ. Nonius.
Arctoa, Id eſt, Scythica, quæ ſunt ſub Arcto. Valerius Flaccus, libro 5. Argonaut.
Armatum ſcopulis. Claud. de bello Getico.
Aſpera nigris ventis æquora. Horat. 1. Carm. 5.
Adiacentem, Id eſt, Oceanus. Horat. 1. Carm. 31.
Arrum. Valer. Flacc. 3. Argonaut.
Cæruleum. Sil. Ital. lib. 15.
Cærula. Carullin Argonaut.
Canens. Hoc eſt, ſpumoſum. Caneſcit enim ſpuma. Sil. Ital. 4.
Caneſcunt æquora. Ouid. 3. epiſt. 3.
Canum. Lucan. lib 8.
Concita æquora mulcere, Mariа commota placare & ſedare. Ouidius 2. epiſtola.
Contracta. Id eſt, anguſtiora & arctiora facta. Horat. 3 Carm. 1. Virgil. 5. Æneid.
Curua æquora. Lucan. lib. 5. Et Ouid. 11. Metam.
Denſum. Id eſt, gelatum. Lucan. lib. 2.
Diducêtum. Ouid. lib. 1. Triſt. eleg. 2.
Diffuſum. Lucan. lib. 1.
Dubium pendet æquor cui vento pareat. Nimirum quando ſtant venti contrarij. Lucan. lib. 5.
Dura æquora. Id eſt, in glaciem indurata. Seneca in Here. fur. 7.
Feruidum æquor, æſtuans & valde commorum. Horat. 1. Carm. 9.
Fluuians æquor magnis anfractibus. Lucret. lib. 1.
Hoſpita æquora. Iuſtinus. Virgil. 3. Æneid.
Horrida æquora. Horat. 3. Carm. 24.
Hybernum Catull. in Argonaut. Hyemali frigore horrens.
Iſtius ſcopulis æquora reclamant. Virg. 3. Georg.
Ima æquora petere. Virg. 9 Æneid.
Immana ponti æquora. Lucret. lib. 4.
Immenſum ſpatij æquor concipere. Virg. 2. Georg.
Immenſa æquora. Virgil. 6 Æneid.
Imperioſum. Horat. 1. Carm. 14.
Indignarum magnis ſtridoribus. Virg. 2. Georg.
Iudomita. Tibul. lib. 2. eleg. 6.
Inertia. Id eſt, pigra, non fluentia, quia glaciata. Lucan. lib. 5.
Ingens æquor iterare. Horat. 11. Carm. 7.
Cras ingens iterabimus æquor. Id eſt, Iterum nauigauimus, ait Acron.
Inuia æquora faciunt venti. Hoc eſt, innauigabilia. Ouidius 12. Metamorph.
Irata. Sil. Ital. lib 4.
Læua. Virgil. 3. Æneid.
Laſſa æquora ponunt ſurorem, Id eſt, deponunt. Stat. lib. 2. Sylu. 2.
Laſſatum Buct. bus. Lucan. lib. 5.
Latum. Horat. libr. epiſt. 2. & Ouid. 6 Metam.
Lenta æquora iacent. Lucan. lib. 5.
Æquora lenta iacent alio torpore ligata. Hoc eſt, congelata, & in glaciem concreta.
Liquidum. Stat. lib. 2. Achilleid.
Longum. Stat. lib. 5. Thebaid.
Longunqua. Claud. de rapt. Proſerp. 3.
Lunata, in modum bicornis lunæ recurua. Stat. lib. 2. Sylu. 2.
Magnum æquor metiri. Virgil. lib 4. Georg.
Magna æquora ſurgunt. Virgil. 3. Æneid.
Maris æquora. Horat. 4 Carm. 4.
Maris æquor arandum eſt tibi. Virg. 2. Æneid.
Longa tibi exilia, & vaſtum maris æquor arandum.
Minax Ouid. 18. epiſt. 18,
Nam memini, quum ſe ſæuum veniente minâxque
Non minus, aut multò non minus æquor erat.
Mobile. Ouid. 2. epiſt.
Mollia. Ouid. 12. epiſt.
Nigrum. Horat. 3. Carm. 27.
Patulum, Id eſt, patens campus. Sil. Ital. lib. 13.
Petuia velis. Lucan. lib. 5.
Placida. Virgil. 10 Æneid.
Ponti æquora. Virgil. 1. Georg. Vbi Seruius, Non ſine cauſa addidit, ponti: quia ſunt & campi æquora.
Ponti æquora. Lucret. lib. 1. Id eſt, tranquillitas atque æquabilitas maris: mare nullis ventis concitatum, & idcirco æquabile & tranquillum. Lambinus.
Procelloſum. Valer. Flac. lib. 3. Argonaut.
Proſciſſum. Virgil. 1. Georg.
Et qui proſciſſo quæ ſuſcitat æquore terga. Vbi Seruius, Id eſt, terram quam arauerat.
Pulueream, Campus pulueulentus, Planities pulueulenta. Stat. 11. Thebaid.
Quieto æquore ferri. Horat. Epod. 10.
Rapidum. Valer. Flac. lib. 4. Argonaut.
Recuſſum. Valer. Flac. lib. 5. Argonaut.
Reſluum. Sil. Ital. lib. 2.
Reuoluta. Virgil. 10. Æneid.
Rubrum æquor Oceani: propter occidentis in eo ſolis radios. Virgil. 3 Georgic.
Rubrum æquor, Mare rubrum, ſiue Erythræum. Claud. lib. 2. in Ruff. Et 7. Paneg. ad ſinem.
Sæua. Stat. lib. 1. Sylu. 2. Et Ouid. 18. epiſt.
Salſum. Lucret. lib. 5.
Sinus æquorum. Senec. in Hippol. Id eſt, marium.
Sinuata æquora. Sil. Ital. lib. 2.
Sinuoſa. Valer. Flac. lib. 3. Argonaut.
Spumantia. Claudian. in laudibus Serenæ reginæ.
Spumea. Sil. Ital. lib. 17.
Spumoſum. Lucan. lib. 2.
Stratum. Vide, Sulet æquor.
Sulcata, Id eſt quaſi in ſulcos roſtris naulum ſciſſa. Seneca in Agamemnone. 6.
Summum æquor faxi, Hoc eſt, Superficies ac planities. Lucret. lib. 3.
Summa. Vide, Sternunt venti æquora.
Toto æquore aliquem agere præcipitem, Id eſt, per totum eampum vrgendo perſequi. Virgil. 5. Æneid.
Tubida. Lucret. lib. 5.
Tuta æquora tenere. Virgil 5. Æneid.
Tranquillum. Claudian. 1. Paneg.
Truculentum. Carullin Argonaut.
Tumefacta. Sil. Ital. lib. 16.
Tumida. Vide, Placare æquora. & Sternunt venti æquora.
Vacuo æquore patent campi. Virgil. 12. Æneid.
Vaſtum æquor currere. Virgil. 3. Æneid.
Ventoſum. Ouid. in Ibin. Et Virgil. 6. Æneid.
Vndinagum. Virgil. de orru Solis.
Vndoſum æquor. Virgil. 4. Æneid.
Arare æquor maris. Virgil 2. Æneid.
Ciere æquora imo fundo, Id eſt, à fundo commouere. Virg. 2. Æneid.
Commouere æquora dicuntur venti. Lucret. lib. 2.
Concurrunt æquora. Lucan. lib. 5. -motáque poſſunt
Æquora ſubductis etiam concurrere ventis.
Confcendere naubus æquor. Virgil. 1. Æneid.
Currere æquora. Virgil. 5. Æneid.
Egerere æquora fundo. Stat. 6. Thebaid. Egerere. Hoc eſt, aquam manu è fundo nauis eiicimus.
Euertere æquora ventis. Virg. 1. Æneid. Stat. 5 Thebaid. 19,
-en validis ſpumani euerſa lacertis Æquora.
Feruet æquor. Virgil. 1. Georg.
-feruéque freta ſpirantibus æquor.
Frangere æquora vado. Lucan. lib. 2.
Luſtrare æquor nauibus. Virgil. 3. Æneid.
Mergere aliquem æquore. Virgil. 6. Æneid.
Mergere aliquem ſub medio æquore. Virgil. 6. Æneid.
Miſcetur æquor magnis clamoribus. Virgil 4. Æneid.
Nauigare æquor. Virgil. 1. Æneid.
Percutere æquora multis claſſibus. Lucan. lib. 3.
Permenſi claſſibus æquor. Virgil. 3. Æneid.
Perſonat aliquis æquora. Virg. 6. Æneid. de Miſeno tubicine Æneæ;
Sed tum forte cæua dum perſonat æquora concha
Demens, &c. Vbi Seruius: Perſonat, perſonare facit: aut per æquora ſonat.
Placare æquora. Virgil. 1. Æneid. Et Ouid. 11. Metam.
Proſcindere nauis æquor roſtro. Catull. in Argonaut.
Quæ ſimulac roſtro ventoſum proſcidit æquor.
Quieſcunt alea æquora. Virg. 1. 7. Æneid.
Refundere æquor in æquor. Hoc eſt, aquam marinam è naui reiicere in mare. Ouid. 11. Metamorph.
Egerit hic fluctus, æquóréque refundit in æquor.
Secare æquor. Valer. Flac. lib. 4. Argonaut.
Secatur æquor puppe Ouid. 11. Metam.
Siler æquor. Virgil. 9. eclog. 39.
Et nunc omne tibi ſtratum ſiler æquor: & omnes
(Aſpice) ventoſi ceciderunt murmuris auræ.
Spumeſcunt remo æquora. Ouid. 2. epiſt.
Sternunt venti æquora. Virg. 1. Æneid. Iterum libro eodem,
-tumidáſque ſub axe tonanti
Sternimur æquor aquis: fugit ut vaſto æthere nimbi.
Superare æquor, Euadere, & velut vincere enatando. Ouid. in Ibin.
Temperare. Id eſt, regere. Virgil. 1. Æneid.
Et vaſtas aperit Syrtes, & temperat æquor.
Tenent venti æquora. Ouid. 11. Meram.
Tentare æquora fuga, Experiri an per mare poſſis aufugere. Virgilius 2. Æneidos,
Extemplo tranſtra fuga eanit æquora Calchas.
Tepent æquora. Stat. 1. Sylu. 1.
Tingi æquore. Virg. 3. Georg. Arctos, Oceani metuentes æquore tingi.
Idem 4. Æneid.
Vel mare per medium, fluctu ſuſpenſa tumenti
Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas.
Turbant æquora venti. Lucret. lib. 2.
Vetrere æquora. Virgil. 3. Æneid.
Verrunt deſy hnes ſtudoſ æquora. Virg. 8 Æneid.
Verrere æquora remis eerrantibus. Virg. 3 Æneid.
Verrunt æquora venti. Lucret. lib. 5.
Vibrare æquora. Seneca in Agamemn. 6.
Vorat æquore nanem vortex. Virg. 1. Æneid.
-ali illam ter fluctus ibidem

Torquet agens circúm, & rapidus vorat æquore vortex.
Idem 3. Georg.
-ac per aperta volans, ceu liber habenis,
Æquora, vix summa vestigia ponat arena. Id est, per campos patentes.

Æquor pro terra. Virg. 11. Georg. Ac prius, ignotum ferro quàm scindimus æquor. Vbi Seruius: Æquor modò terram accipe, ab æqualitate dictum: vnde & mare, æquora dicuntur.

Æquor, Campus. Virg. 12. Æneid. -illi aquore aperto
Ante Notos Zephyrúmque volant. Nomus.

Æquoreus. adiectiuum (ἀπὸ τοῦ ὕδατος) Quod ad æquor pertinet. Colum. lib. 10. Nunc patet æquoreus, nunc & regnator aquarum. Oceanum intelligit, qui à poetis singitur aquarum deus: & per aquarum regnatorem, Neptunum significat. Martial. lib. 13. Hic Scaras æquoreas qui venit obsus ab vndis.

Arma æquorea. Sil. Ital. lib. 13.

Britanni. Ouid. 15. Metamorph.

Scilicet æquoreos plus est domuisse Britannos. Hoc est, mari circundatos, & nauigationi deditos.

Buſtum, Id est, ſepulcrum in litore maris erectum. Valer. Flacc. lib. 5. Argonaut.

Genus. Virg. 4. Æneid. Et genus æquoreum, Pro piſcibus.

Imber. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 1.

Origo. Ouid. 10. Metam. de Hippomene,

Quid, quòd ab æquorea numeratur origine quartus? Id est, à Neptuno æquoris deo.

Piſces. Ouid. 10. Metam.

Proceres æquores, id est, principes dij marini. Claudian. lib. 3. de raptu Proſerp.

Puella. Id est, Nereides maris nymphæ. Propert. lib. 3 eleg. 7.

Rex æquoreus Neptunus. Ouid. 8. Metam.

Tridens, Sceptrum Neptuni. Lucan. lib. 4.

Vias æquoreas monſtrare. Sil. Ital. lib. 17.

Vultus æquoreus, Monſtra omnia marina. Senec. in Hipp. 8.

AR QVM VTICVM. Aquilæ oppidum à Dionede Græco poſt euerſionem Troiæ conditum. Author Seruius in 8 Æneid.

AEQVUS CLEMENS. Dux Volſcorum qui à M. Geganio Conſule ad deditionem coactus, ſuis ſub iugum miſſis, ante Conſulis triumphantis currum ductus eſt. Liu. 1. & lib. 4.

Æquus, adiectiuum (ἀπὸ τοῦ ὄμου, ἐστὶν ἴσος) ſignificat quum proprie, quod ſic omni ex parte æquatum eſt, vt nihil emineat.

Æquus & planus locus. Cic. pro Cecinna, Illud verò nullo modo poteſt. deſectus eſſe quiſquam, nō modò qui tactus non ſit, ſed ne æquo quidem & plano loco.

Æquum campi, pro ſuperficie plana. Liu. 5. ab Vrbe, Haud dubius faciem in æquo campi tantum ſuperaturæ multitudine) victoriam fore.

Ex æquo loco dicere, Eſt quum æqua eſt conditio, cius qui dicit, & audirorum: vt in ſenatu, vbi æqua erat omnium conditio, vt locus ſedēdi æquus erat: ideóque ita intelligendum apud Cicer. 3. de Orat. Nam ſiue de eâdē natura loquimur, ſiue de terra, ſiue de diuinis, ſiue de humanis, ſiue ex inferiore loco, ſiue ex æquo, ſiue ex ſuperiore, &c.

Æquus, pro æqualis. Ter. Eunuch. -vtinam eſſet mihi Pars æqua amoris tecum. Id eſt, me æqualiter amares atque ego te. Virg. 12. Æn.

-numeróne an viribus æquis Non ſumus? Hinc æquus per metaphoram pro iuſto, qui ita vſtus eſt, vt neutram in partem propendeat, vtrique paru æquè faueus. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 15. Ab æquis vero, aut etiam à propenſis in hanc partem, vehementer excolainur & amemur.

Æquus alicui dicitur, qui mansuetè & benignè cum eo agit, & fauet. Hinc dicimus, Præbere ſe æquum ſibi, ſiue, vel alteri. Cic. pro Deiot. 2. Nemo enim ferè eſt, qui ſui periculi iudex, non ſibi ſe æquiorē quàm reo præbeat.

Æquus & iniquus contraria. Cic. Curioni lib. 2. 1. Quare ſi iniquus es in me iudex, cōdemnabo eodem ego te crimine, ſiu me id facere noles, te mihi æquum præbere debebi. Terent. And. 2. 5.

-quo æquior ſum Pamphilo.

Æquum aliquid dicere in quempiam. Cic. pro Quinctio.

Æquus animus, Modcratus & tolerans, & minime querulus in aduerſis, quique nunquam trafcitur, ſed omnia in bonam partem accipit. Hinc eſt, Æquo animo ferre, pro patienter ferre. Animus æquus, animus quo animo oppoſitus eſt. vnde & æquanimitas dicitur. Cicero de Senect. Quid, quòd ſapientiſſimus quiſque animo æquiſſimo moritur, ſtultiſſimus iniquiſſimo? Plaut. Rud. 10. Animus æquus optimum eſt rerum æ conditor rum.

Æquo animo atendere, Id eſt, benevolo. Ter. in prolog. Phorm. Adeſte æquo animo per ſilentium. Hoc eſt, benevolè audite & filete.

Æquo animo aliquid accipere, Id eſt, libenter. Horat. de Arte poet.

Æquo animo aliis concedere, Hoc eſt, volēter & libenter. Lucret. lib. 3.

Animus æquus te deficit. Horat. 1. epiſt. 11. -quod peris, hic eſt,

Eſt Vlubris, animus ſi te non deficit æquus. Hoc eſt, non te deſtituet, non tibi dreſt.

Animo æquo eſſe de re aliqua, Id eſt, non eſſe ſolicitum. Cic. ad Attic. lib. 6. Ego, niſi Bibulus adnitereur, de triumpho æquo animo eſſem. Hoc eſt, non curarem.

Animus æquus eſt, Non curo, non ſum ſolicitus. Cic. pro Roſc. Amer. Prædia mea ru poſſides: ego alienā miſericordia viuo, & quòd animus æquus eſt, & quia neceſſe eſt. Mea domus tibi patet, mihi clauſa eſt: fero. Familia mea maximā vteris: ego fetuum habeo nullum: patior, & ferendum puto.

Æquo animo aliquid pati. Cic. ad Brut. 4. Quæ tua eſt humanitas, æquo animo te moueri paterisi, præſertim de communi ſalute.

Libentibus aut æquis animis aliquid remittere. Cic. pro Cluent. Eāmq; animis veſtris libentibus aut æquis remittatis.

Animo æquo aliquid videre, Id eſt, ſedato, quieto, & non indignabundo. Cicero de prouinciis Conſul. Quos animo æquo videre non poſſumus.

Æquo animo parcè viuere. Hoc eſt, non procāci, neque iniquo & inſatiabili. Lucret. 5.

Conditio æqua. Cic. 4. Verr. Æqua enim conditio, æquúmque certamen proponitur.

Diſcrimen æquum, Æquale inter ſtitium. Virg. 5. Æneid.

Imperio æquo regere dicitur Deus. Horat. 3 Carm. 4. de Ioue. Cui ſimile eſt illud Virg. Æneid. 8. Rex Iuppiter omnibus idem.

Æquus iudex, cui contrarium eſt iniquus. Cic. 1. de Finib. Æquus iudex dicitur, quem vulgus non ſuſpectum vocat. Budæus.

Ius æquum. Cic. 1. Offic.

Iura æqua deſcribere. Cicero pro Quint. Quis tandem nobis iſta iura tam æqua deſcribit?

Æquo & pari cum ciuibus iure viuere. Cic. 1. Offic. Priuatum autem oportet æquo & pari cum ciuibus iure viuere, neque ſummiſſum & abiectum, atque ſe efferentem.

Æqua lance, prouerbiali figura dicitur fieri, quod pari iure ſit cetra perſonarum reſpectum. Ita Modeſtinus Leon tantum. 20. D. de Reiudicata, Quod & in perſona mulieris æquā lance ſeruari, æquitatis ſuggerit ratio.

Æqua lex, Hoc eſt, iuſta. Cic. pro Corn. Balbo, Et erat æqua lex & vobis, Iudices, atque omnibus qui noſtris familiaritatibus implicantur, vehementer vtilis.

Libra: Quia ſub Libra ſigno cæleſti æquantur nocles diebus, ſicque æquinoctium. Senec. in Here. furco.

Libra Phœbeos temet æqua currus.

Magiſtratus æquus, Hoc eſt, iuſtus. Cic. pro Quinctio, Quum adhuc eſt proper vim aduerſariorum non ius par, non agēdi poteſtas eadem, non magiſtratus æquus reperti poterit.

Mens. Horatius 2. Carm. 3. Æquam memento rebus in arduis Seruare mentem.

Oculis æquis aliquem aſpicere. Virg. 4. Æneid.

-iamiam nec maxima Iuno,
Nec Saturnius hæc oculis pater aſpicit æquis.

Æqui, placatique. Cic. in Orat. Conſequēris tamen, vt eos ipſos quos contra ſtatuas, æquos placatoſque dimittas.

Placati æquiſque. Quintil. de pect. Confil. Tamen ij poſſunt abs te placati æquiſque diſcedere.

Vti quopiam æquo. Cic. 7. Verr. Hic vide quām me ſis vſurus æquo. Id eſt, Quām æquum me ſim tibi præbiturus.

Æqua atque honeſta poſtulatio. Cic. pro Sex. Roſc.

Æquus & ſapiens, Cic. 6. Verr. Prætor æquus & ſapiens dimitti iubet Senatum.

Æqui & iniqui, Id eſt, amici & inimici, fauentes & non fauentes. Cic. Appio lib. 36. Ego, vt me tibi amiciſſimum eſſe & æqui & iniqui intelligant, curabo. Salluſtius ad C. Cæſarem, de Republica ordinanda, Atque hæc ita ſeſe habere, tametſi omnes æqui atque iniqui meminerint, tamen cum factione nobilitatis haud mediocriter certandum eſt.

Æquum abſoluté, & per ſe poſtum, pro æquitate. Virg. 2. Æneid.

-cadit & Ripheus iuſtiſſimus vnus
Qui fuit in Teucris, & ſeruantiſſimus æqui.

Arbiter æqui, Id eſt, iudex ſecundum æquitatem iudicans. Seneca in Here. fur. 9.

Contemptor æqui. Ouid. 2 Faſt.

Culter æqui. Ouid. 5. Metam.

Æquum dicere. Terent. Adelph. 5. 3. Non æquum dicis. Hoc eſt, quod indocte dicitur. Non loqueris rationabiliter.

Æquum facere. Terent. Heaut. Als, non æquum facis. Pro, non rectè facis: & vt de ciſolet, non facis rationabiliter.

Æquum poſtulare. Cic. Attic. lib. 13. De cohærēdibus Suffidianis nihil fuit quod ad me ſcriberes: nam & æquum poſtulant.

Æquum pro æquitate, interdum suri opponitur. Cic. in Bruto, Qui quidem quum peracutus eſſet ad excogitādum quid in iure, aut in æquo verum aut eſſet aut non eſſet, &c.

Æquum eſt, quod & Par eſt interdum dicitur: Hoc eſt, licet ac iuſtum eſt. Terent. Eunuch. 2. 3. An potius hæc pati æquum eſt ſieri, vt à me ludatur dolus?

Æquum factum eſt. Quod indocte dicitur, Rationabile eſt. Cic. Attic. lib. 8. Æquum eſt me à te impetrare, vt &c.

Æquo nitī. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Æquo pugnare. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Æquo concretius. Hoc eſt, plus quàm par ſit, ſeu competat. Lucret. 4. Ceaſſius hoc portò quoniam concretius æquo Mittitur.

Æquum & bonum quum dicimus, abſolutam bonitatem, æquitatémq; ſignificamus. Ter. Adel. 1. 1. Nimium ipſe durus eſt, præter æquumq; & bonum. Sic Budæus. Sunt autem ambo hæc nomina ſubſtantiua ex adiectiuis. Dicitur & æquitas pro eodē: quæ eſt velut ſimplex illa & quaſi naturalis bonitas. Hæc autem qui præditus eſt, eodem iure erga vnumquemque vitur, quod ſibi ab aliis fieri poſtulat.

Æquum & bonum colere. Plaut. Nerast. 4.

Æquum & bonum habere. Cic. pro Cecin. Cūm ſe in cauſa putant habere æquum & bonum quod defendant. Hoc eſt, ius optimum: quod barbarè dicitur, Habere bonam cauſam.

Æquum bonum, ſine copula. Cic. in Bruto, Deinde æquum bonum, temperamentorum ſententias, voluntatiſque tutatus eſt.

Æquum bonum dicere. Terent. Phorm. 4. 3.

Si tu aliquam partem æqui bonique diceris:
Vt eſt ille bonus vir, tria non commutabitis
Verba hodie inter vos. Id eſt, vt vulgus loquitur, Si ad rationem venire voluerit. Budæus.

Pro æquo & bono dicere. Cic. de clar. Orat. Ita enim multa rum contra ſcriptum pro æquo & bono dixit.

Æqui boni facere: vel æqui boniſque facere, Quod & boni conſulere dicitur. Cic. ad Att. lib. 7, Tranquilliſſimus autem animus meus, qui totum illud æqui boniſque facit. Terent. Heaut. 4. 5.

-exterum equidem illue Chremę,

Æqui

Æquè bonisque facio. Vulgus Accipere in bonam partem dicit.
Æquum bonúmve impetrare, Pro eo quod lingua vernacula dicimus habere rationem ab aliquo : Id eſt, ius ſuum obtinere, rem ſuam recipere. Cic. 2. Philip. Is igitur à quo vtuo nec preſens, nec abſens quicquam æqui bonive impetrauit, apud mortuũ factus eſt gratus. Bud.
Ex æquo & bono arbitrari, ſtatuere, cenſere, æſtimare, conſtituere : eſt quod vulgus epicieikazein dicit. Budæus in Pand.
Ex æquo & bono facere. Terent. Adelph. 5. 9.

Id non fieri ex vera vita, neque adeò ex æquo & bono:

Sed ex aſſentando, indulgendo, & largiendo.
Ex æquo & bono viuere, Eſt ad normam diuinitus inſtitutam viuere. Budæus.
Iudicare ex æquo & bono. Videvbique.
Æquius melius. Formula in iudiciis bonæ fidei obſeruari ſolita. Cic. 3. Offic. Reliquorum autem iudiciorum hæc verba maximè excellunt, In arbitrio rei vxoriæ, Melius æquius, In fiducia, Vt inter bonos bene agier. Quid ergo ? aut in eo quod Melius æquius eſt, poteſt villa pars ineſſe fraudis ? aut cùm dicitur, Inter bonos bene agier, quidquam agi doloſè aut malitioſè poteſt ? Idem in Topic. In omnibus igitur iis iudiciis, in quibus Ex fide bona eſt additũ, vbi verò etiam, Vt inter bonos bene agi oportet, in primiſque in arbitrio rei vxoriæ, in eo eſt, Quid æquius melius, parati eſſe debent.
Æquè, aduerbium, Iuſtè (ὁμοίως.) Seneca, Iudex qui parte inaudita altera aliquid ſtatuit, enam ſi æquè ſtatuerit, haud æquus fuit. In hac ſignificatione rarum eſt.
Æquè, pro tam, vel adeò, venuſtè accipitur quibuſdam dictionibus præpoſitum. Terent. Phor. 3. 3. Nihil eſt æquè quod faeam habens. Plautus, Iouiſi viuo argento factuſi eſſem, nunquam id æquè bene colloceſſem.
Æquè ac, pro tam & quàm. Cic. 4. Acad. Et ſomnia dormienti, non æquè ac vigilanti probantur. Idem ad Curionem, lib. 2. Cui chatus æquè ſia & iucundus, at fuiſti parti.
Æquè ac ſi, pro tanquam ſi, aut ſimiliter ac ſi. Liu. 10. ab Vrb. Æquè ac ſi T. Manlius collega eius deuouerentur.
Æquè atque, idem quod æquè ac, vel quemadmodum. Cic. 1. Offi. Quæ beneficia æquè magna non ſunt habenda, atque ea quæ iudicio conſideratè conſtituerque delata ſunt.
Æquè mecum, æquè tecum, & ſimilia. Teeent. Aduerte animum : vt æquè mecum hæc ſcias. Compendium ſermonis, pro eo quod eſt, vt hæc æquè, atque ego, ſcias. Idem, Iuxta tecum æquè ſcio. Hoc eſt, id fere æquè ac tu, ſcio.
Æquè, eam datuo vel ablatiuo. Plin. lib. 36. cap. 3. Extãt certè hodiéque antiquiores vrbe picturæ Ardeæ in ædibus ſacris, quibus equidem nullas æquè demiror tam longo ævo durantes.
Æquè pares. Plaur. Menæch. 4. 2. Æquè ámbo parcs. Aut vacat Æquè, aut eſt æquè pro omnino.
Æquè, ablatiuo iunctum. Plaut. Amph. 4, Nullus eſt hoc meticuloſus æquè. Id eſt, tam meticuloſus, quàm hic eſt.
Æquè pauci. Cæſ. 2. bel. Ciuil. de bubiſque æquè pòſt paucis ſe in regnum cum omnibus copiis receþit.
Æquè quàm. Plaut. Epid. 5. pro Æquè ac.

Nullum eſſe ego agrum opinor in agro Attico

Æquè feracem, quàm hic noſter Perphanes. Suetonius Auguſto, cap. 64, Ac uihil æquè laboraut, quàm vtmitarentur chirographum ſuum.
Æquè, Similiter, aut æqualiter. Terent. Heeyra, 1. 1, Vtomnes mulieres eadem æquè ſtudeam, vehementia. Et paulò pòſt, Vtrs eſſe ad uoſtas, æquè ſtudium eſt, ſimilis pertinacia eſt. Æquè ſtudium, pro æquale, vel ſimile.
Non æquè. Cic. 2. Offi. Fortaſſe non æquè omnes gent. Paulò antè dixerat, Sed ea non pariter omnes egemus.
Æquè vt, pro æquè ac. Cic. pro Domo ſua, ad Pomptium ſtudio & authoritate æquè vt vnumquenque veſtrum opibus, contentione, precibus, periculis denique, præcipuè pro ſalute mea laborasſe.
Æquiter (ἐπιεικῶς) aduerbium pro Æquè. Aecius Antenoridis, Ad populum intelligo referendum, quoniam æquiter ſenectutæ fuere. Liuius Ægyptio. Nam vt pergam acceſſa, & prædam per participes æquiter partita eſt. Nonius.
Æquitas, pen. cor. (ἐπιείκεια) denominatiuum, eſt veluti quoddam temperamentum & mediocritas inter ius & licẽtiam aut indulgentiam. Donatus, Inter ius & æquitatem, hoc intereſt. Ius eſt, quod omnia recta & inflexibilia exigit. Æquitas eſt, quæ de iure multum remittit. Valer. lib. 6. cap. de Iuſtitia, Ita debitum ſuppliciũ modum legi reddidit : æquitatis admirabili tẽperamento, ſe inter miſericordem patrcui & iuſtum legiſlatorem partitus. Cic. in Partit. Æquitatis autem vis eſt duplex. Cuius altera directa, & veri, & iuſti, & (vt dicitur) æqui & boni ratione defenditur. Altera ad ea iuſtitiadnem referendæ gratiæ pertinet. Quod in beneficio gratia, in iniuria vitio nominatur. Hactenus Cicero. Hæc eſt illa æquitas, quæ frequentius æquum & bonum, aut ſine coniunctione, æquum bonum appellatur.
Æquitatem animi dicimus rectam animi conſtitutionem, tranquillámque affectionem, atque omni ind ignatione vacantem. Cæſ. 6. bel. Gal. Vt animi æquitate plebem contineant, cùm ſuas quiſque opes cum potentiſſimis æquari videat.
Æquitatem pro eodem abſolutè dixit Cic. in Piſonem, Quo quidem in ſpectaculo, mira reip. æquitas erat, vter eorum periſſet, tanquam latrunta, an eiuſmodi pari lucrum fieri putaba.
Bonitas & æquitas cauſſæ. Cic. Planc. lib. 16, Propter ſummam bonitatem & æquitatem cauſſæ.
Vti æquitate. Cic. pro Cecinna, Omnino iam benè agis. A verbis enim recedis, & æquitate vteris.
Explicare æquitatem. Cic. in Bruto, in explicanda æquitate, nihil erat Craſſo copioſius. Idque cùm ſæpe aliàs, tum apud Centumuiros in M. Curij cauſa cognium eſt. Ita enim multa, tum contra ſcripturn pro æquo & bono dixit. Æquitatem, & Æquum & bonum, pro eocem vſurpauit.

Æquitate alicuius niti. Videvetror.
Habere æquitatem. Cic. 2. Offic. Quam autem habet æquitatem, vt agrum multis annis aut etiam ſeculis aute poſſeſſum, qui nullum habuit, habeatnqui autem habuit, amittat?
Æquitas multis iniuriis iactata atque agitata. Cic. pro Quinctio, Te Ci Aquili, v. ſque qui in conſilio adeſtis, orat atque obſecrat, vt multis iniuriis iactatam atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco conſiſtere & confirmari patiamini.
Reiicere æquitatem. Cic. pro Planeio, Fugiſti ſententiam legis, æquitatem omnem reiecisti.
Seruare. Cic. 1. Offic. Difficile autem eſt, cùm præſtare omnibus cupieris ſeruare æquitatem, quæ eſt iuſtitiæ maximè propria.
Æquitas, pro Æqualitate. Senec. Natur. quæſt. Et natura partes ſuas, velut in ponderibus conſtitutas, examinat : ne portionum æquitate turbata, mundus præponderet.
Æquabilis, & hoc æquabile, pen. cor. (ἰσοπαγὲς) verbale ab Æquo æquus. Valla lib. 4. Æquabilis eſt quod æqualis in priore ſignificatu vt Cic. de Inuent. Non ius æquabile quid voluitatis habeat, accęperat. Ad Herenn. lib. 3. Et lib. 2, Par eſt, quod inter omnes æquabile eſt.
Æquabile genus orationis videtur ſignificare quod ſemper ſui ſimile eſt. Cic. 3. Offic. Sed hoc quoque eolendum eſt æquabile & temperatum orationis genus.
Æquabilis, pro Æquo, vt interpretatur Rhenanus. Tacit. libro 20. de Heluidio Priſco: Quæſtorius adhuc, à Pæto Thraſea gener delectus, è moribus ſoceri nihil æque ac libertaẽ hauſit, ciuis, ſenator, maritus, gener, amicus, cunctis vtæ officiis æquabilis, opum cõtemptor, rerũ peritus, ex, conſtans aduerſus metus.
Deſcripto ſumptus æquabili. Cic. pro Flacco, In quo igitur Prætoris eſt diligentia requirenda ? in numero nauium, & in deſcriptione æquabili ſumptus ?
Fama. Salluſt. in Iugurth. Metello Numidia cucurrat, ſeri viro, & quanquam aduerſo populi partibus, fama tamen æquabili & inuiolata.
Moderatus æquabilique habitus. Cic. lib. 5. de Finib. Itaque è contrario moderati, æquabilique habitus, affectiones, vſuſque corporis, apta eſſe ad naturam v idemur.
Æquabilis in ſuos. Id eſt, æquus. Tacit. lib. 1.
Æquabile inter omnes. Cic. pro Cecinna, Nihil eſt quod æquabile inter omnes, atque vnum omnibus eſſe poſſit.
Certus & æquabilis motus. Cic. 1. de Nat. deor. Nam omne quod eſt ea lidum & igneum, citrur & agitur motu ſuo. Quod autem altitur & ceresti, motu quodam vtitur certo & æquabili.
Leuitate æquabili profluens oratiouis genus. Cic. 2. de Orat. Genus orationis fuſum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens.
Æquabilis prædæ partitio. Cic. 2. Offic. Itaque propter æquabilem prædæ partitionem, & Bargilius Illyricus latro magnas opes habuit, & multo maiores Veratius Lutianus.
Æquabilis plauſus. Cic. Attic. lib. 4.
Æquabilem ſe præbere. Cic. 2. Tuſcul.
Æquabilem iuris rationem tenere. Cic. ad Q. frat. lib. 1, Nam eſſe abſiſtentem, continere omnes cupiditates, ſuos coercere, & iuris æquabilem tenere rationem, facilem te in rebus cognoſcendis, in hominibus audiendis admittendíſque præbere, præ'arum magis eſt quàm difficile.
Perpetua æque æquabilis ſatio. Cic. 5. Verr.
Tractus orationis lenis & æquabilis. Cic. 2. de Orat. Cæſius neque diſmixit hiſtoram varietate decoris, neque verborum collocatione : & tractu orationis leni & æquabili perpoluit illud opus.
Æquabilis tribuno. Cic. lib. 1. de Nat. deor. Vt omnia omnibus, paribus paera reſpondeant. Hanc iſonomiam appellat Epicurus : Id eſt, æquabilem tributionem.
Æquabilitas, denominatiuum, pen. cor. (ἰσότης, ἰσομοιρία) Idem quod æqualitas.
Conſtantia & æquabilitas. Cic. ad Brutum, epiſt. 16, Fortem & liberum animum, quo & Conſul & nunc Couſularis compublicam vindicaſti, ſine conſtantia & æquabilitate nullum eſſe putaris.
Lenitas & æquabilitas dicendi. Cic. in Orat.
Æquabilitas in omni vita. Cic. 1. Offic. Præclaraque eſt æquabilitas in omni vita, & idem ſemper vultus, eadémque frons : vt de Socrate, ita-témque de C. Lælio accepimus.
Æquabilitas iuris. Cic. 2. de Orat.
Æquabilitatem iuris exercere. Cic. 1. Offic. In liberis verò populis, & in iuris æquabilitate exercenda, etiam eſt facilius & altitudo animi quæ dicitur.
Æquabilitatem iuris tranſire. Vide Æquabilitas iuris.
Æquabilitas motus. Cic. 2. de Nat. deor.
Æquabilitas vniuerſæ vitæ. Cic. 1. Offic. Omnino ſi quidquam eſt decorum, nihil eſt profectò magis quàm æquabilitas vniuerſæ vitæ, tum ſingularum actionum.
Æquabiliter, pen. cor. aduerbium (ἰσοτίμως) Idem quod æqualiter. Varro 1. de Re rull. cap. 6. Campeſter locus is melior, qui ſotus æquabiliter in totum partem vergit.
Æquabiliter & conſtanter. Salluſt. de coniuratione Catilinæ, Quòd ſi regum atque imperatorum animi virtus, in pace ita vt in bello valeret : æquabilius atque conſtantius ſeſe res humanæ haberent.
Tactus toto corpore æquabiliter fuſus. Cic. 2. de Nat. deor.
Æquabiliter prædam diſpertire. Cic. 2. Offic. Ille autem qui archipirata dicitur, nihi æquabiliter prædam diſtribuit, aut occidit a ſocius, aut relinquitur.
Æqualis, & hoc æquale, pen. prod. {ἴσος, ὅμοιος, ἀφ' οὗ πάντα τὰ ὁμοῖα} denominatiuum ab Æquus, æqua, æquum, Idem quod ſimilis vel itaura, vel forma. Cic. in Latio, Suntque pares in amore, & æquales.
Æqualis, Eiuſdem ætatis cum alio {ἡλικιώτης.} Et dicimus, Æqualis meus, tuus, &c. vel æqualis eius. Cic. de Senect. Nec cum æqualibus ſolùm, qui paucì admodum reſtant, ſed cum veſtra etiam ætate, atque nobiſcum. Terent. Andr. 2. 6. Quem, inquit, vocabo ad cenam meo-

rum æqualium? Vbi Donatus Æqualium.ærate. Quint.lib.10.cap. 3. Memini narrasse mihi Iulum Secundum æqualem meum.

Æqualis Dei vis illa quæ à peccatis auocat. Cic. 2. de Legib.

Æqualis alicui. Cic. in Bruto, cui cum æqualis fuerit Liuius, minor fuit aliquanto is qui primus fabulam dedit.

Æqualis illorum temporum. Cic. de Diuinat. Dionysij mater eius qui Syracusiorum tyrannus fuit, vt scripsum apud Philistum est, & doctium hominem, & diligentem, & æqualem temporum illorum, cùm prægnans, &c.

Æqualis, etiam de pisc. bus. Plin. lib. 9. cap. 13. In Cæsaris piscinis à Pollione Vedio conuectum piscem 5. xag. simum poli animum exprasse ferebat Annæus Seneca, duobus aliis æqualibus eius ex eadem genere eram tunc viuentibus.

Æqualis item transferur ad rerum inanimatarú ætatem. Cic. de Aruspi. responsis, Etenim quod sacrificium tam vetus est, quam hoc quod à regibus æquale huius vrbis accepimus? Id est, à condita vrbe institutum.

Æqualis ætati alicuius, in aliquem beneuolentia. Cic. 1. Philip. Quid dicam de Deiotaro patre, cuius beneuolentia in populú Rumanorum est ipsius æqualis ætas?

Æoum æquale. Virgil. 3. Æneid.

Et nunc æquali tecum pubescerer æuo.

Æquales annihoc est, ærate pares. Sil. Italic. 3.

Æqualit ab omni parte. Ouid. 1. Metamorph.

Æqualis & Impar, contraria. Cic. in Orat. Idque quando, aut cur: quibúsque partibus, plurisúne an singulis, impar sibi an æqualibus.

Æqualis & nota memoria. Cic. in B. ucio. Non pute eum dubitare, ex ambitione me labi, quippe d. mortuus, sed ordinem sequi, in memoriam notam & æqualem neeessário incurro.

Æqualem ætatis sue memoriam deposuit. Cic. lib. 1. de Legib. Ipse autem æqualem ætatis sue memoriam depuerit, vt ea cumplectatur quibus ipse interfuit.

Precaria est æqualia contendunt Stoici. Cic. in Parad.

Par & æqualis. Cic. in Orat. sed erit rebus ipsis par & æqualis oratio.

Pares & æquales inter se virtutes. Cic. 1. de Orat.

Parent & æqualem verbis vitam agere. Cic. in Sallust

fustinentur, ſpeque aer nobiſcum videt, nob.ſcum audit, nobiſcum ſonat.
Vitio aeris morì. Virgil.7.eelog.
Aret ager: vitio moriens ſitit aeris herba.
Agitabilis aer, Id eſt, mobilis, qui facilè huc illuc impellitur. Ouid. 1. Metamorph.
Apertus. Lucret.lib.3.
Aer: Id eſt, obſcurus, cui Candens opponitur. Lucret.4.
Caſſus lumine, Id eſt, priuatus. Lucret.lib.4.
Circumfuſus. Ouid.1.Metamorph.
Concretus, Id eſt, denſus. Vide Aer fuſus.
Craſſus nobis offundítur. Cic.lib.4. Acad.quæſt. Dicer me acrius videre, quàm vllos piſces fortaſſe, qui in aqua videntur à nobis, & nunc quidem ſub oculis ſunt, neque tpſi nos ſuſpuere poſſunt. Ergo vt illis aqua, ſic nobis aer craſſus offundítur. Horat.1.epiſt.1.
Denſus. Horat.1. Carm.7.
Denſatus & Laxatus, contraria. Quintil.lib.5.cap.9.
Lucis egens. Ouid.1.Metamorph.
Eliſus, Id eſt, impulſus. Ouid.1.Metamorph.
Exilis. Stat.lib.6. Thebaid.
Maximè frigidus. Cic.3. de Nat.deor. Ipſe verò aer, qui natura eſt maximè frigidus, minimè eſt expers caloris. Ille verò & multo quidem calore admiſtus eſt: ipſe enim oritur ex reſpiratione aquarum. Earum enim quaſi vapor quidam, ac habendus eſt. Is autem exiſtit motu ſuo caloris qui aquis contineatur: quam ſimilitudinem cernere poſſumus in lus aquis quæ eſſerueſcunt ſubditis ignibus. Ouid.lib.1. Amorum, eleg.13.
Aer ſuſus & extenuatus. Cic.lib.2.de Nat.deor. Exin mari finitimus aer die & nocte diſtingnatur. Iſque tum ſuſus & extenuatus ſublime ferturrum autem concretus, in nubes cogitur.
Gelidus. Vide Tenuare aerem.
Humidus. Lucan.lib.4.
Immenſus. Tibul.lib.4.eleg.1.
Iucundior. Claudian.in nuptias Honorij & Mariæ.
Largus. Lucret.lib.4.
Laxatus, Vide paulò antè Aer denſatus & laxatus.
Leuis. Ouid.11.Metamorph.
Loquitur, Id eſt, purus. Virgil.1.Georg.
Purus & liquidus. Plin.lib.2.cap.23.
Liquidum aera lambere. Stat.lib.4. Thebaid.
Lucidus. Ouid.1.Faſt.
Madentem rore aera ſuſpurare. Lucan.lib.6. Hoc eſt, exhalare, vel ſurſum exhalare, emittere, expirare.
Magnus. Virgil.1. Æneid. de Mercurio.
Mobilis. Lucret.lib.4.
Morbidus, Vide MORBVS.
Nebuloſus & roſeidus aer à flumine. Plin.lib.21.cap.7.
Niger. Virgil.1.Georg.
Nimboſus diffidit aer. Lucan.lib.5.
Nubilus. Stat.lib.5.Syl.3.
Nubilus. Virgil.in Æneid.
Nudus, Id eſt, apertus. Stat.9. Thebaid.
Obſcurus. Virgil.1.Æneid.
Pallore obſcurus. Lucan.lib.5.
Placatus, Id eſt, tranquillus & ſerenus. Lucret.lib.3.
Peſtifer aer ſeuit. Claudian.de bello Gildonico.6.
Piger. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 17. Cryptoporticus patentibus ſenestris lauonios accipit, tranſmittítque: nec vnquam aere pigro & manente ingraueſcit. Id eſt, grauior ſit inhabitantibus. Nam vbi aer quieſcit ac ſilet, d mitior eſt & pellucidior.
Placidus, Placatus. Lucret.lib.3.
Pluuius. Stat.lib.4.Syl.1.
Pronus, Id eſt, deorſum vergens. Ouid.14.Metamorph.
Purpureus. Ouid.6.Metamorph.
Purus. Lucret.lib.4.
Aer purus & tenuis: cui opponitur, Cælum craſſum atque conectum. Cic.lib.2.de Nat.deor.
Quietus. Virgil.5.Æneid.de columba,
-mox aere lapſa quieto
Radit iter liquidum. Id eſt, ſecat purum aerem. Seruius.
Rarus. Lucret.lib.2.
Roſeidus. Plin.lib.21.cap.7.
Stridulus. Lucan.lib.7.
Tabificum aera reſoluere. Lucan.lib.5.
Temperatus. Cic.lib.2.de Diuinat. Num verisimile ſolùm, ſed etiam verum eſſe cenſent penitè tenunque temperatus ſit aer, ita pueros orientes animari atque formari, ex eoque ingenia, mores, animum, corpus, actionem vitæ, caſus cuiuſque euentuſque fingi.
Tenebroſus. Virgil.5.Æneid.
Tener, Id eſt, agitabilis & liquidus. Ouid.4.Metamorph.
Tenuem aera carpere. Virg.4.Georg. de apibus in aerem euolantibus.
Tenuiſſimus. Ouid.15.Metamorph.
Tepidus. Ouid.1.Faſt.
Torridus. Propert.lib.2.eleg.29.
Toto aere nangit, Id eſt, per totum aerem. Virg.3.Georg.
Turbidus aer ſpargitur. Claudian.de Aponi balneis.
Vacuus. Virgil.3 Georg.
Vagus. Tibul.lib.4.eleg.1.
Violentior. Lucan.lib.5.
Candeſcit aer. Ouid.6.Metamorph.
Captare aera auribus. Virgil.3.Æneid.
Haud ſegnis ſtrato ſurgit Paliuurus, & omnes
Explorat ventos, atque auribus aera captat. Vbi Seruius, Naturale enim eſt, vt à qua parte flauerus eſt ventus, ad eam auris admota frigidior ſiat.
Cogitur aer in nubem. Virgil.5.Æneid.
Concipit aerem buccina, Id eſt, venio inflatur inſpirante & canente tubicine. Ouid.1.Metam.de buccina Tritonis.
Condenſeſcit aer. Lucret.lib.1.
Diſcutere aera, Id eſt, in diuerſas partes quatere ac diſſicere. Lucr.lib.6.
Diſſilit aer. Lucan.lib.5.
Ducitur aer. Lucret.lib.4,
Inſectiorem etiam partem ſpiritantibus aer
Verberat, hic idem cum ducitur, atque reflatur. Hoc eſt, cùm emittitur & recipitur. Spiratibus, Id eſt, animalibus.
Findere aera. Ouid.4.Metamorph.de Perſeo.
Fluit aer. Lucret.lib.5.
Lambere aera. Vide paulò antè, Liquidum aera lambere.
Mulcere aera concentibus. Ouid.1.Faſt.
Odorare aera fumis. Ouid.5.Metam. -& odorant aera fumis. Id eſt, odoribus repleto.
Offundítur nobis aer. Vide paulò antè, Aer craſſus, &c.
Permeiri. Lucret.lib.6.
Aera permenſus multum, campóſque natantes.
Perrumpere, Vide BRERVMPO.
In aere piſcari. Plaut. Ain. Iube vna me opera piſcari in aere, venari autem taculo in medio mari.
Procudere, Agere, Propellere, Lucret.lib.4.eodem ſenſu dicuntur.
Reflatur aer, Vide Ducitur aer.
Reſoluere aera. Vide paulò ante, Tabificum aera reſoluere.
Rumpere. Ouid.4.Metam. -tidibus aera rumpit.
Szuit aer peſtifer, Vide paulò antè, Peſtifer aer.
Secare aera pennis. Cic.in Arato.
Siler aer. Ouid.7.Metamorph.
Immoiz ſiler frondes, ſilet humidus aer.
Temperare aerem. Virgil.2.Georg.
Solis ad occaſum, cùm frigidus aera Veſper
Temperat, & ſaltus reficit iam roſida Luna. Vbi Seruius: Temperat, refrigerat.
Tentare. Ouid.6.epiſt.ad finem,
Cùm mare, cùm terras conſumpſerit, aera tentet. Id eſt, per aera volet Medea.
Tenuare. Stat.lib.1. Thebaid.
Voluere. Lucret.lib.4.
Aerius {ἀέριος} adiectiuum quadriſyllabum. Cic.in Top. Deineeps aerij volatus auium, atque eamus. Id eſt, qui ſunt in aere.
Aerum, pro Alto. Virgil.in Buc.
Nec gemere aeria ci ſibabi turtur ab vlmo.
Aditus aerios rumpere alicui. Hoc eſt, aret per aerem. Ouid.epiſt.17.
Alpes aeriæ, Alix. Virgil.3 Georg. Ouid.1.Metamorph.
Arces, Id eſt, alix. Virgil.3.Æneid.
Aſtra. Virgil.5.Æneid.
Auis, Per aerem volans. Ouid de Arte amandi.
Cacumen. Id eſt, altum. Catul.epigram.59.
Columba. Ouid.3 de Ponto.3.
Cupreſſus. Catul.epigram.59.
Curſus, Id eſt volatus. Ouid.6.Metamorph.
Genus animantium pennigerum & aerium. Cic.de Vniuerſ.
Grues. Virg.1.Georg.
Iter aerium peruolare Ouid.1.Faſt.
Mel. Virgil.4 Georgicorum,
Pronuus aerij mellis cælestia dona
Excquat. Mel aerium vocat, quia ex rore colligitur qui ex aere deſluit.
Murus, Id eſt, altus. Valer. Flac.lib.2. Argonaut.
Palumbes. Virgil.in Bucol.
-aeriæ quo congeſſere palumbes. Id eſt, altius in aere volantes.
Quercus. Virgil.3.Æneid.
Rupes. Virgil.4.Georg.
Venus. Catul.epigram.59.
Vias aeriæ carpere. Ouid.2.de Arte amandi.
Volatus auium aerei. Cic.in Top.
Volucres. Lucret.lib.1.
Aeripes, aeripedis, pen. corr. {ἀερίπους} adiectiuum quadriſyllabum, ſignificat celerem, quaſi aereos pedes habentem, hoc eſt leues. Virgil.6. Æneid. Fuerint aeripedem ceruam licet. Duas ſyllabas in diphthongum contrahit, nietu graua, aeripedem, pro aeripedem.
Æra, æræ {ἀερα} herba eſt inmica ſegetibus, de qua ſic Plinius libro 18. cap.17. Eſt herba quæ circet ericæ & ericum, cireunſigando ſeruocatur otobanche: triticum ſimilt modo grea. Et paulò poſt, Æræ granum minimum eſt, in cortice amarico. Cùm eſt in pane, celerimè vertigines facit: auintique in Aſia & Græcia balneatores cum veline turbam pellere, carbonibus id ſemen incere. Hactenus Plinius. Lauini ſolum appellant. Virgil.eclog.5. & Georg.1.
Infelix lolium, & ſteriles dominantur auenæ.
Æruus, pen. prod. adiectiuum {ἀερινὸς} Id eſt, ſolaceus, ab Æra. Plinius libro 22. capite 25. Ærina farina malago exteris purgat vlcera veterа. Idem lib.21.cap.19. Panis verò cum melle & ærinea farina. Sic enim Hermolaus legit, quem Calepin. ſequitur: quanquam in aliis legatur auenæ farina.
AERA. Id eſt, Annus erat Auguſti, quibus in vnum contractis ſedum eſt barbarum vocabulum AERA. Vide Geneſium in libro De correctione anni.
AERAE {ἀέραι} oppidum eſt Macedoniæ, cuius incolæ Ærei dicuntur. Alterum ad Helleſpontum, à quo Gentile Æratres {ἀερατικὸς} Tertium in Ionia. Vide Steph. de Vrbibus.
Æranthemis. Vide ANTHEMIS.
Ærarium, & ærearia id genus. Vide AES ærie.
Æretretus. Iulius Firmicius.6.cap.31. Multos facium, qui lyræ vel harenarios, vel æreneruos dulci modulatione perreuant. Sed apparet locum eſſe mendoſum, legendúmque, qui lyræ vel eytharæ nerues dulci modulatione pereuaſine.

Acrius, quadesyllabum, & Acripes, Vide Aer.

AERIS, Acris, vtbis Gallicæ. Sirabo lib. 4. Sunt medio in spatio vrbes, Auenio, Arausio, & Actiacque ita appellata est vrbe Artemidoro, quia in fublimi sit, & siticas exeumine.

Ærica, æricæ, interpretet Theodoro, piscis est qui Græcè Chalcis dicitur. Est autem piscis fluuiatilis earnuorus, qui quodammodo ftridet, & tet in anno parit. gregatimque fua ova gungit, aliori mſidat contegella. Vitio infectatur diro, vi pediculi fub branchiis innati plurimi interimant: quod nulli ex exteris accidit. Author Aristoteles lib. 8. de hiſtoria animalium.

Æriules, {ἀηρίδες} gemmæ sunt è Beryllorum genere. Plin. lib. 37. cap. 5.

Aerizuſa, æriszuſæ, lapis æri ſimilis. Plin. lib. 37. cap. 8. Plurimæ ferunt ſapidem genes, Smaragdo ſimilem Inſu. Cypros duram glaucę quę pingui. Perſę æri ſimilem. ob id vocatur Aeriuſa, ex eâ autumnali maintino ſimilis.

Aeromantia, pen. prod. {ἀερομαντεία} diuinatio ex aere.

Aeromeli, {ἀέρομελι} liquor eſt in Syria præcipuè, & Arabia ſereno cælo ex aere deſluens, ſub exortu Vergiliarum, plantiſque adhærefcens, & denſatus dum quandam colligens. A quibuſdam ros Syriacus, à recentioribus Manna dicitur Ruellius lib. 1. cap. 24.

AEROPA, Aeropes, pen. corr. quadriſyllabum, Aires vxor, à Thyeſte adulterio corrupta. Ouid. lib. 2. de Triſt. Si non Aeropes frater ſceleratus amiſſet, Auerſos Solis non legeremus equos. Malè quidam hoc nomen per è diphthongon ſcribunt. Aeropa Græcè dicerur. Homerus & Callimachus. ¶ Iuit & altera Aeropę Cephei filia, de qua vide in dictione Aphrodiſius Mars.

Aeropes {ἀέροπες} auis genus, quod parentes ſenio confectos alit, Ariſtoteles teſte, quod & de Ciconiis memoratur. ¶ Item eſt gens Troezenorum.

AERO PVS, Martis & Aeropes filius, de quo Pauſan. in Aread.

AERO PVS, Aeropi {ἀέροπος} Macedoniæ rex, ſi quando erat ab negotiis feriatus, τρυφᾶν, id eſt, menſualis, & lychnida optime conſtruere conſueuerat. Et propterea Cato dicere ſolebat. No nitimus otij quam negotij literum rationem extare oportere. Vide Cæl. hib. Antiq. lect. 11. cap. 3.

Ærugo, pen. prod. æruginis, pen. corr. ſ. g. {ἰὸς χαλκοῦ} Rubigo in ære, vt ferrugo in ferro. Columel. lib. 7. cap. 5. Vei æris ærugine infirata. Plin. lib. 34. cap. 12. & lib. 28. cap. 7. Æs contactum graue virus odoris accipere & æruginem, magis id deterſerene luna id acciat.

Ærugo, potteæ teanſlatum, pro linguæ mordacitate, feu maledicentia, vel liuore & inuidia. Martial. lib. 3. an maledicus,

Viteris ore aliter, nimiúque ærugine eatpus,
Allatras nomen, quod tibi cunque datum eſt. Horat. 1. ſer. 4. -hæ nigræ ſuccus loliginis, hæc eſt Ærugo mera.

Ærugo, item tranſlatè, pro immodico pecuniæ & lucri ſtudio, propterea quòd eo, tauquam ærugine quadam, ingenia præclara, & ad res maiores natæ, corrumpuntur ac depraruntur. Horat. de Art. poet.

-at hæc animos ærugo, & cura peculi.
Cum ſemel imbuerit, &c.

Ærugo, metaphoricè ad ſegerum rubiginem transfertur apud Theophraſtum libro 4. de cauſis plantarum. appellat enim Græcè ὑπόκαῦμα. Eſt autem ærugo inedentis ſegetibus humoris pureſactio, quo vitio ſpicæ mareidæ fiunt, & in puluerem ſeruidum confrantes. Ruellius lib. 2. cap. 16. de Ærugine, & ſyrben Cręci vtrum hoc appellant, plenilunii feré accedeoti quod & Rubigo frequentius dicitur.

Ærugo mordax. Sedulius. Non mordax ærugo vorat, non tinea ſuleat.

Viridis. Martial. lib. 10. ad Numæium Gallum,

Vt tu, ſi viridi tinctos ærugine veſtus
Ferré malus iuuet mentis eſſe reos. Id eſt, liuore, & malediciis.

Æruginoſus, pen. prod. {ἰωνικῶς} adiectiuum, æruginis plenus. Senecalibro de Breuitate vitæ, Maiorem dierum partè ærugiuoſis lauelis conſumit.

Ærugo raſilis {ἐν ξυρῷ} & Ærugo Scolecia {ἐκ σκωλήκων} Medicamenta ſunt, de quibus Galen. lib. 9. Simpliciũm medetam. Ærugo, inquit, gullannibus acrem qualitatem affert, digerens, detrahens, & liquans, non teneram modò, ſed & duram earnem. Horum conſectionem & naturam vide penes apud Dioſcorid. lib. 5. cap. 51. & 52.

Æruinna, {ἴυγξ} Feſtus, Æruinnulas Plautus refert furcillas, quibus relegas ſarcinas vinctorę gerebant, Quarum quis C. Marius retulit vſum, Muli Mariani poſtea appellabantur. Itaque æruinnæ, labores onerosos ſignificant. Siue à Græco ſermone deducentur. oam ὠγὸς Græcè, Latinè tollere dicitur. Hæc Feſtus. Cic. lib. 2. de Finibus, Vel Hercules pręro æruinnas (ſic enim maiores noſtri labores non fugiendos, triſtiſſimo tamen verbo æruinnas etiam in deo nominauerunt) ſuſcipe tem exte.

Æterna æruinna. Cic. poſt reditum in Senatu, Quod ſi mihi æternam eſſe propoſitam æruinnam arbitrarer, morte me ipſe potuos, quàm ſempiterno dolore multaſſem.

Grauis. Senec. Hercul. furent. 4.

Miſeria & æruinna. Cic. lib. 5. de Finib. Vt vbi virtus ſit, ibi eſſe miſeria & æruinna non poſſit.

Ornatus æruinnæ. Cic. pro Sylla.

Aſſici æruinnis. Lucret. lib. 3.

Omnibus æruinnis aſſecti denique viuunt.

Domare æruinnas vrbis. Senec. Thebaid. 1.

Exoluere æruinnas duas voo labore. Plaut. Amphitr. 5.

Vno vt labore exoluerer æruinnas duas. De Alcmena loquitur, quæ vno partu gemnos edidit.

Incidere in æruinnas. Cic. Fam. lib. epiſt. 14.

Perpeti æruinnas. Cic. lib. 1. de Finib.

Æruinnæ omnes te premunt. Cic. in Parad.

Leuare æruinnas ſtenbus. Senec. in Troade 8 6.

Superare æruinnas. Plaut. Perſa,

Superaui æruinnas ſuas æruinnas Herculis.

Æruinnalis, pen. prod. adiectiuum {ἰυγξικὸς} Apuleius lib. 1. de Aſin. Mox in vrbe Laus aduena ſtudioſi Quiritum indigenam æruinnali labore aggreſſus excolui.

Æruinnabilis, pen. corr. {ἰυγξικὸς} Æruinnis plenus. Lucret. lib. 6. Illud in his rebus miſerandum magnopere vnum Æruinnabile erat.

Æruinnoſus, pen. prod. {ἰυγξικὸς} Plenus æruinnis. Cic. 4. Tuſcul. Ærcos qui ſe ægriudi. dediderunt, miſeros, afflictos, æruinnoſos, calamitoſos.

Æruinnoſiſſimus. Cic. Attic. lib. 3. & pro Cluentio.

Inſidiis & æruinnoſus. Cic. 7. in Verr.

Æruinnoſa & miſeriarum compos mulier. Plaut. Epid. 1.

Salum æruinnoſum. Cic. 3. Tuſcul. Nec tam æruinnoſo nauigaſſem ſalo, Id eſt, per mare in quo tot labores tolerandi fuerunt. Verſus eſt Ciceronis ex Græco.

Æruinnatus, pen. prod. adiectiuum {ἰυγξικὸς} Plaut. Capt. 1.1,

Tum igitur ego æruinnatos, deartuatus ſum miſer. Hoc eſt, multis æruinnis affectus. Nomen fictum more Plautino.

Æruinnula, pen. corr. diminutiuum {ἰυγξικὸν} Vide AERVINNA.

Æruſco, æruſcas {κωκύω} æruſcare, Obſoletum verbum. Æra vndiquę, id eſt peruias colligere. Feſtus. Gell. lib. 9. cap. 23. Æruſcant cuipiam id genus, & philoſophiſi ſe oſtentant, dari ſunt iuſſe mille nummûm. Id eſt, vt exponunt nonnulli, æra poſcenti: aut æruginoſe & obſcurè vixe.

Æruſcator, pen. prod. {κωκυτὴς} Qui malis artibus æs, id eſt pecuniam corraſit vndique. Gell. lib. 14. cap. 1. Sed id præſtigiatorum atque oſfuctiarum genus commentos eſſe homines æruſcatores, & eibum quæſtumque ex mendaciis capiantes.

Æ S

Æs, æris, neut. gen. {χαλκὸς} genus eſt metalli. Eius tria ſunt genera, Regulare, Coronarium, & Caldarium. Plin. lib 34. cap. 8. In Cypro coronarium & regulare eſt, vtrunque ductile. Coronarium tenuatur in laminas: tauroromque felle rinctum, ſpeciem auri in coronis hiſtrionum præbet. Idéque in vncias, additis auri ſcrupulis ſenis, pretenui pyropi bractea ignefcit. Regulare & in alijs ſis metallis: Idémque Caldarium. Differentia, quòd caldarium fundatur tantum, malleis fragile, quibus regulare obſequatur, ab alijs ductile appellatum. quale omne Cyprium eſt. Sed & in exteris metallis eura diſtat à caldario. Omne enim purgatis diligentius igni vitijs ſexcoctiſque, regulare eſt. In reliquis genenbus palma Campano. Hæc Plinius. Æs coronarium, & laton. Æs regulare ſue ductile, Erain. Æs caldarium, χύτρον.

Æris appellatione aurum etiam per ſynecdochen continetur, Vipiano teſte in lenam. 159. de verb. ſign. Cæl. Antiq. lect. lib. 10. cap. 2.

Æris metalla inuenit Cynira, Agriopæ filius, à ſolque in inſula Cypro. Plin. lib. 7. cap. 56.

Æs, pro galea ære, per metonymiam. Ouid. & Metam. Cùm verò faciem depoto nudauerat ære. Id eſt, depoſita galea. Sic Æs, pro roſtris nauium. Frebant enim ex ære. Virgil. Æneid. Vela dabant lætiſ, & ſpumas ſalis ære rubant. Valerius quoque Argon. lib. 1. -& ſpuma vomit ære trudenti. Placeat igitur Horatius lib. 1. Carm. 1. cùm vellet longâm auem ſignificare, & roſtratam ſirmâmque, Cyprium dixit: vt ærea accipiatur, quòd Cyprus olim metalla æris habuerit, & in ea prima fuerit æris inuẽtio, vt teſtatur Plin. lib. 34. cap. 2. Sic Æra pro operibus ex ære factis. Virgil. 1. Georg. Et meſſum illaeryma templis ebuerat: quæ ſuadet. Iunium à ſ. Æque de ſtillum vulgò vetuſtéque rigeſcit. Species metonymiæ vt ferrum pro gladio. Horat. 4. Carm. 8. Sic Æs, Pecunia ex ære facta. Veteres eum primùm ſignatam pecuniam ex ære habuerunt. Cato, Fundi æribus ſuis emptum, poſſidebant. Terent. Phorm. 3. 2. Aneillam ære emptam ſuo.

Æs, aeris, plur. Cic. Horten ſio, Quid tu, inquam, ſoles, cùm eationem à diſpenſatore accipis, ſi æra ſingula probaſti, ſummam quæ ex his conſectis ſit non probare? Nonius.

Æs quando primùm Romæ fuerit ſignatum, his verbis prodidit Plin. lib. 18. cap. 3. Seruius rex, ouium boúmque effigie primus æs ſignauit. Idem libro 33. cap. 3. Signatum eſt nota pecudum: vnde & pecuniæ appellata.

Ære diruti miles. Feſtus, Ære diruti militem dicebant, cui ſtipendium ignominiæ causa non eſſet ſolutum, quòd æs diruebatur in ſiſcum, non in militis ſæculum. Nonius, Ære diruti appellabantur milites, quibus propter ignominiam ſtipendium, id eſt merces menſtrualis, aut annua, quæ eſſet eo nummis æreis, ſubtrahebatur. Hoc verbo Cicero facetiſſimè 10 Verrem vſus eſt, 3 actione 7. Alcatoris Placentini caſtra commemorabantur: in quibus eum frequens fuiſſet, iamen ære dirutus eſt. Id eſt, quanuis eon eſſet emanſor, ſed frequens in caſtris alcatoris, tamen ære diruius eſt. Id eſt, ſtipendio peredidit, alea ſcilicet omnia abſumente. Idem in Antonian. 2. Titi, Fraudatoæ ereditorum Trebellius, homo dirutus diruptúque Quintus Cæſius. Id eſt, tum herniioſus, tum diſſipato patrimonio expeculiatus, atque omni ære exhauſtus. Luſit enim Cicero per paronomaſiam dirupti, id eſt, herniioſi & diruti.

Æs alienum. Vipianus l. 219. D. de verb. ſignifice. Æs alienum eſt, quod nos alis debemus. æs ſuum eſt, quod alij nobis debent. Cicero pro Quinctio, Cùm æris alieni aliquantulum eſſet relictum. Salluſt. de conſur. Catil. Simul quòd æs alienum pes omnes terras ingens erat. Id eſt, multi erant ębrtati.

Æris alieni atque luis comes miſeria. Chilonis Lacedæmonij oraculum apud Plin. lib. 7. cap. 32.

Nexus ob æs alienum. Vide NEXTS.

Æs meum alienum. Cicero ad Attic. libro 13, Si quid æri meo alieno ſuperabat. Hoc eſt, ſi quid mihi ſuperent, polquam æs alienum perſoluero.

Æs alienum tuum. Cicero 2. Philippica, Etenim quæres egeſtati & æri alieno ſuo, præter mortem Cæſaris, ſubuenire potuiſſe? Id eſt, Vnde æs alienum diſſoluiſſes: niſi ex morte Cæſaris ſanta pecunia tibi acceſſiſſet?

Æs alienum afferre. Cic. Famil. 7.

Æs alienum cogere, conflare, contrahere, facere: omnia hæc idẽ ſignifi-

caot:

eam: hoc eſt, ære alieno ſe obligare, nempe ſe debitorem facere, pecunia vel muruo, vel fenerato acceptâ. Plaut. Stichо, 4, Alienum æs cogar. Cic. ad Q. fratrem, lib 1, epiſt. 1, Nulluin æs alienum nouum contrahi cinnatibus. Eidem. Ex qibus mihi etiam æs alienum faciendum puto. Salluſt. Quſque æs alienum grande conflauerat.

Creſcit tibi æs alienum. Cicer. 6. Verr. Metuiſti ne æs alienum tibi ereſceret.

Deuouere ſe pro ære alieno, Seipſum pro diſſoluendo ære alieno ſub haſta vendere. Cic. 11. Philipp. Pro alieno ſe ære deuouit.

Æs alienum diſſoluere, Soluere creditoribus, & ab eis ſe liberare. Cic. pro Sylla.

Donare æs alienum. Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brut. 6.

Dueite ex animis curam, atque alienum æs ne quis formidet eſſ agitatorem ſuum. Plaut. Budæus.

In ære alieno nullo eſſe, Idem quod nihil debere. Cic. 6. Verr. Arhominem video auctionem feciſſe nullam, vendidiſſe præter fructus ſuos nihil vnquam, non modo in ære alieno nullo, ſed in ſuis nummis nullis ſemper fuiſſe.

Exire ære alieno, Liberari debitis Cic. 11. Philipp. O hominem ridiculum, qui ſe exire ære alieno putarit poſſe, quum ve nderet alienal

Æs alienum exonerare. Paul. in Lproſectus a. D. De iure dotium.

Habere, Hoc eſt, debere. Cic. ad Sextil lib. 5. epiſt. 6. Itaque nunc me feito æs alium habere æris alieni, vt cupiam conuiuare, ſi quiſquam recipiat.

Incidere in æs alienum. Vide INCIDO.

Inuetcraſcere eorum æs alienum non patiebatur Atticus, neque multipliandis vſuris creſcere. Cornel. Nepos in vita Attici.

Laborare ex ære alieno. Cæſar bell. ciuil. lib. 3. Interim Milo quos ex ære alieno laborare arbitrabatur, ſolicitabat.

Leuare ſe ære alieno. Vide leuo in LEVIS.

Liberare ſe maximo ære alieno. Cic. ad Attic. lib. 14.

Luere æs alienum, Hoc eſt, diſſoluere. Cic. pro Sylla.

Minuere. Vide MINVO.

Obrui ære alieno. Vide OBRVO.

Ære alieno obſtringere omnes amicos. Brutus ad Cic. lib. 11. epiſt. 10.

Oppreſſus ære alieno. Cic. pro Fonteio.

Perſoluere æs alienum. Plin. Iunior epiſt. lib. 9 ad Paulinum.

Reddere cauſas æris alieni. Senec. de Beneficiis. lib. 2. cap. 8.

Æs alienum relinquere. Cic. pro Quint.

Succurrere æri alieno. Senec. de Beneficiis. lib. 2. cap. 7.

Æs alienum alienius ſuſcipere, Eſt prouinciam ſuſcipere ſoluendi eius creditoribus. Cic. 2. Offic. Liberales autem qui ſuis facultatibus aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienum ſuſcipiunt amicorũ, aut in filiarum collocatione aduuant.

Vacillare in verre ære alieno. Cic. in Catilinam.

Æs circunforaneum, pro ære rotatito. Cic. Attic. lib. 2. epiſt. 1, Tuſculanum & Pompeianum me valde delectant, niſi quod me ipſum illum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, ſed hoc ærcunforaneo oberuerunt. Æs vocat circunforaneum, quod ab argentariis ſceneranteibus fumitur, qui tabernas habebant in porticibus circa forum.

Æs graue. Seruius in ſextum Æneidos, Qui pro hoc, ære graui donatus eſt: id eſt, maſſis.

Æs ſignatum, & graue, opponuntur. Liu. Decad. 4. lib. 4. Patres bene ceptam rem perſeuerantes teuri, conferre ipſi primi. Et quia nondum argentum ſignatum erat, æs graue plantſtris quidam ad æratium cõuchemes, ſpeciosam etiam collationem faciebant.

In ære meo eſt alius accipi Cic. lib. 13. epiſt. 65. Et me hercule ſemper ſe in animo habuit, re in meo ære eſſe. Id eſt, inter amicos meos eſſe. In ære enim meo eſt, idem eſt quod mei, & in bonis meis eſt, atque in cenſu meo. Idem ad Caſſium, lib. 15. 14.

Ære meo me laceſſis: Id eſt, iocatentem ioco excipis. Plaut. Pœnul. 4, In numero ære meo me laceſſis, ludos & delicias facis.

Æs militare, Pecunia quæ in ſtipendium militum de ærario à Tribunis ærariis adnumeram Quæſtori ſolebat. Aſconius.

Ære publico ſtum Senatuſconſultum, Taeit. lib. 13, Et ſixum eſt ære publico Senatuſconſultum, quo libertinus ſeſtertij ter millies poſſellor, antiquæ patrimoniæ laudibus cumulabatur.

Æra lupinis quid differt, non ignorat. Horat. lib. 1. epiſt. 7, Nec tamen ignorat quid diſtent æra lupinis. Id eſt, quantum pecunia differat à lupinis, legumine viliſſimo. Aetion: Quæ ſit differentia inter bonos & malos. Eraſmus in Chiliad. Id eſt, nouit diſcrimen rerum vilium & precioſarum. Agit autem Horatius de iis qui beneficia non ita conſentire in quoſus, vehunt abiectam: ſed ita colloeant, vt expendãt & eius meritum ac dignitatem eui præſtant, & præui muneris quod largiuntur.

Æribus, pluraliter ab ære. Id eſt, æramento, dicit Cato. Feſtus.

Æris faber. Vide FABER.

Æris flos, (ἄνθος χαλκοῦ.) Medicamentum eſt, cuius vires ſe perſtringit Galen. lib. 9. Simplic. medicam. Flos æris tenuiorum partium facultatis eſt, quam aut æs vſtum, aut ſquama. Meminerunt quoque ex eo factis collyriis extergunt, aufcrúnque ſuperciliorum magnas aſperitates, quas vocant Scyrioſas.

Æris ſquama (ἔνυτις χαλκοῦ.) Medicamen eſt ad multa vtile, cuius meminit Galen. lib. 9. Simplic. medicamen. & laudãmè Dioſcorid. libro 5. cap. 49.

Æs vſtum (χαλκὸς κατακεκαυμένος.) Medicamentum eſt, cicatrici vlceribus inducendæ vtile: de quo Dioſcor. lib. 5.

Aceta æris, Acute ſonantia. Horat. Carm. 2. 16.

Ærgineum æs. Vide Delaeum æs.

Argura. Sil. lib. 17,

Circum argura cauis tinnitibus æra. ſimúlque
Certabant rauco reſonantia tympana pulſu.

Canorum. Virgil. Æneid. 9,

At tubæ terribilem ſonitum procul æra canoro Increpuit.

Cauum. Id eſt, tuba ærea. Virgil. Æneid. 3,

-dat ſignum ſpecula Mifenus ab alta Ære cauo.

Cauum æs, pro vaſe æreo concauato. Ouid. 4. Metamor.

Cauo ære clypeus. Virg. Æneid. 3,

Ære cauo clypeum magno geſtamen Abantis
Poſtibus adueſis figo. Seruius, Æris cauiuerpulera prole.

Concauum. Ouid. 4. Metam.

-impulſique tympana palmis
Concauaque æra ſonant, longóque ſoramine buxus.

Cordubenſe. Vide, Æa Salluſtianum.

Corinthia. Plin. lib. 34. cap. 2. Ex illa autem antiqua gloria, Corinthium æs maximè laudatur: hoc caſis miſcum.

Crepitamna. Virgil. 4. Georg.

Decorum. Virg. 4. Æneid. pro Orichalco, vt ait Seruius.

Deliaeum. Plin. lib. 34. cap. 2. Antiquiſſima æris gloria Deliaco fuit. Et paulò póſt, 3 Proxima laus Æginetico fuit. Inſula & ipſa nec æs gignens, ſed officinarum temperatura nobilitata.

Ephyræa. Virg. 2. Georg.

Illuſaque auro veſtes, Ephyræáque æra.

Vbi Seruius: Ephyræa æra: Corinthia, quæ laudat etiam Cicero: nam Ephyrus eſt Corinthus.

Exercita pulſu æra. Vide Taeent Æra.

Fuluum. Ouid. 1. Metam.

Liuianum. Vide Æs Salluſtianum.

Mariauum. Vide Æs Salluſtianum.

Micantia. Id eſt, ærea æra. Virgil. 2. Æneid.

Operoſum. Id eſt, magno operę & artificio fabricatum. Ouid. 3. epiſt.

Paphium. Hoc eſt, Cyprium: Paphos verò Cypri eſt oppidum. Ouid. in Ibin.

Raucum, pro clypeo ærco, ad teli tactum, raucum ſonum emittente. Virg. 2. Æneid.

Rauci æris canor. Hoc eſt, subaurum clangor. Virg. 4. Georg.

Recuruum. Lucan. lib. 1, -quos ære recuruo
Sirdentes acuere tubæ. Hoc eſt, buſi inflexi incitauere ad iteuy dam pugnam.

Rendens. Virg. 2. Georg.

Æta rotunda, pro Cymbalis. Propert.

Quan numeroſa ſides, quàque æra rotunda Cybeles
Mythraiſque ſonant Lydia plectra choris.

Ea enim vera eſt ſcripturа, trifle Turnebo: non vt editur, -quàque erratiurba Cybelles.

Salluſtianum, Liuianum. Plin. lib. 34. cap. 2, Proximum bonitate fuit Salluſtianum in Centronum alpino tractu, non longi & ipſum æui. Succeſſitque ei Liuianum in Gallia. Vtrúque à metallorum dominis appellatum: illud ab amico duo Auguſti, hoc à coniuge: veloeis defectus. Liuianum quoque erttè admodum exiguum inuenitur. Summa gloria nunc in Mariauum conuerſa: quod & Cordubense dicitur.

Saturnia æra, Vaſa ærea, quibus vtebantur tempore Saturnijn ſacrificiis. Feſtus, 2,

Autum vaſa Numæ, Saturnia quæ impulit æra.

Solita. Virg. Æneid. 9.

Sonans. Ouid. 12. Metam. de fama loquitur,

-tota eſt ex ære ſonanti,
Tota fremit, vocéſque refert, iteráque quod audit.

Sonorum. Claud. 7. paneg.

Stridentia. Virg. 4. Georg.

Temeſæa. A Temeſe oppido Cypri, in quo præcipua æris bonitas & fertilitas fuit, vt tradit Strab. lib. 6. Ouid. 5. Fall.

Tinnula. Tinnientia ac reſonantia. Ouid. 4. Metam.

Veruſta, Moneta vetus. Ouid. 1. Faſt.

Vnca. Id eſt, hami. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 7,

Qui ſemel eſt læſus fallaci piſcis ab hamo,
Omnibus vnca cibis ærа ſubeſſe putat.

Conterepam æra. Ouid. 5. Faſt.

Æs conflare. Hoc eſt, liquefaciendo commiſcere. Plin. lib. 7. cap. 56, Æs conflare & temperare Ariſtoteles Lydum Scythen monſtraſſe: Theophraſtus Delam Phrygem putat.

Domare æra. Hoc eſt, malles tundendo mollire, & in longum latúmve ducere. Stat. lib. 6. Achil.

Ex ære aliquem ducere. Id eſt, ære fuſo, aut malleis in laminas ductо exprimere, effigiare, repræſentare: nam id quoque ducere ſignificat. Virg. 6. Æneid.

Ducent vuos de marmore vultus. Plin. lib. 7. cap. 37, Edixit Alexander nequis ipſum alius quàm Apelles pingeret, quàm Pyrgoteles ſculpere, quàm Lyſippus ex ære duceret.

Æs ducere, Idem. Hor. 2. a. epiſt. 1.

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Fingerer, aut alius Lyſippo ducerer ære
Fortis Alexandri vultum ſimulantea.

Excudere æra ſpiranta. Hoc eſt, ſtatuas tam affabrè efficere, vt animatę videantur. Virg. 6. Æneid.

Excudent alii ſpirantia mollius æra.

Incidere in ære, & in æs. Vide INCIDO.

Mutari ære. Vide MVTO.

Taeent æra. Stat. lib. 1. Achill.

Æramentum. Denominatiuum (ἀπὸ χαλκοῦ.) Sunt autem æramenta, opera ex ære facta, quemadmodum ferramenta ex ferro. Plin. lib. 33. cap. 15, In reliquo vſu æramenti illiniur.

Æratia, æ (μολόχη.) Herba eſt, quam ſic vertit Theodorus. Hermolaus in Plin.

Æraria, ærarie, locus in quo ea effodiuntur. Plin. lib. 34. cap. 13.

Ærarium, ſubſtantiuum (ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ.) Pecunia erat publica vno in loco condita: quam Tribuni ærarij, quum opus erat, promebant. Feſtus, Ærarium ſanè populus Romanus in æde Saturni habuit. Cic. 3. Tuſcul. Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas feciſſet, & effudiſſet ærarium, verbis tamen defendebat ærarium.

Ærarium populi, Fiſcus principis dicitur. Interdum tamen pro eodem

à Iureconsulsis vsurpatur. Martian. l.t. §.5.D. Ad l. Cornel. de falsis. Paul.l.13.D.de iure fisci.

Ærarium pro loco & repositorio publicæ pecuniæ. Cæs.bel.ciuil. Quibus rebus Romam nuntiatis, tantus repente terror inuasit, vt quum Lentulus Consul ad aperiendum ærarium venisset, ad pecuniã Pompeio ex s. c. proferendam, proninus aperto sanctiore ærario ex vrbe profugeret.

Ad ærarium rationes suas referebant imperatores exercituum ex prouinciis decedentes, Id est, computos reddebant, vt nunc loquimur. Cic.in Pisonem, Rationem ad ærarium retuli continuò Cæsar, sicut lex tua iubebat. Budæus.

Ærarium militare. Sueton. Ærarium militare eum vectigalibus nouis constituit. Hoc est, quod peculiariter aeeommodatum esset ad soluenda militum stipendia.

Ærarium publicum Vrbis, fuit Saturni templum. Plutarch. in Problematis, Quam causam esse dicemus, quamobrem Saturni ædem pecuniæ publicæ ærarium esse voluerint? Nam ærarium est & tabulas publicas in eo seruare, & ære eo Tabularium dictum. An quòd fama obtinuit, Saturni tempore, nec auaritiam nec improbitatem vllã nam in hominibus fuisse, sed iustitiam & fidem? An quòd fructuum inuentor, & agricolationis author, sit deus fuisse memoratur? Falx enim id significat, &c.

Ærari præfectos hodie (vt arbitror) vocare possumus, quos Thesaurarios dicunt, qui etiam Quæstores vocitari possunt. Tribunos vero ærarios, quos Receptores generales appellant. Budæus.

Ærarium sanctius ab antiquis dictum est, quod prorsus inuiolatũ erat, ex quo nihil promi licebat, nisi in summa & prompta & extrema reipublicæ necessitate. Liu.lib.7.secundi bell Pun. aurum vicesimarum, quod in sanctiore ærario ad vltimos casus seruabatur, promi placuit. Cicer. Attic.lib.7. Attulit mandata ad Consules vi Romam venirent, pecuniam de sanctiore ærario auferrent, statim exirent vrbe relicta. Budæus.

Ærarius, substituum (ταμιακὸς) Qui ærea opera fabricatur. Plin.lib.16. cap.36. Ærariorum tamen officium compendiosè.

Ærarius fieri dicebatur, qui plebeius à Censoribus in Cerium tabulas referebatur, ac per hoc non esset in albo centuriæ fuæ: fieliceet ad hoc vt esset ciuis, sed tantummodo vt pro capite suo tributi nomine æra penderet. Hæc Budæus fere ex Alcionio. Vnde Ærarium facere, & inter ærarios fiue in ærarios referre, pro eodem legimus. Hoc est, ea ignominia quempiam afficere, quod ius proprie ad Censores pertinebat. Cic. pro Cluen. vt alter in ærarios refert, aut tribu moueri iubeat, alter vetet. Liu.lib.4. fecundi bel. Pun. His, superioribus quæ illis equi adempti, qui publicum equum habebant, tribuque moti ærarii jussi facti. Valerius lib.2.cap.de Censoria nota, Salinator vetò quatuor atque trigiuta tribus inter ærarios referre non dubitauit.

Ex ærario eximere Iauus diebant, cum aliquem præditã ignominia lenabant. Budæus. Cic.lib.2.de Orat. Is qui ex ærario exemit, lustrum condidit.

Ærarius, adiectiuum, Quod ad æs pertinet. Plin.lib.33.cap.4. Laudatio nem eandem in ærarijs metallis, & proximã in argentarijs fieri comperimus est.

Ærarius faber, Qui opera ex ære fabricat. Plin.lib.34.cap.8.& cap.1.A rege Numa collegio tertio fabrũm ærariorum instituto. Fabrũm pro fabrorum, per synecopen.

Ærarium fabricam aiij Chalybas monstrasse putãt, alij Cyclopas. Plin. lib.7.cap.56.

Ærarius lapis, ex quo æs coquitur. Plin.lib.34.cap.12. Seoleciã fit & pese rasa ab ærario lapide, de quo nunc diceimus. Chalcitum vocant lapidem ex quo & ipsum æs coquitur.

Midres, vt air Varro 4.de ling.Lat. dicuntur ab ære, quòd stipendia faecrent.

Officina. Plin.lib.18.cap.10. Æraria fabrica, Idem lib.7.cap.56.

Ærarius Quæstores hodie vocare possumus eos quos nuncupauimus, id est emendarij rreeptores vocant. Tacit.lib.13. Vide QVÆSTOR.

Æraria ratio. Vide RATIO.

Ærarius ferib.a, Cic.pro Cluentio. Hoc est, qui rationes feribebant expensi lati & accepti relati.

Ærarij tribuni, à tribuendo ære sunt appellati. Hæc Festus. At Varro de lingua Latina lib.4. Tributum, inquit, dictum à tribu subsidiũ ea pecunia quæ à populo imperata erat, tributim à singulis pro portione census exigebatur. Ab eo, quibus attribuia erat pecunia, vt militi redderent, Tribuni ærarij dicti.

Æratus, penul. prod. adiectiuum (χαλκοῦς) Quod ære tectum est. Fit autem ab ære, vt auratus ab auro. Cic.6. Verr. Iam vero lectos ærato, & candelabra ænea.

Abaci ærati. Vide infra Oſtia ærata.

Æratæ aciei. Vide ACIES.

Crates. Stat. 4. Theb. Omnibus ærate propugnant pectora crates.

Classes, Naues rostris æreis munitæ. Virg.8.Æneid.

Clypeus. Silli.b.15.

Cuspis. Ouid.4.Metam.

Forex. Tibul.lib.1.eleg.9.

Æraius homo, Ære alieno obstrictus: qui vsitatius dicitur obæratus. Cic.Attico, lib.1. Maculosi Senatores, nudi Equites, Tribuni nõ tam ærarij vt appellantur, quàm ærati. Plautus pro pecuniosõ & bene nũmaro posuit in Mostel.8. Ferox en facti, quia te æratus amas.

Naues, quæ & rostratæ dicebantur. Nauiũ enim rostra ex ære fiebant. Cæsar lib.3.de bell.ciuili, Interim L. Nasidius à C. Pompeio eũ classe nauium fedeeim, in quibus paucæ erant ærataæ, L. Dominio Massilrensibus quæ subsidio missus.

Oſtia. Camillo inter eminaia obiecit Spc. Caruilius Quæstor, quòd ærata ostia haberet in domo. Nam triclinia ærata, abacõsque & monopodia Cn. Manlium Asia deuicta primùm inuexisse triumpho suo L. Piso author est. Plin.lib.33.cap.3.

Puppes. Virgil.9.Æneid. vbi de nauibus Troianorum in nymphas mutatas verba,

-hine virgineæ (mirabile monstrum)
Reddunt se totidem facies, pontoque ferantur,
Quot prius ærate fleterant ad litora puppes.

Pila. Propert.lib.4.eleg.1.

Portæ. Ouid.8. Metam.

Postes. Virg.3.Æneid.2.

Proræ. Virgil.9. Æneid.

Puppes. Ouid.8 Meram.

Seeuris. Virgil.11. Æneid.

Tela. Tibul.lib.1.eleg.10.

Triclinia. Vide paulò ante in OSTIA.

Æreus, adiectiuum tri[illegible]labum (χάλκεος) dicitur quod ex ære factum est: quod & ahenum etiam dictum est. Virg.1.Æneid.

Ærea cui gradibus surgebant limina, nexæque
Ære trabes: foribus cardo stridebat ahenis. Loquitur de foribus tẽpli.nam prisci, teste Plin.lib.34.cap.3. lumina etiam ac valuas ex ære in templis factitauere.

Æreamma, & tela iisdem ex ære, vetustas habuit: vt est apud Homerum: quæ Combe puella in Euboea primùm inuenit: vnde cognominata Chaleis est. Ianus Parrhasius in lib.6. Claudiani de rapt. Prof. Idem tradit Cæhus antiqu. lect. lib.19.cap.10. Eustathi testimonium afferens.

Cassis. Sil.lib.3.

Clypeus. Virg.12.Æneid.

Ærea cuspide, vel gladio ærco facta vulnera, minus afferre doloris, facilius etiam pertinari, tradit Aristoteles: quòd medicam vim quandam in fe obtineat æs, quam in vulnere flatim relinquat. Cæl.Antiq. lect.lib.16.cap.4.

Galea. Virgil.10.Æneid.

Rota. Virg.5.Æneid.

Æreum seculum, siue æreas ærea, dicitur apud poetas pro tertia illa ætate, quæ fuccessit argenteæ. Hanc Ouidius ahenean, id est æratam appellat.

Temo. Virg.3. Georg.

Vas. Plin.lib.12.cap.7.

Æreus, pro forti, potiẽ. Virg.5.Æneid. Vastis tremit ictibus ærea pugnis. Vbi Seruius, Æreas, fortis: vt, -& iunctos temo trahat æreus orbes. Nam puppis ærea non est, sed prora. Sic in eodem lib. -ærea cognam pro forti, idem Seruius interpretatus.

Ærifer, pen. corr. adiectiuum (χαλκοφόρος) Id est, æs ferens. Ouid. 3. Fast.

Iámque erat ad Rhodopen, Pangæaque flumina ventum.
Ærifera comitum conereputre manus. Id est, crepitacula æra ferentes.

Ærificium (χαλκούργιον) Dicum quod fit ex ære. Varro 3. de re rustica, Nihil funt mufæ politus, quàm ærificiæ dixi. Nonius. Quem locum fic erat Sipontinus, Poluæ enim quafi ærificio videbantur.

Æripes, pen. corr. (χαλκόπους) vox trisyllaba, huius æripedis, penult. cor. Id est, æreos vel æratos pedes habens. Ouid. 6. e pist.

Narrat & æripedes Martius arafle boues. Hoc eft, habentes pedes ære munitos. Ita enim dicit poetæ eos habuisse. Idem 12. epist.

Æripus, pen. corr. adiectiuum (χαλκόπους) Stat.lib.2. Thebaid.

-melius votis Martoriea fumat
Coptos, & æripus lugeniria flumina Nili. Id eft, æris fonum dantis propter filtum, quo in lidis færis vrebantur.

Ilia æripus. Valer. Flac.lib.2. Argonaut.

Et libro 3.

Æripus de monte ratem, pi:æfixaque regum Seuia vider.

Vrbes. Hoc eft, refonantes propter crebros pelnium & tintinnabulorũ æreorum ereptus in celypfi Lunæ pulfari folitorum. Claudianus de bello Getico.

Æro, æras (χαλκεύω) fignificat æs mifcto, ære adultero, fiue ære orno. Vnde ærasæ fores apud Virgilium. Priscianus de fpecicbus verborũ lib.8, A metallorum quoque nominibus folent nafci verba: vt ab auro, auro aurasab ære, æro æras, vnde auratus, & æratus. Huius verbi compofita funt obæro, & fubæro.

Æroſus, pen. prod. (χαλκώδης) Feſtus, Æroſam appellauerunt antiqui Cyprum, quòd in ea plurimum æris nafcatur.

Æroſum aurum, Quod multi æris admiſtionem habet. Plin.lib.33.cap. 4. Eduerſo æroſum contrahit ſe, hebetatrique, & difficiler ferruminatur.

Lapis, qui multum habet æris, & eo quæ æs fit. Plin.lib.34.cap.1, vbi de æris generibus, Fit & è lapide æroſo, quem vocant Cadmiam: celebritas in Aſia, & quondam in Campania, &c.

Pecunia æroſa dicitur à Sezuola in l.10. a. De ſolutionꝫ que æs mixtum habet. Creditor. inquit, oblatam à debitore pecuniam, vt alia die acceptorus diſtulit, mox pecunia qua illa reſpub. vtebatur, quaſi æroſa, iuſſu principis ſubiata eſt, & cæt.

ARSAS (ἄρσην) Thraeæ oppidum eſt, Pallenæ proximum, cuius incolæ dicuntur Æſei. Ex Stephano.

ÆSACVS 3. pen. corr. (Αἴσακος) Priamiel ex Alyxothoe nympha filius, quum amore Heſperies ny mphæ Cebreni fluuij filiæ capius, eam fugientem perſequeretur, à ſerpente in pede tcta interit: tantoque dolore Æſacum affecit, vt moriuntis è ſcopulo ſe in mare præcipitarit. Quem miſeratus Thetys, in mergum tranſformauit. Ille vero indignatus quòd mori non potuerit, ſe mergere nunquam deſiſtit: vnde & Mergus à Latinis dictus eſt. Ouid. lib. 11. Metam ad finem.

ÆSACV 5. pen. corr. Huuius Troianus ad Idam moniem.

ÆSAGES 3. Montis nomen, apud Homerum.

Æſalon, æſalonis, vel Æſalus, æſali (αἴσαλος) genus acetipitris apud Plinium lib.10. cap.8. Æſalona Cretæ vocant, qui ſolus omni tempore apparet, ceteri hyeme abeunt. Idem lib.eod. cap.74. Æſalon vocatur parua auis, qua coi ui frangens: cuius pulli inſectantur à vulpibus. Inuitem hæc eaiulos eius ipſamque vellit. Quod vbi viderunt coruꝰ, contra auxiliantur, velut aduerſus eos munera hoſtem.

ÆSAPVS, æſapi, pen. prod. (αἴσηπος) Troadis fluuius. Strab. libro 13, Poſt Cyzicenorum igitur vrbem & Æſapum, eſt Troadis initum, ſecundum

secundum Homeri descriptionem. Sunt qui Æsepus scribant penul. quia Græce per s scribitur.

AESAPVS, teste Homero lib.6. Iliad. filius fuit Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis.

Æsapus, adiectivum (ἡσαπικὸς.) Valer. Flac.3. Argonaut.

Amnis edes petit aduersis Æsapia fulvis Flumina.

AESARA, Æsaris, pen. cor. (ἡσαρὰ) Pomponius putat Theocrito, quem in Sicilia quidam esse affirmant. Alij verò in Calabria apud Crotonem. Huius meminit Ouid. lib. 15. Metam. -lapidosas Æsaris vndas,

I, pete. Straboni lib. 6. Æsarus vocatur, iuxtáque Crotonem locatur.

Æsareus, pen. cor. Adiectivum. Ouid. 15. Metamor.

Inuenit Æsarei fatalia fluminis ora.

AESCHENES, pen. cor. (Αἰσχενὴς) Athenienſis orator. Demoſthenis æmulus: cuius orationes tres extant, de aliquot epiſtolæ. Qui populus Athenienſium in duas partes eſſet diuiſus, alteráque regi Perſarum fauere, vbi primeres pars Demoſthenes: altera Philippo Macedoni, vbi Æſchines: eſſetque peeunia vtercque corruptus: ortæ ſunt inter hos duos oratores inimicitiæ. Philoſtratus hanc diſſenſionem mauult diuerſitati morum adſcribere. Nam & Æſchines potator erat, & dulcis, ac remiſſus, facúque pronuntians. Ille contrà ſobrius, grauiq; ſupercilio, inſuper aquam potans, ac propterea vt difficilis & moroſus tazabatur. Porrò Æſchines tandé Athenis diſceſſit, minimé quidem iuſſus, ſed vt viuaret ignominiam quam acceperat ſuffragijs excidens in aeeuſatione Demoſthenis & Ctesiphontis: abiſque Rhodum: vbi quum aliquando publicè legeret eam quam adueſus Cteſiphontem habuerat orationem: admiratinibus Rhodijs quonam modo tanta facundia victa fuiſſet, putantibuſque Athenienſes improbè toliſſe iudicium. Atqui, inquit, nulla vos veneret admiratio, ſi Demoſthenem contra hæc differentem audiſſetis. Quæ re nos ſolum inimici eſtis laudatæ eloquentiæ, ſed etiam ſententias iudicum non euſtuit. Ex Philoſtrato & Volaterrano. Plin. lib. 7. cap. 30. & Valerius Max. lib. 8. cap. 10. & Cic. 3. de Orat. & in Brvto. Quintil. lib. 2. cap. 17. Idem lib. 10. cap. 1. Demoſthene plenior Æſchines, & magis fuſus & grandiori ſtimilo, quo minus ſtrictus: carnis tamen plus habet, minus lacertorum.

Æſchines philoſophus, Charini locanieas faeientis, ſiue (vt volunt) Lyſaniæ filius, Athenienſis, à puero miræ indolis, laborúmque patientiſſimus fuit. Quocirca & à Socrate nunquam diſceſſit: atque ideò Socrates de illo dicere ſolebat, Solus nos ſolere nouis Æſchines. Aiunt ipſum inopia adactum, tenuiſſe in Sicilam ad Dionyſium, atque à Platone deſpectum, ab Ariſtippo ſuſſe illi commendatum: ibique prolatis dialogis quibuſdam aeccpiſſe muncra: demum Athenas reuerſum, ubique minimè doeere philoſophiam ſuam auſum, quòd ille Plaroois & Ariſtippi eſſet clariſſimum nomen, audotores ſibi meruiſſe quæ ſuſſe, eandem in deſenſionem innocentium ſe ad ſcribendas orationes iudicialis conuerſiſſe. Soeraicm ferunt illi diziſſe, quum premeretur inopia, vt à ſcipſo ſturas exigeret, ſibi ſubducendo cibaria. Ex Diogene Laertio.

Æſchines octo memoranit Diogeni Laertio. Primus, Athenienſis philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus, qui antem oratoriam conſcripſit. Tertius, oratori, Demoſthenis æmulus. Quartus, Areadia profectus, Socratis etiam diſcipulus. Quintus, Mnylenæus, quę & ſtagellum oratorum vocabat. Sextus, Neapolitanus, Aeadcmicus philoſophus, Melanthij Rhodij diſcipulus. Septimos, Milesius, eiuſdem fuerpor. Octauus, Palmyrenus. Æſchinis Miletſij, qui Attico dicendi genere, fed facetо & ornato vſus eſt, meminit Cic. in Bruto.

AESCHRIO, Æſchrionis, nomen proprium homioris Syraeuſani, in Herbitæſibus decumis publicani, cui vxor fuit Pippa Verri adamata. Cic. 5. Verr.

AESCHRION, Æſchrionis, Viri proprium. Æſchrionem etiæ Plin. in indice lib. 10. Meminit & Varro. Nominc hoc & præceptor Galeni fuit. & alij. Hermol.

AESCHRON (ἄσχρων) Mitylenæus verſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtoteles fam liaris, maximéque ei dilectus, vt tradit Menander Alexandrinus in libro de Diſcipulis Ariſtotelis. Volaterran.

AESCHYLVS, pen. cor. (ἀισχύλος) poeta tragicus Athenienſis. Horat. in Arte poetica,

Poſt hunc perſonæ, pallæque repertor honeſtæ

Æſchylus, & modicis inſtrauit pulpita tignis,

Et docuit magnúmq; loqui, ociique cothurno. Valer. Max. lib. 9. cap. 12. eum appellat originem & principium fortioris tragœdiæ. Hic Athenis excedens, in Sicilium venit. Quùmque audiret in ſatis eſſe, vt ex ictu ſuperné proueniente mori ſum oporteret: tectum vitans, ſub dio manebat, aperto capite. Itaque membus vrbis in qua moraretur, egreſſus, aprico in loco reſedit: ſuper quem aquila teſtudinem ferens, ſcuſa ſplendore capitis (erat enim capillis vacuus) perinde atque lapidi eam illiſit, vt fractæ teſtudinis carne veſceretur: cóque ictu extinctus eſt anno ætatis LVIII. Ex Valer. & Volat. Vide Plin. lib. 10. cap. 3. Et Quint. lib. 10. cap. 1. Cicer. 2. Tuſcul.

Æſchylus Cimidius, rhetor, Ciceronis præceptor, ornato & facetо ver borum genere vſus eſt. Cic. in Bruto.

Æſchyleus, pen. corr. adiect. (Αἰσχύλειος) Propert. lib. 2. cleg. vltima,

Deſine & Æſchyleo componere verba cothurno.

Æſchynomene, es (ἀισχυνομένη) Herba eſt, Plinio ita dicta, quòd appropinquante manu folia contrahit. Plin. lib. 24. cap. 17.

AESCVLANVS deus & ARGENTINVS, dicti ſunt, æris & argenti: id eſt, locupleri dorum hominum poteſtatem habentes. Budzus lib. 5. de Aſſe, Quem Quæſtorum ærar: i nato, vt deum Æſculanum ſumoia veneratione coluit.

AESCVLAPIVS, (Αἰσκλαπιὸς) fuit Apollinis ex Coronide nympha filius, & idem medicinæ deus habitus. Seruius in 6. Æneï. Tarquitius apud Lactantium lib. 1. cap. 10. dicit eũ incenis natã parentibus, expoſitũ in ſilua, repertũ à venatoribus, caprino (vel vt alij canino) lacte nutritum, & cultodiũ à cane, mox traditum Chironi, & ſub eo medicinam didiciſſe. Coias autem fuerit, non minor eſt controuerſia. Sunt qui Epidaurium faciant: alij Meſſenium, ſed Epidauri manſiſſe. Medicinam plurimum auxit, & illuſtrauit adeò, vt Androgeonem Minois filium ab Athenienſibus interfectum, & Hippolytum dieatur ad vitam reuocaſſe. Proper. lib. 2. eleg. 1.

Ferunt etiam Æſculapium ab Ioue fulminatum: quòd Hippolytum ſuſciiaſſet. Quam Romani ſæuiſſima peſte laborarent, inſpectis Sibyllinis libris didicerunt non aliter pnſſe ſe recuperari ſalubritatem poſſe, quàm ſi ab Epidauro vbi plurimum colebatur, Æſculapius eſſet accerſitus. Itaque miſſis Epidaurum legatis, Æſculapius pragrau dis ſerpentis ſpecie Romam nauiaducius, in inſulam Tyberinam vbi templum ei dieatum eſt, tranauit, aducntúque ſuo peſtem omnè diſpulit. Valer. Max. lib. 1. cap. 8. Ouid. lib. 15. Metam. Anguis Æſculapius (ait Plin. lib. 29. cap. 4.) Epidauro Romani aducitus eſt, vulgóque paſcitur & in domibus. Quin & anguimulta inde remedia eredunturs, & ideo Æſculapio dicatur. Sunt qui putent ſerpentes Æſculapio propteredicatos, quia ſunt vigilantiſſimi qualem oportet medicum eſſe.

Æſculapius apud Syracuſas ſacrificiis anniuerſarijs celebratur. Cicero 6. Verr.

Æſculapij fons Athenis, in quo quæ immerſa ſunt, in Phalerico reddun tur. Plin. lib. 2. cap. 103.

Æſculapios multos facit Cic. lib. 3. de Nat. deor. his verbis, Æſculapiorum primos Apollinis, quem Arcades colunt, qui ſpecillum inuenſſe fegrumiſque vulnos dicitur obſtigauiſſe. Secundus, ſecundi Mercurij frater: is fulmine perculſus, dicitur humauis eſſe Cynoſuris. Tertius, Arſippi & Arſinoæ, qui primus purgatiooem alui, denſiſque euulſionem, vt ferunt, iouenit: cuius in Areadia quo longè à Iuſto flumine ſepulcrum & locus oſtcoditur.

Æſclepius pro Æſculapius legitur in Homerico verſu, quem Apud Dotium Cyrenæum Zenobius Aeciaolus Latinum fecit. Sic enim habet verſus,

Huic homini pater eſt Æſclepius arte medendi Clarus.

Epidaurius Æſculapius. Ouid. 15. Metam.

Opifer deus Æſculapius. Ouid. 15. Metam.

Pergameus deus. Martialis libro 9. de coma Eariui. Pergami enim eolebatur.

Phœbeius iuoenis. Ouid. 15. Metam.

Phœbigena. Virg. 7. Æneid.

Ipſe repertorem medicinæ talis & artis,

Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad vndas. Vbi Seruius, Phœnigen ſ. maire Pœna genium. Aly Phœbigenã legunt, vt Probus. Salutifer. Ouid. 2. Metam.

Æſculapium, apud Virtuuium lib. 7, eſt templum Æſculapij, Græca imitatione. Nam Graiſi ναὸν dicunt in neutro genere illius dei templum eſt. Cùm autẽ exemplum illud peppẽ ſingulare apud Latinos videretr, admonete lectorem placuit, qui forteſſe oſcitans, aliúdque agens non animaducriſſet. Minerium tamen & Dianium apud Latinos ſimilia ei fuiſſe: ſed loeum Virtuuij aſſerebamus. Irem, inquit, Argelius de ſymoetrijs Coriothius, & Ioniea Trallibus Æſculapio, quod etam ipſe dicitur ſia meo templo feciſſe. Tumebus.

Æſculus, æſculi, pen. eorr. fœmin. gener. (Αἴσκλος) Arbor glandifera, teſte Plinio lib. 16. cap. 6. Ioui ſacra, lib. 12. cap. 15. & lib. 16. cap. 4. Hæc, vt idem ait lib. 17. cap. 20. prouenit cæſura triennio ſeniorinimis morioſa naſci. Io quæ unque terra ferrtur, naſcitur è balano, ſed non niſi æſculus ſcrobe dod ranali. Idem lib. 16. cap. 4. Corona Cuica illigenæ primò fuit: poſtea magis placuit ex æſculo Ioui ſacra. Vanatumque & cum quoteu eſt, ac data vbique quæ fuerat, cuſtodito tantùm honore glandis. Virg. 2. Georg.

Altius ac penitus terræ defigitur arbos

Æſculus in primis quæ quantum vertice ad auras

Æthereas, tantum radice in tartara tendit. Vbi Seruius: Æſculus arbor eſt glandifera, quo lieet ab eſu dicſaſit, tamen per z ſcribitur. Sunt tamen qui ſine diphthongo ſcribant, ab eſca dcriuantes. Plin. lib. 16. cap. 31. Vide Ruellium in ſiſculus.

Maxima æſculus. Virg. 2. Georg.

Rigida. Horat. 3. Carm. 10.

Æſculetum, æſculeti, pen. prod. neut. gen. (Δωδωνίδων) locus æſculis coſitus. Horat. 1. Carm. 23.

Quale portentum neque militaris Daunia in latis aliæ æſculetis:

Æſculeus, adiectivum (Δωδωναῖος) Pallas dius lib. 1. titu. 9. Deinde ve azes oportne cum æſculeis non miſceantur.

Frons æſculea. Ouid. 1. Metamorph.

-æſculeæ capiebat froodis honorem.

AESERNIA, (Αἰσερνία) Ptolemæo, Samnitum vrbs in Italia, hodie Eſernia. Strab. lib. 5. Æſernia & Allifæ, Samnitica ſunt oppida.

AESERNINVS, pen. prod. (Αἰσερνῖνος) Virinomẽ cuius nemimit Cic. de Optimo gen. orat. Et ad Q. frat. lib. 3. cum Æſernino Samnite Paſcidenos comparatus viderer. Erant autem Æſernius & Paeidenus gladiatores pe omnia pares, loogéque omnium nobiliſſimi.

AESIA, Vide AESYA.

AESIS, (Αἶσις) vulgò *Eſino & Fiumeſino*, Vmbriæ fluuius in Italia. Vnde Æſinates populi. Pho. lib. 11. cap. 42. Cafcum Æſioatem ex Vmbria nutri tradit. Strab. lib. 5. In his locis priores fuere Italiæ termini atque Gallæ, licet Imperatores ſæpenumero tranſpoſuerint. Antea quidem Æſin flumen terminum faciebant: ruſtis Rubiconem fluuium, Æſis inter Anconem labore & Senogallium: at Rubicon inter Ariminum & Rauennam: vterque in Adriatteom excurrit pelagus. Hermol. in cap. 42. lib. 11. Plinij, Æſioi quoque amnis & vrbis nomen in Vmbria ſcimus: authore Ptolemæo & cæteris: hodiéque ita vulgò dicitur.

AESIVM (Αἴσιον) vrbs Vmbrorum, Ptolemæo: hodie Aſſiſia.

AESIVM (Αἴσιον) Vicus quidam in Vmbria, qui ex Oenlis Arimi num permeanti, via decurrit ocrrui. Strab. lib. 5.

AESIS, (Αἶσις) amnis eſt in ora Bithyniæ. Plin. lib. 5. cap. 32.

AESOLANI (Αἰσωλανοὶ) Populi fuit in Latio, quorũ meminit Plin. lib. 12. c. 5.

AESONI, Æsonis, pen. cor. (Αἴσων) Creticos Æoli filius Æsonem genuit ex Tyro Salmonei fratris sui filia: Æson vero Iasonem: cuius rogatu Medea Æsonem in aheno treoctum pristinæ iuuentuti restituit. Ouid. lib. 7. Meram. & Valerius Flaccus in Philelogo 2.

Æsonides, Æsonidæ, pen. cor. (Αἰσωνίδης) Iason, Æsonis filius. Ouid. 7. Meramor.

Æsonius, nomen possessiuum (Αἰσώνιος) Ouid. 12. epist. Ausus es Æsonia dicere cede domo. Quandoque pro patronymico ponitur. Ouid. 7. Meram. - & auro

Heroa Æsonius portitur. Hoc est Iason Æsonides.

AESOPVS, pe. prod. (Αἴσωπος) philosophus, Phrygia genere, conditione seruus, tempore Cræsi Lydorum regis, cui fabulas suas dicauit. Ire alius Æsopus anagnostes Minhadans erudinissimus, scripsit de laudibus Minhadians, & de Helena, vt author est Suidas. Præterea Æsopus tragœdus auncena nunctius Cæsaris, sæpe eum eo ad videndi in curia prooutiantem Hortensium profectus est, teste Valerio: in maximas opes ex histrionica peruenit, adeò vt sestertium centies ei panna fecerit: filium reliquerit adeò diuitem, simul & prodigum, vt is rationes aereo liquefacto eius adponeret, vt scribit Plin. li. 10. cap. 23. Ire Æsopus ab Horatio dicitur prauus. Quæ grauis Æsopi, quæ doctus Roscius egit. lib. 2. epist. 1. Est item liuius, qui Zetam præterlabitur, eodem Plinio author lib. 5. cap. 32. 3rd hic rectus Æsopus, vel Æsopus dictior.

Æsopi patina. Plin. lib. 10. cap. 51. Maximè insignis est in hac memoria Clodij Æsopi tragœdi luxuria, qui patinas, fecentus sestertius taxauit: in qua posuit aues canoru aliquo, aut humano sermone vocales, nummis sex singulas cocmptas: nulla alia inductus suauitate, nisi vt in his imitationem hominis manderet, ne quælius quidem suos reuertius illos opimos & voce mentos: dignus prorsus filio, a quo deuoratas diuitias margaritas. Horat. lib. 2. Sermon. 3.

Filius Æsopi detractam ex aure Mtrellæ,
Scilicet vt deries solidum exforberet, aceto
Diluit insignem baccam.

Erat autem Metella hirus Æsopi vxor. Plin. lib. 9. cap. 35. Clodius tragœdi Æsopi filius, ne solus scire quid saperent margaritæ, singulos vniones conuiuis absorbendos dedit.

Æsopus liberius Dromotheni, consensus adulteri; quod cum Iulia patronus admisset, totus diuisiimè perseueranter non prodere patronum, donec aliis coarguentibus consisus, Demolithenes ipse fatetetur. Valerrob. lib. 5. Sturn. capat.

Æsopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè succedunt, narrare sermone puro, & nihil si supra modum exolere, condiscant pueri. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Ne Æsopum quidem triuisti. De vehementer stupidis & imperitis dici solet, vt testatur Suidas. Erat apud Aristophanem Aubus,

Indoctus enim es, neque sat solers,
Neque triuisti fatè Æsopum. Nam antiquitus Æsopi fabellas etiã vulgus idiotarum terebat. Has igitur qui nõ legisset, oshil scire videbatur. Erasmus in Chiliadibus.

Æsopeus adiectiuum (Αἰσώπειος) Senec. de breuitate vitæ. Non audeo, inquis, vsque eò te producere, vt fabellas quoque, & Æsopeos logos, intentatum Romanis ingenijs opus, soluta tibi venustate connectas.

Æsopicus, aliud adiectiuum, vr Æsopicus graculus. Prouerbium dici solitum in eos qui aliena sibi visurpant, aliorumque bonis sese vendirant. Erat apud Lucianum in Pseudologista. Erasm.

Æsopicus sanguis. Dicitur, aut vbi quis præter inernum acerba patitur: aut vbi propter lasam innocentiam, irati superi pœnam immittere viderentor. Natum ex hillotia, cuius meminit Plutarchus in libro (περὶ τῆς τῶν θεῶν βραδυτῆτος τιμωρίας) vbi & indicat dici solere, quotes sero pœna datur.

AESQVILIAE, Videre QVILESAR.

ÆSTAS, (Αἶσα) ferunda est ex quatuor anni partibus: olim tamen pars erat anni dimidia. Tunc enim (refte Seruio) annus in duas tantùm partes diuidebatur: hoc est, in æstiuum, & hyemale solstitium: ver quibus æstatem ac hyemem intelligimus. Porrò fecundum hanc diuisioõ æstas conflat ex mensibus, & ineipit à verno æquinoctio: finitur autem æquinoctio autumnali. Virgil. 3. Georg.

Incipiens, fabulis edico in mollibus herbam
Carpere oues, dum mox frondosa reducitur æstas. Vbi Seruius, Id est, donec vernum tempus adueniat. Nam ver & æstas, sicut etam hyems & autumnus, vnum erant secundum rationem hemisphærij. Varro 4. de Ling. Lat. Ab æstas. hinc æstiuum: nisi forte à Græco (αἴθω). Plin. lib. 12. cap. 19. Austri ibi tam ardenter flant, vt æstatis sylua accendant.

Antequi, authore Seruio, annos per æstates numerabant. Virg. 3. Æneid.
- nam te iam septima portat

Omnibus errantē rerris, & fluctibus æstas. Id est, septimus annus.

Æstates, quæ decolorem eutem faciunt, simum vitulum eum oleo & gum mi manus fubactum emendat. Plin. lib. 28. cap. 12. æstates appellans, maculas folares, quas Solis feruor & æstas elicere solet.

Adulta æstas. Vide ADVLTVS.

Attox. Claudian. Paneg. lib. 2.

Calida. Virgil. de quatuor temporibus anni, Spicea ferta gerit calidissima solibus æstas.

Feruens. Idem ibidem.

Florens. Virgil. de obitu Mecœnatis.

Formosa meilibus. Ouid. t. de Remed. Amoris.

Frigida. Stat. sylu. lib. 3. 5.

Grauis. Virg. 2. Georg.

- grauis incumbitas scopulis arentibus æstas.

Ignea. Horat. 1. Carm. 17.

Iners: Homines inertes reddens. Stat. 3. Thebaid.

Iniqua. Columel. lib. 10. de cultu horrorum.

Læta. Virg. 3. Georg.

At verò Zephyris quum læta vocantibus æstas,

Liquida. Virg. 4. Georg. Id est, serena.

Mollior. Virg. 1. Georg.

Atque vbi iam breuiorque dies, & mollior æstas.

Nouæ. Virg. 1. Æneid.

Qualis ubi æstate nouæ per flo rea tura
Exercet sub sole labor. Vbi Seruius, Æstate nouæ. Bene nouæ, quia est & adulta, & præceps fecundum Salluslium. Dicitur autem æstas nouæ, primo æstatis mense: adulta, fecundo: præceps vel extrema, tertio.

Nuda. Virgil. de quatuor temporibus anni.

Stabat nuda æstas, & spicea ferta gerebat.

Pestilens. Liu. Grauis pestilensque omnibus animalibus æstas.

Pulueulenta, Virg. 1. Georg.

Salubris. Horat. 2. Sermo. satyr. 4. -ille salubres

Æstates peragit, qui nigris prandia moris Finiet,

Serena. Virg. 6. Æneid.

Ac veluti in pratis, vbi apes æstate serena
Floribus insidunt variis.

Tornida. Virg. 7. eclog.

Vaga. Claudian. in Eutrop. 2.

Sed vaga lasciuæ fluxere diserimus æstas.

Ineunte æstate. Vide INIVNO.

Æstius, æstiuorum, plurale tantum (Θερεῖα) loca sunt in quibus armenta & greges, & milites æstuant: sicut hyberna, in quibus hyberoãt. Liu. lib. Maced. Educio in æstiua milites. Virg. 3 Georgicorum, -nec fingula morbi Corpora corripiunt, sed tota æstiua repente. Vbi Seruius, Loca posuit pro animalibus. Æstiua autem sunt loca vobrosa, in quibus per æstatem pecora viuant solis calorem.

Æstiua Præcoria. Cic. 7. in Verr. Ac primo ad illa æstiua Prætoris accedunt.

Æstiuorum timor. Cic. ad Treb. lib. 7. epist. 14. Sin æstiuorum timor te debriliat, aliquod exeogita, vt fecisti de Britannia.

Æstiuo. æstiuas, pen. prod. æstiuare, Ad æstium vitandum alicubi morari. Plin. lib. 12. cap. 5. Intra fepem eam æstiuant pastores, opacam putant & muniunt vallo arborum. Varro 2. de Re. rust. cap. 2. Nam mihi greges in Apulia hybernabant, qui in Reatinis montibus æstiuabant. Stat. 4. sylu. eleg. 4. Latus æstiuat in oris.

Abigere æstiuatum. Itaque greges ouium longè abiguntur ex Apulia æstiuatum. Varr. 2. de Re rust. cap. 1.

Æstiuatæ etiam dicuntur de fructibus. Plin. lib. 9. cap. 15. Mulci in Proponti de æstiuant. De thynnis.

Æstiuus, adiectiuum, penult. prod. (Θερινὸς) Quod æstatis est, licet ab æstus, non ab æstas formatum sit.

Æstiui menses. Cic. Attico. lib. 5.

Æstiua animalia vocat pulices & pediculos. Plin. lib. 9. cap. 47.

Aqua. Vlp. iol. r. D. de aqua quotid. & æstiu. Æstiua, inquit, aqua est, qua sola vis æstatis expeditiscut diximus vellimèra æstiua, fatus æstiuos, castra æstiua: quibus etiam interdum hyeme, plerunque autem æstate vtimur.

Aquæ æstiuæ, id est tepidæ. Propert. lib. 4. eleg. 25.

Aura. Horat. t. Carm. lib. 22.

Calores. Columel. lib. 4. cap. 7.

Candor. Claudian. Paneg. lib. 2.

Canis. Tibullus. t. eleg. 4. Vulgò vocant, Dies Caniculares.

Clastra. Claud. de bello Gildonico.

Dies. Cic. t. de Leg. Et in Ver. 7.

Faices. Claudian. Paneg. lib. 4.

Fenuores. Colum lib. 4. cap. 24.

Ignes. Propert. lib. 3. eleg. 20.

Iubar. Claudian. Paneg. lib. 6.

Leo. Claud. Paneg. lib. 2. Nempe æstate viget Leo, sidus exiestle.

Locus, In quem per æstatem animi gratia fecedere solemus. Cic. Q. frat. lib. 3. 17. Nunc hoc vel honestatem restudinis, vel valde bonum æstiuum locum obtinebit.

Lux. Virg. 4. Georg.

Mrofes. Cic. Attico lib. 4.

Nilus. Claudian. in Rufl. lib. t.

Nuces. Martial. lib. 4.

Nox. Horat. Epist. lib. 1. epist. 5.

Nubes. Virg. 4. Georg.

Orbis. Tibul. lib. t. eleg. 2.

Æstiuæ partes vitis. Columel. de arboribus, cap. 5. 4. Itaque optimum est exigoam partem relinqui, atque ita summas partes, quas æstiuas rustici appellant, resecare. Videtur significare fecundum illud instrumentum in palmitibus, quod circiter menfem Augustum fieri solet, & quasi partes illas vitium quæ magis infolasse sunt.

Partus. Plin. lib. 12. cap. 14. Autumno thus legitur ex æstiuo parru. Hoc est, ex eo quod produxit ipsa æstas.

Pulsus æstiuus. Claudian. Paneg. lib. 4. 43.

Æstiua fupellex. De poculis dictum, quòd ea tempestate lagenam & porronem potius quàm cibum & obsonium quxramus. Propert.

-vtrique æstiua fupellex
Et Methymnzi grata falina meri.

Salsus hybernos æstuoíque animo possidemus, quanuis certis temporibus eos relinquamus. Paulus 1. 3. fide acquir. possess.

Sol æstiuus. Plin. lib. 12. cap. 14. Et apud Virg. lib. 4. Georg.

Soles. Stat. 4 syl. 4.

Sopor. Claudian. epigram. 6.

Tellus. Seneca in Medea 10, Æstiua tellus floruit eanm meo. Hoc est, Tellus meis incantationibus talis facta, qualis æstate solet esse.

Tempora. Cic. 7. Verr. Taberna eula quem ad modum conseruetur temporibus æstiuis, earbafers intenta velis collocari iuffit in hrore.

Vmbra. Ouid. 13. Metamor.

Solibus hybernis, æstius gratior vmbra.

ÆSTIMO, æstimas, penult. correp. (τιμάω, τιμῶμαι) æstimare, Considerare. Quintil. lib. 2. cap. 13. Confumptis affectibus, non reperiena quo diqne

digne modo vulú pattis poſſet exprimere, velaut eius caput, & ſuo cuiuſque animo dedit æſtimandum. Cic.de Leg.lib.1. Siſenna eius amicus omnes adhuc noſtros ſcriptores, pui qui forte nondum edi derunt,de quibus æſtimare nó poſſumus,facile ſuperauit. Et in Verr. Expendite hæc,atque æſtimate. Vnde dictum eſt æſtimare pro taxare:ab æs æris,& quia Græcè,quod eſt pretium Latiné.

Æſtimare, Videre,profiteere,& è loco ſublimi conſiderare. Mart.lib.5. Hinc ſeptem dominos vno mouere meſſes,
Et totam hinc æſtimare Romam,
Albanos quoque, Tuſculóque colles.

Æſtimare, cum ablatiuo pretij. Cic.5.Verr. Eodem tempore Antonius tribus denariis æſtimauit poſt meſſem.De frumento loquitur.

Æſtimare,eſt aeeuſatiuo & ablatiuo. Quintlib.11.cap.1,Sic egit, vt qui pomum ſuam honoribus ſummis effert æſtimatorius. De Socrate loquitur.

Æſtimare litem. Cicer.Verr.4, Qua in ciuitate Caio Catoni clariſſimo viro, Conſulari homini,ſi ſtertium x v 111 i millibus lis æſtimata ſit. Litem æſtimauam Catoni dicit, id eſt, eum damnatum octodecim millibus nummúm iudicaſſe,æſtimaſſe. Idem in vltima actione, Non ex libibus æſtimaris tuis pecuniam domum, ſed ex tua calamitate cineri atque oſſibus filij ſui ſolatium vult reportare. Lites æſtimatas, vocat pecuniam mulctatitiam, & nummarias ſententias: vt hodie quum iudices certa ſumma, actorum diſpendia & ineommoda æſtimantes, tanta pecuniæ reos damnant. Id à iuris auctoribus, quanti intereſſ actóris appellatur. Litis autem æſtimatio ita appendix erat dánationis,vt hodie ex formula iudiciali. Id eſt,quod Damna, & interteſſe voeant. Hæc Budæus. Aſtonius, Repetundarum cauſa ita ſe habet,vt ſi reus conuictus ſit atque damnatus,pecuniam reddat æſtimata lite: hoc eſt, in pretium redactis omnibus furtis: quam ſummam pecuniæ proferipti eius bonis fectores eurabant.

Æſtimare nomina alicui. Cic.3. Verr. Illa ſunt nomina, quæ Dolabellæ neceſſariò ſunt æſtimata.

Pecunia. Cic.7. Verr. Deinde hæc expendite atque æſtimate pecunia. Vulgò appretiare dicunt.

Perſonas accuſatorum æſtimare,vel de dignitate, vel ex eo quod intereſt,vel ætate,vel moribus, vel alia iuſta de cauſa. Vlpian.in l. ſi plures. D.De accuſatuon.

Pretium rei. Cic.7. Verr. Deinde crimen ſine accuſatore, ſententia ſine conſilio, damnatio ſine defenſione : æſtimare harum rerum omnia pretia. Ac ſic dicere,conſiderare quàm parui hæc ſint momenti.

Carius. Planeus Ciceroni, lib.10. epiſt.4, Etſi à re propter amoré carius ſunt æſtimata.Brut. Ciceroni in epiſtolis ad Brut.16, Valde carè æſtimas tot annos.

Floce. Plaut. Moſtell.2, Neque quod dixi floeci æſtimat. Hoc eſt, nihili facit.

Æſtimare magni & magno, hoc eſt, magni faeere. Cic. 2.de Finib. Magoi enim æſtimabat pecunia. Ibidem lib.3, Ne ego iſtam gloriolam memorabilémque virtutem non magno æſtimandam putem.

Magni ſtem æſtimare. Paulus in l.Pura. D.ad leg. Aquiliam, Qui cõuenitur,ſtaretur ſe oecidiſſe,& paratus ſit æſtimationem ſoluere,& adueríarius magni ſtem æſtimet.

Nonnihilo. Cic.4.de Finib. Non quia bonum ſit valere,ſed quia ſit nõnihilo æſtimandum.

Æſtimare tanti,quanti,tantidem,pluris,& minoris. Cic.6. Verr. Quantu hæc eorum iudicio,qui ſtudioſi ſunt hatum rerum,æſtimemur. Idem, Et aiebat ſe tanidem æſtimaſſe. Idem 1.Acad.Et is ita alia pluris eſſe æſtimanda , alia minoris. Liu. Maneipia minora annis xx. quæ poſt proximum luſtrum decem millibus æris,aut pluris væniſſent,ea quoque deeem tanto pluris,quàm quauti eſſent,æſtimarentur.

Expendere atque æſtimare aliquid. Cic. poſt redtum in Senatu. Iidem expendunt atque æſtimant voluptates : ſententiámque dicunt & iudicant;quantum cuique libidini tribuendum eſſe videatur.

Æſtimare ac diſpicere. Colum.lib.4. cap.27, Quare prudentis eſt ae maximè cælentus vinitoris, æſtimare ac diſpicere , quibus locis in annũ debeant materias ſummittere.

Æſtimare aliquem. Plaut. Capt.7, Nam ego te æſtimatam huic dedi viginti minis.

Bene de aliquo : Vulgus dicit, Habere bonam opinionem de aliquo. Cic. Art.lib.3, Oratio fuit ea noſtra , vt bené potius ille de nobis æſtimaret,quàm grauias agetes. Putarim hoc loco legẽdum,exiſtimaret: vnde de bonam eſtimationem de aliquo dicimus.

Aliquem ex arufício. Cic.pro Roſc.Comœd. Nemo illi ex truneo corporis ſpectábat,ſed ex artificio eomico æſtimabat.

Aliquid ex veritate , vel ex opinione. Cic. pro Roſcio Comœdo , Sic eſt vulgus,ex veritate pauca, ex opinione multa æſtimat.

Largè liberalitérque æſtimare. Vide LIBRA, libeti.

Grauius aliquid.C.æſar bell. Gal.lib.7,Hæc ſi grauia aur aeerba videantur,multò illa grauius æſtimari debere.

Æſtimandum dare aliquid ſuo cuiuſque animo. Quint.lib.2.cap.13.

Æſtimata pœna , ab antiquis ab ære dicta eſt, qui eã æſtimauerunt ære; eum deceſſi, bouem centuſſi, hoc eſt,deeem , & centum aſſibus. Feſtus.

Æſtimatorius, Adiectiuum (ματαιολογικὸν) vt Actio æſtimatoria. Vlpian.in l. r.D. de æſtimat.actiõn. Conueniret tamen aliquam actionem dari, daretur æſtimatoria præſcripti verbis actio.

Æſtimatoria exceptione agere. Pomp.in Si eamen. D.de Ædilit.edict.

Æſtimatoropen.pred.(ματαιολογικὸν) Qui æſtimat & cõſiderat. Cic.3.de finib. 10, Et quia te æquiſſimum habeo eorum ſtudiorum quæ mihi communia teeum ſunt , æſtimatorem & iudicem. In Orator. Quis tandem id iuſtus rerum æſtimator reprehenderet?

Æſtimator, Qui taxat.Cic.in Piſonem, Vnus tu dominus, vnus æſtimator, vnus vendítor. Idem in Paradoxis, Iſti calliđi rerum æſtimatores præa & ateas quaſdam magno æſtimant, &c.

Acerrimus alicuius rei æſtimator. Cic.in Brut. De Cæſare & ipſe ita iudico (inquit Attieus) & de hoc huius generis acerrimo æſtimatore ſæpiſſime audiui,illum omnium ferè Oratorum Latiné loqui elegantiſſimè. De acerrimo æſtimatore,Id eſt,de Ciceron.

Immodicus æſtimator ſui.Cur.lib.8.

Parcus æſtimator. Vide PARCO.

Æſtimatio (ἄμικτος, ἀμικτος ἀ ἀμικτος) Id eſt, conſideratio & perpenſio. Cic.3.de Finib. Quod pondus dignum habeat æſtimatione.

Æſtimatio,Taxatio.Cæſar 1.bel.Ciuil. Multitudo æqua facta æſtimatione,pecuniam pro his rebus ſoluit.

Æſtimatio cenſus. Non æſtimatione cenſus , verùm victu atque cultu tenuinatur pecuniæ modus.Cic.in Paradox.

Æſtimationem accipere.Vide ACCIPIO.

In æſtimationem aliquid accipere. Cic.ad Rutilium lib.13. A M. Labetio C. Albinus prædia in æſtimationem accepit.

¶ Æſtimatio , pro re æſtimata. Cic. Papririo Pæto lib.9. epiſt.16 , Nunc quum tam æquo animo bona perdas,non eo fis cõſilio , vt quum me hoſpitio receipias,æſtimationem te aliquam putes accepiſſe. Etſi hæc leuior eſt plaga ab amico, quàm à debitore. Alluſiõ ad æſtimationẽ poſſeſſionum,quam Cæſar,pulſo ex Italia Pompeio, quum Romam reuertiſſet, per arbitros eauſa deſiderium ſieri voluerat, vt ij creditoribus faeilius ſatisfaeerent.Qui de re minus li.9. de bellis ciuilibus,his verbis : Quum ſides tota Italia eſſet angustior , neque etediæ pecuniæ ſoluetentur , conſtituit vt arbitri darentur: per eos fierent æſtimationes poſſeſſionum , & rerum, quanti quæque eatum ante bellũ fuiſſent, atque ex creditoribus tradterentur. Hoc & ad timorem nonnarum tabularum to llendum, minuendúmque, qui feré bella & ciuiles diſſenſiones ſequi conſueuit : & ad debitorum turndam exiſtimationem eſſe aptiſſimum exiſtimauit. Hactenus Cæſar. Suetonius etiã in Iulio cap.42 , De pecunus (inquit) mutuis , diſcẽta nouatum tabularum expẽdatione , quz crebrò mourbatur , deereuit tandem vt debitores creditoribus ſatisfaeerent per æſtimationẽ poſſeſſionum, quanti quaſque ante eiuile bellum cõparaſſent , de ducta ſumma rebus alieni,ſiquid vſurz nomine numeratum aut perſeripturn fuiſſet : qua cõditione quarta pars feré eredits deperibat. Hæc Suetonius. Quum igitur Papirius ex eo Cæſaris deereto magna à debitoribus plagam aeeepiſſet, æſtimatis eorum poſſeſſionibus , non quanti tanute tunc poſſent , ſed quanti ante eiuile bellum fuiſſent tioeans Cicero : Ne eredas,inquit,quum me hoſpitio receipias, æſtimationem te aliquam aeeepturũ. Et dixit,æſtimationem aliquam,tanquam ſi,magnum aliquod damnũ,dixiſſet. Papirius enim æſtimationes id eſt, prædia per arbitros inique æſtimare à debitoribus aeeipiens, eredito nẽ iuuabat,non minimam fecerat. Deinde ſequitur : Etiam hæc leuiot eſt plaga ab amico,quàm à debitore. Hoc eſt,Et tamẽ,quod ab amico bona ita eomedantur, non id tibi zequè graue eſſe debet, atque illud eſt, quod debitotú cauſa deperdis : à quibus poſſeſſiones,quanti tenuere nunquam poterisaeeipiendæ tibi tunt. Idem Cicero ad eundem Parum epiſt.18, Æſtimationes tuas vendere non poes. Hoc eſt, res æſtimatas. ſignificat enim poſſeſſiones per æſtimationeni à debitoribus aeceptas. Hinc eſt, quòd ipſe Cic. quãdoque dicit aeeipere æſtimationem,pto accipere à debitore poſſeſſionem , aut tem lege Cæſaris æſtimatam.vt in exemplo ſuperiore.Et ad Att.lib.12, Quis C.Lolij eurauda ſum ei s. c. negat Eos poſſe ſine me.eredo , quod aeeipiendæ aliqua ſit & danda æſtimatio. Hoc eſt , aeeipitcuda mihi poſſeſſio aliqua, & domus , aut res à debitoribus meis , & ea Quiz,cui ipſe debeo, tradenda. Et poſtut hic Cicero æſtimationem pro re æſtimata, æſtimata,inquam,ab arbitris Cæſarianis , quanti ante eiuile bellum fuiſſet.

Æſtimabilis, & hoc æſtimabile-penul. corr.(ματαιολογικὸν) Quod æſtimari po teſt:vnde Inſtimabile,quod nullo pretio potrſt æſtimari.Cic.3.de Finib.Æſtimabile eſſe dicitur &c.

Æſtimias,æſtimationes,obſoletum.Feſtus.

Æſtiuus. Vide AESTVS.

AESTRABYNA, oppidum Macedoniæ : & Æſtræi , populi ſunt eius vrbis incolæ.ipſe Ptolemæo.

Æſtuarium,æſtuo.æſtuas, Vide AESTVS.

Æſtus,huius æſtus,maſc. gen. (ἐρεσσόμενος, ἐρεσσόμενος, κλυδώνιον) Feſtus,Æſtus ſolis & æſtus temporis flagrantia. Virg. 3.Georg.

Æſtibus & mediis vmbroſam exquirere vallem,

Æſtus , de calido ignis vapore dictum , qualis exit e fornace. Virgil.2. Æneid.

Propiuſque æſtus incendia volunt. Ibidem,
Exuperant flammæ:furit æſtus ad aæras.

Æſtus , vt ait Nonius , eſt matinus impetus & commotio. Plaut. Aſin. Quo magis te in alum eapeſſis,æſtus te in portum teſert.

Virgil.1.Æneid. Furit æſtus arenis. Ab hac ſignificatione legimus æſtuoſum mare.

Matinus,ſiue matitimus æſtus. Cic.2.de Diuinat. de Natura deorum.

Æſtus reciproci vis inenarrabilis.Plin.in proœm.lib.32.

Vaſti æſtus maris-Catul.in Argonaut.

Æſtus maris aeceduut,&c. Plin.lib.2.cap.97, Æſtus maris aecedere & reciprocre,maximè mirum : pluribus quidẽ modis , verùm eauſa in ſole lunáq;.Bis inter duos exortus lunæ æſtuat , biſq; remeãt vicenis quaternisq; ſemper horis.Et primum ad zoſſitze fe eũ eã mundo,annuſneſcentes: mox à meridiano eæli faſtigio vergente in oeeaſum, rurſidentes:rurſuſq; ab oeeaſu ſubter eæli ima, & meridiano eõtraria aecedente,inundantes : hinc donee ietum exoriatur,ſe forbẽtes. Nec vnquã eodem tempore quo pridie,reſiuit aneillante ſidere, trahentéq; feré ausle hauſtu marra. & aſſidue alunde qualm pridie exorien te;arcbus tamẽ inertualis reciprocri,ſenſus ſemper horis,nõ euiuſq; diei,aut nocẽis,aut loci,ſed æquinoctiabus. Hactenus Plin.

Æſtus maris erefcit,decedit, recedit.Plin.lib.2.cap.97, In ripa Bætis oppidum eſt,cuius putei creſcente æſtu minuũtur, augeſcunt decedẽte. Et cap.98, His addit Ariſtoteles , nullum animal niſi æſtu recedente reparare.

Æſtus reciproci vis inenarrabilis.Plin.lib.32.in proœmio.

Æſtus maris modici, &c. Plin.lib. 2.cap.97 , Modici luna noua æſtus, pleniore ab ea exundant, plenáque maximè feruens. Inde mineſcit. Pares ad ſeptimam ptimis. Iterúmque alio latere diuidus augeuur,

In coitu Solis pares. Planè eadem Aquilonia. & à terris longè recedente, mitiores, quàm quum in Austros digressa, propiore nisu vim suam exereet. Paulo pôst, Duobus æquinoctiis maximè numenies, & autumnali amplius quàm verno. Inanes verò bruma, & magis solstitio.

Fruct æstus pelagus. Cic.3.de Orat.

Æstu frangitur mare. Lucret.lib.6.

Furit æstus arenis. Virg.1.Æneid.

Æstus pro mari æstuoso. Virg.3.Georg.

Tyrrhenúsque fretis immittitur æstus Auernis.

Æstus vlceris. Cic.2. Tusc.

Iamiam abstumor, conflet animam

Vi vulneris, vlceris æstus. Id est, vlceris inflammatio. Eodem modo ealor ille febris intentissimus, æstus quoque dicitur.

Æstus translatum ad animum. Cic. de Claris Orat. Sed hunc quoque absorbuit æstus quidam non insolitæ adolescentibus gloriæ: Pro vehementiori cupiditate & ardore quodam.

Æstus animi. Firmieus lib.3.cap.5. Erunt autem semper tales, in æstu animi, & in maximis necessitatibus constituti.

Inter æstus irarcundiæ fluctuare. Macrob.lib.4.Saturn.cap.2.

Fluctuare æstu curarum. Virg.8.Æneid.

Ingenij. Cic.3.de Orat. Quò quum ingressus esses, repentè te quasi quidam æstus ingenij tui proeul à terra abripuit, aique in altum à consuetu pene omnium abstraxit.

Consuetudinis, Impetus, vis. Alluso est ad æstum maris. Cic.2. de Legibus, Ne æstus oos consuetudinis absorbeat.

Commouere æstus belli. Lucret.lib.5.

Et belli magnos commouit funditus æstus. Hoc est, tumultus bellicos.

Æstus, pro amore. Ouid.14.Metamor.

Vt primùm valido mentem collegit ab æstu.

Æstus, Agitatio, & difficultas. Quint.lib.11.cap.1. Illic maior æstus vbi quis pudenda queritur.

Æstus, Dubitatio, Solicitudo. Plin.Iunior lib.1.epist.penult.ad Pompeiú Falconem, Erat hic quoque æstus ante oculos, & fortè me appellaster. Idem alibi, Explica æstum mcum. Id est, dubitationem, inquit Budæus.

Anceps æstus. Senec.Medea,13,

-anceps æstus ineertam rapit. Hoc est, ineertus animi furor & agitatio.

Æstus, pro ipsa caloris vi, qualis æstate solet esse. Ardens æstus. Virg.de quatuor anni partibus.

Calidi. Lucret.lib.1.

Dubius. Claud.in Ruff.lib.1.

Feruidus. Horat.1.Serm.fayr.5.

Graues æstus solari fluuius. Horat.2.3. Carm.5.

Horrifer. Vide Eructare æstus horriferos, in ERVCTO.

Ignaui. Ab effectu, quòd ignauos homines reddant. Ouid.7.Metam.

Ineenfos æstus auertere. Id est, febrem. Virg.3.Georg.

Letifer. Ouid.7.Metamor.

Medij, hoc est, Meridiani, quo tempore sol ardet maximè. Virg.4.Georg.

Mustulentus. Plaut. Cistel.10. Mustulentus æstus nares attigit. Ioeò dictum de vapore vini recentis & musti.

Nebulosus. Vide NEBVLA.

Rabidi æstus. Id est, ealores. Ausonius 3.Sectione,3.ad Paulinum epistola.

Rapidus. Virg.2.Eclog.

-& rapido sessis messoribus æstu

Allia, serpylli quæ, herbas contùdit olentes. Vbi Seruius, Rapido æstu, Vehementi & feruenti.

Sieci. Colum.de eultu hortorum,lib.10.

Steriles. Claud.3.Paneg.

-sterules iuuat ire per æstus.

Sydereus. Ouid.6.Metam. Hoc est, solis ardores.

Torrens. Plin.lib.8.cap.12, Elephantis frigidissimum esse sanguinem, ob id æstu torrente præcipuè à draconibus expeti.

Tremulus. Lucret.lib.6.

Validus. Ouid.14.Metam.

Exæstuare æstus. Lucret.lib.6,

Hos igitur tellus omnes exæstuat æstus. Id est, ebullit & efflat.

Æstu, febrique iactari. Cic.in Caulin. Sæpe homines ægri, morbo graui, quum æstu febrique iactantur, si aquam gelidam biberint, primo releuari videntur: deinde multò grauius vehementiúsq; æstibus iactantur.

Insinuare æstum. Lucret lib.6.de Sole.

Laborare æstu. Columel.lib.4.cap.24.

Releuare æstus. Ouid.3.de Arte amandi.

Secare. Virg.8.Æneid.

Et circum argenio clari delphines in orbem

Æquora verrebant æstus, æstúmque secabant. Hoc est, maris agitationem. Seruius, Naturalem rem ostendit. Nam semper mare turbatur, quum delphines apparuerunt.

Solari æstum fluuius. Vide, Grauem æstum solari fluuius.

Solui æstu. Lucret.lib.1.

Sufferre æstus. Ouid.14.Metam.

Torrens æstu terra. Colum.lib.4.cap.19.

Æsti, pro æstus. Pacuuius Chrysè, Æsti sortè ex arido. Nonius.

Æstuarium, Denominatiuè. Æstuaria (vt Strabo ait) sunt loca quæ marinis aquis eefena sunt ex inúdationibus pelagi, per quas sæpe in mediterranea fluuiorú instar euuigiantes ascendunt: aliquando non nisi nando transiri possunt, à Græcis κόλπος, hoc est, inundatio dicitur. Festus aut esse omnia, quà mare vicissim tum accedit, tú recedit. Cæsar lib.2. bell. Gall. Maiores uatu, quos vnà cum pueris mulieribúsq; in æstuaria ac paludes collectos dixeramus. Plin. lib.4.cap.12. Æstuodiumur autem huic æstuationi & mari flexuoso meatu. De eiusmodi æstuariis intelligitur Virgilij peripbrasis in 2.Georg. ßus verbis,

-qua vi maria alta tumescunt

Obiicibus ruptis: rursúsque in seipsa residunt. Vbi Seruius, Æstuaria Oceani accipimus, quà per Gallias & Hispanias in infinitum erumpit, contempta lege ripárum, ad quas rursus recurrit.

Æstuarium, quo vapores exhalantur: Id est, emittuntur, siue sit hiatus naturalis, siue fossa manufacta: quod & vaporarium & spiraculú dici potest. Vitru.lib.8.ca.7, Lucerna accèsa demittatur: quę si permanserit ardens, sine periculo defenderur. Sin autem cripietur lumen vi vaporis, tunc secundum puteum dextra & sinistra effodemur æstuaria, ita (quemadmodú per nares) spiritus ex æstuariis dissipabuntur. Eandé sententiam, sed breuius habet Plin.lib.31.cap.3.

Æstuo, æstuas (ζεματίζω) æstuare, Æstu feruere, & quasi calore suffocari. Iuuenal.Sat.3. -si diserris, æstuo, fudat. Cic.2. Tusculd. Irémque Lycurgi laboribus eruditum iuuentutem, venando, eurrendo, esuriendo, siiendo, algendo, æstuando. Colum. Vt à sole æstuante vuæ & à ventis protegantur.

Æstuare, Exhalare: Hoc est, Emittere calidum vaporem, qui æstus dicitur. Virgil.6.Æneid.

Turbidus hic cœno, vastáque voragine gurges

Æstuat: atque omnem Cocyto eructat arenam. Sic formax æstuare dicitur.

Aer æstuat. Propert.lib.2.eleg.29.

Calcribus æstuare. Columel.lib.4.cap.8.

Desiderio. Cic.ad Trebatium lib.7.18, Sed magis vt desiderio nostri te æstuare putarem. Id est, vehementer me desiderare: quasi cum quodam animi æstu. Id est, feruore.

Dies æstuat. Lucan.lib.1.

Humor. Virg.4.Georg.

Intereà teneris tepefactus in ossibus humor Æstuat.

Ignis. Virg.4.Georg.

Æstuat vt clausis rapidus fornacibus ignis.

Mare. Id est, agitatur. (ταραττόμενος, βράσσων) Curt. Æstuare semper freti: quòque arctius volueturur inter insulam & continentè, hoc aerius furere.

Venus æstuat in eum locum. Suet. Fossas omnes in quas venus æstuat, obliuiscas longo ventuitate, opere militari deterfit.

Æstuare, Angi (ζωννύειν) & cum æstuandi ne animi solicitum & pertur bati esse. Cic. de Arusp. respon. Exanguis aque æstuans fe è cuna propiquit cum quibusdam fractis iam aque inanibus minis. Tralatio ducta à maris æstibus nunc aceedentibus, onne reeedentibus.

Æstuare io aurum. Claud.in Eutrop.lib.1.

Ille nec Eunuchus placidus, sed peius in aurum Æstuat.

Pudor æstuat in corde. Virgil.10.Æneid.

Insolenter æstuare. Catul.epigram.22.

Lenius. Ouid.9.Metam.

Æstuare & tergiuersari. Cic. pro Flacco, Hunc æstuantem & tergiuersantem iudicio ille profequitur.

Cupiditatibus æstuare. Firmicus lib.3.cap.8.

Dubitatione. Cic.4. Verr. Itaque æstuabat dubitatione, verebar se in vtranque partem, non solùm mente, verumetiam corpore.

Æstuare inuidia, Quod & flagrare inuidia dicitur. Sallust. Nanque pleraque nobilitas inuidia æstuabat.

Æstuans (κυμαίνων) Carul.epigram.58, Animo æstuante rursus reditum ad vada retulit.

Æstuantia refrigerare. Plin.lib.19.cap.4.

Æstuatio. Verbale (κύμανσις) Vt Æstuario vrbanorum ciuium. Plin.lib. 18.cap.1, Quorum æstimatione & gaudio nos quoque relicta æstuationis stue illis hominum turbis, pergamus excolere vitam. Id est, vehementibus desideriis & cupiditatibus.

Æstuosus, penult.prod. (πυρώδης, καυσώδης) adiectiuũ, Quod æstus, id est calore plenum est. Colum.lib.11.cap.3, Septimo Cal. Augustas Canicula apparet, caligo æstuosa.

Æstuosus Auster, Vulturnus & fauonius. Plin.lib.2.cap.47.

Æstuosa & pulueulenta via iter confieiebam. Cic. Attic.lib.5.

Calabria æstuosa. Horat.1.Carm.31.

Caligo æstuosa. Vide AESTVOSVS.

Cælú æstuosum. Colum.lib.4, Cælum neque niuale vinea, nec rursus æstuosum defendat.

Freta. Horat.1.Carm.7.

Impotentia. Horat.Epod.16.

Iupiter. Hoc est, Iupiter Ammon, ad cuius oraculum in Libya Cyrenaica, Austro flante, sic agiuntur & æstuant arenæ, vt mare fluctibus. Authores Plinius, Mela, Solinus, Catullus epig.7.

Locus. Cornel. Celsilib.8, Locis tamen æstuosis facilius inuenitur. Id est, regionibus calidioribus.

Syrtes. Horat.1. Carm.22, Siue per Syrtes iter æstuosas. Vbi Aeron, Æstuosas, id est procellosas, aut nimio sole feruentes. Vnde Virgil. -& inhospita Syrtis. Lambinus verò, Æstuosas, inquit, vocat, propter æstus maris accidentes & reeedentes.

Animal æstuosissimum. Colum.lib.7.cap.10. de fue.

Dies æstuosissimi. Plin.lib.34, Non sit hoc nisi æstuosissimis diebus circa Canis orum.

Æstuosius, aduerbium. Horat.Epod.3,

Nec munus humeris efficacis Herculis Inarsit æstuosius.

Æsthesi, pen.corr.ra, tum (παρὰ τὸ αἰσθάνομαι) Vide Virg.2.Georg.

Hoc vbi hiulea sitiendit Canis æstifer arua. Æstiferum canè vocat, quòd æstú afferat, id est calorem vehementissimi. Cic.in Arat.

Æstiferos validis erumpit flatibus ignes. Ibidem,

Æstifer est paodens feruentia sidera Cancer.

Æstifer, Hoc est, æstum ferens, seu patiens. Lucan.lib.3,

-ferus squallentibus herbis

Æstifera Libyes vsto leo comminus hoste. Stat.3.Syl.3,

-quod messibus Afris

Verrirur, æstiferi quicquid terit area Nili.

Campi æstiferi. Hoc est, æstum ferentes, seu patientes. Sil.Ital.lib.17.

Æstifer ignis. Lucret.lib.6.

Æstifer ignis vt lumen iaeit, aique vaporem.

AESTIVE, Æstiuè, penult.eorr. Vin proprũ. Ex hulus sepulcro ad Troiam

Troiam extructo ſpeculabatur Polites quid in ſuis naubus faeetent Graeci Troiam obſidentes. Homer.1.Iliad. 3.rabo lib.13.

AESYMA, ονος Stephano, Vrbs Thraciæ, patria Caſſandræ, ex qua Priamus Gorgythiunem ſuſcepit, qui in bello Troiano ab Aiace fuit interfectus. Homer.8.Iliad.

Æſymnitæ ξ ονος, ου, ὁ dicebantur apud Græcos qui parem regiæ dignitati poteſtatem habebant; à quo nomine, Dictatoris imperiū tranſtulit originem creditur. Vide plura apud Alex.ab Alex.lib.2.cap.23.

AESYMNIVS, vii Megatenſis nomen, & ciuſdē nominis tumulus. Pauſan.in Attic.

AESYMNVS, vnus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus, teſte Homero lib.Iliad.8.

AESYRMVS, vbs Thraciæ, teſte Homero lib.Iliad.8.

AETA, Colchorum rex, Medeæ & Abſyrti pater. Vide AEETA.

Ætas, ætatis, penul.prod.ſæ.gen. ἡλικία, ὁ ab æuo deducitur, quaſi æuitas. ¶ Ætatem Varro diuiſit in infantiam, pueritiā, adoleſcentiam, iuuentam, ſenectam: quatum tamen ſingulæ triſariam diuiduntur, ve prima pars vindis ſit, deinde adulta, poſtea præceps. Hinc eſt quod Virgilius ait, -viridiſque iuuentæ. Seruius in 5. Æneid.

Ætates ſic finiuit Seruius Tullius rex, quum cenſus faciendi gratia, illas quinque claſſes populi Romani inſtituret, ve pueros eſſe exiſtimaret, qui minores eſſent annis ſeptēdecim. Inde ab anno decimoſeptimo, quos ideonos iam eſſe reipublicæ arbitraretur, milites ſcripſit: cuſque ad annum quadrageſimum ſeptimum ſeruarunt iuniores dicti, ſuprāque eum numerum ſeniores appellauit. Author Tubero lib.1. Hiſtoriarum, apud Gell.lib.10.cap.28.

Ætas infirma, puerorum, puellarum, ſenioque confectorum hominum. Liu.D. de legat. 1.

Ætas adiiciorum. 14.B.D. de legat. 1.

Ætas in vino. Plin.lib.13.cap.1, Sua cuique ætas vino graſſimāa, hoc eſt, media. Vnde ætatem ferre, & pau ætum, dicitur de fructibus nō ſugientibus. Budæus.

Ætas, pro hominibus in ætate degentibus. Ouid.3.Meram.

Quum ſubit illa nemus, quod nulla cecideral ætas. Hoc eſt, nullius ætatis homines.

Ætas, pro iuuentute. Cic.7.Verr. Erat ea nauis plena luuēntis formoſiſſimæ, plena argenti ſacti atque ſignati. Paulo poſt, Si qui ſenes aut deformes erant, eos in hoſtium numero ducēs: qui aliquid formæ, ætatis, artificioque habebant, abducit omnes.

Ætas, pro ſolo anno interdum ponitur. Varro, Ætatem vir declinat ingreſſus. Virg.3.Georg.

At tibus exactis, vbi quarta acceſſerit ætas,
Carpere mox gyrum incipiat. Seruius: Id eſt, quartus annus. Nam ætatem plerunque generaliter dicimus pro anno, pro triginta, pro centum, pro quouis tempore.

Ætas, pro tempore. Plin.lib.13.cap.1. Hoc ætatum circa vrbis captæ ætatem. Sic vitatē, Noſtra ætate dicimus, pro noſtro tempore.

Ætas, pro ſeculo, Id eſt, centum annis. Cic. de Senect. Tertiam enim tam ætatem hominum viuebat. De Neſtore dictum, qui ſecundum poetas tres eentos annos vixit. vnde ipſe apud Ouidium ſic ait lib.12. Metam. -vixi

Annos bis centum: nunc tertia viuitur ætas.

Ætas, pro vita hominis frequenter & venuſtè accipitur. Eſt autē pars pro toto, per ſynecdochē: quæ ætates ſunt vitæ partes. Plaut.Rud.2.7. -in ætate hominum plurimæ

Iunt tranſeuntæ, vbi decipiuntur dolis.

Ætas item aliter accepta, Virg.8.Æneid.

Attulit & nobis aliquando optandius ætas
Auxilium, aduentumque dei. Hoc eſt, beneficium temporis, ait Seruius. Nos vulgò tempus vocamus.

Lanuginis primæ ætas: Hoc eſt, iuuentus in qua barba incipit pubeſcere. Ouid.11.epiſt.

Quid mirum, ſi me primæ lanuginis ætas
Abſtulit, atque anni, quos vir amare potest?

Curſus ætatis. Cic.de Senect. Curſus eſt certus ætatis, & via vna naturæ eāque ſimplex: ſuāque cuique parti ætatis, tempeſtiuitas eſt data.

Fabulam ætatis peragere. Cic.de Senect. Quæ ſunt igitur voluptates cor porum cum authoritatis præmiis comparanda? quibus qui ſplendide vſi ſunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregiſſe, nec tanquam inexercitati hiſtriones in extremo actu corruiſſe. Congruenter autem vitæ tempora fabulis comparantur: quia ſicut fabula quinque actibus conſtat, ita hominis vita quinque ætatibus ſeu gradibus.

Fara ætatis impiæ. Ouid.2.epiſt.

Feruor ætatis. Cic.de Senect. Epulabar igitur cum ſodalibus omnino modice, ſed erat tamen quidam feruor ætatis: qua progredientes, omnia ſunt etiam in dies mitiora.

Flexus. Cic.1.de Orat. Si infinitus forenſium rerum labor, & ambitionis occupatio deceuti honorum & ætatis flexu conſtituiſſet.

Flore ætatis frui. Lucret.lib.4.

Florem ætatis tangere. Lucret.lib.3.

Quòve modo poterit patiter cum corpore, quóque
Confirmata cupirum ætatis tangere florem Vis animi.

Frea ætatis, Feruores ætatis. Lucret.lib.4.

Id ætatis homo, Id ætatis ſumus, pro, eius ætatis. Cic.ad Toranium lib. 6.epiſt.20. Ita vtrimus, & id ætatis iam ſumus, vt omnia quæ non noſtra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus.

Sax ?? id homo, qui maior annis eſt. Modeſtinus in l. ex duobus. D. De ?? at. geſtis. Ex duobus fratribus, vno quidem ſux ætatis, altero ve ?? nore anno: quum habrentc communia ruſtica prædia, & c. idem ætatis, pro eiuſdem ætatis. Tacit.lib.13. Mos habebatur principum libetos cum exteris idem ætatis nobilibus ſedentes veſci in aſpectu propinquorum.

Imbecillitas ætatis. Cic.ad Brut.

Fuſirmitas. Cic. Si quæ minus antea propter infirmitatem ætatis, &c.

Lubricum. Vide LVBRICVS.

Maturitas. Cic.1.epiſt.18. eſſe abeſt maturitas ætatis, tamen perſonare aures eius huiuſmodi vocibus non eſt inutile.

Peractio. Cic. de Senect. ad finem, Senectus autem peractio ætatis eſt, tanquam fabulæ.

Progreſſus. Vide, Iniens ætas.

Robur ætatis quammaturimum. Tacit.lib.12.

Ruina. Ouid.1.de Pont.eleg.5,

Nec mea ſubitò vidaes cognoſcere poſſis:
Ætatis factā eſt tanta ruina meæ.

Spatium Cic.de Senect. de Valerio Coruino, Itaque quantum ſpatium ætatis maiores noſtri ad ſenectutis initium eſſe voluerunt, tantus illi curſus honotum fuit.

Spatium veruſtum. Lucret.lib.2.

Spetie ætatis rei. Ouid.5.Faſt.

Et monet ætatis ſpecie, dum floreat, vti:
Contenuunt ſpinam quum cecidere roſæ.

Tempus ætatis. Cic. de Senect. Breue tempus ætatis ſatis eſt longum ad bene honeſteque viuendum.

Tempus extremum. Cic.de Senect.

Temporis futuri ætas. Ouid.15.Meram.

Tempus infinitum ætatis. Cic. lib.1. de Finib. Quum enim ſummum bonum in voluptate ponat, negat infinito tēpore ætatis voluptatem fieri maiorem, quām finito atque modico.

Tempus noſtrum ætatis. Cic.ad Q.frat.lib.3.ɛ1, Angor, mi ſuauiſſime frater, angor, nullam eſſe temp- nulla iudicia: noſtrumque hoc tempus gratiis, quod in illa authoritate Senatoria ſtorere debet, aut forenſi labore factari, aut domeſticis litetis ſuſtentari.

Ætatis tempora queri. Propert. lib.1. eleg.7.

Tempus vltimum ætatis. Cic.lib.2.de Finib. Neque expectat vltimum tempus ætatis.

Ver breue ætatis. Ouid.10.Meram. -eitāque iuuentam
Ætatis breue ver, & primos carpere flores.

Adulta ætate filius, apud Ciceronem. Vide ADVLTVS.

Affecta ætas. Vide AFFECTVS adiectiuum.

Annos ætas. Plin.lib.8.cap.40.

Auida. Seneca.

Et quicquid auida per tot annotum gradus
Abſcondit ætas.

Aurea. Ita enim fuit appellata, quòd optimis moribus illo tempore quo Saturnus regnauit, hominēs floruerint. Ouid.1. Metamorph.

Aurea prima fata eſt ætas, quæ vindice nullo
Sponte ſua ſine lege fidem rectūmque colebat.

Bona, pro adoleſcētia: quæ videlicet felicior vitæ pars exiſtimatur. Cic. de Senect. Quod ſi ipſis voluptatibus bona ætas fruitur, libentius primùm paruulis fruitur rebus.

Conſtans. Cic.de Senect. Vt enim infirmitas puerorum, & feroeitas iuuenum, & grauitas iam conſtantis ætatis: ſic ſenectutis maturitas naturale quid iam habet, quod ſuo tempore pereipi debeat.

Conſulatis ætas. Vide Conſulatis in CONSVL.

Craſtina. Stat.3. Thebaid.

-quid craſtina voluerer ætas, Scire nefas homini.

Decrepita. Vide Prouecta ætas.

Dura. Horat.1. Carm.35. Id eſt, Ferrea.

Edax. Lucan.lib.7,

Non ætas hæc earpſit edax.

Efferata. Stat.6. Thebaid.

Extrema. Cic. de Senect. Huius extrema ætas in hoc beatior quàm media, quòd authoritatis plus habebat, laboris minus.

Feroæ. Horat.3. Carm.5.

Firmata ætatem dici putat Galenus, eorum qui mediam conſiſtentiæ ſeu vigoris ætatem, & ſenectutis agunt: quam iam crescendi ætas & tempus exceſſit, necdum tamen ſenectutis ſenſus vllus notabilis cōpareat. Ex Celio Aniquleſ. lib.2.6.cap.20.

Flexibilis. Cic.ad Brutum, epiſt.18, Videtur enim eſſe indoles: ſed flexibilis ætas mulcisque ad deprauandum parati.

Florens. Cic.de Senect. Temeritas eſt videlicet florentis ætatis, prudentia ſenectutis,

Forcunda. Claud.3. Paneg. Creſcite virtutes, ſecundāque floreat ætas.

Futilis. Sil.lib.16.

Grandior. Vide, Iniens ætas.

Heroicæ. Cic.5. Tuſcul. Heroicis etiām ætatibus Vlyſſem & Neſtorem accepimus & fuiſſe & habitos eſſe ſapientes.

Imbecilla. Horat.2. Serm. Satyr.1.

Accedere anni, tra ctari mollius ætas
Imbiecilla volet. Hoc eſt, Senilis.

Impenſa labori. Lucan.lib.2,

-ætaſque impenſa labori Dant animos?

Impia. Horat. Epod.16.

Improuida puerorum. Lucret.lib.1.

Incauioſa fuorum. Tacit. in vita Agricolæ, Clatorum virorum facta moreſque poſteris tradere, antiquitus vſitatum, ne noſtris quidem eemporibus, quanquam incutioſa fuorum ætas omiſit. Id eſt, ſuos nihil curans.

Inertior. Ouid. Triſt.lib.4. eleg.7.

Iam labeunt anni fragiles, & inertior ætas.

Inferior. Cicer.4. Academ. Id eſt iunior, & poſterior. De Democrito, Quis hunc philoſophum non anteponit Cleanthi, Chryſippo, reliquiſque inferioris ætatis?

Infirma. Ouid.6.Faſt. Quintil.lib.2.cap.3.

Integra. Terent. And. Egregia forma atque ætate integrā. vt Virg. -integer zui Aſcanius. Nus floré ætatis non inepte appellamus.

Inuida ætas. Horat.1.Carm.11,

-dum loquimur, fugerit inuida Ætas.

Irreuocabilis ætas præterita. Lucret lib.1.

Iuſtæ ætatis homo. Vipia in Leum ſiliofam. ad finem. D. de legat.3.

Lacrymabilis. Stat.5.Syl.1.

Non te forma mouet, non te lacrymabilis ætas.

Lascius. Horat. 2. Epist. 2.
Legitima ætas ad petendum magistratum. Liu. 3. Decad. lib. 5.
Longa ætas magistra. Ouid. 5. Epist. Quint. lib. 1. cap. 8. Longa ætas spatium dabit.
Lubrica. Claud. de rapt. Proserp. lib. 3.
Mala ætas, pro senectute. Afran. Vopisco,
Si possent homines delimentis capi,
Omnes haberent nunc amatores anus.
Ætas, & corpus senerum & morigeratio,
Hæc sunt verenda formosarum mulierum.
Mala ætas nulla delinimenta inuenit. Nonius.
Matura. Claud. 4. Paneg.
Matutissima. ad Herenn. lib. 4. Hi sapienter faciunt, qui adolescentes maximè castigant; vt quibus virtutibus omnem vitam tueri possint, eas in ætate maturissima velint comparare.
Mauortia. Claudian. de bello Getico.
Media. Vide, Extrema ætas. 8. & Constans ætas.
Militaris, pro Robusta & apta ad militiã. Liuius, Nec vllo iam qui militaris ætatis esset, non ac exso, aut fugato.
Æras militaris. Pro iuuenibus. Liu. 5. Decad. lib. 8. Igitur non militaris modò ætas, aut vir tãdiu, sed fœminæ quoque puerisque supra animi corporisque vires ætate.
Mobilis. Virg. 3. Georg. -viámque insiste domandi:
Dum facules animi iuuenum, dum mobilis ætas.
Mollis. Ouid. 1. de Arte amandi,
Sed puer est, ætas mollis, & apta regi.
Mollior luxu. Claud. de bello Getico.
Nescia simulandi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Nubilis. Claudian. 23. Epigram.
Nubilis. Claud. 1. Panegyr.
Obnoxia iniuriæ. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Omnis ætas. Tacit. lib. 5. Iacuit immensa stragis, omnis sexus, omnis ætas, illustres, ignobiles, dispersi aut aggerati.
Otiosa & quieta. Cic. de Senect. Nonne melius multò fuisset, otiosam ætatem & quietam sine vllo aut labore aut contentione traducere? Opportunissima. Cic. ad Trebat. lib. 7. 7. Imperatorem liberalissimum, ætatem opportunissimam, commendationem certè singularem habes. Hoc est, commodissimam, & quæ muniis publicis adhuc probè vacare possit.
Perpetuam ætatem reperire. Lucret. lib. 3.
Poëtica. Vide Præsens ætas.
Præterita. Gell. lib. 1. cap. 23. hoc est, ætas puerilis.
Præterita. Horat. 2. Epist. 2. -veteréque poesin,
An quos & præsens, & postera respuat ætas.
Pretiosior. Claud. 2. de rapt. Proserp.
-ille pretiosior ætas, Aurea progenies habitat.
In prima ætate pudoris. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.
Puellaris. Quintil. lib. 8. in proem.
Robusta. Vlpian. in L. Si matrius sit. 5. lex Iulia. D. ad leg. Iuliam de adulter.
Robustior. Claud. 7. Paneg.
Senatoria. Tacit. lib. 10. Magnam eo die pietatis eloquentiæque famam Vipsanius Messala adeptus, nondum senatoria ætate.
Senectæ ætate. Plaut. Senectæ ætate qui factus est puer: Pro, in senectute. Vide SENECTVS.
Senior. Sene. Here. Oet. 1. 4.
Sera. Ouid. de Arte amandi. lib. 1.
Sente forte mea ferit, & fapientior ætas.
Simplex Hoc est, iuuenilis. Stat. 9. Thebaid.
Strenua. Ouid. Amor. lib. 1. eleg. 15.
Superiur. Cic. de Senect. Vt fupeciorum ætatum studia decidunt, sic decidunt etiam senectutis.
Tenera. Stat. in Sylu. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Vberior. Ouid. 1. Metam.
Velox. Stat. Achil. lib. 1. 80.
Verus. Ouid. 5. Meram. At vetus illa ætas, cui fecimus Aurea nomen.
Vinosior. Ouid. 3. Fast.
Viridis ætas. Plin. Iunior lib. 1. epist. 12. ad Calestrium.
Volatilis ætas. Ouid. 10. Metam.
Labitur occultè, fallitque volatilis ætas,
Et nihil est annis velocius.

Accedit ætas vino, quum inuerasceit. Vide ACCEDO.
Accedit illi plus ætatis. Cic. lib. 1. de Orat. Soler idem Roscius dicere se quò plus sibi ætatis accederet, eò tardiora tibicinis modos, & cantu remissiores esse factarum.
Accipere ætatem. Vide ACCIPIO.
Adimere ætatem vino. Plin. lib. 23. cap. 1, Iam & patres familiis ætatem ademere vinis, quæ per se caricm tractre.
Adoleuit ætas. Tacit. lib. 2. Annal. Nam suam ætatem vergere: Drusi nondum ætas adoleuerat.
Agere ætatem desidiosè. Lucret. lib. 4.
Ætatem agere in aliquo loco, vel in re aliqua. Cicer. in Bruto, quum ætatem ageret Athenis. Idem 2. de Legibus, Hic ferè ætatem egit in luretis.
Nudus ætatem agere. Cic. 5. Tuscul. In India qui sapientes habentur, nudi ætatem agunt.
Regio cultu ætatem agere Salluit. in Catil. Alios diuires esse, ve regio cultu ætatem agerent.
Acta ætas, vel exacta, pro extrema senectute, quæ decrepitudo dicitur: quia tunc vitæ tempus propemodum exactum est, id est finitum. Cic. ad Brutum, epist. 2. De me possum idem quod Plautinus pater in Tri nummo, Mihi quidem ætas acta fermè est, tua vltue refert maximè. Liuius, Exacta ætate Camillus. Id est, semo confectus.
Ætas quietè & pute & elegantèr acta. Cic. de Senect.
Ætas aureacta. Lucret. lib. 1.
Aurecellere ætate. Cic. de Senect. Multa in nostro collegio præclara sunt, sed hoc in primis, quòd vt quisque ætate antecellit, ita sententiæ principatum tenet.
Anteire aliquibus ætate. Cic. r. Tuscul. Nam Galbam, Aphricanum, Latium, doctos fuisse traditum est: studiosum autem eum qui iis ætate antebat. Catonem.
Calens ætate. Ouid. 3. de Arte aman.
Illa decent pueros ætate & amore calentes.
Coacescit ætas. Cic. de Senect. Vt enim non omne vinum, sic non omnis ætas coacescit.
Composita ætas. Tacit. lib. 13. non procul ab initio: Virum ætate composita, insontem, nobilem.
Confectus ætate. Hoc est, valde senex. Virg. 4. Æncid. -confectum ætate parentem. Cic. in Catil. Tertium genus est ætate iam cõfectum.
Confirmata. Cic. ad Planeum, lib. 10. epist. 3. Ego, Plance, necessitudinẽ confirmatam habui cum domo vestra ante aliquanto quàm tu natus es: amorem autem ergà te ab incunte puertia tua, confirmata iam ætate familiaritatem, cum studio meo, tum iudicio tuo confirmatam.
Consumere ætatem multo labore & studio. Quint. lib. 3. cap. 10.
Contexere ætatem in re aliquâ. Cic. 2. de Legibus, Vt nollent ætatem in libris contexere.
Ætatem tote contrixe in aliquo studio. Cic. lib. 1. de Orat. Quo in studio, hominum quoque ingeniosissimorum otiosissimorúmque totas ætates videmus esse contritas.
Corroborata. Cic. pro Cælio, Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas offendit, quibus illa infirmæ aut ingressi sine casu aliquo aut prolapsione vix possent: & multarum rerum iucundissimarum varietatem dedit, qua non modò hæc ætas, sed etiam iam corroborata caperetur. Hæc ætas, Id est, adolescentia.
Decurfa. Cic. pro Quintio, Quam honestatem in iudicium tuum propè acta iam ætate deturfaque attulit.
Defici me ætas. Ouid. Metam. lib. 12.
Defecisse ætatem. Cic. ad Attic. 9.
Degere ætatem. Lucret. lib. 3.
Degere tempus ætatis. Cic. de Senect.
Degere omnem ætatem sine dolore Cic. lib. 2. de Finib.
Ætatem cum aliquo degere, id est, Viuere. Plaut. Sic Ætatem exigere & ducere.
Deuexa ætas à laboribus ad otium. Cic. ad Att. lib. 9. Et (vt verum loquar) ætas iam à diuturnis laboribus deuexa ad otium, domiscilicarú me retum delectatione mollit.
Ducere ætatem. Horat. 2. epist. 2.
Ea ætate est. Cic. pro Cluent. Idem pro C. Rabirio, Huic quidẽ afferer aliquam deprecationem periculi, ætas illa, quæ tum fuit.
Emendare ætatem. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Emoritur ætate spes in pueris. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Exacta ætas. Cicero pro Rosc. Comœd. Quum illis exactæ ætatis scuerissimè fructum quem meruerunt retribuam.
Exacta ætate est. Cic. de Senect. Mi quidem Valerium Coruinum accepimus ad centesimum annum vtam produxisse, quum esset exacta iam ætate in agris.
Excessit illi ætas ex magisterio tuo. Id est, desiit esse sub ferula tua.
Extinguitur ætas. Vide, Senescit ætas.
Festa aliquius ætas. Tacitus lib. 17.
Firmata. Cic. pro Cælio. Virg. 4. eclog.
Hinc vbi iam firmata virum te fecerit ætas.
Florere ætate. Virgil. 7. eclog.
Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo.
Formare ætatem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Frangitur ætas. Vide, Senescit ætas.
Fugiens ætas. Catullus, Nr fugiens fecli obliuiscentibus ætas.
Gerere ætatem cum aliquo. Seruius Cic. lu. 4. epist. 5. de Tullæ obitu, Ve eum aliquo adolescente primario conuncia, ætatem gereret. In cor rectioribus tamen libris legitur, Ageret.
Satis ætatis habere. Cic. pro Rosc. in Comœdo.
Ingrauescens ætas. Cic. ad Curionem, lib. 2. epist. 7. Quare hoc animo in nos esse debebis, vt ætas nostra iam ingraueiscens, in amore atque in adolescentia tua conquiescat.
Inieus ætas. Id est, intimus adolescentiæ, primi anni puberatis, prima adolescentia. Cic. 2. Offic. Incuntis enim ætatis inscitia, fenum prudentia tegenda est. Ineuntem autem ætatem, adolescentiam vocant runt antiqui, quòd hæc fit veluti cognitionis fui ipsius initium.
Mutare ætatem. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Numerare. Propert. lib. 3. eleg. 7.
Obtinere. Vide OBTINEO.
Ætas præcipitata, pro senili & vergente. Marius ad Ciceronem, lib. 11. epist. 28; An quod adolescens præstiti, quum etiam errare eum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata commutem? Præcipitata, quod iam videatur quodammodo præceps in fatum ruere, vt ait Virgilius.
Præcurrere aliquem ætate. Cic. in Orat. Horum vterque Isocratem ætate præcurrit. Hoc est, Isocrate maior natu fuit.
Præterita ætas. Cic. de Senect. Præterea enim ætas quanuis longa quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset ilulam senectutem.
Procedere ætate vsque ad. Cic. de Senect. Liuius vsque ad adolescentiam meam processit ætate. Hoc est, vsit vsque &c.
Progrediens ætas. Vide, Feruor ætatis.
Progressa ætas. Suetonius Claudio Cæsare, cap. 2.
Progressus ætate. Cic. de Senect. Nisi forte adolescentes, puertiam; paulùm ætate progressi, adolescentiam debeant requirere.
Prouecta. Cic. 2. Tuscul.
Prouectus ætate. Cic. de Senect. Eum colere cœpi non admodum grandem nam. frd tamen iam ætate prouectum.
Ætate prudentiores redd imur. Sumptum ex illo Telemachi apud Hom. Odyss. lib. 3. -eram adhuc puer: alt vbi iam sum Grandior, & reddit me aliorum orratio doctum, Ipseque grandescit mi animus. Ex Eral. Chiliad.

Quæca-

Quies. Vide Otiosam ætatem.
Succedit ætas. Cic. de Senect. Ita sensim sine sensu ætas senescit.
Succedit ætas ætati. Cic. in Philip. ad finem. Nihil enim semper floreræ-tas succedit ætati.
Tardus ætate. Ouid. Metamorph. lib. 8.
Traducere ætatem. Cic. de Senect.
Transfendere ætate suum. Senec. Troad. 6.
Transferunt hæc ætate. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Vergit ætas. Vide Adoleuit ætas. Tacit. lib. 4.
Viuere tertiam hominum ætatem. Vide Ætas pro seculo.
Volat enim ætas. Cic. Tusc.
Per ætatem. Id est, ætatis progressu, & ætate permitente. Cic. ad Plancium, lib. 13. Vt primum per ætatem iudicium facere potueris.
Ætas, masc. gen. protulit Plautus Trinummo,
Propter eosdem quorum causa fui hoc ætate, excreitos.
Ætatula, penult. corr. diminutiuum {ætatíŏlus} Est tenerior puerorum ætas, & quasi ætatis tyrocinium. Cic. 5. de Fioib. Facile est hoc cernere in primis puerorum ætatulis.
Ætatule indulgere. Suet. in Claudio, cap. 16. nihil amplius quàm monuit, vt aut pareius ætatulæ indulgeret, aut cerè cautius.
Ætatula, pro ætate, blandimenti causa positum. Plaut. Pseud. 4,
Io munditiis, mollitiis, delitiisque ætatulam agius. Hoc est, tempore ætatis iucondissimum.
Ætatem, aduerbium temporis. Terent. Eunuch. 4. 5, Iandudum ætatem lites sunt inter eos & ætate maxumæ. Iandudum ætatem, pro longinquo tempore. Loeilius. -vt multos menſesque diesque, Non tamen ætatem. Ætatem, diu, longinquique tempore ac prolixo. vt est ætas. Idem Hecy. 5, 1, Nam neque ille hoc animo erit ætatem. Plaut. Asin. 3, Vos tibi superflites vxor ætatem fiet. Nonius Marcellus, Ætatem, positum pro Ævo, ac diu. Plaut. Asin. Adeò vt ætatem ambo ambobus nobis sint obnoxij. Idem eadem, Ætatem velim seruire, Lebanum vt conoeniam modò.
Æternus, adiectiuum {æternus, a, um} Quaſi æuiternus; propriè ſignifitat quod ſine eater. Nam æuum, inquit Seruius, propriè æternitatis eſt. Idem enarrans illud Virgilij in 6. Æneid. Mens agitat molem: Si, inquit, vt Cicero dicit in Tuſculanis, æternum eſt quicquid in æterno motu eſt: ſine dubio etiam animus æternus eſt. Semper enim in motu eſt, adeo vt ne nobis quidem quieſcentibus conquieſcat. Virgil. t. Georg.
Impiaque æternam timuerunt ſcenla noctem. Cic. 4. Academ. Et quicquid eſt, mortale ſit an æternum.
Æternum de eo dicum, quod finem habeat. Terent. Eunuch.
At nunc dum ſpeto æternam inter nos gratiam
Fore Thais. Hoc eſt, donec viuemus.
Æuum æternum. Ouid. t. Metamorph.
Aurum. Stat. 6. Sylu. 1.
Cauſa. Cic. de Fato, Nec ſi omoe enâtiatom, aut verum aut falſum eſt, ſequitur illico eſſe cauſas immutabiles, ſeſque æternas.
Conſilia. Horat. 2. Carm. 15. Vbi Aeron, Æternis: Id eſt, infinitis & diuinis.
Corpus. Lucret. lib. 1.
Decus æternum habere. Ouid. 3. Triſt. 1.
Deos æternos. Cic. lib. 3. de Finib. Quid eſt igitur cur ita ſemper Deum appelles Epicurus beatum & æternum? Dempta enim æternitate nihilo beatior Iupiter quàm Epicurus.
Dolorem æternum perferre. Lucret. lib. 3.
Exeubiæ diuum. Virgil. 4. Æneid.
-vigilémque ſacraucræ ignem,
Excubias diuum æternas. Seruius, Definitio eſt æterni ignis.
Exilium. Horat. 2. Carm. 3.
Fœdera. Virgil. 1. Georg.
Continuò has leges, æternâque fœdera certis
Impoſuit natura locis.
Honores. Horat. 2. Carm. 1.
Ignis. Ouid. 3. Faſt.
Ignibus æternis æterni nomina præſunt
Cæſaris. Per ignes æternos intelligit ignem illum qui à virginibus Veſtæ conſeruatis perpetuò & ſumma diligentia colebatur & aſſeruabatur. Vide & Horat. 2. Carm. 5, æteroam Veſtam appellat.
In æternum. Vide t. N.
In æternum condita vrbs. Liu. 3. Decad. lib. 8. Id eſt, vt æterna ſit.
Imperia. Virgil. 1. Æneid.
-ô quibus hominúmque deúmque
Æternis regis imperiis, & fulmine terres.
Laborem æternum carpere. Cauill. epig. 59.
Æternum da dictis Diua leporem. Lucret. lib. 1.
Ludo æterno tabefcere. Lucret. lib. 3.
Mors. Lucret. lib. 3. Motus. Lucret. lib. 2.
Mondus. Ouid. 5 Metamorph.
Natura. Lucret. lib. 3.
Nomen æternum emere ſanguine. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.
Nomen æternum tenere. Virgil. 6. Æneid.
-æternoque nomen per ſecula nomen.
Nox. Virgil. 10. Æneid.
In æternam eiauduntur lumina noctem.
Opus. Ouid. 3. de Art. amand.
Sed famæ inuigilare iouat, quis noſſet Homerum,
Ilias æternum ſi lauiſſet opus? Id eſt, ſemper victurum.
Pacem æternam exercere. Virgil. 4. Æneid.
Quin potius pacem æternam, pactoſque Hymenæos
Exercemus?
Pergama. Virgil. 8. Æneid. Hoc eſt, nunquam famam neque nomen ſuum perditura.
Poſternas. Ouid. Epiſt. 15.
Quies. Seneca Agaioem. 7, & miſeros libera mors voces: Portus æterna placidus quiete.
Regna. Lucan. lib. 1. Sacerdos. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.
Tempus. Lucret. lib. 3.
Ex æterno tempore. Cic. lib. 1. de Finib. Eſt mque morum atomorum nullo à principio, ſed ex æterno tempore intelligi conuenire.
Ver æternum, Id eſt continuum & immutabile. Ouid. 2. Metam.
Ver erat æternum, plaeidique tepentibus auris
Mulcebant Zephyri natos ſine ſemine flores.
Veſta æterna. Vide Ignis æternus.
Virtus. Salluſt. in Catil. Virtus clara æternáque habetur.
Vitam æternam dare. Virgil. 12. Æneid.
Quò vitam dedit æternam? aut mortis adempta eſt
Conditio? Hoc eſt, immortalitatem.
Vrbs æterna. pro Roma. Ouid. lib. 3. Faſt.
Iam, modò quà ſuerant ſylua, gramenque recentique receſſus,
Vrbs erat, æternæ eùm pater vrbis ait. Æternam vocat, de qua Iupiter apod Virgilium Imperium ſine fine d. di.
Vulnus æternum ſeruare ſub pectore. Virgil. 1. Æneid.
Perpetuus & æternus. Cic. lib. 6 de Nat. deor. Idemque etiam Ingis perpetuæ & æternæ vim, quæ quaſi dux vitæ & magiſtra officiorum ſit, ſouein dicit eſſe.
Ætemus, pro magno atque immenſo. Virgil.
Tum pater æterno fatur deuin ſus amore. Et Curtius lib. 4, ſerè eodem modo ſcripſit, Ablue corpus illuuie æternaſque ſordibus ſqualidum. Et Tumebo.
Æternus & Sempiternus, pro eodem. Cic. poſt reditum in Senat. Quòd ſi mihi æternam eſſe propoſitam ſrumnam arbitrarer: morte me ipſe potius, quàm ſempiterno dolore multaſſem.
Æternior, comparatiuus. Plin. lib. 14. cap. 1, Nec eſt ligno vlli æternior natura. Pro durabilior, & minus corruptibilis. Idem de Cedro, Nullum æternius lignum.
Æternitas, pen. corr. {ætérnĭtas} Tempus ſine æterno. Cic. de Nat. deor. Sed ſuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla eitrunſcripto temporum metiebatur. ¶ Æternitatem vi deam coluerunt antiqui, cuius imaginem tempus eſſe dixerunt Pythagorei, Plato, & Hermes Trifmeg. ſtus. Eam enim per tempus intelligimus. Differitur verò eopiosè & eleganter à poeta Claudiano in Panegyrico, de laudibus Stilconis. Buoauus earmen, interpretatur in ſus Genealogius.
Ad memoriam æternitatis. Cic. 14. Philip. Nec diſcedis ſuſtit humili ſepultura eremasos, ſed directo publicis operibus atque muneribus, eaque extructione quæ ſit ad memoriam æternitatis, ara virtutis.
Immutabilis æternitas. Cic. de Vniuerſitate, Neque æternitate immutabili continetur.
Ab omni æternitate. Cic. de Diuinat. lib. 2, Si eoim nihil fieri poteſt, nihil accidere, nihil euenire, nisi quod ab omni æternitate certum fuit eſſe futurum raio ceroe quæ poteſt eſſe fortuna? Ruiſum lib. 1, Animus vixit ab omni æternitate.
Ex omni æternitate. Cic. de Diuinat. lib. 1, Fatom eſt ex omni æternitate fluens veritas ſempiterna.
In omni æternitate. Cic. 2. de Nat. deor. Ordo autem ſiderũ, & in omni æternitate conſtans, neque naturam ſignifieat, & c.
Donare æternitatem alicui. Cic. in Piſon. Mihi populus Romanus vniuerſus illa in concione non vnius diei gratulationem, ſed æternitatem immortalitatémque donauit.
Æternitate donare, Immortalem facere. Plinius lib. 2. cap. 7, Nec mortales æternitate donare.
Mandare æternitati, Vide MANDO.
Æterno, æternas {ætérno, æternáre} æternare. Varro eetum humanarum, lib. 3, Literiſque ac laudibus æternare. Verbum antiquum eſt, pro æternum & immortale facere. Horat. 4. Carm.
Quæ cura patrum, quæve Quintium,
Plena honorum mineribus tuas
Auguſte virtutes in æuum
Per titolos memoreſque faſtos Æternet?
Æternò {ætérno} aduerbium, idem quod Æternùm. Plin. lib. 2. cap. 107, Viret æterno hunc ſotem igneum eontexens fraxinus.
Æternùm, aduerbium, pro ſempet. Virgil.
-manet, æternúmque manebit. Idem 2. Georg.
-glebáque veſtis Æternùm ſtrangenda bidentibus. Id eſt, perpetuò, ſemper. Seruius, Iuem Virgil. 6. Æneid.
Æternúmque loeus Paliuuri nomen habebit. Hoc eſt, ad finem vſque mundi, vt dicitur.
AETHARA {ǽthera} regionis Laconiæ oppidum apud Stephanum.
AETHALIA, vel Æthale, inſula {ǽthalia, ǽthale} ex Strabo. lib. 5. de ſcriptione, non procul abeſt à Corſica & Sardinia: qui etiam ferri Æthalice memini. Diodorus Siculus lib. 6. cap. 4, Sequuntur poſt Liparam inſulæ ad Tyrrhenum pelagus ſitæ: in quibus vna eſt nomine Æthalia. Populoniæ oppoſita vrbi, diſtans à continenti ſtadius ferme centumque id nomen ab Æthalio, qui ei præfuit, duce ſortita eſt. In ea effoditur petra, ex qua ferrum exeuditur. ¶ Æthalia, inſula adiacens Italiæ in mari Ligustico, vt author eſt Plin. lib. 3. cap. 6. Idem aliam quoque facit Æthaliam quæ & Ilua dicitur. lib. 5. cap. 3.
Æthaliones {ǽthalíones} eiedæ dicæ, {πάρὰ τὸ ǽθειν ἐσθ τὸ καίειν} hoc eſt, propterea quòd à ſole aduranrur. Cæl. lib. 17. cap. 6. ex Theocrit. interprete.
AETHALIS {ǽthalis} vel Æthalides, Præco, Mercurij filius: eoi quandoque inter mortuos, quibuque inter viuos eſſe licere eóeiſtum eſt, vt eſt author Apollonius t. Argonaut. Voleriat. lib. 3. Hunc à patre Mercurio impetraſſe ferunt vt & viuus & mortuus omnia quæ gererentur memoriam haberet. Eũ ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras. Laert. lib. 8. in Pythagora.
AETHRA, Vna ex centum vrbibus Laconiæ. Steph.
Æther, ætheris, pen. corr. maſc. gen. ſine plurali {ǽther.} Sunt qui æthe-rem pro elemento ignis accipiat, inter quos eſt Anaxagoras: alij pro aere. Ariſtoteles libro 1. Meteor. hoc nomine cælum intelligit: dicium, vt ipſe putat, {ὅτι τὸ ἄθειν: vt alij, ἀπὸ τοῦ αἰὲν θεῖν, à perpetuò

motu. Cic. 2. de Nat. deor. Reflat vlsimus, & à domicilijs noſtris altiſſimus, omnia cingens & coereens cæli complexus, qui idem Æther voeatur, extrema ora & determinatio mundi. Æther ex aere gignitur. Cic. 1. de Nat. deor. Et quum quatuor genera ſint corporum, viciſſitudine corum mundi oatura eſt continuata. Nam ex terra aqua;ex aqua oritur aer, ex aere æther; deinde rerorſum viciſſim ex æthere aer, inde aqua, ex aqua terra infima. Ætherem, Seruius in commentariis in Virgilium tribus ferè modis accipit. Pro igne, Id eſt, ſupremo elemento: pro aere, & pro loue, quem & ipſum dicit æthereum eſſe. Cæterum hoc vnum conſtanter aſſerit, quòd æther proprié ſit ignis.

Æther, pro loue. Lucret. lib. 5.

Poſtremò pereuoe imbres: vbi eos pater æther
In gremium matris terræ præcipitauit. Virgil. in 2. Georg.
Tum pater omnipotens fœcondis imbribus æther
Coniugis in gremium lætæ deſcendit. Cic. 4. Acad. Zenoni & reliquis ferè Stoicis æther videtur ſummus deus, mente præditus, qua omnia regantur.

Æther, pro aere. Virgil. 1. Georg.

-Raptim freat æthera pennis.

Æther, pro exlo. Ooritur, ſecutus Ariſtoteles,
Sic habitet terras, & te deſideret æther.

Æther, pro diis, æthereus, hoc eſt exlum incolentibus. Claudian. 3. de rapt. Proſerp. -Phlegra nobis inſenſior æther. Hoc eſt, multo magis ſunt irati nobis dij quàm gigantes.

Æther, pro lumine. Valer. 5. Argonaut.

-ſimul æthere plena coruſco Pallas.

Æther & Dies, parentes Cæli, Cælum verò Saturni. Cic. 3. de Nat. deor. Flamma æthereis. Cic. 2. de Nat. deor. Quod aſtrorum ignis & æthereis flamma coofumat.

Abditus ætherio æther, Id eſt, obſeuratum exlum caliginibus. Senec. Agamem. 7.

Albus. Cauſa. de Bereeynthia & Aty.

Altus. Virgil. 3. Georg. Id eſt, in eanero, quo altius nequit aſcendere.

Altus æther: hoc eſt, aer. Virgil. 4 Georg. de apibus,

-æthere in alto Fit ſonitus.

Altus æther, pro exlo alto. Virgil. 1. ÆNeid.

Apertus, Aer. Virgil. 1. Æneid.

Arduus, Aer. Virgil. 10. Æneid.

Ater. Valer. 1. Argonaut. Atritus. Stat. 1. Thebaid. Pro aere.

Auius. Stat. 5. Thebaid.

Aureus, pro exlo ſplendido. Ouid. 13. Metamorph.

Clarus. Senec. Hercul. furent. 9.

Conceuſſus mugitibus. Virgil. 3. Georg.

Diffuſus: hoc eſt, agitabilis, qui in omnes partes agitari poteſt & diffundi. Vel, quaquauerſum diffuſus. Lucret. lib. 5.

Sic igitur tum ſe leuis ac diffuſilis æther.

Gelidus. Virgil. 8. Æneid.

Igneus. Valer. 1. Argonaut.

Ignifer. Cic. in Arat.

At propter ſe aquila ardenti cum corpore portat,
Igniferum mulgens tremebondis æthera pennis. Lucret. lib. 5.

-inde æther ignifer ipſe.

Immenſus. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Aerem ample ctitur immenſus æther, qui eonſtat ex altiſſimis ignibus.

Impulſus ſonitu. Lucan. lib. 2.

Inertus dicit nubila. Valer. 1. Argonaut.

Innubilus. Lucret. lib. 3.

Læuus. Stat. 5. Thebaid. Id eſt, ſiniſter & aduerſus.

Lætus. Claudian. in præfat. lib. 3.

Leuis. Virgil. 1. Georg.

Liber nubibus æther, Id eſt, ſerenus. Lucan. lib. 3.

Liquidus æther, ſiue aer. Virgil. 7. Æneid.

Longus. Stat. 10. Thebaid.

Mitior. Claudian. de bel. Gildon.

Nitidus. Valer. 2. Argonaut.

Perluens. Vide, Tenuis æ petluens æther.

Peruius, Id eſt, aer penetrabilis. Ouid. 6. Metamorph.

Proiudus. Hoc eſt, quòd ſe prouidens. Claudian. 4. Paneg.

Rapidus. Lucret. lib. 5.

Sæcr. Ouid. 1. Metamorph. Hoc eſt, exlum.

Serenus. Lucan. lib. 4.

Signifer. Lucret. lib. 5.

Stellatus. Valer. 2. Argonaut.

Summus æther, Id eſt. exlum. Ouid. in Ibin.

Tenuis ae petluens. Cic. lib. 2. de Nat. deor.

Tenuiſſimus. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Sedes autem æthereum locum obtinent: qui quoniam tenuiſſimus eſt, & ſemper agitatur & viget, neceſſe eſt quod animal in eo gignatur, id & ſenſu acerrimo & ociobilitate celerrima eſſe.

Vaſtus, Aer. Virgil. 5. Æneid.

Grauitate carens. Ouid. 1. Metamorph.

Fert æthera clamor nauteus. Virgil. 5. Æneid.

Mulcere æthera canu, dicuntur volueres aſſuetæ ripis. Virg. 7. Æneid.

Obſcurare æthera pennis dicuntur volucres. Virgil. 12. Æneid.

Obumbrare æthera telis. Virgil. 12. Æneid.

Operare æthera votis, Id eſt, deos. Virg. 9. Æneid.

Purgatus æther, diſſuſſis nubibus. Sill. lib. 12.

Reſonat æther clamoribus. Virgil. 4. Æneid.

Verberare alis æthera. Virgil. 11. Æneid.

Æthra, æthræ [ἀήρ] pro æthere vel aere poetieum eſt. Virg. Æneid. 3.

Nàm neque erant aſtrorum ignes, nec lucidus æthra
Sidera polus. Eſt autem æthra Latiné formatum ab æeuſtatiuo Græco æthera per ſyncopen. Cic. 2. de Nat. deor. Aerem complexa ſummus pars cæli quę Æthra dicitur, & ſuâ retinet ardorem tenuem, & nulla admiſtione concreto, & cum aeris extremitate cõiungitur.

Albens æthra Sil. Ital. lib. 5.

Æthra flammínea, Id eſt, (vt puto) flammea. Macrob. libro 6. Saturnal. capite 4.

Lents. Valer. Flac. 6. Argonaut. ad finem.

Liquida, Id eſt, purus aer. Sil. Ital. lib. 4.

Rubra. Ennius apud Macrobium, lib. 6. Saturn. cap. 4. Virg. 12. Æneid.

Nanque volans rubra fuluus lous ales in æthra.

Ætherеus, ſiue ætherius, a dicitium: [αἰθέριος] vt, Cælum æthereum dicitur, ſiue Olympus æthereus, pro exlo. Virgil. 8. Æneid. Primus ab æthereo venit Saturnos Olympo. Cic. 2. de Nat. deor. Sidera autem æthereum locum obtinent. Locum æthereum pro exlo dixit, quæ eſt ſtellarum ſedes.

Arcti æthereæ, Id eſt, vrſæ. Senec. Thyeſte. 5.

Ars æthereа, pro diuinatione. Stat. 6. Thebaid.

Ars æthereа, Cælum. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3.

Æthra. Virgil. 4. Æneid.

Aura æthereo veſci, pro viuere. Virgil. 1. Æneid.

Axis, Cælum. Ouid. 3. Faſt.

Curſus. Virgil. 6. Æneid.

Deas, pro Pallade, quòd in æthere, hoc eſt, in exlo habitet. Ouid. 6. Faſt.

Domus, Cælum. Horat. 1. Carm. 3.

Hauſtus. Virgil. 4. Georg.

Eſſe apibus partem diuinæ mentis, & hauſtus
Æthereos dixêre. Hoc eſt, diuinos ſpiritus.

Ignes, Cæleſtes. hoc eſt, ſiderales. Lucret. lib. 2.

Iter. Ouid. 5. Faſt. Lux. Senec. Hippolyt. 8.

Nubes. Ouid. 15. Metamorph.

Pater. Hoc eſt, Iupiter. Stat. 3. Sylu. 1.

Pax. Valer. 2. Argonaut.

Plaga. Hoc eſt, aeris regio. Virgil. 1. Æneid.

Sedes æthereas ſperare. Ouid. 5. Faſt. Iam.

Solibus æthereis alitoque receandiur æſtu. Ouid. 1. Metam.

Trophæa æthereа, Id eſt, Cæleſtia, & honori deorum dicata. Claudian. 3. de rapt. Proſerp.

Verter, Aſtus. Tibul. 1. eleg. 7.

Via. Ouid. 15. epiſt.

Vindex æthereus, Iupiter. Ouid. in Ibin.

Æthercum ſemen, Id eſt, diuinum. Virgil. 7. Æneid.

ÆTHERIA, quæ poſtea dicta eſt Æthiopia. Plin. lib. 6. cap. 30. Æetherios Æthiopias nominat Strabo lib. 1.

ÆTHICI, populi Macedoniæ. Homerus in catalogo. Æthices vocat Strabo lib. 9.

ÆTHICI, Theſſaliæ populi, aeeolæ Pindi. Strabo lib. 7.

ÆTHIOPA, inſula eſt maris Oceani, Macarta antè appellata. Plinius lib. 5. cap. 31.

ÆTHIOPIA [αἰθιοπία] pars Africæ, torridæ zonæ ſubiecta, inter Arabiam & Ægyptum. Sic dicta ab Æthiope Vulcani filio. Plin. lib. 6. cap. 30. Prius dicta eſt Æetheria, deinde Atlantia, tandem Æthiopia. Æthiopiæ duæ ſunt, vna extra orbem Solis: altera circa Oceanum, in Mauritania. Virg. 4. Æneid. Plin. lib. 5. cap. 8. Verſiſſima eſt eorum optnio, qui deſeruis Africæ duas Æthiopias ſuperponunt, & aore omnes Homeri, qui hiperboreos tradit Æthiopas, ad orientem, occaſumque verſos. Æthiopia æſtuos imbres non habet. Proiode in ea omni ſeruus meoſe, vt in Ægypto & India. Plin. lib. 17. cap. 18.

ÆTHIOPIA Diana cognominata eſt (teſte Stephano) à regione ſua quidam Lydiæ, Æthiopion nomine, vbi olebaturrei quod eum apud Æthiopas agetes, eam Apollo abduxit. Alij magis ad Solem, ab ardore videlicet, quòd Luoa ſit, vt Callimachus aut aut quia ſit Heate, quam ſemper faeibus eſſe inſtructam eredidum eſt, vt Eratoſthenes prodit. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 16. cap. 15.

ÆTHIOPS [αἰθίοψ] Vulcani filius: à quo Æthiopia dicta eſt.

Æthiops, Æthiopis, pen. corr. Qui ex Æthiopia eſt: qui & Æthiopicus.

Æthiops non albeſcit. Dict ſolitum de iis qui nunquam moriuntur ſine ingenium. Fertur Æſopieus apologus de quodam, qui empto Æthiopi (cùm eum colorem arbitrarettor non natium eſſe, ſed dominiſu penoris accidiſſe negleetu) affidua lotura faeiem diuexaut, ita vt morbum etiam adúgeret, colore nihilo quàm antcà fiera, meliore. Ex Erafm. Chiliad.

Æthiopes, vt plerque volunt, nomen habent ab æ&ω eren o, & ὤψ aſpectus: quòd Solis vicinitate torreantur. Sont eamen qui ſic dictos putant, quòd eorum oculi frequentibus venulis ex calore ſint ſanguinarii. Author Vadianus in lib. 3. Pomp. Melæ. Æthiopum literæ ſunt varijs animantibus, extremitatibuſque hominum, atque inſtrumentis, ſed præcipuè artificum, perſimiles. Non enim ſyllabarum compoſitione, aut literis verba eorũ exprimuntur, ſed imaginum formas: aras ſiguiſteatione vſu memoriæ homioum tradita. Scribit quidem acripturam, quoeodiom, ſcr ſcriptam, homioum oculi, manus, faciem, & cætera eiuſmodi. Accipiter rem denotat eiro ſactam: quoniam hæc aliarum ferme omnium auis ſit velociſſima. Crocodilus malum ſignificat. Oculus, iuſtitiæ ſeruator, & totius corporis eſt cuſtos. Dextera manus paſſis digitis, liberalitatem deſignat: ſiniſtra verò compreſſis & contractis, tenaeitatem atque auaritiam. Diodorus Siculus lib. 4. cap. 1. Æthiopas vicini fideris vapore torreri, adufiſque ſimiles gigni, barba & capillo vibrato, non eſt dubium. Plin. lib. 2. cap. 78. Strabo lib. 15. Cæl. Antiq. lect. lib. 9. cap. 15.

Rubentes Æthiopes: quia iuxta mare rubrum ſunt, ait Lactant. Stat. 5. Thebaid.

Æthiopus le ἄτομ eſt: ſed tantùm Æthiops dicimus. Seruius in illud 7. Æneid. Hyrcanaſſre, Arabs ſre parant.

Æthiopis, pen. corr. æthiopidis, pen. corr. fœm. gen. [αἰθιοπίς] Herba magica, naſcens in Æthiopia, in Ida quoque monte Troadis, & in Meſopot. Plin. lib. 27. cap. 4. Æthiopidę herba dicunt amnes ac ſtagna ſteeari eonicctu, tactu clauſa omnia aperiri. Plinius libro 26. capite 4. Idem libro 24. cap. 17, tradit Æthiopida in Meroe naſci, ob id & Meroidem apt ellari, folio lactuce, hydropteis vtiliſſimam & mulſo potam.

ARTHLIV S, Iouis filius, & pacer Endymionis. H. fod.

ARTHON {ἄρθων} vous ex equis Solis: funt enim quatuor, Pyrois, Eous, Æthon, Phlegon. Alij alijs etiam nominibus appellant. Boeat. lib. 4. Ouid. 2. Metam. ¶ Eſt & Æthon nomen equi Pallantis, apud Virg. 11. Æneid. Seruius, Æthon nomen equi, quo & Auroræ equus vocatur. ¶ Apud Homerum ingalis eſt equus Hectoris: apud Claudianum Pluronis, ad finem libri 2. de raptu Proſerp.

ARTHON Præterea nomen eſt proprium viri, qui pedeodi virio ita laborabat, vt in templo Capitolino abſtinere non poſſet. Sed affectus hoc ſuppliicio vt crebuò cernuutrit domi, didicit comprimere nates, ne eadem poena iterum afficeretur: nam aliena menſa vtebatur. Martial. lib. 12.

Æthones {αἴθωνες} Dicuntur quidam tripodes, ab ignis vſu, & ad hoc ipſum comparati: alij autem anathematicis, qui ornatus gratia domibus dicati, vel ſt pitis, prorſum ignibus immaculati, ita eſſque funt: vnde & ab Homero ἀπύρους οὐκαυτους. Hos tamen interdum non nulli, qui nouendum ignibus fint admoti, xathonas verò iam flammis ſuccenſos. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 15.

ARTHRA {ἄθρα} Pitthei filia, Theſei mater. Author Diodorus Siculus, lib. 5. cap. 5. & Plutarch. in Theſeo. Ouidin Ibin, de Hippolyto Theſei filio.

Vtque nepos Æthræ, Veneris moribundus ob iram
Exul ab attonitis exeutiaris equis. ¶ Fuit & alia huius nominis, præcipua comes Helenæ. Ouid. in epiſt. Paridis.

Et comitum primas Clymenèque Æthrámque tuarum.

Æthra, pro Æthera. Vide ATHERA.

ARTHRAEA, inſula quæ nunc Rhodos dicitur. Plin. lib. 5. cap. 31.

ARTHRIA, inſula maris Ægæi non procul à Lemno, aliquando dicta Aeria, poſtea Thaſos. Plin. lib. 4. cap. 12.

ARTHRIA, vrbs quæ poſtea dicta eſt Aria, à qua mare Arriaticum, quod nunc Adriaticum. Aria (inquit Stephanus) Herculis mater, à Diomede coodra eſt, Æthna primò nominata. Hinc & Hetruſcos dictos crediderim, ait Hermolaus in Plin. lib. 3. cap. 16.

ARTHRVRIA. Vide HETRVRIA.

ARTHVSA {ἄρθουσα} inſula eſt in mari Libyco, quæ à quibuſdam Æguſa dicitur. Plin. lib. 3. cap. 8. ¶ Eſt & Æthuſa, portuosus perſiflos, ſolu expoſita, vnde & nomen habet. Cæl. lib. 12. cap. 3.

ARTHYIA, Minerua cognominata, quaſi ἄρθυια dicas, id eſt mergus, quòd humana prudentia excogitarum ſit naugare, mergi quadam imagine. Minerua Æthyiæ nemini in Attic, Pauſ. Cùm (inquit) ab Apollinis & Dianæ templo deſcendit, Pandionis heroum occurrit, quem eo loco ſepulcum iam diximus, quem Minerua Æthyiæ ſepulcum vocant. Hæc ille. Memnit & Cæl. lib. 14. cap. 18.

ARTHYSSI, populi Libyæ, Marmarunis vicini. Steph. Iortè legendum Marmaridis.

ARTIA, Æuorum {ἀρτιάς} Libri nomen à Callimacho poeta cóſcripti: de quo Martial. lib. 10. Epig. 4. Quo pocmare ſuorum ritus & cauſas complexus eſt: vnde oomen. Seruius Æneidos 1. & 3. meminit. Priſcianus quoque Callimachi verſum citat ex Ætijs lib. 1. Quippe ἀρτιον cauſam ſignificat: & Æeta eodem pene argumento, quo noſtri Faſti, eſt libri. Et Ianus Parrhaſio in lib. 3 Claudiani de rap. Proſer. Domitius ramen apud Martialem legit Ethias, interpretatúrque de opere Callimachi in Ibin.

Ætiologia {αἰτιολογία} Latinè, Cauſæ reddítio dicitur. Quintilia. lib. 1. cap. 15. Sententiæ quoque & Chriæ, & Ætiologiæ. Quorum omnium ſimilis eſt ratio, ſpecies diuerſaquæ Sententia vniuerſalis eſt vox, Ætiologia perſonis conſtituitur.

Actites, actitæ, pro. prod. m. g. {ἀετίτης} Plin. lib. 36. cap. 21. Actites lapis ex argumento nominis magnam famam habet. Reperitur in nidis aquilarum. Aunt binos inuenire, marem & fœminam: nec ſine iis parere aquilas. Genera eorú quatuor. Calidi poſſi, Arenæ omnes grauidis adalligati mulieribus vel quadrupedibus in pelliculis, ſcariſicati vteri animalium continent partus, noo niſi partu iuant remouendi: alioqui vulux exeidunt. Idem libro 37. cap. 11. Actites nomen habet à colore aquilæ candicante cauda. Rurſum lib. 30. cap. 13. Lapis Actites in aquila repertus nido, cuſtodit partus cótra omnes abortuſi inſidias. Libro 10. cap. 3. Tribus primis & quinto aquilarum generi inzdificatur nido lapis Actites, quem aliqui dixere Gagatem, ad multa remedia vilis, nihil igne deperdens. Eſt autem lapis ſiſe prægnantiotus cùm quatias, alio velut in vtero ſonante. Sed vis illa tædica omnibus nido deprehenſa.

ASTIS {ἄστις} quadriſyllabum, nomen authoris in medicina, cuius ſedecim libri extant, & quz dam epiſtolæ. Dictus Actius, id eſt, Aquilinus; χαὶ τὸ ἀετὸν nam ἀετὸς, aquila dicitur. Fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomij, tempore Conſtantini magni imperatoris, pauper natus, ab imitio auriſicinam ob inopiam exercuit. Paulò poſt ob nobilis præceptoris commoditatem, qui nuper è Tyro venerat, ſe ſtiteris & eloquentiæ ſtudiis tradidit. Cùmque eſſet Chriſtianus, & à Leótio præſule Antiochæo diaconatus ordini ad ſeitus eſſet, Eunomianorum Arrianorúmque ſectę ſe addixit. Quapropter Aiheos vocatus, & ex Antiochia pulſus eſt. Eius vitam Eunapius author Græcus profequitur. Volaterr. lib. 13.

ATNA {ἄτνα} mons nocturnis mirus incẽdiis. Crater eius pares ambitu ſtadiorum viginti. Fauilla Tauromínium & Catanam vſque pervenit ſeruos: fragor verò ad Maronen & gemellos colles. Plin. lib. 3. cap. 8. Idem lib. 2. cap. 103. ad finem, tradit Ætoam flagrare in tantum, vt quinquagena & octoginta milia paſſuum arenas flammarum globos eructet: ad eius tamen radices exiire ſcaturirégue fontes. Vide Strab. lib. 6. & Solinum lib. 11. Nunc vulgus vocat *Mongybel*. Obuarius in Melam dicit nunc vulgò vocari *Bolcan*. nec amplius eum flagrare. Conſtat hunc mótem olim ab ea parte qua Eurus & Africus flant, ſpeluncas habuiſſe plenas ſulphuris, & vſque ad mare deductas. Hæ ſpeluncæ recipientes in ſe ductus, ventum ereabant, qui agitatus ignem gignebat ex ſulphure: vnde erat (quod videbatur) incẽdium. Hoc autem ventum eſſe illa comprobat ratio: quia & alias flantibus ventis, nihil ex ſe emittit: & pro modo flatuum Euri vel Africi, interdum fumum, interdú fauillas, nonunquam euomit incẽdia. Ætnam deſcribit. Virg. 3. Æneid. Quem locum ſenbit Macrobius Saturn. lib. 5. cap. 17. & Gell. lib. 17. cap. 10, cx Diodoro depromptum à Virgilio.

Ætnam & Athonem montes, in moleſtiæ zdique prouerbium abiiſſe teſtatur Lucilius apud Gell. lib. 16. cap. 9. Ætna quippe Enceladum gigãtem ſua mole premit, iuxta poetarum fabulas. Eſt etiam ob crebra incendia grauis ac pernitioſus accolis. Vide & Cic. in Catone maiore dixit, Onus Ætna grauius ſuſtinere. Athó vero, ſiue Athos, ob ingentem ceſſiudinem, ſua vmbra moleſtus eſt, quam in Lemni vſque tenebras diffitam ſtadius mat ait. Obſtat & nauigantibus, quòd rolo longè dorſo procedat in pelagus, qua continenti adhæret. Vnde & à Xerxe perſoſſus. Ex Eraſm. Chiliad.

Alta Ætna. Ouid. 4. Faſt. Fera. Propert. lib. 3. eleg. 2.

Grauis, Id eſt, poo deroſa. Claudian. in præfatione Paneg.

Ignea. Ouid. 15. Metamorph.

Ignifera. Stat. 1. Achilleid.

Impetus Ætnæ ſurit ignibus. Lucret. lib. 2.

Iogens. Virgil. 3. Æneid.

Rapida. Ouid. lib. 4. Triſt. eleg. 3.

Sicana. Horat. Epod. 17. Sicanis, Id eſt, Sicula. Ouid. in Ibin.

Sicula. Lucan. lib. 1.

Trinacria. Virgil. 3. Æneid.

Typhois Ætna, à Typhoeo gigante ſub Ætna ſepulto. Ouid. in epiſt. Sapphus.

Ætuat Ætna. Virgil. in Ætna. Ardens. Horat. de Arte poet.

Exeandeſcit Ætna. Virgil. in Ætna.

Feruens. Senec. in Thyeſte 7.

Fumans. Stat. 11. Thebaid.

Immugit Ætna cauernis. Virgil. 3. Æneid.

Redundans. Claudian. in epig. de dris fratribus.

Vadans. Virgil. 1. Georg. -quoniet Cyclopum effeturet in agros
Vidimus vndantem ruptis fornacibus Ætnam:
Flammarúmque globos, liquefactáque volucre faxa
Vaporiferá. Stat. 6. Thebaid.

Ætnæus, adiectium {ἀτναῖος}

Camini Ætnæi, Id eſt, Craceres, vel fornaces Ætnæ montis. Seneca in Hercule Oetheo. 9.

Cyclopes Ætnæi. Virgil. 4. Æneid.

Deus Ætnæus, Vulcanus. Valer. Flac. 1. Argonaut.

Fratres, Cyclopes. Virgil. 3. Æneid.

Fulmen. Ouid. lib. 3. de Arte amandi. Fabulantur enim poetæ Vulcanum & Cyclopas Ioui fulmen in Ætna fabricare.

Ignes, Id eſt, tam magni, quantos habet Ætna, inquit Seruius. Virgil. 7. Æneid.

Paſtor, Polyphemus. Ouid. in Ibin. & lib. 2. de Ponto, eleg. 2.

Tellus, Sicilia. Ouid. 8 Metamorph.

Ætnæus cantharus, De magnis & ſeedis vſurpat Ariſtophanes in pace. Ætnæum autem dixit, quaſi prægrádem: vel quòd in Ætna varij maximíque ſcarabei fint: vel Ætnæus dixit, tanquam inſtar Ætnæ mõtis oua zunum. Porrò ſcarabeus inſecti genus, quod à ſtercore vesciſcatur, ita paſcetur.

AETNA, Siciliæ ciuitas, alio vocabulo Adranium dicta, quam fluuius ciuſdem nomínis alluit. Author Steph. ¶ Ætna, oppidum ſanè exile, inontem conſcenſuros accipit atque tranſmittit. Hic enim primus montis aſcenſus inchoat. Strabo lib. 6. ¶ Ætna, vrbs Sicilиæ, quæ & Catana dicta eſt. Strabo lib. 2. Huius conditorem Hieronem fuiſſe Pindarus inquit.

AETOLIA, {αἰτωλία} Græcize regio in tertio ſinu Europæ, Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima, dicta ab Ætolo Martis filio. Cic. in Piſonem, Ætoliam, quæ procul à barbaris diſiunctа gẽubus, in ſinu paciſis pulita, medio fere Græciæ gremio continetur, deeedens miſeram perdidiſti.

Ætolia, pen. cor. apud Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 5. Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti. Hermolaus tamen in verſum illum qui legitur apud Plin. lib. 35. cap. 10, Marcus Ludius Eloras Ætolia orundus: ſi tamen loras per ſynalephen legiiur, eſtaſa litera 3. & ad imitationem Græcorum, Ætolia penultima producitur.

Ætolicus, pro. corr. adiectium {αἰτωλικός} Liu. 4. Decad. lib. 7. Ætolicum magis ad Thermopylas bellum, quàm regium fuit.

Ætolica vrbis. Plaut. Pœnulo. 9.

Ætolus, siue Ætolius {αἰτώλιος} alia adiectiõ. Ætolius heros, Diomedes. Vide Ætolæ regis filius. Ouid. 14. Metam.

Arpi Ætolí. Virgil. 10. Æneid. Vbi Seruius: De Ætolia Diomedes venit, qui Arpos in Apulia condidit.

AETOLVS, vt ſcribit Plin. cap. 56. libro 7. Martis fuit filius. Homeri autem enarrator, de Ætolo ſic tradit, Ætolus filius Endymonis fuit: qui cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ poſtea ab ipſo Ætolia dicta eſt, ibique genuit filium Pleuronem, à quo vrbs Ætolię dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Curetes & Calydon, à quibus rurſus alius vrbis but nomina data fuit.

ARTVATII {ἀρτουάτιοι} populi Galliæ, de quibus ſic Strabo, Rhẽno autem vicina omnium primi colunt Æduatij, quibus fluminis origo vicina eſt, in Diaduella monte. Hæc ille lib. 4.

AEVS {ἀεύς} olim appellatus fuit Ægypti fluuius, qui poſtea Nilus dictus eſt, vt ex Lycophrone annotauit Cael. Antiq. lect. lib. 20. cap. 13. Quod nomen à curſu velocitate illi impoſitum fuiſſe apparet, quòd ſcilicet velatij aquilæ (quam Graeci vocant ἀετὸν) propemodũ aquare videretur. ¶ Commemoratur & in Scythia fluuius nomine Aeus, qui quòd Promethei agrum vberem alioqui crebris exundationibus infeſtaret, ſecit locum fabulę, vt Prometheí eõtinuò renaſcens fecur, ab aquila exedi diceretur. Ex eiuſdem Cælij lib. 7. cap. 27.

Æ V

Æuum {αἰών} Seruius. Æuum propriè æternitatis eſt: quæ non niſi in deos venit. Ennius,

Romulus in cælo eum diis genitalibus ęuum
Degit. Vnde Cic. t. Tuſcul. dixit, Agere æuum cum diis in cælo,

Id eſt æternum viuere. ¶ Æuum ſic definit Cęſorinus in libro de Die natali, cap. 5. Eſt enim immenſum, ſine origine, ſine fine, quod eodem modo ſemper fuit, ſemper futurum eſt: neque ad quenquam hominum magis quàm ad alterum pertinet. Huc in tria diuiditur tempora: præteritum, præſens, futurum. ex quibus præteritum initio caret: retrò futurum: Præſens autem, quod medium eſt, adeò exiguum & incomprehenſibile eſt, vt nullam recipiat longitudinem. neque adhuc eſſe videatur, quàm tranſacti futurique comiunctio: adeò perrò inſtabile, vt idẽ ſit nunquam: & quicquid trãſcurrit, à futuro dreꝛpit.

Æuum, pro ætate. Virgil. 2. Æneid.
-Vos ô quibus una
Sanguis, ait. Vbi Seruius, plenam ætatem ſignificat ex ſanguine, qui non eſt integer niſi in iuuenibus.

Æuum, pro rebus aliquo ęuo geſtis. Virgil. 8. Æneid.
Haud vatum ignarus, venturiſque inſcius æui. Ouid. quoque ꝛ5. Metamorph. -ruóque ſequenti
Cum canibus nimidi veniebat ad pocula dam æ. Plin. lib. 10. cap. 6. Vmbririus arufpeium in noſtro ęuo peritiſſimus.

Æuo noſtro acridit. Plin. lib. 2. cap. 13.

Ad hoc æui, pro Ad hoc vſque tempus. Plin. lib. 16. cap. 4.

¶ Æuum, pro vita. Horat. 1. ſer. Sat. 6.
Viue memor quàm ſis æui brevis.

Conſectus æuo. hoc eſt, ætate. Virgil. 11. Æneid.

Hoſt æui. Ouid. 9. Metamorph. Æuo iam grauior. Virgil. 12. Æneid.

Maturus. Virgil. 5. Æneid.

Metas æui tranſcendere. Stat. 5. Sylu. 3.

Præſtus æuum. Sil. lib. 17.

Reparator æui immenſi. Stat. 4. Sylu. 1.

Robur æui. Ouid. 15. Metamorph.

Sator æui Iupiter. Sil. 16. Sylu.

Situs æui. Vide SITVS.

Tenor æui. Stat. 5. Sylu. 3.

Terminus æui anguſtus. Virgil. 4. Georg.

Venerabilis æuo. Stat. 12. Thebaid.

In æuum. Calliſtratus in liberorum. 201. D. de verb. ſignif. Eremim ideireo libos filiaſve coocipimus æque edimus, vt ex prole eorum exeimve, diuinitiarum nobis memoriam in æuum relinquamus. Id eſt, in perpetuum.

Æquale æuum. Vide AEQVALIS.

Æternum. Vide AETERNVS.

Annoſum. Lucan. lib. 9. Plin. lib. 4. cap. 12.

Breue. Horat. 2. Carm. 16.

Canum. Claud. 3. Panegyr.

Ab æuo condito. Plin. lib. 7. cap. 43, Tribuit ei pop. Rom. quod núquam vlli ali à condito æuo.

Extento æuo viuere. hoc eſt in ætatem. Horat. 1. Carm. 2.
Viuet extento Pocculius æuo.

Futuri æui eucnrra videre. Tibul. lib. 3. eleg. 4.

Grandæ æuum. Lucret. lib. 2.

Ignauum. Claudian. 3. de rapt. Proſerp.

Immenſum. Stat. 4. Sylu. 1.

Immortali æuo eum pace frui. Lucret. lib. 2.

Inertum. Ouid. 15. Metamorph.

Longinquo æuo omnia duunt. Lucret. lib. 2.

Longum æuum prorogare. Horat. de Art. Poet.

Magnuon durare per æuum. Lucret. lib. 5.

Memor. Virgil. 9. Æneid. -ſequi mea carmina poſſunt,
Nulla dies vnquam memoris vos ex. met æuo.

Miſerabile. Virgil. de Iutea Pythagoræ.
At qui deſiderant, lutúinque ſequetur inertem:
Dum fugit oppoſitos incauta mente labores:
Turpis inopique ſimul miſerabile trauiigit æuum.

Mutabile. Virgil. 12. Æneid.

Oeculto velut æuo rreſtit arbor. Horat. 1. Carm. 12.

Æuum perbreue. Vide PERBREVIS.

Perpetuum. Lucret. lib. 5. Placidum æuum degere. Lucret. lib. 2.

Æuo ſempiterno frui. Cic. de Somnio Scipionis.

Senius. Seneca. Hippol. Eum miratur ſenioris æui.

Spatioſum. Ouid. 3. Metamorph.

Tenerum. Claudian. 4. Panegyr.

Velox. Senec. Hercul. furent. 3. Viride. Ouid. 3. Triſt. 1.

Agere ęuũ ſi eurum. Hoc eſt, ſine ſollicitudine & cura viuere. Lucr. lib. 5.

Agitare æuum ſub legibus. Id eſt, viuere. Virgil. 4. Georg.

Colere æi æuum. Hoc eſt, vitam traducere in mutua violẽtia. Lucr. lib. 5.

Conſumere æuum in curis. Lucret. lib. 5.

Defunctum. Claudian. 3. Epig.

Deperenut æuo omni. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Ducere æuum per gaudia. Senec. 2. Hipp. 4.

Æuis durare. Plin. lib. 35. cap. 14. In Africa Hiſpaniáque ex terra parietes æuis durant, in corrupti imbribus, ventis, ignibus.

Exigere æuum ſtudiis virilibus. Ouid. 12. Metam.

Feſſus æuo. Lucret. lib. 3.

Finire æuum. Id eſt, viuam. Ouid. 5. Metamorph.

Horcus. Lucret. lib. 5. Implere æuum. Ouid. ad Liuiam.

Ex mutuote æuo. Hoc eſt, à principio ætatis & natiuitatis. Lucret. lib. 3.

Infractum. Sil. 15. Labens. Sil. lib. 17.

Notæ æuum. Virgil. 3. Georg.
-animos æuimque notabis
Præcipue. Vbi Seruius, Ante omnia ætatem magnanimitatẽque requires.

Pacifici. Stat. 1. Thebaid.
-hæc æuum cupiat pro laude pacifci. Hoc eſt, pro illo die rotius vitæ fuæ libenter offerre velit tempora.

Pati. Vide PATIOR.

Peragere. Ouid. 15. Metamorph.

Perdere. Stat. 5. Thebaid.

Peroigare. Vide Æui longum.

Redens æuum. Vide Æui conditor, in CONDO.

Renouare. Ouid. 7. Metamorph.

Senefcere æuo. Lucret. lib. 1.

Soluis annis & æuo. Ouid. 8. Metamorph.

Tardans æuum. Stat. 6. Thebaid.

Terere æuum. Claudian. 3. epigram.

Trahuere lenuer. Horat. lib. 1. epiſt. 19.

Tranſigere in armis. Claudian. 2. epigram.

Vergit æuum. Plin. lib. 7. cap. 16.

Æuitas. pen. corr. æuitatis, f. g. {αἰωνότης} notiqui pro ætas vel annoſitas dixerunt. Varro Tithono, Quam voluntatem æuitatis eximia attigit metam æuitas. Gell. lib. 10. cap. 1. Si in ius vocat, ſi morbus æuitáſque vitium eſſet, qui in ius vocabi, iumẽtum dato. Sunt autem verba Legis 12 Tabul. Cic. de Leg. Populi æuitates.

Æuiternum, Quod fictum eſt æternum. Sponiin. Hinc Æuiterni dei 24. eſſlantur, quod æuo ſimpiterno permaneant: qualis Iupiter, quem ſic vocauit Ennius. Vide Cruinium lib. 12. cap. vltimo. & Lilium de dus gentium, pag. 26.

Æ X

AEXAMEN. Plin. lib. 4 cap. 15, Ægzo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium ventus quàm inſula, Ex nomine, à ſpecie capræ, quæ ita Græcis appellatur.

AEXONES, pen. prod. populi fuerunt in Attica, deiacitate & intoleranda mordacitate inſignes, vt {ἀξωνεῖσθαι} ſignatum inde verbum ſit, quo ſignatur inſolerandà mordacitas. Cæl. Antiq. lr. lib. 18. cap. 25. Hinc acerrimi conuinatores, Æxoues vocantur.

Æ Z

AEZANVS, Tantali filius, à quo Æzani populi. Herodianus apud Hermolaum in Plinium.

AEZITA, pars Thraciæ. Steph.

A F F

AFER, Afri. Vide AFRICA.

Affabilitas, Vide AFFABILIS.

Affabit ę. pen. corr. {ἀνεπαχθὴς, ἀγωγὸς πρὸς λόγους} adnerbium qualitatis, Id eſt, pulchre, vt ait Nonius. Cæterum, vt ex ipſa origine apparet, nõ modò pulchrè ſignificat, ſed magis etiam artificioſè. Cic. 2. Verrina, Deum denique nullum Siculis, qui ei paulò magis affabrè atque antiquo artificio fabius viderctur, reliqui. Fit autem affabrè ab antiquo nomine affabriis quod{vt Feſtus ait} vereres dixerunt pro fabrefactum, Id eſt, artificioſè factum. Scribitur & antiquo more per d, Affabrè.

Affabulatio {ἐπίμυθιον} Dicitur breue documẽtum, quod fabulis subnexum earum expleat vnitatem. Vide Cælbi. 18. cap. 7.

Affatim, affatim rum {ἐπὶ πλεῖον} dictio Apuleiana, pro nugis, à fando inclinatum nomen. Is lib. 9. ſic inquit, Hæc duas ſimiles aſſamas obtrantes, eo retrorſum addurunt pagani.

Affatim {μᾶλλον, ἐπὶ πλεῖον, ἀρκούντως} aduerbiũ qualitatis, primam teſte Gellio, lib. 7. cap. 7. acut. Feſtus, Affatim dictum à copia fandi: ſignificat abundanter. Liu. Aſſatim edi, bibi, luſu. Seruius, Fatim, abundanter dicimus vere & affatim.

Affatim dixumus. Plin. lib. 17. cap. 24.

Affatim materiæ. Liu. 2. bel. Maced. Item affatim lignorũ, apud eũdem.

Affatim eſt. Plaut. Bareh. 8. Tibi diuitiarum affatim eſt. Idem Caſtel. Aliorum eſt affatim qui fariant.

Affatim prorſus. Cic. Attic. libro 16. epiſt. 4. NS. LEX 2, ſatis eſſe, affatim prorſus.

Affatim ſatis facere. Cic. ad Attic. lib. 2. epiſt. 13.

Veſci re aliqua. Cic. de Nat. deor. lib. 2, Iſidemque ſeminibus & hominies affatim veſcuntur.

Affectare, Affectatio, &c. Vide AFFECTO.

Affecta fœmina, vel in booanu partem dicitur, velut honorata, vel in malam, quaſi ad extremum periculum addueta. Feſtus.

Affero, pen. corr. affers, attuli, pen. cor. allatum, pen. prod. {προσφέρειν, κομίζειν} afferre. Apportare.

Afferre & Efferre, contraria. Cic. pro Quintio. Iraque te obſecrat C. Aquili, vt quam exoſtimationem, quam honeſtatem in iudicium tuum attulit, eam breat ei ſecum ex hoc loco efferre.

Afferre ad os eibum manu. Plin. lib. 20. cap. 46.

Aliquem. Plaut. Pſ. ud. Attuli hunc. 2. quid attuliſti? CA. Addpzi volui decere. Plautinus iocus.

Se. Virgil. 8. Æneid. Fatis huere poſcentibus affers. Fati neceſſitate fatum eſt vt venires. Seruius. Plaut. Eius iuſſu nunc huc me affero. Peripbratis poetica, pro Venire vel accedere.

Seſe à meo ibus. Virgil. 3. Æneid.

Afferre & referre. Terror, in prologo Pharm. Quod ab ipſo allatũ eſt, ſibi eſſe ad relaxum putet. Vbi Donatus, Prouerbiale eſt, Quod dedit, recepit.

Afferre, pro conferre. Cic. 2. de Finib. Negat Epicurus diuturnitatem quidem temporis ad beatè viuendum aliquid afferre.

Aliquid ad rempub. Cic. 1. Offic.

Aliquid ad communem fructum ſue vtilitatem, pro Conferre. Cic. pro Archia, Vt nihil poſſint ex his neque ad cõmunem afferre fructum; neque in aſpectum, lucémque proferre. Idem 1. Offic. Et ſempre aliquid ad communem vtilitatem afferendum.

Afferre, pro eo quod eſt nuntiare. {ἀγγέλλειν} Cic. Attic. lib. 8, Complures attulerunt, Cæſarem iter ha bere Capuam.

Ad aliquem. Id eſt, alicui nuntiare. Cic. pro Cæl. Rumor attulit ad aliquos aures. Cic. pro lege Manilia, Non ex prælio nũcius, ſed ex fermone rumor afferret.

Afferre, quod dici vulgo ſolet, allegare & adducere {προφέρειν, παραφέρειν, παράγειν} vt, Afferre argumẽta, exempla, excuſationes. Cic. Nihil igitur afferunt, qui in re gerenda verſan ſene ctutem negant. Item 2. de Orat. An ætatem afferet quadrienuio minor eſt.

Ad ea que dixi, affer, siquid habes. Cic. Attico lib. 7. Plinius Iunior, quanuis (vt opinor) citra veterum authoritatem, Allegare exemplum dixit.

Causam, vel crimen in iudicium. Cic. pro Cluentio, Simplex in iudicium causa certa res, verum crimen allatum est.

Ad defensionem. Cic. pro Cecinna, Idque me noo ad meam defensionem attulisse, sed illorum defensioni retulisse.

Aliquid in contrariam partem. Cicero 2. de Orat. Aut si ita non refellas, afferendum est in contrariam partem, quod sit aut grauius, aut aequè graue.

In medium. Cic. 1. Offic. In hoc naturam ducem debemus sequi, & communes vtilitates in medium afferre. Pro afferre in commune: Id est, communicare.

Accessioem: Id est, Augere. Cic. Attic. lib. 16. Magnam attulit accessionem rua voluntas erga me.

Acerbitatem. Cic. Arneo.

Adiumentum alicui ad aliquam rem. Cic. 1. Offic.

Æs alienum attulit mihi hæc res. Cic. ad Gallum lib. 7. 24.

Amaritudinem alicui, Id est, pàrere, generare. Plin. lib. 13. cap. 1. Angorem. Cic. 3. Tusc. vl.

Animum alicui. Cic. Attic. lib. 7.

Animum vacuum ad scribendum. Cic. ad Attic. lib. 12.

Animi magnitudinem ad causam alicuius. Cic. pro Milone.

Argumentum afferunt, quòd cuiusmodi actas rerundat. Plinius libro 16. cap. 40.

Authoritatem voluminibus, pro dare authoritatem. Plin. lib. 24. cap. 17.

Authoritatem orationi affert. Cic. in Orat.

Authoritatem peccandi affert. Cic. 3. de Nat. deor.

Authoritatem in iudicium. Cicero. Auxilium. Terent. Adelph. 3. 2.

Bellum. Ouid. 13. Metam.

Post modo qui regna longum eum coniuge bellum
Attulit in patriam.

Calamitatem & eladem. Id est, afficere calamitate, clade, dolore, & simillibus. Cic. pro Cluentio, Vt ne cui innocenti merror tuus calamitatem & falsum crimen afferret. Idem 2. de Nat. deor. Qui risus elassè deuicta malus ipsi Claudio lacryma, magnam populo Romano eladem attulit.

Causam. Terent. Heaut. 4. 3. Quid dicam? aut quam causam afferam? Quod per Allegare supra declarauimus.

Causam belli ciuilis ad aliquem. Cic. Philipp. 2. Ego ad illum belli ciuilis causam attuli.

Causam mortis voluntariæ. Id est, præbere causam. Cic. 3. de Finib.

Causam, quoniam. Plin. lib. 16. cap. 25. causam afferentes, quoniam in Thessalia, Macedoniaque plurima iunc sicus exeat.

Causas, quòd. Cic. Attic. lib. 1. Quoniam iustas causas affers, quòd te hoc tempore videre non possim.

Commutationem voluntatis. Vide paulo pòst Offensionem afferre.

Compertum. Liu. 7. ab Vrbe, Quadam compertum attulerunt T. Quintium in Tusculano agrum colere. Id est, pro certo nuntiarunt.

Confidentiam. Cæsius ad Cicer. lib. 8. 8. Quæ maximè confidentiam attulerunt hominibus.

Coniecturam, Præbere occasionem coniecturæ. Cic. pro Roscio Com.

Consecutionem voluptatis. Cic. de Finib. Vt enim quum cibo potioque fames iustè depulsa est, ipsa deractio molestiæ consecutionem affert voluptatis: in omni re, doloris amotio, succedentem efficit voluptatis.

Consilium alicui. Cic. Attic. lib. 14.

Consilium in aliquam rem. Liu. 5. bel. Pun.

Consolationem alicui malo. Cic. Attic. lib. 10.

Constantiam. Cic. 1. Offic. Quæ affert tum constantiam, tum etiam dignitatem.

Consuetudinem seruicodi. Cic. 2. Philipp.

Contemptionem ad omnes afferre, Cæsar. Facere vt omnes contemnant. Vide paulo pòst, Offensionem afferre.

Crimen falsum alicui. Cic. pro Cluent. & pro Rabir. Posthum.

Cumulum aliquem ætribus alicuius. Cic. 3. de Orat. Sic affere incrementum.

Curam. Cic. Attic. lib. 7.

Afferre delectationem. Cic. Mario. lib. 7. epist. 1.

Dentes in dominum. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 9.

Desperationem. Cæsar 8. bell. Gall.

Detrimentum, vt supra, Afferre calamitatem. Cæs. 8. bel. Gall. & Cic. Att.

Difficultatem alicui. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. Atque huic tuæ voluntati ac diligentiæ difficultatem magnam afferunt publicani.

Alicui ad aliquid. Cæs. 3. bel. Ciuil. Pompeianis magna res ad receptum difficultatem afferebat.

Dignitatem affert fortuna. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Dolorem. Plin. lib. 23. cap. 1. & Cic. 2. Tusc. 1. 7.

Dubitationem. Cic. 2. de Nat. deor. Et 1. Offic.

Afferre egestatem & luctum alicui. Cic. pro Rosc. Amer.

Errorem animis. Cic. 1. de Diuin.

Excusationem. Cic. in epist.

Exemplum. Plin. lib. 8. cap. 6. vnum antiquitatis exemplum afferam.

Exilium, Vide paulo pòst, Pestem aque exilium afferre.

Expectationem. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Facultatem. Cic. 1. de Orat. Qui à scribendi consuetudine ad dicendum venit, hanc affert facultatem, vt etiam subitò si dicat, tamen illa quæ dicantur, similia scriptorum esse videantur.

Affertur fama. Liuius 4. ab Vrbe, Fama affertur, summa vi ad bellum coortos.

Fastidium alicui. Cic. pro Murena.

Fastidia cibo affert hæres. Columel. lib. 6. cap. 8. Solent etiam fastidia cibo affere viriosa incrementa linguæ, quas Ranas veterinarij vocant.

Fidem alicui rei. Plin. lib. 9. cap. 58. Verùm omnibus his fidè Nili inundatio affert. Hoc est, fidem facit.

Fiduciam. Cæsar 8. bel. Gall.

Finem triburorum. Cic. 2. Offic. Sic Afferre finem edicto prætoris, Florem afferre dicuntur arbores. Colum. lib. 11. cap. 2.

Hilaritatem, vel iucunditatem, aut lætitiam. Plin. lib. 16. cap. 11.

Honorem. Plin. lib. 17. cap. 1.

Iacturam. Columel. lib. 1. cap. 2.

Incrementum. Cic. 2. de Finib.

Inertiam alicui. Cic. ad Cornificium. lib. 12. 20.

Initium morbi. Cornel. Cels. in proœmio lib. 1. Euidentes causas spellans, in quibus quæ unt initium morbi calor attulerit, an frigus? fames, an fatietas.

Intentum. Cic. 2. de Finib. Laborem. Cic. Attico, lib. 12.

Labores afferre. Properti. lib. 2. eleg. 6.

Laerymas alicui. Cic. Attico, lib. 12. Lætitiam alicui. Cic. 4. Tusc. vl.

Languorem alicui. Cic. 3 Offic.

Laudem alicui. Cicero.

Laudi oratorię aliquid. Cic. 1. Tusc. vl. Studio oratoriæ laudi nostra attulimus industriam, multò studiosius, &c.

Leuationem. Cic. Seruio Sulpit. lib. 4. epist. 6. Maior mihi leuatio afferri nulla potest.

Literas. Cic. Attic. lib. 1. Nimium tard nobis abs te literæ afferuntur.

Lucis aliquid rebus. Cic. Attic. lib. 2. 16.

Ludum alicui. Cic. pro Roscio Amer.

Lumen memoriæ. Cic. 2. de Orat. ordinem esse maximè qui memoriæ lumen afferret.

Manus pro se quisque affert. Cic. 3. Verr. Id est, depugnat.

Manus alicui. Id est, vim inferre. Cic. 1. Offic. Nam qui iniuste imperum in quempiam facit, aut ita, aut aliqua perturbatione incitatus, is quasi manus videtur afferre suas. Pro eodem dicitur Iniicere.

Manus sibi. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. Manus, quas iustus in Lepidi perniciem armasset, sibi afferre conatus est. Id est, sibi mortem consciscere.

Manus bonas alienis. Cic. 2. Offic. Quum enim dando egere coperint, alienis bonis manus afferre cogunturi. Id est, aliena inuadere: quod & manus iniicere dicitur.

Manus vulneribus. Cic. ad Att. lib. 3. 15. Sed non faciam vt aut tuum ani mum angam querelis, aut meis vulneribus fœtus manus afferam. Quasi dolores meos renouem. Notandà transfiatio.

Medicinam. Cic. Attic. lib. 2. 15.

Memoriam. Cic. 5. de Finib. Cuius etiam illi horti propinqui nõ memoriam solùm mihi afferunt, sed ipsum videntur in cooptecto meo ponere. Pro eo quod est, Non solùm me admonent.

Metum alicui. Cic. 4. Verr.

Molestiam. Cic. ad Attic. lib. 12. 2.

Moram alicui rei, pro impedire & retardare. Cicero pro Sextio, & pro Cluentio.

Morbum alicui. Plautus Asin. Saluete me iubes, cui tu abiens affers morbum.

Mortem vno ictu. Cic. 7. Verr.

Motum animis. Cic. in Partitionibus.

Munus Reip. Cic 2. de Duioat.

Necem, Vide N E X. Plin. lib. 17. cap. 24.

Necessitatem. Cic. to. Philippica, Sed vnibi, Patres conscripti, necessitatem attulit paulò plura dicendi, &c. Id est, coegit.

Nerues & iodustrian. Cic. pro Sylla.

Nuotium. Cic. 7. Verr.

Obliuionem tristitiæ. Plin. lib. 25. cap. 2.

Obiecturatem. Cic. 3. de Orat. Vt ratio quæ lumen adhibere rebut debet, eo obiecturatem & tenebras afferat.

Obseruitatem laudibus alicuius. Cic. pro Dioiaro.

Odium. Plin. lib. 25. cap. 3. Paucotem aquæ, potiusque omois afferens odium. Id est generans.

Odium in aliquem. Cic. in Pisonem, Sic odium quod in ipsum arrulerant, id in eus imagnem ac simulacrum profuderunt. Hoc est, domi conceptum illuc attulerant.

Odium alicui. Cic. pro Sylla. Mihi maiorem hæc res dolorem quàm Q. Hurtensio, mihi maus odium afferre debet: Id est, gignere, parere.

Offensionem. Cic. Att. lib. 12. 3. Quidnam accidisse quod afferret Q. fratri meo, aut offensionem eam grauem, aut commutationem tantam voluntatis? Cæs. 3. bel. Ciuilis, Magnam tamen hæc res illis offensionem & contemptionem ad omnes attulit. Quod barbare dicunt, Posuit, vel fecit eos esse in mala gratia & contemptu apud omnes.

Opem alicui, Idem quod ferre opem, Id est, opitulari. Terentius Phormione 3. 3.

Operam afferre. Ouid. 2. de Arte amandi,
Aut latus, aut vires, operámque afferre puellis.

Opinionem populo. Cicero 2. Offic. Id est, in opinionem populum indueere.

Odium. Cic. pro Murena, Eâque res vobis populóq; Rom. pacem, tranquillitatem, otium, concordiámque afferat.

Pacem animis. Cic. 1. de Finib.

Pacem ad aliquem. Plaut. Amphit. 3.

Pauorem. Vide paulò antè, Odium afferre.

Pedem. Catullus, Abiit, vade (inquam) pedem attulistis? Hoc est, vade ve ni fiti?

Periculum. Celsus ad Cicer. lib. 8. 10.

Pernicies. Cicero 2. Officior.

Perturbationem rerum. Brutus ad Cic. lib. 11. 10.

Pestem aque exilium. Cic. pro C. Rabirio.

Pestilentiam. Plin. lib. 10. cap. 28. Pondus. Cicero Attico, lib. 9.

Quæstionem. Cic. in Orat. Nam etiam poëtæ quæstionem attulerunt, quidoam esset illud, in quo ipsi differrent ab oratoribus. Id est, in medium adducerunt, proposuerunt.

Rationem quonam. Plin. lib. 31. cap. 3. Sed hi rationem affernnt, quoniam leuissima sit imbrium aqua. Et, Rationes cur. Cic. 5. de finib. Rationes quoque cur hoc ita sit, afferendas puto.

Religionem. Cic. 6. Verr.
Repulsam attulit hæc res. Cic. 2. Offic.
Requiem. Ouid. 13. Metamorph.
Affertur rumoribus fpes. Cic. Attic. lib. 7.
Afferuntur rumores, Cic. filius Tironi lib. 16. 21. Gratos tibi optatósque eſſe, qui de me rumores afferuntur, non dubito.
Salubritatem. Columel. lib. 5. cap. 10.
Salutem. Cæſar 3. bell. Ciuil.
Satietatem. Cic. in Orat. Si enim ſemper vtare, ſatietatem affert.
Scientiam. Cic. Affert autem veritas omnibus in rebus longinqua obſeruatione incredibilem ſcientiam.
Seditiones. Cic. pro Sylla, Greges hominum perditorum, metum nobis ſeditionéſque afferebant.
Sententiam. Cicero 3. de Finib. Suam quiſque videri voluit afferre ſententiam.
Solatium. Cicero.
Solicitudinem. Planeus ad Cicer. lib. 10. 18. Ea nunc magnam affert ſolicitudinem, magnúmque habet caſum.
Somnum. Cic. Attic. lib. 9. Quod & ſomnum inducere, & conciliare ſomnum dicitur.
Spem maturæ deceſſionis. Cic. ad Q. fratlib. 1. 1.
Splendorem voci. Plin. lib. 10. cap. 6.
Sumptum alicui. Cic. ad Papirium lib. 9. 16.
Supperias. Plaut. Menæch. 2. 2.
Suſpitionem. Cic. ad Attic. lib. 7. epiſt.
Tabem. Columel. lib. 6. cap. 5.
Tædium. Liu. 4. belli Macedon.
Terrorem, id eſt, terrere. Liu. 6. ab Vrbe.
Terrores ad aliquem. Cic. Attlib. 6. Pro nuntiare.
Teſtimonium. Cæſar 3. bel. Ciuil.
Torporem. Plin. lib. 20. cap. 21.
Vim. Cic. Attlib. 9, armati, vim & manus afferrent.
Vim afferre alicui. Cic. 2. de Legib. Scx. Tarquinius vim Lucretiæ Tricipitini filiæ attulit. Hoc eſt, inuitam ſtuprauit.
Vim vtæ & corpori. Cic. pro Cœcina, Sed prinde valebit quaſi armatiſſimi fuerint, ſi reperientur ita parati fuiſſe, ve vim vitæ aut corpori potuerint afferre.
Vim & celeritatem afferre. Cic. 2. de Nat. deor. Efficimus etiam domito noſtro quadrupedum vectionis, quorum celeritas atque vis nobis ipſis affert vim & celeritatem.
Vim in docendo. Id eſt, efficere quod ammodo cogere. Cic. 4. Acad.
Vim oculis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Vim ſenſibus. Cic. 2. de Finib.
Afferre vim, aliter poſſum, pro cogere. Cic. in Lælio, Vim hoc quidem eſt afferre. Qui enim reſiſti, qui me ratione cogatis? Cogius certè.
Vinculum ad aliquid rei. Cic. pro Cluent. Cic. Appio lib. 3. 4.
Affert aliam vitam hæc dies. Terent. And. 1. 2. Nunc hæc dies aliam vitam affert, alios mores poſtulat. Vbi Donatus, Affert, Hoc eſt, rectè & ſecuræ & inexorabiliter denuntiat.
Voluptatem. Plin. in proœmio lib. 16.
Voluptatem. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Afferturimperſonale {αφικνειται.} Liu. 4. ab Vrbe, Volſcos exiiſſe prædatum affertur, Id eſt, nuntiatur.
Allatus {προσενεχθεις, προσηνεγμενος.} participium, pen. prod. ab affero. Plaut. Aſin. 1. 3. Allata peregrè epiſtola.
Allatum eſt mihi, vel ad me, de morte eius. Cicero in Bruto. Et Appio, libro 3. 10.
Allatus nuntius. Cic. lib. 15. epiſt. 1.
Allaturus, pen. prod. participium {προσενεγκειν μελλων.} Stat. 12. Thebaid.
Aſſticio, afficis, pen. cor. affici, pen. prod. affectum {ποιειν τινα προς τινος} adficere, ex ad & facio compoſitum, interdum ad corpus, ſed ſæpius ad animum refertur. Quicquid enim, teſte Quintiliano, rationem vincit, affectus eſt. Ergo afficere nos, aut animum noſtrum dicitur, quicquid ita mouet, vt rationem conturbet, & penè à ſtatu mentis deiiciat, ſiue ſit bonum, ſiue malum.
Affici admiratione, Hoc eſt, in admiratione eſſe. cui opponitur Contemni. Cic. 2. Offic.
Affici ægritudine. Cic. & Columel. lib. 7. cap. 5.
Afficere aliquos in diuerſum, id eſt, variè. Taeit. lib. 13. Cæterùm is terror milites hoſtilique in diuerſum afficiebat.
Affici animis. Cic. 1. de Orat. Et vti qui audirent, ſic afficerentur animis, vt eos affici vellet orator.
Afficere animos. Cicero.
Afficere benſiciis. Cic. 7. Verr.
Cæde. Liu. 5. belli Punici.
Calamitate. Cic. pro Roſcio Amer.
Commodis. Cic. pro Cluent.
Corpus afficere, pro eo quod eſt macerare, domare. Cic. 1. Offic.
Afficiunt corpora fames, & ſitis. Liu. 8. bel. Pun. Ve prius æſtus à meridiano ſole, laborque ſtandi ſub armis, & ſimul fames, ſitiſque corpora afficerent, quàm manus cum hoſte conſererent.
Cruciatu. Cæſar. Cura. Cic. Attic.
Afficere delectatione. Cic. Attic.
Deſiderio. Cic. ad Cæſium, lib. 2. 12.
Difficultate. Cæſar. Sic Cic. pro Quinctio.
Doloribus. Cic. Leptz, lib. 2. epiſt. 19, Tantis pedum dolonbus afficitur, vt ſe conueniri nolit.
Afficit domi certio elientem, Martial. lib. 12. Vide AETHON.
Errore mentis. Cic. Attico.
Exilio. Cicero in Paradox.
Gloria. Cicero in Epiſtol.
Honore. Cic. 1. de Nat. deor.
Ignominia. Cic. 6. Verr.
Incommodo. Cic. 2. de Finib. Iniuriis. Cic.
Lætitia. Cic. pro Mylone.
Laude. Cic. 2. Offic.

Literæ tuæ ſic me afficerunt. Cic. ad Attic. lib. 14.
Afficere lucro. Plaut. Amphit.
Macula. Cic. pro Roſc. Com. Metu. Cic.
Moleſtia. Cic. de claris Orat.
Affici moleſtia ex re aliqua. Cic. Lentulo, lib. 1.
Morbo. Terent. Heeyr. 3. 3. Et Cic. pro Cluentio.
Morte ab aliquo affici, pro Crudeliter interfici. Cic. in Epiſt. Idem de Inuentlib. 1. Sic Affici mortibus, Colum. lib. 9. cap. 11.
Muneribus aliquem afficere. Cic. Curioni lib. 2. epiſt. 2.
Nomine aliquo. Id eſt, appellate. Cic. pro Deiotaro, Vt eum ampliſſimo regis honore & nomine afficeret.
Pœna. Cic. 1. Philip. Et pro Cornelio Balbo.
Præmio. Cic. pro Cornel. Balbo. Et Cæſar 8. bel. Gall.
Affici pudore. Cic. pro Cœcina.
Afficere ſepultura. Id eſt, donare ſepulcro, humare. Cic. 1. de Diuinat. monet vt ſius eſt nc id faceret, ab eo quem ſepultura afficeretur.
Solicitudine. Cic. Attico, lib. 6.
Solicitudo ex te afficit me. Cic. in Bruto.
Stipendio afficere. Cic. pro Corn. Balbo, Idem in angultiis ærarij, victorem exercitum ſtipendio afficit. Pro, ſtipendium dedit ei.
Timore affici. Cic. pro Quinctio.
Torminibus. Plin. lib. 29. cap. 5.
Affectus vitiis. Cic. 14. Philip. His enim vitiis affectos, & talibus, malos & audaces appellare conſuetudo ſolet.
Voluptate. Cic. ad Brut. epiſt. 16.
Animi voluptate affici. Cic. 3. de Finib.
Vulneribus. Columel. lib. 4. cap. 11.
Afficere, abſolutè: vt, Hoc magis afficit. Subaudi Animum. Sic & paſſiuum eius. Colum. Pulmo tous afficitur. Pro conficitur, & conſumitur vel corrumpitur aut Morbo ſubaudiendum.
Erga aliquem, vel in aliquem affectus. Cic. de Amicitia, Idem libro 1. de Finibus.
Afficior, afficeris {φερομαι υπο.}
Affectus {ο ανθρωπος εκ του καμνειν πασχει} participium ab affacior, vt affectus pena, i. gemina. Cic. pro Cornel. Balbo.
Affectus inordum absque vlla affectionis voce ponitur. Terentius Hecyra 3. 1. Quonam modo Philumena mea nunc te offendam affectam?
Affectus ad munus fungendum. Cic. 3. Tuſc. Id eſt, aptus, ſiue, vt vulgò loquimur, bene diſpoſitus. Idem in Topic. Ducuntur etiam argumenta ex iis rebus quæ quadam modo affectæ ſunt ad id de quo quæritur. Id eſt, adiunctæ aut propinquæ aut apræ.
Ærumnis affectus. Lucretius libro 3. Omnibus ærumnis affecti denique viuunt.
Animo. Cic. 1. de Legib. Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti ſimus, loquuntur.
Artibus affectus animus. Hoc eſt, præditus, Qui artes callet. Eius contrarium, Animus inertiis affectus. Vide paulo poſt, Virtutibus affectus animus.
Benefiis. Cic. in Piſonem, Quum tantis à vobis p. c. beneficiis affectus ſim, tantis honoribus.
Deformatione. Cic. ad Attic. lib. 14.
Difficultatibus. Cic. Cluuio, lib. 13. epiſt. 8, maximis oneribus preſſum, ſummis affectum eſſe difficultatibus.
Honore, imperio. Cic. 1. Offic. Bene & Repub. ſentientes ac benemeritos, aliquo honore autimperio affectos, obſeruare & colere debemus.
Inertiis affectus animus. Hoc eſt, ignorantia artium & imperitia præditus. Vide Virtutibus affectus.
Inflammatione. Cels. lib. 7. cap. 26.
Lætitia Brutus Ciceroni in epiſt. ad Brutum, 4.
Moleſtia ex aliqua re. Cic. Lentulo, lib. 5. 9.
Morbo. Cic. ad Attic. Nam & idipſum vident, qui ſunt morbo graui & mortifero affectiſinſtare mortem.
Morte. Seruius Ciceroni, lib. 4. epiſt. 12.
Munere deorum. Cic. 3. de Nat. deor.
Peſtilentia. Liu. 1. Dec. lib. 1.
Præmiis. Cic. in Piſonem.
Senectute. Cic. 3. de Orat.
Solicitudine. Cæſar, Magna affectus ſolicitudine hoc nuntio Cæſar.
Affecta ſteriliate terra, quaſi quodam morbo. Columel. in præfatione. lib. 3.
Valetudine. Cic. 5. Tuſcul.
Virtutibus affectus animus. Cic. in Partit. Animi autem ſpectantur, atque quemadmodum affecti ſunt virtutibus, vitiis, artibus, inertiis, aut quemadmodum eommoti cupiditate, metu, voluptate, moleſtia.
Vitiis. Cic. pro Murœna, Non debet temere Conſulem populi Romani ciuitatem vocare, ſed conſiderare quibus præterea vitiis affectum eſſe neceſſe ſit eum cui verè ſitud obuici poſſit. Et 14. Philip.
Affectus, Profligatus, aſſlictus. Cic. ad Octauium, Subitò propè iam affectam ac proſtratam Remp. tuis opibus excuſiſti.
Affectæ, ea proprie dicuntur, quæ non ad finem ipſum, ſed proximè ſinem deducta ſunt. Cic. de Prouinc. Conſ. Bellum affectum videmus, & (vt verè dicam) penè confectum. Ibidem, Nam ipſe Cæſar, quid eſt quòd in ea prouincia commorari velit: niſi vt ea quæ per cum affecta ſunt, perfecta Reipublicæ tradat? Idem in Œconomico, Quum vero affecta iam prope æſtate, vuas à ſole mitefiere cœpus eſt. Et Gell. lib. 3. cap. 16. & lib. 15. cap. 5. Sic adificia, (vt ibidem ſentit) quæ propè abſoluta ſunt, affecta eſſe dici Latine poſſum.
Affecta ætas, quæ & grauis dicitur, & effœta, nempe ipſa ſenectus. Cicero 6. Verr.
Animos affectos recreare. Hoc eſt, imminutos, debilitatósque. Liuius 3. Decad. lib. 1.
Cælum affectum, Id eſt, diſpoſitum. Cic. 2. de Diuinat. Et ſi ad rem pertinet, quomodo cælo affectio compoſitſque ſideribus quodque animal oriatur.

Corpus,

Corpus, Id est, læsum, debilitatum. Liu.1. Dec.lib.9. In corpore tamen affectio vigebat vis animi coœsiliique.

Affectum corpus Celso, corpus male habitum. Hoc est, quod indoctè dicitur, Malè disposítum.

Affectum malis medicamentis corpus, Id est, vitiatum. Cels.lib.3.cap. 22. de tabe quam Græci καχεξίαν vocant, Quod ferè sic, quum longo morbo vitiata corpora, etiamsi illo vacans; setectionem tamen non accipiunt: autquum malis medicamentis corpus affectum est.

Corpus sæ affecta. Cic. de Diuinat. Jubet igitur Plato sic ad somnum profitisci corpora bus affectis, vt nihil sit quod errorem animis perturbationémque afferat.

Affecta tabo corpora. Liu 4 ab Vrbe.

Affecta fides, Labefactata. Tacit.lib.19.

Hyems, Id est, penè finita. Sil.Ital.lib.15.

Eamque hyemæ affecta mitefcere coperat annus.

Opes. Tacit.lib.18.

Res, Id est, labefactatæ. Liu.1. Decad.lib.6.

Spes, Id est, imminuta, fractæ. Valer. Flacc. 4. Argonaut. 60.

Vires corporis. Liu.1. Decad.lib.1.

Auidè sum affectus de Fano: quod nisi fieri videro, inenrsabit in te dolor meus. Cic.ad Att.lib.12.epist.

Grauitee affectus. Cic. Attic.lib.14. quem pridie Neapoli affectum grauiter videram, Id est, ægrotum.

Malè affectus. Cic. Seruilio, lib.13. epist.69, Istam partem Reipublicæ malè affectam tuer.

Varie sum affectus tuis literis. Cic.lib.16.epist.6.

Affectus quum absoluté ponitur, feré accipitur pro languente. Propert. lib.2. Eleg.29.

Iuppiter, affectæ tandem miserere puellæ. Hoc est, dolenris & miseræ. Quid. Amorum, lib.2. Eleg.3.

Ibit ad affectam, quæ nec languebat, amicam.

Affectissimus, pen. corr. superlatiuum. Patercculus lib.2, Vigebat in hac parte miles atque imperator, illa marebat omnia: hinc reges firmissimi, illinc inopia affectissimi.

Affectus, hulus affectus (πάθος, ους, τὸ,) verbale. Vide APPETITO.

Affectus amoris. Quintil.lib.1.cap.11.

Affectus metus. Quintil. ibidem.

Affectus, pro amore. Plin.Iunior.lib.3.Epist.10.

Exhibere alicui affectum parentis. Id est, amorem paternum. Plin. Iun. lib.2.epist.1, Ille tutor mihi reticus, affectum parentis exhibuit.

Affectus, pro morbo. Cels.lib.3.3. In quibus affectibus ea quoque genera exercitationum necessaria sunt.

Continuum affectum desiderant nonnullæ materiæ. Quintilianus lib. 6.cap.2.

Dubij affectus. Quid. 8. Metam.

Duros affectus mollire. Stat. Thebaid.1.

Falsi. Quintil.lib.6.cap.2.

Lenes. Vide Concitati affectus.

Mites. Quintil.lib.5.cap.13.

Perturbatiores. Quintil.lib.4.cap.5.

Pessimi. Quintil.lib.5.cap.10.

Sanos affectus tenere, Id est, temperator. Senec. Hippol.2.

Tacito affectu lætari. Ouid.7. Metam.

Truces affectos comprimere. Senec. Agamemn.3.

Veri affectus. Vide Ficti & imitati affectus.

Affectus vehementissimus quum mutatur, &c. Quintil.lib.6.cap.1.

Audaces affectum. Quintil.lib. 4.cap.2. Serum est enim adiucare his cebus affectum in peroratione.

Assumere affectus. Quintil.lib. 6.cap.2.

Commoti affectus. Vide Concitati affectus.

Commouere affectus. Quintil.lib.4.in proem.

Compositi affectus. Vide Concitati affectus.

Concitati. Quintil.lib.6.cap.2. Affectus igitur hos concitatos, τὰ παθητικὰ illos mites atque compositos, τὰ ἤθη esse dixerunt. In altero vehementer commotos, in altero lenes: denique hos imperare, illos persuadere: hos ad perturbationem, illos ad benevolentiam præualere.

Effundere totos affectus. Quintil.lib.4.cap.1.

Erumpunt affectus. Vide Ficti & imitati affectus.

Fido & incorrupto affectu maritos diligunt vxores. Firmicus, libro 6.cap.10.

Tenero affectu diligere. Fiemicus, lib.6. cap.32, Qui filios suos teneto diligat semper affectu.

Toto cordis affectu ferri. Firmic.lib.5.cap.7. Qui ad omne voluptatum genus toto cordis affectu fæpissimè ferantur.

Ficti & imitati affectus. Quintil.lib.6.cap.2, Sed quum sint alij veri affectus, alij ficti & imitati: veri naturaliter erumpunt, vt dolentium, iracundium, indignantium: sed earum arte, adeóque non sunt discipline tradituræ formandi. Contrà qui effinguntur, imitatione artem habent.

Inducere indiem in affectus. Quintil.lib.11.cap.3.

Intrare in affectum. Vide INTRO.

Mollire affectus. Stat. Thebaid.1.

Mouere affectus. Quintil.lib.4.cap.2. Idem lib.6.cap.1. Athenis affectus mouere etiam per præconem prohibebatur oeator.

Occupari affectibus. Quintil.lib.6.cap.2.

Pati affectus. Quintil.lib.6.cap.2.

Profequi affectu dilectionis. Firmic. lib.5. cap.14. Homines tamen faciet, qui stultas mulieres ac temerarias summo dilectionis profequantur affectu.

Soluere affectus tristes. Quintil.lib.6.cap.2.

Tenere affectus sanos. Vide, Sanos affectus tenere.

Tractare affectus. Quintil.lib.6.cap.1, ad finem.

Trahere affectus. Quintilian.lib.6.cap.1, Ex personis quoque trahitur affectus.

Versatur affectus in periculis. Quintil.lib. 6. cap.2.

Affectus, pro liberis, vxoribus, parentibus, & aliis simili propinquitate coniunctis accipitur in l.26.lib.12. Cod. Theod. & Capitol. in M. Anton. & in Gordiano.

Affectio (παθητικὸν, παθητικὴ, παθητικόν) verbale ab officio. Valla lib.4. Cic. de Inuent. lib.1, Affectio est animi aut corporis ex ea re ore aliqua de causa commutatio, vt lætitia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, & alia quæ in eodem genere reperiuntur. Idem ibidem, libro 2, Affectio est quædam ex tempore, aut ex negotiorum cuentu, aut administratione, aut hominum studio, commutatio rerum: vt nouitates quales ane habitæ sint, aut plerunque haberi soleant, habendæ videantur. In Tusculanis idem author, & alibi, voluntatem hominis affecit ad virtutem, atque ipsum virtutem, animi appellari affectionē ait: qualis non est affectus, qui Græcè dicitur πάθος, quod ipse Cicero interpretatur, perturbationem malens dicere, quam morbum, quo nomine sæpè vtitur. At Quintilianus non perturbationem, sed affectum nominat, neque ipse aut solus, aut primus, sed plerique ante eum, vt Seneca, Plinius, Rutilius, Columella, Valerius, Liuius, aliique multi.

Impetus, commotio, affectióque animi. Cic.lib.2. de Inuent. Illum impetum, & quandam commotionem animi, affectionémque verbis & sententiis amplificare debebit.

Affectio astronum. Cic. de Fato, Astronum affectio valeat, si vis ad quasdam res.

Cæli. Cic. 2. de Diuinat. Fac in puero ceferre, ex qua affectione cæli primùm spiritum duxerit.

Diftora & peaua. Cic.4. Tuscul. Affectio est illa quidem distorepans sibi ipsa duas est: infipiens, sed non distorta nec prava.

Firma corporis, Id est, dispositio. Cic.5. Tusc. Tu verò, Metrodore, qui omne bonum in visceribus medullisque condideris, & definieris summum bonum firma corporis affectione, exploratáque spe continen, fortunæ adnus inexpugnabilis.

Inconstans. Cic.4. Tusc. Vitiositas autem est habitus, aut affectio in tota vita inconstans.

Manens. Cic.4. Tusc. Vita enim affectiones sunt manentes, perturbationes autem mouentes, vt non possint affectionum manentium partes esse.

Affectio erga aliquem. Plin.l. b.8.cap.54, Simiarum generi præipua erga fœtum affectio.

Affectio. affectus (πάθος, πάθεια, πάθη, πάθεσις) affectare, ab Affectu deductum verbum, significat appeto, & animo affectu rem aliquam inquestigo. In rhetor. ad Herenn. Sic dicimus, Affectat laudem vndequaque: id est, venatur & capeat. Affectat videri doctus. Affectat quietem, pro cupit, non rectè dixeris.

Affectare, est pronum animum ad faciendum habere. Festus.

Cruorem alicuius. Stat. 11. Thebaid.

Dextram. Virg. 3. Æneid. Set vnus, Dextram affectare, dextram intendere, celiter si vt posset nauem ennere.

Diligentiam in superuacuis. Plin. lib.17. cap.1.

Iser. Cic. pro Roscio Amer. Nunc verò quam viam muniret, quod iter affectet, videtis.

Regnum, Ambitiosè ad regnum aspirare. Liu.4. ab Vrbe. & Plin. lun. de Viris illustrib.

Spes. Ouid.5. Metam.

Validius affectare aliquid. Quintil.lib.3.cap.8.

Ad aliquid, pro Aspirare. Irmic. in præfatione lib.5, Hos Romanis suis libris scripsimus, ne omni disciplinarum aere translata, solum hoc opus exutile videatur, ad quod Romanum non affectasset ingenii.

Viam ad aliquid, Est ad aliquid magno affectu studióque tendere, aspirare: interdum in bonam, interdum in malam. Virg. 3. Georg. Viámq; affectat olympo, Id est, ad diuinos honores aspirat. Terent. Phorm. 4.3. Hi gladiatorio animo ad me affectant viam.

Affectio, cum infinitiuo. Sil.lib.3.

Dum primæ dcens affectat deeerpere pugnæ.

Affectare, pro eo quod est, Consulto aliquid facere. Vlpian. in l. Quod autlex. D. Ad legem Iuliam de adult.

Affectare aliquem damnis, Affiecre. Plaut. Bacchid.6.

Pilocleve tua flagina, aut damna, aut dispolia bula,

Queis patrē, & me, ęque amecēq; omnes affectas tuos. Nonius.

Affector, affectans (πάντα ὁρμῶν) Deponens. Varro, Affectatus est regnum, pro affectauit. Obsoletum est.

Affectans, affectantis, participium (πάντα ὁρμῶντος.) Onid.4. de Pont.

Sic affectantes cælestia regna gigantes

Ad lyga nubifero vindicta igne datos.

Affectatus, pen. prod. (μεμετημένος, μεμελημένος) participium & nomen: vt affectatus sermo, affectata oratio: & affectata verba dicuntur nimis anxiè, & (vt ita dicam) cutiosè quæsita. Eiusmodi autem sermo affectatus reprehenditur a doctis, & Grammatici inter orationis vitia posuerunt. Plin. Iunior, in Panegyrico. Affectata alias cautatas, tibi ingenita & innata. Stat. lib.5. Sylu.3.

Nec tantum pietas, fed protinus ardua virtus Affectata tibi.

Affectatus, verbale (ζήλωσις) Nimis studiosè, Id est, affectu nimio quæsita diligentia. Alij sic: Affectatio, est æmulatio sine apprentia rei, fere in malum fonans, quam Græci ζῆλον zelam appellant. Id est, malam & peruersam affectationem. Quintil. lib.2. cap.13. Nihil odiosius affectatione. Id est, affectu conatuque æmulandi alterius virtutem, quam assequi nequeas, reiragante natura, vel nimio affectu nimióque conatu alterius virtutem æmulandi, ita vt turpe sit ac deforme fæ audè æmulari.

Affectatio frigida & puerilis. Quintil. lib.4. cap.1.

Nimia. Quintil. in procem. lib.1.

Affectator, pen. prod. affectatoris (ζηλωτοῦ.) Quintil. lib.6. cap.3, habitus est nimius eius affectator.

Affectator imperij. Horat. lib.2. cap.7.

Libertatis. Quintil. lib.6. cap.2.

Affectator nimius. Quintil. lib.6. cap.3.

Affectatè, penult. prod. aduerbium qualitatis, ab Affectatus, Id est, curiosè, vel cum affectatione: vt, Affectatè scribit epistolas. Affectatè

loqui tur, nos vulgò illud quoque assumpsimus.

Affectus, Vide Affectitius, Vide Afficio.

Affigo, affigis, pen. prod. affixi, affixum (προσήλωσα, προσηλώσω, προσήλωκα) affigere Ad aliquid figere. Lin. 8. bel. Pun. Laceratosque verbe-ribus crucì affigi iussit.

Adhæsum affigere, Hoc est, reprimere adhærentiam, adhærere & consequenter creare. Lucret. lib. 4.

Affigere aliquid ad rem aliquam. Cic. pro Rosc. Amer. Sed è ego hos iudices, bene noui, heriam illam cui vos vsque eò innuci estis, vi etiã eas omnes oderitis, ita veheementer ad eapsæ affigent, vt potius nemi-nem aliam nisi fortunas vestras accusare possitis.

Aliquid ad terram. Liu. 1. Decad. lib. 4. Cuspidem ad terram affixit.

Ad rem, id est eum re coniunctus. Cic. lib. 1. de Inuent. Cõtinetria cum ipso negotio sunt ea, quæ semper affixa esse videntur ad rem, neque à ea possunt separari.

Aliquid animo sun familiarius. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Affigere arma. Plin. lib. 16. cap. 39. Cui viri fortes affixerant arma.

Humi affigere particulam diuinæ auræ, pro animũ ad res terrenas de-mittere. Horat. 2. Serm. satyra 2.

Lecto aliquem. Horat. 1. Serm. satyra 1.

Literas pueris, Hoc est, eorum memoriæ tenaciter infigere, faciẽque vt hæreant. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Oscula affigere. Claudian. de bel. Get.

Blanda eruentanis affigunt oscula dextris.

Terræ radicem. Virgil. 2. Georg.

Rura gelu tum claudit hyems: nec seminis actò
Concretam patitur radicem affigere terræ.

Affigere per translationem dictum. Plin. lib. 30. cap. 1. Hunc enim maxi-mè affixisse animis eam dulcedinem constat. Cic. 1. de Orat. Ea naxi-mè animus affigi nostris, quæ essent à sensu remota, atque impressa, Id est, tenaciter inhærere.

Affixus, participium (προσηλωμένος.) Tibull. lib. 1. Elrg. 4.

Ae circa grauibus pensi affixa puella.

Laeri affixus. Virgil. 6. Æneid.

Affixa mundo fidera. Plin. lib. 2. cap. 8.

Alicui. Cic. ad Q. fratl. lib. 3. 17. Dedit etiam alteram mihi, qua iubes eum mihi esse affixum tanquam magistro: id eſt, mihi inhærere, & à me non discedere.

In fatis. Cicero libro 1. de Orat. Vt Ithacam illam in asperrimis fatu-lis ranquam nidulum affixam, sapientissimus vir immortalitati an-teponeret.

Affixus alicui in re aliqua. Cic. Lentulo, lib. 8, 8. Quibus in rebus me ille affixum habebit.

Affixum atque infixum in animo & sensu. Cic. 7. Verr. Sed in animo sen fuque meo penitus affixa atque infixa est.

Affingo, affingis, affixi, affictum (προσπλάττω, προσέπλασα) affingere, Idem quod simplex fingere, aut fingendo accommodare. Cic. 3. de Orat. Nullam partem corporis sine aliqua accessitate affictam totamque formam quasi perfectam reperiet.

Addere & affingere rumoribus. Cæs. 7. bel. Gall.

Affingere, & Detrahere, contraria. Cic. 1. de Diuinat. Parua enim mo-mentis mala natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit.

Aliquid alicui. Cic. pro lege Manilia, Sed de Lucullo dicam alio loco, atque ita dicam, Quirites, vt neque vera laus ei detracta orationc no-stra, neque falsa afficta esse videatur.

Affingere alicui orationẽ. Cic. in Orat. Poeta peccat etiam, quum pro-bam orationem affingit impro bo. flutiõve sapienti.

Affingere aliquid, pro mendaciere addere. Cic. 3. Tuscul. Qui nihil opi-nione affingit, affumit, nihil addit ad veritudiem. Idem pro Cluentio 6, Tacit mque vt intelligatis in tota illa causa, quid res ipsa tulerit, quid error affinxerit, quid inuidia conflarit.

Affingere hominum more, spto assimulare. Cicero 2. de Orat. In quibus de seribuntur homiuum mores, & ita affinguntur, vt aut re narrara aliqua, quales fuerint intelligamus.

Afficius, participium (πλαστὸς.)

Afficium proœmium. Cic. 2. de Orat. Connexum autem ita fit prinei-pium consequenti orationi, vt non tanquam eiiiaretdi proœmium affictum aliquod, sed cohærens eum omni corpore membrum esse videatur.

Affictitius (πλαστικὸς.) verbale formatum à supino affictum. Varro de Re rusti. lib. 3. cap. 12.

Affinis, penult. longa (συγγενὴς, οἰκεῖος, πολ.) adiectium ex ad, & fi-nis compositum. Affines, in agris, vicini sunt in hominibus, consan-guinitate coniuncti, ait Festus. Modestinus Lnon faeilé. D. de grad. & affin. Affines sunt (inquit) viri & vxoris cognati: dicti ab eo quòd duæ cognationes, quæ diuersæ inter se fuot, per nuptias copulantur, & altera ad alterius cognationis finem accedit.

Affinium nomina haec fuot: Socer, socrus; Gener, nurus: Nouerca, vitri-cus: Priuignus, priuigna.

Affines, vocat Sallustius, qui finitimos & coniunctos possidere agros. Sic enim scribit, loterea parentes, aut paru liberi militum, vt quisque potentiori affinis erat, fedibus pelli baurur. Annoraut Turnebus.

Affinis, per translationem dicitur alicuius rei particeps. & quasi coniun ctus ei. Iungitur autem genitiuo vel dariuo.

Affinis alicuius culpæ, & alicui culpæ. Cic. 2. de Inuent. Affinem esse alicuius culpæ. Idem pro Rosc. Amer.

Iacinori. Cic. in Catil.

Negotiis. Plaut. Trinum. 6.

Nexæ. Liu. lib. 9. belli Maced.

Re i capitalis. Cic. 4. Verr.

Affinis rerum quas fert adolescentia. Terent. Heaut. 2. 1.

Sceleri, vel scelcris. Cicero pro Sylla. & Author ad Herennium, li-bro quarto.

Sufpitionis. Cic. pro Sylla.

Turpitudini. Cic. pro Cluent. Duos solos video auctoritate Censorum affines ei turpitudini iudicari.

Affinis vinculo, Hnc est, vinculo affinitatis. Ouid. 4. de Pont. eleg. 8,

Ius aliquod faciunt affinia vinctila nobis,
Quæ semper maneant illabefacta precor.

Affinitas, penultima correpta (σχέσις, συγγένεια, πολιτεία.) denomi-nativum. Est hominum affinium inter ipsos coniunctio. Cicero t. Offic. Sequuntur connubia & affiuitates: ex quibos etiam plures propinqui.

Affinitatis coniunctio. Cic. pro Cluent. Affinitatis coniunctionem pi-gnori sore putauit.

Arcissima affinitas. Parrculus lib. 6. Honorarum etiam matrimonio sororis suæ filiæ, in arctissimam affinitatem receperat.

Perpetua. Vide Perpetuus.

Affinitate sese deuincire cum aliquo. Cic. in Brutu.

Affinitates iungere. Liu. 2. ab Vrbe, Neque hospiria modò cum primo-ribus eorum, fed affinitates quoque iungebat.

Detinere. Tacit. lib. 12.

Affirmo, affirmas (κατάφημι, ἰσχυρίζομαι, συγκατατίθεμαι) affirma-re. Ex ad, & firmo firmas compositum. Cic. 4. Academ. Quid dubita-mus igitur affirmare?

Affirmare aliquid de bonitate vini. Caius in l. Si vina. D. de perie. & commod. rei vendit. Si vina, quæ in dolis erant, venierint; eáque ao-te quàm ab emptore tollerentur, sua natura corrupta fuerint: si quid de bonitate eorum affirmauit venditor, renebitur emptori. Quòd si nihil affirmauit, emptoris erit periculum.

Certum affirmare. Liu. 3. ab Vrbe.

Affirmo tibi. Cic. ad Attic. lib. 12.

Affirmare assueratione. Cic. Attic. lib. 13, Omni tibi assecuratione affirmo, quod mihi credas velim, &c.

Fortissimè. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Iureiurando. Liu. 9. bel. Pun. Dara vltrò citróque fide, eosdem amicos, inimicosque habituros iureiurando affirmatur.

Crimẽ, Id est, verisimile reddere. Liu. 2. ab Vrbe.

Conflanter. Vide Asseveratio.

Pro certo. Liu. 2. ab Vrbe.

Temerè de aliquo. Cic. ad Brutum, epist. 1.

Valde de aliquo. Cic. ad Attic. lib. 7, Quid opus est de Dionysio tam val de affirmare? an mihi nutus tuus non facerer fidem?

Affirmare, pro confirmare, stabilitéque. Tacit. lib. 20, Populi Romani virtutem armis affirmaui.

Opinionem affirmare. Liu. Decad. 4. lib. 2. Vulgò credebatur, de indu-stria tem io ferum tractam, ne tempus dari posset Achæis Ærolsque ad respondendum, & eam opinionem ipse affirmaoit, petendo ve summotis aliis, cum ipso imperatore Romano liceret sibi colloqui. Affirmauit, Id est, confirmauit.

Affirmare se animo. Hoc est, confirmare se, & animum firmum induce-re. Cæsar. Epigram. 71.

Spem. Liu. 24. lib. Ea res vique Troianis spem affirmat. Alij hic le-guntˌ Confirmat.

Affirmatus, pen. prod. participium. Liu. 4. Decad. lib. 8, Rhodiis affirma-ta, quæ data prime decreto erant. Hoc est, confirmata.

Rationibus aliquid affirmatum. Cic. lib. 1. de Inuent.

Affirmatio (κατάφασις) verbale, Actus ipse affirmandi. Plin. lib. 28. cap. 2, Conflantissima annalium affirmatione.

Affirmatio & dubitatio, contraria. Cic. ad Pætum lib. 9, Sed quum ex-plorati nihil haberem: nec tibi soliciudinem ex dubitatione mea, nec spem ex affirmatione afferre volui.

Affirmationi alicuius credere. Plaut. Cic. lib. 10. epist. 21.

Affirmatione aliquid alteri reciperc. Id est, promittere. Plancus Cic. lib. 10. epist. 7.

Affirmatio religiosa. Cicero 3. Offic. Est enim iusiurandum affirmatio religiosa.

Affirmatè, pen. prod. (κατηφατικῶς) aduerbium. Cic. 3. Offic. Quod autẽ affirmate quasi deo teste promiseris, id tenendum est. Quidam eodi-ces habent affirmatiuè. Gell. lib. 10. cap 12, affirmatissimè scripserunt, simulaerum eolumbæ eligno ab Archyta ratione quadam disciplinaque mechanica factum, volasse.

Affirmatus. Vide Asseco.

Affiatus. Vide Afflo.

Afflicto, affles, afflicui, pen. prod. afflctum, pen. prod. (τύπτω.) affligo, Heium simulare. Plaut. Perf. 4,

Sed longè ab Athenis esse se gratam autumet
Et ve affligam, quum ea memoret.

Afflicto, Vide Afflago.

Affligo, affligis, penul. prod. (κακῶ, πιέζω, πολ.) affixi, affli-ctum, affligere. Ex ad & verbo inusitato Fligere. Propriè significat ad terram tota vi profterrere. Cic. in Pisonem, Illi aurem flauam ictus perstimlem, quam Rare in loco celebertimo voluerunt, ne fuansisi mi hominis memoria morcretur, deturbat, affligunt, communiunt, dissipant.

Affligere ad terram. Plaut. Perf. 13, Affligam te ad terram, sic clus.

Affligere, per metaphoram, interdum pro perturbare, angere, vexare accipimus. Cælius, Corpus variis morbis afflictum. Cic. in Pisonem, Afflictus luctu, aut merrore.

Affligere & debilitare animos meru. Cicero 4. Tuscul. Quid autem est fordius & desormius, quam ægritudine quis afflictus debilitatisque iacens?

Affligere & leuare, contraria. Cic. ad Att. lib. 13. Epist. Vt me leuarat tuus aduentus, sic diceslus afflixit.

Percellere atque affligere. Cic. pro Cælio.

Perdere & affligere. Cic. pro Rosc. Amer.

Affligit corpus senectus. Cic. de Senectute, Non planè me enervauit, non affixit senectus.

Affixit hunc calamitas. Cic. pro Cluentio.

Affligit leuius. Quintil. in proœmio lib. 6.

Monumentum, Id est, diruere & deuertere. Cic. pro Cælio, Qui Catuli monumentum, affixum, meam domum diruit.

Morrs

Mores graniis. Plin.lib.33.cap.11.
Opes alterius. Plin.lib.2. cap.12.
Rem aliquam vituperando, aut contrarium, Augere laudando: Cic. in Bruto. Hoc eft deprimere. Oratores enim parua extollere, & magna deprimere poffunt. Hinc (vt Plutarchus eft author) Iocrates interrogatus quid eflet Rhetorica, refpondit, Τὸ μὴ μεγαλοπρεπῆ τὰ δι' μεγάλων εἰπεῖν τύπον.
Affligere fe. Id eft, fe angere, & errare, exeruciare: Cic. Att. lib. 2. 34.
Affligi frugonibus. Colum. lib. 2. cap. 10.
Sententiis quempiam. Cic. pro Murena.
Afflictus, participium (κακωθεὶς) Oppreffus aduerfus rebus. Cic. pro lege Manil. Hunc in illo timore & fuga Tigranes rex Armenius excepit, difficilem eámque rebus fuis confirmauit: & afflictum erexit, perdiuumque retentauit.
Afflictus, dolore vehementer affectus. Virgil. 2. Æneid.
Afflictus vitam in tenebris luctuque trahebam.
Afflictus atque euerfus. Cic. pro Quint. Vt per fe affirmam atque euerfum propinquum fumm nō modo honeſte patris bonis, verumetiam communi luce priuet.
Perculſus & afflictus. Cic. pro Flac. Itaque vt hæc Græciam, quæ ianditi fuis conſiliis perculſa & afflicta eſt, omittam.
Calamitate afflictus. Cic. pro Sylla. Hic ſe ita fractum illa calamitate atque afflictum putauit.
Caſu aliquo grauiſſimè afflictus. Cic. Dolabellæ lib. 9. ii.
Magnis clamoribus. Cic. ad Attic. lib. 1. 11.
Afflictus & proſtigatus mœrore. Cic. in Catil.
Amicitia afflicta. Cic. pro Quint.
Animos afflictos recreare. Cic. ad Attic. lib. 12. 13.
Afflictus & fractus animus. Cic. ad Att. lib. 12. Quod certè afflicti & fracti animi non ſunt.
Afflicta fenio aut tempeſtate arbor. Colum. lib. 5. cap. 6.
Meeſtitia domus afflicta. Cic. pro Sextio.
Fides afflicta, Afflicta. Hoc eſt, collabefactata diminutaque. Tacit. lib. 17.
Fortuna alicuius. Cic. pro lege Manilia, vt regum afflictæ fortunæ fædæ multorum opes afflictæ ad miſericordiam.
Afflictus ac iacens homo exeitatur. Cic. Poſt reditum in Senatu, Qui mihi primus afflicto & iacenti dexteram porrexit.
Nauis afflicta ad ſcopulos. Cic. pro C. Rabirio, Nec tuas vnquam nauis ad eos ſcopulos appulſes, ad quos Sexti Titij afflictam nauem videres.
Afflictam & perditam prouinciam etiigere atque recreare. Cic. 5. Verr.
Pudor afflictus. Stat. 11. Thebaid.
Religiones corum ſcelere proſtratæ afflictæque ſunt. Cicero libro 2. de Legibus.
Res. Lucan. lib. 1.
Salus. Cic. ad Lentulum lib. 1. 6.
Afflicta & proſtrata virtus maximè luctuoſa eſt. Cic. lib. 2. de Orat.
Afflicta vrbs peſtilentia. Liu. 3. ab Vrbe.
Erigere afflictum. Cic. de Aruſp. reſponſis. Et pro lege Manilia.
Excitare afflictos. Cic. ad Orat. Idem libro eodrut.
Recreare afflictos animos. Cic. Att. lib. 1. 11.
Grauiſſimè afflictus. Cic. Dolabellæ lib. 9. 11.
Afflictio (κάκωσις) Verbale, Actus ipſe affligendi. Cicero 4. Tuſcul. Moleſtia, afflictio, deſperatio. Sic 3. Tuſculanar. Aliꝰ vbique legunt afflictanes.
Afflictor, afflictare, Vehementer affligere (σφοδρῶς) Cæſar 3. bel. Gall. Naues in vadis afflictarentur.
Afflictari de re aliqua. Cic. ad Att. lib. 11.
Amore. Lucret. 4.
Morbo, Quod & morbo conflictari dicitur. Liu. 9. bel. Pun.
Aliquem luxuria. Tacit. lib. 13. Quòd Italiam luxuria fæuiáque afflictauiſſet, venenoq; damnationem auexuerit.
Oncra. Cæſar 3. bel. Gal. Et onerarias, quæ ad anchoras erant deligatæ tempeſtas afflictabat. Id eſt, concutiebat, & agitabat.
Sæſe. Id eſt, frequenter ſeſe, & plurimùm affligere. Cic. Att. lib. 3.
Acerbiſſimè afflictari. Cic. Attic. lib. 11.
Grauius vehementiúſque. Cic. in Catilin.
Turpius afflictatur R. ſp. Cic. de Aruſp. reſp.
Afflictatio, Verbale (κάκωσις) Cic. 4. Tuſc. Afflictatio, ægritudo cum vexatione corporis.
Afflictor, Verbale (κακωτικὸς) Qui affligit, vel afflixit. Cic. in Piſon. Afflictorem & proditorem, non modo diguitate & authoritatis, ſed omnino ordinis ac nominis fui.
Afflictus, huius afflictus, Verbale (κάκωσις) Idem quod afflictio. Cic. 2. Tuſc. Efferminata virtus afflictio decidit.
Afflo, afflas, afflauit (φύσιν) flare. Id ſpiritu, ſtatuſve quaſi contingere. Columella libro 8. cap. 5. Caucendúmque ne à ſerpentibus afflentur. Liu. 10. bel. Pun. Afflauit incendio effugerunt. Horat. 2. Serm.
-velut illis Canidia afflauit.
Afflantur odores & floribus. Cic. de Senect. Quum admirarerur Lyſander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum fubactam atque puram, & ſuauitatem odorum qui afflarentur è floribus.
Vincta afflantur Noto. Stat. 5. Syl. 1.
Aubelius oris afflat vitas. Ouid. 3. Meram.
Crinales vitas afflabat anhelitus oris.
Odores afflare. Propert. lib. 2. eleg. 30.
Afflabant tibi non Arabum de gramine odores.
Ore alicuius afflari. Ouid. 7. Meram.
At nifi op em tuleto, tauorum afflabitur ore.
Afflare tubiam, pro afflatu implere. Ouid. 6. Faſt.
Afflare, de rumore dictum. Cic. Attic. lib. 16. Sed tamen rumoris neſcio quid afflauerat. Vt ſit ſenſus, Aliquantulus rumor incertus quaſi vento quodam ad aures meas peruenerat.
Afflare alicui, pro aſpware ſeu fauere. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Felix, cui placidus leniter afflat amor.
Affflari auram alicui in aliquo crimine. Cic. 3. in Verr. Sperat ſibi auram poſſe aliquam affari in hoc crimine. Id eſt, ab aliquo fauore ſe poſſe adiuuari.
Afflare alicui aliquid mali. Id eſt, ſtando immittere. Ad Herennium, libro 4. Cireunſpectans hunc & illue, ſi quem reperiat, cui aliquid malì ſuccubuere afflare, quem ore attingere, dentibus inſecare, lingua aſpergere poſſit.
Afflare aliquem ventis ſulminis. Virg. 2. Æneid.
Fulminis afflauit ventis, & contigit igni. Plin. Iun. Verunque noſtrum ille opumi cuiuſque ſpoliator & carnifex, ſtragibus amicorū, & in proximo iacto fulmine afflauerat. Hoc dicit quia peretellatus eſt ſub Domitiano.
Ignibus afflari. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8.
Afflari diuino ſpiritu, quod vulgò inſpirari dicitur. Cic. pro Archia poeta, Poetam natura ipſa valere, & mentis viribus excitari, & quaſi diuino quodam ſpiritu afflari.
Afflatus fidere. Plin. lib. 2. cap. 41.
Numine dei. Virgil. 6. Æncid.
Peſte. Sillus lib. 6.
Sole. Claudian. de bello Gildon.
Afflatus, huius afflatus, penul. prod. (ἐπίπνοια, ἔμπνευσις) Verbale, Actus ipſe afflandi. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices concipiunt maſculorum ſuperuolantium afflatu.
Afflatus benignus. Plin. lib. 37. cap. 13.
Calidi. Stat. 5. Thebaid.
Diuinus, Diuina, vrita dicam, inſpiratio. Cic. 2. de Nat. deor. Nemo vir magnus ſine aliqno afflatu diuino vnquam fuit.
Afflatu diuina mentem alicuius concitare. Cic. lib. 1. de Diuin.
Inſinctus afflatuſque diuinus. Cic. lib. 2. de Diuinat. Oracula quæ inſtinctu diuino afflatuque fundantur.
Necare aliquem afflatu. Ouid. 3. Meram.
Noxius afflatus. Plin. lib. 4. cap. 12.
Afflatus e terra. Cic. 2. de Diuinat. Quid tam diuinum, quàm afflatus è terra mentem ita mouẽs, vt eam prouidam rerum futurarum efficiat? Paulò autẽ, anhelitum terræ vocauit.
Afflatus, pro inſpiratione, ſeu nota aſpirationis. Varr. lib. 3. de Re ruſt. cap. 1. Nec minus oppidi quoque nomen Thebæ indicant antiquiorem eſſe ægram, quòd ab agri genere non à conditore ei nomen eſt impoſitum. Nam lingua priſca & in Græcia Æoles Beœtij, ſine aſſatu vocãt colles Τέβας. & in Sabinis quo è Græcia venerunt Pelaſgi, etiam nunc ita dicunt.
Afflo, afflas, penul. corr. afflixi, affluxum (θλίβω, πιέζω, συμπίεζω) afflere, Proprie ad aliquid fluere. Colum. Ne quam à vertice tor rens imbribus concepius affluxerit, ſundamenta conuellat. Plin. lib. 2. cap. 97. Bis inter duos exortus lunæ affluunt, bifque remeant. De maris affluxu loquitur.
Affluere, de hominibus dictum. Liu. 9. bel. Maced. Dimicantibus iis legio quinta ſuperuenit: id cinde vt quæque potuerant, copiæ affluebant. Virgil. 2. Æneid.
Atque hic ingentem comitum affluxiſſe nouorum.
Amor affluit. Ouid. 1. de Remed. amor.
Affluit incauris inſidioſus amor. Hoc eſt illabitur.
Affluunt litteræ & rumor. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. Nihil ex iſtis locis, non modo literarum, ſed re rumoris quidem affluxit.
Affluere, per metaphoram pro abundare. Plaut. Mend. 4. frumento aſſluam. Cic. 2. de Finibus, affluere voluptatibus.
Affluere ad. Cic. 1. de Fin. Nam ii ea ſola voluptas eſſet, quæ quaſi titillaret ſenſus, vt ita dicam, & ad eos cum ſuauitate affluere, & illabere tur, &c. Tanquam de humore dixit affluere: id eſt, leniter fluere.
Diuitijs affluere. Lucret. lib. 6.
Efluſe affluunt opes. Liu. Decad. 1. lib. 3.
Affluens, participium (πεπλουτηκὼς) Liu. 5. bel. Maced. Quoniam affluente mulitudine ad famam belli.
Affluens & brutus. Cic. in Salluſt. Id eſt, copioſus & diues.
Anni affluentes. Horat. 4. Carm. 11. -quod ex hac
Lucæ Mecenas mcus affluentes
Ordinat annos. Aeron, Affluentes. Id eſt creſcentes, aut multos.
Affluens, abundans. Vt Affluens opibus & copiis. Cic. pro lege Agraria. Et pro Clarutio. Affluens omni ſcelere domus.
Bonitate affluẽs homo. Cic. pro Roſcio Comœdo, Largitus eſt ſcilicet homo liberalis, & diſſolutus, & bonitate affluens Hannius Roſcio?
Homo omni lepore & venuſtate affluens. Cic. 7. Verr.
Quo nimio & ingenuis vbertinis affluentes doctiſſimi homines. Cic. 3. de Orat.
Affluens hominibus & ſtudiis locus. Cicero pro Arch. Nam ibi natus ab loco nobili, & celebri quondam vrbe & copioſa, atque eruditiſſimis hominibus liberaliſſimique ſtudijs affluenti.
Vnguentis affluens. Cic. pro P. Sextio.
Affluens, affluentior, affluentiſſimus, pro abundans (ἐυθηνῶν, ὑγρὸς, ἔυπορος) Cic. 1. Offic. Omnium rerum affluentibus copijs. Idem in Lælio, Diuitiarum eſſe videtur & affluentior vera amicitia.
Affluenter, affluentius, affluentiſſimè (ἐυθηνῶς, ἐυπόρως) aduerbium qualitatis. Cic. 5. Tuſculanar. Quòque affluentius voluptates hauriat.
Affluentia, (ἐυθηνία, ἀφθονία) Pro abundantia. Cic. De lege Agrar. contra Rul. Ex hac copia atque omnium rerum affluentia, primùm nata eſt arrogantia. Plin. Iunior in Panegyr. Inſtar ego perpetui congiarij puto affluentiam annonæ.
Magnifica diuitiarum affluentia copioſus. Firmicus lib. 5. cap. 3.
Verboſa ſermonis affluentia Firmic. lib. 8. cap. 10.
Affodi lo, affodis, penult. corr. affodi, penult. prod. affoſſum (σκαλίζω) affodere, Fodiendo adiungere. Plin. lib. 2. cap. 68. ad finem, Purtéque vicini exſpicem noſtro ſolo affodiri us.
Affor, affaris, affatus ſum (φθέγγομαι, προσφθέγγομαι, προσαυδῶ) affari, penult. prod. Ex Ad & Fari compoſitum, Alloqui. Aunt Grammatici primam perſonam in vſu non eſſe. Eſt autem verbum apud poetas

ysciatius.Virg.Æneid.2. Tum ſic affari,& curas his demere dictis.Cic. 2. Philip. Qui locus eſt aut tam defertus,aut tam inhumanus,qui illos quò accelleriri,non affari atque appetere videatur?

Affari (inquit Nonius) non ſolùm pro reſpondere vel fabulari,ſed etiam rogare poſtulum.Acetus Terco, Deum Cadmo generatum ſemel affare. Virgil.4.Æneid.

I ſotor,atque hoſtem ſupplex affare ſuperbum,

Affari,Agere gratias.Virgil.4.Æneid.

Affatúrque deos,& ſanctum ſidus adorat.

Affari dulci amore.Id eſt,amicè.Virg.6.Æneid.

Nomine.Cic.de clar.Orat. Nam ſerpſit his verbis , quum hunc nomine eſſet affatus.

Verbis blandis.Stat.1.Achil.

Voce.Silius lib.8.

Affari extremùm.Virgil.9.Æneid.

Affari extremùm miſeræ data copia matri?

Affatus,penultima producta,Participium. (⁂) Allocutus.Virg. 4.Æneid.

Tum breuiter Barce nutricem affata Sichæi.

Affatus,huius affatus, penult.prod. Verbale (⁂) Alloquium,colloquutio.Virg.4 Æneid.

Heu quid agatÞquo nunc reginam ambire furentem

Audeat affatu?

Affatus bonus.Stat.lib.1.Thebaid.

Affatus malignus.Claudian.de eut.Proſer.lib.3.

Affatus taetus.Stat.6.Thebaid.

Affatus alicuius teetus:Id eſt,colloquium.Seneca Medea.4.

Affabilis, penult.corr.Adiectiuum (⁂) Qui ſe facilem præbet in congreſſibus humanis. Hoc eſt,in loquendo, audiendo,& reſpondendo.Cic.1.Offic. Et in omni ſermone omnibus affabilem & iucundum ſe eſſe velle.

Affabilitas,penult.corr. (⁂) Ipſa virtus eius qui affabilis eſt.Cic.2.Offic.Comitas affabilitáſque ſermonis.

Affabiliter , affabilius , affabiliſſimè (⁂) Gellius libro 16.capite 3. Hæc tum Phauorinus , multáque illuſtrioli alia affabiliſſimè dicebat.

Affort,penult.cort. (⁂) ex Ad & Fore, Aſſuturum eſſe. Et eſt verbum ita defectiuum vt ipſum verbum Foce. Virg.1.Æneid.

Atque vtinam ceu ipſe Noto compulſus eodem

Afforet Æneas. Cæſar 3. bel.Gall.Hanc aſtbre biduo.

Afore,pro ſignificatione præſentis videtur acceptiſſe Stat.lib.1. Thebaid.

-ſenſi manſeſſe numine ductos.

Afſore, Pro adeſſe.

Afore ab oris externis.Virg.7.Æneid.

-generos externis afforе ab oris. Id eſt,venturos,aſſuturos.

Afformido,afformidas,penult.peod. (⁂) afformidare, Idem quod formidare. Plaut. Bacchid.21, Magiſque afformido ne ſi peteas.

Affrango, affrangis (⁂) affrangere. Ad, ſue iuxtà frangere. Stat.5.Syl.1.

-citius Titonida mœſti

Deſcient rores:aut cuicetata fatiſcet

Mater Achilleis hyemes affrangere buſtis. Vide ADFRINGO.

Affremo,affremis,penult.corr.aſſremere, Idem quod fremere,ſtridere.Sil.Italicus lib.14,

Non aliter Boreas Rhodopes à vertice præceps

Quum ſeſe immiſit,deinde que volumine Pontum

Expulit in terras,ſequitur cum murmure molem

Et circà maris, & ſtridentibus aſſremit alis.

Affrico,affricas,penult.corr. (⁂) affricare,Ad aliquid fricare. Plin.lib.29.cap.6, Anguium adeps zrugini mixtus,ruptas oculorum partes ſanat : & uæmbrana ſue ſenectus vernatione cutem exutaſi affricetur , claritatem facit. Colum.lib.7. cap.5, Aut arbori affricant. Sub.fede.

Affrictus,huius affrictus,Verbale (⁂) Actus ipſe affricandi.Plin. lib.31.cap.6. Spumáque aquæ affrictu verrucas tollit.

Affrio, affrias (⁂) affriare , Et Ad & Friare. Feiare autem de rebus iis dicitur , quæ faeile, & nullo , vi fic dicam , tritu commununtur, & in pulueremrediguntur : vt ceſina inter digitos. Varro 1. de Re ruſt.57.

Affuj, Affuturus. Vide ADSVM.

Affulgeo, affulges, affulſi (⁂) affulgere, Ad aliquid fulgere : vt, Huic zdium parti raró ſol affulget. Hinc varia metaphora.

Affulgere vultu nitenti.Sil.lib.8.

Affulſit ſpes.Liuius 2.belli Punici , Prima ſpes motte nuntiata Marcelli affulſit.

Affulſit fortuna.Liu.10.bel.Pun.Et mihi talis aliquando fortuna affulſit.

Affundo, affundis, affudi, penult. prod. affuſum, penult.prod. affundere (⁂) Aſpergere. Plin.lib.12.cap.21, Mediei nucleos Arabicæ glandis rundunt,affuſa eis paulatim calida aqua.Idem lib.16. cap.44, Vinóque illa affundere.

Affundi, fluuij aut maria dicuntur, quæ vibem, aut quidois aliud alludit. Plin. lib. 5. cap. 1. Affunditur huic autem aſſuariumè mari flexuoſo meatu. Idem lib.5.cap.29,Mxander plurimis affuſus oppidis.

Affuſa vbs mari,pro affuſum mare vrbi. Plin.lib.3. cap.3, Cæſaraugusta,colonia immunis,amne Ibero affuſa.

Affundo,pro infundo. Tzei.lib.13,frigida in aqua affunditur venenum. Idem lib.5,de Phœnice ane,vbi mors propinquet, ſuis in terris ſtruere nidum,eſque vim genitalem affundere.

Affundere vinum.Plin.lib.16.cap.44.

Affuſus, penult. prod. participium (⁂) Proſtratus,procubitus. Ouid.8.Meram.

-potus moritura videri,

Ampleſique pedes,affuſique poſcere vitam. Lucan.lib.7,

-regeſque tui cum ſupplice mundo

Affuſi,vinci fiecerum pariare rogamus.

Affuſus tumulo.Hoc eſt,iuxta tumulum ſuſus,iacens, proſtratus. Ouid. 8.Metamorph.

Affuſúrque iacent tumulo:ſignatáque ſaxo

Nomina complexæ,lacrymas in nomina fundunt.

Affuſus,pro Infuſus. Ouid.ad Liuiam de morte Druſi,

Aridáque affuſa guttura tinxit aqua.

A F O

Afors,Adueibium,penult.corr. (⁂) Plin.lib.17.cap.24, In vicus penettat omnis aſors iniuria. Suit qui diuiſim ſcribant , à foris. Alij negant eſſe Latinam vocem.

A F R

Afra,auis,Vide AFRICA.

AFRANIA Licinij Bructionis vxor , prompta ad lites contrahendas, adeò vt pro crimine improbis fœminarum moribus C.Afraniæ nomẽ obiiciatur.Valer.Maxim.lib.8.cap.3.

Afrania fabula.Cic.pro M.Cælio.

AFRANIVS (⁂) poeta Latinus comicus , teſte Cicerone in Bruto,homo peracutus in fabulis,& diſertus,quòd in togatis raeelli,inquit Quintilian. lib.10.cap.2. Hocatius huius meminit lib.2. epiſt.1, Dicitur Afranij toga conuenisſe Menandro. Hoc eſt,Afranij fabula togata dicitur fuiſſe ſimilis comœdiis Menandri. Multa ſiquidem mutuatus eſt a Menandro,teſte Cicerone lib. 1. de Finib. Auſonius quoque,Qui toga ſecundis ſcenis agruuit Afrani.

C. AFRANIVS collega in conſulatu Q.n. Metello Celeri , vr author eſt Plin.lib.2.cap.67.

L.AFRANIVS,alter dux Pompeianus notiſſimus. Lucan.lib.4,

Iure pari rector eaſtris Afranius illis, Ac Petreius erat.

AFRICA, penult.corr. (⁂) tertia pars orbis.Preto Hercules, ac Nilo à exteris orbis partibus diducitur:Libya & Heſperia à Græcis appellata. Hanc ab imo (vt ait Salluſtius) habitauerunt Getuli & Libyes aſperi inculſique , quibus eibus erat earo ferina, atque humſ pabulum veluppeeoribus. Hæc Volaterranus. Madian filius ſuit Abrahæ ex Cetura. Huius filius Afer, fiue Apher , quum caſtra fixiſſet in Libya, & filiorum eius ſibi habitaſſent in ea, tertam illam ex eius nomine Africam ſeu Aphricam vocauerunt. Author Ioſephus Antiquit. libro 1. cap.23. Alexandri Polyhiſtoris ſententiam ſecutus. Alij dictam putant , quaſi ſine frigore. Siquidem a parneula eſt peiuatiua, ⁂ horroeè frigoris ſignificat. Author Seruius in 6.Æneid. Quidam ab Afro Libyi Herculis filio dictam malunt. Solinus ca.37.

Africa ſemper aliquid nouiapportat. Prouerbium , quod quadrabit in hominesiubrica fide, ſemperque nouandarum rerum audos. Quod quidem ideo diebatur , quòd in Africa fiiieuloſa regione , ad vnum aliquem rium plurimæ ferarum ſpeeies bibendi gratia conuenire cogantur,obſque varia miſtura violentę Veneris,variasmonſtrorum formas ſubindeque nouas naſci. Ex Plin.lib.8.cap.16.Aristotele,& Erasmo in Chil.

Ardens Africa.Lucan.lib.9. -draeonet

Peſtiferos ardens facit Africa.

Feris & beluis frequens.Plin.lib.5.cap.9.

Fertilis.Horat.3.Carm.16.

Pallida.Claud.de bello Gildon.

Vadoſa.Stat.4.Syl.5.

Vltima.Horat.2.Carm.18. De Numidia intelligit,quæ pars eſt Libyæ.

Afer,afri (⁂) Qui eſt ex Africa.

Dirus Afer.Horat.4.Carm.4.

Dirus per vibes Afer it Italas.

Diſcindi Afri.Virg.8.Æneid. Vbi Seruius,Vel habitum eorum oſtendit,qui vſque in calo diebatur.Aut diſcindi eos dixit, inhabiles militiæ vt contra,præcinctos, ſtrenuos dicimus. Vnde & Græcè ⁂ appellatur,non qui bonam zonam habet,ſed qui eſt ſtrenuus.

Rebeller.Sillius libo 15.

Sitientes.Virgilius 1.Eclog.

Eſt etiam Africa calidiſſima regio.

Tenues.Id eſt,pauperes.Iuuen.ſat.8.

Vagus.Sil.lib.15.Et Lucan.lib.4.

Afer,afri (⁂) Adiectiuum.

Aementarius Afer.Virgil.3.Georgic.

-omnia ſecum Armentarius Afer agit. Armentariũ vocat,quia in Africa armenta & greges abundẽt ſunt.

Afra auis, Id eſt , Libyca. Referur à Suida de prægrandibus , quòd ex ea regione deportentur auet immani magnitudine.Horatius de prælauta vſurpauit,

Non Afra auis deſcendat in ventrem meum. Nam gallinas prægrandes olim mittebat Africa , quas eaſdem Numidicas aues appellant. Acron videtur de ſtruthione ſentire, quæ & ipſa auis mira molecorporis eſſe ferur. Non integrè ſatisfit & hominem peregrino cultu notabilem. Et Plaut. Pœnulo 5. 2, Pœnum autem vocat ob maniezs,alarum inſtar vtrinque penſiles. Prouerbium extat in auibus Ariſtophanis.Inteepres indicat conuenire in barbaros ac meteuloſos. Sunt enim prægrandes ſeeè timidiores. Terent. Hic nebulo magnus eſt.Erasmus in Chiliad.

Muriee Afro tinctæ lanæ.Horat.2.Carm.16.

Serpentes Afri.Horat.1.Serm.ſat.8.

Africanus, penult. prod. adiectiuum (⁂) Hinc Africanus Scipio, ab Africa deuicta.Horat.epod.9. De quo vide in SCIPIO.

Africanum bellum.Cicero pro Deiot. Mittebat qui nuntiet Africanos exeepiſſe.

Africanum mare (⁂) eſt à ſinu Gallico , inter Maſſiliam & Narbonem ad regionem Africæ oppoſitam : cuius meminit Strabo libro 2.

Africanæ,abſolutè,dicitur Pantheræ,quæ & Variæ. Africanæ quidẽ, quoniam in Africa ſunt frequentes. Variæ,quonam macularum varietate ſunt ſpectabiles.Plin.lib.8.cap.17, Senatuſconſultum ſuit vetus,ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Primus autem Scaurus zdi litate ſua Varias centum quinquaginta vniuerſas miſit.

Africanæ,

Africanæ, Gallinarum genus est prægrandium. Columella libro 8.cap. 2, Gallinarum genera sunt, vel coburtalium, vel rusticarum, vel Africanarum. Africana est, quam plerique Numidicam dicunt, Meleagridi similissimè quòd rutilam galeam & cristam capite gerit: quæ vtraque sunt in Meleagride cæruleæ. Varro de Re rust. libro 3. cap. 9. Gallinæ Africanæ sunt grandes, variæ, giberæ, quas Meleagridas appellant Græci.

Africus {ἀὴρ} subst antiuum, Est ventus ab Africa flans inter Auſtrum (qui etiam Libs vocatur) & Corum. Plin. lib. 2. cap. 47. A meridie Auſter, & ab occaſu hiemali Africus.

Celer Africus. Horat. 1. Carm. 1.

Creber procellis. Virg. 1. Æneid.

Peſtilens. Horat. 3. Carm. 23.

Protectus Africus. Horat. epod. 16.

Ire, pedes quocunque ferunt, quocunque per vndas
Nouus vocabit, aut proteruus Africus.

Africus, a adiectiuum ab Africo vento {πάτρωος}. Vt Africæ procellæ, ab Africo vento excitatæ. Horatius 3. Carm. 29. Africa bella. Sillius libro 17.

Afrícia, Genus quoddam liborum, quo viebantur in ſacrificiis veteres. Arnobius, Quid ſeilla, quid frumen, quid africia, quid grandia, caruncum, conſpolium, cucubala? & quibus duo quæ prima ſunt, pultium nomina, fed geuere, & qualitate diuerſa: ſeries verò quæ ſequitur, liborum ſignificantias continet. Hactenus ille.

A

AG. Agit, vel Agrum, vel Agrippa.

AGAMONS {ὄφις} quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus Abaon ſiue Aban vocant. Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 9.

AGACTVRE {ἀγαπάω} Populi fuit in regione Thimanæorum, prope Nabathæos. Plin. lib. 6. cap. 28. Agacturi in montibus, oppido 22. M. paſſuum, in quo fons Emiſchabales, quod ſignificat Camelorum oppidum.

AGAGAMANES, populi circa Mæotim, Plin. lib. 6. cap. 7.

AGALLIS Cercyræa, fœminæ nomen, quæ (vt Athenæus author eſt) illuſtris fuit ætre grámatica, & iouentionem pilæ adſtripſit Nauſicaæ.

Agallochum {ἀγαλλόχον, } eſt lignum quod ex India & Arabia defertur, maculatum, odoratum, guſtu aſtringens, & ſubamarum, cute aliquantum verſicolore. Halitum manſi commendat: vermiculum ſtercus gidum iuuat. Xylaloe vero & Cyparo dicitur: Id eſt, lignum Aloes, arboris, non herbæ. Quod verò oſtendunt officinæ, verius eſt Aſpalathum acre & auſtcrum. Galen. lib. 6. ſimpl. Meminit Ruellius lib. 1. cap. 36.

AGAMEDES {ἀγαμέδης} Viri proprium. Cic. 1. Tuſcul. Trophonius & Agamedes quum Apollini Delphis templum exædificaſſent, petierãt quod eſſet optimum homini. Qui vt illuxit dies tertius, mortui ſunt reperti. Iudicauiſſe deum dicuntmorte eſſe optimum homini. Idem tradit Plutarchus in oratione conſolatoria ad Apollonium.

AGAMEDE {ἀγαμέδη} oppidum Lesbi inſulæ. Plin. lib. 5. cap. 35.

AGAMEMNON, Agamemnonis, penult. cor. {ἀγαμέμνων} rex fuit Mycenarum, Polybiana ſtirpe, ſiue Atrei ex Atrope, fratreque Menelai, natu maior. Hic omnium Græcorum in Aulide cõgregatorum conſenſu imperator delectus, ad expeditionem Troianam profectus eſt, Clytemneſtra coniuge, ex qua iam liberos aliquot ſuſceperat, ad regni adminiſtrationem, relicta. De quo Cic. pro Flacco. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreſte, necnon & Seneca in Agamemnone. Ouid. lib. 7. Amorum, & lib. 12. Metacon 15. Metam. Agamemnon, idem qui & Agamemoon. Stat. lib. 1. Achil.

Cuculamant Danaiſtimuláique Agamemnone volentes.

Agamemnonem regum regem vocat Cic. ad Dolabellam, lib. 9. epiſt. 14. Et tamen nõ alienum dignitate tua, quod ipſi Agamemnoni regum regi fuit honeſtum, hunc aliquem in conſilis cauendis Neſtorem.

Agamemnonis hoſt a. Is duros & perſuaſu difficiles dicitur. Inde natum, quòd Agamemnone rem diuinam in Troia facturo, bos effugerit, vixque multo negotio compreheuſus. Quadrabit etiam in eos qui nolentes & adacti quippiam agunt. Olim in ſacris ſpectabatur, vt hoſtia lenis ac volens adſtaret. Quòd ſi refracto fune profugiſſet, infauſtum omen habebatur. Vocatur & huc poſſe referri: quod Agamemnoon in Aulide ſtiam Iphigeniam ſacrificauit, ſed admodum inuitus. Recenſetur à Zenodoto.

Atrides Agamemnon, ab Atreo paire. Ouid. 13. Metam.

Mycenæus. Virg. et. Æneid Et Ouid. 12. Triſt.

Tantalides, oriundus à Tantalo. Arcuus enim filius fuit Pelopis, Pelops Tantali. Ouid. 5. Faſt.

Agamemnonius, adiectiuum. Virg. 6. Æneid.

Eruet ille Argos, Agamemnoniſque Mycenas.

Agamemnonius Oreſtes. Virg. 4. Æneid. & Ouid. in Ibin.

Agamemnonia puella, Iphigenia Agamemnonis filia. Poſſeſſium pro patronymico. Propert. lib. 4. eleg. 3.

Agamemnonij patri. De nouis & admirandis operibus dicitur. Aiunt enim Agamemnonem & circa Aulidem, & paſſim in omni Græcia puteos effodiſſe, ne per æſtum inopia aquatum laborati poſſit. Author Zenodotus.

AGAMNESTOR {ἀγαμνήστωρ} Nomen eſt Athenienſium regis.

Agamvs, agami: {γάμος} Expers matrimonij, cœlebs. Dicitur tam de fœmina, cui non eſt maritus, quàm de viro, cui non eſt vxor: ab {α} particula priuatiua, & {γάμος} quod nuptias ſignificat. Herrooymus in Iouinianum, lib. 1. Primus Adam monogamus, ſecundus agamus.

AGAMVSA, Mediæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 14.

AGANDE, populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

AGANIPPA, Aganippes {γυνὴ τοῦ} fons in Beotia Apollini & Muſis ſacer. Vnde & Aganippides dicuntur Muſæ. ab {ὄρος}, nimis, valde, & {ἵππος}, equus: quaſi Valde ab equo formatus. Vocatur etiam Hippocrene. Plin. lib. 4. cap. 7, & Solinus cap. 22.

Aganippe Aonia. Virgil. eclog. 10.

Frigerans Cauſtus epigram. 65.

Hyantæa. Id eſt, Beotia. Hyantes enim populi ſunt Beotiæ. Ouid. 5. Metamorphoſeon.

Aganippæus, adiectiuum {ὀμώνυμον} Propert. lib. 2. eleg. 33.

Et quantum Æolio quum ſentat carmina plectro,
Par Aganippææ ludere docta lyræ. Claudianus in laudibus Seſtenæ regiæ, epigram. 22.

Fons Aganippæa Permeſſius educat vnda.

Aganippis, aganippidis, pen. corr. {ὄμώνυμος} Ouid. 5. Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes,
Graia Medufæi ſigna tenenis equi.

Agapæ, agapes, ſœm. gen. {ἀγάπη} Charitas, dilectio, Conuiuium pau peribus exhibitum, eleemoſyna. Tertullianus aduerſus gẽtes. de Cœna Domini loqueus. Item Cyprianus lib. 3. ad Quirinum, cap. 3.

AGAPENOR, penult. prod. Agapenoris, penul. cor. {ἀγαπήνωρ} vt ſcribit Hom. lib. Iliad. 3, fuit præfectus claſſis Agamemnonis.

AGAPETVS, penult. prod. {ἀγάπητος} Synnadæ, quæ eſt in Phrygia, epiſcopus. De quo vide Euſebium in hiſtoria Eccleſiaſtica.

AGAPIT VS, apud Præneſte puer X I I. annorum ſub Aureliano principe martyrium paſſus eſt. Volaterr.

AGAPIVS Alexandrinus, educatus in eloquentiæ ſtudiis, in medicinam commentarior edidit: Byzantij ludum aperuit, magna doctrinę fama ingenioque ſolertia. ¶ Fuit item Athenienſis alter philoſophus, poſt Proclum, Marini Neapolitani diſcipulus. Suidas.

AGARENI, populi iunt Arabiæ, ab Agara oppido, ſiue ab Agare Sarræ ancilla, Iſmaelis maire.

Agaricum, huius agarici, penultima correpta, neut. gen. {ἀγαρικόν} Fungus oaſcens in arboribus, colore candido. Plin. lib. 25. cap. 9. & Dioſcorid. lib. 3. cap. 1.

AGARVS {ἄγαρος} fluuius, teſte Ptolemæo lib. 3. ca. 5, in Sarmatia, quem Sagarim nominat Ouid. Eſt item Agarum, ibidem, promontorium to Sarmatiæ.

AGASIAS {ἀγασίας} ex Stymphalo Arcadiæ oppido, vir fortis, & bello clarus: de quo Xenophon lib. 6. de expeditione Cyri minoris.

AGASICLES {ἀγησικλῆς} rex Lacedæmoniorum, rogãti cuiam quomodo quis absque ſatellitibus tutò regnare poſſet, reſpondit, Si ſuis populis ita imperarit, vt parentes filius. Plutarchus in Apophthegm. Lacon.

Agaſo, agaſonis, penult. longa, maſc. gen. {ἱππάσων} ab agendo dictum. Peſtus, Agaſones, equos agentes. Id eſt, ducentes. Plin. lib. 35. cap. 12. Pinxit & in mæ tabula, quique maximè inclaruit, agaſonem cum equo. Curtius lib. 8, Acceptos ab agaſonibus equos. Liuius Decad. 5. lib. 2, Et duo equi phalerati cum agaſonibus. Plaut. Merc. 2. 3, Egomet mihi comes, clauator, equus, agaſo, atmiger. In Liuio & Curtio pontur pro hippocomo, ſeu equiſone, & equorum curatore. Perſ. ſat. 5. -ereſſia agaſo. Horat. 2. Serm. ſat. 8,

-ſi patinam pede lapſus frangat agaſo. Vbi Acron, Agaſo proprie dicitur ſeruus qui iumenta curat. Hic autem ſatyrice eſcarum miniſtrum agaſonem appellauit.

AGASTHENES {ἀγασθένης} Fuit (teſte Homero Iliad. 2.) pater formoſi Polyzenijqui nauibus ſuæ gentis præfuit in expeditione Troiana.

AGASTROPHVS {ἀγάστροφος} Paternus filius, & heros inter primos Troianorum bellatores: ſed à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Homer. Iliad. 11.

AGASVS {ἀγασὸς} Portus in Apulia. Plin. lib. 3. cap. 11.

Agaſylus {ἀγησύλαος} Frutex eſt, quem ioxia Cyrenen Africa gignit, ex quo ſuccus profluens in ſubiectas arenas decidit, quem Hammoniacum vocant. Vide Dioſcor. & Ruell. lib. 3. cap. 53.

Agaſyrtus {ἀγάσυρτος} Cognominatus eſt Pittacus Mityleneus philoſophus, quòd obtrectatoribus pareret, & fordidus eſſet. Author Laertius lib. 1. in Pittaco.

AGATA, a inſula inter Sporades recenſetur à Plinio lib. 4. cap. 12. Hæc etiam Telos dicitur, eodem Plinio teſte, & Stephano apud Hermol.

AGATHA, vrbis Stephano, oppidum prouinciæ Narbonenſis, quondam Maſſilienſium. Ptolemæo eadem Agathapolis dicitur: vnius diei itinere à Monſpelio diſtans. Gallicè Agde. Plin. lib. 3. cap. 4. ¶ Fuit præterea hoc nomine virgo (teſte Volaterrano lib. 13.) Caſtianenſis, & martyr ſub Gallo mammillis torta.

AGATHARCHIDES {ἀγαθαρχίδης} Hiſtoricus Samius, de quo Plutarch. in Perſic. hiſtor.

AGATHEA, pcculi prod. {ἀγάθεια} oppidum eſt Phocidis. Stephan.

AGATHIAS {ἀγαθίας} cognomento Scholaſticus, Smyrnæus patria, ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani principis, ciuſq; ducum Belliarij & Narſetis, collegiique in volumen diuerſa epigrammata Græca nobilium poetarum. Compoſuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantiſſimum. Hæc Suidas.

AGATHIRNVM {ἀγάθυρσος} oppidum Siciliæ, Plin. lib. 3. cap. 8.

AGATHO, penult. corr. {ἀγάθων} Philoſophus Pythagoricus frequens antitheſis: adhibitus quoddam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiariſſimus, interrogatuſq; ab eo cuim ia me eſſet annorum octoginta, ſi robur adhuc vllum ferurent: Sanè, inquit: nam nõ ſolùm ver, ſed auuumnus ſolet bona & proſperi atem adferre. Author Æuanus de varia hiſtor.

Agatho, penult. corr. alter Athenis vir mooſtroſe fortiudinis, ſimul & magniudinis, tempore Adriani principis, & Herodis Attici, de quo Philoſtratus in vita Herodis ait, Adoleſcens quum eſſet, in prima lanugine ſimilis ingenti Gallo, magniudine octo pedum, vaſta coma, hirſutis oculis, ac iunctis, vt vnus videretur, iæva facie, naſo aquilino, ceruice roroſa, pectore vaſto, pulchréque compacto, cruribus breuibus, ac extrà incuruatis. Erat ei regmen lupina pellis, cernamen cum aprii, thoris, lupis, tauriſque rorum omnium vulnera oſtenare ſolebat. Veſtebatur laẽe amino libeamius, quòd ei leuius iucundiúſque videretur. Craterem etiuſſu Herodis allatum reſpuit, dicens haud purum eſſe, quòd odore mulierbri offenderetur, quum eſſet calliſſimus. Volaterranus lib. 13.

Agatho, Tibicen eram fuit, cantilenarum ſuauitate maiorem in modum aures deliniens. Nè thunc mores diſſimiles muſicę fu ſſe perhibentur. Laboraut enim infamia mollitiei. Hinc factũ eſt prouerbiũ,

Agathonia cando. quod rectè dicetur de oratione blâda magis quàm frugifera.

AGATHOCLES, penult. cor. {ἀγαθοκλῆς} Siciliæ tyrannus, ad regni maieſtatem ex humili & fordido genere peruenit. Quippe in Sicilia patre figulo natus, non honeſtiorem pucritiam quàm principia originis habuit. Plura Iuſtinus lib. 22. & 23. Meminit & Celius Antiq. lect. lib. 19. cap. 4. vbi etiam diſſipatus cur eum Timæus appellarit Graeculum. Huius exemplo ad modeſtiam omnes hortatur Auſonius elegantiſſimo hoc epigrammate, Sect. 1.

Fama eſt fictilibus cornaſſe Agathoclea regem,
Atque abacum Samio ſæpe oneraſſe luto,
Frecula gemmanis cum ponerent aurea vaſis,
Et miſereret opes, pauperiémque ſimul,
Quærenti cauſam, reſpondit, Rex ego qui ſum
Sicanus, figulo ſum genitore ſatus.
Fortunam reuerenter habe quicunque repentè
Diues ab exili progrederere loco.

Agathoclis myſtimachi, vilem. Valer. Maxim. lib. 7. cap. 4. & Plutarchus in Apophthegm. & ruſus in lib. de Sera numinis vindicta.

Agathocles Lyſimachi filius, in eo bello quod cum parte geſſit aduerſus Getas, Lyſimachio fuga fibi conſulente captus eſt. Tandem parti reddutus, Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit vxorem: atque in Aſiam nauibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam dictionem redegit. Epheſum præterea vrbem ad mare cõdidit, in quam Lebadios Colophoniosſque, deleris eorum vrbibus, migrare compulit: vt Phœnix Colophonius poeta Iambicus patriæ cuerſionem carmine deflexerit. Auctor Pauſanias in Attica, & Strabo lib 13.

AGATHON {ἀγάθων} Vnus fuit ex filiis Priami, qui cum patre corpus Hectoris redemptum, ad Achillem profectus eſt, vt tradit Homer. vltim. liad.

AGATHYRSA, ab aliis Agataſa, Vide ſuprà AGATASA.

AGATHYRNUM, Vide AGATHYRSVM.

AGATHYRSI {ἀγάθυρσοι} populi teſte Plin. lib. 4. cap. 12. cæruleo capillo infigces. Virg. 4. Æneid.

Cretæſque, Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi. Vbi Seruius, Agathyrſi populi ſunt Scythiæ, colentes Apollinem Hyperboreum. Picti autem, non ſtigmate habentes: ſed pulchri, hoc eſt, cyanea coma placentes. Pomp. Mela lib. 2. Agathyrſi ora ariuſque pin gunt, vt quoque maioribus præſtet, ita magis vel minus: ceterum iiſdẽ omnes nonis: & ſic, vt ablui nequeant. Ab Agathyrſo Herculis filio dictos putat Herodotus lib. 4. Rufus ex Dionyſio, Præcinctique ſagis femper picti Agathyrſi. Iuuenal. Sat. 15.

Sauromatæque truces, aut immanes Agathyrſi.

AGATHYRSVM, {ἀγάθυρσον} Siciliæ oppidum. Agathyrſam vocauit Sill. Defuerant Agathyrſa manus geminoque Lacone

Tyndaris. Etiamſi Agathyrna in eo verſu, non Agathyrſa legebatur. Hæc Hermoſum in Lapo tertio Plin. cap. 8. Quo tamen in loco vulgari codices Pliniani qui putantur eaſi giantiſſimi habent Agathyrnum. Strabo lib. 3. Agathyrſum vocat.

AGAVE, agaues, penult. prod. {ἀγαύη} Cadmi & Hermiones filia nupſit Echioni Thebano, ex quo Pentheum ſuſcepit filium: qui quum abſentibus eſſet, ac propreterea Bacchi ſacra deſpiceret, ab ipſa matre reliquiſque Menadibus in furorem a Baccho retis (inter quas tamen Autonoe & Ino ipſius Agaues ſorores) membratim dilaniatus eſt, quum ſe putarent aprum interficere. Ouid. 3. Metam. ¶ Agaue præterea fuit Statij poetæ tragœdia, vt ipſa Thebais, in qua de Agaue & Penthco memnit. Iuuen. Sat. 7.

—ſed quem fregit fabella vetus,
Eſurit intactam Paridi niſi vendat Agauen. Intactam, id eſt, no uam & nondum rectatam.

Baſſaris Agaue. Id eſt, Bacchi ſacerdos. Bacchæ enim dicebantur Baſſaridæ, a Baſſareo Bacchi cognomento. Perſius.

Cadmea Agaue, Poſſeſſiui pro patrouymico. Id eſt, Cadmi filia. Tibul. lib. 3. eleg. 6. de Baccho.

Penthea Agaue. Stat. lt. Thebaid.

Thebana Agaue. Lucan. lib. 1. Et Ouid. 3. Faſt.

AGAVE {ἀγαυὴ} populi ſunt ſeptentrionales, quos Homerus circa initium lib. 13. liiad. dicit genere innocentiſſimam, vt quæ ſine vllis diuitiis eaquino victitent lacte. Quidam legunt AGAVNI.

AGAVVS, vnus è Pranni filiis, apud Homerum lib. Iliad. vltimo.

A G B

AGBARVS {ἄγβαρος} Rex fuit Edeſſæ, cuius ad Chriſtum ſeruatorẽ noſtrum epiſtolã, Chriſtiq; item reſponſum, vide apud EVSEBIVM.

AGBATANA, Herodoto ea eſt vrbs quæ vulgò dicitur Egbatana. Steph.

A G D

AGDISTIS, Mõs eſt, ſub quo ſita eſt vrbs Peſſinus, & in quo Atyn rumu latum fuiſſe fama eſt. Author Pauſanias Attica.

AGDISTIS {ἀγδίστις} vim nomen, natus hæc fertur fabula. Iouem enim dicunt in ſomnis ſemen in terram effudiſſe, quæ in tempore dæmona edidit duplici, pudendo, hoc eſt, virili & mulierbri, nomẽque illi impoſuit Agdiſtim. Verũm dij huoc Agdiſtim mcuentes, illi virile pudendum abſcidcrunt: atque exinde nata amygdala, quæ matura cum facta eſſet, Sangarij fluuij filiam nanta cepiſſe, & in ſinum poſuiſſe, tum ſtatim fructus cuanuit: ipſa autem puella prægnans facta, cum peperiſſet, hircus puerum expoſitum curauit. Hinc puer ille Atys dictus, quoniam Phryges hircos Atagos nuncupant. Reliqua vide apud Pauſaniam. Agdiſtis etiam fabulam aliter oarrat Arnobius.

AGDVS {ἄγδυς} petrx nomen: de qua ſic Arnobius, In Phrygiæ finibus, inaudite per omnia vaſtitatis petra eſt quædam, cui nomen eſt Agdus, &c.

A G E

AGE {ἄγε, ἠγέ} quum eſt hortandi aduerbium, propriè iungitur verbo imperatiuo ſingulari, ſecundæ perſonæ. Virgil. 4. Æneid. Eia age, rumpe moras. Idem 3. Æneidos, Face age. Vbi ſeruius, Hortantis eſt age. Id eſt, Dic celeriter.

AGE, corripientis aduerbium, Terent. Adelph. 2. 2.

—age, ſcis quid loquar?

AGE, excitandi aduerbium, frequens eſt poſt NVNC in connexionibus portiei. Virgil. Georg. 4.

Nunc age naturas apibus, quas ſuppiter ipſe
Addidit, expediam. Sic Æneid. 6. & 9. Et hoc genus obſeruatur in tranſitione.

AGE, pro Dic. Terent. Adelph. 2. 2. Age, nouitium animum.

AGE, cum verbo tertiæ perſonæ Liu. 1. Decad. lib. 3. non ita procul à fine.

Age ſanè, omnes citatis equis aduolant Romani.

AGE, cum verbo plurali. Valer. Flac. Vos age funereas ad littora volute ſyluas. Plaut. Age leemini. Nonnunquam ſine verbo imperatiuo ponitur. Cic. de Senect. Ageſilla diuina iludia omittamus. Sed in hoc genere loquendi, ferè noo vſurpatur niſi in tranſitionibus. Vide paulò antè, a OR exeitandi.

AGE age, ronfortantis. Terent. Heaut. 4. 3. Age age, redtaturus Bacchis. Cic. 5. Tuſc. Age age, inquit, tuas enim ſeite me noſtri ſermonis principium eſſe voluiſti.

AGE iam. Cicero io Tuſculan. Age iam, concedo ooo eſſe miſeros qui mortui ſunt.

Age nunc. Cic. pro Mdone, Age nunc, iter expediti latronis cum Milonis impedimentis comparare.

Age porrò. Cic. 7. Verr. Age porrò, tu qui te tam religioſum exiſtimari voluiſti interpretem ſurderum. Age porrò, Id eſt, verum eſto, ſit o. Ita ſit ſanè. Idem de Inuent. lib. 2. Age porrò, quid ſi ipſi veluit iudices adſcribere, paſſurine ſit populus?

Age ſane, inquam. Cic. lib. 2. de finibus, Id eſt, per me licet faciat.

Age verò, teſte Valla, proprie dicimus: non, Age autem. Cic. 1. de Inuentione, Age verò, vrbibus conſtitutis. Idem pro lege Manilia, Age verò, exercitis in rebus quaiis ſit temperantia, conſiderate.

Age, vix conſentientis aduerbium. Terent. And. 4. 2.

—hue face, ad me vt venias, ſi quid poteris.
D. Quid veniam? nihil habeo. C. attamen ſi quid. D. age, veniam.

Vbi Donatus, vix conſentientis eſt, Age veniam.

Agedum, penult. corr. hortantis aduerbium. Ieitus, Agedum ſignificat Age modò. Eſt enim adhortantis ſermo. Valla, Agedum, non ſingulariter tantum deiderat, ſed etiam pluraliter: quoque id modo in carmine ait Propertius, Vos agedum. Sed etiam in proſa: vt Cic. pro Sylla, Agedum conferte nunc cum illius vita vitam P. Sylla. Terentius Eunuch. 4. 4. Agedum, hoc mihi expedi primùm. Vbi Donatus, Agedum DVM τοῦ πάθους eſt, & adiuuat ex animo loquentem. Plaut. Mostel. 4. Agedum contempla autem.

Agedum cum verbo tertiæ perſonæ. Liu. 1. Decad. lib. 7. Quem nũc (inquit) Roma foruſſimum virum habet, procedat agedum ad pugnam.

Ageſis, vide infra Ageſis ſuo loco.

Agere, penult. corr. Aduerbium hortantis, ſecundam perſonam pluralem imperatiuo propriè poſitalem, teſte Valla. Plaut. Menæch. 7. 7. Agite, equi, facetote ſonitus magnificum appareant. Virgil. Æneid. 1.

Quare agite o tectis iuuenes ſuccedite oſtiis.

Agite toiet dum abſoluat ponitur. Plaut. Amphit. 4. Agite pugil, iandia eſt quòd ventri victum non datis.

Agite verò, Cicero libro 2. de Orat. Agite verò, ille inquit, vt vulis: ſed nunc quidem, quoniam id temporis eſt, ſurgendum cenſeo & requieſcendum.

Agitedum, penult. corter. hortandi aduerbium, idrm quod ague: nisi quòd hoc inſtantius hortatur, ſicut & agedum. Liu. 7. ab Vrbe, Agitedum ite mecum.

Age ai, peu. prod. {γεραιγέρων} Via in nau, dicta quòd in ea maximæ quoque res agi ſolcant. Feſtus. Ennius,

Multa ſoro ponens, ageaique longa repletur.

AGEDI, populi circa Mxotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

AGEDICVM, {ἀγέδικον} Ptolemæo. alias AGENDICVM, vrbs Galliæ, vulgò, Sens.

AGELADES {ἀγελάδης} Nomen inſignis ſtatuarij, & magiſtri Polycleti, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8. Columella producit penultimam lib. 10. non in procul ab initio.

Nec tibi Dædaleæ quærantur munera dexteræ
Nec Polycleteæ nec Phradmonis, aut Ageladæ Arte laboretur.

Agelæ {ἀγέλαι} Puerorum erant couuentus apud Cretenſes. Cæl. libro 18. cap. 26.

Agelæus panis {ἀγελαῖος ἄρτος} à noſtris gregarius & cibarius dicitur, ex farina parum bene cribraia conſtatus. Cæl. Rhod. lib. 9. cap. 16. & lib. 11. a. cap. 14.

Ageladas {ἀγελάδης} Latinè dicitur non ridens, mœſtus, morioſus, quo nomine vocatus eſt Craſſus, quem ſemel duntaxat in vita riſiſſe ſcribit Lucilius. Cic. 5. de Fin. {ἀγέλαστος}. Plin. lib. 7. cap. 19. Ferũt Craſſum auum Craſſi in Parthis intercrepit ouanum riſiſſe, ob id Ageladiam vocatum.

AGELA, Minetua dicta eſt, ab agẽdo populos, vt Phurnutus ſcribit: vel ab ἀγελίαις, id eſt armentis boum, qua dij ſacrificabant, vt indomita: vel quaſi ἄγουσα λαόυς, Hoc eſt, Agens præclam. Memuit huius Herodotus lib. 9. & Homer. cũm alibi, tum in 4. liiad. Vide & Cæl. Antiq. lect. lib. 14. cap. 28.

AGELIUS. Vide AGER.

AGEMA, penult. prod. agematos, penul. corr. neut. gen. {ἄγημα} Agmen Latinè dicitur. Armatus ſcribit alam equitum fuiſſe; quæ diceb atur ἄγημα: quanquam & de peditibus agema dici idem teſtatur Arrianus. Liuius 5. Decad. lib. 2. Delecta deinde & virbus & robore ætatis ex omoi Certatorum numero duo erant agemata: hanc ipſi legionem vocabant.

AGENOR {ἀγήνωρ} rex Phœnicum, Bri regis filius, Cadmi pater. Virg. lib. 1. Æneid.

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris vrbem. Id eſt, Carthaginem, quam condiderunt Phœnices, qui & Agenoridæ dicitur de fui regis nomine. ¶ Iuit & Agenor, Antenoris filius, vt ſcribit Homer. lib. 11. liad. 11.

Agenor, Tyriæ gentis gloria. Sil. Ital. lib. 1.
Agenor imperiosus. Stat. 2. Achil.
Agenorides, Agenoridæ, penult. corr. {Ἀγηνορίδης} Cadmus Agenoris filius. Ouid. 3. Metamorph.
—profugus patriamque Iramque parentis
Vitat Agenorides.
Agenoreus, pen. corr. adiectiuum {Ἀγηνόρεος.} Sil. Ital. lib. 17.
Littora Agenoreæ tenuerunt perfida terræ.
Agenorea ahena. Sil. lib. 7.
Purpura Agenoreis saturata micabat ahenis. Id est, vasis Tyriis. Nam in Tyro purpura tingebatur.
Nepotes Agenoris. Sil. lib. 17.
Scepera ad Agenoreos esset ventura nepotes. Id est, Carthaginenses.
AGENORISAM deam vocauerunt antiqui, quæ ad agendum excitaret, ab agendo dictam. Augustin. Repertur & Agonius deus dictus, qui præesset rebus agendis.
AGOS, locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores virginesque producebant, easque stuprabant. Vide Cælium Rhod. lib. 20. cap. 14.
Ager, agri. masc. g. {Ἀγρὸς, γοῦ ος} Locus in rure, quem colimus siue arando, siue conserendo. Donatus, Ab agendo ager dictus est, quòd in eo multa agenda sunt. Varro 4. de lingua Latina, Ager dictus est, in quo rerram agebant, & vbi quidem agebant aliquid fructus causa. Hanc Varronis etymologiam Quintilianus libro 1. reprehendit his verbis. Sed cui non post Varronem sit veniæ qui agrum, quòd in eo agatur aliquid, & graculos quia gregatim volant, dictos Ciceroni perfuadere volunt? (ad eum enim scribit) quum alterum ex Græco sit manifestum duo, alterum ex vocibus autem. Hæc Quintilianus. Terent. Heaut. 1. 1, Agrum hunc mercatus sum, hic me exercebo. ¶ Ager, inquit Vlpianus, est locus qui sine villa est. l. 27. D. de verborum significatione.
Ager, pro territorio, caret plurali. Sallustius, Reliquos Catilina per montes asperos in agrum Iuliensem adduxit. In hoc significatu reticetur interdum. Cic. Valerio lib. 13, epistola 5, Is habet in Volaterrano possessionem. Sic in Tusculano, in Cumano, in Albano.
Agrorum bonitas. Cic. de lege Agraria contra Rullum, Campani semper superbi bonitate agrorum, & fructuum magnitudine.
Agri cultio, & cultura agrorum. Cicero de Senectute, Num igitur horum senectus miserabilis fuit, quis de agri cultione obiecerabat? Mea quidem sententia haud scio an villa vita beatior esse possit: neque solùm officio, quòd hominum generi vniuerso cultura agrorum est salutaris: sed & delectatione quam dixi, & saturitate copiaque omnium rerum quæ ad victum hominum & cultum etiam deorum pertinent.
Fatigatio agrorum. Columel. 2. de Re rust. cap. 1, Neque enim prudentis est, adducti tanquam in hominibus nimiæ corporis exercitatione, aut oneris alicuius poudere; sic cultibus & agitationibus agrorum fatigationem succedere.
Agri occupatores. Siculus Flaccus, Occupatorij (inquit) agri, quos quidam arcifinales vocauerij autem arcifinales dicti debent, quibus agrit victor populus occupando nomen dedit.
Modus agri. Columella 1. de Re rustica, capite 3, Susque lege C. Licinius damnatus est, quòd agri modum, quem in magistratu rogatione Tribunitia promulgauerat, immodica possidendi libidine transcendisset.
Molitio agrorum, fossique. Columel. in præfat. lib. 1, Accedit hue, quòd ille quem nos perfectum esse volumus agricolam, si quidem artis consummatæ non sit, nec in vniuersa rerum natura sagacitatem Democritij vel Pythagoræ non fuerit consecutus, & in motibus astrorum ventorumque Meteoris prouidentiam, vel Eudoxi, & in pecoris cultu doctrinam Chironis ac Melampodis, & in agrorum fossique molitione Tripolemi aut Aristei prudentiam: multum tamen si vsu Tremellios, Saserna fque & Sisolenos nostros æquauerit.
Professor agrorum. Colum. in præfat. lib. 1, Cuius præcepta si vel temerè ab indoctis, dum tamen agrorum professoribus, a nuiquo more administrarentur, minus id curæ parerentur res rusticæ.
Sanctos agrorum facere. Colum. 2. de Re rust. cap. 2, Hæc quum ita exploraueritmus, agrorum fastionibus faciundis expediemus.
Vastitas agrorum. Columella 1. de Re rustica, capite 3, Mox etiam quum agrorum vastitatem victoriæ nostræ, & intermissionem hostium fecissent, cæminosum tamen senatori fuit supra quingenta iugera possedisse.
Vncia agri. Varro 1. de Re rust. cap. 10, Ab hoc principio mensores nonnunquam dicunt in subsissum esse vncium agri, aut sextantem, aut quid aliud, quum ad iugerum perueneruntid habet scrupula ducenta octoginta octo.
Almus ager, quod nos alat. Virgil. 2. Georg.
Amœnus. Horat. de Arte poetica.
Angustus. Vide Ager laxus.
Apertus. Vide Ager vacuus.
Aquosus. Colum. 1. de Re rust. cap. 16, Nec dubium, quin aquosus ager maiorem fœcundo copiam, siceus minorem desideret.
Arduus. Vide Ager confragosus.
Benignus. Ouid. 1 Amor. eleg. 10,
Præbeat Alcinoi poma benignus ager.
Calculosus. Columel. lib. 3. cap. 11, Simili quoque de causa probari solutam glæam, calculosissimque agrum, & mobilem laipidem.
Caldus. Cato de Re rust. cap. 6, In agro crasso & calido oleam conditiuam maximè ferito.
Campestris. Varro 1. de Re rust. cap. 6, Igitur quum tria genera sint à specie simplici agrorum, campestre, collinum, & montanum: est ex his rebus quarum, vt in eo fundo, in quo hæc duo, vel tria sunt, vt mulis locis licet videre.
Carbunculosus. Columel. lib. 3. cap. 11, Nam carbunculosum agrum nisi stercore iuues, maeras vineas efficere dixerunt.
Collinus. Vide Campestris ager.
Colonus. Cic. 5 Philip. Cogoos ferrent qui ager colonus esset, quò milites veterani deducti essent. Id est, in quem colonia deducta esset, & qui colonis esset assignatus.
Confragosus atque arduus. Varro 1. de Re rust. cap. 18. Nam si est ita dissimilis ager, vt totus aratri nò possit, vel si sit confragosus, atque arduus eius minus multo opus sunt boues & bubulci.
Conterminus. Plin. lib. 18. cap. 6, Pópcius nunquam agrum mercatus est conterminum.
Copiosi. Varro 1. de Re rust. cap. 16, Aut etiam diuitum copiosi agri & villæ, &c.
Crassus & lætus. Cato de Re rust. cap. 6, Vbi ager crassus & lætus est sine arbonibus, eum agrum frumentarium esse oportet.
Cretosus, vliginosiusque. Colum. 2. de Re rust. cap. 9.
Diues. Virgil. 7. Æneid.
Dotales: Hoc est, agri qui dote acquiruntur. Ouid. 5. Fast.
Efferti, continua fertilitate laffati, ait Seruius. Virgil. 1. Georg.
Egregios agros colere. Varro 1. de Re rust. cap. 16.
Emphyteuticus ager. Macer in l. penult. in principio. D. qui satisdi. cogant.
Exilis. Vide Pestilens ager.
Exossatus. Hoc est, elapidatus. Num lapides ossa terræ dicuntur. Pers. Satyr. 6. 14.
Farrarius, qui far producit, id est fruges. Nam far veteribus fruges omnes significabant. l. defuncta. 5. de vsufructu.
Ferax. Colum. 2. de Re rust. cap. 4.
Fertilis & iucundus. Vide iucundus ager.
Flauescens. Claudian. 2. de raptu Proserp.
Fœcundus. Claudian. 1. in Ruff.
Frigidus & macer. Cato de Re rust. cap. 6, Qui ager frigidior & macrior erit, ibi oleam heiniainam seri oportet.
Fructuosus. Vide Houestior ager.
Frugifer. Lucan. lib. 1.
Frumentarius. Vide Crassus & lætus ager. Colum. 2. de Re rust. cap. 2, Et ideo frumentarius ager, id est pinguis, magis alius qualitatibus æstimandus est.
Geldi. Iuuenal. Satyr. 3.
Graminosus. Vide Syluester ager.
Granudus. Virgil. 2. Georgic.
—tibi pampineo grauidus Autumno Floret ager.
Hispidi. Horat. 2. Carm. 9. Id est, horridi propter repres.
Honestior. Varro 1. de Re rust. cap. 4, Necnon ea, quæ faciunt cultura honestiorem agrum, pleraque nò solùm fructuosiorem eundem faciunt: vt quum in ordinem sunt consita arbusta atque obuetæ: sed etiam vendibiorem, vt quæ adiciant ad fundi pretium.
Humidus. Vide Syluester ager.
Ieiunus atque exilis. Colum. 5. de Re rust.
Imbecillior. Colum. 1. de Re rust. cap. 3, Imbecillioremagrum, quàm agricolam esse debere quonian, quum sit collu ctadum eum eo, fi fundus præualeat, illidi dominum.
Immunis & liber. Cic. 4. Verr.
Ineultus, cui opponitur Cultus ager. Ouid. 7. Metam.
Informis. Horat. 1. Serm. sat. 4, Albis informem spectabant ossibus agrum: Hoc est, fœdarum & deturpatum.
Infrondes agri. Vide INFRONS.
Iugenosus ager ad fegetes. Ouid. 4. Fast.
Frigida Carseolis nec oliuis apta ferendis
Terra, sed ad fegetes ingeniosus ager.
Iosalubris. Plin. lib. 18. cap. 5, Aiebat neque secundissimis locis insalubrem agrum parandum, neque efferis saluberrimum.
Iucundus & fertilis. Cic. de lege Agraria contra Rullum.
Iunosus. Plin. lib. 18. cap. 6.
Lætus. Vide Pinguis ager.
Lapidosus. Ouid. 8. Metamorph.
Lan. Virgil. 8. Æneid.
Laxus. Colum. 1. de Re rust. cap. 3, Nec dubium, quin minus reddat laxus ager non redè cultus, quàm angustus eximiè.
Liber. Vide Immunis ager.
Limitatus. Vide Limitatus ager, in LIMITO, limitas.
Limosus. Columel. 2. de Re rust. cap. 10.
Litigiosus. Ouid. 2. Fast. ad Terminum deum,
Cùmis erit sine te litigiosus ager.
Lutosus. Columel. 2. de Re rust. cap. 4.
Macer. Vide Frigidus ager.
Madidi. Ouid. 2. Metamorph.
Malignus. Vide MALVS.
Malus. Plin. lib. 18. cap. 5, Malus est ager, cum quo dominus luctatur.
Mediocris. Colum. 2. de Re rust. cap. 9, Iugerum agri pinguis pleruque modios tritici quatuor, mediocris quinque postulat.
Mediterraneus. Sueton. in Tiberio, cap. 12. Vide MEDITERRANEVS.
Melior. Vide MELIOR.
Miseri. Valer. 1. Argonaut.
Montanus. Vide Campestris ager.
Nebulosus. Cato de Re rust. cap. 6.
Neglectus. Ouid. 2. Fast.
Nobiles. Id est, famosi. Senec. Thyeste, 1.
Operosus. Ouid. 2. Amor. Eleg. 16. 7.
Opimi & feriles. Cic. de lege Agraria contra Rullum.
Optimus ager, qui sub radice montis situs est. Varro 1. de Re rustica, capite 7.
Orthogonius. Vide ORTHOGONVS.
Patrij. Ouid. 14. Meramorph.
Patul. Sil. lib. 7. Idem lib. 15.
Perbonus. Vide PERBONVS.
Pestilens & exilis. Colum. lib. 1. de Re rust. cap. 4.
Pinguis ac lætus. Colum. lib. 1. de Re rust. cap. 4.
Pinguis aut campestris, Columel. lib. 3 cap. 14.

Planta Columel. 2. de Re ruſt. cap. 4.
Prenitendus colono Vide Exercere agrum.
Putris Columel. 2. de Re ruſt. cap. 2. Idem pinguis ac putris ager.
Quæſtorius. Vide Quæſtorius in Q V Æ S T O R.
Quæſtuoſus Plin. lib. 18. cap. 5. & ſequ. vt. hominis quanuis quæſtuoſus ſit, tamen & ſumptuoſus, non inultum ſupereſſe.
Reſtibilis. Vide R E S T I B I L I S.
Reguus. Columa. 2. de Re ruſt. cap. 17. Poteſt tamen mediocriter aceliuis, ſi aur pinguis eſt, aur regnus ager, pratum fieri.
Rudis, In quo nondum nulla fuit ſeges. Colum. lib. 2. cap. 2. Sed jam expedienti rudis agri rationem, ſequitur cultorum nouiſſima cura.
Salubrior. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 4.
Secretus. Ouid. de Nuce, 18.
Felix ſecreto quæ nata eſt arbor in agro,
Et ſoli domino ferre tributa poteſt.
Semimadidus nimbis. Vide Lutoſus ager.
Serenus. Claudian. 3. de rapta Proſerp.
Siccus. Vide Aquoſus ager.
Siccilis. Ouid. 1. de Arte amandi.
Spureus. Vide Sylueſter ager.
Suburbanus. Cic. 2. de Diuinat. Ira aqua Albana deducta ad vrbis atem agri ſuburbani, non ad arcem vrbemque retinendam.
Sumptuoſus. Vide Quæſtuoſus.
Surcularius. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 2. Colonus in agro ſurcolario ne capras compaſcat. Alsted, Ne caprà natum paſcat.
Sylueſter, ſiue ſylueſtris. Colum. in præfat. lib. 1. Atque in his ipſis habere cognitum, quid reſupet collis, quid cæpeſtris poſſit oriqui cultus, quid ſylueſter ager, quid humidus, & graminoſus, quid ſiccus, & ſpurcus, ratione quoque diſperire.
Ager tabulus, ex tabolis appellatus ille eſt, qui intra quinquageſimum lapidem in eſt aſſignatus qui muruam reipublicæ pecuniam ſecundo bello Punico dederant. Hic Trientus quoque dictus eſt, quia pro tertia pecuniæ parte datus erat. Cæl. Annig lib. 13. cap. 21.
Temperatus, & minimè humidus. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 8.
Tepidi. Val. 3. Argonaut.
Triſtes. Tibul. lib. 2. Eleg. 3.
Ager turcularius, vade ligna in reparationem publicorum vel mœnium, vel balneorum diſtrahebantur. Vide Aggen. Vrbic. de Limitibus agrorum.
Vacuus & apertus. Colum. 2. de Re ruſt. cap. 9. Inter cætera quoque non ignorare debemus quintam partem ſeminis amplius occupare agrum conſitum arbuſto, quàm vacuum & apertum.
Vber. Colum. 3. de Re ruſt. cap. 1. Prudens agricola pingui & vbere dabit agro gratiſſem vitem.
Vetigalis. Macer in Lege, in prine. D. qui ſatisfiar. cogant.
Viduus peculibus. Colum. 2. de Re ruſt. cap. 15.
Virdis. Martial. lib. 7. epigram.
Viriſen. Sil. lib. 15.
Vliginoſus. Vide Cretoſus ager.
Volior frumentis. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 20.
Algez ager. Martial. lib. 7. epigram.
Anhelantes agri. Stat. 3. Syl. 1.
Acer anhelantes incendit Sirius agros.
Arare agros. Vide Immunis ager.
Aret. Cremantibus aget. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 8. vbi æſtiuis ſerenitatibus ager aret.
Aſſignare agros. Horat. 2. epiſt. 1. -aſpera bella
Componunt, agros aſſignant, oppida condunt. Acron, Agros aſſignant, dum diſtribuunt colonas. Colonias diſtribuere, eſt vacuos hominibus ciuitates, aliúde adductis habitatoribus implere, & agros illis adacentes diuidere.
Conſidere agrum ſoſſione. Hoc eſt, foſſas in agro facere ad euacuandam aquam. Plin. lib. 18. cap. 6. Humidiorem agrum ſoſſione conſideri atque ſiccari, vtiliſſimum eſt.
Conſerere. Virgil. 1. eclog. 3.
-en quæ conſeuimus agros?
Conſitus arbuſtis. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 2.
Contemptus. Ouid. de Nuce.
Cultus. Horat. 4. Carm. 14. Varro de ling. Latin. lib. 4. tradit agrum cultum dici ab eo, quod in eum terra ſemina coalefcebant. Contra autem inconſitum, inculturque.
Deſertus. Ouid. 3. Metamorph.
Diſſitare agros. Colum. 1. de Re ruſt. ea. 3. Flagitioſum, quos hoſtis profugiendo deſolaſſet agros, nouo more ciuem Romanum ſupra vires patrimonij poſſidendo deſerere.
Diſcretus. Stat. 6. Thebaid.
Diuiſi agri. Varro 1. de Re ruſt. cap. 20.
Exercere agrum. Colum. 2. de Re ruſt. cap. 2.
Exitiare. Columel. lib. 3. cap. 11. Ager ſi fructus aut arboribut obſciſſus eſt, facile exitiatur.
Findere ſarculo. Horat. 1. Carm. 1.
Indurat ager. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 4.
Infamare agrum. Vide I N F A M I S.
Infeſtari agrum quibuſdam ſeminibus. Colum. 2. de Re ruſt. cap. 14.
Ire ratur ager. Vide Tertio terras in T E R.
Metari agros. Virgil. lib. 2. Georg.
-ſi pinguis agros metabere campi
Denſa fere. Metabere, hoc eſt, cliges. Seruius.
Mouere agros. Virgil. 1. Georg.
-pater ipſe, colendi
Haud facilem eſſe viam voluit: primuſque per artem
Mouit agros, curis acuens mortalia cordia.
Multari agrum peſſimè. Columel. 1. de Re ruſt. cap. 2, Nam illud vetus eſt, & Catonis, Agrum peſſimè multari, cuius dominus, quid in eo faciendum ſit, non docet, ſed audit vilicum.
Bene natus ager. Vide N A S C O R.
Nonare agrum. Vide N O V V S.
Obſerere. Vide O B S E R O.
Occare. Vide ſubactus ager.
Onerari agri meſſibus. Ouid. 7. Metamorph.
Parare agros. Columel. 1. de Re ruſt. cap. 3.
Percurrere. Vide P E R C V R R O.
Peruri agrum. Vide Refrigeſcere agrum.
Prolatare agros. Tacit. lib. 18.
Profeindere. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 2.
Refrigeſcere agrum. Colum. 2. de Re ruſt. cap. 16. Nec ignorare colonos oportet, ſicut refrigeſcere agrum, qui non ſtercoretur, ita peruri ſi nimium ſtercoretur.
Renouatus ager. Ouid. de Metamorph.
Nec renouatus ager grauidis canebat ariſtis.
Requietus. Ouid. 2. de Arte amandi,
Da requiemrequietus ager bene credira condit.
Reſoluere agrum. Vide Conſitus arbuſtis ager.
Sectari agrum. Vide Conſidere agrum.
Stercorare. Varro 1. de Re ruſt. cap. 7.
Sternere. Virgil. 2. Æneid.
In ſegetem veluti cùm flamma furentibus Auſtris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, ſternit ſata lætà, boúmque labores.
Subigere. Vide Conſitus arbuſtis ager.
Male ſubactus ager. Columella libro 2. de Re ruſtica, capite 4. Nam veteres Romani dixerunt male ſubactum agrum, qui ſaus frugibus oceandos ſit.
Sulcare agros. Tibul. lib. 2. eleg. 3.
Tertiare ager. Vide Tertio terras in T E R.
Tractare agrum. Vide Lutoſus ager.
Vetere. Colum. lib. 3 cap. 13. In longinquis & remotis regionibus illud genus verteudi & fubigendi agri minimè vſurpatur.
Agros alienos iergas, tuis ſitientibus. Hoc eſt, aliena curas negotia, tuis neglectis. Cū alienis vtoribus tem habes, tuo poſthabita. C. de ſeruitutibus & aqua. cap. Proſcetes.
Agrum optimè colere non expedit. Apud priſcos adagionis inſtar fuiſſe Plinius teſtatur libro 18. cap. 6, Temerarium, inquit, videatur vnam vorem antiquorum poſuiſſe, & forraſſis interdibile pennus exiſtiment, nihil minus expedire quàm agrum optimè colere. Paulo poſt, Imò hereſe iudico modum, rerum omnium vtiliſſimum. Bene colere, neceſſarium eſt: optimè, damnoſum. Huc facit illud Horatianum,
In vitium, culpæ ducit fuga, ſi carere arte. Illud quoque prouerbium Hebræorum, admonens, nequis nimium ſit iuſtus. Eraſmus in Chiliad.
Habet inuidiam hic ager Syllanus. Vide I N V I D E O.
Agrum imbreuiliorem eſſe oportet. Subaudi, quàm agricolam. Colum. lib. 1. cap. 3. tellatur apud Afros agricolas hunſmodi prouerbiu fuiſſe celebre. Virgilius ſic expliciut,
-laudato ingenia rura: Exiguum colito. Non enim dubiū quin minus reddat latus ager non redte cultus, quàm angulus eximiè. Conueniet in eos qui ſtudent imperio profecendo, cum hoc ipſum quod habent non poſſint adminiſtrare: aut qui ſuſcipiunt munus, cui gerendo ſunt impares. Eraſm. in Chiliad.
In agro ſurculario capi 2. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2, Dicum hoc velim legem agricolarum affert: Colonus in agro ſurcolario ne capras compaſcat. Deſtectū poteſt ad eos qui noxiarum rerum aut hominum admiſſu, corrumpunt teneram arcaem: veluti, ſiquis ſacris virginibus adiungat iuuenes laſciuos: aut adoleſcentibus addat laſciuas puellas: aut ſiquis ſtudius admiſceat voluptates ſtudius inimicas. Nam capra plantis nimiùm non vulnere tantum, ſed & veneno dentium peſtifera eſt, præſertim oleæ & vitis: vnde & Baccho immolatur vindictæ grauis, & Minerue nihil caprini generis: quòd ille vitis repertor dicitur, huic ſacra eſt olea. Eraſm. in Chiliad.
Nihil ex agro dicis. Id eſt, nihil humile, neque triuiale. Quod enim parum elegans, parum expolitum, id ex agro profectum dicitur: contrà, quod feſtiuum, quod lepidum, id vrbanum, ac ciuile vocant. Meminit Suidas.
Agellus, diminutiuum ab ager (ἀγρὸς.) Cic. lib. 3 de Nat. deor. At enim minora dij negligunt, neque agellos ſingulorum, nec vinculas perſequuntur. Terent. Adelph. v. 8. Agelli hic ſub vrbe eſt paululum, quod locitas ſors.
Paruus admodum agellus. Plin. lib. 17 cap. 6.
Dulcis. Lucret. lib. 5.
Virens. Horat. de Arte poetica.
Agrarius, adiectiuum, quod ad agros pertinet, vt, Lex agraria (νόμος ἀγρὸς ἀνακτήσιος.) & agrarij homines: id eſt, ſtutores legis agrariæ, & qui agros libi diuidi cupierent ad egeſtatem depellendam. Cic. in Catilinam, Qui agrarios concitare conatus eſt. Idem Attic. lib. 1. 14. Huc toti ratioui agrarix Senatus aduerſabatur.
Agraria faculas. Cic. Attic. lib. 2.
Agraria lex. Cic. ad Attic. lib. 14. Agraria lex à Flauio Tribuno plebis vehementer agitabatur authore Pompeio, quæ nihil populare habebat præter authorem. Cæſ. Eſſet debatur.
Res. Cic. 2. Offic.
Triumuir agrarius. Liu. Decad. 3. lib. 7. 104.
Agroſus, legitur apud Vartonem lib. 4. De ling. Lat. vbi ait, Quare non cim de locis dicam, ſi ab agro ad agroſum hominem, & agricolam peruenero, obertaro.
Agreſtis, & hoc agreſte (ἄγριος, ἀγρίον, ἀγέριον.) Quod ruſticum eſt, & ad agros pertinet. Virgil. 1. eclog.
Ludere qux vellem calamo permiſit agreſti.
Alumnus agreſtis. Hoc eſt, Ægyptius: quia in agris, à capris nutritus fuit. Senec. Agamem 7.
Aper agreſtis. Ouid de Ibidem.
Arbor. Cic. 7. Verr.

Cultus.Stat.6. Thebaid.
Falx.Iuuenal.Satyr.13. Ferramentum.Liu.1.ab Vrbe.
Frondes.Horat.3.Carm.18.
Gaza.Virgil.1.Æneid.
Larium.Horat.2.Epist.1.
Laurus.Tibul.lib.2.eleg.6. Lupi.Stat.3.Thebaid.
Numen.Seneca.Hippolyt.4.
Nymphæ.Virgil.1.Æneid.
Palæstra.Rustica lucrosa.Virgil.2.Georg.
Poma.Virgil.7.Æneid.
Pubes.Virgil.1.Georg.
Agrestes tauri differūt à sylvestribus. Plin.lib.8.cap.21. Sed atrocissimos habent tauros sylvestres majores agrestibus.
Salus.Ouid.14.Metamorph.
Satyri.Horat.de Arte poetica.
Sparus.Virgil.11.Æneid. Stramen.Virgil.11.Æneid.
Sylua.Ouid.7.Metamorph.
Tecta.Ouid.4.Fast.
Tinea.Ouid.15.Metamorph.
Agrestis,per metaphoram dicitur pro Duro,aspero,acerbo.
Durus & agrestis. Cic.de lege Agraria contra Rullum,Ligures montanos,duri atque agrestes.
Indoctus & agrestis. Cic.in Parti. Hoc primùm intelligamus,hominū duo esse genera;alterum indoctum & agreste,quòd antefertæ semper vrdiratem honestati:alterum expolitum, quòd rebus omnibus dignitatem antepouat.
Agreste & inhumanum. Cic.ad Attic.lib.13.Extulto animo, nihil agrestius,nihil inhumanum est.
Vallus & agrestis. Cic.lib.2.de Orat.Sed sunt quidam aut ita lingua hæsitantes, aut ita voce absoni, aut ita vultu motuque corporis vasti atque agrestes,vt etiam si ingeniis atque arte valeant, tamen in oratorum numerum venire non possint. Idem 5. Tuscul. Quæ barbaria India vastior aut agrestior?
Animus agrestis ac durus.Cic.pro Archia.
Asperitas agrestis.Horat.1.Epist.19.
Dominus agrestis ac furiosus.Cic.de Senect.
Donum agreste.Sil.lib.13.
Immanitas agrestis Cic.1.de Diuin.
Agrestis musa. Rusticum carmen,vt ait Seruius.Virgil.6. Eclog.
Negligentia agrestis & inhumana. Cic.1.de Offic. Adhibenda præterea mundities est, non odiosa neque exquisita nimis, tamùm quæ fugiat agrestem & inhumanam negligentiam.
Pectus agreste,Dirum.Ouid.Epist.21.
Agreste quiddam. Cic. 3. de Orat. Nam à principio clamare, agreste quiddam est.
Seruos agrestes & barbaros.Cic.pro Milone.
Fera agrestíque vita. Cic.lib.1.de Orat. Quæ vis alia potuit aut dispersos homines vnum in locum cōgregare,aut à fera agrestique vita ad hunc humanum cultum cuiuslibet deducere?
Rustica vox & agrestis.Cic.2.de Orat.
Agrestis,substantiuum,pro homine rustico. Virgil.9.Æneid.
Lydorúmque manum,collectos armat agrestes.
Dux agrestes.Virgil.1.Georgic.
Frigidus agrestis.Ouid.5.Fast.
Tarda agrestes.Ouid.3.Metamorph.
Agrestium conuenius. Cicero pro Murœna, Et quoniam non est nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut in aliquo conuentu agrestium, audacius paulò de studiis humanitatis disputabo.
Agricola, penult. corr. com, gen. {γεωργός, γεώτοκος, ὑησιώτης} quasi agrum colens: dicitur qui quamlibet agriculturam exercet: & est nomen generale. Nam inter agricolas alij sunt aratores, alij vinitores, nonnulli arboratores, multi etiam pastores: quales erant fere apud antiquissimos. Nec solùm rustici & agrestes dicuntur agricolæ; sed multi etiam oppidani. Quod genus vitæ olim fuit in maximo pretio atque honore, præsertim apud Romanos. Caro de Re rustica, capite 1, Bonus agricola, bonúsque colonus. Ita laudabant antiqui virum bonum: amplissimèque laudari existimabant, qui ita laudabatur. Virgil.2.Georg.
O fortunatos nimium,sua si bona norint.
Agricolas! Cicero 1. Tusculan. Arbores feret diligens agricola.
Agritola assiduus.Cic.pro Rosc.Amer.
Auarus. Virgil.1.Georg.
Beati.Horat.2.epist.1.
Crudus.Martial.lib.epigram.77.
Ebrius & crudus uil habet agricola.
Diligentissimus.Cic.pro Deiot. Vt optimus paterfamiliàs,& diligentissimus agricola & peruarius haberetur.
Fortes.Horat.2.epist.1.
Inducitis.Vide INDUCITIA.
Indomitus.Virgil.7.Æneid.
Miseri.Virgil.12.Æneid.
Negotiosus.Columella libro 9.cap.2.ad finem,Studiosis quoque literarum gratiora fūrt illa in otio legentibus,quàm negotiosis agricolis.
Parcus.Stat.6.Sylu.1.
Pauper.Propert.lib.2.eleg.20.
Peritissimi.Columella lib.11.cap.1.
Seueri.Lucret.lib.5. Turpis.Ouid.1.de Arte amandi.
Valdus.Columel.lib.11.cap.2.
Agricola & rusticus.Cic. pro Roscio Amerino.
Agricolām,pro Agricolatum.Lucret.lib.4,
Et genus agricolūm late sentiſerre cum Pan,&c.
Agricolatio { γεωργια } Agrorum cultus. Columel. in præfatione lib. 1; Agricolationis neque doctores, neque discipulos cognoui. Idem lib.1.cap.9. & lib.11.cap.9.
Agricultor { γεωργὸς } Qui colit agros. Liu. 6. bel. Pun. Seruos agricultores Rempublicam abduxisse. Forteſſis legi debet ſeparatim Agricultores.
Agricultura,pen.prod. {γεωργικὴ,γεωπονία} Cultus agrorum. Cic.1. Offic. Nihil eſt agricultura melius, nihil vberius, nihil dulcius, nihil homine libero dignius. Plin.lib.18.cap.6.
Indiſerета agricultura. Vide INDISCRETVS.
Agripera,penult. corr.com.gen. Cic. Attic.lib.15, Seruulos autem dicere eum & agriperas electos à Burhrotis. Idem 1. de Nat. deor. Ibi enim adoleſcens habitabat cum patre & fratribus, quòd in eam partem eius Neocles agripera venerat. Videtur hoc nomen agri pentonem ſignificare,nimirum eum qui lege agraria pene agrum ſibi dari.
Agraton, herba eſt feruiacea, duorum palmorum altitudine, origano ſimilis,flore bullis aureis. Illuus vitæ nidor vtinam eſſet, vuluamque purgat, tanto magis inſulentibus. Cauſa nominis non hæc, ſed quoniam diuiſimè non marceſcit. Plinius lib.27.cap.4. Ruellı libro 3 cap.103.
Agcratus {ἀγήρατος} Lapis eſt, quo coriarij olim vtebantur in poliendis coriis:cuius loco hodie vtuntur maſſa vitri. Meminit huius lapidis Galen.lib.9.Simpl.
AGEBOCHVS, pen. prod. ſilius fuit Nelei, ex Chloride vxore,vt eſt apud Homer.lib.11.Iliad.
AGEBOR A,pen.prod.{ἀγεβορία} Indultriæ dea,ab agendo(vt opinor) dicta. Hermolaus in Plin.lib.15. cap.19,Murcea, dea focordiæ eſt: vt Seruius, Agerona, Strimula, indultriæ. Pomponius & Auguſtinus authores.
AGESANDER,ſtatuarius inſignis apud Plin.lib. 36 cap.5.
AGESIAS{ἀγησίας} Cyrenaicus philoſophus, cui à Ptolemæo philoſophiæ proſeſſione fuit interdictum, quòd animæ immortalitatem doceret: multos ad ſponta eam mortem compelleret,vt Cleombroto Ambraciotæ accidit.Cic.in Tuſcul.lib.1. ¶Ageſias,Syracuſanus Olympionica,Suſtrati filius.
AGESIDAMVS,pen.ul.corr.Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices,in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit, Olymp.Od.10.
AGESILAVS,pen. prod. {ἀγησίλαος} cognomen Plutonis apud Æſchylum, vt teſtatur Athenæus in Dipnoſophiſtis. & apud Lactantium,lib.1.Diuin.Inſtit.
Ageſilaus, Lacedæmoniorum dux clariſſimus, Archidami fuit filius, poſtquam Agis rex diem obiit, adhuc iuuenis ab Lacedæmoniis rex creatus,breui ſtatura corporis,altero pede claudus,virtute præ cæteris præditus. Tyaphernem,qui principatum tenebat inter Perſas,ſit Aſia victor: Athenienſes quoque,& Boeotios,apud Coroneam vrbem Peloponneſi. Ex Xenophonte & Plutarcho. Is imaginem ſibi ſtatui reffagebatur,ſúm in hoc ergaſticari nonnulli vellent,ſed animi monumenta elaborare nunquam deſiſtebat: putans ſtatuarorum illud,at hoc ſuum eſſe pſius opus: ac rurſus lo ruletum illud, ſed hoc bonorum eſſe. Author Xenophon in oratione de Ageſilai laodibus. Meminit & Cicero ad Lucilium,lib.5.epiſt.12.
Ageſilas in ſummo imperio nemo vnquam vidit vllum ſuperius auditum. Tanta fuit tanti regis modeſtia. Cic.ad Q. frat.lib.1.epiſt.1.
AGESINATES,pen.prod.Aquitanię populi Pictonibus iuncti. Plin. lib.4.cap.19.
AGESIPOLIS,pen. corr. Lacedæmoniorum dux, qui Argiuos magnis affecit cladibus, vt ſcribit Xenophon lib. 4. trium Græcarum. Eius memini Liu.4. Decad.lib.8.
Ageſis,pen.corr. {ἄγω εἰς} aduerbium exeitandi, compoſitum ex particula εἰς, quæ verbis imperatiuis modi apud veteres addebatur. Lucretius libro 1.

Nunc ageſis,quoniam docui nil poſſe creari
De nihilo. Cic.in Partit. Ageſis ergò, quoniam in confirmationem & reprehenſionem duiſſeras orationis fidem, & dictum de altero eſt,expone nunc de reprehendendo.

A G G

Aggemo,aggemis,pen.corr.aggrmui {ἐπαυξάω} aggemere. Ex Ad, & Gemo compoſitum. Quid.1. Trift.Eleg.13.

Aggemit & noſtris ipſa carina malis. Vide AGGRMO.
AGGER,vnum è Nili fluuij nominibus poſtquam ex lacu Heptagono profluxit, Author Virtuuius apud Hermolaum in Plin. libro 5. capite 9.
Agger, aggeris, maſc.gen. penult. corr. {χῶμα.} Vnde ſit verbum Aggero,aggerat. Virgil.9.Æneid.

-& foſſas aggere complent. Vbi Seruius: Agger eſt cuiuſlibet rei coacervatio,vnde foſſæ aut valles repleti poſſunt.
Agger arenæ. Virgil.1.Æneid.

Illidique vadis,atque aggere cingit arenæ.

Agger, Eſt modus terræ circa fluuiorum ripas,ipſis oppoſita fluminibus, ne inundatione vaſtent agros. Virgil.Æneid.2.

Non ſic aggeribus ruptis cum ſpumeus amnis
Exit: oppoſitáſque euicit gurgite moles. Huiuſmodi aggeres Cicero per periphraſin vocat moles oppoſitas fluctibus,lib.2.Offic.
Agger, Foſſa. Virgil.7.Æneid.

-primúſque in littore ſedes
Caſtrorum in morem pinnis atque agger cingit. Seruius.
Agger camporum medius.Stat.Thebaid.2.
Agger murorum. Virgil.10.Æneid.

Quin intra portas,atque ipſis prælia miſcent
Aggeribus murorum, & inundant ſanguine foſſæ. Vbi Seruius: Agger proprie dicitur terra illa quæ vallo facto propius ponitur, ſed abuſiuè & muros & munimenta omnia aggerem dicimus, ſitur modo Aggeribus murorum, pro munimentis. Cic.ad Cæſarem,lib.15, 4,Valio & foſſa circundediſſed caſtellis, caſtriſque maximis ſepſi:aggere,vineis,turribus oppugnati.
Aggerem iacere. Vide IACERE.
Aggeri væ. Virgil.1.Æneid.

Qualis ſæpe vias deprenſus in aggere ſerpens. Vbi Seruius: Aggeris eſt media vię eminentia congeſtatis lapidibus ſtrata.

Aggere à uerſus Virgil.12. Æneid.
Vidit ab aduerſo venientes aggere Turnus. Scruius: Aggere, Id eſt, eminentia.

Aggeꝛ, pro via. Sidonius,
Antiquus tibi nec teratur aggeꝛ
Cunis per ſpatium ſuus ꝛeruibum
Nomen Cæſareum uoget columnis. Iterum, Vel certè peruij pontes, quos antiquitas à fundamentis adſuque aggerem calcabuli ſilice cruſtarum erypticis aicubus forniceuit. Id eſt, adſuque viam. & ſæpe ſic in proſa etiam loquitur. Hoc autem ideò, quia uix publicæ, ut quæ militari labore erant munitæ, exaggerabantur, ut imber deſſueret, minuiſque lutulentæ redderentur. Turnebꝰ.

Alpini aggeres, Id eſt, Alpes. Virgil. 6. Æneid.
Aggeribus ſocer Alpinis, atque arce Monœci
Deſcendens. Vbi Seruius: Id eſt, à muoimētis Alpium. Hæ enim, Italiæ muroꝝm exhibent uicem.

Aperuus aggeꝛ. Horat. 1. ſerm. 8.

Coctus. Propert. lib. 3. eleg. 11,
Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem,
Vt ſolidum cocto tolleret aggeꝛe opus.

Gramineus. Virgil. 7. Æneid.
Herboſus. Ouid. 14. Metamorph.
Ineuruus. Ouid. 15. Metamorph.

Miluius aggeꝛ. Strab. libro 2. Sylu. 1. Vbi pontem Mil uium intelligit, vt opinor.

Nuus aggeres. Id eſt, niuis cumuli. Virgil. 3. Georg.

Solidus. Stat. lib. 4. Sylu 4.

Terreus. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 14.

Terreno ex aggere buſtum. Virgil. 11. Æneid.

Theſſalici. Seneca in Hercul. Oet. 2.
Quo ualſus Briareus, quo tumidus Gyges
Supra Theſſalicos conſtitit aggeres,
Vt exelo inſereret uipereas manus,
Hoc uultu rigait. Hoc eſt, teres Theſſaliæ montes à gigantibus accumulatos, vt in cælum conſcenderent.

Aggeꝛ tumuli compoſitus. Virgil. 7. Æneid.
At pius exequias Æneas rite ſolutis,
Aggere compoſito tumuli. Dictum eſt Græcorum conſuetudine, qui τύμβον χοῶσαι dicunt. Exaggerare autem terram ſolrbant, quòque altius educebatur, eò honoriſicum magis erat: atque à tumore illo molêque terræ Latinum nomen tumulus parum eſt.

Subitus, Id eſt, ſubitò factus. Lucan. lib. 1.

Vaſtus. Seneca in Thebaid. 1.

Aggeꝛ, metaphoricè. Cic. 10. Philip. Eſſet uel receptaculum pulſo Antonio, uel aggeꝛ oppugnando Italiæ, Græcia.

Cingere locum aliquem aggeꝛe. Virgil. 7. Æneid.

Conſtruere aggeꝛem. Lucan. lib. 2.

Aggeres facti à milite. Ouid. 15. Metamorph.

Aggere tecta moliri, Id eſt, domos terra conſtruere. Virg. 7. Æneid.

Rupti aggeres. Virgil. 2. Æneid.

Sternere aggeres. Seneca in Thyeſt. lat. 13.

Aggeꝛo, aggeras, penul. corr. {χωννυω} aggerare. Accumulare. Columel. Omnes arbores fructi feræ circunfoſſæ aggerari debent. Figuratè dictum, pro eo quod eſt, terra eireum arbores aggerari debet, quod & Accumulare dicitur, vulgò *Recharuſſer*. Idem de arboribus cap. 28. Stercoratum terram circa aggerato. Ab hoc ſit, Exaggerare.

Aggerare, per metaphoram pro augere & aggrauare. Virg. 11. Æneid.
Et his onerat dictis, atque aggerat iras.

Aggerare, pro Aggerere, ſiue aggerendo implere. Curt. lib. 4. Exhauriendas eſſe foſſas, vt illud ſpatium aggeꝛaretur: & exeſtuaret ſemper fretum. Id eſt, molibus iungeretur continenti, & aggere continuaretur.

Aggeꝛo, aggeris, pen. corr. aggeſſi, aggeſtum {τὸ χωννυειν, τὸ χωμα, τὸ χωμα} aggerere, Ex Ad, & Gero, Idem quod aggregare, ſiue congeere. Virgil. 3. Æneid. -& ingens
Aggeꝛitur tumulo tellus.

Aggerere bona ad aliquem. Plaut. Trucul. 4,
-eùm eorum aggerimus bona: aliquoi
Etiam vlerò ipſi aggerunt ad not. Idem Ciſtel. 2,
Amarum ad ſuuenaem vſque aggeꝛis.

Aggerere, pro gerere, vel portare, ferre, portare. Plaut. Caſina. 3, Itaꝛe aggrunda curium aqua faciam probè. Idem Rud. 1. 3, Siquidem mihi vltrò his aggerunda etiam eſt aqua. In vtroque reſpexit ad multam aquæ afferendæ copiam, & quaſi eumulum.

Aggeſtus, huius aggeſtus {χωμα} ſubſtantiuum verbale. Tacit. lib. 19, Ex loco ipſe cæſorum placebat aggeſtu proſpectans, tuto copiarum aggeſtu, florentiſſimis ponè tergum municipiis.

Agglomeꝛo, agglomeras, penul. corr. {συσσωρευω} agglomerare, Ex Ad, & Glomero, Implicare & coniungere: dictum à glomere. Virgil. 2. Æneid. -& latera agglomerant noſtro. Sic Nonius interpretatur. Sed melius ſic dicemus, Agglomerant. pro agglomerantur: Id eſt, adiungitur, quaſi globum factiri. de bello enim loquitur: in quo globus dicitur agmen conferruiſſimum. Idem 12,
-denſi cuneis ſe quiſque coactis
Agglomerant. Id eſt, denſantur, vt cuneatim dimicent. Sic Seruius. Proprie tamen Agglomerare, ſignificat idem quod glomerare: vt Agglomerare filum. Id eſt, conglobare. Nam globus proprie de filo dicitur.

Agglutino, agglutinas, penult. corr. {συμκολλαω} agglutinare, Proprie glutine coniungere: vt, Agglutinare charatas. Sed & pro ferruminare (quod fit in metallis) nonnunquam accipitur. Plin. lib. 36. Fragmenta viri reporata agglutinantur tantum. Idem lib. 33. cap. 5, Chryſocollam & aurifices ſibi vendicant agglutinando auro. ¶ Per metaphoram, pro Coniungere & apponere vſus eſt Cic. Attic. lib. 16, Itaque ſtatim oouum proœmium exaraui, & ubi im ſi. tu illud defecabis, & hoc agglutinabis.

Agglutinare ad aliquid. Plaut. Aulul. 2. Ita mihi ad malum malæ res plurimæ ſe agglutinant. Pro aggerantur, accumulantur.

Aggrauo, aggrauas, penult. corr. {βαρυνω} aggrauare, Ex Ad, & Grauo, grauas, Valde grauare, onerare, premere, exaggerare. Plinlibro 11. capite 17, Odor aggrauans capita, ſed citra dolorem.

Aggrauare actus. Id eſt, Grauiores facere. Plinius libro 28. cap. 4, Quidam verò aggrauant actus, ante conatum ſimili modo ſaliua in manu ingeſta.

Aggrauatur pondus. Plin. lib. 18. cap. 12.

Aggrauare res. Liuius libro 6. ab Vrb. Vnum adfuit bellum exercitum, quo ſi aggrauare res eſſent, vix ope deorum omnium reſiſti potuiſſet.

Reum. Quintilian. lib. 5. cap. 7, Sparſa quoque plerunque colligimus argumenta, quæ per ſe nihil reum aggrauare videantur.

Aggraueſco, aggraueſcis {βαρυνομαι} aggraueſcere, Ex Ad, & nomine Grauis factum verbum, Grauius fieri, Aggrauari, Ingraueſcere. Terent. Heeyra. 3. 2. Malè metuo ne Philippeum magis morbus aggraueſcat. Vbi Donatus, Aggraueſcat, grauior fiat, propriè quia morbi graues dicti ſunt. Sic aggraueſcens vulnus. Cicero 3. Tuſculanar.

Aggreditur, aggrederis. penult. corr. aggreſſus ſum {μαινομαι, ἐπιχειρεω, ἐπιτιθεμαι} aggredi, pen. cor. Ex Ad, & Gradior, Adire, accedere. Plaut. Curc. 7,
-forte aſpicio militem:
Aggrediar hominem: ſaluto adueniens. Cicero de Orat. libro 3, Non enim inde repelletur, quo aggredi cupies. Terent. Heeyra, Aggrediar. Baechis ſalue. Vbi Donatus, Bene aggrediar, quaſi rem diſficilem.

Aggredi aliquem de re aliqua. Plaut. Merc. 7,
Quin ego hunc aggrediar de illac

Aggreditur eſt propriè teſte Donato. ad dimicandum accedere.

Aggredi aliquem dictis. Virgil. 4. Æneid.
Talibus aggreditur Veoerem Saturnia dictis. Vbi Seruius, Aggreditur, eum callidiratè loquitur.

Aggredi, Adire quempiam doloſè & inſidioſè: hoc eſt decipiendi cauſa: quod etiam adoriri dicitur. Plaut. Perſa, Huic inſidiæ paratæ ſunt: probè aggrediar virum. Terent. Phorm. 5. 8. Iſtânc agus meum? fatis aſtutè aggrediminis.

Aggredi { ἐπιχειρεω } Ineipere. Cicero 1. Offic. In omnibus autem negotiis, prius quàm aggrediare, adhibeoda eſt præparatio diligens. Plautus Trucul. 9. -nullam rem quoquam aggredi, nili
Aſtutè, accuratèque exeqoare. Hic pro ſuſtipere poteſt accipi. Et eſt veruſte dictum Aggrediri, pro aggredi. Cic. 2. de Orat. Cùm aggredior ancipiti cauſam.

Aggredi ad aliquam rem, Id eſt, aliquam rem tractandam ſuſcipere. Cic. 2. de Legib. Priuſquam aggrediamur ad leges ſingulas.

Ad crimen. Cicero pro Cluentio. Aggrediar ad crimen eum illa deprecatione, Iudices.

Ad iniuriam. Cic. 1. Offic. Ad iniuriam faciendam aggrediuntur, vt adiſcantur ea quæ conetuperunt.

Aggredi dicere. Cicero 2. Offic. De quibus dicere aggrediar, ſi paucæ prius, & c. Neque enim artem grammaticam compoeere aggreſſi ſumus, Quintil 12. b.

Aggredi ad dicendum. Cicero in Bruto, Imperatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur Antonius: ſed ita erat paratus, vt tudices illo dicente nonnunquam videretnne noo ſuis parari ad eauendum ſuiſſe.

Aggredi, Inuadere. Salluſtius, Ex lateribus exteros aggrediutur. Plautus Amphit. Martigenam ille aggreſſus belluam. Sic aggredi verbum: quod eſt (ſi vernaculam linguam exputemre volumus) *Dare aſſultum vrbi*.

Aggredi aliquid, Suſcipere aliquod negotium: & proprie de rebus arduis & diſficilibus: vt, Aggredi bellum. Cic. Attic. libro 8, Et tamen illud probem, magnum quid aggrediamur.

Faetinus. Hirt. de bello Hiſpanienſi. 6.

Opus magnum & diſficile. Hirt. de bello Alex. 4.

Honores. Virgil. eclog. 4,
Aggredere ô magnos (aderit iam tempus) honores. Hoc eſt, incipe ad honores aſpirare.

Aggreſſio, verbale { αἰτιασις } Cicero in Orat. Cùmque animos prima aggreſſione occupauerit, infirmabit, excludetque eootrarra. Quaſi primo impetu. Metaphora ab oppidorum vel hoſtium aggreſſione.

Aggreſſor, aggreſſoris, Verbale. Vſpianus l. 2. D. de ſenatuſconſ. Sylanisno, ad finem, Veluti ſiquis exelamauit, ve ad auxilium conuenirentaut terruit aggreſſores, & c.

Aggreſſura, aggreſſuræ {ὁρμημα} impetum prædoum ſigniſicat. l. 5. Cide pignor. act. l. 4. D. famil. erciſc.

Pan aggreſſuram. Vlpian. l. 3. D. de ſenatuſconſ. Sylania. Si cùm omnes domini aggreſſuram paterentur, vni ſeruus open tulit: an ſic excuſandus, an verò (quia omnibus non tulit) plectendus?

Aggreſſus, huius aggreſſus, aliud verbale. Terminus libro 2. cap. 10. Tupiter inconſultum ſigniſicat rerum aggreſſum, atque diſficilem operum exitum. Vlp. in l. 17. §. ſi quis autem. D. ad Trebell.

Aggreus, apud Ennium, Aggreſtus fari, pro eo quod eſt Aggreſſus, ponitur. quod verbum venit à Græco ἀγω. Feſtus.

AGGRIANES, populi Macedoniæ vicini. Cic. in Piſon.

Aggreꝛo, aggreras. pen. corr. {συναθροιζω} aggregare, Ex Ad, & Greꝛ gregis, interdum congregare eſt, & quaſi in gregem contrahere. Cic. in Caul. Quod ſi eiecerit, ſecumque ſuos eduxerit, & eodem exteros vndique collectos naufragos aggregauerit.

Aggregare ſuam voluntatem ad dignitatem alterius. Cic. Lentulo, lib. 1. Epiſt. 9. Meámque voluntatem ad ſummi viri, de meque optimè merititi dignitatem aggregaſſem.

Se ad amicitiam alterius. Cæſar. 6. bel. Gall. Qui ſe ad eorum amicitiam aggregauerant.

Aggregare filium eodem crimine ad patris interitum. Cic. in Vatinium, Huius

Huius etiam filium codē iudicio & crimine ad patris interitum aggregare voluisti.
In numerum. Cic. pro Murena, Quare ego te semper in nostrum numerum aggregare soleo.

Aggresso, Vide AGGREDIOR.

A G I

AGIDES, Vrbis nomen Strabonī lib. 14.

AGILLA, Vide AGYLLA.

Agilis, penult. corrept. (τὸ ἀγερώχως, καὶ ἀγρίως) adiectiuum ab ago, agis, Qui sese facile agit. Hoc est, qui leui & expedito est corpore. Plaut. Epid. 2.8. Corpulentior videre aeque agilior. Horat. lib. 1. epist. 19.
Odorant hilarem rictus strictāmque cicutā.
Sedarum celeres, agilem gnauūmque remissi.

Agilis classis. Liu. 10. bel. Pun. Quæ enim restitisset, agili & nautico instrumento aptæ & armatæ ciuilis naues, tormenta machinásque portauere?
Currus. Senec. in Medea. 10, Video Triuiæ currus agiles.
Curfus. Stat. lib. 4. Sylu. 3.
Dextra. Stat. lib. 5. Sylu. 1.
Flamma. Senec. in Hippol. 5.
Greffus. Sil. Ital. 3.
Per greffus agiles mecum, & comitare vocantem.

Agilis indufiria hominī tui opponitur negligens & tarda opera. Columel. libro 11. cap. 1. Ifchomachus, Malo, inquit, vnius agilem induftriam, quām decem hominum negligentem & tardam operam. Vetus exemplar habet, agilem atque induftriam, & c. vt fit adiectiuum, induftriam operam.
Pes. Senec. in Hippolyt. 2.
Remus. Ouid. in Sappho.
Studium. Stat. lib. 6. Thebaid.
Victoria. Nonius, Agilem, celerem, ab agendo. Silenna Hiſtor. lib. 4.
Agilem dant, facilémque victoriam.
Vir. Ouid. 2. Faſt.

Agilitas, pen. corr. (τὸ ἀγερώχως, καὶ ἀγριότης) Denominatiuum. Leuitas & dexteritas corporis. Cic. Attic. lib. 12. 13, Nam ſi ita eſſe ſtatuero, & irritabiles animos eſſe optimum ſæpe hominum, & eoſdem placabiles: & eſſe hanc agilitatem, vt ira dicā, mollitiémque naturæ, & c. Hic eſt à corpore ad animum tranſlatio. Plin. lib. 35. cap. 12, Lecythion agilitatis exercitator.
Agilitas nauium. Id eſt, celeritas. Liu. 6. bel. Pun.

Agilitet, pen. corr. agilius, agilimè, pen. corr. (ἐλαφρότερον) aduerbium quælibet. Id eſt, cum agilitate. Colum. lib. 2. cap. 2, Déique requiem in ſumma, vt ſpe ceſſandi, totum ſpatium bos agilius conatur.

AGILUS, Proprium viri, quem poetæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuiſſe commemorant. Calepin.

Agina, agina, gen. prod. Eſt qua infertur ſcapus truncæ. Id eſt, in quo foramine truncæ agitur & ſe vertit. Vnde agitatores dicuntur, qui paruo luero mouentur. Feſtus.

Agintor, pen. prod. vilia negotiot. Calepin.

AGINVM (ἄγινον) vrbs Gallię Ptolemæo vulgò *Angelefme*.

Agipedes, referēre Fello Pompeio in dictione Pedarius. 2 Lucilio dicēs, ſunt fenatores, qui in ſenatu quidem ſedebant, verūm ſententiam non rogabantur, ſed in aliorum ſententias pedibus diſcedebant: eóque agipedes, quòd pedum diſceſſione dicerent ſententiam.

AGIS (ἄγις) Eutyſthenis filius, teſte Strabone lib. 8. rex Lacedæmoniorum, cum Athenienſibus eruentiſſima bella geſſit: tandem à ſuis ciuibus oc ciſus eſt in carcere, eo quòd Lycurgi leges reduceret, & bona publicare vellet. Author Plutarch. Meminit & Cic. lib. 2. Offic. Quam autem habet æquitatem, vt agrum multis annis aut etiam ſeculis ante poſſeſſum qui nullum habuit, habeat: qui autem habuit, amittat? At propter hoc ſimilitudinem genus. Lacedæmonij Lyſandrum Ephorum expulerunt, Agin regem, quod nunquam antea apud eos acciderat, necauerunt.

Agitatio, Agitator. Vide AGO.

Agite, Agitedum. Vide AGE.

Agito (ἐπιτατικῶς) Vide AGO.

A G L

AGLA (ἄγλα) Hiſpaniæ oppidum, in tractu Baſtico, apud Plinium lib. 3. cap. 1.

AGLAIA (ἀγλαΐα) quæ & Paſithea à quibuſdam appellatur, vna eſt Charitum, ſeu Gratiarum, filiarum Iouis & Eurynomes. vt eſt author Heſiod. in Theogon. Aut (vt alij malunt) Liberi patris & Veneris. Vide plura in dictione Charites.

AGLAIIS, Agladis, Megaclis filia, tuburcinio vitam fouiſſe fertur. Galeneulo, fiue adueuntia coma vtebatur. Cœnam ſic ferē apparabat, vt carnium minas abſumeret decem, panum chenicas quatuor, vini hauiret cloam, id eſt (vt interpretatur Theodorus) ſextarium. tanta fuit mulieris voracitas atque bibacitas. Ex cælio Antiq. lect. lib. 8. cap. 14.

AGLAONICES, pen. pro. Hegemonis Theſſali filia, quæ cùm in Oſſa monte cuius Lunæ obſeruaret, in iudicio cōuicta à mulieribus exiſtimantibus ab ea Lunam cæle deduci, grauiſſimis affecta ſupplicijs traditur, vt Oſſa prius ab quam calauitatem prouerbio ottginem dedit, τὸν ἀνάβατον ἀγλαονίκης. Ouidius in Ibin,

Vtque dedit ſaltus è ſummo Theſſalis Oſſa. ſic enim legendū eſt ibi, ſō Theſſalus, ex Plutarcho & Tarrheo. Apollonij interprete.

AGLAOPE, Aglaopes, penultima correpta, vna è tribus Sirenibus. Author Lycophronis interpres apud Hermolaū in Plinium, lib. 3. cap. 1. Interpretatur Lauuē, aſpectu ſplendida.

AGLAOPHON (ἀγλαοφῶν) Pictor nobiliſſimus. Plin. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3 de Orat. Floruit non ageſima Olympiade.

Aglaophotis (ἀγλαοφωτὶς) Herba eſt iucundiſſimi coloris, quæ magi vnuntur ad euocandos dæmones. Naſcitur in marmoribus Arabiæ: vnde & Marmaritidem quidam appellant. Plin. lib. 24. cap. 17.

Aglaſpis, nomē legionis erat. Liu. 5. Dec. ad. 4. Interuallum quod inter certatos & phalanges erat, impleuit legio, atque aciem hoſtium interrupit. A tergo certatis erat, froutem aduerſus clypeatos habebat: aglaſpidet appellabātur. Apparet nomen eſſe à ſplendore feuorum.

AGLAVROS (Ἄγλαυρος) filia Erichthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de qua Ouid. lib. 2. Metamorph.
Aglauros Iœum, medium poſſederat Herſe. Aglauro, Herſe, Pandroſos furoribus, Mineruam ex deposito traduſſe Erichthonium aiunt, ciſtámque impoſitum, additis interdictis, ne depoſiti perquirendi cauſa eſſent: Pandroſi munus in officio fuiſſe: reliquas duas, quoniam ciſtā reſignauerant, viſo Erichthonio furere cepiſſe, & ex ea arce qua mineæ Ioeus præceps erat ſe deieciſſe. Author Pauſanias in Attica. Qui & ibidem tradit Actæum primum in Attica regnaſſe. Quo vita functo, Creeropa ducta vxore illius filia, regnum ſuſcepit: ex qua Herſen, Aglaurum, Pandroſum, & Erichthonem liberos ſuſtulit.

AGLAVS Pſophidius, oraculo Delphici Apollinis iudicatus felicior Gyge rege tunc ampl. ſſimo. Senior hic in anguſtiſſimo Areadiæ angulo paruum quidem, ſed annuis vſibus largè ſufficiens præbuit colebatque, nunquam ex eo egreſſus: atque (vt è vitæ genere manifeſtum eſt) minima cupidine minimum in vita mali expertus. Plin. libro 7. cap. 46. Meminit & Cæl. lib. 11. Antiq. lect. cap. 6. 5. Valerius quoque lib. 7. cap. 2. ad fiuem.

A G M

Agmen, agminis, pen. corr. neut. gen. (ἀγμὸς, πάγος.) Seru. Agmen proprie eſt exercitus ambulans. Quicquid fuerit aliud, abuſiuè dicitur. Virgil. 8. Æneid.
-it clamor, & agmine facto
Quādtupedūnæ putrem ſonitu quatit vngula campum. Cicer. 2. Tuſcul. Cum æſtu magno agmen ducebat, laborabat Mariut.

Agmen, Impetus, curſus. Virgil. 2. Æneid.
-illi agmine certo Laocoonta petunt. Liu. 2. ab Vrbe, Iuuenes per medium concionem agmine ingteſſi.

Agmen, Motus. Virgil. 3. Georg.
Quum medij nexus, extremæque agmina caudæ Soluuntur.

Agmen, Multitudo. Liu. 3. ab Vrbe, Nuntiatúmque Coriolano, adeſſe ingens multitudem agmen.

Agmen, pro æſtu & ductu quodam ponere, non inelegans eſt, vt Virg. lib. 2. Æneid.
-leni fluit agmine Tybris. Ennius in quinto ait,
Quod per amœnam vrbem leni fluir agmine flumen. Hæc Maerobius, Saturnal. lib. 6. cap. 4. Seruius tamen interpretatur, leni agmine, id eſt, leni impetu.

Aligerum agmen. Virgil. 11. Æneid.

Aquarum. Virgil. 1. Georg.

Armata agmina. Claudian. epigt. 2. in Ruff. Taeit. lib. 19.

Atrouitum. Stat. 5. Thebaid.

Atrum, Virg. 12. Æneid. Hoc eſt, puluetis nube coopertum. Seruius, Caſtum. Claudian. 2. de rap. Proſerp.
Regnūam caſto cinxerunt agmine matres Elyſiæ.

Celere agmen remotum. Virgil. 5. Æneid.
At lætus Mneſtheus, ſucceſſoque aerior ipſo
Agmine remorum celeri, ventúſque vocatis
Prona petit maria.

Citum, Taeit. lib. 19.

Clypeata. Virgil. 7. Æneid.

Condenſa. Sil. lib. 1.

Cooperium. Virgil. 3. Georgic.

Denſum agmen aegere. Virgil. 5. Æneid.

Equeſtre. Ouid. 9. Epiſt.

Ferrata. Horat. 4. Carm. 13.

Termínea. Virgil. 11. Æneid.

Fortiſſima. Lucan. lib. 7.
At medij robur belli fortiſſima denſant Agmina.

Grande, Lucret. lib. 1.

Graniferum agmen ſpargere. Hoc eſt, multitudinem formicarum grana ferentium. Ouid. 7. Metam.

Horrenta agmina. Horat. 2. Sermon. ſatyr. 1.

Hoſtile. Ouid. 8 Metam.

Immenſum agmen aquarum. Virgil. 1. Georg.

Incompoſitum. Vide INCOMPOSITVS.

Infernum. Seneca Med. 12.

Inſeſtum. Seneca Herc. furen. 13.

Longum. Virgil. 1. Æneid.

Molle. Taeit. lib. 19.

Nigrum. Virgil. 4. Æneid.

Numeroſum. Vide agmen carpi.

Palantia. Sil. lib. 15.

Paynum. Lucret. lib. 1.

Perpetuum. Cic. in Piſonem, At meus quidem reditus is fuit, vt à Brundiſio vſque Romam agmen perpetuum totius Italiæ viderem.

Pilata. Virgil. 12. Æneido,
Procedit legio Auſonidum, pilatáque plenis
Agmina ſe fundunt portis. Vbi Pilata, retulit ad Romanos, qui pilis vti ſolebant in bello.

Puerile. Virgil. 5. Æneid.

Pulueruleria. Virgil. 4. Æneid.

Quadratum. Cic. 2. Philip. Agmine quadrato eum gladiis fequūtur ſeuras mulieres.

Rapidum. Lucan. lib. 2.
-nec plura loquutus
Deuoluit rapidum nequicquam mœnibus agmen.

Rauca. Stat. 5. Thebaid.

Seruilia. Lucan. lib. 4.
Vt primum fortuna redit, ſeruilia ſoluit
Agmina. Hoc eſt, ſeruis ad libertatem vocatis conſecte exercitū.

Tardum, Virgilius 9. Æneid. Id eſt, Pedtum, qui equitum com-

paratione eardi funt. Seruius.

Terreſtre. Hoc eſt,utrumæ milium per terram inecedentium. Luc. lib.5.
Terreſtrem,Claudian.8 epigram.
Toruum.Stat.8.Thebaid.
Trepidum.Lucan.lib.1.
Agere agmen equitum.Virgil.7.Æneid.
Carpitur agmen. Plin. Iunior 3.epiſt. ad Minutianum , numeroſum a-gmen reorum,ita demum videbamus poſſe ſuperari, ſi per ſingulos carperetur. Nam earpi agmen dicitur , quum militum aliquis inter-cipitur.
Cingi agminibus. Ouid.1.Triſt 4,
At ſimul intonuit, fugiunt,nec mſeitur vllo
Agminibus comitum qui modo cinctus erat.
Cogere agmen. Ouid.2.Metam.
-quorum agmina cogit Lucifer. Cicero metapho-rices vſus eſt ad Atticum lib.15, Aſſentior tibi , ve nec duces ſimus, nec agmen cogamus,ſaucamus eamen. ¶ Is cogit agmen, qui à te-go eſſigit exercitum , hoc videlicet eutans , ne quis fortè aberrans, aut reliquos ſequi non valens,ab hoſtibus intereipiatur.
Concitare. Ouid.14.Metam.
Coniurata agmina. Ouid.5.Metam.
Denſare agmina.Sil.lib.8.
Detubare gladio. Sil.lib.7.
Deuaſtata ferro agmina. Ouid.13.Metam.
Ducent agmina.Virgil.1.Æneid.
Examinata agmina.Virgil.5.Æneid.
Frementia.Valer.6.Argonaut.
Metere agmen.Sil.lib.13.
Partitum agmen.Virgil.5.Æneid.
Prorumpunt agmina Lucan.lib.1.
Spargere agmen.Ouid.7.Metam.
Stipatum agmen.Gell.lib.1.
Trepartitum. Tacit.lib.19.
Agminalis,penult.prod.adiectiuũ ( ) Vnde agminales equi, qui agmen exercitus ſequuntur ad conuehenda impedimenta. Bud. in Annot.poſt.

A G N

Agna.3.gnz. Vide AGNVS.
Agnaſcor,agnaſcens,penul.corr.agnatus ſum ( ) agnaſci, ex ad, & naſcor : ſed d euphoniæ cauſa mutatum eſt in g. Cicer. 1.de Orat. Nunquis eo teſtimonio, quod paterfamilias ante fecit, quàm eſt filius natus eſt, hæredi-atem petit? nemo. quia conſtat agnaſcen-do tumpoſt teſtamentum : ergo in hoc genere tuus iudicia nulla ſunt. Et verbis Ciceronis ſatis apparet , agnaſci eos propr è dici , qui na-ſcuntur aliquit poſtquam teſtamẽtum fecerit. Paulus in 1.quis in adop-tionem.2.de adoptio. Quin in adoptionẽ datur, iis quibus agnaſcen-tur.& cognatus fit.
Agnatus,Patricipium ( ) Agnatum dicimus quic-quid vltra naturæ debitum natum eſt. Vnde & agnaſcentia & agna-ta membra appellantur , quæ abundant. Plin.lib.11.cap 43, Membra animalibus agnata, inutilia ſunt.ſicut ſextus hominẽ ſemper dignus.
Agnati ( ) agnas cognatione communcti ſunt:quod a patre cognati veluti frater eo-dẽ patre natus , filius fratris,nepoſve ex eo:item patruus, & patrui fi-lius,nepoſve ex eo. Hactenus Cauſin I. Sunt autem.D. De legitim. tutor. Inter agnatos & cognatos hoc intereſt: quòd in agnatis con-tinentur cognati:in cognatis non vtique agnati. Vipius frater pa-teris , id eſt patruus , eſt agnatus , & cognatus. Matris verò frater , id eſt auunculus , cognatus eſt , ſed non agnatus. Gentilitas verò & a-gnationem & cognationem compl. ctitur. Paulus in I. Iuriſconſul-tus , de Gradibus & affin-b. Inter agnatos & cognatos hoc interreſt, quod inter genus & ſpeciem. Nam qui eſt agnatus , & cognatus eſt: non vtique autem qui cognatus eſt,& agnatus eſt. Alterum enim eſt vle,alterum naturale nomen eſt.
Agnati,de diis. Cic.de Vniuerſ.& viis Saturnum & Opem,deineeps lo-uem atque Iunonem reliquos fratres inter ſe agnatoſque vſurpare atque appellare videmus.
Agnati,de mutis etiam animantibus. Vlpian.in I. Vetus. D. de vſufruct. Debr bit ex agnatis gregem ſupplere , id eſt , in locum eapitum de-functorum. Haloander legit, ex natis. Pand. Florent.ex adgnatis.
Agnati & gentiles.Cic.lib.2.de Inuent. Si furoſus eſt, agnatorum gen-tiliumque in eo pecuniâque eius eos proſtas eſto.
Ad agnatos & gentiles aliquem deducere. Varro de Re ruſtica lib.1. cap.2. Ad agnatos & gentiles eſt deducendus. Prouerbiale aunqui fuit , quum fuſtere aliquem aut mente eapium eſſ- ſignificare volebant, vt dicerent Ad agnatos & gentiles deducendum eſſe. Vnde Iu-ſtinianus lib.1. Inſtitutionum de Curatoribus,Furioſi quoque & pro-digi,licet maiores vigintiquinque annis ſint, in curatione ſaut agna-torum,ex leg.12.tabularum. Budæus.
Agnatio ( ) Verbale ab agnaſcor , eſt agnatorum conſangui-nitas. Cic.1.de Leg. Et quod in ciuitatibus ratione quidam , de qua dicetur ideneo loco,agnationibus familiarum diſtinguuntur ſtatus, id in rerum natura tanto eſt magnificentius,tantoque præclarius , vt homines deorum agnatione & gente teneantur.
Agnellus, Agninus. Vide AGNVS.
Agnitio. Vide AGNOSCO.
AGNI cornu,Promontorium eſt humile & valde expoſitum,prope Bol-bitium.Nili oſtium. Strab.lib.17.
AGNICIS,ſtuuius in Tigrim influens.Plin.lib.6.cap.27.
AGNITABIS,Agnitæ vel Agnitæ,Æſculapii cognomentum apud Spartanos, cuius ſimulacrum ex agno , quæ plauta eſt, erat exeſium conformatimque.Cæl. Antiq.lib.10.cap 5.
AGNO ( ) vna è Ioue nutricibus. Nymphas enim quæ Iouem edu-earunt,fuiſſe aiunt, , Nedam, & . A qua & in Lyceo Arca-diæ fons appellationem ducit,eiusu ea fuit olim vis,vt re diuina ibi à Lyceï Iouis ſacerdote curioſius peracta,& fuſis precibus, quemóque ramo leuiter aqua commota , mux denſior ſurrigeretur vapor nebu-læ aſſimilis,quæ non multò poſt effecta nubes,aggregatis item aliis, largos demitteret imbres.Cæl.Antiq.lect.13.cap 17.
AGNOITAE ( ) Hæretiet funt, ab ignorantia dicti , quòd ef-ſe nouiſſimam horam Chriſto ignoram,opinarentur.C.æl.Rhod.lib. 1.cap.14.
Agnomen,penult.prod. agnominis,penult corr. ( ) Eſt quod extrinſecus aliqua ratione vel cauſa quæſitum eſt : vt Afreanus, Nu-mantinus,& ſimilia.id aliquan lo & Cognomen, & Cogoomentum dicitur.Sic Priſcianus & cæteri ferè Grammatici. Cæterùm,Cogno men id proprie dicitur,quod illi Agnomen vocant. Cic 2.de Inuent. Nomeu autem quum dicutus , cognumen quoque & agnomen in-tellegtur oportet.
Agnomen genitiuum. Ouid.3.de Pont.eleg.2,
Adteſtſque probent genitiua agnomina Cotæ:
Si tu non eſſes intertitura domus.
Agnomones ( ) Eſqui dicuntur veteres , ex quorum dentibus ætas amplius dignoſci non poteſt. Cæl.Antiq.lect.lib.15.cap.9.
AGNON,Nomen ſcriptoris apud Quintilib.2.cap.17. (Agnon Teius, Alexãdri magni præfectus,antea clauis crepidas ſuſtigebat,vt ſcribit Plin.lib.35.cap.5.
Agnoſco,agnoſcis,agnoui,penult.agnitum,penul.corr. (,) agnoſcere, Ex Ad & noſco eſt. Agnoſco & Cogno-ſco.à plenſque ita diſtinguuntur,vt Agnoſcere dicamur olim notos: Cognoſcere prius ineognitos. Virgil.
-& veterem Anchiſen agnouit amicum. Varro , Vereor ne me quoque dum reuereto, præter eanem agnoſcat nemo. Sæpe ta-men confunduntur. Terent.Eunuch. 5.3,
-ita miſerrimus
Fui,fugitando,ne quis me cognoſceret.
Agnoſcet qui non repudiat , ſed libenter admittit, id eſt . Cicer. de Amicit. Tu autem Fanni, qui nihi tamen tribui dies , quantum ego nec agnoſco,nec poſtulo. Hoc eſt, Non admitto, ſed omnino reiicio.
Agnoſcere ex alienum,& onus ex is alieui. Vlpian.in Lex facto.35. D.de hered.inſtit. Vude ſeio quæſitum ,ex alieni onus pro qua parte agno ſci debeat. Et refert Papinianus,pro hereditariis partibus eos agno-ſcere ex alienum debere.
Leuiter aliquid agnoſcere. Cic.2.de Finib. Nam ſunt & in animo præ-cepua quædam,& in corporeque quum leuiter agnouit, tunc diſeer-nere incipit.
Libens agnoſcere aliquid.Cic. pro Milone , Facti illius gloriam libens agnouiſſe.
Comprobare agnoſcere eque aliquid. Vlpianus in I. Quo enim. D.Rem ratam haberi. Rem habere ratam,hoc eſt comprobare agnoſcere eque quod actum eſt à ſalſo procuratore.
Citiara agnoſcere. Vlpian.in I. Sed & ſi. D. ad rxhibend. Si apud offi-cium fuerit depoſitus exh-bendus: citiara debebit agnoſcere,quatex-hiberi drfideriuus, ſi non ſolebat poſſſſior ſeruum paſcere.
Agnoſcere & amplecti crimen. Plin.Iunior 1.epiſt.
Agnoſcere,ſuſcipere conſiteri crimen.Cic.pro C. Rabirio.
Agnoſcere de bonorem,eſt vt dominum accipere,ita vt qui delegat, libe-ratus ſit. Paulus I. Lucius. D.de adminiſtrat. re,ſtatuor. Et pertutor. Eſt rarum habere & approbare debitum ab alio factum , illudque in ſe recipere,& eum liberare qui rale debitum contraxit.
Hæreditatem. Vlpian.in I.Aelio. D. de iure deliberand. Aeliſo ſcribit: non ſolum ere ditoribus,ſed etiam hæredi inſtituto Prætorem ſubue-nire debere , hiſque copiam inſtrumentorum inſpeiendorum face-re: vt proinde inſtituere ſe poſſint , expediat, necne , agnoſcere hæ-reditatem.
Nomina.Idem quod agnoſcere debiti. Vtitur Paulus tu I.quum quæ-ritur.D.de adminiſtra. & peric.tutor.
Agnoſcere auibus. Hoc eſt, auibus ipſo intelligere.Cicer.5.de Finibus. Auribus vt noſtros poſſis agnoſcere eantus?
Oculis alienis. Plin.lib.29. cap.1. Alienis pedibus ambulamus , alienis oculis agnoſcimus.
Sontium. Virgil.8.Æneid.
-ſed Troius heros
Agnouit ſontium,& diuæ promiſſa parentis. Vbi Seruius, A-gnouit ſontium.hoc eſt,quod ſontius ſignificarer.
Agnoſcere ex ſe. Cic.pro Planeio. Quanquam audeo (agnoſco enim ex me) permulta in Plancium, quæ ab eo nunquam dicta ſunt, con-ſeruntur. Id eſt,De me conietio.
Agnoſcendus, participium ( ) Lucan. lib. 8. Agnoſcendus erat.
Agnitus, pen. corrept. Participium ( ) Valer.Flaccus.lib. 4, -falue ô mihi longum
Expectata manus,noſtriſque (ait) agnita voti.
Agnita narales, de auillis aliis quàm de ingeniis funt intelligendi.Au-thor Pomponius in I.hoc ſermone.3.D.Si ingen.eſſe die.
Agnitio,Verbale ( ) Plin.lib. 10.cap.70. Piſces ſui caduerisa-gnitionẽ fugientes. Cic.lib. 1.de Nat.deor. Quzſiho de natura deo-rum,ad agnitionem animi pulchertima eſt.
Agnus ( ) & in feminino genere Agna ( ) nonnulli a-ſpirantes ſcribunt hagnus: ſed vſus iam obtinuit vt priore modo ſcri batur. Feſtus,Agnus dicitur à Greco (, quod ſignificat caſtum, eo quòd ſit hoſtia pura , & immolationi apta. Cicero 2. de Diuinat. in Æquinctium miſimus qui aſſerat agnum quem immolemus.
Audaces agni. Horat.lib.3.Carmin.Od.18.ad Faunum,
Inter audaces lupus erras agnos. Non ſemper audaces, ſed Faunalium die,quo vdelicet non timeant lupum inter ſe errantem. Et hoc ipſeruntente nutnine Fauni euenire dicit , qui die feſto ſuo vult pecora , quæ ſub tutela fua ſunt, ſine periculo eſſe. Aeron & Porphyr.
Autumnalis. Columel.lib.7.cap.3.

Agnus

Agnus melior est autumnalis verno, sicut ait verissimè Celsus.
Agni chordi dicuntur, qui post tempus nascuntur. Varro de re Rust. lib. 2. cap. 2.
Asperes herbæ agni. Id est, Qui nondum herbam ederunt. Columella lib. 7. cap. 3.
Firmus. Vide Agnus editus.
Formosus agnos procreavit. Varr. de Re rust. lib. 2. cap. 2.
Hirtus. Columel. lib. 7. cap. 2.
Hornus. Id est, huius anni. Propert. lib. 4. eleg. 3.
Imbecillus. Vide Agnus editus.
Immaturus. Columel. lib. 7. cap. 4.
Mollis. Martial. lib. 5. de villa Faustini.
Petulei. Lucret. lib. 2.
Præterea teneri tremulis cùm vocibus hœdi
Cornigeras norunt matres, agnique petulei
Balaum pecudis.
Pingues. Virgil. Æneid.
Robustus. Columel. lib. 7. cap. 3.
Saturior lactis agnus. Vide Agnus immaturus. Var. de Re rust. lib. 2. cap. 2. Vt agni fauni fiant lactè.
Subrumi. Hoc est, lactentes. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 2. & rursum cap. 11.
Teneri. Virgil. 3. Eclog.
Nec sic agni teneris oculos mihi fas inat agnos.
Tenerior. Vide, Agnus editus.
Validior. Vide Agnus editus.
Vernus. Vide Autumnalis agnus.
Admittere agnos ad matres. Colum. lib. 7. cap. 5.
Confirmatur agnus. Id est, Firmus efficitur & validus. Vide Autumnalis agnus.
Consalescit agnus. Vide Agnus editus.
Depellere agnos à lacte. Virgil. 6. eclog.
Depulsos à lacte domi quæ clauderet agnos.
Depulsi agni à matribus. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 2. Quum depulsi sunt agni à matribus, adhibenda diligentia est, ne desiderio fenescant.
Desiderant agni matrem. Varro ibidem.
Disiungere agnos à mamma. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 1. Ferè ad quatuor menses à mamma non disiunguntur agni: hœdi, tres: purci, duos.
Agnus editus. Id est, Natus. Columel. lib. 7. cap. 3. Agnus autem quum est editus, erigi debet.
Emittendi à fœtu agni. Ibidem.
Admouere agnum vberibus. Ibidem.
Agnum lupo erripere. Vide LVPVS.
Lasciui agnus. Colum. lib. 7. cap. 3.
Lasciuus agnus. Ibidem.
Agnos eam bus ubiuere dicitur, qui imbellem & litium imperitum, calumniatoribus & exercitatis exponit, quòd id animal omnium maximè sit imbelle. Refertur à Diogeniano & Erasino in Chiliad.
Senescunt agni desiderio matrum. Var. de Re rust. lib. 2. cap. 2.
Subuiere agnum sub alterius mammam, si parum habet lactis mater. Var. de Re rust. lib. 2. cap. 1.
Subrumare agnos. Id est, Rumæ seu mammæ nutricis submittere. Columel. lib. 7. cap. 4. Diligenti cura seruandum est, vt & suis quotidie matribus, & alienis non amautibus, agni subrumentur.
Summittere agnum nutrici. Vide Agnus immaturus.
Summouere agnos. Id est, Ê grege tollere, vt lanio vendas. Vide Agnus immaturus.
Sugere mammam matris dicuntur agni. Varro de Re rustica libro 2. cap. 1.
Agna, fœmininum ab Agnus.
Aspera agna. Valerius Flaccus 3. Argonaut. 141,
Aspera nunc paudos contra ruit agna leones.
Coronata agna aliquid lustrare, siue expiare. Iuuen. Sat. 13.
Humilis. Horat. 2. Carm. 17. Id est, Humillium oblationi apta, Acron.
Lactens. Ouid. lib. 4. de Ponto, Eleg. 8. 9.
Mera. Varr. de Re rust. lib. 2. cap. 2. Oues primùm oportet bonas emere, quæ sit æratæ, si neque veluit sunt, neque meræ agnæ: quòd alteræ id nondum, alteræ iam non possiunt dare fructum.
Mura. Horat. 2. Serm. 3.
Nuea. Iuuenal. Satyr. 12.
-niueam reguæ ædimus agnam. Hoc est, Iunoni deorum reginæ agnam candidam immolamus.
Nitida agna. Horat. 2. Serm. 3.
Nouella agna. Ouid. de Arte amandi, lib. 1. 24.
Pauens agna. Ouid. 6. Metam.
Pulla agna. Id est, Nigra. Horat. 1. Serm. 8.
Tenera agna. Stat. 8. Thebaid. de leone.
Agna, agnæ, mensuræ genus in agrorum dimensione. Colum. lib. 5. cap. 16. Actus quadratus vndique finitur pedibus CXX. Et paulo post. Sed hunc actum prouinciæ Bæticæ rustici Agnam vocant. Alij legunt Aenuam, vt ett apud Varronem de Rerust. lib. 1. cap. 10.
Agnellus, diminutiuum ἀμνίον. ἀμνάριον. ἀμνίδιον. ἀμνάδιον. ἀμνύλλιον. ἀμνύλλιον. ἀμνύλλ

Agere, Vexare, inquietare: quod vitatius Agitare dicitur. Virg. 4. Æneid.
-agit ipse furentem
In somnis ferus Æneas.
Agere, Vrgere, persequi, ait Serv. Virgil. 4. Æneid.
-qualis conjecta cerua sagitta,
Quam procul incautam nemora inter Cressia fixit
Pastor agens telis. Terent. Adelph. 3, 2, Cæteros ruerem, agerem, raperem. Vbi Donatus, Agerem, persequerer, premerem.
Agere, Ludo dare, Nonio. Virg. lib. 5. Æneid.
-cum vulgus & omnem Misere agens telis, &c.
Agere, modò significat Ames sic pellere. Virg. Et potum pastas age Tityre. Modò significat Repedere, vt, eum dicimus, Gratias ago. Modò Verbis indicare, vt cum dicimus, Causam ago. Quinetiam si acteffu gestos & vultus quidam decor, vt cum scenici agere dicuntur. Hæc Festus.
Agere, Portigere. Cic. 2. Offic. Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. Nonius.
Agere, absoluté, pro Viuere. Tacit. Annal. lib. 3, Non modò apud illos homines qui tum agebant, etiam sequuta temporibus vario rumore tractata.
Agere inter homines. Id est, Viuere, vitam exigere. Tacit. Agere inter homines desiit.
Agere, mulcis modis accipitur. Martial. in Attalum lib. 1,
Semper agis causas, & res agis Attale sempet:
Et hoc est quod agas, Attale semper agis.
Si res, & causæ desunt, agis Attale mulas.
Attale, ne quod agas desit, agas animâ. Vbi, Agis causas, significat declamas. Agis res, agis negotia. Agis mulas, duces. Agas animam, Morere.
Agi & ferri, Prouerbialis figura est, translata à more militari, quòd illic homines & iumenta aguntur, ferunt feruntur. Hæc autem vimur, pro eo quod est Populari aut Vexare. Liu. de bello Maced. lib. 8, Tum demum fracta pertinacia est, vt ferri agique res suas viderunt. Ad hunc modum visa est idem 4. Dec. ad lib. 10. & Transferur quandoq; ad animum. Tacit. de Orat. Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntque eunsta. Hoc est, Pro arbitrio agunt quicquid volunt. Erasm. in Chiliad.
Agere. Intendere, inquirere. Virg. Bucol.
Id quidem ago, & taciturs Lycida mecum ipse voluto. Noniur.
Agere aliquem ad aliquid, Impellere. an fuerre, interdum. Liu. 9. lib. Maced. Captas mentes velut surabibus flumulis ad omne scelus & omnè libidinem agerent.
Aecurate aliquid agere. Plaut. Capt. 5.
Aeerrimè. Cic. 2. de Orat.
Agere ad. Horat. Sermon. 8. lyr. 7.
Siquis ad illa deus subrito te agat, vsque recuses.
Agi ad furores extremos. Valer. Flac. 6. Argon.
Agere ad populum. Cic. ad Att. lib. 1.
Omnia ad præscriptum. Cæsar 3. bel. Ciuil.
Æmulatus, pro Æmulationes. Hoc est, æmulari. Tacit lib. 13, Ne in verbe æmulatus agerer, prouinciæ Lusitanæ præfuimus.
Ætatem. Cic. de claris Orat. Idem quod degere, vuere.
Ætatem desidiosè. Vide ARTAS.
Ætatem in literis. Cic. 2. de Legib.
Ætatem. Ouid. 15. Metam.
Ætatem duis in exilio. Cic. 1. Tuscul.
Æuom per crimina. Id est, Viuere scelerate & dedecorosè. Ouid. 10. Metamor.
Aliquem. Id est, Repræsentare & exprimere alteuius personam. Cic. ad Cælium, lib. 2. epist. 8. Itaque quum primum audiui, ego ille ipse factus sum, seu quem dico. egique illos omnes adolescentes, quos ille agebat. Id est, Repræsentaui. Idem pro Roscio Comœdo, Nam Ballionem illum improbissimū & periussimum lenonem quun agit, agit Charream.
Aliud agere Vide Alius res agere.
Ambages. Plaut. Pœnul. 2. pro. Vt rambagibus.
Ambigue Corn. Tacit. lib. 19.
Amicum. Plin. Iunior in Paneg. Tunc maximè imperator, quum amicum ex imperatore agit. Sic agere patrem, iudicem, regem, consulem, & similia.
Amphidromiam agis. Vide AMPHIDROMIA.
Animalia. Vide Agere pecora.
Animam, qui est morti proximus: qui languet, efflque in confinio mortis & vitæ. Cic. 1. Tuscul. Animum autem, alij animam, vt ferè nostri declarant, oominari. Nam & agere animam, & effiare dicimus.
Animum. Horat. in Arte,
Et quocunque volent animum auditoris agunto. Id est, Impellant: afficiant, trahant & rapiant in quemeunque affectum volent.
Animo non inimico agere. Cic. 7. Verr.
Animo magno & forti reni aliquam agere. Cic. ad Attic. lib. 8.
Annum, &c. Varro 2. de Re rust. cap. 7. Liu. 3. ab Vrbe. Cic. de Senect. 5.
Agitur annus. Vide Agitur mensis.
Apologum. Plaut. Stichо 9.
Apud aliquos. Cic. 1. de Orat.
Aquas agre riuus. Ouid. 1. Fast.
Arbitrium alieuius rei, Id est, Statuere pro arbitrio. Liu. 5. Decad. lib. 4, Rhodios nunuio in orbe terrarum arbitria belli pacisque agere. Tacit. lib. 20, Proinde perfuga Batauus arbitrium rerum Romanarum ne agerer, fed meritas scleris pœnas expectarer.
Astutè. Matius Cæsroni lib. 11. 28.
Agere autem, pro perfequi, Venuleius eleganter dixit in l. vlt. D. Quod vi aut clam.
Augurijs diuūm agimur. Virgil. 3. Æneid.
Bella agenda non puero. Ouid. De art. amand.
Bene mecum agitur. Idem eit quod in bona conditione fum. Cic. in Lælio, Cum illo verò quis neget actum esse præclarè? Nonnunquam actiuè. Valerius Maxim. libro 5, Benè egissent Athenienses cum Mileiade, si cum posi trecenta millia Persarum in Marathoce deuicta, in exilium protinus missent, ac non in carcere & vinculis mori coegissent.
Blandiitiis agitur nihil. Ouid. 6. Metam.
Agere cauticum, dicitur ubicen. Liuy. 40. Vrbe, Venia petita puerum ad canendum ante ubicinem qui statuisset, exoticum essse aliquanto magis vigente motu, qui nihil vocis vsus impediebat.
Capituos fub curibus. Martial. lib. 8. pro In triumpho durere.
Causam, vel causas. Vide ACTOR. Plin. lib. 17. cap. 4, Quum causam apud Censores agerer.
Censuram inter aliquos, pro exercere. Senec. epist. 67.
Censura agitur. Ouid. 6. Fast.
Agere circumad est, in circuitu. Virgil. 1. Æneid.
-ast illam ter fluctus ibidem
Torquet agens circūm, & rapido vorat æquore vortex.
Circum caput. Colum. lib. 3. cap. 21, Et quod de sacro numine poeta dicit,
Et quocunque deus circūm caput egit honestum.
Ciuem mirificum. Celius Cic. lib. 8. epist. vltima. Dum mirificum eiuem agis, amici officium neglexisti.
Colsculum agit olus. Columella libr. 12. cap. 56. Hoc est, Emittit, producit.
Communiter aliquid. Cic. 3. de Fin. Sic equidem diligentius sæpiúsque ista inquimur inter nos, agemúsque communiter.
Consilia. Liu. to. ab Vrbe, Consilia secreta agunt, id est, Tractant.
Consulem. Plin. Iunior in Paneg. 17. & Valerius Maximus. Sic agere Tribunitiam potestatem. Liu. 4. ab Vrbe.
Contagia late. Ouid. 7. Metam. Hoc est, corruptionem longè spargunt & immittunt.
Contentione magna. Liu. 1. Decad. lib. 3. Vide ORO.
Conuentus. Cæsar 10. bell. Gall. & 6.
Conuiuam larum, Lærè conuiuari. Horat. 2. Serm. 6.
Crimen, Idem quod Tractare crimen. Cic. 6. Verr. Hic nolite expectare dum ego hoc crimen agam ostiatim. Id est, nolo omnes familias, quas hoc crimine vexarit Verres, recensere.
Crimen ostiatim. Vide Ostiatim 10 O STIVM.
Agere cum alio re aliqua, feré declarauit ger verbum Vtor, aut per verbum quod significationem habeat eouententem rei de qua agitur. Cic. Petro lib. 9. Veruntamen quid tibi ego videor in eyibolis nudnæ plebeio sermone agere tecum? Idem ad Q. frat. lib. 1, Non enim gladius mecum, sed lituus agetur. Id est, Ille non vtetur (vel illi non vtentur) gladiis aduersum me, sed lituis. Aut, Non tractabor gladiis, &c. Sic dicimus
Agere cum aliquo, De re aliqua tractare. Cæsar 1. bell. Gall. Is ita cum Cæsare egit, si paeem populus Ro. eum Helvetiis faceret, in eam pacem iuros, atque ibi futuros Hrluetios.
Agere eum aliquo; in alia significatione, pro eo quod est, Eum de re aliqua solicitare: sue, vt alij interpretantur, Rogare, petere, suadere. Cic. pro Plane. Rex verò ipsi publica flagitia pudet, agerct meeum, vt quoniam sibi seruissem semper, nūquam mihi iam mihi seruirem, consulerem mes.
Agere cum Tribunoplebis. Cic. Attic. lib. 7. epist. 7. de Curione Tribun. pl. Nunquam enim Curio sustinuisset, si eum eo agi coepium esset. Sic autem agebatur cum Tribunis plebis: Liebant in consessu senatus conuocatis, in quem interiores renuntiarent, vt de domo Ciceronis, quam sententiæ grauissimæ diuerentur in Serranum, qui senatus consulto interecsserat, pertimuit, & intercessionem omnisi. Vide ad Attic. lib. 4. epist. 2.
Agere cum aliquo, addita adverbiis, per verbum Tractare declaratur: vt Pacifice agit meeum. Id est, Pacifice me tractaut, Non acerbè agit meeum. non inimicè, &c.
Agere eum aliquo, item alio modo. Terer. Quid eum illis agas, qui neque ius, &c. Id est, Quod ius ab illis obtineas?
Agere eum aliquo, in alia significatione. Plaut. Nihil ago tecum. Hoc est, nihil res mihi est tecum. Indocte dicitur, *Nihil habeo ad facundam tecum.*
Aeeurate agere eum aliquo, vt. Cic. ad Att. lib. 16, Egit meeum aeeurate: mihilque verbis, tibi vt spondeterm, se dignum & te & nobis futurum.
Aeeurate & prudenter ea aliquod de re aliqua. Cic. Celio lib. 2. epist. 14. Familiariter. Cic. ad Catonem imperatorem, lib. 15, 4. Agam iam teeum familiariter, vt est & studius & officius nostris mutuis, & summa amicitia dignum, &c.
Gladius. Vide Agere eum alio re aliqua.
Grauiter. Vide Agere feuerè eum aliquo.
Hortatione, pro Horari aliquem. Cic. ad Q. frat. lib. 1, 1, Ae tam hoc loco non hortatione, neque præceptis, sed precibus teeum fraternis ago.
Iraeundè. Cic. 8. Philipp. Vehementer me agere fateor, iracundè nego.
Leniter. Vide Agere feuerè eum aliquo.
Litibus. Vide Agere eum alio re aliqua.
Præceptis, pro Præcipere alieui. Vide Hortatione eum aliquo agere.
Precibus eum aliquo agere, pro Precari aliquem. Vide Hortatione eum aliquo agere.
Sermone plebeio. Vide Agere eum alio re aliqua.
Seuerè, Remissè, &c. Seuerè. Cic. pro Cælio, Sed tamen ex ipsa quærum prius, rirum me seeum seuere & grauiter & prisee agere malit, an remisse ac leniter & vrbane.
Simpliciter. Cicer. 4. Academ. Cum simplici homine simpliciter agerem.
Tabellis obsignatis. Hoc est, aliquem conuincre testimonio suarū literarum. Cic. 5. Tusc. Tu quidem rabellis obsignatis agis mecum, & testificaris quid dixerim aliquando. aut scripserim.
Vehementer. Vide, Agere iracunde eum aliquo.
Vrbanè. Vide, Agere seoerè eum aliquo.

Cum Patribus. Cic. 3. de Legibus, Cum populo Patribuſq; agendi ius eſto Conſuli.

Cum populo. Gell.lib.13.cap.14,Cum populo agere,eſt Rogare quid populum, quod ſuffragiis ſuis aut tubeat,aut vetet. Concionē autem habere,eſt Verba facere ad populum ſine vlla rogatione.

Cuniculos ad ærarium. Cic 3.Offic.

Curam. Liu.2.ab Vrbe. Valerius lib. 7. cap. de Religione. Magna conſeruandę religionis apud maiores noſtros cura ačta eſt.Id eſt,magna adhibita eſt diligentia. Agere curam, nihil aliud eſt quām Curare: quod & Grętę curam dicitur. vt, Age curam rerum tuarum: quod eſt,Cura res tuas.

Curam de ſe.Liuius.

Curſum.Plin.lib.4.ca.24,Euphrates curſum ad oceaſum ſolis agit. Pro eo quod eſt,Labitur.

Cuſtodiam vrbis, Vrbem diligenter cuſtodire, Ad eius cuſtodiam excubare.Liu.4.ab Vrbe.

Agere aliquid de publico conſilio.Cic.2.de I nuent.

Agere de.Cic.ad Lentulum,lib.12,De cętęris rebus quicquid crit actū, ſcribam ad te.

Agere de pace, & ſimilibus,cleganter pro Tractare. Liu. 2.bel. Macced. Cic.At.lib.2.14.

Agere de re aliqua,ad fidem,eſt ita componere actionē, vt fidem faciat, agentique credatur.Liu.lib.3. bel. Maced. Antiochus miſſis ad Quintum legatis,quę ad fidē de ſocietate agerent,omnia Aſiæ legata perduxerunt in Lycaam,&c.

Scuere agere de re aliqua. Cic. ad Attic. lib. 16, De ſumma autem , agi prorſus vehementer & ſeuerē volo.

Agere aliquid de loco ſuperiore. Cic. 6. Verr. Atque hæc agebantur in conuentu palām de ſella,ac de loco ſuperiore.

Agitur caput,fama,exiſtimatio,fides, officium, fortunæ mœa. Id eſt, in periculo verſatur : nunquā autem agere de capite,de fama,&c. nam Agere de aliqua re,eſt Verba facere : ſermonem,aut conſilium habere.Proinde in L.ſtio apud Cic.locus ille corruptus eſt,Et ſi qua fortuna accideritvt minus ſuſtæ amicorum voluntates ſint adiuuandæ,in quibus eorum aut de capite agatur,aut fama,&c.legendūmq; vt ſcripnum reperi in cod.antiquo. Aut caput agatur.& ita A.Gell.lib.1.cap.3. Ex Lambino in illud Horatij,Nam tua res agitur,&c.

Deſectum.Plin.lib.7.ca.29,Ingeniorū glorię quis poſſit agere deſectum, per tot diſciplinarum genera , & tantam rerum operumque varietatem? Pro diſcernere ingenia,vel inter ingenia.

Agi deſiderio alicuius rei. Liuius 9. belli Punici, Id eſt, Moueri, impelli, accendi.

Diem vitæ extremum agere,Cic.2. de Finib. Et vltimū diem,Liu.5.ab Vrbe. Hæc ſignificant quempiam eſſe in extremo vitæ die.

Diem feſtum. Cic.6. Verr.Vt ab hac vique tempus Syracuſani feſtos dies annuerſarios agant. Cic. agere diem natalem. Agere diem feſtum,Eſt feſtum diem obſeruare : ſue.vt vulgus loquitur,*ſolemnia agere,vel facere feſtum*. Sic agere ferias.Id eſt,feriari.apud Plautum.

Diem vnum bene agere ex philoſophiæ præceptis.Cicero 5. Tuſcul.Eſt autem vnus dies bene & exprętęus tuis ačtus , pene tott immortalitate anteponendus.

Diris agere aliquem.Horat.Epod.5.

Diligenter aliquid agere.Cic.Catoni lib.14.epiſt.4, Quod quum ab illo diligenter eſſet actum , ego in caſtra ad ſeptimum calendas Septembres veni.

Agentur à nobis omnia diligenter.Cic.Lentulo lib.15.

Enſis agit plurima bello nauali.Lucan.lib.3.

Agere equum in viam:Liu.3.bel.Pun.

Error agit aliquem.Ouid.3.Faſt.

Agere ex æquo. Tacit.lib.20,Aut ex æquo agetis,aut aliis imperitabitis.

Res agitur ex animo. Author ad Heren.lib 3. Hoc ſcire tamen oportet, pronuntiationē bonā id perficere,vt res ex animo agi videatur. Hoc eſt,non fictē,non ſimulatē.

Ex diuerſo agere.Quintil.lib.5.cap.11,Aut aduerſarij,aut eius qui ex diuerſo agit.

Ex fide bona agere Cic.3 Offic.

Agere ex infidis.Cic.de Offic.Id eſt,infidiosē.ſiue,per inſidias.

Agere rempublicam,pro adminiſtrare.Paulus l.35.§.3.D.ex quibus cauſis maiores.

Ex ſponſu ſue ex ſponſu agere. Quod recuſariores dixerunt,Agere ex ſtipulatu. Cic. pro Quintio , Sponſionem facere malun.fcet.te iudicem C.Aquiſ ſumpti:ex ſponſo agi. Sctu.Sulpitius apud Gellium, Sed ſi puſt eas ſtipulationes vxur non dabatur,aut nō ducebatur,qui ſtipulabatur,ex ſponſu agebat.

Ex ſyngrapha cum aliquo.Cic.pro Murœna, Perguiſſne vos,tanquam ex ſyngrapha,agere cum populo?id eſt,Populum velute ex ſyngrapha obligatum quali in ius vocare,& cogere?

Exemplis. Plinius libro 10. cap.75, Eſth exemplis agatur, proſcēdo parta fiaut.

Experimenta Plin.lib. 29.cap.1, Diſcunt periculis noſtris,& experimenta per mortes agunt. Id eſt , artis ſuæ periculum faciunt , atque ita eam approbant & confirmant. De medicis loquitur.

Agere fabulam,pro comœdiam,tragœdiam. Cic.11. Philipp. Quorum alter commentatus eſt mimus, alter egit tragœdiam. Vidi tur Cicero de author.e tragœdiæ licę intellexiſſe , vt ſit agit, pro fecit. Nam poeta comœdiam fue tragœdiam facit , qui componit eam : vt ſæpē apud Plautum & Terentium. Hiſtrio verō comœdiam agit , qui eam populo voce ac geſtu repręſentat:quod ludere vulgō dicitur.Vide de appellata eſt Actio:& qui agunt,Actores dicti. Terentius in prologo Eunuch.

-nunc quam ačturi ſumus Menandri Eunuchum. In agendis autem fabulis, alias alium perſonam agit.vt agit hic Simonem, ille Dauum, alius Pamphilum.aut Thaidem,&c.

Fama agit aliquem.Horat.2.Carm.3,

Viuet exiento Proculeius ævo,
Notus in fratres animi paterni:

Illum aget penna metuente ſolui
Fama ſuperſtes. Acron, Id eſt,Ducet per notitias omnium.

Folia agit ficus. Hoc eſt,emittit.Colum.lib.4.cap.30.

Fortuna noſtra agitur per aduerſas procellas. Ouid.4. Triſt.eleg.13.

Agere forum.Cic.Att.lib.5, In vltimam prouinciam ſe cōtēxit, Tarſum vſque:ibi forum agit. Id eſt,ius dicit.

Frigora agunt ventī.Virgil.t.Georg.

Aſtuſque,pluuiaſque & agentes frigora ventos.

Agere frondem dicitur arbor.Plin.lib.18.cap.6.

Iugam,Fugere.Liu.5.bell.Pun.

Fundamenta. Id eſt,ponere, vel ducere. Cic.pro Milone,Qui parierem ſic per vcſtibulum ſororis inſtitute ducere , ſic agere fundamenta , vt furorem non modo veſtibulo priorem, ſed omni aditu & lumine.

Gemmas agit vitis, aut arbor.Varro de Re ruſt. libro 1.cap.30. Hoc eſt, emittit.

Agere geſtum in ſcena.Cic.2.de Orat.Et pro Quintio.

Genialiter agere feſtum.Ouid.11. Metam.

Gnauiter aliquid.Horat.1.Epiſt.1.

Gradus agere præcipites. Valer.Flac.8.Argonaut.

Gradus agere tacitos. Valer.Flac.7.Argonaut.Id eſt tacitē.

Agere grates,porticum magis quām oratorium. Cic.de ſomnio Scipionis.Et grates (inquit)tibi ago ſumme Sol,vobiſque reliqui Cœlites.

Gratias. Planeus ad Ciceronem, Immortales ago tibi gratias,agámque dum vuam.

Gratias furtiuē.In angulo ad aurem.Senec.de benef.lib.2.cap.23.

Gratias remotis arbitris.Senec.lib.2.cap.23, Ingratus eſt,qui remotis arbitris agit gratias.

Gratias alicui apud alium.Cic.Silio lib.13.epiſt.66,Nero meus miniſtras apud metibi gratias egit,prorſus mereō dilēs.

De re aliqua. Cic.Att.lib.1.epiſt.4,Illum meam gratias mihi agere de matre,gaudeo. Hic pro ob ſue propter ſignificat.

In aliqua re.Cic.Attic. libro 2. epiſt.24, Bibulus Pompeium feceras cerioremi, vt cauerit inſidias. In quo et Pompeius gratias egerat. Pro Qua dere.

In ſingulas res. Cicero in Epiſt. Facere non poſſum quin in ſingulas res, mentique tua tibi gratias agam. Pro,Ob res ſingulas : ſue,De rebus ſingulis.

Pro re aliqua.Cæſar,Gratias pro eorum ſtudio erga ſe egit.

Diebus agere maximas gratias,meritas,incredibiles,ſingulares,ſingularibus verbis,& amplißimis. Ex Terentio,& Ciceronc.

Age hoc.Præco in facris faciendis dicebat, Hoc age,quod ſignificat, Ad hoc ſolum attende animūmq; adtente,Author Plutarchus in Coriol. Plaut.in Perſa,Hoc age.opuſne eſt hac tibi empta? Hoc eſt,Animadverte,& intentus eſto in hanc rem.

Hoc age. Terent.Phorm.1.2, Te obſecter,vbi habe.p.minue verō iram. p.hoc age. Vbi donatus, Hoc age,annuentis eſt.

Hoc agite. Terent.Eunuch.1.2, Hoc agite amabo. Vbi Donatus, Hoc agite , pro aduerbio curripientis eſt poſitum : aut certē pro adhortatione audientiæ prębendæ. Sic Plaut. Hoc agite ſilij ſpectatores. Et conuenit velut nutu audientiam ſignificantis , & geſtu hoc ipſum aduuantis.

Agere hyemem ſub tectis:Id eſt,trāſigere.Liu.5.ab Vrbe. Sic æſtiua agere ſub tectis,Liu.7.bel.Pun.

Agere ætum,pro impellere.Liu.5.Decad.lib.2.

Id agere, vt hoc fiat.Hoc eſt,ō laborare vt illud fiat.Cic.4. Verr.Intellectum eſt id actum agere, vt quam Stenium ſine vllo argumēto ac ſine teſte damnaſſet,tū,&c. Idem 4.Acad.Non ergo id agitur,vt aliquid aſſenſu meo comprobem.

Idus agendæ ſint tibi mecum.Horat. 4. Carm. 11. Acron : Id eſt,Celebrandæ. Diem verō natalem Mœcenatis ſignificat , numirum Idus Aprilēs.

Impetum agere.Plin.lib.7.cap.28.

Impetus agit aliquem.Ouid.2.Metam.

Agere in,pro Eſſe.Virg.5.Æneid.

Nunc ego Getulis agarem in ſyrtibus exul. Vbi Seruius,Si in Getulis ſyrtibus agerem.Id eſt,eſſem. Plin.lib.8.ca.25, Dies in terra agit, noctes in aqua.

Agere in furore,pro Furioſum eſſe. Vlpian.in LPatre furioſo. D. De iis qui ſuis vel alie.iuris ſunt.

Agit animum in admirationem.Plin.lib.25.cap.13,Id eſt,Impellit,& quaſi rapit atque trahit.

In æthra. Liu.6.ab Vrbe.

Agere in crucem.Id eſt, Tollere.Cic.7.Verr.& lib.5.de Finib.

In cruciatum & crucem.Cicero 7. Verr.Non tu hoc loco Gauium,non vnum hominem neſcio quem cuem Romanum,ſed communem libertatis & ciuitatis cauſam in illum cruciatum & crucem egiſti.

In exilium.Plin.lib.7.cap.20. Et Liu.5.bel.Pun.

In fraudem.Virg.10.Æneid. Id eſt, in periculum.

In fugam,Fugare. Liuius.

In hoc agam,vt eum deleget mihi.Vlp.in I.Idēmq.§. Si cui.D.Mandat.

In odium agi.Virgil.3. Georg.

In bona fide. Tacit.lib. 12. ad finem, Crebrōque vulgabat, ire in melius valetudinem principis,quō miles bona in ſpe ageret.

Inconſideratē & negligenter. Vide negligo.

Incurſus. I.ætit.lib.2.cap.C.æſar cohortes eorum in vico Marcoduro incurſus agentes.

Inquiſitio agitur.Plin.lib.29.cap.1, Inquiſitio per parietes agitur.

Inter bonos bene agier.Cic.ad Trebatium lib.7.epiſt.Iam 12, Vbi porrō erit illa formula fiduciæ , Inter bonos bene agier? Hæc furm ula pertinet ad omnes contractus bonæ fidei. Monet autem vtos bonos mutā debere præſtare,quæ etiam non funt lingua nuncupata.

Iter agere.Ouid.2.de Arte amandi.de ſcæno.

Iudicium agi.Plin.lib.9.cap.35,Poſtero die quo iudicium agebatur. Iudicio agere cum aliquo.Scævola 1.penult.D.de acquir.hæred.t.

Iure ſummo agere. Budæus, Summo iure agere dicebant antiqui,pro

eo quod eſt, non ex æquo & bono, ſed iniquiore quodam iure & præfractio. Cic. pro Cecinna. Non enim minus laborat Cecinna, ne ſummo iure egiſſe, quàm ne eertum ius obtinuiſſe videatur.

Agere laudes & grates dius. Liu. 7. ab Vrbe.

Legationem apud aliquem. Pro exequi legationis munus. Aſconius.

Agere dicuntur legati. Pro eo quod eſt, legationis munus exequi. Liu. 9. ab Vrbe.

Lege agere. Terent. Phorm. 5. 8. Lege agito ergo. Vbi Donatus, Lege agito, dicebant ei, cuius interdicto omne populibi aduerſario videbatur. Cic. de Orat. Agerent enim tecum lege primùm Pythagorei omnes. Vide Lege agere 10 LEX.

Lege agere in hæreditatem patrem. Cic. lib. 1. de Orat.

Leuiter. Vide LEVIS.

Lentè agere. Vide LENTVS.

Limes agendus. Ouid. 3. de Arte amandi,

Nec ſtabiles animos annis, virideque iuuentam
Vt capias, idem limes agendus erit. Hoc eſt, non iiſdem artibus ſeſtellers ſenem & iuuenem. Phoeruinus.

Agere tractare que loco dicendo. Cic. 2. de Orat.

Agere mandata. Idem quòd mandata exequi. Cic. Att. lib. 9.

Agit meum fortuna ſecundis rebus. Id eſt, fauet. Lucan. lib. 1.

Agit meum duris legibus. Non verbis poſthac, ſed verberibus agam teeum. Summo iure egit eum illo, & ſimilia.

Agitur menſis, aut annus. Plin. lib. 14. cap. 1. A Virgilij variis obitu, 3 C. agantur anni. Terent. Hecyra 3. 3. Tum poſtquam ad te venit, menſis iam hic agitur ſeptimus.

Menſuram alicuius rei agere. Plinius libro 15. capite 3. Amarez menſuram nemo agit. Id eſt, nemo amurcam metitur, ſiue ad menſuram redigit.

Morem. Salluſtius. Primùm omnium, omittendum mortem hunc, quem agitis impigræ linguæ.

Foras agendus eſt metus mortis. Lucret. lib. 3.

Et metus ille foras præceps Acheruntis agendus
Funditus, humanam qui vitam turbat ab imo. Hoc eſt expellendus omni ex parte.

Agere pinguì Minerua. Cic. in Lælio, Agamus igitur pingui Minerua. vt aiunt. Hoc eſt, omiſſa omni obſcuritate & nimia ſubtilitate, hanc rem tractemus craſſius: ſiue (vt meperiti loquuntur) *Loquamur groſſo modo.* Prouerbiale eſt.

Modeſtè agere. Quintil. lib. 5. cap. 6.

Modicè agere quippiam. Cic. pro Cælio, Nunc agã modicè, nec longius progrediar, quàm me meæ fides & cauſa ipſa coget. Vide MODVS.

Multum agit ſexus, ætas, conditio: vt in fœminis, ſenibus, &c. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Non multum egerit. Curius ad Cic. lib. 7. Epiſt. Quod quidem ſi intelligis non ſenes vanale proferipſerit, egerit non multum. Id eſt, non multum profeceriti.

Agere ne. Liu. 9. belli Punici, Omnia, ne id fieret, Carthaginienſibus, de induſtria agentibus. Hoc eſt, omni conatu eò tendentibus, vt illud impediretur.

Agere negotium ſuum. Id eſt, Rem priuatam curare. Nam Agere ſuum negotium dicitur, qui ſic in proprijs rebus eſt occupatus, vt nihil curet aliena. Cic. I. Offic. Sunt enim qui aut ſtudio rei familiaris tuendæ, aut otio quodam hominum, ſuoſue ſe negotium agere dicant.

Nihil agere. Vide NIHIL.

Nihil aliud agit, niſi. Cicero 4. Acad. Neque noſtræ diſputationes quicquam aliud agunt, niſi in vtramque partem dicendo & audiendo eliciant, &c.

Nimbos agens Eurus. Horat. 2. Carm. 16.

Nocte m inter gaudia agere. Virg. 6. Æneid. Id eſt, Ducere.

Nugas agere, pro Nugari. Plaut. Ciſtel. 7.

Agere orbem, naufragum, periclitãtem, quorum induere perſonas non attinet nili affectus ſummus. Quintil.

Orationem. Cic. de Senect. Agere orationem, non eſt eam componere aut ſcribere, ſed orationem paratam habere, ſuæ pronuntiare. Nam in priore ſignificatu, facere orationem, ſicut facere carmen, dicimus.

Oſcitanter. Vide, OSCITANTER.

Otiũ. Id eſt, in otio & tranquillitate viuere, vel otiari. Virg. Georg. 3.

Ipſi in deſoſſis ſpeeubus ſecura ſub alta
Otia agunt terra.

Pacem. Salluſtius. Lætabine tum pacem agere.

Pacem, pro Quieſcere. Sil. Ital. lib. 7.

Pacem nocte data mortalibus orbis agebat.

Partes aliquas, ſiue aliquam. Cic. ad Trebatium lib. 7. 6, Et quando Medeam agere coepi, illud ſemper memineto, Qui ſpectãtibus profeſſi ſe nequire, eoquecapiuntur fapiti. Item, Quum nihi propè oetaſſe eſſet, eas agere partes. Hoc eſt, ſuſcipere inimicitias cum inimicis meis. Sed hoc traxit Cicero à fabularum perſonis, vtin comœdia, Agere partes ſenonis, eſt Lenonem agere. Vbi etiam agere primas partes eſt perſona dicitur, quæ præcipua eſt in ipſa comœdia. Terent. in prologo, Phorm. Qui primas partes qui ager, is erit Phormio. Cic. in Bruto, Quum Cotta princeps adhibitus eſſet, priores tamen agere Horenſium. Hoc eſt, ſuperiorem eſſe.

Partes alicuius viciſſim. Terent. Phorm. 5. 5. Viciſſim partes tuas actures eſt. Id eſt, ſacturus officium tuum, ſeut eius officium freeiſti.

Primas partes in re aliqua. Cic. in Bruto, Primas agebat in cauſis Horenſius, Id eſt, principatum in cauſis agendis obtinebat. Primas, ſub. partes.

Partes lenitatis & miſericordiæ. Cic. pro Murena, Ego autem has partes lenitatis & miſericordiæ, quas me natura ipſa docuit, ſemper egi libenterillam verò grauitatis ſcuerimdique perſonam non appetiui, ſed ab Republica mihi impoſitam, ſuſtinui.

Agi dicuntur pecora, vt ait Seruius. Virg Eclog. 1.

en, ipſæ capellas
Protenus ager ago. Sic agere præ ſe armẽta, Liu. 1. ab Vrbe. Item tumentium pre eampum, Cic. pro Cecinna. Mulas, Martial. libro 1. Quintilian us libro 2. cap. 17.

Agas aſellum. Prouerbium: refertur à Cicerone lib. 1. de Orat. ad hunc quidem modum, In hoc genus conſiciũtur prouerbia, vt illud Scipionis, quum Aſellus omnes prouincias ſtipendia meretur: ſe peragiſſe gloriatur etut, agas aſellum, &c. Vide Erasm. Chiliad.

Agere aliquid per alium. Cic. Lentul. lib. 1. Epiſt. r, Res agitur per eoſdem eeeditores, per quos, quum tu aderas, agebatur.

Agi per ſua luxuriabus canum. Ouid. 2. Metam.

Agere aliquid per ſeipſum. Cic. lib. 2. de Orat. Verbum ex Craſſo nunquam eleere potui de via ac ratione dicendi, quum & per meipſum egiſſem, & per Druſum ſæpe tentaſſi m.

Agere plebem. Liu. lib. 3. Hus ſerè agere plebem, plebiſque animos. Id eſt, exeitere & vexare.

Pœnas alicuius feelens à ſe agere. Liu. 5. bel. Pun. pro Exigere.

Pœnitentiam agere dicitur, quem facti pœnitet: qui dolet ſe aliquid feciſſe: qui eam factam, nec etiam cupit. Plin. Iunior in epiſt.

Præ ſe agere aliquem. Stat. Theb. aid. 3.

Præcipitem ex. Cæſar 3. bel. Ciu. Et ex inferiore loco aduerſus Piſum incitati ſuerit præcipites Pompeianos egerunt. Hoc eſt, eos à ſuperiore loco expulſos, in fugam verterunt.

Præcipitem de fundo. Cic. pro Cecinna. Si glebis, aut ſaxis, aut ſuſtibus aliquem de fundo præcipitem egeris?

Præcipitem, per metaphoram. Cic. 13. Philip. Difficile eſt eredere, eos qui me præcipitem egerunt, æquiſſimas conditiones ferenetem. Id eſt, De ſtatu ac dignitate dricerunt, deiurbarint.

Præcipitem eum aqui pœnæ eiuium. Cic. 3. Verr. Agunt eum præcipitem pœnæ eiuium Rom. quos parum fecuri perculſit, parum iuvinculis occaun. Hoc Salluſtius dixit, Agitari conſcientia ſeelerum.

Prædam. Liu. ab Vrbe. Ibi, hoc eos collecta iuuenum manu hoſtilem in modum prædas agere. Agere prædas eſt Prædari. Hoc eſt, Agros, vicns, aut loca alia populari, vt abigendo pecora, & auferendo quicquid pro libidine prædantium auferri poteſt.

Agere prædã, Ad furtum eius referetur. Plaut. Aul. 18, Næ illic pulchram prædam agat, ſiquos illam inuenerit aulam onuſtam aut.

Properato agi ad mortem. Tacit. lib. 13.

Quercus agere carmine. Virgil. 4. Georg. de Orpheo,

Mulcentem tigres, & agentem carmine quercus. Seruius: Id eſt, Mouentem.

Qui agere. Terent. Phorm. 2. 2. Qui agere. P. qui vis, niſi vt manear Phanium. & c. Vbi Donatus, Non interrogantis, ſed mouentis hoc dicium eſt.

Quid agis? Terent. Phorm. 1. 4. Ah, quid agis? quò abis Antipho? Vbi Donatus, Perturbati interrelloris eſt dicere. Quid agis? vt alibi, Mea Glycerium, quid agis? ut es perditum? Oratio illa, Quid agis, eſt ſalutantis, aut reuocantis: quaſi tu dicas, Quid agere paras? Quid vis facere?

Vide quid agas. Modus eſt loquendi, quo admonemus eos qui magna aut periculoſa aggrediuntur. Terent. Eun. 2. 1, Vnuerſum erdiuum? vide quid agas. Idem Phorm. 2. 2, Senex adeſt, vide quid agas. Vbi Donatus, Non terrentis, ſed exeitantis eſt.

Agamus quod agitur. Cic. tt. Philipp.

Agere radices deorſum. Colum. lib. 2. cap. 10, Sed tenuem radicem deoc-ſum agunt.

In profundum. Plin. lib. 16. cap. 31, Robora ſua radices in profundum agunt. Agere radices, dicuntur plantizeid eſt, Radicari.

Radices agi vera gloria, per metaphoram dixit Cic. 2. Offic. Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. Hoc eſt, Corroboratur & ſtabilitur, manetque diu, nec facile euertitur.

Agere remiſſius cum ſubiectis. Hoc eſt, eos tractare remiſſius. Columel. lib. 11. cap. 1.

Alias res. Terent. Eunuch. 2. 3.

Deſine, iam conclamauit eſt. cu. alias res agis.

Id. Illud ago quidem. Vbi Donatus, Recte, quia dixit ille, Iã conclamatum eſt. Alias res agis: aut non attendis ad id quod dico, ſignificatres nulla ſit in eo attentio. Aut negatorias res agis: hoc eſt, nocatris. nam hinc natum eſt, Hoc agite, amabo. quaſi dicat. Vanas res agis. Cic. pro Cluenr. Vt hunc Oppianicum aliud agentem, ac nihil eiuſmodi cogitantem, ad hanc accuſationem deteaherce.

Res alienas. Hoc eſt, Curare. Cic. ad Attic. lib. 12, Tuam in agendis notris rebus diligentiam miſiſſet diligo.

Retrò aliquid. Plinius libro 36. capite 3, Quòd ſi quis hoeum ſamiliam ad proauum vſque retrò agat, inuenies artis eius originem cum Olympiadum origine coepiſſe. Retrò agere, hic ſignificat ordine (vt dicitur) retrogrado recenſere, ſiue numerare. Sic retrò agere carmen, aut orationem, eſt à fine incipiendo pronuntiare aut recitare. Sic loquitur Quintilianus. quod etiam dicitur ordine præpoſtero fieri.

Reum. Plinius libro 1. cap. 7, Vna accuſatue, vna agitur rea. Dicitur de fortuna.

Rimas. Cic. Att. lib. 14, Taberme mihi duæ corruerunt: reliquæ rimas agunt. Hoc eſt, diſſinduntur, ac diſſoluuntur.

Scintillas. Lucret. 2,

Scintillãque agere, ac lædi differre ſtatillam. Id eſt, ſpargere.

Agere ſe proprie dicitur, qui ægrè ſe mouet, aut grauatè incedit. Vergilius & Æneidos, Et ee gubernator ſe Phinurus agebat. Idem libro 9. Si enim ſe primus agebat. Terent. And. 4. 1. Quid tu, quò hinc ee agis? Vbi Donatus, Quò re agis? vt tarditatem diſcedentis oſtendat. Agere enim ſe, tardi & triſtes dicuntue.

Se pro quite Romano: id eſt, gerere ſe, &c. Sueton. in Claudio cap. 25, Libertios qui ſe pro equitibus Romanis agerent, publicauit. Hoc eſt, populo communes fecit.

Secula vitæ agunt ur. Ouid. 3. Metam.

Agere ſeeretum: Id eſt, Solum eſſe Suet. in Tiber. cap. 60, Piſcatori, qui ſibi ſecretum agenti, grandem mulum inopinanter obtulerat, perſiricari eodem piſce facitem iuſſit.

Aliquid ſecum. Cic. 1. Offic. Nulla enim vitæ pars, neque publicis, neque priuatis

priuatis in rebus,neque si tecum agas quid,neque si cum altero contrahas,vacare officio poteſt.Id eſt,Si ſolus agas negotium unum.
Agitur Senatus.Id eſt.Habetur.Sueton.in Cæſare Dict.cap.88.
Agere honoratam ſenectutem.Liu.4.bel.Maced. Et quietam,Cic.Art. lib.14. Tolerabilem.Cic.de Senect. Hæc & ſimilia, per Exigere quoque & Tranſigere & Traducere efferuntur.
Silentium,pro ſilere.Ouid.1.Metam.
Solutè agere,lenirer, & oſcitanter.Cic.in Bruto.
Spumas. Cic.6. Verr. Nam quum ſpumas ageret in ore, ardercnt oculi: pro,ſpumas ore emitteret,videlicet ex iracundia & furore.
Spumas ore,Hoc eſt,Emittere.Virgil.3.Georg.
-& ſpumas agerore cruentas.
Stationem. Tacitus libro 17.Stationem in caſtris agebat Iulius Martialis tribunus.
Stationes.Eſſe in ſtationibus.Liu.3.ab Vrbe.
Temperata.Ouid.3.Faſt.
Quum croceis rorare genis Tithonia conienx
Carperit,& quintæ tempora lucis aget. Hoc eſt,Quum auroea quintum diem faciet,vel adducet.
Tempora bellid eſſe,tranſigere.Ouid.Epiſt.13.
Triumphum. Idem quod triumphare,ſiue triumphum ducere. Cic.14. Philipp.Pharſalicæ verò pugnæ ne triumphum quidem egit.
Triumphum ex aliquo populo. Liu.6.ab Vrbe.
Teiumphum de aliquo. Cic. 7. Verr. In portu Syracuſano de claſſe pop. Rom. triumphum agere piratam. Hoc eſt, de capta Romanorum claſſe,triumphalem mercedem gloriam.
Truniphum naualem de aliquo.Plin.lib.34.cap.3,Qui de Perſe rege nauali triumphum egit.
Velis tumidis agimur.Horat.2.epiſt.2.
Ventis agi.Ouid.4.Trift.eleg.2.
Verage ut obis.Virgil.4.Georg. -ver illud erat,ver magnus agebat
Orbis, & hybernis parcebant flatibus Euri.
Verberibus agitur nauis. Lucanus lib. 3. Hoc eſt, Ordinibus remorum impellitur.
Agere verſum. Cic.3. de Orat. Nunquam agit hunc verſum Roſcius cogitaquo poteſt.
Vt.Liu.4.bel.Maced. & Cic.ad Qu.frat.lib.1.2.
Viam.Virgil.3.Æneid.
-Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare.
Vigilias noctu ad ædes facere.Pro,vigilare ad earum cuſtodiam. Cic.6. Verr. Sic in portu vigilias agere, Liu.10.ab Vrbe.
Vrbem ſine decretis,Cic.4.Acad. Agere vitâ rurı,Liu.7.ab Vrbe. Agere vitam grauiter & ſapienter, Cic.4. de Finib.
Lacrymas agendum eſt. Senec. in Thyeſt.6. Hoc eſt, Lacrymis perendum eſt venia.
Sapienter agendum.Ouid.13.Metam.
Agi,pro In perueium & diſcrimen deduci,periclitari.Cic. pro Plancio, Agitur ſtudium ruum:vel cuiũ ſi vis,exiſtimatio,laus, Æditas:at Cn. Planci ſalus,patria,fortunæ.
Agitur gloria pop.Rom.de aliquo.Cicero pro lege Manil. In quo agitur pop.Rom.gloria:quæ vobis à maioribus cum magna in rebus omnibus,tum ſumma in re militari tradita eſt. Agitur ſalus ſocioru aique amicorum,pro qua multa maiores veſtri magna & grauia bella geſſerunt.Agunturcertiſſima pop.Rom.vectigalia & maxima.
Libertas ague pop. Rom. quæ eſt commendata vobis : vita & fortuna oprimi cuiuſque:authoritas veſtra.Cic.7.Philip.
Aguntur iniuriæ ſociorum.Cic.6.Verr. Aguntur iniuriæ ſociorum:agitur vis legum:agitur exiſtimatio veritaique iudiciorum.
Agitur magnum ipſius periculum.Plane.ad Cic.lib.10.23.
Agunturres Attici.Cic. Att. lib. 16. Homines familiariſſimi,& mihi omnibus rebus coniunctiſſimi permagna res agitur,Attici.
Agón? Victimarij verbum, pro Agóne? Senec.lib.3. Cõrrouer.Carniſex manum tollat, deinde reſpiciat ad patrem, & dicat Agón? quod fieri ſoler victimis.
Agens,agentis,participium (ὑποκρ.) Cic.in Bruto.Aceem enim oratorem,ineenſum & agentem,& canorum, cõcurſus hominum forſque ſtrepitus deſiderat.
Agentes imagines. Cic.2. de Orat.Vtendum eſt imaginibus agentibus, acribus,inſignibus.
Agentes in rebus dicebatur in palatina militia præfecti ſpeciebus anno narris ex canone aur indicione conuehẽdis vel importandis. Sic D. Hieronymus, Eos (ait)quos nunc agẽtes in rebus vel veredarios appellant,veteres frumentarios nominabant. Ex Tuincbo.
Actus.acta,actum (πρακτὸς,ἄθλος) Participium ab agor.Virgil.6.Æneid. His actãs propere exequitur præcepta Sibyllæ. Id eſt,perfectis,& abſolutis. Cic.ad Cæcin.lib.6.8.Actãs his rebus,literæ à te miſu fuit redditæ.
Acta ætas,pro exacta. Plaur. Trinum.6, Mihi quidem ætas acta eſt , tua iſtuc refert maxime. Sic,Acti tempus,vita,dies,Horat.in arte. Cic. pro Cluen.Vos ne huius honeſtiſſimæ actam vitam matris crudelitati condonetis,rogamus. Idem 5. Tuſc. Eſt autem vnus dies bene & ex præceptis tus actus.
Acta honeſtè ſuperior ætas. Id eſt , in rebus honeſtis tranſacta. Cicero de Senect.
Actus,Appuſius Virg.
Sine errore viæ,ſeu tempeſtatibus acti. Idem in 6, -pelagine venis errotibus actus? Nonius.
Actus,Coactus,Territus.Virgil.6.Æneid.
Prodigiis acti cælestibus oſſa piabunt. Nonius.
Actus,Collisus.Virg.7.Æneid. -quibus actus vterque
Europæ atque Aſiæ fatis concurrerit orbis. Seruius.
Actus,Compulsus.Liu.7.bel.Pun.Elephanti quoque commiſto iam certamine in præſium actꝰ.
Actus multis eaſibus.Id eſt,agitatus,vexatus.Virg.7.Æneid.
Actum augurium.Cic.2.de Diuin. Id poſſẽne fieri,conſulit. Ille augurio actõ , poſſe reſpondit. Pro hoc vſtatius eſt, Captare augurium. Hic ergo videtur Actꝰ,pro Peracto,Id eſt Finito poſitum.
Imber actus cælo. Virg.3.Georg.
Actum,Admotum.Virgil.lib.8.
Arcelerant acta parter teſtudine Volſci. Nonius.
Acti iucundi labores.Adagium eſt. Vnde dictum eſt ab Horatio,
-gaudent vbi vertice raſo
Garrula fceuri narraee pericula nautæ Hoc prouerbio vſus eſt Cicero libro 2.de Finibus , Quid ſi etiam iucunda memoria eſt præteritorum malorum, vt prouerbia nonnulla veriora ſint:quam vt iſtra dogmata? Vulgò enim dicitur , Iucundi acti labores. Nec malè Euripides (concludam ſi portero Latinè,Gr.enim enim hunc verſum noſtis omnes) Suauis eſt labꝛum præterituin memoria. Eraſ. in Chiliadibus.
Actus reus eriminis.Ouid.de Arte amandi lib.1.
Situs acta omnibus venit. Hoc eſt, ealor ſitus generans,per omnes veas diffuſus.Virg.3.Georg.
Teſtudo.Virgil.2.Æneid.
-obſeſſumque acta teſtudine limen. Vbi Seruius: Acta,applicata.
In parietes palus.Colum.lib.8.cap.3.
Retrò actus Ouid.12.Metam.Id eſt,reuerſus.
Actum eſt, Prouerbiale genus loquendi apud veteres, quo etiam hodie deſperationem ſignificamus. Terent.Andr.3.1. Quid ego audiõ? actum eſt ſi quidem hæc vera prædicat. Vbi Donatus,Hæc res ſecundum tus ciuile dicitur , in quo cauetur nequis tem actam apud iudices repetat. Idem Adel.2.1.Actum eſt. Vbi idem Donatus,Actum eſt (inquit) verba funt deſperationis. nam Actum eſt dicitur in ea re de qua iam lata ſit ſententia.Hæc ille. Cic. Terent.lib.14.3.Nũc ſpes reliqua eſt in nouis Trib.plcb.& in primis quidem diebus:nam ſi interierarit,actum eſt. Quum iudices de concilio dimittebantur,præco pronuntiabat , ACTVM EST IAM LICET. Id eſt,ire licet.
Actum habeee quod quis egerit.Cic. Tuſc.Hoc eſt,ratum.
Actum agere. Terent.Adel.2.1.3,Nunc ſi hoc omittam,actum agam.Cic. Att.9.Sed acta ne aganius, reliqua paremus. Plaut. Pſeud.5, Rem actam agis.
Actum eſt de.Cic.Art.lib.13,Nam quod ſcribis ὑγιέσαμεν actum iam de illo eſt,alia magis quæro. Liu.2.ab Vrbe,Actũm; de exercitu fore.
Acta,actorum,nomen ex partuepio,actus,tu,um. Acta ſuæ publicæ ſuæ priuatæ rerum domi & in pace ſuſceptarũ proprie dicũtur. vt Cic. in prima Antoniana , An in commentariis , & chirographis,& libellis ſe vno authore prolaris,ne ne prolatis quidem,ſed tanummodo dicti:s, acta Cæſaris firma erunt : quæ ille in ærs ineidit, in quo populi iuſſu perpetuaſque leges eſſe voluit, pro nihilo habebuntur:Plin. lib.10.cap.3,de Phœnice Romam allato.Allatus eſt & in Vrbẽ, Claudij principis Cenſura, anno Vrbis DCCC, & in comitio propoſitus, quod actis teſtatũ eſt , fed quem falſum eſſe nemo dubitarer. Cic.lib. 10.Epiſt.28,Quòd niſi res vi banas , actãque omnia ad te perferri arbitrarer,ipſe perferiberem. Idem 2.Philipp. Quæ tũt tua cognitio? acta enim Cæſaris pacis cauſa confirmata funt à Senatu,quæ quidem Cæſar egiſſe,non ea quæ Cæſarem egiſſe dixiſſet Antonius. Idem 2. Philip.In publicis actis nihil eſt lege grauius:in priuatis,firmiſſimum eſt teſtamentum.
In acta alicuius ſe obligare, & in acta alicuius iurare. Tranquillus in Tib.cap.26, Intereſſit & quo minus in acta ſua iurarcur,& ne mendo September Tiberius vocaretur.
Actorum ſcriptura diurna.Tacit.lib.3.Annal.Nõ apud authores rerum, non diurna actorum ſcriptura eeperio.
Acta bella & domus.Neſtor apud Ouid.12.Metam.
Temporis longi acta.Vide,Cãcre acta longi temporis.
Vitæ acta.Ouid.4.Trift.eleg.9.
Diurna, Quæ per ſingulos dies funt & ſcribũtur.Suet.de Cæſare,Inito honore primus omnium inſtituit,vt tam Senatus,quam populi diurna acta conficerentur.
Diurna acta Vrbis.Tacit.lib.13,Quam ex dignitate populi Romani reperiam iſtutes illuſtres annaibus,talia diurnus Vrbis actꝰ mandare, &c. Diſcrimen fere Tacitus inter Annales,& Acta diurna.
Forenſia.Ouid.ad Piſonem.
Forta.Val.Flacc.6.Argonaut.
Horrifica. Id eſt, horrorem inculcantia,nempe magica. Valerius Flac. 3. Argonaut.
Romana Cæſaris acta condere , Grandia & præclara Cæſaris geſta deſcribere.Ouid.2. Triſt.& 9.Metam.
Ingenita acta recenſere.Stat.2.Thebaid.
Mortalia.Ouid.lib.1.Triſt.le leg.5.
Noctuma.Ouid.lib 2.de Arte amandi.
Patrus actus ſuperbus.Ouid.epiſt.8.
Propiora.Stat.5.Thebaid.
Canere acta longi temporis.Ouid.1.Faſt.
Acta circunduere.Id eſt,antiquare & delere.Paulus l.45. D.de Reiudicata , Acta apud ſe habita , ſi partes conſentant, iudex poteſt ea die habere circunduciendi vel negotium,vel lis terminata eſt.
De alicuius actis cognoſcere. Vide, COGNOSCO.
Communeare acta ſua cum aliquo. Vlyſſes apud Ouidium,13. Meta. morphoſeos.
Compoſare.Ouid.lib.5.Triſt.
Condere.Ouid.1.Triſt.
Conficere acta diurna. Vide Acta diurna.
Acta alicuius conuellere. Vide CONVELLO.
Loqui acta.Ouid.6.Faſt.
-mira quidem,ſed tamen acta loquor.
Mandare aliquid actis diurnis. Vide Diorna acta vrbis.
In acta alicuius ſe obligare , & in acta alicuius iurare. Tranquil.in Tiberium cap.26.
Recenſere acta.Stat.2.Thebaid.
Vincere.Ouid.11.Metamorph.
In acta referre. Vide REFERO.

Rescindere a ctio. Cic. Philipp. 1. Tollere actio. Cic. ad Attic. 6.
Actus, huius actus, actui (ἀπαξ λεγ.) Verbale. Plerunque actionem significat: hoc est, omne quod agitur. Quintil. lib. 3. cap. 18. Quum ab actu, hoc est opere, receflerunt. Cic. in Salluft. Quod fi de vita mea atque actibus huic conuitiatori refpondero. Idem 1. de Legibus, Nec folum in rectis, fed etiam in prauis actibus.

Actus, pro difpenfatione, adminiftratione. Sexto. in l. 40. §. 3. D. de ftatulib. Stichus feruus meus actor, fi rationem omnem actus fui hæredi meo reddiderit, liber eſto.

Actum gerere, pro difpenſatorem eſſe, & difpenſatione adminiſtrare. Martianus in Luxerdum. D. de publican. Cum is ſeruus qui actum domini geſſiſſe dicetur, in commiſſum ceciderit, venire non debuiſſe.

Actus. Hoc eſt, geſta & præclara facinora. Lucan. lib. 8.

Addc actus tantos, monumentisque maxima retum.

Sceleris actus. Id eſt, perpetratio ſceleris. Lucan. lib. 8.

Septimus ſceleris malus ſextus inuenit actus.

Herculei actus. Claud. in Ruff. lib. 1.

Humanos actus digerere. Stat. lib. 5. Sylu. 8.

Actus placiti dus. Id eſt, gradi. Valer. Flacc. 2. Argonaut.

Priores actus. Claudian. 8. Panegy.

-actifque priores
Commendar repetitus honor.

Rapidus actus, Feſtina impulſio, Propera perfequutio. Lucan. lib. 9.

Actus vitæ. Quintil. lib. 11. cap. 1. Etiam in exteris actibus vitæ, non idem in foro, curia, campo, theatro, domi facere conuenit.

Actus rerum, Eſt quem noſtrates, certi & negotiorum expeditione vocant. Plin. Iun. Nunc me actus rerum modi ea, fed tamen diſtringit.

Actus forenſis. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Iam multum acti eſt, poſſet aliquis non affuiſſe, & hæres eſſe? Quintil. lib. 7. cap. 2.

Actus (ἀσχῆμον) modò ſignificat in comœdiis & tragœdiis certa ſpatia canticorum: modo inter vicinos, quatuor pedû latum: modò in Geometria minorem partem iugeri, id eſt, centum viginti pedum: modò motum corporis, vt iuſtrionum & ſaltatorum, qui etiam ex hoc ipſo Actuſi dicuntur. Author Feſtus. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 1. Actus quadratus qui & latus eſt pedes centum viginti, & longus totidem. Plin. lib. 18. cap. 3. 1. Actus vocabatur, in quo boues agerentur, quum arauir vno impetu iuſto.

Actus, in fabulis. Quintil. lib. 3. cap. 10. Nã & fabulæ ad actus ſcenarum compoſitæ, argumenta dicuntur. Cicero de Senect. Neque enim hiſtrioni vt placeat peragenda eſt fabula modò an quocunque fuerit actu probetur.

Actus & actiones. Cic. ad Lucciũ, lib. 5. epiſt. 12. Scecernas hanc quaſi ſabulam rerum euentorumque noſtrorum. Habet enim varios actus, multiſque actiones & conſiliorum & temporum.

Actus hominis, pro partibus vitæ hominis, per tranſlationem à ſabulis rum actibus. Cic. pro M. Marcello. Hæc igitur tibi reliqua pars eſt, hic reſtat actus: in hoc elaborandum eſt, vt Rempub. conſtituas. Idem 3. Verrina, Itaque primum illum actum vitæ turpiſſimum præceperuntam.

Actus eſt genus ſeruitutis apud Iuriſconſultos, in prædiis ruſticis, cũm vicino per fundum vicini agere iumentum heet, & non vehiculum. Modeſtinus in l. Inter actum. D. de Seruit. ruſt. præd. Iter eſt qua quis pedes vel eques commeare poteſt: actus verò vbi & armenta trauicere, & vehiculum ducere licet.

Actarius limes eſt, qui primus actus eſt ab eo quinus quiſque quem ſi numeres cum primo erit ſextus: quonam quinque centurias ſex limites cludunt. Actuatij autem extra maximos. D. & K. latitudinem habent ped. x II. Per hos iter populo, ſicut per viam publicã debetur. ita enim cautum eſt lege Sempronia. & Cornelia, & Iulia. Quidã ex his ſuorer ſunt x II. pedibus, vt hi quibus per viam publicã muniram actã habent enim latitudines viæ publicæ. Hæc eradna ſunt ab Hygeno in libro de limitibus conſtituendis.

Actuus, actuus, actuuin, penult. prod. (ἀναγκαῖος) Denominatiuum à nomine actus: nomen eſt ictum à Grammaticis vet, Actua ſignificatio. Et, Verbum actuo, actuas, pro Feſtiuo, ſemper actum ſignificat, & facit ex ſe paſſiuum. Plura vide apud eundem lib. 8. cap. De generibus verborum.

Actuoſus, ſa. ſum, penult. prod. (ὀνομαστικὸν) Denominatiuum à verbali nomine actus: actiue & paſſiue ſignificat. Paſſiue, eſt res laboriosa, quaſi in qua plurimum agendum & laborandũ eſt: vt Actuoſa comœdia. Donatus in Terentium, Hæc fœna actuoſa eſt, magis in gellu quàm in oratione conſiſtit. Actiue, vt Actuoſa virtus, Actuoſus ingenio. Id eſt, Semper agens, nunquam ceſſans. Cic. t. de Nat. deor. Virtus autem actuoſa & deus veſter nihil agens.

Actuoſa vita, quæ in actione & labore conſtat, non autem in ſtudio & contemplatione, vulgò Actiua dicitur: qualis eſt opificum & mercatorum, & eorum qui in Reipubl. adminiſtratione verſantur. Apud Valerium.

Actuoſi dicuntur qui motu corporis maximè exercentur, vt hiſtriones & ſaltatores. Author Feſtus.

Actuoſe, pen. prod. (ἀναγκαίως) Aduerbium qualitatis. Cic. 3. de Orat. Quid petam præſidij quam leniter quam remiſſe quàm no actuoſe?

Actio, actionis, Verbale. (ἀφέλειν.)

Actio de pace. Cic. Att. lib. 9. Epiſt. Diſperſione enim Cõſulum actio de pace ſublata.

Gratuam actio gratulatiõque. Cic. ad Brutum 3.

Actio, quam vulgo dicimus *operationem*. Cic. 1. Offic. Virtutis enim laus omnis in actione conſiſtit.

Priuat deos omni proſus tuitione atque actione Epicurus, Cic. 1. de Nat. deor. Id eſt, Deos agere aliquid negat Epicurus.

Spoliare deos motu & actione diuina, Eſt deos nihil agere aſſeuerare. Cic. 2. de Nat. deor.

Mentis actio atque agitatio. Cic. 1. de Nat. deor.

Actiones corporis naturales. Celſ. lib. 1. Naturales corporis actiones appellant per quas ſpiritum trahimus & emittimus, cibum potionemque & aſſumimus & coquimus: itemque per quas eadem hæc in omnes membrorum partes digeruntur.

Conſentaneæ appetitionibus actiones. Cic. 2. de Nat. deor.

Dare curas & actiones honeſtas alicui. Cic. Var. lib. 9. epiſt. 8.

Actio vitæ, pro viuendi ratione, ſeu modo. Cic. 5. Tuſc. Si vitæ modum actionemque quæramus.

Actio Tragica ſeu ſcenæ, eſt ipſa per geſtus repræſentatio. Cic. in Orat. Accedit actio non Tragica, nec ſcenæ, ſed modica iactatione corporis vtitur tamen multa conficiens. nã hoc quo dicuntur ore dicere, ſed illo, quo ſignificare ingenue, quo ſenſui quoque pronunciet.

Actiones pro actis. Cic. ad Appium lib. 3. Epiſt. 10. Qua denique facilitate, qua humanitate tuũ contentionem meam pro Milone aduerſantem interdum actionibus ſuis?

Mandare ſeruis actiones ſuas. Cic. 2. Offic.

Monitores actionum. Cic. in Salluſt. Quos ego habui omniũ mearum actionum monitores.

Actio habet item alia ſignificata. Valla lib. 4. Actio dicitur tum ipſa pronuntiatio, tum oratio quæ habetur, tum oratio ſcripta.

Actio, de oratoris pronuntiatione dictum. Cic. in Orat. Eſt enim actio quaſi corporis quædam eloquẽtia, quum conſtet è voce atque motu. Idem 3. de Orat. Eſt enim actio quaſi ſermo corporis.

Actio, pro Auctione. Vlpian. in tit. Qui hæred. inſtit. poſſ. Pro hærede gerit, qui rebus hæreditariis tanquã dominus vtitur, velut qui actionem rerum hæreditariarum facit, &c. Id eſt, Auctionem. Item ut l. 3. tutor. §. protutatorem. D. pro emptori. Si exhumãs. D. de vſurp. & vſucap. & l. 2. 6. fin. de collat. bon. Cuiacius.

Actio, pro oratione, ſiue quum habetur, ſiue quum ſcripta eſt: vt Actiones Ciceronis in Verrem. Cicero de claris Orat. Actio Cn. Pompeij habebat & in voce magnum ſplendorem, & in motu ſummam dignitatem.

Ardentior actio. Cic. in Bruto.

Breuis & conciſa actio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Clamoſa. Vide CLAMOR. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Facilis & fauorabilis. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Liberalis. Cic. in Bruto.

Varia, vehemens, plena animi, plena ſpiritus, plena doloris, plena veritatis. Cic. 2. de Orat.

Claudicat actio. Vide Claudicoin CLAVDEO.

Dominatur actio in dicendo. Cic. 3. de Orat. Actio inquam in dicendo vna dominatur: ſine hac ſummus orator eſſe in numero nullo poteſt, nec mediocris hæc inſtructus, ſummos ſuperaie.

Actio apud Iuriſconſultos dicitur ius perſequendi in iudicio quod ſibi debetur. Hæc luſtinianus libro quarto. Vtpianus autem in lege vigeſimaquinta, D. de actionibus & obligationibus, duo actionum genera eſſe ſcribit: in rem, quæ dicitur Vindicatio: & in perſonam, quæ Condictio appellatur. In rem actio eſt, per quam rem noſtram quæ ab alio poſſidetur, petimus. In perſonam actio eſt, qua cum cognomis qui obligatus eſt nobis ad faciendum aliquid, dandumve. Erat autem vbi aliud quàm formula, quaſi quis dicat rerum priuatim agendarum modus, & forma iuriſconſultorum, & pragmaticorum ingenio excogitata. Itaque vulgò Legis actiones vocabantur, quoniam earum rerũ de quibus Lex x II. tab. ſcripta erat, agendarum formam ritumque præſcribebant. Hæc ex Hotomani lexico deſcripſimus, quem admodum & ea ferè omnia quæ de actionum generibus ſequuntur.

Actio de patre patronoſue in ius vocato, eſt per quam filius emancipatus, aut libertus, qui patrẽ patronumve fine Prætoris venia in ius vocauit, pœnã quinquagintã aureorum damnatur. l. Pen. D. de in ius voc.

Actio de peculio eſt per quam is qui eſt filio ſa. ſeruóve contraxit, contra patrem dominumve ita agitur, quoad peculium ferre poſſit, ſoluere damnetur. Imp. 6. 10. inſt. de act. & tot. tit. D. de peculi.

Actio depoſiti directa, eſt perſonalis actio, per quam id quod apud aliquem depoſuimus, reddi nobis poſſulamus. §. 3. Inſt. Quib. mod. re contrahobligg. Contraria verò eſt, per quam qui depoſuum recepit, quod in eo tuendo aſſeruandoque impendit, poſtulat. D. an tit. Depoſ. vel contra.

Actio de tigno iuncto eſt, qua vtitur dominus aduerſus cum qui ipſius tiguum ædibus vineliue fuis adiunxit, per quam non ipſum tiguum, ſed duplum conſequitur. Vlp. li. 1. D. de rig. iunct.

Actionis. Actilue fum, quæ ex edicto Actilium redditur. Imp. 5. 4. Inſt. §. quadruper.

Actio Æſtimatoria, fiue De æſtimato, eſt actio in perſonam, per quam qui rem aliquã vendendam accepit, vel rem ipſam incorruptam reddere debebit, vel ipſius æſtimationem. Vlpian li. D. de Æſtimat.

Actio empti, ſiue ex empto, eſt actio in perſonã per quã qui rem quampiam emit, vendidorem, & quæ lingua nuncupata ſum, præſtare, & ſi nominatim nihil conuenit, rem tradere, eámq; vel emptoris facere, vel euictionis nomine obligari, cogit. l. 2. D. de act. empt.

Actio exempta dicitur, cùm agi poſſe deſit. Vlp. l. 26. §. 4. D. Ex quibus cauſis maiores.

Actio exercitoria, eſt actio in perſonam, per quam nauis exercitor, aut cauponæ, aut ſtabuli, dolum, aut furtum, quod in nauì, aut cauponæ, aut ſtabulo non per ipſum, ſed per aliquem cotum, quorum vtitur opera factum erit, præſtare cogitur. tot. tit. D. de Exercit. actio.

Actio ex ſtipulatu eſt actio qua ex competit, qui ibi aliquid incerti dari ſtipulatus eſt, velut Quicquid vnu hoc anno ex vinetis tuis collegetur. Iuſtit. de verb. oblig. in prine.

Actio ex ſtipulatu doti exigendæ, eſt actio in perſonam, per quam vxor dotem ſuam ſoluto matrimonio à marito condicit. l. penul. C. de iure dot. l. vnic. C. de reuxor. act.

Actio familiæ erciſcundæ dicitur, quæ datur coheredibus poſtulatibus, vt & hæreditas dudatur, & ſi quid alter alteri debeat, præſtetur. Vlp. in l. 22. §. 3. D. fam. Erciſc.

Actio finibus regundis eſt, quæ confiuibus conceditur, poſtulantibus, vt quod cuiuſque proprium ſit, ab arbitro definatur, & ſi quid ab alterutro communiſum ſit, reſarciatur. Paul. in l. 1. D. finium regund.

Actio

Actio funeraria, est actio in personam, per quam is qui pro officio suo, veluti delectus à testatore, vel hæres scriptus, vel suo ordine cognatus, funerandi defuncti caussa sumptus fecit. cos. ab eo, ad quem ea res pertinet, recuperat. l. 12. §. 2. D. de Relig. & sumpt. funer.

Actione furti conceptâ tenetur is, apud quem furtum quæritur, & inuentum est. Paul. lib. 2. sent. tit. 31. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Actio furti manifesti est, qua quadrupli pœna, ab eo qui manifestus fur est, exigitur. Nec manifestus autem, qua à manifesto dupli. §. 17. Inst. de oblig. quæ ex' delict.

Actio furti non exhibiti aduersus eum datur, qui furtiuum rem apud se quæritam, & inuentam non exhibuit. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Actio furti oblati competit ei cui res furtiua oblata est, vt apud eum potius quàm eum qui se obtulit, conueperetur. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Actio furti prohibiti aduersus eum est, qui furti quærere rristibus præsentibus volentem, prohibuerit. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Actio fiue petitio hæreditatis, est actio in rem, qua in illos, qui ius pro hærede, vel pro possessore habent, vel rem hæreditariam, licet minimam, possidentes, intenditur. l. 9. D. de petit. hæred.

Actio furti, spe, conflioque facti, aduersus eum datur, cuius ope consilioque furtum factum est. §. 9. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Actio hypothecaria, quæ & quasi Seruiana, & vtilis Seruiana, interdum Seruiana & pignoratitia vocatur, est actio in rem, per quam creditores, quibus res aliqua immobilis oppignerata est, rem illam, si forte in alterius possessionem inciderit, sibi vendicant. §. 7. Inst. de action.

Actio iusti tora, est actio in personam, per quam, qui iusti oris opera vtitur, id est, eius qui quæstuariæ negotiationi præfectus est, ex contractibus eum ex facto, interest. l. 2. C. de Iustit. & iure.

Actio locati, fiue ex locato, est actio in personam, per quam qui quempiam vel in prædio colendo, vel in opere faciendo locauit, ea, quæ in contrahendo conuenerunt, illum ex æquo, & bono præstare cogit. l. 2. & 17. C. Locat.

Actio mandati directa, est actio in personam, per quam, qui alicui mandatum dedit, quanti sua interest, ob id quod aliter vel non confecit, vel non rempctiuè renunciauit, ab ipso postulat. l. 2. §. 11. & l. 27. §. 2. D. Mandat. Contraria autem est, per quam, qui alterius mandatum suscepit, quod in eo confecisse de suo impendit, ab altero postulat. tot. tit. D. Mandati, vel contra.

Actio negatoria est, per quam actor negat aduersario id iicere, quod nisi sibi seruitutes deberetur, ei iicere. Imp. §. 2. Inst. de act.

Actio damni iniuria aduersus eum competit, qui damnum iniuria dederit, vt quanti plurimi res vel anno proximo, vel trigima diebus proximis fuerit, tanti damnetur pro eâdem, qui ex l. Aquilia conqnosuntur.

Actio commodati, est personalis actio, per quam id quod gratis alicui vtendum dedimus, reddi nobis postulamus. Imper. §. 2. Quib. mod. re contr. obligat.

Actio communi diuidundo dicitur, quæ datur his, qui res quas vel voluntate, vel fortuna inter se communes habent, per arbitrum diuidi, & si quid alter alteri debeat, præstari postulant. Paul. l. 1. D. comm. diuidend.

Actio conducti, fiue ex conducto, est actio in personam, per quam is qui vel rem vendam, vel opus faciendum conduxit, siue recepit, vt vel re sarta tecta vtatur, vel operis perfecti, aut eius dè cô se quitur, postulat.

Actio confessoria est, per quam rem nostram, ab alterius possessione, in dominum nostrum vendicamus. Imp. §. 2. de act.

Actio conflitutoria est, qua eum eo agitur, qui vel pro se, vel pro alio futurù fe, siue vlla stipulatione conflituerit. Imp. §. 8. & §. 9. de action. & tor. tit. de const. pec. in D.

Actio de albo corrupto est, qua quius de populo agere aduersus eum, qui Prætoris edicti corrupti, potest, vt quinquaginta aureorum pœnæ nuluetur. Vip. l. 7. D. de Iurisd. comm. iudi.

Actio de arboribus succisis ex 12. tab. est actio in personam, per quam qui alienas arbores ecciderit, aris viginti quinque damnatur. Hanc enim pœnam constituerunt iuslit Plin. lib. 17. cap. 1. restaur. Paul. l. 28. §. 6. D. de iureiur.

Actio de effuso, deiecto, suspenso, est actio in personam, quæ aduersus eos intenditur, qui eum in locum, qui vulgo iter fit, aliquid effuderint, deiecerint, suspenderint, eiusq; casus alicui nocuerit, nocerére suspensum potuerit. l. 1. & 5. D. de his qui deiecer.

Actio de in ius vocato vt exempto, est qua eum eo agitur, qui in ius vocatum exemerit, dolóve eximendum curauerit, vt quanti eas res ab actore æstimabitur, damnetur. l. 2. & 5. D. Ne quis eum qui in ius vocat, vi eximat.

Actio de in rem verso, est actio in personam, per quam pater, domitiusve, cuius filius seruusve eum aliquo, sine ipsius voluntate, contrarium, fequid in rem ipsius verfum est, quorum præstare cogitur, tus fiquid non sit verfum, quatenus peculium patetur. Imper. §. 4. Instit. Quod cum eo qui in alien.

Actio de iureiurando est, per quam is qui aduersarij postulatu debere sibi pecuniam iurauit, ita eum damnari postulat, si planum faciat, fe illam postulatu iurasse. Imp. §. 12. Inst. de act.

Actio de pastu pecoris ex l. 12. tab. est, cùm in meo fundo pecus tuum depastum est. Qui seruandarum. §. vlt. D. de præscr. verb.

Actio negotiorum gestorum, est actio in personam, qua qui alterius negotium sine mandato, an bis quæ ipsone gessit, quicquid eo nomine illi vel abeft, vel abfuturum eft, à domino repetit, vtcúmque ille actus fuit rationem probare, & fi quid, vel non vt oportuerit gesserit, vel ex his negotiis retinet, præstare cogitur. Cauus l. 2. D. de Neg. gest.

Actio noxalis, est actio in personam, per quam is cuius seruus noxam aliquam commisit, ani eius æstimationem fufferre, aut ipsum hominem noxæ dedere cogitur. Imp. tit. de noxa actio. Inst.

Actio noxalis de pauperie, est actio in personâ, per quam is, cuius quadrupes, quæ eicurum numero fit, alicui damnum dederit, aut litis æstimationem præstare, aut ipsam quadrupedem noxæ dedere cogitur. l. 1. D. Si quadrupes.

Actio oneris auersi, erat actio in personam, qua aduersus nauram inrendebatur, cuius in naue onus (id eft, farcina aliqua) inretuerfum, ac futerptum eft. Alfen. l. 31. D. Locat.

Actio Pauliana, eft qua creditor, cui bonorum debitoris damnati poffeffio data eft, fi quid in fuam fraudem alienatum eft contendat, aduerfus poffeffiorem vtitur, vt fi planum faciat rem in fuam fraudem alienatam effe, aduerfarius de poffeffione decedat. Paul. l. 38. §. 3. D. de vfur.

Actio pignoratitia (vt ex verbi notatione intelligitur) actio eft ad pignus perfequendum inftituta. Vfurpatur aut proprie de ea, quæ debitori aduerfus creditorem, cui fua pecunia falura eft, repetendi pignoris causa conceditur, itaque fuuitur fub tit. de Pignor. act. lib. D. 13. Improprie verò, pro Hypothecaria vfurpatur, vt apud Modeft. in l. Tituis. 9. D. Quib. mod. pig. vel Hypoth.

Actiones pœnariæ dicuntur à Fabio, quæ à Iurifconfultis vulgò pœnales, quibus pœnam commiffam perfequimur, vt furti, rapinæ, legis Aquiliæ. Fab. lib. 7. cap. 4.

Actiones populares dicimus, quæ fuum ius populo tuentur, inquit Paulus in l. t. D. de Popul. act.

Actio præfcriptis verbis, Vide Præfcriptis verbis actiones.

Actio pro socio, eft actio in perfonam, per quam, qui non fortuna, fed voluntate res communes habent, dirempta communione, quod ex dolo, culpâve inter fe debent, poftulare poffunt. l. 31. & fequent. D. pro Soc.

Actio Publiciana duplex eft, & altera alteri ex aduerfo refpondet. Prior eft, qua reuperamus rem, cuius eft ex causfa aliquandiu à nobis poffeffam & ante vfucapionem amiffam, tanquam fi ea à nobis vfucapia ef fet. Poftetior eft, qua reuperamus rem ab alio abfente vfucapiam, tanquam fi vfucapia non effet. §. nanque. & §. feq. Inftit. de actionib. l. t. & paffim. D. de public. in rem act.

Actio venditi, fiue ex vendito, eft actio in perfonam, per quam, qui rem venditi, pretium, ciufquo poft rei traditionem, quanti pretium erat, fi rata, itémque fumptus in rem factos, & quod inter eam tabendum pactum fit, poftular. l. 13. §. 17. D. de actio. empt.

Actio vi bonorum rapiorum eft, per quam, ab eo qui rem eripuit, quadruplum intra annum exigitur. in quo fimplum ineft: poft annum, fimplum duntaxat. Imp. Inft. vi bon. rapt. in prine.

Actio quod iuffu (nempe Tertoris) eft qua de negotiis cum feruo gestis agitur. §. 1. Inft. Quod eum ro qui in alion.

Actio quod metus causfa, eft in perfonam, per quam is, à quo per vim, vel metum res extorta eft, quadruplum ab eo qui rem extortam poffidet, confequitur. §. 26. Inft. de actio.

Actio rei vxoriæ, erat olim actio in rem, per quam vxor dotem fuam foluto matrimonio repetebat. Hodie verò in actionem ex ftipulatu omnino transfuta eft. l. vnic. C. de rei vxor. act.

Actio refeifforia, eft in rem actio, quam Prætor ei, cuius rem aduerfarius, dum ex iuffa causfa abfentes, vfucapit, reftituì pro imperio, & pro tribunalis habitu vfucapione concedit. §. Inft. de actionon.

Actio reuocandæ donationis dicitur, qua vtitur is, qui rem quampiam donauit, aduerfus eum cui donauit, fi eum ingratum probauerit. l. vlt. C. de reuoc. Donat.

Actio Seruiana eft, per quam dominus prædij, eius rei quam ei colonus pro mercedibus oppignerauit, poffeffioacm, ab eo qui eam tenet, vendicat. Papin. l. 66. D. de Euict.

Actio ferui corrupti competit in eum, cuius hortatu, conflilive feruus alienus fugerit. contumax factus erit, luxur. ofe viuere coepent, aut denique quolibet modo deterior factus erit. Imper. §. 2. Inftit. de actionib.

Actio fequeftraria, eft actio in perfonam, per quam is qui rem aliquam litigiofam apud fequeftrum depofuit, eam, impleta depofitionis condutione, ab ipfo repetit. l. 9. §. 3. D. de dol.

Actio fubfidiaria eft ea quæ contra magiftratum inftituta eft, qui aut omnino à rutoribus, vel curatoribus fatisdari non curauit, aut non idonee paffus eft cauerì. l. t. & 4. C. de Magiff. conuen.

Actio tributoria, eft actio in perfonam, per quæ is cuius feruus in mercibus peculiaris fcientè dominio negotiatus contraxit, in tributum, id eft, vt mercesæquabiliter creditoribus diftribuantur. Imperat. §. vlt. Inftit. de actionib.

Actio fequeftraria, eft actio in perfonam, per quam is qui rem aliquam litigiofam apud fequeftrum depofuit, eam, impleta depofitionis condutione, ab ipfo repetit. l. 9. §. 3. D. de dol.

Actio fubfidiaria eft ea quæ contra magiftratum inftituta eft, qui aut omnino à rutoribus, vel curatoribus fatisdari non curauit, aut non idonee paffus eft cauerì. l. t. & 4. C. de Magiff. conuen.

Actio tributoria, eft actio in perfonam, per quæ is cuius feruus in mercibus peculiaris fcientè dominio negotiatus contraxit, in tributum, id eft, vt mercesæquabiliter creditoribus diftribuantur. Imperat. §. vlt. Inftit. de actionib.

Actio tutelæ, & rationibus diftrahendis, eft quæ aduerfus tutorem in duplum datur, qui pupilli pecuniam interrepit, abftulit, furatus eft. l. tres tutores. §. D. de adminift. tutor.

Actio vectigalis, eft actio in rem, qua vtitur is qui vectigalem fundum conduxit, aduerfus poffeffiorem, & eos à quibus eum fundum conduxit. l. t. D. Si ager vectig.

Actio ad exhibendum, eft actio in perfonam, per quam qui in rem quamlibuncque actionc actuus eft, eius rei fibi in publico poteftatem, vt experiatur, fieri poftular. l. 1. & §. D. ad exhib.

Actio calumniæ, vetus erat actio, per quam is qui litê alicui calumnioſe intenderat, damnatúfque fuerat, decimam eius quod petierat, partem, aduerfario fuliore cogebatur. §. 6. Inft. de poen. temer. litigant.

Actio internecini, de qua in l. Qui vel internecinis. C. De accuſat. Iſidor. lib. 5. Etymolog. Internecini iudicium in eum dabatur qui falſum teſtamentum feciſſet, & ob id hominem occiderat, & accuſatorem eius bonorum poſſeſſio ſequebatur. Sex. etiam Pompeius lib. 9. Internecinum, inquit, teſtamentum eſt, propter quod dominus eius neceatus eſt.

Actio ædium incenſarum eſt in duplum ex XII tabul. vt ex Iulij Pauli ſententia. tit. 3. apparet. Incendiarij, qui conſulto ignem inferunt, ſummo ſupplicio afficiuntur. Quòd ſuper ineuntem eorum ignis euaſerit, dupli compendio damnium ciuſmodi fateiri placuit. Hæc ille. Cæterùm ita eſt actio, quæ incenſarum ædium datur in Iſurifcentium. D. de pæn. de qua etiam in l. Qui ædes. l. pen. D. de incend. ruin. & nauſr.

Actio pro accuſatione. Pap. in l. 1. de crimin. ſtellionatus neque publicis iudiciis, neque priuatis actionibus continetur.

Actiones bonæ fidei, concilia loquutione dicuntur, in quarum formulis

Prætor adiiciebat, Ex bona fide. Cic. in Topic. Scripti autem iudicij sunt, in quibus præscribit iudicium à Prætore definitur, & quasi ad vium refectatur, vt Iudici à verbis formulæ, ne iamullum quidem recedere liceat. Cic. pro Rosc. Com.

Actiones arbitrariæ dicuntur, in quibus qui iudex datus est, non ad certam formulam ac summam, vt in strictis iudiciis, astringitur, sed, vt ait Imperat. 6. 30. de Act. ei permittitur ex bono & æquo secundum cuiusque res, de qua actum est, naturam, æstimatæ, quemadmodum actori satisfieri oporteat.

Actionis nomen sæpe in iure desideratur, Græco dicendi modo, vt titulo De tutelæ, & ratione, distrahendis, Item de aqua, & aquæ pluuiæ arcendæ, Item Depositi, mādati, & similia, in quibus De actione addendum est. Vide plura apud Ant. Augustin. lib. 2. Emend. cap. 1.

Actio & coucio. Cic. ad Att. lib. 14, Dolabellæ & prima illa actio, & hæc contra Antonium concio.

Contentio atque actio. Cic. Trebon. lib. 10. 28, Hic dies meâque contentio atque actio.

Formulæ atque actiones. Cic. pro Muræna, Gloria militaris vestris formulis atque actionibus antecponenda est.

Actoris actio. Cic. pro Cecinna, Quid denique ad ius ciuile, aut ad actoris actionem & aninaduertionem ages?

Actio est in authorem præsennem his verbis, Quandoquidem te in iure conspicio. Cic. pro Cecinna.

Adhibere actionem. Cic. t. Offic.

Cause actio maximè debitoriæ loco. Cic. pro Deiot.

Ciuili actione aliquid repetere. Cicero 3. Verr. Nam ciuibus quum sunt eripiæ pecuniæ, ciuili feré actione, & priuato iure repetuntur.

Competæ actio in eum. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Componere actiones. Cic. Att. lib. 6, Nec verò pauci sunt authores, Cn. Flauium Scribam fastos protulisse, actionesque composuisse.

Concipere. Vide CONCEPIO.

Constituere. Cic. 9. Philip. Neque eæ constituere litium actiones malebat, quàm controuersias tollere. de Sulpitio loquitur.

Dicere. Vide Dicto, in DICO.

Dare actionem & postulare: Dicitur & iudicium dare, in l. 3. de Negot. gest. Cic. 4. Verr. Admonitu illius insimulare cœperit Epicratem literas publicas corrupisse. Actionem eius rei postulant. Ibidem, Editit fele iudicium iniuriarum non daturum: quicquid ab eo peteretur, iudicem de sua cohorte daturum, ipsi autem nullus actionem rei fese daturum.

Excludere. Cic. de Inuent. Prætorijs exceptionibus multæ excluduntur actiones.

Excludere aliquem actionis iure. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Eximere actionem. Vlp. in Tit. Ex quib. caus. maior.

Expositæ actiones. Cicero t. de Orat. Expositis à Cn. Flauio primùm actionibus, nullum fuerunt qui illa artificiosè digesta generatim componerent.

Habere actionem. Cic. pro Cecinna, Siqui me exire domo mea coegissent armis, haberem actionem: siqui introire prohibuissent, non haberem?

Iniurarum actio. Cic. pro Cecinna, Actio enim iniuriarum non ius possessionis alsequitur, sed dolorem imminuit: liberatas, iudicio pœnaque mitigat.

Inferre actionem cum aliquo. Vide INFERO.

Instituere actionem. Cic. pro Murena, Tu actionem instituis, ille aciem instruit. VIDE INSTITVO.

Intendere actionem in perduellionis. Cic. pro Milone. Diem mihi, credo, dixerat, multam irrogarat, actionem perduellionis intenderat.

Integram actionem relinquere. Cic. pro Quinct. Rosc. Qui de sua parte decidit, religuit integram relinquit actionem.

Mutare actionem. Cic. pro Cecinna, Quare aut muta actionē, aut noli mihi instare vt iudicem.

Postulare. Vide paulo ante, Dare actionem.

Præscribi in actionem. Cic. 5. de Fmib. Quæ quum Zeno didicisset à nostris, vt in actionibus præscribi solet, de re eadem scire alio modo.

Restituere actionem. Tranquillus, Nam & iis qui apud priuatos iudices plus petendo formula exciderant, restituit actiones.

Suscipere. Cic. Attic. lib. 14. Ego non diuitio istam curam, sed suscipiam omnem illam actionem.

Actiosus, fa, sum. pen. prod. Nomen obsoletum. Varro lib. 6. de Lingua Latina, Vt ab vna faciendo, Factiosæ dictæ sunt: sic ab vna agendo, Actiosæ.

Actor, actoris. pen. prod. verbale (ἀπὸ τοῦ ἄγω) Qui agit. Cic. pro Sext. Dux & author & actor illatum rerum fuit.

Actor ferunt dicitur, item qui dispensator, nimirum, qui pecuniæ domini tum exigendæ, tum dispensandæ præest. Vlp. in l. 37. D. de leg. r. l. 5. §. 2. D. de dol. except.

Actor qui ad iudicium prouocat. l. 13. D. de Iudic.

Actor, pro eo quem vulgus vocat Directorem, siue superintendentem. Vlp. ad fin. l. 1. D. de fer. cens.

Actorem frustrare, Hoc est, litem calumniosè diferre. Afric. in l. vlt. D. de Procur.

Actor comœdiæ (ὑποκριτὴς) qui comœdiam agit: vt fit in theatro. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 5. Tanquam poetæ boni & actores industrij solent: sic tu in extrema parte & conclusione muneris ac negotij tui, diligentissimus sis.

Actor (ῥήτωρ) vt air Valla lib. 4. dialector orator qui agit causam, quisq; gestum vultus & corporis agit. Cic. 3. de Legib. Actor enim & moderator effingie non modò mentem ac voluntates, sed pené vultus eorum apud quos agit.

Infirmus actor. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Medioeris actor causarum. Hortat. de Arte poet.

Actor summus causarum & magister. Cic. in Bruto, Eodem anno etiam Maloni Rhodio Romæ dedimus operam, & actori summo causarum & magistro.

Actor dicitur qui & Syndicus, Id est, qui vniuersitatis vel collegij alicuius causam agit. Caius. l. 1. §. 1. D. quod cuiusque vniuersit. Quibus autem permissum est corpus habere collegij, societatis, siue cuius alterius rei corum nomine: proprium est ad exemplum Reipub. habere res communes, arcam communem & actorem siue syndicum: per quem tanquam in Republica quod communiter agi, fieri oporteat, agatur, fiat.

Actor publicus dicitur à Tacito, pro seruo publico. lib. 2, Mancipari, inquit, siogulos actori publico iubet. Item à Plinio Iunior epistol. 8. lib. 7.

Actor, pro villico. Columel. lib. 1. cap. 7, Ita fit vt & actor & familia peccent, & ager sæpius infametur.

Actuarius, actuarij (ἀπὸ τοῦ ἄγω) denominatiuum, qui acta publica, actionesve causidicorum in iudicio velocitèr excipit: qui & Notarius à Quintiliano dicitur. Suetion. in Cæsare, cap. 55, Orationes aliquas reliquit, inter quas temerè quædam ferûntur, vt pro Q. Metello. quam non immeritò Augustus exstimabat, magis ab actuarijs excepsam, malè subsequentibus verba dicentis, quàm ab ipso editam.

Actuarius, adiectiuum est aliquando. Vnde Actuariæ naues, celeres dictæ, quòd eito agi possent, ait Nonius. Budæus verò, Actuariæ (inquit) naues à Latinis dicuntur, quæ remis aguntur, non velis tantum. Liu. 5. bel. Pun. In hoc tumultu actuariæ naues instructæ. Vide NAVIS.

Actuarius nauigia, pro nauibus actuarijs. Cæs. l. bel. Ciuil. Atque iis expeditò loco actuaria nauigia reliquit.

Actuarium, absolutè in neutro genere, videtur Cicero accepisse pro nauibus actuarijs: vt ad Attic. lib. 10, Quid duro tempore anni actuaria fore censes?

Actuaria minuta, pro actuariolis. Cicero Attic. lib. 5. 9, Actuariis autem minuis Pauas accedere sine iis impedimentis, non satis visum est decorum.

Actuariolum, penult. corr. diminutiuum ab actuarium. Cic. Att. lib. 16, Hæc ego confendens è Pompeiano tribui actuariolis decem sesamidal eis, quibus earum nauicularum, quæ vocantur actuaria vel actuariola.

Actus, actûs, penul. corr. (παρὰ τὸ ἄγω.) Gell. lib. 9. cap. 6. Ab eo quod est ago & egi, verba sunt quæ appellant Grammatici frequentativa, Actito & actitaui. Et paulo pòst, Actito producte in prima syllabæ pronunnandum: quonium ex eo fit quod est ago, & actus. Cic. de claris Orator. Etiam M. Pondius municeps noster multas priuatas causas actitauit.

Agito, agitas, pen. cor. (ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, ἀγέω.) agitare, significat Concurrere, commouere. Virgil. 1. Georg.

Continuò venis surgentibus, aut freta ponti
Incipiunt agitata tumescere. Sic agitata ventis maria apud Cic. 2. de Nat. deor.

Agitare verbis fastidia alicuius. Horat. Epod. 12.

Ciere & agitare. Cic. lib. 3. de Nat. deor. Naturæ ista sunt, Balbe, naturæ non artificiosè ambulantis (vt air Zeno) fed omnia cientis & agitantis motibus & mutationibus suis.

Pulsari & agitari impulsione sempiterna. Cic. lib. 1. de Nat. deor. Nec tamen video quomodo non verearur ille deus brauis ne intereat, quum sine vlla interruptione pulsetur agiteturque atomorum incursione sempiterna.

Agitari & perterreri. Cicero pro Roscio Amer. Nolite putare quemadmodum in fabulis serpentumero videtis, eos qui aliquid impiè fecerunæque commiserint, agitari & perterreri furiarum tædis ardebibus. Sua quenque fraus, & suus terror maximè vexat: suum quenque fecelus agitat, amentiaque afficit: sux malæ cogitationes, conscientiæque animi terrent.

Agitare & infectari. Cicero de Legibus, lib. 1, Vt eos agitent infectentúrque furiæ.

Agitare, Perfequi, ait Seruius. Virg. 3. Georg.

Galbanoèque agitare graui nidore chelydros.

Agitare, Vexare. Virgil. 2. Æneid.

-quæ deinde agitet fortuna, fateri. Vbi Seruius, Agitet fortuna, fatem. Horatuur fateri quæ cum fortuna vexet.

Agitare, pro Agere, vel Litigare. Paul. in l. 73. D. de fideiuss. Posteà vicio eo, domuus reuersus iterum de ea re agitabat.

Agitare, pro administrare. Salust. in Catilinam procul ab initio, de Romanorum moribus loquens, In pace verò beneficus magis quàm metu imperiū agitabant. Non desunt qui Turbare interpretentur.

Agitare, pro habitare, vel viuere. Sallustius in Iugurth. Super Numidiam Getulos accepimus, partim in tugurijs, partim ueuilius vagos agitare.

Agito, cum infinitiuo. Valer. Flacc. lib. 2, -totam inde per vrbem
Personat, vt eunctas agitent expellere Lemno. Id est, consulent, consilia ineant. Sil. Ital. lib. 13.

Agitare, Transtulam ad animum, pro cogitare, commentari, repuiare, tractare, interdum per se ponitur: sæpius tamen cum adiecto: vt Agitare secum, agitare animo, &c. Cic. 5. Verr. Quod si ille hoc vnum agitare cœperit.

Agitare & exquirere rationes. Cic. 5. Tusc. de Archimede, Alterius mēs rationibus agitandis exquirendisque alebatur eum oblectatione solertiæque: qui vnus suauissimus pastus animorum.

Agitare facile. Terent. Quām vos facilime agitatis. Bellissimè est dicium (inquit Turnebus) loquutione honesta & antiqua. oam facile agitare dicuntur diuites, quibus facilè nullóque negotio omnia ad vitam degendam suppeditant. Eodem modo apud Porcium in vita Terenti, Tres per idem tempus, qui agitabant facilimè. Sic & dij, quibus nihil deeft, ἀπὸ τοῦ ἄγειν à Græcis poetis, Id est, Facilè viuentes, dicuntur: nde, vt suspicor, eman auit illud loquendi genus. Hæc ille.

Agitare, absolutè. Corn. Tacit. lib. 11. de Curtio Ruffo, Posteaquam adoleuit, fectator Quæstoris cui Africa obtigerat, dum in oppido Adrumento vacuis per medium diei portecibus fecretus agitat, &c.

Animo agitare aliquid vel animis. Liu. 6. bel. Pun. Nihil enim parunus, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. Cic. pro Fonteio, Vos & scpius

& ſæpius eandem cem animis agitare, & diutius vno quoque de teſte cogitare poteſtis.
Animo formoſimes. Liu.lib.10.bel.Pun.
Animo menſuram alicuius rei. Plin.lib.2.cap.1.Furor eſt meſſuram eius animo quoſdam agitaſſe. De mundo loquitur.
Cum animo aliquid. Salluſt.ad Cæſarem. de Repub.ordinanda, ſæque mihi multa cum animo agitanti, conſilium fuit, ſtamam modeſtiamque meam poſt tuam dignitatem habere.
In eorde aliquid. Plaut. Trucul.
Mente aliquid. Liu.7.ab Vrbe. Nunc que mente agitem, audite.
In mente aliquid. Cic.1. de Nat. deor. Habet enim nihil aliud quod agitet in mente.
Secum. Idem ſignificat. Terent. Phorm.4.3.
Ego quoque id quidem agitans mecum ſedulò,
Inuenio primum, eſſe etiam huic rei.
Agitare rem aliquam ſæcretis imaginationibus, Hoc eſt, animo verſare, & ſecum conſultare. Cotn. Tacit.lib.15.
Agitare zuom. Virg.4. Georg. de apibus. -magniſque agitant ſub leges ibus zuum. Hoc eſt, Viam tranſigunt.
Animum curis agitare. Lucret. Iis in rebus cogitationibuſque animum agitauerat ab ineunte ætate. Id eſt, exercuerat.
Agitare caput. Columel.lib.6.cap.6.
Chorus, id eſt, chorcas exercere. Virg.4. Georg.
Cœtus. Salluſtius, Negotis in vrbe cœtus noctu nos agitauit.
Conſilia, idem quod tractare conſilia. Liu.4.ab Vrbe, ibi ſecreta conſilia agitare; queri ſe à plebe adeo ſpretos.
Conuiuium. Terent. Heeyra, 1.5. Agitarem inter vos libere conuiuium. Vbi Donatus, Agere, eſt aliquid vel neceſſarium facere: Agitare, voluptarium. Plaut. Aſin. 15. Hoc agitemus conneſtum vino & ſermone ſeuum.
Cuſtodiam, Id eſt, Cuſtodire. Plaut Rud. 30.
Diem. Plaut. Perſ.12. -age accumbe, hunc diem ſuauem meum natalem inter nos agitemus amœnum. Hoc etiam dicitur per verbum Agere.
Feſtos dies, Conſumere dies feſtos in ludis, comportationibus, & aliis euſmodi rebus voluptatis. Vide Agere diem feſtum. Cic. 4. Verr. Cuius nomine apud ſiculos dies feſtos agitantur.
Agitari diuerſum. Salluſt. in Iugurth. Primò commotus, mtu atque libidine diuerſus agitabatur. Id eſt, modò huc, modò illuc impellebator in diuerſas ſententias.
Equum ealcaribus. Plaut. Aſinar. 3. Calcari quadi upedem agitabo aduer ſus clnium. Allegoria eſt. quaſi calcar, hunc perinde vexabo atque equum, qui contra montem aſcendens agitatur calcaribus.
Feras, Curſu fatigare: vt ſin venatu. Cic.3. Offic. Sùnne igitur tu ſidiæ, tendere plagas, etiamſi exercitatio non ſis, nec agitaturus? ipſe enim feræ nullo infeguente ſeræ inciderent.
Fugam, Id eſt, fugere. Virg. 2. Æneid. Vos agitare fugam.
Gaudium & lætitiam. Salluſt. in Catulin. Ciceronem ad exlum tollere, veluti ſeruitute ereptã, gaudium & lætitiam agitabat.
Ingenium per ſtudia, pro exercere. Senec Epiſt.109. Quia hoc tempus ſtudiorum eſt laboribus, idoneum agitandis per ſtudia ingenius.
Iocos. Perſ.ſatyra 6, Mox inuenes agitare iocos. Hoc eſt, Iuuenales ſiue iuuenum amores deſcribere.
Iuſtinum agitare. Plin. Iunior. epiſt. Mihi autem egregium in primis videtur, vt foris, ita domi vti magnis, ita in paruis: vt in alienis, ita in ſuis agitare iuſtinum. Id eſt, aſſidue exercere.
Larrocinia. Cornel. Tacit.lib.14.
Mentionem de re aliqua. Liu.1. Decad lib.7.
Moras. Salluſt. Ne moras agita.ado, aliud quàm bellum malles. Id eſt, Cunctando, & ſtereudo.
Apud aquam Marcus Syllam cum equitibus noctem agitare ſubet. Salluſt.in Iugurth. *Poſtea a mail, ſe tenuit la nuit.*
Pacem agitare. Salluſt.in Iugurth. in oratione Adherbalis ad Senatum, Læti pacem agitabamus. Aut eſt, pacem tractabamus: aut, nos in colenda pace exercebamus.
Seditionibus plebem. Plin.lib.14.cap.4.
Præcepta alicuius. Salluſt.in Iugurth.in oratione Adherbalis, Quæ præcepta parris mei quum agitarem. Id eſt, in illis ſeruandis me exercerem, aut ſortaſſe de illis cogitarem.
Præſidium. Salluſt. in Iugurtha, Cohortes cum omni equitatu præſidium agitabant.
Agitare pulmonem riſu perpetuo, Id eſt, aſſidue ridere. Iuuen. ſatyr. 10, Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat Democritus.
Quæſtionem, Vide Quæſtio, in QVARRO.
Rem aliquam ſermonibus, pro Tractare. Liu.3.ab Vrbe. Verſarent in animis ſecum vnanquanque rem, agitarent domi ſermonibus, atque ea medium quid in quaque re plus minuſve eſſet conferrent.
Rempubliceam, pro Tutbare. Salluſt.in Catil.
Sacra, pro Agere, vel frequenter agere. Catul. de Bereeynthia & Aty.
Spes tnanes. Ouid.7. Metam.
Vias. Senec.in Hippolyto,9.
Cur tibi tanta cuti cura perennes
Agitare vias æthens alti, &c.
Vigilias. Plaut. Trinum.13. Id eſt, totam noctem vigilare.
Vitam. Salluſt. in Catil. Et iam tum vita hominum ſine cupiditate agitabatur. pro, Agebatur.
Agitatur, num hæc regula longius producenda ſit. Paulus in l.1. §. Veteres. D. de acquirēdo poſſeſſ.
Agitandum eſt corpus ieu geſtatione. Celſ.lib.3.cap.6.
Agitans ἐλαύνων. Cic. 2. de Fin. Quòd ſi rationem habeant à natura menti datã, & acrem & vigentem, celerimèque multa agitante, &c.
Agitatus, participio, Agitatus & excretatus curs anxius ἐλαυνόμενος. Cic. de ſomnio Scipionis, Sunt autem optimæ curæ de ſalute patriæ quibus agitatus & exercitatus animus, velocius in hanc ſedem & domum ſuam peruolabit.
Agitatum & ſluitans: Cuius contrarium, Tranquillum & quietum. Cic. de Vniuerſit. Nam quum conſtituiſſet Deus bonis omnibus explere mùdum, malè nihil admiſcere, quod natura pateretur, quicquid erat quod in eorum ſenſum eaderet, id ſibi aſſumpſit, non tranquillum & quietum, ſed immoderatæ agitatum & fluitans: ſique ex inordinato in ordinem adduxit.
Iactatus atque agitatus miſeriis. Cic. pro Quinct. Orat. atque obſeruat, vt multis iniuriis iactatum atque agitatam æquitatem; in hoc tãdem loco conſiſtere & confirmari patiamini.
Tractatus & agitatus. Cic. 2. de Orat. Verùm enim ornatus, quæ ſunt in hominum vita, omnia quæſita, audita, lecta, diſputata, tractata, agitata eſſe debent.
Adoptio Theoplanis agitata eſt. Cic. pro Cornelio Balbo.
Res agitata in contionibus, iactata in iudicijs, commemorata in Senatu. Cic. pro Cluentio.
Sententia agitata. Cic. pro Domo ſua ad Pontifice.
Agnatuor, comparatiuus. Vt, Agnatior animus, pro Agilior. Senec. epiſt. 109. Agitatiorem mihi animum eſſe credebam. Loquitur de eo tempore, quo abſtinebat à carnibus.
Agnatio (*Motus*) verbale, Motus ſue commotio. Cic. 2. de Nat. deor. Nec enim ille externus & aduentitius habendus eſt tepor: ſed ex tumis, maris partibus agnatione excitatus.
Agitatio & motus. Cic. 2. de Nat. deor. Agitatione & motibus linguæ cibus deruditur depellitur que.
Agitationes fluctuum Cic. pro Murena, Quod enim fretum, quem Europam, aut motus, tam ſtam varias habere putatis agitationes fluctuũ?
Agitatio terræ, Colum. lib.1. cap.2. Actionem ſignificat, & quaſi exercitationem non qua ſe exercet terra, ſed qua exercetur ab agricolis. Nã & Virgil. dixit t. Georg. Exercẽque frueres ſtudium.
Agitatio mentis, Eſt aſſiduus ille motus animi in rebus honeſtis cogitandis, & quaſi mentis ſplus exercitatio. Cic.1. Offic. Tum agitatio mentis, quæ nunquam acquieſcit, poteſt non in ſtudiis cognitionis, etiam ſine opera noſtra continere. Quintil. lib. t. cap. 8. Curatuces ad volatum, equi ad curſum, ad ſcuitiam ſere gigununtur: ita nobis propria eſt mentis agitatio, atque ſolertia.
Agitatio ſpiritus. Plin. lib.20. cap.5. de caparum purgam entis loquens, Et ſi etiam quotidie edant, ſi minatem valet, dinis cuſtodit: ſtomacho vitia eſſe ſpiritus agitatione.
Agua in ſtudiorum, Quæ ſtudiorum exercitatio dicitur. Cic. de Senect. An non in omnibus his ſtudiorum agitatio vitæ qualis ſua?
Agitator, pro Auriga. agitare ci (ἐλαύνω) verbale. Hæc nomen fere apud autores eclanum inuenio ad equorum curruumve rectore. m. Cic. Art. lib.13. Vt bonus ſæ, e agitator. Hic metaphoricè. Idem 4. Acad. Ego enim vt agitator calidus, prius quàm ad finem veniam, equos ſuſtinebo. Virg. Æneid.11. -& equorum agitator Achillis
Armiger Automedon. Hic etiam auriga dicebatur, ſeror & in ſacris ceremoniibus, qui bigas, aut quadrigas regebat. Virg.1. Georg.
Sæpe olco tarde coſtas agitator aſelli
Vilibus aut ouerat pomis. Hoc eſt, agaſo, ab agendo.
Agnabilis, pen. corr. (ἐλατὸς) adiectiuum. Quod facile hue atque illue agitatur & impellitur. Ouid. 1. Metam.
Terra feras cepit, volucres agitabilis aere.
AGOGE, es, nomen vrbis Æthiopiæ, quæ eſt ſub Ægypto. Plinius lib. 6. cap. 29.
AGOGAE (ἀγωγαὶ ἀγωγοὶ) ſoſſæ ſunt in metallis aurariis, per quas aqua autum trahes ducitur, vlice fruites, quirilis inſterni ſolet, aurum remouet. Plin. lib.33. cap.4. Hermol. Iulices vocant tratas.
Agolitus (ἀγωγεὺς) Paſtor ale baculum, quo pecudes agunitur. Feſt.
AGON (ἀγὼν) nomen vri proprium, de quo Plutarchus in Alexandro: Agon (inquit) Tenus ſuffixas clains argenteis crepidas ferebat. Idem habet Plin. lib.33. cap.3. Alia tamen exemplaria habent AGNON.
Agon, agonos, penultima prod. (ἀγὼν) Certamen, ludium, locus certandi.
Agon, Locus certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur: & pleruique ponitur pro ipſo certamine: ab ἀ, quod eſt Sine, & γονὴ, Augulus. Circus enim locum ſignificat rotundum. Alij ab Ago verbo deducunt. Plin. Iun. epiſt.2.lib.4. Gymnicus agon celebabatur.
Agon, ſtudium contentionis. Cic. ad Attic. lib.1.t. Remoto illo ſtudio contentionis, quem ἀγῶνα vos appellatis.
Agonales dies, per quos rex in regia anetem immolat: dicti ab Agón? eò quòd interrogatur à principe ciuitatis, & princeps gregis immolatur. Varro lib. 5. de lingua Lat. Vide AGONIA.
Agones (ἀγῶνες) dicti ſunt apud Romanos, qui percutiebant victimam, quòd ex more prius quàm ferirent, populum rogabant, Agón? Id eſt, Agónc? Agonum meminit Lactantius Statij enarrator. Quadrabit hæc vox iis cunctatores, qui ſemper deliberant, neque quicquam aggrediuntur. Erasmus in Chiliad.
Agones ep a phij ſic debantur ne ſecundialia, quæ in honorem ex quatrum in ſuneribus fiebant. Bud. lib.4. de Aſſe.
AGONAX, Zoroaſtris ſunt præceptor. Plin. lib.30. cap.1. Hanc tamen alij Azuuaem vocant.
Agonia, Vide AGON.
AGONIA, Agonidis, mulier Lilybætana, liberta Veneris Erycinæ. Cic. in Verrem.
Agonitum (ἀγόνιτον) dies appellabatur, quo rex hoſtiam immolabat. Hoſtiam enim antiqui agonium vocabant. Agonium etiam putabãt deum dici præſidentem rebus agendis. Agonalia eius dei feſtiuitas. Suc qua Agones diebus tres mones. Agonia diebus ſacrificia quæ fiebant in monte, Vnde Romæ moni Quirinalis Agonus, & Collina porta Agonenſis appellata. Agonum, id eſt ludum, ob id dictum, quia locus in quo ludi initio facti ſunt, fuerit fine angulo: cuius feſta agonalia diebantur. Feſtos.
Agonalium, ſiue Agonalorum appellatos, vnde dicta ſit, amplißimè deſcribit Ouid. lib. Faſt.
Agonium deus. Vide Agenorium deam.
Agonothetæ, ſiue Agonothetes, agonothetæ, magen. penult. corr. (ἀγωνοθέτης, ἠ) erant autem Agonothetæ, agonum moderatores, præſi-

dēsque & iudices. Deccemuiri crare facrorum certaminum præſides ſingulī & ſingulis tribubus. Horum lictores dicebantur Maſtigophori, id eſt, flagriferi, ad ſummduendam turbam, & cohibēdas fedi tiones. Spartian. in Hadrian. Multa in Athenienſes comulse, & pro Agonotheta refedit. Budæus.

AGORACRITVS Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, ei ætate gratus. Itaque é ſuis operibus pleraque nomini eius donaſſe ferur. Condiſcipulum habuit Alcamenem Athenienſem. Cetaurre autem inter ſe ambo diſcipuli in Venere faciendaviciſtque Alcamenes, non opere ſed ciuitatis ſuffragiis, contra peregrinum ſuo fauentis. Quare Agoracritus ea lege ſignum ſuum vendidiſſe traditur, ne Athenas effet, & appellaſſe Nemeſin. Id ſignum eſt Rhamnunte pago Atticæ: quod M. Varro omnibus ſignis prætulit. Eſt & in Matris magnæ delubro in eadem ciuitate Agoracriti opus. Plin. lib. 36. cap. 5.

Agoræus ἀγορᾶιος non ab ago deducitur, vt quidam falſo exiſtimauerunt ſed Græca vox eſt, & a noſtris Nundinarius dicitur. Horat.

Daunie defende decus camœnæ
Leuis agoræe. Sipontinus.

Agorzus apud Gellium pro illiterato ſumitur. Sic enim ait lib. 17. cap. 4. Riſerunt hoc ad illudendum, ex iis qui ibi aderant, tynis atque aliter, malè nomine literati, quod genus Græci ἀγράμματοι appellant.

Agoræus pauus. Id eſt forenſis & venalitius & Atticus vocari ſolet. Hic etiam Encyphrias dicitur. Ruell. lib. 2. cap. 14.

AGORAEA Minerua, Id eſt forenſis, à Lacedæmonis culta. Author Pauſ. & Cæl. lib. 8. cap. 5.

Agorzus quoque Mercurius dicitur, quòd eius ſtatua in medio eſſet foro. ¶ Idemque Agoræus Iupiter, eadem de cauſa.

Agoranomius, agoranomi, penule. corr. ἀγορανόμιος ἈΕdilis dicitur. Plaut. Capt. 13. Mirúmque adeo eſt, niſi bunc fecerunt ſibi Æcoli Agoranomum. Sic dictus ab ἀγορᾶ & νέμω, quaſi qui fori ius habeat. Habebat enim curam annonæ forenſis, copiæque cibariorum, vt ſcribit Dionyſius Halicar. libro 5. Budæus in Annotat. Æ diles vocant Lauin.

A G R

Agra, æ ἄγρα Mordaciſſimi ſerpentis genus, quo nomine vulgò Demoſthenem vocabant, ſcurrilem quandam mordac tatem in eo notantes.

AGRA ἄγρη regia Lcanitarum Arabiæ populorum. Plin. lib. 6. cap. 28. Hinc Agræi, populi, ἀγραῖοι Stephano.

AGRADATVS, Perſarum r ſtes Cyrus à Cyro ſtultio nuncupatus. Strabo lib. 15.

AGRAE, vel vt alij ἄγραι, Locus Athenis extra vrbem, ſacrum Cereri. Vbi ſtyſum traieceris (ait in Attica Pauſanias) ager occurrit, qui Agræ dicitur: & Dianæ Agræ (alij Agrarię legunt) templum, quo loco primùm Dianam venationem exercuiſſe, quum ex Delo veniſſet, fama eſt, qua ratione eius ſimulacrum arcum habet. ¶ Significanter & multum quoddā genus hoc nomine. ¶ Eſt & Agræ, arum ἄγραι oppidum Mediterranum Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.

AGRAGAS, pen. corr. ἀγράγας mons eſt muro cinctus, in cuius ſumma parte oppidum. Vade & Cic. ait, Ad mare intra mœnia ante oppidum expectabat. De Verre. Virg. 3. Æneid.

Arduus inde Agragas oſtentat maxima longè Mœnia.

Agragas, vrbs Siciliæ, Ptolemæo, Straboni, Plinio, quod & Agrigentum dicitur: vnde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſſimus, originem duxerunt. Scribitur à nonnullis Acragas, vulgò Gergent.

Agragantinus, ſiue Acragantinus, pro. prod. ἀγραγαντῖνος adiectiuum, idem quod Agrigentinus. Lucret. lib. 1.

Quorum Agragantinus cum primis Empedocles eſt.

AGRANI, oppidum Meſopotamiæ maximum, à Perſis dirutum. Plin. lib. 6. cap. 26.

Agrarius. V. de AGER.

AGRAVLOS ἄγραυλος filia Cecropis fuit, & Mineruæ cognomē. Harpocration. Latini videntur legiſſe Aglaurus, vt apud Ouidium in Metam. ¶ Populus etiam Athenis tribus Erechtheidis fuit ἀγραυλος, reſte Stephano qui & ſine a aliquando ἀγρυλη vocatur.

AGRE ἄγρη ciuitas eſt Lydiæ, apud Stephanum.

Agreſtis, Vide in AGER.

AGREVS ἄγρευς Apollinis & Cyrenes Hypſei filiæ filius fuit. Quatuor enim filios Apollinem ex Cyrene ſuſtuliſſe produnt, Ariſtæum, Nomium, Euſtochium, & Agreum. Iuſtinus ex Trogo lib. 13.

Agrius, agrii ἄγριος ferociæ & ſæui, quæ citò ſerpit, reuertitur quæ certo anni tempore, aſperior omnibus aliis ſpeciebus, & curatu difficilior. Celſus lib. 5. vocat ſram ſcabiem. Sunt & vlcera quæ ἄγρια vocant, quaſi quæ rutigari nequeant, quæ manum chirurgicam non admittunt.

Agrius, ſiue Ariam appellat Throphraſtus, ſempiternæ frondis arborem, inter robur & ilicem mediam. Theodorus aquifolii ſiue aquifoliam intellexit. Ruell. lib. 1. cap. 88.

Agria cantha ἀγριάκανθος ἀγρία ἄκανθα ſpina eſt ſylueſtris, carduo ſimilis, denſis horrens ſpinis. Authur Dioſcorides, & Ruellius, libro 1. cap. 6.

Agricola, Vide AGER.

AGRICOLA, Cornelij Taciti ſocer: cuius vitam ipſe Tacitus deſcripſit. ¶ Agricola, & Vitalis ciuis ſeruos, martyres ſub Maximiano Bononiæ paſſi, & à beato Ambroſio ſepulti.

Agrifolium, planta eſt Pariana Aphricanæ ſimillitudine reſpondens. Conſtat autem foliis perpetuis, lauri, latioribus tamen, ſubpinguibus, & per ambitum aculeatis, comice viridi, ramis lrntis, ac flexilibus. Fructus ei rotundus, lucidus, ruber, ruſcum & cedrum baccis æmulans. Huius radicum cortice incolæ viſcum parant, quo etiam modo ex viburno conficiunt. Mathiolus Senenſis in libr. 1. Dioſcoridis.

AGRIGENTVM, Vide AGRAGAS.

Agrigentinus, pen. prod. ἀγριγεντῖνος poſſeſſiuum. Plin. lib. 37. cap. 7. Sal

A G R

Agrigentinus ignium patiens, ex aqua exilit. Agrigentinus quum interretur Plato ſuſtructiones adhiberum plane inſanas retinare magnifico admodum impendio, ac compan modo lautiſſima inſtruere conuiuia, dixit eos ædificare ædi victuri perpetuò forent, tamque conuiuari velus ſemper moriturì. Eoſdem Timæus prodit leçcynos & zyſtris vſos argenteis, lectucas quoque ex ebore babuiſſe toras. Cælius Antip. lect. lib. 7. cap. 31.

AGRII appellantur, qui & Cynamolgi, Strabo lib. 16.

Agrimenſores ἀγρομετρῶν Caſſiod. lib. 4. variar. lect. Agrimenſor (inquit) more veſtiſſimi ſtuminis, alijs ſparta relictis, alijs rura concedis. Apparet autem cenſitores, ſiue agrimenſores fluminum vice, aut hęc ſlorum vice, ex publico in priuatum, & ex priuato in publicum, & ex vno in alium addicere. l. ergo. 5. flumina. D. de acquirend. rer. dumin.

Agrimonia, herba vulgò vocitata, verū eſt cuparorium Græcorum. Ruell. lib. 3. cap. 95. Græcè ἀγρωμώνη.

Agriocardamum, & Lepidium Paulus tradit appellari herbā quæ hiberis exiſtimatur. Ruell. lib. 2. cap. 105.

AGRIODOES, pequlimæ correpta, Vnus ex canibus Actæonis. Ouidius lib. 3. Metamorph.

Agrion nar dum ἀγρίον νάρδος herba eſt ſolio oleris æti, quam Dioſcorides Phuopſin nounulli cuam Nardum Cretieum appellarunt. Recentiores vocant Valerianam maiorem.

AGRIONIA, feſta erant Dionyſij. Plutarch. in Problem.

AGRIOPAGI, pen. prod. populi Æthiopum verſus Occidentem, qui etiam Solino ſolum pantheraram & leonum carnibus veſcuntur. Plin. lib. 6. cap. 30.

Agriophyllon ἀγριόφυλλον herba eſt, quæ alio nomine Peuceda num appellatur. Dioſcor.

Agrioſellinum ἀγριόσελινον herba eſt eadem eum Hippoſelino. Dioſcorides.

Agripeta, Vide AGER.

Agripalma, ortica ferida, ortica morta vulgò dicitur officinis, quæ à mul tis putatur eſſe galeopſis: optimè cognita mulieribus quas ſæpe ſtran gulans vterus opprimit. Nanque ſuo graui odore reuocat, & velut examines recolligit. Ruell. lib. 3. cap. 119.

AGRIPPA ἀγρίππας Gell. lib. 16. cap. 16. Quorum in naſcendo, non caput ſed pedes primi exiterunt, qui partus difficillimus ægerrimuſque habetur, Agrippæ appellati vocabulo, ab ægriudine & pedibus. Cōſtat eſſe autem pueros in vtero Varro dicit capite inſimo nitos, ſuriam pedibus elatis: non vt bominis natura eſt, ſed vt arboris. Nam pedes eruāque arboris appellat ramos: caput ſtirpem atque caudicem. Plin. lib. 7. cap. 8. ab ægro partu, id eſt, difficili, Agrippas dictos putat. Sic enim ait, in pedes procedere naſcentem contra naturam eſſuo argumento eos appellauere Agrippas, vt ægrè partos. Idem ſcribit Feſtus & Quintilianus lib. 9. ¶ Fuit autem agrippa eo nomine genus Meneniæ. Quanquam in eadem familia hiuc gente fuerunt, quibus Agrippa fuit prænomen: vt, Agrippa Menenius Lanatus, qui dux electus aduerſum Sabinos, de eis triumphauit. Quum autem plebs à patribus ſeceſſiſſet in Auentinum, quòd tributum & militiam toleraret, nec reuocari poſſet, Agrippa apud eam contionatus, Humani artus, quum ventrem otioſum cernerent, ab eo diſcordarent, & ſuum illi munſterium neg auerunt. At quum eo pactu & ipſi deficerent: intellexerunt ventrem acceptos cibos per omnia membra diuidere. Itaque eum eo in gratiam redierunt. Sic Senatus & populus, quaſi vnum corpus, diſcordia pertum. concordia valent. Hæc fabula reconciliatus eſt populus. Cæsuit tamen Tribunos plebis, qui libertatem ſuam aduerſus nobilitatis ſuperbiam defenderent. Menenius autem in tanta pauperiate deceſſit, vt cum populus collatis quadrantibus ſepelieret, locum ſepulcro Senatus publice dare. Ex lib. Plini) Iuniorīs de Viris illuſtribus. Liu. hanc hiſtoriam ſuſtinisse deſcribens 1. Decad. lib. 2. ſi hoc dicit ſecelſiſſe in Sacrum montem trans Anienem amnem tria ab Vrbe millia paſſuum. Meminit & Dionyſius lib. 5. & 6.

M. Agrippam fertur in pedes genitum, vnico prope feliciratis exemplo in omnibus ad hanc modum genitis. Quanquam is quoque adulescēs produm valetudine, miſera iuuenta, certeto zuo inter arma mortēſque, ad noxia ſucceſſu, inſelici terris ſtirpe omni, ſed per vtraſque Agrippinas maximè, quæ Caium & Domitium Neronem principes genuere, rtoidem faces generis humani. Præterea breuitate ævi, quaquæſimonem rapius anno, in tormentis adulterorum coniugis, ſororiſque pręgraui ſeruitio, huiſſe augurium præpoſteri natalis exiſtimauit. Plin. lib. 7. cap. 8. Huius meminit & Suetonius in Auguſto cap. 63. 64. 65.

Agrippa, cognomento Caſtoris, vir in primis doctus: contra Xeiter. Baſilidis lxreuici volumina, quæ contra Euangelium iſle ſempeſerat, acerrimè diſſeruit. Author Hieronymus.

Agrippa filius Aſtiboli Magni Herodis filij, à Tiberio Cæſare coniectus in vincula, ſed à C. Cæſare rex ludææ factus.

Agrippa Furius Conſul cum Quintio Capitolino de Æquis & Volſcis prælio victus inſignem victoriam reportauit. Liuius 1. Decad. libro tertio.

Herodes Agrippa, ſecundus ludæorum rex. De hoc multa apud Ioſephum.

Agrippa Syluius, duodecimus Latinorum fuit Aliuanorum rex, Tybertino patri in Albula fluuio, qui inde Tybris dictus eſt, ſubmerſo ſuc ceſſit. Cum autem quadraginta annos regnaſſet, Romulum Sylui, filium moriens regni hæredem reliquit. Liu. 1. Decad. lib. 1.

AGRIPPENSES, Bithyniæ populi. lib. 5. cap. vlt.

AGRIPPEVM ἀγριππεῖον in Ceramico theatrum, in Alexandro ſophiſta apud Philoſtratum. Cæl. lib. 7. cap. 19.

AGRIPPIAS, Agrippiadis, prouk. corr. vrbs quæ prius Anthedon dicebatur, ab Herode poſtea dicta Agrippias. Ioſephus Antiquit. lib. 13. cap. 19. Idem tamen belli ludaici, lib. 1. cap. 16. ſic ait, loquens de Herode, Anthedona quoque tenouatam, quam bella ſubuerterant, Agrippium vocauit.

AGRIP-

AGRIPPINA (Ἀγριππῖνα) insignis vrbs Germaniæ inferioris, metropolis, & Colonia olim Romanorũ. Hæc Pomponius. Colonia Agrippina (inquit Volaterranus) M. Agrippæ monumentum, qui hos populos à se victos ac volentes in exteriorem ripam Rheni traduxit. Cornelius tamẽ Tacitus lib. 13. eam ita prodidit; Agrippina, quo vim suam foctis quoque nationibus firmaret, in oppidum Vbiorum, in quo gentis erat, veterranos coloniámque deduxit impetrat, cui nomẽ indium ex vocabulo ipsius. Ae forte acciderat, vt eam gentem Rhenо transgressãm suus Agrippa in fidem acciperet.

Agrippinæ duæ fuerunt M. Agrippæ filiæ, quarum vna nupsit Germanico, matri Caij principis, cuius monumentum Romæ adhuc extat in Capitolio pro ædibus conseruatorum, eam huiusmodi inscriptione, Ossa Agrippinæ, M. Agrippæ filiæ, diui Augusti neptis, vxoris Germanici Cæsaris, matris Caij Cæsaris Augusti Germanici principis. Altera nupsit Domitio Neroni primo, ex quo Neronem principem suscepit: deinde Claudio Cæsar, quem postea bolero fustulit. Volaterranus. Plinius lib. 7. cap. 16. Quibus in dextra parte geniti sunt supernè dentes, à canibus cognominati, fortunæ blandimenta pollicentur, sicut in Agrippina Domitij Neronis matre; contrà in læua.

AGRIPPVS (Ἀγρίππος) Laconibus dicitur olea sterilis. Hinc illud vulgi sermone ritum, sterilior agrippo. de ijs qui extremæ sunt paupertatis, neque quicquam facultatum possident. Quadrat & in ignauos, nulliúsque industriæ homines. Author Zenodotus & Suidas.

AGRIΣΙS, herba & dulcedine præcipua, & hominibus ac iumentis vtilis vsusqua possimum vescebantur Ægyptij. Diodorus Siculus, libro 2. cap. 8.

AGRIUM nitrum (λίθος ἄγριος) species est nitri, de qua sic Plin. lib. 31. cap. 20. de Nitri generibus loquẽs, Minus etiam sit in Thracia, iuxta Philippos, fordidum terra, quod appellant Agrium.

AGRIVS (Ἄγριος) Parthaonis Mattij filij filius, qui vt vidit Ceneum fratrem ferbum liberis factum, gentem regno expulit, atque ipse regnũ possedit. Hyginus in lib. Fabularum, fab. CLXXV. Hinc corrigitur locus Ouidij in epistola Deianiræ Herculi: qui in omnibus exemplaribus, quæ mihi videre contigit, corrupta est, & à nemine interpretum intellectus. Locus autem ille est: Heu deuota domus, & folio fedet acrior alto. vbi pro acrior, reponi debet Agrius, & hoc modo legi, folio fedet Agrius alto. Quo modo & versus planus est, & sententia poetæ clara.

AGROLA & Hyberbius ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnémque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit. Pauſanias in Attica.

AGRON, Primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, vt ſcribit Herodotus lib. 1.

Agron nobilis medicus, ſummè laudatus, quòd magna vi peſtilentiæ Athenas ſæuius infeſtante, affectorum pleriſque ſalutarem opem attulerit, accenſis in proximo ignibus. Celsus Rhodiginus, libro 13. capite 22.

Agron, Nini filius, à Græcis dictus, quòd in agris natus eſſet. Vide Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 5.

Agron Illyriorum rex, ob ſuperbiſſimos Ætolos à ſe domitos, temulentiæ deditus, pleuritide morbo correptus, interijt. Author Polybius apud Stephanum Negrum in lib. De nimio vinæ luxu.

AGROPI (Ἄγροποι) populi Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 30.

Agroſtes, es (ἀγρώστης) Phalangij ſpecies apud Nicandrum.

Agroſtis (ἄγρωστις) herba eſt geniculatis per terram ramulis ſerpens, folia habens oblonga & acuminata in modum paruæ arundinis, qua bones iumentáque paſcuntur: Latini Gramen appellant. Vide Dioſcor. lib. 4. cap. 26.

AGROVS, mons eſt, vbi nunc Roma, quem Faunus rex Euandro ex Arcadia puſſo conceſſit, cúmque ille poſtmodum Palatium appellauit. Calep.

AGROTERA (Ἀγροτέρα) Dianæ cognomẽ eſt, quòd Agræ fuerit regiuncula terræ Atticæ, prope Neſſum amnem, in qua ferunt Dianam primam venationem exercuiſſe, quam ex Delo illuc veniſſet. Pauſan. & Cæl. lib. 8. cap. 7.

A G V

Agumentum, teſte Varrone, quod ex immolata hoſtia deſectũ in ieiore impomendo agendi cauſa. Hæc ille lib. 4. de ling. Lat.

AGVNTVM (Ἄγουσον) Ptolemæo ὄ oppidum eſt Noricũ, quod & à Plinio recenſetur lib. 3. cap. 24.

AGVRIVM, Vide AGYRINI.

A G Y

AGYRIVS, pen. prod. diphthon. Græca ἀγυιεύς, trium ſyllabarum vox, Apollinis epitheton, teſtibus Pauſania in Attica, & Macrobio Saturnal. lib. 1. cap. 9. quaſi viis præpoſitus vrbis fuerit. Erat item eo nomine columna faſtigiata, atque in acutum deſinens, prope ianuas furrectã, Apollini ſacra. Nam veteris more fuit, Apollinem vt alexicaeum colere ante ianuam. Cui nam ſacra erant Agyrieides aræ, quas quidam Therapnas nuncupant. Hæc Celsus libro 6. cap. 18. Horat. 4. Carm. 6.

Phœbe, qui Xantho lauis amne crines,
Dauniæ defende decus ſæmenæ
Leuis Agyiæa. Vbi Acron, Lauis, imberbis. Agyiæ verò Athenienſi linguæ nici dicũtur, quo nomine ideo Apollo vocatus eſt, quia ex oraculi reſponſo, in viris publicis vrbis ſuæ ſtatuitis ſtatibus ci ſacrificia inſtituerant. vnde Agyieus dictus eſt.

AGYLLA, quæ nunc Cære (Ἄγυλλα) dicitur, vrbs eſt Tuſciæ, à nomine conditoris, quem Virgil. libro 8. Æneid. ex Lydia venille oſtendit, quum ait,

Haud procul hinc ſaxo colitur fundata vetuſto
Vrbis Agyllinæ ſedes: vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis inſidet Hetruſcis. Vbi Seruius, Agylla enim eſt Tuſciæ, à conditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditum nomen. Nam quum Romani eunres per Tuſciam, interrogarẽt Agyllinos quæ diceretur ciuitas: illi, vrpote Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducentes ſi prius eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε quam ſalutationem, Romani nomen ciuitatis eſſe putauerunt, & detracta aſpiratione, eam Cære nominauerunt, vt ſcribit Hyginus in lib. de vrbibus Italicis. Plin. lib. 3. cap. 5. Caretanus annis, & ipſum Cære, Agylla à Pelaſgis conditum hoc dictum. Strabo lib. 5. Quæ nunc Cære dicitur, quondam nominabatur Agylla: eámque à Pelaſgis è Theſſalia profectis condita fertur. Cæterum Lydis, quos mutato vocabulo Tyrrhenos nominabant, inductus Agyllæos belligerantibus, murum fubiens quidam vrbis nomen percontabatur: qui è muro Theſſalus quidam pro reſponſo ſalutem renuntians, χαῖρε id eſt ſalue, inquit. Thuſci bonum hoc accipientes omen, eapropter vrbem mutato nomine vocauere Cære. Verùm tam ſplendida tamque gloroſa quondam ciuitas, tot dum hæc ætate vrbis veſtigia ſeruat. Vicina ſanè magis fulgent balnea, quæ vulgo Cæretana vocantur, propter eos qui ad ea curandæ valetudinis gratia proficiſcuntur.

Agyllus (Ἄγυλλος) qui ex Agylla eſt. Virg. 8. Æneid.

AGYLLEVS Herculeus, Hoc eſt, Herculis filius. Stat. lib. 20. Thebaid.

Inſuper Herculeum ſibi iungit Agyllæus vates.

Agylleus, luctator Cleonæus, ſtatuæ prægrandis, nec minor Hercule, palæſtra tamen à Tydeo vſus. Stat. 6. Thebaid.

Ienat ardua contrà
Membra, Cleonæ ſtirpis iactator Agylleus, &c.

AGYRINI, ſiue Agyrinenſes (Ἀγυρινῆνοι) ab vrbe Sicilæ Agyrio. Abeſt verò Agyrium, hinc quòd idem eſt, Agurium, à Centuripis xxi. mil. paſſibus Antonino. Stephanus Agyrinam vocat. Hermol. in Plin. lib. 3. cap. 8.

AGYRTES (Ἀγύρτης) Patrem interfeciſſe ſcribitur Ouidio lib. Metam. 5. & eſſo genitore infamis Agyrtes.

A H

Ah (ἆ, ἆ) interiectio, ſæpius dolentis eſt; interdum tamen ad alios affectus explicandos accommodatur. Itaque pro ſenſus & materiæ cõditione, particula hæc aceipienda erit. Fit autem ab aha, teſte Priſciano, per apocopen: interdum verò geminatur; vt, ah ah.

Ah, dolentis. Virg. 1. eclog. Ah, ſilice in nuda connixa reſpuit.

Ah, ſtenis, aut lamentantis, inquit Donatus. Terent. Andria. 3. 2.

-Ah Me miſeram. Legitur & ah ah, hoc loco.

Ah, indignantis ſibi ipſi, & ſæpiſum argentis. Terent. And. 3. 1. Ah, vix tandem ſenſi ſtolidus.

Ah, deſiderij. Plautus Aſin. 1. 3. Ah, quæ ſæ, amplius valerem, ſi hic maneres!

Ah, indignantis & ſtomachantis alteri, cum reprehenſione. Terentius And. 1. 5.

Nam quid ego dicam de patre? ah,
Tantámne rem tam negligenter agere?

Ah, lenter arguentis, ſiue reprehendentis. Plaut. Bacchid. 1. Ah, nimium ſetus es. Terent. And. 5. 2. Ah, ne ſæui tantopere.

Ah, obiurgantis. Terent. And. 3. 3.

Ah, quanto faſtus eſt, re id date operam,
Qui ſillum amorem ex animo amoueas tuo, &c.

Ah, abnegantis. Terent. And. 3. 3. Ah, ne me obſecra.

Ah, increpantis cum indignatione. Terent. Eunuch. 2. 1.

-ſatne hoc mandatum eſt tibi?

P. Ah, rogitare æquali difficile ſit.

Ah, quaſi corrigentis alterius dictum. Terent. Eunuch. 5. 2.

Tamen ſi pater. C. quid? ah volet, certò ſcio.

Ah, reclamantis, aut contradicentis. Terent. Hecyr. 5. 1.

-meum receptas filium ad te? Pamphilum. B. ah.

I. Sine dicam. Cic. 2. de Orat. Ah, Patres conſcripti, non ego mihi illum inuquum euero, verùm omnibus.

Ah ah, inclamantis. Plaut. Moſtel. 3.

Scio te bona eſſe voce: ne clama. D. hercle ego
Vero clamabo. TR. ah ah, morem mihi gere.

Ah ah, ſuſpitantis. Plaut. Mil. 2. 10.

-habe bonum animum. PA. ah ah,
Quum venit in mentem morea vt mihi mutandi ſient.

A H A

Aha (ἃ ἃ) interiectio indignantis alteri, & ipſum arguentis. Plautus Bacchid. 5.

-aha
Bellerophontem iam tuus me fecit ſilius.

Aha, abnegantis. Plaut. Bacchid. 3. Manum da, & conſequere. B. aha minimè.

AHARNA, oppidum Hetruriæ, cuius meminit Liuius lib. 10. Decad. 1.

A H E

Ahenum, aheni, neut. gen. pen. prod. (ἀχαλκίτης.) Paul. in l. Quum de lamonis. D. de inſtruct. & inſtrum. legat. Nec multum refert inter cacabos & ahenum quod ſupra ſocum pendet. Hic aqua ad potandum calefit: in illis pulmentarium coquitur. Virgil. 1. Æneid. Littore áhenа locat alij. Vbi Seruius, Ahena, quibus vrebantur non ad eliquandas carnes, ſed ad ſe lauandos. Heroicis enim temporibus carne non veſcebantur elixa.

Ahenum dicimus, per interpoſitam literã e: non aenum: vt ſonus ſit viuidior, vegetiorque: teſte Gellio, lib. 2. cap. 9.

Ahenum ſæpenumero capitur pro amplifimo vaſe, in quo tinguitur purpura. Vade mulca habet epitheta ex iis locis in quibus clarum fuſus purpuræ. Vt,

Agenoreum ahenum. Id eſt Tyrium, vel Sidonium. Agenor quippe rex fuit Phœnicum, in qua fuerunt Tyros & Sidon vrbes purpura nobiles. Martial. lib. 10. in Cæum,

Quicquid Agenoreo Tyros imprebat cogit aheno.

Amycleæum, ab Amyclis vrbe Laconiæ, in qua plurimus fuit vſus purpuræ. Oud. lib. 2. de Remed. amoris.

Alſyrium, Id eſt, Tyrium. Claudian. lib. 2. de rapt. Proſerp.

Geruli. Sill. frat. lib. 16. Hoc eſt, purpura quæ apud Gerulos tingebatur. Sidonium. Seneca.

Tænareum, Id est, Laconicum, à Tænaro Laconiæ promontorio. Valer. Flac. Argon. ac. lib. 5.
Tyrium. Stat. lib. 2. Sylu. 2.
Ardens. Iuuenal. satyr. 15.
-nec ardenti decoxit aheno,
Aut ycrubus. Hoc est, Nec elixauit, nec assauit.
Calidum. Ouid. 7. Metam.
Cauum. Ouid. 6. Metam.
Feruens. Seneca.
Paruum. Ouid. 8. Metam.
Spumans. Seneca in Thyest. t.
Tepidum. Virg. 1. Georg. Seruius legit Trepidum.
Vndans. Virg. 6. Æneid.
Aheneus, adiectiuum à χαλκὸς) Poeticum pro æreus: vt Aheneæ æræ, pro æreæ. Ouid. 1. Metam. Hinc lubet. 1. epist.
-hic murus aheneus esto,
Nil conscire sibi: nulla pallescere culpa. Hoc est formissimum ac tutissimum animis munimentum. Gellius tamen vsus est lib. 16. cap. vltimo ad finem, Simulacra duo aherea, &c.
Iugum aheneum. Horat. 3. Carm. 9. Id est, forte, vt ait Acron & Porphyrio.
Signa. Horat. lib. 2. epist. 1.
Turris. Horat. 3. Carm. 16. & Ouid. Amorum lib. 2. eleg. 19.
Aheneus, penule. prod. ab æreus, (ἀπὸ τοῦ χαλκὸς) Idem quod æreum; Id est, ær ære factum: sed hoc proprie poeticum est.
Acus ahena. Ouid. 2. Fast.
Cadus. Virg. 1. & Aen. cid.
Cassis. Stat. 6. Thebaid.
Cor. Seat. 3. Thebaid. -fed scopulos, & ahena precando
Flectere corda paro.
Cornu arietis militaris ahenum. Propert. lib. 4. eleg. 11.
Crateres. Virgil. 9. Æneid.
Fores. Virg. 1. Æneid.
Forma. Propert. lib. 4. eleg. 2.
Ah tibi Mamurri formæ cælator ahenæ,
Tellus artifices ne terat Osca manus.
Iugum. Valer. Flac. Argon. au. 7.
Labrum. Virgil 4. Æneid.
Lar. Virgil. 1. Æneid. Id est, splendor armorum.
Manus. Hoc est, domi, & dura, aste Acrone. Horat. 1. Carm. 25.
Massa, pro Disco æreo. Stat. 6. Thebaid.
Moles, pro clypeo laminis æreis grau. Stat. 4. Thebaid.
Porta. Stat. 10. Thebaid.
Postes. Claudian. lib. 1. de raptu Proserpinæ.
Signa. Lucret. lib. 2.
Thoracex. Virgil. 7. Æneid.
Trabes ahenæ. Claudian. lib. 1. de raptu Proserpinæ.

AHENOBARBVS cognomen fuit Domitiorũ, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad suos posteros propagauit. Causam autem & originem huius cognominis perscpsuntur Suetonius in Nerone, 5. cum verba subscribam. Domitius (inquit) dictus est Ahenobarbus, quoniã Castor & Pollux, quum de victoria nuntiarent Domitio rure reuertenti, ipsique minimè crederet narrantibus, malas barbamque manibus permulserunt, & eam fusca in flauam conuerterunt, vnde à barba rutila antiquæ coloris, Ahenobarbi dicti quod postea Domitiorum cognomen fuit, cumque magna pars rutila barba fuerunt. Hæc Sueton. in Nerone, cap. 1. Idem ibidem, capite 2. In Cn. Domitium Ahenobarbum Neronis atauum dixit Licinius Crassus ora os, non esse mirandum quod æneam barbam haberet, cui esset os ferreum, cor plumbeum. Quidam scribunt sine aspiratione Æenobarbus, & nonnulli Æenobarbos. Sed in antiquis lapidibus & monumentis semper est Ahenobarbus.

Ahorta, Vide AORTA.

Ahu (ἀοὺ) interiectio est perturbatæ mulieris. Terent. Eunuch. 5. Ahu, tace obsecro.

A I

AIAX, Telamonis filius ex Hesione filia Laomedõris, fortissimus Græcorum post Achillem. Sed Achille occiso, quum illius arma peteret Aiax, & Vlysses eloquentia sua illa à iudicibus accepisset: Aiax præ tristitiæ mentis furore occidit, credens Vlyssem cum sociis occidere, deinde scipsum gladio transfixit. Hinc, Aiacis risus, In eos qui tetenere ac recordatur ridentsid quod apposite dicetur in homines mœstos, tristis voluptatibus gaudentes, breui peritutos: aut qui malefactis gaudent, mox pœnas daturi. Nec intempestiuiter torquebitur in eos quibus tristus oboriturnulla de causa: quem vulgò dicũt aut insaniæ, aut fluitiæ argumentum esse. Erasm.

Aiter fuit Aiax Oilei filius rex Locrensium, velox pedibus, & peritus hastæ vibrandæ. Hic capta Troia Cassandram virginem & vatem in templo Palladis violauit: quam ob causam domum reperens, fulmine à Pallade exustus est in mari cum sua naui, vt testatur Virgilius 1. Æneidos,

Turbine corripuit, scopulóque infixit acuto. Ouid. in Ibin. Senec. in Agamemn. Philost. lib. 2. Iconum.

Aiax acerrimus. Virg. 2. Æneid.
Aiax semper fortis, fortissimus in furore. Cic. 4. Tusc.
Aiax heros ab Achille secundus. Id est, virtute & fortitudine post Achillem primus. Horat. 1. Serm. 3.
Aiax impatiens contumeliæ. Cic. 1. Offic.
Impatiens iræ Aiax Telamonius. Ouid. 13. Metam.
Clypei septemplicis dominus, Aiax Telamonius. Ouid. 13. Metam. 1. & 7. Id est, septem tergorum coriis boum tecti.
Inuidus. Ouid. 13. Metam.
Moderatior Aiax, de Oilei filio: nam Telamonius erat fœcior. Ouid. 13. Metam.
Naryeius heros, Aiax Oilei filius. Naryx enim, siue Narycium, vrbs fuit Locridis: Aiax autem Locrensium rex. Ouid. 14. Metam.
Oileus Aiax. Ouid. 12. Metam.
Oilides. Propert. lib. 4. eleg. 2.
Stolidum Aiacem Telamonium vocat Vlysses apud Ouid. 13. Metam.
Telamone creatus. Ouid. 12. Metam. & lib. 13.
Aiax Telamonius ab Ioue tertius. Ouid. 13. Metam.
Telamoniades, Telamonis filius. Ouid. 13. Metam.
Telamonius. Ouid. 13. Metam.
Aiax Telamonius, Ioui sacrepos. Ouid. 2. Metam.
Aiacis Telamonij cruor in florem hyacinthum. Plin. lib. 21. cap. 11. Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præterea cius quem Apollo dilexerat: aut ex Aiacis cruore additi, ita disc urrentibus venis, vt Græcarum literarum figura A I legatur inscripta. Meminit & Ouid. 13. Metam.
Aiacis Telamonij sepulcrum. Plin. lib. 5. cap. 30. & Strabo lib. 13.
Telamonius heros, pro Aiace. Virg. in Culice. Hinc erat oppositus contrà Telamonius heros.
Aiax, vnus è regis Antiochi elephantis. Plin. lib. 8. cap. 5. Antiocho vadum flumitis experienti ensem Aiax, alioquin dux agminis semper.
ATROPATES (ἀτάσθαλος) Pluto appellatus est, & tempore Lyncei regis Argiuorum, atque Ericthei regis Athenicnsium regnauit, vt scribit Eusebius. ¶ Fuit præterea eodem nomine rex Molossorum, cuius filiam nomine Persephonem, Theseus conatus fuit rapere, non procul ab Acherontæ fluuio: sed hoc factus est locus fabulæ, Theseum ad inferos descendisse, & Persephonem Ditis vxorem rapere voluisse. Plutarch. in vita Thesei.
Aigleuces. Ruellius lib. 1. Inter dulcia vinum est, quod Græci Aigleuces vocant: Hoc est, semper mustum. Id cucnit cura, quoniam seruere prohibetur. Sic enim appellant mustum vina trasiuum. Ergo meminit proculdubio Plinius in aqua cados, donec bruma transeat, & conservando sibi algeat.
AILA (ἔιλα) ciuitas est, in Arabici sinus recessu sita, de qua Strabo libro 16.
Aio (φημὶ) verbum anomalum & defectiuum, sic declinatur, Aio, ais, ait. Plur. aiunt.
Imperfecto. Aiebam, integrum est. Quinct. lib. 8. cap. 4. Sicuti aiebant in Delphico fedisse.
Perfecto, Aifti. Plur. Aifti.
Imperatiuo modo, Ai. Plaut. Vel ai, vel nega. Nzuius, An nata est spes ea prægnans? vel ai, vel nega.
Futuro optatiuo, & præs. coniunctiui, Aiat, aiæ. Plur. Aiamus, aiatis. Cic. de Finib. Quasi ego id curem, quod ille aiat, aui neget. Gellius, 16. Sue aiat, siue neges, hærebis in captione. Præcisius aiamus dixit lib. 1. de Constitucti. Plaut. Rud. 11. Vel tu mihi ai aias, vel neges.
Participium est, Aiens. Cætera non sunt in vsu: licet quidam ponant, Aiam, aies, aiet. Cicero in Topicis, Contrariæ aientibus, inquit, negantia.
Aio & loquor. Cic. 2. de Diuinat. Quid ergo Aius ille loquens, quum cum nemo norat, & aichat & loquebatur, & ex eo nomen inuenit, obmutuit?
Aio & Nego, cõtraria sunt. Nam Aio, proprie Facere significat. Terent. Eunuch. 2. 2. Negat quis, nego: at sino. Cic. 3. Offic. Diogenes ait, Antipater negat.
Ait. Terent. Eunuch. 1. 2. Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi. Vbi Donatus, Semper ait dicimus, quum vel inuisa nobis & audientibus, vel vana dicta narramus alicuius.
AIT, pro Inquit. Horat. 1. Serm. Non sum mœchus, ait.
Aiunt. Terent. And. 1. 2.
-omnes qui amant, grauiter sibi dari vxorem ferunt.
D. Ita aiunt. Vbi Donatus, Aiunt: hæc credunt. & loquuntur vniuersi. Et est trepida confessio, & quasi inuiti responsio.
Aiunt. Terent. Phorm. 2. 2. Aiunt, aiut, ne aga. Vbi Donatus, AIVNT dicimus, quum proiectum significamus.
Vt aiunt. Cic. 2. de Orat. Et doc bo fus (vt aiunt) oratorem, &c. Idem pro Flacco, Vos oro & obtestor, Iudices, vt totam causam quammaxime intentis oculis (vt aiunt) contemplemini.
Quomodo aiunt. Cic. in Pisonem, Ille claudus (quomodo aiunt) pilam retinere.
Ain', pro aisne, scilicet Videri, pro videnne, & similia. Tercnt. And. 5. 3. Ain' tandem, cuius Glycerium est? Vbi Donatus, Ain', per contemptum verbum est. Idem Phorm. 2. 3. Ain' tandem carere? Vbi Donatus, Ain', ἐκφωνικὸν nota est, quæ separat cabn, & interinuit s iacrat fonsest enim integrum aisne.
Ain' tu? Terent. Heey 3. 4. Ain' tu tibi hoc incommodum cucnisse iter? Vbi Donatus, Ain' tu, pro Aisne tu. Et hæc aliquid ditsitæ magni in præcedenti orationc, ex respondentis sermone demonstrauit. Cic. Attic. lib. 6. Ain' tu? Scipio hæc Metellus proauum suum nesciet Censorē non fuisse? Loquitur est ad obtrectandam admirationē vsurpata.
Ain' tu! Indignantis vox & stomachantis, atque adeò communantis. Plaut. Asin. 4. 2.
Ain' tu, apud amicam munus adolescentuli
Fungare? Verba fuit diabolo Demeanem absterem, tanquam adesset, ora furore nec cura communicem allogiorum.
Ain' tandem? Cic. 3. de Leg. Ain' tandem etiam à Stoicis ista tractata sunt?
Ain' vero. Vide VERO.
AIΣCOPES (αἰσχρὸν) Aues sempasiones: omnibus enim anni tempotibus conspiciuntur. Sic Gaza vertit in Aristotele. Vide de his Cael. Antipatrum lib. 12. cap. 14.
Aiuga, Vide AIGA.
AIVS (ἕειν) deus Romanis creditus, de quo hæc Cicero 2. de Diuinat. At paulo post audita vox est, monentis, vt prouideretur ne à Gallis Roma caperetur: ex eo. Aio loquenti aram in noua via consecratam. Quod ergo Aius ille loquens, quum cum nemo norat, & aichat & loquebatur, & ex eo nomen inuenit: posteaquam & fidem, & aram, & nomen tnuenit, obmutuit? Meminit & Cic. lib. 1. de Diuinat. Plutarch. in lib. de Fortun. Roman. Liu. 1. Decad. lib. 5. Loquutium appellans. & Gell. lib. 16. cap. 17.

ATVLLIVS Latinus, homo nequam. Cic. pro Cluent.

Z

AIZOON (ζαΐζοον) herba sic dicta, quasi semperuiuum. Ideò Græci sic appellant, quoniam semper terram sit fronde. Romani, Iouis oculum & Sedum nominant. Duplex est Aizoon: maius hodie Galli Iúbarbam; quasi Iouis barbam appellant: Minus vulgò *Vermiculata*, & *Caudex muris* dicitur. Vide Ruellij libro 3. cap. 16. & Plinium libro 25. cap. 13.

A L A

ALa, alæ (ἀλάομαι) qua aues volant. Virg. 1. Æneid.
Vt reduces illi ludunt stridentibus alis. De cygnis loquitur.

Ala (ἀγγεῖον) pars hominis coxæua subter brachium, quæ & Axilla dicitur. Plin. lib. 21. cap. 20. Halitus oris commanducata abolet, alarúmque vitia.

Ala, etiam in brutis. Plin. lib. 11. cap. 40. Elephas tantùm sub armis duas nec in pectore, sed citrà, in alis oculitas.

Ala in herbis dicitur, cauus inter caulem & ramulos anfractus, vnde fit nuntius noua prolis egreditur, facta ab humanis alis transitione. Plin. lib. 25. cap. 9. de Mercuriali herba, Alarum cauis mulus.

Alæ soliorum. Plin. lib. 22. cap. 18. Quibusdam in locis viscum gignit alibum sub alis foliorum.

Ala, de ranis matinis. Plin. lib. 9. cap. 51.

Ala dicuntur ab axilla per contractionem, fuga literæ vastioris, inquit Cic. in Orat. Hoc est, vt litera illa vastior, quæ vim duarum consonantium habet, & eodem quendam agrestem, fugeretur.

Alas hominis vellere. Iuuenal. satyr. 11.

Alæ, pro velocitate figurate, ab effectu: quia scilicet ale auibus velocitatem faciunt. Virg. 5. Æneid.
Æ ventis & fulminis ocyor alis.

Alæ (ἄλαι) vocantur ab alarum similitudine, Equitum ordines, vt ait Gellius. 16. cap. 4. quòd cum legiones dextra sinistráque, ranquam alæ in suum corporibus, locabantur. Liu. 6. bel. Pun. Plúsque aliquanto damni hæc ala equitum amissa Annibali, quam Salapia fuit. Virgil. 4. Æneid. Dum trepidant alæ, fatuíque indagine ungunt. Conamen alarum. Lucret. lib. 6.

Remi alarum. Ouid. 5. Metamorph.

Remigio alarum volare. Virg. 4. Æneid. de Mercurio.

Verbera alarum. Virg. 12. Æneid.

Alæ aeronum. Virtus. lib. 6. cap. 3.

Fati alas tardare, Id est, morem. Horat. 2. Carm. 17.

Fulminis alæ. Virgil. 5. Æneid.

Legionum. Cic. Attic. lib. 11.

Mortis. Vide Atræ alæ mortis.

Alæ fugitæ, Id est, pennæ. Virgilius 9. Æneid. Ergo alis allapsa fugitiua. Seruius.

Somni. Vide Molles alæ Somni.

Velorum. Virg. 3. Æneid. Et velorum pandimus alas.

Ventorũ et alis Cupido. Ouid. lib. 2. Am. eleg. 9. ad Cupidinem.

Aeriæ alæ. Virg. in Cyri. Aeris potius sublimem fustulit alis.

Ambiguis alis volat hora. Seneca in Hippol. 11.

Assidus alis circumuolare. Stat. 1. Thebaid.

Atræ alæ mortis. Horat. 2. Serm. 1.

Audaces. Ouid. epist. 17. de Dædalo.

Bibulæ. Ouid. lib. 1. de Arte amandi.

Celeres alas commouere. Virg. 4. Æneid.

Defetentes. Stat. lib. 10. Thebaid.

Densæ. Virgil. 1. Georg.

Frænigera. Stat. 5. Sylu. 1.

Fuliæ Somni. Tibul. lib. 2. eleg. 5. ad finem.

Grandes. Iuuenal. satyra 14.

Hirsutæ. Hoc est, Pilosæ brachiorum axillæ. Horat. Epod. 12.
An grauis hirſutis cubet hircus in alis. Hircum appellat, alarum fœtorem hircino similem.

Humentes. Stat. 10. Thebaid.

Infernæ. Claudian. lib. 1. in Eutropium.

Infignes. Virgil. 4. Georg. de apibus loquitur.

Laſſatæ. Ouid. 1. Metam.

Loquaces. Claudian. in 2. Panegyr.

Madidis cantat quæ Soſtratus alis. Iuuenal. satyr. 10.

Madidæ Noti cuolat alis. Ouid. 6. Metam.

Molles alæ Somni, Id est, suaues. Sil. Ital. lib. 10.

Migrantes. Ouid. 2. Metam.

Nouæ. Ouid. 7. Metam.

Olorinæ. Ouid. 6. Metam.

Parcs. Ouid. 2. Metam.

Pendentes. Vide PENDEO.

Pernices. Virgil. 4. Æneid. de Fama.

Plantares alæ Mercurij. Stat. 1. Thebaid.

Plaſtæ. Ouid. 14. Metam.

Præpes. Statius 2. Thebaid.

Rapidæ. Claudian. lib. 3. de rapt. Proſerp.

Recentes. Ouid. 11. Metam.

Roſeæ alæ pauonum. Claudian. lib. 1. in Eutrop.

Rutilantes. Claudian. lib. 1. Panegyr.

Spatiantes. Ouid. 4. Metam.

Teneræ. Stat. 3. Thebaid.

Trepidæ. Stat. 9. Thebaid.

Veloces alæ. Ouid. 4. Meram. Et Claudian. in Ruff. lib. 1.

Ventoſæ. Virg. 12. Æneid. Ventoſáque addidit alas.

Viſcatæ. Ouid. lib. 2. de Arte amandi.

Volucris. Valer. Flacc. Argonaut. lib. 7.

Accommodare alas humeris. Ouid. 2. de Arte amandi, de Dædalo.

Alas addere alicui, dicuntur figura proueribiali, qui verbis alicui addunt animum, & in spem bonam erigunt. Eraſm. in Chiliad.

Affumere alas humeris. Ouid. 11. Metam.

Atterere alas in duris coribus. Virg. 4. Georg. de apibus.

Concutere. Claudian. in Ruff. lib. 1.

Erigere regibus apum. Virgil. 4. Georg.

Alis coruus euerberabat os oculósque hoſtis. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Euerberare alis clypeum. Virgilius 12. Æneid. Clypeúmque euerberat alis.

Exuere alas, Id est, deponere. Virg. 1. Æneid. de Cupidine loquitur.

Formare alas fulminis horrifici. Valer. Flacc. Argonaut. lib. 2.

Frænare alæ signa moderari. Stat. 5. Sylu. 7.

Increpare alis. Stat. 10. Thebaid.

Inſtigare alas vocibus. Virg. 12. Æneid.
Fertur equo, variſque inſtigat vocibus alas,
Nomine quoque vocans.

Inſultare alis. Lucret. lib. 6.

Imitari alas auium. Vide IMITOR.

Mouere. Seneca in Hippol. 3. Ouid. 2. Meram.

Niti alis. Vide NITOR.

Pandere alas ad solem æſtiuum. Virg. 4. Georg. de apibus.

Plaudere alis. Virg. 5. Æneid.

Porrigere alas. Ouid. 8. Meram.

Sublimem alis portare. Virg. 4. Æneid.

Quarere alas. Virg. 3. Æneid. de Harpyia.

Sciſſæ alæ velorum. Claudian. 4. Panegyr.

Spargere alas coloribus. Virg. 7. Æneid.

Strepitantes alæ. Tibull. lib. 2. eleg. 2.

Stridentes. Virg. 8. Æneid. Ouid. 4. Meram.

Sumunt alas pedes. Ouid. 11. Meram.
...iam tum mihi currere viſus

Plus hominc eſt: aliſque pedes ſumpſiſſe putares.

Sumptus alis effugere. Ouid. 3. Meram.

Superuolitare tecta alis. Virg. 6. eclog.

Tardare alas fati. Vide fatı alas, &c.

Trepidantes alæ. Ouid. 7. Metam.

Verberare alis æthera. Virg. 12. Æneid. de aquila.

Vertere alas ad aliquem. Sil. Ital. lib. 15.

Alas lupi quærere. De iis qui quærunt ea quæ nuſquam ſunt. Aſt vbi quis verbo durtrax ſit territat, alioqui re nunquam factiurus quod minatur. neque enim fieri poteſt vt lupus alatus vnueniatur. Prouerbiũ recenſetur à Suida.

Alaris, & hoc alare, gen. prod. (ἀλάρις) denominatiuum ab ala: & Alarius adiectiuum, pro eodem, vt Equites alarij, & Cohortes alariæ. Liu. 10. ab Vrbe, Cum cohortibus alaribus. Idem 5. belli Macedõ. Qui præcrat alarius equitibus. Cæſbelli Gall. lib. 1, Omnes alarios in conſpectu hoſtium pro eaſtris minoribus conſtituit, quo minus multitudine multum legionariorum pro hoſtium numero valebat, vt ad ſpeciẽm alarius videretur.

Alarij tranſpadani. Cic. lib. 2. epiſt. 16. Quod autem meum erat propriũ, vt alarius tranſpadanis vũ negaremus, id cũ populo ſe remiſiſſe ſcribit.

Alarius, pen. prod. adiectiuũ (ἀλάριος) Alas habens: vnde Mercurius à poetis inducitur alatis pedibus proprer talaria quæ illi attribuuntur. Virg. Æneid. 4. de eo loquens,
Vt primùm alatis tetigit magalia plantis.

Alati equi Solis. Ouid. lib. 3 Faſt.

Alifer, pen. corr. (ἀλίφερος) alifert pen. etiam corr. adiectiuum, Alatus. Ouid. 4. Faſt. & alifero tollitur axe Cures. Id eſt, Curru.

Aliger, adiectiuum, pen. corr. ex ala, & gero, Alatus. Plin. lib. 12. cap. 19. Aligeríque ſerpentibus. Et lib. 36. cap. 5. Aligeróſque ludentes cum ea Cupidines. proprié tamen eſt puerorum. Virg. Æneid. 1, Ergo his aligerum dictus affatur amorem.

Agmen aligerum. Id eſt, aues. Virg. 12. Æneid.

Aliger Arcas, pro Mercurio. Stat. 3. Sylu. 3.

Genus aligerum. Seneca in Hippol. 3. Ignes ſentit genus aligerum. Hoc eſt, etiam aues ſentiunt flammas amoris.

Alipes, penul. corr. alipedis pen. indem corr. (ἀλιπήδης) ex ala, & pes. Hinc alipes curtus, Id eſt, velox. Sil. Ital. lib. 7. Alipedem planta curtum poenis.

Alipedes equi, Id eſt, veloces. Virg. 1. Æneid.
Alipedúmque ſugam curſu tentauit equorum. Sic Ouid. 2. Metam. de equis Solis verba facienſ.

Alipedes, pro equis velocibus. Virg. 7. Æneid.
Inſtratos noſtro alipedes, piſſiſque rapetis. Sic Alipedes tutmæ apud Sil. Ital. lib. 3.

Cetui. Id eſt, veloces. Lucret. lib. 6.

Cirus. Stat. 11. Thebaid.

Alipes deus, Mercurius alatos pedes habens. Ouid. 11. Meram.

Alipilus, alipilo, penult. corr. (ἀλιπίλαστρον) Qui alarum pilos in balneis vellit. Seneca epiſt. 47. Alipilum cogita, tenuem & ſtridulam vocem, quo ſit notabilior, ſubinde exprimentem, nec vnquam tacentem niſi cum alas vellit, & alium pro ſe clamare cogit. Cælius libro 30. capite 19.

ALIPPA, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis. Sunt enim tres vrbes in Tarraconenſi, Alaba, Alabon, ſiue Alabona, & Labana. Ptolem. author. Hermol. in lib. 3. Plinij, cap. 3.

ALABENSES, ab Alaba: Alabonenſes, ab Alabone oppido non procul Cæſaraugusta. Hermol. in lib. 3. Plin. cap. 3.

ALABANDA (ἀλάβανδα) vrbs Cariæ, Stephano in comm. De vrbibus, ab Alabãdo, Care filio, quẽ ex Calliſtroe Meandri filia ſuſceperit, nomẽ ſortita eſt. Siquidẽ à poſtquã in equeſtri præſtu ſtrenuè nauaſſet operã, Alabandus eſt dictus: Id eſt, quo vincẽs. Cares enim ſua lingua *Ala* vocauit equũ, *Banda* victoriam. Eámque vocẽ aiũt Romanis in vſu fuiſſe, vt Bandam victoriã dicerent. Hinc durat & Germanis ea vox, qua præpotentem & antiquæ nobilitatis principem, *Banderum* vocãt, vt qui victor olim hoc honoris virtutis bellicæ ſibi pepererit. Alabãdam quoque aliam in eadẽ Caria fuiſſe Charax apud Volaterranum, ab Alabando Euhippi filio nuncupatam.

ALABANDAE, ſiue ALABANDAS, (vtroque enim modo inflectitur) recenſet Iuuenalis ſatyra 3. inter vrbes barbaricis delucas ac luxu perditas,

Hic ala Sieyon, cast hic Amydone celicta,
Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis. Stephanus quoque admonet, olim Alabandam inter Cariæ ciuitates opulentissimam ac florentissimam fuisse, vt huic prouerbio locum fecerit; Alabanda Carum fortunatissima: quod quadrabit, vbi volemus intelligi fortunam amplam, & vitæ genus voluptarium, à literis & virtute studio alienum. Veluti si dicat aulicus aut negotiator quispiam: Alij se in literis maceret, alij cum paupertate philosophentur, Alabanda Carum fortunatissima. Potest & per irrisionem vsurpari: veluti si toceris in quempiam parum egregium, qui tamen in gente vehementer barbara crudaque præcellere videatur. Erasmus in Chiliad.

ALABANDVS, catis filius, à quo dicta est Alabanda, de qua supra.

Alabandus (Ἀλάβανδος) deus Alabandarum. Cicero 3. de Nat. deor. Alabandenses quidem sanctius Alabandum colunt, à quo est vrbs illa condita, quàm quenquam nobilium deorum: apud quos non inuenabunè Stratonicus, quum quidam ei molestius Alabandum deum esse confirmaret, Herculem negaret: Ergo, inquit, mihi Alabandus, ubi Hercules si iratus.

Alabandicus, pen. corr. possessiuum. Alabandiei libelli, pro barbaris & incptis à Græcis capiuntur. Hermol. in Plinium.

Alabandicos ab obeuntes vocat Plin. lib. 37. cap. 9. in Orthosia eaute nascentes, sed qui perfectiores poliantúrque Alabandi.

Alabandicus lapis terræ fuit nomioe, quánquam & Milesi nascens, nigrer est, ad purpuram tamen magis aspectu declinante. Idemque liquatue igni, ac fundituc ad vsum vtiri. Plin. lib. 36. cap. 8.

Alabandicus, pen. corr. adiectiuum. Idem quod Alabaudicus. Hermolaus in Plinium.

Alabandenſis, & Alabadeus, adiectiua. Cic. epiſt. Famil. lib. 13. ad Thermum, epiſt. 57.

Alabandenſis Apollonius. Cic. lib. 2. de Orat.

Alabandenſem illum Menecleum, & eius fratrem Hieroclem. Cic. lib. 2. de Orat.

Qualis in hiſtoria Timæus, in dicendo autem pueris nobis Hierocles Alabandeus, magis etiam Menecles fratre eius fuit. Cicero Bruto.

Alabaſtet, m. gen. siue alabaſtrus, alabaſtri, ſg. & alabaſtrum, neutri (ἀλαβαστρίτης, ἀλάβαστρος) Vas vnguentarium ex alabaſtrite factum. Cic. lib. 2. Acad. Quibus etiam alabaſtet plenus vnguentu putére videtur. Marc. lib. 13. Quod Coſmi redolent alabaſtra, foedque deorum. Pin. lib. 13. 2. Vnguenta optimè ſeruantur in alabaſtris: odores in oleo. Vide de Alabaſtrites.

Alabaſtri figuram nonnihil exprimit Plin. lib. 9. cap. 35. de vrionibus loquens. Elenchos (inquit) appellant falligiata longitudine, alabaſtro eum figura in plenorem orbem definentes.

Alabaſtrum, aut Maſſarius in Plin. erat vas vnguentarium forma turbinata, ſine anſubus, quod ex lapide alabaſtrite fiebat, quoniam optimè in eo ſeruantur incorrupta.

Alabaſtrus, ſg. per meta, horum dicitur calyx roſæ antequàm ſe expanſa. Plin. lib. 21. cap. 4. vbi de roſa, Cuminat omnis primo tuebuſa grauoſo cortice, quo mox intumeſcente & in virides alabaſtros latigato, paulatim rubeſcens de hiſcit, ac ſeſe pandit, in calyces medio ſui ſtantes complexa lutcos apices.

ALABASTRVS ſiuus & Nidus. Plin. lib. 13. cap. 20.

Alabaſtrites, a, abaſtitæ, pen. longa, maſc. gen. (ἀλαβαστρίτης) eſt genus marmoris, alio nomine onyx: de quo ſic Plin. lib. 36. cap. 7. Onyches etiam tum in Arabiæ montibus, nec vſquam alibi naſci putauere noſtri veteres. Deinde capite ſequẽs ita ſubiungit, Hunc aliqui lapidem alabaſtritem vocant, quem & eaudit ad vaſa vnguentaria: quo niam optime ea incorrupta ſeruare dicitur. Vide Georg. Agricolam de hujus nomine.

Alabaſtites etiam gemma eſt, naſcens in Alabaſtro Ægypti, & in Syriæ Damaſco, cadore interincto vatiis colotibus: quæ etemata eum ſoſſis fale ac trita, grauiatesoris & dentium extenuare dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10.

ALABASTRVM, oppidum Ægypti. Plin. lib. 5. cap. 9. Idem lib. 37. cap. 8. Recentiſſimi autores & citra Thebaidis Alabaſtrum oppidum naſci dicunt Topazium.

Alabètæ, piſces in Nili lacu naſcentes. Plin. lib. 9. cap. 9. Alabes hic piſcis Strabonì dicitur lib. 17. quem & in Nilo naſci tradat.

ALABON, Vide ALABA.

ALABYRTON (Ἀλάβυρτον) Syriæ oppidum, Stephano.

ALABYS, fluuius è præcipuis Siciliæ. Author Plin. Situs lib. 14 46.

ALACHROE, populi qui & Lauophagi dicuntur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Alacer, penult. corr. (ἀλακρὸς, ἀκὴ, ἀκὸν) alacris, & hoc alacre, vel hic & hæc alacris, & hoc alacre. Virg. Æneid. 5. Ergo alacres, cunctóque putans excedere pugna. Terentius Eunuch. 2. 3. Quid ea es triſtis? quidve es alacer?

Alacris, siue alacer (vtrunque enim dicitur) is eſt qui viget ſenſibus vniuerſis: quod eſt iudicium erecti animi atque ſublimis. Nam è contrario lacer dicitur, amputatis in corpore ſenſuum membris: hoc eſt, auribus, oculiſue eique ad animum ſæpe tráſferuntur. Sicut enim plerunque fit, vi affi ctio animo ſenſibus pro vsumur erectis: ſic alacer dicitur is cui omnis ſenſuſtin ſuo quiſque loco degat: Ex quo illud intelligitur, aliud eſſe alacrem, aliud eſſe lætum. Sunt qui alacrem feſtinantem & properum putant, quaſi alis acrem. Hæ Aſconius in Diuinationem Ciceronis.

Alacer ve alteri noceat. Author ad Heren. lib. 2. Nam qui ſeras beſtias videamur alacres & erectas vadere, vt alteri beſtiæ noceant, & Addidit, ERECTAS, quaſi exponens ALACRES.

Alacer atque lætus Catilina. Cic. pro Muræna, iſte repeniè ex alacri atque lætio ſic erat humilis atque demiſſus. Propriè igitur lætitia, animæ eſt alacritas autem corporis: quam Tuſcul. 4. vocat lætitam gestientem. Itaque hominis propria lætitia, quippe quæ opinione conſtet: alacritas autem communis omnium animantium. Idem lib. 2. de Diuinat. Galli gallinacei vidores alacritate & quaſi lætitia ad canendum exeitantur.

Alacer & prompius. Cic. 1. de Orat. Erectum & ceſſum alacri & prompto ore ac vultu hue atque illuc intuentem.

Alacer animo ſum, id eſt, Cupio. Cic. Lucrio lib. 5. 11. Illa non cupiditas incẽdit feſtinationis, quod alacres animo ſumus, vt & exteri viuentibus nobis ex libri tuis nos cognoſcant.

Monitu. Sil. Ital. lib. 13.

Odio Stat. 1. Thebaid.

Alacer ad. Cæſ. 3. bel. Gall. Nam ad bella ſuſcipienda Gallorum alacer & promptus eſt animus.

Ad maleficia. Author ad Heren. Si huic ſit eemiſſum, multos alacriores ad maleficia futuros.

Ad tuandam Rempublicam. Cic. in ſomnio Scipion.

Alacer animus. Salluſt. in Catil.

Certamen alacre. Sil. Ital. lib. 1.

Annibalem voce, atque alacri certamine poſcit. Id eſt, ſtudio & contentione.

Enſes. Claudian Europ. lib. 2.

Legiones alacrem lætus aſperxit. Cic. 1. de Diuinat.

Legiones alacres. Cicero 1. Tuſcul. Quum legiones ſcribat Cato ſæpe alacres.

Leones. Claudian. 2. Panegyr.

Os. Cic. de Orat.

Sylua. Virgil. 5. eclog.

Ergo alacres ſyluas, & cætera ruta, voluptas,
Panáque, paſtoreſque tenet, Dryadáſque puellas.

Vultus. Cic. de Orat.

Alacrias, penult. corr. (ἀλακρὸς, ἀκὴ, ἀκὸν) Vigor, & animi erectio, necdum & lætitia geſtiens. quæ ſecundum Dom. Nazarium, propriè eſt mutatio quædam vultus geſtientis in ſpem aliquam: & media eſt inter lætitiam atque triſtitiam. Cicero in Tuſculan. Vir igitur temperatus, conſtans, ſine mœro, ſine ægritudine, ſine alacritate, nulla libidine texatus.

Alacritas & lætitia. Cic. 2. de Diuinat. Galli victores alacritate, & quaſi lætitia ad eanendum excitantur.

Alacritas belli. Cæſar lib. 1. bel. Gall. Summáque alacritas & cupiditas belli gerendi innata eſt.

Canum alacrias tanta in venando, quid ſignificet aliud, niſi ſe ad hominum commoditates eſſe generatos? Cic. 2. de Nat. deor.

Alacritas laboris in Lacedæmoniis tanibus. Plin. lib. 10. cap. 69.

Egregia alacritas animi. Cic. Lentulo, lib. 1. epiſt. 9.

Inanis. Cicero 4. Tuſculan. Cupiditas auide ſemper aliquid expetens, & inanis alacritas, Id eſt, lætitia geſtiens, non multùm differunt ab amentia.

Ingens. Liu. lib. 3. Poſtquam ingenti alacritate clamore eſt ſublatus.

Inanis. Cæſ. 3. bel. Gall. Eſt quædam animi ioeitatio atque alacritas naturaliter innata omnibus, quæ ſtudio pugnæ incenduntur.

Additus mihi ſcribendi alacritatem. Cic. ad Att. lib. 16.

Affert mihi alacritatem ſummam Reipub. defendendæ frequentia veſtriſm intendibilis. Cic. 4 Philipp.

Feri alacritatem cupiditas. Cicero 4. Tuſcul.

Alacriter, pen. corr. (ἀκρῶς) adverbium aduerbium. Plin. lib. 20. cap. 20. Sequitur ætas alacriece defendit. Hic pro Aeriter poſium eſt.

Alacrè, penult. corr. (ἀκρῶς) pro Alacriter. Plaut Amphit. 15. Verùm quidem è loco compellemus alacre. Poenicè nomen poſuit pro adjectio.

ALACRE, Alarum, vrbs Cliciæ Hermolao in Plin. lib. 5. cap. 27.

ALACOMENAS (Ἀλακομενεύς) vrbicula Cephaleniæ inſulæ. Strab. lib. 9. Alalcomeniam Mineruam vocat, & vrbem ipſam Alalcomenas.

ALALIA (Ἀλαλία πόλις) vrbs inſulæ Cyrni, Phocenſium colonia. Herodot. lib. 1.

ALAMANNES, Vide ALCAMENES.

ALANITICVS, ſinus maris Rubri, qui & Ælaniticus & Lxaniticus dicitur. Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 21. Meminit & Plin. lib. 6 cap. 28.

ALANVS (Ἄλανος) Scythiæ fluuius, à quo Alani populi Plin. lib. 4. cap. 12. dicti sunt, iuxta quos Roxalani. Ammianus ſcribit Alanos dictos quoſdam priſci Maſſagetas dicturne. Hi carnibus veſcuntur, & panem non manducant.

Alanos Ptolemæus in parte Scythiæ ponere videtur: Capitolinus in parte Daciæ: Marcellinus, Plinius, & Dionyſius poeta in Sarmatia Europæ. Ioſephus libro vltimo ait inter Tanaim & Mæotidem habitare, ac unta eum Hyrcanis ſocietate Medos ſuo tempore fuiſſe deſopulatos. Hi demum fuere, qui vno ferè tempore eum Vandalis Gallias, deinde Hiſpanias petierunt: ſed breui & ipſi à Gothis, eum quibus eandem ferè gentem & linguam eſſe Procopius dicit, expulſi regnum amiſerunt. Author Volaterr. Alanorum amplitſimè memini Ægeſippus de excidio Hieroſol. lib. 5. cap. 50.

Ardentes. Alan. Valer. Flacc. Argonaut. 6.

Duri. Lucan. lib. 8.

Et ſequerer duros æterni Martis Alanos. Id eſt, Semper pugnaces.

Fer. Seneca in Thyeſte, 8.

Incauti Alani caloe. Claudian. 4. Panegyr.

Miſeri. Valer. Flacc. 6. Argonaut.

Patiens dirionis Alanus. Claudian. de bello Getico.

Gens Alana. Idem, libidem.

ALANTE, Vide ALLANTE.

Alapa, æ (κόλαφος) idem quod colaphus. Sed Alapa Latinum eſt, Colaphus Græcum. Valla in Raudenſem. Iuuenal. ſatyr. 8,

-ndere poteſt qui
Mamercorum alapas.

Alapæ, mmorum. Martial.

O quàm digna eras alapis Mariane Latinis
Te ſurreptitium credo ego pannieulo. Mimi in theatralibus ſpectaculis quum dabantur, alios mimos ad riſum excitandum alapis cædere ſolebant, quod & Septimius Florens ſignificat, quum ſcribit, Inſuper conſumelius alaparum ſic obiicis, quaſi de præcepto domini ludat.

Alapathius

Alapathus {ἀλάπαθος} Herba purgatoria, qui Lapathon Dioscoridi, & Latini Rumicem appellant. Græci enim κλαυσῶνα, purgationes vocant. Ruel. lib. 2. cap. 49.

ALARICVS, pen. prod. {Ἀλάριχος} nomen Gothorũ regis, qui Romam obsedit, destruxit que. Fuit & alter Alaricus, Gothorum rex quartus, cœpit anno 864. qui etiam Romani vrbem cepit: fed postmodum per fraudem in due Paschæ occisi sunt Gothi. Claud. de bel. Getico,

Rumpe comes Alarice moras: hoc impiger anno
Alpibus Italiæ ruptis penetrabis ad Vrbem.

Alarls, Vide ALA.

ALARODII {Ἀλαρόδιοι} Stephano} populi fuot circa Pontum, de quibus Herodotus lib. 3.

ALASI, oppidum Africæ Cyrenaicæ. Plin. lib. 5. cap. 5.

ALASTOR, Plutonis equorum vnus. Claudian. lib. 1. de rapt. Proserp. his versibus quatuor equorum vnus, qui tamen tres esse existimem:

Orphnæus erudele micans, Alastoraque fugax
Oeyor, & Sygyn crudelis gloria Nycteus
Aroienti. Distique nota signatius Alastor.

Alastor, vnus e sociis Sarpedonis Lyciæ regis, ad Troiam occisus ab Vlyssed quod ipse restaurare apud Quad. 13. Metam.

Alastor, Nelei filius fuit, Nestutis frater. Author Asclepiades apud Parthasium.

ALATA {Ἀλάτη} Ciuitas est in Arabia felici, apud Ptolemæum lib. 6. cap. 7. Item altera eadem nominis in Arabia deserta, apud eundem lib. 5. cap. 20. Alata Castra {Ἀλάτη κάστρα} Ptolemæo} alio nomine Cathrum puellarum, vulgò Edenburg, Scotiæ regia.

Alaternus, huius alaterni, f. g. Arbor sue frutex, oullum semen aut fructum ferè sicui folia funt inter illicem & ohuam. Author Plin. lib. 16. cap. 26. & Colum. lib. 7. cap. 6.

ALATHVM {Ἄλαθον} oppidum Hemeropolis iuxta Emesam, quod & Elatum dicitur. Hermolaus Plin. lib. 5. cap. 23 & 26.

ALATIS, Ab Alatio oppido. Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 23.

ALATRVM, vrbs Hernicorum. Hernici autem populi fuerunt, & olim Campaniæ loca incolentes. Volaterr.

ALATRINATES, Hernicorum populi Liu. 1. Decad. lib. 9.

Alatus, Vide ALA.

Alaud, alaudæ {κορυδοὶ} Auis est, que este Plin. lib. 11. cap. 37. galerita dicitur: quòd apicē habeat, huc est crista in capite ad similitudinem galeri. Varro appellat galericulum: & à Græcis dicitur corydalus.

Alauda, Legio quæ à erat Romana. Plin. lib. 11. cap. 37. Atque ab illo galeria appellata quæ Gallico vocabulo eam legionem no mẽo dederat alauda. Cic. 13. in Anton. Hue accedit alaudæ, ex ierit, veterani feminarium iudicij rerum decurix, qui suis tebus exhaustis, beneficijs Cæsaris deuotus, fortunas nostras concupierunt.

Alaudilum, alaudij, n. g. vox barbara, à laudando, id est nominando auctore profecta est: quæ ideo apud quẽdam iure habeatur, laudare autem sum nomini tentatur, vt qui nullum sub dominum agnoscant nec patrocinum. Budæus. Alij scribunt Alloudium. Sũt autem Alloudium & Feudum vetba conuertina à Gothis deriuata: quibus Orelius in libris de feudis frequenter vtitur. Alloudium enim vulgò appellant, quod ex hereditali libertum & solutum est, vel eius quisq; nemini possit de fide eius quæ ubiq; quam debet. Hotoman.

ALAVNVS {Ἀλάουνος} Duorum fluuiorum comẽ est in Britannia, quorũ alter est in orientali eius insulæ plaga: alter in meridionali. Ptolem.

ALAZIA {Ἀλαζία} oppidi nomen Strabonis lib. 12.

ALAZON, Alazonis, fluuius est Albaniam ab Iberia differminans, in Cyrum amnem è Caucasio monte defluens. Plinius lib. 6. cap. 10.

Alazonius vocatur Strabonis lib. 11.

A L B

ALBA {Ἄλβη} fuit vrbs in Latio cõdita ab Ascanio, filio Æneæ, qui Tullus Hostilius rex Romanus euertit. Est ité Alba cognomine Pompeia in Gallia togata, vulgò Aube & Montpensier, à qua fit Albesin. Nã à prouincia Alba, sit Albanus, vtriusq; author Seruius. Fuit ité Alba Maiorũ.

Albam Latij, ab alba sue dictam docet Virg. lib. 8. Æneid.

Alba celsa. Lucan. lib. 1.

Dardania, quia à Dardanis condita. Strat. 3. Sylu. 1.

Iliaca. Ab iis enim condita & quiris Iliaci profecti sunt. Lucan. lib. 4.

Longa. Virg. 1. Æn. Liu. 1. Decad. lib. 1. & Ouinius florenit & atque quale tam vrbe matri seu nouercæ reliquit: nouus ipse alia sub Albano mon te condidit, quæ à situ potrecte 30 dorso vrbis longa Alba appellata. Troiana, à Troianis condita. Stat. 5. Sylu. 1.

Albam, adiect. pen. pd. quod est ab Alba Latij vrbe, vnde Albani patres. Albanæ columnæ. Quint. lib. 5. cap. 15.

Albanum forum Capuæ fuisse, Valer. Max. author est lib. 9. & Hermolaus in Plin. lib. 34. cap. 11.

Albanus lacus, apud Valer. Maxito. lib. 1. cap. 6.

Secures Albanæ. Horat. in Carm. fecul. 1. ad Latinũ, à monte Albano, in quo carmen accipere erat solitum aliquot Italiæ populi: & vbi fecibat sacrificium Iouis Latiali à Pontifice Romano. Lambinus.

Albanum vinum, de quo sic Athenæus, Nascitur autẽ & in agro Cumano, qui est in Campania, vinum Albanum quod appellatur, ad potionis vsum accommodatum, & leue ab annis quinque. Hor. 2. Serm. sat. 8.

ALBA, alterea est ad lacũ Fucinũ, à qua Albenses dicuntur: quibus etiam Albani quandoque vocẽtur. Hoc apponere placuit, altera Alba posit Alba longa, olim Taminũ & Belgradũ, vel cui Nouerabla appellatã essenũc Alba Græcorũ. Kerchesfauf-nburg. Est & Alba regalis, vulgò Stulmaifenburg, vbi fcilicet reges Vngariæ coronari fulẽt & inũgi.

Albenses, ab Alba {Ἀλβηνοί}. Quint. lib. 1. cap. 16.

Albenium & Albanum memnitur Plin. lib. 3. cap. 5.

Albenses, quorum vrbs Alba ad Fucinum lacum. Plin. lib. 3. cap. 12.

ALBA {Ἄλβα} Flumen est Hispaniæ exteriors, ad radices Pyrenæi. Plin. lib. 3. cap. 3.

ALBA, vrbs Hispaniæ, quæ & Pompeia dicitur. Plin. lib. 3. cap. 1.

ALBA Helvorum, vrbs Galliæ Narbonẽsis. Plin. lib. 3. cap. 4.

Alba spina, {Λευκὸν ἄκανθα} herba est aculeata, folia habẽs chamæleõtis albi similia, quã officinæ Bedegaram appellãt. Vide suprà Acanthaleuce.

ALBANA {Ἀλβάνα} Ptolemæo vrbs felicis Arabiæ.

ALBANIA {Ἀλβανία} regio ab Oriente sub mare Caspium furgens, per oram Oceani Septentionalis vsque ad Mæotidas paludes per decẽta extẽditur. In ea Albani ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hãc habent tur eanes ferocissimi, quos tauros & leones occidunt. Hęc Nomadico generi proxima est inter Iberiã & mare Caspium, ab ortu solis marì cõiuncta, ab occasu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucasijs montibus. Australe Armeniam contingit. Strabo sex & viginti linguas Albanorum fuisse tradit, & nonnẽ aliquando reges. Turre & sub imperio Persarum, postea Macedonũ, deinde Romaeorum. Sed Traianus imperator his regnũ dedit. Nouse sub magno Camc degere cre dunour. Ab his Albani orti sunt, quorum pais hodie in Pelopõnesso, pars in Macedonia fedet, Iuxta Dyrrhachium, quorum dux fuit Georgius Scanderbech, qui multa aduersus Turcas præclaꝛ gessit. Albaniam Orientalem describit Ptolem. lib. 6. cap. 10.

In Albania tradit Isigonus Nicæensis quosdam gigni glauco oculorum acie, à puernia ftatim canos, qui nocte plusquam interdiu cernant. Plin. lib. 7. cap. 2. Ob hoc fortè dicta est Albania. Memnius & Gell. lib. 9. cap. 4. Solinus cap. 23. Albani, qui poltetos se Iasonis esse à vobis, adhuc crine nascuntur. Caninem habent auiffquam ætatem capillorum. Ergo capillorum color gẽti nomen dedit. Glauca oculis inest pupillaꝛ deo nocte plus quàm die cernũt. Iustinus lib. 42. dicit eos ab Albano Italiæ monte nomen retiocre, quod inde sequuti fuerint Hercules, quum etiamcto Geryone armenta eius per Italiam duceret.

Albanus, penul. prod. {Ἀλβάνιος} vt, Albana porta, qua itur to Albaniam. Valer. Flac. Argoonaut. 3.

Albanus tyrannus. Id est, Styrus rex Albaoiæ. Valer. Flac. Argon. lib. 5.

ALBANENSES, populi in conuentu Clunienſi. Plin. lib. 3. cap. 3.

ALBANOS {Ἀλβανοὶ} Flumen est in Armenia, quod per Albaniam vnà cum Cassio fluuio decurrit. Plin. lib. 6. cap. 13.

ALBANVS, est Macedoniæ ciuitas: vnde Albani populi sunt in eadem Macedonia. Ptolemæo author e. Item Italiæ mons, Strabooi.

Albani ium, Vide ALBVS.

ALBANIVS, Galeni libros primus in Arabum cõuertit idioma, teste Ioanne Serapione. Ideos scripsit commentarios in Aristotelem.

Albatus, Vide ALBVS.

Albegmina, Partes extorum quæ diis immolabãtur: à colore corum dicta. Festus.

Albedo. Albeo, Albescо, Vide ALBVS.

Albedilis, Vide ALBVS.

Albella. Scuta dicebantur, quibus Albenses, qui sunt Marsi generis, vsi sunt. Hęc eadem Decumana vocabantur, quòd essent amplissima, vt Decumani fucius. Festus.

Albeus, & diminuuuit Albrolus, tabula lusoria, vt traduor Calepinus & alij, cinanres illud luueoalis sat. 7, Cuius & albeolus & lx nam pignetat Areus. Et illud Ouidij lib. 5. de fin. Aut albeolum posfecere, aut quiete quempiã ludum. Prętexta illud Plinij lib. 37. ca. 2. Transluit albeum eum tessetis lusotum è gemmis duabus. Sed hã turpher falluntur. Iuuenalis enim aiucolas, & Cicero alueoli, & Plinius aleuarii habent. Hoc autem illos in errorem induxit, quòd nesciuent veteres Græcilmæ à lineis pro v consonante posiuisse vnde adhuc in libris manuscriptis antiquis, præsertim in Pandectis Florentinis, sæpe b loco v consonantis inueniuur. Manciuellus & aliquot alij apud luueoalẽ legunt Albeolos, putanteq; tabulam esse gypsatam, in qua scribebatur. Sed quãm rectè, ipse videris.

ALBENSES, Creæ insulæ lucus est vbi rutum plus, authore Plinio.

ALBIA, fluuius, Vide ALBIS.

ALBIAS, gigunela est montana Carnis finitima. Strab. lib. 7.

Albicerata ficus {λευκήκερως} Pediculo minimo, latiffima. Plin. l. 15. c. 18.

ALBICI {Ἀλβικοὶ} populi Massiliensibus vicini. Cæsar lib. 1. bel. ciuil. Albicos barbaros homines, qui in Massiliensium fide antequirus extant, nouerque supra Massiliam ucuelebant ad & vocaueruntur. Strabo lib. 4. Post Sallyes teoene Albienses, & Albici, & Voconty montana in Septentrionem vergentia.

Albico, Albidus, Vide ALBVS.

ALBIENSES, Vide ALBICI.

ALBIGAVNI {Ἀλβιγαυνοὶ} Ptolemæo Ligurię vrbs, hodie Albinga, vulgo Italis Arbenga. Albingaunum vocatur Plinio lib. 3. cap. 5.

ALBIGERIVS Carthaginiensis, Viri proprium, qui se in varietiq; generibus omnibus exercuit, vt quod quisque egisset, aut omnino cogitauisset, dꝛmoobus affiambus respoderet. Hæc ex Augustino refert Carl. lib. Antiq. lect. 13. cap. 6.

ALBIS {Ἄλβις} Olim dicti fuerunt mooies, quos nunc Alpes dicimus. Athenæus. Albi etiam dicti fuerit liberi Gallię populi, in quorum agro condium est Lugdunum. Plin. lib. 4. cap. 18.

ALBIMINVM {Ἀλβιμινοὺν} Ptolemæo Ligurię vrbs, alio nomine Vintimium, hodie Vintimia.

ALBIOVANENSES, gen. prod. nomen viri proprium. Horat. lib. 4. Epist. 8, Celso gnidere & bene rem gerere Albinouano Mota rogara refert comui ferihæque Neronis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10, Durinie confers Albinouane mea?

ALBINVS, cognomen fuit gentis Postumiæ, fadum ex alio ciuidẽ gentis. Albus. Vtrunque autem à colore corporis nomen est.

L. Albinus, fugiens Gallos, ex theda vxorem blodq; defer odere iustit & Vellales, quæ cum sceris ipse pedibus fugiabant, impostur. Author Liu. 1. Decad. 5. & Flotus lib. 2. cap. 13.

Albini duo, Nummij filij inter oratores referuntur à Ciecrone, qui exstare amborum orationes dicit ex eisque Lucium simplicem & antiquum fuisse: Spurium vero doctum, ex dicto Iuna Stoicorum, cuique exstare multas orationes. Author Volaterranus.

A. Posthumius Albinus, qui consul cu Lucullo fuit, res Romanas Græce eo sermone scripsiuit. In cuius exordio primum scripsum est, Neomoem succenfere sibi conuenire, siquid in his libris parum compositum sit, aut minus eleganter scripsum foret. Nam sum (inquit) homo Romanus, Græca oratio à nobis alienissima est. &c. Plura de hoc Gellius, Cornel. Nepos, Iudas, Macrobius.

Albinus, albini (ἀπὸ τοῦ ἄλφος) dicitur, qui calce pura pariecem illinit. Li. C. de excusat. artific.

Albiolus. Vide ALBIVS.

ALBIONA ager erant Tyberim dicitur, à luco Albionarum: quo loco bos alba sacrificabatur, Festus.

ALBION & Bergion (ἀλγεῖν καὶ φεύγειν) gigantes, Neptuni filij, contra quos dimicauit Her cules, vt refertur Pompeius Mela, lib. 2. io Galliæ descriptione, & Diodorus Siculus. Meminiæ & Plin. lib. 4. cap. 16.

Albion, Britannia insula, sic dicta ab Albis rupibus, quas marc alluit. Vide ANGLIA.

ALBIS, ἄλβις) Fluuius est Germaniæ celebratissimus, in Oceanum defluens. Nic vulgò Germanorum lingua dicitur, the Elbe. Oritur ex Boemiæ montibus, tuisque ostia hodie Thornhamuth & Cuxshauen ostiæ nent. Suscipit autem Multam flumen, Pragensem præterlabens ciuitatem: deinde Egram: postea Salam atque Ortelium, demum eiuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vasto euoluitur ore. De hoc Lucan. lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 14.

Albitudo, Vide ALBVS.

ALBIVM intermedium (ἄλβιον μεσόδιον) oppidi Ligustici. Nam cùm Ligures partim Ingauni, partim Intemelij dicerentur, eorú colonizæ ad mare deductæ, altera Albium Intemelium, quasi Albium Intemelium, altera Albingaunum vocitatæ sunt. Plin. lib. 3. cap. 4. & 5.

ALBIVS, nonè, pptiú. VIII. Hor. n. Ser. lit. 4. ; ſtuper Albius ære. Hoc eſt, Infamo tenetur amore ratioñ ſignorũ, ære Cornubio fa. 2oeum.

Albius Tibullus, poeta elegiographus, Horatio & Ouidio familiariter dilectus, quem in Messalæ Coruini comitatu in prouinciam Phæracum pergeeres, morbo peeiit. Eius vitam ſcripſit Crinitus. Horat. lib. 1. epiſt. 4. Albi noſtrorum ſermonum candide tudex.

Albo, Albas. Vide ALBVS.

Albogalerus, pen. prod. (ἀλβόγαλερος) à galea nominatus. Eſt enim pileum capitis, quo Diales ſtamines, id eſt ſacerdotes Iouis, vtebantur. Fiebat enim ex hoſtia alba Ioui cæſa, cui aſſigebatur apex virgula oleagina. Feſtus.

ALBORONENSES, Liburię populi, in eóuẽtu Scardonitano. Plin. l. 3. c. 21.

Albor, alboris. Vide ALBVS.

Albosia, Vide ALBISIA.

ALBVCILLA, mulier mulcrum amoribus famoſa, cui matrimonium eum Satrio Secundo cõiurationis in Tiberium indice fuerat, delata eſt impietatis in principem. Tacit. lib. 5.

Albucum, huius albuci, penult. prod. n. g. (ἀλβούκινον) Herbæ genus: vulgò Asphodillus. Plin. lib. 21. cap. 17. Asphodeli mentionem & Homerus fecit. Radix eius napis modicis ſimilis eſt: oeque alia eſt nume roſioe, LXXX ſimul acceuntis ſæpe bulbis. Theophraſtus & ferè Græci, principẽſq; Pythagoras eaulem eius cubitalem, & ſæpe duũm cubitorum, foliis porri ſimilem, anthericon vocauere: radicem verò id eſt bulbos, aſphodelon noſtri illud albucum vocant, & aſphodelon haſtulam regiam. Ea eſt & caulis acinoſi, eius duo genera faciunt. Albuci eſt ſcapus cubitalis, & amplus, purus, leuis.

Albucilis, pen. prod. Vux genus eſt. Plin. lib. 14. cap. 21. Albucilis ſumpis arboribus fœcilior eſt, vſuſq; minus. Quamobrem circa caſdem ſaue, diuerſitate natũ locupletant.

Albucio, gen. prod. albuginis, ſ.g. (ἀλβουγινέα, ἀλβούτης) Macula in oculo. Plin. lib. 20. cap. 5. Idem lib. 23. cap. 26.

Albugo, cicatrix eſt oculorum altiuſcula, ſicut vrique in ſummo nubecula. Hermol.

ALBVLA, pen. corr. (ἀλφίδιον,) vulgò Tenera, Fluuius Italiæ, ex Apẽnino Romam fluens, alio nomine Tybris. Virg. 8. Æneid.

A quo pòſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus: amiſit verum vetus Albula nomen. Plin. lib. 3. cap. 5. & Liu. 1. Decad. lib. 1. Dictus autem eſt hic fluuius Albula ab albo aque coloee. Tybera autem à Tyberino Sylio rege Albanorũ, quòd is in eo exanctus eſt. Feſtus.

Albula, pro fluuio, maſc. gen. proculit Martialis, Ouid. feminino 14 Faſt. & tanto eſt Albula pora deo. Martialis lib. 12. ad Bæum,
Quem Bromius, quem Pallas amat, cui rector aquarum
Albula nauigerum per ſtera poadat iter.

Albulæ aquæ iuxta Romam vulneribus medentur: egelidæ hæ. Plin. lib. 31. cap. 2. & Strabo lib. 5. Itaque in hoc ſignificato dicimus Albula Albulæ, & Albulæ Albularum. Stat. lib. 1. Syl. 3. 15.
Illic ſulfureos cupit Albula mergere crines.

ALBVLATVS, Fluuius eſt in quinta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 13.

ALBVR, Promontorium Africæ, v. ni. paſſſſreo à Mellaria iſlã paſſuũ vigo deſtereum, Plin. in procem. lib. 3. Eſt & alterũ ciuſſé nominis promontoriũ in Phœnice, non procul à Tyro, de quo idem lib. 5. cap. 19.

Albumen, pen. prod. albuminis, pen. corr. g. n. (ἀλβουμὴν) Albumoui. Vitellus vero quod in ouo croceum eſt. Plin. lib. 28. cap. 6.

ALBVNEA, Albunæ (ἀλβούνη) nomen fontis & ſyluæ in Tyburtinis montibus. Virg. 7. Æneid. Serunus: Albunea eſt in Tyburtinus altiſſimis montibus, dicta ab aquæ qualitate quæ in illo fonte eſt. Vnde etiam nonnulli ipſam Lucuotheam volunt.

Albunea, deeima Sibylla, Tyburti colutur vt dea, iuxta ripas amnis Anienis, cuius in gurgite ſimulacrum inuentum eſſe dicitur, tenens in manu librum. Lactantius lib. 1. cap. 6. Eam videtur Albaam appellare Tibullus,

Quáſque Albana ſacras Tybcris per flumina fortes
Portarit, ſicco perluerit{que} ſinu.

Librum autem quem portauit, puto fortes fuiſſe, quas & ſi aqua perluebat, ſiccos pectore gef ferat. Turnebus.

Albunea ceſonans. Horat. lib. 1. Carm. 7. Acrom Albunea, à delectabile nemus eſt, conſeceatum Albunæ nymphæ, à qua & nomen accepit. Porphyr. Albunam deam in eegione Tyburtina fontis præſidem, & Virg. tellus eſt in 7. Æneid.

Albuntum, huius albunti. (ἀλβούντιον) quid ſit declarat Plin. lib. 16. cap. 38, his verbis, Humor & corniei arborum eſt: qui ſanguis earum intelligi debet, oò idem omnibus. Et paulo pòſt, Atque in toto corpore arborum, re reliquorum animalium cutis, ſanguis, caro, nerui, ueneæ, oſſa, medullæ. Iſe paulo pòſt, Proximi pleriſque adipes ij vocantur à colore albarum nonnullis ac peſſima pars lignĩ, eram in robore facile putrefcens, terediui obnoxia quare ſempere amputabitur.

ALBVRNVS, Lucaniæ mons à candore vertieis dictus. Virgil. 3. Georg. Et lucos Sili creat, illicibuſque virentem
Plurimus Alburnus volitans, cui nomen Aſilo.

Alburnus, nomen ſpicij apud Auſonium Moſella,
Quis non & vigiles inquilinas Tamesis
Norit? & Alburnos prædam puenibus hamis?

ALBVS, adiectiuum (ἄλβιος, ἀλφὸς, ἀλφικὸς) Nomen eſt coloris notiſſimi. Sunt qui album à candido ſic diſtinguant, vt album pallori conuinctum ſit, quale eſt linteum candidum ſpiſ deori, vt videmus in nive. Et certè hìc eſt vtriuſque propria ſignificatio: ſed ab authoribus ſæpe confunditur. Albo opponitur atrum: candido nigrum. Feſtus, Album quod nos dicimus, à Græco quod ἄλφος eſt appellatum. Sabinitamen Album dixerunt. Vnde credi poteſt nomen Alpium à candore oiuium vocitatum. Virg. 3. Georg. -coloe de terrimus albus. De equis loquitur. Plaut. Curc. 1. 13.

Albo corpore & oculis nigris. Quod nos album, Hebræi labeu dicunt. Vnde fieri poteſt vt ex Hebræa voce per primeam literarum trasfpoſitionem facta ſit Latina.

Album vinum. Plaut. Album an atrum vinum potas?

Albi, alba tabula, in qua atramẽto ſcribebatur quod ex Cic. 2. de Orat. intelligitur. Rea omnes, (inquit) ſingulorum annorum mandabat literis pontifex Max. referebatq; in album, & proponebat tabulã domi, poteſtas vt eſſet populo cognoſcendi. Ex quo loco & illud facilè intelligitur eſſ. nõ literas (vt Theophilus exiſtimauit) ſed tabulas ipſas albas fuiſſ. quod etiam ſuſpicari libet ex Plauti Perſa,

Si id ſat, te iſti faxim muſquam appareant,

Qui hìc albo patricie aliena oppugnant bona. Vt autem pontifi ces res geſtas, ſic prætores edicta ſua in albũ referebant, & proponebant tabulam in publico, poteſtas vt eſſet populo cognoſcẽdi, quem admodũ anno quoque ſuo ius dicturus eſſet. Paullo. D. de Iuris. Si familia alicuius album corruperit, non ſimulare hìc edictum vt in ſuo. Album autẽ Latini dixerunt vt Græci ἄλφιτον. Nam & Græci in albo leges ſcribebant, vt ex Demoſthene contra Timocleatem intelligitur. Hotom.

Ad album aduerſarium produeere. l. 1. D. de edem. Eũ quoque edere Labeo ait, qui producat aduerſarium ſuum ad album. Id eſt qui adducat eum ad album prætoris.

Ad album ſe transferre. Quint. Quoeum alij ſe ad album ac rubricas eranſtulerunt, & formularij, ac (vt Cicero ait) legulei eſſe malue nnt. Hic Album dixit pro Iure prætorio, & Rubricas pro Iure Ciuili: vt & Formularios ad prætorias reſtulit formulas: Legulcios ad Ius Ciuile & 2. 11. rubulleges. Turnebus.

Eſt etiam album Decurionum, vnde tit. in D. De albo ſcribẽdo, in quo præciptur quo ordine ſcribi debeant Decuriones. Vlpian. l. 1. D. de albo ſcrib. Decuriones in albo ita ſcriptos eſſe oportet, vt l. municipali præcipitur. Ibidem: In ſemẽtius quoque dicendũ idem ordo ſpe ctandus eſt, quem in albo ſcribendo diximus.

Album eithaeo dorum. Suet. in Nerone, cap. 23. Sine mora nomẽ ſuum in albo peoſitentium eithaedorum iuſſit aſcribi.

Album iudicum, Suet. in Claudio, cap. 16. Album iudicum appellat, in quo eorum nomina deſcripta erant, qui eam erant Decuriatum, quę vocquoque tempore iudicabant. Hæc Budæus.

Album iudicum, ęe metaphoam dictum à Plauto in prætatione lib. 13. Quum hanc operã conficeeem, non eras in hoc albo. Alluſit enim ad morẽ coeum, qui cauſas acturi in foro, aut declamaturi, auditores corrogabaeo, quaſi futuros iudices eloquentiæ aut facũdiæ. Budæus.

Mittere in album iudicum. Senec. de Benef. lib. 3. c. 37.

Album Senatorium, in quo Senatorum nomina à Cenſoribus perſcribebantur. Albo ſenatorio eradere aliquem, Tacit. lib. 4.

Albus, pro pallido, & pee metaphoram pro anxio & ſolicito interdum accipitur. Martial. lib. 1. Siponnus ſi, Quoniam (inquit) ob timorem ſanguis ab exterioibus partibus ad cor refugit, propter quod factes exalbeſcere videtur: factum eſt vt albi ſæpe pro pallido accipiamus.

Albus, pro eo quod vulgò ἀστείωμα vocant, vt eſt plus ſalinoris. Perſius,
Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas. De auribus ſenim ſinũ loquitur.

Albus an ater ſis, neſcio. Solet dici de homine vehementer ignoto. Cic. Philipp. 3. Et quidem vide, quàm te amarit ę, qui albus atérve fueris ignoritis, ſtatim illum prædicet. Ecthras.

Albo rei alienæ capitate bona. Plaut. in Perſa: Ne iſti faxim vſquam apparea at, qui hìc albo reti, aliena oppugnant bona. Rete vocat calumnias quadruplatorum & paraſitorũ. Album dixit, alludens ad cedicillos, & dicas, ſyngraphiæ ſque, quibus iis intendntur peragriteque. Nec omnino diſplicet, vt ad Albi prætoris, quo leges & Iuris formulæ peoponebantur, reſpiceeit. Nã leges etiam Solon aranearum retibus ſimiles eſſe dixit. Eraſm. in Chiliad. Sed falluntur Eraſmus. In Plauto enim albo pariete legere, & intelligendum eſt de albo prætoris, de que paulo ante.

Album abſolutè poſitum pro albore. Virg. in Buc. & 3 Georg.

Album oculi. Cels. lib. 7. cap. 7. Vbi albo ipſius oculi palpebra inhæſit. Idem lib. 2. cap. 8.

Album ouo pro albumine, Abſolutè dicitur. Plin. l. 20. c. 11. 3. Cũ oui albo illitum. Sic idem ſæpe albi. Cel. lib. 6. c. 6. Oui & album, & vitellus.

Alba, dicimus feliciaſ: ſicut infames, nigros: propterea quòd Pythagoras aiebat id quod eſſet colore eſſidio, ad bonã naturam pertinere quod atro, mali. Plutarchus in vita Periclis: Vniuerſam multorudinẽ partiſus in octo partes, ſortibus vtebatur: & aut coogiſſet alba faba, huic exteris pugnantibus permittebat in conuiuiis atque otio agere. quapropter etiam aiunt eos quibus eas aliquæ fuauitez ſuccedant, eum diem album vocare, nimirum ab alba faba. Eraſm. in Chiliad.

Album & nigrum nouo. Dupleem in ſententiam accipi poteſt. Aut. Nouit diſcrimẽ recti, prauiq; ait, Nouit id quod nequo vel indoctus ignorat. Nã euidentius eſt albi nigriq; diſcrimen, quàm vt quiſquam

DOR

non videat. Videtur esse tractum à prisci s illis mortalibus, qui duas tantum naturales colores nouerãt, album & nigrum, teste Pompeio Festo in Chiliad.

Alba auis, pro re noua atque auspicata dixit M. Tullius in Epist. famil. lib. 7. 29, si hoc etiam frequentius quàm solebat, quòd quasi albam auem videntur, bene sentiẽtem eiuem videre. Quadrabit & in eum admodum tatam & inusitatam, quòd aues perpaucæ sint hoc colore. Ita Iuuenalis: Cornix quoque rarior alba. Erasm. in Chiliad.

Album calculum addere. Id est, Approbare. Inde sumptum, quòd antiquitus, missis in vrnam calculis, eæ ferebantur à iudicibus sententiæ, vt albis absolueretur, nigris damnaretur. Qui si forte fuissent æquales, tãmen liberabatur reus, eiusque rei causam Aristoteles copiosissimè reddit in Problemat. libus. De calculorum more meminit Ouid. Met. lib. 15. Plin. Iunior. Colle bene & ipsum me & conturbernales ab editione non abhorrere, si modò tu forsasse errori nostro album calculum adieceris. Id est, Si nostrum hunc errorem tuo iudicio comprobaris. Erasmus in Chiliad.

Albæ gallinæ filius. Hoc est, felicior natus. Iuuenalis, Quia tu gallinæ filius albæ. Vel quod læta neque aufugeat. Latini alba voca nt; vel quòd prouerbium alludit ad faralem illam gallinam, de qua Suetonius in Galba, his quidem verbis: Liuię olim ftatim post Augusti nuptias Veientanum fuum reuisenti, præterualon aquila, gallinam albam, ramulum lauri rostro tenentem dimissa in gremium. Quumque nutrici iussem, eam pangi ramulum plaustris, tanta pullorum soboles prouenit, vt hodie quoque ea villa Ad gallinas voceiur. Couuenit igitur adagium in eos qui rara & fatali quadam felicitate fuccessiues rerum tuntue. Huic diuerfum eit illud apud eundem Iuuenalem, Natu infelicibus ouis. Erasmus in Chiliad.

Albus Lucifer. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. Pallor. Horat. Epod. 7.

Quadrige. Plin. lib. 7. cap. 30. Platoni fapientiæ amitibus Dionysius tyrannus. alias fœuitiæ superbiæque natus, vittatam nauem multi obuiam: ipse quadrigis albis egredientem in littore excepit.

Senecta. Propertius libro 2. eleg. 5.

Sparsere integras alba senectæ comas.

Albæ fenestræ, apud Senecam dicuntur, quæ aperte erant, faciles, non obscuræ, non tenebrosæ. quòd quæ alba sunt nihil aiunt, nihil caliginosum habeant, sed clara quadam luce fussuſa pelluceant. Eius verba sunt, Sententiæ quas optimè Pollio Asinius albas vocabat. Id Cæzco more factum esse fuspicor, eum præterim apud Eufebium fepenumero legamus ἀλαὸν τὸν πρὸ τῆς ὄψεως. pro clarissimo & facillimo. Turneb.

Stella Castoris & Pollucis. Horat. t. Carm. 13.

Dicam & Alciden, puerosque Ledæ,
Hunc equis, illum superare pugnis
Nobilem, quoeum simul alba nautis
Stella refulsit. Aeron: Alba, serena. Nam fic quentius dum oritur, tempestates facit. fed hic profperũ posuit. Porphyrius, Alba nautis stella, nunc candida & benigna.

Albulus, penult. corr. diminutiuum, adiectiuum. Catul. Epigr. 27. in Iulium Cæsarem, Vr albulus columbulus Dionæus.

Albarium. Opus albarium, ἀλειφόν. Dicitur quod diuinitur tectorio, quum partes pingendæ non est: & ex pura calce fit. Plin. lib. 35. cap. 16. Eademque lacte dulta, & tectorium albaria interpollitur. Hoc est, Tectoria quibus propter vetuſtatem color albus induer solitus exoleuisset, exalbantur renouãturque.

Albarium opus. Plin. lib. 36. cap. 25. Contrà in albario opere, vt macerata cali ceu glutinum hæreat.

Albatus, pen. prod. adiectiuum ἀλφατὸς] vt, Albatus homo, Id est, Vestibus albis ornatus: eui contrarium est, Atratus. Horat. 2. Serm. 2.

Ille reponi annales, aloíve diurna
Vestos albatus celebres. Veteres albati conuiuia publica inibãr, vt declarat locus in orat. Cic. in Vatin. Atque eta illud fere cupio, quo consilio, aut qua mẽte feceris, vt in epulo Q. Arij familiaris mei eum toga pulla accumberes: quem vnquam videris, qui audieris, quo exemplo, quo more feceris, &c. Quis vnquam cœnauit atratus? &c. eũm ipfe epuli dominus, & ego albatus eſſe, in tempio Caſtoris ac eũ C. Fidulo atrato ex cœtu, furis tus funeſtum intulit. quis tum non ingemuit? &c. hunc tu morem ignoebas? nunquam epulum vidĕras? Et cætera quæ sequuntur.

Albatus. Minor magistratus, ab albo. Varro.

Albedo, huius albedinis, pen. cor. Cæ. Boethius lib. 2. De differentiis topicis. Quæranne enim an albedo substantiæ sit, hic quæritur an albedo substantiæ velut generi supponatur. &c.

Albeo, albes, albui, ἀλβεσκάνω] albeec, penult. prod. deriuatum à nomine Albus, significat album esse. Virg. 12. Æneid. Campique iugéres ossibus albent. Plin. lib. 11. cap. 19, Damnatur in primis molle cinnamomum, aut cui albet cerrer.

Albentes comæ. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 12. & lib. 2. de Arte.

Equi. Plin. Iunior in Paneg. Oliua. Ouid. 1. Epist. 14.

Rosæ. Ouid. 3. de Arte amandi.

Albentibus spumis fræna oblita. Ouid. 15. de Metam.

Albenteis vili. Ouid. 11. Metam. de vilis interioribus auriculatum asininarum Mudæ.

Vitta. Ouid. 5. Metam. & lib. 15.

Albesco, albescis, ἠ λευκαίνω] albescere, Album fieri, aut albũ esse. Cic. 4. Acad. Quòdque nunc quia à sole colluer, albescit & vibrat. Virg. 1. Georgic. Flammarum longos à tergo albescere tractus.

Albescit fluctus in vndis fractis. Sil. Ital. lib. 8.

Albescit lux. Virg. 4. Æneid. Regina è speculis vt primũm albescere lucem Vidit, &c. Vbi Seruius: Hypallage eſt. Luce enim albescunt omnia. non lux albescit.

Albescit messis antiſi maturis. Ouid. 5. Fast.

Albescens capillus, ἡ λευκαίνουσα] Hoc eſt, Senectus. Horat. 3. Carm. 14.

Albescentes vndæ. Sil. Ital. lib. 8.

Albico, albicas, pen. corr. ἠ λευκαίνω] albicare, Albere, siue album esse fecisse d albere est rarissimum, albicare frequentissimum. Plinius lib. 27. cap. 3. Mutat colorem, sed ex nigro albicare incipit. Horat. 1. Carm. 4.

Nec prata canis albicant pruinis.

Albicatus, Candidatus & albefcit. Varro Cane canem, Vbi riuus præcipitatur in nemore deorsum rapitur, atque offi nius aliquo a fe quo lo lapideso albicatur. Author Nonius. Ex cuius interpretatione videtur Albicare esse paſſiuum: fed quia Albicare neutrum eſt: malim enterpretari Albicatur pro Albicat, vt fit deponens.

Albidus, pen. corr. ἠ λευκαίνω] Aliquantulum albus. Colum. lib. 2. cap. 9, Granium quod exterioreus albidum, intus eratum confpiciur candidum, leue, &c. Plin. Iun. lib. 8. epiſt. 8, Color cæruleo albidior.

Albidum vicus. Celsus lib. 5. cap. 26, Vlcus quod aut pallidum, aut albidum, aut luridum, aut nigrum eſt, id putum non eſt.

Spuma. Ouid. 8. Metam.

Albidulus, penult. corr. Diminutiuum: vt Color albidulus. Palladius in Februario, vbi de liquamine ex pyris.

Albiduo, pen. prod. ἐλδαίνω] Idẽ quod Albeo. Plaut. Trin. Vbi habitet item alterũ ad ipſam capitis albitudinem. Antiquè eſt, teſte Nonio.

Albo, albas, ἀλφῶ] Album facio, euius paſſiuum albeo, aris, Albaſso. Hæc Calep. Obſoletum.

Albo, huius albori, penult. prod. m. g. ἡ λεύκανσις] Verbale ab Albeo, albes, fiert Candor à Candeo. Eſt quod vulgò dicitur albedo. Varro. Qui vident aborem eius, ad meantur.

Albus ſpiſſitus, arbore eſt aculeata, pruni magnitudine, ſuæ albo, odorato, acinis quum pubeſcunt viridibus, quum matuuerunt rubrisdigesto intus nucleolo. Sunt qui eandẽ hanc ſtirpem fulmine non iejunè vnquam de cælo tangi. Aiunt quoque piſces marinos ſtoris odore perculſos, conſectim corruptionis ſentire cõtagia. Vulgus deuerbãs calculis vitur acino, ſingulari remedio ex vino, quem peculiari vocabulo Sencillam nominat. Ruellius lib. 3. cap. 12.

Albvtivs, antepenult. prod. Horat. lib. 2. Serm. ſatyra, Albus tenis, pro Albutij. Porphyr. Hic eſt Albutius, qui & auarus, & elegans conuiuiorum apparator, ſeruos eſt habitus in ſeruos: qui ob cupiditatem nimiam habendi alienam vxorem, ſuam veneno necauit.

Talbvtivs, cuius M. Varro meminit, diciqi ſeripſiſſe Sarsras Lucilano ſtylo. Nã & Lucilius eum in Græca mittere nogat his verbis, Græcum te Albuti quàm Romanum, atque Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem, in principio de Finibus.

Albutium album Seneca in Declamationibus dicit suo tempore fuisse nobilem declamatorem.

Albutius Silus, Nouatienis orator Romam venit, receptus in Planę oratoris contubernium. Iam verò fenio ob vitium vomicæ Nouariam eodut: conuocatâque plebe cauſis propter eas mort deſtinaſſet, in coucrone redditus, abſtinuit cibo. Ex Tacuipſo.

Albunus, philoſophus, Cic. t. de Nat. deor. Fuerũt & alij plures eodem nomine apud Romanos, de quibus Cic. 3. de Orat. de Prouin. Conſin Piſon. & in 1. Verr.

ALC

Alcæa, alcææ, ἡ ἀλκαία] cauda, propriè leonis. Plin. lib. 8. cap. 16, Nec tu leone tanium intelligitur alcæa, fed in equo item, & bouę, & td genus alus quæ vrũre cauda vt adutorio. Callimachus abſurdè etiam in muſca alcæam poſuit. Celsus lib. 5. cap. 28.

Alcæus, Athenæiis, poeta Tragicus. Domitius Calderinus in Sapphoũ Ouidij.

Alcæus, ἀλκαῖος] poeta Lyricus, patria Mitylenæ, de quo Sappho Phaonis quo Ouid. 6. Nec plus Alcæus, cognoſcens patriæque, Lyræque. Laudis habet quantus grandius ille ſonet. De hoc meminit his verbis Quint. lib. 10. cap. 1, Alcæus in parte operis auro plectro meriti douatur, quia tyrannos infectatur: multum etiam moribus cõferte in eloquendo quoque breuis, & magnificus, & diligens: Homero fimilis: fed in ſuſus & in amores deſcendit, maioribus tamen auctor. Cæ. quoque 4. Tuſc. Quæſtu vir in ſua Republica cognitus, quæ de tuenum amore ſcribit Alcæus? Idem lib. 1. de Nat. deor. Nobis qui adoleſcentulis delectamur, etiam vitia ſæpe iucunda ſunt. Nzuus in articulo pueri delectat Alcæũ. At eſt corporis nicula nzuus: illi tamen hoc, lumen videbatur. Strab. lib. 13. Alcæt poemata cognoſce eſſe dicit, quod bella, quibus & ſeditiones in iis pertractarẽt, quem mibitam quoque exercuiſſe ipſe teſtatur, & Horat. lib. 1. Carm. 32, cum vocans ferocem bello, qua res bellicas geſſit aduerſus tyrannos, & Pittacum Mitylenæum victum expulit, vt aiunt Aeron & Porphyr. Proinde pugnax dicitur Poliuano.

Alcæi carmen minaces. Horat. 4. Carm. 9. Vbi Aeron & Porphyrius, Minaces Alcæi camenæ dicẽtur funt, quoniam adeò amarus fuit, vt ne aſſentirate carminis ſui multos de ciuitate eiecerit.

Alcæus fonans aureo plectro. Horat. 2. Carm. 13.

Alcæus ab ortu vocatus eſt Alcmenæ filius, ſeu poſt Hercules cognomẽ eſt indutus: non quod propter lunonem ſit gloriam adeptus, ſeuut Omerus ait, ſed quia virtutem præſtitit illius Hercules Ægyptij imitatus. Diodorus Siculus lib. 1. cap. 2.

Alcæus item fuit Amphitryonis patre, auus Herculis: vnde Alcides dictus eſt.

Alcæus, Omphales & Herculis filius. Domitianus Calder. in Sappho Ouidij.

Alcæicum metrum ἡ ἀλκαϊκὴ ἔπος] ab Alcæo poeta Lyrico dictum eſt. Teſtis Aeron in Horat. lib. 2. Carm. Ode 13. Cõſtat autem Alcæicum ex Epitrito ſecundo, Chorambus duobus, & Bacchio, quale eſt illud Horatij 1. Carm. 8,

Odere eanpam, patiens pulueris atque ſolis.

Alcamenes, ἡ ἀλκαμένης] Teſtes quondam rogante quo modo regnum quis optumè ſeruaret. Si iuerum (inquit) non multi fecerit. Alteto quærente eue à Meſſenijs muuera non acceppiſet, Quia ſi acceptſſem (inquit) eum leg. bus pacem agere nequirem. Alteto dicente ſpſum parce viuere amplas fars diuinas poſſidẽre, Nempe (ait) illum qui multa poſſidet, non ex libidine, ſed ex ratione viuere decet. Plutarch. in Apophthegmat. Laconic.

Alcamenes, ἡ ἀλκαμένης] Nobilis ſtatuarius fuit. Phidiæ diſcipulus, qui Agoracritum Parium condiſcipulum in faciẽda Venere, populo Athenienſius ſuffragus ſuperauit. Plin. lib. 36. cap. 5.

ALCANDER, dri { Ἀλκανδρος } Vnus ex comitibus Sarpedonis Lycię regis, ab Vlysse ad Troiam occisus. Ouid. 13. Metam.

Alcanna. officinis, Ligustrum Latinis, Gallis Troena vocatur. Ruell. lib. 1. cap. 94.

ALCANOR, viri proprium, cuius meminit Virg. 10. Æneid.

Alcaquengi, officinæ Mauritanos sequute, vocant halicacabum, rura nostra *cerasum* Sunt qui veficariam appellet, quòd folliculi speciem veficarum imitentur, vel quòd veficæ calculi medeatur. Cocretum quippe vinum propinatum magna arenularum vim deturbat. Ruell. lib. 2. cap. 109.

ALCIMEDES { Ἀλκιμηδης } Poeta tragicus, Megarensis. Suidas.

Alcarmes, & Carmes lingua Punica, vocatur Crocos, seu vermiculus, ex quo fit elegans ille rubor & coccineus color, quem inde Carmasinum dicimus, vulgò *Cramoisi*. Ruell. lib. 2. cap. 136.

ALCATHOE, pen. prod. vbi fuit vt quidam putant, eadem cum Megara, de qua Ouid. lib. 8. Metam.

ALCATHOVS, Pelopis filius, qui ex dis Chrysippi fratris suspectus, Megara venit, occisoque leone, qui Cytheronius aloco dicebatur: multósque, & in his Megarei regis filium Eurippū necauerat: ascitus Megareo genere in regno successit. Author Diredydas. De hoc Alcathoo hæc Pausanias in Atticis.

ALCE { Ἀλκη } vrbs Hispaniæ, quam Gracchus post debellatos Celtiberos oppugnatam, ad deditionem compulit. Liu. 4. Decad. lib. 10.

ALCE { Ἀλκη } Canis nomen apud Xenophontem *περι κυνων*.

ALCE, nomen meretricis, Gellius. 4. cap. 11.

ALCE, alcę, genus Cervi, vocatus hic ba, { Ἀλκη } vulgò Bismalna, malua saluatica. Vide Plin. lib. 27. cap. 4.

ALCEDO, penult. longa, alcedinis, fœm. gen. { Ἀλκυων } Auis est sic dicta quasi algedo, quòd frigidissimis temporibus nidificet. Dicitur à Græcis Halcyone. Vide suo loco. Plaut. Pœnulo 4.

Iam hercle tu perdifsiniillam mihi tam tranquillam faeis,
Quàm mare est olim, quunu alcedo pullos edueit fuior.

Alcedonia, alcedonionum { Ἀλκυονιδες } dicuntur ab alcedine, sicut ab halcyone, halcyonides, Hoc est, tranquilli dies, quibus nidificat halcyones. Plaut. Casin. 2. Tranquilli est, alcedonia sunt eirca forum. Vbi interuces, Alcedonia, tranquilla tempora, vel tranquilli dies. Vide de HALCYONE.

ALCENOR { Ἀλκηνωρ } vir Argiuus fuit, qui ea in pugna, qua treceni Argiui cum totidem Lacedæmonis de finibus certarunt, solus cum Chronio ex suis superfuit, hostibus quoque omnibus, vno Othryade excepto, ad internecionem delectis. Herod. lib. 1.

ALCES, ab Hebraïe Illum. Plin. lib. 8. cap. 16.

ALCES, alcis, seu Alce alces { Ἀλκη } Græcorū more (vt ait in Plin. Hermol.) animal est in Septentrionalibus regionibus nascens, vr author est Plio. lib. 8. cap. 15. Cæsar suo tempore in Hercynia sylua tonus Germaniæ maxima sussic author est lib. 6. bel. Gall. Vbi de hoc animali sic scribit, Sunt item in ea sylua, quæ appellantur alces: numero & consimilibus capris figura, & varietas pellium: sed magnitudine paulo antè eduntur, mutilæque sunt cornibus, & crura sine nodis articulisque habent: neque quietis causa procumbunt: neque si quo afflictæ casu eos ciderunt, rigere sese aut subleuare possunt. His sunt arbores pro cubilibus, ad eas sese applicant: atque ita paulùm modò reclinatæ quiescunt: eam quum ex vestigijs quum est animaduerstum à venatoribus quò se recipere consueuerint, omnes eo loco, aut à radicibus subiuunt, aut absciudunt arborem, tantùm vt summa species earum stantium relinquatur. Huc quum se cosuetudine eo inuenor, infirmas arbores ponderc affligunt, atque vna ipsæ conciduut. Plin. lib. 8. cap. 15. Sequimur fere id, quod iam greges ferorum, sicu asinorum Asia & Africa: præterea alcen, ni procerrast aurium & cruricis dissimilitudine, nomento similem.

ALCESTE { Ἀλκηστη } siue Alcestis, filia fuit Peliæ Thessalorum regis; quæ perfuasis à Medea forotibus, vt Peliam patrem iugularent, sola tantam impietatem abnuit. Hanc solam mortuo Pelia nupsit de die Agmeto regi Thessaliæ, vt testatur Diodorus Siculus lib. 4. cap. 3. quę pro viri salute se morti tradidit. Nam rege egrotante rei, consum fuit ab oraculo breui mutiturum, nisi quis aoriorum pro eo morti se traderet. Quod quum omnes recusarent, ipsa promptissimam se obtulit. Lege Euripidis tragœdiam eius nominis. Meminit & Iuuenalis Sat. 6. Vide ADMETVS.

Alc. ſt. Pagaſæa, à Pagasa vrbe Theſſaliæ. Ouid. lib. 3. de Arte amandi.

Alceſte Theſſala. Claud. in lib. laudibus Serenæ reginæ, Epigram. 22.

ALCESTAS, Thamyri filius, à quo in Pyrrhū vſque Achillis filium, quindecim virorum generationes fuit. Pausanias in Atticis.

Alceus Macedo, propterea Chone denominatus eſt (vt inquit Polemon) quòd chone, id eſt infundibulo, ori inſerta, in fuſum continuè vinum biberet. Steph. Niger in lib. de Nimio vitæ luxu.

ALCETES, Atymbæ filius, Æacida fratre natu maior, Epirotarum rex, ſed impotentis ingeniolæ vir, atque idcirco à patre expulſus, quum in Epirotas quoque ſyuere acerbiore imperio, noctu cōſpiratione facta, vitā cum libertate medeſtiſsimam eſt. Cui interfecto Epirotę Pyrrhū Æacidæ filium ſubſtituerunt. Pausanias in Atticis.

ALCIDAE Rhodius, Cupidinem mudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris veſtigium reliquit. Plin. lib. 36. cap. 5.

ALCIDONE { Ἀλκυονη } nunc Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

ALCIDES, Mars forum oppidi, lacu Fucino haudtum, eo tempore à Marſyadue Lycdum. Plin. lib. 3. cap. 12. Alij tamen Archippe fenſum.

Alchymia. Vide ARCHYMIA.

ALCIBIADES { Ἀλκιβιαδης } vir Athenienſis pulcherrimus, nobiliſsimus, & rei bellicæ peritiſsimus. Sed lingux fuit bal butientis, & proinde ea vsus ab Aristophane comico illo verſiculo, ὁταν θελωμ τ ρ ραδ ακουειν λεγω. Author Plutarch. in Alcibiade.

Alcibiadis mari, Demarete nomen fuit. Plin. lib. 34. cap. 8.

Alcibiades famam apud Græcos in bibendo meruit. Plin. lib. 14. cap. 22.

Alcibiadis Sileni, in proverbium ab eorum quo licebit vti vel de re quæ eàm in ſpecie m, & prima (quod aiunt) fronte vilis ac ridicula videatur, tamen interius ac propius cōtemplanti ſit admirabilis vel, de homine, qui habitu vulúque longè minus præ ſe ferat, quàm in animo claudat. Vide SILENVS.

Alcibiadion { Ἀλκιβιαδιον } Altera ſpecies eſt anchuſæ, ſic dicta, quòd vtraq; ad formam conchiandam ſubiuſa ſit Alcibiades. Dioſcorid. lib. 4. cap. 23.

Alcibion { Ἀλκιβιον } Herba, aduerſus ſerpentium morſus remedium habens. Plin. lib. 27. cap. 4.

Alcida, alcidæ { Ἀλκιδη } fera ſtupenda, ex terra nata, plurimum ignis ex ore vomens, primùm in Phrygia apparuit, regionē quandam eam burens, quæ hucuſque cruſta Phrygia dicta eſt. Deinde ad montem Taurum tranſtendens, ſyluas cōtinuas vſque ad Indos incendio vastauit. Poſtmodum per mare in Phœniciam reuerſa, ſylvas Libani incendit, perque Ægyptum in Libyam profecta, ad loca peruenit deſerta, Poſtremo ſylua circa Caſpianas deſtructis, omnique incenſa patria, quum homines parim flamma abſumpti eſſent, parim ſimore patriam linquentes ad remotiora diſugerent loca, Minerua ſe tum tum ſapientia tum fortitudine ac viribus ſretam, tam neceſſe, pelemque pectori circundediſſe, tum veſtitus tutelæque corporis gratia, tum ad virtutis partæque gloriæ memoriam oſtendendam. Aiverò Alcidæ mater Terra commota deorum hoſtes, gigātes peperiſſe poſtmodum Iupiter Minerue Dionyſique ac cæterorum deorū opę deleuit. Author Diod. Sic. lib. 4. cap. vlt.

ALCIDAMAS, pen. corr. Lucianor inſignis. Stat. 10. Thebaid.

Alcidamas Eleates, philoſophus, ſcripſit de Muſica, diſcipulus Gorgiæ Leontini author Suidas. Hunc inter ſcriptores Rhetoricæ annumerat Quinct. lib. 3. cap. 1. Meminit Laertius in Protagora.

ALCIDAMVS, rheior antiquus in primis nobilis, qui mortis laudationem ſcripſit, author Cicerone lib. 1. Tuſc. quæſt.

ALCIDES, penult. prod { Ἀλκειδης } Hercules dictus ab Alceo 2uo, patre Amphitryonis, Seruio author: Sanè Alcides (inquit) volunt quidam dictum, non ab Alceo, id eſt, à virtute, quod non proceditquia à prima ætate hoc nomen habuit ab Alceo patre Amphitryonis. De quo Charon apud Virg. lib. Æneid. 6.

Nec verò Alcidem me lætatus euntem
Accepiſſe lacu, &c.

Clarus Alcides. Seneca.

Alcides clauſum tempora hiatu Cleonæ. Id eſt, Habens capitis tecta pelle leonis Cleonæi. Valerius Flacc. Argonaut. 1. Tale eſt illud Scaeæ in Hercul. Oet. h. Vallāmque feri tempora dentes.

Alcides duos. Seneca in Octauia. 4.

Ferus. Stat. 8. Thebaid. Moralis. Seneca in Hercul. Oet. h. 15.

Inſanus. Ouid. in Epiſt. 9. Pius. Stat. 6. Thebaid.

Latus, Valer. Flac. Argon. lib. 3. Trux. Martial. lib. 9. in Aſtrum.

Magnanimus. Lucan. lib. 9.

Magnus. Virgil. 5. Aeneid.

ALCIMACHVS, pen. cor. pictor nobilis. Plin. lib. 35. cap. 11. Alcimachus pinxit Diomedis qui Panerario Olympiæ citra pulueris iactum (quod vocant ἀκονιτον) victoriam vexit, id Non citra pulueremi, Nemea.

ALCIMEDES, penultima corripitur. Lucan. lib. 5. Fuit & Alcimedes vxor Æsonis, & Iasonis mater, vt tradit Pherecydes. Quanquam Hyginus enarrator Æneidem, ex Polymela Iasonem genuisse scribit. Valer. Flacc. Argonaut.

ALCIMEDES, Poeta tragicus, Megarensis, vt scripsit Suidas.

ALCIMEDON, penult. corr. propriam nobilis artificis cælatoris, cuius meminit Virg. eclog. 3.

-pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

ALCIMVS, orator omnium qui in Græcia tum floruerunt, eminentissimus. Diogenes Laert. lib. 2. in vita Sciplonis.

Alcimus Lydorum rex, præcipua insignis pietate ingenioque miſsimo fuit. Proinde vniuerſo eius regnante Lydis aliisque omnibus pacis tranquillitas, & diuinæ affluentiſſimæ: ita quidem, vt interpede agerete vnuſquiſque, omnandique eius inſidiarum vllum metum. Cælius lib. 10. cap. 69.

ALCINOVS, penult. corr. { Ἀλκινοος } Nauſithoi filius, teſte Homero libro 7. Odyſſeæ Pharaum in Corcyræ inſula inſtituiſſimus, dicente Orpheo in Argonaut. *κυανοβλεφαρου θυγατηρος βασιλευων*. Iuſique diligens hortorum cultur. Quamobrem dixit Virg. lib. 2. Georgic. Pomaque, & Alcinoi ſylua: Id eſt, arbores pomiferæ. Huius meminit Ouid. Metamorph. 2. & Homerus in Odyſſea. Ferunt horum pomariorum eam tam fuiſſe ferulitatem, vt maturus fructibus nou ſtatim ſuccederent. Stat. lib. 5. Sylu. 3.

Quod ſibera Alcinoi laudem pomariaſ rigoſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera ramū Meminit & Plin. lib. 19. cap. 4.

Fuit item Alcinous philoſophus Platonicus, qui epitomen compoſuiſe dicitur rem Platonis.

Alcinoi nemsam vocat Gregorius Theologus ad Baſilium, menſam luxu redundantem. Non ad Lotophagorum inopiam, ſed Alcinoi menſam. Eraſm. in Chiliad.

Alcinoi apologus Dicitur de longis & anibus fabulis. Referrur à Diogenes, à ſtilo Pollucis, lib. 6. Sumpſit ex Homeri Odyſſea, vbi Vlyſſes in conuiuio Alcinoi Phæacū regis, prodigioſas & ridiculas fabulas, & portentoſa mendacia cōmemorat de Lotophagis, Leſtrigonibus, Circe, Cyclopibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacū inſcitia: vt ſit Alcinoi apologus, fabula narratio apud Alcinoum habita. Hoc proucrbio vſus eſt Plato de Republica lib. 10. Haud ibi ſum narraturus Alcinoi apologum. Eraſm. in Chiliad.

Alcinous Coreyræus, ab inſula Coreyra. in qua regnauit. Martial. lib. 8.

Alcinous munificus. Ouid. 2. de Ponto, ek. 9. quod Vlyſſem hoſpitio ſuſceperit.

ALCION { Ἀλκιων } Medicus, de quo Ioſeph. Antiqu. Iudaic. lib. 19. cap. 2.

ALCIPHRON { Ἀλκιφρων } Magnetius, Alexandri temporibus Philoſophus. Suidas.

ALCIPPE { Ἀλκιππη } Vna ex Halcyoni gignitis ſiliabus, quæ Halcyonides dictæ ſunt. Suidas.

Alcippe { Ἀλκιππη } Martis filia. De hac vide Pausaniam in Atticis.

Alcippe, mulier quæ elephantum peperit. Plin. lib. 7. cap. 3.

Alcippe, nomen eſt ruſticæ mulieris proprij, cuius ſæpe meminit Theocritus, & Virg. eclog. 7.

ALCIPPVS ({Ἀλκιππος}) ciuis Lacedæmonius, qui ex vxore Damocrita duas ſuſcepit filias. Is quum & optimè ciuitate conſuleret, & ea agere quæ è Republica eſſe intelligeret, cotum inuidiam in ſe concitauit qui aduerſas ei partes in Republica foebant. Quorum falſis ſermonibus perſuaſi Ephori, velle Alcippum leges diſſoluere, exilio virum mulctarunt. Itaque exiuit ille Sparta. Damocrita verò vxor, quæ ſe viro comitem vna cum filiabus præbere vellet, prohibita eſt. Quin & eius bona publicarunt, ne dos virginibus ſupereſſet. Sed quum nonnulli puellas ſibi ob paternam virtutem vxores poſtularent, Senatuſconſulto ab inimicis prohibiti ſunt vxores illas accipere: quippe qui de ipſarum matre vnum dicerent audeum, vt ſibi quamor ſſimè liberi ex filiabus orirentur, qui patrem vindicarent. Quum igitur vnde cuique Damocrita impugnaretur, communem quandam totius populi celebritatem obſeruauit, ad quam mos erat, vt vnà eum virginibus domeſtriſque omnibus aque infanubus mulieres conueniret. Quæ verò ex oobiliſtate eſſent, ſeorſum ipſæ à cæteris in magno quodam Androne conſedebant. Tu illa gladio ſub veſte arcencita, comites ſecum filias educit, noctáque in templum profiſeretur: obſeruatóque tempore, quo omnes myſterio interforent, quum occluſæ fores eſſent, magnam lignorum vim extra eas conſtipauit: quippe quæ ad manum præſtóque forent, ad ſtrorum vſum cóuectæ. Tum ignem immiſit. Arcurrentibus autem auxilio virgi, filias ipſa ſuas, tum ſeſe ipſam Damocrita gladio interfecit. Quiproper quem mi nimè haberent, in quos iram effunderent, extra fines corpora Damocritæ ſilarúmque proiecerunt. Quamobrem irato deo, ingens ille tradirur Lacedæmone terræmotus extitiſſe. Plutarchus in Narrationibus amatoriis.

ALCISTENES, pen. corr. pictricis nomen apud Plin. lib. 35. cap. 12.

ALCISTHENES Sybarita, præ debeus veſtem huiuſmodi compoſuit, vt propoſita in Laeinio, quò vniuerſa ſcalia concurrebat, maximè omnium quæ propoſita ſunt, admirationi cunctis fuerit: quam Dionyſius prius aſſcquutus, Carthaginenſibus centum & viginti talentis vendidit. vt Ariſtoteles tradit. Stephanus Niger in libro de Nimio vitæ luxu.

ALCITHOE, penultima corrept. ({Ἀλκιθόη}) mulier Thebana, Minei filia, quæ Barchum eſſe Ioui filium negabat: adiſque Thrbanis mulieribus ſacra Bacchi celebrantibus, lanifirio vna cũ ſororibus & ancillis operam dabat. Ira itaque Baechi earum tela in hederam & vitem mutata, domoque incenſa ipſæ eo veſpertilliones ſunt conuerſæ. Ouid. 4. Metam.

ALCMAEON ({Ἀλκμαίων}) Amphiarai vatis & Eriphyles ſuit filius. Huic Amphiaraus ad bellum Thebanum proficiſci cogitanti, requitiáu Eriphyle in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit: qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem interfectæ ſeruaret, impium in matrem factus eſt, eámque necauit. Ex Bocauo. Huic fabulæ à cæteris additur, Quum poſtea ob matris eædem Alcmæon furiis agitaretur, venuſſe eum ad fluuiũ Phlegeum, a quo luſtratus eſt. Et quum filiam eiuſdem Alphesiboeam amaſſet, donato illi monili quod matris Eriphyles fuerat, vxorem illam duxiſſe. Czterum, quum aliquando ad Achelouum fluuium poſt ea tempeſtate forte veniſſet, placuiſſetque ipſi Calliſthoe Achelói filia, monile quod ſuperiori contigit dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitus eſſe. Ad quod repetendum qui profeciſcerctur, à fratribus Alphesiboeæ, Themone, & Axione oceiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus periit, perierunt. Vt, vt Quid lub. 6. Metam. videtur ſenuere, à filiis Calliſthoes, quas Iupiter natos, ſtatim deos fecerat, in viriionem patris orriſi ſunt.

Amphiaraides Alemæon, Amphiarai filius. Ouid. 2. Faſt.

Amphilochi frater. Ouid. 2. de Remed. amoris.

Crudelis. Virg. 6. Æneid.

Alcmæon Cotoniates, Pirithi filius, Pythagoræ auditor, plurimum tamẽ in medicina verſatus, videtur primus de natuꝛe ratione ſcripſiſſe, vel theuorinus in omnimoda tradit hiſtoria. An mam dixit immor talem, mouerique modo Solis. Diogenes Laert. lib. 8.

ALCMAN ({Ἀλκμάν}) poeta lyr. cus Lacedæmonius fuit Meſſenius Damanæ patre genitus circa Olymp. 27. inuentor amatorij rarmius, ſcripſit lingua Dorica, author Suidas. In morbo pedi culari periit, vt ſcribit Æſianax: qui & eum dicit fuiſſe Ageſidis ſeruum, ſed propter ingeniuui liberrate donatum. Quod autẽ ad morbũ pedi ularem attinet, teſtatur & Plin. lib. 11. cap. 33. Vide Diodorum Siculum lib. 5. cap. 6.

ALCMANES Lege ALCAMENES.

ALCMENA ({Ἀλκμήνη}) penul. prod. E lectrionis filia, & Amphitryonis vxor, ex qua Iupiter genuit Herculem. Ouid. 9. Metam.

Alcmene Argolis. Id eſt. Alemena Argiua. Ouid. 9. Metam.

Genitrix Alcidæ. Silı. Italıb. 3.

Mater Hercules. Stat. lib. 10. Thebaid.

ALCMEONAE ({Ἀλκμεωνίδαι}) Ithacæ inſulæ ciuitas eſt, à qua Vlyſſes Alcmenus à poetis appellatur. Stephan.

ALCON, nomen viri proprium. Stat. lib. 10. Thrbaid.

-ſequitur Sicyonius Alcon.

Alcon, faber argentarius, à patria Myleus cognominatus. Ouid. libro 13. Metamorph.

Alron ({Ἄλκων}) Creterſis ſagittarius, cuius quũ filium dtaco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, vt ea cutis in ſerpẽtis deſcereet vulnere, nec tranfiret in filium. Hæc Scruius enarrans illud Virgilij eclogą 5.

Aut Alconis habes laudes, aut iuigia Codri.

Alcon Sagunnus, inconſtrus Sagunnis qui tum obſidione premebatur, precibus aliquid morumm ſe ratus, quum ad Annibalem noctu tranſiiſſet, poſtquam nihil lacrymæ mouebant, conditionesque triſtes, veab irato victore ferebantur, traoſuga ex oratore factus, a pud hoſtem manſit: mortuorum affirmas, quæ ſub conditionibus his de pace agerent. Liu. 3. Dread.

ALCOTHOVS, Lege ALCATHOVS.

ALCTONE ({Ἀλκυόνη}) Atlantis filia ex Pleione, vt ſcribit Bucatius de Genealogia deorum lib. 6.

Alcyone vxor Ceycis. Vide HALCYON.

ALCYONEVS ({Ἀλκυονεύς}) Antigoni filius, Diogeni Laertio lib. 4 in Archeſilao, & lib. 7. in Zenone Citico.

Alcyoneus ({Ἀλκυονεύς}) Gigas fuiſſe traditur, Porphyrionis frater, ab Hercule telo confoſſus; cuius & filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitates ſe, ab Amphitrite in alcyones (vt quorundam opinio eſt) fuiſſe mutatæ. Harum nomina ſunt, Phollonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, Drymo, & Aſterie. Ex Suida. Alij ſcribunt Halcyoneus.

Alcyonium, ij ({Ἀλκυόνιον}) Plin. lib. 32. cap. 8, vt in mari (inquit) ex nidis, vt aliqui exiſtimant, alcyonum & caycum: alij ex fordibus ſpumam craſſeſcentibus: alij è limo, vel quadam maris lanugine. Hæc ille. Sunt tamen qui ſic dictum putent, quòd alcyones ſuper illud marinis vndis ſimul congeſtũ nidificent. Vide latius apud Dioſcorid. & eius interpret. Mathiol. lib. 5.

A L E

Alea, alex ({κύβος, πεσσός, ἀστράγαλος}) Eſt omnis ludus magna ex parte in fortunæ varietate conſiſtens, ſed proprie dicitur de teſſeris. Cic. in Catil. Quòd ſi in vino & alea comeſſationes ſolũm & ſtrorta quærerent, eſſrnt illi quidẽ deſperandi, ſed tamen ferendi. Martial. de ioribus.

Alea parua nuces, & non damoſa videtur:

Sæpe tamen puerꝰ abſtulit illa nates.

Alea pro Fortuna & caſu. Iuu. Nec tam celerem aleam vniuerſi certaminis eventus. Cic. 2. de Diuinat. Non perſpicuus aleam quandam ineſſe fortuis deligendis?

Alea non modò pro Fortuna, ſed etiam pro Dubitatione & periculo ponitur. Plin. in præfatione lib. 1. Vtitur illa & M. Tullius, extra omnem ingenij aleam poſitus. Hoc eſt, Extra omnem dubitationẽ, & extra omne periculum vt aliquis ingenio præferatur. Budæus lib. 1. de Aſſe: Extra omnem ingenij aleam, id eſt extra omne deſcrimen iudicrorum. Varro 1. de Re ruſt. cap. 4. Quare ſi ſalubritas non eſt, culturæ oõ aliud eſt, quãm alea domini vitæ, ac tei familiaris. Columel. in præfat. lib. 1. Maris & negotiationis alea.

Aleam Palmedes in caſtra Græcorum primus, vt noſtros reperit, dum otia miles ageret, vt author eſt Philoſtr. in Heroicis. Volaterr. lib. 29. Philolog. Cælius tamen lib. 2. cap. 14. & alex, & teſſerarum, & pilæ luſum Lydis inuentionem tribuit, ſequutus Herodoti authoritatem. Alea fat, id eſt periculum & caſus incertus. Luran. lib. 6.

Aleam ludo ſimilem eſſe vitam humanam dixit Plato, teſte Plutarcho. Ad quod reſpexiſſe videtur Terentius in Adelphis, vitam hominum perinde dicens eſſe, quaſi quum ludas teſſeris; vt quod tacto nõ ecciderit, id ante vt corrigas.

Blanda. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Damnoſa. Iuuen. ſatyr. 14.

Falax. Ouid. 4. de Ponto eleg. 2.

Feſtiua & honeſta alea luſitare. Gell. lib. 18. cap. 13.

Periculoſæ plenum opus aleæ. Horat. Carm. lib. 2. Ode 1.

Alea pernox, in qua audiuare luerı prnoctatur. Iuuen. ſat. 8.

Præceps. Horat. lib. 1. epiſt. 19.

Turpis. Iuuenal. ſatyr. 11.

Vrens indulgens. Horat. 3. Carm. 24.

Alea aure. Seneca de Ben. lib. 3. cap. 11. Itaque vt æquiore animo adire aleam, dauda illis aliqua potritas fuit.

Alea de cquis. Perſatyr. 5.

Hic eampo indulges, hunc alea decoquit.

Aleam emere, hoc eſt, mercem rerum eaptarum. quod ſe captus pro piſcium, vel auium, vel muſiliium emitur. Pomp. in l. Nec emptio. D. de contrahen. empt. & vendit. Aliquando tamen & ſine re vendito intelligitur, veluti cùm quaſi alea emitur, quod fit cùm captus piſcis, vel auium, vel muſiliium emitur. Emptio enim roneratbitur etiam ſi nihil incideri: quia ſpes empta rſt. Vſus eſt quoque hac loquutione Paulus loquus hæreditatem. D. de Hæred. vel adyend.

Aleam iacere, ſi rem periclitari, fortunæque arbitrio rommittere: ſiquidem alea, fortunæ ludus eſt magis, quàm artis. Eraſmus.

Aleam ſequi. Varro: Sequentes aleam, non rationem. Id eſt, Euentus ancipitis expectationem.

Subire aleam. Vide VARRO.

Iret in aleam ſeruitij imperiſque aleam, Liu. t. ab Vrbe. Id eſt, ancips fortuna eſt, dubiúſq; euentus, vtrum dominatui, an ſeruituti ſimus.

Alestor, pen. prod. ({ἀλέστωρ}) denominatium ab alea, qui lodum alea, quaſi artem quandam exercet. Cic. in Catil. In his gregibus omnes alearores, omnes adulteri, omnes impuri, impudíque verſantur. Idem 2. Philipp. Domus trat alearoibus referta, plena ebriorum.

Aleatorius, adiect. ({ἀλεατόριος}) quod ad aleam pertinet. Cic. 2. Philipp. Suggerebantur eius ſæpe, nõ enim ſemper iſte ſeſtr, damna aleatoria.

Aleatarium forum, apud Suetonium in Auguſto cap. 71. Luſimus per omnes dies, ſorúmque aleatorium calfecimus. Verba ſunt Auguſti.

Ritus aleatorius, apud Gell. lib. 18. cap. 13.

Alea, os, maſc. gen. Idẽ quod aleator, teſte Feſto, Nœuio, & Pubi. Mimographo.

ALEA ({Ἀλέα}) Nomen oppidi in Arcadia, dictum ab Aleo conditore. Plin. lib. 4. cap. 6. & Stephan. {Ἡ} item Minerua cognomen, quæ circa hanc vrbem colebatur, vt videre eſt apud Herodot. lib. 1. Verùm in tabulis hiſtr poſtremus ſignificationibus primam corupit, quam aliioqui prodirit. Papinius in Syluis,

Aut alcæ lueis vidit Tegea ſaeerdos.

ALEBAS, Alrbæ, penul. prod. ({Ἀλέβας}) nomen proprium viri, qui apud Lariſſam Theſſaliæ vrbem ciudeliſſime regnans, ſatellites adhibuit, a quibus randem eſt interfectus. Ouid. in Ibin,

Quóſque putas ſidos, vt Lariſſeus Alebas,

Vulnere non fidos experiare tuo.

ALEBRECHTI. Gallicæ Narbonenſis populi. Plin. lib. 3. cap. 4.

Alebri 2, Veteres dixerunt pro bene olentibus. Feſtus.

Alec. Vide HALEC. Vide etiam MENA piſcis.

ALECTO ({Ἀλληκτώ}) vna eſt ex tribus furiis. Tres enim à poetis deſcri-

bunnir, Alecto, Megæra, & Tisiphone. Porrò Furiæ dicuntur à poetis filiæ Acheronis, & Nocturni: vt notant Virgilij interpretes. Orpheus in hymnis canit eas esse Plutonis & Proserpinæ filias. Alecto significat idem quod Irrequieta, Non desinens, ab α privativa particula, & λήγω quiesco, desino, cesso. quòd nullum seelus inultum prætereat. Alecto facie torua, & membris furialibus. Virg. 7. Æneid.

Atra Alecto. Virg. ibidem.

Sata Nocte. Id est, Nocti is filia. Virg. 7 Æneid.

Atro. Claud. lib. 1. in Rufinum.

Cocytia. Virg. 7. Æneid.

Dea. Virg. 7. Æneid.

Erinnys. Virg. 7. Æneid.

Infecta venenis. Virg. 7. Æneid.

Innisa. Claud. lib. 1. de raptu Proserp.

Luctifica. Virg. 7. Æneid.

Sæua. Virg. 7. Æneid.

Torquata colubris. Ouid. 2. epist.

Tristis. Virg. 7. Æneid.

Cincta facibus atris. Claud. lib. 1. in Rufinum.

Alecto mugit cruentum. Claud. lib. 1. in Rufin.

Alectus alæ stridentes anguibus. Virgil. 7. Æneid.

Alectus alæ Stygiæ. Virgil. 7. Æneid. Idem eas appellat fuscas, libro eodem.

Alectus oculi flammei. Virg. 7. Æneid.

Alectus rabidum. Virg. 7. Æneid.

Alectus vox rabida. Claudian. lib. 1. in Rufinum. Alectus, hic & in præcedentibus, est genitiui casus: Græcè ἀλήκτου.

ALECTOR (ἀλέκτωρ) Filius Anaxagoræ, Iphim genuit & Capaneum, qui fuit vnus ex septem ducibus Argiuorum apud Thebas. Volaterr.

Alectoria, huius alectoriæ, Lapis qui in ventriculo galli inuenitur. Gallus enim ἀλέκτωρ dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10. Alectorias vocant in ventriculis gallin æ eorum inuentas, crystallina specie, magnitudine fabæ: quibus Milonem Crotoniensem fum in certaminibus, inuictum fusse videri volunt. Solino vocatur Alectorius lapis. cap. 4. ad finem.

Alectorolophos (ἀλεκτοροφώφ) Herba est tussicibus vtilis, solis galli gallinacei cristæ similibus, caulem tenuem, semenque nigrum in siliquis habens. Latinus Crista dicitur, teste Plinio lib. 27. cap. 5. Alij Alectorolophon vocant.

ALECTRON (ἀλεκτρών) Adolescens fuit, Marti adeò familiaris, vt adulterij quo Veneri ille commisc ebatur, conscius adhiberetur, foribusque custos apponeretur, ne Sol is interuentu deprehenderetur adulter. Verùm cùm ille somno oppressus, negligentius excubias egeret, amantes, eius fiduciæ in ceruam auxum dormientes, à Sole deprehensi sunt, & apud Vulcanum delati, adamantinis catenis sunt implicati. Qua de causa indignatus Mars, Alectryonem in auem sui nominis transformauit, quem Gallum Latini appellant, qui etiam hodie veteris negligentiæ memor, Solis aduentum cantu suo prænunciat. Lucian. in Micyllo.

Alecula, Vide MALECULA.

ALEGNON, vnus fuit filiorum Borthi: quamor enim fuerunt, Hippodamas, Hectron, Archilytas, Alegnon, teste Diodi. lib. 5.

ALEIOS campos (ἀλείων πεδίον) Strabo prope Mallum & Magarsa constituit. Meminit & Plinius in Ciliciæ fru. Mentionem facit in Bellerophontis fabella Homerus. Exponit Eustathius, & ab errore quidem nuncupatos interpretatur, quia ἀλᾶσθαι Græcorum lingua, errare sit: quoniam per eos aberrarer primùm exc ussus Pegasi Bellerophontes. Sunt qui Campos vacuos Latinè sinc interpretati. Nec desunt ex Græcis, qui Aleios dici campos putent non ab errore, sed ab oppido quod Alea nuncupatur: addunteque, inter Pinarum & Cydnum annes collocari. Celius lib. 9. cap. 17.

ALEMANNI (Ἀλαμανοὶ) regio Alemannorū, quæ & Germaniaquandam posteriùs appellato apud authores ità frequentior. Claud. 7. Paneg

Implorâque tum supplex Alemannia nomen.

ALEMANNI (Ἀλαμανοὶ) sunt idem qui Germani dicti (vt quidam putant) à Manno Tuitonis dei filio. Absurdum autem est quod putat Quadratus apud Agathum, dictos esse Alemannos à promiscuo lacu. Nam constat eos qui ad lacum Lemanum confederunt, non Alemannos, aut Germanos, fed Heluetios semper dictos esse à veteribus, neque inter Alemannos aut Germanos ab iis vnquam numeratos. Non minus absurdum videtur quod scribit Aimius Italus, Alemannos esse varia genium colluuie collectos, & tam ob causam Alemannos dictos, ab ἄλλος, hoc est, errando. Nam verisimile non est, gentes quæ longè meliores regiones possidebãt, in Alemanniam terram olim incultam & asperam confluxisse, vt recte Tacitus in libello de morib. Germanorum dispoat, qui contra Aimium indigenas esse Germanos scribit, minimèque alienam genubus aduentibus & hospitiis mixtos. Itaque rectius multò nominis origo ex eorum lingua petitur. Illis enim ALEMANNI significat, & MAN, virum: vt Alemanni dicti sint quasi ceti vir & bellatores fortissimi. Cui rei & alia appellatio conuenit. Nam quod inferiores Germani dicuntur ALEMANNI, hoc superiores dicuntur GARI: Verisque autem MAN, virum significat: ita vt vocabula Germani & Alemanni, eandem vim habeant. Non ramen & hoc ineptum est, Alemannos dictos esse ab vsitata ad virtutem & fortitudinem adhortandi formula, Aſsmänner: Hoc est, Vt viri, Vt viros decet, quomodo etiamnun tu præsus sese mutuò confortantur. Germanos autem, quasi Harmannos: id est, viri exercitus, viri militares, monuisse B. in g. quæ est etiam origo veteris appellationis Hermionum, quæ est apud Plin. lib. 4. cap. 14. Alemanni etiã vocabantur Teutones & Teutoni, à Teutone fine Tuiscone. Vide suo loco.

ALEMANNUS, fluuius apud Rysios, originẽ à Rubito castro (Rastenburg) trahens. Hic ad Castrum oppidum iungitur Danubio. Vulgò Aimela vel Aimul appellatur. Calepin.

ALEMYSI, Attiæ populi, apud quos est Cereris legiferæ ac Proserpinæ templum. Pausan. in Attica.

Aleo, huius aleonis. Vide ALBA.

ALEON, fluuius. Plin. lib. 4. cap. 19.

ALEOPTRA, insula in Mœotide. Calepin.

ALEOS, amnis est Erythris vbe Grææ inter Megarã & Thebas, qui pilos gignit. Plin. lib. 31. cap. 2.

ALERIA, Corsicæ colonia à Sylla dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 6.

Aleis, alias, pen. cor. absolute positum (ἄλεις, ἄλεως) Auis dicta ab alarum magnitudine. Sunt enim alites propriè maiores aues: vt gallinæ, anseres, cornices, corui, grues. Plin. lib. 10. cap. 19. Nunc de secundo ordine dicamus, qui in duas diuiditur species, oscines & alites. Illarũ genera centus oris, his magnitudo differentiam dedit. Hoc nomẽ proprie terminum est. Martial. Alitis eximiæ cauda superba fuit. Id est, pauonis. Sic vbique Plin. quatenus quidem ob seruare potui. Poetice tamen & in masculino legitur. Virg. Æneid. 12.

Nanque volans rubra fulsus Iouis ales in æthra. Id est, Aquila.

Alituum, genituus pluralis per epenthesim, pro alitum. Virg. lib. 11.

Alitum, pecudúmque genus sopor altus habebat.

Ales & auis. Cic. de Diuin. Eadẽmque efficit in auibus diuina mens, vt tum huc tum illuc volent alites. Idem 2. de Nat. deor. Aues quasdã, & alites, & oscines, vt nostri Augures appellant, rerum augurandarum causa natas esse putamus.

Palladis ales, pro Nocua. Ouid. 2. Fast.

Pandionis ales, Ouid. ad Pisonem. Hirundinem intelligit, aut Luscinię.

Progne fquidem & Philomela filiæ fuerunt Pandionis.

Phasidis, pro Phasiano. Sear. lib. 4. Sylu. 6.

Cyllenius, pro Mercurio. Claud. lib. 1. de rapt. Proserp.

Cytherea, pro Columba. Sil. Ital. lib. 3. Est enim Veneri dicata.

Daulias ales, pro Philomela fue Luscinia, à Daulide oppido. Seneca in Hercul. Oet. lib. 3.

Gangeticus, pro Phœnice. Ausonius in Ternario.

Phœbeius, pro Coruo. Ouid. 2. Metam.

Tegeaticus, pro Mercurio. Stat. lib. 4. Sylu. 1.

Tirynius, pro Phœnice. Claud. Epigram. 3.

Argeus. Id est, alba. Ouid. 2. Meram.

Ales auida, pro Vulture ieeur Tityi iugiter exedente. Seneca in Herc. fur. 13. & in Agamem. 1.

Canorus, pro Cygno. Horat. 2. Carm. 20.

Crisatus, pro Gallo. Ouid. 1. Fast.

Flammiger, pro Aquila quæ Iouis fulminibus seruit, vt exponit Lactantius. Stat. 8. Thebaid.

Fuluus ales Iouis, pro Aquila. Virgil. 12. Æneid.

Impiger, pro Mercurio. Stat. 1. Thebaid.

Interritus. Sil. Ital. 5.

Longæua, pro Phœnice. Claud. de rapt. Proserp. lib. 2.

Lugubris, pro malo & infelici aspitio, vt interpretatur Acron. Horat. 3. Carm. 3.

Mala, pro malo aspitio, vt exponit Acron & Porphyr. Hora. Epod. 10.

Matutinæ. Propert. lib. 1. eleg. 15.

Miserabilis. Ouid. 11. Metam.

Occinentes, Caul. epigram. 22.

Petiore alite aliquid facere. Id est, meliori aspitio. Horat. 4. Carm. 6.

Regia, pro Aquila. Ouid. 4. Metam.

Sæua. Senec. in Oedipo, 12.

Secunda alite aliquid facere, Id est, prospero aspitio, vt interpretatur Porphyrio Horat. Epod. 16.

Secundis alitibus procedere, Id est, felici & prospero aspitio. Claud. Panegyr. 6.

Vasta ales, pro Struthiocamelo. Claud. in Eutropium, lib. 2.

Delata pennis ales in aliquem locum. Lucret. lib. 6.

Lapsa ales ab aere, pro aue deorsum volante. Virg. 1. Æneid.

Alites volatu auspicia facientes illæ pertabantur: Buteo, Sanqualis, Immulgulus, Aquila, Vultur, Ossifr.

Ales, adiectiuum omnis generis (ἄκλιτος) ponitur à poetis pro Velocis Sillius, Alæ vectus equo. Virg. 8. Æneid. -ignis & altitis auftri. Ales, item adiectiue positi pro Alatus, Id est, Alas habens. Cic. de Inuent. Augures ingentes, alites, iuncti iugo, poetieum est.

Alis suis. Cic. de Nat. deor. Inde est ales auis lato sub regmine cæli. Curtus. Senec. in Medea.

Deus, pro Mercurio.

Equus. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 12. pro Pegaso equo alato.

Passus, Velox. Ouid. 10. Metam. -passa volat alite virgo.

Pegasus. Horat. 4. Carm. 11.

Plantæ. Hoc est velox. Sil. Ital. lib. 4.

Plumbum ales, pro glande plumbea, quæ funda emittitur in hostem, Sil. Ital. lib. 3.

ALESIA, Ciuitas est Siciliæ, Ptolemæo. Hinc Alesinus, a, um. Cic. in epist. fam. In Alesina vrbe, &c. Vide & Strab. lib. 6. ¶ Alesia item oppidum est Ciliciæ Strabonì & Ptolemæo.

Alesco, alescis (ἀλίσκομαι) alescere, antiquum verbum ab alo, alis. Id est quod Nutricari, crescere. Vnde fit Coalescere, vsurarum verbum pro Concrescere. Varro. de Re rust. cap. 44. Quæ nata sunt (inquit) in fundo alescunt, adulta concipiunt.

Alescendo roborari. Varr. lib. 3. cap. 4. de Re rust.

Alescendi causam tangere. Lucret. lib. 2.

ALESIUM est, quod nunc Alesiæum vocant, locus ad Amphilochidem proximus, in quo omnibus mensibus accolæ forum congregant. Iacet autem in via montana, qua ex Elide ad Olympiam commeatur. Peregrinus autem ferulis agri Pisæi ciuitas fuit, alias alio modo variatis locorum terminis propter Imperatorũ permutationes. Strab. lib. 8.

Alesium, oppidum Peloponnesi, ab Alesio filio Silleantis, vnius è proceis Hippodamiæ. ¶ Est & Alesius campus in Epiro, & mare Alesiũ, & promontorium, & fluuius.

ALESIUS, mons Arcadiæ prope Mantineam, sic ab errore Rhea nuncupatus. Paulan. apud Cel. lib. 9. cap. 47.

Alesius (Ἀλήσιος) oppidum Elidis, Stephano.

ALEXIS, pen. prod. nomen viri proprium. Vide ALEVAS.

ALETHES, pen. prod. nomen fuit proprium viri Troiani, quasi ἀλαθὴς, id eſt, verax fuerit. De quo Virg. lib. Æneid. 1.
-& qui grandæuus Alethes.

Alectides ἀλεκτορίδης) Sacrificia quædam Athenienſium, pro Icaro & Erigone, quæ oſcillis agebantur. Cum enim in finibus Athenienſium mulæ virgines ſine cauſa ſuſpendio ſibi mortem conſciſcerent, propter Erigonem, habitu & Apollinis oraculo, ſic ſuicidium ſolitæ infligerunt, quod publicè priuſquàm facerent, & id Alexides appellabant, quòd Erigone cum eane ignota & ſolitaria patrem Icarum medica perſequuta ſit, quas Græci ἀλεκτόνας nominant & ἀλωὼς Mendicus, ragus, & ero dicitur. Hygino.

ALETVS, oppidum Salentinorū in Italia, authore Ptolemæo, & Plinio, lib. 3. cap. 11.

Aletini, Salentinorum populi. Plin. lib. 3. cap. 11.

ALETRINATES, Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5. ALETRINI, apud eundem lib. 3. cap. 11. Fratres gemini fuerunt ex municipio Alcetinati. Cic. pro Cluent.

Aletrinenſis. Cicero Cornel. Balb.

Aletus, do, penult. prod. Corporis pinguedo. Author Feſtus. verbale ab alendo, ſed obſoletum.

ALEV, Inſulæ nomen io Arabia, Plin. lib. 6. cap. 28.

ALEVRON, ri. n. g. Farina, proprie tritici: Alphiton verò, hordei. hinc

Aleuritæ panis apud Rueilium lib. 3. cap. 14.

ALEVS, Aphidantis filius, qui Mineruæ templum condidit apud Tegeam Arcadiæ vrbem, authore Pauſania.

Aleus adiectiuum (ἀλεὰς) vt Alea Minerua. Stat. 4. Theb. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 47. vocat Halæam.

Alex, ecis. gen. lega. fg. ſine plurali, Genus eſt liquaminis, quod Plin. murix vtium, & imperfectam nec colaſi facem appellat, li. 31. cap. 8.

ALEX (ἄλεξ) fluuius Rheginum agrum a Locrenſi diſterminans, per vallem profundam curſum habet. Strabo lib. 6. apud quem ſcribitur Alex, Alexis apud Theocritū vero Alcs, Alexi. Hic fluuius Plin. Cariſius appellatur. Pauſanias & Ælianus Cocinix. Volaterr.

ALEXAMENVS Ætolus, Nabidis tyranni Lacedæmonii interfector, mox ab Lacedæmonis ipſis in regia obtruncatus. Liu. 4. Decad. lib. 5.

ALEXANDER, Mobilorum rex, Tarentinus, à quibus inuocatus fuerat, inſenſus, publicæ Græcorum conuentum tractus illius, cœtui compulſus eſt, ad Thuriorū agros tradueere conatus eſt, cùm in Hercules Tarentinæ Tellutis zde celebrari mos eſſet. Author Strab. lib. 6.

Alexander Aphrodiſeus (ἀλέξανδρος ἀφροδισιεύς) ſub Seuero & Antonino philoſophiam profeſſus, primus omnium Ariſtotelem antea viris doctis magis laudatum quàm intellectum, commentarius enarrauit: & ſcholia vetera diu obſcura emanarunt, Themiſtius, Ammonius, Simplicius, Philoponous, Olympiodorus, Ariſtotelis omnes cōmentatores. Volaterr.

Alexander Ætolus, poeta egregius, in libro qui inſcribitur Muſæ, refert quòd Iludio populus Epheſius dederato tēpio Dianæ curauerit parentes proposiſſe, vt qui nec coniugium, nec liberos habuiſſent, in deam carmina diuerſa componerent. Macrob. Saturn. lib. 5. cap. 22.

Alexander Ætolus, ex ciuitate Pleuronis, poeta Tragicus, inter ſeptem cōnumeratus eorum qui cognominati ſunt Pleiades. Suidas & Volater. Eius memini & Strabo lib. 14.

Alexander Epheſius, qui Lychnus eſt cognominatus, orator magnus eſt habitus, & in Republica verſatus, & hiſtoriam ſcripſit, & cū mina, in quibus de cæleſtibus tractati & terras continentes deſcribit. Author Strabo lib. 14.

Alexander Grammaticus, Aſclepiadæ filius, ex Cotizo Phrygiæ oppido, de varia hiſtoria ſue materia inquinquaginta ſcripſit voluminaꝰ, periuſtinus ætatis ſuæ vir, Hermolaus in Plin. lib. 5. cap. vlt.

Alexander è Seleucia Cilicix, magiſter epiſtolarum Græcarum M. Antonini principis, Herodis æqualis, docuit Romæ & Athenis, cognominatus σωκρατικὸς. Volaterr.

ALEXANDER MAGNVS (μακεδὼν ὁ μέγας) Philippi Macedonū regis & Olympiadis filius, forma fuit ſupra hominem auguſtior, cerviçe celſa, lætis oculis, & illuſtribus, malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis lineamentis non ſine maieſtate quadam decoruis. Peragrauis ore ſubſ, rectoribus Ariſtoteles & Calliſthenes viis. Subegit Asiā, Armeniam, Iberniā, Albaniam, Syriam, Egyptum, Babyloniam, Persarum, Cuſaiſmq; montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit: Medos & Perſis imperauit. Cepit Indiā, cineoſus omoa ad quæ Liber & Hercules accederāt. Victor omniū, vino & ira victus, morbo tandem ipſe apud Babylonē exemptus eſt. Solinus cap. 14. Eius geſta multi prater Plutarchum apud Græcos ſcripſere: apud Latinos Q. Curtius.

Alexander ferula quid ſudoret his verbis Suidas lib. 13. Alexander Hōmeri ſtudioſus fuit: vnde etiam Homericæ porſeos emendatio quædam fertur. qua ex Alexandri ferula dicitur cum Calliſthene & Anaxarcho. Is enim quædam adnotauit, quæ poſtea in ferulam cooccit quā in Perſica gaza ſonuerat ſumptuoſe inſtructam. Eandem fert tenuiſſe habet Plin. lib. 7. cap. 29. & Cic. ad Luctium lib. 5. ep.

Fortis Alexander. Horat. lib. 2. epiſt. 1.

Magnus. Horat. lib. 2. epiſt. 1.

Alexander Mileſius Polyhiſtor cognominatus, libertus Cornelij Lentuli, Grammaticus, Romæ docuit. Sylla temporibus exantlus eſt ex incendio domus apud Laurentes. Suidas & Volaterr.

Alexander Pheræus io Theſſalia tyrannidem apud Pheræos exercuit. De hoc Cic. lib. 2. Offic. Quid Alexaodrum (inquit) Pheræum quo animo vixiſſe arbitramur? qui quum vxorem Thebā admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum, & cum quidem cum puncīum notis Thraciis, diſtricto gladio iuh. bae anteire: præmitebatque de ſtipatoribus ſuis, qui ſeruiarentur aeuralibus mulieb res, & nequod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fidelioreꝫ & barbarum & ſtigmaticum putaret, quam coniugem! Nec cum fefellit opinio, ab ea enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicione interfectus. Quid quoque meminit in Ibio, Inque tuo thalamo ingueris more Pheræi,

Qui datus eſt leto coniugis enſe ſuæ. Meminit & Valer. Max. lib. 9. cap. 14.

ALEXANDRA, quæ & Caſſidra dicta eſt, Priami filia, ex vates. Eius nomine Lycophronis inſcribitur poema de Alexādro Paride. Volaterr.

Alexandra, Alexandri ludzorum regis vxor, cui vir moriens adminiſtrationem regni reliquit. Hegeſippus libr. 1. cap. 12. de Excidio Hieroſolym.

ALEXANDRIA, penult. prod. (ἀλεξάνδρεια) nomen eſt trium vrbium ab Alexandro Macedone conditarum. Siquidem vna eſt in Ægypto, ad oſtium Nili ſita, quod à nonnullis Canopicum dicitur, vt ſcribit Solinus cap. 45. Hanc deſcribit ampliſſimè Strabo lib. 17. Arrianus lib. 3. Ammianus lib. 22. Curtius lib. 5. Plin. lib. 5. cap. 10. Aliam eodem nomine conditā in Aſia, aliam item in Scythia ſuper Tanaim. Dicitur item Alexandrēa, q prodūcta. Proper. lib. 3. eleg. 11.

Noxia Alexandrea, dolis aptiſſima tellus. Sic Horat. 4. Carm. 14.

Eſt præterea Alexandria vbis Ligurix ab Alexādro Pontifice cōdita. Alexandria, Ciuitas eſt in Margiana regione, qua diruta à barbaris, Antiochus Seleuci filius eodem loco reſtituit. Syrianam, interfluente Margo, qui corriuatur in Zoraſe. Is maluerat illam Antiochiam appellari. Hæc Plin. lib. 6. cap. 16.

Alexandria, vbs eſt ab Alexandro condita ad Tigrim fluuium, vbi milites inutiles reliquiſſe fertur. Plin. lib. 6. cap. 27. Eſt & hoc nomine alia in finibus Sogdianorum, de qua Plin. eod. lib. cap. 16.

Alexandria. Ariorum cognominata, quam præſidit Arius fluuius. Plin. lib. 6. cap. 23.

Alexandria Ægypti, hodie Scanderia vulgò dicitur à Turcis.

Alexandria, vbs Troadis, Romanorum colonia, olim Troas Antigonia dicta. Plin. lib. 5. cap. 30.

Alexandria, penult. prod. omen eſt agonis. Strabo lib. 14. Chaleidibus lucus imminet, Alexandro Philippi filio dicatus. Hoc in loco certameo Alexandria nuncupatum, ab vniuerſa Ionia celebratur.

Alexādrinus, pe. prod. adiect. (ἀλεξανδρῖνος) Quint. li. 1. cap. 2. Ne Alexandrinus quidem delicus verba premitenda miſa & oſculo excipimus.

Alexandrina laurus, ramos ſpargit à radice dudiantales, topiari, ac coronarij operis, ſolio ſcuiore quam myrti, molliore, & candidiore, maiore ſemine inter folia rubro. Plurima io Ida, & citea Heraclea Ponti, nec miſi manioſis. Hæc Plin. lib. 15. cap. 30.

ALEXANDRIVM (ἀλεξάνδριον) Iudææ oppidum apud Ioſephum lib. 14. Antiquit. Iudaic. cap. 6. Meminit & Strab. lib. 16. Vulgò *Alexandria*.

ALEXANDROPOLIS, pen. corr. Parthorum ciuitas, ſic dicta ab Alexandro Magno conditore, vt author eſt Plin. lib. 6. cap. 25.

ALEXIA, Ptolemæo Rigiacum (Ἀλεξιακὸν) Alexiam appellat Diodorus Siculus lib. 5. ab Hercule condam, ſtorius Celticæ metropolim. vulgò hodie hæc ciuitas vocatur in Burgundia, *Auſſois*. Eam Cæſar longa obſidione oppugnauit, vt apparet ex eius lib. de bel. Gal. 7.

Alexicacus, pen. cor. (ἀλεξίκακος) In malis adiutor. defenſor, malorū auerſor ac depulſor, hominū defenſor. Epitheton Herculis & Apollinis. Pauſania in Attica, Alexicaci Apollinis ſimulacrum eſſe ait. Catamus. Id deo nomen indutus auxit, quòd peſtilentia, quam bello Peloponneſiaco in Attica graſſaterat, ſacrato Delphis tripodo, populum liberauit.

Alexicaci dæmones à veteribus dicebantur, qui à noxis & diras arcere amoliriue cxiſtimabantur: qui & ἀποτρεπαῖοι & ἀποτρόπαιοι dicebantur, & ἀρτίοι appellabantur. Bud. & Calepin. lib. 24. cap. 31. Contrà dij mala inferentes, ius nominibus vocabantur, ἀλάστορες, ἀποφθιτοὶ, σκληροὶ, &c. authore Polluce.

ALEXICOMI, Medicus. Ciceroni familiatis, cuius meminit idem Cic. lib. 2. ad Attic. 15. epiſt.

Alexipharmacon, alexipharmaci, penult. corr. neut. gen. (ἀλεξιφάρμακον) Eſt genus pharmaci; quod nomen verti poteſt Auxiliare medicamentum, ſiue Remedium cum auxilio. Plin. lib. 22. cap. 20. Nec magis alia herba concurit medicamento, quod alexipharmacon vocant.

ALEXIS Aſinij Pollionis ſeruus, ſic dictus quaſi ſine reſponſione, ac ſuperbus. quem Virgilius rogatus ad præadium, quum vidiſſet in miſterio omnium pulcherrimum, dilexit, cumq; domo accepit. Hæc Seruius enarratus illud Virgilij,

Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin. Contrà Apulcius, inquiens, Quatrò modeſtum eſſe dominum ſuum, qui ibidem vtrego puerum amari ſui Pollionis bucolico ludero laudans, & abſtinēo nominum, eſſe quidem Corydonem, puerum verò Alexin vocat? Alexin autem nominauit (vt reor) de nomine aliius pueri, quem epigrammaet Plato laudarat, cuius inuium eſt, Νῦν ὁ μὲν ἐμὸς ἔρως, & cætera huiuſmodi.

Alexis, ſtatuarius nobilis, Polycleti diſcipulus. Plin. lib. 34. cap. 8.

Alexis, amanuenſis Attici. Cic. ad Atticum, lib. 7. epiſt. Alexio humaniſſimum puerum, niſi forte dum ego abſum, adoleſcens factus eſt (id enim agere vide batur) ſaluere iubeas velim.

Alexis Thurius (Ἄλεξις θούριος) Qui prius Sybaris dicebatur, porta Cōmeos ante Menandrum. Reliquiæ plures fabulas, habuit filium Stephanum, portam & ipſum Comicum. Suidas. Meminit Geſl. lib. 2. cap. 23.

A L F

Alfaſalſa, Arabicis herba eſt medicæ peſſimilis, ad pabulum iumentorum & pecudum imprimis vtilis. Hæc abundat Hiſpania, vbi magna admodum cura colitur, ſámque *Alfalfa* vocant, nomine ab Arabibus corrupte mutuato. Naſcitur & in Gallia, ſi Ruello credimus, & mauis trifolium appellatur. Author Mathiol. apud Dioſcorid. lib. 2.

ALENVS. Vide ALPHENVS.

A L G

Alga, algæ (φύκος θαλάσσιος) Herba quæ naſcitur in aquis marinis. Plin. Linus non atenoſum, fed alga & ſtuuiorum ſordibus plenum. Hoc. ras. 2. Serm. 5.

Et genus & virtus niſi cum re, vilior alga eſt.

Alga inuulis. Horat. 3. Carm. 17. 1.

Marina. Palladius.

Mollis. Valerius Flac.lib.1. Argonaut.
Rubra. Claudian. epigram. 4. de Magnete.
Viridis. Claud. in Ruffinum lib. 1.
Algenſis, & hoc algenſe. Plin. lib. 9. ca. 27. Lutenſes & algenſes purpuræ quæ in limo & alga enutriuntur.
Algoſus, pen. prod. (ἀναιδὴς) Denominatinum ab alga. Plin. lib. 32. cap. 9. Purgant & myaces: quorum natura eas in hoc loco dicetur. Aceruantur murium modo, vuuiatque in algoſis. Hoc eſt, in locis alga abundantibus.
Algeo, algeſ, alſi (ἀφυιῶ) algere, pen. prod. idem quod frigere. Videtur tamen eſſe frigere vehementius. Feſtus: Algeo ex ſeræco ἀλγέω dicitur. Id eſt, Doleo: vel ſic frigus dolor quidã membrorum rigore concrectus. Cic. 2. Tuſc. Itémque Lycurgi laboribus eruduint iuuentutem venando, currendo, eſuriendo, ſitiendo, algendo, æſtuando. Horat. in Arte poet.

Qui ſtudet optatam curſu contingere metam,
Multa tulit, fecitque puer, ſudauit, & alſit. Iuuenal. Probitas laudatur & alget. Hoc eſt, Friget virtus: quia pauci eam exercent.

Algentes (ψυχρῶντες) pruinæ. Stat. 3. Thebaid.
Algidus, pen. corr. adiectiuum (ψυχρὸς, κρυώδης) Frigidus. Catul. epigram. 58. de Berecynthia & Atys, 14. niuem vocat algidam.
Alſus (ψυχθεὶς) Comparatiuum ab Alſus, vnde & Alſiuſus. Cic. ad Attic. lib. 4. epiſt. 8. Nihil quit tius, nihil alſius, nihil amœnius. Idem ad Q. fratl. lib. 3. epiſt. 17. Iam apodyterio nihil alſius, nihil muſcoſius.
Alſia corpora, Quæ frigus ferre non poſſunt. Lucret. lib. 5.

Ignis enim curauit, vt alſa corpora frigus
Non ita iam poſſ. in eaſt ſub tegmine ferri.

Alſioſus, pen. prod. adiectiuum (ψυχρὸς) Quod naturæ eſt frigeſcentis, & facile à frigore læditur. Plin. lib. 20. ca. 13. Alſioſiſque crudam dederunt in cibo. Idem lib. 21. cap. 10. Abrotonum & adonium alſioſa admodum ſunt.
ALGIDVM pen. corr. (ψυχρὸν) Italiæ oppidum, non procul à Tuſculo in alto monte ſitum, ex eius algore propterea dictum, nunc *Rocca di papa* ex veteris ſtin deſcriptionis exiſtimatur, ſyluáque proxima adhuc Alliſy ſue cognominatur. Volater. lib. 6. Strabo lib. 5. dicit Algidum eſſe oppidulum poſt montes Tuſculanos, ad quos deſcendebat via Latina. Horat. in Carmine ſeculari,

Quæque Aceruinum tenet, Algidumque.

Algidum ferax. Horat. 4. Carm. 4.
Gelidum. Horat. 1. Carm. 21.
Niuale. Horat. 3. Carm. 23.

Nam quæ niuali paſcitur Algido.

Algidenſis, adiectiuum. (ψυχρὸς) Plin. lib. 19. cap. 5. Algidenſe raphani genus a loco, longum atque trunſiucidum.
Algificus, pen. cor. (ψυχρὸν ποιῶν.) Gell. lib. 19. rap. 4. Quòd timor ſit omnibus algificus. Id eſt, frigus inducit, algorem facit.
Algor, algoriſ, pen. prod. maſc. gen. (ψυχρότης, ψύχος) Verbale, ſicut Calor à Caleo, Ilem quod frigus, ſiue potius frigus veheméntius. Plin. lib. 14. cap. 2. Æſtu magis, quàm algore vexantur.
Patiens algoris. Sil. in Carll. Corpus patiens inediæ, vigiliæ, algoris.
Algus, huius algus (ψυχρὸς) Idem quod algor. Plaut. Rud. 24. 5 Tu vel ſuda, vel peri algu. Idem, Paupertatem, algum, famem. Lucret. lib. 3. Morbis, algóque, ſæpaceque. Nomen obſolegum, ſine plurali. Nonius legit algo, ſed vel uſus eſt corruptis libris, vel ipſe mendoſus eſt, atque quid eum legendum alga pro algore, & loci omnes qui ab eo proferuntur, ſic ſunt reſtituendi, ex Priſciano, & Charſio antiquis grammaticis. Vide Lambinum in Lucret.
ALIDVS, pen. cor. (ψυχρὸς) Mons ab Vbe XII paſſuum milibus diſtãs: ab aſſiduo frigore ſic dictus. Et ab hoc quoque ſylua Algida dicta eſt, huic monti ſubaccna. Spont. Cic. in Orat. Plin. lib. 18. cap. 13.
Algor, Vide ALGEO.
Algoſus, Vide ALGA.
Algus, Vide ALGRO.

A L I

Alia, Aliàs, Alibi, Vide ALIVS.
ALIA TVM, Bœotiæ oppidũ, à M. Lucretio Prætore expugnatum. Liu. 5. Decad. lib. 2.
Alibantes (ἀλιβαντες) Mortui dicuntur, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὰ ἕλκη, hoc eſt, Eò quòd humido illo naturali deſtituti ſint. Cælius Antiq. lib. 3. cap. 12.
Alibis, Vide ALO.
Alica, alicæ, pen. corr. (ζυθίτης) Potio: dicta quòd corpus alat, vt ait Feſtus. Pultis genus eſſe videtur intelligi poſſe ex Plin. lib. 18. cap. 11. vbi eius confectendi multas rationes commemorat. Aliea (inquit) fit è zea, quam ſemen appellauimus, tunditur granum eius in pila ligneà: nam lapidi duritia cedit. Et paulo poſt, Alica adulterina ſu mazimè quidem è zea, quæ in Africa degenerat. Latiores eius ſpicæ arguriorèſque, & breui ſtipula, piſtur cum arena, & ſic quoque difficulter deterunt virieulos, ſtique dimidia modij menſura. poſteáque gypſi pars quarta inſpargitur: atque vt coalcſcit, farinario cribro ſubcernunt. Quæ in eo remanſit excepiua appellatur, & grandiſſima eſt, &c. Idem Plin. pro frumenti genere poſuit lib. 18. cap. 7. vbi frumentorum genera & eorum fationem commemorat. Aliqui (inquit) verna, milium, panicum, lentem, cicer, aliearn appellant. Ibidem, Tunicæ frumento plures. Hordeũ maximè nudũ & alica, ſed præcipuè aurea. Vide quoque Ruell. lib. 2. cap. 26. & Palladiũ in Iunio, ca. 12.
Alicatæ mercences appellabantur in Campania foliæ ante piſtrina alicariorum verſari, quæſtus grana: ſicut hæ quæ ante ſtabula ſcedebãt, dicebantur proſtibula. Feſtus.
Alicaria (ζυθοπώλιον) Qui alicam conficiunt, vendúnve.
Alicula, diminutiuum (ζυθίδιον) ab alira. Martial. lib. 12.

Miretur Vmber aliculam mihi pauper:
Nunc mittit alicam maſſas eſt enim diues.

Aliceſtrum, Genus farris eſt, ea forma ab Alira deriuatum, qua Siliquaſtrum à Siliqua. Colum. lib. 2. cap. 6. Semea trimeſtre, quod dicitur Aliceſtrum, ſi deque pondere & bonitate præcipuum eſt.
Alicubi, Alicunde, Vide ALIVS.
Alid, pro Aliud, Vide ALIVS.
Alicilix reeenſentur ab Vlpiano inter pueriles veſtes, in l. 23. §. 2. D. de aur. & arg. vbi tamen in vulgatis libris legitur, Aliculi. Legendum putat Horomannus Aliculæ, vt manicatæ tunicæ intelligantur, quæ puetis decorat, grandioribus autem minus honeſtæ apud Romanos erant: vt patet ex Gell. lib. 7. cap. 12. Nam κολὶξ (vt inquit Hefychius) χιτὼν χειριδωτὸς eſt. Id eſt. Alius, eſt tunica chirodota, id eſt, manicata.
Alienatio, Alienatus, Vide poſt Alieno in ALIVS.
Alienigena, alienigenæ, penul. corr. communis generis, vel omnis ſecundum Probum (ἀλλογενὴς) ſignificat extemum, vel alieni generis, vel interalienos genitum. Gel. lib. 2. cap. 24. Neque vino alienigena, ſed parrio vſuros. Hic & in ſimilibus Priſcianus ait figuratè neutro genere inuentum eſſe. Cic. pro Fonteio, Iniquos reapis, alienigenas domeſticis.
Alienigenæ dij. Cic. 2. de Finib.
Hoſtes. Cic. in Catil.
Alienigena iuſtitia, pro iuſtitia externorum. Valer. lib. 6. rap. de iuſtitia.
Alienigenus, pen. corr. adiect. (ἀλλογενὴς) Idem. Colum. lib. 8. cap. 16. Ne nos alienigeni pisces decipiant. Val. Max. Adiici noſtris duo ciuſſe genera alienigena exempla non abſurdè putem. Hoc in loco ea ſemet Priſcianus declinandum eſſe. Probus tamen dicerat eſſe à primo declinatu.
Ligna alienigena. Lucret. Id eſt, Ex elemento diuerſæ naturæ.
Membra Centauronum. Id eſt, Humana & equina. Lucret. lib. 5.
Mores. Valerius Max.
Res. Id eſt, Alirnoti geniorum, ſiue naturarũ diuerſarum. Lucret. lib. 1.
Studia. Valer. Max.
Terræ. Lucret. lib. 1.
Alieno, Alicinus, Vide ALIVS.
ALIPA (ἀλείπη) Samnium vrbs Ptolemæo, hodie ALIPHA.
Alifanus ager. Cic. de leg. Agraria contra Rullum.
Tra ctus Alifanus. Cic. pro Cn. Plancio.
ALIPHE, Vide ALIPHE.
Alifer, Alifer, Vide ALA.
ALIGMON. Algmonis, pe. cor. Nomen fluuij. Claudian. de bell. Getico.

Et ſuſtrata rapidum damnant Algmona Beſſi.

ALII, Populi ſunt Elienſes, vel ALEI alter vocati: quos geſſiſſe bellum cum Æolis ex Polybio cognoſcimus. Plaut. Capt.

Pater captiuos commercatur Alios.
Alios. Id eſt, Eleos mercatur. Eodem modo in Prologo.
Cepi captiuos commercari hic Alios. Sic reſtituit Turnebus.

Alima (ἄλιμος) Medicamenta dicuntur, quæ ſanè aut ſedant, aut prohibent obrepere. Vide ſuprà in dictione ADIPSA.
ALIMALA (ἁλίμαλα) Stephano locus eſt in Lycia.
Alimentum, &c. Vide ALO.
Alimodi, pro Aliuſmodi. Feſtus.
Alimon, gen. neut. auro, herba quæ guſtantes eſurire nõ patitur. Theodorus aliquando vocat Alerva, Aliuciun. Dicitur & Alimos. Plin. lib. 17. cap. 24. Nec viſcum prodeſt & cyuſus: nec auro, quod alimon vocant Græci.
Alinus (ἄλινος) Frutex eſt ſepimẽtis idoneus, ſimilis rhamno, ſine ſpinis, folijs oleæ, ſed latioribus. De hoc Dioſcor. li. 1. cap. 103. vbi halimũ cum aſparagine ſcribitur. Plin. lib. & cap. 12. & Galen. lib. 6. Simplic. medicam.
ALINDA (ἄλινδα) vrbs Cariæ, in qua regnauit Ada ſilia Hecatomni regis Cariæ, auxilio Alexandri magni. Strab. lib. 14.
ALINDOTA (ἀλίνδωτα) Cinitas Macedoniæ. Stephanus.
Alio, & id genus Vide ALIVS.
Aliphæna, empladra quæ conſtant ex medicamentis non pinguibus. Celſ. lib. 6. cap. 19. Sanè ἀφαιρεῖν id ſignificat quod ſmpinguo: vero particula eſt priuatiua.
Alipes, Vide ALA.
ALIPHANI vel ALIPANI, pen. prod. (ἀλείφω) ab Aliphe vrbe. Plin. lib. 3. cap. 5. Hinc Aliphana, poculagrandiora apud Horatium 2. Sem. ſatyr. vinacreæ aliphanis vinaria tota.
ALIPHE, Aliphes, pen. prod. (ἄλιφα.) Strabo lib. 5. & Sernia & Aliphe, Samnitica funt oppida: alterum bello Marſico deletum, alterum ſaſperſes adhuc. Sil. Ital. lib. 8. Marſus: Aliphe, oppidulum Campaniæ, & enam Accerræ, quas Clanius amnis inundationibus infeſtat. Sunt qui Alife feribant, alij Aliphe, quorum ab Alife. Aliſan vocat Volaterranus lib. 6. in Samnio. Aliſæ dicuntur Liuio 1. Decad. lib. 9. & Alliſates, Alliſarum incolæ.
ALIPHIRAE, populi Arcadiæ, authore Plin. lib. 4. cap. 6. ab Aliphira oppido, cui nomẽ deciſſe Lycaonis filius creditur, vt tradit Hermolaus in Plin. Cic. ad Att. lib. 6. epiſt. Arcadiæ conſebat eſſe Lepreon quoddã mariimũ. Tene autem, & Aliphera, & Trita, nũmero ei videbantur.
Alpilus, Vide ALA.
Alpterium (ἀλειπτήριον) Locus erat in balneis, in quo loti vngebantur. Cælius lib. 16. cap. 47.
Aliptes, aliptæ, m. g. (ἀλείπτης, ἀλειπτὴς) vnctor, qui athletas exercitatos vngebat, & magiſter ac præceptor athletarũ diebatur. Iuuen. Satyr. 3. Grammaticus, rhetor, geomcrres, pictor, aliptes. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. Scd vellem non ſolùm ſaluris mex, quemadmodum medici: ſed etiam vt aliptæ, virium & coloris rationem habere voluiſſent.
Aliqua, Vide ALIQVIS.
Aliquamnudi, Aliquandiu. Vide ALIQVANTVS.
Aliquando (ποτὲ, πώποτε) aduerbia ſeporis, arcẽu in antepenultima proferitur, ſicut cæteraex QVANDO copoſita, teſte Priſciano: & ſigni beat ſn aliquo tempore. Plin. lib. 3. cap. 21. Aliquando Syris vocitata.
Aliquando, pro Interdum. Cic. 3. Offic. Licet ei dicere, bonoſtarem aliquando eum vrbitate pugnare.
Aliquando, pro Tandem. Cic. pro Cluentio, Collegi me aliquando.
Aliquando tandem, vel Tandem aliquando. Cic. in Catil. Tandem aliquando Quirites, &c. Idem pro Quintio, Spes eſt & hunc miſerum atque infelicem aliquando tandem poſſe conſiſtere.

Aliquando

Aliquando, de tempore præterito. Cic. pro Cluentio, Vt etiam beſtiæ, fame deuincte, plerunque ad eum locum, vbi paſtæ aliquãdo fuer. reuertantur.

Nonnunquam & aliquando. Cic. pro Cæcin. Voluntarius amicus mulieris, &c. magis opportuna opera nonnunquam, quàm aliquando fideli.

Aliquando & ſero. Cic. pro Quint. De rationibus & controuerſiis ſocietatis vult diudicari. Sero. Verum aliquãdo tamen. Idem in Orat. Aliquando, & que ſero. &c.

Aliquando fore. Cic. lib. 1. de Orat. Non deſpero fore aliquem aliquando, qui, &c.

Aliquantus, adiectium {πόσος} Ex Alius & Quantus, Idẽ penè quod mediocris ſignificat. Salluſt. Iugurth. Timor aliquantus, ſed ſpes amplior, quippe victoribus. Quali dicat, aliquantum quidem timuerunt, &c. Idem, Romani ignorum & armorum aliquanto numero, hoſtium paucorum potiti ſunt.

Aliquantò {ποσοῦ τι} aduerbium quantitatis, ex ablatiuo aliquanto ſactum, Idem ſignificat quod aliquãtum: ſed comparatiuis propriè iungitur. Plin. lib. 21. cap. 6. Folio aliquanto latiore. Cic. 6. Verr. Aliquanto amplius quàm ferre poſſent.

Aliquanto antè, Aliquanto poſt. Cic. 1. Offic. Et aliquãto antè conſtituere quid aeridere poſſit. Idem pro Cæcina, Aliquanto poſt argentaria diſſoluta.

Aliquantum {ἐπὶ πόσον} aduerbium quantitatis, poſitiuo, aut verbo propriè iungitur. Plautus Bacchid. Credo timida es aliquantum foror. Cicero ad Lucceium epiſt. lib. 5. 12. Aliquantum labefactata atque conuulſa.

Aliquantùm, cum cõparatiuo. Tercnt. Eunuch. 1. 2. Eius frater aliquantum ad rem eſt audior. Liu. 1. ab Vrbe, Habitum formãque viri aliquantum ampliorem, auguſtoremque. In quibuſdam exemplaribus habetur Aliquanto.

Aliquantum eum verbo. Cic. 2. de Finib. Quod quale ſit, non tam diffinitione, quã ſum viſus, intelligi poteſt (quanquam aliquãtum potuit) quàm communi omnium iudicio. Idem ibidem lib. 3. Qui proceſſit aliquantum ad virtutis aditum.

Aliquantum cum genitiuo. vt Aliquantum nummorum. Cicero pro Cluentio, Aliquantum agri in medio relictum eſt. Idem 1. Offic. Aliquantum ſpatii.

Aliquantum animi videtur nobis attuliſſe Labienus. Cic. ad Attieum, lib. 7. Epiſt.

Aliquantum iam etiam noctis aſſumo. Cic. ad Fabium Gallum, lib. 5. epiſtola 26.

Aliquantum noctis, Id eſt, obſcuritatis. Ouid. in Ibin.

Aliquantulum, pen. corr. diminutiuum {διῶς.} Terent. And. 2. 6. Subtriſtis viſus eſt eſſe Aliquantulum.

Aliquantulum deflectere. Cic. in Lælio, Deflexit enim iam aliquãtulum de ſpatio curriculoque conſuetudo maiorum.

Aliquantulum, interdum eſt nomen: vt, Aliquantulum frumenti, aliquantulum ſimi. Plin. lib. 17. cap. 8. Et hic eum poteſt eſſe aduerbium, ſeuat Aliquantum. Cicero pro Quinctio, Aliquatorulum ſerris alieni.

Aliquatotillum {ἑκὼν ποσοῦ} aduerbium quantitatis, diminutiuum ab Aliquantulum diminutiuo. Plaut. Capt. 1. Foris aliquãtillum etiam quod guſto, id beat.

Aliquando {ἐπὶ χρόνου} aduerbium temporis, Aliquo tempore, non autem longo ad modum: quaſi tu dicas Aliquantum diu. Cic. 1. Acad. Ariſtum Athenis audiuit aliquandiu.

Aliquammulti, nomen rariſſimum, pro Aliquot. Id eſt, neque multi admodum, neque pauci. Cic. 6. Verr. Sũt veſtrũm aliquammulti qui L. Piſonem agnouerunt. Alia exemplaria habent, Sunt veſtrũm ludices, quam multi qui L. Piſonem cognouerunt.

Aliquantiſper {ἑκὼν χρόνου} aduerbium temporis, Ad temporis breuitatem referur, vt ait Varia lib. 2. Plaut. Pſeud. 7. Aliquantiſper conecedere hinc mihi intrò lubet.

Aliquatplum, Vide Aliquiſpiam in A L I Q V I S.

Aliquatenus, Vide A L I Q V A T E N V S.

Aliquis, aliqua, aliquod, vel aliquid, pen. corr. {τις, τινὸς, τινὰ, τινὸν} Ex Alius & Quis eſt compoſitum. Donatus, Aliquis vim habet pluralem, quanuis ſingulariter dicatur. Non enim eſt aliquis, niſi de multis. Plaut. Mere. 4. Aperite hoc aliquis. Terent. Adelph. Aperite aliquis actutum hoſtium. Figuratæ ſunt orationes pro Aperiat aliquis.

Aliquæ, feminium, pro aliqua legitur apud Lucretium lib. 4.

-ſierique perinde videmus
Corpore tum plagas in noſtro, tanquam aliquæ res
Verberet, &c. Alij aliqua res legendum putant, aliũnque a. vltimam vocalem eſſe longam, etiam ſi ſit tecti caſus. Quidam docti legendum cenſent, tanquam aliqua re, in ſexto caſu. Verberet autem, nempe Ventus. Ex Lambino.

Aliquis, ineertam perſonam ſignificat: & eſt idem quod quiſpiam. Vnde quemadmodum dicimus, Si aliquis: ita, Si quiſpiam. Terentius Andr. 4. 6. -ſimul arbitror

Iam eſſe aliquem amicum & defenſorem ei.

Aliquis de nobis. Cic. lib. 3. de Legibus, Puto poſſe, & quidem aliquem de tribus nobis. Idem pro Cæcina, Aliquis de famil. a.

Aliquis certus homo. Cic. 1. de Inuent. Demõſtratuum genus eſt, quod tribuitur in alicuius certæ perſonæ laudem aut vituperationem.

Is aliquis. Cic. pro Ligario, aliquem ſe imperatorem eſſe maluiſſe: atque is tamen aliquis, Ligarius non fuit.

Tres aliqui. Cic. lib. 2. de Finibus tres aliqui aut quatuor.

Vnus aliquis. Cic. 4. Verr. eximant vnum aliquem diem. Idem 2. Offic. Nam quum premeretur in initio multitudo ab iis qui maiores opes habebant, ad vnum aliquem confugiebant virtute præſtantem.

Vnum aliquem nominare. Cic. pro Cluentio.

Aliquis, vnuſſe ſubaudituum ante relatiuum Qui, quæ, quod. Cicero 2. Offic. Præmetebãtque de ſi patrimbus ſuis, qui perferuatetur arcalas mulicbres. Id eſt, quoſdam, ſiue aliquos. Horat. 2. Sermonum,

Sunt quibus in ſatyra videar nimis acer.

Aliquorum res dicuntur, etiamſi no ſint communes, ſed alia vnius, alia alterius. Iuitus. 6. ſin. de verb. ſignif.

Aliqui, pro Aliquo: ſicut pro Qui, dicitur quo. Plaut. Moſt. 4, Te ſcapha duoabo ego hodie aliqui. Hoc verũſtum eſt.

Aliquis ex. Plin. lib. 13. cap. 3. Aliquem ex priuatis auduimus iuſſiſſe.

Aliquo modo. Plaut. Stichq, 10.

Aliquo pacto. Terent. And. 5. 3. Vbi Donatus, Aliquo pacto, Quoquo modo.

Aliquæ ex parte. Cic. in Lælio. Idem pro Cluentio, Si modò velint aliqua ex parte liberaliter viuere.

Aliquis cum genitiuo. Plin. lib. 13. cap. 4, Ex palmis, gentium aliquibus panis. Cic. ad Attic. lib. 13. epiſt. expectabam aliquem meorum.

Aliquid, ſubſtantiui eſt: vt, Inſigne aliquid, aliquid lueri. Aliquod vero ad hoc ſtatuimus, Aliquod donum. Plaut. Capt. 1. 1, Proſectò iam aliquid pugnæ edidit. Cic. ad Curion. lib. 2. 5, Grauc eſt eum hominì pudenti petere aliquid magnũ ab eo, de quo ſe bene meritum putet. Aliquid loci. Plaut. Rud. Da mihi aliquid loci vbi condormiſcam patrum, pro Aliquem locum.

Aliquid feſtus, pro Aliquantùm feſtus. Plin. lib. 13. cap. 9. aduerbialiter.

Aliquid monſtri aiunt. Terent. And. 4. 5. Vbi Donatus, Duplex conſumelia: & M O N S T R I, & A L I Q V I D: minue eum eſſet, Aliquod monſtrum. Sic, Quid mulieris vxorem habes?

Aliquid de Cic. Attic. lib. 13. 1, Ego tibi aliquid de meis ſcriptis mittam. In aliquo referam gratiam. Vide I N.

Aliquid alium nuare. Id eſt, in re aliqua. Virgil. 10. Æneid.

Nos aliquid Rutulos contra conauiſſe, timandum eſt.

Eſt aliquid, pro Nuo prorſus contemnendum eſt. Quid. 13. Metam.

Eſt aliquid de tot Graiorum millibus vnum
A Diomede legi. Idem lib. 6. Faſt.
Eſt aliquid nupiſſe Ioui, Ioui eſſe ſororem.

Aliquid, vel Aliquid eſſe, pro eo quod eſt Eſtimatione præditum eſſe, In aliquo numero habere. Cic. in Verrem, Vt in tum aliquid eſſe videare. Ibidem, Et Cæcilius tum denique ſe aliquid futurum putet. Idem ad Att. lib. 3. epiſt. Itaque fac vt me velis eſſe aliquem: quoniam qui ſis, & qui eſſe potui, iam eſſe non poſſum. Id eſt, Velis eſſe me non prorſus obſcurum & abiectum.

Aliquiſpiam, aliquapiam, aliquodpiam, Nomen inuẽtu rarum, pro Aliquis. Cic. pro Sext. Atque ille etiam, ſi aliquapiam vi pellereiur. Alia * explanatio habent, Alia quapiam vi expelleretur ex hac vrbe, facile paſſeretur. Et ita omnino legendum eſt.

Aliqua {ποῦ} aduerbium per locum, Per aliquam partem, aut locum. Cic. 3. Verr. Caperet aliquã coulare ſpoliũ.

Aliquã euadere. Liu. 6. bel. Pun. Siqui euaſiſſent aliquã.

Aliquis, Aliquo pacto. Aliquo modo. Terent. Phorm. 5. 1, Vereor ne vxor aliqua huc reſciſcat mea. Virgil. 3. eclog.

Et ſi non aliquã nocuiſſes, mortuus eſſes.

Aliquatenus, pen. corr. {ἑκόσον τινὸς} aduerbium quantitatis, Vſque ad aliquam partem, ſiue Aliqua ex parte. Plin. lib. 17. cap. 13, Caulibus plurimus ab vna radice aliquatenus rubentibus.

Aliquatenus ſe confirmauit. Colum. lib. 4. cap. 3.

Aliquatenus lucidior. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Aliquatenus nouare rem aliquam. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Aliquatenus oouæ. Quintil. lib. 8. dem.

Aliquatenus culpæ reus eſt. Cauſa in I. Ex malefacio. 6. vltimo. D. de actiõn. & obligi.

Aliquò {πῆ} aduerbium, Ad veſtin aliquem locum. Terent. Heaut. Aliquò profugiet militatum.

Aliquò, quum ſignifiet in aliquem locum: interdum tamen additur eſ accuſatiuus cum præpoſitione In. Terent. Adelph. 3. 3. Credo abduxdum in ganeum aliquò. Pro In aliquod ganeum. Ibidem, 5. 2. In angulum aliquò abram.

Aliqere aliquò. Vide A B I G O.

Abiteere ſe aliquò. Vide A B I T C B R E.

Aliquoti, Vide A L I Q V I S.

Aliquot ſunt, Verſus aliquem locum. Aduerbium, ex Aliquo, & Verſus compoſitum.

Aliquot, pen. corr. {πόσοι τινὲς} nomen numerale, pluralis tantùm numeri, indeclinabile, ex Aliq & Quot compoſitum, id ſignifieat quod vulgò dicitur, *N eſcio quot*. Terent. And. 3. 3. Aliquot me adiere. Vbi Donatus, Aliquoties, hoc eſt, nec multi nec pauci.

Aliquot anni ſunt, quum, &c. Cic. ad Attic. lib. 9. epiſt.

Aliquotſariam. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2, In eo agro aliquotſariam in ſingula iugera dena culea vini ſunt. Vox eſt ioſuſtata.

Aliquoties, ſiue, vt alij ſcribunt, Aliquotiens {ἑκόσεις} aduerbium numeri. Cic. 4. Verr. Aliquoties ad ſocios literas de iſtius iniuriis miſerar.

Aliquouſque, aduerbium, Vſque ad aliquem locum, vel vſque ad aliquod tempus.

Alis. pro Alius, Vide A L I V S.

A L I S A R N A {ἁλίσαρνα} oppidum eſt Troadis apud Stephanũ, à quo ſit genitile Aliſarnæus.

Aliſſi, 2. aliſmatis, penult. corr. neut. gen. *Alisma* Dioſcoridi, Betha eſt, quam alij Damaſonion, alij Lyron appellant. Plin. libro 25. cap. 10. Ruell. lib. 3. cap. 73. tradit eam à recẽtioribus Paſtoralem ſiſtulam vocari, quòd ſingulati ſeapo tudis ſiſtulæ & longitudinem & effigiem quandam videatur imitari. Officinæ, herbarij, rura, à ſimilitudine & nazalibus Plantaginem vocãr aquaticam. Eſt enim arnogloſſi folio, ſed anguſtiore: amãque ſitus aquoſos.

Aliſſi herbam appellat Hermitra: Latium, Paradiſi florem: Gallis, Dei oculum: Rura noſtra, *Cocolurdas* nominant. Ruell. lib. 1. cap. 135.

A L I S T V S, *ἄλιστος* Ptolemæo, oppidum Germaniæ, in tractu maritimo Saxoniæ.

A L I S V M, penult. prod. *ἄλισον* Ptolemæo, oppidum in Septentrionali plaga Germaniæ, non procul à Sicambrorum

A L I S T A {ἄλιστα} Inſulæ Corſicæ vrbs, in latere Meridionali. Ptolem. Hodie Amalfa.

Aliter. Vide ALTER.
Aliter a, Vide ALTER.
Alitibi, Alticinde, Vide post aliter in ALTER.
Alius, alia, aliud, pen. corr. genitivo alius, pen. prod. dativo alij (Æneæ) Prisicianus. Alius, penultima circumflexa, & alij in genitivo inuritur. Cæcilius lib. 5, Nullius alij rei, nisi amicitiæ eorum causa. Gel. lib. 4. Erat enim ius senatori, vt sententiam rogatus, discrete aut quicquid vellet alius rei, & quoad vellet. Hic esset raro admodum legitur. Idem lib. 17. cap. 5. Neque alius modi ifti sunt, quam cuius esse eos fuspra docuimus.
Alius, genitiuus, fœm. gen. Cic. 2. de Diuinat. Sed si eadem hora alie peeudit sicut nitidum atque plenum est, alie horridi & exile, quid est quod declarari possit habere extorum & colore? Gellius lib. 17. cap. 9. Inscripsio alia, alie loeum & nomen tenerer.
Alij in datiuo. Quintil. lib. 9, Non enim nescio cui alij prius nec postea sibi vni, sed omnibus præcipit. Salluſt. in Catil. Aliud alij natura iter ostendit.
Alius vocatiue caret, & ex eo compositum, Aliquantus.
Alius, pro Alter, siue Secundus. Cic. 6. Verr. Tam te has phaleras à Philareo Centurione abstulisse diebant, quam alias item nobiles ab Aristo Panormitano, quam tertias à Cratippo Tyndaritano.
Inter Alter & Alius. Alter, de duobus dicitur: Alius, de multis. hoc est, Alter, vnus est è duobus: Alius, ex tribus aut pluribus. vt, Annibal in transitu Apennini alterum oculum. Non alium vidimus, quam teipsum, iudicem. Næuius, Cui expe edendo, oculus alter profluit. Salluſt. in Catil. Animi imperio, corporis seruitio magis vtimur. Alterum nobis eum diis, alterum cum belluis commune est.
Alius Lyſippos, pro à Lyſippo, siue quam Lyſippus: idque poetice. Horat. lib. 2. epiſt. 1,

Edicto vetuit ne quis se præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum simulantia. Frequentius exprimitur præpoſitio à. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. epiſt. 2, Nos ab inimo ſpectaſſe otium, nec quequam aliud à libertate communi quæſiſſe eatuis declarat.

Aliorum sit indicium. Cic. 1. Offic. Nos autem quantum in vtroque proferentur, aliorum sit iudic um.
Alius, dictum de duobus, vbi sine eôiunctione hoc nomen geminatur. Dubitatur vter excellat, Salluſtius an Lucius: & alius alium præponit. Loquendi compendium est, pro eo quod est Alij præponunt alterum, alij alterum. Nec tamen hic liceat dicere Alius alterum, telle Valla. Salluſtius in Catil. vbi de Cæsare & Catone, Genus, ætas, eloquentia, prope paria fuere, magnitudo quoque animi & gloriæ: sed alia alijs fuit, diuersa virtute. alia Cæsari, alia Catoni.
Alius geminatum cum verbo aut adiectiuo plurali. Plaut. Stich. 6, Alius alium peccantem, cuia est nauis? Salluſt. in Catil. Alius alio more viuentes.
Aliæ super alias epiſtolæ. Plin. Iunior. ep. 8. lib. 7.
Aliud cuio, aliud bout. Cic. 5. de Finib. Sed naturas esse diuersas, vt aliud equo sit natura, aliud bou, aliud homini, & tamen in omnibus summa communis.
Alius alium. Terent. Andr. 4. 4. Fallacia alia aliam trudit.
Alius alium, pro Alij alios. Quinil. lib. 1. Præstat tamen ingenio alius alium. Salluſt. in Catil. Alius alium horrati.
Alius alio cum comparatio. Cic. ad Attic. lib. 7. epiſt. Venio ad epiſtolas tuas, quas ego sic fere eas mo tempore accepi alium alia ut euenuerem, Cic. ad Fabium Gallum, lib. 7. epiſt. 15. Habes Sardos vxnales, alium alio nequiorem.
Aliud aliò. Cic. 1. de Diuin. Simia quam rex Molosſorum in deliciis habebat, & fores ipſas, & cætera quæ erant ad fortem parata diiturbauit, & aliud alio diſſipauit. Id est, Varios in locos diiecit.
Alius alio modo. Cic. 2. de Diuinat. Vim quandam esse aiunt ſignifero in orbe, qui Græcè ζῳοφόρος dicitur, talem, vt eius orbis vnaquæque pars alia alio modo moueat, immutéque cælum.
Aliud alio tẽpore. Cic. ad Q. fratr. lib. 3. 17. Quòd multos dies epistolam in manibus habui propter commorationem tabellariorum, ideo multa conuicta sunt, aliud alio tempore.
Alij alijs. Cic. 1. Offic. Vt ipſi inter ſe, alij aliis prodeſſe possent.
Alij repetitiõ. Aliquos ſignificat in priore, vel in primo loco. Cic. in Lælio, Diuitias alij prę ponunt: bonam alij valetudinem, alij potentiam, alij honores, multi etiam voluptatem.
Alia Leuconalia Leuconis alius portat. Subauditur verbum Dicit, vt ſit ſenſus, Alia Leuconalia dicit. In eo discetur, quorum oratio diſſentit à factis. Ex Zenodoto & Diogeniano.
Aliud ſtans, aliud ſedens. Salluſt. in Ciceronem, Aliud ſtans, aliud ſedẽs de Repub. ſentis.
Alius geminatum, interpoſita coniunctione. Liu. 7. bel. Pun. Alia atque alia relegimus. Id est, multæ religiones, ædemque d uerſæ.
Alius atque alius. Cic. in Orat. Eadem res ſæpe aut probatur, aut reiicitur, alio atque alio ciara verbo.
Alio atque alio loco exoritur. Plin. lib. 2. cap. 10.
Alius, pro Diuerſus: vt, Aliud est anima, aliud corpus: vel ſic. Alia res est anima, alia corpus. Hoc eſt. Animæ & corpus res sunt diuerſæ inter ſe. Terent. Andr. 1. 2. Nunc hæc dies aliam vitam affert, alios mores poſtulat. Vbi Donatus, Aliam vitam, pro Diuerſam & contrariam.
Alius, pro Diuerſus, venuſtè iungitur aduerbio Lõgè & aduerbiis in o, more eõparatiuorum: vt, Alius es multò, quàm ſoles. Salluſt. in Catil. Longè alia mihi mens eſt. Author Valla lib. 2.
Alius, pro Diuerſus, ſequente ET. Cic. pro Cæcinna, Nõ enim alia causa eſt æquitatis in vno ſeruo, & in pluribus. Idem 2. Offic. Alia causa eſt eius qui calamitate premitur, & qui res mchiores quærit nullis rebus ſuis aduerſis.
Alius & diuerſus. Cic. 2. de Inuent. Quem communiter quædam de omnibus præcipi poſſint, ſeparatim quoque alia ſunt cuiuſque generis & diuerſæ præceptiones.
Alius geminatum, itidem pro Diuerſus, & fere in diuerſis casibus sine coniunctione: vt, Alia alios delectant. Compendium sermonis est, pro Alia delectant alios: alia item alios. Salluſtius Catil. Sed in magna copia rerum, aliud alij natura iter ostendit. Virgil. 1. Georg.

Ipſa dies alios alio dedit ordine Luna.

Idem & Aliud, contraria. Cic. in Topic. Comparationum duo genera sunt: vnum de eodem & alio: alterum de maiore & minore. Rursum ibidem, Huic generi finitimum eſt illud quod appellari de eodem & altero diximus.
Alius ab illo, pro Diuerſus ab illo, venuſtè dicitur. Idem in propria ſignificatione, Alius sum ab illo quem putas. Id est, Non is sum, quem putas. M. Brutus ad M. Antonium, lib. 11. 2, Nos ab inimo ſpectaſſe otium, nec quiequam aliud à libertate communi quæſiſſe, extus declarat.
Alius ac, vel atque, pro Alius quàm, eleganter dicitur: & in hoc genere loquendi pro Diuerſus quoque accipitur. Terent. Phorm. 4. 4. Aliud mihi respondes, ac rogo. Cic. in Orat. Potest enim non solum aliud mihi ac tibi, sed mihi ipſi aliud alias videri. Idem Lentulo, lib. 2. 9, Non alius essem atque nunc sum.
Aliud ex alio, nonnulli exponunt per Poſtea: vt, Aliud poſt aliud. Cic. ad Patum, lib. 9. 9, Me quotidie aliud ex alio impedit. Quaſi dicat, Sine intermiſſione & requie. Virgil. Æneid. 5,

-nos alia ex alijs in fata vocamur.

Rerum causas alias ex alijs aptas & neceſſitate nexas vidit. Cicero 5. Tuſcul.
Vt aliud ex alio. Cic. ad Attic. lib. 16. epiſt. Tamen vide, ſi forte in Tuſculano rectè esse poſſum, ne id melius ſittero libẽtius: nihil enim ignorabo, an hoc, quum Antonius veniet. Sed, vt aliud ex alio, mihi non est dubium, quin quod Græci ἀκόλουθον, nos officium. Compendium est sermonis, in quo subaudiatur verbum aliquod præſenti sermoni conueniens.
Ex alio in aliud vicissitudo atque mutatio. Cic. 5. Tuſc.
Aliud in alio peccare. Cic. ad Attic. lib. 9. epiſt. Vidi Pompeium plenum formidinis. Illo ipſo die ſenati quid agerei. Nunquam mihi poſtea placuisse quam aliud in alio peccare diſtinxi.
Alia super alia, ſignificat plura eodem ferme ẽpore, & quaſi aceruatim aut heri aut eu enire. Plin. Iunior. epiſt. 18, Alius super alias epiſtolas tegit mihi gratias.
Alia super alia audere. Lin. 3. ab Vrb. cond. Quæ inpiè nefariéque per biennium alia super alia ea ausus.
Alter dicenus, Alij super alios crederunt, & similia. Liu. 1. ab Vrbe, Super alium alius, vulnerati trifos Albanis, expiantes corruerunt. Vbi tamen de duobus loquitur. Ibidem, Alios super alios trucidare.
Alij menſes, pro Alia exiti tempeſte & conſtitutione. Nam locis calidis & frigidis non iidem videntur esse menſes, sed diuerſi. Manil. lib. 5, -tot quoque volet eranare profundum

Claſſibus, atque alios menſes, aliúmque videre Phasin.

Alius. partitiuum nomen eſt, & genitiuo iugitur. Plin. lib. 11. cap. 37, Terreſtrium alius drunc ulatæ alperitatis venter.
Alius, relatiuum alius, vt Græcanici loquuntur, subſtantiæ. Virg. eclog. 2,

Tum caſia, atque alia intexens fauibus lirbis. Ex quo sequitur, casiam similiter herbam suaueme esse. Sic Salluſtius etiante: ibidem Seruio, Leonem atque alias feras.
Inter Alius relatiuum & Cæteri, siue reliqui. Alij, indefinitè ſignificat alios eusdem generis de quo agitur, non autem omnes: Cæterisine exceptione omnes alios ſignificat. Terent. Eunucho, Cedò alios. Vbi Donatus, Non reliquos dixit: sed alios, quaſi multi fint. Salluſt. in Catil. Omnes homines qui sese ſtudent præstare cæteris animantibus. Hic diciuius omnia alia, & cuncta alia pro cæteris. Virgil. Æneid. 5, -ſcelere ante alios immanior omnes. Plinius lib. 7, in proœmio, Primo quum in iure tribuerur homini: enius causa videtur cuncta alia genuiſſe natura. Inter dū tamẽ ornatus gratia o m n e s cum c a e t e r i s conuungitur. Cic. Lentulo, lib. 11, Cæteris satisfacio omnibus: mihi ipſe nunquam satisfacio. Satis erat cæteris: sed duprior ac minus plena fuiſſet compoſitio.
Alius nemo, elegantius dicitur, quàm Nemo alius: licet ordo naturalis exigat vt dicamus, Nemo alius. Sic, Aliud nihil, alius quidam. alius quiſquam, alius vllus.
Quicquam aliud. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11. epiſt. 2, Nos ab inimo ſpectaſſe otium, nec quequam aliud à libertate cõmuni quæſiſſe, extus declarat.
Alius quidam. Terent. Adelph. 5. 3, Eſt alius quidam paraſitaſter paruolus. Gell. Alius quidam veterum poetarum.
Quis alius, infinitè poſitum pro Aliquis alius. Cic. 1. Offic. Si verum eſt Q. Fabium Labronem, ſeu quem alium, &c.
Alius quiſquam. Plaut. Amphit. 4. Nec nobis, præter me. alius quiſquam eſt ferius Sosia. Sic Alius nemo, apud Terentium.
Alius quiſque. Plaut. Epid. 5,

Tum captiuorum quid ducunt ſecum? 2. purros, virgines,
Binos, ternos, alius quiſque.

Alius vllus. Cic. Nec alius vllus ereari solet.
Alius alter. Cic. 2. de Diuinat. Quomodo autem diſtingui possunt terra ſomnia à fallis, quum eadem & alius alter euadant, & iisdem non ſemper eodem modo?
Longè alius. Vide LONGVS.
Aliud, ſequente particula NISI. Cic. de Senect. Quid eſt aliud gigantum more bellare cum diis, niſi naturæ repugnare? Idem in Lælio, Amare autem nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere, quem amet. In hoc genere nihil refert verum QVAM ſequatur, an NISI: ſubiatio autem nomine Aliud, non rectè per QVAM ſic dixeris: licet rectè per NISI. Author Valla, lib. 3.
Alias res agere. Vide AGO.
Alias, partim. Salluſt. in Oratione Cottæ Conſulis ad populum, Multa mihi pericula domi, militiæ, multa aduerſata fuere: quorum alia tolerauj, partim repuli: deorum auxiliis & virtute mea. Dicere potetat, Alia tolerauj, alia repuli.

Alis, pro Alius: & Alid, pro Alind veteres dicebant. Lucret. lib. 1. Quando alid ex alio reficit natura. Idem lib. 5. ad finem,

Nanque alid ex alio clarescere corpe videbant.

Sic alibi frequenter. Catullus de Coma Beremeis,

Anne bonum oblita es facinus, quam regium adepta es

Coniugium, quod non fortior ausit alis. Sic enim est legendum. Id est, audeat alius. Charisius lib. 3. Veteres non tantum alius dixere, sed etiam alis. Prisci auus lib. 15. cap. De aduerbio, Alia verò assumunt datiuo τῶ ι. proinde correpta, vt, Fortis, fortiter, Velox, velociter. Paulo post, Alitèr quoque ab eo quod est hic Alis, huius alis, huic ali, pro Alius, alius, alij, secundum supradictam analogiam profertur.

Aliâ, aduerbium loci, Per locum significans. Donatus in Hecyram Terentij.

Aliâs {ἅπαξ} aduerbium temporis, Alio tempore. Hoc autem aduerbium præter Latinam regulam accentum habet circumflexum in vltima, scilicet Prisciano. Cic. Sed de hoc aliàs. Sub. agemus.

Aliâs, alio loco vel modo. Vlp. in L. palam. D. de rit. nupt. Si qua in taberna, cauponâ, vel aliâs pudori suo non parcat.

Aliâs, pro Alter, vel Alioqui. Plin. lib. 8. cap. 56. de crocodilo. Vnum hoc animal terretur linguæ vsu carere: vnum superiore mobili maxilla imprimit morsum: aliàs terribile, pectinatim stipante se dentuli serie. Sic idem sæpissime. Licet Valla secundo in Pogium dialogo neget. Vir aliàs doctissimus. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 19.

Aliâs, pro Alibi. Plinius lib. 24. cap. 14. Iædus rubus appellatus est, quoniam in Idæa non aliàs nascitur.

Aliàs, geminatum, pro Interdum geminato. Cic. in Orat. Sed aliàs ita loquor: vt concessum esse aliàs, vt necesse est.

Aliàs, tripliciter. Plin. lib. 7. cap. 55. Aliàs immortalitatem animæ, aliàs transmigrationem, aliàs sensum inferis dando.

Aliàs, quadruplicitèr. Cic. lib. de Inuent. Atque hic item vtin nostra persona in rebi aliàs singullatim tranfe omnes argumentatione, aliàs ad partitiones singula genera referre, aliàs ab auditore quid desiderare quærere, aliàs hæc facere per comparationem suarum & contrariarum argumentationum.

Interdum & Aliàs. Cic. de Orat. Geminatio verborum habet interdũ vim, impedrem aliàs.

Aliàs aliud. Cic. lib. 2. de Orat. Itaque & illi aliàs aliud iisdem de rebus & sentiunt & iudicant.

Quum sæpe aliàs, tum. Cic. in Bruto, Idque quum sæpe aliàs, tum apud Centumuiros in M. Curij causa cognitum est.

Sæpe aliàs & maximè. Cic. de Orat. Quorum pater & sæpe aliàs, & maximè Censor salutì Reipublicæ fuit.

Alibi, pen. corr. {ἀλλοῦ, ἀλλόθι} aduerbium in loco significans: Id est, Alio in loco. Virgil. Georg. 3.

Hic fegetes, illic veniunt felicius vuæ:

Arborei fœtus alibi. Plin. lib. 2. cap. 35. Præterea visus probationem alibi plausûs, alibi vrsi, tauri alibi; alibi literæ figura, candidiore medio super veterem ærculo.

Alibi, pro In re alia. Cic. 4. Acad. Illud sit disputatum, non inesse in his proprium, quæ nusquam alibi esset, veri & certi notam. Plautus Bacchid. 2. 3. ---atque ego ô alibi

Plus perdiderim, minus zegrè habeam.

Alibi. Terent. Heayt. 1. 1. Habebam alibi animum amori dedítum.

Alibi quàm. Quintil. lib. 11. cap. 1. Pleraque quæ natura non sunt reprehendenda, atque ideo interim sunt necessaria, alibi quàm mos permiserit, turpia habentur. Aliquando ϙ. ν. ϻ omittitur. Vlp. lib. 5. fgnominiæ. D. de his qui not. infam. Ignominia missis, neque in vrbe, neque alibi, vbi imperator est, morari licet.

Alicubi, penul. corr. {ἀλοῦβοῖ} aduerbium, significat Aliquo in loco. Cic. lib. 9. Ita vti salutis fit Pompeius, & confirmetur alicubi.

Hic alicubi. Cic. pro Flac. Omnino mallem, & magis exartuum, si iam te crassi agri delectabant, hic alicubi in Crustumino aut in Capenati parauisset.

Aliecunde {ἀμέσως} aduerbium, Id est, ex aliquo loco. Terent. Andr. 2. 4. Venit mediatus alicunde, ex solo loco.

Alicunde, non semper locum significat, sed sæpe ad rem aut hominem refertur. Plaut. Perfa, 3. Alicunde exora mutuum. Id est, ab aliquo homine.

Procul alicunde. Cic. 4. Verr. Non quæsiuit procul alicunde.

Alienus, peo. longa {ἀλλότριος, ἀπάλλος} dicitur quod est alíorum, Id est, quod nostrum non est. Quod lib. 1. de Art. amand.

Fertilior fegetes est alienis semper in agris.

Alienus cibus. Terent. Eunuch. 2. 2.

Alienæ domi esse. Cic. 1. Tusc.

Alienum forum. Martialis in præfat. lib. 12. Videor mihi litigare in alieno foro.

Alienus, Qui non est de nostris domestícis aut familiaribus. Plautus Stich. 3. Apud me cœnant alieni nouem.

Item, Alieni homines, Qui nobis propinqui non sunt, nec vlla cognatione aut affinitate coniuncti. Cic. in Lælio, Itaque ciues potiores sunt, quàm peregrini: & propinqui, quàm alieni.

Alieno more viuere. Terent. And. 1. 5.

Aliena oratio. Plaut. Milit. 10. Et meam partem itidem taceere, quã aliena est oratio. Id est, quam alius loquitur.

Orbis. Plin. lib. 12. cap. 5. Sed quis non iure miretur, arborem vmbræ gratia tantùm, ex alieno peutam orbe id est, non nostro, fed peregrino & longinquo.

Res. Cic. in Lælio. & Officiis. 1.

Alienum, absolutè, pro re aliena. Salluft. in Catil. Alieni appetens, sui profusus.

Aliena iacis. Quoties res parum ex animi sententia cadit. Transtatum ab iis qui ludum alea, quibus iactentibus interdum ea eadunt quæ minimè sunt ad victoriam accommodata. Proinde siquando frustratur nos spes, recte dicemur, Aliena iacere. Adagium refertur à Diogeniano.

Largiri ex alieno. Cic. App. lib. 3. Quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior.

Aliena loqui dicuntur, qui vehementer ægrotantes aut mente capti delirant, nec sentiunt quid dicant. Quid. lib. 3. Trist. eleg. 3. ad vxorem,

Quinetiam sic me dicunt aliena loquutum,

Vt foret amentis nomen in ore tuum.

Alienus pro Alienigena, siue eo qui non est nostrâs. Plin. libro 7. cap. 1. Tot gentium sermones, tot linguæ, tanta loquendi varietas, vt externus alieno pene sit hominis vicio.

Alienus, & Coniunctus atque amicus contraria. Cic. Appio, lib. 3. 6. Vetuum factum, alieni hominis, meum verò coniunctissimi & amicissimi esse videatur.

Alienus, pro Alienato. Terent. Heeyt. 1. 2. Postquam hunc alienum ab esse videt ex Phormione, Quid ego vobis Geta alienus sum?

Alienus, Corruptus. Scribonius Largus, Si os fetabum, aut putre vetustate vitij factum est, ex purgat & edueit quantum cius alienum est.

Alienum, pro Absurdo, & non pertinête ad rem. Cæcibel. Gal. lib. 6. Non alienum esse videtur, de Galliæ Germaniæque moribus, & quo istæ nationes differant inter se proponere.

Alienum, quod vulgo dicunt Contrarium: Id est, Infalubre & noxium, Cornelius Celsus libro 4. cap. vltimo, Equitare, podagricis quoque alienum est.

Alienus cibus stomacho. Corn. Cels. lib. 4. cap. 5. Sumendi cibi faciles, & stomacho non alieni.

Alienum, tum genatiuo. Cic. 1. de Finibus, Quis alienum putet eius ciue dignitatis, quam mihi quisque tribuit, &c. Lucret. lib. 14,

---alienaque pacis eorum.

Aliena consilij domus. Salluft. in Catil. Ille eos in domum D. Brutì perduxit, quòd foro propinqua erat, neque aliena consilij propter Semproniam.

Alienus, cum dativo. Quintil. in procem. lib. 5. 5. Ego autem quum existimem nihil arti oratoriæ alienum. Cic. pro Cæcin. Quod illi causæ maximè est alienum.

Alienus, cum ablativo. Alienum amicitia nostra. Cic. lib. 21. ep. 27. Sum admiratus te, quæquam à me commissum quod esset alienum nostra amicitia, credidisse.

Alienum dignitate. Cic. de Prouinc. Conf. Sed alienum sibi videri dignitate imperij.

Alienum ingenio suo. Plaut. Capt. 3.

Alienum militaris mens. Cic. Sext. lib. 5. epist. 17. Nõ putaui esse alienum militaris meus, hæc ad te scribere.

Alienum maiestate. Cic. de Diuinat. lib. 3. Neque hoc dij alienum ducût maiestate sua.

Alienum meis rationibus. Salluft. in Catil. Alienum suis rationibus existimans, vidtes causam eiuium eum feruis fugitiuis communicasse.

Alienus sanguine regibus. Liu. 9. bel. Pun. Erunt quidam Mezetulus nomine, non alienus sanguine regibus. Id est, non alienus à sanguine regum: vel, Non alienus sanguine à regibus.

Alienus, Qui aliena loquitur, vel mente captus. Firmicus lib. 3. cap. 6. Si eum Sole Mars & Saturnus fuerint inuenti, facient alienos, deliros, eardacos, aut phreneticos.

Alienus locus, pro Incommodo. Cæsar de bel. Gal.

Alieno animo esse ab aliquo. Cic. pro Deiotaro.

Alienum animum ab aliquo habere. Cic. in Lælio, Ab altero, propter probitatem eius, non nimis alienos animos habemus. Sic pro Rosc. Amer.

Alienum tempus, Minimè apium, vel opportunum tractandæ aut gerendæ rei de qua agitur. Cic. Cæsio, lib. 15. 14. Sin maiora, considera ne in alienissimum tempus cadat dationes tuus.

Alienum fortunæ fuæ vultum gerere. Id est, malè conuenientem. Senec. de Vita beata.

Alienum à dignitate. Cic. Dulab. lib. 9. 24. Est tamen non alienum à dignitate, quod ipsi Agamemnoni regi regum fuit honestum, habere aliquem in comitiis capitundis. Idem Marcello, lib. 4. epist. 7.

A literis. Cic. 4 Verr. Letilius quidem, homo non alienus à literis,

A sapiente. Cic. 4. Acad. Si Polemonens peccat Stoicus, nec falsæ assentiens, tum quidem nihil esse dicitis à sapiente tam alienum?

A vita alienus. Terent. Adelph. 5. Absurdum atque alienum à vita mea videatur.

Alienus ab ætate nostra labor. Cic. ad Attic. lib. 16, Mouet etiam nauigationis labor, alienus non ab ætate solùm nostra, verùm etiam à dignitate.

Ab amore nostro. Cic. de Petitione Conf.

Alienus in re aliqua. Cic. de Finib. lib. 1. Epicurus in physicis, quibus maximè gloriatur, totus est alienus.

Alienus, pro Aliena. Terent. Adelph. 1. 2, Alieniore ætate pòst faceret ramen.

Alienor hæres, Qui nulla necessitudine coniunctus est ei, cui succedit. Qui nullo modo ad eum pertinet. Cic. pro Cluentio, P. Elij testamento propinquus exhæredatus quum esset, hæres hic alienior institutus est.

Alienior est à me. Cic. Canino, lib. 2. epist. 16, Sin à me est alienior, nihil tibi meæ literæ proderunt.

Alienissimi homines à Clodio. Id est, minimè & coniuncti & propinqui. Cic. pro Domo sua ad Pontif. Quam legem esse homines alienissimi à P. Clodio iudicarent. Piso & Gabinius eam nullam esse fatuer P. Clodij iudicant.

Alienissimum & cum tempus. Cic. de Claris Orat. Augebat etiam molestiam, quòd magna sapientum eiuium, bonorumque penuria, vix egregius coniunctissimusque meum coniuiorum omnium societate, alienissimo Reipub. tempore extinctus, & authoritatis & sapientiæ fuæ tristle nobis desiderium reliquerat.

Alienissimus ruditer vitæ, pro eo quod est, A vita rusticæ. Colum. lib. 3. capite 21.

Alieno. alienas, pen. prod. {ἀλλοτριόω} alienare, Alienum facere, verbum ex nomine Alienus. Plin. lib. 10. cap. 18. Sæcopenium quod apud nos

gignitur, in rorum transmarino alienatur. Hoc est, propter transmarinum sit alienum, & ab vsu remouetur.

Vendere & alienare. Cic. 6. Verr. Preito partio ea quæ accepisset à maioribus, vendidisse atque alienasse.

In perpetuum alienare: Id est, ita ad aliam transferre, vt nunquam ad nos redeat. Cic. de lege Agraria, Vt urbe vestras res propriàs, & in perpetuum à vobis alienari. In his idem significare videtur quod Abalienare.

Alienare vectigalia. Cic. de lege Agraria contra Rullum, Permittitur infinita potestas innumerabilis pecuniæ confitendæ de vectris vectigalibus non friendis, sed alienandis.

Alienari mente. Vide Alienatio, & Alienatus. Plin. lib. 26. cap. 8.

Aliquem sententiis dicendis. Cic. Attic. lib. 7. Est sententias dicendo aliquem à fauore auertere.

Quempiam à fide, Est ab amicitia nostra, vel consuetudine disiungere, separare, & remouere. Cic. Attic. lib. 8. 9. Mirum in modum omnes à fe bonos alienauit.

Ab aliquo voluntatem. Cæsar 7. bel. Gal. Cic. App. epist. 6. lib. 3. Conabantur alienare à re voluntatem meam.

Alienare sibi animum alicuius. Patercul. us lib. 2. Agrippa mira prauitate animi atque ingenij in præcipitia concursus, patris atque ciuidem aui sui animum alienauit sibi.

Rem quampiam alieni. Vlp. in Ltem. D. de alienat. iudic. mut. cauf. fact. Item si res fuerint vsucapiæ ab eo, cui alienatæ sunt.

Alienare & Reconciliare, contrària. Cic. de Prouinc. Conf. Nonne vno tempore cum fuis inimiciffimis in gratam redue, quibus cum omnibus eadem Respublica reconciliauit quæ alienauit?

Alienare & immutare. Cic. Litinio Cassio lib. 5. epist. 8. Sed quæ dam peculiares hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immurarunt tibi.

Plane alienari à Senatu. Cic. ad Att. lib. 1. 13. Summum erat periculum, ne si nihil impetraffem, plane alienarentur à Senatu.

Ab interitu, hilque rebus quæ interitum videantur afferre. Cicero 3. de Finibus.

Alienari, pro Corrumpi, quod vulgò dicunt Alterari. Corn. Celsus lib. 7. cap. 16. Si verò adhuc ea fui coloris funt, cum magna fi ftinatione succurrendum eft. Memento enim alienatiuè, externo & infucio fpiritu citeriorem. Loquitur de intestinorum vulneratorum curationibus.

Alienatus, pen. prod. participium {ἀλλοτριωθείς.} Plant. Merc. 22. Alienata eas abs re mulier. Cic. in Lælio, Propter diffentionem autem quæ erat in Respub. alienatus eft à collega noftro Metello.

Alienatus, Qui alienus eft factus. Festus.

Alienatus ad abdicandum animus. Hoc eft, à virtute ad libidinem abductus. Liu. 3. ab Vrbe.

Alienatus mihi eft vfus zdium. Hoc eft, mihi ablatus. Plaut. Merc. 2. 1.

Alienatus mente. Plin. lib. 28. cap. 8.

Senfu animus. Id eft, à fe immutatus, fic dimotus ac deiectus à ratione, vt nihil rectum fentiat. Liu. 3. ab Vrbe.

Senfibus. Liu. 5. bel. Pun.

Alienatus animus & offenfus. Cic. ad Attic. lib. 1. epift. 12.

Alienatus {ἀλλοτριωθείς} nomen ex Participio: vt, Alienata ment. Liu. 4. bel. Pun.

Alienatio, verbale. Cic. in Orat. An quibus verbis facrorum alienatio fiat, docere honeftum eft: quibus ipfa facta retineri, defendique poffint, non honeftum eft? Hic poftum eft pro Abalienatione & venditione: in qua fignificatione frequès eft hæc vox apud Iurifconfultos. Dicitur & Alienatio in alia fignificatione, quafi feparatio atque diuifio cuiufpiam ab alio: hoc eft, quum ab alio quis alienas animum, ftudium, amorem, aut voluntatem. Cæf. 1. bel. Ciuil. Cæfareum autem mutatio quid habet, nifi iuspem fugam, & defperationem omnium, alienationem exercitus? Cic. in Lælio, Vt non ftatim alienatio diffunditoque facienda fit.

Alienatio ab aliquo ad aliam. Cic. 5. Philip. Tuámque à me alienationem ad eueriimpios ibi gloriæ effe putauit.

Alienatio mentis, Eft ista commotio perturbatioque rationis, vt homo non fit compos fui. Plin. lib. 21. cap. 21. Cotn. Celf. lib. 4. cap. 2.

Alienatio, pro mentis alienatione. Firmic. lib. 4. cap. 1. Luna alios facit caducos, alios alienationis decernit incommoda, alios pleruque decernit infanias.

Aliò {ἀλλοῦ} aduerbium loci, Ad alium locum fignificans. Plaut. Mitt. 1. 1. Aliò muffus fum. Terent. Eunuch. 2. 2.

Aliò confertre animum. Id eft, ad aliam rem fe conuertere. Terentius Heaut. 2. 4.

Aliò refponfionem fum deriuare. Cic. 3. Verr. Hoc eft, aliud refpondit quàm quod interrogabatur.

Aliò feruare aliquid. Cic. lib. 2. de Finib. Appellet hæc defideria naturæ, cupiditatis nomen ferunt aliò. Id eft, ad aliud.

Aliò transferre fermonem: Id eft, ad aliam (vt dicunt) materiam. Cic. lib. 1. de Orat. Sed (ſi placet) fermonem aliò transferamus.

Aliò me vocat vestra expectatio. Cic. pro Cluent. Vocat me aliò iamdudi tacita vestra expectatio. Hoc eft, ad aliud tractandi dicendiq; Quò aliò. Cic. ad Att. 8. epift. Ex illius fermone ftatuam, Arpinúmne mihi eundum fit, an quò aliò. Id eft, an aliquem aliam locum.

Alioqui, fiue Alioquin {ἀλλωσὶ δὲ καὶ} conjunctio, penul. prod. fignificat Aliter, fiue Alio modo, vel Quod fi non, vel Præter hoc. Cic. in Orat. Quorum ab Oratore iudicio delectus magnus adhibitus. alioquin quónam modo ille in bonis heredes & habitabit fuis? Idem lib. 2. de Legib. Credo minimam olim fepulcrorum fuiffe cupiditatem: alioqui multa extarent ampla maiorum.

Alioqui, fine n, fenbi debere, vt Atqui pro Sed, tradit Caper Grammaticus in lib. de Orthographia & Latinitate. Eius hæc funt verba: Atqui creatur, fimiliter Alioqui. Baptista Pius in illud Lucretij ex libro 3. Incolumis quanuis alioqui fplendidus orbis, &c. fic præcipit: Sequente vocali, imitatione Græcorum, dicimus Alioquin. Sequente verò conſonantie, vt ſeruetur euphonia, Alioqui.

Alioſum {ἀλλοῦσε} aduerbium loci, verſus aſium locum ſignificans. & eſt dictum per ſynecopen pro Alioueſum. Plaut. Truc. 8. Ancillas iubet, quoniam iam decimus menſis adueniat propè, Aliam alioſum ire.

Alioſum. In aliam partem, dit Donatus. Terent. Eunuch. 2. 2.

Miſeram me, verear ne illud grauius Phædria
Tulerim: neve alioſum atque ego feci, acceperit.

Alioueſum {ἀλλοῦσε} aduerbium loci, idem quod alioſum: ſed hoc minimè vſitatum.

Alioueſum, in aliam partem. Plaut. Aulul. 9.

Atque ego iſtuc, Anthrax, alioueſum dixeram,
Non iſtuc quod tu inſimulas.

Aliter, pen. corr. {ἄλλως} aduerbium qualitatis: Id eſt, alio modo. Cic. 7. Verr. Aliter decernere in cauſam cauſa non potuiſti.

Aliter, geminatum. Plaut. Epid. 2. 2. Aliter cauſi longè olent, aliter ſuea. Cic. 3. Offic. Sed aliter leges, aliter philoſophi tollunt alteras.

Aliter atque aliter numen erumpent. Plin. lib. 2. cap. 93. Hoc eſt, varijs modis.

Aliter, pro Contrà. Donato interprete. Terent. in prolog. Andr.

Verùm aliter euenire multò intelligit. Virgil. Æneid. 2. Diis aliter viſum.

Aliter ac pro Atque quàm. Terent. Phorm. 3. 3. Ego iſti nihilo ſum aliter ac fui. Cic. 1. Offic. Aliter de illis ac de nobis iudicamus.

Aliter atque, Idem quod Aliter ac. Terent. Adelph. 4. 3. Nunquam te aliter atque ex, in animum induxi mem.

Aliter atque ve. Cic. ad Attic. lib. 16. epiſt. De Antonij itineribus, neſcio quid aliter audio ac vt ad te ſcribebam.

Longè aliter. Vide LONGVS.

Multò aliter. Vide MVLTVS.

Non aliter niſi. Vlp. in Lextaneo. D. de vent. in poſſeſſ. mitcend. Extraneo poſthumo hæredeinſtituto, non aliter venier in poſſeſſionem mittitur, niſi maiorem aliunde ſe altere non poſſit. Niſi, hoc loco ponitur pro, Quam ſi.

Aliter quàm. Plaut. Stich. 2. 2. Atque aliter nos faciano, quàm vxores ſuas æquum eſt viros.

Similiter. Plaut. Amph. 4. 3. Sin aliter ſint animati. Terent. Adelph. 5. 3.

Sin aliter de hac re eſt cui ſententia.

Aliter, ſequente n. 7. Cic. ad Attic. lib. 10. Quòd de puero aliter ad te ſcripſi, & ad imarrem de filio, non reprehendo.

Aliter, pro Alioqui. Cic. in Lælio. Qui negligendi quidem non ſunt, ſed alio quodam modo colendi. Aliter enim amicitiæ ſtabiles permanere non poſſunt.

Aliubi, pen. cor. {ἀλλοῦσε} aduerbium loci, pro Alibi. Plin. lib. 10. cap. 30, Nec viquam aliubi candidæ naſcuntur.

Aliubi, geminatum. Varro 1. de Re ruſt. cap. 44. Vt ex eodem ſemine aliubi cum dicimo redeat, aliubi cum quinto decimo.

Aliubi atque aliubi. Plin. lib. 9. cap. 54. Aquatilia genera aliubi atque aliubi meliora. Senec. de Benef. lib. 6. cap. 6.

Aliubi, ter repetitum. Plin. lib. 11. cap. 14. Aliubi enim faui cera ſpectabiles gignuntur, vt in Peligtnis, Sicilia: aliubi melius copia, vt in Creta, Cypro, Africa: aliubi magnitudine, vt in Septentrionalibus.

Aliunde {ἀλλοθεν, ἀλλόθι} aduerbium, Ex alio loco. Plin. libro 13. cap. 16, Radice nihil crispius, nec aliunde pretioſiora opera. Id eſt, ex nulla alia Trogetes ab horis reſpiciunt ex radice.

Aliunde, ad hominem relatum. Cic. Att. lib. 10. Quod ſcribis, non quo aliunde audierim, ſed teipſum putare, me attractum iri.

Aliunde ſe alere. Vlpian. in Lextranco D. de ventre in poſſeſſ. mittendo. Aliunde aſſumpto bono vel, non proprio, nec ſuo. Cic. 2. de Orat.

Aliunde factum verbum. Cicin Orat.

Aliunde nota. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Aliunde pendere. Cic. ad Lucrium, lib. 5. ep. 13. Quam quidem laudem ſapiétiæ ſtatuo eſſe maximam, non aliunde pendere, nec exterioribus aut bene aut malè vſurendi ſuſpenſas habere rationes.

Aliunde petere copiam dicendi. Cic. 2. de Orat. Hic niſi domeſticis ſe inſtruere copijs, aliunde dicendi copiam petere non poſſit.

Aliuſmodi, pen. cor. {ἀλλοῖος} quaſi Alterius modi. Cæſar, Vno enim excepto, quem aliuſmodi atque omnis natura finxit, ſuos quiſque habebat charos. Adeóque eſt indeclinabile, omnis generis, ſicut Euſmodi, & cætera eo modo compoſita.

Aliuta, Antiqui dicebant pro Aliter. Hinc eſt illud in legibus Numæ Pompilij. Siquis aliuta ſtatuis, ſpitus lous facer eſto. Feſtus.

A L L

Allabor, genuk. prod. allaberis, allapſus ſum {ἐπιβῆναι, ἐπιβαίνω} allabi, luxta labi ſue ſtingere. Cic. 2. de Diuin. Et humor allapſus extinctrix, in vn rectoriis videmus. Imperfè id alia referuntſicut ſimplex Labo. Liu. 5. bel. Pun. Ad extra ſacrificio perpetuato angues duo ex occulto allapſi cedere iccur. Virgil. 9. Æneid. Ergo alis allapſa ſagitta.

Allabi, de naugatione dicitur. Virgil. 6. Æneid.

Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

Allapſus genibus. Id eſt, adgenua proſtratus, qualiter ſolent ſupplicabundi. Sencca in Hippolyt. 5.

Allapſus, huius allapſus {ἐπιβολή, ἐπιβάλλω} verbale ab Allabor. Horat. Epod. 15.

Vt aſſidens implumibus pullis auis
Serpentium allapſus timet.

Allaboro, Vide ADLABOR.

Allatus, allatus {ἐνεχθεὶς} allatare, Idem quod Lætigare, lætæ facere. Columella libro 4. capite 25. de falce vinitoria laquens, Nam quum in aduerſum preſſa manu deſecare quid debet, cultro vtitur: quum autem retrahere, ſinu: quum allatuare, ſcalpro: quum incatuare, proſiro. Ibidem, Nam ea plagi quæ ſic effentur, vno veltigio allatuatur.

ALLATIA {ἀναλεῖα} Corſicæ inſulæ oppidum, Phocenſiū opus, teſte Herodoto. Gentile eſt Allalæus, ἀλλαῖος Stepli.

Allambo, allambis {ἐπιγεύομαι} allambere, Idem quod Lambo: & per metaphoram, Leniter attingo. Quintil. in Sepulcro incantato, Scintis ipſi

Scitis ipſi quo exequiarum die labore cerracta ſit, quandiu filium tenuerit allum bentibus flammis.

ALLANTES, tes, Stephano } Duorum oppidum nomen eſt, quorum alterum in Arcadia, in Macedonia alterum collocatur. Inde Allantij, qui & Allantenſes dicuntur à Plinio lib. 4. cap. 10.

Allantopœi, ἀλλαντοποιοὶ } Sunt qui farcimina faciunt; quæ ἀλλᾶντες Græcis appellantur, ſiue ex exoore & adipe, ſiue ex carnium conciſarum item aq; adipis mole, ſuperiorum farcura coſtet, interſtinis exerpta.

Allatto, allatras, penult. prod. { ἀλλατράω } allatrare; Aduerſus aliquem latrare. Et ad canes proprie pertinet, ſicut ſimplex Latrare. Dicimus enim Allatrare autem cum canes: & Allatratus eſt à canibus.

Allatrare aliquem, per metaphoram; Eſt per inuidiam criminari. Liuius lib. II. Macedon. Qui viuo quoque eo allatrare eius magnitudinem ſolitus erat. Columella in præfat. libri 1. Sed ne caninum quidem (ſi non dicere veteres) ſtudium præſtamus, locupletiſſimum quemque allatrando.

Allatrare mana oram aliquam, per metaphoram. Plin. lib. 4. cap. 1. Toe ſinus Peloponneſſi worum lancinantes mare allatrat. Hoc pro. Vndique alluitur poſſis: ſed ad ſtudium ſonarum reſpexit: quaſi ſit earum latratibus comparandus.

Victorem allatrare inuidia. Sall. Iral. lib. 3.
-nigro tunc allatrauerat ore
Victorem inuidia, & ventis iactarat inique.

Allatus, ἀλλατὸς, ἀλλατὴ, ἀλλατὸν. Vide AFFERO.

Allaudo, allaudas, allaudare, porriciem verbum, pro Laudare, vel val de laudare. Plaut. Mere. 3. Agit gratias mihi, atque ingenium allaudat meum.

Allecto, Allector, Vide ALLEGO.

Allectus, Vide ALLEGO, allegis.

Allego, allegas, penult prod. { ἀγείρω, ἀθροίζω } allegare, Eſt proprie grauioris negotij cauſa quempiam mittere inter ceſſorem, interpretem, ſequeſtrem, internuncium ſed hoc in priuatis rebus, ſicut Legare in publicis. Plaut. Caſ. 2. Pater allegauit villicum, qui poſceret hibiſtam vxorem.

Amicos allegare. Cic. 3. Verr. Petit à me Rabonius, & amicos allegat eſſe dicebat.

Ad aliquem. Cic. 3. Verr. Primò neceſſarios iſtius ad eum allegatos eſſe dicebat.

Aliquem ad aliquod negotium, pro Mittere. Plaut. Epid.
Aliquem alicui rei. Plaut. Amphit. Alium ego iſti rei allegabo, ne time.
Aliquem alicui. Cic. pro Roſcio Amer. Chryſogonus & ipſe ad eos accedit, & hominis nobiles allegat iis, qui peterent ne ad Sylla adiret.

Allegare. Budæus { ἀναγράφω, ἐγγράφω } ſua iura allegare, & in iure diſcepiare: quod rauſiſicari Plautus dixit: Ce. enũ & cauſam, & proferre: Quinc. & iuriſconſultis allegare appellant.

Allegare, pro Inducere in actio. Vlpian. in L. 6. his igitur. D. de poſtulan. His igitur perſonis, quæ non virtutis cauſa cum beſtiis pugnaturum, pro ſe Prætor permittit allegare, pro alio prohibet.

Allegare, Afferre, Adducere. Plin. Iunior in Epiſt. Tam multa allegauit, quæ ad rem pooſsiũ pertinere minime videbantur. Stat. Achill. 2.
Allegat atque ſuos ſtruxere à ſanguine duros.

Cauſam allegare. Vlpian. in L. Tutor qui repertorium. D. de adminiſtr. tutor. Tutor qui repertorium non fecit, quod vulgò inuentarium appellatur, dolo feciſſe videtur: niſi forte aliqua neceſſaria & iuſtiſſima cauſa allegari poſſit, cur id factum non ſit.

Longa otiis digitantem. Quinctil. 4. rap. 2. Nam tum dignitas eius allegatur, tum commendatur infirmitas.

Allegatio. Verbale { ἀπόδειξις, ἔλεγχος } Quaſi priuata quædã legatio. Quod facilios intelliges ex interpretatione ipſius verbi Allegare. Cicero 3. Verr. O dij immortales, quanta iſte cupiditate, quibus allegationibus illam ſibi legationem expugnauit! Id eſt, Amicorum interceſſionibus, & velut legationibus. Ibidem. Quum ibi omnes ad iſtum allegationes difficiles, omnes aditus arduos ac potius intercluſos viderent.

Allego, allegis, penultima corr. allẽgi, allectum { συναγείρω } allegere, In cœtum adiungere, aſſcribere, & cooptare. Nam & legi dicebantur, qui in ſenatorum numerum aſcribebantur: vt Sublegere, in locum demortui legendo ſubſtituere: quibus verbis Iuriſconſulti vſi ſunt.

Allegere in ordinem. Vlp. in l. 3. D. de Decurionibus, Spurios quoque poſſe in ordinem allegi, nulla dubitatio eſt.

Allegere in corpus bus. Cauſtratus in l. Srmper. D. de iure immunit. Eorum in corporibus allectis fuit quæ immunitatem præbent, vt naueiulatiorum, ſi honorem decurionatus agnouerunt, compellendos fubire publica munera arcepi.

In decuriat. Suetonius in Tiberio, Inſtanti ſæpe vi ciuitate donatum in decurias allegere, negauit ſe allectũm.

Allegere inter Prætorios. Plin. lun. lib. 2. epiſt. 14. Allectus enim à diuo Vespaſiano inter Prætorios, honoſtum quietem huic noſtræ, ambitioni diram, an dignitatiſconſtantiſſimæ præmiit.

Allectus { παρεισάκτος, ἀδόκητος } parneripium ab allegor. allegeris.

Allecti dicebantur apud Romanos, qui propter inopiam ex equeſtri ordine in Senatorum ſunt numerum aſſumpti. Nam Patres duriuſ, qui ſunt Patrimi generis: Conſcripti, qui in Senatu ſunt ſcripti annotati. Feſtus.

Allegoria, æ, { ἀλληγορία } Inueſtio à Quintil. dicitur. Cic. in Orat. Iam quum floxerunt plures continuæ tranſlationes, alia planè ſit oratio. Itaque genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine recte, genere melius illos ſit omnia tranſlationes vocare. Idem ad Att. lib. 2. epiſtola 20. De Republica breuiter ad te ſcribam: iam enim chatta ipſa ne nos prodat, permiſeſo. Itaque poſthac ſi erunt mihi plura ad te ſcribenda, allegoriis obſcurabo. Allegoria vero ſit continuatis non ſolũm metaphoris, ſed quibuſuis aliis ciuſdem generis.

Allegoreſis. Seruius in Virgil. Bucol. 5.

Alleluia, Dicæ ſunt dictiones Hebraicæ, quæ ſignificant, Laudate Dominum. ALLELV enim Hebraicè eſt imperatiui modi: 2 autem verbum eſt ex nominibus Dei.

Alleluia, Herba eſt, quam Trifolium acetoſum, & Panem cuculi vulgus & officinæ appellant. Plinio & ductis votatur Oxys. Ruellius libro 2. cap. 144.

Alleuo, alleuas, penultima correpta { ἀναιρέω, ἀποαιρέω } alleuare, In altum tollere, vel de imo, & vbi quid tarei, atque proiectum eſt, ſurſum tollere. Quintilianus lib. 1. capit. 5. Vidi multos, quorum ſupercilia ad ſingulos vocis conatus alleuaretur. Idem, Homini in aquam lapſo, atque vt allruaretur oranti. Hæc Valla libro quinto. Ouid. 6. Metamorph.

Euolat, & gelidos complexibus alleuat artus.

Alleuare alſiectum. Quintil. in Patriæ palmato.

Alleuiare annuum Arabanum. Cornelius Tacitus libro 4. Id eſt, Animo Græciſmus.

Dictis arumnam aliorum. Cic. 3. Tuſcul.

Onus. Id eſt, onus alicui leuius facere. Cicer. pro Sexto Roſcio, Hoc onus ſi vos aliqua ex parte alleuabitis, feram vt potero ſtudio & industria iudices.

Solicitudines. Cic. de Claris orat. Quod aliqua ex parte ſolicitudines alleuaret meas.

Alleuor, quunt loquor tecum abſens. Cic. Att. lib. 12.

Alleuatum corpus, per tranſlationẽ. Dicitur, quum eſt imminuta eorpons grauido. Cicero Attico, libro 7. Quòd cum febre Romam ve niſſes, bono tamen animo eſſe corpſe, quòd Acaſtos ea quæ vellem de alleuato corpore tuo nuntaſſet.

Alleuatio, Verbale, { ἀναίρεσις } Doloris mitigatio, ſiue diminutio. Cicero 1. de Finibus, Dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis ſoleat eſſe: ſi eius magnitudinem exlertas, diuturnitatem alleuatio conſolletur.

Alleuamentum, Verbale { ἀναίρεσις, } Idem quod allruatio. Cicero pro Sylla; Et in adueſſis ſine vllo remedio atque alleuamento permanere.

Allex. Plaut. Pœnulo, Tũne etiam amator audes eſſe alter vir? Hoc loco allex viri, farcem & fordes quidam interpretantur: quòd allex fæculentus falſamentorum liquor ſit, authore Plin. lib. 31. cap. 8. Vtium (inquit ille) huius eſt allex, imprimis cta nec colata fæx. Aliqab Allexio deductum volunt: id eſt, Quæ allicere ad te mros ſoles. Secundum priorem ſententiam ſubſtantiuum eſt, & declinatur ales, alecis, ſe tribuitque vnico, vt ſupra nionſtratum eſt. Secundum poſteriorem, adiectiuum eſt aller, alleris, pen. corr. ab allicio.

ALLIA, Allæ { ἁλίη } Fluuius qui à Cruſtumiis montibus præalto defluens aluco, Tyberino amni miſcetur. Vbi magna ſtrage Romani à Gallis duce Brenno profligati ſunt. Vnde Allienſis dies, pro Infauſto. Cicero Attico, libro 9. epiſt. 4. Vt maiores noſtri funeſtiorem diem eſſe voluerint Allienſis pugnæ, quàm vrbis captæ, & quòd hoc malum ex illo.

Allia damnata Faſtis Romanis. Locan. lib. 7.
-cedant feralia nomina Caninæ.
Et damnatæ diu Romanis Allia Faſtis.

Allia ſtribis. Ouid. lib. 8. de Ante amandi.
Grauis. Ouid. in Ibin.

Allia, infauſtum nomen. Virg. 7. Æneid.
-populique Latini,
Quoſque ferans infauſtum interluit Allia nomen. Seruius: Allia fluuius haud longè ab vrbe eſt: iuxta quem Galli Brenno duce, x v. Calendarum Auguſtarum die, dcleto exercitu, poſt tridium deleuerunt enam vrbem, excepto Capitolio.

Allia, æ, alliariæ, fœminini gen. { σκορόδιον } Herba eſt quædam, iuxta ſepes, & in agrorum marginibus naſcens, quæ & odore & ſapore ita abundè allium refert, vt nicrito ſic vocietur. Huius deſcriptionem inde apud interpretem Dioſcoridis Mathiol. lib. 3.

ALLIARIA, Vide ALLEVIO.

Allicio, allicis, penult. corr. allexi, allectum { ἀναγκάζω, ἀναγκαστικῶς, ἀναγκαστικὸν ἔχω } allicere, Et Ad & Latio antiquo verbo compoſitum, Eſt blanditiis attrahere, ſiue potius inducere, atque inuitare. Cic. de Amicitia, Allicit hominẽs ad diligendum virtus.

Allicere & attrahere ad ſe. Cicero de Amicitia, Nihil eſt quod ad ſe rem vllam tam alliciat, & tam attrahat, quàm ad amicitiam ſimilitudo.

Allicere & exercere ſtudia hominum. Cicero 2. Officiorum, Dicendum eſt quonam modo hominum ſtudia ad virtutes noſtras allicere atque excitare poſſimus.

Permulcere atque allicere auditorem. Cicer. de Orat. Prima eſt enim quæ cognito & commendato orationis in principio, quæ continuò cum qui audit, permulcere atque allicere debet.

Allici & ieneri. Q. Cic. de Petit. Conſul. Excelle dicendo: hoc etiam tenentur Romæ homines, & allicíuntur.

Allicere & trahere ferrum, dicitur magnes. Cic. 1. de Diuinat.

Animos ad benuolentiam. Cic. 2. Offic.

Aures. Lucr. lib. 6.

Allici beneficiis in aliquid, & compelli iniuriis. Cic. Lentul. lib. 3. epiſt. 9. Quum verò in hunc ſenſum & allicíar beneficiis hominum, & compellar iniuriis: facilè patior, &c.

Beneuolentiam alicuius. Cic. 7. Verr. & pro Mur.

Delectatione. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Iuuentutem ad ſtudia. Quint. lib. 3. cap. 1.

Delectatione aliqua. Cic. Tuſcul.

Menies hominum. Cic. de Orat.

Oues ad miſericordiam. Cic. pro lege Manil.

Peſtem. Lucan. lib. 9.
-calidoque vapore
Allicitur gelidas noctirno frigore peſtes.

Somnum, aut Allicere ſomnos, Quod etiam dicitur Somnum inuitare, & conciliare. Plinius libro vigeſimoprimo, cap. 18. & libro 9. capite 13. Ouid. 6. Faſt.
Allicium ſomnos tempus, motúſque mercúmque.

Voluntates alienas populi. Cic. pro Plancio, 8. Id eſt, Alienatas.

Allectus, τρυφερὸς ? vt Allectus consuetudine peccandi. Quintil. lib. 9. cap. 3. An etiam consuetudine peccandi sis allectus.

Allector ( ) Verbale ab allicio, Qui allicit. Colum. lib. 8. cap. 10. Qui ab aucupibus in hunc vsum nutriti, quali allectores sine cap trinorum. De turdis loquitur.

Allectoallectus ( ) allectare, Frequentatiuum ab Allicio. Est frequenti re allicere, hoc est blandimentis ad aliquid inducere, seu inuitare. Colum. lib. 12. cap. 3. Ad aquam duci boues oportet, sibilodque allectari, quo libentius bibant.

Allectare & inuitare. Cic. de Senect. Ad quem studium non modò non retardat, verumetiam inuitat, atque allectat senectus.

Allectatio, allectationis. Verbale ( ) Quint. lib. 8. ca. 10. Et Chrysippus etiam nutricum, quæ adhibetur infantibus, allectationi fusum quoddam carmen assignat.

Allicefacio, allicefacis, pcnul. corr. allicefeci, allicefactum ( ) allieefacere, Idem quod Allicere. Suet. in Vitellio, cap. 14. Nobiles viros, condiscipulos & æquales suos, non tam blanditiis tantum non ad societatem imperij allicefactos, vario genere fraudis occidit. Verbum est dure compositum ex allicere & facio: ficut calefacio, frigefacio, & similia: tamen verum est ita scripsisse Suetonium.

Allfculæ. Vide ALICULAE.

Allid o, allidis, penul. prod. allisi, allisum ( ) allidere, Compositum ex Ad, & Lædo. Est ad aliquid impingere: vt allisis Capuæ obsequi ad solitum. Cæsar, bel. Ciuil. Et magno remigium propugnatorúmque numero pars ad scopulos allisa interfeceretur. Lucret. lib. 4.

Cerea persona, ad illud ait pilare, strabive.

Item, Ad quos allisa est aliquando. Virgil. Et spondæus.

Allido aliquis dicitur per metaphoram, qui Siciliam obtinuit cùm Cæsar in Africa bellum gereret. Hirtius de bello Afric. Meminit & cuiusdam Allieni Cicero Philipp. 12. vbi suum familiarem vocat, & eum seruit Dolabellæ fuisse legatum.

Allig o, alligas, penult. corr. ( ) alligare, Ad aliquid ligare: vt Aligare vultum, quod vel ad palos. Vnde & locus ille Ciceronis apud Macrobium, Quis alligauit generum meum enim?

Allig are capsulam a Martial. lib. 12.

Allig at nauis ancliora motu. Virg. 1. Æneid.

Alligare vultu, quod & ligare, & colligare dicitur. Cic. 2. Tusc.

Ad rem aliquam. Cicero 6. Verrina, Ad statuam Sicuti re prætore alligabantur.

Ad palum alligare, Id est, Ad postem, ad crucem. Cic. 7. Verr.

In rem aliquam. Cic. 1. Tuscul. Archimedes Lunæ, Solis, quinque errantium motus in sphæram alligauit.

Alligare, pro impedire. Virgil. 6. Æneid.

Fata obstant, tenuique pales transmittere vada

Alligat, & nouies Styx interfusa coercet.

Alligare iter. Stat. Sylu. lib. 4. 3.

Tunc vmbon bus hinc & hinc coactis,

Et trebus iter alligare gomphis.

Impediri in re aliqua æque alligari. Cic. Att. lib. 8. Cedendi enim celeriter est, ne fortè qua in re impediar æque alliger. Hoc est, sic affungar, vt cedere nō liceat. Ita plus esse volpit Alligari, quàm Impediri.

Aliquem. Terentius Adelph. 5. 3. Eo pacto prorsum illis alligaris filium. Vbi Donatus, Quis dicitur alligari ad aliquid, sine quo esse non possit. Ergo propriè ad amicam alligari adolescentem dixit amatorem.

Aliquem stipulatione. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Alligari beneficio. Cic. pro Planctio, Equidem nihil tam proprium hominis exsilmo, quàm non modò beneficio, sed etiam beneuolentiæ significatione alligari: nihil porrò ram inhumanum, tam immane, tam ferum quàm commutere vi beneficio noui dicam indignus, sed vt cius esse videar.

Noua lege. Cic. pro Cluent.

Sacris, pro Obstringi. Cic. 2. de Legib.

Alligare se hæredi ati. Pomponius in l. Duo. D. de Acquir. hæred.

Alligare se crimini alicui. Cic. pro Flacco, Ne L. Flaccus nune se scelere alliget, quam iam reatem illum effugere non possit. Terentius Eun. 4. 7. Audiui hoc sanè se alligar. Vbi Donatus, Alligar, affringi, allaquear, & obnoxium fieri.

Ad præcepta catholica. Quintil. lib. 10. cap. 13.

Ad pœnam. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Allegare vtem. Columel. Arbustiuam vitem antequam putes, alligare diligenter oportet.

Alligatus, participium ( )

Alligatus, pro Obligatus: ve Alligata fœdere ciuitas. Liuius libro 5. bel. Macedon.

Alligatus nuptiis. Id est, sat propter nuptias impeditus, aut illi matrimonio obnoxius. Cic. pro Cluent.

Alligatus Cæsaris actis teneretur. Cic. pro Domo sua ad Pontif.

Alligatus, & solutus, contraria. Cic. 3. de Orat. Vi verba neque alligata sint, quasi certa aliqua lege verfus: neque ita soluta, ve vagentur.

Alligatus, Crimini obnoxius, & affinis. Cicero ad Quintum fratrem, Sed idem Nerium inter eduli ad alligatos Cn. Lentulum Vaccium & C. Cornelium. Legendi eustimo, edidit alligatos, nisi quis adalligatos vno verbo legendum censeat, quod & mihi magis probatur, cùm Plinius adalligare vsurpet. Cuipiam tamen melior fidei sententia videbitur. alligatos ita explicanti: Testes sunt à quibus quæritur veritas in iudicio: quos quisque ante iudicium sibi placitos alligat, ne cui sit poitea liberum, aut dissimulare, aut subtrahere fe: & alligati appellantur. Ex Turnebo.

Alligatio, Verbale ( ) Colum. lib. 11. cap. 3. Arbusiorúmque fuæ putatio, fuæ alligatio finienda eli.

Alligator, penult. prod. Verbale ( ) Qui alligat. Colum. lib. 4. cap. 13. Deinde sequitur alligator: cuius officium est vt rectam vitem producat in tugum.

Alligatura, penult. prod. ( ) Verbale, dictū vt Scriptura. Colum. de arboribus. cap. 8. Infra inflationem & alligaturam falce acuta leuiter vitem vulnerato.

Alligurio, Idem quod simplex Ligurio. Calep. fed sine auihore.

Allijo, allunis, penultima correpta, allui & alleui, allitum, ( ) allinere. Ex ad & lino linis, id est quod simplex lincre. Plin. Sunt qui leporino coagulo mel addant, & hoc fere allinunt dentem.

Allodio ferbaine nonnulli. Horatius Arte poetica.

Vir bonus & prudens versus reprendet inertes,

Culpabit duros, incompti allinet atrum

Transuerso calamo signum. Acron: Id est apponet.

Allinere fordes alicui fenestræ. Cic. 2. Verr. Nulla nota, nullus color, nullæ fordes vsquàm hac fenestra allinij potest.

Allinere vina fua alteri, pro Linere vel aspergere aliquem fuis vitiis, dixit Senec. epist. 7.

Allium, alij ( ) Genus oleris quo vescimur. Plin. lib. 19. cap. 6. Allium ad multa rutris præcipuè medicamenta prodeste creditur: tenuissimus, & quæ separantur in vniuersum relatur membranis. mox plurimus coagmentatur nucleis, & his separatim vestitus: asperis asperis: & quo plures nucleifuere, hoc est asperius. Tardum hunc quoque halitus, vt carpis, nullum tamen coctis. Virg. 2. ecloga,

Alia, serpillumque herbas contundit olentes.

Ne alij quidem capiat. Subaudi dedit, vel apposuit, aut aliquid simile. Prouerbialis est hyperbole, qua vsus est Aristophanes in Vespis. Coniectures in fordidum & valde parcum.

Alij caput. Perfius,

Ineuisse deos insanates corpora, si non

Prædictum ter mane caput gustaueris allij. E superstitione antiqua dictum est (inquit Turnebus) allio rum ensis capita ad multarū horarum depulsionem vtilia esse animis vexatis imbibendo. Columella quidem enam ouis, quæ incubarunt, fubsterni vulter aduersus tonitrua putat.

Allia ne comedes & fabas. Hoc est, ne bellis nixe in iudiciis adsis. Erasmus putat referendum ad calculos fabarios, quibus antiquitus fe rebantur suffragia.

Allium in rebus. De fordido commeatu dicebatur: hinc natum, quod Antici quotes nauigationem aut expeditionem adornabant, comcabantur allia, eaque tenibus impolita secum ferebant. In obliditionibus quoque vrbium in pretio erat allium: vnde illud ait ad Sudam, Perdo allia in obsidione. Locus est ad agio, ad quem ad tiones, vt phi losophus ftudium aggreditur, quem ad finem frugalem victum, ad vigilias ac labores, sine quibus non paratur eruditio.

Allium fyluestre ( ) vbique, an montibus præsertim, & collibus nascatur, nullus duiufum nouerim, famuo lege nimia, fed odore & sapore illi pertimile folius angustioribus, gracili caule, in cuius cacumine flos emicat, ex rubeo purpureus, a quo nigrum gignitur femen. Hæc Matthiol. apud Dioscor. lib. 2.

Allium, adiect. penult. prod. ( ) Plaut. Most. 2. Sine me alliato fungi fortunas meas. Sed ibi forte legendum in accusativo, alliatum: vt sit fensus, Sine me alliatum fungi fortunas meas. Hoc est, permitte me, quem allium olere, & cœtere dicis. Quod tamen manifestior illud.

ALLOBROGES, penult. corr. ( ) populus Galliæ iuxta Rhodanum, nunc Sabaudiæ es Delphinates, victoria Fabij & Camillæ conuratione noti, ad ita cum Lugdunē sem situ, Ptolemæo authore.

Allobroges infideles rebus nouis. Id est conuirationis Catilinæ. Cic. pene confitebatur, nec fidem tamen seruarum. Horat. Epod. 16. Nouisque rebus infidelis Allobrox. Cic. de Diuin.

At clades patriæ flamma ferroque parata,

Vnc ibus Allobrogum Patribus Populóque patebat. Coniurationem quippe Catilinæ dcexercuit.

Allobrogicus, Adiectiuum ( ) vt Allobrogicum vinum, apud Cælium, lib. 4. cap. 5.

Allobrogica vua, apud Plinium lib. 14. cap. 2.

Allodium. Vide ALAVDIVM.

Allocochi, pen. corr. ( ) Latinè dici poteft, Aliter posita, aut Alia positio: a Perseano lib. 18. dicitur Varatio. Cōfundit autem numerum, vt Virgilius, Parsin fruitas: casus, Tu mihi quodcunque hoc reputato fuit regnum. Genus, Virgil.

Dulce fatus humor, depulsis arbutus hadis,

Lenta salix fœto pecori, mihi solus Amyntas. Ad dulce enim, quod est neutrum, tam masculina quàm femminina reddidit.

Allocutio, penult. corr. Virtus seu facultas est quæ eibum in aliud ex alio mutat. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 4. Hæc virtus cibū mutat in fuc cum, vt ibidem ipse ostendit.

Allophylus, pen. prod. ( ) Latinè dicitur Alienigena, Alterius generis, Diuersæ nationis, ab ( ) Aliud, & ( ) Genus, Natio.

Alloquor, penultima correpta, alloqueris, penultima correpta, alloquuius sum ( ) alloqui. Ex ad, & Loquor, verbum notissimum. Varro 5. de lingua Latina, Alloquium mu res ire aiunt, quum eunt ad aliquem loquutum consulendi causa.

Abj

Alij legendum centem consolandi. Pro quibus facit Catulli carmen paulo pòst citatum in Alloquetio.

Alloqui tamliariaer eum aliquo. Curt. lib. 6.

Perparcè. Author ad Heren. Alloqui re perparcè liceat obscero.

Alloquium {ομοφωνησις} Verbale. Id est, Alloquutio. Plin. lib. 6. cap. 22.

Hospitali regis clementia fet mensium tempore imbarus alloquio.

Alloquium, pro Solatio: vt, Argiuudinis alloquia. Id est (vt Latini loquuntur) Solatia. Grzci enim solatium {παραμυθιον, & παρακλησιν} nominantid est (verbum de verbo) Alloquium. Horat. Epod. 13.

Illic omne malum vino cantoque leuato
Deformit aegrimonie dulebos alloquiis. Lambinus.

Benignum alloquium. Luius 1. ab Vrbe Condita. Et ipfe quoque fortunam benigno alloquio, comitate inuitandi, benficisque quos poterat sibi conc liando adiuuabat.

Blandum. Flin. Iunior in Epist. Medici Allubres, sed voluptate carentes cibos blandioribus alloquiis profequuntur.

Alloquutio, Verbale {ομοφωνησις} Verullius & vstarius est Alloquium. Plinius Epistola vltima, lib. 2. Muuat personam, vertit alloquutionem. Id est, Sermonem.

Alloquutione solari aliquem, Catul. ad Cornificium, epigr. 36.

Quem rù (quod minimum, facill. mùmque est)
Qua solatuses alloquutione?
Iraseor tibi, sse meos amores
Paulum quidl. bet alloquutionis
Mœstius lacrymis Simonideis.

ALLORIA {αλλοριαι} Vrbs Cretæ, vt ex Polyhistore refert Stephanus. Gentile est ALLORIATES.

Alloscorodon {αλλοσκορδιον} Herba est Dioscoridi, quæ notiori nomine Capparis appellatur.

ALLOTRIGES {αλλοτριγες} Populi in tractu Septentrionali Hispaniæ Straboni lib. 3.

Allubet co, allubefcis, allubui, allubitum {ενηρεσκω} allubescere, Antiquum verbum pro Placere. Et est ab impersonali verbo Lubet, pro Libet. Plaut. Mil. 14.

-nimisque nitida fœmina
Hercle verò iam mihi allubescit primùm.

Allucinor, penultima correpta {παραλογιζομαι} allucinaris, allucinari. Gellius 1. bro 16. capite 5. Quando Verrius in libris quos inscripsit Verburum à Græcis tractorum, allucinari factum scripsit ex eo quod dicitur Græcè αλλυειν. Vnde elucum quoque esse dictum putat, ea lucra in e conuersa, tarditatem quandam animi & stuporem, qui allucinantibus plerunque vsu venit. Nonius, Allucinari, aberrare, & non consistere atque dissolui, obstupescere, atque tardari, honestè veteres dixerunt. Festus, Allucinatio. Errato. Colum. lib. 7. ca. 3. Nec fur aut bestia allucinantem pastorem deeipiat.

Allucinari, per aspirationem scripsisse veteres admonet Gellius lib. 2. cap. 3. Ve sonus est vtuidior vegetiorque. Apud Nonium uiter aspirata pooitur apud Festum verò, in litera A.

Alucinor ab aluci. Cicero de Natura deorum. Ita enim à vobis quasi dictata redduntur: quæ Epicurus ofeirans allucinatus est. Id est, Effutiuit tota via veritate aberrans. Allucinari (inquit Marsus) est Errare, ac uti ad lucem peruenire, fed non posse. Illi legitur al quid allucinatus, qui lucem veruatis non attigit, fed erat.

Dicitur eum de rebus humanis. Cic. ad Q. Frat. lib. 3. epist. 13. Sed quemadmodum coràm eùm sumus, fermo nobis deesse no folet: sic epistolæ nostræ debent interdum allucinari.

Allucitæ, Animalcula quædam. Nonius, Hallucinari dicitur vana somnia: ercitatio ab allucitis, quos nos αθυμους dicimus, sicut Perronius Arbiter allucitis, Nam eenrum vernales me allucinæ mel. dlabant.

Alludio, as. Flaut. in Stich. Quando adsibero, alludabo.

Alludo, alludis, pen. cul. prod. allusi, allusum {σκωπτω} alludere, Quasi ad aliquem ludere. Sic enim dicimus Alicui aliquem alludere, vt Arridere cuipiam. Alludunt parui parentibus & nutricibus. Plin. lib. 9. cap. 8. Hominem non capaueris, vt alienum: obuium naugus venit, alludit exultans. Et paulo pòst, Et alludens natantibus, impostrosque portans. De delphinis loquitur.

Alludere, cit (ioquit Valla, lib. 4.) quam aliud dicimus, & ad aliud sententiam latenter referimus. vt Virg. 7. Æneid.

Nec plura alludens, ea vox audita, laborum
Prima tulit finem. Scruius Alludens, aut certè ludentem significat aut Alludendo. id est, Ad responsi fidem verba componens. Cic. t. de Orat. Galba autem alludens, varie & copiosè multas sim. ilitudines adferre.

Alludere ad mulierem. Terent. Eunuch. 3. 1. Forte habui fcortum: eo cepit ad id alludere.

Ad notam alludere. Iustinus lib. 12. de Cyro in fante: Quem vt in manum mulier accepit, veluti ad notam alludit.

Alludere philosophiæ, pro Quasi per lusum & non seriò tractare philosophiam. Seneca epist. 73. Adhuc est tertiù genus, qui philosophiæ alludont, & nondum quidem eam attigerunt.

Alludere, fauere, blandiri. Seneca, Quum tibi alludit huius vitæ prosperitas.

Alludit vnda. Plin. lib. 36. cap. 7. In saxis vbi alludit vnda.

Alludentes vndæ. Ouid. 4. Metam. Hoe est, Quæ alludere videbantur & blandiri. Et Quint. Limus est qui fluctus alludit.

Alludo, alludi {συναναστρεφομαι} alludere, Et Ad & Lauo lauis, vt veteres declinabant. Lucretius alludere, qui eas præterlabuntur. sic & maria terras alludunt. Cic. 2. de Legib. Diuulsa & qualuer in duas partes, laetra hæc alludit.

Alludit gentes Mœsus. Seneca in OEdipo 5.

Alluentur à mari mœnia. Cic. 7. Verr.

Flumen Sidonum quo alluitur oppidum Polemonium. Plin. lib. 6. cap. 4.

Vide præterea lib. 3. cap. 1. & cap. 4.

Alluuies, alluuiei, pen. prod. fœm. gen. {συρροια} Immoderata aquarum violentia, vel pluuialium, vel fluuialium, simi. limque: quæ non tantùm agros confundit, sed quandoque erpit, & nonnunquam fundit as destruit. Colum. lib. 3. cap. 11. Vel etiam vallet quæ flumium alluuie & inundationibus conereuerint.

Alluuies item dici videtur locus aquæ inundatione factus, vel què fluuius alluit. Liu. 2. ab Vrbe 15, In proxima alluuie, vbi nunc sicus runninalis est, (quam Romularem vocatam ferunt) puerus exponunt.

Alluuio, alluuionis, fœ. {επικλυσμος} Idem quod Alluuies. Cic. lib. 1. de Orat. Alluuionum, circunluuionum ius.

Alluuio, est incrementum latens, quod ita paulatim adiicitur, vt intelligere non possimus quantum quoquo momento tempore adiuciatur præterea. Instit. de rer. diuif.

Alluuius ager, quem paulatim fluuius efficit. & c. lib. 10. de Limitibus.

Alluuionum, quæ continui solent in prædijs, quæ ripis quorundam diminum terminantur, ea natura est vt semper incerta possessio, nec tamen sit eus dominum, quod possessori per alluuioné adcrescet, nam quod hodie possidemus, nonnunquà alterò die vicini fundi dominio in alteram fluminis ripam translatum adquirunt. nec tamen, apud quem acrescit, remanet, cui præcunque redit ad priorem dominum cum augmento: sæpe nec ad posteriorè manet, nec redit ad priorem, sed in arena fluminis inundatione soluiuntur, eóque fuggestione culminis rui admittitur, vt iodicio agri mensoris finiatur, non de Ægyptijs solis, nec de limi tanum alluuionibus loquimur, sed, quod saluber est ob id terrarù, atque omnibus prouctis, promiscuum, vt ea quæ per alluuionem possessoribus acquiruntur, neque ab ærario vendi, neque à quolibet peti, nec separatim cenferi, vel functiones exigi, perpetua lege valuiura fancimus: nec alluuionum ignorare vitia, vel rem notam possessoribus indicere videamur. Similiter nec quidem quæ paludibus antea, vel pascuis vsui debitur adscripta, si fumpribus ac laboribus possessorum aunè ad frugum fert liratem trallata sunt, vel vendi, vel quasi seruila separatim censeri, vel functiones exigi concedimus: ne hi dolcant diligenter operam fuam agri dedisse colturæ, ne diligetiam suam fibi damnosam intelligant. Hæc ex Frontino de Limitibus agrorúique alle retitæ ex epistola Theodosij & Valentiniani imperatorum. Aggenus aut & ipfe in libello de Limitibus agrorum sic inquit, De alluuione obseruatio est, si in occupationis agitur agrisiquid quid vis aquæ abstulerit, repetitioné nemo habet, quæ res necessitate ripæ munienda injungit, ita tamen, vt sine alterius damno quidquam fiat. Si verò in diuifa & assignata regione tractabatur, nihil amuter possessorquoniam forma per eiusmodi certus eaque modus asseriptus est: certa Padum autem cum agertur, quod flumen torrès, & aliquando tam violèrum deuurrit, vt alueum mutet, & mulrorum latè agros terans ripam, vt ita dicam, transferat: sæpe etiam insulas efficit. At Cassius Longinus, vir prudentissimus, iuris auctor, hoc statuit, vt quidquid aqua lambendo abfuleris, id possessor amittat: quoniam scilicet ripam fui fine alterius damno augeri non debet. Si verò manore vi decertes alueù mutasset, fuum quisque modum agnoscerer: quia non possessoris negligentia, sed tempestatis violentia abreptum apparet. Si verò insulam fecisset, à cuius agro fecisset id possideretur si ex eommuni, quisque suum recipiret. Scio eoim quibusdam regionibus eum assignaretur ager, adferripum nl quod per remurias diminì. hor autem prouidit author diuidendorum agrorum: vt quotics tempestas fluuium conciuasset, non per regionem exeedens alueum vagaretur, sed siue in uria cuiusquam deflueret. hos tamen agros, id est, hòc omnem modum qui flumio adscripti est, resp. quibusdam vendidit, hæ quæstiones maxime in Gallia tota mountur, quæ multis conrecta fluminibus immodicas Alpium niues in mare transfmittit, & fubitarum relegationum repentinas inundationes patitur. Aliquibus locis imperatuerit possessores à præsid provinciæ, ve aliquà latitudinem flumini darct. nam & in Italia Pisaurum flumini latitudo eft assignata catenus, quoúque alueus bat.

Alluo, Pollex, proximum digitum Manus, quòd veluti insiuisse in alium videatur: quod Græcè dicitur ενδειξις. Festus.

A L M

Alm. mons est io Mœsia superiore, prope Sirmium, & Aureum, quem Probus imperator, Europio teste, opere mirabari vineis cœsuit. Vide Cæl. lib. Antiq. lect. 8. cap. 21.

Almen, penult. prod. {αλμην} oppidum est ad Pontum Euxinum, à quo fiunt gentilia Alminius & Almenius. Stephanus.

Almo, Almonis, penult. prod. mascul. gen. {αλμων} Iluuius, vel potius riuus ante portam Capenam, vbi Romæ vicinus, apud quem Romani olim sacra Cybeles faciebat eodem ritu quo Galli in Phrygia. Vide CYBELE.

Almo Iralus. Stat. lib. 6. Syl. 1. Claod. de bel. Gildon.

Lubricus. Ouid. 4. Fast.

Parous. Lucan. lib. 1.

Sacer. Valer. Flac. Argonaut. lib. 8.

Tepidus. Sil. Ital. lib. 8.

Almon, {αλμων} oppidum Thessaliæ Plinio libro quarto, capite 8. Elmon alij vocant. Est etiam Almon apud Virgilium 7. Æneidos, pastoris nomen, filij Tyrrhæi, regij pecoris magistri.

Almopia, Almopiæ, Macedoniæ pars, sic dicta ab Almope gigante, Neptuni, & Achamanidos Helles filio. Hinc Almopes, & Almopij, eius regionis incolæ. Plin. lib. 4. cap. 10.

Almops, Almopis, gigas, Neptuni & Achamantidos Helles filios. Plin. lib. 4. cap. 10.

Almvs {αλμος} Sisyphi filios (vt inquit Apollonius) frater Porphyrionis, ex cuius filia Chrysogone, & Neptuno natus est Minyas, prex Orchomeni. Idem tamen Minyæ matrem Hermippen Bœotiam appellat.

Almus {αθηλαστος} adiectiuum, ab alendo dictum. Vnde Festus, Almæ, inquit, sanctæ fuæ pulera: vel alens, ab alendo scilicet. Plaut. Curcul. 9. Inuoco almam meam nutricem.

Adorea almaclid est gloria quæ alerur ex virtutum. Horat. lib. 4. Carm. 4. Ager almus. Virgilius 2. Georg. Parturit almus ager. Vbi Seruius, Almus, ab eo quòd nos alat.

Carthago alma. Sil. Ital. lib. 13.

Cercs. Virgil. 1. Georg.

Dies. Id eſt, Clariſſimus. Virg. 8. celog.
Naſcere, præ; diem veniens age lucifer almum. Seruius. Horat. 4. Carm. 7.
Fauſtitas. Horat 4. Carm. 5, Nutrit rura Ceres, almique fauſtitas.
Fides. Cic. 3. Offic. ex Ennio, O fides alma.
Iubar. Id eſt, dies. Valer. Flac. Argonaut. lib. 5.
Liquor. Lucret. lib. 2.
Lux. Virgilius 5. Æneidos. Vt primùm lux alma data eſt. Alma lux dicta, quòd alat vniuerſa. nam phyſici dicunt omnia per diem creſcere. Seruius.
Maiæ almæ filius, pro Mercurio. Horat. 1. Carm. 2.
Muſæ almæ. Horat. 3. Carm. 4.
Nereides. Cic. in Arato, Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ.
Nox. Seneca in Agamem. 2. Idem in Troade 6.
Nutrix. Lucret. lib. 5.
Pallas. Lucret. lib. 6.
Alma parens, pro Venere. Virg. 1. Æn. Mart. lib. 8. -virgilat Memnonis alma parens. Id eſt, Aurora. Virgil. 10. Æneid. Alma parens Idæa decim. - Vbi Seruius, Alma propriè eſt tellus, ab eo quòd nos alat: abuſuè etiam alius numinibus hoc epitheton datur.
Pax. Tibul. lib. 1. eleg. vlt. ad finem. Pacis ſimulacrum fingebatur ma nu ſpicam gerens: ideò alma. nam pacis tempore agricultura floret. vnde illi & ſpicæ & poma & huiuſmodi reliqua offerebantur.
Sibylla alma. Virg. 6. Æneid. 5. Quia fuit ex virgo fuerit.
Sol. Horat. in Carmine ſeculi.
Tellus. Colum. lib. 3. cap. 21, Quibus alma tellus annua viec velut geterno quodà puerperio lætà, mortalibus diſtenta muſto demittit vbera.
Venus. Virgil. 1. Æneid.
Vites. Virgil. 2. Georg.
-peteoriqueo, & vitibus almis Aptius vber erit.

A L N

Alnus, huius alni. ſg. (ἄλνος, ωλνὸς.) arbor fluuialis, ſue paluſtris, noſtiſſima, quæ neque feri fructu, neque ſemen. De hac multa Vitruuius lib. 2. cap. 9.. Meminit & Plin. lib. 16. cap. 37. & alibi.
Alta alnus. Senec. in Hippolyto, 1.
Alnus amica fœtus. Stat. lib. 6. Thebaid.
Electiſtera. Claud. in Epithalamio Honorij & Mariæ.
Illumnea. Sil. Ital. lib. 3.
Longa. Ouid. 14. Metam.
Procera. Virgil. eclog. 6.
Viridis alnus. Virg. eclog. 10. Dicùt enim alnos in Padi ripis primùm viſas, illicque ſpectas illimas & magna copia vitere, vt ait Pauſanias, ex hiſtoria quæ nam natæ. Ouid. lib. 2. Metam. Nam quum Phaethon impetratos a patre currus malè regeret, fulmine ſouis in Padi præcipitatus eſt. Quámque Phaethuſa, Phœbe, & Lampetie, eius ſuorores, ad huius fluuij ripas, cum menſes quatuor impaſſentiſſimè fleuiſſent, eadem ipſis miſericordia in populos arbores verſæ ſunt, vt (vt ait nauuli in Argonaut. Apollonius) in alnos: earum autem lacrymæ in electra. Virg. eclog. 6. in alnos mutatas tradit hoc carmine,
Tunc Phaethontiadas muſeo circundat amaræ
Corticis, atque ſolo proceras cingit alnos. Idem tamen libro 10. Æneid. alteri ſubſeribit opinioni,
Nanque ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati,
Populeas inter fronder, umbramque ſororum
Dum canit, & cæt. ¶ Alnus, pro nauigio: loquax ex trunco alni excauata: ſic beneth. huiuſmodi ſeaphæ. Claudianus in præfatione libri 1. de Raptu,
Qui dubis ſuſus commitere ſtatibus alnum,
Quas natura negat, præbuit arte vias. Virg. 1. Georg.
-alnos primùm fluuij ſentire cauatas.
Leuis alnus. Virg. 2. Georg.
Alnus apta fluctibus. Lucan. lib. 3.
Syluáque Dodones, & fluctibus aptior alnus.
Alneus, Adiectiuum ab Alnus (ἄλνος, ωλνὸς.) Quod ſit ex Alno. Vitruuius lib. 5. cap. vlt.

A L O

Alo, alis, alui, alitũ & alturn (τρέφω) alere, Eſt rebus ad victũ cultúmq; neceſſariis ſuffitere: quod vulgus dicit *Interimere*: vt Alere familiam. Cic. Paradox. Multi ex re auiarum quam diceres, Neminem eſſe diuitem, niſi qui exterorum alere poſſet ſua fructibus.
Copias multum alere. Cic. pro Deiotaro.
Inter alere & educare. Nonius, Alere & educare hoc diſtant: Alere eſt victu temporali vitam ſuſtentare. Educare autem ad ſatietatem perducere. Accius in Andromeda, Alui, educaui: id facite, gratum vt ſit ſcni.
Inter alere & paſcere. Idem Nonius alio loco, Paſcere & alere hoc diſtant, authoritate Varronis τέχνῃ διδασκάλου, vt ſit Alere, ſuffitiendi generis curam habere: Paſcere, natos cibo faginare. Terent. Andr. 1. 1. -nec quos Alere.
Alere & nutrire, pro eodem. Nutriri eſt parnulorum vt ceſcant (vnde nutrices dicuntur, nutritiſque qui curam infantium habent, habeuntne) & adultorum, vt viuant. Ali quoque in eodem ſignificatio. Vnde lex illa x 11. tabularum, Liberi parentes alanti, aut vinciantur. At in rebus ineorporatis frequẽtius vt creſcant. Quintilianus in præf. lib. 2. Sed alere fœundam, vires augere eloquentiæ poſſit. Perinde eſt neſi dixiſſet, Augere fœcundiam, augere vires eloquẽtiæ poſſit. Virg. Hos fœceſſus alit. Id eſt, Quaſi horum animos fœceſſus augeſcere facit. Hæc Valla, lib. 5. cap. 46.
Alere quempiam de bonis alterius. Paulus in l. Neſennius. D. de negot. geſtis. E contrario dicebant: hoc recte dici, cùm de ſuo aliuſſe manet probaretur. at in propoſito auiam, quę negotia administraſſet, verſimile eſſe, de re ſpius nepotis eum aluiſſe.
Alit binos fœtus vbere. Virgil. eclog. 3.
Alunt rhombos æquora. Horat. 2. Serm. fat. 2.
Aluêre victum mortalium glandiferæ arbores. Plin. in proœm. lib. 16.
Alumur aſperitate aquarum arbores. Plin. lib. 12. cap. 9.
Tellus alit fœta. Lucret. lib. 2.
Nec mare, nec fluctus plangentes fœta ereurunt,
Sed genuit tellus eadem, quæ nunc alit ex ſe.
Alere aliquid & mauis facere. Cic. lib. 2. de Inuent. Cõſuetudine ius eſt, quod aut leuiter à natura tractum, aluit & mauis fecie vſus.
Alere & ſuſtentare. Cic. 2. de Nat. deor. Spiritus ductus alit & ſuſtentat animantes.
Ali & augeri. Cic. in Lelio, ad finẽ, Sed nec vita illa extincta ſunt, alantúrque potius & augentur cogitatione & memoria.
Ali & augeſcere. Cic. 2. de Nat. deor. Mulháque à luna manare & fluunt, quibus & animantes alantur, augeſcantque & pubeſcant; mauritatémque aſſequantur quæ omnium è terra.
Ali & creſcere. Cic. 2. de Nat. deur. Sic enim res ſe habet, vt omnia quæ alantur, & quæ creſcant, continuant in ſe vim caloris, ſine qua neque ali poſſent nec creſcere.
Ali & ſuſtineri. Cicero 5. Verr. Re frumentaria ex Sicilia alimur ac ſuſtinemur.
Ali, apud Lucretium non eſt nutriri plerunque, ſed alium, & adultum euadere. Itaque creſcere apud eum res, deinde alitur. Nec verò præpoſtera ordinis perturbatione videri poteſt id dicere, cùm perſpicuè in ea notione quam dixi verbum illud ab eo vſurpetur. vt
Donec aleſcendi ſtatum tetigere ætatem. Iterum
-neque quod ſupereſt procreſcere alique. Rurſum,
Quæque ſua de materia grandeſcere, alique. Monuit Turneb.
Ali ab Lucret. lib. 1, -atque alimur nos
Certus ab rebus.
Viduitate & ſolitudine alieuius ali. Cic. pro Cæcinna, Ebutius iſte, qui iam diu Ceſennię viduitate ac ſolitudine aleretur, &c.
Cibus alit. Lucret. lib. 6,
Diditur in venas cibus omnes, auger, alique
Corporis extremas quoque partes, vnguesque ſoſque.
Agellus quum eum non ſatis alcret, ludimagiſter fuit. Cicero 1. de Natura deorum.
Ali victu. Lucret. lib. 4.
Pax alunt vites. Tibul. lib. 1. eleg. 10.
Vſus alit aliquid. Vide Alere & mains facere.
Alere ſe conſumptione & fenio fuſi. Cic. de Vniuerſo.
Ali formidine mortis. Lucret. 2.
¶ Diuitus alitur amor. Ouid. de Remed. amoris. lib. 2.
Audaciam alere. Cic. lib. 1. de Inuẽt. Dicendi aſſiduitas aluit audaciam.
Bellum. Idem quod Bellum ſouere. Liu. 1. bell. Maced.
Capillum. Plin. lib. 24. cap. 15. Infantibus illita capillum alunt.
Cogitatione ali. Vide Ali & augeri.
Conſuetudo alitur. Cic. Att. lib. 14.
Controuerſiam ali re. Cæſ. 7. bel. Gal.
Copiam verborum alere. Cic. in Orat.
Culpam. Propert. lib. 4. eleg. 4.
Flamma. Ouid. 10. Metam.
Furor effrænatus alitur impunitate diuturna. Cic. pro Sextio.
Gloriam alere. Cic. in Bruto, Hortates forenſi luce earuit, intrâque parieres aluit eam gloriam, quam nemo eſt poſtea conſequutus.
Ira leones alit. Stat. lib. 12. Thebaid.
Memoria ali. Vide Ali & augeri.
Mens hominis alitur dicendo. Cic. 1. Offic.
Alere mõſtrum. Prouerbium vbi quid occulti vitij lætẽ ſignificamus. Terent. in Andr. Aliquid monſtri alunt.
Res al cuius alunter memoria alitum. Cic. in Catilin. Memoria veſtra Quintes noſtræ res alentur, fermonibus creſcent, literarum monumentis inuetcraſcent & corroborabuntur.
Sitim alere. Ouid. de Ponto lib. 3. eleg. 1.
Spem alere. Cic. in Catilin.
Ali ſpe. Ouid. in Ibin.
Scaturam. Cæſar bel. Gall lib. 6. de Germanorum moribus, Qui diutiſſimè impuberes permanſerunt, maximam inter ſuos ferunt laudem. Hoc ali ſtaturam, ali hoc vires, neruóſque confirmari putant.
Vires alere. Cæſar 4. belli Gall. & lib. 6. de Germanorum moribus.
Vitium alitur. Virg. 3. Georg. -alitur vitium, vtulque tegendo.
Vulnus alere. Virg. 4. Æneid.
At regina graui iamdudum ſaucia cura,
Vulnus alit venis & cæco carpitur igni.
Vitam alieuius ali poſteritas. Cic. pro Marcello, Illa vita eſt tua, Cæſar, quæ vigebit memoria ſeculorum omnium, quam poſteritas alet.
¶ Alere mollius more nutrieum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Flenius alit vna vox. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Pluribus minore fallitio alitur ſtomachus. Quintilianus libro ſecũdo, capite 12.
Altus, participium ab Alor. aleris, (τρόφιμος.) Plinius, Quillo lacte altus. Cicero pro Plancio, Cui non locus ille mutus, vbi ipſe altus auc doctus eſt.
Natus & altus. Cic. in Bruto, Videſne igitur vt in ea ipſa vrbe in qua & nata & alta ſit eloquentia, quàm ea ſero prodierit in lucem?
Altus & renouatus. Cic. 2. de Nat. deor. Stellæ vaporibus aquarum aluntur his, qui à Sole ex agris repefactis & ex aqua exciti turquibus alatę renouantque ſtellæ atque omnis æther refundunt eadem, & rurſum trahunt indidem.
Alendus (τροφίμος) amor veribus. Ouid. de Arte amandi, lib. 2.
Altilis, & hoc altile, penult. corr. (τρόφιμος.) Verbale ex ſupino altum, ab Alo. Sunt autem altibæ, animantia quæ incluſa alunrur: ſiue aues in corte aut auario, ſiue quadrupedes in roboratio, ſiue piſces in vinario. Valla lib. 2. Altilis auis, altilis quadrupes, altilis piſcis, qui fagina altus ſue altus eſt, atque faginatus. Plin. lib. 10. cap. 30. Præter vitam gallinam quæ non eſſet altilis.
Altilis aper. Iuuenal. ſatyr. 5.
Altiles coehlex, apud Plin. lib. 9. cap. 56.

Alitilis.actiuè. Maerobius lib.7. Saturn. cap.4. In venis & arteriis, quæ sunt receptacula sanguinis & spiritus, tertia fit digestio. Nam accepium sanguinem quodammodo defæcant: & quod in eo aquosum est, venæ in vesicam refundunt: liquidum verò purùmve & alitilem sanguinem singulis totius corporis membris minis trant.

Alitile, n on solùm pingue ab alendo: verum cuam opulentum. Plaut. Cistell. Prohibet diuitiis maximis dote alili atque opima. Nonius.

Alitor, altoris, pen. prod. ἕ ἀλίτωρ, ὁ ἁμαρτάνων. verbale. Qui alit. Cic. a de Nat. deor. Omnium autem rerum quæ natura administrantur, seminator & fator & parens, vi ta dicam, atque educator, & altor est mundus. Seneca in Hercule furente, 13.

Sine me altorem vocat, Seu tu parentem.

Altrix. altricis, pen. prod. ἕ τιθήνη, ἡ τροφός. verbale, Qua alit. Plin. lib. 10. cap. 64. Altricémque habere per se vitam illum quæ fatus, arboribúſ- que contingat.

Altrix terra. Cic. pro Flacco, Et eorum eadem terra parens, altrix patria dicatur.

Altrix Apulia fabulosa. Horat. 3 Carm. 4.

Altrix babylonia Numidia. Sill. lib. 1.

Romani nominis altrix. Id est, lupa, quæ Romulum & Remum lacte aluit. Cic. 1. de Diuinat.

Altrix nix. Valer. Argonaut. lib. 6.

Albilis, & hoc albile, penule. corr. ἕ ἀλφιτώδης. Quod faculatem habet alendi. Varro de Re rusti. lib. 2. cap. 11. Est enim lac omnium rerum quas cibi causa capimus liquentium, maximè albile. Rursum albidem panlo pósit, Cæsi quum molles sunt, magis albiles, in corpore non resides: veteres & aridi, contrà.

Alumnus ἕ τρόφιμος, & alumna, dicitur sicut filius & filia. Est autem Alumnus, qui ab aliquo alitus est, & est nomen ad aliquid dictum. Referetur enim proprie ad nutricii, nutricémve: vt, Alumnus meus, quem educaui. Cicero in Verr. de supplicijs, Italia autem alumnum suum seruiturus extremo summóque supplicio fixū videret. Varro, Et eece de improuiso ad nos accedit eana ventus, Attiæ philosophiæ alumna.

¶ Alumnus ponitur interdum & actiuè, pro eo qui alit Plin. lib 3. cap. 5. Terra omnium terrarum alumna, eadem & parens, numine dicúm electa. De Italia loquitur.

Agrestis ille alumnus cuertet domum. Senec. in Agamem. 7. de Ægisthe nutrito in agris.

Dulcis alumnus. Horat. 1. epist. 4.

Indecores. Stat. The baid. 19. Iuuenis. Ouid. 11. Metam.

Paruus. Horat. 3. Carm. 18.

Artis alumnus. Stat. The baid. lib. 6.

Paeis. Cic. 7. Philipp. Ego itaque paeis (vt ita dicam) alumnus.

Pietatis. Ouid. 14. Metam.

Rumi. Ouid. 3. Amorum. 4.

Nemorum. Stat. The baid. 10.

Alumni disciplinæ mex. Cic. Attic. 14.

Alumna eloquentia. Cic. de clar. Orat. Paeis est comes ostique socia. & iam bene confirmæ ciuitatis quasi alumna quædam eloquentia. Id est, natura, & quasi indigena: non autem aliena, aut peregrina.

Alumnus, Dominus. Virg. 11. Æneid.

Caro datus ille alumno. Nonius.

Alumnari ἕ τροφοῦσθαι. Valere & nutrire significat Apuleio lib. 8. de Asino, Quos ad tutelæ præsidia curiosè fuerant alumnari. Hinc Alumnatus, educatus. Sed vtrunque non satis receptum Latinis.

Alimentum ἕ τροφὴ, θρέμμα. significat nutrimentum. Cic. de Vniuerso. Nec verò defideraba mundus alimenta corporis.

Alimenta & Cibaria differunt. Nam illorum nomine ea omnia continentur, sine quibus ali corpus non potest: horum verò tantùm quæ ad edum pertinent. Itaque Labeonus Alimentorum legato & cibaria, & vestitum, & habitationem contineri tradit. l. 6. D. de alim. & cibar. Vlp. autem Cibariorum legato ea contineri ocgat. l. 21. D. eod. ex Horomano.

Largum alimentum. Plin. lib. 11. cap. 14. Hoc quidam attingi vetant: vt largo alimento valida cetas fobolet.

Liberalius alimentum. Cels. lib. 8. cap. 10. Liberalius alimentum, longa à vioo abstinentia.

Alimenta mitia. Ouid. 2. Metam.

Alimenta perpetua. Vide PERPETVVS.

Alimenta flammæ vel ignis. Ouid. 14. Metam. Plin. lib. 14. cap. 20. Fex vini fecata recipit ignem, ac fine alimento flagrat per se.

Alimenta ignis arida. Sil. Ital. lib. 17.

Alimenta lactis darc puero. Ouid. 3. Metam.

Alimenta nubium. Ouid. 2. Metam.

Vinorum. Ouid. 2. Metam.

Alimenta arcu expedire, Victum sibi arcu & sagitris quærere. Cornel. Tacit. lib. 5, Arrabanus in Hyrcanis repertus est, illuuie obsitus, & alimenta arcu expediens.

Alimenta reponere in hyemem. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Subministrare. Cels. lib. 8. cap. 13. Intérque ea venæ discurrunt, quas his alimentum subministrare credibile est.

Alimentarius, adiectiuum ἕ σιτικὸς) Quod ad alimentum pertinet: vt Lex alimentaria, quæ prouidebat vt filij alerent parentes ad inopiam redactos. C. 2. ad C. Cil. lib. 6.

Alimentaria causa. Vlp. in l. Quum his, 6. si eidem. D. de transact.

Alimentaria ratio. Martian. in l. 4. D. Ad leg. Iuliam peculat.

Alimentarius, Cui alimenta legata sunt: sæpe legitur in iure ciuili, & præsertim in l. Quum hi. De transact. lib. 2. Pandect.

Alimentarij puct, sunt qui publicè aluntur. Iul. Capitol. in Antonino Pio, Puellas (inquit) alimentarias in Faustinæ honorem Faustinianas constituit.

Alimonia, æ. pen. corr. victus necessarius, sinquit Sipoutinus. Vtitur frequenter Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 4. & 5.

Alimonium, hujus alimonij ἕ ἀνάγκαιον) Nutrimentum. Vatro lib. 1. de Re rusti. cap. 8, Vbi enim natura humida, ibi aliius vtris colleda, quòd in partu & alimonio vinum, non vtin calice, quærit aquam, fed fuile. Idem libro 3. cap. 16. Hæc omoia vocant à mellis alimonio, aluos.

Alitura. pen. prod. ἕ ἄλσις) pro nutritatione. Gel. lib. 11. cap. 1. Non partionem solam, itaquam illam quam ille fœcubatur, fed alituram quoque feram, & fœtam criminatus est.

Aloe, aloes. pen. corr. f. gener. fine plurali ἕ ἄλοη) herba est amaristimi fuci. Vnde per metaphoram dixit Iuuenalis, Plus aloes quàm mellis habet. Hoc est, plus amaritudinis quàm dulcedinis. De hac herbe habet Plinius lib. 27. cap. 4. Aloe fcilæ fimilitudinem habet, maior & pinguioribus foliis ex oblique ftrata. Caulis eius tener est, ybus bens medius, non dissimilis anthereo: radice vna, ceu palo in terram demissa, graui odore, gustu amara, laudatissima ex Italia affertur: fed nascitur & in Asia, &c.

ALOES pet & diphthongum ἕ ἀλωεῖς) fuit gigas Titani & Terræ filius, cuius vxor Iphimedia à Neptuno compressa, Othum & Ephialtem genuit, gigantes maximos, qui nouem digitos per singulos mensses crescebant. Hi Aloidæ dicti sunt: quòd memiait Virg. 6. Æneid.

Hic & Aloidas geminos immania vidi
Corpora, qui manibus magnum refcindere cælum
Aggressi: superíque Iouem detrudere regnis.

Aloeus impius. Lucan. lib. 6. Impius hanc prolé sapcris immisit Aloeus.

Alogia ἕ ἀλογία) Latinè irrationalitas (vt ita dicam) interpretari potest, cùm scilicet vera ratio non subiungitur. Senec. Citius mihi vera dicito, nec tibi alogias excutiam. Auguslinus ad Cæsulanum pro immodito contuiuorum luxu accepit. Dicitur enam alogia, cùm principijs liberalitatis, gratiaque, necessitas reddendarum rationum cuipiam remittitur. Hinc

Alogi crimen, eùm ratioucm quispiam reddere neglexerit corum quæ io magistratu gesserit. Cælius lib. 8. cap. 3.

Alogista ἕ ἀλογιστὴς) est, (vt docet Cælius lib. 7. cap. 6.) cùm reddendarum rationum necessitas remittitur, quæ & Alogia dicitur.

Alogista ἕ ἀλογίστως) ratio n bus reddendis liber & solutus. Vt Alogistæ tutores dicuntur qui administrationis fuæ rationes non reddunt, in l. 4. & 5. D. de admin. tut. Ita enim in vulgaris exemplaribus legitur: Quidam decedens suis filiis dederat tutores, & adiecerat, Eósque alogistas esse volo. In exemplaribus autem Horeninis legitur, Eósque anelogistos esse volo.

ALOGIAE ἕ ἄλογοι) Hæretici fuerunt, sic vocati tanquam sine verbo, properera quòd ὁ τὸ λόγον, hoc est, Dei filio, qui patris Verbum appellatur, diuinitatem non agnoscerent, Ioannis Euangelium respuerent. C. 1. lib. 16. cap. 17.

Aloia, vt putat Calep. Plinium citans, animal est mulæ propemodum simile, carens flexura popliti m: ideòque inter dormiendum non cubat, fed innititur arbori. Verumtamen hic fœdè lapsus est Calepin. Aloia dicens pro Alce, de qua fuo loco.

Aloite ἕ ἀλόη) herba est vim habens foporificam, quæ alio nomine Mandragora dicitur. Calep.

ALON ἕ ἁλὼν) stella inter Lebedum & Teon repérè enata. Plin. lib. 2. cap. 87.

ALOS ἕ Alon fluuius Hispaniæ in finu Micitano, vt apud Melam legitur, vulgò Alicante.

ALONESVS. Vide HALONESVS.

ALONI, populi Mesopotamiæ, Gordyeis iunsti, per quos Zerbis fluuius in Tigrim eadit. Plin. lib. 6. cap. 30.

ALOPECISCELI, Hi, antè populi in eo tractu Hispaniensi. Plin. lib. 3. c. 1.

ALONTIVM. Vide ELYNTIVM.

ALOPE, Graecis ἀλώπη, fuic Cercionis filia, vi teftatur Pausanias in Attica, à cuius nomine cognominata Alope Theffaliæ ciuitas: de qua mentioem facit Homerus lib. 2. Ilia. Meminit & Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 7.

Alopecacides ἕ ἀλωπεκίδης) Latinè Vafer. Vulpionem nonnulli vocãt, vt in Apologenco Apuleius.

ALOPECIS, insula est in Ponto Euxino, vt author est Plin. lib. 4. cap. 12, & libro 5. cap. 31.

Alopeces, medicis earuncule sunt lumbis circunicesę, quas item ἰλίκας dixi summus eiusdem artis author Hippocrates: etiamsi psyas Hieronymus renes interpretatur. Cæl. Antiq. lc. lib. 19. cap. 1.

ALOPECIA, insula, Migadorum hominum domicilium. Strabo lib. 11.

Alopecia, alopeciæ ἕ ἀλωπεκία) Morbus in capite humano & barbato vitio humorum, qui sit cum profluuio capillorum. Dicta à vulpe, quam Graeci vocant ἀλώπηκα, quòd ea crebrò id genus morbi patiatur. Plin. lib. 24. cap. 19. Lingua herba est, quæ circa fontes nascitur: eius radix combusta & trita, alopecias emendat. Idem lib. 29. cap. 6. & lib. 13. cap. 22. Item Galenus apud Hippocratem lib. 6 Sententiarum. Item Paulus Æginera lib. 3. Sunt tamen qui à proprietate vitæ eius animalis, hoc nomen ductum velint. Vbi enim id lotium fuerit affusum, cuesti gio infructuosus efficitur locus, arefcentibus herbis, nec fuercfcentibus nouis. Cæl. lib. 10. cap. 41.

Alopecias, Pifcis marini genus, apud Plin. lib. 32. cap. 11.

Alopecides ἕ ἀλωπεκίδης) Canum genus, ex cane & vulpe progna tum. Pollux.

Alopecis, æ. vua caudas vulpium imitata. Plin. lib. 24. cap. 3.

ALOPECONESVS. pen. prod. vrbs Asiæ, citca quam nobilissima nascuntur tubera. Plin. lib. 19. cap. 3. ¶ Est præterea ciuitas eiusdé nominis insula ante Thraciam Chersonesum, non procul à Cæsio eiusdem Chersonesi portu. Plin. lib. 4. cap. 18.

Alopecurus, pen. prod. f. gr. herba. Plin. lib. 21. cap. 17. Alopecurus spicam habet mollem, & lanuginem densam, non dissimilem vulpium caudis, vnde ei & nomen.

Alopecus, Qui Alopeciæ laborat. Calep.

ALOPOS, ἄλωπος Ptolemæo, Macedoniæ vrbs. autore Pomponio lib. 2.

Alosa, pen. prod. ἕ ἄλωσα) Pifcis est, sic dictus à Gallis & Campanis, quem Hispani Sauales appellant. In Italia vulgò la Cheppa. Apud Aristotelem verò. Strabonem, Æhanum, Oppianum & Athenæum Thrissas legere est: quam vocem Alosam interpretatur Gaza. Ausonius in Mosella,

Strideníque socis obsonia plebis alosas.

ALPES, Alpium (ἄλφος, τὸ λευκὸν σημαίνει) A candore niuium dictæ sunt: quia perpetuis fere niuibus albescunt. Sunt montes excelsi Italiam separantes a Gallia & Germania. Vide Strabonem lib.4. Cic. de Prouinc. Consul. Alpibus Italiam munierat ante natura.

¶ Alpes Alpis, singulari numero. Claudian. in Paneg.7.
-extemplo frondosa fertur ab Alpe. Lucan.lib.3.
Agmine nubiferam capto super euolat Alpem.

¶ Alpium iuga. Horat. Epod.1.

Murus Alpium. Cic. Philipp.5, Vt elus furorem ne Alpium quidem mu ro cohibere possemus.

Vallum Alpium. Cic. in Pisonē. Alpium vallum contra ascensum transgressionémque Gallorum obijcio & oppono.

¶ Aereæ Alpes. Ouid.2. Metam. Item Virg. Georg.3.

Alex. Catullus.

Celsæ. Sil. lib.1. Deuexæ. Lucan. lib.2.

Edomitæ. Claud in Ruffinum lib.2.

Gelidæ. Lucan. lib.2.

Hybernæ. Horat. Serm.2. satyr.5.

Inexuperabiles Alpes. Vide INEXVPERABILIS.

Infames frigoribus Alpes. Vide INFAMIS.

Laetebrosæ. Ouid.ad Iuuiam.

Maritimæ. Tacit. lib.18.

Nubiferæ. Claudian. in Paneg.3.

Patulæ. Sil. lib.15. Hoc ell, peruiæ & apertæ.

Rhetiæ. Vide RHETIA.

Saxæ. Iuuenal. satyr.10.

Trepidæ. Claudian. in Paneg.5.

Ventosæ. Ouid. lib.2. Amorum, eleg.16.

¶ Laxare Alpes. Claudian. in Paneg.5.

Recluſæ Alpes. Claudian. de bello Getico.

Resolutæ Alpes. Lucan. lib.5. propter niues liquefactas.

Alpes tremuerunt. Virg. Georg.

Armorum sonitum toto Germania cælo
Audit, insolitis tremuerunt motibus Alpes.

Tremendæ Alpes. Horat.4. Carm.

Alpinus (ἀλπικὸς) adiectiuum, pen. prod. Alpinæ gentes, Liu. t. bel. Pun.
Item venti Alpini, flantes de Alpibus: quia Alpes, Gallorum lingua, Alti montes vocantur. Seru. in 4. Æneid.

Alpina bella. Luteanus lib.8.

Alpinum dorsum. Stat. lib.1. Sylu.4.

Alpina gesa. Virgilius,
duo quisque Alpina coruscat
Gesa manu. Alpina dixit, bonitatem materiæ demonstrans.
Conſtat enim materiam campestrem esse molliorem & teneriorem montanam durioremque atque rigidiorem, & hastilibus aptiorem. Nam & montium ficetior & aridior habitus, lignum magis durat & adstringit, & venius ibi ad soliditatem & firmitatem tunduntur arbores. Turnebus.

Glacies. Claudian. 2. de rap. Proserp.

Brumæ. Claudian. in Paneg.5.

Rigor. Ouid.14. Metam.

Alpha. nomen primæ Græcorum literæ.

Alpha pendulorum. Martial. lib.5. Quòd alpha diti Codre pendulatorum. Videtur significare Codrum fuisse primum pendulatorum: Hoc est, inter plebeios & pauperes primum tenuisse locum.

Alphabetum. Vide ABBECEDARIVS.

ALPHEA Diana (Ἄλφειος ἄγαλμα) Culta & nominata ab Eleis, vt docet Pausanias. Aunt enim Alphæum Dianæ amore captum, eam precibus & nuptias deflectere nequisse. Quare ad insidias conuerſus, noctu ei vim inferre tentauit, vná cum Nymphis eius comitibus: quas insidias quum Diana sensisset, luto sibi ac Nymphis faciem illeuit. Ingressus Alpheus, quæ nam Diana esset minimè discernere potuit: quare illusus discessit. Hinc Letrinæi Dianam Alpheam nominarunt. Alphioc (Ἄλφιοκος) etiam dicitur, vt apud Pindarum notant interpretes in Olympios. Alphea Dianæ memnit & Strabo libro 8. quo ramen loco Alphæonia legitur, cuius lucum ait ad ostium Alphei fuisse.

ALPHEIAS (Ἀλφειὰς) dicitur Arethusa apud Ouid. lib.4. Metam.
Tum caput Eleis Alpheas exsulit vndis.

ALPHENVS Varus Iurisconsultus, cuius fuit cum P. Vinnio, vt Pomponius significat, qui Seruij Sulpitij discipulum hunc fuisse affirmat, plurimúmque ex ipsius auditoribus authoritatis habuisse. Meminit huius & Gell. lib.6. cap.5. Horat. vrbane hunc deridet lib.1. Sermon. satyr.3, quòd abiecta fortuna Romam venerit, vbi magistro vsus Sulpitio tantam sibi Iuris scientia existimationem peperit, vt Consulatum adipisceretur.

ALPHESIBOEA, proprium mulieris apud Propert. lib.1. eleg.14.

ALPHESIBOEVS, pastor quidam, cuius meminit Virg. in 5 eclog.

ALPHEVS (Ἀλφειὸς) pen. prod. fluuius est Elidis ciuitatis Arcadiæ iuxta Pisas (vbi colitur Olympicus Iupiter) defluens, longo tandem cursu in Achaiæ demergitur, & ibi à terra absorptus, atque subter mare defluens, ex Graecia in somum Arethusam apud Syracusas in Sicilia se attollit, inde in mare Siculum cadit. vnde Virg. lib.3. Æneid.
-Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare: qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur vndis. Seruius: Elis & Pisa ciuitates sunt Arcadiæ, in qua est fons ingens, qui ex se duos alueos creat, Alpheum & Arethusam. Vnde fit vt fingantur conuungi in exitu, quos origo coniunxit ita. Meminit & lib.6. & lib.8. Strabo, Alpheum dictum existimans, quòd ἄφανος, Id est maculas albas & impetigines curet.

Alpheus celer. Seneca in Hippolyto, 4.

Alpheus æstuat. Ouid.1. Metam.

Alpheus sacer, subaudi nymphis. Seneca in Medea, 2.

Alphens, adiectiuum. vt Pisæ Alphææ. Virg. to. Æneid.

ALPHION lacus in Pyrrhea, vmbilicus tollit. Plin. lib.31. cap.2.

ALPHIVS, nomen viri proprium. Horatius in Epod.2. de vitæ rusticæ laudibus.

Alphos quid sit, docet his verbis Celsus lib.5. cap.vlt. Vitiliginis tres species sunt: ἄλφος vocatur, vbi color albus est, fere subasper & non connnus, ve quædam quasi guttæ dispersæ esse videantur. Vide VITILIGO.

ALPINVS, Vide ALPES.

ALPINVS, Malus quidam poeta fuit, qui Memnonis auroræ filij bella descripsit: sed tam male, vt ab Horatio dicatur, Memnona suis carminibus iugulare,
Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona, &c.

A S

ALSA, Fluuius est Veneriæ Aquileiam præterfluens. Plin. lib.3. cap.18.

ALSIA, nomen villæ, de qua sic Andreas Alciatus in annot. in Cornel. Tacitum: Cæcilius Plinius vicina Como vrbe genium Virginum tradidit, qnaproper fecum habuisse cōiunctas possessiones, cum sua villa nomen Alsiam: ex dubio procul Virginius Mediolanensis fuerit, quod ostendunt frequentia marmora quæ passim hic occurrunt Virginij nomine inscripta. Sed & Alsa adhuc feruat nomen in Varisiensi præfectura: vnde & familia est mea. Hactenus ille. Plinius lib.6. ad Albinum, Quum veniſſem in focrus meæ villam Alsiensem, quæ aliquando Ruffi Virginij fuit, &c.

Alsine, alsines (ἄλσινη) herba est qui ali Myoforis, Italis Muris aurien lam vocat: quod nomen inuenit à foliis, quibus aures musculorum imitatur. Hanc vernaculo sermone Centonem & Pauerinam appellant, eo quòd anſeribus gratum pabulum subministret. Ruellius libro 2. cap. 113. Dicta est Alsine, quòd in lucis nascatur quos Græci ἄλση vocant, & nemorosis opacitatibus gaudeat. Nanque magna ex parte vmbrosa sequitur, & maximè parietes horrorum adamat.

Alsiosus. &c. Vide ALSEO.

ALSIVM (Ἄλσιον) vrbs Tuscorū Prol. vulgò S. Seuerina. Plin. lib.3. cap.3.

Alsium Plinius & Ptolemæus in littore ponunt, vbi nunc S. Seuera: essēque nonnulli arbitrantur ipsum ex cōiecturis, cum aliis, tum propinquitate. Nam Strabo XII et. miliario distare dicit. Volaterranus. Sil. Ital. libro 8,
Necnon Argolico dilectum littus Alsio
Alsium. Ab hoc Alesō conditore dictum putant, & subindicat poeta, Alsium, quasi Alesium. Hinc Alsiensis, Cic. pro Milone.

Alsus, Vide ALSEO.

ALSVS, Nomen est pastoris apud Virgil. lib.12. Æneid.
-Podalirius Alsum
Pastorem, primáque acie per tela ruentem,
Ense sequens nudo superimines.

A L T

Altanus, altani, penul. prod. Genus venti sue flatus è terra consurgēs. Plin. lib.2. cap.43. Nanque & è fluminibus ac niuibus, & è mari videmus, & quidem tranquillo, & alios quos vocent altanos, è terra consurgere. Flatus omnis (inquit Seruius) qui est ripæ & pelagi, altanus vocatur. Hæc ille in illud Virgili: 7. Æneidos, Quum ventī posiere.

Altare, altaris, penul. prod. neutr. gen. (βωμὸς.) Festus, Altaria, sunt in quibus ignis adoletur. Idem, Altaria ab altitudine dicta sunt: quod antiqui dus superis in ædificijs à terra exaltatis facta faciebant: dijs terreſtribus in terra: dijs inferis, in effossa terra. Virg. 2. Æneid.
Hic Hecuba & natæ nequicquam altaria circum. Vbi Seruius, Superorum & arg sunt & altaria: inferorum tantūm are. Plin. lib.15. cap.30. Vt ne propitiandis quidem numinibus accendi ex his altaria atque debeant.

Festa altaria. Sil. lib.13,
-sed enim ante omnes altaria fument, Festa Iouī.

Fumida. Ouid.13. Metam.

Religiosissima. Cic. de Aruſp. reſponſ. Ab altaribus religiosissimis sugatus.

Thurea. Stat. lib.4. Theb.

¶ Admotus altaribus. Liu. in præfat. lib.1. Decad.3, Fama est, Annibalem annorum fermè nouē, puerilitèr blandientē patri Amilcari, vt duceret in Hispaniam, quum perfecto Africo bello exercitum eò traiectutus facturus esset, altaribus admotum, tactis sacris iureiurando adactum, se quum primùm posset, hostem fore populo Romano.

Altaria adolere dons. Lucret. lib.4.

Altaria ardis cadis adolere. Virg.7. Æneid.

Impositus ardet ara altaria fibris. Virg.3 Georg.

Altaribus numerum dijorum augere. Virg.7. Æneid.

Altaria cumulare donis. Virg.11. Æneid.

Altaria molli vita cingere. Virg. eclog.8.

Altaria cuba. Claudian.
Calidique iam tumidis lucere altaria flammis.

Dicata altaria, Seneca in Medea, 1.

Facere altaria pinguia tlure. Ouid. de Ponto, lib.3. eleg.3.

Altaria fumant. Ouid.1. Epist.
Argolici rediere duces, altaria fumant.

Paterna altaria libant. Virg.12. Æneid.

Struere altaria donis. Virg.4. Æneid.

Vapurata altaria. Stat. lib.1. Thebaid.

Altè, Vide ALTVS.

ALTELLVS, Romulus dictus est, siue quòd in tellure alius fuerit, vel quòd tellurem fuam alterit: siue quòd alterur telis: vel quòd à Tatio Sabinorum rege postulatus sit in colloquio pacis, & alterum vicibus audierit, loquutúsque fuerit. Sicut enim sermōnum vtique à Macro Macellus, à Vatro Vatellus, ita ab Alterno Altellus. Auior Festus.

ALTENVS, Cariæ mons, qui scorpiones procreat, aduenis quidem innocuos, incolis vero pernicioſos & infestos. Alex. ab Alex. lib.2. c.17.

Alterās, Antiqui dicebant pro Aliās. Festus.

Alter, alterius, gen. prod. & gen. masc. (ἄλλος) significat massam plumbeam, qua ad exercenda corpora in gymnasijs vtebantur. Quidam in prouerbium aspirāt, & quidem melius, scribentes halter. Vide HALTER.

Alter

Alter, altera, alterum, pen. corr. (ἕτερος) genit. alterius, pen. corr. datiuo alteri. Vide a tetu s. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. Tamen hoc tempore ma xime fecut alterum partem & obstrue & dilig it. Alter, vocatiue ea-rem fecut ex eo compositum Alterner.

Alterius fors. Horat. 1. Epist. 14.

Cui placet alterius, sua immitum rst odio sors.

Alteræ in datiuo protulerunt veteres. Terent. Heaut. 2. 3.

-hoc ipsi in tintre altere

Dum narrat, forte audiuit Colum. lib. 5. cap. 11. Vt alterare deliberare parti conueniat.

Alter, partitiuum nomen rst: idéoque construitur cum genitiuo: vt, Alter nostrûm fallitur. Aut cum ablatiuo cum præpositione: vt, Alter ex nobis fallitur. Cic. Dux sunt ex omnione bonorum altera voluptas, altera cupiditas.

Alter in plurali sic vsurpatur. Cic. Duplices similitudines esse debent: vna rerum: alteræ verborum. In priore loco poterat etiam dicere Alteræ. Virg. in Bucol.

Aurea mala decem misi cras altera mittam. Id est, altera decem quæ mihi restant. Cic. Pluto. lib. 4. Binas ate accepi literas Corcyræ datas: quarum alteras mihi grauiores alteræ dicebas te velle, quæ egissem, bene & feliciter euenire. In priore quoque loco potuit recte dici Quarum vnas. Vt idem ad Appium, lib. 3. Nam quas ex itinere antequam ex Asia egressus es, ad me literas misisti, vnas delegatis à me prohibitis proficiscitur as de Apameorum ædificatione impediebas, eas pertinuisti. Caterà de nomine Alter, vide suo loco.

¶ Alter, pro Alius. poli. 2. 2. 10. Quinct. lib. 2. cap. 9. & lib. 7. cap. 3. Qui tantum inter se diffant genere dicendi, vt nemo sit alteri similis.

¶ Alter pro Alius, aut pro Quouis alio. Cic. ad Brutum, Non solco mi Brute (quod tibi notum esse arbitror) temerè affirmare de altero. Id est, de alio affirmare. Idé in Lælio. Aperiè enim vel odisse alterû, magis ingenui est, quàm tegere & occultare sententiâ. Sic legunt veruſtio codicibus: licet recentes immutarint, Alium pro Alterum scribentes. Plaut. Qui de alterius obloquitur, ipsum se coiucrt oportet. Cicero 3. Offic. Detrahere autem alteri sui commodi causa. Idem Tuscul. 5. ad finem, Ad Brutumque nostrum hos libros alterios quisque mittemus. In hoc genere præcipuam habet elegantiam genitiuus Alterius. Cic. 2. Offic. Atque etiam subiicunt se homines imperio alterius, & potestati pluribus de causis.

Alteri diuinari, alteri victorem timent. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 3.

¶ Alter eam de duobus dictum, nonnunquam interiam personam significatis licet proprie ad certam personam referri debeat. Cicero in Lælio. Quanto id magis in homine fit natura, quàm & sæpissime diligit, & alterum anquirit, cuius animum cum suo coniungat?

¶ Vnus & alter venusté pro duobus dicitur. Cic. pro Cluentio, Vnus & alter dies interceserat, quum, &c. Id est, duo dies interceserant. Idem, Nihil suspicari: dico vnus, alter, plures, non reserrur. Quali id dicas, Vnus, duos, tres, & deinceps. Idem ad Att. lib. 14. epist. 9. Verum gestam Dolabellæ tantopere laudarem, adductus sum nus & vnus & alteris literis. Virgil. 3. Æneid. Iámque dies, alterque dies, alterque dies processit. Hic subaudiur Vnus. In hoc genere, scite Valla, accipitur Alter pro secundo ex duobus, plus bus ve: vt Vnus, alter, tertius, quartus: vnus, alter, & tertius, quartæ literæ.

Alter, Dissimilis, dissimilis, mutatus ab hoc, qui nunc est. Horatius 4. Carm. ode 10.

-quoties te speculo videris alterum. Sic Græci ἕτερον vsurpant: vt author est Festus. Ex Lambino.

¶ Alter pro Secundus. Colum. lib. 5. cap. 6. Vsque in alteram vel tertiam gemmam. Cic. in Bruto, Hæc & multa huiusmodi dicens, idem facile hebetquod est è tribus officiis oratoris alterum.

Altero quóque die: hoc est, secundo quóque die. Celsilib. 4. cap. 12. Altero quóque die vinum vel aquam bibere.

¶ Alter pro Neuter. Quint. lib. 1. cap. 1. Ita fiet, vt quum æquali cura linguam vtranque tuen exercenius; neutra alteri officiat. Id est, ibi inuicem non officiant. Cæs. lib. 5. Cuul. Quare partibus eorum beneficius, parem fe quoque voluntatem tribuere debere, & neutrum eorum contra alterum iuuare.

¶ Alter, pro vtruuo duorum præcedente aliquo, qui quodammodo tertius dici possit. Terent. And. 1. 1.

Sed postquam amans accessit pretium polluctus,

Vnus & item alter. Nisi id dicerum numerum hoc referunt: vt sit, Vnus & item alter, Id est, plures: vt ibidem Donatus ait. Virgil. 8. ecloga,

Alter ab vndecimo tum me mihi reperat annus. Id est, duodecimus.

¶ Alter post Vterque. Quint. Quum enim vterque alteri obiiciat: palàm est vtrumque fecisse. Cic. in proœmio Offic. Eodemque modo de Aristotele & Isocrate iudicio quorum vterque fuo studio delectatus, eò tempsit alterum.

¶ Alter & altera. Cic. 1. Offic. Et de Nat. deor. Non vides Solem deum esse, Lunámque: quorum alterum Apollinem Græci, alteram Dianam putant.

Primus & alter. Cato cap. 157, Prima est Ixuis, altera est crispa.

Alteri & vtrique. Cic. pro Syl. Ita charus vtrique est atque iucundus, vt non alteros demouisse, sed vtrosque constituisse videatur.

Alteræ menis. Horat. -& alteris

Te mensis adhibet deum. Sensus est, Romani iui, Auguste, pro deo te colunt, & in mensa secunda, in qua soleat libatio fieri, & deorum precatio, te vt deum obsecrant, & tibi vt Laribus libant. Turnebus.

¶ Alter geminatû sine cõiunctione. Liu. 1. ab Vrbe, Vterque vociferari: & certatim alteri alteri obstrepere. Sic dicimus, Alteri alteri inuidit, Alter alterum accusat, & similia.

Altera alteram non minuit. Vlpian. Neratius. D. De seruo corrup. Nec sufficit alteruter a actione egisse: qua altera alteram non minuit.

Alter item geminatum, sed de pluribus dictû pro Alius. Suet. in Calig. ca. 36, Nec cessauit ex eo alterû alteri etimmari, atque inter se omnes committere. Plin. lib. 11. cap. 30. de formicis, Et quoniam ex diuerso conuchunt, altera alterius ignara.

Alter præterea in eiusdem di generatione cum verbo plurali figuratè iúgitur: sicut Alius, Quisque, Vterque. Cic. 3. de Finib. Quum alter alterum videremus. Pro eo quod est, Quum vterque nostrûm alterum viderer. Eadem figura vti possumus in verbo secundæ persone: vt, Alter alterum docetis. Id est, Docetis vos mutuò. Sed hoc de duobus dictum intellige. Nam de pluribus, haud scio an loqui sic liceat, Alter alterius onera portare. Pro alij alíorum.

Alter citra geminationem cum verbo quoque plurali legitur. Plautus in Truc. 8, Quondam fuit, quum inter nos fordermus alteri. Hoc durius cule dicit, pro eo quod erat, Quum alter alteri fordermus.

¶ Altera die quam. Liu. 1. bel. Maced. Nauibúsque ex classe eos. Cornelij ledis, altera die quàm à Brundusio soluit. Id est, Secundo die, vel duobus dictus postquam, &c.

In altera iura cedere. Horat. 2. epist. 2.

¶ Alter, iunctum numeralibus ita quz ordinalia dicuntur, pro Primus accipitur. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25, Liberalibus literis accepi tuas, quas mihi Cominicius altero & nicesimo die (vt dicebar) reddidit. Idem, Cæsesima lux est hæc ab interitu Clodij, & vt opinor altera. Hoc est, vicesimo primo, centesimaprima. Aliq fortiter concendunt, Alter in his locutionibus idem valere quòd Secundus: vt sis, Altero & vicesimo, idrm quod vicesimosecundo.

Alter, alter, tertius. Cic. 3. de Diuinat. Ioues tres numerant ij qui theologi nominantur, ex quibus primum & secundum natos in Arcadiæ alterum patre Æthere: ex quo etiam Proserpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cælo, qui genuisse Mineruam dicitur: quam principem & inuentricem bellí ferunt. tertium Cretensem Saturni filium.

Primus, alter, tertius. Cic. in Partit. In primo conicctura valet, in altero definitio, in tertio ratio.

Proximus, alter, tertius. Cic. in Tusc. Philipp. Proximo, altero, tertio, drinque reliquis consequutus debus, & c.

Vnus, alter, tertius. Cic. Vnum, alterum, tertium annum Sassia quiescebat.

¶ Alter quisquam, pro Quisquam alius. Plaut. Neque me Athenis est alter quisquam, qui credi tecte æquéque putent.

Ille alter. Terent. Eunuch. 2. 3. -ludum iocúmque Dices fuisse illum alterum, præut huius rabies quæ dabit. Cicero, De ille altero quem seruius tibi virum esse non alienum.

¶ Eece autem alterum. Terent. Eunuch. 2. 3. -ecce autem alterum

Nescio quid de amore loquitur. Vbi Donatus, Sic dicimus, quum propter alterum, de altero venit in mentem.

Alter ab altero ad uius. Cic. in Bruto.

Alter ex duobus. Quintil. in proœmio lib. 6, Prior alterum ex duobus erunt lumen.

Alter pro altero. Cicero in Lælio, Omniáque alter pro altero suscipiet. De duobus amicis loquitur.

Altera ætas, Horatio, pro grandi & amplo prætio ponitur: in quo Homerum est imitatus: apud quem Iliad. 1, Phœnix negat Achilli se vlla conditione passurum, vt ab eo distrahatur, non, si deus ipse promittat senectute abstersa atque ablata, adolescentiam & pubrretem. Locus Horatij est epist. 2. ad Lollium lib. 1. -pretium ætas altera sordet. Hæc Lambin.

¶ Alterum tantum. Liuius 1. Dicad. lib. 8. Alterum tantum ex Latino delectu adiicebatur. Id est. Tantundem. Rursus lib. 10. Militibus ex præda centenos binos asses, & alterum tantum centurionibus atque equitibus diuisit. Cic. in Orat. Pes qui adhibetur ad numeros, patitur in ora: vt necesse sit partem pedis aut æqualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut sesqui esse maiorem.

¶ Alter, pro Similis eleganter ponitur. Liu. 1. bel. Pun. Sed pater ipse Amilcar, Mars alter, vt ille volunt. Cic. 7. Verr. Alter Verres luxuria & nequitia.

Alter ab illo. Virg. 5. eclog.

-tu nunc eris alter ab illo.

Alter ego. Cic. ad Att. lib. 4. epist. Pompeius ad omnia me alterum se fore dixit. Sic ad Cæsarum lib. 2. epist. 14, Dicerent iniqui, non me planè posse animum de prouincia deceffisse, quoniam alterum me reliquisset. Et ad Cæsarem lib. 7. epist. 5, Vide quam mihi persuaserim, se, me esse alterum.

Alter idem. Cic. in Lælio, Est enim is amicus quidem, qui est tanquam alter idem.

¶ Alter & pro Non bono ponitur: vt in augurijs altera quum apprellatur auis, quæ vtique prospera non est. Sic Alter nonnunquam pro Aduerso dicitur & malo. Festus.

Alternus, adiectiuum (ἀμοιβαῖον) Quod sit alternatim, seu alternatis vicibus. Cic. pro Archia, Quòd epigramma in eum scisset, tantummodo alternis versibus longiusculis. Virgil. 7. ecloga.

Alternis igitur contendere versibus ambo Cœpere. Id est, Dicere versus alternis vicibus.

¶ Alternum, pro vario. Virg. eclog. 5,

Carmina descripsi, & modulans alterna notani. Vbi Seruius, Alterna, varia: propter musicam, cuius sonus varius inurnitur ex pedú dissimilitudine.

¶ Alternum, pro mutuo. Catull.

Alternum hoc fanctæ fœdus amicitiæ. Id est, Mutuum fœdus inter nos.

Alternus, pro secundo. Virg.

Vix hostem alterni si congrediamur ad armis. Id est, Secundus quisque. Sic, Alternos longa nitentè cuspide gressus, dixit, pro Passus alternis vulnerari pedis hastili sustentante & fulciente. Turneb.

¶ Alternum, absolutè positum. Virg. 3. eclog. Amant alterna Camenæ. Vtpura versus alternos, aut cantus.

Alterna loqui. Horat. 1. Serm. saty. 8.

Alternis annis: Id est, Altero semper ex duobus: Alternis annis egrotat. Cato de Re rust. cap. 59.

Alterna iactat brachia. Virg. Æneid.

Alternæ ciuitates reiectæ. Cic. 4 Verr. Quod priuatus à populo petit, aut populus à priuato, Senatus ex aliqua ciuitate, qui iudicet, datur: quũ alternæ ciuitates reiectæ sunt. Id est, Alternatim à petuato & à populoquum priuatus nunc hanc, nunc illam reiecit: populus similiter illam ac illam.

Alterna consilia reiecta. Cicin Vatinium, Et quoniam crebrò vsurpas, legem te de alternis consiliis reiicendis iuliſſe: vt omnes intelligant te ne recte quidem facere fine scelere potuiſſe quæro, &c.

Alterno quoque die. Cæſ. lib. 3. Veliis quotidianus, aut alterno quoque die pinſi cibum vomuit.

Alternis diebus. Plin. lib. 8. cap. 16. Raros in potu, veſci alternis diebus. Loquitur de leonibus.

Alternorum iudicum reiectio. Cic. pro Plancio, Neque enim quiequam aliud in hac lege niſi edititios iudices es ſequutus. quod genus iudicorum ſi eſt æquum nulla in re, niſi hæc tributaria, non intelligo quamobrem Scnatus hoc vno in genere tribus edi voluerit ab accuſatore, neque eandem edi tionem tranſlaterit in cæteras cauſas: de ipſo denique ambitu, reiectionem ſieri voluerit iudicum alternorum.

Alterna periere manu. Ouidius 5. Triſt. de fratribus qui ſe mutuò occiderunt.

Alterna monte fratrem redrmit Pollux. Virg. 6. Æneid.

Alternum pedem facere, apud Papinium eſſe videtur Claudiaere: nam ſic de elegia, cuius aler verſus longior, aler breuior, dixit,

Quis iunxit vultus petulans elegia propinquat
Celior aſſurto dimidiatus pede? ambit,
Alternum ſaſtura pedem. Turneb.

Alterno pede terram quatere, ſpro Sakara. t. Caem. 4.

Alternis pedibus inſiſtere. Plin. lib. 10. cap. 21. De grauibus loquitur.

Alternus pulſus. Plin. lib. 2. cap. 82.

Quies alterna. Quintil. lib. 1. Nam quæ ſenſu & anima caerent, vt ſeruare vim ſuam poſſint, alterna quiete retinentur. Ouid. 4. epiſt.

Quod caeet alterna requie, durabile non eſt.

Alternis ſermonibus aptus lambus. Horat. de Arte, 17.

Alterno tempore. Lucret. lib. 5.

Alternis verbis. Liu. 1. Decad. lib. 8. Id eſt, alcro quoque verbo, ſue ſecundo quoque verbo.

Alterna vice. Colum. lib. 3. cap. 2. Vtraque candidi muſti alterna vice annorum plus aut minus affrrunt.

Per alternas vices ire. Ouid. 4. de Ponto, 2.

Alternis vicibus. Senec. in Hippol. 10.

—vomiſque vicibus alternis aquas.

Alternis ἀμοιβαίοις ἀπὸ τοῦ ἀμείβω quidam aduerbium putant: ſed verius eſt nomen adiectiuum, in quo intelligum ſubaudiatur ſubſtantiuum. Vide ALTERNUS ſad. 6. 8. 11. 12.

Alternis, ablatiuus repetitus, interdum cum ſubſtantiuo, interdum ſine ſubſtantiuo. Plin. lib. 8. cap. 29. Hyænis vtrumque eſſe naturam, & alternis annis eſſe mares, alternis feminas fieri, parere ſine mare vel gui gres edit. Seneca epiſtol. 121. Alternis Catones, alternis Varinij Id eſt, nunc Catones, nunc Varinij. Dr iis qu fibi non conſtant. fed mo ribus ſunt varius. Videtur ſubintelligi, Vicibus, aut aliquid ſimile. Plinius iunior ad Apollinarem, epiſt. 20. accipit pro varo & alterno ordine. Sic enim ait, Alternis vicuſæ ſurgunt, alternis inſerta ſunt poma.

In ablatiuo Alternis, interdum ſubſtantivum ſubaudiatur. Virg. 2. celog. Alternis dicetis. Sub-vicibus aut verſibus. Idē 1. Georg. Alternis idem ſonſus ceſſare nouales. Sub. annis: Id eſt alternatim, vt Seruius interpretatur. Alibi, vt ſenſus exigit, accipiendum erit.

Alternis facilis labor. Virgil. 1. Georg. Id eſt, intermiſſis, ſubaudi Agris, Seruius.

Alterno, alternas ἐξαλλὰξ, παρασκάζω, ὑπαμοιβαίως alternare, verbum ex nomine alternus. Eſt ē duobus modo vnum, modo alterum facere & quaſi alternis vicibus variare. Plin. lib. 7. cap. 13. Aliį alaque feminas tamen generant, au maces: plerunque & alternant. Colum. lib. 5. cap. 6.

Alternare, quum ad animum refertur, eſt nunc hoc, nunc illud animo agitare. Virg. 4. Æneid.

Hæc alternans animo ſententia viſa eſt. Vbi Seruius. Alternantia, varia mente tractanti. Hinc Alternare ſententias dicitur, qui ſubinde variat & nunc vnum, nunc aliud diuerſeeuuſmodi eſt teſtis vacil lans & parum ſibi conſentiens. Ex Budæo.

Alternare cibum, pro Veciſſim diſtribuere. Plin. lib. 10. cap. 33. de hirundinibus loquens, In ſenu ſummis æquitate alternant cibum.

Alternæ feminæ arbores. Plin. lib. 16. cap. 6. Arborum feminas omniũ feré alternat, ſed maximè fagi.

Alternæ ſructus. Plin. lib. 15. cap. 3. de olea, Sic quoque alternare fructus cognitur deciſſis germinibus.

Alternant fructum quædam arbores. Plin lib. 16 cap 38.

Alternare vices. Ouidius 15. Metamorph. 8a. de hyænis, quæ ſexum alternant.

Alternare aqua. Propert. lib. 2. eleg. 17.

Alternantes ἐμοιβαῖοι. Virg. 3. Georg.

Illi alternantes multa vi prælia miſcent.

Alternatius, pro red. parte pium ἐναλλὰξ, ἀμοιβαίως. Plin. lib. 19. cap. 4. Canis vnguibus adalligans ceruino corio, neruſque cerui alternatus & dorcadis.

Alternata conditio, quæ vulgò Alternativa dicitur. Vlpianus in l. Quæ ſub conditione. D. de conditionibus inſtitut. Sed ſi ſub iuriſprudi conditione ſit inſtitutus, aut ſi deem dederit: hoc eſt alternata conditionevel aut parcat conditioni, aut iuret, &c.

Alternatus ex diuerſis rebus. Senec. epiſt. 44. ex ſplendidiſſimis fordidiſſimſque alternata ferica. Id eſt, conſerta.

Alternatio, verbale ἐναλλαγὴ. Per vices ſucceſſio. Irſtus.

Iuriſconſulti pro diſiunctiuæ vſurpant, quum dicitur Illud aut illud. l. 7. §. Quod autem. D. de iure. l. 2. §. 2. D. quod cert. loco. Vſurpatur etiam impropriè pro rerum complexione, & ambarum rerum coniunctione: vt l. 9. D. de fer. corrupt. Qui eum extraneo agit, ſiue rece pit, ſiue corrupit, agere poteſt: qui eum ſucio fine alternatione, hoc eſt, extraneus vtroque caſu teneatur, ſoeius hoc vno duntaxat, ſi corrupit. Hotom.

Alternatim, pen. prod. aduerbium ἐμοιβαῖως. Per vices. Quadrigarius annalium lib. 3. item gaudium atque ægritudinem alternatim ſequi. Nonius.

Alternè ἐμοιβαῖως aduerbium à nomine Alternus: Id eſt, alternatim, ſeu alternis verbus. Plin. lib. 11. cap. 37. Superciliа humani & pariter & alternè mobilia.

Alteeo, alteras, pen. corr. ἑτεροῦμαι alterare, Variare, & quaſi alterum facere. Ouid. 2. Faſt

Ille ſuam faciem transformat, & alterat arte. Item in Metamorphoſi, Alterat vndas.

Alterano ἑτεροῦμαι quam philoſophi definiunt eſſe progreſſionem ab vna qualitate in alterram. Calep.

Alterplex, Dupley. Feſtus.

Altert 3, Alteruira. Feſtus.

Alteruter, penult. corr. alérutra, alérutrum, alteruttius ἑτεροποιητὸς de duobus dicitur. Et eſt vnus ex duobus. Alter. Cic. ad Atticum, lib. 8. Si vobis videretur, alteruter veſtrũ ad me veniret.

In alterutram partem. Cic. pro Roſc. Com. Dabit enim nobis iam tacite vita acta, vt alterutram partem firmum & graue teſtimonium.

Alterutrum latus. Plin. lib. 2. cap. 17.

Alterutter modus. Celſus, Id quod in fundiror, neque frigidum eſſe oportet, neque calidum, ne alterutter modo lædat.

Alteruttinque, aduerbium ἑτεροπροσώπως. Plin. lib. 10. cap. 7. de lactuce ſaculatibus, Nec vlla res in cibis au diatem inciat, inhibeque eadē: in cauſa alterutrinque modus eſt. Quidam legunt ex veruſto codice, In cauſa alterutraque modus eſt.

Alterufcus, pen. corr. ἑτεροῦμαι aduerbiũ, & regione, vel Ex altera parte. Plaut. Mil. 8. Quid illic aſtas? quin reuines altrinſecus? Idē Pſeud 5. Pſeudole, aſſiſtr altrinſecus, atque onera hunc maledicta.

Altrouerſum, aduerbium obſoletum. Plaut. Caſina 12.

—verum autem altrouerſum quum eam mecum

Rationem puto, eum dēe mecum poſtulatio. Id eſt, in alteram partem, vel ex altera parte.

Alter cagnanum, ſue altreum, herba rſt apud Arabas, quæ à Græcis ὁσπάγανον, Hyoſcyamus dicitur: Id eſt, faba porcina. Vide Plin. libro 25. cap 4.

Alter cor, altereris, altereatus ſum ἑτεροῦμαι altereari, & antiquè Alterco, alteras. Cum aliquo rixari ſue litigare: quod proprie hīc dicitur, quum aliquid pertinacius contra alterum defendimus. Cæſar 3. bel. Ciuilis, Qua ex frequētia T. Labienus prodit, ſummiſſa oratione loqui de pace, atque alterari cum Vatinio inepte. Terent. And. 4. 1. Cum patre altercaſt diudum. Vbi Donatus, legitur & Altercatus ea, non enim Altereo dicitur.

Altercantur inter ſe multitudo rius. Liu. 3. ab Vrbe. Horat. 1. Serm.

Altereante hibidinibus tremis oſſa pauore. Id eſt timore exiraente eum hibidinibus quia feliceet pauor inde retrahit, quod libido trahit.

Altercatio, verbale ἀγὼν λόγων, ἔρις, ἀντιλογία. Plin. lib. 7. cap. 12. Altercationes congreſſi. Idem 5. bel. Maced. Altercatio inde, non ferno fine. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 1. & ad Att. lib. 4.

Altercatio, Litigandi genus in iudicio. Cicero Attic. lib. 1. 1. Clodium præſentem fregi in ſenatu tum oratione perpetua, plenisima grauitatis, tum altercatione eiuſmodi, ex qua lieet pauca deguſtes. Hinc altercationis artem & præcepta latiſſime docet Quintilianus lib. 6. cap. 4. Et lib. 10. cap. 1. Altercationibus atque interrogationibus oratorem futurum opti mè Socratici præparant. Altercationibus velociter occurrere. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Altercator, pen. prod. altercationis ἐριστὴς Patronus qui in iudicio vitur altercatione. Quintil. lib. 6. cap. 2. de Altercatione, Bonus altercator ex vno iracundiæ carrat.

Altercator turbidus & elamoſus. Quintil. ibidem.

Alternatim, Alternatus, Alternatio, Alternè, Alterno, Alternus, Vide ALTER.

ALTHEA, pen. prod. ἀλθαία Theſtij filia, OEnei Calydoniæ regis vxor. Meleagri mater. Ouid. 8. Metam.

Quum vides exinictos fratres Althea referri. Huius ſcelere Meleager filius extinctus eſt. Cuius facti poſtea pœnitens, laqueo ſuam finiuit, vt tradit amplißimè Diodor. Siculus lib. 5. cap. 2. Ouidius tamen oceubuiſſe -acto (inquit) per viſcera ferro. Vide MELEAGER. Senec. in Medea 10.

Pie ſororis impiæ matris facem Vlrieis Althææ vides.

Althea, OEnei regis Æoliæ vxor fuit, & mater Tydei, vt ſcribit Seruius enarrans illud Virg. 6 Æneid.

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armi Parthenopæus.

Althæa ἀλθαίνω genus malvæ ſylueſtris, ab exceller ia effectus à quibuſdam ἀλθαία dicta appellata, teſte Plin. lib. 20. cap. 21. Hæc & hibiſcus vocatur Virgilio,

Ilcdorúmque gregem viridi compellere hibiſco. Vulgò Biſmalvam appellamus, Ma'uaui ſcum.

ALTHENENES ἀλθαιήνης Ciſſi filius, qui Argos ædificauit, quo tempore Parrocles Spartam condidit. Strab. lib. 10.

ALTHEPUS, Nepuni filius fuit, quì, vt author eſt Pauſanias, poſt Horũ regnauit apud Troezenios, à quo & Althepia ſit tera cognominata. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 12. cap. 9.

ALTILIA, oppidum Liguriæ à Tranquillo commemoratum: hodie quoque *Altenola* vulgò appellatur. Volaterranus.

Altilis, Vide ALTO.

ALTINVM, pen. prod. ἄλτινον Venetiæ oppidum iuxta Torcellum. Meminit Plin. lib. 3. cap. 18. Strabo lib. 5. Altinum in palude eſt, ſimilem Ravennæ ſitum habens.

ALTINATES, pen. prod. Altini incolæ. Plin. Tunior lib. 3. ad Maximum, epiſt. 46. Arrianus Maturius Altinatum eſt princeps.

Altinates

Altinates lanas in tertio bonitatis ordine censet Martialis in Apophoretis hoc distichon,
Velleribus primis Appulia. Parma secundis
Nobilis: Altinum tertia laudat ouis.
Altinates oues laudantur Colum. lib. 3. cap. 2.
ALTUS, lucus. Vide Altus suppiter.
Altifonus, Altitonans, Altitudo, Altiuolans, Altiuolus, Vide ALTUS.
Altor, Vide ALO.
Altrinsecus. Vide ALTERN.
Alti. Vide ALO.
Altrouersum, Vide ALTERN.
Altus, Vide ALO.
Altus, altior, altissimus {ὑψηλὸς} adiectiuum notæ significationis: vt, Alta macieia pedes quinque. Caro de Re rust. cap. 15. Et Virgil. 12. Æneid. Desuper altus equo grauiter se ferit.
Alti colles attollimur. Plin. lib. 12. cap. 12.
Altus aeerrus. Lucret. lib. 3.
Cælum. Virgil. eclog. 4. Ouid. 2. Metamorph.
-& quà vix mane recentes
Enituntur equi medio est altissima cælo.
Ceruices. Virgil. 1. Æneid.
Gradus altos reddere. Virgil. 4. Æneid.
Humus. altra. Horat. Epod. 16.
Iter altum ire. Virgil. 4. Georg.
Altus iter egit, tactus cæli cupidine. Ouid. 8. Metamorph.
Iuba alta. Seneca Hippolyt. 10.
Mentes. Virgil. 3. Georg.
Lunam altam suspicientes. Virgil. 9. Æneid.
Nemora. Virgil. 3 Georg.
Nix. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Præcipes. Virgil. 7. Æneid.
Altus quinquagentûm pedum. Vide ALTUS cum genitiuo.
Via alta atque ardua. Cic. 1. Tusc.
Alta via ad Argos collibus ruptis. Senec. in Hippolyt. 10.
Altissimus à nobis cæli complexus. Cic. 2. de Nat. deor. Reftat vltimus, & à domicilijs nostris altissimus, omnia cingens & coercens cæli complexus, qui idem Æther vocatur.
Editus in altum. Cic. 5. Verr. Sic est hic ordo quasi propositus, atque editus in altum: vt ab omnibus venus inuidiæ circunstari posse videatur. De ordine Senatorio loquitur.
Ex altissimo dignitatis gradu præcipitari. Cic. pro Domo sua ad Pontif.
In altissimo amplissimoque gradu dignitatis locati. Cic. 1. Philip.
In altissimo gradu positus alienis opibus. Cic. pro Sextio.
¶ Altum. Excellens, gloriosum. Virgil. 3. Georg.
Te fine nil altum mens inchoat. Nonius.
Alta & exaggerata oratio. Cic. in Orat. Ita neque humilé, nec abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat.
Altior spiritus. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.
Alta tapeta. Virgil. 9. Æneid.
Altus thorus. Virgil. 2. Æneid.
Inde thoro pater Æneas sic orsus ab alto. Vbi altum thorum summum locum interpretatur Seruius, quem locum dicit pontificalem fuisse. Vide Turnebum.
Vir altus & excellens. Cic. lib. de Finib.
Altus vultus. Horat. 4. Carm. 9.
Altus homo, Magnus. Virgil. 10. Æneid. -iacet altus Orodes. Idem, Altos Apollo, 6. Æneid.
Altissimus æstus. Plin. lib. 16. cap. 1.
Magnus & altus vir. Cic. 5. Tuscul.
Iuppiter. Ouid. 2. de Arte amandi.
Alta mente præditus homo, Id est, magna sapientia. Cic. pro Mil.
Pecunia. Ouid. 2. Amorum. eleg. 2.
Sic tibi semper houes, sic alta pecunia crescat.
Altus, Nobilis. Virgil. 10. Æneid.
Altus Æneas. Horat. 2. Serm. satyr. 5.
Carthago. Virgil. 4. Æneid.
Excelsus, altus, & humana despiciens. Cic. 2. Tuscul. Te natura excelsum quendam videlicet, & altum, & humana despicientem genuit.
Alta Roma. Virgil. 1. Æneid.
Altissime princeps. Claudian. epigram. 20. Scribit ad Honorium imperatorem.
Altus, Profundus. Cæsar 8. bel. Gall. Altissimo flumine velut indagine munitum. Seruius in 1. Æneid. Altum, inquit, & superiorem & inferiorem altitudinem significat, nanque mensuræ nomen est altitudo. Plinius lib. 10. cap. 48. Apicius neporum omnium altissimus gurges.
Cupido. Cornel. Tacit. lib. 20.
Euphrates. Virgil. 4. Georg.
Flumen. Virgil. 4. Georg.
Fundamenta thearri Virgil. 1. Æneid.
Gemitus. Virgil. 12. Æneid.
Gurges. Virgil. 6. eclog.
Mare altum. Virgil. 7. Æneid.
Alta mente repostum. Virgil. 1. Æneid.
Otium. Plin. Iunior. epist. 180.
Quies. Virgil. 6. Æneid.
Altissimis radicibus defixa virtus. Cic. 4. Philip. Virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ nunquam vlla vi labefactari potest, nunquam dimoueri loco.
Silentia. Virgil. 12. Æneid.
-quid me alta silentia cogis
Rumpere? Id est, vt inquit Nonius, ea quæ perfia & obscura sunt.
Somnus. Horat. Serm. 1. satyr. 1. 2.
Sopor, Multus & profundus. Virgil. 8. Æneid. Altissimus somnus, Liu. 7. ab Vrbe.
Spelunca. Virgil. Æneid. 6.
Stirpes fluititiæ. Cic. 3. Tuscul.
¶ Altum, secretum, reconditum, ait Seruius. Virgil. 10. Æneid.
Altus dolor. Virgil. 1. Æneid.
Alta mens, & placida. Quintil. lib. 6. in præem.
Altum pectus. Virgil. 6. Æneid.
¶ Altiors literæ. pro Maiore doctrina. Senec. de Benef.
Altiora studia. Plin. Iunior. epist. 16. lib. 5.
¶ Altum, Vetus, antiquum. Virgil. Georg. lib. 4.
-altius omnem
Expediam prima repetens ab origine, famam. Nonius.
¶ Altum, absolutè pro Cælo. Virgil. 2. Æneid.
Hæc ait, & Maia genitum demissus ab alto.
¶ Altum, Profundior maris pars, & à terra remotior, siue ipsum mare. Sallust. Et piscatoria scapha in altum nauigat. Virgil. 1. Æneid.
Vix è conspectu Siculæ telluris in altum
Vela dabant lætij. Cic. 1. Offic. Vt sæpe ex alto in portum, ex ipso portu se in ægrot possessione quæ contulerit.
Alto tactatus. Virgil. 1. Æneid.
Altum tenere. Virgil. 4. Æneid.
Ab alto vrget in breuia & syrtes. Virgil. 1. Æneid.
Ex alto emergere. Cic. lib. 4. de Finib. Id est, è mari. Quis enim ignorat, si plures ex alto emergere velint, propius fore eos quidem ad respirandum, qui ad summam aquam tam appropinquent?
In altum abstrahere aliquem. Cic. 3. de Orat. Repente ex quasi quidam rictus ingenij tui proeul à terra abripuit, atque in altum à conspectu penè omnium abstraxit.
In altum vela dare. Virgil. 1. Æneid.
In alto tempestas magna est. Id est, in mari. Cic. 2. de Inuent. Quum magna in alto tempestas esset, vis ventorum inuitis nautis Rhodiorum in portum nauim cogit.
Per altum ire. Virgil. 3. Æneid.
Altè {ὑψηλὰ} aduerbium qualitatis, quod modò excelsè, modò profundè significat. Liu. 28 Vrbe, Ferrum haud altè in corpus descendisse. Id est, Non profundè.
Altius, cui opponitur Insrius. Ouid. 2. Metamorph.
Altè cadere non potest. Cic. in Orat.
Altè cinctus. Horat. ferm. 2. satyr. 8. Altè cinctum antiqui vocabant strenuum, fortem, virilem, minimè mollem: credo quòd genus illud cinctûræ hominum non esset delicatorum. Nam præcinctura vt fusior & laxior in Cæsare aegue statum habuit mollitudinis & delicatæ quoque effeminatæ habebantur. Senec. lib. 4. epist. de Meccenate, Altè cinctum pueri dixisse. habuit enim ingenium & grande & virtute, nisi illud ipse distinxisset.
Altius cogitare aliquid. Cic. in Orat.
Altius efferre caput. Virgil. 3. Georg.
Altius exaggerata oratio. Cic. in Bruto.
Altè extollere pugionem. Cic. 2. Philip.
Altè extulit dextram. Virgil. 5. Æneid.
Altius imprimere fulcum. Cic. 2. de Diuinat. Quum terra aratetur, & fulcus altius esset impressus.
Altius ingredi. Virgil. 2. Georg.
Continuò pecoris generosi pullus in aruis
Altius ingreditur.
Altiùs ordiri. Vide ORDIOR.
Altiùs penetrare. Celsus libro 5. cap. 27. De fistulis & earum generibus loquitur.
Altius ad vnum perfedit. Virgil. 3. Georg. Id est, ossa & medullas penetrauit. Seruius.
Altius perspicere. Cic. 2. Verr. Indignum videbatur iis qui altius perspicirbant.
Altius aliquid profequi. Plin. lib. 1. cap. 23.
Altè petitum proœmium. Cic. pro Cluentio, Incipit longo & altè petito proœmio respondere.
Altius repetere narrationem sæpe legitur, quod Sallust. Suprà repetere dixit. In eo sensu est illud Virgilianum in 4. Georg.
-altius omnem
Expediam, prima reperens ab origine, famam.
Altius cura serpit. Plin. lib. 14. cap. 11.
Altè subiectare harenam. Virgil. 3. Georg.
Altius tollere se à terra. Cic. 5. Tuscul. Itaque & arbores, & vites, & ea quæ sunt humiliora, neque se tollere à terra altius possunt: alia semper virent, alia hyeme nudata, verno tempore tepefacta frondescunt.
Verbum altius transferre. Cic. in Orat.
Altè oculis vestigare. Virgil. 6. Æneid.
¶ Altè, Iugitrr, Diu, authore Seruio. Virgil. 4. Æneid.
-it stridor, & altè
Consternunt terram, concusso stipite, frondes.
¶ Altè, pro Longè. Claudian. lib. 2. de rapt. Proserp.
Inualidum dextro portat Tritona lacerto.
Nondum luce grauem, nec pubescentibus altè
Cristatum radiis. Id est, Longè fulgentibus. Sic enim exponit Parrhasius, citans & illud Statii in Thebaid.
-ignipedum moderator equorum
Ipse tuis altè radiantem erimbus arcum, &c.
Altisonus, pen. corr. {ὑψηλόφωνος} nomen poetarum quod ex alto sonat. Cic. 3. Tuscul. Septum altisono cardine templum.
Altisonus Iupiter. Cic. 1. de Diuinat.
Hic Iouis altisoni subitò pinnata satelles
Arboris è trunco.
Altisoni martis præsia referens. Claudian. epigram. 17.
Altitonans, pen. corr. {ὑψιβρεμέτης} poeticum ad Iouem pertinens, quia ex alto tonat. Cic. 1. de Diuinat.
Nam pater altitonans stellanti nixus Olympo.
Altitudo, pen. prod. altitudinis, denominatiuum. Est proprié rei alicuius sublimitas.
Arboris altitudo, ad quinque pedes. Plin. lib. 12. cap. 15.

Altitudo ædium Cic. Offic lib 3.
Immenſitas altitudinum. Cic. de Nat. deor.
Altitudinem aſſumere. Cic de Vniuerſ. Id ſiquidem ſpeculorum laxitas hinc illinc quæ altitudinem aſſumpſit. &c.
¶ Altitudo, Profunditas. Plin. lib. 10. cap. 33.
Altitudo maris. Cic. ad Attic. lib. 9.
Coniectare altitudines ſpeluncarum. Cic. 3. de Nat. deor.
Infinita altitudo. Cic. 1. de Diuinat. Deiata etiam ad Senatum labes agri Priuernatis, quum ad infinitam altitudinem terra defeciſſet. Id eſt, profunditatem. Idem 6. Verr. Spelunca altitudine infinita.
In altitudinem mirandam deprſſus. Cicero 7. Verr. de Lautumiis Syracuſanis.
In profundam altitudinem maris ſe immittere. Senec. epiſt. 71.
Altitudo plagæ. Id eſt, profunditas. Cel. lib. 7. cap. 7.
¶ Altitudo animi, pene idem ſignificat quod animi magnitudo. Cic. 2. Offic. In liberis verò populis, & in iuris æquabilitate, excrcenda eſt etiam facilitas & altitudo animi quæ dicitur. Idem in Parut. Altitudo animi in expetendis commodis.
Altitudo, & Facilitas animi, contraria. Cic. 2. Offic.
Elato atque altitudo orationis. Cic. In Bruto.
Altitudo ingenij, apud Salluſtium non eſt, quæ à Cicerone animi altitudo dicitur, ſcilicet quædam animi excelſitas & magnitudo in magnis rebus gerendis, & incommodis capiendis, & fortiter ferendis, ſed elegantia nouitate, eſt profunditas quidam atéque demerſus animi ſenſus, neque alijs patens, notiúſve, ſed penitus reconditus, quæ (niſi fallor) etiam à Græcis βάθος dicitur. Eius autem verba ſunt, Ad ſimulanda negotia altitudo ingenij incredibilis. Turnebus.
Altitudo lani, pen. corr. om. g. {ὑψίνοια} Notoen poeticum, dicitur quod in altum volat. Cic. 6. de Diuinat. ex Ennio,
-at Romulus pulcher in alto
Quærit Auentino, ſeruat genus alti Quirini. Id eſt, auium.
Rota Solis altuolans. Lucret. lib. 5.
Hic neque tum Solis rota cerni lumine largo
Altuolans poterat, &c. Sic enim ex Macrobio legendum eſſe contendit Lambinus.
Altuolus, pen. corr. adiectiuum. Plin. lib. 10. cap. 19. Sunt ferè omnes altuolæ præter nocturnas. Et cap. 47. Grauiores omnes ſrugę vcſcũtur altuolæ, carne tamen. De himantopodibus loquitur.
ALTVS Iupiter { Ζεὺς ὕπατος } cognominatus eſt (vt Pindarici expoſitores interpretantur) quòd Altis lucus ſit facer Ioui. Ariſtodemus vero locum circa Olympiam hoc nomine vocari prodidit, vnde ſit Iupiter vocatus Altius.

A L V

Aluceus, aluei { σπυρίδιον } Continens fluminis inter vtranque ripam. Virgilius,
Aliúcræ ripa volucres, ac fluminis aluco. Plin. lib. 7. cap. 2. Aluei nauigabilis.
Aluco plenus flut. Quintil. lib. 2. cap. 1.
¶ Aluei, pro vaſe ligneo concauo. Liu. 1. ab Vrb.
¶ Alueus, pro naui. Propertius,
Portabat ſanctos alueus ille viros.
Aluco accipit ingentem Æneam. Virgil. 6. Æneid.
¶ Aluei, pro Carina vel nauicula. Iul. Decad. 3. lib. 3. Ibiſq; (adeò non armamenta modò, ſed etiam aluei nauium quaſſati erant) ſubductæ naues dum reſiciuntur, aliquantum tẽporis triuerunt. Salluſt. in Iugurth. Hi que aluceos nauium inuerſos pro tugurijs habuere.
¶ Aluei, Vas in quo apes cõmentur & melificant. Plin. lib. 11. cap. 16. Hoc aluei ex cortu Interne tranſluedo factis, experium eſt.
Aluei fagineæ. Ouid. 8. Metamorph.
Aluei vernus. Tibull. 2. elrg. 1.
Aluei pro ipſis apibus. Plin. lib. 11. cap. 16. Feruntque ſocietate fraudata alueos mori.
Aluei luſorius. Plin. lib. 37. cap. 2. Tranſlulit alueum cum teſſeris luſurum è gemmis diabus aluearum pedes tres, longum pedes quatuor.
Alueolus, aluei, pen. corr. { σπύρις } diminutiuum ab Alueus: vas eſt ligneum concauum. Liu. 8 bel. Pun. Secures, falces, alueoli, molas. Columel. lib. 8. cap. 3. Torum ouorum numerum in alueolum ligneum conferat.
Alueolum pigneratre. Iuuenal.
Cuius & alueolos, & ſtenam pigneras Atreus. De poeta intelligitur, qui dum Atreum tragœdiam ſcribit, oppreſſus pauperiate cogitur alueolos, id eſt. lances fuas & parapſides, & ſtenam pignerare, Id eſt, pignori opponere. Turnebus.
¶ Aluceolus, Tabula luſoria. Cic. 3. de Finib. Aui aluceolum poſſeere, aut quærere quempiam ludum. ¶ Aluceoli etiam in balneis ſunt. Vitruu. lib. 5. cap. 10.
Aluearia, ſiue Aluearе, pen. prod. & Aluearium { σφηκοτροφεῖον } ab Aluco denominatum, tamen ſi dici poteſt locus vbi ſunt aluei apum: tamen potius accipitur pro copia aluearium eodem loco poſitorum, ac apum melificantium. Sic Valla lib. 1. Columel. lib. 9. cap. 11. Quum verus aluearе numero apium deſtituitur.
Aluearia pro ipſis alueis, Id eſt, vaſis in quibus apes continẽtur, & melificant. Plin. lib. 21. cap. 14. Circunlini aluearia ſimo bubulo vtiliſſimum. Sic idem alibi ſæpius. Virgil. 4. Georg.
-aluearia vimine texta.
Aluearius, pen. prod. ad ctiuum { σφηκοτρόφος } In modũ aluei cauatus. Cato cap. 43. Sulcos ſi locus aquoſus erit, aluearios eſſe oportet. Id eſt, do ſum faſtigiatos.
Alueolarius, penult. prod. adiectiuum { σφηκοτρόφος } Vitruuius lib. 3. cap. 3. de Columnarum faciẽdarum ratione, Stylobaium ita oportet exequari, vt habeat per medũ adiectionem per ſcamillos impares. Si enim ad libellam dirigetur, alueolarius oculo videbitur.
Altilius, Vide ALTVS.
Altum { σύριγξ τυτθή } Authore Plinio lib. 28. cap. 6. herbæ ſpecies eſt, quæ in petris præcipuè naſcitur, ſimilis cunilæ bubulæ, foliis paruis, ramis tribus, aut quatuor à radice, cacuminibus thymi, ſuaueolenſum, odoratum, guſtu dulce, radice longa, & rutila. Ruell. Statim vulgò credit vocari.
Alumen, penult. prod. aluminis, pen. corr. neut. gen. { στυπτηρία } Res eſt vulgò notiſſima. Plin. lib. 35. cap. 15. Pulſ ſulphuris tractationem ſeiſerri, Nec minor, aut ab eo diſſimilis eſt aluminis operatio quod intelligitur Salſugo terræ. Plura & eius genera, in Cypro candidum & nigrum, eiusq; coloris differentia, &c.
Aluminarius, penult. prod. adiectiuum { στυπτηριακός } ſicut Sulphuratus à Sulphure: vt, Aqua aluminarata, quæ tracta ſit per venas aluminis. Plin. lib. 31. cap. 6.
Aluminoſus, pen. prod. { στυπτηρώδης } Idem quod Aluminatus. Plin. libro 31. cap. 3.
Aluminus, & Alumna, Vide ALO.
ALVNTIVM ſiue Alontium. Ptolemæo, oppidum Siciliæ, nõ procul à Lilybæo promontorio. Inde Aluntini, ſiue Alontini, quorum memnit Plin. lib. 3. cap. 8.
ALVONA, Ptolemæo, quæ & Albona vulgò S. Angelo. Oppidum Liburniæ. Inde Aluonenſes, ſiue Albonenſes populi, quorum meminit Plin. in deſcriptione Liburniæ.
ALVSIAE, ſpecus facer in Thalamo Thuriæ monte, ab Aluſo proximo amne cognominatus, vt ſcribit Lycus. Inuus Pærhaſin Claud.
ALVSIS, fluuius in Thuriæ monte, vnde Aluſiæ ſpecus.
Aluta, aluæ, pen. prod. { μαλακή } pellis mollior, calceis cæteriſque operibus faciendis concinnata. Cæſar 5. bel. Gall. Pelles prouehit, aliáque tenuior confectæ. Plin. lib. 23. cap. 7. Produnt etiam ſignis inclinata arbore, ſupino ore aliquem nodum eius morſu abſtulerre nullo vidente, atque in aluta illigatum lecto è collo ſuſpendere, ſtrumas & parotidas diſcuti.
Aluarius, Conſarius pellium, & coriorum concinnator. Plaut. Hic aluarius cerſeo. Propriè tamen Aluiarij, tenuiorum pellium dicuntur Coriarij, craſſiorum.
Aluta 10, corrupiè (vt opinor) legitur apud Plin. lib. 33. cap. 4. Nam ipſe mer codem lib. cap. 16, dicit Eluta. & Hermol. ſuper hoc loco legit Aluia. quanquam mihi diuerſa videntur ſiquis Plinij locos diligenter conferas. Vide ELVTIA.
Aluiamen, penult. prod. vel Aluamentum, à veteribus dicebator opus ex concinnatis pellibus factum. Sipontinus.
Aluus, alui, fœm. gen. { κοιλία. } Eſt, quod Seruius, quòd deſluunt ſordes: vt Salluſtius, Simulans ſibi aluum purgari.
¶ Aluus, inquit Feſtus, venter fœminæ, ab alẽdo dicta eſt. Vnde, Geſtare aluum, pro Grauidam eſſe.
¶ Aluus, Venter qui apparet. Colum. lib. 7. cap. 10, Niſi obeſam illuuiem, atque diſtentiam pabulis aluum demerſeris.
¶ Aluum Accius maſculino genere promiſit. Annal. 1,
Mala nemus reuinens grauido concepit in aluo. Sic multi alij, teſte Priſciano lib. 6. Id nunc obſoletum eſt.
¶ Aluo cauſa dare aliquid. Plinius libro 22. cap. 24. Hoc eſt, admollendam aluum.
Dolores alui cohibere. Plin. lib. 23. cap. 8.
Aluus ductio. Cel. lib. 2. cap. 12, Diſcrebonem antiquitatis medicamentis, crebráque alui ductione, in omnibus fere morbis mollebantur.
Aluus purgatio. Cic. 3. de Nat. deor. Æſculapius tertius, primus purgationem aluidemiſſque exuſſionem, vt ferunt, inuenit.
Aluus reſoluno. Cel. lib. 2. cap. 7.
Vitia alui detrahere. Plin. lib. 20. cap. 7.
Aluus aura. Ouid. 13. Metamorph.
Aua da Ouid. 11. Metamorph.
Biluoſa. Cel. lib. 2. cap. 8.
Cruda, vel non conſiſtens. Cato capite 125. Aluus cruda, quæ cibos noo conficit: Aluus nou couſiſtens, quæ non continet, nempe ex profluuio.
Curua. Virgil. Æneid. 8,
In latus, inque ſeri curuam compagibus aluum.
Dura Horat. Serm. 2. ſatyr. 4.
Fuſior. Cel. lib. 1. cap. 3. Melior eſt autem io iuuene fuſior, in ſenectute ſtrictior.
Grauida. Ouid. epiſt. 6.
Inanis. Iuuenalis ſatyr. 6.
Aluum lauare trahens. Virg. 4. Georg. Ioquitur de tegibus apum.
Liquida. Cel. lib. 2. cap. 12. Sic lib. 4. cap. 19.
Longa. Ouid. 4. Metamorph. Virgil. 3. Georg.
Mala. Cel. lib. 2. cap. 4. Aluus autem mala eſt, ex toto ſuppreſſa.
Melior. Vide Aluus fuſior.
Multiplex & tortuoſa. Cic. 2. de Nat. deor. Srd quum alui natura ſubiecta ſtomacho, cibi & potionis ſi receptaculum: pulmones autem & cor extrinſecus ſpiritum ducant: in aluo multa ſunt mirabiliter effecta, quæ conſtant ferè è neruis. Eſt autem multiplex & tortuoſa natura, arcéique & connexa, ſue illud ardium eſt, ſiue humidum quod recipit, vt id mutari & concoqui poſſit: eáque tum aſtringitur, tum relaxatur: atque omne quod accipit, cogit & conſundit, vi facilè & celere, quem multum habet, extrendo cibo, & præterea ſpiritu omna cocta atque conſecta, in reliquum corpus diuidit.
Nigra, aui pallida. Vide ALVVS, pro excrementis alui.
Petior cius aluus eſt: ſed ne hæc quidem terrére prottus debet, ſi maturinis temporibus coacta magis eſt: aut ſi procedente tempore pauſatim contrahitur, & rufa eſt, atque deſtillatæ odoris ſimilem aluum ſatis hominis excedit. Cel. lib. 2. cap. 3.
Periculoſa eſt, quæ inter ſe, bres fluens, conquieſcere hominem in cubili non patitur. Cel. lib. 2. cap. 4.
Perniciola. Cel. lib. 2. cap. 8. ad finem, Aluus nigra ſanguini atro ſimilis repentina, ſiue cum febre, ſiue etiam ſine hac eſt, perniciola eſt. Hic pro excrementis accipitur.
Peſtifera. Vide ALVVS, pro excrementis alui.
Pinguis. Vide ALVVS, pro excrementis alui.
Aluus ruſa. Vide Petior cius aluus eſt.
Superior, pro Ventriculo. Cato, Aluum ſi voles deiicere ſuperiorem.

Tenera

Tenera. Cel. lib. 3. cap. 18.
Tura. Cel. lib. 2. cap. 8. Tumens. Plin. lib. 2. cap. 5.
Varia. Vide A L V V S, pro excrementis alui.
¶ Alvum astringit labor, fedit, &c. Cel. lib. 2. cap. 3.
Affricta, vel Affricior alvus. Vide Alvus fusior.
Ciere alvum, Id est, solvere. Plin. lib. 20. cap. 9.
Humorem alvi ciet radix labrusc æ decocta in aqua. Plin. lib. 23. cap. 1.
Cita alvus. Id est, solvra. Plin. lib. 27. cap. 4. Idem lib. 23. cap. 7. ad finem,
Sorba recentia stomacho & alvo citæ profunt.
Citam alvum compescere. Plin. lib. 24. cap. 13.
Citam alvum emendare. Plin. lib. 24. cap. 16.
Cita alvus exercet aliquem. Cel. lib. 1. cap. 6.
Coacta. Vide Pejor cita alvus est.
Cohibere alvum. Plin. lib. 23. cap. 1.
Commoveri alvo. Plin. lib. 2. cap. 41.
Comprimere, & Movere alvum, contraria. Cel. lib. 1. cap. 10.
Concita. Plin. lib. 21. cap. 22.
Conquiescit alvus. Cel. lib. 4. cap. 19.
Non consistens alvus. Vide paulo ante, Cruda, &c.
Aluo continere filum. Cic. 1. de Divin. Quum prægnans hunc ipsum Dionysium aluo contineret, somniavit se peperisse Satyriscum. Eodem modo dicitur Continere spem alvo, Idem pro Cluentio, Spem illam, quam in alvo commendatam à vivo continebat.
Contrahitur alvus. Cel. lib. 4. cap. 19. Id est, Supprimitur.
Deiicere alvum, Idem quod Alvum solvere. Cato cap. 156. Alvum si voles deiicere, superiorem sumito cyman brassicæ.
Defendere alvus. Cel. lib. 2. cap. 7.
Detrahere alvo aquam. Plin. lib. 24. cap. 8. de Sambuco.
Ducere alvum. Cel. lib. 2. cap. 12. & lib. 4. cap. 3.
Elicere alvos. Plin. lib. 19. cap. 5. de Raphano, Sapor autem asper & medicamenti instar ad eliciendas alvos.
Emollire alvum. Plin. lib. 20. cap. 3.
Exterea alvus. Cel. lib. 2. cap. 8. Id est, id quod extremum excernitur.
Alvus plurimum negotii exhibet homini. Plin. lib. 26. cap. 8. Plurimum ramen homini negotii alvus exhibet, cuius causa maior pars mortalium vivit. Aliàs cum cibos non transmittit, aliàs non continet, aliàs non capit, aliàs non conficit. Eóque mores venire, vt homo maximè cibo peream. Pessimum corporum vas inflat vt creditor, & ſæpius die appellat.
Exinaniri alvum. Plin. lib. 22. cap. 21. Et si decocti fuscus bibatur, efficacissimè exinaniri.
Facere bonam alvum. Cato, Vinum si voles concinnare vt alvum bonam faciat, &c.
Fertur alvus. Cel. lib. 4. cap. 19. Vbi & liquida alvus, & ſæpius quàm ex consuetudine fertur.
Firmare alvum. Plin. lib. 14. cap. 18. Thasiam vuam Ægyptus vocat à quod ſe præducem, quæ soluit alvum. Est contrà in Lycia quæ solutam firmat.
Fluit alvus. Vide Alvus ducitur, & apud Cel. lib. 4. cap. 19.
Fluens alvus. Vide Alvus periculosa.
Aluo fola imposuit, epiphoris, strangur iæ, & vesicæ. Plin. lib. 25. cap. 5.
Inanire alvum. Plinius libro 24. cap. 16. Alvum inaniunt ex sale & accto sumpta.
Inhibere alvum. Plin. lib. 19. cap. 8. de beta. Vide I N H I B E O.
Iniicienda alvus est aquâ. Cel. lib. 2. cap. 12. Tum iniicienda alvus est, si leui medicina contenti sumus, purâ aquâ: si paulò valentiori, mulsâ: si reprimendi causa, ex verbenis.
Leuare alvum. Plin. lib. 23. cap. 2. ad finem, Inuenio apud authores, siquis matutino cerasa rosceda cum suis nucleis deuoret, in tantum leuari alvum, vt pedes morbo liberentur.
Aluus liquanda, interdum etiam ducenda, quibus extenuatum corpus incipit spiritum trahere commodius. Cel. lib. 4. cap. 4.
Mollire. Plin. lib. 20. cap. 9. Alvum modicè mollientem.
Mouere. Plin. lib. 20. cap. 20. ad finem.
Alvum mouens vinum. Id est, quod alvum citat & mollit. Cato cap. 115.
Purgare. Plin. lib. 20. cap. 7. Idem succus alvum purgat.
Reddit alvus fatis quotidie alicui. Vide Alvus liquanda.
Reddere cum multo spiritu. Cel. lib. 2. cap. 7.
Reddere aluo. Cel. lib. 9. cap. 23. Virgene enim febres ardentes, & aur viridet, aut nigri vomitus; præter hæc ingens fatis, & linguæ aspitudo, ferèque à die tertio ſpumans bilis aluo cum rosione redditur.
Reprimere. Vide Alvus iniicienda.
Sistitur alvus ladano vtroque. Plin. lib. 26. cap. 8.
Alvum sistere. Plin. libro 20. cap. 7. Lactucæ copiosiores alvum soluunt, modicè sistunt.
Soluere. Plin. lib. 23. cap. 8. Siliquæ recentes, stomacho inutiles, alvum soluunt. Eædem siccatæ sistunt.
Subducere. Corn. Cel. lib. 3. cap. 4.
Subsistit alvus. Cel. lib. 6. cap. 21.
Subtrahere. Corn. Cel. lib. 3. cap. 4. Deinde eam materiam quæ lædere videbatur, ducendo, ſæpius alvum subtrahebant.
Succurrere aluo. Plin. lib. 20. cap. 23.
Supprimere. Celsus libro 4. capite 19. Alia via est, vbi vclis alvum ſupprimere.
Suppressa alvus. Cel. lib. 2. cap. 4. Alvus ex toto suppressa.
Trahere. Plin. lib. 23. cap. 1. Trahit alvum, & bilem, pituitásque.
Alvum trahere. Alter. Vide T R A H O.
Turbare. Plin. lib. 22. cap. vlt. de Eruo.
¶ Ex aluo matris natura profudit in ora luminis. Lucret. 5.
In alvum congerit. Quid. 6.
Aluo in obliqua. Stat. Theb. id. 5.
In alvum delabuntur cibi. Plin. lib. 22. cap. 27.
Soluendæ alui gratia. Plin. lib. 36. cap. 8. Est & semen in vsu cum melle decoctum ad catapotia soluendæ alui gratia.

A L Y

In aluo proficere. Plinius libro 22. capite vltimo, de cicere & cicercula, Cicer fi largius sumatur, alvus soluitur. Cicercula etiamnum magis in aluo proficit.
Per alvum purgari si libeat. Plin. lib. 26. cap. 8.
Per alvum trahe bilem & pituitam. Plin. lib. 26. cap. 8.
¶ Alvus, pro Excrementis alui. Celsus libro 2. cap. 6. de indiciis mortis; Alvus quoque varia, pessima est. Paulo post, Sed hæc quidem potest paulo diutius trahere. In præcipiti verò iam esse denuntiat, quæ liquida: cadémque vel nigra, vel pallida, vel pinguis est. Plinius libro 21. cap. 18. Lilij radices è mullo potæ, inutilem sanguinem cum alvo trahunt.
¶ Alvus, pro Fluxu ventris. Columel. lib. 6. cap. 7. Aluos, corpus ac vires carpit, operíque inutilem reddit. dub. bouem.
¶ Aluus, pro Aluco, Id est Vase in quo apes mellificant. Varro 3. de Re rust. cap. 16. Aluos vbi sint, alij faciunt ex viminibus rotundas, alij è ligno ac corticibus, alij ex arbore caua, alij fictiles, alij etiam ex ſcrulis quadratas longas pedes circiter ternos, latas pedem, sed ita vti cùm par sit quæ compleant, eas coangustent ne in vasio loco & inani despondeant animum. Hæc omnia vocant à mellis alimonio, aluos: quas ideo videntur facere angustissimas, vt figuam imitentur cauam.
Ab aluo cauo sagi demissus exercitus. Claudian. de rapt. Proserp. lib. 2. loquitur de apibus.
Aluinus, pen. prod. adiectium {ἀπὸ τοῦ ἄλβος} Qui aluo langueſcit. Plin. lib. 25. cap. 7. Aduersatúrque aluinis. Idem lib. 21. cap. 27. Aluinis imposita multum prodesse dicitur. Verùm Cornarius ex vetusto codice primum exemplum ſic legit, Ac verſatur alternis. Secundum ſic, In aluta imposita, &c.

A L Y

ALYACMON, fluuius Macedoniæ. Claudianus,
Et fruſtra rapidum damnant Alyacmona Besſi.
ALYATTES {ἀλυάττης} Crœsi regis pater ditissimus. Strabo libro 9. Eius tumulus est apud Sardos ingens, ſuper crepidine excelsa, factus à multitudine ciuitatis, cuius maximam partem ancillæ perfecerunt, quæ (vt ait Herodotus) omnes mereitricantur. Nonnulli hanc ſepulturam mercricis monumentum dicunt. Idem Strabo lib. 13.
Alyattici regnum. Horat. 3. Carm. 16.
ALYBA {ἄλυβα} regio non longè à Mysia, vbi argentifodinæ esse ab Homero traduntur. Vide Strab. lib. 12. Vnde Alybas, alybantis, seu Alybantius, Qui ex Alyba est oriundus. Hinc prouerbium, Alybantis hoſpitis munera, seu Alybantij amici xenia, quod Eustathius Homeri interpres putat recte dici pollc, quoties ſit vt aliquis falſo iactet ſe magna largitum esse: seu verbis duntaxat, non re præstet beneficium. Nam apud Homerum vlt. Odyſſ. lib. Vlyſses ignoto habitu cum Laerte patre colloquens, adſimulat ſe Alybantium esse Aphidantus opulentiſſimi viri filium, & quondam Vlyſſem exceptum hoſpitio, muneribus amplisſimis duxtatum à ſe dimiſſiſſe. Eraſmus Chiliad.
ALYNOMVS {ἀλύνομος} viri proprium, qui, in Papho, rege ob flagitia ab Alexandro ciecto, quum liber aret regij ſanguinis non reperiretur, quòd is fundirus deletus esſe cxiſtimaretur, vnus tandem innocuus eſt inopes, vltimi nominis, in hortulo quodam neglectus, vtíque fe ex eo tolerans: ad quem, qui miſſi erant, quum venissent, aquam elicibus deducentem offenderunt. Terrore verò perculſus, minimis manum in cum iniicientibus, præsertim porrò iubentibus, ad Alexandrum deductus eſt, obſoleta plagula amictus, à quo rex eſt pronuntiatus, assumptáque purpura vsus eorum esſe cœpit qui regis ſudales vocitabantur. Ex Budæo.
Alypon {ἄλυπον} caulicolus eſt molli capite, non diſſimilis beræ, acre guſtatu ac lcutum, mordénque vehementer & accendens. Plinius lib. 27. cap. 4. Paulus Alypiam vocat. Actuarius tamen Alypiam vocat Turpet caudidum. Author Ruellius lib. 3. cap. 15.
Alyſſes {ἄλυσσα} inter ornamenta muliebria ponuntur Nicoſtrato poetæ comico, Clementi Alexandrino lib. 2. Pædag. cap. 12. & Pollucì lib. 7. cap. 22. ad finem. Vbi Gualtherus traducit Catenas. Nam & ἅλυσις, catena est, & ἀλύσσιν, catenula, torques.
ALYSIVS {ἄλυσις} dictus est Bacchus, παρὰ τὸ λύειν, quod est Soluere. Cel. lib. 7. cap. 15.
ALYSSONII {ἀλυσσόνιοι} populi sunt Scythiæ Asiaticæ, vt docet Herodotus lib. 4.
Alyſſon {ἄλυσσον.} Plin. lib. 24. cap. 12. distat à rubia, solis tantùm ramisque minoribus. Quippe nomen accepit, quòd morsos à cane rabiem sentire non patitur potum ex acto alligatúmque. Mirúmque est quod addiderit, insaniam conſpecto eo fruticc sanari. Vulgò Rubia minora.
ALYSSOS, siue Alyſſus, fons est Arcadiæ in agro Cynethensium, cuius aqua pota morsos à rabida cane libcrat, ob idque Alyssos vocatur. Hermolaus ex Pausania & Polybio.
Alytarches {ἀλυτάρχης} Præfectus malthgophotis, qui ad summoucndam turbam, & cohibendas ſeditiones in ſacris certaminibus adhibebantur. Alytarchum autem ſit mentio in l. vlt. de expens. ludor. in Cod. Theod. l. 12. de iur. ſiſc. cod. l. 2. de cupreſſ. lib. 10. C.
ALYXOTHOEPEN. corr. {ἀλυξοθόη} mater Æſaci, filij Dymantis, vt testatur Ouid. 11. Metamorph.
ALYSIA {ἀλύσια} Acarnaniæ ciuitas, à mari quindecim distans ſtadiorum quam dicunt Herculi portus eſt, & cum lucu ſanum Herculis cernamina continens, è quo dux quidam Lyſippi opera Romam trausluit. Herculis labores, co loco propter ſolitudinem abiectos. Strabo lib. 10. Cic. Tironi. lib. 16. 4, Terrio dic abs te ad Alyziam accesſeramus. Is locus est citra Leucadem ſtadia centum viginti.

A M

A M. Amicus. A M. N. Amicus noſter. A M. P. Amabilis persona; vel, Amicus principis.
Am Accusativus olim præpositio, nunc autem extra compositionem obsoleta. Priscianus lib. 14. Am (inquit) vel

significat.Id eſt, Circum. Verùm quando componitur cum dictione incipiente ab a,e,i,o, interponitur b, euphonizæ cauſa: vt, Ambages, ambio, ambeſus, ambigo, ambuſtum, ambarualis, ambuſtus. Si verò cum c,h,f,q,m,u tatùr m in n, vt, Anceſus, anhelo, anfractus, anquiro. Cum p remanet integra: vt Ampuo. Feſtus. Am præpoſitio loquitur is, ſignifiçat circum. Varro, Am pro Circum ponere ſolebant: vt Cato in Originibus oratorum, Am terminum, Id eſt, Circum terminum.

A M

Ama,huius amæ {ἄμα} Falx meſſoria, Sarculum. Item inſtrumentum ſoſſorium, quod Galli lingua vernacula *Luchetum* vocant, quo ſoſſores aggerari; vtuntur, χῶς ὁ ἄμαξ, quod eſt ὃς ἀπὸ γῆς ἀναχῶ. Eſt & Hama eum aſparagione, ſed aliud inſtrumentum ſignificat. Ama rei memini Vlpianus in l. quidam eſt. D. de inſtitudo & inſtrumento legato.

Amabilis, Amabilitas. Amabiliter. Amabo, Vide A M O.

A M A D O C A, orum {ἀμαδόκαι} fuit Amadoci, montes ſunt in Sarmatia Europæa, à quibus & accolæ Amadoci dicuntur. Ptolem. ¶ Eſt item Amadoca, ciuitas in Sarmatia, vt idem Ptolemæus author eſt.

A M A D R Y A D E S, Vide A M A D R Y A D E S.

A M A L a apud Troianos Ceres appellata fuit: Proſerpina Azeſia, author Didymo. Inde prouerbium, Amza Azeliam repert, de re diu multòmque quæſita deſideratâque. Nota eſt fabula de Proſerpina à Plutone abducta ad campos Elyſios, & Cerere toto orbe quærente ſiliam. Refertur à Quinctcho.

A M A L C H I T V M, apud Plin. lib. 5. capit. 3. maris Oceani ſeptentrionalis portio eſt. Scythiarum lingua ſignificat hæc vox Congelatum.

A M A L T H Æ A {ἀμάλθεια} fuit nutrix Iouis infantis. Nam Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Meliſſam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutrierunt, teſte Lactantio lib. 1. Inſtit. Alij dicêre capram illam appellatam eſſe Amaltheam, vt Parmenius poeta Græcus: quæ propterea in cælum ſublata, inter ſidera cum geminis hœdis fuit collocata. In eius autem ortu & occaſu maximæ fuere pluuiæ. Hinc eſt illud Ouid. 5. Faſt.

Naſcitur Olenæ ſignum pluuiale capellæ. Porrò Olenia dicitur capra in Oleno vrbe Bœotiæ, vel Achaiæ (vt alij volunt) nutrita eſſ. Sunt qui tradant, ex altero Amaltheæ cornu fluere ambroſiam, ex altero nectar, eſſum & potum deorum.

Amaltheæ cornu, Idem quod Copiæ cornu. Vtimur quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Tradatum à fabula, quæ variè narratur apud authores. Quidam ad hunc modum narrant: Rhea Iouem enixa, metu Saturni patris liberos recès natos deuoraret ſolet, infantem in Creta occuliit, nutriendum à duabus nymphis, Adraſtea & Ida, Meliſſet ſiliabus. Hæ nutrieuerunt illum lacte cuiuſquam capræ, cui nomen erat Amalthea: quam Iupiter iam adultus ob acceptum beneficium in ſidera retulit. Huius alterum cornu nymphis nutricibus dedit, videlicet oſſeu; pro munere, hanc adiecto facto decore, vt quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ouid. lib. 9. Faſtorum paulo diuerſius fabulam narrat,

Nais Amaltheæ postea nobis Ida. &c. Alter narrat Diodorus Sieulib. 4. cap. 5. Et turſum alter lib. 5. cap. 2. Vide locos ipſos. Vide etiam Strabonem lib. 10. Philoſtratus Dorem ſophiſtam appellat Amaltheæ cornu, velut omni genere virtutum expolitum. Plutarchus irridens paradoxa Stoicorum, qui ſuo ſapienti tribuunt vniuerſa, diuinas, libertatem, ſanitatem, regnum, Qui Stoicam (inquit) decepeeri Amaltheam.

Amaltheæ, & Amaltheum, ville Atticiin Epiro, ſtudiis & libris dicatæ, nomen, quemadmodum Academia Ciceronis, inter Puteolos & Auernum lacum, in lrorre. Cic. ad Attic. lib. 2. epiſt. 12. ad finem, Velim ad me ſcribas euiuſmodi ſi ἀγάλματα tuum, quo ornatus quæ τοῦτο ſit & quæ pœnæ, quàſque liſtoras de ἀγάλμασι habes, ad me mittas. Ita nominatum eſt hoc gymnaſium à multitudine librorum: quia capra Amaltheæ, quæ Iouem aluit, fabuloſi poetarum ſermones celebrarunt, quòd altero cornu ambroſiam, altero nectar eopioſe fuederit. Ergo vel à capra eomnes tnduidit gymnaſio, vel quòd legendis in eo libris animum paſceret ſuauiſſimo cibo, ſicut ſuo prædules Iadeſe Iouem pauit: ad vtraque cauſa. Gymnaſium & ipſe Cicero extruxit, Amaltheæ nomine, Attici exemplo. Ad Attic. lib. 2. epiſt. 1. Amaltheæ mea te expectat, & indiget tui.

A M A N A {ἀμάνα} ciuitas Mediæ. Ptolem.

Amando, amandas {ἀποπέμπω, ἀποπέμπομαι} amandare, Ablegare, à ſiquò mittere, vt à oobis amoueamus. Cic. 7. Verr. Denique Syracuſas totas timet, amandat Romam, quod ſuum ſornaſſe.

Amandare in aliquem locum. Cic. ad Attic. lib. 7. Itaque de Ciceronibus noſtris dubito quid agam, nam mihi interdum amandandi videtur in Græciam.

Amandare proculà. Cic. 2. de Nat. deor. Sic natura res ſimiles procul amandauit à ſenſibus. Id eſt, procul amouit, vel remouit.

Amandare {ἀποπέμπω, ἐξάγω} Cic. pro Domo ſua, Me expulſo, Catone amandato. Id eſt, Miſſo & quaſi relegato in Cyprum.

Amandatio, amandationis, verbale {ἀποπομπή, ἐξαγωγή} Cic. pro Roſc. Amer. Tamenne hæc atrenta via & ruſticana, relegatio atque amandatio appellabitur?

A M A N D R A, regio ad Indum fluuium, in quatuor diuiſa populos, Peucolaitas, Arſagalitas, Geretas, & Aſoos. Plinius libro ſexto, capite 20.

A M A N I D E S portæ {ἀμανίδες πύλαι} in quas Amanus mons deſinit à Tauro deſcendens. Strab. lib. 14. Aliter Amaniæ pylæ.

Amanita amanitæ {ἀμανῖται} fungus, vel fungi ſpecies. Ægineta lib. 1. cap. 31. & Galen. lib. 2. de alim. facul. cap. 69.

A M A N O I D E S, Cilicię promontorium. Pomponio ſic dictum, quòd formam effigiémque Amani circumnauigantibus exhibeat, vt auctor eſt Hermolaus.

Amans, Amanter. Vide A M O.

A M A N T E S, populi. Vide A M A N T E N I.

A M A N T H E S, populi ſunt in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum ſalis, tum carbunculi rum, gemmarúmque copia eſt, adeò vt ex ſale domos ſibi ſtruere dicantur. Author Solinus.

A M A N T I A, ciuitas Macedoniæ, authore Ptolemæo. Meminit Cic. 11. Philipp. Amantia dicta eſt, quaſi Abantia, quoniam Abantes populi, ſedentes à belio Troiano, hîc conſtitêre. Volaterr. in deſcrip. Macedoniæ.

A M A N T I N I, {ἀμάντινοι} Ptolemæo, Amantes Plinio, populi ſunt Pannoniæ inferioris, quæ hodie Hungaria dicitur. Vide Plinium libro 4. capite 25.

Amantiuenſis {ἀπορρητικὸς} ſeruus cuius opera & manu in ſcribendo vtimur. Suetion. in Nerrone, Ne diſpenſatoribus quidem, aut amanuenſibus exceptis. Dicitur & à manu. Vide A.

A M A N V M {ἀμάνος} portus, vbi nunc Iliaiobriga in Hiſpania citeriore. Plin. lib. 4. cap. 20. Vulgò, *Porto dalle Cruce*.

A M A N Y S, penult. prod. portio montis Tauri ad Ciliciam, authore Ptolemæo. Amanus mons Syriam à Cilicia aquarunt diuortio diuidit. Cic. ad Attic. lib. 5. epiſt. 8. Plin. lib. 5. cap. 12. Amanum montem hinc dictum putant, quòd Oreſtes cum Iphigenia & Dianæ ſimulacro illuc veniens, à mania & furore ibi ſit liberatus. Nam Amanius apud Græcos ſine inſania dicitur. Volaterr. Nunc vulgò vocatur *Monte negro, siue Monte nouo*.

A M A N V S, pen. ctium prod. Viri proprium. Silius lib. 17.

Vergilio Caudioui, acerbo Sartis Amano
Sterntitur.

¶ Amanus, Anaxis, & Anandatus, Perſarum ſunt nomina, in quorum templo annua feſta celebrabatur, quæ dicebantur Saca. Strab. lib. 11. & iterum lib. 15.

Amaracus, huius amaraci, maſc. gen. vel amaracum, pen. corr. {ὀμάρακος, ὀμαράκινον ἔλαιον} herba quam Sampſuchum aliàs dicimus. vulgò *Maiorana*. Plin. lib. 21. cap. 23. Sampſuchum ſiue amaracum in Cypro laudatiſſimum & odoratiſſimum, ſeorpionibus aduerſatur ex aceto & ſale illinum. Amaracum & Sampſuchum idem eſſe conſtat Plinij Dioſcoridiſque deerreis. Verùm Galeno & Paulo amaracus ea eſt herba, quam maiores dixere Parthenium, nunc officinæ vocant Matricariam. Ruellius libro 3. cap. 34. Matthiolus Seneoſis putat non Parthenium eſſe, ſed Maium, quaouis opinionem Ruellij non improbet.

Olens ſuaue amaracus. Catull. epigram.

Cinge tempora ſtoribus
Suaue olentis amaraci.

Amaracinus, adiectiuum, penult. corr. {ὀμαρακίνος} Quod ex amaraco factum eſt. vt, Amaracinum oleum. Plinius libro 21. capite 22. vbi de Sampſucho, ſeu amaraco, Fit ex eo oleum quod Sampſuchinum vocatur, aut amaracinum, ad excalefaciendos emolliendoſque neruos.

Amaracinum, pen. corr. neut. gen. ſubſtantiuum {ὀμάρακινον, ὀμαράκινον ἔλαιον} Vnguentum ex amaraco factum. Lucret. lib. 6.

Denique amaracinum fugitat ſus: & timet omne
Vnguentum. Hinc eſt illud Gellij ad ſimem otioſus operis, Vetus adagium eſt, Nihil eum ſidibus graeulo, nihil eum amaracino ſui.

A M A R A C V S, penult. cor. {ὀμάρακος} puer Cynaræ regis Cypri vnguentarius, qui caſu lapſus dum ferret vnguenta, fregit alabaſtrum, maioréque ex confuſione odorem ereauit. vnde optima vnguenta, Amaracina dicuntur. Hic poſtea quum nimio dolore cootabuiſſet, in herbam ſampſuchum verſus eſt, quæ herba ex eius nomine copia eſt Amaracus appellari. Seruius enarrans illud Virgilij lib. 5. Æneidos,

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio dea tollit in altos
Idaliæ lucos, vbi mollis amaracus illum
Floribus, & dulci aſpirans complectitur vmbra.

A M A R A N T H E {ἀμάραντος} populi apud quos Phaſis fluuius oritur: vnde Amaranthias à quibuſdam appellatur. Steph.

Amaranthus, maſc. gen. {ἀμάραντος} Flos, ab immortalitate nomen trahens. Plinius libro 21. cap. 8. Amarantho non dubiè vincimur. Eſt autem ſpeca purpurea verius quàm flos aliquis, & ipſe ſine odore: mirúmque in eo, gaudere deceeri, & lætius tenaſci. Procsenii Augusto menſe, durat in Autumnum. Alexandreo palma qui deceptus aſſeruatur. mirúmque, poſtquam deſeeère cuncti flores, malefactus aqua reuiuiſcit, & hybernas coronas facit. Summa eius natura in nomine eſt, appellatoo, quoniam non marceſcit.

A M A R I, populi Scythiæ, Hyrcanis proximi, quorum memoiæ Plin. lib. 6. cap. 19.

A M A R I, populi ſunt Hyrcaniæ ad ſinum Scythicum Strabonilib. 11. Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 17.

A M A R I V S, Mediæ ſluuius Ptolemæo.

Amarè, Amareſco, Amarities, Amaritudo, Amaror, Amaritulentus, Vide A M A R V S.

A M A R I T A C Æ, populi Hyrcanis vicini, latere Mediæ. Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 16.

Amarice {ἀμαρίκη} dicitur & Eriee, & Tamarice. Hermol. in Plin. libro 10. capite 16. Potrò Tamariceu tradit Ruellius libro 1. capite 99, fruticem illum eſſe notiſſimum, qui Myrice vocatur. Vulgò *Scopette, Brugiere*.

Amarico, amaricas, penult. corr. {ἀμαρίσσω} Amarum, Id eſt aſperum facio, & quaſi exacerbo. Auguſtinus, Ipſi amaricauerunt Deum, qui peccando in eam ægritudinem deuenerunt. Calep. Vox eſt barbara, & Latinis auctoribus inaudita.

A M A R I T S P Y, à legi debet Arimaſpus. de quo vide ſuo loco.

A M A R N I {ἄμαρνοι} populi Hyrcaniæ vicini. Strabo lib. 11.

Amarus, adiectiuum, penult. prod. {ἀμαρὸς} Id quod eſt dulci contrarium. Virgil. 1. ecloga,

–& ſalices carpetis amaras. Plin. libro 12. cap. 9, Facilius hoc & eruſſolius, amaruſque.

Amarus, & Dulcis, contraria. Cic. 3. de Nat. deor. Omne animal ſentit & calida & frigida, & dulcia & amara.

Amara curatum, pro amaris curis, Teu potius amaritudine (si dicere licet) curarum. Horat. 4. Carm. od. 12.
Spes donare nouas largus, amaráque
Curarum eluere efficax.
Amaros amores experiri. Virg. eclog. 3.
Apium. Virg. 6. eclog.
Baccæ amaræ. Virg. 2. Georg. Id est, Asperæ. Nonius.
Calices amariores ingerere. Catullus epigram. 24.
Casus. Ouid. 5 Trist. tum, 5.
Ferre tamen, ne debet, casus patienter amaros.
Cortex. Virg. eclog. 6.
Dicta. Ouid 3. Trist. 11.
Dies. Tibul. lib. 2. eleg. 4.
Fibræ. Virg. 1. Georg.
Folia. Virg. 1. Georg.
Fumus. Virg. 12. Æneid. Ouid. in Ibin.
Historia. Horat. 1. Sermonum, satyr 3.
Inulæ. Horat. 2. Serm. satyr 8.
Amari lacus, qui dicantur in Ægypto vide Strabonem lib. 17.
Lingua. Ouid. 2. de Remed.
Luctus. Ouid. 14. Metam.
Lues. Ouid. de Pulice.
Messis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Monitus. Ouid. 17. epist.
Moes. Propert. lib. 2. eleg. 18.
Noctes amaras exercere. Proper. lib. 2. eleg. 1.
Os amarum dicitur Corn. Celso lib. 1. cap. 3, quum amarorem quendam sentimus.
Pericula ponti. Ouid. 4. Trist. um, eleg. 2.
Rumores amari, id est, acerbi, authore Nonio. Virg. Æneid. lib. 4, Ilsque amens animi, & rumore accensus amato.
Sales. Quint. lib. 10. cap. 1. in mentione Cassi Scuri, Præterea vt amari sales, ita frequenter amaritudo ipsa ridicula est.
Scripta. Ouid. 4. de Ponto eleg. 14.
Sermo. Horat. 1. Serm. satyr. 7.
Sonitus. Stat. 10. Thebaid.
Sucetus. Ouid. de Arte amandi, lib. 2.
Umbra noctis amarior. Tibul. lib. 2. eleg. 4.
Amara risu lento temperare. Horat. 2. Carm. 16.
Amara, Nocens. Virg. 1. Georg.
Amarus rumor, Accrbus. Virg. 4. Æneid.
Mulier. Terent. Hecyr. 4. 4.
Amariorem me facit senectus. Id est, Acerbiorem, austeriorem; & (vt vulgus loquitur) rudiorem. Cic. Attic lib. 14.
Amarum, non solum ex sapore trahi, sed ex quacunque causa terribile, & impensum Virgilij authoritate dicimus, lib. 10.
Hostis amare, quid increpiras, morémque minaris? Ex Nonio.
Amarè, pen. prod. Aduerbium (μικῶς.) Caius in I. Si quid. D. de Ædilit. edict. Hæc omnia videntur eo pertinere, ne id quod affirmauit venditor, amare ab eo exigatur. sed cum quodam temperamento.
Amarescо, amarescis (πικραίνομαι) amarescere, Amarum fieri. Palladius, Amygdalus si rodatur, amescit.
Amarities, amaritiei (πικρία) Idem quod Amaror. Caud. epigr. 63, ad Mallium,
Mulia faris iusi, non est dea nescia nostri
Quæ dulcem curis miscet amaritiem.
Amaritudo, prod. denominatium (πικρία.) Rei amaræ sapor, qui dulcedini opponitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Ideo tantam habent amaritudinem, vt à canibus non attingantur.
Ingrata amaritudo. Vide INGRATVS.
Implere amaritudinem inimici. Vide IMPLEO.
Amaror, penult. prod. amaroris, m. g. (πικρία.) Idem quod Amaritudo. Virgil. 2. Georg.
Tristia tentantum sensu torquebit amaror.
Amaror tangit. Lucret. lib. 4.
Quum tumor misetu absthma, tangit amaror.
Amarulentus (πικρὸς) adiectiuum, Valde amarus.
Amarulentus, per metaphoram, Animi dolor in inuidiam aut maleuolentiam exacerbatus. Gellius, Amarulentus librum maledicentissimum conscripsit.
AMARVSA (πίκρωσις) Diancæ cognomen est, tractum (vt Pausanie videtur) ab Amarynthо Eubœæ vico, vbi summa cum veneratione colebatur Diana.
AMARYLLIS, Amaryllidis (ἀμαρυλλὶς) nomen fuit rusticæ, de qua Virg. eclog. 2.
Amaryllis, vocatiuus Græcus est, qui breuis est quotiescunque in 1 s terminatur nominativus, vt Pieris apud Horatium, Dulcè ridentem Pieri temperas. Virg. 1. eclog.
Mirabar quid mœsta deos Amaryllis vocares.
Amarylis formosa. Virg. eclog. 1.
Tenera. Ouid. 2. Trist.
AMARYNCIVS, Epeorum rex, in Bupraso sepultus. Strab. lib. 8.
AMARYNTHVS (ἀμάρυνθος) fluuius in Alpheum labens, Arcadiam terminãt. Strab. lib. 8. ¶ Amarynthus (ἀμαρύνθιος) vicus est Eubœæ insulæ, inxta Eretriam, in quo Diana colebatur. Strab. lib. 10.
AMASENA, pen. prod. (ἀμάσηνος) fluuius Volscorum. Est & alius in Sicilia eodem nomine ad quod. Ouid. lib. 15. Met.
AMASIA (ἀμασία) Germaniæ ciuitas est, authore Ptolemæo, hodie Marpurgum, vulgari lingua Germanicâ *Marpurgk*.
AMASIA, siue Amasias, Vide AMASIVS.
AMASIA (ἀμάσεια) oppidũ Cappadociæ, quod Iris fluuius præterfluit. Strabonis Geographi patria, vt idem Strabo teſtatur lib. 12.
AMASIS, pen. prod. (ἄμασις) rex Ægyptiorum, cuius tumulus fuit vna pyeamidum, dicenre Lucano lib. 9. 31. Non mihi pyramidum tumulis cuiusſus Amasis. Ante quem, Pomponio, trigimia supra trecentos reges in Ægypto fuere; quare vetuſtiſſimos prædicant Ægyptios. Hic legem condidit, vt quiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ redderet, demonſtrarétque vnde viueret, aut quo quæ ſu ſſulentaretur, qui hoc nõ faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. ¶ Fuit etiam Amaſis pedißum Darij dux contra Cyrenenſes miſſus. Author vtriuſque Herodotus. Vide etiam Diodorum Siculi. lib. 2. cap. 1. & 2.
AMASIVS, Germaniæ fluuius. Ptolemæo, qui Phinio Amiſius dicitur, & Pomponio Meſa. Vide infrà, AMESIVS. vulgò *Ems*.
Amaſius, amaſij (ἀμασίης) Amator. Plaut. in Caſina. 13. ad finem, Miſerrimum hunc hodie ego habeo amaſium. Cel. lib. 19. cap. 9, Audite, ac diſcite noſtros quoque antiquiores poetas amaſios ac veneros fuiſſe.
AMASTRIS vxor fuit Dionyſij Heraclix tyranni, & filia Oxyathris fratris eius Darij qui cum Alexandro bellum geſſit. Ea è rerum vrbium incolis vnam confecit ciuitatem, nimirum è Seſamo, Cytoro, & Cromna. In Amaſtriana agro plurima atque optima buxus naſcitur, præſertim circa Cytorum. Strab. lib. 12.
AMASTRIS (ἀμάστρεις) vrbs Ponti, ſiue Paphlagoniæ, de conditoris nomine appellatur. Ea poſita in peninſula, portus habet ex vtraque iſthmi parte.
Amaſtris, oppidum Paphlagoniæ, Seſamum olim nuncupatum. Plin. lib. 6. cap. 2.
Amaſtris, Ptolemæo Bithyniæ vrbs. vulgò *Sugaſtro*
AMASTRVM (ἄμαστρον) oppidum Strab. lib. 7.
AMATA, pen. prod. (ἀμάτη) fuit vxor Latini regis, & soror Venilize deæ, vt author est Seruius apud Virgilium lib. 7. Æneid. 7.
Celsa petit, tectiq; nque obſidet ũmen Amatæ.
Amata, omnis virgo Veſtalis quæ à Pontifice max. capitur, vt veſtalis fiat, appellatur: quoniam quæ prima capta eſt, huc fuiſſe nomine tradirum eſt. Gel. lib. 1. cap. 12.
AMATHAE, orum (ἄμαθα ων) Regio Arabiæ vnde Amathzi, Arabiæ populi Plinio lib. 6. cap. 28. Horum meminit Ioſephus lib. 1. Antiquit. cap. 11. & Steph.
AMATHE, es (ἄμαθα Stephano) oppidum eſt Phœnices, & alterum Siciliæ.
AMATHVS, Amathi (ἄμαθος) fluuius Pylon vrbem Neſtoris patriã prætcrlabens, à cuius nomine Pylos ipſa Amathoeſſa vidtur appellata. Hic etiam Pamiſus vocatur. Strab. lib. 8. Idem aliquanto poſt, tradit hunc nominari & Mamam & Arcadicum.
AMATHVS, pen. corr. (ἄμαθος) Amathuntis, vrbs eſt Cypri inſulæ magnis Ægæi, Veneri ſacra, vnde tota inſula Amathuſia dicebatur, vt eſt apud Prolemæum. Virg. 10. Æneidos,
Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera, &c. ¶ Amathus vrbs, ab aquis calidis vocabulum ſumpſit, quòd aquarum vapor Syro ſermone Amathus dicitur. Thermæ ergo Græcè dicitur, eo quòd calidum fontem habeat intra muros. Hegeſippus de excidio Hieroſolymitano, lib. 4. cap. 16.
Amathus fœcunda metallis. Ouid. lib. 10. Meram.
Grauida metallis. Ouid. lib. 10. Meram.
Amathuntius, adiectiuum, pen. prod. (ἀμαθούντιος.) Amathuntæ bidentes. Ouid. 10. Meam.
-macatars crederer illic
Lactentes vitulos, Amathuntiaſque bidentes. Alia exemplaria habent Amathuſiacas, ab Amathuſia.
AMATHVSIA (ἀμαθουσία) inſula in mari Cilicio, ab Amathunte vrbe ſic appellata, quæ nunc Cyprus dicitur. Plin. lib. 5. cap. 31.
AMATHVSII (ἀμαθούσιοι) Cypri ſunt, ab Amathunte vrbe. Strab. lib. 8.
AMATHVSIACVS, Vide AMATHVNTEVS.
Amatio, Amator, Amatorius, Amatrix, Vide AMO.
AMAXA (ἄμαξα Stephano) Bithyniæ locus, à quo gentilia Amaxzus, & Amaxites.
AMAXIA (ἀμαξία) Ciliciæ vrbs eſt, mareria ad fabricandas naues maximè abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit. Strabo lib. 14.
AMAXITOS (ἀμάξιτος) vrbs Doridis Plinio lib. 5. cap. 29.
AMAXYVS, Vrbs Phrygiæ, quæ continuè Lecto promontorio ſubiacet. Iuxta Amaxium ara eſt duodecim deorum, quam Agamemnon conſtruxit. Hinc Amaxiani dicuntur, Amaxii incolæ. Strab. lib. 13. Vide Amaxienſes: Apollodorus, Amaxienos. Herm. in Plin. lib. 5. cap. 30.
AMAXOBII, Vide HAMAXOBITAE.
AMAZONAS, pen. corr. (ἀμαζόνες) erant fœminæ Scythicæ primùm iuxta Tanaim fluuium habitantes, vnde fe polltea ad Thermodontæ fluuium Thraciæ tranſlulerunt, quod etiam Salluſtius teſtatur: Dein (inquit) campi Threiſſi quos habuerunt Amazones, ab Tanai flumine, incertum quam ob cauſam digreſſæ. Hæc Salluſtius. Dicuntur porrò Amazones, quaſi ἄνευ ζώνης, quòd ſimul viuant ſine viris: vel quòd vnam mammam exuſtam habẽt, quaſi διὰ μαζοῦ. Hæc Seruius apud Virgil. lib. 11. Æneid. Amazonas tradunt Metiodorus Scepsius & Hyppicrates Septentrionem verſus, Gargarenſibus eſſe finitimas, ſub radicibus montium Caucaſorum, qui Ceraunia voeantur: & earum alias operari quæ ad arationem inſtitionemque pertinent: ſed præcipuam paſcendorum equorum curam habere; robuſtiores verò, in equis venationes ac bella exercere, omnes ab infanta dexiram mammillam exuſtas, vt habilius hberiuſque ad omnem vſum brachio vis poſſint: ſed in primis ad iaculationem viratcu, ſecuri, & peltæ: e ferarum pellibus conficere galeas, ſubligacula, & alia operimenta: mieuſes duos Veris eximios habere, quibus montcni proximum conſcendunt, qui eas diſtinguit à Gargarenſibus, quo & illi more quodam peruetuſio conſcendentes iacrificant, & prolis grana eũ mulieribus cocunt, idque obſcurè inter tenebras, in quancunque arcedentes: quas poſtquam prægranres fecerint, remittunt illas. Ea ſi fœminam peperernt, ſecum retinenti: ſi mares, illos tollen dos reddunt. Tradunt Gargarenſes cum Amazonibus ex Themiſcyra in hæc loca conſcendiſſe: poſtea ab illis diſciſos, cum Thracibus & Euboïis quibuſdam errabundis aduerſum eas bellum geſſiſſe: quo compoſito, iis inter ſe conditionibus conuenilſe, vtin filiorum prole

communicatent, viuerent autem vtrique separatim. Hæc & plura Strab.lib.11.Iustinus lib.2.Diodorus quoque Siculus lib.3. ca.11. Rursum lib.5.cap.2. Idem etiam Diodorus lib.4.cap.4. præter has Scythiæ Amazonas ad Thermodoontem fluuium habitantes, alias quoque facit in Libya, Hesperiam Trinondis paludis insulis habitantes.

Amazon anus fulgens phareta.Claud.in Eutrop.

Amazons bellatrices Lactant.

Amazon ferox Argolicas iurmas straui.Seneca in Troade,6.Id est,Pentheſilea. Sic interpres.

Amazones Mauoriæ. Val.5. Argonaut.

-qualem Mauoria nobilis Amazon. Id est, Bellicosa:vel potius ad id respexit poeta,quòd Amazones generatas ſe Marte prædicebant, vt tradit Iustinus lib.2.

Amazon pelsata. Seneca in Agamemn.3. Martial.lib.10.

Amazon pelsifera. Stat.lib.12.

Non eum pelsiferis atque hæc tibi pugna puellis,

Amazonas moralium primas equum feandere aufas, Lysiæ oratori ere ditur. Hrrmol.in Plin.lib.36.cap.5.

Amazones fœuæ. Claudian.

Amazones feentigeræ. Valer.lib.5. Argonaut.

Amazon Threicia. Virg. de laboribus Hercul.16.

Threicia ſexto ſpoliauit Amazona balteo. Hoc est, Hippolytam Amazonem, cui bello victæ balteum detraxit, quemadmodum ei mandatum fuerat ab Eurisitheo. Vide Diodorum Siculum libro 3. cap.11.

Amazones bellantur pictis armis. Virg.11.Æneid.

¶ Amazones, pro pauperioris & tenuiori promiscuoq; victu vtentibus, apud Græcorum ſcientiſſimos reperiuntur, veluti qui maxam , id est Panem non habeant. Sed & Amazones ipſæ poſſint videri inde appellationem ducere,quod nec Euſtathio diſpliceat, quoniam lacertis ac ſtuſtudinibus & id genus feris alerentur. Quamobrem etiam Saurornatidas, hoc Sauroparatidas nuncupatas volunt, quia σαῦρος, id est lacertas conſulecte, ac eis veſcantur: quanquam aliq quòd in Saurornatica Scythia habitarent, dictas ita opinantur: quod Stephanus tradit. Cæl.lib.4.cap 31. Et Hermol.in Plin.lib.6.cap.7.

Amazonides,pen.corr.(Ἀμαζονίδες) Id est,Amazones. Virg.11.Æneid.

Ducit Amazonidum lunaiis agmina peltis

Penthesilea furens. Vbi Seruius , Amazonidum deriuatio est pro prineipalitate: ſieut Scipiadas duros bello,pro Scipionibus.

Amazonicus (Ἀμαζονικὸς) Tauri montis cognomen.Plin.lib.5.cap.27.

Amazonio auro caltum balteus (Ἀμαζόνιος.) Ouid.epiſt.12.

Genus.Seneca in Hippol.2.

Pelta latus intereluderet.Stat Syl.lib.5.1.

Amazonium pharetam victor habeto.Virg.5.Æncid.

Amazonio ritu.Claudianus in Eutrop.1.

Securis.Horat.4. Carm.4.

AMAZONIVS. Mons Cappadociæ, præter cuius radices labitur Thermodoon fluuius.Plin.lib.6.cap.3.

A M B

Ambactus,ambacti. apud Ennium (inquit Festus) lingua Gallica ſignificat ſeruum. Cæſar 6.bel.Gallici,Vt quiſque eſt genere copiſque amplissimus,ita plurimos circum ſe ambactos clientesque habet.

Ambages,pe.prod.f.g.(ἀμφάγειν.ἀπὸ τοῦ ἀγεῖν.) Verborũ circuitus. De hoc nomine apud veteres ianiũ legi has tres voculas, Ambage, Ambages,& Ambagibus.Liu.9.ab Vrbe, Et vix pueris dignas ambages ſenes & cõſulares fallendæ fidei exquere. Ibid.Sexto vbi quid vellet partris,quidve præiperet,taeitis ambagibus patuit.Idem lib.19.cap. 8,Sanguinarium illud reſponſum hac fabu ambage reddidit.

Ambages fallaciosæ.Grl.lib.14.

Flexa ambage.Stat.lib.4. Thebaid.

Labitur,& flexa dubios ambage reſoluit.

Multiformi.Plin.lib. 2.cap.9 , Multiformi hæc ambage torſit ingenia conterrnplantium.

Ambages obſcuræ. Ouid.in Ibin.de Sphynge.

Nexæ.Stat.lib.1. Thebaidos,

Affore quos nexis ambagibus augur Apollo.

Sueeinere ambages.Perſius ſatyr.3.

-quid iſtas Sueeinis ambages?

Ambage longa moram aliquem.Ouid.7.Metam.

-ſine vllo

Ordine nunc repetam,neu longa ambage morer vos.

Ambage verborum obſcurum earmen magico demurmurat ore. Ouid. 14. Metam. de Circe loquitur.

Horrendas canit ambages.Virg.de Sibylla,6.Æneid.

Longæ ambages.Virgil.1.Æneid.

Miſtis ambagibus.Horat.2.Serm.6.

Poſitis ambagibus vera loqui.Ouid.10.Metam.

Non abdita ambage.Tacit.lib.5. Vide ABDITVS.

Ambage remiſſa. Id eſt,Miſſis ambagibus. Ouid.epiſt.7,

Hos populos potius in dotem ambage remiſſa Accipe.

Remota ambage.Ouid.faſt.3.

Per ambages tenere.Virg.2.Georg.

-non hic te carmine ficto

Atque per ambages,& longa exorſa tenebo. Quint.61.b.Nec diſſentem per ambages ſatigabit.

Per ambages aliquid tegere.Liu.lib.1.

Ambage variarum viarum ducit in errorem. Ouid. 8. Metamorph. de Dædalo.

Ambages æquoris remotæ.Id est,Longinquæ.Claudian.Paneg.5.

Ambages tecti reſoluit.Virgil 6.Æneid. de Dædalo & Labyrintho.

Ambagiosus,pen.prod.adiectiuum (ἀμφάγειν.) Gell.lib.14.cap.1 , Non enim comprehenſa (inquit) neque definita , neque percepta dicunt: ſed lubrica atque ambagioſa cõiectatione nitentes , inter falſa atque vera pedetentim quaſi per tenebras ingredientes cunt.

AMBANTAE,Populi ſunt Aſiæ,Ptolemæo.

A M B

Ambar. Vide AMBARVM.

AMBARRI,id Cæſar inter Gallię Lugdunenſis populos numerauit.

Ambaruales,pen.prod. Hoſtiæ appellabantur , quæ pro aruis à duobus fratribus ſacrificabantur.Feſtus. Seruius.Ambaruale ſacrificium dicitur,quòd arua ambiat victima. Ambarualia , Sacra Romani erant, cum per agrorum fines luſtro quodam hoſtia ducebatur: hinc illud Maronis,

Hæc tibi ſemper erunt,& cum ſolemnia vota

Rrddemus Nymphis,& cum luſtrabimus agros. Nrque verò id à ruſticis tãtum fiebat, ſed & à Romanis fines agri Romani luſtrabantur,qui inter quintum & ſextum lapidem (ſic author eſt Strabo) erant, quod ſacrum Ambarualia (vt inquit) vocabant , quòd (vt opinor) eirrum agri Romani terminos ſacrum fierent. Hæc Turnebus.

Ambarum,ri,(ἄμφω.) Odoramẽti genus,quod nos vulgò vocamus *Ambracane*. Hoc in maris aluco non freus aique in terra fungos oriri,ac deinde fœuientibus proeellis è profundo eliei, & in litus expui quidam eraduut. Nonnulli verò referunt piſcem azelum nomine, Ambarum hoc auidiſſimè proſequi , euiuſque eiu necem ſibi ſtum conficere. Quod cum ſciant piſcatores, huius rei periti,piſce hunc mortuum, vndiſque ſluctuantem, conicctis vncis , & funibus extrahunt. & Ambarum, feſſo animalis ventre , emunt. Aliqualter atque aliter hiſtoriam recenſent: de quibus vide Matthiol. apud Dioſcorid. lib.2.cap.20.

AMBASTAE. Populi ſunt Aſiæ.Et Ambaſtum,ſluminis nomẽ in Aſia, Ptolemæo autore.

Ambe. Varr. de ling. Latin. Profectum verbum ab ambe. Quem locũ enarrãs Turnebus,Hoc verbisinquit , ſollicitos & anxios habet Grãmatieos.Ego Ambe puto eſſe Cirrum, quod diminutum dicitur An, vt in Anguto. Integrum eſt & incolumne in explicatione Anciliun in libris antiquis. Nam editionum cenſores eum quoque locum violarunt,atque ixſerunt . Ancilia dicta ab Ambcciſo. Dicitur & Ambe, vt in Ambubaiis. Hæc ille.

Ambedo,ambedis,pen.corr.vel ambes : ambẽdi , ambẽſum (ἀμφοῖδω) ambedere, vel ambeſſe , Ex am,& edo. Id eſt, Circumedere. Plaut. Mere.5.

Siat tvoris dotem ambedeſſe,oppidò mihi

Illud videri mirum,vt vna illæc capra

Vxoria ſimiæ dotem ambederit. Verbum eſt minus vſitatum.

Ambeſus,pen.prod. (ἀμφοῖδω.) participiũ ab Ambedor , ambedeſtus.Ambrſæ menſæ. Virg.3.Æneid.

Quàm vos dira fames,noſtræque ambeſa furiæ eritis

Ambeſas ſubigat malis conſumere mensas.

Ambeſa flammis robora.Virg.5.

Ambrſum multo vulnere.Senera in Hippolyt.12.

Ambeſt,tertiæ perſonæ verbum eſt , vt nullam aliam habeat declinationem. Author Feſtus. Hoc autem verbũ potius videtur eſſe à Sum, es, fuam ab Edo,es.

Ambegni, Bos & verurx appellabantur, quam ad eorum vtraque latera agni in ſacrificium ducebantur. Feſtus. Ambegnæ oues.Barb. Macer, qui faſtos dies ſcripſit,ait, Iunoni eas quæ geminas pãrerent oues , ſacrificari eum duobus agnis altrinſecus alligatis , quat oues ambegnas vocari, quaſi ex vtraque parte agnos habẽtes. Ex Nonio. AMBEGNI, pen.prod. (ἀμφάγειν.) Gallię Belgicæ populi , Plinio , Ptolemæo.Cæſaris,Pomponio. Vulgò *Ambiens*.

Ambidens , siue Bidens (ἀμφίδους) ours dicitur quæ ſuperioribus & inferioribus eſt dentibus. Frstus.

AMBIGATVS,Gallię Celticæ Rex,virtute & fortuna præpollens,de quo Liu.1. Dread.lib.5.

Ambigo,quaſi Circumago (ἀμφιέλαυνω) vel, In ambas tanquam partes ago.

¶ Ambigere, Litigare & controuerſiam habere. Liu.3. Deradlib.1, Regni certamine ambigebant fratres. Terentius Heaut.3.1, Vicini noſtri hic ambigunt de ſimibus.

Ambigendi.Cicer.3.de Orat. Omnis igitur res eandem habet naturam ambigendi,de qua quæri & diſcepari poteſt Hic AMBIENDI, vide tur accipi paſſiuè. Non enim res ambigit , ſed ambigitur & controuertitur.

Ambigitur aliquid ex contrarijs ſcripti. Cic. 2. de Orar. Ex contrarijs ſcriptis ſiquid ambigitur,non nouum genus naſcitur , ſed ſuperioris generis cauſa duplicatur.Id eſt,in controuerſiam vocatur.

Ambigere cum aliquo. Id eſt, Controuertere. Cicer.4.de Inuent. Ambigunt agnati cum eo qui eſt ſecundus hæres.Vide totum locum.

Ambigere patriam. Tacit.lib.5., Deuiis plerunque itinerbus ambigens patriam & declinans. Hoc eſt (vt opinor) Ambiens, & non ingredions.

Ambigere verbis.Liu.3. Dcead.lib.1, Et id de quo verbis ambigebatur. Ambigitur aliquid inter homines.Cicer.2.de Orat.Nihil eſt enim quod inter homines ambigatur,in quo non aut quid factum ſit,aut fiat,futurúmve ſit,quæratur,aut quale ſit,aut quid vocetur.

¶ Ambigitur,Impersonale.Plin.lib.16.cap.40,de ipſo ſimulacro deæ ambigitur.Cic.3.Verr. Si de hæreditate ambigitur.

Ambigitur fœua de morte.Stat. Theb.12.

Ambigitur aliquid ideireo quòd.Cic.2.de Orar. Quum ideirco aliquid ambigitur, quòd aut verbum,aut verba ſint præterniſſa.

Ambigitur ius aliquod inter peritos. Cic.1. de Orar. In eo autem iure quod ambigitur inter periſſimos. Id eſt quod controuerſium eſt inter Iuriſperitos.

Ambiguntur cauſæ propter ſcripturn.Cic.2.de Orat. Ita ſit vt nunquam ius in iis cauſis quæ propter ſcripturn ambiguntur,relinquatur, ſi ſit ſcripturn aliquid ambiguë.

Theodorus Gaza pro Participare, & Iam ad huius , iam ad illius naturam accrdere. Homo autem (inquit lib.4. de Generat. ani.) cum omnibus generibus ambigit. Nam & vniparum animal , & pauciparum,& multiparum interdum eſt,& cæt. Idem de vrtica piſce,Vrtica (inquit) eſt ambigens & plantæ & animalis.

Ambiguus,adiectiuum, Dubius (ἀμφίδοξος.) Feſtus, Ambiguũ eſt,quod in ambas

in ambas agi partes animo poteſt. Terentius,
Ambiguum hoc mihi iandudum fuerat.
Ambiguus cum genit. uo. Tacit. lib. 3. Annal. ambiguus pudoris ac metus. Idem lib. 19. Futuri ambiguus.
Ambiguus imperâdi. Corn. Tacit. lib. 1. Annal. Tiberius cuncta per Cõſules incipiebat, tanquam vetere Republica, & ambiguus imperandi. Hoc eſt, incertus an imperare deberet.
Ambiguus vitæ iacuit. Claud. in Eutrop. 1.
Ambiguis alis volare. Seneca in Hipp. 1.
Volat ambiguis mobilis alis Hora.
Ambiguæ aquæ. Id eſt, Diuerſa natura prædituæ. Ouid. 15. Metam.
Eſt lacus Arcadiæ. Pheneum dixêre priores,
Ambiguis ſuſpectus aquis, quas nocte timeto:
Nocte nocere potæ, ſine nox hauſta bibuntur.
Ambiguus dictus animi ſententia præterita mihi erat. Ouid. de Bybli. de 9. Metam.
Domus ambigua. Virg. 1. Æneid. Quippe domum timet ambiguam.
Vbi Seruius, Domum ambiguam, in qua habitat mutabilis fœmina.
Error ambiguus. Stat. Thebaid. 5.
Fauor. Lib. 3. Decad. lib. 8. per ambiguum fauorem haud dubiè graniam victoria ſprochaeret.
Fidei ambiguæ vir, id eſt, Lubricæ, qui ſe modò hue, modò illuc inclinat. Liu. 4. bel. Pun.
Fides. Liu. 6. ab Vrbe, 7. Per annos propè centum nunquam ambigua fide in amicitia populi Romani fuerant.
Ambiguus hæres tanti certãminis. Ouid. 3. Metam.
Infans. Senec. in Hipp. 5.
Seclúſque matris ægrui vultu trici
Ambiguus infans. Minorarum intelligit.
Ingenium. Plin. Iunior, epiſt. 6. 7. Erat puer aeris ingenij, fed ambigui.
Iter. Perſius 5.
Labor ambiguus ignoræ ſortis. Id eſt, Dubiæ exitus. Seneca in Hipp. 7.
Lapſu ambiguo refluſque, fluſque. Ouid. de Mezandro & Ituuio Phrygiæ, 8. Metam.
Ambigui mares. Claud. in Eutrop. lib. 1.
Etiuuchi veſtros habitus, inſignia ſumunt
Ambigui Romana mares.
Ambiguus modò vir, modò fœmina. Ouid. 4. Metam. de Scythone.
Nomen. Cic. 3. Tuſcul. Ab Inuidẽdo autem Inuidenia recte dici poteſt, vt effugiãous ambiguuus nouem inuidiæ.
Proles. Virg. 3. Æneid.
Agnoui prolem ambiguam, geminoſq; parentes. Seruius: Ambiguam: No incertam, ſed duplicem: vel ſequentibus probat, à cẽſu, Gemino ſque parentes.
Protheus. Ouid. 2. Metam. quia in varias ſe mutat formas, modò vrſę, modò leonis. modò aquæ, modò ignis.
Rem ambiguam primùm videre, deinde diſtinguere. Cic. de clar. Orat.
Scriptum. Cic. in Top. Id autem comingit, quum ſcriptum ambiguum ſit, vt duæ differentes ſententiæ accipi poſſint.
Senſus ambiguo. Claud. in Ruffinum 2.
Vates. Id eſt, Qui rem obſcuris vel bis inuoluit. Sil. Ital. 7.
Verba ambigua diſtinximus. Cicero in Orat vulgò æquiuoca dicunt.
Ambiguæ cæſtos virginis ore viros. Ouid. 3. Amorum, elegi. 11.
Verba ambigua perplexa voce iacta. Seneca in Hipp. 5.
Voces ambiguas in vulgum ſpargere cœpit Vlyſſes. Virg. 2. Æneid.
Vultu ambiguo. Horat. 2. Carm. Ode 4.
Ambiguum relinquere. Virg. 5. Æneid.
Tranſeat elapſus prior, ambiguámque relinquat. Vbi Seruius: Ambiguum, minus ſtrenum ad celeritatem. Turnebus hunc locum melius exponit. Ambiguum (inquit) id eſt, Parem & ambigentem cum eo de curſus palma & victoria: & Relinquere hic eſt Præterire: quaſi dicat, Prætereat eum qui cum eo iuris eſt futurus ambigui. eũm ſimul ad metam peruenerint.
Ambiguum, ſubſtantiuum (ambiguum.) Cic. 2. de Orat. Statim occurrit animo quæ ſit eiuſdẽ ambigui.
Ambiguum eſt. Ouid. 1. Metam.
Ambiguum eſt, Clymene precibus Phaethontis, an ira
Mora magis dicta ſibi criminis.
Non habeo ambiguum. Id eſt, Non dubito. Brutus ad Cicer. lib. 11. epiſt. 11.
In ambiguo eſſe. Tacit. in vita Agricolæ. Non ſanè aliàs exercitatior ma giſquam in ambiguo Britannia fuit. Hoc eſt, In maiore defectionis & rebellionis periculo. Vide rn.
In ambiguo ſeruat. Horat. 1. epiſt. 17.
In ambiguo verbum reliquere. Lucret. 4.
Ex ambiguo dicta, vel Ingenuitem putantur: fed non ſemper in ioco. Sepe etiam in grauitate verſantur. Cic. 2. de Orat.
Ambiguitas, penult. corr. (ambiguitas.) dicitur quum de re aliqua ambigitur. Cicer. de Inuen. Sed nobis ambiguitatem nominis videntur errare. Ambiguitas nominis, eſt quæ minus doctè Æquuocatio dicitur.
Ambiguitates exquiſitæ. Quinti. lib. 1. cap. 10.
Ambiguitatem explicare. Quinti. lib. 3. cap. 6.
Soluere. Quinti. lib. 7. cap. 3.
Ambiguè, Aduerbiũ (ambiguè.) Dubiè. Cic. 4. Acad. Quid ambiguè dictum ſit.
Ambiguè agere. Tacit. lib. 19.
Ambiguè errare. Tacit. lib. 31. Hoc eſt, Varia fortuna.
Ambiguè poſitum verbum, Cic. pro Cæcin. Id eſt, Quod in eodem loco duplicitèr aut variè poteſt accipi.
Ambiguè ſcriptum. Cic. 1. de Orat.
Ambio, ambis, ambiui, ambitum, pen. prod. (ambio.) ambire. Ex am, & eo, b interpoſita, ſignificat vndique eingere, circũdare. Cic. de Vniuerſit. vi terram lunæ curſus proximè ambiret. Virgil. 10. Æneid. Atque oras ambiit auro. De clypeo loquitur.
Ambire maximo circulo. Plin. lib. 2. cap. 8.
Ambit terram aquis Oceanus. Ouid. 5. Faſt.
Ambire baculum nexibus. Ouid. 15. Metam.
Littora natatu. Strab. 3. Sylu. 1. Hoc eſt, Circuire.
Ambire torrentibus. Virgil. Æneid. 6.
Ambibat fuodamina Sicułæ terræ. Ouid. 5. Metam.
¶ Ambire (ambitionẽ, quærere.) Ambitionibus appetere, vt ait Nonius: vulgò bringare dicunt: Hoc eſt, magiſtratum vel honorem petere, & ad eam rem omni ſtudio incumbere. Cic. 11. Philip. Quòd ſi comitia placet in Senatu habere, peramabam, ambiamus. Virg. 4. Æneid.
quo nunc regnam ambire furorem
Audent affatu? Vbi Seruius, Ambire, blanditiis eiteumuenire. Nonius interpretatur Interpellare.
Ego ambio, ego perſelitor. Plin. Iunior, epiſt. 6. lib. 6.
Ambire palmam hiſtrionibus. Plaut. Amphitr. 3.
Ambire verbius variis, id eſt, Ambitioſè circumuenit. Valer. Argonaut. lib. 7.
¶ Ambire pro Cupere. Stat. 2. Syl. 5.
-hunc ipſe choro plaudente Philetas,
Callim achúſque fenex. Vmbróque Propertius antro,
Ambiſſent laudare diem.
Ambire vinilam mare, pro Affectare, & ſtudioſè comitatur. Claud. lib. 1. de rap. Proſerp.
Ambitur ſignis auguſtior infans. Claudian. Panegyr. 7. de Honorio Auguſt.
Ambitio, Verbale (ambitio.) Ipſa actio ambientis, ait Feſtus. Cic. 1. Offic. Maxima eſt omnino ambitio, honorimque contentio. Hoc per exegeſin addidit Cic. Nam ambitio, quòd aliud eſt quàm moderatæ cupiditas honorum, aut gloriæ: ſicut auaritia, cupido pecuniæ. Quod vtrunque Salluſtius multis verbis profequitur in Catiliua, vbi de corruptis Romanorum moribus agit.
Ambitio, duplex. Dicit Salluſtius, Cedò ſi fuerim in honoribus petendis, aut in ambitioſa, quam laudat dico populares ambitiones, eius me principem confiteor: ſed illam pernicioſam contra leges, cuius primos ordines Salluſtius ducit.
Ambitio nutrix auaritiæ. Claud. lib. 2. Paneg.
Ambitione metri omnia. Vide METIOR.
Ambitio ereetara. Perſius 1.
Tuiubadet ille ſu palpo, quem ducit hiantem
Ereeta ambitio? Candidatos deridet, id eſt, Honorum & magiſtratuum petitores, qui in vtile cõdida populi ſuffragia non ſine adulatione ambiebant.
Ambitio pro Aucupatione gratiæ. Cic. ad Q. frat. lib. 1. epiſt. 15. præſertim quum ij mores tantum tam ad nimium leuitatem & ambitionem inciubuerint.
Ambitione labi. Cicer. in Bruto, Non puto, inquam, exiſtimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis.
Impatiens. Stat. libri. Thebaid.
Demens. Claudian.
Impotens. Seneca in Thyeſte. 4.
Leuis. Ouid. 1. Faſt.
Mala. Horat. Serm. 2. ſatyr. 6.
Meſera grauiſque ſolutus. Horat. 2. Serm. 6.
Praua. Horat. 1. Serm. ſatyr. 6.
Solicita. Ouid. lib. 4. Trift.
Timida. Cic. pro Milone, Scio enim quàm timida ſit ambitio, quantásq; & quàm ſolicitæ cupidinas Conſulatus.
Ambitio noſtra nititur in Domitio. Cic. ad Attic. lib. 1. epiſt. 1, Sanè ſum perturbatus, tum ipſius Satyri familiaritate, tum Domitij, in quo vno maximæ ambitio noſtra nititur.
Ambitione morti. Claud. epigram. 22.
Ambitio exarſerat. Liu. 4. Decad. lib. 5, In exitu iam annus erat, & ambitio magis quàm vnquam alias exarſerat Cooſulatibus comitiis.
Ambitionis manifeſtus aliquis. Tacit. lib. 14, Magna dum vitæ ſeueritatis ſamas, ſuprémis tellamenti verbis ambitionis manifeſtus.
Ambitione inani pectus cæſet. Horat. 2. epiſt. 2.
Ambitione relegata dicere poſſum, Id eſt, ſine ambitione. Horat. Serm. 1. ſatyr. 10.
¶ Ambitiones. Cic. 4. Verr. Vt ſtudia cupiditaſque honorum, atque ambitiones ex omnibus eiuitatibus tollerer.
¶ Ambitio præter nouum ſignificatum, Obſequium glorioſum ſignifícat. Suetonius in Othone, ca. 4. Nullo oſtiej aut ambitionis in quenquam genere omiſſo Budæus.
¶ Ambitio, Circuitus, ambitus. Solin. ca. 48, Nam fuliginem intrinſecus fauillæ eam ambitio tantùm exúmæ eotis cohibet. Idem cap. 35, Nauigant autem vimineis alueis, quos circundant ambitione rerigeratis bubulorum.
¶ Ambitio, Commodo & flagitatio. Cic. Valerio lib. 13. 5, Nam quum multa me petunt multa, quod de tuo erga me voluntate non dubitent, non commuto vt ambitione mea conturbem officium tuum.
Ambitione ſumma à populo contenditur magiſtratus. Cic. 4. Verr. Et propter magnitudinem poteſtatis hic magiſtratus à populo ſumma ambitione contenditur. Id eſt, Petitur. De C. cenſura loquitur.
Ambitioſus, penult. prod. (ambitioſus, ambitioſa.) adiectiuum. Vs. Annis ambitioſus. Plin. lib. 5. cap. 15, de Iordane loquens, Amnis amœnus, & quantum locorum fitus patitur, ambitioſus. Id eſt, Magna ambitus, ſiue multa ambiens.
Ambitioſus, & qui ambit, & qui ambitur. Gell. lib. 9. cap. 12.
Ambitioſus, Ambitione laborans. Cic. pro Flacco, qui ita ſit ambitioſus, vt omnes vos, nó ſque quotidie perſalutet. Horat. 2. Serm. ſatyr. 3, -verum ambitioſus & audax.
¶ Ambitioſus, Grauis præcupidus, & affectãtius blandiens ad emerendum fauorem. Cicero Murænæ, Quibus L. Lucullus tantum landis imperuit, quantum neque ambitioſus imperator, neque inuidus tribuere alteri in communicanda gloria ſolet.
Homo minimè ambitioſus. Cic. lib. 13. epiſt.
Amicitiæ ambitioſæ, Quæ plurimum oſtentationis, nihil aut parum rei

habent: cuiusmodi nũc sunt inter aulicos. Cic. Attico, lib. 1. 13. Nam illæ ambitiosæ nostræ fucosæque amentiæ, sunt in quodam splendore forensi, fructum domesticum non habent.

Attia. Martial. lib. 12. ad Clientes.
Attia si fapias, ambitiosa colas.

Amor. Ouid. 2. Amorum, elcg. 4.

Ars. Plin. lib. 29. cap. 1. de Arte medica loquitur.

Casa. Martial.
Fœcasa diuitiis ambitiosa latet.

Colus. Claud. in Paneg. 7.

Decreta ambitiosa vocatur, quæ per gratiam & fauorem facta sunt. Vlpian. l. 3. ff. De minor. D. Seuerus hunsmodi Consilium vel Præsidum decreta, quasi ambitiosa esse interpretari iussit.

Diligentia. Ligurinus. Si bene collocatæ. D. De vsur. & fruct. Nam inter insolentiam curiosam, & diligentiam non ambitiosam multa interest. Diligentia non ambitiosa est, iusta & accurata, nec nimia, nec affectata, nec famæ aucupatrix. Budæus.

Dux. Id est, gratiæ aucupator. Liu. 4. Decad. lib. 9. Carminaque à militibus ea in Imperatorem dicta, vt facile apparere, in ducem indulgentem ambitiosumque ea dicti: triumphumque esse magis militari fauore quàm populari celebrem.

Festinatio. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Gloria. Stat. Thebaid. 6.

Honor ambitiosus. Ouid. 3. Meram. Id est, Qui ambitiosos facit: ab effe ctu. Vel quem ambitiosè fectantur ambitiosi.

Ambitiosa ornamenta recidet. Horat. in Arte poetica. De versibus loquitur.

Ambitiosus pauper. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Sententiæ. Id est, Per gratiam & fauorem latæ. Tranquil. in Domit. cap. 8.

Ambitiosus in malis. Quint. lib. 6. Non sum ambitiosus in malis, nec lacrymarum augere causas volo. & Ouid. 3. de Ponto,
Pro nullis vt sis ambitiosus malis.

In honoribus petendis. Cic. in Sallust.

In laude. Mart. lib. 7.

In aliquem. Cic. ad Q. frat. lib. 1. Epist. 2.

¶ Ambitiosum etiam, Enixum dicunt. & Affectatum, quod Græci ἐφιλοτιμημένον dicunt ad eliligenti studio factũ. Tacit. lib. 2. de Othone loquens, Ambitiosa id precibus petierat, ne amputatrem caput ludibrio futurum. Budæus. Cic. Valent tamen apud Cæsarem non tam ambitiosæ flagitationes, quàm necessariæ.

Ambitiosa, Superflua, & ἀσύμφορα. Quintil. lib. 1. cap. 3. Si tamen ambitiosis vitia præferer. Idem lib. 6. cap. 5. Quidam fulgiratoribus suis illum modo ambitiosum declamandi fudore præstitisse contenti, &c.

¶ Ambitiosior hic est. Horat. 1. Carm. 36,
-nec Damalis nouo
Diuellaur adultero
Lasciuis hederis ambitiosior. Id est, Arctius ambiens & lacteris amplectens adulterum, quàm hederæ arborem cui adhærent.

Ambitiosè, adueibium ἀφ' ὑπερβολὴν. Per ambitionem. Liu. 2. ab Vrbe, Iſque primus & petitis ambitiosè regnum, & orationem dicitur habuisse, &c.

¶ Ambitiosè agere. Cic. Att. lib. 7. Vtrunque vero simul agi non potest, & de triumpho ambitiosè, & de Repub. libere.

Ambitiosè corrigere orationem. Cic. ad Attic. lib. 13. Rursus noster misit ad me orationem suam habitam in concione Capitolina, petiuitque à me, vt eam ne ambitiosè corrigerem ante quàm ederet. Ambitiosè autem corrigere dicitur is qui in amici scripta pauca murat, quòd vereatur ne cum offendat, ambitiosus in eius gratia reticenda.

Ambitiosius facere aliquid. Cic. ad Appium Pulch. lib. 3. epist. 7. Quum in isto genere multa etiam ambitiosiùs facere soleam, quàm honos meus, & dignitas postulabat.

Ambitiosè fouere aliquem. Liu. Dec. 4. lib. 8.

Ambitiosissimè petere prouinciam. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Ambitiosè tristis. Mart. lib. 1. Siquis tamen tam ambitiosè tristis est, vt apud illum in nulla pagina Latinè loquifas sit.

Ambitus, pen. prod. Participium (ἀφ' οὗ ἀμφίσασθαι) Circundatus. Ouid. 1. Metamorp. li.
Iussit & ambitæ circundare littora terræ.

¶ Ambitus, Id est Saluationes & precibus accuratè rogatus. Ciccro pro Planc. 10. Nun enim comitis iudicat semper populus: sed mouetur plerunque gratia, cedit precibus, facit eos à quibus est maximè ambitus.

Ambitus honores à principe. Claud. in Ruff. 1.

Ambitus, huius ambitus, pen. corr. masc. ul. gen. (ἀφ' οὗ ἀμφίσασθαι) Varro 4. de Lingu. Lat. Ambitus, Circuitus: ab eo, XII. tab. interpreters, ambitũ parietis, circuitum esse dcfcribunt. Festus, Ambitus proprie dicitur circuitus ædificiorum, patens in latitudinẽ pedes duos & semissem, in longitudinem idem quod ædificium. Sed & eidem vocabulo, affectari honoris crimen appellatur, à circumeundo, fuppleiandoque. Hactenus Festus. Lucan. lib. 3.
-lethalisque ambitus vrbi,
Annua væ nali referens certamina campo.

Ambitus ædium. Cic. in Topic. Quoniam Q. Scæuola id solum esse ambitus ædium dixerit, quautum parietis communis tegendi causa tectum projecerit.

Aquæ. Horat. de Arte poet.

Molli ambitu omenta pingues viscerum obtendunt sinus. Senec. in Œdip. 4.

Ambitus nauigationis. Quintil. lib. 8. cap. 10.

Numinum. Plin. lib. 15. cap. 30.

Rotundus ambitus. Cic. de Vniuerso. Sic animus à medio profectus, ceremitatem exit à suprema regione rotundo ambitu circuit ecit.

Stellarum rotundi ambitus cognoscuntur. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Ambitus verborum. Colum. lib. 1. cap. 2.

Ambitus verborum, pro Periodo. Cic. in Brutu, Comprehensio. & ambitus ille verborum (si sic Periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis.

Infringitur ambitus verborum. Cic. 3. de Orat. Quæ si in extremo breuiora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus: sic enim has orationis conclusiones Græci nominant.

Perfecto complendoque verborum ambitu gaudent aures meæ, & curta sentiunt, nec amant redundantia. Cic. in Orat.

Argute, grauiter & circunscripti verborum ambitus concedunt ur. Cic. in Orat.

¶ Ambitus, affecti honoris crimen. Festus.

Ambitus & largitio. Cic. 2. de Orat. Et de ambitu rarò illud datur, vt possis liberalitatem ac benignitatem ab ambitu atque largitione seiungere.

Ambitus acrior. Tacit. lib. 14. Vide ACER.

Immanis. Cic. ad Q. frat. lib. 2. epist. vlt. Ambitus redit immanis: nunquam fuit par.

Accusari ambitus. Cic. pro Cluent.

Damnari ambitus. Cic. pro Cluent.

Iudicium ambitus. Cic. pro Cluent.

Ambitu petere honores in Medea 6,
-regnis hæc ibit dies
Tanto petitus ambitu, tanto datus?

Lex ambitus. quæ de ambitu vindicando lata est.

¶ Ambitus, pro Aucupatione gratiæ, & vitiosa emerendæ famæ cupiditate. à Quintiliano ponitur, lib. 4. cap. 1. Etenim (inquit) nonnunquam peccauerit in locibus hyr ambitus adueisus amicos. Idem lib. 12. cap. 7. Summouendum verò est vtrunque ambitus genus, vel potentibus contra humiles vendrandi operam suam, vel illud etiam tentantius minores vtique contra dignitatem attollendi.

AMBLADES, δύς (βλῶσκω) Cultus vna Phidarum, vt docet Strabo lib. 12.

AMBO, ambæ, ambo, amborum, ambarum, amborum, ambobus, ambabus, ambobus, & in accusativo, ambos vel ambo, ambas vel ambo, ἄμφω.) Nomẽ est collectivum. Cic. 1. de Diuinatione, Quorum amborum generum vna ratio est. Ira à Græco ἄμφω, vt ait Festus.

Vterque & ambo differunt. Vtrunque secesse dicimus, si & hic & ille fecerit diuisim: vt, Vterque fecit domum. ergo duæ domus factæ sunt. Ambos fecisse dicimus, si duo coniunctim aliquid fecerint. vt, Ambo fili monumentum coniunctum exstruxerunt: hoc est, Vnum monumentum emmunxe. Terent. in Prol. And.

Qui vtranuis tecte norit, ambas nouerit.

Ambo (ait Sosipater lib. 1.) non est dicẽdum, nisi de iis qui vno tempore quid faciunt: vt puta, Eteocles & Polynices ambo pericrunt: quasi diras, vná. Romulus autem & Africanus non ambo triumphauerũt, sed vterque; quasi diuerso tempore. Ex Parthaõ in Claudianum.

Ambo & vterque. Cic. in Orat. Vtrinus amborum, in neutro excellens, vtrusque participes, vel vtrusque (si verum quæramus) porius expers.

Ambo vná. Terent. in Heaut. Vnà ambo abierunt foras.

Ambo, masc. gen. accusativus. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Præterea ne vos titillet gloria, ambo
Iurando obstringam ambo. Plaut. Rud. ep. 7.
Tube dum tecedere istos ambo illuc modo.

Ambo iter peragunt. Horat. 2. Serm. satyr. 6.

Ambo conuenimus. Virgil. eclog. 5.

Ambo florentes ætatibus. Virg. eclog. 7.

Ambæ vnà feruntur in diuersa frontibus. Virgil. 5. Æneid. de Centauro & Pristi naubus loquens.

Ambas bucæas iratus inflat. Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Ambas palmas ad cælum tendit. Virgil. 10. Æneid.

AMBRACIA (ἀμβρακὶς) nobilis est ciuitas Thesprotiæ Epiri, ab Ambracia Thesproti filio, prius Eponia & Pariha dicta. Inde vulgò Larta appellatur, apud Ptolem. Meminit Plin. lib. 4. cap. 1. Aliquando dicta est Epuia & Paralia. Hermolaus ex Steph. Plaut. Sticho 8.
Hanc diu oppugnatam tandem deditione accepit M. Tuluius Consul Roman. Lio. 4. Decad. lib. 8.

Ambracius (ἀμβρακιώτης) Adiectiuum, Qui ex Ambracia est.

Ambracæ ὀρος malignũ portus. Lucan. 5.

Irondes. Stat. 2. Syluæ eleg. 2.

Pontus. Stat. 4. Thebaid.

Sinus, quo messa est Acarnania, vt testatur Plin. lib. 2. cap. 90. *Le golfe de Larta.*

Ambracienses, iidem qui & Ambracitæ, nimirum vbis Ambraciæ ciues & incolæ. Liu. 4. Decad. lib. 8. Vt Ambracienses compellctur ad dedrionem. Sic ibidem terminum quæ iterum.

Ambraciotæ. Vide AMBRACIENSES.

Ambracides (ἀμβρακὶς) Genus caleeamentorum mulichrium, Pol lucis lib. 7. cap. 22.

Ambrices, Legales quæ transuersæ, asseribus & regulis interpositæ sunt. Festus. Turnebus Regulas non Tegulas legit, id quod Festus ipse declarat: sed & Francorum lingua quæ articulo addito tabellas quibus lacunaria retuntur, aut ædes obducuntur *lambrices* vocant quod cùm fir, ædes *lambrecare*, pro Ambricari dicit.

Ambracriores vinum laudatissimum in Ponto. Plin. lib. 14. cap. 7.

AMBRONES, Fuerunt gens quædam Gallica, qui subita inundatione maris quum ansissent sedes suas, rapinis & prædationibus se sustẽtarent. Eos, & Cymbros, & Teutones que C. Marius delenit. Ex quo factum est vt turpis vitæ homines Ambrones dicerentur. Festius. Vide Erasm. Chiliad.

AMBROSIA (ἀμβροσία) herba quam alij Botrym, alij Artemisiam vocant, teste Dioscoride & Plin. lib. 27. cap. 4. Potiùs fabulantur Ambrosiam appellari cibum deorum: quem admodum nectar, potum. Hinc etiam dictam aiunt ab ἀσύντοτος, & ἔρχομαι, mortalis: interpolato ῥ, vocalitatis gratia: vel quod mortales eam non edant: vel quod qui eam ederint, immortales euadant. Ouid. 1. de Ponto eleg. 11.
Nectar & ambrosiam latices epulasque deorum.

¶ Ambrosia,

¶ Ambrosia, nomẽ Antidoti, quod Zopirus Ptolemæo regi composuit. Cornel. Cel. lib. 5. cap. 23.

Ambrosia alendus, prouerbiali figura dicitur, qui est egregius & velut diis æquandus. Vsus eli Cic. lib. 2. de Orat.

Ambrosia dulci dulcius. Catul. epigram. 94.

Ambrosia salubris. Virg. in I. Æneid. ●
-spargitque salubris
Ambrosiæ succos, & odoriferam panacean.

Ambrosius, adiectiuum (ἀμβρόσιος) Id est, Ex ambrosia, vel Ad ambrosiam pertinens. Martial. lib. 4.
Temperat ambrosias quum nus cura dapes. Virg. 1. Æneid. Ambrosiæque comæ. Vbi Ser. Ambrosiæ comæ, aut deorum vnguentos obliti. Hoc est, Ambrosia: aut certe a subiecta dixit, Diuinæ comæ.

Ambrosio sinu puerum complexa. Claudian. Epithalam. 12.

Ambrosius fucus. Sil. Ital. 7. Columell. lib. 10. cap. 19.

Ambrosio liquore membra spargit. Stat. lib. 9. Thebaid.

Ambrosiacus, pen. corr. (ἀμβροσιακός) vt. Ambrosiaca vitta. Plin. lib. 14. cap. 3. Sed sunt inanimum intigues, vna non vino, ambrosiaca, duracina.

AMBROSIA, Dionysij fetus, apud Ioncs in primis, quæ Lenæa & Choæ dicebantur. Cæl. lib. 28. cap. 25.

AMBROSIVS, (ἀμβρόσιος) Proprium nomen, quod interpretatur Diuinus, seu immortalis.

AMBRVSVS, pecuiar. corr. nomen duarum vrbium, quarum vnam Strabo loratin Phocide, alteram in Bœotia. Quidam Aurphysum recte dici affirmant.

AMBVBAIAE (ἀμβυβαῖαι) sunt (Porphyrine authore) mulieres vagæ ac viles: quibus nomen hoc casu vanorum & obtirate balbutientiu verborum videtur rifu tudinum. Aeron vero sic: Ambubaiæ dicuntur mulieres tibicinæ lingua Syrorum. Etenim lingua earum, tibia siue symphonia, Ambubaia dicitur. Alij dictas putant, quod a mysid est circum BAIAS, ibi enim amœnissimum, & voluptatibus plenum, vel frenetur. Sueton. in Neróne cap. 27. fuser fcorrorum totius vrbis ambubaiarumque multitudo. Horat. Serm. fatyr. 2.
Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne.

Ambubeia (ἀμβυβεία) vel (vt alijs placet) Ambubia, Ægyptio nomine nobilior est quam Latino. Cichorium enim nemo nescit. Dicitur & erraticus imbubi, siue cattuleo, qui nubilo etiam die panditur, & cum eo circumagitur ne occasum, quo in somper compressus. Hæc Rurllius lib. 12. cap. 20. Idem lib. 1. cap. 20, Erraticum vel agrestem intubum, cichorium, ambubeiam, & Græcis pictida, eandẽ esse hrrbam confebit, qui bonos authores euoluerit.

Ambugiam apud nos quidam appellauere intubum erraticum. Plin. lib. 20. cap. 8. Vbi Hermolaus Barbarus Coracino Cesso vocari Ambubeiam. Alij putant Celsi eodices, vnius hiuerx perurrsione, ex Ambubeia in Ambubeiam delexisse, nomine videlicet ducto ab Ambulando: quod mirẽ conuenit cum voce Plinians erraticum. Verus Budæi codex membranaceus in illo Plinij loco habet Ambubulam. Sra alij codices Plinians, & ipsi veteres, atque adeo membranacei, qui apud nos sunt, habent Ambulam.

Ambulacrum. Vide AMBVLO.

Ambulo, ambulas, pen. corr. (ἀβαίνειν) ambulare, Ab ambio deducitur, quod est Circuire. Significat autem huc atque illuc ire, propriè tamen exercitationis, aut animi causa: quod & Drambulare dicimus. Plaut Menach. 2. Comitur ambulantare olburn.

Ambulare (ἐμβαίνειν, ἐκβαίνειν) Ire, gradi ri, incedere. Plin. 10. cap. 65. Mures Ægypti bipedes ambulant, ceu Alpini. Plaut. Bacchid. Cum illa neque cubat, neque ambulat.

Ambolare ped bus. Plaut. Trucul. 10.

Ambulare passus quingentos, aut septingenta millia passuum. Plin. lib. 20 cap. 2. Cic. pro Quintio.

Ambulant aues. Plin. lib. 10. cap 38. Ambulant aliquæ, vt cornices: saliũt aliquæ, vt passres, merulæ, &c.

Ambulant naues. Cato de Re rust.

Ambulare maria. Cic. 2. de Finibus, Quum Xerxes tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copijs, stellesponto iuncto. Athóre perfodlo, maria ambulauit, terram nauigauit, &c.

Ambulauit possessio per multos. Vlpian. in I. sed & 5. 5. Perinde D. de petit. hæred. Id est, sæpius possessio mutata est, & ab vno ad alterum transiata. qua in significatione sæpe hoc verbo Iurisconsulti vtuntur. Nam & emptiones eodem modo per plures personas ambulasse dicuntur in I. sed vbi. 15. D. de minor.

Ambulare foro transfuerio. Cic. 3. de Orat. M. vcrò Manlium nos etiam vidimus transuerso ambulantem foro.

In Iutore. Cic. in Bruto.

In sole. Cic. 2. de Orat.

Cum aliquo. Cic. 4. Acad.

Recte Cic. ad Att. lib. 9. epist. 13. Si enim recte ambulauerit qui hãc epistolam tulit, in ipsum tunm dicm incidit.

Eo modo autẽ ambulat Cæsar. Cic. ad Att. lib. 8. epist. 16. Eo modo autẽ ambulat Cæsar, & iis diaris multum celeritatem inesse, vt timeam ne citius ad Brundusium, quam opus sit, acesserit.

Ambulare demissis tunicis. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Ambulat libera per rutas vias. Ouid. l. Fast 25. de Pace loquitor.

Ambulet ante nostrum cum facibus. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Ambulat erecto pectore. Claud. in Eutrop. 1.

Ambulare superbum. Horat. Epod 4.
Liter superbus ambules pecunia,
Fortuna non mutat genus.

¶ Ambulare in ius. Plaut. Rud. 10. Ambula in ius. Terent. Phorm. 4. 8. In ius ambula. Vbi Donatus, Ad iudicem ramus scilicet: nam TVS pro loco est. sed in quo Prætor ius reddit. Itaque in ius ire & ambulare eo non est Ad iudicem ire, (vt putat Donatus) sed ad Prætorem.

¶ Ambulat hoc caput per omnes leges. Plin. 20. cap. 50. Quasi dicat, peragatum esse, vt pote in legibus passim repetitum.

¶ Ambulari passiuum in tertijs personis. Plin. lib. 23. cap. 5.

Ambulans crena. Martial. lib. 7.
Pro mensis habet Annius ministros:
Transcurrunt gabatæ, volánique lances:
Has vobis epulas habete iuuci,
Nos effendimur ambulante cœna.

Ambulans fluuius. Plin. lib. 5. cap. 9.

Ambulatio (ἀβάσεως) Verbale. Cicer. 5. de finib. Constituimus inter nos, vt ambulationem pomeridianam conficeremus in Academia.

Ambulatione cibos perfecte Athletas malunt. Plin. lib. 11. cap. 53.

Venire in ambulationem. Cic. 1. de Orat.

¶ Ambulatio. Locus ad ambulãdum. Idem quod Ambulacrum. Virruu. lib. 5. cap. 9, Circa theatra sunt porticus & ambulationes: quæ videntur ita oportere collocari, vt, &c. Columella lib. 8. cap. 6. Ambulationes meridiano æquinoctiali subiectæ sint, & vt hyeme plurimum solis, & æstate minimum recipiant.

Ambulatiuncula, diminutiuum (ἀβασεωτάτ.) Cic. ad Cæsium, lib. 2. ep. Cum vna mehercule ambulatiuncula, atque vno fermone nostro omnes fructus percipiuntur non confero.

¶ Ambulatiuncula. Parua ambulatio. De loco dictum. Cic. Attic. lib. 13. 38. Tecta igitur ambulatiuncula addenda est.

Ambulator. penult. prod. Verbale (ἀβασεωτικός) Qui hor & illuc sepe ambulat. Cato cap. 45. Villicus ne sit ambulator. Columella lib. 1. cap. 8. Villicus enim (quod ait Cato) ambulator esse non debet.

Ambulatrix, penult. prod. Verbale fem. (ἀβασεωτικός) Cato cap. 143. de villicæ officio loquens, Ad cœnam ne quò eat, neve ambulatrix sit.

Ambulatorius, adiect. (ἀβαστικός) vt Turris ambulatoria, quæ rotis & machinis admouebatur muris, ad vrbes oppugnandas vt meminit Vegetius Hirt. de b. ell. Alex. lib. 4. Præterea ambulatorias totidem tabulatorum confernut. Subaudi turres.

Ambulatoria porticus. Vipian. in I. scen. 5. Comperit. D. Si fer. vind.

¶ Ambulatorius Iurisconsulti ponunt pro Murabilis & inconstans, quæ mandodum & Ambulare pro Muiare, vt ante diximus. Hinc

Ambulatoria actio, Id est, Murabilis, a persona in personam transiens. I. fin. C. de fur.

Conditio, in I. seruus, 54. D. de statulib.

Poteit ab lege. Leui. 10. D. de fund. dot. Id est, Mutabilis ad permittendam alienationem.

Voluntas testatoris vsque ad mortem. Lquod si. 4. D. de adim. leg.

¶ Ambulatorium operculum. Plin. lib. 21. cap. 14. de aluearijs loquens. Id est, quod facili huc & illuc mouetur.

Ambulatorium, penult. prod. (ἀβασεωτικόν) Locus in ædificiis ad deambulandum accommodatus. Plin. 5. Ambulatera, ambulationes. Sic pontinus dicit Xyfium Græcè dici locum exercitationi corporis accommodatum, Latinè autem Ambulationem vel Ambulacrum. Plaut. Mostel. 9.
-gyrnæum ædificate vult hic in suis,
Et balneas, & ambulatorium, & pæstorium.

Longa ambulatio. Gellius lib. 1. cap. 2. Propulsabamus caloris incommoda luctorum vmbra ingentium, longis ambulacris & mollibus ædium posticum rrfrigerantibus lauacris nitidis.

Luculentum. Vide LVCVLENTVS.

Ambularilis, pen. corr. Adiectiuum (ἀβασεωτικός) Hinc ambulatiles sundi Virrouio lib. 10. cap. 13.

AMBVTIE cognominati sunt a Laconicis Castor & Pollux, quorum eram ara fuit eo in loco vbi & Iupiter & Pallas eodem cognomine colebantur. Pausanias.

Amburbale, vel Amburbium, dicitur sacrificium, quo vrbem circuit & ambit victima, vt ait Seruius in eclog. 3. Tellus vero, Amburbarium (inquit) hostiæ dicebantur, quæ circum terminos vrbis ducebantur.

Amburo, amburis, pen. prod. amburi, amburum (ἀβαιρω, ἀβαιρω) amburere, Circum vrere. Plaut. Epid. 14, Quaqua tangir, omne amburit.

Amburi, de cadauere dictum. Cic. pro Milone, 66. Sine funere, ob litus exanre & luto, fodalus illius supremi diei celebritate, quam concedere etiam inimici solent, amburerere eriam abiecius. Hoc est, Imperfecte cremarerur. De Clodio loquitur.

¶ Amburere ponitur etiam pro Comburere. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundinum pullirad cinerem ambusti, multis morbis medentur. Id est, Combusti.

Amburus (ἀβαιρω) inquit Festus, Circum vstus.

Amburæ fortunarum reliquiæ. Cicer. pro Dom. Qui denique amburas fortunarum mearum reliquias suas domos comportari iuberent.

Iuga taurorum. Claud. de bel. Getico.

Amburia fude truncus. Seneca in Hippol. 10.

Amburia ferus tribus Ariana regio. Plin. lib. 6. cap. 23.

Ineendio. Cic. 5. Verr. Hic sacrorum amburus incendio.

Fulminibus. Plin. Iunior epist. 1. lib. 3.

Lumina pruius. Valer. Argon. lib. 4. de Promethco.

Amburo aggere flagrantis ripæ. Claud in Ruff. 2.

Amburia aquis, si flatum vno occupentur, pustulas noui sentiunt. Plin. lib. 29. cap. 3.

Sonipes. Claud. Paneg. 4.

Amburit illnt ere. Plin. lib. 24. cap. 10.

Amburit sillinitur cruda cannabis. Plin. lib. 20. cap. 23.

Amburit ostibus aras prenit Ithaca, Ouid. ad Liuiam, de Achille.

Amburia igni vel frigore. Plin. lib. 24. cap. 8.

AMBVSTVS cognomen est Fabiorum. Primus hoc gessit Fabius Eburnus, quod fulmine esset amburtus, vt scribit Festus. Ab hoc Fabio tam quam hereditatium eius posteri retinuerunt.

Amburtio, amburtionis, Verbale (ἀβαιρω) Plin. lib. 23. cap. 4. Myrteæ olcum mrdcur eraptionibus, & amburtionibus,

Amecum. & Amecâ, pro Amico & Amica, antiqui dicebant Laberius in lacu Auerno mulierem fuisse ameabundam fetipfit. Hoc eſt, Amanem. Nonius. Feſtus, Ab antiquis Amici & Amecæ per e litteram efferebantur.

AMELETVS, philoſophus Apamienſis, diſcipulus Plotini, magiſter Porphyrij. Volaterranus.

Amelet lides. Vide ANALECTIS.

Amellus, i, herba eſt, cuius meminit Columell. lib. 9. cap. 4. De ea ſic ſcribit Virg. Georg. 4.

Eſt etiam flos in pratis, cui nomen Amello
Fecere agricolæ: facilis quæ rentibus herba:
Nanque imo ingentem tollit de cespite ſyluam
Aureus ipſe; ſed in foliis quæ plurima circum
Funduntur violæ ſubluceſt purpura nigræ:
Sæpe etiam nexis ornare coroniibus aras:
Aſper in ore ſapor: tonſis in vallibus illum
Paſtores & curua leguut prope flumina Mellæ.

In quem locum ſic ſcribit Seruius. Mella (inquit) fluuius Galliæ eſt, iuxta quem herba hæc plurima naſcitur, vnde & Amello dicitur, ſicut populi habi tantes iuxta Lemanum fluuium Alemanni dicuntur. Hermolaus in Corollar. cap. 59. Amellum, inquit, de quo & Virgil. & Columella, frutices fert æpibus grauiſſimos, aureo & luteo colore. ab imo folioſos, floribus purpureis, aſpero guſtu. Cuius radicis ſuccus ægroto examini cum aminzo vino dari præcipitur. Valerius Cordus in Dioſcoridem putat eidem eſſe herbam cum Chelidonio minore.

Amen, ἄμην. Dicitur Hebræis, quæ Vere aut Veritas ſignificat: participia ſeruiens cum aliquid confirmandum eſt. vt Num. cap. 5. Et dicebat mulier, Amen, amen. Id eſt, Veritas aut Verum hoc eſt: aut Sit ita.

Amens, amentis, adiect. ἄμοιρος, ἀπόνοητος. Qui à mente ſua diſceſſit: vt ait Varro de Laug. Lat. lib. 5. Eſt enim amens, non qui mente caret, ſed qui aliqua perturbatione ſic mente motus eſt, vt ob eam quoque turbatam, quid agat, quidve dicat, cernere non poſſit. Ter. And. 3. Nam inceptio eſt amentium, haud amantium. Cicer. 2. de Fin. An me (inquis) tam amenté putas, vt aquâ imperitos ſtomodo loquat? Veeors & amens. Cic. in Piſonem.

Homo amentiſſimus, atque omnibus conſiliis præceps & deuius. Cic. 5. Philipp.

Conſilium amentiſſimum. Vide CONSILIVM.

Amens animi. Virgil. 4. Æneid.

Amens dolore ſemianimis procubuit. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3.

Amens furore ea ea. Catull. in Argonaut.

Amens metus ineubat. Lucanus.

Amens terror. Claudian. in Ruffinum.

Amentia, amentiæ ἄνοια, διάνοια) denominatiuum ab Amens. Cicer. 3. Tuſcul. Nec minus illud acute. quòd animi affectionè lumine mentis carentem, nominauerunt amentiam, eandémq; dementiam. His verbis ſatis oſtendit Amentem & Dementem eſſe eodem accipi.

Amentia grauis. Ouid. 4. Metamorph.

Sana mens conſligit cum amentia. Cic. in Catil.

Flagrare amentia. Cic. pro Cluent.

Incidere in amentiam. Cic.

Præditus & præceps amentia. Cic. pro Roſc. Amer. & in Verr.

Rapi amentia. Cic. epiſt. lib. 16.

Amentiam aliquam tenere, author ad Herenn.

Amentia verſat. Horat. Serm. 2. ſatyr. 3.

Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Si quem delectat barbatum, amentia verſat. Id eſt, agitat.

Amentium amentia, n. ἄνοια) Lorum quo aliquid retinetur, aut ligatum eſt: vt ſolearum corrigiæ, & lora in quibuldam iaculis. Plin. lib. 24. cap. 6. Cornelius Gracchorum matri ſedenti poſita ſtatua eſt, ſoleiſque ſine amento infignis. Feſtus, Amenta (inquit) ſunt quibus, vt miti poſſint, vineuntur iacula, ſiue ſolearum lora: ex Græco quod eſt ἄμεντος, ſic appellata: vel quia apentes, ea ad meatum trahunt. Seruius, Amentum eſt lorum quo media hatta religatur & iacitur. Virgil. 9. Æneidos,

Intendunt acres arcus, amentáque torquent. Liu. 7. bell. Maced. Et iaculorum amenta emollietat. Plin. lib. 7. cap. 56. Iaculum cum amento ferunt ioueniſſe Æcolum Martis filium. Seneca in Hippol. 6.

Amentum digitis tendebant proribus,

Et rotis iaculum dirigit virgula.

¶ Amentum, etiam ſacchyra roboris ſignificat. Ruell. lib. 1. cap. 86. Hermolaus Plin. lib. 16. cap. 8.

Amentatus, pen. prod. adiect. nomen, ſiue participium ab Amento, amentare. Eſt quod amentis ligatum eſt: vt, Amẽtatæ ſolex, quibus ſelices vuntur mulieres: aut quod amento retinetur.

Amentatum iaculum. Cic. de clar. Orat.

Amentare hatta oratoris. Cic. 1. de Orat. In eo autem iure quod ambigitur inter peritiſſimos, non eſſe difficile oratori eius partis quam cunque defender, authorem aliquem inuenire: à quo quum amentatas haſtas acceperit, ipſe eas oratoris lacertis vinbuſtq; torqueb is. Metaphoricè dixit pro Argumentis aliunde petitis, quaſi telis, quibus vtatur orator.

Amento, amentas, ἀμεντίζω) amentare. Lucan. lib. 6.

Quum iaculum patria Libys amentauit habena. Id eſt, aut iaculum amentatum contoſit: aut vt torqueret, munuit amento, quaſi habena.

Ameos. Vide AMAMVNI.

AMERIA (Ἀμερία) oppidum eſt Vmbriæ, patria Roſcij Amerini quem defendit Cicero: vulgò *Amelina*. Ameriam Cato ante Perſicum bellum conditam annis nongentis ſexagintà quatuor prodidit. Plin. libro 3. cap. 14.

Amerinus, pen. prod. adiectiuũ (ἀμερῖνος) vt Amerina ſalix apud Plin. lib. 24. cap. 9.

Amerina retiacula, pro Viminibus, per periphraſim. Virgil. 1. Georgicorum,

Atque amerina parant lentæ retinacula vitl. Vbi Seruius, Amerina retinacula, virgas de quibus vites religantur. Quæ virgæ abundant circa Amerianm oppidum Italiæ, cuius erebram in Ecclesiaſte facit Cicero mentionem.

Amethinnon (ἀμέθυσινον) Herba eſt quæ alio nomine Aizoon maius appellatur. Plin. lib. 25. cap. 3.

AMERTOLA, oppidum in Latio. Plin. lib. 3. cap. 4.

Ames, amitis, m. g. Feſtus, Amites, pericæ aucupales. Horat. in Epod. 2. Aut amite leui rara tendit retia. Amites (inquit Porphyrio) hodie appellantur quoque furculæ quibus retia in venatione vel in aucupio ſuſtenduntur. Palladius lib. 10. cap. 13. Nunc in amitibus appareant aucupium noctux, cæteràque inſtrumenta capturæ. Idem lib. 7. cap. 2.

AMESTRATVS (ἀμέστρατος) Siciliæ oppidum, cuius incolæ dicuntur Amestratini. Author Steph. Horum meminit Cic. 5. Verr.

AMESTRIS, Regina fuit Perſarum, vxor Xerxis, de qua multa Herodotus.

Amethyſtus, amethyſti, m. g. ἀμέθυστος) Gemma, quæ purpurea eſt, colore violæ, dicta Amethyſtus, quaſi minimè ebria. ἀν, ne, & μεθύω, priuatiua particula. & μεθύω, ebrius. Cauſam nominis (inquit Plin. lib. 37. cap. 9.) afferunt, quòd vſque ad vini colorem accedens, prius quàm cum deguſtet, in violam deſinit: fulgóreque quidam in illa purpuræ non ex toto igneus, ſed in vini colorem deficiens. Perlucent autem omnes violaceo colore, ſcalpturis faciles. Indicæ abſolutum purpuræ colorem habent: ad hanc que ingentium officinæ diligunt vna.

Amethyſtus, vuæ genus. Colum. lib. 3. cap. 2.

Amethyſtus purpureus. Ouid. 3. de Arte amam.

Amethyſtum herbam qui exiſtimant contra ebrietatem pollere, plane halluci nantur: gentilem hinc gemmam ita nominari, quòd violentiæ refragetur, veraque enim & colore ſibi nomen adnuat. De caleulo ſatis conueuit. Cæterum amethyſti herba ſolum meracioris vini colorem æmulatur. Ruellius lib. 1. cap. 14. & cap. 20.

Amethyſtinatus, pen. prod. ἀμεθυσσωτὸς) nomẽ duriuſcule deriuatum ab Amethyſtinus. Martial in ſictum duitem,

Hic quem videtis greſſibus vagis lentum,

Amethyſtinatus modus quiſ ſcit ſopra. Hominem dicit amethyſtino colore ornatum, ſicut Purpuratum dicimus.

Amethyſtinus (ἀμεθυσσῖνος) adiectiuum, pen. corr. Iuuenal. ſatyr. 7. vendunt amethyſtina. Id eſt, Veſtes ex colore amethyſtino. Hoc autem dicit: Ideo purpuratis, aut amethyſtinatis incedunt cauſidici, vt ſuas operas earius vendant.

Amethyſtinat color. Plin. lib. 21. cap. 8. Amethyſtinum colorem dicimus, qui in viola micat: & ipſe in purpuream, quémque ianthinum appellamus.

Amethyſtizontes (ἀμεθυσίζοντες) carbunculi. Hoc eſt, Quorum extremus igniculus in amethyſti violam exit. Plin. lib. 37. cap. 7.

A M I

Amia, æ. Piſcis eſt Pelamidi ſimilis, cuius inceremẽtum ſingulis diebus intelligitur. Plin. lib. 9. cap. 15. Vide Rondeletium.

Amiantus (ἀμίαντος) Lapis eſt fraibilis in modum lanæ, aluminí ſeſſili adeo ſimilis, vt pro eo à feſſa rariis ſupponatur. Vulgus Gallorum eam Alumẽ plumeum, falſò exiſtimans ſ. eodem eſſe aluminis. Et hoc lapide tenuiores, conſtiuuntur ellychnia, propterea quòd ab igne non conſumatur. Texitur quoque ẽx veſtes & mappas; quæ ſordidatæ, igni purgãtur. Differnitur ab alumine ſciſſili, quòd hoc aquæ innatet: amiantus autẽ mẽrgatur. Guſtu quoque dignoſcitur: nam alumen ſciſſile, ſubſtantiæ tenuitate linguam mordet, & tandem excoriat: amiantus vero, ſi minutiſſimus modacitatiſque expers eſt. Adhæc, Amiantus in ignem coniectus, perpetuò durat: alumen autẽ liquefcit, bullaſque excitat. Vide Plin. lib. 35. cap. 15.

Amica. Vide paulo poſt. ante AMICVS ſubſtantiuum.

Amicabilis, Amicè, Vide AMICVS adiectiuum.

Amicimen, pen. prod. Virgilius pediculus, ex quo vinum diffunditur. Feſtus.

Amicio, amicis, penult. corr. amicſui, amictum (ἀμπίσχω) amicire, Veſtire, Operire. Suetonius in Veſpaſ. cap. 20. Dum ſalutabatur, & calcebat ipſe ſeſe, & amictebat.

Amictibor, pen. prod. veruſtè dictum pro Amictar. Plaut. Perſa. 3. 1. Subinuius alis me inferam atque amictibor glorioſe.

Amictur in falus. Ouid. 5. Metam.

Amictur viubus vlmus. Ouid. de Ponto. 3. eleg. 8.

Amictur charris. Horat. 2. epiſt. 1.

Amictus, participium (ἀμπισχόμενος) idem quod Veſtitus vel opertus. Cic. 2. Phil. Sedebat in roſtris collega tuus, amictus toga purpurea, in ſella aurea coronatus.

Nube candente humeros amictus. Horat. 1. Carm. 6.

Velis amictos, non togis. Cic. in Catil.

Amicta niſa lunida pelle. Horat. Epod. 17.

Amicta loca nue. Catull. de Berecynthia & Aty.

Amicta viubus vlmus. Horat. 1. epiſt. 17.

Amictus, ſiuus amictus (ἀμπεχόνη, ἀμπίσχασις) Quicquid, quo quis amictus, ſiue opertus eſt: ſiue Veſtitus, quo veſtimur. Eſt enim vtrunque generale numen. Cic. 5. Tuſcul. Mihi amictui eſt Scythicum regmen. Tibullus.

Fruſtrà iam veſtes, fruſtrà murantur amictus.

¶ Amictui dictum, quod amictum. Id eſt, Circumictum, à quo etiam quod veſtitui ſe inuoluunt, Circumictui appellãt. Var. de ling. Lat. Amictui autem & Circumictui mote veteri à Varrone dictum elegantiſſimè cenſet Turnebus: cuius elegantiæ ignari has extetminauerunt loquutiones, & ſeculi noſtri balbutiem nuc texerunt.

Auraro amictu velatur. Ouid. 14. Metam.

Croceo amictu velatus Hymenæus. Ouid. 10. Metam.

Duplex. Virg. 5. Æneidos.

Hæc fatus, duplicem ex humeris ecicit amictum.

Ferrugineus.

Ferruginеus.Claud. de rapt. Proserp. lib. 2.
Glauco amictu caput contexit. Virg. Æneid. 12.
Linеus. Tacit. lib. 19.
Lruis. Catull. in Argonaut.
Multo amictu nebulæ circu nfudit dea gradientes. Virg. Æneid. 1.
Perlucent. Ouid. 4. Metam.
Purpureus. Horat. 1. epist. 18.
Sordidus. Virg. 6. Æneid.
Amictus lacessere summos. Stat. 2. Sylu. 1.
Lapsus ex humeris amictus. Ouid. 3. de Arte aman.
Madido amictu onerarui. Claud. de bell. Get.
Refugo amictu palesci nox affiata rotis coruscis. Claud. Epigr. 3.
Plebeio amictu tectus. Lucan. lib. 3.
Tenues amictus laniant. Ouid. 4. Metamor.
Deponere amictus. Iuuen. 1. Satyr.
Amictu crepto nuda. Propert. lib. 2. eleg. 1.
Amictu cuirare tela alicuius. Pronerbiali figura dictū est à Catullo, contra nos tela ista tua cuiramus amictu. Hoc est, Non armis, non clypeo, fed facile epistemus, nō ferus quàm mufcarū infultus.
Græci amictus exoleuerunt. Tacit. lib. 14.
Amictu fœmineo velauit. Stat. Achil. 2.
¶ Amictus, pro modo & ratione veſtendi corporis, & decore veſtitus. Quint. lib. 11. cap. vlt. Eſt aliquid in amictu, quod ipſum aliquatenus temporum cōditione mutauim eſt. Iterum, & negligentior ami ctus. & ſolus ac velut labens vndique toga.
Amiculum, pen. corr. (ἀμπεχόνιον.) Feſtus, Amiculum genos veſtimen ti à circumiecto dictum. Cic. 2. de Diuinat. Vſus eſt in ſomnis amicæ, eſſe amictus amiculo.
Amicula exuere. Curt. libro 5, Fœminarum conuiuia ineuntium in principio modeſtus eſt habitus; deinde ſumma quæque amicula exuunt, paulatímque pudorem prudanam. ad vltimum ima corporum velamenta proiciunt.
Amiculum purpureum. Liu. bell. Pun. lib. 7.
Amiculū videtur appellare Curtius, veſtem quam Darius inſigne regni geſtabat. Sic enim de Dario fugēte ait lib. 3. Inſignibus quoque imperij, ne fugam prodrent, indecorē abiecīst. Aliquanto verò pòſt ſic, Vnus nanque è captiuis ſyadonibus amiculū quod Darius, ſicut paulò antè dictum eſt, ne cultu proderetur, abiecerat, in manibus eius qui repertum ferebat, agnouit.
Amiculatus, a, um. Indutus. Solinus cap. 65, Pars nudi, pars obſcenā tantùm amiculati.
Amictorium (ἀναβολεύς.) Veſtimentum puellare, candidum, & ſubtiliſſimum ex lino, de quo Mart. in diſtichus,
Mammoſas metuo, teneræ me trade puellæ,
Vt poſſint nuxo pectore lina frui. Huius enim diſtichi lemmatiſt Amictorium.
Amicè, amicr, pten. prod. (φιλικῶς.) Quam quis amat inhonestè, Horat. 1. epiſt. Vt nec longa, quibus mentitur amica. Vxor & amica opponuntur. Terent. And. 1. 3, Siue vxor eſt, ſiue amica eſt, grauida eſt è Pamphilo.
Culta amica. Ouid. de Arte, 2.
Dura. Ouid. 2. Amorum, eleg. 9.
Fallax. Ouid. 2. Amorum,
Me modò decipiant voces fallacis amicæ.
Formoſa. Ouid. Faſt. 5.
Magna. Iuuenal. ſatyr. 4.
Mollis. Ouid. epiſt. 3.
Tenera. Ouid. 1. de Arte.
Amicæ venales ad munus. Propert. 3. eleg. 17.
Ad amicam alterius inſinuare ſe. Vide TENERVO.
Amicula, pen. corr. (ἀπιθάνως.) Diminutiuū ab Amica. Plin. Iunior, lib. 3. epiſt. 9, Miſcrat etiam epiſtolas Romam ad amiculam quandam. Cic. 3. de Orat. Cum eo Tarracinæ de amicula rixatus.
Amicus, cus, ci. ſubſtantiuum, pen. prod. ab Amando dictus eſt. Paulus in 1. 223. D. de verb. ſignifi. Amicos appellare omnes debemus, nō leui notitia coniunctos, ſed quibus fuerint ita cum patref. honeſtis familiaritatis quædita rationibus. Cic. 5. Verr. Si hoc docco, poteſſe ne te Albatius antiquiſſimus nō ſolùm amicus, ſerùm etiam amator abſoluere? Vide AMATOR.
Amicus, neceſſarius, ſæpe communis. Cic. pro Cluent.
Amicus ac penneceſſarius alicuius. Cic. pro Flacco.
Valde amicus alicui. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 8, Pompeium tibi valde amicum eſſe cognoui.
Amicus æquiuus. Virgil. 4. Æneid.
Bonus. Tacit. lib. 20, Nullum maius boni imperi inſtrumentum, quàm bonos amicos.
Certus. Vide CERTVS.
Chari amici. Horat. 4. od. 9.
Communis. Manil. lib. 5.
Indefeſſus properantia corda vigore,
Inſtat erit populi, atorāque habitabit in vrbe
Limina peruolitans, vnūmque per omnia verbum
Mane ſalutandi portans communis amicus. Sic reſtituit Turnebus: cùm antea nullo ſenſu legeretur,
Inde relaxato properantia corde videre. Communem autem amicum vocat ſane perquàm ſaluiter, cum hominem qui ſoler obire multa cliuum potentū limina, quotidianóque officio eos ſalutare.
Diſcolor amicus infido ſcurra. Horat. 1. epiſt. 19.
Dulcis. Horat. 1. Serm. ſatyr. 7.
Amicus ex animo. Cic. 11. Philipp. Pompeius vnum Deiotarum in toto orbe terrarum ex animo amicum verèque beneuolum, vnum fidelem popolo Romano iudicauit.
Fidus. Horat. lib. 1. epiſt.
-ne fidos inter amicos Sit, qui dicta foras eliminet.
Amico Hercule dixes. Horat. 1. Serm. ſat. 6.
Amici inferioris ordinis. Vide ORDO.
Inops. Perſ. ſatyr. 6.
Iucundus. Horat. 1. Serm. ſatyr. 3.
Intentatus & nouus amicus. Vide INTENTATVS.
Lector. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.
Purus. Horat. 1. Serm. ſatyr. 6.
Sterilis. Iuuenal. ſatyr. 12.
Tenuis amicus. Ouid. ad Piſonem.
Rara domus tenuem non aſperuatur amicum.
Verus amicus eſtantiquam alter idem. Cicer. in Lælio. Horat. in Arte poet.
¶ Amicus adſcribi aliquibus. Cic. 5. Tuſcul. Vtinam ego (inquit) tertius vobis amicus adſcriberer.
Exornare amicos. Id eſt, Honoribus augere. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 13. ad Priſcum.
Facere amicos alicui. Cic. 1. Offic. Illud enim honeſtum quod ſæpe dicimus, etiamſi in alio cernimus, tamē nos mouet, atque illiin quo ineſſe videtur, amicos facit.
Amici propioris munere fungi. Horat. 1. epiſt. 9.
Amici lugentis cauſam ſolare. Iuuenal. ſatyr. 14.
Remanens amicus in duris rebus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8.
Rodere amicum abſentem. Horat. 1. Serm. ſatyr. 4.
Spoliari amicis charis. Claud. Epigr. 1.
Amicus, gen. prod. a dictium. Cæſar. 2. bel. Ciuil. Quas Cæſar eſſe amicas ciuitates arbitrabatur. Id eſt, Amicitia coniunctas.
Amicus conſiliarius. Vide CONSILIARIVS.
Amicas vires acquirit bello, Id eſt, amicorum vires. Ouid. 7. Metam.
¶ Amicus, ſi eum re inanimata iungatur, ſignificat vtile vel gratum: vt, Amicus pratis humor, Amica frugibus æſtas. Virgil. 2. Æneidos, Tacitæ per amica ſilentia lunæ. Vbi Seruius, Amica, Sibi grata.
Amicus Muſi. Horat. 1. Carm.
Amicum agmen. Id eſt, Amicorum. Ouid. 1. epiſt.
Animus. Terent. Heeyra, 3. 3. Horat. 4. Carm. ode 7.
Aruum. Ouid. de Ponto, 5. eleg. 15.
Aures Horatij in Carm ſeculari.
Dictus fatur amicis. Virgil. 2. Æneid.
Manus. Ouid. epiſt. 10.
Numen malè amicum. Virg. 2. Æneid.
Opes. Virgil. 5. Æneid.
Portus amicus intramus. Virg. 6. Æneid.
Leuant pondus amicum. Stat. 10. Thebaid.
Quies amica. Hoc eſt, Grata, iucunda, placida. Claud. in præfat. 3. libri 1.
Sidus apparere amicum. Horat. Epod. 10.
Tempus agit amicum ſol. Horat. 3. Carm. 6. Hoc eſt, Gratum laborantibus, nimirum quando occidit. Tunc enim dant ſe quieti.
Tempus fraudibus amicum. Sex. Pyl. 1. a.
Venio amico nauem ferri. Ouid. 2. Triſt. eleg. 4.
Vultu amico promittere ſpem. Ouid. 3. Metam.
Vultus amicos venerarur. Claud. Paneg. 8.
¶ Amicum eſt, pro Placet. Loquutio Græca. Sic enim illi φίλον ἐστὶ ſurpant. Horat. 1. Carm. Od. 17,
Nec dis amicum eſt, nec mihi, te prius
Obire Mecenas, &c. Lambin.
¶ Amicus ſibi, is intelligendus eſt, non qui ſit φιλαυτὸς (eſt enim hoc nomen odioſum, & in vitio locum habet: niſi ita accipias, vt elegāter explicat Ariſtoteles, pro eo qui optimā ſui partem, id eſt, mentem, colit) ſed qui ſauuiter & iucūdè viuat, qui ſibi faciat benè. Horat. Satyr. 1. lib. 1. - hic vix credere poſſis Quàm ſibi non ſit amicus. Idem epiſt. 2. ad Lollium, lib. 1.
Quid nimiue curas, quid te tibi reddat amicum. Lambin.
¶ Amicior, Comparatiuum. Cic. Attico, lib. 8, Neque enim ego amicior C. Cæſari vnquam fui, quàm illi: neque illi amiciores Reipubquàm ego.
Amicior vidis fraxinor. Stat. 9. Thebaid.
¶ Amiciſſimus, penult. corr. Cic. ad Appium Pul. lib. 3. epiſt. 3, Succeſſor coniunctiſſimus & amiciſſimus.
Amiculus, penul. corr. (φιλίδιον.) Diminutiuum ab Amicus ſubſtantiuo, Cic. 5. Verr. Horat. 1. Epiſt. 18,
Diſce docendus adhuc quid cenſet amiculus.]
Amiculus dulcis. Catul. ad Alphenum,
Iam te nil miſerer dure tui dulcis amicoli.
Amicè (φιλικῶς.) Aduerbiū. Id eſt. Amici more: Quod eſt cū amore & beneuolentia. Cic. in Lælio, Facis amicè. Ibidem, Et hæc accipienda amicè.
Amicè & beneuolè. Cic. 1. de Finib. Quos tu paulò antè, cum memoreret, tum etiam erga nos amicè & beneuolè collegiſti.
Familiariſſimè & amiciſſimè viuere cum aliquo. Cic. 1. Verr.
Amicè cum datiuo. Cic. 1. Offic. Hæc præſcripta ſeruantem licet grauiter, magnificè, animoſéque viuere, æque etiam ſimpliciter, fideliter, & vitæ hominum amicè.
Amiciſſimè. Cic. 5. de Finib.
Amiciter, pen. corr. (φιλοφρόνως.) Aduerbium pro Amicè. Plaut. Perſa, 7.
Quia meo amico amiciter hanc commoditatis copiam.
Danunr argenti minuti.
Amicabilis, & hoc amicabile, pen. corr. (φιλικὸς.) vt Opera amicabilis, Affectio amicabilis. Id eſt, Amica. Plaut. Mil. 16, Vos modò porrò, vt occœpiſtis, operam date amicabilem.
Affectio amicabilis. Vlp. in 1. Idēmq; 10. D. Mādati. Et eſt verum, eſt qui nō animo procurationis interueñit, ſed affectionem amicabilem promiſit in mundēdis procuratoribus & actoribus, mandati non teneri. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent Amicalem.
Amicè, amicas, pen. prod. (φιλικῶς.) amicare. Stat. Theba 3.
Ac prior Æclides ſoluta prece numen amicat. Id eſt, Amicum ſibi facit, propitiat, placat, conciliat.
Amicitia (φιλία, φιλότης.) ab Amicus dicitur. Cic. in Lælio. Eſt autem a-

micitia, nihil aliud, niſi omnium diuinarum humanarúmque rerum cum benevolentia & charitate ſumma conſenſio. Idem 2. de Diuinat. Amicitia, eſt voluntas erga aliquem, rerum bonarum, illius ipſius cauſa quem diligit, eum eius pari voluntate.

Amicitiæ vocabulum ab amore deducitur, quanuis interdum vitupcrandus ſit amor. Ab antiquis autem Amici & Amicæ per cliteram efferebantur. Feſtus.

Amicitiai, pro Amicitiæ genitiuo vſus eſt Lucr. lib. 3.

Hunc vexare pudorem, hunc vincla amicitiai Rumpere.

Amicitia adiuuatrix virtutum. Cic. in Lælio.

Amicitia, etiam inter res inanimas. Plin. lib. 19. cap. 8, Amicitia eſt ruæ cum fico. Idem in proœmio lib. 20, Odia amicitiæque rerum ſurdarum ac ſenſu carentium.

Amicitiæ ambitioſæ. Vide AMBIO.

Amicitiæ pudicæ ſanctus amor. Stat. 2. Syl.

Charitas & amicitia hominum, gratuita eſt. Cic. lib. 1. de Nat. deo.

Communes amicitiæ. Cic. in Lælio.

Coæquitatis amicitiæ, virtutis opinio. Cic. in Lælio.

Condimentum amicitiæ haud quaquam mediocre, ſuauitas ſermonum atque morum. Cic. in Lælio.

Dignus amicitia. Cic. in Lælio.

Amicitia exercita cum aliquo. Tacit. lib. 17.

Amicitiæ, non modo fauores fideliſſimæ, ſed etiã effectrices ſunt voluptatum tam amicis quàm ſibi. Cic. lib. 1. de Fin.

In amicitiis fidelis. Cic. 2. de Finib.

Fines in amicitia qui ſint, & quaſi termini diligendi, conſtituendi ſunt. Cic. in Lælio.

Amicitiæ fons à natura conſtitutus bonorum inter bonos benevolentia. Cic. in Lælio.

Principum graues amicitiæ. Horat. 2. Carm. 1.

Amicitiæ gloriã excellens Lælius. Cic. in Lælio.

Infauſtæ amicitiæ grauis exitus imminebat. Tacit. lib. 4.

Amicitiæ ius in eo eſt, vt vnus quaſi animus ſint ex plutibus. Cic. in Lælio.

Iuſtæ veræque amicitiæ vetus eſt lex illa, vt idem amici ſemper velint. Cic. pro Plan.

Leues amicitiæ. Cic. in Lælio.

Amicitiæ locus vbi eſſe poteſt, aut quis amicus eſſe cuiquam quem non ipſum amet propter ipſum? Cic. 2. de Finib.

Ornamentum amicitiæ, verecundia. Cic. in Lælio.

Mediocres amicitiæ. Cic. 3. de Finib.

Amicitiæ coniunctionis ſque neceſſitudo. Cic. in Lælio.

Amicitiæ ſanctum & venerabile nomen. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7.

Nouis amicitiis indulgere. Cic. in Lælio.

Officioſam amicitiam nomine inquinas etiminoſo. Cic. pro Plan.

Ornamentum amicitiæ verecundia. Cic. in Lælio.

Par amicitiæ Conſularis. Cic. pro Domo.

Partæ amicitiæ. Cic. lib. 1. de Finib. Ratio ipſa monet amicitias cõparare, quibus pacis confirmetur animus.

In amicitiis peſtis nulla maior quàm adulatio, blanditiæ, aſſentatio. Cic. in Lælio.

Amicitiæ præſidium firmiſſimum. Cic. lib. 1. de Finib.

Præterstata amicitia. Vide Præterea, in PRAETEREO.

Pyladea amicitia. Id eſt, ſumma, & qualis fuit inter Pyladem & Oreſtem. Cic. 2. de Finib.

Amicitiarum ſæpe eſſe non debent. Cic. in Lælio.

Amicitiæ ſempiternæ. Cic. pro Rabirio Poſthumo, Neque me verò pœnitet mortales inimicitias, ſempiternas amicitiæ habere.

Amicitiæ ſimulatio. Cic. in Lælio.

Amicitiæ ſtabiles permanent. Cic. in Lælio.

Strictæ amicitiæ. Firmic. lib. 5. cap. 10, Qui ſimilium ſibi principum ſtrictas amicitias neceſſitudineſque concilient.

Amicitia ſuauis. Lucret. lib. 1.

Validus ad amicitiam alicuius. Tacit. lib. 5.

Venenum amicitiæ, odium. Cic. in Lælio.

Vetæ amicitia mihi ditior & affluentior videtur eſſe. Cic. in Lælio.

Veræ amicitiæ ſempiternæ ſunt. Cic. in Lælio.

Amicitia vetuſſa puer puero vinctus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.

Amicitiæ vis eulum nullum eſt certius quàm conſenſus & ſocietas conſiliorum & voluntatum. Cic. pro Planeio.

Concordi amicitia, & charitate ſe complecti. Cic. de Vniuerſit.

Vis amicitiæ. Cic. in Lælio.

Vſus amicitiæ varius eſt & multiplex. Cic. in Lælio.

Vulgares amicitiæ. Cic. in Lælio.

Accedere ad amicitiam. Vide ACCEDO.

Acitepere aliquem in amicitiã. Liu. 4. Decad. lib. 4. Vide ACCIPIO.

Adiungere ſibi amicitias aliquotum. Cæl. ad Cic. lib. 8. Fam. epiſt.

Adrepere ad amicitiam. Vide ADREPO.

Aſſcribere aliquem ad amicitiam. Cic. 3. Offic.

Allicit & atcrahit ad amicitiam ſimilitudo. Cic. in Lælio.

Amplecti amicitiam alicuius. Vide Exuere amicitiam.

Amicitiæ forcs aperire. Cic. Fam. epiſt. 13.

Amicitias appetere. Cic. in Lælio. Vide APPETO.

Ad amicitiam alicuius ſe applicare. Vide APPLICO.

Ab amicitia alicuius ſe auertere. Vide AVERTO.

Naturali amicitia carere. Cic. in Lælio.

Amicitiæ, charitate & amore cernuntur. Cic. in Partit.

Amicitia claudicare videtur. Cic. 1. de Finib. Vide CLAVDICO.

Amicitiæ cœpiæ perenne fœdus. Stat. 4. Syl. 6.

Colere amicitias. Cic. in Lælio. Et lib. 1. de Finib.

Amicitias comparare: Id eſt, Aequirere. Cicer. in Lælio. Et lib. 1. de Finib.

Conciliat amicitias & conſeruat virtus. Cicer. in Lælio. Vide CONCILIO.

Conſerere ſe ad amicitiam alicuius. Cic. in Bruto, Quum Craſſus initio ætatis ad amicitiam ſe meam coniunxiſſet.

Stabilitas amicitiæ confirmari poteſt. Cic. in Lælio.

Conglutinare amicitias. Cic. in Lælio, Si vitiatas amicitias conglutinarer, eadem commutata diſſolueret.

Ad coniungendas amicitias quantam vim habeat ſtudiorum ac naturæ ſimilitudo, ſcitis omnes. Cic. pro Cluent.

Iucundiſſima ea eſt amicitia, quam ſimilitudo morum cõiungauit. Cic. 2. Offic.

Amicitia cum voluptate connecti nitur. Cic. 1. de Finib.

Connectere amicitias. Plin. Iunior lib. 4. epiſt. 15. ad Fuſcianum.

Amicitiam conſtituere & tollere, contraria. Cic. 2. de Finib. Si vitilias amicitiam conſtituer, tollet eadem.

Conſequi amicitiam. Cic. in Lælio.

Amicitiam vitiatas conſtituit. Vide CONSTITVO.

Amicitiam continere. Vide CONTINEO.

Contrahit amicitiam virtus. Cic. in Lælio.

Conueterant ſe amicitiæ in graues inimicitias. Cic. in Lælio.

In amicitiam conuertere aliquem. Vide CONVERTO.

Amicitiæ terga dare. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.

Amicitias dat cenſus. Ouid. 1. Faſt. dat cenſus honores,

Cenſus amicitias: pauper vbique iacet.

Amicitia remiſſior eſſe debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem facilitatémque propior. Cic. in Lælio.

Depoſitæ amicitiæ. Cic. in Lælio.

Deſerere ius amicitiæ. Cic. in Lælio.

Demittere amicitias. Cic. in Lælio.

Detrahere perſonam amicitiæ dicimur, quũ ſpernè quæ ſentimus animo, tum facimus, tum loquimur apud amicos. Vultus enim ab animo diſcrepans, perſona verius eſt quàm vultus. Eraſ. in Chiliad.

Dirumpere amicitias. Cic. in Lælio.

Diſeindere. Cic. in Lælio.

Diſſociat amicitias diſſimilitudo morum. Cic. in Lælio.

Diſſoluere. Cic. in Lælio.

Diſuere amicitias. Cic. in Lælio.

Amicitiam diuelli à voluptate non poſſe. Cic. 2. de Finib.

Amicitiæ durant firmiſſimè. Quinct. lib. 1. capa.

Eleuare amicitias remiſſione vſus. Cic. in Lælio.

In amicitiam & in amicitia aliquius eſſe. Vide IN.

Amicitia mihi eſt cum eo. Cic. pro Cluent.

Amicitiam cuertere funditus. Cic. 2. de Finib.

Exardeſcit amicitia. Cic. in Lælio.

Fideles amicitias excludere. Cic. in Lælio.

Expetenda amicitia. Cic. 2. de Inuent.

Amicitiæ muuus expletum eſt. Cic. in Lælio.

Extinctæ amicitiæ. Cic. in Lælio.

Exuere amicitiam alicuius. Cor. Tacit. lib. 5.

Molestas amicitias faciunt quidam, quum ipſi ſe contemni putãt. Cic. in Lælio.

Fingere amicitias vtilitatis cauſa. Cic. in Lælio.

Amicitiæ recordatione frui. Cic. in Lælio.

Gerere amicitiam. Cic. ad Appium Pulch. lib. 3. epiſt. 8, Doctiſſimis hominibus authoribus, quorum ſunt de amicitia gerenda præclariſſimè ſcripti libri.

Habenas amicitiæ habere laxiſſimas, quas vel adducas cum velis, vel remittas. Cic. in Lælio.

Amicitiæ rationem impediri, ſi ſummum bonum in voluptate ponatur. Cic. lib. 2. de Finib.

Amicitia interpta à paruis. Vide INCIPIO.

Incidere in amicitias malorum. Cic. in Lælio.

Inerepuit amicitias multebres. Tacit. lib. 4.

Amicitia indeclinata. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Téque (quod eſt rarum) præſta conſtanter ad omne

Indeclinatæ munus amicitiæ.

Indulgere amicitiis nouis. Vide INDVLGEO.

Iniunxit amicitiam cum eo. Vide INIVNGO.

Inſtituere amicitiam cum aliquo. Vide INSTITVO.

Inſtituendarum amicitiarum conſuetudo. Cic. lib. 1. de Finib.

Amicitias pares ſibi iungere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4.

Iungere amicitias & conſuetudines ei aliquo. Cic. pro Deiotaro.

Amicitiam manere difficile eſt, ſi à virtute defecerit. Cic. in Lælio. & lib. 2. de Finib.

Manere in amicitia. Vide MANEO.

Amicitiam ſi meuare ſua charitate, nihil eſt præſtantius. Cicer. 2. de Finib.

Amicitiam naſci quidam volunt ab inopia. Cic. in Lælio.

Oppreſſæ amicitiæ. Cic. in Lælio.

Amicitia ora mihi videtur à natura potius, quàm ab indigentia. Cic. in Lælio.

Ortus amicitiæ generoſus. Cic. in Lælio.

Amicitiam natura ipſa peperit. Cic. in Lælio.

Amicitiam pepigerat cum ea gente. Liu. 4 Decad. lib. 8.

Amicitia permanet vſque ad extremũ vitæ diem. Cic. in Lælio.

Amicitiarum ſua cuique permanet ſtabilis & certa poſſeſſio. Cic. in Lælio.

Amicitiam petere propter vilitatem. Cic. 2. de Inuent.

Amicitia præcurrit iudicium. Cic. in Lælio.

Amicitias vtilitate probat vulgus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

Amicitiæ profectæ ab noſtro beneficio. Cic. 2. de Inuent.

In amicitia prouectis longius. Cic. in Lælio.

Quæſita amicitia vtilitatis cauſa. Cic. 2. de Finib.

Amicitiarum præſidia quærere. Cic. in Lælio.

Recipere aliquem in amicitiam. Cic. ad Att. lib. 2. epiſt.

Remouere ſe ab amicitia alicuius. Cic. in Lælio.

Amicitia ac ſocietas renouata. Liu. 4. Decad. lib 4.

Renũtiare amicitiam alicui. Id eſt, Diremptam ſignificare. Tacit. libro 2.

Inſtitutionẽ amicitiæ omnino non poſſe repetiri. Cic. lib. 1. de Fin.

Repudiare

Repudiare amicitias grauiorum. Cic pro Plancio.
Per amicitiam diuoſque rogirus. Horat. 2. Serm. ſatyr. 4.
Rumpere amicitiæ vinculà. Lucret. lib 3.
Serpit amicitia neſcio quo modo per omniù vitam. Cic in Lælio.
Amicitiæ noſtræ memoriam ſpero ſempiternam fore. Cic. in Læl.
Spernere veteres amicitias. Cic in Lælio.
Amicitiam funditus tollere è vita. Cic. in Lælio.
Tollere amicitiæ nodum amabiliſſimum. Cic. in Lælio.
Ad tollendam amicitiam valet hoc præceptum. Cic. in Lælio.
Tueri amicitiam. Cic. lib. 1. de Finib.
Vacillat ſtabilitas amicitiæ. Cic. lib. 1. de Finib.
Venire in amicitiam alicuius. Liu. 4. Dead. lib. 4.
Violare amicitiam alicuius. Liu. 4. Dead. lib. 4.
Veſtram amicitiam ac ſocietatem non violau.
Vocare amicitiam ad eælculos. Cic. in Lælio.

Amicities, amicitiei [ἀμίκη] Idem quod Amicitia. Lucret. lib. 5.
Tunc & amicitiem cœperunt iungere habentes
Finitimi inter ſe.

AMICITIAM deam, iure inter ſua numina gentes collocauere: & quanuis eius aras non legamus, in quibuſdam tamen ſcholiis ad Heb. brææ quaſdam ſententias ſic legitur. Apud Romanos (inquit) Amicitiam pictura antiquitus puleiiré demonſtrabat. Pingebatur enim iuuenis forma, detecto capite, quæ erat tunica rudi induta, in cuius fimbria ſcriptum erat, MORS & VITA: in fronte, ARTAE & NYMPHAE: habet hæc atque latus aperrum vſque ad eor, & brachium inclinatum, digito eor oſtendens. ibi ſcriptum erat LONGE & PROPE. Eius explicationem vide apud Geraldū in lib. De diis gentium.

AMILCAR [ἀμίλκαρ] dux Carthaginenſis cognomento Rhodo, facunda ſolertia quæ inſignis, de feuitenua Athenienſium, qui ea tempeſtate præfecerem Alexandri Magni puerum timebant, in exilia ad Alexandrum venit, ſeſe & exuirm ſingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante: atque ita conſilia eius exploratis, in tabellis ligneis eera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perferebat. vt author eſt Trogus lib. 21. Amilcar an alius, an idem, quem ſupra nominauimus, inter auctores non ſatis deprehenditur, qui à Syracuſanis arcerſitus contra Agathoclem tyrannum eos obſidione prementem, vt idem Trogus author eſt, lib. 22.

Amilcar item cognomento Barcha, patre Annibalis, qui primam ſecundum filium Annibalem inter Pœnos dues gloriam obtinuit. Hic ex Liuio, & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcare alium Liuius 23. memoratqui dicit L. Furium Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie vieiſſe.

AMILUS [ἄμιλος] amnis eſt in Faliſcis Mauritaniæ, ad qurm, niteſcente luna noua, greges elephantorum deſcendunt tibique ſe puriſicantes, ſolentuer aqua eirrumſpergunturo, atque ita ſaluato fœdere in ſyluas reuertuntur, vtulorum iaculis præ ſe ferentes. Plinius libro 8. cap. 1.

AMINARVM [ἀμίνιον] Ptolemæo, eſt Italiæ oppidum in Campania, vbi ſunt generoſa vina. Aminæum Ptolemæus Falernum vocat, lib. 3.

Aminæ vuæ. Colum. lib. 3. cap. 9. Aminæa (inquit Beroaldus in Colum.) nomen eſt vuarum generoſarum, quas Setuini tradie Aminæas dici, quaſi ſine minio, id eſt ruborem ab illum eſt vinum. Maerobius verò rectius cenſet ab Aminæa regione nominari: furrunt enim Aminæi populi vbi nunc Falernum eſt.

Aminæum vinum. l. vii. §. 3. D. de vin. oleo tritleg. Dicitur autem Aminæum vinum, idrm quod Falernum. Nam Aminæi fuerani, vt antea diximus ex Maerobio, vbi poſtea Falernum.

AMINVLA, vrbs paruarum opum fuit in Apulia. Feſtus.

AMIPSIAS [ἀμιψίας] porta Comicus Athenienſis. Suidas.

AMISENA, regio Cappadociæ, Strab. lib. 12.

AMISIVS [ἄμισος] huuius eſt Germaniæ, nauigabilis, Pomponio Melæ. & Plinio libro 4. cap. 14. Strabo Amaſium vel Amaſam vocat. Ptolemæus Amaſium, qui Vidrum tamè alium, neſcio an bene, iuxta nominat. Hodie Emo vocatur à Germanis, quaſi Emiſius corrupto vocabulo: quanquam verius eſt Latina illa nomina ex Germanis nata drſlexaque fuiſſe. Ortus hic Vurſphalis montanis, inter Friſios, Oceano miſcetur. Hæc Vadianus Pomponij interpres.

AMISON Amiſus, ſiue Siephano, oppidum eſt inſigne in confinio Paphlagoniæ & Cappadociæ, diſtàs à Sinope c x x x. m. paſſ. Plin. lib. 6. cap. 2.

AMISYS, Galatiæ vrbs Ptolemæo, Simiſo à Sabellico dicta.

Amiſtà, amiſtæ, penult. corr. [ἀμισταῖος] feſtus, Amiſta patris mei ſoror, quia terrà à me ſi, atque auia videri poteſt. Dicta ex eo, quòd ab antiquioribus auta ſit vocitata. Cic. pro Cluentio, Qui vxori ſuæ Cluentiæ, quæ amita huius Habiti fuit, &c.

Maior amita. Vide MAGNVS.

AMITA, Pediculorum oppidum eſt. Eſt autem Pediculorum ager Brundiſio conterminus. Plin. lib. 3. cap. 11.

Amitini, Amitinæ, penul. prod. [ἀμίτινοι] feſtum matris & fœminæ filij. Nonius. Sunt fratris & ſororis filij filiæve. Caius in l. 1. D. de gradib. affinit. Amitini, amitinæ, Id eſt, qui quæve ex fratre & ſorore propagantur.

AMITERNVM [ἀμίτερνον] vrbs Veſtinorum in Italia Ptolemæo, hodie Aquila Norminis Plin. lib. 3. cap. 5.

Amiternas adiectiuum vt Amiterna cohors. Sil. Italib. 8.
Amiternus ager Martial. lib. 13. epig. 20. de Napis,
Hos Amiternus ager felicibus educat horris.

Amiternius, pen. prod. aliud adiectiuum. Colum. lib. 10,
Quæque Amiternnis deferrur Bunias aruis. Eſt autem Bunias idem quod Napus.

AMITERNINI, Sabinorum populi. Plin. lib. 3. cap. 12.

AMITHAON [ἀμυθάων] pater Melampi. Stat. 3. Thebaid.
-iuxtaque Amithaone ereius
Iam ſenior, ſed mente virens, Phœbóque Melampus
Affoctat paſſus.

Amithaonia [ἀμυθαονία] domus. Propert. 2. eleg. 3,
Mox Amithaonia nupta futura domo.

Amithaonius Melampus. Tibul. 4. eleg. 1.

AMITHOSCVTA, regio Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 28.

AMITINENSES, Italiæ populi in tractu Hetruriæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Amitini, Vide AMITA.

Amitrochiliones [ἀμιτροχιλίωνες] dicti ſunt Sitiæ prope Meiapitum, quorum vrbs Sitis vocatur, eum nominis eiuſdem fluuio. Sic autem appellati ſunt ab adiacentibus populis, quòd in tantam mollitiem collapſi eſſent, vt floridas illis tunicas geſtare moris fuerit, quas etiam mitris, hoc eſt, cinguliis eximij impendij præcingerent. Amitrochiliones autem Homero diſcincti nuncupantur. Hæc Celius Rhod. lib. 7. cap. 9.

Amitto, amittis, amiſi, amiſſum [ἀπόλλυμι] amittere, Dimittere. Terentius Heauton. 3. 1.
Prius proditurum te tuam vitam, & prius
Peeuniam omnem, quàm abs te amitias filium. Vbi Donatus, Amittas, pro Dimittas dixit. Nam quod nos dicimus Dimittere, antiqui etiam dixebant Amittere. Virgil. Æneid. 2.
Quiſquis es, amiſſos hinc iam obliuiſcere Graios.
Amittere & Retinere, conteria. Terent. in Phor. 1. 3. -ego in eum ineidi infelix loeum, Vt neque mihi eius ſit amittendi nec retinendi copia.
¶ Amittere, pro Mittere. Plaut. Capt. 2.
Quo pacto hic ſeruos ſuum herum hinc amittat domum.
¶ Amittere, Perdere [ἀπόλλυμι,] Salluſt. Iam pridem equidem nos vera rerum vocabula amiſimus.
Amittere & perdere. Cic. 3. Verr. Claſſes amiſſe & perditæ.
¶ Amittere rem de manibus. Cic. 6. Verr. Quod intelleaſti te prædæ de manibus amiſſa, teſtimonium tamen effugere non poſſe.
Hominem de manibus. Cic. pro Cælio, Cur Licinium de manibus amiſerunt? Id eſt, Comprehenſum abire permiſerunt.
E manibus. Liu. 9. bel. Pun. Maſinuſſam faucium propè è manibus inter tumultum amiſit.
Amores. Virgil. 3. Georg.
Animam. Plaut. Amph. 4. Author ad Herenn. lib. 4.
Aſpectum. Cic. 1. Tuſc. Quod iis ſæpe viſu venit, qui quum acriter oculis deheærem ſolem intuerentur, vt aſpectū omnino amitterent.
Authoritatem. Cic. 4. Acad.
Cauſam. Cic. 1. de Orat. & ad Atti. lib. 9. epiſt. 13. Id eſt, Cauſa cadere, quod etiam litem amittere dicitur.
Ciues. Cic. pro Marcello
Ciuitatem. Cic. 1. de Orat. Num is ad ſuos poſtliminio rediſſet, & amiſſiſſet hanc ciuitatem? Et pro Domo.
Colorem. Ouid. 9 Metamorph.
Confidentiam. Plaut. Amphit. 1.
Conſilium. Terrent. Eunuch. 2. 2.
Corpus & vires. Cic. in Epiſt lib. 7. ad Gallum, 27.
Decorem. Corn. Celſ. lib. 2. cap. 2. Peius tamen ſignū eſt, vbi aliquis contra conſuetudinem emacuit, & colorem decoremque amiſit, &c.
Dignitatem amittere. Cic. ad Lentul. lib. 1. 8.
E conſpectu. Terent. Eunuch. 2. 3. Neque virgo eſt vſquam: neque ego, qui illam è conſpectu amiſi meo.
Egeſtatem, ærumnas, &c. Salluſt.
Exiſtimationem pudoris. Cic. 4. Verr.
Filium. Cic. ad Seru. Sulpit. lib. 4. epiſt. 6.
Amittit flore puniceo ribus minis, & pruinis. Plin. lib. 16. cap. 26.
Fortunas, & omnia ornamenta. Cic. 3. Verr.
Fugam. Salluſt.
Honeſtatem omnem. Cic. pro Roſc. Amer.
Humorem. Cic. 3. de Nat. deor. Imperium. Plin. lib. 2. cap. 26.
Impetum. Senec. in Hercul. Oeteo, 8.
Ius imperij & exercitus. Cic. 10. Philipp.
Laudem. Plin. Iunior. epiſt. 177.
Libertatem. Cic. pro Domo ſua ad Pontif.
Libidinem omnem. Plaut. Milit. 30.
Litem. Cic. pro Roſc. Comœdo, Ad iudicium hoc modo venimus, vt totam litem aut obtinearnus, aut amittamus.
Lumen. Cic. 1. Tuſcul. Oculos. Cæſar 3. bel. Ciuil.
Memoriam alienius. Cic. pro Deiot.
Occaſionem. Cic. pro Cæcinna. & Terent. Eunuch. 2. 5.
Amiſit opes. Ouid. 21. epiſt.
Opinionem. Cic. Attic.
Amittere oppidum, & Recipere, contraria. Cic. de Senect. Salinatori qui amiſſo oppido fugerat in arcem, glorianti atque ita dicenti, Mea opera Q. Fabi Tarentum recepiſti: Certè, inquit ridens, Nam niſi tu amiſiſſes, nunquam recepiſſem.
Ornamenta. Cic. ad Seru. Sulpit. lib. 4. epiſt. 6.
Patrem aut liberos. Plin. Iunior. epiſt. 84. Cic. in Epiſt.
Caprum piſcem amittere. Cic. 2. de Nat. deor
Prædam. Plaut. Milit. 8. Cic. 6. Verr.
Receptum. Pompeius ad Domitium in epiſtolis ad Attic. lib. 8. Neque ex omnibus oppidis contrahere copias expedit, ne receptum amittam. Id eſt, Loeum in quem poſſim me recipere.
Reuerentiam amittere dicitur imperator. Plin. Iunior in Panegyr.
Saluterm. Plaut. Merc. 11. Cic. 3. de Nat. deor.
Senſum humanitatis omnem ex animo. Cic. pro Roſc. Comœd.
Amiſit ſenſus. Ouid. 10. Metamorph.
Spiritum. Cic. 3. de Nat. deor.
Vires. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.
Tempus. Cic. pro Murœna. & de Prouinc. Conſul.
Virtutem & fidem nunquam amiſerim. Cic. Poſt red. in Senatu.
Vitam. Horat. 1. Serm. ſatyr. 1.
Vitam amiſit Deeius, ar non perdidit: re enim viliſſima & parua maximam redemit. Author ad Heren. lib. 4.
Vitam per dedreus. Cic. pro Roſc. Amer. & pro Milone.

Amissio, verbale { ἀπόβασις } Rei alicuius ptiuatio. Plin.lib.17.cap.2, Foliorum amissio.
Dignitatis amissio. Cic.in Pison.
Oppidorum turpis amissio. Cic.in Pison.
Sensuum amissio. Cic.2.de Finib.

Amissus, participium { ἀποβαλόμενος } Virgil.2. Æneid.
Quisquis es, amissos hinc iam obliuiscere Graios.

A M M

AMMIENSES, populi Hispaniæ, Plin.lib.4.cap.22. ab Ammia ciuitate, cuius meminit Ptolemæus. Vide Hermiolaum.

Ammium, ammij { ἄμμις } semen est exile minus cumino. Plin.lib.20. cap. vlt. de theriaca Antiochi, Avetbi & famiculi feminis, & anisi, & ammij, & apij, &c. Meminit & lib.20.cap.15, Quidam cuminum Æthiopicum vocant: notom officinis omnibus semen, Amcos nomine. Ruell.lib.3.cap.45.

Ammochrysus { ἀμμόχρυσος } Gemmæ nomen. Plin.lib.37.cap.11, Arenarum similitudo est in ammochryso, velut auro arenis mixto.

Ammodites { ἀμμώδυτες } animal magnitudine cubitali, simile viperæ. Vipera enim subfaua est. Actius Sermone 13.cap.25.

A M M O N { ἄμμων } dictus est Iupiter ab Ammone quodam pastore, qui primus in Libya loui templum ædificauit. Author Pausanias in rebus Messeniacis.
Ammonis oraculû in Africa Cyrenaica apud Melam, nunc volgò dicitur *Al cancarron de Mathona*, estq; Oluario io Melam.
Ammonis nomen ab arenis ductû putat Seru. Sic enim ait in illud 4. Æneidos, Hic Ammone satus, &c. Liber quum Indos peteret, & per Libyam exercitum duceret: fatigatus sitî, louis patri sui imploratur auxilium. Et statim vbi in despuitoque arete, velut ducis soni inuentus est. Vnde factum est Iou Ammonis ab arenis dicto simulacrum cum capite arietino. Quod ideo fingitur, quia sauis inuoluta sunt eius responsa. Sanè ἄμμος arena Latinè dicitur. Dc Ammone longè plura vide apud Diod.Sicul.lib.4.cap.vlt.
Ammon corniger. Lucan.3.
Ammonis cornu inter ferasissimas Æthiopiæ gemmas, aureo colore, arietini cornus effigiem reddens, promittitur prædiuina fomnia repræsentare. Plin.lib.37.cap.10.
Ammon Garamanticus. Sill.14.
Marmaricus. Claudian.
Syrticus. Lucan.lib.10.

Ammoneo, Vide A M O N E O.

A M M O N I A { ἀμμωνία } regio Mediterranea Libyæ, in qua Iupiter Ammon colebatur, ita dicta ab arenæ copia.
Ammonia Iuno, Id est, Arenaria, culta in Græcia ab Eleis, de qua Pausan. & Cæl. Antip. lib. 18. cap. 38.

A M M O N I A C I V S A. Vide A M M O N I A C V S 2 adiectiuum.

Ammoniacum { ἀμμωνιακὸν } vulgò *Armentige*, meiopij arboris lacryma: de qua sic Plin.lib.12.cap.23. Ergo Æthiopiæ subiecta Aphrica ammoniaci lacrymam stillat in arenis suis, inde & nomine eiusm ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor quam meiopion vocătzesfinæ modo aut gummi Latini, vt ait Dioscor. γόμι, Id est, Gutta tum.

Ammoniacus, adiectiuum { ἀμμωνιακὸς } vt, Ammoniacus sal, ab Ammonia ciuitate, quæ & Parætonium dicitur, aothore Strabone, lib.17. Colum.lib.6.cap.17. Quidde Medicamine facici,
Cumque Ammoniaco maiscula thura sale.
Ammoniacum salem dici tradit Dioscorides, quasi arenarium: cui subscribit Plin.lib.31.cap.7. de salis generibus loquens: Nam Cyrenaici (ait) tractus nobilitatur Ammoniaco, & ipso quæ sub arenis inueniatur, appellato.

Ammonitrum, tri, pen. corn. n. g. { ἀμμωνίτρον } Massa vitri albidæ qoa sic Plin.lib.36. cap.26, Ii vero & in Vulturno mari Italiæ arena alba nascens, sex M. P. à Liuerne inter Cumas atque Luernum, quæ mollissima est: pila molaque teritur. Dein misceur tribus partibus nitri pondere vel mensura, & liquata in alias fornaces transfunditur. Ibi sit massa quæ vocatur ammonitrum: atque hoc reoquitur, & fit vitrum purum, ac massa vitri candida.

A M M O N I V S { ἀμμώνιος } Alexandrinus summus philosophus, præceptor Origenis, vt Porphyrius in tertio contra Christianos lib. refertur.
Ammonius Hermeæ ex Æ gypto, præceptor Ioânis Grammatici. Volaterran. qui & alterius Ammonij meminit, quem dicût habuisse asinum sapientiæ auditorem: rem quidem prodigiosam, sed quam memoriæ prodidit Suidas.

A M P H I A { ἀμφιάς } nympha marina, Nerei & Doridis filia (vt placet Hesiodo in Theogonia) ita dicta ἀπὸ τοῦ ἄμμα καὶ ἅλς, quasi per arenam discurrens.

A M N

Amnenses appellabantur vrbes fiæ prope amnem, vt à mari maritimæ: vnde Interamnæ, & Antemnæ dictæ sunt, quòd inter amnes sunt positæ, vel ante fe habeant amnes. Festus.

Amnestia, amnestiæ, fœm. gen. pen. corr. { ἀμνηστία } Obliuio iniuriarum. Plutarchus in Politicis ait, Athenis communi omnium consensu decretam fuisse amnestiam: Id est, iniuriarum offensionûmve quæ triginta viris & empub. occupantibus vltrò citrôque illatæ acceptæve essent obliuionem. Valerius Maximus lib.4.cap.1. de Thrasybulo, Plebiscitum interpositum, ne qua præteritarum rerum memoria fieret. Hæc obliuio, quam Athenienses Amnestiam vocant, concussum & labentem ciuitatis statum, in pristinum habitum reuocauit. Æmylius Probus in Thrasybulo, Præterea hoc quoque Thrasybulij, quòd reconciliata pace, quum plurimum in ciuitate posset, legem tulit, Ne quis ancestarum retrum accusaretur, neve multaretur: eámque illi legem obliuionis appellarunt. Cic.Philip.1. in ipso penè initio, In quo templo, quantum in me fuit, ieci fundamenta paeis, Athenienſiumque renouaui vetus exemplum: Græcum enim vetbum vſurpaui, quod tum in fedandis discordiis vſurpauerat ciuitas illa, atque omnem memoriam discordiarum obliuione fempiterna delendam censui. Tulit hanc legem Thrasybulus, quum ciuitatem Athenarum oppressam à triginta tyrannis, in libertatem vindicasset. Vopiscus in Aureliano, Amnestia etiam sub eo dekctorum publicorum decreta est de exemplo Athenicnsium. Dc Thrasybuli Amnestia sic scribit Orosius lib.2.cap.12, Athenienses reuocati in vnum, hæc prima fundamina recuperatæ libertatis instaurant, proposita turisurandi contestatione, vti discordiæ animositatisque præteritæ in obliuionem perpetuam atque in immortale silentium deducantur. Quod pactionis genus, Amuestiam vocauerunt: Id est, abolitionem malorum. Tale est illud Suetonij in Claudio, cap. 11, Imperio stabilito, ioihil antiquius duxit, quàm id biduum, quo de mutâdo Reip. statu hæsitatum erat, memoriæ eximere. Omnium itaque factorum dictorúmque in eo veniam & obliuionem in perpetuum sanxit ac præstitit.

Amnis, buius amnis, m. gen. { ποταμὸς } Fluuius. Festus, Amnis propriè dicitur à Cæteronando, quoniam ex Græca præpositione sumptom, quæ εἰς ἀνὰ, significat enim Circum: & Nare, fluere. Virg.2. Georg.
Atque alius latum funda iam verberat amnem. Amnis duabus conflat syllabis, quarum prior est à, posteriior mnis. Hor ex Charisij verbis facilè colligitur, libro 1. cap. De syllabis. Syllabæ, inquit, positione longæ sunt, quum correpta vocalis sequentes habet duas consonantes. hæ autem in eadem syllaba solent esse, vt Arraat in proxima, vt Amnis: aut in duas syllabas diuisæ, vt Arma.
¶ Amnis, pro Torrente. Virg.4. Æneid. Ruit de montibus amnes.
¶ Amnis vetustè positum in fœm.g. Plaut. Merc. Neque vlla mihi obstabit amnis. Næuius Lycurgo, fed quasi amnis eis rapis, fed examen inflexa flectitur. Varro *ἐκ πολέμου*, lib.1, Propter hos fluit amnis, quam olim Albulam dicunt vocitatam. Et Nonio.
Amnes alti. Iuuenal. Sat.12.
Aurifer. Claudian. in 1. cons. 92.
Cæstior bibendus amnis. Stat.4. Sylu.7.
Cauus. Auson. fogerit illa cauos amnes.
Cæruleus. Stat.1. Sylu.5.
Circunfluus. Ouid.15. Metamorph.
Seindítur in genuas partes circunfluus amnis.
Clamatus sacris vlulatibus. Stat.9. Thebaid.
Clementissimus. Ouid.9. Metamorph.
Concius imbribus. Ouid.3. Metamorph.
Frigidus. Claudian.
Fumidus. Virgil.7. Æneidos,
Iumidus, atque alte spumis exuberat amnis.
Gelidus. Claudian. epigram. 5.
Cælo gratissimus. Virgil.8. Æneid. loquitur de Tybride.
Inflatus aquis. Liu.lib.3. bel. Pun.
Lethæus. Virgil.6. Æneid.
Liquidissimus. Ouid.6. Metam. de Marsya Phrygiæ amne loquitur.
Liquoreꝫ amquum perlucidus, riparum vestitus viridissimis. Cic.2. de Natura deorum.
Lubricus. Ouid.3. Amor. eleg.5.
Magnus. Ouid.1. Metamorph.
Maligno amue radit arenas. Seneca in Hippolyto, 1.
Matutinus. Stat.2. Sylu.3. Nubigena. Stat.lib.1. Thebaid.
Obliquus. Lucan.lib.3.
Primus in obliquum soupes opponitur amnem.
Papyrifer. Ouid.3. Trist.eleg.10. Nilum intelligit.
Peregrinus. Ouid.8. Metamorph.
Perluciduis magis vitro. Ouid. epist.21.
Phaethontius. Sil.Ital.lib.7. Padus intelligitur.
Pisfosus. Ouid.3. Fast.
Placidus. Ouid.1. Metamorph. Sic vocat amnem Ladonis.
Pronus. Virgil.1. Georgic.
Atque illum in præceps prono rapit alueus amni.
Purus. Horat.2. epist.2.
Quietus. Claudian. epigram. 46.
Rapidus. Senec. Medea, 6. Luct.lib.1. Et rapidos tranant amnes.
Restuus. Claudian. epigram. 22.
Rigidus. Valer. Flac. Argonaut.lib.4.
Riguus. Virgil.1. Georgic.
Seuirus amnis. Cic.in Orat. de Herodoto & Thucydide, Alter enim sine vllis falebris quasi sedatus amnis fluit: alter incitatior fertur.
Szous. Claudian. Panegyr.2.
Scuerus. Virgil.2. Georgic. de Cocyte amne.
Soluius. Lucan.lib.2. Spumosus. Virgil.11. Æneid.
Sonans. Catul.32. Subactus. Claudian. epig.4.
Spumans. Valer.4. Argonaut. Taciturnus. Horat.1. Carm.od.31.
Spumeus. Virgil.2. Æneid. Torpens. Stat.4. Thebaid.
Tortuosi amnis sinus flexúque. Liu.bel. Pun.lib.7.
Tumidus. Lucan.lib.1.
Turbidus. Lucret.lib.1. Vadosus. Virgil.7. Æneid.
Vagus. Claudian. in Rufinum, 2.
Vagi amnis ripæ. Seneca in Hippol.4.
Amnes vastos congerit. Val. Argonaut.4.
Viridis. Sill.Ital.lib.4.
Amnes deducunt vndas in mare. Ouid.1. Metamorph.
Amni secundo defluit. Virgil.3. Georg.
Amne elisio pellitur vapor spumeus. Claudian. epigram.5.
Amnes epoti arebant. Claudian. Panegyr.1.
Amnes euanuisse & exaruisse quosdam videmus. Cic.1.de Diuin.
Amnes exhaustí solubus. Stat.3. Thebaid.
Amnis incurrit validis cum viribus. Lucret.lib.1.
Amnes ruunt. Virgil.4. Æneid.
Amnes rumpuntur. Virgil.2. Georg.
Amnibus fedatis septem altus furgeret Ganges. Virgil.9. Æneid.
Amnibus solutis iam nare iuuat. Stat.5. Thebaid.
Amnes fonant balatu & crebris mugitibus. Virg.3. Georg.
Amnes fonuerunt curſibus. Lucan.4.
Amnes tranare. Virg.6. Æneid.

Amnicola,

Amnicola. pen. corr. {ἀκυπόμπους.} Ouid. 10. Mrtam.

Amnicolæque simul falices, & aquatica lotos.

Amnicus, penult. corr. {ποταμιος} adiectiuum. vt Amnica insula. Plin. lib. 3. cap. 21. Insula in Sao Matiubarin, amnicatum magna.

Amnifluus, {ποταμος} Interior membrana appellatur ab Empedocle, qua fœtus in vtero inclusus obtegitur, à mollitie agnorum deducto nomine: exterior vero chorium Pollucisquæquam alij diuersum tradant. Volaterran. & Gal. lib. de Fœtuum formatione.

Amnvs, Insulæ Doliæ in Arabia fluuius. Plin. lib. 6. cap. 28.

Amo, amas, {φιλω, ἀγαπαω, στεργω, ἐραω} amare, Plus est quàm Diligere. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. epist. 14. Quis erat qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? tantum tamen accessit, vt mihi denique nunc amare videar, antea dixisse. Idē. Sed tamen vt feires eum non à me diligi solùm, verùm etiam amari. Amare nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla vilitate quæsita. Cic. in Lælio.

Amare ex animo aliquem. Cic. ad Q. fratr. lib. 1. epist. 1. Te autem ament ex animo, ac non sui commodi causa simulent.

Amare se sine riuali. Cic. ad Q. fratr. libro 3. epist. 243. O dij, quàm ineptus, quàm se ipse amans sine riuali!

Amo Phyllida amat alias. Virgil. 3. eclog.

Amat nos, Herōfique habet Pompeius. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 25. Diligere, amplectī, amare aliquem. Cic. ad Attic. lib. 3. epist. 8.

Amari & diligi. Cic. 6. Verr. Antagathus homo nobilis, qui à suis & amari & diligi velle.

Amare corde vel animo, pro Ex corde, siue Ex animo. Plautus Capt. 7.

Certa fide. Ouid. 2. de Arte amandi.

Mutuis animis. Catull. de Æne & Septimio, 42.

Certatim aliquem. Cic. 3. Philipp. Quem ego & frater meus certatim amamus: omnibus horis in oculis, auribus, cōplexu tenemus.

Amorem tuum, pro Gratum habere. Cic. Fam. 13. Delectārunt me tuæ literæ, in quibus primùm Amaui amorem tuum.

Amare amore. Cic. Fam. 15. Cura vt valeas, méque ames amore illo tuo singulari.

Amai nemus, frigtorum choros, & fugit vrbes. Horat. 2. epist. 2.

Amare syluas. Ouid. 2. Metamorph.

Oxia. Virg. 5. eclog. 12.

Quippiam plus fuis oculis. Catull. 3. t. & Terent. Adelph. 5. 7.

¶ Amare, cooffirmantis, vel obiestantis. Terent. Ita me dij amēnt. Amare vt cùm maximè. Ter. Bacchidem amabat vt cùm maximè. Id est, vt barbari dicunt, Sicut vnquam. Latinius, Vt cùm cam maximè amarent.

Amari dignus. Virgil. 5. eclog.

Amare in matrimonium. Quintil. lib. 11. cap. 1. Pater ex meretrice natum, quòd amet meretricem in matrimonium, abdicat.

¶ Amare, absolutum: pro Amore raptum esse. Terent. And. 1. 2. Omnes qui amant, grauiter sibi dari vxorem ferunt. Ibidem 1. 2. Meum gnatum rumor est amare.

¶ Amare, pro Horari. Sall. Terrebat eum animi amore, vultu, sæpe impetu, atque alijs omnibus quæ ira fieri amat.

¶ Amare, pro Frui amore. Terent. Eunuch. 4. 2.

-cerē extrema linea

Amare, haud nihil est. Vbi Donatus, Amare, modò fui amore dicit. Turnebus verò sic, Amare extrema linea, est amare impensissimè, ductā transfiatione à curriculi, vel stadij, in quibus prima linea cursus erat in carceribus, vltima in fine, quæ & calx dicebatur, quòd scilicet calce vel creta notaretur. Vltra autem calcem nihil fuisse, quòd cursus tendatur, spatiaque præstētium & curriculorum limeis erant inclusa. Tertullianus aduersus Hermogenem, Adniciam & ego pro ea non intelligentes, quorum Hermogenes extrema linea est. Hæc ille.

Amare, pro Operam & studium probare, Laudare. Cic. Famil. 13. Etsi in Attili negotio te amaui.

Amare se in re aliqua. Cic. ad Att. lib. 4. epist. 8. Dices tu, Ergo hæc quomodo fers? Ille me herele, & in eo me valde amo.

Amare ipsum: Hoc est, Se mirari, sibi placere. Cic. de Arusp. ieum respond. Quam volumus licet p. c. ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos superamus.

Credo igitur hunc me non amare. at ego me amaui, quod mihi tamquidem vsu non venit. Cic. Attic. lib. 9. epist. 21. hoc est, Feci quod magis ex animo meo fuit, quod iampridem non feceram: quia potentibus in Republica post exilij tempora inseruiui.

¶ Amas quòd, pro Placet tibi quòd. Horat. 1. Ser. -amā sque Quòd nusquam tibi sit potandum.

Amo te ex. Plin. Iunior lib. 3. epist. 9. Quem ego quum olim mutuò diligerem, hæc officij fœtitæ amare cœpimus exepti.

Amo te quòd. Cic. ad Att. lib. 1. ep. 13. Te multum amamus, quòd ea à te diligenter & paruoque curata sunt.

Amo te de hac re, pro eo quod est, Ob hanc rem habeo tibi gratiam. Terent. Eunuch. 3. 2. Equid nos amas de fidicina hac? Cic. ad Attic. lib. 7. epist. De Rauduleuo Numeriano multùm te amo.

¶ Amant confociari. Horat. 1. Carm. od. 3. Id est, coniungi.

Amant iacēre inter pulullos feticos. Horat. Epod. 8.

Amat biberic soio anno palma. Plin. lib. 15. cap. 4.

¶ Amare nimis, pro indulgere. Cic. ad Attic. 6. Nimis in isto Brutum amatti.

¶ Amari, pro Solet. Tacit. lib. 4. Memoriæ Drusi eadem quæ in Germanicū decernātur, plerisque additis, vt fœtmē amat posteritor adulatio. Tractum à Græcis, qui φιλοτιμουνται. Hoc est, Amat fieri, pro Solet fieri, vsurpant. Huius loquutionis meminit Quintilianus libro 9. cap. 3.

¶ Amet cauēt pouper. Ouid. 2. de Arte amandi.

Amauit rentelsus. Ouid. 3. Metamorph.

Inuitus amabo. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.

Amet occultē. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

Amare patienter. Ouid. epist. 18.

Sapienter. Ouid. epist. 20.

Turpē. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Valde. Cic. Att. lib. 6. epist. 2. Mihi videtur mattem valde, vt debet, amare, téque mirificé.

Amare vnirē patriam & clues fuos. Cic. In Catil.

¶ Si me amas. Cic. ad Q. frat. lib. 2. ep. 12. Amabo te, & duoliat consolabor te, & omnem abstergebo dolorem: & adhuc, si me amas, Maximus sibi apropterate.

¶ Amare, pro Amanter precati, & à charo homine rogare & optare. Plaut. -amare ait

Te multùm Erotium vt hoc nuoc vna opera ad aurificem deferas. Apud Quintilianū quoque in loco Domitij Afri pro noxiate iuctdā & amenta vsurpatur. Na quum is quem defenderat, eius confectum vinasset, vbi postea ipsum contemnit, Amas, inquit me, quòd te non vidisti? Et, gratum mihi fecisti.

Auabo, penult. prod. {ναι, ναὶ} Interiectio blandientis & amantis. Cic. ad Volum. lib. 7. ep. 33. Vrbanitatis posseßionem, amabo, quibusuis interdictis defendamus. Terent. Eunuch. 4. 4. Habēne hominem, amabo? Idem, Vide, amabo, num sit domi.

Amabo re, & Ama me, in eadem sententia. Cic. ad Cassium, lib. 15. Idem ad Att. lib. 5. epist. 10. Amabo te, ineúbe in eam rem, & ad me scribe. Idem ad eundem, lib. 6. ep. 1. Ama me, non libēter videsse modò succēfer, modò gratias agit. Id est, mihi crede, vel certè.

Amando perdere. Horat. 1. Carm. ode 8.

Amanda vox. Horat. 4. Carm. ode 14.

Amandi præceptor. Ouid. 2. de Arte amandi.

Amando superare aliquem. Ouid. 14. Metamorph.

Amastēre, Futurum infinitiui modi vsitatum priscis, nobis insolitum, pro Amaturi esse. Sic Expugnastere, pro Expugnaturum esse. quæ ego paturi notanda, quòd à Grammaticis præterita negligētiùs intelligam. Vide ε σ τ ρ υ φ ο σ ο. Turnebus.

Amans, participium {ἐρῶν} Qui vel quæ amat, seu pudicè, seu impudicè. Virgil. 3. Georg. Amantes ardua dumos.

Amantes limora myrtos, Virgil. 4. Georg.

Amans {ἐρως ὁ} nomen ex participio. Plaut. Asin. 16. Continentem, amantem vtoris maximè. Cic. ad Attic. lib. 9. epist. 18. Bone ciues amantes patriæ.

Studiosus, amans, obseruans. Cic. pro Rab. Posthum. Veterem amicum suum, studiosum, amantem, obseruantem sui, labentem excepit, corruete non fuit, fulsit & fulsinuit, re, fortuna, fide.

Amantes doloris. Cic. 2. Tusc. Itaque indultrios homines, illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: non potius laboriosos.

Amantior tui. Cic. Attic. lib. 6. ret. 6. Lentulo, lib. 1. epist. 5. Item, Amantior domini famulus, Colum. lib. 7. cap. 12.

Amanti simus tui. Cic. 4. de Finib.

Amans cruoris. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.

¶ Amans, pro Amatore {ἐρωτικὸς.} Terent. And. 1. 1.

Sed postquam amans accessit, pretium pollicens,

Vnus & nem alter. Ouid. Militat omnis amans. Cic. tamen 4. Tusc. Aliud est (inquit) amatorem esse, aliud amantem.

Amantum ardor. Lucret. lib. 4.

Fluctuat incertus error, bus ardor amantum.

Amantis nutus. Tibull. 1. eleg. 8.

Amans cupidus. Ouid. 18. epist.

Firmius & cupidi tandem cocamus amantes.

Fictus. Ouid. de Remedio amoris, 2.

Imprudens. Propert. lib. 2.

Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti.

Insanus amantem capit dementia. Virg. 4. Georg.

Insomnia. Valer. lib. 7. Argonaut.

Misert. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. & Virgil. 4. Æneid.

Neglectus. Ouid. Amor. 2. eleg. 7.

Palleat omnis amans. Ouid. de Arte amandi, 1.

Amanti aptus color pallidus. Ouid. de Arte amandi, 2.

Amantium pallor viola tinctus. Horat. 3. Carm. 10.

Amantes petiuri. Propert. lib. 2.

Amantum periuria ridet Iuppiter. Tibul. 3. eleg. 7.

Amantes obliros meliorus famæ. Virgil. 4. Æneid.

Amantes teneri. Tibull.

Amantium iræ. Dicitur vbi quinon ex animo indignantur inuicem: aut de tranenda neuriquam duratura. Terent. in Andr. 3. 2.

Amantium iræ, amoris redintegratio est.

Amans audet. Virgil. 4. Æneid. Ardet amans Dido.

Amantem deludere. Ouid. 2. Amor.

Desertre. Ouid. 4. Metamorph.

Exludere. Ouid. 1. Amor. ad Ianitorem, eleg. 6.

Fallere. Virgil. 4. Æneid.

-quis fallere possit amantem?

Flectere amantem. Ouid. 11. Metamorph.

Fraudare spe. Ouid. 14. Metamorph.

Ludere vana spe. Virgil. 1. Æneid.

Amantes meminerunte omnia. Ouid. epist. 21.

Amantem perdere. Ouid. 4. Metamorph.

Amantes præcurrere omnes vna dies potuit. Propert. lib. 1. eleg. 12.

Ab amante recedere. Ouid. de Remed. amor. 2.

Amantem me soluat eo, Id est, ab eo. De Ænea loquitur Dido. Virgil. 4. Æneid.

Amatores ſibi somnia fingunt. Sumptum ex Virgilio in Pharmaceutria. Seruius admonet prouerbialiter dictum à poeta. Nam quod quisque sperat, facilè credit. -& tardè, quæ credita lædunt.

Credimus, vt ait Ouid.

Amantia lumina. Ouid. epist. 18.

Amantius indulgētiúsque nomen. Cic. pro Cluent. Quo enim est ipsum nomen amatius indulgētiúsq; materni? hoc illius matris quæ

molros iam annos filium interfectum cupit, singulare scelus maiore odio dignum esse ducetis.

Amanter {ἀφιλοστόργως} aduerbium qualitatis, amantius, amantissimè. Id est, Amicè & cum amore. Cic. Cornelio, lib. 12, 3rd neque vehementer & amanter. Plin. Iunior epist. 11, Vt nos amicos paternos & amanter & modestè complectebatur. Idem in Lælio 23, Quicum coniunctissimè & amantissimè vixisset.

Amanter diligenteque aliquid conficere. Cicero ad Attic. lib. 2. epistol. 19.

Amanter expectare aduentum alicuius. Cicero ad Rufum, libro 5. epistol. 19.

Amantissimè obseruare aliquem. Cic. ad Att. lib. 6. epist.

Amatus, pen. prod. participium {ἀφιλόστοργος} Ouid. 5. Metam.

-sed enim cognoscis amatas
Amnis aquas.

Amare mihi non minus quàm frater fratri. Ouidius de Ponto, 4. eleg. 12.

Amatio, amationis {ἔρως} Amor venereus. Plaut. Pœnul. 16, Accerba amatio est. Idem Merc. 16, Cum tua hæc amica, cumque amationibus. Nomen durisculè fictum.

Amator, pen. prod. {ἐραστὴς} & in bonam & in malam partem accipitur. In bonam. Cic. Attic. libro 14, Amator pacis. Idem ad Volumn. lib. 7, Viuàmque tecum mulium, & cum commonibus nostris amatoribus.

In malam. Terent. Eunuch. Amatores audieram esse mulierum eos maximos. Idem And. 4, 5, Amicum, amatorem, virtute in quouis loco Paratum. Vbi Donatus, Amicus, inquit, est, & amator vbi corporis. Idem Donatus alio loco, Aliud est Amator, aliud est Amicus, Amator, qui ad tempus: Amicus, qui perpetuò amat. Idem & alibi, Amator fingere potest: Amans verò amat. Cic. 5. Verr. Poterisne te Alba tuus antiquissimus non solùm amicus, verumetiam amator, absoluere?

Amator, & Amans differunt. Cic. 4. Tusc. Vt inter Ebrietatem & Ebriositatem interest: aliúdque est, Amatorem esse, aliud Amantem. Hæc differentia tamen confunditur, siquæ est amans vel amator, qui aut peobanda animi inductione amat, aut amore Veneris ardet.

Amatoracer. Vide ACER 2 adiectiuum.

Blandus. Properz. lib. 2.

Amatorè eacum decipiunt vitia turpia amicæ. Horat. Serm. sat. 3. Magnus amator mulierum. Vide MAGNVS.

Manifestus sum amator. Ouid. Amor. 1. eleg. 4.

Pauper. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Pleuis Horat. 1. epist. vlt.

Pulcher. Propert. lib. 2.

Vxorem ille tuus puleher amator habet.

Tener. Iuuenal. satyr. 6, Spondet amatorem tenerum.

Amatores rutis. Horat. 1. epist. 10.

Amatorculus, pro cor. imin. vsu tum. Plaut. Pœnul. 4,

Vix ægrè amatorculos inuenimus.

Amatrix, penult. prod. amatricis, penult. etiam prod. verbale, fœm. gen. {ἐρωτικὴ} Quæ turpiter amat. Plautus Asin. 18, Satis diceacula es amatrix.

Amatrices aquæ. Martial. lib. 7,

Et quòd amatrices tam propè feruat aquas.

Quasi iucundæ, quæ vidrliceat ad eum loeum amandum alliciunt.

Amatorius {ἐρωτικὸς} adiectiuum ab Amator.

Amatorium, Quod ad amoris insitiam impellit: vt, Amatorium poculum. Sic amatorium virus, apud Plin. lib. 8. cap. 22. & lib. 13. cap. 24. Efficitem in amatoriis. Quinti. lib. 7, An amatorum venenum sit nécnc.

Amatoria imitatio. Plin. lib. 18. cap. 2.

Leuitates. Cic. 1. de Inuib.

Poëtis. Cic. 4. Tusc. Iul.

Sermo. Cic. 3. Tusc. Iul.

Amatoria voluptate. Cic. 4. Tusculan.

Amatorie, aduerbium {ἐρωτικῶς} Cic. 2. Philip. Erat enim amatorie scripta epistola. Id est, More amatorio.

Amabilis {ἐρώμενος} adiectiuum, pen. cor. verbale ab Amo, Quod amatidignum est. Plaut. Asin. 12, Nemis bella es, aque amabilis. Cic. ad Attic. lib. 5. epist. Illiolam tam ubi tam Romæ iucundam esse gaudeo, eámque quam nunquam vidi, tamen & amo, & amabilem esse certò scio.

¶ Amabilis, pro Grato. Cic. famil. 12, Mihi autem nihil amabilius officio tuo, & diligentia.

Amabiles mores oratoris Cic. in Partit.

Amabile frigus. Horat. 3. Carm. od. 13.

¶ Amabilior, amabilissimus. Cic. in Læl. Amabilissimum nodum amicitiæ tollere videmur.

Amabilitas, pen. corr. denominatiuum {ἐρώμενον.} Plaut. Stich. 14, Si amabilitas ubi nobis placeat, si ubi ambo accepti fumus. Id est, ea gratia quæ nos facit amabiles.

¶ Amabilitas, pro Amore videtur poni à Plaut. in Pœn. Qui amabilitati animum addiderc.

Amabiliter, pen. corr. aduerbium {ἐρωτικῶς.} Antonius ad Cic. in epist. ad Attic. lib. 14, Sed nehercule fi humanice, & fapientcc, & amabiliter in me cogitare vis, facilem te profectò præbebis. Horat. 2. epist. 1,

Liberèque rue recurrentes accepta per annos
Lufit amabiliter donec, &c.

Amasio, pro Amaucro, semsit Laberius. Item Plaut. Mil. 14.

Amodo {ὁπόσον γε} cum accentu in antepenultima, significat Posthac. Apuleius, Nemo mi amodo tam mane egredientem solum videbit. Quidam Grammatici sic ant & illud Ausonij in Mosella,

Nobilibus repetenda nepotibus amodo ceptum
Detexatur opus. At hi vehementer falluntur. puncto enim distinguendum est post nepotibus. Deinde legendum, At modò, &c.

Amœbæus {ἀμοιβαῖος} Versus, Amœbæum carmen est, quoties ij qui canunt, & æquali numero versum vruntur, & ita se habet ipsa responsio, vt aut minus, aut contrarium aliquid dicat. Virgilius 3. eclog.

Vis ergo inter nos, quid possit vter que, vicissim
Experiamur, &c.

Amœnitas {ἡδονὴ} adiectiuum, dicitur quod finc fructu iocundum aspectu est. Id propriè dicitur de locis quæ naturalem iucundatem asserunt. Seruius, Amœna, sunt loca solius voluptatis plena, quasi Amania: Hoc est, sine fructu, vt Varro & Carminius docent. Festus, Amœna dicta sunt loca, quæ ad fe amanda alliciant: id est, attrahant. Virgil. 6. Æneid. 10,

-& amœna vireta
Fortunatorum nemorum. Cic. 7. Verr. Amœno sanè, & ab arbitris remoto loco.

Amœna, substantiuum, neutri gen. Tacitus libro 3. Annal. per amœna Asiæ atque Achaiæ. Idem libro 19, Noctu & eque fluxi, & amœna littorum perfonantes, de bello tantum inter conuiuia loquebantur.

Amœnos per agros. Horat. in Art. poet.

Amœna cœnebia piorum. Virgil. 5. Æneid.

Amœnus domibus Claudian. Panegyr.

Amœnum effigiem tribuit. Claud. in præfat. belli Getici.

Amœna facies hortorum. Cypriano. lib. 2. epist. 2. ad Donatum.

Amœnus fluuius. Virgil. 8. Æncid.

Amœnum propter foutem assidet. Luerr. 4.

Portu amœno. Stat. 4. Syl. 7.

Pæstola nostra fui amœna. Cic. ad Attic. lib. 16. epist.

Rosæ amœnæ flores. Horat. 2. Carm. od. 3.

Rosaria amœna. Ouid. 5. Trist. eleg. 2.

Ruris amœni tuos. Horat. epist. 1.

Salubri amœna. Cic. de Diuinat.

Surrentum amœnum. Horat. 1. epist. 18.

Amœnissima voluptas. Cic. 4. Acad.

Amœnitas, pen. corr. {ὑδονὴ μετὰ ἀφελείας} Iucunditas illa quæ ex rebus amœnis percipitur. Cic. 2. de Legib. Præfertim hoc tempore anni & amœnitatem & falubritatem hanc sequor.

Amœnitas gelidi fontis. Plin. lib. 11. cap. 1.

Loci. Cic. Attic. lib. 14.

Amœnitates studiorum qoz rere. Plin. in præfat. 6.

Amœniter, pen. cor. {ἡδέως} adurrbium, pro Amœnè. Gel. lib. 10. cap. 7, Annianus poeta in fundo suo, quem in agro Falisco possidebat, agitare erat solitus vindemiam hilarè atque amœniter.

Amœno, amenas {ἀφιλοστόργως} Dilectatione afficio. Cyprianus ad Donatum, Et dum in arbores & vites quas videmus, oblectante prospectu, oculos amœnamus, animam simul & auditus instituts, & pascitur obtutus.

Amoliior, amoliris, penult. prod. amolitus sum {ἀποκινῶ, κινῶ ἀπὸ τόπου} amoliri, Ex Ad, & Molior, quod est à mole. Amoliri autem (inquit Donatus) dicuntur ea quæ cum magna difficultate & molimine summouentur & tollantur è medio. Plin. lib. 11. cap. 10, Amoluntue omnia è medio. Terent. Andr. 4, 2, Proinde hunc vos amolimini. In his exemplis passiuè significat, sicut & Donatus superius interpretatur. Ergo Amolimini, inquit Terentius, quod Plaut. Amouemini.

Amoliri periculum. Plin. lib. 32. cap. 3.

Amolitor & amouco nomen meum. Liu. 8. bel. Pun.

Amoliri, pro Refellere. Quinti. lib. 5. cap. 13, Videndum etiam an simul nobis plura aggrediendà, an amolienda fingula. Et lib. 7, Si omnia amolirinon poterunt, tamen plura amolietur.

Amolitio nem. Vide COMMENTICIO.

AMOMETVS & de Scribus priuatim condidit volumen, sicut Heraclides de Hyperboreis. Plin. lib. 6. cap. 17.

Amomis, pen. prod. {ἀμωμὶς} herba est, teste Plinio, Amomo similis, minus tamen venosa, & durior, minusque odorata. Vide lib. 12. cap. 23. Dioscorid. lib. 1. cap. 14.

Amomum, penult. prod. {ἄμωμον} est (inquit Dioscorides) exiguus frutex ex ligno vuz modo in fespsum conuolutus. Exiguum quendam habet florem candidæ violæ similem, folia verò labrusczæ vitis, quam bry onian dicunt. Probatissimum ex Armenia affertur, colore ad aurum inclinato, rubefcente ligno, & odoratissimum. Plinius lib. 12. cap. 13, Amomi vua in vsu est, indica vite labrusca: vt aliqui statuere, fructus myrtuoso, palmi altitudine, capitumque eum radice, manipulatim leuiter componitur, protinus fragile. Laudatur quammaxime puncti mali folius simile, nec rugolis, colore ruso. Secunda bonitas pallido. Herbaceum peuus, prissimumque eandidum, quod & venalitate euenit.

Assyrium. Virgil. eclog 4.

Crassum. Perl. satyr. 3.

Amomo crinem deducere. Stat. Sylu. 1. 5.

Amomum ferat æper rubrum. Virgil. eclog 3. de absurdis dictum, Amomum flagrans. Sill. lib 15.

Mitis amomi seges. Claudian. in Nupt.

Pingue. Stat. lib. 1. Sylu.

-nec pioguu crinem deducere amomo.

Spirans amomum. Lactant in Phœnice, »

Cinnama dehine auramque procul spirantis amomi Congerit. Spissum. Ouid. in epist.

Amomi pulus. Ouid 2. Trist. eleg. 3.

Amomi sueco vsus. Ouid. 15. Metamorph. de Phœnice loquitur.

Amor, amoris {ἔρως, φίλησις, στοργὴ} Est velut nodus & vinculum 2. amicitiæ: & parum videtur differre à benecolentia. Cicero 1. de Natura deorum, Charum est ipsum verbum amoris, ex quo amicitiæ nomen est ductum. Amor (inquit Valla libro 4) genus est: Charitas, species. Illud ad omnia pertinet: hoc autem ad homines demum, & quidem pro dignitate ac qualitate personarum. Maxima quidem charitas debetur parentibus, proxima filiis, & deinceps reliquis.

Amor & Cupido, inquit Nonius, idem significare videntur: & est diuersitas.

diuersitas. Cupido enim inconsideratæ est necessitatis: Amor iudicij. Plaut. Bacchid. Cupido te confieit, ánne amor? Idem Curcul. discrepat, & vim eiusdem diuersitatis expressit dicens,

Quòd Venus, Cupidóque imperat, fuadétque amor.

Pietas & amor in patria. Cic. pro Flac. Amor gloriæ nimis acer, Idem pro Archia poeta.

Charitas & amor. Cic. in Partit. Amicitiæ autẽ, charitate & amore cernuntur. Ibidem, Cóiuges autem, & liberi, & frarres, & alij quos vsus familiaritásque coniunxit, quanquam etiam charitate ipsa, tamen amore maximè contnnentur.

Amore & charitate præstare aliquid. Cic. lib. 12. epist. 16, Filio tuo nos & charitate & amore tuum officium præstaturos non debes dubitare.

Amor acer. Vide ACER adiectiuum.

Amorem ægrum solans testudine. Virg. 4. Georg.

Amores amari. Virgil. ecloga 3.

Antiqui. Ouid. epist. 21.

Anxius. Cic. Art. lib. 2. epist. 24, Non ignoro quàm sit amor omnis solicitus & anxius.

Apertus. Ouid. 1. Amorum,

Et nullas veltes, vt sit apertus, habet.

Ardentes amores excitaret fu, sapientia, si videretur. Cic. 2. de Fin.

Aridus. Propert. lib. 2, Aridus ærgum sternuit omen amor.

Aduena amor multos torsit. Ouid. 1. de Arte amandi.

Auidus, Id est cupidus explendæ voluntatis. Catullus.

Aureus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 18.

Amorem blandum incuntens. Lucret. 1. venerem intelligit.

Cæcus. Claudian. in Eutrop. 2. Virg. 3. Georg.

Cæcus fu. Horat. 1. Carm. od. 18. Vide Erasm. in prouerb. Suum cuique pulchrum.

Amori casto consuluit deus. Ouid. epist. 1.

Certus amor non est in hospitibus, Ouid. epist. 16.

Ciuilis & opinabilis, naturali oppositus. Gell. lib. 12. cap. 1, Quicquid ita educati liberi amare parrem atque matrem videntur, magnã fere parrem non naturalis ille amor est, sed ciuilis & opinabilis.

Clandestinus. Plaut. in Curgul. Malus clandestinus est amor.

Concessus. Ouid. ad Luuam.

Consuetus. Vide CONSVESCO.

Non cautus. Ouid. epist. 17.

Defecto amori vires reddere. Ouid. 9. Metam.

Dissimulatus. Ouid. epist. 15.

Dubius. Claudian. de nuptiis Honorij & Mariæ.

Dulcis. Martial. lib. 1. Et Virgil. 3. eclog.

Amore dulci afflatus. Virgil. Æneid. 6.

Non dubitatus. Ouid. ad Luuam.

Durus. Virgil. Æneid. 6.

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Effrænus. Ouid. 6. Metam.

Externus. Ouid. 16. epist.

Facilis. Propert. lib. 1. eleg. 13.

Fallax. Seneca in Hipp. 5. Feruidus. Horat. 1. Carm.

Ferus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 2.

Festiuus. Claudian. Panegyr. 7.

Fictus. Ouid. 2. Tristium.

Fidus. Ouid. 3. epistol.

Fœdo amore afflictantur. Lucret. 4.

Fœmineus. Ouid. Amorum, 3. eleg. 2.

Fraternus amor in aliquem. Cic. ad Q. frat. lib. 1. epist. 1.

Fugitiuus. Ouid. de Remedio amoris, 2.

Furtiuus. Ouid. 6. Fastorum. & Catull. epigram. 7.

Geminatus. Ouid. 10. Metam.

Gratus. Ouid. 3. Tristium.

Grauis amore perculsus. Horat. Epod. od. 11.

Ignauus. Stat. 3. Sylu. 2.

Immaturus. Vide IMMATVRVS.

Impij amoris flammas compesce. Seneca in Hippol. 2.

Importens. Catullus 33.

Incestus. Horat. 3. Carm. od. 6.

Incredibilis amor in te meus cogit me, &c. Cicero Curioni, lib. 2. epistolarum, 1.

Indigno more perire. Virg. 10. eclog.

Incultodirus. Sil. lib. 8. Infestus. Ausonius.

Infelicandus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 17.

Ingeniosus. Ouid. epist. 19.

Ingenuus. Horat. 1. Carm. od. 27.

Iniquus. Propert. Inops. Lucret. 4.

Insanus. Virgil. eclog. 10.

Iratus. Seneca in Hercul. OEth. 4.

Iucundus. Catullus.

Lasciui amoris præceptor. Ouid. 2. de Arte amandi.

Legitimus. Ouid. 13. epist.

Lentus me torret. Horat. 3. Carm. od. 19.

Lenis. Ouid. 7. Metam.

Libidinosi amores. Cic. 4. Tusc.

Longus. Vide LONGVS.

Luxuriosus. Ouid. Diuitiis alitur luxuriosus amor.

Magno amore labefactus. Virgil. 4. Æneid.

Mali amoris solamen mors. Seneca in Hippol. 12.

Mansuetus. Propert. lib. 1.

Nullis medicabilis herbis. Ouid. 1. Metam.

Meretricius. Vide CONGLVTINO & MEREO.

Merus. Catullus 13.

Mirus. Virgil. 7. Æneid.

Misero amore periturus. Ouid. de Remedio amoris, 5.

Moderatus. Ouid. 5. Metam.

Mollis. Ouid. epist. 21.

Mulierbis. Cic. 4. Tusc.

Mutuus. Horat. Epod. 15. Vide MVTVVS.

Mutuis amoribus bene filum pectus. Horat. 2. Carm. od. 12.

Naturalis. Cic. 4. Tusc.

Nouus. Cic. 4. Tusc. Etiam nouo quodam amore veterem amorem tanquam clauo clauum eiiciendum putant.

Amoribus in occultis felix index. Ouid. 2. Fastorum. de Delphino.

Patrius. Vide PATRIVS. Virg. 1. Æneid.

Perditus. Catullus in Gellium.

Peregrinus. Ouid. epist. 9.

Perfidus. Claudian. epigramm. 25.

Perpetuus. Vide PERPETVVS.

Pestifero amore vinctus. Senec. in Thebaide, 1.

Pinguis. Ouid. 2. Amorum, eleg. 19.

Puus. Valerius Argonaut. 4.

Placidus. Tibullus lib. 2.

Felix cui placidus leniter afflat amor.

Amori placito pugnare. Virgil. 4. Æneid. Id est, Repugnare, vel, Cum amore placito pugnare. Seruius.

Polluto amore duri dolores. Virgil. 5. Æneid.

Præreptus. Virgil. 4. Æneid. Carunculam intelligit in fronte pulli equini nascentem, quam statim nato admit mater, alioqui fœtum osura. Vide Seruium.

Primus. Ouid. 1. Metam. Primus amor Phœbi Daphne, &c.

Properans ferri. Stat. Achill. 2. Ferri, genitiuus cti. Sic Ouid. 5. Metamorphof.

Propitius. Lucret. 4,

Atque in amore mala hæc proprio, fummèque secundo

Inueniuntur.

Pudendus. Ouid. epist. 5.

Sceleratus habendi. Ouid. 1. Metam.

Simulatus. Ouid. 1. Amorum, 8.

Singularis amor tuus erga me. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. epist. 11.

Soci amoris defertor. Ouid.

Solitus. Ouid. 2. de Remedio amoris. Virg. eclog. 10.

Sterilis. Ouid. 1. Metam.

Strictus. Ouid. 7. Metam.

Stultus & improbus. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Suauis. Lucret.

Surreptitius. Plaut. in Curgul. Inter nos amore vtimur semper surreptitio.

Suspectus. Ouid. epist. 22.

Tacitus. Stat. 1. Sylu. 2.

Tener. Ouid. 2. Amorum, eleg. 18.

Timidus. Ouid. 18. epist.

Toleraudus. Claudian. in Epigramm.

Turpis meretricis. Horat. 1. Serm. sat. 4.

Tutus. Ouid. 5. epist.

Veri amoris non diffimulator. Ouid. 15. Metam.

Vesanus. Propert. Errat qui sinem vesani quærit amoris.

Vetus. Vide Nouus amor.

Vilis. Claudian. in Ruff. 1.

Visus. Virgil. 1. Æneid.

¶ Amor, pro rei venereæ appetitu. Virgil. 3. Georg.

—pecudes, pictæque volucres,

In furias, ignémque ruunt. amor omnibus idem.

¶ Amor. pro Cupidine, quem pocræ amoris deum esse fingunt, fæpe vsurpatur. Virg. 2. Æneidos,

Ergo his aligerum dictus assacur Amorem. Propert. 2.

Quicunque ille fuit puerum qui finxit Amorem,

Dominus. Ouid. Amorum 3. eleg. 10.

Geminiamores. Ouid. 4. Fast.

Inermis erret. Tibull. 2. eleg. 6.

Amor infamis deus. Tibul. 2. eleg. 4.

Insidiosus. Ouid. 1. de Remedio amoris,

Assuit incautis insidiosus Amor.

Leuis. Ouidius Amorem alloquitur,

Tu leuis es, multóque tuis ventosior alis.

Nudus Amor. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10.

Pharetratus. Ouid. de Remedio amoris 1.

Pinniger. Lucret. lib. 5.

Pulcher. Ouid. 3. de Ponto.

Purpureus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 1.

Rebellis. Ouid. 1. de Remedio amoris.

Sagittifer. Stat. lib. 4. Sylu. 3.

Szuo Amore saucia Medea. Cic. pro Cælio.

Szuus. Ouid. in epist. 7.

Teliger. Seneca, Metuende matri teliger szue puer.

Vagus. Seneca.

Ventosus. Ouidius, Tu leuis es, multóque tuis ventosior alis.

Volucer. Claudian. de nuptiis Hon.

¶ Amores plurali numero ad voluptatem pertinent, vt ait Seruius. Virg. 1. Æneidos,

Clam ferro incautum superat, securus amorum Germanæ.

Amores, pro Amico, vel Amica. Cic. 6. Philipp. Sed redeo ad amores delicasque nostras L. Antonium. Idem ad Atticum, lib. 16. epist. ad finem, Philx salutẽ dices. & Atticæ, deliciis atque amoribus meis.

¶ Amor flagitij & iculatis autor. Cic. 4. Tusc.

Amor amicitiæ. Cic. 4. Tusc.

Pallere amore argenti. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Amore auri cæcus. Virg. 1. Æneid.

Amore edendi. Lucret. 4.

Amore sanæ venenatis inteudie animum. Virg. 6. Æneid.

Amore habendi sensim. Horat. 2. epist. 7.

Amor lasciui. Virg. 3. Georg. Ateui lasci amor.

Amore laudam perculsus. Virg. 9. Æneid.

Amoris æstus. Ouid. in fragmento, 8.
Amorum agmen. Stat. 1 Sylu. 2.
Amoris ardor. Cic. lib. 1. de Orat.
Boni coniugatoris amoris. Catul. in Epithalamio Iuliæ, 156.
Amoris calcaribus ictus. Lucret. lib. 5.
Amoris certamen peragere. Ouid. 3. de Ponto.
Amoris flammæ. Senecain Hippol. 2.
Amorum fœdera. Cic. pro Cælio.
Amoris fructu egens. Propert. lib. 4. eleg. 20.
Furor amoris. Cic. 4. Tuscul. Maximè autem admonendus, quanrus sit furor amoris.
Amoris irritamen muous. Ouid. 9. Metam.
Amoris pabula. Lucret. 4.
Amoris pignus. Virgil. 5. Æneid.
Plagæ amoris, Id est, rete amoris. Lucret. lib. 4.
Amoris poculum. Horat. Epod. 5. Hoc est, potio amatoria, philtrũ.
Studium & ardor quidam amoris. Cic. lib. 1. de Orat.
Vinela amoris arcũssima cum aliquo. Cic. ad Att. lib. 6. epist. 1. In isto hactenus discrim, me vel plurima vinela rerum summæ coniunctionis optare, est sunt amoris arctissima: tantum abest vt ego cæ eo quo altrũi fumus, laxari aliquid velim.
Amoris vulnere æterno deuinctus. Lucret. 1.

¶ Abiecere amorem ab aliquo. Cic. 1. Philipp. Omnem se amorem abiecisse illinc, atque in hanc transfudisse.
Amores meos abiicit. Virg. 4. Æneid.
Abuodare amore. Vide ABVNDO.
Accedere nihil potest ad amorem. Vide ACCEDO.
Addiere amores. Ouid. 1. Metam.
Quid faciatterudele, suos addiere amores.
Non dare, suspectum. Hoc est, puellam sibi amatam.
Adiutus amor fatis. Ouid. 22. epist.
Adolescit amor. Vide ADOLEO.
Æquare amorem. Vide C. Æneid.
Alendus amor verbis dulcibus. Ouid. 2. de Arte amandi.
Amittere amores. Virg. 3. Georg.
Amplecti amore. Vide AMPLECTOR.
Appetit me amor. Vide APPETO.
Ardebat amore illius hospitæ. Cic. 4. Verr.
Ardebat amore fœmineo. Virg. 12. Æneid.
Arsit amore vetus fratris. Ouid. 1. de Art.
In amore astrictum esse. Lucret. 4.
Amore attenuatus liquitur. Ouid. 3. Metam.
Auferre amorem ab. Vide AVFERO.
Auget amorem tumor. Ouid. epist. 12.
Bibere amorem. Virgil. 8. Æneid.
Captus amore. Virgil. eclog. 6.
Amore generis sui capta soeras. Cic. pro Cluent.
Cecidit amor. Catull. 11. ad furium & Aurel.
Celare amorem. Ouid. epist. 12.
Cernere amorem. Vide C. Cernere hæreditatem, in CERNO.
Commendo amores meos tibi. Catull. 15.
Amori commisso officium spondet. Id est, promittit auxilium si suum amorem reuelet. Ouid. 10. Metam.
Committere amores alicui, Id est, Reuelare. Ouidius 1. Amorum, eleg. 12.
Componere amores, Id est, versus de amore. Ouid. 2. Trist.
Denique compositi teneros non solus amores,
Compositio pœnas solus amore dedit.
Concedere alicui. Ouid. epist. 8.
Quem sibi permisit, geoero concedet amorem.
Conciliare amorem alicui. Cic. 2. de Orat.
Amor conciliatur auro. Propert. 3. eleg. 13. Et Ouidius 2. de Arte amandi.
Amorem cõciliari sentimus. Cic. 2. de Orat. Ibidem, Hęc res amorem magis conciliat, illa virtutis defensio charitatem.
Concinnat amorem confutedo. Lucret. 4.
Concipere. Ouid. 10. Metam.
Conferre, Vide CONFERO.
Conficere aliquem in amorem, Vide CONFICIO.
Coniunctiamore. Cic. 5. Tuscul.
Connexus amore. Stat. Achill. 1.
Contexere amores. Catull. 99. in Argonaut.
Dare amores. Ouid. de Remed. amoris, 2.
Amori ludum dare. Horat. 3. Carm. 12. od. 1.
Miserarum est neque amori dare ludum,
Neque dare. Cic. in Hereul. Oct. 43. -hoc, inquit, mage dixere amore posse desigi malo. Vbi loterpres. Desigi, Id est, aut fortiter figi, aut refolui à pectore in quo fuerat fixus.
Defunctus amore leui. Senec. in Hippol. 2.
Amorem suspensum deludet fallax rumor. Claud. in Paneg. 2.
Demere amores. Ouid. de Remed. amor.
Deponere amorem. Catull. de Lesbia, 76.
Deserus amor. Catull. in Epithalamio Iuliæ.
Detere amores in longum. Virg. eclog. 9.
Durat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Effugere amorem. Ouid. 17. Metam.
In amore esse alicui. Cicero 6. Verr. Vnde igitur portus incipiam, quam ab ea ciuitate, quæ tibi vna in amore atque deliciis fuit?
In amoribus esse alicui. Cic. ad Att. lib. 6. epist. 1.
Io amore est, sine Datuo. Cic. pro Flace. Summo autem in amore esse propter nomen ipsum imperij non potuerut
Exeitare mirabiles amores. Cic. 1. Offic.
Exhauritur amor. Vide EXHAVRIO.
Exit eorde amor. Stat. 2. Sylu. 4.
Exorare amorem. Ouid. Amor. 3. eleg. 10.
-facies exorat amorem.

Exponere amores, Id est, recensere. Ouid. 10. Metam.
Exstit tanto in me amore frater, &c. Cic. Post reditu ad Quirites.
Facere amorem. Ouid. 1. Metam. cuius contrariũ, fugare amorem.
Eque fugitiua promptit duo tela pharetra,
Diuersorum operum: fugat hoc, facit illud amorem.
Fallere amorem in fandum. Virg. 4. Æneid.
-Ascaoium genitoris imagine capta
Detinet, infandum si fallere possit amorem.
Fallis te amor. Ouid. epist. 24.
Amorum turpissimorum fœdera ferire. Cic. pro Cælio.
Fixus amor mollullus. Seneca in Hercul. Oet. 4.
Flagrans amor. Horat. 1. Carm. od. 25.
Flagrare amore. Horat. Epod. 5.
Amor flagrat in molli pectore. Ouid. epist. 15.
Frænare amores. Seneca in Medea, 11.
Fugandus amor omni parte. Ouid. de Remed. amoris, 1.
Habere amorem in vel erga aliquẽ. Cic. pro Domo sua, Pro amore quem habeus in Rempublicam, & semper habuistis. Idem ad Dolabellam, lib. 9. epistol. 14, Quis erat qui putaret ad eam amorem quem erga te habebam, posse aliquid accedere?
Amor habendus est alteri. Ouid. epist. 7.
Hærer amor. Ouid. 13. Metam.
Amoris in plagas ne iaciamur. Lucret. 4. Hoc est in retia.
Ignescit amor. Vide IGNIS.
Amore impulsus hæc ad te scribenda putaui. Cic. ad Plancum, lib. 10. epistol. 3.
Ineen sus amore alicuius. Catull. in Argonaut.
Ineidere in amorem. Vide INCIDO.
Induere aliquem in amorem. Catull. 28.
Iodulgere amori. Ouid. 9. Metam.
Inflammare amore animum. Virg. 4. Æneid.
Amor inflammati essi debemus in partiam. Cic. 1. de Orat.
Ingenerare amorem. Vide INGENERO.
Inhærescere amoribus erraticis. Tirmie. lib. 5. cap. 16.
Innatus in nobis amor cognitionis. Vide INNASCOR.
Insanire amore alicuius. Vide INSANIO.
Insanit amoribus nuptarum. Horat. 1. Serm. saty. 4.
Insitus mentiamor cognitionis. Vide INSERO.
Inspirat amorem tacitum. Stat. 1. Sylu. 2.
Intendere amorem pignoribus suis. Claud. epig. 22.
Interrumpere iter amoris. Vide INTERRVMPO.
Inuitat amores forma. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.
Irritare. Ouid. 1. Metam.
Lædere. Ouid. 4. Metam.
Largiri amori plusculum. Vide LARGIOR.
Non latuisset amor quem tegi volumus. Ouid. epist. 17.
Leuare amorem. Ouid. 14 Metam.
Manet amor perennis coniugis castæ. Senec. in Octauia, 4.
Mansit amor. Ouid. 21. Metam.
Mareet amor fegoi. Claudian. epig. 22.
Mederi amori. Ouid 9. Metam.
Mentiri amorem. Ouid. epist. 20, -si non mentirit amorem. Id est, fingis.
Misendus pudor amori. Ouid. epist. 4.
Missum facere amorem. Vide MITTO.
Modus nullus adest amori. Virg. 3. eclog.
Morem gerere amori. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.
Nutrire amorem. Ouid. 1. Metam.
Obiicere amores alicui. Senec. in Medea, 7.
Oblitus amorum. Virg. 5. Æneid.
Vt nibi ostenderem meum amorem. Cic. ad Plane. lib. 10. epist. 3.
Partiri amorem. Stat. 2. Sylu. 1.
Te amor infelix perdidit. Ouid. 4. Metam.
Præ se ferre amorem. Cic. Curioni, lib. 2. epist. 1.
Perfrictum miki quidem, sed tamen dulcem & optatum amorem tuum præ te ferres.
Ponti amore. Ouid. 10. Metam.
Præsentit amorem aliquem mente. Ould. 10. Metam.
Præstare amorem verum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.
Raptat me amor per deserta ardua. Virg. 3. Georg.
Fratribus amorem reddere. Senec. Thebaid. 1.
Reduxit amorem. Lucan. 4, -fœderũque reduxit amorem.
Reparare. Senec. in Agamemn. 3.
Residet in aliquo amor erga alium. Cic. ad Antonium, lib. 5. epist. 5, Siquid io te residet amoris erga me; id omne in Pomponij negotio ostendas.
Refrectare amorem alicuius. Catull. 11.
Respondere alicui in amore. Cic. ad Brut. epist. 1.
Resurgens amor. Virg. 4. Æneid.
Reuincire mentem amore. Catull. in Epithalamio Iuliæ.
Sæuit amor. Virg. 4. Æneid.
Saturare amorem. Catull.
Seruare. Ouid. 4. Metam.
Seruire amori aliorum flagitiosissimè. Cic. in Catil.
Soluere amores cantibus, aut herbis. Tibull. lib. 1. eleg. 2.
Sperare. Horat. 4. Carm. 13.
Spernere. Horat. 1. Carm. 9.
Subleuare. Cic. 4. Tuscul.
Submittere animos amori. Virg. 4. Æneid.
Successus amore. Ouid. 2. epist.
Suscipere amorem. Cic. ad Planc. lib. 10. epist. 1.
Tenet me amor. Horat. Epod. 11.
Tenet amore. Stat. 6. Thebaid.
Tentan amore. Ouid. 1. Amor. 2.
Testari amorem. Virg. 3. Æeoid.
Torqueri amore. Horat. 1. epist. 2.

Torret

Torret me amor. Horat.3. Carm.od.19.
Transfigeb amores. Stat.Sylu.1.2.
Transfatos alio amores. Horat. Epod.5.
Vacat metu amor. Ouid.t. Amor.eleg.6.
Vinci didicimus feros amore. Senec. Hippol.2.
Omnia vincit amor. Virg.eclog.10.
Vitare amorem. Lucret.4.
Vitiare. Stat.5.Sylu.1.
Volitans amor. Tibull.lib.1.
Impiger Ænea volitantis frater amoris. Id eſt Cupidinis: quia
vterque Venerꝭ fuit filius.
Vrit amor. Virg.eclog.3.
Vſa amoribus dementem. Ouid. Meram.4.

Amorabundus. Gell. lib.11. cap.9, Laberius mulierem amantem verbo inuſitatius ficto Amorabundam dixit.

Amorge, Vide AMYRCA.

AMORGES (ἄμοργος) fuit ex Dario ducibus vnus, qui à Caribus inſidiis circumuentus, vna cum Dauriſe, & Siſamace, & Myrſe Gygis filio, fuit obtruncatus. Herod. lib.5.

Amorgine (ἀμόργινον) herba eſt, quæ aotiore nomine Hedxine dicitur. Dioſcor. lib.4.

Amorgis, dis (ἄμμοργις) lini ſpecies tenuiſſima, byſſo non diſſimilis. Hinc Amorgina veſtimenta, pro pretioſis & ſplendidis, mulierque impenſe ornatum meminit contra Timarchum Æſchines, & Athen. lib.6.

AMORGOS (ἄμμογος) inſula vna ex Sporadibus. Strab. lib.10. & Plinius lib.4. cap.12.

AMORIBARE (ἀμοιβάω) populi dicti ſunt ab Amor patre Sichem, vel ab Amorrhæo filio Chanaan.

Amotus, Vide AMOVEO.

Amouco, amouces, penult. correp. amoui, amotum (ἀπωθέω, ἀποπέμπω) amouere, eſt de loco mouere. Terent. Adelph. 4. 2. Age ſtatim ego hunc amouebo. Vbi Donatus, Proprie amouetur ſaxum de loco. Cic. Att. lib. 7. Et nebulonem illum, ſiquo pacto potes, ex illis locis amoue. In eodem ſignificatu legitur etiam Remouco.

Amonere, & Admouere, contrariæ. Author ad Herenn. lib. 3. Sue nimis procul amouerit, ſiue vehementer prope admouerit.

Amouet ætas. Lucret. 1.

Præterea quæcunque vetuſtate amouet ætas.

Animum ſtudio puerili. Plaut. Mere. 3. Hoc eſt, Dimouere, abſtrahere à ſtudio, &c.

Aliquem ab officio aliquo. Cic. de Aruſp. reſpon. Saturnini Quæſtorem à ſua frumentaria procuratione Senatus amouit, cíque rei M. Scaurum præfecit.

Aſſentationem. Cicero.

Crapulam. Plaut. Pſeud. 22, Inde huc exij, crapulam dum amouerem.

Culpam à ſe. Liu. 4. ab Vrbe.

Amouit culpas. Horat. 4. Carm. od. 15.

Amoto cuſtode. Propert. lib. 1. eleg. 11.

Iurgia amouere. Cic. lib. 2. de Legib.

Libidinem, odium, inuidiam, metum, cupiditatéque omnes. Cicero Cluentio.

Amoto lndo quæramus ſeria. Horat. t. Serm. ſat. 1.

Metum. Terent. And. 1. 2.

Moleſtiam à ſeribus. Plaut. Amphit. 5.

Opinionem. Terent. Andr. 3. 2.

Segnitiem à ſe. Plaut. Aſin. 6.

Senſum doloris amouere. Cic. de Prouinc. Conſul. Præcipuum illum & proprium ſenſum doloris mei, à ſententia dicenda amouebo, ad viciſcendi tempora referuabo.

Somnum ex pectore. Plaut. Pſeud. 4.

Suſpitionem ab aliquo. Plaut. Trin. 1.

Amoue tædus impudicos à caſto coipore. Senec. Hippol. 5.

Virgas amouit ab omnium ciuium Romanorum corpore lex Porcia. Cic. pro C. Rabirio, Id eſt, Vetuit ne virgis cæderentur cines Romani per carnificem.

Amouere per dolum. Horat. 1. Carm. od. 10.

¶ Amoueri in inſulam, Id eſt, Deportari vel relegari. Tacit. lib. 4.

At P. Sullinm amouendum in inſulam cenſuit.

¶ Amouere, pro Auferre, Interuertere. Vlp. in Lrei communis. 45. D. pro ſocio. Rei cõmunis nomine cum ſocio, furti agi poteſt, ſi per fallaciam dolóve malo amouit, vel rem communem celandi animo contrectauit. Idem in l. 3. ego. D. de iure dotium. Agetur rerum amotarum, ſi amouentis animo maritus eas retinuerat: aut ad exhibendũ ſi non amouere eas conniſus ſit. Idem in l. Tutor. D. de furtis, Tutor ſiquid furandi animo amouerit, furtum facit. Adminiſtrationẽ enim rerum pupillarium habet: intercipiendi autem poteſtas ei non datur.

Amotio, verbale, vt Amotio doloris. Cic. 2. de Finib. Augenda voluptatis finis eſt, doloris omnis amotio.

A M P

AMPE (ἄμπη) oppidum Arabiæ, non procul à mari rubro, cuius meminit Herod lib. 6. Gentile eſt Ampæus. Stephan.

Ampechontum (ἀμπεχώνιον) veſtimentum commune virorũ & mulierum, vt tradit Pollux lib. 7. cap. 13. vbi Gualtherus vertit, palliolum.

Ampedices diecbantur ab antiquis, quod circum penderent, quos nunc appendices appellamus. Feſtus.

AMPELA, ciuitas eſt Cretæ inſulæ, apud Plin. lib. 4. cap. 12. Eſt inſula Macedoniæ oppidum lib. 4. cap. 10.

Ampelitis, dis (ἀμπελῖτις) terra eſt bitumini ſimilis, circa Seleuciam Syriæ naſcens, qua ruſtici vites illinere ſolent ad necandos vermiculos, oculos illæsi depaſcêtes, quos Ipas, ſiue Scinipas vinitores Græci appellãt. ¶ Eadẽ & Pharmacitis dicitur, quòd vitum morbo medeatur. Dioſcor. lib. 5. & Galen. lib. 9. Facult. Simp. medic.

Ampelodeſmon (ἀμπελόδεσμον) vocant Siculi herbam, ex qua vinciua melliora fiunt alligandis vitibus. Plin. lib. 17. cap. 23.

AMPELORSSA, oppidum eſt in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima eſt. Author Plin. lib. 5. cap. 18.

AMPELOPRASON, pen. corr. (ἀμπελόπρασον) herba eſt ſolius porri, ſed anguſtioribus, flore candido, radice bulboſa. Naſcitur in vinetis, vnde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 15. Vulgus Porrũ vinearũ vocat.

AMPELOS (ἄμπελος) nomẽ pueri, qui quum à Bacchio amaretur, ab eodem poſt mortẽ inter ſidera relatus eſt. Fabulam habet Ouid. 3. Faſt.

Ampelos agria (ἄμπελος ἄγρια) vitis ſylueſtris, ea mihi videtur, quam rura modò Vtornam, modo Hardeam vocãt, quòd ramorum ſasces ea perinde quaſi vinculo ligantes diſtringant. Hanc Plinius credit eſſe potius quam Vuam taminiam vocant. Ruell. lib. 3. cap. 153.

¶ Ampelos agreas voc atur herba foliis duris, cineræ: coloris, &c.

Ampelos melæna (ἄμπελος μέλαινα) vulgò Tamara, Latine Vitis nigra. Hanc Matthiolus Senenſis putat eſſ. Vuam taminiam, quanuis Plin. contrarium ſentiat, qui cam propriè Bryoniam vocari ſcribit, lebro 23. cap. 6.

Ampeloleuces, ampeloleuces (ἀμπελόλευκαι.) Plin. lib. 23. cap. 1. Vitis alba eſt, quam Græci Ampeloleucen, aliꝭ Ophioſtaphylon, alij Medulliron appellant. Omnibus officinis & herbaritis Bryonia & Vitis alba dicitur: vulgus, quòd per domos ſerpat, colubrinam vocat. dicitur & Ampelos leuce. Ruell. lib. 3. cap. 153.

AMPELVS (ἄμπελος) inſula, ſiue promontorij in Samo, authore Strab.

AMPELVSIA (ἀμπέλουσα) nomen eſt promontorij in ea Aphricæ parte, qua Atlantem alluit Oceanus, a vitium copia impoſitum. Plin. lib. 5. cap. 1, Vulgò hodie La punta alcafar. Alus dicitur Cabo de canſerro. Id eſt, capur canſeri.

Amphamiotæ (ἀμφαμιῶται) in Creta vocabãtur ferui priuati, qui iuſte belli in ſeruitutẽ venirent, quibus tindigenæ forẽt. Cæl. lib. 18. cap. 26.

AMPHAPALIA, locus eſt Cretæ, apud Strabonem in ipſius inſulæ deſcriptione.

Amphemerinos, ni (ἀμφημερινός.) Plin. lib. 28. cap. 16, vbi de febribus differit: Eſt (inquit) genus febrium, quod amphemerinon vocant. Hoc liberari traduntꝭ ſiquis è vena auris aſini, tres guttas ſanguinis in duabus hemitonis aquæ hauſerit.

Amphi (ἀμφὶ) Latinè Circum ſignificat.

AMPHIARAVS, pen. prod (ἀμφιάρεως) Oeclei, vel (vt alij) Lyncei & Hyperm neſtræ filius, Argiuus vates & augur. Cic. lib. 1. de Diuinat. Amphiaraum ſic honorauit fama Græciæ, deus vt haberetur, atque vt ab eius ſolio, in quo eſt humatus, oraculà peterentur. Hiſtoriam Amphiaraï laiſſime deſcribit Diodorus Siculus, lib. 4. cap. 4. Pauſanias quoque in Attica. & Strab. lib. 7. Tiebaid. Vide ALCMAON.

Amphiaraus ſublimis. Stat. 6. Thebaid.

Doctus futuri. Stat. 1. Thebaid.

Amphiaraides. Ouid. 5. Faſtorum.

AMPHIASTA (ἀμφίαστα) Hartius fuit, qui quum ex hortulano potens eſſet, & in amicum quaſi degenerem nonnulla diſſereret, mox ſubiecit, Sed & nos de iiſdem ſeminibus ſumus. Quo dicto omnes pariter lazos fecit. Macrob. 7. Saturn. cap. 3.

Amphibium (ἀμφίβιον) tn terra, & in aqua viueus. Varro 4. de ling. Lat. Græci ea quæ in aqua & in terra poſſunt viuere, vocant amphibia. Colum. lib. 8. cap. 13. Venio nunc ad eas aues, quas Græci ὑγροβίους vocant, quia non tantùm terreſtria, ſed aquatilia quoque deſiderant palubia: nec magis humo, quàm ſtagno confueuerunt: eaſdque generis anſer præcipuè, ruſticis gratus eſt. Amphibia Cic. vocat anciptres beſtias. Vide ANCEPS.

Amphibolia, Amphibologia, ſiue Amphibolon (ἀμφιβολία, ἀμφιλογία, ἀμφίβολον) dubium ſiue ambiguum dictum. Cic. 2. de Diuinat. Illa amphibolia, quæ Crœſum decepit, vel Chryſippum potuiſſe fallere. Quintil. lib. 7. cap. 10. vbi dicit Amphibolix ſpecies eſſe innumerabiles, Figura eſt Grammaticis, quæ ſit vitio compoſitionis. quum in ambiguo poſita eſt ſententia. Et modò ſit per accuſationum, vt, Aio te Æacida Romanos vincere poſſe. Ter. And. Ego me amare hanc fatcor. Vbi Donatus ἀμφίβολα eſſe.

Modò per verbum commune: vt quum dicimus, Cato iniuſtè criminatur. incertum eſt enim an ipſe ab alio criminetur, an ipſe alium.

Modò per participium, vt, Vidi ſtatuam auream haſtam tenẽtem.

Modò per homonyma: vt ſiquis dicat aetem, nec exprimat oculi, vel gladij, vel exercitus.

Poteſt etiam fieri aliis modis. Virg. 4 Æncid. Quæ quibus anteferam? Vbi Seruius, Amphibologia eſt. Quid prius, quid poſterius dicam? Idem. 1 Æneidos,

Aurea ſubnectens exeræ cingula mammæ. Vbi Seruius, Amphibolon eſt hoc loco, vtrum ipſa aurea, an aurea cingula. Idem 4. Æn. Terra parens tra irritata deorum. Vbi Seruius, Amphibolon eſt vtrũ ſua ira, propter exindios gigantes: an ira deorum irritata. quæ exinxerat gigantes. Quintil. lib. 7, Alij in ſcripto & volumtate amphibologiam eſſe.

Amphibrachus, penult. corr. (ἀμφίβραχυς) Pes eſt ex prima & vltima breuibus media producta. Sic dictus, quòd in vtraque parte breuem habeat, βραχὺς enim breuis dicitur, vt Cupido. Quintilian. lib. 9 cap. 4.

Amphicarpa (ἀμφίκαρπος) dicuntur quæ geminum & vtraque parte fructum ferunt. Ruell. lib. 2. cap. 123.

Amphicaulis (ἀμφίκαυλος) Hordeum montanum, quod & κριθὴ Græcis dicitur. Ruell. lib. 2. cap. 16.

AMPHICTYONES (ἀμφικτύονες) (inquit Suidas) conſeſſus quidam fuit Græcus, apud Thermopylas conuenire ſolitus, ab Amphictyone Deucalionis filio ſic dictus, qui & ipſe quum populos regeret, ad conuentus conuocaſſe dicitur. Plura apud Budæum in Annotat. prioribus. Vide Strabo. lib. 9. Item Eraſm. Chil. Cic. 1. de Inuent. Accuſantur apud Amphictyonas, Id eſt, à Apud commune Græciæ concilium.

Amphicyrtos (ἀμφίκυρτος) Luna dicitur, quum in Solis triquetro ſchiambitur orbe. Hermol. in Plin. lib. 3. cap. 5. Hac figura ſe nobis exhibet luna, quando nondum ſemi plena eſt.

AMPHIDAMAS (Ἀμφιδάμας) Bufiridis filius fuit, quem Hercules, quòd paternæ crudelitatis in macandis hospitibus fe munisfrum præberet, vnà cum patre interemit.

Amphidæ (Ἀμφίδαι) ornamenta iunctarum manuum, apud Pollucem lib. 4. cap. 16. vbi etiam dicit eas peruiere & ad brachia, & ad pedes. & lib. 7. cap. 22. ad finem, vbi Gualtherus vertit. Redimicula.

Amphidromia (Ἀμφιδρόμια) vt Grammatici Græci referunt, dies erat familiæ festus, quo natum puerum circum forum ferebant, & propinqui, amici, & familiares dona dabant, quas ferias Terentium in palliata fabula inscribere fe credidere, quum inquit in Phormione, Postea autem Getæ feriatur alio munere vbi hera pepererit. Turnebus. Vide & Suidam.

Amphidromiam agis. Adagium ad varios vfus pouerti accommodatis, vel ad eos qui pueros oblentani, ac circumferunt, aut munuscula captant, ambiuntque. Sumptum à prisca consuetudine, qua mulieres quæ in partu adfuissent, & in obliterendo nouillent, quinta poli die manus abluere solent, ac puerum curfu laribus circumferre: quo die munscula missitabantur à cognatis. Erasm. in Chiliad.

AMPHIGENIA (Ἀμφιγένεια) oppidum Peloponnesi, in tractu Messeniaco, cuius meminit Strab. 8. Thebaidos,

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia,
Planáque Messene, montanáque nutrit Ithone. Meminit & Homerus.

AMPHILOCHVS in Oropo Atticæ pro deo vates cultus, vt Liu. in 5. lib. Decad. 5. feribt. templumque vetustum fontibus riusque habuit, ad quod visendum Paulus Æmilius victor prodit. Meminit & Strabo, & Pausan. qui & eius aram Athenis describit.

AMPHILOCHI, Acarnaniæ populi, Argo Amphilochium incolentes. Strab. lib. 7.

AMPHILOCHVS (Ἀμφίλοχος) Athenienfis philosophus, & agriculturæ scriptor, vt testis est M. Varro lib. 1. de Re rustica. ✠ Fuit & Amphilochus filius Amphiarai vates, ex Erinphyle susceptus, vt in Odyssea testatur Homerus.

Amphlochus & Mopsus Argiuorum reges fuerunt, iidémque augures. Cic. 1. de Diuinar.

AMPHILYTVS (Ἀμφίλυτος) Atiolus ex Acarnania, qui Pisistrato retrò Athenarum tyrannidem repetenti aurhor fuit vt noctu Athenienfis inuaderet. Herod. lib. 1. Ἐλθόντα δὲ τὸν Ἀμφίλυτον ἐκ τοῦ χρηστηρίου ἔπεισε τοιάδε μηχανᾶσθαι Ἀ. ἐπιτήδεα μηχανώμενος ἐπὶ τὰ ἐξαμαυρώσοντα τὴν τοῦ Πεισιστράτου

Ἐξιόντα ἀφ' ἑβδόμου ἐπὶ δείπνον ἐν πρυτανήιον.

Θώμιος ἐξ ἀμαυρίων τοῦτο ἐπὶ τοῖσι τοῦ. Id est, Hic diuina pompa fungens Amphilytus Acarnan. atiolus, Pisistrato assut, & ad cum accedens, hæc mentem eius inquirens, & insinuans,

Verticulum iactum est, expansaque retia, nocte,
Mox aderunt thynni eiàro sub fidere lunæ.

AMPHIMACHVS (Ἀμφίμαχος) Cretæi filius, vnus ex quatuor ducibus Epeorum. Author Homer. in Catalogo nau.

Amphimactis, siue Amphimacter, pen. corr. (Ἀμφιμακτὴρ) Pes ex tribus syllabis constans, prima & vltima longis, media correpta. vt Pallidi. Sic dicitur, quòd vtraque parte longam habeat syllabam. μακρὸς enim longus. Et eft contrarius Amphibracho. Quinti. lib. 9. cap. vlt. Eius nomen frequentius eft Creticus, vt idem tellatur.

Amphimalla. & Amphitapa idem significant. Plin. lib. 8. cap. 48. Vide AMPHITAPA.

AMPHIMALIS (Ἀμφίμαλις) finus eft Cretæ insulæ, vt testis eft Ptolemæus.

Amphimachala (Ἀμφιμάχαλα) vestes erant liberorum, duas habentes manicas: Herrotomachala autem, quæ seruorum vestes erant, vnam tantum habebant manicam. Vtraque nomen accepit à manicis, quæ à Græcis vocantur μάχαλαι. Alexander ab Alexandro, libro 5. cap. 18.

AMPHIMEDON, penult. corr. nomen Libyci cuiusdam Centauri, qui in aula Cephei regis aduersus Perseum pugnans, occisus eft. Ouid. 5. Metamorphof.

Ecce Syenites genitus Methione Phorbas,
Et Libys Amphimedon, auidi commitere pugnam.

AMPHINOMES, penult. corr. (Ἀμφίνομος) Nympha, à circumpascendo, quod propterim eft aquarum, quæ ripas & littora circunquaque depascuntur. Calep.

AMPHINOMVS, Vide ANAPIAS.

AMPHION, pen. prod. (Ἀμφίων) Iouis & Antiopes, vel fecundum alios, Mercurij filius, à quo fuscepta lyra, adeò dulciter canebat, vt faxa ad fruendos muros Thebanos traxisse dicatur. Horatius in Arte. Quod ideo fictum, quia eloquij suauitate homines rudes & inculti moribus, ad obsequij cuulis pelleuit disciplinam. ferunt hunc inuentisse Musicam. De Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis.

Amphiona, accufatium Grecus Strat. lib. 8. Thebaid.
Amphionis arces. Ouid. 15. Meram. Thebas intellegit.
Amphion & Zethus gemini fratres. Horat. 1. epist.
Amphion aceteStat. Thebaid. 10.
Docilis. Horat. 3. Carm. od. 11. ad Mercurium.
Direæus. Virgil. eclog. 2.
Amphion cum ftirpe exsinctus. Ouid. 6. Metam.
Ferus. Stat. Thebaid. 10.
Amphion mollis lacrymis. Propert. 3. eleg. 15.
Et durum Zethum, & lacrymis Amphiona mollem.

Amphionius, adiectiuum (Ἀμφιονιακὸς) vt, Amphionia lyra. Propert. lib. 3. eleg. 9.

AMPHION, Q. Catilij libertus, & singuine Quiritium, & proscriptionis lucuria diuitijs & plures aliy eusdem farinæ homines. Vide Plin. lib. 35. cap. 8. Fuit & hoc nomine quidam pictor nobilis, cui Apelles ex debeat de disposimone, vt idem Plin. author eft lib. 35. cap. 10.

Amphiphous (Ἀμφιφῶος) Placentæ genus eft, cui circumponebat aligebantque cereos circunquaque accensos, teste Pausan. apud Eustath. lib. Iliad. 10. Hat autem placetas Dianæ offerebant Munychiæ, vt refert Cæl. Rhod. lib. 9. cap. 16.

AMPHIPOLIS, penultima correpta (Ἀμφίπολις) ciuitas in ea parte, qua Thraciam Macedonia contingit: dicta quòd eam Strymon amnis circumfluat.

Amphippi, Plinio Defultores, Sunt qui ex aliis in alios equos transiliunt: à mutatione equorum cognominati. Æhanus in libro, De instruendis acicibus, verba faciens de phalange quæ Antistomus dicitur: Valet (inquit) hoc instruendi genus potissimum contra barbaros, qui loca Hiftro amni vicina incolunt, quos amphippos cognominauit, à mutatione equorum: ex aliis enim equis in alios transilire consueuerunt.

Amphiprostylus (Ἀμφιπρόστυλος) Ædificij species, omnia habens ea quæ prostylos: præterea quæ habet in poftico ad eundem modum columnas, & fastigium. Vitruu. lib. 3.

AMPHIPYROS (Ἀμφίπυρος) Dianæ cognomen est apud Sophoclem in Trachinijs, ea videlicet causa, quòd vtraque manu facem gestet. Eadem & Hecate exsistimatur. Author Cæl. lib. 11. cap. 26.

AMPHISPHOE (Ἀμφισφὼ) Nympha, ab vndę eunque fluendo.

Amphisbæna (Ἀμφίσβαινα) vel Amphisbæna, ae, Genus serpentis. Plin. lib. 30. cap. 10 & lib. 8. cap. 23. Solin. cap. 40. Ruellius Veterin. dicit eam vocari & Cercham, nomenque habere à cercitate. Vulgò Emuye.

Amphisbæna grauis. Lucan. 9,
Et grauis in geminum fungens eaput amphisbæna.

AMPHISCII (Ἀμφίσκιοι) appellantur hi qui sub æquinoctiali habitant circulo, eo quòd quadrupliciter verberentur vmbra. Nam sole existente in altero tro punctorum æquinoctialium, hoc eft in principio Arietis, aut Librę, vmbra eorum meridiana iacitur versus occidentem, vespertina versus orientem. Sole autem Cancrum aut aliud quoddam ex cæteris signis septentrionalibus perambulante, vmbram habent australem: contrà vero septentrionalem, sole sub Capricorno aliue ue australium signorum iter faciente.

Amphisphyra (Ἀμφίσφυρα) genus calceamenti muliebris, Pollucibus. 7. cap. 22.

AMPHISSA (Ἄμφισσα) vrbs eft in Locris, qui Ozolæ vocantur, ab Amphissa Macaris & Apollinis filia nomen habens. Hermol. in Plin. lib. 4. cap. 3.

AMPHISTRATVS (Ἀμφίστρατος) Statuarij nomen apud Plinium libro 36 cap. 5.

AMPHISTRATVS & Rhecas (Ἀμφίστρατος καὶ Ῥῆκας) Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarùt: quam sic dictam scribunt, quòd his iunxe Castoris & Pollucis effent, qui Græcis ἡνίοχοι dicuntur. Vide Strab. lib. 11.

Amphitanæ (ἀμφιτάναι) gemma, quæ alio nomine dicitur Chrysocolla. Inuenitur in a Indiæ parte, in qua formicæ eruunt aurum, colore aut, figura quadrata, traditurque natura eas eadem quæ magneus, nisi quòd aurum quoque trahere dicatur. Hæc Plin. lib. 37. cap. 10.

Amphitapa, amphitapæ, pen. cor. (ἀμφιτάπαι, ῶν) Amphitapæ vestes dicuntur vtrinque habentes villos. Lucil. Sat. lib. 1. Pfilæ atque amphitapæ villis ingentibus molles. Idem lib. 6. Pluma, atque amphitapæ. & fiquid aliud deliciarum. Varro Manio, Alcerum bene accepti dormire super amphitapa bene molli. Ex Nonio. Dicitur & ἀμφίπαινα. Idem autem significant Amphimallum & Amphirapum, siue amphitapa. Vutur hæc voce Vlpianus in l. Veftis. D. de auro & argent. leg.

Amphithalamus, pen. corr. Cubiculi genus. Vitruu. lib. 6. cap. 9. Vide THALAMVS.

Amphitheatrum, amphitheatri, pen. prod. (ἀμφιθέατρον) locus erat spectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus constans theatris. vnde amphitheatri nomen impositum. Theatrum hemicyclii specie constructum erat ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod eft Video, appellatum. Latiùs diei Spectaculum potest. Confuetudo eius à Græcis sumpta eft. Nam quum agrorum cultores ferianis diebus sacra diuersis nunquibus per agros celebrarent, Atheniensesi hoc in vrbanum spectaculum transtulerunt, theatrum Græco vocabulo appellantes, quòd eò conueniens turba, è longinquo sine aliquo impedimento spectaret. Hunc morem postea Romani, vt pleraque alia, in vrbem transtulerunt. Hæc Sipontinus. Martial. lib. 1.

Omnis Cæsareo cedat labor amphitheatro.

Amphitheatrum conspicuum. Martial. lib. 1.

Amphitheatralis, pen. prod. (ἀμφιθεατρικὸς) adiectiuum, Quod ad amphitheatrum pertinet: vt, Amphitheatrales ludi, qui in amphitheatro fiebant. Sic Amphitheatralæ spectaculum. Plin. lib. 11. cap. 24.

Amphitheatralis pompa. Claudian. Paneg. 8.

Amphitheatricus, aliud adiectiuum, idem significans quod Amphitheatralis. Vnde,

Amphitheatrica charta, ita dicta à loco confectura, cui quartus locus tributus à Plinio, lib. 13. cap. 12.

Amphithetum, penultima correpta (ἀμφίθυτον) erat poculi genus ita factum, vt quatuis ex parte posium starei, nullimque centum haberet fundum. Hesychius dicit Amphitheum esse poculum quod ob magnitudinem tollitur ac reponitur. Id nanuz Holandi vocant *Busam*. Hinc figura proueibialis, Ex amphitheto bibuli, in eum qui meracius ac largius potarit. Erasm. Amphitheti meminit & Cælius lib. 14. cap. 60.

AMPHITRITE (Ἀμφιτρίτη) Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt post Hesiodum tradit Hyginus in fabulis poeticis.

AMPHITRITE, Amphitrites, pen. prod. (Ἀμφιτρίτης) Oceani & Doridos filia, quæ fingitur à poetis esse vxor Neptuni, & significat mare, à φέρω quòd eft terrere. Mare enim circum fe naues agitans pereundi terrore infequitur. Hesiodus in Theogonia. Ouid. 2. Metam.

-nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Amphitrite dues aquis. Ouid. 5. Fast.
Amphitritæ Nereia. Claudian. in rapt. Proserp. 1.

Amphitritem

Amphitriten rudem prima imbuit cursu. Pallas feliciter. Catullus in Argonaut. epigram. 3.

AMPHITRYO { ἀμφιτρύων } Alrmenæ Herculis matris maritus. à ἀμφὶ, & τρύω, il est Gemo, vel ἀμφιτρῶ Vexo: quoniam hæc incurrit. Plautus tamen Amphitruo scribit, quia vetustissimi Romani peregrinas literas non admittebant, vt Phryges pro Phryges. Vnde & patronymicũ Amphitryoniades à poetis dicitur.

Amphitryoniadæ. Ouid 15. Meram.

Amphitryoniades fallipatrens. Catul. epigram. 63.

AMPHITVS { ἄμφιτος } Aleer ex Callorio & Pollucis aurigis. Plin. lib. 6. cap. 5.

Amphor 3. penult. corr. { ἀμφορεὺς } Genus vasis vinarij. Budæus lib. 5. de Asse, sic ait. Hæc ratione vsus, comperisse me arbitror (nec temerè, vt spero) amphoram esse octauam partem eius vasis quod modium vini dicimus. Modium vini Parisini tricnemibus sextarios nostros capit. Sextarius autem octonas eas, quas pintas dicimus. In aridis autem pro amphora quadrantem sextarij habemus, id est ternos bessellos: pro quibus vas trimodium habemus, dimidiatũ medimnum. Hactenus Budæus. Cic. pro Fonteio, Itaque Tiburium Tolosæ quatemos denarios ita singulas vini amphoras portorij nomine exegisse.

Amphoram in eerueem gracileseere solitam, ex Catone intelligimus, quum inquit cap. 88, Amphoram defracto collo puram impletoaquæ puræ.

Amphora mellis. Cic. 4. Verr. Amphora nardini, apud Plautum. Nauis trecentarum amphorarum. Liu. lib. 1. bel. Pun.

Amphoram cessantem. Horat. 3. Carm. od. 28.

Amphora Lesbyeusa. Horat. 3. Carm. od. 16.

Mamertina. Martial. in Xenia.

Pretiosa. Martialis, Amphora non meruit tam pretiosa mori.

Prompta. Horat. 1. Carm. od. 36.

Amphoris purus cundit mellà. Horat. Epod. 2.

Amphoralis, penult. prod. adiectiuum { ἀμφορικὸς } vt Amphorale vas: hoc est, Vnius amphoræ capax. Plin. lib. 37. cap. 2. Idem Xenorrates author est, vas amphorale visum, & aliqui ex India crystallum sexarionum quatuor.

Amphotarum vinum, quod è doliis in amphoras diffusum est. l. vlt. §. 1. D. de trit. vin. & oleo legat.

Amphoti ides ἀμφὼ πλὴν à Græcis appellantur, quæ aurium ligamenta vtrin Fabius, quæ in Græcia pueibus reiuebantur & lacteoribus. Ijsdem verba sunt Pallodium, & ear lacias quibus erara vellunturi, & forcilia, & aurium ligamenta, sola excusate poteſt valetudo. Ex Turnebo.

AMPHRYSVS, pen. prod. { ἄμφρυσος } Fluuius Thessaliæ, luxta quem Apollo paut atmenta regis Aduæti. Lucan. lib. 6.

Ab Amphryso pastor. Virgilius 3. Georgic. Apollinem inuorat, qui apud Amphrysum Thessaliæ fluuium diuinitate spoliatus ob oc cisos Cyclopas, Admeto regi armenta pauisse dicitur. Vnde & Nomius vocatus fuit.

Amphrysus lenit. Ouid. 1. Metam.

Amphrysi gramina. Ouid. 7. Metam.

Amphrysiacus à adiectiuum { ἀμφρυσιακὸς } vt Amphrysiacum gramen. Stat. Sylu. 1. 4.

Amphrysius, adiectiuum { ἀμφρύσιος } vt Amphrysia faxa. Ouidius 15. Metamorph.

Amphrysia vates. Id est, Apollinea. Virgilius 6. Æneid. de Sibylla Amphrysia.

AMPHRYSVS, Vbris nomen Vide AMBRYSVS.

AMPHYCTION { ἀμφικτίων } Athenien sium rex fuit, qui omnium primus à Dionysio edoctus, merum diluit: quo factum est vt homines priut mero incurii, mox recti facti sint. Author Philochorus.

Ample. Vide AMPLVS.

Amplectitur ex Verri verbo præsul Sallorum dicebatur, cùm in Salatione motus edebat, grumque aut saltum dederat, cui mox aliq, qui in choro erant, eodem gestu motus reddebant, quod redantruare dicebant. Hinc versus ille,

Præsul vt amplxatur, sic vulgus redantruat ipsum. Lingua Gallica vocabulum habet pirouetare, quod veterem redolet originem. Turnebus.

Amplector, amplecteris, amplexus sum { ἀμπισχόμαι, συσχίσσομαι, περιλαμβάνομαι, περιστέλλω } amplecti. Ex Plecto compositum teste Prisciano: & sit verbum non significationis. Plautus Rud. 7. Amplectimur tibi genia egenes opum.

Amplexus circum. Virgil. eclog. 3.

Et molli circum est ansas amplexus acantho.

Amplecti limina. Horat. -patriæque amplecti limina portæ. Et postes domorum, & portarum limina amplecti solebant, qui profugi exulatum ibant, aut peregrinatum, dum abfuturi domo. Quod & faciebant in patriæ imagine & assimulatione, vein colonijs, vt apud Maronem Æneas, Scæque amplector limina portæ. Turnebus. Amplecti simulacra. Virgil.

Diuum amplexæ simulacra tenebant. Hoc ex more veteriquo in magno discrimine & metu desperationeque salutis fol bant amplecti deorum simulacra.

¶ Amplecti pro Tenere. Virgil. 3. Æneid. -Scæque amplector limina portæ. Vbi Seruius, Amplector pro Teneo: vt, Amplexæque tenent postes, atque ostula figunt.

¶ Amplecti artem aliquam. Cic. 1. de Orat.

Amplecti ius ciuile. Cic. lib. 1. de Orat. Nec quòd ius ciuile, Crasse, tam vehementer es amplexus. Hoc est, Quòd tanto studio animum ad eam rem appulisti.

¶ Amplecti pro Complecti, siue comprehendere. Virg. 2. Georg.

Non ego cuncta meis amplecti versibus opto. Vbi Seruius, id est, Non sum vniuersa dicturus. Cic. pro Roscio Comœdo, Quod ego pluribus verbis amplecterer, si non & c.

¶ Amplecti aliquid, pro Cognoscere & intelligere. Cic. 4. Verr. Verum vt eorum genus amplectamini iudicesq, prius iura Siculorum, deinde istius instituta cognoscite. Hoc & complecti, & animo complecti dicitur: id est, Animo comprehendere, seu percipere.

Amplecti cogitationem aliquam toto pectore. Cic. Att. lib. 12.

Amplectitur cognitionem mens nostra. Cic. 4. Acad.

Amplecti consilio. Cic. pro Fonteio, Quæ inder non amplectatur omnia consilio. Id est, Comprehendat, vel non percipiat.

¶ Amplecti, & retinere. Cic. 2. Tusc. Quod honestũ, quod rectum, quod decorum appellamus, quod idem interdum virtutis nomine amplectimur. Idem ad Rufum. lib. 5. epist. 19.

¶ Amplecti aliquem, pro Vehementer amare. Salluſt. in Iugurth. Igitur Imperator omnes fere res aspera per Iugurthã agere, in amicis habere, magis magisq; eum in dies amplecti. Pro eodem & Complecti, & Complecti amore dicimus. Cic. ad Cæcinnam, lib. 6. epist. 6. Me amicissimè quotidie magis Cæsar amplectitur.

Amplectitur se. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Diligere, Amplecti, Amare aliquem. Cic. ad Att. lib. 1. epist. 8.

Amplecti amore. Cicero Attic. lib. 7. Omnem tuum animorem quo me es amplexus.

Tanto amore tuas possessiones amplexi tenebant, vt ab his membra diuelli eiuus ac distrahi posse diceres. Cic. pro Sylla.

Amplecti plebem. Cic. pro Milone, Qua nimis amplecti plebem putabaut. Id est, Fouere, ad demerendum videlicet eius fauorem.

Amplecti virtutem alicuius. Cic. 10. Philip. Quæ (malum) est ista ratio, semper optimis causis veteranorum nomẽ opponere? quorum etiamsi amplectierer virtutes, vt faciorames fi esset arrogantes, non possem ferre fastidium.

Nobilitatem, dignitatesque hominum amplecti. Cic. ad Marcellum. lib. 4. epist. 8. Faueiengenuit, nobilitatem verò & dignitates hominum amplectitur.

Amplecti alicuius amplitudinem officiis. Hoc est, Demereri, Prosequi. Cic. ad Crassum, lib. 5. epist. 8. De me sic existimes, ac tibi persuadeas velim, non me repentina aliqua voluntate, aut fortuito, ad tuam amplitudinem meis officiis amplectendam inc disse, sed & c.

Amplecti memoriam, fidem, religionem. Cic. pro Roscio Comœdo, Hæc parui rrmporis memoriam, illæ perpetuæ existimationis fidem & religionem amplectuntur.

Amplexus, Participium, vt Amplexa iugerum soli quercus. Plin. libro 16. cap. 32.

Amplexi habent, pro Amplexi sunt. Lucret. lib. 1.

Amplexi quòd habent perueisæ prima viai. Id est, quia amplexi sunt, & tenent perueisæ prima elementa, & primas vias naturæ inuestigandæ. Simile est illud eiusdem lib. 6.

Semina habent ignis teuæ, stuppæq; tenentes. Phrasis est Græca.

¶ Amplecto veteuiè, pro Amplector. Plaut. Et explo amplectitote ceuæ fultibus.

Amplexor, amplexaris { ἀσπαζόμενος } amplexari, frequentatiuum ab Amplector, ferè pro primitiuo ponitur. Cic. 2. Academ. Quas mirificè Plato amplexatus erat. De Ideis loquitur.

Amplexari aliquem, & in manibus habere ac fourre. Cic. Lentulo lib. 19. Erat hoc mihi dolendum, sed multò magis illud, quòd inimicum meum (meum autem? imò verò legum, iudicium, otij, patriæ, bonorũ omnium) sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fouebant, &c.

Amplexari ac tueri iudicium alicuius. Brutus Cicero. in epistol. ad Brutum. 1.

Authoritatem Censoris, Cic. pro Cluentio.

Otium. Cic. pro Sextio, Neque enim rerum gerendarum dignitate, homines ita efferri conuenit, vt otio non prosperiantineque vllum amplexari otium, quod abhorreat à dignitate.

Virtutem. Cic. 2. de Fnib.

Voluptatem. Cic. 3. de Orat. Nec voluptatem tuentur, quam amplexari possunt.

Totum me amplexatur Appius. Cic. ad Q. frat. lib. 2. epist. 14.

Amplexari inter se. Vide INTER.

¶ Amplexo, vetustè pro Amplexor. Accius Alcmæone, Postremò amplexa fructum quem di j dant, cape. Ex Nonio.

Amplexus, huius amplexus { ἀσπασμὸς } Verbale. Plin. lib. 10. cap. 72. Draconis amputata ou parte ceu ferro, reliquam quæ amplexu teneturi, sorbent.

Auidi amplexur. Ouid. 7. Metam.

-auidisque amplexibus hærent.

Densis amplexibus. Valer. 4. Argonaut.

Mollis. Virgil. 8. Æneid. Cunctantem amplexu molli fouet.

Pudiei. Claud. de rapt. Proserp. 3.

Rapidi. Sil. 17.

-& rapidis amplexibus arma virosque Corripit.

Turpis amplexus. Claud. epigram. 22.

¶ Amplexus accipere. Ouid. epist. 13.

Ab amplexu charo arcet cuſtodia. Ouid. 9. Metam.

Dare amplexus. Virg. 1. & neid. Et vltimum, vel supremum amplexum dare. Senec. in Med. 7.

Dissipare. Stat. 3. Sylu. 3.

Dissipat amplexus, atque oscula fida reuellit.

Extuere. Ouid. 9. Metam.

Amplexibus auidis hærere. Ouid. 7. Metam.

Ire in amplexus. Ouid. 11. Metam.

Iungi mutuo amplexu. Plin. lib. 2. cap. 65.

Occupat amplexibus longis. Ouidius 3. Metamorph. de Serpente loquitur.

Occupare amplexu. Ouid. 3. Fast.

Petere amplexum. Ouid. 6. Metam. & Virg. 8. Æneid.

Perfrui amplexu. Ouid. Epist. 15.

Ruit in amplexus. Seneca Hipp. 5.

Satiari amplexu petito. Stat. Sylu. 1. 2.

Serpentis amplexus. Cic. 2. de Diuinat. Puerum dormientem circumplexatum serpentis amplexu.

Soluere amplexus Valer.1. Argonaut.
Subtrahere amplexu fr. Virgil.6. Æncid.
Amplexu dulcet tenere. Lucret.5.
Ad amplexus dulces parentum tendite. Valer.1. Argonaut.

Amplificare, Ampliori, Ampliter, Amplitudo, Amplius. Vide AMPLVS.

Amplus {μεγαλοπρεπὴς, ἐξοχὴς} adiectiuum, authore Victorino, dicitur quod late patet, & per multa diffunditur: vt Ampla domus. Cæsar 4. bel. Gal. Quorum fuit ciuitas ampla atque florens.
Ædes amplæ. Claud. 4. Pancg. 1.
Aula. Virgil. 1. Æneid.
Portentibus amplis. Virgil. 3. Æneid.
Magnitudo ampla. Plin. lib. 13. cap. 26.
Locus amplus, opponitur Augusto. Author ad Herenn. Loci præter modum ampli vagas imagines erddunt: & nimis angusti sæpe non videntur posse capere imaginum collocationem.
Theatrum magnitudine amplissimum. Cic. ad Q. frat. lib. 1. epist. 1.
Amplissimum magnitudine auellanæ nucis faccharū. Id est, Quo maius non inuenitur. Plin. lib. 13. cap. 8.
Amicitia, id est, magnifica & honorifica. Cic. ad Appiū Pulchrum, lib. 3. epist. 10.
Ampla atque potens ciuitas. Cic. 2. de Inuent.
Decora. Stat. Thebaid. 6.
Diuitiæ. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.
Familia ampla & honesta. Cic. pro Murœna.
Funus. Id est, Magnificum. Seruius ad Ciceronem, lib. 4. 12, Funus C. Marcelli fuit ampium faciundum curaui.
Gloria amplus. Cic. ad Attic. lib. 8. epist. Huic moderatori Reipub. bratæ ciuitū vita proposita est, vt opibus firma, copijs locuples, gloria ampla, virtute honesta fit.
Homines. Cic. 3. Philipp. Conuenerunt corrogati & quidam ampli homines, fed immemores dignitatis fuæ.
Honores. Horat. 1. Serm. Sat. 6.
Munus. Ouid. 3. Trist. eleg. 8.
Munus ædilitatis amplius aut gratius. Cic. 3. Verr.
Oceasio ampla, pro Maxima. Cic. 3. Verr.
Amplus & grandis oratio. Cic. in Orat.
Satis amplus oratione Pompeius. Cic. in Bruto.
Pignora. Ouid. epist. 13.
Pœna. Propert. 3. eleg. 6.
Parum amplis præmijs affiicere aliquem. Cic. pro Milone
Res pecuaria ampla. Cic. pro Quintio.
Amplum festertiū. Solinus. Denique basilisci reliquias amplo festertio Pergameni cōparauit. Amplum festertiū, pro Magna nummorum summa posuit, haud vulgari celebriqe dicendi formula, cre do, vel quia festertium ncutrius generis nummus est & omnium apud Romanos maximus, vel potius quòd summas ad festertiorum rationem reuocare solebant: vnde & centum millia festertiū, & decies festertiū dicebant: vt proinde amplū festertium, pro immensa summa, à posteriore hac causa manasse suspicio sit. Verba sunt Turnebi.
Admodum amplum & excelsum signum cum statua. Cic. 6. Ver.
Spolia. Virg. 4. Æneid.
Spes. Propert. 3. eleg.
Scatus. Cic. Attic. lib. 3.
¶ Amplior comparatiuum, Quod latius patet, atque diffusius.
Amplior rem esse per aliquem, id est, Studio & industria eius honorationem. Cic. in Lælio, Suos omnes per se esse ampliores volebat.
Amplior rem honorem alteri tribuebat Pompeius, quàm ipse erat consequutus. Cic. de genuine. Consul.
Amplior patrio decore. Sil. 3.
Ampliores iræ. Terent. Hecyra. 3. 1. Id est, Maiores.
Amplior morbus. Terent. Hec. 3. 1. Si forte morbus amplior factus sit, pro Auctus sit.
Præmiis ampliioribus ad perdiscendum commoueri. Cicero lib. 1. de Orat.
Amplior victima Senatus in Here. furente 11.
¶ Amplissimus, pen. corr. superlatiuus, Quod latissimè patet. vt Amplissima insula. Plin. lib. 6. cap. 30.
Arbor amplissima, id est, Latissimè patens, & maximè diffusa. Plinius.
Fortunas amplissimas amittere. Cic. 7. Verr. & 1. Tuscul.
Ciuitas amplissima. Cic. 7. Ver.
Pecuniam amplissimam possidere. Cic. pro Rosc. Amer.
Amplissimum aliquem alicui videri. Cic. pro Rosc. Amer. Is mihi videtur amplissimus, qui sua virtute in aliorem locum peruenit, non qui eam deiecit per alterius incommodum & calamitatem.
Amplissimi ciues. Cic. ad Art. lib. 7. epist.
Collegium Deccmuralc amplissimum. Cic. 6. Verr.
Amplissima Curia. Cic. 6. Verr.
Dona amplissima Imperatorum: Hoc est, Maxima & honorificentissima. Plin. lib. 18. cap. 3.
Familia amplissima, vel Amplissimo loco nata: pro nobilissima familia, aut nobilissimo loco. Cic. 7. Verr. & in Parad.
Gymnasium. Cic. 6. Verr.
Locus ad agendum amplissimus, ad diecndum ornatissimus. Cic. pro lege Manilia.
Amplissimo loco natus. Cic. 7. Verr.
Amplissimus ordo, vocabatur ordo Senatorius: nempe omnium maximus & nobilissimus. Cicero pro Domo sua, Quid quum Senatum pro me non modò propugnare amplissimum ordinem, sed etiam plorare & supplicare mutata vestc prohibcrentur, ne tum quidem vis erat?
Res gestæ. Cic. ad Att. lib. 8. epist.
Sedes. Claudian. Paneg. 8.
Testimonium: Id rē, Grauissimum & magni ponderis. Plin. lib. 7. cap. 30.

Vir amplissimus & ornatissimus. Cicero pro Roscio Amer. Idem 2. de Finibus.
Homo virtute cognita & spectata fide amplissimus. Cicero pro Cæcinna.
Magnum & amplum. Cœcinna Ciceroni, lib. 6 epist. 7, Si quid rogatus feceris, vt factas (quanquam id magnum & amplum est) perferis.
Magna negotia, & ampla & expedita. Cic. ad Lentul. lib. 1. epist. 3.
Magna & ampla pars. Cic. de Inuent. lib. 1.
Chara & ampla. Cic. de lege Agraria, Omnia qua vobis chara atque ampla funt, in fidem & patrocinium mei Consulatus collata esse video.

Ample, amplius, amplissimè {μεγαλοπρεπῶς} aduerbium. Cic. 2. de Finib. Si ne hæc quidem satis ample, satis honestè dici putas.
Elatè & ample loqui non est ausus, quum humiliter demisseque sentiret. Cic. 5. Tuscul.
Sublatè ampléque dicens orator. Cic. in Bruto.
Exornat ample magnificèque trichinium. Cic. 6 Verr.

Amplus {ὄγκος} aduerbium comparatiuum, in ea significatione qua ipsum vulgò vsurpamus. Virgil. 3. Æneid.
-nec iam amplius vllæ Apparent terræ. Plin. lib. 12. cap. 14, Feruntque tria millia non amplius esse familiarum. Cic. 4. Academ. At amplius non desiderauit.
Amplius morandos id cē. Diuitius. Salluftius in Iugur. Nec amplius morando Scaurum, quem plurimùm metuebat, incendere.
Hoc amplius, pro Etiam, vel Vltra, seu Præterea. Cicero ad Brut. epist. 5, Cui quòd essem assensus, decreui hoc amplius, vt ru. &c. Idem pro Cæcinna, Etiam hoc amplius. Idem ad Patrum, lib. 9. epist. 25, Obtemperare cogito præcepti tuis. hoc amplius, nauiculatum habere aliquid in ora maritima.
Amplius aridus calor. Lucret. 4.
Nihil amplius. Cic. 7. Verr. Sese ipsum abs te repetiturum, nihil amplius.
Idem pro Planeio, Nihil dico amplius.
Nihil amplius quàm. Cic. ad Nat. deor. Quibus natura vtilitatem tribuit amplius quàm vt ea alendo atque augendo tueretur.
Quid vis amplius quid insequeris? Cic. pro Rosc. Amer. Idem pro Milone, Quid vultis amplius?
Quidnam amplius defideratis, Iudices? Cic. de Inuent. lib. 1.
At ego amplius deo, in 8 quadringenties accepisse te arguo. Cicero 4. Verrina.
Amplius deliberare. Terent. in Phorm. Ego amplius dclibcrandū censeo. Verba sunt sententiam dicentis.
¶ Amplius pro Plus, eleganter vsurpatur: & eandem vim constructionémque habet. nominatiuo enim adiungitur. Cæsar, Amplius octingentæ. Cic. pro Rosc. Comœdo, Amplius sunt sex menses. Ibidem, Amplius trieannium.
Vigintia amplius auctores Græci veteres prodidere. Plinius libro 2. cap. 45.
Genitiuo. Plautus Cistel. 11, Gaudeo tibi mea opera liberorum esse amplius. pro, Plures libcros.
Accusatuo. Virgil. 1. Æneid.
-nocte non amplius vnam Falle dolo. Cic. 7. Verr. Qui quum amplius centum ciues haberet ex ciuentu Syracusano, Cæsar, Amplius horas quatuor fortissimè pugnauerunt. Ceperunt amplius tria millia hominū. In singulis subaudis QUAM: pro Plus quam.
Ablatiuo. Lit. Pugnatum amplius duabus horis est.
Aliquanto amplius amplexus sum animo. Cic 4. Ver.
Amplius opinione morabatur: Hoc est, Diutius quàm putabatur. Salluft. in Iugurth.
¶ Amplius pronuntiare reum, Idem quod Ampliare reum. Cic. 3. Verr. Verùm (vt opinor) Glaucia primus tulit vt ēpcerendi narcturet: antea, vel iudirari primò poterat, vel amplius pronuntiari.

Amplissimè, penult. correp. Aduerbium (ὑπερθετικὸν) vt. Amplissimè gerere honores. Hoc est, Cum summa amplitudine ac dignitate. Cicero 4. Verrina.
Amplissimè dari militibus agri. Cic. 5. Philipp.
Amplissimè deerenere de alicuius salute & dignitate. Cicero pro Domo sua.
Amplissimè ac magnificentissimè omnes honores gessit Sthenius. Cic. 4. Verr.
Amplissimè ac honestissimè ex Prætura triumphare. Cicero pro Murœna.

Ampliter, pen. corr. aduerbium {ὄγκος} pro Amplè.
Ampliter acceptus: Id est, Cum magno apparatu & copia. Plautus Mcrc. 3.
Ampliter appoucre in cœna, Copiosè & abundanter. Plautus Milite.
Sumptum facere, pro Maximum sumptum facere. Plaur. Stichо, 14.
Ampliter fient fatur, pro Abundanter. Plaut. Pfeud. 2.
¶ Ampliter mentiri. Plaut. Merc. 19, quod Ciceto dixit Admodum mentiri.
Ampliter teftis. Plaut. Amphitr. 14.
Ampliter occupatus, pro Occupatissimus, vel Maximè occupatus. Plaut. Cistel. 7.

Amplitudo, penult. prod. {μεγαλοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια} dēnominatiuum.
Amplitudine ſtadiorum fex agnita. Plin. lib. 6. cap. 26.
Amplitudo corporis, id est, Crassitudo ac latitudo ad proportionem procerioris. Plin. Iunior epist. 102.
Amplitudo corporis, pro Altitudine. Plin. lib. 7. cap. 16, Oreſtia corpus oraculi iuſſu, refoſſum ſeptem cubitorum fuiſſe, monumentis ereditur. Erpaulo poſt, Nzuij Pollionis amplitudinem annales non tradunt.
Amplitudo modica ſimulacri. Cic. 6. Verr.
Amplitudo vrbis, Late patens magnitudo. Plin. lib. 6. cap. 26.
In amplitudinem adoleſcere. Plin. lib. 12. cap. 1, Platanos non potuiſſe in amplitudinem adoleſcere, apud authores inuenitur. Pro Dilatari, Extendi, Creſcere in altitudinem.

Amplitud

Amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Plinius lib. 3 cap. 4.

¶ Amplitudo, eſt (vt ſcribit Cic. lib. 2. de Inuent.) potẽtia, aut maieſtatis, aut aliquarum rerum magna abundantia.

Amplitudines bonorum. Cic. 4. de Finib. Amplitudines quædam bonorum excitabantur.

Amplitudinem ſuam retinere. Cic. ad Lentul. lib. 1. 4, Poſſum confirmare, te & ſenatus & pop. Rom. ſtudio amplitudinem tuam retenturum.

Amplitudo animi. Cic. 2. Tuſc. Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi, vnam eſſe omnium rem pulcherrimam.

Honores & amplitudo alicuius. Cic. 4. Verr.

Authoritas & amplitudo. Cic. pro Roſc. Amer. Iſti in quibus ſumma authoritas eſt atque amplitudo.

Nobilitas & amplitudo. Idem ibidem.

Amplitudinem ciuitatis detrimento afficere. Author ad Herenn. lib. 2. 10.

Amplitudinem ac gloriã alicuius amplificare. Vide AMPLIFICO.

Amplitudinem nominis dare poſteris ſuis. Cic. pro Murena.

Illuſtrabit tuam amplitudinem hominum inuidia. Cic. Lentula, lib. 1. epiſt. 6.

Ad ſummam amplitudinem peruenire. Cic. in Bruto.

Amplitudinis ſummã dignus. Cic. pro Murena.

Ad amplitudinem tuam cõformium omne noſtrum conſilium, ſtudium, officium, operam, laborem, diligentiam. Cicero ad Plancum lib. 10. epiſt. 2.

Ad claritatem amplitudinémque aptior eſt eorum vita, qui ſe ad Rempublicam & ad res magnas gerendas accommodauerunt. Cic. lib. 1. Offic.

Splendor omnis & amplitudo harum rerum duarum, &c. Cicero lib. 1. Offic.

Amplio. amplias {ampliare, Augere: vt, Ampliare ætatis ſpatium. Lucan. 3.

Nunc hæc, nunc illuc, qua ſtecticur, ampliat orbem.

Ampliare dutem. Iulianus in Si ſeruo. D. de iure dot. & Florentinus in l. Si inter. D. de pact. dotal.

Ampliare plagam. Celſus libro 7. capite 5, Amplianda ſcalpello plaga eſt.

Ampliatur virtus. Quint. lib. 8, Annibalis belliciſ laudibus ampliatur virtus Scipionis.

Ampliare rem. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Ampliare ſeruitia. Id eſt, Augere numerum ſeruorum. Tacitus libro 18.

¶ Ampliare {ſubſtantiuum} verbum eſt ad iudicia pertinens. vnde Ampliati res, ſunt quorũ dãnatio differtur, aut quia coram ſiſtendi teſtes ſunt, & cum illis committendi: aut quia nondum planè liquet aut de crimine, aut de pœnæ modo. Cicer. 3. Verr. Vt eram ſilex amplandi faciat poteſtatem. Author ad Herenn. lib. 4, Quod fort iudices, quare iſtum hominem nefarium amplianeritis? Valer. lib. 8, Scipio Æmilianus Cortam & Numid populi accuſatur: cuius cauſa grauſſimis teſtimoniis erat confoſſa, ſepties amplata, & ad vltimum octauo iudicio abſoluta eſt. Budæus.

Ampliatio, Verbale {actus} Actus ipſe ampliandi, qui fit in iudicio. Ampliationis nota a iudicibus in tabella ſcribebatur, N. L. id eſt, Non Liquet. Author Aſconius.

Amplifico, amplificas, penult. eorr. amplificare {augere} Amplum facere, Valde augere, & quaſi dilatare: vt, Amplificare ædem, vel rebem. Liu. 1. ab Vrbe.

Augere & amplificare. Cic. lib. 1 de Orat. Ea quæ pro nobis eſſent, amplificanda & augenda: quæque eſſent pro aduerſariis, infirmanda atque frangenda.

Amplitudinem ac gloriam alicuius amplificare. Cic. ad Equites antiquam iret in exilium.

Amplificare, & Minuere, contraria. Cicero 4. Academ. Vereor interdum ne talium perſonarum, quum amplificare velim, minuam etiam gloriam.

Authoritatem amplificare. Cæſar 2. bel. Gall. Cic. 1. de Inuent. virtute amplificata authoritas.

Ornate aliquem & amplificare. Cic. Marcello, lib. 15.

Dignitatem amplificare. Cic. Bruto, lib. 11. epiſt. 5.

Dolorem, quod & exaggerare dicitur. Cic. 2. Tuſcul.

Facultatem differendi amplificauit tibi Academia. Cic. 3. de Natura deorum.

Fortunam. Id eſt, Conditionem & vitæ genus. Cic. in Lælio.

Gloriam alicuius. Cic. 4. Acad.

Virtutem laudibus amplificare. Cic. 1. de Finib.

Amplificat atque ornat orator dicendo, ea quæ vulgò expetenda atque optabilia videntur. Cic. lib. 1. de Orat.

Exaggerare & amplificare orationem. Cic. 3. de Orat.

Pretium. Cic. pro Domo ſua, Gabinio pretio amplificato, Syriam nominatim dedit.

Amplificare rem ornando. Cic. 3. de Orat. Summa autem laus eloquentiæ eſt, amplificare rem ornando: quod valet non ſolùm ad augendum aliquid & tollendum altius dicẽdo, ſed etiam ad extenuandum atque abiciendum.

Rem familiarem amplificare. Cic. Offic.

Amplificare Remp. Cic. 2. de Nat. deor. Quorum exitio intelligi poteſt, rerum imperia Rempublicam amplificatam.

Conferuare atque amplificare Rempublicã. Cic. pro lege Manilia. Aliquid verbis, aut dicendo amplificare. Cicero 2. de Inuent. & 1. de Orat.

Sonus amplificatur. Cic. 2. de Nat. deor.

Amplans, veruſtè pro Amplificans. Pacuuius Teucro, Vbi poteæ pro ſua pauc falſa confida canant, qui eaſam humilem dictis amplane. Ex Nunio.

Amplificans, penult. corr. Partieipium {augens} Cic. 5. de Finib. & virtutem ipſam ſuis laudibus amplificantis.

Amplificatus, penultima producta, Participium {augmentatus} Cicero pro Domo ſua, A populo Romano ſemper defenſus, amplificatus, ornatus.

Amplificatus honore. Cic. 3. de Legib.

Amplificatio, Verbale {augmentum} Ampla & copioſa res alicuius dilatatioſiue, vt vulgus dicit, Augmentatio. vt, Amplificatio prouinciæ. Cic. 2. de Diuinat.

Amplificatio honoris & gloriæ. Cic. 1. Offic.

Amplificatio rei familiaris. Cic. 1. Offic.

¶ Amplificatio apud Rhetores, dicitur vbi argumenta ipſa, cum verbis tum rebus amplioſſimè dilatantur, ad ipſus magis afficiendos auditures. Vide Quintilianum diffuſè de Amplificatione tractantem, libro 8. cap. 4. & Ciceronem in Partit. & authorem ad Herennium lib. 3.

Amplificator, prn. prod. Verbale {augmentator} Cic. 5. Tuſcul. Nre vero Pythagoras nomina ſolùm inuenrur, ſed rerum etiam ipſarum amplificatur fuit.

Amplificè, penult. corr. Aduerbium {augmentose.}

Amplificè decorata veſtis. Id eſt, Magnificè. Catul. in Argonaut. epigram. 59.

Amplificatus, amplificata, amplificatum {augmentatus} Quod in amplum vagatur. Cic. 4. ad Heren. Amplificatas imagines reddunt.

Amplifitre, Vide APLVSTRE.

Ampron {ἄμπυξ} Funis inter vtrunque bouem vel cquum temonis vice protenſus: ſuſtinuis qui per iuga immenterum trahitur, aut quo trahi ſerrire ſoleat à iumentis onera. Herm. in Plin. lib. 8. cap. 44.

AMPSA. tis {ἄμψαξ} Prothemon} Huius eſt Mauritaniæ Cæſarienſis, cuius meminit & Plin. lib. 5. cap. 2.

AMPSAT. tis {ἀμψαγὰς} Ampſanctus.

Ampull. i. huius ampulla, ſg. {ἀμφορεὺς} Vas eſt vitreum, aut ex alia materia maximè tamen vitreum, vtere amplo, & quaſi inſtar cuius olim fuit vſus iam in balneis ad oleum, aum in menſa ad aquam, vel potionem mitem ad res alias.

Ampulla, in balneis. Cic. 4. de Finib. Si ad illam vitam quæ eũ virtute degatur, ampulla aut ſtrigilis accedat, ſumpturum ſapiẽtem eam vtiq; potius, quo hæc adiecta ſint. Plaut. Stich. 45. Rubiginoſam ſtrigilem, ampullamque rubidam.

Ampullæ quibus non hians nec ſtanm patens exitus. Epiſtola 30. libro 4.

Ampulla, in menſa. Sueton. in Domitiano, cap. 21, Prandebãtq; ad fatietatem, vt non temerè ſuper cenam, præter martianum malum, & modicum in ampulla pocunculum ſumeret. Apud Martialem in Apophoreti. lib. 14, tinulus eſt Ampulla pocunculo.

Ampulla, ad alios vſus. Plin. lib. 20. cap. 14, Cum futeulis ſuis in ampullas vitreas aceti triſque dricẽtis. Quod Vitreas adiecit, ſatis oſtendit eſſe & ampullas ex alia materia.

¶ Ampulla per tranſlationem. Horat. in Arte, 20,

Proinde ampullas, & ſeſquipedalia verba. Vbi interpres Acron, Ampullas, inflata & ſuperba verba. adhuc enim ampullas vocamus, quaſi inflata vaſa.

Ampullaceus {ἀμφορικὸς} adiectiuum, Quod ex ampulla eſt. vt Fruſtum ampullaceum. Columella libro 8. cap. 25, Impedienda eſt itaque procacitas eius ampullaceo corio: quod eſt cim in orbiculum formatum rſt, media pars eius reſciuditur, & per exciſam partem galli pes inſertur.

Ampullaceam videtur Plaut. in Menæch. vocare mulierem magnificè cultam. Carmen ſic fertur. Quando te auratam & veſtitam bene habet, ampulla ſirm. Ampullaceam & metro congruit, & ſenſui. Etaſmus in prouerb. Ampullacea.

Ampullacea pura, ſic à collo nuncupata. Plin. lib. 15. cap. 15.

Ampullarius, ſubſtantiuum {ἀμφορεύς} ampullarij artifex. Plaut. Rud. Act. 3. ſcen. 4.

Poſtea apicio meum, quando ego tuum inſpectauero:
Ni erit tam ſyncerum, vt quiuis dicat ampullarius
Optimum eſſe opus facilunde cotium, & ſyncerſſimum. Quo ex loco apparet, ampullas etiam ex corio fieri ſolitas.

Ampullarius, adiectiuum, vt Ampullariæ vncliones. Plaut. Stich. 4, Vel vncliones Græcas ſudatorias,

Vel alias malis malacas ampullarias. Vbi interpres, Ampullarias: Id eſt, Quibus in balneis, fruaris vbi ampullæ & ſtrigiles adhibentur corporibus.

Ampullor, ampullatis {ἀμφορεύω} ampullari, Turgère & inſtari in genere ſeribendi. Horat. 2. epiſt. 3. 3.

-an tragica deſæuit & ampullatur in arte. Grandiloquentiam ſignificat.

Ampullſeco {ἀμφορεύσκω} ampulleſcere: Id eſt, In tumorem ereſcere: ſotmatum tanquam ab Ampullo. Vſus eſt Cælius Rhodog. lib. 30. cap. 24.

Amputo, amputas, penult. corr. {κολοβόω, ἀποτέμνω} amputare, Proprie eſt Circũcidere, quaſi Circumputare. Sæpe tamen accipitur pro Abſcindere vel reſecare: vt, Amputare ramos arborum, Feſtus, Amputata, id eſt, Circumputata dicuntur, ab eo quod antiqui Putum pro Puro dicebant: vnde deducuntur Pudor & Pudicus. Cic. 5. de Finib. Quæ ſit ſcruta atque ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, erigat, extollat, admineuleturet.

Amputat arbos fractus tigor. Sil. lib. 3.

Amputat humeros truncoque tenus. Seneca in Thyeſte, 8.

Circuncidit & amputat multitudinem. Cic. 4 Acad.

Amputare ramos miſeranrum. Cic. 3 Tuſcul.

Amputata circuncisque inanitas, pro ſublata. Cic. 1. de Fin.

Amputare de narrationes, id eſt, Superflua ouzque ex eis reſecanda. vt ſint breues, & nihil redundet. In Part. Or.

Amputa longa colloqua. Seneca in Med. 7.

Amputare quæ quid eſt peſtiferum. Cic. 8. Philip. In corpore ſiquid eiuſmodi eſt quod reliquo corpori nocear, vti ac ſecari patimur, vt

membrorú aliquod potius, quam toti corpus interest: ſic in Reipublicæ corpore vi totum ſaluũ ſit, quicquid eſt peſtiferum amputetur.

Infracta & amputata loquuntur, & eos vtuperant qui apta & ſinita pronunnauit. Cic. in Orat.

Amputatio, amputationis, Verbale ἀπὸ τοῦ ἀμπύτω. Ipſe amputandi actus. Cic. de Senect. Propagatio vitium ſarmentorúmque ea, quam dixi, aliorum amputatio, & aliorum immiſſio.

Amycvs ἀμύκου. Titanoris filius, qui ex Chloride, vt ait Apollonius Commentator, Mopſum auguram ſuſcepit. Ouid. 12. Metamor. declinat Amyci.

Amycea quid referam, qui quadrupedum, Odeli, &c.

Amydeus, Amydeidæ, penult. corr. ἀμυδαῖος. Mopſus Amycei filius. Ouid. 8. Metam. Amycidéſque ſagax.

Ampyx, eos ἄμπυξ. propriè eſt capitis obligamentum, ac auro & lapillis ſplendideans lorum, capiti circumcitum ſœmineo. Verùm metaphoricè auro litum ſic nominãs frænum: ex quo & χρυσοπάμων apud Homerum appellat. Significat & operculum ligneæ apud Athenæum, quo vas aliquod ſic tegitur, vt ſi aliũ caenam aneam a fronte protenſam, qua comæ colliguntur, τοῦ ἀμπύκτου τὸν πρόμετωπον. Vide Cæl. lib. 13. cap. 17.

A M S

Amsanctvs, ἄμσάκτος. Vt ait Vibius Sequeſter, fons eſt Lucaniæ, ab inferis erumpens, vi hominum fert opinio. Cic. lib. 6. de quin. Quod enim non videmus quam ſint terra ſeptuorum generã ex quibus & mortiſera quædam paes eſt, vt & Amſancti in Hirpinis, & in Alia Plutonia quæ videmus. Virg. 7. Æneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub mœnibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in orbi
Amſancti valles, &c. Addit & nominis fationẽ Seruius. Loci (inquit) Amſancti, id eſt, Omni parte ſancti. Locum nos aliquando ſpectauimus (ait Ianus Parrhaſius in Claudianum) quum Dunios & Saleutinos, quibus tum ius diebamus, Neapoli peteremus. Incolæ, Mephitim vocant, à Fœgenio non procul. Nec abeſt à vero Donatus, qui ſtatuit ad Caloreni. Sum Caluz amnis, qui Samnitãs interfecat, illæ præterfluit. Vi verò Canuſio proximum dicerer, vrbis illius nobilitas effecit, quum cætera proxima regione oppida obſcura ſint, nec eius generis vnde locorum nomina peti debeat.

Amſegetes, dicuntur quorum ager v. am tangit. Feſtus.

T

Amtermnii (inquit Feſtus) qui circa ſceminos prouineiæ manent. Vade Amcius, Amburbium, Ambaualia, Amplexus dicta ſunt.

A M V

Amula, æ, penult. corr. ἀ θεμίστου ἀνάγκου. Vaſculi genus ad aquam geſtandam: quod religionis & expiandorum malorum cauſſa geſtabatur, dictum quaſi Amola, ab amoliendis periculis. Siponnus. *Vas hemiſtrion.*

Amulctum, amuleti, penul. prod. ἀπὸ τοῦ ἀμέλγω, ἀμέλγομαι. Omne genus cenuedi, aduerſum cunctã mala medicamenta, & præterim contra venefica putauit valentiſſimum ab amoliendo dictum. Plin. lib. 25. cap. 9. de cyclamini radice loquẽs, Naſcitur in vmbroſis, à noſtris tuberterræ nominatur, in ambroſis ferèad de dumbus, ſi verum eſt, vbi ſata ſit, nihil nocere mala medicamenta: amuletum vocantinarãtiq; & ebriciaſi repreſſerint, addita in vinum. Idem lib. 37. cap. 3. Infantibus ſuccinum alligati amuleti ratione prodeſt.

Amvlivs ἀμύλιος. Proca filius & Numitoris frater. Hic Amulius puſſo ſtatre Numitore regnauit.

Amulius tractus ciuſe Romuleo cadit. Ouid. 3. Faſt.

¶ Amulius ἄμυλιος. Pictor quidã. Plin. lib. 35. cap. 10. Fuit & nuper grauis ac ſeuerus idemque floridus, humilis rei pictur Amulius. Hunius erat Minerua, ſpectatiuem aſpectans quacunque aſpiceretur.

Amvrca, huius amurcæ, ſœm. g. ἀ τοῦ μύρω. Olei ſordes quæ præedunt. Virg. 1. Georg. Nec pigra pœtiundere amurca. Vbi Serui. Amurca, ex oleo fordibus ſedi qux præeduntnam fordes quæ oleũ ſequuntur, fæces vocantur. Et amucea per e ſcribitur, & pecg pronunnatur. vt C. Gaius: Cn. Cincus. Colum. lib. 12. cap. 50, Nam eſt inimiciſſima oleo amurca.

Amurca Palladia, Ab oliua arbore, quæ ſacra eſt Palladi. Columella libro 10,

Palladia ſine frugeſalis conſpergere amurca.

Amurca & fæces. Colum. lib. 12. cap. 50, Villica deber adhibere caram, vt ſi quæ fæces aut amurcæ in fundis vaſorum ſubſederint, ſtatim emundentur.

Amurca & fraces. Cato cap. 64. Oleum quàm diuiſiſſimè in amurca & in fracibus eritiam determinum cri.

Amurcaria [ἀμυρκάριος] dolia. In quæ amurca infund tur. Cato cap. 10. Dolia queis vinacea condas decem, amurcaria decem.

Amvsium, vel Amuſſium, Venus repenendis exoptatum organum, vt ait Celſus lib. 10 cap. 24. Illi autem deformata labia, cuius ad regulam & libellam ſunt humum libramenum fit laugitum & politum, exactis etiam (ſi ita videbitur) ad normam angulis. Vitruu. lib. 1. cap. 6. Colloc etur ad libellam marmoreũ amuſium medius mœnibus: aut locus itis expoliatur ad regulam & libellam, vt amuſium non deſideretur.

Amvſis, huius amuſis, fg. ἀ τοῦ μύω. Filum eſt quod fabri materiarij rubrica obliniunt, aut alio colore. Feſtus autem regulam vocat, ad quam aliquid exquatur. Et quo videtur innuere Amuſim & Normam idem eſſe.

Ad amuſſim aliquid facere, frequens eſt apud authores, pro eo quod eſt exquiſita diligentia ac exactiſſima cura. Cell. lib. 1. cap. 4. vt iudicium factum eſſe ad amuſſim dicerer. Tranſlatum à fabris lapidariis aut lignẽriis, qui ſuniẽlo illo regulari, operis æqualiatem explorant. Erafmus.

Ad amuſſim lapis eſt appliendus, nou amuſſis ad lapidem. Hoc eſt, Vita noſtra ad leges eſt corrigenda, non leges ad mores noſtros trahendæ. Id faciamus quod honeſtum ſit: nou id rectum exiſtimemus quod facimus. Vetur Pluta rchus in commentariolo cui titulus, Quo pacto quis intelligere poſſit ſe profeciſſe.

Numerut ad amuſſim. Varro de Re ruſt. Id eſt, Quum nihil nec ſupereſt, nec deeſt. Budæus.

Alba amuſſi. Hoc eſt, nihil delectũ, ac circa diſcrimen. Nonnihil ſic efferuntadagiũ, In albo lapide amuſſis à ſba Vetur Plan in Charmide, vbi Socrates ait ſe erga formoſos adoleſcentes perinde eſſe vt albam amuſſim in albo lapide propterea quòd neque diſcernere facilis inter formas, & omnes ex æquo amaret.

Amuſſitata opera ἀ τοῦ ἀμύσσω. Id eſt, Exactiſſima. Plaut. Mil. 10, In hoc amuſſitata ſua ſibi ingenua indoles. Ex Nouio.

Amuſſim, aduerbium ἀ τοῦ ἀμύσσω. Feſtus, Amuſſim, regulariter. Tractum à regula ad quam aliquid exæquatur, quæ amuſſis dicitur. Quidam amuſſim eſſe dicunt Non tacitè, quod Nutare interdum dicitur, loqui.

Amuſus, penult. prod. ἀ μύσσω. Inelegans & indoctus, & à muſis alienus. Antiquirus enim nihil eruditum habebaur ſine moſica. Vnde apud Comicos qui literas ſe didiciſſe negant, aiunt ſe non didiciſſe muſicam. Hæc Erafmus. Vitruuius libro 1. capite 1. Nec muſicus, vi Ariſtoxenus: ſed non amuſos. Vide Agrelles Muſæ, in MVSAE.

A M Y

Amyclæ [ἀμύκλαι] Vna ex ſillabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ferus am implorata Latonæ venia. Homerus tamẽ omnes in eo conſiſte tradit. Hermol. in Plin. lib. 36. cap. 5.

Amyclas, ἀμύκλου) oppidum inter Caietam & Tarracinam conſtitutum, à Laconibus, qui comites Caſtorii & Polluetis fuerunt; & ab Amyclis prouinciæ Laconiæ ciuitate nomen ei indiderunt. Quã autem ſecundum Pythagoræm fectam à cæde omnium animalium abſtinerent; & ex re cuius pabulum natas perpetuo occidere nefas putarent, ab iiſdem intercmpti ſont. Vade Amyclas ciuitas dicit poeta, id eſt, Pythagoreas. Nam Pythagorica virtus eſt, quinquennale ſilentium. Eſt & alia expoſitio: Quum frequentior falſo ſuſpitio hoſtes, & inimi rerrore ciuitas quaſſaretur: hua lege cautum eſt, nequis nouum hoſtem nuntiaret, Pollux autem dixerunt, Pollux quem vere hoſtis ſenirer, nullo nuntiante, ex impetuoſo ciuitas capta eſt. Vnde tacitæ Amyclæ dicte ſunt, quòd periere ſilentio. Lucilius, Mihi neceſſe eſt loquimam ſeio Amyclas tacendo periſſe. Hactenus Seruius in libro 10. Æneid.

-& ratius regnauit Amyclis. Hinc prouerbium, Amyclas peccidiſſe ſilentium. A variosvius accommodare ſe hoc ſibi velue ſi ibi quis pecuniam eredium perdidiſſet, quòd non appelaſſet debitorem, aue ture præſcripſionis exeidiſſe à poſſeſſione, Amyclarum ſilentium appeller: aut ſiquis audaciis agens cauſam ſuam, iuſſuque tacere, ſuſpondear, Amyclas perdidi ſilentium. Eraſm. Chiliad.

Amyclæ, Amyclarum, Peloponneſiæ ciuitas, Tyndari regia, Caſtoria & Polluetis patria, vna ex iis vrb. bus quæ olim Lacedæmonijeen rum tenuerunt, inſtuitis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero memorabant. Author Euſtath. Nomen indidit Amyclis Lacedæmonis filius, Hyacinthi pater & Daphnes puellæ quorum marcem Diomeden interpres Nereidũ nominat. Amyclæ (vt in tota fere Laconia) fumma veneratione Apollo colebatur.

Amyclæ Apollineæ. Stat. Thebaid. 4.

Armiferæ. Ouid. de Arte amandi. 2.

Antiquæ. Ouid. 8. Metam.

Ladeæ. Stat. lib. 7. Thebaid.

Teneeæ. Stat. 5. Syl.

Therapnææ. à Therapnis vrbe Laconiæ. Martial. lib. 9.

Trepidæ. Claudian. in bello Getico.

Amyclæus, adiectiuum ἀ τοῦ Ἀμύκλου.

Amyclæi theni. Ouid. de Remed. amoris, 21.

Amyclæus canis. Virg. 3. Georg. Id eſt, Laconicus. Seru.

Amyclæi olores. Stat. 1. Syl. 2.

Amyclæx arenæ. Stat. Sylu. 1. 2.

Amycvs, penultima correpta, ἀ μύκου. filius fuit Neptuni & nymphæ Melies: qui à Pollucc victus eſt pugilati certamine. Seruius in illud 5. Æneidos. -qui ſe

Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat. Bebrycia autem, Bithynia eſt, vt ibidem ceſtatur Seruius.

Amycus inops. Valer. 4. Argonaut.

Amycus portus. Plin. lib. 16. cap. 44, in Ponto portus eſt. Amyco Bebrycum rege interfecto clarus.

Amydon, penult. corr. ἀμύδων) Pœnicæ ciuitas, quæ Troianis auxilia miſit, vt tradit Homerus 2. Iliad. Iuuen. ſatyr. 3.

Hic alia Sicyone, alii hic Amydone relicta.

Amygdala, amygdalæ, penult. corr. ἀ τοῦ μύσσω) cum circunflexo accento in vltima arbor eſt, cuius fructus Nux Græca, & Nux Thaſia. & Amygdalus, ſiue Amygdalum dicitur. Colum. lib. 5. cap. 10. Amygdala ſi parum terræ erit, forasa arbore lapidem adiicies. Plin. lib. 16. cap. 15, Florer prima omniũ amygdala menſe Ianuario. Plurale eſt, Amygdalæ, amygdalarum. Colum. lib. 11. cap 2.

Amygdalum, i, neg. en. pluraliter hæc amygdala, pro fructu. Palladius, Græci afferunt naſci amygdala. &c.

Amygdalæeus, adcctiuum. Plin. lib. 26. cap. 11. Amygdalæeo folio, roſeo roſaceo. Hoc eſt, amygdalæ folium referenti.

Amygdalinus, adiectiuum, pcnultima correpta ἀ τοῦ μύσσω) Id quod eſt, vel ſit ex amygdalis vet, Amygdalinum oleum. Plinius libro 23. capite 4.

Amygdalina pruna. Plin. lib. 15. cap. 13. de pruris loquens, Nuper in Bætica, Malina appellari cœperunt, malus inſita, & alia amygdalina, amygdalis. His intus nucleus aut ygdalæ eſt, nec aliud pomum ingeniolus geminatum eſt.

Amygdalites, penultima prod. ἀ μύσσω. Dioſcoridi, Herba ex genere rubymali, à ſimilitudine amygdali, quæ & Corymbites dicitur. & Platyphyllos à latitudine foliorum. Plin. lib. 26. cap. 8.

Amylum, huius amyli, penult. prod. n. g. ἄμυλον) quod ſignifices, Cato cap. 86, docer his verbis, Amylum ſic facito, Siligine in purgato bene:

bene: posita in alueum indistinctè aquam addat bis in die. Die dreimo aquam excerato, excergito bene, in alueo puro misceto bene, facito ranquam fæx fat. Id in linteum nouum indito, exprimito cremorem in panuam nouam. aui in monstruimid omine na facito & refriesato denuo. Eam panuam in sole ponito, vt vrefiat: vbi arebit, in panellam nouam indito, inde facito cum lacte coqua. Colum. lib. 12. cap. 55.

Amylum, hinc apprillauit, quòd sine mola fiat. Siquidem μύλον Latinè mola est. Officinis hodie, mutata litera, communiter *Amydum* vocatur. Rvell. lib. 2. cap. 31.

Amymon, monis, pen. cor. {ἀμύμων} Latinè Inculpatus diei potest, & significatius, qui nihil vsquam nisi & subfannatione dugnū admisit: quasi ἀμώμων, ac fidieas, in quem nihil obtrectationibus aut cauillatoribus licet. Budæus.

AMYMONES, sonis apud Argos, ab Amymone Danai Argiuorum regis filia, in quem conuersa fuisse dicitur, appellatus. Ouid. 2. Metam.

-quærit Boeotia Dircen,
Argos Amymonem, & Pyrene Pyrenidas vndas.

Amymone, Amymones, pen. prod. {ἀμύμων} Danai regis filia fuit, quæ dum in syluis iaculando se exercetet, Satyrum percussit imprudens, qui impetu in eam facto, vim ei violenter inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id eo passa est quod à Satyro formidaret. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexandet sculpi voluit. Amymonias aquas interpretatur Argiuas Cæl. lib. 14. cap. 38. Amymones & mulieris & fontis mentionem facit Strabo lib. 8. & Ouid. 2. Metam.

Amymone tristis. Stat. 6. Thebaid.

AMYNTAS {ἀμύντας} nomen patronis. Virgil. eclog. 3.

At mihi sese offert vltro meus ipse Amyntas.

Amynia, Vocatiuus. Virgil. eclog. 3.

Quid prodest quòd me ipse animo non spernis Amynta?

Amyster {ἀμυστρον} Arma inuenia. quod genus sunt thorax, galea, gladius, machæra, quibus vim propulsamus, & pugnamus hoſti resistimus. Hoc nomine etiam dici possunt in naui malus, rostrum, antenna, carchesium, clypeus, anchora, &c. Item, in ferris dentes, rungues, aliaque quibus vim propulsant. Budæus.

AMYNTOR {ἀμύντωρ} Dolopum rector. Ouid. 12. Metam.

-Amyntore cretus Phœnix. Ouid. 8. Meram.

Amystis {ἀμυστὶς} Gruus arboris est (vt inquit Hieronymus) quod Latini putant ex Myrrha dictum, vnguentum interpretari fuit. De cuius arboris notitia hoc solùm ad nos peruenire potuit, quòd odorem solum habeat suauem, nullum tamen offerat fructum.

AMYRIS, eris, seu is Sybaris ineola, de qua hæc narrauit historia: Quū Sybaritæ florerent opibus, quendam Delphus amandauere qui de rerum statu faceret fidelem relationem. Responsum est, Iuuenteudam Sybaritarum fortunam, vbi plus bonorum habere cognitum hominibus quàm diis. Eueniet deinde vt seruus à domino vapulans, ne quicquam ad deorum aras confug-iat: post ad heri monumentum confugiens, liberatur à plagis: Quod simulatque conspexit Amyris, collecta rebus suis in Peloponensum demigrauit, reliquis interim Sybaritis hominem vt pestem à se pellentibus. Inde prouerbiali figura diei cœptum Amyris insani, vbi quis sub infanire præterea non sus fuis confulit: Aut vbi quis solus periculum prospicieus, in ipsore sibi cauet: creditus interim vulgo desipere: deinde eorum euentus docet illum vnum sapuisse. Citatur ab Eustathio illud.

Amystì {ἀμυστὶ} Id est, hauſtimquasi. Citra fuctum, non occlusoore, aut contractis labris. Vel quasi ἀσυκέτως, sine respiratione, vt qui inter bibendum spiritum non reciprocent, sed potum in aluum non secus atque in dolium infundunt. Vnde etiam pioclunitor verbum ἀμυστίζειν, eo modo bibere, quod nos Latinè, nec inepte amystizare dicerimus, quando & Horatianum legimus amystidem. Ex Cæl. lib. 7. cap. 26. & Erasm. Chiliad.

Amystis, amystidis {ἀμυστὶς} Genus erat potandi, quo se magnis & meracris poculis mutuò inuitabat, quod dicebant ἀμυστίζειν, quod eum facere solentes Thraces; idcireo ἀμύστιδες Θρᾷκες appellabant. Horat. 1. Carm. 36.

-nec multi Damalis meri
Bassum Threicia vincere amystide.

Alij Amystim gemmam volunt esse, quæ præsenu vim Amethystus doeiuit. Meminit Cælius Rhod. lib. 7. cap. 26. & lib. 28. cap. 6.

AMYTHAON, Amythaonis {ἀμυθάων} Melampodis pater.

Amythaonius vates. Stat. 3 Thebaid.

Amythaonius Melampus. Virgil. 3. Georg.

AMYTHONIA {ἀμυθωνία} Elidis pars est, teste Stephano, ita dicta ab Amythaone Cretbei filio.

AMYZON {ἄμυζον} Cariæ oppidum est, cuius meminit Plin. lib. 5. capite 29.

A N

ANA, M. Adionem mandat. ANA, vel ANANNIS, vel ANNOS, ANT. Ante, Antea. ANT. T. C. Ante terminum constituium.

An {ἆρα} Aduerbium est interrogatiuum, & sempee duplicem interrogationem denotat, etiam si tantum primi ponatur, quia tunc secuda subaudiur interrogatio cū particula negatiua: Terent. Adelph. 1. 2. An egotantes de eadem re audiam? Subaudi, An non; quæ est secuda pars quæstionis. Sic in eunuch. Idē Eun. 5. 5. Obsecro an viuit? ¶ An, Dubiandi, Terent. Adelph. 4. 5. Haud scio an illam nunc misere amat. Ibidem 2. 1. Vide verum vis, argumentum accipere, an causam meditari tuam.

An, primo loco positum, Cic. 2. Philip. An tu Narbonæ in mensis hospitium quum vomeres, Dolabella pro te in Hispania dimicares?

An, secundo loco positum, Cic. 5. Verr. Erraut, an potius insaniuit Apronius? Et hic, & in similibus subaudis An vel Virum. Et in hoc genere loquendi, posteriori pars affirmatur: est enim correctionis species.

An iter repetitum. Cic. in Orat. In quo quæstium est, in totone cuitus illo orationis, an in principijs solum, an in extremis, an in vtraque parte numerus tenendus sit.

An, quater repetitum. Cic. 3. de Orat. Refert etiam qui audiant: Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli.

An, sæpius repetitum interrogatione. sic, Es tu Stoitus, an Epicureus, an Peripateticus, an Academicus? Recte per An sic interrogatur, si eo sit dei is re elle philosophum ex aliqua illarum sectarum, ad cuius singinantam de ipsa interrogeri & ad singulas particulas buius interrogationes sunt. Ex Valla. Cic. 4. Ver. Postulo mihi respondeat qui sit ille Verrutius, mercator, an orator, an peruasius.

An, præcedente virum. Cic. Lentulo, lib. 1. epist. 7. Multum enim interest, virum laus imminuatur, an salus dissipetur. Idem Treboniо, lib. 2. epist. 16. Id virum Romano more loquimus fit, an quo modo Stoici dicunt, spolea vid ero.

¶ An, pro Aut, interdum videtur accipi. Cicero in Bruto, Summa fenebure M. Cato legem suadens, in Galbam multa dixit quam oratione? in Origines suas ectulit, pauois antequam moritus eli, an diebus, an menibus? Genus est loquendi, quod in re patum certa vereri videtur pudium. Figura est, qua vimur, quum ex duabus rebus vera sit, incertissimus. Idem ad Atticum, lib. 1. epist. 2. Nos hic te ad mensem Januarium expectamus, ex quodam rumore, an ex literis tuis ad alios missis? Et alibi frequenter.

¶ An & ne coniungi solere pto An. Terent. Andr. 5. 2. Anne est iutus Pamphilus? Cicero in Pisonem, 13. Nam quod ego de Consulau loquar? parto vis, anne ego? Idem pro Cornelio Balbo, Anne de nobis trahere spoua fœderatis licebit, de hostibus non licebit?

Anne. Dubitandi. Cic. 4. Acad. Non internosca et vera illa visa sint, anne falsa. Idem lib. codem, Quum interrogetur, tua pauca sint, anne multa.

An & ne; interpositis aliquot dictionibus. Cic. lib. 1. de Finib. An partus ancillæ sine in fructu habendus.

¶ An & non iuncta, primo loco ponuntur pro Nonne. Terent. Andr. 3. 5. Annon hoc dixi esse futurum?

An non. Dubitandi. Plaut. Mil. 10. Tentabam spirarent an non aurę. Pro Nonne.

An non, an secundo membro positu, tardiestem increpat. Terent. in And. 1. 2. Hoccine agis, an non?

¶ An nondum. Terent. And. 1. 2. Intellexin? an nondum etiam ne hoc quidem? Idem Heaut. 3. 3. Reperisti tibi quod placeat, an nondum etiam?

¶ An verò. Cic. lib. 2. de Orat. An verò si de re ipsa, si de finibus con troueisia est, &c.

¶ An, pro Cireum veteres ponere solebant: vt Cæso in Originibus oratorum, An terminum, id est, Circum terminum. Ita Macrobius libro Saturnal. 3. capite 14. Scribeudum certe An per m, non per n.

A N A

ANA, duuius Hispaniæ, Bæticam à Lusitania diuidens. Vide Plin. lib. 3. cap. 1. & 2. Vulgò dicitur *Guadiana*, vocabulo Sarracenico. Nam *Guad* lingua Arabica sonat aquam. testis Oluaius in Melam.

Anabalis, genus. cort. {ἀναβαλὶς} Hinc forte quæ Equiseum Latinè dicitur, à Græcis Hippuris. Plin. libr. 26. cap. 13. Recentiores Caudam eqninam vocant.

Anabasius {ἀναβάσιος} Qui emittitur in exteras regiones, rumorem aliquem disseminantes, qualem Tripolemum fuisse in fabulis legimus, quem femina per orbem spargentem, Cerritique beneficia annuntiantem, à dea rapidissimo cursu tum Iuno tum Fabulatrice. Hieronymus contra Rufin. Idcirco ne Cereales, & Anabasij tui per diuersas prouincias euenirrerunt, vt laudes meas legerent?

Anabathrum {ἀναβαθρον} Pulpitum, scala, gradus superior scansilis, subsellium. Iuuenal. Satyr. 3.

Et quæ conducto pendent anabathra rigillo.

ANABASIS {ἀναβὰσις} oppidum Hispaniæ, in tractu Tarraconensi. Prolemæus.

Anabolagium {ἀναβολάριον} vel Anaboladium, sindouis genus est, quo humeri operiuntur. Solebant enim mulieres in negligentiori cultu hoc ornamento pectus & humeros protegere, & quum visum ire reuocare. Calep.

Anabole {ἀναβολὴ} Amictus, pallium. Huius meminit Athenæus libro septimo Var. historiæ. Symmachus autem eum locum Esaiæ, 3. capite, vbi Latinus interpres vertit Mutatoria, significantius traduxit ἀναβολάδια, vt ferebat Hieronymus, cum locū interpretans: qui subducit, hæc est ornamenta vestium mulieb rium, quibus humeri & pectora protegunnur.

Anabolcus {ἀναβολεὺς} vocatur qui apud reges eo fungebatur munere, vt eos in equum sustollerer: Strator, à sternendis equis, Latinè dicitur. Plutarchus in Crasso, & Budæus. ¶ Item ferrum illud pendulum, cuius ope in equum commodius ascenditur ἀναβολὴ dicitur, quod Stapedem non inepte dixit quidam.

Anabula, Herba quæ & Lactoria dicitur, & Lactaria, olex folio, sed minore, flore luteo. Ruell. lib. 3. cap. 21.

ANABYRA {ἀναβύρα} Pilidiæ oppidum, apud Strab. lib. 12.

Anacacabea {ἀνακακεῖα} Arbor quæ & Lotus dicitur. Galli *Alysson* & *Alisson* appellant. Ruellib. 2. cap. 95.

Anacalypteria, numero plurali {ἀνακαλυπτήρια} Dies festus fuit post nuptias, quum sponsa reuelabatur, vt ab omnibus conspiceretur tamen is mulier ea etiam significant, quæ eodem die sponsæ exhibebantur, nō his dissimilia quæ Reponia à nostris dicta sunt. Vide Girald. in lib. De dijs gentium. & Cæl. lib. 11. cap. 60.

Anacampteroti, Herba cuius omnino radix reducat amores vel cum odio deposiri. Plin. lib. 24. cap. 17. ad finem.

Anacardium {ἀνακάρδιον} Arbor Indis familiaris, fructu, auicular coreulo non dissimili, vnde nomen putant indium, rubente intus cruore, quo veluti sanguine fœtet. Nomen Anacardi officinis retinuit. Ruel. lib. 2. cap. 37.

ANACE {ἄνακες} oppidum Achaiæ apud Stephanum.

Anacephalæosis, pen. prod. {ἀνακεφαλαίωσις} figura est, qua rerum capita summatim repetuntur. Sic vocat orators, quum ea quæ sparsim in

ac fufius dicta fint, paucis repetitur, vt fimul iudici renouentur. Hâc item vocant epilogum. Quint. lib. 6. cap. 1. Rerum repetitio & congregatio, quæ Græcè dicitur ἀνακεφαλαίωσις, à quibuſdam Lannorum Enumeratio, & memoriam iudicis reficit, & totam ſimul cauſam ponit ante oculos iudicis. Vulgus impertinenter recapitulationem vocat.

ANACHARSIS qui & Anaces {Ἀνάχαρσις} Caſtoles appellan fant, Dicti quaſi ἀνακεῖσθαι, quòd benignè & humaniter Athenienſibus affuerint: vel quòd nauigantes feruare erederentur ſtellæ ipſæ apparentes. Nam Suprà, ἀνέχειν, & Longè, ἀπέχειν ſignificant Attici: unde Ἀνεχεῖ cõponunt. De his plura Theoret. in iib. vtilitudo Diſcurſis inſcripto, & Plutarch. in Theſeo.

ANACHARSIS {Ἀνάχαρσις} Jubilo ſophus e Scytharum generes, ſapientiæ admirandæ, vt ferbis Cic. lib. 5. Tuſc. Florut Solonis tempore. Cuius imaginibus inſtipium eſt. Lingua, ventre, pudendis, abſtinendum eſſe. Plinius tradit Anacharſin inueniſſe rotam figuli, cuius citeuitu vaſa formantur. Sed (vt inquit Seneca) apud Homerũ longe antiquior inueniatur fe gli rota, non video quomodo Anacharſis eſſe author rei poſſit. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum relis quam ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem quo pacto abſtemius quis fieret, reſpondit, ſi cibiſoſci motus ſibi ante oculos ponat.

ANACHRYS, deus genus Ægyptiis. Illi enim quatuor fuiſſe putant, quos ſimulaeque in lucem edidit fuiſſe homo, illius peruigilem curam agere opinantur, quorum nomina ſunt Dymon, Tychis, Heros, & Anachis. Ex Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4.

ANACHITES, pen. prod. {Ἀνάχιτες.} Plin. lib. 3. cap. 4. ad finem. Adamas & venena irrita facit, & lymphationes abigit, meticuloſe vanos expellit à mente, & ob id quidam eum Anachiten vocauere.

ANACHORESIS {Ἀνακώρησις} Eremus, fec. ſſus: inde monachi eremum ineolentes, & quicunque otioeul ab hominibus ſeeſſertim, ἀναχωρεῖν vocantur. Caſſian. in Col. Cuius ſectatores Anachoretæ: id eſt, Seeſſores meritò nuncupantur, eò quòd nequaquam contenti hac victoria, qua inter homines occultas inſidias diabuli calleauerũt, aperto certamine ac manifeſto conflictu dæmonibus congredi cupiencen, vaſtæ remi receſſus petere affe mirantur.

ANACCENOSIS {Ἀνακαίνωσις} Communicatio Latinè. Schema eſt, quum aut ipſos adueſarios conſultinus, aut eom iudice bus deliberamus. Iulius Rufinianus.

ANACLASIS {Ἀνακλασις} Reuerberatio, reſt xio. Numeratur & apud P. Rutilum Lupum inter figuras ſententiæ.

ANACLINTERIUM {Ἀνακλιντήριον} Quali accubitum, Lectulus eſt ſuper quo quieſcimus interdiu, qualis celebrantur Florentiæ Tuſcanicæ, & apud Lampridium in Heliogabalo accubita. ab alus Subadia.

ANACOLUTHOS, anacoluth, pen. prod. {Ἀνακόλουθος.} Ineonſequens. Vocant autem Grammatici ἀνακόλουθον vitium orationis, quando non redditur quod fuerat inchoatum. Virgil. à Enedius,

Millia quot magnis nunquam venere Mycenis. Vbi Seruius, ſubaudi TOT. Et anacoluthon. nam dixit QVOT, quum non præmiſit TOT. Idem 3. Æne. dos,

Sed tamen idem olim curru ſuccedere fueri. Vbi Seruius, Sed tamen, anacoluthon nam QVANQVAM non præmiſit.

ANACREON genus {Ἀνακρέων} Anacreontici, opera Lyricus, ex Teo tribe Ionum, à quo genus carminis Anacreontieum dictum. Hor. 4. Carm. ode 9, Nec ſiquid olim luſit Anacreon, Deleuit ætas.

Anacreon poeta, acino vue paſſæ ſtrangulatus eſt. Plin. lib. 7. cap. 7. Valer. Max. lib. 9. cap. 12.

Anacreon Teius. Horat Epod. 13.

ANACREONTIUS, adiectiuum {Ἀνακρεόντειος} Quinalli. lib. 9. cap. 4. Anacreontium prorinus eolon efficias.

Anacreontius verſus ve plurimum reeipit à Ibum vel anapæſtum, vel ſpondeum in prima regioneon ſecunda & tertia tam bum: poſtremo ioco ſyllaban canalect. cam. vt,

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας. Canam libens Atr idas.

Ἐπ' ἰαμάτων τρυπᾶται. Tenens ſuperque myrtis.

Χρῶσιν ἀπτερὸν σῶμα. Nobis valere poſſhae.

Inueniuntur quidem alij pedes, ſed non vi dentur legitimi.

ANACRISIS {Ἀνάκρισις} Quæſtio de reo habita, ſiue ea pertormenta ſiepreſſus ſiue tormentis. Item interrogatio de ſtibus quam vulgus inſtrumentum vocat. I. Dnus Adnan. D. de cuſtod. & exhibit. reor. Vide Bud. in comment.

ANACRUSIS {Ἀνάκρουσις} Certaminis præludium: Ampera primum certandi pereiſum: Canacleſtum ſiue certamen ipſum. Ex Cæl. lib. 16 cap. 19. & Bud.

ANACTES {Ἄνακτες} Vnde, & curſus dicantur reges, docet Cæl. Antiq. lect. lib. 17. cap. 20. Sed & Anactes apud Cyprios dicebantur magiſtratus honoriſicus, ad quem referebatur quotidie ab exploratoribus quibuſdam quicquid audiſſent, ſdque in Reip. commodum fuerat inſtiturum. Euſtath. Iliad. annotat.

ANACTORES Ἀνάκτορες Stephano, oppidũ eſt Acarnaniæ, ad ſinum Ambraeu. Plin. lib. 4. cap. 1. Eſt id ne hoc nomine loniæ tribus, in minore Aſia, poſtea Miletus appellata, vt teſtatur idem Plin. lib. 5. cap. 29.

ANACTORION {Ἀνακτόριον} herba eſt, qua notioribus nominibus Σφὶν Græcis, & Latinis Gladiolus appellatur. Dioſcor. lib. 4.

ANACTORIUM {Ἀνάκτορον} vt ſcribit Herodotus, Iuſtæ ſplum Coreyræis in Eleuſine. Pollux Anactorium pro Adyto accipit.

Anadema, pen. prod. huius anadematis, pen. cor. n. g. vel Anadesma, anadeſmatis: vtrunque enim reperitur {Ἀνάδημα} Lucret. lib. 4.

Et bene parta patrum, ſunt anademata, mitræ. Hoc eſt, quæ bona magno labore à maioribus parta ſunt & acquiſita, ex iis vendis anademata comparantur, emuntiique. Paulus i. quanuis. D. de aur. & arg. legat. Ornamenti orum eſſe conſtat, quibus vxi mulieres venuſtatis & ornatus cauſa ſe pertunt: neque refert, ſi quædam coroſalium quoque vſum præbeant, ſicut mitræ & anademata: quanuis enim corpus regant: tamen ornamentorum, non veſtis eſſe. Suidas dicit eſſe capitis ornamentum. Ducitur ab ἀνάδεσις verbo, quod coronolego, vt orno ſignifieat.

Anadendromalache {Ἀνάδενδρομαλάχη} Malua arboreſcens, quam Galen. 4 Therapeutice eandem facit eum Althæa.

Anadiplosis, pen. prod. frem. g. {Ἀνάδιπλωσις.} dici poteſt Reduplicatio. Eſt enim congeminatio dictionis in vltima parte verſus, & prima ſequentis. Virgil. à Celoga,

Cernere & cygnus vulaeſit Tityrus Orpheus,

Orpheus in ſylvis, inter delphinas Arion.

ANADYOMENE, pen. cor. {Ἀναδυομένη.} Plin. lib 35. cap. 10. Venere exeuntem e mari diuus Augustus dicauit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur, ve ſibus Græcis tali opere dum laudatur victo, ſed illuſtrato: euius inferiorem partem corruptam qui reſtituendam putuit reperiri. Verũm ipſa natura eſſit in gloriam artificis. Cõſenuit hæc tabula eatæ: aliámque pro ea Nero principatu ſubſtituit ſuo, Dorothei manu.

ANARA {Ἄναρα} verbs Carnæ, à qua adiectiuum Anaiticus, ſiue Anzricus: vt, Anaricus lacus contra Samum. Oppidanos eius loci Thucydides Anaras pronuntiat terra ſyllabos. Plin. lib. 16. cap. 36. Calamus probatiores Gnidij, & qui in Asia circa Anaiticũ lacum naſcuntur.

Anara, Vna Amazonum, quæ nomen vbi dedit teſtis Hermolaus in Plin. lib. 26 cap. 36.

ANARTES, tidis, quadriſyllabum, dea quæ à Lydis colebatur: quæ à Strabone Anaitis dicitur.

ANARTIA {Ἀνάρτια} oppidum maioris Armeniæ, quod ab Euphrate alluitur. Plin. lib. 6 cap. 24.

ANAITIA, regio Armeniæ Plinlo. Scribitur & Anatis.

Anaitidem deam colũt in primis Armenij; ita more eõdito, vt vel nobilitate præſtãtes eius mimiſterio dedicẽt filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus dent, vſque inde augultiores factæ, mox tradunter viris, nemine non eas ducente sine dote. Strabo lib. 11. cap. 14. Strabo lib. 11. & 12. & 15.

ANAITAE, Vide ANARAS.

Anagallis, anagallidis, f. g. {Ἀνάγαλλις} Herba eſt quæ in duo genera diuiditur. Femina flore cæruleo conſpicitur, mas puniceo. Hodie *Mas primus flue Gallina mas ſeu* vulgò nominatur. Ruell. lib. 2. cap. 109.

Anaglypha, pen. cor. {Ἀνάγλυφα.} Diuturnior vaſa aſperã, non læuia, cælaturis eminẽtibus, inæqualibuſque. Plin. lib. 33. cap. 11. Nunc anaglypha, in aſperitate hæc exeſa, retea linearum picturas quærimus.

Anaglypta, anaglyptorum. Idem {Ἀναγλύπτα.} Martial. lib. 13. Nec mendis anaglypta placent.

Anaglyptes, anaglyptæ {Ἀναγλύπτης} Scalptor dicitur.

Anaglyptice, anaglyptices {Ἀναγλυπτικὴ} Ars ſcalpendi.

ANAGNIA, {Ἀναγνία} Ptolemæo, ciuitas Hernicorum in Latio, vbi Antonius ſororẽ Auguſti eontẽpta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam ſerri iuſſit. Virg. lib. 7. Quos duces Anagnia paſcit, &c.

ANAGNOSTES, ſpondei ſunt Gallis & Aquitanize. Plin. lib. 8. cap. 29.

Anagoges, fœm. gen. pen. prod. {Ἀναγωγὴ} Recenſus ſubtilis, ſiue Excelſa, aut ſuperior intelligentia. Figura, quæ sub Subductio, quum ſenſus ad altiora tollitur. Hieronym. in prologo Nahum.

Anagogice {Ἀναγωγικὸς} Myſtica ſunt, quæ hominem moralem ſublima diuinaque medi ãdo in cælum ſubuchunt. Et ſenſus anagogicus dicitur quum ſenſus literalis (vt verum) in ſpiritalem vertitur. Bed.

Anagraphe {Ἀναγραφὴ} Perſcriptio & acta. Sic etiam Appellatur commentarius & breuiarium, & liber cenſus peracti. Budæus comment. Vlp. in l. vlt. D. de reb. authorit. iudic. poſſ. anagraphen vocat, quod albi inuentarium, & repertorium, & ſynopſin appellat.

Anagnostes, anagnostæ, m. g. {Ἀναγνώστης} Lector lector. Cic. Att. lib. 1. 7. Nam puer lectiuus anagnoſtes noſter ſuſcheus deceſſerat. Sic Varinus Cicdib. 5. epiſt. 9. ad ſinem.

Anagyris {Ἀνάγυρις} Herba quæ nidore tetro prouerbium peperit, in eos iactari ſolitum, qui obſuitura ſibi cõmouent. Vulgò *cytiſus*. Memini Dioſcor. lib. 3. Vide & Eraſm. prouerbio, Anagyrim cõmoues.

ANAITIS, Vide paulo ante.

Analphabetus, pen. prod. {Ἀναλφάβητος.} A Græcis dicitur, qui ne elementarias quidem literas nouit, quas Iulgentius Abecedarias appellat in tertio Mythologicõ.

Analecta, analectorum, n. gen. {Ἀνάλεκτα} Relliquiæ ſub menſa, quæ quòd colligi debeant, id ſunt fortitæ nomen. Cælius libro 13. cap. 31. Martial. lib. 14.

In preto ſcopas teſtaine palma ſuſſit:

Sed pretium ſcopis nunc analecta dabunt.

Analectes, analectæ {Ἀναλεκτὴς} Qui colligit aut verrit analecta. Senece epiſt. 27, per tranſlationem, Sunt illi ſiue Grammaticos haberet analectas. De Caluiſio loquens, qui ſeruos literatos in conuiuiis ad pedes habebat, vt verſus quos referret, ſuggererent. Sed quid tant Grammaticis analectæ? Quidam interpretantur doctiſſimos, qui omnia ad manum & in numerato habeant, aliquos qui minuiſſima quæque colligunt ex authoribus. Ego (inquit Turnebus) neutris aſſentior. quid enim eſſet in eo ſenſu ſcopis & arguize? Potius eſt ſtumaterum ſanna qualem derſium ab eo Sabianum fuiſſe. Vt enim analectæ ferui dicebantur, qui reliquias cœnæ, aut ea quæ ceciderant de menſa, colligere ſulebant (ea autem analecta dicebantur) ſic eum ipſi Sabinus inter cœnandum in verſibus, quos ſubiectos referebat, ſubinde excidere, Quadratus feſtiue dixit, in grammaticis analectis opus eſſe, qui colligerent eum cadentem, & verba quoque et excidentia inter cœnam reddierent. Hæc ille.

Analectides {Ἀναλεκτίδες} dicitur, quibus ẽxylino lino, vel quauis materia, puellæ eanquam pululliis conſtipant ſeapulas prominentes, vt videri habiliores poſſint. Oud. lib. 3. de Arte amandi,

Conueniunt tenues ſcapulis analectides alus.

Angultum eircum faciei pectus eat. Cæl. lib. 13. cap. 31. Apud Ouidium corrupte legitur analectides.

Analemma, {Ἀνάλημμα} eſt ratio conquiſita Solis curſus, & vmbræ erefcentis, a brumæ obſeruatione inuenta, é qua per rationes architectonicas circinique deſcriptiones eſt inuentus effectus tu mundo. Vitruu. lib. 9. cap. 4.

ANALITAE {Ἀναλῖται} populi Arabiæ, Plin. lib. 6. cap. 28.

Analogia, analogiæ, pen corr. {ἀναλογία} Proportio. Cic. de Finibus. Quod Analogiam Stoici, nos appellamus Conuenientiam, si placet. Sed hic alij legunt Homologiam. Quint. lib. 1. cap. 6. & 10. Analogia præcipuè quam proximè ex Græco transferetes in Latinum proportionem vocauerunt. Eius hæc vis est, vt id quod dubium est, ad aliquid similè, de quo non quæritur, referat, vi inecta certis probet. Cic. de Vniuers. Id optimè assequitur quæ Græcè ἀναλογία, Latinè (audendum est enim: quoniam hæc primum à nobis nouantur) Comparatio, proportiove dici potest.

Analogus, est verbum declinatio similis, nun repugnante consuetudine communi. Varro lib. 3. de Analogia.

Analogiam facere. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Analogia tueri dictum. Quintil. ibidem.

¶ Analogia apud Euclidem est similitudo rationum: sed geometrica tantùm ibi definitur. vt si dicas, Ve sit habens quatuor ad duo, sic octo ad quatuor: 8. 4. 4. 2. Quamuis eß longior res Herculanus alterius alteuius pede, tanto item Hadium Herculano pede sexcenties commensum, longius est to stadio quod alcerius pede toties transmissum est.

Analogismus {ἀναλογισμὸς} E similitudine argumentum: de quo Galenus in summa fecit librum, sexte compendio.

Analogista {ἀναλογίστης} Tutor dicitur qui rationibus reddendis liber est, qui administrationis suæ rationes non rendit. in l. 4. §. 5. D. de admin. tutel. Sic enim legitur in exemplaribus vulgatisin Pandectis Florent. est ancelogistas. {ἀγγελιοφόρους} Iidem plerique dicuntur ἀναγνώστας.

ANALOGITICI {ἀναλογιτικοὶ} philosophi quidam appellabantur apud Laertium lib. 1.

Analysis {ἀνάλυσις} Refolutio, Retexio complexionis ad ipsius principia. Quum compositum aliquid in suas simplicissimas partes, vel in sua principia res soluitur, vt Aristoteles ostendit primo Analytico. vt patet etiam in elementis Euclidis. lib. 13. & 14. & 15.

Analyticum, pen. corr. {ἀναλυτικὸν} Refolutorium: quo nomine interpretabuntur quatuor libri Aristutelis in Organo.

Anamaschalister {ἀναμασχαλιστὴς} ornamentum pectoris vel capillorum, apud Pollucem libro 5. capite 16. ex Philippide comico ὁ ἀναμασχαλιστὴς κόσμος.

Anancæum, Vrnale peculium intercipiatur Turnebus. Nam eum ἀνάγκαιον sit vrna iudicialis, quidni Vrnale peculium Ananeæum dicatur? Plaut. Rud. Credo hercle ananeæo datum quod biberet. Hoc vocabulum reperitur in Varrone apud Nonium, Ad Sybaritanam præadam, in qua funt tripodes, crateræ, ananeæa populo nobilium Tarentinorum.

ANANCÆUS {ἀναγκαῖος} Lelegum rex fuit, qui quum Ioniæ partem quandam tenerent, ab Ionibus demum eiectis, in Cariam cuaserunt. Author Strabo lib. 14.

Ananchitis, penul. prod. gemmadi qua sit Plin. lib. 37. cap. 11. Anachitide in hydromantia dicunt euocari imagines deorum. ¶ Ananchites ferrum debere cudi Cæsar bus, nonneque esse adeptam à necessitate, quòd deos cogebat, eorumque euocabat imagines: vt Synochitus à continendo, quia ea euocatæ inferorum tenebantur vmbræ. Hæc illæ.

Anantapodoton, pen. corr. {ἀνανταπόδοτον} Schema Græcum, Atticæ linguæ proprium, quo fellicet vno membro defecta. Hoc autem schema tribus modis vsurpatur, in principio, in medio, & in fine, vt docet interpres Aristophanis. Exemplum eius quod fit à fine, inuenimus & apud Cic. lib. 7. epist. ad Attic. 16. Responsa Pompeij graia populo & probata concion i esse dicuntur. Ita puaram: Quæ quidem fuisse repudiari, iacebit: si acceperit. Verum igitur (inquies) mauis? Respondebem si quem mandasset, qui eß demissus animo. Quorum verborum hæc femè sententia eß, Cæsar in bello ciuili ad Pompeium, & ad Senatum legatos misrat. His Pompeius pacis conditiones tulit ad Cæsarem referendas: quod factum Pompeij gratum populus habuit, vt in eo cognoscere declaratio: hoc autem ita futurum Cicero præsudicse dicit, si ignitur Pompeius, Cæsar conditiones latas non acceperit, nihil respondebit, sed rem armis gerere tum acceperit, legatos iterum mittet. Quam clausulam, aut aliam non absimilem Ciceros figuratè retexuit. Bud. in prioribus Annotationibus. Aiqui hæc nota vsiandi viiti eß, non imitandæ laudis forma, nec ideo rhetoricæ eloquutionis figura. Hæc Ranus.

Anapæstus {ἀνάπαιστος} pes ex duabus syllabis breuibus, & terna longa: vt Venerì. Cicero 2. Tuscul. Nec adhibetur vlla fine anapæstis pedibus hortatio. Idem lib. 3. de Orat. Vbi etiam pes herous à Cicerone dicitur.

Anapæstus Aristophanes us Axena pòt per freta Colchos denique delatus adiirti. Recipit pèdrs quaternorum temporum. Omnes simplet pedes, præter semipedem. Anapæsto tonantius Ore beato hominesve volitans: qui per cœlum candidus æquitas. Recipit eosdem pedes, præter semipedem. Censorinus de Die natali, cap. vlt.

Anapæstum, g. n. & Anapæstus masc. pro genere carminis. Cic. 3. Tusc. Nec fœtur illud poetissimi regis Anapæstum. Idem in Orat. Elegit ex multis Isocratis libris tria quæ fortasse versus Hieronymus, Eratosthenicus in primis nobilis, pirrosque fenarios, fed etiam anapæsta.

Anapæstica pen. corr. adrectum: vt, Anapæsticus versus, qui constat ex Anapæstis. Cic. in Orat.

ANAPAVOMENE {ἀναπαυόμενη} nomen puellæ apud Plin. lib. 35. cap. 10. PINAX & curriculos quadrigas, & supplicantem penè eum vocec. Et venatores cum aucupatrix. Et Leonem pictorem. Et Anapauomenen propter fratris amorem morientem.

ANAPAVOMENOS {ἀναπαυόμενος} fons eß in Dodone Iouis facer, de quo Plin. lib. 2. cap. 103. fic feribit. In Dodone Iouis fons quum fit gelidus, & immersas faces extinguat, fi extincte admouebitur aceendit. Idem meridie femper defice: qua de causa Anapauomenon vocant. Mox inctefcens ad medium noctis exuberat: ab eo tutus fenfim deficit.

Anapauomenos, pen. corr. {ἀναπαυόμενος} Quiescens. Plin. lib. 35. cap. 10. Satyrus hi est, quem Anapauomenon vocât, nequid desit temporis eius securitati, tibias tencns.

Anaphalis {ἀναφαλὶς} herba est, qua notiori nomine Gnaphalium, & à quibusdam Centunculus appellatur. Plin. lib. 27. cap. 10.

ANAPHE {ἀνάφη} insula est vna Sporadum inter Theraßam & Asty-palcam, quam Plin. lib. 4. cap. 8. enumerat inter eas quæ duo tantùm oppida tandem emerserunt.

Anaphora, ab Epanaphora, penul. corr. Figura quam nos Relationem seu repetitionè dicere possimus: quæ ità quoties per singula membra eadem pars orationis repetitur, hoc modo, Verres calamitosiores apponebat, Verres adeßie iubebat, Verres cognoscebat, Verres iudicabat. Cic. 4. Verr. Virgil. t. Æneidos,

Nate, meæ vires, mea magna potentia solus!

Nate patris summi qui tela Typhœa temnis.

¶ Anaphoræ etiam & Epanaphoræ, Scansiones fu ascensiones fignorum vocantur ab Orientis cuiusdam à mundi quotidiano ßatu: quia nò æquales vbique ascensiones sunt, ex inclinatione cæli varia, nunc maiores, nunc minores. Firmieus, sed ißis tandu vitio laborabit, quoad signi eius fuerit anaphora completa. Plin. lib. 7. cap. 49. Negaucre illi quemquam ex ea natum exortuum menstruum (quod anaphoram vocant) transiisse, & has ipsas incerto occursu animi referorum sidertum, aut eorum radiis eorum, Solisque?

Anaphoræ {ἀναφοραὶ} dicuntur apud Paulum Ægineta, ægre pituitam crassiorè resectantes & pectore. Nam ἀναφέρω, Surfum ferri signifieat. Cæl. Antiq. lect. lib. 16. cap. 3 Firmicus lib. 3. cap. 13. Mercurius cū Marte anaphoricos facit, cardinosos, oligorthonios, & obliquos.

Anaphoron {ἄναφορον} Legumen nunquam natum, quo onera gestantur. Instrumētum quo aliquid portatur, ac sursum à terra tenetur, cuiusmodi est quo mulieres in quibusdam locis aquam è flumine gellicāt. Hoc Allacūi etiam dici, à tralatione quæ fieret à fatigatis de humero in humerum. Cæl. lib. 16. cap. 3. & Ibid.

Anaphysema {ἀναφύσημα} Inspiratio, de qua se Cæl. lib. 20. cap. 19. Terræ autem anaphysema: hoc est, cum rumore effiatio, ex imo flatus est, vel est actione vomitu terræ sese, eruptione facta, attollens. Et Apuleius, Anaphysemata (inquit) Græci eos nuncupant spiritus, qui de fundo vel hiatibus terræ explosi, ad superna maris solent deuenire. Vide plura apud Cælium de loco quo supra.

ANAPIAS & Amphinomus Patris, de quibus Seneca lib. 3. de Benef. Vicere (inquit) S. cultiuuenes: qui ætnia maiore vi peragmata, in vrbes, in agros, in magnam multæ partem effudißet incendia, vexerunt parentes suos dißcilliße eredtum est igues: & vtrinque flamma accedente, limitem adaperiunt, per quem transcurrerent iuuenes, dignißimi quæ magna tuto auferent. Memorat Val. Max. lib. 5. cap. 4. Anapum vocans. Cælius quoque lib. 6. cap. 29.

ANAPIS, pen. prud. {ἄναπις} Siciliæ fluuius, leniter decurrens, dectm stadius procul à Syracufis in mare defluens. Ouid. 5. Metam.

Præterit & Syaucn, & fontes lenis Anapis.

ANARIACÆ Strabon. Anariaei Plinio, ἀναριαῖοι, Stephano, populi iuxta ad mare Caspium, ad ortum incolentes, quorum oppidum Anariaee commemorat a Stephano.

Anarrhinum {ἄναρρινον} quod & Antirrhinum, herba est Anagallidi similis, radice nulla, aut perexigua, femine vitulinas nares imitante: vnde & nomē habet. Galenus Bucranion appellat: Galli, Gueule de veau. Vide Plin. lib. 25. cap. 10. & Ruellium 3. cap. 31.

Ans. anans, pen. corr. f. g. {ἀνὰς} Aut à natando dicta, authore Varr. Plaut. Cap. 1. 9. Aut auatcs, aut coturuices dantur quibuscum lusisset. Martial. lib. 13.

Tota quidem ponatur anas, sed pectore tantùm,

Et cruice sapit. cætera rede coce. Cic. 2. de Nat. deor. Anatū ouaq; gallini sæpe fuppontitus. Aures Porcinæ & duodenis vulgò venenis vrchantur: Et proinde solitus erat Mithridates earum sanguinem miscere medicamentis quæ digeßis venenis valent, vi scribit Gell. lib. 17. cap. 16.

¶ Anatem morbū anum diceba: Id est, verulam siuē siccū, morbum senium. Festus.

Anatcula, pen. corr. diminutiuum {ὑπόκορ.} Aut est parua anas, aut potius aquatilis auicula vulgò noia, anas forma perfimilis, fed multo minor. Plaut. Asin. 2. Dic igitur me anaticulam, columbam, vel catellum. Cic. 5. de Finib. Serpere anguiculos, cuolare merulas, nare anaticulas, corinbus vti videmus boues.

Anatinus, adiect. pen. prod. deanatibus {ὑπόκορ.} Plaut. Rud. 13.

Vtuam fortuna nunc ego anatina vecrer,

Vt posiuam exiuißem ex aqua, arrerem tamen.

Anatarius, adiectiuum {ὑπόκειμ.} Cuftos anatum. Item, Anatariæ plumæ: &, Anataria aquila, quæ anates circa lacus venatur. Ex Sponsano. De anataria aquila Plin. lib. 10. cap. 3.

ANATA spiro finitus, vide ANA.

ANATA {ἄνατα} oppidum Carmaniæ. Plin. lib. 6. cap. 28.

Anasphoros {ἀνάσφορος} A quibusdam vocatur herba, quam Græci ἀνησόν, Latini Linum appellant. Legitur hoc nomen in quibusdam Dioscoridis exemplaribus. quod tamen nonnulli, vt plerique alia herbarum nomina apud eundem, inter notha refert maiora.

ANASSYMA {ἄνασσα} fluuius eß in decima regione Italiæ, quò Varamus defluit. Author Plin lib. 3. cap. 18.

Anastomotica diei videntur cibaria quæ appetitiam conciliant, & edendi problemum excitant, eiusmodi sunt sale condite oluæ, quas colymbadas nuncupant. Cæl. Antiq. lect. lib. 13. cap. 1. ex Aubeno.

Anastomosis, pen. prod. f. g. {ἀνάστομωσις} apud medicos vocatur aperiun venarum, siue sanguinis reiectio, quæ hi alicuius venarum ore patefacto. Hermolai Glossemata. Cæl. lib. 4. cap. 4. De tuss. Memitur & Cælius lib. 7. cap. 22.

Anastrophe, anastrophes, pen. corr. f. g. {ἀναστροφὴ} Inuersio dictio. Est enim, (vt docet Diomedes) ἀνάστροφη vt botum ordo præposterus. vt Italiam contra, pro Contra Italiam.

Anastrophe, inuersionis vitium. Quintil. lib. 8. cap. 5.

Anatarius, vide ANAS.

Anathema.pen.prod. {ἀνάθημα} huius anathematis,pen.cor.heut.g. Anathemata dicuntur donaria hoc est,dona quæ dicata diis,suspenduntur in parietibus & columnis temp.li: cuiusmodi nunc visuntur possibilium vota monumenta diuotum statuæ argenteæ,equi aurei, pocula geminata: dicta ab {ἀνατίθημι}hoc est, à sepponendo, siue suspendendo: aut quòd nefas esse ea mouere loco. Hoc vocabulo etiam statuæ significantur,templa,basilica,porticus,& alia vbi ornamenta. Eras.in 31.cap. Luc.

Anathema anathematis { ἀνάθεμα } penult.cor. Anathemara,dicti sunt homines sacri, quorum capita diis iuferis dicata sunt, & deuota: quemadmodum etiam Tarini veteres sacra vt etiam in malum fenium vtuntabant. Budæus. Duus Hieronymus in 10. caput epist. ad Galat. anathema dicit verbum esse propriè Iudæorum: interpretatúrque Deteftationem. Idem ad Algasiam quæst. 9. tradit interdum significare quòd Occisionem. Idem Zachar. prophet. cap. 14. interpretatur Maledictionem & Abominationem.

Anathematizare { ἀναθεματίζειν } Deuouere,Detestari.

Anatellus. Vide Anas.

ANATIS, apud Persas Diana dicta est. Eius templum Ecbatanis fuit, cuius sacerdotes procul a virili contagio in perpetua virginitate degunt. Alex.ab Alex.lib.5.cap.12.

ANATISIVS, Ruuius sit in Aphrica,de quo Plin.lib.5.cap.1.

Anatocismus, anatocismi, m. { ἀνατοκισμὸς } Est vsuræ aumiuersaria renouatio, & quas vsuras vsurarum vocant. Cic.ad Att.lib.5.epist.vlt. Interim quòd ego in edicto translatitio ceresimas me obseruaturum liberè edi,anatocismum annium fario, illi ex syngrapha posiulabat te te. Ibidem, Claim are omnes qui aderant,nihil stupidentius Scapto, qui cenesimis cum anatocismo contentus non esset. Budæus. Anatocismus,vsurarum in fingulos quasque reggreuium.

Anatole { ἀνατολὴ } locus vnde exoritur sol, & ipse solis exortus. Pollucl.lib.2, est candidus ille & mirabilis, quem vngulum cadit. bus emicat.

Anatomia,vel anatome, penult.cor. { ἀνατομὴ } Græcis Incisio Latinis dicitur,vt Celso. Alij Dissectio. Cordio.

Anatomice,pen.corr. Anatomiæ peritus. Macrob.lib.7. Saturn.cap.15. Sed libris auctoricorum postea consulris,verum reperi.

ANAVDOMAS, tis { σώματος } oppidum est Syciniarum, Plin.libro 6. capitt 29.

ANAVRVS { ῥεύματος } fluuius Thessaliæ,quasi absque aura dictus. Lucanus lib.6.

Quisque nec humentes nebulas,nec rore madentem
Aera,nec ventos tenues suspirat Anauros. Flurtex Pelio Thessaliæ monte. Sunt qui etiam Nilum hoc nomine vocent,quòd nullas exprer aut aus: vt tellatur Plin.lib.5.cap.9. De hoc fluuio siue potius vastissimo vide plura apud Plinium Argonaut.lib.6.

ANAXIS { ἄναξις } Alanorum Hemiocharúmque rex, procus fuit Medæ. Sed pater virginis Æetes, Styro Albaniæ regi repudiato illo, filiam despondere maluit: à quo Anaxis postea quam forte fortuna se riuali obtulisset, inter fectus fuit. Hisiorum habet Valer. Flac. 6. Argonaut.

ANAXIS { ἄναξις } proprium viri nomen, qui fuit Cæli & Terræ filius : à quo Maximus olim dicta fuit Anaxioria. Cæl.lib.5.cap.1.

ANAXAGORAS, pen. corr. { ἀναξαγόρας } Clazomenius philosophus fuit, in physicis præcellens. Hic non modo generis gloria & diuitiis, verum animi quoque magnitudine clarissimus fuit: quippe qui totis patrimoniis suis foluit reliquit. Is quò ab ea negligentia inhumaniatur, Quid ergo(inquit)nonne vos illa curatis? Mux abfe dès ad speculandum rerum naturam se contulit, studio dectrinarum flagratus, rei & pituacæ & publicæ omnino negligens & incuriosus, adeò vt cuidam ipsum ita compellanti, Nullane tibi patriæ cura est? dixerit, Mihi verò patriæ cura & quidem summa est, dignum ea calum intendens. Hic quum post diutinam peregrinationem in patriam reuenisset, post illos infesta de certas vidisset: Non esse m, inquit, ego falsus, nisi hæc perisseni. Qui pluris facienc culturam ingenij quàm præditorum, celebris fuit inter philosophos. Lampsaci periit.

Anaxagoras nuiem nigram dixit esse: ferres me,si ego idem dicerem? Cic.2. Acad.

Anaxagoræ {ἀναξαγόρου} opinio. Lucret. lib.1, Nunc & Anaxagoræ scrutetur {ἀναξαγόρου}.

ANAXANDER { ἀνάξανδρος } pictor non ignobilis, apud Plin. libro 35.cap.11.

ANAXANDRIDES { ἀναξανδρίδης } poeta Græcus, comediarum scriptor, patria Rhodius, qui tempore Philippi Macedonis floruit. Docuit fabulas fexaginta quinque,vicit vna. Suidas.

ANAXARCHVS { ἀνάξαρχος } nomen proprium philosophi Abderitæ, sectatoris Democriti. Hic habuit inimicum Nicocreontem Cypr. tyrannum,à quo comprehensus, cone dit hoc in pilum pistanæ, tuæ mortarium fæcum,quod Græci {μῶν} vocant, ibique ferreis malleis contusus, adeò pulcranter perstit aspernmo illos cruciatus, vt verbum illud memnerabile conduplicauerit, Tunde tunde Anaxarchi follem: Anaxarchum enim non tundit. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abscissam & commanducatam linguam in os eius ita patulum conspuisse dicitur. Tellen, Cic 3 de Natnideor. & 1. Tusc. Valerius & Diogenes Laert.

Anaxarchus. Quid.in Ibin,
Aut vt Anaxarchus pila trinuaris in alta.

ANAXARETE { ἀναξαρέτη } puella fuit Cypria, ex Salamine oppido, forma insigni,& regia stirpe superba, quam quum Iphis,infimæ fortis iuuenis,perditissimè amaret, & ab ea ludibrio haberetur, dolens impatiens,sese ad fores eius suspendit,rogitans furtu quum Anaxarete sectis immosique oculis interceur, in saxum est conuerta. Ouidius lib.14. Metam.

ANAXENOR { ἀνάξενωρ } Citharœdus fuit, quem Magnesia ciuitas valde extulit,fed magis M. Antonius,qui quatuor ciuitatum ei tributa legem da præbuit. Author Strabo lib.14.

ANAXILAS { ἀναξίλας } Poetæ cumici nomen,cuius meminit Suidas.

ANAXILAVS { ἀναξίλαος } Messenius, qui Messanam in Sicilia condidit,fuit Rhegino rum tyrannus. Is quum paruos relinqueret liberos, Mycitho seruo suo commendasse cótentus est. Is tutelam sanctè gessit,impetnimque eam clemèter obtinuit,vt Rhegini à seruo regi non dedignarentur. Perdu ctis demdem ætatem pueris, & bona & imperium penes eundem: ipse parum vtat eo fumpto profectus est: & Olympiæ eum summa tranquillitate conf ituit. Macrob.Saturn. lib.1. cap.11. & Fust præterea Anaxilaus quidam ex Laced æmonioru principibus, qui vna cum Lycurgo in vincula conie ctus fuit, & paulo post eum eodem absolutus. Vide Plutarch.in Alcibiade.

ANAXIMANDER { ἀναξίμανδρος } Milesius philosophus, Thaletis fodalis,primus terræ naturique circumitus describsit, & sphæram instruer,vt inquit Laertius. Hic dixit infinitatem rerum omnia generationis atque corruptionis causam esse. Præterea eylindet formæ esse terram assert eamque profundinatus,re ad altitudinem profundi tas terræ inuenitur.

ANAXIMENES { ἀναξιμένης } philosophus fuit, Emisiratesiluus Anaximandri discipulus, successissimus, qui eo de obiit, quo Sardis expa fuit. His principium rerum aera opinatus est, quem genere infinitum, qualitatibus finitum ait, cuius condenfatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno esse dixit: terram ex aere consistere primum omnium tatam, magnam, idcirco non absque ratione super aerem eliminari Solem, Lunam, cæteraque stellas a terra ortum habere. Calep.

ANAZO { ἀνάζω } Ancæi cuiusdam filia fuit, quam quidam Alemenes matrem factum, non Lydidem furorem Pithei, ex Pelope & Hippodamia, ve habet Plutarch.

ANAXYLIDES { ἀναξυλίδης } nomen philosophi, de quo Hieronymus contra Iouinianum dicit, quòd in libro fecundo philosophiæ asseruerit Potonam matrem Platonis phantasmate Apollinis fuisse oppressam, quòd ipse sapientiæ principem non aliter arbitretur, nisi de portu virginis editum.

ANAXYRIDES { ἀναξυρίδες } Vestes sunc, & bracce longis femoralibus auro pictæ,intoutæ, & rariegatis, quas Gallis familiares esse scribit Alexander ab Alexandro,lib.6.cap.10.

ANAXYRIS { ἀναξυρὶς } Herba est notissima, quam & Oxalidem Græci, & Lanni Rumicem appellant. Ita dicta,quòd soita eius calceorū foleas imnentus; quæ & {ὀξαλὶς} quandóque à Græcis appellantur.

ANAZARBA, {ἀνάζαρβα} Stephano, oppidum est Ciliciæ. Dioscoridis patria. Inde Anazarbeus populi,de quibus Plin.cap.27.lib.4.

A N C

Ancæsa, Dicta sunt ab antiquis vasa quæ cælata appellamus: quòd eiusmodi eodo tal a fiant. Ipsum quoque Cælare verbo eadem causa est ll dictum,d literæ eam I permutatæ. Festus.

ANCARIVS { ἀγκάριος } vt ferbitur Ardmetus, fuit agriculturæ studiosus: quum autem vineam planraret, nimium grauí labore feruos premebat. quare illorum quidam dixit, dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus verò posteaquam vua fuit matura,lzeus vindemiasperfuimque iussit vinum sibi fundere. Poculum igitur quum ori apponeret, dictum illius in memoriam reuocauit. Cui ferunt, Multa cadunt inter calicem, & supremoque labra. His verò dictis quidam accurrit, nuntians quammaximum aprum vineam ingressum,illam peruertere totam. Tunc Ancæus poculum quò abiecuit,ad aprum festinauit,à quo perculsus interiit. Vnde natum est prouerbium in eos qui subuspraripere ipm aliquid eutent. quod fit è Greco in Latinq Cano verfe. Multum interesti inter os & offam. De Ancæo Ouid 8.Metamorph.

Ancæus Parrhasius. Ouid. 8. Metamorph.

Ancæi vulnera. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Mœrer, & Ancæi felicia vulnera dicit. De Meleagro.

ANCARIA, d. a ab Afcalanis populis celebratur, vt patria & tutelaris, ne hollium vastarentur incursu. Vide Alexandrum ab Alexandro lib.6.cap.4.

Ancarius. Lucilius,

Hæc eadem rudet & roftris atque eiusitabit

Concursus velut ancarius,claréque quirritans. Quem randem hic Ancarium intelligimus? Ancaria verba Italiæ fuit Tarmebus) in qua, vel aliqui parrefsamilias fuerunt opcosi & quæstuosi, qui feruorum familias habuerunt:vel vrbs ipsa, quod ex eo fuspicor, quòd à familia Ancariana lib.9. Varenum feribit Fabius interfectum fuisse. Serut autem illi opifices & operarij fæpe conseurfabane, & per vrbem, aut agros re aliqua amissa, aut vi pram relicta, conferuati & quirtabundi vagabantur, quod illis vrribus fignificare voluit poeta Lucilius. Ter tullianus tamen in Apolog. Ancariam Afculanorum deam scribit fuisse, vt Aneatios putare possimus esse furiosos, & illa dea errore immillo correptos. Nam vt de fusioso loquividetur Lucilius, posser & Ancarius intelligi, aliquis de familia Ancariæ facra. Hæc ille.

Anceps,ancipitis,pen.corr. {ἀμφίβολος} adiectiuum om.g. à capite deriuatum, ablatiuus est ancipite vel ancipiti. Pluraliter ancipites, & ancipitia,genitiuo ancipitium, & per synecopen ancipitum. Festus, Anceps significare videtur id quòd ex vtraque parte caput habeat, vt sectures & bipennes. Sed magis à capiendo,quod ex vtraque parte apta caputur, appellatum est. Charisius libro 1. Anceps veteres eum cationc dixerunt, ne genitiuo ancipitis duabus videretur syllabis erefcere. Plaut.in Rudente, Act. 5. scen. 14.

Poft altrinfecus est fecuricula anceps.

¶ Anceps,Acutum ex vtraque parte. Lucil.lib.29, Vecte atque anceipiti ferro effringam cardines. Nonius. & Caruli.epig.49.Ignan.

Ancipiti mucrone. Lucret.lib.2.

Anceps fecuris. Ouid.8. Metamorph.

Ancipiti imagine:hoc est,Duplici forma. Ouid.1. Fast. De Iano,qui bifrons fuit.

¶ Anceps, Duplex. Lucil.lib.29, Nemo hos ancipites ferro effringat cardines. Varro de Vita pop. R.om.lib.4, Anceps bellú. Nonius. Ancipites bellæ, quæ Græcè amphibia dicuntur. Cicero lib.1. de Nat.deor

Nat. deor. Bestiarum autem terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles, aliæ quasi anceps ita, in vtraque sit, de viuentes. Vide AMPHIBIVM.

¶ Anceps, Dubius. Virgil. 4. Æneid.
Armatres primò ancipites, oculisque malignis
Ambiguæ, spectare rates.
Causa anceps. Cic. 2. de Orat.
Anceps & incertus. Cic. pro Marcel. Quum esset incertus exitus, & anceps fortuna belli. Idem in Orat. Ancipites dicendi incertósq; casus non extimescit.
Anceps & varius. Cic. ad Lucium lib. 5. epist. 12. At viri sæpe exeat Iennis ancipites varisque casus habent adiurationem.
Animus anceps. Liu. lib. 4. bell. Pun.
Ancipites animos tenere. Lucan. lib. 9.
Bonum Seneca in Hippol. Anceps forma bonum mortalibus. Id est, Incertum: quia propter formam alij perierunt, alij grauam & fauorem inuenerunt.
Casus. Plin. lib. 28. cap. 2.
Anceps belli casus. Lucan. lib. 3.
Causa. Cic. 2. de Orat.
Cibus, Dubius & periculosus: nèpe in cuius est vita periclitatur. Phn. lib. 22. cap. 23. Voluptas ista ancipitis cibi. De frugibus loquitur.
Contentio. Cic. pro lege Manil.
Cura anceps propter incertos exitus præliorum. Cic. ad Cassium, lib. 12. ep. 8. Offic.
Ancipites disputationes, in quibus de vniuerso genere in vtranque partem disseritur copiosè licet. Cic. 3. de Orat.
Formidine ancipiti. Virgil. 3. Æneid. Ab effectu, reddit enim formido dubios & incertos.
Fortuna pugnæ. Virg. 4. Æneid. & Stat. 6. Theb.
Fortuna belli. Cic. pro Marcell.
Ancipites vario fauore. Lucan. lib. 2.
Ancipites terum lapsus. Claud. 2. Paneg. 29.
Marte ancipiti. Liu. Bellum ancipiti Marte gestum est. Id est, dubio vtrinque prælio: quia videlicet incertū fuit vtra pars victrix esset.
Morbi ancipites. Plin. lib. 7. cap. 45.
Pauor. Valer. 3. Argonaut. Ab effectu. reddit enim dubios & incertos pauor.
Prælium. Liu. 3. bell. Punic.
Via. Id est incerta, quæ feliceś hue vel illuc ducat. Cic. in Somnio Scipionis.
Ius. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. Acron: Ius anceps. Id est, Controuersum vel obscurum: quod poteśt vtrique parti prodesse, pro ingenio interpretantis.
Vocabula ancipitia, quæ & in bonam & in malam partem accipi possunt. Gellius lib. 12. cap. 9. Est plutifariam videre atque animaduertere in veteribus scripsis pleraque vocabula, quæ nunc sermonibus vulgi vnà cerèámque rem demonstrent, ita fasse modo & commutatis significare & aperte posśint duas inter se contrarias.
Ex quibus quædam satis nota sunt, vt tempestas, valetudo, facinus, dolus gratia, industria. Hæc enim ferè iam vulgatum est ancipitia esse, & vtraque versus dici posse.

ANCHARIAS, pen. prod. Nomen ducis in exercitu Persæ contra Æetem Colchorum regem, filius Persæ. Valer. 6. Argonaut.
Doctus & Anchares, paruło vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

ANCHEMOLVS, pen. corr. Rhœti Marrubiorum regis filius fuit: qui cùm Cæsarem nouercæ stuprum intulisset, à patre ad supplicium petitus, ad Turnum in militiam profugit. Hæc Seruius in illud 10. Æneidos,
Hinc Schelenum petit, & Rhœti de gente vetusta
Anchemolum, & lamos ausum incidere nouercæ.

ANCHESIAS, Vetus ab Anchisa portu Epiri spurians, cuius mentio est apud Halycarnassæū. Cic. 7. ad Att. Fauit ab Epiro Icnsissimus Anchesiæ Anicij legebatur. Anchemius sed lic restituit Turnebus.

ANCHEMVS (ἄγχεμος) Mons Asiæ, in quo est Iouis Anchesimi statua. Pausanias Attica.

ANCHIALE (ἀγχίαλος) Ciuitas Ciliciæ, de qua Strabo lib. 14. Post Zephyriū (inquit) Anchiale supra mare, Sardanapali opus. Ex hac vbi fuit Anchendorius, qui non à Sardanapalo, sed ab Anchiale sapientia condita vult, Cydni matre, à quo nomē vicino flumini. Ex Steph.

ANCHIALOS (ἀγχίαλος) Vrbs Thraciæ, sita in intimo sinu, atque vbi ponius alterum sui flexum angulo finit, non procul à magna Apollonia. Hæc Pompon. ¶ Eā & Anchialos astrologi nomen, eiusq; meminit Cæl. lib. 2. de Diuinat.

ANCHILOPS, opis, pen. corr. (ἀγχίλωψ) tumor est in maiore oculi angulo consurgens, atque humoris collectionem habēs, curatu difficilis, antequam tumpatur. Dicitur autem ab ἄγχι, quod est Prope, & ὤψ oculus, quòd prope oculum sit. Gal. lib. de Finit. medic. qui illi adscripsrus est, vt quidam putant.

ANCHIMOLVS (ἀγχίμολος) Sophista apud Eliden fuit, aquæ potor, ac finis modò solutus vesci, nec tamen alius imbecillior habebatur. Ex Cæl. lib. 6. cap. 4.

ANCHISES, pen. prod. (ἀγχίσης) filius Capis, patcr Æneæ.
Anchisæ, Genitiuus. Virgil. 5. Æneidos,
Ipsius Anchisæ longæui hoc munus habebis.
Anchisa, Vocatiuus. Virgil. 3. Æneidos,
Coniugio Anchisæ Veneris dignate superbo.
Anchisa, Ablatiuus. Virgil. 6. Æneidos,
Anchisa generatæ, deûm certissima proles. Sibylla Æneam alloquitur.
Anchises Dardanius. Virgil. 1. Æneid.
Magnanimus. Ouid. 14 Metam.
Phryx. Ouid. in Epist.
Pius. Ouid 13 Metam.
Anchisæ magni animam vocabat. Virgil. 8. Æneid.

ANCHISIVS, adiectiuum (ἀγχίσιος) Virg. 5. Æneidos,
tumuloque sacerdos
Et lucus late sacer additur Anchisæo.

Anchisiades, pen. corr. Patronymicum (ἀγχισιάδης) Virg. 8. Æneidos,
Æneas Anchisiades & fidus Achates.
Anchisiades magnanimus. Virgil. 5. Æneid.
Anchisiade, Vocatiuus. Virgil. 6. Æneidos,
Dux Anchisiade, nec me deus æquore mersit, & c.

Anchiolia (ἀγχιόλεια) vulgò dicta Viola cærulea. Ruellius Calabras iam putat esse. lib. 2. cap. 139.

ANCHORA (ἄγκυρα) Tectosagum, qui quondā Galatiæ partē, Phrygiæ maiorem versus, castellum erat. ¶ Iterum quoque fuit ciusdem nominis Lydiam versus, circa Blaurum Phrygiæ oppidū. Strabo lib. 12.

Anchora, pen. corr. (ἄγκυρα) Dens ferreus, quo firmantur ac retinentur naues. Virgil. 1. Æneid.
-hic fessas non vincula naues
Vlla tenent, vnco non alligat anchora morsu. Vbi Seruius. Hoc nomen quum in Græco, vnde originē ducit, aspiratione non habeat, in Latino aspiratur, quod est contrarium: nam magis Græcorum est aspiratio. Sed hoc in paucis nominibus inuenitur. MORSV autem de anchoris bene dixit, quum alio loco inuenimus 6. Æneid.
-tum dente tenaci Anchora fundabat naues.
Anchoris solutis, de phaselo. Cic. Attic. lib. 1. 8.
¶ Anchorę, Vincula quibus antennæ tenētur. Lucilius, Armamentatamen, vel omnia ferue: funis enim præcisus cito, atque anchoras soluta. Nonius. Quo loco Turnebus his verbis. Anchoras in Nonio legimus vincula esse, &c. sed vel sic apud Isidorum est) Antquina scribi debet, vt in Cinnæ versu, vel (vt suspicor) vtrobique Angina. Quia enim ille funis angit & adstringit, ideo (vt coniicio) Angina dicebatur. quod innuere videtur Isidorus, qui Funem interpretatur, quo antenna constringitur. Hæc ille.
Anchora figuur. Ouid. 1. Metam.
Anchoras iacere ante portum. Vide IACIO.
Anchora de prora iacitur. Virgil. 6. Æneid.
Anchora pacta littoribus. Ouid. 2. epist. 1.
Littoribus nostris anchora pacta mia est. Id est, Promissa. Pollicitus es tu ad nostra littora renauigaturum.
Præcidere anchoras. Id est, Funes anchorarios. Cic. 7. Ver.
Anchoræ fidunt. Plin. lib. 6. cap. 22.
In anchoris, vel Ad anchoras stare. Cæsar.
Solucre anchoram. Cic. ad Attic. 1.
Anchoræ fabricæ sunt. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Sublatis anchoris digredi. Cæsar.
Tollere anchoram. Cæsar 4. de bell. Gall.
Vellere. Liu. Decad. 3. lib. 2.

Anchorale, penult. prod. n. g. Funis cui alligata est anchora. Plin. lib. 16. cap. 8. Liu. 7. bell. Macced.

Anchoramus, adiect. (ἀγκυρατὸς) Quod ad anchoram pertinet, vt Anchorarij funes. Cæsar 2. bel. Civil.

Anchoralis, & hoc anchorale, pen. prod. (ἀγκυρικὸς) aliud adiectiuū. Apulcius lib. vi. Nauis absoluta Stophis anchoralibus, pelago reddereturi.

ANCHORARIVS, nomen. Plin. lib. 13. cap. 15. Anchorariæ nomē vocatur circa oras Mauritaniæ, qui laus tissimā dedit cedri, iam exhaustus.

ANCHVRVS, Midæ filius, de quo sic Plutarchus in Parallelis cap. 9. Circa Celænon Phrygiæ oppidū terræ hiatus cum aqua domos complu res ipsis cum mortalibus absorpsit in profundum. Midas rex oraculo monitus vt res eò pretiosissimas conficeret, ita enim futurum vt terræ cratet auro & argento indicto hiatus ipsis attulit. Anchurus regia filius quum nihil tin mita humana pretiosius anima secum ipse versaster, datus genitori complexibus & Timothea vxori, equum ascendit, inque hiantem locum concitato equo se conicit. Postquam in vnum terra redit, aurcam Iouis Idæi aram eo in loco dedicauit. Huius rei testis est Callisthenes 3. Metam.

Anchus, pen. prod. (ἄγχων) Hæc ade quæ sic Plin. lib. 22. cap. 20. Et anchusæ radix in vsu est, digitali crassitudine. Finditur papyri modo, manúsq; inficit sanguineo colore: præparat lanas pretiosis coloribus.
Anchusam hodie Gallia *Orchanetam* vocat, mulieribus non ignotam quæ colorem facit natiuum fuco mentiuntur, quæque vernaculum genarum pallorem hoc suffuco occultāt. Certe malas eleganti commendat purpurissa. Ruellius lib. 3. cap. 88.

Anchyle, ες (ἄγχυλος) Passio est tendonum circa collum, vel articulos, qua functio impeditur. Galen. lib. de Finit. medic.

Ancile, ancilis, pen. prod. (ἄγκυλον Plutarch.) Scutum breue. Virg. 7. Æneid. Læuâq; ancile gerebat. Vbi Seruius. Ancile, Scuti breue. Regnante Numa, scilo hunusmodi scuti lapsum est. & data respōsa sunc illic fore fum má imperij vbi illud esset. Quod ne aliquādo posset asserri, aut ab hostc agnosci, per Mamutium sabrum multa similia fece runt eum. & dū confecrarunt, quo pellem virgis ferunt ad artis similitudinem. Dicimus autē hoc Ancile, & hæc Ancilia, pluraliter. Ancilium verò vsurpauit Horat. Idem Seruius alio loco, Ancile autem dicitur aut quasi vndique circe cisum, aut quasi ἀμφίγυον. Hoc est. Vndique labrū habens. Hactenus Seruius. Varr. 6. de Ling. Lat. Ancilia dicta ab ancisu, quòd ea arma ab vtraque parte, vt Thracum, incisa. Liu. 1. ab Vrbe, Salios item duodecim Marti Gradiuo legę, tunicæq; insigne dedit. & super tuniecam æneum pectori tegumen, celesthique arma quæ ancilia appellantur, ferre.
Ancile gerebat læuo. Virgil. 7. Æneid.
Ancilia lapsa cælo. Virgil. 8 Æneid.
Ancilium oblitus. Horat. 3. Carm. ode 5.
Arma ancilia. Vide in ARMA.

Ancilla (ἄγκυλα, ὑποκόριστικὸν) mulier serua. Dicta autem (inquit Festus) ancillæ ab Anco Martio rege, quòd is bello magnum fœminarum numerum ceperit. Suetidco sic appellantur, quòd antiqui Anculare dicebant, pro Ministrare: ex quo dij quoque ac dea quos ancillæ colunt, appellantur Aneuli & Anculæ.
Mulier ancilla. Vide MVLIER.

ANDRICVS, pen. corr. ἀνδρικὸς.) Ciliciæ mons, Strab. lib. 14. ¶ Quo æ-tatem nomine dictum est flumen quoddam eiusdem regionis, non procul ab Amani portis apud Plin. lib. 5. Apud Serabonem Andricius legitur.

ANDREMACHIDAE (ἀνδρεμαχίδαι.) Populi sunt in Aphrica, apud quos per multa secula viguit vfus, vt virgines nupturas regi in primis offerrent, vt illarum pudicitiam ante solennia nuptiarum deliberet. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

ANDRIUS, ij (ἄνδριος.) Humus est, qui ex quadam Carinæ montana regione, quæ Dardaniæ adiacet, influit in Scamandrum. Strab. lib. 13.

ANDROBIUS (ἀνδρόβιος.) Nobilis pictoris nomen, qui Scyllin pinxit, anchoras classis Persicæ incidentem. Plin. lib. 35. cap. 11.

ANDROBIVS, ij (ἀνδρόβιος.) Sculptoris nomen, Plinio lib. 34. cap. 8.

ANDROCLYS (ἀνδροκλῆς.) Huic Philodoxus, Porphyrij discipulus, euius ipse Porphyrius meationem facit, vt refert Volaterranus.

ANDROCLVS (ἀνδρόκλειος.) Nomen proprium filij Codri, Athenien sium regis, qui Ephesum cond. dit, & Ionum regiam ibi constituit. Strabo lib. 14.

ANDROCOPVS (ἀνδροκοπεύς.) Nomen eius qui Lebedum condidit, loco quodam occupato nomine Area. Strabo. lib. 14.

ANDROCYDES (ἀνδροκύδης.) Medicus fuit sapientia clarus, cuius extat epistola quædam ad Alexandrum magnum scripta, apud Plin. his ver bis, Vnum portaturus, res, memento te bibere sanguinem terræ: fortur enim hominem venenum esse, sic & cruæ vinum. Plin. lib. 28. cap. 5. ¶ Fuit & hoc nomine pictor quidam nobilis, de quo idem Plin. lib. 35. cap. 9.

Androdamas, pen. corr. (ἀνδροδάμας.) Lapis est ex genere hæmatitarum, colore nigricante, pondere ac duritia insignis, qui attritus cotis efficum reddit sanguineum. Plin. lib. 36. cap. 20. Est præterea Androdamas gemmæ nomen, quæ argentcum nitorem habet vt Adamas, quadratus, & semper cellibus similis: cui Magi putant nomen imposiuum ab eo quòd impetus hominum & iracundias domet. Plin. lib. 37. cap. 10.

ANDROGEOS, ANDROGEVS (ἀνδρόγεως.) Minois regius, qui leges cōdidit Chalcidensibus, qui sunt in Thracia, vt scribit Ar. Rioteles.

Androgeus. Annus sexagesimus tertius. Firmicus lib. 4. cap. 14. Septenij anni, ac nouenij, per omne vitæ tempus multiplicata ratione currentes, naturali quadam & latenti ratione, variis hominem periculorum differentibus tempe ratis affligunt, vnde & sexagesimus tertius annus, quia vtriusque numeri summam partier excipit, Androdas appellatus est. Nonus enim septem anni, sexagintæ tres fiunt: & rursus septies nouem, simili modo sexagintæ tres. Quia itaque vtriusque numeri exitus, in hoc anni aquata ratione conuenit, grande semper periculi differimen, impendit. Nimium septem & nouem anni, quin bebdomatici à Græcis, atque enneatici appellantur, grauia semper homi nibus inducunt pericula, quid annus facies sexagesimus tertius, qui vtriusque numeri multiplicatam, & inuicem sibi obligatam perfecit summā? Hac fortur ex causa Androdas ab Ægyptiis dictus est, quod omnem vitæ fubillantem frangat, atque debilitet. Hæc Firmicus.

ANDROMEDA, Dacus fœmina, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratum aliquando curauerat in fylua. Eius hiſtoriam lectu dignissimam, vide apud Gell. lib. 5. cap. 14.

ANDROGEVS (ἀνδρόγεως.) præclare indolis adolescens, Minois Creten sium regis filius, qui à Athenien sibus & Megarenſibus periuridiam oc cisus est, quod palæstra egregios superaret. Quapropter suscepto à Minoe aduersus hos populos bello, primò Megarēses subegit, deinde Athenienſes fibi tributarios fecit, & in Androgei memoriam pueros Athenienſes Minotauro exponi cogebat.

Androgeos, nominativus Græcus & Atticus, declinatur enim, ὁ ἀνδρόγεως ἀνδρόγεω, &c. Virgil. 2. Æneidos.

Primus se Danaûm magna comitante caterua
Androgeos offert nobis, &c.

Androgeo, genitivus Atticus. Virgil. 6. Æneid.

In fratbus, heu nim Androgeo, &c.

Androgei, Genitivus Latinus. Virgil. 2. Æneid.

-se fatus: deinde comantem
Androgei galeam, clypeique insigne decorum Indultur.
Androgeous, Accusativus à nominativo Androgeon. Propert. 2. eleg. 24.

Et deus extinctum Creſſæ Bpidaurius herbis
Restituit patriis Androgeona focis. Vide METONYMVS.

Androgeonæus, adiectiuum, pcnul. prod. (ἀνδρογεώνειος.) vt Androgeonæa cædes. Catul. 63. in Argonautico.

Androgeonæ pœnas exoluere cædis.

Androgynus, penult. corripe. (ἀνδρόγυνος.) Qui virunque habet sexum, fœminæ fcilicet ac masculi. Cic. de Diuinat. Quid ortus androgyni? nónne fatale quoddam monſtrum fuit? Plio. lib. 7. cap. 3. Androgynos esse vtriusque naturæ Caliphanes tradit. Gell. lib. 9. cap. 4. Cuiusmodi homines vtriusque sexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim Androgynos vocabāt, & in prodigiis habitos, nunc verò in delicijs. Lact. lib. 1. Diuin. Institiæ natum ambiguo inter mare & fœminam sexu insaotem, quos Androgynos vulgus, vt plerique fatsliore ad duplicanda verba Græco sermone appellat.

ANDROGYNE (ἀνδρόγυνε.) Sunt populi in Aphrica supra Nasamonas, vt lib. 7. cap. 2. Plin. scribit, vtriusque naturæ, inter fe vicibus coeuntes, dextera manuma his virilis, læua muliebris. Quidam Androgynæ scribunt.

Androlepsia. (ἀνδροληψία, ἀνδροληψίου Pollux.) Personarum pigneratio est. Mores autem antiquissimi fuit, vt qui cædem perpetrasſent, ſi eum in ereraam vrbem profugi ſſent, ad poenam expoſciri non deberentur tis ad quos facinos admiſſum perrinebat, ipſis ve permitteretur pignerandi poeſtas, quam aodrolepſiam, & neutro genere androlepſium Græci, Hermolaus Barbar. Clarigationem, luris interpretes Repreſſalia vocant. Ex Budæo.

ANDROMACHE, pen. corr. (ἀνδρομάχη.) Hectoris Troiani vxor, quæ à virili pugna nomen sortita est. Fuit enim virili animo fœpe, & quæ dam veluti virago.

Andromaches, Genitiuus. Virgil. 3. Æneid.

-& longum Andromaches celantur amorem.

ANDROMACHVS (ἀνδρόμαχος.) Adulator Craſſi, à quo tamen Craſſus ipſe Parthis proditus eſt. Author Plutar. ¶ Fuit & Andromachus ſophiſta, è Neapoli Syriæ, filius Zonæ, qui Grammaticam docuit Nicone dæ. Dioclenani principis tempore. Suidas.

Andromas (ἀνδρομᾶς.) Nomen ſolens aurum illud quod appellant Demoetnij, alcumiſſæ potalium. Hermolaus Plin. lib. 26. cap. 22.

ANDROMEDA, pen. cor. (ἀνδρομέδη.) Cephei & Caſſiopes filia, à Perſeo amata, & in xorem ducta, quæ Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur, propter Perſei virtutem, quod eam eto propoſitam à periculo liberaſſet. Oritur in parte Piſcium duodecima.

Andromedæ Cephea. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Andromedes. Genitiuus. Horat. 3. Car. ode 29.

Iam clarus occultum Andromedes pater Oſtendit ignem.

Andromedæ, Genitiuus Latinus. Properc. lib. 3. eleg. 22.

Non hic Andromedæ rofarum pro matre caterua.

ANDROMON, nomen eſt eius qui Chium primum ædificauit.

Andron, andronos, pen. prod. maſc. gen. (ἀνδρών, ῶνος.) Eſt (inquit Sipontinus) ſpatium illud quod eſt inter duos parietes in quod plura deſcendit. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 17. ad Gallum, Tam alti, abdique ſecreti illa ratio, quòd interiacès andron parietem cubiculi hortique diſtinguat, atque ita omiſcm ſonum mediâ inanitate conſumat.

Andron (ἄνδρων.) Locus domicilij appellatur anguſtior ſed grandiore, in quo viri plurimum morabantur: vt γυναικὼν ἄνδρῶν γυναικῶν. Hæc Feſtus. Vitruuius lib. 6. cap. 10. Inter hæc perſtylia & hoſpitalia, tiniera ſunt, quæ Meſaulæ dicuntur, quòd inter duas aulas ſunt interpoſita. Noſtri autem eas Andrones appellant. Sed hoc valde eſt mirandum. Græci enim ἀνδρῶνας appellant alaeas, vbi conuiuia virilia ſoleot eſſe, quod eo mulieres non accedant. Haec Vitruuius. Patauint hodie Viam arctiot eni Andronem vocant.

ANDRON, Cnianus, vt ſcribit Theophraſtus, ſubitis incitetus primus omnia monontes corporis, & rhythmus exeogauit: vnde ἀνδρίζεσθαι id eſt, Stetiſſare, poſtum inuentius pro Saltare. Ex Cælio. lib. 4. cap. 4.

ANDRONTEVS, penultima prod. (ἀνδρώτευς.) Rhodius, philoſophus Peripateticus, cuius meminit Strabo. ¶ Fuit & alius Andronicus grammaticus deſiderioſus in profeſſione Græca, e quo minus doctus ad tuendum ſtudium fuit, vt refert Tranquillus. ¶ Andronicus item alius fuit hiſtoricus, qui Alexandri res ſcripſit, Author Volaterr. ¶ Fuit item Andronicus Liuij cognomen, pocarum Latinorum vetuſtiſſimi, cuius vitam vide apud Cruinium.

Androtitis, penult. prod. androtitidis, ſem. ge. (ἀνδρωτὶς.) Locus in domo ubi ſolitus ſoleus ver ſari. Virgilius lib. 6. cap. 10. Hæc autem perſtylia domus, androntitides dicuntur, quòd in his viri ſine interpellationibus mulierum verſantur.

Andronium, Medicamentum cui vuæ, quæ in fine fautium mactſoleſcit, curandæ vile. Eius confectionem vide apud Celſum lib. 6 cap. 14.

ANDRONODAVES (ἀνδρονόδαυες.) Populi ſunt ſub Chalcidenſibus, coeti qui in Thracia ſunt. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 10.

ANDROS (ἄνδρος.) inſula vicina Samo, cum oppido eiuſdem nomitis, quæ Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum, & qua Ouid. lib. 12. Metamorph. cos.

Et quodcunque nanis Andros fraterna petiſa eſt. Hæc primò dicta fuit Cauros, poſtea Amandros. Hinc Andrius, adiectiuum. Nonc vulgo dicitur *Andro*, alijs *Andria*.

Adrofaces (ἀνδρόσακες.) Herba eſt in maritimis Syriæ locis copioſiſſimè prouenientibus, cui ſes folia, foliculos in cirris habens, & in foliculis ſemen. Vide Plin. lib. 27. cap. 4.

Androſæmon (ἀνδρόσαιμον.) Herba eſt ſimilis hyperico, caulicolis tamen maioribus, ac magis rubentibus. Florem habet lutei coloris, qui digitis attritus, ſuccum emittit ſanguini ſimilem. Vode & nomen habet. Plin. lib. 26. cap. 5.

Androſphinx, androſphingis (ἀνδρόσφιγξ.) Nomē ab homine & ſphinge deductum, quod pro Admodum verſipelli, cuiuſmodi ambages daſſoluere ne perſpicatiores quidem poſſint, ſumitur. Budæus euriam ſic appellauit, vt à qua ſe expleare, nulli ſit facile.

Andruare. Id eſt, Recurrere, à Græco verbo ἀνδρέω. Hinc & drua vocata eſt. Feſtus.

A N E

Anellus. Vide ANNVELVS.

ANEMOS, fluuius eſt in octaua regione Italiæ, apud Plin. lib. 3. cap. 15.

Anemone, anemones pen. prod. (ἀνεμώνη.) Herba: de qua ſic Plin. lib. 25. cap. 2. Othone in syria nascitur, ſimilis erucæ, peſtoruas erebro fubis, flore croci: quare quidam eam anemonen vocauerunt.

Anemonen Nicander ex Adonidis eruore natam prodidit. Theocritus in Bucolicis lactymis Veneris Adonidem lugentis prodiiſſe ſtatet, ſique dicaut epitaphium carmine hoc,

Quotque cruoris agit guttas hic cæſus Adonis,
Tot Venus effundit lacrymas quæ ſingula flores
Cæſpite demittunt: lacrymæque parturit Anemonen,
Sed eruor ille roſam creat. Hos nunquam ſe aperit, niſi vento
ſpirante, vnde & pomen accepit. Eius multæ ſunt ſpecies. Ruellius lib. 2. cap. 107. & Celius lib. 19. cap. 4. Vide PHENIX.

ANEMORIA (ἀνεμορία Homero.) Oppidum Phocidis, quod poſtea Anemoleam appellarunt. Strab. lib. 9.

Anemoſphoros (ἀνεμόσφορος.) Herba eſt ex naporum generibus, quæ receptore omnioe Bunion appellatur. Celſius.

AVSMOTIS Minerua (ἀνεμώτις Δθηνᾶ.) Id eſt, Ventoſa, celebratur in ciuitate Medonne, vbi & templum & ſimulacrum habuit, quod Diomedes dicaſſe ferur, vt Pauſan. docet: dicta, quòd thi dea moleſtum ventum ſedarit. Vide Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 22.

ANEMVRIVM, ij (ἀνεμούριον.) Ciliciæ promontorium, vbi continēs Crom myo Cypri promontorio appropinquat ad ſtadia CCCI. Strab. lib. 14.

ANEMYTAS (ἀνεμύτας.) apud Tarentinos alinus erat qui ventis facrificabatur. Etym.

Anerinafstus (ἀνεύρισμα) Incapificatus, propriè de ſicu, cui nun ad-
hibiti funt ſyringes, hoc eſt, Capnifici fructus, vt ad manuſcatem per-
veniat, Prouerbium deinſolee in imutilem, & à quo nihil fugiis expe-
ctandum ſit. de quo Erafm Chil.

Anethematici tripodes. Vide in Æthones tripodes.

Anethum. anethi, pen. prod. (ἄνηθον) Herba boni odoris. Plin. lib. 20.
cap 18, Anethum quoque ructus mouet, & formina fedat, alium
ſiſtit.

Anethum benedolens. Virgil. eclog. 2.
Narciſſum, & florem iungit bene olentis anethi.

ANETUS, Dea quæ dam in Armenia. Armenii autem lex erat vt virgi-
nes in phano veruſtiſſimo & ſanctiſſimo Anetidis dearprouſtuerentu-
rur: vbi ipſius ſtatuæ ex ſolido auro ſint erat; quam Antonius expila-
uit: quibus emeritis, iuſtus præcipui hominis coniugium ſortiri
fas erat, nemine abnuente. aut tale coniugium derectante. Alex. ab
Alex. lib. 1. cap. 24.

Aneurifma (ἀνεύρυσμα) tumor arteriæ præluſæ, ex ſanguine & ſpiri-
tu cauſſam trahens. Fit autem eum vulneraia arteria pellis non ſu-
perinducitur, ſed ſeruit interim materia, ac edit eodem. In lib. de fin.
Galeni adſcripto, hæc pacto definitur, Ἀνεύρυσμα eſt venoſi vaſculi:
hoc eſt, vena dilatata, aut ſpiritus materiæ per carnem diffipatio,
quæ dcſilicns ſpargitur: ſolèque hæc confequi, dum eiano cum locum
qui eſt circa præcilum arteriam non impleur, fed vacuum reliquit.
Gal. s. Ther.

Aneurifmus (ἀνεύρυσμος) dilatatiu qua reſeratis arteriis ſit cute integra
ac conglutinata, Gal. & Paulo ceſte.

Anexecaſtus (ἀνεξέκαστος) quinquibus reddendis, ſiue ſubducendis ſo-
lutus. Sczw. in Lap. 5. a. D. de peculegat.

A N F

Anfractus, huius anfractus, maſc. gen. vel Anfractum neuiri (ἕλικτος,
σύριγξ &c.) Sinuoſus quidam reflexus: cuiuſ figuram vidernus in tes-
tis cochlearum, in cochlide, & ferè in arietum coruibus. Plin. lib. 11.
cap. 37, Conuoluta (inquit) in anfractum cornua arietum gerere.
Varro de Lingua Lat. Anfractum eſt ab origine flexum duplicedi-
ctum ab ambitu & frangendo. Ab eo leges iubent in directo pedum
VIIII. eſſe: in anfractu XV. id eſt, in ſexu. Nonius Anfractum ma-
ſculino genere dici putat: Neutro Accius Eurydice, Super Oceani
ſtagna alta patris terrarum anfracta reuiſam. Varro Parmenone,
Cauo ſonte vt quum integuit cauata aurum anfracta in ſyluam
vocant.

Anfractus, Viarum flexus. Cæſar. bel. Gal. Opidi murus ab pla-
nitie atque initio aſcenſus, tecta regione, ſi nullus anfractus inter-
cederet, M C C. paſſus aberat. Cic. de Nat. deor. Quid enim pul-
chrius ea figura quæ ſola omnes alias figuras complexa continet?
quæque nihi aſperitatis habere, nihil offenſionis poteſt, nihil ine-
quum anguſtis, nihil anfractibus, nihil reciſionem, nihil laeunoſum? Le-
quitur de figura ezliquæ ſphærica eſt.

Anfractus annui. Cic. lib. 2. de Legib. Iraque vt ita eadat, in annuis
anfractibus deſeripium eſto.

Curus. Claud. s. Paneg.
Anfractus Solis. Cic. in Somnio Scip. Quum æras tua ſeptenos o-
cties Solis anfractus reditiſque conuerterit.

Anfractus infinitos habere. Quinctl. lib. 6. cap. 1.
Anfractu non longo circunſcripta oratio, ſed ad ſpiritum vocis
apto. Cic. in Partit.

Circuitio & anfractus. Cic. de Diuin. Iam verò quid opus eſt cir-
cuitione & anfractu, vt ſi viendum interpeetibus ſomniorum, po-
tius quam directo?

Anfractus iudeiorum. Cic. pro Cluentio, Et vitam illam tranquil-
lam & quietam, remotam à procellis inuidiarum, & huiuſemodi
iudeiorum anfractu fugui malueſtc.

¶ Anfractus, pro Circuito Lucan. lib. 1.
Dumque illi cifuſam longis anfractibus vrbem
Circumeunt. Loquitur de ſuppletatione in qua populus longo
& reflexo ambitu vrbem circumibat.

Anfractus litorum ſiccoſus. Plin. lib. 3. cap. 1.
Mollis equi leuioris, hoc eſt, Circumactio & flexus equi modò
hac, modò illac. Valer. & Aegenaut.

Tori. Claudian. Paneg. 4.
Anfractu blando ſuuoſa litora. Valer. a. Argonaut. Blando, id eſt,
molli, nec difficili.

Anfractu opaco. Lucan. lib. 4. Id eſt. Flexu & circuitu vmbroſo.

Anfractu ripa rum ineuntis Heliſſos. Id eſt, Flexu. Stat. 4. Thebaid.

Immenſi. Valer. 7. Argonaut.

Anfractus, adie Ctium (ἕλικτος &c.) Circum fractus. Varr. lib. 6. de
Ling. Lat. Vt ſignum calens in pectore, quod eſt terrarum anfrac-
tarum viſum.

A N G

Angaria, angariæ, penult. corrept. (ἀγγαρία) Coactio, ſeruitus. Suid.
indicat vocem eſſe Perſicam: quòd apud illos regii nuntii ἄγγαροι di-
cerentur. Vnde & qui literas inuicem tradunt perferendas (nam
certis itinerum ſpatiis mutabuntur) ἄγγαροι dicuntur, quos eoſdem ἀ-
γγάρους appellant. Veloctus ire credebanus nuntij huiuſmodi, quàm
ſe ipſum volans. Deinde tranſtata vox eſt ad quoſuis, qui feruorum
aut iumentorum vtti onera baiulant. Erafmus & Celius. Budæus,
Apud Perſas erat ἀγγαρεῖον ὑφάσμα, curſus perniciſſimus equirum, vt
ſcribit Herodotus in octauo. Vnde nomen Angariæ & Parangariæ
in libris iuris leſtimonium manuiti. Eſt enim nomẽ Perſicum: noſtra-
res, ῥυβεῖον, quaſi poſitos collocatósq; eerns in locis & ſemper in pro-
cinctu excubantes appellant. Iacob. Mieyll in med. fyl. Angarium,
lingua Perſarum, ſeruum ſignificare, & operarium ſcribit.

Angariarũ exhibitio. Sunt munera. 11. D. de Vacat. & exeuſat. munet.
Sunt munera, quæ res proprie cohærent; de quibus neque liberi, ne-
que ætas, neque merita militiæ, nec vllum aliud priuilegium iure tri-
buit excuſationem: vt eſt prædiorum collatio, vie ſternendæ anga-
riarũm ex hibitio, hoſpitis ſuſcipiendi munus. Meminit & Cælius
lib. 18. cap. 8.

Angariarum præſtatio, & recipiendi hoſpitis neceſſitas & militi-
bus, & liberalium artiũ profeſſoribus inter eætera remiſſa ſunt. Pau-
lus in Lio. D. de Vacat. & exeuſat. munet.

Angario, angarias (ἀγγαρεύω) angariare, Adigere, compellere, cugere.
Peregrinum eſt verbum. Vlpianus in l. Vt ſe ſternendæ. D. de Priuil.
veter. Nec à contributionibus quæ in poſſeſſionibus ſunt, veteranos
eſſe excuſatos palàm eſt. Sed & nautæ eũũ angariari poſſe Ælio Fir-
mo, & Antonino Claro veteranis reſcripium eſt.

Angarias, Mons eſt Idumææ, apud Plin. lib. 5. cap. 13.

ANGELIA (ἀγγελία) Mercurij filia, vt apud Pindarum in quodam O-
lymp. hymno legitur, quod & interpretes notant. Vide Cælium lib.
18. cap. 6.

Angelica, radix vulgò herbaris nota, Laſerpitium eſt Gallicum. Ruel
lius lib. 3. cap. 52.

Angelius (ἄγγελος) Græca dictio Latinè nuntium ſignificat. Nos vti-
mur pro ſpiritibus bonis quos Deus ad ſuã miniſterium creauit, eam
ob cauſſam d. ci. angi. h. quòd Deus ad bonus & pios cus mittere eo-
ſdem vt illos à malis & periculis conſeruent.

Angelicus verſus numeros & ſyllabam cæſaris hexametros: vt Hecto-
ris Andromaehe Pyrrhiñ connubia ſeruas? Cenſorin. de Die natã-
li. cap. vlt.

ANGERONA (ἀγχόνη) ſilentij dea, cui ſacrificeabatur ad diem XII. Ca-
lend. Ianuarij, ore obligato obligatoque ſimulacrum habebat. Plin.
lib. 3. cap. 9. Angeronam vocat Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 10. Di-
uæ (inquit) Angeroniæ pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciũt:
quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quòd angores ac ani-
morum ſollicitudines propinata depellat. Maſurius adiicit, ſimulacrũ
eius dicæ ore obligato atque obſignato in ara Volupiæ propterea eſſe
locatum, quòd cui ſint dolores ancipitis conſilij, ſecretique diſſimulan-
tiæ patientiæ beneficio ad max. mam voluptatem. Iulius Modeſtus, & Feſtus. Angeronæ dea ſtatæ à Romanis inſtituta fuiſſe dicitur,
quam angina omne genus animalium conſumeretur. cuius feſta
Angeronalia dicebantur.

Angina. Vide ANGO.

Angina, ſunis. Vide in Anebura, & Anquina.

Angipontus (σωστὸς, εὐπορὸς). Præſe anus, A portu compoſitum tam
maſculini quam neutri gentris inuenitur, & ſecundæ declinationis,
hic Angipontus, & hoc Angipontum, his Angipotes. Sic Plinius ſe-
cundus in primo anus grammaticæ. Verrianus in Adelphis
4.3. Id quidem angipontum nõ eſt peruium. Idem Phorm. Sed hinc
conecdam in angipontum hoc proximum. Hactenus Præſcianus
libro 6.

Angipontus (inquit Feſtus) iter compendiarium in oppido, eo
modo ite anguſtus portus, id eſt, Aditus in portum. Varro 4. de Ling.
Lat. Angipontum & id anguſtum, ab angendo & portu. Donatus in
Adel. Terentij. 4. 2. Angiportum, id eſt anguſta & curus via: quaſi
anguiportus: vt Angitia, aut anguitia. Alij, quòd iter portus ſit lo-
cus anguſtus. Hoc eſt, Inter domos. Nam domos, vel portus, vel in-
ſulas veteres dicebant Cicer. 4. de Verr. Verrianus in angiportis pra-
donis improbiſſimi ſtatuæ ponantur. Idem 1. de Diuin. Ex horreis
dreptum eſſe ſumque frumentum vias omnes angiportuſque con-
ſtruaeras.

Angiportu. Horat. 1. Carm. ode 25,
Flebis in ſolo leuis angiportu.

ANGITIA (ἀγχίτια) Æetæ filia, & ſorue Medeæ, quæ prima Marſis reme
dia contra venena ferur oſtendiſſe. Sillius lib. 8,

Æetæ prolem Angitiam mala gramina primam
Monſtrauiſſe ferunt, ractisque domare venena.

ANGLIA (ἄγκιστρον) quæ Britãnia ab antiquis dicitur: inſula inſignis in
Oceano, quæ vndique à circunſuſo mari complexa eſt, nuſquam
iuncta continenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quæ quondam
ab albis rupibus, quas mare abluit, Albion dicebaur. Hanc primùm
Troës incoluerunt, qui Troa diſcreti ſuperunt excuſam patriam,
Palladiſque oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atque gi-
gantes tunc inſulam tenentes, multis victos prælus expugnauc-
runt. Hanc poſtmodum longo remporum tractu, Saxones, qui
ſunt illuſtres Alemannæ populi, opprellere, agroſq; & opes inter le-
garos Saxonum regina Angela diuiſit. Atque ita linguæ pariter &
genris memoria in deuicta inſula ſemperina foret, ab Angela, cuius
ductu victa eſt, Anglian tellurem illam vocauerunt. Quanquam
plerique Anglian veluti noſtri orbis angulum, præderant dictam.
Situs ipſius eſt, vt coniura aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ ſita ſit. Eius
ambitus quadragies octies, & ſpuagina quinque millibus paſſuum
conſtat. De hac inſula vide in Britonum hiſtoria, & in dictione
BRITANNIA.

Ango (ἄγχω) angis, anxi, anctum in ſupino, teſte Priſciano, quod ex-
olcur. Angere proprie ſignificat Præfocare, ſiue ſtrãgulare, vt author
eſt Diomedes: vnde & Anguina dicta eſt. Gell. lib. 1, Ea res animum
eius anxit. Lucan. lib. 6, Nec interibus angere vendit.

Angunt oculos ſpongiarum ſtirpes præſtatæ, & quaſi exacreant,
nec patiuntur aſpiragum emittere. Colum. lib. 11. cap. 3.

Ardeolæ in eotu anguuur. Plin. lib. 10. cap. 60.

¶ Angi (ἄγχομαι) per metaphoram, eſt Dolere, aut cura, aliáve a-
nimi ægritudine premi, torqueri, eruciari. Cic. Attic. lib. 13, Mul-
ta ſunt enim quæ me ſolleitant, angũntque. Sic 1. de Finibus, &
de Senect.

Angere ſeſe animi. Plaut. Epid. 7.

Angi aliquare, vt animo, curis, &c. Cic. in epiſt. lib. 14. & de claris
Oratore. 4.

Angere aliquem in eommodis. Plaur. Caſin. 4.

Incommodis angi. Cicer. in Lælio, Sus autem in eommodis gra-
uiter angi, &c.

Angebarur ad impenſas regis animus. Liu. 1. ab Vrbe.

Angi de re aliqua id eſt, Ob, ſiue Propter. Cic. Art. lib. 2. 33.

Angor, angoris { ἄνθρωπος } Verbale. Cic. 4. Tuſcul. Angor, eſt ægritudo premens. Feſtus, Angor, id eſt Animi vel corporis cruciatus proprie à Græco { ἄγχω } eſt ſtrangulatione dictus. Vnde & faucium dolor, Angina vocatur. Cic. de Fin. Sic robuſtus animus & exercitus omni eſt liber cura & angore, quum & mortem contemnit.

Angor me afficit de. Lucret. lib. 3.
-nec iam de illis nos afficit angor.

Capere angorem. Cic. in Lælio, Quamobrem angor iſte qui pro amico ſæpe capiendus eſt, &c.

Angoribus ſenſus. Cic. 2. Philipp.

Angoribus ſeſe dedere. Cic. 2. Offic.

Angoribus & moleſtiis implicatus. Cic. 5. Tuſcul.

Angore ſe diſſoluit animus. Lucret. lib. 3.

Angoris & doloris leuandi cauſa aliquid perſeribere. Cicero lib. 6. epiſt.

Curam & angorem animi leuare ſermone. Cic. Att. 1.

Ab angoribus vacuitas. Cic. 1. Offic.

¶ Angor, pro Angina. Plin. lib. 8. cap. 27, Pantheras perfricata carne aconito (venenum id eſt) barbari venantur. Oeruptat illico fauces earum angor, quare Pardali anchęsid venenum appellauere quidam. Angor, id eſt, Angina.

Angina, anginæ, penultima producta { ἀπάγχω, ἀπάγχομαι } genus morbi acutiſſimi, quo fauces anguntur ac ſtrangulantur, alio nomine Tonſillæ. Medicorum vulgus *Squinantiam* vocat, quam Hippocrates ac Galenus Synanchen appellarunt. Plin. lib. 20. cap. 1. Illum anginas & arterias eũ melle & oleo vetere ſanat. Plaut. Trin. 8, Sues moriuntur angina accerrimè.

Anginam vinariam habere dicuntur, qui vino ſuffocantur. Feſtus.

Anginæ perungunt tintus palimpſiſa liquida. Plin. lib. 24. cap. 7.

Ad anginas vuntur herbarij polygono. Plin. lib. 27. cap. 12.

Anginas abolet menarum ſaſſarum ex capitibus cinis ex melle illitus. Plin. lib. 23. cap. 8.

Anginæ aduerſatur pix. Plin. lib. 24. cap. 7.

Aduerſus anginas ſucco præcipuo. Plin. lib. 24. cap. 19.

Anginam eximiè curant rudunt bera proſerpinaca. Plinius libro 27. cap. 12.

Anginas diſcutiunt violæ ex aqua potæ. Plin. lib. 21. cap. 19. Sic lib. 23. cap. 2.

Anginæ ſi ſubito finita eſt, in pulmonem id malum tranſit. Celſ. lib. 2. cap. 7.

In anginæ gargarizatur laſer. Plin. lib. 22 cap. 23.

Anginam hebetant nuces iuglandes cum rura & oleo. Plinius lib. 23. cap. 8.

Anginam efficaciſſimè illimi tradũt hominis ſanguine ex quacunque parte emiſſo. Plin. lib. 28. cap. 4.

Medetur anginis fuus. Plin. lib. 25. cap. 5.

Puller efficaciſſimè cõtra anginas herba quæ gignitur ſupra ſimetarum. Plin. lib. 24. cap. 19.

Angina non petiſcitari toto anno vulgò audio, ſi quis pullum hirundinis ederit. Celſ. lib. 4. cap. 4.

Prodeſt anginis omphacium. Plin. lib. 23. in præfat.

Contra anginas profuſſe oxymeli calidum gargarizatum fatentur. Plin. lib. 23. cap. 2.

Saluatis eſt contra anginas herba quæ vocatur Britanica. Plinius lib. 25. cap. 3.

Suum anginas ſanat peculiariter ſideritis. Plin. lib. 26. cap. vltimo, ad finem.

Anginæ ſedat aniſum cum melle & hyſſopo ex aceto gargarizatum. Plin. lib. 30. cap. 17. Sic lib. 31. cap. 4.

Strangulari angina. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Anginæ ciſſiũe ſuccurritur felle anſerino cum elaterio & melle. Plin. lib. 30. cap. 4.

Præcipuè vtile eſt contra anginas muſy. Plin. lib. 24. cap. 12.

Anginis vtiliſſimum eſt mel. Plin. lib. 22. cap. 24.

Angonces { ἀγγωνίαι } Tela magnitudinis medię. De his ſic Agathius apud Catlib. 18. cap. 21. Franci (inquit) tela ſunt, quæ angonas vocant, pẽ, quibus res magnas vbi opus fuerit geruntiorum pars maior obducta ferro eſt. in parte ſuperna, cui ferri acies ipſam, recurua extant virinque tanquam hami, laminulæ quædam arcuatæ præacutæque, ſed pronæ ac in ima reclinatæ.

Angon vel { ἀγγωνίαι } Iuuus eſt Franci (inquit) vtilis, verſus Boream fluens. Herod. lib. 2. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitic Tribalbam inter fluens, Brongum intrat: Brongus iſte, Iſtrum.

Angulcula. Angiculus. & Angulgena. Vide ANGVIS.

Angullas, ſg. { ἀγγος } piſcis de quo ſic Plin. lib. 9. cap. 15. Angullæ ceterum ſe copulãt, ea longe mira vniſcunt, nec alia eſt earum procreatio.

Angullis erailius tergus quàm murænis. Plin. lib. 9. cap. 23.

Angullis binæ pinnæ vice pedum. Plin. lib. 9. cap. 20.

Non ſunant angullæ examines. Plin. lib. 9. cap. 21.

Pascuntur ocibus angullæ. Plin. ibidem.

Angullæ exempta ſquidiuntus viuunt. Plin lib. 9. cap. 17.

Angulla eſt, alabitur. Plaut. Pſeud. 11. Dictum per metaphoram.

Angullarius, Adiectiuum: vt Angullarius lacus, in quo aluntur anguillæ. Procul. in L. Rutilia Palla. D. de contrah. empt.

Anguls, hunc anguis, { ἔχις } ab angue vel angui, tam maſculini, quàm fœminini generis eſt. ſæpius tamen maſculini. Eſt autem ſerpentis genus vulgo notum.

De maſculino: Plaut. Amphit. 17, Deuulit anguis iubaei deorſum in impluuium duo. Virgil. 2. eclog. 2.
Frigidus, ô puer fugite hinc, latet anguis in herba. Seruius: Angues, aquarum ſunt: Serpentes, terrarum: Draeones, templorum. Idem, Dehibra id ſumma draciones. Sed hæc ſignificatio plerunque confunditur.

De fœmnino: Varro Aracinus, Cuius vt aſpexit tota caput anque reuinctum. Valerius Max. lib. 1. cap. 6. Subitò ab vna parte aræ prolapſum anguem proſpexit qua viſa, &c. Corn. Tacit. Vnam omnino anguem in cubiculo viſam narrare ſolitus eſt.

Angue & angui. Stat. in 4. Angue ter exculſo. Horat. 1. epiſt. 18.

Alter Mileti textam cane peius & angui

Vitabit chlamydem. Priſcianus.

Aliger anguis. Valer. 1. Argonaut.

Acer. Ouid. 4. Metam.

Atrox. Stat. lib. 6.

Auidus. Ouid. in Ibin.

Cæruleus. Virgil. 4. Georgic.

Criſtatus. Senec. in Herc. furente, 4.

Criſtis præſignis. Ouid. 3. Metam.

Ferus. Ouidius 11. Metamorph.

Frigidus. Virgilius 3. eclog. 2.

Gorgoneus. Ouid. in 5. de Arte.

Inortus capillis Eumenidum. Horat. 1. Carm. ode 13.

Lethifer. Stat. 5. Thebaid.

Lubricus. Virgil. 5. Æneid.

Lucidus. Virg. 4. Georgic.

Maculoſus. Virg. 3. Georgic.

Martius. Ouid. 3. Metam.

Miuax. Stat. 4. Thebaid.

Purpureus. Claudian. in Ruff. 2.

Saluifer. Stat. 3. Sylu. 4.

Squalens. Sil. Ital. lib. 13.

Squameus. Virgil. 3. Georgic.

Terribilis. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5.

Teter. Claud. anus.

Tortus. Ouid. 2. Metam. & Virg. 3. Georg.

Toruus. Virgil. 6. Æneid.

Trux. Ouid. 4. Trift. eleg. 6.

Tumidus. Ouid. 5. Triſt.

Venenatus. Ouid. in Ibin.

Venenoſus. Ouid. in Philomela.

Viridis. Claudianus.

Anguis abundat ſquamatu. Papinius,
-quóque anguis abundat Squmatu. De ſaliua anguiũ Æſculapij intelligendum, qui lingendo ægros ſanabant ſua ſquma. Meminit Ariſtophanes. Turneb.

Emeſis anguis ab vnima ara. Cic. 1. de Diuinat.

Angues ſenectute exuunt, eámque protinus deuorant. Plin. lib. 8. cap. 31.

Anguum ſenectia { γῆρας ἔρως } Eſt anguium ſeſe verno tempore expoliantium pellis & exuuium. Dioſc. libro 2. cap. 17, Senectus anguium (inquit) in vino decoctio, dolori uarium, infuſa dentium, collutione, auxilio eſt. De hac differit Ariſt. lib. 8. de hiſtor. animal. cap. 17. & Galen. lib. 11. Simplic.

Anguis ſquamæ obtorpentes. Plin. lib. 8. cap. 27.

Anguis hiberno ſitu membrana corporis obducta, ſreniculi ſuccõ impediuentrum illud exuis, nitidiſque ueretur. Plin. lib. 8. cap. 27.

Anguis hiberna larebra vſus ſui ſecutarus. Plin. lib. 8. cap. 27.

Anguiculus, pcu. corr. { ὄφις } diminutiuum ab angui. Cic. 5. de Finib. Serpere anguiculos, nare anatículas.

Anguicula, Græcè { ὄφις } dicta, ornamentum iunctarum manuum apud Pollugem lib. 4. cap. 16. Vide OPHIS.

Anguifer, penult. prod. { ὀφιοῦχος } Solus eſt cæleſte: de quo ſic Columel. lib. 11. cap. 2. Anguifer qui à Græcis dicitur { ὀφιοῦχος }, mane occidit, tem peſtatem ſignificat.

Anguifera domus. Stat. 2. Sylu. 2.

Anguifera cauda Cerberi. Seneca in Herc. furente, 9.

Anguifera Lerna. Stat. 5. Sylu. 1.

Anguigena, anguigenæ, penult. corr. { ὀφιογενὴς } Ouid. 3. Metam.
Quis furor anguigenæ, proles Mauortia, veſtras

Attollit mentes? Id eſt. Aufert. Verba ſunt Penthei conantis deterrere Thebanos à ſacrificiis Bacchi celebrandis. Thebanos autem vocat Anguigenas, & prolem Mauortiam, quòd à draconis dentibus, qui in turela Martis erat, originem ducant. vt lib. 7. Metamor. fabulatur Ouid.

ANGVIGENAE { ὀφιογενὴς } Populi quidam non procul ab agro Priapenſi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum ſerpentibus habere. Prodiumenim eſt mares ſerpentum morſibus remedio eſſe, ſi eos continuò attigerint, quæ admodum incantatores, ac primò iuuorem transferre, poſtea tumorem ac dolorem ſedare. De his plura apud Strab. lib. 13.

Anguineus, adiectiuum, { ὀφίνεος } vt, Pellis anguinea.

Anguineus cucumer, dicitur à Columella lib. 2. cap. 9. & 10 eſt, Oblongus, & ad anguis ſimilitudinem contortus. Erraticus Plinio dicitur, lib. 20. cap. 2.

Anguinex comæ Meduſæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6.

Capillus Eumenidum. Catul. in Agnoſtum.

Anguinus, penult. prod. { ὀφίνεος } aliud adiectiuum: vt, Anguina cerui. x. Cic. 2. de Diuinat.

Anguina vernatio, pro Pelle quam verno tempore angues exuũt. Plinius libro 30. cap. 3.

Anguinum, ſubſtantiuum. Plin. lib. 29. cap. 3, Angues innumeri æſtate conuoluti, ſaliuis ſuarum corporumque ſpumis, artifici complexu glomerantur. Anguinum appellatur.

Anguimanus, penult. corr. { ὀφιόχειρ } Anguimani vocati ſunt elephan res: quia proboſcis eorum, quæ manus vocatur, in omnem partem anguium more, flexilè flectitur & vertitur. Lucret. lib. 5.

Anguimanos bellà docuerunt vulnera Forni

Sufferre, & magnas Martis turbare catervas. Idem lib. 2.

Sieuti quadrupedum cum primis eſſe videmus

In genere anguimanos elephantos.

Anguipedes, penultima correpta { ὀφιόπους } à poetis dicti ſunt gigan-

tes, quaſi loripedes: propterea quod pedes tortuoſos habuiſſe fingunt. ſicut angues ſeſe tortuoſos faciunt. Ouid. lib. 1. Metam.

Anguitenens, penult. corr. huius anguitenentis (ὀφιοῦχος) Sidos cæleſte, quod & Anguifer dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. Atque hæc quidem à terra propiores caput autem anguitenentis

Quem claro perhibent ſidere nomine Graij:

Hic preſſa duplici palma tum continet anguem.

ANGVITIA, Vide ANGITIA.

Angulus, pen. cor. (γωνία) Eſt magnitudo in communi ſectione terminorum, vt ſuperficiarium in communi ſectione linearum quibus terminantur. vt ſolidus, in cõmuni ſectione ſuperficierum quibus terminãtur. Vide Euclidem 8. d. 1. & 11. d. 11. Angulus dictus eſt (ait Varro lib. 1. de Lingua Lat.) quòd in eo locus augultiſſimus ſit cuius lori is eſt angulos. Vel dicetur ab eo quod eſt (γόνυ) id eſt propè: quia ex duerſo caſtra, ſecum angulo formam. Feſtus.

Angulum mihi aliqum eligas prouinciæ, recondituma; de derelictum. Cic. 5. Verr. & in Catilinam, 2.

Deuius angulus. Claudian. in Paneg. 3. -quis deuius eſſet

Angulus, aut regio, que non pro numine vultus Dilectos coleret.

Extremus. Ouid. 13. Metam.

Inimus. Horat. 1. Carm. ode 9.

Obtuſus. Lucret. lib. 4.

Angulis mihi me. ſum habens figura. Cic. 2. de Nat. deo.

Ad omnes literarum angulos aliquem requocare. Cic. pro Cæcin.

Angulo oculum hunc habentium, vi ad naretaliters ad tempora pertin gunt. Ex Plin. lib. 11. cap. 37.

Angellus, diminutiuum (ἀπὸ τοῦ) Paruulus angulus. Lucret. lib. 2. -angellis paulum proſtantibus. Quidam legunt Angiis, u producto. Alij angulatis quidpiſſiabum.

Angulatus, penultima producta, ad rectiuum (γωνίαν) Eſt quod vndique angulos habet, cuiuſmodi eſt forma quadrata aut triangularis. Cato cap. 14. Pilas ex lapide angulati. Id eſt, Quadratas, vt exiſtimat Budæus.

Angulares ordiorſ. Colum. lib. 5. cap. 3. extremos ordines, quos vocant angulares. De menſura agitorum loquitur.

Angularius, 11, adiectiuum, pro Angularis: Id eſt, Quadratus, vel triangularis. Proculin l. 69. D. de contrah. empt. Ruthia Polla emit latum Sab. ab eenem angularium, & circa eum pedes decem.

Angularis, penult. prod. (γωνιαῖος) Aliud adrectum pro eo dem. Cic. 1. de Nat. deor. Eſſe corpuſcula quæ id leuia, alia aſpera, rotunda alia, parum autem angulata.

Angulo ſus, penult. prod. (γωνιῶδης) aliud item adrectium: Id eſt, Plurimos habens angulos. Plin. lib. 37. cap. 11. Figura oblonga maxime probatur, deinde quæ minus lenticulæ, polita clypeidos, & rotunda, angulo ſis minima gratia.

Angulo ſa hederæ ſolia rotundatur. Plin. lib. 16. cap. 35.

A-gulo ſi receſſus mat. 3. Æ. 21. Plin. lib. 6. cap. 4.

Angulo ſus vtbs procuſus. Plin. lib. 5. cap. 10.

Angulus, adrectiuum (ἀπὸ τοῦ) ab Angulus, cinqui Sipontinus: Hoc eſt, Arctus, quòd angulo ſemper coarctentur ſiue (quod impropriè dicitur) ſtrictus. Vt, Angulla domus, Cic. 1. de Finib.

Angulus tribus ſolus hrebat, Plin. lib. 13. cap. 21.

¶ Angulum & latum, contraria. Cic. 4. Acad.

Angulli adiuua. Virg. 4. Georg.

¶ Animi angulli & parui eſt, amare diuitias Cic. de Amicitia.

Animi angulli & demiſſi eſt, triumphi honorem contemnere. Cic. in Piſoc.

Aqua angulla. Ouid. 2. de Triſt. eleg. 10.

* Angulus claus, Equilli is ordinis erat: vt laut clauus Senatorij: quod ſe conſimat Lampridius, Tum ſanè eſſe conſtituit, vt Equites Romani à Senatoribus eiuſ qualitate diſcernerentur. Addam & Patereuli relimonium de Mecenate, qui in Equeſtri ordine ſemper manſit, ſe ſubenim. Quippe vt nunquam ad ſenatu clauo pene cõtentus, nec maiora conſequi non penuis, ſed non ram optauit.

Dies angolia Stat. 1. Thebaid.

Differentia angulta. Plin. lib. 11. cap. 5.

Diſputationibus angulſis & concilis illigari. Cic. 2. de Orat.

Fauces angulſiſſimæ. Cæl. ad bel. Cuil.

Habens angulſis equum compreſſere. Tibull. 1. eleg. 4.

Angulſis interrogationum colis pungere. Cic. 4. de Finib.

Litus angulſum. Virgil. 3. Æneid.

Menſa tenuis. In Thyeſte, 5. Tutiuſque menſa capitur angulſa cibus.

Nox. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6.

Odoris angulſi. 10. 2. Plin. lib. 11. cap. 4.

Oratio angulſa. Vide COLLATO.

Pauperies angulſa. Horat. 3. Carm. ode 2.

Angulſam, anice, pauperem pati

Robuſtus acri militia puer Condifcat.

Pare angulſa fiui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

Pectore angulſo ingentes animos verſant apes, ait Virg. 4. Georg.

Rebus angulſis animoſus atque

Fortis appare. Horat. 2. Carm. ode 10.

Saxum angulſum. Lucret. lib. 8.

Senuæ angulſiſſimæ. Cic. de lege Agrar.

Temporis angulſi manſit concordia diſcors. Lucan. lib. 1.

Angulſiſſimum vmbræ imum. Plin. lib. 2. cap. 11.

Nux ain angulſa. Cæl. lib. 8. cap. 4.

¶ Io angulſum adducere. Cic. de Amicit. Contractà res & adducta in angulſum.

In angulſum claud. Ouid. 13. Metam.

In patium & angulſum locum concludi. Cic. 1. Offic.

Conuahere, in angulſum que coueludere pertur bationes animi. Cic. 4. Acad.

In angulſi oppido nunc mex eoguntur copiæ. Terent. Heaut. 4. 2.

In angulſum fubitantem tenuari venat, adeò vt ſanguis penetrare non poſſit, tradit Plin. lib. 11. cap. 37.

In angulſum ventre. Cic. pro Planco.

In angulſo eſſe. Celſus lib. 8. cap. 4. Si in angulſo nora eſt, doo: ſi latius patet, 1612.

¶ Angulſa viarum. Virg. 1. Æneid. Vbi Seruius, Angulſa viarum, vicos angulſos vt rſi. Et ſtrata viarum. Tacit. lib. 20. Qui pontes & viarum angulſa inſiderent.

¶ Angulſus, pro Paupere, vt Legrarius angulſus, in Lpenult. D. de Vſu & habitation.

Angulſe, aduerbium, Arctè ſiue (vt ita dicam) Strictè. vt Angulſe ſedere, apud Ciceronem.

Angulſius diſſiudunrur radices. Hoc eſt, Minus late diffundũtur. Varro 1. de Re ruſt cap. 37.

¶ Angulſe vti aliqua re. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Angulſe ſeripsum. Id eſt, Tenuiter, arcte, exiliter: cui cõtraria ſunt, Late, diffuſe, copioſe. Cic. pro Murræna.

Breuius & angulſius concludere: Cui contrarium eſt, Vberius & fuſius diſputare. Cic. 2. de Nat. deor.

Angulſe & exiliter dicere, eſt Atticorum. Cic. de Claris Orat.

Preſſe & angulſe rem definire. Cic. in Orat.

Angulſius pabulari, eſt minus habere ſpatij locorum ad pabulandum: vel cum milites ita premuntur ab hoſtibus, vt late pabolatum ire non liceat. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Vt angulſiſſimè Pompeium cõtineret. Id eſt, Vt cum premeret, atque arctaret intra angolos limites. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Angulſiclauius, Dignitatis nomen Equeſtri ordini conueniens: vt Laticlauius Senator dicebatur. Hinc patrem ſuum iribunum angulſiclauium fuiſſe Othoniano bello Sortonius dicit, quanuis magno errore illo in loco legatur Augulſi clauium fuiſſe. Vide ſuprà Angulſus clauus. Vide & Turnebum in Aduerſariis.

Angulſo, angoſtus (στενὸς) angulſtare, Angulſtus ſeu artatum facere. Lucan. lib. 15. Quà maris angulſtat fauces faxoſa Carthon. Sic Lucretius lib. 4. Senecdin Conſolatione ad Albinum. Si defideraſti ſeruorum turbam, quæ domum quanuis magnam angulſtet.

Angulſtari (στενὸν) Angulſtans, & Angulſtatus, Participia. Cæſul. Argonaut. Cuius iter ſerus angulſtas corporum aerrus. Cic. in Somnio Scipionis. Omnis enim terra quæ colitur à vobis, angulſtata vr reiectibus, latenbus. latior. Plin. lib. 17. cap. 3. Putent ore angulſtari. Senec. de Tranquil. vitæ, lib. 1. cap. 3. Angulſtanda certè patrimonia ſunt, vt minus ad iniurias fortunæ pateant expoſiti.

Angulſtia, angulſtiæ (στενὸν, στενοχωρία) ſoe potius Angulſtæ, angulſtiarum, nunſoea adeò angulſta & difficilia, vt vix trar ſiri quranquales ſunt vie in quibuſdam moanibus. Cæſar 5. bell Gall. 1 amen angoſtius vtarum oaanmæ me potell, contrabit.

Angulſtæ locorum. Vlp. l. 5. §. vlt. D. Quem ad teſtam aperiant.

¶ Angulſtia oi ationis. Cicer. de Natura deor. Angulſtæ autem cõcloſæ orationis non ſæcile ſe ipſa tuetur.

¶ Angulſtiæ ætatis, Quù paues admodum prconia eſſe in ætatio. Cic. De lege Agraria. Sic, Angulſtiæ pecuniæ publicæ, Idem ad Cornificium, lib. 12. 29.

Rei familiaris angulſtia. Cic. in Parr.

Ex fuis angoſtiis, alterius ſuſtentare tenuiæcem. Cic. ad Tironem, lib. 16. epiſt.

¶ Pectoris angulſtæ. Cic. in Piſonem, Magnũ nomen eſt, magna ſpecies, magna dignitas, magna maieſtas Conſulis: non capiunt angulſtæ pectoris tui, non recipit leuitas iſta, non egeſtas animi, non infirmitas ingenij ſuſtinet, non inſolentia rerum ſecundarum ſtatim perſoaam, ſtam grauem, iam fuerram.

Angulſtæ & fauces. Cic. De lege Agraria, In angulſtiis atque faucibus Græciæ Conſulibus eſt poſita.

¶ Angulſtæ temporum, Vbi difficilia, & quaſi maligna funer, pora aut propter bella, aut ſamem & rerum penuriam, aliudve incommodorum genus. Cic. 1. de Orat. Sr ſtamen in his vel aſperitatibus terum, vel angulſtiis temporum obſequax ſtudiis noſtris. Idem 3. Verr. Diem præſtitue operi faciundo Calend. Decemb. locat eretur Idus Septemb. angulſtis temporis excluduntur omnes. Hoc ad temporis breuitarem referendum.

Angulſtia temporum, dicitur etiam ſingulariter. Paul. in L No enim. D. ex quib. cauſ. maior.

Verborum angulſtæ. Cicero pro Cæcinna, Et me ex hoc (vt ita dicam) campo æquitatis, ad illas verborum angulſtias, & ad omnes literarum angulos reuocas.

¶ Angulſtiæ etiam dicuntor, quæ quis tantis difficultatibus premitur, vt neſciat quò ſe vertere debeat. Cic. de fato, Angulſtis vrgeri.

Adductus in ſommas angulſtias. Cic. pro Quintio.

Angulſtus, penult. corr. (στενὸς) verultum nomen pro Angulſtis. Actios Alphesiboeus, Sed angulſtitiæ meiuſtum a ſaxis ſqualidum. Idem in Pæona, Saxum id facet angulſtiarum. Nonius.

A N H

Anhelo, anhelas, penult. prod. (ἀπὸ τοῦ ἀνὰ καὶ ἥλιος) anhelare, EXAMO & HALO compoſitum, ab in mutata. Er quum ex cuſſu, aut alio quouis labore vehementi, crebrũ quaſi ſingultibus ſpiraut & reſpirantur. Colum. lib. 8. cap. 9. Sed anie ad præſepia boors relegari non expedit, quàm ſudare atque anhelare deſierint. Ouidius libro 1. de Remedio amoris, Principio cliui nuſſet anhelat equos.

Anhelare, pro Emittere. Cic. 2. de Nat. deor.

Tum geldum valido de pectore frigus anhelans. De Capricornio loquuntur.

Amnis anhelat vapore. Plin. lib. 5. cap. 9. Phialam appellari ſontem eius, mergique in cuniculos ipſum amoem, vapore anhelantem fumidis cauibus vbi coodtur.

Anhelans campus. Stat. 11. Thebaid.

¶ & anhelantem exiſti ſulphure tampum. Hoc eſt, Odoris vaporem ſulphures exhalantem poſt vibratum è cælo ſulmen.

Anhelare præſtium, hoc eſt. Anhelitum dueterè frequentiorem præſtitudine contractã in præſtio. Stat. Thebaid. lib. 12. de Ioue,

-Phlegræ

-Phlegræ feu feſſus anhelet
Prælia,& kneelado fumantem impreſſerit Ætnam.
¶Anhelare feelus,per tranſlationem.Cic.in Catilin. Taodem aliquando,Quirites, Catilinam furentem audacia, feelos anhelantem, peſtem patriæ nefariè molientem,&c.Hoc eſt ad feelus omni conatu aſpirantem. Author ad Herenn.lib.4.circa finem,Anhelans ex infimo pectore crudelitatem.
Anhelatus,Participium. Quod.11.epiſt.
Iſſes anhelatos non prædicet ora ad ignes.
Anhelata verba.Cic.3.de Orat.Nolo exprimi literas putidius, nolo obſeurari negligentius,nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata graiuus.
Anhelator,Verbale (ἀσθματικὸς) Suſpirioſus:quod vitium conſiſtit in ſpirandi difficultate.Plin.lib.22.cap.23. Anhelatoribus, & in uſſi reroſta eum porro ex aceto datur.
Anhelatio (ἄσθμα) Verbale ſimiliter. Spirandi difficultas. Plin. lib.21. cap.21,Prodeſt & orthopnoicis,& anhelationi. Idem lib.23.ca.1,Anhelationibus,luxatis,in fuecida lana impoſitum.
Anhelitus,huius anhelitus,m.g.penul.corr. (ἄσθμα) Ipſe ſpiritus anxiè actus.
Æger anhelitus. Virgil.5.Æneid.
-vaſtos quatit æger anhelitus artus.
Aridus.Ouid.to.Metam.
Aridus à laſſo venitbat anhelitus ore.
Creber.Virgil.6.Æneid.
-tum creber anhelitus artus Aridâque ora quatit.
Sublimis.Horat.1.Carm.ode 15,Sublimi fugies mollis anhelitu.
Capsare anhelitum.Ouid.4.Metam.
Mouere anhelitus. Cicero.1. Offic. Ne in feſtinationibus ſuſcipiamus nimias celeritates: quæ quum ſunt, anhelitus mouentur, vultus mutantur.
Recipere anhelitum.Plaut.Epid.5.
Reddere & recipere anhelitū. Plin.lib.9.cap.7,Nec piſcium branchias habentes, anhelitum reddere, ac per vices recipere exiſtimant.
¶Anhelitus terrarū,Spiritus vehemēter impulſus.Cic.de Diuin. Credo etiam anhelitus quoſdam fuiſſe terrarum,quibus inſtatæ mentes,oracula fundereut.
Anhelitus vini, Spiritus feruidus, erebrò eructatus ex nimia vini potatione. Cic. Poſt redium in Senato, Non te illius vnguētorum odor,non vini anhelitus,non frons ealamiſtri notata veliigus,io eam cognitionem adducebat
Anhelus, adrectuum, penultima prod. (ἄσθμα κοῖλη) Quiequid anhelat.Virgil.1.Georg.Et fenibus medeatur anhelitus ad eſt,ſuſpiritoſus. Idem libro,Marius anhelitū ad eſt,lib.1.quod anhelios fue anhelantes facit. Idem 1. Georg. Vbi primus equis oriens afflauit anhelis. Vbi Seruius, Anhelis,Curſu anhelantibus.
Febres anhelæ.Ouid.1.de Ponto,ele.12.
Anhela ſitis.Lucret.lib.4.
Tuſſis anhela ægros quatit foes. Virgil.2.Georgic.

ANIA (ἄνια) Romana muller,quam quum propinquus moneret vt alteri viro noberet:eſſe enim et & ætatem integram, & faeyem bonam: Nequaquam hoc faeam, inquit, Si enim vium bonum nueuero vt ante habui, nolo iumere ne perdam : Si malum, quid neceſſe eſt poſt bonum peſſimum ſuſtinere?
Aniatrologetos (ἀνιατρόλογος) Dicitur rationis medicæ imperitus. Vitruuius,Neque verò debet,nec poteſt architectus eſſe grāmaticus velut Antiathcus, ſed non agrāmatos : nec mulieus vt Aniltoxenus, ſed non amuſos:nec pictor vt Apelles,ſed graphicos ooo imperitus: nec plaſtes quem admodum Myrō ſeu Polyeteus,ſed rationis plaſtices non ignatus : nec denuò medieus vt Hippocrates , ſed non aniatrologetos : occin exrectus doctrinis ſingularter exceliens, ſed in his non imperitus. Ex Budzo.
Anicetum,ti,penult.prod. Vide ANISVM.
ANICHI (ἀνίχοι) oppidum eſt Grzeæ iozta Cephiſum amnem.Plin. lib.4.cap.7.
Aniciana,inter pyrorum geoera peponuntur.Vide Colum.lib.5.cap. to.& Caton.cap.7.
Anicula,Anicularis, Vide ANVS.
ANIEN, Vide ANIO.
Anienſis tribus.Cic.pro Plane.Vide TRIBVS.
Anienus deus,qui Anieni præeſt,vt Tiberinus qui Tiberi. Papin.
Iſſis ille antros Anienus fonte relicto
Nocte ſubarcana glaueri exuuis amictos. Sic enim legeodum eenſet Turnebus,non Anieni,neque Anien.
ANIGRIADES,s nymphæ (ἀνιγρηϊάδες νύμφαι) Ab Aoigro flumine nuncupatæ, teſte Strabone & Pauſan. in Ele. Anigriadum nympharum in Samico ſpeeus fuit,haud procul a flumine Anigro.in quem ingreſſi virilgibus laborantes,huuiſcemodique egeres morbis,& nymphis his ſacra ſpopondiſſent,Anigrumque fluuium innatallent, ſanabantur. De his plura apud Pauſan.
ANIGRVS (ἀνιγρὸς) Huuius Theſſaliæ, in quo Centauri ab Hereule vulnerati lauerunt vulnera ſua. quamobrem quom primò habuiſſet aquas dulces atque potabiles , habun poſtea lordidas atque turpes. Ouid.15.Metam.
Anilis,Aniliter,as,Aniliter, Vide ANVS.
Anima,penult.corr. (ψυχὴ,πνοὴ) vt ait Nonius , eſt feeundum conſuetudinem,ſpiritus qui vnimus.Virgil.4.Georgic. -animaſque in vulnera ponunt. Idem Nonius alio loeo, Animus,eſt quo ſapimus: Anima,qua vuimus. Aeeus Epigone,Sapimos animo,fruimur animā:ſine animo anima eſt debilis. Cicero 1. Tuſcul. Animam autem alij animam , vt ferè nollri declarant nominant, nam & Agere animam,& Effiare dicimus:& Animoſos, & Benè an matos, & Ex animi ſententia. Ipſe autem Animos ab Anima dictus eſt.
Anima, dicta eſt à nomine Graeo ἄνεμος, id eſt Ventus. Putabant enim nonnulli veteres animū nihil aliud eſſe quàm ventū. Lambin.
Anima,pro Anima,Antiqua dizrefis,frequens Lucretio.
Anima dum ægroto eſt,ſpes eſſe dicitur,Cic.Att.lib.9.
Anima purpurea,Virgil.9.Æ.o.Purpureā vomit ille animam. Vbi Seruius, Purpuream, fecundā eos qui animā dicont eſſe ſanguinem: Reeenſid eſt,Quæ nūc primūm exit è corpore.Ouid.15.Metam. Cutuz animæ.Perſius ſat.3.
O eurue in terras animæ,& cæleſtium inanes!
Vitæ anima,Quę diſſeuiter è corpore diſeedit.Ould.13.Metam.
¶Anima pro Vita vt plurimum accipitur.Iuuenal. Summom erede nephas animam præterre pudori. de teſtibus loquitor. Salluſt. in Catil.Denique quid reliqui habemus præter miſeram animam?
Animam abſumere leiho,Virg.3.Æneid.
Animam hanc accipe.Virgil 4.Æneid.
Adimere alieui animam,pro Occidere,Plaut Mil.ito.
Agere,pro Mori.Cælius Ciceroni,lib.8.13.
Amittere, Mori. Author ad Herenn.lib.4.
Anima auellitur infans.Seat.5.Sylo.5.
Auferre animam alieni.Occidere.Virg.8.Æneid.lib.9.
Carere anima.Quioti.lib.1.cap.3.
Carent morte animæ.Ouid.15.Metam.
Clauſit animā dolor.Lucan.lib.8. Hoc eſt, Interloſit anhelitum.
Claudere animam laqueo.Ouid.7.Metam. Hoc eſt,Strangulare.
Colligere in orbes æternos.Lucan.lib.9.
Conedere alicui,Sinere eum viuere.Ouid.5.Metam.
Condere ſepulero,Virgil.3.Æneid.
Non credere animam vni morti.Lucan.lib.3.Hoc eſt,Nō eſſe eon tenum vno genere mortis. Gladio enim transfixus in mare etiam ſe præcipitem dedit.
Dare,Virgil.4.Georgie.
Diffiuidrur anima è corpore diffuſuto, quemadmodum humor è vaſe quaſſato.Lucret.lib.3.
Anima dimiſſa,corpos caret vndique ſenſu,Lucret.lib.3.
Diuiſtique animam.Lucan.lib.3.
Docere de cælo.Cic.pro Sex.Roſcio.
Edere.Cic.pro Stxtio.
Effiare.Cic.pro Milone.
Effringere.Seneca in Hereule OEtheo 11.
Effundere.Virgil.1.Æneid.
Eliderе.Ouid.12.Metam.
Eripere alieui.Ouid.6.Metam.
Exhalare.Ouid 6 Metam.
Expellere.Ouid.ibidem.
Expirare.Ouid.5 Metam.
Exprimere.Seneca in OEdipo.4.
Extinguere alieui.Terent-Adelph.5.2.
Extorbare.Ouid 15 Metam.
Exuere.Ouid.ibidem. Terire.Lucret.lib.5.
Finire.Ouid.7 Metam.
Fuudere.Lucret.5.
Inſpirare animam dicitur Deus.Lucan.lib.7.
Intercluſa anima,credimus eſt mortalitatem expleuiſſe. Curt.lib.5. in fine,de Tiberio.
Linquebant dulces animas.Virg.3.Æneid.
Mittere.pro Mori.Lucret.lib.6.
Animas ſub tartara mittere.Virgil.4.Æneid.
Animas eum corporibus nafci,& item eum corporibus extingui, putabant Epieurei.Lactant.de Opific.Dei,cap.4.
Negotiantur medici animas noſtras.Cato apud Plin.lib.29.cap.1. Nec dubium eſt,omnes illos ſamam oouture aliqua aueuatures, animat ſtatim noſtras negotiari.
Obiectare periclis.Virgil.12.Æneid.
Profundere pro vulnera.Ouid.epiſt.12.
Proiicere.Virgil.3.Georg.
Reddere animas adempias dicitur Æſculapios : Id eſt, Viæ reſtituere.Ouid.1.Metam. Taeit.lib.14.
Animam reliquā potius,quàm illas deſeram.Terent.Adelph.3 4.
Refumere.Seneca in Here.OEtheo,1.
Sedocere atus ab anima dieitur mori.Virg.4.Æneid.
Singultare animam.Stat 5 Thebaid.
-poſtiſque patrum ſuper ora gementum
Semineees pueri,strepidas in limine vitæ Singultant animas.
Spoliare ferro aoimam.Sil.lib.13.
Subduere mortu.Ouid.1.Triſt.eleg.3.
Tradere funeri.Senee.in Troade,5.
Trahere. Taeit.lib.13.Mēqi. precarā animā inter infeoſos trahere.
¶Animam debet. Terent.Phorm.4.3. Quid ſi animā debet? Donarus prouerbium eſſe admonet de eo qui immodico ære alieno teneatur, vt plus quàm omnes facultates debeat , ae denique ſeipſum debeat. Sic Erasmus.
¶Animæ. nom.plur.Id eſt,homines. Cic. Terentiæ & ſiliæ, lib.14, Vos meæ chariſſimæ animæ quamſæpiſſimè ad me ſcribite. Hor.fat. 5.lib.1, -animæ, quales,neque eandidiores
Terra tulit,&c. Sic loquuntur Græci, οἰ ψυχαὶ. Lambinus.
¶Animæ meæ pars,fiue Animæ meæ dimidium. Sic dicimus de illis quos priuate quodam & fingulari amore profequimur.Horat.2. Carm.ode 17,ad Meecenatem,
Ah,te meæ ſi partem animæ rapit
Maturior vis,quid moror altera?
¶Anima,Halitus ors,ſiue ſpiritus.Virgil.1.Georg.
-aomas & olentia Medi
Ora ſouent illo,& ſenibus medeantur anhelis. Plaot.Aſio.16,An fœret anima vxori tua? Tereot.Phorm.5.6, Animam compreſſi, autem admoui.
Animam putam eonſeruare. Cicero 5.Verr. Quæ non modò animum integrum,ſed ne animam quidem putam eonſeruare potuiſſet. Notat anhelitum. Verres fuiſſe putidum.

Spiritus & Anima. Cic. de Orat. Deinde quum spiritus eius esset angustior, tantum continenda anima est assequutus, vt, &c.

Intercluſio animæ, atque angustiæ ſpiritus attulerùs clauſulas, atque imperfecta verborum. Cic. 3. de Orat.

Auraſtenia atque reddés animã pulmo ſpiritũ officina. Plin. lib. 11.

¶ Animã tenere, Spiritum cõtinere. *Retinere ſpiritum hominem.* Quid. t. Faſt.

Surgit animas: animãque leues, vestigia ſurtis

Suſpenſo digitis fert iactitata gradu.

¶ Anima puer, pro Aqua. Plaut. Amph. 8. Ni ego illi puteo, ſi occerſo, animam omnem intertraxero. Forteſſe pro Haliti & vapore prodeunte ex puteo. Nam ſi pro Aqua, Plautinum erit, & animis dure figuratum eſt.

¶ Anima, Ventus: vt Animo ſollis Plaut. Aulul 9. Luer. lib. 5. Animæ aurarum leues. Et apud Horat. lib. 4. Carol. ode 12. Impelliũ ani mæ lintea Thraeiæ. Vbi anim potest eſt (ait Acron) animas flatus ventorum dicere vt Virgil. lib. 8. Aeneid. Quanium igues animæque valentes. Hoc eſt, Venti Seruius.

Animas feeõdas preee quærere. Id eſt ventos propitios. Luer. lib. 5.

¶ Anima, Aer. Varr. de Re ruſt. cap. 4. ex Ennio, Aqua, terra, anima & ſol. Virgil. 6. eclog.

Namque eauebat vt magnum per inane coacta

Semina, terr æ animque, animæque, maſque fuiſſent. Seruius. Varro, Anima vt conſiſtã in veſica, quando eſt arcte ligata, ſi perculeris: aëra reddet. Luer. lib. 6. -plena animæ veſicula pera.

¶ Anima, pro coeptoribus poſcit Virg. lib. 12. Aeneid.

Ire (ait) egregias animas quæ ſanguine nobis

Haue patriam peperere tuo: decorate ſupremis Muneribus. In quo etiam hoc vnum eſt, quòd patriam poſuit pro Regione, vel terra, cùm patria ſi ciuitas vel vrbs parentum. Nonius.

Animula, animulæ: diminutiuum, penult. corr. (ψυχάριον) Sulpitius ad Ciceronem lib. 4. 5. In vnus mulierule animula ſi cuãtura facta eſt, tanio pere commouetis? De filia Ciceronis mortua.

Animal, penult. corr, animalis, pen. prod. n. g. (ζῶον) ab Anima eſt: & eſt (vt philoſophi diffiniuni) ſubſtantia Anima ta ſenſibilis. Plin. lib. 10. cap. 63. Bipedum ſolus homo animal gygnit. Ouid. 1. Metam.

Pronãque quum ſpectent animalia cætera terram,

Os hominis ſublime dedit, cælumque iueri Iuſſit.

Animal peoudum & fagax, homo. Cic. 1. de Legib.

Deus animal vnum aſpectabile, in quo omnia animalia continentur, eſſeent. Cic. de Vniuerſo de mundo loquitur.

Vnum animal eſt Alexander. Vide Varr. 3.

Animã lis, & hoc animal, penult. prod. (ζῶιον) Quod eſt ex animali, aut quod habet animam. Luer. lib. 1.

Vnde animale genus generatim in lumina viuæ Redducit Venus.

Animales dij. Seruius in lib. 3. Aeneid. ex Labeone: Labeo in libris qui appellantur de dis animalibus tres eſſe quadam ſacra, quibus animæ humanæ veranlur in deos, quos appellauit animales, quòd de animis fiant. Hi autem ſunt dij penates & viales.

Animalia corpora. Luerr. lib. 1.

Animalis res, cuius contrarium eſt inanimum. Quinti. lib. 8.

Animales, Spiralis. Cic. 2. Tuſcul. Sine illi animi iint animales: Id eſt, ſpirabiles, inquiunt.

Spiritus. Plin. lib. 8. cap. 43. Equas Fauonio flante obuerſas animalirm concipere ſpiritum: idque partum fieri.

Intelligẽtia. Cic. 4. Acad. Eoe enim perſuaſum etiam ſolem, lunam, ſtellas omnes, terram, mare, deos eſſe quòd quædam animalis intelligentia per omnia permeet & tranſeat.

Hoſtia, die bant vbi anima tantum ſacrificebatur, & caro facerdotibus præciderat. Feſtus.

Animalis ſonus. Cic. 2. de Diuinat. ex Pacuuio.

Animalia vnealapto ortus. Cic. de Vniuerſ.

Animalculum, animalculi, penultima corr. (ζῶιον) diminutiuum, Paruum animal. Eraſmus prouerb. Ve herba ſolſtitialis: De ephemero animalculo nubis alias dictum eſt.

Animabilis, Vide ANIMVS.

Animadmerto, animadmertis, animadmerti, animadmiſum (ἀνανόω, ἀνοέω, ἀντιλαμβάνομαι) animadmertere, Eſt animum ad rem aliquam adducere, aſpicere: Hoc eſt, De improuiſo quippiam intueri. Vnde pro conſiderare, curare, obſeruare, & aduertere ponitur. Plaut. Animadmerto hominem ſubdibidum, remulum: Id eſt, Aſpicio. Cic. 1. de Diuinat. Experecta nutrix animadmertit puerum dormientem ericumplicatum ſerpentis amplexu.

Animadmertere rem aliquam, Curare, obſeruare. Terent. Phorm. 3. 1. Cic. ad Domitium lib. 8. Non enim pro tua prudẽtia debes illud ſolum animadvertere.

Curare & animadmertere. Cic. 1. de Nat. deor. Nec omnino curant, nec quid agamus animadvertunt.

Attendere & animadmertere. Cic. in Cæcil. Quid eſt, Catulina, ecquid attendis? ecquid animadmertis horum ſilentium?

Cognoſcere & animadmertere. Cic. 1. de Nat. deor. Sed vt adſint, cognoſcant, animadvertant.

Vigilare & animadmertere. Cic. Attico, lib. 6. Deinde me obſecras ananiſſimè, ne obliuiſcar vigilare, & vt animadvertam quæ fiant.

Animadmertere & æſtimare aliquid. Liu. in præfat.

Animadmertere, Attendere, attentum eſſe ad audiendum ſpectandumque. Terent. in prologo. Eunuch. Cum ſilentio animadvertite.

¶ Animadmertitur in. Cic. de Amicitia, Quod quidem quale ſit, etiam in beſtiis animaduerti poteſt.

Animadmertuntur ſuci à facie, & progenie, & regione cæli. Id eſt, Conſideraniur. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4.

Inter Intelligere & Animadmertere. Intelligitur aliquid argumentis: Animadmertitur ſenſibus præſenti animo vi ventibus. Illeruaque enim animadvertimus rem aliquã oculis, aut quouis ſenſu corporis, abſque animi intentione. Aſconius.

Animadmertere, & diſcere. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. Animadverti enim & didici ex tuis literis, &c.

¶ Animadverto in re (κακόω) eſt Ponio triſed cum hæc differentia, quòd Punire, eſt quoricunque, ſiue iure, ſine iniuria: Animadvertere, rñ eius qui in alterum habet poteſtatem ordine ac tẽ: Id eſt, cum animadverſione puniendi. Sed hoc proprie refertur ad perſonas. Animadverto (puto) pro Intueor, & perſonam, & rem dicimus. Hinc Valla lib. 3. Cic. 5. Verr. Poeſias erat iſti homini integro atque innocenti data, vt in Apronium quum animadverſiſſet, ſefe grauiſſima leuare infamia.

Animadmertere iniuriam, facinus, peccatum, Terent. Andr. 1. 1. Ea primùm ab illo animadvertẽda iniuria eſt. Vbi Donatus, Non præcipuum a paſſus. Animadvertenda eſt ſatiganda, vindicanda eſt.

Facinus animadvertiendum. Terent. in Andr.

Peccata. Cic. pro Roſcio Amerino. Atqui ea ſuni animadverrenda peccata maxime, quæ difficillime præcauentur. Verum obſcruanda, an punenda ſiam hic vtroque modo poteſt intelligi.

Animadvertere gladio in aliquẽ. Vlp. in Laudemnum. D. de pœnis. Vna admiuiuvrputa & damnatur aliquis, vi gladio in eum animadvertatur. Sed animaduerti gladio oportet, non ſecus, vt elo, vel fuſte, vel laqueo.

Verberibus in aliquem. Salluſt. in Catil.

Vtumo ſuppliciu animadvertendum eſt in ſ ruos, qui ſpadones ſe cerint. Vlpian. in 1. 4. D. ad leg. Corn. de ſicariis.

Animadvertere absolute poliiuni. Cic. 3. Verr. In Achaia magiſtratum Sicyonii nummos poſcit, ne ſit hoc crimen in Verrem, ſecerne ne alij. Quum ille non dacet, animadvertit.

Animadverſio, Verbale, & ouidem tio, & iudicium ver, Res animadverſione digna. Cic. 1. de Diuin. Inſeruiſſe enim inter argumentum conclu ſionẽmq; rationis, & inter mediocrem animadverſionem atque admoniuonem: alterã, occulta quædam & quaſi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta indicari.

Animadverſio, pro Studio. Cic. pro Archia, Et ſi ex his ſtudiis delectatio ſola prereriur, tamen (vt opinor) hanc animadverſionem humaniſſimam atque liberaliſſimam iudicaretis. Budæus.

Notatio naturæ, atque animadverſio peperit artem. Cic. in Orat.

Exetare animadverſionẽ. Cic. lib. 1. Offic. Ex quibus illud intelligiur, appetitus omnes contrahendos ſed adoſcq; eſſe, ex ſtandemq; animadverſionem & diligentiam, vt nequid temere ac fortuitò, inconſideratæ negligentérque agamus.

¶ Animadverſio, Punitio (κόλασις.) vt Animadverſio in ſceleratos ſeruos Cic. 1. Philipp. Idem 3. Verr. Improbum, ſed non inaudium genus à animadverſionis videret.

Animadverſio & caſtigatio. Cic. 1. Offic. Omnis autem animadverſio & caſtigatio continuẽba vacate debet.

Extraordinaria animadverſioee temeritatem aliquorum correcre. Vlpian. l. vlt. D. de Furt.

Si quid ere quod maiorem animadverſionem exigat. Venuleius l. Si quid ert. D. de Offic. Proconſ. Hæc autem grauior & maior animadverſio, eſt punitio infamiæ.

Noceues qui durtore animadverſione indigent. Modeſtin. l. Coſtodias. D. de public. iudeius.

Grauiore animadverſione indigent. Vlpian. in l. 1. D. de Offic. Præfect. Vrb.

Capitali animadverſione puniri. Iuſtin. fub finem Inſtitui.

Animadverſionem & ſuppliciu remittere alicui. Vannius ad Ciceronem lib. 5. 10.

Animadverſionem effingere. Cic. in Orat.

¶ Animadverſio pro multa & condemnatione, vt interpretatur Budæus. Cic. pro Cluentio, Maiores noſtri nunquam iudicium nonnunaeorii, neque perinde verum iudicari obſeruauerunt animadverſionem & anhorniatem cenſoriam.

Animadverſus, Participium (ἐπανορθωμένος) Perſpectus, cognitus, intellectus. Cæſar in Comment. Itaque animaduerſa, Cæſar iubet ſigna con uerti. Virg. 3. Georg. His animaduerſis. Id eſt, cognitis, intellectis.

Animaduerſa ac notata à penuis. Cic. 1. de Orat.

¶ Animaduerſa flagitia. Id eſt, Puuita. Suetoo. in Nerone, cap. 16.

Multa ſub eo & animaduerſa ſeu. id, & coercita.

Animaduerſus, Qui ſuppliciu afficitur eſt. Paulus l. vltim. D. de eadauer punitorum, Corpora animaduerſorum quibuſlibet peretibus, ad ſepulturam danda ſunt. Id eſt, Suppliciu afficiorum.

Animadverſor. Verbale (ἀνανοητής) Obſeruator id eſt, Qui diligenter conſiderat, & expendit vt aliquid ſtatui, cognoſcat, & diſcernat. Cic. 1. Offic. Itaque vt in fidibus muſicorum, aures vel minima frntiunitic nos, ſi aeteree ac diligentes eſſe volumus animadvertſores vitiorum, magna ſæpe intelligimus ex paruis.

Animal, Vide ANIMA.

Animans, Vide Animaſis in ANIMVS.

Animatio, Animatus, Vide Animo in ANIMVS.

Animo, animas, Animoſus, Vide ANIMVS.

Animula, Vide ANIMA.

Animulus, Vide ANIMVS.

Animus, animi, pen. corr. (ψυχὴ, διάνοια) Vide ANIMA. Animus, (teſte Seruio) conſiſtit Anima, vitæ. Salluſt. Haud facilè animus ve rum proodiri, vbi illa officiit. Terent. Adelph. 4. 5. Animo malè eſt. Ibidem 4. 4. Animus timore obſtupuit.

¶ Animus, pro Anima, ferè à Cicerone dicitur, vt in Catone, Qui ſi in hoc erro, quòd animos immortales credam, libenter erro.

¶ Animus, pro Memoria. Virg. 9. eclog. Omnia fert eras, animom quoque. Seruius.

¶ Animi, pro Cogitationibus. Plaut. Epid. 2. Quot illic homo animos habet? Terent. Heaut. 3. 3. Nouæ ego amantium animos, adueruut grauiter quæ non cenſeas.

¶ Animus, Voluntas. Terent. Andr. 1. 1. Mala mens, malus animus. Idem Heaut. 1. 2. Timet omnia: parris iram, & animum amicæ ſe cerga vi fit ſuæ.

Animus ac voluntas. Cic. 7. Verr. Ita diſſident à nobis animo ac voluntate. Animus, hic ad appetitum refertur: Voluntas ad rationem. Ægrotatio

Ægroratio animi. Vide Ægroto, in AEGER.
Æſtus animi. Vide AESTVS.
Amplitudo animi, & quaſi quædam exaggeratio quamalatiſſima. Cic 2. Tuſculan.
Ardor animi confedit. Vide Ardor, in ARDEO.
Ardor animi euanuit. Ouid. t. Amorum, eleg. 10.
Aſperitatem animi fuæ animæ dulciore ſuceo mitigare. Plin. lib. 22. cap. 24.
Candor animi. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6.
Commotio animi. Cic. 3. Tuſcul. 19.
Coniectura animi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Conſtantia animi. Ouid. 11. Metam.
Curas animi leuare. Catul. ad paſſeri Lesbiæ 2. Vel, E pectore ſoluere, Lucret. lib. 4. Et, Alió traducere, Lucret. lib. 4.
Defectio animi. Cic. ad Att. lib. 3. Omnia mœſtæ ſpei plena, metuęs (eređo) defectionem animi mei.
* Exceliſtas animi & magonudo. Cic. lib. 3. Offic.
Firmitas, vel firmitudo animi. Quintil. lib. 6. in procem. Et Cic. ad Lucciun. lib. 5. 13.
Eludus animi pellere. Seneca in Hercfuren. 13.
Grauitas & altitudo animi. Cic. ad Nigidium Figulum, lib. 4. 13.
Habitum animi ſemel conſtitutũ difficile eſt nobis mutare. Quintil. lib. 4. cap. 2. Et Tacit. lib. 17. Habitus animorum.
Omni animi impetu in aliquid inuembere. Cic. ad Plancum, lib. 10. epiſtola 5.
Vultus imago animi, indices oculi. Cic. 3. de Nat. deor.
Incendia animorum reflincta. Vide Incendium, in INCENDO.
Ingenium animi. Vide INGENIVM.
Magnitudo animi. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9.
Infiectere magnitudinem animi. Cic. 1. epiſt. Magnitudinem animi tui ne vnquam infectas cuiuſquam inuitia.
Medicina animi, philoſophia. Cic. 3. Tuſcul. & 10.
Mens animi mœrore perturbata. Lucret. lib. 6.
Morbi animi. Cic. 3. Tuſcul.
Motus animorum. Virgil. 4. Georg.
Nerui atque robur animi. Cic. Torquato, lib. 6. 1.
Nubes animi. Ouid. 2. Triſtium. eleg. 3. 19.
Oblectatio animi. Cic. 1. de Orat.
Partes animorum. Cic. in Orat. Gnarum quibus orationis modis quæque animorum partes imellerentur: Hoc eſt, appentus & ratio. De quibus ipſe Cic. lib. 1. Offic. ſic ait, Duplex eſt enim animorum vis atque natura. Vna pars in appetitu poſita eſt, quæ eſt ἁρμὴ Græcè, quæ hominem huc illuc rapit: altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum fugiendúmque. Ita fit, vt ratio præſit, appetitus obtemperet.
Pax animi. Ouid. 11. Metam.
Permotio animi. Cic. lib. 2. de Orat.
Perturbationes animi. Cic. 3. Tuſcul.
Prauitas animi atque ingenij. Patereculus lib. 2.
Præſtantia animi. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Rectum animi ſeruare. Horat. 2. Serm. ſatyra 3.
Remiſſio ac diſſolutio animi. Cic. 1. de Orat.
Incredibili robore animi ſeptus. Cic. pro Milone.
Sanitas animorum. Cic. 3. Tuſcul.
Præterniare animi ſententiam. Ouid. 9. Metam.
Splendor animi. Cic. in Bruto, P. Lentulo inſtrumenta naturæ deerant: ſed tantus animi ſplendor, & tanta magnitudo, vt ibi omnia quæ clarorum virorum eſſent, non dubitarer aſcifcere. Lentulum commendat à liberalitate, & animi magnitudine: quas illi virtutes lib. 1. Fam. ſæpe tribuit.
Sublimitas animi. Plin. lib. 7. cap. 25.
Subtilitas animi. Plin. lib. 11. cap. 29.
Tenor animi. Plin. lib. 7. cap. 19.
Terrorem & tenebras animi diſcutere. Lucret. lib. 2.
Vigor animi. Ouid. 15. epiſt.
Vis animi. Lucret. lib. 3. Conſilium quoque maius, & auctior eſt animi vis.
Ægrotare vitio animi. Horat. 2. Serm. ſatyr 3.
Valinus animi graue habere. Ouid. 9. Metam.
¶ Animus aceluis falſis. Horat. Serm. ſat. 2.
Acer & præſens animus. Cic. 2. de Orat.
Aeri & attento animo intueri. Cic. 1. de Finib.
Acres animi inealuere. Ouid. 2. Metam.
Animoi acres conuertere ad aliquem. Virg. 12. Æneid.
Aerior animus. Quintil. lib. 12. Vide ACER.
Aeerbis animis ſeruire. Virgil. 5. Æneid.
Aducrſis animis accipere. Tacit. lib. 3.
¶ Animus æger, Animi, Animo vel ab animo æger. Vide AEGER.
Æquus. Horat. 1. epiſt. 11. Vide AEQVVS.
Æquo animo. Lucret. lib. 3.
Æquis animis. Horat. in Arte pnet.
Animus alienus vel alienatus. Vide ALIENO.
Alienum animum habere ab re aliqua. Cic. de Amic.
Alienor animo eſſe. Cic. 5. de Finib. Qui ſtitore animo ſunt, capeſſunt Remp. honoribus, imperiſque adipiſcendis.
Animi altiſſimi. Cic. 1. Tuſcul. Idque in maximis ingeniis, altiſſimiſque animis & exiſtit maxime, & apparet faciliimé.
Amicus. Vide AMICVS.
Amplus, & excelſus, & patiens incommodorum. Cic. 1. de Inuent.
Anepiues. Lucen. lib. 10.
Anguſtus. Vide ANGVSTVS.
Anguſtus atque demiſſus. Cic. in Piſonem.
Anxius. Vide ANXIVS.
Apertus & ſimplex. Cic. ad Lentul. lib. 2. 9.
Aſper. Vide ASPER.
Atrox. Horat. 2. Carm. ode 1.
Attoniti animis hærere. Virg. 5. & Ouid.
Attonitis animis inhiare. Virg. 7. Æneid.
Auarus laudat. Horat. 2. epiſt. 1.
Auari animi ſpectamen opes. Ouid. 13. Metam.
Audax. Liu. Dread. 4. lib. 3.
Auerſiſſimus. Vide AVERTO.
Beneuolus. Vide BENEVOLVS.
Animo benigno & clemenii. Terent. Hecyra.
Bilinguis. Vide Bilinguis, in BIS.
Bonus. Vide BONVS.
Quare bono animo es: video enim, &c. Cic. Att. lib. 5.
Cæcus. Vide CAECVS.
Cælestis ex alto domicilio depreſſus. Cic. de Senect.
Capax ad præcepta. Ouid. 8. Metam.
Capaci animo materia coocipere. Ouid. 15. Metam.
Celer. Virgil. 4 Æneid.
Celſior. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Certus & coofirmatus. Vide CERTVS.
Animo clementi ignoſcere. Vide CLEMENS.
Commotior. Vide COMMOVEO.
Animo communiſſe. Vide COMMVNIS.
Commutabilis. Cic. de Amicit.
Compos. Vide COMPOS.
Conſcius animus ſe remordet. Lucret. lib. 4.
Animus conſcius. Vide CONSCIVS.
Conſlantior. Ouid. ad Piſonem.
Credulus. Seneca in Troade, 1.
Cupidus. Vide CVPIO.
Cupidus animus litium & risæ. Horat. 3. Carm. ode 14.
Degeneres animos timor arguit. Virg. 4. Æneid.
Deliberat habemus animos ex diuina mente. Cic. de Senect.
Demiſſus. Vide paulo poſt, Timido animo, &c.
Dociles. Horat. in Arte poet.
Duriores animos ad pleraque robur ipſum facit. Quintilian. lib. 1. capite 2.
Excelius. Vide paulo poſt, Magnus & excelſus animus.
Exiguus. Vide paulo poſt, Minutus, &c.
Expertus bellis animus. Tacit. in vita Agricolæ.
Facilore animo abuti. Quintil. lib. 4 cap. 2.
Faciles iuuenum animi. Virgil. lib. 3. Georg.
Ferax. Ouid. ad Piſonem.
Ferox. Seneca in Medea, 11.
Fidelis. Terent. Heeyra 3. 5. Quàm fideli animo & benigno in illam & elementi fui.
Fortis atque obſirmatus. Plaur. Amph. 8. Perferam vſque eius abitum animo forti atque obſirmato.
Felix. Iuuenal. ſatyra 14.
Fractus. Vide paulo poſt, Timido animo, &c.
Generoſior celſiorque. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Grauior natu. Vide NASCOR.
Hoc animo fum. Cic. ad Appium, lib. 3. 6. Quod quibus adhuc non fatis eſt perſpectum, ij mihi nolle magis hoc animo nos eſſe, quàm non intelligere videntur.
Hoſtilis. Seneca in Octauia, 2.
Humani animi eſt, hominum animi. Horat. lib. 1. Serm. ſat. 8.
Humilis, & pernix, & contrarius. Cic. ad Marcellum, 4. 7.
Iaceos. Quintil. lib. 6. cap. 4. Vide IACEO.
Idem animus omnibus. Virgil. lib. 3. Æneid.
Animo ieiuno. Vide IEIVNVS.
Impatiens animut. Ouid. lib. 1. de Remed. amoris.
Impotens. Terent. And. 5. 3. Er Senec. in Herc. furente, 6.
In animo eius validus. Tacitus libro 4, Priſea in animo Auguſtæ valida.
Inanis. Virgil. 2. Georg.
Iucertus. Vide INCERTVS.
Infenſo aque inimico animo. Vide INFENSVS.
Infeſto animo. Vide INFESTVS.
Infirmus. Vide paulo poſt, MINVTVS, &c.
Infirmior re bus dubiis animus deſperatis eſt confirmatus. Cic. ad Meſenium, lib. 5. 21.
Infixus animus in patriæ charitate. Vide INFIGO.
Inflatus. Vide INFLO.
Infractus animus. Vide IMFRINGO.
Infranguis. Ouid. ad Liuium.
Ingens. Horat. 2. Sermon.
Ingentes tollere animos. Virgil. lib. 3. Georg.
-nanque ante domandum
Ingentes tollent animos.
Ingentes animos angusto in pectore verſant. Virg. lib. 4. Georg.
Inimicus. Vide paulo ante, Infenſo atque, &c.
Iniquo animo. Terent. Eunuch. 2. 1.
Iniquis animis. Virg. lib. 10. Æneid.
Inſatiabilis. Vide INSATIABILIS.
Inacti religione animi. Vide INTACTVS.
Inuictus. Plin. lib. 7. cap. 25.
Iracundus. Vide IRA.
Inſtabiles annis animi. Ouid. lib. 3. de Arte.
Intemperans. Vide INTEMPERANS.
Intractabilis. Vide paulo poſt, TRISTIS, &c.
Inuictus. Plin. lib. 7. cap. 25.
Lætus in præſens animus, quòd vltra eſt Oderit curare. Horat. 2. Carm. 16.
Latens. Iuuenal. ſatyr. 9.
Leniſſimi vir animi. Patercul. lib. 2.
Liber religione. Vide Liber libera.
Liber terrore. Vide Liber libera.

Liquidus & tranquillus. Vide LIQVOR.
Lubenti animo. Vide LVBET.
Magnus animo. Vide MAGNVS.
Minutus. Vide MINVO.
Mollis. Vide MOLLIS.
Magnus & excelsus. Cic. ad Lent. lib. 1. 9.
Magnus & fortis. Cic. Attic. lib. 8.
Magno fortique animo. Cic. lib. 6. ad Q. Ligarium, 14.
Magni animi plenum pectus. Ouid. lib. 3. Metam.
Homo maximi animi. Cic. pro Fonteio. & Liu. 8. bel. Pun.
Mares animi, Hoc est, virtes & fortes. Horat. in Arte poet.
Meliore animo aliquid ferre. Ouid. lib. 9. Metam.
Memori animo notare. Ouid. lib. 9. Metam.
Meo quidem animo, vel Animo meo. Cicero t. de Inuent. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ studendum. Terent. Adelph. 5. 6.
-huminem maximi
Pretij ille hodie te iudicauit animo meo. Hoc est, secundum animi mei sententiam.
Minaces. Ouid. 6. Metamorph.
Minacem animum in aliquo frangere. Iustin. lib. 1. de Cyro puero.
Minutus, infirmus, & exiguus. Iuuenal. sat. 13.
-quippe minuti
Semper & infirmi est animi, exigúsque voluptas Vltio.
Miris Iuuenal. satyra. 14.
Mobiles. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Muliebris. Vide MVLIER.
Multiplex. Cic. de Amicit. Vide MVLTVS.
Murabilis vulgo. Vide MVRVS.
Animus varius, commurabilis, multiplex. Vide MVLTVS.
Mutuus animus. Horat. lib. 4. Carm. ode 1.
Mutuis animis amare. Catull. 42.
Obstirmatus. Vide paulo ante. FORTIS, &c.
Obnoxius. Vide obnoxium & irepidum agere, in Obnoxius.
Obstinatus. Liu. 6. Dcead.
Omissus. Terent. Heaut. 1. 1,
Te vidi animo esse omisso: Id est, negligenti. Donatus.
Otiosus. Terent. And. 5. 2.
Animo iam nunc otioso esse impero. Hoc est, volo esse animo securo, sine cura & solicitudine.
Paruus animus. Horat. lib. 1. Serm. sat. 2.
Paruo & prauo animo. Cic. lib. 1. ad Att. 8.
Peratentus. Vide PERATENTVS.
Pertinax. Vide paulo ante, NVMILIS.
Plaeidioribus animis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Plenus eulpa. Seneca in Hippol. 2.
Præfens. Terent. Eunuch. 4. 6,
Tae animo hæc præsens dicas. Hæc non dicerentur à Thaide, nisi in illus vultu pauor nimius appareret. Donatus.
Præfens animus & acer. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Præfens animus in pectore. Virg. lib. 5. Æneid.
Prauus. Cic. ad Attic. lib. 1. 8.
Promptus & alacris ad defendendam Rempub. Cic. ad Appium Pulch. lib. 3. 11.
Pudicus. Ouid. 7. epist.
Pusilli animi homo. Horat. lib. 1. Serm. sat. 4.
Resides animi. Virgil. lib. 1. Æneid.
Robustus & excelsus. Cic. de Finib.
Robustior annis animus. Stat. lib. 5. Sylu. 2.
Rudes. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Rudes atque agrestes. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Sagax. Lucret. lib. 2.
Segnes animos prouocare. Claud. de raptu Proserp. lib. 3.
Stabili animo & firmo & magno. Cic. lib. 3. de Finib.
Stomachosus. Vide Stomachosus in STOMACHVS.
Studiosus animus. Plin. lib. 6. epist. 16. ad Tacit. Non veritille eō filium & quod studiuso animo inchoauerat, obit maximo.
Subdolus ac versutus. Patercul. lib. 2.
Supinus animus. Catull. 17.
Suspiciosum animum pertrinxere. Tacit. lib. 1.
Sylueſtrem animum exuere. Virg. lib. 2. Georg.
Teneriore animo videri. Cic. ad Messinum, lib. 6. 11.
Timido animo, humili, demisso, fractóque aliquid facere. Cicero lib. 3. Offic.
Toto animo dedere se alicui. Cic. 5. Tuscul. Huic discendi, quærendique diuinæ delectat. non toto se animo dedidisse.
Tortor animus quatit oculum flagellum. Iuuenal, satyra 13. Vide VERBER.
Tranquillissimus. Cic. lib. 7. ad Att.
Tristus & intractabilis. Senec. in Hippol. 2.
Truces animos Cupido inuolat. Tacit. lib. 1.
Turpiscuus animus. Vide TVRPISCATVS.
Vacuo animo esse. Cic. in Bruto, 30. Nunc verò, si es animo vacuo, expone nobis quod quærimus. Subaudiri potest, à curis.
Vagus. Catullus 58.
Valentes. Virgil. 7. Æneid.
Veloc. Horat. lib. 2. epist. 2.
Viridis aufs. Silius lib. 1.
Viriles. Ouid. lib. 13. Metamorph.
Viriles animos gerere. Seneca in Agamemn. 3.
Viuidus. Tacit. lib. 13.
¶ Æger animi. Tacit. lib. 19.
Amens animi. Virgil. 4. Æneid.
Capius animi. Tacit. lib. 19.
Diuersus animi. Tacit. 20. Qui diuersus animi, modò numen paueſcere, modò minis aduersantis populi terreri, sæpe &c.

Egens laudis. Virgil. lib. 5. Æneid.
Iuuenis calidus animis. Virg. 3. Georg.
Ferox animi. Tacit. lib. 1.
Fidens animi. Virg. 2. Æneid. Tacit. lib. 4.
Dubius animi. Virgil. 3. Georg.
Immodicus animi. Tacit. lib. 17. Corpore ingēs, animi immodicus.
Incertus animi. Tacit. lib. 4.
Infirmi animi. Virgil. 4. Æneid.
Ingens animi fœmina. Tacit. lib. 1.
Inops animi. Virg. 4. Æneid.
Integer animi, Id est, sanus mente. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Largus animo. Tacit. lib. 18. Genere illustri, largus animo, & par opibus.
Maturus animi. Virg. 9. Æneidos.
Hic annis grauit, atque animi maturus Aletbes.
Maturus animo & zuo. Ouid. lib. 8. Metam.
Mitior animo. Horat. lib. 3. Carm. ode 10.
Præstans animi. Virg. 12. Æneid.
Promptus animi. Terentius lib. 18.
Turbidus animi. Tacit. lib. 20.
Validus animi, & corpore ingens. Tacit. lib. 15.
Vetus animi. Virgil. 4. Georg.
¶ Aberrat animus à sententia. Vide ABERRO.
Abhorrere animo ab aliqua re. Cic. 7. Philipp. Ex quo intelligi potest, animo illos abhorruisse semper ab optimo etiamsi statu, non voluntate fuisse populares.
Abiicere animum, pro Animum deiicere ac deprimere, & penè desperare. Vnde abiectus animus, & homo abiecto animo. Vide ABIICIO. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Acceidunt hæc animos. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Acceſſit animus nobis. Cic. ad Attic. lib. 5, Rumorem aduentus noſtri & Caſſio qui Antiocha tenebatur, animus acceſſit, & Parthis timor iniectus eſt.
Animus accenditus in magnos vſus. Vide ACCENDO.
Aceipere animis dicta alicuius. Virg. lib. 3. Æneid.
Aceipere animum quietum in aliquem. Virg. 1. Æneid.
Aceipere animo. Vide ACCIPIO.
Animum literis accommodare. Vide ACCOMMODO.
Accommodare animum quum lugemus & irasemur. Quintilian. lib. 6. cap. 2.
Animos addere alicui. Cic. Att. lib. 7. Sed hæc, opinor, sunt in his libris, quos tu laudando, animos mihi addidisti.
Additus furor animis. Virg. lib. 2. Æneid.
Animus adeſt. Vide ADESVM.
Adeſſe animo, vel animis. Vide ADSVM.
Adhibete animum vel animos. Ouid. lib. 15. Metam.
Animum adiecere ad virginem. Terent. Eunuch. 2. 2.
Animum adiecere aliqui rei. Liu.
Adiicere animos. Id est, audaciam addere. Ouid. lib. 7. Metam.
Adiungere animum. & animos. Vide ADIVNGO.
Adiungere animum ad aliquod studium. Terent. And. 1. 1.
Adleuatur animum. Tacit. lib. 5.
Adrepere animis. Tacit. lib. 3. Nec quicquam graue ac serium ex eo metuas, qui suorum ipſe flagmorum prodnior, non virorum animis, sed mulierea lumen adrepit.
Aduertere animum. Terent. in prol. And. 8. Nunc quam rem vitio dent, quæso animum aduertite. Antiquè dictum, pro animaduertite. Tacit. lib. 13. Qui animum etiam leuiſſimis aduerterent.
Aduertere animos monitis. Ouid. lib. 15. Metam.
Aduertite animis veſtris quæ dicam. Virg. lib. 2. Æneid.
Aduocare animum. Vide ADVOCO.
Æquare animos olympo. Virg. lib. 6. Æneid.
Æſtimare animo. Curt. lib. 6. Bucephalum Alexander non eodem quo cæteras pecudes animo æſtimabat.
Affectus animo. Vide AFFICIO.
Afferre animum. Cic. ad Attic. lib. 7.
Affigere animo suo quod compoſuerimus. Quintil. lib. 2. cap. 7. 2. de edisendo.
Agere animum. Vide AGO.
Agi animis in funera. Virg. lib. 7. Æneid.
Agitare animum ſpe & metu. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Agitare aliquid animo, Id est, cogitare. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 1.
Animo, siue eum animo agitare. Vide AGITO.
Alienare iudicium animos. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Alleuare animum. Seneca in Troade, 10.
Alleuare animo rerore. Curt. lib. 4.
Allicere ad beneuolentiam. Vide ALLICIO.
Amuere. Vide AMOVEO.
Angere animum, & animo angi. Vide ANGO.
Angere animum curis mordacibus. Lucan. lib. 2.
Aperire animum. Vide APERIO.
Apparare. Vide APPARO.
Appellere ad scribendum. Terent. in prol. And.
Applicare. Vide APPLICO.
Animus mihi ardet. Vide ARDEO.
Animis ardentibus sonare ruina. Iuuenal. sat. 15.
Arrigere animos. Virg. lib. 12. Æneid.
Arrectus animus. Vide ARRIGO.
Arrecti ad bellandum animi. Liuius libro 8. ab Vrbe, non ita procul à fine.
Assuefeite bella animis. Virg. lib. 6. Æneid.
Attendere animum & animos. Vide ATTENDO.
Attendere animo æquo. Vide ATTENDO.
Attento animo intueri. Vide ATTENDO.
Auertere ædio animum discentis. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Auertere animum ab. Vide AVERTO.

Auferre animum ad contemplationem. Vide AVERRO.
Augere animos & adiuere. Ouid. lib. 7 Metam. Vide AVOSO. Tacit. lib. 18, Titus auctus animo ad partem perueCus.
Cadunt animi. Ouid. lib. 11. Metam.
Cadere animis. Cic. ad Torquatum, lib. 6. t.
Cadit animus, vel cadere animo. Vide CADO.
Cæcare animos. Vide CÆCO.
Caligante animo. Vide CALIGO.
Capere animos aliquorum. Cic. pro lege Manil. Quæ ciuitas in Asia quæ non modò vnius Imperatoris aut Legati, sed vnius Tribuni militum animos ac spem capere possit?
Capere animum. Vide CAPIO.
Cepit animum dementia. Virg. lib. 5 Æneid.
Cernis animus. Vide CERNO.
Circunspicire animo. Vide CIRCVNSPICIO.
Cocreere animos. Seneca in Hippol. 2.
Animo vel lo animo cogitare secum. Terent. Adelph. 4. 4. Hoc tu facito, secum animo cogites. Sanè eum. Terent cogites: sed vel ornatus vel maioris expressionis gratia addidit Animo.
Cohibere animum. Vide COHIBEO.
Colligere animo & animum. Vide COLLIGO.
Animum alterius cum suo commiscere. Vide COMMISCEO.
Commouere animo. Vide COMMOVEO.
Animus commotus meus. Terent. Aud. 4. 4.
Aliquid complecti animo. Cic. ad Sextium, lib. 5. 17.
Complere animum voluptate. Vide COMPLEO.
Componere animos. Vide COMPONO.
Comprehendere aliquid animo. Cic. lib. 1. de Nat. deor.
Comprimere animos. Cic. pro Flacco, Remittant spiritus, comprimant animos suos, fedent arrogantiam.
Animo vel animis concidere. Vide CONCIDO.
Animum sibi conciliare. Vide CONCILIO.
Concipere aliquid animo. Quint. lib. 2. Metam. Tacit. lib. 3, Et fraude aut vi rapium Agrippam ferre ad exercitus Germanicos non ferebant animo concepti.
Concipere imagines animo. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Concipere iras animo. Ouid. lib. 1. Metam.
Conferre animum alio. Vide CONFERO.
Confidere animo. Vide CONFIDO.
Confirmare animum. Seneca in Oct. 4. Vide CONFIRMO.
Confirmare animum trepidum. Iuuenal. sat. 14.
Confundere ac fatigare animum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Confiltere animo tranquillo. Vide CONSISTO.
Conlternare animos & animo conflernari. Vide CONSTERNO.
Confulere animum fuum, nec quid dicamus naturæ aduerfum, Quintil. lib. 4. cap. 2.
Conlideratæ cum veltris animis. Cic. 5. Verr.
Conlidcratæ feeum in animo, & cum animis. Vide CONSIDERO.
Animo contemplari. Vide CONTEMPLOR.
Contendere animum in curas. Ouid. de Ponto, eleg. 6.
Contrahere animum, aut demittere. Cic. ad Q. frat. lib. 1. epiit. 1.
Contundere ante animos, Ouid. 1. de Arte amandi. Vide CONTVNDERE.
Conuertere animum. Vide CONVERTO.
Conuerfi animum. Tacit. lib. 17, Animum vultumque conuerfi.
Conuertere fe aliquò animo & cogitatione. Vide CONVERTO.
Corrumpere animum. Vide CORRVMPO.
Credere animum fuum alicui. Vide CREDO.
Animi creaturæ. Vide CREO.
Animos debilitare. Vide DEBILITO.
Animi amori deditus. Vide DEDO.
Deducere curas animo. Horat. lib. 1. epiit. 2.
Deficiunt animi. Horat. in Arte poet.
Defecreas eam animus. Plaut. Mil. 30.
Deficere animis. Curtius lib. 4.
Defectus animo. Plin. lib. 20. cap. 14.
Defigere & intendere animum in aliquam rem. Cic. 4. Acad. Adueríantur enim, primùm quòd parum defigunt animos & intendunt in ea quæ perípicua funt.
Animus illis defuit. Cic. 7. Verr. Animum illis non copias defuiíle.
Delufit animum hoc vno refponfo. Virg. lib. 6. Æneid.
Demittere animum. Tacit. lib. 16. Cic. 5. de Finib.
Despondere animum. Plaut. Mil. 8. & Men. 2.
Deponere curas animo. Virg. 4. Georg.
Deprecedere animum furtim blanditiis. Ouidius libro 1. de Arte amandi.
Deriuare à curis animum. Lucret. lib. 2.
Deítruit longius curam ingentes animos. Lucan. lib. 8.
Detergere. Lucan. lib. 5.
Diffundere. Id eſt, laxos reddere. Quid. lib. 8. de Arte.
Dimittere. Curt. lib. 5, Ne milites diutiùs otio dimitterêt animos.
Dimouere loco. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Diítendit ea res animos Samnium. Vide DISTENDO.
Dabit ípes animum. Ouid. ad Piíonem.
Dant animos vina. Ouid. lib. 12. Metam.
Dare maiorem animum alicui. Cic. ad Lentulum, lib. 11. 9, Abiectiore animo me futurum quam key. maiorem etiam mihi animū, quàm vnquam habuiſſem, dare.
Dare in lucis animum. Ouid. lib. 2. Metam.
Domare rigentem animum. Seneca in Hippol. 4.
Ducere animo. Virg. lib. 6. Æneid.
Ille equidem ducebam animo, rebárque futurum.
Ducere animos ſolent Æſopi fabulæ, præcipuè ruſticorum, & imperitorum. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Efferre animos in ſolcntia dominatus. Cic. pro Domo ſua.
Ejicere animum de aliquo. Terent. Heaut. 5. 2. 3. vt pater
Tam in breui ſpatio omnem de me ejecerit animum patris?
Emendare animum. Propert. lib. 3. eleg. 21.
Eneruatus amore animus. Patercul. lib. 2.
Animum erigere. Vide ERIGO.
Alacrem eſſe animo. Cic. ad Lucciium lib. 4. 12.
Animo bono eſſe. Terent. Adelph. 4. 2. Cicero 5. de Finib. Tamen ex illa tanta ſegnitia naturæ conſequi volebat, vt eſſet bono animo.
Eo animo eſt. Cic. ad Attic. lib. 11, Quòd certiorem te vis fieri quo quiſque in me animo ſit, aut &c.
Animo male eſſe. Plaut. Amph. 2. Terent. Adelph. 4. 5.
Perfecte eſt animus. Virg. 4. Æneid.
Animus eſt redeuntis, id eſt, animus eſt redeundi. Ouid. 2. epiſt.
Animus eſt mihi ad aliquid faciendum. Curt. lib. 5, Paucis ad mouendum, pluribus ad fugam animus fuit. Liu. 3 Decad. lib. 1.
Animus in nau eſt meus, id eſt, de nau cogito. Plaut. Perſ. 18. Sic, Animus eſt in horis. Cic. Att. lib. 12.
Iamdudum eſt animus in patria. Terent. Eunuch. 4. 7.
Exacuere verſibus animos in bella. Horat. de Arte poet.
Exaſperare animum. Vide EXASPERO.
Excidere animo. Virgil. lib. 2. Æneid.
Excitare animum. Seneca in Herc. furente, 5.
Excolere. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Exercere in animis animos. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 8.
Eximere onus animis. Horat. lib. 1. epiſt. 5.
Expedire metu animū. Horat. lib. 3. Carm. ode 24. Liu. lib. 8. Dec.
Extrahere tela animo ſique equitibus iuſſit.
Explere. Virg. 2. Æneid. Terent. And. 1. 2.
Explorate. Ouid. lib. 1. de Arte. Tacit. lib. 17, Secundæ res acrioribus ſtimulis animum explorant: quia miſeriæ tolerantur, felicitate corrumpimur.
Exoitur animus. Stat. lib. 10. Thebaid.
Inquo animo ferre vel patri. Aliquid. Vide INIQVVS.
Facere animum iudicis metu. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Facere animos. Lin. Id eſt, addere.
Faceri animum e'amore. Ouid. 2. de Arte.
Fatigare. Horat. lib. 2. Carm. ode 11.
Fauere linguis & animis. Ouid. lib. 1. Faſt.
Fingere animos aut eorum conſentus componendi ſis animit. Quintil. lib. 5 cap. 4.
Firmare animū præſenti pignore. Virg. 3. Æneid. Ouid. 9. Metam. Tacit. lib. 15, Animum aliquem ſuprema firmat.
Flagrans animus. Iouen. ſat. 11.
Flectere animum. Virg. 4. Georg. Et Quintil. lib. 4. cap. 2.
Flectere ab ira animum. Seneca in Medea 4.
Formare puerorum animos. Quintil. lib. 1. in Proœm.
Frangere animum. Ouid. 8. Metam.
Fractiorem eſſe animo. Cic. ad Attic. lib. 11.
Fractus animus. Cic. lib. 2. ad Lentulum, 9.
Generatus à deo animus. Cic. 1. de Diuinat.
Animum gerere infirmum. Vide INFIRMVS.
Animo morore gerere. Terent. And. 4. 1.
Nec vnus in te ego hos animos geſſi. Id eſt, talem affectum. Liu. 2. ab Vrbe.
Habe bonum animum, Plaut. Aulul. 7. Et Liu. 4. bel. Maced.
Habere fortem animum. Cic. ad Q. Ligarium, lib. 6. 13.
Habere magnuos animum. Brutus Ciceroni, lib. 11. epiſt. 23, Tamen tribus tantis exercitibus propijs Reipub. valentibus, magnum animum habere debebat, quem & ſemper habuiſti.
Habere animum in difficultatibus ſuis. Cicero, Antequam iret in exilium.
Habere ſtatuum cum animo & deliberaum. Cic. 5. Verr.
Hilarare animum. Catul. 38. de Berecynth. & Ati.
Horter animus mem inſſi. Virg. 2. Æneid.
Imbibere animo opinionem. Vide IMBIBO.
Imbuere animos errore. Vide IMBVO.
Imminere animis in rem aliquam. Vide IMMINEO.
Impellere animos in ſpem meriúmque. Vide IMPELLO:
Impellere animum ad id quod faciendum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Impetrare animo nequeo. Vide IMPETRO.
Implere veris animum. Virg. lib. 3. Æneid.
Animo imprimitur otium. Vide IMPRIMO.
Incalucre animi. Ouid. 2. Metam.
Incendere animum amore famæ. Virg. 6. Æneid.
Animos bonoiuni incendere. Vide INCENDO.
Inclinare animum ad rem aliquam. Vide INCLINO.
Inclinatior ad pacem animus. Vide INCLINO.
Inculcare animis. Vide INCVICO.
Indipiſci animo. Vide INDIPISCO.
Inducere animum. Terent. Andr. 3, Siſtuc animum induxti eſſe vile. Hoc eſt, ſcribi perfuaſiſti. Cic. ad Marcel. 8, Tu quoque animum induxas, ſi ſit aliqua Reſp. in ea re eſſe oportere.
Inducere animum canare. Horat. lib. 1. Serm. ſat. 3.
In animum induxere. Terent. Adelph. 4. 3.
Indulgere animo. Ouid. lib. 7. Metam.
Induere animum bonis artibus. Tacit. lib. 14.
Induere magnum animum. Tacit. lib. 11.
Infamare animum vano tumore. Ouidius libro tertio de Ponto, elegia 6.
Inſtillare rudes animos ſuperſtitione. Vide INFERSTVE.
Infigere animis. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Inflammare animum alicuius. Vide INFLAMMO.
Inflectere animum. Cic. Famil. 1.
In animos influere. Vide INFLVO.
Inflar animos tumor. Vide INFLO.
Animus bene à natura informatus. Vide INFORMIS.

Infringere animos. Vide INFRINGO.
Inhabitat animus in oculis. Vide INHABITO.
Inscribere in animo orstionem. Vide INSCRIBO.
Inscultum in animo. Vide INSCVLPO.
Insitus & innatum animis. Vide INSERO.
Insidere in animo. Vide INSIDO.
Insinuare aliquem animo alterius. Vide INSINVO.
Insistere mente & animo in rem aliquam. Vide INSISTO.
Instaurare animum. Vide INSTAVRO.
Intendere animum. Vide INTENDO.
Animus cura & cogitatione intentus. Vide INTENDO.
Acri & intento animo intueri quidpiam. Vide INTVEOR.
In animum inuasit. Vide INVADO.
Inuitare animos visu. Vide INVITO.
Irrumpunt in animos extrinsecus imagines. Vide IRRVMPO.
Iudicate animo suo. Vide IVDICO.
Infunderе animos. Ouid. 1. Metam.
Inspirare animum, Virg. 6. Æneid.
Instaurati animi. Virg. 2 Æneid.
Instituere ad cogitandum. Terent. Thorm. 2. 2.
Intendere animo. Taciti. vita Agricolæ: Monam insulam redigere in potestatem animo intendit.
Intendere animum ordini rerum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Intendere animum studiis & rebus honestis. Horat. 1. epist.
Intendere animum in rem aliquam. Quintilian. lib. 2. cap. 2. & lib. 3. cap. 1.
Intrauit animos pauor. Tacit. lib. 4. & in vita Agricolæ, Intrauitq; animum militaris gloriæ cupido.
Inuigilans animo curæ. Stat. Thebaid.
Inuitare pretijs animos. Virg. 1. Æneid.
Inuolat tracti animos cupido. Tacit. lib. 1.
Iuuandis animis naium poema. Horat. in Arte poet.
Labant animi. Vide LABO, as.
Labantes animos confirmare. Lucan. lib. 4. Curt. lib. 5.
Labefactat vulnere animus. Ouid. 10. Metam.
Laborare animo. Vide LABOR, oris.
Lætare animos. Terent. And. 4. 4. Solicitando & pollicitando eorum animos lætas.
Lætanti animo. Vide LÆTVS.
Lapsis animi. Vide LABOR, eris.
Latentes animi sub vulpe. Horat. in Arte poet.
Laxare animum à laboribus. Vide LAXO.
Lenire animum. Horat. 3. Carm. ode 14.
Leuantur animi exercendo. Cic. de Senect.
Leuare animum muttonibus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Liberare animos errore. Vide Liber, beri.
Linqui animo. Curt. lib. 4. Linqui deinde animo coepit Alexander ob sanguinem è vulnere latius manantem.
Linquente animo, in eum à quo tenebatur, incubuit. Curt. lib. 6. Idem lib. 7.
Linquentem reuocauit animum, & nudum hostis latus subiecto mucrone aufir. Curt. lib. 9.
Luſtrare animos. Vide LVSTRVM.
Mandare animis. Cic. 1. in Catil. Penitus animis vestris mentibusque mandatæ.
Marcet animus. Vide MARCEO.
Meuri animo. Ouid. 2. Metam.
Micat animus. Vide MICO.
Miniſtrat animum Deus. Virg. 1. Æneid.
Minuere animos. Seneca in Medea. 3.
Animum alterius miſere eum suo. Cic. de Amicit.
Mutare animum. Seneca in Medea, 6.
Mollire animos. Virg. 1. Æneid.
Mouere animum. Virg. 3 Georg.
Mouere multa animo. Virg. 3. Æneid.
Mulcere animos admiratione. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Mutare animum. Vide MVTO.
Noſſe alicuius animos ac ſpiritus. Cic. pro A. Cluent.
Animo leni natus. Vide NASCOR.
Animum alicuius noſcere. Vide NOSCO, & c.
Nudare animos. Vide NVDO.
Obrepere in animo. Vide OBREPO.
Occęcare animum. Vide OCCÆCO.
Occupare animum vel animos. Vide OCCVPO.
Omiſſus animus. Vide OMITTO.
Obſirmare animum. Vide OBSTRMO.
Oblectare animum. Lucret. lib. 2.
Obſtare animis. Stat. 11. Thebaid.
Obſtupuere animis Rutuli. Virg. 9. Æneid.
Obſtupuere animi. Virg. 3. Æneid.
Occupare animum in re aliqua. Terent. prol. Heeyræ.
Occupare animos iudicum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Offendere animum alicuius. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Parare animos. Quid. lib. 1. de Arte. Vide PARO.
Parati animis. Virg. 2. Æneid.
Pascere animum. Virg. 2. Georg.
Pascere animum pictura. Virg. 1. Æneid.
Pendère animi. Vide PENDEO.
Peragere ſeeum animo aliquid. Virg. 6. Æneid.
Perculſo & abiecto eſſe animo. Cic. ad Att. lib. 3. 13.
Percutere animum. Lucret. lib. 3. Id eſt, percellendo ſolicitare. Vide PERCVTIO.
Perfundere animum religione. Vide PERFVNDO.
Pergere animo forti. Vide PERGO.
Perire ab animo. Vide PEREO.
Permouere animos. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Permulcere animos. Lucret. lib. 5.
Perſeuerare animo. Quintil. lib. 4. in proœm.
Perſpicere animum alterius. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. Quorum quidem animum ut non perſpexiſti ſolum, quum de me ageres, ſed etiam confirmaſti atque tenuiſti.
Ponere animos. Seneca in Troade, 8.
Poſſidere tudicum animos. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Præcipere animo. Tacitus libro 3. Præceperant animis orationem Patres.
Prægrauat animum corpus heſternis vitiis onuſtum. Horat. lib. 2. Sermon. Satyra 1.
Præſtare animum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9.
Premitur animus ratione. Perſ. Satyr. 5.
Prohibere ludo animum. Virg. 4. Georg.
Promere animos & vires. Virg. 5. Æneid.
Proſpicere animis. Cic. 5. Verr.
Pulſare animum. Lucret. lib. 4.
Quarere ſtabilem animum. Patercul. lib. 2. Tantus huius belli motus fuit, vt ſtabilem illum & firmatum tantorum bellorum experientia Cæſaris Auguſti animum quaterent, atque terrerent.
Recipere. Terentius Adelph. 3. 2. Quid feſtinas mi Geta? animum recipe.
Reculligere animum alteri, pro Ballenatum in gratiam reſtituere. Cic. Att. lib. 1. 3. Quòd ſcribis, etiam ſi ceiuus animus in te eſſet offenſior, à me reculligi oportere, quid dicas neſcio id negiexi.
Recurſabant animo terere omnia. Tacit. lib. 18.
Reddere alicui animum. Horat. 1. Carm. ode 1.
Reddere animum finitis amoribus. Horat. 1. Carm. ode 18.
Redire animus. Ouid. 6 epiſt.
Referre animum à patris ad maiora. Ouid. 3. de Arte amandi.
Refiere animos. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Refringit & abiicit animum pudor vapulabus iuuenibus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Regere. Horat. 1. epiſt. 2.
Regere dictis. Virg. 1. Æneid.
Refugare. Terent. Adelph. 4. 3.
Animus hanc modo hic reliquerat, Id eſt, defecerat eam animus. Plaut. Mil. 2. 0.
Reſtituere animum. Seneca in Hippol. 8.
Retardare animos alicuius, atque imperus. Cic. 1. Verr. Sunt alia magis occulta furta, quæ alcre riſum (credo) animos atque imperus retardaret, cum Quæſtore ſuo benigniſſimè communicauit.
Reuocare animos, meſtiſque timorem Mittite. Virg. 1. Æneid.
Reuocare à metu animos perterritos. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Reuocare ab ira. Ouid. 2. Trift.
Sæuire animis. Seneca in Hercule furente, 6.
Sedet animo ſixum im motúmque. Virg. 4. Æneid.
Solari animum doloresi. Seneca in Oct. 2.
Solicitare. Celſ. lib. 3. cap. 22.
Soluere arctum animum. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Spernere animo aliquem. Virg. 3. Georg.
Stare animo, Id eſt ſanum eſſe animo. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Stimulatus animus furenti rabie. Catull. 58.
Subigere animum. Horat. 2. Carm. ode 1.
Non ſub bunt animos iuuenum maiora intellectu, velut parum aptos. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Submittere animos. Stat. 4. Thebaid.
Sumere animum. Ouid. 1. Faſt. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Obſequium ſumere animo ſuo. Vide OBSEQVIVM.
Surrexerat intentio animi. Quintil. lib. 4. 5.
Suſcipere animum. Cicer. Videre quem vobis animum ſuſcipiendum putetis.
Suſpendere animos. Ouid. 7. Metam.
Animus, qui in ardore pugnæ corpus ſuſtentauerat, liquit. Curtius libro 8.
Tangit honor animum. Virg. 12. Æneid.
Tenere animos incertos. Seneca in Thye. 8.
Tenere animos nouitate. Ouid. 4. Metam.
Tentare precando. Virg. 4. Æneid.
Terrere. Virg. 1. Æneid.
Terrificare. Virg. 4. Æneid.
Tollere dictis. Virgil. 9. Æneid.
Torpere animo. Horat. 1. epiſt. 6.
Deſixis oculis, animóque & corpore torpet. Id eſt, ſtupore hebet & drietis. *Ita Lipſ. nunc & meus.*
Tremere animo. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1.
Tumere animis. Seneca in Troade 12.
Turbare animos. Virg. 1. Æneid.
Valere animo. Cic. Fam. lib. 7. epiſt. 1. Sin hæc quæ cæteri mirantur, contemnenda duxiſti: & quum per valetudinem poſſes venire, tamen noluiſti: vtrumque lætor, eſt ſine dolore corporis re fuiſſe, & animo valuiſſe, quum ea quæ ſine cauſa mirantur alij, neglexeris.
Verſare animum in omnes partes. Virg. 4. Æneid.
Verſare aliquid animo. Tacit. lib. 18.
Vertere animum ad iuris ciuilis. Ouid. 15. Metam.
Animos vexare. Seneca in Agam. 2.
Alia ex alijs cura fatigat
Vexátque animos noua tempeſtas.
Videre animo. Ouid. 15. epiſt.
Vince animos iræque tuam, qui cætera vincis. Ouid. 3. epiſt. 17.
Diuerſaque vocant animum in contraria curæ. Virg. 12. Æneid.
Voluptate animo euentus. Virg. 6. Æneid.
Vti animo. Curtius lib. 7.

¶ Animus, pro libidine à ratione auerſa, more Græco, qui ὀργὴν ira accipinne. Plaut. Trinummo, Si animos hominum perculat, actum eſt. Terent. Adelphis.

Vxor.

Vxor. ſi tuos ſtatus, tu amare cupiſtas,
Aut tete amari, aut potare, aut animo obſequi. Sic & apud Horat. 4. Carm. ode 7.
Cuncta manus auidas fugient hæredis amico,
Quæ dederis animo. Id eſt, Quæ in curando corpore, & expiendâ libidine conſumpſeris. Lambinus.

¶ Animus ad aliquid. Cic. 5. Verr. Quum eius animum ad perſequendum non negligentia tardaret, ſed confectenda ſceleris auaritæque frænaret.

Apud animum, Vide APVD.

Certum apud animum conſtat. Vide CONSTO.

Cum, vel in animo cogitare. Vide COGITO.

¶ Ex animo & Simulatè, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.

Ex animo aliquid facere. Cicero Paptio lib. 9. 16. Cic. 3. epiſt. 26. Cic. ad Q. fratr. libd. Terentius Eunuch. 1. 1. Et Adelphis, 1. 2. Cic. D. Bruto, lib. 11. 2.

Ex animo ſuo colligere aliquid. Ouid. 2. epiſt.

In animo habere. Cic. ad Att. lib. 8 Et pro Roſc. Amer.

In animo inſtituere. Vide INSTITVO.

Vt mihi eſt in animo facere, Id eſt, vt decreui, vt propoſui. Cic. 2. de Nat. deor. Et ad Att. lib. 5.

In animis & iudicio alicuius eſſe. Vide IN.

In animo eſt. Vide IN.

Multum animi habere ad malediccndum. Cic. 2. de Orat.

¶ Sine animo mitet. Cic. Att. lib. 13.

¶ Animo procuratoris non intercurrit, ſed aſſentionem amicâlem promiſit. Vlp. in 1. Idémque D. Mandari. Id eſt, non tanquam procurator, ſed vt amicus.

Animo vxoris habere mulierem. Id eſt, tanquam vxorem. Vlp. in 1. si vxor. 6. Sed & in ea. D. ad leg. Iul. de adult.

¶ Animi cauſa. Cic. 7. Philip. & quidlibet animi cauſa facerit, hunc prædæ cauſa quid factürum putatis? Sic in Piſoncm. Plaut. Cur eam emit? animi cauſa.

¶ Animæ mi, vos blandientis. Plaut. Aſin. 1. 4. Da meus oeclius, mea roſa, mi anime. Terent. And. 4. 2. Anime mi, noli te macerare.

Animula, pecudis, cerui, & ouis, diminutiuum ab animo, blandiendi cauſa. Plaut. Caſin. 3. Mi animule, mi Olympio, mea vita.

Animo, animas, pec. corr. {Ἀνέμος} animare, Addere animum, inerare, accendere. Claudian. l. 2. de raptu Proſerp. -animare ad crimina rapos. Animare: vt animus. hoc eſt, accendat. Nam Zenon Stoico animus ignis videtur, vnde Cicero. Hi dicunt ſanus Parthatius.

Animare aliquid, Animam ei dare. Ouid. 4. Meram.

Gorgonei capitis gutta cecidere cruentæ;
Quas humus excepras ratios animauit in angues. Hoc eſt, in ſerpentes viuos formauit, feu mutauit.

¶ Animari {Ἐνθουσιᾶν} dicuntur in vero corpora: tunc que ab anima ſiſ, fiue ab animo, quum pro anima capitur. Columel. lib. 8. cap. 5. Diebus quibus animatur oua, & in ſpecicm volucrum conformantur. Hoc eſt, animam vitalem accipiunt. Plin. lib. 7. cap. 15.

Animari atque formari, Cic. 2. de Diuinat. Petinde vtcunque temperatus ſit aer, ita puerum ex eo animari atque formari.

Animans, nomen, penul. corr. {Ἔμψυχος} abſolute poſitum pro animali, nunc in feminino dicimus, nunc in neutro: rarius in maſculino legitur. De feminino: Cic. 1. de Leg. Nam quum exteras animantes abiectiſſe ad paſtum, ſolum hominem erexiſſe. De maſculino: Horat. 2. Serm. 1. Quemquam animantem eſſe, Cic. de Vniuerſit. A quo enim animante omnes reliquos continere vellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua vna omnes reliquæ formæ concludantur. In neutro: Cic. de Vniuerſit. Nullus profectò eorum quidem qnæ ſunt nobis nota animantiũ.

Animaequus, animi {Ὀξυθυμία} Moderatus, rolerans, minimè querulus in aduerſis, denique omnia æquo animo ferens. Calepinus, ſed ſine authore.

Animatus, pen. prod. {Ἔμψυχος} pärticip. Cic. 1. Tuſc. Animatum quod eſt, id motu ciet interiore & ſuo. Apud Claud. de Paneg. Anmaria ſaxa Orphei modis. Lacer. lib. 5. Viuliter animata.

Animatus, pen. prod. {Ἀνεμώδης} nomen, Aliqua voluntate, aut animo affectus. Cic. D. Bruto, lib. 11. Ita paratus atque animatus eſſe debet: Id eſt, ſic animo affectus: & (vt ita loquar) diſpoſitus. Plaut. Amph. 8. -ata animatus fui, Itaque nunc ſum, vt ea te paratu dicam.

Infirmè animatus. Cic. Senatui, lib. 14. Hos rebus allatis, eſt intelligebam ſocietos infirmè animatos eſſe; & nouarum tertiæ expectatione ſuſpenſos: ſperabam tamen, &c.

Animatus meius, quam paratus. Cic. lib. 6. epiſt. 6.

Hoſtili animo aduerſus Kempubliceam, vel principem animatus. Vlp. in l. Item. D. ad leg. Iul. maieſt.

Animatus erga, vel in aliquem. Cic. Att. lib. 15. Videbatur eque noſtros {ἔρως} ita fore, vt nos vellemus, animatos. In hac ſignificatione ſæpius ponitur cum aduerbio BENE vel MALE.

Male animatus erga aliquem. Vide MALE. aduerbium. Suet. in Vitellio, cap. 7. male animatus erga principem exercitus.

Animatus ſum, eum infinitiuo. Plaut. Pseud. 4.

Nempe ita animati eſtis, vos vincere hoc durtua tergi. Idé Truculi. 9. Siquid animatus eſt facere.

Animato {ἐνθουσιᾶν} verbale ab animando. Cic. de Vniuerſitate, Erãt autem animalium genera quatuor, quorum vnum diuinum atque cæleſte, alterum pennigerum & aereum, teruum terreſtre, quartum diuinæ animationis. Hoc eſt, animam habens diuinam, ſeu diuino animo prædiram. Et hominem ſignificat.

Animatus, huius animatus, penult. prod. verbale. Idem quod animatio. Plin. lib. 11. cap. 3. Volare eadem aliqua, & animati carere in ipſo ſpiritu viuentia docuimus.

Animabilis, penult. corr. adiectiuum. Cic. 2. de Nat. deorum, Principio enim terra ſita in media parte mundi, circunſusa vndique eſt hac animabili ſpiraboque natura, cui nomen eſt aer. Dicitone Spiraboli interpretatur qd ſignificet Animabile? vt enim ſpirabilis aer dicitur, vnde poteſt fieri ſpiritus, ſic Animabilis, vnde anima.

Animitus, penultima breui {ἀφοσιῶν} ſignificat Animo tenus, vel tanquam ipſum animum, quem admodum Occultus & Medullitus. Nonius.

Animoſus, pen. prod. adiectiuum {ἀνεμώδης} Magno animo prædítus, Habens in ſe animi vehementiam. Cic. 2. Tuſc. vt deremus quid eſſet fortis & animoſi viri. Idem 2. Tuſc. Animum autem alij animam, vi fere noſtri declarant nominari. Nam & agere animam, & effiare dicimus, & animoſos, & bene animatos. Idem in Catone, Ex quo ſit vt animoſior etiam ſenectus ſit quam adoleſcentia, & fortior.

Fortes & animoſi. Cic. pro Milone.

Bella animoſa gerebant iuuenes. Ouid. 5. Faſtor. Id eſt, animoſi, vel magno animo, vel ipſi animoſi, vel eum laude magnanimitatis & fortitudinis.

Colla animoſa prębere ſeculi. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2.

Corruptor. Tacit. lib. 17.

Contentio. Plin. lib. 10. cap. 29.

Equus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Euri. Virgil. 2. Georg. Id eſt, vehementes.

Frigus. Scar. lib. 6. Thebaid.

Leones. Claudian. de bello Gildon.

Pectus. Id eſt, nodoſum & eminens. Virgil. 3. Georg.

Luxuriſque toris animoſum pectus. De equis. Seruius.

Pericula. Martial. lib. 12.

Ventio animoſo impulſa tanus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6. Id eſt, vehementi. Alluſit ad ventos, qui & animæ dicuntur.

Animoſus in armis. Ouid. 13. epiſt.

Animoſus rebus angustiis. Horat. 2. Carm. ode 10. Id eſt, in rebus aduerſis magnanimus.

Animoſe {ἀνεμώδης} Aduerbium, Magno animo. Cicero 4. Philippica, Nec ſolum id animoſe & fortiter, ſed conſideratè etiam ſapienterque feeerunt. Idem 3. Tuſc. Animoſe defendere.

Grauiter, magnifice, animoſeque vuere. Cic. 1. Offic.

Animoſiſſimè aliquid comparare, ſeu emere. Suet. in Cæſ. cap. 47, Gemmas, torcumata, ſigna, tabulas optris antiqui, ſemper animoſiſſimè comparaſſe. Id eſt, ſine vllius pretij reſpectu. *Trenhardinus, Valle qui vaſſe.*

Animoſitas {ἐνθουσιᾶν} Eſt vehementia & impetus animi, ſedem habens in corde, quam Speuſippus definit eſſe impetum violentum partis animæ irrationalis, abſque ratione & ordine mentis. Firmicus lib. 8. cap. 12. Aſſiſtandum aptus, & qui ſemeuas arcis ſtudioſa animoſitate per diſcat.

ANIO, Aniénis, pen. prod. {Ἄνιος} fluuij nomen in Tyberim influentis: quemditum putant ab Anio Hetruſcorum rege ibi ſepulto. Plinius lib. 3. cap. 12. Anio in monte Trebanorum oritur, lacus treis amenitate nobiles, qui numen dedere Sublaqueis, dein in Tyberim. Seruio libro 5. Anio ex Alba deeurrens, præter Latinam Marſorum vrbem, & propinquam illi campum, quouſque Tyberim iniret. Ibidem, ſed aliquot poſt paginis: in Romæ conſpectu fuit Tybur, Præneſte, & Tuſculum, Tybur quidem Hercuſeum eſt, & casarthacta, id eſt Deſcenſus, eſt quam facit Anio, vbi naugabilis eſſe incipit, quum é ſublimi profundam in vallem præceps deſertur, & per vrbi ipſi vicina nemora. In hac planitie Anio fluit, & , quas nunc appant Albulas, aquas frigidas multis é fontibus edentes, varios ad morbos ſaluares cum potu, tum inſtillionibus admiſtas. Hæc Strabo. Ex Anione duo aquarum ductus Romæ perduebantur: quorum alter Anio vetus, alter Anio nouus nuncupabatur. De quibus Frontinus lib. 1. de Aquæduct.

Geldius Anio. Virgil. Æneid. 7.

Quique altum Præneſte viriquique arua Gabinæ
Iunonis, geldumque Anien, & roſida rura
Hernica ſaxa colunt. Anio (inquit Seruius) fluuius haud longè ab vrbe eſt: ſed hic euphoniam ſequutus eſt. Nam Ennius Anionem dixit iuxta regulam.

Domiſſe Propert. lib. 4. eleg. 7. non procul à fine,
Ramoſis Anio qui pomifer incubat aruis.
Præceps. Sil. Ital. lib. 12.
Præceps ad ripas immani turbine ferrur,
Sulphureis geldus qui ſerpit leniter vndis,
Ad genitorem Anio labens fine nomine Tybrim. Præcipitem vocat propter catarrhactam quam facit. Horat. 1. Carm. ode 7.
Et præceps Anio, ac Tyburti lucus, & vda
Mobilibus pomaria riuis. Præceps Anio, (ait Acron) aut per decuxa cadens, aut rapidus.

¶ Anien etiam dicitur hic fluuius. Stat. lib. 1. Syla. 5.
Quas præceps Amen, atque exceptura natatus
Virgo inuat.

Anienus, anieni, penul. prod. {Ἀνιένος} ciuſdem fluuij nomen. Propert. lib. 4. eleg. 7. ſub finem,
Hæc Tyburnina sacer aurea Cynthia terra,
Aceeſſit ripæ laus Anienetuæ.

Anienus, adiectiuum: vt, Aniena fluenta, Virgilius libro quarto Georgicorum,
Vnde caput Tyberinus, & vnde Aniena fluenta.
Lympha Aniena. Propert. lib. 3. eleg. 16.
Nox media, & dominæ mihi venit epiſtola noſtræ,
Tybure me miſſa ſuſſit adeſſe mora.
Candida quâ geminas oſtendunt culmina turres,
Et eadit in paulos lympha Aniena lacus.

Anieniola, anieniolæ, penult. corr. {Ἀνιενιόλη} Qui incolit Aniencn. Sillius lib. 4.
Quoſque ſub Herculeis raciturno flumine nutris
Pomifera arua creant, Anieniolæque Catilli.

ANISTIVS Laeon & Philonides, Alexandri magni curſores, à Sicyone Elin vſque mille ducenta ſtadia vno die tranſierunt. Solinus cap. 6.

Anisum, anii, pen. prod. {ἄνησον, ου, ἄνιον.} Herba. Plin. lib. 20. cap. 17. Et anisum adoerfus scorpiones ex vino bibitur. Pythagoræ inter pauca laudatum, fue crudum, fue decoctum. Ite. Viride omnibus quæ cudunntur, quæ ite contunguntur, desiderato. Et paulo pôst: Quin ipsum oris habitum iucundiorem facit, foetoremq; tollit manducatum, matutinis cum smyrneo & melle exiguo. mox vino collutum. Et paulo pôst: Ob has causas quidam Aniciem vocaurre.

Anesv m, penult. corr. {ἄνεσις} vrbs esse videtur Siciliæ, apud Ouidium 4. Fastorum,

Iámque Leontinos, Anisenáque flumina curfu Præterit. Vc flumina Anisena, aut Anisum flumen quod Aniso præterlabitur. Nisi flumen Anisenum dicat, pro Aniso flumine.

Anntivs, vici Prænestini nomen, qui vna cum Cn. Flauio Appij Cæci scriba, edilis curulis fuit, eo anno quo vfus annuli cum etiam plebi permissus est, quam antea foli Senatores & Equites annulos gestitarent. Vide Plin. lib. 33. cap. 1.

Anivs, Apollinis fuit filius, & rex in Delo, qui habuit Andeum filium. Verg. lib. 3. Æneidos,

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbíque sacerdos.

A N N

Anna {ἄννα} dea, ab annis quibus præsidebat, vocata est, & illi mense Martio pruatim & publice sacrificabant, quo eis annare & perennare liceret. Fuit enim Bili filia, sutor Didonis, quæ pulquam mortuum fórorem vdit, & Carthaginem ab Harba Geruloru rege oc cupatam, relicta sede patria, ad Batium regẽ qui Melitæ insulæ imperabat, cursum arripuit. A quo iure veteris hospitij benigne fuscepta, duos, & vltra, annos ibi mansit. Sed quum Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didiciffet, Barcus veritus potentiam illius, Annam vi inde abiret hortatus est. Hoc igitur mare ingressa, dum Cameram nauigare contendit, vi tempestatis acta in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas pacatis tribus, & ducta vxore Lauinia, imperabat. Hic tum furtè fulo Achate comitatus, in litore nudis pedibus ambulabat. Qui quum errantem Annam aspexisset, & vix sibi perfuadere posset eam esse, tandem agnitam comellit. Timebit illa principio furoris cæsam ante oculos ponens: polli a vero ab illo benignè inuitata, in regiam cum eo profectà est. Cui mox Lauinia amorem coniugis suspectum habens, tendere insidias coepit. Sed Anna in somnis a Didone monita, vt insaultam domũ reliquerit, fa tim per fenestram exilit. Quumq; citato cursu ad Numicum amnẽ peruenisset, in eum se præcipitem dedit. Cui deinde luce, magno clamore eam quærentes per Laurentem agrum profiliscuntur. Apparent vestigia pedum vsque ad Numicum amnem, vltra nihil videtur. Quod dum admirãdis secum animis voluiant, ipsa loqui visa est:

-placidi tum nympha Numici:

Amne perenne latens, Anna Perenna vocor. Ouid. 3. Fast. Quapropter læti coniuga celebrarunt, eam pro dea venerantes: quem rem tum posiea longissimo tempore seruarunt.

Annales, Annalis, Annar lis, Vide annvs.

Annarvs {ἄνναρος} Babyloniorum satrapes, qui inter cæteros helluones tantũ ius fuisse proditur, & tam profunde gulæ, vt stola mulebri amictus, nitero & purgurino madens, rictum & quinquagima pálthriis simul aeeubantibus, velut officina nequitiæ, magnis effusionibus conitarez. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 22.

Annascor, Vide agnascor.

Annaticgõannauigas, pen. corr. {ἀννηγέω} annauigare, Ad aliquem locum nauigare. Ex Ad. 8. Nauigo. Plin. lib. 36. cap. 12. Sane confpicuz vndique annauigannbus, sitæ sunt in parte Africæ.

Annecto, annectis, annexui, annexum {ἀννήσσω} annectere, Simul nectere, alligare. Plin. lib. 10. cap. 37. Epistolas annexas earum pedibus. Idem lib. 4. cap. 13. Insulam conuenti annectens. Id eft, coniungens.

Metum annectere pectori, & capui scapulis. Cæsar lib. 4. cap. 4. Morbus qui modo caput scapulis, modo mentum pectori annectit.

Annecti ad. Cic. 2. de Nat. deor. Paulo supra quàm ad linguam flo machus annectitur. Pro eo quod eft, Linguæ annectitur.

Annexus in re aliqua. Plinius lib. 28. cap. 8. Cor nascrum in lana ouis nigræ.

Annexam scapham puppi funiculus trahebat. Cic. de Inuent.

Annexus, huius annexus. Tacit. lib. 19. Igitur numero colonorum, opportunitate fluminum, vber agri annexu connubisq; gentium adoleuit, florruisque.

Annellus, Vide annvlvs.

Annivs Serenus, præfectus vigilum Neronis: qui fungi quodam genere vius in cibo, interemptus est. Vide Plin. lib. 22. cap. 23.

Annibal, pen. corr. Annibalis, pen. etiam corr. {ἀννίβας} nomen viri Carthaginensis in re militari præstantissimi. Qui quum minor vigintiquinque annis esset imperator electus, Hispanis bello subegit, Alpesq; transiuit, quæ ante eum vix debantur, Romanorum duces tribus præliis victi, Romanosque maxima clade apud Cannas affecit.

Annibalis castra, dicitur portus quidam magnæ Græciæ, in ea peninsula quam Terinæus sinus efficit. Vide Plin. lib. 3. cap. 10.

Annicebis {ἀννίκεβις} philosophi nomen apud Strab. lib. 17. Qui (vt ingue) Cyrenaicam sectam emendauit, & ab ea Anniceriam introduxit. Vide plura apud eundem.

Annicens, Cyrenzus quidam fuit, equorũ agitatione ac curruum nimio plus sibi placens, ac sæpenumero eius rei molestus ostentator. De hoc, & Platonis de eodem iudicium vide apud Cæl. Annq. lect. lib. 17. cap. 31.

Anniculus, Vide annvs.

Annitor, pen. prod. {ἀνανίσσω.} Vide adnitor.

Annius, penul. prod. & annixus {ἀνανισμός.} Liu. 2. ab Vrbe, Et patres reficere intererfiores legis annifi funt. Ibidem lib. 4, Patres fumma ope annifi funt.

Annisurus, & annixurus, pen. prod. Liu. 2. ab Vrbe, Annisurum vt apparet exilio fibi iratos, non fractos animos esse. Ibidem lib. 13, Quod annixurus pro fe quisque fit.

Annlucrfarlus, Vide annvs.

A N N

Annominatio, Ciceroni dicitur, quæ {παρονομασία} Græcis dicitur.

Annona. Vide annvs.

Annosus. Vide annvs.

Annotinus. Vide Annona, in annvs.

Annoto, annotas, penultima correpta {ἀνατυπόω, ἀναγράφω} annotare, Est propriè notam aliquam adiucre: vt quum in libris nostris aliquid lignamus, vt inueniatur facilius. Author Com. Frontonis, ferè hinc & Adnoto.

Annotare etiam dicitur qui memoriæ causa aliquid ersert in eum rentarium fuum. Colum. lib. 12. cap. 3. Scires vnde darct, & meminisset, quæ annotares, quid, & quando, & cui dediffet. Quinct. lib. 1, De quibus in Orthographia pauca annotabo.

¶ Annotare dicuntur scriptores, quum aliquid memoriæ produnt. Plin. lib. 7. cap. 48, Qua in re & illud annotare fuccurrit. Legere, annotare, exercere aliquid ex libro. Plin. lun. epist. 5. lib. 3.

Annotare aliquid curfim. Vide cvrso.

Annotatum eft. Plin. lib. 2. cap. 25, Breuiffimum quo cernerentur fpatium, fepteni dierum annotatum eft. Pro, Obseruato eft ac deprehenfum, aut à feriptoribus memoriæ prodituin. Vtroque enim modo hoc verbum accipitur. Sic idem lib. 28. cap. 2.

Annotari. Plin. lib. 3. cap. 5, Hæc littoral fonubus ealidis rigantur: præterque cæterain toro mari conchylio & pisce nobilit annotantur. Id eft, notabilia sunt, vel insignia.

¶ Annotare pro Decernere. Sutton. in Caligula, cap. 37, Quum ad faginam feratum munera præparatarum earum pecudes comparentur, ex noxiis laniandos annotauit. Budæus.

¶ Annotari reus dicitur, qui absens in reos refertur. Nam in grauioribus criminibus, Magistratus, qui absentem in reos recipiebat, edicta proponebat, quibus ille denuntiabat fore, vt si intra annum ad dicit. eius bona publicarentur, vti Marianus docet lx. & 2. D. de requir. reis.

¶ Annotare quoque eft, quum præses notat qua quenque prena damnatum censeat dignum, ídque ad Imperatorem referibit. l. 2. D. quando appell. & l. 6. 5. præsider. D. de interdict. & relegat. Honemanus.

Annotatus essibus, idem quod Asscriptus, Censibus adscriptus. in l. Si quis. & l. Quisquis. Cide epiffe. & clerie.

Annotanq. vcibale, Est notæ ad aliquam rem adiectio, Obseruatio.

¶ Annotatio ist eft, Absentis in reos relatio. Macer in l. 4. D. de requir. reis. Denique etiam principis refcriptum fua manu subnotatum. l. iubemus. 10. C. de facrof. receles. Hotom.

Annotator, penultima producta, verbale {ὑπογραφεύς} Qui aliquid annotat. Plin. Iunior, in Paneg. Nun enim ante medium diem diftentus, solitaria cœna spectator annotatorque eouuiuis tuis immines? Hoc eft, obstruator, vt videlicet nutes, & obserues quantum quisque aut rdat, aut bibat.

Annotim, Vide annvs.

Annulus, annuli, masc. gen. penult. cort. {δακτύλιος} notæ significationis. Cicero 5. Verr. Sæpe enim nostri imperatores, superatis hostibus, optime Reipub. gessit, feribas suos annulis aureis in conciones deonarunt.

Annulis aureus, insigne erat equestris ordinis. Horat. 2. Serm. sat. 7. Annulus signatorius. Valer. lib. 8. cap. 15. de L. Sylla.

Annuli palam ad palmam conuertere. Cic. 3. Offic.

Fulget annulus ingens Iuuenalis sat. 7.

-Cicerom nemo ducentos

Nunc dederit nummos, nisi fulgerit annulus ingens.

Detrahere annulum, & Induere, contrarra. Cic. 3. Offic.

Annulo figilla imprimere. Cic. 4. Acad.

Induere digitis annulum. Plin. lib. 33. cap. 1.

Annellus, diminutiuum {ἀκκελίον.} Horat. 2. Serm.

-sæpe notatus

Cum tribus annellis. Cic. 5. de Finibus, Epicuri imaginem non modò in tabulis posiri familiares, sed etiam in poculis, & in annellis habent. Sic legit Nonius. nunc Annulis legunt.

Annularius, subitantiuum {ἀκκελιοπώλης} Annulorum artifex. Cic. 4. Acad. An tibi erit quæ rendus annularius aliquis, quoniam gallinarii inueniffi Deiacum illum qui ova cognofcere?

Annularius, adiectiuum, vt Annularia scalæ, apud Suetonium in Augusto, cap. 72, Scalas annularias dici suspicatur Beroaldus, quz in cochlez formam figurantur, & orbiculata figura inftar annulorum ambitum claudant.

Annularius, pen. prod. adiectiuum {δακτυλιαῖος.} Id eft, annulis ornatus. Plaut. Pœnulo, 16, Quia incedunt rem annularis auribus. De ulo quitur, qui in perforatis auriculis annulos gestant.

Annularis, & hoc annulare, pen. prod. {δακτυλικὸς} vt, Annularis digitus. Gell. lib. 10. cap. 10.

Annumero, annumeras, pen. corr. {ἀναριθμέω} annumerare, Propriè significat Numero aliquid addere, vel ad numerum adiungere. Cic. 2. de Diuin. Atque his libris annumerandi sunt frx de Repub. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

-& mihi nomen

Tunc quoque, quum vates annumerare, erat. Id eft, nominarer. Annumerare, interdum significat idem quod simplex Numerare. Cic. 1. de Nat. deor. Ve eorum molestum sit annumerare sententias.

Computare & annumerare literas. Vide litera.

Verba lectori. Cic. de Opum gen. orat.

Annumerare, dictum de pecunia. Plaut. Merc. 3, Talentum mihi argenti ipse annumerat fua manu. Cic. 4. Verr. Quum tibi Senatus ex ærario pecuniam prompsisset, & singulos tibi denarios annumerasset.

Annumerare eum aliquo. Cic. in Sallustio 4, Vnà cum illis annumeratus esset.

Annumerare in. Cic. pro Roscio Amerino, 9 Verùm ego forsitan propter multitudinem patronorum, in grege annumeter. Ouidius 5. Trift. 5,

Se quoque in exemplis annumerare folet.

Annuntiare

Annuntiare (ἀναγγέλλειν) idem quod nuntiare. Cic. Attic. lib. 5. Quæ mihi annuntiabantur. Vide OBNUNTIO.

Annuntiare & longinquo. Plinius libro 7. capite 52. Vide LONGINQUUS.

Annuntiare salutem alicui, pro Salutem dicere. Cic. Attico, lib. 12, Eleganter ita (ut scribis) salutem annuntiabis.

Annuo. annuis, annui (ἐπινεύω) annuere, Proprie nutu (id est, signo capitis) assentiri. Virg. 9. Æneidos,

Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.

¶ Annuit, præteritum antiquum. Ennius,

Annouit sese meum decernere ferro. Id est, annuit. Turnebus.

Annuere toto capite aliquid. Cic. 2. de Orat.

Vellere signa annouunt superi. Virg. 11. Æneid.

Annuere, affirmare. Plaut. Bacch. 4. Ego autem venturum annuo.

Potest hic accipi pro eo quod est Promittere.

Annuere, verbo ipso assentiri. Terent. Eunuch. 3. 5.

-ne absterdam imperat:

In interiore parte vt maneam solus cum sola. annuo.

¶ Annuere, pro nutu fesistari. Tacit. lib. 15. Idem Subrio Flavio affirmanti annuendo, an inter ipsam cognitionem dissimulare gladium, cædemque parrari, retinuit, fregitque impetum. Budæus.

¶ Inter Annuere, & Innuere. Innuere est facie significare. Terent. Adelphis,

Non innueram, verùm in istam partem potiùs peccato tamen.

Annuere, Concedere. Virg. lib. 10. Æneidos,

Annuit his Iuno, & mentem lætata retorsit. Verùm hæc differentia sæpe confunditur. Nonius.

¶ Inter Nuere, & Annuere, & Nictare veteres hoc interesse voluerunt, vt Nutare capitis: Annuere vel Innuere, narium vel laborum: Nictare, oculorum significantiam esse decreuerint. Plaut. Asin.

Nec illa vlli hominis nuret, nictet, annuat. Ex Nonio.

¶ Annuere alicui, Promittere. Virg. 1. Æneidos,

Nos tua progenies cæli quibus annuis arcem.

¶ Annuere aliquem, Nutu significare. Cic. 3. Verr. Erepta est facultas eorum quos ille annuerat.

Significare & annuere. Cic. 5. Verr. Huc enim mihi significasse & annuisse visus est.

¶ Annuere, id est, Faurere. Virg. 1. Georg.

-atque audacibus annue cœptis. Ouid. 7. Metam.

-& præsens ingentibus annuat auxi.

Superest vt promissis Deos annuat. Plin. Iunior, epist. 23.

Si Deus annuerit, id est, fauerit, vel decreuit quod optamus. Plinius Iunior, epist. 144.

Ore sereno vel placato annuere. Martial. lib. 2,

-quòd si Deus ore sereno Annuerit, felix Candide solus eris.

Quibus facili Deus annuit aure. Propers. lib. 2. eleg. 1.

¶ Annuere, Concedere. Vide ABNUERE.

Annuere victoriam. Virg. lib. 12. Æneidos,

Si vestrum annuerit nobis victoria Martem. Pro, Si Mars annuerit victoriam.

Annuere nutum. Liu. 7. ab Vrbe, Annuite P. C. nutum numenque vestrum inuictum Campanis, & rubete spe rare incolumem Capuam futuram. Hoc eadem figura dictum est, qua Virgilius vultum, & Seruius frontem.

Annus, anni (ἐνιαυτὸς, ἔτος) Quid sit, vulgo notum est. Festus, Annus ex Græco venit, quem illi ἐνιαυτὸν dicunt, & quod nos triennium, illi dicunt τριετηρίδα. Seruius, Annus dictus est quasi Anus: Id est, Anilis, quod in se redeatur eli.

Atque in se sua per vestigia voluitur annus. Vel sic ἀνακύκλησις ἐνιαυτοῦ. Id est, ab Innouatione: quòd videlicet assidue innouetur & alter hat. Tria sunt genera annorū: aut enim lunaris annus est XXX dierum, aut solitudinis XII mentium. Aut secundum Tullium, lib. 2. de Nat. deor. Magnus, aquè comprehendit 1554 annos.

¶ Nouus annus. Ouid. 1. Fastorum.

Scires annorum & fuga temporum. Horat. 3. Carm. ode 30.

Spatia annorum. Propert. lib. 3. eleg. 21.

Vertuntur anoorum tempora. Lucret. lib. 5.

Via annis, sulsique. Virgil. 6. Æneidos,

-iacet extra sidera tellus,

Extra anni solisque vias.

Vicis annorum. Seneca in Hercule OEtheo, 11.

Tortior annis. Ouid. Amor. 3. eleg. 6.

Grauis annis. Virgil. 9. Æneidos.

Integer annorum. Stat. 2. Thebaidos.

Inuecohor annis. Ouid. 14. Metamorphoseos.

Silenusque suis semper iuuenilior annis. Hoc est, Quàm pro ætate. Qui quum sit senex, agit tamen iuuenem.

Maturior annis Romulus. Ouid. 14. Metam.

Maximus. Virg. 3. Æneid. Id est, annosissimus.

Fama est obscurior annis. Virgil. 7. Æneid. Hoc est, res est minus nota propter tempora longinquitatem.

Phanus annus. Claud. de bell. Gildonico.

Phrygius. Statius 4. Thebaid.

¶ Annis exuemo. Tacit. lib. 5. Extremo anni mors Æilij Lamiæ funere Censorio celebrata.

Anni exitu. Tacitus lib. 4.

Anni sine. Tacit. lib. 15. Sine anni vulgantur prodigia.

Initio Ianuarij anni. Liu. Decad. 1. lib. 2.

Principio anni. Liu. Decad. 1. lib. 2.

¶ Anni apti lusibus. Ouid. epist. 21.

Alternis annis. Vide ALTERNUS.

Bellicosior annus, in quo plus bellorū geritur. Liu. lib. 10. ab Vrbe.

Bini anni. Vide BINI.

Breues. Horat. 4. Carm. ode 13.

Celeres. Stat. 3. Sylu. eleg. 3.

Climactericus. Vide CLIMAX.

Consumptus. Silius lib. 15.

Dissimiles annos foleria temperat aris, Claud. in Epigr. 42.

Emeriti. Ouid. 15. Metam. Id est, senectutis anni.

Extremus. Virgil. 3. Georgicorum,

-extremoque ierorar Aquarius anno.

Fallax. Virgil. 11. Æneid.

Fausti. Ouid. 1. Fastorum.

Fertiles. Propert. lib. 4. eleg. 9.

Festior annus est, cinctuique imitata Gabinos, Claud. 6. Paneg. Honorem. Stat. 3. Sylu. 5.

Fœcundus. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Formosissimus. Virgil. 3. eclog. 2.

Fugaces labuntur anni. Horat. 2. Carm. ode 14.

Grauissimus & pestilentissimus. Cic. ad Trium. lib. 5. 16.

Hybernus. Horatius in Epod. 2. Hoc est, Hybernum tempus anni. Porphyr. Ignaui. Ouid. 2. Amor. eleg. 15.

Immunes. Lucan. lib. 8.

Aoni impubes. Ouid. 9. Metamorph.

-facietque viros impubibus annis.

Anni incipientis primum diem, Iesu precationibus inuicem faustum ominabantur Ethnici. Plin. lib. 28. cap. 2.

Anous iners, Inertia, vel inertes & nihil agendo coosumptus. Ouid. 1. Fastorum.

Imbellem annum agere. Vide IMBELLIS.

Infamis annus pestilens. Vide INFAMIS.

Infequens annus. Vide INSEQUOR.

Intercalaris. Vide INTERCALARIS.

Iudicialis. In quo multa, & quidem seuera iudicia fabi a sunt. Cic. in Bruto, Q. Arius qui omni iam fortuna profuse fundus, laboresque eiam magnos exercpisset: illius iudicialis anni seueritatem, quasi solem non tulit.

Iustos annos peragere. Ouid. 10. Metam.

Iuuenles. Ouid. 8. Metamorph.

Lethifer. Virgil. 3. Æneid.

Locuples frugibus. Horat. 2. epist. 1.

Longus. Ouid. 1. Metam. Idem 4. Fastor.

Lustifer. Valerius Flaccus 3. Argonaut.

Magnus. Vide MAGNUS. Dicitur hic etiam Verrens. Vide VERTO.

Interea magnum sol circumuoluitur annum, Virg. 3. Æneid.

Melioribus natus annis. Virgil. 6. Æneidos,

Magnanimi heroes nati melioribus annis.

Minor annus geminis mensibus. Ouid. 3. Fast.

Molles. Ouid. 1. epist. Id est, pueriles.

Nitidissimus. Ouid. 1. Fastor.

Nuuus inepit. Ouid. 1. Fastor.

Nubiles. Ouid. 14. Metamorph.

Par annus diuersis quoque temporibus. Virg. 1. Georg.

Piger. Laude proceden. Diu dura 10. Horat. 1. epist. 1.

Pleous. Horat. 3. Carm. ode 18. Hoc est, completus.

Plenis annis nubilis virgo. Virgil. 7. Æneid.

Pomifer. Horat. 3. Carm. ode 23.

Præceps. Seneca in Hercul. OEtheo, 8.

Primus annis eximere vitia. Quintilian. lib. 1. cap. 1. Et Virgil. 8. Æneidos.

Proni. Horat. in Arte poet.

Pubescentes. Stat. 2. Thebaid. 1.

Pueriles. Quintil. lib. 1. cap. 11. Et Ouid. 5. epist.

Robustior. Ouid. 15. Metamorph.

Romanus. Ouid. 3. Fastor.

Rudes. Seneca in Thyeste, 3.

Rudibus annis aliquid percipere. Quintil. lib. 1. cap. 1. & 15.

Seniles. Ouid. 7. Metamorph.

Seri. Ouid. 9. Metamorph.

Sidereus. Valer. 3. Argonaut.

Siticus. Plin. lib. 23. cap. 4.

Sicriles annos transmittere. Stat. 4. Sylu. 2.

Tenen. Ouid. 4. epist. Et Persius satyra 3.

Turbulentior. Vide Turbulentus in TVRBA.

Velox in terga reuoluitur annus. Stat. 5. Thebaid.

¶ Absolutus perfectusque. Cic. de Vniuersit.

Accessit annus tertius desiderio & labori. Vide ACCEDO.

Accessio annorum. Vide ACCEDO.

Addere annum labori. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1.

Addere annos. Ouid. 9. Metamorph.

Addere duos annos ad duo lustra. Vide ADDO.

Adolcre ter senos annos. Vide ADOLEO.

Æquare annos. Ouid. 15. Metamorph.

Afflictores. Horat. 4. Carm. ode 11.

Agere annus. Ouid. 9. Metam. Vide AGO. Cic. de Senectute.

Aperit annum Taurus aurais cornibus. Virg. 1. Georg.

Cedere annis de iuuur rina. Vide CEDO.

Circumagit se annus. Vide CIRCUMAGO.

Colligere annos. Vide COLLIGO.

Compleuit annos tenrum. Vide COMPLEO.

Confiecre annum, Id est, transigere. Cicero.

Crescentibus annis. Ouid. 1. de Arte amandi.

Defecti anni. Ouid. 1. epist.

Egregius quinum annum. Quintil. lib. 6. in proœmio.

Esse annis æqualem alicui. Ouid. 1. Metam.

Eunt anni more bucolus aquæ. Ouidius 3. de Arte, & Horatius 2. epistola 1.

Excedere annos centenos. Vide CENTENI.

Exeunte anno. Cic. 1. de Diuinat. Quinto autem anno exeunte ad Syracusas accidit.

Exigere annum cum aliquo. Virgil. 1. Æneid.

¶ Annum millesimū expectat. Prouerbiū in illos dici solitum, qui

felicitatem concipiunt nunquam futuram. Natum autem fic ferunt nam Taciti & Horatii Imperatorum Ratuis Interamnæ diſtectis ful mine ab aruſpicibus reſponſum, ex eorum familia proditurum Imperaturem poſt annos mille qui terram omnè quæ Oerano ambitus, ſuam faceret, moxque Senatus reſignaret imperium, antiquis legibus victurus, ac poſt centum & viginti annos moriturus hærede nullo. Duque ſic a poſteris expectatum hoc, verſi prouerbij vicem verſum fit, Annum millenum exſpectat. Ex Cæſ. lib. 2. cap. 12.

Expleto anno ætatis hoc ordine. Quintil. lib. 6. in proœm.

Extendere ſuos annos. Seneca in Troade, 6.

Exuberat annus pomis. Virg. 2. Georg.

Ferre annus dicuntur vina quædam, & vetuſtate proficere. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Feſti. Seneca in Hippol. 3. Solamen annis vnicum feſtis hæra.

Tracti. Seneca in Hippol. 2.

Habere annos. Cic. pro Cœcina, ſi quæ iam annos viginti habueret.

Implere annum. Ouid. 9 Mtam.

Implet annum Luna menſibus. Ouid. 5 Faſt.

Sunt quibus hæc Luna diſtincta menſibus implear annum.

Impleuerat iam annum quinquageſimum. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Inchoata anni. Vide INCIPIO.

Indefeſſi anni. Silius lib. 13.

Inſignire annum cladibus. Vide INSIGNES.

Interceſſit annus. Vide INTERCEDO.

Interfuerunt anni decem. Vide INTERESSE.

Irrorare annum ſtatibus. Claudian. 2. de rapt. Proſerp.

Labuntur anni. Horat. 2 Carm ode 14.

Ehen ſuggeſtos Poſthume Poſthume Labuntur anni.

Labens annus cælo. Virg. 1. Georg.

-labentem cælo quæ ducitis annum.

Labens annus tacitè. Ouid. 1. Faſt.

Marcet curſus annis. Lucret. lib. 3.

Metiri annum longum. Ouid. 4. Metam.

Natus annos decem. Vide NASCOR.

Obire annum petitionis. Vide OBEO.

Perfecti anni. Ouid. 15. Metam.

Reſerre annos præteritos. Virg. 8 Æneidos,

O mihi præteritos referat ſi Iuppiter annos. Id eſt, reddat.

Reobligere annos primos. Ouid. 6. Metam. Id eſt, recipere.

Reparentes anni. Horat. 2. epiſt. 2.

Redient. Horat. 2. Serm. ſat. 2.

Relinquere annos. Stat. 2. Sylu. 1.

Renouare annos. Ouid 9 Metam.

Reſumere annos vrides. Stat. 2 Sylu. 1.

Seruare annos. Ouid. 8. Metam.

Silenses anni. Claud. 8. Paneg. Annos quinque intelligit, quos totos ſilebat noui diſcipuli Pythagoræ, ſolùm ea quæ dicerentur audiebes.

Superare annos memores. Stat. 10. Thebaid.

Taciris annis ſeneſcimus. Ouid. 6. Faſt.

Venientes anni. Anni recedentes, contraria. Horat. 10 Art. poetica,

Multa ferunt anni venientes commoda ſecum,

Multa recedentes adimunt.

Vergere annis. Tacit. lib. 13. Sextium Africanum nobilem iuuenem a nuptiis Syllæ deterruerat Agrippina, impudicam & vergere annis dictitans. Id eſt, ſeneſcentem.

Vertit ſe annus. Iuuenal. ſat. 7.

-quum ſe verterit annus.

Vertens annus. Cic. 13. Philipp. Apparuiſſe numen deorum intra ſinem anni vertentis.

Infra finem anni vertentis. Sueton. in Cal. cap. 37. Hoc eſt, finito & conſumo anno.

Annus vertens quid ſit, oſtendit his verbis Vitruuius lib. 9. cap. 4. Sol autem ſigni ſpatium, quod eſt duodecima pars mundi, meſe vertente vadens tranſit. ita duodecim menſibus duodecim ſignorum interualla peruagando, quum redit ad id ſignum vnde coeperit, perficit ſpatium vertentis anni. Eadem ſigura Plautus in menſem vertentem dixit in Perſa Act. 4. ſcen. 4. -ſi hanc emeris,

Nunquam hercle huoc menſem vertentem, credo, ſeruibit tibi.

Viuere annos bis centum. Ouid. 12. Metam. -VIXI

Annos bis centum, nunc tertia viuitur ætas.

Voluitur annus in ſe. Virg. 2. Georg.

-redit in ſeſe labor, actus in orbem:

Atque in ſe ſua per veſtigia voluitur annus.

Voluens annus. Ouid. 5. Metamorphoſeos,

Iuppiter ex æquo voluentem duxiſtit annum.

Voluentibus annis. Virgil. 1. Æneidos,

Certè hunc Romanos olim voluentibus annis. Id eſt, volubilibus. & eſt Participium pro Nomine. Voluēs enim eſt qui voluit: Volubilis autem qui volutur. Seruius.

¶ Ante annos occidere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 2.

In annum, & In hunc annum. Vide IN.

In annum dreimum durare. Ouid. 13. Metam.

In annos ſingulos. Vide IN.

In annum venientem curas extendere. Virg. 1. Georg.

In annos parios inquirere. Ouid. 1. Metam.

Filius ante diem patrios inquirit in annos.

In nouum annum præmere opus aliquod. Horat. in Arte poet.

Intra tot annos. Vide INTER.

Intra quatuor annos. Vide INTRA.

Per annos longos deſeruire. Ouid. 1. Amorum, eleg. 3.

Per annos durare. Virgil. 1. Georgicorum,

-aut totidem durare per annos.

Per annos mille. Virgil. 6. Æncid.

Per annos ferre. Virgil. 3. Georg.

Cæſaris, & nomen fama tot ferre per annos.

Sub annis primis. Ouid. 12. Metam.

Annō mecus, noſter, veſter, &c. Annus quo mihi aut vobis per leges liceret Conſulatum aut alium magiſtratum petere. Cic. Attic. lib. 11 epiſt. 4. Verno eſt enim ex iis qui nunc petunt, qui ſi in noſtrum annum recidere, firmior candidatus fure videatur. Cōtra Rullum, Eſt illud ampliſſimum, Quirites, quòd honore ex nouis hominibus primum me, multis poſtliabitis, aſſecutus: quòd prima petitione, quod anno meo. Puto ad petendum Conſulatum legitimus erat annus ætatis quadrageſimus tertius. Cic. Philip. 5. Quid Marcelo Alexidro, quum ab ineunte ætate rei maximas gerere cœpiſſet, oōnne tertio & trigeſimo anno mortem obiit? quæ eſt ætas noſtris legibus decem annis minor, quàm Conſularis.

Annalis, pen-pnod. in ſingulari, m. g. (ἐνιαύσιος.) Gell. lib. 3. cap. 1. Poſtumus igitur verba ipſa Quadrigarij ex annali tum vetuſtiſſimo ſic ſcripſit. Sic idem ſcripſi libi. Cic. Att. lib. 13. Quibus eo ſis. Carneades de ea legatio venerit Rumam, ſcripſum eſt in tuo annali. Plin. lib. 7. cap. 18. Q. Ennius T. Cæcilium Tecum, fœtrēque eius præcipuè miratus, propter eos ſexium annalem adiecit.

Annales, pen. prod. annalium, m. g. (ἔνιαυτος.) nomen ab annus derius tum. Seruius. Inter annales & hiſtoriā hoc intereſt. Hiſtora eſt oōrū temporum quæ vel vidimus, vel videre potuimus: dicta ἀπὸ τοῦ ἱστορεῖν, Id eſt, videre. Annales verò ſunt eorum annorum & temporum, quæ ætas noſtra non nouit. Vnde Liuius ex annalibus & hiſtoria conſtat. Hæc tamen confundunur licenter. vt. Virg. 1. Æneidos.

Et vetes annales noſtrorū audire laboro. Pro Hiſtoria inquit Annales. Hactenus Seruius. Gell. lib. 5. cap. 18. Hiſtorias quidē eſſe aunt rerum geſtarum vel expoſitionem, vel demōſtrationem, vel quo alio nomine id dicendum eſt: Annales verò eſſe, quum res geſtæ plurium annorum obſeruato euiuſque anni ordine, deinceps componuntur.

Annales Pop. Rom. & monumenta vetuſtatis. Cic. pro Domo ſua.

Annalium monumenta. Quintil. lib. 3. cap. 4. Cic. 2. de Finib.

Annalium ordo. Cic. ad Lucceium, lib. 5. 12.

Ex annalibus cognoſcere. Vide COGNOSCO.

Annales, pro Faſtis, Id eſt, Pontificum monumentis, dierum & totius anni deſcriptionem & ordinem continentibus: quum tamen hæc duo inter ſe differan. Ouid. 1. Faſtorum,

Sacra recognoſces annalibus eruta priſcis.

Ex annalium vetuſtate eruenda eſt memoria nobilitatis tuæ. Cic. pro Murœna.

Annales priſcos voluere. Claudian. 3. Paneg.

Annalis, adiectiuum (ἐνιαύσιος.) Vnde legem annalem dixerunt, quæ præſtenbebat legitimam ad petendum magiſtratum ætatem, quæ & Annaria dicebaur. Cic. 3. de Legib. Ciuitatem annali lege ſeruanto, Idem 2. de Orat. Vt olim Rufca quum legem ferres annalem.

Annales, cognomen familiæ Romanæ. Liu. Dec. 4. lib. 7, Eo anno rogatio primùm lata eſt ab L. Iulio Tribuno plebis, quor annos nati quēque magiſtratum peterent capereinque. Inde cognomen familiæ indirum. vt Annales appellarentur. Quint. lib. 6. cap. De riſu, Diſſimulant Cicero quū Sextus Annalis tekis reum læſiſſet, & inſtante ideotidem accuſatore ei, Die M. Tulli, nuoquid potes de Sexto Annali? Verſus tunc dicere cœpit de libro Enniꝰ Annali ſexto,

Qui potis ingenuo cauſſas euoluere bello

Annale tempus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 37. Et quoniam tempora duorum generum funt: vnum annale, quod fol circuitu ſuo finit: alterum menſtruum, quod luna circumens comprehendit. De anno & menſe inelligo.

Annaria lex, diebatur ab antiquis ea qua finiuntur anni magiſtratus capiendi. Hæc Feſtus.

Anniculus, pen. corr. (ἕτος, ἔτους.) adiectiuum eſt, non autem diminutiuum, Id eſt, vnius anni. vt, anniculus puer, anniculus taurus. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 5. Habeo tauros totidem quot Attieus, ad maares ſeptuaginta: duos, vnum anniculum, alterum bimum. Plin. lib. 9. cap. 41. Anniculo gramini languidus ſuteus.

Anniculus etiam de inanimatis dicitur. Plin. Iun. Ergo plantaria inſtituunt, annieuliſque transferunt, & iteum bimas.

Annicula ætas. Colum. lib. 7. cap. 9, Quamfalcifimos oportet eſſe mares, qui & annicula ætate commodè progenerant.

Anniferſ, adiectiuum, pen. corr. (ἔνιαυσιφόρος.) Plin. 16. cap. 26, Cedrus & iuniperus & ilex anniferæ habentur, nouiſque fructus in his cum annotino pendet.

Anniuerſarius (ἐνιαύσιος) adiectiuū, Id eſt, quod ſingulis annis fit, vt, Anniuerſaria ſacra. Cic. 6. Verr.

Anniuerſaria febris, quæ ſingulis annis ſtato tempore recurrit. Cic. 2. de Nat. deor.

Anniuerſarij vicini. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 16.

Annona, annonæ, pen. prod. (ἐνιαύσιος, ἐνιαυσία.) anni ſimonia eſt: oce frumenti ſolum, ſed etiam aliarum rerum. Columel. lib. 9. Vel latiꝰ annona. Cic. 2. Offic. in cruore annonæ, aſſe modium dedit. Idem 2. de Diuinat. At ſi Epicuri de voluptate liber corroſus eſſet, putarem annonam in maello cariorem fore.

Acris annona. Tacit. lib. 4. Plebes aeri quidē annona fatigabatur.

Arctior. Sueton. in Claudio, cap. 10. Arctiore autem annona ob aſſiduas ſteriliratēs, decretus quondam medio foro à turba, &c.

Annona ſalaria. Vide Salarius, in 1. a.

Compreſſam annonam vocat Liu. lib. 8. Decad. 4, quum pretium per coemptionem eſt auctum.

Difficultas annonæ, ſummāque inopia rei frumentariæ. Cic. pro Domo ſua.

Facta durior annona. Cic. pro Domo ſua.

Fœcundæ annonæ prouincia. Tacit. lib. 17.

Graui annona conflictari. Vide CONFLICTO.

Grauitas annonæ. Tacit. lib. 1.

Incendium annonæ. Quintil. in Pafis exaduerum. Etiam ſiquid reſidui erat, vt earus quidam venderent, ad annonæ incendium ſuppreſſum eſt. Id eſt, ad annonæ pretium augēdum. Romani magnam earuarem annonæ eloqui ſtudentes, ab incendio ignēque (quo nihil vehementius & actius eſt) mutuò verba ſumebant. Turnebus.

Moderatior

Moderatior annona. Paterculus lib.2.
Vilitas nec opinata cõsequuta est annonam cariſſimam. Cic. pro Domo ſua.
Ex ſumma inopia & caritate rei frumentariæ conſequuta eſt annonæ vilitas. Cic. pro lege Manilia.
Attentare annonam, & vexare vel maximè Dardanarij ſulét. Vlp. in l. Annonam attentare. D. De exterord. in crimin.
Commutata annona. Cic. pro Domo ſua.
Conualeſcit annona. Sueton. in Augullo cap. 41. Id eſt, Vilior ſacta eſt.
Creſcit annona. Cæſar belli Ciuil. lib. 1. His tamen omnibus annona creuit, & c. Imque ad denarios quinquaginta in ſingulos modios annona peruenerat.
Excandefacere annonam. Vide EXCANDEFACTO.
Flagellare annonam. Plin. lib. 33. cap. 13. Pretia retum, quæ vſquam poſuimus, non ignoramus in aliis locis eſſe, & omnibus penè annis mutari, prout nauigationes cõſtiterunt, aut vi quiſque mercatus ſit, at aliquis præualens maneps annonam flagellet.
Inerandere annonam. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 2. Hoc eſt, Cãriorem facere.
Inferre caritatem annonæ. Plin. lib. 18. cap. 28.
Ingraueſcit annona. Vide INGRAVO.
Laxat annona. Vide LAXVS.
Laxior annona. Liu. Decad. lib. 2. Vbi cum pace laxior eſſet annona redijt ex aduerſo ex Campania frumento.
Leuare vbris annonam. Vide LEVIS.
Leuare populum in annonæ caritate, frumento ſuppeditato. Vide LEVIS.
Non habet pretium annona. Cic. 5. Verr.
Onerant annonam etiam ſtatæ adulterinæ. Vlpian. in l. Annonam. D. De extraord. crimin. lib.
Prodeſſe annonæ. Horat. lib. 1. Epiſt. 17.
Vrit populum annona. Parere. lib. 2. Tum expoſitulante conſenſu populi, quem grauis vrebat inſtabilis mari annona, cum Pompeio quoque pax inita.
¶ Annona, pro mẽſtrua vel annua mercede ac ſtipendio. Vegetius de Re militari, Torques aureus ſolidæ virtutis præmium fuit: quem qui meruiſſet, præter laudem, duplas conſequebatur annonas.
Annonæ ciuiles. l. 14. C. de ſacroſan. eccl.
Annonarius { annonarius. } Quod ad annonam pertinet. Vegetius lib. 3. capite 3. Ante igitur, quàm inchoetur bellum, de copijs expenſiſque ſolers debet eſſe tractatus, vt pabula, frumentum, cæteræque annonariæ ſpecies, quas à prouincialibus conſutudo deposcit, maturius exigantur.
Annonaria cauſa. Hermogenianus in l. Auſertur. D. de iure fiſci. Vt debitoribus fiſci, quod ſi ſeus debet, compenſetur, ſæpe conſtitutum eſt: excepta cauſa tributaria, & ſtipendiorum, & item præno rei à fiſco empræ. & quod ex cauſa annonaria debetur.
Annoſus, penult. prod. adiectium { annoſus } qui multos habet annos. vt, Annoſa anus. Ouid. 2. Faſtorum.
Ecce anus in mediis reſidens annoſa puellis.
Brachia vlmi annoſa. Virg. 6. Æneid. Et lib. 3, Annoſa ornus.
Annoſo degit ſuo gens hyperborea rum. Plin. lib. 4, cap. 12.
Faletnum annoſum. Martialis lib. 6.
Merum. Tibullus 3. elegy. 7.
Mundus. Seneca in OEdipo, 5.
Palatum. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Annoſo robore lucus. Sil. lib. 3. Et apud Virg. 2. Æneid.
Senex. Ouid. 7. Metam.
Veruſtas. Ouid 5. de Triſt. elegy. 2.
Volumina varum. Horat. 2. epiſt. 1.
Annotinus, adiectium, penult. prod. ab annus { annotinus } Quod eſt vnius anni. Colum. lib. 4. cap. 24. Vuguſt cuilodum annotinos ſeſcaio.
Annotinus, adiectium, ab Annona, Quod ad annonam pertinet. vt, Naues annotinæ, quibus annona comportatur. Cæſar libro 5. belli Gall. Multitudine nauium perterritæ, quæ eum annotinis priuatiſq; quas ſui quiſque commodi cauſa fecerat, amplius octõginta vno erant viſæ portum.
Annus, adiectium { annus, adiectium. } Quod vnius anni ſpatium continet. Plaut. Aſin. 16, Vita vxoris annua.
Annuum eſt aliquid fieri. Plin. lib. 11. cap. 39, Quadrupedibus pilum cadere aique ſubnaſci annuum eſt.
Annuæ vices. Plin. Iunior. de Vitis illuſtri, Quibus regnum annuis vicibus habendum reliquit, & vt alternis imperarent. Plin. Naturhiſt. lib. 10. cap. 20. Cauda pauonis annuis vicibus miſſa eum foliis arborum.
Annua vice, pro Annuis vicibus. Plin. lib. 2. cap. 39, Quis enim æſtates & hyemes, quæque in temporibus annua vice intelligunturr, ſiderum motu fieri dubitet?
Annua dies pro Vnius anni tempore. Cic. Art. lib. 13, Perdere malo (etſi præter ipſam turpitudinem hoc ipſum puto perdere) aut delegatione in mancipe annua die, quis erit, cui credaiz? &c. Idem ad Fabium Gallam lib. 7. 24. Sie apud Iuriſconſultos legitur, Annua, bima, trima die, pro anno, biennio, triennio. Pomp. in l. 8. §. 3. D. de pignor. actione. & l. 3. D. de annuis legat.
Annuæ copiæ. Tacit. in vita Agricolæ.
Interdicta annua, & Iudicium annuum. Paulus in l. Ex quibus. D. De interd. & ea extraord. crimin ib.
Tempus. Cic. ad Attic. lib. 6. Eiſi annuum tempus, propè tamen emeritum habebamus (dies enim XXXIII erant reliqui) ſolicitudine prouinciæ tamen vel maximè vrgebamur.
Vſus annuus. Africanus in l. Cum quæreretur. D. de leg. 3. Quod ad vſum annuum opus eſſet.
¶ Annuum, Quod ſingulis annis ſtridtum quaſi Anniuerſarium, vt Annua ſæra. Virgil. 1. Georgic.
Annua febris. Id eſt, Anniuerſaria. Valla libro 4. Sic Propertius lib. 3. eleg. 3.
Annua centamina. Lucan. lib. 1.
Cultura. Horat. 3. Carm. 24.
Cura annua miſto renit. Virg. 1. Georg.
Libs annua. Ouid. 1. Faſt.
Sumptus. Cic. Attico, lib. 15.
Orbis. Virgilius 5. Æneid. 6, Annuus exactis completur menſibus orbis. Vbi Seruius, Annuus orbis, quia menſes in ſe recurrunt & annum faciunt.
¶ Annuum, abſolutè poſium ſignificat Salaria ſeu mercedem, vel alimenta in ſingulos annos. Vlpianus D. de Annuis leg. & fideicommiſſ. Si cui annuum fuerit relictum ſine adiectione ſummæ, nihil vltra huic relictum. Mela ait. Suetonius in Tiberio cap. 50, Peculio conceſſo à patre, præbitiſque annuis fraudauit, per ſpeciem publici turis. Plin. lunior epiſt. 148, Atque etiam vt populi ſerui annua accipiunt. Vide ANNONA.
Annuatim, adiectium. Per ſingulos annos. Valla lib. 6. citat locum Plin. lib. 12. cap. 18, in quo ſe aunc legitur, Herodoto teſte, qui tradit ſingula millia talentum in annua thuris Arabes penſitare regibus Perſarum. Vbi Valla ſuiſſe mẽdum ſubdubitabat. Hoc igitur adiectium nun eſt eerrum, niſi probetur aliunde.
Annutrio, Vide ADNVTRIO.

A N O

Anodynon { ἀνώδυνον. } Anodyna vocantur quæ leuationem doluris ſomnum acceſſendo, mulioũtur, vt air Hermolaus in Plin. Cel. lib. 5. cap. 23, Anodyna vocant quæ ſomno dolorem leuant. Idem lib. 6. cap. 6, Si iantum mali eſt, vt ſomnum diu prohibeat, eorum aliquid dandum eſt quæ ἀνώδυνα Græci vocant.
Anomalia, anomalie { ἀνωμαλία } Latinè dicitur Inæqualitas, & eſt Analogiæ contraria. Gellius lib. 2. cap. 25, In Latino ſermone ſicuti in Græco, alij analogiam ſequendam putauerunt, alij anomaliam. ἀνωμαλία, eſt ſimilium ſimilis declinatio, quam quidam Latinè Proportionem vocant. ἀνωμαλία, eſt inæqualitas declinationum conſuetudinem ſequens.
Anonis, huius anonis, penult. prod. vel anonidis, pen. corr. Eg. { ἄνωνις } Herba eſt quæ & Ononis, penul. prod. dicitur, vulgò Arreſta bouis, vel Remora aratri, { ἀνασταθεὶς } quòd in opere arantes boues ſubinde ſiſtat, duſque & alias radicibus aratrum remoretur. Plin. lib. 27. cap. 4, Anonin quidam Ononidi ſimilem volunt vocare, ramoſam, ſimilem fœnograco, nili fruteoſior hirſutiorque eſſet.
ANONYMI, Populi ſunt in Aphrica, Atlantes dicti, qui ſunt anonymi, hoc eſt ſine proprijs nominibus, cùm in vniuerſum Atlantes tantùm vocitentur. Horum meminit Plin. lib. 5. cap. 8.
Anonymos, penul. corr. { ἀνώνυμος } Siue nomine: vt ἀνώνυμος herba apud Plin. lib. 27. cap. 4. Anonymos à non inuenido nomine nomen inuent. afferrur è Scythia, &c.
Anopæa { ἀνωπαία } auis ex aquilarum genere, fulicæ ſimilis. ¶ Item regula perforata, quæ in fumibili ſpiraculo imponitur, & conſpectũ excedens, ſubtimis, quam viſa aſſequi nequeas. Eaſtath.
Anormis, & hoc anorme { ἄνορμος } Quaſi ſine norma: Hoc eſt, Ab aliorum norma remotus. Horat. lib. 2. Serm. ſat. 2,
Ruſticus, anormis, ſapiens, craſſaque Minerua. Id eſt, vltra normam philoſophiæ pertius. Sic Aeron interpres. Sed poeta videtur poſitus eum ſignificare, qui auſteritate vitæ & incondita moribus ab aliorum vita ſit alienus, & ab omni ciuilitate abhorreat. Loquitur enim dequodam philoſopho.

A N Q

Anquina, pen. prod. Funis nauis, quo ad malũ antenna cõſtringitur. Cuna poeta, Atque Anquina regis ſtabilem fortiſſima curſum.
Angina legendum putat Turnebus. Vide in ANCHORA.
Anquiſro, anquiris, penult. prod. anquiſiui, anquiſitum { ἀνιχνεύω } anquirere, antiquum eſt verbum. Liu. 2. bel. Pun. Seu legibus, ſeu moribus mallet, anquirere. Id eſt, vt vulgò loquimur Facere inquiſitionem ſue informationem: quod Cicero tum quærere, tum inquirere in aliquem dicit. Ex Budæo.
Anquirere de aliquo criminẽ id eſt, Quærere & iudicare. Liu. 6. ab Vrbe. Sunt qui Dubiumtos, qui de perduellione anquirerẽt, creatos, authores ſint.
Anquirere capite: quod indocte dicitur, Criminaliter contra aliquem procedere. Liu. 8. ab Vrbe. Capite anquiſitum ob rem bello ma leſtam de imperatore nullo ad eam diem eſſe. Ex Budæo.
Capitis anquirere, idem quod Capite anquirere. Liu. Decad. 1. lib. 3, In multis temperarunt Tribuni: cùm capitis anquiſiſſent, duo millia æris damnato multam edixerunt.
Anquirere pecuniã. Liu. 6. bel. Pun. Bis eſt accuſatus, pecuniãque anquiſitum. Ex Budæo.
¶ Anquirere, pro Exquirere, ſue diligenter quærere. Cic. de Fato, Sed ad illam Diodori contentionem, quam ἀργὸς λόγος appellari, ſeueretamurin qua quid valeat id quod heri poſiti, anquiritur.
¶ Anquirere, eſt circum quærere. Feſtus.

A N S

Anſa, æ { ἄσκος, ἀσκὸς. } Eſt qua vas, aut quidvis aliud manu teneri ſolet. Virg. 6. eclog. Et grauis attrita pendebat cantharus anſa.
Dura anſa. Ouid. 8. Metam. Panda vrceo anſa. Vide VRCEVS. Tortile. Ouid. epiſt. 15.
¶ Anſa, Qua conſtringuntur calcei. Tibullus,
Anſaque compreſſos alligat arcta pedes.
¶ Anſa per metaphoram pro Occaſione. Cic. pro Planeio, Si locus habet reprehenſionis anſam aliquam.
Dare anſam, Præbere occaſionem. Cic. pro Sextio, Deinde etiam ſermonis anſas dabat.
Anſam dare ad reprehendendum. Cic. in Lælio.
Anſam contentionum retinere. Cic. pro Cæcinna.
Anſula, læ. pen. prod. diminutium { ἀνσύλιον. } Anſulas videtur poſuiſſe Valerius pro corrigis crepidarũ, lib. 8. cap. 13, Nutriſſe & ille artifex,

qui in opere suo moneri se à sutore de crepida & ansulis passus, de crure etiam disputare incipiebat, supra plantam ascendere vetuit.

Ansatus, penult. prod. adiectivum {ανσατος} Quod ansam habet. vt, Vas ansatum. Columel. lib. 9. cap. 15.

Ansatus homo, Plaut. Perfa. 3. Ansatum hominem loco dixit, qui incedit vt roque brarhio in ansarum modum ad latera appleatosue (vt ipsemet loquitur) qui fubnixis alis ifte infert.

¶ Ansatæ, fubftantiuū. Iaculamenta eum antis, inquit Nonius. Ennius lib. 9. Ansatas mittunt & turribus.

Ansanctus, Vide ANSANCTVS.

Ansegetes, Vide ANSIGETES.

Anser, anseris, penult. corr. m. g. {χην} Auis notiſſima. Anserum autem alia domeſtica, alij agreſtes. De vtriſque Plin. lib. 10. cap. 22. Virgil. 1. Georgic. Improbus anſer. Id eſt, Inſatiabilis, Nulli probandus, inquit Seruius.

Anſeris medulla. Author obſcuri carminis,

Quidam mollior anſeris medulla. Et Catull. vel anſeris medullas. Quem locum quidam de muſtimma anſeru pluma accipiunt, quæ interior eſt, & corpori proxima: ſed cùm intelligam anſeres in deliciis olim Romanis fuiſſe, quos altiles faginatoſque teneriori ætatis appetere ſolebant, neſcio an rectè mihi videar, ſi dixerim teneriorem eſſe medulla, inducor vt credam anſeris medullam, pro molliſſima & tenerrima re vſurpari ſolitam eſſe, cùm Rom. iudicio teneritatem carnis longè ſuperaret mollitudo medullæ. Turneb.

Anſeres plumigeri. Plin. lib. 10. cap. 22.

Anſeres. Martial. lib. 5.

Solliciti fe canes, canibuſque ſagacior anſer.

Strepit anſer. Virg. 9. clo. 2. -argutos inter ſtrepere anſer oloros. Velluntur anſeres quibuſdam locis bis anno. Plin. lib. 10. cap. 22.

Anſeribus cibaria publicè locabitur Romæ & canes alebantur in Capitolio, vt ſignificarent ſi fures venirent. Cic. pro Sex. Roſc.

Anſerculus, penultima corripitur, diminutivum {γηνίον} Columella lib. 8. cap. 14. Ne nocteri poſit exculſis anſerculis quos eneca vrnear.

Anſerinus, adiectiuum, penult. prod. {χηνος} quod eſt anſeris: vt, Iecur anſerinum, Adeps anſerinus, apud Plinium ſæpiſſime, lib. 20. cap. 6. & Colum. lib. 8. cap. 5.

Anſerina lana. Vipian. in l. Si cui lana. D. De leg. 3.

ANSER, nomen poetæ, quem Ouidius procacem vocat lib. 2. Triſt.

Cinna quoque hic comes eſt, Cinnaque procacior Anſer.

Anſul 2, Vide ANSA.

A N T

Antacæ {ανταιος} Piſces ſunt delphinos magnitudine æquantes, quos Id Mæotin & Boryſthenis oſtia in glacie eſſodi author eſt Strabo lib. 7. Eorum naturam vide apud Ælianum lib. 13. cap. 7.

Antachates, penultimâ producta {ανταχατης} Gemma ex Arhate genere nobilis, myrrham redolens cùm vritur, & ob id mulieribus grata. Plin. lib. 37. cap. 10.

ANTACITES, penultima producta {ανταχιτης} Amnis, Aſiæ latere, ad Tyramben oppidum: & ab eo piſces Antacei, ſalſamentum Athenæo, exteriſque nobile. nam & in hodiernum vſque diem à Mæoti lacu præſtant. ſimi quo annis inuehuntur. Amnem hunc Ptolemæo corrupte Artirtum, pro Antacite legimus. Importantur & Antacei ex Boryſthene, vt inquit Herodotus. Hinc Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 7.

Antæ, antarum, plur. num. {ναρθηκες} Feſtus, Antes funt extremi ordines vineatum. Vnde etiam nomen trahunt Antæ, quæ ſunt latera oſtiorum. Idem, Antes ſunt quadratuæ: vnde & Antæ dictæ ſunt quadræ columnæ.

Antæ in ſingulari legitur apud Vitruuium: vt Antæ ſtra.

Antarius, adiectiuum, vt Antarius funis. Vitru. lib. 10. cap. 3. His explicatis antarij funes antè laxi collocentur.

ANTAEA 3, antææ {αντιπη} Scyrharum rex, Iſmenium tibicinem bel lo captum iuſſit ſuper eorum canere. Omnibus autem admirabilus & præ voluptate plaudentibus, vnus tantum de affirmatis, ſaxatus ſe interdum equum hinnire em audiſſe, ſequæ do eo aures habebat à muſis abhorrentes, animúmq; in præſepis, imo vero audiédis afinis quàm equis appoſituoré. Hæc Plutarch. in lib. de Alexād. fortuna & virtute.

ANTAEOPOLIS {αντιοπολις} Ægypti oppidum, cuius incolæ dicuntur Antæopolitæ. Stephanus.

ANTAEVS {αντιος} Fuit gigantis nomen, Neptuni ex Terra filij, magno ac procero corpore: quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya, apud Lixum oppidum, à fluminc Mauritaniæ cinſdem nominis ita vocatum, qui locus Antæi regia dicitur, roboræ ac fortitudine nemini cedentis. Quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu terræ recrebabat, quem Hercules palæſtra pectori adſtrictum compraue coegit. Scribit Plutarchus Sertorium Romanorum ducem, apud Tygæam oppidum Libyæ, effoſſo ſepulcro Antæi cadauer inueniſſe. Euſebius lib. de Temp. ſenbit Antæum palæſtricæ artis fuiſſe doctiſſimum, & quoruncunque certaminum. Seneca in Hercul. Oet. 1. -nullos Antæus Antæum reſumit. Hunc Stat. 7. Theb. Terrigenam Libyn dicit. -Herculeis preſſum ſic fama lacertis Terrigenam ſudaſſe Libyn.

ANTAGORAS {αντιγορας} Poeta quidam fuit non ignobilis, cuius feſtiuiſſimum ferur reſponſum. Hic enim gulæ nonnihil impartiendum ratus, congrū intentus coquebat admonitus ſuper ea re Antigonus, illique aſſidens retro, immiſer retractum interrogauit, Puer, ſine ſtiqui, ò Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorū ecbus carmine celebrandis diſſentium, quo pacto congruo melius faperens, penſitaſſet? Huic ille, An opinaris, (inquit) ò rex, Agamemnonem, cui tantarum rerum onus incumberet, ſolicitus periclutatum, cequis in exercitu congruum coqueret? Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 8.

ANTAICIDES, penult. prod. {αντικλιδης} Fuit nomen proprium viri Lacedæmonij, qui præ cæteris vſus eſt honore præſtitiſſe. Plutarch. in vita Pelopidæ.

Antanaclaſis {αντανακλασις} Figura eſt, de qua ſic Quintilianus, Antanaclaſis, eiuſdem verbi contraria ſignificatio. Quum Proculeius quereretur de filio, quòd is mortem ſuam expectares, & ille diuiſſet, ſe verò non expectare: Imò (inquit) ro go expectes. Non ex eodem ſed ex diuerſo vicinum accipitur, quum ſuppliciò affeientium dicas quem ſuppliantiane dignum iudicatis. Hæc Quintilianus lib. 9. cap. 3. Hic tamen ex ambiguo locus quidā eſt, at nulla eſt figura. Ramus.

ANTANDROS {αντανδρος} Teſte Strabone libro 13. Phrygiæ vrbs ad Meridiem poſita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus. De qua Plinius libro 5. capite 30. Rufus in litore Antandros, & donis prius vocata, deinde Cimmeris, & Aſſus, cadem Apollonia. Virgil. 3. Æneidos, -claſſemque ſub ipſa

Antandro, & Phrygiæ molimur moenibus Idæ.

ANTANDRUS {αντανδρος} qui in alterius locum ſuccedit, quem Latini Succidaneum vocant. Vlpian. de admon. tutor. Nec patiuntur ſuccidaneos ſe eſſe alieni periculi. Vtitur & Plutarch. in Epid.

Antapochta, Vide APOCHTA.

Antapodoſis, penult. corr. ſem. gen. {αντιποδοσις} Latinè dicitur Retributio. figura, quæ ſit quoties cõme motaretur ea quæ non ſunt ante prædicta. Virg. 8. g. Æneidos,

-& primis vna tot cæde peremptis

Serranoque Numaque. Seruius. Quintilianus lib. 8. Antapodoſin interpretatur & oddiuorem contrariam in comparationeridq; rectius quàm Seruius. nulla enim hic figura eſt. Ramus.

ANTARADOS {αντιαρος} Oppidum eſt, & inſula eiuſdem nominis in ora Libano monti ſubiecta, de quibus Plin. lib. 5. cap. 20.

Antarcticus, penult. corr. {αντιαρκτικος} Eſt polus auſtralis, Arctico videlicet oppoſitus, qui terræ obiectu à nobis certis non poteſt.

Antarium bellum, quod ante vrbem gestum. Feſtus.

Antæxon, antaxonis {αντιξων} Dicitur plaga illa mundi & pars, quæ eſt ſub contrario axe, vnde & nomen habet. Cicero enim 2. Tuſcul. globum terræ eminentem è mari fixum in medio mundi vniuerſi loco, duabus oris diſtantibus habitabdem & cultum ferubit, quarum altera, quam nos incolimus, ſub axe poſita ſit ad ſeptem Bellas, vnde horrifer Aquilonis ſtridor gelidas moliutur mues: altera auſtralis, ignota nobis, quam vocant Cicero antaxona, αντιξονα. Turneb.

Ante {αντι, αντιθεσιν, αντιλογιαν, αντιθετα} præpoſitio eſt accuſatiua, notæ ſignificationis. Iungitur autem accuſatiuo temporis, loci, perſonæ & rei, vt, Ante duos annos, Ante templum, Ante indicem, (id eſt, Coram iudice) Ante muros, Ante Romulum, & ſimilia, pro Ante Romuli tempora, ſiue regnum. Virgil. t. Georgicorum,

Ante Iouem nulli ſubigebat arua coloni. Sic in 2. Georgicorum,

Ante etiam ſteptum Dictæi regis. Præterea dicimus, Ante me venit, Ante me natus eſt, Ante me fecit hoc eſt, Antequam veterim, & C. Virgil. li. Æned. -eaz ante tuo nemore inducta mouetur eſt, Antequam tuba ſoner. Plin. in Præfatione, Hoc ante me fecit in literis noſtris Valerius Soranus. Tale eſt illud prouerbium, Ante victoriam cancte triumphum.

Ante coenam. Matth. Ex indice Metelli pontificis cœna hæc fuit: Ante cœnam, echinos, oſtrea crudas quantum vellent. Mox ſequitur, In cœna, ſumina, ſinciput aprugnum, patinam piſcium. Cœnæ quædam pars olim Ante cœnam vocabatur: ea erat tanquam primi cœnæ miſſus. primi ſique guſtus, & tanquam prima menſa: altera cœna, quæ erat ſecunda menſa, ita ſecundus ſerculus poſita, non tamen in bellariis. Turnebus.

Ante eibum: cui Priſci, vel Cœnarius opponitur. Hor. 1. Ser. ſat. 10. Ante hoc factum. Plaut. Mil. 2. o.

Ante lucem, & Ante noctem. Ante lucem: Id eſt, Diluculo, meliusquàm ante diem dirimus. Nam ante diem, pro Ante tempus dici ſolet: pretquam ſi de certo die loquamur, vt, Ante diem decimum vtel, ante feſtum Caſtorum Nouembrium id eſt, Sexto die ante Calendas Nouembris. Ruſus Ante noctem pro Crepuſculo dicitur potius, quàm Ante tenebras. Author Valla, lib. 4. Plaut. Tnnum. tg. Cic. 2. de Inuent. Multo ante lucem ſurrexit.

Ante diem tertium. Id eſt, Nudustertius, inquit Budæus. Videtur e compendioſa loquutio, pro Ante diem tertiuno finitum: Sicut, Poſt diem tertium, pro Poſt diem tertiū cœptum. Sic, Ante diem octauum Idus Nouemb. Id eſt, v111. Idus Nouemb. Cic. Tironi lib. 16. 5. Inde ante lucem profiefcentes, ante diem v111. Idus Nouemb. has literas dedimus. Sub. finitum. Id eſt, octauo Idus Nouemb. Plin. lib. 15. cap. 18, de ſeorum generibus, Quum inter omnes conſtet, Atquiqueterum (inquit) ante diē ſcitote decerpeum Carthaginæ. tam propè à muris habemus hoſtem.

Ante diem cerram, pro Ad certā diem. Cic. Att. lib. 6, Statim dedi literas, ex ex Cypro equites ante certam diem decederene.

Ante diem x vt. Cal. Maij. Cic. ad Attic. lib. 2. epiſt. 8, Puta (inquit Paulus Manutius) dictum, x vt. Cal. Maij. Nam idem ſignificat quaſi Decimoſexto die ante diem Cal. Maij: vt tamen ineludantur Calēdæ Maij. Itaque in epiſtola ad Tironem, Poſt diem nonas Nouembreis cõſtituit ante diem v111. Idus Nouẽbreis: id eſt, v111. Idus Nouembreis. Et enim conciſa loquuio, cùm dicimus v111. Idus: quum re ipſa, ante diem v111. Idus ſolemne. nam eſt ante diem Idus octauo die vt & qui primus Idum eſt dies, & qui extremus, intra numerum recipiantur. Vide In ante diem. Ante diem 111. Non. veteres dicebant, id eſt, Die tertio ante Nonas. Nā cùm dicitur, 111. Non. cõcifa loquutio eſt, quæ integra eſſet ſi diceres, 111. die ante Nonas, qua non ad modum verbatur antiquis, ſed eius loco ante diem 111. Nonas.

¶ Ante, eum accuſatiuo loci. Virgil. in Bucolic. Ante ſocum, ſi frigus erit.

¶ Ante, eum accuſatiuo perſonæ. Cic. 6 Verr. Ante hoſce deos erat tabulæ. Idem 2. Verr. Cauſam interea ante eum dicetet.

Ante ora. Virgil. 1. Æneidos.

Qgeis ante ora patrum, Troæ ſub mœnibus altis

Contigit oppetere.

Ante orulos. Cic. Terētiæ & Tullię, lib. 14. 3. Nam mihi ante oculos dies noctisq; verſaris. Virg. 2. Æn. ¶ Ita per metaphorā ad animum referiur. i. de Orat. Omnia enim ſunt poſita ante oculos.

Ante oculos & ora, idem ſignificantiſed hæc duo per auxeſim conſtung unrur. Virgil. 2. Æneidos,

Vt tandem

Vt tandem ante oculos euasit, & ora parentum Concidit.
Ante oculos coram. Terent. Eun. 4. 7. Quæ mihi ante oculos amatorem eurãm adduxit tuum? Ante oculos minus est quam Coram. nam Coră propinquitatem ſignificat: Ante oculos poteſt etiam de remotiore loco intelligi, modo extra cauſæ cognitionem non ſit.
Palàm ante oculos. Cic. 7. in Verrem, Quam libenter eum palàm ante oculos omnium eſſe patiatur.
Ante pedes eſſe dicitur, quod nobis eſt præſens. Et eſt loquutio prouerbialis. Terent. Adelph. 3. 3.
Illhæc eſt ſapere, non quod ante pedes modò eſt,
Videre, ſed etiam illa quæ futura ſunt Proſpicere. Cic. pro Rocio Amer. Vr non modò eam, verùm etiam hic in foro ante tribunal eum M. Fanni, ante pedes veſtros ludieres, inter ipſa ſubſellia cædes futuras fuiſſe.
¶ Ante alios, vel Ante alios omnes, comparationem ſignificat, ſiue potius excellẽtiam: & (vt ita dicam) ſuperlationem vt ſi, Ante alios, id eſt, Cæteris aliqua re præferendus. Ita propriè, (teſte Valla) poſtulo gaudet. Plin. lib. 32. cap. 16. Sembracena ante alias hilaris. Hic ſubaudituꝝ, Omnes. Virgil. in Æneidus,
ante alios fortunatus. Idem 3. Æneidos,
O ſelix vna ante alias Priameia virgo.
Ante alios, comparatiuo non cẽſum. Virgil. Æneidus,
Pygmalion ſcelere ante alios immanior omnes. Id eſt, Præ cæteris omnibus immanis.
Ante alios, cum ſuperlatiuo. Virgil. 4. Æneidos,
—pietì ante alios pulcherrimus omnes Turnus. Plaut. Aſin. 16. Scico illum ante omnes minimi mortales prẽti. Hic Alios ſubaudiendum.
Ante alios, citra vllum gradum comparationis. Plaut. Trinum. 12, Tibi ante alios deos gratias ago atque habeo ſummas.
Ante cunctos clarius. Pen. 1. Plu. lib. 4. cap. 8.
Ante me illi diligo. Id eſt, plus quàm me. Cic. Att. lib. 8. 168. Cauc putes hoc tempore plus me quenquã cruciari, quòd eum quem ante me diligo, video in Conſulatu quodvis potius eſſe, quàm conſulem.
Ante omnia, In primis, præcipuè. Quintil. lib. 2. Ante omnia me fir vinoſus ſermo nutricium. Virgil. 2. Georgic.
Me verò primùm dulces ante omnia Muſæ Accipiant.
¶ In ante diem. Cic. Att. lib. 2. 3. Comitia Bibulus eum Archilochio edicto in ante diem x v. Cal Nouembr. diſtulit.
Ex ante diem Non. Iun. Cic. ad Atticum lib. 3. epiſt. 17. De Quint. fratre nobis nuntij triſtes, nec vani veneràt ex ante diem Non. Iun. Idem erat ac ſi diceret, Ex Nonis Iunij: ſed ſignat ſuprà vſus eſt qua & M. Varro in 1. de Re ruſt.
Ante, Adverbium temporis { πρότερον. } Plautus Trinumm. 17, Neque eum ante vſquam confpexi prius. Cic. Att. lib. 14. Idibuſmi quod me mones quarto quoque ante ad eum ſcripſeram.
Ante & poſt, contraria ſunt. Cic. 4. Acad.
Ante & Retrò, ſimiliter contraria. Cic. 5. de Finib.
¶ Ante interdum vacat in oratione. Terent. And. 1. 5, Nónne oportuit præciſe me ante?
¶ Ante, ſicut & Poſt propriè iungitur adverbiis in o deſinentibus: vt Paulo ante, multo ante. Terentius huch. 4. 5. Sed Thais multo ante venit? Vide MVLTVS.
Longe ante videre mala venientia. Cic. 3. Tuſc. Vide LONGVS.
¶ Ante, cum Ablatiuo, aut eſt præpoſitio antiquè poſita, aut potius aduerbium. Author Seruius. Plin. lib. 4. cap. 16, Reperta multis ante ſeculis. Id eſt, Reperta multis ſeculis ante illud tempus. Cic. 1. Tuſc. Et paucis ante diebus quàm faciẽ poſſet cẽdi ſui cuſtodia, noluit. In hoc loquendi genere anteponi ſolet ipſum Ante, vt exempla denon ſtrantur eatre poſponi. Liuius, Quis igitur neſciat nouam iſtam legem eſſe x x. annis ante latam?
¶ Ante, cum poſitionem ingreditur: vt, Antecedo, antecſſeo, antecæno.
Ante, a, aduerbium temporis { πρότερον, πρότερα } Ante id, ſue, Ante illud tempus quaſi ante ea. Horat. epod. 11,
Pectì, nihil me, ſicut antea, iuuat
Scribere verſiculos amore perculſum graui. .
Nunc primùm. & Antea, contraria ſue relatiua. Cic. 5. Verr. Non hoc nùc primùm audiſti priuatus de inimico, reus ab accuſatore: iam antea in bella Idena Terror.
Antea quum. Cic. Att. lib. 15, Antea quum per literas Attici noſtri, de tua ſumma, & c. certior factus eſſem.
Antea quàm. pro Anté quàm. Cic. Attic. lib. 3, Antea quàm ad me ſcripſiſſeris.
Antea & poſtea, eandem relatiua aut reciproca interdum leguntur. Cicero Lentulo lib. 1. 9, Pompeius in ſermonibus antea dicitabat, poſtea dixit eram in Senatu palàm.
Antea & prius. Cic. ad Attic. lib. 15, Quòd ad te antea, atque adeò prius ſcripſi.
Anteactus { ὁ προάγων } Participium ſine verbo, ex Ante & Actus, præterium ſignificat: vt, Anteacta vita. Cic. 5. Verr. Nihil puras valere in iudicijs conicturam, nihil ſuſpicionem, nihil anteactæ vitæ eximiam opinionem.
Anteacta ætas. Lucret. lib. 1.
Vetuſtas. Lucret. lib. 3.
Ex anteacta vita facere iudicium. Cic. lib. 3. de Inuent.
Anteactis malè credere. Ouid. 12. Metam.
Anteambulo, penult. corr. anteambulonis, maſc. g. { πρόδρομος } Ab ante & ambulare, Qui aliquem ſuperiorem honoris cauſa præcedit & cumiratur. Martial. lib. 10,
Anteambulones & tegatulos inter
Centum meredor plus libros dit ſolo.
Anteambulo alicuius. Martial. lib. 2.
Sum comes ipſe tuus, iumidiſque anteambulo regis. Suetonius in Veſpaſiano, cap. 2, Dum cum identidem per contumeliam anteambulonem ſtrariis appellat.
Anteambulones aratì dici poſſunt, qui Græcè codonophori, id eſt, tintinnabula geſtantes: quòd honoratiorum fama præcedant eum tintinnabulis. Ex Budæo.
Antecanis, penultima curepta { σοφὸν } nomen ideris. Cic. 2. de Nat. deorum,
Antecanem, Procyon Graio qui nomine ferrur.
Antecantamentum, antecantamenti, g. n. Quod antè canitur, ſiue præcinitur. Apuleius lib. 11, Intrrim maorum antecantamenta votorum. Betoaldus: Vt Anteloquia dicãtur præfamina, ſic & Antecantamenta ſunt illa quæ præcinuntur ante vota & preces legiuimas.
Antecapio, anteca pis, pen. corr. anteccepi, pen. prod. anteceptum { προλαμβάνω } antecapere, Præuenire, occupare. Tacit. lib. 20, Quia penitè Mosè duminit antecceperat. Salluſtius in Catil. Conſul opinum factu rarius nocẽm quæ inſtabat, antecapere, nequid eo ſtatio nouaretur. Ibidẽ, Non famè aut ſitim, neque frigus, neque laſſitudinem opperitiſſed ea omnia luxu antecapere.
Antecapere multa. Salluſt. Ac prius quàm legiones ſcriberentur, multa antecapere, quæ bello vſui ſorent.
Tempus. Salluſt. Maximèque feſtinans tempus legatorum antecapere. Id eſt, Legatos præuenire.
Anteceptus, participium { προλαβὼν } Liu. 5. ab Vrbe, Non luco caſtris antecapto, non præmunito vallo.
Antecessus, ſuiam legiuur, ſi locus ita tendo vocat. Cic. 1. de Natura deor. Quam appellat προλαβὴν Epicurus. Id eſt, Antecepta animo rerquandam rei informationem.
Antecedo, antecedis, penult. prod. anteceſſi, anteceſſum { προέρχομαι } anteedere, Idem quod Præcedere, hoc eſt Ante aliquem incedere. Cum datuo vel accuſatiuo conſtruitur. Colum. lib. 7. cap. 6, Vt anteeedat gregem. De magiſtro pecoris loquitur.
Anteeedere aliquem biduo. Biuius ad Cic. lib. 11. 13.
Ad explorandum. Liu. 2. ab Vrbe, Brutus ad explorandum cum equitatu anteceſſit.
Quemquam itinere. Cæſar 7. bel. Gal. Ne contra ſuam voluntatem dimicare cogeretur, magnis itineribus anteceſſit.
¶ Anteeedere, per metaphoram pro Anteceliere, ſuperare, excellere. Cic. 1. Offic. Quantum natura hominis præcubitus reliquſque beſtius anteredit. Cæſar 3. bel. Gal. Et ſcientia atque vſu nauticam rem cæteros anteeedunt. Cic. de Senect. 19, Neque enim ſolum honore anteredent. bus.
Anteeedere alteri, vel alterum ætate. Cic. de Claris Orat. 40. Aliquem ætate & vſu rerum. Cic. 6. Verr.
Preno. Plin. lib. 16 cap. 4, Cedũ his murales vallæ ſque, & aureæ, quanquam pretio anteeedentes. Id eſt, preuoſiores. De coronis militaribus loquitur.
Anteeedere { προέχω } quia excellentiam ſignificat, ideo conſtruitur cum aduerbiis quæ comparatiuo aut ſuperlatiuo adiungi ſolent: qualia ſunt, v r & t a, m v l t o & l o n g e. Cic. 6. Verr. Vsque honore & ætate anteeedẽtia primus ſolet ſua ſponte dicere, & loage anteeedere.
Anteeedere, cum acculatiuo rei. Plaut. Pſeud. 7,
Virtutem regis Agathocli anteceſſeris.
¶ Anteeedere, dictum de rempore. Terent. Phorm. 3. 2, Iamne ea preterijt? n. nò, verùm el hæc anteceſſit. Loquitur de præſtitutæ dic. Plin. lib. 13. cap. 8, Pomo anteeedente nux anteredit.
Libum ſemper anteeedere debet exercitatio, air Celſ. lib. 1. cap. 2.
Anteeedens, pen. prod. participium { προήγων } vt, Anteeedens annus. Plinius lib. 13. cap. 8.
Anteeedens dignitate. Cic. 2. de Inuent.
Anteeedens & ſubſequens, ſcriberia Cic. Oratuio. 15, Et quæ non inſequens hora anteeedere calamitoſior. Pop. Rom. illum ſit?
Anteeedens, Præcedens. Cic. de Partit. Orat. Alia ex anteeedentibus, alia ex conſequentibus.
Anteeſſus, huius anteeſſus, m. g. { πρόεδρος } pro Anticipatione poni videtur à Sen. epiſt. 19, Bene eæci dixi ſcio; ſtaque in anteeſſum dabo. Id eſt, Antequam debeatur. Idem de Benefic. lib. 4, Aliis poſt longam diem repono, aliis in anteeſſum. Item Epiſt. 7, Ex quibus duo tibi in debitum ſoluuntur tertium in anteeſſum accipe.
Anteeſſor { προέδρευε } Verbale, Qui anteeedit. Hirtius de bello Africano, 18. 5, Interim quum iam Cæſar progreſſus eſſet è caſtris eirierrus illa paſſuum tria, per ſpeculatores & anteeſſores equites nuntiatur ei copias hoſtium haud longè à ſeſe viſas. Sueton. in Vitell. Ieruperant iam agminis anteeſſores, & ſingula rim abantur.
¶ Anteeeſſor, prior magiſtratus, cui alter ſuccedit, qui alibi deceſſor dicitur. Paul. l. 45. D. de iudic.
¶ Anteeeſſores, in edicto ſuiſtinian. quo iuris auhuritas confirma tur, homines legum peritos & iuris (etiamſi non ſint profeſſores) dici exiſtimo, ab honore, quòd alijs qui ius non didicere anteeedant. Sic Apoſtolorum principes Tertullian. vocat Anteeeſſores, vt lib. 5. aduerſus Marcionem, Quàm Paulus ſeiter ſe non in vacuum eu curriſſe, quàm & reteras ei darent anteeeſſores. & lib. 8, Tùc primùm eum anteeeſſoribus Apoſtolis confeerebat. Nec vero vos laudo qui anteeenſores eſſe legendum contendant, quæ vox Latinis hominibus inſolens & inaudita eſt. Nam Heſychium, in quo σύνεδρος ſcribitur, nó ſatis locupleterem & idoneum teſtem arbitror, ſum præſertim verba Latina ore Græco plerunque corruptius concipi ſciam. Turnebus.
Anteceſſio, Verbale { προήγησις } Cicero 1. Offic. Conſequentia certis, cauſas rerum videt, earúmque progreſſus & quaſi anteceſſiones non ignorat.

Anteceſſui in lucis. Cic.in Topicis, Quum tripertitò igitur diſtri-
buatur lucus bicin confeſtionem.anteceſſionem,repugnantiam.
Antecello , antecelſi , antecellui { τπερέχω } anteceſſere , Præſtare,
excellere.
Antecello tibi hæ re. Cic t. Offic. Omnes partiçipes ſumus ratio-
nis,præſtantiæque eius, qua antecellimus beſtiis.
Antecello illum hac re. Cic. pro Cornel. Qui eloquentia cæteros
antecellis.
Antecellere aliis in re aliqua : quod & præſtare dicitur. Cicer.1. de
Inuent. Quare præſtaram mihi quid tam videtur adeptus is qui,qua
re homines beſtiis præſtent.ea in re hominibus ipſis antecellit.
Antecellere eum aduerbiis, ſicut dictum eſt de anteceſſere. Cic.de
Senect. Quod vt quiſque ætate antecellit,ita ſententiæ principatum
tenet. Cic.6. Verr. Quæ lógè cæteris antecellunt. Idem pro lege Ma-
nilia, Facile omnibus ex terris antecellas.
Antecellere longè vel multùm alteri rei ad bonum.Cic.pro Mu
rænà,Non ſolùm illa gloria militaris veſtris tormulis atque actionis-
bus anteponenda eſt, verumenam diçêdi conſuetudo longè & multùm iſti veſtræ exercitationi ad honorem antecellit.
¶ Antecellit. Author ad Herenn. lib. 2 3. An ad patres, hoc eſt in ciſſe
parnbus antem , corporis fortunarum poſitos : an ad inferiores, qui
omnibus his rebus antecellunturne?
Antecellens, participium { τπερέχων } Cic.pro Mutcena,Q. Catulum hu-
manitate,ſapientia integritate anteceſſentem.
Antecellui { τπερέχω } Quaſi.Ante cenā.Cibus inter prandium
& cenam ſumpeus : alio nomine Merenda. Apuleius lib.2. Proſtus
gladiatoriæ Veneris anteceena.
Antecurſor { προδρομος } Verbale.ab Ante & Cueſur.Cæſar 1. bel Ci-
vili.ibi cum anteeurſoribus Cæſaris præmi commiſſo. Idem 5. bel.
Gal.Horæ circiter tertia ab anteeurſoribus de Cæſii aduetu certior
eſt factus.
Antedico , penultima producta , antedicis , antedixi , antedictum,
{ προειπον } antedicere, Præcipere. Cicero 2. de Diuinatioue, Hæc qui
antedixerit , quam rationem ſequantur, vides. Idem 1. Philipp. Ar-
guere ego hoc dico de futuris;quod eſt augurum,antedicere ea quę vi-
turi puſſint.
Anteeo, anteis, anteſui, penultima producta { ανθημι } anteire, Præ-
cedere.ſiue anteceſſere. Cicero 2. Offic. Barbarum dilitrio gladio
iubebat aoteure.
Anteire vehiculo. Sueton.in Augusto.
Anteire venos. Sikus lib.16.
¶ Anteire , per metaphoram pro Anteeellere & anteponi. Plautus
Amph.8. Virtus omnibus ebus aotem profe ctò. Virgil.1.Æneidos,
Qui eandore mires anteieret,ſuſtibus aueas.
Anteire aetemis virtutem. Cic.2. Offic.
Anteire claritudine generis. Tacit.lib.13.
Anteire ætate,Id eſt, Ætate præcedere, maiorem natu eſſe. Cic.9.
Philipp.Sed quem Servius Sulpitius ætate illis anteiret.
Anteiti ab alus. Tacit,lib.18. Ne ab alis apud Vitellium anteiren-
tur,preuerriſſe ipſum Vitellium videntes.
Ante-expectatum { ου προσδοκωμενον } Aduerbium temporis.
Virgilius 3.Georgicorum,
Ante-expectatum poſtis ſtat in agmipe eaſtris. Vbi Seruius, An-
re-expectatum,dicto citius:Id eſt,Ante quam eius expectetur aduen-
tus. Et eſt vna pars orationis, hoc eſt,Aduerbium.
Antefactum { προγεγονος } Lu. 3. bel. Macedon. Vos modò id
dicere & conuenies elſe anteſactus,dicent. Videtur eſſe ὑβρις, vt lega-
tue ſic,ante-factis.
Anteferо, penultima corr. antefers , anteŕuli, antelarum, penultima
prod. { προφερω } anteferre, Virgil. 6. Æneidos, Dixit , & anteferre
greſſum.
¶ Anteferre,Præferre,anteponere. Cic.3. Tuſcul. Tenuem victum
anteferr copioſo.
Anteferre alterum alteri de toto iure paeis & belli. Cic.pro Corn.
Antelatus,penul. prod. { προτιμηθεις } participium ab Anteferoo. Cic.
de Prouinciis conſularibus, Quum ipſe cæteris omnibus eſſet omni
honore antelatus.
Anteferendo. Horat.2. epiſt.1,
Te noſtris ducibus,te Graiis anteferendo Æſtimat.
Antefixa , qux ex opere ſigilno tectis affigunturſub ſuſſitidio Feſtus.
Antegentilis ,penult. prod.adiectiuum { προγονικος } quaſi ab An-
te gentilis factum. Plin.lib.7.cap.55.At quanto facilius certiſque ſu-
bi quenque eeeibere, ac ſpetumen ſecuritatis antegenrali ſumere ex-
perimento? Hoc eſt,ſumpto ab iis qui ante nos genuit ſuor.
Antegeſtum , Paulus in l. quoties. D. de peeul. Nun tanuim autem
quuus crednor eum venditor ex antegeſto agere poteſt, ſed & ipſe
emptor.
Antegreſtlot, antegrederis,antegreſſus ſum { προηγουμαι } antegredi,
penult.corr.ex Ante & Gradior.ſignificat Præcedere. Cic.a.de Nat.
deor. Luciſer Lainæ dicitur, quum antegrédítur Solem : quum ſub-
ſequitur autem,Heſperus.Idem de Iaco, ſed intereſt inter cauſas for
tuitò antegreſſas. Idem 1.Offic. Quicquid enim eſt quod decear, id
rum apparet,quum antegreſſa eſt honeſtas.
Antehabeo,antehabes,pen.corr. antehabui,antehabitum { προτιμω }
antehabere,Præferre. Tacit.lib.4.peteremque ab iis quorum in ma-
nui eura noſtra veneris, ne diuulgata atque incredibilia audâ acere-
pra,veritaqueut in maximum corropris antehabeant.
Antehac { προτερον } Aduerbium temporis,id eſt.Ante hoc tempus:qua-
ſi ante hæc. Cic.Cornificio lib.18.Atque antehac qui dem ſperare fal-
tem licebat : nunc etiam illud ereptum eſt. Terent. Andr. 1. a. Nam
quod antehac ferei,nihil ad me attinet. Vbi Donatus,Antehac,pro
Ante hac,conſuetudine magis quam ratione dicitur.
Vſque antehac. Vide VSQVE.
Antehac nunquam. Terent. Andr.5.4.
¶ Antehac,pro Ante illud tempus. Salluſt.in Catil. Sic erat acceſſa
bidine,vt ſæpius peteret vitos,quàm peteretur, ſed ea ſæpe antehac

fidem prodiderat,credirum abiuraueeat.
Antelocutum { προαγορευω } Primus in loquendo locus , ſeu princi-
patus loquendi.Maeroh.lib.7. Saturn.cap.4. Hiçaſſeni omnes,Præ-
ceptato antelocutum deruſſe nouc.Id eſt. Primas loquêdi vices,ait Bu-
dæus. Idem libro 1. Saturn. cap. vlt. Srd & Euſtathius, & poſt hunc
Nicumachus memenerint, eratiua differatione ſeruatu ſibi antelo-
qui functionem.
Antelucanus,adiectiuum,penult.prod. { πρωϊνος, πρωϊαιος } Quod
eſt vel ſit antelucani. Cic.ad Catunem.lib.16.Ex antelucano tempo-
re vſque ad huram diei decimam magna multitudine huſtium occi-
ſa cerpimus. Sic Varro de Re ruſt. lib.1.cap.13.
Antelucanæ cenæ.Cic.in Cani.Quorum omnis induſtria vitæ &
vigilandi labor in antelucanis cenis ſententiæque principatum
tenet.inuidoſe dixit, pro cenis quæ antelipiu nocti ad ortum ſe-
re Solis produc bat Carilina cum ſocius.
Antelucana induſtria. Cic. 4. Tuſcul. Cui non ſunt auditæ Demo-
ſthenis vigiliæ ? qui dulcre ſe aiebat, ſiquando opſiecum antelucana
victus eſſet induſtria.
Antelucana lucubratio Colum.lib.11.cap.2.
Antelucana officia.Plin Ionior,epiſt.16.
Antelucano tempore.Varro de Re ruſt.
Antelucо , as , ſiue Antelucor { ὑπνοβατεω } Significat ante lucem vigi-
lo.Calep.ſine authore.
Antelucо , & Antelucŭlo , Aduerbia. Quaſi , Ante lucem. Apuleius
lib.1, Optimum itaque factu viſum eſt antelucŭlo ſurtum euadere.
Antelucŭlum,antelucŭli,n.g. Apuleius lib.11.Ecce pompæ magnæ pau
latim præcedunt antelucŭlæ. &c. Beroaldus: Eleganter (inquit) ante-
lucŭla pòpæ facrificalis appellat ea præludia,quę in hutuſcemodi ſpe-
ctaculis præmitti ſolent , quibus oculi ſpectatorum matura in me-
dum capiuntur. Apud nos hodiéque in pompa ceremoniali quæ deo
noſtro quotannis peculiariter ſuperſtitioſe dcd catur , ſolet id genus
antelodia præcedere, & oblectationes ludierę vagati,in quibus Pro-
phetæ & Apoſtoli reprſentantur,alatæ pueri concinunt,ſemiratum
chorus inducitur,pegmata alum bolorum, & hiſtoria Iudaica equuſ-
uarum qua hic Herodem agit,ille cogitanem ſiugit,alij ſacellites egios
cepræſentant. Hæc Beroaldus.
Ante-malorum { προδιδωμι κακα } Figurate dictum , pro eo quod eſt,
Malorum anteactorum,id eſt,Præterrorum:ſicut apud Terentium,
ſemper-lenitas,pro Perpetua lenitas. Virgil. 1. Æneid. Neque enim
ignari ſumus ante-malorum. Vbi Seruius, Ante malorum, ὑβρ eſt.
Vt alibi,Cæli ſubter-labentia ſigna.]
Antemeridiarius, penult. prod. { προμεσημβρινος } adiectiuum,Quod
eſt vel ſit ante meridiem.Plin.lib.36.cap.15, Antemeridiano ludorum
ſpectaculo edito.
Antemeridiani tuis literis heri ſtatim reſcripſi. Hoc eſt, Quz mi-
hi ante meridiem reddite fuerãt.Cic Artico,lib.13.
Antemeridianus ſermo.Cic.2 de Oear.
ANTEMNAE { ανθεμια } Antemnarum vrbs Italiæ : de qua ſic Vir-
gilius lib 7.
Quſoorque adeò magnæ poſuis incudibus vrbes
Tela nouant, Aiina potens, Jyburque ſuperbum,
Ardea, Cruſtumerij,, & turrigeræ Aotemoæ. Vbi Seruius, Tur-
rigeræ,bene muratæ. Antemnæ autè dictæ ſunt quod eas amnis præ-
terfluit, quaſi ante amnem poſitæ.
ATEMNATIS { ανθεμις } Flutuus eſt Colchidis,Cotaxos vrbem pre-
terfluens. Plin. lib.6.cap.4.
Antennа, antennæ { κεραι } Ligoum per tranſuerſum in malo poſi-
tum,in quo velum alligatur. Plin.lib.7.cap.56,Vela Icarus,malum &
antennam Dædalus. De rerum inuentoribus loquitur. Liuius 10.
belli Punici,Malis antennisque de naue in nauem tranctis.
Antennam demittere. Quid.3. Trift.eleg.4.
Diſiectare. Lucret.lib.1.
Gemuni antennæ. Horat.1. Carm.ode 14.
Antennis ſubo ctere velum. Quid.11.Metam.
Preſſæ antennæ. Senec.in Oct.&in Troa.
Velatæ antennæ, & Antennæ cornua obuertere. Virg.3. Æneidus,
Cornua velatarum obuertimus antennarum.
ANTENNOR, penult. prod. { ανθηνωρ } huius Antenoris,prouk.corr. Tro-
ianus fuit parrum prodidiſſe exiſtimatus,quòs & legatos qui propter
Helenam veneram, ſuſcepit hoſpitio, & Vlyſſem habitu falſo cogni-
tum,non indicauit. Hunc Venetiani venire, vrbémque in ea condidiſ
Antenoream primò dictam,à qua Antenoridæ noctiatipoſtea Patu-
uium,hodie Padoua. Virg.1.Æneidos,
Antenor potuit medius elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus. Quid.4.Faſt.
Adiice Troianum ſuaſurem Antenora paeis.
Antenoreus, Adiectiuum. Martial.lib.13,
Flacce Antenoreæ ſpes & alumne laris.
Antepeccupo,antepeccupas,penult.corr. { προλαμβανω } antecoccupare,
Præoccupare. Cic.in Orat. Vt antecoccupat quod putat oppoui. For-
taſſe ctius legeretur ſeiuctum.
Antepeccupatio { προληψις } Verbale, Vide OCCVPATIO. Cicero 3. de
Oratore.
Antepagmenta, Vide ANTEPAGMENTA.
Antepilani,penult.prod.plurali numero.Liu.8.ab Vrbe,Hoc trigiuta
manipulorum agmen Antepilanos appellabantiquia ſub ſignis iam
alij quandecim ordines locabantur, ex quibus otdo vnuſquiſque tres
partes habebat : earum vnamquanque primum pilum vocabant, tri-
bus ex veſtibus eoctabat : vexillum cenium octogima ſex homines
erant. Idem.Nam & rorarij procurebant inter antepilanos.
Antepono, anteposui, penult. prod. anteposiui, anteposium, pænult.
corr. { προτιθημι } antepooere. Ante aliquem apponere. Plaut. Cue-
cul.2. Quid autepooes Veneri a ientaculo?
¶ Anteponere, per metaphorá. Preferre, præponere. Cic.in Lelio,
Vt amicitiam omnibus rebus humanis anteponaris.
Antequam, penult. corr. { πριν, πριν η } Aduerbium temporis, quod
modo

modò iunctim legitur, modò disiunctim, aliquo felicer inrercicto. Iunctim, constringuntur cum subiunctivis vt Antequam veniſſes. Cic. t. Philipp. Antequam de Re p. ſc. dicam. Diſiunctim cum finitivis, id eſt, Indicativis. Virg. 4. Æneid. Ante pudor quàm te violo, aut tua fœdera reſoluo. Author eſt Diomedes; & ita legendum illud Virgilianum contendit Pierius. Illa tamen differentia (niſi forte corrupta ſunt authorum loca) non ſemper obſeruatur. Nam & coniunctim initiatuo etiam, & ſeparatim cumiunctiuo additum quoque legitur. Cic. pro Murena. Antequam pro Murena dicere inſtituo. Idem Acicio, antequã diſcedimus. Virg. in Georg. Ante nouis rubeant quàm prata coloribus. Cic. pro Rabirio, quæ cauſa ante mortua eſt, quàm tu natus eſſes.

Nunquam, antequam, Cicer. in Parad. Nunquam eris diutes, antequam tibi ex tuis poſſeſſionibus tantum reſtetiaue, vt eo tuen ſex legiones, &c.

ANTERIS, pen. prod dis (ἀντηρίς) Lignum, vel pila ſtructuram inclinaram ſuleiens, Tibicen Latine dicitur. Vet.

Nos vrbem incolimus tenui tibicine nſtam. Sunt etiam anteriores, ſtructuræ lapidez, ad ſuſtinendos vtrinque fulciendos, qui arcus obtinentes vulgò vocantur. Sublica verbi ura Valla. Bud. & Cæl. lib. 16. cap. 21. Erſimæ etiam Vitruuio dicitur lib. 6. cap. 1. & Galli vocant *arc boutant*, vel *Pilier boutant*.

ANTERIOR, & hoc anterius (ἀντίθυρον) Comparatiuum eſt: Priſciano ab Ante formatum, ſine ſuperlatiuo. Significat autem Quod ante eſt, ſiue quod præcedit. Vide & nominum ſub priore ſcriptur.

ANTERMINI, Vide ANTE MINI. Nam rectius prima per m ſcribitur.

ANTEROS, tis, pen. corr. (ἀντέρως) Gemma eſt è genere laſpidum, ad viciniam cryſtalli deſcendens, albicante purpuræ deiectu. Has quidã malunt pedcrotas vocari, multi Veneris gemmam, quòd maximè viderentur decere & ſpecie, & colore extremo gemmæ. Hæc Plin. lib. 37. cap. 10.

ANTEROS, pen. corr. (ἀντέρως) huius Anteroti, pen. prod. Veneris & Martis filius. Cic. lib. 3. de Nat. deor.

ANTES, antium, plurale tantum, m. g. Virg. 2. Georg.

Iam canis effetos extremus vindtor antes. Vbi Seruius, Antes alij extremos vinearum ordines accipiunt: alij macerias, quibus vineta eiaudunt. Dicunt autem antes, à lapidibus eminentioribus, qui interpoſuntur ad macerem ſuſtinendum. Nam propriè antes ſunt eminentes lapides, vel columnæ vtrim; quibus fabrica ſuſtinetur, & appellantur antes τὸν ἀπὸ τοῦ ἀντέχειν: ad quam etymologiam etiam extremos ordines vinetarum poſſumus trahere, qui antes dicuntur.

ANTEFIGNATUS, pen. prod. (ἀντεσφραγισμένος) ſpondtinus, Antefignandi dicti ſunt milites, qui ante ſignã in acie conſtituuntur. Cæſar t. bel. Ciuil. vtius legionis antefignanos præcurrere atque occupare cum tumultum iubet. Cic. 2. Philipp. Turcas in acie Pharſalica antefignanos.

ANTESTOR, anteſtas, anteſtet, pen. corr. (ἀντέστην) anteſtare, Proprie ſtare ante: ſed per metaphoram pro antecellere accipitur. Cicero de Inuent. Crotoniatæ multum omnibus corporum viribus, dignitatibus anteſtetuut.

Claritudine vocis & venuſtate alicui anteſtare. Geſſ. lib. 2. cap. 7. Hiſtrio in terra Græca fuit fama celebri, qui geſtus & vocis claritudine & venuſtate ceteris anteſtabat.

Anteſtare cuni accuſat. Apul. Quirobore ceteros anteſtabat.

ANTESTOR, anteſtaris, anteſtatus ſum, deponens (ἀντεσφραγίζομαι) anteſtari, Ex Ante & Teſtor compoſitum. Eſt autem ex more antiquo Romanorum eius verbi hæc ſignificatio. Qui aduerſario manum iniecere volebat, is prætorem adibat in ius trahebat, videlicet quia ipſi cum vadanti non parabatur: prius aliquem de præſentibus anteſtabatur: hoc eſt teſtem capiebat, eius auriculam tangens, & ſic interrogans, Licéne anteſtari? Si ille reſpondebat, Licet: tum tinctã manu aduerſarium ad prætorem pertrahebat. Et nihil ſic anteſtatus eſſet, qui manus iniicere aduerſario volebat, ninuariari poterat accuſari. Ex Acrone & Porphyrione in Horatium: cuius verba hæc ſunt libro 1. Serm. ſatyr. 9.

-&c quo tu turpiſſime? magna

Exclamat voce, Et licet anteſtari? ego verò

Oppoiui auriculam, rapit in ius. Sic Plaut. Pœnu. 18.

-ire in ius, ne morammini,

Anteſta ne aqque duce. a. 0. ego te aureſtabor: poſtea

Hanc amabo aique amplexabor. Id eſt, Me voca teſtem (inquit Budæus) & adoceatum.

Nonnulli anteſtari & anteſtari pro eodem accipiunt.

ANTEUENTIO, anteuenis, pen. corr. anteuenio, penult. prod. anteuentum (ἀντεύνω) anteuenire, Idem quod aliquem præuenire. Sall. in Iugurtha, Magnis itineribus Metellum anteuenire.

Anteuenire, Eſt etiam alicui malo nobis imminenti occurrere. Plaut. Milit. 5. Videã' hoſtes tibi adeſſe? Et paulo poſt, Anteueni aliquã. Saluſt. Explorare itinera cognoſcere conſilia & inſidias eorum anteuenire.

Anteuenire, abſolutè poſitum, Plaut. Trinum. Tempori hue hodie anteuẽi.

¶ Anteuenit beneficium. Tacit. lib. 4. Nam beneficia eo vſque lætæ ſunt, dum videntur exolui poſſe: vbi multum anteuenere, pro gratia odium redditur.

¶ Anteuenire, per metaphoram, pro Antecellere, præſtare. Plaur. Caſin. 5.

Omnibus rebus ego amorem credo, & nitoribus nitidis

Anteuenire. Saluſt. in Catil. Etiam homines noui, qui antea per virtutem ſolet erant nobilitatem anteuenire.

Anteuentil criues. Apuleius lib. 1. Florid. non ita procul ab initio.

ANTEUERTO, anteuertis, anteuerti, anteuerſum (ἀντίστρεφω) anteuertere, Præcedere. Cic. pro Milone, Vidit neceſſe eſſe Milonj proficiſci Lanuuium illo ipſo quo profectus eſt die: itaque anteuertit.

Anteuertere alicui. Terent. Eunuch. 4. 5. Mitcoc vbi ego huic ante, uerteram.

¶ Anteuertere, per metaphoram, pro Præuenire. Cæſar 7. belli Gall. Qua re nuntiata, Cæſar omnibus conſiliis anteuertendum exiſtimauit.

Meroores mihi anteuertunt gaudia. Plaut. Cap. 13.

¶ Anteuertere, Præferre, prepouere. Plaut. Bacch. Rebus aliis anteuertam Bacchis quæ mandas mihi.

Anteuertere, etiam eclatum ad ferumem. Cic. in Lælio, Atque idipſum quem tetum aggere conarer, Tannius anteuertit.

ANTEUOLO, anteuolas, pen. corr. (ἀντέπτομαι) anteuolare. Stat. 5. Thebaid. Fama Anteuolat aurumnæ. Virgil. 9. Æneidos,

-anteuolans tardum præceſſerat agmen.

ANTEVORTA, Dea Romanotum, dicta quòd futura proſpiceret.

ANTEURBANUS, adiectiuum, pen. prod. (ἀστεῖος) vti, Anteurbana prædia, id eſt, Vrbi propinqua. Feſtus.

ANTEVS, Vide Antæus.

ANTHALIUM (ἄνθαλον) Malum eſt rotundum, magnitudine meſpili, in loeis Ægypti arenoſis naſcens, nun præter à Nilo, quod bellariorum vicem in ſecundis menſis apud Ægyptios obtinet. Plin. lib. 20. cap. 15. Theoph. Anthali malum vocat, ab Anthalo planta, in qua naſcitur, quam Plinius Cyperi ſolia habere tradit.

ANTHARIS, cis Longobardorum, Theolindæ maritus, cùm ſes regnaſſet annus, inſidiis dumeſtiorum apud Ticinum extinctus eſt, venenato poculo. Author Paulus Diacon. de reb. geſt. Longobard.

Anthedon, penult. prod. (ἀνθεδών) Meſpili arboris genus, pomum ferens minus caruens, ſed oblure præſtantius, & quod diutius ſeruetur. Flos amygdalæ flori ſimilis, folium magna ex parte ſiſſum, quod antequam decidat, valde tubeſcit. Plin. lib. 15. cap. 20.

ANTHEDON (ἀνθεδών) Vebs eſt Bœotiæ, habitata quòdam Thracibus, de qua Pompon. & Strabo lib. 9. Sita eſt in extremo litore Bœotiæ, è cegione Euboeæ inſulæ. Vnde Homerus ἀνθεδόνα ἐκτίτανον. hoc eſt, Vltimam, vel extremam Anthedonem appellat.

Anthema (ἄνθεμα) Saltatio quædam idolorum erat, quam ſaltantes ſic ferè pronuntiabant, Vbinam mihi coſſe? vbi violæ? vbi apia ſtuerentia? Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 4.

Anthemis, pen. corr. quia Græcè ſcribitur ἀνθεμίς, anthemidis, f. g. Alij quibus Erithemon torcatur, quonnam Vere floreat: alijs Chamæmelum, quoniam odorem habeat mal, vulgò *Camomille*. De hac multa Plin. lib. 22. cap. 21.

ANTHEMIS (ἀνθεμίς) Inſula eſt Thraciæ adiacens quæ & Imbrasus aliquando vocata fuit, & Parthenia, à Parthenio fluuio. Nomine nomine Samothracia appellatur. Strab. lib. 10.

ANTHEMIUS, untis (ἀνθεμιοῦς) Humen eſt in Colchica regione, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 5.

ANTHEMUSIA (ἀνθεμουσία) Oppidi eſt Meſopotamiæ, ad Abortham flumen ſitum. Strabo lib. 16.

ANTHERICUS (ἀνθέριχος) Scapus eſt, ſine caulis Aſphodeli herba, quam Haſtulam regum quidam ludie appellant. Plin. lib. 21. cap. 22.

Antherium mcere, Proueribiali figura dicebantur, qui laborem inanem ac ſterilem caperent. Antherieus enim herbæ genus eſt quod meri non poteſt, ſed vellu manibus neceſſe eſt, vt glue & linum. Eraſm. Chiliad.

ANTHERINUS, à, Sculptor inſignis fuit, è Chio inſula, cuius ſilij Bupalus & Antherinus clariſſimi in ea ſcientia fuere. Plin. lib. 36. cap. 5.

ANTHES (ἄνθη) Proprium viri uomen, qui (vt author eſt Strabo lib. 8) condidit Haliearnaſſum.

ANTHEVS, Fuit Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt vnus è duebus Æneæ: de quo Virg. 2. Æneid. Anthea, Sergeſtumque vocat.

¶ Fuit & huc nomine flumen, quarus quidam fatis probatus, Olympiæ de cæſima quinquageſimaquinta author Plin. lib. 34. cap. 8. ¶ Itaſet mediocus, qui ex caluaria ſaſpendio interempti caapoua fetæ cõtra canis cabidi morſus. Plin. lib. 28. cap. 1.

ANTHEA (ἄνθεια) Vebs fuit propinqua Ilyo, ſub diuine Agamemnonis, vna earum quas ille Achilli obtulit vt ſeeum in gratam rediret. Author Homer. lib. 9. Iliad.

Anthias (ἀνθίας) Piſcis nomen eſt, qui circa Chelidonias Aſiæ inſulas captur, cuius naturam vide apud Plin. lib. 9. cap. 19.

ANTHEVS (ἄνθευς) Id eſt, Floridus Bacchus: Athenis cultus fuit. Pateſtes quoque Anthei Dionyſij ſimulacrum habuere: vt Pauſan. docet. Catullus,

At pater ex alia florens vollebat Iacchus. Vnde & illi Anthinæ veſtes, vt Phuenutus & Diodorus nutaut, aſcribuntur.

Anthinum mel (ἄνθινον μέλι) vocatur, quod Vere factum eſt, quoniam ex floribus ſalu conſtruuntur, quos Græci ἄνθη appellant. Mel verò ἀνθινὸν vocatur ἀφ' ὧν, quòd Græci omnes fructus à ſtuos nominãt ἄνθη. Plin. lib. 11. cap. 14.

ANTHIS, dos, & Stagonion, mcretricule quzdam fuerunt Aphyæ cognominatæ, quod minutulæ forent, albæque, & ocuiis grandioribus, vt ex Apollodoro refert Cæl. lib. 8. cap. 19.

ANTHIVS (ἄνθιος) Oppidum Thraciæ, quo ſe Plin. in Thraciæ deſcriptione. Aſſice regio (inquit) oppidum habuit Anthium, nunc eſt Apollonia.

Anthologica, pen. corr. anthologicorum, n. g. (ἀνθολογικὰ) Libri de floribus tractantes. Plin. lib. 21. cap. 3. De floribus extra ſupradictos ſcripſit Theophraſtus apud Græcos. Ex noſtris autem inſcripſere aliqui libros anthologicõ.

ANTHORES, Nomen eſt proprium viri, de quo Virg. lib. 10. Æneid.

Egregiumq; Anthorem, latus inter & ilia figit,

Herculis Anthorem comitem, &c.

ANTHRAX, anthracis, & Græcè anthracos, pen. prod. (ἄνθραξ) Carbo. Sic vocauerunt abſceſſus quidam ex ara bili, rubore ſubliuido, quo non aliud perus. Latini Carbunculum vocaut. Ex Lexico Græco. Vnde anthracites gemma, apud Plin. lib. 37. cap. 7.

Anthracitus, adiectiuum, pen. corr. (ἀνθρακίτης) à nomine authracis riaurum: annqui pro aiuidiscentur. Vnde Anthracinæ vites, id eſt, Lugubres. Varro de vita Po. Ro. lib. 3. Propinquæ adoleſcentiæ etiam anthracitis, proximo amiculo nigello, capullo demiſſo ſe

queretur ludum. Ex Nonio.

Anchraeina fortuna. Plaut. Rud. 13. aliter Anati-a.

Anthriſcum (ἄνθρισκον) Herba eſt feandel aliæ ſimilis, ut eadem videri poſſet, niſi tenuioribus & odoratioribus foliis ab ea diſtinguereturPeculiaris eius laus eſt, quòd ſanguis Veſtere corpori ſuccurrat, iámque ſenio marceſcentes cutes vitalem ſuccum ſiſtat profluuia. Plin. lib. 20. cap. 15.

Anthropomorphitæ (ἀνθρωπομορφίται) Dicti ſunt qui ſimpliciſtate ruſtica, Deum (ἀνθρωπόμορφον) eſſe, hoc eſt, humanâ ſortitum & membra habere arbitrabantur. Vnde & Anthropomorphitica hæreſis. Vi de Cæl. lib. 8. cap. 29.

Anthropomorphon (ἀνθρώπομορφον) A Pythagora dicta eſt herba quæ dam ſomnifera, quam alio nomine Mandragoram appellamus, ab humana nimirum forma impoſito nomine, quam radix eius vtcunque videtur imitati.

Anthropos, penult. produ. (ἄνθρωπος) Latinè Homo interpretatur Inde,

ANTHROPOPHAGI, pen. corr. populi Scythiæ (ἀνθρωποφάγοι) qui carne humana veſcebantur. Plin. lib. 6. cap. 17. Strabo lib. 4.

Anthus (ἄνθος) Auis eſt, quæ aduentu tquorum herbæ pabulo pulſa, vi tinturam vlciſcatur, hinnitum irridendo imitatur. Plinius lib. 10. cap. 41.

Anthyllion (ἀνθύλλιον) Herba eſt lenti ſimillima, quæ in vino pota, veteramvitiis liberat, & ſanguinem ſiſtit. Plin. lib. 26. cap. 8.

Anthyllis (ἄνθυλλις) Herba eſt chamæpityos ſimilitudine, flore purpureo, graui odore, radice inubi. Plin. lib. 26. cap. 8.

ANTIA, Leonino metre, ſi ita fuit Amphianaſſe, & vxor Prœti Argiorum regis, Abantis filij. Vide Boeatium lib. 2. cap. 30.

Antia lex. ne quiſquam ſtercorare, eam vltra Antium Reſtio, qui ne legem ſuam contemnere videretur, nunquam ſuos cornare voluit. Macro. lib. 3. cap. 17. Gell. lib. 2. cap. 24. Lex deinde Antia præter ſummum æris, id etiam ſanxit, vt qui Magiſtratus eſſet, Magiſtratumve capturus eſſet, ne quò ad cornam, niſi ad certas perſonas, rearet.

Antiæ antarium (ἀνταῖον) mulierbre capilli demiſſi in ſonem, appellati ex Græco videntur: quod enim nos contra, illi ἀντὶ dicunt. Feſtus.

ANTIATAE (ἀντιᾶται) Dicti ſunt populi Italiæ, qui Antium vrbem Latij maritimam incolebant. Apud hos fuit inſigne Fortunæ templum, quam Antiatem Fortunam vocauere. Horat. libro 1. Carm. Quintus gratum quæ regis Antium. (Antiatæ plurimum eſſe valebant, cuius rei indicio id eſſe potest, quòd delecto à Romanis Antio, noſtra nauium in foro æriſa nemen fecerunt loco, vnde ad populum conciо haberi ſoler. Vide Lipium t. Decad. lib. 6.

ANTIATEM deam, Fortunam vocamus. Sueton. in Caligula, Antiatam dicere videtur rel potius Antiatenam. Codices enim variare videmus. Scribit Macrobius, ſe apud Antium vidiſſe promouiſi ſimu laera fortunarum, ad danda reſponſa.

ANTIBACCHAE, Inſulæ ſunt in ſinu Æbiopico, Bacchiis oppoſitæ, quarum meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Antibacchius, pen. prod. (ἀντιβάκχειος) Pes metricus, Bacchio contrarius: conſtat enim duabus longis, & vltima breui, vt audite. Alio nomine Palimbacchius dicitur.

Antica, pen. prod. Seruius in Virgil. eclog. 8. Augures deſignant ſpatia lituo: & eius dant nomina: vt prima pars dicatur antica, poſterior poſtica: item dextra & ſiniſtra. Varro 6. de Lingua Lat. Eius templi partes quatuor dicuntur: Sinuſtra ab Oriente: Dextra ab Occaſu. Poſtica ad Meridiem: Poſtica ad Septentrionem. Loquitur de templo augurali. Cic. de Vniuerſit. Quod ut anticam partem pellereiur.

Anticatis. Vide ANTICENSIS.

Anticanthatus (ἀντικανθᾶτος) A quibuſdam appellatur ſtos, quem Romani Lilium agreſtis vocant.

Anticategoria, pen. corr. (ἀντικατηγορία) Latinè dici poteſt Recriminatio, ſiue mutua accuſatio. Et eſt genus controuerſiæ iudicialis. Quintil. lib. 3. cap. 12. Adiecerunt quidam numero mutuam accuſationem, quæ ἀντικατηγορία. Et reſpondi poſt, Duo erunt genera eius, alterum quo litigantes idem crimen inniecem intentant: alterum quo aliud atque aliud.

Anticato (ἀντικάτων) liber Cæſaris contra Catonem. Quint. lib. 1.

Anticelliii, Herba eſt lenti ſimillima, quæ & Anthyllion dicitur. Plin. lib. 22. cap. 39.

Anticlie (ἀντικλείη) Vide POLLEX.

Anticlinesis (ἀντικλίνεσις) Mutuus ſuſus. Sic enim is contractus dicitur, quo pignus ita datur, vt quoad debitor ſatisfaciat, creditor eo vtatur fruatur vſuræ nomine. Martian. in l. 33. D. de pignorat. act. 20.

ANTICLINON AS, pen. corr. (ἀντικλινὲς) Plinio cap. 23. lib. 6. Populi ad Tapobanen inſulam habitantes iuxta hyemali. Dicti ab ἀντὶ quod eſt Contrà: & κλίνω, id eſt, Ferre: quòd contraria parte aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Martianus tamen Antichthones ſeparat ab Antœcis & Antipodibus. Qua de re Macrob. 2. de Somnio Scipionis: & Plin. cap. 65. lib. 2. Sunt verò nonnulli qui credant ſubuolsâ eſſe omnia quæ de Antipodibus ab aliis ſunt relata: vt Auguſtinus cap. 9. lib. 16. de ciuitate Dei: & Lactantius cap. 24. lib. 3. Inaſſentiuntur Lucret. lib. 1. Aly alius intelligunt (vt inquit Seruius in 6. Æneid.) qui ſub terra eſſe inferos volunt, ſecundum Chorographos & Geometras, qui dicunt terram (ὑπογραφὴν) eſſe, quæ aqua & aere ſuſtentatur, quod ſi ita eſt, ad Antipodes poteſt nauigatione peruenire: qua quantum ad nos ſpectat, inferi ſunt, ſecut nos illis. Hinc eſt quòd terram eſſe inferos dicimus: quanquam illud ſit, quia nomen cingitur circulis. Tiberianus etiam induxit epiſtolam vento allatam ab Antipodibus, quæ habet, Superi Inferis ſalutem. Sunt (vt etiam Strabo retulit lib. 1.) qui Oceanitis extremis, & maxime ad Occaſum inclinatæ regionis incolas, quales ſunt Indi atque Hiſpani, Antipodas eſſe conrendant. Ratione confimili Antipodas eſſe, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. De his & Cicero Academicarum quæſtionum lib. 4. Nonne etiam dicitis eſſe e regione nobis, & contraria parte terræ, qui aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis? Declinatur autem Antipus, penule corr. Antipodi, vel Antipodes.

Anticipo, anteipas, penult. corr. (ἀντικαταβάλλω, προλαμβάνω) Anticipare poſſe runt veteres pro Præuenire: Hoc eſt, Anteeapere. Cicero Antieo, lib. 3. Quid igitur profieis, qui anticipes eius rei moleſtiam, quam triduo ſentiras ſui.

Anticipare mortem. Tranquillus in Tyberio cap. 61. Quum audiſſet ſe vnum ex reis T. Carnutium, anticipaſſe mortē, exclamauit, Carnulius me enaſit.

Anticipare vno die. Plin. lib. 2. cap. 47.

Anticipatus, a, um. Sueton. Claudio Cæſare, Fecit & ſeculares ludos quaſi anticipatos ab Auguſto.

Anticipatum mentibus humanis. Cic. 1. de Natur. deur. Primum quod ita ſit informatum, anticipatum mentibus noſtris, vt homini quum de Deo cogiter, ſoma occurrat humana.

Antiepatio (ἀντιπάθεια) Verbale. Cic. 4. de Nat. deor. Quæ eſt enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat ſine doctrina anticipationem quaudam deorum, quam appellat προλήψιν Epicurus: Id eſt, Anteceptam animo rei quandam informationem: ſine qua nec intelligi quicquam, nec quæri, nec diſputari poteſt? Anticipatio à Seruio dicitur figura, qua Græcè Prolepſis. Hanc alij Præſumptionem appellarunt. Vide PROLEPSIS.

ANTICLEA, pen. prod. (ἀντίκλεια) Fuit mater Vlyſſi, quæ cùm ducereturad Laertæ nuptias, ab Siſypho latione Æoli filio, captus & cõſtupratus. Alij dicunt, cùm Laertæ iam nupſiſſet, & ad oraculum peregreet conſulnira, captum à Siſypho latrone, & (vt multi putant) ex eo Vlyſſem concepiſſe. Quod Anas apud Ouidium 13. Metamorph. vitio vertit Vlyſſi. —& ſanguine erctus Siſyphio.

ANTICRAGVS (ἀντίκραγος) Mons Lyciæ, Cragopoſitus, teſte Strabone lib. 14.

Anticum, Veteres etiam pro ianua poſuere anteriore. Feſtus.

ANTICYRA, pen. prod. (ἀντίκυρα) Inſula ad ſinum adiacens Malæcum & Oetæum montem, cuius meminit Strabo lib. 9. ab aduſore Pinno, helleborum enſſimè ſumitur. Quid. lib. 4. de Ponto, eleg. 3.

I, bibe, diriſſem, purgantes pectora ſuccos,

Quicquid & in tota naſcitur Anticyra. Vnde quoties inſanum hominem ſignificare voluerunt, Anticyra egere ſenbunt. Horatius lib. 2. Serm. ſatyr. 3.

—verum ambroſius, & audax,

Nauiger Anticyram. (Eſt & Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium conuerſa ſinum: ab Anticyreo quodam Hercelis genere. Capardiſſus ab Homero t. Decad. lib. 6.

Anticyricon (ἀντικυρικὸν) Seſamoidis herbæ ſpecies, ſimilis Erigeronique in Anticyra inſula creſcit. Plin. lib. 22. cap. 25.

Anticdo, antidas, penult. corr. antidire, pro Anteire, apud antiquos. Plaut. Perſ. 20.

Qui ſunt, qui ſuerunt, qui que futuri ſunt poſthac, ego

Solus omnibus antideo ſaeile miſerrimus hominum Vt viuam.

Antidotum, antidoti, pen. prod. (ἀντίδοτον) Latinè Remuneratum: quo nomine Vlpianus vſus eſt in l. 25. §. 8. D. de petit. hered. Planè (inquit) ſi antidora acceperit, dicendũ eſt externi locupleriores factos, quarenus acceperit velut genus quoddam hoc eſſet permutationis.

Antidotus, an tidoti, pen. cor. (ἀντίδοτος) Remedium, compoſitio ex variis medicinis quæ datur contra venena, alioqui nocitura. Et perinde fonat ac ſi dicas, Contra datũ: ab ἀντὶ & δίδωμι. Quin. lib. 7. cap. 3. Ille datum ei venenum dixit: ſed ſe antidotum datutum.

Dare aliquid pro antidoto. Plin. lib. 31. cap. 4. Pro antidoto dari dicuntur. Gell. lib. 17. cap. 16. Huius regis antidotus celebratiſſima eſt, quæ Mithridatios vocatur.

ANTIDOTVS (ἀντίδωτος) Dictor fuit nobilis, Euphranoris Iſthmij diſciplulus, qui maxime inclaruit diſcipulo Nicia Athenenſi: cui fuit peculiare diligentiſſime mulieres pingere. Plin. lib. 35. cap. 11.

ANTIGENES, pen. cor. (ἀντιγένης) Puer fuit ruſticus. Virg. in Daphnid.

Artu ſume pedum, quod me cùm ſepe rogarer

Non tuli Antigenes.

ANTIGENIDES, pen. cor. (ἀντιγενίδης) anthore Suida, Thebanus muſicus tibicen, Philoxeni diſcipulus. Vide Gellium lib. 15. cap. 17. & Valerium lib. 3. cap. 7. de Fiducia ſui.

Antigerio, Veteres pro Valde & pro Statim vtebantur, quaſi, Antequã res gereretur. Feſtus.

ANTIGONA, Antigones, pen. cor. (ἀντιγόνη) Filia Laomedontis & Priami ſoror: quam ob ſuperbiam formæ Iuno conuertit in ciconiam. Quid. fabulam de Scribit lib. 6. Metam. (Fuit & alia Antigone, Oedipi regis Thebauoni filia, quæ patri cæco, & à Creonte in exilium acto vix duo extitit, vt Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide tetigerunt. Quam quum poſtea iugulari ſtuſſet Creon, Hæmon amator ad mortuæ tumulũ ſe interfecit. Sophocles in Antigone, & Propert. lib. 2. ad amicum 9.

ANTIGONIA (ἀντιγόνια) Oppidum Troadis, Romanorum colonia, quæ & Troas, & Alexandria dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. 33. & Strabo lib. 13. (Eſt præterea ciuſdem nominis oppidum in Arcadia, non procul à Tegea. Plin. lib. 4. cap. 6.

ANTIGONVS, pen. cor. (ἀντίγονος) nomen proprium regis Macedonũ, & Alexandri Magni frater, qui primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit, & duodeuiginti annis regnauit. (Eſt & hoc nomine author quidam apud Plin. lib. 35. cap. 10. qui de pictura ſcripſit.

Antigraphum, antigraphi, pen. cor. (ἀντίγραφον) quod ex archetypo efficium eſt, de tabula ad imitationem alterius depicta.

Antigraphus, pen. corr. quatuor ſyllabarum. (ἀντίγραφος) Antigraphei diebantur à Græcis obſeruatores illi, quos vulgò contrarotulatores dicunt: actique eorum ἀντίγραφα, quaſi contra ſcripta. Nos antigraphanos appellare poſſumus. Hos Cicero cuſtodes appellat in oratione de lege Agraria contra Rullum, & de Reditu ſuo: & Vlpian. 3. D. de Adminiſtrat. tutor. Budæus.

Antilegomena (ἀντιλεγόμενα) Latinè quaſi dicas, Contradictiones. Plin. 20.

Plin.lib.20.cap.8. Pernonius, qui Antiegomena scripsit.

Antilecta,æ,pen.prod. (ἀντιλεκτὰ) Qua pectus equi, aut iumenti, siue alterius animalis eingunt circhui Poltilena, quæ sub cauda ponitur. Siponem.

Antilepsis (ἀντίληψις) Græcis dicitur, quam Latini Intercessionem vel Interiectionem nominant.

ANTILIBANVS (ἀντιλίβανος) Mons eſt Libano oppoſitus, non procul à Sidonio mari intipiens, & ad montes Arabiæ deſinens, qui ſunt ſupra Damaſcum. Vide Strabo lib.16.

ANTILOCHVS, pen.corr. (ἀντίλοχος) Neſtoris ex Eurydice filius interfectus in bello Troiano à Memnone Auroræ filio, vt tradit Homerus. Iuuenal.ſatyr.1.10. Horat.2. Carm.ode 9.

Antilogia (ἀντιλογία) Dici poteſt Cunctatictio, tefragatio, vel quaſi contraria oratio.

ANTIMACHVS, pen.corr. (ἀντίμαχος) Colophonius poeta Græcus. Is quum poema quoddam obſcurum in auditorio recitaret, atque omnes præter Platonem (quòd minimè illud intelligeret) diſceſſiſſent, Legam, inquit, nihilominus: Plato enim mihi vnus inſtar eſt omnium. Nam & poetis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minimè: quum populatis ſit illa faenitas, illèque tantùm ſit bonus orator, qui multitudini placet. Author Cicero in libro De claris oratoribus. Catul. elegia 90.

At populus tumido gaudeat Antimacho.

De eodem Plutarch. in Lyſandro: Antimachus (inquit) Colophonius, & Niceratus Heraclotes, Lyſandria poemata ceteratim agebant: è quibus quum Niceratò Lyſander coronam donaſſet, Antimachus dolore pereitus, ſcripſum à ſe carmen abolcuit. Tunc inuenis adhuc Plato Antimachi admirator attonitus ingenium, qui ſuperatum ſeſe moleſtè ferebat, reuocat animum mitigatque, ignarus ignorantiam malum eſſe præſtantis, quemadmodum ex citatem non videntibus. Hæc ille. Colophonius etiam à Suida & Athenæo appellatur. Clanum tamen facit Cicero in Bruto: Nec enim (ait) poſſet idè Demoſthenes dicere, quod dixiſſe Antimachum Clarium poetam ferunt, &c. vbi quidam legunt, elarium poetam. Atqui Quidius libro 1. Triſtium, elegia 5. ſic de eodem canit.

Nec tantùm Clario Lyde eſt dilecta poetæ. Qui loeus vt de Antimacho intelligatur, facit Plutarchus in Conſolatoria ad Apollonium. ſe inquiens, Vſus eſt huiuſmodi inductione & Antimachus poeta. Lyde enim vxor ſua defuncta, quam vehementer dilegebat, doloris ſolamè ſibi feeit Elegiam Lyden denominatam. Nam cùm heroicas calamitates recenſuiſſet, alienis malis ſuum ſibi minorem reddidit dolorem. Nicander quoque (quem Suidas Colophonium fuiſſe dicit) in ſuis Theriacòn de ſcripſo ſic ait, τὸν ἐξοχὴν κλεινὸν ποιητὴν Κλάριον ἀμφιβρότην Clari nunc populis oppidum educitur. Vicina fanè admodum fuerunt Colophon & Clarij Apollinis oraculum: imò verò & in ipſa Colophone fuit Apollinis Clarij templum. Plin. lib.2. cap.103. Colophon in Apollinis Clarij ſpecu lacuna eſt, cuius potu mira redduntur oracula. Plin. Iunior quoque lib.12. epiſt.22. hæc ipſum multorum teſtimonijs confirmat. (Antimachus quoque alios duos Suidas ponit, alterum Ægyptium, patria Hieropolitanum, alterum poetam Melicum cognomento Fiecam. (Fuit item præter hos, etiam alius Antimachus Troianus, qui donis Alexandri autóque coruptus, impediments fuit quominus Helena redderetur, quin pro contione Troianos hortatus eſt ne Helenam legatis in vrbem reciperent cum Vlyſſeredire ad ſuos ſinerent, ſed in vrbe aſſeruarent trueidaretque. Author Homerus lib. Iliad 11.

Antimelon (ἀντίμηλον) Herba eſt Dioſcor. quam alio nomine Mandragoram appellamus.

ANTIMENES, dos.pen.corr. (ἀντιμενὴς) Mitylenius, Alcæi poetæ frater, quem Babylonierum ſocium idem Alcæus dicit magnum certamen peregiſſe, atque eos ex maximis laboribus eripuiſſe, viro pugnaciſſimo, & (vt inquit) regum luctatore interempto, ac ſolo reliclo, & calamitate oppreſſo. Strabo lib.13.

Antimetabole (ἀντιμετάβολη) Latinè dici poteſt Ex adueſſo mutatio. Figura, qua verba deſinant repetuntur: vt Non vt edam viuo, ſed vt viuam edo. apud Catonem.

ANTINOE (ἀντινόη) Stephano Vrbs Ægypti, ita dicta ab Antinoo Adriani Amaſio, vt ſcribit Hieronym. in Ioannam.

Antinomia, antinomiæ, pen.corr. (ἀντινομία) Inquit Budæus, non eſt quum lex legi contraria eſt ipſo iure, quia altera alteram tollerat: ſed quum duæ leges eaſo colliduntur, & euentu. Quint.lib.7.cap.8. Proximum eſt de legibus contrariis dicere, quia inter omnes artium ſcriptores conſtat, in antinomia duos eſſe, ſcripti & voluntatis, ſtatus, &c.

ANTINOVS, pen.corr. (Ἀντίνοος) Bithyniens, tantæ ſimquæ elegantiæ fuit forma, vt Adrianus princeps, (à quo adamabatur) templumes apud Mantineam conſtituerit, vt ſcribit Pauſanias. (Fuit quoque alius, Penelopes proeus, de quo multa Homerus in Odyſſea: & Propert.4. Eleg.5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti

Nubere laſciuo cogeret Antinoo. Ste. Ouid.r. Epiſt.

ANTIOCHIA, pen.prod. (Ἀντιόχεια) eſt Syriæ pars, vt author eſt Plin. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius.

Antiochia, totius Syriæ metropolis erat, prius Reblata dicta. Eam ferunt Abrahæm ædificaſſe, facta docent volumina. Poſtremò Iuſtiniani principis tempore, Theopolis eſt dicta. Hic prima ſedes epiſcopalis Petri apoſtoli, Chriſtianique primùm appellati, quum antea diſcipuli dicerentur. (Eſt præterea inſula matris Mediterranei, Strongylæ inſulæ proxima, author Plin.lib.6.cap.13.

ANTIOCHVS, pen.corr. (Ἀντίοχος) Horat.2. Carm.ode 6.

Pyrrhumque, & ingentem cecidit Antiochum. Nomen fuit regum Syriæ, feré enim hoc nomine omnes vocati ſunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Euſebius, de quibus Appianus copioſius in Syriacis. (Fuit præter hos Antiochus Aſcalonita, ex vetere Academia, dicendi peritiſſimus, Lucilli præceptor, de quo Plutarchus in Lucullo: Ciceronis item & Bruti.

Antiochus, à dilectiuum, vt Bellum Antiochicum. Plin.lib.8.

ANTIOPA, pen.corr. (Ἀντιόπη) Nyctei regis filia, & vxor Lyci Thebanorum regis, authore Lactantio. Hæc vt ferunt fabulæ, puero ſe formam à Ioue adamata eſt, ex quo Zethum & Amphionem ſuſcepit. Propert.lib.1. Eleg.4.

(Antiopa, Comœdia Pacuuij. Per.ſatyr.1.

Sunt quos Pacuuiſque, & verrucoſa moretur

Antiopa, rerum non luctibrabile ſtatus.

Antios, id eſt, exercitatios. Feſtus.

Antipagmenta, Valuarum ornamenta, quæ antis appinguntur: id eſt, affiguntur. Hæc Feſtus. Alij Antepagmenta ſcribunt. Cato cap.14. Fullonticam vnam, antepagmenta, vaſa, toreula duo.

Antiparaſtaſis (ἀντιπαράστασις) Figura eſt quòd ſubiidam, habens confeſſionem quandam conuincitam eum maioris inſiciationæ.

ANTIPATER, pen.cor. (Ἀντίπατρος) Iolai filius fuit è Paluræ ciuitate Macedoniæ, miles Philippi, deinde inter Alexandri duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis, vir præter ſeteras res maximè bellicoſus, vt tradit Suid. De hoc Antipatro ſcribit Plutarchus, mulcatin Phocione & Alexándro. (Antipater alius Sidonius poeta nobilis, qui extépore innumerables pene veſtus faciebat, vt teſtantur Cicero & Quintilianus. (Item Antipater Tyrius, philoſophus Stoicus, & Catonis Vticenſis præceptor, vt author eſt Plutarchus in Catone. (Alius item Tarſenſis philoſopus, vt idem author eſt. (Fuit item ſophiſta quoque egregius, qui Smyrnam in phiala graueum ſomno collocauiſſe veriis quàm exlaſſic diclus eſt. Plin.lib.35 cap.12. (Hunc præterea Antipater Hetrodis regis pater, Aſcalonita, vir maximus, & potentia præditus, de quo Volaterranus in hiſtoria Hieroſolymitana. (Fuit & Antipater Hieropolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor Iuliæ Seueri principis, cuius etiam res geſtas ſcripſit, ac magiſter epiſtolæ fuit, vt eſt author Philoſtratus.

Antipater (ἀντίπατρος) Iouis epitheton, apud Theocritum in ſiſtula, quòd hoſtili animo patrem regno exuerit, & ad inferos detruſerit, vt apud Æſchylum inuit Prometheus.

Antipathes (ἀντίπαθες) Germanæ rigiæ ſpecies, non transluentis, quæ in lacte deeocta, expectimentum myrrhæ ſimile facit. Plin.lib.30 37.cap.10.

Antipathia, antipathiæ, pen.prod. (ἀντιπάθεια) Plinius lib.32.cap.2. Quod ad reſpugnantiam eorum attinet, quam Græci antipathiam vocant, nihil eſt vſquam repugnantius, quàm in mari phiſalia. Idem libro 34. cap.15. Autubigine vindeiatur cerusa & gypſo & liquida pice. Hæc eſt temperatura, à Græcis antipathia dicta. Longeuur de ferro.

Antipelargia (ἀντιπελαργία) Eſt mutua acceptorum & reſpondorum compenſatio. Græci eam ἀντιπεπονθυῖαν vocant, de nobis benemeritis officiorum viciſſitudine reſpondere. Sumpta eſt metaphora à Ciconiis, quas illi πελαργοὺς vocant. Illis enim naturalis quædam pietas inſita eſt, qua parentes ſenio defectos alant, & eum ſeo hyemem mutanda ſedes eſt, eos inter ſe mollos reſpuunt, & debitæ ætatis alitantur. Quod etiam Latini quidam ad imitationem Græcorum Ciconiare vocauerunt.

Antipetriſtaſis (ἀντιπερίστασις) Latinè dicitur Circumobſtantia, ſeu circoeatio, compreſſio vndique circunfuſa. Dicitur eiam Antiperiſtaſis in humano corpore, cùm è loco ſuperiore ſpiritus iuſtra coercetus, & neceſſa. idque ſit prius quàm ſe foras effundat. Græcè & hoc per παρονομασίαν. Ex Lexico Græco. (Alij, ſic Antiperiſtaſis dicitur, per quam vbi exhilum eſt, inde frigus expellitur: vbi frigidum eſt, inde calor extruditur. Hinc puter per hybernum tempus, calent: quia illo ſe calor conuulit, cedens frigori ſuperiora poſſidenti.

ANTIPHATES, pen. corr. (Ἀντιφάτης) fuit filius nothus Sarpedonis, vt eſt apud Virg. lib.9. Æneid. (Fuit item Antiphates rex Læſtrygonũ, à quibus Vlyſſes, ciuiſque ſocij ad vnum diſperſi eſſent nili ſunibus anchoratum præſtis quampriuiùm e portu ſoluiſſent, ſeſeque in altum receptiſſent: quo ex periculo tamen non omnes naues feruatæ ſunt, ſed aliquot cum vectoribus perierunt. Narrantoribus ab Vlyſſe Odyſſ. Meminit Horat. lib. de Arte amandi.

ANTIPHELLOS (ἀντίφελλος) Vrbs eſt, quæ quondam Habeſſus, atque in receſſu Phrilus nuncupata eſt. Plin.lib.5.cap.27.

Antipherna (ἀντίφερνα) dicuntur ea quæ maritus conſtante matrimonio vxori ſuæ quaſi remunerandæ dotis cauſa largitur. Lvis. C. de donat. ante nupt. Horom.

ANTIPHILVS (ἀντίφιλος) Pictor nobilis, in Ægypto natus, qui à Cteſidemio didicit artem pingendi Gryllos, quos vocant, ridiculi habitus. De hoc Plin.lib.35.cap.10. (Fuit & Apellis quidam æmulus, qui eum apud Ptolemæum Apellem eſſet calumniatus, quòd cum Theodota confeſſiſſet, qui à tege rebellionem feceras, & à quodam conjurationis conſcio regi innotuiſſet. Apellem rnique inſimularet, Ptolemæus poſtio furore, Apellem talenris centum donauit, cuique in ſeruitutem calumniatorem Antiphilum add.xit. Author Lucianus de Calumn.

ANTIPHON, pen. corr. (Ἀντίφων) Rhamnuſius orator antiquus, Quint. lib.3.cap.1. Hoc neminem melius orauiſſe cauſam eaputa, quàm ſe ipſe defendere, loeuples eſt author Thucydides. Huius meminit Cicero in Bruto.

Antiphraſis, ſeem. gen. pen. corr. (ἀντίφρασις) Figura eſt quum per contrarium verba dicentur: vt Parce, quia nemini parcanz. ſic manes, quia non ſunt boni. Manum enim, antiqui Bonum dicebant. Ex Donato & Seruio. (Item eſt figura ſententiæ, cùm quædam negamus non dicere, & tamen dicimus: vt apud Lucilium,

Non tango quòd auarus homo eſt: quòd quæ improbus, omitto. Et apud Virgilium,

Quid memorem portus, Lucrinoque additus cluſtra? Latinè dicitur Omiſſio. Hæc lulius Ruſinianus in libro De ſchemat.

ANTIPHVS (Ἄντιφος) Priami filius ex Hecuba, quem Agamemnon vna cum ſuo fratre, fed illegitimo thoro nato, in bello Troiano interfecit. (Fuit & Antiphus alter, filius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux triginta nauium eum aliis Græcis ad

Troiam naulgauit. vt eſt apud Homer. lib. Iliad. 2.

ANTIPODES, penultim. corrept. antipodum { ἀντίπους } Vide ANTICHTHONES.

ANTIPOLIS, penult. corr. { ἀντίπολις } Gallice Narbonenſis vrbs, Ptolemæo, vulgò *Antipolis*.

Antipophora, pen. prod. { ἀντιπροφορά } Eſt figura ſententiæ, qua aduer ſariorum ſententias ac dicta nobis proponimus, ac ſubſtruimus, in hoc tantùm vt illis reſpondeamus. 4. Herenn. 23. apud Virgil. Æneid. 4. Veram ancoræ pugnæ furat fortuna: fuiſſet. Latinè dicitur Oppoſitio, vel obiectio. Hæc Ruſinianus in libro de Schematis.

Antiptoſis, huius antiptoſis. pen. prod. fœm. ge. { ἀντίπτωσις } Figura eſt grammaticæ, poeticè permiſſa, quum caſus pro alio caſu ponitur. vt, Et clamor celo, pro in celum.

ANTIQUA { ἀντίκυρα } Ptolemæo vrbs Marmaricæ. Strabuni Terrapyrgia, vulgò *Lucho*.

Antiquus { ἀρχαῖος, παλαιὸς } adiectiuum, per. prod. antiquior, antiquiſſimus, idem quod Vetus. Virg. 1. Georg. Antiquáſque domos auium. Vbi Seruius, Aut ueteres antiquas, aut charas.

Antiquum & vetus. Plaut. Bacchid. 15, Oppidum antiquum & vetus.

Antiquum, & iam obſoletum. Cic. 3. Verr. Vereor ne hæc forte cuiquam nimis antiqua & iam obſoleta videantur.

Antiquo opere ac ſumma arte perfecta. Cic. 6. Verr. Item 2. Verr. Abhæc atque antiquiſſima artificio factus deus.

Antiqua cedrus. Virg. 7. Æneid.

Antiquiſſimæ cuique epiſtolæ reſpondere. Cic. Attico, lib. 9, Tres ep ſtolas tuas accepi poſtridie Idus. erant autem illæ tertiæ pridie Idus datæ. Igitur antiquiſſimæ cuique primùm reſpondebo.

Antiquior dies aſſeripta hereris. Cic. 2. Q. fratrem. lib. 3. 7, Nam mihi vno die tres fuit reddita, & quidem, vt debuerunt, eodem abs te datæ tempore: vna oblatio verbis, in qua primùm erat quòd auriquior dies meritus fuiſſet aſſerpta hæreris, quàm in Cæſaris.

Antiqui cenſu duces. Horat. 2. Serm 3.

Antiquiores, veteres, & antiquus. Senes, vocantur quantum ad priuatam ipſorum vitam, quòd ſæpe ad ſenilem ætatem vixerunt. Veteres, quantum ad publicum tempus, quòd alia ætate vixerunt, etiamſi ad ſenium non peruenerint. Vnde quidam iuniores, fuerunt ſeniores veteribus. Antiqui, vtique dicitur: fed magis veteres quàm ſeues. Hæc Valla lib. 4. Cic. in Lælio, Plus apud me antiquorum autchoritas valet.

Antiquis nobilibus vetus. Quint. lib. 9. cap. 8.

Antiqua ſtirps. Virg. 1. Æneid.

Antiqui officij homo, pro ſyncero & minimè fallaci. Cicer. pro Quintio. Quid tu mihi aliquem patronum ingenies hominem antiqui officij, qui ſplendore noſtrum & gratiam neglexit? Idem pro Roſc. Amerino, In qua moliere etiam nunc, quaſi exempli cauſa, veſtigia antiqui officij remanent. Quaſi exempli cauſa? id eſt, Vt quaſi teſti nonio ſit, olim fuiſſe homines tanto officio & probitate prædictos. De antiquis ferè ita loquitur, quaſi omnes æquabil ter eſſent viri boni. Eodem modo dicuntur Antiqui homines, qui præditi fuit moribus antiquis: id eſt, Optimis & probariſſimis, quales ſcilicet antiquorum fuerunt. Cic. pro Roſc. Amer. Homines antiqui, qui ex ſua oratore cæteros fingerent.

In eodem ſenſu dicitur, Homo antiqua virtute ac fide. Terent. Adelph. 3. 3.

Antiqui mores. Plaut. Capt. 4.

Ille demum antiquus eſt adoleſcens moribus.

¶ Antiqui etiam dicitur, qui nobis ex longo & diuturno tempore conuictus eſt. vt, Antiquus amicus, antiquus hoſpes. Plaut. Bacchid. 4.

¶ Antiquus, Qui verbis antiquis & priſcis vtitur. Dicitur & Antiquarius. Cic. in Brut. Fuerunt etiam in oratorum numero mediocriũ L. & Sp. Mummij fratres, quorum extant amborum orationes: ſimplex quidem Lucius & antiquus, Spurius autem, &c. Sic Lælius dicitur Veruſtior in eodem Bruto. Vide Veruſtius, quo vtitur.

¶ Antiquum pro Priſtino. Terent. Adelph. 3. 3, Eandem illam rationem antiquam obtinoe.

Antiquum, abſoluè. Plaut. Moſtel. 10, -antiquum obtines Hoc tuum, tatdus vt ſis. Terent. And. 4. 5, Optime hoſpes pol Crito antiquum obtines. Id eſt, Quod antiqui ſolebant. Aut certè eſt eclipſis, vt ſubaudamus ingenium, vel animum, vel morem, vel inſtitutum. Ex Donato.

¶ Antiquum, Nobile. Virgil. 1. Æneid. Terra antiqua, potens armis. Vbi Seruius, Antiqua: Id eſt, Nobilis.

¶ Antiquum, Magnum. Virg. 1. Georg. Res antiquæ laudis & artis. Vbi Seruius, Antiquæ laudis, vel magnæ, vel quòd apud maiores in ingenui honore fuerat agricultura.

¶ Antiquum, pro Charo. Virg. 1. Æneid.

Nec mihi tam patriam antiquam ſpes vlla videndi. Turnebus vero exiſtimat eam tranſlogiam ſimulet, qui iam ſolum mutarit & patriam, velut nouam ouoſiuoe fedes exilio. quæſierit, eum appellare patriam antiquam, partiam priſtinam, quia ſolum veterem, & cuius amiſerit us. Eſt enim antiqua patria, à qua demigrarom eſt vel à colonis, vel exulibos, vel tranſlugis. Sic Tyrus, Dydus antiqua patria dicitur lib. 4. Æneid.

Antiquus amicus. Ouid. 2. de Ponto.

¶ Antiquus, non modò Veruſtus: ſed etiam Potius ac veteribus ſignificat. Tractum ab honore qui ſenectuti exhibebatur. Vt, Antiquior cura, Quint. lib. 4. Cic. Att. lib. 10, Itaque qui oonquam id egit vt Hiſpaniæ pee ſe tenerentur, naualis apparatus ei ſemper antiquiſſima cura fuit. Id eſt, Poſtiſſima, & cordi in primis fuit. Budæus.

Nihil antiquius iudicare falure & libertate Reipubl. Lentulus Senatur lib. 10. 35.

Nihil habere antiquius, Nihil ſibi eſſe antiquius. Cic. ad Brutum, lib. 11. 5, Nec habui quicquam antiquius, quàm vt Panſam ſtatim conuenirem.

Nihil antiquius vita exiſtimare, & omnia libertate poſteriora dutere. Cic. 25 Philipp.

¶ Antiquiſſimum ſit nobis, & c. Cic. Attico, Non poſſum cummodius ſcribere quàm tu ſcribis. officium ſit nobis antiquiſſimũ. Id eſt, Potiſſimum, ſingulare, præcipuum.

De Tullia mea tibi antiquiſſimum eſſe videoſddque ita vt ſis, te vehementer rogo. Cic. Attico lib. 12.

Antiquiſſimum habere. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1, Iiſque iudiciorum cauſam ſuſcepit, antiquiſſimámque ſe habiturum dixit.

Carum & antiquum habere. Cic. 2. de Inuent. Quid hunc tanta Thebanorum gloria, tam claro atque exornato trophæo carius atque antiquius habere conuenit?

Sanctius & antiquius eſt hoc mihi. Cic. Attico, lib. 12.

Antiquarius, adiectiuum { ἀντιγραφικὸς } Vnde antiquarij homines dicti ſunt, qui voces priſcas & iam diu & tias curioſè conſectantur. Quo verbo Suetonius vſus eſt in Auguſto, cap. 86, Cæcos dies & antiquatios. vt diuerſo genere vitioſos. pari faſtidio ſprecit. Budæus.

¶ Antiquarij etiam dicuntur antiquariæ nondum exoletæ ſtudioſi pemique: quorum ſempta iucunda quadam reſtimuloque intendem antiquitatæ vſtuti diſtincta ſunt: qualis fuit olim Salluſtius, & noſtro tempore Theodorus Gaza. Iuuenalis, ſatyra 6.

Ignotóſque mihi tener antiquaria verſus. Budæus.

Antiquatus, pen. corr. { ἀντίκυρος } denominatiuum, Veruſtas.

Antiquitatis authoritate. Quint. lib. 1. cap. 6.

Vitima antiquitas. Cic. de Finib. Quod quàm magnum ſit, fcẽ veterum fabulæ declarant: in quibus tam multa, támque varijs ab vltima antiquitate repetuntur, tria vix amicorum paria reperiuntur.

Antiquitate generis laudem conſequi. Cic. Antecquam iret in exil.

Antiquitas generis ex clariſſimo munic. pio profecta. Cicer. pro Fonteio.

¶ Antiquitas, pro Ipſis antiquis. Plin. lib. 12. cap. 19, Cinnamomum & caſias fabuloſa narrauit antiqu tas.

¶ Antiquitas, in alia ſignificatione. Salluſt. ſeſte Seruio, Tantum antiquitatis eut zque maioribus pro Italica gẽre ſuit. Id eſt, Antiquæ & præcipuæ amoris ſuæ charitatis: ab eo quod eſt Antiquum pro Charo.

Antiquitus, penultima correpta, Anterbium temporis id eſt, Ab antiquo tempore. Cæſar 1. belli Ciuilis, Quin eorum fide antiquitus erant.

Antiquitus daraui; hic mos vſque ad noſtra tempora Quint. lib. 1.

Antiquitus factu rum. Plin. lib 18 cap. 18.

Antiquitus inſtituram. Aurelius in princip. D. De offic. Præf. Prætor.

Iam inde antiquitus. Plin. Iunior in Paneg. Video enim iam inde antiquitus maries dotarum.

Non adeo antiquitas placuit. Plin. lib. 2. cap. 2.

Antiquo, antiquas, pen. prod { ἀνανεόω, ἀνανεῶ } antiquare, Abrogare, abolere, fiue (vt Nonius interpretatur) obſolefacere & memoria tollere. vt Antiquare legem. Cic. pde Legibus, Vos item, ſi vtdeo legem antiquaſſis fine tabella. Sic antiquare rogationem, idẽ Cic. Attic. lib. 1. 9.

¶ Antiquare, Eſt in morem priſtinum reducere. Feſtus. Id eſt, vt nihil innouetur.

Antiquare & Abrogare, inter ſe differont. Antiquatur enim lex, quum populus eam perferri non patitur, ſuffragijs improbans. Abrogatur autem vetor lex, quam ſcilicet antea latam populus ſuffragijs tollit. Hoc exempla declarant, ſiquis veriuſque verbi vim ſuis locis accurate perpendat. Hæc Paul Manut. in Cater.

¶ Antiquari, paſſiuum. Liu. 4 ab Vrbe. Sic Cic. 2. Offic. Quum legem Agrariam ferret, quam tamen antiquari facile paſſus eſt.

Antiquatio, Verbale, Abolitio, abrogatio. Gellius, Facta mos eſt antiquatio legis.

Antiquè, aduerbium. Horat. 2. Epiſt. 1,

Si quzdam minus antiquẽ ſi pleraq; durè Dicere credat eos.

Antirrhinum, Vide ANARRHINVM.

ANTIRRHVM { ἀντίῤῥιον } Promontorium eſt Æoliæ, ſtum ad ipſum ſinus Corinthiaci oſt om, e regione Rhij, quod eſt Achaiæ promontorium, ab Antirrhio ſeptem tantùm ſtadiorum freto diuiſum. Thucydides vtrunque Rhiom appellat, cognominibos tantùm ea diſtinguens. Nam quod in Peloponneſo eſt, Achaieum cognominat: alterum Molycrieum, à vicina vrbe Molycria. Strabo lib. 8.

ANTISCII { ἀντίσκιοι } Populi ſunt apud Mercem Æthiopiæ partem, æquinoctiali proximam circulo, vbi illud dicitur euenire, vt per nona ginta dies vmbræ noſtræ in contrarium cadant, vnde & oomen ſortiti ſunt. Cæl. lib. 1. cap. 22. Et Marcellinus lib. 22.

Antiſcium, cij. & Antiſcia, orum { ἀντίσκια } Sunt (vt inquit Pontanus lib. 1. cap. 2. de reb. cæleſtibus) munæ partiũ Zodiaci conſentiones, cùm gradus vnius ſigni, gradui alterius contrariam vmbram iaciat. Hinc eſt quòd Trapezuntius, ſio lib. de Antiſcijs, ſcribit, ἀντίσκια reſcẽ Contrarias vmbrationes appellari poſſe.

Antiſcorion { ἀντίσκιον } Herba eſt ex generibus Allij, quæ & Victoriam & Allium Cyprium appellarut. Plin. lib. 19. cap. 6.

Antiſinos, antiſmide quo ſic Seruius, Antiſmos, eſt vbi natius ſine ira eundia. vt. Atque idem ioogar vulpes, & mulgeat hircos. Virg. ecl.

Antiſophiſtes, anniſophiſtæ. m. g. Quintil. lib. 12. cap. 3, Vbaneq; Virginus interrogauit de quodam ſuo antiſophiſte, quot millia paſſuũ declamaſſet. Antiſophiſtes igitur vt Antiſophiſtes dicitur.

Antiſpodia, fue Antiſpodia, ἀντίσπωδα Dioſcoridi, ἀντισπώδα Galeno, vocantur à medicis omnia ea quæ eádem cum Spodio habent facultatẽ, quæq; in ſpodij inopia, pro eo poſſunt ſupponi. Dioſc. li. 5. cap. 46.

ANTISSA { ἄντισσα Stephino } Oppidũ in Lesbo inſula: Sunt enim in ea inſula oppida quinque, Antiſſa, Pyrrha, Ereſſus, Cirraa, Mitylene. Vel ba ſunt Pomponij.

Antiſtaſis { ἀντίστασις } Schema, quod Latinis Intentio dicitur, eũm idẽ repetitur in contrario ſenſu. vt.

Ex illo Corydon Corydum eſt tempore nobis. Iulius Ruſinianus.

Antiſtes

Antistes, antistitis, peuul. corr. {σεσεγκε} Ab antiquo vecbo Antisto, pro Antesto, quòd exteris antestet, id est antecellat. Erant autem Antistites apud antiquos primarij singulorum templorum sacerdotes, qui sacris præerant, & de futuris atque agendis responsa dabant consulentibus. Lin. 2. ab Vrbe. Ponti ab Euandro edocti, antistites sacri eius per multas ætates fuerunt. Loquntur de sacris Romanis. Cic. pro Domo sua, Antistites deorum.

Antistes, in fœminino. Valer. lib. 1. cap. de Seruata religione, Ne dcæ verustis tribus pertia deesset antistes.

Antistites ceremoniarum & sacrarum, Præfecti ceremoniis. Cic. pro Domo sua. Iunonali loco, &c.

¶ Antistes, per translationem dicitur qui in re aliqua excellit, atque principatum tenet. Vnde Seru. Sulpitius, scribit Quintiliaco libro 11. capa. Iuuus antistes appellatus est. Et Plato sapientiæ antistes, apud Plin. lib. 7. cap. 30.

Antistes artus. Cic. 1. de Orat.

Antistia, antistiæ. Ouid. 13. Metamorphoseos,

-tractisque comis antistia Phœbi.

Antistita, antistitæ, penult. corr. Gell. libro 13. cap. 19. Sacerdotes quoque fœminas M. Cicero antistitas dicit, non secundum grammaticam legem antistites. Nam quæ in sacerdotio fœminæ ministrabant dictorum plerunque reſpuerer: husus tamen verbi in ea parte sunt delectatus, Sacerdotes (inquit) Ceretis, atque illius fani antistitæ. Cic. 6. Verr.

Idæ ve barbaricæ Cybeles antistita buxo. Virgil. in Ciri.

Antistium {σεσεγκε} Eadem fere significatione, & quod Antistitis dignitas. Martia Capella, Antistitio præminebat Athanasia.

ANTISTHENES, pen. corr. {ανσθενης} Socraticus philosophus, 2. curius magis quam eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & durinam in Socratico sermone adamauit, vt scribit Cic. lib. 3. de Orat. ¶ Fuere item alij ites, vnus delchol Herculei, alius Ephesius, tertius Rhodius historicus, vt tradit Diogenes Laertius.

ANTISTIVS, C. Martinij Spoletini accusator. Cic. pro Com. Balb. ¶ Fuit & alius Antistius Piso orator. Cic. in Bruto.

Antistius C. Veter, Viti proprium, qui Consul est creatus nono Cæsio, & in Varinium. Flor. lib. 4. Appian. lib. 1. Ille constitutus fuit curator tunulæ iobius ere maritimæ, & quum in imperio bellum Cretense ibus inferret, turpissimè victus interiit. Epit. Liu. 79. & 97. Vell. lib. 2. Flor. lib. 3. cap. 7. Cic. 4. & 5. Verr. Hic eres reliquit filios, M. L. & C. Marcius, Magnller equitum C. Cæsare Dictat. & eandem consul eum eodem. Interfecto Cæsare hostis à Senatu iudicatus, ad Mutinam victus ab Hirtio & Cæsare Octauiano Galliam contigit. M. Lepidi eum legionibus sibi iuxit Triumuir R. Pereanus, in quinquennium eum Cæsare & Lepido conslitutus, proscriptionem Sullanam renouauit. Brutum & Cassium apud Philippos vicit. Partibis bellum intulit; duabus legionibus amissis nulla te prospere gestis in Armeniam reuersus est. Ab Augusto ad Actium usque vixit. Ab Alexandriam profugit, ibique fesipit interemit. Hæ summatim ex Plutarcho. Epitom. Liu. 116 & seq. Dione, Floro, Suetonio & Cicerone.

Antonius Iulianus rhetor Romæ perquam fuit hnnesti atque humani ingenij: doctrina quoque tha vehore ac delectabili, veterimoque elegantiarum cura & memoria multe fuit. Adhæc scripta omnia nonquora nam eurioſe præstabat, aut virtutes laudibus, aut vitia rimabatur, vt iudicium ab eo factum examussim diceres. Gellius.

Antonius Gnipho, ingenuus in Gallia natus, fed expoſitus, & à nutrii ore suo manumissus, Romæ docuit rhetoricam, & poemata in domo Iulij Cæsaris pueri adhuc. Cuius etiam scholam Cicero & Cæsar frequentasse dicuntur. Fuit aliquando mixti studiique natura: nec vnquam aliquid de mercedibus pactus, eoque plura ex discentium liberalitate confequutus est. Vixit annos 90. Ex Tranquillo.

Antonius Cultor, Rei herbariæ peritissimus Plinij temporibus. Is centesimum excedens ziatis annum, nullum curporis malum experius, ne ænate quidem memoria ad vigore eo cultus, horum habebatsin quo herbæ plurimæ alebantur, & diuersi generis, vt testatur Plin. lib. 25. cap. 2.

Antonius Musa, medicus fuit Augusti excellens, cuius meminit Horat lib. 1. epist. 6. & Plin. lib. 19. cap. 8. & lib. 29. cap. 1. & lib. 30. cap. 13. Huic Iaua zinea colloca fuit iuxta fignum Scipionis, vt scribit Suetonius in Augusto, cap. 59. Medico (inquit) Antonio Musæ, cuius opera ex ancipiti morbo conualuerat, statuam ære collato, iuxta signum Æsculapij statuerunt.

Antoniam Drusi nunquam expuisse author est Plin. lib. 7. cap. 19. Eadem apud Baulos muræna, quam diligebat, inaures addidit: cuius propter fœmam nonnulli Baulos videre contupiuerant. Idem Plin. lib. 9. cap. 55.

Antonianus, ab Antonio deductum adiectiuum. Cic. in epist. fam. 12.

Antoniana laroconio liberata Respub.

ANTONIA ASIA {αντωνια} Figura est, qua sit quoties pro nomine proprio id ponitur quod potest esse cum proprio nomine, & reciprocari dici. Vt, Saturnia, pro Iunone. Virgil. 1. Æneid. Et Seruio. Quintiliano autem lib. 8, Antonomasia est, quæ aliquid pro nomine ponit: vt, Peliades, pro Achille. At in exemplo Quintiliani sy nec loche ris, & in exemplo Seruij neque figura neque tropus est. Rannus.

ANTOS {ανθος} Centaurs eunuchum nomen. Valer. Flac. 1. Argonaut. -ardensi feragit Clarus Antoria quereu.

ANTORIDES {ανθριδης} Pictor, Arisiprij filij Aristidis Thebani, discipulus. de quo Plin. lib. 35. cap. 10.

Antr æ arum, Conualles, vel arborum interualla. Festus.

ANTRONIA {ανθρωνη} Pagonia Melæ inuruis est Magnesiæ, regionis Thessaliæ, quæ à Stephano & Strabone Antron dicitur: ab Antris nimirum vtroque nomine deducto, quorum magnam circa hanc vrbem copiam fecerant molarium lapidum fodinæ. Circa hanc vrbem, procerissimi gigubantur afini: vnde factum est vt Antronius Asinus, prouerbio dicatur de homine corpulento & robusto, in quo tamen ingenium & animi vigor desiderctur.

ANTRONIS asinus {ανθρωνιος} Castellum in Pthiotica plaga, de

Curra laborarat ancilia tollit aquat.

Antio, antias, antiare, Haurire, à Græco {αντλεω} defcendit. Liu. Florem autiabant Liberi carchesius. Festus. Vide ANCLO.

ANTOBOGES, populi sunt Aquitaniæ, Narbonesi prouinciæ contermini, non procul à Cadurcis populis. Vide Plin. lib. 4. cap. 19.

ANTOECI {ἀντοικοι} populus quos Martianus ab Antrichidem bus separat.

ANTONINVS, cognomento Pius, Romanorum Imperator, qui Ælio Adriano succeſſit. Hic quum filiũ non haberet, M. Antonium philosophum adoptauit, eumque morieus imperij fuit. socrem reliquit. ¶ Fuit & Antonine cognomen Caracallæ, qui post scitum Romanum tenuit imperium. ¶ Alius præterea cognomento Heliogabalus, qui Opilio Macrino succeſſit.

ANTONIA gens antiquitatem fu generis ad Antonem Herculis filium retulit, vt author est in Antonio Plutarchus: quod ipsum apud Appianum lib. 3. de bell. Ciuil. confirmat Augustus his verebis: Adopratiles (inquit) te Cæsar, Antoni, si scius set quo animo ex Heraclidarum gente trausiturum ad Æneadas. Secunda hæc Aborigenum patricia gens est, nec præterea vllam apud antiquos reperio. Familiæ vero huius gentis duæ fuere, Vna Merendarum, altera (quod equidem sciam) cognomine caret. & hæc plebeia fuit. Tribunatum enim plebis M. Antonium gessisse Plutarchus scribit; & C. Antonium Ciceronis in consulatu collegam, Pædianus in ea contra Catilinam, plebeium nobilem appellat. Vnum tamen eundémque orium habuere, & tanquam ex eodem fonte fluxerunt. Fieri enim facilè potuit, vt hæc familia ad plebem transiret, vt Quintia & alia complures. Hæc ex Richardi Strcuij libro de Stemmatibus Gennum & familiarum Romanarum.

M. ANTONIVS Orator bello ciuili Mariano occisus est: vt author est Plutarchus in Mario. Cic. de Orat. 3. & 1. Tusc. ul. Paterculus lib. 2. Florus lib. 3. cap. 21. Hic duos reliquit filios, M. & C. quorum hic colleg a fuit Cæsonino in Consulatu Catilinam proxime vicit: inde in Macedoniam profectus, ibi à Dardanis oppressus, amisso exercitu profugit. Romam reuersus reperundarà damnatus est. Epitom Liu. 103. Salluit. in Catil. Cicero pro Sextio, pro Domo, pro Flacco, pro Cælio & in Varinium. Flor. lib. 4. Appian. lib. 1. Ille constitutus fuit curator tunulæ iobius ere maritimæ, & quum in imperio bellum Cretense ibus inferret, turpissimè victus interiit. Epit. Liu. 79. & 97. Vell. lib. 2. Flor. lib. 3. cap. 7. Cic. 4. & 5. Verr. Hic eres reliquit filios, M. L. & C. Marcius, Magnller equitum C. Cæsare Dictat. & eandem consul eum eodem. Interfecto Cæsare hostis à Senatu iudicatus, ad Mutinam victus ab Hirtio & Cæsare Octauiano Galliam contigit. M. Lepidi eum legionibus sibi iuxit Triumuir R. Pereanus, in quinquennium eum Cæsare & Lepido conslitutus, proscriptionem Sullanam renouauit. Brutum & Cassium apud Philippos vicit. Partibis bellum intulit; duabus legionibus amissis nulla te prospere gestis in Armeniam reuersus est. Ab Augusto ad Actium usque vixit. Ab Alexandriam profugit, ibique fesipit interemit. Hæ summatim ex Plutarcho. Epitom. Liu. 116 & seq. Dione, Floro, Suetonio & Cicerone.

Antonius Iulianus rhetor Romæ perquam fuit hnnesti atque humani ingenij: doctrina quoque tha vehore ac delectabili, veterimoque elegantiarum cura & memoria multe fuit. Adhæc scripta omnia nonquora nam eurioſe præstabat, aut virtutes laudibus, aut vitia rimabatur, vt iudicium ab eo factum examussim diceres. Gellius.

Antonius Gnipho, ingenuus in Gallia natus, fed expoſitus, & à nutrii ore suo manumissus, Romæ docuit rhetoricam, & poemata in domo Iulij Cæsaris pueri adhuc. Cuius etiam scholam Cicero & Cæsar frequentasse dicuntur. Fuit aliquando mixti studiique natura: nec vnquam aliquid de mercedibus pactus, eoque plura ex discentium liberalitate confequutus est. Vixit annos 90. Ex Tranquillo.

Antonius Cultor, Rei herbariæ peritissimus Plinij temporibus. Is centesimum excedens ziatis annum, nullum curporis malum experius, ne ænate quidem memoria ad vigore eo cultus, horum habebatsin quo herbæ plurimæ alebantur, & diuersi generis, vt testatur Plin. lib. 25. cap. 2.

Antonius Musa, medicus fuit Augusti excellens, cuius meminit Horat lib. 1. epist. 6. & Plin. lib. 19. cap. 8. & lib. 29. cap. 1. & lib. 30. cap. 13. Huic Iaua zinea colloca fuit iuxta fignum Scipionis, vt scribit Suetonius in Augusto, cap. 59. Medico (inquit) Antonio Musæ, cuius opera ex ancipiti morbo conualuerat, statuam ære collato, iuxta signum Æsculapij statuerunt.

Antoniam Drusi nunquam expuisse author est Plin. lib. 7. cap. 19. Eadem apud Baulos muræna, quam diligebat, inaures addidit: cuius propter fœmam nonnulli Baulos videre contupiuerant. Idem Plin. lib. 9. cap. 55.

Antonianus, ab Antonio deductum adiectiuum. Cic. in epist. fam. 12.

Antoniana laroconio liberata Respub.

ANTONOMASIA {αντονομασια} Figura est, qua sit quoties pro nomine proprio id ponitur quod potest esse cum proprio nomine, & reciprocari dici. Vt, Saturnia, pro Iunone. Virgil. 1. Æneid. Et Seruio. Quintiliano autem lib. 8, Antonomasia est, quæ aliquid pro nomine ponit: vt, Peliades, pro Achille. At in exemplo Quintiliani sy nec loche ris, & in exemplo Seruij neque figura neque tropus est. Rannus.

ANTOS {ἀνθος} Centaurs eunuchum nomen. Valer. Flac. 1. Argonaut. -ardensi feragit Clarus Antoria quereu.

ANTORIDES {ἀντορίδης} Pictor, Arisiprij filij Aristidis Thebani, discipulus. de quo Plin. lib. 35. cap. 10.

Antr æ arum, Conualles, vel arborum interualla. Festus.

ANTRONIA {ἀνθρωνη} Pagonia Melæ inuruis est Magnesiæ, regionis Thessaliæ, quæ à Stephano & Strabone Antron dicitur: ab Antris nimirum vtroque nomine deducto, quorum magnam circa hanc vrbem copiam fecerant molarium lapidum fodinæ. Circa hanc vrbem, procerissimi gigubantur afini: vnde factum est vt Antronius Asinus, prouerbio dicatur de homine corpulento & robusto, in quo tamen ingenium & animi vigor desiderctur.

ANTRONIS asinus {ἀνθρωνιος} Castellum in Pthiotica plaga, de

quo ſic Strabo lib. 9. Ad Antronem verò munitum caſtellum eſt, in tranſitu in Bubram quod Antronis aſinum vocant.

Antrum, antri, ἄντρον Græcè, Latinè autem caverna dicitur. Virgil. 6. Æneidos.

Extiſum Euboicæ latus ingens rupis in antrum. Martial. lib. 13. Gaudet in effoſſis habitare cuniculus antris.

¶ Antrum, pro omnino ſubitaneo cauom. Virgil. 4. Georg.

— cæteſque arboris antro. De apibus loquitur repertis.

Abdita antra. Ouid. 14 Metamorph.

Cæcum Lucan. lib. 4.

Cauum. Virgil. 2. Æneid.

Corcum. Silius. 6.

Frigida. Ouid. 1. Metamorph.

Furua. Ouid. 1. Metamorph.

Gelida. Virgil. 4. Georg. Immania. Virgil. 6. Æneid.

Infernа. Propert. lib. 3. lileg. 4.

Nigrantia. Claud. in in Panegyr.

Obſcura. Ouid. 4. Metamorph.

Opaca. Seneca in Hippolyto. 4.

Rorantia ſonoribus. Ouid. Metamorph. 6.

Valla. Virgil. 3. Æneid.

Vda. Martialis lib. 8 epigram. 10.

Virnida. Virgil. 1. Eclog. 2.

Antro ſe occulit. Val. Flac. 8. Argonaut.

Antra ſubire. Ouid. 12. Metamorph. Antra ſimul ſubcunt.

Antro ſuccedere. Virgil. 5. Eclog.

In antra claudi. Ouid. 14 Metamorph.

Antus, Vide ANTHVS.

A N V

Anubias, anubiadis {Ἀνουβιάς} A pubuſdam dicitur herba, quæ notiore nomine Conyza appellatur, & vulgò Cimicaria, ſeu Pulicaria. Legitur hæc vox in quibuſdam Diuſcoridis exẽplaribus, quam tamen a peritioribus inter nomenclaturas nothas, falſoque Dioſcoridi attributas ſcio numerari.

ANVBIS, pen. prod. huius Anúbis, & Anúbidis {Ἄνουβις} Ægyptiorum deus, qui canino capite pingitur. Hunc volut eſſe Mercurium, quia nihil eſt ſine ſagacitate. Author Strumi enarrat illud Virgil. 8. Æneid.

Omnigenúmque deum monſtra, & latrator Anubis. Ouid. 2. Amorum elegi. 13.

Per tua ſacra precor, per Anubidis ora ſerendi. Propertius lib. 3. eleg. 11. Aufa ſoui noſtro latrantem opponere Anubin.

Anubius, Vide ANVBIAS.

ANVLVS, ſiue ius Mauritaniæ, apud Plinium lib 8. cap. 1. Legitur & Amilus.

Anus, huius anus, fœm. gen. priore correpta {χρόνῳ} Veulam ſignificat. Feſtus, Anus dicta eſt ab annorum multitudine: quonam animi qui non geminabatur conſonantes: vel quod dum ſi fine ſenſu, qui Græcè dicetur ἄτε. Cic. t. Tuſcul. Quæ eſt anus tam delira, quæ timeat iſta? Ouid. 3. Faſt.

Pauper, ſed multæ fedulitatis anus.

¶ Anus, Genitiuus antiquus pro Anus. Varr. Cato, vel de liberis educandis, & tam mirum eſt oportet eſſe adoleſcentem. Anuis enim vi ſanguis deterior, ſic lac. Ex Nonio. Vide & Gellium lib. 4. cap. 16. vbi abondé.

Annoſa anus. Ouid. 2. Faſt.

Cura anus. Ouid. 1. de Arte amandi.

Delira anus. Cic. 2. de Diuinat.

Frigida. Ouid. 3. de Arte amandi.

Grandæua & defecta. Seneca in Herc. Œtheo, 54.

Tiemens. Ouid 8. Metamorph.

Vana. Ouid. 13. Metamorph.

Anus charta. Vide CHARTA.

Anus ficus. Plin. lib. 15. cap. 19.

Anicula, anicúlæ, penul. corr. {χρυσίον} Diminotium. Cic. pro Flacco, Aniculæ munimæ ſuſpicioſæ purgat ſe. Hoc diminutiuum per contẽptum dicitur, ſicut muliercula, mercricula, pauperculus: quaſi anus abiectiſſima.

Anilis, pen. prod. {χρονικὸς} adiectiuum rt, Anilis æras. Colum. lib. 1. cap. 2. & C. t. Tuſcul.

Curæ aniles. Virgil. 9. Æneid.

Fabulæ. Quintil. lib. 1. cap. 8. Horat. 2. Serm. ſat. 6.

Paſſus. Ouid. 14. Metamorph.

Qozitus. Ouid. 9. Metamorph.

Rugæ. Ouid. 15. Metamorph.

Superſtitiones. Cic. 2. de Nat. deor.

Studium. Virgil. 4. Æneidos,

— illa gradum ſtudio properabat anili.

Anilitas, pen. cor. anilitatis, ſecun. gen. {τῶ χρονικῶ} Senectus. vt, Cana anilitas. Catull. 56. In Epithal. Iulix & Malliy.

Anilter, penul. cor. adiectiuum {χρονικὸς} Cic. 2. de Nat. deor. Neque id dicitis ſuperſtimoſè atque anilitèr: ſed phyſica, conſtantique ratione. id eſt, Secundum anilem ſuperſtitionem.

Aniculatis, & hoc aniculare {χρονικὸν} Idem quod Anilis. Auguſtinus, Quum hæc loquor, aniculatia abi videntur hæc verba.

Anius, ani, priore prod. nomen {χρονικὸν} Eſt etiam ſus foramen per quod euacuator alnus: alio nomine pode. Cic. Paxo lib. 9. 22. Anum appellas alieno nomine: cur non ſuo potius? Cel. lib. 7. cap. 30. Ne anus ipſe ſuppuret.

A NX

ANXA, oppidum in ora Senonum, quæ antea Galliopolis dicebatur, vt ſcribit Plin. lib. 6. cap. 21.

ANXIVS, {χρονικὸν} adiectiuum. ab Angio, angis, pro ſollicito aut metuſo ſere accipitur. Propriæ tamen quid ſit Cic. 4. Tuſcul. offendit his verbis, Itaque dicimus grauè dinoſus quoſdam, quoſdam toromoſos: non quia ſemper ſint, ſed quia ſæpe ſint: alij ad metuſas, ad aliam perturbationem prochues. Ex quo in aliis anxietas, vnde anxij: in aliis iracundia dicitur, quæ ab ira differt. Eſtque aliud iracũdam eſſe, aliud iratum: nec differt Anxietas ab angore. Neque enim omnes anxij qui anguntur aliquando, neque anxij ſemper angũtur.

Anxiæ ægritudines & acerbæ. Cic. 4. Tuſcul.

Anxio animo eſſe. Cic. 2. de Finib.

Anxius ſum de aliqua re. Quintil. lib. 5.

Anxia cura. Quæ non facit anxios. Plin. lib. 6. cap. 8.

Oratio, id eſt, Curioſos elaborat. Gell. lib. 13. cap. 7.

Senex. Cic. de Senect.

¶ Anxius, cum genitiuo. Plin. lib. 15. cap. 18. Nepotũmque ſecuritatis anxius: Hoc eſt, De fuorum nepotum ſecuritate ſollicitus. Silius, Anxia fati. Ouid. 1. Metam. Et fors anxia furti. Id eſt, Fuit ſollicita ne ſibi furto auferretur. Idem 13. eiuſdem. 59.

Anxia ſunt vitæ pectora noſtra iuæ. Id eſt, De tua vita ſollicitus eſt meus animus.

Anxia potentiæ. Tacit. lib 4. Et lib. 3. Anxia ſui.

Anxius gloriæ alterius. Liu. 5. bel. Pun.

¶ Anxius, cum accuſatiuo. Liu. Decad. 4. lib. 3. Superantes Tibunos, & ſuam ſam ricem magis anxios, quam eius cui auxilium ab ſe petebatur, libertate onere conſenſus populi Romani.

¶ Anxius, cum ablatiuo, vt Anxius curis. Liu. 7. bel. Pun. Ouid. 9. Metamorph.

Anxium habere aliquem dicitur res. Hirt. lib. 5. Miriſice hoſtium leuis armatura anxium ac ſollicitum habebat.

Anxius mentis. Ouid. ad Liuium,

Tu quibus audius anxia mentis eras. Hoc eſt, animo anxia.

Anxie {προνικῶς} Aduerbium qualitatis, Seuerè, curioſè, & cum anxietate. Salluſt. in Iugurth. neque tam anxie laturum fuiſſe. Plin. lib. 11. cap. 23. Ne in ſe quiſque & augũria anxie quærat.

Virtam anxie docius. Vide Doctus, in DOCERO.

Anxiè diligens. Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 7. Deus volo, quid ſit, quod cum Virgilius anxiè timeret diligens fuerit in verbi pro cauſæ merito vel auroritate ponendis ancuriosè & abiectè, &c.

Anxietas, pen. corr. {ἄπνοια} Plin. lib. 7. cap. 53. Quem euenti anxietate dicimus mortuum. Iuuenal. ſatyr. 13. Perpetua anxietas.

Anxietas animi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.

Anxitudo 9. pn. prod. anxitudinis {μακρόνυμα} pro anxietate. Cic. 2. de Republica, Quærtaq; anxitudo, prona ad luctum, & mœrẽs, ſempérque ipſe ſe ſolicitans. Accius Armorum iudicio, Vbi cura eſt, ibi anxitudo. Nonius.

Anxifer {χρονικῶς} adiectiuum poeticum, pen. corr. quaſi ferens, ſiue afferens anxietatem. Cic. 2. Tuſcul. Nunc nunc dolorum anxiferi torquent vermces.

Anxiferæ curæ. Cic. de diuinat.

Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas.

ANXVR, Anxurus pen. corr. tam maſculinus quàm neutri generis, ribs eſt Italiæ, quam nunc Terracinam dicimus, vt ſcribit Strabo. Martialis lib. 5. epigram. 3.

Sue ſaluiferis candidus Anxur aquis. Candidus, & candore ſaxorum, quæ ſi Dominus. Horat. lib. 1. Serm. ſatyr. 5.

Impoſitum ſaxis late candentibus Anxur. Mons (inquit Porphyrio) in quo Tarracina conſtitota erat, faxa habet calci coquendæ aptiſſima: ergo à calce videtur candida dixiſſe. Plin. libro 3. cap. 5. A Circeiis palus Pontina eſt, quem locum viginti rirum vrbium fuiſſe Mutianus ter Conſul prodidit. Dein flumen Vfens, ſupra quod Tarracina oppidum, lingua Volſorum Anxur dictum. Setuius in 7. Æneid. ſub finem, Circa hunc tractum Campaniæ colebaur puer Iupiter, qui Anxurus dicebatur, quaſi ἄτε βρυσῶ id eſt, Sine nouacula, quia barbam nunquam raſit: et à Iuno virgo, quæ Feronia dicebatur. ¶ Eſt autem ſonus in campania iuxta Tarracinam, quæ aliquando Anxur d. cta eſt. Hæc ille.

ANXVRVS, Vide ANXVR.

A NY

ANYGROS, ſiue Anygrus, Vide ANIGRVS.

ANYTVS, vir Atheniensis, Socratis inimicus: de quo Plutarch. & Lucianus ſæpe meminit.

A OI

AOI dei {ἄοιδος} Dicebantur ex cuſu tranſcitoates in Samothracem ſtagnum, & Cilices, ab Aoo Cephali pater fluentus fluuij. Authores Heſychius & Phauorinus.

A ON A

AONES, vt dicit Lactantius, ſunt Neptuni filius, & ab eo dictam affirmat Aoeam, quæ quidem pars eſt Bœotiæ. Addit Perottus Aonem ilium reliquiſſe Dymantem, qui parti in imperio ſucceſſit.

AONIA {χρονικὸν} pars mountana Bœotiæ, ab Aone Neptuni filio, vt dicit Lactantius. Nam Aones, erant populi vetuſti in Bœotia, à quibus Aones montes dicti ſunt, in quibus eſt fons Aganippe, qui dicitur Aonius fons. Item Aonides vocantur Muſæ, quibus ille fons dicatus eſt. Vnde Iuuenal. ſatyr. 7. Fontem Aonidum vocat.

Aonius {χρονικὸν} id eſt, Bœotius, vt placet Seruio apud Virgilium, lib. 3. Georgicorum,

Aonios rediens deducam vertice Muſas. Ouid. t. Amor. eleg. 1. Aonia lyra.

A OR

AORNOS {ἄορνος ὄρνις} Fuit petra apud Indos præcepa & inuia, monumentis hiſtoricorum celebrata. Ita dicta ob admirandam altitudinem, quaſi ipſis etiam auibus inacceſſa. Scribit Plotarchus Alexandrum, quem intelleuiſſet hanc petram teneri ab homine mercenario, dixiſſe, Nunc locus ille facillimus eſt capere. ¶ Eſt & Aornos, lucus in Epiro, ita dictus à peſtifero aurbus exhalatione, teſte Plinio in proœmio lib. 4. ¶ Hoc tram nomine dictus fuit lucus inter Pucolos & Baias, qui poſtea Auernus eſt appellatus. Vide infra.

AOROS {ἄορος} Cacce cuitas, ab Aora nympha ita appellata, quæ apud nomine Eleuthera dicitur, ab Eleuthere ejus ex Cureubas. Ex Stephano.

AORSI {ἄορσοι} Populi, teſte Ptolemæo libro 6. cap. 14. non procul à Iaxarte

Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanum mare influit. ¶ Alios Plin. libro 4. cap. 12. in Europa collocat. Strabo lib. 11. Aoristas dicit Tanaim fluuium accolere.

Aorta {ἀορτὴ} Arteria est omnium maxima, ex sinistro cordis ventriculo exoriens, spiritum vitalem in totum animantis corpus deferens, natiuúmque calorem per diastolen & systolen temperans. Galenus, qui anatomen attexarum, & lib. 16. De vsu partium.

A O T S, penult. prod. {ωσ} Populi Europæ finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Istro. Meminit horum Plin. lib. 4. cap. 11.

A O V S. penult. prod. {ὰοῦς} Fluuius est in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Æsanem appellent, teste Plin. lib. 3. cap. 23.

A P. Apud. A P. I V D. Apud iudicem. A P P. Appius, vel Appellat.

A P A T {ἀπάτη} Populi in Æthiopia sub Ægypto, Memnonibus ad Austrum proximi. de quibus Ptolem. lib. 4. cap. 8.

A

Apage, pen. corr. {ἄπαγε} trasum (vt quidam volunt) à verbo Græco ἀπάγω, quod est, Abduco, Abigo. Nonnulli dicunt esse verbum imperatiuum, secundæ personæ singularis: alij aduerbium: alij vtrantis interiectionem volunt. Vtcunque est, vox est apud Comicos vsitatior, qua modo vt aduerbio, modo vt verbo vtimur, significantes fugere rei alicuius fastidium. Eius igitur vsus clarius patebit exemplis.

Apage, absolute positum. Plaut. Amph. 4.

s. Apage, non placet me hoc nostris esse, eorum modo. Quasi dicat, Abit à me istud.

Apage te à dorso meo. Plaut. Casin. to. Id est, Te remoue, vel procul esto. Apage illum à me, Idem Casina.

Apage te. Terent. Eunuch. 4. 2. Sub. A me. Id est, Hinc vel à me recede. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. to. Apage te cum nostro Sexto Seruilio.

Apage istiusmodi salutem, cum cruciato quæ adueniet. Plautus Mercat. 4.

Apage, apage ic à me. Plaut. Mostel. 7. Apage à me, apage. Plaut. Bacchid. 2.

¶ Apagesis, pen. cor. hoc est, Apage si visita dicitur, vt Videsis, Cauesis, & alia verba eiusmodi. Terent. Eunuch. 4 6.

-num formidolosus obsecro ei mi homo? c: apagesis,

Ego formidolosus? Cic. 2. Tuscul. De exercitatione & consuetudine & commentatione dixi. Apagesis, nuoc de ratuoc videamus. Quasi dicat. Faecssant illa.

Apalæ {ἀπαλαὶ} Ab antiquis dicti sunt qui palæ tram, id est, decennium illum, qua flatus, morus, flexúsque corporis, ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporémque præ se ferunt, non didicerunt. Cic. in Orat. perfecto, Itaque qualis eorum mores, quos Apalæ tros Graeci vocant, talis horum misti videtur oratio, qui non eludunt numeris sententias. Budæus.

A P A R E A {ἀπαρὲα} Insula est Tigri fluuio circunfusa: sic dicta (vt scribit Plin. lib. 6. cap. 27.) ab Antiochi matre. ¶ Est & Apamea Bithyniæ oppidum, quam Nicomedes cognomento Epiphanes, Brusij regis filius, de matre Apamea nomine, Apameam vocari voluitque Mytilæ, Myrlæ Colophoniorum duæ dicebantur, vt tradit Plin. lib. 5. cap. 31. Hodie Arnea vocatur.

A P A M E S T B, oppidum in ea Italiæ parte quæ olim magna Græcia dicta est. Huius incolæ dicuntur Apamestini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

A P A M I A, eum {ἀπαμία} vrbs minoris Asiæ est, & vna Phrygiarum vrbium maxima fuit. Vrbs fuit nomine Celænæ, teste Plinio lib. 5. capite 29.

Apanthismus {ἀπανθισμὸς} Linea exilis, & visum effugiens apud pictores, Gal. teste, lib. De iisdem, venar. cuiosmodi lineæ à Protogene & Apelle ductæ fuisse apud Plin. lib. 35.

A P A R C T I A {ἀπαρκτία} Ventus ab Arcto stans: hoc est, à Septentrione. Plin. lib. 3. cap. 47.

Aparine {ἀπαρίνη} Ramis multis & paruis fruticat, asperis, qua dranguis, per interualla orbiculato foliorum ambitu, vt in Rubia: flos albus, semen durum, rotundum, concauum, alborn, vmbilici figura, asperitate vestibum tenaci. Ea alio nomine Philanthropon dicitur. Galli vocant Grateron. Vide Dioscor. lib. 3. cap. 88.

A P A N I {ἀπανοὶ} Scythæ populi, ex Nomadum gente, Hyrcanis, & eorum mari proxime adiacentes: de quibus plora apud Strabonem lib. 11.

A P A R T H E N I, Populi sunt circa Mæotin. Plin. lib. 6. cap. 4.

Apartilogia, apartilogiæ, fœm. g. {ἀπαρτιλογία} Ratio est qua summa impendiorum iustorum subduitur cum pecuoia quæ in numerato habetur. Velut qui domum ædificare instituit, rationem impensæ futuræ eum pecunia sua colligit, vt eeo videat quantus exædificare possit: quod si somniæ adæquent inter se, tam securus est operis. Hanc rationem Cicero quadrantem appellat, quam nihil nec exactius nec deest. Nos lingua nostra vernacula, Latinæ linguæ imitatione, Rotundum rationem vocamus. Horat. lib. 1. Epist.

Mille talenta rotundentur, eorsidem alterà, porro

Tertia succedant. Ex Budæo.

Apate {ἀπατὴ} Genus inrybi apud Theophrastum, quam Theodorus Fraudem vertit, eo quòd gustantes amariuudine decipiat.

Apathes, penult. corr. {ἀπαθὴς} Latinè dicitur sine affectionibus. Plinius libro 7. capite 50. Exiit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, torui tatemque naturæ durum & inflexibilem, affectusque humanos admirans, quales apathes Græci vocant, multos eius generis experti.

Apathia {ἀπάθεια} dicitur vitium illud naturæ, quo immobiles & inrepidi fe ad omnia præbent hominem. Vsus est Gell. lib. 19. cap. 12. vbi ait, Sic isti apathiæ sectatores: qui videri fe esse tranquillos, & inrepidos, & immobiles volunt, dum nihil cupiunt, nihil dolent, nihil irascuntur: omnibus vehementionibus animi officiis amputatis in corpore ignauæ, & quasi enervatæ vitæ confenescunt.

Apator {ἀπάτωρ} Dicitur sine patre: quo nomine à poetis Vulcanus dicitur, quem illi fingunt à Iunone sine patre esse editum. Dicuntur eiam Apatores, qui incerto patre nati sont, quos Latini Spurios vocant. Vide Pluarch. in Problem.

Apaturia {ἀπατούρια} Festi. ritus Athenis celebrabatur, in qua Sinalei Thracum regis filius cooitati adscripsus est. Quatuor autem diebus ea fuit: primum dicm Δόρπια appellabant, quòd fodales ad vesperam in vnum coacti epularentur: secundum ἀνάῤῥυσιν, à sacrificando: (eam Ioni fodali, & Palladi sacra faciebant: tertium κουρεῶν, id est Puellatem, vocabant (quòd fcilicet pueros & puellas fodalitati ascribebant) quartus dies ἀνδρεῖα dictus est. Ex Suida, apud quem vide latius quæ causa horum festorum fuerit, & apud Eusebium in libro de Temporibus.

Apaturius Venus {ἀπατούριος ἀφροδίτη.} De hac ita in vndecimo scribit Strabo, vbi de Phanagoria agit. Phanagoriæ est (inquit) insigne Veneris Apaturiæ templum. Id nomen interpretantur, fabulam quendam afferentes, quòd quum gigantes Venerem adorarentur, illa Hercule inuocato, tandiu in latebris quibusdam latituit, donec gigantes figillarum excipiens dolo, Hercuh occidendos exhibuit. Hinc est Apaturium templum ipsum Veoeris nuncupatum, vt prodit Stephanus & Strabo eod. lib. 11.

A P P

Ape, apud antiquos dicebatur Prohibe, Compesce. Festus.

Apellotes, apeliotæ, pen. prod. masc. gen. {ἀπηλιώτης} Nomen venci. Plin. lib. 2. cap. 7. Ab Oriente æquinoctiali, Subsolanus, ab Oriente hiemali, Vulturnus: illum Apeliotem, hunc Graeci Eurom appellant. Catull. ad Furium, Nec sæui Boreæ, aut Apeliotæ.

Apella, apellæ, masc. gen. {ἀπέλλαι} Nomen fictum ab a priuatiua particula, & nomine P E L L E S. Dicitur autem de Iudæis: qui (vt notum est) circuncisi colent. Horat. 1. Serm. Satyr. 5.

-credat Iudæus apella.

A P E L L E S, Apellis {ἀπελλῆς} Pictor eximius, patria Cous. Ouid. 2. de Arte. & teste Quintil. lib. 12. de Institut. orat. ingenio & gratia quam in se maxime iactabat, præstantissimus. Nam (vt ait Plin. lib. 35. cap. 10) omnes prius genitos futurósque posteà superauit, & picturæ gloria solus prope quàm cæteri omnes coniti, voluminibus etiam ad Persium discipulum suum editis, quæ doctrinam eam continerent. Is morieus Venerem reliquit, quam nemo aufus est perficere. ¶ Fuit & Apelles alter è sectatoribus Marcionis, de cuius hæresi scribit Eusebius fuse historiæ lib. 5.

Apellus, pen. prod. dicitur Cinna {κίννης.} vt, Apelleo colore signatus. Stat. lib. 5. Sylu. 1.

A P E L L I C O N, Apelliconis {ἀπελλικῶν} Proprium viri nomen. Strabo lib. 13. E Scepsi fuere philosophi Socratici, Erastus, Coriscus, & Neleus Coriscí filius, qui Aristotelem & Theophrastum audiit, & facceisor fuit bibliotheeæ Theophrasti, in qua Aristotelica inerat quam, quum posteri Nelei (ad quem pervenerat) in fossa quadam occuluissent, tineis & humiditate labefactios, tadem Apelliconi Teio tradidcrunt, magno emptos argento. Apellicon (vt qui magis librorum studiosus esset quam sapientiæ) volens corrosiones emendare, correxit nimis dos dedit, scripturam non recte supplens: quapropter libros ediuit erronbus plenos. Huius bibliotheeam Sylla postea, quum Athenas epsiset, Romam aduexit. De hoc plura Strab.

A P E L L I N E M antiqui dicebant pro Apollinem. Festus.

A P E N E T E, Ptolemæo, Apuliæ vrbs, vulgò Manfredonia.

Apenninus {ἀπέννινος} Latinè dicitur. Hannibale dici poteſt, quasi Annuum, vel in plures annos exilium ob eadem non voluntariam. Tradunt enim morem fuisse apud veteſtissimos, vt qui non voluntariam eadem admisset, is exularet patria: ad zdefque locupletes hominis fe conferens, ibi optimus federet in limine, orarétque, & postularet admisse eadis expiamenium. Causa autem exilij voluntaria erat, quòd vitos homicidas, vt impuros & detestandos existimabant, ideóque vitandos & aucrfandos. Huius expiationis exemplum videre licet apud Herodotum libro primo, quo in loco Croesi memoire, nuptias filij sui celebrantis, qui Adrastum Midæ Phrygis filium, à cæde fraterna expiauit. Ex Budæo in annotationes in Pandectas.

A P E N N I N V S, Vide A P O E N I N V S.

Apeſpia {ἀπέσπια} Ventriculi visum est, quod Latini Cruditatem appellant, quum scilicet cibi in ventriculo non immutatosre, sed tales fere egerantur, quales sunt ingesti. Gal. libro 5 sympt. differ.

Aper, apri, masc. gen. {ὁ ἄπρος} Porcus ferus, siue sylucster. Iuuenalis, -quanta est gula, quæ sibi totos

Ponit apros, animal propter conuiua natum? Varro 4. de ling. Lat. Apri à be quod in locis asperis: nisi à Graecis, quòd hi ἄσπρον

Aper acer. Virgil. 9. eclog.

Cruentus & indomitus, apud Claudianum.

Durus. Propert. lib. 2.

Frendens. Ouid. 1. de Arte amandi.

Fulsus. Ouid. 2. de Arte amandi.

Hirtus. Ouid. 2. de Arte amandi.

Hispidus. Seneca in Agamem. 1.

Militarius. Vide Militarius, in M I L I B.

Nemoriuagus. Catull. in Aty. 38.

Setosus. Virgil. 7. eclog.

Sicuis. Virgil. 3. Georgicorum.

Spumans. Virgil. Æneid.

Timendus dente. Ouid. 4. Epist.

Toruus. Ouid. 2. de Arte amandi.

Trux. Ouid. 11. Metamorph.

Vallatus. Ouid. 9. Metamorph.

Violentus. Ouid. 9. Metamorph.

¶ Apri fulmen habene in dentibus. Ouid. 10. Metamorph.

Aprum agitare lairatibus. Sil. lib. 16.

Ferire aprum. Ouid. 3. Metamorph.

Figere apros. Ouid. 2 de Arte. Irasciturque aper. Ouid. 7. Metam.
Prædator aprorum. Ouid. 12. Metamorph.
Immittere fonibus apros. Virgil. 2. eclog.
Premere cursum apri. Virgil. 4. Æneid.
Sectari apros. Virgil. 7. eclog.
Superare viribus aprum. Horat. 1. Epist. 19.
Turbare aprum latratibus. Virgil. 3. Georg.

Aprarius, adiectiuum. vt, Retia apraria. Paulus in l. fondo legato. D. de fund. instruct.

Aprinus, penult. prod. adiectiuum [*ἀφρικὸς*] sic dici debet secundum analogiam: vt à Caper vel capra dicitur Caprinus. Antiqui tamen, (vt apparet ex versibus codicibus) per u vocalem in fecunda, & per g in tertia scripserunt aprugnus. Plin. lib. 8. cap. 53. Iam Catonis Censorii orationes aprugnum exprobrant callum. In ires tamen partes diuisi fuo, media ponebatur, lumbus aprugnus appellata Plaut. Perf. 9.

-quæ dixi vt nuntiares,
Satin' ea tenet? 2 o. magis calleo, quàm aptugnum callum callet.

Festhæ sic respondet, ludens homonymia huius dictionis calleo: quæ & sture, & callosum esse significat. Eandem habet in Pœnulo 8. sententiam, & pene verba eadem.

Aprugnas: sub. caro.
Aprugni lumbi.
Aprinum sc. Plin. lib. 28. cap. 16.
Fimum. Plin. lib. 28. cap. 8. & cap. 17. Pulmo. Plin. lib. 28. cap. 16.
Vesica. Plin. lib. 28. cap. 15. Vrinæ incontinentiam cohibet vesica aprina, si assa mandatur.

Aperio, aperis, pen. corr. aperui, aperitum [*ἀνοίγω, ἀνοῤῥήγνυμι, ἀποκαλύπτω*] aperire: Ex Ad & Patrio, teste Priciano: id est parefacere. vt, Aperire oppidum. Terent. Adelph. 4. Idem Adelph. 2. 2. Aperi fores. Sic Aperire aranum. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Literas. Cic. Att. lib. 1. 8. Sic, Aperire tellam & tum. Plin. lib. 7. cap. 52.
Aperire & Claudere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.
Aperire cauernas. Ouid. 15. Metamorph.
Aperire, Declarare, ostendere. vt, Aperire sententiam suam alicui. Cic. in Oratore. Plin. lib. 2. cap. 11. Certior ex ytraque valitudo fuit aperturi vt non sit necesse amplius dinem eius oculorum argumentus atque coniectura animi scruiari.

Aperire argumentum. Terent. Coniurationem. Cic. in Catil.
Confutudinem. Cic. pro Marcello.
Dolum. Plaut. Si hic non videbit mulierem, aperitur dolus.
Naturam vel mores. Salluft. in Catil.
Aperire & explicare. Cic. 1. de finib. Totam rem aperiam: eaque ipsa quæ abullo inuentore veritatis, & quali arcbitecto beatæ vitæ dicta sunt, explicabo.

Aperire animum. Matius ad Cicer. lib. 11. 28. Trebatio nostro magnas grauis as ago, quod tuum ergà me animum simplicem atque amicum aperiat.

Se. Terent. Andr. 4. 1. Post vbi tempus promissa iam perfici, Tum neceßario se aperiunt.

Aperire, pro Efficere arcanum, prodere, & denontiare. Lio. rem Annibali aperit. Cic. ad Brutum, 10. Nec in Senatu scelerastissimorum consiliorum fontes aperire dubitaui.

Aperire de re aliqua. Cic. ad Hirrenn.

Aperire, Soluere, explicare vt, Aperire ænigma. Plaut. Sic Aperire res oculatas. Cic. 4. Acad.

Dubia. Cic. 4. de Finib. Futura. Virgil. 6. Æncid.
Inuolura. Cic. lib. 1. de Finib.

Aperire, Nudare, detegere. vt, Aperire caput, aut aliam partem corporis. Cic. 2. Philipp. Fauces ferè non possunt, caput aperuit, in collum inuasit. Idem 1. Offic. Verentur enim ne fuquo casu coerenit, vt partes corporis quædam aperiantur, aspectanur non decoré.

Aperuit aciem dies. Tacit. lib. 2. 20.
Aperire caput pro Vulnerare. Iuuenal. Fuste aperire caput, candelam imponere valuit.

Aperire, Mitigare, placare. Virgil. 8. Æneidos,
Et vaftas aperit syrtes, & temperat æquor. Nonius.

Aperire, Ostendere. Virgil. 6. Æneidos,
-aperit tamen qui vellet lucida.

Idem in 3.
Quarto terra die primum se attollere tandem
Visa: aperire procul montes, ac volutre fumom. Hæc Nonius, & Seruius.

Deliuescere & Aperire se, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.

Occulare & Aperire, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. Tum occultantur, tum rursus aperiontur.

Aperire viam, Dare aditum. Virgil. 1. Æneidos,
Nec locus aperire viam, aere mœnibus audent.

Aperire viam incendio, Dare aditum ad faciendum incendium, Liu. 6. ab Vrbe.

Aperire eurfum alicui ad laudem. Cic. 14. Philipp.

Aperire redditum ad. Cic. ad Trebat. lib. 6. 16. Quando tibi virtus & diuinitas tua reditum ad tuos aperuit.

Fugam aperire inclusis. Claudian. de Bel. Getico.

Aperire iter alicui vbi aliquam regionem. Liu. 3. bel. Pun.

Claudere & aperire rem familiarem. Cic. 2. Offic. Quam ob rem nec ita claudenda est res familiaris, vt eam benignitas aperire non possit: nec ita reseranda, vt pateat omnibus.

Aperire iter ferro. Salluft. Quocunque ire placet, ferro iter aperiendum est.

Aperiri calum dicitur à poetis maturino tempore, quum sit dies: Claudi verò noctu, quum finitus. Ex Seruio in illud Æneid. 10.

Pandiur interea domus omnipotens Olympi.

Aperuit diem nebula. Liu. 3. bel. Pun. Quum calefacte sole dispulsa nebula aperuisset diem.

Aperire locum suspitioni aut crimini, Dare occasionem suspicionis aut criminis. Cic. 7. Verr.

Occasionem. Liu. 9. ab Vrbe.
Occasionem ad inuadendum. Liu. 4. ab Vrbe.
Aperire fores amicitiæ. Cic. ad Brutum, lib. 13. 11. Sed tamen in omnibus nouis coniunctionibus interest, qualis primus aditus sit, & qua commendatione quasi amicitiæ fores aperiantur.

Aperire florem suum arbor, siue herba. Plin. lib. 12. cap. 11. Quem [florem] noctu comprimens, aperire incipit solis ortu, meridie expandit.

Aperire fontes philosophiæ. Cic. 1. Tusc. Multò flodiosius philosophiæ fontes aperiemus. Quod Virgilius Reeluderefontes dixit.

Aperire ludum docendi. Sueton. de Claris rhetoribus. Ad id tempus Epidius eluementia notatus ludum docendi aperuit. Cic. ad Pætum, lib. 9. 8. Quòd vt Dionysius tyrannus, quum Syracusis expulsus esset, Corinthi dicitur ludum aperuisse.

Aperire & Operire, veluti contraria. Plaut. Capt. Operat quæ fuerat, aperta sunt.

Aperire parietem dicitur qui fenestras vel ianuas in eo facit. Lpen. & vit. 6. vit. D. de seruitut. vrban. prad.

¶ Aperibo. Futurú antiquù pro aperiam. Pompon. Verninobius, Aperibo, non possum eiuem pati: orcus est quem amare cœpi, pinguis non pulcher puer. Nonius.

Apertus, participium, siue nomen ex participio, vnde Apertior & Apertissimus: significat, patens, manifestum, euidens. Cic. in Lælio, Ia qua nisi (vt dicitur) apertum pectus videas, suumque ostendas.

Aperta pericula. Virgil. 1. Æneid.
Cælum. Id est, Purum & serenum, inquit Seruius. Virgil. 2. Æneid. cælique inuectus aperto. Sic Apertus aer hiet. Ibidem, Scindit se nubes, & in æthera purgat apertum.

Serenum. Virgil. 2. Georgicorum,
Nec minus ex imbri soles & aperta serena. Vbi Seruius, Aer enim denstatur nubilo, & rarefit sereno.

Æquora. Lata planities. Virgil. 3. Georgic.
Campus. Planissimus, & latissime patens. Virgil. 3. Georg. Lio. 9. bel. Maced. Sic Apertum mare, apud eundem 5. bel. Pun.

Aperta & Dubia, contraria. Lucret. lib. 4.
Apertæ similitates, & Obscuræ, contraria. Cic. pro lege Manil.
Apertæ naues. Vide Constratæ naues, in MAVIS, & in CONSTRENO.

Apertum omnibus. Cic. ad Lentul. lib. 12.
Aperta res, & simplex. Cic. pro Cecinna.
Quis apertior in iudicium adductus est? Cic. pro Cluent.
Apertus dolor, & lis hes, contraria. Cic. ad Attic. lib. 8. Inuire cepi Caputm: nò quo manus illud defugeram, sed fine causa, in qua nullus esset ordinum, nullus apertus priuatorum dolor, bonoru autem esset aliquis, sed hebes.

Apertum & perspicuum. Cic. 1. de Nat. deor.
Aperta interrogatione concludere. Cic. 1. Acad.
Apertum, Quod fraude vel simulatione caret. Virg. 12. Æneid. Salus ingredius apertior. Sic Apertum pectus. Vide paulo ante APERTVS.
Aperti & simplices homines, Qui mihil habet simulatum, quitant minimè fraudulenti. Cic. 1. Offic.

¶ Apertum, Patefactum. Virgil. 8. Æneidos,
Limque adeo ruerant portis conditus apertis. Nonius.
¶ Apertum, absolutè. Liu. ab Vrbe, Et castris in aperto positis: Id est, In loco vndique patenti.

Per apertum fugere. Horat. 3. Carm. ode 12.
In apertum proferre. Cic. in Parad. Hoc tamen opus in apertum vt proferas nihil postulo. Vide 1 N.

Aperte, aduerbium qualitatis, apertius, apertissimè. Euidenter, manifestè. Cic. in Lælio, Aperte enim adulatum nemo non videt, nisi qui admodum est excors.

Dicere aperte. Terent. Eun. 5. 1. Nò tu istue mihi dictura aperte es? Explicare. Cic. 4. Verr.
Dolere ne ferre, vel tentare. Cic. Attico, lib. 13.
Falsum. Cic. 1. de Orat.
Odisse. Cic. in Lælio, Aperte enim vel odisse alterum magis ingenuum est, quam fronte occultare sententiam.

Aperte palamque dicere. Cic. 2. Verr.
Aperte mentiuntur. Cic. 4. Acad.
Aperte, ita vt res sese habet, narrabo. Terent.
Apertissimè insanire. Cic. 4. Acad. Aut ita si sentit, non apertissimè insaniet?

Aperte & palam, & Ex insidijs, contraria. Cic. in Bruto.
Aperte & Tecte. contraria. Cic. Attic. lib. 9. Et tamen ab illo aperte & tecte quicquid est datum, libenter accepi.

Apertio [*ἀνοίξις*] Verbale. Varr. 1. de Re rust. cap. 63. Sub terra qui habent frumentum in his quos vocant fyros, quò cum periculo introitur recens aperuione, ita ex quibusdam interclusa fit anima, aliquanto poli prouiere, quàm aperuerint, operteat.

Apertura, aperturæ, pen. prod. [*ἄνοιξις*] Quasi os quoddam in ædificiis. Vitru. lib. 5. cap. 5. Contrâque eas cellas relinquatur apertura. Idem lib. 10. cap. 9. Cui ea fronte em eius figuorur tabulæ, relictis semper dalibus aperturis ad aquam intro concipiendam.

Apes, apis: vel Apis, huius apis, f. g. [*μέλισσα*] Animal volucre, de insectoru genere vulgo nonsimum: cuius est mellificare proprium. Vnde illud Virgilij ex vita eius, Sic vos non vobis mellificatis apes.

Apes ab eo dictæ, quòd sine pedibus nascantur. Vnde Virgilius, Trunca pedum primo, Aultur Probus & Pisicanus.

Apis in nominatiuo. Columel. lib. 9. cap. 3. Nam quanto grandior apis, atque rotundior, tanto peior. Ouid. 5. 1. rul. leg. 3.

-dulcior illo
Melle quod in cæsis Anicia ponit apis.

Apes cur puretur. Multis dicatur, vide Mufari volueres in MVSA.
Apium in genitiuo plurali. Iuuenalis.
Examenque apium longa confederit vna. Sic bis aut sæpius Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16. Columella modò vno, modò alteroiesed frequentius Apum dicit, lib. 9. vbi de apibus.

Apes feræ.

Apes feræ Paulus in l.26.D. De furtis. Si apes fereg in arborem fundit ui apes feecrint, & quis eas uel fauum abstulerit: eum non teneri tibi furti, quia non furtior tuæ.

Florilegæ. Ouid. 5. Metam.

Ferax. Virgil. 4. Georgic.

Melliferæ. Ouid. 15. Metam.

Leues. Tibul. lib. 2.

Parcæ. Virgil. 1. Georgic.

Popularices Hymettæ. Martial. lib. 13.

Sedulæ. Ouid. 12. Metam.

Aborsus apium. Plin. lib. 11. c. 16.

Aeulcum apis sine clamore ferre non possumus. Cic. 2. Tusc.

Bombus apum. Plin. lib. 11. cap. 10.

¶ Examina condunt apes. Virgil. 2. Georg.

Examen meliunctur Claud. de bel. Getico.

Infidunt floribus. Virg. 2. Æneid.

Striduæ apes. Virgil. 4. Georgic.

Reuocare apes tinnitu. Claud. 4. Paneg.

Apes fauos fingunt, Cic. 1. Offic. Vel confingunt, siue construunt, Plin. lib. 11. cap. 5.

Flores aggerunt pedibus, & comportant. Plin. lib. 11. cap. 6. & 10.

Incubant, & abortiunt. Plin. lib. 11. cap. 16.

Melliferæ. Ibidem. cap. 10.

Apicula, penult. correp. diminutiuum { μελισσίδιον } Plin. lib. 7. cap. 21. & Plaut. in Curcul. 1. 10.

Apianus, penult. prod. { μελισσίδιον } adiectiuum ab Apes. vt, Apianæ vites, quæ ab apibus dictæ funt: quia earum uuas apes maxime iofectantur. Apiaca uua, vulgò *le muscadeau*. Plin. lib. 14. cap. 2.

Apiarium, apiarij { μελισσών } denominatiuum ab Apes, Locus ad nutriendas apes proprie accommodatus. Colum. lib. 8. cap. 14. Nos similiter appellamus apum cubilia, apiaria. Sic idem lib. 9. cap. 3. & 5. & 12. Gell. lib. 2. cap. 20. Apiaria quoque vulgus dicit loca, in quibus sunt fiti alui apum. Vide ALVEAR.

Apiarius { μελισσουργός } Qui custodiendis curandisque apibus præfectus est. Hinc Aparius, qui apibus, Plin. lib. 21. cap. 10. Prouentum enim spe rare apiarij, largè florente eo. Sic Colum. lib. 9. Hunc autem Varro mellarium vocat. lib. 3. cap. 16.

Apiastra, penultima producta, adiectiuum { μελισσοτρόφος } vt, Mensa apiastra. Plin. lib. 13. cap. 15. de medijs dominis loquens. Magna verò pofi bas gratia extra prædictas crispis, dena veluti gram congerie: quas ob id à similitudine apiastras vocant: id est, Quæ ilercoribus apum infectæ videntur.

Apiastrum, apiastri { μελισσόφυλλον } Herba est apibus grassimæ: quam nonnulli apum flusstre dicunt. Plin. lib. 20. cap. 18. Apiastrum Hyginus quidem melissophyllò appellat. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16. Et cytiso obscuisse, & apiastro quoad aly melyphyllon, aly melissophyllon, quidam melinon appellant.

Apesantvs lupiter { ἀπήμαντος } Deus à monte Nemæ, quem quidam Aphesas, alij Aphesantem nominant. Pindar. & Callimachus.

Apesvs. Vide APHESAS.

Apex, apicis, penult. correp. masc. gen. { κορυφή } proprie dicitur in summo Flaminis pileo virga lanara: hoc est, In cuius extremitate modica lana est, quod pinnam conficit apud Albam Afranium flaminis Fle xerunius in 2. Æneid. Item lib. 8. Æn. Apices lanigeri. Festus, Apex, qui est sacerdotum insigne, dictus ab eo quòd comprehédere vinculo, antiqui Apere dicebant. Valerius lib. 1. cap. De seruata religione. At Sulpitio inter sacrificandum è capite apex prolapsus, eidem sacerdotum abstulit. Potest tamen hic accipi pro ipso pileo Flaminis vt fit pars pro toto.

Apex, pro summitate pilei. Virg. 2. Æneidos,

Ecce leuis summo de vertice visus luli.

Fundere lumen apex.

¶ Apex cuuis cuique rei summitas. vt, Apex falcis, qui mucro dicitur. Colum. lib. 4. cap. 25. de figura falcis, Etiáq; velus apex proous timinens, mucro vocatur.

Flammeus apex exarsit comit. Ouid. 6. Fast.

Capitis apex. Claud. 1. epigram.

Apex montis. Sil. lib. 2.

Lucidus apex. Ouid. 4. de Ponto.

Apicem ducere. Ouid. 10. Metam.

Conifert micuere apices. Claud. 3. de rap. Proserp.

¶ Apices iuris, Ius summum, subtilis & spinosa disputatio, in qua acqui & boni ratio nó habetur, sed res ad iuium refertur. Vlp. l. Si fideiussor. 5. Quædam. D. mandati. Hotom.

¶ Apex, Aurum crista, vt in paooce, galerita, vpupa, & gallinacco genere. Plin. lib. 10. cap. 37. In capite paucis animalium, nec nisi volucribus, apices ductis quidem generis. Plicnici plumarum ferie, medio ex exortu alio paonis hyacinthis absoluitis, &c.

¶ Apex, Accétum nota, quæ vocalibus supcrponitur. Quintil. lib. 1. cap. 7. Vt longis syllabis omnibus apponere apicem inepuillimum est: ita plurimæ natura ipsa verbi, quod scribitur, parentesi interim necessarium, qui eadem loca aliam acquisitam intellectum, prout correpta vel producta est, facit. Vt malus, vtrum arborem fignificet, an hominem nó bonum, apice distinguitur. Aut flexa pro graui, aut grauis pro apice circondu cta sequetur.

¶ Apex per metaphoram, pro culmine & decore. Cicer. de Senect. Apex iuuc senectutis est auctoritas eaquæ fuit in M. Cæcilio Metello, quæma in Attilio Calatino. Id est, Summa dignitas, & quasi honoris fastigium.

Apices regum. Horat. 3. Carm. ode 21.

Apiculus, diminutiuum { ἄκρον } Parvus apex, quod & Apiculum dicitur. Festus. Apiculum, illum est quo Flamines velatum apicem gerût.

Apexabo, penultima correpta, apexabonis, genus farciminis. Hoc est, farcum quoddam intestinum. Varro 4 de Lingua Latina, Quod in hoc farcimine fummum quiddam emanet, ab eo quod in capite apex, Apexabo dicta.

Aphaca, aphacæ { ἄφακος } Herba est in aruis nascés, paulo altior lente, tenuibus folus: filiquas lenticula maiores fert, in quibus terna quaternáve semina nigra lente minora continentur, quæ adstringendi vim habent. Dioscor. lib. 2. cap. 142. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Aphannes { ἀφανὴς } Locus erat, vt Stephanus tradit, Siciliæ, vehementer obscurus & ignobilis, vnde & nomen adductum apparet. Hinc natum prouerbium, ἀπ' ἀφάνους, Aut in Aphannis: de iocertis, & quæ nusquam sunt. Vide Erasmum Chiliad.

Apharelis, penult. corr. & antepenultima cum æ diphthongo, f. g. { ἀφαιρῶ } rcrti Latinè potest Abscissio. Figura est dictionis, de qua lic Donnedes, Apharesis est ablatio de principio dictionis: contraria Prothesi, quum aut litera amputatur: aut syllaba aufertur. Literatvt, Ruit omnia late. pro Eruit. Syllaba vt, Temnere duos, pro Contemnere: &, Linquere caltra. pro Relinquere.

Apharvs, trisyllabum, penultima correpta { ἄφαρυς } Aphareï, Pater Lynceiæ quo adiectium Apharcus. vt, Apharcia proles. Ouidius 8. Metamorph.

Apharevs, Pinnula est sub ventre thynni fœminæ, quæ masculo deest. Author Aristotelis lib. 5. de Hsona.

Aphesantes penult. prod. Populi in Molossis (inquit Stephanus) ab rege cui Aphesas nomen fuerit. ¶ Alij Aphidantes scribunt.

Aphesas, penult. corr. Aphesantes, Aphesanta in accusatiuo { ἀφησὰς } Montis nomen qui Nemeæ superiacet, vbi Thesæus Ioui primùm operatus est eruditor. Dictus ab heroe cui Aphesas oomen erat. Statius 3. Thebaidos,

Mons erat audaci fcductus in æthera dorso,

Nomine Lernæi memorant Aphesanta coloni,

Gennbus Agricolis olim facer.

Aphetæ { ἀφέται } Ciuitas est iuxta Pagasas, Phæræ pelasgiæ oppidum: fic dicta, quasi Emissa, quia hinc emissi fuerint Argonautæ. Strabo lib. 9.

Aphcteria { ἀφώνησις } Græci dicunt carceres vnde equi emittuntur ad cursum. Sunt & Aphetcria, vt { inquit Suidas } organa ad expugnandas vrbes accommodata.

Aphetos, aphcotis, penultima correpta { ἀφέτης } Apollo nuncupatus, quasi Emissor (vt Hesychius tcstatur) ab emittendis & edendis oraculis, vel sagittis & radiis. Vtrique enim conuenit. Strabo quoque in nono inuenit, Homeri versus asferens. Porrò etiam Aphetes dicuntur deo dicti, vt { ἀφέται ἀοιδοί } & ἀφετὴν ὠδήν, quæ facræ dicit sunt, vt nostræ moniales. Sic & Athenæus vocare videtur animalia facra, quæ passim vaganiur, vt hodie Antonianæ fues.

Aphetor { ἀφέτωρ } Delphis quinque pontifices per omnem vitam fuerc trant, qui inui dicti, quorum primus qui holiam immolabat, Hoiter: qui vero celebat oraculum, Aphetor nuncupatus fuit, cui vna cum prophetis facra obibant, diuinásque prædictiones & cerimonias, & quo cultu, quibúsque exemplis hæcce facta, prædicebant. Hæc Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 8

Aphidantes, Vide APHEDANTES.

Aphidnæ, Aphidnarum { ἀφίδνα } locus celebris in Attica. Seneca in Hippolyto, 1.

-parcas alius Caleer Aphidnas.

Aphnevs Mars { ἀφνειὸς ἥρως } cognominatos est io Arcadiæ monte Cresio. Inde verò denominationē fortitus (vt ego arbitror non am) quòd cum Acropem Cephei filiam Mars compressisset, ipsa ex patru intemit: nihilo tamen minus infans defunctæ matri inhærebat, & copiosè nianans ex marernis mammis lac vicunque exugebat, quod ex Martis cultu fiebat. Qua ex re Mars Aphneus, id est Diues, cognominatus fuit, & puer, Aetopus à matris nomine nuncupatus. Author Paufan. in Arcad. Memnit Cæl. Antig. lib. 13. cap. 25.

Aphorismvs, aphorismi { ἀφορισμὸς } est plurium rerum summarim facta tradiio, quasique ad regulam exacta rerum doctrina. Gal. ait aphorismum doctrinæ genus esse, quod omnes rei proprietates breuissimis verbis circoscribit. ¶ Aphorismus autem, vel Doorismus, figura apud Iulium Rufinianum, cmédationis species, quæ temerè diceris, Reprehendens: vt, Quanquam illa non pœna, fed prohibitio scleris fuit. Cicer.

Aphorme { ἀφορμὴ } Dicitor pecunia quæ apud argentarios illos & mensularios deponebatur, qui nó tam pecuniarum permutationem quàm maiorem negotiationrm exercebant, quibúsque olim moris erat pecunias custodicodas daris, fenerató interdum, interdum gratuito. Budæus.

Aphractvm, aphractis, n. g. { ἄφρακτον } vel Aphractus, masculino gene re. Est genus nauigij oblongum, vndique apertum: id est, neque fepturn, neque rectum: quo maximè vtiiur Rhodij. Cic. At. lib. 6. Nos Rhodiorum aphractis, cæteris quæ longis nauibus tranquillitates aucupaturi eramus. Eidem, Nosti aphracta Rhodiorum nihil eft quod minus fluctum ferre possit. Eidem libro 9. Nauigauimus sine timore, & sine nausea, fed tardius propter aphractorum Rhodiorum imbecillitatem.

Aphracta { ἀφράκτης } à Pollace lib. 7. cap. 22. Calcei mulicbres dicti.

Aphrica, æterna orbis regio. Vide AFRICA.

Aphrocorodon { ἀφροκόροδον } Genus est Allij maioris incrementi, quod à Plinio Vlpicii vocatur. Nominis ratio diuersa traditur. Nam Colum. ab Aphris oomè fumpsisse existimat. Vlpicum (inquit) quod quidam Allum Punicum vocant, Græci Aphrocorodon. Plinios à spuma dictum existimat, quam gignatein pulmentariis quibus adhibetur. Ita enim habet lib. 19. cap. 6. Vlpicum quoque in hoc genere Græci appellauerunt allium Cyprium, præcipuè Africæ celebratum inter pulmentaria ruris, grandius allio. Tritum in oleo & acero murium quantum increfcat spuma.

Aphrodes nceonon { ἀφρῶδες νεόνιον } Plin. lib. 17. cap. 12. Peplos, quam aliqui fycon, alij meconion aphrodes vocant, ex vna radice ortus fruticas, folis ruisc paulo latioribus, femine sub folis rotundo, minore quàm candidi papaueris.

Aphrodisiace, es { ἀφροδισιακὴ } Gemma est. Plin. lib. 37. cap. 10. Aphrodisiace ex candida rufa eft.

APRODISIAS {ἀφροδισιὰς} Insula est in mari Pontico, vbi Persæ à Carmania dispesitum fuisse dicta quòd in ea Venus quam religiosissimè colerentur. Alio nomine Eudoc. dicta. Insulæ huius meminit Plin. lib. 6. cap. 28. ¶ Est præterea Aphrodisias Ciliciæ oppidum, teste Stephano. ¶ Est etiam insula in Oceano Hispanico, non procul à Gadibus, de qua Plin. lib. 4. cap. 22.

Aphrodisium {ἀφροδίσιον} Barua Veneris. Aphrodisia. Actificia Veneris, & res Venereæ. Plaut. Pœn. 3.

Ego in ædem Veneris eamisi quid vis Milphio
Aphrodisia hodie sunt.

APHRODITIVM, Cariæ promontorium est Pomponio. quod Aphrodisias Plinio appellatur. ¶ Est & Aphrodisium Ptolemæo, vrbs Africæ. quæ vulgò Affacha dicitur. ¶ Est præterea Aphrodisium Hispaniæ Tarraconensis promontorium, cuius author.

APHRONITRA. Aphrodites, penult. prod. Venus dicta est: quòd è maris spuma sit enata. Græcè ἀφρὸς spuma.

Aristoteles putat Venerem ideireo Aphroditen dici quòd spermatis natura sit spumosa, hoc est, spumea. spuma enim alba est. Didymus verò παρὰ τὸ ἀζεσθαι τὸ θάλασσαν id est, A vitæ mollitie.

APHROPOTOPOLITANA Præfectura {ἀφροποτοπολιτανὸς τοπάρχης} Et ciuitas eodē nomine in Arabia est, qua bos alia sacra alitur. Strabo lib. 17.

Aphron, Plinio herba est ex genera bus papaueris, filius (si propius inuitaris) passirum speciem repræsentantibus, radicem habens in summa rerre cure, semine spumeo. Hæc Plin. sed fortasse perperam, lib. 20. cap. 19. A Dioscoride vocatur μήκων ἀφρώδης, hoc est Spumeum papauer. lib. 4. cap. 61.

Aphronitrum, penult. corr. ἀφρόνιτρον} Spuma nitri est. de qua Plin. lib. 31. cap. 11. & Martial lib. 14.

Rusticus es, nescis quod Græco nomine dicar:
Spuma vocor nitri, dicor & aphronitrum. Statius lib. 4. Syl. 9.
—aut panes vitulantis aphronis.

Aphroselenos {ἀφροσέληνος} Lapis alio nomine Selenites dictus, quoniam nocte inuentur lunæ imaginem reddens, quæ cum ea quidem augetur, & decrescit. Nascitur in Arabia, candidus, transluçès, leuis. Huius ramenta comitiabilis in potum dari iubent. Dioscorid. lib. 5. cap. 116.

APHTHONIVS {ἀφθόνιος} Sophista, qui scripsit Progymnasmata, id est præexercitamenta, in artem Hermogenis.

Aphya {ἀφύη} Piscis genus, minimus & inutile: quod admodum igni protinus decoquitur. Vnde prouerbium, Aphya ad ignem: in ea quæ celeriter intereunt aut consumuntur, siue quæ facile ac facilim conficiuntur. Latine Apua dicitur. Plinius. Vide Apua. Cic. Attic. lib. 4. 80. aphyam populi vocat seruinam & sordes populi. Quare (inquit) vt homini curioso tra petsenbe ad me quid primus dies, quid secundus, quid Censores, quid Apuius, quid illa populi aphya, denique certam quid à te fiat, ad me velim scribas.

APHYDNA. Vide APHIDNA.

Aphythacoras, Cretias, referente Plinio, arbores quasdam esse volunt iuxta Hypobarum Indiæ fluuium, electrum ferentes: vocèque hac prædulcè fauuntes Cretias tradidit. Author Plin. lib. 37. cap. 2.

APHYTES {ἄφυτος} Sue Aphitis, is, Oppidum est Thraciæ, non procul à Pallene, Apollinis oraculo insigne ab Aphio quodam indigena ita appellatum. Huius incolæ dicuntur Aphytæi. Stephan.

A P I

APIA. Plin. lib. 4. cap. 4. Peloponnesi, Apia antè appellata, & Pelasgia, peninsula haud vlli terræ nobilitate posthabenda, &c. Hæc ille.

Apia, æ, Tellus dea appellatur à Scythis, vt Herodotus docet lib. 4.

Apianus & Apiarium, Vide APIS.

Apiastra {μελισσοῦχος} A noicula est, quæ apes comedit, alio nomine Merops dicta. Ex Seruio in 4. Georgic.

Apiastrum, Aplatus. Vide APES.

Apica, penult. corr. {σφενδόνη} dicitur ouis quæ ventrem glabrum habet, vi ait Festus. Plin. lib. 8. cap. 48. In ipsa oue fatis generositatis ostenditur breuitate cruram, ventris vestitu. quibus nudus esse, apicata vocabant, damnabantque. Idem scribit Varro de Re rustica, libro 2. cap. 2.

APICIVS. Vide APITIVS.

Apicula. Vide APES.

Apiculus, Vide APES.

APIDANVS penult. corr. {Ἀπιδανὸς} Huuius vnus è præcipuis Thessaliæ, qui tarde diuere dicitur, quousque illi commiscetur Enipheus, vt scribit Herodotus lib. 7. Ouid. lib. 7. Metamorphoseos,

Multa quoque Apidani placuerunt gramina ripis.

APIES, æs {ἄπιος} Flumen est in ora Heracleæ, Plin. lib. 4. cap. 10.

Apilacus, adis, penult. prod. Plin. lib. 33. cap. 4. Nam autumi quod ad pilas eudunt, Aplaseudem vocant.

APIN A penultima correpta, vel Apinę Apinarum, plurale tantùm, Vrbs Apuliæ. Tricas & Apinas vulgo res fueles ac nugatorias dicebant. Martial. lib. 13.

Quæcunque lusi iuuenis, & puer quondam,
Apinasque nostras. Idem lib. 14.

Sunt Apinæ, Tricæque, & siquid vilius istis. Tractum est prouerbium ab Apuia vrbe Apuliæ. Plin. lib. 33. cap. 11. Diomedes ibi deleuit genres Monadorum Dardo animoque, & vibes duas, quæ in prouerbij ludicrum verrere, Apinam & Tricam.

Apinæ, penult. corr. Nuces vocantur (inquit Perotus) quæ cutem veriis quam putamen adeo mollem habent, vt simul mandatur. Apud Plin. tamen lib. 15. cap. 19. vnde Perotus hæc ad verbum descripsit, Sapientum, hoc nucis genus, non Apinam nomuatum inuenimus.

APIOLA, oppidum Latinorum, captum à L. Tarquinio rege, ex cuius præda Capitolium inchoauit. Plin. lib. 3. cap. 5.

Apios {ἄπιος} Herba est, Ischas etiam dicta, quæ folio constat rutaceo, brcui, caulibus ternis aut quaternis humi prostratis, radice qua asphodelus, vernin squamosa. Nascitur in montibus leguine Verc. Datur ad expurgandū corpus, quòd altera radicis parte superius, altera inferius purget. Hæc ex Theophrast. lib. 9. cap. 10. de plant. histor.

Apis, Latius apis. Vide APES.

APIS, Apidis, vel Apis {ἄπις} qui etiam dictus est Serapis, à quibusdam Osiris. Augustinus libro 18. de Ciuitate Dei, Rex Argiuorum Apis nauibus transfectus in Ægyptum, quem ibi mortuus fuisset, factus est Serapis omnium maximus Ægyptiorum deus. Cur non Apis etiam post mortem, sed Serapis appellatus fuerit non dum Varro reddit. Quia enim arca in qua mortuus ponitur (quod omnes iam sarcophagum vocant) {σορὸς} dicitur Græcè, & ibi eum sepultum veneraticeperunt, prusquam templum eius esset extructum, velut Acrosapis, vel Serapis primò, deinde vna littera (vt fieri solet) commutata, Serapis dictus est. Apud Ægyptios etiam Apis bos dicitur, & pro numine colitur. Cic. de Natideor. Quid igitur censes Apin illum sanctum Ægyptiorum bouem, nonne deum videri Ægyptiis? Ouid. 2. Amorum, eleg. 13.

Et comes in pompa corniger Apis erat. Lucanus,

Et facer in cineres magno macfabitur Apis. Hunc enim oiirabili vanitate decepta Ægypus, in honorem eius diuitiis affluentibus, celebat: quo niam eum sine sarcophago vtpium venerabatur, Apis. non Serapis vocabatur. Quo boue mortuo, quod am quæreba tur & reperiebatur vitulus colloris eiusdem, mirum quoddam, & diuinitus sibi procuratum est credebant. Hæc Strabo teste, libro vltimo, & Plinium libro 8 cap. 46. ¶ Est etiam Apis vicus 10 Africæ, qua uobilis religione Ægypti locus esset. ¶ Fuit & Apis rex Argiuorum, qui fuit filius Iouis & Niobes, Phoronidis filiæ. Ferunt hunc post centesimum annum regnasse apud Argiuos. Quāmque sibi fugiaeum fratrem præfecisset, in Ægyptum translatauit, & Memphim ciuitatem condidit: accepta in coniugem Isidē.

APISCOR, apisceris, penult. corr. aptus sum {ἔφικτος} apisci, Antiquum verbum vnde id Aptus, a, 2. aptum. Nonius, Apisci inuenire. Sisenna libi. lib. 4. hæc posiero del garo signinum rederuntis apiscetur. Iunius sic ligit. Itaque postero die legatos Signum reddituros apiscitur. Ex eo compolita in vsu sunt, Adipiscor & Indipiscor.

Apisci, Indipisci. Lucil. lib. 26. Vt ego essuum, quod ego te in primis cupere apisci intellego. Nonius.

¶ Apisci, quo Adipisci. Festus Lucret. lib. 1.

Nec ratione animi quam quisque possit apisci. Io hac signifcatione fæpe apud Iurisconsultos ponitur. Vlpian. l. 25. §. 3. de hered pet. Quod si ab initio quidē iustā causſam habuit apiscendæ possessionis.

Apistos, lege Aspystos. & vide suo loco.

APITIVS {κατάπους} Atiustinus nepotum gens 3, vt scribit Plin. lib. 10. cap. 48. Libros de gula conscripsit, vt author est Suidas, pro qua mutatas absumpsit opes. Huius etiam meminit Mart. lib. 2. epigr. 63.

Ipse quoque ad cenam gaudebat Apitius ire:
Cùm cenaret, erat triftior ille, domi. De hac rursus idem libro 5. epigram 68.

Dederas Apitis bis trecentes ventri:
Sed adhuc supererat centies tibi laxum.
Hoc tu grauauis, ne fameri & fastu ferres,
Summa venenum potuisti dutisti:
Nil eſt. Apitu tibi gulolise factum. Quod perinde est (authore Budæo) ac si diceret: Apitij, sexcenties sestertium, id est quindecies centena sutertium millia, (de nostris semper loquor, sique coronatis) inexplebili illa angluae hellaatus, cum posses adhuc ducentis quinquagina millibus (quod centies laxum appellat) vitam laturo & elegantiæ victu producere tantum venterum nuter hauisti, ne patrimonio tanto superesses, quod iamiam te defuturum videbatur. Hæc Martialis ex Seneca sumpsisse videtur, qui lib. de Consolatione ad Albinam matrem cap. 10. ita inquit, Apitius nostra memoria vixit, qui in ea vrbe, ex qua aliquando philosophi velut corruptores iuuentutis abire nisi iussi non sunt, centum popinæ proscriptus, di seplina sua seculum infecit, cuius exitum nosse operæpretiu eſt. Cùm sestertium milies in culinam congessisset, cùm iocongiaria principum, & ingens Capitoly vectigal singulis comestationibus hauisset, ære alieno oppressus, rationes suas tunc primùm coactus inspexit: superfuturum sibi sestertium centies computauit, & velut in vlima fame victurus, si sestertio centies viuisset, venenu vitam finiuit. Quanta luxuria erat, cui sestertium centies egestas fuit? imò cum putat pecuniæ modum ad eum perunire? Sestertium centies aliquis extimuit: & quod alij voto petunt, veneno fugit. Illi verò tam prauæ mentis hominis, vitiuma ponto saluberrima fuit. Tam venena edebat, libebatque eum immensis epulis non delectarctur tantùm, sed gloriaretur, cùm vina fusa ostentaret, cùm cuniarem in luxuriam fuam conuerteret, cùm iuuentutem ad imitationem fui fulcinaret, etiam in malis exemplo per se doctem. Hæc Seneca.

Apium, apij {σέλινον} Herba cuius mulæ funt species. Plin. lib. 19. cap. 7. Contra, plura genera funt eorum quæ diximus. de rumsique in primis de apio. Deinde sic subiungit capitio proximo, Id enim quod spuute in humidis nascitur, heleoselinum vocatur, vno folio, nec hirsutum. Rursus in siccis, hyposelinum, pluribus foliis simile heleoselino. Tertium eſt oreoselinum, cicuty folus, semine acuto, minutiore tamen, &c.

Apium coronabantur victores in Nemeæo certamine. Plinius libro 19. cap. 8. Ab æquinoctio vero ferunt apium. Et paulo post, Honos ipsi in Aethaa, coronatæ victores: facit certaminis Nemeæ. Iuuenalis satyra 8.

Antarum apium. Virgil. & eclog.
Vdum. Horat. 2. Carm. ode 7.
Viuax. Horat. 1. Carm. ode 36.
Apio gaudent rpæ. Virgil. 4. Georgic.

Apio opus eſt. Plinius h. in synopſ. Ita loquebantur quoties morbum capialem intuebant, & vitæ periculum immunere. Nam olim monumenta deiunctorum apio coronabantur. Idem prouerbij memini, & Cauſam reddit in vita Timoleontis.

A P L

Aplanes, penultima producta {ἀπλανὴς} Dicitur non vagus, Increabilis. Macrob. lib. 1. de Somnio, Prima illa stellifera stella, quæ propriio nomine

nomine dicitur cælum, Aplanes apud Græcos vocatur, continens & ætes. 3. cæteras.

Apludia, Vide APLEVDA.

Aplustre, aplustria, n. g. pluraliter aplustria, & per syncopen aplustra: genitivo aplustrium, sunt nauium ornamenta. Prisc. anus, Aplustre quanuis faciat ablatiuum ab hoc aplustri: nominatiuum tamen pluralem non sollim in a, sed etiam in is terminat. Et aplustris enim & aplustria antiqui protulisse inuenimur. Cic. in Arato.

Naubus assumptis fluitantia quærere aplustra. Idem ibidem.

Pulgent Argoa stellis aplustria puppis. Hæc Prisc. lib. 7. Sil. lib. 10.

Et transtra & mali, lacerõque aplustria bello. Festus, Aplustria, Nauium ornamenta: atque quia eram amplius quam essent nec effaria vsu, eram amplustria dicebantur.

Amplustre. Iuuen. Sat. 10. Lucan. lib. 3. Quanquam alij ab a privatiua, & πλεῖν, id est Nauigatio, aplustria dicunt.

Aplysiæ, ἀπλυσίαι, Illotarias vertit Theodorus. Spongiarum genus visissimum, maximas habens fistulas, & reliquam partem admodum spissimas: ita dictum quòd cibi non possit. Vide Plin. lib. 9. cap. 45.

A P N

Apncea, ἄπνοια, affectio qua dam est, nulla, vt visus indicat, spiratione facta: quod tamen fieri nequit, aut ea quæ per vnuersum fit corpus, transpiratio, tunc sufficere potest. Cæl. lib. 4. cap. 2. Galen. lib. 4. de locis affect.

A P O

APOBATRA, ἀποβάθρα. Strabo libro 13. Apud Sestum locus quidam Apobathra nominatur, ad quem rates sunda fuit. Hæc ille.

Apobate, res, ἀποβάτης. Athenienibus ludus erat equestris, quo Phocæus filius sepissime lusit, & victor fuit. Aletan. ab Alexan. lib. 3. cap. 21.

Apocha, apochæ, penult. corr. ἀποχὴ παρὰ τὸ ἀπέχειν. à Recipiendo. Est scriptura fuæ cautio, in qua creditor se pecuniam accepisse testatur. Vlpianus in L. Stacceo Iaum. 19. D. de excepti. Inter acceptilationem & apocham hoc interest: quòd acceptilatione omnimoda liberatio contingit, licet pecunia soluta non sit: apocha non aliàs quàm si pecunia soluta sit. Apocha igitur schedula est qua vulgò quæ-tantam vocant: Antapocha vero eli quam debitor dat creditori.

Apocope, apocopes, penult. corr. ἀποκοπὴ, ex ἀποκόπτω. Latinè dici potest Abscisio, amputatio, Grammatica figura rii dictionis, quum ab eius fine detrahitur aut littera aut syllaba. vt, Cura peculi, pro Peculij. Vnde & nec pro neque, & fai pro fatis per hanc figuram dicta sunt. Huic contraria est Paragoge.

Apocopes, apocopum, penult. corr. ἀποκοπὰς, ouì amputata est virilitas. Firmicus lib. 3. cap. 14. in octauo ab horoscopo loco, Mercurius cũ Venere, si vesperini ambo, intellicates & apocopos reddẽs, & qui nihil agere possint. Facient enim libidinosis semper neg; otis simplicatos, animo & corpore vitiosos, & qui nuptias difficile consequantur: erunt enim steriles, & qui sobolem generare non possint.

Apocynon, apocyni, ὄ, ἀπόκυνον. Officinarum in ranæ similtro latere. Plin. lib. 32. cap. 5. Oliuelo quod sit in dextro latere in aquam feruentem dejecto, refrigerari vas, nec posilea feruere nili exempto. Id enuenit obtecta rana formicis, carnibusque erolis, singula in solium addẽ. Et aliud effe in sinistro latere, quo dejecto feruere vidatur, apocynon vocari. ¶ Est item Apocynon (Cynocrambe, vel Cynomorum à quibusdam dicta) Brassica canina, legis viticulæ consians, male olentibus, lentis, vtilumque modo obsequiosis, tractu ferè inuitis: erasanes celerrime interimit, homini busq; eli venenum. Ex Dioscor. lib. 4. cap. 76. & Gal. lib. 6. simplic.

Apodes, apodum, apod ibus. Vide APVS.

Apodesimus, ἀποδέσιμος. Ornatus mulcebris Pollucl lib. 7. cap. 23. ad finem: vbi Gualtherus vertit, Mitram.

Apodixis, huius apodixis, fg. ἀπόδειξις. Quintil. lib. 5. cap. 10. Apodixis, est euidens probatio adeo, quod Geometras γεωμετρικὴν ἀπόδειξιν dicuntur. Plura ibidem. Gell. lib. 17. cap. 5. Argumenta autem censebat aut probabilia esse debere, aut perspicua & minimè controuersa: Idque ἀπόδειξιν vocari dicebat, quum ea quæ dubia aut obscura sunt, per ea quæ ambigua non sunt, illustrantur.

Apodosis, huius apodosis, penult. corr. fem. gen. ἀπόδοσις. Latinè Redditio dicitur. Terent. And. 1. 5.

-adeón' me ignauum putas,
Adeón' porrò ingratum, aut inhumanum, aut ferum,
Vt neque me conmoueat hæc, neque me quisquam
Commoueat, neque commoneat vt seruetem hdem? Vbi Donatus, Vt neque me conmoueat, &c. Apodosis ad superiora: Cõsuetudo aduersus seruatem: Amor aduersus inhumanitatem: Pudor aduersus ingratum animum.

Apodyterium, apodyterij, quasi Latinè dicas Exutorium (ἀπόδυτος, ἐξυτός.) Erat enim locus in balneis ante balnea sine hypocaustis ingressum, vbi lotum se exuebant: hoc est vestimẽta deponebant. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17. In balneario, assa in alterũ apodyterij angulũ promoui, propterea quòd ita erant posita, vt eorum vaporarium, ex quo ignis erumpit, esset sub tectum cubiculi. Plin. Iunior lib. 6. epist. 6. Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit est ili frigidaria.

APONINVS, penult. prod. ἀπόνιος ἔρως. Strabo.) mons est qui ab Alpibus profeiscens, vnuersam Italiam vsque in Siciliam diuidit. Mons Pœninum mòtem eum nominare videtur, per quem Annibal exercitum traiecit in Italiam. Vnde Apenninus dictus, quòd radices sub Pœnino transite Annibalis habeat. Hæc Vadianus Pomponij interpres. Huius montis meminit Lucan. lib. 2.

Celsus Apœninus. Horat. in Epod. ode 16.
Longus Perfidus.
Nubifer. Ouid. 2. Metam.
Nualis. Stat. Paneg.

Apœninigena, penult. corr. ἀπεννινιγενὴς.) Qui Apœninum in habitat, aut in Apœnino verlatur. vt Apœninigenæ pastores. Claud. 4. Paneg. Apœninigenis cultus pastoribus arua.

Apœninicola, æ, penult. corr. ἀπεννινικὸς.) Idem. Virg. 11. Æneidos,

Apœninicolæ bellator filius Auni.

Apœnigenus, huius apœnigeni, ἀπεννιγενὴς.) Ventus à terra flans. Plinius lib. 2. cap. 49.

Apographum, apographi, penult. corr. ἀπόγραφον.) Exemplum & descriptio libri, & imago tabulæ. Latinè Descriptum & Exscriptum dicitur. Vnde Cic. lib. suos philosophicos apographa vocat: quasi scriptorum Græcorum imagines & exempla. Plin. lib. 35. cap. 11. Huius tabulæ exemplar, quod apographon vocant, L. Lucullus duobus talentis emit.

Apolactizo, apolactizas, ἀπολακτίζω.) apolactizare, Calcibus insultare. Vnde per translationem significat Parasitacere, parasipendere. Plaut. Epid. 1. 3. Amicos pro inimicos omnes.

Apolectus, huius apolecti, ἀπόλεκτος.) Delectus, siue selectus, à verbo Græco λέγω, quod Delego significat. Apolectus igitur, Delecti, eximi, selecti. Liu. 6. bel. Maced. V bi quum in concilio delectorum, quos apolectos vocant, Pbaneas, & quæ imperanterint, & quæ ipsis propè accidissent, exposuisset. Ibidem libro 6. Cebilium quidem vniuersæ gentis Æoli post dimissos Romanos non habuerunt. Per apolectos autem ita vocarunt sanctius conciliũ, quod ex delectis conflat vrisi] id agitabant, quomodo res in Græcia nouarentur.

Apolectus, ἀπόλεκτος.) Genus piscis ex pelamidum genere. Plinius libro 9. cap. 15.

Apollis, penult. prod. cum gen. ἄπυλλις.) Latinè eum significat qui nisi ciuitatis amisit. Martianus in L. Quidam. 17. D. de pœn. Item quidam ἀπόλιδος huic, hoc est, sine ciuitate, vt sunt in opus publicum perpetuò dati & in insulam deportati.

APOLLO, Apollinis, & Apollos, Apollo, secũdum Græcam declinationem. ἈΠΟΛΛΩΝ.) creditus fuit Deus, quem Græci vtῦν, hoc est Solem, appellant. Cui (vt Macrobius inquit) variæ fuerunt potestates. Nam sui auhor carminis, præses vaticinij, sagitta, and; peritus habitat, artem medicinę percalluit, & chordę vocalis. Idẽ dicitur Liber, quòd liberè vagetur per aerẽ. Apollo Nomius, id est pastor: dictus eli quo tempore Admeti regis pauit armenta. Apollinis tripodem, vas aureum fuisse constat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro mu nere Peleopi datum, dum vxor ẽ ducereet. Dictus Apollo ab a. priu. & πολεῖν. multũquòd solus ipse loquax. Porphyrius ait eundem esse Solem apud superos: Liberum patrem in terris: Apollinẽ apud inferos. Vnde eunam tria singula circa eius simulacra videmus, Lyram, quæ nobis cęlestis harmoniæ imaginẽ monstrat: Gryrum quòd iterenum numen ostendit: Sagittas, quibus infernus deus iudicatur & noxius. Vnde & Apollo dictus eli ἀπὸ τοῦ ἀπόλλυσθαι. Eusb. de Euag. præparat. Apollo vocatur quòd ἀπολλύειν id eli, Ægrotantibus humores fal uat atque liberat: quamobrem arcbitiliumum etiam Solem Apollinis nomine appellant. De Apolline multa apud Cic. lib. 2. de Nat. deor.

Apollo Actiacus. Ouid. 13. Metam. Augur. Virg. 4. Æneid.
Delius. Virg. 4. Æneid.
Flauus. Ouid. 2. Amorum, cleg. vltima.
Iormosus. Virg. 8. eclog. Cuynzus. Virg. 4. Æneid.
Palatinus. Horat. epist. 3. Quia templum ei excitauit dedicauitq; Cæsar Augustus in Palatio, vi scribit Suetoni, eodẽque loco bibliotheeam hisce omnibus instructam.
Pulcher. Virg. 3. Æneid.
Pulsator eiuharæ. Val. Flaccus lib. 1. Argonaut.
Tymbræus. Virgil. 4. Georg.
Vatex. Val. Flaccus 4. Argonaut.

Apollineus, adiectiuum, vt Apollinea ars, pro Arte medica. Ouid. lib. 3. Trist. eleg. 3.

Apollinea ars, etiã pro arte vaticinandi accipitur ab Ouid. in Ibin,
-Apollinea clarus in arte senex. Tiresiam vacem intelligit,
Apollinei cantus. Ouid. 11. Metam.
Tessudo. Ouid. ad Pisonem.
Crinis. Claud. de raptu Proserpinæ, lib. 3.
Frater Apollineus, Cupido. Ouid. 9. Metam.
Vates. Orpheus. Ouid. 11. Metam.

Apollinaris, & hoc Apollinare, penult. prod. aliud adiectiuum (ἀπολλωνιακὸς) ex Apollonares ludique in honorem Apollinis fiebant. Cic. pro Philipp. Qui te Apollinares quidem ludos, pro sua, Populiq; Rom. dignitate apparatos præsens fecit. (Apollinares ludi cum in vnum annum vouerentur, incertẽque die herent, frigarus P. Licinium Varum, prætorem vrbis ferre ad populum iussit, vt in perpetuum in ea tum diem vouerentur. Hi ludi enim Annibale in Italia, ex Marcij, clari vatis, carmine primùm instituti: cuius in libris hæc inuenta Lucius recitat lib. 5. eadẽmque scre & Macrob. lib. Satur. 1. Hostes, Romani si expellere vultis, Apollini vouendos cẽseo ludos, qui quotannis comiter Apollini fiant: cum populus dederit ex publico partem, priuati vti conferant pro fe fuisque: ludi faciendi præterea prætor vi qui ius populo plebique dabit summum. Xviri Græco ritu sacra faciant. Hoc inuirnio carmine, consuetuor patres Apollini ludos vouendos faciendosque. Vouẽri autem, & fieri à præture vrbis, quòd is esse videretur, qui ius populo plebique summum daret: cum facti essent, duodecim milia aris præsenti ad rem diuinam. De duris hostiis maiores dandas: & vt Xviri sacra rita Græco facerent, hi sue hostiis, Apollini bouc aurato & capris duabus albis aurati, Latonæ boue fœmina aurata. Ludos præter eum factiurus esset, edixit vt populus per eos ludos ẽpem Apollini, quantam commodum esset, conferret. populus eos coronatus fyeẽbatis, maiorque supplicauere, vnàq; aperris ianuis in propaulo epulati sunt: celeberque dies omoi genemoniatum genere fuit. Anno proximo, referente Calpurnio prætore, decreuit senatus vt ij ludi in perpetuum vouerentur. triennio pòst, vt in perpetuum in ẽtatum diem vouerentur. P. Varus (vt dicimus) prætor vrbis à senatu iussus, legem tulit, & ex ea lege ipse primus vouit, fecitque ante diem 11. nonas Quint. eumque diem solennem deinde seruatum esse Liuius tradidit. Ego tamen M. Bruti, qui Cæsarem interfecit, prætoris vrbani absentis nomine, neque vno die tantùm, neque tr. nonas Quint. factos inuenio, sed, cũ nonis Quint. essent commissi, vsque ad tridaum datos fuisse. quod ex duobus locis

epiſt. ad Attic. lib. 16, colligitur. atque huc ipſum, de pluribus ludorum Apollinarium diebus, confirmat ſatis planè, vi videtur, Liuius libro 37, his verbis: Ludis Apollinaribus ad v. Idus Quinctiles, cum lo ſereno, interdiu obſcurata lux eſt. Ex libro P. Manutij de legibus Romanis.

Apollinaris herba, ¶ Ἡσυχιὰς Planta eſt, de qua Galen. lib. 3. ſimplic. his verbis: Hyoſciamus, cui ſemen arcum eſt, inſaniam ac ſopoſem affert; huic autem is, qui ſemen mediocriter ſtatum eſt, propoſquam ſacharum obtinet. Verùm veriſque fugiendi ſunt, vt noxiales, & venenoſi. Ceterum cuius ſemen ac flos candidus eſt, ad ſanationes vel maximè idoneus eſt, ex tertio quodammodo ordine refrigerantium. Hæc Galen. Huius vero planę deſcriptionem vide apud Dioſc. lib. 4. cap. 65.

APOLOGATES (ἀπολογάτης) Alter ex Dionyſij filiis, qui vnà cum patre in expeditionem dum exularet, profectus eſt. Strabo lib. 6.

APOLLODORVS (ἀπολλόδωρος) Athenienſis pictor inſignis nonageſimatertia Olympiade, de quo Plin. lib. 35. cap. 9. ¶ Fuit & alter hoc nomine ſtatuarius, eodem Plin. lib. 34. cap. 8. ¶ Item medici duo, quorum Cittieus vnus, alter Tarentinus dictus eſt. Plin. lib. 20. cap. 4. ¶ Puit & Athenienſis grãmaticus A Sclepiadis diſcipulus, Panæti) Rhodij philoſophi diſcipulus, & Ariſtarchi grammatici, Is primus genus metri Triambiet inuenit, vt teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium vſque ad reditum Heraclidarum, vt eſt author Diodorus Siculus. ¶ Apollodorus ite alius Tarſenſis, Tragicus, cuius tragœdias Suidas recenſet. ¶ Apollodorus item Athenienſis poeta Comicus, tépote quo & Menander, fuit. fabulas ipſius nonoullas commentatur Suidas. ¶ Præter hos; Apollodorus Pergamenus extitit Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris: ſcripſit de arte Rhetorica, vt author eſt Strabo.

APOLLONIA (ἀπολλωνία) nomen fuit plurium vrbium, quarum vna fuit in Epiro. Plin. lib. 4. Natur. hiſtoriæ. ¶ Alia, eadem teſte, fuit in Creta. ¶ Alia item in Syria, vt idem Plin. lib. 5. docuit. ¶ Alia præterea, teſte Herodoto, lib. 4. fuit in Thracia. Apollonia Scytiæ, hodie *Monembria*. Apollonia autem Epiri, hodie *Vlona*. *La Valone*, ex qua to Italiã traiectus breuis. ¶ Apollonia item inſula eſt Europæ. ¶ Item eſt inſula in Ponto quæ Thynuias dicta eſt, vt ab ea quæ eſt in Ponto diſtinguatur.

Apolloneñ, adiectiuum (ἀπολλωνιάτης) Cic. pro Flacco, Apollonienſes amantiſſimi Pop. Rom.

APOLLONIATICVS, lacus eſt ſuper Daſcyliticum, ad Doliones Aſiæ populos, iuxta quem, ſuper Rhyndaco, eſt ea quæ Apollonia vocatur. Strabo lib. 12.

APOLLONIDES, Aſiæ populi. Cic. pro Flacco.

APOLLONIDES, Gemmarum ſculptor. Plin. lib. 37. cap. 1.

APOLLONIVS, dij (ἀπολλώνιος) Libyæ eſt promontorium, iuxta Vticam, vt docet Strabo lib. 17.

APOLLONIVS Rhodius quòd in Rhodo agitaret, Alexandriæ autem natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici, cuius etiã ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergeten. ſcripſit Argonautica verſu hexametro. author Suidas. ¶ Fuit item Apollonius Alexandrinus, cognomento Dyſcolus; pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grammaticus, illiterate eruditi. Scripſit de compoſitione partium orationis, & alia complura in arte grammatica. ¶ Apollonius Aphrodiſeus hiſtoricus ſcripſit res variãs de Trallibus, de Orpheo, etiãque myſterijs. ¶ Apollonius Molo Rhodius præceptor Ciceronis, Rome docuit, quo legatus venerat de pergmiis Rhodijs, Dictatore Sylla, oratorijs vtus in exilio, ſcriptórque præſtantiſſimus, & in adnotandis animaduertendiſque vitijs, & inſtituendo docendoque præſtantiſſimus, vt ait Cicero in Bruto. ¶ Apollonius item fuit Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter: qui quum oretcede docere tamen non putabatur eos quos audiebat non poſſe reſpondere, quadere, operam apud ſe perdere, dimittebãtque quemque ad quancunque artem putabat eſſe aptum, vt ſcribit Cicero lib. 1. de Oratore. ¶ Ad hos, Apollonius quidam fuit Nyſſæus Pancij Stoici familiaris. Strabo Apollonius, præterea Epiphanius appellatus, quòd Epiphi diſcipulus fuit, ſcripſit de magnanimi, vt eſt author Athenæus. apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur. ¶ Philoſtratus præter hos, duos ponit inter ſophiſtas Apollonios, Naucratitam vnum: alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore conuenerunt, docuere Athenas. ¶ Apollonius item Tyaneus philoſophus, cuius vitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis Apollonij diſcipulus peregrinationis comes.

Apologus, apologi, penult. corr. maſc. gen. (ἀπόλογος) Latinè fabula dicitur, in qua inducuntur muta animalia loquitcusmodi fabulæ Æſopi de caſtis, apud Gellium lib. 2. cap. 29. Et apud Horatium,

Olim quod vulpes ægrota cauſa leonĩ
Reſpondit, &c. Cic. de Orat. Et ad hoc genus aſcribamus etiam narrationes apologorum. Quintil. lib. 5. cap. 11. circiter medium.

Apologum agere. Vide Agon.

Apologo, apologas penult. corr. (ἀπολογῶ) apologare, Couuitio oneare. Senec. epiſt. 87. Iyſe illum morcem apologauit, & non iudicauit domo ſua dignum. Gallicè *Brocarder*, Italicè *Motteggiare*.

Apologatio, apologationis ſ (ἀπολόγησις) Quintil. lib. 5. cap. 11. Noſtrorum quidam non ſunt receptæ in vſum nomine Apologationem vocãnt. De fabulis loquimur.

Apologia (ἀπολογία) Latinè dicitur Defenſio vel excuſatio, purgatio & otatio qua ſe quis defendit, ſive illud apud iudicem fit, ſive nuo.

Apologiſmus (ἀπολογισμὸς) Idem quod Apologia. Cic. ad Art. lib. 26.

Apoſtelli (ἀπόσταλμα) Pauus cõfectus ex macerans aqua fauis, medium inter muſtum & oxymeli ſorum obtinens: cuius plutimus eſt vſus circa Peloponneſum. Galen. lib. 8. Method.

APONVS, penult. corr. (ἄπονος) vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ varijs morbis apte. Claudiant elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gothorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro.

Apopemptici (ἀποπεμπτικοὶ) Hymni ſunt, qui peregrinationem dei alicuius complectuntur, vt apud Bacchylidem. Hymnorum multiplices variáſque ſpecies vide apud Carl. Annig. lect. lib. 7. cap. 5.

Apophaſis, huius apophaſis, penult. corr. ſ. (ἀπόφασις, ἀπὸ τοῦ ἀποφημί) Latinè dicitur negatio. Figura, de qua ſic Quintil. lib. 9. cap. 2. Quædam verò genera huius figuræ nullam cum tropis habent ſocietatem: vt illa ſtatim prima, quæ dicitur à negando, quam oonnulli vocant ἀποφασιν. Inuſa autem figuræ ipſius hoc ponit exemplum, Non agam reum iure ſummonon dicam quòd ſonſian obtinerem.

¶ Apophaſis, ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως, Eſt Annotatio bonorum & commentarius, & recenſio, in qua eorum quæ reperta ſunt. Iurisconſulti *Inuentarium* vocant & *repertorium*: quod ἀπόφασις proprie dicitor. Budæus.

¶ Apophaſis, ſententia, dictum, reſponſio. Vlpian. in l. 1. §. 1. D. de appellat.

Apophlegmatiſmi (ἀποφλεγματισμοὶ) Vocantur remedia quæ in ore retenta vel mandueata, aut linguæ ſubdita, noxios quoſque humores ex capite deducunt. Horum cooſectionem vide apud Galen. lib. 2. De compoſ. medic.

Apophoreta, apophoretorum, penult. prod. neut. gen. (ἀποφόρητα) Erant munera Saturnalitia, & propriè illa quæ pro xenijs remittebantur. Suetoo. in Veſpaſiano cap. 19. Sicut Saturnalibus data & vtrta apophoreta, ita & Calend. Martij ſæmunis. Turnebus vero hoc nomine ſignifieari exiſtimat munera quæ conuiuis dantur, vt ea domum referant, vnde & Apophoreta ſunt appellata. Hoc ex Martiale probat, vbi ait,

Præmia conuiuæ dat ſua quiſque ſuo. Hic eoim verſus Apophoreta explicat. Sed luculenniſſime omnium D. Ambroſius in exhortatione ad virgines ita ſcribens, Qui ad conuiuium magnum inuitatur, apophoreta ſecum reportare coofueuerunt. Ego ad Bononienſe inuitatus conuiuium, vbi ſanctj martyris celebrata tranſlatio eſt, apophoreta vobis plena fraternis & grata referuaui.

Apophthegma, apophthegmatis n. g. (ἀποφθέγματος) Apophthegma (inquit Erafmus) ſunt dicta acuta quædam, & breuia, non cuiuſlibet quidem, ſed Oratorum, Ducum, Legatorum, Imperatorum, ac vt ſemel dicam illuſtrium virorum. Cic. 1. Offic. cap. de Temperantia, Multique multorum facete dicta, vt ea quæ a ſene Catone collecta ſunt, quæ vocant Χρειὰς ἀποφθέγματα.

Apophyades (ἀποφράδες) Latinè Aprendíces vocari poſſunt, quæ ſcilicet rei alicui agnaſcuntur. Vnde & Ariſtoteles vocat Χοιροφάδας, Inteſtinorum appendices, quæ & ἐπιφυάδες dicuntur.

Apoplexia, apoplexiæ, penult. corr. (ἀποπληξία) Alij ſuporem corporis & meotis, alij ſubitam perculſionem interpretantur. Genus eſt morbi, de quo ſic Cel. lib. 3. cap. 26. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſuspet. Fit tota rerdum ictu fulminis, interdum morbo, χρονιζόμενος huoc Graci appellant. Idem cap. proxime ſequenti, At reſolutio neruorum frequentior eſt, & longe mitior eſt. Fit interdum tota corpora, interdum partes inſeſtat. Verentes authores illud apoplexiam, hoc paralyſin omninaeunt: nuoc vtrunque paralyſin appellati video.

Apopleſtici (ἀποπλεκτικοὶ) Sunt, quorum videlicet & corpus & mens ſuper ictu fulminis aut morbo. Cel. lib. 3. cap. 26 vocat Attonitos. Iulius Firmic. lib. 3. cap. 5. Sed mortem orhilominus decernit brothanam, aut repentinam aut apopleſtici interite conſueuerunt.

Apopompæi deæ oones, Vide in Alexicaci dæmones.

Aporon (ἄπορον) Controuerſiæ genus inexplicabile: eius exemplum proponunt a Gellio lib. 9 cap. 15.

Aporia, æ (ἀπορία) Indigentia, vel dubitatio, & conſilij inopia.

Aporthogas (ἀπορθόγας) Græci vocant deſtutus quoſdam aerios, qui ad terram labentes ſtellarum caſus imitantur.

Apoſpoſtis, huius apoſpoſtis, ſeminini generis penultima producta, (ἀποσπαστὶς) Figura eſt Quintiliana lib. 9. cap. 2. Apoſpoſtis, quam Cicero Reticentiam, Celſus Obtiennriam, nonnulli Interruptionem appellant: eſt figura ſtotentiæ, qua ſententia iuehoata ſic interrumpitur, vt eius tamen intermiſſa pars intelligatur. Virg. Æneid. 1.

Quos ego ſed motos prætat compeuere fluctus. Cic. pro Milone. An huius ille legis, quam Clodius ſi ſe inuocam gloriatus, mentionẽ facere auſus eſſet vuo Miloone, de diem Coofule? De noſtrum enim omnium, non audeo totum dicere.

Apoſtaſia, apoſtaſiæ (ἀποστασία) Latinè Defectio, eum quis à ſuo duce, à ſua religione, aut à ſua virtute diſſentit, & aliud ingreditur.

Apoſtasium (ἀπόστασιον) Edictum vocabatur apud Athenienſes quo cautum erat vt contumax fugratuſque libertus ſub maiocipio eſſe & ſeruire cogeretur, quoniam libre eſſe neſciſſet. Alexan. ab Alexan. lib. 3. cap. 20.

Apoſtata, apoſtatæ, maſc. g. penult. corr. (ἀποστάτης) Qui abſcedat ab eo quod tuendum ſuſcepit, id eſt, tranſfuga & defector. Vide apoſtatare dicunt dogmatis Euangelicit produores. Budæus.

Apoſtatu, apoſtatus, penultima correpta (ἀποστασία) Rebello, abſiſto, & oppugno quod antea defendebam. Cyprian. ad Cooo. Eos qui velut apoſtatauerunt, & ad ſeculum, cui renunciauerunt, cruenti, gentiliter vtuunt, vel ad hæreticos tranſfuge facti, contra eccleſiam peregrinalia arma ſuſcipiunt.

Apoſtema, penultima producta, apoſtematis, oeutri generis (ἀπόστημα) Latine pulmonarium quæ fites conuerſu mali humoris in aliquam partem corporis. Plinus libro 20. capite 33. Caro eius interuallo ſine ſemine, clauis pedum, & ſuppuratiooibus, quæ Græci vocant ἀποστήματα. Celſus lib. 2. cap. 1. Abſceſſus corporis, quæ ἀπόστηματα Græci oominant.

¶ Apoſtema propriè ſpatium ſignificat.

Apoſtolus, apoſtoli, penultima correpta (ἀπόστολος) Latinè ſonat miſſus aut legatus, à verbo Græco ἀποστέλλω, quod eſt Cum mandatis emino. ¶ Apoſtoli item dicuntur libelli, ſiue literæ dimiſſoriæ, quæ ab eo à quo appellatum eſt, ad eum qui de appellatione cognituras eſt, teſtandæ appellationis cauſſa danlur. L. dimiſſuriæ. D. de verbor. ſignif. & l. 1. D. de libel. dimiſſ.

Apoſtr

Apostrophe, apostrophes, pen. corr. fg. (ἀποστροφή.) Latinè Conuersio. Figura est quum sermo à recto & instituto ordine in diuersum ac contrarium vertitur. Virg. 2. Georg.

Sepiadas duros bello, & te maxime Cæsar. Idem 2. Æneid.

Impulerat ferro Argol. eas ædare lacebas:

Translque nunc flares, Priamique arae alta manerent. Et Rufiniano. Quinetiam lib. 4. Semina à perfona iudices auersus, qui κατηγορία dicitur.

Apostroph'a Venus (κατηγορία τῶν ἀφροδισίων) quam non Vertibilem Venerem dicere possimus, terra ellequæ ab Harmonia Cadmi vxore conflitua sunt. Hæc eadem hominesa fceli-tis & impiis operibus, & dedecoris parum æquis, malisque cogitationibus auertere putabantur. vnde & illi nomen indtum, quod in Baoti. ferebat Pausan.

Apostrephus, apostrophi, pen. corr. masc. g. (Κατηγορία.) Latinè Auersio. Et est circuli pars dextera, sed ad summam literam consonantem apposita, cui vocalis subiracta est, & tit a. Hac nota deesse oltendimus parti orationis vltimam vocalem, cum consonanti remanente, Tanton' me erimine dignum? pro, Tantone. Sic, Ain', videⁿ, pro Ainne, videⁿne. & similia. Ex Diomede lib. 2.

Apotelesima (ἀποτέλεσμα.) Est circus hucofeipi, huc est, Quicquid ex astrorum compositione & aspectu mutuo affectum, in natali hora conuque effici. ¶ Hinc Apotelesmatici, poli Homeri ætate dicti sunt, qui nunc Mathematici & Chaldæi vocantur, quorum curiositas nihil reliquit quod planetarum non subiecerit potestati, vt in primum lib. Iliad. annotauit Eustathius. ¶ Dicuntur etiam Apotelesmatici, mathematerorum seu astrologorum responsa. Laeni Prædictiones, vel iudicia vocant. Firmicus lib. 1. cent. 1. Nobis idem fuam astrologia, responsionum apotelesmatumque diuinis ac manifestissimis authoritatibus cumprobauit.

Apotheca. apotheca, pen. prod. fg. (ἀποθήκη.) Latinè Repositorium: sed apud Latinos præsum pro Cella vinaria pun. folet. Plin. lib. 23. cap. 4. Vinum si fit sumo inueteratum, vtfallubertimum est, manifestas illa in apotheciscognoscere. Sic idem sæpe alibi. Videur tamen à Cella differre: vesit Apotheca matus quod dam repositurium: Cella verò minus, ad vsum feilicet quotidianum. Colum. lib. 12. cap. 8. Pars autem fructuaria, diuiditur in cellam oleariam, torcularium, cellam vinariam, dolitoria m, fenariam, palearium, & apotheca, & horrea. Cic. in Verrinum, Quum omnium domos, apotheeas, nauéque fumentiffimè feruiuere.

Apotheosis, huius apotheosis, pen. prod. fg. (ἀποθέωσις.) Latinè (Seruio interprete) Relatio inter deos, siue in diuorum catalogum, quæ quibus ceremoniis apud Romanos fieri consueuerit, eleganter scribit Herodianus in primo pio lib. 4. τὰς μετὰ τὸν βίον θεοποιήσεις. Vulgò vocant Consecrationem funeliem.

Apotropæi damones, Vide in Alexicaci damones.

Apoxyomenos (ἀποξυόμενος.) pen. corr. Distringens. Ἀποξύω enim, Distringo significat latinè. Sigoum fuit, ylippi opus, de quo Plin. lib. 34. cap. 8.

A P P

Apparatus, Vide Apparo, apparas.

Apparco, apparci, pen. prod. apparui, appatitum, pen. corr. (ἐφαίνομαι.) apparere, Videri, Virgil. Æneid. 9.

Apparent rari nantes in gurgite vasto. Vbi Seruius, Allud (inquit) fel parére, & aliud apparére. Parére enim eft obedire: vt, Parce amor dicis. Apparere autem, Videri. vt 1. Georg.

Apparet liquido fublimis in ære nisus. Et hæc obseruatio diligenter cuftodire debet: licet eam authores mera cunia, vel claufulæ plerunque cernere opeant. Cic. pro Flacco, Siqua vfpiam tabula pæna donum apparuiffet.

¶ Apparere, Manifestum & euidens esse. Plin. in præfat. lib. 13. Quo apparuit fummam artis fecuritatem authori placuiffe. Terentius Adelph. 4. 9.

Doreui, monui, bene præcepi semper quæ potui omnia.

Res apparet. Dictum per ironiam.

Opera apparet. Plaut. Pfeud. 3. Pro pretio facio vt opera appareat.

Promiffa apparent. Terent. Eunuch. 2. 3. Fac fis nunc promiffa appareant.

Eminere & apparere: cui contrarium Occultare, opprimere & abscondere. Cic. pro Rofc. Amer. Eft quiddam quod occultatur: quod quo ftudiofius ab ipfis opprimitur & abscondtur, eò magis eminet & apparet.

Apparet & Obscurum est, contraria. Cic. ad Rufum, lib. 5. 19. Quid refcitum fit, apparet: quid expediat, obscurum eft.

Apparet aperté. Lucret. lib. 2.

Vt apparet. Cic. pro Flacco, Siue hoc Romæ confictum eft, vt apparetsiue miffum domo eft, vt dicitur.

Quum apparere. Cic. ad Ma cellum, lib. 4. 7. Quid fentiam nihil attinet dicere, quum appareat ipfe quid fentiam.

Apparent data esse vt ad &c. Cic. 3. de fin. Membra nobis ita data funt, vt ad quandam rationem vtuendi data esse appareant.

Apparet atque extat vtum fimus earum rerum rudes, an dideciimus. Cic. 1. de Orat.

Nec refligium quidem eloquentiæ apparet in eo. Cic. de Orat.

Nihil apparet in eo ingenuum, nihil inodcratum. Cic. 3. Philipp.

¶ Apparet, cum præpofitione a x, aut siue ea. Cic. 5. Verr. Ex quo facile apparet, quæ merces Decuniari, quæ Prætoris præda esse videatur. Plin. lib. 12. cap. 2. Myrobalanum communis eft, nafcens vnguentorum ipfo nomine apparet.

¶ Apparet, cum oratione infinitiui modi. Terentius Eunucho, 3. 2. Apparet feruum hunc esse dominipauperis. Hic autem accusatuus hic verti poteft in nominativum, hic apparet esse feruus dominis pauperis.

¶ Apparet ad. Varro libro 1. cap. 40. Illud quod apparet ad agricolas, id videndum diligenter. Figurate, pro eo quod eft, Apparet ad agricolas.

¶ Apparere, Adesse, præsto esse: dicitur de ministris qui magistratibus semper in conspectu sunt, vt de lictoribus, accensis, &c. Cic. pro Cluent. Quid sibi autem illi scribæ, quid lictores, quid exteri, quos apparere huic quæstioni video, volunt?

Apparere alicui, eli quod Sueton. de elar. Grammi. dicit Apparitum tuere. Liuius 2. ab Vrbe, Quatuor & viginti lictores apparere consulibus. Valerius lib. 1. cap. 2. Pinarium lictori, vt sibi apparereis imperauit.

Apparere ad locum. Virg. 12. Æneidos,

Hæ Iuuis ad solum, fæuique ad limina tegis

Apparent. Id eft, Præsto sunt ad obsequium. Vnde etiam Apparitores cunctæ esse nominatos. Seruius.

Apparére domi. Plautus Capt. 7. Ar ego mux apparebo domi. Id eft, Adero.

¶ Appacere, pro Comparere. Terent. Eunucho, 4. 2. Ille autem bonus vir nusquam apparet.

Apparere in aliquo loco. Cicero pro Sylla, An verò in quibus subfellijs hæ ornamenta ac lumina Reipub. viderem, in his me apparere nollem?

Apparet, penè in eadem figuificatione, etiam de re inanimata dicitum legitur. Plaut. Amphit. 8.

hic patera nulla in cistula eft. A. M. aut ego audio?

A. Id quod verum eft. A. M. at eum cruciatu, nisi apparet, tuo. Hoc eft, Nisi extat patera. Deinde respondet Alcmena, Hæc quidem apparet. Quasi dicat. Ego adeft ipfa.

¶ Apparere, aduentum repentinum videur interdum fignifieare. Cic. in epift. Quum equites Antonij apparuiffent.

Apparere in eius nomine enum dare libri, cui ded eatus publicatur. Cic. in Paradox. Acciples igitur hue parum opufculum luculeratum iam his contractioribus noctibus, quoniam illud maiorum vigiliarum munus in tuo nomine apparuit. Iam enim & libros de finibus bonorum & malorum, & Quæstiones Tusculanas Cicero dedicarat Bruto.

Apparitio (ἀφανισμός.) verbale, Visio, visum aliquod.

¶ Apparitio pro præstatione officij, seu præsteita ad obsequendum: cuiusmi di soler esse apparitorum erga magistratus. Cic. ad Thermd. lib. 13. & Vlp. in l. 2. D. quod met. cauff.

Apparitor, pen. cor. verbale (ὑπηρέτης, διάκονος.) Minister magistratuum, Lictor, Viator. Accensus, &c. Cic. 5. Verr. Apparitores à Prætore assignatus habuiffe. Decumanum. Idem 2. Philip. Quis vnquam apparitor tam humilis, tam abiectus?

Apparitor regis. Liuius 1. ab Vrbe, Fit fuga, regis apparitorem aut que comitum.

Apparitoris autem nomine omnes intelligunturqui magiftratui apparere solent, cuiusque imperio præsta esse. vt lus Scribæ, Accensi, Interpretes, Lictores, Viatores, Præcones. De Scribis quidem, Cic. Verr. 5. Tu ex pecunia publica in stredecies scribas tuum permisiu tuo quem abillustri fortate, reliquum tibi vllam defuiffe non puras esse? Paulo pòst, In eadem ciuitate apparitori tuo esse concessum, vt in 3 uno nomine tredecies auferret? De Interpretibus, testis eft epistola ad Therm. lib. 13. epist. 55. Quum multa mihi gratæ fuerit, quæ in addictus mea commendatione fecisti: tum in primis, quod M. Marcellum amici atque interpretis eius filium liberalissime tractauiti. In fine, Ego quum ante ftudiosse commëdabam Marcellum, tum oultio nunc ftudiosius, quòd in longa apparitioe singularem & propè incredibilem patris Marcij, bonem cognoui. De Lictoribus autem, ad Quint. lib. 8. epist. 1. Si lictor non fuse sed tuæ lenitatis apparitor: nunquique præterire faices illi ac fecures signatas insigna, quam potestatis. Et apud Gell. lib. 2. cap. 2. ex libro Quadrigarij, Quod postea quam lictor illi qui apparebat, cuò intellexit, Maximum Protconsulem defendere iuste.

Apparitus, apparitus, pen. prod. (ἀφανισμός.) Adus ipfe alicui apparendi. nomen fe fouteatum vt Scriptura. Vnde, Apparitorum facere dicitur qui eft apparitor. Suetoo. de claris Grammat. Ob hilus apparitoram magiftratibus fretus.

Apparo, apparas, pen. corr. (ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω.) apparare. Valla lib. 5. Præparare & Apparare ita differunt: quod Præparare, eft Ante parare ftit quæ vtilia funt, aut fore credit: Apparare, ad dignitatem quandam, ac veriùs pompam. Id eoque oratores præparant, quibus obtinere causam possint. Cic. 3. Offic. Erat opiparè a Pythio apparatum conuiuium.

Apparare aggerem. Cæsar 7. bel. Gall.

Bellu. Cic. pro leger Man. Pompeius extrema hyeme bello apparauit.

Cenam. Terent. Heaut. 1. 1.

Conuiuium. Terent. Adelph. Et Cic. 6. Verr. Ornare & apparare conuiuium.

Crimina apparare in aliquem. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 7.

Crimina infoni. Seneca in Hippol. 6.

Tabiteam. Plaut. Pœn. 16. Nunc hoc eoofilium capio: & hanc fabricam apparo, Id eft hanc fallaciam paro. Quasi magno eum molimine & apparatu.

Fogam. Hirtius de bello Alexandrino.

Iter. Cic. pro Mil. Qui illud iter ad eudem faciendam apparasset.

Ludos. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 24. Ludos apparat magnificentissimos: fic inquam, vt nemo fumptuosiores.

Nuptias. Terent. And. 4. 1.

Prandium. Plaut. Menæch. 4.

¶ Apparare, pro Parare. Plaut. Epid. 8. Nunc iteruin vt fallatur parati, vbique autilium apparetur. Sic Apparare præsidium apud eundem in Rudente, 17.

Apparatus fum, vt videris. Plaut. Merc. 12.

¶ Apparare, cum infinitiuo. Plaut. Asin. 9. Vah delenire apparas. pro Paras.

¶ Apparare animum, pro Præparare. Vt in Rhetoricis ad Herennium, Per quod animus auditoris vel iudicis conflituitur, vel apparatur ad audiendum.

¶ Apparatur, impersonale. Terent. Eunuch. 3. 1. Dum apparatus,

virgo in conclaui sedet. Id est, Dum sit eius rei apparatus. De baleneo loquitur.

Apparate {παρασκευάζω} adverbium qualitatis, apparatius, apparatissimè. Cic. Att. lib. 13. Itaque & edit & bibit ἀπαρασκεύως iucundè opiparèq; sanè, & apparatè.

Ludi magnificè apparatéque facti. Liu. t. bel. Maced.

Apparatus, adverbium, Luuius, sumptuosus, maiore apparatu. Plin. Iunior, lib. 1. epist. 15. ad Erutium, Potes apparatius cœnare apud mul tos, nusquam hilarius, simplicius, incautius. Subaudi, quàm apud me.

Apparatus, participium {παρασκευασμένος} fiut nomen ex participio: Vnde Apparatior, & Apparatissimus. Cic. ad Marium, lib. 7. Ludi apparatissimi, sed non sui stomachi.

Apparatus homo. Cic. t. de Legib. Aeque ad illam causam opera rum ad quam ego nunquam nisi apparatus & meditatus accedo.

Instructa & apparata domus omnibus rebus. Cic. t. de Inuent.

Apparatus oratio, & apparatus rerum. Author Rhetor. ad Herenn. lib. 1. Vt non apparata oratio esse videatur. Ibidem, Item vitiosum est, quod nimium apparatis verbis compositum est. Vtrobique loquitur de Exordio ex procœmio vitioso.

Apparatus, huius apparatus, pen. prod. {παρασκευὴ} verbale. Cic. 3. de Oratellia quæ in apparatu, fori appellanur iuligna.

Apparatus, & ornatus. Cicero in Vatinium, Sed omitto epulum, Pop. Rom. festum dirm, argento, veste, omni apparatu ornatúque vsendo.

Epularum apparatus ſ magnificentia ree cdens. Cic. in Brutū.

Magnificus apparatus. Cic. 2. Offic. Vide MAGNIFICVS.

Minorem apparatum habrnnia præcepta docendi. Cicero de claris Oratoribus.

Nullo apparatu, pure & diluculè dicere. Cic. 1. de Orat.

Apparatus Perfectus. Vide PERFECTVS.

Apparatus belli. Cic. 4. Aeneid. De hoc autem Valla lib. 5. Apparatus (inquit) videtur interdum significare & apparatum ipsum, & præparationem: vt Apparatus belli, quali præparatio.

Apparatus triumphi. Cic. Attico, lib. 6. Dices nummos multi opus esse ad apparatum triumphi.

Apparato, aliud verbale {παρασκευάζω} Idem quod Apparatus. Cic. 2. Offic. Et enim multus in laudanda magnificentia, & apparatione popularium muerorum. Idem 1. de Inuent. Propterea quod ex his fuspicio oritdam apparationis, atque artificiosæ diligentiæ nasci tur.

Appello, appellas {φωνήεντα συμφωνοῦντα} appellare, ex Ad, & Pello, pellis, mutata coniugatione. Prope & significat Nominare, id est nomen imponere. Cic. pro Cœcina. Vtinam eodem tum in ædibus, quo in lege non appellantur.

Nomen appellare. Cic. de Vniuerſit. Cæterorum siderum ambitus ignorantes homines præter admodum paucos, neque nomen appellant, neque inire fe numero commeminer.

Appellare nutu & significatione. Cic. Lentulo, lib. 9. Quidam homines, & idem illi quos sæpe nutu significatione que appello.

¶ Appellare, Dicere. Cic. in Lælio. Nunc dubitare illum in omni sermone appellare sapientem.

Appellare & vocitinare. Cic. in Lælio, Vnum te sapientem appellanti, & existimanti.

¶ Appellare, Vocare. Plaut. Trinum. 3. Si appellatrix, respondulcet nomine.

Appellare nomine vel nominatim. Cic. 7. Verr. Appellabantur à multitudine mulieres nominatim. Cic. 4. Acad. Me autem nomine appellabat. Idem ad Patrum, lib. 9. 22. Placet Stoicis suo quaneque rum nomine appellare.

Appellare nomine, aliter. Cic. pro Cerinna, Scruos non numero distinguunt, sed appellant vno familiæ nomine.

Appellare nuncupatione, aliter. Cic. pro Cœcina, De liberis quiſquis est, procuratoris nomine appelleiur.

Nomen oriri vti eum lacrymis identidem appellare. Cicero 2. de Inuent.

¶ Appellare authores. Plin. lib. 28. cap. 3. Fides tantum authores appellet. Plin. ep. 8. Fides ſit penes authores. Non enim hic fidem meam obstringo, ſed ad authores relego lectorem.

¶ Appellare solum. Plin. lib. 16. cap. 33. Hoc est, terram solicitare & mouere, vt fructum pariat.

¶ Appellare, Alloqui, & verba eum aliquo facere. Plaut. Pœnulo, 16. Vin' te appellem hunc Punicè? Id est, Iunico sermone eum alloquar. Est autem eius qui verba prior facere incipit. Cic. t. Phil. Te autem M. Antoni absentem appello. Ex Budzo.

¶ Appellare, Familiariter respondere. Terent. lib. 2. 7. Quum mei me adeunt seruuli, non dominum ego appellem meam?

Appellare & interpellare. Cic. ad Q. fratrem 2. 12. Tu verò vt me & appelles & interpelles, & obloquare & colloquare velim.

Appellare blande. Plaut. Casin. 5.

-blandè hæc mihi{mala res}

Appellanda est vxor mea, Bea amentia, quid tu agis? Cicero pro Cluentio, Appellat hilari vultu hominem Balbus, vt blandissimè poteſt.

Comitet vnumquemque appellare. Cic. 13. Philipp.

Verbo grauiore. Cic. 5. Verr.

Aperius aliquem. Cic. contra Rullum.

Superbius aliquem. Cic. pro lege Manilia, 6.

Honorificentissimè aliquem. Cic. ad Ceeinnam, lib. 6. 6.

Appellare de re aliqua, in eodem significatu. Plautus Aulul. 7. Est quod te volo de communi re appellare mea & tua. Quasi dicat, Teeum agere.

Appellare literis quempiam, Quasi alloqui per literas. Cic. Trebonio, lib. 12. 20. Quo tolerabilius feraniis ignieulum desiderij tui, crebris nos literis appellasti. Id eſt, Sæpe ad me scribto.

¶ Appellare interdum est nomen alicuius efferre & prodere. Cic. 3. Verr. De quo nullius fi velim dicere omnia: nullus appellandi, tedendique fuit. Id est, Nominatim prodendi.

¶ Appellare, pro Interpellare, vt, Tacitum aut legentem appellare. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Simplicior siquis, (qualem me scpe libenter

Obtulerim tibi Mecœnas) vt forte legentem,

Aut tecum appellet: quouis sermone molestus, &c. Cic. in Bruto, Videor enim iam te assurus appellare, quonam longo mercatlo modò primum animaduerti paulò ex hilariorem. Lambin. Quidam impellat legunt in Horatio sed mendosè.

¶ Appellare aliquem, pro In iudicium vocare. vt, Appellare aliquè de aliqua causa. Cic. 1. Offic. Cauendum est etiam ne nesidem de causis alij plectantur, alij ne appellentur quidem.

Virginem appellare de stupro. Quinct. lib. 4. cap. 2.

Appellare aliquem in iudtum ætimandis. Cicero pro Rabirio Posthumo.

¶ Appellare, cum infinitivo. Liu. 1. Dec. lib. 3. Virgini & eumanum iniectu, ſeruas ſua natam, ſeruúmque appellans effe.

¶ Appellare, reddere vt ei debitum flagitantis à debitore. Cic. pro Quintio, Brennio iam confecto fere, appellas. Idem Attico, lib. 15. Tulliola deliciæ nostræ iuum munuſculum flagitat: & me vt sponsorem appellat.

Appellare de pecunia aliquem. Cic. 2. Philipp. Appellatus es de pecunia quam pro domo, pro horris, pro sectione debebas.

Appellare ad diem & horam. Seneca de Beneficiis lib. 1. cap. 2. Nec auarus exactor ad horam & diem appellat.

Appellari pecunia. Quinct. lib. 5. cap. 13. Eras hæres & pauper, & magna pecunia appellabare creditoribus.

¶ Appellare, Auxilij gratia quempiam implorare. Cic. pro Milone, Vos, vos appello fortissimi viri, qui multum pro Repub. sanguinem effudistis: vos in vri & in rium inuicti appello pereulo Centurionis, vosque milites.

Appellare, & implorare. Cic. pro Quinctio, Quid agedum est? qui deus appellandus est? cuius hominis fides implorandæ est?

Implorare & appellare. Cic. 7. Verr. Vos etiam atque etiam imploro & appello sanctissimæ decæ.

Vltro aliquem appellare. Cic. pro Flacco, Me vultu appellat, meâ quidammodo ſtem fidem implorat.

Vsurpare & appellare deum. Cic. de Vniuerſit. Iouem atque Iunonem reliquos fratres inter ſe, agnatióque vsurpare atque appellare solemus.

Appellare deum, Testari deum. Cic. ad Octauium. Nam per deûm immortalium fidem (nisi forte fruſtra eos appello, quorum aures, atque animos à nobis abhorret) peto, tortunam populi Romani, &c.

¶ Appellare aliquem victorem, Pronuntiare. Virg. 5. Æneidos.

Et primum ante omnes victorem appellat Aeſſen. Hoc eſt, Eum victorem pronuntiat.

Regem. Cic. ad Attic. lib. 5. Deiotarus ſilius qui rex ab Senatu appellatus est.

¶ Appellare virginem vel matremfamiliàs. Est blanda oratione pudicitiam eius attentare. Vlp. l. Item apud Labeonem. D. de iniuriis.

¶ Appellare literas fasuere, Id eſt, Latetas neque putidus, neque obscurus, ſed dulci ſono expriment. Cic. neque expreſſe nominat, neque opreſſe sint. Cic. in Bruto, Fuit in Catulo sermo Latinus: quæ laus dicendi non mediocris, ab oratoribus plerique neglecta est: Nam de sono vocis, & fuauitate appellandarum literarum, quoniam ſilium eſt cognouiſſe, noli expectare quid dicam. Idem de Catulis ferbet Cic. lib. de Offic. & 3. de Orat.

¶ Appellare, Est à sententia inferioris iudicis ad superiorem prouocare: aut etiam extra iudicium implorare ſuperiorem poteſtatem in iniuria, quæ fit nobis ab inferiore magistratu. Vlpianus, l. t. D. de appellation. Qui appellat, maiorem iudicem debet appellare. Sentpetarem connungitur accuſationis, cliquc vel sine præpoſitione, vel ea interuenience. Cic. pro Planeio, Appellauit populum: tribubus ſubmiſi me. Liu. 2. ab Vrbe, Ad Volerouem lictor miſſus eſt à Conſulibus. Volero appellat Tribunos.

Appellare ad Tribunos. Cic. ad Att. lib. 13. Ad tribunos quòd appellet, vale probo. Aliquando additur eius perſona à qua appellatum eſt. Cic. pro Quintio, Cuius procurator à Prætore ad Tribunos appellare ausus. Quinct. lib. 11. cap. 1, Modò & apud eos à quibus appellatum erit, ſi forte ad roſdem remittentur, adudienda ratio.

A literis pridem ſibi editis appellare. Maeer in l. vltim. D. quando appellard.

A ſententia appellare. Paulus in l. vltim. D. Quæ ſenten. sine appellat. recten.

Ab executore ſententiæ appellare non licet. ſed ab eo qui malè ſen tentiam iam interpretari dicitur, appellare licet. Macer l. 4. D. de appellation.

Aduerſus aliquem appellare. Paulus l. 1. D. An per al. eau. appell. red. poſſ.

Alieno nomine appellare. Vlp. l. 1. 6. Tutores. D. quando appellan.

Contra aduerſarium appellare. Vlp. l. 3. D. de appellation.

Contra prolatam ſententiam inuitam appellare. Modeſtinus in l. præſes. D. de re iudicat.

Ex ſtntentia aliqua appellare. Modeſtinus in l. Si expreſſum. D. de appellation.

Fruſtra appellare. Vlp. l. 1. 5. ſiquis tutor. D. quando appellan.

In alirna rauſa ei, qui in iudicio expensus non eſt, appellare non licet. Macer in l. 1. D. quando appellau.

Non iuſtè appellare. Papyrius in l. Imperatores. D. de appellation.

Per procuratorem appellare. Macer l. 4. D. de appellanon.

Procuratorio nomine appellare. Macer in l. 2. D. quando appellan.

Pro hac cauſa appellare, Macer in l. t. in fine. D. quæ ſentent. ſine appellat. reſeun.

Vna voce aqua actà appellare. Macer l. 2. D. de appellation. & Martianus in l. A ſententia. eod. tit.

¶ Appellare pro appliare, apud veruſtiſſimos. Afranius apud Nonium.

Appellatio,

Appellatio, verbale (ἀπὸ τοῦ ἀγγέλλω) ſi pius idem quod nomẽ ſignificat. Plin. lib. 7. cap. 13. Quint. Metellus Macedonicus qui ſex liberos reliquerit, videtur nobis reipſa: nurus vero generoſiores, & omnes qui ſe parits appellatione ſalutarent, viginti ſeptem.

Appellationes nauium, & clorum vocabula. Gell. lib. 10. cap. 25. Ignominioſa. Vide TOPONOMIA.

Appellatio probroſa. Gell. lib. 1. cap. 5. Maledictis appellationibuſque probroſis in Cæſarem.

Regum appellationes venales erant: ſeruatum omnibus vicatim celebrabatur tota vrbe deſertipto. Cic. pro Domo ſua.

Appellatione eadem ſignare. Quintil. lib. 9. c.

¶ Appellatio, apud antiquos pars erat orationis à nomine diſtincta. Quintil. lib. 1. cap. 7.

¶ Appellatio, læſe eſt prouocatio à minore iudice ad maiorẽ. Plin. lib. 6. cap. 23. Nec niſi plurium ſententia quenquam capite damnari: ſic quoque appellationem eſſe ad populum.

Admittetur eius appellatio. Vlpian. in l. Si cuius. D. de appellation. retinend.

Cognoſcere de appellatione. l. vnic. D. de libel. dimiſſor.

Auxilium appellationis denegare. Scæuola in l. vtim. D. de appellation.

Exequi appellationem, Id eſt, Perſequi. Scæuola in l. negotiorum. D. de appellation.

Explicare appellationem. Scæuola in l. negotiorum. D. de appellat.

Euaneſcit appellatio. Macer D. Si penden. appellat. Appellatore defuncto, ſiquidem ſine hæredc, cuiuſcunque generis appellatio ſuerit, euaneſcit.

Fiat ab iſto appellatio. Vlp. l. 6. Sed etſi. D. quando appellan.

Interponere appellationem. Scæuola in l. vlt. D. de appellation. & Vlpian l. Quum ex cauſa. eod. tit.

Pendet appellatio, & Pendente appellatione. Papyrius in l. Imperatores. D. de appellation.

Pergere appellationem, Id eſt, Perſequi. Macer D. ſi pẽden. appellat. Quod ſi appellatori heres exiſterit: cogendus non eſt peragere appellationem.

Appellationis cauſam perſequi. Paulus in l. penult. D. de appellat.

Appellationis merita probare. in l. penult. D. de appellation.

Pronuntiare de appellatione. Vlpian. D. mihil in oua appellation. interpo.

Recipere appellationem alicuius. Macer l. 4. D. de appellat. recip.

Appellationis cauſas reddere. Scæuola in l. vlt. D. de appellation.

Neceſſitas appellationis remittitur, quum contra factas conſtitutiones iudicatur. Macer in l. 1. D. qui ſe ſenent. ſine appellat. refem.

Auxilio appellationis vti. Macer in l. Serui. D. de appellation.

Appellatio Tribunorum. Cic. pro Quint. Videturne interceſſiſſe appellatio Tribunorum, nõ more, ſed auxilij cauſa? Quo loco Turnebus, Appellantur Tribuni (inquit) more & inſtituto, & exempio, quum eorum interceſſio poſſulatur, ſiquid vnique à Prætore, verbi gratia, decernatur: at quum auxilij cauſa appellantur, id verò non fit more in cauſis: quia qui id facit, de cauſa ſua cognoſcet non vult. Qui autẽ auxilij cauſa Tribunos appellabat in litibus, is ſe æquo iudicio certare nõ poſſe clamabat. Obiicit Vatinio Cicero quod appellare Tribunos ne cauſam diceret, iuraſſeque ideò ſe cierare, quòd æquo iure vti non poſſet. Turnebus.

Appellatiuus, penul. prod. (ἀπὸ τοῦ ἀγγέλλω) adiectiuum eſt ſictum à Grammaticis vt quum dicunt Appellatiuum nomen. Priſcian. lib. 2. Appellatiuum nomen natura eſt commune ſit multorum, quos eadem ſubſtantia, ſiue qualitas, vel quantitas generalis vel ſpecialis iungit. Generalis vt, Animal, corpus, virtus. Specialis vt, Homo, lapis, gram maticus, albus, niger, magnus, breuis.

Appellator, pen. prod. appellatoris, pen. prod. verbale (ἀπὸ τοῦ ἀγγέλλω) qui appellat: Hinc eſt, qui ab aliquo iudice ad alĩ prouocatur. Cic. 6. Verr. Quæſtor Prætorem appellat. Et paulo poſt, Quo quidem die mihi ægrius factum eſt multo labore meo, quam vt manus ab illo ap pellatore abſtinerentur.

Appellatorius, a, dictum, Quod ad appellationem pertinet. vt, Libelli appellatorij, Vlp. l. 6. vti. D. de appellat.

Tempora appellatoria. Tempora illa dicuntur intra quæ appellatio interponi poteſt. l. ſi cuius. D. de appell. recipiend.

Appellito, appellitauis, pen. corr. (ἀπὸ τοῦ ἀγγέλλω) Feſtus, Appellitauiſſe (inquit) pro Appellauiſſe.

Appello, appulſi, appulſum, pen. corre. appulſum (ἀμφοτερόκλιτως) ſimpliciter. Propriè dicitur quum ex pelago aut freto quis ad littus acceſſerit, ait Donatus. Eſt autem verbum actiui generis: & proprie dicimus, Nauis appulſa eſt, non autem appulit: ſed, Homo aut ventus nauem appulit. Author Laurentius in Ioguint. Cic. 7. Verr. Poſteaquam paulum prouecta claſſis eſt, & Pachynum quinto die denique appulſa eſt. Ibidem. Appellunt nauis Syracuſas.

Appellere nauem aut claſſem ad locum aliquẽ. Cic. 3. de Nat. deor. Qui quum ad Peloponneſum claſſem appulliſſet.

¶ Appellere, interdum videtur abſolute poni. Liu. 8. ab Vrbe, Eo anno Alexandrum Epiri regem in Italiam claſſe appulliſſe conſtat. Quintil. lib. 7. cap. 4. Pater cui à trauſmarina peregrinatione, quum ad littus idem appulliſſet: lecto nomine ſuſpendit ſe. In priore poteſt ſubaudiri se accuſantium: in poſteriore verò NAVEM aut se. Sed vtcunque eſt, hoc eſta eſt huiuſmodi loquutio.

Appellit ſe homo. Terentius Andr. 4. 6. Haud aſpicere à hoc me appuli. Verba ſunt Critonis, qui naui Athenas venerat.

Appellere aliquem alieni loco. Virg. 3 Æneidos,

Hinc me digreſſum veſtris deus appulit oris. Pro ad veſtras oras.

Ad ſcopulos, dicitum per metaphorã. Cic. pro C. Rabirio perduellionis reo, Nec tuas vsquam rationes ad eos ſcopulos appuliſſes, ad quos Sextii Titij afflictam nauem, & in quibus C. Decianæ naufragium fortunarum videres.

¶ Ad aliquem. Cic. 1. de Diuinat. Viuas eſt in ſomnis paſtor ad me appellere. Subaudi, Gregem.

¶ Appellere, Applicare, admouere. Cæſ. bel. Ciu. Contra hæc Pẽpeius naues magnas onerariàs, quas in portu Brundiſino deprehenderat adornabat. Ibi turres eum tertis tabulatis erigebat: eaſq; multis tormentis, & omni genere tormentorum cõpleias, ad opera Cæſaris appellebat: vt raies perrumperet, atque opera diſturbaret.

Ad aquam animalia, Id eſt, potum agere. Varro de Re ruſt. libro 2. cap. 5. Æſtate ad aquam appliendum bis, hyeme ſemel. Id eſt, appelendæ ſunt. Sic enim fere Varro loquitur. Eſt autem illud de vaccis dictum.

¶ Appellere animum ad aliquid. Terent. in prol. And. Animum ad ſcribendum appulit. Hoc eſt, Adhibuit, adiunxit, applicuit: quod eſt ſe ad ſcribendum contulit.

Ad vxorem animum appulit. Terentiin And.

Mentem ad philoſophiam. Cic. 2. de Orat. Timidè tanquam ad aliquem libidinis ſcopulum, ſic tuam mentem ad philoſophiam appuliſti.

Aliquem ad aliquem vel aliquid. Plaut. Rud. 23. Ad ignorum arbitrum me appellis. Videtur antiquè dictum pro Cogis, cõpellis, adducis. Idem Aſin. 2. Argenti viginti minæ, me ad mortem appulerunt. Quaſi dicat, pẽné ad mortem vſque me compulerunt.

Appulſus participium (ἀμφοτερόκλιτως) vt, Appulſæ aquæ. Cic. 7. Verr. Vt eos quæ eſſent appulſi naues interfecere poſſent.

Appulſus, huius appulſus (ἀμφοτερόκλιτως) verbale, eſt Acceſſus qui fit nauigio. Liu. 7. bel. Pun. Vt Attalum, quem claſſe Euboeam petiturum audierat, portubus ab littoran appulſu arceret. Id eſt, vt prohiberet eum, ne ad portus aut littora claſſem appelleret.

¶ Appulſus Solis, per metaphorã pro ſolis acceſſu, cui opponitur Abſceſſus Solis. Cic. 1. de Nat. deor. Atque terræ maximas regiones inhabitabiles inculiáque videmus: quòd pars earũ appulſu Solis exaſſerit, pars obrigurrit niue, pruinaq; longinquo Solis abſceſſu. Sic appulſus caloris & frigoris.

Appendo, appendis, appendi, appenſum (ἀπὸ τοῦ σταθμίζω καὶ ἀναφέρω) appendere. Verbum actiui generis, Suſpendere. Plin. Atque vuas iam maturas ad Solem appendere. Valla lib. 3. Appruidere, eſt tum ſuſpendere (vt nouum eſt) vt appendi vuas: tum ad iancem, ſtateráve ponderare.

¶ Appendo aurum vel pecuniam (ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω) Cic. 6. Verr. Autibicem iuſſit vocari in forũ, ad ſellam Curulem: & ei palam appendit aurum. Idem 2. Philippica, Vt iam appendantur, non numerentur pecuniæ.

Annumerare & appendere. Cic. pro Roſc. Amer. Tibi eptima fide ſua omnia conceſſit, annumeravit, appendit.

Appendere mutuò, pro Date mutuò. Plin. lib. 9. cap. 55. Sex millia nummo murænarum mutuò appendit.

¶ Appendere per metaphoram tranſlatum ad incorporea. Cic. de opt. genere Oratorum, in proœmio orationum Æſchinis & Demoſthenis, quas ipſe tranſtulit. Nõ enim verba me annumerare lectori putaui oportere, ſed tanquam appendere. Ex Valla. lib. 5.

Appenſus, participium (ἀμφοτερόκλιτως) Suſpenſus. Cic. 5. Tuſcul. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari feta equina appenſum demittit iuſſit.

Appenſum rutum. Liu. 5. ab Vrbe.

Appendix, appendicis, penul. prod. ſg. (ἀπὸ τοῦ σταθμίζω καὶ ἀναφέρω) propriè ædificium quod alteri adiungitur, & quaſi appẽditur: cuiuſmodi formam nunc ædium tabernas, aut officinas vidimus. Feſtus, Appendices dicebantur ab antiquis, quòd circumpenderent: quas nunc appendices appellamus.

¶ Appendix per metaphoram dicitur, quod alij eſt adinnctum, quaſi ex alio pendeat. Cicero in Hortenſio, Videt enim, quod videndum fuit, appendieem animi eſſe corpus: nihilque eſſe in corpore magnum. Hæc Nonius. Budæus, Appendix dicitur quæquid ita accedit rei, vt pars eius ſit, aut reſpiat, vt vua in vite. Varro primo de Re ruſtica, cap. 16. Relinquitur altera pars, quæ extra fundum eſt: cuius appendices veheuenter pertinent ad culturam, propter affinitatem.

Appendix, dictum in acie militari. Liu. 1. bel. Pun. In ripa elephantos ante quadragina diſpoſuit. Carpetanorum cum appendicibus Oleadum Vaccæorúmque cectum imillia fuere. Appendices dixit, quaſi milites additos ad iuſtum aliorum numerum.

¶ Appendix, Spina. Plin. lib. 14. cap. 13. Spina eſt appendix appellata, quoniam baccæ punico colore in ea appendices vocantur. Plura apud eundem.

Appenticula, penul. corr. diminutiuum (ἀπὸ τοῦ σταθμίζω καὶ ἀναφέρω) Cic. pro Rabirio Poſthum. Eſt enim hæc cauſa, quòd ea pecunia peruenerit, quaſi quædam appendicu'a rauſæ iudicatæ, atque damnatæ.

Appeto, appetis, penultima correpta. appetiui, & appetij, per ſyncopam. appetitum, penultima producta (ἀμφοτερόκλιτως, ἀμφοτερόκλιτως) appetere, Vehementer aliquid cupere, deſiderare. Stat. 1. Thebaidos,

-& immemor gremium inceſtatæ parentis Appetit.

Cupidè appetere agros alienos. Cic. pro Roſc. Amer.

Nihil ſibi appetiſſe præcipue Pompeius. Cic. contra Rullum.

Appetere, & depoſcere cæde. Recuſare contrarium eſt, vel abnuere. Cic. 1. Philip. Id non modo non recuſem, ſed appetam etiam atque depoſcam. Seneca in Thyeſte, 35. Nec abnuendum, ſi dat imperium Deus: Nec appetendum.

¶ Appetere & Declinare, vel Refugere, contraria. Cic. 3. de Natura deor. Appetuntur autem quæ ſecundum naturam ſunt, declinantur contrariæ: & omne animal appetit quæ dam, à quibuſdam refugit.

¶ Appetere alicui, & Referuare, veluti oppoſita. Cicero 6. Verr. In hac partitione ornauis, non plus victoria Marcelli Populo Romano appetuit, quàm humanitas Syracuſanis reſeruauit. Appetuit, hoc eſt, Acquiſiuit.

Appetere amicitiam. Cæſar 1. bel. Gall.

Bona. Cic. 4. Tuſc. Quoniámque vt bona, natura appetimus: ſic & à malis, natura declinamus.

Inimicitias. Cic. pro Mil. Ego inimicitias postèum pro te appetiui. Laudem. Cic. 6. Verr. Non alienam mihi laudem appeto. Sic Appetere gloriam, apud eundem.

Mortem. Cic. de Senect.

Regnum. Cæs. 7. bel. Gall. Et eam ob causam, quòd regnum appetebat, ab eis interfectus. Cic. pro Domo sua. & de Senect.

Voluptatem. Cic. 1. de Finibus. Omne animal, simul atque natum est, voluptatem appetit.

Appetere ad. Cic. 2. de Legibus, Quid est quod ad ius pontificium, ciuile appetaris, quæro.

Appetere sibi aliquid de. Cic. 3. de Orat. Quantum illi ipsi oratores de præclarissimis artibus appetuerint.

Appetere quid piam in aliqua. Martial. lib. 1,

Adeone pulchra est mihi fœdius nil est:

Quid ergo in illa appetitur?

¶ Appetere, pro Defiderare. Hirtius de bello Alexandrino, Neque se turò discessurum arbitrarentur: si cuudinones quas reiecerat, rursus appeterent.

Appetere per auaritiam. Cic. pro Rosc. Comœd. Et Roscium quicquam per auaritiam appetisse.

Europam appetere conatur. Hoc est, Perucnire in Europam. Cic. ad Brutum, epist. 1. 1.

¶ Appetere, Ad alterius perniciem interdù referrur, quod vsi tatus dicitur Petere, inuadere, aggredi vt, Appetere vitá hominis id est, Conari eum perdere, seu interficere. Cæs. 3. bel. Ciu. Humerum apertum gladio appetit. Liu. 7. ab Vrbe, Sed quoniam eque ut certamen mutum est, ictuum fœdus os occidisse modo, dolto & vngue hus appetit.

Appetere ferro, aut lapidibus, aut re alia. Cicero pro Domo sua, A quibus ille se lapidibus appetitum, & percussum esse dicit?

Vita, ferro, atque insidias appetita. Cic. pro Rosc. Amer.

Ignominiis omnibus appetitus. Cic. pro Quintio.

Appetit me amor. Plaut. Cibti. 5.

¶ Appetere dextram osculis, Osculari. Plin. lib. 11. cap. 45. Inest & aliis partibus quædam religio, sicut dextra osculis aduersa appetitur, in fide porrigitur.

Appetere aliquid manibus, Est conari aliquid manibus apprehendere. Cic. 2. de Diuin. Puer lapsuier eum lunone in gremio Fortunæ sedem, mammam appetens, &c.

Appetere genas vngue. Ouid. 3. de Arte,

Nec dominæ teneras appetet vngue genas.

Oculos. Tibullus lib. 1. eleg. 6.

¶ Appetere, celtum ad aliquem rem, pro Appropinquare, instare, adeuntare. Liuius 5. bel. Pun. Comitiorum consularium iam appetebat tempus.

Nox appetit. Liu. 5. ab Vrbe. Tacit. lib. 18.

Appetit meridies. Plaut. Mostell. 2.

Appetebant fasa Veiorum. Liu. 5. ab Vrbe.

Propinqua partitudo cut appetit. Plaut. Aulul. 4.

Mare terram appetens. Cic. 2. de Nat. deor.

Appetebat iudicij dies. Plin. Iun. lib. 5. epist. 1.

¶ Appeti, passiuum. Cic. de Senect. Salutari, apperi, deceli.

Appetens, participium (ἐφετικὸς) nom en ex participio, vnde Appetentior, & appetentissimus, Aliquius res audum significat. Sallust. in Catil. Animi appetens, sui profusus.

Edendi appetens. Gell. lib. 16. cap. 3.

Appetentes gloriæ. Cic. pro lege Manilia.

Non cupidus, neque appetens homo. Cic. contra Rullum.

¶ Appetentissimus. Cic. 2. Tusculi. Sumus enim natura studiosissimi, appetentissimique honestatis.

Homo nec appetentissimus, Id est, Cupientissimus. Plin. epist.

Homo hominum appetens. Cic. 5. de finib.

Appetentia, appetentiæ (ἔφεσις) nomen formatum ab Appetens, Idem quod appetitus: sed appetitus frequentius est. & in quibusdam videtur tur habere vim diortsum. Nam cibi appetentiam potius dixeris quàm appetitum. Cic. 4. Tusc. Vt regnudo quasi morsum aliqué docentis efficiat: metus reeessum quendam animi & fugam: lætitia prosusum hilaritatem, libido effrænatam appetentiam effici.

Artium liberalium appetentia. Plin. lib. 23. cap. 19.

Appetentia ciborum inotiatur vino. Plin. lib. 23. cap. 1.

Appetitum ciborum partim hæc herba, vel facit, Plin. lib. 20. cap. 17. Idem, Cibi appetentiam faciunt lactucæ.

Appetitio (ὄρεξις) verbale, Conatus quidam aliquid appetehendendi. Cic. 1. de Diuinat. de Cyro, Nam quum dormienti ei Sol ad pedes visus esset, ter eum feribit frustra apetitusse manibus, quum se coniectureus Sol elaberetur & abiret. Et magos dixisse, ex triplici appetitione Solis xxx. annos Cyrum regnaturum esse portendi. Hoc est, ex triplici conatu apprehendendi Solem.

¶ Appetitio, pro Appetitu vel Appetitia (ὄρμη.) Cic. 4. Acad. Nã aliter appetitio (eam enim sic volumus ὁρμὴν) quo ad ægidum impellimur. & id appetimus quod est visum conueri non potest.

Appetitio principatus. Cic. 1. Offic. Hinc veri videndi cupiditati adiuncta est appetitio quædam principatus.

Alieni. Cic. 3. Offic.

Animi. Cic. in Topic. Atque eteam est eaosarum dissimilitudo: quòd alia sint, vt sine vlla appetitione animi, sine voluntate, sine optione suum, quasi opus efficiant.

Appetitus, & Declinatio, contraria. Cicero 3. de Natura deorum, Nullum potest esse animal, in quo non & appetitus sit, & declinatio naturalis.

¶ Appetitio, dicitur de ciborum appetentia. Gell. lib. 16. cap. 3. Quòd quum antehac semper eundum fuerit appetens, nunc post temperatum inediam tridui, omnis eius appetitio priftina elanguerit.

Appetitus, huius appetitus, pen. prod. verbale, Est immensa & immoderata cupiditas. Sic Valla. Cic. lib. 3. Offic. Duplex est animorum vis atque natura. Vna pars in appetitu posita est, quæ est ἡμιὰ Græcis, quæ hominem huc atque illuc rapit. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum, fugiendúmque. Ita hîc, ratio præsit: appetitus obsequeat. Et paulo post, Efficiendù autem est vt appetitus rationi obedianteámque neque præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam aut ignauiam deserant: simque tranquilli, atque omni animi perturbatione carentes. In singulari tamen numero appetitum dixit. pro illa parte animi, quæ rationi opposita est, & vulgo *sensualitas* appellatur. In plurali verò appetitus vocatur animi affectus siue euam affectiones: quæ non satis Latinè passiones dicuntur.

Contrahere & fedare appetitus. Cic. 2. Offic.

Animi appetitus regunt, rectunt, mouent, continentur. Cic. 3. de Nat. deor. Addidit rationem qua regerentur animi appetitus, qu eum remitterentur, tum contineretur.

Voluptatis appetitus. Cic. 1. Offic.

Appetones, ab appetendo dicti. Laberius Virgine, Alienum appetonibus nec perdiæ diuerticulas. Antiquum. Nouellas.

Appia via (ἔνοδος) est à Roma in Campaniam, & ad mare vsque Brundusium, quam Appius Claudius consul lapidibus strauit, vt author est Cic. in oratione pro Milunc. Appia, pro Via Appij. Horat. 1. Serm. fat. 5, Minus est gravis Appia tardis. Et in Epodis, ode 4, Et Appiam mannis terit. ¶ Fuit etiam aqua Iouæ quæ vocabatur Appia, quòd ab eodem App. Claudio in vrbem esset introducta. Meminit Cic. in oratpro Cœlio.

Appias patronymicum fœm. vnde Appiades dex. Ouid. lib. 3. de Arte, Has Venus è templis multo radiantibus auro,

Læta videt lites, Appiadesque ferat. Et rursum de Remed. lib. 2.

Turpe vir & mulier, iuncti modò, protinus hostes:

Non illas lites Appias ipsa probat. Appiades dex sunt (vt Grãmatici putant) Pallas, Pax, Concordia, Vesta, Venus, quarum templa prope forum Cæsaris erecta sunt. Sic autê appellatæ ab aqua Appia, quæ iu idem forum deducta est. Turnebus vero non videtur satis esse causæ in aquæductu, vt tot vicinorum templorum numina inde nomen mutuerint. Sed nec Venus in Appiadibus numerauda videtur, quum ab iis diuersa à poeta separetur. Dein subungit: Ego putem, quum eo in loco faliret aqua Appia, ac sub Veneris templo eius latex ac salsens esset, vel mufarum, vel nymphatum potius, quæ in aquæductibus solent ore & mammis aquam euomere, vel ab aliqua certe dearum, quarum nomina nescimus, signis, aquæ ductu illic ornatum fuisse. Quum autem Venus præsit federibus amorum, Appiades autem illæ dæ sub templo Veneris potius esse ferent, eas quoque vestus Veneris consobernales & studiosas templi conforres, amoribus federibus ceu fœtales præsse. vofuisse Ouidium, nec talia iorgia litesque prebare dixisse. Illud autem ita se habere vt dixi, apparet è vestibus Ouidij.

Subdita, qua Veneris fados de marmore templo

Appias expressis aera pallet aquis. Hæ locus fidè facit sub templo Veneris fuisse aquæ Appiæ salientem: illudque Appij monumentum, vt credibile est, dearum signis, & (vt reor) nympharum, ornatũ erat. quæ Appiades dæ sunt. Hæc Turnebus. Huc allusit Cicero in epistola ad Appium Pulchrum, quum dixit, Non solum Pallada fed etiam Appiada nominabo.

Appiana mala (μῆλα ἀππιανὰ) ab Appio sic cognominata. Plin. lib. 15. cap. 14, vbi de malorum generibus, Egro (inquit) habent originem à Matio. Gestiosque & Manlio, item Claudio. Quibus cotoneo insito ab Appio è Claudia gente, Appiana funt cognominata. Odor est his cotoneorum magnitudo quæ Claudianis, colore pleno.

Appianvs Alexandrinus (ἐπιστολὴ) xxxi. libros historiæ Romanæ composuit: quorum nouem tantùm ad nos peruenere. vixit autem Adriani principis temporibus, vt ipse author est in Syriaco.

Appiani Censoris memini et Horat. lib. 1. Ser. m. fat. 6.

Appianum, ni. neut. gen. Est pigmenti, siue coloris genus, colos memini et Plin. lib. 35. cap. 7.

Appingo, appingis (ἐπιγράφω) appingere. Cic. Attico, lib. 2, Epistolam superiorem restitue nobis: & appinge aliquid nouj. Hoc est, Adde, adscribe.

Appion (Ἄππιων) fuit grammaticus celebris, Phstonici filius, cui nomẽ Mochrus, genere Ægyptius: qui (vt Seruius scribit) sub C. Cæsare tota circunlaus est Græcia. Hunc Tiberius Cæsar per contempum Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri posset. Immoratlatare ab donari scripsit, ad quos aliqua componebat. De hac etiam loscripsus scribis, quòd esset malus & indoctus, totiúsque vitæ temporibus importunus calumniator omnis, cor afini habens. Flotoit temporibus Dionysij Halicarnassei & Iosephi.

Appion, Græcus scriptor, qui μυσίκων scripsit appellatus, facili atque alacre facundia fuit, vt est author Gell. lib. 5. cap. 14. Is res gestas Alexandri Macedonis scripsit.

Appvs, prænomen est gentis Claudiæ inteodoctum ab Actio Clauso. Nam quum is Rtgillo Sabinorũ oppido à seditiosis hominibus pulsus, Romam magna cũ tum mani profectus esset, Appius Claudius est appellatus. quod prænomen apud eus posteros deinceps manstt de quibus vide in dictione Claudia.

Appietas, pen. corr. appietatis, fœ. gen. Cic. Appio Pulchro lib. 3. epist. 7, Illud idem Pausania dicebat se dixisse, Quid nã Appius Lentulo, Letulus Appio procesti obuiam, Cicero Appio nolue. Quæ tu tamen tua ineptias, homo (tuta sententia) summa prudentia, & c. Vllanc Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quàm ornamenta virtutis existimas? Quum consequutus nondu eram, quæ sunt hominum opinionibus amplissima, tamen illa vestra nomina nunquam sum admiratus: viros eo qua ea vobis reliquerint, magnos ac bitrabar. Paulo post, Tu si alter eastimas, nihil errabis: si paulò diligentius (vt quidsit ἀξίωσις, quid sit nobilitas intelligas.) Athenodorus Sandonis filius quid de his eebus dicat, attendens. Videtur Cicero his nominibus intelligere vel nominum celebritatem, vel familiarum nobilitatem.

Applaudo,applaudis.applausi,applausum {ποκροτέω} applaudere,Est manuum vel pedum plausu fauorem ostendere.Plaut.Pseud.233, -si vultis applaudere,
Atque approbare hunc gregem & fabulam,in craſtinum vos vocabo.
Applaudere alicui. Cic.pro Sextio, Quid ego nunc dicam,quibus viris, aut cui generi ciuium maxime applaudatur? Imperſonale eſt. Antiqui per o.io fecunda ſcribebant , Applodo, ſicut & Plodo , quod nunc Plaudo ſcribimus.
Applauſor,verbale {ποκροτητής} Qui applaudit.Plin.Iunior,in Panegyr. Idem ergo populus ille aliquando ſcenicæ imperatoris ſpectator & applauſor.
Applauſus,participium {ποκρουσθείς} Vt,Applauſum corpus.Ouid.4. Metamorphoſeos,
Ille cauis veloxapplauſo corpore palmis
Deſilit in lacues. Hoc eſt,Perculſo. Sil.lib.16,de Capháſo equo, Camphaſus ipſe aſper,nec qui cerucis amaret
Applauſæ blandos ſonitus,&c.
Applauſus, huius applauſus {ποκρουσις.} Cic. 2. de Diuinat. Ennius qui magno applauſu loquitur,aſſentiente populo,&c. Legitur & plauſu.
Applico, applicas, pen. corr.applicui, appliceatum {προσκλίνω, προσεγγίζω.} Cic.Acad.Ad hanc poſtiſſimum philoſophiam me applicaui. In Bruto,Meque ad Molonem applicaui. Pro Cluentio,Opinatiuus ſe ad Scaleni familiaritatem applicauit. Aliquando etiam applicui,applicitum. Cic. 2. Philipp. Si ille ad eam ripam quam conſtituerat,non ad contrariam nauim appliciſſet. Ouid.4.Faſt.
Oſculáque applicuit poſito ſuprema feretro.
Interdum de nauigatione dicitur, idem quod appellere ſignificat. Virgil.t. Æneid. -quæ vis immanibus applicat oras? Subaudito r & accuſar. Vbi Seruius dicit aut pes d, aut per duplex p indifferenter feribi poſſe.
Applicare naues ad terram.Cæſ.3.bel.Ciuil.
Naues terræ. Liu.8.bel.Pun.
Claſſem in locum aliquem.Liu.7.bel.Maced.
Aures vocibus.Horat.3.Carm.ode 11.
Votis.Horat.in Epod.
Votis puerorum amicas applicet aures.
¶ Applicare, abſoluté poſſumus. Iuſtinus lib.2,Igitur quum Hercules ad litus Amazonum appliciſſet. Hirt.de bello Hiſpaniẽſi,item quarto de nauigatione confecta, ſubſequuntur: qui imperatu à Cæſare profecti ſine aqua fuiſſent,ad terram applicant. In his poteſt accoſtatius s e vel n a v e s ſubaudiri:vt in verbo Appellere diximus.
¶ Applicare {συμπλοκὴν ποιεῖσθαι} pro Cluentio, cum dariuo. Liu.2.bel.Maced. Cornelius eidem ſtomini caſtra applicuit. Id eſt,Propè flumen poſuit.
Catulos applicare ſtomacho ac pectori.Plin.lib.29.cap.7.
Arma cocporibus.Liu.3.ab Vrbe.
Ad ſtammam ſe applicuerunt.Cic.5.Tuſcul.
Applicare ſe ad arborem. Cæſ.6.bel.Gal. His ſunt arbores pro eubilibus:ad eas ſe applicitásque ita paulum modò reclinatæ, quietem capiunt. De alce ſeu tragelo.
Applicare ſcalas.Subaudi muris,vel ad muros.Liu.6.bel.Pun.
¶ Se ad aliquem. Cic. in Læl. Deinde vt requirant atque appetant ciuſdem generis animantes, ad quas ſe applicent. Id eſt, adiungant. Terent.Andr.5.4. -eum ille egens ſtore applicate
Prouim ad Chryſidis patrem ſe. Id eſt, Ex naufragio ad illum ſe recipit.
Aliquò.Cic.3.Tuſculanarum,
Quid petam præſidij,aut exequarquòue nunc auxilio aut fuga
Treta ſimſarce & vrbe orba ſum:quò accedàquò applicem? Quaſi dicat,Quò me vertam? quò confugiam autvlij gratia?
Seruum applicare rei communi,id eſt,Præficere.Pompon.in Lſi id quod.D.fam.erciſc.Dolus quem ſeruus hæredis admiſit in iudicium familiæ erciſcundæ non venit , niſi domini culpa in hoc erat quòd non idoneum ſeruum rei communi applicuerit.
¶ Applicare ſe,& propius admouere, ſiue adiugere ad aliquid.Cic. in Lælio,Facta ſignificatione prohibitos: quasi qui appetuerint, applicant ſeſe & propius admouent. Sub.ad eam. Ibidem , Siqua ſignificatio virtutis eluceat , ad quam ſe ſimilis animus applicet & adiungat.
Se ad amicitiam &dẽmque populi Rom.applicuit.Cic. 4.Verr.
Applicare ſe ad ductum alterius.Cic.ad Appium.
Se ad familiaritatem alicuius. Cic.pro Cluentio,Qui ſe ad hominis egentis,&c. familiaritatem applicauit.
¶ Applicare,ad aliquem vſum quidpiam accommodare.Columel. lib. 11.cap.2.Sarmenta quoque atque arbuſtorum ramos è fegetibus, aut arbos nunc egerere,& ad ſeptem applicare oportet. Cic.2.de Finibus,Vt ad honeſtatem applicetur.
Sic & cum datiuo. Columel.lib.3.cap.10,Qui nullum alium laborem ferre queat,huic officio applicatur.
Se ad aliquod ſtudium,Quod etiam appellere dicitur.Cic.1.Offic. Itaque le alij ad philoſophiam, alij ad ius ciuile, alij ad eloquentiam applant.
Se ad conuiuia. Cato apud Gellium, Si quis io ea re ſtudebat, aut ſeſe ad conuiuia applicabat:graſſator vocabatur.
Se ad doctorem. Cic. in Bruto, Méque ad eundem,quem Romæ audiueram, Molonem applicaui. Paulo antè dixerat, Eodem anoo etiam Molon Rhodio dedimus operam.
Animum ad frugem.Plaut.Trin.5.3.
Animum ægrotum ad deteriorem partem.Terent.Andr.1.2.
Applicuit ſibi ea animus.Seneca de Benef.lib.1.cap.11,Poſſhæc habebimus conionctionẽ ac ſanguine , vſúque & conſuetudine longa, chara, vt liberos, coniuges, carentáque quæ vſque eò animus ſibi applicuit,vt ab illa quàm à vita diuelli grauius exſtimet.
Oſcula applicare.Ouid.4.Faſt.
Remos vadis.Ouid.lib.3.Triſt.eleg.9.

¶ Applicare annum.Martial.lib.6,
Vix vnum poer applicabat annum. Id eſt , Vix ad vnum annum accedebat.
Applicatus, participium, pen. prod. {προσκλιθείς.} Cæſ.3.bel.Ciuil.Applicatiſque noſtris ad terram naubus. Plin.lib. 30.cap.5, Stomachi dolorem ſedant applicatu ſuillis.
Applicatæ aures. Varro lib.3.de Re ruſt.cap.7, Si eſt oculis nigris, naubus non angulis.applicatis naribus. Quaſi dicat,breuibus,non oblongis & peudentibus. De equo dicitur.
Piſtulæ per quas aqua ducitur applicatæ ædibus.Pompon.in Lſi piſtulæ.D.de ſeruit.vrb.prad.
Applicatum ferrum.Columlib.4.cap.14,Preſſius enim ſi abnodes applicato ferco.aut ita tollitur, aut conuulneratur.
¶ Applicatus, & Occiſus aut.Cic.4.de Fin. Quid enim dicis,Omne animal ſimulatque ſit ortum,applicatú eſſe ad ſe diligendum, eſſéque in ſe conſeruando occupatum.
Applicitus, participium, pen. corr. {προσκεκλιμένος.} Sil.lib.15,
Protinus applicitis ſaxoſis aggere ſyluis Tendebat. Plin.Iunior lib.2.epiſt.17.ad Gallum,Applicitum eſt cubiculo hypocauſtum perexiguum. Id eſt,Iunctum.
Applicatio, applicationis, f. gen. {προσκλισις} Verbale, Ipſe applicandi actus. Cic. in Læl. Quapropter à natura mihi videtur potius, quàm ab indigentia orta amicitia: applicatione animi magis cum quodam ſenſu amandi, quàm cogitatione quantum ex illa res vtilitatis eſſet habitura.
Applicationis ius fuiſſe videtur, vt qui peregrinos ſeſe in ciuis aliciuius Romani quaſi patroni fidem & clientelam ita dediſſet , ſi is inceſtato mortuus eſſet, eius hæreditate m partemus patronus obtineret. Cic.lib. 1. de Orat. Quid quod item in Centumviali iudicio certatum eſſe acceptimus? qui Romam in exilium veniſſet , cui Romæ exulare ius eſſet, ſi ſe ad aliquem quaſi patronum applicuiſſet, inteſtatóque eſſet mortuus,nónne in ea cauſſa ius applicationis, obſeuró ſane & ignotum,præſtitum in iudicio,atque illuſtratum eſt à patrono? Horom.
Applodo, applodis,pen.prod.applosi,applosum,pen.prod. {προκροτέω} applodere, Collidere. Spartianus , Aliatum ouum applosum ad terram fregit. Vide a p p l a v d o.
Apploro, appluras,pen.prod. {προκλαύω} applorare, Ex Ad,& Ploro! Deponere apud aliquem ſuos fletus. Horat.in Epod.ode 11,
Contráque luerum,nil valere candidum
Pauperiis ingenium,quæ bat applorare tibi.
¶ Apploratæ, Aliquem vel iuxta aliquem deflere. Seneca 4.Naturquæſt.Quum iam applorauerit,meiſoque atque obtutors tanta mole crediderit,longè ab eo,in quem ceciderat,loco nauigant.
Appluta, appluda,pen.prod.nomen antiquum,Genus eſt minuiſſimæ auis,ſumiſſue paniete que Nonius,No herele appluda eſt hudie,quàm tu,nequior. Sont qui applodam forbitionis liquidiſſimæ genus putent : quòd ſtatu deiicatur , & quaſi applodatur. Hæc Feſtus. Gel.lib.11.cap.7, Legerat autem ille , appludam veteres rufticos frumenti furfurem dixiſſe. Plin.lib.18. cap.10 , Milij & panici & ſcſamæ appludam vocant purgamenta,adibi alius nonnullus.Nonius,Appludas frumenti furfures dicunt noſtri veteres.
Applvo, applues,applui, appluum,pen.prod. applucre {προσρεῖν} Ex Ad,& Pluere : Idem quod pluere,vel iuxta pluere. Plin.lib.9.cap. 16,Quippe & harundines quàuis in palude prognascæ, non tamen ſine imbre adoleſcunt : & alias vbicunque piſces in eadem aqua aſſidiuiſſi appluas,examinatur.
Applumbo, applumbas {προσμολύβδω} applumbare, Idem quod ſimpiex Plumbare. Vlp.in l.2.D.de fcpul.viol. Item quæcit ſi ſtatua neque applumbata fuerit neque affixa,an pars monumenti affecta ſit,&c.
Appono, apponis,pen.prod.appoſui,appoſitum,pen.corr. {προσεπιτίθημι προσφέρω προσβάλλω} apponere. Quid.e. Amorum, eleg.5,Appoſui medio membra leuanda toro. Propriè ſignificat propè vel iuxta ponere.
Apponere ante.Terenr.And.4.4, -accipe à me hunc ocyus
Atque ante noſtram ianuam appone. De puero loquitur.
Ad ignem. Plaut.Menzch.8,
Hic herele melius eſt te intrò , atque accumbere.
Dum ego hæc appono ad Vulcani violentiam. Metonymia,pro Ad ignem.
Manum ad os.Cælius ad Cic.lib.8.t.
Reticulum ad nares.Cic.7.Verr.
Apponere,cum datiuo. Liu.4.bel.Maced. Non ſuſtinuit impetum eorum ſtatio,quæ portæ apponita erat.
¶ Apponere interdum pro ſimpliei acciptur.Cic.2.de Inuent.Gladium propè appoſitum è vagina eduxit.
¶ Apponere noiam alicui rei. Cic. ad Valerium, lib.13.epiſt.6,Reliquis epiſtolis tantum faciam, vt notam apponam eam quæ mihi tecum conuenit.
Notam ad aliquam rem. Cic. in Pſonem, Verumtamen quoniam te non Arillarchum ,ſed Phalarim grammaticum habemus,qui non notam apponas ad malum verſum,ſed poetam armis perſequare:ſcire cupio quid tandem iſto in verſu reprehendas.
¶ Apponere machinam. Cic. 3. Verr. Omnes illæ columnæ, quæ dealbatas videtis, machina appoſita, nulla impenſa deiectæ ſunt. Id eſt,Admota,adhibita,applicata.
¶ Apponere de ſuo.Plaut.Mil.12,Ad tua præcepta de meo nihil his nouum ipſe appoſui. Pro Addidi.
¶ Poſtulare gratum apponi ſibi.Terent.And.2.1,
-neutiquam officium eſſe liberi puto,
Quum is nihil promerear, poſtulare id gratiæ apponi ſibi.
¶ Appocore aliquid lucro.Horat.lib.1.Carm.ode 9.
¶ Apponere cibis aliquid, id eſt, Indere, immittere,imponere,addere.Plaut.Pſcud.13,
Non ego item eænam condio vt al-j coqui. Et paulo pòſt,
Indunt coriandrom,ſcenículum,allium,atram olus:
Apponunt rumicem,braſiicam,betam,blitum.

¶ Apponere menſam. Plaut. Aſin 11. Puer, menſam apponite. Cic. Attico lib. 14. Hæc ad te ſcripſi apponita ſecunda menſa. Sic cum adverbio in loco. Plaut. Moſtel. 4. Cedò aquam manibus puer: appone hic menſulam.

Menſam alicui. Plautus Perſa, 10, Menſa inanis ſi nunc apponatur mihi.

Aliquid epulandum menſis. Virgil. 4 Æneid.

Appoſitas menſas inſtruere. Ouid. 8 Metamorph.

Alicui. Sub. cibos. Cic. 5. Tuſcul. Xenocrates adduxit legatos ad cœnam in Academiam; iis appoſuit tantum quod ſatis eſſet nullo apparatu.

Pocula. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4.

Amplitcr. Plaut. Milit. 10, Sed iidem homines nunquam dicunt (quanquam appoſitum eſt amplius) Iube illud demi, tolle hanc patinam.

In vaſis. Cic. Attico, libro 6, Quid te in vaſis fictilibus appoſiturum putem?

In epulis. Plin. lib 8 cap. 51, Solidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit P. Seruilius Rullus. Sic Apponere in cœnis apud eundem, lib. 36. cap.

In epulis, non modò vinum aut cibus apponi dicitur, ſed etiam vaſa, & alia ſupellex neceſſaria. Cic. 6. Verr. Appoſuit patellam, in qua figilla erant egregia. Ibidem, Cœnabat apud eum magnentium illa cæterum purum appoſuerat. Id eſt, Vaſa ex argento puro.

¶ Annos apponere, & Demere, contrariè. Horat. 2. Carm. ode 5, -& illiquos tibi dempſerit. Apponere annos.

¶ Apponere modum vitiis. Cic. 4. Tuſcul. Qui enim vitiis modum apponit, is partem ſuſcipit vitiorum. Id eſt, Qui dicit vitia poſſe eſſe moderata: vt moderata inſuſtitia, moderata intemperantia.

¶ Apponere cuſtodem alicui, pro Adhibere. Cic. 1. Verr. Cuſtodem, inquis, Tullio me apponere.

Calumniatorem. Cic. 4. Verr. Dionem euocauit: calumniatores ex ſinu ſuo appoſuit, qui illam hæreditatem Veneri Erycinæ commiſſam eſſe dicerent.

Sibi præuaricatorem. Cic. 2. Philip. Iam vereor p. c. ne, quod turpiſſimum eſt, præuaricatorem mihi appoſuiſſe videar.

Apponere accuſatorem alicui. Cic. 7. Verr. Apponitur his tamen accuſator. Id eſt. Ex compoſito adhibetur.

Licitatorem. Cic. 3. Offic. Non licitatorem venditor, nec qui contrà ſit licetur, emptor apponet.

Mangonem. Cic. 3. Verr. Si res abiret ab eo mancipe, quem ipſe apposuiſſet, ſibi nullam prædam eſſe.

Appoſitus, participium, penult. corr. {ποτεθειμένος.} Cic. 1. de Diuinatione, Nocluslumine appoſito experrecta nutrix animaduertit puerum dormientum circumplicatum ſerpentis amplexu. Id eſt, Admoto, adhibito.

Appoſitus, cum datiuo. Plin. lib. 12. cap. 2. Nunc eſt clara in Lycia gelidi fontis ſuccia amœnitate, iuxtà eum appoſita.

Appoſitus ad. Plin. lib. 8. cap. 28. Aure ad glaciem appoſita.

Appoſitus erat ab vſtu Veneſtus quidam qui emerec.

Appoſitus, adiectiuum pro participio {ποτεθειμένος} Aptus & accommodus ad aliquid: vt, Homo appoſitus. Cic. 7. Verr. Homo beue appoſitus ad iſtius audaciam.

¶ Appoſitior. Cic. 6. Verr. Vt multò appoſitior ad dreſcenda quàm ad auferenda ſigna eſſe videatur.

Appoſitus ager ad vitem. Varro 1. de Re ruſt. cap. 7, Nam vt alius eſt ad vitem appoſitus, alius ad frumentum: ſic de cæteris, alius ad aliam rem.

Locus ad tolerãdam calamitatem. Cic. Attico, lib. 3, Ab ipſo loco minimè appoſito ad tolerandam in tanto luctu calamitatem.

Appoſitum tempus ad agendum. Cic. 10. Verr. Menſes mihi tres quum cripuiſtis, ad agendum max: mè appoſitos.

¶ Appoſitus, Aptus cui aliquid ſit. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7, Et quum eſt ager, ad medendum eſt appoſitus. Id eſt, Cui facilè remedium adhiberi poſſit. Nam gerundij verbum hic paſſiuè poſitum eſt.

Appoſitus, cum datiuo. Quintilian. libro 4, Quo loco tamen nudicis natura noſcenda eſt, iuxtà magis, an æquo ſit appoſitus. Id eſt, Accommodatus.

¶ Appoſitum, absolutè dictum. Cic. lib. 2. ad Q. frat. 6, Sed habet profectò quoddam Sardinia appoſitum ad recordationem præteritæ memoriæ. Sic legeris Q V I D D A M, quod abſolutum eſt, alterum erit adiectiuum.

¶ Appoſitum, pro Repoſito. Seneca de Benef. 4, vt multa etiam ex appoſito & acquiſito perdenda ſint.

Appoſitus, huius appoſitûs {ποτιθέσις} verbale. Plin. lib. 24. cap. 5, Aborſus non exeuntes trahit appoſitu vel ſuffitu. Id eſt, ſi apponatur. Quod ipſe ſubdi A D M O T V dicit.

Appoſitè, aduerbium qualitatis {ἐφαρμοστικῶς} Aptè, accommodatè, conuenienter. Cic. Attic. lib. 8. Cæcera appoſitè tibi mandabo. Sic Plaut. Amphit. 16.

Appoſitè ad. Cic. 1. de Inuent. dicere appoſitè ad perſuaſionem. Et paulo poſt, curare appoſitè ad ſanandum.

Appoſitio, Verbale {ποτιθέσις.} Cic. in Parad. Sed hæc videri poſſunt obſcuriora, quum ſine appoſitione exemplorum ſtatus diſputantur. Pro eodem dicitur exemplorum poſitio.

Appoſitio, Figura conſtructionis apud recentiores Grammaticos, quamvocetes epexegeſin (id eſt, expoſitionem, ſiue interpretationem) vocabant. vt, Vrbs Roma: quaſi ſu dicas, Vrbs quæ eſt Roma, id eſt, Quæ Roma dicitur. Sic ſtultius Tyberis, menſis Ianuarius, &c. At hic figura nulla eſt, quum ordinaria oratio ſit, nec intereſt vtri ſecuale nomen generali præponatur. Ramus. Liu. 1. ab Vrbe, Super Numicum ſlumen. Idem, Prope Tyberim fluuium.

Appoſium ac propinquum {ποτιθέσιον, ποτιθέσιμον.} Cic. 2. de Inuent. Videtur contrarium eſſe diffidentiæ: & ea re vitium eſt. Audacia non contrarium, ſed appoſium eſt, ac propinquum, & tamen vitium eſt. Quintil. lib. 8, ex appoſitis quæ epitheta dicuntur.

Apporrigo, apporrigis, pen. corr. apporrexi, apporrectum {ποτείνω} apporrigere, iuxta porrigere. Ouid. 2. Metam.

Inſaniemque vident, apporrectúmque draconem.

Apporto, apportas {ποτίφερω} apportare, ex Ad, & Porto, Idem quod afferre ſignificat: & ei contrarium eſt, Aſportare. Sæpius tamen pro Aduehere accipitur. Plaut. Stycho, 7, Magnáſque apportauiſſe diuitias domum.

Apportare ad locum. Cic. 5. Verr. Qui inſtituerunt ſemper ad victima ac difficillima loca apportandui frumentum imperare.

Ab aliquo. Cic. 7. Verr. Quod ſignum, quæ tabula picta eſt, quæ non ab hoſtibus victis capta atque apportata ſit?

Deorel ex aliquo loco. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 14, Genere cochlearum ſunt plura: vt minuæ albulæ, quæ afferuntur e Reatino: & maximæ, quæ de Illyrico apportantur: & mediocres, quæ ex Aphrica afferuntur.

Vndique. Cic. 1. Offic. Multa vndique apportans. De mercatura loquitur.

Aliquid machina, aut alio inſtrumento. Cic. 3. Verr. Lapis aliquis cædendus, & apportandus fuit machina ſua. Sic Apportare vehiculo, & ſimilia, dicere poteris.

¶ Apportare, Nuntiare. Terent. And. 5. 2, Quidnam apportas? Id eſt, Quid nuntias, quid affers nouæ?

Apportare bonum. & afferre gaudium. Plaut. Stycho, 5, Tantum à patria apporto bonum, tantum gaudium afferò grande.

Rem nouam. Plaut. Moſtel. 7.

Apportat: aliquid nouiſtempus. Terent. Adelph. 5. 4.

Nunquam ita quiſquam bene ſubducta ratione ad vitam fuit,

Quin ret, atas, vſus ſemper aliquid apportet noui.

Nuntium. Terent. Heaut. 3. 1. -nuntium apporto tibi,

Cuius maximè te fieri participem cupis.

¶ Apportare, pro Afferre in alia ſignificatione: vt, Apportare damnum. Terent. Heaut. 4. 4.

Malum. Terent. And. 1. 1.

Hei vereor, nequid Andria apportet mali.

Morbos. Lucret. lib. 5,

-cur tanti tempora morbos Apportant?

Apportare vina dicitur ſenectus. Cic. de Senect.

Apposco, appoſcis, appoſcit {ποτεκτείνω} appoſcere, ex Ad, & Poſco. Inſuper poſcere. Terent. Heaut. 4. 7. Porro hæc, talenta dotis appoſcent duo. Vide A P P O S C O.

Appositus, Vide A P P O N O.

Appotus, pen. prod. {ἀποπίνω.} Ex Ad, & participio Potus dicitur, pro Valè potus: Id eſt, Qui multum potauit. Quòd ſi apportare lectum fuerit, dicemus ab eo factum Appotus. Plaut. Curcul. 7. Poſtquam cœnati atque appotitalos poſtere in manum. Idem Rud. 14, Si probè appotus ſiem. Scribitur & per A, Adpotus.

Apprehendo, apprehendis, apprehendi, apprehenſum {ἐπιλαμβάνεσθαι} apprehendere, ex Ad, & Prendo ſiue prehendo, Quaſi ad ſe prehendere: vt, Apprehendere manum alicuius, aut aliquem manu apprehendere. Cic. pro Quinctio, Ipſius Sexti Næuij lacrymans manum apprehendit.

Apprehendere manu aliquid. Plaut. Amphit.

Morſu. Plin. lib. 11. cap. 14.

¶ Apprehendere, per metaphoram. Cic pro Cluentio, Sed vt quidque ego apprehenderam, ſtatim accuſator extorquebat è manibus.

Regionem. Cic. Attico, lib. 9, Neceſſe eſt enim, aut (id quod maximè velim) pelli iſtum ab Hiſpania, aut trahi id bellum: aut iſtum (vt conſidere videtur) apprehendere Hiſpaniam.

¶ Apprehendere palmam. Plin. lib. 14. cap. 22.

¶ Apprehendere, nonnunquam ad menſuram referrur. Plin. lib. 20. cap. 15, Siſtit & vomitionem, nauſeáſque ex vino, quantum apprehenderint tres digiti.

¶ Apprehendere, per contractionem legimus in verſu Sapphi. lib. 3. Sylu. 4, -& apprehenſa trazilles fortius vrna. Sil. lib. 10. -miſiſque apprehendere primos.

¶ Apprehendere aliquem, pro Capere. Vlpian. l. 3 ad leg. aquil. D. Sin autem (an) quum poſſet apprehendere, maluit occidere, magis eſt, vt inimitia freſtè videatur.

Apprimè, ſiue per d, Adprimè, pen. prod. {τὸ κράτιστον} aduerbium intentiuum: Id eſt, Egregiè (quam intentionem diximus) ſignificans. Fit autem ab antiquo nomine Apprimus, a quo Gellius lib. 7. cap. 7, qui dicit non ſatis commodè A D in hac dictione, ſicut neque in Adpotus accentu acuto pronunciari. Tereut. in Andr. 1. 1,

-nam id arbitror

Apprimè in vna eſſe vtile, vt nequid nimis. Vbi Donatus, Adiectio (inquit) eſt confirmationis apprimè.

Apprimè doctus homo. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 2. Sic Apprimè nobilis, Apprimè probus, & ſimilia apud Terent. Eunuch. 3. 5. Plaut. Caſtel. 3. 6. & Rud. 18.

Apprimè, cum ſuperlatiuo. Cic. 3. de Finibus, Id apprimè rectiſſimè dicitur.

Apprimus {ποτάτος} adiectiuum, pen. prod. ſiue per d. Adprimus, Id eſt, Longè primus. L. Liuius in Odyſſea, Ibi deniquevir ſummus, adprimus Patroclus. Ex Gellio, 7. cap. 7. Virgil. 2. Georgic. -Hos aprima tenus. Vbi Seruius, Apprima, id eſt Maximè. Et eſt nomen pro aduerbio, ſicut, -& gede terram Crebra ferit, pro Crebrò.

Apprimo, apprimis, pen. corr. apprefſi, apprefſum {ἐπιτρίβω} apprimere, ex Ad, & Premo. Plin. lib. 24. cap. 11, Sedare ventris dolores affuetum impoſitum, ita vt nuica cinctique corpori apprimeretur. Id eſt, Ad corpus premeretur. Idem lib. 8. cap. 56, Ferus rigentes apprimendo pectori foucut, non alio incubitu quàm oua volueres. De vſu dictum.

Aprimere carnem ad oſſa Plin. lib. 26. cap. 1.

Approbo, approbas, pen. corr. {ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω, συνίημι} approbare, Idem quod ſimplex Probare, aut etiam vehementer probare. Approbamus autè proprie quæ placere aut rata habere oſtendimus.

Ouidius

Ouidius 1. de Ponto, elegia 6,

An veteat ne non approbet illa Getes Cic. 4. Acad. Nec tamen ego is sum, qui nihil vnquam falli approbem.

Clamore approbare aliquid. Cic. pro Archia.

Approbare & laudare. Cic. pro Sextio, Cn. Pompeius approbara, laudátaque Cottæ sententia, dixit, &c.

Vna voce & consensu approbauit populus. Cic. in Pisonem.

Authoritate approbare aliquid. Cic. pro Rege Deiotaro.

Omnium assensu approbauim. Cic. 5. de Inuib.

Approbatur ab omnibus. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Approbare & improbare, veluti contraria. Cic. 4. Acad. Hoc negas te posse nec approbare pee improbare.

¶ Facere aliquid Musis approbationis. Cic. ad Gallum, libro 7. 24.

Et ad Lentulum, lib. 2. 9. Diis hominibusque approbantibus.

Dij approbent. Cic. Attico, lib. 6. Id quidem dij approbent ita velim, teque ita cupere certe scio.

¶ Approbare, Est efficere vt probá rectúmque iudicetur id quod quis facit aut dicit. Hoc tamen Cicero ferè probare dicit. Vt in Verrem, Non vereor ne hoc meum officium P. Seruilio iudici non approbem. Plin. in Præfat. 4. lib. Quam Tribunos appellares L. Scipio Asiaticus, inter quos erat Gracchus, hoc attellabatur vel inimico iudice & aduersario pelle.

¶ Approbari opus, fine probari dicitur, quú ex lege, & pactione redemptionis factum esse iudicatur. Paulus in l. si in lege. 27. D. locat. Si in lege locationis hoc comprehensum est, vt arbitrau dominus opus approbetur: perinde habetur ac si viri boni arbitrato comprehensum esset. Virtuuius, Redemptor ad tempus opus manu factum subinferiter regi approbauit: & ad facóma pondus coronæ visus est præstitisse. Vnde Probatum fiue Approbatum opus dicitur, quod magistri opificiorum eiusdi inspectum, retulerunt esse idoneum, & recte factum.

¶ Approbare, Est etiam dicta nostra rationibus, aut alio modo cófirmare: vt fieri solet in argumentatione. quod & Probare dicitur. Cicero ide dicunt. Hoc quia perspicuè verum est, nihil attinet approbari.

Approbatio {ἐπιδοκιμασία} Verbale. Carul. epigram. 42,

-amor iniustra vt aute,

Dextra iterum approbamur. Cic. 2. Tuscul. Effectus eloquentiæ, est audientium approbatio. Id est, Vt eloquentiam probent audientes.

Mouere approbationem, Id est, Excitare. Cic. 2. Offic. Sic hoc decorum quod elucet in vita, mouet approbationem eorum quibuscum vnitur.

¶ Approbatio apud oratores, Est pars argumentationis. Cic. 1. de Inuent. Approbatio est per quam id quod breuiter exposium est, rationibus affirmatum probabilius & apertius fit. Alio nomine dicitur Probatio.

Approbatio, aliter item accepium. Cic. 4. Acad. Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbationc faciunt, qua lobrij. Dub. autem, hæsitant, teuocant se interdum. Id est, non tali mentis firmitate, certitudine, constantia.

Approbatos, pen. prod. {δωκιμαστὸς} verbale. Cic. Attico, lib. 16, Quanuis non fueris suasor & impulsor proscriionis meæ: approbator certè fuisti.

Subscriptores approbatoréque habere. Gell. lib. 5. cap. 21.

Approbus, siue per d, Adprobus, adiectiuum, pen. corr. {προβλητικὸς} pro Valde probus, lectum est apud veteres. Cæcilius Triumpho, Heroles hospes est mihi, adolescens adprobus. Et Gell. lib. 7. cap. 7.

Approbè, aduerbium qualitatis {προβλητικῶς} pro Valde probè. Gell. lib. 7. cap. 7.

Appromitto, siue per d, Adpromitto, appromitis, appromisi, appromissum {ἐπαγγέλλω} appromittere, Est quod quis promittit, idem promittere: quasi alienum promissum similiter promittendo confirmare. Cic. Attico, lib. 5. De Oppio factum est vt voluit & maxime quod pace appromisit: quæ quidem ego vsque vel fortuita facta tolui volo. Idem pro Rosc. Amer. Quum id ita futurum T. Roic. Capito, qui in ea legatus erat, appromittet re, citedideret. Prout dixerat, Et omnia Chrysogonum quæ vellent, esse facturum pollicerentur.

Appromissor, Verbale {ἐπαγγελτὴς} Est qui quod sponte promisit, idem pro alterò quoque promittit. Hæc festus. Vlpianus Appromissorem vocat fideiussorem. Iam omnibus. D. Solutio. In omnibus (inquit) speciebus liberationum exiam accessiones liberantur: puta adpromissores, hypothecæ, pignora. præterquam quod inter creditorem & appromissores confusione facta reus non liberatur.

Appronare in genua {ὀνυκλίνω} dictum est, pro eo quod est ingenuclari, vt antiqui dicebant. Apuleius lib. 1, Planiore in ripæ margine impletus, in genua appronat se, auidius affectans portionem. Videtur esse compositum ex Ad, & Pronus: vnde gemino p scribendum est. Est autem verbum non Latinum, sed Apuleianum.

Appropero, siue per d, Adpropero, adproperas, pen. corr. {σπουδάζω} approperare, Idem quod Propero, aut valde propero, accelero. Terentius And. 3. t. -postquam ante ostium Me audiunt stare, propérat. Cic. Attico, lib. 4. 7. Quare adpropera & vale.

Approperare gradum. Plaut. Truculen. 4,

-illuitiam abdere gradum Adpropera.

Mortem. Tacit. lib. 16. Intereuis venis mortem appropetauit.

Approperare ad cognitum factum. Cic. pro Milone.

¶ Appropertam opus. Liu. 4. ab Vrb. Cæptumque opus adeò appropertatum est, vt Sole orto, &c.

Appropinquo, appropinquas, appropinquare {προσεγγίζω} Est aut loco, aut tempore propinquum fieri: quod & propinquare dicitur apud poetas. Sueton. in Nerone, cap. 49. Iamque equites appropinquabant. Cæs. 1. bel. Gal. Hoc duos finibus Helloiocorum appropinquare cognouerant.

Venire & appropinquare. Cic. ad Q. frat. lib. 3. epist. 14, Sed eius rei maturitas nequedum venit, & tamen iam appropinquat.

Impendere, instare, appropinquare. Cic. in Catil. Quibus ego confido impendere iam aliquod, aut instare iam plane, aus certe iam apptopinquare.

¶ Appropinquare ad summam aquam. Cic. 4. de Fin. Quis ignorat si plures ex alto emergere velint, propius fore eos quidem ad respirandum, qui ad summam aquam appropinquent? Hortius de bello Hispan. Ad quos celerius quàm ipse opinatus fuit, appropinquauit.

¶ Appropinquat tépus, vt Hyems, æstas, nox, &c. Cæs. 3. bel. Ciuil. Iámque hyems appropinquabat. Val. Max. lib. 4. cap. 7. de Damone & Pythia, Appropinquante definita die.

Appropinquare etiam res alia dicitur, cuius rēpus appropinquat. Cic. Curioni, lib. 2. 5. Sed tamen quum appropinquare nous aduentus putaretur.

Appropinquat iudicium. Cic. pro Cluentio. Id est, Dies iudicij. Oceasus tribis appropinquat. Cic. in Catil.

Mors illi appropinquas. Cic. 5. de Inuib.

¶ Appropinquare alicui bonori, aut dignitati. Cæs. 5. bel. Gal. Erant in ea legione fortissimi viri Centuriones, qui iam primis ordinibus appropinquarent. Hoc est, quibus instabat tempus vt primos ordines ducerent in excretu.

¶ Appropinquat vt videas. Cic. 3. de Fin. Nec catulus ille qui iam appropinquat vt videas, plus retinet quam is qui modo est natus. Id est, Cui appropinquat cernendi tempus.

Appropinquatio, verbale {προσεγγισμὸς} Cic. de Senect. Quarta ætas est ea, quæ maxime angere, atque solicitam habere nostram ætatem videtur, appropinquatio mortis. Idem 5. de Inuib. Et angantur appropinquatione mortis confecti homines senectute.

APPVLIA, & APPVLVS, Vide APPVLIA.

Appullus, Vide APPELLVS, appellis.

A P R

Apricus. penult. prod. adiectiuum {ἀφελιώτης, ἡλιώδης} duobus modis dicitur aliter enim apricum locum dicimus, aliter hominem, aut auem. Virgil. 4. Æneid. -Ac apricus flatu grauidima mergit Id est, Sole gaudentibus. Sanè apricus locus dicitur sole calens, quod est opaco & abdito contrarium: & apricos dicimus, locis apricis gaudentes. Virgil. 9. eclog. Ducere apricis collibus vua colorem. Perf. Satyr. 5, -nostra vt Horatia possint Aprici memmisse senes. Hæc Seruius in lib. 5. Æneid. Est autem fœcundum, apricum non dicisi nisi respectu frigoris. Nam in æstuo calore nihil propriè apricum dicitur.

Apricus locus, A Sole apertus, a Græco vocabulo ἀφέλιος appellamus, quasi ἀπὸ ἡλίου, id est, Sine horrore, videlicet frigoris. Vnde etiam putant Aphrica appellari. Author festus. Idem quoque sentit Seruius in 5. Æneid.

Apricus campus. Horat. in Arte poetica.

Colles. Virgil. eclog. 9. & Plin. lib. 35. cap. 4. & lib. 6. cap. 17.

Dies. Colum. lib. 9. 14.

Ianus. Colum. lib. 2. cap. 15. Ædificium fere pellitens habetur, quod est remotum ac sinistrum solis, & apricis flatibus.

Apricos nectæ flores. Horat. 1. Carm. ode 26.

Littora. Martial. lib. 1.

Montium recessus. Plin. lib. 10. cap. 24.

Prætum. Horat. 1. Epist. 14.

Terræ. Virgil. 6. Æneid.

¶ In apricum profertre. Horat. 1. Epist. 6.

Quicquid sub terra cælum apricum profetet ætas.

Spectari in aprico. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.

¶ Apricum & Opacum, veluti contraria. Cic. in Partit. In locis autem & illa naturalia: marmim an remoti a mari, plani an montuosi, leues an asperi, salubres an pestilentes, opaci an apricí.

Apricior & Apricissimus {ἀφελιώτερος.} Colum. lib. 11. cap. 3. Nonnulli hanc eadem locis apricioribus à Calendis Martiis deponunt. Idem lib. 9. cap. 14, Dum adhuc Autumni reliquiæ sunt, apricissimo die purgans domicilius.

Apricor, pen. prod. apricaris, apricatus sum {ἀφελιώτομαι, ἡλιώδομαι} apricari, in aprico esse. Varro Mysteriis, Licet videre multos quotidie hyeme in Sole apricari. Ex Nonio. Cic. 5. Tusc. Alexandro roganti vt diceret sequi sibi opus esse, Nunc quidem paulum (inquit) à Sole abis. Offeeras videlicet apricanti. Colum. lib. 8. cap. 4.

Apricatio, verbale {ἀφελιώτησις.} Cic. Attico, lib. 7, Sibi habeat suam fortunam. vnam me hercule tecum apricationem in illo Lucretino tuo Sole malim, quàm omnia istiusmodi regna.

Apricatione calefacere, vel igni, apud Ciceronem de Senectute, Quo in loco dicit Nonius Marcellus, Apricationem positum pro Apricatu.

¶ Ad apricationem egredi. Colum. lib. 8. cap. 8, Et recipiat ad apricationem egredientes columbas.

Apricus, pen. cor. {ἡλιώδης} Est hybernus ille tepor in locis apricis. Colum. lib. 8. cap. 15, Quum apricitate dies gestiunt aues. Idem lib. 7. cap. 9, Si dies permittit apricitas.

Apricitas inclytæ regio. Plin. lib. 6. cap. 16.

APRIS {ἀφρὶς} Pfammis Ægypti regis filius, cui in regno successit. Hic ab Ægyptiis, qui à se ad Amasim defecerant, strangulatus est, & sepultus in paternis monumentis. Author Herodotus. 2.

Aprilis, huius Aprilis, masc. gen. penult. prod. ablatiuo per tertiam vocalem Aprili {ἀπριλλίου, ἀπριλλίῳ} Mensis nomen. Sic autem dictus (vt tefte Seruio) ab aperiendo, quasi terras tepore aperiens. Alij (vt Varro scribit) quia Veneri dicatus esset, quæ dicitur Aphrodite. Horat. 4. Carm. ode 11,

-idus tibi sunt agendæ,

Qui dies mensem Veneris marinæ

Fingit Aprilem.

Aprilis, adiectiuè quoque accipitur: vt quum dicimus Calendis Aprilibus. Tametsi etiam pro mense nonnulli, sicut & cætera mensium nomina, adiectiuum esse volunt: vt subaudiatur abiolutum mensis, & is expressum non fuerit. Cic. ad Lentulum, libro 1. 9. Quinctiam

Marcellino & Philippo Conſulibus Nonis Aprilibus mihi eſt Senatus aſſenſus.

Aprinus, ſive Aprugnus, Vide APER.

Apronia [illegible], Herba eſt, quam aliqui nigram bryoniam vocant, foliis hederæ, ſimilacubus proximis, ſed maioribus: caules habet cognatos: capreolis ſua arbores, quaſi adminiculo comprehendit: ſuctus racemarim cohærent; qui inter principia virent, & poſt maturitatem nigreſcunt: radix foris nigra, intus buxeo colore nitet. Dioſcor. lib. 4. cap. 177. & Plin. lib. 23. cap. 1.

Aproſopitica præfectura [illegible] ad Ægyptum pertinet: in qua eſt Venetia civitas. Strab. lib. 17.

Aproxis, herba eſt, cujus radix è lôgioquo côcipit ignes, vt naphtha. Plin. lib. 24. cap. 17.

A P S

Apſis, apſidis, pen. corr. frem. gen. [illegible] (Graz ramen lib. 3. Grammatonteudis ſcribendum [illegible] cum aſpiratione) Curvatura rotæ, id eſt lignum ſupra rotam, teneris ſcalis, vel in quo ſiguntur radii, ligoeus rotæ circulus. Homer. Iliad. 5. pro Ioramine reris ſeu plaga vſurpat.

Apſides, etiam dicentur circuli in ſtellis, teſte Plin. lib. 2. cap. 15. his verbis, Plurimas de cauſis hæ omnia accidiſſe, prima circulotum eſt, quos Græci apſidas in ſtellis vocant.

¶ Apſis, formicis curvatura, ſeu tectudo & camera. Plin. Iunior, lib. 2. epiſtola 17. ad Gallium, Adnechtur angulo cubiculum in apſida curvatum.

Apſides argenteæ. Vipian. in l. cum autum. 5. idem Pomponius. Dide aur. & arg. legat. Sed nec aurea emblemata, quæ in apſidibus argenteis eſſent. Apſides autem lances ſunt rotundæ, vt ait Turnebus, quæ & Parapſidales etiam dicuntur.

APSORUS [illegible] vrbs Ponti Cappadocii, Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Hodie Arcaan.

APSORUS [illegible] inſula in mari Adriatico, adiacens Liburniæ, in qua civitas eodem nomine. Ptolem. lib. 1.

APSUS [illegible] Fluuius eſt in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incubit, non procul à Dyrrachio, de quo Strabo lib. 7. Lucan. lib. 5. Tellus quam voluere Genuſus, quam mollior Apſus

Circumeunt tepida.

Apſyctos [illegible] Gemma eſt nigra, & ponderoſa, rubentibus venis diſtincta: ita dicta, quaſi ſrrefrigerabilis. Nam ſemel igni excalfacta, ſeptem diebus caloren ſeruat. Author Plin. lib. 36. cap. 10.

A P T

APTERA, pen. corr. Apterorum [illegible] civitas eſt Lyciæ regionis, Stephano: & oppidum in Creta, à Syrenibus vocatum, quod vidæ tibi eadem à Mulis, præ metu, quod eis erant pennis in mare deſiluiſſent, [illegible] enim dicitur impluvius Latinè.

Aptè, & Apto, aptius. Vide poſt APTUS.

Aptotum, aptoti, pen. prod. [illegible] Sine caſu. Sunt enim aptota nomina, quæ neque per caſus, neque per numeros declinantur: vt Frugi, nihil, nequam, fas, nefas. Author Donatus in ſecunda editione. Hæc alio nomine dicuntur indeclinabilia.

APTUCHI [illegible] Tatum in Cyrenaica regione, Ptolemæo libro 4. cap. 4.

Aptus, apta, aptum [illegible] participium ab antiquo verbo Apisor. Vnde eſt adverbium nomen Aptus: aptior, aptiſſimus. Cic. in Lælio, Catonem induxi ſenem diſputantem: quia nulla videbatur aptior perſona, quæ de illa ætate loquerretur. Id eſt, Accommodatior, & conuenientior: ſiue, vt dici ſolet, magis propria. Idem de Senect. Aptiſſima omnino ſunt, Scipio & Lælii, arma ſenectutis, artes, exercitationeſque virtutum. Aliuſi ad arma multum, quæ apta dicuntur, quam bene connexa & cohærentia ſuot. Vide Apta arma.

Apta compoſitio membrorum. Cic. 1. Offic.

Aptus alicui rei. Plin. lib. 12. cap. 7. Lycium aptiſſimum medicinæ quod eſt ſtumoſum.

Commodus aptus. Cic. ad Appium, lib. 3. 10. Quid mihi tandem orari vtilius, quid commodis mets aptius, &c.

Apta ioter ſe, & cohærentia. Cic. 3. de Nat. deor. A Balbo animadvertiſis (credo) quàm multa dicta ſint, quàmque etiam ſi minus vera, tamen apta inter ſe & cohærentia.

Apta inter ſe, & conuenientia. Cic. 1. Offic. Sic in vita omnia ſint apta inter ſe & conuenientia.

Aptus ad aliquid. Cic. 1. Offic. Ad quas igitur res aptiſſimi erimus, ad eas potiſſimum laborabimus.

Natus atque aptus ad Veriis flagitioſis libidines Timarchides. Cic. 4. Verr.

Congruens & apta ad animos permouendos actio. Cicero in Partition.

Apta verba ad Latinorum conſuetudinem. Cic. de Opt. gen. Orat. Conuerti ex Atticis duotum eloquentiſſimorum nobiliſſimas orationes ioter ſe contrarias, Æſchinis, Demoſthenisque; nec converti vt interpres, ſed vt orator, verbis ad noſtram conſuetudinem aptis.

Aptum & conueniens ad res ſecundas. Cic. de amicitia. Quinctil. lib. 5. cap. 10.

Aptæ ad ſtabilitatem commiſſuræ, & ad actus ſuiceodos accommodatæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Apta & accommodata natura. Cic. 4. de Finib.

Aptum conſotaneumque tempori & perſonæ. Cicero in Bruto. Et 1. Acad.

Ad multas res mihi minus aptus. Cicero ad Appium Pulchrum, lib. 3. 6.

Habiles & apti calcei Sicyonij ad pedem. Cic. 1. de Orat.

Aptior aurbus imperatum. Italranus. Cic. de Claris Orat.

Aptus in aliquid. Liuius 8. bel. Maced. Et erant deprehenſi genere pugnæ in quod minume apti fuor.

¶ Aptus cum infinitivo paſſivo. Quid. 1. de Arte. Sed pure eſt, ætas mollis, & apta regi.

Aptus huic. Ceſtos lib. 6. cap. 19. Rubrum quoque emplaſtrum, quod ethebum vocatur, hue aptum eſt.

Aptum eſſe, & decere. Cic. 3. de Orat. Nunc quid aptum ſit, hoc eſt quid maxime deceat in oratione, videamus.

Curatiuor aptus æger. Celſ. lib. 3. cap. 12.

Moribus meis apta hæc ætas. Quid. 13 de Arte amandi.

Animi ad peregrinandum aptr. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Anni ſuiſibus. Quid. 2. Amorum, eleg. 3.

Aquæ remigio. Quid. 2. de Arte.

Cibus ſtomacho: cui contrarium eſt, Alienus. Celſ. lib. 2. cap. 20.

Color pallidus amanti. Quid. 1. de Arte.

Dies quarrus aptiſſimus eſſe conſueuit in pluribus ad intitium cibi. Id eſt, Plures ægri die quarto recte comedere ineipiunt. Celſ. lib. 3. cap. 4.

Ingenium aptus flammis. Id eſt, Amoribus. Ouid. 14. Metam.

Locus aptus equis. Horat. 1. epiſl. 7.

Aptæ ioſtruct æquæ remigio naues. Vide NAVIS.

Palus remis. Horat. in Arte poetica.

Oculis puella. Quid. 1. de Arte.

Quærenda eſt oculis apta puella tuis.

Somno papauer. Celſ. lib. 2. cap. 31.

Tempus præcibus. Quid. 2. de Ponto.

¶ Vber aptius, pro Aptiore vbertate. Virgil. 2. Georg.

-peterique & vitibus almus Aptius vber erit.

Verba 1060. Quid. 11. epiſt.

Ferui aptiſſimum eſt vinum frigidum. Celſ. lib. 4. cap. 5.

Vmbra paſtoribus apta. Quid. 1. de Arte.

¶ Aptum, Neceſſarium. Nonio. Cic. de Republ. lib. 4. Eadémque obiectum vnus, atque vmbram nodtemque eſſetiat, quod ad numerum dierum aptum ad laborum quietem.

¶ Aptum, Conuenitum. Virgil. 4. Æneidos,

Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum. Vbi Seruius, Satis pereite loquitur. Nam aptum conuenitum dicit. [illegible] non autem ſtellis infignitum. Axis enim non habet ſtellas, qui eſt medius inter Septentriones. Idem Seruius in 6. Æneid. hoc ipſum pro Vtcino interpretatur. Idipſum quoque eſt quod Nonius Marcellus Aptum, id eſt Connexum & colligatum exoptat. Budæus autem eundem tum, cognentatum, & compactum. Lucretius 3.

-coniugioque Corpora atque animæ conſiſtimus vnite apti.

Aptum ex aliqua re. Cic. de Fato, Quòd ſi eoocedatur nihil poſſe euenire niſi cauſa antecedente: quod pruhciatur ſi ea cauſa non ex æternis cauſis apta ducatur?

Aptus ex ſe: vt dicitur qui nullius opc indiget, ſed qui omnia apud ſe habet. Cic. in Parad. Nemo poteſt non beatiſſimus eſſe, qui eſt rotus aptus ex ſe: ſi quidque in ſe ino ſua ponit omnia.

Apta illi omnia ex ſe. Cic. 5. Tuſcul. Nam eui vito ex ſeipſo apta ſunt omnia, quæ ad bene viuendum ſertunt.

Apta & Diſſoluta, contraria. Cicero 1. Offic. Nec verò hiſtrionibus, oratoribuſque concedendum eſt, vt his hæc apta ſint nobis diſſoluta.

Apta diſſoluere, & Diſſipata connectere, contraria. Cic. in Orat. Facilius eſt apta diſſoluere, quam diſſipata connectere.

Inter ſe apta. Cic. 2. de Finem. Hoc modo ſi diligenter attendamus, apta inter ſe eſſe intelligimus hæc quæ negotiis, & illa quæ perſonis ſunt attributa.

Connexa ioter ſe & apta. Cic. 2. de Natura deor. Quis enim hunc hominem dicerit, qui quum tam certos eæli motus, tam ratos aitorum ordines, tam quetinter ſe omnia connexa & apta videret, neget in iis vllam ineſſe rationem?

Aptum aliquo vinculo. Cic. 5. Tuſcul. Fulgentem gladium è lacunari, ſera equina aptum demitti ſuſſit.

Aptus validis nervis. Lucret. lib. 5.

Apta arma. Saluſt. liby. Iugurth. Apud Nonium, Quod vbi ſtruſtra tentatum eſt, ſocordius ere miles, obrepere oon aptis armis, vt in principio laxiore agmine. Id eſt, Malè cooiunctis, non bene cohærentibus, & quaſi diſſolutis.

¶ Aptus, Concinnus, ſtrictus, expeditus. Cic. lib. 1. Academic. 8. Nihil definunt, nihil partiuntur, nihil apta interrogatione concludunt. Hoc eſt (enarratore Turnebo) Nulla rationis coeluſione vnitur, quæ in diſputationibus Dialecticorum interrogatione effitetur: quam aptam, id eſt connexam eſſe vult: in quo ineſt etiam expeditè & ſtrictè ſignificatio: vt apud Luuium, Profectus apto exercitu. Simile eſt illud Horat. lib. 1. Carm. ode 12. -& autius apto

Cum lare fundus. Et illud Catulli ad Veranium 25,

Aptis farcinulis & expeditis. Signifiteat enim Horatius parum & conſtanum latem: Catullus curtain & ſtrictam ſarcinam.

Aptus mihi bono, Commodus, opportunus, iucundus, & ſuauis: eu opponitur Ineptus. Cic. ad Corniticium, O hominem ſimpet illum quidem mihi aptum, nunc verò etiam ſauuem!

¶ Aptus, pro Adeptus apud feſtum & Nonium legitur, ex Pacuuio & Lucilio.

Aptè [illegible] qualitatis aduerbium, aptius, aptiſſimè, Conuenienter & accommodè. Cicero 1. de Finibus, Quum tenuerit vt id aptè fieri poſſit. Plinius libro 16. capite 25, Ratio aptius redderur ab hoc tertio volumine. Idem lib. 19. cap. 5, Partibus tamen aptiſſimè.

Aptè fieri, eu opponitur Diſcrepare. Cic. 1. Offic. Sed facile iudicabimus quid eorum aptè fiat, quod ab aptitudine aut diſcrepet.

Aptè locare. Liu. 4. ab vrbe.

Docere. Quid. 1. Amorum, eleg. 8.

Dicere. Cic. 1. Offic. Quod eſt oratoris proprium aptè, diſtinctè, ornatè dicere.

Aptè decere ad tempus. Cic. in Partit. Siquando tempus ipſum, aut res, aut locus in perorando dederit occaſionem nobis aliquam vt dicamus aliquid ad tempus aptè, ne derelinquamus.

Ad pedem aptè conuenit cothurnus. Cic. 3. de Finib.

Aptè

Aptè, congruentèrque dicere ad id quocunque agitur. Cicero 3. de Oratore.

¶ Aptè, Cooiunctim : & (si liceat dicere) Connexè. Cic. in Hortensio apud Nonium, Altera eſt nexa cum ſuperiore, & inde aptèque pendęt.

Aptitudo (ἁρμονία·) Eſt conuenientia, pulchritudo, elegantia. author Calepinus.

Apto, aptas (ἁρμόζω, ἁρμόττω, συναρμόζω, ἐφαρμόζω·) aptare, Accommodare ſignificat. Dicimus autem aptare alicui rei, & ad rem aliquam. Virgil. 3. Æneidos,

Interea claſſem velis aptare iubebat. Celſos lib. 1. cap. 11, Et rei commodè aptatur. Cic. 3. de Orat. Hoc verbum eſt ad id aptum, quod ante dixerat, Id eſt, Aptè accommodatum.

Aptare claues fortibus. Martial lib. 9.

Ad fidei commiſſa eam ſipulationem aptari debere. Vlpian. in l. 5. t. D. Vſuf. quemad. caueat.

Aptari virtutibus. Cic. 4. de Finib.

Apta quædam ad naturam aptare. Cic. 5. de Finib.

Aptanda ad vitam fuerant quæ dicuntur. Quinti. lib. 3.

¶ Aptare, Componere, parare, vtelle Nonio. Virgil. 10. Æneidos,

-proiectio dum pede læuo Aptat ſe pugnæ.

¶ Aptare, pro Parare. Ponponios apud Nonii, Heus aptate pueri mundè atque ampliter conuiotiom.

Aptare idonea bello. Horat. 2. Serm. ſatyr. 2.

Aptare quidpiam in re aliqua. Colum. lib. 8. cap. 10, Sed in eo tranſcurſæ peruicæ perforatis parietibus aduerſis aptantur.

¶ Aptare, abſolutè poſitum. Colum. lib. 12. cap. 54, Quùm autem eam tabulam ſic aptaueris, grauia pondera ſuperponito.

¶ Aptare, Apte locare. Virgil. 11. Æneidos.

-aptat rotaotes ſanguine criſtas. Seruius.

Aptare opportunè. Quinti. lib. 6. cap. 3.

Aptatus, pen. prod. Participium (ἁρμοστός·) Plin. lib. 28. cap. 13, Sanguis hircinus cibo aptatus.

Aptatus id authoritatem oratoriam. Seneca lib. Controuerſ. 6.

Aptatus ad delectationem. Quinti. lib. 3, Sunt hæc ad populærem aptatæ delectationem.

A P V

Apua. Plin. lib. 31. cap. 8, de garo loqoens ſic ait, Cœpit tamen & priuatim ex inutili piſciculo minimóque conhci: Apuam noſtri, Aphyen Græci vocant: quonam in piſciculos è pluuia naſcitur. Vide APHYA.

APVANI, vulgò *Grenenoſi*, Ligures ſunt, reſte Lioio lib. 10. Semproniius (inquit) è Piſis Apuanos Ligures vaſtando aperuit ſaltus, &c.

Apud (ἐπεσε, σκεν·) præpoſitio accuſatiua, proprie luxta ſignificat. Vnde Nonius, Error (inquit) conſuetudinis Apud pro Io uitur. Itaque vtioſè dicimus qui io foro nos fuiſſe dicamus, apud forum fuiſſe: quem Apud Iuuta ſignificet. Turpilius Leneadide. Vtinam quæ apud ignem aliquem magnum aſſidam. Cic. 3. de Rep. Apud ſocum ſedens. Idem 2. de Orat. Quum etiam tum in ſedo Craſſus eſſet, & apud eum Sulpitius ſederet. Hæc ex Nonio.

Apud Montanum, pro Ad: Id eſt, In obſidione. Suet. in Auguſt. Memuit & Nonius.

¶ Apud, vnam habet ſignificationē in loco, vt apud Numantiam. Adiungitur tamen etiam perſonis: vt apud amicum, apud Athenienſes, & ſignificat (παρὰ) Græcum, quando locum apud illos demonſtrat. Ea autem præpoſitio in compoſitione non inuenitur. Priſcianus lib. 13.

Apud, mutuam loci & perſonæ coniunctionem ſignificat. vt quum dicimus, Cœno apud amicum. Author Feſtus.

¶ Apud pro In. etiam dictum inuenimus, vt Terent. Andr. 4, 5. Apud forum modo è Dauo audiui. Marcus Tullius de ſignis. Cœnam iſti dabat apud villam in Tyndaritano. Idem 6. Verr. Qui nunc apud exercitum cum L. Lucullo eſt, pro In exercito.

Apud me domi, pro eo quod eſt, Domi meæ. Terent. Heaut. 5, 3. Sic in Eunucho 5, 3. Apud Antiphonem domi.

Apud ſe ruri. Cic. 1. de Oratore, Quem non longè ruri apud ſe eſſe audio.

Apud, iunctum accuſatiuo perſonæ, quandoqne locum ſolum notat. Cic. Attico lib. 5. 94, Ego quum ttiduum cum Pompeio, & apud Pompeium fuiſſem, proſciſcebar Brundoſium, &c. Id eſt, Domi eius. Sic apud quempiam cœnare, aut eſſe poſſum, eo tamen abſente.

Apud me in mei generi Craſſipedis hortis cœnauit. Cic. ad Attic. libro 1. 9.

Tecum apud te. Cic. Attico lib. 4. 78, Tecúmque apud te ambulare, quàm cum eo, quotum video eſſe ambulandum, malo ſcilicet.

Secum & apud ſe. Cic. Attic. lib. 5. 93, Pomponius à me petierat, vt ſecum & apud ſe eſſem quotidie.

¶ Rorſus hæc præpoſitio conſtructa cum accuſatiuo perſonæ ſæpeoumero ſolam perſonam ſignificat. Terent. Eunuch. 2. 2, Aot quia ſum apud te primus. Id eſt, tecum, vel in amore tuo, vel ibi primus. Item ibidem 2. 3, Sine illum prioreis partes hoſce aliquot dies Apud me habere.

¶ Nonnnnquam per Inter, vel per In. Cic. pro Fonteio, Studiis militaribus apud iuuentutem obſoletis. Hoc eſt, Inter iuuenes: aut in iuuenum moribus. Tale eſt quòd dicimus, Mos fuit apud Romanos. Sic de ſimilibus dicendum. Cic. 4. Verr.

Apud maiores vel patres noſtros, pro Temporibus maiorum vel patrum noſtrorum. Cic. Offic. Apud maiores noſtros facilitas. Id eſt, A noſtris maioribus. Idem in Lælio, Scimus L. Acilium apud patres noſtros appellatum eſſe ſapientem.

Apud poſteros. Tacit. lib. 1, Memoriam apud poſteros adeptus.

Apud Platonem, Agathoclem & cæt. ſcripſum eſſe dicimus, quod Plato, Agathocles ſcriptum reliquit. Cic. 5. Tuſcul. Huius ſententiæ grauitas à Platonis authoritate repetitur. apud quē hæc oratio aſſumpta eſt. Idem 1. de Diuinat. Apud Agathoclem ſcriptum eſt.

¶ Apud te, pro Tibi. Plaut. Poen. Cor ego apud te mentiar? Cic. in Lælio, Apud quem euoonæ virus acerbitatis ſuæ.

¶ Apud, pro In, cum accuſatiuo perſonæ. Plaut. Mil. 10, Quū apud te exemplum experiundi habeas. Id eſt, In te, ablatiui caſus.

Apud illum fuit vſus iuris, vel in illo. Cic. in Bruto, Sic enim exiſtimo ioris ciuilis magnum vſum & apud Scæuolam, & apud multos fuiſſe, artem in hoc vno.

Apud duas ciuitates relinquam. Cic. Attico, lib. 6. vt confectas ratiooes lege Iulia apud duas ciuitates poſſim relinquere.

Apud Achaiam. Apud Aſiam. Tacit. lib. 4, Vt ciuitatis Cibyraticæ apud Aſiam, Ægicenſi apud Achaiam moto terræ labefactis ſubueneretur.

¶ Apud mattem recte eſt, eáque nobis cura eſt. Cic. Att. lib. 1. 4, & ad Q. frat. lib. 3. 17. Id eſt, Recte habet, recte valet.

¶ Apud me minimum valet. Cic. Lent. lib. 9. 9, Non modò non præmiis quz apud me minimum valent, ſed ne periculis quidem compulſus vllis.

Apud me amicitia & beneficiis & dignitate plurimū poſſunt. Cic. pro Roſcio Amerino.

¶ Apud aliquem dicere. Accuſare, verba facere. Cic. 5. Philip. Pauet animus apud conſilium illud pro reo dicere. Sic 2. de Inoent. Thebani accuſatore apud Amphictiones. Et Att. lib. 4. 17.

Apud aliquem gratias cuipiam agere. Cic. pro Sextio, Conuentus ille huic apud me P. Sextio maximas grauas egit.

Quom aliquem apud te laudaro tuorum familiarium. Cic. Attico, lib. 2. 40.

Quum de me apud te loquor. Cic. Att. lib. 1. 11. Hoc eſt, In literis quas tibi mitto.

Queritur apud me per literas. Cic. Att. lib. 5. 10.

¶ Apud nos impertium tuum eſt, Poetice dictum, pro In animo meo, vel in memoria. Hoc eſt, Memoria teneo id quod impetaſti. Plaut. Mil. 16.

¶ Apud animum meum. Id eſt, Mecum vel in animo meo. Salluſt. Equidem ego ſic apud animum meum ſtatuo.

¶ Apud ſe eſſe, non tantùm ſignificat eſſe domi ſuæ, quod notum eſt: ſed per metaphoram longè aliter accipitur. Terent. Andr. 2. 4, Proin te face, apud te vt ſies. Id eſt, Præſenti & minimè turbato animo. Ter. Heaut. 5. 3, -prætiacundia Mendemeo, non ſum apud me. Idem Hecyra, Num tibi videtur eſſe apud ſeſe? Idem in Andr. 5. 4, -vix ſum apud me: ita animus commotus eſt meru,

Spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.

¶ Apud, hoc præcipuè ab Ad, differt: quòd Poſt verba motus nunquam adiubetur. Nemo enim recte dicat, Eo apud patrem: ſed Ad patrem. Vide ad.

Ioter Apud & Pences: Apud, perſonam cum loco ſignificat: Penes, perſooam ac poteſtatem. Author Feſtus. In eandem ſententiam Vlpianus in l. Penes de Verb. & regum ſignif. Penes te (inquit) amplius eſt quam apud te. Nam apud te eſt quidquid tuæ cuſtodiæ tuncque te tenetur: Penes te eſt, quod quodammodo poſſidetur.

¶ Apud, aliquando poſtponitur ſuo caſui. Tacit. lib. 5, Ripam apud Euphratis. Et lib. 4. Miſenum apud, & Rauennam.

APVLIA, ſiue Appulia (ἰαπυγία·) Italiæ regio, mari Hadriatico contermina, inter Dauniam & Calabriam. Huius deſcriptionem vide apud Plin. lib. 3. cap. 11. Cic. 1. de Diuinat. Apulia maximis terræ motibus conquaſſata, vulgò *Le pays de Poville*.

Siticuloſa Apulia. Horat. in Epod. ode 3.

Apulia, nomen outricis Horatij, vt ipſe indicat 3. Cat. ode 4, Notricis extra limen Apuliæ. Nomen prouinciæ pro outricis oomine poſuit, quia inde fuit. Teſtes Acron & Porph.

Apulia, primam frequentius producit, ſecundam ſemper. Martialis 10 Apoph.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecondis.

Interdum primam corripit. Horat. 3. Carm. ode 4,

Notricis extra limea Apoliæ. Verſos eſt Alcaicus dactylicus.

Apulus, ſiue Appulus, adiect. (ἰάπυξ·) Ab Apulia, primam ſemper producit, ſecundam corripit. Lucan. lib. 5,

Apulus Hadriacas exit Gargauus in vndas. Martial. lib. 8. de Partheniana 10ca.

Apulia Ledæi tibi ſtoruit herba Phalanci.

Apius, huius apodis, pen. corr. f. g. (ἄπιος·) dicitur ab ἀ priuatiua particula, & πούς, ποδὸς, quod Latine eſt Pes, quaſi ſine pede. nomen eſt Aucuſæ. Plinius lib. 16. cap. 39, Plurimum volaog quæ apodes vocantur, quia careaot vſu pedum. Ab alijs cypſeli appellantur, hirundinum ſpecie.

A P Y

Apyri tripodes, Vide in ARTHONES.

Apyrinus, pen. corr. (ἄπυρηνος·) adiectiuum, vt Apyrinus fructus, & Apyrina mala. Martialis lib. 13,

Non tibi de Labycis tuberes, & apyrina ramis.

Mali Punici, qui ſine pyrenibus non eſt oucleus. De quo Plin. lib. 13. cap. 19. & lib. 23. cap. 6. Seneca epiſt. 26, Quo modo apyrina dicutur, oō quibus oulla unciſi doritia granorum, ſed quibus minor.

Dulcis & apyrinus fructus. Columel. lib. de Arboribus, cap. 23. Sic idem lib. 5. cap. 10.

Apyron, neutr. (ἄπυρον·) viuum alumen. Plin. lib. 35. cap. 15.

Apyrotos, apyrou, pen. prod. f. g. (ἀπύρωτος·) nomen gemmæ, quæ alio nomine carbunculus dicitur. Plin. lib. 37. cap. 7, Principatum habent carbunculi, à ſimilitudine ignium appellati: quum ipſi non ſentiant ignes, ob id à quibuſdam Apyroti vocati.

A Q

Aqua, aquæ (ὕδωρ·) vnum eſt è quatuor elementis: de quibus Plinius lib. 3. cap. 5. Vide A E R.

De aquatum oatura, & mirabilibus, notatu digniſſima, lectioque iucondiſſima inuenies apud Plin. lib. 31, ab ipſo initio. Item libro 2. cap. 103.

Aqua dicta est, quòd aqua summa auihore Varrone lib. 4. de Ling. Lat. Festus autem, Aqua, inquit, dicitur à qua iuuamur.

Aqua pedibus, & manibus. Illud antè dradum (inquit Turnebus) aquam, qua manus inimo ceræ vel prauiu lauamus, vel pedes abluimus, aquam eli. gater pedibus & manibus à veteribus appellatam fuisse, verear, quòd aquam pedibus eam paſcerent, & manibus, tantum dicere solebãt, Aqua pedibus, Aqua manibus, nullo adiecto verbo. Meminit Caper Grammaticus.

¶ Aquâ, penult. product. genitiuus quo vtuntur poetæ diuidentes diphthongum per figuram Diærefin. Cic. r. de Diuinat. Apud Lucretium sæpè. lib. 1.

Aquarum agmen. Virgil. r. Georg.

Arcus aquarum. Ouid. Metam. 11.

Ecce super medios fluctus niger arcus aquarum

Frangitur, & rupta merfum caput obruit vnda.

Aquæ augur cornix. Horat. 3. Carm. ode 17.

Vdum corpus aquæ. Lucret. lib 6.

Cumulus aquarum. Ouid. 11. Metam.

—cumulúsque immanis aquarum

In montis speciem curuari & crescere visus.

Cursus aquarum frænare glacie, detetur hyems. Virg. 4. Georg.

Deeus iis aquæ ex montibus. Lucret. lib. 1.

Aquarii dominus. Sic fe appellas Achelous apud Ouid. 9. Metam.

Aquarum ductor, Tybris. Stat. 5. Syl. 5.

Spargere hauftus aquarum. Virgil. 4. Georg.

Humor aquæ dimittit sæpe faporem. Lucret. lib. 3.

Imbrium aqua. Plin. lib. 31. cap. 3.

Incursus aquarum. Ouid. 11. Metam.

Limes aquarum. Ouid. 17. epiſt.

In margine aquæ federe. Ouid. 1. Faſt.

Mons aquæ. Virgil. 1. Æneidos.

Infequitur cumulo præruptus aquæ mons.

Motus aquarum ingens. Virgil. 4. Georg.

Odor aquæ nullus esse debet. Plin. lib. 31. cap. 3.

Aquæ pauper fluuius. Sic Horatius Daunum vocat fluuium Apuliæ, ob ingentes calores exhauſtum ferè semper. 3. Carm. ode vlt.

Potores aquæ. Horat. 1. epiſt. 10.

Aquarum ex Neptunus. Ouid. 10. Metam.

Putr aquæ riuus. Horat. 3. Carm. ode 6.

Splendor aquæ. Lucret. lib. 4.

Strata aquarum. Lucret. lib. 6.

Sulcus aquæ, id eſt, Sulcus aqua repletus. Ouid. de Nuce.

Temperies aquarum. Ouid. 4. Metam.

Vis aquæ ſubita. Lucret. lib. 1.

¶ Aduerſa aqua. Vide ADVERSO.

Amara. Plin. lib. 31. cap. 3.

Ambigua. Id eſt, dubia & prædituæ natura & vi. Ouid. 15. Metam.

Auernalis. Horat. Epod. 5.

Bituminata. Vide BITVMEN.

Blanda. Ouid. 4. Metam.

Breuis. Ouid. 17. epiſt.

Cælestis vid eſt. Pluuia. Horat. 3. Carm. ode 10.

Cæleſtes. Vide CAELVM.

Cærulea. Ouid. 8. Metam.

Calda. Vide CALDVS.

Cana. Ouid. 2. epiſt. 4.

Cisternina. Vide CISTERNA.

Collina. Vide COLLIS.

Concordes aquæ. Vide CONCORS.

Creſſæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. Cuius. Stat. 5. Theb.

Decocta. Plin. lib. 31. cap. 3. Vide DECOQVO.

Determina. Columel. lib. 6. cap. 5.

Dulces. Virgil. 4. Georg.

Egelida. Plin. lib. 31. cap. 2.

Exilis. Plin. lib. 31. cap. 3.

Eximia. Columel. lib. 1. cap. 5.

Ferraria. Plin. lib. 18. cap. 16. Quidam vrinam equi aquæ ferrariæ ex officinis miſcent.

Fluuialis aqua: id eſt, à fluuio petita. Vide FLVVIVS.

Fœnda. Plin. lib. 31. cap. 3.

Fontana. Vide FONS.

Gelida. Ouid. epiſt. 20.

Hybernæ. Ouid. epiſt. 13.

Incertæ, Quæ nulla certa via feruntur. Ouid. de Meandro, 8. Metamorphoſeos.

Intercus, Hydropum morbus: quaſi, Aqua inter cutem. Lucilius lib. 18, Aquam te in animo habere intercutem. Cic. 3. Offic. Siquis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem. Ex Nonio. Sunt autem duæ dictiones, quarum Intercus, nomen eſt adiectiuum: vnde & morbum intercutem dicimus. Hic morbus interim vocatur Aqua fubter cutem fuſa. Plin. lib. 7. cap. 18.

Inuitis aquis ire, vel nauigare. Ouid. epiſt. 13.

Irriguæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.

Iugis. Vide IVGVM.

Lethæas aquis ſcripta dare. Ouid. 3. de Arte amandi. Id eſt, Obliuioni.

Limoſa. Vide LIMVS.

Manans. Columel. libir. cap. 5.

Marina. Vide MARE.

Medicæ aquæ. quibus ad medendum vtimur. Claud. epigr. 18.

Mediocris aquæ laeus. Ouid. 6. Metam.

Mollis. Ouid. lib. 2. de Arte.

Aqua muſa, Quæ ex melle ad potum, præſertim gratiorem conditur. De hac Plin. lib. 22. cap. 24.

Nitroſa. Plin. lib. 31. cap. 3.

Aqua niualis, id eſt, Ex liquefacta niue. olim delicatorum menſis apponebatur, vt ſcriptores interdum meminerunt. Gel. lib. 19. cap. 8. Is not aquam multam ex diluta niue bibentes coercebas, ſeuerisque increpabat. Et paulo poſt, Qui aquam niualem frugibus fanè & arboribus fœcundam diceret: ſed hominibus potu nimio infalubrem eſſe. De hoc etiam Plin. lib. 19. cap. 4.

Iucundè olent. Plin. lib. 3.

Paluſtris. Vide PALVS.

Peſtilens. Columel. lib. 1. cap. 5.

Pigra. Plin. lib. 31. cap. 3.

Pietris aquis pigantur ora vasum. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Aqua pluuia, & aqua cælestis, pro eodẽ ſæpe dicitur apud Plinium. Cic. pro Murena, Ille tener & fcit, vt hoſtium copiæ, vt aquæ pluuiæ, arceantur. Sic idem in Topic. 19. Ouid. 3. de Arte.

Pluuialis. Ouid. 8. Metam.

Maximè probabilis aqua. Plin. lib. 31. cap. 3.

Probatiſſima potu Columel. lib. 1. cap. 5.

Puteana, & Putealis. Vide PVTEVS.

Quieta. Horat. r. Carm. ode 31.

Aqua quotidiana ab æſtiua vſu tantùm differt, non iure. Quotidiana ea eſt quæ diei aſſidue ſolet, vel æſtiuo tempore, vel hyberno, etiamſi aliquandiu ducta non eſt. Ea quoque dicitur quotidiana, cuius feruitus intermiſſione temporis diuiſa eſt. Æſtiua autem ea eſt aqua æſtate ſola vti expedit, ſicut diximus veſtimenta æſtiua, ſalus æſtiuos, caſtra æſtiua, quibus interdum etiã hyeme, plerunque autem æſtate vtamur. l. 5. §. 1. D. de aqua quotid. & æſtiua.

Rapida. Catull. de Multere ſua, 65.

Rauca. Ouid. 17. epiſt.

Recens. Virgil. 6. Æneid.

Reſes. Vide RESES.

Reſipiens aliquid. Plin lib. 31. cap. 3.

Aqua roſacea, Quæ fit ex roſis, apud Plinium ſæpiſſime. Sed ſuppreſſo nomine Aquæ, ſæpius dicitur Roſacea.

Sacra aqua. Horat. 1. Carm. ode 15. Aquam ſacram dixit, vel numini alicui conſecratam, vel quòd perpetuum ferè apud poetas, fontium epitheton ſit, ſacros appellari. Ex Acrone & Porphyrione. Vel dicta eſt Sacra, quòd Aquæ eam ſacram Perſæ facitebant hoc modo: Ad lacum, vel flumen, vel fontem accedebant, & ferobem facitabant, ibique hoſtiam iugulabant, eaurones ac quid proxime aquam ſanguine contingeretur, ac ſi id accideret, omnia pollucrentur: poſtea immolatus carnibus ſuper myrto laurôque impoſitis, eas magi virgis ſubtilibus extemabant, & impreeationibus quibuſdam factis, oleum lacte & melle mistum inſpergebant, non in ignem, neque in aquam, ſed ſuper terram. Impreeationes per multum tempus faciebant faſciculum virgarum myricinarum tenuium tenentes. Hæc Strabo lib. 15.

Salmaeida. Vide SALMACIS.

Salubres. Horat. in Caem. ſeeul.

Serena. Lucret. lib. 4.

Seruam aquam bibere: id eſt, Aquam quæ ſeruis propinatur. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Simplex. Ouid. 1. Amor. eleg. 6,

Pellebáique ſuim ſimplicis humor aquæ.

Siagnans. Plin. lib. 31. cap. 3.

Tenues. Virgil. 3. Georg.

Tepidæ. Ouid. 8. Metam.

Tumidarum aquarum victor. Ouid. epiſt. 18. Sic Hero Leandrum vocat.

Turbidus imber aqua. Virgil. 5. Æneid.

Vadoſæ. Vide paulo poſt, Iactari vadoſis aquis.

Vaſtæ. Ouid. epiſt. 18.

Vberibus aquis fœcundus ſpecus. Ouid. 3. Metam.

Viliſſima rerum. Horat. 1. Serm ſat. 6.

Vindes. Ouid. 4. Faſt. Et r. de Arte.

Viriosa. Plin. lib. 31. cap. 3.

Virtæ. Stat. r. Syl. 3.

Volubilis. Horat. 4. Carm. ode 1.

¶ Addere aquam flammæ, pro Extinguere ignem. Tibul. 2. eleg. 4. Vide ADDO.

Aſpergere aquam. Vide ASPERGO.

Aſtricti aquis torpent fluui. Claudian, in Præfat. 2. lib. de rapt. Proſerp.

Affilientis aquæ vereri tactum. Ouid. 6. Metam.

Affuefcere aquis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3.

Caoet aqua. Ouid. epiſt. 5.

Cedo aquam manibus. Vide CEDO.

Coeterere aquas. Vide paulo poſt, Quatere aquas.

Concipere. Ouid. Metam. 1.

Concipit Iris aquas, alimentaque nubibus affert.

Euerſas aquas conetare dicuntur venti. Ouid. epiſt. 7.

Conſulit aqua. Vide CONSVLTO.

Deducere. Cic. 2. de Diuin. Aqua Albana deducta ad villicitem agri ſuburbani.

Ducere. Vide DVCO.

Eluctari aqua dicitur, quũ vi expreſſa, veluti ab vuis, lentè egreditur. Virgil. Georg. 2.

Ad plenum calcentur aqua eluctabitur omnis

Sellicet, & grandes vnni per vimina gutæ.

Etuia tenuis aqua. Ouid. 5. epiſt.

Expreſſæ aquæ dicuntur, quæ vi impulſæ loco aliquo erumpunt. Ouid. 1. de Arte amandi.

Frangere aquas: Id eſt, Dirimere ſeu diuidere, dicimur quum inanatamus. Claud. in Epithal. de Tritone.

Iurat aquas de ſulphure. Ouid. 1. de Arte amandi.

Fundere aquas dicuntur fluui). Ouid. 15. Metam.

Fundere aquas in mare. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

¶ Aqua hæret. Cicero 3. Officiorum, Dicit alie quidem multa multis locis:

loeis: sed aqua hæret, vt aiunt. Significat Epicurum parum fecum in disputando conflare, sequi ipsum inuoluere. Idem ad Q. fratr. lib. 2. 9. In hac causa mihi aqua hæret. Translatium à clepsydras ad ipsos oratores. VIDE HÆRERE.

Haurire aquas. Ouid. 3. Metam.

Haurire aquam turbatam limo. Horat. 1. Serm. sat. 12.

Iactari vadosis aquis. Lucan. lib. 8.

Immori aquis. Ouid. 7. Metam.

Implorare aquas cæliestes. Horat. epist. 2.

Inclinantur aquæ ad littora. Ouid. 11. Metam.

Inequitare cum aqua. VIDE INCEDERE.

Infestare aquas. Ouid. 2. Amor. 15.

Quas Scylla infestet, quas Charybdis aquas.

Inficere. Ouid. 6. Metam.

Infuscara aqua abscondi. VIDE INFVSCO.

Innare aquæ. VIDE INNO.

Inquinata caduceribus aqua Cic. Tusc. 5.

Aqua & igni interdici. Vide damnatus, quia videlicet hæ duæ res humanam vitam maximè cõtinent. Itaque fuaus profequuti, ignem supergredi debantur aqua asperfi: quod purgationis genus voeabant fusbitionem. Hæc Festus. De hoc autem permulta eleganter scribit Lactantius Diuinarum inflit. lib. 2.

Interdicus aquis imminere. Ouid. 3. Amor. eleg. 4.

Nitimur in veturum semper, eupimusque nrgaza:

Sic interdicitis imminet æger aquis.

Interponere aquam vino. VIDE INTERPONO.

Inerita facta aqua. VIde INTERO.

Aqua inuolere. Virgil. 6. Æneid.

Irrigare aquam. Vide IRRIGO.

Iungere ignibus aquas. Seneca in Hipp. 4.

Labuntur alitis ripis aquæ. Horat. Epod. 2.

Laccessere causes dicuntur aquæ, poetica phrasi, quum illas affiduo fluctuum impulsu verberant. Senec. in Hipp. 4.

Mergere aqua. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

Mergere aliquem in aquam. Vide MERGO.

Mergi aquis. Ouid. 5. Metam.

Feruentibus aquis mollire. Ouid. 1. Metam.

Aquam perdere. Quint. lib. 11. cap. 3. De pronuntiatione, Temporibus præfinitis aquam perdit: id eft, Tempus. Sumptum ab horologiis quæ aqua olim fiebant, ad quæ tempus orandi dabatur. Vide CLEPSYDRA.

Perfluunt aquæ ferule Tybur. Horat. 4. Carm. ode 3.

Permiscerí dulci aqua. Vide PERMISCEO.

Plaudere aquas natatus. Sylu. 3. Hoc eft, Pereuiere.

Præbere aquam. Horat. 1. Serm. fat. 4.

Præcipitari in aquas, à poetis dicuntur fidera quum occidunt. Ouid. 4. Faftorum.

Scorpius in virides præcipitatur aquas.

Præcipitari aquis dicitur lux. & aquis nox exire, quum aduefperafcit aut nocteftit. Ouid. 4. Metam.

Præterucbi aquis rectis. Stat. 5. Thebaid.

Properantis aquæ ambitus. Horat. de Arte poetica.

Quatere aquas & coctere Neptunus dicitur. Ouid. epift. 17.

Refrænare. Ouid. 6. epift.

Aquas alio de fonte petere, refundit arcus: Id eft, Iris. Stat. lib. 4.

Retorquet in fe lapfas aquas Mæander. Ouid. 9. epift.

Sceare. Ouid. 3. Amor. eleg. 11,

Aut feat impofita virgine taurus aquas.

Siftere. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. Virg. 4. Æneid.

Siftere aquam fluuis. Datum eft PLVVIIS.

Sorbere. Ouid. 2. de Arte amandi,

Terraque exfeftes arida forbet aquas.

Sternere aquas dicuntur dij æquoris vel fluuiorum, quum tranquil litatem indueunt. Valer. lib. 2. Argonaut.

Sternere aquas æquor. Virg. 8. Æneid.

Subeunt lucos aquæ. Horat. 3. Carm. ode 4.

Succedere æquor. Ouid. 11. Metam. Rex iuffæ fuccedit aquæ: Id eft,

Sub aquam fe demittit.

Temperare aquam ignibus. Horat. 3. Carm. ode 19.

Truncare aquas focias. Claud. in bello Gigant.

Turbare. Ouid. 3. Metam.

Aquas verfare dicitur nauis. Ouid. 13. epift.

Verrendis aquis apta fidera. Id eft, Commodum tempus nauigationi. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.

Volucre aquas in mare, dicuntur flumina. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Vnctam aquam conuiuis præbere. Horat. 2. Serm. fat. 2.

-nec fic vt Neuius, vnctam Conuiuis præbebit aquam. In anatos & fordidos dici potest.

Scribere in aqua. Catullus de gaudere fua, 65.

-fed mulier cupido quod dicit amanti.

In vento. & rapidâ fcribere oportet aqua. Hoc eft, Obliuioni dare.

¶ Aquæ in plurali cum d-cunt. Aquas calidas & medicatas intelligunt, vt Baianas & Puteolanas. Cic. pro Planeio, Deftri ftomachari, & me vnum ex iis feci qui ad aquas venifient. Idem ad Tironem epift. 24. Puto vtrunque ad aquas. Varro lib. 2. de Analogia, Sic & aquæ calidæ, à loco, & aquæ quæ ibi fcatent, quum vt colerentur venifient in vium noftrum non aliæ ad alium morbum idoneæ eſſent. Hæc quum plures eſſent, vt Puteolis, & in Tufcis, quibus vtebantur, multitudinis potius quam ſingulari vocabulo appellarunt.

Aquula, diminutiuum, penult. corr. ὑδάτιον } pro Riuulo vel pifcinula, ad differentiam fluminis. Cic. de Orat. Platanus mihi videtur non tam ipfa aquula, quæ deſcribitur, quàm Platonis oratione creuiſſe. Plautus Curcul. 4. Manic fuffundam aqualam.

Aquæductus, huius aquæductus, m. g. ἐφοδεύτης, ἀγωγός } nomen ex genitiuo & nominatiuo compoſitum, dictumque ab aqua ducenda. Eſt enim Aquæductus, Aquarum deductio. Hoc eſt, quum alicunde aqua deriuatur, vt per cuniculos impoſitos canalibus alsò inducatur, fiue ad bibendum, fiue ad irrigandum. Vide Iulius Frontinus libro ſcripſit de Aquæductibus Romanorum. Vipian. l. 1. D. de Seruit. tuſhe. prad. Seruitutes ruſticorum prædiorum ſunt hæ: Iter, actus, via, aquæductus. Et paulo poſt, Aquæductus, eſt ius aquæ ducendæ per fundum alienum.

Aquæductio, onis, aliud nomen; ſignificat non ius aquæ ducendæ, ſed ipſam ductionem in Lſi autem. to. D. de aqua plu. arc.

Aquæhauſtus, eſt ius hauriendi aquam, & portandi per agrum, fundum, ſeu prædium alterius, ratione ſeruitutis. Differt autẽ ab aquæductu, quòd hic fiat in ſiſtulis & meatibus ſubterraneis: ille verò per animalia, portando. l. ſi prius. 5. 2. & 3. D. de aqua pluu. arcend.

Aquælicium, aquælicij { ὑδροσκοπία } dicitur quum aqua pluualis remanens quibuſdam cheitur: vt quondam (ſi creditur) manali lapide in vrbem ducto. Hæc Feſtus. Hoc ſiebat in magnis ſiccitatibus.

Aquagium, aquagij { ὑδροσκοπία } quaſi Aquæ agium, id eſt Aquæductus, appellatur. Hæc feſtus. Pomponius, l. Heredium. D. de aqua quotid. Is qui ius aquæ quotidianæ habet, vt ſi fiſtulam in eo puncto, vel aliquid aliud quidlibet faeere poteſt, dum ne fundum domino, aut aquagium rivalibus detemus faciat.

Aqualicus, pen. corr. ὑδρηνὸς } Aluus, quò fordes deſluunt. ¶ Item genus quoddam lati inteſtini, ex quo fæcimina hẽri ſolent. Apicius, Reple aqualicum, ſic vt laxamentum habeat, ne diffiliat in coctura.

Aqualiculus, huius aqualiculi, pen. corr. m. g. { ὑδρηνὸς } ab aqua dictus. Et proprie vas eſt in quo poteſt ſoberi. Per metaphoram verò pro venere accipitur. Perſ. ſat. 1.

-quum tibi Caluc Pinguis aqualiculus propẽſo ſeſquipede exet.

Hæc Sipontinus. Cæterum aqualiculus videtur eſſe ab aqualis diminutiuum, ſicut à caulis ſit cauliculus. Vas autem illud pororum alio nomine dicitur Aluus. Præterea aqualiculus non totus venter dicitur, ſed pars ea in quam fordes confluunt: & proprie pororum. Vnde apud Ariſtotelem ex doctiſſimi Gazæ interpretatione ſic habetur lib. 1. cap. 13. Venter infra pectus eſt priore parte: cuiſque radix umbilicus eſt. Cui radici pars fubiecta in latus vtrunque, ilia dicitur. Quæ autem rectè ſubiungitur, ſumca eſt, fue abdomen: cuius poſtremum aqualiculus.

Aqualis, huius aqualis, pen. prod. maſcgen. { ὑδρία. } Varro lib. 4. de Ling. Lat. Et ab aqua Aqualis dictus. Vas eſt aquarium, quo aqua & manibus datur, & mensæ infertur. Eius autem ære cufatius melius per tertiam vocalem in vm definit. Plaut. Curcul. 7.

-dare'n' iſti ſeſtlam, vbi aſſideat ciuò,

Et aqualem eum aqua?

Aquarium, & per diminutionem Aquariolum, pen. corr. { ὑδατοφόρια }

Locus in quem fordida aqua tacitè fluit. Quæ & Latrina à Latendo appellatur. Nec in culina tantùm fiunt eiuſmodi aquaria, ſed tu triclinis quoque & cubiculis, & cœnationibus cum dignitate & elegantia. Ex Sipontino.

Aquarium, locus in flumine aut alia quauis aqua, ad quem animalia potum aguntur. Caro cap. 1. Si putes, ſub radice montis fiet, in meridiem ſpectet, loco ſalubri, operatiorum copia fit, buumque ibi aquarium.

Aquarius, adiect. ὑδατικὸς } vt, Cores aquatiæ. Plin. lib. 18. cap. 28. Italia aquarias cores dedit limæ vice imperantes ferto.

Aquarius ſuleus, Qui hr ad aquas ex agris educendas. Colũ. lib. 12. cap. 8. Caubitur tamen vt pariter illi arborẽtis, ſulcos aquarios, quos nonnulli Elices vocant, faciamus: & omnem humorem in eoliquias. atque inde extra fegetes deriuemus.

Aquatia prouincia. Id eſt, Onus aquæ ducendæ. Cicero in Vatinii, In eo magiſtratu, quum tibi magnio elamore aquaria prouincia ſorte obtigiſſet. Cælius Rhodiginus lib. 18. cap. 9. Aquaria (inquit) prouincia in Ciceronc aduerſus Vatinium, cura eſt Quæſtoris, præſecti mercibus quæ vel mari vel omnino aquis ſubuehuntur, nequid exporteetur. Sed & publicis aquis præfici ſolitos quoſdam ſcimus: de quibus quandoque ſit ſenatuſconſultum factum, vt quorum ciusret cauſa extra Vrbem fortem, lictores binos, & ſeruos publicos ternos, architectos ſingulos, & ſcribas 2. & librarios, accenſos & præcones totidem habere liceret. Hoſce dici quandoque Aquarum curatores animaduerto, inrectdum & Aquarios. Iulius Frontinus, Ille aquarionum tollendus reditus, quem vocant Punctam. Et mox docet, fuiſſe quendam qui appellaretur A punctis. Alibi Frontinus Aquariorum fraudem nominat, quos aquas ex publicis ductibus in priuatorum vſum deriuare deprehendiſſet. Super qua re Cælij Rufi edicta quoque legebarur orano, cui titulus fuit De aquis, vbi aquatiorũ dolo, irriguos agros, ſtabernas, cœnacula perpetuis ſalcinibus coargueebat inſtructa. Hæc Celius.

Aquarij moduli. Vide Modulus in MODVS.

¶ Aquarius, abſolutè dictum in genere maſculino { ὑδροχόος } Eſt cæleſtis ſignum in Zodiaco circulo, de quo multa ſcribit Hyginus. Seruius dicit ſe eundum fabulas hunc fuiſſe Ganymedem, qui ab Ioue raptus, & inter ſidera collocatus, Aquarij nomen accepit. Plin. lib. 18. cap. 26. Circ. in Arato. Horat. 1. Serm. fat. 1.

Aquarius leuis. Ouid. 2. Faſtorum,

Iam leuis obliqua ſubſedit Aquarius vrna.

¶ Aquarius, pro Aquilege. vt videtur. Cælius Ciceroni lib. 8. 6. Niſi ego cum tabernariis & aquariis pugnarem, veterrus ciuitatem occupaſſet.

¶ Aquarij item ſunt aquarum curatores: de qua re vide paulo ante in Aquaria prouincia.

¶ Aquarij item ſunt, vt inquit Feſtus, impudicarum mulierum fordidi affectæ. Hinc puto eam ſignificationem manaſſe, quòd aquarij diuebantur, qui aquam in ædes portabant, qua plurima egent ad balneum, ſeque eluendas mulieres. Apud Plautum meretricula dicit,

Aggerundã quæ aqua ſume viri duo deſeſſi. Hæc occaſione amorũ internuntius ſolebant eis vtchinc Iuuenalis, -veniet conductus aquarius. Septim. Flor. Primi erunt lenones, perductores, aquariolis um ſicari, venenatri, magi. Aquariolũ autem per diminutionẽ ad con-

tempum vt in vilißimis, & omoium vilißimi ipſi dicuntur. Lam-prid.in Commodo, Aquam geſſit, vt lenonum tumſtertis peobrosis narum magis, quàm ei locos frecentes. ad quem fortuna peroexit. Nos additio m Maquarios, Gallicè *Maquereaux*, appellamus. Ex Tuc-tio.

¶ Aquarioli præterea dicuntur qoi vxoris ſuæ ſtuprā æquo animo patiuntur. Apul.in Magia.

Aquaticus, pen. corr. adiect. ¶ *Inaquoſus, irriguus.* Eſt quod in aquis, aut circa aquas viuit: aut aquas, ſiue aquoſa luca frequentat: vt, Auis aquatica. Plo.lib.10. cap.31. Vti anferes, & aquaticæ ferè aues.

¶ Aquaticum, dicitur etiam quod in aquis aut prope aquas naſcitur. Plio.lib.16.cap.40. Frigidiſſima, quæcunque aquatica. Dictum de arboribus.

Lotos aquatica. Ouid.9. Metam.

¶ Aquaticus etiam dicitur Auſter, quòd pluuiam inducat. Ouid.2. Metamorph.

Aquatilis, & hoc aquatile, pen. corr. adiectiuum (*ὑδατικὸς*) Idem quod Aquaticus. vt, Beſtiæ aquatilis, Degens in aquis. Cic. lib.1.de Natue. deor. Beſtiarum autem terrenæ ſunt aliæ, partim aquatiles, aliæ quaſi-ancipites, in vtraque fe de viuentes.

Humor aquatilis, pro eo quod vulgò Humor aqueus dicitur. Varro de Re ruſtic.lib.1. cap.64. Amurca quum ex olea eſt expreſſa, qui eſt humor aquatilis, ac reerementum, &c. Aliter dixit humorem aquatilem, quàm dicitur animal aquatile.

Muſculi. Id eſt, Parui mures in aquis naſcentes. Plio.lib.2.cap.107. Pecus aquatile, duriuſcule dicitur per metaphoeam pro Piſcibus. Columel.lib. 8. cap.17, vbi loquitur de poſitione piſcinæ, Hæc ratione ſtabulis ordinatis, aquatile pecus inducemus.

Aquatile, huius aquatilis, pen. corr. ſubſtantiuum n.g. Animal in aqua degens. Plin.lib.9. cap.12. Aquatilium regomenta plura ſunt, &c. Ibidem cap.13. Aquatilium omnium fœtus inter initia viſu carens.

Aquor. aquaris, aquatus ſum (*ὑδατίζω, ὑδροφορῶ*) aquas, ſiue Aquo, aquas, aquare, Aquam haurire. Virg.4. Georgicorum,

Sed circum tutæ ſub mœnibus vrbis aquantur. Vbi Seruius: Aquantur, Aquam haurium ex vicino. Liu.a.bel.Pun. Cæſ.8.bel.Gal. itte ſine periculo poſſent aquari oppidani.

Aquatum egredi. Salluſtius in Iugurt. Quidam Ligus miles gregarius caſtris aquatum egreſſus, haud procul ab tatere calleli animadueruit repentes inter faxa cochleas.

Aquatio (*ὑδρία*) Verbale, Aquarum vectio. Cæſar 4. bell. Gall. Tamen ſeſe non longius millibus paſſuum quatuor aquationis cauſa proceſſurum eo die dixit.

¶ Aquatio, Aquarum pluuialium abundantia. Plin.lib.32. cap.7. Et hoc viebatur in multis vaſiſiq. per aquationes Autumni naſcebatur.

¶ Aquationem etiam pro irrigatione Palladius vſurpat. Annotauit & Rhodigin.us.

Aquator, penult.prod. Verbale (*ὑδροφόρος*) Qui aquandi miniſterium, præſertim in exercitu, facit. Liu.1.bell. Puo. Cæſar 1.bel. Ciuil. Hæc conſulcandibus, eis nuntiatur aquatores ab equitatu premi noſtro.

Aquatus, pen. prod. adiectiuum. Eſt quod aquatilem humorem natura miſtum habet. Ex quo formatur Aquatice. Plin.lib.18. cap.9, Omne autem verrum aquatus æthuo. De lacte dictum.

¶ Aquatum, pro Diluto. Seneca 1. Nat. quæſt. Intereſt quomodo ſit macerata purpura, craſſius medicamentum, an aquatius traxerit. Vbi craſſum medicamentum opponitur aquato.

Aquatus out liquor. Scribonius Largus, 23, Cum oui aquato liquore.

Aquoſus, adiectiuum, pen. prod. (*ὑδατώδης, ὑδρώδης*) Quod copiam aquæ habet, vt Aquoſus campus. Liu. 9. ab Vrbe. Plin.lib. 18.cap.17.

Aquoſa cryſtallus. Peopert.lib.4. elegi.3.

Cryſtallique tuas ornet aquoſa manus. Aquoſam dixit, vel ob ſimilitudinem & perſpicuitatem, vel quia re vera cryſtallus ex aquæ concretione fit, vt habet Plin.lib.37.cap.2.

Languor, de hydrope. Horat.2. Carm.ode 2.

Nubes. Virgil.6. Æneid. Ouid.4. Metam.

Orion. Virgil.4. Æeoid.

Piſcis. Virgil.4. Georg. Vbi Seruius, Auſtralem Piſcem ſignificat, qui Aquarij vndis ſuſcipitur: vnde & AQVOSI addidit. Tunc etiam Piſcis hic oritur, quo tempore Pleiades occidunt.

Aquoſior. Plin.lib.18.cap.7. In crecoſo & rubricoſo & aquoſiore agro adoreuio.

A QV AE augustæ (*ὕδατος ἀυγούστα*) Ptolemæo, vrbs Aquitaniæ in Gallia, vulgò *Xaintes*.

Aquæ calidæ, vrbs inſulæ Britanniæ, Ptolemæo, vulgò *Bathe*. ¶ Eſt & vrbs ciuſdem nominis Ptolemæo, Vicus aquarius aliis dictus, vulgò *Vichy, Vique*.

Aquæ morticæ, oppidum Galliæ Narbonenſis opere C. Marij, eorum paſſus à Rhodani oſtiis deductæ, vt ait Plinius. Vulgò *Aigues mortes*.

Aquæ Sextiæ Salyum, ſiue Salyorum, Galliæ Narbonenſis vrbs, nunc Aquenſis ciuitas, quam Sextius dux redactis in poteſtatem Salyibus ædificauit, nomen à cõditore & aquis calidis adepta. Author Strabo. Vulgò *Aix en Prouence*. Plin.lib.3.cap.4.

A QVAE A, Oppidum Hetruriæ. Vnde Aquienſes & Aquenſes Plinio & Ptolemæo dicti.

Aquifolia, aquifoliæ, quaſi Acufolia, ab aculeis foliorum, Arbor ſylueſtris, habens aculeata folia, quæ non decidons, ſeréque baccas ſine fuco. Plin.lib.24 cap.13. Aquifolia arbor in domo aut villa ſata, veneficia arcet. Dicitur & Aquifolium in neutro genere pro eodem. Plin.lib.16.cap.33, Cæteræ Vece concepæ, aquifolium, terebinthus, paliurus, caſtaneæ, glandes.

A QVILA, pro eo, quòd vrbs Brutiorum, ex ruinis Furconij antiquiſſimi oppidi à Longobardis ædificata, vt ſcribit Volaterr.

Aquilia, aquiliæ, pen. corr. (*κύκνος*) Auis olim Ioui ſacra. Eius ſex ſunt genera. Vide Iunius.lib.10.cap.3.

Aquila vnde dicatur. Vide AQVILVS.

Aquila anataria apud Plinium.id eſt Anatum inſectatrix, quam Ariſtoteles neſſophonon appellat, & leporaria, quam ille lagophonon: à occandis leporibus & anatibus indutis nominibus. Budæus.

Aquilæ feroces. Horat 4. Carm. ode 4,

-nec imbellem feroces

Progenerant aquilæ columbam.

Fuſus. Virgil.11. Æneid.

Aquilæ clangunt. In elegia de Philomela.

¶ Aquila etiam fuit ſignum ſingularum legionum Romanarum. Vnde Aquilifer dicebatur qui eam geſtabat, aliàs Signifer. Cic. in Catil. Quum Aquilam illam argenteam (cui etiam ſacrarium ſceleratum domi fuæ fecerat) ſcirem eſſe præmiſſam. Ouid. 5. Faſtorum,

Romanæque aquilæ ſignifer hoſtis erat. Locan.lib.1.a.

-infeſtiſque obuia ſignis Signa, pares aquilæ. Eodem lib.50,

Vt notæ fulſere aquilæ, Romanáque ſigna. Galba Ciceronis lib.10.30, Aquilæ duæ, ſigna ſexagenta ſunt relata Antonij.

¶ Aquilæ ſenectus, Prouerbium quod in ſeoes derbatuæ bibaces magis quàm edaces. Nam Plin.lib.10.cap.3. refert aquilas neque ſenio, neque ægritudine opperere, ſed fame, intantom ſuperiore accreſcente roſtro vt vduneritas aperiri non queat: eóque aquilam tantum in ſenecta bibere, aui de præda ſanguinem ſugere, quum nullæ fere aues aduncis vnguibus, buccoou vtantur, preter tunuculum & miluum: quanquam ij quoque perquam raro bibant. Author Ariſtoteles lib. de Natura animalium 8. Terent. Heaut. 2. 2.

-vrſa vero eſt, quod dici ſolet, Aquilæ ſenectus.

¶ Aquila non capiat muſcas. Prouerbiu ſaciem habet: pro, Somni viri negligum minuula quæq; animos eorum excelſus res humiles deſpicit, aut, Egregiè docti non nonnoquam in minimis labuntur. & Maximis negotijs occupati, ad puſilla quædam conuiuent. Eraſm.

Aquilinus, adiectiuum, penule prod. (*κύκνος*) quod ad aquilam pertinet, aut quod eſt aquilæ ſimile: vt, Aquilinus naſus, id eſt Aduncus. ſutar rollei aquilini: & aquilinæ vnguiæ, hoc eſt Rapaces. Plautus Pſeud.13,

Ao tu inuenire poſſulas quenquam cocom,

Niſi ſic miluinis, aut aquilinis vnguiis?

Aquiſifer, pen. corr. aquiferi, pen. corr. (*κύκνοφορος*) Dicebatur ſignifer in Romana militia, ab aquila, quam, vt ait Plinius) Romanis legionibus Marius in ſecundo Conſulatu ſuo proprie dicauit. Cæſar 5. bel. Gal. Ex quibus L. Petroſidius aquiſifer quum magna multitudine hoſtium premeretur, aquilam intra vallum proiecit.

Aquilegium, aquilegij (*νιπτῆρ*) Collectio aquæ. Plaut. Si pluet, aquilegium me inuabo.

Aquilicia feſta dicebantur, quibus Ioui pro aqua è cælo elicienda ſacra faciebant. Horum meminit Tertull. in Apologet. cap. 40.

A QVILEIA (*ἀκυλήια*) à Romanis condita in Italia, incumbentibus Barbaris oppoſita: emporium Illyricarum gentium, verba ſunt Serabonis. Liu. 10. bel. Maced. Aquileia colonia Latina eodem anno in agro Gallorum, eſt deducta. Hactenus Liuius. Hæc vrbs non prius capot extulit, quàm ſubactis Pannonijs, ex quibus tanquam claſtris ad Danubium pæne factis, turum id cœpit eſſe iter, quod (teſte Tranquillo) Augustus ſæpe frequentauit. Aquileienſium fides probata eſt Maximorum patris & filij bello, vt refert Capitolinus. Aquileia, hodie *Aiglar* caſtellum vulgò. Silius lib.8.

Necnon cum Ventris Aquileia perfurit armis. Martialis,

Et tu Ledzo felix Aquileia Timauo.

Aquilex, pen. corr. aquilegis, pen. corr. ab aquis legendis dictus eſt, vt author eſt Marcellus, artifex inueniendorum fontium, aquarúmque colligendarum ad aquæ ductus: item fere eam eo qui Librator vocatur in li. C. de Excuſatio. artificum. ab aquis librandis dictus. Plio. Iunior ad Traianum de amæ ductu Nicomedenſium loquens, lib.10. epiſt.38, In primis neceſſarium eſt mitti à te vel aquilegem, vel architectum: me ruſtis cuenire quod aceidit.

Aquilifer, Aquilinus. Vide AQVILA.

Aquilina, vel Aquilegia (*ἀκυλήια μέγε*) Herba eſt eadem cum Chelidonio maiori, paulo tamen rotundioribus foliis ac mollioribus, caule cubitali, recto & tenui, &c. Reliqua vide apod Mathiol. in Diosc.lib.2. cap.176.

A QVILIA, ſiue ino I. Aquilia, gens fuit Romæ patricia, ab Aquilio, id eſt nigro colore, ita dicta. Hæc familia paucos habuit claros. Producrunt tamen ex ea nonnulli Conſules, vt C. Aquilius Subinas, qui Conſul foit eum, T. Sicinio anno ab V.C. CCLXVI, vt author eſt, Dionyſius lib.8, & Liuius lib.12. Item M. Aquilius Gallus QOI.CO.9. fuit cum C. Mario anno ac CLXXI, vt author eſt Caſſiodorus. Huius filius fuit C. Aquilius Gallus, Ciceronis in prætura collega, vt ipſe author eſt in oratione pro Cluentio, & Offi.3. Summus hic fuit Iuriſconſultus, rrſte Cicerone pro Quinctio & pro Cecinna, & Pomponio in li. D. de orig. Iur.

A QVILO, penultima correpta, Aquilonis, maſcgen. (*βορέας*) Ventus eſt (inquit Seruius) qui de alto flat, id eſt à Septentrione, & tempeſtates grauiſſimas facit. Feſtus, Aquilo ventus à vehementiſſimo volatu ad ioſtar aquilæ appellatur. Plin.lib.2. cap.47. A Septentrionibus Septentrio, interque eum & exortum ſolſtitialem Aquilo. Aparctias dicti & Boreas. Cic.6. Verr. Spelunca quædam couuerſa ad Aquilonem. Aquilonis vim pulcbrè deſcribit Ouid.lib.6. Metamor. & 3. Triſt. elegia 10.

Denſus Aquilo ab oris Hyperboreis. Virg.3. Georg.

Frigidus. Virgil.1. Georg.

Impetens. Horat.3. Carm. ode 30.1. Hoc eſt. Valde potens. Acron. & Porphyr.

Nuoſus. Seneca in Herc. Oeteo, 7.

Aquilone atri ſtuctus: id eſt, Quos Aquilo ſtans atros fecit. Virg. 5. Æneid.

Aquilone ſecundo agi, pro Aura ſecunda. Horat.2. epiſt.2,

Non agimur tumidis velis Aquilone ſecundo:

Non tamen a duerſis ætatem ducimus Auſtris. Hoc eſt, Non ſumus in ſumma felicitate & proſperitate, ſed nec in ſuma calamitate. Inſurgit

Insigne Aquilo. Horat. Epod. 10.
Radix terræ. Aquilo Horat. 1. Serm. sat. 6.

¶ Aquilones Cic. 2. de Nat. deor. Itaque & Aquilonibus reliquisque frigoribus adiectis, durefiet humor, & idem vicissim mollitur tepefactus, & rabefiet calore. Vide Plinium, lib. 2. cap. 47. Aquilones hic dicuntur venti, qui certo ferme die bus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 21. quos vocant Etesias & Prodromos.

Aquilonibus obiectæ aliquam. Horat. 3. Carm. ode 10.

¶ Aquilonibus medius per alium ire: id est, Medio hyeme, vel in maximis tempestatibus per æquor navigare. Virg. 4. Æneidos,

Quinetiam hyberno molirisfidere classi?m,

Et medio properas Aquilonibus ire per alium.

Aquilonaris, & hoc Aquilonare (Plautus) adiectivum, penult. prod. Cic. 2. de Nat. deor. Sed etiam regio quæ tum est Aquilonaris, tum Australis.

Aquilonius, aliud adiectivum (Ovidius) vt, Aquilonia loca, in quibus flat Aquilo: Id est, Frigida. Plin. lib. 17. cap. 13. Omnes verò herbæ, vehementiores effectu viribusque tunc in frigida loca, vt in Aquilonia nis.

Hyemis Aquilonis. Plin. lib. 17. capo.

Luna, Quæ degrefia est in Aquilonem. Plin. lib. 2. cap. 97.

Proles. Properlib. 2. eleg. 19. Et, Aquilonia pigniora, idem, hoc est, filij Aquilonis. Stat. 5. Theb. 87.

Sinus. Id est, Aquiloni expositus. Plin. lib. 16. cap. 19.

AQVILONE, Populi in Sexta regione Italiæ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Aquillus, adiectivum, pen. corr. (Carmen 16.) Festus, Aquilus color est fuscus & fubniger: à quo aquila & ea esse videtur: quianos eam ab acuto volando dicam velus. Aquilus autem color ab aqua est nominatus. Nam quum antiqui duos omnino naturales nescirent, id est, Album & Nigrum, interuenire autem si quoque quasi neutrum simile esset, vt iamen ab vtroque propteraetum trahat, puta fumum ab aqua cum denominauerunt, cuius incernus est color. Hactenus Festus. Plaut. Preuulo. 16, Statura autem magna, nepore aquilo. Id est, fasco & fubnigre. Sacr. an Aug. cap. 79. Nafum & a fummo eminentiorem, & ab imo deductiore m, colorem inter aquilum candidumque.

Aquimanile, huius aquimanilis (Gellius) Vas aquarium. Paul. 3. in prine. Dde fupellellegar.

Aquiminarius, vel Aquiminarium, huius aquiminarij (Gellius) Vas potorium. Pomponatus in l. In argento. D. De aur. & argent. legat. De Aquiminario Cassius ait, consultum fe respondisse: quum aiteet argentum potorium, aliter efcarum: legatum esse, efcario cedere. Idem in l. Cum aurum. 5. Si cui. D. de auro & argento leg. Sicui fortefe cerarum argentum legatum sit, id solum debebitur quod ad epulandum in mensitero habebit: id est, Ad vsum & potum. Vnde & de aquiminario dubitatum est: & puto continen. nam & hoc propter cefcæ parcum. Paulus generare autem erruntauri in l. 3. D. de fupellect. legar. Supellectile (inquit) legata, hæc continentur, mensæ, citeo, prophora. vasa aquaria, pelues, aquiminaria, candelabra, &c. Paulo post, Nam & prius argentea, & aquiminaria argentea, in supellectile esse non dubitatur. Alciat. Parerg. lib. 8. cap. 4. putat fuisse fcutellæ quam fecerum appellant quidam aptam, fed quæ tamen magis cibo capiendo vsui esset.

AQVINVS, Malus quidam poeta fuit, de quo fic Cicero 5. Tuscul. Adhuc neminem cognoui poetam, & mihi fuit eum Aquinio amicitia, qui fibi non optimus videretur. Hinc apud Catullum, Casios Aquinios, male feerum arborum, pro Casios Aquinios, teftio modum do verfu vocales coniungendæ fuot, vt earum coetu vis comprehendatur fyllaba. Turnebus.

AQVINVM, pen. prod. (Plautus) Latinorum oppidum, quod Melpha fluuius alluit, vt author est Strabo. vulgò Aquino. Cic. 2. Philip. Quò Romam profecifcens, ad Aquinum accederet, obuiam prodiffe magna fanè multitudo.

Aquipenser. Vide ACIPENSER.

AQVITANVM, penult. prod. Germaniæ nobiliffima ciuitas, prius Vegera dicta: Caroli Magni fepulcro nobilitata. vulgò Aix en Allemagne. Germani Aken vocant.

AQVITANIA (Ἀκουιτανία) Tertia pars Galliæ, de qua fic Plin. lib. 4 fcribit, Gallia (inquit) omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, a nonibus maximè distincta: a Sealde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eadémque Lugdunensis, inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitania. Aremoricæ autè dicta. vulgò Guienne, quasi Aquienne.

Aquitanus, a dectiuum, penult. prod. vt Aquitanæ gentes, apud Tibull. lib. 1. eleg. 7.

Hunc fore Aquitanas posset qui vincere gentes.

Aquitanicus (Ἀκουιτάνικος) aliud adiectiuum, pen. corr. vt Aquitanicæ gentes, apud Plin. lib. 4. cap. 19.

AQVITES, penult. corrept. Sacerdotis nomen apud Phasidem. Valer. Hacc lib. 6,

-magnique facerdos

Phasidis, Aeetis Aquites errabat in agris.

Aquor, aquaris, Aquosus, Aquola, Vide AQVA.

A R A

Ar me, pro Ad me antiquè dictum. Plaut. Trucul. Ar me adeunias. Vide in ARBERIA.

Ara, huius ara (Bussis.) Seruius, Nouimus aras & duis esse superis & infens confecratas: Altaria verò esse superorum tantùm deorum, quæ ab altmudine conflat esse nomina: a. Macrob. lib. 3. Satur. cap. 2. Multifariam legimus quod liture fola non possit oratio, nisi in qui deos precatus, etiam aram manibus apprehendat. Inde Varro Rerum diuin. lib. 4. dixit aras primùm anfas dictas, quod essent necessitium à facrificantibus eas tenere. Anfas autem teneri solere vasa quæ dubiret? Commutatione ergo literarum, atas dici cœptas est Valesius & Fufius dictos prius, nunc Valerios & Furios dici. Hæc omnia illo Poeta exequutus est verfu, lib. 4. Æneidos,

Talibus orantem dictis, arásque tenentem

Audiit omnipotens. Hæc Macrob. Varro 4. de Ling. Lat. Vbi fru mena fruges tenentur, & arefcant, Ærea. Propter horum fimilitudinem, loca in vrbe pura, Aræa. à quo pôt et am Ara deúm esse, quòd pura: nifi potius ab ardore. Seruius in 2. Æneid. Ara dicitur à precibus, quas Græci ἀρὰς dicunt: vt contra imprecatio ἀραὶ dicitur.

¶ In aram confugere, saluis asylum petere, quam Canuuci Immanuiram fe fecisse appellant. Gellius autem transfugium. Cic. 1. Tusc. Primùm autem tanta progenie orbatum quum in aram confugisset, hufti lus manus interimit.

Aram tangere pellex. lege Numæ vetabatur: si tetigisset, solutis crinibus aquum cædere tubebatur: tum facerdos verfus ad Orientem, meditato & solenni precationis carmine, verbis preffis ex annalium vetuftate eruttis, summa & deos precatus, vota effundebat: quam plenuque ter repetebat. Ex Girald. in lib. de dus Gent.

Vsque ad aras esse amicem, Periclis apophthegma, quo admonemur nonnunquam quo confulamus amicorum commodis, eorúmque voluntati morem geramus, fas vsque paulum à recto declinemus: verùm eatenus ope propter hominem amicum, numinis reuerentiam violemus. Olim enim iuramenta, aram manu contingebant, vt ostendit Cic. pro Flacco. Meminit Plutarchus & Gellius.

Aras veteres tenebant quum à dis aliquod peterét. Virg. Æneid. 6. Talibus orabat dictis, arásque tenebat. Quo loco Seruius, Rogabant enim deos, aram antè tenentes.

Ab aris pului narubisque detrahere. Cic. de Arusp. responsis.

Ab aris fociísq; innocentem proiici, & vitam degere in exilio. Cic. Antequam in ære inuti lum.

Peo aris focíque certare. Cic. 2. de Natur. deor. Est mihi tecum pro aris & foeis certamen, & pro deorum templis atque delubris.

¶ Ara, Cafa & fub fus. Ouid. 2. Metam. Cic. 2. de Nat. deorum, Inde Negræ cernes propter fulgenus acumen

Aram, quam flatu permulcet spiritus Austri.

¶ Aræ dicuntur fatæ quæ inter duas fanduntur, medio mari eminent. Aræ dicæ propterea quòd ibi Arri & Romani fœdus iurarunt, finefque imperij fui illic esse voluerunt. Hæc ferè Seruius in illud Virgilij 1. Æneidos,

Tres Notus abreptas in fxta latentis torques.

Saxa vocant Itali medíus quæ in fluctibus aræ.

¶ Aræ cælium. Seneca in Agamem. 6.

Aræ plancti bus vallantur. Stat. 10. Theb.

¶ Aræ deorum ignorum Epimenidis varii Ceetensis fuasione in Asiæ ere cte furuntur: de quibus vide Paufan. Diogenem Laert. Suidam, & plerosque alios. Meminit etiam harum D. Lucas in Actis Apoft. cap. 17.

¶ Aram legum Cic. Verr. 4, vocat Praetoris tribunal, & iudicium fubfellia.

Fengida ara, Id est, fine ignibus. Hoc est, in qua non sacrificatur. Val. 1. Argonaut.

Iumida. Ouid. 3. Trift. eleg. 13.

Iumofa. Ouid. 2. 3. Amorum. eleg. 13.

Gramineæ. Virgil. 12. Æneid. Romani enim moris fuerat, cespitem ara fuperimponere, & ita facrificare. Gramineas autem ideo, quia & de bello res agitur, & Marti facrificatur, cui gramen eft conseeratum. quod secundum Plinium in Nat. hist. ex humano cruore proueratur. Hæc Seruius.

Herbofæ. Ouid. 15. Metam.

Merlæ, Id est, quæ merlos reddât; vtpote destinatæ alicuius mortis, aut peragendo funeri. Virgil. 5. Æneidos,

Et quo relliquiæ, diuinique ossa parentis

Condidimos tecrat, mœftáque facraimus aras.

Sacrificæ. Valer. 8. Argonaut.

Sanctæ. Ouid. 3. Metam.

Sepulcrales. Ouid. 8. Metam.

Aes fua alicui. Tacit. lib. 3, Et aram Drufo fuam difiecerat. Et lib. 3. Vrbs Philippopolis à Philippo Macedone fira.

Sopitas aras ignibus excitare. Virg. 8. Æneid.

Sylueftres. Stat. 5. Thebaid.

Teftibus aris aliquid agere. Stat. 1. Achil.

Thuriceremæ. Lucret. lib. 2. Ouid. de Arte amandi, 3.

Thuriferæ. Stat. 1. Achil.

¶ Adolere aras. Tacit. lib. 14, Nam eruore captiuo adolere aras, & hominum fibris consulere deos fas habebant.

Adorare. Seneca in Agamem. 6.

Aræ ealent thuce. Virgil. 1. Æneid. Claudian. 1. Paneg.

Aram eoronis cingere. Ouid. 3. Trift. eleg. 13.

Colere victimis. Seneca in Hercul. furente. 1.

Aris thura dare. Ouid. 2. Amorum eleg. 13.

Aræ defituere aliquem. Virg. 2. Æneid.

Ara exhalat odores. Lucret. lib. 2.

Aras exorare. Id est, deos exorare, quos ante aras ftantes, manúq; illas tenentes, rogabani. Ouid. 7. Metam.

Ari honorem facere. Virg. 4. Æneid.

Arani imbuere. Virg. 1 eeloga, -illius aram

Sæpe tenee noftris ab ouilibus imbuet agnus. Vide ENBVO.

Aris dona imponere. Virg. 4. Æneid.

Aris honorem imponere. Virg. 11. Æneid.

Aras votis incendere. Virg. 3. Æneid. Votis, Id est rebus quæ voueramus.

Aras inceftare, Id est, Polluere. Stat. 5. Sylu. 5.

Inferre dapes ara. Valer. 5. Argon.

Inquinare aras. Seneca in Here. Oeteo. 13.

Ma dare aris honorem. Virg. 7. Æneid. Honores, id est victimas honori deorum, aut honocandis duis conficientes. Nisi MACTARIT ad Taurum potius referre velis, & poftea, HONORES MERITOS; per appositionem (quam vocant) inferre.

Aræ torquibus ornatæ. Virg. 4. Georg. Id est, Coronis.

Placare aras odoratis ignibus. Ouid. 15. Metam.
Ponere aras. Horat. 2. epift. 1.
Promittere aris. Id eft, Vouere aliquid. Stat. 6. Thebaid.
Cæde fpargitur ara. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.
Succendere aras. Seneca in Here. Oet. heo. 7.
Tangere. Virg. lib. 12.
Tango aras, mediúſque ignes, & numina teſtor. Vide Macrobium in ARA, paulo ante.
Tenere. Vide paulo antè Aram tenere.
Tingere ſanguine votiuo. Ouid. 10. epiſt.
Verbenis ara vincta. Horat. 4. Carm. ode 11.
Violare aras. Sil. lib. 17.
Vouere. Aras facrare. Silius lib. 16.
Forſan ſacraſſet Zephyro quas vouerat aras.
Ad aras libare. Virg. 7. Æ. eoid.
Affare ante aras. Ouid. 8. Metam.
In aris animam finire. Ouid. 7. Metam.

Arabarches {ἀραβάρχης} EXTRA Imppp. Vall. Grat. Theod. conſtitutio in l. 9. C. de vectig. & commiſſin hæc verba, Vſurpantiumen totius licentiæ ſubmouemus, citra vectigal Arabarchiæ, per Ægyptum atque Auguſtaneam conſtitutionis nihilque ſuper tranſactionis animalium quæ fine prohibitione ſolita minime permittenda eſt, remeanté per lecentiam vendicari concedimus. Quæ verba indicant Arabarchen, præfectum fuiſſe ex gente vectigalis de pecuariis quæ ex Arabia in Ægyptum deuchebantur: vi ſit illud nomen officij publicanorum. Meminit ergo Iuuenalis T. Alexandrum natione Ægyptiũ, vt Tacitus hiſt. 2. Ioſephus 12. annal. Arabarchen appellat.

Atque triumphales, inter quos Arabarches habetur.

Neſcio quis titulus Ægyptius, aut Arabarches. Vt non immeritò damnandæ ſint qui ſimpliciter Mollem accipiunt, ſdque editis annotationibus probant. Quæ propter & in epiſt. M. Tullius ad Atticum, lib. 2. 13. appellat Arabarchem M. Antonium, quaſi Ægyptium publicanum. Exturpatæ enim ab illis ingenia vectigalia. vnde pecuniam conflarent, qui deinde prodigeret: vt eſt apud Plutarchum. Alexatus lib. 1. Præterm ſſorum. Paulus Manutius non Antonium ſignificari putat. ſed Pumpeium. Vide Cn. Pompeius in POMPEII.

ARABIA {Ἀραβία} Aſiæ regio eſt. Ptolem. triplex eſt. Petræa, Deſerta, Felix. Petræa ſic dicta à Petra vetuſtiſſimo oppido, Ægypto ludææq; confinis eſt, auctore Ptolemæo: Strabuni autem ac Plinio alio nomine Nabathæa dicitur. Poſt Petræam Arabia deſerta Ptolemæo vocata, Strabonі autem Scenetis, vbi & Scenæ vbi Plinio, Κεῖ δὲ σκηνῖται dici placet, quod gens vaga & ſine ædificis in tentoriis habitet. Hæc à Meridie montibus & ſylua felicis cincta eſt. à Septentrione Meſopotamiam habet ab Occidente, Petream. Arabia felix Meridiem verſus, inter duos ſinus Arabicum, & Perſicum, veluti peninſula extenditur, quæ (vt Strabo ſcribit) bis vt India, fertur ob fœcunditatem, flumnibus ſeatet. de hac vide Plin. lib. 6. cap. 28.

Arabs, Arabis, pen. cor. {Ἄραψ} adiectiuum, Qui Arabiam incolit. Horat. 1. epiſt. 7.

-nec Ona diuitiis Arabum liberrima muto.

Arabes, vel Arabas, accuſatiuus pluralis. Caſul. ad Furium & Aurelium, 31. Siue in Hyrcanos, Arabaſque mollet, &c.

Arabum beatæ gazæ. Horat. 1. Carm. ode 29.

Arabas palmiferos dixit Ouid. pro Arabia palmifera, & palmarum ferace, lib. 10. Metam.

Arabs mollis. Claud. 7. Paneg.

Arabiens, pen. cor. adiect. {Ἀραβικὸς} vt Arabicus vdus. Plaut. Merc. 8.

Arabicus, aliud item adiectiuum {Ἀραβικὸς} vt Arabius odor. Plaut. Pœnulo, 18. Propert. lib. 2. eleg. 3.

Nec ſiqua Arabico lucet bombyce puella. Id eſt, ſerico quod in Arabia bombyces texunt. Sed hic Arrabio legendum eſt, productionis cauſa.

Arabicè, aduerbium {Ἀραβικῶς} vt Arabicè olère: id eſt, ex odoribus Arabicis. Feſtus.

Arabica {Ἀραβικὴ} Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Arabica ebori ſimillima eſt, & hoc videretur, niſi abnueret duritia. Putant contra dolores neruorum prudeſſe habentibus.

Arabicus lapis {λίθος Ἀραβικὸς} teſte Dioſcoride, eburi ſimilis eſt, qui trimus illinus hæmorrhoidas exſiccat: ciuſque cinis dentifricio optimus eſt. Hæc ille lib. 5. cap. 106.

Arabicus ſinus {κόλπος Ἀραβικὸς} Fluminis inſtar anguſtus eſt, atque proli xus ad ſtadia decem millia vſque ad oſtium, eo prorſus anguſto exiſtente. Hæc Strabo lib. 2.

Arabilis. Vide ARO.

ARABIS, ſiuuius. Vide ARBIS.

Arabis, ſiue Draba {κραμβὶς, ἄρασις} Herba eſt ad cubiti altitudinem aſſurgens, foliis lepidio non ferè diſſimilibus, & vmbella ſambuci. Hęc in campeſtribus præſertim, & agrorum marginibus naſcitur. Phua vide apud Dioſcor. lib. 3. cap. 157.

ARABES {Ἄραβες} Oppidum à Nicanore præfecto Meſopotamiæ condium. Plin. lib. 6. cap. 26.

ARABYS {Ἄραβις} Apollinis fuit filius ex Babylone (vt inquit Plin. lib. 7. cap. 56) quem medicinæ artis quidã voluerunt extitiſſe repertorem. ¶ Eſt & Arabus lapis, qui Dioſc. Arabicũ vocat. Vide in ARABICVS.

ARACHNE, puella Lydia lanificii peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade quacum certamen ſuſceperat, conſtractum, laqueo gulam ſibi fregit: quam Pallas in aranеam mutauit. Author Ouid. lib. 6. Metam. A Græcis {ἀράχνη}, à Latinis Aranea dicitur. Virg. lib. 4. Georg. in ſaribus ſuſpendit aranea caſſes. & (vt natat Seruius) Araneus etiam ab antiquis dicebatur.

ARACHOSIA {Ἀραχωσία} Vna eſt è Satrapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plin. in deſcriptione Indiæ. & Strabo lib. 11. Scribitur & Aracoſia ſine aſpiratione.

ARACHTHVS {Ἄραχθος} Fluuius eſt Epiri, non procul à Nicopoli, in ſinum Ambracium influens. Meminit huius fluuij Plin. lib. 4. cap. 1. & Ptolem. lib. 3. cap. 14.

Araciæ ficus, Ducuntur albæ, pediculo minimo, latiſſimæ, de quibus Plin. lib. 15. cap. 18.

Aracidna, Planta eſt ſponte naſcens, quæ cum ſeradiciibus ramoſis ac multoplicibus. nec folium nec herbam vllam, aut quidquam aliud ſupra terram habet. Plin. lib. 21. cap. 15.

Aracos, Herba eſt ſponte prouenieas, de qua Plin. lib. 21. cap. 15.

ARACYNTHVS {Ἀράκυνθος} mõs eſt Mycenæ ſic eregum quidam in Attica regione eſſe dicunt, quod Virgilium ſeriqiſſe aſſerunt, quum ait 2. celuga,

Amphion Dircæus in actæo Aracyntho.

Alis in Bœotia eſſe dicunt: & mure paſtorali Virgilium eſſe loquatum, qui locum vnum pro altero ſæpe ponunt: vt ſimiliter apud Theocritum ſæpe conſpicitur. Nuonulli verò in Arcadia eſſe dicrũt. Solinus verò & Plin. lib. 4. Acarnaniæ montem dicunt: vnde exiſtimo & in Attica, & in Bœotia, & in Arcadia, & in Acarnania eiuſdem nominis montes fuiſſe.

Aracynthi rupes. Propert. lib. 3. eleg. 15.

ARADII {Ἀράδιοι} Phœnicum populi, ab Arado ciuitate, qui cum exercitu Phœnicis, Syriacis regibus vt amicis obtemperabant. De his plura Strabo lib. 16.

ARADVCA {Ἀράδουκα} Vrbs Luſitaniæ, quæ vulgò ab Hiſpanis *Arauca* dicitur. Ptolem. lib. 2. cap. 6.

ARADVS, pen. corr. {Ἄραδος} Phœnicię ciuitas Tripolęos, aun procul à Tyro & Sidune. Tripolis enim maritimum oppidum ſic dictum eſt à tribus uppidis, Tyro, Sidone, atque Arado, vt authores ſunt Plinius & Strabo. Arado oppoſita eſt Antaradus io Meridiem; quæ hodie *Tortoſa* dicitur, amœniſſima ciuitas, ſita non procul à Damaſco. Ptolemæus 10. tab. Aſiæ 4. Apud Melam inſula eſt & oppidum. Sed nim aut lib. 2. cap. 7. de Mediterraneі maris inſulis: Arados etiam in Phœnice eſt parua, & quantum patet rota oppidum, frequens tamen, qua etiam fubter aliena tecta ſedem ponere licet. Obuarius deiectam nunc vulgò vocari ARE.

Aradus {ἄροτος} Dicitur corporis motus cum exercitio. & dolore. Cæl. lib. 3 cap. 10. Galauetem Commen. de victu acu. lib. 4. dicit aradum ſignificare turbatiuem quandam, & veluti pugnam, quæ in ventre ex diferepantibus faeultate cibariis oritur.

ARAE PRAVITAE, Germaniæ vrbs ad Danubium, Ptolem. 20, vulgò *Nordlingen*.

ARAETHYREA {Ἀραιθύρεα} Regiuncula eſt Achaiæ propriè dictæ, poſtea Aſophis dicta, vbem habens eiuſdem nuinicis, quam Homerus in Catalogo ab amœnitate commendat. De hac Plin. lib. 4. cap. 5. & Strabo lib. 8.

ARAEVS {Ἄραιος} Fluuius de quo Strabo lib. 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere, alias uſtius in aliud quare ereuntes, Boream verſus, non aut ſulo Hyrcanium ſinum verſus.

ARAMAEI {Ἀραμαῖοι} dicti ſunt Seythæ, alio numine Sacæ à Perſis appellati. Plin. lib. 6. cap. 17.

Aranea, aranеæ, pen. corr. {ἀράχνη} Tela quamaranеus facit. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

-nun illud opus tenuiſſima vincant

Stamina, nec ſummo quæ pendet aranea rigno. Catull. ad Fabullum, 13.

-nam tui Catulli Plenus faceulus eſt aranearum.

¶ Aranea. pro ipſo animali etiam accipitur. Ouid. 6. Metam.

Stamen & antiquus exercet aranea caſſes. Virg. Georg. 4.

In foribus iaxos ſuſpendit aranea caſſes. Vbi Seruius, Virgilius quidem cuiſſindi tranciæ ſtiendum maiores animal ipſum maſculinogenere appellaſſe, hic aranеus: retia verò quæ faciuny, feminino. Hæc Seruius. Culum. lib. 9. cap. 15. Araneis, qui fauus corrumpunt detractis. Plin. lib. 8. cap. 28. Aranei cum telis primi cadunt.

¶ Aranea, pro lanugine illa, qualis in virgultorum ſummitatibus enaſcitur, eique corrumpe. Salicis fructus nore mauuratem in araneam abit, Plin. lib. 24. cap. 9. Hue eſt, In lanuginem aranеæ ſimilem.

Aranеæ telas exercet. Ouid. 6. Metam.

Filum pede deducit. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14.

Aranei tenuia ſila. Lucret. lib. 3.

Arida aranеa. Idem, lib. 6.

Aranеorum genera & naturam leges apud Plin. lib. 11. cap. 24.

¶ Eſt & aranеus, marinũ animal Plin. lib. 32. cap. 11.

¶ Aranеus mus. Animal in Italia, de quo Plinius libro 8. cap. 48. In Italia muribus aranеis, vt aranеeus eſt murſus. Colum. lib. 6. cap. 17. Miſoque aranеos, quem Græci *μυγαλῆν* appellant, quanuis exiguis dentibus, non exiguam peſtem moliuntur. Vide MVS.

Araneum, huius aranei, penultima corrupt. Vitium peculiare oliuis & vitibus, cuum veluti telæ inuoluunt fructum & abſumunt: authore Plinio lib. 17. cap. 24.

Araneola, huius aranеolæ. pen. corr. diminutiuum {ἀραχνίδιον} Parua aranea. Cic. 2. de Natura deorum, Data eſt quibuſdam beſtiis etiam machinatio quædam atque ſolertia, vt in araneolis.

Aranеolus etiam maſculino genere dicimus. Virg. in Culice,

Atque vt aranеoli tenuem formauimus orſum.

Araneoſus, pen. prod. adiectiuum {ἀραχνώδης}. vt, Situs araneoſus, lucus araneorum tela plenus. Catull. ad Thallum cinædum, quem vocat mulliorem ſtu araneoſo.

Araneoſa lanugo. Plin. lib. 13. 1. Foliis araneoſa lanugine obductis.

¶ Araneoſus, Aranearum faciem habens: vt. Araneoſus caulis. Plin. lib. 21. cap. 15. In Ægypto nobiliſſima eſt culoeaſia, quam eyamon vocant aliqui. Hanc è Nilo metunt, caule quum crudus eſt, araneoſo in mandendo. Hue eſt, Habente ſila frequentiſſima, telam araneaeum repræſentantis.

Vomitus. Plin. lib. 39. cap. 4. Pciot vtroque eſt cæruleus, lauugioe nigra caliginem concitans, & vomitus araneoſos. Hoc eſt, io quibus telæ araneæ conſpiciuntur, vt ait Sipontinus.

ARANEVM {Ἀράνιον} Oppidum in Æthiopico ſinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

ARAR, ſiue Araris, penult. cottept. {Ἄραρ} Fluuius eſt Galliæ; atque ex eodem

eodem ex quo Rhodanus,munic exiens, in Rhodanum ipſum iuxta Lugdunum immergitur: qui adeo lenis fluit, vt neſcias in vtram partem deſcendat: claras ponte Cæſtris vno die multum upere fabricato. Lucan. lib. 6,

-Rhodanumque moranterm Præcipitauit Arar.

Araris dicitur. ſed per Apocopem Arar, vt teſtatur Priſcianus in ſeptimo. hodie Sagona, vulgò *La Sone*. Virg. eclog. 1,

Aut Araim Patthus bibet, aut Germania Tigrim.

Arar pigerrimus vndæ. Silius lib. 15.

ARARACVLES, Populi in Cyrenaica regione, de quibus apud Plin. lib. 5. cap. 5.

ARARENA (*Ἀραρηνὴ*) Nomadũ regio eſt, ex magna parte deſerta, cuius Sabus rex fuit, vt author eſt Strab. lib. 16.

ARARVS (*Ἄραρος*) Fluuius Scythiæ Europeæ, io Iſtrum influens, cuius meminit Herodot. lib. 4.

ARATA (*Ἀράτα*) Inſula eſt contra Perſidem, cum monte præalto, Neptuno ſacra. Plin. lib. 6. cap. 25.

Aratio, Arator, Aratro, Aratrum. Vide ARO.

ARATOR, pen. prod. Poeta Chriſtianus, Romanus ſubdiaconus fuit, qui Apoſtolorum acta hexametro verſu compoſuit, vt notat Volaterranus.

ARATTHVS (*Ἄραθθος*) Fluuius eſt Epiroti, qui præter Tolgum vrbẽ labitur. Oritur autem ex monte Stympheo, ab illius radice. Strab. lib. 7.

ARATVS, pen. prod. (*Ἄρατος*) poeta Græcus antiquiſſimus, qui optimè de Aſtrologia, iudicio Ciceronis ſcripſit, Cuius Phænomena ipſe Cicero vertit adoleſcens, vt ferbitur lib. 2. de Natura deorum. Huius meminit Stat. lib. 4. Syl. 3.

ARAVISCI (*Ἀραυίσκοι*) Pannoniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 25.

ARAVRIVS (*Ἀραύριος*) Fluuius eſt Galliæ Ptolemæo: Stabo ni Rauracis appellauus. Is etiam prope Maſſiliam Petroſus vocatur, quod lapidibus ſit maxime refertus. Vide interpretem Pomp. omn.

ARAVSI (*Ἀραυσιται*) nunc Arauſenſis ciuitas dicta, vulgò *Auranges*, principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Auraxonenſium principum. Vadianus in Melam.

ARAXES (*Ἀράξης*) Armeniæ fluuius, ex comonte ex qua Euphrates naſcitur, contrario ramo et curſu, verſus Orientem tendens, vſque ad Atropatiam: deinde in Boream conuerſus, Azaram præterlabens, in mare deſinit Hyrcanum, vt author eſt Strabo. Herodoto tamen ſecus viſum eſt. Porrò Araxem κατ᾽ ἐξοχὴν vocari, quòd opera Iaſonis & labore Penei Theſſalici, montium continuatione diſruptis, Scephanus & item Strabo authores ſunt.

Armenius Araxes. Lucan. lib. 7.

Barbarus. Lucan. lib. 1.

Gelidus. Seneca in Hippol. 1.

Pontem indignatus Araxes, Virgil. non ab re dictum eſt: nam (vt refert Iſidorus) cum Alexander eum tranſgredi vellet nouo fabricato, ſtatua vi inundauit, vt pontem dirueret. Seruius notat id Xerxem conauum fuiſſe facere.

Araxis, Geniuus. Propert. lib. 3. eleg. 12,

Putabis galea teſſus Araxis aquam.

¶ Araxem pharetratum dixit Stat. lib. 5. Syl. 2. pro populis Araxem accolentibus. Hoc eſt, Armenius.

Araxiuus campus (*Ἀραξιῶν πεδίον*) Armeniæ conuallis quædam eſt, per quam Araxes fluens, ad extrema Albaniæ, & in oriate Caſpium egreditur. Strab. lib. 12.

ARAXVS apud Plinio, Ptolemæo, Promontorium in occidua parte Peloponneſi, non procul à Patris. Vide Plin. lib. 4. cap. 8, & Ptolem. lib. 3. cap. 16.

ARBA (*Ἄρβα*) apud Plin. lib. 3. cap. 21, inſula eſt ante Illyricum. Ptolem. verò lib. 2. cap. vlt. Arbam, ciuitatem eſſe tradit Scardonæ, quæ eſt inſula Illyrico adiacens.

ARBELA (*Ἄρβηλα*) Loca ſunt Syriæ, quæ ad Babyloniam pertinent, ſuxtaque eam fuit. Strabo lib. 16.

ARBETIS (*Ἀρβητις*) Regio proxima Syriæ, vbi Darium Alexander debellauit. Plin. lib. 6. cap. 13.

ARBIT (*Ἄρβιτ*) Stephano ? Populi ſunt Indis finitimi, non procul ab Arianis & Gedroſiis: ita dicti ab Arbi vicino fluuio. Recẽſentur à Plin. lib. 6. cap. 23.

Arbilla, arum. Id eſt pinguedo corporis. Feſtus.

ARBIS (*Ἄρβις*) Fluuius eſt in finibus Carmaniæ, non procul ab Arianis & Gedroſiis. Plin. lib. 7. cap. 2. Vnde forte Arbi populi dicti, de quibus paulo ante.

Arbiter, arbitri, pen. corr. (*Ἀρβιτρος, ἀρβίτωρ, Ἀρβήτωρ*.) Feſtus, Arbiter dicitur iudex, quòd totius rei habeat arbitrium & facultatem: vt, Arbiter pugnæ, apud Horat. lib. 1. Carm. ode 2.

Arbitram in ſeminino dixit Horat. in Epod. 5.

-ô rebus meis

Non infideles arbitræ,

Nox & Diana.

Arbitri & teſtes legum & iudiciorum, Caſtor & Pollux. Cic. 7. Ver.

Capere arbitrum. Terent. Heaut. 3. 1.

Cedo quenuis arbitrum. Vide CEDO.

Sumere, pro Eligere & accipere. Cic. pro Roſcio Comœdo, Eundémne tu arbitrum & iudicem ſumebas?

Arbitrum in aliquam tem eſſe. Cic. pro Roſc. Comœdo, Quis in hanc rem fuit arbiter? vtinam is quidem Romæ eſſet.

Ad arbitrum. Vide AD præpoſitionem.

Vti aliquo arbitro. Cic. ad Sulpitium, lib. 4, Sic præſcripſimus iis quibus ea negotia mandauimus, vt omnibus in rebus, quæ in aliquam controuerſiam vocarentur, ſe arbitro vterentur.

Adeo ad arbitrum. Vide ADEO.

Arbiter datus quibuſdam de re aliqua Cic. 1. Offic. Nec noſter quidem probandus eſt: ſi verum eſt, Q. Fabium Labeonem arbitrum Nolanis & Neapolitanis de finibus à Senatu datum.

Datus arbiter inter aliquos. Cic. 1. de Legib. Ego planè vellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Zenonem datum.

Poſtulare arbitrum. Cic. pro Cœcina.

Dicere aliquem arbitrum, pro Statuere. Horat. 2. Carm. ode 7,

-quem Vetus arbitrum

Dicet bibendi? Arbitrum bibendi vocat, quem prifci Mudiperatorem dicebant.

Annonæ arbiter. Stat. 4. Syl. 9.

Formæ arbiter. Ouid. 15. epiſt. 14. de Paride.

Statuere arbitrum. Cic. Att. lib. 15. Hirtius arbitrum me ſtatuebat non modò huius rei, ſed totius Conſulatus ſui.

Adigere arbitrum. Vide ADIGO.

¶ Sine arbitris alsquid facere. Id eſt, Nemine vel videante vel audiente. Plaut. Capt. 5,

Vnum exoratores ſinite nos.

1. Id quidnam eſt? c. vt ſine hiſce arbitris.

Atque vobis, nobis detis loquendi copiam. Liu. 1. ab Vrbe, Tanquil inter tumultum elaudi regiam iubet, arbitros eiicit. Id eſt, multitudinem populi admiratem quid rei acciderit. Tarquinio moribundo, eiicit, nequid de re cognoſcerent.

Remotis arbitris de nouo conſilio agere. Liu. lib. 2.

Inferre ſeu in locum ſine arbitris. Id eſt, Sine comitibus. Liu. lib. 1, Lucus erat, quem medio ex opaco ſpecu fons perenni rigabat aquæ quo quis petſepe Nuos ſine arbitris, velut ad congreſſum dea ſe inferebat. Camœnis eum lucum ſacrauit.

Ab arbitris remotus locus: &, Loca ab arbitris libera. Id eſt, Interpellatoribus crebris carenua. Cic. 7. Verr. Amœno ſane, & ab arbitris remoto loco. Idem Attico lib. 15, Hæc loca venuſta ſunt, abſita certè: & ſiquid ſcribere velis, ab arbitris libera.

¶ Arbiter interationis Budæo: quem *Computum* vulgò vocant.

Arbitrialis, & hoc arbitrale, pen. prod. (*Ἀρβιτικὸς*.) vt, Arbitralis iudicatio. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1, Vt ego interte & Vectium vel arbitrali iudicatione componam, aperiam quidem philoſophiæ tricliniorum fores.

Arbitrarmentum (*Ἄρβιτρα*) Quidam pro Arbitrio, hoc eſt Arbitri ſententia vſurpant. Sipontinus.

Arbitrarius, a, um, (*Ἀρβιτικὸς*.) vt, Pœna arbitraria, quæ non lege ſtatuta eſt, ſed iudicis arbitrio relicta. Sipontinus.

Arbitratiè, aduerb. ſignificat Pro arbitrio. Sipontinus.

Arbitrato, aduerbium (*Ἀρβιτικὸς*.) Plaut. Curc. 1, 1, Nunc pol ego perij certo, haud arbitrato. Vbi interpretes, Haud arbitratò, Non dubiè, quaſi iam dato arbitrio: id eſt, ſententia arbitri. Nam arbitratum dicitur, quum adhuc res apud arbitrum geritur. Dum autem agitur, in dubio eſt: quia ante arbitrium poteſt arbiter pro opinione iudicare, quum totius res habeat facultatem.

Arbitratus, huius arbitratus, pen. prod. (*Ἀρβιτρος*.) Arbitrium, voluntas, opinio. Cic. in Lælio, Cuius diſputationis ſententias memoriæ mandaui: quas in hoc libro expoſui meo arbitratu.

Arbitratu ſuo vendere. Cic. 6. Verr.

Arbitratu alieuius aliquid ferre. Cæſ. 3. D. de verb. ſignif.

Meo arbitratu loquar. Cic. 1. ad Q. fr.

Reſpondere arbitratu meo. Cic. 4. de Finib.

In ditionem & arbitratum alterii ſe dedere. Plaut. Amph. 4,

Dediitque ſe diuina, humanáque omnia, vrbem & liberos

In ditionem atque in arbitratum cunctí Thebano populo.

Arbitrium eſt idem quod Arbitratus, voluntas. Cic. in Verr. 1, Ad noſtrum arbitrium libidinémque eiuſdem minas eiudemus.

Naugare ad ſuum arbitrium. Cic. Verr. 4.

¶ Ponitur etiam pro nutu & voluntate. vt, Sub arbitrio Dei eſſe. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4.

In arbitrium alicuius venire. Ouid. 5. epiſt.

¶ Arbitrium, Opinio. vt, Omnia pro arbitrio fuo facit. hoc eſt, Prout opiuatur eſſe faciendum. Sipontinus.

Ad arbitrium ſuum adducere. Vide ADDVCO.

Ad arbitrium ſuum ſenbere. Cic. 1. de Finib.

Conferre omnia ad arbitrium alicuius. Vide CONFERO.

¶ Arbitrium, quod vulgò *placitum & appetitum* dicimus. Cicer. 6. Verr. Ne mulierum nobilium & formoſarum gratia, quarum iſte arbitrio Præturam per triennium geſſerat, &c.

Naugare ad arbitrium ſuum. Cic. 7. Verr.

Viuere ad alíorum arbitrium, non ad ſuum. Cic. pro Murœna.

Ad noſtrum arbitrium libidinémq; eiudere iudicij expectationé. Cic. 2. Verrina.

Ad arbitrium ſuum mouere mẽtes auditorum. Cic. 2. de Orat. Sic, Ad alterium alterius peroratæ. Idem in Vatinium.

Homo ſui arbitrij *Qui ex præſentibus rebus par ſibi conſilium*. Budæus. Sueton. in Tiberio cap. 18, Semper aliàs ſui arbitrij, contentiſque ſe vno, tunc præter conſuetudinem cum pluribus de ratione belli commuo cauit.

Ad arbitrium & nutum alterius totum ſe fingere & accommodare. Cic. in Bruto.

Nutu & arbitrio Dei omnia regnntur. Cic. pro Roſc. Amer.

Secundum arbitrium tuum teſtes dabo. Cic. 7. Verr.

Arbitrium tuum ſit. Cic. ad Atticum, lib. 15, Orationem tibi miſi: eius cuſtodiendæ & proferendæ arbitrium tuum ſit.

Arbitrijs diſpenſare omnia. Quid ab Iuuenal.

Arbitrium ſuum eſt de Rep. Brutus ad Cic. 16, Quod autem tibi cum Antonio pr tuatim odium? nempe quia poſtulabat hæc, falutem ab ſe peti, precariam nos incolumitatem habere à quibus ipſe libertatem accepiſſet: eſſe arbitrium ſuum de Rep.

¶ Arbitrium, Porcilas. Luuius, 4. bel. Maced. Scilicet ſi legem Oppiam abrogauerit is, non vellit arbitrij erit.

Arbitrium vrbis Romulus habet. Ouid. 4. Faſt.

Arbitrium feereta loquendi eripere alicui. Ouid. 4. Metam.

Arbitrium rei alicuius eſſe penes aliquem. Ouid. 14. epiſt. Te penes arbitrium noſtræ vitæque neciſque.

¶ Arbitrium honorarium, id eſt Prætorium. Cic. pro Roſcio Comœdo, Perinde acſi in hanc formulam omnia iudicia legitima, ſo-mnia arbitria honoraria, omnia officia domeſtica, conciuſa & com prehenſa ſint.

¶ Arbitrium, Facultas iudicandi arbitro data. Vnde, Arbitrium recipere. Vlpianus l.14. D. de receptis arbitris. Recepiſſe autem arbitrium videtur (vt Pedius lib.9. dixit) qui iudicis partes ſuſcepit, ſi-némque ſententia ſua controuerſis impoſuerum pollicetur. Aſque in hac ſignificatione ponitur toto titulo Digeſt. & Codicis De receptis arbitris.

Inter Arbitrium autem & Iudicium differentiam oſtendit Cicero in oratione pro Roſcio Comœdo, Cauſam perdidiſti, properea quòd aliud eſt iudicium, aliud arbitrium. Iudicium eſt pecuniæ cer-tæ: arbitrium, incertæ. Ad iudicium hoc modo venimus, vt totam litẽ aut obtinearnos, aut amittamus. Ad arbitrio hoc animo adimus, vt neque nihil, neque tantum quantum poſtulaſſemus, conſequamur.

Arbitrium tamen apud Iudices autores, & ipſum quoque Ciceronem etiam pro Iudicio ponitur: præſertim in iis cauſſis, in quibus ex fide bona ſolebat addi: veluti Tutelæ, Mãdati, Fiduciæ, Pro ſocio, Rei vxoriæ, & ſi quæ ſunt generis eiuſdem. Non quòd idem ſit Iudicium & Arbitrium, ſed quòd hæc iudicia proximè ad naturam arbitrioru accedant. In his enim iudicijs, quem admodum & io arbitro, Prætor nullam certam formulam præſcribit, ſed omnem poteſtatem ex æquo & bono iudicandi iudicibus liberam relinquit. Cic. lib. 3. Offic. Q. Scæuola ſummam vim eſſe dicebat io omnibus iis arbitriis, in quibus addereiur EX FIDE BONA. Hæ autem cauſſæ aliàs ſemper ferè iudicia appellantur. vt in Topicis, & lib. Offi. 3.

Arbitrio pro ſocio cõdemnare. Id eſt iudicio. Cic. pro Quinctio, Quaſi ij qui magna fide ſocietatem gererent, arbitrio pro ſocio cõ-demnari ſolerent. Eſt autem hæc concinna loeutio, quæ integra fie eſſe-fertur: Condemnare arbitrio ſiue iudicio, quod aduerſus ſocium pro ſocio conſtituitur eſt.

Arbitria faeere de aliquo. Id eſt, Iudicare. Hor. 4. Carm. ode 7, Cùm ſenes veteres, & de te ſplendida Minos

Feeerit arbitria. Id eſt, Quum de te ſplendidè ac dignè iudicauerit Minos. Porphyr.

Arbitrium litis in omnes traiieere. Ouid. 12. Metam. in fine,

-Et arbitrium litis traiecit in omnes.

¶ Arbitrium item ponitur pro ſententia quam arbiter electos pronuntiat. Feſtus. Arbitrium dicitur ſententia quæ ab arbitro ſtatuitur Arbiratium autẽ, cùm ab hac res apud arbitrum geritur. Et ab hac ſignificatione accipitur in l. ſoeietatem 77. D. pro ſocio, & in l. idem Pomp. 14. & paſſim D. de receptis arbitr.

¶ Arbitrium, pro Præmio. Cic. in Piſonem, Eodem in tempore, eodem & loci veſtigio & temporis, arbitria non mei ſolùm, ſed patriæ funeris abſtulìſti. Idem Poſt reditum in ſenatu, Quum tibi arbitria funeris ſoluebantur. Idem pro Domo ſua, complorata arbitria petentes funeris.

¶ Liberum arbitrium dixit Liu. vt vides in dictione Liber adiectiuo: pro quo voluntatem liberam dieit Cic. de Fato, Qui introducunt cauſarum ſeriem ſempiternam, hi mentem hominis voluntate libera ſoblatam neceſſitate fatali deuinciunt.

Arbitrio ſuo carere. Cic. in Parad. Si ſeruitus ſit (ſieut eſt) obedientia fracti animi & abiectio, & arbitrio carentis ſuo, quis negre omnes leues eſſe ſeruos?

Arbitertum, ri, Idem quod Arbitrium. Ponitur in l. 9. D. qui ſatisd. cog. Io Pan. Flor. in vulgatis eſt Arbitrium.

Arbitror, pẽnult. corr. arbitratus, arbitratus ſum (ἀκροῶ) arbitrari, Sa-tuere, iudicare. Vlp. in l. Diem proferre 5. ſi quis litigatorum. D. de re-cept. arbit. Siquis litigatorum defuerit, quia per eum factum eſt quo minus arbitreiur, pœna committetur.

Arbitror, Verbum teſtis iurati. Cic. pro Fonteio. Credo hæc cadẽ Inducio marum in teſtimonio timuiſſe aut cogitaſſe, qui primum illud verbum, conſideratiſſimum ex omnibus, ne dixiſſe quidem. Arbitror (quo nos etiam tiric vimur, quum ea diximus iurati, quæ compera habremus, quæ ipſi vidimus) ex toto teſtimonio ſuo ſuſtilit, atque omnia ſe ſcire dixit.

¶ Arbitrabo, Futurum ab Arbitro, as, antiquum. Plaut. Stich. Probiores verò arbitrabunt, ſi probis narrauerit. Nonius.

¶ Arbitrari (ἀγαθοποιεῖσθαι) (inquit Siponinus) eſt Existimare; & arbitri officium eſt iudicare, non prout iuris ſit, ſed prout id æquũ eſſe exiſtimet. Cic. 6. Verr. Si hoc quod abs te poſtulo, minus ad officium tuum pertinere arbitrabere: ſuecedam ego vicarius tuo munẽri, ſuſcipiam partes, quas alienas eſſe arbitrabar.

Vt arbitror, per parentheſin poſtium. Cic. t. de Diuin. Hæc (vt ego arbitror) veteres rerum magis euentus monitì, quàm ratione docti probauere.

¶ Arbitrari & cenſere, idem apud antiquos. Nonius, Cenſere & Arbitrari veteres cognatione quadam, ſocia ac ſimilia eſſe verba voluerunt. Varro de vita pop. Rom. lib. 2. Itaque quòd hos arbitros inſtituerunt, populi eenſores appellarunt. Idem enim valet cenſere & arbitrare. Terent. Hec. 4. 1.

-ex quo cenſeri, noſi ex illo cui data eſt nuptum obſecro?

p. Credo, neque adeò arbitrari patris eſt aliter.

¶ Arbitror, de re ineerta. Terent. Eunuch. 1. 2,

p. -etiẽmne? t. arbitror.

¶ Arbitrari, Obſeruare & reſpicere quid agatur aut dicatur. Plaut. Aulul. 1. 3, Hinc ego hue & illue potero quid agant, arbitrarier.

¶ Arbitrari, aliquando eſt conſtituere, modúmque & rationem, quaſique formam operis ſtatuere & præſcribere. Proculus in l. 213. D. de verb. obl. Quum ſtipulatus ſim à Proculo ſi opus arbitratu meo ante Cal. Ianias eſſectum noo ſit, pœnam, &c. Et paulo inferius, Quoniam mortuus (inquit) arbitrari non potuiſſet.

¶ Arbitrari, in paſſiua ſignificatione, pro æſtimari. Vlp. l. 12. §. 3. D. de relig. & ſumpt. Sumptus funeris arbitrariur pro facultatibus, vel dignitate defuncti. Hotomanos.

Arbor, Piſeis eſt in Oceano Gaditano, tam vaſtis diſpanſus ramis, vt fretom nunquam ingreſſus eredatur. Author Plin. lib. 9. cap. 4.

Arbor, huius arboris, pẽnult. corr. ſ. g. (ἄνθρωπος, ἐκ δένδρου.) Generale nomen eſt, & appellatione eius vites quoque & hederas, & arundines, & ſalicium contineri, Iureconſulti exiſtimant. Plinius in proœmio lib. 12, Summũmque manus hominì datum, arbores ſyluæque inceleligebantur. Virgil. 2. Georgicorum,

-nec ſecius omnis in vnguem

Arboribus poſitis ſecto via limite quadret. Vbi Seruius, Arboribus poſitis, Viribus ordinatis.

Hæc arbor, huius arboris, quod à robore derioratum, illius declinationem ſeruans corrupta, penultimam genitiui. Priſcian. lib. 6.

Arbor ex dua dicitur, quæ exeiſa repollulat, ſiue ab eodem ſtipite, ſiue ex ſtirpibus: vt ſalix, arundo, cornus, ſraxinus, æſculus, quercus, laurus, almus, betula, ſambucus, populus, multæque id genus ſpecies. Alcian. De verb. ſignif.

Arbor à Fruitice ita differt, vt frutex ab herba, authore Valla lib. 4.

¶ Arbos etiam in nominatiuo dicitur. Hinc Feſtus, Arboſem pro arbore antiqui dieebant, & Roboſem pro robore. Virg. Georg. 4.

Oboiáque hoſpitijs teneat frondentibus arbos. De apibus. Idem lib. Georg. 2. -bis pomis vtilis arbos.

Arbor ſici. Cic. pro L. Flacco, Homini eoim Phrygi, qui arborem ſici nunquam viderit, ficinam ficorum obieciſti. Sic, Arbor mori. VIDE MORVS.

Arbore ſoles defendere. Stat. 3. Syl. eleg. 1.

Ad arbotis vmbram ſe eonferre. Ouid. 4. Metam.

¶ Arbor, pro Malo auuis. Iuuenal. Sat. 13,

Quum plenus ſtuctu medius ſurget alueus, & iam

Alternum puppis latus euerrentibus vndis

Arboris incenæ, &c.

¶ Arborem pro Remo poſuit Virgil. lib. 10. Æneidos,

Ic grauis Auletes, centenáque arbore fluctum

Verberat aſſurgens. Id eſt, centum remis. Sed Arbore dixit, vt oſtendat magnitudinem nauis, ait Seruius.

¶ Arbores, in ioreuium Catonis Cato cap. 13. & 18, voeare videtur, quas vulgò gemellas poſteriores ſolemus dicere, vt Stiptes, anteriores gemellas. Turnebus.

Arborum abortus & pumiliones. Plin. lib. 12. cap. 2.

Arborum concepius, Partes educatio. Plin. lib. 16. cap. 25.

Proceritas arborum. Cic. de Senect.

Truncus, rami, folia arborum. Cic. 3. de Orat.

Æmula gummi arbor. Vide AEMVLVS.

Afflicta ſenio, vel tempeſtate. Vide AFFLIGO.

Ampla. Vide AMPLVS.

Biferа. Vide Bifer, io BIS.

Bruta. Vide BRVTVS

Cælebs. Vide CAELEBS.

Craſſa pedes tres. Vide CRASSVS.

¶ Arbores Cremiales (ἄκρατος σύμφυτος) Ad cremandũ deſeruientes. Inde eremium dieitur, ad differentiam arborum quæ ſtructuris ædificiorum apta, maioris ſunt æſtimationis. l. fructus. §. Si fundum vtro. D. Solut. matr.

Arboris exeſæ antrum. Virgil. 4. Georg.

Fertilis pomis aureis. Senec. in Agam. 9.

Felix, Fœcunda & ſerens fructum. Ouid. lib. 3. de Pont. eleg. 1. Vide Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 20.

Frugiferæ in l. 13. §. fructuarius. D. de vſurf. & fructiferæ apud Paulum, lib. 5. ſentẽt. tit. 20.

Inanis arbor, Id eſt, Excauata vel exeſa. Ouid. 4. Faſt.

Incurua. Vide INCVRVS.

Indocilis naſci. Vide INDOCILIS.

Infelix. Plin. lib. 24 cap. 9.

Infelix arbor, pro furea & cruce, vt, Infeliei arbori ſuſpendito, apud Luium, & Gereromm pro C. Rabir.

Iouis arbor. Id eſt Quereus. Ouid. t. Metam. 22.

Lanigeræ. Plin. lib. 12. cap. 10.

Mites. Plin. lib. 16. cap. 19.

Nouella & vrcula, contraria. Cic. 5. de Finib.

Odora. ſic Ouidius vocat arborem myrrhæ, t. de Arte Aman.

Opaca comas. Ouid. 3. Trift. eleg. 1. Virg. 6. Æneid.

Parula. Stat. 3. Syl. 1.

Peregrinæ. Vide PEREGRINVS.

Pomiferæ. l. 45 §. pen. D. de Iur. fiſc. Plin. in proœmio lib. 16.

Sylueſtres. Plin. lib. 16. cap. 19.

Terminales, quæ pro terminis & finibus obſeruantur, quales olim habebantur arbores antemiſæ, & peregrinæ, quæ & finales appellantur. Vide Sicul. Flace. Hygin. & alios authores De limitibus.

Turpis ſine frondibus. Ouid. 13. Metam.

Vberrima pomis. Ouid. 4. Metam.

Vetula. Vide paulo antè, Nouella.

Viduas arbores dicit Horat. 4. Carm. ode 5, non adiunctas vitibus.

Vmbroſa coronæ Herculeæ, id eſt populus. Virgil. 2. Georg.

Vrbanæ. Plin. lib. 16. cap. 19.

Cædere arbores. Ouid. 9. Metam.

Cædere arbores exiceatas. Cic. 2. de Diuinat.

Caneſcit arbor. Vide CANESCO.

Caſtrare arbores. Vide CASTRO.

Circuncidere. Vide CIRCVNCIDO.

Cludere reſtibus. Vide CLVDO.

Colloeare ſe in arborem. Vide COLLOCO.

Colluеare arborem. Columel. lib. 2. cap. vlt.

Coorornoet arbores Eridanus. Vide CONTORQVEO.

Culta arbor. Vide COLO, colui.

Deeerpere arbore fœtus. Virg. 6. Æneid. Ouid. 5. Metam.

Deeidunt arboribus folia. Vide DECIDO.

Defringere ex arbore plantas Virgil. 2. Geor.

Demittere

Demittere arbores. Columel. lib. 5. cap. 9.
Deponere. Columel. libde Arbor. husb. cap. 16.
Detrahere arboribus poma. Tibul. lib. 1. eleg. 5.
Exeuis, non eauſa eſt arbor: itaque quàm fructetur vides. Cic. ad Atticum, lib. 15.
Florere dicuntur arbores. Cic. 2 de Diuinat.
Inarare arbores. Vide INARO.
Induerat ſe pomis arbor. Virgil. 4 Georg.
Inhæret collibus arbor. Horat. Epod. 12.
Inſecendere in arborem. Vide INSCENDO.
Inſerere arborem. Columel. lib. 6. cap. 11.
Erat arbore mala legere. Virgil. 3. eclog. 2.
Luxuriantur arbores. Vide LVXVS.
Mariteta arborem. Vide MARITVS.
Nutant arbores. Vide NVO.
Procumbit arbor. Lucan. lib. 3.
Arbor æſtiua recreatur aura. Horat. 1. Carm. ode 22.
Comæ arboribus redeunt. Id eſt, frondes. Horat. 4. Carm. 7.
Seneſcentes cum Luna arbores. Cic. 5. de Diuinat.
Sereræ arbores, & Satæ arbores. Cicero de Senectute. Horat. 1. Carm. ode 18.
Suſtollere ſe dicitur arbor, dum creſcit. Virgil. 2. Georg.
Vellitur ſolo arbos. Virgil. 3. Æneid.
Vigere, & ſeneſcere dicitur arbor. Cic. 4. de Finib.
Viuere arbor & mori dicitur. Cic. ſide Finib.

Arborarius, adiectiuum, vt, Arborarius pietus, qui in arboribus nidificat. Plin. lib. 30. cap. 16. (eſoque qui arborari) pici roſtum habeant, & melle eximant, ab apibus non attingi.

Arborator, pen. prod. {ἀρβορατωρ.} Significat putatorem arborum. Plin. lib. 18. cap. 33. Frondem medio die arborator ne cædito. Columel. lib. 11. cap. 1. Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus ſoſſor, aut ſeniſex bonus, nec minus arborator, & vinitor.

Arboreſco, arboreſcis {ἀρβορίζω} arboreſcere, In arborem ereſcere, air Sipontinus. Plinius libro 19. cap. 4. Nanque tradunt authores in Arabia malaas ſepiumo menſe arboreſcere, baculorum vſum præbere extemplo.

Arboretum, huius arboreti, penul. prod. {ἄλσος} Idem ſignificat quod arbuſtum. Gell. lib. 17. cap. 2. Conualles (inquit) & arborea magna erant. Arborea ignobilius verbum eſt, Arbuſta celebratius.

Arboreus, adiectiuum {ἀρβόρειος} Quod eſt arboris. Virgil. 1. Georg. Arborei fœtus alibi. Id eſt, poma, vt air Seruius.
Arborea coma. Propert. lib. 3. eleg. 16.
Cornua ramoſum. Virgil. 1. Æneid. Quæ ſunt velut arbores.
Arboreæ amplius aruandi Indicæ. Id eſt, arboris amplitudinem habens. Plin. lib. 16. cap. 36.
Arboreum ebenum, pro Ebeno arbore. Plin. lib. 12. cap. 4. Frondes. Ouid. 4. Metam.

Arborius, adiectiuum. vt, Arboria falx, Cædendis arboribus apta, apud Catonem de Re ruſt. cap. 11.

Arbuſcula, arbuſculæ, penult. corr. {ἀρβούσιον} diminutiuum ab arbore Varro 3. de re Ruſt. cap. 15. In eo arbuſculas eſſe oportet, quæ ferant glandem. Colum. lib. 11. cap. 2.
Arbuſculæ eriniter pauonum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Veluti arbuſculæ vites. Columel. lib. 4. cap. 4. Vinearum prouincialium plura genera eſſe compen: ſed ex iis quas ipſe cognoui, maxime probantur veluti arbuſculæ, breui crure, ſine admineculo perſiſtentes.
¶ Arbuſcula, præter notam ſignificationem, machinulam ſignificat quæ ἀμφίσσωσι dicitur Græcè. Vitruo. lib. 10. cap. 17.

ARBVSCVLA, Proprium nomen mulieruulæ euiuſdam mimæ, quæ quum à populo exploderetur, ab æquite autem quodam laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio: ſic habent interpretes Horat. lib. 1. Serm. ſatyr. 10. Huius meminit & Cicero ad Attic. lib. 4. Quæris nunc de Arbuſcula, &c.

Arbuſtum, arbuſti {ἄλσος} Valla in Raud. Arbuſta ſunt arbores multæ ad fructum conſitæ, vt oliuetum, auellaneum, amygdaletum: vel vites arboribus applicitæ. Vide Plin. lib. 17. cap. 23. Columb. lib. de Arboribus, cap. 16. Igitur qui arbuſtum conſituere volent, site annum quàm deponant arbores, ſcrobes faciant quatuor pedum quoquo verſus. Ibidem plura.
Arbuſta alea. Lucret. lib. 6.
Arbuſto conſitus aget. Columel. lib. 2. cap. 2.
Reſonant arbuſta cicadis. Virgil. 2. eclog. Et arbuſta cantu rumpunt ei adæ. Virgil. 3. Georg.
Inuenuſtum. Vide INVNVSTVS.
Læta. Lucret. lib. 2.

Arbuſtiuus, adiectiuum, pen. prod. vt, Arbuſtiuæ vites, quæ arboribus applicantur. Colum. de Arboribus, cap. 16.
Arbuſtiuus locus. pro Arbuſto. Columel. lib. 3. cap. 13. Sic Arbuſtiua poſitio. Idem. lib. 4. cap. 1.

Arbuſtum genus. Columel. lib. 12. cap. 41. Muſtum lixium de lacu ſtatim tollito: hoc autem erit quod diſtillauerit, antè quàm nimium calceatur vua. Sed de arbuſtiuo genere quod ſæcio de legens, id facito.
Arbuſtus, adiectiuum etiam dicimus. Plin. lib. 10. cap. 29. Tranſpadana Italia iuxta Alpes Larium lacum appellat, amœnum arbuſto agro, ad quem Cicronæ non permeant. Sic enim repoſuit Beatus Rhenanus, ad exemplaria Mur bacenſia recognitionem. Comparatiuo vſus eſt Tertullianus in ſine lib. 2. aduerſus Marcionem ſcribens, Deum res ſuas arbuſtiores in primordiis procuraſſe, bona ac rationabili æmulatione maturitatis: Arbuſtiores, hoc eſt Luxuriantiores.

Arbuſto, arbuſtas {ἀρβορτάω} arbuſtare, Agrum arboribus conſerere ad maritandas vites. Plin. lib. 17. cap. 23. Tranſpadana Italia præter ſuprà dicta, corno, populo, tilia, acere, orno, carpino, quercu arbuſtat agros.

Arbutus, penult. corr. fœm. gen. {ἀρβοῦτος} Vulgò *Albatro*. Valla in Raudenſem, Arbutus eſt arbor illa quæ poma, inſtar ceraſorum ſeu fragorum fert: Arbutum verò ipſum pomum. Seruius, Arbutus eſt genus arboris frondibus rarus. Idem alio loco, Arbuta ſunt rubra poma ſyluarum, quæ Plinius vnedones vocat: quod aſperitate ſua plura edi non poſſunt. Plin. lib. 15. cap. 24. Aliud corpus eſt terreſtribus fragis, aliud congeneri eorum vnedoni: quod ſolum pomum ſimile fructui terræ gignitur, Arboreipſa fruteoſa. fructus anno matureſcit, pariterque floret ſubnaſcens, & prior coquitur. Mas ſit, an fœmina literalis, inter authores non conſtat. Pomum inhonorum, vt cui nomen ex argumento ſit vium tamen edendi. Duobus tamen hoc nominibus appellant Græci, comaron & mimæ ylon. Ex quo apparet totidem eſſe genera & apud nos. Alio nomine arbutus voeatur. Dioſcorides lib. 1, Comarus, ſeu Arbutus, ſiue Vnedo, arbor eſt Cotoneæ malo non diſſimilis, tenui folio: cuius fructus pruni magnitudinem implet, nullo intus nucleo, huic mimæ ylo cognomen eſt. Maturus autem flauet, aut rubeſcerin ſua arcroſus. Pro Acroſus, Hermelaus vertit, In ore commanducantis in acus & furfures ſoluitur. Sunt qui Arbutum & Vnedonem diuerſas putent arboresſidque ex Theophrallo & Galeno. Vide Hermol. Corol. cap. 183. & Cornarium in primum caput libri 2. Galeni de compoſitione Pharmacorum ſecundum locos. Mathiolum quoque & Amatum Luſitanum in Dioſcoridem. Colum. lib. 5. cap. 8. Virgil. eclog. 7.
Et quæ vos rara viridis tegit arbutus vmbra. Et 2. Georgic. Dant arbuta ſyluæ.
Arbuta maura. Lucret. lib. 5.
Arbuta paſcuntur apes. Virgil. 4. Georg.
Horrida arbutus. Virgil. 2. Georg.

Arbuteus, adiectiuum {ἀρβούτειος} Ex arbuto factum. Virgil. 1. Georg.
Arbuteæ crates, & myſtica vannus Iacchi.
Arbuteos fœtus ſegere. Ouid. 1. Metam.

ARC

ARCA, Syriæ Cœles vrbs, antiquum adhuc retinés nomen inter Barbaros. Eius meminit Ioſeph. 5. Antiq.

ARCA, huius arcæ {ἀρκιδιακόνιον} Ita qua ineluduntur quæ celata & abſcondita volumus. Dicta (vt inquit Varro lib. 4. de ling. Lat.) quòd ab ea clauſa arceantur fures. Cic. in Parad. Animus hominis diues, non area, appellari ſolet. Idem Attico, libro 1. 6. Et arcæ noſtræ confidito.
Area ferraria. Iuuenal. ſatyr. 11.
Parula. Iuuenal. ſatyr. 12.
Æratæ multus in area liſcus. Iuuenal. ſatyr. 14.
Velliaria, 10 qua reponuntur veſtes. Caro cap. 11.
Arcam habere dicebaur veteribus, qui bene nummatus erat: cui verò nihil nummorum erat, is arcam non habere dicebatur: ſed multo is pecuniioſor, cui arcæ plures. Catull. de paupere, Cui arcque ſeruulus, neque area. Et Cicero quodam loco, Confidito arcæ noſtræ. Hinc quod apud eundem, epiſt. ad Patrum legitur, Nos tam ex arcis tantum habemus, vt Verrium, &c. Turnebus Arcis reponendum eſſe contendit, ſed mutatiunenula & ferenda.
¶ Arca, pro Monumento vel ſepulcro in quo mortui conduntur in terra. Plin. lib. 13. cap. 13. Hiemina veruſtiſſimus author annalium prodidit Terentium ſcribam agrum ſuum in Ianiculo repaſſinantem, offendiſſe arcam in qua Numa qui Romæ regnauit, ſitus fuiſſet.
Lapidea, idem. Plin. Iunior, de Vitis illuſt.
¶ Arcas robuſteas in carcere fuiſſe, quibus maleſici homines includerentur, Sextus Pompeius teſtis eſt. Cic. pro Milone, Subitò arrepti in quæſtionem, tamen ſeparantur à cæteris, & in arcas coniiciuntur: neque eum iis colloqui poſſit.
¶ Arcas appellat Vitruius tabulationes intra aquam etcundatas, à arcendis aquis ab opere. Alii Aquaria ſepta vocant.

Arcarius ſeruus dicitur cui arcæ, in qua pecunia domini condita eſt, procuratio commiſſa eſt. Idem qui Actor aut Diſpenſator. {ἀρκάριος.} Scæuola l. 41. D. de fideicom. libert. Stelius arcarius probante domino nomina fecit, & rationes à domino ſe ipſas exhibet, nec poſtea nomen vllum fecit.

Arcula, pen. cor. diminutiuum {ἀρκίδιον} Parua arca. Cic. 2. Offic. Præmittebátque de ſtipatoribus ſuis, qui perſeruatcrnium areulas mulieres, & nequid in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent.
Areulæ ſaginæ vel tilaceæ. Colum. lib. 12. cap. 45. Itaque poſſunt alia genera malorum, ſeue orbiculata feſtinata, mediocria, matriana, hoc liquore euſlodiri: ſed qui videntur in melle dulciora fieri ſic condita, nec proprium ſaporem ſeruare, areulæ faginæ, vel etiam tilaceæ, quales ſunt in quibus veſtimenta forenſia conduntur, huic rei paulo amplíores præparari debent.
¶ Areulæ locularæ pictorum, vbi diuerſi ſint colores. Varro 3. de Re ruſtica, cap. 17. Et cæteri pictores eiuſdem generis locularas oſagnas habent areulas. vbi diuerſi colores ſint, certas.
¶ Areula, areulæ, item dicebatur auis, quæ in auſpiciis vetabat aliquid fieri. Feſtus.

Arcella, areellæ, aliud diminutiuum {ἀρκιδιάριον} reſte Feſto. Videri poteſt diminutium ab areera plaulti genere: Vnde Arcella viris, quæ in formam arceræ diſpoſita eſt. Colum. lib. 3. cap. 21. de diſtinctis generibus vitium loquens, Hinc pares his hæriuolæ reſpondent, illinc arcellæ, rurſus illinc ſpionizæ, baſilicæve conuenunt. ¶ Arcellitam vitem legimus apud eúdem lib. 3. cap. 2. his verbis, Nam etiam præceem vitem nobis ante hoc tempus incognitam Græca confuetudine dræctonion vocitari comperimus, quæ ſecundi tatæ, ſeu vndiratéve areellatæ, baſilicæque & bituricæ compatari poſſit, generoſitate vero aminæ. Fortaſſe ab areus ſimilitudine areulatam vitem dixit. Fulgoſius enim facilis fuit literæ v in a. Aut Arcellatæ legendum, vt ab areella venias. Paulo ante hæc Columellæ verba, Areelaca maior legitur: pro quo Arcellata maior aut Arculata legendum fortaſſe eſt.

ARCADIA {ἀρκαδία} Peloponneſi regio & Achaiæ pars, à mari va-

dique remota: ab Arcade Iouis filio ex Caliſtone Lycaonis Arcadiæ regis filia ſic appellata. Hæc (vt Euſtathius docet) aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege magno & ſapiente viro, qui vnæ cultioris author eis fuit, & vetum ex turpibus herbarum, arborumque frondibus tranſlulit ad glandem, maximeque ad fagineam. Aliquando etiam Lycaonia, aliquando Gigantida, & aliquando Parthaſia vocata fuit. Arcas autem quum Pelaſgos in dedinonem redegiſſet, eorum regionem Arcadiam nominauit. Scribit Plinius hanc totam montoſam, in qua ſunt ſatis arcteris maiores ac præſtantiores. In ea Erymanthus fluuius, Lernea palus, & lapis asbeſtos, vt ait Plin. libro 13 cap. 10.

Arcadiam me poſſu! as. Notat hoc prouerbium Cic. in epiſt. ad Attic um, lib. 4. Quod mihi mandas de quodam regendo ἀρχειλατικὰ- men mihil prætermittam. Diogenianus huius adagij duplicem offendit vſum. Conuenire enim vel in magna, vel in vulta præterem. Vnde ſit natum, non indicat. Vide Eraſm. Idorum eſt ex eo quod Lacedæmonij, quum præſtantiſſimos ſe Peloponneſiorum arbitrarentur eſſe, ſeque adeo dignos iudicarent qui in exteros imperium haberent, Apollinem Pythium conſuluerunt, an iota Arcadia, quæ erat præpotens Peloponneſi pars, ſi eam bello appeterent, potiri poſſent. Quibus reſpondit Apollo id oraculum quod refert Herodotum lib. 1. Ἀρκαδίαν μ᾽ αἰτεῖς, &c. quo negauit ſe poſſe ipſis concedere Arcadiam.

Arcadicus, adiectiuum, pen. corr. {Ἀρκαδικὸς} Quod eſt ex Arcadia. vt, Arcadici mores.

Arcadicus iuuenis. Iuuenal. ſatyr. 7. -culpa docentis

Scilicet argutur, quòd ſæua in parte mamillæ

Nil ſaht Arcadico inuemi. Id eſt, Obtuſo, tardo, & aſinino. Apollonius apud Philoſtratum libro 3. Rudes ſunt Arcades, & ſurbus ſimillimi, cum nobis alia multa, tum quòd arborum fructibus vipſurum nimium ſurgent. Fulgentius libro 1. Mythologicon in fine epiſtolæ, ſenſus Arcadicos dixit, pro pinguibus, rudibus, & ſubtuſticanis. Varro libro 2. capite 1. Aſini Arcadici in Græcia nobiliuni. Idem tradit Plin. lib. 8. cap. 43. In ſumma, Arcades olim malè audierunt propter ſiuporem ingenij. Qua de re vide Eraſmum in adagio Arcadicum genium. Præterea notum eſt illud Perſij, ſatyr. 3.

Arcadiæ pecuaria rudere credas. Hoc eſt, aſinos.

Arcas, Arcadis, vel Arcados pen. corr. {Ἄρκας} Idem. Ouid. 5. Faſtorum, Arcadis Euandri nomen tibi ſæpe refertur.

Arcadis, accuſatiuus Graecus. Stat. 2. Thebaid.

Arcadius, aliud adiectiuum {Ἀρκάδιος} 76. Arcadius deus, Pan. Propert. libro 1. eleg. 17. Et Arcadium ſidus, Vrſa vel Arctos. Seneca in Oedipo, 5.

Nemora. Seneca in Hercule furente 4.

ARCADIVS {Ἀρκάδιος} Theodoſij ſilius Romanorum imperator fuit cum Honorio fratre, quem imperatorem creauerunt. ¶ Fuit præterea hoc nomine grammaticus Antiochenus, qui librum de Orthographia, & alterum de Synaxi conſcripſit. Suidas.

Arcanum, arcani, pen. prod. {Κρυφίως} Nonius, Arcanum dicitur ſecretò vel abſcidorum: quòd quæ in arcis ſunt, celata ſunt & abſcondita. Feſtus, Arcani ſermoni ſignificatio trahitur ſue ab arce, quæ turiſſima pars vrbis eſt: ſue à genere ſacrificij, quod in arce ſit ab augure, aut adeo remoium a notitia vulgari, vt ne hieris quidem mandetur, ſed per memoriam ſucceſſorum celebretur: ſiue ab arca, in qua quæ clauſa ſunt, tuta manent: cuius ipſius origo ab arceendo pendet,

Arcana & occulta. Cic. 2. de Finibus.

Arcanum prodere. Iuuenal. ſatyr. 9.

Arcanorum celanniſſime Perſæ. Curtius.

Arcana fatorum voluere. Virgil. 1. Aeneid.

Arcanum alterius ſcrutari. Horat. 1. Epiſt. 19.

Arcanus {Κρύφιος} adiectiuum. vt Arcana populi. Martial. lib. 5.

Arcana cubilia. Plin. Iuniorſin Paneg.

Nox. Ouid. 9. Epiſt.

Præcepta. Plin. lib. 29. cap. 1.

¶ Arcanus, Qui quæ audit, tacet & continet optimè. Plaut. Trin. 8.

Arcanæ ſaluæ. Propert.

Aut Nomades arcanas tollat verſuta ſaluas,

Dicet damnatas ignea teſta manus. Senſus eſt, Quæſtionem habe de Lygdamo, aui de Nomade, quæ te amatorio venefitio nunc delinuit. Ea ſi arcanas fuas remonent ſaluas, quas clàm ad incantandam mentem cibo immixtas tuo adhibet, & ignea teſta vrauit, de ſelere veneficij perpetrati confitebitur.

Senſus, Secretus & abſconditus. Virgil. 4. Æncid.

Tabellæ, quibus ſecreta noſtra commititmus. Ouid. 2. Amor. 15.

Arcane {Κρυφίως} aduerbium, arcanius, arcaniſſimè. Id eſt, ſecretè.

Arcanius aliquid noſtri. Volum. lib. 3. cap. 2.

Arcano, ſimiliter aduerbium {Κρυφίως} Id eſt, ſecretè, ſeorſum. Cæſ. bel. Ciuil. Ipſe arcanò cum paucis familiaribus ſuis colloquitur.

Arcar lus, Vide ARCA.

ARCAS, huius Arcadis, penul. corr. {Ἄρκας} Filius Ionis & Caliſtonis, à quo Arcades denominati ſunt: quos, quia vetuſtiſſima gens eſt, fabulantur ante Solem & Lunam ex arboribus eſſe natos. Ouid. 1. Metamorph.

Arcatus, Vide ARCVS, huius arcus.

Arcebion, Herba, quam alij Enchuſam, alij alterparuo frutice, flore purpureo, aſperis foliis & ramis, radice meſſibus ſanguinea, cætero nigra, in fabuloſis naſcens, effugat contra ſerpentes, maximeque vineras, & radice, & foliis, ſeque cibo ac potu. Verba ſunt Plinij libro 22. cap. 21.

Arcellà, Vide ARCA.

Arceo, arces, arcui, arcium, penult. prod. ſupinum tariſſimè leſtum {ἀρκίω, κωλύω} arcere. Continere ſignificat, vt ait Feſtus: vnde & arcus in ædificiis dictus eſt, quia ſe ipſe continet. Ouid. 9. Metam.

-& è terra corpus releuare volentem Arcui.

Arcere & continere. Cic. 2. de Nat. deor. de alio, eſt autem multiplex & tortuoſa, arctique & cõtinet, ſiue illud eſt aridum, ſiue humidum quod recipit, vt id mutari & concoqui facile poſſit. Idem in Somnio, ſummus ipſe Deus arces & continens cæteros.

¶ Arcere, Conſtringere. Virgil. 1. Æneid. -teneras arcebant vincula palmas. Cic. 2. Tuſc. Ergo hos quidem vt famulos vinclis propè ac eſſudoia arceamus.

Arcere, vt ait Valla lib. 6, Vetare ne accedant i) qui veniunt. Virg. 1. Æneid. Arcebat longè Latio. de Iunone.

Arcere adiru. Liu. 1. bel. Maced. Non terra modo adennes aditu arcebant, ſed nauum quoque ſtationem inſeſtam hoſtis faciebant.

Reditu. Cic. 1. Tuſcul. Arcens eum reditu tyrannum, quem ipſe expulerat.

A tectis ac mœnibus vrbis arcebis Catilinam. Cic. 1. in Catil.

A progreſſu. Cic. 11. Philip. Brutus Antonium in Galliam inuadentem à progreſſu arcuit, à reditu reſtanauit. &c.

Retinere & arcere, contraria. Cic. 5. Philip. D. Brutus non vt Conſulem receperit, ſed vt hoſtem arcerit.

A limine aliquem. Ouid. 6. Faſt.

Sacris. Plin. lib. 7. cap. 28.

Sua finibus externos. Ouid. 4. Metam.

¶ Arcere transitiuè ad ineorporea, & dicimus Arcere homines à ſcelere, & Arcere ſcelus. Cic. in Parad. Quæ vis enim eſt quæ magis arceat homines ab improbitate, quàm ſi ſenſerint pulluni in delictis eſſe diſcrimen? Virgil. 8. Æneidos,

Accipite Æneas, & tandem arcete periclis.

Ab initiua homines pœna. Cic. 2. de Legib.

Veterno aliquem. Horat. 1. Epiſt. 8.

Ferro contemnetam. Liu. 1. ab Vrbe, Ferro igitur eam arcere contemelam ſtatuunt.

Quiſ finibus arcere ſcelus aliquod. Cic. de Aruſp. reſp.

Aquam arcere. Hoc eſt, Curare ne influat. Paulus in l. a. ſub finem. D. de aqua pluu. arcend.

Arcere furorem. Lucan. lib. 2.

Aquas pluuias. Cic. pro Murœna.

Frigora pellibus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.

Solem. Plin. lib. 12. cap. 1. Commendatio platani nbn alia maior eſt, quàm ſolem æſtate arcere, hyeme admittere.

¶ Arcere, pro Abigere, & à loco fugare, ſiue expellere {ἐκκωλύω.} Colum. lib. 1. cap. 6. Sic eminuta ſola & latera horteorum prohibent curculionem, quod genus exitij gumm incidit, multi opinantur arcere poſſe, fieretſe fruges in horreo ventilenur, & quaſi refrigeretur. Cic. 2. Philip. Non enim te dominum modò illis ſedibus, ſed quius amicus vicinus, hoſpes, procurator arcebit.

¶ Arcere, pro Repetere, & arceſſere, quaſi Arciere, id eſt Aciere. Feſtus, Sagmina, vocantur verbenæ ad eſt herbæ purę: quia ex loco ſancto arcebantur. Id eſt ex interpretatur Turnebus) petebantur. Et alio loco, Nouerca dicitur, quam quis ſublatis liberis nouã vxorem ducit, arcendæ familiæ gratia: vbi tamen videtur interpretari Coercere feſtus. Ab illo autem Arcero Arceſſo deduci exiſtimio. Torneb.

Arceſſo, arceſſis, arceſſiui, arceſſitum, pen. prod. {ἀπαντάω} arceſſere. Significat Ad vocandum tre, vel vocare. Plaut. Capt. 16. Lamus intrò, vt arceſſatur faber.

Arceſſere ab arairo. Cic. pro Roſcio Comœdo, Quum ab arairo arceſſerbatur qui Conſules fierent.

Ad ſoeriatem. Cic. Attico, Si erit pugnandum, arceſſam ad ſocietatem laboris.

¶ Arceſſere {ἐπαγγέλλω} Euueare. Virgil. 6. Æneidos.

Si potint manes arceſſere coningis Orpheus. Seruius.

Arceſſere ventos. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

¶ Arceſſere, Aſciſcere, & attaghere. Valerius lib. 4. cap. 7. de C. Volumnio, Vt nimia pietate cauſam ſibi moriis arceſſeret. Hæc Budæus. Plaut. Amphit. Illic homo à me ſibi malam rem arceſſit iumento ſuo. Id eſt. Sibi ipſe malorum eſt auihor.

¶ Arceſſere à capite. Cic. in Topicis, Quum autem à genere ducitur argumentum, non erit neceſſe à vſque à capite arceſſere. A capite arceſſere argumentum, his verbis Cicero ſignificat, à capite & origine rei argumẽtum eruere: vt 5. de Finib. A capite ducere. Budæus. Idem 2. de Orat. Errardi ingenij eſt, tiuulos ſubſectari, ſontes rerum nõ videre: & à tatis eſt, vſuſq; noſtri à capite quod velimus arceſſere, & vnde omnia manant videre. Tranſlatio eſt ab aquæductibus. Idem in Tuſcul. A capite ducere & arc.

¶ Arceſſere res ex medio, pro, Res ſumere & petere de medio, non ex longinquo aliquo aut grandi vitæ genere. Horat. 2. epiſt. 1.

Creditur, ex medio quia res arceſſit, habere

Sudoris minimum, &c. De Comœdia. In quibuſdam legitur Arceſſit, plane corruptè. Lambin.

¶ Arceſſere, interdum Accuſare ſignificat, & Ablatiuo iungitur cum Genitiuo. Cic. pro Deiotaro, Non ficto crimine inſectari, non expetere vitam, non capitis arceſſere.

Iudicio capitis arceſſere. Cic. 3. Offic.

Aliquem iudicio. Cic. pro Flacco, Sermo eſt tota Aſia diſſipatus Cn. Pompeium quòd L. Pacæo eſt vehementer inimicus, contendiſſe à Lælio patrono amico ac perneceſſario, vt hunc hoc iudicio arceſſeret. Id eſt, deferret & poſtularet. Budæus.

Arceſſere crimine aliquo in principiis capitis. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, An non intelligis, primum quos homines, & quos viros mortuos ſummi ſceleris arguas? Deinde quos ex iis qui viuunt, eodem crimine in ſummam capitis periculum arceſſis?

¶ Arceſſere, pro Iubere afferri. Horat. lib. 1. epiſt. ad Torquatum,

Sin melius quid habes, arceſſe, vel imperium fer. Sic vtitur Cic. lib. 16. ad Attic. epiſt. cuius initium eſt, Nonis accepi, &c. Ego autem & eius librum arceſſui, & ad Aſchenodorum Calium ſcripſi, vt ad me ἀναγνῶναι mitteret. Quòd autem verbo Accerſere, pro Arceſſere vulgus vtitur, errat. nam vitioſa ſcriptura eſt, & vbicunque Accerſere ſcriptum eſt, Arceſſere reſtituendum. Ex Lambino.

Arceſſitus,

Arceſſitus, participium, penult. prod. {ἐπιπεμπόμενος.} vt, Arceſſitum dicium. Cic. in de Orat. Cauendum eſt ne arceſſitum dictum puteur.

Arceo, arcẽs {ρύομαι, κατέχω.} arcẽre. Significat Conſtringere. Colum. lib. 12. cap. 43. Nonnulli adiecto defruto, contenti ſunt tranſiuerſas petticas arcẽre.

¶ Arcẽre, Auguſtus facere. Martial. lib. 2. Atriáque immodicis arcẽat imaginibus.

¶ Arcẽre abſque e, nonnulli ſcribunt.

Arctatus, participium {συνοχὴν} Anguſtus. vt, Arctátus pontus. Lucan. libro 5.

Arctáta nauis. Id eſt, Anguſta. Cic. pro Rabirio, Quibus quum mulæ naues referre ſuiſſent, vna non potuit, parua arctáta.

Arctus, aliud participium {συνοχὴν} Cõſtrictus. vt, Arctum corpus apud Claudian. 4. de rapt. Proſerp.

Arctum & aſtrictum. Cic. in Orat. Nec tamen ita ſunt arcta & aſtricta, vt ea quum velimus, laxare nequeamus.

Arctas partes diſſociare. Lucret. lib. 3.

Arctus {συνοχὴ} nomen ex participio. Cic. 3. Verr. Mihi credite, arctioribus apud pop. Romã locis tenebitur.

Vincula amoris arctiſſima. Cic. Attico, lib. 6. Arctiſſimum ſocietatis vinculum.

Arcta catena. Sil. lib. 7. Horat. 3. Carm. ode 12.

Fræno arcto equum compeſcere. Tibul. lib. 4. eleg. 2.

Alura. Tibul. lib. 2. eleg. 8.

Cauus. Horat. 1. Epiſt. 7.

Compages. Virgil. 1. Æncid.

Parietes. Virgil. 4. Georg.

Arctum theatrum vocat Horat. 2. Epiſt. 1. hominibus refertum. Et apud Statium, lib. 12. Thebaid. Arcta ruebat vrbs.

Arcta turba circunſtare aliquem. Tibul. lib. 2. eleg. 2.

¶ Arctum animum ſoluere. Id eſt, anguſtum & ſolicitum. Horat. 2. Serm ſatyr. 6.

Conuiuia, Horat. 2. Epiſt. 1. dixit, ob numerum diſcumbentium, quòd anguſte illis federentur eſſet.

Arcta ſames vigebat. Sil. lib. 5.

Arctior ſomnus. Cic. de Somnio Scipionis, Vt cubitũ diſceſſimus, mc & ſeſſum de via, & qui ad multa nocte vigilaſſem, arctior quàm ſolebat, ſomnus complexus eſt.

Leges. Plinius libro 16. capite 4. Et apud Lucretium libro 5, Arcta iura.

Arctæ res dicuntur, quum in periculo & diſcrimine verſamur. Sil. libro 7.

Arctis in rebus opem ferre. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Arctior impenſis ſumptus. Stat. 5. Syl. 3.

Arctè, arctius, arctiſſimè, aduerbium {συνοχὴ} Id eſt ſtrictè. Colum. lib. 2. cap. 2. Igitur in opere boues arctè iugõs habere conuent. Sic apud eundem lib. 6. cap. 5. Arctè religare ad ſtipites.

Arctè poteris accubare. Plaut. Sinch. Id eſt anguſtè.

Arctè diligere. Plin. Iunior. epiſt. 13. lib. 2.

Arctius continere. Cic. 2. de Nat. deor. Ob eámque cauſam calorem inſitum in terris contineat arctius.

Arctiſſimè ſerere. Plin. lib. 18. cap. 3.

Arctè tenere aliquid, & defendere. Cic. in Parad. Illud arctè tenent, accuratèque defendunt, voluptatem eſſe ſummum bonum.

Arctius complectis. Cic. 5. de Diuin. L. Paulus arctius puellam complexus. Accipio omen, inquit, mea ſilia.

Arctè premere. Lucret. lib. 4.

Arctè & grauiter dormire. Cic. de Diuinat.

Arcta, acceræ {ὀξυμέλιτος.} Nonius, Arcera, plauſtrum eſt ruſticum, tectum vnd' que quaſi area. Hoc vocabulum & apud Varronem & M. Tullium inuenitur. Gellius libro 20. cap. 1. Arcera autem vocabatur plauſtrum tectum vndique & munitum, quaſi arca quædam magna veſtimentis inſtrata, qua nimis ægri aut ſenes portari cubantes ſolebant.

Arcesila, 3. penult. corr. {ἀρκεσίλαος.} Polemonis diſcipulus, fuit in diſputando pertinatior, & magno ingenij acumine, vt ſcribit Cicero de Finibus bonorum & malorum, lib. 5. Is conſtituerat philoſophiam, vt Graecibus Reſpublicam, cuerat, vt idem Cicero apud eũdem. 4. Academ. ¶ Fuit item ſculptor Arceſilas nomine fama nobilis, præſertim Dianæ ſimulacro, in quod extat Simonidis epigramma. ¶ Fuit item alter Arceſilas, Tiſtcatis filius, pictor, de quo Plin. lib. 35. cap. 11.

Arcesilaus, penult. prod. {ἀρκεσίλαος.} Vnus fuit è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt, vt oſtendit Homerus libro Iliad. 2. ¶ Alius fuit philoſophus Theophrasti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem contulit: & quum in dicendo exercitatus eſſet & grauiſſimus, porticæ quoque operam dedit. De quo multa Laertius. ¶ Fuit & plaſtes, ſiue fictor eximius. Plin. lib. 35. cap. 12. de Varrone loquens, ſubungit: Idem celebrat Arceſilaum L. Lucolli familiarem, cuius propla-ſmata plures vanire ſolita artificibus ipſis, quam aliorum opera. Hæc ille. ¶ Foit item Arceſilaus Paetus encauſticæ picturæ peritus, de quo Plin. lib. 35. cap. 11.

Arcesius, 3 Ioois fuit filius, Laertis pater. Ouidius lib. 13. Metamorphoſeos,

Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,

Iupiter huic, &c. ¶ Fuit & alius, cuius meminit Homer. Odyſſ. a.

Arcesio, Vide arcio.

Archaenas, 2. Archaenatis {ἀρχαναῖος.} Mitylenæi cuiusdam nomen, qui ex lapidibus vicinarum vrbium druſa tarium, 50. cum conſtruxiſſe dicitur, quod poſtea Athenienſes miſſo Phrynoue olympionice oet ouparium, quum Leſbij de vniuerſa ferè Troade diſceparent. Sic Strabo lib. 13.

Archagopolis, 3. Archæopolidis. pen. corr. {ἀρχαιόπολις.} ciuitas Mæoniæ, ſubſtrata Sipylo, quæ caput illius regionis erat. Plin. lib. 5. capite 29.

Archagathos {ἀρχάγαθος.} Medicus ex Peloponneſo, Lyſaniæ filius, qui primus é medicis Romẽm venit, L. Æmylio, & M. Liuio cos. anno Vrbis d x x. cui & ius Quiritium datum eſt, & taberna in compitio Acilio. Hic primo Vulnerarius cognominatus eſt, mercéque gratuita aduentus eius initio fuit; mox à fœuitia ſecidi, vrendíque, Carnifex appellatus. Hæc Plin. lib. 29. cap. 1.

Archaismos, ſœm. gen. {ἀρχαϊσμὸς.} Latinè Antiqua loquutio dicitur. Figura eſt grammaticis, veruſte aliquid dicẽtium ſignificans.

Archander {ἄρχανδρος.} Phthij Achaei filius, & Danaj genet: de quo Herodot. lib. 2.

Archedemvs {ἀρχέδημος.} Stoicus philoſophus fuit, ab Alexãdria oriundus, vt refert Strabo lib. 14.

Archedicvs {ἀρχέδικος.} Poeta comicus. Scripſit contra Democharem, Demoſthenis propinquum. Fabulæ ipſius Theſaurus & Diamartanon. Author Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Archelais {ἀρχελαὶς.} Colonia Claudij Cæſaris in Cappadocia, quam præfluit Halys fluuius. Plin. lib. 6. cap. 3.

Archelaus, penult. prod. {ἀρχέλαος.} Muſeãus, Anaxagoræ diſcipulus fuit, vt ſcribit Cicero libro 5. Tuſcul. & Socratis præceptor. Primus Phyſicam philoſophiam Athenas mouit; quapropter appellatus Phyſicus fuit. Hic vitia & virtutes non naturæ, ſed lege conſtare dixit. ¶ Fuere item tres alij, vnus, Chorographus, qui omnem ab Alexandro peragratam tertam deſcripſit. Alius, qui Phyſicen carmine ſcripſit. Tertius, qui de Oratoria ſcripſit, vt eſt author Diogenes Laertius. ¶ Archelai item in Cappadocia regnauerunt tres his ille qui ſuperauus à Sylla eſt. quòd Mithridati auxilium tuliſſet: alter Romæ rennuit Tiberius. ¶ Item Archelaus Herodis, de quo in hiſtoria Hieroſolymitana. ¶ Præter hos, Archelaus Macedoniæ rex Perdiccæ filius, ſuo tempore ſorum ſimus iudicatus, vt ſcribit Cicero lib. 5. Tuſcul. ¶ Archelaus item, Mithridatis regis præfectus fuit, qui quum in terra Atica ex Pirzo aduerſus Sylam propugnaret, turris quædam lignea defendendi grania ſtructa, quum ex omni latere circumpleza igni foret, ardere nequiuit, quòd ab eo alumine oblita fuiſſet. Hæc Gell. ex veteri hiſtoria lib. 15. cap. 2. ¶ Archelaus item fuit præfui Meſopotamiæ, qui librum diſputationum contra Manichæum Syto ſermone compoſuit ſub Probo Imperatore. Author Hieronymus.

Archemolvs, Vide archemolvs.

Archemorvs, 3. penult. corr. {ἀρχέμορος.} Lycurgi regis Nemeæ filius, à ſerpente infans neeatus, dum nutrix, quæ tuentibus Argiuis fontem oſtenderet, eum dimiſſum in gramine. Lu cius honorem inſtituit ſunr ludi Nemeæi, vt author eſt Archias poeta lib. 1. epigram. Græcorum.

Archetypus, archetypi, penult. cor. {ἀρχέτυπος.} Prima forma eſt, ex qua exprimuntur ſimilitudines. ab {ἀρχὴ,} Principium, & {τύπος,} Figura & vmbra & veluti imago & ſymbolum vertatus. Plinius Iunior. lib. 5. epiſt. 10. ad Antonium, Vt pictores pulchram abſolutámque faciem raro, nili in peius, effingunt, ita ego ab hoc archetypo labor & decido. Sic, Pocula archetypa apud Martialem in Xenia. Et Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. In quo dixerus longè præſtat non modo archetypon inuentoris noſtri {ἀρχέτυπον.} Cicero lib. 16. ad Atticum, Idem {συνήθως} miſi ad te retractatius, & quidem {ἀρχέτυπον} ipſum crebris locis inculcatum & refectum.

De eadem ab archetypo. Vide decido.

Archetypæ ouæ. Martial. lib. 7. ad Pudentem, de Libellis ſuis manu ſua emendatis.

Archetypi amici, per metaphoram pro veris & germanis. Martial.

Archezoilis {ἀρχέζωος} Dioſcoridis, herba eſt, quam Latini Vitem albam vocant. De qua vide Plinium libro 23. cap. 1. & Ruellium lib. 3. cap. 153.

Archias {ἀρχίας} Poeta Antiochenus, Romæ fuit in amicitia multorum clarorum ornatorum, præſertim Lucullorum: & à nonnullis Græcis populis honoratus, & eorum ciuitatibus donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic quum diſcederet Puellis, cum L. Lucullo Heraclæam venit, & adſcribi in eandem volut: quòd & ſua virtute, & Lucilli amicitia facilè impetrauit. Deinde ea lite mota de ciuitate, Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poetices dixit. ¶ Fuit item Archias, qui eondidit Syracuſas, vt ſcribit Volaterranus. ¶ Rurſum Archias, fuit Hybla, qui de præco celeberrimus: vicit tres Olympiadas & Pythica: vbi icon ipſius & epigramma Gracum. Pollux.

Archiacus, Denominatiuum ab Archia vt, Archiaci lecti. Horat. epiſt. lib. 1. ad Torquatum,

Si potes Archiaci conuiua recumbere lectis, &c. Quo loco Turnebus potat archiacos lectos, eſſe humiles, paruos, inelegantes, non ſumptuoſos, ab Archia auctore ſic vocatos, vt Seneca vocat lectos Sotherici, de artifieis nomine, rudes, impolitos, inelegantes, antiquos. Lambinus verò Archiacus legit, id eſt, Antiquo modo & more fabricatis, quo nomine illo etiam ſenſu vſum eſſe Dionyſ. Halicarn. lib. 2. ſcribit.

Archium, {ἀρχεῖον} Proprié domus præpis, Palatium. Hinc factum, vt cella in qua inſtrumenta publica, quali in principis cuſtodia recondantur, Archium appelletur. Vlpianus lib. 5. 1. Dicit penult. Solet & ſine eo loci ſedeant, quo in publico inſtrumenta deponuntur, archio forte, vel grammatophylacio. Dicitur etiam interpoſita vna litera archivm.

Archiatrus, archiatri, pen. corr. {ἀρχίατρος.} Latinè dicitur primus & princeps medicorum. Alexãdros Codice de Comitibus & Archiatris, interpretatur medicorum principẽ, {ἀρχὴ} enim principem, {ἰατρὸς} medicum ſignificat.

Archibivs {ἀρχίβιος} Alexandrinus grammaticus, qui docuit Romæ ſub Traiano principe. ¶ Fuit etiam alter eiuſdem nominis grammaticus, qui commentarios conſcripſit in Callimachi epigrammata. Veruſſque memibit Suidas.

Archidamvs, penult. corr. {ἀρχίδαμος} princeps Lacedæmoniorum, vir bello clarus, Teleſis filius, Methonem ad Athenienſes de-

cientem receptam bello contra Pilum primus è nauì prosiliens, nec vulneratos est, nec fœtum amisit. denique aduersus Amphipolin strenuè decertauit. Insimulatus postremo, quòd Agnonis Thraciæ regis amicitiæ fluderet, damnatus est, vt scribit Suidas.

Archidameus (ἀρχιδάμειος) adiectiuum. Hinc, Archidamicum bellum, quod prouerbio olim dicebatur de bello seuo crudelique, epitheto sumpto ab Archidamo duce Lacedæmoniorum, qui Annibalem decem annis vexauit, & Acarnensibus grauissimam nosam inflixit, facetissimi omnibus arboribus, vt tellurè Syracusas in excidio caluitij. Memorat & Archidami ceuitiam Pausanias in Laconicis.

Archidicastes. ὁ ἀρχιδικαστὴς] Inter municipales magistratus dicitur, qui iudicibus præest. Budæus ex Strabone.

ARCHIGALLVS (ἀρχίγαλλος) Sacerdotum Cybeles magnæ matris deorum dicebatur amulles. Plin. lib. 34. de pictura Parrhasij: Pinxit (inquit) & Archigallũquam picturam amauit Tiberius princeps, atque (vt author est Dioctes Euleo) τὸ κ. ιι-ς. κθ. matam, cubiculo suo inclusit. Est item Archigalli mentio apud Iul. Firmicum, lib 3. cap. 6. Mirmitiè & Tertullian. in Apologetic.

ARCHIGENES. pen. corr. (ἀρχίγενης] Medicus fuit ex Apamia Syriæ ciuitate, Agathini discipulus, qui rem medicam Romæ exercuit Traiani temporibus. Hæc Suidas. In huoc Archigenem, tanquam in hominem imperitum sepissime inuehitur Galenus. Meminit eiusdem & Iuuenalis satyr. 7. -Tunc corpore sano

Adiuorat Archigenem.

Archigerontes (ἀρχιγέροντες) Principes seniorum, seu summi senes. Aleiatus in l. 5. Cod. de episc. audient. Sunt qui legi velint Archigerontes, vt pro eo qui primi parum fabrorum tenet sumaur, sicut in optimis, regius, & publicis adhibentur.

Archigrammatici (ἀρχιγραμματικοὶ) dicuntur scribarũ principes. Vnde scribit Plutarch. Eumenem Cardianum fuisse archigrammatea Alexandri magni. Vulgò Cancellarij vocantur.

Archiguberniis (ἀρχικυβερνήτης) Princeps gubernatorum, omnium gubernatorum primus. Iuuenus in Lat. D. 2. l. c. Trebell.

ARCHILOCHVS. pen. cor. (ἀρχίλοχος] poeta Græcus iambicus, qui perfequutus est Lycambem focerum suum, quod ei filiam Neobolen pactam aly locauerat, cumque ma cum filia ad laqueum, ob iamborum petulantiam in eos scriptorum compulit. Acron in Horat. Epod. ode 6. Ex quo Horat. in Arte.

Archilochum proprio rabies armauit iambo. Quintilian. libro 10. capite 1. Archilochus primus inter eos qui tamen scripserefsum in hoc vis eloquutionis. cum validæ, tum breues vibridisque sententiæ, plurimum sanguinis atque nernorum, adeo vt vitæ quidam audiam, quòd quosdam mouerit ei, materiæ esse, non ingenij vitium. Emeuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tusculanis, lib. 1. Idem Atticus lib. 16. 336. Et vt Arist ophani Archilochi iambus, sic epistola longissima quæque optima videtur. ¶ Fuit item Archilochus, Nethonis & Eurydices filius, ex Paro Insula. Cic. Attic. lib. 2. 56. Archilochia in Pompeium edicta Bibuli populo ita sunt iucunda, vt eum locum vbi proponuntur, præ multitudine eorum qui legunt, transire nequeamus. Item in fine superioris ep. ſtolæ, Archilochia, id est acerbissimaquale Archilochi poetæ iambi.

Archimagistus archeologi. pen. prod. (ἀρχιμάγειρος] Princeps & magister ciuquorum, qui præest coquinæ. Iuuenal. satyr. 9,

Finxerunt patuer librarius, archimagiri Carptores.

Archimandrita, huius archimandritæ, pen. prod. masc. g. (ἀρχιμανδρίτης] Id significat quod decimus Alsatem. Prisci enim illi monachi eremos colerent & ἐν μανδρῶις ad eli in plures & cauis montium, habitabant. Aleiatus. Vitur Sidonius Apollinaris hac voce.

ARCHIMEDES. pen. prod. (ἀρχιμήδης] Syracusanus, geometra nobilissimus tanta in ipsa scientia dulcedine dicitur versatus, vt sæpenumero inuitus ad balneum duceretur, dum præsagiendus in extercq conflixeretur, pre corporis vngurenta, figuras ac lineamenta digito inscriberet. De quo plura apud Plutarchum in vita Marcelli. de hoc Cicero Tusculanis. ¶ Fuit & alter Archimedes grammaticus, genere Trallianus, qui commẽtarios in Homerum & Methanica scripsit. Author Suidas.

Archimila, seu Alchimia (ἀλκιμία] Est auri vel argenti confleiendi scientia. Sic dicta quasi ἀγυρικὴ χυμεία. est, Argenti præparatio. Vnde Iasonis χρυσόμαλλον ἔριον. id est, Aurei velleris pellem, intelligi librum volucre philosophi, vtrerũ more in pelle conscripsum, quo auri præparandi ars (χρυσοποιΐα καλεῖται) continetur. Huius autem artis libros quum diligenter conquisiisset Diocletianus, exussit, ne amplius Ægyptij ex huiusmodi artificio diuescerẽt, rebusque immoundis illudierent. Cæt. lib. 7. cap. 3.

Archimimus, archimimi, penult. prod. (ἀρχιμῖμος] Latine dicitur Princeps histrionum. Tranquillus in Vespasiano, cap. 19. Fuit archimimus personam eius ferens, imitãsque (vt est mos) facta ac dicta viri, interrogatis palam procuratoribus, quanti tunus & pompa constarer, vt audiuit sestertium centies, exclamauit, centum sibi sesterna dare, ne fe vel in Tyberim prouecerent. Verba sunt histrionis figuricanus extremam principis patrimoniam. Budæus.

Archinus. (ἄρχινος] Summus magistratus, & magister populi dicebatur apud Thebanos, cuiusmodi erat Dictator Romanis, Duecetes Ægyptijs, & Prenis Sufetes. Alexander ab Alexandro, lib. 4. cap. 23.

Archipirata, archipiratæ, masc. gen. penult. prod. (ἀρχιπειρατὴς] Prædonum dux. Cic. 7. Verr. Archipiratam ipsum vidrt nemo de quo suppliciũ fumi oporruit. Idem 2. Offic. Ille qui archipiratæ dicitur, nisi æquabiliter prædam dispertiat, aut occidtur à sociis, aut relinquitur.

ARCHIPPVS (ἄρχιππος] Marforum oppidum, à Marsya Lydorum duce condrum, quod lacu Fucino haufum scribit Plin. lib. 3. cap. 12.

ARCHIPPVS (ἄρχιππος] nomen philosophi, qui Thebis scholas habuit, ver scribit Hieronymus, & Pythagoræ auditor fuit.

Archippoconus, pen. cor. (ἀρχίππωνος] Hippotomorum præfectus. Hippoconus autem fuit hominesequorum curæ præfecti, quales feuarij in comitatu regis vocantur. Budæus.

ARCHITA. pen. prod. (ἀρχύτας] Tarentinus philosophus, cuius meminit Cic. lib. 3. de Orat. Pythagoreus fuit, Tarentinorum Rempublicam rexit, exercitus ductando, nec vnquam superatus, vt author est Aristoxenus. scripta eius non ferontur, nisi quædam ad Platonem epistola, eius in Geometria discipulum. ¶ Cuiusiam Architæ geometræ & astrologi meminit Horat. lib. 1. Carm. ode 28. qui naufragio tandem periit. ¶ Fuit item Architas, alius Mitylenæus mulieus: cui quum probro daretur quòd non exaudiretur, respondit, Insimulamum pro me loquitur. ¶ Fuere præterea alij duo: Vnus qui de Agricultura scripsit, alter poeta epigrammatum. Author Diogenes.

Architæ crepitaculum. Prouerbium in hominem vehementer garrulum & obstrepetum tacebatur. Sequidem Architas crepitaculo gnus rerum exeogitauit, quod pueris luliantibus daretur, nequid interim ex vasis domestiis contingeret. Eius autem organi Tarentinum philosophum fuisse opificem conseruanum est, vipote qui fertur in mechanicis mire præcelluisse. Cuius & columba lignea celebratur, ita ratione mathematica librata vt volaret. Meminit Aristot. lib. 8. Polite.

Architectus, architecti, Is est (inquit Budæus) quem Græci ἀρχιτέκτονα vocaur, quasi structorum (qui Græcè τέκτονες dicuntur) princeps. Plin. lib. 34. cap. 14. de magnete, Eodem lapide Dinocrates architectus Alexandræ Arsinoes templum conuenaturæ inchoaturæ, vt in eo simulacrum eius è ferro pendere videretur. Cic. 1. de Orat. Philonem illum architectum, qui Athenieſibus armamentarium fecit, constat perdiserte populo rationem operis sui reddidisse.

¶ Architectus, per trasiationem, vt Architectus deus. Plaut. Amph. 3. Deiom regnator, architectus omnium.

Architectus, Quasi diachinator & fabricator. Cic. de lege Agraria, Nunc quisnam tam abstrusus vsquam nummos videtur, quem non architecti huius legis offeceriat?

Architectus beatæ vitæ. Id est, inuentor. Cic. 1. de Finib. Eáque ipsa quæ ab ipso inuentore veritatis, & quasi architecto beatæ vitæ dicta sunt, explicabo.

Prudetps & architectus fcelcris. Cic. pro Cluent. Ipsum principem atque architectum scelcris absoluerent.

Architectus & machinator. Cic. pro Sosio Amerino, Ex iis quæ nunc maxime sunt, nõne quis potest intelligere omnium architectum & machinatorem vnum esse Chrysogonum?

Architectus verborum. Cic. de claris Orat. Vt omnes ferè Stoici prudentissimi in disserendo sunt, & id arte faciunt, sunrque architecti pene verborum: itidem traducti à disputando ad dicendum, inprepræparatur.

Architectio, architectionis. Plin. lib. 10. cap. 71. In quo vel præcipua natura architectio.

Architectõn, architectõnis, pen. cor. m. g. (ἀρχιτέκτων] Idem quod Architectus. Plaut. Pœnul. 16. Me dolis tam superat architectonem. Per translationem dictum.

Architectonicus, pen. cor. adiectiuum (ἀρχιτεκτονικὸς] Ad architectonem pertinens. Vitruv. lib. 3. cap. 4. Et qua per rationes architectonicas, circunique desceriptiones eli inuentus effectus in mundo.

Architector, architectoris, pen. prod. masc. gen. (ἀρχιτέκτωρ] Id est Architectus. Plautus Mostell. 9. Nam sibi laudatie ædes ait architectorem, &c.

Architector, architectaris, architectari (ἀρχιτεκτάινειν) Conflruere, fabricare. Vitruv. lib. 9. cap. 4. Nanque in his locis naturalis potestas ita architectata eli, vt colloc autisque cardines, ita æquam cernat.

Situm loca ad fuum arbitrum architectari & fabricari. Author ad Herennium, libro 3. Cogitano enim quauuis regionem posse ampleeti, & in ea situm loci cuiuslam ad fuum arbitrium fabricari atque architectari.

¶ Architectari voluptatem, per metaphoram. Cic. ad de Finibus, Cur tandem sapientia tantopere laudatur? an quòd ita calhda est, vt opime possit architectari voluptates? Id eli, formam & rationem fruendarum voluptatum comminiici & præfcribere. Budæus. Nonius in liunc locum interpretatur, Componere.

Architectonice, architectonices, penult. cor. fem. gen. (ἀρχιτεκτονικὴ] Architectandi ars. Quintilian. lib. 2. cap. vlt. Alæ quoque arees minores habent muli plicem materiam, vglut architectonice.

Architectura, penul. prod. (ἀρχιτεκτονικὴ] Idem quod Architectonice. Cic. 1. Offic. Quibus autem artibus aut prudentia maior inelt, aut non mediocris vilitas quæritur, vt medicina, vt architectura, ea fere sunt in quorum ordine conuenium, honelta.

Architectura, Ipsum ædificium & opus interdum significat. Plin. lib. 11. cap. 24. Species ipse qua conramerator architectura.

Architriclinus, architriclini, pen. prod. (ἀρχιτρίκλινος] dictum ὡς ὁ ἀρχὴν τοῦ τρικλίνου, hoc eli, A principatu vel ductu tricliniorum: quòd triclinis præsiler, qui vulgò vocamus Magistrum domus, Gallicè *Maistre d'hostel*. Valla lib. 3. cap. 34. Triclinium à tribus ceris mensisve appellatum eli. Ibi enim comedebant, præsque in conuiuium accepti, quum res ipsa postularet tres toros mensiue extrui.

Architurium, Vide paulo ante ARCHITVR.

Archon, archontis (ἄρχων] Archontes qui furrint, non planè constat. Budæus nonem fuisse author eli, & inter eos numerat Thesmothetas: tecte (vt opinor) quum idem fecisse videatur enarrator Demosthenis quippe qui Archontas etiam Thesmothetas appeller. Sed vnus erat princeps collegij & præfectus, qui Hegemon & Pyranis vocabatur Athenis. Pyranes autem erat numero quinquagena, decimam partem cœtilj & curiæ quinquagenariæ efficiẽtes, in orbem ἐμμήνους, in singulos menses vices mutantes. Verùm is Archon, qui inter Archontas peculiarem appellationem retinuit, etiam Pyranis dictus eli. Quemadmodum autem Romæ Prætor iudicibus præerat, atque ideo Quæsionis iudex dictus eli, & Quæsitoria lue Archon Athenis τῶν ἐφεσεως ἡγεμὼν præsidebat. Hæc Budæus in comoient. Græcis. Cic. de Fato. Mortetur Epicurus quum duos & septuaginta annos viverit, archonte Pytharato.

Archos

Archos (ἀρχὸς) Latinè princeps dicitur. Erat autem Athenis summus magistratus, vt in Galiens scribit Pollin. Alciatus.

Archipilus ager, qui ubiectu fluminum, muntium, arborum, arcerur: non autem certis linearum finibus terminatur. E libello Iunium.

ARCILABES, appidum Hispanicum in tractu Bæticu. Ptolem.

ARCINNA (Ἄρκινν) oppidum est Daciæ. Ptolem.

Arcio-aras, arcui, arcium, arcire, pen. prod. pro Indere & adigere accepisse videtur Cato, cap. 40.

Arcion, herba est, radice alba & grandi, folia habens maiura cucurbitis, & hirsutura, nigriturque & crassiora. Plin. lib. 25. cap. 9.

Arcirma (Ἄρκιρμα) genus modici plaustri, quo humo gestari solet. Festus.

Arcitenens, pen. curt. huius arcitenentis, adiectiuum (πτ-τόνος) pro Apolline, ab arce Acropoli in qua celebatur. Virg. 3. Æneidos,

Quam pius Arciteneus oras & littura circum, &c. Vel etiam ab arcu tenendo, quòd ferunt eum arcu & pharetra pingereur Apollin. Natuius 1. bel. Pun. Deinde pollens fagiuis, inclyius, arcitenens, sanctisque Delphis prognaus Pythius Apollo.

Arcitenens Sagittarius. Cic. in Arato.

Arcophtalmon (ἀρκτοφθαλμὸν) Aquibusdam appellatur herba quæ Chrysogonon Dioscoridi dicitur. ¶ Et autem hæc nomen elaturu exuis quæ inter notha Dioscoridis à doctinoribus numerantur.

Arcophyton (ἀρκτόφυτον) ex iis nomenclaturis, quæ beechio seu tussilagini herbæ in quibusdam Dioscoridis exemplaribus tribuuntur.

Arctè, aduerbium, Vide Arctus in ARCEO.

Arctici, Vide ARCTOS.

Arction (ἄρκτιον) Galen. herba est verbasco similis, radice tenera, cădida, dulci: caule oblongo & mulli: femine cymino simili: facultatis est admodum tenuiarum partium, & ob id exiccanuis exterge ntissimque: tamen modicè. Hæc Galen. lib. 6. Simplic. Vide & Plinium lib. 27. cap. 6.

Arctic arcias, Vide ARCEO.

Arctomys (ἀρκτόμυς) animal habens similitudinem muris & vrsi.

ARCTONNESUS, pen. prod. (Ἀρκτόννησος) oppidum est Milesiorum, ad Propontidem itum, quand alio nomine Cyzicum appellatur. Plinius lib. 5. cap. vlt.

Arctos (ἄρκτος) Galen. herba est verbasco similis, radice tenera, cădida, dulci: caule oblongo & mulli: femine cymino simili: facultatis est admodum tenuiarum partium, & ob id exiccanuis exterge ntissimque: tamen modicè. Hæc Galen. lib. 6. Simplic. Vide & Plinium lib. 27. cap. 6.

Arctos arcias, Vide ARCEO.

Arctomys (ἀρκτόμυς) animal habens similitudinem muris & vrsi.

ARCTONNESUS, pen. prod. (Ἀρκτόννησος) oppidum est Milesiorum, ad Propontidem itum, quand alio nomine Cyzicum appellatur. Plinius lib. 5. cap. vlt.

Arctonnesus (ἀρκτόννησος) mons qui imminet Cyzico, ita dictus à Inuis nutricibus, quas illic in ἄρκτων id est in vrsas, migrasse tradunt.

Arctophylax, pen. corr. arctophylacis, penult. prod. in g. (ἀρκτοφύλαξ) hoc est, Custos Vrsæ: Stella quæ & Arcturus, hoc est, Cauda Vrsæ, siue Bootes dicitur. Cic. 2. de Nat. deorum.

Arctophylax, vulgò qui dicitur elle Bnotes,

Quòd quasi temone adiunctam præ se quatir Arctos.

Arctos, fœm. gen. (ἄρκτος) Latinè Vrsa dicitur, signum cælestè.

ARCTULUS, dus, pen. corr. quæ Septentrionali poli nixæ vehuntur, Arctico circulo clausæ, & ita collocatæ vt vtraque extremitas alterius conegat caput: fed caput eius quæ superior est, ad caudam inferioris contendat: alteram, maiorem Vrsam fuse Helicen: alteram minorè Vrsam, siue Græcorum lingua, Cynosuram, id est Canis caudam, nominât. Illam Græcos populi notare solitu, hanc Sidonij aipicientes assidue nauigant. Ouid. 3. Fastorum,

Esse duas Arctos, quarum Cynosura petiatur
Sidonius, Helicen Graia carina notat.

Helicen scribit Hesodus Calistona, Lycaonis Arcadiæ regis filiã fuisse. Hanc Iludin venationis inductam relicto patre, fese in syluas contulisse, factamque vnam ex comitibus Dianæ: à qua quum mirificè amaretur, quodam die solàm in syluis inuentam, ab Ioue compressam fuisse. Quod facinus quum aliquando celasset, tandem iussam cum cæteris virginibus lauari, simóve vieri crimẽ deiexisse. Quamobrem indignatam deam, in Vrsæ effigiem illam commutasse, quæ Graecis ἄρκτος appellatur, in ea spere non multo post filium peperisse, quem Arcada nominauit; à quo postea dicta est Arcadia Pelopónesi regio. Aratus apud Cicer. 2. de Nat. deorum,

Extremúsque adeo duplicis de cardine vertex
Dicitur esse Pnlus.

Arctis germana, id est, Vrsa maior & minor. Ouid. 3. Metamor. Et Virgil. 1. Georg.

Geliduc. Virgil. 6. Æneid. de Dædalo.

Sicca. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

¶ Arctus, Claudianus dixit pro illis qui Septentionalem regionem inhabitant sub Arctis positionis, Panegy.

Atque indignantes in iura redegerit Arctos.

Arcticus, pen. corr. (ἀρκτικὸς) adiectiuum, vt, Pnlus Arcticus: Id est Septentionalis, siue Borealis. Cui oppositus est Antarcticus polus: hoc est, Meridionalis.

Arctous, pen. prod. (ἄρκτος) adiectiuum ab arcto, Idem quod Septentrionalis. Martial. lib. 10,

Felices quibus vrna dedit spectare coruscum,
Solibus Arctiis, fiderbi ufque ducem. Senec. in Here. OEth. 8,

Arctinus polus.

Arctus nubis. Lucan. lib. 2.

Sedes. Senecain Here. OEth. 12.

Arcturus, pen. prod. (ἀρκτοῦρος) Stella est (inquit Seruius) post caudam maioris Vrsæ posita: vude Arcturus dicta est ἀπὸ τῆς ἀρκτου οὐρᾶς. Virg. Georg. 3, Aut non fuerit tellus secunda subipsum

Arcturum, &c. Idẽ Seruius, Arcturus stella est in signo Buotæ post Septentrionem, cuius ortus & occasus tempestates grauissimas facit. Plin. lib. 13. cap. 8. Cic. 2. de Nat. deor. Huic enim Booti

-subier præcordia fixa videtur

Stella micans radiis Arcturus nomine claro. Hnrat. 3. Carm. 1,

Nec sæuus Arcturi cadentis Impetus, aut orientis Hœdi.

Arctus, Vide ARCEO.

Arcuarius, Arcuatus, adiectiuum, Vide ARCUS.

Arcubalista, itæ. Sipoti. Scripninem quidam Arcubalistam vocant.

Arcubiti, Qui excubabant in arce. Festus.

Arcula, Vide ARCA.

Arculata & Arculum, Vide ARCUS.

Arcuma, (vt inquit Festus) genus est plaustri modici, qua humo gestari possit.

Arcuo, areuas, Vide ARCUS.

Arcus, huius arcus, m. g. (τόξον) Festus, Arcere est cõinere: vnde & arcus in ædificiis dictus est, quia se ipse continet. Aiij dicunt arcum dixum esse ab apere arrigendo in altitudinem. Nunius, Arcus & Arquus hoc distant. Arcus enim, omnis suspensus fornix appellatur: Arquus, non nisi qui in cælo apparet, quam Irin poetæ dixerunt. Vnde & arquati dicuntur, quibus colnr, & aculi virent, quasi in arqui simiiudinem. Lucret. lib. 6,

Tum color in nigris exrabat nubibus arquis. Hæc Nunius.

Efficere arcum compagibus lapidum. Ouid. 3. Metam.

Ducere. Ouid. 3. Meramurph.

Dicare. Tacit. lib. 2. Fine anni arcus prupter ædem Saturni ub recepta signa cum Varo amiſſa, dicantur.

¶ Arci, num. plur. Varr. De vit. pup. Rom. lib. 4. Eóque pecuniam magnam confumpſiſſet, quòd arci, quos ſummopere fecerat, feſti pondere diu facti, celeriter corruiſſent. Nonius.

¶ Arcus, quo ſagittæ emittuntur. Virg. 11. Æneidos,

Spiculáque ex humero parua ſuſpendit & arcum

Pro crinali auro, pro langæ tegmine pallæ.

Aeer arcus. In ACER.

Aduneus. Ouid. 4. epiſt. Corneus. Ouid. 1. Metam.

Hexibius. Ouid. 3. Amorum, eleg. 4.

Laxus, pro Non tenſo. Sil. lib. 3.

Lethifer. Virgil. 10. Æneid.

Minax. Horat. 3. Carm. ode 27.

Sinuoſus. Ouid. 4. Amor. eleg. 1.

Sinuatus. Ouid. 8. Metam. Sonans. Virg. 5. Æneid.

Trux. Stat. 3. Syl. 1.

Vaſtus. Seneca in Here. furente, 11.

¶ Adducere arcum. Virg. 6. Æneid.

Cernos arcu cohibere. Horat. 4. Carm. ode 6.

Compeſcere arcus, id eſt continere ne iaculetur. Claud. de raptu Proſerp. 2.

Contentus, Id eſt Tenſus. Ouid. 6. Metam. Et lib. 2. de Arte.

Corripere manu arcum. Virg. 1. Æncid.

Curuare. Stat. 1. Achil.

Curuatus in arcum portat. Virg. 3. Æneid.

Arcu tela dirigere. Horat. 4. Carm. ode 9.

Dirigere arcum in aliquem. Perſ. ſat. 7.

Emittere arcu ſagittam. Plin. lib. 9. cap. 8.

Expedire alimenta arcu. Tacit. lib. 5, Illuuie obſcius & alimenta arcu expediens. Significat illum venatu tolerare vitam.

Expellere ſagittam arcu. Ouid. 8. Metam.

Fallit arcus dexteram. Seneca Here. OEtheo, 13.

Flectere arcum coactis cornibus. Seneca Here. furente, 11.

Fugam dat ſagittis arcus. Seneca in Here. OEtheo, 13.

Intendere arcum. Seneca Here. OEtheo, 4. Vide INTENDO.

Intenius arcus. Cic. pro Sextio, Fuerat ille annus ciquam in Reip. magno metu & muhrum timore arcibus intentus in me vnum.

Lentare arcum, pro Curuare. Stat. 1. Achil.

Librat telum arcus. Seneca Here. OEtheo, 13.

Lunare arcum, Id eſt in Lunæ ſpeciem cornua contrahere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 1.

Minarur arcus, & ferit. Horat. in arte poetica,

Non ſemper feriet quodcunque minabitur arcus.

Obuertere arcum in aliquem. Ouid. 12. Metam.

Petere aliquem arcu. Stat. 5. Thebaid.

Porrigere arcum, Tarens ſe victum. Ouid. 3. Faſtorum,

Nunc petit Armenius pacem, quum porrigit arcus

Parthus eques, timida capsaque ſigna manu.

Protendere arcum ab alto. Sil. lib. 13.

Remiſſus arcus, pro Non tenſo. Horat. 3. Carm. ode 27.

Retendere arcum lentum. Ouid. 2. Metam.

Retendere arcum, pro Tenſum laxare. Stat. 4. Syl. 4.

Reiectus arcus. Ouid. 3. Metam.

Smuare paulos arcus. Ouid. 8. Metam.

Stringere aliquem arcu. Stat. 1. Syl.

Sumere manu arcum. Ouid. 1. Metam.

Suſpendere humeris. Virg. 1. Æncid.

Temperare nerus. Ouid. in Metam.

Tendere. Horat. 2. Carm. ode 10.

Tendere aliquo. Perſ. ſat. 3.

Tenſus arcus. Stat. 5. Syl. 1.

¶ Arcus dicitur in nubibus, quam Irin poetæ appellant: & tam ſecundæ quam quartæ declinationis eſt. Cic. 3. de Nat. deor. Cur autem arcus ſpecies non in deorum numero reponatur?

Bibit ingens arcus. Virg. 1. Georg. Ouid. 1. Metam. urphnſcus,

Concipit ires aquas, alimentaque nubibus affert. Veterum opinio fuit arcum, qui iris appellatur, aquâ ſuis cornibus haurire è fontibus; & bibere. Turnch. Cælestis arcus. Vide CAELVM.

Coloratus quod admnndo arcus ex nubibus. Cic. 3. de Nat. deor.

Colores varios vahit arcus. Virg. 4. Æneid.

Imbrifer. Tibullus lib. 1. eleg. 4.

Ingens arcus ſub nubibus. Virg. 9. Æneid.

Pluuius. Horat. in Arte poetica.

Arcus varsata luce rubens. Claudian. epigram. 6.

Arcuarius, arcuarij, m. g. Arcuum militarium artifex. Aurel. Arcad. in l. vlt. D. De iur. immunit.

Arcularia, pen. prod. Vocabant antiqui circulos, qui ex farina in sacrificiis fiebant. Feſtus.

Arculum, pen. corr. Appellabant circulum, qué capiti imponebant ad ſuſtinenda cómodius vaſa, quæ ad faera publica capite portabantur. Arculos parabatur etiam deus qui tutelam gereret arcuum. Feſtus.

Arcuo, arcuas, arcuare (κφυοκαλέω) In modum arcus curuare. Plin. lib. 29. cap. 6. Illam autem quæ non arcuatur, spa Græci vocant, alij scoliogen dicam. De multipedis terræ ventribus loquitur.

Arcuatus, a, um, pen. prod. (κφυόω) Curuatus in modum arcos. dicitur & Aquatus. Liu. lib. 1. ab Vrbe, Ad id faciarum flamines bigis curru arcuato vehi iussit.

¶ Arcuatus, est etiam idem quod correptus: à nomine Arcus pro Iri in nobibus: vnde, Arcuatum pecus, quod morbo id crico, id est regio, laborat: quòd arcus cælestis ex concolor est. Colum. lib. 7. cap. 5. Bilis æstuo tepore nò minima pernicies, potuone depellitur humanę vetę ris vtinæ quę ipsa remedio est etiã peenin arcuato. Vide ARQVATVS.

Arcatus, pen. prod. pro Arcuatus, apud Ouidium legitur in Metam.

Arcuatim, pen. prod. à duerb. In modum arcus. Plin. lib. 29. cap. 6. Millepeda, ab alijs cętipeda aut multipeda dicta: animal est è vermibus ter re pilosum, multis pedibus arcuatim repen, tractuq; contrahês sese.

A R D

Ardachæ, (ἄρδαχος) herba est quæ nascitur in Gallia, locis humidis, circa ealamos, quibus adhæret. De hac vide latius apud Galenum, lib. de simplicib.

ARDALIDES Musæ cognominatæ sunt ab Ardalo Vulcani filio, qui quòd ad Troęzenios tibiam & musas detulisse, eas ita appellauit. Plutarch. in Symp. & Steph. Addit Paulanias, apud Troęzenios veterem fuisse aram, super quam Musis & Somno rem sacram facebant, quod fecisset Somnum ess: deum Musis præeuntem amicum arbitrabantur.

Ardantium (ἄρδανον) vas figlinum est (inquit Pausanias) vnde potane bruia, quod aretianuam proponebatur. ab ἄρδω, quod est, Rigo. Sed & vas, vnde asperginur aqua templum ingressi; dici Ardanium posse. Hæc Cæl. lib. 5. cap. 2.

ARDEA (ἄρδεα) nomen vibis in Latio: à feruore reginnis sic dicta, quæ decem & octo miliaria ab vrbe est posita. Martialis,

Ardea sollitio, Pellaniaque rura petantur,

Quique Cloen zo fidere feruor agor. Dicta quoque est Danaia: à Danaę Perfei matre. Vel à Dauno Pilumni filio, qui eam condidit, vt quidam existimant. Vide fabulam apud Ouid. lib. 14. Metam.

Ardea, a, Ardeatis, pen. prod. vel Ardeatinus, a, dicti tuum (ἄρδηνος) Cic. 3. de Nat. deor. Cui in agro Ardeati rem diuinam facere solemus. Legunt & Ardeatino.

Ardea (ἄρδεα) vulgo Heron, vt quidam putant. Auis est, sic dicta quasi Ardua, inquit Seruius: quæ quum altius volauerit, significat tempestatem. Virgil. Georg. 1.

Atque alsum supra volat ardea nubem.

Ardeola prin. corr. diminutiuum, vt aiu Sipont.

Ardello, ardelionis, m g. (πραγματικός) ab ardeola deducitur, sicut à stella stellio, à tabella tabellio. Est autem Ardelio, homo inquietos, & huc atque illuc semper voltans, falsens, manus iactãs, togam modo deuisens, modò repotens, & omnibus negotijs sese immiscês, qualem fuisse Atalum legimus, ad quem fe scribit Martial. lib. 3.

Nil bene quum faciat, facis attamen omnia belle:

Vis deam qui fis? magnus es ardelio. Sipont.

Ardeo, ardes, ardi, arsum (πυρόομαι, καίομαι) ardere, vt author est Nonius, Ignescere & concremari. Virg. 2. Æneidos.

-iam proximus ardet Ucalegon. Plin. lib. 11. cap. 14.

Thus probatur carbone, vt flatim ardeat.

Arsi, præterítum. Horat. 1. Sern. sat. 8. -largior arsérit ignis.

Ardere in immensum. Ouid. 2. Metam.

¶ Ardere, actiua significatione, pro Amare. Virg. 4. Georg.

Ardebat Scirus fidus. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Ardent alaria, impositus fibris. Virg. 3. Georg.

Incendere, & ardere. Cic. 2. de Orat. Tanta vis animi, tantus impetus, tantus dolor, oculis, vultu, gestu, &c. vt mihi nõ solùm tu incendere iudicem, sed ipse ardere viderãs.

¶ Ardere incendio: per transtationem. Cic. in Orat. Omnibus terris, vna Gallia communi ooo ardet incendio. Quod Coeffagrare alio loco dicit.

¶ Ardere, Fulgorem & splendorem emittere. Virgil. 4. Æneidos, -Tyriique ardebat murice tæda. Colum. lib. 9. cap. 2. de apibus, Virgilius maxime probat paruulas, oblongas, leues, nitidas, ardentes auro, & paribus lita corpora guttis. Virgil. 11. Æneidos, -campique armis fublimibus ardent. Idem 7. Æneid. -quibus arserit armis. Vbi Seruius, Aut splendoretit, aut amore flagrauerit.

Ardet oculi. Cic. 6. Verr. Quæ tibi fumus ægrete in oculi, ardere oculi.

¶ Ardere, Festiuè veloti cum ardore quodam. Virgil. 12. Æneid. Ardet in arma magis, Nonius. Idem 1. Æneid. Instant ardentes Tyrij. Vbi Seruius. Ardentes, multum festinantes.

Ardeo abue. Virg. 4. Æneid. Ardet abire fuga.

Audi coniungere dextras Ardebant. Virg. 2. Æneid.

¶ Ardere aliquem, pro Impatienter amare, vt ait Seruius. Virgil. in Alexi, Formosum pabitor Cotydon ardebat Alexim.

Ardere aliquo, siue aliqua. Horat. Epod. 15.

Ex æquo ardere, pro Se inuicem amore complecti. Ouid. de Pyramo & Thisbe, Mireamor hosiens,

Ex æquo captis ardebant mentibus ambo.

Ardet in illa. Ouid. 8. Metam. Et lib. 9, Ardere in virgine.

Feliciter ardere. Ouid. 1. de Remed. amor.

Sequę amat quod amare iuuat, feliciter ardet.

Ardebat amore illius hospitæ. Cic. 4. Verr.

¶ Ardere, Furere, vel irasci. Virg. lib. 10. Æneid.

¶ Ardere, Accensum esse. Virg. 9. Æneid. Atque his ardẽtem dictis affatur Iulum. Vbi Seruius, Ardentem desiderio dimicandi.

Ardet animus mihi. Cic. pro Cælio. Nunc enim denuum mihi animus ardet: nunc meum eor cumulatur ira.

Ardet ad vleiscendum animus. Cæs. 6. bel. Gall.

Ardere in arma. Virg. 12. Æneid. de Turno.

Auarnia ardere. Cic. 3. de finib. & pro Rosc. Amerino.

Bello, pro Accensum esse & oppressum. Cic. Att. lib. 6, Quum arderet Syria bello.

Conscientia. Cic. 2. de Legib. Id est, animo turbatum esse ob scelerum à se perpetratorum scientiam.

Cupiditate. Cic. de claris Orat. Ardebat autem cupiditate sic, vt in nullo vnquam flagrantius studium viderim. Hoc est, vehementer cupiebat. Cura. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 17.

Curis flagrantius. Sil. lib. 16.

Desiderio. Cic. 4. Tusc.

Dolore. Cic. Att. lib. 1. Ardet dolore & ira noster Pompeius.

Podagræ dolotibus. Cic. 5. de fin. Huc est, consumi arthritide.

Flagitio. Plaut. Casina.

Infamia. Plin. lun. lib. 4. epist. 11, Ardebat ergo Domitianus & crudelitate, & thiquitate infamia.

Ardet inuidia, eui inuidetur. Liu. 2. ab Vrbe.

Res ardet inuidia. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 16.

Iracundia. Terent. Aud. 3. 2.

Odio. Cic. 4. Philip. Ardent odio vestri, cruentus sanguine ciuium Romanorum.

Odia ardere in illum. Cic. pro Milone, Omnia in illum odia ciuium ardebant desiderio mei.

Studio belli, Cic. pro Deiotaro. Studio historiæ, Cic. Att. lib. 16. Studio & amore alicuius, Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1. Studio veri reperendi. Cic. 4. Acad. Studio equorum, Horat. 2. epist. 2.

Ardesco, ardescis (ἐκκαίομαι) ardescere. Idem quod Ardere. Virgil. 1. Æneid. de Didone,

Explers mentem nequit, ardescitque vsuendo. Plin. lib. 33. cap. 3. Primum autem bonitatis aun argumentum est, quam difficillimè accendi. Præterea murum, prunæ violentissimæ igui indmutum, palea cuissime ardescere.

Ardescere iti iras. Ouid. 5. Metam.

Ardescunt ex de. Ouid. 12. Metam. de Centauris & Lapithis.

Ardescere facile. Id est, facile flammam concipere. Lucret. lib. 6.

Ardescere lyco, id est, malescere mero. Sil. lib. 12.

Ardescit dira cupidine pectus. Lucret. lib. 4.

Ardescere venere. Lucret. lib. 5.

Ardescere in incestas nuptias. Tacit. lib. 11.

Ardescere mutuorem iussit. Tacit. lib. 13.

Ardens, participium (ὤν) Quod ardet.

Ardens febris. Plin. lib. 20. cap. 20, Ardentibus febribus imponitur cum polenta.

Ardentes equi. Virg. 1. Æneid. Vbi Seruius, Ardeores, & candidos significat & volueres.

Literæ. Cic. Att. lib. 14, Ardentes in eam literas ad me misit.

Ardens nobes. Virgil. 7. Æneid. Vbi Seruius, Ardentem nubem, aiij fulmen, nubem ardentem dicunt: Vt Lucanus, -atque ardens acre folo. quos hic loco sequitius est. Alij fulmen dicunt aeris fesione ardentem ruuam, quos alibi sequitui dicens,

Ignea rima micat is percurrit lumine nymbus. Hæc Seruius.

Oratio. Cic. in Orat. Nec vnquam is qui audiret incenderetur, nisi ardens ad eum perueniret oratio.

Papulæ, Id est carbunculi, vt air Seruius: vel furunculi ex adusta bile nascentes. Virg. 3. Georg.

Virtus, Excellens & maxima. Virg. 4. Æneid.

Ardens in cupiditatibus. Sallust.

¶ Ardens, Multum festinans. Vide ARDEO. Virg. 6. Æneidos,

-iuuenum manus emicat ardens.

¶ Ardens. Qui amat. Ouid. de Meten.

¶ Ardentes auro apes, id est, auteo colore elucêres. Virg. 4. Georg.

Ardentes clypei, Fulgentes. Virg. 8. Æneid.

Ardentum, Gennuus pluralis. Sext. lib. 2. Sylu. 2.

Ardeos (ὠμοειδὲς) nomen ex participio. vt, Ardentissimæ dici boræ. Plin. lib. 31. cap. 3.

Amore ardens, confirmabat quòd desiderium, &c. Cic. 2. Philipp.

Ardentissimus color. Plin. lib. 21. cap. 4. De rosa in coronis.

Ardent quidẽ studio hoc fateasse efficiam. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 16.

Ardentior studio petere, pro Vehementiore. Cic. ad de finib.

Ardentes & erectos vos ad libertatem eoqz crandam adhortabor. Cic. 5. Philipp.

Ardenter, ardentius, ardentissimè, adverbium (ὠμοειδῶς) Plin. lib. 12. cap. 19, Austros ibi tam ardenter flare, vt zeltanbus syluas accendant, inuenimus apud authores.

Ardenter cupere. Id est vehementer. Cic. 4. Tusc. Sic Ardentius appetere. Cic. 4. de Finib.

Arfurus, pen. prod. participium fururum (ἐσσόμενος) Ouid. 14. Metam. Lundãque arsuro portabat membra iheretco.

Ardor, ardoris, m. g. (καῦσος) vehemens calor & incendium. Cic. 4. Acad. Fore tamen aliquando vt omnis hic mundus ardore dellagret. Plin. lib. 14. cap. 16, Singulare remedium habent ad refrigerandum in morbis corporum ardores.

Ardor belli. Liu. bel. Maced. lib. 4. In medio ardore belli.

Ardor flammæ feruidus. Lucret. lib. 5.

Ardor ignescus exercrat syluas ab radicibus. Lucret. lib. 5.

Trux ardor. Sil. lib. 17.

Ardore flammæ conflagrare. Cic. Antequam tret in exilium.

Ardore stellarum micare. Cic. de Diuinat.

Solis ardore torrere. Cic. 6. Somnio Scipionis.

Sol ardorem diffipat in omnes partes. Lucret. lib. 1.

Nimios Solis ardores defendere. Cic. de Senect.

Ardor cæli vt fulminum iactus. Cic. 3. in Caul.

Ardore terra debasciit. Virgil. 3 Georg.

Oculorum ardor. Cic. pro Corn. Balbo.

Ardor nobium conflictu expressus. Cic. 2. de Diuinat.

Vultuum atque motuum ardor. Cic. de Diuinat. Vidi sæpe in Æsopo familiari tuo tantum ardorem vultuum atque motuum, vt eum vis quidam abstraxisse à sensu motus videretur.

¶ Studium & ardor amoris. Cic. de Orat. Crassus arridens, Quid censes, inquit Cotta, nisi studium & ardorem quendam amoris?

Ardor

Ardor animi confedit. Cic. in Orat. Ardor animi nō semper adest: sique quem confedit, omnis illa vis, & quaſi flamma extinguitur.

Reſtinctio ardoré cupiditatum omnium. Cic. x. de Finib.

Ardorém exercitus intendebant. Taeit. lib. 12.

Inter eum magnus laudis ardor. Stat. 12. Thebaid.

Idem ardor omnes habet. Virgil. 4. Æneid.

Inijcere ardorem. Vide in IJCIO.

Inſtantis ardor. Stat. 6. Thebaid.

Generoſus. Seneca in Octauia, 2.

Ardor cedendi. Quid. 8. Metam. De Erinſethone.

¶ Ardorem verium de corde fugare. Quid. 9. Metam.

Ardorem diſſimulare. Tibul. lib. 4. elegi. 3.

ARDETVS (ἀρδητὸς) illyrnæ populi, de quibus ſic Strabo lib. 7. Poſteritas autem Ardiæos vocauere Varalios: verùm reiecerāt illos Romani in interiora terræ, longius à mari, quum latrociniis cuncta vaſtarent, & agris incolentes eſſent exoſi ceteris. Plura vide apud eundem.

AR DICES (ἀρδικες) Corinthius pictor fuit, cujus meminit Plinius lib. 35. capite 3.

ARDISCOS (ἄρδισκος) teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ, cujus meminit & Herodotus lib. 4.

ARDVENNA, Gallicæ maximа ſylua (ἄρδουεννα ὕλη.) Cæſar. lib. 6. Cōment. Ipſe quum matureſcere frumeuta incipèrent, ad bellum Ambiorigis profectus per Arduennam ſyluam, quæ eſt totius Galliæ maxima, atque ab cripis Rheni, finibuſque Treuerorum, ad Neruios pertinet, millibuſque amplius quingētis in longitudinem patet. L. Minuinium Baſilum cum omni equitatu præmittit.

Ardus, Vide ARIDVS.

Arduus, ardua, arduum (ἄρδυος, ἄρδυα, ἄρδυον.) deriuatum nomen ab Ardeo, ardes, vt quōnullis placet, ſignificat Difficile & moleſtum. Salluſt. in Catil. At mihi quidem, tametſi haudquaquam par gloria ſequatur ſcriptorem & auctorem rerum: tamē in primis arduum videtur, res geſtas ſcribere. Quod verbum exponens Gellius. lib. 4. cap. 15. inquit, Sed audxem Salluſtium non pro Difficili tantùm, ſed pro eo quoque ponit quod Græci ὀχυρὸν καὶ χαλεπὸν appellant: quod eſt cum difficile, tum moleſtum quoque & incommodum & intractabile.

Arduus mundus. Virg. 1. Georg. Vbi Seruius, Arduus, Exceſſus, & ſummo veniet ornatus.

Æther. Ouid. 1. Metam. Et Virg. 1. Georg.

Cedrus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14.

Ceruix equi. Virg. 3. Georg. Horat. 1. Serm. ſat. 2.

Cliuus arduus in valles. Ouid. 1. Faſt. de profunditate, ad quam via ſit difficilis.

Arduus collis & deruptus. Tacitus lib. 2.

Aſcenſus. Cic. 1. de Orat. Et Cæſ. 2. bel. Gall.

Difficili aſcenſu & arduo erat oppidum. Cic. 6. Verr.

Aditus. Liu. 4. bel. Pun. Eadem cauſa ad ſubeundum, arduum aditum inſtabilémque ingreſſum perſtitit.

Per arduum ſcandere. Horat. 2. Carm. ode 19.

Via. Cic. 1. Tuſcul.

Arduí operis erat. Id eſt, maximi laboris. Plinius libro 8. cap. 16. de Iconibus.

Ardua promiſſa. Claud. in Eutrop. 2. Id eſt, immenſa & magnifica.

Res arduæ ac difficiles. Cic. 3. de Inuēt. Patientia eſt honeſtarum, aut vtilitatis cauſa, rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpeſſio.

¶ Res arduæ, pro Rebus aduerſis. Horat. 2. Carm. ode 3.

Æquam memento rebus in arduis Seruare mentem.

¶ Ardua res, pro Arduus negotio. Ouid. Ardua res viciſſe alios.

¶ Arduus, Difficilis. vt Solum arduum opere. Quod difficilé colitur. Plin. lib. 17. cap. 4. Sed idē ſolum vbicūque arduum opere, difficile cultu, bonis ſuis aerius penè quàm vitijs poſſet, affligit agricolam.

¶ Arduus pro Ardens & animoſo. Virgil. lib. 9.

¶ Arduus, & Arduæ terræ, pro Editis locis. Virg. 5. Æneid. Vbi Seruius, Arduæ terrarum, peripheraſis montium. Liu. 2. ab Vrbe, Fixis in terram pilis, quo leuiores arduæ cuaderent, eurſu ſubeunt.

Amantes arduа dumis, Id eſt, colles. Virg. 3. Georg.

Arduа caſtellorum excindere. Taeit. lib. 11.

Magnum opus omnino & arduum Brutē conamur: ſed nihil difficile animis paratis. Cic. in Orat.

Arduа molimur ſed nulla niſi arduа vincunt. Ouid. 3. de Arte.

Arduitas, pen. cor. arduitatis, Alsit udos (ἡ ἀρδυτης, ὀρθογρ.) Varro 3. de Re ruſt. cap. 10. Neque enim fenes, neque pueri collum difficultate, aut montium arduitatem atque aſperitatem facile ferunt.

ARDYS (ἄρδυς) filius Gygis Lydorum regis, eu etiām in regno ſucceſſit. Herod. lib. 1.

A R E

Area, arex, pen. cor. (ἄρεκα) proprie dicitur (authore Feſto) locus vacuus, quaſi exaruerit, & non poſſit quicquam generare. Varro 4. de ling. Lat. Loca in vrbe puta, area, Florentini Hiundia, ut de verb. 6g. Locus (inquit) ſine ædificio in vrbe area, rure autem ager appellatur. Vitruu. lib. 1. cap. 7. Diuiſis angiportis, & plateis conſtitutis, areaſi ele ctio ad oppidum aut & vſum communē ciuitatis eſt explicāda ædibus ſacris, foro, reliquiſq; locis cōmunibus. Et ſi erunt mœnia ſecun dum mare, area vbi forum conſtituetur, eligenda proximè portum.

¶ Area in ædibus vrbanis dicitur medium ſpatium vacuum inter parietes. Liu. 5. bel. Pun. Cuius cerrandæ quum dies aduenifſet, conciliumque tam frequens plebis adeſſet, vt multitudinem area Capitolij vix caperet. Cic. ad Q. fratē lib. 2. 8. A puero vt diſceſſi, in aream tuam veni. Plin. Iunior ſolet addere gentiuitio DOMVS, vt epiſt. 20. lib. 6. Reſedimus in area domus, quæ &c.

Parnula, ſed feſtiua area. Plin. Iunior. lib. 2. epiſt. 17. ad Gallum.

¶ Area, vbi frumenta triturantur & excutiuntur (ἅλως, ἅλων.) Columb. lib. 2. cap. 20. Area quoque ſi terrena erit, vt ſit ad triturām ſatis habilis, primùm radatur, deinde confodiatur, permiſtiſque paleis eū amureā quæ ſalem non accepit, exeragatur: nam ea res à populatione murium formicarúmque frumenta defendit. tum æquata pauculis vel molari lapide condenſetur, & rurſus fubiectus paleis imeuleetur, atque ita ſolibus ficcanda relinquatur. Virg. 1. Georgicorum.

Area tum primùm ingenti eſt exuanda cylindro. Cic. 5. Verr. Nequis frumentum de area colleret.

Frumentum terę area, pro Frumentum teritur in area. Horatius 1. Sermon. ſat. 1.

Nunc maior noſtris area teritur equis, Id eſt, Nunc maius opus aggredimur. Ouid. 4. Faſt.

¶ Area in hortis, quadrata quædam ſpatia, probè ſubacta & coaquata, in quę mox ſemina iaciantur. Colum. lib. 11. cap. 3. Igitur ſolum quod conſeruere Vere deſtinauerunt, poſt Autumnum patiemur effoſſum iacere brumæ frigoribus & pruinis inurendū. Quippe è contrario ſicut caloræſtatis, ita vis frigoris excoquit terram, fermentatímque ſolum: quare peracta bruma tum demum ſtercus inicitur, & circa lilas lanuarias humus refolla in areas diuidiur: quæ tamen ſic informandæ ſunt, vt facile eruncentur manus ād dimidiam partem latitudinis earum peruenientium: ne qui perſequuntur herbas, ſemina proculeare cogantur, ſed potius per ſemitas ingrediantur, & alterna vice dimidias areas eruncent. Cic. in Parad. Prata & areas quaſdam magno æſtimant.

Informare areas. Colum. lib. 11. cap. 3.

¶ Area ſceleruм, per tranſlationem. Cic. ad Attic. lib. 9. 190. Reliqua, ô dij, qui comitatus: quæ (vt tu ſoles dicere) noua, in qua erat area ſceleruм.

¶ Area. Veteris genus in capite, cum capillorum profluuio. Vide Celſum, areārum genera abunde reperies, lib. 6. cap. 4.

Areola, pen. corr. diminutiuum ab area hortorum (ἀλώνιον.) Columel. Quum terram bene fubegeris, areolas facito.

Areola domus. Plin. Iunior, lib. 5. epiſt. 6.

Arealis, & hoc areale, pen. prod. Ad aream pertinens. Seruius in libro 1. Georg. -vannus Iacchi, id eſt erburn areale.

ARECOMICI, pen. corr. (ἀρεκομικοὶ) populi in Gallia Narbonenſi, qui & Volſcæ dicuntur teſte Strabone lib. 4. quorum portus & nauium receptacuium, Narbō dicitur. Vide Plin. lib. 3. cap. 4. Legitur apud Strabonem Arecomiſci.

Arefactio, Vide AREO.

ARESONTES (ἀρήσων.) Pictoris nomen: de quo Strabo lib. 8. In Alpheonię Dianæ templo, Cleanthis & Aregontis picturæ viſuntur. Iuxta Corinthiorum. Alterius quidem Troiæ captiuitas, & Mineruæ natalia: alterius eſt Dianæ in eunis deportatio: opera laude plurima celebrara.

ARELATA, pen. prod. (ἄρελατα) ciuitas in Norico, teſte Ptolemæo. Vulgò Lunel, ditionis eſt principum Auſtriæ.

Arelatę, pen. prod. Galliæ Narbonēſis vrbs inter Salyes. Plinio Colonia Sextanorum dicta, quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti fint. Strabo Aeciatemi vicatę Rhodanum ſtam, amplißimo emporio inſignem eſſe ſcribit. Vulgò Arles. Dicitur & Arelas, pen. corr. huius Arelatis, ſæpe gen.

Arelatus in vrbium catalogo,

Prode duplex Arelas: quam Narbo Martius, & quam

Accolit Alpinis opulenta Vienna colunis.

ARELLIVS, celebris Romæ pictor, paulo ante diuum Auguſtum, niſi ſtigitio ingiti corruptiſſet artem, ſemper alienus feminæ amore fugiens, & ob id deas pingens, ſed diſcebarum imagine. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

ARMORICA, Galliæ regio, quæ Aquitania nunc, partim etiam Britannia, dicitur, teſte Plin. lib. 4. cap. 17. Cæſar 7. bel. Gall. Vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque eorum conſuetudine Armoricæ appellantur, quę ſunt in numero, Curioſolites, Redones, Ambibarij, Caderes, Oſiſimi, Lemouices, Vnelli, Sena. Legitur & Armorica.

Arena, arenæ, pen. prod. (ἄμμος, ψάμμος, κόνις) puluis minutiſſimus, arduus. Virg. 1. Æneid. -opiara potuntur Troes arena. Vbi Seruius, Arena: quæ rurſus habetur, nec ea, nomine hoc aſperitatis nem. & Varro ſe diffuit: Si ab arduitate deriuationem habere ſi ab harenndo, vt in fabricis videmus, habet: melior tamen eſt ſuperior etymologia. Gell. lib. 19. cap. 8. Eandem quoque de arena rationem habendam, & in ſpecie diſpari. tam quum arena ſinguiari numero dicta, multitudinem tamē & copiam ſignifieet minimarum ex quibus conſtat, parium, inde eſt & iuſcite arenæ dici videntur: tanquam id vocabulum indigeat numeri amplitudine, quum ei ſingulariter dieri ingenita ſit naturalis ſui multitudo. Hæc Gellius.

Arena numero carēs. Horat. 1. Carm. ode 28.

Arenæ arentes. Horat. 3. Carm. ode 4.

Bibula. Virg. 1. Georg. Ouid. 8. Faſt.

Flauentes. Virg. 3. Georg. Ouid. in Ibin

Fulua. Virgil. 5. Æneid.

Molles. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11.

Sicea. Virgil. 1. Georg.

Sterilis. Virgil. 1. Georg.

Tenuis. Claudian. de Bello Gildonico.

¶ Eruēare arenam dicitur gurges æſtuans. Virg. 6. Æneid.

Acta vetus. Ouid. in Ibin.

Nuda ſuſus arena. Lucan. lib. 9. Hoc eſt, Non ſtrata aut veſte, aut fronde, aut culmis.

Æſtu mifcenur arenæ. Virg. 3. Æneid.

Pingues. Colum. lib. 2. cap. 10. vbi de Seſamis.

Putres arenæ foecunditate vel robuſtiſſimum ſolum vincunt. Columel. in præfat. lib. 1.

Torquent arenas fluuij. Virg. 3. Georg.

Turbantur Zephyro arenæ. Virg. 2. Georg.

Eiectare arenam dicitur Typhoeus. Ouid. 5. Metam.

Nigram ſubiectāt arenam vnda exæſtuans. Virg. 3. Georg.

Spargere arenam pedibus. Virg. 3. eeleg.

Arenam libare pedibus, Celeriter adeò per arenam decurrere,

vt illam pedibus tiæ leuiter tangas, nullis vestigiorum notis impressis. Ouid. 10. Metamorphoseos,
Signa tubæ dederant, quum carcere missus vterque
Emicat, & summam celeri pede libat arenam. De Hippomene & Atalanta.
Arenæ fulcare dicitur pisces, quum in imo fluuiorum arenas supernatant. Claud. de Nupt. Honorij & Mariæ.
¶ Potiri arena optata, pro Littore potiri. Virg. 1. Æneid.
Aduersa arenæ. Virg. 5. Æneidos,
Et tandem Izri nostræ adducruntur arenæ.
Claffis arena potuit pro Ad littus deuenit. Ouid. 13. Metam.
Impingere aliquem arenæ dicitur fortuna, aut ventus. Lucan. lib. 5.
Arcere arena aliquem, A littore prohibere. Virg. 6. Æneid.
¶ Arenas in littus fundere, In eos prouctbialiter dictum, qui ditioribus aliquid dant. Ouid. 5. Trist. eleg. 7.
Eis qui contentus non est, in arenas.
In segetem spicas, in mare fundat aquas.
¶ Arena interdum terram aridam significat, quæ est sicut arena, authore Seruio. Virgil. 1. Georg. Exiguus flerilem nec arebit arena per humor arenam. Cic. de lege Agraria, Vt vel o quum omnes vrbes, agros, vectigalia, regna vendideritis, tum arenam aliquam, aut paludes emat, id vos potestis, quæso, concedere?
¶ Arena, Amphitheatrum: continentum pro contiuente. Arena enim spargi amphitheatrum solebat, ne vel pugnantes fœdarentur cruore occisorum, vel cruor sparsus spectantibus esset horrori, præsertim in gladiatorum dimicatione. Martial. lib. 1.
Tradita Getulis, nec cepit arena nocentes. Id est, Non sunt punitu delatores in amphitheatro, fed acti in exilium. Sipontinus.
¶ Arenam mœam dicit Plin. Iunior, epist. 12. lib. 6. Itaque Betitio Prisco quantum potuero, præstabo: præsertim in arena mea. Hoc est, in loco in quo exerceri soleo, nempe apud Centumuiros. Budæus.
Arena lactatorum palæstrarum quæ.
Arenaccus (ἄμμος, sabulum) adiectiuum, Ex materia arenæ.
Arenacea duritia. Plinius lib. 30. cap. 15, Inuenuntur in cornieulis cochlearum arenaceæ duritiæ.
Terra. Plin. lib. 17. cap. 7, Est enim alba, rufsa, columbina, argillacea, tophacea, arenacea. Id est, in qua est admista arena.
Arenarius (ἄμμος, sabulum) aliud adiectiuum, Quod ad arenam pertinet.
Arenarius, ri (ἀμμοβάτης) substantiuum. Dicitur qui in arenam pugnandi causa fuit defcendere, qui in arena pugnauit. Calistratus l. 8. D. de oper. libert. Hæ demum imposite operæ intelliguntur quæ sine periculo vitæ præstari possunt. Nec enim arenarius manumissus tales operas præstare debet. Vtitur quoque Aeadius l. 21. D. de testibus.
Arenarix, arenariarum (ἀμμοβάτις) Fodinæ in quibus fodiuur arena. Cic pro Cluent. In arenarias quasdam extra portam Esquilinam perductus occidituc.
Arenatus, ta, tum, pen. prod. adiectiuum (ἀμμωδὴς) Quod arena mixtum est: vt, Calx arenatus. Cato de Re rustica, capite 18, Postea cæmentis minuis, & calce arenato, semipedem vnumquodque cotium fruito.
Arenatum, neut. gen. pronft. substantiue (ἀμμώδωτον) Quod fit ex calce & arena. Vitruuius lib. 7. cap. 3, non ita procul à fine, Quæ autem rectoria fundata arenati & marmorati solidrate sint, quum fine politionibus crebris subacta, non modò sunt nitetia, sed etiam imagines expressas sigillorum non ex opere remittunt. Cato de Re rust. cap. 18. Vbi librauerit, de glarea & calce, arenatum primo corio facito. Alij legunt, Arenato primum corium facito. Arenatum hodie mortarium vocamus. Budæus in primis Annot. Vitruuij locum alij sic legunt, Quæ autem fundata arenationis & marmoris solidrate sunt, crassitudine ssis, quum sint, &c.
Arenosus, pen. prod. (ἀμμώδης) adiectiuum, Quod arena abundat. Plin. Littus non arenosum, sed alga & fluuiorum sordibus plenum. Virgil. 4. Æneidos, Littus arenosum Libyæ. Ouid. 14. Metamorph. Areosa terra.
Arenugus, pen. corr. adiectiuum. Lucan. lib. 9,
Bis positus Phœbe flammis, bis luce recepta,
Vtdit arenuagum surgens fugiéque Catonem. Id est, Vagantem per arenas Libyæ.
Arenula, pen. corr. diminutiuum (ἀμμώδιον) Plin. lib. 30. cap. 3, Arenulæ quæ inuenuntur in cornibus cochlearum, cauis dentium inditæ, flatum liberant dolore.
Areo, arcs, arui (ξηραίνομαι) arere, Aridum & siccum esse, ab Ara deducitur, in qua quæ diis immolabantur, torreri solebant, ait Sipontinus. Plaut. Vinam fortuna nunc anatina vterer, vt quòd extiffem ex aqua, ætérem tamen. Virg. eclog. 7. Arent agri.
Arentem in syluam. Virgilius Æneid. 12. Vbi Seruius, Arentem, pro Aridam.
Arente fuit. Seneca de Benefic. lib. 3. cap. 8, Beneficium est, arentibus siti monstrare fontem.
¶ Arere pro Sitire dixisse videtur Ouidius libro secundo, de Remedio amoris,
Tantalus in media garrulus arct aqua.
Aret sueeis ademptis tellus. Ouid. 2. Metam.
Fauces arent. Ouid. 6. Metam.
Arenti ore haurire. Ouid. 14. Metam.
Arentem stim leuare. Ouid. 4. epist.
Plaga arens, Id est, regio caliditori. Seneca in Herc. furente, 5. Africam intelligit.
Arefacio, arefacis, arefeci, pen. prod. arefactum (ξηράινω, αὐαίνω) arefacere, Aridum facere. Cato cap. 69, Postea amurcam eximito, & arefacito. Plin. lib. 13. cap. 22.
Arefco, arefcis (ἀναξηραίνομαι) arefcere, Significat Aridum fieri, exiccari. Plaut. Rud. 149
-da mihi vestimenti aliquid aridi,
Dum mea arescunt.
Lacryma citò arefcit, præsertim in alienis malis. Cic. in Partit.
¶ Arefcit in gemmas, Hoc est concrescit. Plinius lib. 8. cap. 38, Lyncum humor ita redditus glaciatur, arefcit vsque in gemmas carbunculis similes.
Arefcit terra calore. Lucret. lib. 6.
Aridus, pen. corr. (ξηρὸς, ξηραντικὸς) adiectiuum, dicitur propriè (vt ait Festus) quod naturalem humorem amisit. vt, Ossa aridus.
¶ Inter aridum & siccum. Plinius lib. 12. cap. 12. Arida sint potius quàm sicca folia.
Aridum & siccum, idem. Catull. ad Furium 20,
At qui corpora ficciora eorum,
Aut liquid magis aridum est, habeta.
Exsiccatus atque aridus, Pituitosus & quasi redundans, contraria. Cic. de Fato. Inter locorum naturas quantum interfit videamus, alios esse salubres, alios pestilentes, in alijs esse pituitosos, & quasi redundantes, in alijs exiccatos atque aridos: multáque sunt alia quæ inter locum & locum plurimum differant.
¶ Aridum, pro Sicco. Plin. lib. 12. cap. 17, Ipsum visu aridum statim tactu molleficere. Virgilius Æneidos,
-atque arida circum Nutrimenta dedit.
¶ Geous fermonis aridus, metaphoricè. Cic. 2. de Orat. Nos Siculus ille nihil adiuuat: & genus sermonis affert, non liquidum, nò fusum ac profluens, fed exile, aridum, concisum, ac minutum.
Aridum fieri. Ouid. 5. epist.
Aridus anhelitus. Ouid. 10. Metam.
Argentum aridum, purum, lucidum. Plaut. Rud. 18. 19, Nonius.
Arist. Catul. ad Iuuentium, 45.
Aspectu aridus. Plin. lib. 12. cap. 16. & 17.
Aridus visu. Plin. lib. 12. cap. 20.
Arua arida, Infrugifera, contrarium est enim pingui, quod fertilium est epitheton. Ouid. 14. Metamorph. Sic Virgilius arida fala, t. Georg.
Calor. Lucret. lib. 4.
Canities. Horat. 2. Carm. ode 11.
Cinis. Horat. Epod. 17.
Color. Plin. lib. 13. cap. 26.
Crura. Id est, tenua nimis, & gracilia. Ouid. 2. de Arte amandi.
Febris, Quæ arida effecit corpora. Virg. 3. Georg. eorum,
Quum sunt, atque artus depalcitur arida febris. Seruius. Sciendum tamen, febrem licet à feruore dicta sit, esse etiam frigidam: vnde modò ad diastolen ait aridam.
Aridæ ficus, quæ non sunt virides, sed coctitæ seruantur in vsum totius anni. Plaut. Rud. 18.
Fragor aridus, Sonitus, qualis folet fieri ex aridis (quæ franguntur) arboribus. Virg. 1. Georg. Seruius. Nonius autem horridum & horrificum interpretatur.
Frondes. Horat. 1. Carm. 25.
Gutur. Ouid. ad Liuiam.
Herba. Tibull. lib. 2. eleg. 7.
¶ Homo, pro metaphoram, pro eo qui miserè auaritia deperit. Terent. Heaut. 3. 2. Sed habet patrem quendam auidum, misertum, atque aridum.
Iecur. Horat. Epod. 5.
Magister. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quapropter in primis cuitandus, & ie puetis præcipuè, magister aridus, non minus quàm teneris adhuc plantis ficcum & sine vllo humore folum.
Narratio arida & ieiuna. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Nubila arida, Sine pluuia. Virg. 3. Georg. de Aquilone loquens.
Nutrimenta ignis arida, Ligna ficciora intelliguntur, aut quodcunque aliud humore carens ignimque recipiendæ flammæ. Virgil. 1. Æneidos.
Ora. Virgil. 4. Æneid.
Prata, Iam matura. Virg. 1. Georg. Seruius.
Puluis. Propert. 2. eleg. 14.
Pumex. Catull. in 1. epigramm.
Situs. Ouid. 12. Metamorph.
Sonus, idem quod Virgil. dicit Aridus fragor. Lucret. lib. 6. vbi de tonitru agit.
Vestimentum. Plaut. Rud. 14.
Vitor, Id est ob æstum, assiduósque peregrinandi labores omni humore exhaustus, ideóque etiam strictus. Virg. 4. Georg.
Victus, Id est Admodum pareus, durus, asper, austerus. Cicero pro Rosc. Amer. In rusticis morbus in victu aridus, in hac horrida inculráque vita.
Vita, Eodem modo dicta vt Victus aridus. Cic. pro Quinctio, Vt tam omnino semper horridam atque aridam cordi fuisse.
Ardus pro Arido, veteribus dicebatur, teste Nonio. Lucil. lib. 27. Ardæ, misertimum, atque infelix lignum fambucum vocant.
Aridus, pen. corr. ariditatis, fem. gen. (αὐαντὸς, ξηρότης) Siccitas. Plinius lib. 18. cap. 35, Stiti enim araneus, & omuem humorem abforbens aridiratem amplias.
Aritudo, penult. prod. aritudinis, fem. gen. (ξηρασία) pro Ariditate poniuur. Varro de Re rustica, libro 1. cap. 12, Quòd & bestiolæ fiquæ propè nascuntur, & inferuntur, aut effiantur, aut aritudine citò pereunt.
¶ Aritudo pro parsimonia. Plaut. Rud. 13,
-laudo fortunas tuas
Qui semper seruas gloriam aritudinis.
Areola, Vide ARRA.
Areopagus, pen. prod. (ἄρειος πάγος) vicus erat Athenis, à templo Martis sic cognomin atus: vbi primum iudicium capitis acbum fuisse scribit Plin. lib. 7. cap. 56. Cicero ad Atticum, lib. 1. 9. Vicum Martium vocat Senatum, quum ait, Romanæ res iuisse habentes, Senatus ἄγνοια nihil constantius, nihil feuerius, nihil fortius. Inde dicti sunt Arcopagitæ,

Areopagitæ, iudices feuerissimi, qui in templo Martis iudicabant, quod iudicium exquisitissimum habebatur. Nam quum Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης, homicidij insimularetur, iudicantibus duodecim diis, in eo pago fex sententias absolutæ est. vt Stephanus Byzantius docet, & multi alij Græci. Verùm quid agerentur in Areopago, Iulius Pollux lib. 8. scribit de Magistratibus Athenien sium, & eorum locis. Cicero pro Cornelio Balbo, Vidi ego memet nonnullos imperitos homines nostros eiues Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, erat tribus certo numero. Idem t. de Diuinat. Areopagitæ comprehendi iubent eum. Vide Budæum in Annotat. & Augustum. De eiusd. lib. 18. cap. 10.

Areopagitæ, penult. prod. { Ἀρεοπαγίτης } Iudices erant Athenis, qui de capitalibus causis pronunciabant tanta integritate, vt noctu atque in tenebris, non interdiu neque luce causas cognoscerent, quo non diecentes, fed dunta xat quæ dicerentur spectarent. De quibus prouerbium, Areopagita taciturnior, de eo qui commissum arcanum optime continet. t. Erasmus in Adagijs.

Areopagite, pro Seueris & inexorrupris. Cic. ad Atticum, lib. 1. epist. 11. Clamare præclari Areopagites non esse venturos, nisi prædicio confirmatis Ironiei & de iudicibus Clodij incestus.

ARZOPOLITAE { Ἀρεοπολίτης } Qui habitat Areopolim. Areopolis autem ciuitas est Arabiæ, quæ alio nomine dicitur Moab: de qua in dictione Moab.

Arepenna, lingua Gallica mensura est dimidij iugeri. Columella lib. 5. cap. 1.

Aresco, Vide ARSO.

Arescon { Ἄρεσκον } Virga est quam ferebant ij qui in comœdijs Ienonum partes agebant, in feenam progressuri, amiculo florido induti. Sic Cæl. lib. 7. cap. 29.

ARESCON, ΠΟΣ { Ἀρέσκων } Viri nomen quem Licinius Mutianus prodidit vsum à Se Argis, eui nomen Aresc usse fuisset, nupsisse etiam, mox barbam produxisse, & ad virilitatem prouenisse, vxorémque duxisse. Vide Plin. lib. 7. cap. 4.

ARESCVSA, Mulier in marem versa, de qua in Arescon.

ARETA, penult. corr. { Ἀρέτη } Aristippi philosophi filia, quæ ei suscepta in schola, summum bonum in voluptate, quæ maxime sensum moueret, posuit.

Aretalogus, aretalogi, penult. corr. { Ἀρετάλογος } Porphyrione teste, Garrulus & loquax diuitor in ostentanone virtutis, vnde nomen deducitur. Ἀρετὴ enim Virtus, & λόγος Sermo. Suetonius in Augusto, cap. 74. Nam & ad communionem sermonis tacentes, vel subemisim fabulantes prouocabat, & ad acroamata. & histriones, aut etiam triuiales è cæteo ludio interponebat, ac frequentissime aretalogos. ¶ Arretalogus (inquit Turnebus) non eam videtur à virtute dici, quæ ἀρετὴ vocatur, quàm ab ἀρέσκω, id est Gratus & placens, qui narrationes & fabellas, aeroamata quæ auribus audientorum gratia loquitur. Proinde & nugatores eo etiam nomine & garruli cuscntur, cùm vsu venias persæpe vt curiæ illi nugentur & garniant. Aretalogum etiam legisse me ita recordor in Aufonio. vt hoc verbum ab Arete vxore Alcinoi deduci videatur, quæ explicationem longissimam errorum Vlyssis (quem Ioculatis etiam aretalogum vocat: Mouerat vt mendax aretalogus, &c.) audierat.

ARETAS, Cuiusdam regionis Arabiæ rex, qui Obodæ affinitate coniunctus erat. Is Gallum Æli Augusti Cæsaris ducem, cùm Arabiam peteret arcte, amicè fuscepit, & dona obtulit. Author Strabo libro 16.

ARETA, penult. corr. { Ἀρέτη } vt in Odyssea scribit Homerus, quam Alcinous Phæacum rex duxit vxorem. & ex ea Nausicaã filiam, & tres filios fuscepit. Ad hanc Vlysses ductu & consilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calistone nympha venienis naufragus accessit, & multa illi interrogatus exposuit, & tandem honorifice ab ea fuscepius est. Ex Boeatio.

ARETHVSA, penult. prod. { Ἀρέθουσα } fons in Chalcide. Strabo lib. 8. & Plin. lib. 4. cap. 12. ¶ Est & fons in Bœotia, eodem Plinio teste, libro 4. cap. 7. ¶ Item fons in Insula parte quarta vrbis Syracusarum. Cic. 6. Verrina.

Arethusa, oppidum in Græcia. Plin. lib. 6. cap. 28. Virg. 10. eclog. 1, Exercemur hunc Arethusa mihi conedde laborem.

Arethusa, virgo venatrix Diante comes, fe eundum fabulas, quæ dum se in Alpheo post laborem lanaret, ab eo adamata est: & diu fugiens, deorum miseratione in fontem mutata, per secretos meatus in Siciliam venit. Quod etiam Virgilius ollendit,

Et tandem positis velox Arethusa sagittis. Hæc ex Seruio. ¶ Est item Arethusa vrbs vna Euboeæ, altera Syriæ. Author Volaterranus. De Arethusa vide Boctatium lib. 7. cap. 18.

Arethusis, penult. prod. arethusides, penul. eorr. { Ἀρεθουσίς } Ouid. 4. Fast. Arethusidas Syracusas vocat ab Arethusa fonte, quæ est in Insula parte quarta vrbis Syracusarum.

Arethusæus, adiectiuum { Ἀρεθούσιος } vt Arethusæ lacices. Claud. de rap. Proserpinæ lib. 2.

Arctinus, arcuina, aretinum, adiectiui antiquum, signifieans aliquid testeum vel argillaceum. Anridanus in Moralibus, Quis auerricæsetam aretinas hominum mentes? Aretinas (inquit Nonius) Testeas, vel argillaceas.

ARETIVM { Ἄρετιον } ciuitas Tusciæ mille ac ec. à Roma distans stadiis. Strabo lib. 5. Itali nunc vulgò vocant Arezzo.

ARVA, Hiuius est citeriotis Hispaniæ, à quo nomen ceperunt Arcuaci populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

A R F

Arferta, æ, Aqua quæ inferis libabatur, seu vas vini quod adhibebatur sacris. & à Feto deducitur. Festus. ¶ Arferta (inquit Turnebus) aqua, ab asferendo nomen habet. Nam prisci præpositionem AD in AR sæpenumero mutabant: vnde & Arcesso & Arcueho apud Catonẽ. Est igitur Arferta, veluti Adferta.

A R G

ARGAEVS { Ἄργαιος } Pelopis fuit filius, & Alectoris pater. ¶ Alius fuit Lycimnij, qui ab Hercule abductus, vt morbi peregrè periit, cuius erematos cineres Hercules retulit, vt insiuantadu quod drderat se illum reductorum, seruaret. Hunc deunt primum fuisse qui crematus est, & ab eo deinde mortem seruatum. ¶ Est item Argæus. Cappadociæ mons arduus, & perpetuis pruinis rigens. cui Mazaca ciuitas, Cappadoeum metropolis, subiacet. Author Strabo, lib. 12.

Argæus, a, um. { Ἀργαῖος } denominatiuum deductum ab Argis Peloponnesi vrbe, idem significans quod Argiuus. Horat. lib. 4. Carm. Tybur Argeo Positum colono. ¶ Argei quoque (teste Varrone) dicebantur fieipeæ effigies, quæ per virgines Vestales iaciebantur fin gulis anuis in Tyberim per pontem sublicium.

ARGANTONVS { Ἀργάντωνος } rex fuit (vt testatur Herodotus) in Arcadia ciuitate Bœotiæ. ¶ Fuit item Argantonius, rex in Hispania, quem Plinius ait vixisse CXX. annos: Sil. autem CCC. qui eius memini lib. 3.

Argantoniacos armat Carteia nepotes,
Rex prouius fuit humani diuissimus æui:
Ter denos decies emeuus belliger annos.

ARGAS, per contumeliam dictus est prouecta ætate Drmosthenes, fue quòd hoc nomine fuerit quispiam malarij author legum: siue quòd (vt ex ilimat Suidas) serpentis genus sit Argas.

ARGATHON { Ἀργάθων } Mons in Mysia, vbi raptus fuit Hylas. Dictus ab Argathone Rhœsi coniuge, cui & Argathon, vt monti quoque, nomen fuit.

Argatilis (authore Plinio) auis est, cui nidus ex ligno ita absolutus intexitur pila. vt inuenieri non possit aditus. Vide plura apud eundem lib. 10. cap. 33.

Argema, argemæ, penul. eorr. fcem. gen. { Ἄργεμα, ατος, ἡ, ἄργεμμα, τὸ & ἄργεμον } Est (vt ait Sponcinus) morbus oculorum, dictus quum vicus circulum oculi infestat: quem Græci iris dicunt. Plin. lib. 20. cap. 15. Sueco & cicatrices oculorum, & albugines & argemas inlunare. Ibidem cap. 19. Folia trita cum oleo, argemas iumentorum fanant. Quidam legunt Argemaia, neut. gen.

Argema, penul. corr. argemans, n. g. Idem quod Argema, argemæ. Plin. lib. 25. cap. 13. Virtutes succus oculorum caliginẽ discutit cum melle, & ex ideu eruorem & argema sublatus.

Argemon, penultima prod. & Argemone, Argemoues, penultima corr. { Ἄργεμων } Herba quæ canaria lappa dicitur. Vide Plinium lib. 24. cap. 9.

Argemonia, { Ἀργεμώνη } Herba. Vide Plin. lib. 25. cap. 9. & Dioscor. 2.

Argentum, Argenti, Argentum perteandi dum. Festus. Argentæ enim Candidum significat.

Argenon, Gemma est ex iaspidum genere. Plin. lib. 37. cap. 9.

Argentangina. Vide ARGENTVM.

ARGENTEVS, Amnis est in colonia Octauanorum, quæ Paensis appellatur. & Clasica, in prouincia Narbonensi. Plin. lib. 3. cap. 4.

ARGENTINVS deus. Vide ARGENTVM.

ARGENTORATVM { Ἀργεντόρατον } vrbs Galliæ authore Ptolemæo lib. 2. Alio nomine Argentina. vulgo Strasburg.

Argentum, argenti { Ἄργυρος, ου ὁ, ἡ } propriè est ipsum metallum. Vide Plin. lib. 33. cap. 6.

Argenti venas sequi Lucret. lib. 6.
Argenti riui. Virg. 2. Georgie.
Spumæ. Virgil. 3. Georgie.
Splendor. Horat. 1. Serm. sat. 4.
¶ Argentum, pro nummo argenteo. Plautus Mil. 14, Tum argenti montes, non massæ habent.

Argentum pallillatum, in pastillos formatum, cuiusmodi ho die argenium Germani promereale afferunt, quas eendreas appellant. Ac nihilo secius tamen pustulatum legẽdum contenderim ex Tranquillo in Nerone cap. 44. bus verbis: Et eeglique ingenti fastidio & acerbitate nummum aperum, argentum pustulatum, aurum obrizum, vt plerique omnem rollationem palam recnfarent. Vbi pustulatum argentum, pro purgatissimo & exeoctissimo posuit. Hæc Budæus. Pallillatum interpretatur Castellianus Cotta, Informe & in massam aurifici dauum. Pastilli enim massæ sunt exuulsibet materiæ, vnde pastilli medeinales. Alfesus in 1. in naue. D. Loeat. Quum argenteum pallillatum fabro daretur, vt ex eo fasa ferent. Haloander legit Pustulatum. Pandect. florent. Pustulatum.

Argenti nummus. Plaut. Pfcud. 5. Nimis fum miser, nummum nosquam reperire argenti queo.
Aridum. Vide Aridus in ARSO.
Mutuum. Vide MVTVVS.
Argentum suspicere: Id est, Admirari diuitias. Horat. t. epist.
Argenti pallet amore. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Argenti pondus immensum. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Ingens argentum, idem quod Immensum argenti pondus Virgil. 3. Georgie. Ignotum argenti pondus, Virgilius Æneid.
Celata argento bipennis. Virgil. 5. Æneid. & Ouidius 8. Metam.
Vide CAELO.
Argento perfecta poeula, Ex argento facta. Virg. 9. Æneid.
¶ Argentum auro circundare. Virg. t. Æneid.
Concisum argentum in titulos faciesque minnas. Iuuenal. sat. 14, elegantè periphrasi dixit pecuniam, quæ varijs titulis & imaginibus signari solet.

Absumre argentum. In ABSVMO.
Circunuertere aliquem argento. In CIRCVNVERTO.
Comparare. In COMPARO.
Conficere alicuius. In CONFICIO.
Cudere. In CVDO.
Decoquere. In DECOQVO.
Inuadere. In INVADO.
Inuenire. In INVENIO.
Loeare argentum, & argentum fenori. In LOCVS.
Imponere argentum in stipendium. In IMPONO.
Pensare argento. In PENSO.

¶ Argẽtum, pro fupellectili argẽtea, fcyphis fcilicet, cochlearibus, & aliis. Cic. de Verr. Quum eſſet torcliniatitata, argentũque expoſitum in aedibus.

Argentum factum atque ſignatum. Cic. 7. Verr. Erat oauis plena iuuentutis formoſiſſimę, plena argenti facti atque ſignati, multa cum ſtragula veſte.

Argentum factum, vocatur paratum, non rude, ſed elaboratum, exclamque, & ei oppoꝰitur infectum, quod rudem & non factam argenti materiam ſignificat. io Lucam autem. D. De auro & argento leg. Dill. quitur tamen à ſignato, quod ex Seneca cognoſcimus de Beneficiis primo: Libentius donabo argentum factum quam ſignatum. Liu. lib. 4. bells Macedo. Cauium erat, quo ne plus auri & argenti facti, quo ne plus ſignati argẽi & aeris, domi haberemus. Apud eũdem, erario illatum infectum argentum legimus.

Argentum purum, purum, Aſſen. lib. 34. D. fcribut eſſe valde purum, ſieut nouum nouitium dicimus, & proprium propitium, augere atque intendere volentes nouo & proprio ſignificatiuemen. Hoc eamen Gellius lib. 6. cap. 5. reprehendit, & ait putando dicium, & ob eam cauſam prima breui ſyllaba pronuntiari. Purum autem argentum eſſe, quod Expuratum, ex eo dumtaxat, omni alterius materiæ ex ſy mmixtibuſque vitiis ex eo detractis: maculatum, & caodefactum. Horom. Argentum efcarium, quod & eſcale dicitur in l. 8. D. de ſupellex. leg. eſt quod ad epulandum in mortiſerio habetur. l. 19. ſi cui eſcarium. D. de aur. & arg leg.

Argentum potorium non id tantum eſt in quo bibi poſſit, ſed & quod ad præparationem bibendi comparatum eſt. l. 21. D. de auro & arg. leg.

Argentum vianorium, & balneare dicimus, quo in itinere, & balneo quis vti conſueuit. l. vlt. in princ. & §. 1. D. de aur. & arg. leg.

Argentum raſile. Paterculi lib. 2. C. Cæſar quum ege tium phos. Gallicę apparatus ex eo triumphum ex acantho, Alexandrum ſtudiose, Africi ebore. His ſpatiuntis argento raſili conſtitit.

Argentarius, ſubſtantiuum ἀργυροπρατης, ἀργυραμοιβος. Argentarij, numularij dicuntur, & menſularij, menſularij, & Graecis verbis trapezitæ, & collybiſtæ: qui & apũ rectius duorum ſunt genoerum. Nam minutuli illi, numulariꝰ id eſt campſores vulgo dicti, quos Graeci argyrognomonas, vocant, quaſi pecuniæ ſpectatores & collybiſtas, & ἀργυραμοιβους, publicam cauſam habere non videntur, nec rationem accepti expenſique facere, vt argentarij illi & menſulariꝰ qui nõ tam pecuniarum permutationem, quàm maiorem negotiationem exercent: quibus olim morꝰ fuit pecunias cuſtodiendas dari, fenerato interdum, interdum gratuitò. Hos Demoſthenes trapezitas vocauit. Hæc Budæus. Plut. Perſa. 13.

Mirum quin tibi ego crederem, vt idem faceres mihi,

Quod parrim noſtri facium argentarij. De argentariis vide plura lib. 2. Digeſt. tit. de fenſib.

Argentarij Romæ enim auctionibus interueniebant. Cicero pro Cecinna, Eubio negotium datur. Adeſt ad tabulam. Iuetur Ebutius. decernentur emptores multi, partim grania Cecinnæ, partim pretio. Fundus addicitur Ebutio. Pecuniam argentario promittit Ebutius.

Argentarius. adiectiuum, Quod eſt argenti, aut ad argentum pertinet. vt, Argentaria metalla: & ratio argentaria. Plinius lib. 33. cap. 5. Laudatiorem eandem in ætatis metallis, & proximam in argentariis fieri compertum eſt. Catu cap. 3, Rationes putare, argẽtariam, frumentariam. Vulgò, *Rudere computum.*

Argentarium auxilium id eſt, Auxilio ex pecunia argentea. Plaut. Pfeud. 3.

Commeatus, Argentum pro commeatu. Plaut. Pfeud. 7.

Cura, id eſt Cura habendi argenti. Terent. Phorm. 5. 7.

Mercatores omnes illeebræ argentariæ. Plaut. Menæch. 9.

Inopia, Penoria argenti. Plaut. Pfeud. 5.

Tabernæ, Quas argentarij in foro publico conducabas habebat. Liu. 6. bel. Punici, Vt exemplo vocatio præcone tabernas argentarias, quæ circa forum & Romanum tunc eſſent, ſuſſerit venire.

Creta. Plin. lib. 35. cap. 17. Alia creta, argentaria appellatur, nitorem argento reddens.

Menſa. Vlp. l. 4. D. de Edendo. Argentariꝰ menſæ exercitores rationes quæ ad ſe pertinent edant adiecto die & cos.

Argentaria, argentariæ, Menſa tabernaive argentoriorum. Plaut. Epid. 5. Per myropolia & lanienas, cæteraque argentarias.

Argentaria, Functio officiumve argentarij. Vlpian. l. 6. D. de Edendo. Sed & quod ſolut conſtituit argentarias, edere debeꝰnam & hoc ex argentaria venit.

Argentariam facere, ſiue exercere. Vlp. l. 4. D. de Edendo. Is etiam qui dein argentariam facere, ad editionem compellitur vbi argentariam exercuit. Cic. 3. Offic. Pythius ei quidem qui argentariam faceret Syracuſis, & c. Et pro Cecinna, Romæ argentariam non ignobilem fecit.

Argentariam diſſolucre. Cic. pro Cecinna, Aliquantò poſt iam argentaria diſſoluta, fulcimus huic fundo vxoris continentia quę dam prædia, atque adiuncta mercatur.

¶ Argentaria, ſubaudi fodina, Locus ex quo effoditur argentum. Liu. 4. bel. Maced.

Argentatus, penul. prod. {ἀργυρωτὸς, ἐπάργυρος.} adiectiuum, Quod argento tectum eſt. Vnde Argentata chorago, apud Valer. Max. lib. 2. cap. 1. de Claudio Pulchro. Et, Argentata ſandalia, in carmine De obitu Mecenatis.

Argentati milites. Liu. 9. ab Vrbe.

Argenteus, adiectiuum { ἀργυρεῖ } Quod eſt ex argento. vt, Argenteus denarius, Plinius libro 16. capite 3. Item Phaleræ argenteæ, Idem lib. 8. cap. 4.

Color. Quid. 10. Metam.

Folium, Argenti ſplẽdorem referens. Plin. lib. 16. cap. 18. Sic apud eundem lib. 2. cap. 35. Argenteus cetnus.

Fons, Puriſſimus & nitidiſſimus. Ouid. 3. Metam.

Amica, Quæ argento vendita eſt. Plaut. Pfeud. 5. Quid ego ex te audio? c. amicam tuam eſſe factam argenteam.

Argenteſus, penult. prod. { ἀργυρεῖος } Cui immiſtum eſt argentum. Plin. lib. 33. cap. 4. Ita ferrum mixtum aurum, quod argenteſum vocant. ſignumque eſt, ſi addita ſanterna nitebit.

Argentifodina, argentifodinæ, penultima producta { ἀργυρῶνα } Vbi ſoditur argentum: quam argenti minam vocamus. Plin. lib. 33. cap. 6. Odor ex argentifodinis inimicus omnibus animalibus, ſed maximè canibus.

Argentum viuum { ὑδράργυρος } Duæ dictiones ſunt: alij vnicam eſſe contendunt. Plin. lib. 33. cap. 6. Eſt lapis in his venis, cuius vomica liquoris æterni, argẽtum viuum appellatur. vtenenum rerum omnium. Exeſt ac permpium vaſa permanans tabe dira. Omnia ex ĩmitatione, & præter aurum, id viuum ad ſe trahit.

Argentanginosa, argentanginæ, penult. prod. { ἀργυρόκυνος } pro Argyrancha. Eraſmus in Chiliadibus, in proucrbio Argentanginam pati.

ARGENTINVS, deus colebatur ab antiquis, ſicut & Æſculanus, quem patrem illi poſuerunt, quia prius ærea pecunia in vſu eſſe cœpit, poſt argentea. Auguſtinus.

ARGENTVM, is Strabonis lib. 3 ἀργύρα mons, ita dictus quòd in eo ſint argenti ꝛc.

ARGONVSA { ἀργώνιον Stephano } Inſula eſt Lesbo adiacens, iuxta Argumon promontorium, 10 qua Alcibiades exinticus eſt. Plio. lib. 5. cap. 31. Argonũam vocat.

Argestes, argeſtæ, m. g. { ἀργέστης } Ventus ab occaſu ſolſtitiali flans. Plin. lib. 12. cap. 47. Ab occaſu æquinoctiali Fauonius: ab occaſu ſolſtitiali Corus: Zephyrum & Argeſten vocant.

ARGEA, penultima producta { ἀργεῖα } loca Romæ appellantur, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres viri. Hæc Feſtus. & Varro libro 4. de Lingua Latina. & Iunius. ab Vrbe, Multa alia factitia. locaque ſacra faciendis, quæ Argeos Pontifices vocant, dedicant.

AROEVS. Vide ARGAEVS.

ARGOS, Ciuitas in Italia, quam condidit Diomedes. Vide ARGIRIPA.

ARGIA, penult. prod. { ἀργεῖα } fuit filia Adraſti regis Argiuorum, & vxor Polymicis quæ qui vna fui in bello cæſi ſunus eurarer, à Creonte tyranno necata fuit, cuius meminit Stat. lib. 2.

ARGIAS, penult. prod. { ἀργεῖος } Inſulæ tunt numero viginti, Cæſiæ adiacentes, vt ſcribit Plio. lib. 5. cap. 35.

ARGILETVM, penultima producta { ἀργιλῶν } ab Argo ditum, quòd ea ſit ex veneritabſque ſepultus hic. Virgilius. & Ieſtum doces hoſpitis Argi. Quauuis aliqui ab argilla deductũ putent velint, quòd id genus cretæ ibi eſſet. Hæc fere ex Varrone lib. 4. de Lingua Latina. Erat autem Argiletum locus in Vrbe prope Palatium, vbi tabernæ opiſicum erant, præſertimque bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,

Argiletanas mauis habitare tabernas. Vide Seruium in 8. Æneid.

Argilla, argillæ { ἄργιλλος } Terra tenax, qua figuli vtuntur. Virgilius 2. Georgicorum,

Tenuis vbi argilla, & dumoſis calculus aruis. Cicin Piſonem, Quid ceſſat hæ humulus ex argilla & luto fictus & ſpecteus? Colum. lib. 12. cap. 44. Sed & idem auctior eſt cretæ figulari bene ſubacta recentia mala craſſe illinire, & quũ argilla exarui, frigido loco ſuſpendere. Hic vides rem eandem vocari & cretam figularem, & argillam.

Argilla vda aliquod imitari. Horat. 2. epiſt. 2.

Argillaceus, adiectiuum { ἀργιλλῶδες } Plin. lib. 17. cap. 7. Eſt enim alba terra, ruſſa, columbina, argillacea.

Argillosus, penultima producta, adiectiuum { ἀργιλλῶδες } Quod abondat argilla. Columel. de arboribus 17. Olea maximè collibus ſiccis & argilloſis gaudet. Terram argilloſam eſſe conuenit, Plinius libro 12. capite 14.

ARGIVS, penult. corr. { ἄργιος } Vrbs Æmathiæ, oon procul ab oſſius Seymonis fluuij verſus Occidentem. Herod. lib. 7.

ARGINVSA, Vide ARGENVSA.

ARGIPHONTES, huius Argiphontæ { ἀργιφόντης } dictus eſt Mercurius, quòd Argum interemerit. Sipone.

ARGIPPAEI, orum { ἀργιππαῖοι } Populi ſunt Scythiæ iuxta Sarmatas & Thuſſagetas, ab ipſa ouruitate calui, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitantes. Hi cũm arma nulla habeant, à nemine tamen affeiuntur iniuria, propterea quòd ſacri putentur. Idem ſtitumquam eoorroactias diriment, & ad ſe confugientes tuentur ab iniuria. Plura de his Herod. lib. 4.

ARGIRIPA, penule. correp. { ἀργυρίπα } Vrbs in Italia quam Diomedes condidit quæ primò dicta eſt Argi, poſt Argitipa, poſt Arpi. Seruius in 7. Æneid. & in 11.

ARGISSA { ἄργισσα } Theſſaliæ ciuitas eſt prope Pencum, condita à filiis Lariſſæ, deinde Argiuã vocata. Strabo lib. 9.

ARGIVS { ἄργιος } Nobilis ſtatuarius fuit, Polycleti diſcipulus, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

ARGIVVS. Vide ARGOS.

ARGO, ſæm. gen. { ἀργὼ } Nauis longa, qua Iaſon eum LIIII. heroibus eauugauit in Colchum ad auferendũ vellus aureũ. Dicta eſt autem Argo, vel ab artificis nomine, vel à ſua velocitate, { ἀπὸ τοῦ ταχὺ } enim Veloce ſignificat) vel ab Argiuis. Vnde Cic. 2. Tuſcul. Etenim ſi nunc aliquid aſſequi ſe putant, qui oſtium Ponti viderũt, & cas angulias, per quas penetrauit ea quæ eſt nominata

Argo, qua vecti Argiui delecti viri

Perebant illam peſtem inauratam aeneis. Sunt Ennij verſus in Medea.

Argo faridica. Valer. Flac. in ipſo ſtatim ſui operis initio,

Prima deũm magnos canimus freta pcrua nautis,

Fandiciamque ratem, &c. Sophocles in Trachiniis Dodoncam, quercum ſeu fagum πελάσγικον appellauit. Ex hac materia conſtru ctam Argo nauis carinam, quæ dubiis in rebus Minyas admonerci, vt canit Apollonius, & Æſchyli teſtimonio refert Hyginus. Claud. in Panegyricis,

-licet

-bert omnia vates
In manus evlebrata ferant: ipſumque ſecandis
Argolis trabibus Athenis ſudaſſe Minerua[m].
Nec nemoris tantum vinciſſe exercita ſenſu
Robora, ſed exſo tenero louis augure luco,
Arbore præſaga tabulas animaſſe loquaces. Vnde Lycophron Argo nauem gerulam pieam dixit, à boni ſimilitudine. Hinc eſt illud Senecæ, Iuſſaque vocem perdidit Argo. Huius nauis gubernator fuit Tiphys, Phoibantis & Hymanes filius. Beruuius quo inter nauigandum vi morbi abſumpto in Mariandinis in Propuncte apud Lycum regem, nauem rexit Colchos vſque Anceus Neptuni filius. Anthoe Hyginus fab. 14. Hunc naui adiscendæ operam dediſſe Palladem, ſatis indicat Claudianus loco paulo ante citato: & ab eadem inter aſtra collocatã teſtantur Hyginus & Latina cõmentaria in Aratum.

Argo, Accuſatiuus Attico. Ouid. 13. Epiſt.

Argonauis { ωος } Signum cæleſte, ſitur pridie Idus Martias. Colum. lib. 12. cap. 2. Vide Hyginum.

Argonaue { ωνης } d. Cti ſunt viri illi qui in Argo nauigauerunt in Culchum, Iaſon videlicet, Caſtor, Pollux, Herrules, Telamon, Orpheus, Aidides Schines, Theſeus filij, Melampus, Theſeus, Amphiaraus, Teſtur, Eurydamas, Curonus Ipbidamus, & cæteri, de quibus Orpheus in ſuo opere Argonaut. Horat. Epod. 3.

Vt Argooauatas præter omnes, caodidum
Medea mirata eſt ducem. Vide Diodor. lib. 5. cap. 3. & Hyginum, fab. 14.

ARGOS, Argi { ωος, ν } Vnus & nubilis vbs Achaiæ. Seruius in t. Æneid. Argos in ſingulari numero generis neutri eſt: in plurali vero maſculini. vt, hi Argi. Cæterùm deriuatio nominis, Argiuos facit, non Argeos. Virgil. l. Æncidus,

Primã quod ad Troiam pro charis geſſerat Argis.

Argus, Ciuitas Theſſaliæ Lucanus,

-vbi nobile quondam.

Nunc ſuper Argos erat. Seruius.

Argos, alia eſt ciuitas, non longè à Mycenis. Vide multa apud Strab. lib. 8.

Argos ciuitas haud longè ab Athenis, quod à ſui, Argos Diſſion dictum eſt: in quo erat magna ſocietas inter eos qui vou puteo vtebantur. Seruius in 7. Æneid.

Argos, Canis Vlyſſis apud Humerum. ¶ Fuit item equus Agenoris hoc nomine.

¶ Argis, Ablatiuus ponitur pro aduerbio in loco apud Virgil. Omnia in repente Argis. Seruius.

Argiuus, penult. prod. adiectiuum { ωος } Id eſt, Græcus. Virg. 2. Æn. Argiua phalanx. Cic. de Orat. Anguus oratot.

Argus, Adiectiuum antiquum pro Argiuus, auhore Nonio. Plautus Amphitryone,

Amphitryo nauis Argus ex Argo patre.

Argolicus, penult. corr. adiectiuum { ωος, ν. } vt, Gens Argulica. Virg. 2. Æneid. -Argolicis exciudi Pergama teiis.

Argous, penult. prod. adiect. { ωος } dem quod Argolicus. Horat. Epod. 16. Non hue Argo quatendem mirè nauit.

Argo aua auxilia, id eſt Argonautarum. Valer. Flac. lib. 6. Arg.

Argolis, Argolidis, penultima cort. fem. gen. { ωλις } Id eſt Argiua. Ouid. 9. Metamorphoſeos,

-at longis anxia curis
Argolis Alemene. Sic. 4. Thebaid.

ARGOVS, argoi. penult. prod. { ωος } Portus eſt in Æthalia, ab Argo naui dictus, vt perhibeot. Illo enim Iaſonem adnauigaſſe ferunt, vt Circes domicilia quærerett, quam Medea viſere eoucupiſſe dat. Strabo libro 9.

Argumentum, Vide poſt AR GVO.

ARGVO, arguis, argui, argunt, penultima producta { ωλ } arguere, proprie eſt Offendere, vt ait Perottus. Virgilius 4. Æneidos, Degeneres animos timor arguit. Vbi Seruius, Arguat, improbat, & impugnat.

Arguere ex audito arguere. Plaut. Bacch. Quin ego quum peribat, vidi, non ex audito arguo.

Vultu genus arguitur. Ouid. 2. Faſt.

Languar arguit amantem, id eſt Prodit. Horat. Epod. 11.

Arguitur virtus malis. id eſt Declaratur rebus aduerſis. Ouid. 4. Triſt. elog. 3.

¶ Arguere. Reprehendere, aceuſare; & (vt ait Budæus) Conuincere & coarguere. Plaut. Amph. 10. Quæ neque ſunt facta, neque ego in me admiſi, arguit. Cicero pro Cœcina, Nun modò, Ebitium, ſed etiam ſeipſum arguit. Suetun. de Claris Grammaticis, in adoctoto ne quidam falſæ ciuium ab aduerſario factum vſqueadeo arguere perſeuerauit, quoad, &c.

Arguere aliquem aliquid fe ciſſe. Cic. pro Roſc. Amer. Sin autem ſic agetis vt arguatis aliquem partè occidiſſe, occque dicere poſſitis aut quare, aut quomodo, &c.

Argui confeſſione. Tacit. lib. 1. Rursum Gallus non ideirco interrogarum ait, vt diuideret quæ ſeparari nequirent: ſed & ſua confeſſione arguertur, vnum eſſe Reipublicæ corpus, atque vnius animo regendum.

Id quod tu arguis, Id eſt, obiicis. Cicer. pro Sylla, De quo etiam ſiquid dubitaſſes antea, oon id quod tu arguis, cognoſſe interfecto patre tuo.

Arguere, & Purgare, contraria. Cicer. pro Ser. Roſc. Seruos ipſos, quod ad me attinet, neque arguo, neque purgo.

Verbo de re aliqua, cui opponitur Negare. Cic. pro Roſ. Amer. De quibus quoniam verbo arguit, verbo ſatis eſt negare.

Ex moribus aliquê. Cic. pro Sylla. Omnibus in rebus Iudices, quid quiſque voluerit, cogitauerit, admiſerit, non ex crimine, ſed ex moribus eius qui arguitur, eſt ponderandum.

Reum, Eſt demonſtrare, & argumẽtis probare ab eo commiſſum crimen. Vipianus de Verborum ſignificat. Indicaſſe reum, eſt decluſſe, arguiſſe, accuſaſſe, & eu nuiſſe.

Aliquo crimine. Cic. 7. Verr. Nunc non modò te hoc crimine arguo, ſed ne illa quidem communi vituperatione reprehendo.

De crimine. Cic. de Inuent. Negare oportebit de vita rius & moribus quæri, ſed de eo crimine quo de arguatur.

¶ Arguere, Genitiuo iunctum: vt, Arguere furti, &c. Cicero pro Rabirio perduellionis reo, Annan tu tellis, aut rerum quos homines, & quales viros mortuos ſumma ſceleris arguas?

Aiqui repetundarum. Tacit. lib. 3.

Arguere regem culpæ. Liu. l. Decad.

Facinoris reum arguì. Cic. pro Cælio. Siquis, Iudices, ſurtè nunc adſit ignarus legum, nec dubitet, quin tanti facinoris reus arguatur, vt eo neglecto ciuitas ſtare non poſſit.

Arguitur patrem occidiſſe Sex. Roſcium. Cic. pro Sex. Roſcio.

Quod author iniuriæ illius fuiſſe arguerentur. Cic. 3. Verr.

Arguor immeriti. eſt Inuitis aceuſor. Ouid. 2. Triſt.

¶ Arguere, cum ſolo accuſatiuo, pro nimiſtat demonſtrare. Liu. lib. 4. Decad. Leges Maecdunæ dedit cum tanta cura, vt non hõſibus victis, ſed ſocijs bene mereris dare videretur, & quas ne vſus quidem longo tempore (qui vnus eſt legum corrector) arguerer.

¶ Arguere, pro Verare & prohibere. Ouid. 15. Met. de Pythagora,

-primúſque animalia mensſis
Arguit, impoui.

Arguum in, ſo diſcrimen vocari. Festus.

Arguens { ωλ } participium. Plio. lib. 2. cap. 12. Qua in mera fuiſſe Seſtiſphori & Pindari vatum ſublimia ora palam eſt ſeliquio Solis, & in Luna veracitia arguente motu obſcura.

Arguius, penult. prod. participium { ωος } Id eſt, accuſatus. Plaut. Pſeud. 1). Ecquid argutos eſt? cu. malorum facinorum ſæpiſſime.

Arguius, adiectiuum nomen { ωος } Qui eſt acuta quadam & acerata ſalſitate quaſi acuté arguens & veſtigans: non autem ab alterius acuté intellectus & veſtigatus. Hæc Iulius Scaliger. Plaut. Sine virtute arguium cuem mihi habeam pro veneſica. Cic. de Claris orator. Quis in feotentiis arguior? in docendo ediſſerendoque ſubtilior? Idem 2. de Orat. Ex ambigui dicta, vel arguiſſima putantur.

¶ Arguius vocat Probus eos qui eleiter loquuotur & multùm: quoniam Græcè { ος, ν } velox dicitur latinè.

Acumen arguium. Horat. in Arte poetica.

Aues arguiæ. Id eſt, canoræ. Propert. lib. 1. eleg. 17.

Biandiria. Propert. lib. 2. 15.

Dolore arguo queri. Propert. lib. 2. eleg. 17. Hoc eſt, clamoſo & ſonoro: ales Virgilio dicitur arguta.

Arguius libellus: Id eſt, ſalſus & acumen habens. Martial lib. 1.

Literæ quam arguiſſimæ. Cicer. ad Att. lib. 6. epiſt. 1. Veluti obuias mihi literas quam arguiſſimas de omnibus rebus crebrò mittas.

Manus. Cic. 3. de Orat. Manus autem minus arguta, digitis ſubſequens, verba non exprimens. Manus ſit minus arguta, hoc eſt Acuta, cæca, mobilis, ne videatur eſſe præſtigiatoris, aut eius qui mirat digitis. Verba ſubſequatur, hoc eſt, vbi pronuntiata fuerint verba, rem ſignificatam quodammodò ſequatur, nun exprimat, vt ea quæ cicoone roſtrum vel aureulus aſini imitatur.

Meretrix. Horat. 1. Serm. ſatyr. 2. Hoc eſt, Callida. Acroo.

Oculi. Cicero r. de Legibus, Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti ſumus, loquuntur. Id eſt, nimis mobiles & agiles, vt Digiti arguti.

Poetæ. Horat. 2. epiſt. 2.

Sedulitas. Celius ad Cic. lib. 8. f.

Thaliæ arguiæ doctur: Id eſt, præceptor actis muſicæ. Horatius 4. Carm. 6.

Virtus. Plaut. Facilè ſibi faeunditatem virtus arguta louenit.

¶ Arguius, Strictulus, ſonorus, vt ait Seruius.

Æs. Sil. Italicus lib. 17.

Calami. Id eſt, Suoura fiſtula. Sil. Ital. lib. 13.

Calo. Hoc eſt, lugeniuſus. Horat. 1. epiſt. 14.

Canes. Sceues in Hippol.r.

fiſtula. Virgil. eleg. 7.

Iorum arguium. Id eſt, Obſtreperum. Ouid. r. de Arte amaodi.

Arguiam hiſtoriam, pro Loquaci dixiſſe videtur Propert. & quæ in ore ſit omni populo, lib. 3. eleg. 20.

Ilex arguia, apud Virgil. eclog. 7. Vbi Seruius: Arguta, mudò canora, ſtridula.

Nemus id eſt, garrulum, ſtridulum, aît Seruius in Virg. eclog. 8.

Olor. Virgil. 9. eclogа,

-arguios inter ſtrepere anſer oleaster. Id eſt, cygnos canoros. Ora. Sat. 2. Sil.

Arguius paſſer. Martial lib. 5. & lib. 9.

Pecten. Virg. 1. Georg.

Serra. Virg. 1. Georg. Hoc eſt, Stridula.

Valles. Id eſt, reſonantes. Columel. lib. 9. cap. 5. Nec minus virentut cauæ rupes. aut valles arguiæ, quas Græci { ος } vocant.

¶ Arguia etia, Quæ maximè declarant & oſtendũt quid futurum ſit. Cic. 2. de Diuin. Sunt enim qui vel argutiſſima hæc esta ſſe dicãt: ſed tauti oprmi ueeut, aut cor, aut pulmo, quid habet naturale, quo declarari poſſit, quid futurum ſit? De ſelle galliuaceo loquitur.

¶ Arguius, Exilis, breuis, & quaſi acutus. Virg. 3. Georg. De equis, Nonius Parum interpretatur.

Arguius, penult. corr. diminutiuum. Cic. Attic. lib. 13. Ego interea admonitiu tuo perfeci ſanè argutuios libros ad Varroocum.

Arguè, aduerbium { ος, ν. }

Acutè & argutè cõuerre. Cic. de Claris Orat. Quis puteri celeritatem ingenij L. Bruti dciuiſſe, qui de mutæ ſuauanda ex oraculo Apollinis tam acutè argutèque conieceris?

Acutè argutèque reſpondere. Cic. pro Cælio, Si mihi acutè argutèque reſpondeti, tum quæram denique ex quo ille foote Senator emanet.

Breuiter & argutè iudicum animos laxare. Cic. de Claris Orator.

Nemo qui breuiter argutèque incluſo aduerſario laxare iudicum

animos, atque à fucritate paulisper ad hilaritatem risumque trâ-
ducerer.

Callide argutéque dicere. Cic. in Orat. Qui in illo subtili & acuto
elaborant, vt callidè argutéque dicere. nec quicquam aliud eng. ta-
ret, huc vno profecto magnus orator est, si nus maximus.

Argutiæ, argutiarum {ἀγχινοια} Acute dicta & subtiliter. Plautus
Mustel. 3. Qui mihi inter patinas exhibes argutias. Cicero 1. de Legi-
bus. Nam quid Accium memorem, cuius loquacitas habet aliquid
argutiarum?

Multum argutiarum & urbanitatis. Cic. de Claris Orat. C. Titij
orationem tantum argutiæ, tantum exemplarum, tantum urbani-
tatis habent, vt pene Attico stylo ferire esse videantur.

Argutus & acumen. Cic. in Orat. Demosthenes nihil Lysiæ subti-
litate eedit, nihil argutus & acumine Hyperidi, nihil lenitate Æschi-
ni & splendore verborum.

Perfequi argutus. Cic. de Amicitia. Quibuſdã, quos audit sapien-
tes fuisse haniosos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam. Sed
nihil est eo nihil usu nec frequentius suis argutijs, partim fugiendas
esse nimias auditias, &c.

Dignitorum argutiæ. Cic. in Orat. Nulla mulieris cerritum, nullæ
argutiæ dignitorum nõ ad numerum articulus eadem.

Argumenta, penult. corr. dignitutum. Gell. lib. 2. cap. 7. Argujola quip-
pe haec fingula & tenuis eſt.

Argutus, penult. prod. argutiarum, penult. prod {ἀκριβως} argutari, de-
punctus, Loquaciter proluqui, vt ait Nonius. Plaut. Amph. 4. Pergin'
argutari? Næuius Evodo. Quando ad ludos venit, ibi quum tace-
rent, forum diem argutatur quali cicada.

Argutari pedibus, est re. Tuanno. Sallustius, Terra haec est no
ua, qua vb tu solus argutari pedibus, cereatm dum cumpcfert, ve-
ſtimenta pue lauas. Nonius.

Argutis, argutas, penultima producta {ἀκριβως} argutare. Propertius
lib. 2. eleg. 6.

Illa mihi sorti argutat nocte duq; ines. Id est, Argute obiect, aut
(vt ait Budæus) imputat.

Argutato {ἐυφωνως} Verbale, quo Scriptus, & ftridulo sunitu. Vt, Ar-
gutatio qualis lecti tremuli. Id est, sonitus ex cubilione lecti. Catul.
ad Flauium.

Argutatur, verbale {ἀπαξ.} Gell. lib. 17. cap. 5. Proc. ſiſſe autem ar-
gumenti illi formalle reprehenſio. Argutatorem pro Sophista argu-
tulo, vel argumentatore accipit: Id eſt artificiali, inquit Budæus.

Argumentum, argumenti {ἐυφωνως, neutr. 2. gen.} Quo aliquid decla-
ratur. Sic Argute dictum ſit pro declarate. Solet autem accipi pro
conclusionis argumento. Sic definitur Quintil. lib. 5. cap. 10. Eſt
ratio probationem præstans, qua colligitur aliud per aliud & quæ,
quod eſt dubium per id quod dubium non eſt, confirmat. Sic Cic. in
Top. Argumentum eſt ratio, quæ rei dubiæ fidem facit.

Argumenta & rationibus docere, non eruditis. Cic. a. de Diuinat.
Argumenta & rationibus oportet hunc qui quæ ita ſit, docere, non
eruditis.

Argumenta criminis alicuius: Id eſt, rationes quibus crimen illud
patratum ab aliquo fuiſſe contendimus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Affert omnia argumenta rei ſi fuerit facta. Confentina minime
mihi dubiam argumentando dubiam facit. Cic. 3. de Nat. deor.

Agere argumenta. Cic. pro Cælio, Argumenta agemus, ſignis o-
mnia huc clarioribus crimina refellemus.

Arripere argumentum. Cic. Argumentum ſimulatque poſitum eſt,
arripitur.

Affringere breuiter argumenta. Sic eorum more. Cicer. 5. Tuſcul.
Primò, ſi placet, Stoicorum more agamus, qui breuiter affringere fo-
lent argumenta.

Argumentis colligere: Id eſt, Ratiocinãdo comprobare. Quintil.
lib. 5. cap. 6.

Argumenta ſparſa colligere: Id eſt, Argumenta plura diuerſa co-
aectuare. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Argumenta commemorare. Lucret. lib. 1.

Argumenta vtriuſque partis inter ſe comparare. Quintilianus li-
bro 7. cap. 3.

Aduerſarij argumenta cum noſtris componere. Quintilianus li-
bro 7. cap. 3.

Argumentum confirmat ratio. Cic. a. de Orat. Argumentum ratio
ipſa confirmatque ſimul atque omnia eſt, ad id referetur.

Argumento confirmare aliquid. Cic. Oſſic. Placet aptiora eſſe na
turæ ea oſſicia quæ ex communitate, quàm ea quæ ex cognitione du-
cantur: idque hoc argumento cunfirmari poteſt.

Argumenta congerere, & Argumenta diſſoluere, videtur Quinti-
lianus veluti contraria inuicem oppoſuiſſe. lib. 5. cap. 13.

Argumentis cauſam virilitèr defendere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Argumenta dicere: Id eſt, argumenta proferre. Quintil. lib. 2. cap.
20. Idem lib. 5. cap. 14.

Dilatare argumentum. Cic. in Parad. Cato perfectus Stoicus, & ca
ſentu qui a non ſane prubantur in vulgus. Et in ea eſt hac eſt, quæ mi-
lum ſequar ſi rem orationi, neque dilatat argumentum, ſed nu-
nuris interrogatiunculis, & quaſi punctis quod propoſue efficit.

Docere multa argumentis Deum vnum eſſe. Cic. 3. de Nat. deor.

Docere argumenta ex re aliqua. Cicer. de Orat. Ex eonunctis ſic
argumenta ducuntur, Si pietas ſumma tribuenda laus eſt, &c.

Argumentum ex aduerſario ducere: Id eſt, à perſona aduerſarij.
Quintil. lib. 6. cap. 1.

In argumentum ducere rem aliquam: Id eſt, apparenti loco ſu-
mere. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Exaugere argumenta firma ad probandum. Cic. de Claris Orat.
Argumentis nitì: Id eſt, conari probare aliquid. Quintilianus li-
bro 5. cap. 12.

In argumentum obiicere: Id eſt, ad confirmandam cauſam ſuam
opponere aliquid. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Argumentis onerare iudicem. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Inter argumenta ponere: Id eſt, inter probationes referre. Quintil.
lib. 4. cap. 2.

Refellere argumẽtis. Cic. de Orat. Mendemus exemplis magis
quam argumentis conabatur refellere.

Argumentis refellere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Argumentum à re poſitum ſoluere. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Argumenta tractare. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Argumenta ex cauſa trahere. Quintil. lib. 5. cap. 5.

Vt argumentis ad probandum quid opus ſit aptarari volumus. Cice-
ro 1. Acad.

¶ Argumenta diſtinctè ac perſpicua. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Argumentum ſtrigi dum id eſt, mirmum, & non vrgens. Quintil.
lib. 5. cap. 10.

Graue. Id eſt, vrgens, & quod firmis rationibus nitatur. Quintil. Li-
bro 5. cap. 12.

Grauiſſimum & firmiſſimum. Cic. pro Q. Roſcio.

Horrida & conſragoſa. Quintil. lib. 5. cap. 8.

Parata id eſt, leuia. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Perſuaſibilia. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Simplex & breue. Id eſt, abſique magno verborum & elocutionum
apparatu. Quintil. lib. 4 cap. 2.

Vanum: Id eſt, friuolum, & quod nihil probat. Quintilianus li-
bro 7. cap. 2.

¶ Sine argumento. Cic. pro Cælio, Quis eſt enim, cui iſta via non
patet atque iſt etiam non poſſit, quauis velit perulanter, etiamſi ſine al-
la ſuſpicione, si non ſine argumento maledicere?

Iudicatam antea iam illud plurimis argumentis. Cicero ad Ap-
pium, lib. 3. 4.

Quod argumentum aut rationem habuit res, quamobrem, &c.
Cic. 4. Ver. Vidi argentum Cupidinem eum lampade: quod tandem
habuit argumenti, aut rationis res, quamobrẽ in eo ponſſimum Sce-
nanum Praetorem poneretur?

¶ Argumenta atque indicia ſceleris. Cic. 3 in Catil. Mihi quidem,
Quirites, quum illa certuſſima ſunt vita argumenta atque indicia ſce
leris habella, ſigna, manus, &c.

Patet acere argumento & indicio pertenui. Cic. 2. Verr. Quæ res
primò, Iudices, pertenui nobis argumento iudicoque patebat, eſt,
poſt aperto ſuſpicionis ſtrumitu ad omnia intima illarum conſilia ſce
lus viio errore peruenimus.

Argumentis & oculis deprehendere. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Argumento oculorum atque conjectura animi ſeruari amplitu-
dinem solis. Plin. lib. 2. cap. 10.

Accipere argumentum certuſſimum vt aliquid intelligamus. Cic.
4. Verr. Atque vt intelligaris eum Rumæ quaſiſſe non mudò genera
ſuiandi, ſed etiam numina, certuſſimum accipite argumentum, quo
facilius de ſingulari eius impudentia eſtimare poſſitis.

Argumento grauis aliquid comperire. Cic. pro Cluentio, Nihil ſe
reſtibus, nihil graui aliquo argumento compertum eſſe nihil denique eau
ſa cognita ſtatuiſſe dicunt.

Argumenta alicui rei dicere. Plaut. Trinum. 8.

Argumentis rem aliquam exquirere. Plaut. Rud. 2.4.

Sanè eſt argumentis, nihil, &c. Cic. pro Quinto, Sanè eſt argumen-
ti, nihil eſſe debitum Naeuio, quòd tandiu nihil petiuit.

Argumento eſſe Cic. pro Cluentio, Quanquam ſanè magno ar-
gumẽto eſſe debet, quòd ex iam multis iudicibus, abſoluto Falcula,
uemo reus factus eſt.

Et res argumento adeſt Plin. lib. 9. cap. 16. Ligurum quidem lingua
amnem ipium Bodincum vocant, quod ſignificet fundo carentem.
Cui argumento adeſt oppidum iuxta Indutica, vetullo nomine Bo-
dincomagum, vbi praeziqua altitudo incipit.

Maximo argumento eſſe ad. Cic. pro Scr. Ruſ. Praeterea illud quod
nihil maximum argumento ad hunc innocentiam poterat eſſe, in tu-
ſtieri moribus, in vita ordo, &c.

Magno argumẽto ſit. Cic. 2. Philip. Quod idem maſſitam meam
reprehendit, idem iocum magno argumento ſit me in vtroque fuiſ-
ſe moderatum.

Argumenta inſtituere. Plaut. Muſtel. 3.

Recurdatus ſum, & diu cogitant, argumentique multa

In pectus & animum ego, atque in corde meo.

Argumenta loqui. Plaut. Capt. 18.

Argumentum mirum id eſt, Iudicium. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Argumento patet, Id eſt, Ratione euidens eſt. Quintilianus libro
5. cap. 12.

Pro argumento eſſe. Liuius 5. bel. Pun.

Quo argumento? Plaut. Caſin. 19.

Quid argumẽti habet, &c. Cic. pro Cælio, Scire cupio quid habeat
argumenti illa manumiſſio.

¶ Argumento, Abiamus elegans. Plin. lib. 10. cap. 36. de paſseribus,
Mares negantur annis diuinus viuere: argumento, quia nulla Veris
initio apparent mentudo in roſtro, quæ ab aetate incipit.

¶ Argumentum {ἀπαξ.} interdum rem ſictam ſignificat, quæ
tamen ſecundum naturam fit, hue eſt ver ſimilis: qualia ſunt argu-
menta comœdiarum. Vnde per metaphoram argumentum aliquan-
do pro materia ponimus. Quintil. lib. 4. cap. 10. Argumentum plura
ſignificat. Nam fabulæ ad actus ſernatum compoſitæ, argumenta di-
cuntur. & orationi Ciceronis velut thema ipſe exponens Diodorus,
Argumentum (inquit) tale eſt. Et ipſe Cicero ad Brutum ita ſcribit,
Veruus forraſſe ne nos in Caruem noſtri transiet amus aliine mali
quid, eſt argumentu ſimile non erat. Quo apparet omne ad ſenben-
dum deſtinatam materiam ita appellari: nec minus, quam id inter
opiites quoque vulgatum ſit. Vide Virg. Argumentum ingens. Vul-
gòque paulo numeroſius opus, dicitur argumentoſum. Hactenus
Quintilianus. Terent. in prologo Andriæ, de Andria & Perinthia,
Qui vtramuis nouit, ambas nouerit

Non ita diſſimili ſunt argumento. Cic. a. Offic. Tabulæ verò no-
uæ quid habent argumenti, nili vt, &c.

Argumentum

Argumentum & sententia alicuius concionis. Cic. de Aruſp. reſp. Clodius paulo ante p. c. conetionem habuit, quæ eſt ad me tota delata: cuius cõcionis primum vniuerſum argumentum ſententiámque audire, quum riſerius impudentiam hominis, tum á me de tota concione auditis.

Abſque argumento & ſententia epiſtola. Cic. ad Attic. lib. 12, Ad ſummas quæ increbiles occupationes meas accedit, quòd nullam á me epiſtolam ad te ſine abſque argumento ac ſententia venire.

Explicare argumentum. Cic. de Nat. deor. Tragici poetæ, quum explicare argumentum cœpiſſent, conſurgunt ad deos.

In vno argumento verſari. Cic. ad L. Luccium, lib. 5. 12, Si vno in argumento, quæque in perſona mens tua tota verſabitur, cerno iam animo, quanto omnia vberiora atque ornatiora futura ſint.

Componere argumentum. Cic. ad Attic. lib. 16, At inquis, ἐφεκτικῶς aliquod. Non recuſo id quidem, ſed & componêdum argumentum eſt, & ferêdendi ſpectandum tempus maturius.

Argumentum epiſtolæ. Cic. ad Attic. lib. 13, Quod aliud argumentum epiſtolæ noſtræ, niſi collatio ſui?

Argumentum ad ſerêdendum deeſt. Cic. ad Attic. lib. 9. Extremum eſt, vt tibi argumentum ad ſcribendum ſuppeditem, quod ſane deeſt.

Ad ſerêdendum aliquid argumenti dare. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 13. Epiſtolam hanc conuitio effiagitarunt codicilli tui. Nam res quidem ipſa, & is dies quo tu es profectus, nihil mihi ad ſerêdendum argumenti ſane dabat.

Dare argumentum epiſtolæ. Cic. ad Attic. lib. 10. Seruius nos maturè videbit, mihique dabit argumentum ad te epiſtolæ.

Egere argumento epiſtolarum. Cic. ad Attic. lib. 9. Ego eſti tandiu requieſco, quàdiu au ad te ſcribo, aut tua literas lego: tamen & ipſe egeo argumento epiſtolarum, & tibi idem accidere certè ſcio.

Habere ſcribendi argumentum. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 14. Gaudeo tibi iucundas eſſe meas literas: nec ramen habui ſtem ſcribendi nunc quidem vllum argumentum, niſi tuas accepiſſem.

¶ Eſt etiam argumentum ſcripturæ picturæque. Cicero 6. Verr. Ex ebore diligentiſſimè perfecta argumenta erant in valuis. Argumenta eodem modo dicuntur vt ſigna, quibus res aliqua ſignificatur, & de re quapiam fit exiſtimatio. Sueton. in Nerone, de ſpectaculis ab eo editis, cap. 12, Inter pyrrhicarum argumenta, taurus Paſiphaën in ligneo iuuencæ ſimulacro abdi am inuit. Virgil. 7. Æneid. Turnia arma deferebens,

Ar leuens elypeum ſublatis cornibus Io

Auro inſignibat, iam ſetis obſita, iam bus,

Argumentum ingens, & cuſtos virginis Argus. Vbi Seruius, Argumentum, aut fabula, vt Cicero, Argumenta erant in valuis. Aut re vera argumentum, quod ſe Græcum comprobare cupiebat. Ouid. 6. Metamorphoſeos,

Illic & lentum ſilis immittitur aurum,

Et vetus in tela deducitur argumentum. Id eſt, antiqua fabula.

¶ Argumentum eſſe alicui errons: id eſt, materia ad ſerêdendum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.

Nummorum argumenta. Cic. pro Rab. Poſth. Alexandriam nunc cognoſcimus: illinc omnes prælligarę illinc (inquam) omnes fallaciæ, omnia denique ab his nummorum argumenta nata ſunt.

¶ Argumentum, pro Hiſtoria & geſtis alicuius dicitur videtur Ouid. 1. Trift. eleg. 1.

Integer & lætus, ætæ & iuucnilia luſu,

Illa tamen nunc me compoſuiſſe piget.

Vt cecidi, peragò ſubiti prædonia cæſus,

Sùmque argumenti conditor ipſe mei.

Argumentari, argumentari ſibi, argumentari, Eſt (vt ait Aſconius) argumentis vti ad rem probandam. Cic. 3. Verr. Nónne argumentamur quò ſibi pecunia peruenerit?

Argumentari & cõiectura præſequi. Author ad Herennium, lib. 4. Quæritoris eſt vnuoquoque in officio ſuo cõmere. Quare L. Caſſi, ſi in cauſa teſtem præcequam quod ſciat, aut audierit, argumentari & coniecturæ præſequi patieris, ius accuſatoris cum iure teſtimonij commiſcebis.

Argumentari & diſputare. Cic. pro Mil. Sed quid ego argumentor? quod ſtura diſputatio? Dicam, quia optimum & fortiſſimi ciuem.

Argumentari & diſſerere. Cic. 2. de Finib. Sed & argumentandum & accuratè diſſerendum, & rationibus conquiſitis de voluptate & dolore diſputandum putant.

Argumentari aliquid. Cic. pro Cluentio, Ego illa non argumentabor, quæ ſunt grauia vehementer. Sic 3. de Finib.

Argumentari de aliqua re. Cic. 4. Verr. De quo crimine quid ego diſputem, quum totum poſitum ſit in teſtibus? quid porrò argumenter, qua de redubiare no poſſit?

Argumentari de voluntate alicuius. Cic. 2. de Inuent. Si aliud ſenſiſſe ſerptor, aliud ſcriſſiſſe dicetur, is qui ſcripto vretur, hoc dicet, non oportere de eius voluntate nos argumentari, qui nec id facere poſſemus, iudicium nobis reliquerit ſuæ voluntatis.

Sed quid argumentor? elegans correptio. Cic. Att. lib. 13, Ita male ætum audio ipſum eſſe tractatum, vt mihi ille emptor non eſſe videatur, Quid enim patereur? Sed quid argumentor?

Argumentatio ἐπιχείρημα verbale, ipſa argumenti diſpoſitio & explicatio. Cic. 2. de Orat. Altera eſt quæ tota in diſputatione & argumentatione oratoris collocata eſt. Ita enim argumentationis nomine tota diſputatio ipſa coupreheudatur, conſtans & argumento & argumentis conformatione.

Argumentatione ſi mare. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Argumentatio firm. ſima. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Subtilis & crebra. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Subpreſſa. Quintil. lib. 5 cap. 14.

Argumentoſus, pro. prod. adiectiuum ἐπιχειρητικός. Quintil. lib. 5. cap. 10. Vulgoque pauło numeroſius opus, dicitur argumentoſum. Id eſt, quod multam materiam contuet. Budæus exponit, *Vne choſe de grand deuelopgue à ecrire.*

ARGVS ἄργος filius Ariſtnris, de quo ait Ouid. lib. 1. Metam.

Centum luminibus cinctum eapur Argus habebat,

Inque ſuis vicibus capit bani bina quiet: m:

Cætera ſeruabant, atque in ſtatione manebant. Huic Iuno cuſtodiendam dedit Io Inachi filiam mutatam in vaeam: ſed Mercurius à Ioue miſſus dulcedine cantus illum ſoporem oceidit. Oculos ramen Argi Iuno iudicit eaudæ Pauonis, quæ dicitur auis Iunonia. Virgil. 7. Æneid. & cultos virginis Argus. Cic. 3. de Nat. deor. Mercurius argentum inueniſſe, & Argum dicitur interemiſſe.

Argus Ariſtoridesid eſt, Ariſtoris filius. Ouid. 6. Metam.

Argus ſtellatus. Ouid. 1. Metamorphoſeos,

Talia dicenti ſtellatus ſummouet Argus. Stellatum vocat ab oculorum multitudine, inſtar ſtellarum circa eaput totum micantium. Stat. 6. Thebaidos,

Spectat in occiduis ſtellatum viſibus Argum.

Argutè, Argutiæ, Argutor, Argutus, Vide ARGVO.

ARGYNNA {ἄργυννα} oppidum eſt Locrorum, qui cognominatur Ozolæ. Plin. lib. 4. cap. 3.

ARGYNNIS, Argynnidis {ἀργυννὶς} Venus cognominata eſt, ab Argyno pueri nomine, qui (vt Athenæus lib. 13. inquit) ab Agamemnone rege amatus, quum frequentius nataret in flumine Cephiſſo, perijt: quo in loco eum ſepeliuit Agamemnon, ibidémque Veneris Argynnidos templum conſtruxit. Hinc illud Propertij ſatiui intelligitur,

Sunt Agamemnoniæ teſtantia littora cunas,

Qua notat Argynni pœna natantis aquas. Alij aliter narrant, ſed falſò: & in poſteriori carmine Minantis legunt, loco Natantis.

ARGYRA {ἄργυρα} ciuitas Siciliæ, vnde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, á qua Argyrini. ¶ Eſt & Argyra Sarmatiæ inſulæ metropolis, cuius incolæ dicuntur Argyrini, Stephano.

ARGYRA {ἄργυρα} nomen nymphæ fuit, cuius amore quum Selemnus torqueretur, obiit eius nimio deſiderio, & á Venere in cognomineni ſluuium mutatus eſt: cuius aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, fur opinio. In ipſo enim amantes flumine abluti, deſiderij obliuionem concipere putabantur. At verò Argyram ipſam & fuiſſe & vrbi nomen dediſſe Pauſanias tradit.

Argyranche. Vide ARGENTANONA.

Argyraſpides {ἀργυράσπιδες} dicuntur qui argentea ſcuta ferunt. Sic Chryſaſpides, ab aureis clypeis nominati. Lamprid. & Plutarch. in Eumene.

Argyritis, huius argyritis, pen. prod. ſcem gen. {ἀργυρῖτις} Spuma argenti. Plin. lib. 33. cap. 6. Fit & ilibem metallis & quæ vocatur ſpuma argenti. Genera eius tria: optima quam chryſitin vocant: ſecunda, quam argytiuuerna, quam molibdin.

Argyrodamas {ἀργυροδάμας} Lapillus argenti nitorem habens, vi Adamas, de quo Plinius libro 37. cap. 10. adubitat, ſine idem cum eo quem Androdomana vocant, quoniam impetus hominum & irascundas domat.

Argyrognomones. penule. corr. {ἀργυρογνώμονες} Minutuli illi nummularij: Id eſt, Campſores vulgò dicti, quali pecuniæ ſpectatores. Budæus.

Argyrologus {ἀργυρολόγος} A Græcis vocatur quem Latini Quæſtorem appellant, cuius officium eſt argentum, hoc eſt pecuniam, colligere, & in ærarium ſiue fiſcum redigere.

Argyropratæ {ἀργυροπράται} dicuntur argentarij illi qui auctionibus interueniebant. Sic dicti ab exigendis venditarum rerum pretiis. Hiuius rei exemplum inueniesin Liuio. De ſolution. Et pecunias ibi à licitantibus ſipulantes, auctionariubus repræſentabant. Cicero pro Cecina, Ebutio negotium dauratdeb at rabulam. Lictor Ebutius: deterrentur emptores multi, parum gratia Cecinæ, parum etiam preio: fundus addicitur Ebutio pecuniam argentario promittit Ebutius. Ex Budæo.

ARGYROTOXOS {ἀργυροτόξος} Apollinis epitheton, quaſi argenteum arcum gerens.

A R I

ARIA {ἀρία} regio quam Turquiſtan regnum Haytonus & Marcus Veneius appellant tregia horum Geerra. Terminatur, inquit Ptolemæus lib. 6. cap. 17, à Septentrionibus Margiana & parte Bactrianæ, iuxta exponta ipſarum meridionalia latera. Ab occaſu Parthia & Carmania deſerta, à meridie Drangianæ: ab oriente, Paropanſidis, iuxta meridionalem lineam, iungentem fines expoſitos per occidentales partes Paropanſi. ¶ Item inſula eſt in Ponto, Martis ſacra, in qua volucres cum aduenis pugnaſe, pinnarum ictu Gręci dicerunt. Authot Plin. lib. 6 cap. 12.

Arla {ἀρία} arbor eſt apud Theophraſtum, hyemis inſtio fructificans, materie tam dura vt neceſſe ſit, priuſquam terebretur, aqua eam macerare.

ARIARGNES {ἀριάρτης} Fuit Darij filius ex filia Gobryæ, qui vna cum Preapſe & Megabazo præpoſitus fuit elaſſi Xerxis. Hetodot. libro 7.

ARIADNE, Ariadnes, vel Ariadna Ariadnæ {ἀριάδνη} filia Minois regis Cretæ, forma elegãs, quæ Theſeum ingreſſurã Labyrinthum adiuuit, & reducentem in patriam ſequuta eſt. Catullus de ea & Theſeo in Argonautica. Eam deinde Bacchus vxorem duxit, cuiſque coronam ſtellis ornatam in aſtra retulit: vnde eſt exſtelle ſidus, quod Corona Gnoſia dicitur. Propert. lib. 3. eleg. 17,

Te quoque enim non eſſe nouum ſtellatur in aſtris

Lyncibus in cælum recta Ariadna tuis. Bacchum alloquitur.

Vide Hyginum in Aſtronomico poetico, lib. 2.

Ariadnæus, adiectiuum {ἀριαδνάϊος} vt, Ariadnæum ſidus. Ouid. 5. Faſt. Bacchus amat flores, Baccho placuiſſe coronam,

Ex Ariadnæo ſidere noſſe potes. Vide Hyginum in Aſtronomico poetico, lib. 2.

Arianis {ἀριανὶς} lectis à igne coluris, cuius tactu magi eradunt ligna oleo perũcta accendi. Naſcitur apud Atianos, quæ eſt Scythica gẽs, Gedroſiis finitima, à quibus & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 18.

ARIARATHES, Cappadociæ rex, sub quo Cappadoces primùm peperierunt pop. Rom. societatemque deficiente iam ferè Asiæ, cœtus rex Ariobarzanes, & à Mithridate cæpe pulsus, Romanorum armis restitutus est. Author Volaterranus.

ARICA NDVS, {ἀρίκανδος} Fluuius Mitydis (quæ est minoris Asiæ regiuncula, in confinio Paphyniæ, Cariæ, & Lycaoniæ sita) qui in Limyrum amnem influit. A fluuij huius nomine vicinum oppidum Aricanda appellatur. Vir usque meminit Plin. lib. 5. cap. 27.

ARICIA, {ἀρικία} puella fuit Aricia, Hippolyti uxor, postquam ille à Diana in Italiam fuisset translatus, vt refertur Virgil. lib. 7. Æneid.

ARICIA, {ἀρικία} itqm oppidum est ab Hippolyto constructum à nomine Aricinæ vxoris, quod ad decimum lapidem abest ab vrbe Roma, vt testatur Luca. lib. 6.

Patria Mycenæ quantum fastosa Dianæ
Dissitat ab exeelsa, memoralis Aricia, Roma. Horat. 1. Sem. satyr. 5.
Huius meminit Prolem. lib. 3. cap. 2. Hodie Rieia castellum dicitur. In hac Oresten oraculo monitus, simulacrum Scythicæ Dianæ quod de Taurica regione trahi fuerat, pruiquam Argos peteret, conseruauit. Erat ad huius templum nemus quod vocabatur Areinum. Ouid. lib. 3. fast. Et item Areinus lacus, quod Speculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque insulæ cum proceris arboribus conspicuntur. Ouid. 6. Fast.

Nemoralis Aricia. Ouid. 6. Fast. & Lucan. lib. 6.

Aricinus, pen. prod. adiectiuum {ἀρικινός} vt, Areinum aruum. Horat. 2. Epist. 2.

Vallis Aricina. Ouid. 15. Metam.

ARICOMISCI, {ἀρίκομισκοι} Volfcæ, populi sunt Galliæ, de quibus Strabo lib. 4. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici legitur, & rectius. Vide ARECOMICI.

ARIDA, {ἄρεια} Herba est, quæ & Echiū, & Aleibiadion dicitur. Dioscorides libro 4.

ARIDICES, Philosophi nomen. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3. Quum regis libertus ad nouas diuinas nuper erectas, philosophos ad concuium eōgregatos, & irridendo eorum mixanulas quæ tonos, seu fe velle dixisset, cur ex nigra & alba faba pulmentum vnus colore edatur: Arditeres philosophus ind gné ferē s. Tu nobis (inquit) absolue, cur de albis & nigris loris similes maculæ gignantur.

ARIDITAS. Aridus, Vide ARIDO.

ARIETA, arietæ, pœnis incumbere, a bore pala, quo fapientes Indorum vtuntur. Plura apud Plin. lib. 12. cap. 6.

ARIES, arietis, pen. corr. m. g. {κριὸς, κῦπος.} hoc differt à verueee, quod catherius ab equo. Verues ab inuersis testiculis dicitur: est enim mas inter oues, cui inuersi vel adempti sunt testiculi. nam qui ad generandam fobolem integer reseruatur, dicitur aries. Virgil. in Bucol.

-ipse aries etiam nunc vellera fecat.

Mutilus. Vide MVTILVS.

¶ Aries, Bellica machina: de qua sic Vegetius lib. 4. cap. 14. Materiamæ tabulatis restudo contexitur: quæ ne exuatur incendio, corio vel cilicinis centonibus quæ vitiatur. Haec interdiu accipit trabem, quæ adunco prægitur ferro quod falx vocatur, ab eo quod incuruata est, vt de mutilo lapides carahat. Aui certe ipsius caput ferro vestitur, & aries appellatur: vel quòd habeat durissimam frōtem qua subruat muros vel quod more arietum retrò cedat, vt eum impetu vehementius ferire. Hactenus Vegetius. Caterū Gal. Quod ab incendio lapsu, & ab arete materia defendit. Virgil. 2. Æneid. -labar arietæ crebro lanua. Id est. Crebris ictibus arietis. Hæc machina prius diecbatur equus. Plin. lib. 7. cap. 56. Equum, qui nunc aries appellatur, in muralibus machinis, Epeum ad Troiam ferunt inuentisse.

Aries præceps. Claudian. 7. Panegyr.

Arietes muros pulsare. Virgil. 12. Æneid.

Aries murum percunt. Cic. 1. Offic. quòds murō aries percutiēr it.

¶ Aries, vnum ex 12 signis Zodiaci circuli. Plinus libro 18. cap. 25. Omnesque hæ differentiæ fiunt in octaus partibus signorum. Bruma Capricornus ab vlt. Cal. Ianuarij fere, æquinoctium vernum Arietis: follitium, Cancri.

¶ Aries, Pisc. Plin. lib. 9. cap. 44. Graffatur aries vt latro: & nunc grauidum mansium in falo flantium occultatus vmbra, fiquem nandi voluptas inuitet, expectat: nunc elato extra aquam capite, pifcātium cymbas speculatur, cauisque adnatans inergit.

Trux aries. Claudian. in epithal. Honorij & Mariæ.

Arietinus, adiectiuum, Quod ad arietem pertinet.

Arietaria machina. Virrus. lib. 10. cap. 19. Constituebatur autem in ea arietaria machina, quæ Græcè χριοφόρος dicitur: in qua colloebatur taurus perfectus in tertio, in quo insuper constituta aries.

Arietinus, adiectiuum. penul. prod. Quod est ex ariete. Plin. Arietinum fecur ad id vtile est.

Arietinum cicer, Quod arietino capiti simile est: vnde ita appellatum. Colum. lib. 2. cap. 10.

Arietinum oraculum, cuius hoc responsum magnis ludis dicitur, inquit Gellius, Peribo, si non fecero: si faxo, vapulabo. Vide Noct. Attic. lib. 3. cap. 3.

Arieto, arietas, pen. corr. {ἀριέτω, ἀριετᾶς} arietare & citur aries, quum capite & cornibus aliquem impetit. Accius in Bruto, apud Cic. de Diuinatione,

Vifus est in somnis pastor ad me appellere,
Duos confanguineos arietes inde eligi,
Pecus lanigerum eximia pulchritudine,
Præterea tertium que alterum inuolare me.
Deinde eis germanum cornibus couinter
In me arietare, eoque ictu me ad casum dari.

¶ Arietare, per translationem, In morem arietis percutere, & deiicere. Cur. lib. 9. Macedo gladium ceperat stringere: quem occupatum complexu pedibus repente fabducit, Dorxippus arietauit in terram. Id est, Præcipitauit.

Arietar in primos, obicitque immania membra. Sil. lib. 4.

¶ Arietare ædes, pro Vehementer pulsare, quasi in modum arietis bellici. Plaut. Trucul. 6.

Arietare in portam. Virgil. lib. 12. Æneidos,
-immissis pars cæca & contenta frænis,
Arietat in portas, & duros obtice postes.

Vbi Seruius, Quæ in clausis portas more arietis ruebat. Id est, bellici machinamenti.

¶ Arietare, neutrum, pro Labafcere. Seneca de Vita beata, Nihil prauis, nihil subitis superest, nihil in quo arietet aut labet

Arietare inter se dicuntur, quæ concurruntur mutuo ictu. Seneca lib. 6. de Ira, Magno imperatori antequam aries inter se arietarent, cor exilit. Sic dentes inter se arietatos dicit, lib. 3. de Ira. Plin. lib. 2. cap. 83.

ARIES, {ἄρεις} Sunt Asiæ Scythicæ populi, Herndoto lib. 4.

ARILATOR, qui etiam Cocio appellatur, dictus videtur à voce Græca quæ est ἀρίλ, id est Tollequia sequitur merces, ea quibus quid cadens lucelli possit tollere. Hæc Festus.

ARIMANIVS, {ἀρειμάνιος} Plutonis cognomen apud Persas. Calep.

ARIMASPI, {ἀριμασποί} Populi sunt in Scythia Asiæ, versus Septentrionem, vnicum tantummodo oculum in fronte habentes, quos Dionysius Armaneas, vel Arimannos vocat. Æschylus verò ἀσπετοὺς ἀριμασπούς. id est, Innoculum exercitum: quod fagitarij quum sint optimi, alterum insectūs oculum, vt à parus assuet, alero melius cernant. Vnde etiam nomen adepti fuit Herodoto. Nam Arn Scythicè, Vnum significat: & μασπὸς oculum. Item dicit idem Herodotus supra Arimasfous gryphes esse aurum seruātes. hos prope, Kuphæs funt montes. Vide Plin. lib. 7. cap. 2.

ARIMINVM, pen. corr. {ἀρίμινον} vrbs verus in Flaminia iuxta Rubiconem. Liuius colonizam dixit in Picenum cum Beneuento deductam. Rursus lib. 14. Sempronio Pictenti Arimino prouincia euenit. Hæc prius à Gallis Senonibus tenebantur multis bellis deicta. Hodie vulgò Rimino. Strabo lib. 5. Arminum, colonia Vmbrorum, fieur & Rauenna. Verùm vtraque Romanos accepit inquilinos. Habet autem Arminum portum, & eundem nomine amnem. & Placentia Arminum stadia fuit mille & CCC. Hactenus Strabo.

Arminenses adiectiuum {ἀρμινήσιος} Incola Arimini. Horat. prod. 6.

ARIMPHAEI, {ἄρμφαιοι} Sunt populi Asiæ Septentrionalis, prope Riphæos montes. Habent pro dominis gemeos. pro almeuns bacas, & tam fœminæ quàm mares eo nam iōdent. De his Ammianus sic habet: Vbi montes Riphæi desinunt, Arimphæi inhabitant, iuxtā hos mōtes, & morum plærdiuitate quieti.

ARIMYS, {ἄρμυς} Rex Myliæ, seu Mæoniæ. Author Strabo, Xanthum etiam antiquum rerum scriptorem.

ARINCA, arincæ {ἄλωνες} genus frumenti. Ruellius lib. 3. cap. 21. Olyra Græcis, Lauris (Plinio authore) Siligo, Gallis olim Arinca vocabatur. Frumenti genus est, quia semper circa tempore rubigine vastatur, grano candido, leui, ac multiplicitur tunicato. Plura apud eundem. Vide OLIRA.

ARIOBARZANES, {ἀριοβαρζάνης} fuit Cappadociæ rex, qui Pompeio in Pharsalico bello fauit. Is pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno seruatus, vt ipse Cicero ferubit libro 9. Ep. ad Atticum.

Ariolatio, & Ariolus, Vide ARIOLATIO.

ARION, pen. prod. huius Arionis, pen. corr. {ἀρίων} Merhymnæus citharœdus, & poeta Lyricus: eiusque Olympiade 37 vixit. Scripsit citara eiecuit versum dum in nauim. Dcinde & Traice carmina pemus inuentor fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicū carmen eccinisse. Author Suidas. Huius Arionis historiam refert Ouid. in Fast. 2. & Gell. libro 16. cap. 19. Vide Plin. lib. 9. cap. 8. Seruius, Arion Lesbius à Lesbo, citharœdus optimus fuit: qui quū Tarentū Corinthum eum multis opibus peteret, & videret ibi in marī rēdi à nauta insidias: petit ve citharæ paululū eanere: tad eius sonū quū Delphini conuenissent, excussit se supra vīum: & ira imminens vitauit periculum. Hactenus Seruius in hunc Virgilij locum,

Orpheus in Sylvis, inter Delphinas Arion. eclog. 8.

Arion, Accusatus. Ouid. 2. Fatborum,

Quod mare non nouit, quæ vefert Arion tellus?

Arion vocatis. Ouid. 2. Fast.

¶ Arion, æquus iugalis Adrasti Argiuorū regis. ferox & indomitus. Stat. 6. Thebaid. dum non robur meum magistro

Spargitur in agros, & extēque caerrar Arion.

Arion flauus. Stat. 6. Thebaid.

Præsagus. Stat. 6. Thebaid.

Adrasteus, cquus Adrasti. Stat. 4. Thebaid.

Veloz Claudian. epig. 2. am. 18.

Arionius, adiectiuum {ἀριόνιος} vt, Arionia lyra. Propert. lib. 2. eleg. 27.

Arionium nomen. Id est fama Arionis. Ouid. 2. Fasti.

ARIS {ἄρις} Herba. Plin. lib. 24. cap. 16, Est & Aris, quæ in eadem Ægypto nascitur, similis Aro, minor tantùm minoribusque foliis, & viique radice, quæ tamen oluæ grandis magnitudinem implet. Alba, geminum caulem, altera vnum tantùm emittens.

ARISARON {ἄρισαρον} Herba est cygani, radicem habens oluæ magnitudine, maiore acrimonia quam Aron. A Plinio Aris appellatur. Gal. lib. 6. de simpl. medic facult.

ARISBE {ἄρισβη} Troiæ ciuitas. Virgil. 9. Æneidos,

Procula, deuicta genitor quæ cepit Arisba. Vbi Seruius, Arisba (inquit) secundum Homerum missa auxilium Troianis, & ab Achille subuerta est. Strabo libro 13. Arisba Troiæ ciuitas est. Erpaulo ante, in Lesbo ciuitas fuit Arisba, cuius agrum Methymnæi habent. ¶ Est etiam fluuius quidam Attibus in Thracia, propè quem Cebrenij Thraces habitant.

ARISTA, aristæ {ἀθερὶς, ἀθερίδος.} Varro de Re rusl. lib. 1. cap. 48. Granum dictum, quod est intumā fohdum. Glumæ, qui est folliculus eius. Arista, quæ vt aeus tenuis, longa eminet e glumæ: proinde vt grani theca fe gluma, & aurea arista. Erpaulo post, Arista dicta, quod aretus prima. Cic. de Senect. E quibus quum emeterint, fundit frugem spicæ ordine structam, & contra autum minorum morsus muniuit vallo aristarum.

Aristæ

Aristæ graciles Zephyro vibrantur. Ouid. 14. epist.
Aristis grauidis eant ager. Ouid. 1. Metam.
Ieuna. Claudian. in Eutrop.
Molli aristæ campus flaueſcit. Virgil. 4. eclog.
Aristas teneras lædere. Virgil. 7 Æneid.
Aristæ vrideſcit eſt, Segetes maturę ſe eas. Iuuenal. ſatyr. 14.
Aristis maturis albeſcit meſſis. Ouid. 5. Faſt.
Ignis populitur aristas. Claudian. in 2. Ruff.
¶ Aristæ, pro Spica. Virgil. 1. Georg. ne grauidis procumbat cul-
mus aristis. Vbi Seruius, Graudas aristas periphraſticas pro ſpi-
cis poſuit.
¶ Aristæ, pro Frumento. Virgil. Georg. 1.
Chaonium pingui glandem mutauit arista. Seruius.
¶ Aristæ, Seges ineulta quæ a nullo colitur. Seruius in Virg. Polliono,
Molli paulatim flaueſcere campus arista.
¶ Poſt aliquot, mea regna videns, mirabor, aristas. Vbi Seruius,
Gradatim dicit ex trego metalepſim per aristas, meſſes: per meſſes,
æſtates: per æſtates, annos numerat.
¶ Aristas arbi numerare, eſt Operam inanem ſumere, & rem ag-
gredi quam petiſcere non poſſis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1.
Vere prius flores, æſtu numerabis aristas. Æſtu, pro Æſtate &
tempore meſſis.
¶ Aristæ pondus, pro Re leuiſſima. Ouid. 5. epiſtol.
Et minus eſt in te quàm in ſumma pondus aristæ,
Quæ leuis aſſiduis ſolibus eſta rigor.
Aristæ nardi. Id eſt, ſpicæ nardi. Ouid. 15. Metamorp. hoſcos,
Quo ſimul ac eaſas, & nardi lenis aristas,
Quaſſaque cum fulua ſubſtrauit cinnama myrrha,
Se ſuper impoſuit. De Phœnice aue loquitur.
Aristas odorates, nardi ſpicas intelligit Scat. 5 Syl. odoratas nec
Arabs decerpſit aristas. Plin. lib. 12. capit. 26. de nardo, Fruticę elegans
ac craſſa radice, fed breui ac nigra fragilique, quamuis pinguis, nam
redolente ve expeti, aſpero ſapore, ſolio; aruo denſioque. Cacumina
in aristas ſe ſparġit, ideo gemina dote nardi ſpicas ac ſolia celebrãt.
¶ Aristas Perſus pro pilis mitè poſuit, quod quotes inhorreſce-
mus, tot gerunatur inſtar aristarum. Sic enim ait ſatyr. 3.
Alges quum exeuſſit meubris tremor albus aristas.
¶ Aristæ enam dicuntur in piſcibus. Auſon. in Moſella,
Squameus herbofas Capito interlucet arenas
Viſcere præ tenero farſim congeſtus aristis.
ARISTÆVS [ἀρίστευς] fuit Apollinis ex Cyrene filia Penei regis
Areadię filius: hic deinde in Areadia regnauit, & primus apum &
mellis vſum laſtſque coagulum amarum, vſumque olei, & alia
quamplurima adinuenisſe refert Iuſtinus lib. 13. Hic quum Eurydi-
cen nympham vxorem Orphei vitate voluiſſet, & illa fugiens à fer-
pente interfecta eſſet, & Nymphæ irate dia cantis mortalibus pe-
ditis funditus, & cunctis apibus matris auxilium petiit. Hæc Ser-
uius in 4. Georg. Virgilij,
Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia tempe,
Amiſſis (ut fama) apibus, morboque, fameque, &c. Vide Muſa-
rum inuleres, in MVSA. De Ariſtæo nide diligenter quæ ſcribit
Diodorus Siculus lib. 5. cap. 14.
Ariſtæthæa, Vide in ÆTHEA.
ARISTARCHA, Ariſtarche [ἀριστάρχη] Ephefina quædam matrona,
quæ Dianæ iuſſu, vnà cum Phocentibus naugauanten fubit, atque
in Maſſilia, templi Dianæ conſtructi ſacerdos eſt deſignata. Strabo
libro 4.
ARISTARCHVS [ἀρίσταρχος] Grammaticus Alexandrinus lege, o-
riundus è Samothracia, patre item Ariſtarcho: floruit Olympiade
CLV. ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit. Scri-
pſit commentarios ſuper mille. Fuit diſcipulus Ariſtophanis gram-
matici. Deceſſit in Cypro, ſenſum ibi abſtinentia ætatis quam la-
borauit morbo hydropiſtos, ætatis anno LXXII. filios reliquit Ari-
ſtarchum, & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Author Suidas. Ælianus
tradit hunc tam exiguam fuiſſe ſtaturam, vt Homeri verſus non pu-
tarent, quem ipſe neuo pro bare. Horatius Arte poetica,
Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit,
Fiet Ariſtarchus. De hoc & Cic. lib. 1. ad Attic. epiſt. 19. Ego varia
meis orationibus, ſu arum tu Ariſtarchus es, ſidelo ſpongus. ¶ Ari-
ſtarchus Tegeates poeta Tragicus, Æſchylo, à quo ex morbo
fuit liberatus, pro recepta famiatæ fabulam vouit. Emeuit tempore
Euripidis. Dotuit tragœdias LXX, vicit duabus. ¶ Fuit & alius Ari-
ſtarchus Epheſi tyrannus. Vtriuſque author Suidas.
ARISTARETA [ἀριστάρετα] Neaechiſilia, & pictrix ſui temporis in-
ter nobiles. Vide Plin. lib. 35. cap. 11.
ARISTARAS [ἄριστος] Patria Proconneſus, nobilis poeta fuit, qui
Cretæ & Cyri temporibus claruit. Scripſit Theogoniam, & tres li-
bros eorum carminum quæ Arimaſpea dicuntur. Suidas. Meminit
& Gellius lib. 9. cap. 4.
ARISTECON [ἀριστικὸν] Verbenacæ herba. Sic citat ex Pauſania Euſta-
thius Odyſſ. ἀριστικὸν βοτάνιον τὸ ἐν ἀφοδελοῖς· atque ita ſcribitur
apud Plutarch. lib. 2. Sympoſiacon. Dicitur & ἀστηρίων.
ARISTIDES, penul. prod. [ἀριστείδης] cognomento Æmus, id eſt iu-
ſtus, Athenis eum Themiſtocle in adminiſtranda Republ. diſſen-
ſit, quum eſſent duoriſi monibus Cæcoui alter, Cæſari Themiſtocles
comparandus. Author Plutarch. ¶ Ariſtidem alium inter ſophiſtas
Philoſtratus ponit & ciuitate Adrianorum Myſiæ, qui Smyrnæ duce-
bat & aduenienti forte M. Antonio priuetipi, vnus omnium nō pro-
ceſſit obuiam, ei que modo in cognitionem & amicitiam venit im-
peratoris. ¶ Ariſtides item Thebanus pictor fuit Apellis tempore, is
omnia primus animum pinxit, & ſenſus expreſſit omnes, quos Grę-
ci vocant ἤθεσι cum perturbationes, duritor paulo in coloribus. Huius
pictura illa præcipuè laudatur, latini adrepès ad mammam matris
ex vulnere morientis, ac minus prohibentis: ſenſum maior & timere
videtur, ne emorno lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabu-
lam Alexander transtulit Pellam in patriam ſuam. Ex Plinio lib. 35.
cap. 10. ¶ Fuit præterea Ariſtides ſtatuarius, Polycleti diſcipulus, de
quo Plin. lib. 34. cap. 8. ¶ Ariſtides alius fuit orator Athenienſis inter
à ſeculo ceuſiones multæ extant orationes, inſuper & declamationes.
¶ Ariſtides præterea fuit Athenienſis philoſophus Chriſtianus elo-
quentiſſimus ſub priſtino habitu. Volumen noſtri dogmatis rationem
continens. Adriano principi tradidit. Author Hieronymus.
Ariſtil. 1. 3. Herba eſt, quæ aſtilas habet in caeumitate venus, culmo,
quale bordeum reſtibile. Plin. lib. 27. cap. 10.
ARISTIPPVS [ἀρίστιππος] Cyrenæus, Socratis auditor, primus So-
cratieorum mercedem docendi exegit, ac quæſtu philoſophatus eſt.
Cum Xenophone ſimulatem geſſit: ſummum bonum in voluptate
corporis poſuit. Quapropter à Diogene Canis fegius eſt appellatus,
quòd diutium effet aſſecla. Factatum inter eos fcomma Horatius per-
pulchre verſibus includit, t. Epiſt. 18,
Si prandere olus patienter, reg bus vti
Poſſet Ariſtippus: ſi ſcirer regibus vti,
Faſtidiret olus quo me nocte. ¶ Alius fuit Ariſtippus, quem ſum-
mum diuinarum contemptorem deppingit idem Horat. 2. Serm. ſat. 3.
quid ſimile iſti
Græcus Ariſtippus qui ſeruos proiecere aurum
In media iuſſit Libyą, qua tardius erat
Iropter onus ſegnes.
Ariſtippus philoſophus Socraicus, naufragio quum eiectus ad
Rhodienium litus animaduertit des geometrica febemata deſtripta,
exclamaſſe ad comites ita dicitur: Bene ſperemus, hominum enim
veſtigia video. ſtatimque in oppidum Rhodum contendit, & rectâ
gymnaſium deuẽnitibique de philoſophia diſputans, numeribus eli
donatus, re non tamẽ ſe ornãret, ſed etiam eis qui vna fuerant, ve-
ſtitum & cætera quæ opus eſſent ad victum, præſtaret. Quum autem
eius comites in patriam reuerti voluiſſent, inetrrogatinque eum
quidnam vellet domum renunciari, ait ſua id mandare dicere, Eiuſ-
modi poſſiſſiones & vnatira liberis oportere parari, quæ etiam è nau
fragio vna poſſent enatare. Namque ea vera præſidia ſunt vitæ, qui-
bus neque fortunæ tempeſtas iniqua, neque publicarum rerum mu-
tatio, neque belli vaſtatio poteſt nocere. Verba ſunt Vitruuij tu
præfatio lib. 6.
Ariſtippus, adiectiuum [ἀριστίππειος.] Cic. 2. de Finib. Illud Ariſtippeum
contemnetet.
Ariſtitium [ἀριστεῖον] Præmium quod dari ſolet iis qui ſe optimè geſſe-
runt in bello. Cæl. lib. 9. cap. 25.
ARISTO, Ariſtous, pen. prod. [ἄριστος] fuit philoſophus, Zenonis au-
ditor, cuius memimir Cic. 4 Acad. qu. ſi & lib. 1. de Nat. deor.
Ariſtoueus, adiectiuum [ἀριστοτεκὴς] Cic. 4. de Finib. Si omnino nos ne-
gligimus, in Ariſtoneis vitia & peccata ineidemus, obliuiſcemi que
quæ virtuti, ſi principia deſerimus.
ARISTODEMA, Diana, id eſt Opitulatrix conſulens. nuncupata. Scribit
Plutarchus in vita Themiſtoclis, quòd qui in eum inuidia quadam
Athenienſis populus iauecius eſſet, ipſe vt eum ad ſaniorem animum
mentẽmque conuerteret, magis ineitaſſe, quum Dianæ templum de-
dicaut, quam Ariſtodemum appellauit, vt quæ optimè ciuitatis Grę-
corumque ſaluti conſuluiſſet. In Dianæ templum poſtea Themi-
ſtocli ſtatua poſita eſt, quæ ad noſtram vſque permanſit ætatem.
ARISTODVLVS, pen. prod. [ἀριστόδουλος] Iudæus ex Pancaede, Aga-
thobuli Hebræi diſcipulus, vnus fuit ex illis LXXII interpretibus,
qui miſſi fuere ad Ptolemæum, cum Iudæe domini, vt libros Sacros in
Græcum ſermonem conuerterent. Multa ea præterea Moſis ex
propouenti regi per eontanque ſuę reſpondit. Hę commẽtarios etiam
in legem Hebræorum edidit. Author Euſebius. ¶ Ariſtobulus alter
hiſtoricus, item Iudæus, qui res geſtas Alexandri Magni couſcripſit,
conſeque peregrinationis fuit. Author Volaterranus.
ARISTOCLES [ἀριστοκλῆς] Philoſophus fuit Meſſanenſis, Peripateti-
cus. Scripſit de philoſophia libros decem, vter eſſet ſtudio & doctrina
prior, Homerusne an Plato: in quibus philoſophorum omnium cata-
logum conuexit, opinioneſque recenſet. ¶ Fuit item Ariſtocles Lam-
ſacenus philoſophus. ¶ Item alius Megarites ſophiſta, ſub Traiano
& Adriano. Scripſit de Rhetorica epitolas, & declamationes ad
imperatorem. Suidas.
ARISTOCLIA, Ariſtoclię [ἀριστόκλεια] Formoſiſſima puella, quæ rem
diuinam faciura, nuda eſt a Stratone viſa, qui in eam exacit, anté e-
nam à Chariſtheue amata. Hæc vna inſuperatum die in animum ne-
tibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus conſcius, alter
aufugit, nec vnquã amplius viſus eſt. Ex Giraldi in lib. De diis Gent.
ARISTOCLIDES [ἀριστοκλείδης] Orchomeni tyrannus. ¶ Fuit &
pictor quidam Tiuio lib. 35. cap. 11.
ARISTOCRATES [ἀριστοκράτης] Ciuis quidam Rhodius fuit, qui,
quâ plurimum dignitate ſtrenuitateſq; præ ſe ferret, eiuſ omnium
conſenſu, belli dux delectus eſt, in quo ſyum ſummum egregiè ſeſtellit,
vtpote qui in, rebus geredis, tanquam ſcrabo diuti ſummus in ingẽ,
deg ener plane appauerit. Suidas.
Ariſtocratia, adiectiuum, penul. prod. [ἀριστοκρατικὸς] eſt Reſpublica
optimarum imperio adminiſtrata, in qua vulgi nullum eſt arbitrium.
Hæc Budæus. Huic opponitur Democratia.
ARISTODAMVS, penult. prod. [ἀριστόδαμος] ſculptoris eximi pro-
prium nomen, apud Plin. lib. 34. cap. 8. ¶ Fuit & alius, Nuſæus, filius
Menecratis Ariſtarchi diſcipulus, quem Scrabo dicit ſe iuuenem vidi-
ſe ſenem. ¶ Alter Ariſtodemus, qui Magni Pompeij filios eruduit:
manè Rhetoricam, merdie Grammaticam docebat. Author Strabo.
¶ Eſt & actor fabularum apud Gell. lib. 13. cap. 9.
ARISTOGENES [ἀριστογένης] Medici Thaſij nomen, qui varios de
re medica libros conſcripſit ad Antigonum Macedoniæ regem.
¶ Ariſtogenes alter Cnidius item medicus, ſeruus Chryſippi. Famam
adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ. Author vtriuſque Suidas.
ARISTOGITON, & Harmodius, liberatores tyrannidis Piſiſtrati,
quibus ſtatuæ in foro ab Atheuienſibus poſitæ fuerunt. Suid. ¶ Fuit
& alter Ariſtogiton medicus, de quo Plin. lib. 27. cap. 4.

ARISTORATVS, pen. prod. Pictor, Paufiæ difcipulus, e fcuteriffimis pictoribus fuit. eius opera nonulla commemorat Plin. lib.35. cap.11.

Ariſtolochia {ἀριστολοχία} herba, cuius (inquit Ruellius lib.3.cap.4.) Græci dicunt tria genera: eum tuberibus radicum orbiculatis, quæ femina dicitur, multis à radice germinibus, longioribúsque viticulis fruticofa. Hæc omnibus officinis Rotunda ariſtolochia cognominatur. Alterum maſculæ, radice longa, procerioribus foliis, exilibus ramulis deorsùm labitur, flore purpureo grauc virus olente. Vtraque fert bacculas velut cappares, colore inius bureo, amaro guſtu, odore ve rofo. Tertium affigit ramos arbori ac longe genus, quæ Clematitis, quaſi Sarmentoſa, cognominatur. eius ramiſimos fundens ramulos, frondoſiſque, &c. Plinius lib 25.cap.8. Ariſtolochiæ nomen dediſſe grauidæ videntur, quoniam effet {ἀρίστη τοκέτοις}. Nulli Malum terræ vocant, & quatuor genera eius ſeruant. Nomen Cneros Ariſtolochiam dicit ex inuentore inuentile, in quo dentem alumniæ vitare non potuit. Sed quid veras & falubrem eſſe puerperis, & ab inuentore Ariſtolocho nomen habuiſſe? Equidem puto id Ciceronem in aliquo, qui hodie non extat, ſcripiore legiſſe, nõ de ſuo commentum eſſe. Sed & Ariſtoteles à mulcere inuentam eſſe ſcripſerat, vt Nicandri interpres referentes verba ſunt, {καὶ ἀπὸ τῶν λόγων ἀφορμὴν ἐσχηκυῖα}. Adeo de inuentoribus rerum inter authores non conuenit, vt alij alia prodant. Hæc Turnebus. Huius herbæ meminit Cic. lib. 1. de Diuinat. & lib. 2.

ARISTOMACHVS, Ariſtomaches, pen. cor. vxor Dionyſij tyranni. ¶ Item Dionis vxor huic nomine vocabatur.

ARISTOMACHVS, pen. corr. proprium viri Solenſis, qui ſic amore apum ſtagnauit, vt duos de ſexaginta annis nihil aliud fecerit. ¶ Fuit item Ariſtomachus, qui de arte vini ſcripſit. Author vetuſtuſque Plin. lib. 14. cap. 19. & lib. 21. cap. 9

ARISTOMENES {ἀριστόμενης} vir fuit Meſſenius iuſtiſſimus, vt Hieronymus ſcribit) dux tanta calliditate fuiſſe fertur, vt ſæpe Lacedæmonios deciperet. Quorum ſæpe virbvm ingreſſus eſt, & ali quando captus atque in vincula coiectus, calliditate ſua euaſit. Quod quũ ſemel atque iterum & tertio feciſſet, eãdem occiſus eſt a Lacedæmonijs, & exciſo corpore inuentum eſt cor eius piloſum eſſe. Vide Plin. lib. 11. cap. 37.

ARISTON, Ariſtonis, pen. corr. ſculptor cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & 12. ¶ Eſt item Iureconſulus quidam doctiſſimus apud Gel. lib. 11. cap. 18.

ARISTONICVS {ἀριστόνικος} Grammaticus Alexandrinus. Scripſit librum in Thcogoniam Heſiodi, & De nominibus ſue conſtructione apud Homerum. ¶ Ariſtonicus item cunuchus Ptolemæi, qui animũ ſupta cunuchum gerebat. Dus fuit b. lli fortiſſimus: præterea liberalis in omnes. Author vtriuſque Suidas.

ARISTONIDAS, penul. corr. ſtatuarius eius meminit Plin. lib. 34. capite 14.

ARISTONIDES ſpen. corr. pictor, de quo Plin. lib. 35. cap. 11.

ARISTONYMVS, pen. cor. poeta comicus ſub Philadelphois præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium, vtrum poſt eum in ſuſpitionem quod ad Euonymum tranſugere cupiens, in ciſtella ex ſe ipſo quot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multo poſt obiit. Author Athenæus in Dipnoſophiſtis.

ARISTOPATER, penul. corr. mater Crateri cuiuſdam qui ſub Alexandro militauit, vt author eſt Strabo.

ARISTOPHANES ſpen. cor. {ἀριστοφάνης} poeta comicus Rhodius, ſiue Lydus genere, lege vero Athenienſis, patre Philippo, inuentor tetrametri & octometri verſus, filios habuit Ararota, Philippum, Philaterum, comicos omnes. Docuit ſabulas LIIII. Suidas. Hic Antex lingue nobilitate adeo placebat Dionyſio regnanti Athenienſes aliquem eius ſermonis eruditum authorem, hunc miſerint. Socratis æmulus fuit, quem exagitat & inſectatur in Nub. bus. Huius meminit Horat. lib. 1. Sat. em. ſatyr. 4. Eupolis, &c. ¶ Ariſtophanes alter Byzantinus grammaticus, Apellis filius, duz etiam exercitus, diſcipulus Callimachi, Zenodoti, Dionyſij, author Suidas.

Ariſtophaeotus, adiectium {ἀριστοφαιότατος}, vt, Ariſtophaneus verſus, qui anapæſticus factus eſt. Cic. in Orat.

ARISTOPHON {ἀριστοφῶν} Pictoris nomen apud Plinium libro 35. capite 11.

Ariſtophorum {ἀριστόφορον} Vas in quo prandium deferetur, vt diſcus. Feſtus.

ARISTORIDES {ἀριστορίδης} Argus dictus eſt, ab Ariſtore patre ſuo. Ouid. I. Metam. Vide ARGVS.

ARISTOTELES ſpen. cor. {ἀριστοτέλης} Stagirites philoſophus, Platonis audnor, patre Nicomacho medico, Alexandro diſcipulo vel præcipue charus. id beneuolentiæ ſignum vel maximum, quod Stagiram ciuis patriam ab ſe diruiam ipſius caſa reſtituerit. Excellit annorum LXVII, eodem quo Demoſthenes anno: hic in Apulia, ille in Euboea. ambo profligatperſequente Antipatro. Author Plutarchus in Sylla. Vide plura apud Volaterranum. Mater nomine Phaſtiadem, vt ſcribunt nonnulli: parvus, gibboſus, & deformis, balbutiensque: verum diues, vt qui ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexandri effet.

Plumen orationis aureum fundens Ariſtoteles. Cic. 4. Acad.

Admirabili quadam ſcientia & copia Ariſtoteles. Cic. in Orat.

Neruoſus Ariſtoteles in dicendo. Cic. de Claris Orat.

Ariſtoteles is quem maxime ego admiror, ait Cic. 2. de Orat.

Ariſtoteleus, penult. corr. adiectium {ἀριστοτέλειος}. vt, Ariſtotelica pigmenta. Cic. Att. lib. 2. ep. 16.

Ariſtotelius {ἀριστότιλος} aliud adiectium. vt, Ariſtotelia vis. Cic. 3. de Orat.

ARISTOXENVS, pen. corr. {ἀριστόξενος} Tarentinus philoſophus, & Ariſtoteles audnor, qui mortiens ejuium dixit, quod Theophraſtum eiu in ſchola ſucceſſione præponeres. Scripſit in omni genere libros, in muſica præſertim. Suidas. Hic Dicæarchi æqualis & conciſcipulus animam dixit haremoiam eſſe, vt tradit Cic. in Tuſcul. lib. 1. ¶ Ariſtoxeni muſici meminit Quintilianus lib. 1. cap. 10. ¶ Ariſtoxenus alter Cyrenæus, qui adeo delicatus fuiſſe dicitur in hortorum cura, vt vſq; ſen lactucas muſo rerrigaret, vt luxurioſius ſuccreſcerent, & ſapotis eſſent præſtantioris. Author Suidas.

ARISTRATVS {ἀρίστρατος} Sicyonitorum tyrannus fuit, cuius meminit Plin. lib. 35. cap. 10.

ARISTYLLVS {ἀρίστυλλος} Poeta quidam fuit deformis, ore ſemper hiante, quem taxat Ariſtophanes in Pluto, & ciuiſdem meminit in {Ἀκαμαντίδι}. Alius tamen magis taxatus vidtur Ariſtyllus, quòd ore paululum dudto loqueretur, vt vox magna ex parte prodiret per nares, ſtrudula quibuſdã eorum. quod virtum in quorundam pronuntiatione eantúque videmus.

Ariſthmos {ἀρίθμὸς} Latinè dicitur numerus: vnde Arithmetica, arithmeticæ, pen. corr. {ἀριθμητικὴ} Art. numerandi. Plin. lib. 35. cap. 10. Pamphilus Macedo natione, ſed primus in pictura omnibus literis eruditus, præcipue arithmeticæ & geometricæ. Cic. Att. lib. 4. Hæc conſcripſi x. Cal. accubans apud Neſtorium, hominem remotum à dialectricis, ut arithmeticis ſatis exercitatum. id eſt, in ſcientia numerandi. Erhoc ſignificat dedtum pecuniæ magis, quam literis Veſtorum.

Ariſtudo. Vide ARIETO.

ARIVS, pen. prod. fluuius Ariæ regionis, quæ Bactrianis contermina eſt, monti ſubiectus qui Bactrianos coneuer, vcelt apud Strabonem lib. 11. Huius etiam meminit & Lucan. lib. 3.

A R

Arlineum, Ornamentum capitis mulieris, Feſto Pompeio lib. 3. In quo buldam autem codicibus legitur Arſineum.

A R M

Arma, armorum {ὅπλα, τὰ ἔντεα, ὅπλοις, τοῖς ὅπλοις} pluraliter tantùm: & ſunt propriè (ceſte Seruio) quæ armos regunt. Varro ade Ling. Latina, Arma ab arcendo, quòd his arcemus hoſtem. Feſtus, Arma propriè dicuntur ab armis, id eſt humeris deprehendenda vt. ſentum, gladius, pugio, ſica: vt ea quibus procul præliamur, tela. Cæius in I. armorum. D. de verb. & rec. ſignif. Armorum appellano non vnquc tantum ſcuta, & gladios, & galeas ſignificatione ſuſed & fuſtes & lapides.

Arx armorum. Quintil. lib. 2. cap. An Rhetorica ſit ars. 21.

Arma alia ad tegendum, alia ad nocendum. Cic. pro Cecinna.

Fulgur armorum fugaces terrec equos. Horat. 2. Carm. 1.

Armorum fulgura. Stat. lib. 5.

Arma antiqua. Id eſt, Arma apud antiquos vſitata. Lucret. lib. 5.

Crepitantia arma. Ouid. 1. Metam.

Fulgenia. Virgil. 12. Æneid.

Inania, Nulli vius apta. Stat. 4. Thebaid.

Lucida. Stat. 11. Thebaid.

Perfidia ſcribo vulnera. id eſt, Crebris ictibus. Stat. 2. Thebaid.

Tranca id eſt, fracta. Stat. 10. Thebaid.

Verſicoloria. Virgil. 10. Æneidos,

Aſtur equo fidens & verſicoloribus armis. Verſicoloribus (ait Seruius) Depictis: per quod bellicoſus oſtendtur.

Victrices. Virgil. 2. Æneid.

Armorum officina, vbi arma fiunt. Cic. in Piſonem.

¶ Arma, dicuntur cunctarum artium inſtrumenta. vt, Arma ruſticorum. Virgil. 1. Georgicorum,

Dicendum & quæ ſint duris agreſtibus arma. Seruius.

Coquus tua. Plaut.

Cercalia. Virgil. 1. Æneid. id eſt, Inſtrumenta quibus ad piſtorium opus vtimur, vt piſtis, mola, vanno, cribro, &c.

Bello. Terent. Heaut. 1. 1. Simul rem & gloriam armis bellis repperi. Stud. ſorum. Plin. Iunior, in Epiſt.

Nautarum. Virgil. 4. Æneid.

Toſoria. Martial. lib. 14.

Arma ſenectutis, artes, exercitationéque virtutum. Cic. de Senect.

Facundiæ. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Campeſtria. Horatii Arte poet.

¶ Arma, pro Pratlio. Virgil. 2. Æneid. Rurſus in arma feror.

¶ Arma, pro Vtilibus. Virgil. 12. Æneid. Tum denium mouet arma leo. Vbi Seruius, Mouet arma, Vires ſuas experitur. Nam arma ſuo vniuſcuiuſque rei poſſibilitas. Vnde eſt, ¶ Arma, & quærere conſenus arma. id eſt, Dolos.

¶ Arma, per metonymiam, pro Bello. Virgil. 1. Æneid. Arma virumque cano. Idem in 8,

Qui genus? vnde domo? pacémne huc ſertis, an armis? Seruius. Tacit. lib. 15. Poſt arma Iulij Vindicis, &c.

¶ Arma, pro Gladio, ab vſuue. Virgil. 4. Æneid. & arma virũ, thalamo que ſea reliquit. Seruius, Arma, gladium dixit abuſiuè, nam & paulo poſt, enſéque relictum.

¶ Arma, pro Partibus vel imperio. Seru. in Virgil. 3. Æneid.

Vulcania, à Vulcano fabricata. Virgil. 8. Æneid.

Arma Vulcania, pro fortitudine. Cic. 2. Tuſcul. Sin rectus Vulcanias armis. Id eſt, fortitudine reſiſtice.

¶ Armis ſacra machina: id eſt, Plena armatis, & veluo prægnans. Virgil. 2. Æneid.

¶ Armorum arbiter, epithecon Martis. Ouid. 3. Faſt.

Armorum denuntiatio, pro Denuntiatione bcili. Liu. 5. Decad. Græcas vbe alias obſidere, alias denuntiatione armorum terrerer. De Perſeo rege Macedouni loquitur.

Armorum dulces ſuræ: id eſt, Libido pugnandi, & amor cædis. Stat. 2. Achilleid.

Armorum furiis flammatus id eſt, Accenſus cupidine belli. Stat. 2. Achilleid.

Armorum furor vbique ſopitus. Paterculus lib. 2.

Armorum habitus. Sil. lib. 17.

Hæres armorum & belli, is eſſe dicitur qui imperatori mortuo ſuccedit. Sabin. 9.

Armorum horror. Virgil. 2. Æneidos,

Clareſcunt ſonitus, armorúmque ingruit horror.

Rabies. Lucan. lib. 1.

Armorum

Armorum tonitru, et armorum ingens ſtrepitus. Stat. 3. Thebaid.
Accrimus armis. Virgil. 9. Æneid.
Pietate & armis egregius. Virgil. 6. Æneid.
Armis equiſque exercitus. Hoc eſt, exercitatus. Tacit. lib. 11, Ipſe forma decorus, & armis equiſque in patrium noſtrúmque morem exercitus.
Bello & armis expertus. Virgil. 7. Æneid.
Impenetrabilis armis. Stat. 3. Thebaid.
Armis inelytus. Virgil. 6. Æneid.
Inſcius armorum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Pietate & armis inſignis. Virgil. 6. Æneid.
Inuictus armis Annibal. Vide INVICTVS.
Magnus armis: id eſt potens. Virgil. 1. Æneidos,
Rex erat Æneas nobis, quo iuſtior alter
Nec pietate fuit, nec bello maior & armis.
Maturus ad arma. Silius lib. 16.
Mitis armis. Stat. 1. Sylu.
Potens armis tetra. Virgil. 3. Æneid.
Præclarus armis. Stat. 3. Thebaid.
Promptus ad arma. Ouid. 1. Metam orphoſeos,
Seruior ingeniis, & ad horrenda promptior arma.
Rudis armorum. Stat. 4. Thebaid.
Armorum viribus vti. Ouid. 13. Metam.
¶ Circunſuſa militum arma. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Arma diſcordia. Virg. La. Georg. Stat. 11. Thebaid.
Feralia. Lucan. lib. 2.
Fortia. Ouid. 7. Metam.
Fraterna, Arma frairum. Seneca in Thebaid. 2.
Furialia. Stat. 9. Theb. Ouid 6. Metam.
Honeſta, id eſt, Iuſtum bellum. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.
Hoſtilia. Virgil. 9. Æneid.
Ignota, pro nouis & inconſuetis, vt docet Seruius, Virg. 9. Æneid.
Infeſta. Ouid. epiſt. 5.
Mortalia, vt Seruius ait, Mortalis poſſibilitas. Virg. 1. Æneid.
Nefanda. In NEFANDVS.
Parua. In PARVVS.
Potentia. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Rigida. Stat. 6. Thebaid.
Socia, confœderatorum arma. Sil. lib. 15.
Terreſtria: quibus oppoununtur naualia. Ouid. 14. Metam.
Torrentia. Sil. lib. 16.
Victrices. Virgil. 3. Æneid.
¶ Abiicere arma. In ABIICIO.
Abſtinere armis. Horat. in Arte poetica.
Aecingi armis. Virgil. 6. Æneid.
Armis virtutem affirmare. Tacit. lib. 10, Nec ego vnquam facundiam armis exercui, & Pop. Rom. virtutem armis affirmaui.
Amiſſis armis fugere. Virgil. 1. Æneid.
Armis aptari: id eſt, Armis indui. Stat. 11. Theb. de Tiſiphone.
Sub armis cadere. Ouid. epiſt. 1.
Arma canere. Virgil. 1. Æneid. Arma virúmque cano.
Capere. Cic. pro C. Rabirio perduellionis reo. Virg. 2. Æneid.
Capere pro ſalute cõmuni. Cic. pro C. Rabirio pérduellionis reo.
Capeſſere. Virgil. 3. Æneid.
Certare armis. Virgil. 12. Æneid.
Armis cingi. Virgil. 2. Æneid.
Cœptare arma. Tacit. libro 2.
Concitare ad arma. Cæſar 7. de bell. Gall.
Concutere. Ouid. 7. Metam.
Conferre. Liu. de bell. Pun.
Coire ad arma, Conglomerari ad pugnam & cædem. Ouidius 11. Metamorph.
Conclamare ad arma. Liu. de bell. Pun.
Contendere armis. Stat. 1. Achillcidos,
Conſilius armisque vigil contendat Vlyſſes.
Dare arma alicui, vt cum bene armato pugnet. Cic. Attic. lib. 7.
Deſcendere ad arma. Cæſar 2. de bell. Gall.
Decernere armis. Cic. ad Attic. 7.
Decertare armis. Cic. Attic. lib. 7.
Depouere arma. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Arma detrahere alicui: id eſt, Spoliare armis. Sen. in OEd. 4.
Arma direpta militibus. Horat. 3. Carm. ode 5.
Arma ducum dirimere. Lucan. lib. 1.
Diſcedere ab armis. Cic. 8. Philipp.
Diſponere arma contra aliquem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Eſſe in armis. Cic. pro Domo ſua.
Arma vebem excindere. Stat. 1. Thebaid.
Arma iuuenius exereet. Virgil. 4. Æneid. Id eſt, Armis exercetur iuuentus.
Expedire arma. Tacit. lib. 30.
Armis exuere aliquem. Virgil. 8. Æneid. Id eſt, ſpoliare.
Facere arma. Cic. in Piſon.
Arma obuia ferre, In aciem progredi. Virg. 9. Aeneid.
Ferre arma in medios globos. Id eſt. Irruere in exercitú medium, & vbi denſiſſimus eſt militum ordo. Sil. lib. 11.
Vebes arma inter ſe ferũt: Id eſt, inuicẽ digladiãtur. Virg. 1. Georg.
Arma fundere agmina: Id eſt, ſternere & proſligare. Ouid. 6. Metamorph.
Arma gerere. Id eſt. geſtare. Virgil. 5. Æneid.
Imparibus armis ſe immiſcere. Virg. 4 Georgicon,
Aut aſper crabro imparibus ſe immiſcuit armis. Id eſt (vt Seruius interpretatur) inæquali conſilio. Licebit etiam propiore ſignificatione vnumquem viribus maiorem aliquem contra minus fortem contendere indicabimus.
Inceſſus in armis: id eſt, armati inceſſus. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Imperare arma. Vide IMPERO.

Armis denſis incurrere. Virgil. 2. Æneid.
Induere arma. Ouid. 14. Metam.
Arma ſumeſſa induere: Id eſt, armis accingi, quæ mos fuiſſet ſumi tibi cauſa ſumet. 5. Ouid. 1. Faſt.
Iuſte arma induere: id eſt, nõ temere ad bellũ accingi. Lucan. lib. 1.
Armis hoſtilibus indutus. Virgil. 9. Æneid.
Inferre arma. Vide INFERO. Sil. lib. 15.
Inuitere arma regnis. Id eſt, regnis bellum inferre. Stat. 1. Thebaid.
Inſpicere arma miltus. vt probemus armatum. Cic. pro Cecinna.
Armis aliquem inſtruere. Virg. 8. Æneid.
Inſtructus omnibus armis. Stat. 3. Thebaid.
Intentare arma alicui. Vide INTENTO.
Iungere arma, coniungere copias. Seneca in Medea, 7,
Creon Aceſtiuſque arma ſi iungant ſua? Vide IVNGO.
Lazare arma alicui. Id eſt, diſſipare exercitum. Lucan. lib. 6.
In armis mori. Id eſt in bello occumbere. Virg. 2. Æneid.
Mouere arma peſtifera, eſt bellum exitiale ciere. Seneca in Herc. furente, 11.
In arma mouere aliquem. Id eſt, incitare ad capeſſenda arma. Virg. 6. Æneid.
In arma aliquem mittere. Id eſt, militarum aliquid ablegare. Virgil. 6. Æneid.
Arma negare alicui. Id eſt, negare auxilia. Ouid. 14. Metam.
Parare arma. Sall. in Cat.
Immotis armis pacẽ. Id eſt, quiete, & ſine tumultu rebus ſuis frui. Lucan. lib. 1.
Arma perdere. Id eſt vinci. Horat. 1. epiſt. 17. Metaphoricẽ: etiam de illo dicit qui vitiis ſe opprimi paſſus eſt. Id eſt 3 qui rationes amiſerit, quibus virtutem tueatur. Iuuen. ſatyr. 17.
Polire. Stat. 4. Sylu.
Armis facienda præeſſe. Cic. in Piſonem.
Prouicere arma. Stat. 2. Thebaid.
Protegere aliquẽ armis. Ouid. 8. Metam.
Pugnare armis Horat. 1. Serm. ſat. 3.
Quærere arma. Virg. 2. Æneid. Vbi Seruius, Arma, modò fraudes vel dolos. nã arma ſunt inſtrumenta cuiuslibet rei. Vnde & inſidiantis fraudes Arma nominauit.
Recolligere arma. Valer. 6. Argonaut.
Inſtaurara arma remolliri. Id eſt, bellum redintegrare. Sil. lib. 1.
Repoſere armis aliquid. Quid. epiſt. 5.
Ab armis reuocare aliquem. Id eſt, a bello. Stat. 10. Thebaid.
Ruere in arma media. Virg. 2. Æneid.
Arma ſequi. Tibul. 1. eleg. 2.
Arma impia ſequi. Virg. 6. Æneid.
Armis ſpoliata nauis. Virg. 6. Æneid.
Stat in armis acies. Seneca in Thebaid. 2.
Armis ſternì. Sil. lib. 10.
Submittere arma. Vide Cedere victoriam, in VINCO.
Sumere arma ciuilia. Tacit. lib. 20, Quippe ſumpta per Gallias Hiſpaniáſque ciuilia arma. Cic. 2. Tuſcul.
Arma impia ſumere. Virg. 12. Æneid.
Profeſſa arma ſumere. Id eſt, quibus excitatus fis. Ouid. 2. Faſt.
Sumpſit arma imparatus. Vide IMPARATVS.
Tenere. Cic. 1. de Orat. Quid iam neceſſarium quàm tenere ſemper arma, quibus vel cõctus ipſe eſſe poſſis, vel prouocare improbos, vel te vlciſci laceſſitus?
Tenare arma. Sall. in Iug.
Tractare. Seneca in Troade, 8, Non arma tenera patua tractabis manu.
Armis prudentiæ cauſas tueri atque defendere. Cic. 1. de Orat.
Valere armis. Ouid. 8. Metam.
Venire in arma. Stat. 2. Achil.
Venire ad arma propter ærs alienum. Cic. 8. Philipp. O fides! quæ poteſt eſſe maior fides, quàm fraudare creditores? domo profugere? propter ærs alienum venire ad arma?
Vocare ad arma ex 1. c. Cic. pro C. Rabirio perduellreo. De ciuiſo inquam Labiene quæro, quid ad arma Conſules ex 1. c. vocauiſſent, quum armarus, &c. Sic 2. de Orat. Vel, In arma, Virgil. 9. Æncid.
Vti armis, Quintil. lib. 2. cap. 1.
¶ Arma ancilia, pro ancilibus dixere veteres. Valerius, Sex lictoribus præcedentibus arma ancilia tulit. Ex Tutuebo.
¶ Arma, pro ſublimi genere dicendi. Cic. in Brut. Phalereus fuceſſit eis ſenibus adoleſcens, eruditiſſimus ille quidẽ horum omniũ, ſed non tam armis inſtructus (alij, inſtructus) quàm palæſtra. Itaque delectabat magis Athenienſes, quàm inflammabat. Paulo poſt, Et ſuauis, ſicut fuit, vtileri maluit quàm grandis: ſed ea ſuauitate, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. Armis, hoc eſt graui & ſublimi genere dicendi: in quo qui floreut, grandiloqui, vehementes, varij, copioſi, graues, & ad permouendos ac conuertendos animos inſtructi & parati dicuntur in Oratore. Demetrius verò Phalereus parum vehemens orator lib. 1. de Offic. appellatur. Et eſt tranſlatio ab hominibus armatis, qui terribiliores videntur. Vnde graues oratores fulgurare, & tonare, & omnia permiſcere dicuntur. Vide Palæſtra, pro medio dicendi genere, in PALAESTRA.
¶ Arma, imitatione Græcorum Virgilius dixit, pro armamẽtis veſtiſque nauium, vbi ait,
Colligere arma iubet, validiſque incumbere remis. Sic Theocritus ὅπλα vſurpat.
¶ Armũm, Genitiuus pluralis vſurpatus antiquis, pro armorum. Accius
Ab claſſe ad vrbem tendunt, neque quiſquam poteſt
Fulgentum armũm armatos ardorem obtui. Nonius.
Armatura, armaturæ. pen. prod. ἔνοπλος πανοπλία. Cic. Attic. lib. 6. Habet autem cohortes quadragenarias noſtra armatura XXX. Id eſt, iſtiſſe & ſimilibus, quibus nos, armati armis. Veget. lib. 3. cap. 14, Tertius ordo diſponitur de armaturis velociſſimis, de ſagittariis iuuenibus.

Armaturæ duplices, quæ binas confequebantur annonas. Simplices, quæ fingulas, inquit Veget. lib. 2. cap. 7: Armaturam autem, pro Hominibus armatis, accipe.

Armamenta leuis. Veget. lib. 3. cap. 14. Quartus item ordo conftruitur de fcutatis expeditiffimis, de fagittariis inferioribus, de ifis qualetiter vertus, vel marmobarbulis, quas plumbatas nominant, dimicant, qui diebantur leuis armaturæ. Cic. 10. Philipp. Noftræ funt legiones, noftra leuis armatura, noftri equitatus, maximéque noftra eft Brutus.

Varia armatura. Cic. ad Marium lib. 7. 13. Quid enim habeni delectationis feneeni muli in Clytemneftia? aut in equo Troiano craterarum tria millia? aut armatura varia pediturus & equitatus in aliqua pugna? quæ popularem admirationem habuerunt, delectationem tibi nullam attulifient.

¶ Leuis armaturæ avario, per tranflationem. Cic. 3. de Diulnar. Sed hæc fuerint nobis tanquam leuis armaturæ prima orationis excurfio.

Armifer, pen. corr. ἔνοπλος, } adiectiuum. Arma ferens. Sil. lib. 16.

Armifera dea, Periphrafis Minervæ. Ouid. ad Liuiam.

Armifera Amyclæ laufifcedo. Ouid. 2. de Arte amandi.

Labores. Stat. 1. Sylu. 2. -armiferos poterat memorare labores, Claráque facta virûm. Id eft, laborers bellicos virorum.

Armiferum aruum Sen. e in Med. 7. dixit, quod armatos tuliffet fatos ab Iafone. Stat. lib. 9. Theb. Campus armifer, vbi armati congreffuuntur.

Armiger, gen. corr. armigeri ἔνοπλος } Eft (vt ait Valla) qui in prælio gerit tela domini fui, vt fcutum, vt arcum, lanceam. & cætera huiufmodi. Virgil. 2. Æneid. Cie. pro Domo fua, Quid eft Sergius? armiger Catilinæ, ftipator iui corporis, fignifer fedit ionis. Imperiti armigerum dicunt, pro aurato equite.

Armiger tela. Plin. lib. 2. cap. 55. Quoniam hoc folum animal ex matriuis non pereuntia, ficut nec è volueribus aquilam, quæ ob hoc armiger Iouis tela fingitur. De fulmine loquitur.

Armigera Iouis, Aquila. Plin lib. 10 cap. 3.

Armigera, quæ arma gerit dominæ. Ouid 3 Metam. de Diana.

Armiger, adiectiuum vt. Armigera cohors, quæ fert arma. Sil. lib. 10. 20.

Armiger deus. Id eft deus armatus. Periphrafis Martis. Sil. lib. 7.

Armiger equus, Indutus armis. Propert. lib 3. eleg. 4.

¶ Iras armigeras dixit Statius Thebaid. quod facile nobis arma fuppeditent, fiuque vt hic armigeræ noftræ. Ve Virg. 1. Æneid. Furor arma miniftrat Et Ouid. in Metam. Telum ira dabat.

Armipotens, pcault. corrept. adiectiuum ἔνοπλος } Qui armis valet. Vnde & Pallas (fiue Bellona) dicitur Armipotens. Cic. Antequam ires in exilium, Nunc ego te Iupiter Opt. Max. cuius nunc adtonitæ fola terrarum potentiæ; réque partuque connubii, fœtá regni, regina Iuno, téque Tritonia Armipotens, Gorgophora Pallas Minerua.

Armipotens Aufonia. Stat. 5. Sylu. 2.

Armifonus, penult. corrept. ἔνοπλος } Palladis epitheton. Virgil. 3. Æneid.

Aumfonum antium g ladiis. Claud. de Rapt. Proferp. 3.

Armo, armas ἁπλῶς, ἐφόπλιζω, ὁπλίσω, καθοπλίζω } armare, Armis inftruere. Virg. 8. Æneidos,

Tum quoque fas nobis Teucros armare fuiffet. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. Qui quidem quum in fraudem fe dedi&um videret, manus quas iuftius in Lepidi perniciem armaffet, fibi affere conatus eft.

Armari contra Rempub. Cic. pro Milone.

Armabatur fetui in dominos. Cic. pro Plancio.

Armare temeritatem contra multitudinis authoritate publica. Cic. pro Milone, Me recreæ & refici Cn. Pompeij fapientiffimi & iuftiffimi viri conflium: qui profectò nec iuftiuæ putaret eſſe, quem reum fcntentiis iudicum tradidiſſet, eundem telis militum dirdere: nec fapientiæ, temeritatem concitatæ multitudinis authoritate publica armare.

Armare religione deorum perditas magiſtratus. Cic. pro Domo fua, Vobis hodierno die conſtituendum eſt, verum poſſitne amentes ac perditos magiſtratus improborum ac ſceleratorum ciuium præſidio nudare, au etiam deorum immortalium religione armare malitiis.

Aufoniam armabat Fabius. Sil. lib. 7.

Ad omnia te ſummum atque excellens tuum armauit ingenium. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7.

Armauit cum ſpes. Hoc eſt commouit, ad acceipiendā arma. Liu. 2. ab Vrb.

Armare aliquem, pro Poſſeſſorem facere. Cic. Att. lib. 2. 37. Quum dicerer, in ſumma ſe perfidiæ & ſceleris infamia fore, ſi mihi periculum crearetur ab eo quem ipſe armaſſet. Id eſt, potentia & authoritate prouexiſſet.

Accuſatio rem re aliqua. Cic. pro Cluentio.

Aliquem in Remp. Cic. Att. lib. 8. Omitto illa vetera, quòd iſtum in Remp. aluit, auxit, armauit. Hoc eſt, honoribus & potentia ſic exeuit, vt ſit aufus bellum contra Remp. ſuſcipere.

Se ſpolis. Virg. 2. Æneid.

Armat ſe eloquentia. Cic. de Inuent.

Armantur equi bello, pro Ad bellum. Virg. 3. Æneid.

¶ Armare naues. Id eſt, ad bellum inſtruere. Cæſar 5. bel Gal.

¶ Armare veneno ferrum, pro eo quod eſt Veneno ferrum tingere, imbuere, vt præſentius vulneret. Virg. 9. Æneid.

Armandus ἐνοπλισμὸς } Ouid. 13. Metam.

Armatus, pen. prod. Participium ἔνοπλος } Armis indutus. Cic. pro Cecinna, Armatos, ſi Latinè loqui volumus, quos appellare vere poſſumus? opinor eos qui ſcutis teſſiſque parati ornatique ſunt.

Armata dicebatur virgo ſacrificans, cui lacinia toga in humerum erat reiecta. Feſtus.

Incredibili armatus audacia. Cic. pro Domo ſua, Quanquam & inſolentia damnatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia. Id eſt, munitus & inſtructus.

Armata dolis mens. Sil. lib. 1.

Armatum fide pectus. Sil. lib. 11.

Armatu animus. Cic. 7. Philipp. Quid legati egerint, nondum ſcimus: at verò erectiores, atq; parati, armati animis iam eſſe debemus.

Vrbs armata muris. Cic. contra Rullum. Delera Carthago eſt, quòd eum hominum copiis, tum ipſa natura ac loco ſuccincta portibus, armata muris, ex curere, &c.

¶ Armatos Virgilius ſubſtantiuè dixiſſe videtur, pro Militibus, 2. Æneidos,

Aduus armatos mediis in mœnibus aſtans Fundit equos.

¶ Armatiſſimus. Cicero pro Cecinna. Non enim reperies quem quam iudicem, aut recuperatorem, qui, tanquam ſi arma militis inſpiciunda ſint, ita probet armatum: ſed perinde valebit, quaſi armatiſſimi fuerint, ſi reperierunt ita parati fuiſſe, vt vim vitæ aut corpori potuerint afferre.

Armatus, huius armatus, pen. prod. ἔνοπλος } Verbale, idem quod armatura. Liu. 7. bel. Maced. Inde Neocreetes mille, & eodem armatu Cares & Cilices mille & quingenti. Id eſt, paribus & ſimilibus armis induti.

Armamenta, armamentorum ὁπλισμὸς, σκεύασμα } dicuntur (authore Sipontino) quæ ad inſtituendum aliquid pertinentur in nauibus armamenta ſunt non ſolùm arma, ſed remi, velamentaq; rudentes, clauſus, & alia ſimilia. Plaut. Merc. 4. -ſalua eſt nauis, ne time, e. Quid alia armamenta? a. ſalua & ſana ſunt. Colum. lib. 4. cap. 3. Nonnulli ſtrenuè fabricant nauigia, nec conſummata perinde inſtruunt armamentis, minùſue ſtipant. Barbari vtenſilia vocant.

Quium armamenta. Plin. lib. 19. cap. 3. Ciciu Arato.

Vnearum armamenta. Plin. lib. 17. cap. 22.

Armamentatum ἔνοπλος } Vbi reponuntur armamenta & arma, ait Valla lib. 1. Liu. 6. bel. Punici. Hæc illis arx, hæc horreum, ærarium, armamentarium, hæc omnium rerum receptaculum eſt. Cic. 1. de Orat. Philo architectus Athenienſibus armamentarium fecit. Iuuenal. ſayt. 13.

Addit & Herculeos arcus, haſtámque Minervæ,

Quicquid habent telorum armamentaria cœli.

Armarium, armarii ἔνοπλος } Vbi reponuntur libri, cæteráque huiuſmodi, teſte Valla, lib. 1. Item cibaria & pecuniæ. Plaut. Capt. 15,

Coquum percontabatur, poſſetne fieri ad ſatietatem?

Cellas refregit omnes intus, reclufiſque armarium. Cic. pro Cæl. Tũne aurum ex armario tuo promere auſa es?

Adhærentia membro domus armaria, vel affixa. Vlpia. in Libro rum. 5. Sed ſi. D. de legatorio.

¶ Armarium promptuarium, pro Armario. apud Catonem cap. 12.

¶ Armarium, Machina ferro munita. Gell. lib. 6. cap. 4. Idque vbi Romæ cognium eſt, nobiliſſimos Pœnorum captiuos liberis Regulæ Senatu deditos, & ab iis in armario munitibus prælio ferociores eſſe, eadémque inſomnia cruciatus interuiſſe.

Armarolum, gen. corr. diminut. ἔνοπλος } Paruum armarii. Plaut. Truc. 3. Affectus dapſilis, aut armariola Græca.

ARMARICHAR. Fluuius Euphrates, ſic ab Aſſyriis appellatus, & ſignificat regium ſtumen. Plin. lib. 6. cap. 26.

ARMENIA ἀρμενία } Regio Aſiæ, inter Taurum & Caucaſum monticulos, & a Cappadocia ad Caſpium mare vſque protenſa, ab Armenio Theſſalo Iaſonis comite, inquit Strabo, dicta. Et (vt Plin. lib. 6. author eſt) duplex eſt, maior ſcilicet & minor. Maior poſt Median ad Occidentem occurrit. Et a, vt ait Ptolemæus, a Septentrione Colchidem habet, Iberiam & Albaniam: ab Occaſu magnum Euphratis curſum, qui Cappadocam, minorem Armeniam, & Syriam Comagenam relinquat à dextris: ab Oriente partem Hyrcanæ maris ac Mediam, quà montes Caſpij aſſurgunt: A Meridie Mesopotamiam atque Aſſyriam. Montes in Armenia ſunt Moſchici, qui ſupra partem Ponti ad Cappadociam ſe efferunt: Paredrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes. Niuij: Antitaurus, qui ab Euphrate ſuſſus, & Mediam percurrens, poſtremò Albus appellatur: Cordi ea, ex quo Tigris oritur: Taurus ac Niphates, qui Meſopotamiam atque Aſſyriam ab Armenis diſtermnant: Caſpij, qui verſus Albaniamque conſudunt. Flumina quatuor: Cyrus, qui monte orus Caucaſo, à ſiniſtris Iberiam Albaniámque dimirens, Armeniá à dextris, in Hyrcanum defertur pelagus: Araxes, Phaſis, & Lycus, Tigris, Euphrateſque. In Armenia pretioſum inter reliqua aromara naſcitur amomum. Armeniam Hebræi Arab vocant. In ea ciuitas Araxata inſignis.

Armenius, adiectiuum ἀρμένιος } aliquis ex Armenia. Horatius 1. Epiſtol. 12.

Fugax. Ouid. ad Liuiam.

Armenias curru ſubiungere tigres. Virgil. 3. eclog.

Armenius lapis ἀζόπιος ἀρμένιος } Plin. lib. 35. cap. 6. Armenia lapidem mittit, qui eius nomen appellatur. Lapis eſt hic quoque Chryſocollæ modo infectus, oprimúſque eſt, qui maximè viridis eſt, communicato colore cum cæruleo. De hoc Dioſcorid. lib. 5. cap. 65. & Galen. lib. 9. ſimplic.

Armeniacus, penultima corripi. adiectiuum ἀρμενιακὸς } vt, Armeniaca mala, ex Armenia adueĉta. Colum. lib. 5. cap. 10. Et lib. 11. cap. 2.

Armeniaca mala ἀζόπια ἀρμενιακὰ } quæ Latinis vt in Dioſcor. legitur) Præcocia appellant. Poma ſunt, quæ parum genere & naturæ duribus à Perſicis diſſidente: paulò tamen minora ſunt, & quum maturuerint, aureo colore ſplendent. Matureſcunt autem ineunte æſtate, nec ſe ſumio ante alios fugaces fructus: vnde merito Præcocia dicta. Ex Galen. lib. 1. de alimen. faculter. & Dioſcor. lib. 1. cap. 131. Gallicè *Des abricots.*

Armeniacum, armeniaci, gen. corr. n. g. Colum. lib. 5. cap. 10. Sorbi quoque, & armeniaci, atque Perſici nō minima eſt gratia. Gallis *Abricotier.*

Armentum, armenti ἄγελη. } Feſtus, Armentum, id genus pecoris appellatur,

appellatur,quod eſt idoneum ad opus armorum. Inuentus tamen fœminei generis armentas, apud Ennium poſitum. Hactenus Feſtus. Armorum vocat,quorumuis inſtrumentorum.

Inter armentum & Gregem quid interſit, Valla explicat his verbis, Ipſi cameli, boues, muli, lupi armenta faciunt: licet quidam veſſint tantum eſſe boum, quaſi ab arando armenta dicta: deinde ſubiaia tertia litera, Armenta. Præterea, oues quæ mares ſi fœminà mas ſignificat: capra, cum qua caper, hinc hircus: porcus, cum quo porca intelligitur: vnde ſunt greges: vt grex ouium, grex capranum, grex porcorum. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

Mille greges iſti,totidémque armenta per herbas
Paſcebant. Virgil. 3 Georgicôn,
Hæc ſatis armentis: ſuperat pars altera curæ,
Lanigeros agitare greges,hirtáſque capellas. Idem ramen de equis primo Æneid. dixit,
-hos tot armenta ſequuntur Atergo. Vtnon ſit mirâdum, ſi dc bobus gregem dixerit,ibi, Aut aliquam in magno ſequitur gregc: tamen ad diſtinctionem addidit Magno, ſicut Horatius adiecit Mugientium in Epodis.

Aut in reducta valle mugientium
Proſpectat errantes greges. Quaſi grex ſit generalius nomen, armentum verò ſpecialius: & illud ſine appoſito de pecoribus minutis intelligatur, cum appoſito poſſit etiam ad maiora transferri, vt Cic. in Philippicis.3. Cædit greges armentorum. Hactenus Valla lib.4. Cic. Artib.7. Quid ergo (inquis) actûrus es? Idem quod pecudes, quæ diſpulſæ, ſui gentcis ſequuntur greges: vt bos armenta, ſic ego bonos viros.

Armenta boum. Virg. 2. Georg.
Immanæ. Virg. 4. Georg. de monſtris matiuis.
Læta. Virgil. 2 Georg.
Armenta muta. Stat. 5. Thebaid.
Armentum regale, Armentum regis. Ouid. 2. Metam.
Mugitus armentorum. Ouid. 5. Meram. de bobus tantùm intelligi poteſt.

Stabulis armenta tenere. Virg. 1. Georg.
Sorturi armento ſobolem. Virg. 3. Georg. Id eſt, ſubſtituere & ſubminiſtrare. Verbúmque eſt iudicium: Nam ſubſortiti dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio. Ser.

Armenta à greg bus ſeparatim ſignificatione Stat. to. Thebaid.
-cunt præter ſecura armenta gregéſque.

Paſcuntur virides armenta per herbas. Virg. 3 Georg.
Armentis ineuruant vrſi. Ouid. 7. Metam.
Armenti duo, pro tauto. Ouid. 8. Metam.
Armenti cuſtos. Ouid. 11. Meram.
Armentorum miniſtri. Id eſt, Bubuli. Ouid. 2. Faſt.
Armenta agcte dicitur paſtor. Ouid. 5. epiſt.
Montana armenta, In montibus errantia. Ouid. de Arte amandi.
Armenti greges. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 5. Qui gregem armentorum emere vult, obſeruare debet, primùm vt ſint ea pecudes ætate potùs ad fructus ferendos integræ, quam tam experte.

Armenti reges vocantur tauri, tanquam rectores. Stat. lib. 1. Achill. -ſeptémque Aiax vmbone coruſcet Armenti reges. Vbi perperam legitur Greges. Accipit autem armenti reges, hic tauros, pro tauorum gregoribus, ex quibus conſectus eſt ea Acacis elypeus.

Armentis, & hoc armentale, pen. prod. (ἀρσενικὸν) Quod eſt ex armento. Virg. 11. Æneidos,

Hic natam in dumis, interque horrentia luſtra
Armentalis equæ mammis & lacte ferino, &c.

Armentarius (ἀγελάρχης) Armẽtis ſue pecudum, ſiue boum cuſtos. Virg. 3 Georg. -omnia ſecum Armentarius Afer agit. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. ad finem, de bobus & vaccis, Armentarium meum crebrò vt aliquid legat, curo.

Armentoſus, adiectiuum, penul. prod. (ἀγελώδης) Armentis abundans, apud Plin. Gellib. 11. cap. 1. Quòd Italia tunc eſſet armentoſiſſima.

Armentinus, penul. prod. adiectiuum (ἀγελώδης) Quod eſt ex armento. Plin. lib. 28. cap. 17. Hinc cruorin maxime fabulonis, ſed & bubuli (de armentinis loquor) cinis cochlearioriun trium in mulſi hemina. &c.

Armentitius, adiectiuum (ἀγελώδης) vt, Armentitium pecus, & Armentitius grex. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. Qui greges ſequuntur, præſertim armentitios ac equitios.

Armifer. Armiger. Vide ARMA armorum.

Armilauſa, Vulgo vocata eſt veſtis, quæ antè & retrò diuiſa aeque aperta eſt: in armos tamen clauſa, quaſi armcilauſæ litera ablata. Hæc Iſidorus. Vtitur Paulinus.

Armilla, armillæ (ψέλιον, ψέλλιον.) Feſtus, Armillas ex auro, quas viri militares ab imperatoribus donati gerunt, dictas eſſe existimant, quòd antiqui humeros cum brachiis armos vocarunt: vnde arma ab his deprendentia ſunt vocata. Hactenus Feſtus. Plin. lib. 28. cap. 4. Pueri qui primus eccidcrit dens, vt erram non attingat, inclinſus in armillam. & aſſiduè in biachio habitus, mulierbium locorum dolores prohibet.

Noſtrates caducatorcs (inquit Budæus) ſpinterez hodie vtuntur, quæ armilla etiam dici poteſt, *βλάσμον* lingua vernacula vocant.

¶ Armillæ, Ornamẽta fœminarum in brachiis, & etiam virorum. Plaut. Menæch. 12. Vbi hercle armille ſunt, quas vnà dedi.

Armillatus, pen. prod. (ψελλωτὸς) adiectiuum, Proprie dicitur armillis ornatus: vt, Miles armillatus. Propert. abuſiuè ad canes transtulit, lib. 4. eleg. 8.

Atque armillatos colla moloſſa canes.

Armillatos curſores Budæus vocat, quos *ραβδ* dicimus: videlicet quia id inſigne gerunt. quod (vt ipſe fatuti) poteſt armilla aut ſpinter dici.

Armille, neut. genet. Inſtrumentum & apparatus verſuriarum, ab Armis, pro dolis & fraudibus. Apuleus lib. 6, Ad armille redit.

Armillum, armilli (vt ait Feſtus) Vas erat vinarium in ſacris, dictum, quòd armo, id eſt humero, deportaretur. Nonius, Armillum, vrceoll genus. Varro De vita pop. Romilib. 1. Etiam nunc pocula, quæ vocant capulas & capides, quod eſt poculi genus: item armillum, quod eſt vrceoli genus vinarij. Et alio loco, Armillum, Lucil. lib. 28, Hinc ad me, hinc licet anus rurſus ad armillum.

Armilluſtrium, ſtri (ἁγιασμὸς) Exercitus luſtratio apud Romanos dicebatur, à Seruio rege primùm inſtituta cùm in campo Martio exercitus inſtrucbatur, & fuc, aut hirco, ſue & tauro luſtrabatur. Milites ipſi lauro cotonati, rem diuinam faciebant ſub duce. Alij hanc exercitus luſtrationem ita peragebant, ſuem, oucm, taurũ, qui puri eſſent, ter circum acies inſtructas præcedente pompa ducebant, Martique deo immolabant. Vide Liuium. Armilluſtrium dicẽtem eſt ab ambaſu luſtri, vt ait Varro lib. 5. De ling. Latin. vel (vt idẽ ibidem tradit) ab eo quòd in armilluſtrio armati ſacra faciunt.

Armipotens, Armiſonus, Armo, armas. Vide ARMA.

Armon. Raphani genus ſylueſtre. Plin. lib. 19. cap. 5. Rucll. Officinæ Rapiſtrum vocant.

Armoracia, raphani genus ſyluceſtre, quod Armon Pontici vocant. Plin. lib. 19. cap. 5. Apud Columellam lib. 6. cap. 19. Armoracea per ſecundam voca lem legitur.

Armoractum, vocat Columel. lib. 12. cap. 9. Raphani genus ſyluceſtre, quod Plinus armoraciam vocat.

ARMORICÆ ciuitates, à Cæſare appellantur ciuitates Galliæ, ad Oceanum occidentalem ſitæ, quas incolebant Rhedones, Curioſolites. Oſſitini, Cadetes, & Vneili. Vide ARMORICA.

Armus, armi, m. g. (ὦμος) Feſtus, Antiqui humeros cum brachiis armos vocabant. Vnde arma ab is dependentia ſunt vocata. Seruius, Armi proprie ſunt quadrupedum. Plin. lib. 11. cap. 39. Pili equis in iuba longi: in armis leon. Horat. 2. Sermõ. 6. 4.

Fœcundi leporis ſapiens fectabitur armos.
Armos equi calcaribus fodere. Virg. 6. Æneid.
Haſta per armos a ta. Virg. 11. Æneid.
Armos vlcerare. Horat. 1. Serm. fat. 6.
-nunc mihi curto
Ire licet mulo, vel ſi libet, vſque Tarentum,
Mantica cui lumbos oncre vlceret, atque eques armos. Armos vlceret, calcaribus ſcilicet; aut corporis grauitate: vt priorem dorſi partem intelligamus.

ARMVZIA, Regio in ora Carmaniæ, in qua vineæ & arua coluntur ad Andanim fluuium. XXVI. ſtatio. Plin. lib. 6. cap. 23.

A R N

Arnacis, arnacidis (ἀρνακὶς) Genus veſtium pucllarum. Varr. De liber. educand. Vt puellæ habeãt potius in veſtitu chlamydas, cneomidomaidas, ac arnacdas, quàm togas. Nonius, *Αρναξίδες* meminit & in Sympoſio Plato, vt è gencre coactilium, quo pedes includantur.

Arnæ caupo, Agni caupo. Feſtus.

Arnarion (ὀρνιθοκόμιον) Aeluzis commune concilium dicebatur, quod vnam in curam cogebant, in quo de repub. ſenatuſconſulta celebantur. Strabo lib. 8.

ARNATA, pen. prod. Populi funt in Italia, ab Arna Vmbrorum. Plin. lib. 3. cap. 14.

ARNEA, (ὄρνις) Ciuitas eſt iuxta ſinum Maliacum, primùm à Bœotiis inhabitata, deinde à Theſſalis occupata, vt eſt author Thucydides lib. 1. bell. Pelopon. ¶ Sunt & alæ eiuſdem nominis ciuitates, quæ recenſentur à Stephano.

ARNOBA, vt habet Plinius: Abnoba, vt Ptolemæus: Arbona, vt Cornelius Tacitus, Mons eſt ex aduerſo Rauraci Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt. Vide Plin. lib. 4. cap. 11.

Arnodi (ὠιδοὶ) Qui carmina apud antiquos recitabant, ita dicti, quòd victori præmium contribuerctur agnus. Cæl. lib. 7. cap. 29.

Arnoglossa, arnoglossæ (ἀρνόγλωσσον) Latinè Plantago. Vide PLANTAGO.

ARNVS (ὄρνις) Fluuius eſt rapaciſſimus Hetruriæ, Florentiam alluens. author Plin. vulgo *Arno*.

A R O

Aro, aras (ἀρόω, ἀρότριον) arare, Eſt terram aratro quouis modo vertere & proſcindere. Plin. lib. 18. cap. 19. In arando magnopere ſtruandum eſt Catonis oraculum. Quid eſt primum? Agrum bene colere. Quid ſecundum? Bene arare. Quid tertium? Stercorare.

Arare, Foſſione colere: vt, Arare oliueta. Colum. lib. 5. cap. 9. Nam veteris prouerbij meminiſſe conuenit, Eum qui arer oliuetum, rogare fructum: qui ſtercoret, exorare: qui cædat, cogere.

Arare ex agro frumentum, pro Percipere ex aratione. Cic. 5. Verr. Quod ſi fieri non potcrat, vt plus quàm decem medimna ex iugere ararent.

Arare in ſingulis iugis. Cic. 5. Verr. Quid, qui in ſingulis iugis arant, qui ab opere ipſi non recedunt, &c. Videtur iuga pro iugera poſuiſſe vt ſit, Qui arant ſingula iugera. Niſi forte per ſingula iuga intelligat ſingula boum paria.

Arat Falerni mille fundi iugera. Horat. Epod. 4.

¶ Aratur, imperſonale. Plin. lib. 18. cap. 3. Actus vocabatur in quo boues agerentur, quum aratur, vno impetu iuſto.

Aratur, perſonale paſſiuum: vt, Tenuis mihi campus aratur. Ouid. 2. Triſt.

Mille iugis Campania pinguis aratur. Propert. lib. 3. eleg. 5.

¶ Arare aquor, Nauigare ſignificat apud poetas. Virg. 3. Æncidos, Vobis parta quies, nullum matis æquor arandum. Ouid. 1. Triſtium, elcg. 2.

Latum mutandis mercibus æquor aro.

. Arare aquas, pro eodem. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.

Listus, Terra vicinam mari vel infertilem. Seru. Virg. 4. Æncid.

¶ Arare littora, pro Inanem operam fumere. Ouid. 5. epiſt.

Terram arare, & ſulcum alitus imprimere. Cic. 2. de Diuin.

Arare, aut colere agrum. Cic. de Lege Agraria.

¶ Arandi præceptor. Ouid 6. Fast. Hesiodum intelligit.
Arando manusfacit stellas. Id est, Dum aratur. Virg. 2. Georg.
Arando enectus bos. Id est, Dum arat: vel, Præ umio arandi labore. Horat. 1. epist. 7.

Aratus, partus ipsum (ἀπὸ τοῦ ἀρᾶσθαι.) vt, Arati agri. Ouid. 7. Metam.
Arata terra. Ouid. 1. Fast. Araturus. Tibull. 1. eleg. 10.
Interea pax arua colat, pax candida primum
Duxit araturos sub iuga curua boues.

Aratio, Verbale (ἀπὸ τοῦ ἀρᾶσθαι.) Valla, Nomina quæ positionem habent in io, latius significare solent, nec determinatum modò, sed rem etiam ac corpus. Cic. 2. Philipp. Hæ quondam arationes Campani & Leontini agri in pop. Romani patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur. Id est, Agri ad arandum idonei. Hactenus Valla lib. 4. Cic. 5. Verr. Quum dederint Apronio quod poposcerit, relinquent arationes frequentes laremfamiliarem suum? Plin. lib. 17. cap. 8, Nascitur in arationibus.
Arationes defertæ, ac relictæ à domiis. Cic. 5. Verr.
Aratio fructuosa. Cic. 5. Tuscul.

Aratiuncula, huius arationeculæ, penul. corr. diminutiuum (ἀφαιρέτικον.) Plaut. Trucul. 4. —malè vortit
Res pecuaria mihi apud vos: nunc vicissim volo habere.
Aratiunculam pto copta apud vos.

Arator, penult. prod. (ἀροτὴρ) Qui terram arat. Cic. 7. Verr. Siculósne milites, aratorumne liberos? quorum patres tantum labore suo frumenti exarauerant, vt populo Romano, postquæ finiæ fuppeditare possent. Plin. lib. 18. cap. 19. Arator, nisi incurruus, præuaricator.
Arator curuus. Virg. eclog. 3.
Durus. Virg. 4. Georg.
Peronatus. Perf. sat. 1.
Robustus. Virg. 1. 4. eleg.
Taurus. Ouid. 1. Fastorum,
-eedebat taurus arator equo.
Ex aratore orator factus. Cic. 2. Philipp.
Aratores, qui proprie à Cicerone vocentur, panci explicant. Turnebus, Ager aliquis (inquit) decem aut eo amplius à quibus colebatur propriusnon erat, sed publicus pop. Romano censebatur, ac deennarum conditione, & pensitatione agricolis erat attributus, qui Aratores dicebantur, agrique quos colebant Arationes: sed & omnis ager vectigalis & decumanus, qui arabatur, frumentariisque erat sic vocabatur. Cic. in Verr. Dallatos aratores esse dico, agros rectigales vocatos, atque exinuitos à Verre. Iterum, Magni ac naui aratores agros laios ac feriles defereront, totáfque arationes derelinquerent. Nec verò aratores domini erant, nec domini censebantur: eóque à dominis Cic. in Verr. perspicue distinguit, sic scribens, Tamen incolumis manebat dominorum, atque aratorum. Non me latet tamen Aratoris vocem latius etiam patere: sed & Aratorem agri vectigalis interdum Dominum vocari.

Arabilis, & hoc arabile, pen. corr. Verbale (ἀπὸ τοῦ) Quod arari potest. Plin. lib. 17. cap. 5. Contrà, in Byzatio Africæ illum centena & quinquagena fruge fertilem campum, aullis, quum sit eius est, arabilem tauris.

Arator, arauit, arare, penult. prod. (ἀπὸ τοῦ ἄρω) ararare, Quasi arando itere: quod est, legeres tam naias rursus arando proficindere. Plin. lib. 18. cap. 20. At illæ nisi fuerint duplicatæ docuere quod nunc vocant araturas id est aratrare (vt eodo) non dictum. Hoc ita vel incipiente culmo, quum iam is binæ ternáve emiserit folia.

Aratrum, huius aratri, penult. prod. (ἄροτρον) Instrumentum quo aratur. Virgil. 7. Æneidos,
-& terram centum vertebat aratris. Cic. 5. Verr. Quibus aratrū
Talem aliquod fatelles illius Apronius reliquum fecit.
Aratrum inducere mons fuit Romanis, cùm vrbem aliquam euertissent, vt eam fuudnus delerent. Modestin. in 1. 21. D. Quib. mod. vsuffr amittat.
Aduncum aratrum. Ouid. 2. Metam.
Assiduo frustratus arator agricola. Tibull. 1. eleg. 1.
Curuum. Virg. 1. Georg. & lib. 2.
Depressum. Virg. 1. Georg. Ouid. 15. Metam.
Durum. Horat. 1. Serm. sat 1.
Circunduere aratrum Cic. 2. Philipp. Vt vexillum viderces, & aratrum circumdederes, cuius quidem vomere portam Capuæ penè perstrinxisti, vt, &c.
Emeritum palo suspendere aratrum. Ouid. 1. Fast.
Graue. Horat. in Arte Poetica, 1.
Incuruo arator terram moliri. Virgil. 2. Georg.
Inflexum. Virg. 1. Georg.
Patiens. Id est, Durum, & quod labores assiduos ferre possit. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Raricola aratrum. Ouid. 4. Triftium, eleg. 5.
Verterunt glebas aratra. Ouid. 5. Metam.
Vetum. Virg. 1. Georg. Vnctique puer monstrator aratri.
¶ Ab aratro arcessebantur qui Consules fierent. Cicero pro Rof. Amerino.
Aratra defixa in medio opere relinquere. Virg. 3. Georg.
Detrectat aratra taurus. Propert. 4. eleg. 3.
Exrahere aratrum. Cic. 2. de Nat. deor. de bobus, Tum vires hmerorum & lattindines ad aratra exrahenda.
Imprimere aratrum muris dicitur bostis. Hort. t. Carm. ode 16.
Incumbere aratris. Virg. 1. Georg.
Terram moliri aratro. Virg. 2. Georg.
Prefsi terram profcindere aratris. Lucret. lib. 5.
Scindere terram aratro. Sil. lib. 15.
Rustica paulatim taurus aratra fubit. Ouid. 1. de Arte aman.

AROMA, pen. corr. (ἄρωμα) Lydiæ fluc Mæoniæ oppidum est, cuius meminit Strabo lib. 14.

Aroma ata (ἄρωματα) in plurali (nam aroma non dicitur) quamdam herbarum fructus, odoris & saporis admodum grati, quibus vtimur vel ad excalfaciendum ventriculum, vel ad appetentiam prouocandam, vt sunt zinziber, piper, saccharum, & huiusce modi, quas vulgus Species vocat. Columel. lib. 12. cap. 20, Deinde quum videbitur medioeriter calere defrutum, reliqua aromata contusa & cribrata paulatim insperges, & iubebis turabulo ligneo agitari quod decoxeris, eousque dum defrigescat. Quòd si nō ita vt præcipimus, permisceueris, subsident aromata, & adurentur.

Aromatarius (ἀρωματοπώλης) Qui aromata vendit. Budæus.

Aromaticus, pen. corr. adiectiuum (ἀρωματικὸς) Quod odorem aromatum habet. Plin. lib. 14. cap. 13. Ideo quidem aromaticis delectatos maximè credunt.

Aromaticus, aromatitæ, penult. prod. m. g. (ἀρωματίτης) Gemma quæ in Arabia gignitur: ita dicta quòd myrrhæ odorem habeat. Plin. lib. 37. cap. 10.
Aromatites vinum cùm dicitur, masculinum figuratè neutro genere iungitur, vinúmque significat factitium, ciuna nomine & saccharo conditum. Plin. lib. 14 cap. 16.

Aron, vel aros, ari (ἄρον) Bulbi genus, vulgò per totam Hetruriam vocatur *Gigaro*. ex cuius radice mulieres aquam faciunt, ad faciem illustrandam. Plin. lib 19 cap. 5. de Aro loquitur.
Aron, Spinagium sylueste appellatur à folij similitudine: vulgò corruptè *aaron* vocant. Pedem vitulj etiam Pharmacopolæ appellant. Quin & à flore genitali canino simili, quidam Genitale caninum vocauerunt.

A R P

ARPANDERE (ἁρπάσθαι.) Fuit Ægypti pro Cambyse præfectus, qui postea à Dario interfectus est. Author Herodot. lib. 3.

ARPI. orum (ἅρπαι) Vrbs Apuliæ, à Diomede condita, quæ primò Argyrohippium, deinde Argyripa, postrò nunc Arpi vocata est. Strabo lib. 6.

ARPINVM. pen. prod. (ἅρπινον) Oppidum Volscorum in Latio, quod M. Ciceronis & C. Marij natalibus gloriatur: ex quo Arpinates hodie ob honorem tanti municipij tres literas, M. T. C. pro signo publico conferibunt.

Arpinas, Arpinatis, pen. prod. adiectiuum (ἀρπινάτης.) Cic. de Lege Agraria, Meus paternus auitusque fundus Arpinas.

A R Q

Arquatus, pen. prod. (ἀκμὴς) adiectiuum, dicitur quicquid speciem aureus gerit. Ouid. tr. Metamorphoseos,
Dixit & arquato cælum curuamine signant.
¶ Arquatus, morbus est, quem regium nominant: fic dictus à colore cælestis aureus, quem poetæ iris vocant. Nam antiqui per quæ aurea scribebant, quod nos per cæruleum. Celsus lib. 3. cap. 14. Æque notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant. Plin. lib. 22. cap. 24. Varro regium cognominatum morbum aurugum tradit, quoniam curetur mulso. Regius autem dicitur, vt ait Ouidius,
Mollitur excelsa quoniam cureture in aula.
¶ Arquatus (inquit Nonius) quibus color & oculi virent, quasi in arqui similitudinem. Varro Eudæmonibus, Nam vt arquatis & veteinosis quæ lutea non sunt, zequè vt lutea videntur: sic aliquanta, & sunosis videntur esse insani. Hactenus Nonius. Plin. lib. 27. cap. 12. Radicum decoctum potum, datur arquatos.

Arquites (ἀρκίτης) Arcu prælianres, qui nunc dicitur Sagittarij. Festus.

Arquus, arqua. Vide ARCVS.

A R R

Arrectarius. Vide ARTICO.

Arrhenogona (ἀρρενόγονα) Medicamenta sunt ad mares concipiendos. Cic. Thelygona ad feminas, conducentia. Budæus.

Arrepo. Vide ADREPO.

Arrepto, arreptas (ἁρπάσω) arreptare, Idem quod Adrepo. Plin. li. 37. cap. 10, Et item nobiles Bacchas arreptantibus Satyris.

Arreptius (ἁρπακτικὸς) Qui à dæmone rapitur, qui etiam Abreptitius dicitur. Veteres Arreptitium dicebant Latinum, quasi à latuis arrepium. Perottus.

ARRHA (ἄῤῥα) Oppidum Arabiæ felicis, apud Ptolemæum.

Arrha, arrhæ (ἀῤῥών) Est, quod pretij numerādi quasi pignus datur. Arrhæ autem instituuntur videntur in auctionibus, cum aris aliquantulum datur, quòd plusillra grauis aris eò vehi incommodum fuisset. Nam quod arrhæ nomine datur, argumentum est emptionis & venditionis contractæ, ait Imp ut. De empt. & vend. Ex Homm. Plin. lib. 33. cap. 3. Ar ssonsionem etiamnum arrhulo exiliente, ab eo tempore quo nondum erat arra veloctior: vt planè affirmare possimus, nummos antè apud nos esse cœpisse, mox annulos.

Arrhabo, penult. corr. arrhabōnis. masc. gen. pen. prod. Idem quod arrha. Verbum est Græcum (ἀῤῥών) quo tanquam Latino Plautus & Terentius vtuntur. Plaut. Rud. 2.
Mūsstrigintra sibi puellam destinat.
Dísque arrhabonem, & iure curando alligat. Idem in Milite,
Hunc arrhabonem amoris à me accepe. Hæc dicto videtur potius esse Hebræa, quàm Græca. Hebræi enim ערבון *Arabun*, dicunt Pignus, à verbo ערב *Arab*. Id est, Oppignerauit.
¶ Arrhabo, pro Obsidibus. Gellius 17. cap. 2. M. Cato in L. Veturium. Quum tantus (inquit) arrhabo interes Samnites pop. Romani esset: Arrhabonem dixit, de obsides: & id maluit quàm pignus dicere: quoniam vis huius vocabuli in ea sententia grauior aeriōr; est. Sed nunc arrhabo in fordidis verbis haberi cœpius: ac multò rectius videtur arrha quamquam arrhām quoque veteres sæpe dixerint.
¶ Arrhabo, pro pignore. Terent. Heaut. 3. 3.
Et relicta huic arrhaboni est pro illo argento.

Arrhenicum, siue Arrhenice (ἀῤῥενικὸν) quid significet docet Galen. lib. de Simpl. medic. facul. Arrhenicum (inquit) facultatis est cauſtice, siue vrentis, idque tam combustum quàm vitionis expers, &c.

ARRHAS, Romana fuit mulier, liceis aliq Paraunam faciant, quæ damnato Pæto marito suo, corpus gladio fodit, quem vulnere cluere sibi pto

Peto quærenti dedit, vt idem faceret. Martialis,
Casta fuo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de visceribus traxerat ipsa suis.

ARRANVS { ejusdem } Poeta, cuius earmiribus Tiberium principem delectatum fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Sudas commemorat, Metaphrasin Georgeorum Virgilij: Alexidrada, poema videlicet de rebus gestis Alexandri Macedonis, libris 24. & alia multa opera. ¶ Arrianus item alius è Nicomedia historicus, Xenophon minor cognominatus: sicut ille de Cyro, ita hic de Epicteto philosopho exiguæ dissertationibus opus edidit tribus voluminibus. Scripsit quoque historiam Alexandri Magni octo libris. Verumque opus habetur in bibliotheca Vaticana. Enitebat Romæ sub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus vsque cõsularibus euectus est. Author Heliconius ex Volaterr.

ARRIDEO, arrides, penult. prod. arrisi, arrisum, penult. prod. { φιλοφρονέομαι } arridere, Ex ad, & rideo, significat Applaudere, & lætum animum ostendendo offendere. Ouidius,
Arrisit parites aduenientè dea. Terent. Eunuch. 2. 3.
-huiſce ego non paro me vt rideant,
Sed vis vtro arrideo. Vbi Donatus, Quid est, iis arrideo? Aut vellum parco? id est, obſequor, aut veluti dis ſi delectar.
Arridere ridentibus. Id eſt, Simul ridere. Horat. in Arte poetica.
Leniter arridere. Cic. de ſomnio Scipionis, Leniter arridēs Scipio, Quæſo (inquit) ne me è ſomno excitent, & pax ſit tibi.
¶ Arridere res dicitur, quæ placet. Cic. Att. lib. 13, Inhibere illud tuū quod valde mihi arriſerat, vehementer diſpliceo.
Arridere & Denderi, contraria. Cicero de Opt. gen. Orat. Quoniam nonnullorum ſermo tam increbuit, partim ſeiplos Atticè dicere, partim neminem noſtrūm dicere: alteros nr gligamus, ſatis enim his res ipſa reſpondet, quum aut non adhibeantur ad cauſas, aut adhibiti deridentur: tam ſi arridentur, ſibilos ſæpe ſentiunt Atticorum.
Arriſor, oris, penult. prod. Verbale, Qui alios ſubridet, aut arridet. Seneca epiſt. 27.
ARRIGO, arrigis, penult. corr. arrexi, arrectum { ἔγειρω, ἵστημι. } arrigere, Ex ad, & rego compoſitum, ſignificat erigere. Virg. 10. Æn. Comaſq; arrexit.
Arrigere aliquem, ſue alicuius animum, per metaphoram. Salluſtius, Eos non pauium orationē ſua Marius arrexerat. Id eſt, erexerat, excitauerat.
¶ Arrigere aures. Terentius And. 5. 4. Arrige aures Pamphile. Vbi Donatus, Arrige aures, Translatio à pecudibus, quibus verbis intendit acuipendam eſſe vocem. Virgilius 1. Æncidos, Arrectiſque auribus aſtant.
Arrigere aures alicui ſermone aliquo. Plaut. Rud. 30.
ARRECTUS, Participium { ὑφηνεμὲς } Virgilius 4. Æneid. Arrectæque horrore comæ.
Arrecta haſta. Virgil. 4. Æneid.
Arrectum pectus. Virg. 11. Æneid.
In digitos arrectus vterque. Virg. 5. Æneid.
Lumina arrecta. Virgil. 2. Æneid.
Arrectæ mentes, & ipſe arrectæ aures corda. Virg. 5. Æneid.
Laudum arrecta cupido. Virg. 5. Æneid.
Arrecti animum dictis. Virgil. 1. Æneid.
Animus ad bellandum. Lu. 8. ab Vrbe.
¶ Arrectior, comparativum. Liu. 1. bel. Pun. Vt pleraque Alpium ab Italia, ſieut breuiora, ita arrectiora ſunt.
ARRECTARIUS, adiectiuum à participio arrectus { ὑφηνεμὲς } Quod eſt arrectum. vt, Aſſer arrectarius in trattito parietis, qui arrectus eſt: lieut tranſuerſarius, qui in tranſuerſum ponitur. Vitruli. 2. cap. 8. Etiam qui ſunt in tectoris operibus, ſimas in iis faciunt arrectiarorum & tranſuerſatiorum diſpoſitione. Vide Cæſarium in CRATE.
ARRIPIO, arripis, penult. corr. arripui, arreptum { συναρπάζω } arripere, Cum impetu quodam & violentia accipere. Cic. in Piſonem, Jamiliasarripuerunt, peeus abegerunt. Terent. Adelph. 2. 1. Iam intrò arripiere.
Ex circulo aliquem arripere. Cicero 1. de Orat. Si quenciuque patrem familias arripuiſſem, ex aliquo circulo, eadem vobis percontantibus reſpondiſſet.
Arripit dolor. Cic. 2. de Finibus, Niſi fortè eum dolorem dicis, qui ſimul atque arripuit, interfecit.
Arripi animus. Cic. de Diuin. Duo genera diuinandi eſſe dicebant, vnum artificioſum, alterum naturale. Naturale quod animus arriperet, aut ex ciperet ex diuinitate.
Arripere ad vel in quæſtionem. Cic. pro Milone, Subitò arrepti in quæſtionem, tamen ſeparantur. Idem pro Cluent. Eo tempore ipſe ad quæſtionem arreptus eſt.
¶ Arripere terram vel is. Innadere. Virg. 1. Æneid. Scrutus.
¶ Arripere, Rapium tenere. Virg. 11. Æneid.
¶ Arripere aliquid ad reprehendendum. Cic. 2. de Nat. deor. Illud verò quod vereque veltum fortaſſe arripiet ad reprehendendum.
¶ Cauſam ad incendia, cædes & c. Cic. pro Domo ſua, Hunc ſilum otij & pacis ſuiſtem cauſam arripturum fuiſſe ad incendia, cædes, rapinas, nolo Pontifices, ſuſpicemini, nili videntur.
Cauſam & tempus. Cicero Lucciio, lib. 5. 12. Sed ad properationem meam quidam intercil non re expectare dum ad locum venias: at ſtatim cauſſam illam ioiam & tempus arripere.
Occaſionem. Liu. 5. bel. Maced.
Opem ad rem aliquam. Plaut. Mil. 5.
Facultatem lædendi. Cic. pro Placco, Mirandum verò eſt homines eos libenter arripere faeultatem lædendi, quæ eunque detur.
¶ Cognomen ibi arripere ex aliorum imaginibus. Cic. pro Sext. Ex nouem Tribunis, quos tunc habueram, vnus me abſente deluxit cognomen ſibi ex aliorum imaginibus arripuit, quo magis nationis eius eſſe, quam generis videretur.
¶ Maledictum ex truto. Cic. pro Murena, Quare quum iſta ſis authoritate, non debes M. Catoi, arripere maledictum ex tuuio, aut ex ſcurrarum aliquo conuitio, neque temere Conſule pop. Rom. ſalutare voeare. Id eſt, vti verbis maledicis quæ vulgò in tuuio dicuntur.
Verba de foro. Cic. 3. de Fin. Ars eſt enim philoſophia vitæ: de qua differeris, arripere verba de foro non poteſt. Id eſt, vti verbis quibus in foro contendimur.
¶ Similiudinem alicuius, pro Studere illi ſimilem eſſe. Cic. 1. Tuſc. de Fabricio, Scipionibus, & ſimilibus loquens, Quorum ſimilitudinem aliquam quærimur, non eam famæ populari, ſed vera bonorum laude metiēs, fidriti animo (ſi ita res fert) gradietur ad motem.
¶ Sermonem. Cic. Att. lib. 7. Vide ABVTOR.
Arripere quod alteſſummouet. Terent. Eunuch. 3. 5.
-ſubmouit me Parmeno Ibi ſeruus quod ego arripui.
Aliquid ex reſpoſione alterius. Cicer. 3. de Fatib. Aliqnid, vt ego ſuſpicor, ex mea breui reſponſione arripere cupienti non reſpondebo ad ſingula.
¶ Sefe forat. Plaut. Curcul. 12.
Medium arripere aliquem. Vide MEDIVS.
¶ Arripere celeriter, & Tardè peresipere, contraria. Cic. pro Roſcio Comœdo, Iam quo quiſque eſt ſolertior & ingenioſior, hoc doctè ineruditos & laborioſus, quod enim ipſe celeriter arripuit, id quum tardè percipi videt, diffruchitur.
Ex natura aliquid arripere. Cic. in Orat. Eſt hæc non ſcripta, ſed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus: verùm ex natura ipſa arripimus, hauſimus, expreſſimus.
Auide arripere literas. Cic. de Senect. Græcas literas ſenex didici: quas quidem ſic auide arripui, quaſi diuturnã ſitim explere cupiens.
ARRIDEO. Vide ARREDEO.
ARRIVS, penult. corr. { ἄρειος } familiaris ſuie Ciceronis, cuius epulum lautiſſimum commemorat Cicero ipſe in Varinium. Horat. quoque lib. 2. Serm. ſat. 3. Atque epulum (ait) arbitrio Arri. ¶ Fuit & Arrius philoſophus Alexandrinus, qui Augusto veniens Alexandriam, poſt victoriam Actiacam ſe obtulit: tantoque in honore fuit apud eum, vt Augustus ipſe palàm ſit ſaſſus Alexãdrinos tribus de cauſis ab ſe con ſeruatos eſſe: ob Alexandri primum memoriam, deinde ob vrbis pul chritudinem: poſtremò propter Arrium philoſophum. Author Plutarchus in Antonio. ¶ Arrius item Alexandrinus Arrianæ ſectæ author, vt ſcribit Ruffinus lib. 10.
ARRODO, arrodis, penult. prod. arroſi, arroſum, penult. prod. { ἐκκλέφειν } arrodere, Idem quod rodere, vel circumrodere ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 30. Semina arroſa eondunt formicæ, ne ruſus in fruges exeant e terra.
¶ Arrodere Rempubliceam, per tranſlationem. Cic. pro Sext. Quoniam id etiam fatuti ciuitatis fuit, vt ella ex vepreculis extracta nitedula Reimp. conareur arrodere.
ARROSOR, penult. prod. arroſoris, Verbale. Seneca epiſt. 27. Suaſit illi Sacel linus Quadratus, ſtultorum diuitum arroſor, & (quod ſequitur) Arriſor, & (quod duobus his adiunctum eſt) derioſor, vt Grammaticos haberet analectas.
ARROGO, arrogas, penult. corr. arrogaui { ἐπιθέλω, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλομαι } arrogare, ex Ad & Rogo compoſitum, ſignificat Aliquid temere ſibi tribuere. Cic. de Claris Orat. Eſt enim & nimiæ impeti hominis, & ſuiſdem etiam faceti, quo de ſapientia diſſeruerint, hanc ſibi ipſum detrahere, eis tribuere illud ceterum, qui eam ſibi arrogant.
Arrogare, & Derogare, contraria. Cic. pro Sext. Roſcio.
Arrogare ſibi nomen inſolentiſſimum. Quintil. in procem. lib. 1.
Sumere & arrogare ſibi. Cic. pro Planeio.
Tribuere alteri & ſibi arrogare aliquid. Cic. ad Sulpitium lib. 4.
Arrogauit ſibi fortuna laudem. Horat. Carm. ode 14.
Artem ſibi arrogat. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Nihil non arrogat artmis. Horat. in Arte poetica.
¶ Arrogare pretium rei. Horat. 2. Epiſt. 1.
¶ Arrogare { πάσαν δύναμιν } In ſilium ac familiã ſibi aſciſcere. A quo Arrogatio, de qua ſic Gell. lib. 5. cap. 19. Quum in alienam familiam, ſuque liberorum locum extranei ſumuntur: aut per Prætorem fit, aut per populum. Quod per Prætorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio. Adoptantur autem, quum à parente, in cuius poteſtate ſunt, ætatis manipatione imure eduuntur: atque ab eo qui adoptat, apud eum apud quem legis actio eſt, vindicantur. Arrogantur ij qui quum ſui iuris ſint, in alienam ſeſe poteſtatem tradunt, ciuſque ret ipſi authores ſiunt. Et paulo poſt, Arrogatio auté dicta, quia genus hoc in alienam familiã tranſitus, per populi rogationem fit, &c.
¶ Arrogare Dictatori Cicilio. Liu. 7. ab Vrbe. Hinc quoque dicitur Arrogator, is qui arrogat & in ſilij locum adſciſcit. l. His verbis. D. de adoption.
Arrogans { ἀλαζών } Participium, ſue Nomen ex Participio, Qui ſibi aliquid temere atque inſolenter & falſo tribuit. Cæſar 3. bel. Ciuil. Ne aut ingratus in ferenda gratia aut arrogans in præpiendo populi beneficio videretur. Cic. 3. Verr. Tantum dies, hominem arrogantes hoc adutore Q. Opimium pec ludum & iocum fortunis omnibus euertille. Alio ve: bo Temerarius dicitur.
Arrogans minoribus. Id eſt erga inferiores. Tacitus libro 11. Adueriùs ſuperiores triſti adulatione, arrogans minoribus, inter pares diffeilis.
Minax & arrogans. Cic. pro M. Fonteio.
Non grata potius, quam arrogans beneficiorum prædicatio. Cic. de Aruſp. reſpon.
Arroganter, Arrogantius, arrogantiſſimè, adueibium { ἀλαζονικῶς } Cic. 2. de Orat. Si alget ſi, ſi arrogantet, ſi turpiter, ſordidè, ſi quoquo animi vitio dicitum eſle aliquid videatur.
Nec verò arroganter hoc dictum exiſtimari velim. Cic. 2. Offic.
Audite Conſulem ludices: nihil dicam arrogantius. Cicero pro Murena.
Temere atque arrogantet aſſentiri alicui. Cic. 2. de Inuent.
Arrogantet peto, ſi iuemo impetrauit. Cic. pro Ligario.
Coniumaciter & arrogantet ſe tibere. Cic. Att. lib. 4.
Arrogantia { ἀλαζονεία } Verbale, Per quam temeritas aique impudentia

vanam sibi cõparat authoritatem. Cæsar 1. bel. Ciuil. Accidisse igitur his, quod plerunque hominibus nimia pertinacia atque arrogantia accidere solear, vti eò recutiant, & id cupidissimè petant, quod paulo ante contempserint.

Superbia & arrogantia. Cic. 1. de Inuent.

Arrogantiæ crimen eximeseere. Cic. in Orat.

Arrogantiæ opinione laborare. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Sermo plenus arrogantiæ. Cic. pro Murænæ.

Grauis atque intolerabilis arrogantia. Cic. pro Cluent.

Exuere arrogantiam & auaritiam. Tacit. in vita Agricolæ.

Minuere arrogantiã. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 22. Et illud γνῶθι σεαυτὸν, noli putare ad arrogantiam minuendã solum esse dictum, verùm vt bona nostra noumus.

Arrosor, Vide ARRODO.

Arthritema, penultima producta { ἄρθρωμα } arthritematis, Latinè vertitur à Cicerone zgrotatio, 4. Tuscul. 35. Deinde zgrotationes, quæ appellantur à Stoicis ἄρθρωμα, hîsque item oppositæ contrariæ offensiones.

ARRVCI { ἄρρυκοι } Bæticæ oppidã, in conuentu Hispalensi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Arrugia, arrugæ, penult. eorr. { ἀῤῥυγὶς } Cuniculus subterraneus quo exrahitur aurum. Plin. lib. 33. ca. 4. Cuniculis per magna spatia actis, exauntur montes ad luceriariam lumina. Eadem mensura vigiliarum est, multisque mensibus non eernitur dies. arrugias id genus vocant. Et ibidem 15. Autem arrugia quadrum non coquitur, sed flatim fusum est. Inuenumque ita massæ.

A R S

Ars, artis, fœm. gen. { τέχνη. } Cic. 4. Acad. Ars vetò quæ potest esse, nisi quæ non ex vna, aut ex duabus, sed ex multis animi perceptionibus constituit? Idem 1. de Orat. Meminerimus artem nregabat esse vilam, nisi quæ cognitis, penitusque perspectis, & in vnum exium spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur. Terent. And. 1. 5. -quid est Quod ibi mea ars efficere hoc possit amplius?

Si. Nihil istæc opus est arte ad hanc rem quam paro. Artis quoque cuiusdam est, æqualiter spargere. Plin. lib. 18. cap. 24.

Ratio, siue ars. Cic. lib. 2. de Orat. Ad inueniẽdum in dicendo hæc tria sint, acumen, deinde ratio, quam lucet (si volumus) appellemus artem, tertium diligentia.

Ars dus eersior quàm natura. Cic. 4. de Finib.

Ars { impot Seruus } ἀνόητος est. Vide sine epithero malè ponitur ve bonas artes, malasque aries d. eanus. Virg. 1. Æneidos,

At Cytherea nouas artes, nous pectore versat Consilia.

Ars ordinata præceptis. Id est, redacta in præcepta. Liu.

¶ Ars, Fraus, dolus. Virgilius 2. Æneidos, -ille dolis instructus, & arte Pelasga. Terentius, Nempe qua arte viginti minæ pro psaltria periere.

Ars parasitica. Plaut. Capt. 8.

Nugatoria. Plaut. Trinum. 13.

Dolosæ. Dolus. 15. Metam.

Ambitiosa, Vide AMBITIO.

Audax, quæ animum audacem postulat. Ouid. 2. de Arte amam.

¶ Opus artis, quod artem & industriam requirit. Ouid. 2. de Arte amandi,

Nec minor est virtus, quàm quærere, parta tueri;

Casus ineft illic, hic erit artis opus.

Armorum ars. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Vestibulum artis ingredi. Vide VESTIBVLVM.

¶ Clarus arte medicinæ. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Humili arte prædutus. Cic. pro Archia. Itenim quũ mediocribus multis, & aut nullis, aut humili aliqua arte prædita, gratuitò ciuitatem in Græcia homines imperuebantur, &c. id hunc summa ingenij prædito gloria noluisse?

Laboratæ vestes arte. Virg. 1. Æneid.

-nulla reparabilis arte, Læsa pudicitia est, deperit illa semel. Ouidius epist. 5.

¶ Prudens. Ouid. epist. 5.

Bonæ. Vide BONVS.

Ciuiles ac forenses. Cic. in Brut. Quũ duę ciuiles artes ac forenses plurimum & laudis haberent, & gratiæ. Iuris scientiam & eloquentiam intelligit.

Grauissimæ. Cic. 2. de Finib. Vide paulo post, INSTRVCTVS, &c.

Ieiuna. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Ignorata. Horat. in Arte poetica.

Imperatoria. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Indotata, In INDOTATVS.

Inertes ars. Intuitiue. Ouid. 2. de Arte amandi.

Inopi miserabilis arte. Iuuenal. sat. 12.

Ingenuæ. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 3. & Ouid. 3. Fast.

Ingenuis artibus instructus. Vide INSTRVO.

Liberales. In LIBER, libera.

Ludiera. In LVDVS.

Magiea. Virg. 4. Æneid. Et apud. Ouid. 7. Metam.

Artes magistræ. Ouid. epist. 21. 17.

Magna & gloriosa. Cic. in Orat.

Opus magnæ artis, magno factum artificio. Ouid. 13. Metam.

Malæ artes. Martial. lib. 5. Epigram.

Medentium ars, Medicina. Stat. 5. Syl. 1.

Mediæ. Ouid. epist. 5.

Mediæ artes quæ dieantur. In MEDIVS.

Mediocres. In MEDIOCRIS.

Monstruosæ. Valer. 6. Argonaut. periphrasis magiæ.

Mutæ. In MVTVS.

-nouas artes, nous pectore versat Consilia. Virg. 1. Æneid.

Nudæ. Quintil. in Procem. lib. 2.

Operosa. Vide OPEROSVS. Stat. lib. 5. Syl. 1.

Percipiæ artes quibus. Ouid. 1. de Arte amandi.

Oratoria. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Palæstrica. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Pecuniosa. In PECVNIOSVS.

Pulcherrima. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Raras dotata per artes. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4.

Secretæ, Magicæ dieuntur. Ouid. 7. Metam.

Sopitæ. Claud. 8. Paneg.

Sordida. Vide paulo post, Versari in sordida arte.

Summa. Quintil lib. 2. cap. 19.

Tacita. Vide paulo post, Tacita arte nocere dolis.

Tenuis ars. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Vulgares. Horat. 4. Carm. ode 9.

¶ Aeeingi ad artes magicas. In ACCINGO.

Aeeipere artes à magistris. Vide ACCIPIO. Ouid. 9. Metam.

Artes addocet ebrietas. Horat. 2. Epist. 5.

Adhibere artem. In ADHIBEO.

Plus artis adiicere. Id est, doctiorem reddere. Horat. 2. epist. 2.

Adiuisci aliquid studiis & artibus. Cic. ad Q. frat. lib. 3.

Sic has dnas adiuuet arte. Ouid. 8. Metam.

Adiniscere artem pretio, & metallum per se pretiosum artificio & exãtatura pretiosius reddere. Claud. de Nupt. Honorij & Mariæ.

Aduocare artem. In ADVOCO.

Assumere. In ASSVMO.

Artibus aliquid asstibuere. Cic. 4. de Finib. Omnibus artibus volumus attriburam esse eam, quæ cõmunis appellatur prudẽtia, quam omnes qui cuiquam artificio præsunt, debent habere.

Bibere arte. Ouid. 2. de Arte amandi.

Artes bibunt fœcum ingeni. Quintil. in Procem. 1. lib. 18.

Canere arte. Ouid. 2. de Arte amandi.

Combibere artes. In COMBIBO.

Commendare se arte. Horat. 2. epist. 1. Id est, ostentare se ob artem.

Concedere alicui artem. In CONCEDO.

Arte confidere. Cic. 1. Tuscul.

Contiese unt artes. In CONTIESCO.

Continentur inter se artes. In CONTINEO.

Consummata ars. In CONSVMMO.

Artibus liberalibus disciplinæ continentur. Cic. 3. de Orat.

Molli arte feros animos contudit. Ouid. 1. de Arte amandi.

Decipere aliqua arte. Ouid. epist. 12.

Artem definere. In DESINO.

Despiciere artes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. in Præfat.

Destitui ab arte sua. Ouid. epist. 5.

Animum in artes ignotas dimittere. Ouid. 8. Metam. de Dædalo.

Discbonas artes. Ouid. 1. de Arte amandi.

Diuersi ad artes. Ouid. 9. Metam.

Paternas artes edisceie. Ouid. 2. Metam.

Effiecre artem, idem quod Redigere ad artem. Cic. 1. de Orat. 7

Artes effeiuntur ex cognitionibus & comprehensionibus rerum. Cic. 3. de Fiuib.

Artem effiecre ex obseruatione. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Exeolire vitam per artes. Virgil. 4. Æneid.

Exeudere artes. Vide EXCVDO.

Exeuere, idem quod exundere. Ouid. 1. de Arte amandi.

Exercere. Horat. 1. epist. 14.

Exercere iudicium. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Medicas artes exereere. Ouid. 1. Metam.

Pueris artibus exercere arma, Est belli eis rebus humanitatis studia coniungere. Claud. in Præfat. Paneg.

Artes ea existiti illi. Cicer. pro Archia, Alexander quum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, O fortunate, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inueneris! Et verè. nam nisi ille ars exstitisset illa, idem tumulus, qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset.

Extundere. Virg. 1. Georg.

Fatere arte. Virg. 9. Æneid.

Artem facitare. Cic. in Orat. Me autem sue peruagatissimus ille versus, qui vetas artem pudere prolioqui quam facitres, dissimulare non sinit quin dicẽter.

Habere artem scientiam. Cicer. ad Marium lib. 7. 3. Vacare culpa magnum est solatium, præsertim quum habeam duas res quibus me fultem, & optimarum artiũ scientiam, & maximarum rerum gloriam.

Inficere artibus. In INFICIO.

Artem instituere, & Artem efficere. Cic. 1. de Orat. Nihil est quod ad artem redigi possit, nisi ille prius qui illa tenet, quotum artem instituere rudi, habeat illam scientiam, vt ex eis rebus quarum ars nondum sit, artem effiecre possit.

Instruere aliquem arte. Ouid. epist. 15.

Instructus & ornat' plurimis & grauissimis artibus. In INSTRVO.

Latẽte ars dicitur, quum artificis opus non fictum, sed ab ipsa natura expressum videtur. Quid. 10. Metam.

Latere ars, & Ars deprehendur. contraria. Ouid. 2. de Arte amam.

Si latet ars, ptodeft: si patet, deprensa pudorem.

Ludere aliquem arte, Decipere. Ouid. epist. 16.

Arte madere. Lucret. lib. 4.

Scilicet arte madent simulatera, & docta vagantur. Sic enim legendum non vt in editionibus, Arte valent. Vt enim Arte imbui dicimus, sic & Arte madere honesta eadẽmque tanstatione Romanos veteres dixisse defendimus. Hæc Turnebus.

Tacita arte nocere dolis. Ouid. 1. Amorum, eleg. 2.

Obtenere. In OBTERO.

Obtuere. In OBTVNDO.

Omittere, Renuntiare arti. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Ornari artibus. Vide ORNO.

Peperit artem notatio naturæ & animaduersio. Cic. in Orat.

Artem percipere. Cicer. ad Trebat. lib. 7. 10. Sin tibi quædam videbuntur obscuriora, cogitare debebis, nullam artem literis sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse.

Multa

Multa arte infigmen rodderealiquem. Virg. 5. Æneid.
Redigere ad artem, & Efficere artem, Idem. Cic. de Orat.
Remouere, Negare artem esse. Vide a xnoveo.
Artem reponere. Id est vitam arte. Virgil. 5. Æneid. Hic victor cæstus, artemque repono. Vbi Seruius, Et arma deposui, & arte tenuitatem. Id est, catalysin fecit.
Requirere. Cic. 2. de Orat. Artem quidem & præcepta dixerat hastatus requirunt, vt eorum dicti lumbus ornentur.
Reuocare ad artem. & ad præcepta. Cæcr. 2. de Orat. Non omnia quæcunque loquimur, mihi videntur ad artem & ad præcepta esse reuocanda.
Tendere ad artes assectas. Quid. 1. de Remed. amoris.
Tradere artem. Cic. 2. de Orat. Videsne Diogenem fuisse qui dicere, tradere artem se tradere bene disserendi, & vera ac falsa diudicadi, quam verbo Græco Θεωρικὴν appellarent?
Tradere artes alicui, Docere. Quid. epist. 5.
Artes valere. Quinti. in proœm. Illud tamen in primis testidum, nihil præcepta atque artes valere, nisi aduuante natura.
Vacare artibus ingenuis. Quid. 3. Fast.
Versati in sordida arte, id est exercere. Cic. 1. Offic. Sordidi etiã putantur qui mercãtur à mercatoribus quod statim vendant. Nihil enim proficiunt, nisi admodum mentiãtur. Nec verò est quicquam turpius vanitate: opificẽque omnes in sordida arte versantur.
Versãtur artes in aliqua fœmina. Cic. 5. de Finibus, Omnium artium cum certe dicti poteſt, communis esse vis in aliqua scientia verseetur, scientiam autem suam cuique artis esse.
Ars victa malo. Cic. lib. 5. cap. 26.
Vendum artibus. Opus est arte ad haue rem. Senec. in Hippolyt.
Intelligit hoc loco arte a magistra.
Artifex, artificis, penult. corr. {τεχνίτης, δημιουργὸς} Qui quæve artem aliquam exercet. Quinti. lib. 2. cap. 14. Artifex est qui percipit artem. Festus, Artifices dicti, quòd scitam suam per artus exercent: siue quòd apte operari iuer se artent: qua ex causa etiam artes appellatæ sunt. Hactenus ille.
O artificem probum! Terẽ. Phorm. 1. 1. Vbi Donatus, Ironia. nam non est artifex, cuius deprehenditur iocus.
Artifex mundi, Deus. Cic. de Vniuerſit.
Artifex & Inſtitus contraria. Cic. 4. Acad. Quam si subtraxeris, qui distinguet artificem ab inscio?
Politus scriptor atque artifex. Cic. in Orat.
Artifex alicuius negotij. Salluſt. Bomilcar maturè regis mandata exequitur, & per homines talis negotij artifices, itinera, gressusque eius, postremò locũ atque tempora cuncta explorat. Artifex fuadendi. Quinti. lib. 2. cap. 16.
Artifex statuarum. Quinti. lib. 5. cap. 12.
Dicendi artifices & doctores, Cæcr. Cic. 1. de Orat.
Suauitatis artifex, consuetudo. Cic. in Orat.
Artifex ad corrumpendum iudicium. Cic. 7. Verr. Proinde siqui sunt qui in hoc reo aut potentes, aut audaces, aut artifices ad corrumpendum iudicium vdum esse.
Artifex comparandæ voluptatis. Cic. 1. de Finibus. & lib. 2.
Artifex mostrorum. Plin. lib. 28. cap. 1. Tecum enim tot eris, cuerfoc iuris humani, monstrorũque artifex, qui primus ea condidisti.
Sceleris infandi artifex. Id est, author sceleris. Seneca in Agamemn.
Scenici artifices, pro histrionibus. Cic. pro Archia.
Morbi artifex, pro Medico. Propert. 2. elig. 1.
Manus artificum. Virg. 1. Æneid.
Artifex, adiectiuum {τεχνικὸς} Quod arte factum est, quasi artificiosum dicas. Plin. lib. 10. cap. 19. Sed & tanto iámque artifices argunt, à x v. diebus paulatim detinunt. Sic artifex dimicatio, apud eundem lib. 8. cap. 40. Et apud Quinti. lib. 9. cap. 4. Artifex motus.
Artificium, artificij {τέχνη} Ars & scientia ipsa arte aliquid faciendi.
Artificium & scientia. Cæsar 7. bel. gal. Neque aciei vicisse Romanos, sed artificio quando & scientia oppugnationis.
Simul artium singulari opere artificioque perfectum. Cic. 6. Verr. Fuit apud Sergestanos ex arte simulacrum Dianæ, tum summa atque antiquissima pręditum religione, tum singulari opere artificioque perfectum.
Antiquo opere, & summo artificio facta. Cic. 6. Verr.
Componere artificium de iure ciuili. Cic. 2. de Orat.
Excogitare artificium. Cic. ad Papirium. lib. 9. 16.
Artificium hoc funditus extinctum & euersum est. Plin. lun. lib. 2. epist. 14. ad Maximum, sub finem.
Artificio fabricare aliquid. Cic. 4. Acad.
Artificij aliquid habere. Cicer 7. Verr. Ille quòd omnes qui artificij aliquid habuerant, aut formæ, remouerat, atque abduxerat. Id est, Vecunque peritos & fortunosos.
Artificijs aliquem instruere. Vlpian. in l. si seruos. D. de pignorat. action. Si seruos pignoratos artificijs instruxit.
Sine magno artificio. Cic. 4. Acad Nõne videtur contra re valere, si sine magnis artificijs, ad quæ pauci accedunt, nostri quidem generis, admodum nec videte, nec audite possumus?
Obliuisci artificium. Cic. pro Sex. Roscio.
Perisse hoc artificiũ. Plin. lun. lib. 2. epistũ. ad Maximũ, sub finem.
Præcipe alicui artificio. Cic. 4. de Finibus.
Præstare artificium. Cicero pro Cluentio, Nisi forte hæc causa est, quòd medici nihil præter artificium: Oratores etiam authoritatem præstare debent.
Sine magno artificio. Cic. 4. Academ.
Artificia tollere. Cic. 4. Academ. Quò enim specẽt illud, quum artificia tolli quereris à nobis, nisi vt opifices concitentur?
Tradere. Cic. 4. Academ. Idẽmque etiam disputandi & intelligendi iudicium à cęteris &, & artificium traditurum.
Tuen. Cic. 3. de Finib. Neopifices quidẽ meriſua artificia possent, nã vocabulis retentant nobis incognitis, vitatis sibi.

¶ Artificium, pro re quæ arte facta est. vt, Artificij cupidus Verres, apud Ciceronem 6. Verr. Vt intelligatis, in homine intelligentiam esse, non auarit iam: artificij cupidum, non argenti fuisse.
¶ Artificium dicendi. Cic. de Orat. 46. & lib. 2.
Artificium accusationum. Cic. pro Rosc. Amer. Non te in isto artificio accusationis calliditor es, quàm hic in suo.
Intimum. Quinti. lib. 6. cap. 3.
Artificio simulationis tradidum. Cic. pro Cn. Plancio, Laudanda est vel etiam amanda vicinitas retinens veterem illum officij motẽ, non insuetam maleuolentia, nõ assuetã mendacijs, non fucata, non fallax, non erudita artificio simulationis, vel suburbana, vel etiam vibano.
Artificium coquorum. Quinti. lib. 2. cap. 15.
¶ Artificium, fraus, dolus. Cic. Art. lib. 3. Quorũ artificijs effectum est vt Respub. in hunc statum perueniret.
Rem opposuit artificio Seneca Epist. 123. Talis est verus, & rebus non artificijs, philosophus.
Artificiosus, penult. prod. {τεχνικὸς, τεχνίτης} Qui aliquid ria quadam & arte facit. Cic. 2. de Nat. deor. Zeno igitur ita cucam ita definit, vt eam dicat esse ignem artificiosum ad gignendũ progredientem via. Censet enim artis maximè propriũ esse ercarc & gignere, &c.
¶ Artificiosum, Artificio plenum. Cic. 2. de Inuẽ. Epicurus autem (vt opinor) nec non vult, si possit, plane & aperte loqui, nec de re obscura, vt physicorum artificiosa, vt mathematici, &c.
Artificiosum opus, & diuinum. Cic. 2. de Nat. deor.
Artificiosè aduerbium {τεχνίτως, τεχνικῶς} Cic. 1. de Orat. Nulli fuerunt, qui illa artificiosè digelta, generatim compecterent. Id est, ante quadam disposita. Idem 2. de Natura deorum, Id multo artificiosius naturam effecere.
Artificiosè ambulare. Cic. 3. de Nat. deor. Naturæ ista sunt, Balbe, naturæ non artificiosè ambulantis.
Artificialis, & hoc artificiale, penultima producta {τεχνικὸς} Quod arte factum est. Quinti. lib. 5. cap. 5. Alijs probationibus æque inartificialibus solutur.
Artificialiter, penult. corr. aduerbium {τεχνικῶς} Quinti. lib. 2. cap. 17. Sed nec illa omittenda sunt, quæ in re alius fe inartificialiter, alius artificialiter generati, &c.
ARSACA, penult. corr. {ἄρσακα} Arsacidis, fuit postremus Persarum ex Parthis rex, à quo omnes Persidis reges pollea Arsacidæ dicti sunt. Nam (vt ait Seruius in 6. Æneid.) omnes reges Albanũ à Syllio filio Æneæ & Launixe, Syluij sunt dicti: sicut Romani Imperatores, Augusti vocantur: Ægyptij, Ptolemæi: Persæ, Arsacidæ. Hactenus Seruius. Apud Strabonem lib. 11. legitur Arsacæ. Lucan. lib. 2.
Arsacius, adiect. {ἀρσάκιος} Mart. lib. 9. in Philomasum,
Seu quod in Arsacia Pacorus debiberet aula. Tuit autem Pacorus, Parthorum rex.
ARSACIA {ἀρσακία} prius vocata Aropus, vrbs est in Media, hic à Parthis appellata. Author Volaterr.
ARSAGALETAE, populi ad Indum fluuium, Caucaso monti contermini. Plin. lib. 6. cap. 20.
ARSAMOSATA {ἀρσαμόσατα} oppidum maioris Armeniæ, Euphrati proximum, de quo Plin. lib. 6. cap. 9.
ARSANCA {ἀρσάγκα} vrbs Germaniæ Ptolemæo, vulgò *Cleppern*.
ARSANIAS {ἀρσανίας} fluuius est Armeniæ, qui cum Tigri circiter quatuor palluum milia fluit, deinde diuisus, in Euphratem illabitur. Meminit huius fluuij Plin. lib. 5. cap. 24.
ARSENARIA {ἀρσενωρία} Mauritaniæ Cæsariensis colonia Ptolemæo, *Arsew* vulgò. Mela eam asenbit Numidiæ. Oluarius dicit eam nunc vulgo vocari *Arsyn*.
Arsenicum, penult. corr. {ἀρσενικὸν} Genus est coloris lutei Plin. lib. 34. cap. 18. Matthiolus Senensis ait Arsenicũ verum non fieri ante, vt quidam putãt, sed nasci in eisdem cauernis vbi oritur auripigmẽtum.
Arsenogonon {ἀρσενόγονον} Herba fœtens semen testibus simile, ita dicta, quòd vino in quo macerata est epoto, mares generari credantur, quemadmodum Thelygono, fœminæ. Plin. lib. 26. cap. vlt.
Arsenogonicas {ἀρσενογονικὰς} deos antiqui esse dixerunt, virtusque sexus patrepatione, quasi masculo feminos: quo nomine quædam quoque animalia ab Aristotele nominantur, femcrspa ineunia.
ARSENVS {ἄρσενος} Lacus est in Armenia, quem etiam Thospn vocant, mittosus plurimum, vnde vestes dilacerat ac cumpit, & propterea eus æqua non bibitur. Plura Strabo lib. 11.
Arfeuerfe, Auerte ignem significat. Tuscotum enim lingua ARSE, Auertere VERSE, Ignem consilat appellati. Vnde Afranius ait, Inscribat aliquis in vollio, ARSE VERSE. Festus.
ARSIA, Hetrusforum sylua fuit, Romanorum cum Veientibus & Hetruscis pugna celebris.
ARSIAS {ἀρσὰς} Italiæ fluuius, Campanam præterfluens, cuius latitudinem ab vno latere disterminat, Varo fluuio alterum occupante. Plin. lib. 3. cap. 6.
ARSICINA {ἀρσικίνη} vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Brunna, vulgò *Brumpp*.
ARSICORAS, Sardorum rex tempore Annibalis, vt scribit Liuius.
Arsicum, Ornamentum capitis mulebris. Festus.
ARSINOE, penultima correpta {ἀρσινόη} fuit filia Ptolemæi Lagi filij, quæ Ægyptum post Alexandrum tenuit, & fuit TRIS Lysimachi regis Macedoniæ, forma pulchritudine: quæ ex vxore duos peperit filios, Lysimachum scilicet & Philippum, forma & præstantia similes. Iniusnomine Ptolemæus Philadelphus eius frater, telle Plin. lib. 5. vrbem condidit in Cyrenaica regione, quæ & similiter Arsinoe dicta est, & fluuium qui eam præterfluit, Ptolemæum vocauit. Vadianus Pomponij inemptes sic ait, Arsinoe duæ fuit huius nominis, in hoc limore finus Arabici, qubus à regina Ægyptus dua fuit nomina. Philoctis & Epiterias, à venationis studio sortita vocabula. Arsinoe Cyrenes, *Prochara* vulgò.
Arsis, huius arsis, fœminini generis {ἄρσις} Latinè dicitur elcuatio. Diomedes libro 3. Pes est portio ac dictionis duarum amplusue syllabarum, cum certa temporum obseruatione modusue recipicus arsin &

thesin, id est qui incipit subflationc, finitur postiuone. Hæc ille. Vide & Terentianus ait,

Vna longa non valebis edere ex fede pedem.
Ictibus quæ fit dunbus, non gemello tempore.
Breuis vtrinque fit, hic ictibus ferri consentit.
Parte nam altoliis sonorem, parte reliqua deprimit.

Arsin hanc Græci vocarunt, alteram contra Thesin. Acutus igitur sonus est ἄρσις, Hoc est elatus vocis; grauis contra est θέσις, Hoc est submissionem sicut ex acuto & graui componitur.

ARSONIVS { ἀρσώνιος } vbi Germaniæ Ptolem. 2. vulgò *Prouinciæ*.

A R T

Artabæ, æ, siue Artabe, es { ἀρτάβη } Mensura est apud Persas; capiens Atticum medimnum, & chœnicas tres. Author Herodotus lib. 1.

ARTABANVS, penultima producta, vtumus Artabanidarum fuit, quem Artaxerxes Persarum imperator interfecit, regnumque Persis reliquit annis ab vltimo Dario qui victus fuit ab Alexandro DXXXVIII. regesque deliceps Persarum, non Parthorum dicti. { Fuit & alius Artabanus, illius aetatum tempore longe præcedens, Xerxis qui ingentes illas copias in Græciam adduxit, patruus. vir summa integritate & prudentia. Vide Herodot. lib. 7.

ARTABASDES { Ἀρταβάσδης } Tigranis filius, & Armeniæ rex, cuius memini Strabo lib. 11.

ARTABAZVS { ἀρταβάζος } Armeniæ rex, filius Mithridatis, quanquam barbarus, planè docti simus fuit & studiosus Aristotelis. Author Plutarchus in Crasso. Is quandiu manus in auxilia populi Romani, tandiu fortunatus fuit, postquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prædidisset, perfidiæ penas dedit. Nam vinctus ab eo Alexandream ductus, & eorum iudice per viberas eruciatus, ac primum cultodiæ traditus, deinde interemptus eft. Hæc Strabo libro 11. ad finem. { Fuit & alter hoc nomine ex duobus Xerxis, qui re infeliciter adueríus Græcos gesta, cum paucis fuorum effugit. De hoc Herod. lib. 9. Ahj Artabazen vocant.

ARTABICIA { ἀρταβικία } Inter insulas Propontidis Stephano numeratur Artabira Balcea, Harpagiáκου ἡ ἀρταβεῖρα, vnde raptus Ganymedes. Ex Vitaierre.

ARTABRI, penultima correpta { ἄρταβροι } populi Hispaniæ; & Artabrum eius loci promontorium, apud Plinium libro 3. cap. 1. & lib. 4. cap. 21.

ARTACAENA { ἀρτακήνη } Insula est in Propontide: cum oppido eiusdem nomini. Plin. lib. 5. cap. 32.

ARTACANA { ἀρτακάνη } Oppidum est Ariæ reginnis, à conditore fie dicta. Hæc autem tota regio optimi vini ferax eft, quod in valis non picatis, ad generationem inter perdurat. Strabo lib. 11.

ARTACE { ἀρτάκη } Vrbs, Milesiorum colonia in Asia. Hic locus in Cyzicenium insula fuius aduersus Priapum confurgit. Author Strabo libro 13. { Eft & Actace caftellum Bithyniæ authore Ptolemæo: vulgò hodie *Capu*.

ARTACENA regio eft Syriæ, vt scribit Strabo lib. 16.

ARTACHARAS fluuius in extremo Xerxis eaftle Herodoto lib. 7.

ARTAGERA, prognium Syri hominis apud Strabocem in descriptione Syriæ.

ARTANES Sophenus rex Armeniæ qui Auftrales partes habuit, eas ma xime quæ vergunt ad Occidentem. Hic à Tigrane deletus eft. Author Strabo lib. 11. { Eft & Artanes fluuius in iftmum deflectus, teste Herodoto lib. 4.

ARTAPHERNES, fuit vnus è ducibus Darij, & primus Sardium præfectus, qui apud Marathona debellatus fuit, vt scribit Herodotus libro hiftoriarum 7.

ARTAVM { ἄρτωμα } vrbs Germaniæ Ptolemæo: hodie *Herbipolis* vulgò *Wurtzburg*.

ARTAXATA, Artaxiorū, n. g. plur. num. metropolis Armeniæ, ſic ab Artaxia rege dicta. Strabo lib. 11.

ARTAXERXES { ἀρτοξέρξης } (alij ſcribunt Artoxerxes) filius Xerxis, rex Perſarum, qui ex pellicibus habuit filios CXV. & ex iuſto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Artaranthen: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa eum quinquaginta fratribus coniurauit. Qui omnes cum vxoribus & filijs à rege fuit occiſi. Author Iuſtinus poſt I. rogum. & Plut. in Artaxerxe.

ARTAXIAS { ἀρτάξιας } Rex Armeniæ, à quo ducebat originem Tigranes. Strabo lib. 11.

ARTAYCTES { ἀρταΰκτης } Perſa fuit, Seſti præfectus ſub Xerxe, qui cùm multa nefarie in Græcos perpetraſſet, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuus palo fuffixus eft. Herodot. lib. 7.

ARTEBATAS { ἀρτεβάτας } Gens fuit Perſis, ita dicta ab Artea Perſidis regione, de qua Stephan. & Herodot. lib. 1.

ARTEMBARES { ἀρτεμβάρης } Vir imprimis clarus inter Medos, cuius filius cum à Cyro adhuc puero, & incognito iniuria affectus eſſet, Artembares eum apud Aſtyagem accuſans, occaſionem præbuit vt regnum puer, & Aſtyagis nepos agnoſceretur. Herodot. lib. 1.

ARTEMIA, æ { ἀρτεμία } Inter Echinadas inſulas fuerat antea, nunc in conneon eſt. Author Strabo lib. 1.

ARTEMIDORVS, penultima producta { ἀρτεμίδωρος } Gnidius philoſophus, Romæ Græcæ diſciplinæ præceptor fuit. Brutj familiaris, libellum de coniuratione Iuliæ Cæſari extremo die ingredienti in Senatum, vt ſtatim legeret: quod ille minime fecit. Author Pluarchus in Cæſare. { Fuit & alter Artemidorus Daldanus (Daldis autem ciuitas Lydiæ eſt) philoſophus, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpiciis, & de chiromantia. Author Suidas.

ARTEMISIA penul. eor. huius Artemidis { ἀρτεμισία } Diana (ſiue Luna eſt) ſic dicta, quaſi ἀπὸ τοῦ ἀεὶ τὰ μέτρα ἱστάναι, vt author eſt Strabo lib. 14.

ARTEMISIA { ἀρτεμισία } regina Halicarnaſſi, in auxilium Xerxis contra Græcos venit. Inter primores duces bellum acerrimè ciebat, quippe vi in viro mulicbrem tunc remitra in mulicre virilem audaciam cerneres. Hæc extincto viro Maufolo, ſepulchrū fecit, inter ſeptē orbis miracula connumeratum à Græcis poetis: ad huntis quoque ornamentum primos Græciæ oratores accerſuit. Authores Gell. lib. 10. cap. 18. & Suidas, & Vitruuius.

Artemiſia, artemiſiæ { ἀρτεμισία } Herba, de qua ſic Plin. lib. 25. cap. 7. Sunt qui ab Artemide Ilithya artemiſiam cognominatam putent, quoniam priuatim medeatur fœminarum malis, vulgò *Artmiſſe*.

ARTEMISIVM { ἀρτεμίσιον } Promontorij eſt Euboeæ, cuius Demoſthenes meminit in orat. pro Cteſiphonte, vt tradit Suidas. { Eſt & Artemiſium, vel Artemiſius, Daniæ inſula interfluus. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat, vt tradit Suidas. { Præterea eſt mons Arcadiæ, Plin. lib. 4. cap. 6.

ARTEMITA, inſula eſt Epiri, quam Achelous fluuius, affiduo terræ incremento connexit adhuc. Plin. lib. 4. cap. 1.

ARTEMITE { ἀρτεμίτη } Inſigne mulieris eſt, quingentis ſtadiis à Seleucia diſtans, plurimum ad Orientem expoſita. Verba ſunt Strabonis libro 15.

ARTEMIVS { ἀρτέμιος } Romæ fuit præfectus carceris, qui vna cum vxore Candida, & Paulina ſua socia in via Aurelia, martyres ſub Adriano pincipe. Author Volaterr.

ARTEMIVS { ἀρτέμιος } Virus ex vndecim montibus, qui à Plinio enumerantur in linu Argolico, regionis Achaiæ, lib. 4. cap. 5.

ARTEMON, penult. cor. artemonis, penult. cor. mas. gen. { ἄρτεμων } Velum eſt additum, dirigēdæ nauis cauſa teſtimonio Iulius Poluux memini. *Propriè vela de nauis quæ in ſui antennam transeunt.* Deducitur à Græco ἀείρω, quod ſuſpendere ſignificat, & aſſuere. Vnde & ἄρμενα lorum parum, cui eiumena aſſuitur. { Eſt & hæc ſimilitudo. ne antemon trochleæ, quam Græci τρόχιλον τοῦ ἀντήνη addice machinæ ſeu lineæ, ea ingentes onera lapidis tollunitur. Quum eum externa hujuſmodi machinæ duas tantummodo trochleas habeant, ea quæ τὸν ἀντέμονα appellatur, etiam tertiam requirit quæ additita eſt, & ideo artemon epagogice dicitur, vt Vitruuius ſcribit lib. 10. cap. 3. Hæc ille citatus. Iabolenus de Verbi ſignificatione. Malim, nauis eſſe partem, artemonem autem non eſſe, Labeo ait, & verus eſt, antemna pterique naues ſine malo inutiles eſſent. Id. ſoque pars nauis habetur artemon autem magis additamentum quàm pars nauis eſt. Bayfius putat eſſe mauis velum nauisium quem ſeuſum dicit accip. Act. 27. Quod nomen etiam nunc Venetis retenti, vocāt enim *artimon*. At Lilius Giraldus in lib. De re nauica, falli putat Bayfium, & artemonem nauis pars nauis eſt, velum quoque nauis pars eſt nauis. Qua enim de cauſa ma lus in nauj, niſi vi vela ſuſtentet? Vela ergo non additamentum, ſed artemon additamentum. Eſt igitur (inquit) artemon, minus illud velum quod velis maioribus appēdi ſolerunt & illi nomen. Ex hoc anſa eſt præſtua ignoræ plebis, vt velum artemona vocet.

ARTEMON, Medicus quem Plin. lib. 28. cap. 2. tx. 7. hominis cremati calua, aquam propinaſſe ſcribit aduerſus morbū comitialem. { Alius item pictor nobilis fuit, cuius opera enumerat idē Plin. lib. 35. cap. 11. { Artemon præterea Syrus quidam fuit ger inſima plebe, Antiochorum adeo ſimilis, vt Laodice, mater Antiochi, ex eo puero, qui deceſſorem per eum ſuerit adepta. Plin. lib. 7. cap. 12. { Eſt & Artemoni mancipij fabri nomen. quæ è pupere duues factus, voluptatis vtiam agere cœperit, vt eſt apud Athenæum. Hic, quòd lectis à cæſuri terreturis, ἀποφορὰς id eſt Circumlationes cognominatus eſt.

ARTEMONA { ἀρτέμων } Apud Plautum dicta eſt mulier quædam: ab ἀείρω, Perficio, quòd ſuo ſeruore quæ vellet, quæ ſtet, egregie donata.

Arteri, arteriæ { ἀρτηρία } quod ſignificet Plinius docet libro 11. cap. 37. his verbis, Vbi ſuut nerui, interiores conducunt membra, ſuperiores retoucant. Inter hos latens arteria, id eſt ſpiritus femur. His innatum venæ, id eſt ſanguinis rius. Arteriarum pulſus, in eacumine maxime membrorum eudens, undes ferè motoburn, in modulos aetios legeſque mercicas, per arteres ſtabilis, aut citatus, aut raidus; deſcriptus ab Herophilo medicinæ vaie, mitanda arte, nimiam propter ſublimitatem deſertus. Obiectauoe tamen crebri aut languidi ictus, gubernacula vitæ tempeſtas. Arteriæ carere ſenſu; nam & ſanguine. nec omnes vitalem eas continent ſpiritum, præciſisque torpeſcit tantum pars ea corporis. Gellius libro 18. capite 10. Arteria, eſt conceptaculum ſpiritus naturalis, miſti conſuſique cum ſanguine, in quo plus ſpiritus eſt, minus ſanguinis. Arteriæ autem à corde originem habent, quem maximum venæ ab hepate, & neruj a cerebro: quanuis alter dicatur videatur Anſtoteles io libro de Animalibus Videtur autem ἀστηρίαι fiue arteriæ appellatio facta παρὰ τὸ τὰς πόρους τοῦτο, id eſt ab eo quòd aerem ferunt.

¶ Vena aliquando cōſuſe pro Arteria ponitur. Perſius. 3. Propterea quòd medici aliqui (vt author eſt Galenus) venas & arterias confundere ſolebant.

Arteriæ micant. Cic. 1. de Nat. deor. Venæ & arteriæ micare non definunt quaſi quodam igneo motu.

¶ Arteriæ, oumero multitudinis pro arteria aſpera. Solent enim Latini quædam eſſere incredum non ſolum numero multitudinis, ſed etiam numero multitudinis, quæ propemodum ſingularia ſunt. Cornificius ad Herennium, Ictus enim fit & vulnerantur arteriæ acuta atque attenuata nimis acclamatione. Sic lienes pro liene, pulmoocs pro pulmone Cato dixit.

Aſpera arteria. Cic. 1. de Nat. deor. Sed quum aſpera arteria (ſic enim à medicis appellatur) oſtium habeat adunctum linguæ radicibus, paulo ſupra quām ad linguam ſtomachus annectitur, eaque ad pulmoues vſque perrineat, excipiāque animam, eam quæ ducta ſic ſpiritu, candemque a pulmonibus reſpiret & reddat, negitque quodam quaſi operculo.

Cenſere neuro Lucretius libro 4. vſus eſt, vbi an vox corporea ſit, latius perquirit.

Arteriace, arteriaces, penult. corr. fg. { ἀρτηριακὸς } Medicamentum quod & Diacodion vocant. Plin. lib. 20. cap. 19. Eſt autem Arteriace, omoe medicamentum ad arteriæ vitia faciens. Scribon. Larg. 75. Arteriace qua melior non eſt, face ad omnia ſuperius dicta efficatius, & quicquid in arteria vitij eſt. Plin. lib. 23. cap. 7. Fit ex pomo panchreſtos ſiſo matice, cadem arteriace appellata, hoc modo.

ARTHABAT

ARTHABATITAE. Vide ARTABATITAE.
ARTHANES, Vide ARTANES.
Arthricus, Vide ARTHRITICVS.
Arthritis, pen. prod. huius arthritidis. pen. corr. Eg. Id est, articularis morbus, cuius genus quoddam est omnium morborum articulos ac neruos occupantium: estque nihil aliud quàm debilitas articulorum cum longa fluxione, quæ vicinos ueros ostendit aut laxat, ac dolore affligit. Quando enim in multis articulis hic affectus fuerit, Arthritis appellatur: quando verò in vna aliqua coarticulatione siue coniunctis parte, ab illa fere nomen clarum sortitur. Sic Chiragra in manibus, podagra in pedibus, & in coxendeibus Ischias fue Coxendeum morbus appellatur. Cornarius in Galenum. Dicitur ἀπὸ τῶν ἄρθρων. Id est ab articulo, siue iunctura.
Arthritiues (ἀρθριτικοὶ) Qui laborat morbo articulari. Cic. ad Pætum, libro 9. 23. Non enim arbitror eorum etiam reaarthritium habere. Quem, articulorum dolorem appellat ipse Cicero ad Attic. 13. Alia exemplaria habent arthreticum. Arthreticum enim idem significat quod Articulus, siue iunctura.
Artialum (ἄρτιαλον) apud Æoles ornamentum est mulierbre, quod Dores ἀέτιωμα vocant, vt tradit Pollux lib. 5. cap. 16. Vide infrà Stilæ.
Articulus, Articulariter, & Vide ARTVS.
Artifex, Artificium, & c. Vide ARS.
ARTIGOTES (ἄρτιγος) Ptolemæo) Hispaniæ ciuitas in tractu Bætico, alio nomine Alchania dicta.
ARTIGOVIA (ἀρτιγονία) in fula in Æthiopia, in qua primum visum est animal fishingo 00. Auctor Plin. lib. 6 cap. 29.
Artiti, Alex. ab Alex. lib. 4 cap. 10. Apud Epidaurios eorum octogintæ Remp. administrabant; ex quibus nobilissimos populariumque deligebant senatores, quos Artinos vocabant, & Conipudes.
ARTINTA, Stagnium est iuxta Miletopolin, ex quo oritur Rhyndacus fluuius, ante Lycus vocatus Plin. lib. 5 cap. 32.
Artio, artus, artui, pro Ardeo, ardes, ardere veteres, pelle Nunio.
Arrire, apud Catonem, eli Demittere, adigere, inferere, immittere. Sic enim scribit, Surculum arndum quem arriuerat, eximito: eò artito furculum, quem inferere voles. Iterum, Eò furculos præacutos artito. Turnebus.
Artitus, Bonis instructus artibus. Festus. Plaut. Rud. 1. Vbi sæpe causam diuersis pendens aduersus octo artitos viros, variètes virgatores. Sic enim in optimo libro reperisse se scribit Turnebus, quod sic insellugai heri, quasi se in iudicio defenderit aduersus disertos & eloquentes viros.
ARTOBENES (Ἀρτόβενης) vnus fuit è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herodot. lib. 7.
Artocopus, artocopi, pen. corr. (ἀρτοκόπος, ἀρτοκόπου) Latine Pistor dicitur. Iuuenal. Sat. 5 -dextrum cohibere memento,
Salua fit artocopi reuerentia. Quo in loco nonnulli Artocopon interpretantur Panem elaborantem. Panis, non ea. Labor. Firme. lib. 8. cap. 10. Decimo octauo pars Tauri si in horuscopo fuerit inuenta, faciet artocopos vel pistores.
Artocreas, artocreas (ἀρτοκρέας) Græca dictio, Cibus est pane & carne confians. Perf. Sat. 6.
-olem, artocreadique popello Largior: tan prohibet Alij inficiunt Artocrea, fg.
Artolaganus, artolagani, m. g. pen. corr. (ἀρτολάγανος) genus cibi à delicns appellati, ab ἄρτος, Panis: & λάγανον, Placenta. Hebar autem ex similia in oleo cocta in patella. Cic. Pato, lib. 9. 20. Dedicendæ ibi sunt sportellæ, & artolagani. Plin. lib. 18. cap. 28. Panis ipsius varia genera perfequi superuacuum videtur: aliàs ab obsonijs appellari, vt ostreatij: aliàs à deliciis, vt artolagani. Athenæus scribit in artolagano poni parum vini eum pipere, lacte, & modico oleo, aut adipe.
Artopta, artoptæ (ἀρτόπτης) Quidam dicunt eas esse in quo panis coni potest: alij vas in quo farina subigitur: alij vero, mulierem panem confitentem: alij clibanum sub quo panis coquitur. ab ἄρτος, Panis, & τύπτω, Coquo, aso, torreo. Plin. lib. 18. cap. 11. Pistores Romæ non fuerunt ad Persicum vsque bellum, annis ab vrbe condita supe DLXXX. Ipsi panem faciebant Quirites, mulierumque id opus erat, sicut etiam nunc in plurimis gentium. Artoptam Plautus appellat in fabula quam Aululariam scripsit, magna ob id concertantione eruditorum, an is versus poetæ fit illius: cerrumque fit Artes Capitonis sententia; tostum panem lautioribus coquere solitos: pistoresque tantùm eos qui far pinsibant, nominatos. Nec coquos verò habebant in seruitijs, cosque ea macello conducebant: hactenus Plin. Plautus Aulul. 4.
Artoptrum (ἀρτοπτήριον) est coquendi panis officina: item instrumentum ipsum in quo percoquuntur, quod & Arinptani vocant. Cælius libro 9 capite 17.
Artoptitus (ἀρτοπτίτης) Adiectiuum, vt; Panis artoptitus, tostus in artopta vafe. Plin. lib. 18. cap. 9, Siliginez farinæ modius Gallicz, XXII. libras panis reddit: Italicæ duabus tribusue amplius in artoptitio panem. nam furnaceis binas adiicium libras in quocunque genere.
ARTOTROGES, artotrogi, pen. prod. Parasiti nomen apud Plautum. ab τρώω, Panis, & τρώγω, Comedo.
Artro, are, as, Vide Arario in ARO, aras.
Artuo, as, ab Artus fit ἐξαρτύω. A quo Dearuo, quod est per artus diuido. Hinc etiam
Artuatur, penul. prod. adrectiuum, Per artus discerpius & laceratus. Firmeut lib. 6 cap. 31. Intra matris viscera impedito patru. laniatum peut miseris lacerationibus distingnur. vi sic artuatis visceris partibus membia omnia crudelis artificij præsidio profetantur.
Artuarim, penult. prod. adiectiuum, Per singulos artus. Firmicus lib. 7. cap. 1. Pecus intra viscera matris artuatim conceptum & medios profertur. Paulo pòst, rem eandem alijs verbis sic efferit, Concepto infante, particulatim prolato, marer ex mortis periculo liberatur.
Artus, artuum, artubus, m. g. plutalis tantum numeri (ἄρθρα) Plautus neutro genere protulit. Menæch. 5. 7. Ita mihi imperas, vs ego huius membra atque ossa atque artua Comminuam,
Artus, numero singulari. Lucan. lib. 6,
-sune omnis palpitat artus.
Artus, Partes sunt corporis inter iuncturas cunneæ: dictæ quòd inter se arctentur. Festus, Artus ex Græco appellatur, quos illi arthra dicunt sine artus dicti, quòd membra membris artentur. Virgilius 5 Æneid. Et magni membrorum artus.
Artuum dolorem, vocat Cicero articularem morbum, de Claris Orat. Et multis medicamentis propter artuum dolorem delibutus.
Artus frigidus. Tacit. lib. 13. Accuatiuus est casus Artus, ea figura qua Aibus dentes dicimus.
Adulti artus, Id est, ætate iam robustiores. Stat. 3. Sylu. 4.
Collapsi. Ouid. 10. Metam.
Examines. Ouid. 2. Metam.
Extinctos ferrum demittere in artus. Ouid. 4. de Ponto, elrg. 16.
Gelidi. Ouid. 4. Metam.
Graciles. Ouid. 2. Amor. elrg. 10.
Infirmi. Lucret. lib. 15.
Lacert. Ouid. 9. Mi tam.
Pirres. Stat. 12. Thebaid.
Semanimes. Ouid. 14 Metam.
Semineces. Ouid. 1. Metam.
Spirantes. Lucan. lib. 3.
Tumidi. Luert. lib. 3.
¶ Situs miseros adducrat artus. Virg. 3. Georg. Id est, contrarerat.
Ardent artus. Cic. 2 de Finib. Quos ille, dij immortales, quam omnes artus ardere videremus, extinctus perferbait de Cn. Octauio.
Sopor fessos complectitur artus. Virg. 2. Æneid.
Coutremiscere tora mente atque omnibus artubus. Cic. 1. de Otat.
Equidem & in vobis animaducrtere folco, & in me ipso saepissime experior, vt eralbescam in principijs dicendi, & tora mente, atque omnibus artubus contremiscam.
Sanguine defecti artus. Ouid. 4. Metam.
Delacerare artus fuos Seneca in Here. Oet. h. 7.
Denudare, Pelirui deriuliere. Seneca in Thyeste, 8.
Misetos depascitur artus. Virg. 2. Æneid. de Serpete qui Laocoontem eum filijs amplexos scnebat.
Elapsi artus in praum. Id est (vt loquitur) disloeati, siue loco moti. 1 aeit. lib. 10. Illi elapsos in praum artus, & salubria sis adhibetur, posse integrari.
Enervare artus. Ouid. 4. Metam.
Mortales exuti artus. Ouid. 9. Metam. de Herculis apotheosi.
Frandare artus anima. 8. vita auferre aliquem. Ouid. 7. Metam.
Fessos fopor irrigat artus. Virg. 3. Æneid.
Inualidos laffare artus. Ouid. epist. 20.
Tepidos nudare artus. Sil. lib. 15.
Macies obduxit artus. Ouid. epist. 11.
Attogitos tremor occupat artus. Ouid. 3. Metam.
Anhelitus quatit artus. Virg. 5. Æneid.
In artus redire natan do dicuntur corpora luxata. Plin. lib. 31. cap. 6. Id est, in suas iunctiuras.
Spiritus regit artus. Virg. 4. Æneid.
Renittere artus à deiror corpore. Seneca in Thyeste.
Remollire artus, imbecillores reddere. Ouid. 4. Metam.
Nexos artus resolucre. Virg. 4. Æneid.
Sedacre artus ab anima. Virg. 4. Æneid.
Suffulcire artus. Lucret. lib. 4.
Trenbantes fultinere artus. Ouid. 4. Metam.
Torrentur fibribus artus. Ouid. epist. 20.
Tremit artus, pro Artubus tremit, figurate dictum, Seruius in illud Virg. 3. Georgicorum,
Stare loco nescit, meat artibus, & tremit artus. Accusatiuus est.
Articulus, articuli, pen. corr. diminutiuum (ἄρθρον.) Artus autem (inquit Sipontinus) partes sunt corporis inter iuncturas cõnexæ: dictæ quòd inter se arctentur. Vnde minores partes per diminutionem articulos vocamus: quales sunt digitorum. Vocantur & nodi corporum & iunctura à Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. Art. lib. 1. 3. Terentia tua magnos articulorum dolores habet.
Articulus cadens ad numerum. Vide Digitorum arguiæ, in ARGVO.
Molli articulo aliquem excipere. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Articuli fegerum. Plinius libro 18. cap. 17. Si in articulum segetes ire coperit.
¶ Articuli sarmentorum, per translationem. Cic. de Senect. Itaque ineunte Vere in his quæ relicta sunt existit tâquam ad articulos sarmentorum, ea quæ gemma dicitur.
¶ Articulos montium. Plinius lib. 37. cap. 23. per metaphoram dicit, cruhros colliculos, qui bus, tanquam gradibus, montes ascensu faciliores funt.
¶ Articulus item punitur pro Speeie, parte, à Cæio in li. D. de rerum diuisio. Summa (inquit) rerii d. uisio in duos articulos diducitur.
¶ Articulus Numerus ab Arithmeticis voeatur, qui intra denarij cel, quod ea ratione fiet ut, quæ veteres manuum articulis computare consuescant, & digitos decem habeamus, qui articuli interdum voeantur. Ex Turnebo.
¶ Articulus, pro momento, & tempestiua rerum faciendarum hora sine puncto, seu alicuius res aut temporis parteuia. Ter. Adelph. 2. 2. -ab fedeti, illue vide
Vt in ipso articulo oppetilit. Plaut. Menæch. 4,
-commodiatis omnes articulos fcio.
Articulus temporum. Cic. pro Quinctio, Vs cum suis conditionibus in ipso articulo temporis attringeret.
¶ Articulus item vocatur in oratione, quum singula verba interualtis distinguuntur, hoc modo: Aetimonia, voce, vultu aduersarios perterruit. Item: Inimicos in uidia, inturus, potentia, perfidia sustulit. Hæc ex auth. ad Herennium. lib. 4. Græcis hæc figura dicitur ἀσύνδετον.

Oratio fine nervis & articulis, Quæ fluctuat huc & illuc. Author ad Herenn. lib. 4. Qui in mediocre genus orationis profecti sunt, si penuriæ eò non potuerunt, errantes perueniunt ad confine genus eius generis quod appellamus fluctuans & dissolutum, co quòd sine nervis & articulis fluctuat huc & illuc.

Articulis membrisque distincta oratio : cui opponitur Continuata ac producta. Cic. 3. de Orat. Etin Orat. Non ad numerum articulus cadens.

¶ Articulus, Grammaticis, non qui in grammatica tantùm declinatione, casus aut genera indicat, sed quo in sermone enim eorum rem significamus. Latinum exemplum proponi nullum potest: nam Latinus sermo in vniuersum caret articulis.

Articularis, & hoc articulare, pen. prod. (ἀρθρικὸς) Quod ad articulum pertinet: vt, Articularis morbus, Plin. lib. 21. cap. 20. Articularius, adiectiuum (ἀρθριτικὸς) Quod ad articulos pertinet, vt, Articularius morbus. Plin. lib. 21. cap. 20. Articularios morbos fedat, casusque mitius.

Articularius, substantiuum (ἀρθρίτις) Qui articulari morbo laborat. Plaut. Merc. 19. Nec podagricus, nec articularius est, quem tus ducunt pedes.

Articulatim, pen. prod. aduerbium (κατ' ἄρθρον) Per singulos articulos. Cic. 2. de Nat. deor. Puerum interea obuiantem, membra quæ articulatim diuidit.

Articulatim & distincte dicere. Cic. 1. de Leg. Quæ fusè olim dispu tabantur ac liberè, ea nunc articulatim distinctèque dicuntur.

Verba articulatim distemi. Lucret. lib. 4.

— nec fic si verba quoque ipfa

Planè exaudiri, discernique articulatim.

Articulatè, aduerbium (κατ' ἄρθρον) Idem.

Articulatè saluiem dicere, pro Clarè & apertè, distinctè. Cic. Attico. lib. 6. epist. 1. Articulatè saluere, & pueriliè saluiem articulatè dices, nostræque Philæ.

Articulo, las, are. vt, Articulare voces, Id est, formare, & figurare per quædam quasi membra. Lucret. lib. 4.

Has igitur penitus voces, & c.

Mobilis articulare verborum Dædala lingua. Hinc, Articulata vox, & pulsus. Id est, explanata & formata.

Articulario (ἀρθρωνῶ.) Plin. lib. 16. cap. 25. de Germinatione & parto arborum loquens, Terra est exundeni ad follitium breuissima, nec diutius septenis diebus. Claréque & nunc eruitur exsrefcentium cacuminum articulatio. Id est, quum extrefcunt veluti per nodos: eo modo quo Cic. dixit Articulos & membrorum.

¶ Articulatio, Morbus, vitium. Plin. lib. 17. cap. 24. Vitibus præter vermiculationem & sideratione m morbus peculiaris articulatio, tribus de causis: Vna, vi tempestarum germinibus ablatis: Altera (vt nouauit Theophrastus) in fupinum excitis: Tertia, cultura impetuna larsis. Omnes enim earum vitiorum articulos sentiunnur.

Articulosus, penult. prod. (ἀρθρώδης) Plenus articulis. Plin. lib. 14. cap. 16. Alij radice longa, velut figa ea, articulosque monstrauere tribus omnino caulículis.

Articulosa partitio. Quintil. lib. 4. cap. 5. Hoc est, quæ nimium multis distinctionibus separata, & breuiter habet periodos.

Articulatim etiam, articulamentiì. Scribon. Largus, Ad luxarum omne & tectum, & repositum articulamentum bene facit. Idem, Facit & ad dolorem articulamentorum.

ARTYNIA, Stagnum est minoris Asiæ, Olympo Mysiæ monti propinquum, & iuxta Maleropolin ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus effluit, Aslam & Bithyniam diterminans. Plin. lib. 5. cap. 32.

A R V

ARVALES (ἀροτῆρες) Fratres, dicti sacerdotes quos Romulus primus instituit, sequentibus illos duodecim fratrem appellauit, vt arua fruges ferrent. Eique sacerdotio Acca Laurentia (quæ postea populum Romanum hæredem instituit) Romuli nutrix, tribuit insulas albas & spiceam coronam, pro religiosissimo insignioque prima apud Romanos corona fuit. Et hic honos non nisi vita finitus, exulesque & captos comitatur. Dicti ab aruo, Vide Gell. lib. 6. cap. 7.

ARVERNI, Gallicæ populi super Ligerim sisi, qui multis hominum millibus cum Vereingentorige contra Cæsarem profecti sunt, quò prius aduersus Maximum Æmilianum, & Domitium Ænobarbum etiam c hominum millibus consti. ssent. Verba sunt Strab. lib. 4.

Arliges hostis (vt aie Varro) diebantur, qui cornua habebant, & quorum ea coquebantur.

Arlith, arunze, penul. prod. (ἄρλιθος) Durum pingue inter cutem & visceus secundum Suetonium in libro De viris corporalibus. Virgil. 7. Georg. & spicula lucida tergent

Aruina pinguis. Scraius.

ARNIA, cognomen fuit Corneliorum Maluginensium à pinguedine impoirum, vt scribit Alexand. ab Alexand. lib. 2. cap. 2. Quemadmodum Nasica ab aduuco naso, & Columella a procerritate: & cætera id genus.

ARVISIVM (ἄρουσα χώρα Strab.) promontorium est insulæ Chij, in quo (teste Plin. lib. 5. cap. 7) optima vina prouenunt. Virgilius in Dithyrambic. eclog. 5.

Vina nouum fundam calathis Ariusia nectar. Hæc nostra ætate adiectinne vnius literæ, *Mariusia* dicitur, quæ prius è Chio, inuie è Creta optima veniit. Volaterranus. Strab. lib. 14. in Chij descriptione, Deinde Arusia, locus asper & impostuosus, sladetum terebinthorum, quod vinum fert Græcanicorum optimum. Græcus codex habet ἀρούσιον. Seruius in carmen illud Virg. supra citatum sic ait, Arusia, id est Chia, a promontorio Chij insulæ Arusio.

ARUNCUS, arunci, m. g. (ἄρυγξ, ος) Villus mento captarum dependens. Plin. lib. 8. cap. 30. de capris loquens.

ARUNDO, arundinis, f. g. (κάλαμος, φύτευμα) Aquaticus frutex, omnibus notus. Lucr. 7. bel. Pun. 12. Erant autem plerique ex eratibus aut tabulis factæ, alia arundine texta, firamento intecta.

Arundinem & calamum, pro eodem accipit Plin. lib. 10. cap. 47. Arundinem à canna separat Ouid. lib. 8. Metam.

Fluuiatilis arundo. Virgil. 2. Georg.

Glauca. Virgil. 10. Æneid.

Gracilis, & cannæ similis arundo prodit. Colum. lib. 4. cap. 32.

Procera. Ouid. 13. Metam.

Viua. Ouid. 15 Meram.

Tenera. Virgil. eclog. 7.

Sutilis arundo, pro Crepit. Ouid. 13. Metam.

¶ Arundo, pro Sagitta. Virgil. lib. 7. Æneid. Quia ex arundine fiebant tela. Et lib. 5. Volucris arundo.

Dustrinæ arundine pectus. Ouid. 10. Meram. de Cupidine.

¶ Arundo pro Pertica, qua solent pueri exercere. Horatius 2. Sermon. fatyra 3.

Ludere par impar, equitare in arundine longa.

¶ Arundine capræ pisces, Id est linea. Tibull. lib. 2. eleg. 7.

Tremula arundine pisces cauiare. Ouid. 2. de Arte amandi.

¶ Tenui mediabor arundine musam, Id est carmen ruricum humili stylo scribam. Virg. 6. eclog.

Iuxquali modulatur arundine carmen. Ouid. 1. de Remed. amor. Id est, inæquabilibus arundinibus, erant enim plures, & pro tonorum diuersitate, vna erat longior alia.

Creta modulatur arundine carmen. Ouid. 11. Metam. Id est, arundinibus eera compactis, erant enim fere septem cannæ.

Arundineus, adiectiuum (καλαμώδης) Quod est ex arundine. Plinius lib. 10. cap. 29. Additam eranfuersas labias fronde arundineæ. Virg. 4. Georg. Arundinei canales.

Arundinaceus (καλαμώδης) Similis arundini: vt, folium arundinaceum. Plin. lib. 8. cap. 7. Frumentis folium arundinaceum, fabæ rotundum, & magnæ ligumini um parti.

Arundinetum, pen. prod. Locus confitus arundinibus. Plin. lib. 10. cap. 31. Minores halcyones in arundinetis canunt. Cato cap. 6. ibi eacumina populorum ferito & arundinetum.

Arundinosus, pen. prod. adiectiuum (καλαμώδης) vt. Locus arundinosus, arundinibus abundans. Catull. 34. Quæque Aucona, Cnidúmq; arundinosam Colit.

Arundíneus, penult. corr. adiectiuum (καλαμώδης) Arundines ferens. Ouid. 5. Fastor.

ARVNCVS deus. Gell. lib. 5. cap. 12. In his autem dits, quos placari oportet, vti mala à nobis, vel a frugibus amouarintur, Arungus quoque habetur & Rubigus.

ARVSPICES Thuscus fuit, diuinandi scientia insignis. Lucan. lib. 1.

Accirt vates, quorum qui maximus æuo

Aruns incolue defertæ mœnia Lunæ, & c.

¶ Est item nomen viri, qui Camillam occidit: de quo Virgil. lib. 11. Æneid. ¶ Fuit etiam hoc nomine Tarquinij Superbi filius natu ma ximus, qui in ea pugna quæ ad Regillum lacum facta est, Iunium Brutum interemit, & ab illo vicissim hasta traiectus est. Lin. lib. 2. ab Vrbe Cond.

ARVO, arua, is, Vide ARVVM.

ARVPINVM, Iapodum oppidum in confinio Istriæ & Illyrici, cuius meminit Strabo lib. 4 & 7.

ARVRNVS (ἀρούριος) Id est Pannoniæ vrbs, cuius meminit Strabo lib. 7.

ARVRA, arurae, f. g. (ἄρουρα) mensura est apud Græcos, quinquagintà pedes capiens (vt inquit Suidas.) id est, octo vlnas & trientem. vel passus decem: ita vt vlnam pro fenis pedibus, & passum pro quinis accipiamus. Iosephus lib. 1. contra Apionem.

Arufpex, Vide Haruspex. Vnde Arufpicium, Plin. lib. 7. cap. 56.

ARVSIA, arui, vel Aruus, arui, m. g. (ἄρουσα) ab arando dicitur. Festus, Aruum dicimus agrum necdum satum. Varro 1. de Re rust. cap. 29.

Aruum quod aratum nec satum est. Plaut. Trucul. 4,

-non aruus hic qui aran foleat,

Sed pafcuus est agri. Colum. lib. 2. cap. 9.

Cultus aruorum. Virgil. 4 Georg.

Ingenia aruorum, Natura. Virg. 2. Georg.

Amicius aium, Benignius. Ouid. 15. Metam.

Arida aruua, Infrugifera. Ouid. 14 Metam.

Attonsa Lucan. lib. 6. Id est demessa.

Deelue, In montis declituatæ ius. Horat. 3. Carm. ode 29.

Dumosa, Dumis obsita. Lucan. lib. 6.

Fallacia, Quod spem agricolæ sæpe fallant, & plus in herba pollicentur quàm præstent in messe. Ouid. 1. de Arte.

Herentia. Ouid. 2. Meram.

¶ Genitale aruum, per metaphorá vocat Virgilius matricem equinam, Georg. lib. 3.

Hiulca fit, Fissa vimis ficcitate. Virg. 2. Georg.

Læta, Probè culta & florentia. Virg. 6. Æneid. De campo Elysio.

Odorifera Arabum arua. Stat. 2. Sylu. 4.

Oluiifera. Quæ oliuam ferunt. Ouid. 3 Fast.

Operosa, Quòd multum operis & laboris exigunt. Ouid. 1. de Arte amandi.

Optima pingui arua solo. Virgilius 2. Georgic. Id est, Arua pinguia, optima.

Pingue. Horat. 3. Carm. ode 4. Virg. 5. eclog.

Vasta. Seneca in Herc. furente 6.

Vtifera. Silius lib. 7.

¶ Credenda Ceres arua. Ouid. 1. de Arte am. Nec sempet credenda Ceres fallacibus aruis. Per Ceresrem semina intelligenda. Diducta aua ingis. Sil. lib. 2.

Laxant arua sinus Zephyrique tepentibus auris. Virg. 2. Georg. Id est, Vere aduentante refoluuntur qux hyeme concreta, frigoribus rigebant.

Imperare aruis, Est ita arua colere, vt fruges ferant quantas ipse desiderat agricola. Virg. 1. Georgicotum.

Exercetque frequens tellurem, atque imperat aruis.

Flauis aruis mellotè indueere, id est maturis. Virg. 1. Georg. Seru. Infequs

Insequi arui ſacro ſemine. Virg.1. Georgicorum,
Quid dicam, ſacro qui ſemine cominus arua
Inſequitur? Cominus. Id eſt, ſtatim, ſine intermiſſione. Inſequitur, Proſequitur & non ſinit quieſcere. Seruius.
Iuuare arua, Prodeſſe aruis. Virg.1. Georg.
Parére arua colono dicuntur, quum ſequum laboribus fructum exhibent. Virg.1. Æneid. Reſponſet illi quod i. Georg. ſcribit idem, Imperare aruis.
Aruo ahquem paſcere, Id eſt, frumento, & iis quæ in aruo naſcuntur. Horat.1. epiſt.17.
Marte populata arua, Vaſtata bellorum tumultibus. Horatius 3. Carm.
Aliena arua iugo premere, Arare alienos agros. Virg.10. Æneid.
Florentia proterit arua, exurſique herbas. Ouid.2. Metamorphoſ. de Inuidia.
Eurus arua radit imbribus. Horat. E pod.16.
Renouare aruum. Ouid.15. Metam.
Mutatis requieſcunt ſcribus arua. Virg.1. Georg.
Ab aruis arua reuellere. Ouid. 6. Metamorph. Achelous fluuius de ſeipſo.
Lato ſpatiari aruo. Ouid.4. Meram.
Squalêſ abductis arua colonis: Quia nemo colit ea. Virg.1. Georg.
Subigere arua, Colere. Virg.1. Georg.
Vrit arua Sol. Ouid.6. Metam.
¶ Arua, araurum, fœm. gen. legitur apud antiquos. Næuius Lycurgo lib.3.
Quæque inecdunt omnes aruas obterunt. Pacuuius,
Poſtquam calamnas plures annos aruas calutur. Ex Nonio.

A R X

Arx, arcis, ſ. g. {ἀκρόπολις, ἄφυξ} dicta eſt authore Varrone, lib. 5. de ling. Lat. ab arcendo, quòd in ſit locus munitiſſimus vbris à quo facilimè poſſit arceri hoſtis. Afconius, Arx, eſt edinus in ciuitate, & munitus ad ſalutem omnium locus. Virgil. 2. Æneid. Quo res ſumma loco Panthu? quam preodimus arcem? Ergo prima ſpes io muris eſt. ſecunda in arce, ſi in mœros hollis irruperit. Hactenus Aſconius. Seruius, Arx eſt in ciuitate munitus locus: ab arcano, id eſt ſereto, dicta.
Arx (vt ait Aſconius) loerdum ſedes tyranni, id eſt regis, dicitur, vt ſæpe apud Ciceronem. Virgil. 4. Æneidos,
— quum littora fèruere laiè
Proſpicere arc et ſumma. Vbi Seruius, Regum enim ſuit habitare in arcibus propter tutelam. Plin. lib. 4. cap. 11. Inuus Byzia arx regum Thraciæ.
¶ Arx, per metaphoram. vt, Arx omnium prouincia rum, Africa. Cic. pro Ligar.
Arx omnium geotium, vrbs Roma. Cic. in Catil.
In arce legis præſidia conſtituere defenſionis mex non licet. Cic. pro Cluent.
Aeriæ arces, Altiſſimæ. Virg. 3. Æneid.
Celſa. Virgil. 2. Æneid.
Edita, Alta. Seneca in Octau. 7.
Fellæ Palladis arces, Id eſt templa. Ouid. 2. Metam.
Igneas arces volant rocat. Horat. 3. Carm. 3.
Inuictiſſima Capitolij. Tacit. lib. 19.
Laeræ. Ouid. 11. Metam.
Munitiſſima. In NEPOTE.
Poteos opibus. Seneca in Troade, 6.
Præcipites, Altæ & in præcipitio velut poſitæ. Lucan. 3.
Præturpta. Seneca Agamemn. 6.
Præluſtris. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4.
Saeræ, Templa. Horat. 1. Carm. 2.
Summa. Virgil. 3. Æneid.
Superbæ. Horat. Epod. 3.
Tuta. Virgil. 10. Æneid.
¶ Antollere arcem tectis. Virgil. 3. Æneid. Id eſt, domos ædificare. Seruius.
Concutere arces. Ouid. 11. Metam.
Condere. Virgil. celoga 2.
Conſtruere. Silius lib. 8.
Erigere. Stat. 3. Syl. 1.
Euertere. Silius lib. 17.
Fugere in arcem. Cic. de Senect.
Fundere. Virgil. 4. Æneid.
Impoſitæ montibus arces. Horat. 2. epiſt. 1.
Inuaderc in arcem cauſæ. IN INVADO.
Liberare arcem. Cic. Antequam iret in exilium.
Moliri. In MOLIOR.
Moliri arcem. Id eſt, factis molibus extollere. Virg. 1. Æn. Seruius.
Munire. Cic. in L. Piſonem, & pro Sylla.
Pon in arce. Cic. in Parad. Hoc opus in apertum vt proferas, nihil poſſulo: non enim eſt tale, vt in arce poni poſſit quaſi illa Minerua Phidiæ: ſed tantùm vt ex eadem officina exiſſe appareat.
Retinere. Cic. 2. de Orat.
Subruere, Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.
Tradere. Tacit. lib. 19. Vacuam arcem furtim tradi futurum.
ARYAS, {ἄρυας} vrbs eſt Armeniæ prope Araxem fluuium & iuxta fines Atropatiæ. Strabo lib. 11.

A R Y

ARYANDES, {ἀρυάνδης} Ægypti prætor fuit, à Cambyſe conſtitutus, qui aliquanno poſt tempore, quum æmuiari Darium vellet, ab eo eſt interfectus. Herodot. lib. 4.
ARYTENAM, ſiue Artenam, vas ab hauriendo ſic appellabant. Feſtus.

A S

As, vel aſſis, huius aſſis, m. g. {ἀσσάριον.} Varro lib. 1. de lingua Latina aſſem ab ære dictum eſſe putat: as enim & libra, & pondo idem ſignificant. Budæus.
¶ As, libralis nummus erat, quatemos denarios noſtros valens, paulo plus. Plin. lib. 21. cap. 3. de Scipione cognomento Serapione ſoquens, Nec eſſut in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo conſulit populus, ac funus elocauit. Sueton. in Auguſto, cap. 91. Ex nocturno vſu etiam ſtipem quotannis die certo emendicabat à populo, exuam manum aſſes porrigentibus præbens. Hæc Budæus. Cæs. Offic. Ne Marco quidem Scio vitio datum eſt, quod in eaniate animone aſſe modium populo dedit.
Aſſem appellare poſſumus quem duodenarium vocamus, & ita in partes diuidere, vt annequi ſuum aſſem diuidebãt, in ſui gentens partes, quadrantes, ſextantesque dicentes. Budæus.
Ad aſſem impendium redderc. Vide AD præpoſitionem.
In aſſem. Vide IN.
In aſſe, pro In ſumma, apud Columellam, teſte Budæo.
¶ As etiam pro integra quacunque re accipitur. Veteres enim voluentes aliquid diuidere in partes æquales, vt bæredi tatem, & quidlibet ſimile, id aſſem appellebant, & partes vncias. Cic. pro Cecinna. Teſtamento facto, mulier moritur: facit hæc hæredem ex deunce & Teſtamento Cecinnam, ex duabus ſextulis M. Fulcinium libertum ſuperioris viri, Ebutio ſextulam aſpergit. Colum. lib. 13. Ad præditum autem modum muſti adiici debet hi odores, myrrhæ quinc unx, calami pondo libra, caſſiæ ſeſibra, amomi pondo quadrans, croci quincunx. Plin. lib. 13. cap. 15, de cedrinis mensis, Qua in re non omittendum videtur, Tiberio principi mensam quatuor pedes ſextante & ſicilico excedentem: tota vero craſſitudinis ſeſquenalis, opertimento lamnæ vellutæ fuiſſe. Quibus verbis Plinius meſſam eam quatuor pedes longitudinis habuiſſe ſignificauit, & duos præterea polliceres, & pollicis quadrantem: craſſitudine vero ſeſquipollicem æquauiſſe. Liu. 5. ab Vrbe, Terna iugera & ſeptunes virium diuiſerunt. Septuncs dixit pro dimidiato iugere & duodecima parte iugeri. Hactenus ex Budæo. Iuſtinianus de Hæredibus inſtituendis lib. 2, Hæreditas plerunque diuiduntur in XII vncias, quæ aſſis appellatione continetur. Habent autem & hæ partes propria nomina ab vncia vſque ad aſſem, vtputa hæc ſeſcunx, ſextans, quadrans, triens, quincunx, ſemis, ſextuox, bes, dodrans, dextans, deunx, as.
As Cæanus. Sæc. in Sylui, Emptum plus minus aſſe Cæano. Hoc loco quid ſit As Cæanus comminiſci non audeo. Turnebus ſuſpicatur, quum aſſis interponeretur coemptionibus nuptialibus, quæ imaginaria venditione celebrabantur, & vir & vxor ſe mutuò coemoteres, Caios & Caias vocarent, aſſem Caianum eſſe aſſem illum coemptionalem.
Ex aſſe hæres dicitur, qui ſolus eſt hæres.
In trunis ſirum quum ſe dimittat ob aſſem. Horat. 1. epiſt. 17.
Litere pretio vnius aſſis. Horat. 1. Serm. 6.
Aſſem negat ſeſe daturum. Cic. pro Quinctio.
Ad aſſem omnia perdere. Horat. 2. epiſt. 2. Id eſt, Vſque ad aſſem, ſiue omnia. Porphyr.
Redigere ad aſſem. Horat. 1. Serm. ſat. 1.
Vendiare aſſe. Catull. 31.

A S A

Aſa, Aſa fœtida, vel vt alij proferunt, Aſſa putrida: vulgò à medicis & pharmacopolis dicitur, quod Latini Laſer nuncupant, Græci σίλφιον. Matthiol. in lib. 3. Dioſcor. cap. 79.
ASACHAE, populi ſunt in montibus Æthiopiæ, qui abeſſe à mari dicuntur dierum quinque itinere, vtuotes, elephantorum venatu. Plin. lib. 8. & lib. 6. cap. 30.
ASACVS, fluuius eſt alluens Heracleam ciuitatem, ſtram ad radices montis Oetæ, teſte Lin. lib. 5, de bello Macedonico.
ASAR {ἄσαρ} vicus eſt Peloponneſi in agro Corinthio, non procul à Genea ciuitate, vt author eſt Stephanus.
ASARA {ἄσαρα} oomen eſt proprium monti. Author Suidas.
ASARVS {ἄσαρος} mus ſuit ex primis Græcorum, interfectus ab Hercule. Author Homer. lib. 18. Iliados.
ASAMPATAE, populi ſunt circa Mæotin, teſte Plin. lib. 6. cap. 7.
ASAN A, flumen eſt in Mauritania, ab Sala ca. mill. pall. marino hauſtu, ſed portu ſpectabile. Plin. lib. 5. cap. 1.
ASANDER {ἄσανδρος} vir proprium, apud Strab. lib. 7, qui Tauriean Cherſoneſum à continente ſeparauit, ductio per eius iſthmum muro, à ſinu Cateinitico, vſque ad Mæotin paludem.
Aſaroton, aſaroti, n. g. pen. prod. {ἀσάρωτον} genus pauimenti artificioſis picturis elaboratum: ſic dictum, quòd ſcopis verri non debeat, ab {ἀ, & σαίρω}, quod eſt Verro. Nam ex iis colligebantur purgamenta manibus, & ſpongiis mundabantur. Vel potius quia ſic pictum erat, vt putaretur ſcopis euerſum atque mundatum non fuiſſe. Apparebant enim hoc in pauimento velut analecta, & reliquiæ, purgamentaque cernz, quaſi minuſtri ex non euerriſſent. Plin. lib. 36. cap. 25, Pauimenta origioem apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithoſtrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Sofus, qui Pergami ſtrauit, quem vocant aſaroton œon, quoniam purgamenta cernz in pauimento, quæque euerri ſolent, velut relicta feeeræ parui è teſtulis, in ſiſque in varios colores.
Aſarum, aſari, pen. corr. {σάυρον} herba, de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 13. Nardi vim habet & aſarum, quod & ipſum aliqui ſylueſtre nardum appellant. Eſt autem hederæ ſolus, rotundioribus tantùm mol lionibuſque, flore purpureo, radice Gallici: ſemen acinoſum, ſaporis calidi ac vinoſi. Dioſc. lib. 1. cap. 9, Aſarum, quod & ipſum aliqui ſyluestre nardum appellã, Magi ſanguinem Martis. Latini perpenſum, alij baccar. Matthiolus Senenſis ait Aſarum eſſe eam herbam, quam nunc officinæ vocãt baccaram, quanuis Baccara apud Dioſcoridem vere ſit alia herba ab Aſaro longè diuerſa.

A S B

Asbeſtinum, penult. prod. {ἀσβεστινὸν} genus eſt lini quod ignibus non abſumitur, Vinum id vocant, ai deteſque in focis conuiuorum ex eo vidimus mappas fordibus exuſtis ſplendeſcentes igni magis, quàm poſſent aquis. Vocatur autem à Græcis asbeſtinum ex argu-

mento naturæ. Hæc Plin. lib. 19. cap. 1. Asbeſtinum Latinè dicitur quod non comburitur.

Asbeſtos {ασβεστος} gemma quæ in Arcadiæ montibus naſcitur, colorem ferrei. Plin. lib. 37. cap. 10. Vide infrà ASYBETUS.

Asbolus {ασβολος} pruinæ aut cor, nomen canis. Ouidius 3 Metamorphoſeos,

Et niueis Leucon, & villis Asbolus atris. Id eſt, Pilis nigris. Nam {ασβολος} dicitur Fuligo Latiné.

ASBOTUS {ασβοτος} vide Thraſilæum, Stephano.

ASBYLUS; Crotoniata, cuius memnit Pauſanias & Plato in libris de Repub.

A S C

ASCA Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum dicitur condidiſſe. Seruius in 3. Æneid.

Aſcalabotes {ασκαλαβωτης} animal venenatum, ex genere ſtellionis, huic ſimile plenum, acerbi ſtridoris, diuerſum ab eo quod Itali Tarantolam ſua lingua vocant. Vide Plin. lib. 29. cap. 4.

Aſcalaboum. Caual. Dy magni aſcalaboum differtum. Hoc vocabulum repoſuit Turnebus, quod antea ſcriaſſe rudeus diuinarcus, & deprauarai malè pronuntiando, & Saiapatum dixerat.

ASCALAPHUS, penult. cort. {ασκαλαφος} Martis & Aſyoches filius, cuius meminit Homerus lib. 2.

Aſcalaphus, Achereontis filius & Orphnes nymphæ Auernalis: priſtea in bubonem mutatus. Paſſhan vide apud Ouidium, 5. Metamorphoſeos.

ASCALENGIVM {ασκαλλιον} Ptolemæo vrbs Germaniæ, hodie Hildeſh. m.

ASCALON, Aſcalonis, pen. prod. {ασκαλων} Palæſtinæ ciuitas Idumæorum. Author Strabo. De Aſcalone plura Diodorus lib. 1, hodie Eſcalona dicitur.

Aſcalonia, Aſcalonitæ, penult. prod. {ασκαλωνιτης.} Qui eſt de Aſcalone. Teſtimonium frequens apud Ioſephum lib. 6. cap. 1.

Aſcalonia nux, genus pruni, ab Aſcalone oppido Iudææ nominata. Plin. lib. 19. cap. 6. Eſchalotes.

ASCALVS {ασκαλος} Tamali frater fuit, Hymenæi filius, ve ſcribit Xanthus.

ASCANIA {ασκανια} inſula eſt vna Sporadum, non procul ab Anaphe, & Aſtypalæa, de qua Plin. lib. 4. cap. 12. Eſt & Aſcania Phrygiæ lacus, de quo Plin. lib. 5. cap. vlt. Item alius in ſuperiori Mylia, ſiue Bithyniæ, iuxta Aſcanium lacum: quam Myſiacam vocat Strabo ad differentiam ſuperioris, quam Phrygiam appellat. Vide ipſum lib. 12. & 14.

ASCANIVS {ασκανιος} Æneæ filius ex Creuſa regis Priami filia, fugæ laborumque in querendo ſegno ſocius, teſte Virg. Liu. lib. 1. ab Vrbe condita, dubitat vtrius fuerit filius, Creuſæ an Lauiniæ: ſed hiſtoriæ ceteri omnes & poetæ cum Virgilio, Creuſæ filium fuiſſe affirmant. Eſt & Aſcanius Phrygiæ fluuius, à quo Aſcanius Æneæ filius dictus eſt. Huius fluuij meminit Virg. lib. 6. Georg. 3.

ASCANIVS {ασκανιος} populi circa Mæotin ad montes Ceraunios, de quibus Plin. lib. 6. cap. 7.

Aſcaulæ {ασκαυλαι} Tibienes, quorum armamentum muſcum imitatur vtriculum: Latine vtriculi aut dierres. Meminit Vopiſcus in Carino, vbi tamen hactenus Campanulæ inemendatè lectum eſt. Turnebus.

Aſcendo, aſcendis, aſcendi, aſcenſum {ἀναβαινω, ἀναβασις.} aſcendere, Ex Ad & Scando compoſitum, ſignificat Ad aliquid ſcanderc.

Aſcendere iugum. Cæſar. lib. 1. Gall.

Equo aduerſum aſcendere npiam. Cic. t. de Diuinat.

Cælum. Cic. de Amic. Et in cælum, Idem pro Milone.

Equum. Liu. 3. bel. Pun. Suetonius Cæſare.

In equum. Liu. 10. bel. Pun. Cic. de Senect.

Naoem. Terent. Adelph. 4. 5. Et in nauem. Hirtius de bello Alexandrino.

In ærarium. Liuius 9. bel. Pun. Item, in Capitolium. Plinius libro 19. cap. 3.

Veh iam aſcendiſſet in vrbem. Virg. 2. Æneid.

Scalis muros aſcendere. Virg. 9. Æneid.

In Amanum aſcendit. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4.

Aſcendere in concionem, pro Orationem habere ad populum. Cic. Anticd. lib. 4. 7. Tum ſubitò ille in conciouem aſcendit, quam Arpius ei dedit.

In Roſt. a. Idem, Liu. to. bel. Pun.

In tribunal. Cic. in Vatinium.

Aſcendere altiorem gradum. Cic. 2. Offic.

Gradum dignitatis. Cic. pro Murzna, Qui primùm, dum ex honoribus communis familiæ maiorúmque ſuorum vnum aſcendere gradum dignitatis conatus eſt, venit in periculum.

Aſcendens gradibus magiſtratuum. Cic. de clariis Orat.

Altiſſimum gradum. Plin. epiſt. 2. lib. 3.

Ad honores. Cic. de clariis Orat. Quódquia multis grauis erat, & probabiter aſcend. ff. ad honores, quia in facinore deprehenſus.

In honor. m, Idem. Cic. in Orat. Sed ent duplex omnis eius oratus ille admirabilis, propter quem aſcendis in tantum honorem eloquentia.

Aſcendere gradatim dicitur vox. Cic. 3. de Orat. Hinc gradatim aſcendere vocem, vtile & ſuaue eſt.

A minoribus ad maiora aſcendimus. Cic. in Partit.

Aſcenſurus, penultima prod. Participium {ἀναβασιλογ. 2.} Tibullus 4. elegia 2.

Quintiam Aleides deus aſcenſurus Olympo.

Aſcenſus, hatus aſcenſus {ἀναβασις} verbalis. Ipſe aſcendendi actus. Cæſar 5. belli Gallici, Nouiſſimóque premere, & primos prohibere aſcenſu.

Actius & aſcenſus. Cic. pro Domo ſua, Homines audaces, ab eius templi ædiuo atque aſcenſu pro hibuiſti.

Gradus, actus, aſcenſus. Cicero de Aruſp. reſp. Atque hic ei gradus ad Rempub. hic primus eſt actus ad populærem iactationem atque aſcenſus.

Primus aſcenſus ad amplioris honoris gradum, is eſto. Cicero 3. de Legibus.

Difficili aſcenſu atque arduo oppidum. Cic. 6. Verr.

Aſcenſu arduo ingredi. Cic. 2. de Orat. Demoſthenes coniectis in os calculis, ſummavoce verſus multos vno ſpiritu pronuntiare conſuefecbat: neque is conſiſtens in loco, ſed inambulans, atque aſcenſu ingrediens arduo.

In quus aſcenſus. In tentvs.

Aſcenſu ſuperare fatigat. Virg. 2. Æneid.

Molli. In molles.

Aſcenſio, onis, aliud verbale. Idem. Cic. de claris Orator. Quorum quidem quæ fuerit aſcenſio, & quàm in omnibus rebus difficilis optimi perfectio atque abſoluto, ex eo quod dicam, exiſtimari poteſt. Quæ fuerat aſcenſio, id eſt Quo pacto, & per quot quaſi gradus aſcenderint oratores.

Aſceteria {ασκητηρια} vocantur monaſteria in codice Iuſtiniani, à verbo {ασκεω,} quod eſt Mentem exercco in contemplatione rerum diuinarum.

ASCRA, ſeſte Plinio, appellatiuur loca Indiæ, ſo quibus vmbræ non ſunt, Septentrióque non conſpiciunt, nec horæ dinumerantur. Hæc ille lib. 2. cap. 73.

Aſcia, aſciæ {ἀξινη} inſtrumentum fabrorum, quo ligna dolantur, rodiuntúrve. Plin. lib. 16 cap. 40. Moſi ſſima ſilua eadem videtur & caliditſima: argumentum afferunt, quòd cetiſſimè aſcias retundat.

Rogum aſciæ ne polito. Ex Ingibus 2 te Tabul. apud Cic. lib. 2. De legib. Ne pyra ſtat ex dolatis ſu politis lignis, leg. cauetur. Alij de ſepulchris intell gunt, putáuique veram ne quibuſdam arrificioſis ſtructuris ea expoliantur. Exiſt. mant quoque aſciam ab abſcendendo dictam.

Aſcio, aſciat {ἀξινω} aſciare. Virtus. lib. 2. cap. 2. Sumatur aſcia: & quemadmodum materia dulauuſſe eaſt in lacu maceras aſciatur.

ASCIBVM, Ptolemæo, vrbs G rmaniæ. Vulgò Emerich.

Aſciſco, aſciſcis, aſciui, aſciſum, pen. prod. {ἀποκτωμαι, προσαγωγιζομαι, προσαγω} aſciſcere, Eſt remouum aliquid, quaſi ſcite vocatum capere. Cic. in Orat. Itaque Carta, & Phrygia, & Myſia, quòd minimè polita minimèque elegantes funt, aſciuerunt ſibi non ſuis auribus optimè quoddam, & tanquam ad pale dictionis genus. Hæc Valla lib. 3. Feſtus, Aſciſcere, adiungere, & aſſumere.

Aſciui præterium. Virg. 12. Æneid.

Segregare, & aſciſcere, contraria. Cicero pro Archia, Perſiciam profectò, vt hunc A. Licinium non modò non ſegregandum, quum ſit ciuis, à numero ciuium, verumetiam, ſi non eſſet, quoteis aſciſcendum fuiſſe.

Aſciſcetur, & Fugitur, contraria. Cic. t. de Leg. Id enim vi ſuau tate dedetans, ſic ab errore mentis tamquam ſibilare aliquid aſciſcetur, ſimilique infernia mors fugnur, quaſi diffoluto natura.

Aſciſcere & Reprobare, contraria. Cic. 1. de Inn. Cooſirmat autem illud vel maxime, quòd ipſa natura, vt ante ille, aſciſcat & reprobre, voluptatem & dolorem.

Aſciſcere ſibi laudem. Cic. pro Domo ſua. Nihil enim vnquam de me dixi ſublatius aſciſcendæ laudis cauſa potius, quàm crumins depellendi.

Sibi nomē regium, Liu. 3. bel. Maced. Nomen tyranni, Cic. ad Brut. 16. Nonne hoc eſt in eaſdem tenebras recidiſſe, quum ab eo qui tyrannum nomen aſciui ſibi, nomen in tyrannis cunctatibus libera tyrannorum oppreſſis illis, eodem ſuppliciu afficiantur, vi, & e.

Aſciſcere ſibi ſocios. Cæſ. Keeeptos ad ſe ſocios ſibi aſciſcunt.

Sibi oppidum. Cic. 6. Verr. Et quum ex hiſce ſe locis receperent, eodem deferrentur, aſciuerunt illud ſibi oppidum piratæ, primùm commercio, deinde ſocietate.

Aſciſcere ſibi quaſi propinquitate coniunctos atque naturæ. Cic. de Amicitia.

Aſciſcere ad fœdus aliquem. Cic. 2. in Catil. Nemo non modò Romæ, ſed ne illo in angulo ionus Italiæ oppreſſus arc alieno fuit, qué non ad hoc incredibile ſceleris fœdus aſciuerit.

Aſciſcere conſpiratiunem. Cic. de claris Orat. Ideireo hanc conſpiciudinem libentiùs aſciuimus.

Leges. Cic. pro Corn. Balbo. Innumerabiles alię leges de ciuili iure ſunt latæ quas Latini voluerunt, aſciuerunt.

Ritus. Liu. 1. ab Vrbe, Nequid dimin iuns negligendo patrios ritus, peregrinóque aſciſcendo, tutbaretur.

Særa. Cic. de Aruſp. reſpon. Sacra illa maiores noſtri aſcita ex Phrygia Romæ collocauerunt.

Aſciſcere & accipere à Græcis ſacra. Cic. 7. Verr. Quarum ſacra populus Romanus à Græcis aſcita & accepta, tàm religione & publicè & priuatim tuetur, non vi ab aliis hæ allata, ſed ve cateris hinc tradita eſſe videantur.

Aſciſcere genetum. Virg. 12. Æneid.

Aſciſcere in ciuitatem, Donare ciuitate. Liu. 6. ab Vrbe. Nos ex quo aſciſi ſumus ſimul in ciuitatem, &c.

Aſciſci ciuitate. Cic. pro Corn. Balbo, Iure enim noſtro neque mutare ciuitatem quiſquam inuitus poteſt, neque ſi velit mutare no poteſt: modo aſciſcatur ab ea ciuitate, cuius eſſe ciuitatis velit.

Aſciſcere ciuem. Cic. pro Corn. Balbo. Defendo rem, vtuuctſam, nullam eſſe gétem ex omni reg one terrarum, cx qua nobis interdictum ſit, vt neque aſciſcere ciuem aut ciuitate donare poſſimus.

Aſciſcere, Appetere. Cic. 3. de Finib. Eas ipſas cognitiones per ſe aſciſcendas arbitramur, quod habeaot quiddàm complexum & continens veritatem.

Aſcitus, penultima produ ta, participium {ἐπωνυμος.} Ouidius 4. de Ponto, elegia 9.

Tu certè feis hæc ſuperis aſcite, videſque Cæſar.

Aſcitum cognomen. Sil. lib. 2.

Natiuus & Aſcitus, contraria. Cornelius Nepos in vita Attici, Atticus

Atticus Græcè loquebatur, vt Athenis natus videretur. Tanta autem erat suauitas sermonis Latini, vt appareret in eo nationum quendam lepórem esse, non affectum.

¶ Afcetus, pro longæ cæ rimo. Ouid. 6. Fast.

Nec petit afcetas luxuriosa dapes.

Afcititius, a, um {ἐπίκτητος}, apud Plaut. & Ouid. 6 Fastor. Id est Adfectitius.

ASCLEPIADES, pen. cor. {Ἀσκληπιάδης} historicus Cyprius, quo tempore Pygmalion in Oriente regnabat. ¶ Fuit & philosophus eo nomine, de quo Cic. lib. 5. Tusc. Hic autem, qui scripsit de Prudentia, medicorum eloquentissimus, Cn. Pompeio familiaris, quum in arte Rhetoricæ faeul tates decoxisset, medicinam fectatus est, aliam à cæteris viam ingressus. Dicebat salutem conflare cibi potusque abstinentia: præterea gestationes, ambulationes, fricationes. Ipse condita nouis fectis, spretis legatis & politicationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur, relato è hoste homine & seruato: sed maxime ipsonsione fatta eum fortuna, ne medicus crederetur. Si vnquam inualidus vllo modo fuisset ipse: & victor fuperna ab senecta lapsu fcalarii exanimatus est. Haec Plin. lib. 7. cap. 37. De eo quoque multa refert Apul. lib. 2. ¶ Afclepiades alius fuit Antiochenus martyr.

Afclepias, adis {ἀσκληπιάς} herba est, ramos oblongos, & hederæ fo lia habens; & radices numerosas: ita dicta ab Afclepio inuentore. Dioscor. lib. 3. & Plin. lib. 26. cap. 5. & Galen. lib. 6. de Simp. medicam. facult.

ASCLEPIODORVS, pend. prod. {Ἀσκληπιόδωρος} pictor erate Apellis, Olympiade CXIII, quem in symmetria mirabantur ipse Apelles. Huic Mnason tyrannus pro XII duis dedit in singulos mnas tricenas, vt ait Plin. lib. 35. cap. 10. ¶ Afclepiodorus item fuit Alexandrinus, singularis ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionem cognitionemq; herbarum & lapidum. Author Suidas.

Afclepius, genus herbæ, quam & Asclepion vocamus; sic dictum, quoniam is filium Panaeam vocauit. Plin. lib. 25. cap. 4.

ASCLETARION {Ἀσκλητάριον} Mathematicus fuit temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat se disserpum iri à canibus. Eaproptersa Domitiano iussus est interfici, & securanissime fepelri, vt vanitas eius arus redargueretur. Sed regenina ne impellias dilecto funere, semustum eanes disserpere. Sueton. in Domitian. cap. 15.

Afcoli 2, oum. plur. {Ἀσκωλιασμός} Festa erant apud Atticos, quibus inter vires saltantes bacchabatur: vnde & ab vtribus oomina fumpsere. Meminit Virgilius Georgicis,

Vnctos saltare per vtres.

ASCONIVS {Ἀσκώνιος} Padianus historicus circa Neronis tempora, annonitæ LXXIII captus luminibus, XII postea summo eum honore & hominum gratia vixit annos. Author Euscbius. Hic etiam in Ciceronis orationes commentarios edidit.

Afcopera, æ, pen. prod. {Ἀσκωπήρα} Latinè dicitur mactipulum, aut facculus pellicius. Compositum ex {ἄσκος}, quod vtrem: & {πήρα}, quod peram hue facculum significat. Suet. in Claudio Nerone, cap. 45. Alterius collo & ascopera dehgata, simúlque titulus, Ego quod potius sed eu eluem metuilli. Sacculus ille allugatus collo Neroniano statuae, significabat Neronem metuendum esse, dum eulo fuppleium meret. Turnebus tamen legendum ita esse affert: Alterius collo afcenta dehgata, quum antea Afcopa eo in loco legeretur.

ASCRA {Ἄσκρη} Bœotiæ vicus ad radices montis Heliconis, Hesiodi poetæ clarissimi patria, teste Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 14. Iniumuie vati non tamen Aefea fuo. Inde Afcræus nomen adiectum. Virg. a. Georg. Afcræumque cano Romana per oppida carmen. Et Ouid. 6. Fast. Afcrææ aues.

Afcribo, afcribis, pen. prod. afcripsi, afcriptum {προσγράφω} afcribere, ex Ad & Scribo compositum, significat Adscriptum aliquod, nomen, vel sententiam alicuius, vel etiam dem subiungere. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 7. In qua primum erat quod antiquor dies in tuis fuisset afcripta literis, quàm in Cæsaris.

Afcribere, adiungere, vel etiam addere fine scripto, & quouis modo. Plin. lib. 13. cap. 22. Et feruilam inter externas diuiste conuenier, arborúmque genere afcripsiste. Cic. de Optimo gen. orat. Qui Tubyd: dem laudauit, afcribat & noftram fententiam.

Afcribere ad numerum aliquem. Cic. Q. frat. lib. 1. 1. Hùc ad tum numerum libenter afcribeo.

Afcribere in legibus. Cic. pro Ceeinna, Nam oili esset, hoc in omnibus legibus non afcribertur.

In Senatu. Cic. pro Ceeinna, Hoc tibi respódeo, afcripsiste eandem Syllam in eandem legem, fiquid ius non esset togari, eius ea lege nihilum rogatum.

In ciuitatem, in ciuitate, & ciuitati, Reeipi in ciuem. Cic. pro Archia, Quæ quum esset ciuitas æquissimo iure ac fœdere, afcribi se in eam ciuitatem volue. Ibidem, Prefertim quòd ais quoque in ciuitatibus fuerit afcripsus. Ibidé, Qui fœderatis ciuitatibus afcripsi fuisset.

In numerum, ad amicitiam. Cic. 2. Philipp. Tu verò afcribe me tatem in numerum. Idem 3. Offic. Admiratus eorum ádem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium afcriberent.

¶ Numinibus, pro Accenseri & annumerari, & vt vulgò loquuntur, canonizari. Plin. lib. 2. cap. 7. Horat. 1. epist. 20.

¶ Afcribi facto. pro Adiungi. Plin. lun. lib. 8. epist. 6.

¶ Afcribere pœnam fœderi. Cic. pro Corn. Balbo, Qui hanc pœnam fœderibus afcribat, vt omnium præmiorum beneficiorúmque noftrorum expertes fateat fœderatos.

¶ Aliquem alteri. Cic. pro lege Manil. Mea quidem fententia, Quirites, vnus A. Gabinius, belli maritimi, rerúmque gestarum author, comes Cn. Pompeio afcribitur.

Aliquem tutorem liberis suis. Cic. pro Cluentio.

Tutorem pupillo. Paulus in l. Neseanius. D. de excusationib.

Ale eu falurem. Cic. Att. lib. 13. Et te fororóque tuum & matrem maximè diligit, faluémque tibi pluriinam afcribit.

¶ Afcribere sibi, pro Tribuere & impurare. Cic. Neque enim mihi negligentiam velim afcribas.

Sibi in testamento, Est sua manu, ciúsve qui in potestate est, aliquid in rem fuam alieno in testamento scribere. l. 15. D. ad L. Cor. de fal.

Afcribere & attribuere. Cic 3. de Nat. deor. Nonnunquam bonos exitus habent boni: eos quidem afcribimus attribuimúsque fine vlla ratione diis immortalibus.

Afcriptus, participium {προσγραφείς}, vt, Afcripta dies literis. Cic. ad Q. frat. 3. 17.

Afcriptus Heraclensis. Cic. pro Archia, Adsunt Heraclienses legati nobilissimi homines, huius iudicij causa, tum mandatis & cum publico testimonio venerunt, qui eum afcriptum Heraclienem dicunt.

¶ Afcripti dicebantur, qui in colonias nomina dedisient, vt essent coloni. Festus.

Afcriptio, verbale {προσγραφή} Cic. pro Cecinna, Vt ne longius abeam, declarat ista afcriptio esse aliquid.

Afcriptitius {προσγραφόμενος} Qui (vt ait Valla) ad aliquam rem afcriptus est, & qui ex numero eorum est qui se in alterius imperium dedederunt. vt, Afcriptitius ciuis. Cic. 3. de Nat. deor. Quos, quasi nouos & afcriptitios ciues in eælum receptos putant.

Afcriptitij dicuntur illi quos villanos vocamus, quòd villæ (vnde Villici dicti) afcripti, & enlonanze conditioni addicti, aut ipsi fint, aut eorum maiores fuerint. Quarum rerum vestigia non obscura multis in locis extant, quod rameo nomen loquentium iosciita in contumeliam sim vertit. Villanum enim & vilem vernacula simplicitas confundit. Haec Budæus. Rursus idem alio loco, Afcriptitius non multum à seruo differebat, qui fcilicet eum certa & posse fionibus vendi poterat, vt seruus eum peculio. l. Ne dnutius. 20. C. de Agricol. & censitis.

Afcriptitij vocari possunt Latinè in collegiis magistratuum; qui vulgò Creati & extraordinarij vocantur, vt nonnulli sunt hodie inter rationales & præfectos rationi orum, quos *Clerici magistratuum temporum* appellamus. Budæus.

Afcriptitij, Veluti quidam scripti dicebantur, qui supplendis legionibus afcribebantur. Hos & Adcensos dicebant, quòd ad legionum cenfum essent afcripti. Quidam Velatos, quòd vestiri inermes sequerentur exercitum: nonnulli Ferentarios, quòd fundis, lapidibusque præliarentur ea modò ferrent, quæ in hostes iacerent: alij Rorarios, quòd id genus hominum antequam acies conseri, in modum rorantis tempestatis dimicarent. Festus.

Afcriptor {προσγραφεύς} verbale; videtur idem significare quod Subscriptor. Est autem Subscriptor (vt ait Perdanus) cauidem qui adiuuare causam poterat. Cic. pro Domo sua, Denique ille nouitius Ligur, vexalis afcriptor & subscriptor tuus, quum M. Papirij sui fratris esse testamento & iudicio improbatus, mortem ciusse velle perfequi dixit.

¶ Afcriptor, vt Subscriptor pro fautore & aliipulatore. Cic. Poli reginum, itaque exitus non modò falutis defensoi, qui antehoc vnò be ficium fuerat inimicis, verum etiã afcriptor dignitatis ex tat. Budæus.

Author & afcriptor in restituendo. Cic. Poli reditum, Quòd si Q. Metellus illo tempore cósul fuisset vnicus, dubitatis quo animo fuerit in me conferuando futurus, quum in restituendo authorem fuisse afcriptorémque videatis?

Afcriptura, pen. prod. {προσγραφή} Idem quod afcriptitius. Plaut. Menzch. Idem istue alius afcriptus ad lemooem fuisti.

¶ Afcriptius, inquit Varr. lib. 6. de ling. Lat. quòd olim afcribebantur inermes, qui fuec ederent armatis militibus, fiquis eorum deperisset.

ASCRIVM {Ἀσκήριον} vrbs Liburniæ Prol. hodie Afcriuium.

ASCVLVM, pen. cor. {Ἄσκουλον} oppidum est Apuliæ memorandum eladeillata Pyrrho à Curio & Fabricio Romanis eoofsulbus, velatè osfiedit Plutarch. in vita Pyrrhi. Ab hoc Afculanus, adiect. pen. prod. Cic. de clari Orat. Bartus Afculanus cuius sunt aliquot orationes Afculi habitæ.

ASCYRON {Ἄσκυρον} herba eadem est, quæ Androsæmoe. Vide suprà in dictione ANDROSAEMON.

A S D

ASDATAE, populi sunt Caucasi montis iocolæ, apud quos Calais gémaasciitur. Author Plin. lib. 37. cap. 8.

ASDRVBALES, pen. cor. {Ἀσδρούβας} genet Amilcaris patris Annibalis: post eius mortem sepeem annos imperium tenuit fauente factione Barchina, demum à seruo barbaro, cuius domitum occiderat, interfectus est in medio fuorum. qui comprehensus deinde à cireuolatoribus, haud facti portentes, inter cruciatus & tormenta, fpeciem sem per ridentis præbuit. Author Liu. lib. 21.

Afdrubal item, Gisconis filius, cuius meminit Plutarchus in vita Scipionis.

Afdrubal item alius fuit Annibalis frater. de quo vide eum qui An nibalis visam Latine conscripsit. nam Græcè à Plutarcho compofita non extat. quæ quidem veneris in lucem, eam cæteris Plutarchi vitis.

Præterea Afdrubal, cui Caluo cognomẽ erat, eo tempore quo Annibal in Italia erat, in Sardiniam dux classis mittitur: sed tempestate reiectus ad insulas Baleares; ibi tantisper quoad quassas reficeret naues, resedit. de quo plura apud Liuium.

Afdrubal, præter hos alius fuit dux tertio bello Punico à Scipione Æmyliano victus factæ deditioot. Eius vxor qui pauris antè diebus à viro impetrare aon potuisset vt ad victorem trasfugeret, in medias vrbis flammas fese eum filis iecit. Author Liu. lib. 51. Ouid. 6. Fast. Et cecidit telis Afdrubal ipse fuis.

A S E

ASELLI, due stellæ appellatur in signo Caneri, exiguum inter illas spatium obtinente nubecula, quam Præsepia appellant. Plura Plin. lib. 18. cap. 35.

ASELLIVS Sempronius historicus, & tribuous militaris fub Scipione Æmyliano apud Numantiam fuit, idque bellum literis mandauit. Citatur sæpe vestus à Gellio. ¶ Afellius item Claudius, cques Romanus, Tribunus militum fub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda furtitudine. Huius meminit Volaterr.

Asellus, Vide ASINVS.

A S I

ASIA (ἀσία) tertia pars est orbis, tametsi magnitudine Europæ & Africæ par sit. Sic autem dicta volunt ab Asia Iaperi coniuge, quæ Oceani & Tethyos filia fuit: vel (vt Herodoto placuit) à Prumethei matre. Lydis verò, ab Asiæo Atys filio. Vnde & gens quædam Sardis Asia dicitur, vt tradit Eustathius. Est autē Asia duplex: maior, & minor quæ in se continet Phrygiam, Cariam, Lycium, Lydiam, Lycaoniam, vt est apud Strabonem & Pomponium. Asia hæc minor, hodie vocatur Anatolia seu Turcia. Cic. pro Flacco, Nanque (vt opinor) Asia vestra consitat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Huius vocis prima corripitur. Virg. l. 7. æneid. Horat. l. 1. Serm. far. 7.

Brute prætore tenente Ditem Asiam.

Amœna Asiæ. Tacit. lib. 3. Per Amœna Asiæ atque Achaiæ.

Asia opima. Vide OPIMVS.

Asiam curare. Tacit. lib. 4. Qui proconsul Asiam curauerat.

Asia, Asiæ, fœm. gen. prima prod. (Ἀσία τὸ πᾶν) Stephan. palus est Mysiæ, Caystro fluuio cohærens. Alia vero quum pronunciam significari primam corripit. Hæc ex Scruio in illud 7. æneidos,

-sonat amnis, & Asia longè Pulsa palus. Et in illud 1. Georgicorum, - & quæ Asia circùm

Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri. Quo in loco adiectiuum est Asiæ Vt fit, Asia prata. Sunt tamen qui Scruio non subscribant, negantes vllam esse paludem quæ vocetur Asia: dicunt esse in vroque Virgilij versu Asia adiectiuum esse, pro Asiatica, seu Asiæ regionis: nam Mysia & Cayster in Asia sunt. Adde quod ἀσία Græcis pratum significat: ἀσιάζω, ludum & cœnum.

Asiagus, pen. corr. (ἀσιάγος) vel ἔθι, Asiaticus. Quid. 12. Metam.

Asiaticus (ἀσιάτικος) adiectiuum. Virgil. 4. Georgicorum,

Arque Ephyræ atque Opis, atque Asiæ Deropea.

Asiaticus, adiectiuum, penul. corr. (ἀσιάτικος) vt, Asiaticum orationis genus. Cic. de claris Orat.

Asianus, aliud adiectiuum, pen. prod. (ἀσιανὸς.) Qui est ex Asia. Quintil. lib. 8. cap. 2. & lib. 12. cap. 10.

¶ Asiani, Asiæ publicani, Id est, equites Romani. Nam omnes publicanorū societates erant ex ordine equestri. Cic. ad Att. lib. 1. epistol. 14. Asiani, qui de Censoribus conduxerunt, questi in Senatu, se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse vt inducerentur locatio, postulauerūt.

Asiarches (ἀσιάρχης) Vir cranē ciuium Asiaticarum ciuitatum consensu delectus, qui communia negotia curaret: de quibus Strabo lib. 14.

Asis, Asidis, pen. corr. vt, Asis terra, pro Asia. Ouid. 9. Metam.

ASIDA, æ, oppidum mediterraneum, in Bætica Hispaniæ regione. Plin. lib. 3. cap. 2.

ASILAS (ἀσίλας) Auguris nomen, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum. Virgil. lib. 10.

Tertius ille hominum diuūmque interpres Asilas.

Asilus, asili, m. gen. pen. prod. (ἄσιλος) Insecti genus quod horrisonum stridorem facit. Virgil. 3. Georgicorum,

Est lucos Silari circa, ilicibusque virentem

Plurimus Alburnum volitans, cui nomen asilo

Romanum est, cessiron Graij vertere vocantes. Græci itaque ἀσῆλον vocant a fono vocis: vnde poetæ diuino correpti furore, estro concini dicuntur. Vide Chiliadas Erasmi. Seruius ait vulgò tabanum appellari.

ASINARIES (ἀσινάρις) vel (vt est apud Strab.) Asina, pen. corr. Vrbs est Peloponnesi iuxta Mellenium: vnde sinus Asineus. Author Strab. lib. 8. Et Pompon. lib. 2. Lucan. lib. 8,

-vique fecarer,

Quas Asinæ cautes, & quas Chios asperat vndas,

Hos dedit in pœnam, ennec hos in puppe tuentes.

¶ Asinæ item, insula est vna ex Sporadibus, quas Electrīdas nonnulli vocant: iuxta Adrianeo, cuius meminit Pomponius lib. 2. & eius interpres Vadianus.

ASINIVS Pollio (ἀσίνιος πολλίων) celebris in primis orator fuit Romæ, Augustique amicus. Is primus omnium Romanorum, aduocatus ho minibus, scripta sua recitauit. A Quintiliano autem his verbis taxatur, Multa in Afinio Pollione inuenta, summa diligēia: adeo vt quibusdam etiam minima videatur: & consilij & animi sani a nitore & iucunditate Ciceronis tralūge abrū, vt vnderi possit seculo prior. Hactenus Quint. lib. 10. cap. 1. ¶ Afinius Gallus, eius filius, vir etiam doctissimus (vt Seneca testatur in Declamationibus) libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrē Ciceroni prætulit. Author Ceselius. Plin. lib. 11. epist. Cotta quos Claudius Cæsar postea Ciceronis eloquentiæ defensionem, vt author est Tranquillus in Claudio. ¶ Præterea alius fuit Afinius cognomento Capito, doctissimus artis grammaticæ: librum eciliquit epistolarum, in pri mâque ad Pacuuium Labeonem scripta, erat titulus, Pluria & non plura simili oportere: ratione scio, ad dit. Author Gellius. ¶ Præter hos Afinius Pollio fuit Trallianus ille, docuit Romæ tempore Pompeij Magni, successit scholæ Timagenis, scripsit bellum ciuile Cæsaris & Pompeij. Author Suidas.

Asinus, pen. corr. (ὄνος) animal notum: cuius fœmininum, Afina. Varro 2. de Re rustica. cap. 8. Ex equa enim & asino fit mulus. Contrà ex equo & asina hinnus.

Ab asinis ad boues transcendere, prouerbium, pro eo quod est ex humiliore conditione ad dignorum patres transire. Plautus Aulul. 7. Erasmus.

¶ Afini homines, pro stupidis & stolidis. Plaut. Pfeud. 4. Neque homines magis asinos vnquam vidi, ita plagis colle callent. Cicero in Pisonem, Quid nunc re aliæ literas doceamus non opus est verbis, sed fustibus. Inde Asellus bipes apud Iuuenalem. Vide Bipes, in BIS.

Asellus (ὀνάριον) diminuiuum. Plin. lib. 17. cap. 5. Campum nullis quam siccus est, arabilem rarius posit in bres, vli aselio.

Aureus asellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

Miseranda sortis asellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

A S O A S P

Lentē gradiens. Ouidit. Metam. de Mida.

Pandus asellus. Id est, eurusus. Ouid. 4. Metam. de Sileno.

Rudens. Ouid. 12. Fast.

Tardus. Virgil. 1. Georg.

Agitator asellū. Id est, agaso. Virg. 1. Georgicorum,

Demitto auriculas, vt inquæ mentis asellus

Quum grauius dorso subierit onus. Horat. lib. 2. epist. 1.

Onustus asino. Cic. Att. lib. 12.

Fabulam narrare furdo asello, prouerb. Horat. 2. epist. 2. In eos qui non audiunt, qui non attendunt, qui sermonem negligunt, aut respuunt.

¶ Asellus, Pisti is, dictus quòd si colore emericio: quemadmodum & asinus vulgo mercilium vocatus. Plin. lib. 9. cap. 17.

¶ Asellus Stellæ dux in signo Cancri. Plin. lib. 18. cap. 35.

Asinarius, adiectiuum (ὀνικὸς) Quod pertinet ad asinum: vt, Mola asinaria quam circumagit asinus. Et Plauti Asinaria dicta est comœdia, quòd de asinorum venditione tractet.

Asinarius, substantiuum (ὀνικὸς) Qui pascit asinos, vel qui asinos ducit. Cato cap. 10. Operarios, quinque, bubulcos tres, fabulcum vnum, asinarium vnum. Sueton. in Augusto, cap. 96.

Asininus, pen. prod. aliud adiectiuum (ὀνικὸς, ὀνώδης) Quod est asini: vt, Asininus pullus, Varro. a de Re rusti. cap. 8. Ossa asinina, Plin. lib. 16. cap. 36. Asinina prunæ, idem lib. 15. cap. 13.

ASINIVS, cognomen fuit Cornelium: quod à Co. Cornelio Scipione ad posteros est propagarum. Hic enim quum sponsores ab eo poscerentur, asinam produxit in forū cum pecuniæ onere, quasi pro sponsoribus præsens pignus: & impuc ob causam Asina postea dictus est, vt scribit Macrobius lib. 3. Saturnal.

Asio, nis (ἀσιὼν) Auis est ignere noctuarum, minor bubone, plumas creētas habens aurium modo. Plin. lib. 10. cap. 23. Oris bubone minor est, noctua maior, auribus plumeis eminentibus: vnde & nomen illis. Quidam Latinè Afionem vocant.

ASSIVS (ἄσσιος) oppidum, cui mons imminet: & Assinates, pen. prod. qui oppidi incolæ Plinio & Ptolemæo.

ASTVS (ἄστυς) filius fuit Dymantis, vt in Iliade scribit Homerus. Hic aduersus Græcos Priamo fauit. ¶ Fuerunt & alij Asij, quorum pater fuit meminit Homerus. ¶ Est & Afius Ptolemæo Senonum fluuius in Italia. Æsium hodie, vulgo Esino.

Asius lapis (λίθος ἄσιος λίθος) Est pumicis instar leuis, fungosus, friabilis, lutei coloris, intercus sanibus venis. Hoc, quòd carnes obsumat, vicebitur antiquitas ad defunctorū sepulcra, vt author est Plin. lib. 36. cap. 17. In Asso (inquit) Troadis lapis sarcophagus fissili vena scinditur. Corpora defunctorum condita in eo absumi constat intra quadragesimum diem, excepto dentibus. Hæc ille. Plura vide apud Dioscor. lib. 5. cap. 169. Et Galen. lib. 9. Simplic.

A S O

ASOMATOS (ἀσώματος) Latinè dicitur sine corpore. Cic. 1. de Nat. deor. Quòd verò sine corpore vllo deum vult esse, vt Græci dicunt, ἀσώματον id quale esse possit, intellīgi non potest.

ASOPATES (ἀσωπάτης) populi sunt gentis Epiroticæ, qui Acarnaniam inhabitant. Strab. lib. 7.

ASOPIDES, Vide ASOPIS.

ASOPIADES, patronymicum masculinum (ἀσωπιάδης) quod apud poetas recipitur pro Æaco Asopi nepote, qui pater fuit Æginæ, matris Æaci. Ouid. 7. Metamorphoseos.

Huic Asopiades, Peleus irrita, dixit, &c.

ASOPIS, pen. prod. (ἀσωπὶς) Asopidos, Danaë Asopi fluuij filia. Ouid. 6. Metam. Aureus vt Danaen, Asopida lusserit ignis.

ASOPIS, idis (ἀσωπὶς) Regnerula est Peloponnesi, in tractu Achaiæ propriè dictæ, circa Phlium terminata dicta ab Asopo fluuio cui adiacet. Ab Homero Arathyrea dicitur, teste Plin. lib. 4. cap. 5. Strabo lib. 8. enā Asopiam appellat.

ASOPVS, pen. prod. (ἄσωπος) amnis Sicyonīorum, vt ait Strabo. Propert. lib. 3. eleg. 15. Sæpe vago Asopi flumina pernoua fluenta. ¶ Est nē Asopus alius fluuius Thebas præterfluens. ¶ Item alius in Heraclea Trachinia, lacens apud Prigum, quem Prasopios nominant. ¶ Est item hoc nomine fluuius in Paro insula. Horum omnium meminit Strabo lib. 8.

ASOVS, fluuius est, esse Ilio lib. 6. bel. Maced. alluens Heracleam citeriorem, situm in radicibus montis Oeæ. Hunc esse conici potest, de quo Plin. lib. 4. cap. 10. In ora Heraclea, fluuen Apidas. Hic à Bocatio Asasius, ab aliis Asæus vocatur.

ASOTVS, asoti, pen. prod. (ἄσωτος.) Asoti (inquit Budæus) dicitur verbor Græco, qui luxu & ganeæ studio sunt perditi. & lanne nequā verbo significantissimo: eorum que vitium asotia, quam Gell. lib. 17. cap. 10. luxum, prodigalitatem atque nequitiā interpretatur. de quibus Cic. in 1. de Fin. loquens, ita inquit, Nolim enim mihi fingere asotos (ve soletis) qui in mensam vomant, & de conuiuiis auferantur, eruditque postridie se rursus ingurgitent, qui Solem (vt aiunt) nec occidentem viquam viderint, nec orientem, qui cōsumptis patrimoniis egestate nemo nostrūm istius generis asotos iucundē putat viuere.

Asotos, aduerbium Græcum (ἀσώτως) Incontinenter, prodigaliter. Martial lib. 4. epigram. 9. ἄσωτος ἀσώτως.

A S P

ASPAGONES, populi Indiæ regionem vitis, & lauri, & busi, pomorumque omnium in Græcia nascētum fertilem incolentes. Horum meminit Plin. lib. 6. cap. 21.

Aspalathus (ἀσπάλαθος) Frutex est furculosus, multis spinis horrens, cuius meminit Galen. lib. 8. Simp. ſic inquiēs, Aspalathus gustu quidem acris simul & astringens est: faculare verò ex dissimilibus constat, nempe partibus fuis acribus exsalfacientes, partibus verò aliis, aulteris scilicet, refrigerans. Hactenus Galenus. Vide & Dioscor. lib. 1. cap. 19. ¶ Aspalathus, Spina est candida (teste Plin. lib. 12. cap. 24.) magnitudine arboris modicæ, flore rosæ, cuius radix vnguentis exportatur. Putatur id em esse cum eo quod hodie officinæ Lignum Rhodum appellant. Vide Ruell. lib. 1. cap. 38.

Asparagus

Asparagus, asparagi, m. (pen. corr. ἀσπάραγος) herba: dicta, vt ait Festus, quòd in aspero virgulto nascatur. Varro 4. de ling. Lat. Asparagi, quòd ex asperis virgultis leguntur, & ipsi asperi sunt, tion lenes. Mart. lib. 13.

Mollis in aquoreæ quæ creuit spina Rauennæ,
Non erit inrultis grauior asparagis. Hinc prouerbium de re quæ celeriter fit, dicitur, Citius quàm asparagi coquantur. Vide Chiliadas Erasmi.

Asparago, inis, pen. corr. (ἀσπάραγος) vitium ex pluuia, vndæ contractum. Calliph. in l. 4. §. 2. D. ad l. Rhod. de iact.

Aspasia (ἀσπασία) mulier Milesia fuit magna doctrinæ fama, sophistria & rhetoricæ magistra: Perielem docuit, simul & amauit, ab eoque in matrimonium accepta quum esset captiua, caussa fuit & ipsa Pyrronis quidam historiarum auctor de Coenionete variam historiam scripsit, vt idem Suidas author est.

Aspathines (ἀσπαθίνης) ex Persis vnus, qui cum Dario in Smerdim magum coniurauerat. Herodot. lib. 3. Mufarum 3.

Aspectabilis, Aspecto, Aspectus, Vide Aspicio.

Aspelis, vnum ex Cypri insulæ nominibus, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Aspello, aspellis, aspuli, aspulsum (ἀσπίζω) aspellere, Pellere à se. Plaut. Capt. 10. Nec vt exilium exitio est, neque ædeo spes, quæ mihi hunc aspellat. Cic. 2. Tusc. Sed longè à tanto numine aspellor louis.

Aspendios. Vuæ genus & amnatum ars, quod nec ab vlla alite etiam attingitur, author est Plin. lib. 14. cap. 18.

Aspendys, citharœdus fuit, à quo prouerbium, Aspendij citharistæ. Vide Iuuenalem in Cano.

Aspendys (ἀσπένδυς) Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificium. Hic Veneris simbus fuit, de quo & author eius generis Mopsus ex Argo hinc profectus, & primum obuium sacrificare vouerat: concreuit autem fus. Author Stephanus, & Pomponius lib. 1.

Asper, aspera, asperum, pen. corr. (τραχύς) a verbo Græco deducti videtur, a sero. Proprie autem vocamus asperum, quod vel visu, vel gustu, vel tactu, aut alio sensu insuaue est, vt ait Sipontinus. Hinc asperam arteriam vocat Plinius, atque adeo medicos omnes, quam Græci τραχεῖαν, propter multorum semicirculorum asperitatem.

Asperum & lene, contraria. Cic. 2. de Finib. Sensus tudicat dulce amarum, lene asperum, longè prope & c.

Leuis & asper, contraria. Cic. 11. Part. Orat. In locis autem & illa naturalia leuis aqua, asper, salubres ao perniciosa, & c.

Maris aspera. Tacit. lib. 4. Hoc est, asperitates.

Asper sti. Siticulosi, animodum frigens, & nimia siti os asperum habens. Virg. 3. Georg. de serpente.

Æquore quoties asperior. Ouid. 2. Fast.

Asperrimo hyemis Tempora vique progressus. Tacit. lib. 3. Aut substantiuum est, aut subaudiatur, Tempore.

¶ Asper, Iniquus. Virg. 12. Æneid. Quin aspera Iuno. Seruius.

Asper natura, & omnibus iniquus. Cic. pro Cn. Plancio, Tu delegas ex omni populo aut amicos tuos, aut inimicos meos, aut denique quos ignorabis, quos inhumanos, quos crudeles esse dixisti, & c. Eodémque adiungas, quos natura putes asperos, atque omnibus iniquos?

¶ Asper, Asperna tor, fastidiosus, ingratus. Virg. 8. Æneidos.
-trebusque veni noo asper egeou. Seruius.
Monitoribus asper. Horat. in Arte poet.
Prompsum ad asperiora ingenium Druso erat. Tacit. lib. 1.

¶ Asper animos. Liu. 9. bel. Maced. Asperi proculdubio animi, & linguæ acerbæ, & immodicè liberæ fuit: fed inuicti à cupiditatibus animi, & rigidæ innocentiæ.

Adius. In asperis.
Bella. Horat. 2. epist. 1.
Cornu aspera bos, quæ coralbus ferire soles. Virgilius 3. Georgicorum.
Horrere capillis asperis. Horat. Epod. 5.

¶ Cena aspera Plautus Canna, Redibo hùc ad cenem, ad cenam asperam.

Crabio. Virgil. 4. Georg.

Asperior & durior doctrina. Cic. pro Murœna, Accessit his tot, doctrina nec moderata nec mitis, sed, vt mihi videtur, fauló asperior & durior, quàm aut veritas aut natura patiatur. de Catonis virtutibus.

Dominatio nimia atque aspera. Pomponius in l. 5. & quum plaeuisset. D. de origin. iuris.

Tacere. Tacit. lib. 15. Ille ferociam amici metuit, spe asperis facetiis illusus.

Gens culta aspera. Virg. 7. Æneid.

Exuere cultu aspera. Horat. 2. epist. 2. Id est, læuigare.

Glacies. Virgil. 10. eclog. 10.

Homo asper & durus oratione & moribus. Cic. 4. de Fin. Peripatetici verba tenent mordicus, quæ dum sibi coelli ex ordine nolunt, horridiores euadunt, asperiores, dentiores, & oratione & moribus.

Aspera ereseit hyems. Ouid. 11. Metam.

Iugum. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Lapis. Ouid. 3. de Arte.

Leo. Horat. 3. Carm. 2.

Lingua. Virg. 12. Georgicorum,
-& obsellas fauces premit aspera lingua. Obsellas fauces: Id est, clausas. Aspera, nimia siccitate. Seruius.

Litera. Quid. 1. fast. De Lemuriis loquitur, quæ remuria dicta fuerant, sed mutata.

Loca. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Lupus dulcedine sanguinis. Ouid. 11. Metam.

Nubila. Lucret. lib. 6.

Nummus. Recentes eulus & signatus. Suetonius in Nerone. Perfusus fauilla.

Odia. Virgil. 2. Æneid.

Aspera & horrida oratio. Cic. in Orat. Et grandiloqui, vt ita dicã, fuerunt cum ampla & sententiarum grauitate, & maiestate verborum, vehementes, & c. quod ipsum alij aspera, tristi, horrida oratione, neque perfecta, neque concluſa, & c.

Asper & malediczt patronus. Cicero de claris Orat. C. Fimbria reprobatus ísdem fere, fed longius ætate prouectus, habitus est fané luculenté patronus asper, & malediczs, genere toto paulò seruidior atque commotior.

Pelles. Horat. 2. Carm.

Piper. Plin. lib. 12. cap. 7.

Aspera signis pocula, pro Sculpta, anaglypha. Virgil. 5. Æneidos.

Seruius,

Pugna. Virgil. 12. Æneid.

Rubus. Virgil. 3. eclog.

Sapor. Virgil. 4. Georg. de flore amello.

Saporis asperrimi fruges. Plin. lib. 12. cap. 12. Et lib. 14. cap. 2.

Saxa. Cic. 1. Tuscul. Ouid. 6. Metam.

Seeula. Virgil. 1. Æneid.

Sentes. Virgil. 2. Æneid.

Studia asperioribus formare mentem. Horat. 3. Carm. ode 24.

Sylua. Virg. Georg. -interunt segetes, subit aspera sylua. Sylua autem hor loco de herbis intelligendum, vt Seruius adnotat.

Sylua aspera & denſa. Cic. Artico. lib. 11.

Tempora. Cicero pro Cornelio Balbo. Summa vtilitate ac maximo fere præsidio in periculis atque asperis temporibus earendugo erit.

Aspera tractatu terra. Plin. lib. 17. cap. 7.

Verba. Quid. 2. de Ponto, eleg. 6.

Victus. Plaut. Capt. 4.

Vinum. Teren. Heaton. 3. t.

Virtus. Silius lib. 7.

Studiis beli asperrima vrbs. Virg. 1. Æneid.

¶ Aspri pro Asperi, Synæresis vſitata apud poetas. Virg. 1. Æneid.

Asperitas, penult. corr. (τραχύτης, τραχυτῆτος) contraria est lenitati, authore Donato. Cic. 4. de Finib. Quam illorum fruſtiam atque asperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem sententiarum, nec dissérendi fúnas probauit.

Asperitas arci. Plin. lib. 9. cap. 3.

Loci inquus asperitas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.

Asperitas animi. Plin. lib. 12. cap. 14. de asperitate mearum spiritus fu vocis. Ergo & hæc animi asperitas, feu potius animæ, dulcioreſucco mitigatur.

Aeris asperitas. Ouid. ad Pisonem,
-tu mitis, & acri Asperitate carent.

Asperitas imbricata. Vide in Imbricata.

Asperitatem contemnionis, humanitate condire. Cic. 2. de Orat. Neque vlla rst temperatior oratio, quàm illa in qua asperitas contenionis, oratoris ipsius humanitate condiritur.

Verborum asperitas. Ouid. 14. Metam. Et apud Liu. 2. ab Vrbe,

Asperitas orationis.

Asperitas vitrum. Cic. 9. Philipp. Et Liu. lib. 8. bel. Pun.

Vocis asperitas. Lucret. lib. 4.

Asperitatis & inuidiæ corrector. Horat. 2. epist. 2.

Asperitas agrestis, & inconeinna. Horat. 1. epist. 19.

Asperiter, Aduerbium antiquum. Naunius Pullus, Vbi ru nequaquam cubares asperiter. Ex Nonio.

Asperè, aduerbium (τραχέως) pro Durè & insolenter. Cicero Lentulo, lib. 1. 5, Posteaquam Pompeius apud populum ad v tre Idus Februarias, quum pro Milone diceret, clamore conuinciose iactatos est, in Senatuque à Catone asperè & acerbè nimium magno silentio est accusatus.

Insigniter atque asperè vituperare. Cic. 2. de Orat.

Asperè & vehementer loqui. Cic. 2. de Orat. M. Cato Galbæ grauis atque acer inimicus, asperè apud populum Romanum, & vehementer est loquutus.

Nimis asperè tractare aliquem. Cic. Q. fratr. lib. 2. ep.

Dicta in aliquem asperè & ferociter & liberè. Cicero pro Planeio, Publieanorum in Q. Sexuolam vitum omnibus ingenio, iustitia, integritate præstantem, asperè & ferotter & liberè dicta commemorem?

Scribere asperius quàm mores patiantur. Cicero Attico, libro 9. Quod scribis, asperius me quàm mei patiantur mores, de Dionysio scripsisse vide quàm, & c.

Acceptum asperè. Tacit. lib. 3.

Asperrimè loqui de aliquo. Vide Loquor.

Aspero, asperas, pen. corr. (τραχύνω) asperare, Asperum facere. Columel. lib. 8. cap. 3. Aicenfus deinde aoibus ad rabulara per vranqoe cellam datur iunctis parieti modicis aftereulis, qui paulùm formatis gradibus asperantur, ne fint aduolantibus lubrici.

Asperantur apes. Varro de Re rustica, lib. 3. cap. 16. Minus valentium segna, & fune pilosæ & horridæ, vt puluerulentæ, nisi opsicij eas vrget tempus, tum enim propter labotem asperantur & inaeescunt.

Asperare vndas dicuntur Aquilones à Virg. lib. 3. Æneid.

Præceps discordia fratres asperat. Stat. 1. Thebaid.

Crimina asperare. Tacit. lib. 2. Ira moderans ne leniret, neve asperare crimina videretur.

Iram asperare. Tacit. lib. 18.

Sagittas offusus asperare: id est, incipidare. Tacit. in lib. de Germanorum moribus.

Saxo asperare pugionem. Tacit. lib. 15.

Asperaus penult. prod. Participium. vt, Asperaz alopeciæ. Plin. lib. 29. cap. 6. Et mufearum capita recentia, priusquam foloo feulneo asperaias. De alopeciis ſeplendis loquitur.

Aſpredo, pen. prod. (ἀσπρέδω) Id eſt, aſperitas, quæ contraria eſt læuitati. Celſus lib. 5. cap. 17. Interdum ſimile his quæ vocant Græci ἀσπρέδονα, aſpredine quadam & magnitudine ſua. De cæreinomate loquitur.

Aſperitudo, penult. prod. aſpritudinis (τραχύτης) identidem legitur apud Celſum lib. 7. cap. 23. Linguæ aſperitudo. Et cap. 26. Calculi aſperitudo. Et lib. 6. cap. 6. de imbre lituræ oculorum, Licet tamen etiam iſtidem medicamentis non inuiliter vtiquæ vel cicatrices, vel aſperitudinem extenuabit. Buchanan.

Aſperum, aſpreti, penult. prod. Locus aſper & abruptus. Liuius 5. bellí Macedon. Tabernacula ſtatuere in aſpretis & inæquabili ſolo difficile erat.

Aſperguſſum. Vide pōſt ASPERGO.

Aſpergo, aſpergis, aſperſi, aſperſum (ἐπιῤῥαίνω) aſpergere, Ex Ad & Spargo compoſitum, aliquantum madefacere ſignificat. Propert. lib. 1. elegi. 11.

Nonnihil aſperſis gaudet amor lacrymis.

Aram ſanguine aſpergere. Cic. de Nat. deor.

Aſpergere aquam dicunt, qui dicto quopiam reddideriat animum, ac mentem adeamerit. Mutuo ſumptum ab iis qui in deliquio, quam Græci ἀπὸ τοῦ ὁμοίου appellant, aſperſa in faciem aqua, ad ſui ſenſum reuocantur. Plaut. Trurul. Aſperſiſti aquam, am redis animus. Quod Terentius ſimpliciter, Redidiſti animum. Et alius in Chiaad.

Aſpergere falem cum abus. Plin. lib. 8. cap. 38. Et, Aſpergere ſale cænes, Idem lib. 15. cap. 6.

Minuto & triſo ſale carnem aſpergere. Columella libro 12. cap. 13. Ἐπιβρέχειν.

Aſpergere è fonte. Cic. Cecinna, lib. 6. 6. Eodem fonte ſe hauſturum intelligat laudes ſuas, è quo ſit lauare aſperſus.

Aſperſi ſemina artis. Plin. lib. 30. cap. 1. Primus extat (vt equidem inuenio) commentarius de arte magica Osanes, Xerxem regem Perſarum bello, quod is Græciæ inuaſit, comitatus, ac velut ſi manu artis portenſæ aſperſit, obiter inſecta, quatenque commaculeat, mundo. In ſcripturis noſtrorum eodem modo legitur Sparſiſſe.

Aſpergere moleſtiam, per tranſlationem. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 12. Nunc mihi iucundiuris plena epiſtola hoc aſperſit mol. ſtiæ, &c.

Graui ter comitari. Cic. pro Muræna, Sed ſi illius comitatem & fac ilitatem iure grauitas ſi uerit aſperſerit.

Meridiem vltra aſperſit ire. Cic. 2. de Orat. Quod tamen eſt mendariunculis aſperginibus.

Labeculam aliqui laudatione ſua. Cic. in Vatinium.

Labem dignitati alterius. Cic. in Vatinium.

Lingua aliquem. Author ad Heren. 4. Illi quotidie per forum medium, tanquam iubatus draco ſupra, dentibus aduncis, aſpectu rabido, ſpiritu venenato, circunſpectans huc & illuc ſiquem reperiat, cui aliquid mali faucibus affiare, quem ore attingere, dentibus inſecare, lingua aſpergere poſſit.

Maculis vitæ ſplendorem. Cic. pro Planclo, Hunc tu vitæ ſplendorem maculis aſpergis illiuiatis adulteria, &c.

Nutam alicui. Vip. in I. duo ſi fratres. D. de iure patronat.

Suſpicione, vel infamia aſpergi. Cicero pro Cæcina, Qui illius facti non modò ſuſpitionem, ſed ne infamia quidem eſt aſperſus.

Sales oratori aſpergere. Cic. in Orat.

Summa arte aſpergi omni genere orationis. Cic. pro Corn. Balbo, Vt aliqui ſermones hominum alienis bonis mercentium, etiam ad vrſtras aures permanarent, & in iudicio ipſo redundarent, deirco illa in omni parte orationis ſumma arte aſpergi videbatis.

¶ Aſpergere aliquid in epiſtolis dicimus, quum paues de re aliqua ſcribimus. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. Hæc aſperſi, vt ſcires me tamen in ſtomacho ſolere ridere.

¶ Sertulam Ebutio aſpergit. Cic. pro Cecinna, 13. Vide SERTVLA.

Aſpergere, pro ſalſis dictis carpere, & vellicare. Horat. 1. Sermon. ſatyra 4.

E quibus vnus ancæquauis aſpergere cunctos,

Præter eum qui præbet aquam, &c.

Aſpergo, aſpergunis, ſi em. gen. (ἐπιῤῥαίνω) Ipſe aſpergendi actus. Plin. lib. 36. cap. 22. Aſpergine & gelu peninſiqueruntur in teſtas, nec cōtra humores & auram maris robuſti. Quid. 3. Metam. de Delphinis. Videtur in Plinij exemplo accipi debere pro guttis aquarum ex humiditate parietis aut lapidum effluentibus.

Aſpergines parietum, guttæ illæ aquarum quæ ex humiditate parietum ſolent decidere. Plin. lib. 12. cap. 21. Virg. 3. Æneid. Saſſa ſpumans aſpergine canes.

Aſperſus, fa. ſum (ἐπίῤῥαν) participium. vt, Aſperſus oculis liquor, Plin. lib. 21. cap. 8. Et Horat. epiſt. 11. Aſperſus luto.

Leuiter aſperſus laudibus. Vide LEVIS.

Aſperſus, huius aſperſionis (ἐπίῤῥαν) verbale. Plin. lib. 11. cap. 53. Quæ inſecta appellauimus, omnia oles aſperſu necantur.

Aſperſio, Aliud verbale (ἐπίῤῥαν) Cic. 2. de Legib. Nam illud vel aſperſione aquæ, vel dierum numero tollitur.

Aſpergillum, aſpergilli (ἀσπερσόριον) Nouum, ſed non inelegans vocabulum. ſignificat autem inſtrumentum, quo aqua nos aſpergere ſolemus. Sipontin.

Aſperſim. Vide ASPER.

Aſpernor, aſpernaris (ἀπαναιδέομαι) aſpernari, deponens, Eſt auerti non ſolum deopere, ſed etiam animo. Aſpernari, recuſare, auertere, non agnoſcere. Eſt autem dictum à Sperno. Terent. Phorm. 2. 3. Quam iſ aſpernatur nunc tam illiberaliter. Hæc Donatus. Virgil. 1. Georg. Nec Pelaſgæ curam aſpernabere lemis. Vbi Seruius, Aſperuabere, Contemnes. Cic. 4. Acad. Habeo (inquam) ſenſum eam tuam, aequæ ram admodum aſpernor.

Aſpernari crudelitatem alicuius ab aris ſuis dicunt Deus. Cic. pro Cluentio, Cuius ego furorem atque crudelitatem deos immortales à ſuis aris atque templis aſpernatos eſſe confido.

Aſpernari, Contemnere ac negligere. Cic. 6. Verr. Ennenſium quæ rimonias nolite pec deos immortales aſpernari, uolite cōtemnere ac negligere, Iudices.

Aſpernari ac reſpuere. Cic. 3. de Orat. Quintilian guſtauit, qui eſt ſenſus ex omnibus maxime voluptarius, quam cui id quod valde dulce eſt, aſpernatur ac reſpuit? quis potionē tu, aut ebo dulci dubitus potrit?

Aſpernari literas alicuius. Cic. ad Attic. lib. 7. Non aſpernor Trebatij literas, à quo ne vnue diligi ſcio.

Rem cre & aſpernan. Cic. pro Sex. Roſc. Hanc verò quæ ad eorum liberos æreue ad infanum puerorum incunabula pertinet, aſſihoc iudicio vobis reſtitui. & aſpernamini, videre per deos immortales, quem in locum Rempub. perueniuram putetis.

Aui bus reſpuere, animo aſpernari. Cic. in Piſonem, Nemo denique eius eſt qui non ſpondo & cuem eſſe mentis, qui vos nō oculis ſuguiaribus reſpuat, animo aſpernetur.

Apperere, & Aſpernari, contraria. Cic. 2. de Finib. Simul atque natum animal eſt, gaudet voluptate, & cam appetit vt bonum, aſpernatur dolorem vt malum.

Aſpernabilis, pen. cor. (ἀπαναιδέομαι) verbale. Gel. Nonnunquam apud me ipſum ſolco res eruſmodi paruas quidem minutaſque, & hominibus non bene eruditis aſpernabiles.

Aſpernius, penultima prod. participium (ἀπαναιδέομαι) Virgilius 3. Georgicorum,

In nemora alta vocans, nec tu aſpernata vocantem.

Aſpernandus. Aliud participium, vt, Minimè aſpernandus. Cic. ad Catonem, lib. 15. Quæ etiamſi parum iuſta tibi viſa eſt, hanc tamen habet rationem, vt non minus conequiſcendus homo, ſed tamen ſi deſeratus Senatu, minimè aſpernandus eſſe videatur.

Aſpernatio (ἀπαναίδεσις) Contemptus. Verbale. Cicero 4. Tuſculanar. Quorum omnes morbi & peruitbationes ex aſpernatione rationis oriuntur.

Aſpero, aſperas. V. de ASPAR.

Aſperſio, Aſperſus. Vide ASPERGO.

Aſperugo, herbæ eſt, Lappagine ſpecies, ſimilis illi quæ mollugo dicitur. ſed folia aſperiora habet. Plin. lib. 26. cap. 10.

Aſphaltion (ἀσφάλτιον) Triſolij ſpecies eſt. Dioſcor. lib. 3. Plin. lib. 21. cap. 9. Folio coronat & triſolium. Tria eius genera, minyanthes ſecundi, al j aſphaltion, maiore ſolio, quo vtuntur coronarij. Alterum aruto, ouemphyllon. Tertium ex omnibus minuſſimum. Plura apud eundem.

ASPHALTITES, pen. prod. (ἀσφαλτίτης) Lacus Syriæ, de quo Plin. lib. 5. cap. 16. Aſphaltites nihil præterobſtumen gignit: unde & nomen. Nullum corpus animalium recipit, tauri carneique ſtuuntur inde ſanabili in eo opere. De hac materia Solinus & Iuſtinus lib. 36.

Aſphodelus, aſphodeli, penul. cor. m. g. (ἀσφόδελος) herba de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 17. Aſphodelus mandatur & frmine roſtu & bulbo. Paulo pōſt, Aſphodeli memoinem & Homerus fecit. Radix eius napi modeus ſimilis eſt. Neque alia numeroſior, LXXX ſimul acernias ſæpe bulbis. Theophraſtus quere Græcique nec ſpe Pythagoras, caulem eius cubitalem, & ſæpe duūm cubitorum, ſolijs teres ſyl ueſtris, anihericon vocauere: radicem vero, id eſt bulbos, aſphodelon. Noſtri illud abucium vocant, & aſphodelum hallulam regiam. Hactenus Plinius. Noſtri autem phatmacopolæ corrupto vocabulo vocant Aſphodelinum.

Aſpicio, aſpicis, pen. cor. aſpexi, aſpectum (ἐπισκέπτομαι) aſpicere. Ex Ad, & Specio antiquo verbo compoſitum ſignificat Intueri, ad aliquid oculos intendere. Ouid. 6. Metamor. Corpus vt aſpexit, lacrymis, &c. Terent. And. 1. 1.

—interea inter muleres

Quæ ibi aderant, ſoné vnam aſpicio adolefcentulam.

Vir aſpiciendi portſtas ſunt. Cic. ad Orat.

Molli vultu aſpicere. Ouid. to. Metam.

Me, hue aſpice. Plaut. Amphit. 8.

Reſpuere & aſpicere. Cic. 1. de Diuin. Quum autem aliquantulum progreſſus ſſet, fubito ad auium ſe hinnitum, reſpexiſque, & equum alacrem latus aſpexit, cuius in tuba examen apum conſederat.

Aſpicere & contueri. Cic. pro Sylla, Aſpicite ipſum, conturnini os, conferte crimen cum vita vſque ad hoc tempus explicata: tum cri men recognoſcite.

Aſpicere ad aliquem. Cic. de Aruſp. reſpon. Et ſimul ad Cn. Lentulum eo aſpexit.

Ad ſacrum corum quum aſpicies, haud videntur mali. Plautus Pſeud.

Aſpicere è loco aliquo. Plin. lib. 17. cap. 4. Ouid. 2. Metam. Tum verò Pharton cunctis è patribus orbem Aſpicit. Seneca in Herc. fur. 8. Et alio aſpect.

Aſpicere in obliquum. Plinius lib. 11. cap. 37, Caneri in obliquum aſpiciunt.

Aſpicere inter ſe, id eſt, mutuò. Cic. 3. in Caulinam, Sic terram intuebantur, ſic ſurim nonnunquam inter ſe aſpiciebant: vt non tam ab alis indicari, ſed ipſi ſe videretur.

¶ Aſpicere luerim, pro Edim iuerim, & naſci: cui opponitur, Lnce priuari. Cic. pro Sexto Roſcio, Portentum aque monſtrum extiſſimum eſt, eſſe aliquem humana ſpecie & figura, qui tantum immanitate beſtias vincrit, vt propter quos hanc luminum lucem aſpexerit, eos indignſſimè luce priuarit.

¶ Aſpicere aliquem, pro Iuuare. Virg. 2. Æncidos,

Iuppiter omnipotens, precibus ſi flecteris vllis,

Aſpice nos. Vbi Seruius, Aſpice nos: quia intuentes dij adiuuant.

¶ Aſpicitur

¶ Aſpicitur. Ouid. 6. Faſtorum,

Si gernus aſpicitur, Saturnum prima parentem
Feci, Saturni ſors ego prima fui.

¶ Aſpici, pro Conſiderari. Sil. lib. 3. Sin ſolo aſpicimur ſexu, &c.

Aſpiciendus { προσδοκητὸς. } Ouid. 6 Faſtorum,

Tu dea non ſuetas aſpicienda vias.

Aſpectu ſuſpinum paſſiuum. vt, Horrendus aſpectu, Qui facilem habet horrendam.

Aſpectus, huius aſpectus { εἶδος } Effigies cuiuſcunque animalis.

Aſpectum amittere. Cic. 2. Tuſcul. Nec verò de hoc quiſquam dubitare poſſet, niſi idem nobis aereidere, diligenter de animo cogitantibus, quod iis ſæpe vti ſenus, qui quum acerter oculis deficientem ſolem intuerentur, vt aſpectum omnino amitterent, ſic mentis acies ſuipſam inuenis nonnunquam hebeſcit.

Aſpectus miſerabilis. Cicero 2. Philippica, Auctionis aſpectus miſerabilis.

¶ Aſpectû pro Aſpectus. Accius Aſtianacte,

Abducite intrò: nam mihi miſerrtudine commouit animum excel ſa aſpectû dignitas. Antiquum. Nonius.

¶ Aſpectus { προσωποποιΐα τόπου } Innitus. Cic. 6. Verr. In qua inauratam C. Verris ſtatuam viderem. Quod poſteaquam dixi, tantus eſt gemitus factus aſpectu ſtatuæ & commemoratione, vt, &c.

Aſpectu in raſu Dandi dixit Virg. Æneid. lib. 6, -τέque aſpectu ne ſubtrahe noſtro. Meminit Gell. lib. 4. cap. 16.

Aſpectum mitis. Sil. lib. 8.

Aſpectus raneidus. Plin. lib. 22. cap. 22. Vide RANCIDVS.

Scaber. Plin. lib. 12. cap. 25.

Vitilis. Cic. de Aruſp. reſpon. Non mirum ſi hoc vobis ridiculum videtur: etiam ſua contio riſit, huminem illum, qui paluinarius Bonæ dæ ſtupram inuitis tribus facta, aque viri oculis, ne impudicitis quidem aſpici fas eſt, non ſolum aſpectu vitili, ſed flagitio ſuproque violaritin conſcione de religionibus neglectis conqueri.

In aſpectu vibis. Cic. 6. Verr. Et potuis habet propè in ædificatione aſpectûque vrbis incluſos.

Ad aſpectum præclarum. Cic. 6. Verr. Nam & ſitu eſt communito, tum ex omni aditu vel terra vel mari, præclaro ad aſpectum.

Primo aſpectu. Cic. ad Attic. lib. 7, Ad vrtt. Id. Decemb. Tuſculanum veni, & ibi tuas literas legi, è quibus hanc primo aſpectu voluptatem capi, quod eram te in ipſo ferre pr æ.

Primo quaſi aſpectu. Cicero 4. Academ. Nam ſi quod cuique occurrit, & primo quaſi aſpectu probabile videtur, id confirmatur, quid eo leuius?

In aſpectum adducere. Planeus Ciceroni lib. 10. 23, Copias propè in aſpectum Lepidi Antonique adduxi, quadraginta quæ millium paſſuum ſpatio relicto conſedi.

Sub aſpectum & tactum eadere. Cic. de Vniuerſit. Quemadmodum ignis aer, ſic aer aquæ: quidq; aer aquæ, id aqua terræ propiore natione reddit. Quæ ex conuenctione eatum ita aptum eſt, vt ſub aſpectum & tactum cadat.

Carere aſpectu ciuium. Cic. 1. in Catil.

Contorquere aſpectum. Cic. 1. de Nat. deor. Oculi aſpectum quò volunt, facilè contorquent.

Aliquò conuertere. Cic. 2. de Nat. deor. Natura lubricos oculos ſecit & mobiles, vt & declinarẽt, & quid nocerent: & aſpectum quò vellent, facilè conuerterent.

Definire. Cic. 2. de Druin. Illi orbes qui cælum quaſi medium diuidunt, & aſpectum noſtrum definiunt, qui à Græcis ὁριζοντες nominantur, à nobis finientes poſſumus nominari poſſunt.

Exuere rei alicuius aſpectum. Tacit. lib. 16.

Fugere aſpectum alicuius. Seneca in Hippol. 5.

Grauari, Tacitus libro 3. Sane grauarerur aſpectum ciuium ſenex Imperator.

Vno aſpectu iudicare. Cicero de Claris Orat. Intelligens direndi exiſtimatorem non aſſidens, & attentè audiens, ſed vno aſpectu, & præteriens, de oratore ſæpe iudicat.

Obmutuit aſpectu. Virg. 4. Æneid.

Poni ſub vno aſpectu. Q. Cic. de Petit. Conſul. Nõ vt aliquod ex iis noui adiecerim, ſed vt ea quæ in te diſperſa æque infinita videremur eſſe, ratione & diſtributione ſub vno aſpectu ponerentur.

Priuare aſpectu. Cicero ad Marcellum, libro 4. 9. Nunc verò nec locus tibi vllus dulcior eſſe debet patriæ: nec eam diligere munus debes, quod deformioe eſt, ſed miſeren potius: nec eam multis claris viris orbaram, priuare eatam aſpectu tuo.

In aſpectum lucémque proferre. Cic. pro Archia, Ego verò fatcor me his ſtudiis eſſe deditum: cæteros pudeat, ſiqui ſe ea literis abdiderunt, vt nihil poſſint ex his atque ad communem afferre fructum, neque in aſpectum lucémque proferre.

Referre aſpectum aliquò. Cicero de Proun. Conſul. Sed hominis aut propter dignitatem ſuam diſſili ipſi ſibi, aut propter reliquorum obtrectationem, ab huius ordinis conunctione depulſi, ſæpe ex hoc portu ſe in illos fluctus propè neceſſarios conuleruns, qui ſi ex alia tactatione curſis popular, bene geſta Rep. referunt aſpectum in Curiam, atque huc ampliſſimæ dignitati commendati eſſe volunt, non modò non repetendi ſunt, verùm etiam expetendi.

Aſpectu ſentiri. Cic. 1. Offic. Itaque eorum ipſorũ quæ aſpectu ſentiuntur, nullum aliud animal vereatur, pulchritudinem, conuenientiam partium ſentet. Hominem intelligit.

Sub aſpectum venire. Cic. 2. de Orat. Formis atque corporibus, ſicut omnibus quæ ſub aſpectum veniunt, ſedes opus eſt, etenim eorum intelligi ſine loco non potest.

In aſpectu veſci. Tacit. lib. 13.

Aſpectum hominum lucémque vitare. Cic. pro Sylla, Quis P. Syllam, niſi mœremem, dimiſſum, afflictúmque videtquis vnquam eſt ſuſpicatus hunc magis odio, quam pudore, hominum aſpectum lucemque vitare?

Aſpectum & præſentiam nominũ vitare. Cic. 1. in Catil. Tu quam conſcientia ſcelerum tuorum agnoſcas odium omnium iuſtum, & tam tibi diu debitum, dubitas, quorum mentes ſenſũ ſque vulneras, eorum aſpectum præſentiámque vitare?

¶ Aſpectus. Pulchritudo. Virg. 1. Æneidos,

Obſtupuit primo aſpectu Siduia Dido,

Caſu deinde tum ianno. Seruius.

¶ Aſpectus morum. Plin. lib. 22. c. 43. Addidit morũ aſpectus ſimili modo apud nos Trogus. Hoc eſt, ſudicium de hominis moribus ex ipſius aſpectu.

¶ Aſpectus quadrãtalis, trientalis, triquetrus, quadratus, trinus, no nagnarus, ſextilis, exagenarius, ſemiſtis, terragonus, hexagonus, qui dicantur Aſtronomicis, vide TETRAGONISMOS.

Aſpecto, aſpectas { ἐπιβλέπω } aſpectare, Frequentratium, Frequenter aſpicere & ſæpe intuerı. Terent. Eunucho, 3, 5, -quid me Aſpectas? quid taces? Cicero pro Plancio, Quid me aſpectas? quid mea promiſſa repetis?

Omni exura æqualitate iuſſa principis aſpectare. Tacit. lib. 2.

Aſpectare aliquid, de inanimis dicitur, pro Ex aduerſo poſitum eſſe. Virg. 1. Æneidos.

¶ Aſpectari, paſſiuum. Lucret. lib. 3,

-illum eſſe poteutem,

Illum aſpectari, clarúque incendit honor. Senſus eſt, Illum eſſe potentem, illum digno monſtrari, atque aſpectari, macerat alios hominesinuidia: & honore, id eſt Propter illus honorem, homines inuidos incendit, vrit, & cruciat. Hæc eſt vera lectio, & hic ſenſus, author Lambino.

Aſpectans { πάσχοντως. } Statius 3. Thebaid. Virgilius 3. Georgic. Strabula aſpectans.

Aſpectabilis, & hoc aſpectabile, penul. cor. { ὁρατὸς } Verbale, Dignum quod aſpectatur. Cic. de Vniuerſitate, Deus animal vnum aſpectabile, in quo omnia animalia contineretur, eſſecit.

Corporeum & aſpectabile. Cic. de Vniuerſ. Corporeum autem & aſpectabile, itémq; tractabile omne neceſſe eſſe eſſe, quod natum eſt.

Aſpidiſci { σπαράττω } Breuia ſunt ſcuta, & in ſcuti modum orbe ciana ornamenta. Celius lib. 3. cap. 16.

Aſpilates { λίθος } Gemma eſt ligni coloris, quam Democritus tradit in Arabia gigni, & in auium quarundã nido inuenirı: tradiqi eam ex cameli pilo ſplenetieis alligaram, male illorum medere. ¶ Eſt & alitra eodem nomine argentei coloris, lymphatis vtilis. Veruſque meminit Plin. lib. 37. cap. 10.

Aſpiro, aſpiras, penultima prod. { ἐπιπνέω, ἐπιπροσθῶ } Aſpirare, ex Ad & Spiro compoſitum, eſt Afflare. Virgil. 7. Æneidos, Aſpirant auræ in noctem.

Lenus aſpirans aura ſecunda venit. Catul. ad Mallium, 67.

Aſpirare ad locum aliquem. Var. de Re ruſt. Ad quæ granaria nulla aura humida è propinquis locis aſpiret.

Aſpirare vocem. Quintil. lib. 1. cap. 6.

¶ Aſpirare, Accedere. Colum. lib. 8. cap. 14. Ne coluber, ne vipera, feliſque, aut eram muſtela poſit aſpirare. Quem locum defumpſit è Varrone de Re ruſt. lib. 3. cap. 10, Neue quà eò accedere poſſint muſtelæ, aliaque beſtiæ quæ nocent.

Propius aſpirare prauo conſilio. Valerius Maximus libro 3. capite vltimo, vbi de Phocione, Plerunque enim temeritaſe caſus iuuat, vbi prauo conſilio propius aſpirat: & quo vehementius nocerat, deſperatius prodeſt.

Aſpirare ad aliquem. Cic. 5. Tuſc. Omnéque aditus tros interclu ſi, vt ad me aſpirare non poſſit. Hoc eſt, peruenire.

Ad aliquem ex bellica laude. Cic. de Claris Orat. Nam vt ex bellica laude aſpirare ad Aphricanum nemo poteſt ſic ingenij, literarum, eloquentiæ, ſapientiæ denique, ſi vtrique primas, priores tamen deferunt Lelio.

Aſpirat equis, pro Ad equos. Virgil. lib. 12, Æneidos, -nec equis aſpirat Achillis. Vbi Seruius, Aſpirat, apud maiores, Accedit ſignificat.

¶ Aſpirare rei deor dicimus, pro Auxilium aliquod præbere. Virg. 2. Æarid. -aſpirat primo fortuna labori. Idem 9. Æneidos, Vos ô Calliope precor aſpirate canenti.

Aſpirat felicitas alicui. Curtius.

¶ Aſpirare in curiam. Cic. 4. Verr. id eſt, Contendere, proficiſci. In campum aliruus. Cic. pro Sylla.

¶ Aſpirare. Inſpirare, vel imperare. Metaphora ab aromatibus à quibus odorem aſpiramus. Quintilian præfat. lib. 4, Vt quantum nobis expectationis adrecit, tantum ingenij aſpicet, dexteræq; ac volens adſit. Budæus.

¶ Aſpirare ad rem aliquam, Eſt vehemẽti conatu in aliquam rem contendere: quia qui ſe enituntur, ſpirant, id eſt anhelant. Cic. 3. Ver. Ad magiſtratum aſpirare. Vlpian. l. 5. Cauſm. D. de poſtuland. Accedere, aut aſpirare. Cicer. 1. Verr. In eiuſmodi re quiſquam tam impudens reperiretur, qui ad alienam cauſam inuitis iis quorum negotiũ eſt, accedere, aut aſpirare audeat? Vbi Aſconius, Aſpirare, eſt in eam partem qua quiſ quirum eſt, vnum & oculos ac ſpiritum ora aduerterc. Accedere, eſt proximum fieri.

Aſpirare aliquò. Cic. 7. Verr.

Ad eam laudem quam volumus, aſpirare non poſſunt. Cicero de Claris Orat.

Aſpirans. aſpirantis, Participium. Cic. 2. de Nat. deor. Pulmones tum ſe contrahant aſpirantes, tum ſe ſpiritu dilatant, vt frequenter duæ tue cibus animalis, quo maxime à lutur animantes.

Aſpiratio, Verbale { ἐπιπνοὴ } Actus ipſe aſpirandi: Hoc eſt, inſpirandi, nempe dum arrem in corpus intromittimus. Cic. 2. de Nat. deor. Animantes autem aſpiratione artis ſuſtinentur.

¶ Aſpiratio, pro eo quod Inſtuntia dicitur. Cic. de Diuin. Nam ſi obſeurior, qualiſque caliginoſa ſtella extiterit: pingue & concretum eſſe cælum, vt eius aſpiratio grauis & peſtilens futura ſit. Budæus.

¶ Aſpiratio terrarum diſparilis, pro exhalatione. Cic. 1. de Diuin. Et ſunt partes agrorum aliæ peſtilentes, aliæ ſaluberes, aliæ quæ acuta

ingeniaq; gigaant. aliæ quæ tenuia: quæ omnia sunt ex cæli varietate, & ex disparili aspirantone terrarum.

Aspis, aspidis, penult. corr. fœ. { ἀσπὶς } Serpens est parvus venenatissimus, cuius naturam multis verbis describit Plin. lib. 29. cap. 4. Cic. pro Rab. Postlio. Aspide ad corpus admota vita est privatus.

Aspis, dis { ἀσπὶς } insula est, quam nonnulli Arcenciam vocant. Strab. lib. 14. { Est & hæc nomine collis quidã, in Taphitide prætortio, à similitudine appellatus, quæ Agathocles Siculæ tyrannus habitauit, quo tempore Carthaginem nauigabat. Vide Strab. lib. 17. { Est item Aspis loras & portus optimus omnium qui sunt in Syrte. Ibidem.

Asperon, penult. prod. { ἀσπερὼν } Phœnicium vrbs, vt tradit Pausanias. { Hanc Eustathius vocatam Apricam dicit, quod hybernationi lenis amœnus sit, tum ad differentiam alterius cuius meminit Homerus in catalogo libri 2. Iliad.

Asplenum, aspleni, penultima producta, à Græco ἀσπλήνιον, quòd lienem minuat. Herba, de qua sic Plin. lib. 27. cap. 5. Asplenum sunt qui lieminnian vocant, folijs trientalibus multis, radice limosa, caduernosa, sicut siliens candida, hirsutaneæ caulem, nec florem, nec semen habet. Nascitur in petris, parietibus aparicis, humidis. Interpres tamen Dioscoridis lib. 2 cap. 154. vertit asplenion. Alij autem quam alij feolopendrion vel scolupendrium vocant, Arabes Ceterach, Itali Cetrach. Quam autem herbam falso pharmacopolæ vocant scolapendram, est ea quam Dioscorides phyllitin appellat.

Asperenys { ἀσπρηνὶς } Mons est Asiæ Pergamo proximus, de dictus quòd asper & hirtus sit. { templum quod ibi est Matris deorum. Asperosum dictum: dcs quoque ipsa Asperena dicta est. Strabo libro 13

Asporto, asportas { ἀσφέρω } asportare, Alio portare. Terent. Pharm. 3.3. Quoquo hinc asportabitur terrarum, certum est persequi. Cic. in Pædad. 9. Multa de fure rebus eripuerunt, asportarunt.

Asportare ad aliquem. Liu. 4. bel. Pun. Et asportari Alexandriam iubentes, ad virum vxorem, ad { ἀπαντᾶν filiam.

Aliquem secum. Cic. 6. Verr.

In aliquem locum. Liuius 7. bell. Punici, In Macedoniam asportata fuerat.

Asportatus, penultima { producta, Participium { ἐξαγωγικὸν. } Cic. 3. Verr. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palam, spectantibus omnibus plostris cuncta, asportasque.

Asportandus { ἐξαγωγὸς. } Cic. 6. Verr. Simulacrum auellendum asportandúmque curauit.

Asportans, Verbale { ἐξαγωγὸς } Actus ipse asportandi. Cic. 6. Verr. His pulchritudo perueuit, amplitudo salutí fuit: quòd earum demolitio atque asportatio perditi hís vide batur.

Aspredo, Aspretum, Aspritudo. Vide asper.

A S S

Assa fretida, Vide laser.

Assa, assorum, cella in balneariis, in qua tantùm sudant, nan etiam lauant. Seneca Sudatoria vocat. Cic. Q. frat. lib. 3, in balneariis assa in alterum, apodyterij angulum promouus.

Assa, (inquit Festus) diebus ater cantus tibiarum. Nonius, Assa voce, sola vuce linguæ tantummodo, aut vocis humanæ, non admixtis aliis vocibus esse voluerunt. Varro de Vita populi Romani, libro 1. In conuiuiis pueri modelli, vt cantarent carmina antiqua, in quibus laudes erant maiorum, & assa voce, & cum tibicine. Idem Caro De liberis educandis, Melus alterum in cauibus est bipartitum: vnum quod est in assa voce, alterum quod vocant organicum. Assum autem existimandum est, vt in obsonijs sine pigmẽto saporis alcni, quem admodum merum dicitur solum. Hactenus Nonius. Aesonius in Diuitiacum in Cornelium Gallum frequentem celeuthis per symphonias consolebat, & per assam voccm. Id est, ore prolaxam.

{ Assa, Nutrix antiqua. Nonius, Assas nutrices difficilis multi exilimant intellectus. At vero ẽxi intentione potuimus indagare, ob eam proprietatem offerri eo nomine nunc quæ, quod assint iis quos nutriant, nec vel exiguo distillarint. Vade afferas ab eo quòd assint, & omnibus iuffis dominorum præsto sint, esse vocatos. Hactenus ille.

Assabenv, s deus apud Æthiopas, qui vulgò Iupiter. Plin. lib. 22. cap. 9.

Assacani. Indiæ regio est, in qua est Magoſa ciuitas, regionis illius caput. Strabo lib. 15.

Assamenta, assamentorum, n. g. plur. num. { σκυβάλισμα } Tabulæ sunt fectiles, quæ axes sue assesalias dicuntur. Plin. lib. 16. cap. 4, Rigorem fortissime ferunt vimus, ob id cardinibus assamentisque portarum vtilissima quoniam maxime torqueatur. Et Budæo.

Assaracvs. penult. corr. { ἀσσάρακος } Trois filius, suus Anchisæ, & pater Capys. Virg. 12. Æneid. Et genus Assaraci.

Assaratum, Apud antiquos diebarur genus quoddam potionis, ex vino & saugume temperatum: quod Latini prisci, sanguinem, Assir vocabant. Festus.

Assarius, Vide asse assis.

Assarvm. Vide asarvm.

Assecla, assecla, penult. corr. m. g. { ἀκόλουθος } Seruus, de dictus { vt ait Nonius } quòd assit, & omnibus iussis dominorum præsto sit. Cic. 3. Verr. Etenim quod est assidiuum, quum è Verris turpissimo flagitiosissimóque comitatu, tres Reequetatorum nostrue assessidisset, assecla ille suus non à parte ciradus, sed à meretricula cõmendat. Idem, De assecla quodam seruo suo quæsiuit.

Assecla patruorum. Liu. lib. 7.

Assecla legatorum. Cic. 3. Verr.

{ Assecla mensarum, per metaphoram. Cic. in Salustiũm, Sed tu omnium mensarum assecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem postica adulter.

Assector. Vide assessor.

Assentio, assentis, assensi, assensum { συγκατατίθεμαι, συναινῶ, μαρτυρῶ } assentire, significat Cũfrnitre. sed fere obsilcuit. Plaut. Rud. 3.3. Mare quidem commune cerro est omnibus esse, t. assentio. Et Assentior, assentiris, assensus sum, assentiri, Deponẽs, Idem sed vsitatius. Cic. 5. Verr. Vt ego assentiar oratiõi, destruunem tamen non probabo.

Assentiri alicui ad vnum. Cic. ad Planc. lib. 10. epist. 16. Cui assensi sunt ad vnum omnes.

Aliquid alicui. Cic. pro de Orat. Nanque eiusmodi assentior Theophrasto, quibus. &c. Idem Attico, Timet multa, assentitur omnia.

Assentiri alicui de aliqua re. Cic. Act. lib. 3, De Venonianis rebus tibi assentior. Idem 1. de Orat. Qui facilissimè tibi Senatus breuiter impulitèque dicenti maximis fide debuit assensus.

{ Assensum est, Impersonale. Cic. ad Lentulum, libro 12. Quatenus de religione dicebat, eique reitam obsilli non poterat. Bibulo assensum est.

Assentiens, Participium { ἀκόλουθος } Cic. de Diuinat. Ennius qui magno applausu loquitur, assentiente populo.

Assensus, Participium passiuum { ἐμπεπεισμένος. } Cic. 4. Academ. Etenim is quoque quia à rebus sapiens indutetur, multa frequitur probabilia, nec comprehensa, nec percepta, neque assensa, fed simulia vera: quæ nisi probet, omnia vita tollatur.

Assensus, huius assensus { φαντασία πιθανὴ, συναίνεσις } Verbale, idem quod Assensio. Cic. 4. Academ. Quare qui aut visum, aut assensionem tollit, is omnem actionem tollit è vita.

Assensu omnium aliquid dicere. Cic. 1. de Natura deorum, Quod nisita esset, qui potuisset assensu omnium dicere Ennius, Assere hæc, &c.

Vulgi assensu, & populari approbatione iudicari solet. Cicero de Claris Orat.

Varia assensu fremere. Virg. 10. Æneid.

Meren assensum deliberantis. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Obsistere vitis, assensuque suos firmè sustinere. Cic. 3. de Finib.

Assenso { συναινέσαντι } Verbale, Consensus. Cic. 4. Acad. lib. 3. Sed adhæc quę via sunt, & quasi aterque viribus assensionem adiungit animorum, quam esse vult in nobis positam & voluntatem.

Simulata assensiõn. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Assensio & approbatio. Cic. 4. Academ.

Assensionem retentia. Cic. 4. Academ.

Assensionem capere. Cic. de Inuent.

Assensor, assensoris, Verbale { συγκατατιθέμενος } Qui assentitur. Cic. Tusculo lib. 6. 21. Quinidie commemorabant te vnum in tanto exercitu mihi fuisse assensorem, & me tibi.

Assentor, assentaris, assentatus sum { κολακεύω } assentari. Est insidiosè & cõsetlandæ alicuius voluntatis gratia, effusius, & plenius falso quempiam laudare. Terent. Adelph. 2. 4. Ne id assentandi magis, quàm quod habeam gratum, facere existimes. Vbi Donatus, Assentandi, adulandi. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 12. Nisi forte te amant, & sibi assentantur.

Assentari omnia. Terent. apud Ciceronẽ de Amicitia, -posterinò imperau egomet mihi Omnia assentari. Locus est apud Terẽtium in Eunucho, 2. 2.

Assentatio, Verbale, Ipse assentandi actus { κολακεία. } Liu. 4. bel. Pun. Infiantes assentationibus eratio quę eum nõ Hieronis tantum, & Cretensium, sed & Romanorum animos, effudius, & plenius falso quempiam laudare. Terent. Adelph. 2. 4. Ne id assentandi magis, quàm quod habeam gratum, facere existimes. Vbi Donatus, Assentandi, adulandi. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 12. Nisi forte te amant, & sibi assentantur.

Assentiari omnia. Terent. apud Ciceronẽ de Amicitia, -posterinò imperau egomet mihi Omnia assentari. Locus est apud Terẽtium in Eunucho, 2. 2.

Assentatio, Verbale, Ipse assentandi actus { κολακεία. } Liu. 4. bel. Punf

Adfector, adfectarit, adfectatus sum { πρασσειν σπουδη } adfectari, Quasi comitatum præferre non tantum in itinere, aut navigatione, aut militia, sed etere per urbem, vt Cicero Orat. lib. 2. Quum ad hastam Crassus peteret, cumque maior natu & consularis Sergius Galba affectaretur, quod Crassi filiam Cn. filio suo desponsuisset. Hæc Valla lib. 5.

¶ Adfectari aliquem, pro Se insinuare in gratiam eius, vel captare amicitiam. Tranquillus in Iulio, cap. 19. Qua maxime iniuria instinctum, omnibus officiis Cn. Pompeium ab adfectatu eius, offensum tunc patrimus. Id est, Pompeio se adiunxit.

Adfectari præterea tit aus præterea tam, à Iustiniano lib. Institut. 4. dicitur est pro eo quod est pudorem pueri ingenui aut puellæ fugillare, & notam infamiæ, tanquam scorto masculo seminibique iniuriare. Solent enim hodie quoque pretibus homines, dum fugillare volunt puellæ aut matronæ pudorem, improbiore petulantia in publico eis adambulare, quasi scorta ad constituum adfectantes. Budæus.

Affectatio { ζηλοτυπια } Verbale, Ipse adfectandi actus. Plin. lib. 33. cap. 12. Vidimus & ipsi Arellium Fuscum motum equestri ordine ob indigoem eum celebratæ adfectationem adulescentium scholæ, ex argentea annulos habentem.

Adfectatio cæli. Plin. libro 2. cap. 20. Lacteæ plicotæ, magna cæli affectatione cōpertum à principibus doctrinæ viris, supernorum etiam fidem ingenes effe. Id est, obseruatione.

Adfectator, Verbale { ζηλωτης } Qui adfidet comitatum præstat. Cic. pro Corn. Balbo. Cum Cæsibus ipsis, non cum comitatu adfectatoribusque confligant. Conqueritur Cicero quod æmuli, qui magnis viris inuidebant, noo audebant eos aggredi ob potentiam: sed minores eorum amicos & quasi comites vexabant.

Adfectato dapes cancer. Plin. lib. 9. cap. 48.

Adfectator, Qui alienus doctrinis & eloquentiam imitator. Plin. lib. 24. cap. 17. Adiecit his Apollodorus adfectator cius.

Adfectator eloquentiæ. Plin. lib. 29. cap. 1. Exortus deinde est Vectius Valens, adulterio Messalinæ Claudij Cæsaris nobilitatus, paterque eloquentiæ adfectator. Adfectator sapientiæ. Plin. lib. 8. cap. 27.

Adfer, adferis, penul. cor. vel, Adfis, huius adfis, in 3. { σπανις } Budæus, Adfers quæ & axes dicuntur, tabulæ sunt fectiles, non abiimiles seandulis, quibus tecta, regulatum vice, in quibusdam locis teguntur. Plin. Affamenta enim appellat lib. 16. cap. 40. Hactenus Budæus. Festus, Afferes dicti, quod adsidant parieti, tabulæque. Plaut. Aulul. Lugna hic apud nos nulla fuit, ex a. fune afferes?

ex a. Sunt pol ex a. funi genere ligna, ne quæras foris;

Afferes ab adsibus differunt. Sunt enim afferes oblongi trientali cir cuter materia, latitudine fere ac crassitudine æqualeS, vulgò *Membranæ* dicuntur. Hæ Budæus. Cæsar 2. bel. Ciuil. Afferes enim pedum duodecim cuiusdibet præfixi, atque hi maximis balistis missi per quatuor ordines eratum in terra defig. bantur.

Afferes ferreo veno præfigere. Lu. lib. 10. bel. Pun. Poftremò afferes ferreo veno præfigi (hai pagoos vocant milites) ex Punicis nauibus inuectis in Romanas coepit.

Roborat affic. d. olum. lib. 6. cap. 19.

Quemadmodum Vatro de re rust. libr. 1. cap. 22.

Afferculus, penult. corr. diminutiuum { σπανιδιον } Cato de Re rust. cap. 153. Scopas virgeas, vimeas, ædeas, eas in afferculo alligato. Colum. lib. 12. cap. 10.

Afferculi modici. Colum. lib. 8. cap. 3. Asseulis deinde aubus ad tabulara per vranque fellam datur, iunctis parieti modicis afferculis.

Afferula neuro genere dixit Cato cap. 12.

Afficulus penult. corr. { σπανιδιον } diminutiuū ab affis, huius affis, pro assere. Calepinus citat locum Columellæ ex lib. 7. qui lib. 6. legitur, cap. 19. vbi nunc legitur Arcubus.

Affulæ, æ, aliud diminutiuū ab Affis: Affulatim, Affuloſe. Vide post 2. 515. huius affis.

Affos, assas { σπανιδιον } assare, Contabulare. Vitruius lib. 7. cap. 1. Quum assumfuerint, super, altera coassatio strauigetur clausq; fra, dupleem proben contignatione loricationem. Alij eodices habent, Quum coaxatum fuerit, &c.

Assero, asseris, penult. corr. asseui, penult. prod. assium, penult. correp. { σπανιδιον } assere re, Iuxta ferre, vel plitare. Cato de Re rust. cap. 32. Arbores facito vti bene manu æ sint, vireique ves satis multæ asseratur.

Assus, penult. corr. participium { σπανιδιον. } 18. Affitæ arbores, id est iuxta fatæ. Caui. in Epithalamio Iulie & Mallij, 165.

Lenta qui velur assias Vitis implicat arbores,

Inter Assia & Iulia. Affita est arbor, inquit Agretius, cui inseffæ alienum germen inducitur: assia, cui inculum aliquid quod fustiæ dat adiungitur. Locum Horatij iuuat, —quā populus alba cerris Limitibus, &c. quippe anquit idē, quæ vinbus maritatur. Legi & qui præpositionis rationem non haberet, & assium pro fata intelligeret. Turnebus.

Assero, asseris, penult. corr. assersi, assertum { συνδεσμειν } asserere, Affirmare. Ce. 3. Offic. Quòd liqui proferibunt villam bonam (vt ipsi asserunt) bene que ædificatam. Quædam exemplaria hic non habent verba illa, Vt ipsi asserunt. Quintil. lib. 4. absolutum tanquam filium fuum asserit.

Nerueſe asserere. Vide NERVUS.

Asserere manum, Ad mouere est: quòd ea quoque quæ in terram diuinum tur, feri dicuntur. Vnde etiam ferę dicuntur, quia fotibus adnatæ, apponuntur defixæ postibus, quemadmodum ea quæ terræ inferuntur. Festus.

Asserere manu, pro Manu comprehendere & liberare, siue libertate donare. Terent. Adel. 2. 2. Nam ego illam liberali affero causa manu. Vbi donatus. Ordo eſt, Ego liberali causa, manu affero. Et sine tuus verba: à quibus etiam assertores dicuntur, vindices alienæ libertatis. Nam & causa ipsa, liberalis dicitur, quæ actionem in se continet libertatis. Cic. pro Flacco, Quum in causa liberali, eum qui affe rebatur, cognatum suum esse diceret, non credederunt.

Asserere fe, Ex seruo beatum facere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 10.

¶ Asserere in seruitutē, Est velut subiugare in seruitutem. Liu. 3. ab Vrbe; M. Clodio clienti negotium dedit, vt virginem in seruitutem asseret: id est, Vindiciarum iudicio pro seruo vendiceret.

¶ Asserere, Vendicare. Quintil. lib. 12. de Ciceronę, Nec sapientis sibi nomen, nimirum sui contemptor, asseruit. Cuius Alexandrum louem patrem sibi asseruisse ait. Budæus.

Asserere sibi maiestatem diuinā, pro Assumere & arrogare. Tranquillus in Caligula, cap. 22. Verum adimentes regum & excessisse fa stigium, quanam ex eo maiestatem asserere sibi cerpit. Budæus.

Sibi cognomen aliquod. Plin. lib. 7. cap. 43.

Hæredatis parem dimidiam sibi asserere. Vlp. in L. 5. 9. Proinde. D. Si pars hæred. petat. Id est, Coetendere eam ad se perunere.

Procurationem sibi asserere. Id est, Vtero adsiscere, & velut se in ea re tem ingerere. Vlp. in L. Quæ omnia. D. de procurat. Nec ferendus est procurator qui sibi affers procurationē. Nam hoc ipso fusp ectus est, quòd operam suam ingerit inuito.

Se ab inuitis obliuionis. Id est, Vindicare. Plin. Iunior ad Macrum, lib. 3. epiſt. 5.

Se à mortalitate. Plin. Iunior lib. 3. epiſt. 10.

Se studijs, Totum se studijs tradere, relictis aliis negotiis. Plin. Iunior lib. 1. epiſt. 3. Quin to cōtemnis humiles & fordidas curas, adsiſq; mandas, & ipse re in alto ipso pinguique fcecilis studijs asseris?

Asserere gaudia vt aque manu complexique toro. Marc. lib. 8.

Asserere aliquem ex eo. Id est a ferabere. Ouid. Metam.

¶ Asserere, pro Adhibita ope vindicare. Quint. 4. declam. Voluit ille mortalitatis artifex Deus nos in commune succurrere, & per mu rus & auxiliorum vices quenquam in alienum, quod pro se tuneret, asserere. Quintilianus item. Hæc autem quæ vitet propria philosophiæ asseruntur, ætatibus omnibus.

Assertio, Verbale { διαβεβαιωσις } Affirmatio: vel (vt vult Budæus) demonſtratio & documentum. Cic. 1. Academ. Quibus de causis obtinuit, vt oporteret neque profiteri, neque adfirmare quenquam, neque assertione approbare.

¶ Assertio pro adhibita ope in libertatem. Fab. lib. 3. cap. 8. Sine liber qui in adfertione eſt. Assertio prima erat, quum quis aliquem liberum esse affirmabat: si prima adfertione liber non fieret, secundo adfere batur, ac item tertio, si secundo victus esset. & hæc dicebatur secutida & tertia adfertio. Nam adfertiones, bis, terque apud Prætos fiebant. Adfertio secunda. Quint. lib. 5. cap. 2. Aut quum de causa prima adfertionali eſt, vt in rem deportatis, & adfertione secunda, & de partibus Centumuiralibus, quæ in duas hastas diuisæ sunt. Rursus lib. 11. cap. 2. Succurret etiam, si apud duos iudices agetur: vt in secuda adfertione, aut in Centumuialibus iudicijs duplicibus, & ante vicia. Cæsius lib. 17. cap. 19. Quæ si (inquit) adfertio secunda, proboeuium eſt. Ego ad ve ter em manumissionem meam spectare contendebam. Scribit enim Valer. Max. lib. 2. cap. 1. Athenis institutum memorabile seruatum, ve ingrauidantes coniuges a patrono liberius, libertatis iure exuerentur. Ab eodem quoque ibidem refertur, Massilienses ireis in eodē manemissionis relcindi permisse, si ter ab eodem decepta dominis coniuge uerminere quatro errori subuenerendum putatile. Ni rem malis vnam eandemq; intelligere apud duersa tractata tribunalia. Tranaus ad Plin. Iun. lib. 10. epiſt. 71. scribit, Assertionē denegandam iis qui exeusmodi causis in libertatem vindicabitur. Agitur vero imbi de pueris expoſitis. Adfernone, hoc eſt libertatis vindicatione. Adfertio præpositionis lib. 13. quam à seruitute in libertatē, quam à libertate in seruitutem trahi significat: quod apud Liuium in multis legimus locis.

Assertor, Verbale { ο διαιτητης } Est (vt ait Donatus) vindex alienæ libertatis: qui aliquem ex seruitute in libertatem vindicabat. Item, Qui in seruitutem vindicat. Liu. 3. ab Vrbe, Iam à virtura erat, quum assertor nihil opus multum de concordia auctoritate gratiarū, non vi. Rursus lib. 8. Quū instaret asserter puelle vt vindicaret, sponsor eā daret, &c. Asserter vocat puellæ M. Claudium, qui inflabat vt Icilius Virginiam vindicaret vique in posterum dem, dans sponsorbus, fore vt ea potirido sisteretur.

Accommodare se asserterem veritati. Vide ACCOMMODO.

Asserui o, asseruis, asseruitum { διαδουλευειν } asseruire, Idē quod simplex Seruio. Cic. 2. Tuscul. Toto corpore atque omnibus vigulis (vt dicitur) contentioni vocis asseruiuni.

Asseruio, asseruas { συγγενευειν } asseruare, Diligenter custodire. Cic. 5. Verr. Dum res iudicaretur, hominem vt asseruaret. Cæsi. bel. Ciuil. Muros asseruari iubet.

Asseruare magna diligentia. Plaut. Capt. 4.

Asseruare in carcerem. Liu. 5. ab Vrbe.

Aliquem domi fuæ. Cic. in Catilinam.

Alicuari custodiæ. Cic. Attic. lib. 10. Ep. 5. Verr.

Sale vel in sale asseruare carnes. Plin. lib. 9. cap. 24.

Ignem in fera. Plinli. b. 7. cap. 56.

¶ Asseruare, pro obseruare. Id est, oculis aliquid custodire, animoq; io modum præcaloris, ne nos silentio ratiois præterea. Terent. Heaut. 3. 3. Aqua nunc here, hic sibi asseruandus eſt.

ASSESSATUS, spopuli, Illyrice io cōiecto Seardonitano, inter eos qui eo conuentu ius habēt Icilicum, immunesq; dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 21.

Assessor, Assessio, Assessitrix, Vide ASSIDEO.

Assevero, asseueras, penult. prod. { διαβεβαιωσις, ορκιζειν, ορκος } asseuerare, adhibita ope. Inter ipsa argumenta probationesque admiscere vim animi motumque quod declarat Quint. lib. 5. cap. 12. quum inquit, Alexa ex asseuratione probanio eſt, Ego hoc feci, Tu hoc onbi dixisti? &, O factius indignum hæc Valla lib. 5. Cicer. 4. Verr. Asseuerat se eius rei in primis actionem esse daturum.

Asseuerare firmissimè. Cicer. Art. lib. 10. Vnum illud firmissimè asseuerabat, si damnati restituerentur, in exilium se futurum.

Asseuerare de re aliqua. Cicer. de Claris Orat. Deinde interest, coram videre quem modum adueſarius de quaque re asseueret.

Asseuerare grauitatem, Constanter præ se ferre. Acin. lib. 13.

¶ Asseuerare, pro Seriò dicere. Cic. in Brutū, Bella ironia, di iocare mur sin asseuerauus, vide oe religio nobis tam adhibenda sit, quam si testimonium diceremus.

Assecutor, passiuum { ἐπιτυγχάνομαι } Cic.4. Verr. Quæ eſt iſta defenſio? vtrum aſſecutatur in hoc, aut tentatur?

Aſſecutator, aduerbiũ, aſſecutantis, aſſecutantiſſimè { ἐπιτυγχάνων, ἀκριβῶς } Cum aſſecutatione. Cic. Attico. lib. 15. Statius ſcripſit ad me, locutum ſeeum eſſe Quintum Ciceronem valde aſſecutantèr, hæc ſe ferre non poſſe. Idem 9. Acad. Multo etiam aſſecutantius in Syriaquum eſſet rirecum, & paulo antequam eſſet mortuus.

Aſſecutrix, penultimæ producta, aduerbium { ἐπιτυγχάνων } Idem. Gellius libro 7. cap. 5. Tragœdias poetarum nobilium ſcitè atque aſſecutrè actitauit.

Aſſecutrix Verbale { ἐπιτυγχάνων } Affirmatio. Quintilib. 4. cap. 2. Quid præterea quorundam probarem ſola fit in aſſecutrione & perſeuerantia. vt ille paratius, & c.

Aſſecutrione affirmare. Cic. Attico. lib. 13. Omnia ibi aſſecutrione affirmare, quæ mihi credas velim.

Aſsiccco, aſſiccas { ἀποξηραίνω } aſſiccare, Siccare, vel Diligenter ſiccare. Calum. lib. 12. cap. 15. Tum rurſum in ſole aſſiccetur.

Aſſiccẽſco. aſſiccẽſcis { ἀποξηραίνομαι } aſſicceſcere, Siccum fieri. Calum. lib. 12. cap. 9. Expreſſos in oratibus pandere, dum aſſiccẽſcant.

Aſſi{c}ulus. Vide Assula.

Aſsideẽre, Menſæ vocant, ad quas ſedẽtes Flamines facta faciũt. Feſtus.

Aſsidẽo, aſsides, penult. cor. aſſedi, penult. prod. aſſeſſum { παρεδρεύω, παρεδρεύομαι } aſſidere, penult. prod. Aſſiſtere, iuxta ſedere: ſine aliquo motu. Ouid. 5. Faſtorum,

Aſſidet inde Ioui, tous eſt fidiſſima cuſtos. Cic. pro Planeio, Huic aſſidens, pro hoc laborans.

Aſſidere apud aliquam rem. Plautus Rud. 3. Qui apud earbones aſſident.

Aſſidere in aliqua re. Cic. 7. Verr. Quum lacrymans in cauere ma te nocteꝫ dieſque aſſideret.

¶ Aſſidere gubernaculis, aſſidere literis, pro Aſſiduum eſſe. Plin. Iunior in Paneg. & lib. 3. epiſt. 5.

¶ Aſſidere infano, pro Ad inſaniam proxime accedere. Horat. 1. Epiſt. 5. 3.

Parcus ob hæredis curam nimiumque ſeuerus, Aſſideꝫ inſano.

¶ Aſſideri, pro Obſideri. Salluſt. Amiſimque oppidum aſſideri ſine prælio audiebat.

Aſſidens, participium { παρεδρεύων. } Horatius 5. Epod. Inquietus aſſidens præcordiis.

Aſſeſſio, Verbale { καθέδρωσις } Ipſe aſſidendi actus. Cic. Mario, lib. 31. 27, Quæ tua fuerit aſſeſſio, oratio, conſo mano animi mei, & c.

Aſſeſſor, aſſeſſoris, m. g. { σύνεδρος, σύμβουλος } aliud Verbale, cuius officium eſt aſſidere prædi, atque conſulere. Cic. 2. de Diuin. Nanque & Atheniẽſes omnibus ſemper publicis conſiliis duinos quoſdam ſacerdotes, quos Manteis vocant, adhibuerunt, & Lacedæmonijs regibus ſuis augurem aſſiſorem dederunt. Vide pro Cluentio.

Aſſeſſoris nomine in iure, minorem iudicem ſignificamus. Hoſ in conſilius adhibere ſolebant. Ipeuult. & vlt. D. de offic. aſſeſſ. & l. 1. C eod. & his cauſas delegare. quos neſcio an aliquando Pedaneos appellatos puerimus, à quorum ordine nihil differre dicunt ur Nouell. 60. quanuis Pedaneos datos, aut delegatos iudices ſignificare exiſtimem ad vnam atque alteram cauſam, Aſſeſſores perpetuò ſuis Prædibus ſeruire, quibus cauſe partem eommunis uſſimanus petmitti, illis tratam. Nouell. 82.

Aſſeſſores iudicum. Iulius Farmieu, lib. 3. cap. 5.

Aſſeſſorius. Vlp. in lib. ex Corneliꝰ. D. de inuit. & famoſſibell.

Aſſedo, aſſedonis, Antiquè. Idem quod aſſeſſor. Nonius, Conſedo, à con ſedendo, vt Aſſedo, vel aſſeſſor.

Aſſeſſura, aſſeſſuræ penult. prod. { παρεδρία. } Vlp. in l. 3. D. De proxeneta. Facilius quod Græci { προξενία } appellant, pet apud eos portere, ſiquis fore conditionis, vel amicitiæ, vel aſſeſſuræ, vel alieuius alterius hoiuſmodi proxeneta ſuerit.

Aſſeſtrix { παρεδρεύουσα } Fœmininum ab Aſſeſſor. Afranius, Dimittit tam aſſeſtrem, me ad ſeſe vocat.

Aſſidẽo, aſſidẽs, penult. prod. præteritum & ſupinum habet ab aſſideo, aſſedi, penult. prod. aſſeſſum { καθέζομαι } aſſidere, penult. corr. Cum motu eſt, & ferè de loco ad locum. Eſt autem (authore Val. lib. 5.) apud aliquem officij gratia ſedere: vepota ægroti, aut regem, aut præſidem: Terent. Heaut. 1. 3. Aſſido, accurrunt ſeruj, ſocios detrahunt.

Aſſidet eũ. Cato de Re ruſtica in cap. De luxatæ medicamento, Vbi in ſcutra ſeruefecerit id loitum, ſub feſtam ſupponito peruſam: eò mulier aſſidat.

Aſſidere in aliquo loco. Plaut. Aul. 16. In ara hic aſſidã ſacra. Cic. 2. de Diuin. Tum in bibliotheca, quæ in Lyceo eſt, aſſidimus.

Super. Cic. 1. de Finib. Si fieri ſ (inquit Camealus) aſſidem oẽculẽ latere vſpiam, & velle imprudentem aliquem ſuper eam aſſidere, cuius mors tibi emolumẽtum futura ſit, improbè feceris, niſi monueris ne aſſidat.

Et ſimul aſſidamus, inquam, ſi videtur. Cic. 1. Acad.

Aſſidere, cum Accuſatione. Salluſt. in Iugurth. Adherbalem dextra aſſedit, ne medius ex tribus { quod apud Numidas honori ducitur } iugurtha foret.

Aſſidiuus, adiectiuum { ἀδιάλειπτος, παντοτινός, συνεχὴς } Iugis, continuus. Feſtus, Aſſiduus dicitur qui in ea re quam frequẽter agit, quaſi ſe conſedẽre videatur. Liu. 5. bel. Macedo. Accedebat, quod alter decimam iam propẽ annum aſſiduus in oculis hominum fuerat. Chariſius lib. 1, Adiduus quidã per ſe ſcribunt, quaſi à ſedẽdo figuratum. fed errant. Nam cum à Seruio Tullo populus in quinque claſſes cenſet diuiſus, vt tributa, prout quiſque poſſideret, inferret: ditiores, qui aſſes dabant. Aſſidui dicti ſunt. Et quoniam ſoli negotijs publicis frequenter aderãt, eos qui frequẽter adſunt, Aſſiduos ab aſſibus dixerũt.

Aſſiduus bella gerit, pro Aſſidue. Propert. lib. 2. eleg. 13.

Aſſiduus meum fuit. Cic. pro Cælio.

Aſſiduus eſt in prædijs. Cic. pro Roſcio Amerino.

Cantu aſſiduo reſonat. Virg. 7. Æneid.

Febricula aſſidua. Planeus Cic. lib. 10. 21.

Hi tu aliquius aſſiduo augetur alcrius moleſtia. Cic. pro Cluent.

Frigore aſſiduo rſtus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2.

Fructibus aſſiduis laſſa ſenecſet humus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.

Igne lucet aſſiduo focus. Tibul. 1. eleg. 1.

Labor aſſiduus & quotidianus. Cic. 3. de Orat.

Aſſiduus labor, alter. Martial. Aſſiduus lauder nec Babylona labor. Senſus eſt, vt Turnebus putat, non eſſe tanto labore, tamq; impenſe laudandam Babylonem, vt perpetuò in laudatorum ore verſetur. Is enim eſt aſſiduus labor, quum aſſidue laudatur Babylon.

Aſſiduo labuntur tempora Quoto aſſidue. Metam.

Nocteꝫ. Horat. Epod. 15.

Operam aſſiduam dare ludis. Lucret. lib. 4.

Aſſidua recordatione latetur. Cic. 1. de Finib.

Venatus aſſiduus. Virg. 9. Æneid.

Ver aſſiduum. Virg. 2. Georg. 30.

Aſſiduus caput verrigine cælum. Ouid. 2. Metam.

¶ Aſſiduus. Qui diligens eſt in re domeſtica curãda. Cic. de Senect. Semper boni aſſiduique domini referta cella vinaria, olearia, & penaria eſt, villaque tota locupletes eſt.

Aſſiduus ac diligens ſcriptor. Cic. 1. de Orat. Si ſubitò & fortuitam oratorem eogmentum & cogitatè factè vincr, hanc ipſam profectò aſſiduæ ac diligens ſcriptura ſuperabit.

¶ Aſſiduus, Locuples. Gel. lib. 16. capito, Aſſiduus in 12 tt. Tab. pro locupleteꝫ, & facile munus faciente, dictus ab aſſibus, id eſt ære dando, quum id tempora Reꝑ. non poſſularent: aut à munera pro familiari copia ferendi aſſiduitate. Cic. in Topicis. Tum notatio, cum ex vi verbi aliquimentum aliquod elicitur, hoc modo: Cùm lex Æliaſenatus aſſiduò vindicem aſſiduum eſſe iubeat, locupleem iubet locupleti. Locuples enim aſſiduus (vt ait Ælius) appellatus ab ære dando. Feſtus, Aſſiduum, locupleteꝫ quaſi multorum aſſium, dictum putarunt. Alij cum qui ſumpſu proprio militabat, ab aſſe dando vocatum exiſtimarunt. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Aſſiduus fideiuſſores, dicebantur locupleteꝫ, quam Sponſoꝝ eam cautionem nunc dicimus. Budæus.

Aſſiduus ſeruitor, pro Locupleꝫ, & probatiſſimo authore, cuius ſit tanta in literæ authoritas, vt idem eius ſequi debeamus, quaſi idem ſponſoris alicuius verbi. Gel. lib. 18, Ite ergo nunc, & quando tortè erit otium, quærite an quadrigam & arenas duxerit è cohorte illa antiquiore, vel oratorum aliquis, vel poetarum, id eſt claſſicus, aſſiduuſque aliquis ſeruitor, non proletarius. Budæus.

¶ Aſſiduus, Comparatum apud Varronem de Re ruſt. lib. 2. cap. 9, Villatico verò gregi in fundum ſatis eſſe duos, & id marem, & fœminam. ita enim iunt aſſiduores.

Aſſiduitas, penult. corr. { ἐπιμονὴ } Diligentia. Cic. 1. Academ. Quam parcimoniam exercitationis aſſiduitate, parimq; ſuperſtruebant.

Aſſiduitas & diligentia. Cic. Attico. lib. 2. 24. Terentiæ pergrata eſt aſſiduitas tua & diligentia in controuerſia Muluiana.

Aſſiduitas bellorum. Cic. 2. Offic.

Aſſiduitates & vigiliæ. Cic. 1. de Finib.

Aſſiduitas orationis. Cic. 2. ad Attic. lib. 3. Quintus commutatus eſt totus, & ſcriptis meis quibuſdã, & aſſiduitate orationis & præceptis, vt tali animo in Remp. quali nos volumus, futurus ſit.

Aſſiduitas quotidiana. Cic. 2. de Nat. deor. Aſſiduitate quotidiana, & conſuetudine oculorum aſſuefcunt animi, neque admirantur, neque requirunt rationes earum rerum quas ſemper vident.

Summa aſſiduitate quotidiana aliquem tractare. Cic. ad Quintrat. lib. 1. 3, Quatium Hortenſio credẽdum ſit neſcio: me ſumma ſimulatione amotis, ſummaque aſſiduitate quotidiana ſceleratiſſimè inſidioſiſſimèque tractauit.

Aſſiduitas & operarum harum quotidianarum putat eſſe Conſulatum. Cic. pro Murena.

¶ Aſſiduitas, pro Iugi officio comitandi aliquem honoris & officij cauſa. Cic. pro Sext. Roſc. Vt vos facilime poteſis ex hac aſſiduitate eius vel ſolicitudine & moleſtia iudicare.

Quotidiana amicorum aſſiduitas & frequentia. Qu. Cic. de petit. Conſul.

Aſſiduè, aduerbium { διὰπαντὸς, διὰ τέλους } Iugiter, Continuè. Cic. Attico. 12, Neque enim ifta maior admonitio, quam quibus aſſidue conſitior & dies & noctes.

¶ Aſſiduè, pro Sæpius. Virg. 2. eclog. Aſſiduè veniebat. Seruius. Aſſiduiſſimè autem meeum fuit Dionyſius. Cic. de Clariis Orat.

Aſſiduò { ἀεὶ, παντοτινῶς } Idem quod Aſſidue. Plaut. Mil. 3,

Dum tale faeies quale adhuc, aſſiduò edes,

Communieabo te ſemper mẽſa mea.

Aſſigno, aſſignas { σφραγίζω, σημειόω, ἀνατίθημι } aſſignare, Dare & diſtribuere, vt Aſſignare agros. Liu. 2. ab Vrbe. Cic. 2. Philip. Duo millia iugerum eampi Leonuti Sexto Clodio thetori aſſignaſti, & quidem immunia.

Aſſignare inſtrumento, id eſt ſubſignare. Sexu. in Lzo. D. de anth. tuer.

Agros aſſignare, pro In colonias deducere. Horat. 2. Epiſt. 1,

-aſpera bella

Componunt, agros aſſignant. Porphyrio.

Aſſignare colonis agros. Cic. contra Rullum, Scripſum eſt enim, quæ in municipia, quaſque in colonias Decemviri velint, deducant colonos quos velint. & in agros aſſignent quibus in locis velint.

Aſſignari ſorte. Brutus. Cic. lib. 11. 20, Æqualiter aut ſorte, agros legionibus aſſignari puto oportere.

Mihi ex agro tuo tantum aſſignes, quantum meo corpore occupari poteſi. Cic. Attico. lib. 7. 6.

Ordines aſſignare. Cic. in L. Piſ. quòd Centuriatus palam vendi-tosquidpertum ſemulum ordines aſſignatos?

Aſſignari à prætore apparitores. Cic. 5. Verr.

Natura aubus eælum aſſignauit. Plin. lib. 10. cap. 50.

Aſſignare aliquid ſuo loco. Columel. lib. 12. cap. 31. Nam & vnumquodque ſeetilus conſideratur, quum eſt aſſignarum ſuo loco.

Bonos iuuenes famæ. Plin. epiſt. 13. lib. 6.

Aſſieui

Alicui dignationem principis. Tacit. in libello de Germanorū moribus, Insignis nobilitas, aut magna patrum merita, principis dignationem etiam adolescentibus assignant.

Morbus certis partibus. Celsus lib. 7. cap. 18.

Assignatum à deo magnus humanum defugere. Cicer. in Somnio Scipionis.

Assignare libertum (vt ait Modestinus l. 1. assignare. 107. D. de verb. signif.) est hoc restari, cuius ex liberis libertum esse velit.

¶ Assignare, Imputare, Attribuere culpam. Cic. ad Q. fratr. lib. 1. 4. Amabo te mi frater, ne quòd vno meo facto, & tu & omnes mei crebruntur, improbitati & fœderi meo potius, quàm imprudentiæ, immisericordiæque assignetur. Sic Assignare crudeli, inuis amicam. Liu. 6. bel. Maced.

Infinitatem deo. Plin. lib 2. cap. 7.

Culpam fortunæ. Cic. 7. Verr. Sic apud Plin. lib. 2. cap. 7, Astrologæ suo euentus assignat, & nascendi legibus.

Assignatas res, annulo signatas accipere posse mus, tit. 6. vlt. D. Naut. caup.

Assignati agri vocabantur, qui veterani pro præmio assignabantur, & inter eos centuriis actis diuidebantur. l. 1. §. 1. D. de rei vendic.

Assignatio, Verbale ( ) Attributio. Cic. Rutilio, lib. 13. 9. Quum Cæsar Syllanas venditiones & assignationes ratas esse vetis, quo firmiores existimentur fiat. Sic, Assignatio agrorum apud eundem, 4. Philipp. Et de Lege Agraria. 2.

Assilio, assilis, assilus, pen. corr. & assilui, pen. prod. vel assilij, assultum, ( ) assilire, Ex Ad & Salio compositum, significat Ad aliquid salire, aggredi. Plin. libro 31. cap. 2. 3. Eminentia sub oculis cornicula turbat alimo exeni, assilientes pisciculos perrahent, dunec ita propè accedant, vt assiliat. Oui. 11. Metamorphoseon.

Quum spes assilit desensæ mœnibus vrbis.

Assilire in ferrum. Sil. lib. 10.

Assilit in scutum, & per vulnera culligit hostem.

Assilite à vergo. Sil. lib. 7.

Assilire ad aliquod genus orationis. Cicer. a. de Orat. Nam neque assilien dum statim est ad illud genus orationis. abell enim torum à cauſa.

¶ Assilire, de iuribus brutis, quòd feminas ineunt. Colum. lib. 6. cap. 37. Nam uisi mares ea marem cognuit, assilientem admissarium calcibus proturbat.

Assilientes, assilientis, Participium. vt, Assilientia æquora. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. Et lib. 6. Metam. Assilientes aquæ.

Assilius, huius assultus, Verbale ( ) Ipse assilienda assilus. Virgil. 5. Æneidos,

Nunc hos, nunc illos adiius, omnemque perertar

Arte locum, & varijs assultibus irritus vrget.

Assulto, assultas ( ) assultare, Cum impetu aggredi. Plin. lib. 8. cap. 40. Mox irruit assultans, contrà que bellua exurgens, &c.

Assultare cum Dativo. Sil. lib. 7.

Iam cernes Libycum huic vallo assultare leonem.

Cum Accusativo. Stat. 12. Theb.

Portarúmque moras fræuis assultat & hastis.

Assultim, adverb. ( ) Assiliendo. Plin. lib. 11. cap. 24. Phalangia ex his appellantur, quorum inxij morsus, corpus exiguum, varium, acuminatum, assultim ingredientium.

Assimilis, & hoc assimile, pen. curr. ( ) Ex Ad & Similis, Prorsus similis. Cic. 2. de Nat. deor. In pulmonibus autem inest raritas quædam. & assimilis spongus mollitudo ad hauriendum spiritū aptissima. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. Fratribus assimilis.

Assimilémque sui longa assuetudine fecit. Ouid. de Trist. eleg. 5.

Assimile elegantèr consequentiem habet particulam Quasi. Plaut. Truc. 1, -nam hoc assimile est

Quasi de fluuio qui aquam deriuat sibi.

Assimilis ratio. Lucret. lib. 2.

Assimiliter, pen. corr. ( ) Aduerbium, Similiter. Plaut. Bacch. Assimiliter mihi hudie obtigit.

Assimilo, assimilas, pen. curr. ( ) assimilare, Cumparare. Ouid. 1. de Trist. eleg. 5. Grandia si paruis assimilare licet. Id est, comparare conferre, componere.

Os parcum assimilar. Claud. de hilltice, epigr. 17. Id est, figura oris parcum refert.

Assimilata fatio querno. Plin. lib. 3. cap. 5. Est ergo folio maximè querno assimilata, multo præcerritate amplior quàm taxifoline. De Italia loquitur.

Assimilare colores, Similium colorum effici. Ouid. 15. Metam. de Chamæleonte.

Assimilandus, Participium ( ) Cic. 1. de Inuent. Simile autem ex specie comparabili aut ex conferenda, aut assimilandi natura capitur.

Assimulo, assimulas, pen. curr. ( ) Assimilare dicimur, quum quid non est, fingimus. Terent. And. 1. 1. Nunc tuū est officium, hat bene vt assimules nuptias. Cic. 3. Offic. Ulysses furere assimulauit, ne quò iret.

Assimulare. 1. quæst. Terent. Eunuch. 3. 2. Adibo, atque assimulabo quasi nunc exeam.

Assimulare aliquem, est Se similem alicui reddere. Ouid. 14. Metam. de Vertumno,

Ille eam picta redimitus tempora mitra

Inniteris baculo, potius per tempora cauis Assimulauit anum.

¶ Assimulare, pro Adumbrare, & repræsentare. Quintil. lib. 7. cap. 11. Pictor accepta semel imitandi ratione, facile assimilabit quæcquid acceperit.

Aliquem alcui. Tacit. in vita Agricolæ.

Lucras, pro Alulerare & coniungere, apud Tacitum.

¶ Assimulari, passiuum. Terent. Eun. 3. 5. Tum pol ego is esse m verè qui assimulabar.

Assimulatio ( ) Verbale. Plin. lib. 11. cap. 49. Contrà mulierum paucis prodigiosa assimulatio.

Assimulatus, pen. prod. Participium ( ) Cic. pro Cælio, Tum enim malues ferres viros & bonos, specie quadam virtutis assimulatæ tenebar. Hoc est, fictæ.

Familiaritas assimulata. Cic. pro Cluent.

Ligere assimulæ. Cic. Verr. 4. Tabulas in furo summa hominū frequentia exscribo, adhibentur in exscribendo de consentu viri primarij literæ, illiteratæ omnes assimulatæ, expressæ, de tabulis in libros transferuntur.

Assimulata externis miracula. Tacit. lib. 11. Fauor plebis acrior in Domitium, loco præsagij accepus est: vulgabatur eique assuisse infantiæ eius dracones in modum cultudum, fabulosis & externis miraculis affimulata.

Assis, huius assis, m. g. ( ) idem quod Asser. Vide ASSER.

Assula, assulæ, pen. corr. ( ) Diminutiuum. Plaut. Merc. 4. At etiam cello fornibus facere his assulas? Fellus, Assulæ, quæ sunt fecularibus excusæ.

Assulatim, pen. prod. Adverb. ( ) Minutim, & in assulas. Plaut. Capt. 13, Primo quam putrando assulatim foribus exitium affero.

Assulosè, pen. prod. Aduerb. ( ) Idem significat. Plin. lib. 13. cap. 12. Calamos meliores, qui assulosè potius, quàm raphani modo franguntur. Id est in longitudine. Quod de raphanis Cornarius ex Paulli Ægineræ loco cap. 85. lib. 1. sibi vno hunc modum verso: Differentiæ fracturarum plures sunt. Alia enim raphani modo facta dicitur, alia assulosè, alia in vnguem, alia polenæ modo, alia per defractionem. Et raphani quidem modo facta, est fractura ossis secundum obliquam figuram per crassitudinem (quæ & cuneiformis modo, & cauis modo facta quibusdam dicitur, ex similitudine fractorum cuneorum ac cauiculorum.) Assulosè verò, est fractura ossis secundum rectum longitudinem. In vnguem autem, est fractura aliqua quidem parte recta, iuxta finem vero lunaris (quæ ipsa & calami modo facta dicitur.) Polentæ verò modo, est fractura ossis in multas minutas partes (quæ & nucis modo facta dicitur.) Defractio verò aut abscessio, est ablatio partis ossis secundum distractionem superficiei, vt ablatum dens.

Assis ( ) pro libra. Vide a s. Donatus. Assis, libra erat eiusque partes, vnciæ.

Assis ab antiquis dicebatur, nunc as. nam assis generiuus est.

Assipondium, assipondij, pen. curr. ( ) significat vnum pondo. Varro de Lingua Latina, lib. 4. Quod vnum pondus, assipondium dicebatur: id ideo quòd as erat libræ pondus.

Assisto, assistis, assitum, pen. corr. ( ) assistere. Aſtare est, huc est Stando præsentem & iuxta esse. Plaut. Mero. 2. 2. 16. Ego assistam hinc alterinfecus.

Assistere, Quiescere, non mouere. Plin. lib. 36. cap. 16. Quid ferri durius pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur nunquè à magnete lapide: dimittit, quo illa rerum omnium materia, ad inane nescio quid curriti, atque vt propius venit, assistit; tenetúrque & cõpleu hæret.

Assistit rectus. Cic. 3. de Fin. Ita iacere talum, vt rectus assistat. Ouid. 7. Metamorphoseon,

Ac se tollere humo, rectóque assistere trunco.

Assistere propter aliquem. Terent. Adelph. 2. 1. Hic propter hunc assiſe.

Ad forez. Cic. 3. Verr.

Diuitis. Horat. 1. Serm. sat. 6.

In arena. Virgil. 11. Æneid.

Precans. Ouid. 1. Fast. Sis prope faterdutem precantem.

Assistere contra aliquem. Cic. a. de Leg. Nec quis nusquam erat scriptum, vt contra omnes hostium copias is ponte vnus assisteret, à tergoque, &c.

Assistere, quod Cicero adesse, patrocinari, aduocatum esse. Vlp. in l. 54. D. de rei vendicat.

Assistens, Participium ( ) Quint. lib. 11. cap. 1. Vel iudici, vel etiam assistentibus ratio nostræ moderationis probari debet. Gell. lib. 2. cap. 2. Et cum assistentibus nobis sermocinabatur.

Assto, astas ( ) Vide ASTARE.

Asso, assas ( ) assare, videtur Latinum esse: vnde Assatus, à quo Iuuenalis. Plin. lib. 30. cap. 10. Aliij in cibo, in ligneis verubus inassani. Assa & elixa. Cels. lib. 7. cap. 4. Tranfeundum paulatim ad alia ab elixis. Vide ASSUS.

Assuefacio, adiectium ( ) Quod astatum est: Antiquum vocabulum. Cato de Re rust. cap. 15, Velle si vules dare, daps Ioui assaria pecunia, vrna vini loqui calié.

Assatura, æ ( ) Carnes assæ. Plau. Vopiscus scribit Aurelianum imperatorem cunuiuum de assaturis maximè delisse.

Assus, Adiectium. Vide sub loco.

Associo, associas ( ) associare, Socium se adiungere.

Associare passus, Simul iter facere. Stat. 3. Theb.

¶ Associare, pro Adaptare & coniungere. Claud. de bello Gild. -cornua fummis Associant mitis.

Associari principali cure. Aurelius D. De offic. Præfect. Prætor.

Assolet, pen. corr. ( ) fere impersonale legimus, idque etiam in hac tantùm persona, pro fieri solet: compositum ex Ad, & Solet. Liu. 1. ab Vrbe, Vbi illuxit, parata omnibus (vt assolet) vocari ad cõcionem vtrunque exercitum iubet.

Assolere. Terent. And. 3. 2.

Adhuc Archillis quæ assolent, quæque oportet,

Signa ad falutem esse, omnia huic esse video. Vbi Donatus, Assolent consuetudinis est: Oportet, rationis. Cic. 2. de Inuent. Simibi sinus genitus fuerit vnus, plurésve, is mihi hæres esto. Deinde quæ assolent. Postea, &c.

Assolere. Cic. 2. de Nat. deor. Gracchus ad Senatum retulit. Senatus ad quos assolueret, referendum censuit.

Assono, assonas, pen. corr. assonui, assonitum, pen. corr. ( ) asso-

nate, R esonare, sine simul sonare. Persius sat. 1, Euivon ingemiscat, reparabilis assonat Echo.

Assonn, Dariuo iun ctum. Ouid. 2. Metamorphoseos, Planxerunt Dryades, plangentibus assonat Echus. Hoc est, vdut respondet.

ASSONO, Vide ASSVS.

Assudesco, assudefcis, verbum antiquum. Varr. 4. de Ling. Lat. Dictum assum. quod ab assue assudescit.

ASSVERVS (vt teftatur Iosephus) fuit Cyrus Xerxis filius, qui post Darium patrum, Persidis rexit imperium. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus regnauit quadraginta annis.

Assuefco, assuefcis, assuefci, assuefum, pen. prod. (ἐθίζω) assuefacere, verbum neutrum, ex Ad, & Suesco. Suescu à verbo antiquo Sueo, sues, sorui, Enni, Longa consuetudine aliquid facere. Cic. 4. Acad. Vt mens omnia memoratu consuetudine oculorum: sic memoriores, si assuefuerit.

Assuescere à tenetis. Virg. Georg. lib. 2.

Assuescere assiduitate. Cic. 2. de Nat. deor. Assiduitate quotidiana, & consuetudine oculorum assuescunt animi, neque admirantur, neque requirunt rationes earum rerum quas semper vident.

Imperio. Claud. 4. Paneg.

Aquis. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.

Nec ceium patior nec aquis assueiimus istis.

Legibus. Liu. 1. ab Vrbe.

In hoc assuescat, hoc assuescat, ne ribi naturam faciat. Quint. lib. 1. cap. 4.

Assuescere, cum Infinitiuo. Cic. 4. de Finib. Quo in loco ad tuendum animi declamare solitum Demosthenem, vt tremitum assuescere vote vincere. Virg. 8. Æneidos,

Non tremere nec facta Assuescat.

Prodesse assuerat fortibus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8.

Vocis tam nunc assuesce vocari. Virg. 2. Georg.

Pluribus mentem assuescere. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Assuescere os vetustate sedi. Cels. lib. 8. cap. 10. Atque ita diligendo, assuescere iterum vetustæ sedi cogit. Loquitur de osse reposito in sedem suam.

Assuescere bella animis. Virg. 6. Æneid. nec tanta animis assuescit bella. Vbi Seruius. Mire dixit ab ipsis enim quasi consuetudinem fieri Pop. Romanus bellorum cuiuium.

Assuescere super. cum imperf. Liu. 2. ab Vrbe, Charitas, ipsius loci longo tempore assuescit, animos eorum consociabit.

Assuetus, pen. prod. (ἐθισμένος, σύνηθες) Participium ab Assuescor, Qui longo vsu doctus est. Plin. lib. 15. cap. 30.

Assuetus labore assiduo. Cic. 3. de Orat. Homines labore assiduo & quotidiano assueti, quum remissitatis causa opere prohibentur, ad pilam fe, aut ad tales, aut ad vrberas conferunt.

Amore prædæ. Ouid. 13. Metam.

Bellis. Virg. 9. Æne. d.

Mendaciis. Cic. pro Plancio.

Assuetæ ripis volucres, & fluminis alueo. Virg. 7. Æneid.

Studijs multibus. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

¶ Assueti longo muros defendere bello. Virg. 9. Æneid.

Græcari assuetum Romana fatigat militia. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Tecto succedere assuetus colubet. Virg. 3. Georg.

¶ Nō assuetus ad fecpria manus Pesti iergà dabit. Sen. in Troad. 2.

Assuetus in ira familiaria ipsorto. Liu. 4. bel. Pun.

Paruo assuetus iuuentus. Virg. 2. Georg.

¶ In arte assuetà tempus ponere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

De mure assueto bello. Vt bello seri consuetus. Sal. lib. 7.

Gestamen assuetum dextræ. Stat. 6. Thib.

Seruitium assuetum. Propert. sede. 4.

¶ Longius assueto lumine nostra vident. Ouid. epist. 6.

¶ In assuetor, comparatiuum. Liu. 2. bel. Pun. Ea assuetior multibus, & ad concursandum interfæa, rupésque aptior ac leuior.

Assuetus, cum Genitiuo. Liu. 8. bel. Maced. Romanis Gallici tumultus assueti, etiam vanitates nostræ sunt.

Assuetudo, pen. prod. (ἐθισμὸς) Verbale, Consuetudo. Ouid. lib. 2. de Arte amandi, nihil assuetudine maius. Liu. 5. bel. Pun. Postremo ita assuetudine mali effœrauerant animos.

Assuetudo voluptatum. Tacit. lib. 18. Degenerabat labore ac virtute nudes assuetudine voluptatum & contempta ducit.

Assuefacio, assuefacis, pen. corr. assuefeci, pen. prod. assuefactum (ἐθίζω) assuefacere: ex Ad præpositione, & duobus verbis inempte Sueo, sues, obsoleto verbo, & Facio compositum. Est (authore Sipontino) Vsu docere. Cic. de Prouinciis Cons. Imperio Pop. Romani patere assuefecit.

Assuefacere alicui res. Plin. lib. 10. cap. 43. Pullus maturè sermoni assuefactus.

Discere & assuefacere se. Cic. de Claris Orat. Quæ didiceram, quibusque me assuefeceram.

Aliquem alicui res. Cæ. Figulo, lib. 4. 13. Itaque orbus iis rebus omnibus, quibus & natura mos, & voluntas & cōsuetudo assuefecerat, cum exeicis, vt quidem videor, tum ipsi mihi displiceo.

Aliquem ad suppliciu. Liu. 3. ab Vrbe, Nec fuo sanguine ad supplicia patrum plebem assuefaciant.

Assuefactus, Participium (ἐθισθὶς) Cic. 2. in Catil. Idem stuprorum & scelerum exercitatione assuefactus, frigore & fame & sitiæ vigilijs perferendis, fortis ab iis ipsis fuis locus prædicabatur.

Assuefactus cum aliquo. Cæsar. 1. bel. Ciuil. Cum Lusitanis, reliquisque barbaris genere quodam pugnæ assuefacti.

Assula, Assulatim, Assulose. Vide ASSIA.

Assulto, Assultus, Vide ASSILIO.

Assum, ades, assi (σεσῶσμαι) adesse. Vide ADSVM.

Assumo, assumis, pen. prod. assumpsi, assumptum (προσλαμβάνω, προσαναλίσκω, προσθέτω) assumere, significat Accipere.

Artem assumere. Cicer. 3. de Finib. Artes etiam ipsas propter se assumendas putamus.

Aliquid authoritatis. Cic. Bruto.

Copiam dicendi. Cic. de Orat.

Generum, vel vxorem. Plin. Iunior in Paneg. Aut inconsultius vxor assumpta, aut retenta, pœnitentius. Idem de Vitis Illust. Qui quum adoleuisset, genere à Torquinio assumpto est.

Genus orationis ad causam aliquam. Cic. in Orat. Genus autem hoc orationis, neque totum assumendum est ad causas forenses, neque omnino repudiandum.

Foris, vel extrinsecus. Cic. 2. de Orat. Quid enim est in quo hæreat, qui videat omne quod sumatur in oratione, aut ad probandum, aut ad refellendum, aut se fuo sumi ri atque natura, aut assumi foris? Idem in Topicis, Ex his locis, in quibus argumenta inclusa sunt, alia in eo ipso de quo agitur, hæreat: alia assumuntur extrinsecus.

Inuidiam. Cic. Attilio 2. Ego quod improbos meam reuinuissem inuidiam, alia nam assumi fiiui.

Nouas aliquantum. Cic ad Gallum, lib. 7. 26. Atque equidem aliquantum iam eram nouis assumo.

Nonnihil fibi nimiotis Quint. lib. 2. cap. 10.

Robur. Ouid. in Metam.

Sacra. Cic pro Corn. Balbo, Sacra Ceteris quum essent de Græcia assumpta, &c.

Spem. Tacit. in Vita Agricolæ. Nec spem modo ex votum fecuritas publica si d ipsius vos fiducjam ac rubur assumpserit.

Vires. Ouid. 13. Metam.

Voluptatem. Cic. de Finib. Omnis voluptas assumēda est, omnis dolor depellendus.

Vxorem, Vide paulò ante Generum, &c.

¶ Assumere aliquem. Horat. 1. epist. 5.

Aliquem in consilium. Petere ab eo consilium. Plin. Iunior.

In societatem. Liu. 1. ab Vrbe.

Aliquem in nomen: pro Cooptare in familiam & ius nominis. Plin. Iunior, epist. 18. lib. 8. ad Rufinum. Quinetiam Dumtius Afer, qui illos in nomē assumpsit, reliquit testamentum, ante octo & decem annus nuncupatum.

In exemplum operis aliquem sibi assumere. Quinti. lib. 3. cap. 12. Id est præponere aliquem sibi quem in opere suo imitetur & exprimat.

Assumere ex aliqua re. Plin. Iunior ad Iulium Genitorem, lib. 3. epist. 21. Vt à C. Musonio ex omnibus omnium ordinum affectationibus assumerentur.

¶ Assumere oratores dicuntur, quum quid afferunt quod faciat ad ostendendam propositionem. Cicer. 2. de Diuinat. Deinde assumunt, Sunt autem d iquod ipsum non ab omnibus conceditur. Sic 4. de Finib.

Authoritati assumere. Cic. pro Sylla, Dico illud quod in his causis coniunctionis non authoritati assumo, sed pudori meo.

¶ Assumere sibi, est Multum, & pene nimium sibi tribuere. Cic. 2. Offic. Si id mihi assumo, videor id meo iure quodāmodo vēdicare.

¶ Assumi dicitur, quod præter quam quod oportebat, addituc & sumitur, vt à scriptum & alienum. Ex hac ad Herenn. Inania arrogantiæ causa sibi assumpserunt. Turnebus.

Sux laudi. Cic 3. de Nat. deor. Tum dius gratias agimus, tum nihil nostix laudi assumptum arbitramur.

Assumere sibi, & Detrahere alteri, crebra. Cic. 3. Offic. Et id quod alteri detraxeris, sibi assumat.

Laudem assumere. Cic. pro Mur. Quam laudem illo Africa oppressa cognomine ipso præ se ferebat, eandem hic sibi ex Asiæ nomine assumpsit.

¶ Assumere, pro Efiare & cibum sumere. Celsus, Iuuenum minus interest quæ aliquando, & quo modo current.

Assumere semel die epulas, est Semel in die comedere. Celsus lib. 1. cap. 3.

Cibum & potionem. Cor. Cel. lib. 1. in præremio.

Assumptus, Participium, & Assumpta lyra. Ouid. 3. de Arte amandi.

Extrinsecus auxilius assumptis factum tuen. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Ratione argumentandi à Dialectica assumpta. Quintil. libro 2. capite 4.

In hoc assumpta à nobis subtilitas, &c. Quint. lib 3 cap. 11.

Virtibus assumptis pleiorum alteo fuit. Quint. lib. 2. cap. 17.

Assumptio, Verbale (πρόσληψις) Acceptio. Cic. 3. de Fin. Artes etiam ipsas propter se assumendas putamus, tum quia sit in his aliquid dignum assumptione, tum, &c.

Assumptio, particula orationis (vt ait Cicero de Inuent.) per quam id quod ex propositione ad defendendum pertinet, assumitur. Idem 2. de Diuinat. Iam assumptione non concessa, nulla conclusio est.

Assumptionem & assumptum Dialectici vocant primam partem syllogismi imperfecti: neque quum duas tantum habet partes, & est enthymema oratorium. Fabius Minutem propositionem vocat syllogismum, lib. 5. cap. vltimo, sicut Propositionem vsurpat pro Maiore.

Assumptivus, pen. prod. (συλλογιστικὸς) Verbale ab eo tum. Quod assumit. Cic. 1. de Inuent. Assumptiua est, quæ ipsa ex se nihil firmi das ad rescisionem, sumitur autem aliquid defensionis assumit.

Assuo, assuis, pen. corr. assui, assutum, pen. prod. (ἐπιῤῥάπτω) assuere, Suendo annectere. Horat. in Arte poet.

Purpureus latè qui splendeat vnus & alter, Assuitur pannus.

Assura, assuræ, Assiduitas est & diligentia in nutricando, curando, habendo. Nam assi ruricres dicuntur, quòd fete semper assuntiis quos nutrunt. Sic assa, vox humana est, non organica, quod ex nobis semper assit, non ex organica, quæ non est nobis semper parata. Varr. 4. de Gallinis, Assura, ego quæ requito, sarsuræ, assura tuembra de palumbis, de gallinis, die fodes Merula. Quorum verborum hic sensus est, Die fodes Merula de palumbis & gallinis membra illa & partes quas requito, sarsuræ assuræ. Vide Tuinebum.

Assurgo, assurgis, assurrexi, assurrectum (ἀνατείνομαι, ἀναπηδάω) assurgere. Fete dem quod surgere. Cic. pro Cluentio, Quæ dum laudatio

dario recitatur, vos quæso qui eam detulistis, assurgite.

Assurgere ex morbo. Liu. 3 ab Vrbe, Ex quo fuerit fuerit æger, vnquam non modo visum in publico, sed ne assurrexisse quidem ex morbo.

Ex voragine bos. Liu. Galli neque sustinere se prolapsi, neque assurgere ex voragine bos potrant.

Mollibus assurgit Ilrasis. Claud. in Nup. Palladij & Serenæ.

¶ Assurgunt fani vi flenti, aut vt obuiam eant: assurgunt ægroti vt sedeant, aut vt cubito innitantur, neque modo in alterius honorem aut officij aut beneuolentiæ causa hoc agentes. Ideóque fere adiungitur Datiuus. Hæc valla lib. 5. Virgilius Silenó, eclog. 6, Vtsiue vitro Phœbi clioros assurrexerit omnis. Vbi Seruius, Assurrexerit, Honorem præbuerit. Cic. in Pisonem. An verò reliquo tempore Cumsalem te quisquam duxit? quisquam ibi paruit? quisquam tibi in cu riam venienti assurrexit?

Honori alicuius assurgere. Stat. 2. Theb.

¶ Assurgere in arborem. Id est, Crescere in altitudinē arboris. Plin. lib. 24. cap. 4. Maior, in arborem, salicis modo assurgit.

Assurgit s. multibus pulsum. Plin. lib. 2. cap. 65. Mihi incerta hæc coniectatio videtur, haud ignaro quosdā Alpium vertices longo tractu, nec breuiore 1. multibus pulsum assurgere.

Assurgit in septem vlnas, & in altitudinem. Virg. 3. Georg. Vbi Seruius, Septem assurgit in vlnas, Crescit in septem vlnas. Plin. lib. 13. cap. 22. Duo ferulæ genera: nartheca Græci vocant, assurgentem in altitudinem: nartheciam verò semper humilem.

¶ Assurgit insula motæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

Mons assurgens. Colum. lib. 2. cap. 2. Collem clementer & molliter assurgentem.

Turres assurgunt. Id est extruuntur. Virg. 4. Æneid.

Tumor assurgit. Cels. lib. 2. cap. 8. Quibusdam etiam in hoc morbo tumores oriuntur, deinde desinunt, deinde rursus assurgunt.

¶ Animus assurgit. Quintil. lib. 1. cap. De lectione puer, Interim & sublimiatre heroici carminis animus assurgat, & ex magnitudine rerum spiritum ducat.

Assurgere animo. Stat. Thebaid. 10.

Gaudet in aduersis, animóque assurgit Adrastus.

Ire assurgunt. Virg. 12. Æneid.

Querelis assurgere. Virg. 10. Æneid.

Assurgere dicitur Orion. Virg. 1. Æneid.

¶ Assurgere dicitur Orator, qui subtimiter loquitur, vt ait Budæus. Quint. lib. 10. cap. 1. Κατὸ assurgit Hesiodus.

¶ Assurgit, passiuum, fiue impersonale. Cic. de Sen. Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur ea usque communia, salutari, appetiderēdi, assurgi, deduci, reduci, consuli.

¶ Assurrectum est, & assurgitur. Sueton. in. Oct. Augusto, cap. 56, Eisdem præterea adhuc assurgitur ab vniuersis in theatro, & astantibus plusquā grauissimē quelitis est.

ASSVS {ἄσσυς} Verbs est Tiradis, teste Strab. lib. 13, & oratura & arte mutata ex parte qua nunc spectat, ardium & orēdum afensum habens: vnde factus est locus vulgatissimæ illi Straronis sententiæ, Qui celeri passu Assum it, magnum vitæ periculum adit. Circa hanc vrbem Sarcophagus dictus lapis (id eti Carnes exedat) effodiebatur, à quo cadauera omnia in eo condita, intra quadragesimum diem, solo Cineribus excepto, absumebantur. Vide Plin. lib. 36. cap. 17.

Assus, æta, assum {ὕσσω} ab Aeo, ares, vel Ardeo, ardes: hoc est, Ad ignem torrefactus. Plaut. Mostel. 1, 3. Ne faxis: nam ebrius esse, quam assus foleo fauxitor. Cicero Papirio Pæto, lib. 9. 20. Integram famem ad oum affero: itaque vsque ad assum vitulinum opera perduximus.

Assa & elixa. Celsus lib. 7. cap. 3. Tranfeundum paulanim ad assa ab elixis.

Assa in balneariis. Vide assa.

Assa vox. Vide assa.

Assus sol. Cicero Attico, lib. 12. Et pro tito assa sole, quo tu absitus es in nostro praulo, ære condum solem vnchiumque repetemus. Solem assum vocat, quem cœna non sequatur, quasi Sine fuoco, vi oposnia fune assa: Nimium autē & vncium, qui cum cœna sit. Sensus est, Domi meæ dum fuisti, in sole per prærulum quod domui adiacet, inambulans, præter siccum solem nihil habuisti: at ego eum ad te domum venam, non sole tantum contentus cro, non modo sanè erit in ambulare, sed cœnam etiam cum sole exigam.

ASSYRIA {ἀσσυρία} Regio Asiæ maioris, qua nunc Syria dicitur, habens ab Ortu Indiam, ab Occasu Tigrim fluuium, a Meridie Mediam, à Septentrione Caucasum: vnde Assyrij, qui postea Syrij, & Syri. Hæc Porphyrius & Acron volunt prius dictam Syriam, postea vna adsita syllaba Assyriam vocitatam. Alij quadripartitam faciunt diuisionem, in Syrios, Assyrios, Lrueo Syrios, & Cœlesyrios. Plin. duplicem Syriam assignat: vnam Palæstinam, alteram Antiochiam. Dicta est autem Assyria (telle Augustino lib. 18. de Ciuit.) ab Assur filio Sem. Al Syria, nunc Aramia dicitur ab Aram Tarea, qui eam armis suam fecit. Nunc pertinet ad Persarum regē Sophi.

Duæ Assyriæ. Tibul. 3. eleg. 3.

Assyrius, a, de Assyria {Ἀσσύριος} Qui est ex Assyria: vt, Amomum Assyrium. Virgil. 4. eclog. Et Lucan. lib. 4, Assyrij seruiatur pallidus auri. Assyrij (inquit Cic. lib. 2. de Diuinat.) propter planitiem magnitudinémque regionum quas incolebant, quum cælum ex omni parte parens atque aperium intuerentur, traiectiones meorūque stellarum obseruauerunt: quibus notatis, quid cuique significaretur, memoriæ prodiderunt.

Assyria malus {Ἀσσυρία μηλέα} (quam alij Medicam vocant) Arbor est, cuius fulum est vsualissimum, intercurrentibus spinis. Pomum ipsum aliàs non manditur: odore præcellit foliorum quoque, qui transfitin vestes vnà condatus, arcēq; animalium noxia. Vide plura apud Plin. lib. 12. cap. 3.

A S T

Ast {ἀλλὰ} coniunctio est diserentiua, qua poetæ vruntur pro Ar, syllabam illam breuem, intercisionē sę longam facientes, authore Valla lib. 2. Festus, Ast, significat at, sed, autem. Plaut. Neque eos antiquos ferunt, sed captas nouos. Virg. 1. Æneid. All ego quæ diuinā ineedo regina.

All conuinctione etiam Oratores vti sunt, pro particula Sed. Cic. Antico lib. 3. Quid enim vides agi? posse, aut quomodo? per Senatumne? aft tute scripsisti ad me, quoddam, &c. ¶ All, asseuerantis vox est alsaquando. Liu. to. ab Vrbe, Bellona si hodie nobis victoriam dus, all hic ego templum ibi vouco. Hoc loco virtur accipi All pro Tum, vel certe.

ASTA. Oppidum Ligurize antiquum, nomen adhuc retinens, authore Plin. ¶ Item Ciuitas est Bæticæ, inter sacrum promontorium & Herculeas columnas, de qua idem Plin. lib. 2. cap. 1. & Pomponius lib. 3. ¶ Est & Asta, Insubriæ vrbs, non longè à Nouaria distans. De hac Claudian.

-nec plus Pollentia rebus

Contulit Ausonijs, aut mœnia vindicis Astæ. Meminit & Plin. lib. 35. cap. 12.

ASTABOA, æ, sue Astaboras, pen. corr. teste Plinio lib. 6. cap. 9, Alter est ex aliquis Nili, qui Meroen insulam à finitur alius: ille vero qui à dextera parte est, Astasapes appellatur. Strabo vero Astaboram fluuium esse docet, diuersum à Nilo circa Meroen insulam, in Nilum influentem.

ASTACES {Ἀστακὲς} Fluuius est in Ponto, Asiæ regioce, cuius aquis irrigatu campi ouet pascuot, ingro lacte ac lolas alentes. Plinius lib. 2. cap. 103.

Astaci {Ἀστακοὶ} Ex genere sunt Cancrorū, apud Plin. lib. 6. cap. 31. Vide & horum descriptionem apud Gal. lib. 3. de Alim facult. cap. 34.

ASTACORNI {Ἀστακόρνοι} Populi Indiæ qui Mediam regionem inter Cophen atque Indum habitant. Strabo lib. 15.

ASTACVM Plinio, sue Astacus {Ἄστακον} Stephano & Strabonj Bithyniæ oppidum fuit, ita dictum ab Astaco quodam Nepiuni & Olbiæ nymphæ filio, à quo victus suus, Astacenus appellatus est. Plin. libro 5. cap. vlt. & Strabo lib. 12. ¶ Fuit & altera, eiusdem nomiois vrbs in Aetaniazoa, quæ & ipsa propinquo sinui Astacēno nomen fecit, teste Strabo. lib. 10.

ASTAPAS {Ἀστάπας} Fluuius Asiæ, de quo Strabo lib. 16. sic scribit, Circa Meroen Astaboras & Astapas influunt. Hæc summa Rhizophagi accolunt, qui etam Elij vocantur, propterea quòd ea adsaccine pascuntur, quibus radicibus maßulas edeunt, & ad filem eoq; vtuntur. Hæc loca leones aluni, qui sub Canis exortum à maximis collibus lunc expelluntur. Hactenus Strabo. Meminit & Astapi fluuij idem authorisq; quem Astobaram à nonnullis nominari ait iunio libri 17. in descriptione Ægypti.

Astaphis, pro corr. Astaphidis, fg. {Ἀστατὶς} Vua passa dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. Vua passa, quam astaphida vocare, stomachum, ventrem, interanea rentarer.

Astaphis agria, siue staphis, quam vuam taminiam aliqui vocant falso (fluum enim genus habet) cauliculis angulatis, teretibus, solijs labrosis, ferè foliaceis verius quam acinosis, racemosis etc. Hæc Plin. lib. 23. cap. 8. Ruellius lib. 3. cap. 141, Staphis agria Romanis lierba pediculatis dicitur. solium habet labruscæ, diuisurisque fe ssium, cauliculis rectis, &c. Paulo post, Plurataria quoque dicitur, o hicinsis hodie staphis agria.

Astaphylinos, Latinæ ta fylustis, quę & Staphylinos dicitur. Ruellius lib. 3. cap. 41.

ASTAPVS, pi, Fluuius. Plin. ramen lib. 5. cap. 9. de Astapo, sic scribit; Nilus Astapus cognominatus est, quod allarum genium lingua significat aquam: et eodem protluentem.

ASTAPVS, Antiqua ciuitas Ægypti Basin, in qua habitarunt gigantes, & postea cecidit in sotem tribus Manassæ, regionis Bethanie. Sunt autem duo castella in Bethania hoc vocabulo, nouem inter se millibus separata, inter Aderam & Abelam vrbes.

ASTARTE {Ἀστάρτη} Dea fuit Syrorum, vt Ælianus author est. Sunt qui putent eam esse quæ & Dercto dicitur & Atergatis. Sed eam esse Venerem quartam, quæ Adoridi nupserit, Cicero manifestum facit lib. de Nat. deor. 3.

Astelismos, fg. Gr. {Ἀστελισμὸς} Latioè dicitur vrbanitas & ciuilitas. Tropus est Grammaticis: de qua Diomedes lib. 2. cap. de Orationis vitiantibus & tropis.

Aster, astri, Græcè {ἀστὴρ, ἀστέρος, τὸ, g.} Latinè dicitur Stella.

Aster Actius {Ἀστὴρ ἀκτίας} Herba est Plinio, quæ quodā præfens est inguinum remedium, à Romanis Bubonium dicitur, & vulgò Inguinalis. Vide Plin. lib. 26. cap. 5. Mentam & Gal. lib. 6 Simplic.

Aster Samius {Ἀστὴρ σαμιος} Species est terræ cuiusdam, ad multos medicinæ vsus coducentis, quæ in Samio insula effoditur: ita dicta à stellæ imagine, quæ illi imprimi figilio confuevit. Hujus terræ mentionem facit Galen. lib. 9. Simplic.

ASTER {Ἀστὴρ} Puer Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extat epigrammata lib. 7. Epigrammatum Græcorum.

ASTERIAE {Ἀστερίαι} Dea & Rhodi insularum nomen.

Asteria {Ἀστερία} Gemma lucisam lucem pupillæ modo quandam continens. Plin. lib. 37. cap. 9.

Asteriacus, pen. corr. fg. {Ἀστηριακὸς} Genus medicamenti. Plin. lib. 20. cap. 19. Medicamento, quod diacodion & asteriacæ vocatur, vsi hissimum. Vetulliora exempla leguntlioc loco Arretiace.

Asterias {Ἀστερίας} Aus ex genere ardealarum, à fulgore astrorum. Plin. lib. 10. cap. 69.

Asteri cum, is, pen. corr. {Ἀστήριον} Herba est ocymi folio, quæ & Heliune dicitur, & Vrcolaris herba, eo quòd virtus vrcolis detergendis imprimis sit idonea. Nascitur in regulis, parietinisque, vnde & Parietaria, & Muralis vulgò dicitur. Plin. lib. 22. cap. 17.

ASTERIA {Ἀστερία} filia fuit Cei Titanis filij, vt Theodorio placet. Hæc autem (vt ait Fulgentius) post vsitatam Latonam à Ioue dilecta est, à quo in aquilam verso opperita fuit: eique ex eo concubitu Hercules peperit. Quæ tandem (vt ouibus dam placet) adueríus Iouem feminens, & eius fugitos itas, deorum miseratione in coturnicem

verſa eſt, quæ Græcè vocatur ὄνος: nominoque dedit inſulæ, in quam
aufugerat, ubi à Ioue in lapidem mutata eſt, vndiſque demerſa, & ab
eiſdem hac illuc agitata: tandem ob ſuſceptam Latonam firmata eſt.
Ex Boctio. De hac Cic. 1. de Nat. deor. Fabulam multo fuſius nar-
rat Seruius in illud Virg. 3. Æneid. Sacra mari colitur medio, &c.

Aſterion, ὁ ἀστήριον ἢ ἀστέριον ſpecies eſt aranei, cuius morſu genus labefa-
ctantur, vertradit Plin. lib. 29. cap. 4. ✱ Eſt & Aſterion herba, quæ &
Spondylium dicitur, quòd ſemen habeat Aſterij animalculi figura.
Diocleſ. lib. 3. in deſcriptione Spondylij.

ASTERIVM (ἀστήριον) Cuiras Theſſalæ, ſic dicta, quòd in ea loco ſita mon-
te, velut aſtrum quoddam procul aſpectantibus fulgere videatur, vt
tradit Stephanus, qui eam ſuæ ætate Pyreſiam vocatam aſſerit. ✱ Eſt
& altera vrbs eiusnominis in Syria. ✱ Eſt & fluuius Achaiæ in Ne-
mea ſylua lenter fluens: & fructuum iuxta ripam abùndantiſſimus,
vt teſtis eſt Lactantius. ✱ Item mons Peloponneſi, ad ſinum Argoli-
cum, de quo Plin. lib. 4. cap. 5. ✱ Eſt & herba quædam hoc nomine
apud Pauſanium, in agro Argiuo naſcens, ad ripam fluuij etuſſem
nominis, cuius fulta ſumont ſacra accoln: in coronas nectunt. ✱ Alle
rion item Cometæ filius, qui Iaſonem Colchos naugantem ſequtus
eſt, vt habet Apollonius. Valer. Argonaut. lib. 1.

-celer Aſterion, quem matre creauerat,
Clæneus gemino ſoluit pater amne Cometes.

ASTERIS, pen. cort. (ἀστερίς) inſula eſt in medio Sami & Ithacæ ſita.
Author Strabo.

Aſterisc us (ἀστερίσκος) ſtellulam ſignificat. Diminutiuum ab Aſter.

✱ Aſterifcus, ſignum a ſtellis ſimilitudinem gerens: quò vtimur
quum aliquid in ſcribendo omiſſum eſſe, hoc modo demonſtramus
*: qua nota vſi ſunt veteres ſcriptores.

Aſterno, alteris, altiaul. aſtrarum, pen prod. (ἀστορνύω) aſtrorere,
luxta ſternere, cuius paſſiuum protulit Ouid. lib. 2. Metam. de ſotoris
huis Phaethontus loquens.

ASTERYSTE (ἀστερύστη) Mons Cretæ ad meridiem, mare aſpiciens, à
quo & Aſterufia Indiæ vrbs nomen habet, quòd illic Cretenſes co-
louiam collocarint. ✱ Huius incolæ Aſteruſiam vocantur, & Aſte-
ruſij. Stephan.

Aſthmatics, aſthmaticus, pen. cor. (ἀσθματικός) Id eſt, ſuſpirioſus, an-
helus, qui difficilem habet reſpirationem. Nam ἄσθμα difficultatem
ſpirandi ſignificat, & anhelationem ſiue anhelitum: quem Celſus at-
que adeo omnes fere medici alio vocabulo ortanxietatem
tem idem Celſus vocat.

ASTERIE (ἀστερίη) Regio eſt Thraciæ. ſupra Boſphorum, Ponto Euxino
imminens, cuius vrbes ſunt Apollonia, Thynnias, Almedeſſus, De-
uelton, & Phinopolis. De hac Plin. lib. 4. cap. 11.

Aſtic l ius (de quibus Suetonius in Caligula) qui ſint querritur: ac
plerique Atticos legunt, & ludos ab Auguſto inteſligunt inſtitutos
in honorem Atticæ victoriæ, ſed ſine libenter aſtipulatione, in
quibus omnibus partim Attici, partim Aſtici exaratum reperias.
Turnebus Aſticos ludos interpretatur Vrbanos (quòd ſint etiam lu-
di ruſtici) vel potius Athenienſium ludos, quotum vrbs Atta dicebа-
tur. Productitur ab Aſtiænzo Charicles ὁ ἀστικὸς χορός. Quod ſiquis
ludos Atticos malit, is conſiderandum Aſtium eſſe, qui ſint, aput
Liberalibus, Lenæis, Chytris, & Panathenæis, id eſt quinquatribus,
ludos ſcenicos dabant. Hæc ille.

ASTICI, Ciuitas Baticæ, à qua Aſtigitanus ager. Plin. lib. 3. cap. 2. Ecua
nunc vocatur ſedeſe Oluatio.

ASTICOETAE, Vide ASTYCOETAE.

Aſtipulor, ſue Adſtipulor, pen. cort. aſtipularis, aſtipulatus ſum (συν-
συμπαραπροσπαρακατασπονδάζω) aſtipulari. Aſſentiri. Plin. lib. 7. cap.
48. Cur aliquitur Damlates, memorans, &c.

✱ Aſtipulari (inquit Cœlianus) dicimus ſtipulanti ſtipulari: vt ſi pe-
tente tribi decem à Mæuio, ego eadem ibi ſtipulor dari, in quo quia
mihi eſt verusque noſtrum eadem, & idem quod tu tibi cupio & vo-
lo, ideo factum eſſe arbitror vt aſtipulari pro aſſentire dicamus.

Aſtipulatio (συγκατάνευσις) Verbale, Aſſenſus. Plin. lib. 29. cap. 1. Qua de
re extat etiam Amici Senecæ aſtipulatio.

✱ Aſtipulatio, pro Affirmatione. Quinct. lib. 11. cap. vltimo. Accedit
enim vis & proprietas rebus aſtipulationem, quæ nihil adſit, aliud
vox, aliud animus oſtendat, quanquam propriè denotar tillam geſtus
cum verbis conſenſionem.

Aſtipulatus, huius aſtipulatus, pen. prod. (συγκατάνευσις) Verbale, Id eſt
aſſenſus vel aſtrellatio. Plin. lib. 7. cap. 47. Conſeruatus eſt viuus, fen-
tricifque. orbuſt eſtuſdem iuſtu, & louis deorum ſummi aſtipulatu,
Euthymus.

Aſtipulator, penul. prod. (συγκατανευστής) Verbale, Qui aſſentitur.
Cicer. 4. Acad. Iaſum eſſe Stoici dicunt, & eorum aſtipulator An-
tiochus.

Aſtipulator vanæ opinionis. Val. Max. lib. 7. cap. 7.

✱ Aſtipulator, pro eo qui teſtis eſt vadimonij facti. Cic. pro Quin-
tio, Literæ P. Quintij, teſtes tot (quibus omnibus cauſa iuſtiſſima
eſt cur ſete potuerint, nulla eſt omnantiæ) eum aſtipulatore tuo
comparabuntur. Idem in Pisonem 13. Quàs verò non modo ego,
qui multis ſæpe auxilio fuiſſem, ſed quiquam tam inops fuerit va-
quam, qui iſto non modo propugnatore tutiorem ſe, ſed aduocato
aut aſtipulatore paratiorem fore putaret. Sed ongo luius vocabuli
ſubobſcura eſt: niſi forte quum aſtipulari pro aſſentiri vulgò dica-
tur, argumentemur, aſtipulari proprie idem valere quod Spondere
vel promittere. Vt Aſtipulatores ij ſint, qui alteri antelianti & inter-
roganti, Teſténe futura fiti vadimonium ab aliquo promiſſum, re-
ſpondeant, Teſtes. Hæc Hotomanus in oratiouem Ciceroo. pro
Quintio.

Aſtipulator, erat qui ſtipulanti acceddebat, idémque ſtipulabatur,
vt pacta & conuenta eſſent firmora, magiſque cauta & rata: ac in
foro Romano eorum argentarias homines erant, qui aſtipulandi
quæſtum exercebant, præſtoque erant ſtipulantibus & paciſcenti-
bus, cuius generis fuiſſe dicitur pater Auguſti in epiſtola Ciceronis
ad Octauium.

Aſtipulator in antiquo lexico ſcommatographi exponitur, id eſt qui
præter ſtipulationem interrogat atque ſtipulatur. Turnebus.

Aſtituo, aſtituis, aſtitui, pen. cort. aſtituitum, aſtituere, ex Ad & Statuo
compoſitum, ſignificat In loco collocare. Plaut. Cap. 13. Iubeó an
non iubeo aſtituis aulæa patinas eſus?

Aſto, aſtas, aſtiti, aſtitum, & aſtatum (ἵστημι) aſtare: Idem ſignifica-
quod Stare. Virg. lib. 2. Æneidos,

-arrectiſque auribus aſto.
Hic pattem aſtare aiebas? Terent. Heaut. 5. 2.
Acceſſi, aſtiti. Terent. Phorm. 5. 6.
Aſtat atque audi. Plaut. Ciſtel. 7. Sic in Caſina, 16. Manet atque aſta.
Aſtare in genua. Plaut. Calin. 23.
Continuo in genua aſtanti pectus mihi pedibus percutit.
In latus obliquum tameu aſtitit. Quint. 5. Metam.
Finis vitæ mortalibus aſtitit. Lucret. lib. 3.
Aſtare ad Cic. pro Archia 5. Quum in Sicco ad Achillis tumulum
aſtitiſſet. Et Lucret. lib. 3. Mors ad caput aſtitit.
Ante oculos. Virg. 3. Æneid. Ouid. 8. Metam.
In confpectu. Cicin Cati. Expectans huius exitum diei aſtat in
conſpectu meo gener.
In ſupa. Ouid. epiſt. 14.
Limine dux aſtitit. Id eſt, in limine. Stat. 9. Theb.
Portis ſublimibus aſtant. Virg. ri. Æneid.
Iuxta præſides aſtat deus. Senin Hercule furente, 6.
Præſens aſtare virtus credidit Iupiter. Id eſt, ſingulis & priuatim
vnicuique præſens eſſe. Sil. lib. 17.
Supra caput aſtitur mihi. Virg. 4. Æneid.
✱ Aſto adiuocatus eundam. Plaut. Caſin. 23.
Aſtare menſæ domini. Mart. lib. 8.
Aſtare contra alicui, pro Reſiſtere. Plaut. Cap. 13, At vt confiden-
ter mihi contra aſtitit.

Aſtans, aſtantis, Participium (ἑστώς) Sil. lib. 17. de Annibale.
Aſtante atque audiente Italia tota. Cic. Poſt reditum.
Aſtante illo. Plaut. Amph. 8, 1. t. tute ille, etiam aſtante hoc Soſia.
Squam mæ aſtantes. Id eſt erectæ. Virg. 3. Georg.

ASTONES, pen. cort. (ἄστυνες) Indiæ fur populi. De populis Plinius lib.
7. cap. 2. Ad extremos fines Indiæ ab Oriente ætea fonrem Gangis,
Aſtomorum geutem ſine ore, corpore toto hirtam veſtiri frondium
laniugine, halitu tantum viuentem, & odore quem naribus trahant.
Nullum illis cibum, nullúmque potum: tantum radicum fiorómq;
varios odores, & ſylueſtrium malorum, quæ ferum pontas longiore
tinnere, ne deſit olfactus: graniore paulo odore haud difficulter exa-
nimari. Hæc Pluius.

ASTRAEA, (ἀστραία) Filia Aſtræi gigantis & Auroræ. Alij dicunt
fuiſſe iſtam Iouis & Themidis. Hæc pro Iuſtitia ſumitur: ſingituq;
virtus creſcentibus indignata in cælum euoliſſe, tandem in ſignum
cæleſtis, cui Libræ nomen eſt, conuerſa. Ouid. t. Metamorphoſeos,

-& virgo cæde madentes,
Vltima cæleſtum terras Aſtræa reliquit.

ASTRAEVS (ἀστραῖος) Oppidum Macedoniæ: & Aſtræi, populi ſunt
eius vrbis incolæ, teſte Ptolemæo.

ASTRAS VSIANI (ἀστρασιανοί) Vnus fuit ex Titanibos, qui contra deos atma
ſumpſerunt. Hic cum Aurora ſertur concubuiſſe, & ex ea ventos ge-
neraſſe, qui ab eo Aſtræi fratres dicti ſunt. Ouid. Metamorph. 14.

Aerâque, & tumidum ſubiuis conceuſſibus æquor
Aſtræi tutbant, & cunt in prælia fratres.

Aſtragalus, aſtragali, pen. cor. f. g. (ἀστράγαλος) Latinè dicitur talus:
Vide TALVS, pro ludo.

Aſtragalus talum pedis ſignificat, ὃ τὸ ἄστρωθεν κάτω ἕλκεται
ἢ ἄνω ἀπὸ τοῦ ὤμου, & rectam ſeruet baſin corporis, hoc eſt pedes:
ἢ ἐπὶ τοῦ ὀπίσω ἢ ἐπὶ τὸν ἔμπροσθεν, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸν, ἐπὶ τὸ ἀπὸ τοῦ
ὤμου τοιοῦτον ἢ ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν vel quod non ad manendum vel ad
ſtandum à natura inſtitutus, ſed ad motum, quaſi Aſtagalus, & ad-
dinuoe literæ r Aſtragalus. ✱ Alij Aſtragalum dici volunt quaſi A-
ſtrum: quòd ita ſuſſragijs pedis infertus ſit, vt aſtrum exlo. Philo-
ſophorum enim elatiſſimi aſtrum eum nodum quendam cæleſtis ha-
pidis aſtrum volutre.

Aſtragalos Homerus eniſ appellat ſeptè verebras ſpinæ, quibus col
lum incumbit. lib. 11. Odyſſeæ, de Elpenore, qui lapſu ſcalarum coneci-
dit, -ἰὰ δ' ἄρα οἱ ἄστρα ἀγεφάλων ἐάγη. At mihi lapſo fractus ad a-
ſtragalos tugulus.

Aſtragali vocantur partes quædam in columa arum ſpiris. Vitru-
uius lib. 3. cap. 3. Aſtragali faciendæ ſunt octauæ partis trochili, proie-
ctura eri ſpinæ pars octaua, & textadecima craſſiudinis columnæ.
*C'eſt vn membre rond en maſſonnerie, qui ſon dit autrement Fuſee auec ſes
gorets.*

Aſtragalus, Herba eſt Plin. lib. 26. ca. 8. Aſtragalus (inquit) folia ha-
bet longa, ineiſuris multis, obliqua cirea ta dices, caules tres aut qua-
tuor ſolorum plenos, flore hyacinthi, radices villoſas, implica-
tas, rubras, prædutas. Naſcitur in petroſis, aprieis, & iisdem mualti-
bus. Ruellius lib. 3. cap. 104. Quæ à Dioſcoride deprugitur, folia non
habet crebris inciſuris lacinioſa, nec radices hirſutas, perplexasque:
natalibus tamen conuentunt. Galeous & Paulus in Phæneo Arcadiæ
plurimam naſci teſtantur. Aſtragalus, qui à Dioſcoride deſcribitur,
frequens eſt apud nos. Ruta noſtra *Montanum* vel *Ruſticum* inter o-
minant, fruticem folio & ramis eueri ſimilem, flore purpureo, pa-
uo, terni radice, raphano modo grandi, quæ velut adnatas habet ap-
pendices præduras, velum cornua inter ſeſe implicatas, gullu aſtrin-
gentes. Inuenitur in petroſis & locis vento perflatis, excreuiam eſſe
dicetes, niſi rad. x rania ſubeſſet. Vulgus nonnuſquam *Sylueſtres cerras*
vocat, hoc eſt Cicerculas. Hactenus Ruellius.

Aſtrapias (ἀστραπίας) Gemma eſt colore partim albo, partim cya-
neo, fulminis radios in medio habens diſcurrentes, vnde & nomen
accepit. De hac Plin. lib. 37. cap. 11.

Aſtrepo, aſtrepis, pen. corr. aſtrepui, aſtrepitum (συνηχέω) aſtre-
pere, Simul ſtrepere.

Aſtrepere

Aſtrepere aures alicuius. Plin. Iunior in Panegyr. Ac plerique irritis precibus ſurdas principis aures aſtrepebant. Tacit. lib. 20. Obnoxios, & ſubiicere mi miraculo attonitos vt eadem aſtrepere hominibus.

Aſtrepere apud Tacitū cum Dauiſo, pro Surepitu aſſentire. Aſtrepebat (inquit) huic aliare vulgus. Id eſt, applaudebat. Budæus.

ASTREVS, dictio diſſyllaba [ἀστρεύς] Vnus ſuit ex iis qui in aula Cephei regis Troiæ vim inferre conati, ab eodem ſunt interfecti. Ouid. 5. Metamorphoſeos.

Oreidit & Celadon Mendeſius, occidit Aſtreus.

Aſtrifer, Vide ASTRYM.

Aſtringo, aſtrinxi, aſtrictum [ἀστρίγγω, ἀστρίγγομαι] aſtringere, nihil ferè amplius ſignificat quàm ſtringere.

Aſtringere & relaxare, contrariæ. Cic. de Nat. deor. Eſque cum aſtringitur, item relaxatur. De vſu loquutus. Idem Attic. lib. 10.

Aſtringere, Simul aut ad aliquid ſtringere. Colum. lib. 5. cap. 6.

Aſtringere ad aliquam rem, pro Alligare. Cic. 6. Verr. Quis eſt hic qui ad ſtatuam attingit?

Arcte aſtringere. Cic. de Fato, Hoc arctius aſtringi ratio oſt poteſt.

¶ Aliquem & vinculo aſtringere. Corn. Cels. lib. 1. cap. 3. Laboralium aſtringit. Id eſt, contrahit, vt parum reddat.

Venas agrorum hiantes. Virgil. 1. Georg.

Vincula. Ouid. 11. Metam.

¶ Aſtringere, per tranſlationem pro Obligare & quaſi confirmare. vt, Aſtringere fenus iuramen. Cic. pro Plancio, Et hinc eaqu officij ſeruitium aſtringam teſtimonio ſempiterno. Idem Philip.

Aſtringi neceſſitate, pro Cogi. Cic. 1. de Nat. deor. Nulla cuiſmodi aſtrictum neceſſitate, ve nubi, velim nolim, ſit certa quædam tuenda ſententia.

Aſtringi lege, vel quæſtione. Cic. pro Cluentio.

Quotiocum numeris aſtringere. Cic. 3. de Orat. Et lib. 1. Aſtrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum.

Contracta & aſtricta eloquentia. Cic. de Clari. Orat. Tum ſtudioſiſſimè in dialectica excrcebar: quæ quaſi contracta & aſtricta eloquentia putanda eſt.

Breuiter aſtringere argumenta Stoicorum more. Cic. 3. Tuſc. Primo ſi placet. Stoicorum more agamus, qui breuiter aſtringere argumenta ſolent.

Lingua aſtricta merecde. Cic. in Piſonem.

Vinclis ſempiternis totam Galliam. Cic. 4. Acad.

Aliquem conditionibus ſuis. Cic. pro Quinctio.

Se ſacris. Cic. 2. Leg. Quæruntur enim qui aſtringantur ſacris.

Suam fidem. Terent. Eunuch. 2.

Verum hiatus tulege hac tibi meam aſtriogo fidem. Vbi Donatus.

Aſtringo fidem, fidem promittotiqua vincula fides dreuntur.

Ad certa verba ſe aſtringere. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Ad ſeruitutem alicuius ſe aſtringere. Quintil. lib. 5. cap. 16.

Aſtringi ad temperantiam. Plin. Iunior, in epiſt. Deinde vt in poſterum ipſe ad eandem temperantiam aſtringeter, &c.

In iura ſacra ſe aſtringere. Ouid. 15. Epiſt.

¶ Frontiem, pro Corrugaet. Senec. epiſt. 107.

¶ Mores] Abuſus lib. 2. cap. 2. Neque vero fuit eſt ſummam præſtare abſtinentiam, niſi diſciplinæ ſeueritate conuentionium ad ſe mores aſtringaerit.

¶ Se furtiſſubiacti Scelere, aut ſimile aliquod. Plaut. Pœn. 10, Homo furtu ſe aſtringet.

Aſtringere hæreditati. Vlp. in l. ſi quis extraneus. 5. ff. De acquir. hæred. Interdum autem animus ſolus eſt aſtringet hæreditatis ipſa ſire nò hæreditaria quaſi hæres vſus fuit. Paulus in l. proxime ſequenti ſic expreſſitPlacet, non obligari eum hæreditati. Et turſus ibidem; Vt quis pro hæræde gerendo obſtringat ſe hæreditati.

Aſtringere ſe ſi elere. Cic. 4. Philip. Quem ti cosulem illa prouincia putaret, neque eum recipere, magno ſe clere & aſtringere.

¶ Aſtringi frigore. Plin. Epiſt. Si natare lacus, aut tepidus velis, in proximo potues, ex quo poſſis turſus aſtringi, ſi pœnitet tepori.

Aſtrictus, participium [ἀστρεπτικὸς] Contrarium eſt Relaxato. Plin. Iunior, in Panegyr. Ita verſemur in Rep. vt credamus eſſe Reſpublicam: non cosilium noſtrum, non operam liberalium artium diſiunctam nos & quaſi dimiſſos Conſulatu, ſed quaſi aſtrictos & deuictos putemus.

Aſtrictus neceſſitate. Vide NECESSE.

Voluptatibus aſtrictiſsimè eſt, alligata. Cic. in Pæad. Nunquam mehercule ego, neque pecuniæ iſtorum, neque opes, neque imperia, neque eas quibus maximè aſtricti ſunt, voluptates, in bonis rebus, aut expetendi eſſe numerandas duxi.

Aecta & aſtricta laxare. Cic. in Orat. Nec tamen hæc ita ſunt aecta & aſtricta, vt ea, quum velimus, laxare nequeamus.

¶ Aſtricta fronti, pro Contracta. Martial. lib. 11.

Aſtrictum ſolido frigore pectus erat. Ouid. 11. Epiſt.

Dolore aſtrictum pectus. Ouid. 1. de Arte amandi.

Celu aſtrictum. Ouid. 3. Triſt. elreg. 4.

Glacies. Ouid. 1. Metam.

Guſtus. Plin. lib. 37. cap. 12.

Aſtrictus orator. Cic. in Bru. Fuerunt etiam in oratorum numero medicorum I. & Sp. Mummij fratres, quorum extant amborum orationes: ſimplex quidem Lucius & antiquus, Spurius autem nihilo ille qudem ornatior, ſed tamen aſtrictior. fuit enim doctus ex diſciplina Stoicorum. Stoici quippe dicendi genus exile funt, ſequuti, vt ibidem tradit ipſe Cic. Præterea Stoici dialecticen diligenter ſunt perſequuti, vt Cic. in Topicis oſtendit. Porro dialectica quaſi contracta & aſtricta eſt. Iuuenis putanda eſt ſine qua etiam tu Brute, iudicauiſti te illam iuſtam eloquentiam, quam dialectam dilataram eſſe putare, conſequi non poſſe. Verba funt Ciceronis Bruto.

Poeta numeris aſtrictior. Cic. 1. de Orat. Eſt ſanimus oratori poetæ, numeris aſtrictior paulo verborum autem laxenta libertior.

Aquis aſtrictis cui ſiſter. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

Aſtricti in amore. Lucret. lib. 4.

Aſtrictè. Aduerbium [ἀστρεπτικῶς] Arctè.

Aſtrictè facta oratio, cui opponitur Remiſſè. Cic. 3. de Orat. Qui tum ratiocinationem, quæ quidem ſit polita, atque facta quodammodo, non aſtrictè, ſed remiſſius numeroſam eſſe oportere.

¶ Aſtrictius, aduerbium comparatiuum. Plin. Iunior lib. 1. epiſt. 20. ad Corn. Tacitum, Non magis ſeruat modum, qui infra rem, quàm qui ſupra qui aſtrictius, quàm qui effuſius dicit.

Aſtrictio, verbale [ἀστρεπτικὸς] Plinius libro 27. cap. 10. Guſtus amari cum aſtrictione.

Aſtrictorius, adiectiuum [ἀστρεπτικὸς] Quod aſtringit. Plin. lib. 24. cap. 13. Paluri ſolia aſtrictoriuam vim habent.

Aſtrictus, aſtrictus, ſœm. gen. Gemina eſt ſyllabo propinqua, quæ ſi aſtris opponatur, ſulgorem eorum rapit, & regerit. Plin. lib. 37. cap. 9.

Aſtroboſimus [ἀστροβόσιμος] arborum vinum eſt, quum caniculæ æſtu (quam Thcophraſtus peculiariter ἀστρο appellat) humore abſumpto areſcunt. Latinorum nonnulli Sidrationem interpretantur. Tràſferitur & ad animalia, quam pars aliqua corporis eum ipſis etiam ætibus exareſcit: quod mali genus ἀστροκαῦσις à Galeno appellatur.

Aſtrojtes, ſœm. gen. [ἀστρώτης] Gemma. quæ oculis pricium ſimilis eſſe perhibetur. Author Plin. lib. 37. cap. 9.

Aſtrolabium, Inſtrumentum ex quo aſtrorum ortus colligunturt. Sipontinus.

Aſtrologia, Aſtrologiæ, pen. corr. [ἀστρολογία] Scientia de ſideribus. ſique quæ de curſu aſtrorum ſradat. Cic. de Orat. lib. 1. Etenim ſi coſtat inter doctos, hominem ignarum aſtrologiæ, ornatiſſimis atque optimis veribus Aratum de cælo ſtellisque diviſſe.

Aſtrologus, pen. corr. [ἀστρολόγος] Qui aſtrorum ſcientiam profiteetur. Cic. 4. Vert. Nouus aſtrologus qui nou tam cæli rationem, quam cæliati gerunt ducereet.

ASTROMELA, vrbs Narbonenſis prouinciæ, maritima. Auatiocrum, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 4.

Aſtromyos, Stella eſt quæ exteris dominiuæ, nunc pleniorexoriès. nunc deficiet, quandoque ſplendida, quandoque minus. Vide Cæl. lib. 5. cap. 12.

Aſtronomia, aſteonomiæ, penult. cor. [ἀστρονομία] Scientia eſt quæ de iudicijs ad vſum fortunámque pertinentibus loquitur. Valla in Raud.

ASTROPHES Aſtrophes, pen. corr. Vna ex Pleiadibus.

Aſtrum, Gæruum vocabulum eſt, ἄστρον, quod à Latinis ſdus dicitur. Cic. 7. Verr. Quum autem Verres eo ſe ortus eſſet, cuius initium ille non à Fauonio, neque ab aliquo aſtro notabat, &c.

Aſtrorum dominus, pro Sole. Seneca in Troade, 5.

Ignes aſtrorum. Virgil. 3. Æneid.

Vetes aſtrorum. Id eſt, Aſtra viciſſim nunc orientia, nunc occidenta. Stat. 3. Thebaid.

Æterna aſtra. Seneca in Hercule furente, 11.

Æthereа. Virgil. 5. Æneid.

Ardua pennis aſtra ſequi, Ad cælum ſubuolare. Virgil. 12. Æneid.

Ignea. Lucan. lib. 1.

Lyræquia aſtra ſunt, maior Vrſa & Arctophylax. Claudianus Panegyr. 2.

Prodigioſa. Stat. 3. Thebaid.

Radiantia. Ouid. 9. Metam.

Roſcida. Stat. 6. Thebaid.

Vaga. Seneca in Œdipo.

Duodena, Duodecim ſigna Zodiaci. Virgil. 1. Georg.

Cadentibus primis aſtris. Id eſt, vi primum ſurueſcere cœperit. Virgil. 8. Æneid.

Noctem ducentibus aſtris. Virgil. 3. Georg.

Ortus melinæ aſtra. Stat. 12. Thebaid. Id eſt, oriente Sole, aſtra occidunt.

Inoſſenſos agant aſtra curſus. Seneca in Herc. furente, 11.

¶ Effere ſe ad aſtra. Sal. lib. 3.

Tollere ad aſtra. Virgil. 5. eclog.

Surgentibus aſtris, pro Accedente nocte. Virgil. 1. Georg.

Subſcpere aſtra. Cic. 2. Tuſcul.

Aſtrifer, penult. corr. Adiectiuum [ἀστρόφορος] Ferens aſtrum. Martialis libro 8.

An tua multiſdum numerauit Iana Timaeum,

Quem prius aſtrifero Cyllaus ore bibit? Et apud Stat. lib. 8. Thebaid. Axes aſtrifer.

Aſtruo, aſtruis, aſtruxi, aſtructum [ἀστρωννύω] aſtruere, luxea ſtruere. Columel. lib. 1. cap. 5. Nam nouum quum veteri aſtruitur, ximoſoque reetos. 2. diſcium quasi ſurgenti relictans oneri, eedit.

¶ Aſtruere aliquid magnificentiæ & dignitati, per metaphoram, pro Superadere. Plin. lib. 9. cap. 35. Quarrente eo quid aſtruí magnificentiæ poſſet, reſpondit, vna ſe cœna, &c.

Dignitati alicuius aliquid aſtruere. Plin. Iunior, lib. 3. epiſt. 2.

Sibi aliquid. Quintil. lib. 8. cap. 3. Non ſuiſim ipſum os inuerti videtur, & locum, & habitum: ſed quædam etiam ex eis quæ dicta non ſunt, ſibi ipſa aſtruit. Id eſt, ſuppeaddit, vel aſſingit de ſuo.

Aſtruere laudem. Plin. Iunior, in Panegyr.

¶ Aſtruere, Affirmare. Plin. lib. 12. cap. 18. Peciri rerum aſtruxerunt, non ferre rationem annuo fœtu, quantum, &c. In emendationibus codicibus legiur Aſſeuerant.

Aſtruitur his. Plin. Iunior, in epiſt. Addit ur, vt Pallas (cui ſe omnes pro viriliparte obligatos fatcrentur) ſingularis fides, ſingularis induſtria frugium meritiſſimo ſeruatori eius imperij ſuntaſtruitur. Odium exercitus Rep. eredas. Aſtruitur his, quum Senatus populóque Romano, &c. Id eſt præterea.

Aſtruere audiris. Id eſt, augeee audita. & plura aſſingere. Sal. lib. 4.

AST ἄστ] Nomen eſt indeclinabile, vt Corinu, authore Priſc. anno, lib. 13. Quuiae eſt Athrmenſium. Terent. Eunuch. 5. Hem, quid? amas? an feu iam alle quid meretrix ſiet? An in Aſiu ven.t? Vbi Donatus, In Aſiu, In vibem de Pirzo, ſic enim Athenienſes vocabat

vrbem fuam: vnde ipſi incolæ Ἀστυάναξ vocantur.

Aſtu, apud poetas Alcuinam ſignificat, cuius origo ex Græco oppido Ἄστυ deducitur: in quo qui coniuerſari aſſidue ſunt, cauti atque acuti eſſe videntur. Hæc Feſtus. Terent Eunuch. Quòd ſi alio rem tractauit. Vbi Donatus, Aſtu, pro Aſtute, modo aduerbium eſt: aliàs nomen. Vt. Aſtu ſi Aſtu venit? vide ASTV pro Vrbe. Vide etiam paulo poſt ASTVS, huius aſtus.

Aſtupeo, vel Adſtupeo, aſtupes, pen. corr. aſtupui {ἔκπληξις} aſtupere, Eſt ad rem vel aliquam vel viſam obſtupeſcere. Stat. 2. Thebaid. vbi Mercurius ymbram Laij ad ſuperos educit:

Tum ſterilis luci, poſſeſſaque manibus arua,
Et ferrugineum nemus aſtupet ipſaque telus
Miratur. Idem lib. 3. Aſtupet ornati.

Aſtupere diuinist. Senec. de Tranquil. vitæ, lib. 1. cap. 8. Nun podet quiſquis iſtutius aſtupes? Reſpice agedum mundum: nudos videbis deus omnia dantes, nihil habentes.

Aſtur, huius aſturis, pen. cul. eurr. maſc. gen. Auis prædatitia, vulgo nora. Vide ASTICO.

ASTVR, ſue Aſturia {ἔθνος} ciuitas Hiſpaniæ, in qua Aſturcones equi gignuntur. Sunt & in ea aur. fodinæ multæ. Vide Ptolem. cum. lib. 2. cap. 6. Nomen etiam hodie ſeruat.

Aſtur, huius Aſturis, pen. corr. {ἔθνος} adiectiuum: vt, Aſtur equus, qui eſt de Aſture oppido. Marcial. lib. 14.

Hæ breuis ad numerum rapidos qui culligit vngues,
Venit ab auſtreris gentibus Aſtur equus. Sil. lib. 3. dicit Aſtures Callæcis proximos, originem habuiſſe ab Aſtyre Memnonis armigero, poſt domini mortem eo profecto.

Auarus Aſtur. Sil. lib. 1.
Belliger. Sil. lib. 13.
Pallidus Claudian. epigram. 22.

Aſturicus, pen. cul. corr. aliud adiectiuum {ἐθνικὸς} vt, Aſturica gens. Sil. lib. 16.

ASTVRA {ἔθνος} Flumen Latij, & inſula in ſtuiu oſtio. Plin. libro 3. cap. 6. Antium colonia, flumen Aſtura, & inſula. Et lib. 31. Tenuit & noſtra memoria nauem Caij principis ab Aſtura Antium nauigantis. Ab aliquibus Sura dicitur: vnde Feſtus, Sura flumen in agro Laurenti eſt, quod quidam Aſturam vocant.

ASTVRIA Augulta, ſ. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs Ptolemæo. Aſtorga vulgo: olim Rotoma.

Aſturco, aſturconis, pen. prod. maſc. gen. {ζωόμιξ} Equus ab Aſturia oppido Hiſpaniæ. Plin. lib. 8. cap. 42. In eadem Hiſpania, Gallaica gens & Aſturica, equini generis, quos thieldones vocamus, minore forma appellatos aſturconeſ ignuit: quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed molli alterno eruntes capiteau glomeratur, vnde equos tolutim carpere incurſus tradiuur arte.

Aſtus, huius aſtus, maſc. gen. {ἐπιτηδευτὴς} Idem quod Aſtu, ſue aſtutia. Ab ἄστυ, oppido, vt dictum eſt in ASTV.

Aſtus bellis. Sil. lib. 16. Non ars, aut aſtus belli, vel dextera deerat.
Proudius aſtu. Stat. 1. Thebid.
Acris aſtus. Valer. 1. Argonaut.
Callidi. Senec. in Troad. 6.
Aſtu carere. Quintilian. lib. 9.
Exuberans aſtu. Sil. lib. 1. de Annibale.
Aſtus adiungere ferro. Eſt ante dimeiace. Sil. lib. 6.
Expere aſtus. Sil. lib. 7. Tuque dulos Pœne, atque aſtus tandem cuce notos.
Verſare dolos aſtu. Virgil. 11. Æneid. Aſtu, id eſt, malitia, vt air Seruius.

ASTVTA PES, alter ex Nili alueis, qui à dextra parte eſt. Vide in ASTABORA.

Aſtutus, adiectiuum, pen. prod. {ἐπιτήδευτος} Callidus, verſutus. Seruius, Proprie aſtutos malitioſos vocamus. Cic. 3. Offic. Certè non aperti, non ſimplices, non ingenui, non iuſti, non viri boni: ſed verſuti potius, obſcuri, aſtuti, fallaci, malitioſi, callidi, verratoris, vafri. Horat. 2. Serm. fatyr 3. -bene fano
Ac non incauto, ſi ſtum aſtutúmque vocamus. Cic. pro Murœna, Hominis eſſet & aſtuti & ingrati.
Aſtutus, Aret tutus. Feſtus.
Aſtutior fallacia. Plaut. Caſi. 1. Nec fallaciam aſtutiorem vllus fecit poeta.
Aſtuta vulpes. Horat. 2. Serm. ſatyr. 3.

Aſtutia {ἐπιτήδευτις, ἐπιτήδευσις} Callidtas, malitia. Cic. 3. Offic. Sed aliter leges, aliter philoſophi tollunt aſtutias. Terent. Eunuch. 4. 4.
-nunc opus eſt tua
Mihi ad hanc rem expromptæ memoria atque aſtutia. Vbi Donatus, Aſtutia, ad agendum ſtrenuè quæ imperet.
Hem aſtutiat. Terét. And. 3. 4. Vbi Donatus, Bona ironia, pluraliter dixit Aſtutias, quaſi ſi qui abundat aſtutis, vt ei vna nõ ſufficeret.
Inſtituere aſtutiam. Vide INSTITVO.

Aſtuté, aduerbium {ἐπιτήδευτος} Callidè, verſutè. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 2. Nihil ſatnen nec temere dicere, nec aſtutè reticere debeo. Terent. And. 4. 2. Aſtutè.

Aſtus {ἐπιτήδευτος} adiectiuum, viderur finxiſſe Plaut. Trucul. 18.
-ſi venerit Næ iſtum ecaſtor hodie aſtus conferum fallacijs.

ASTYAGES, pen. corr. {ἀστυάγης} Cyaxaris Medorum regis filius, & Mandanæ pater, vltimus Aſſyriorum & Medorum rex. De quo apud Græcos Herodot. lib. 1, & Iuſtin. ſcripſere. {Aſtyages item alius, vnus ex illis quæ à Perſeo viſa Gorgone in marmora mutati fuerunt. Ouid. 5. Metamorphoſeos,
Dum ſuper Aſtyages, natiuram traxit eandem,
Marmoreóque manet vultus mirantis in ore.

ASTYALVS {ἀστύαλος} Vir fuit Troianus, à Neoptolemo interèptus, vt ſcribis Homer. lib. 6. Iliad.

ASTYANASSA {ἀστυάνασσα} Helenes Menelaj vxoris ancilla lasciniſſima, dominámque prorſus ſe dignam nacta, quæ prima de variis concubitus modis librum eóſcripſit: eius exemplum poſtea imitatæ Phlænis, & Elephantinæ, idem argumentum tractarunt. Author Suidas.

ASTYANAX, pen. cor huius Aſtyanactis {ἀστυάναξ} quaſi Vrbis princeps. appellatus autem prupriro nomine Scauiandrius, Hectoris filius ex Andromacha: qui, dum Troia à Græcis caperetur, à matre abſcoditus, ſed ab Vliſſe repertus, de ea à turri præceps eſt datus. Ouid. 13. Metam. Mittitur Aſtyanax illis de turribus, & de.
Aſtyanactia, Acculſitius. Virgil. 2. Æneid.
Aſtyanactis, Gentilius. Virgil. 3. Æneidos.
O mihi ſola mei ſuper Aſtyanactis imago!

ASTYCRATIA {ἀστυκρατία} Filia Æoli, teſte Homero Odyſſ. lib. 10.

ASTYDAMAS {ἀστυδάμας} Athenienſis, & ſilius euiſdem nominis, ambo Tragici poetæ fuerunt: patet etiam ſumulus philoſophus, & Soeratis auditor. Suidas.

ASTYDAMIA {ἀστυδάμεια} Ormeni filia, quam Hercules patre pitius occiſo rapuit. Ouidius,
Nec referam patrũ Oœmeni nympha tuos.

Aſſilis aſſyldis {ἀστυλὶς} ladtuca Lamiis genus ſine caule, quæ ob inſignem frigiditatem, Venerem maxime credituc reſiſtere: vnde & Eunuchion, & Spadonion à nonnullis eſt appellatum. Ruellius libro 1. capite 30.

ASTYLVS {ἄστυλος} Vnus fuit ex Centauris: & quoniam augurio vaticinatus futura præſentibus, Centaros monuerat ne bellum aduerſus Lapithas aſſumerent: ſed exoito in nuptiis bello, ipſe ſibi interfecit, vna cum Neſſo Centauro fugam arripuit. De hoc ita Ouid. 12. Metam.
Aſtylus ille etiam mctuenti vulnera Neſſo,
Ne fuge, ad Herculeas, inquit, ſeruaberis arcus.

ASTYLVS {ἄστυλος} Crotoniata, tribus Olympieis continuis vicit, ſtadio, diaulo, & dolicho.

ASTYMEDVSA {ἀστυμέδουσα} Oedipi fuit vxor (hanc quim repudiata matre, quam prius matrimonio ſibi coniunxerat, fed inſcogitam, in vxorem duxit) quæ vt liberis prioris coniugis inſenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſauit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent. Quapropter OE dipus aratus, regnum eruentum reliquit.

ASTYNOME, pen. corr. filia fuit Chryſæ, quem Homerus Chryſeida nuncupat: fieuti Briſeida idem author vocat, quæ fuerit Hippodamia. Etant vero Briſes & Chryſes fratres, ex quibus Briſes Pedaſum incolut, Chryſam vero Chryſes, quorum pater fuit Arbas. Celsus lib. 24. cap. 5.

Aſtynomici {ἀστυνομικὶ} dicuntur Papinano zedilet, quòd curam vrbis, viarum & edificiorum gererent. Lyncus. D. de via public. & ſiqui in ea fact. eſſe dicat.

ASTYNOVS {ἀστύνους} Princeps quidam Troianus, quem Diomedes in bello Troiano inte: fecit, vt ſcribit Homer. lib. 5. Iliad.

ASTYOCHIA, pen. prod. {ἀστυόχεια} Aſtoris filia fuit: quæ quum ſola in cœnaculum aſcendiſſet, à Marte compreſſa creditur. {Fuit & altera euiſdem nominis, quam Hercules rapuit: de qua Homer. in Catalogo nauium.

ASTYPALAEA {ἀστυπάλαια} inſula eſt vna è Cycladibus, ab Aſypalæe Anezi matre denominata. Antea enim à canibus habitata, Pyrrhza prifitum, deinde Palza, mox Δὸς φάγος, hoc eſt deorum menſa, fuit appellata: quæ Plinio lib. 4. cap. 12. & Strabon i lib. 10. eſt celebris. Vadianus putat Aſtalam apud Pomponium corrupte legi pro Aſtypalæa. Ouid. 2. de Arte amandi,
Dextra Lebynthos erat, fyluiſque vbi roſa Pachynne,
Cinctáque piſcoſis Aſtypalæa vadis.
Aſtypalæa, Coorum fuit vrbs antiquiss. Strabo lib. 14.

Aſtypaleus {ἀστυπάλειος} adiectiuum ſex ſyllabarum. Ouid. 7. Metam.
Hinc Anaphen ſibi iungit, & Aſtypaleia regna.

ASTYPALIENSES {ἀστυπαλιεῖς} Populi, de quibus ſic Strabo libro 13. Aſtypalienſes itaque qui Rhetium tenuerût, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod nunc Polisna nominatur, in loco non valde idoneo quapropter eto euerſum eſt. Hæc ille.

ASTYRI, Vide ASTYRA.

ASTYRA {ἄστυρα} Vicus fuit in regione Troiana, & lucus ipſius Dianæ. Strab. lib. 13. {Fuit & vicus proximus Adramyttio, vt air idem. {Fuit & vrbs Phrygiæ circa Rhodum in qua colebatur Minerua & Aſtyra. {Eſt & Bœotiæ ad Pontum, vt Strabo ſcribit in Secundo. {Eſt & regio Italiæ, cuius gentile Aſtyrenus, a qua Dianæ Aſtyrenes templum.

Aſtyrena Diana {ἀστυρηνὶς ἄρτεμις} Nuncupata fuit ab Aſtyra vico in regione Troiana, vt Strabonis placet lib. 13. Stephanus ramen videtur ab Aſtyro Italiæ deducere: & Hamilton Aſtyrida, à Phœniciæ ciuitate circa Rhodum.

A S V

Aſtuſtus {ἀστυσὸς} Latinè Inexpugnibilis: & nomen lapidis eſt ferrei coloris, in montibus Arcadiæ naſcentis: qui quum ignem non habeat proprium, tamen ſic ardet, vt non poſſit extingui. De hoc Plin. lib. 37. cap. 10.

Aſuellinum lignum. Vide ASSESTINVM.

ASVRA {ἄσυρα} oppidi eſt proximè Phniſcum. ad Euphratem, à quo Seleuciam deeem dierum eſt nauigatio. Plin. lib. 5. cap. 26.

ASY, ſue Stephano, ſuer (vt apud Plinium legitur) Aſum, oppidum eſt Cretæ inſulæ mediterranean, de quo Plin. lib. 4. cap. 12.

A S Y

ASYCHIS {ἀσυχὶς} Ægyptiorum rex poſt Myecrinum, cuius opus fuit laterizia pyramis apud Memphim, vt teſtatur Herodot. lib. 2.

Aſylà, pen. prod. herba eſt qua ſibi pecora medentur, ſiquando anagallidem ferminam imprudenter guſtauerint. Latini Ferum olutum appellant. Author Plin. lib. 26 cap. 13.

ASYLA 1, pen. prod. {ἄσυλα} Propriùm vatis cuiuſdam nomen apud Virgil. 10. Æneidos,
Cui ſeu dilum hominum, diuúmque interpres Aſylas,
Cui penedum fibræ, & ſi cui fidera parent,
Et linguæ volucrum, & præſagi ſulmina ignes.

Aſylum,

Asylum, asyli, pen. prod. {ἄσυλον.} Seruius, Postquam Hercules migrauit è terris, nepotes eius timêtes insidias eorum quos anus affligerat Athenis, sibi primi asylum, hoc est templum misericordiæ, collocauerunt, vnde nullus posset abduci, quod eam Seruus dicit: vt, Hercu leos fama est fundasse nepotes. Cic. 3. Verr. Nuper M. Aurelio Scauro postulante, quòd is Ephesi se quæsturem vi prohibitum esse dicebat, quominus è fano Dianæ ferum suum, qui in illud asylum confugisset, adduceret, Pericles Ephesius, &c. Idem lib. 5. de Collatinis, Antennis, Fidenatibus, & Laurinesibus, Orta igitur inter eos seditione, inter asiificata mœnia, & remum oceisum iussit reduci. Vbe deinde condita, Romulus mortales cõuenas aggregat, sacrum quendam locum aperiens, inter collem & Capitolium, quò perfugientes finitimos ciuitate donatos dedignat. Liu. 5. bel. Maced. Templum est Apollinis Delium imminens mari: quinque millia passuum à Tanagra abest, minus quatuor millium inde in proxima Euboeæ est mari traiectus. Vbi & in fano lucóque, ea religione & co iure sancto quo fuit templa, quæ asyla Græci appellant: & nondum aut indicto bello, aut ita cõmisso, vt strictos gladios, aut sanguinem viquam sactum audissent: quum per magnum otium milites, alij ad spectaculum templi lucíque versi, alij in littore inermes vagarentur, &c. Virgil. 8. Æneidos,

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer asylum
Rettulit.

Asylus, Stratia ad quam confugientibus ius erat asylize. ciusmodi statoam scribit Philoltratus fuisse Tiberij. Budæus.

Asylum, Intercatarum Latinè dicitur, quòd locus esset à quo nemineo per vim extrahere liceret.

Asylius firmare. Tacit. lib. 4. Veruffum asylius, vt firmaretur petentibus.

¶ Asyli etam dicuntur à Græcis homines à violentia tuti, vt sunt sacrosancti, quos attingere sine piaculo non licet, nec prehendere, qualis erant Tribuni plebis apud Romanos. Diecbamur & asyli caducecatores. Budæus.

Asylia, pen. corr. {ἄσυλος} ab asylo dicta, dicitur pro eo iure libertatis & veniæ quod quis apud aras consequitur, quam *immunitatem ecclesiæ* vulgò vocant. Æ dem igitur asylam, vel (vt Græci loquuntur) asylon dicere possumus: & simul acrum asylon, id est, in quo, vel ad quod ius est asylize confugientibus. Budæus in Annot. prioribus.

Asymbolus, pen. corr. {ἀσύμβολος} adiectiuum, Qui immunis abit è conuiuio. Hoc est, non persoluto symbolo, quem Gallicè *escot* vulgò dicimus, vel partem conuiuij. Terent. Phorm. 1. 2. Tènè asymbolum venire vnctum atque lauatum è balneis, &c. Vbi Donatus, Hoc nomen conflat inter parasitos confictum atque compositum esse: contrà illud in Andria, Symbolum dedit, cœnauit. Vide Gellium lib. 6. capite 13.

Asyntheton, pen. corr. {ἀσύνθετον} Figura orationis, qua Poetæ & Oratores nonnunquam vtuntur. Latinè dici potest incompositum. Diomedes libro 3. Asyndeton est quum aliqua incompositè & simpliciter proferuntur: vt, Veni, vidi, vici. Hæc ab alijs Dialyton dicitur. Iulius Rufinianus, Asyntheton est, vel dialyton, quum oratio nulla coniunctione connexa, velut solutæ sententiæ regulam seruat: vt, Conflixi, parcim galea clypeóque refulant. Dicitur dictur Diffolutio vel inconnexio. Asynthiton autem modò per singula verba fit. Terent. Adelph. 3. 4. Perfuasit nox, amor, vinum, adolescentia. Vbi Donatus, Hæc inferuntur *ἀσυνθέτως*, vt multa vrgentium. Modò per plura verba, & per ea quæ Græci vocant *κῶλα*. Terent. Phorm. 2. 2. Perfuasit homini. factum est. venium est. vincimur. Dauit.

Asystaton, pen. corr. {ἀσύστατον} Inconsistens, vel parum sibi constans. Refertur inter vitia orationis, simile ei quod appellant *ἀσυνδέτῳ*. Fit autem quoties eiusmodi res proponitur, vt ne possit quidem esse quod fingitur. Erasmus.

A T

At {ἀτὰρ} Coniunctio discretiua. Terent. Andr. 5. 4. At mihi vnus scrupulus etiam restat, qui me malè habet. Vbi Donatus, At, discretiuum est superiorum dictorum.

At, principium interpationi aptum. Terent. And. 4. 1. -at, tibi di dignum factis initium duint. Cic. 7. Verr. At quemadmodum se induit prior actione.

At, Sed. Cic. 4. Acad. Non cognoscebantur foris, at domi: non ab alienis, at à suis.

At, differentiam rerum significat: vt quum dicimus, Scipio est bellator, at Marcus Cato orator. Festus.

At, Tamen, verumtamen. Terent. Andr. 4. 1. Parum successit quod ago, at facio seduló. Plaut. Perfa, 5.

At, vrimur quando cum admiratione laudamus. Terent. Eun. 3. 5. Per impluuium fucum factum vsuleri.

At quem deum! qui, &c. Cic. Pet. 9. 20. Habuisses enim non hospitem, sed conuiuerbalem: at quem virum! non eum quem tu es solitus promulside consicere. Vel quum vituperamus, interrogantes. Idem Cic. pro Cluentio, Vna mater oppugnat, at quæ mater? quam eæcam crudelitate & scelere seri videtis. Idem pro Milone, Itaque anteuerte, at quo die?

At, Quum quod oramus. Cic. pro Domo sua, At videte hominis intolerabilem audaciam.

At, Quum simpliciter interrogamus. Cic. in Verr. At per deos immortales quid est quod de hoc dici possit?

At, Quum quod obiicimus, flatimque obiectioni respõdemus. Cic. 4. Verr. At mores commodiusquis cõtendactor? quis inhumanior? quis superbior? At hæc sine cuiusquam malo. quis acerbior? quis insidiosior? quis crudelior vnquam fuit?

¶ At, pro Salem. Cato de Re rusti. Si non eodem die, at postridie. Cic. Cur sens, Nostram fustragationem si minus potentem, at probatam ramem & iustam. Idem pro L. Flacco. Si non propinquitatis, at ætatis fuæ: si non hominis, at humanitatis rationem haberet. Idem pro Milone, Si mihi res agri. bona frui non lieuerit, at carebo mala.

¶ At, pro At verò. Cic. 1. Offic. Parta autem victoria conseruandi sunt ij qui non crudeles in bello nec immanes fuerunt, vt maiores nostri Tusculanos, Æquos, Volsros, Sabinos, Hernicos in ciuitatem etiam acceperunt: at Carthaginem & Numantiam funditus sustulerunt.

At certè, interpositis aliis verbis inter At & Certè. Cic. pro Marcello, Itaque illam tuam præclarissimam & sapientissimam vocem inuitus audiui, Satis re diu vel naturæ vixisse, vel gloriæ. fatis, si ita vis, naturæ fortasse: addo etiam (si placet) gloriæ. at quod maximum est, patriæ certè parum.

At enim. Terèt. Heaut. 4. 3. At enim illue nihil est magis Syre meis nuptiis aduersum. Cic. pro lege Manilia, At enim vir clarissimus Reip. & vestris beneficiis amplissimis affectus, Q. Catulus. &c.

At etiam, Indiguanis. Terent. Eunuch. 5. 7. At etiam primò callidum & desertum credidi hominem. Cic. in Philip. At etiam misericordiam captabat.

At iam. Plaut. Trinum. 17. At iam posthac temperabo. C H. dicis, si facies modò. Terent. And. 4. 1. Faciam. P A M. at iam hoc opus est. At ita. Terent. Adelph. 2. 1. Ceno ego fam. A E. strio. s. at ita vt vsquam fuit side quisquam optima.

At hercule. Plin. lib. 12. cap. 14. At hercule Alexãdriæ vbi thura interpollantur. Liu. At vereule in ea controuersia quæ de Argis est.

At nunc. Terent. And. 1. 2.

Nunquam cuiquam nostrum verbum feeis, neque id ægrè tulit.

2. At nunc sat reste neque (vt opinor) sine tuo magno malo.

At postquam. Terent. Adelph. 4. 5.

-at postquam id cuenit, ceo 6 o, Nunquid circunspexti?

At nos quarmadmodum est complexus? Cassium sibi legauit. &c. Cic. Cecina, lib. 6. 6.

At tamen, duæ dictiones sint Attamen vnica dictio. Terent. Andr. 5. 3. -ego audiamliquid ego audiam

Ehrem! c n. at tamen dirat sine. Et 4. 1. At tamen vbi fides est, Si roges, nihil pudet. Pro, Sed tamen, vel, Sed si tamen. Cierro 3. de Finib. Sed quanquam negent nec virtutes, nec vitia crescere, attamen vtrunque eorum sundi quodammodo & quasi dilatari putant. Legitur in quibusdam exemplaribus Et tamen.

At tamen, interpositis aliquot dictionibus. Terent. Eunuch. 5. 2. -nam ſi ego digna hac contumelia

Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Cic. de Senect. At morosus tamen, & ea quæ dixi vitia, habent aliquid exrufationis.

At vero, pro Autem. Cic. 1. de Orat. At vero illi eus differti, &c.

At vt. Terent. Adelph. 2. 4. -reddetur, ne: me.

5 2. At vt omne reddat. Idem Heaut. 4. 1.

A T A

Atat, interiectio ex improuiso aliquid deprehendentis, authore Linacro. Terent. And. 1. 1. -atat hoc illud eſt.

Hinc illæ lacrymæ, hæc ista misericordia.

Atat, admirantis, conterritiitem & conturbatæ intrrectio, authore Donato. Terent. Eunuch. 2. 1.

Atatlhic quidem rſt parasitus grando

Milites: duet locum vna virginem huic dono.

Atat, interiectio paulatim percepti atque intellecti mali. Terent. Eunuch. 4. 5. Atat ætata hercle verba mihi sunt: virit vinum quod bibi.

Atat, interiectio formidantis. Terent. Eunuch. 4. 6.

c. Mihi rem fecum ad te quantas copias adducere?

Atat. T. num formidolosus obſcero es mi homo?

Atatæ, siue Ate, Ates {ἄτη} Latinè dici potest nota, detrimentum, nocumentum. Hanc existimauit Homerus esse dæmonem humano generi noxium. In libro siquidem Iliados 9, Graſſatur (inquit) Ate per vniuersam terram hominibus infesta. Hanc eandem authoe est Suidas dæmonem esse humano generi infensum & aduersarium, qui diabolus dicitur. sic enim ait, *ἀτη ὁ τοῦ διαβόλου ὀνομάζεται.* Eius filiam c æcilo, Homerus lib. 19. Iliados describit. De ea Bessario sic meminit lib. 3. in calumniatorem Platonis, Lucisferum verò (inquit) sua patre cæstum in terram, ex crandumque, illi quoque didicerunt ab Homero suo theologo, qui sue beneficio quodam naturæ, sue Musis prophetæ scripsis carmine suo exposuerat lapsum Lucisferi, quam ille Aten appellat. Budæus.

Atabulvs, pen. corr. {ἀτάβουλος} ventus in Apulia feruentissimus. Horat. t. Serm. Satyr. 5.

Inexpirex illo montes Appulia nobis

Oltentare mihi, quos torrer Atabulus. Plin. lib. 17. cap. 24. Vel statuat alicuius regionis proprius, vt est in Apulia Atabulus. Ita dicitus, quasi *κατὰ τὸ ἄτλητον βιάζηται*, id est, nocumentum pestilentiamque afferre.

Atavlt {ἀτάυλιτ} Æthiopiæ populi, quorum meminit Plin. libro 6. cap 30.

Atabyria, Atabyrite {ἀτάβυριτις} vnum ex vetuſtis insulæ Rhodi communibus, du ctis ab Atabyro rege, vt Plinio placet lib. 5. cap. 31. siue (vt alij malunt) ab Atabyri, editissimo totius insulæ monte.

Atabyrius {ἀτάβυριος} Mons est editissimus totius Rhodi insulæ, Ioui Atabyrio sacer, cuius meminit Strabo lib. 14.

Atabyrius Iupiter {ἀτάβυριος Ζεύς} Vocatus à monte Rhodi insulæ Atabyro, vt aut Stephanus, vel Atabyri, vt Strabo. Lactantius Firmian. lib. 1. non à monte Isouem Atabyrium nuncupatum prodit, sed ab Atabyrio huspire, & adutore beliorum, sicut & Labradæus.

Atacini, pen. prod. {ἀτακῖνοι} Populi Narbonensis prouinciæ, Aracis amnis accolæ, qui circa Narbonem Martium fluit: à quo & nomen acceperunt. Meminit horum Pomponius lib. 2. & Hermolaus in Plinium.

Atageti, Vide ATTAGENI.

Atalanta, Atalantæ {ἀτάλαντα} Fons est in portu Cyphanæum: dictus quod ibi venatrix femina sit & ritu languida confrdeit, & petra venabulo eius perensa, laticem præbuerit, sicut scribit Pausanias in Peloponn.

¶ Atalanta {ἀτάλαντα} virgo venatrix in Arcadia, filia Iasij. Hæc eũ proceribus venit ad occidendum apri deuallantem Ætolıam, quem etiam ipsa prima vulneratit. Quare à Meleagro filio regis Ætoliæ

ardemtec eſt aſalamaza, vt tradit Ouid.lib.4 Epiſt. {Fuit & altera Atalanta filia Schenei regis,in Scyro inſula,ſcurſu nobilis,& poetis cantatiſſima,cuius omnem fabulam Ouid.refert lib.Metam.10. qui vnicam facis Atalantam. De vna tantùm quidem illa fic ait lib. 8. Metam. Venit Atalante Schenei pulcherrima virgo, &c. Libro verò decimo illam curſu nobilem vocat ſemel & inctum Scheneciam, Talia dicentem molli Schenei ex nihu Aſyncin. Propert. lib.1. eleg.3. vocat. Iaſidem quaſi Iaſij filiam. Sic enim ait,

Mimalion nullos fugiendo Tulle labores,

Szuinam durz contudit Iaſidos. Eandem paulo pòſt appellat velocem puellam.

Atalanta Maenalia. Ouid.4 Epiſt. Arſit & Oenides in Maenalia Atalanta. Oenidem vocat Meleagrum.

Atalantzus,adiectiuum {ἀτάλαντος.} Stat.4. Thebaidos,

Iámque Atalantæas impleras nuntius aures.

ATALANTE,Atalantes {ἀτάλαντη} exigua eſt inſula Euboeæ adiacẽs, è regione Opuntiorum ciuitas memimit Thucydides lib.2.

Atamitium, vel Atauium, Eſt potuli ſculti genus, quo in ſacrificiis Romani vtebantur ſacerdotes Pontij. Feſtus.

ATARGATA,apud Strabonem lib.16, dez eiuuſdam nomẽ eſt, quæ apud Aſſyrios colebatur. Ab aliis Aſergatis dicitur.

ATARNA,{ἄτερνα} Stephanu,vrbs fuit in ora Myſiæ,e regione Leſbi.

ATARNES{ἄτερνης} Diry Perſarum regis frater,ſilius Hyſtaſpis,cuius filiam vxucam nomine Phratagunam Darius vxorem duxit,vt teſtatur Herodot.lib.7.

ATARNITES,Atarnæ tyrannus,de quo Ouid.in Ibin,

Aut vt Atarnites inſpius pelle iuuenci,

Turpiter ad dominum præda ferate tuum. Quidam Acharnides legunt, ſed Turnebus ſic emendat,& de Hermia Atarnæ tyranno intelligit.Ariſtorelis neceſſario & percharo.

ATARNYS{ἄτερνις} fluuius eſt Italiæ,in ora Thrrentanorum, per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens.Plin.lib.3.cap.13.& 13. Atat, Vide ATA.

ATAVIPHYS,Gothorum rex fuit,qui,Roma debellata,cò vſaniæ proceſſit,vt,qui magnodum Cæſares, ſic in poſteri Romanos principes Ataulphos cognominari deſtinaris: à quo inſtituto, ſicut à pluribus aliis,poſtea deſtum eſt. Alex. ab Alex.lib.1.cap.2.

ATAVIS, boues vocabantur in Epiro, intactæ veteri, vt incrementum amplius caperent,quaſi ataues à dtas. Cel.lib.6.cap.7.

ATAVUS,ataui,pen.corr.maſc.gen.{πάππος} Abaui vel abauiæ pater. Sic enim maiores gradatim aſcendendo enumerarus, Auus, proauus,abauus,arauus,triauus. Feſtus,Atauus,quia ara(vel tata)eſt aui, tel eſt pater, vt pueri vſurpare ſolent. Terent.Phorm.2.3.

primus eſſes memoriter

Progenitem veſtram vſque ab auo,atque atauo proferens. Cicero pro Cælio, Non patrem tuum videras? non patruum, non auum, proauum,atauum audieras Conſules fuiſſe?

Auis atauiſque potens.Ouid.7. Fabul. de Turno.

Ataui,proauique.Ouid.4.Amorum,eleg.8.

Eiuuſdem auipotens proauus,ataiſque ſepulcris.

ATAZ,huius Atacis,pen. corr. {ἄπις} clarus fluuius prouinciæ Narbonenſis.Lucan.lib.1.

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

ATAZ pro ipſis populis Ataeem accolentibus accipitur à Tibullo, lib.1.eleg.7.

Quem tremere fori milite victus Atax.

A T E

ATE,Vide ATA.

ATEAS{Ἀτέας} Nomadum regis nomen, qui aduerſus Philippum Amynte filium bellum geſſit. Strabo lib.7.

Atechnia,archiepiſcopus,pen. corr. {ἀτεχνία} Ruditas,imperitia. Quinul. lib.2.cap.25.

ATELA,Vide ATTELLA.

ATER,mons in regione Cyreuaica. Plin.lib.5.cap.5,Item Cydamum è regione Sabatæ. Ab his mons longo ſpatio in oceaſum ab orru tendit.Ater noſtris dictus à natura,aduſto ſimilis,aut ſuſis cæpercuſſo accenſo.

Ater, atra, atrum {μέλας,κυάνεος} Quod reſert colorem carbonum. Plinius libro 30.cap.2, Pecudes verò,quibus non niſi ater color eſſet. Teretin. Adelph. 5. 3. Tam excoctam reddam, atque atram, quàm carbo eſt.

Albus an ater ſis neſcio. Vide ALBUS.

Alba & atra diſcernere non potcrat Democritus, luminibus amiſſis. Cic.5. Tuſcul.

Atrum agmen,Pulueris nube coopertum.Virgil.12.Æneid.

Atra bilis. Cic. 3. Tuſc. Hanc enim inſaniam, quæ iuncta ſtultitiæ patet latius, à furore diſiungimus. Cratez volunt illi quidem, ſed parum valent verbo, quem nos furorem,μανίαν ipſi vocant. Quaſi verò atra bili ſolùm mens,ac non ſæpe vel tracundia grauiore,vel tumore, vel dolore moueatur. Feſtus, Atra bilis,ab atro,id eſt animi vitio dicta.Eſt enim atrum,nigrumque id eſt,à candore remotum.

Cæcitas ater.Ouid.15 Metam.

Caligo atra.Virgil.12.Æneid.

Color.Ouid.4.Metam.

Cruor.Horat.Epod.17.

Cupreſſus.Virgil.3.Æneid.Id eſt,nigra,funeſta.nam inferis conſerata eſt,quia cæſa nunquam reuireſcit. Hæc Seruius.

Curæ.Horat.3.Carm.14.

Dies,funeſta.Virgil.6.Æneid.

Atri dies. Gell. lib.4.cap.17, Verrius Flaccus in quarto de Verborum ſignificatione, dies qui ſunt poſtridie Calendas, Nonas, Idus, quos vulgus imperiti nefaſtos dicit, propter, hanc cauſam atros dies habitoſque eſſe feribit. Hinc ater lapillus,quo nefaſti dies ſignabantur. Ouid. Vlixma nanque dies atro ſignauda lapillo. Et acuti dicti,quos pullatos Cicero vocat.

Erinnyes atræ.Ouid.epiſt.21.

Pomes.Claudian.3. Panegyr.

Pila Parcarum.Horat.2.Carm.ode 3.

Pluctus.Virgil.5.Æneid.

Formido.Virgil.12.Æneid. Homo. Catull.88.

Hyemi.Virgil.7.Æneid.

Inguines,ſæda.Virgil.4.Georg.

Lapilli atri,qui bus Nuncpo opponitur. Ouid.15.Metamorphoſeos, Nos erat antiquis,nuncu antiquæ lapillis

His damnare reos,illis abſoluere culpa.

Luctus.Seneca in Hercſur.9.

Mare,id eſt Turbidum.Horat.1.Epiſt.7.

Nemus.Virgil.1.Æneid.Horrentique atrum nemus imminet umbra.

Vbi Seruius, Tropas eſt, per atram,id quam oſtendit: per nigrum,vmbroſum;per vmbroſum,denſum: id eſt,frondibus plenum.

Nox.Virgil.1.Æneid.

Nubes,Aliæ.Virgil.10.Æneid. Seruius. Niſi potius atras nubes pro prægnantibus & ſpiſſis ac denſis accipias.

Odor.Virg.3 Æneid.Volutur ater odor. Vbi Seruius,Aser odor, Noué. nam in odore quis color eſtipſed hoc dicit,Odor ater,fumi ſelheet.Aser odor,id eſt peſſimus. 11,fumóque impleuit amaro.

Olus.Columel.lib.12.cap.7.

Panis. Terent. Eunuch.5.4, Quo pacto ex iure hoſterno panem atrum vorem. Vbi Donatus, Panem atrum, hoc eſt(vt quidam volunt)ex antiquitate mucidum. quaſi dicas, Panem mucidum hoſterno iure accipientes deg'untut.

Sanguis, pro Sanie. Virgil. 3. Æneid. Viſceribus miſerorum, & ſanguine vrſcitur atro. Seruius.

Seges.ferrilis.Virgil.7.Æneid.

Signa,Iudicium tuiſſe futuri mali.Stat.1.Achil.

Spelunæ.Virgil.1.Æneid.

Tempeſtas.Virgil.5.Æneid.

Tigris,Szua.Virgil.4.Georg. Seruius.

Venenum.Virgil.1.Æneid. Vbi Seruius,Atrum venenum,vt pallida mors,triſtis ſenectus.

Vinum.Plaut.Menzch.20,Album an atrum vinum potas?

Atratus,pen.prod.adiectiuum {μελανόμαλος.} vt,Atratus fluuius, atro colore tinctus. Cic.4.de Diuinat. Quid, quòd fluuius atratus ſanguine fluxit?

Atratus, Veſte lugubri indutus. Cic. in Vatinium, Cedò quis vnquam cœnauit atratus? ità enim illud epulum eſt funebre, vt munus ſit funeris,epulæ quidem ipſæ dignitatis.

Atrieolor, atricolaris,adiectiuum, Quod atrum habet colorem. Plin. libro 7. capite 2. Alios iouenes atque pueros, atricolores, aligeros, alandos, &c.

Atrium,pen.corr.atriarij,denominatiuum.Plaut.Penulo,19,

Ita replebo atriatæ,vt atrior multo ſice

Quàm Ægypti. Ieſtus,Atriatæ,Atri coloris.Inuſitatum.

Atrox,atroris {μανιώδης} pro Atriatæ. Gell.lib.2.cap.26, Rudibus autem eſt,rufus,atrore nigroreque multo mitius.

Atramentum {μανιακός} Ab atro colore deducitur: cuius duo genera ſunt:atramentum ſcriptorium, quod & Iudiarium dicitur,& à tectoriis, tectorium, quo in ſcribendo æ pingendo vtimur: & atramentum futorii,quod infciendis pellibus futores vſurpant. Hæc Siponc.

Atramentum ſcriptorium, ſiue librarium {μέλαν.} Cic. ad Q. frat. lib.2.ep.16, Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. Virtu.lib.7.cap.10, Quæ cum pariterm & cameræ curuaturam adhæreſcit,inde colleeta parum componitur ex gummi ſubacto ad vſum atramenti librarij:reliquæ tectores glutinum admiſcentes in parietibus vtuntur. Horat.2.Epiſt.1.

Atramentum futorium {μελανουργικόν.} Plin. lib.20. cap.23, Vetruca multo atramento futorio tollit. Cel.lib.6.cap.8. Cic.ad Pætum, lib.9. epiſt.21, Iam pater eius accuſarus à M. Antonio, futorio atramento abſolutus putatur. Id eſt,iudicum corruptela,non citra infamiam:eſt enim ciuſmodi futorium atramẽtum,vt neque magnopere atram imprimat notam,neque nullam tamen illinat maculam. Plin. lib.34.cap.12,Græci cognamento æris feetrum nomine & atramento futorio,appellant enim chalcanthum. Hæc Plinius. Colligitur ex ære, vnde Græcis nomen χαλκάνθου, quaſi dicas, Flos æris. vulgò *Vitrol ſimplo.* Vide Eraſm.in adag.Sutorium atramentum.

Atramentum præ ſanguine eſt ſepius. Plin.lib.9 cap.19. Cic.2.de Nat.deor.Atramenti effuſione ſepiæ ſe tutantur.

Atramentarium {μελανοδοχεῖον} Vaſculum quod atramentum continet. Valla.

Atteramna {ἀτέρμων} A Theophraſto appellantur legumina coctu contumacia:cuiuſmodi Plato ea eſſe tradidit, quæ per boum cornua feruido in terram ceciderunt. Græeis enim ἀτέρμων idem eſt,quod incoctilis & indomitus. Vide Ruell.lib.2.cap.38. & Gal.lib.De cibon.& mal.ſuce.

Ateramnos {ἀτέρμνος} Herba. Plin. lib. 17. cap. 17, Circa Philippos ateramnon nominant, in pinguiſolo herbam,qua faba nascitur: teramnon,qua in macro:tim vdam quidam ventus affauit.

ATERNATES,pen. corr. {ἀτερνᾶτις} dea eſt Sidoniorum, quæ & Achara, & Derceto, & Dagon appellata eſt. Vide in dictione DERCETO.

Aterina lex, qua conſtituit ſuns in oues ſingulas ærisdeni, in boues æris centeni:quo tempore mulcta decbatur à magiſtratibus pecoris & armenti. Mennius Gell.lib.11. cap.1. Alij Aeriam vocant. Vide Horoman.

ATERIVS,ortor. Vide CACHERIVS.

ATERNVS,fluuius Italiæ inter Feretanios. Author Plinius. Nunc vulgò dicitur Peſcara fluuius. Teſtis Oluarius in Meiam.

ATESIS,Vide ATHESIS.

ATESTE{Ἄτεστε} ciuitas regionis Venetæ,vt tradit Plin.

A T H

ATHAMANES,penul.prod. {Ἀθάμανες} Populi ſunt Ætoliæ, de quibus Plin.lib.4.cap.2.

ATHAMAS

ATHAMAS, pen. corr. Athamantis, Ouid. 4. Metam. { Æoli filius. pater Phryxi & Hellet, portarum caminibus nutissimus. Vide infrà in dictione INO.

Athamas, etiã est Thessaliæ mons. ex hubet Plin. lib. 4. cap. 8. { Est etiam Bunyi nomen, qui decessente Luna, lugua fibe admota iucendit. Ouid. 5. Meramotphoseos,

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narrauit, minimos cùm luna recessit in orbes.

Athamantea. accusatiuus. Ouid. 4. Metam.

-Athamantea superbum
Regia dues habet.

Athamas infelix. Stat. 1. Theb.

Toruus. Stat. 2. Sylu 1.

Athamanteus, pen. prod. adiectiuum { Ouid. 4 Metam.

Athamanticus, penultima correpta, Aliud adiectiuum. Plinius libro 20. capite 23. Meu ni Italo Sonnifi à medicis fertur, & in admodum pauca. Duo genera eius. Nobilius Athamanticum vocant, illi tanquam ab Athamante inuentum, hi quoniam laudatissimum in Athamania reperiatur.

Athamantiades, id est Phryxus, Melicertes, & Learchus Athamantis filij.

Athamantis, Athamantidos, fœminnum { Ino, vel Leucothea. Propert. 1. eleg. 19.

Et iam præterita labentem Athamantidos vndis

Mysorum scopulus appluerit iuerem. De Argo naui intelligit. Vndas autem Athamantidos, mare nostrum. Nam Athamas in Insula Ino cum Melicerta puero ex altissimo scopulo præcipitem se dedit, & à Neptuno in deus mutatit, ite Palæmon, illa Leucothea appellata posthmodum fuit.

ATHANASIVS { Alexandrinus } præsul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis præsule, olim diaconus in concilio Nicæno fuit. Arrianorum deinde maximas perpessus insidias, ad Constantem Galliarum principem aufugit. De quo plura apud Volaterranum.

ATHANATVS, sur prodigiosæ fortitudinis, de qua sic Plin. lib. 7. cap. 20. Nos quoque vidimus Athanatum nomine, prodigiosæ ostentatorem, quingenaria horatæ pondus induuim, centumisque quingentorum tunc pondo caleiatum per scenam ingiedi.

ATHARA. Vide ATERGATIS.

ATHARA { Iudæa } Medicamentum ex oliva, siue siligine, infantibus vtilissimum, quo tamè & adultos illinunt. Vide Plinum lib. 24. cap. 25. Dioscor. { Iudæa } vocat libro 2. capite 85. Vocat & Galenus libro 1. de Alim. facult.

ATHARRHABITE præfectura { Cimbrica } Vna est ex Ægypti præfecturis: de qua vide Plin. lib. 5. cap. 9.

ATHENA { Minerua, } ab vt neutrali præsens, dicta est Minerua, quasi Athenua, ἀπὸ τοῦ ἀθεῖν, quod Vdere significat. Palladem enim intelligunt prudentiam, quæ omnia profuteiat, & tuelle cual em prouidentiam. Mythici tamen fic è eam tradunt, quòd de Iouis capite prosiliente integræ puella xtatis, nec vbera iugere fuerit necesse, quod Pindarus dicunt Gracci } referibit Eustathius: vt dicta sit ἀπὸ τοῦ Athenaxpiad Athela. ἀθέλω, quod lacsata non sit. Carl. lib. 14. cap. 18.

ATHENAE { penultima producta { ἀθῆναι } eiuitas Græciæ celeberrima inter Achaiam & Macedoniam: quæ nomen accepit à Pallade dea sapientiæ, quæ Græce dicitur ἀθηνᾶ. Varro de Lingua Latina, Quum trine fuerunt Athenæ, ab una dicti Athenæi, ab altera Athenienses, à tertia Athenienses. Seruius in illud. Georgicorum,

-vtque ô, cui prima frementem

Fudit equum magno tellus pereulsa tridenti, Neptune. Quum (inquit) Neptunus & Minerua de Athenarum nomine contenderent, placuit diis vt eius nomine ciuitas appellaretur, qui munus mortalibus vtilissimo. Tunc Neptunus percutio fuore, equum animal bellis aptum produxit. Minerua, tacta halta, oliuam creauit, quæ res eli melior comprobata, & pacis insigne. Equum autem à Neptuno progenium alij Scythium, alij Syronem, alij Arionem dicunt fuisse nominatum. Et adeo dicitur equum inuentisse, quia velox est eius numen & audax, & fecus mare. Vide etiam Callot & Polux, quia equum velocissimæ stellæ sunt, equus in tuela habere dicuntur. Hæc Seruius, qui etiam memiuit libro 8. Æneidos. Sabinus paulo aliter refert. Vide Rhodig. lib. 14. cap. 18. { Athenæ, nunc vrcubus est vulgò dictus Cethine, alias Sathines, nonnullis Athina.

Bonæ Athenæ. Horat. 2. epist. 2.

Adiecere bonæ paulo plus artis Athenæ.

Claræ. Ouid. 5. Metam.

Doctæ. Ouid. 2. epist. Propert. 3. eleg. 21.

Inuentrices omnium doctrinarum. Cicer. 2. de Orat. Vt omittam Græciam, quæ semper eloquentiæ principes effe volunt: atque illas inuentrices omnium doctrinarum Athenas, in quibus fanima dicendi vis & inuentia est & perfecta.

Inuictæ. Stat. 12. Theb.

Pallad æ. Ouid. 6. Metam.

Pandionæ. Ouid. 16. Metam. à rege Pandione sic dictæ.

Vacuæ, id est non hrearum dedit æ. Horat. 2. epist. 2.

Athenis dimidium licet, Alexandriæ totum. Seneca in apolocyntosi, Quare, inquit, quare fororem suam stulte stude: Athenis dimidium licet, Alexandriæ totum. Prouerbialis figura hoc sensu, Alexandriæ quidem facere licet, & Ptolemæus suas sorores incestauit: Athenis licet dimidium. Legimus enim apud Athenienses fuisse sorores in matrimonio fratrum. Cimon enim sororem Elpinicen duxerat vxorem: sed huius incestit maior erat & impunitas & licentia apud Alexandrinos. Aut hoc ait, quia Athenis vterinas ducere non licebat, eam licere germanas eodem patre natas, vt ex Philone patet. Contrà Lycurgus inestas nuptias cestiit germanarum fororum, vterinarum per nidit. Sic illi dimidium concessere. Sed Ægyptij omnium sororum nuptias legitimas habuere. Turnebus.

Athenienses, adiectiuum { Cicero pro Flacco, Adfunt Athenienses, vnde humanitas, doctrina, religio, fruges, iura, leges ortæ, atque in omnes terras distributæ putantur.

ATHENAEVM { Locus erat Mincruæ dicatus, vbi professores fuz studia protitebantur. Iulius Capitolinus, Posica vero vbi adoleuit in Athenæo, &c.

Athenæum { Campani. e promôtoriũ. Strabo, Pompeij coniugum est Campanorum Syrenum. vnde Athenæum (id est Mineruium) imminet, quod quidam Prænsium nominant promuntorium. Hæc ille libro 5.

ATHENARVS { Eliciucia Ciliciæ philosophus peripateticus doctissimus, Augusti tempore, princeps aliquandiu patriæ fuit: denique contracta amicitia cum Murena, qui tunica Augustum conspiraueiat, cum illo aufugit captifque ac damnatus, quum insons repe titeiur. reuertens autem Romam, multis cum falutantibus & interrogantibus, illud Euripidis in Hecuba respondit,

Κἂν τοῖσδε κἀν τοῖσδε μὴ κρίνῃ τὸν ἄνδρα, id est, Adueniò ab imis atque extis infestum Tenebris. Sed breue tempus superuixit, à nunc domus, vbi habitabat, per noctem oppressus. Hæc Strabo lib. 14.

Athenæus { Natus. } Naucratita grammaticus fuit. M. Antonini principis tempore. Idem Dipnosophistarum composuit, varium opus & eruditum, vt Plinius alter Graeus fere dici possit: quod ad nos fanc haudquaquam integrum peruenit, eius epitome ab Heimolao Byzantio tantum relicta. Author Suidas. { Fuit præterea hoc nomine quidam statuarius Olympiade CLV. de quo Plinius libro 34. cap. 8.

ATHENAIS { Theod. } Ex Erythris mulier quædam diuinatrix. Alexandri tempore hui, vt scribit Strabo lib. 14.

ATHENIO, Siculus fuit, qui Dcxpanctis defectiuibus, cùm capita fictionis assumeret, interempto domino, & ex ergastulis coacta seruorum manu, & comitibus voluntatis, regnum sibi asciuit. Hinc pro signo defectionis vsurpari solitum est, Athenionem vocare. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 2.

ATHENION { Pictor insignis fuit, Glaucionis Corinthij discipulus, cuius opera nũmerantur a Plin. lib. 35. cap. 11.

ATHENODORVS { Atheniensis philosophus Stoicus, præceptor Dionysij Aeropagitæ. Composuit opus varij quod ἀνάγνωσις inscripsit. Emicuit Augusti tempore. Author Suidas. { Fuit item Athenodorus, sculptor eximius, auctore Plin. lib. 36. cap. 5.

ATHENOPOLIS { oppidum Mallicnsium. Plin. lib. 3. cap. 4.

Athicos, penult. corr. m. g. { sine Deo, impius, qui nullum credit esse Deum. atque à Deo omnem vim diuinam tollit. quod conuitium in Epicurum & Lucianum iactabatur.

Ather, ris { in hordeo dicitur summa spicæ cuspis, vt ex Galeni authoritate docet Ruell. lib. 2. cap. 2.

Atheroma, penult. prod. { huius atheromatis, penult. corr. ne gubi tabi cum quod & in ceruice, & in alis, & in lateribus oritin folet. Cel. lib. 7. cap. 6.

ATHESINVS { pen. prod. Fluuius essluës è lacu qui in Apennino est. supra Carnos incubente, & labitur in Itrũ. Author Strabo lib. 4.

ATHESIS, penult. correp. { Fluuius qui ex Tridentinis Alpibus Tridentum allui, & Veronam duidit. Plin. lib. 3. cap. 16. Virgilius 9. Æneidos, Sue Padi ripis, Athesim seu propter amœnum. Confunguntgemmæ quercus. Apud Claudianum 4. Paneg. legitur Athesis velox.

Athlet, is, penult. prod. { Latinè Luctator & certator dicitur, à verbo ἆθλος deductum. Latini hac dictione tanquam natiua vtuntur, nisi quòd vocabulum Græcum nonnunquam loco vsurpant, Macedonum ac Thessalorum consuetudine. Plin. lib. 31. cap. 13. Ideo athletas malunt eibos admodume petfieere. Cic. 2. Tusc. Iacrit item quum excrcentur athletæ.

Athleta erat qui in publicum certamen cum bestiis, aut aliis pugnaturus descendebat. Vlpian. Athletæ, D. De his qui notantur infamia. Athletas autem Sabinus & Cassius responderunt omnino artem ludcram non facere. Virtutis enim gratia hoc eos facere. His si tet victores extuissent, & tribus coronis de publico donabantur, & ciuilium munerum vacationem consequebantur, vt apparet ex titulo de Athletis in Codice.

Athletæ certo quodam victu vtebantur, & necessario ad comparandas vires fit mi atemque corpons. Vnde Athletica habetudo, pro corpulenta & firma. Budæus.

Subdue tibum vnum diem athletæ, &c. Cic. 2. Tusculi.

Athletarum studia. Horat. 2. epist. 1.

Athleticus, penult. corr. { Adiectiuum. vt, athletica certamina, & victus athleticus.

¶ Athleticus, a, pen. corr. Sublantiuum fig. pro Arte certandi vsurpatur à turisconsulis. Plinius lib. 7. cap. 56. Hercules Olympiæ athleticam inuenit.

Athleticus victus, id est admodum plenus, quali athletæ vti solent. Celsus lib. 2. cap. 6.

Athleticè, aduerbium { Alius mauè, vt, Athleticè valete, pro Optimè & firmissimè, authore Budæo. Plaut. Epid. 2. Quid herilis nostet filius valet? vigilatè, atque athleticè valet. Idem Bacch. 4. 4. Benène vique valui? ecpanctatice, atque athleticè.

Athlotheta, athlothetæ, m. g. penult. corr. { Qui ludos præbet, & præmium certantibus proponit. Athlotheræ, in gymnicis ludis erant, hoc est curatores constituotesque certaminum judem qui ἀγωθέται & ἀγωνοθέται dicebantur. Horum erant edictores magistgolitæ, id est dignitet, ad summa quendam rudam & eohibedas seditiones. Budæus.

ATHOCHARI { Populi sunt Scythici in Asia, apud Herodotũ.

ATHOS, vel Athon { mons est Thraciæ, adiacens Lemno insulæ. Virgilius 12. Æneidos, Quantus Athon, aut quantus Eryx. Vel Seruius, Si Athos legeris, o breuis est, & vetsus non stat. Athon autem dici accusatiuus ind cat. nam hunc Athona facit, licet Apollon Apollona.

Athos glacialis. Claud in bello Gigant.

Præruptus. Senec. Here. Oet. ha.

Profundus in ubus. Claud. 1. Paneg.

Vastus. Claud. in bel. Get.

Atho, accusat. Attieus apud Virg. t. Georgicorum, -ille flagranti
Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Cerauuia telo Deijcit.

ATHRAX, Vide ATRAX.

ATHRVLLA { ἀθρύλλα } oppidi Arabiæ nomen, cuius meminit Strabo libro 16.

ATHYMBRVS { Ἄθυμβρος } nomen viri proprium, quem Strabo scribit lib. 14. vna cū fratribus Athymbrado & Hyrtaco Laedæmone profectum, & quemadmodum fratres, vrbem quoque de suo nomine condidisse.

Athyr { ἄθυρ } Mensis est, qui in nostrum Nouembrem fermè cadit: sic dictus à Venere quam Athor { Ἄθυρ } Ægyptij vocant. Hesych. thius.

A T I

ATILIA gens fuit plebea, sed nobilis tamē & antiqua, ex qua nonnulli egregij viri prodierunt. Fuerunt alij Atilij Regulj dicti, alij Calatini. Inter Regulos præcipue celebratur ab historicis M. Atilius Regulus, qui bellum cum Sallentinis gessit, deque eis triumphauit. Florus lib. 1. cap. 20. Qui Consul II. Amilcare Carthaginensi duce nauali prælio victo, in Africam traiecit, duos & strabules & Amilcarem acie vicit. Processuit à Carthagine & ibus, Xantippo Lacedæmonio duce, vltima pernicie victus, captus est. Ab iis de captiuis permutādis iuratus ad Senatum missus, redi captiuos negauit vlle esse. Ipse cū Carthaginem redisset, vigilando eruditissime est necatus. Epit. Liu. 18. Polyb. t. Appianus Punicis. Florus lib. 2. cap. 2. Gel. lib. 6. cap. 4. Cic. de finib. 2. Offic. Valer. lib. 1. cap. 1, & lib. 4. cap. 4, & lib. 9. cap. 2. Liu. lib. 28. & 30. Ex Calatinis præpue t celebrantur A. Atilius Calatinus qui primus exercitum extra Italiā Ductator duxit, authore Dione lib. 36. In huius sepulcro Cato apud Ciceronem hoc elogium meritum fuisse refert: NEMINEM PLVRIBVS CONSENTIENTE GENTES POPVLI PRIMARIVM FVISSE VIRVM. Memmit de Nat. deor. 2.

ATIMETVS, pen. prod. { ἄτιμητος } Libertus Cæsatis, vt ipse testatur in marmore dicato cinerib⁹ vxoris Homonoæ, cui epitaphio pulcherrimo, quod fe legisse Romæ Torrentius testatur.

ATIS, 3. penul. prod. { Ἄτις } Cluuius Latinorum mediterranea, iuxta Pontinas paludes.

Atina, oppidum Lucanorum in Italia à quo Atinates populi. Cic. pro Plancio. Quod dicitur Atinæ factum à iuuene. &c. Multa de Atinatibus in hac oratione. Campus Atinas. Cic. t. de Diuinatione.

ATINAS, Nomen vtij populum apud Virgilium. Fugit aere Atinas.

ATLAS, æ { Ἄτλας } Genus vlmi, rarissimam ferens fameram { ita enim vlmi semen vocant } eāmque inter frondes, quas prima germinatione edit, latentem. Colum. lib. 5. cap. 15. Vide Plin. lib. 16. cap. 17. Nonnihil enim dissentit à Columella.

Atlazes { Ἀτλάζης } Gemmæ species, argenteo nitore fulgens, magnitudine trium digitorum ad lenticulæ figuram, odoris iucundi. Vide Plin. lib. 37. cap. 10.

A T L

ATLANTIDES, Africæ populi sunt, cū pictate & religione insignes habitātium & regē habentes, & peregrinos hospitaliter comitēdat. Illab & deorum genus manasse affirebant, idque creduebant. Trium verò deum, { τριῶν θεῶν } est Cælū, apud & reguasse prædicabant, & plures duasse vxores, ex quibus x I v. liberos fuisse, præcipuéq; ex Thea XVII. qui à matre Titanes vocati sunt. De his vide plura apud Diodorum & Eusebium De præparat. Euangelica.

ATLANTIS, Insula contra nouum Atlantē, sic appellata ab ipso monte. Ab ea quinque dierū naugatione solitudines ad Æthiopas Hesperios, & promontoriū, quod vocamus Hesperioneeras, inde primùm circumagente se terratum fronte in occasum ac mare Atlanticum. Plin. lib. 6. cap. 31.

Atlanticus nodus, Primus spinæ articulus vocatur à Plin. lib. 28. cap. 8. Sic enim ait, Quninimo totius domus cōcordiam, eodem genitali, & articulo spinæ cum adhærente corio adfectuat, cōstat: quem spinæ articulum sue nodum atlantiō vocant. Est autem primus. In comitialem quoque remedius habēt eum. Loquitur Plinius de eo articulo qui primus est in spina Hyænæ: qui forte ob id Atlanticus dictus, quia reliquam spinam vbetur sustinere, quem admodum Atlas fingitur sustinere cælum.

ATLAS, Atlantis { Ἄτλας } Rex Mauritaniæ, qui Aftronomiam dicitur inuenisse. Quapropter à poetis cælicum machinam humeris gestasse fingitur. Mar. in Xenijs, in tetrastrorum. De hoc Cic. 5. Tuscul. Nec vero Atlas sustinere cælum. nec Prometheus affixus Caucaso, &c.

Atlas quoniam compositum est ἀ τλᾶν, & à participia vehementiæ: rectius ex separatur à prima vocali. Hæc Erasmus in Dialogo de Pronuntiatione. τλᾶν, id est. Tolero. Atlas igitur verti potest, Multum tolerans siue sustinens.

Atlas, Vocatur nec Ouid. 4. Metam.
Cælifer Atlas. Virg. Æneid.
Durus. Virgil. 4. Æneid.
Ferreus, id est durus & fortis. Valer. 5. Argonaut.
Iapetionides. Iapeti filius. Ouid. 4. Metam.
Maurisius. Claud. 4. Paneg.
Maximus. Virg. 1. Æneid.
Validus. Ouid. 15. Metam.
Atlantis nepos, Mercurius. est enim ex Maia Atlantis filia natus. Ouid. 1. Fastorum.

Atlantiades, Atlantiadæ, penult. corr. vr, Cadmiser Atlantiades, Mercurius. Ouid. 8 Metam. & lib. 2.

Atlantis, Atlantiados, vel Atlantiadis, penult. corr. Patronymicum fœmininum ab Atlas. Tibull. 4. eleg. 1,
-fœcunda Atlantidos aruæ
Calypsus. Vterque genitiuus Græcus est.
Atlantides, Vergilio fuerunt autem (vt fabulantur poetæ) septem filiæ Atlantis, vel Hesperi fratris eius, vnde & Hesperides vocantur & Pleiades.
Eoæ Atlantides. Virgil. 1. Georg.

Atlanticus, penult. prod. ad ecticum. Horat. 1. Carm. 34.

Pleiades Atlantiæ, Filiæ Atlantis. Ouid. 3. Fast.

Atlanticus, penult. corr. ad ecticum. 1, Atlanticum mare. Cic. de Somn. Scip. Omnis terra quæ colitur à vobis, parua quædam insula est circumfusa illo mari quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellauis in terris.

Atlanticum æquor. Horat. 1. Carm. 31.

Atlantius, Atlantiadis, penult. corr. vr, Sorores Atlantiades. Sil. lib. 16. Id est, Pleiades.

Atlas, Mons est Mauritaniæ ab Atlante rege sic cognominatus, qui Astrologiæ inuentor dicitur, vt tradit Plin. Sed duo montes eius nominis sunt in Mauritania. authore Herodoto, & alius nonnullis fusto rieis: Vnus quidem proximus columnis Herculis. alter verò in interiore Libyæ tractu. Cuius summitas nubquam videri potest, quia nubes ab illo nec æstate nec hyeme discelluut. Quē incolæ (vt idem Herodotus author est) exā columnam esse asseuant. Et vt poetæ prædunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuersus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit, lib. 4. Æneid. { Est item Atlas, magnus quidam tluuius versus Septentrionem in Istrum fluuium labens, & ab Atlante Atcadiæ rege cognominatus, authore Herodoto. Tres enim fuerunt Atlantes: Vnus rex Italiæ, & pater Electræ. alius Arcadiæ, & pater Maiæ, ex qua Mercurius natus est. Tertius Mautus, qui maximus dictus est. Author Seruius Virgilij interpres. A posteriore, Atlantes populi Eubœæ dicti sunt, & mare Atlanticum, & Atlantides.

Atlantes in muris qui dicuntur, Vide TELAMON.

A T N

Atnepos, atnepotis, Filius abnepotis, vel abnepus.

Atnepus, Filia abnepotis, vel abnepis.

A T O

Atocion, vel Atocium { ἀτόκιον } Medicamentum quod sterilitatem affert, & conceptum admittihoc est, vim concipiendi. Plinius lib. 29. cap. 4. Vis ea autua est, quam folij ex omni atocio dixisse fas fit quoniam aliquarum fœcunditas plena liberis tali venia indiget.

Atomus, atomi, penult. corr. & { ἄτομος } Latinè dicitur Individuus, insecabilis, minutus. Seruius in 6. eclogam Virgilij. Corpus volunt esse atomos, id est quasdam minutissimas partes, quæ ἄτομοι, id est secationem nō recipiunt. Vnde & atomi dictæ sunt, quas Lucretius minutissimas dixit esse illis corpusculis, quæ infusis per fenestram radiis Solis videmus dari: cum illis nec vllum posse accidere. Cic. 2. Acad. Idem t. de Finibus, Ille atomos quas appellas, id est corpora indiuisibilia propter solidi raremsensu, in infinito inani, in quo, & ea, ita ferri vt concursionibus inter se cohærescant, ex quo efficiuntur ea quæ sunt, quæque cernantur omnia, cūmque motum atomorum nullo à principio, fed ex æterno tempore intelligi conuenire.

Atomorum author Democritus. Cic. de Fato.

Innumerabiles atomi voluntur. Cic. t. de Nat. deor.

ATOSSA, Filia fuit Cyri, quæ primùm Cambysi, & poſt etus mortem Dario nupſit. Herodot. lib. 3.

A T Q

Atque { καί } vt ait Gell. lib. 10. cap. 29. particula, Gram maticis coniunctio esse dicitur connexiua: & plerunque fanè cōiungit verba, & connectit. Terent. Adelph. 2. 3. Talem tali genere, atque animo, natum ex rauis familia.

¶ Atque, pro Tamen. Terent. And. t. 3. Mihi quidem hercle non sit verisimile, atque ipsi commentum platen. Donatus.

¶ Atque, Statim. Virg. 1. Georgicorum,
Atque illum in præceps prono rapit alueus amni. Seruius. & Gellius libro 10. cap. 29.

Atque, inuisi sententiam competit. Cic. Atque exteri imperatores qui de illo triumpharunt. Idem in Partitionibus, Atque ipsum quidem fere quasi quidam habitus animi sic affecti, & conſtituti, vt sint singuli inter se proprio virtutis genere distincti. Ex Valla lib. x. & Budæo.

¶ Atque pro Atqui, siue Sed. Cic. ad Terent. lib. 14. epiſt. 4. Sed si hoc fuit liberis nostris granus nos iuuare, exteri quanquam ferenda non fuit, feramus. Atque eo quo te confirmo, ipse me non posſum, &c.

¶ Atque, pro Iſque, vel idemque. Cæſar t. bel. Ciuil. Tum quòd ex totis ripis in vnum, atque angustum locum tela iaciebatur. Id est. In vnum. eūmque vel eundemque angustum locum.

¶ Atque vides? Plautus Merc. 2. 3. Aſpice nunc ad ſiniſtram hucine atque vides?

Atque audis? Terent. And. t. 5,
-propera: Atque audin? verbum vnum eaque de nuptiis.

¶ Atque hoc confiteor, Iure obiiugiſſi. Terent. And. 3. 5.

Atque id. Terent. Heaut. 4. 1, Atque id omitto, miſereordia, animus maternus, ſino. Cic. ad Atticum, lib. 5. 99, Negotium magnum eſt naugare, atque id menſe Quintili.

Atque illue ipſum. Terent. And. x 5, -rem tenet.

Illue ipſum. 2. atque illuc ipſum nihil periculi eſt, me vide.

¶ Atque aliquis dicat. Terent. And. 4. 1.

¶ Bellus eſt atque, & c. Plaut. Bacchid. 15, Euax, nimis bellus, atque eſſe maximè optabam, locus.

¶ Atque adeò, varius modis accipitur. Plaut. Amphit. 16,
Pernego, quando Thebis prater me nemo eſt alter Amphitruo.
s. Immo prater me nemo atque adeò tu Blepharo vndee ſies.

Atque adeò. Plaut. Curcul. 7, Reſpondit mihi paucis verbis, atque adeò hederiter. Cic. pro Roſcio Amer. Hoc conſilio, atque adeò hac amentia impulſi.

Atque adeò habebis. Cic. ad Att. lib. 7, Cum Philotimo loquere: atque adeò Terentiam habebis lubi.

Atque adeò potius. Cic. 5. Ver. Quid verò iſtæ ſibi quinquageſimæ? quid portò nummorum acceſſiones voluut ſique id iure, atque adeò quo id potius ore feciſti?

Emigrat,

Emigrat, atque adeò exit. Cic. 4. Verr. Itaque ille vehementer stetit in sententia, hoc itum et renuntiat, domo eius emigrat, atque adeo exit: nam iam ante migrarat. Idem pro Sextio Roscio, Quæ si prodierit, atque adeò qui prodierit, (si to enim proditurum esse) audiet.

Atque adeò autem. Terent. Eun. 5. 5.

Atque adeò autem cur non egomet intreo?

Atque adeò nihil largiatur princeps, dum nihil auferat: non alat, dum non occidat. Plin. Iunior in Panegy.

Atque adeò, ornatus gratiâ positum. Cic. 4. Verr. Atque adeò antequam de incommodis Siciliæ dico, pauca mihi videtur esse de proprietate dignitatis, vetustate, vtilitate dicenda.

¶ Atque eccum. Terent. Eun. 2. 2.

-audire vocem visa sum modò millies. Atque eccum.

Atque adepol. Terent. And. 4. 2. -atque adepol

Ea res est, propter eaque nunc istæ in merore est.

Atque siquidem. Terent. Eun. 5. 5.

-colligauit primùm eum miseris modis, p. hem,

Colligauit, p. atque equidem orante, vt ne id faceres, Thaide.

Atque etiam. Terent. Adelph. 2. 3.

Tace, egomet conueniam iam ipsum, capiedè accipiat sæxo, atque etiam Bene dicet fortè, et esse actum.

Atque etiam in principio sententiæ. Cic. 2. de Natura deor. Atque etiam si à primis, inchoatisque naturis ad vltimas perfectásque volumus procedere.

Atque ita, pro Atque ea conditione, vel eo nomine. Plaut. Epid. to.

Atque ita, pro Atque sic. Terent. Eun. 4. 6.

Ego formidolosus? nemo est hominum qui viuat, minus.

T. Atque ita opus est.

Atque verò. Plaut. Aulul. 3.

Atque ille verò minus, minúsque impendio

Curare, minúsque me impartiri honoribus.

Ad eundem modum atque. Cato de Re rust. Potnarium seminarium ad eundem modum atque oleaginum facito. Hoc est, quemadmodum oleaginum.

Vnum & idem videtur esse atque id quod de me ipso nominatim tulisti. Cic. pro Domo sua.

Ex isdem atque. Cic. 2. de Inuent. Argumentationes ex isdem locis sumendæ sunt, atque in causam negotialem.

¶ Atque, variis particulis, pro variis significatis succedit. Nam & comparatiuis. Plautus Mercatore. Amicior mihi nullus vnus, atque is est. Hoc est, quàm ipse.

Alias atque. Terentius Andr. Alium censes nunc me, atque olim quum dabam? Cic. 1. de Legibus, Quid in aliis rebus, alísque sententiis verbis atque ille?

Secus atque. Cic. de Oratib. 3. Sed paulo secus à me atque ab illo partita atque distributa.

Aliter atque. Cic. 3. Verr. Quòd ille aliter atque vt edixerat, decreuisset. Hic figendum, participium ATQVE, etiam vt secum accipere. Sic 3. Tuscul. Terent. Adelph. 4. 3.

Nunquam te aliter atque ex, in animum induxi meum.

Contrà atque ante. Cic. 3. in Catil. Arulperes iusseruí simulatum Iouis facere matut, & in excelsum collocare, & contrà atque antè fuerat, ad Orientem conuertere.

Contrario motu atque. Cic. de Somnio Scip. Septem planetæ versantur reuo contrario motu atque cælum.

Similiter atque. Cic. in Philipp. Neque enim illum similiter atque ipse eram, eo nomine vidi. id eſt, vt vel ſeur eram.

Æquè atque. Terent. Andr. Miſer æquè atque ego. Cic. 3. de Nat. deor. At hi quidem coluntur æquè atque illi.

Item atque. Varro de Lingua Lat. Analogia non item ea definienda, quæ dirigitur ad naturam verborum, atque illa quæ ad vſum loquendi.

Pariter atque Plaut. Menæch. Pariter hoc atque alias res ſoles.

Iuxtà atque. Liu. Trucidant inermes iuxta atque armatos.

Potius atque. Plaut. Amph. 4. Ita di faciant, vt tu potius ſis atque ego, ſic vt verberem.

Atque poſt comparatiuum pro quàm. Horat. Saty. 7. Qui peccas minus atque ego?

Non magis vetum atque. Terent. And. 4. 2. Non Apollinis magis verum, atque hoc reſpoſum eſt.

Haud eſt mollis atque. Plaut. Caſina. 2. 0. Nebula haud eſt mollis atque hæc eſt.

Non diſſimile atque. Cic. Atic. lib. 2. 18. Aut queſcendum: quod eſt non diſſimile atque ire in Solonium aut Antium.

Similis atque. Terent. in prologo Phorm. 32.

Ne ſimili vtatur fortuna, atque vſi ſumus.

Talis atque. Terent. Phorm. ſcena vltima, Fazo tali eum mactatum atque hic eſt, infortunio.

¶ Atque, ſi gemina ſint, auget, intenditque rem de qua agitur: vt 2. nimiadutrimus in Qu. Ennij annalibus, nihil memoria in hoc verſu labor, Atque atque adſcendit muros Romana inuentus. Hæc Gellius libro 10. capite 29. Nonius, feſtinè, intrepidanter hoc loco ſignificare dicit.

Atque geminatum, vt Er. Cic. 5. Verr. Ex huiuſmodi principio atque ex liberalitate atque accommodatione magiſtratuum, confuetudo aſſumationis introducta eſt.

Atque hæc quidem, atque cuiſmodi ex vetere Græciæ fama collecta ſunt. Cic. 3. de Nat. deor. Legitur etiam, & cuiſmodi.

Atqui, ἀτάρ, ἀτάρτοι, ἀτὰρ οὖν, ἀτὰρ γὰρ μὴν, ἀτὰ. Conjunctio eſt diſcretiua, ſignificans Sed tamen. Terent. Eunuch. 5. 5. Neſcio. Py. Arquiſſe inuenta eſt. Cic. 4. Acad. Veteor ne ſubarrogantèr factus, ſi dixeris tuam. Atqui ita dicas neceſſe eſt.

¶ Atqui, pro Certè, profectò. Terent. Eun. 4. 6. Atqui ſi illam digito attigeris vno, oculi illico effodientur.

Atqui certè. Cic. 2. de Nat. deor. Atqui certè nihil omnium rerum melius eſt mundo.

¶ Atqui, pro Imò. Terent. Hecyra, 1. 2.

-atqui ea res multo maxime

Diſſuncxit illum ab illa: poſtquam, &c. Donat. Legitur & Atqui.

¶ Atqui, abundat nonnunquã, authore Donato. Terent. Adel. 5. 5.

-ibi Labens bene ſatim. 5. granam habeo. D. atqui Syre

Hoc verum eſt.

¶ Atqui pro At, & Verumtamen, ſiue Attamen. Cic. in Tuſcul. lib. 5. Dionyſius quum quinque & viginti natus annos dominatum occupauiſſet, qua pulchritudine vrbem, quibus autem opibus præditam, ſeruitute oppreſſam tenuit exiuitatem! Atqui de hoc homine à bonis auctoribus ſic ſcriptum accepimus, ſummam fuiſſe eius in victu tem perantiam.

A T R

Atractylis, huius atractylidis, pen. cor. (ἀτρακτυλὶς,) Spinæ ſpecies aculeata, quam Dioſcorides lib. 3. cap. 106. cneum ſylueſtre & præſpinum à Romanis dici affirmat. vocatur & ſuſus agreſtis, quòd caulis eius ſuſum mulieribus præbet. A Theophraſto vocatur phonos, id eſt, cædes: quòd fuccum ſanguineũ habeat. Matthiolus Senenſis ait ſe nondum potuiſſe in Italia reperire hanc herbam, & Ruellij opinionem de Atractylide refutat.

Atramentum, Atratus, Vide ATER.

ATRAMITAE, Populi Arabiæ felices Plin. lib. 6. cap. 28.

ATRANI, Populi Hirpinorum in Italia, apud Plin. lib. 3. cap. 5.

Atraphaxis, herba Vide ATRAPLEX.

ATRATINVS, accuſſator Cælij, vtin oratione Ciceronis apparet, qui malè à quibuſdam Atracinus ferebatur, vt tradit Volaterranus.

ATRAX, (ἄτραξ) Fluuius Æoliæ, à quo Atraces quidam populi cognominati ſunt. Plin. lib. 4. cap. 2. ¶ Eſt item Atrax Theſſaliæ oppidum.

Atraciut, adiectiuum (ἀτράκιος,) vt, Atracia ora. Propert. 1. elegia 8. Theſſalia.

Ars Atracia, Magica. Stat. 1. Thebaid.

Venenum. Valer. Flac. 6. Argonaut.

Atracia virgo. Hippodamia, ſeu Hippodame, Atracii regis filia, à quo & fluuius, & populus, & regio nomen ſumpſerunt. Valer. Flac. Argonaut. lib. 1.

ATRBATES, penult. prod. (ἀτρόβατος.) Populi inter Belgas, finitimi Ambianis, Tornacenſibus, & Mutinis. Strabo. Vulgò Artois. Vide Commentaria Cæſaris.

Atrebatice veſtes (ἀτρεβατικαὶ.) Veſtes erant coloris Xerampelini, hoc eſt, ficcatus vitium frondibus ſimiles, quæ apud Atrebates opprimebãtur. Suidas Atrabaticas vocat. Alij Atrabapucas: à coloris ſed iter nigredine. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 20.

Atreplex vũ, Herba quæ nũc Atripler dicitur. Feſtus. Vide ATRIPLEX.

ATREVS, diſſyllabum (Ἄτρεύς,) filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum, frater Thyeſtis, qui qui diſſenſione inuicem ſibi nocere non poſſent, in ſimulatam gratiam redierunt qua occaſione Thyeſtes cum fratris vxore cõcubuit. Atreus verò ei filios epulandum appoſuit. Quæ Sol abominatus ne pullueretur, ſubegit. Sed veritas hæc eſt: Atreum apud Mycenas primum Solis celipſin inueniſſe: cui inuidens frater ex vrbe diſceſſit tempore quo eius probata fuit dicta. Hæc Struius.

Atreæ aeeuſatiuus. Seuec. in Thyeſte, 5.

-vos facitis mihi Atrea timendum.

Neſarius Atreus. Horat. in Arte poetica.

Truculentus. Seneca in Thyeſte, 7.

Atréus, tium ſyllabarum, adiectiuum eſt (Ἀτρεικὸς.) Statius 8. Thebaid.

Precor Atrei ſiquid tibi ſanguinis vnquam

Hippomedon. Hippomedon vocatiuus eſt.

ATRIDES, Atridæ, penult. prod pluraliter Atridæ, Atridarum (Ἀτρεΐδης) Id eſt, Atrei filij, Agamemnon & Menelaus. Virg. 2. Æneidos,

Atridas, Priamúmque, & ſæuum simbobus Achillem.

Atridæ genius. Virg. 2. Æneid.

Superbi. Horat. 1. Carm. ode 10.

Atrides minor & maior. Ouid. 12. Metam.

Atrides, quum ſine adiectiuo ponitur, Agamemnonem intelligimus. Horat. 2. Carm. ode 4,

Aſtit Atrides medio in triumpho Virgine rapta.

Troiæ populator Atrides, Agamemnon vide tur. Ouid. 13. Met.

Atrij dies, Dicuntur quos nunc neſaſtos vel poſteros vocant. Nonius. Vide ATER.

ATRIA (ἄτρια) oppidum Venetiæ. Plin. lib. 3. cap. 16. Omnia ea, flumina, foſſáque, primi à Sagi fecere Thuſci, egeſto amnis impetu per tranſuerſum in Atrianoru paludes, quæ ſeptem mara appellantur, no bili portu oppidi Thuſcorũ Atriæ, à quo Atriaticum mare nunc appellabatur, quod nunc Adriaticum.

Atriarius. Vide ATRIVM.

Atricapilla (μαυροκεφάλις) Auis eſt. Feſtus, Melancoryphi. genus auium quæ Latinè vocantur atricapillæ, eo quòd ſummæ earum capitia nigra ſint. Vo Pannonic.

Atrici, atricilium, Atrienſis, Atriolum, Vide ATRIVM.

ATRIDES, Vide ATREVS.

Atriplex, pen. corr. atriplicis, penult. corr. n. g. (ἀτράφαξυς) Herba, quæ ab aceto dicta putatur, quòd homines pallidos facit. Plin. lib. 20. cap. 20, Atriplex & ſyluſtre eſt ſatiuum. aceuſatiuum à Pythagora, eáque facere hydropicos, morbóſque regios, & palloré. Coquitur & difficilimè: ac ne in horis quidem iuxta id naſci quæquam, niſi languidum culpauit. Addidere Dionyſius & Dioclesplurimos gigni: ex eo mox bonos nisi mutata ſepius aqua cognendos: ſtomachũ cõtarium eſſe, lenigines & papulas gignere. Hactenus Plin. Apud Italos, vulgò appellatur Treppe, & omne Reppe. apud Gallos verò Des arreches.

Atritas, Vide ATER.

Atriarius. Vlpian. in l. 1. D. Naut. & caupones, &c. Cæterùm ſignis opera mediaſtini fungitur, non continetur: vipuſa artiarij, & focarij, & his ſimiles. Dicitur autẽ Artiarius ſiue Artienſis ſtruitis, cui artij cura eſt commiſſa. Quodnomen ſuo loco reſtituendũ paulo poſt Atrium.

Atrium, atrij (μέλαθρον, ἀνδρών, αὐλὴ.) Feſtus, Atrium proprie eſt genus ædificij ante ædem continens mediã aream in quam colledta

ex omni tecto pluuia defcendit. *Vnguentarium.* Varro de Lingua Lat. Atrium appellarum ab Atriatibus Thuſcis. illuc enim exſplum ſum ptum. Gell.lib.16.cap.6. Animaduerti enim quuſdã hauduquaquam iudoctos viros opinari veſtibulum eſſe partem domus primorem, quam vulgus atrium vocat. Virg. ℣. Æneados;

Fit ſtrepitus tectis, vocemque per ampla voluitare Atria. Vbi Servius, Tangit Romanam hiſtoriã. nam (vt ait Cato) & in atrio & duobus ferculis epulabantur antiqui, vnde ait Iuuenalis Sat. 5. Quis ferculo ſeptem Secretò cœnauit auus? Ibi & pecunias habebant. vnde qui honoratiores erant, limiuum cuſtodes adhibebantur. vt,

-qui Dardanio Anchiſe

Armiger ante fuit; ſiduſque ad limina cuſtos. Ibi & culina erat: vnde & atrium dictum eſt atrum enim erat ex fumo.

Atrium frugi, id eſt moderatum, non ſumptuoſum. Plinius Iuniur libro 2. epiſt. 17. ad Gallum, Atrium frugi, nec tamen ſordidum.

Alta atria. Virg. 4 Æneid.

Ampla. Virg. 1. Æneid.

Regalia. Ouid. 5. Metam.

Sublimia. Horat. 2. Carm.

Auctionarium. Vide AUCTIONARIUS.

Atria Licinia. Cicero pro Quintio, Vſſitur ab atriis Licioiis, atque à præconum conſeſſu in Galliam Neuium, & trans Alpes vſque transferitur. Ibidem, Tum Neuius ipſe puerum emcum amicos admittit, ipſe ſuos neceſſarios ab atriis Licioiis, & à ſaucibus uiacelli corrogat. Quidam ſignificari putant nobile illud L. Licinij Craſſi oratoris atrium, in quo quatuor Hymetij marmoris columnas, eduratis gratia ad ſenam ornandam adorcas, ſtatuis, vt ſcribit Plinius libro 17. capite 1. quum publicè nundum vllæ eſſent marmoreæ. Et ſuiſſe atria quædam, inquibus auctiones fierent, argumento eſt hic locus primæ contra Rullum orationis: Homines nequiſſimi con ſumptis patrimoniis hoc tacitè, vt in atriis auctionariis potius, quàm in trium, aut in compitis auctionentur.

¶ Atrium, genus ædificij ante ædes ſerras, vt atrij Libertatis. Cic. pro Milone, Quæſtiones vigent Miloniæ quæ ſunt habitæ in atrio Libertatis.

Atrolum penultima correpta, Diminutiuum { ἀπὸ τοῦ ἄτρου. } Ciceto ad Quintum fratrem, libro 17. Quo loco in portieu te ſcribere aiunt, vt atriolum ſtat: mihi, veſtì, magis placebat: neque enim fatis loci eſſe vid ebatur atriolo: neque ſi rè ſolet niſi in his ædificiis fieri, in quibus eſt atrium maius: nec habere poterat aduucta cubicula, & exiſmodi membra.

Atrij { ἀπὸ τοῦ ἄτρου } a Iuriſconſultis dicuntur, qui exeubant ad atrium: & ad limina eiuam vocantur, & limenarchæ.

Atrienſis, huius atrienſis { ἀπὸ τοῦ ἄτρου } Seruus eſt præcipuus in familia. Cicero in Parad. Atque vt in magna familia ſtultorum, ſunt alij lautiores (vt ſibi videntur) ferui, ſed tamen ferui, atrienſes ac topiarii. Columella libro 12. capite 3. Tum iuſſiere atrienſibus vt ſupelectilem exponant.

Atrielium, caro arrij partem ſignificat, in qua olim licia etiam texebantur. Author Feſcon. Pardian.

Atrocitas, Vide ATROX.

ATROPIA { ἀτροπία } Altera eſt expartibus Mediæ: ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedonum vi tutatus eſt. Media eoim in duas diſtributa eſt partes, quarum altera Media maior appellatur, cuius terminos fuſe Ecbatana: altera minor, quæ & Atropatia dicitur. Strabo lib. 11.

ATROPOS vt, dux Medorum, qui Mediam minorem ab imperio Macedonum defendit. Strabo lib. 11.

Atrophia, atrophiæ, penult. prod. { ἀτροφία } Vna eſt ex ſpeciebus rabis: de qua ſic Celſus libro 3. capite 22. Atrophia eſt qua corpus non alitur, & naturaliter ſemper aliquibus decedentibus, nullis verò in eorum locum ſubeuntibus, ſummà macies oritur: & niſi occurritur, tollit.

Atrophi, penult. corr. { ἄτροφοι } Qui cibum non ſentiunt. Plin. lib. 26. cap. 11. Eadem datur iis quos atrophos vocant, interpoſitis diebus. Idem libro 27. capite 8. Explent ſinus vlcerum, & atrophia carnoſiora faciunt.

Atrophia appellantur, quæ cibum non ſentiunt. Plinius libro 22. cap. 25.

ATROPOS, penult. corr. { ἄτροπος } vna ex Parcis, quæ ſinem vitæ in poteſtate habere putatur. Dictam volunt ab ἀ & τρέπω, quòd ſit inexorabilis, nec ad cuiuſquam preces vertatur.

Atropos alba. Stat. 4. Sylu. 8.

His ſenium, longæque decus virtutis, & alba

Atropos, & partus lauros promiſit Apollo.

Attor, Vide ATER.

Attor, atroris, penult. prod. om. g. { ἀπὸ τοῦ } Aſper, crudelis: quòd qui atro vultu ſunt, aſperitatem ac ſeuitiam præ ſe ferunt. Alij atrocem à Græco potius appellatum cenſent, quòd Græci atrocia appellant quæ cruda ſunt: vel ab eo quòd atroces nihil de ſe timent, τρέω enim Timere eſt. Hæc ex Feſto. Virgil. 1. Georgicorum,

Ecce inuenem atrox magno Iouis ardet amore

Infequitur Niſus. Vbi Seruius, Atrox, crudelis & immitis. Terentius Hecyra, 3.3. Me inde lacrumans, incredibili re atque atroci percitus.

Atrox & Mitis, contraria.

Atroces res & miſerabiles. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Atrociſſimum certamen. Liu. 8. bel. Puo.

Æſtas. Claud. 2. Paneg.

Anguis. Stat. 6. Thebaid.

Facinus. Seneca in Troade 64.

Iama. Tacit. lib. 4.

Flagrantis atrox hora Canicularis. Horat. 3. Carm. ode 3.

Ingenium. Claud. 4. Paneg.

Inimicus. Virg. 1. Georgic.

Iniuria. Claud. de bello Getico.

Atrocem iniuriam quaſi cautumcliuiſoriem, & maiorem accipimus. Inſtitut. de iniuriis.

Lucra. Cicero ad Patrum, libro 9. 25. Repentè perculſus eſt atrociſſimis literis.

Nefas. Seneca in Thyeſte 3.

Suſpicio atrociſſima. Cic. pro Marcello. Nuue venio ad grauiſſimam querelam, & atrociſſimam ſuſpicionem.

Tempeſtas atrox. Claud. de bello Getico.

Atrox & difficile tempus Rcip. Cic. 6. Verr.

Virtus, Fortitudo quædam immenſa nullos hoſtes, nulla vincula, nullum mortis genus perhorreſcens. Sal. lib. 1.

Res ſeſe eſſa, atrox, ſpectatu. Cic. pro Sex. Roſc.

Vehemens & atrox genus orationis: cui Lene & manſuetum opponitur. Cic. 1. de Orat.

Atrox animal ad conficiendum hominem. Plin. de polypo.

Atrox odij. Taeit. lib. 2. hiſtor. Conſulibus atrox odij Agrippina ac Lollię inſenſa, quod ſeeum, &c.

¶ Atrux, Crudum. Nam ius bel. Pun. lib. 4. Simul atrocia porricere et cæ mmiſtratores. Nonius.

¶ Atrox animus Catonis, pro Conſtanti & imperterrito. Horat. 2. Carm. ode 1.

Atrocitas, penultima corr. { ἀπὸ τοῦ } Denominatiuum, pro Crudelitate. Cic. 6 Verr. Neque tamen finis huic iniuriæ, crudelitaſque fiebat, donec populus atque vniuerſa multitudo atrocitate rei miſericordiaque commota, Senatum clamore coegit vt, &c.

Crudeli necis atrocitate deprimere. Flor. lib. 3. cap. 5.

Flebili vitæ atrocitate hominem diſperdere. Firmic. lib. 3. cap. 5.

Atrocitate animi moueri. Cic. 4. in Catil. Ego quòd in hac cauſa vehementior ſum, non atrocitate animi mouere, ſed ſingulari quadam humanitate & miſericordia.

Leuare atrocitatem alicuius rei. Vide LEVIS.

Augere atrocitatem peccati. Author ad Herennium, lib. 2. In cauſa coniecturali propius locus accuſatoris eſt, quum dicit maiorum miſereri nun oportere, & quum auget peccati atrocitatem.

Atrocitas verborũ inuidioſa. Cic. ad Q. frat. lib. 12. Hæ literæ abs te per ioeum miſſæ ad Cæſarum (ſi modò ſunt tuæ) quum leguntur, inuidioſam verborum atrocitatem habent.

Atrociter, peoult. corr. adverbium { ἀπὸ τοῦ } vt, Atrociter minitari. Cicero 7. Verr.

Atrocius accipi. Taeit. lib. 17. Labores itinerum, inopia cpmmeatuum, durtiia imperij atrocius accipebantur.

Atrocius omnibus horis aliquid facere. Cicero pro Roſc. Amer. Nam quum omnibus horis aliquid atrocuer fieri videmus aut audimus, etiam qui natura mitiſſimi ſumus, iſſ dutate moleſtiarum ſenſum omnem humanitate ex animis amittimus.

Atrocius paulò. Cic. 4. Verr.

Atrocior inuchis. Liu. 3. ab Vrbe.

Atrum, Vide ATER.

A T T

Atroctem iniuriam quaſi cautumcliuiſoriem, & maiorem accipimus. Inſtitut. de iniuriis.

Lucra. Cicero ad Patrum, libro 9. 25. Repentè perculſus eſt atrociſſimis literis.

Nefas. Seneca in Thyeſte 3.

Suſpicio atrociſſima. Cic. pro Marcello. Nuue venio ad grauiſſimam querelam, & atrociſſimam ſuſpicionem.

Tempeſtas atrox. Claud. de bello Getico.

Atrox & difficile tempus Rcip. Cic. 6. Verr.

Virtus, Fortitudo quædam immenſa nullos hoſtes, nulla vincula, nullum mortis genus perhorreſcens. Sal. lib. 1.

Res ſeſe eſſa, atrox, ſpectatu. Cic. pro Sex. Roſc.

Vehemens & atrox genus orationis: cui Lene & manſuetum opponitur. Cic. 1. de Orat.

Atrox animal ad conficiendum hominem. Plin. de polypo.

Atrox odij. Taeit. lib. 2. hiſtor. Conſulibus atrox odij Agrippina ac Lollię inſenſa, quod ſeeum, &c.

¶ Atrux, Crudum. Nam ius bel. Pun. lib. 4. Simul atrocia porricere et cæ mmiſtratores. Nonius.

¶ Atrox animus Catonis, pro Conſtanti & imperterrito. Horat. 2. Carm. ode 1.

Atrocitas, penultima corr. { ἀπὸ τοῦ } Denominatiuum, pro Crudelitate. Cic. 6 Verr. Neque tamen finis huic iniuriæ, crudelitaſque fiebat, donec populus atque vniuerſa multitudo atrocitate rei miſericordiaque commota, Senatum clamore coegit vt, &c.

Crudeli necis atrocitate deprimere. Flor. lib. 3. cap. 5.

Flebili vitæ atrocitate hominem diſperdere. Firmic. lib. 3. cap. 5.

Atrocitate animi moueri. Cic. 4. in Catil. Ego quòd in hac cauſa vehementior ſum, non atrocitate animi mouere, ſed ſingulari quadam humanitate & miſericordia.

Leuare atrocitatem alicuius rei. Vide LEVIS.

Augere atrocitatem peccati. Author ad Herennium, lib. 2. In cauſa coniecturali propius locus accuſatoris eſt, quum dicit maiorum miſereri nun oportere, & quum auget peccati atrocitatem.

Atrocitas verborũ inuidioſa. Cic. ad Q. frat. lib. 12. Hæ literæ abs te per ioeum miſſæ ad Cæſarum (ſi modò ſunt tuæ) quum leguntur, inuidioſam verborum atrocitatem habent.

Atrociter, peoult. corr. adverbium { ἀπὸ τοῦ } vt, Atrociter minitari. Cicero 7. Verr.

Atrocius accipi. Taeit. lib. 17. Labores itinerum, inopia cpmmeatuum, durtiia imperij atrocius accipebantur.

Atrocius omnibus horis aliquid facere. Cicero pro Roſc. Amer. Nam quum omnibus horis aliquid atrocuer fieri videmus aut audimus, etiam qui natura mitiſſimi ſumus, iſſ dutate moleſtiarum ſenſum omnem humanitate ex animis amittimus.

Atrocius paulò. Cic. 4. Verr.

Atrocior inuchis. Liu. 3. ab Vrbe.

Atrum, Vide ATER.

A T T

ATTA { ἄττα } Ciuitas Arabiæ felicis, authore Ptolemæo libro 6. cap. 8.

¶ Atta ité cognomen fuit Quinuj portæ à vitio crurũ illi impoſitum. Attæ enim ſunt qui propter vitium eturum aut pedum plantis inſiſtunt, & attingunt magis terram, quàm ambulant: vt ſcribit Feſtus. Meminit Horatius 2. Epiſt. 2. Rectè nèene crocym, horſeque perambulet Attæ Fabula. In quem locum ſcribit Aeron Atta eſſe nomen proprium potæ cuiuſdam Tragici, vel ſcriptoris Comœdiatum.

ATTABAS & Numenius, latrones fuerunt famoſiſſimi, adeo vt proinde iudex locum ſeeerint. Conuenerunt Attabas & Numenius. Attacius, Vide ATTINO.

ATTACYA { ἄδυτα } Hiſpaniæ oppidum, ita tradu. Celtiberorum. Ptolemæus lib. 2. cap. 6.

Attagen, penult. corr. huius attagenis penultima producta, maſc. gen. { ἀττάγην } Auit eſt Africa, quam Fraticolum dicimus, teque Vitalia in Raudenſem. Plin. lib. 10. cap. 48. Attagen maximè lonuus celebratur, vocalis alijs, captus vero obtuſe ſe eos, quodam ex ſtimatus inter raras aues. Iam & io Gallia Hiſpaniaque capitur, & per Alpes etiam, vbi & phalacrocoraces aues; Balearum inſularum peculiares, ſicut Alpium pyrocoraces.

Attagena, attagenæ, pen. prod. { ἀττάγηνα } Idem. Mart. lib. 13.

Inter ſapores fertur alium primus

Iunicarum guſtus attagenarum. Plin. lib. 8. cap. 58. Item apros & attagenas, herinaceos.

ATTALEA, attalæ { ἀτάλεια. Stephano } oppidum eſt Ægidis apud Plinium libro 5. capite 30. ¶ Item alterum in Pamphylia, cuius meminerunt Ptolemæus libro 5. capite 5. & Strabo libro 14. Vulgò Satalia.

ATTALVS, penult. corr. { ἄτταλος } Rex Aſiæ, vel Pergami, qui à populo Romano donatus eo regno, quum libreros non haberet, populum Romanum hæredẽ fecit. ¶ Tum & Attalus quidam medicus, de quo Plin. lib. 32. cap. 8.

Attalicus, penult. corr. adiectiuum { ἀττάλειος } vt, Attalica toga. Plin. lib. 8. cap. 48. Aurum intexere in eadem Aſia inuenit Attalus rex, vnde nomen Attalicis. Propert. lib. 3. eleg. 10. Veſtes Attalicæ. Quapropter etiam Attalicæ conditiones dicẽ ſunt Horat. 2. Carm. ode 1. hoc eſt opes. Cic. 6. Ver. Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodem Hero peripetaſmata emere oblitus es?

Aulæa Attalica. Propertius libro 2. eleg. 33. Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Attalicus torus. Propert. lib. 2. eleg. 14. id eſt, aulæis { quæ Attalica dicuntur} ornatus.

Attami, pro reuerentia ſeni cuilibet dicimus: quaſi eum aui nomine appellemus. Feſtus.

Attamen, Vide AT.

Attegiæ

Attegiæ, attegiarum (ἀτταγᾶς, ἄτταγος) Id eſt mapalia & tuguria. Iuvenal. ſat. 14.

Dirue Maurorum attegias, caſtella Brigantum,

Vt locupletem aquilam tibi ſeras ageſimus annis Affcrat.

Attegrare, Bſi vinum in ſacrificiis augere. Integrare enim & attegrare minus factum, eſt in ſtaturam redigere. Feſtus.

ATTELUS Philologus, libertinus Athenis natus. Hunc Capito Ateius Iuniſcon ſolitus eius patronus fuiſſe ſummatim ſcribit Suetonius, & inter Rhetores Grammaticum fuiſſe at Eum iuvenis ſer pra Salluſtij in componendo, author eſt Pollio. Coluit familiariſſimè Salluſtium, cóque mortuo Pollionem. Author Tranquillus.

Attelabus, attelabi, penul. corr. m. g. Minima luceuſtarum, ſine pennis. Plinius lib. 29. cap. 4.

ATTELEBIUS, inſula eſt in Lycio mari, cuius meminit Plinius libro 5. cap. 31.

ATTELLA (ἄτελλα. Prol. & Sceph.) Oppidum Oſcorum; vbi grande & egregium amphitheatrum erat. Sunt qui præpiùant ſcribi per T ſimplicem. & ita legitur in emendatioribus codicibus.

Atellanus, pen. prod. adiectivum (ἀτελλᾶνος) vt, fabulæ Atellanæ. Donatus, in vita Terentij, Atellanas a ciuitate Campanæ, vbi actitatæ ſunt plurimæ. Idem, Atellanæ fabulæ ſi locis compoſitæ, quæ in ſe non habeant ullo ſecutilem elegantiam. Liu. lib. 7. Vrbe. Puſtquam lege hac fabularum abrius ſe ſoluto ioco res auocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, iuuentus hiſtrionibus fabulturum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus iactitare cepit. quæ inde exodia poſtea appellata, conſtat quæ fabella potiſſimùm Atellanis ſunt. quod genus ludorum ab Oſcis acceptum tenuit iuuentus, nec ab hiſtrionibus polluit paſſa eſt. Cic. ad Pætum, lib. 9. 16. Nunc veniò ad oblationes tuas, quando tu ſeruntum Oſcorum ludum Accij non vt olim ſolebat, Atellanum ſed vt nunc ſit, minimè intromittis. Vide Val. Maxim. lib. 2. cap. 4. in De origin. ludor.

Atellanius, adiectiuum aliud (ἀτελλάνιος) Cic. 2. de Diuin. Tertiò omnino fatum eſſam Atellanio verſu iure mihi eſſe irriſum videtur.

ATTEMPERO, attemperas, pen. corr. (ἀτεμπερῶ) attemperare. vs. Attemperare gladium iugulo, pro Apare, & quaſi dirigere ad iugulum. Seneca epiſt. 30. Sic gladiator, tota pugna timidiſſimus, iugulum aduerſario præſtat, & errantem gladium ſibi attemperat.

Attemperatè, pen. prod. (ἐμπεπερατῶς) aduerbium, ab Attemperatus. Terent. And. 5. 4. Itane attemperatè venit hodie in ipſis nuptiis, Vt venire antehac ne unquam ſolet?

ATTENDO, attendis, attendi, attentum (ἀτεντῶ) attendere, ex Ad & Tendo, ſignificat Cogitare, & quaſi animum intendere. Verbum eſt non plenum, ſed nudum: attendi enim, oculos aut animum ſubaudiuit. Terent. Heaut. 2. 2.

Nam polliquam attendi

Magis, & vi cœpi cogere vt rediret.

Audi, atque attende Laterenſis, vt ſciat, & c. Cic. pro Planeio.

Si paulo diligentius Athenodorus Sardonis filius quid de his rebus dicat, attenderis. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 7.

Diligenter attendere. Cic. 3. de Finib.

Admodum attendere. Cic. 2. de Orat.

Magnopere. Cic. 3. Verr. Quis nos magnopere attendit vnquam, in hoc quidem genere cauſarum, vbi aliquid ereptum aut ablatum à quopiam dicitur?

Bene attendi, minimè callidè agebatur. Cic. Art. lib. 15.

Attendete, eum Dauum Suetonius. Galba, cap. 5. Interlocutores diſciplinas attendit & iun. Id eſt ſtudiuſque operam dedit iuri. In hoc exemplo, datiuus eſt rei. Iungitur etiam datiuo perſonæ. Plin. Iun. in Panegyr. Iurat in legem, attendentibus duis. nam eui magis, quàm Cæſari, attendam?

Attendi bat ioſ, & Plin. Iun. lib. 7. epiſt. 33.

Attendere, eum Acerbiuio. Cic. 4. Acad. Illud attendimus in hoc omni genere quàm ineonſtantes loquamur. Idem 3. de Finib. Quare attendi re eſt ſtudioſe, &c.

Attendere & aucupari verba oportebit: in quo vt ea quæ ſint frigida vitemus. Cic. 2. de Orat.

Non attendimus nos, non attendimus noſmetipſos. Cic. in Orat.

Attendere atque intelligere. Cic. 7. Verr. Sed ſcriptum extat in iiſdem literis quod iſte homo barbarus ac ſtibulatus neque attendere vnquam neque intelligere potuit.

Attendere ad. Quintil. lib. 11. cap. 2. Hinc eſt ex illa arte non inutile, attendere ſigna ad eos qui exercebuntur ſenſus.

Attendere de aliqua re. Cic. 2. Philip. Animus tamen eris ſolicitus, vt nihil poſſit de officij legationis attendere.

Attendere animum. Aduertere. Terent. Phorm. 5. 6.

Animam compreſſi, aurem admoui, ita animum cœpi attendere.

Hoc modo ſermonem capiunt. Cic. 3. Offic. Sed ſi quum animum attenderis, turpitudinem videas eſſe admodum, &c.

Animos ad ea quæ conſequuntur, &c. Cic. de lege Agraria, Sed attendite animos ad ea quæ conſequuntur.

Animo æquo Terentius prolog. Hecyra.

Exigere mentes, auréſque, & diem tem attendere. Cic. pro Syl. Adeſtote omnes animis, qui adeſtis corporibus, quorum ego frequentia magnopere lætor. Exigiæ mentes auréſque veſtras: & me de iniudiciis rebus, vt ille putas, dicentem attendite.

Attendere, Perſeuerare. Accius Diomedes. Si vnquam perpediar gnato puer, ne attenderis petere à me id quod neſas ſit concedi tibi. Ex Nonio.

Attendens, attendentis, participium (ἀτεντῶν). Silib. 8.

-nullo attendente deorum

Votis tunc veſtris ſcafura ruiſſus in arma.

Attentus (ἀτεντῶς) participium. Terent. And. 2.

-vt animus in Spe atque in timore vique antehac attentus fuit.

Diligens & attentus in re aliqua. Cic. 3. Verr. Qui in re aduentia atque hæreditaria tam diligens, tam attentus eſſet.

Attento animo intueri. Cic. 1. de Finib. Et in Orat. Eáque dum animis attentis admirantes excipiunt.

Auditorem benevolum ſibi facere & attentum & docilem. Cicero 2. de Orat.

Præbere ſe attentum auditorem. Cic. 3 de Nat. deor. Præbebo igitur me tibi vbiſcumque attentum contra Stoicos auditorem.

Tenere auditorem attentum. Author ad Herenn. lib. 4. Nuu potiſſ huiuſmodi ſermo tenere attentum auditorem dicitur? eum tops.

Facere auditores attentos. Author ad Heren. lib. 1. Docilis auditores habere poterimus, ſi ſummam cauſæ breuiter exponemus, & ſi attentus eos faciemus.

Auris attenta. Horat. 2. Serm. ſat. 1.

Attentus (ἀτεντῶς) nomen ex participio vt. Anteior ad rem. Terent. Adelph. 5. 3. Attentiores ſumus ad eum omnes quàm ſæ eſt.

Attentior circa aliquid. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Attentuſſimis animis audire. Cic. pro Scatio.

Attenta vita. Curioſa & diligens; quam vulgus fubiectam dicit. Cic. pro Rufc. Amer. Tamenne hæc attenta vita & ruſticana, relegatio æque amandatio appellabitur?

Attentus rerum paterfamiliæ. Cic. pro Quinctio, C. Quintius fuit P. Quintij huius frater, ſanè exercitum rerum paterfamiliæ & prudens & attentus, vna in re paulo minus conſideratus.

Attentus, pro Attentus ad rem, auarus, nimiumque ſolicitus. Horat. epiſt. 7.

Domus ita Vulfei nimis attentiſque videtis Eſſe mihi.

Aſper, & attentus quærenti. Horat. 1. Serm. ſat. 6.

Attentio (ἀτεντῶ, ἀτεντίω.) verbale. Cic. 1. de Orat. Reliqua ſunt in cura, attentione animi, cogitatione, vigilantia, &c.

Attentè (ἀτεντῶς) aduerbium. vt. Attentè audire. Cic. pro Domo ſua. Terent. Heaut. 1. Ita attentè illorum officia fungere.

Attentè legere. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 20.

Attentius agere. Cic. Attico, lib. 16.

Attentius cogitare. Cic. 5. de Finib.

Attentiſſimè audire. Cic. 1. de Orat. Idem ad Catonem, lib. 15. 4. Sed is enim quam attentè te audire ſoleam.

Speculare attentius. Horat. 2. epiſt. 1.

Attento, attentas (ἀτεντῶ) attentare, ex Ad, & Tento, Idem quod Tentare. Culum. lib. 1. cap. 4. Simul attentando poſſeſſor effetit vi in id formetur, quod maximè præſtare poſſit.

¶ Attetare, Manu inuadere, vel inſidias adoriri. Cic. de Aruſp. reſp. Quum ea attentetur eius lingua, cuius antea manu cuerſa vos mihi & liberis meis manibus veſtris reddidiſtis. Colum. lib. 7. cap. 12. Primum eſt enim non attentati: ſecúdum eſt laceſſitum fortiter & perſeuerantcr vindicari.

Annonam attenuare & vexare vel Dardanarij maximè ſolent. Vlpian. in l. Annonam. D. de extraord. crimin.

Attentari ſententia dicitur, quum per appellationem an iuſta fuerit diſcutitur. Vlp. in l. Elegantes. 8. Tunc enim. D. de Cond. & indeb. Tunc enim reſcripris locum eſſe credendum eſt, quum de ſententia indubitata, quæ nullo remedio attentari poteſt, tranſigitur.

Teſtamentum attentari ſibi eſt, eo tam e doueller, labefactare, rumpere. Val. Max. lib. 7. cap. 8. vbi de Metello, Nec hoc teſtamentum eius quiſquam attentauit.

Vibem. Cic. pro Sextio, Capuam propter plurimas belli importunitates abilla impia & ſceleraia manu attentari ſuſpicabatur.

Fidem alicuius. Cic. in Orat. Nam quum is eſt auditor qui nō vereatur ne compoſitæ orationi inſidias ſua fides attentetur, gratiam quoque habet oratori reſpicuit autium ſeruienti.

Inimicos. Cic. 4. Verr. Omnium inimicos attentè cognoſcere, colloqui, attentare.

Tempus præſperum. Taeit. lib. 12.

Aliquem bello, Belli fortunam in aliquo experiri. Stat. 4. Theb.

Lacrymas aliquem. Valer. 4. Argon.

Precibus aliquem. Valer. 4. Argon.

Attenuo, attenuas (ἀτενῶω) attenuare, ex Ad & Tenuo compoſitum, Cōminuere, detrahere, exiguus facere. Plin. lib. 11. cap. 37. Lingua leonibus ac pardis, omnibuſque generis eius etiam felibus, imbricatæ aſperitas ac limæ ſimilis, attenuandique lambendo cutem hominis.

Attenuari. Lucret. lib. 1.

-tum portas propter abena

Signa, manus dextras oſtendunt attenuari

Sæpe ſilutantum tactu.

Attenuatum bellum atque imminutum, Cicero pro lege Manilia.

Item Attenuare prælias legiones, Cæſ. 3. bel. Ciuil.

¶ Attenuatum dicendi genus. Cic. 3. de Orat.

Curas attenuare. Id eſt, minuere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Attenuant inuenum vigilatæ corpora noctes. Ouid. 1. de Arte.

Lucem attenuare. Ouid. ad Liuiam.

Manus. Tibull. eleg. 4.

Opes, Abſumere. Ouid. 8 Metam. de Erichthone.

Arboris vmbram. Catull. in Argon. pro frondibus quæ vmbram præbent.

Attenuans vidus à medieis voeatur, quo corpus noſtrum gracileſcit, & fit tenuius.

Attenuatus, penul. prod. (ἀτενῶσθαι) participium. vt, Attenuatus amore. Ouid. 3. Metam.

Attenuatè, aduerbium (ἀτενῶτικῶς) vt, Attenuatè preſſeque dicere. Cic. de claris Orat. Oratorum bonorum duo ſunt genera, vno attenuatè, preſſeque, alterum ſublatè, amplèque dicendum. Hic oppoſuit aduerbio Attenuatè, aliud aduerbium Ample.

Attenuatio, attenuationis (ἀτένωσις) verbale, Ipſe attenuandi actus.

Attenuatio ſuſpitionis. Author ad Herenn. lib. 2. Defenſorum rarratio ſimplicem & diluicidam expoſitionem debet habere, cum attenuatione ſuſpitionis.

Attero, atteris, pen. corr. attriui, attritum. penultima prod. (ἀτερῶ) atterere, Eſt rem aliquam cum alia, vi quadam conjungere, & quodammodo cōfricare. vt, Atterere gladium coti, quod barbari attarare

dicunt. Plin.lib.9.cap.51.Anguillæ aiterunt se scopulis.

Attrita inter se ligna. Plin.lib.2.cap.107.

Attinus aiterens se spinetis. Plin.lib.10.cap.74. Id est, attricans.

¶ Aiterere, commiuere, frangere, consumere. Colum.lib.5.cap.6. Virg.4. Georgicorum,

—aut errans bucula campo

Decutiat rorem, & surgentes aiterat herbas. Cels. in Proœm.lib. 1. Et duce alij Eraſiſtrato alteri ciborum in venere commendant.

¶ Attrerere alueum, pro Terere, seu calcare. Plinius lib.8.cap.5. De elephantibus.

Attrita toga. Martialis. Attrita veniet ſportula ſæpe toga. Hoc eſt, lacera.

Imbelles aiterit haſta manus. Propert.lib.4.eleg.3.

Attritus vomer. Virg.1. Georg.

Anſa. Virg. in Sileno 6.

Et grauis attrita pendebat cantharus anſa. Vbi Seruius, Attrita anſa frequenti portu, attritos verſans aliquando lapillos. Quodi.

¶ Attrerere aures alicui, per tranſlationem. Plaut. Perſ.11.

Cuiquam mortali libero aures aiterarn?

Attrerere item per tranſlationem, vt Attrita bellis Æthiopia. Plin. lib.6.cap.29.

Attrere ſamam alicuius. Salluſt. in Catil. Poſt vbi eorum famam atque pudorem attriuerat, maiora alia imperabat. Id eſt, Poſtquam ad inſamiam & impudicitiam eos adegerat.

Attritus, pen.prod. τριπτὸς, nomen ex participio. Cic.6. Verr. Hercules templum eſt apud Agrigentinos, non longe a foro, ſane ſanctū apud illos & religioſum. Ibi eſt ex ære ſimulacrum ipſius Herculis, quo non facile quicquam dixerim me vidiſſe pulchius: tamen non tam multum in iſtis rebus intelligo, quam multa vidi: vique eo ludices, vt rictus eius ac mentum paulo ſit attritius, quòd in precibus & gratulationibus non ſolùm id venerari, verumetiam id oſculari ſoleni.

Attritæ opes, ſæpius apud Liuium, pro imminutæ.

Attritus, hinius attritus, penul. prod. τριπτὸς, verbale. Plin.lib.9.cap. 45. Conchas piſces, attritique petræ ſcalpentes prurium, in uadis.

Et attritu ſacta. Plin.lib.33.cap.6.

Attritus arborum. Plin.lib.8.13.

Attritus caleamentorum. Plin.lib.28.cap.16. & lib.30.cap.9.

Sedis vtus & attritus celerrimè ſanat plantago. Plinius libro 26. capite 8.

ATYES, Calai Phrygis filius fuit, impotenti generandi à marie genitus: qui quum adoleuiſſet, in Lydiam demigrauit, & Matris deûm orgia apud Lydos peregit. Quare quum ob id in honore eſſet, Iupiter inuidit, ſuémque immiſit, qui Lydorum labores & opera diripebat: & eum alios plures, tum ipſum Atten interemit, &c. Plura de his apud Pauſan Achaieis.

Atteſtor, atteſtaris (τριτύρομαι) atteſtari, eſt (vt ait Sipontinus) Inteſtimonium adducere. Cic. pro Milone, Is qui ita natus eſt, & ita conſuetus, te Magne tamen atteſtaretur. Horat.1. Serm.fab.9.

—caſu venit obuius illi

Aduerſarius: & Quò ru turpiſſime? magna

Exclamat voce. & licet atteſtaretur ito,

Oppono auriculam, rapit in ius, & c. Quem locum ſic exponit Acron, Denuntiantes hiem, atteſtatus habeant, quibus præſentibus conuictabam, iris vt aurem illis retorqueo vellerent. Sic Seruius magiſter vrbis exponit. Alij ſic exponunt, quòd Horatium interrogauerit ſi teſtis eſſe fatereur, & Horatius obtulerit aurem vtrò. Solebant enim teſtium aures tenere, & ita dicere, Memento quòd tu mihi in illa cauſa teſtis eris quod eſt atteſtari. Aliter. Olim qui atteſtabantur auriculam tentitabant, vt ſi reſpondere vellent, id leuiter auriculam obtuli. Tangens aurem auriculam his verbis loquebatur, Licet atteſtatus ſis ille reſpondiſſet, Licet per inſtitutionem manus aduerſarium ſuis iudicium trahebat. Quòd ſi atteſtatus non eſſet, & manum inieciſſet, minuræ reus conſtituti poterat. Plaut. in Perſ. leno ad Satyrionem paraſitum, Nonne atteſtabare? & paraſitus, Tuane ego cauſa carnifex vtiquam mortali libero aures aiterano? Alter, Atteſtari id eſt, Tribe vtiquodè iudici cauſa volo mannm inuitere. Nam hæc erat conſuetudo: ſiquis vadato non patuiſſet, ei aduerſarius aliquem de præſentibus atteſtabatur, id eſt, tangebat eius aurem, & dicebat, Litcine atteſtari? Si reſpondiſſet ille, Licet: tunc inſtiebat vadatus manum in eū qui non patuiſſet, & vterbat in iudicium. Aliter ſi nuie eſſet, manum, iniuriarum poterat accuſari. Hactenus Acron.

¶ Atteſtari, pro ſimplici Teſtari accipitur. Plin.in Præfib.4. Hoc atteſtabatur vel inimico iudici ſe approbari poſſe.

Atteſtans, participium (μαρτυρόμενος) Qui teſtimonium reddit. Cic. pro Sylla. Sed quia ſunt defenſi Conſulares, de his tamnum mihi dutendum putaui, quod ſatis eſſet atteſtante memoria omnium, nemiem eſſe ex illo honoris gradu, qui non, &c.

Atteſtante Atremido re. Plin.lib.2.cap.108.

Atteſtator (μαρτυρος) Plin. Iun. epiſt.18. lib.6. Quanquam quis vno te reuerentior huius operis, quis benignior atteſtator?

Atteſtatus, pen. prod. participium (μαρτυρηθεὶς) Teſtimonio comprobatus. Plin.lib.10.cap.43. Reddatur & coruis ſua gratia, indignatione quoque Pop. Romani atteſtata, non ſolum conſentientia.

Atteſtata diebantur fulgura, quæ iteratò fiebant, videlicet ſignificationem priorum atteſtantia. Feſtus.

Atteſtor, atteſtaris alterari, atterere (μαρτυρομαι) Addere, adiungere. Cic. de Vniuerſo. Vos autem ad id quod erit immortale, paratem atterire mortalem.

ATTICA, pen. cor. (τὰ Ἀττικά) Regio inter Achaiam & Macedoniam, quæ à Deſitue Actica antiquitus dicebatur, ab Acteone. Strabo. Plin. lib.4.cap.7.

Attica, adiectium (Ἀττικὸν) vt, Attici homines. Plaut. Amphit.15. Quid 4. Faſtor.

Attica eloquentia. Terentius Eunucho, 5.9. Cicero in Orat. & de claris Orat.

Atticæ eloquentiæ candidatus. Quintilian. in Proœm.lib.6.

Atticè, aduerbium (Ἀττικῶς) vt, Atticè loqui; Hoc eſt, Lingua Attica. Cicero de claris Orat. Nam ſiquis eos qui nec inepte dicuot, nec odioſe, nec putidè, Atticè putat dicere: is rectè pus Atticum probat neminem.

Atticiſmus (Ἀττικισμὸς) Phraſis Attica, vel Attica loquutio, & dicendi genus Atticum. Cic. Art.lib.4. Quintil.lib 6.cap.3.

Atticiſſo, atticiſſas (Ἀττικίζω) atticiſſare, Curioſius Atticè loqui. Plautus Menzch.2.

¶ Atticos tettus, Varronis quidam Satyra fuit hoc nomine, à Nonio citata. Nomen autem, vt conijcio habebat iſtud ea fabula ex eo quòd Athenienſes priſci indigenæ ei indicare ſe volenies, capillos in uoluero & redmiculo comprehenſos eiedae morſu loco fibulæ necebant, & nodabant. Quare Virg. ſcripſit,

Ergo omnis cano relidebat cura capillo,

Aurea ſolenni compum quoquetibula morſu,

Cecropiæ tereti nec debat dente cicadæ. Exemplaria hanc Satyram Antiquotes pergram appellant. Hæc Turnebus.

ATTIDIATES, populi ſunt in ſexta regione Italiæ, quorum meminit Plin.lib.3.cap.14.

Attigo, ſine n, à veteribus fuiſſe vſurpatum probat Nonius pro Attingo. Plaut. in Nuſtell. Abſcedere cedis ne attigam.

Attigas, pro Contingas. Turpil. Leucad. Ne me attigas, atque auſer mauum. Accius Erigonis: Age age, amabire, amitte, cauc veſtem attigas.

Attiguus, ab attigo antiquo verbo (τριπτὸς) Quod ita vicinum eſt vt attingat. Apuleius lib.4. Contra procliue montis attigui fuga me libertus. Quod & Contiguus dicitur.

ATTILIVS. Vide ATVLVS.

Attilius, pen. prod. pulcis in Pado, inertia pinguescens, ad mille alienados libras, catenato captus hamo, nec nisi boum iugis extractus. Plin. lib.9.cap.15.

Attinet, attines, pen. corr. attinui (τριπτὸς) attinere, ex Ad, & Teneo: idem ſignificat quod Tenere. Plaut. Capt.6. Nunc iſe ſeruos attinet. Tacit.lib.13. Ni proximi preſenſum dexteram vi attinuiſſent.

Attinere aliquem, pro Retinere. Tacit.lib.18. Deiectæ omnes copiæ forent, ni victorem exercitum attinuiſſet obſecrum nocte.

Attinet publica cuſtodia. Tacit.lib.3. Precabantur Druſum, daret vltionis exemplum, donec aeciam conuictamque atrueri publica cuſtodia iuſſit.

Attineri vinculo ſeruitutis. Tacit.lib.13. Quos vindicta patronus non liberauerit, velut vinculo ſeruitutis attineri.

Directione attineri. Tacit.lib.13. Vologeſes deſectione Hyrcaniæ attineri, ſuadet Tyridati per clues Cæſarem aggredi.

Diſcordiis. Tacitus libro 1. Ob amiſſum Auguſtum deſtrdiis attinemur.

Domi ſtudijs. Tacit.lib.14. Seneca rarus per vrbem, quaſi valerudine infenſa, ant ſapientiæ ſtudijs domi attineretur.

¶ Attinet, pen. corr. (τριπτὸς) fere impersonaliter legitur, pro Pertinet, decet, conuenit. Cic.4. Acad. Nihil attinet de aſſenſione omnino loqui.

Nec quæ nihil attinent. Horat.1. Carm.ode 19.

Attinet ad vitem colendam. Cic.4. de Fin. Si igitur illa cultura vitiū in vite inſit, ipſa camen credo. velit quæ ad colendam vitem attinebagi, ſcut antea, &c. Hoc eſt, pertinet.

Attinet ad me. Terent. Adelph.2.3. Iámne me vis dicere quod ad re attinet? Vbi Donatus, Quod ubi prodeſt & commodum eſt? Hoc ad me attinet, Nihil ad me attinet. Plaut. Bacch.4. Negotium ad me attinet aurarium. Terent. And.2.2. Nihil ad me attinet. Idem Adelph. 3.3. Illum curo vnum, ille ad me attinet.

Quid illuc ad me attinet? Plaut. Epid.2.

Quod ad me attinet. Cic. pro Roſc. Amer. Seruos ipſos, quod ad me attinet, neque arguo, neque purgo.

Quam ad rem dicam hoc attinere ſomnium? Plaut. Rud.5.

Quid attinet tot ora nauium gratari?

Roſtrata duc pondere domitas latrones? Horat.4. Epod.

Attingo, attingis, attigi, pen. cor. attactum (τριπτὸς, τριπτὸς) attingere. Leuiter tangere. Virgil.2. eclog. —nec graminis attigit herbam. Terent. Adelph.3.5. Tenginī eū aliquid: ā attigiſſes, ferres inſortunium. Vbi Donatus, Pius dixit Attigiſſes, quam Tetigiſſes. Eſt enim multo magis attingere, quam Tangere. Idem Eunuch. 4.6. Atqui ſi illam digito attigerit vno, oculi illico effodientur. Vbi Donatus, Digito vno, Moris comminantium eſt, ad exiguum reuocare coniumia quæ ſe vituros prædicent.

Aquam attingere mento. Cic.1. Tuſcul.

¶ Nihil attingit ad rem, pro Nihil attinet. Plaut. Mere. 3. —hoc ideò ait, quia

Quæ nihil attingunt ad rem, nec ſumptus videt.

Tuni amator profert ſæpe aduerſo tempore.

Attingit te hæc res. Cic.2. de Legib. Sed nimium me alia quoque cauſa delectat, quæ te non attingat.

Attingere de re aliqua. Cicero ad Q fratrem, De his rebus nequid attingat.

Attingit humanam naturam. Cic.1. Offic. Ex quatuor locis in quos honeſti naturam vimque diuiſimus, primus ille qui in veri cognitione conſiſtit, maxime naturam attingit humanam.

Pertinet ad, & attingit. Cic.5. de Fin. Quum animal proceſſit paululum, & quarenus quæque ſe attingat, ad ſeque pertineat, perſpiciere cepit, tum ſenſim inciipit progredi, ſeque agnoſcere & intelligere.

Attingere nomen legis. Cic.1. de Legib. Quid quòd multa pernicioſe, multa perfidiose ciuiſeuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quam ſi latores aliqui concilia ſua ſanxerunt? Id eſt, non magis ſunt leges, &c.

Attingere aliquem ſanguine, cognatione, affinitate, neceſſitudine. Cic.4. Verr. Quo quiſque te maximè cognatione, affinitate, neceſſitudine aliqua attingebat.

Rem

¶ Rem aliquam ſuſpicionẽ. Cic. 3. de Nat. deor. Deinde quos in Senatu ue tenuiſſima quidem ſuſpitione attigerat, eos nominauit.

Attingit eum haec infamia. Liuius 7. bel. Pun. Sed erant perpauci quos ea infamia attingere.

¶ Senectutem. Colum. lib. 1, Necdum ſenectutem attigerit. Hoc eſt, nondum conſenuerit.

¶ Studia Sueton. de claris Grammat.

Literas. Cic. ad e. Quar. Nãque egomet qui ſerò ac leuiter Graecas literas attigiſſem. Id eſt, degustaſſem. Cic. in Graecis literis.

Aliquid leuiter in tranſitu. Quintil. 9. cap. 4.

Aliquid doctrinæ. Cicero ad e. Quar. Opinio fuit L. Craſſum non plus attigiſſe doctrinæ, quàm quantam prima illa puerili inſtitutione potuiſſet.

Strictim librum aliquem. Cic. ad Attic. lib. 2. 1.

Rempublicam. Cic. ad Attic. lib. 4. Rempublicam nulla ex parte attingimus in cauſis: atque in alia opera noſtra ſorori ſumma induſtria verſamur.

Forum. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. De me ſe euſtimes, ac tibi perſuadeas vehementer velim, menon & ſed, ne primum forum attigerim, ſpectaſſe ſemper, vt tibi poſſem quammaximè eſſe coniunctus.

Rem aliquam, pro Tractare. Cic. 4. de Fin. Priorem autẽ illi egregiè tradiderunt, hi omnino ne attigerunt quidem. Id eſt, nullã prorſus mentionem de ea fecerũt. Plin. in praefatione operis, ſam omnia attigenda quae Graeci ἐγκύκλια appellant vocãtes.

Voce tantum attingere legis initium. Cic. de Aruſp. reſp. Hęſterno die quum mihi ſtanti tacens minaretur, voce tãtùm attigi legum initium & iudicij. conſedit ille. Clodium intelligit.

Quippiam verbibus & inchoare. Cic. pro Arch. Quas res nos in Conſulatu noſtro vobiſcum ſimul pro ſalute huius vrbis atque imperij, & pro vita ciuium, prope vniuerſa reipub. geſſimus, attigi thic verbibus, atque inchoauit.

Perquam breuiter perſtringere atque attingere. Cic. de Orat. Vt de lege Apulcia dicerem, vt qu d iſter minimere mateſtatem explicarem, perquam breuiter perſtringere atque attigi.

Partem aliquam ſceleris alicui us. Cic. pro Sext. Quiſquis erat, qui aliquam partem in meo ludo ſceleris Clodiani attigiſſet, quocunque venerat, &c.

Ad ver bum rem attingere. Cicero pro Ceſinna, Poteſſne deruſdi quiſquam qui non attingat imãnes, ſi verbum ſequs volumus, hoc intelligamus neceſſe eſt, cum detrudi, cui manus afferantur? neceſſe eſt inquam, ſi ad verbum reni volumus attingere, neminem ſtatu dertuſum qui non adhibita vi, manu demotus & actus praeceps intelligatur.

Singulatim vnanquanque rem attingere. Cic. 1. de Inuent.

¶ Attingere eram aliquam, ſiue regionem, pro Vicinum eſſe. Cæſ. 1. bel. Gall. Attingit etiam à Sequanis & Heluetiis flumen Rhenumi vergit ad ſeptentriones. Cic. Attilib. 5, Perrexi in Ciliciam per Cappadociæ partem eam quæ Ciliciam attingit.

Vox attigit aures. Valer. Max.

Attigit Britannian, pro Perueni. Cæſ. 4. bel. Gal. Ipſe hora circiter dei quarta, cum primis nauibus Britanniam attigit.

¶ Siqua te attingit cura. Cic. Att. lib. 9, Siqua de Pompeio noſtro tuendo, & vbi ac Reip. ſreconciliando eu a te attingit. Id eſt ſiqua eſt tibi cura etiam minima. Vel vtat Virgil. Quando haec te cura remordet.

¶ Digito cæli attingere dicuntur, qui longè ſupra mortalium conditionem. ac dits proximi eſſe videntur. Cic. ad Attic. lib. 2. 16, Noſtri autem principes digito ſe cælum putant attingere, ſi muli barbati in Palatio ſunt, qui ad manum accedant. Erafmus.

Attingere digito. Cic. 5. Tuſcul. Lælius ſi digito quem attigiſſet, pœnas dediſſet. Id eſt, ſi vel leuiſſimè tetigiſſet. ita enim leuiſſimum & penè nullum tactum exprimere ſolebant, vt in epigrammate veteri apud Gellium, Si digito attigero incendam ſyluam ſimul omnem. Id eſt, ſi vel leuiſſimè tetigero.

¶ Attingere aliquẽ, pro Nominare. Cic pro Roſc. Amer. Vſque eò animaduerti, ludices, eum iocari, atque alias res agere, antè quàm Chryſogonum nominaui, quem ſimul atque attigi, ſtatim homo ſe erexit.

Attingere extremis digitis aliquod genus vitæ, proueribialiter dicitum. Cic. pro Cælio, ſi audiui non modo qui permorbus labris guſtaſſent genus hoc vitæ, & extremis (vt dicitur) digitis attigiſſent, ſed qui totam adoleſcentiam voluptatibus diſ uiſſent.

Primoribus labris aliquid. Cic. 1. de Orat. Haec autem eſſe penitus in media philoſophia reconſa atque abdita, quæ iſti rhetores ne primoribus quidem labris attigiſſe.

Attingere aliquid, aut ſenſu guſtare. Cic. pro Archia, Quòd ſi ipſi haec aeque attingere, nc que ſenſu noſtro guſtare poſſemus, tamen ea mirari deberemus.

¶ Attingere haec etiam retrare. Cic. ad Attic. lib. 6, Procura, quantumlibet cunque eſt, Pretuanam hereditatem, prorſus illam ne attingas.

¶ Attingi dolore. Cic. 3. de Finib. Id ita eſſe ſic probant, quòd antequam voluptas aut dolor attigerit, ſaluiana appetant parui, aſperneniuque, &c.

Attingit eum inuidia. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 10, Quo ſtudio prouidi, neque me illius temporis inuidi. ataungeret.

Attactus, participium. vt, Attactus telis. Sil. lib. 1.

Attactus, huius Attactus (ἄτακτος) verbale. Virgil. 7. Æneid. de ſerpente quem Alecto in ſinum Amatae conicerat,

Ille inter veſtes, & lacua pectora lapſus

Volutur attactu nullo. Vbi Seruius, Sine morſu, ſine ſenſu. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 5.

ATTHIS, atthidis (ἄττις) Cranai filia, à qua regio Attica, vt quidam exiſtimant, dicta eſt, quum prius Achea ab Acteone dicerctur: ſiue ab Acteo rege, vt Fauorino & Lycophron placet. Siue ab ἀκτὴ, quod Latinus ſignificat: quũ ea regio (vt Strabo in principio libri non Erroneus) magna ex parte litoralis ſit. Virg. 5. Æneid. In hac ſunt Athenæ, & Marathon campus, eam oppido ciuiſtem nominis.

ATTIUS, Attidis. Attica regio. Lucretius lib. 6.

Attide tenantur greſſus, neuſique in Aethaia

Finibus. Hoc eſt, Athenienſes padagra magna ex parte laborant.

Attis, attidis, ſi. 3. (ἄττις) Luſcinia dicitur, quaſi Attica. Mart. lib. 1, Sic vbi multiſonas ferues faeer attide luetus.

ATTIVS, Pigmentarius quidam fuit. Cic. 15. Fam. Fuerunt & alij eiuſdẽ nominis, de quibus Cicero in lib. de Diuin. & 2. de Legib.

Attius, poeta eximius fuit, multa ſcripſit. Pacuuio minor, qui dicebatur plus habere magnitudinis & grandiloquentiæ, vt ita dicami Pacuuius plus doctrinae. Cic. in Brut. Attius iiſdem ædibus ait ſe & Pacuuium docuiſſe fabulam, quum ille octogina, ipſe trigina annos natus eſſet. Idem Cicin orat. pro Sextio, multos Attij verſus ſcripſerit, eamque diſertiſſimam poetam appellat.

Attollo, attollis (ἄτολλω, ἄτολλις, ἀστολλῶ) Attollere, Ex Ad & Tollo compoſitum, Erigere ſignificat. Plaut. Cafina,

Senſim ſuper attolle limen pedes noua nupta.

Attollere & leuare. Liuius, Quũmque ſe quiſque attollere ac leuare veller.

Attollere aliquem triuiis. Horat. 1. epiſt. 18,

Nec ſemel irruſus triuiis attollere curat

Fracto erure planum.

Attollere ſe à grani caſu. Liu. 8. ab Vrbe, Quem cuſpide parmeque ihn tum, attollentem ſe grauiter ſolo, Manlius ab iugulo ita vi per coſtas ferrum emineret, terræ affixit.

Attollere ſe à terra. Plin. lib. 24. cap. 10, Item chamæciſſon appellãt hederam non attollentem ſe à terra. Id eſt, ſerpentem humi.

Oculos attollere, Suſpicere. Virg. 4. Æneid.

Immenſum. Tacit. lib. 3, Nunnatores æcolæ, Euphratem nulla imbrium vi ſpontæ & immenſum attollit.

Oculos adoerſus. Liuius 6. ab Vrbe, Nec aduerſus Dictatorium vim, aut Tribuni plebis, aut ipſa plebs attollere oculos, aut hiſce re audebant.

In cælum. Plin. lib. 12. cap. 7.

Signa. Plaut. Caſin. 8, Quid ſi propius attollamus ſigna, eam ſique obuiam?

Pallium. Terent. Eunuch. 4. 6.

Attollit ſe mundus. Plinius lib. 2. cap. 70, Neque enim (vt dixere aliqui) mundus hoc polo excelſiore ſe attollit: aut vndique eternernatur hac ſidera.

Attollere humeris. Virg. 4. Georg. Et ſæpe attollunt humeris.

Attollere ſe vbes ac montes dicuntur, cuũ è longinquo accedẽtibus paulatim aſſurgere videantur. Virg. 3. Æneidos,

Hinc ſinus Herculei (ſi vera eſt fama) Tarenti

Cernitur attollis ſe diua Lacinia contra. Diua Lacinia, Iunonis Lacinię templum. Seruius.

Sermones. Quintil. lib. 2.

Attollere ſe venæ dicuntur, ei opponitur Submittere. Celſ. lib. 2. in Proœm. Quum dhaatoreſſe in cordis diaſtole, tum requirunt exiam (inquit) quare venæ noſtræ modo ſubmittant ſe, modò attollant.

Nomen alicui us attollitur ad ſidera. Lucan. lib. 7.

Iras attollere. Virg. 2. Æneid.

Gloria ſe attollit. Virg. 4. Æneid.

Attolluntur colles alti. Hoc eſt, aſſurgunt & eleuantur. Plinius lib. 2. cap. 14.

Attollitur Aeacada in montes ſex atque 12 x, Plinius libro quarto, capite 6.

Attollere arcem tectis. Virgil. 3. Æneid. Vbi Seruius, id eſt domos ædificare.

Attollens minas ſerpens. Columel. lib. 8. cap. 2. Quin attollentem minas ſerpentem, vel aliud noxium animal intercere.

Muros attollere. Sil. lib. 15.

Rem parui. Cel. lib. 5. cap. 26. Hiſtrionis eſt paruam re attollere.

¶ Attollere, Auferre. Pacuuius Medo, Cuſtodite iſtum vos, ne eum quis attollat, neve quis attingat. Non ſic.

¶ Attollere, pro Educare: vt, Attollere partum. Plin. lib. 11. cap. 39.

Attollens partic. ipium (ἀτολλῶν) vt, Cruza attollens, altiore gradu incedens. Sil. lib. 16, De equo Panchetis,

—cum mollia cruſa ſuperbi

Attollens greſſus magno clamore triumphat.

Attondeo, attondes, attondi, attonſum (ἀτονδέω) attondère, Omnino tondere. Plaut. Caſin. 6,

Sed vtin, ſtrictiime attonſurum dicã eſſe, an per pecti nẽ, Nescio.

Attondere vimos. Plaut Epid. 6.

Virgilius. Virgil. 10. eclog. 2.

¶ Attondere aliquem auro, per metaphoram. Pro Spoliare. Plaut. Bacch. 2.

—is me ſcelus Auro vſque attondit doctis indoctum dolis.

Attondens, participium (ἀτονδῶν) Virg. 2. Georgicorum,

—curus Saturni dente relictum

Perſequitur vitem attondens.

Attonſus, participium (ἀτονδεμένος) Celſ. lib. 4. cap. 3, Neque inuitile erit caput attonſum habere.

Attonſa arua. Lucan. lib. 6.

Laus. Cic. 1. Tuſc. Et eſt in aliqua vita praedicabile aliquid & gloriandum, ac prae ſe ferendum, ex ſpaminon das,

Conſilis noſtris laus eſt attonſa Laconum.

Attonitus, atonitus, participium, ab attonui, attonitũ (ἀτονίσω) attonare. Verbũ rariſſimè lectũ: quod Scupcſaeere videtur ſignificare. Ouid. epiſt. 4.

Aut quas ſemideæ Dryades, Fauniſque bicornes

Numine contactas attonuere ſuo.

Attonitus, pen. corr. (ἀτονίτος, ἀτονίτου, ἀτονίτῳ) participium: cuius verbum non reperitur. Virgil. 3. Æn. Talibus attonitus vbis, ac voce deorum. Vbi Seruius, Hoc eſt talibus deorum vultibus. vnde ſequitur, Ac voce deorum. nam & voce ſe dicit attonitum & vbis. Attonitus vero eſt ſtupefactus. Nam propriè Attonitus dicitur, ei caſus vicini fulminis & ſonitus tonitruum dant ſtuporem.

Attonitus nouitate ac miraculo. Liu. 1.ab Vrbe.
Nouitate attoniti pauent. Ouid. 8. Meram.
Attonitus quoque (inquit Celsus 3. cap. 26.) raro videmus, quorum & corpus & mens fluper. Fit interdum item eiu fulminis, interdum morbo: Κατάληψις hunc Graeci appellant.
Attonitis hæc re animis. Virg. 6. Æneid.
Aures attonitæ. Seneca in Hercule Oetheo, 8.
Cor. Ouid. 15. Meram.
Greſſu attonito fertur. Seneca in Octauia, 7.
Mentis attonitæ ſtupor. Seneca in Troade, 6.
Oculis attonitis videre aliquid. Id eſt, continuò intuitu nuſquam alió verſa actie. Claud. 3. Paneg.
Pectus. Seneca in Hercule furente, 13.
Perfuſio. Plin. lib. 29. cap. 1. Simul contra attonitas quorundā perfuſiones, qui prodeſſe nil pretioſa non putant.
Vates attonitus, Raptus Baechi oumine & Apollinis. Horatius 3. Carm. 19. Temos ter cyathos attonitus petet Vates.
Attonitæ domus. Virgil. 6. Æneidos, —nec enim ante dehiſcere Attonitæ magna ora domus. Vbi Seruius, Attonitæ domus, Stupidæ, non ſtupentis. Ergo attonitæ, faciotis attonitos: vt, mors pallida, triſtis ſcoctus.

Attonitè, aduerbium (παραφρόνως.) Plin. lib. 30. cap. 1, Britannia hodiéque eam attonitè celebrat tantis cæremonijs, vt dediſſe Perſis videri poſſit. De magia loquitur.

Attractylis, Vide ATRACTYLES.

Attrahó, attrahis, attraxi, attractum (ἕλκειν, πάσσειν) attraheré, Ad ſe trahere. Cic. 5. Verr. Adducitur à Venereis, atque adeò attrahitur Lolius commodé.
Attrahere ad ſe. Liu. 9. bel. Pun. Tribunos attrahi ad ſe iuſſit. Cic. in Salluſt. Bis ad iudicis ſubſellia attractus.
Attrahere hominem ad aliquod negotium. Cic. 4. Verr. Ea me ad hoc negotium prouincia attraxit.
Attrahere & alliciere. Cic. de Amicitia, Quòd ſi etiam illud additus quod recté addi poteſt, nihil eſſe quod ad ſe rem vllam tam alliciat, tam attrahat, quam ad amicitiam ſimilitudo. concedatur, &c.
Attrahere in ſe. Plin. lib. 37. cap. 3. Cæterùm attitu digitorum accepta vi caloris, attrahunt in ſe palcas, & folia arida, vt magnes lapis, ferrum.
Attrahere, & reddere animam, pro Inſpirare & expirare. Plin. lib. 11. cap. 37. Sub corde pulmo eſt, ſpirandique officina, attrahés ac reddens animam.
Acceſſere & attrahere. Bruus Attico in epiſtolis ad Brutum 17, O magnam ſtultitiam timoris! id ipſum quod verearis ita cauere, vt quam viare forſaſſe poueris, vltrò Sceptras & attrahas.
Attrahere lora. Ouid. 2. de Remed. amoris.

Attractus, participium (ἑλκόμενος, πασσόμενος) vel, Attractus ſpiritus. Virg. 3. Georg.
Tum verò ardenies oculi, atque attractus ab alto
Spiritus, intenti gemitu graues. Intelligit difficilem reſpirationem.

Attractio, verbale (ἕλκυσμα.)
Attractionem apud Quintilianum legimus pro eo poſtam, quod Donatus aduerbia congregandi vocat, qualia ſunt, Summatim, Viritim, Oſtiatim, & huc genus ſimilia. Eius verba ſunt hæc lib. 1. cap. 4, Nihilominus ſuerunt qui ipſum adhuc vocabulum ab Appellatione deducerent: vt eſſet ordinandum, corpus ſibi tractáque manu ſtium, Domus, ſectus: Appellatio cui vel alterum deeſt, vel vtrumque, vt cursus, cæſum, deus, virtus. Adnectebat & Aſſeuerationem, vt Hcu: & Attractionem, vt Faſcetiamque mihi non approbantur.

ATTRABATES, Vide ATRABATES.

Attrectó, attrectas (ψηλαφάω, μεταχειρίζομαι) attrectare, Et Ad & Tractó. Liu. 5. ab Vrbe, Quòd id ſignum more Hetruſco, ſini eeræ gentis ſacerdos, attrectare non eſſet ſolitus. Sic attrectare contaminatis manibus. Cic. de Aruſp. reſp. Attrectare ſacra. Virg. lib. 2. Æneid.
¶ Attrectare vxorem alterius, in ſignificatione impudica. Cic. pro Cælio, Eſt enim dictum de illis, fore qui diuerent vxores ſuas à cœna redeuntes attrectatas eſſe à Cælio.
Attrectatus, huius attrectatus, verbale (ψηλάφησις.) Cic. 2. Tuſcul. Nam attrectatu, & quaſſu ſeuum amplificatus dolorem.

Attremó, attremis, penultimà correpta, attremui (τρόμῳ πάλλω) attremere vt, Attremiere oranti, Ad vocem alicuius contremiſcere. Statius 8. Thebaidos,
Dixerat, atque illi iamdudum regia triſtis
Attremit orantis fuáque, & quæ defuper vrget,
Nutabat tellus. De Plutone.

Attribuo, attribuis, attribui, attributum, penul. prod. (ἀποδίδωμι, προσγράφω) attribuere. Verbum notæ ſignificationis. Cic. 2. de Nat. deor. Et ad Caninium, lib. 2. 16. Nam ad ſcoatum Bibulus quas literas miſit quod in iis mihi eum illo erat commune, ſibi, quaſi artes.
Attribuere cauſam calamitatis alicui. Cic. 7. Verr. Ere lamor & admiratio populi tam eſſe in homine impudentiam atque audaciam, vt aut aliis cauſam calamitatis attribuerent, &c.
Culpam attribuere. Cic. Aut ſi voi attribuenda culpa ſit, in eo maximam fuiſſe.
Attribuas illi quòd. Cic. ad Att. lib. 2. 16, Quòd Sieyoni, te lædunt, Catoni & eius æmulatori attribuas Seruilio.
Aſcribere & attribuere. Cic. 3. de Nat. deor. Nonnunquam boos exitus habent boniores quidem aſcribimus attribuimúſque ſioe vlla ratione duis immortalibus.
¶ Attribere, pro Dare. Cic. pro Sex. Roſc. Huc accedit ſummus timor, quem mihi natura pudoréque meus attribuit.
¶ Attribuere, pro Indicere omnium re. Liu. 1. ab Vrbe Cond. Pontificem deinde Numa Marcium Marci filium ex Patribus legit: eique omnia ex ſtipra exſignara aque attribuit.
Curam attribuere. Liu. 6. bel. Pun.
Enumerationem aut orationem alteri rei attribuere, pro Inducere loquéſtem. Cic. 1. de Inuent. Res audt inducetur, ſi alicui rei huuſmodi, legi, loco, vrbi, monumẽio attribuetur oratio per enumerationẽ.
Attribuere alicui eiquem, manetpium, aaues, & c. Cæſ. bel. Ciuil. Copias vndique omnes ex nouis delectibus ad ſe eogi iubet, ſeruos paſtores armat, his equos attribuit. Cic. ad Att. lib. 12. Lentulum puerum viſas, eſque de mancipiis, quæ ibi videbitur, attribuas.
¶ Attribuere, Aſſignare. Cæſ. lib. vlt. Noſtri, ſicut ſuperioribus diebus, vt cuique erat locus attributus, ad munitionem accedunt.
Attribuere locum rerum alicui in re militari. Plin. lib. 16. cap. 37, Tertium locum ei in æſtimatione rutis Cato attribuit.
¶ Attribui, quandoque ſignificat tribuer nomine ſtatuere. Liu. lib. 9. de bel. Maced. de cenſura Catoniana loquens, In cenſibus quoque acciipendis triſtis & aſpera in omnes ordines cenſura fuit. Oinamẽta, & veſtem muliebrẽ, & vehicula, quæ plures quàm quindecim mil. lium aeris eſſent, in cenſum referre vxoribus iuſſit. Item mancipia minora annis viginti, quæ poſt proximum luſtrum, decem millibus aeris, aut eò pluris vænifſent, vti ea quoque decies pluris quàm quanti eſſent æſtimarentur, & his rebus omoibus tem in millia æris attribuerentur. Hoc eſt, tributo omne ſtatuerentur. Volens enim Cato homines à luxu deterrere, plures deces delictam veſtes & vendita mancipia, quàm quanti vendi poſſent, æſtimuit, & in æris ſingula millia ternos aſſes tributi conſtituit. Budæus.
Attribui finitimis municipis. Plin. lib. 3. cap. 20, Dein Camuſi, cóplutéſque ſimiles finitimis attributi municipijs.
Attributa ſidera ſingulis nobis. Plin. lib. 2. cap. 8.
Deſtinare, attribuere, atque deſcribere. Cic. pro Sextio, Qui locus orbis terræ iam non erat alieni deſtinatus? cuius negotij publici cogitari, optari, ſingique procuratio potuit, quæ non eſſet attributa atque deſcripta?
¶ Attribuere negotium aliquod alteri. Cæſ. 7. bel. Gall. Neque ſatis Bruto, qui claſſi præerat, nec Tribunis militum, Centurionibuſque, quibus ſingulæ naues erant attributæ, conſtabat quid agerent.
Attributos quòd appellas, valde probé. Cic. Att. lib. 13. 280, Id eſt, aſſignatos tibi à me, quos exigeres.
¶ Attribuere pecuniæ, ab antiquis dicebatur, quas nunc aſſignationes dicimus. Varro lib. 1. de ling. Lat. Tributum (inquit) dictum à tribubus, quòd ea pecunia, quæ à populo imperata erat, tributim à ſingulis pro portione cẽſus exigebatur. Ab hoc ea quæ aſſignata erat, Attribuum dictum. Ab eo quoque quibus attributa erat pecunia vt militi redderet. Tributi ararij dicti. Id quod attributum erat, ære militare. Cic. 3. Verr. Ne diutius teneãt, pecuniæ attributa numerata eſt. profectus eſt Quæſtor in prouinciã. Quæ verba exponens Aſconius, Pecunia (inquit) Attributa, eſt quæ in ſtipendium militum de ærario à Tribunis ærariis adnumerari Quæſtori ſolet. Cic. in Piſon. Nonne ſeſtertium centies & octogies, quod quali vaſarij nomine in vẽditione mei capitis aſcripſerat, ex ærario tibi attributũ Romæ in quæſtu reliquiſti? Erat igitur proprie attributa pecunia ea quæ Imperatoribus ad prouincias euntibus aſſignabatur. Sed in quodcunque negotium aſſignetur, attributũ hodie vocari poteſt. Tribuni igitur ærarij ſecundum Aſconiũ, ea munera obibant quæ nunc generales Receptores obeunt, attributa pecunia Quæſtoribus prouincialibus adnumerantes ex ærario prompti. Secundum Varronem ij erant qui militibus ipſis protinus adnumerabant, quæ oũe Theſaurarij funt bellici. Hæc igitur, diuerſis temporibus varie coofitura fuerunt. Hæc Bud. Sed à rebus publicis transferri ad priuatas, docet illud Cic. ad Attic. lib. 13. Fabertus ſi venerit, videbis tantum attributum, ſi modò attributor, quantum debetur: Id eſt, oumeretur, ſoluatur. Et lib. 16. epiſt. Air enim attributionem in Idus, ſe autem vrgeri acriter. id eſt, ſolutionem pecuniæ quam debebat Quintus filius.
Soluere & attribuere pecuniam. Cic. 10. Phil. Quantique foerarint, tantam pecuniam ærario ſoluerodam, attribuendámque curent. Attribuito, verbale. Cic. ad Attic. lib. 15, Tamen ad me ex Thermino ſcripſit: quas literas, quum è balineo exiſſem, accepi, ſeſe de attributione omnia ſumma freciſſe.
De attributione conſicies, de repræſentatione videbis.

Attrifius, In ATTRO.

ATTROPATIA, Vide ATROPATIA.

ATTYCA, penult. corr. (ἀττύκη) ex Scytharum genere fuit, qui ſubactã Pannonia Italiam ingreſſus, Aquileiam fubuertit, & in Germaniam tranſitus, plurima vaſtauit.

A T Y

ATVACVVM (ἀτουάκουμ) Gallię Belgicæ vrbs Ptolemæo, hodie Anuerpia, vulgò Auuerre, Andorff.
ATVRA (ἄτουρα) oppidum eſt Gallię Aquitanicæ.
ATVRIA, [ἀτουρία] Aſſyriæ pars, haud procul à Babylonc, cuius meminit Strabo lib. 16.

A T Y

Atypus, atypi, pen. cor. (ἄτυπος) dicitur qui non ſatis expedito plectro linguæ vtitur, quaſi aerem non ſentens, vel quaſi non ſatis verba experimens, cõformanſve. Gell. lib. 4. cap. 3, Balbus autem inquit, & Atypus, vitioſi magis quàm morboſi ſunt. Vlp. 10. Libri Offius 30. D. de Æditi. edict. Quæſtum eſt an balbus, & blæſus, & atypus, ſique quã tardius loquitur, & varus, & varius ſanus ſit?
ATYRAE, ſiue Pydaras (ἄτυραι) Africæ regionis, quæ eſt ío Thracia, ſluuius, haud procul à Propontide. Vide Plin. lib. 4. cap. 11.
ATYRVS Nobilis in Aquitania fluuius è Pyrenæis montibus labens, hodie prædonem antiquum retinens. Atumus ab Auſonio appellatur in Moſella, Tarbellicus ibi Aturnus.
ATYS (Ἄττυς) eximia pulchritudine puer à Cybele deorũ matre caſto dilectus amore, iuſſus fuit vt pudicitiam integram conſeruaret, ciuſque ſacris præeſſet. Quod quum ille parum obſeruãt, eum nympha Sangaritidis rem habuiſſet, in furias actus primùm ſe caſtrauit: deinde quum mortem inferre ſibi ipſi vellet, mutatus fuit in pinum arborẽ. Hæc Raphael Regius ío hunc locum. Ouid. 10. Metamorphoſeos,
Et fuccincta comas, hirſuáque vertice pinus
Grata deũm matri, ſiquidem Cybeleius Atys
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Atys

Atys Sylvius, Alba Sylvij filius, quem Eusebius Ægyptum Syl-
vium vocat. Hic quum viginti nouem annis regnasset, Capy filio re-
liquo, diem clausit.

Atys alius quidam, filius Limniaces nymphæ, Gangis filiæ. à Per-
seo in tumultu nuptiarum Andromedes occisus. Ouid. 5. Metam.

Atys item, Lydorũ prognatus rex, ex prognatis Herculis & Omphales vnus.
De quo pluribus Strabo scribit libro 5. ¶ Est & Siciliæ fluuius apud
Plin. lib. 3. cap. 8.

A V

AVG. Augustus, vel Augur. AVG. LIBR. Augusti liberæ, vel Li-
berus. AVG G. Duo vel plures Augusti. AVR. Aurelius, vel Aurum.
AVREL. Aurelius.

Au [αὖ] Interiectio consternatæ mentis. Terent. Andr. 4. 5, Dictutáne
quod rogo? M. Au. C. concede ad dextram.

Au, interiectionem esse filentium inluugentis docet Linacer ex
Terent. Eunuch. 4. 4, -au

Nec comparandus hic quidem ad illum est. Exemplaria quotquot
videritm, hau habent aspiratione præpositã quod & rectius videtur.

A V

AVANTICS [ἀναντικὸς] populi sunt Galliæ, sic ab Auanticio in Alpi-
bus oppido dicti. de quibus Plin. lib. 3. & Ptolem. lib. 3. cap. 5, qui eos
inter Sequanos collocat.

AVARES, populi putantur esse, qui hodie Hungari dicuntur.

AVARICVM [ἀυάρικον] oppidum Celtarum in finibus Biturigum,
flumine & palude perpetua circundatum. Vulgò *Chaſteau neuf*, siue
Vatrum in Berry.

Auarè, Auaritet, Auaritia, Vide AVARVS.

Auarus, pen. prod. [φιλαργυρος, φιλαργυρία, φιλαργυρικῶς] adiectiuum ab
Auco verbo deductum, dicitur qui nimium cupidus est pecuniæ.
Horat. 1. Epist. 2. Semper auarus eget. Vide Gell. lib. 20. cap. 5.

Auarum & auidum ita differmunter: Auarum enim semper in re-
prehensione est: Auidum autem ab auendo, quod est etiam honestè
cupiendo, & à delectatione intelligi potest, ac per hoc aliquãdo ana-
lis, aliquando bonis adiungitur caulis: vt Virg. Georg. lib. 2, Pascun-
tur oues, auidæque iuuencæ. Salluſt. de bello Catilinæ, Laudis aui-
di, pecuniæ liberales erant. Nonius.

Auarior. Cic. 5. Verr. Sequi tum auariores magistratus: qui tamen
in auaritia sua non solum, &c. Horat. 2. Epist. 2,

Viuere in terris se siquis auarior vno.

Adulationes. Plin. Iunior, in Paneg. Sed ad tuas aures, eum exteris
omnibus, tum vel maxime auaras adulationibus obstructus est aditus.
Figurate pro Auaro rem adulationibus.

Agreiola. Virgil. 1. Georgie.

Animus. Horat. 2. Epist. 1.

Cædis auarus miles. Claudian. de bello Getico.

Ignis. Propert. 2. eleg. 29. quòd omnia corripit.

Iuuenis, Inexplebilis cupiditas videndæ rei alicuius. Claudian.
1. in Ruffinum,

Illeebris capitur, nimiúmque elatus auaro

Pascitur intuitu. Aut, Auato intuitu, id est Intuitu rerum pre-
tiosarum.

Manus. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Mare, quod expleri non potest. Horat. 3. Carm. ode 19.

Oper, quòd auaros reddant. Claudian. 1. de rapt. Proserp.

Spes. Quum nimis magna & ardua consequi nos posse speramus.
Horat. 4. Carm. ode 11.

Venter. Horat. 1. Epist. 16.

Vigil. Claudian. in Præfat. 4. Paneg.

Et vigil elapsas quærit auarus oper.

Auarus laudis. Horat. in Arte, Præter laudem nullius auaris.

Auarè, aduerbium [φιλαργύρως] Tenaciter. Cic. 3. Offic. Nihil tamen a-
uarè, nihil iniuſtè, nihil libidinoſè, nihil inconſtanter esse faciendum.

Aerebe atque auarè imperare. Liu. 3. bel. Pun.

Auarior, pen. corr. aliud aduerbium [φιλαργυρικῶς.] Plaut. Curcul. 3, Hoc
vide vt ingurgitiat impura in se merum auariter, Plenis fauciibus.

Auariter eſcam poſcere. Plaut. Rud.

Auarius exigere opus. Columel. lib. 1. cap. 7, Comiter agat cum co-
lonis, facilémque se præbeat: & auarius opus exigat, quàm penſiones.

Auaritiſſimus, penult. corr. Vipian. in l. foleti. de oſſic. proconſ. Nam
valde inhumanum eſt, & inhoneſtum accipere: ſed paſſim, vtiſſimum eſt
& pet omnia, auaritiſſimum.

Auaritia [φιλαργυρία, φιλαργυριστικὸς] Habendi cupiditas. Cic. 4. Tuſcul.
Auaritia, eſt opinatio vehemens de pecuniæ, quali valde expetẽda ſit,
inhærens & penitus infixa. Terent. Phorm. 2. 3,

Quia egens relicta eſt miſeræ ignoratur parens:

Negligitur ipſa: vide, auaritia quid facit. Salluſt. Auaritia, pecu-
niæ ſtudium habet, quam nemo ſapiens concupiuit.

Ob auaritiam laborare. Horat. 1. Serm. ſatyr. 4.

Ex luxuria auaritia exiſtit. Cic. pro Sex. Roſcio, In tribe luxuries
erat aut, ex luxuria eſtilat auaritia neceſſe eſt, ex auaritia erumpat au-
dacia, inde omnia ſcelera ac malefitia gignuntur.

Auaritia, alterius bona deuotare. Cic. pro Domo ſua.

Fœdus & maculoſus auaritia. Taeit. lib. 17, Fuere qui crederent
Capitonem vi auaritiæ & libidine fœdum ac maculoſum, ita cogi-
tatione rerum nouarum abſtinuiſſe.

Ardens auaritia. Cic. 3. de finib. Quis eſt enim, aut quis vnquam
fuit, aut auaritia tam ardeti, aut tam effrænatis cupiditatibus, vt can-
dem ipſam rem, &c.

Cæca. Vide CAECVS.

Cruenta, quòd cædium & bellorum præcipua omnium, vepluri-
mum cauſa eſt. Claudian. 1. in Eutrop. -vis nulla cruentam

Caſtrat auaritiam.

Auaritia hiante homo. Cic. 4. Verr. Nam ipſum Verrem, tantum
ſemper auaritia hiante atque imminenti fuiſſe, ingenio & cogitatio-
ne nulla.

Implicata criminibus auaritia. In IMPLICO.

Intoleraibilis. In INTOLERABILIS.

Profunda. Claudian. de bello Gildon.

¶ Appetere per auaritiam. In APPETO.

Ardere, in auaritia. In ARDEO.

Auaritiæ coarguere. In COARGVO.

Auaritia & luxuria in tempe immigrauit. Vide IMMIGRO.

Auaritiæ insimulare aliquem. Vide INSIMVLO.

Tollere auaritiam. Cic. 2. de Orat. Auaritiam ſi tollere vultis, ma-
nete eius eſt tollenda luxuries.

Exuere auaritiam. Tacit. in Vita Agricolæ, Et arrogantiam & a-
uaritiam exuerat.

¶ Auaritiæ gloriæ, pro Cupiditate. Curt. lib. 9.

Auaritiæ, auaritiei [φιλαργυρία] Idem quod Auaritia. Lucret. lib. 3,

Denique auaritiei, & honotum cæca cupido,

Quæ miſeros homines cogunt tranſcendere fines Iuris.

A V C

Auceps, aucupis, pen corr. com. gen. [ὀρνιθοθήρας.] Qui vel quæ aues
capiat. Colum. lib. 8. cap. 10, Qui ab aucupibus in hunc vſum nutriti,
quaſi allectores ſine captiuorum. Terent. Eunuch. 2. 2, Coqui, fartо-
res, piſtores, aucupes.

Auceps ſyllabarum, per tranſlationem dictum à Cicerone, 1. de
Orat. Niſi leguleius quidam eautus & acutus, præco actionum, cau-
tor formularum, auceps ſyllabarum.

Aucepsauribus aut ſermoni alterius. Plaut. Stichо, 3, Nunquis hic
eſt alienus noſtris dictis auceps auribus? Idem Milite, 13, Circun-
ſpicito dum, nequis noſtro aucupi ſermoni ſit.

Aucupibus noti frutices. Ouid. 1. de Arte.

Aucupium [ὀρνιθοθηρία, ὀρνιθοθηρικὸν] Auium captio. Cic. 2. de finib. Nemo
noſtrum illius generis aſotos iucundè putat viuere, mundos, ele-
gantes, optimis cotis, piſtoribus, piſcatu, aucupio, venatione.

Aucupium fugiarum, quum fugitas fugunt aues. Cic. 6. de Finib.
Qui quum crueiaretur non ferendis dolotibus, propagabat tamen
vitam aucupio fugitarum.

Omne genus aucupium. Catull. epigram. Id eſt, omne aucupij ge-
nus, Nominatiuus pro Genitiuo, iuſti quis malit genitiuum pluralem
eſſe, pro aucupiorum.

Mendaciſſimum ſalutatoris aucupium. Columel. in Præfat. lib. 1.
quia (vt opinor) non ſemper ſpectulam aetipiunt, qui manè veniunt
potentiores ſalutatum, ſed frequentiſſimè ſua ſpe fruſtrantur. Niſi
forte quis contendat legẽdum eſſe Mendaciſſimum. Sportulas enim
ſectari, quid aliud eſt quam turpiter mendicare?

Plumo ſum aucupium. Propert. 4. eleg. 2.

¶ Aucupia, pro capiis auibus. Seneca de Prouidentia.

¶ Aucupium nouum, dixit parafitus Terentianus, qui omnibus o-
mnia aſſentabatur, vt laue viueret alienis ſumptibus. in Eun. 2. 2,

Olim iſti fuit generi quondam quæſtus apud ſeculum prius:

Hoc nouum eſt aucupium: ego adeo hanc primus inueni viam.

Aucupium delectationis. Cicero in Oratore, Ne elaborata con-
einnitas, & quoddam aucupium delectationis manifeſtò deprehen-
ſum apparear.

Aucupium auribus facere. Plaut. Milite, 13, Videã' tu illam oculis
maturè facere, atque aucupium auribus?

Aucupium verborum & literarum. Cic. pro Cecina. Tum aucu-
pio veiborum & literarum tendiculis in inuidiam voeant.

Aucupor, penult. corr. aucuparis [ὀρνιθοθηρῶ] aucupari, Deponens, Aues
capere.

¶ Aucupari, per tranſlationem eſt artificio quodam & ſolertia quæ-
rere. vt, Aucupari famam. Plin. lib. 35. cap. 2.

Colligere & aucupari omnia. Cic. 2. Verr.

Delectationem aliquam dicendo. Cic. in Orat.

Errores. Cic. 2. de Orat. Ats dicendi opiniones hominum, & ſæpe
errores aucupatur.

Aucupari ſibi famam obtrectatione alienæ ſcientiæ. Plin. in Præf.
totius operis, 2.

Grauiam alieuius aſſentiunculą quadam. Cicero ad L. Lucciun,
lib. 5. 12, Non vereor, ne aſſentiunculą quadam aucupari tuam gra-
tiam videar.

Imbecillitatem alieuius epiſtolis. Cic. pro Flaceo, Cur Albanum
venire iubet? cur matri præcera blandiuntur? cur epiſtolis & ſororis &
matris imbecillitatem aucupatur?

Errantem aliorum opinionem. Cic. 2. de Fin. Ita quod certiſſimum
eſt, pro vera certaque iuſtitia ſimulationem nobis iuſtitiæ traditis,
præcipitaſque quodam modo vt noſtram fabulem oſſerientiam con-
temnamus, aliorum errantem opinionem aucupemur.

Orationem aucupari ex omni genere. Cic. pro Sest. Non ſum tam
ignarus, Iudices, eauſarum, non tam inſolens in dicendo, vt omni ex
genere orationem aucuper.

Inanem rumorem. Cic. in Piſonem.

Rumuſculos imperitorum hominum. Cic. pro Cluentio.

Similitudinem quandam. Author ad Herennium, Ex ratiocina-
tione controuerſia conſtat, quum res ſine propria lege, venit in iudi-
cium, quæ tamen ab aliis legibus ſimilitudinem quãdam aucupatur.

Obſeruare & aucupari tempus. Cic. pro Roſc. Amerino, Quum
præſertim iam multi occupationem eius obſeruent, tempuſque au-
cupentur.

Tranquillitates. Cic. Attico, lib. 6, Nos Rhodiorum aphractis, ex-
certiſque longis nauibus tranquillitates aucupauri eramus.

Verba, aut vim verborum. Cic. pro Cecina, Sermo hercule & fa-
miliaris & quotidianus non cohærebit, ſi verba inter nos aucupa-
bimur. Ibidem, Vim verborum neceſſario ſimilitudine rerum au-
cupamur.

Attendere & aucupari verba oportebit. Cic. 2. de Orat.

Verba alicuius. Seneca in Thebaide, 2.

Vtilitatem. Cic. 2. de Orat. Atqui Catule (inquit Antonius) non
ego vtilitatem aliquam ad dicendum aucupãs, horum libros, & non-
nullos alios, fed delectationis cauſa, quum eſt otium, legere ſoleo.

Aucopo,aucupas,penult. corr. {ἀγρυπνῶ} in actius voce vsus est Plaut. Mostel.7. -circunſpice dum,nunquis eſt Sermonem noſtrum qui aucupet?

Aucupari, Præteritum. Plaut. Trucol. Lepidè ecaſtor aucupaui, atque é mea ſententia.

Aucupare ex inſidiis quid agatur. Plaut. Afin.16.

Aucupans, participium. Cic 3.de Legib. Aucupans omnes rumuſculos populari ratione.

Aucupatio, verbale {ἀγρυπνία} Actus ipſe capiendi aues.

Venatio & aucupatio. Quintil.in Apibus.

Aucupatio, teſte Budæo de Aſſe, quandoque ſignificat lucrum. Vnde apud Plin.lib.9.cap.35.legit, Vidi ipſam confeſtim paratam aucupationem tabulis probare. Alij autem nuncupationem legunt.

Aucupatorius, adiectiuum {ἀγρυπνητικός} Quod ad aucupium pereinet. Plin.lib.16. cap.36. Quum igitur anno permanſent inundatio, proficiunt in aucupatorium quoque amplitudinem. De calamis aquaticis loquitur. Id eſt, quæ poſſint eſſe vſui aucupio.

Aucta, Sæpe aucta Feſtus.

AVCHITAE {αὐχμῶσι} populi ad os Boſphori. Plin.lib.4.cap.12.A Taphris per continentem iotnorſus tenent Auelitæ, apud quos Hypanis fluuius oritur.&c.

Auctarium, Auctio, Auctionarij, Auctor. Vide AVGEO.

AVCTOLICVS, pen corr. {αὐτόματος} Quidam ſic fuit, qui ſe variis formabat in ſpecies. H.c habuit liberos, Sifyphum, vnde natus eſt Sinon; & Auctoliam, vnde Vlyſſes. Seruius in 2. Æneidos.

AVCTONVS {αὐτόνους} filius Apollinis, & Cyrenes Penei filiæ.

Auctor, Auctus, Vide AVGEO.

AVCVLA, vrbs Tuſcorum Ptolemæo, aliis Aquula. Vulgò *Aquedependenti*.

Aucupium. Aucupor, Aucupatorius, Vide AVCEPS.

A V D

Audacia. Audacter, Audax, Audentia. Vide AVDEO.

AVDANIS {αὐδάνεσι} Iapygiæ, quam & Meſſapiam Grzei vocãt, populi, quorum meminit Strabo lib 6.

Audeo, audes, auſus ſum {τολμάω, ὑπομένω} audere, Fidentem eſſe. Terent. Andr.3.3. Nihil iam mutire audeo. Virgil.lib.1. Æneidos, -audeque vires conſcruere virgo.

¶ Audere, Temerè præſumere. Virgil.2. Æneid.

Audeo conſteri. Cic.pro Q. Ligario, Vide quæſo Tubero, vt qui de meo facto non dubitem dicere, de Ligarij non audeam confiteri.

Audere, eum Accuſatiuo, pro Non vereri. Virgil.3. eclog.

Quid domini faciant, audent quum talia fures?

Aciem audere. Tacit.lib.13. Valtari agri, præde paſſim actæ, non auſis aciem hoſtibus. Hoc eſt, Non auſis in aciem deſcendere, ſeo confligere.

Capitalia audere. Liu.6.bel.Pun.

Facinus. Liu.20.bel.Pun.

Feliciter aliquid. Horat.1. Epiſt.1.Id eſt, non ſine ſucceſſu proſpero.

Hoſtilia. Tacit.lib.20.

Longius audere. Tacit.lib.21.

Maiora vnibus. Virgil.10. Æneid.

Nihil vlra fremitum & minas auſus. Tacit.lib.17.

Oppugnationem. Tacit.lib.13. Valtari agri, præde paſſim actæ, non auſis aciem hoſtibus. Hoc eſt, Non auſis in aciem deſcendere, ſeo confligere.

Pugnam. Tacit.lib.4. Si barbari ſucceſſu noctis alacres, prælium auderent.

Sceleſus aliquod. Ouid. Epiſt.14.

Vltima. Liuius 3. ab Vrbe, Et Æquos conſcientia contracti colpa periculi, & deſperato futuræ ſibi poſtea fidei, vltima audere & experiri cogebat.

Vlnonem auſus dubijs rebus. Tacit.lib.2.

Vim in aliquem. Tacit.lib.13. Vim cultoribus ac oppidanis, ac plerunque in mercatores & nauicularios audebant.

¶ Licentius aliquid aut ſæuius. Quintil.lib.2.cap.4.

¶ Audeor, paſſiuum. Liu.Decad.4. lib 9. Multa dolo, pleraque per vim audebantur.

Audens, participium, Minimè timidus. Virgil.10. Æneid. Audentes fortuna iuuat.

Audentes ſorſque Veouſque iuuat. Ouid.2. Faſt.

Audens, nomen ex participio. Virgil.6. Æneidos,

Tu ne cede malis, ſed contra audentior ito.

Audendum eſt, fores adiuat ipſa Venus. Tibul.1.eleg.2.

Audendum dextra. Virgilius 9. Æneid. quia audemus & euefu. Seruius.

Author audendi, Qui ad perpetrandum facinus aliquod hortatur alios. Virgil.12. Æneid.

Audendi materia fidem fecere immenſæ vires. Lucan.lib.1.

Quidlibet audendi poteſtas. Horat.in Arte poet.

Audendus, adiectiuum {τολμητέος} Liu.de Annibale, Nulla re, quæ agenda audendáque magno ſatuto duci eſſet, prætermiſſa.

Audenti, audentiæ, ſubſtantiuum. Taeit.lib. De moribus Germanorum, de Catuis. Rara & priuata ciuiuſque audentia. Plin.Iunior, lib. 8.epiſt.4. Si dátur Homero vocabula contrahere, extendere, infectere; cur tibi ſimilis audentia, præſertim non delicata, ſed neceſſaria negetur?

Audenter, aduerbium {τολμηρῶς} Tacit. libro 4. Quidam audentius aperris in collibus viſebantur.

¶ Audenter, Temerè, impudenter. Vlpianus in l.3. §.5. D. Si pars hæred. petar.

Auſus, auſa, auſum. participium {τετολμηκώς} Liu. Exules, ob erratí, auſi capitalia plerique.

Auſus in aciem. Tacit. lib. 12, Obuio hauſti & in aciem auſo plus cladis faciunt.

Auſa atque auſurta multa nefanda mano, Ouid.3. Triſt.eleg.9.

Auſus rogare. Cic.ad Attic.lib.6, Aſin tandem Attice laudator integritatis & elegãtiæ noſtræ, auſus es hoc ex ore tuo, inquit Ennius, vi equites Seaptio ad pecuniam cogendam darem, me rogare??

Codiellí auſi. Tacit.lib.3. Auſis ad Cæſarem codiellis.

Auſum, auſi, ſubſtantiuum {τόλμημα} vt, Memoranda auſa. Sil.lib.6.

Concordia auſa. Sil.lib.5.

Crudelia. Ouid.epiſt.14.

Fortia. Virgil.9. Æoeid.

Furialia. Ouid.11. Metamorph,

Immania. Stat.3. Thebaid.

Magna. Ouid.1. Metamorph.

Exeidere auſis diei mur, quum conatus noſtri in eebus nimium arduis ſucceſſu careant. Ouid.2. Metam. de Phaethonte.

Indulgere auſis. Ouid.14. de Arte amandi.

Portius auſo. Ouid.12. Metam. Virgil.6. Æneidos,

Auſi omnes immane nefas, auſique potiri.

Auſurus grandia. Ouid.2. Amorelegia.

Et tener auſuros grandia frangit amor.

Audacia {τόλμα, θράσος, τόλμημα} Eſt iuducia & fecuritas, qua quis aliquid audet, eam cum periculo. Cic.1. Offic. Animus paratus ad periculũ, ſi ſua expidiat, non vtilitate communi impellitur; audaciæ potius nomen habeat quam fortitudinis.

Audacia & Audentia hue differũt; quòd Audentia, fortitudinis ſit: Audacia, tementatis. Salluſt.in Catilinam, Audacia pro mote habetur. Et apud veteres ſæpe ſic. Nonius.

Audacia am ab Aude, id eſt cupide agendor; dicta eſſe tradit Feſtus.

Audacia, conſuetudine temerarias dicitur, quin it Nonius.

Audacia ad eolendum. Plin.in Præfat.lib.2. Nobis ad colendum te familiaritas audacia ſola ſuperest.

Freius impudentia aque audacia. Cic.pro Flaeco.

Temeritas & audacia ſtultorum & improborum. Cic.1. de Inuene.

Licentia & audacia. Cicero Q. Ligario, Vide quid licentiæ Cæſar nobis tua liberalitas det, vel potius audaciæ.

In vultu eſt audacia miſta pudori. Ouid.9. Metam. de Byblide.

Callida audacia. Cic.pro Cluentio.

Felix. Ouid.Epiſt.17.

Fortis. Tibul.lib.1.eleg.4.

Herculea. Iuſtin.in exoidio.

Immanis ad omne facinus. Cic.13. Philip.

Impudens. In IMPVDENS.

Ingens. Ouid.3 Triſt.eleg.9.

Mulierbis. In MVLIER.

Noua atque intrepra. In INTEGER.

Petulans audacia, libido quædam temerè audendi. Claudian. in epigram. 7.

Cæco præceps audacia vultu. Claudian.1.in Ruff.

Audacia prouectus. Quintilian. libro 1. capite 3. Hi ſunt qui parua facile faciunt: & audacia prouecti, quicquid ulse poſſunt, ſtatim oſtendunt.

Audacia ſingulari homo. Cæſ.6.bel.Ciuil.

Tiubans. Id eſt, vt ſic dicam, audacia timida, Vbi magnum quiddam aggreditur, ſed vereri cogimur interim ne male res cedat. Claudia.1. in Nupt. Honorij & Mariæ.

¶ Abundare audacia. Vide ABVNDO.

Adhibere audaciam. In ADHIBEO.

Armatus audacia. In ARMATVS.

Cedere audaciæ alicuius. Cic. pro Ceeinna, Quaſi verò aut in iudicio poſſit idem improbitas, quod in vtconſtentia: aut non eò libentius ſuum audaciæ ceſſerimus, quo nunc impudentiæ facilius obſiſtere mus.

Comprimere audaciam. In COMPRIMO.

Contundere audaciam. In CONTVNDO.

Audacia creut. Ouid.8. Metamorph.

Experire audaciæ homo. Liu.4. Decad.lib.8. Millead eam rem ex omni numero audaciæ experiæ delegerunt equites.

Frangere audaciam alicuius. Quintil.lib.2.cap.16.

Audacia fortitudinem imitatur. Cæs.in Parut.

Increſcet audacia. In INCRESCO.

Sumere audaciam. Stat.10. Thebaid.

¶ Audacias pluraliter Catonem dixiſſe teſtatur Feſtus. Cicero 2.in Catil. Non enim tam ſunt mediocres hominum libidines, non inhumanæ audaciæ, ac tolerandæ.

Audax, audacis, penult. prod. {τολμηρός, θρασύς, θρασύτατος} adiectiuum, Fidentem ſignificans, aut temerarium. Terent. Eunucho, 4.4.9. O ſceleſtum atque audacem hominem!

Audax & confidens. Plaut. Amph.4.1. Qui me alter eſt audacior? aut qui me confidentior?

Audax, Amens, impodent. Cic. Verum etiam quòd nemo quenquam tam audacem, tam amentem, tam impudentem ſore arbitrabatur.

Petulans & audax homo. Cic.ad Q. fr.at.lib.2.8. Quid quæris? homo peculans & audax Vatinius, valde perturbatos, debilitatiſque diſceſſit?

Temerarius & audax. Cic. 1. de Inuene. Quum ad gubernacula Reip. temerarij atque audaces homines accelerunt, maxima ac miſerrima naufragia ſiebant.

Audaces & prateruit. Cic. 1. de Finib. Alij petulantes, alij audaces, proterui, idem intemperantes & ignaui, nunquam in ſcientia permanentes.

Animi audax. Claudian. 3. de rapt. Proſerp.

Audax animis Spartana iuuentus. Stat.10. Thebaid.

Audax ingenij. Stat.3. Sylu.2.

Audax vinbus. Virgil.5. Æneidos,

Quiſque pedum cuelu valet, & qui viribus audax.

Audax omnia perpetui. Horat.1. Carmin ode 3.

Caput audax. Seneca in Agamem. 13. Hoſtis patentis, impium atque

atque audax capub. Clytæmneſtra verba filiam obiurgantis.
Cœpta audacia. Virgil. Georgicorum.
Da facilem curſum, atque audacibus annue cœptis.
Facinus. Terent. Eunuch. 4.3. Hoccine tam audax facinus facere eſſe auſum?
Factum. Virgil. 11. Æneid.
Fiducia. Stat. 6. Thebaid.
Homo audax venali lingua. Lucan. lib. 2.
Induſtria. Claudian. epigram. 27.
Manus. Ouid. 2. Trift. eleg. 5.
Mars. Tibull. 4. eleg. 1.
Orator. Ouid. 13. Metamorph.
Pauperias. Horat. 2. Epiſt. 2.
Spes. Plin. lib. 28. cap. 4.
Facere audacem. Addere animum. Ouid. 4. Metam.
Audacior ad facinus. Cic. in Catilinam.
Audaciſſimus, pen. cor. Cic. ad Atticum lib. 13. Quòd & Achaia propè eſt, & plena audaciſſimorum inimicorum. Id eſt, mercatorum.
Audaculus, pen. corr. {παρῳδικῶς} adiectiuum diminutiuum, authore Feſto. Gellius, Adeptæ reprehenſor audaculus verborum.
Audacter, aduerbium, pen. corr. {παρὰ τὸ εὐ} à quo Audacter, detractione literæ. Priſcianus lib. 15. cap. De aduerbio. Alia verò aſſumunt datiuo, ter, penultima correpta: vt, Fortis, forti, fortiter: Vrilis, vrili, vrliter: Felix, felici, felicitèr: Audax, audaci, audaciter. Sed per ſynecpen in viu eſt frequentiore Audacter. Salluſtius tamen hiſt. 2. Audaciter protulit ſecundum analogiam. Et Cicero pro Sex. Roſc. Multa ſceleratè, multa audacter, multa improbè feciſti. Hæc Priſcianus.
Audacter, aduerbium {παρὰ τὸ εὐ.} Plaut. Milite, 10. Et minus audacter ſceleſta faceremſacta. Sic Audacter lædere. Terentius ptol. Phormio. Blandiri audacter. Ouid. ad. 20. epiſt.
Magis audacter quàm paratè veniebat ad dicendum. Cicero de Claris Orat.
Minus multo audacter. Vide MINOR.
Defenderè audacter ſua decreta. Cic. 2. de Finib.
Audacter quod ſcimus deferre ad aliquem. Cicero ad Senatum, libro 15. 2.
Audacter & liberè dicere. Cic. pro Roſc. Amer.
Audacter & apertè dicere. Cic. pro Roſc. Amer.
Iurare audacter. Plaut. Amph. 8.
Loqui audacter aut reſpondere. Plaut. Capt. 6. Cic. 4. Acad.
Audacter monere, & familiariter. Terent. Heaut. 1.1.
Exulare audacius. Cic. in Orat.
Audacius tranſferunt verba poetæ. Cic. in Orat.
Audaciſſimè prorumpere. Cæſar 5. bel. Gal.
Audio, audis, audiui, & audij, audirum, penul. prod. {ἀκούω, ἀκούεις, ἀκούσω, ἄκουσας} audire, Auribus accipere. Varro de Ling. Lat. lib. 5. Ab auribus videmur dicta verba Audio & Auſculto. Audio ab Auco i quòd auribus auemus dicere ſemper quod Eanius meditur etymon ollendere velle in Alexandro, quum ait, Ianduidum ab Iodis animus atque aures auent auidè expectantes nutrum. Propter hanc autem auiditatem theatra replentur. Ab audiendo enam Auſcultare declinamus: quòd ſi auſcultare dicuntur qui auditis parentia quo dictum poteræ audio, aut auſculto, literæ communtatæ dicuntur. Hactenus Varro. Terent. And. 5. 4. Si mihi pergit, quæ vult, dicere, ea quæ non vult, audiet.
Attentè, bonâque cum venia audire verba alicuius. Cic. pro Sex. Roſcio.
Audire paueis. Terent. Eunuch. 5. 9.
Beneuter. Virgil. 2. Æneid.
Clariſſimè. Plin. lib. 10. cap. 70.
Audiri in manus. Tacit. lib. 4. Miſſis leuibus copiis, quæ ex loogin quo in manus audiebantur.
Latius audiri. Tacit. lib. 19.
Libenter audire. Quint. lib. 3. cap. 9. Libentius, Idem lib. 2. cap. 6.
Libentiſſimè. Idem lib. 4. cap. 1.
Liquidius audiunt tali ex. Plin. lib. 10. cap. 69.
Molliter audire aliquem. Stat. 6. Thebaid.
Parum auribus audire. Cato de Re ruſt. cap. 157.
Preſſius audire. In PRESSIUS.
Torites. Terent. Adelph. 1. 2. An ego toties de eadem re audiam?
¶ Aure non auerſa. Tibul. 3. eleg. 3.
¶ Audiente me, ablativus. Cic. ad Acilium, lib. 13. 37. Eidem Dolabellæ, me audiente, Cæſar dixit, nihil eſſe quod de Mega verereretur.
¶ Audiat, pro Audire potens. Cic. 4. Acad. Vtoam quidem rogeſt audiat quàm nobiſcum malè agerunt.
¶ Audiens, pro Vbi audieris. Martial. lib. 4.
Audierit, dices eſſe Maronis opus.
¶ Audire Socratem, aut Platonem; pro Diſcipulum eſſe Socratis. Cic. 1. Acad. Iam Polemonem ſodu erat affidue Zeno & Archeſilas.
Audit currus. Audiendi ſonum etiam in rebus Virgilius tribuit, quæ nec aures habent, nec ſenſum, Georgic. lib. 1.
- & fruſtra retinacula tendens
Fertur equis auriga, neque audit currus habenas. Nonius.
¶ Audire, pro Intelligere, vel Accipere ex auditu. Terent. And. 1. 4.
Audiui Areh. illsian dudum Lesbiam adducti iubes.
Audiſti'ne illam? Terent. And. 2. 2.
Audiui dicere. Cic. pro Murœna, Sæpè hoc maiores natu audiui dicere.
Audiui dici. Cic. in Piſonem, Audiſtis profectò dici, Philoſophos Epicuræos omnes res quæ ſunt homini expetendæ, voluptate metiri.
Audire, ſine addito idem ſignificat. Terent. And. 3. 2. Audiui, & credo. Cic. pro Roſcio Amerino, Audio prætiera non hanc ſuſpicionem nunc primum in Captionem conferri.
¶ Audire, Sentire, intelligere. Terent. Heeyr. 1. 2, Audin' quid dicam Scire?
¶ Audio à, è, ex, & de aliquo. Valla, Audioi à patre meo, & auditui ex patre meo, & auditui de patre meo, idem ſignificare inueniet, qui bonos libros euoluet. Cicero tamen ſic præcipuè loquuius eſt. Hactenus Valla lib. 3.
Audiui à vel ab aliquo. Cic. de Senect. Sæpe à maioribus natu audiui, &c.
Audire ad. Cic. ad Attic. 9, Audi ligitur ad omnes, ſcilicet literas.
Audiui de aliquo. Cic. pro Cornelio Balbo. Idem 1. Offic. Audiui hoc de parente meo puer, quum, &c. Hoc eſt, Pater meus hoc recenſebat.
Audire de aliuno, aliter accepeum. Terent. Ad Aelph. 3. 4. De pſaltria hac audiuit, id illi nũc dolet. Cic. 5. Verr. Atque etiam illum ſuſpendium exhauſtum, de quo ſæpe audiſtis id quod, &c.
Audire alterum de re aliqua. Cic. Trebatio, lib. 7. 17.
Audire è. Terent. Eunuch. 2. 2.
Mereätor hoc ait de hac, è prædonibus,
Vnde emerat, ſe audiſſe abrepeam è Sunio.
Audire ex aliquo. Terent. And. 5. 4. Ibi ego audiui ex illo ſeſe eſſe Atticum. Cic. Attico lib. 5. Hoc te ex aliis audire malo.
Audire aliquem ex re aliqua. Plaot. Milit. 18.
¶ Audire de capite, pro Cognoſcere. Seneca libro 2. de Benef. de ambitu.
¶ Audire nuntium. Cic. pro Roſc. Amer. Qui in Salentinis, aut in Brutus habent: vnde vir ter in anno audire nuntium poſſunt.
¶ Audio, pro Audita petenti concedo. Cic. in Piſonem, In quo dij immortales meas preces audiuerunt. Cæſar 3. bel. Ciuil. Neque cohortationes ſuas, neque preces audiri intelligit. Liuius ab Vrbe, Hæ preces, vt ſunt ſenſi ſecta adiras preces, Hinc unqui, Romane, &c. Precantem placidus audi. Ouid. 8. Metam.
Non audio. Cic. 5. Verr. Negabant illi ſibi quicquam eſſe mandatum. non audio nunuerare ni-s x v nquid faceremt miſeri?
¶ Audio, ironicè; pro Non audio. Terent. Phorm. 2. 3. At non quotidiani cura hæc agerem animum, P u. audio. Vbi Donatus, Audio per {ἀντίφρασιν} dicitur pro Non audio: hoc eſt, Nihil dicis.
¶ Audio. Conſentio. Terent. Eunuch. 2. 3.
- capias tu illius veſtem. c n. veſtem? quid tum poſtea?
P. Pro illo te ducam. c n. audio. Vbi Donatus, Audio, id eſt, Libenter hoc admiro & conſentio. vt in Phormione, Audio & fateor. Et contra, Non audio. Valla lib. 5. cap. 29.
¶ Audio frequenter accipitur pro eo quod eſt Credo, accedo, pareo præcipienti, ſed fere cum negatione, & frequentius per participium quòd tranſit in nomen, quod eſt audiendus: vt apud Quintilianum libro 3. capite 3. Nec audiendi quidam, quorum eſt Albutius, qui tres modo primas eſſe partes volunt. Sine participio. Cic. Tuſc. lib. 1. Nec Homerum audio, qui Ganymedem à dus raptum ait propter formam. Sine negatione, Idem in eodem, Endymion verò (ſi fabulas audire volumus) neſcio quando in Latmo obdormiuit. Sed nunquam ſine negatione apte dicitur, vt apud Luium Decad. 3. lib. 3. non ita procul à flue, P. Sempronium cuuem ſtrum non audiſtis, arma capere, ac ſe iubentem ſequi: Annibalem paulo poſt audiſtis, exſtra prodi, & arma tradi iubentem. Hæc Valla libro 5. Cic. de Amicit. Non erunt homines diuitiis affluentes audiendi.
¶ Non ſum auditurus, Non eram Romæ, rel occupatior eram. Illud enim, & e. Plin. Iunior in epiſt.
¶ Audiri, pro Credi. Cic. Auditeur à pop. Romano vir primarius Eques Romanus L. Hauius.
Audire ſe vel alium. Cic. ad Curionem, lib. 2. 6, Te cum loquere, te adhibe in conſilium, te audi, tibi obtempera. Et t. de Nat. deorum, Si vos audire vellemus.
¶ Audire bene, eſt (vt ait Donatus) Benedici & laudari. Terent. in prol. Phorm. Benedictis ſi certaſtet, audiſtet bene. Cic. 3. de Finib. Eſſeque hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire à parentibus.
Bene audire, & rumorem bonum colligere. Cic. t. de Legib.
¶ Audire male, pro Vituperari. Terent. Phorm. 2. 3. Sheturn inſimulabis auaritiæ, malè audies. Cic. Attico, lib. 6, Hanc nonnulli amici Appij ridiculè interpretantur, qui me idcirco putent bene audire velle, vt ille malè audiat.
Magnus commodè audire, pro Non integræ eſſe famæ. Cic. 5. Verr. Quæſtores, Legatos, Præfectus ſuos, Tribunos mulri miſſos fuerut, & de prouincia deeedere ſuſſetut, quòd eorum culpa ſe minus commode audire arbitrarentur. Budæus.
Audire, ſubintellecto aduerbio MALE: Cic. pro Cluentio, Neque vnquam illa ita de ſuo ſcelere & immanitate audiet, vt naturæ nomen amittat.
¶ Audiri ex, pro Appellatus es & ſalutatus rex. Sic enim & Græci & Latini loquuntur. Horat. 1. epiſt. ad Mecœnatem,
Sæpe verecundum laudaſti, rèque, patrèque
Audiſti coràm, nec verbo parcius abſens, &c.
Audit arbor arborem: hoc eſt, Admittit, & cum ea quaſi obediens conglutinatur. Plin. lib. 16.
¶ Audibo, pro Audiam, more antiquo. Plaut. Pœn. 4, Nunquam audibis verba tot, tam ſuauia. Vide Nonium.
¶ Auditur. Cic. ad Attic. lib. 8, Propterea quòd neque Romæ quicquam auditur nouæ.
Sic auditur. Id eſt, Intelligitur. Quinct. lib. 8. Budæus.
Audiuus eſt magno ſilentio. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 5.
Audita re ex veraque parte. Cic. 1. de Finib.
Audiendi {τῶν ἀκουόντων} audiendo. audiendum. Gerundium. Cic. de Somnio Scipionis, Audiendi ſenſu carere.
Audiendi inſolens. Tacit. lib. 15, Vt faciendis ſceleribus promptus, ita audiendi quæ facere, inſolens erat.
Audiendum. Cic. pro Flaceo, Nemo illorum iudicum clariſſimis viris accuſantibus audiendum ſibi de ambitu putauit.
Audiens, participium {ἀκούων} Qui audit. Cic. de Claris Orat. Ad animos audientium permouendos.

Audiens dictio, Qui obedit dictis. Cicero 6. Verrina, Quæsiui an missiles: respondit id quod necesse erat, scilicet dicto audientem fuisse Prætorē.

Vt audiens dictu esset huic ordini. Cic. pro Deiotaro.

Audiens dicto atque obediens. Liu. lib. 5. ab Vrbe, Ne plebs nobis dicto audiens atque obediens sit.

Audiens edicto. Cic. 2. Verr.

¶ Audiens nomen. vt, Audiens imperij. Plaut. Trucul. 4. Tibi seruio, atque audiens sum imperij.

Audientia, audientiæ [ἀκρόασις] Ipse (vt ita dicam) auditus. Plaut. Pœn. 2. Exurge precor, fac populo audientiam. Hoc est, fac vt populus præbeat aures.

Audientiam sibi facit inpetitoris eius. Cic. 1. Verr. Quantam auditorum multitudinem C. Verris infamia concitarat: quantam detinque audientiam orationi mœ improbitas illius factura sit.

Audientiam sibi dare, Cic. in Oratore, Nam nonulli quum illud mediocri ed iderunt, se ad reliqua transfeunt, vt audientiam sibi dare videantur.

Audientiam facere præconem iussit. Liu. 5. Decad. lib. 3.

Audientiam sibi facit senis oratio. Cic. de Senectute, Sed tamē decorus eli sermo senis, quietus & remissus, facilique persæpe ipsa sibi audientiam diserti senis compta & mitis oratio. Id est, audientiam sibi facit.

Auditio, verbale [ἀκρόασις, ἀκρόαμα] Actus ipse audiendi. Cic. 5. de Finib. Dantque se ad ludendum, fabellarumque auditione ducuntur.

Rumor atque auditio. Cæsar 2. bel. Gal. Et his rumoribus atque auditionibus permoti.

Fama & auditione accipere. In ACCIPIO.

Fictæ auditiones. Cic. pro Planeio.

Falsas auditiones depellere. Tacit. lib. 4.

¶ Auditione, ablatiuus: pro Ex auditu. Cic. 6. Verr. Hoc solum auditione experire cerpit quum id ipse non vidisset.

De Auditione tellimonium dicere. Asconi. ad Cic.

Auditio tenuis. Cælius ad Ciceronem, libro 8. 1. Ne tenuissimam quidem auditionem de ea re accepi.

Leuis. Cæsar 7. bel. Gal. Quæ maximē illi hominum generi est miratæ, vt leuem auditionem habeant pro re compertā.

Auditioni occupatum sedere in scholis. Plinius libro 26. capite 2. Sedere nanque in scholis auditioni occupatum, gratius erat quām ire per solitudines, &c. In versu to codice legitur non Occupatum, sed Operatus.

Auditiuncula, pen. corr. diminotiuum [ἀκροάσιον] Gell. lib. 13. cap. 18, Auditiuncula quadam de Catonis familia asserfus est.

Auditus, pen. prod. verbale [ἀκρόασις] Qui audit. Cicero Attico, libro 16. De Gloria mili tibi scutlo dissingui, vt soles: sed notentur Eelogarij, quos Saluius bonos auditores nactus, in conuuio duntaxat legat.

¶ Auditor, pro Discipulo. vt, Auditor Platonis Strato, &c. Cic. 1. Academ.

¶ Auditor, pro Lectore. Varr. lib. 5. de Ling. Lat. Atque ligna erunt ex diuerlo genere adiuncta, potius cognationi verborum, quām auditorum calumniantī geremus morem.

Auditorius, auditoria, auditorium [ἀκροατικός] Quintil. Vide AVDITORIVM.

Auditorium [ἀκροατήριον] subltantiuum, Locus in quo quis audiitur vel orans vel legens. Quintil. lib. 2. cap. 11. Sed cuius rei grauia plenum sit auditorium.

¶ Auditorium, Multitudo ipsa audientium. Plin. Iunior, lib. 4. ep. 7. Ipse etiam nuper adhibito ingenti auditorio, librum de vita pueri recitauit. Sic Quintil. lib. 5. cap. 12.

¶ Auditorium ponere, erigere pro Foro & tribunali. Paul. in Icontra. D. de reiudicata, Is qui ad maius auditorium vocatus est, si litem inchoatam deserit, continuar non videtur.

¶ Auditorium, scholam proprie significat: atque ita opponitur foro. Quintil. lib. 10. cap. 1. Sed alia ratio est litium & disputationum, fori & auditorij, præterquam quod grauius & periculosius.

Auditus, pen. prod. participium [ἀκουσθείς] Cic. 1. de Finib. Hæc ex vtraque parte audita.

Audita eius virtus dubitationi locum non dat. Cic. pro Cornelio Balbo.

Auditus à summis montibus Euan. Stat. 5. Thebaid.

Romæ cuncta in deterius audita Mutianum angebant. Tacitus libro 20.

Audita recordari. Virgil. 3. Æneid.

Audita repetere. Ouid. 19. Ep. 5.

¶ Audito, ablatiuus absolutè positus. Tacit. lib. 2, Ipse, audito castellum Lupiæ flumini appositum obsidem, sex legiones eò duxit. Id est, postquam audiuit.

¶ Auditum, auditi, pen. prod. subltantiuum. Plaut. Merc. Vidistin', an tu audito nuntias?

Ex auditis res petere. Id est, ex iis quæ audiuerunt. Lucret. lib. 5, Quandoquidem sapiunt alterno ex ore petúnque

Res ex auditis potius quam sensibus ipsis.

Auditus, huius auditus, pen. prod. verbale [ἀκοή] Idem quod Auditio, & sensus ipse audiendi. Plin. lib. 10. cap. 69. Auditus eut hominum primò negatus est, huic & sermonis vius ablatus.

Auditus solers. Plinius lib. 8. cap. 28, Vulpes animal alioqui solertis auditu.

Transitum auditus aperit aeetum festiuitatem. Plin. lib. 2. cap. 2.

Grauis aerem auditus discutit oleú amygdalinum. Plin. libr. 23. cap. 4.

Auditum sufferre. In AVFERO.

Auditui intelligi. Cic. pro Marcello, Vereor vt hoc quod dicam, non potius intelligi auditui possit, atque ego ipse cogitans sentio.

Auditus semper patentes in somno sensu etiam dormientes egemus: à quo quum sonus est acceptus, etiam è somno excitamur. Cic. 2. de Nat. deor.

Breui auditu quanuis magna transibat grauloribus curis impar. Tacit. lib. 18.

Nihil præter auditum habeo. Cic. 1. Offic. Nec nasser quidem probandus, si verum est, Quintum Fabium Labeonem, seu quem alium, (nihil enim præter auditum habeo) arbitrum Nolanæ & Neapolitanæ de finibus à Senatu datum.

Auditurus, pen. prod. participium [ἀκουσόμενος] Quint. ad Pisonem, Huc etiam tota concurrit ab vbe inuentus, Auditura virum.

Auditurus, Sæpe aud. ui. Festus. Obsoletum.

A V E

Aue [χαῖρε] verbum defectiuum, in secunde persona singulari Aue: & plurali Auete. In infinituo Auere, teste Diom. de lib. 1. Martial. libro 5.

Exprimere Russe, fideiue boues cogant,
Aut Lanuui, quos non potest Græcum.
Aue matutinum. Martial. lib. 11. Et matutinum portat ineptus aue.

Aueto, penult. prod. in sine epistolæ, pro Gaudeto vel saluto. Sallust. in Conur. Catil. Nunc Orestillam tibi commendo, eaque fidei tradotam ab iniuria defendas, per liberos tuos rogatus. aueto.

Auere, Saluere. Martial. libro 9, Iam satis est, nou vis Aue auere, vale.

Auctio, auctionis, pen. corr. auezi, auctum [ἔπαυξω] auêre, Ex loco aliquo ad alium vehere. Terent. Adelph. 4. 5. Is venit vt seruos auehat. Suetonius in Cæsare, capite 71, Et mox ex præfectura prosiciscens in Hispaniam, inter ipsa profequētium fasces ipse lictorum lectica sua auexit.

Auchere. sine præpositione. Liuius ab Vrbe, Equites mercede conductos Ægyptum auexit. Id est, in Ægyptum.

Auchere ab aliquo loco. Plaut. Menæch. 2. 4. Quot eras annos natus, quum te pater à patria auchit?

AVELLA [ἄελλα] vel Auellinum, & antiquè ABELLINVM, oppidum Campaniæ à quo Auellanæ nuces. Seruius. Sil. lib. 8. Et paupr fulci cerealis Auella. Vide Strabo lib. 5.

Auellana, pen. prod. [καρύα ἀβέλλινος] adiectiuum, & subauditur nux: ea est ex arbore quæ corylus dicitur. Plin. lib. 15. cap. 22. Cæterū quæ quid est, fatidum est: vt in auellanis & ipso nucum genere, quas antea abellinas patrio nomine vocabant. In Ætam Græcūmque à Ponto venere: & ideo Pontice nuces vocantur. Sed & Prenestinæ dicuntur, vt tradit Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.

Auello, auellis, auelli & auulsi, auulsum [ἀποσπῶ, ἀποσπάω] auellere, A loco & pe rim vellere. Virgil. 1. Æneidos,

Tarale aggressi ferato auellere remo.

Palladium. Vbi Seruius, Auellere, offendit inuitum. Plinius libro 22. cap. 78.

Cohærens & Auulsus, contraria. Plin. lib. 13. cap. 8, Quondam Brutio agro cohærens, mox interfuso mari auulsa. De Sicilia loquitur.

Auellere vis. Cic. de Senec. Quasi pomis ex arboribus si tuda sunt, vi auellantur: si matura & cocta, decidunt.

Auellere & abstrahere. Cic. pro Ionteio, Num etiam de matris hunc complexu lectissimæ miserrimæque fœminæ, vobis inspectantibus, auellet atque abstrahet?

Auulsus à suis. Cic. pro Domo sua, Vt perpetuum dolorem auulsus à meis sustineren.

Auellis fundus empiori non potest. Marcell. in Penult. D. de fund. dotali. bus.

E signo Cereris hoc auellendum asportandúmque curauit. Cic. 6. Verrina.

Auulsus his. Plin. lib. 5. cap. 3. Et horum pars quondam Vsuni, qui auulsi lis, propriam fecere gentem vetli ad Æthiopes. Id est, separati.

Frondes auellere. Ouid. 2. Metam.

Auellere rus ab aliquo, pro Vi re pere. Terent. Eunuch. 3. 3. Credo ei placere hoc: sperare se à me auellere. Vbi Donatus, Bono vius est verbo Auellere: tanquam à perpetuitate retinente.

Auellere se à meretrice, vel auella. Terent. Hecyr. 4. 1. Auelli, id est abduci, & c.

Auulso, verbale [ἀποσπασμός] Plin. lib. 17. cap. 10. Aut enim semine prouenium, aut plantis radicis, aut propagine, aut auulsione.

Auulsor, verbale [ἀποσπαστής] Plin. lib. 9. cap. 45. Vbi auulsorem sensere, ostreæ multo diutiùs à abstrahuntur.

Auena, penult. prod. Genus est frumenti quod à Græcis Βρῶμος appellatur. Plin. lib. 18. cap. 17, Primum omnium frumenti vitium auena est, & hordeum in eam degenerat, sicut ipsa frumenti fit instar, quippe quum Germaniæ populi, etiam cum, neque alia pulte vuuntur. Vide plura ibidem. Cic. 5. de Finibus, At enim quarum vita est aliquid mali, ea beata esse non potest. Nec seges quidem igitur spicis vberibus & crebris, si auenam ipsam videris. De hac multa Ruellius lib. 2. cap. 24.

Auenæ steriles. Virgil. 5. eclog. & 1. Georgic. Infelix lolium, & steriles dominantur auenæ. Quo loco Seruius, Steriles dicit à Virgilio auenas, ad differentiem earum quæ feruntur. Atqui ego putarim potius intelligere de vitio quod in frumentis & auenis crescere solet: Græci ἀχαρνᾶν vocant: spicam habent barbatam in freetem auenæ, sed multo maiores sunt. Steriles autem vocat Virgilius, quonam mes non possint, eo quòd grana quæ in summo sunt, antè sint maiura, quam quæ in imo. Dicit autem dominari, quia quum non meiantur, semen vel granum in terram cadens, iterum semper renascetur. Itali spadone vulgò appellant, quæ eli simulis auenæ, vt ait Matthiolus Senensis.

¶ Auena, pro Vanis culmis & stipulis frugem non habentibus. Virgil. 1. Georgicorum,

Lapidosa segges, vanis delusit auenis. Diuus enim Ambrosius sic exponit, culmis hæc sunt verba: Atque vtinam hanc stipulam in messe, hoc est, inanem auenam fructus met non abiciat. Ex Turnebo.

¶ Auena

¶ Auena per metaphoram, pro culmo & ſiſtula. Virg.1. Eclog. Sylueſtrem tenui muſam meditaris auena. Vbi Seruius, Auena, culmo, ſtipula: vnde ruſticè plerunque cantare confueuerunt. vt alibi, Sonidenti miſerum ſtipula diſperdere carmen. Dicendo autem Tenui auena, humilis ſtyli genus latenter oſtendit.

Anguſta auena cantare. Martial. lib. 8. ad Muſam. epig. 3.

Sed peſtiuenti cantus meditabor auena. Tibul. lib. 3. eleg. 15.

Struſtis auenis cantare. Ouid. 1. Metam.

Fiſtula diſparibus paulatim iungit auenis. Ouid. 8. Metam.

Auenaceus, Adiectiuum (Δόρειος.) Ex auena factum, vt, Auenacea farina. Plin. lib. 19. cap. 6. Vel cum farina hordeacea, vel auenacea.

Auenarius (Φορυτός.) adiectiuè, Auenaria ciuitas, quæ apparet frumentis arcſentibus. Plin. lib. 11. cap. 26.

AVENIO (Ἀουήνιον.) vrbs Galliæ Narbonenſis, in quam Pontifices Romani tus habent Eam enim Pontifici Clemẽti vendidit Iohanna Sicilie regina. Author Volaterr. Vulgò Auignon.

AVENTINVS ſpon. prod. (Ἀουεντῖνος.) (inquit Seruius) mons vrbis Romæ eſt, quem conſtat ab auibus eſſe nominatum, quæ de Tyberi aſcendentes illic ſedebant: vt in 8. Æneid. legimus,

Dixerunt nidis domus opportuna voluerum. ¶ Quidam etiam rex Aboriginum Auentinus nomine, illic & oceiſus & ſepultus eſt, ſicut etiam Albanorum rex Auentinus, cui ſucceſſit Procas. Varro tamen dicit in gente populi Romani Sabinos à Romulo ſuſceptos, iſtum accepiſſe nomen, quem ab Aucnte fluuio prouinciæ ſuæ appellauerunt Auentinum. Conſtat ergo varias has opiniones poſtea ſequutas. Nam à principio Auentinus dictus eſt ab auibus, vel à rege Aborigenum. Vnde hunc Hercules ſilium conſtat nomen à monte accepiſſe, non ei præſtiteſſe. Hactenus Seruius illud Virgilianum enarrans lib. Æneid. 7.

-ſatus Hercule pulchro

Pulcher Auentinus, &c.

Auentinus, adiectiuum. vt, Auentina ſylua. Ouid. 3. Faſt. Et 6. Faſt. Arx Auentina. Item lib. 3. Auentinum rugum.

AVEO, auis, (Ἀοάω.) auere, Verbum eſt defectiuum, & concupiſcere ſignificat. Feſtus, Auere nihil aliud eſt quàm cupere, argumento eſt Auidum, & Auiditatem: ex quibus præcipua cupiditas intelligitur, quum ſignificet & Gaudere. Horat. 1. Serm. ſat. 4. E quibus vnus auet quauis aſpergere cunctus. Cic. 1. Offic. Itaque quum ſomnus negotiis curioſque vacui ſum auemus aliquid audire & diſcere.

Auens, Participium (Χαιρόβουλος.) Horat. 2. Serm. ſat. 4.

-non eſt mihi tempus auenti

Ponere ſigna nouis præceptis.

AVERNI, Vide AVERNVS.

AVERNVS, ſiue (Ἄορνος.) In plurali Auerna. Auernorum, n. gen. Lacus Campaniæ prope Baias: quem Plutoni dicatum opinabantur. Hinc ad inferos interoitus patere dicebatur. Vide Seruiũ in 2. Georg. Item in 3. Æneid.

Auernia ala. Virg. 5. Æneid. Id eſt, profunda.

Æſtus Auerni. Lucret. lib. 6.

Graue olens Auernus. Virg. 6. Æneid.

Lactes Auerni. Virgil. 4. Æneid.

Nigri ſilet ator Auerni. Id eſt Charon. Stat. 11. Thebaid.

Pallens Auernus. Seat. 5. Sylu. 1.

Peſtiferi limen Auerni. Claud. 2. de Raptu Proſerp.

Auerna ſonantia ſylua. Virgil. 4. Æneidos.

Hue vbi delatus Cumæam acceſſeris vrbem,

Diuinóſque lacus, & Auerna ſonantia ſyluis, &c. Vbi Seruius, Diuinos lacus, id eſt conſeratos, Auernum & Lucrinum. Et mox de Auerno ſolo loquens, sanè hic lacus (inquit) ſyluarum denſitate ſic ambiebatur antè, vt exhalans inde per anguſtas atque ſulphureæ odor grauiſſimus ſuperuolãtes aues ucciaret. Vnde & Auernus dictus eſt, quaſi ἄνευος. Quam rem Auguſtus Cæſar intelligens, deiectis ſyluis, ex peſtilentibus amœna reddidit loca. Hactenus Seruius.

Tartareus Auernus, Stat. 3. Thebaid.

Vacuus. Infers in quibus habitant defunctorum vmbræ tenues & ineorporeæ, proindeque lucem non occupantes. Claudian. 2. de Raptu Proſerpinæ.

Vmbroſus. Claud. 1. de Raptu Proſerp.

Auernus, adiectiuum (Ἀόρνιος.) Ouid. 10. Metamorphoſeos,

Hanc ſimul, & legem Rhodopeius accipit Orpheus,

Ne flectat retro ſua lumina, donec Auernas

Exierit valles. Auernas, Auernales.

Freta Auerna. Virgil. 2. Georg.

Tenebræ. Sil. lib. 15.

Degeneres tenebris animas damnauit auernis.

Valles Auernæ. Ouid. 10. Metam.

Auernalis, pen. prod. aliud adiectiuum (Αἰγίτειος.) vt, Aquæ Auernales. Horat. 5. Epod.

Auernales Nymphæ. Ouid. 5. Metam.

AVERRVNCO, auerruncas, auerruncare. (Ἀπωθέω.) Antiquum verbum ruſticum, quaſi runca vitium ſarmenta auertere & amputare, vel in vitibus, quod nimium fuererit, runca expurgare. Verbum apud Catonem frequentiſſimum extra compoſitionem.

Auerruncare (Ἀπωθέω.) Auertere & depellere, per metaphorã. Liu. 8. ab Vrbe. Placuit auerruncandæ deũm iræ, victimas cædi. Cato de Re ruſtica, cap. 141. Mars pater, te precor quæſoque vt calamitates intemperieſque prohibeſſis, defendas, auerruncéque. Cic. Att. lib. 9. Diis, inquis, auerruncetur. Inde ſit Auerruncaſſe pro eodem. Luc. 1. lib. 16. Di maluerint meliora, atque amẽtam auerruncaſſint tuam. Hæc ipſa verba ſunt apud Ciceronem in libris de Finib. Paeuuius, Puſum egu iſtam capite eladem auerruncaſſer ex Nonio.

Auerruncare dicium ab auerten. Ioſeſte Varrone.

Auerruncus deus (Ἀπωπόμενος.) qui mala auertrunearet, id eſt auerteret. Paeuuius apud Varronem lib. 6. de liog. Lat. Deus qui rebus meis præeſt Auerruncus. Itaque (inquit) ab eo precari ſolent vt pericula auertat. Gell. lib. 5. cap. 12. In iſtis autem diis 3 quos placati oportet, vti mala à nobis, vel à frugibus natis amouentur, Auerruncus quoque habetur, & Robigus.

Auerſio, Auerſor auerſaris, & Auerſor auerſoris, & Auerſus. Vide in AVERTO.

Auerta, auertæ, dicitur ex eo quòd auerſa ſit: eſt enim hypomaſcha lanuſiunt autem Auertæ loræ latiora quæ per terga equi togalis caeur runt ſub alis eius ſuccuſta. In I. Quoniam, in tractatu De curſu publico, Sella cum frænis, ferraginea libras: totidem auerta non tranſeat. Hæc Budæus ex interprete Græco. Aleatus Aeeurſio aeeedes, equorum pectorale eſſe putat, vt puſtilenam Plautus dixit, pro eo quod Gallis crepetia dicitur. Idem ſic ait, Sed quid ſi capitis ornamentum, quo habeatæ figuntur, intellectcrimus? ab auertendo, quòd equi per eam vertantur prout ipſorri viſum eſt.

Auerto, auertis, auerti, auerſum (Ἀποτρέπω.) auertere, Alieunde eonuertere. fue aliunde remouere. Cic. 5. Philip. Lepidos Antonii diadema Cæſari imponentie ſe auertit. Sic Oculus auertere, Ouid. 1. Metam. Et lib. 4. Vultum auertere.

Remouere oculos, & ſe eorum auertere. Cic. pro Cornelio Balbo, Fuiſſe iudeẽ ex illis equitibus Romanis, grauiſſimis viris, neminem quin remouerer oculos, & ſe totum auerteret.

Auertere ſe ab aliquo. Plaut. Milit. 14.

Ex oculis alicuius ſe auertere, & auferre. Virg. 4. Æneid.

Equos auertit in caſtra. Virg. 11. Æneid.

¶ Auerti ab impudicis dictis, pro Abſtinere, & defueſcere. Plaut. Amphit.

¶ Auertere inſtem à portis. Cæſar 6. bel. Gal.

Auertere Italia, pro Arcere ab, &c. Virg. 1. Æneid.

Ab vrbe. Cic. ad Brut. 5. 2. Et certè niſi is Antonium ab Vrbe auertiſſet. Id eſt prohibuiſſet.

Armis repellere, fugare, auertere aliquem. Cic. pro Cecin.

Auertere hoſtem à eeruicibus populi. Cic. ad Brutum 3. 15. Atque omne præſidium eſſet in puero, qui à eeruicibus noſtris auertiſſet Antonium.

Cæſum aliquem. Virg. 3. Æneid.

Conatus alicuius à Rep. Cic. 6. Philipp.

Falees laqueis. Cæſar 7. bel. Gal.

Furorem alicuius auertere à periculo Reipub. Cic. 4. Philipp.

Auertit hie eaſus vagi nam. Cæſar 5 bel. Gal.

Stirn auertere ſluuio. Sil. lib. 8.

Morbos. Horat. 2. epiſt. 1.

¶ Auertere rem à ſuſpicione. Liu. 2. bel. Maeed.

Opinionem populi à ſe adipiſcendi. Cic. pro Mur.

Orationem. Cic. 3. de Na. deorum, Equidem attuliſſe rationes mihi videor: ſed eas tu ita refelli, vt quum me interrogaturus eſſe videare, & ego me ad reſpondendum eõparaiem, repente auertas orationem, nec de reſpondendi loeum.

Peſtem ab Ægyptiis auertunt ibes. Cic. 1. de Nat. deor.

Stimulos exci amitis auertere. Virg. 3. Georg.

Auertere ſe à ſermone alicuius. Cic. ad Attil. 8. Qui ſi paſſus eſſet nos ſeeum, vt eõſueueramus, loqui, & non ſe totum euam ab ſermone noſtro auertiſſet, minus miſer, quàm fum, eſſem.

Se ab amicitia alicuius, Cæſar 1. bel. Ciuil. Ab amore. Cic. Att. lib. 9. Ipſe Pompeius ab iiomeris Cæſaris ineitatus, quòd neminem dignitate ſeum exæquari volebat, totum ſe ab eius amicitia auertera. Cic. Attic. lib. 9. 18. Meilius fugæ negligentiæque deformitas auertit ab amore.

Mentem alicuius à defenſione alicius. Cic. pro Sextio.

¶ Auertere ſe in mercatum. Id eſt, ab illeeebris auertere ſe, & ad meretatum ſeſe conferre. Plaut. Moſt. 8. -euge Philolaches

Parrat. &, iam homo in mercatum auertitur.

Regem in cogitationem belli. Liu. 6. bel. Maeedonici, Quum circaliane fere conſultationem d'ſceptatio omnis vertereut, Annibal nominanimi interrogatus ſententiam, in vniuerſi belli cogitationem regem, atque eos qui aderant, ſui ortatione auertit.

¶ Auertere aliquem vel ſe ſpem ab inſamia. Cic. ad Atticum, libro 16, Ego verò Auſtro grauas muras ago, qui me à tanta inſamia auertert.

Culpam in alterum, Id eſt transferre. Liu. 1. bel. Maeed. Excuſantes errorem adoleſcentiamque, & culpam omnem in fraudem Cartha ginenſium auertentes. Id eſt auertentes à ſe, & tranſferentes in Carthaginenſes.

¶ Auertere ab oculis hominum quod nolumus videri: & amandare procul. Cic. 2. de Nat. deor. Atque vt in adilicis architecti auertant ab oculis nariibuſque dominorum ea quæ proſtuentia neceſſario tetri effeot aliquid habitura: ſic natura res ſimiles procul amandaut à ſenſibus.

¶ Auertere animum ab aliquo. Id eſt ſe ab illo alienare. Cæſar 1. bel. Gal. Vt totus Galliæ annni à ſe auerterentur.

Animum ab aliquo, pro Non eogitare de illo. Cic. de Amicit. Tu velim à me animum parumper auertas, Latium loqui ipſum putes.

Animum ab aſſidua mœrore. Liu. 5. bel. Pun.

Cogitationem à miſeriis. Cic. Tuſculan. 6. 2.

Curas dictis. Virg. 5. Æneid.

Auertit id certamen animos omnium, & oculos. Liu. 8. bel. Punici, Quum omnium animos oculoſque id certamẽ auertuſſet, porta matutinæ aciei Plaut. Romanos aceepit.

Auertere oculos omnium in ſe. Liu. 2. ab Vrbe.

¶ Auertere in fugam Liu. 2. bel. Pun. In fugam auertertit elaſſem.

¶ Auertere rem aliquam, pro furari & rapere ad ſe. Cic. Sulpit. lib. 13. 19. Deinde quum fere conſiliat hæreditas in his rebus quas auertit Oppia, quæ, &c.

Mercem. Sumpere. Vlp. 1. Illud. 5. fid etſi. D. de tribut. act. Sed & ſi mereem pertæ paſſus eſt, aut eam auertit, aut viliores data opera diſtraxit, vel ſi ab emptoribus pretium non exegerit; dicendum erit teneri eum tributoria, ſi dolus interuenit.

Prædam. Liu. 1. ab Vrbe. Et Virgilius 10. Æneid. Item Auertere

præ-lam domum, Cæſar 3.bel.Ciuil.

Pecuniam publicam. Cic.3 Verr. Quibus probemus, iſtum in quæſtura pecuniam publicam Cn Carboni Conſuli daram auert-ſſe.

Hæredi tam. Cic. Cornſicio, lib. 12. 25. Ne patiare Erotes Turium Q. Turij libertum (vt adhuc fecit) hæreditatem Turianam auertere. Id eſt, auferre, eripere deiorare.

¶ Auertere fontem, flumen, aut iter. Cæſar, Omnia enim flumina atque omnes riuos qui ad mare pertinebant, Cæſar aut auerterat, aut magnis operibus obſtruxerat. Id eſt, alio deriuarat. Cic. 2. de Natura deorum. Nos flumina recentia dirigimus, auertimus.

Sanguinem vel ſanguinis profuſionem, Eſt ei ceo aliud iter date, & alio eum conuertere. Celſus lib. 2. cap. 21 ; Auertere profuſionem ſanguinis.

Materiæ loeus auertendus per eatapla ſimata. Celſ. lib. 5 cap. 27.

¶ Quod omen di auertant, Precauio eſt, ne id accidat quod imminere videtur. Cic. ad Brutum 10. 8, Velim drinceps meliora ſint : ſin a-liter fuerit (quod dij omen auertant) Reipub. viuem doleo. Item 11. Philipp. Quid Beſſum qui ſe Coſſulatu in Bruti locum petere profitetur? atque hoc quidem deteſtabile omen auertat Iupiter.

¶ Auertere ſenſus magicis artibus. Virg. eclog. 8.

Coniugis vt magicis ſanos auertere ſacris

Experiar ſenſus. Vbi Seruius, Auertere, A ſanitate mutare. aut Auertere aut. pro Conuertere, vt ſit mutatio præpoſitio.

Surda aure auerti. Id eſt, nolle audire. Stat. 2. Syl. 2.

Auerſus, Partiecipium, Quirrega oſtendit, vt aut Valla. cui opponitur Aduerſus. Cic. 2. de Orat.

Auerſa pars, pro Parte poſteriori. Plin. lib. 11. cap. 37, Canules homini ſemper à priore parte capitis, tum deinde ab auerſa.

Auerſum collum Ione attenuagit. Plin. lib. 18. cap. 47. Veruſtiora exemplaria leguni, In auerſum.

Auerſis pedibus pilas volutare. Plin. lib. 11. cap. 28 , Lucani é ſimo ingentes pilas auerſis pedibus volutant. Idem lib. 7. cap. 2, In qua ſylueſtres vsuum homines auerſis poſt crura plantis.

Auerſa à Sole cornibus. Plin. lib. 2. cap. 14. De Luna.

¶ In auerſa charta ſcribere. Martial. lib. 8. De Pecente,

Scribit in auerſa Pteens epigrammata charta:

Et dolet auerſo quòd facit illa deo. Hoc eſt, Tam multa ſcribit epigrammata, vt vranque paginà chartæ impleat : ſed repugnauite & non aſpirante Apolline itaque nihili faciendo.

¶ Auerſa pecunia publica. Cic. 3. Verr.

¶ Auerſus, pro Conuerſus. Galba Ciceroni, lib. 10. 30. Ne auerſos noſtros equites aggrederentur.

Auerſi à prælio. Cæſar 2. bel. Ciuil. Miliéſque auerſi à prælio, ad ſtudium audiendi & cognoſcendi ferunt.

A propoſito. Liu. 2. ab Vrbe, Nihil aliud ad eum nuntium à propoſito auerſus, quàm vt radiare efferri iubetet.

A vero. Cic. in Caiil. Hic quis poteſt eſſe, Quirites, tam auerſus à vero, tam præceps, eam mente captus, qui negee hæc omnia quæ videmus?

A ſus. Cic. Art. lib. 10, Nihil ego vidi eam abhorrentem, tam auerſum, tam auerſum à ſuis.

¶ Auerſus mercaturis, Qui mercaturá odit. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

¶ Auerſus à Muſis. Cic. pro Archia, Neque enim quiſquam eſt tam auerſus à Muſis, qui, &c.

Auerſus eorubernio. Columella, de Villico, libro 12. cap. 1, Nec auerſum conuiuehoſtem ſuo habeamus pro à cõtubernio. Hoc eſt, vagum & ambulatorem. Idem. lib. 1. cap. 1, Tum etiam ſit à venereis amoribus auerſus.

¶ Auerſus, Iratus. Virg. 4 Æneid. Talia dicentem iamdudum auerſa tueiur.

Amicos auerſos componere. Horat. 1. Serm. ſat. 5.

Auerſi dij à ſalute Pop. Rom. Cic. ad Bruium 16, Ego me diſſimilem non ex illimo iam omnes dros auerſos eſſe à ſalute Populi Romani, vt Octauius oraodin ſi pro ſalute cuiuſquam eius. Virg. Æneid. 12.

-vos ô mihi manet

Eſte buni, quoniam ſuperis auerſa voluntas.

Auerſus ἐναντίωσις Nomen ex participio. Contrarius. Quint lib. 7. cap. 2. Ne illuni ſpectant iudex, reliquorum defenſioni ſi auerſior.

Auerſiſſimus animus. Cic. ad Attic. lib. 1, Q. auerſiſſimo à me animo Patris fuit.

Auerſor, auerſaris, auerſatus ſum ἐναντιοῦμαι, ἐναντιόομαι, auerſari. Valla. Auerſor tibi, & auerſor te. De primo nihil eſt dubij: ſecũdum ſunni ſignificationem à geſtu, quoties ab aliqua re quam deteſtamur, vultum auertimus. Quint. lib. 11, Aſpectus enim eodem ſemper vertitur, quò geſtus, exceptis quæ damnare aut concedere, aut à nobis remouere oportebit, vt idem illud videamur vultu auerſari, manu repellere. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 4. Verr. Quærere incœpimus de Carpinatio, quiſnam eſſet is Verrut-us, qui tum tantæ pecuniæ rationem haberet, hæreret homo auerſari, iubere.

Auerſari aliquẽ, pro Deteſtari atque abominari, & à quo præ odio vultum auertimus. Lib. 8. ab Vrbe, Quod vbi audiuit co s. exemplo filium auerſatus, concionem elaſſico adiocari iuſſit.

Auerſari preces alicuius. Liu. 3. ab Vrbe, Sed alij adueríantur preces, aut vereundia aut metu.

Auerſari honorem, pro aſpernari. Omid io Faſtis.

Auerſabilis, & hoc auerſabile, Verbale, Quod amoes à oerſari debeat. Lucret. lib. 6,

Cur, quibus ineautum ſcelus auerſabile cuique eſt,

Non faeiunt, ſi flammas vi fulgura lulere

Pectore perfixo, documen mortalibus acre? Scelus auerſabile, id eſt horrendum, fugiendum. Vide Lambinum.

Auerſatio ἐναντίωσις Verbale. Quint. lib. 8. cap. 3. Ego certe mihi cernere videor eorum qui aderant, tacitam auerſationem, ac timidam vereeundiam.

Auerſor, auerſoris, Verbale ἐναντιωτὴς, vt, Auerſor peeoniæ. Cic. 7. Verr. 116, Verres ille verus prodítor Conſulis, tranſlator quæſturæ, auerſor pecuniæ publicæ.

Auerſio auerſionis, ab Auerto ἐκτροπὴ Ipſe auertédi actus. Quintil. lib. 9, Sed illa quoque vocatur Auerſio. Hinc auerſione emi dicitur quod vt eſt emitur : id quæ ſtatim præſcitur empticr quum emptor nec deliberandi nec probandi tempus poſtulauerit, neque ipſe venditor vitia ei præſtare cogitur, quia bonitatem eius aut virtutem in ſuo periculo ſuſcepit emptor & ad ſe auerit. Modeſt. Lofficij. de cõtrah empt. Res eas emptor empta, ſi non dolo venditoris factum ſit, ad periculum emptoris pertinebit, etiamſi res aſſignati non ſit. Vlp. in l. Si quis vina. & c. Si auerſione vinum venit, cuſtodia tantum præſtanda eſt. Ibidem, Vino quam ex auerſionem venditio finis cuſtodię eſt auehendi tempus. Sic auerſione loeare. Floréſ in l. Opus locat. Opus quod auerſione loeatum eſt donec apptoberur, periculo conductoris eſt. Vulgus Gallicè hoc dicit *se hacer en fraude*. Plaut. in Bacchid. act 4. ſc. 4. conducere auerſione dicit fiducia ſua conducere. Meæ fiducia (inquit) opus conduxi, & meo periculo rem gero. Hæc ex Budæo. Alij ab auderto faciuni auderſionem. Hotomanus conſectura nooáliena ab auerti deduci poſſe arbitratur, quaſi in hac conuentione omnia vna velut euerteruli euertantur.

Auerſor, aris, pen. corr. ἐκτρέπομαι. Deponeos. Idem quod Auerſor, hoc eſt Contemno vel Spemo. Boethius,

Heu, heu, quam ſurda miſeros auertitur aure. Id eſt Spernit, deſignatur.

A V F

AVFIDA aqua, Olim dicta fuit, quæ poſtea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teſte) clariſſima, frigoris ſalubritaſſque laude cæteris præſtãta. Oritur in vltimis montibus Pelignorum. Vide plura apud Plin. lib. 31. cap. 3.

Aufero, pen. corr. aufert, aſtulit, ablatum ἀφαιρῶ, ἀποφέρω, auferre, ex Ab & fero compoſitum, teſte Ciecrone in Oratore : ſignificat Tollere. Cic. 3. de Finib. Commentarios quoſdam, inquam Ariſtoteliceos, quos hic ſcebam eſſe, veni vt auferrem. Terent. Adelph. 2. 2.

-verum ego nunquam adeo aſtutus fui,

Quin quicquid poſſem, mallem auferre potius in præſentia.

Inter Tollere, & Auferre eſt diuerſitas. Tollere, eſt leuare & erigere : Auferre, leuatum tranſferre. Virg. 7. Æneidos,

Tollite cũctas, inquit, cœptoſque auferte labores. Turpil. Philopatro,

Simul eircunſpectas : vbi præter ſe oeminem vides eſſe tulit, auferr: ego clam confequor. Ex Nonio.

Quanti vellet, auferret. Cic. 6. Verr. Fore, vt quod quiſque vellet, ſiue eſſet venale, ſiue non eſſet, quanti vellet, auferret.

Auferre & abduere. Cic. pro Quinctio, Quod ibidem rectè cuſtodire poterunt, id ibidem cuſtodiunt : quod non poterunt, id auferre & abduere iiee bit.

Detrahere, auferre & tollere. Cic. in Orat. Detrahit præterea actionis dolorem, auferr humanum ſenſum actoris, tollit funditus veritatem & fidem.

Auferre ab iniuria ſtercus. Plaut. Aſin. 9.

Ab aſpectu. Lucan. lib. 9.

Auferri de conuiuio, vt ſolent aſoti. Cic. 2. de Finib.

E cunſpectu. Plin. lib. 31. cap. 2.

Vberibus ſugum, pro ab vberibus. Plin. lib. 8. cap. 55, Fœtus ventre exectos, vel vberibus abſectos.

Auferri inter manus Cic. 7. Verr. Itaque erat eximus eiuſmodi, vt a-lius ioter manus è conuiuio, tanquam é præſio auferretur, alius tanquam oceiſus relinqueretur. Id eſt, Aſportaretur aliorum manibus.

In ventrem abſtulit. Cic. 2. de Orat.

¶ Auferre pro furari & rapere. Plaut. Aulul. 10.

Quid tibi furtipui? 2. redde huc ſis. 3. Quid vis reddam? 2. rogitas? 3. Nihil equidem tibi abſtuli. 2. at illud quod abſtuleras, redo.

Terent. Eunuch. 4. 3.

-etiam hoc miſera ſuſpicere.

Aliquid domo abuenium abſtuliſſe.

Pecuniam de ærario. Cic. ad Attic. lib. 7. *

Auferre per vim & metum. Cic. lib. 2. ad Q. frat. 1, Cogebantur Sylani homines quæ per vim & metum abſtulerant, reddere.

Per iudicem, Eſt iudicis auhortatæ & ſentetæ à rem aſſequi. Vlp. lo 1 apud Celſum. 5. Quod ſi is Dde doli mali & metus exceptione.

Ex aliquo eriginta ninnas per ſallaciam. Teren. Phorm. 4. 9. Cic. 6. Verr. Ab hoc, abaei vaſa omnia, vt expoſita fuerant, abſtulit.

Aliquid domum ſuam. Cic. pro Sex. Roſcio. Multa palàm domũ ſuam auferebat, plura clam de medio remouebat.

¶ Auferre, Imperare. Terent. Adelph. 4. 8.

-ſine te exorem, mi pater. ai Inſanis? auferr.

Auferre opem, dies, &c. Cic. pro Quinct. In alcera ſpes eſſet ad talẽ tamen virum iudicem veniendi, vnde eõ plus opis auferret, quo minus attuliſſet grauit. Id eſt, reportaret. Ibidem, Quintius à Scapulis gaudos dies aufert : id eſt, impertit. Et Auteum, lib. 16. liberaliſſimum decretum abſtulimus. Hæc Budæus.

Ab aliquo id quod petimus. Plaut. Curcul.

Impertarum Plaut. Aulul. 23. Vt ſtue quod me oras, eſſetam tibi, impertarum ab eo auferam.

Litem. Plaut. Rud. 2.

Mali rei falſas qui impertani apud iudieem,

Iretum ille eam rem iudicatam iudicat:

Maiore mulcta mulctas, quàm litem auferunt.

Auferre iudicio. Cic. pro Quinc. Mihi ſiquid deberetur peteré, aque iudicio iam præben abſtuliſtem. Id eſt vendem. Ex Budæo.

¶ Auferpro Deſioe. Horat. 1. Serm. ſat. 7. -aufer

Me vultu terrerere.

¶ Academiam auferre. Cic. ad Atticum, lib. 13. Commotus tuis literis, quòd ad me Varrone ſcripſerat, totam Academiam ab hominibus nobiliſſimis abſtuli, vt ſtultiliae ad noſtrum ſodalem, & ex duobus libris eontuli in quatuor.

Æquitas multum auferr fraus impiori. Quint. lib. 12. Id eſt, nocet.

Amorem

Amorem ab aliquo. Cic. ad Atticum, lib. 15, Attice meæ velim me ita rectes, vt omnem culpam in te transferens, & ei tamen confirmes, me minime totum amotem ab ea mecum abstulisse. Legitur in emendatis eodicibus, Amorem eò meum attulisse.

Animam. Sil. lib. 15.

Animum auferre ad contemplationem. Plin. lib. 9. cap. 17.

Auferre. Plin. lib. 6. cap. 29. Vbi Nilus præcipitans se fragore auditu accolis aufert. Id est, fundos facit accolas.

Auriculam mordicus. Cic. ad Q. frat. lib. 3. Si cum Æternino Samnite Paridei anus comparatus videretur, auriculam forasse mordicus abstulisset.

Caput alicui. Liu. 8. bel. Pun.

Caullam aufer, non ego nunc nugas ago. Plaut. Aulul. 20.

Dies quindecim auferent hi ludi. Cic. a. Verr. Decem dies sunt antè ludos votiuos, quos Cn. Pompeius factûrus est: hi ludi, dies quindecim auferent, deinde continuò Romani consequentur. Ita propè 25. diebus interpositis, tum denique, &c. Id est, in ludis edēdis quindecim dies consumentur.

Dolorem. Tibul. 2. eleg. 6.

Dominium alicui. Vlpian. in l. Si quis ferum. D. de noxal. action.

Dubitationem. Hirt. de bello Alexandrino.

Equum calcaribus. Sil. lib. 10.

Falsidium. Plin. lib. 13. cap. 11.

Formam alicui eam nomine. Plaut. Amphit. 7. 4.

Fructum voluptatum auferre soluendo. Cic. de Amicitia.

Gloriam. Plin. lib. 15. cap. 1. Lucan. lib. 3.

Gloriam sempiternam secum. Cic. pro Milone. Non dubitaturum fortem virum quin quum suo periculo salutem Reipub. attulisset, ederet æquo animo legibus, fecum auferret gloriam sempiternam. Id est, asportaret secum in exilium.

Haud sic auferent. Terent. Andr. 3. 4.

Ni facient quæ illos æquum est, haud sic auferent.

Inultum aliquid, pro non puniri. Terent. Andr. 3. 5.

Iudæa auferre à Senatu per ignominiam turpitudinémque. Cic. 3. Verr. Verùm vobis dicam id quod intellexi, Iudices: homines scitote esse quosdam, quos tantum odium vestri ordinis teneat, vt hoc palam iam dictitent, se illum, quem senatus esse hominem improbissimum, hoc vno nomine absolui velle, vt ab Senatu iudicia per ignominiam turpitudinémque auferantur.

Iurgium auferas hinc si sapias. Plaut. Perf. 13.

Ius iniqtre æquæ auferre alicui. Cic. 2. Verr. Quod in vnaquaque re beneficio Senatus Populique Rom. iuris habui, id mihi tu. C. Verres eripuisti æquæ abstulisti.

Aufer ab hinc lacrymas barachtro, & cōpesce querelas. Lucre. lib. 3. Laudem ex aliqua re. Hoc est. Reportare. Cic. 3. Verr.

Lumbis frāgium. Plaut. Amphit. 4. Hodie lumbis frāgium hinc auferes. Plautino ioco fictum est Lumbis frāgium, veluti, Naufragium.

Mensam. Plaut. Amphit. 8. Tē dormitare aiebas, mensa ablata est, eubitum hinc abimus.

Merus. Virg. 12. Æneid.

Noctes. Ouid. 2. de Rem. amor.

Nomen auferre alijs, & fulgore claritatis tenebras obducere. Quintil. lib. 10.

Nugas. Plaut. Trucul. 8,

-quid agitur voluptas mea?

T. Non voluptas, aufer nugas: nihil ego nunc de istac re ago.

Obliuio illud abstulit. Sallust. An illa quæ paulo ante hoc bellum in Cn. Pompeium, victoriámque Syllanam inerepabatur, obliuio abstulit? Id est, penitus oblitus est.

Opes. Ouid. epist. 20.

Pecunia ex edicto. Cic. ad Att. lib. 6. 11. Illud quidem facebitur Scipius, me ius dicente, sibi omnem pecuniam ex edicto meo auferendi potestatem fuisse.

Pignora, est quod nunc dicimus Captionem bonorum. Cic. 3. de Orat. Hic quum homini & vehementi & diserto & in primis forti ad resistendum Philippo, quasi quasdam verborum faces admouisset, non tulit ille, & grauiter exasperatus, ignorabiliquæ ablatis, Crassum instituit coercere. Budæus.

Pollicitationes aufer. Terent. Phorm. 4. 6.

Præmium. Plaut. Pseud. 20.

2. De improbis viris auferri præmium & præsidium decet.

Respuo sum ab aliquo. Cic. 1. de Orat. Equidem hoc sæpe audiui, accessisse ad Crassum consuludi causa quendam rusticanum, qui quum Crassum seduxisset, atque ei dum rem vsuliset, respōdsumque ab eo verum magis quam ad suam rem accommodatum absulisset, vt eum tristem Galba vidit, &c.

Reliquias vitæ membris ex omnibus aufert. Lucil. lib. 6.

Se auferre. Plaut. Asin. 9. Auferte domum, ascende hinc. Terent. Phorm. 3. 3. Aufer te hinc. Virg. 4. Æneidos,

-fœque ex oculis auertit & aufert.

Somnum. Cels. lib. 1. cap. 9. Calor concoctionem prohibet, somnū aufert, &c.

Somnos auferre timor. Horat. 2. Carm. ode 16.

Spem. Cic. 3. Offic. Oris enim pulchritudo, reliqui corporis imitandi spem auferebat.

Spiritum alicui. Cic. 7. Verr. Quid dabis ne diu erucietur? ne faspius feriatur? ne cum sensu doloris aliquo aut cruciatu spiritus auferatur?

Studium. Horat. 3. Carm. ode 12.

Tacitū aliquid. Plaut. Asin. 2. 4. Suspendas potius me, quàm tacita hæc auferas. Id est, quàm taceam de hac re.

Transuersos. Plin. lib. 28. cap. 1. Dicēt erant omnium terum naturæ, inter eælum ac terram nascentium, restabantque quæ ex ipsa tellure sodiuntur, & non herbarum ac fruticum tractata remedia auferrent transuersos, ex ipsis animalibus quæ sanantur reperta maiore medicina.

Vitam. Ouid. epist. 20.

Voluntatem. Cic. 3. Verr. Vt alter dies amicis istius & defensoribus, non modò spem victoriæ, sed etiam voluntatem defensionis auferret.

¶ Abstulerunt me velut de spatio, Græcæ res immisitæ Romanis: non quia ipsas operæ pretium esset perseribere: sed quia, &c. Liuius 5. bel. Maced.

Nete auferant aliorum consilia. Cic. ad Curionem lib. 2. 6, Tēque hortor vt omnia gubernes & moderere prudentia tua: nec te auferant aliorum consilia. Id est, ne transuertāt rapiant. Budæus.

Medios auferrat in hostes. Id est, trruit. Sil. lib. 10. 15.

Ablatus, pen. prod. Patricipium. Valer. 6. Argonaut.

-nec ablatam sequitur, quæritve sororem.

Fœtus à ablatus vberibus. Plin. lib. 8. cap. 55.

AVPIDENA (Αὐπιδήνη) Ptolem. 2. o authore, vrbs Italiæ, Caracenorum, qui sub Ferentanis sunt, hodie dutat oppidum.

AVPIDENATES, Populi quorum Plin. inter Samnites meminit, libro 3. cap. 12.

AVPIDIVS, Cognomcuto Lurco, qui primus pauones saginare aggressus est, ex eo quæstu reditum fexagenorum sestertiorum percipiens. Author Plin. lib. 10. cap. 20. ¶ Aufidius Bassus, nobilis historicus fuit Quintiliani ætate, qui de rebus Germanicis historiam conscripsit.

Aufidius, Virtj nomen proprium apud Horatium, qui mella Falerno vino misceri solebat. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Aufidius forti miscebat mella Falerno.

AVFIDV S, penult. corrept. (Αὐφίδος) Apuliæ fluuius, quem cruentum ex Cannēsi Romanorum clade aliquandiu fuisse Florus scribit. Vide & Strabonem lib. 6. In Hirpinis ortus inquis, Canusium vrbem præterfluit. Author Plin. Vulgo nunc dicitur Lofanto.

Acer Aufidus. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Anhelans. Sil. lib. 8.

Longè fonans. Horat. 4. Carm. ode 9.

Taurisormis. Id est, habens formam tauri. Horat. 4. Carm. ode 14.

Acron & Porphyr. Omnia flumina taurino vultu & cornibus pinguntur propter impetus & magnitus aquatum. vt.

Cornige Hesperidum fluuius regnator aquarum.

Violens. Horat. 3. Carm. ode 30.

AVFINATES, Populi in quarta regione Italiæ, quorum Plinius inter Vestinos meminit lib. 3. cap. 12.

Aufugio, aufugis, pen. corr. aufugi, pen. prod. aufugitum, penult. corr. (φεύγω) aufugere, ex Ab, & Fugio compositum, idem significat quod simpler fugere. Terent. Hec. 3. 4. -denique hercle aufugerim Potius, quàm redeam, eo mihi redeundum est. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. Præterea Æsopi Tragœdi nostri familiaris, Licinius struus ti bi notus aufugit.

Aufugere aspectum alicuius. Cic. 2. de Nat. deorum,

Andromeda aufugiens aspectum mœsta parentis.

Assiduas blanditias. Propert. 1. eleg. 9.

Aufugere ex loco aliquo. Liu. 6. ab Vrbe, Iam aliquautum spatij ex eo loco vbi pugnatum est, aufugerat.

Aufugit aqua. Plaut. Aulul. 5, Tum aquam aufugisse dicito, si quis petet.

AVGA (αὐγὴ) Telephi soror. quam Euripides dicit ab Alæo patre (quā ab Hercule corrupta deprehendcretur) in vtna quadam cum Telepho filio impositam, & in mari demersam essesse Palladis prouidentia vtnam ad Cayci ostia transmissam euasisse. Verba sunt Strabonis libro 13.

AVGEÆ (αὐγέαι) Populi sunt inter Massagetas, apud Stephanum.

AVGA, siue Augea (αὐγὴ) mater Telephi, filij Herculis. Scribit Diodorus lib. 5, hanc à patre Alæo cuidam nauclero vt mergeretur datam, quòd non crederet ab Hercule compressam: quæ quum ducereturad mare, in itinere Telephum peperit, & inter virgulta abdirum reliquit: quem postea pōdores inuenirunt. Corycho regi tradidere, qui illum Telephum, eo quòd à cerua nutritus fuerat, vocauit. Ipsa verò Augeia Cariam abducta à mercatoribus, quibus illam nauclerus demergere noleus, dono dederat, & regi Teuthrani donata est, qui quum postea Telephus quæsisset, vxorisque ad Teuthranem in Mysiam ab eo est honorisse excepius. Vide Diodorum lib. 4.

Augea, Demetrij liberta, fuit potius Pompeij, inter præpotentes libertas enumeratur à Plinio lib. 35. cap. 18.

AVGEAS (αὐγέας) Athenaensis comicus fuit, vt est author Athenæus.

¶ Fuit & Augeas Eleorum rex, quem Hercules sustulit. Vide AVGIAS.

AVGEO, auges, auxi, auctum (αὔξω, ἀφέλω, ἀποφέρω) augere, Notæ significationis, Manus faeere.

Augere & amplificare. Cic. 1. de Finib. Omnia autem priuatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem, vt postea vaiarum voluptas distinguique possit: augeri, amplificariue non possit.

Augere fœdas ad quantitatem. Ampliare ad pretium. 1. non intelligitur. 5. Dist. D. de iure fisc.

Per gradus augere. Quint. lib. 2. cap. 4. Nam & genera sunt tria, Sæcri, publici, priuati iuris. Quæ diuiso ad laudem magis spectat, siquis eam per gradus augeat, quòd lex, quòd publica, quòd in religionem deūm comparata sit.

Animum inimicorū augere. Plaut. Asin. 7. Sic Cic. ad Att. lib. 10. 20. 5. Animos augere. Assumere animum & fiduciam. Stat. 10. Thebaid. Aliquem augere, pro Opibus auctum reddere, apud Tacitum legitur.

Augere, atque honestare aliquem. Cic. 2. Offic.

Augere & ornare aliquem. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 17, Semper te non modo tuendum mihi, sed etiam augēdum atque ornandum putaui. Et. 1. de Orat.

Auxilia augere. Plaut. Ciftel.

Seruare vestros socios veteres & nouos,

Augere auxilia vestris vidtis legionibus.

Aliquid ad infinitum. Plin.lib.20.cap.21.
Articulos auxerat macies. Quid. 8. Metam. de Fame dea,
Auxerat articulos macies, genuúmque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubere tali. Id eſt, maiores & eminentiores fecerat.
Beneficium magnum magno cumulo augere. Cic. Silio, 13, 63, Magnum beneficium tum magno cumulo auxeris.
Benevolentiam auxit conſuetudo. Cic. de Amicitia.
Ciuitatem augere procreatione liberorum. Plaut. Perſ. 5.
Cognomento augeri. Tacitus lib. 12, Agrippina cognomẽto Auguſtæ augetur.
Commodis augere. Cic. 11. Philip. Eos non tueri ſolùm, ſed etiam augere commodis debeo.
Culpam ſuam augere. Plin. Iunior in epiſt.
Augetur remis curſus cuntis aquæ. Id eſt, citatior fit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.
Dignitatem augere & nomen alicuius. Cic. ad Brutum, lib. 11. 6, Illud ibi perſuadeas velim, me omnia quæ ad tuam dignitatem attingendam pertinebunt, quæ eſt per ſe amplißima, ſummo ſemper ſtudio ſuſceptum.
Diuitias aliquem. Cic. de Lege Agraria contra Rullum.
Dona precibus. Id eſt, vltra oblatum munus etiam ſupplicare. Ouid. 3 epiſt.
Exercitationes animi. Cic. 1. Offic.
Facta alicuius. Tibul. 1. eleg. 7.
Fortuis aliquid. Plin. libro 22. cap. 2, Interim fortius augeuntur auctoritas.
Gratiam. Plin. lib. 11. cap. 42, Agrigenti maxima, eam augente gratiam ſumo qualis in ipſa vrbe conficitur.
Gratulatione populi dies me auxit. Cic. 14. Philipp. Vt idem dies non modò me iniquiſſima inuidia liberet, ſed eriã celeberrima pop. Rom. gratulatione auxerit.
Augere hæreditatem, gregem, & pecorum partus. I. Sed & ſi. in fin. D. de petit hæred.
Honore augere. Cic. de Aruſp. Reſp.
Induſtriam alicuius augere. Terent. in prologo Adelph.
Inuidiam. Tacit. lib. 1.
Iracundiam alterius. Terent. Adelph. 1. 2.
Lætitia augeri. Cic. 2. de Finib.
Largitione augere. Tacit. lib. 13.
Liberalitate quempiam. Tacit. lib. 3.
Linguam Latinam. Cic. de Iaro.
Linguam copia verborum. Cic. 2. Acad.
Memoriam immortalem poſteritatis. Cic.
Moleſtiam. Cic. pro Flacco, Mihi, inquit gloriam Pompeij, imò tu auges moleſtiam.

Munifi. c augere. In MVNVS.

Munus verbis. Cic. 2. Offic. Neque verò verbis augeri ſuum munus, ſuoue ſorte fungitur, ſed etiam extenuat. Hic augere & extenuare oppoſuit.
Largiaram muneris augere. Cic. de Claris Orat. Vt impendiis etiam augere poſſimus largiarem tui muneris.
Cumulatus aliquod munus. Cic. in Orat.
Nominibus imperatoris aliquem. Tacit. lib. 7, Tiberium Neronem & Clodium Drusum priuignos imperatoris nominibus auxit.
Numerum. Plaut. Amphit. 4. Lu. de Hercule.
Numerum duorum aliarbus. Virgil. 7. Æneid.
Opes. Cic. de Amic.
Opes per ſcelus. Ouid. 2. Faſt.
Opinionem. Cæſar 3 bel. Gal. Timoriſque opinionem quibuſcunque poterat rebus aug. bat.
Pecorum partus. Vide ſupra Augere hæreditatem, &c.
Peculium. Plaut. Moſell. act 5.
Preuia retium commentis. Plin. lib. 13. cap. 19.
Religione merces. Plin. lib. 12. cap. 14.
Rem. Horat. 1. epiſt. 7. Cic. 5. Offic.
In augenda re feſtinare & obrui. Horat. 1. epiſt. 17.
Rem augere laudando, & Vituperando rurſus affligere, contraria. Cic. de Claris Oratoribus.
Rempublicam & imperium. Cic. pro Sext. Roſcio.
Robur florentibus auximus annis. Sil. 16. Verba ſunt Scipionis.
Scientia aliquem. Cic. 1. Offic.
Spem. Cæſar 2. bel. Ciuil.
Spiritu exſtoli augeri. Cic. de Aruſp. reſponſ.
Suſpicionem rei alicuius. Cic. 6. Verr. Eius ipſius cupiditatis cuius infimularetur, ſuſpicionem augeret.
Terram imbribus dietur aer. Cic. 2. de Nat. deor.
Terrorem. Cæſar 3. bel. Ciuil.
Veſtigalia belli, Cæſar 1. bel. Ciuil.
Vias fortunæ augere, Augere vias, ratione ſique excogitare ad diuitias opeſque acquirendas, Propert. 3. eleg. 7.
Vires augentur. Ouid. 9. Metam.
Vires auxit fortuna nocendi. Stat. 6. Thebaid.

Augeſco, augeſcis, *αὐξάνω* augeſcere, idem quod paſſiuum Augeri, niſi quòd vim quandam habet paulò maiorem, & magis efficacem. Terent. Heaut. 2. 3,
Nam mihi quidem quotidie augeſcit magis
De filio ægritudo. Cic. 2. de Nat. deor. Ea temperatione caloris & orti & augeſcere.
Augeſcere incrementis. Liu. 7. belli Pun. Aſdrubal quem hoſtium res tacitis augeſcere incrementis cernerer, ſuas. &c.
Augeſcunt & pubeſcunt animantes. Cic. 2. de Nat. deor. In Lunæ quoque curſu eſt & bruma quædam & ſolſtitij ſimilitudo, multaque ab ea manant & fluunt, quibus & animantes alantur, augeſcánique & pubeſcant, matutinatemque affequantur, quæ oriuntur è terra.
Augeſcunt corpora, vuæ, & ſimilia: pro, creſcunt & maiora ſiunt. Plin. lib. 11. cap. 14. Cic. de Senect. Itaque incunte Vere in his quæ relicta ſunt exiſtit tanquam ad articulos ſarmentorum ea quæ gemma dicitur: à qua oriens vua ſeſe oſtendit, quæ & ſucco terræ, & calore Solis augeſcens, primò eſt peracerba guſtatu, deinde maturata dulceſcit.
Augeſcunt aliæ genres, aliæ minuuntur. Lucret. lib. 2.
Augiſco, augiſcas, idem quod Augeſcere. Auctor Auctiquum. Ennius Andromacha, Quid ſit fedtuo? labeſne an numeros augiſcas ſuos? Nonius.
Augens, augentis, Participium (*αὐξῶν.*) Cic. de Latoj. 1, Quia perinet ad mores quod ſæpe illi vocant, nos eam partem philoſophiæ de moribus appellare ſolemus: ſed de ea re augentem linguam Latinam nominare moralem.
Muſæ augentes omnia. Claudian. 4. Panig.
Quorum (ſi qua fides) augentibus omnia Muſis)
Imperus exceſſit Zephyros, cádóque pruinas. Id eſt ſi poetis credendum eſt, qui veris ſi mper al oquid addere conſueuerunt.
Augentius (*αὐξηθεὶς*) Participium, ſiue nomen ex participio. Tacit. lib. 2, Augendæ dominationi certatur.
Ad augendas fruges morigera. Lucret. 5. de Luna.
Auctus, participium (*αὐξηθεὶς*) vt, Aucta numero acies. Liu. 8. ab Vrbe.
Pecunia aucta. Cic. pro Cluen.
Animus auctus. Tacit. lib. 18, Tiuus aucto animo ad patrem peruectus.
Auxilio. Tacit. lib. 4.
Beneficio. Cic. ad Brutum 1. 3, Clodius auctus Antonij beneficio eſt, eius ipſius beneficij magna pars à te eſt.
Damno Terent. Heaut. 4. 1.
Diuitiis & honoribus. Ouid. 1. Triſt. 9.
Filia. Tacit. in vita Iulij Agric. Cic. Attic. lib. 1. 1, Auctus filiolo.
Fortunæ auctæ & exaggeratæ. Cic. 4. in Catilinam. Cogitate quantis laboribus fundatum imperium, quanta virtute ſtabilitam libertatem, quanta deorum benignitate auctas exaggeratáſque fortunas vita nox pene delerit.
Honoribus. Cic. 3. de Nat. deor.
Labore aucta pabula grandeſcunt. Lucret. lib. 2.
Lætitia. Cic. 2. de Finib.
Libertis aucta domus. Seneca in OEdipo, 10. Tacit. libro 3, Auctus libens.
Creuit mora & aucta eſt. Id eſt, in longum producta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Omine auctus. Tacit. lib. 1.
Pecunia. Tacit. lib. 11.
Præda. Cic. 7. Verr.
Societate. Tacit. lib. 20. Ciuili ſocietate Agrippinenſium auctus.
Spolijs. Cic. pro Sext. Roſcio, Verumtenam vt ſpolijs Sex. Ruſcij hoc iudicio ornati auctíque diſcedant.
In fallum auctæ. Tacit. lib. 33, Modica de moribus adulefcentis, neque in falſum aucta, tacuit.
Auctus (*αὐξητὸς*) Nomen ex participio. Plaut. Capt. 13, Ægritudo auctus eſt in animo.
Reſortunique auctior. Liu. 24. ab Vrbe.
Auctior adeò to fulgebat fidere mundus. Claud. 2. in Ruffinum.
Auctior animi vis. Lucret. lib. 3.
Auctus, huius auctus (*αὐξητὸς*) Verbale. Liu. 42. ab Vrbe, Cuius rei præmium ſit in ciuitate, eam maximè ſemper auctibus creſcere. Plin. lib. 44. cap. 13, Auctu immenſo aquarum.
Auberis auctus, per peripbrafin pro arbore. Lucret. lib. 6.
Auctus dierum. Plin. lib. 2. cap. 19.
Auctus infinitus corporis. Lucret. lib. 2.
Hilatem grandeſcere ad auctum. Lucret. 2.
Auctum, vocabatur ſi tatium circi quod ſuper definitum modum victoriæ adiungitur. Feſtus.
Auctio (*ἀναπόφορα*) Verbale, eſt (vt ait Valla lib. 4.) Venditio quædã in publ co ac celebri loco. Plaut. Menæch. 3. 4, Vis conclamatis auctionem fore quidem? MENÆCHMVS. Ne ſeſtrimi Auctio fiet.
Auctio, inquit Nonius, dicitur venditio, quaſi quòd & crementem augeat, & vendentem. Plaut. Curculi. Auctionem facio paratiſſeam.
Auctio haſtæ. Suetius in Cæſare. cap. 10.
Hæreditaria auctio. Cic. pro Cecina.
Regia. Plin. lib. 29. cap. 4.
Auctionem facere. Plaut. Menæch. 3. 4, Auctionem hic faciam, & vendam quicquid eſt mihi. Cicer. 6. Verr. Quærendum eſt credo, Heuæ iſte num ex alienum habuerit? num auctionem fecerit?
Factum ſit auctionem, proſcribere. Cic. pro Quintio.
Proponere auctionem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Vendere auctionem, eſt præconis. Cic. pro Quintio, Negat ſe alia ratione factum. quod promiſiſſet non plus ſua ferre, quàm ſi quum auctionem venderet, dominus iſſu quippiam promiſiſſet.
Videre. Cic. Attic. lib. 4. Idibus enim auctionem Lauriui video.
Bona alicuius conſtituta auctione vendere. Cic. pro Sext. Roſc. Idem pro Cecin. Quum eſſet hæc auctio hæreditaria conſtituta.
Auctionor, penult. product. auctionaris (*ἀυξάνω, ἀυξομαι, ἀυξῶ*) auctionari, ſignonens. Publicè & feré ſub haſta vendere, non eaque ad eſum ſpectant, ſed ea quæ ad ſupellectilem, atque ad alios vſus: nec feré niſi quæ penes alum in vſu fuerunt. Hæc Valla libro 4. Vulgò *vendre à l'encant*: quaſi Sub haſta vendere, antiquo illo Romanorum more. Cicero pro Quintio, Neuius homuncio multis verbis detereret auctionem. Ibidem 12, Aui ſe auctionarium eſſe an Gallia.
Auctionarius, adiectiuum (*ἀξιωματικὸν.*) vt, Auctionaria atria, in quibus auctio ſiebat. Cic. de Lege Agraria, 4, Vt in atriis auctionariis potius quàm in tribus aut in compitis auctionẽtur. Vide Atria Licinia, in ATRIVM.
Auctionariæ tabulæ. Cic. in Catilin. Meo beneficio tabulæ nouæ proferuntur, verùm auctionariæ. Romæ verò circum forum, tabernas argentariorum fuiſſe tatis conſtat. Ad has argentariorum tabernas, auctiones fieri in foro ſolebant, vt cui quæque res addicta eſſet,

cta effet, ei argentat ns expensam pecuniam in tabulis referret. Vt
oftendit Cic. pro Cæcina. Pecuntam (inquit) argentario promisit E-
butius. Et paulo pôst, Se autem habere argentarias tabulas, in quibus
sibi expensa pecunia lata fit, acceptaque relata. Quintil. lib. 11. capit. 3.
Et fimilian in hoc funt aduti, qui auctione dimissa, quid cuique ven-
diderint, tellibus argentariorum tabulis redidcrunt. Quod præfti-
tiff. Hortenfium dicunt. Hoc autem Seneca in prologo Declamatio-
num commemorat his verbis. Hortenfius à Siffenna prouocatus in
auctione perfidii dicem sestertium, & amplius, & gratia, & empiores,
ordine fuo recenfuit argentarius recognofcentibus, ita vt in nullo fal
lereturr. Vlpianus in l. Si fi vilendis. D. De p. tione hæreditatis, item
videndum fi poft. flor hæreditatis, vendiderit per argentarium facta,
pecuniam apod eum perdiderintan petrimone lig ceiulatis rencatur, qui
nihil hab.t nec confequi poteft. Sed Labeo putat eum teneriquia fuo
periculo male argentario credidit. Ad eafdem tabernas tabulæ ftge-
bantur, in quibus quarum rerû ánctio futura eflet, perfcriptum erat.
quæ tabulæ, auctionarizdicebantur: vt in Ciceronis in Caril. exem-
plo. Hinc tabula Valeria in epiftola ad Terentiam, id eft, Valerij ar-
gentarij. Ad eam tabernam bonæ Ciceronis auctionem vendebantur.
Nam ad ne(inquit) P. Valerius homo petoffic ufus ferpfit, id quod
ego maximo cum fletu legi, quem ad modum à Veftia ad tabulam Va-
leriam ducta eflet. Et in epift. ad Attic. lib. 12. vbi de Scapulanis hor-
tis loquitur, quos emere cogitabat, vt in eis fanum defundere Tullio-
læ adificaret: De hortis (inquit) Scapulanis hæc videtur effe poffe, vt
præconi fubcitiatur. id nifi fit, excludemur. fin ad tabulam venimus,
vincemus facultatem Othonis noftra copulatæ. Et libro infequêti,
Quid vis? inquam. At ego ad tabulam. vt fi rectè poffem, Scapulanos
hortos. Id eft, Properabam ad tabulam. ad quam Scapulanorum hor-
torum auctio fuit. Et in pro Cæcina, Ebutio negotium datur.
adeft ad tabulam; lectetur Ebutius. Deterrentur empteres multi, par-
tim grauia Cæcinnæ, partim etiam prætio. fundus addicitur Ebutio.
pecuniam argentario promittit Ebutius.

Auctionans. pen. prod. Participium { δημοπρατούμενος }. Cic. de Lege Agra-
ria. Hunc ante oculos vobis Rullum in Ponto, inter vestra atque ho
ftium caftra, hafta pofita, cum fuis formoffis finitoribus auctio-
nantem.

Auctio, auctus { ἀύξησις } auctare, Frequentatiuum. Plaut. Amph. 3.
Bonóque atque amplo auctare perpetuo lucro.
Auctare & alere. Lucret. lib. 1. Vnde omnes natura creet res, auctet
alatque.
Auctare aliquem ope. Catull. 65.

Auctio, auctitas, pen. corr. { αὐξητικὸς } auctitare, ab Auctio. 15. Auctitare
pecunias fenore apud Tacitum.

Auctoritas { αὐθεντία } Quod ecbant antiqui quod fuper menfuram
vel pondus inftum adiiciebatur, vt cumulus vocatur in modio. Hæc
Feftus. Plaut. Merc 8,
Tanti quanti poleit, vin' tanì emi illam ? e. auctarium
Addicito vel mille nummûm plus quàm poffet.

Auctor, auctoris { αὐξητὴς } Verbales.
Auctor rerum. apud Salluftium, pro rerum adminiftratore geito-
réque, vt Imperator qui bella gerit. Altter Tacitus, qui auctorem re-
rum, hiftoriæ fcriptorem vocat. Nam ita fcribit. Matrê Antoniam,
non apud auctores rerum, nô diurna actorum fcriptura reperio vllo
infignis officio fun ctam. Lonio Salluft. 8, Ac mihi quidem, tametsi
haud quaquam par gloria fequatur fcriptorem & auctoré rerum &c.
Nam Imperatorum maiorem effe glottam intelligit, quàm hiftoriæ
fcriptorum. Turnebus. Huius fæminium eft Auctrix, teffe Se-
uio lib. 12. Æneîdi vi, Auctor diuinarum, auctrix patrimonij. Sic Pri-
fcianus lib. 5. Vide AVTHOR.

Auctor, communis generis apud antiquos. Feftus.
Auctoratus, pen. prod. { ὁμολογούμενος } Id eft vt feruus aut gladiator aucto-
re vendirus. Auctoratus (at Acron) Addictus, condemnatus. Qui
fe vendunt ludo. Auctorati dicuntur. Auctoratio enim dicitur vendi-
tio gladiatorû. Hactenus ille. Vide Authoratus, in AVTHOR. Horat.
2. Serm. fatyr. 7.

Auctor ametum, Auctoro, & Auctorati milites, Vide in AVTHOR.

Auctilis, penult. corr. adiectiuum { αὐξητικὸς }. vt, Motus auctilis, In-
crementum corporis quotidiana humorum acceffione. Lucret.
libro 2.
Nec porrò rerum genitales, auctiliíque
Motus perpetuò poffunt feruare creata.

Augmen, augminis, n. g. { αὔξησις } Idem quod Auctus fubftantiuum. Lu-
cret. lib. 3. Perfectum corporis augmen.
Augmine donare, pro Augere. Lucret. lib. 2.

Augmentio, augmentas. augmentare, Idem quod augere. Firmicus lib.
5. cap. 6. Vt thefaurus fuos augmentent, femper in præfus verfa-
buntur.

AVGEO, fine Augea, pen. prod. { αὐγέω Stephano } Nomen eft duarum
verbum quarum altera in Boeotiæ 18. cuius in Catalogo nauis me-
minit Homerus. Altera in Laconia.

AVGEAS { αὐγὴς } Solis nomine, ex autem ipfa Phorbantis filius ex Hyc-
mine Nelei, feu (vt alij) Nyctei, aut Epochi filius, ex cuius oculis
tanto radios tanquam folares micuiffe. Hic ignue quum Hercules fla-
bu um illud pacta mercede collecaffet, ftque purgaffet, de mercede
tergum offus eft. Quapropter Phyleus Augiæ filius arbiter aftum-
pius, fecundum Herculem pronuntiat. quod paier agrè ferens illum
exercitio fuæ Dulychium venit. Hæc ex commentariis in Homerum. Sunt qui fabulam fic narrée, Augias Epirorum fuit filiedæfium
rex fuit, qui cû Heleo regè Vbiorum bello geffit. multa etiam armen-
ta habuit, quorum fabula quû multo ftercore eflent plena, ad ea va-
cuanda Herculem miffit Eurytheus. Seneca in Hercule furente, 4.

Nec ad omne clarum facinus audaces manus
Seabuli fugauit turpis Augiæ labor.

Augificare, Augificentium. Vide AVGEO.

AVGILE AE { αὐγίλαι } Africæ funt populi, qui nullos deos putauerunt
præter defunctorum manes, à quibus refponfa petere folebant, fe-

pulcris incubantes, vt Mela aliique prodiderunt.

Augiles { αὐγίλαι } Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Augites non multis alia
videtur effe quàm quæ Callais.

Augur, augaris, penult. corr. com. gen. { οἰωνοσκόπος, οἰωνιστὴς } Qui
ex auium garritu futura prædicit. Feftus, Augur ab auibus, gerendo-
que dictus: quia per eum auium geftus edicitur. fiue ab auium garri-
tu, vnde & Augurium. Seruius, Solebant Augures dum diuinabant,
tas agere: primum defignabant liuo fpatia, & ea nomina dabant,
vt prima pars dicereur Antica, poftertor Poftica, item dextra & fini-
ftra, atque ita fecundum hæc fpatia diuinabant. Cic. 13. Philipp. Au-
gur Iouis interpres, & internuntius.
In auibus erant tria diuinationis genera: nam alix quidem vo-
lucs, alix cantu futura prædicebât: & illæ quidem præpetes, hæ obfci-
nes dicebantur. erat & tertium genus exillarum guftatus, quum pul-
lis gallinaceis è caura deprompeus efca porrigebatur. vt tripudium
ſolifimum inde eflet, pernicioſique portendebatur, ſi cibum non ca-
perent. De quibus videto multa exempla apud Valerium Max. Cic.
ad A. Ceeinnam, lib. 6. Non igitur ex aliis volatu, nec ex cantu fi-
nitio oftenia, vt in noftra difciplina eft: nec ex tripudiis ſolifimus,
aut ſominis tibi auguror.
Apollo Augur. Horat. 1. Carm. ode 2.
Phœbeius augur, pro Amphiarao. Stat. 6. Thebaid.
Aquæ augur cornix. Horat. 3. Carm. ode 17.
Augur publicus prædicit. Cic. ad Cecin. lib. 6.6. Quo in bello
nihil aduerſi accidit non prædicente me. Quare quum vt augures &
aſtrologi ſolent; ego quoque augur publicus ex meis ſuperioribus
prædictis conſtitui apud te authoritate auguri & diuinationis meæ,
debebit habere fidem noſtra prædictio.
Veri prouidus augur. Ouid. 15. Metam.
Augures obſeruant. In OBSERVO.
Augures auſpicus præfunt. Cicero 1. de Natura deor. Et pro Do-
mo ſua.

Auguralis, & hoc augurale, pen. prod. { οἰωνοσκοπικὸς, οἰωνιστικὸς } Quod
ad Augures pertinet. vt, Auguralis cœna: quæ & Adicialis dicitur.
Varro 3. de Re ruſt. cap. 6. Primus hos Q. Hortenſius auguralì cœna
poſuiſſe dicitur. Cic. ad Gallum, lib. 7. 23. In eas quum incidiſſem in
cœna auguràli apud Lentulum.
Auguralis libri. Cic. de Diuinat.
Auguralia inſignia. Luuio ab Vrbe.
Porta auguralis. Tacitus lib. 2.

Augurale { οἰωνοσκοπικὸν, οἰωνιστικὸν } Inſigne Augurum, pro lituo accipi arbitror. Se-
neca de Tranquill. vitæ, cap. 11. Quæ dignitas, cuius non præterea,
& augurale, &c.
Vir Auguralis, vt vir Conſularis Cic. de Claris Orat.

Augurium { οἰωνισμὸς, οἰωνοσκοπία } Ipſa diuinatio. Virgil. 4. Æneid. ma-
gnóque futurum Augurio mouſtrum. Vbi Seruius, Augurium di-
ctum, quaſi Augerium: quod auet gerunt. Plin. lib. 7. cap. 56. Augurta
ex auibus inuenit Cæc, à quo Cæna appellata. adiecit ex cæteris ani-
malibus Orpheus.
Auguria Romana Cicero dicit enacta eſſe, quòd augurarentur è
pullis in cauea ante fame enectis, & quòd ex oſſa cadere a liquid o-
pus eret, vt tripudium ſolifimum fieret: contrà libero vtebatur au-
gurio Deiotarus, quibierè volantes aues aperto cælo, non clauſis
caueæ ſpectabat.
Augurium & Auſpicium diſcernuntur: quòd ſit auſpicium a-
uium inſpectio, & quæ ex volatu auium ſignificetur, & vocibus: Au-
gurium autem, rerum omnium conieCturas prudenter ac diligenter
ampleCtitur. Hæc Nonius.
Augurium, pro oraculo. Virg. 3. Æneidos,
Da pater augurium, atque animis illabere noſtris. Seruius.
Augurium in piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 16.
Augurium quoddam futurorum in membris inhærer. Cicero 1.
Tuſculan.
Augurium & diuinatio mea. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6.
Authoritas augurio continetur. Cicero de Auſp. Ego veró pri-
mum habeo authores maiores noſtros, qui ſtatas ſolennéque cære-
monias, Pontificatus: rerum bene gerendarum authoritates. Augu-
rio: fatorum veteres prædictiones, Apollinis Vatum libris: poe-
tarorum explanationes, Herrufcorum diſciplina contineri pu-
tauerunt.
Augurium ſaluris. Cic. 1. de Diuinat. P. Claudius Augur Conſuli
nuntiauit, additadito ſalutis augurio, bellum domeſticum, triſte, ad
tubulentum fore.
Fatale Claudian. lib. 2. de Raptu Proſerp.
Inane. Valer. 6. Argonaut.
Magnum. Virg. 5. Æneidis 3,
Hinc oculis ſubitò obiecitur, magnóque futurum
Augurio mouſtrum, docuit poſt exitus ingens.
Triſte. Virg. 4. Æneid.
Accipere augurium. Valer. 1. Argon.
Agere. Cic. 3. Offi. Quum in arce augurium Augures acturi eſſent,
iuſſitque eum T. Clodium Centimalum, qui &. Varr. lib. 5. De ling.
Latin. Augures (inquit) agere augurium dicuntur, quum in eo plura
dicant, quàm faciant.
Conſtituere apud aliquem authoritatem ſui auguri). Cicero Ce-
cinnæ, lib. 6. 6.
Dare augurium. Virg. 2. Æneid.
Augurta aut oblatiua ſunt: quæ non poſcuntur: aut impetratiua,
quæ optata tenuunt. Hoc ergo quia oblatiuum eſt; video diue for-
te. Bene autem à columbis Æneæ datur augurium, & Veneris fi-
lio & regi. Nam ad teges pertinet columbarum augurium: quia
nunquam ſolæ ſunt, ſicut nec reges quidem. Hæc Seruius in illud
libro 6. Æneidos.
Vir ea fatus erat, geminæ quum fortè columbæ, &c. Idem etiam
tradit in illud lib. 12.
-monſtroque fefellit.

Augusta, pro augurio dixisse veteres probat Nonius ex Accio.

Augoro, augurasti, pen. corr. {ιώσκω, οἰωνίζομαι, μαντεύομαι.} & Augeror, augurari, augurari, Diuinare. Virg. 7. Æneid. Et siquid veri mens augurat opto. Vbi Seruius, Augurio dicimus secundum Plinium, quum præsagio mentis futura colligimus. Auguror verò tunc quum suauia veris captamus augurijs. Cic. 2. de Natura deorum, Augurandarum rerum causa. Plaut. Cistel. 10. Aspice, oculis inuestiga, aflue augura.

Augurare & diuinare. Cic. 1. de Diuinat. Et in Persis augurant & diuinant Magi, qui congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi.

Auguror his tua numina flecti. Ouid. 4. de Ponto.

Augurari conicitura. Cic. 1. de Orat. Ego enim quantum auguror coniectura, quantaque ingenia in nostris hominibus esse video, non despero, &c.

Opinione. Cic. pro Muræna. At te, quantum ego opinione augurari, iam sus flecte, anas lenet.

De aliqua. Cic. in Orat. Sed quid de illo augurer, liber dicere.

Ex auis volatu. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. Vide Augur publicus.

Augurari futura. Cic. 1. de Diuinat. Ideque (vt modo dixi) facilius euenit appropinquante morte, vt animi futura augurentur.

Mortem suam. Cic. 1. Tuscul. Vereque ei qui ventorum præbuerat, mortem eft eam augurantibus, quæ breui consequuta eft.

Augurare sibi annos. Valerius 3. Argonaut.

Sacerdotesque viueta virgetia, & falurem populi augurantio. Cic. 2. de Legib.

Auguratus, pen. prod. Participium, {ὠιωνίσθη.} Cic. in Vatinium, In illo augurato templo ac loco.

Augurato, vt Auspicato {ὠιωνίσθαι} Lit. 1. Decad. lib. 1, Accitus Numa, ficut Romulus augurato in vrbe condenda regnum adeptus eft, de se quoque deos consuli iussit. Alibi Inaugurato dixit.

Auguratus, huius auguratus, pen. prod. aliud Verbale {ὠιωνίσθη} Augurio dignitas. Cic. 1. de Diuinatione. Quam quam rétaret scientiam augurium, dixit ei cognitare se quidquam.

Auguratio, Verbale {ὠιωνίσθη.} Oceto 2. de Druin. Quz tandem ista auguratio eft, ex passeribus, annorum portu, quàm aut mensium aut dierum?

Auguratulum {ὠιωνίσθαι} Veteres dicebàt quam nos Arcem vocamus: quòd ibi augures publicè auspicarentur. Festus. Scribit Hygimus in lib. De astris merandis, in castris Romanorum fuisse auguraculum, quod Tacitus augurale vocat.

Auguriu, a, um {ὠιωνίσθαι} Idem quod Auguralis. Cic. 2. Fam. Quum ipsum cognitionem iuris Augurij confequi cupio.

AVGVSTA Cæsarea {σεβαστὴ καίσαρεια} vulgò Saragoza, Vbi eft Hispaniæ citerioris. ¶Eft & Augusta Treuerorum, vbi Galliæ Belgicæ, vulgò Treues, Trier. ¶Ité Augusta Emerita ciuitas Hispaniæ in Lusitania. ¶Præterea Augusta Gemella in Hispania. Authores Strabo & Plin. ¶Eft poftremò Augusta Vindelicorum, vulgò Ausperg.

¶Augusta firma, Bæticæ oppidū. Plin. lib. 3. cap. 1. Singulis fluuius in Bætin, quo dictum eft ordine irrumpens, Astigitanam coloniam alluit, cognomine Augustam firmam, ab ea nauigabilis.

AVGVSTAE {σεβαστὴ} Coniuges diebusque Imperatorum. Diuz autem, poft mortem tantum. Augustarum nomina hæc funt, Liuia Augusti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Poppæa Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ quas enumerat Volaterranus lib. 14.

Augustalis, Vide AVGVSTVS.

AVGVSTODVNVM, pen. prod. {αὐγουστόδουνον} Heduorum vrbs in Gallia. Pomponius author. Vulgò Austun.

AVGVSTORITVM {αὐγουστόριτον} Pictonum vrbs, Ptolemeo. vulgò Poitiers.

AVGVSTVS, {αὐγουστος, σεβαστὸς} primus dictus eft Octauius Romanorum Imperator: à quo alij dicti funt poftea Augusti, quali augurio consecrati. Suetonius in Augusto, cap. 7. Poftea C. Cæsaris, & deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum ad honorem maioris auunculi: alterum Munatij Planci sententia, quum quibusdam censentibus Romulum appellati oportere, quasi & ipsum conditorem vrbis, præualuisset, vt Augustus potius vocaretur, non tantùm nouo, sed etiam ampliore cognomine, quòd loca quoque religiosa, & in quibus augurato quid confecratur, Augusta dicantur, ab auctu, vel ab auium gestu quibus vel sicut etiam Ennius docet scribens,

Augusto augurio poftquam inclyta condita Roma eft.

Belliger Augustus rrepidas laauearat Alpes. Claud. 3. Paneg.

Augustus Cæsar duplin genus. Virgil. 6. Aeneid.

Augustus pater & princeps. Horat. Hic ames dici pater atque princeps. Ideo dicti, quòd Augustus pater patriæ appellatus fuit, atque etiam ante hoc cognomen senator erat, & nomine principis Rempublicam sub ditionem accepit suam. Tacitus. Lepidi atque Antonij arma in Augustum cessere, qui cuncta discordijs ciuilibus fessa nomine principis sub imperium accepit. Nomen autem illud sumpsit eorum imitatione, qui principes (vt reor) Ennaius legebantur, aut quòd fenatores principes dicerentur. Turneb.

Adde, Augustum & Cæsarem id habere diferiminis (author eft Ammianus Marcellinus) vt Augusti hi dicantur, qui nunc regnant, & ab senatu Imperatoris nomine honeftati sunt, at Cæsares dicuntur, qui ab ipso Augusto electi sunt ad regendam aliquam prouinciam cum Cæsaris honore tantùm, donec Augustus vixerit, post eius mortem successuri in imperio.

Augustus, Adiectiuum {σεβαστὸς} vt, Sedes augusta. Virgilius 4. Georgicorum,

Siquando sedem augustam, seruatque mella

Thesauria relines. Vbi Seruius, Sedem augustam, Id eft aluearia. Et proprie augustum, eft ecdum augurio consecratum. Abusiuè, nobile, quasi maiestatis plenum. Stat. 4. Sylu. 2. Ouid. 1. Fastorum,

Sancta vocant augusta patres: augusta vocantur

Templa, sacerdotum rite dicata manu.

Caput augustum. Ouid. 15. Metam. de Cæsare Augusto.

A V I

Fous sanctus & augustus. Cic. 5. Tuscul. anat. Ex hoc igitur Platonis quasi quodam sancto augustoque fonte noftra omnis maoabit oratio.

Forma viri augustior. Lit. in 1. de Euandro & Hercule loquens, Formam viri intuens aliquantum amplioremn, augustiorémque humana. Id eft, maiestatis plenam, ad similitudinem diuinitatis habens.

Grauitas augusta. Ouid. 6. Metam.

Locus augustus, ab auium gestu, id eft, quia ab auibus significatus eft, sic dictus: siue ab auium gustatu, quia aues pasta ad ratum fecere. Festus.

Augustus mensis, dictus eft ab Augusto imperatore, quum prius Sexulis vocaretur: quemad modum Iulius mensis prius Quintilis dicebatur. Sueton. in Augusto, cap. 31. Annum à diuo Iulio ordinatum, sed poftea negligentia conturbatum atque confusum, rutsus ad priftinam rationem redegit: in cuius ordinatione Sextilem mensem è suo cognomine nuncupauit, magis quàm September, quo erat natus: quia hoc sibi & primus Cæsaltaus, & insignes victoriæ obtigisset.

Augusta mensis. Virgil. 7. Æneidos.

Centum oratores augusta ad mœnia regis

Ire iubet. Vbi Seruius, Augusta mœnia, augurio consecrata. Hinc paulo poft illud eft, Tectum augustum ingens. Et nisi in augusto loco Senatus haberi non poterat. Vnde templum Vestæ non fuit augurio consecratum, ne illuc conuenirent Senatus, vbi erant virgines.

Augusta papyrus, ab Augusto cognominata. Vide Plinium lib. 13. cap. 12.

Sacra augusta. Ouid. 1. Fast.

Templa. Ouid. 1. Fast.

Augustissimus. Statius 4. Sylu. 8.

Ergò quòd Ausoniæ patre augustissimus vrbis,

Ius tibi tergeminæ dederat lætabile prolis, & c.

Augusté, Aduerbium {σεβαστῶς.} vt, Augustè factum, Id eft cum augurio fue capeato augurio factum.

Augustè & sanctè consecratus. Cic. 2. de Natura deor. Hunc dico Liberum Semele natum, non eum quem noftri maiores augustè sanctéque Liberum eum Cerere & Libera consecrauerunt: quod quale fit, ex mysteriis intelligi potest.

Augustè & sanctè venerari. Cic. 3. de Natur. deorum, Dicamus igitur Baibe oportet contra illos etiam, qui hos deos ex hominum genere in cœlum traslatos, non res, fed opinione esse dicunt, quos augustè sanctéque venetamur.

Dicere de religione augustius. Cic. de Claris Orat.

Augustalis, genul. prod. {σεβαστικὸς} Adiectiuum.

Augustales Vegetius Rei militaris lib. 2, nuncupatos teftatur eos qui primos ordines in bella ducebat, quòd ab Augusto ad id munus essent adiuncti.

Augustalis Claudius, apud Columellam lib. 11. cap. 1.

Augustales aquatales {αὐγουστάλιοι} Eft, vt ait Quint. lib. 8. cap. 2. tabernaculum ducis.

A V I

Auia. Vide AVVS.

AVIA, vel potius Linia, vrbs Hispaniæ Ptolemæo, vulgò Villalon.

¶Auia, Fluuij nomen circa Pharnenum campum, de quo Strabo libro 9.

Aularium, Aulcula, Auicularius. Vide AVIS.

AVIDI NVS, pen. prod. Viri proprium nomen apud Horat. qui fuit diues, sed fordidus ac parcus. Horat. 2. Serm. Sat. 2. -Audiendus

Qui cauis ex vero dictum cognomen adhæret.

Auli, us, pen. prod. {ἀυλητὴς, ἀυλητὴς τοῦ ἀυλητικοῦ} Adiectiuum ab auco, vt Cupidus à cupio. Terent. Heaut. 1. 2. Sed habet patrem quendà audum, misetum, atque aridum.

Audus & liberalis, contraria. Cic. pro Rosc. Com. Quid eft hoc? probus improbum, quidem impudentem, petutum castus, callidum temperius, liberalis audum. Subaudi fraudaut.

Audus & Auarus quomodo differant, vide in AVARVS.

Audior ad tem aliquantum. Terent. Eunuch. 1. 2.

Audius in pecunia locupletum. Cic. 5. Philipp.

Mens bella audia. Ouid. epift. 7.

Cædis audissima propago. Ouid. 1. Metam.

Audius eibi. Terent. Eunuchus, 1. 4.

Audior gloræ. Cicero ad Dolabellam, libro 9. 16. Sum enim audior etiam quam fatis eft, gloriæ. Sic pro Marcello, Audissimus gloriæ.

Audius nonitatis. Plin. lib. 13. cap. 1, Vt eft natura hominum nouitatis audida.

Audius interficiendi alicuius. Taeit. lib. 13.

Parandi diuitias audius. Ouid. 1. Trift. eleg. 3.

Non ego diuitias audius fine fine parandi

Earum mutandis rebus exquor ato.

Voluptatis audæ libidines. Cic. de Senectute, Archita Tarentinus nullam capitaliorem pestem, quàm corporis voluptatem hominibus diebus a natura datam: cuius voluptatis audæ libidines ecotere & effœnatæ ad potiundum inciterentur.

Amor audus. Catullus epigram. 63.

Amplexus audi. Ouid. 7. Metam.

Animus appetens & audus. Cic. 2. de Oratore, Siquid perfequare acrius, vt inuitus & coactus facere videare, facilitatis, liberalitatis, mansuetudinis, pietatis, gratiæ animi, non appetentis, non audi fingua proferri perutile eft.

Aures audæ & capaces. Cic. in Orat. Ipfe Demosthenes, qui quanquam vnus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper impleri aures meas: tea funt audæ & capaces, & semper aliquid immenfum infinitumque desiderant.

Canes audi. Ouidius in Ibin.

Et feindent audi petfida corda canes.

Charybdis auida. Ouid. 4. Metamorph. Auida, quoniam naues deuorat.
Coquitur auidi. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Corde auido ferre gaudia. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.
Dente auido conuellere dentes. Ouid. 11. Metam.
Audus deus. Id est, Pluto. Ouid. ad Liuiam, 88. Mutarunt auidi tristia iura dei.
Flamma. Ouid. 9. Metam.
Haret. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Ignis. Ouid. epist. 9.
Leones. Ouid. epist. 9.
Lupus. Ouid. 2. Fast.
Manus harredis auidæ. Horat. 4. Carm. ode 7.
Manus subitis auidæ. Tacit. lib. 17. Seruorũ manus subitis auidæ.
Mare. Horat. Carm. ode 28.
Miles auidus cruendæ ciuitatis. Tacit. lib. 20.
Auidi mores. Plaur. Trinum. 12. 6.
Pectus. Ouid. 9. epist.
Porca. Horat. 3. Carm. ode 23.
Rapina auida. Ouid. 1. Trist. eleg. 10.
Auida sitis. Martialis lib. 1. ad Liciniũ de Hispaniæ loeis.
Spiritus auidus. Horat. 2. Carm. ode 2.
Latius regnes auidum domando Spiritum.
Tigris auida. Lucan. lib. 6. Auida, & cliser sanguinis.
Vulcanus. Horat. 3. Carm. ode 4. Auidus id est inesensus ad pugnã.

Porphyrius, Auidum Vulcanum dixit, propter ignis auiditatem.
Caprare auidis auribus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Cognoscere auidus. Id est, auidus ad cognoscẽdum, aut vt cognoscat. Ouid. 16. Metam.

¶ Magno, quòd auidi sit plus apperere, nec paruo cõtentum esse. Hinc Auida pars apud Lucretium, vbi ait,
Principio quantum cælitegit impetus ingens,
Inde auidam partem mones syluæque ferarum
Possidere. Auidam partem, id est, Magnam, air Turnebus.
Auiditas, penult. corrept. (ἀπληστία, πλεονεξία, φιλοχρηματία) Denominatiuum. Cic. 3. de finib. Erat enim (vt scis) in eo incohauita auiditas legendi, nec fastari poterat. De Catone loquitur.
Auiditas ad aliquid faciendum. Plin. lib. 17. cap. 8.
Auiditas ad libros. Plin. lib. 20 cap. 16.
Auiditas diripiendi. Plin. lib. 13. cap. 14.
Ieuna auiditas. In IEIVNVS.
Infinita auiditas gloriæ. Cic. ad Q. fr. at. lib. 12, Sed me quædam retinent, propter singularem amorem, inanitia in te auiditas gloriæ.
Auiditates fœminarum. Plin. lib. 30. cap. 2.
Auiditate inflammatus. Cic. 3. Offic. Iustitia eas res spernit & negligit, ad quas plerique ita flamman auiditate rapiuntur.
Auiditatem incitare. In INCITO.
Inhibere. In INHIBEO.
Auide, aduerbium (πλεονεκτικῶς.) Cic. de Senect. Græcas literas senex auide didici, quasi quidem sitiẽs arripui, quasi diuturnum sitim explere cupiens. Verba sunt Catonis.
Auidè appetere. Cic. de Senect.
Edere auidè. Ouid. de Arte Amandi, 3.
Auidissimè apprehendere palmam. Plin. lib. 14. cap. 22.
Auidè expectare hiera Indicæ. Cic. ad Cassium, lib. 12. 4.
Praedere auidè. Horat. 1. Serm. sat. 6.
Auidè sum affectus de fano. Cic. ad Atticum, lib. 12.
Auidè se eam simi offerre. Liu. 2. ab Vrbe.
Auiditer, per. corr. Adueribium, Idem quod Auidè. Valerius Antias apud Arnobium aduersus gentes lib. 5. Itaque post mitium.
Aui Illas, Agnas recentis partus dicimus. Festus.
AVIENSIS, Oppidum liberum in Africa, de quo Plin. lib. 5. cap. 4.
AVIOLA, Viri proprium nomen, de quo sic Plin. lib. 7. cap. 51, Auiola Consularis in rogo requirit, & quoniam subuenire non potuerat præsidente flamma, vt non remanere sibi.
Auis, huius auis, & (ὄρνις, ὄρνιθος) Est quæ ova parit, pennisque est prædita, præter vnum vespertilionem, qui vtroque caret: quatuor enim pedes habet, & feminus est. Hæc Valla lib. 4. Plin. lib. 10. cap. 1, Sequitur natura auium: quarum grandissimi & penè bestiarum generis struthiocameli Africis.
Caitus auium. Horat. 3. Carm. 1.
Concentus auium. Quintil. lib. 3 cap. 9.
Domus auium frondiferæ. Lucret. lib. 2. Periphrasis est nemorum.
Auium dulcedo ducit ad musicam. Auctor ad Herennium, lib. 4.
Magna fides auium est. Ouid. 4. Fast. Per aues augurium intelligit.
Grex auium. Horat. 1. epist. 3.
Aues solatia rures, Affectum sylois, innocuũque genus. Ouid. 5. Fast.
Voces auium liquidæ. Lucret. lib. 5.
Voce auij moneri id est, augurio. Ouid. de Arte amandi.
Aetia Auis. Ouid. 4. de Arte amandi.
Afra. Horat. Epod. ode 2. Gallinam Numidicã intelligit. Porphyr.
Alba. Cic. Curioni, lib. 7. 29, Quum salutationi nos de dimus amicorum, quæ fit ex hac etiam frequentius quàm solebat, quòd quasi auem albam videntur bene sentientem ciuem videre: abdo me in bibliotheeam. Pro re nouã atque suspicata dixit Cicero. Ita fouenalis Corno quoque rarior albo. Veteres enim pro felicissimo auspicio & omine aues albas ducebant, ac pro miraculo fasustissimo habebãt. Contrà inauspicatæ erant non albæ. Ouidius,
Omnis non albæ coneiuisitis aues.
Caud. da. Virg. 2. Georg. de Ciconia.
Deuia. Ouid. epistol. 1. Id est bubo, qui in transuersum volans auferrur.
Fluminea. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. De cygno in quem mutatus Iupiter, Ledam compressit.
Generosæ. Iuuenal. sat. 14. Hoc est, aquilæ.
Inesctæ. Stat. 9. Thebaid.
Iunonia, Pauo. Ouid. 1. de arte amandi,
Laudatas ostendit auis Iunonia pennas.
Litoreæ. In LITTVS.
Aues magnæ. Plaut. Téque ambustulatum obiiciam magnis auibus pabulum. Magnas aues dixit, aues rapaces, vt aquilam & accipitrem.
Peregrina. In PEREGRINVS.
Perennes. Plin. lib. 10. cap. 25, Temporum magna differentia auibus. Perennes, vt columbæ: semestres, vt hirundines: trimestres, vt turdi & turtures: & quæ quum fœtum ediderint, vt galgali, vpupæ.
Querula. Seneca Hipp. 4. hic aues querulæ frementi.
Seueræ Iunonis aues, Pauones. Claudian. 2. in Eutrop.
Solis aues, Phœnix. Claudian. 2. Paneg.
Torux, Vultures sunt aut aquilæ apud Stat. 6. Thebaid.
Vagæ. Horat. 4. Carm. ode 4.
Varia, Verficolorus plumæ. Propert. 3. eleg. 13.
¶ Ali auibus, Aubus vsus. Ouid. 13. Metam.
Syluæ canuot aubus. Lucret. lib. 1.
Glomerantur aues. Virg. 6. Æneid.
Insidias auibus moliri. In MOLIOR.
Mouere aues per aera pennas. Ouid. 15. Metam.
Tetire frondeprærunnor aues. Ouid. epist. 10.
¶ Auis, pro auspicio & omine. Liu. 6. 28. Vbi, Veniat in mentem venicuque deos esse, qui fecundis auibus Romanos in prælia miserint. Bud. zus.
Bonis auibus visus. Ouid. 1. Fast.
Aduersa au is solutre, pro Omine aduerso. Cic. 1. de Diuinatione, Agamemnon quum Achiui cogsdent
Inter se fitrepere, apertéque artem obtenere exrisicum,
Soluere imperat, fecundo rumore, aduersaque aui.
Dira. Claudian. 2. in Eutrop.
Obscænæ. Turpes, mali omiuis. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6.
¶ Aues pascunt, a Gœnius ferubit dies fultum magistratum ineuntibus. Nam si pascerentur, bonum augurium erat: si non pascerentur, malum. Sueton. Claudius Pulcher apud Siciliam non pascentibus in auspicando pulis, ac per contemptam religionis mardemersis, vt biberent quando esse nollent, prælium nauale iniit, superatusque est.
¶ Aues ab aduentu earum dicuntur, quòd inde veniant vude quis non suspiceiur. Hæc Festus.
Aui cula, penult. corrept. diminut. num (ὀρνιθάριον) Parua auis. Gellius lib. 2. cap. 29, Auicula est parua, nomen est classita, nidulaturque in fegetibus.
Auicularium, pro eo qui auiario præsit, adferibit suo Cornucopiæ Sipontinus.
Auiarium, auiarij (ὀρνιθών) Locus in quo aues domi educantur. Cicer. ad Q. frat. lib. 3. 17, Sed tamen nihil ei restabat præter balneatia, & ambulationem, & auiarium. Colum. lib. 8. cap. 1, Similiter appellamus spum cubilia, spiaria: nel nannum vulcrum, quæ magnas piscinisque latanrur. auiaria: vel etiam pecudum syluestrium, quæ nemoribus elaufis custodiuntur, viuaria.
Auiaria, Secreta memora, quæ aues frequentant. Virgil. 2. Georgicorum,
Sanguisque insculpta incubla rubent auiaria baccis. Seruius.
Auiarius (ὀρνιθοβοσκὸς) Qui auiario præsit. Colum. lib. 8. cap. 3. Auiarius fubinde dcbet speculari aut incubantis, aut parturientis fœtus.
Auitium, auitij, n. g. Apuleius lib. de deo Socratis, in fabula de Corno & vulpe, Tam pulchra ales, quæ ex omni autio longe præcellit, id est, ex omni auium g. nere, ex omnibus auibus.
Aultus, Vide AVVS.
Aultus, adiectiuum (ἐνθεαστικὸς, ἐκστατικὸς.) Per quod iri non potest. Plaut.
Aulul. 22, Syluani lucus extra murum est auius. Virg. 3. Georgicon, Aura rum refonant auibus virgulta canoros.
Itinera auia. Sallust. in Iugurth. Ipse cum delectis equitibus Metellum sequebar, nocturnis & auiis itineribus ignoratus, Romanos palanies repente aggrediur.
Montes. Horat. 1. Carm. ode 23.
Nemora. Lucret. lib. 2.
Nubila. Claudian. 1. de Rapt. Proserp.
Saxa. Sil. lib. 4.
Valles. Stat. 4. Syla. 3.
¶ Auius, A via & ratione remotus. Lucret. lib. 3,
Auius à vera longè ratione vagaris.
Animus erat auius. Lucret. lib. 3.
Auius, auiorum, n. g. subst antiuè. Tacit. lib. 5. Corpore valido per auia ac derupta (nam iaxis domus imminet) prærbat eum, cuius artem experiri Tiberius statuisset.
Horrenda auia. Valer. 5. Argonaut.
Ignora. Claudian. 7. Paneg.
AVIVM, ciuitas (ἐνθεσμικὸν.) Diecbatur quzdam inter Tyrum & Sidonem, de qua Strabo lib. 16.

A V L

Aula, aulæ (αὐλὴ, αὐλῆς, θυρωρεῖον.) Principis domus, hoc est Regia.
Aula proprie locus est qui peristatum habeat. Nam hoc nomine apud Homerum hyparchra. id est subdialia, semper intelligitur, vbi esset Hercei Iouis ara. Aula verò dicitur tota, per quam item cõmeat spirnus. Aolas nunc pro Regis sturpamus, quòd ante se loca habeant subdialia & ampla. Celsus lib. 11. cap. 5, Cic. ad Catonẽ lib. 15. 4, Perfecti vt regno ille discederet, rexq; fuit tumultu ac fine armis, omni authoritate aulæ communita, regnum eum dignare obtinere.
Isidis aula. Id est in qua fides non obseruatur, cuiue non est fidendum. Valer. 7. Argonaut.
Prædures. Claud. in Ruf. 2.
Regalis. Seneca Troade 3.

Sublimis. Scneca Hippol. 9.
Alta. Seneca in Octau. 4.
Aulam sanctiorem vocatæ videtur Martialis, aulam Domitiani, in quam prius fuam chartam admitti à Parthenio, lib. 5. epigram. 6. ad Parthenium.
¶ Refigere aulas dicuntur apes Virgilio lib. 4. Georgicon; Aulásque, & cerea regus refigunt. Id est, figunt. Seruius.
¶ Aulæ, Genitiuus apud Virg. 3. Eneid.
¶ Aulas (ὑφαντὰ) antiqui dicebant, quas nos dicimus ollas: quia nullam literam geminabant. Trauque aulicocia extra, quæ in aulis coquebantur, dicebant ad eli exta. Hæc Festus. Plaut. Aulul. 18, Ædepol næ illic pulchram prædam agat, signis illam inuencrit Aulam omnibus aurí.
Aulula, pen. corr. (ὑφαντὸν) Diminutiuum ab Aula pro olla. Vnde Aululara, Plauti fabula. Plin. lib. 18. cap. 11, Atroptam Plautus appellat in fabula quam Aululariam scripsit.
Aulicus, pen. corr. (αὐλικὸς) adiectiuum, Apparatus aulicus, qualis soler fieri in domibus regum apud Suetonium in Domitiano. cap. 4.
¶ Aulicus substantiuum, Qui aulæ fectatur ef. assiduus. Suetonius in Neronc. Nam forte acciderit in publica fame, Alexandrina nauis nuntiaretur, pulucrem luctatoribus aulicis adueniffe.
Aulæa. Aulæorum (αὐλαῖα) fere in plurali legitur, & neutro genere: ab aula autem deriuatur, significáque ornamenta quibus parietes & aulæ regunntur. Virg. Georg. 3. -vtque
Purpurea intexte tollant aulæa Britanni. Vbi Seruius, Hoc secundum historiam est loquitur. nam Augustus postquam vicit Britanniam, plurimos de captiuis, quos adduxerat, donauit ad officia theatralia. Dedit etiam aulæa, id est velamina in quibus depinxerant victorias suas. Et paulo pôst, Aulæa autem dicta sunt ab aula Attali regis Asiæ, in qua primum inuenta sunt vela ingentia. Varro tamen dicit aulæa fuisse dicta, quod recipiendum puluerem, quia vsus cameræ ignorabatur. vnde Horat. 2. Serm. sat. 8,
Interea suspensa graues aulæa ruinas
In patinam fecere trahentia pulueris arri.
Aulæum, in singulari. Cic. pro Cælio. Mimi ergo est iam exitus, non fabularis in quo quum clausula non inuenitur, fugit aliquis é manibus: deinde strabella concrepant, aulæum colliuit.
Aulæa in scena in terra sternuntur, quod pictus ornatus erat ex Attalica regia Romam vsque perlatus: pro quibus, siparia aras posterior accepit. Donatus in præfatione commentatiorum suarum in Terentium de tragœdia & comœdia.
Aulæum seminino genere dixit Curtius, lib. 8. & locus mendo vacet, Nec quicquam (inquit) eorum quæ inuicrm iactata erant, rex ignorabat: quum posti aulæam, qua lectos obduxerat, ftaret.
Aulæa Atalica. Vide ATTALVS.
Superba aulæa. Virg. 1. Æneid.
AVLANIVS Euander (αὐλανίος & αὐλάνιος) Sculptor apud Plinium, qui fugo Diane Tinuthei manu efficte, quæ erat in Apollinis delubro Rumæ, caput repolsit. Vide Plin. lib. 36. cap. 5.
AVLANVS. M. Aulanus Trib. militum, à P. Sextio Capua pulsus. Cic. pro Sextio.
AVLERCI (αὐλέρκαι) populi Galliæ Lugdunensis apud Cæsarem. Eburones.
AVLETES, æ (αὐλητὴς) Ægypti rex fuit, à Cleopatræ patre, qui præter alia flagitia, etiam chorealiam exercuit, & adeo in ea gloriabatur, vt non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quæ & ipse cum aliis concertaturus prodibat. Atque hic est quem Alexandrini exegerunt de quo plura apud Strab. lib. 17.
Auletes, pen. prod. m. g. (αὐλητὴς) Latinè dicitur tibicen. Cic. pro Murena, Posi, quum id assequi nó potuisset, illue potissimum sunt delapsi, vt iuuntin Græcis artificibus, eos auletas esse qui citharœdi fieri non potuerint.
Auleris, pen. ult. prod. auletridos, pen. corr. frem. gener. (αὐλητρὶς) Tibicina.
Auleticus, pen. corr. (αὐλητικὸς) Adiectiuum. vt, Auleticus calamus. Plin. lib. 16. cap. 36, Orchomenius est continuò foramine peruius, quem Auleticon vocant. Hic tibiis vtibur, ffluius ille.
AVLIS, huius Aulis, vel Aulidis, pen. corr. (αὐλὶς) Portus Bœotiæ vel Eubœæ insulæ, quo conuenirunt naues Græcorum ad Troiam profecturum. Strabo lib. 9. Aulis lapidosa fanè ora, & Angrœorum vicus. Portus fanè cit quinquaginta capiens nanes, quocirca Græcorum classem magno in portu confcendisse simile veri dixerim. Seruius, Aulis insula est, in qua coniurauit Græci secnun anté reuersuros quàm Troia expugnatur. Virg. 4. Æneid.
Piscosa Aulis. Ouid. 12. Metam.
Aulicus. Vide AVLA.
AVLIS, Oppidum. Cic. in Tuscul.
AVLOCRENE, es, pen. prod. (αὐλωκρήνη) Regiuncula minoris Asiæ, in conuentu Apamæno, per quam ab Apamea in Phrygiam itur. Ibi Pia tanus oftendit, ex qua pepédit Marsya victus ab Apollino. Plin. lib. 16. cap. 14, & lib. 15. cap. 29.
Aulœdus, auledi, m. g. (αὐλῳδὸς) Latinè dicitur Cantor. Valla in Rau desem, Aulos Græce, Tibia Latinè dicitur: vnde apud nos virtatum nomen pro Lauro auleodus. In Ciceronis exemplo pro Murœna, ex antiquioribus exemplaribus legimus AVLETAS ESSE NON AVLOEDOS. Idcirco expunximus. Tamen si Erasmus in Chiliadibus legat AVIOEDOS.
AVLON (αὐλὼν) Mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, sertx boni vini. Horat. 2. Carm. ode 6,
& amicus Aulon
Fertilis Baccho minium Falernis Inuidet vuis.
Aulon, vel Aulona, Corinthiorum colonia in Macedonia, vt tradit Plin. lib. 4. cap. 5. Hodie Velona dicitur, *la Velone*, à qua breuis est in Italiam trauectus. Græci profectunt Aulon: inde lapsus accidit.
Aulula. Vide AVLA.
AVLVS (αὖλος) Prænomen erat Romanis olim familiare, quod fola literæ scribebant, hoc pacto, A.
Aulus, qui diis alentibus nascuntur. Probus in Epitome.
Aumaratum, dicitur ficus fecentus gubicus, sicut in theatris, aut in circo. Perron. Asbiter, In aumarium mentis sum conjeci. Sunt qui Irgant Aumatum, alij armarium, quod malim. Vide Nonium.
AVNIOS, Insula ex tin Hispania citeriori, cujus incolnit Plinius lib. 4. cap. 20.

A V O

AVO Pomponio, AVVS Ptolemæo, Fluuius est Hispaniæ citeriotis, qui Celerinorum populorum supra Bracaras & Cronios agrum alluit. Vide Melam lib. 3. & Ptolem. lib. 2. cap. 6.
AVOCO, aucas, pen. corr. (κατάγω, κατάγομαι) auocare, Alienare, Remouere. & quali retrahere atque auertere. Cic. pro Rosc. Amerino, Nun necesse est omnes commemorare Curtios, Manios, denique Macrcos, quos iam ætas à pristis auocabat.
Abstrahere, Auocare. Retardare. Cic. pro Archia, Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vito iudices, vt ab illis nullo me vnquam tempore, aut commodum, aut otium nec non abstraxerit, aut voluptas auocarit, aut denique tantus rerum retardarit?
Deterrere atque auocare à religione. Cic. de Arusp. Neque is sum, qui sicui forte videar plus quàm cætteri, quæque atque ego, sunt occupati, versari in studio literarum, his delectet, aut viar omnino literis quæ nostros animos deterrent atque auocare a religione.
Allicere ad recte faciendum, & Auocare à contrario. Cicer. 2. Philipp. Sed si te laus allicere ad recte faciendum non potest, ne metus quidem à turpissimis factis poterit auocare.
Auocare animum à rebus quibusdam ad cogitationem. Sulpitius Ciceroni lib. 4. 5, Etiam tu ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam auoca: atque ea potius reminiscere, quæ digna tua persona sunt.
Auocat à rebus gerendis senectus. Cic. de Senect.
Auocare milites a signis. Plin. Iunior in epist.
Auocare à contuendis malis. Cic. 3. Tuscul.
Auocare se à corpore, & ad cognitionem rerum diuinarum, &c. Cic. 1. de Diuinat. Rarum est quodiam genus eorum, qui se à corpore auocent, & ad diuinarum rerum cognitionem cura omni studioque rapiantur.
Auocare à peccatis, Cicero 2. de Legib. Sic Auocari à vitiis, Cic. de Iato.
Auocant omnino à philosophia. Cic. de Finib.
Auocare intentos Consules à bello. Liu. 5. bel. Pun.
¶ Auocare philosophiam à rebus occultis. Cic. 1. Acad. Primus à rebus occultis, & ab ipsa natura inuolutis, in quibus omnibus ante cum philosophi occupati fuerunt, auocauit se philosophiam, & ad vitam communem adduxit, vt de virtutibus, vitiis, omninoque de bonis rebus & malis quæreret.
¶ Auocare concinem, impedire ne habeatur concio. Gell. lib. 13. cap. 14, Consul ab omnibus magistratibus & cumitatum & concionem auocare potest. Verumtamen à Tribuno auocare, vt ex Liuio augurarur, nefas: sic enim dicit, Eo facto auocatam à fe concionem Tribunus questus. Turnebus.
Auocatio, Verbale (κατάγωγιον, κάτοικος) Cic. 3. Tuscul. Leuationem autem ægritudinis in duabus rebus ponit: auocatione à cogitanda tibi lestia, & reuocatione ad contemplandas voluptates.
Auocamentum (κάταγμα) à inuad verbale. Budæus, Auocamenta sunt negotia necunditas, siue solatia, animum à mœrore auocantia. Id est reuocantia. Plin. Iunior ad Geminium, lib. 8. epist. 5, Ero ergo suspensus pro homine amicissimo, dum admittere auocamenta, & cicatricem pati possit. Vtitur & Lactant. lib. de opificio dei, cap. 18.
AVOLO, auolas, pen. corr. (ἀείρω, αἴρω) auolare, Ab vno loco in aliam volare. Caius in I. Naturalem. D. De acquir. rer. dominio. Pauonum & columbarum fera natura eft, nec ad rem pertner, quòd ex consuetudine auolare & reuolare solent. Per metaphoram vsurpatur pro celeriter discedere. Cic. ad Atticum, lib. 9. Expectat certè vbi ne auolem. Idem 1. Tuscul. Critoni enim nostro non perfuasi me hinc auolaturum.
Auolat voluptas. Cic. 2. de Finib. Fluit igitur voluptas corporis: & prona quæque auolat.
Auolant, cuolant Festus.
AVPIDVS. Vide AVFIDVS.

A V R

AVRA, auræ (αὔρα, αὐρὶς) Lenis quidam ventorum flatus & spiritus dulcior, vt Zephyri. Virg. 4. Georgicon, -at illi
Dulcis compositis spirauit crinibus aura.
Auarum leues animæ. Lucretius lib. 5.
Iucundæ auræ Caullus epigram. 4.
Leues auræ. Claudian. 2. de Raptu Proserp.
Modica. Iuuenal. sat. 12.
Rorifera. Seneca in Hippol. 1.
Teneræ aeris aurę. Penetrabiles & liquidæ.
Tenentes. Ouid. lib. 1. Metam.
¶ Diuinæ aurę particulam eleganti periphrasi animum significat Horat. quoniam illum è cælo demissum cælestis ignis particulam credebant veteres. vnde Virg. Igneus eit ollis vigor: & quæ præterea annotarunt huius poetæ interpretes. Vetius sunt illi 2. Serm. satyr. 3,
-quin corpus onustum
Hesternis vitiis, animum quoque prægrauat vna,
Atque adfigit humo diuinæ particulam aurę.
¶ Aura, Ventus. Virg. Et aurę vela vocant. Ouid. 3. Metam.
-rapida velocius aura.
Aeres aurę. Plin. Iunior lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem, Accipit ab hoc aeras quamlibet serene & placido die, non tamen aeres & immodicas, sed spatio ipso lasas & infractas.
Æquatæ

Æquatæ spirant auræ. Virgil.5. Æneid. Æquatæque, id est prosperæ, inquit Seruius.

Cereales. Plinius libro 15. cap. 19. Hoc est, maturitatem segetum facientes.

Facilis aura. Ouid. Epist.17.

Frigida. Lucret.lib.3.

Gentabilis aura Faunoiq. Lucret.lib.1.

Grandior. Ouid.1.de Remedio amoris.

Læua & dextera. Catul.epigram.4.

Languida. Ouid.4.de Ponto, eleg.1.

Lenis. Cauallus Argonaut.lib.19.

Leuis. Ouid.lib.7.Metam.

Niuales. Horat.1. Epist.11.

Perulantes. Lucret.lib.6.

Rapida. Ouid.lib.3.Metam.

Stridentes. Valer.5. Argonaut.

Tument. Ouid.5. Trist. eleg.6.

Ventosa. Ouid.de Medicamine faciei.

Verna incertior aura. Ouid. Epist.6.

Cæli violentior aura. Stat.6. Thebaid.

Volucri fugatior aura. Ouid.13. Metam.

¶ Accipere auras, follibus. Virgil.4. Georg. Hûius contrarium est Reddere auras follibus apud eundem poetam,

-alij rauirim follibus auras Accipiunt reddúntque.

Aspirant auræ in noctem. Virg. 7. Æneid.

Colligere auras vela. Lucan.lib.5.

Aura das capillos retro. Ouid.lib.1. Metamorphoseos,

Et leuis impulsos retrò dabat aura capillos.

Currum dat aura. Ouid. epist.21.

Leuis effluit aura. Ouid.6.Metam.

Glaciantes auræ Boreæ. Valer.4. Argonaut.

Impelli auris nauigia dicuntur, aut quæ eunque etiam alia ventis agitata. Lucret.lib.6.

Mouere auram. Ouid epist.17. Verba Leandri ad Boream.

Respuit auras. Id est contemnit ventos. de Delo insula ait Seneca, quæ ante Latonæ partum mobilis fuisse matique innasse creditæ est. Seneca in Agamem.6.

Æquur stringitur aura Ouid.4. Metam.

¶ Aura, Aer. Virg.3. Æneidos,

Quippe ferant rapidi secum, verrantque per auras.

Aeria aura. Ouid.10. Metam.

Æthereia. Virg.5. Æneid.

Celeres. Virg.4. Æneid.

Communes. Ouid.7. Metam.

Dulcis, Chara, quòd omnes illa frui quamdiutissimè cupimus. Valer.6. Argonaut.

Fœnerea. Ouid.lib.3.Metam.

Freda. Stat.lib.3. Thebaid.

Liquidæ. Lucret.lib.5. Sil.lib.13.

Mota. Ouid.8.Metam.

Nocturna. Horat.2. Serm.sat.4.

Pingues. Valer.8. Argonaut.

Sonantes. Virg.2. Æneid.

Suaues. Lucret.lib.3.

Vacuæ. Ouid 3. Amorum.eleg.1.

Vagæ. Ouid.8 Metam.

Vanæ. Claudian.5. de Raptu Proserp.

¶ Attollere fe in auras. Virg.4. Æneid.

Captare naribus auras. Senec.in Hip.1. de venatiels. Virg.1. Geor.

Auras vitales capere. Virg.1. Æneidos,

Quisquis es, (haud credo inuisus cælestibus auras

Vitales carpis, Tyrram qui aduenerus vrbem)

Perge modo. Vbi Seruius, Auras vsales carpis, Quibus vsulmur. nihil est enim aliud vita, nisi receptoeus spiritus: vnde Iupiter, quo constant omnia, vocatur ζῆν. id est vita.

Circumare auras. Quid. 2. Metam.

Ferre. Virg.4. Geor. Vbi Seruius, Ferre auras, proprie est assuescere aeriæ varietati, quæ obest rebus teneris nimium.

Fugere in auras. Senecain Agamem.9.

Haurire auram communem. Quintil.in Procem.lib.6.

Implere vlulatibus auras. Valer. 8. Argonaut.

Præcruolare auras. Sil.lib.10. de halla in aerem vibrata.

Cerebra reduere naribus auras. Lucret.lib.4.

Scindere. Sil.lib.13.

Terebrare auram. Ouid. 6. Metam.

Trahere. Seneca in Hercule furente.43.

¶ Aura, æthereæ vesci, pro viuere & superstitem esse. Virg.1. Æneid. Vitaque auras. Ouid.6. Metamorphos. Vmantur odoribus auræ

Per odores fœtorem intelligit ex eadauetibus.

¶ Aura, pro die. Virg.in Tityro,

Hinc alta sub rupe canet frondator ad auras. Seruius.

¶ Aura, Splēdor. Virg. 4. Æneid. Discolor unde auri per ramos aura refulsit. Vbi Seruius, Auri aura, splendor auri. Horat. 2. Carm. ode 8. -tua oc retardet Aura marritos. Id est splēdor. Videtur potius esse metaphora, in hunc fensum, Timent nouz nuptæ ne tu aspirando, fuos maritos alio abstrahas. Hinc & aurum dicitur à splendore qui est in eo metallo. Hinc & auratidicti, quorum fauor splendidus redditur.

¶ Aura, pro fauore, vt Aura popularis. Cic. de Aruſp. Resp. Longius quàm voluit popularis aura prouexit. Virg. 6. Æneidos,

-quem inuia fequitur iactantior Aneas

Nunc quoque iam nimium gaudens popularibus auris. Auris, id est fauoribus, ait Seruius, vnde & Auraziq; fauores dicuntur.

Aure popularis homo, Qui studet populo placere. Liu. 5. Dec. lib. 2. Fallax. Horat. 1. Carm. ode 5. Id est fauor.

Mollior aura, Melior fortuna. Ouid. epist. 3.

Aura honoris. Cic. pro Seruio, Q. Catulum neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit vnquam de suo cursu, aut spe aut metu dimouere.

Aura rumoris. Cic. pro Murena, Dies intermissus ruus, aut nox interpulit, sæpe peturbat omnia, & totam opinionem parua nonnunquam comitas aura rumoris. Loquitur de ratione comitiorum. Libertatis aurum eaptare. Vide CAPTO.

Auras, genitiuus Græcus, pro Aura. Virg. 11. Æneidos,

-mihi ipsa nec auras, Nec fontius memor. Item etiam Aurai pro Aura. idem 6. Æneid.

Auramentum, Aurarius. Vide AVRVM.

Aurargia mala {μέλαν χρυσοῦ} Poma sunt ab auri colure sic dicta. Horum autem tria obtinuantur genera, Duleia, acida, & vinolenta, siue mitia, de quibus omnibus vide Matthio in lib. 1. Dioscor. cap. 131.

Auratia, vox ab Aleario obiectata in Codice Theodosiano, functionis nomen est, quæ collationis lustralis exigebatur de rebus promptuariis & venalitatis. Eam fustulit Iustinian. lib. 11. Cod.

AVRAS {αὐρᾶς} Huius ab Hæmo in Istrum defluens. Herod. lib. 4.

Aurata, aurata, sprouit. prod. {χρυσόφρυς} Pisces eli coloris aurei. Martialis lib. 13.

Non omnibus laudem premimque Aurata meretur,

Sed eui fulus erit concha lucuna cibus. Plin. lib. 32. cap. 5. Auxilio esl pisces Aurata in cibo. Vulgus Iralorum adhuc vocat *Vna orada.*

Auratilis, Auratura, Auratus. Vide AVRVM.

Aurea, Fœnum quod ad aures equorum teligabatur. Fest. Item Aureola legitur apud Vip. in I. Quid tamen. D. de contrah. empt.

Aurea ax, retro. Ouid. lib. 1. Metamorphoseos,

Et leuis impulsos retrò dabat aura capillos.

AVRELIA gens plebeia, antiqua tamen & celebris à Sabinis oriunda, à sole primùm Aufelia dicta est, quòd ei publicè datus est locus in quo sacra soli faceret. Author Festus. Cognomina huius gentis leguntur tria, Orelles, Cotta, & Scaurus. Fuit & hac familia C. Aurelius Cotta, cuius meminit Cicero in Lucullo, & Ironinus lib. 4. Stratagem. Hic de Pœnis triumphauit, vt author eli Orosius lib. 4. cap. 7. Consul fuit eum P. Seruilio anno DL. & iterum eum P. Seruilio anno DV. vt author est Cassiodorus.

Fuit item C. Aurelius Cotta summus orator. vt patet ex Ciceronis libris De oratore. Consul fuit eum L. Octauio anno DC LXXIII. vt author est Cassiodorus, & ex Consulatu in Galliam profectus est: & quum illi decretus esset triumphus, ante diem triumphi mortuus est. Cicero & Asconius in Istum.

Item & L. Aurelius Orelles Consul cum Mamereo Æmilio anno DC XVII. vt author est Cassiodorus. Sardos subegit, teste Epitomatore Liuij lib. 60. & Plutarcho in Gracchis.

Fuit hic & alius L. Aurelius Cotta, qui Prætor anno DC XCIII, ludicia ad Equites tranſtulit, teste Epitomat. Liuij lib. XCVII, & Asconio in Pisonem.

Item & M. Aurelius Scaurus Quæstor L. Iliacij, vt apparet ex Verrina I. & III. Consul cum Ser. Sulpitio anno DC XLV, tribe Cassiodoro & Iulio Obsequente. Legatus C. Manlij Cos. à Cimbris cæsus, quum in consilium ab iis euocatus detereret cos ne Alpes transirent, Italiam petirent, quòd diceret Romanos vineudi potiùs, à Bolo rege, ferociuentes occisus est. Epitome Liuij 67. Orosius lib. 5. cap. 16, Aimilium mendosè appellat.

Aurcolus, Aureus. Vide AVRVM.

Auricalcum {ὀρείχαλκος} ab auro & ære dictum est. χαλκὸς enim, æs dicitur. Festus, Auricalcum vel orichalci quidam putant compositum ex ære & aurosiue quòd colorem habeat aurum. Orichalcum sanè dicitur, quod in montuosis locis inuentur. monsinum Græcè ὄρη appellatur. Plin. lib. 34. cap. 2. Mox vilitas præcipua, reperto in Asiis terris præstantiore maximè auricalco, quod præcipuam bonitatem admirationemque diu obtinuit.

Auricalcum pro nummo ex auricalco facto posuisse videtur Plaut. Mil. 10, Cedo tres mihi homines eotra auricalco emptos tibi moribus.

Auricomus, Vide AVRVM.

AVRICORNI, Promontorium. Plin. lib. 9. cap. 15. de Thynnis loquens: Eft (inquit) in Europo Thracij Bosphoro, quem Propontis Euxino nuncupatur, in ipsis Asiæ Europæque separantis freti angustiis, saxum mire candoris, à vado ad summa perlucens, iuxta Chalcedonem in latere Asiæ. Huius aspectu repente territis, semper aduersum Byzantij promontorium, ex ea causa appellatum Auricornu, præcipui petunt agminc.

Auricula, Auricularis, Vide AVRIS.

Auricula muris {μυὸς οὖς} Herba est caulibus pluribus ab una radice, aliquibus ab imo rubentibus, & cooeauis, quæ passim mense Maio floribus ornata visitur, nimirum in prais, campis, hortis, fœnis viis, & vbique locorum. De hac Galen. lib. 7. simpl. & Dioscor. lib. 4. cap. 179.

Aurifer, Aurifex, Aurifodina, & c. Vide AVRVM.

Auriga, aurigæ, pro prod. eom-gen. {ἡνίοχος} propriè dicitur (vt alit Seruius) qui currum regit. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Hic fuus eil Phaethon, currus auriga paterni.

Auriga, pro agasone apud Virg. 12. Æneid. Seruius.

Aurigampro nauta dixit Ouid. 2. Trist. eleg. 3.

Auriga in fœminino genere apud Virg. 12. Æneid.

¶ Auriga, signum cælestè super Tauri cornua: hunc eum Tauro vna clara stella coniungit. Reinet auèt Aurigæ stellas duas in manu, quæ Hredi vocantur; quorum & ortus & occasus tempestates graauissimas facit. Oriuntur autem eum Scorpio, mense Octobri. Hæc Seruius. Cic. 2. de Nat. deorum, Auriga

Sub Iraa Geminorum obductus parte feretur.

Aurigo, aurigæ, pen-prod. {ἡνίοχος} aurigare, Currum regere. Suetonius Caligula, cap. 18, Nec vllis nili ex Senatorio ordine aurigantibus. Plinius libro 33. capite 5, Quum ipse concolor panno aurigaturus esset.

Aurigatur(inquis Nonius)honorẽ positum,pro moderatur ac regit.Varro Modio,Asse vinumiaſſe pultiuentarium: ſed eas,quo natura aurigatur,non neceſſitudo.

Aurigatio,Verbale {αὐριγάσις.} Gel.lib.7.cap.8, Quibus verbis delphini amantis,& pueri non abhorrentis confuetudines,luſus,geſtationoes, aurigationes refert.

Aurigarius {αὐριγάριος} videtur vſurpari à Suetonio in Nerone, cap.5,pro eo qui eurum habet iuſtruendi aurigas in ſpectaculis. Perſidæ verò (inquit) tantæ, vt noo modò aurigrarios premijs terum coemptarum,ſed & in Prætura mercede palmarum aurigarios fraudauerit.

AVRIGO à {αὐχὴν} Ptolemæo vrbs Cyrenes.vulgò *Zidra*.

Auriger, Adiectiuum. Vide AVRATVS.

Aurigo,onis.prod.aurigginis,pen.cor.f.g. {ἕλμινς.} Morbus regiuſà eo lore auri,quem bilis per totũ corpus diffuſa repræſentat.Sipont. Vide & authoré ſinig.medic. apud Gelen. Scribon.Larg.109,Hoc medicamentum facit ad aurigineni,quam quidam regium, quidam arquatum morbum vocant.

Aurigoſus,a,um,pendul.prod. {ἕλμινθος.} Qui eum morbum patitur.Sipontinus.

Aurlpigmentum {ὠρπιγμὲντι} quid ſignifiecr,declarat Plin.lib.33.cap. 4,his verbis, Aurum faciendi eſt etiam vna ratio ex auripigmento, quod in Syria fodiunt pictoribus ; in ſumma tellure, auri colore,ſed fragilia,pudum ſpeculorum modo.

Aurlſs.huius auris,f.g. {οὖς,ὠτὸς.} Virg.4.Æned.Voémque his auribus hauſi.Hoc eſt intellexi. Terent.Phorm.2.6,Aſtitianimam compreſſi, aurem admouit.

¶ Auris etiam in brutis.vt,Auribus lupũ tenere,pro In dubio eſſe. Terent.Thorm.2.2.Vide LVPVS.

Arbitrio conſiliuque auris vti.Gell.lib.13.cap.19.

Iudicium aurium ſuperbiſſimum. Cic.in Orat. Quãuis enim ſuaues grauéſque ſententiæ,tamen ſi ineonditis verbis efferuntur,offendent aures,quarum eſt iudicium ſuperbiſſimum. Aurium iudicium vocat ſuperbiſſimum ,quonium ſtatim refugiunt aures & auerſantur quod eſt incondítum & inſuaue. Sic author ad Herren.lib.4,ſenſum aurium faſtidioſiſſimum appellat , quia citò fatietate afficitur. Vnde rectè præcipere videntur ij qui iubent , vt iu componendo noſtras ipſorum aures cõſulamus , & oratiouem quodammodo modulantes adueramus quid reſpuant,& quid probent.

Tarditatem aurium gargarizatione purgat , & tranſitum auditus aperit.Plin.lib.23.cap.2.D. aecto ſeillini.

Aurium ædes vacuæ,10co dixit Plaur.Pſeud.7.pro ſurdo.

Voluptas aurium.Quintil.lib.1.cap.10.

Acuæ Satyrorum.Horat.1.Carm.ode 19. Quem locum enarrans Turnebus : Acuas dixit,inquit, non aures & attentè audientes , & Bacchi cantieis operam dãtes, & arrectas,ſed in acumen faſtigiatas, atque collectas.

Aure agreſti homo,Qui caret aurium iudicio.Gel.lib.13.cap.19.

Applicare.Vide APPLICO.

Arrectæ.Virg.1.Eneid.

Attenta auris.Horat.1.Serm.ſaty.1.

Attuniſæ aures.Vide paulò poſt,Mouet fragor,&c.

Auidæ.Cic.in Orat.

Rumoribus auda auris.Claud.2.Paneg.

Bibula.Perſius.1. Id eſt, quæ ita auidè bibant laudes proprias & aſſentationes,quemadmodum arena bibit humorem.

Binæ.Virg.1.Georg.

Calens auris.Iuuen.ſat.st.

Capaces.in CAPAX.

Callæ.Claud.Paneg.2.

Ante fretum deleta mihi ne turpia caſtis

Auribus Italæ factorum exempla nocerent.

Clemenes.Claud.Paneg.6.

Vocibus ambiguis deceptæ auris.Ouid.7.Metam.

Deriſæ.Tacitus lib.12.

Demiſſæ.Virg.3.Georg.

Dextra auris,contrarium Læua.Ouid.12.Metam.

Docilis.Claudian.epigram.10.

Duræ.Virg.4 Æneid. Eruditæ.Cic.in Orat.

Feſtæ.Claud.de bello Getico.

Fidæ.Ouid.10.Metam.

Fiſſa Perſius ſatyra 6 Geminæ. Ouid.10.Metam.

Graues.Claud.10 Præfat.belli Getici.

Hebetes.Vide paulò poſt,Habet aures hebetes.

Stant hiſpidæ aures. Id eſt erectæ ſunt. Senec.in Hip.10.de Tauro Marino loquitur.

Humana auris.Horat.1.Serm.ſat.2,

Das aliquid famæ,quæ carmine gratior aurem

Occupat humanam.

Iniuræ alicuius res aures. Cic.in Orat. Iniuras igitur huius multiplicis, & æquabiliter in omnia genera fuſæ orationis, aures ciuitatis accepimus. Senſus eſt: Ante me ciuitas noſtra iniuras habebat aures huius multiplicis orationis.hoc eſt, nunquam audiuerat orationem hanc multiplicem & variam , quæ in omnia dicendi genera fundereiur,amplectereturque & ſummiſſum orationis genus, & temperatum,& ſublime.

Ima auris,in IMVS.

Inuiræ.Ouid.1.de Arte amandi.

Læua.Vide paulo ante.Dextra auris.

Laſſæ.Id eſt audiendo defeſſæ.Horat.1.Serm.ſat.10.

Memor.Ouid.3.de Arte amandi.

Miſera.Iuuenal.ſat.9.

Mutilæ.In MVTILVS.

Obſeratis auribus fundere preces. Id eſt , rogare non auditurum. Horat.Epod.17.

Odioſæ.Ouid.1.de Arte amandi.

Patiens culturæ auris. Horatius 1. Epiſt. 1. Id eſt,quæ ſinat ſe coli

ciecãis vtilis.

Paulæ.Horat.1.Epiſt.19.

Pauidæ.Ouid.epiſt.3.

Placidæ.Virg.4.Æneid. Stat.1.Thebaid.

Pronæ.Claud.de bello Gild.

Propitiæ,opponuntur Hebetibus, quas habere dicuntur qui non curant quæ audiendi ſunt audire. Vlpian.in l. Si extrao. D.de tor.dotium : Nequaquam enim iudex propitijs auribus audiet,nihilominus dicentem,eũ patrem,&c.

Rimoſa. Id eſt quæ nihil ſecreti eorum tenet. Horat.2. Serm. ſat.6.

Secreta.Horat.2.Serm.ſat.6.

Securæ.Ouid.2.Amorum,eleg.2.

Seuera.Martial.lib 6.epig.82.

Sitientes,pro audiendi cupidis.Cicero ad Atticum, lib.1.Epiſt.19.

Quantam mihi mouet expectationẽ de ſermooe Bibuli&c.prouide ita fac venias ad ſitientes aures.

Solitæ plenæque ſuorũ ibus.Lucret.lib.6.

Stolidæ. Id eſt quæ carent iudicio.Ouid.12.Metam.

Surdæ Tibul.1.eleg.13.

Suſpenſis auribus aliquid bibere.Vide SVSPENDO.

Attictorum aures teretes & religioſæ.Cic.in Orat.Ad Atticorum aures teretes & religioſas qui ſe accommodant , iſi ſunt exiſtimandi Atticè dicere. Qui bene & aliquot. Oratoire iudicare poſſunt , hi dicũtur à Cicerone teretes aures habere. Idem de Optim.gen. Orat Si teretes aures habent,intelligẽſque iudicium. Teretes,id eſt,rotundas & perfectas religioſas, quæ nihil tolerare poſſunt quod incorrupti non ſit,& quodammodo ſanctum. Videtur Horatius Ante pœtea teretiſſe,quam ait,

Grauis ingenium,Graiis dedit ore rotundo

Muſa loqui.

Timidæ.Ouid.1.Faſt. Et 3.de Arte amandi.

Trepidæ.Senec.in Here OEbeo.16.

Triũr.Cic.de Clarꝛs Oratoribus. De meeſſu laudatæ oratio puerilis eſt loeis multis:de amore, de tormentis,de rumoreloci fanè inanes , veruntamen nondum tritis noſtrorum hominum auribus nec erudita eiuitate tolerabiles.

Vacuæ.Ouid.12.Metam.

Vaporat.Perſ.ſat.1.

Verberatæ ſermonibus.Tacit.in vita Iulij Agricolæ.

¶ Abhorret à nobis auris deorũ,atque animus.Cic.ad Octauium.

Abuti auribus.In ABVTOR.

Accidit auribus.& ad aures.In ACCIDO.

Ad aurem alicui accedere.In ACCEDO.

Ad aures alicuius accedere.In ACCEDO.

Accipere auribus.Quintil.lib.3.cap.6.

Auribus accipere mandat a.Cic.8.Philip.Hæc tu mandata L.Piſo, & tu L. Philippe principes ciuitatis,non dico animo ferre,verũs auribus accepere potuiſtis?

Multæ auribus accipere,oratoris eſt. Cic.1.de Orat. Quoniam dicendi facultas non debeat eſſe ſeiuna atque nuda,ſed aſperſa atque diſtincta multarum rerum iucunda quadam varietate , ſit boni oratoris multa auribus accipiſſe , multa vidiſſe ; multa animo & cogitatione,multa etiam legendo percurriſſe.

Audire miſerorum voces,& auribus accipere. Quintil.lib.6 ca.2. Æquis auribus accipi, pro Benignè & libenter audiri. Plin.iunior lib.1.epiſt.8.ad Saturninum,Alienæ laudes parum æquis auribus accipi ſolent.

Auribus primis accipi.Tacit.lib.19.

Accommodare aures prouas.Claud.de bello Gild.

Aures alicuius adire. Tacit.lib.15.

Admittere auribus.In ADMITTO.

Admonere ad aurem.In ADMONEO.

Admouere aurem.In ADMOVEO.

Tardas aures montis adiuuerat.Propert.1.eleg.1.

Tardias aurium.Cel.lib.6.cap.4.& ibi, Tràſitum audiens aperire.

Afferre aures verbis,Id eſt audire.Ouid.1.de Arte amandi.

Agnoſcere auribus.In AGNOSCO.

Tæcis aure annuere.Propert.1.eleg.1.

Aures attigere,quod oratores facere dicunt.In ARRIDEO.

Aſtare arrectis auribus. Virgil.1. Æneid. Metaphora ab animalibus ſumpta.

Noo aures ſæ aure audire.Tibul.3.eleg.3.

Auribus parum audire.In AVDIO.

Aure bibere.In BIBO.

Blandiri auribus.Plin.iunior lib.1.epiſt.3,ad Arrianũ, Libelli quos emiſimus , dicuntur in manibus eſſe , niſi tamen auribus noſtris bibliopolæ blandiuntur,id eſt adulantur.

Aures noſtræ ſalent illius eriminibus. Cic.in Salluſt. Id eſt plus nimio aſſuefactæ , & quaſi aurium. Metaphora à calore qui generatur ex frequenti colliſione & attritu duorum corporum.

Auribus ſurdis canere.In CANO.

Auribus capere ſpolia.Plaut.Mil.to,

-nam opus eſt nunc tuto loco,

Inimicus nequis noſtris ſpolia capiat conſiliis.

Atque vnde inimicus, nequis ſpolia capiat auribus. Id eſt noſtra audiendo conſilia, ne ſibi conſilium capiat, vade poſſit eſſe ſuperior. Iocus Plautinus. Vade prouerbium Perſicum, Aiceus auriculis colligere eſcas.

Aurem capere. Lex 8 XII. Tab. apud Porphyrionem Horatij interpretem,quam ſe reſtituit Turnebus. Si in ius vocat,ni it, antcſtãtus manum iniecito,aurem antcſtanti capito.

In aurem cantare. Vide paulò poſt, In aurem garrire.

Factum mirabile ceperat aures : Id eſt attentas fecerat. Ouid.4. Metamorph.

Capiare auribus aera. Virgil.3.Æneid.

Cireuit ſonus aures.Stat.4.Sylu.eleg.4.

Aures

Aures vocibus ciere unſonans. In CIRCVNSONO.
Aures claudere ad voces doctiſſimas. In CLAVDO.
Claudere aures veritati. Cic. de Amicitia. Cuius autem aures clauſæ veritati ſunt, vt ab amico verum audire nequeat, huius ſalus deſperanda eſt.
Commodare aures alicui. Seneca in Hippolyto, 5. & Ouidius 5. Triſt. elegia 13.
Auribus competere dicitur res aliqua. Tacit. lib. 3.
Aures complere ſermonibus. In COMPLEO.
Conciliare ſibi aures. Claudian. in Præfat. belli Get.
Concipere aure ſonos. Claudian. epigram. 10.
Paudax aures contingere dicitur fœtus. Ouid. epiſt. 3.
Aures dare alicui. Cic. ad Attic. lib. 12. 3. Etenim quum multos dies aures meas Acutilio dediſſem, cuius ſermonis genus notum tibi eſſe arbitror, non mihi graue duxi referibere ad te de illius quorumdam ſuis.
Faciles dare aures. Seneca in Hippolyto, 4. Eſt libenter audire aliquid.
Iuſtas dare vocibus aures. Valer. 7. Argonaut. Significat verba rectè accipere & perpendere.
Auribus dare, pro Aſſentari & blãdiri. Trebonius ad Ciceronem, libro 12. 16. Noli putare, mi Cicero, me hoc auribus tuis dare: nihil, &c.
Aures ſuas poetis dẽdere. Cic. pro Archia.
Nimeus lapis deducit aures, Id eſt Gemma dependet ab auribus. Seneca in Hippol. 4.
Dicere aliquid dignum ſtudiis atque auribus. Cic. pro Cluent. Vos quæſo vt adhuc me attente audiſtis, item, quæ reliqua ſunt, audiatis: profectò nihil à me dicetur, quod non dignum hoc conuentu & ſilentio, dignum veſtris ſtudiis atque auribus eſſe videatur.
In aurem dicere. Vide IN.
Aures diuidere alió. Catul. in Carmine nuptiali, Nos alió mentes, alió diuſimus aures.
In aurem vrranus dormire. In DORMIO.
Effiere dignum aliquid auribus hominum. Cic. 1. de Orat. Qui nihil poterit dignum re, dignum nomine oratoris, dignum hominum auribus efficere atque edere. is mihi etiam ſi commouetur, in dicendo tamen impudens videtur.
Erigere aures, & animum attendere. Cic. 3. Verr. Quo tempore igitur aures iudex erigeret, animúmque attenderet?
Excipere aliquid auribus, pro Audire. Plin. Iunior, lib. 4. epiſt. 19. Laudes noſtras auidiſſimis auribus excipit.
Exigi aure. Quintil. lib. 1. cap. 5. Illa verò non niſi aure exiguntur, quæ ſunt per ſonos.
Feire aures. Cic. 1. de Orat. Feriunt enim aures hominum, illa quæ iucunda & grata, tum etiam illa quæ mirabilia ſunt in virtute laudati.
Ferit ſonus trepidas aures. Seneca in Herc. Oetheo. 16.
Ferre vocem ad aures, Id eſt rem aliquam alicui nuntiare. Virgil. 3. Æneid.
In aurem garrire, ridere, cantare, laudare. Martialis lib. 1. epigr. 57. Garris in aurem ſemper omnibus Cinna.
Rides in aurem, quereris, arguis, ploras.
Cantas in aurem, taces, clamas.
Adeóne penitus ſedet hic libi morbus,
Vt ſæpe in aurem Cinna Cæſarem laudes? Cinnam arguit, cui tantus deprehendi morbus inſederat, vt ne Cæſarem quidem apertè laudaret.
Faciles aures habere. Quintil. lib. 6. cap. 5. 6. Nam & faciles habuit aures, & natura ſequebatur. Hoc eſt, Nãdus eſt faciles & voleutes auditores.
Habere teretes aures. Cic. de Opt. genere Orat. Sed qui dici à nobis Attico more nolunt, ipſi autem ſe non oratores eſſe profitentur, ſi teretes aures habẽt, intelligẽſque iudicium, ranquam ad picturam probandam, adhibentur etiam inſciꝰ factendi cum aliqua ſolertia iudicandi.
Aures hebetes habet, qui negligenter audit, vel non curat audire quæ audienda ſunt. Cic. pro C. Plancio, Nam poſteaquam ſenſi populum Romanum aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere, deſtiti quid de me audituri eſſent homines, cognoſcere. Sumpta mea cohors ab ipſa ratione naturæ, atque adeò à phyſionomia ipſius capitis: quibus enim oblongæ ſunt aures, ij quidem optimè audiunt; qui autem hebetes habent & minus eauernoſas, ij deteriorem audiendi facultatem habent.
Si aliquid auris habeas, ſenrias ſuauitatem ſonitus. Gellius lib. 13. capite 19.
Imbuere aures ſermonibus. Tacit. lib. 10.
Impellere aures. Virgil. 4. Georgic.
Implere. In IMPLEO.
Implere aures ſermonibus. Ouid. 12. Metam.
Inculcare & auribus alicuius. In INCVLCO.
Influere in aures populi. In INFLVO.
Inferuire auribus. Gell. lib. 13. cap. 19.
Interrogare aurem ſuam. Gel. lib. 13. cap. 19. Aurem tuã interroga, quo quid loco conuenat dicere. quod illa ſuaſerit, id profectò erit rectiſſimum. Tum it qui reprehendat: Quónam modo (inquit) vis aurem meam interrogem? Er Probum aut reſpondiſſe: Quo ſuam Virgilius percunctatus eſt, qui diuerſis in locis, verbes & verbis dixit, arbitrio conſilióque vſus auris.
Iuuare aures cantu. Lucret. 5. Id eſt, delectare, ſeu oblectare.
Voces aures lacerſant. Lucret. 4.
Micare auribus. Virgil. 3. Georg.
Mouer fragor atronitas aures. Seneca in Hercule OEtheo. 8.
Mulcere aures. Ouid. 5. Metam.
Ad aurem obgannire, pro Moleſtè inſuſurrare & obtundere. In OBGANNIO.
Obſtruere aures. Virg. 4. Æneid.
Obtuſæ aures aliqua re. Vide paulo poſt, Prædere aures non obtuſas.
Offendere aures. Cic. in Orat. Quanuis enim ſuaues, grauéſque ſententiæ: tamen ſi incondita verbis efferũtur, offendunt aures, quarum eſt iudicium ſuperbiſſimum.
Onerare odio. Vide ONERO.
Pandere rumoribus aurem auidam. Claudian. 2. Panegyr.
Parcere auribus alicuius, eſt non ſæpius inculcare illud quod inuitus quis audiat. Seneca in Oedipo, 14.
Aures pateſacere aſſentatoribus. Cic. 1. Offic. Iiſdem tẽporibus caueudum eſt ne aſſentatoribus pateſaciamus aures, nec adulari nos ſinamus, in quo falli facile eſt.
Patent aures querelis omnium. In PATEO.
Aures præcepti omnium monitiſque patent. Cic. 14. Philip. Memoria teneo, me ante dem x vtti. Cal. Ian. principem reuocandæ libertatis fuiſſe: me ex Cal. Ian. ad has Idus horãm vigilaſſe Reipublicæ: meam domum, meiſque aures dies & noctes omnium præceptis monitiſque patuiſſe.
Aures patent ad diſputationem. Cic. Appio Pulcheo, lib. 3. 36. Iam verò non rantùm mihi videtur iniurtam fœcere ij qui hæc diſputant, quam ſecuus aures ad hanc diſputationem patent.
Fecmitus aures pepulit meas. Seneca in Hip. 7.
Percunctan aurem ſuam. Vide paulo antè interrogare aurẽ ſuam.
Peccuſſit aures murmur. Seneca in Agamem. 7.
Aures peregrinantur, quum non verſantur in peruagato ciuitatis ſermone: quum ſoli ignorant quæ omnes norunt in vrbe fieri. Cic. pro Milone, An vero iudices, vos ſoli ignorauis, vos hoſpites in hac vrbe verſamini, veſtræ peregrinantur aures, neque in hoc peruagato ciuitatis ſermone verſantiꝰquas ille leges, &c.
Perſuaſum aures dicta. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Permouere aures precibus. Claud. 4. Paneg.
Permulcere aſſidentium aures. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Perſonant aures. In PERSONO.
Perſtringere aures. Id eſt, ſtrictim penetrare. Horat. 2. Carm. ode 1.
Peruellere aurem. Seneca lib. 4. De beneficiis, cap. 36. Nec iſtiusmodi munus dabo, ſed verba mea reuimã, & auré mihi peruellam: damno cuiuſcabo promuentis ſenteutiam aurem. Kurſus lib. 5. cap. 7. Loquar meum, & mihi aurem peruellam. Hoc eſt, ero mihiqui monitor, ne ſimiliter peccem.
Peruenire ad aures, pro Audire. Virg. 2. Æneid.
Peruenit ad aures crimen. Ouid. 2. de Arte amandi.
Ad aures vrr peruenit illius ſuſpitio de fama. Cic. pro Sylla.
Placere auribus. Martialis lib. 2. Epigr. 86.
Scribat carmina circulis Palæmon:
Me rapis iuuat auribus placere.
Prædere aurem. Ouid. 7. Metam.
Aures non obtuſas prædere. Cic. Antequam iret in exil. Nunc ſi eadem condicio diſceptationis proponereiur, æqui auditores adhibebuntur, aures non obtuſæ crimination hoc, ſed vacuæ præbebuntur.
Præcludi aures alicui. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Præſtare aurem alicui. Martialis lib. 11. epige. 25, Aurem dum tibi præſto garrienti.
Aurem prouellere. Seneca, Aure mihi prouellam. Id eſt, me ipſum admonebo & reprehendam. Budæus.
Pulſat aures vnlratus. Claud. de bello Getico.
Quærere auribus effigiem perfectæ eloquentiæ. Cic. in Orat. 5.
Radere aures delicatas. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Reeipere auribus, pro Audire. Stat. Thebaid. 10.
Recipere ſonũ aures dicuntur. Cic. 2. de Nat. deor. Aures quum ſonum recipere debeant, qui natura in ſublime fertur, rectè in alto corporum partibus collocatæ ſunt.
Reſpirant aures 2. Quintil. lib. 1. cap. 8. Quum poeticis voluptatibus aures à forenſi aſperitate reſpirent.
Reſpirant aures quod durum aure ab ſonum eſt. Gell. lib. 13. ca. 19.
Sequi aurem. Id eſt, iudicium aures. Gell. lib. 13. cap. 19. Neque rationem verbi, neque conſuetudinem, ſed ſolam aurem ſequuti ſunt, ſuis verba modulis penſitantem.
Sonant aures. Cel. lib. 1. cap. 3. Cui ſonant aures.
Sonant aures intra ſe ipſas. Cel. lib. 6. cap. 6.
Stant aures hiſpidæ. Senec. in Hipp. 10. Id eſt, erectæ ſunt.
Studere auribus iudicũ, id eſt, Cauſas agere apud iudices. Martialis lib. 10. epig. 19. de Plinio iunore,
Dum centum ſtudet auribus vitorum. Erat enim patronus apud Centumuiros.
Subſtringere aurem loquaci. Horat. 2. Serm. ſat. 5.
In alteram aurem ſuſcipere aliquid. Hoc eſt, animo parum ſecuro. Sic ſuſcipere, vt dubites tamen rectène ſis tacturus, an ſecus. Cic. ad Attic. lib. 13. Sed quoniam ru ſuſcipis in alteram aurem de rectènone, reſcripſi ad tuas accurate literas ſcripras. Conſiderabigitur, & quidem ſine vlla dubitatione aut retractatione. hoc fieri & oportet, & opus eſt. Aliꝰ tamẽ ſic diſtinguit, Sed ipſi quàm res illa probaretur, magis verebar. Sed quoniam tu ſuſcipis, in alteram aurem. Deinde ſequitur alterius epiſtolæ initium, De retentione reſcripſi, &c. Senſus autem eſt, in alteri à aurem, ſubauli, dormio. Id eſt, ſecurus ſum, nihil vereor.
Subſtrar aure re. Id eſt, in aurem. Ouid. 3. Metam.
Aurem tangere. Plin. lib. 11. cap. 45.
Sonus terger aures. Lucret. lib. 6.
Tinniunt aures. Catul. epig. 48. Torquere aurem. Horat. 2. Ep. 1.
Vellere. Virg. in Sileno. Eclog. 6.
Quum canerem reges, & præla, Cynthius aurem
Vellit, & admonuit paſtorem. Vbi Seruius, Vellit, id eſt, mouit: ve alibi, Poſtéſque à cardine vellit. Tractum à more præceptorum, qui dum pueros ſuos admonent alicuius rei, aurem vellunt ac trahunt, vt in mentem reuocent.
Venit ad aures fama. Seneca in Octauia, 6.
Apud aures. Tacit. lib. 4.

Verminat auris. Martial.lib.14.epig.23. de Auricsalpio,
Si tibi morosa prurigine verminat auris,
Arma damus tanuis apta libidinibus.
Vt auribus alieuum, Ab aliquo audiri. Cic Volumnio,lib.7. epist.
vlt.Nam & Cassius tuus, & Dolabella noster, vel potius vterque nos-
ster, studijs nostrem tenentur, & meis zequissimis vruntur auribus.Id
est,à me zequissime audiuntur declamantes.
Auricula, auricolæ, pen. corr. Cantiuncula est eiusem aurium conca-
uitatem,non autem parua auris. Hæc Valla lib.1. Martial.lib.5.
Auricolam Mario grauiore mauris oleret.
Tu faciesi hoc,garris Nestor in auricolam.
Auriculæ albæ. Perf.satyr.1.
Auricula infima mollior,Hyperbole prouerbialis,in homines mi-
nimè iracundos, leniqueingenio prædtos. Cic. ad Q. frat. lib. 2.16.
Tu quemadmodum me censeri oportere esse & in Repub. & in no-
stris inimicitijs,ita & esse & fore auricula infima festo molliorem.
Translata metaphora ab ea auriculæ parte, qua non est aliud in hu-
mano corpore mollius,aut flexibilius,lenitiusque, vt quæ nec osse ri-
geat,neque cartilagine duriescat,neque neruis intendatur. Erasm.
Auferre auriculam. In aversO.
Demirere. Horat. Serm.satyr.9.
Emere deorum auriculas. Perf.satyr.2.
-aut quidnam est qua tu mereede deorum
Emeris auriculas, pulmone & lactibus vnctis? Irrisio est in eos
qui muneribus cæpti deos puiant, vt ait noftra inclinetur vota turpia.
Auriculas asini habere. Perf.satyr.1.
Auriculas asini quis non habet? Id est, Quis non ita iudicat de ear-
minibus,sicut Midas de cantu?
Opponere auriculam. Horat.1.Serm.sat.9. Vide Attestor.
Auriculas teneras radere. Perf.satyr.1.
Sed quid opus teneras mordaci radere vero
Auriculas? Radere,aeri & amarulenia reprehensione perstringe-
re. Teneras auriculas, aures porentiorum & nobilium, quæ ad ere-
dendum tenerx & faciles esse consueuerunt, atque delatoribus ex-
posiæ:quæque blandis assuetæ palpationibus,aueriantur mordaceem
veritatem.
¶ Auricularis, absoluè pro Auditoribus,per metonymiam. vt, Au-
di aurieularium,id est,Cupidi auditorum. Lucret.lib.4.
-ideò tactant miraeula dictis,
Aur alijqua ratione alia duenntur,vt omne
Humanum genus est auidum nimis auricularum. Vide Labinum.
Auricularis, & hoc auriculare, pen. prod. [ᾱ.] Item Auricularius,
a dict.num:vnde,Auricularium spectilum dicimus,quod Cellus lib.
5. & 6,Oricularium vocat: & Verminatio auricularis vocatur,quum
putridæ aures verminibus fœtent. Et Auricularis digitus,parvus,quo
aures mundantur.
Auritus, penult.prod. [ῑ.] adiectiuum, à magnis auribus dictur,ve-
sunt animorum & laporum: aliàs ab audiendi facultate. Hæc Festus.
Virgil. 1. Georg. Auritis fuse sequi lepores. Vbi Seruius,Auritos le-
pores.maiores aures habentes.
Aurita adueretas rostri Plin.lib.10.cap.49.
¶ Auritæ quereus, Sensum audiendi habentes, vt interpretatur
Seruius in 1.Georgic. Horat.1.Carm.od.12.
Doctum & auritas fidibus canoris Ducere quereus.
Auritus populus,Qui attente audit.Plautus pro I.Asin.
Testes.Plaut. Trucul.10.
Auricsalpium [σαλπιγξ] instrumentum quo mundantur aures:de quo
fit Martialis in Appohorem,lib.14.
Si tibi morosa prurigine verminat auris,
Arma damus tanuis apta libidinibus.
Auritus, Vide Auris.
Auro,auras, Vide Aurum.
Aurora, pen. prod. [ω.] Filia fuit Titani & Terræ, quam si mu-
lierem vocamus arbitrati, eo quòd eam Tithoni fratris Laomedon-
tis dicat Ouidius fuisse coniugem,possumus eam existimare aliquam
ingentis potentiæ & admirandi decoris fuisse fœminam. Sed verisi-
mile est de ea intellexisse poetas,quam omnes dieuni Auroram:eum
fulgeat matutinum splendorem,quo cerninius ante Solem eleuatum
eælum absefere:quam ideo Titani & eum filiam,non quia ex Tita-
no natam credant,sed ex Sole, quem sæpissimè ex nomine aut Tita-
num vocant. Nam ex Sole proedit illa claritas cæli quam auroram
dicimus. Terræ autem ideo dicitur filia, quia videtur intuentibus,è
terra prodire. Ex Bocatio. Cic.t.de Diuinat. Quum primùm gelu-
dos rores Aurora remittet.
Aurora, aurore Diluculum. Varro de Ling. Lat. lib. 6. Aurora di-
citur ante Solis ortū,ab eo quòd ab igne Solis tum aureo aer arefeit.
Iuuenal.satyr.10. Ouid. lib 1 Metamorphoseos,
Eurus ad Auroram, Nabathæaque regna recessit.
Ab Aurora. Vide a.
Prima aurora, vel Craftina aurora. Virgil.4. Æneidos,
Et iam prima nouo spargebat lumine terras
Titoni croceum linquens aurora cubile. Vbi Seruius, Prima au-
rora,designatio temporis est,non diei defectipto. Vnde inseri,
-vt primum albescere lucem Vidit.
Lutea. Virgil.7. Æneid.
Pallida. Virgil.1. Georgic.
Purpurea. Ouid.3. Metamorph.
Rofeida. Ouid.ad Liuiam.
Virgil. Ouid.2. Metamorph.
¶ Dimouere aurora humentem vmbram polo. Virgil.4. Æneid.
Euocat aurora tantibus ales cristati oris. Ouid.11. Metam.
Aurora fulget. Ouid.lib.2. Metam.
Fulget in rosseis bigis aurora. Virgil.7. Æneid.
Lustrat Phœbea lampade terras aurora. Virgil.4. Æneid.
Pæsa fert ab orta purpureas aurora fores. Ouid.4. Metam.
Portat aurora diem croceis equis. Ouid.ad Liuiam.
Remouet aurora nocturnos ignes. Ouid.4 Metam.
Rubescit stellis aurora fugatis Virgil.4. Æneid.
Surgens aurora relinquit Oceanum. Virgil.4. Æneid.
Vehunt auroram Phæthontis equi. Virgil.5. Æneid.
Sub aurora, Circa diluculum. Ouid Epist.18.
Aurum, huius auri [χρυσὸς, χρυσοῦ.] Festus, Aurum dictum, quia præ-
cipuè custoditur. Græcè enim ἀυρὸν, Custodire dicitur. Hippocrates
medicus de nomine inuentoris, id dictum putat, quem vocitatum
ait Aurynon. Quidam ad similitudinem aurorx coloris nomen tra-
xisse existimant:non nulli quia mentes hominum aurenat: aliji à Sabi-
nis trâslatum putant, quod illi, ausum dicebant. Cic. de Senect. Non
enim aurum habere præclarum sibi videri duxit, sed eis qui haberent
aurum imperare.
Aurum quandoque sumitur pro ipso metallo.
Aurum & opes præcipuæ bellorum causæ. Tacit.lib.10.
Aurum factum. dicitur id quod non rude est,sed elaboratum, & ex
quo aliquid est effectum. Vlpian.l.eum aurum.D.de aur. & arg.legar.
Quum aurum vel argentum legatum est, quicquid auri argentique
relictum est legato continetur,siue factum siue infectum sit. Virgil.
10.Æneid. -sunt auri pondera facti,
Infectique mihi. Seruius Infectum existimat, aurum vel argetum
factum id vidrri,quo commodè vti possimus.
Aurum fetio nocentius. Ouid.t.Metam.
¶ Aurum,pro Aureis nummis aliquādo accipitur. Cic. pro Flacco.
¶ Aurum,pro Vestimentis aureis, maximè muliebribus. Plautus
Mostel. Agedum contempla aurum & pallam. Terent. Eunuch. 4.1.
Interea aurum sibi etiam mulier demit, dat mihi vt aufteram.
Aeeruus auri. Horat.1. Epist.2.
Amor auri cæcus. Virgil.1. Æneid.
Auri sacra fames. Virgil.3. Æneid.
Diuitis auri imperiosa fames. Ouid.ad Pisonem.
Fulgor ab auro fusus. Valer.5. Argonaut.
Pondus auri. Tibul.1.eleg.9.
Auri faniem interpretatur Plinius, quòd Græci χρυσῖτιν dicunt,
lib.33. Nat.hist. proœm. Eruuur aurum & chrysocolla iuxta. vt pretio-
sior videatur nomen ex auro cultodiens. parum enim erat vnam vi-
æ inuenisse pestem,nisi in prætio esset auri etiam fames.
Auri venas sequi. Lucret.lib.6.
Conealor auroiid est,Pallidus.Silib.t.
Corusei auro iuuenes,Aureis indui vestibus. Virgil.9. Æneid.
Insignis auro & purpura. In insignia.
Pretiosior auro. Ouid.8. Metam.
¶ Aurum zstimum. Iuuenalis,
Ventiles æstimum digitis sudantibus aurum,
Nec sufferre queas maiores pondera geumæ. De annulis loqui-
tur, qui apud veteres doorum fuerunt generum,æstimi,& hybernizæ
hybernoi patem fuisse maioris ponderis:æstimos autem leuiores.
Ex Turnebo.
Aurum argentofum. In argentosvs.
Barbaricum. In barbaricvs.
Cælatum. In caelo.
Coronarium. Gellius lib.5. cap.6, Triumphales coronæ sunt au-
reæ, quæ imperatoribus ob honorem triumphi mittuntur. id vulgò
dicitur Aurum coronarium. Cic.t.de lege Agraria, Ex auro coro-
nario, quod neque consumptum in monimento, neque in æratum
relatum fit, id ad Decemuiros referri iubet. Vide Seruium libro 8.
Æneidos.
Coronatum, Coronat.x auro. Stat.3. Sylu.4.
Distinctum. Senrca in Hippol.3. Id est, Versicolor.
Dues aurum. Ou.d.ad Pisonem.
Factum. Vide paulo ante.
Fulsum aurum. Vide fvlvvs.
Fusile, Liquidum. Ouid.t.Metam.
Gemmatum, Gemmæ auro nexiusse. Stat.3.Sylu.4.
Implexum enimibus aurum. Plin.lib.33.cap.t.
Intectum. Virgil.10.Æneid.
Intextum vestibus. Ouid.6.Metam.
Læue. Valer.t.Argonaut.
Latum. Iuuenal.satyr.6.
Lentum. Ouid.3 de Arte amandi.
Micans. Ouid.2. Metam. Nitidum. Ouid.9. Metam.
Obtrizum. In obrezvm.
Philippeum. Plaut. Curcul.8.
Pingue. Perf.satyr.2.
Rusticum. Claudian.de rapt. Proserp.
Semesiie aurum. Iuuenal.satyr.7,
Semelti vsum digitos circumligat auro. Id est,annulis æstiuis &
hybernis. Sic enim sunt semesires. Vide paulo ante, Aurum æstiuum.
Solidum. Ouid.3. Amor. eleg.7.
Subæraium. Perf.satyr.5.
Tholosanum, Prouerbium in eum qui magnis ac fatalibus affi-
citur malis, nouóque ac miserando exitio perit. Cicero 3.de Natura
deorum, Cognosse alias quæstiones, auri Tholosani, conuurationis
Iugurthinæ.
Aurum terrale. Plin.lib.33.cap.3.
Figuris aurum terribile. Id est,ex latum aurum figuris horrendis.
Stat.6. Thebaid.
¶ Aurum abdiearc. In abdico.
Aurum appendere. In appendo.
Ardet auro elypeus. Stat.1.Achil.
Auro aliquem ornondere. In attondeo.
Solicito bibunt auro superbi. Senecain Hippol.4, Dicit solicitum,
quia qui auro bibunt, solicitifunt propter venenti suspitionem.
Capius auro. Horat.2. Carm.18.
Auro contra cedo. Plaut. Rudent. Auro contra cedo modestum
amatorem. Sic in Epidico, Non caius est auro contra. Turnebus.

Auro

Auro cludere. In CLVDO.
Commodare aurum. Quintil. lib. 1. cap. 13.
Aurum in ludos confumere. In CONSVMO.
Aurum fluit ignibus. Ouid. 2. Metam.
Defolio inculcare auro. Virg. 2. Georg.
Effingere in auro. Aureis figuris exprimere. Virg. 6. Æneid.
Effulgere auro. Virgilius 4. Æneid. Auro: id eft, auratis veſtibus aut armis.
Eruere aurum terra. Ouid. 3 Amor. eleg. 7.
Illauenes auro ſpicæ. Id eſt, aureo colore. Ouid. 9. Metam.
Illitum aurum veſtibus. Horat. 4. Carm. 9.
Inceditur auro purpura. Id eſt, auro intexitur, quòd ex purpura velut flamma elucear. Stat. 10. Thebaid.
Includuntur auro ſmaragdi. Lucret. lib. 4.
Indutur pedibus aurum. In INDVO.
Nicare auro clara regia. Ouid. 3. Metam. Clara, id eſt refulgens.
Radiante auro nitens. Ouid. 4. Metam.
Renidens auro domus. Lucret. lib. 2.
Rigentes auro exuuiæ. Sil. lib. 15.
Spectatur aurum in ignibus. Vide Specto, in SPECTO.
Subduetur aurum terræ. Ouid. 3. de Arte amandi.
Vexare aurum meos: id eſt aureas pateras. Stat. 1. Theb.
Vænire auro, auro vendi. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
Ab auro fulgorem reuerem. Vide A vel AB præpoſitiones.

Auratus, & hoc auratile, pen. corr. (χρυσωτὸς.) Sulin. cap. 25. Fœminis nitor purus eſt: mares punctulis ad gratiam interlucentibus auratilis pulchrius variat.

Auratus, penul. prod. (ἐπίχρυσος.) adiectium. Auro tectus, vt, Aurata tecta. Cic. in Parad.
Auratus aries Colchorum. Cic. in Orat.
Caſſis aurata. Stat. 7. Thebaid.
Curtus. Cic. poſt Reditum in Senatu.
Imbres. Claudian. 3. Paneg.
Milites. Lucan. 9. ab Vrbe.
Monilia. Ouid. 4. Metam.
¶ Auratus. Vide Aura pro fauore, ex Seruio.

Auratura, penul. prod. (χρυσωσις.) Quintil. lib. 8. cap. 6. De hypallage. Sed nomen imbuto, vt quum auratura tecta, aurea; pulſilum à vero diſcedo, quia non eſt niſi pars auratura.

Auramentum, videtur inſtrumentum eſſe effodiendo aut purgando auro accommodatum. Plin. lib. 33. cap. 3. Hiſpani ſtrigiles vocant aut parualas maſſas, quòd ſuper omnia ſolum in maſſa auramento capitur, quum cætera in maſſilla reperta igne perficiantur. Emendatio exemplaria legunt, In maſſa aut rauimento capitur.

Aurarius, adiectium, vt Aurum a metalla. Plin. lib. 37. cap. 12.
Negotium. Plaut. Bacchid. 4.
¶ Aurarij, pro fauoribus. Vide Aura pro fauore.
Aurarium eſſe fabrum dicere poſſumus, qui auro aliquid obdueit.

Aurara, ſubſtantiuum (χρυσωρυχία.) locus vbi aurum effoditur, ſiue Auriſodina. Tacit. lib. 3. Auranas ſibimet Tiberius ſpoſuit. Iudinas intelligit.

Aureus, adiectiuum (χρυσοῦς.) Quod eſt ex auro. vt, Aureæ literæ. Plin. lib. 7. cap. 32. Et aurea bulla, Plaut. Rud. 24.
Aurea arma. Ouid. 2. Metam.
Cæſaries. Virg. 8. Æneid.
Color, Auri colorem referens. Plin. lib. 11. cap. 15.
Color aureus barbæ. Ouid. 13. Metam.
Coma, Hauia. Idem ibidem.
Aurea cornua. Virgil. 7. Æneid. Sed eſt hoc loco ironia, in diuerſimque partem accipiendum, pro turpi & inamabili.
Copia aurea, Duces & abundias. Horat. 1. epiſt. 12. Copia hoc in loco ſignificat deam vbertatis.
¶ Aurei currus in Horatio leuiter audiuntur, nec attendimus tales triumphitum Augurium fuiſſe currus. Sic auiſ feribit in Epodis,
Io triumphe, tu moraris aureos
Curtus, & iniactas boues. Hoc ex Philoſtrato in Dionis vita fatis apparet, quem vide. Eſti autem certa quædam forma erat triumphalis curtus, tamen ea Imperatori ornatior & pretioſior, quàm alius dubitabat Turnebus.
Dicta aurea legatiſſima & maximæ velitatis. Lucret. lib. 3.
Funis. Lucretius,
Haud (vt opinor enim) mortalia fœta ſuperne
¶ Aurea demiſſe de cœlo funis in aruas. Sed hoc ab Homero ſumptum eſt, apud quem aurea catena, vel funis (vt interpretatur Lucretius) de cælo religatus. Plato autem in Theæteto aurum apud Homerum funem interpretatur ſolem eſſe, vt etiam eruditiſſimo viro Lambino placet. Annotauit & Turnebus.
Gens. Virgil. 4. eclog.
Horæ. Catull. epigram. 48. Aureas horæ vel ob diei claritatem, vel quia pretioſiſſima res ſit tempus, vtpote cuius ſit factura irreparabilis.
Imago. Ouid. epiſt. 19.
Luna. Ouid. 10. Metam.
Malum. Virgil. eclog. 3.
Aurea mala decem miſeras alerea mittam. Vide Malum aureum.
¶ Aurea mediocritas Horatio dicitur, quòd ea hominibus clariſſima, optatiſſima, & pretioſiſſima eſſe debeat, & tàm æſtimanda quàm eſt aurum, vt & reuera nonnullis eſt experienda maximè. Turnebus.
Mores aurei, Elegiães & amabiles. Horat. 4. Carm. 2. Aeron interpretatur Bonos & ſanctos.
Munera. Tibullus 1. eleg. 4.
Nomen. Cic. pro Sex. Roſc. Venio nunc ad illud nomen aureum Chryſogoni, ſub quo nomine tota ſocietas ſtatuitur. Hoc dicit, quia χρυσὸς Græce, Aurum ſignificat Latinè.
Nox aurea cingitur aſtris. Valer. 5. Argon. pro, Nox cingitur aureis aſtris.
Aureus partus. Cic. Octauio.
Potorium. Plin. lib. 33 cap. 10. & 12.
Aureus ramus oluæ. Virg. 6. Æneid.
Seculum. Virgil. 6. Æneidos,
Auguſtus Cæſar, duûm genus, aurea condet Seculâ.
Sella. Cic. 2. Philipp.
Sol. Virgil. 1. Georg.
Sponda. Virgil. 1. Æneid.
Sydus. Horat. Epod. 17.
Venus. Virgil. 10. Æneid.
Aurea veſtis, pro Barba aurea. Virg. 8. Æneidos,
Aurea cæſaries ollis atque aurea veſtis. Seruius.
¶ Velari aureo amictu. Ouid. 14. Metam.
¶ Aurea barba. Perſius,
Præcipui ſunto, ſtipue illis aurea barba. Hoc Perſiano velut ænigmate, quod plerique non eſſe ita obuium, Turnebus ſignificari putat ſummorum deorum. vt Iouis ac Neptuni inſignia & ornamenta: vt pari honore, qui vera miſerint ſomnia heroes & ſemidei afficiatur, ac ſupremus Iupiter. Suetonius id videtur indicare ſic ſcribens in Caligula, Plerunque vero aurea barba fulmen tenens, ac ſuſeinam, aut eadueum deorum inſigna.
¶ Aureus, aliquam fabbitantium, & ſubauditur nummus: Nummum aureum ſignificat. Plin. lib. 33. cap. 10. Immane tabulæ pretium, accepit aureos mſura, non numero. Verum hic loeus hodie ſic legitur, Manipretium eius tabulæ in nummo aureo menſura accepit, non numero. De aureo nummo vide Budi. lib. 3. de Aſſe, in ipſo principio. Alcatus, Aureus nummus ſi ſemios anis ſenis valebat, quod in Diſpunctionibus annotaui, hoc eſt denarios argenteos x x v. Sed deinde minoris æſtimationis aureus fieri cœpit, & in Cæſarum conſtitutionibus ſolidus appellat: quorum l x x x i i. auri libram conficiunt. Cic. 12. Philipp.
¶ Aureus Romanus, qui & ſolidus dicebatur, quàm æſtimationis eſſet, ex comparatione duorum locorū Suetonij & Taciti cognoſci poteſt. Nam de Othone ſcribit Suetonius, Quoties eorna acciperet principem, aureos excubanti cohorti vritim dabat. Tacitus, Cohorti excubias agenti viritim centenos nummos diuidebat. Aureus igitur Romanus centum nummis tenebatur.

Aureolus, pen. corr. (χρυσοῦλος.) adiectium, diminutiuum.
Aureolum eſtimo, Quod propè coloré aut effect. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. de gallis gallinaceis ioquens, Roſtro bicni, aeuto, oculis rauis aut nigris, palea rubra, ſubalbicanti, collo vario aut aureolo.
Aureolus libellus. Cic. 4. Acad.
Malum. Catullus 2.
Orannuenla. Cic. 2. de Nat. deor.
Pedes aureoli. Catull. 56.
¶ Aureolus, diminutiuum ab Aureo, pro Nummo aureo. Martial, lib. 5. Qui erepat aureolos, forſitan vnus erit.
Auraulus pulueſculus. Solinus cap. 35.

Auricomus, pen. cor. (χρυσοκόμης.) adiect. Aurum comâ habens. Sipont. Batauus auricomus. Silius 3.
Sol auricomus. Valer. 4. Argonaut.

Aurifer, pen. cor. (χρυσοφόρος.) adiectium, Quod fert aurum. vt, Aurifera arbor. Cic. 2. Tuſcul.
Amnis aurifer Tagus. Catull. 27.
Aqua. Ouid. in Ibin.
Arenis auriferis pallet Tagus. Sil. lib. 16.
Arua Phœnicum. Sil. lib. 16.
Fons Pactoli. Claudian. 3. Paneg.
Nemus. Plin. lib. 4. cap. 1.
Terra Martial. lib. 10. Et Sil. lib. 2.

Aurifex, pen. corr. aurifici, pen. corr. maſc. g. (χρυσοχόος.) Faber aurarius. Plaut. Men. h. 165, Tibi equidem illam, ad Phrygionem vt ferres pauló prius. Et ſpinter, vt ad aurifice ferres, vt ferret nouum. Plin. Velut aurifices arte alterius inter ſolia eándeanibus margaritas. Cic. 6. Verr. Quum vellet ſibi annulum facere, aurifierm iuſſit vocari in foro, ad ſeliam Cordubæ, & ex palàm appendit aurum.

Aurificina, pen. prod. Aurificis taberna.

Auriſodina, penul. prod. Locus vnde effoditur aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. Extat lex cenſoria Ictimulorum auriſodinæ. Vide Argentifodina, in Argentum.

Aurifur, pen. cor. auriſuris, pen. prod. com. g. Qui furatur aurum. Plaut. Pœnul. 59, Et mihi hic aurifur eſt.

Auriger, pen. corr. adiectium. vt, Auriger taurus. Cic. 2. de Diuinat.
Arbor auri gera. Valer. 8. Argonaut.

Aurilegus, pen. corr. (χρυσολόγος.) Qui aurum legit. Id eſt furatur.

Auro, auras. aurare, 2 a quo Iquuro, & Deauro copoſita. Varro de Ling. Lat. lib. 6. Aureſcit æs, dixit. Vide AVRORA.

AVRVNCA, æ. Lauj ciuitas fuit, ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio condita: à qua Aruncj dicti fuerint, vetuſtiſſimi Latij populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

A V S

AVSA (αὖσα) ciuitas eſt Hiſpaniæ Ptolemæo.

Auſcapedam, pro vermiculo piloſo, qui ſolet eſſe in fronde eum multis pedibus, dixerunt veteres, teſte Varr. lib. 6. de ling. Lat.

AVSCI (Αὔσκοι.) populi ſunt Aquitaniæ in Gallia Plinio. vulgo Aux. Arch-epiſcopatus in Vaſconia.

Auſcultari (ἀκροᾶσθαι.) dicebant antiqui pro Oſculari, quod eſt os cum ore conſerere. Feſtus.

Auſcultо, auſcultas (ἀκροᾶσθαι.) auſcultare, Audire. Plaut. Stich. Auſculto, atque animum aduerto ſedulo.
Auſcultare ab oſtio. Plaut. Mercat. 8.
Auſcultare ad fores. Plaut. Trucul. 4.
Auſcultemus hinc quid agat. Plaut. Curcul. 8.
Auſcultа paucis. Terent Adelph. 5. 3.
Immduduin auſculto. Horat. 2. Serm. ſat. 7.
Auſcultare aliquem. Plaut. Pſeud. 7, Te auſcultabo lubens. Terent.

Heauton.4.5,Auſcula quod ſupereſt fallaciæ.
Populum auſcultare.Catull.epigram.62.
¶ Auſcultare, (τὸ ἀκούειν, ἀκροᾶσθαι) eum Datiuo, pro Obedire pontus.Varro lib.4.de Ling.Lat. Ab audiendo etiam auſcultare declinamus quòd hi auſcultare dicuntur, qui auditis parent. Terent. And.1.3.Nec quid agam certum eſt, Pamphilúmque adiuterem,an auſcultarem ſeni. Ea ratione qua & audire dicitur cum datiuo, pro obedire.Cic. pro Roſc.Ame.Mihi auſcultá,vide ne tibi deſis.
Auſcultare minus eſt,quàm audire.Pacuuius apud Cieeronem lib. 1.de Diuinatione,
Nam iſtis qui linguam auium intelligunt,
Plúſque ex alieno ieeore ſapiunt,quam ex ſuo,
Magis audiendum,quàm auſcultandum cenſeo.
¶ Auſcultare.pro Videre, ſpectare.Afran.Priuigno,
Videu ludos,hinc auſcultaui proeul. Nonius.
¶ Auſcultabitur, Impeſſonale.Plaut.Merc.7,
-excuſato nec feciſſe ſedulò
Ad potiun're ires.dico iam tibi.c.auſcultabitur.
Auſcultatus, (ἀκρόασις) verbale, Auditio.
¶ Auſcultatio, Oberatio, Plaut. Rud. Quid mihi ſcelcſto tibi erat auſcultatioquidve hinc abitio?
Auſcultátor,pen. prod.(ἀκροατὴς) verbale. Cic.in Parut.Nam aut auſcultator eſt qui audit,aut diſceptator.
AVSERET, dicebantiqui pro nunc Auferè). Feſtus.
AVSER (ὄνος, vel ὄνος) vel Auſtres, Auſtus Italiæ prope Lucam, cuius olim pars riuus ille qui iuxta Piſas nunc labitur, fuit. Strabo pro Auſteri, Æſarem ponit.
Auſiſti (ἤκουσας) Verbum defectiuum. Indicatiuo vel optatiuo futuri temporis, Auſim, auſis, auſit. Et pluraliter auſint. Caeteris caret. Id eſt audebo,vel vtinam audeam. Lucilius ab Yrbe, Nec ſi ſcuam, dicere auſim. Virgil.s.Georg. Auſim vel tenui vitem commitere ſulco. Id eſt auſus ſum,vel audebo,teſte Seruio. Feſtus, Auſis,id eſt audeas.
Auſim confirmare. Lucret.lib.5.
AVSONIA (ἀυσονία) ea dumtaxat pars Italiæ dicta eſt primò,in qua ſunt vrbes Beneuentum, & Cales. ab Auſone Vlyſſis & Calypſonis filio poſtea tota Italia, quæ Apennino finitur, Auſonia vocitata eſt ab eodem duce.Inde etiam Auſonij Itali dicti ſunt. Feſtus.
Armipotens Auſonia.Stat.3 Syl.ueleg.2.
Auſon , & Auſonius (ἀυσόνιος) Qui ex Auſonia eſt. vt, Gens Auſonia, Mare Auſonium,pars maris Tyrrheni,a Campania Sicilíam veſus. Lingua Auſonia,id eſt Latina.Ouid.4. Triſt.eleg.8.
Terra.Virgil.4.Æneid.
Tibris.Virgil.4.Æneid.
AVSONIVS (ἀυσόνιος) Sophiſta,ſcripſit epiſtolas, & alia quædá ad Nonnum, vt ait Suidas.
¶ Fuit & Auſonius,patria Gallus,Burdegalenſis poeta,euius exiſt epigrammata.
Auſpex, auſpicis,pen.cor.m.g. (ἱεροσκόπος, μαντεύομενος, οἰωνοσκόπος.) Valla, Auſpex qui præcerat nuptiis celebrandis : quia Auſpicium pro nuptiis capere ſolebat.adhibebátúrque hic pro parte matris.Hac Valla lib.6. Dictus eſt autem ab auibus aſpiciendis,quemadmodum & Aruſpex. Auſpex legit. Cic.ad Attic.lib.2.12, Quid quæris? acueram me ad exquirendam hanc eius legationem : quam ſi ille contemnit, & ſi(vt ſcribis)bilem id commouet,& latocibus & auſpicibus legis Curiæ ſpectaculum egregium.
Auſpices victoriarum. Plinius , Victoriarum omnium toto orbe auſpices.
Muſa auſpiceid eſt duce.Horat.1.epiſt.3.
Phœbo auſpice.Stat.2.Syl.2.
Prouidus auſpex.Horat.3.Carm.ode 27.
Auſpicalis,& hoc auſpicale,pen.prod.(ἱεροσκοπικὸς.) Quod ad auſpicia pertinet. vt,Auſpicalis piſciculus,qui aliquid portendit,aut ſignificeat futurum. Plin.lib.32.cap.1. Tenuit & noibra memoria Carj principis ab Aſtuca Antium remigantis , vt ees eſt etiam auſpicalis piſciculus. ſiquidem nouiſſime tum in vrbem reuertus Imperator,ſuis telis confoſſus eſt. De celeneide piſce loquitur.
Auſpicium (ἱεροσκοπία, οἰωνισμὸς) inquit Feſtus, ab aue ſpecienda. nã quod nos eum perperam poſtione dicimus Aſpicio,apud veteres Speeio dicebatue. Valla lib.6, Auſpicium eſt vel à paſſu auium , vel ab inſpectione auium. Sed qua Conſul antequam tret in expeditionẽ, capiebat auſpicium, hinc factum eſt dicitum ut auſpicia ducum aque pnuerpij, quæ à ſolo dice eapiuntur.Hæc Valla. Cic. 2. de Diuinat. Quid eſt aliud nolle moneri à Ioue , niſi efficere vt aut ne fiett poſſit auſpicij, aut ſi fiat, viden? Aues,cuentus ſignificant aue aduerſos, aut ſecundos. Plaut.Amphit.8,An te auſpicium commoratum eſt?
Auſpicium & Augurium.Aliter in AVGVRIVM.
Funeris auſpicium.Stat.6. Thebaid.
Auſpicia nuptiarum.Cic.1.de Diuinat. Quod etiam nunc nuptiarum auſpicijs declarant.
Vrbs auſpiciis condita.Cic.in Varin. Quitárius furor,vt quũ inaudita ac nefaria facta fuſceperit,quum inferorum animas elicere,qui parrotum extis deos manes mactare ſoleas:auſpicia,quibus hęc vrbs condita eſt , quibus omnis Reſpub. atque impetium teneiur , contempſerit?
Addicentia auſpicia. Tacit.lib.2, Auſtus omine,addicenibus auſpiciis vocat concionem.
Auſpicium bonum. Catull.epigram.42.
Bono auſpicio promulgare legem. Cic.ad Att.lib.1.15, Lurco autẽ Tribunus plebis,qui mag.ſtratum ſimul cum lege Ælia init,ſolutus eſt & Ælia & Fufia,vt legem de ambitu ferret,quam ille bono auſpicio Claudius homo promulgauit.
Caduca auſpicia dicunt , quum aliquid in templo exeidit : velut virga è manu. Feſtus lib.3.
Conſulare auſpicium. Cic. pro Mutena; Quòd ſi illa ſolennis comitiorum precatio, Conſularibus auſpiciis conſecrata, tantam habet in ſe vim & religionem, quantam Reſp. dignitas poſtulat, idem ego precatus ſum, vt iis quoque hominibus quibus hic Conſulatus me rogante datus eſſet,ea res fauſte,feliciter proſpereque eueniret.
Fauens,id eſt,Proſperum. Ouid.3. de Ponto,eleg.3.
Feraſe.Claudian.2.in Eutrop. 1
Grande.Ouid.2. Triſt.
Infelix.Stat.11. Thebaid.
Iuge.Feſtus,Iuge auſpicium eſt,quum ianctum iumentum ſtercus feeit. Cic 2. de Diuin. Huic ſimile eſt quod nos augures præcipimus, ne iuge auſpicium obuentias,vt iumenta iubeant diſiungere.
Liquidum. Vide Liquidus in Liquor.
Malum.Plaut. Aulul.1.
Auſpicio meliore.Plaut. Menæch.4.
Militare. Cic.2. de Diuin. Nam ex acominibus quidem, quod totum auſpicium militare eſt , ſam M.Marcellus ille quinquies Conſul eorum omniũ,idem Imperator,idem Augur optimus.
Mollia.Claudian.1.in Eutrop.
Optimum.Cic.2. de Diuin.Fulmen ſiniſtrum,auſpicium optimum habemus ad omnes res,præterquam ad comitia.
Auſpicis optimis Cic.de Senect. Augurque quum eſſet,dicere auſus eſt,optimis auſpiciis ea geri quæ pro Reip.ſalute gererentur,quæ contra Remp.fierent,contra auſpicia fieri.
Regalia.Claudian.in Paneg.
Secunda.Horat.4.Carm.ode 14.
Saluis auſpiciis. Cic.de Prou.Conſ. Iidem illa proſcripſionem capitis mei contra ſalutem Reip. fed ſaluis auſpicijs rogatam eſſe dicebant.Id eſt,non contra auſpicia. Budæus.
Solennia Claud.1.Paneg.
Siniſtrum.Vide Auſpicium optimum.
Vtile.Ouid.1.Faſtor.
¶ Auſpicium,pro ductu atque diſpoſitione.Virg.4.Æneidos, Me ſi fata mtеis paterentur ducere vitam
Auſpiciis,& ſponte mea componere curas. Vbi Seruius.Meis auſpicijs,argumentum à neceſſitate. Et auſpicijs ideo,quia maiores omnia auſpicato gerebant. Ergo auſpicijs , diſpoſitionibus. Liu. Decad 3.lib.8, Vos auſpicium imperiumque ad Calenum deriuliſti.Plin lib.7.cap.43.
Imperio atque auſpicio alicuius aliquid agere.Plaut.Amphit.4.
Ductu,imperio,auſpicio. Plaut. Amphit.4, Vt geſſerit Remp. ductu,imperio,auſpicio ſuo.
Virtute atque auſpicio alicuius.Plaut. Epid.8.
¶ Auſpicium,pro Poteſtate eram ſumma.Liu. Decad.3.lib.8, Quoniam in prouincia Liuij res geſta eſſet, & eo ſorte die quo pugnatum eſſet,auſpicium eius fuiſſet. Er alibi itidem. Budæus. Virgilius 4.Æneidos,
Communem hunc ergo populum,patribuſque regamus
Auſpiciis. Vbi Seruius, Patribus auſpiciis, æquali poteſtate. Er ab eo quod præcedit, id quod ſequitur. Et dictum eſt a comitis, in quibus iidem auſpicijs creati, licet ſimul non creareniur,parem tamen habebat honorem propter eadem auſpicia. vnde & Conſules, pares funtiquum neceſſe eſt ve vnus petior crearetur.
Auſpicia maiora,minores honores & magiſtratus ſignificant.nullus enim magiſtratus inauſpicato creabatur. Budæus.
¶ Dare auſpicium.Sil.lib.13.
Signum & auſpicium alicui dare.Sil.lib.7.
Auſpicia dirimere.Plin.lib.7.cap.47.
Diſſoluere. Cic.in Vatinium, An quia tu ſemper ſic egiſtes , auſpicia fueris augue diſſoluturus.
Ementiri. Cic.1.de Diuin.Appius colitga tuus,bonus augur, vt ex te audire ſoleo, non ſatis ſcienter vitum bonum,& virum egregium Cenſor C. Æthetium notauit , quòd ementitum auſpicia ſubſcripſerit.
Auſpicia euenerunt ſecunda.Cic. 1.de Diuinat. Cuius quidem hoc præclariſſimum eſt,quod poſteaquam à Cæſare terrarchiæ regno,pe cuniaque mulctatus,negat ſe tamen eorum auſpiciorum,quæ ſibi ad Pompeium proficiſcenti,ſecunda euenerunt,pœnitere.
Auſpicium facere. Liu.1.ab Vrbe. Circa ſummum culmen hominis auſpicium feciſſe.
Facere ratum auſpicium. Cic.2.de Diuin. Cur autẽ alis à dextra, alis læua datum eſt auibus,vt earum auſpicium facere poſſine?
Auſpicia mittere. Liuius 1. ab Vrbe, Tum pergit verbis auſpicia quæ mitti vellet: quibus miſſis Numa rex declaratus de templo deſcendit.
Præmonere auſpicium.Cic.2. de Legib.Quique agent tem duelli, quique populatem,auſpicium præmonento.
Verax auſpicium.Ouid.6.Faſtor.
Auſpicor,pen.corr.auſpicaris (ἱεροσκοπέω, οἰωνίζομαι) auſpicari, Auſpicium capere.Cic.2.de Diuin. Illi autem qui in auſpicium adhibetur, quum ita impetuat is qui auſpicatur,dicito.
Auſpicari tripudio. Cic. 1. de Diuin. C. Flaminius quum tripudio auſpicaretur,pullarius diem præij commitiendi differebat.
¶ Auſpicari,Incipere.Plin.lib.7.in proœm.4, Itaque feliciter natus iacer, manibus pedibúſque deuincis, flens , animal cæteris imperaturum , & à ſuppliciis vtam auſpicatur , vnam tantum ob culpam, quia natum eſt.
Auſpico , auſpicas (ἱεροσκοπῶ) dixit Plautus Perſa, Ego auſpicauit in hunc diem.
Auſpicare auem,aut aliud quoduis animal.Plaut.Sticho,8,
Cerium eſt muſtelæ poſthac nunquam eredere:
Nam incertiorem nullam nou beſtiam:
Quin & ipſa deeies in die mutat locum:
Eam auſpicaui ego in re capitali mea.
Auſpicare alicui rei. Plaut.Rud.18, Non hodie iſti auſpicaui reiyre cum furcifero fabuler.
Auſpicatus,pen.prod. (ἱεροσκοπικὸς) participium.
Impetus non auſpicatus.Horat.3.Carm.ode 6.
Auſpicatus locus.Cicero pro C.Rab. Quamobrem vter noſtrum tandem

tandem Labiene populariseſt? rũne, qui cũbus Romanis in con-
tione ipſa carnificem, qui vinela adhuben putas oporterre? qui in eſpo
Martio comitiis centuriatis,ſaltucitus in loco, crucem ad cuiuunt
ſupplicium defigi & conſtitui iubes?an ego,&c.

Auſpicatus (ſcilicet) nomen ex participio. Quintil.lib.10.cap.1, Itaque vi
apud illos Homerus, ſic apud nos Virgilius auſpicatiſſimum dederite
exordium:hoc eſt, feliciſſimum. Plin.lib.13.cap.22, Nec auſpicatior
in Lesbo inſula arbor quæ vocatur eudonymos. Catull.43,

Quis vilos homines beatiores
Vidiſtiquis Venerẽ auſpicatiorẽ?

Auſpicato, aduerbium (ſcilicet) Id eſt auſpicio capto. Cic.2.de Nar.
deor. Itaque verò ego non iuſtus, qui & Conſul rogans, & augur, &
auſpicato?

Auſpicato, Feliciter (vt ait Valla) quaſi auſpiciis non repugnanti-
bus. Terent.And.4.6. Haud auſpicato hue me appuli. Vbi Donatus,
Haud auſpicato,id eſt inauſpicatus,quòd nõ eſſet auſpicatus. Et Vi-
tarum veteriſsimus ſic dicere, ſiquid aliquãdo aliter euenilſet quàm vel-
lent. Cicer.de Diuin. Bellicum reni adminiſtrari maiores noſtri, niſi
auſpicatò noluerunt.

Auſpicatò renuntiare Conſulem. Cic.pro Murena, Quæ deprecatus
tua à diis immortalibus ſum Iudices,more inſtitutoque maiorum il-
lo die quo auſpicato comitiis centuriatis L. Murenam Conſulem re-
nuntiauit,ea res,&c.

AVSTRALES,inſulæ Oceani Septẽtrionalis,à Barbaris ſic appellatæ:à Ro
manis verò Gleſſariæ, dum feliciter Grrmanicus Cæſar ibi res ex laſſis
bus gereret. Author Plin.lib.37.cap.3. Idem tanten Plin.lib.4.cap.13,
hanc vocat Auſtraniam: & ita legit Hermolaus.

Auſtter, Auſtri (ſcilicet) Ventus Meridionalis. Auſter Græcè (ὑετὸς) dicitur
ab humore & nebula, quod auxy Græcè, humor Latina interpreta-
tione dicatur,ac ſit is vẽtus ſudoris effector. Hactenus Nonius. Cæſ
3.bel.Ciuil. Nacti Auſtrum naues ſoluunt.

Sibilus Auſtri. Virg.3.eclog.

Ducẽre ærianten adueríis Auſtris. Horat.2.epiſt.2,

Non agimat tumidis vells Aquilone ſecundo,

Non tamen aduerſis ærarem ducimus Auſtris. Hoc eſt, Nec in
ſumma proſperitate ſumus,nec in ſumma calamitate.

Aquaticus. Ouid.2.Metam.

Aſtrians. Virgil.4.Æneid.

Caldus. Claud.in.de bello Getico.

Crepitans. Virgil.3.Æneid.

Denſus. Virgil.5.Æneid.

Frigidus. Virgil.4 Georgic. Id eſt (vt exponit Sabinus) languidus.
Auſter en.m non eſt frigidus,ſi calidus & humidus.Sed forſe frigi-
dum dixit poeta,quia frigidus eſt in ſua originetſed quia per zonam
torridam ad nos ceremeat, caldus perueniat, vt tradit Macrobius in
Somnio Scipionis, libro 2. cap.4. Vide Ariſtotel. in Problemat.ſe-
ctione 26.

Furens. Virgil.1.Æneid.

Gelidus. Claudian.7.Paneg.

Humidus. Virgil.1.Georg. Claud.2.Paneg.

Hybernus. Tibull.1.eleg.4.

Inexorabilis. Sil.lib.16. Lenis. Virgil.3.Æneid.

Leuis. Valer.6.Argonaut.

Madens. Seneca Herc.Oet.h.r.

Maduus. Claudian.3.Paneg.

Mitis. Cic.ad Att.lib.7.

Nebulofus. Seneca Medea 8.

Nigerrimus. Virg.3.Georg. Stat.5.Thebaid.

Nocens corpotibus. Horat.2.Carm.ode 14.

Nubilus. Ouid.11.Metam.

Plumbrus. Horat.2.Serm.ſat.6. Ab effectu. Hoc eſt aggrauans ani-
mos,more plumbi.

Pluuius. Ouid.1.Metam.

Æſtibus ſpirans. Ouid. 7.Metam.

Tepidus. Seneca Hippol.1.

Turbidus. Claudian.22.rpigram.

Validus. Horat.1.epiſt.11.

Vehemens. Cic. Attico.16.334.

¶ Cadunt Auſtri. In CADO.

Immiſi Auſtrum ſtoribus. Virgilius,

Ebeu quid volui miſero mihi floribus Auſtrum

Perdius, & liquidis immiſi ſonibus aprox. Deuento Auſtro in-
terpretor(inquit Turnebus)cuius aura calida & æſtuoſa ſtatim lan-
gueſcunt flores pulcherrimi. Papinius,

Pubenteſque roſæ primos mortiuntur ad Auſtros.

Immurmurat ſylus Auſter. Virg.3.Georg.

Increbruit Auſter. Vide INCREBRESCO.

Ingeminant Auſtri. Id eſt repetunt ſuos flatus venti. Virgilius 1.
Georgicorum.

¶ Auſtri pro ventis,figura apud Virgil.celebratas, & eſt ſpecies pro
genere. Virgil.1.Æneid.

Auſtralis, & hoc Auſtrale,pen.prod. (ſcilicet) vt. Auſtralis ora. Cic.1.de
Nat.deor. Et Auſtrales morbos vocãr medici,qui Auſtro ſtante ge-
nerantur.eſt enim ventus admodum peſtifer.

Auſtralis annus. Claudian.Eutrop.1.

Cingulus, id eſt Meridionalis zona. Cic. de Somn.Scipion. Duo
ſunt habitabiles, quorum Auſtralis ille, in quo qui inſiſtunt,aduerſa
vobis vrgent veſtigia,nihil ad veſtrum genus. Loquitur de quinque
terræ zonis.

Latus. Claud.in Eutrop.2.

Nimbi Auſtrales. Ouid.4.de Ponto,eleg.4.

Polus Auſtralis,id eſt Antarcticus. Seneca Herc.Oet.h.8.

Auſtrinus,pronit.prod. (scilicet) aliud adiectiuum.vt,Auſtrini flatus,qui
ſtant ab Auſtro.Colum.lib.7.cap.3.

Auſtrinum cælum. Plin.lib.16.cap.26.Pirus & amygdala, etiamſi
non pluat, ſed ſtat Auſtrinum cælum atque nubilum, florem amit-
tunt. Auſter enim dum ſtat,innumeras nubes attrahit. Iunc prouer-
bium(quia & Cæcias dicitur) Attrahit ad ſe mala,vt Cæcias nubes.
De homine infelice.

Calores Auſtrini. Virgil.2. Georg.

Auſtrinus dies. Columel.lib.11.cap.2, 11.Cal.Maias manẽ Capra
exortur Auſtrinus dies,interdum pluuiæ.

Polus. Plin.lib.2.cap.19.

Auſtro, auſtras, auſtrare, Humectare. Plautus, Auſtreti ad ignem
ſedent.

Auſtertus, auſtera, auſterum, penultima producta (scilicet) Contra-
rium eſt Suauis ſumptum à Græci,a,apud quos (scilicet) Auſteius dici-
tur,vt,Auſteri homines. Cicero 3.de Orat. Quòd molliores ſint &
delicatiores in cantu flexiones, & falſæ vocule, quàm certæ & ſeue-
ræ quibus tamen non modò auſteri, ſed ſi ſæpius ſunt, multitudo
ipſa reclamat.

Curatio auſtera. Plin.lib.24.cap.7.

Color. Plin.lib.35.cap.6, Sunt autem colores auſteri aut floridi. Vi-
tunque in aura, aut nubtura euenit. Floridi ſunt quos dominus pin-
genti præſtat,minium, armenium,cinnabaris,chryſocolla,indicum,
purpuriſſum. Cæteri auſtert.

Guſtus auſterior. Colum.lib.12.cap.12.

Homo. Properr.lib.3.eleg.3.

Auſterus & grauis. Cic.in Piſonem.

Labor. Horat.2.Serm.ſat.2.

More ac modo auſtero cum aliquo agere. Cic.pro Cælio.

Auſtera in laeu muſta. Quintil.lib.12.cap.7.

Poe mata. Horatin Arte poetica.

Suauitas auſtera,cui Dulcis opponitur. Cic.1 de Orat.

Vinum auſterius. Colum.lib.12.cap.2.

Auſteritas,pen.corr. auſteritatis (scilicet) Contraria eſt Suauitati.
Quintil.lib.2.cap.3, Non auſteritas eius triſtis, non diſſoluta ſit co-
mitas. Loquitur de præceptore pueris tradendo.

Auſteritas & frontis remiſſio opponuntur. Plinius Iunior,epiſtola
5.libro 1.

Auſteritas colorum. Plin.lib.35.cap.10, Et eadem res nimis floridis
coloribus auſteritatem acculte dare.

Auſtere, aduerbium (scilicet) Cic. pro Murena, At enim agit meeum
auſtere & Stoice Caio.

Auſtralis, Auſtrinus, Auſtrum, Auſtras. Vide AVSTER.

AVSTRIA (scilicet) Pannoniæ ſuperioris regio, ab Auſtro
vento Meridionali dicta, quòd ad Auſtrum ſita ſit. Andreas Althã-
merus author.

AVSTRI CORNV (scilicet) Promontorij nomen eſt in Æthiopia,
cuius meminit Strabo lib.16.

Auſtrum, Vide Auſtrum in NAVALIS.

Ausvs, Vide AVDEO.

A V T

Aut (scilicet) Disiunctiua coniunctio eſt. Cic.5.Tuſcul. Aut bibat, aut abeat.
Terent. And.1.5 -aut equos

Alere, aut canes ad venandum, aut ad philoſophos.

Aut, ſæpius repetitum. Cicin Piſonem, Res ipſa & Reip. tempus,
aut me ipſum, quod nolim: aut alium quempiam: aut inuitabit,aut
delectabitur. Idem 1. de Orat. Cætera (inquit) aſſentior Craſſo,ne
aut de C. Lælij ſocero nie, aut de huius genere, aut aute aut gloria
detraham.

Aut vel. Vlp.in 1 1. 5. 1. D. de aleator. Hæc clauſula pertinet ad eum
qui compulit ludere: vt aut imita multetur, aut in latumias, vel in
vincula publica detur.

Aut verò, pro Aut etiam. Cic.6. Verr. Quem tibi aut hominem in-
ultis diis immortalibus, aut vero deum tantis eorum religionibus
violatus auellio futurum putas?

Aut etiam, aut verò. Cic.1.de Orat. Sed ſiquis eſſet, aut ſi etiam va-
quam fuiſſet,aut verò ſi eſſe poſſet,tu eſſes vnus profectò.

Aut quia geminatum. Horat.2.Sermonum,

Aut quia non ſentis, quod clamas rectius eſſe:

Aut quia non firmum re ſectum defendis.

Aut certé. Cic.in Bruio, Quo enim vno vincebamur à victa Grze-
cia,id aut ereptum illi eſt, aut certè nobis cum illis communicatum.

¶ Aut,cum interrogatione poſitum. Terentius Eunuchoj.2.3, Aut
ego neſciebam quorſum tu ires? Ita Græci ſuo ἢ in interrogando
vtuntur.

¶ De AVT ſic Diomedes lib.1, Aut coniunctio dubitatiua, ſi gemi-
netur,habet poteſtatem quæ dicit, Aut librum volo, aut pretium, v-
trumque ex æquo deſiderare ſignificat. Aut ſi ſemel pronuntietur, di-
minutiua eſt, & gradum habet ad inferiora ſendentem: vt dicimus,
Eum librum volo,aut pretium. vt ſi liber quem poſſimum volo,mi
nimè reddaturmu quod ſecundum,pretium.

Aut,modò cõiunctiua eſt, quam dicimus, Aut da mihi,aut rapio.
Modò hortativa eſt.ita Virgil.9.Æneid. Aut tu magne pater diuũm
miſerere. Modò cõiunctiua pro Et.vt Virgil.1.Æn. Molitive ma-
ram,aut veniendi poſcere cauſas. Et pro quẽvt Virg.1.Georgicon,

Tum liquidas eorus preſſo tergiuture voces

Aut queriengeminãt. Pro quarérqur. Modò pro ſeparatiua.
vt Virgil.1.Æneidos,

Aut onera accipiunt venientum,aut agmine facto. Idem 4.Æn.
-media inter comua fundit,

Aut ante ora dram,pingues ſtatiatur ad aras. Id eſt.modò fun-
dit,modò ſtatiatur. Hæc ex Diomede,ſeré ad verbum.

Autapodſa (scilicet) Caleeamentigenus,idem cum iis quæ
alio nomine appellant,vt author eſt Pollux lib.7.cap.22.

AVTARIATAE (scilicet) Stephano) Populi in Illyrico bellicoſiſ-
ſimi,qui quum Tribullus, & Ardiæos vicinos ſuos debellaſſent,poſ-
ea à Scordiſcis arcti, & tandem à Romanis penitus deleti ſunt.
Author Strabo lib.7.

AVTET (scilicet) Arabiæ populi. Plin.lib.6.cap.29.

Autem (scilicet) diſcretiua coniunctio, qua ea quæ diſcreta intelligi volu-
mus,connectimus. Valla, Verò & Autem,idem ſignificant, & eodem

in loco poni possunt, antecedente vtique aliqua dictione. nunquam enim ab his sententia ueripit. Collocantur autem frequenter, vt nusquam referatur, sed tantum distinguant sententiam à sententia. Hactenus Valla lib.2. Terent. Adelph.4.2. Æschinus odiose essat, prandium eurumpitur. Crespibus auté in amore est torus. Cic.ad Brutum lib.11.15. Quod fecit ille diligenter: mihi autem nihil amabilius officio tuo & diligentia.

Quid autem? Terentius Adelph.3.4. Salue Demea. D. Quid autem? Cic.5. Tusc. Qua pulchritudine vrbem, quibus autem opibus præditam, feruitute oppressam tenuit tiuntatem? De Dionysio Syracusano.

Quid mea autem? Terent. Eunuch.5.2. Ah quid faciam? quid mea autem? quid facies mihi, & c.

Autem, pro Etiam. Plaut. Trucul.17. Agite, abite; tu domum, & tu autem domum. Terent. Eunuch.3.2.

-quid tu ais Gnato?

Nunquid habes quod contemnas? quid tu autem Thraso?

Taceni: tuus laudant.

Adeò autem. Terent. Eunuch.5.5. Atque adeò autem eut non egomet intro eo?

Ecce autem. Terent. Phorm.2.1. Ecce autem similia omnia; omnes congiuunt. Vbi Donatus, Ecce autem, vox est apta his quæ noua & improuisa animo accidunt. Sic. Virg. 2. Æneidos,

Ecce autem gemini a Tenedo trauquilla per alta.

Autem enim. Plaut. Mostel. 7. Veuus nolo facias, c. autem enim nequicquam vis. Id est, profectò uerum insuitatum est.

Neque enim, neque autem. Cic. L. Lucrio, lib. 5. 12. Neque enim tu is es, qui sis nesciat: & qui non cos magis, qui te non admirentur, inuidos, quam eos qui laudent, assentatores arbitrete. Neque autem ego sum ita demens.

Prudie autem, in principio orationis. Cic. ad Attic. lib. 9. Prudie autem apud me Crassipes fuerat.

Porrò autem. Terent. Adelph. 3.3. D. hoc vitio dicut. s. Probissimè. D. porrò autem. Vbi Donatus, Porrò autem, At verò, & huiusmodi principia narrationum sunt, quibus superiora sequentibus coaptentur. Idem Eunuch. 3.1.

-nunc metuo si tacem,

Ne iuus sit: porrò autem, si aut ne rure redierit iam.

Tum autem, pro Praterea. Terent. Eunuch. 5.9,

-fers (quoniam mihi

PA. Bene, ita me di ament) factum, o. audin tu illum quid aiz? e. tum autem Phædriæ

Meu statri gaudeo amorem esse omnem in tranquillo.

Tum autem, pro &. Terent. Eunuch. 3.3.

Vt illum dj dæque eorum perdant, qui me hodie remorauis est.

Mèque ad.o qui restiterut: tum aut qui illum non flocci fecerut.

Donatus, Tum autem pro &. duas vult enim causas esse cur sespsum dij perdant: vnam, quod restiterit: alteram, quòd senem peruertius diu temauisset à periculoncla vrgente.

Tum obsinium autem? Plaut. Id. est. Et præterea quale mihi obsinium missit? Idem, Sumne autem nihili, qui nequam ingenio modestari meo? Budæus.

Autem vero. Cic. de Orat. Est enim finitimus oratori poeta, numeris astrictior paulo. verborum autem licentia liberior, multis verò ornatis generibus similis atque ea pars in hoc quidem certè propè idem, nullis vt ut omnis ereuenciebat, aut definiat ius suum.

Vix autem. Cic. 2. Verr. Vt ea restituit in antiquum statum nullo modo possit, vix autem per multos annos.

¶ Autem, inter multas copulatiuas ponitur, quasi respirationis eau sa. L. de Nat. deor. Tum autem rursus ipsa oriuntur, tum abeunt, tum recedunt, tum autem denuò, tum autem subsequuntur, tum eclerius mouentur, tum tardius.

¶ Autem vtuntur, quum verbum id dictum repetimus cum interrogatione, eorngentes quod minus nobis dictum videbatur. Cicero Auteo. Quid tandem dij nali in tam tenera insula non fecissent fecissent autem timeo? Vbi adnexum verbum non fecerunt? Idem pro Rabirio Posthumo, Nunquis tellis Posthumum appellauit? retinet autem eum accusator? Budæus.

¶ Autem, serue præque repetuis interrogationibus cum indignatione. Cic. pro Cluentio, Quod autem tempus veneni dandi illo dietin illa frequentia? per quem porro datum? Terent. Eunuch. 4.7.

-ego non tangam meam?

CH. Tuam autem sure: fer? Ex Budæo.

¶ Autem, iterio & quario loco ponitur. Gell. lib. 19. cap. 5. Noscitandæ probationes autem, &c. Plaut. Tum meo patri autem vos tulis inene aurem. Virgil. 2. Æneid. Sed quid ego hæc autem nequaquam ingrata reuoluo?

AVTHE (αὐθέ) Aleyones gigantis, qui Hercules telis confossus est, filia. Is enim filiæ habuit septem, quæ ob parris mortem in mare præcipitatæ sc. ab Amphitrite in Aleyones mutatæ sunt, vt quibusdam placet. Harum nomina Hegesander prodit hæc, Phosonin, Authemon, Alcippe, Pallene, Alterien, & Drymo. Hæc Ianus Parrhasius in Claudian.

AVTHENTES (αὐθέντης) Ait Budæus in Commentariis, etiam αὐθέντας significare. Paulo post, Theodorus Gaza in libro αὐτοκράτορα hoc vocabuli olim tantum significasse αὐθέντας. posteà verò & supra multis annos αὐθέντας Græce hoc significare cæpisse, quod apud Latinos author significat. Id quod ideo dicit factum, vt Græci vnam dictionē haberent, quæ plane responderet dictioni Latinæ: hoc est, hanc nomini author. Inde αὐθεντικὸς, Authoritas quod verbi in Pandectis frequentur. & ipse Cæsar vsus est in Catone. Nam quod ibi Cicero dixit, tenebat authoritate in suos, Gaza vertit αὐθεντικῶς. Sed contra Garam pugnat Cicero nis authoritas, qui lib. 3 ad Att. epist. 17 ita scribit, Vbi est illa pax, de qua Balbus scripserat iorquen si? eequid acerbius? eequid crudelius? Atque eum loqui quidam αὐθεντικῶς narrabant. Et lib. 10. epist. 9, Etiam illud erat perfacilum, Pompeium eo magnis copiis iter in Germaniam per Illyricum fecisse: id enim αὐθεντικῶς nūtiabatur. Vtrubique αὐθεντικῶς significat, No sine certo authore. Hæc ex Budæo. Alij sic exponunt, Cum authore, Certo authore, pro Certo. Alexius lib. 2. Parergon cap. 46. Authentieou pro re certa fides ponit confiat, non solum apud Iulianum Paulumque iurisconsultos, sed etiā apud Cic. epist. ad Att. lib. 9. & lib. 16. Tametsi Gaza libello De mentibus hanc vocem apud veteres huc fessū non reperire scribat, sed eos qui eius mille annos scripserint hac de dictione αὐθεντικῶς vti cognitum est exprimerente quem Latini authorem dicunt. olim enim idem significat quod αὐθεντικὸν id est proprio manu aliquid gerens. Hactenus Budæus. Iulius libr. Auctor siquidē dicitur, quòd augeret & generaret. & auctricem dicemus, quòd pariter augere possit. quum verò ad auctoritatem referitur, pro cōmuni accipiendum. Seruius in illud ta. Æneid. Author ego audeuti. Nomina, inquit, in tor desinentia, fœminina ex fe sæpiùs quæ in trix terminantur, fi unich a verbo veniunt. vt ab Lego & lector & lectrix facit, Docco doctor & doctrix. Sic aut & a verbo non venientes, communia fiunt: nam similiter & nasculina & fœminina in tor exeunt: vt hic & hæc senator, ihe & hæc balneator: ita cet Petronius ysus auctor Balneatiscum dicens. Tale est hic & hæc author: sed ut ne quum ab Authoritate dicendum sit, hoc loco. Quum autem ab eo venit quod est Augeo, & Auctor & Auctrix facit: vt dicis, Auctor diuinarium, vel Auctrix parimonij. Ab Aug. o deduci comendū. Philelphus lib. 5. epist.

Authentic us, pen. cor. (αὐθεντικὸς) adiectium, Quod factum est ab eo qui authoritate valet. Hinc fex authentica, & deterium authenticum, quod comprobatum est ab iis qui authoritate polleut.

Tabulæ authenticæ, sunt primariæ vnde exemplia desumuntur. Vlpianus in L. Cæterz. D. Famil. ercis. Hæredem enim exemplum debere dare, tabulas vero authenticas ipsum retinere, aut in ædem deponere.

Instrumenta authentica. Paulus in L. D. de fid. instrum. Quicunque à siseo conuenitur, non ex indice & cæpio alicuius scripturæ, sed ex authentico conueniendus est. vt ita contractus fides possit ostendi.

Rationes authenticæ. Vlpian. I pomponius. D. Famil. ercis. Plerique enim authenticæ rationes sunt nec facile exemplo ad iudicanda ea quæ posta emerguntad nostram eius spectantia.

Authepsta, authepsæ (αὐθέψης) Genus olle, cuius meminit Cicero pro Rosc. Amer. his verbis. Domus referta vasis Corinthijs & Deliacis, in quibus est authepsa illa, quam tanto pretio super mercatus est, vt qui præteruntes pretium numerari audirent, stultissimum arbitrarentur. Hæc olla videtur fuisse ex ære Corinthio facta, tanto artificio, vt pauciffimo & fere nullo igne suppositò, calxaret quæ imponebatur. dicta quasi per se coxans. Vas porrò fuisse videtur ex ære, duos habens fundus quorum in superiore clixa, in inferiore igentus. Vocabulum factum est ex αὐτὸς & ἕψω, cho. coquo. quasi per se coquens.

Author, authoris, pen. prod (αὐθέντης, ου) Priscianus, Author quasdo αὐθεντικὸς significat, communis est quando αὐθέντης. Auctrix facit fœminam in, licut omnia verbalia in tor desinentia. Hactenus Priscianus lib. 5, Vide Authentes. Virgil. 2. Æneid. Author ego audentis ire exhortata reliquit Iocutam. Valla, Author, est (vt hic dicam) factor. nam factor in vsu non est, nisi in quibuldam & Græco translatis. Et paulo post, At nos poetas, cæterosque optimum conditores, auctores vocamus. & illum qui fecit, factorem. Quo ego legē bellum, ego pacem, authorem opcris, authorem bellī, authoremq; acta dicimus, nunquam actorem. Item paulo post, Sciendum est quòd author à fe nascitur. Nam illud quod eli augeo, non nos seducat, quod inde venat: aliud enim est Augere, aliud Authorem esse. Idem lib. 4. Authores sciuntur alicuius aut consilij, aut artis: quo sensu tenuum consiliūque sequte sumus, & ductes milium authorea vocabantur. Hactenus Valla. Sunt qui deducant ab αὐτὸς, quod interdū nomē eli author tantus, vnde illud Pythagoræ, αὐτὸς ἔφα, ipse dixit.

Author legis dicebatur, qui quum ea dignitate præditus esset, vt eius oratione commoueri populus posset, ab his qui leges ferebant deligebatur, vt eas suaderet, ac populo probaret. Cic. 2. De leg. & in orat. Post redit. ad Quir.

¶ Author alicuius operis. Cic. 3. de Orat. Qui orationem eandem aliam esse putarent author mutato.

Author promissi carminis, id est poeta, qui initio sui carminis profiteur promittique se poema scripturum: vt Virgilius, Arma virúmque cano, &c. Horat. de Art. poet. Hoc amet, hoc spernat promissi carminis author.

Hortatur atque author. Cic. in Partit. Orat. Principia in sententias diecndis breuia esse debebunt. Nam enim suppl. x, vt ad audiendi vehementiorem, sed hortator atque author.

Consiliario & authore aliquo inire aliquid. Cic. ad Attic. lib. 14. Dij immortales, quam mihi illa pro nihilo fed tamen ea ratio addicendi tuit, & consiliario quidem & authore Vestorio, vt hoc damnum quæ illuosum fit.

Authores & magistri rei gionam. Cic. de Arusp. Ego verò primum habeo authores ac magistros religionum eolendarum maiores nostros: quorum mihi tanta fuisse fapiētia videtur, &c. Sic pro Placio, Ve positea pinneeps inter fuos plurima un rerum fanctiffimus & rutiffimus iudex maximarum fortera um author, plurimarū magister.

Præclarus author fuit eius rei. Cic. pro Placio. Nam vt ignorum pu blicum in ferpit præclarus ille author fuit cinnatis, folere fuos eiues exterofque Græcos ex tempore quod opus fit, obsigiare dixit.

Author publicæ consilij. Cic. de Orat. Sin autem quæremus, quis esset is qui ad Reipublicam modeandam aut rerum & scientiam & liquidum fuum consuluit, definirem hoc modo, Qui ubi bus rebus tribuas Reip. paratetur augeretur que, teneres, illique vtetur, hunc Reipublicæ rectorem, & consilij publici authorem eff. habendum.

Grauissimus author dicendi & magist. r. Cic. in Orat. Rerum formas appellat Ideas ille non intelligen, si ego, sed etiam dicēdi grauissimus author & magister Plato, eaque gigui negat.

Prædicator

Præceptor & author alieni facti apud iudices. Cic. pro Cornelio Balbo; Sed mos est gerendus non modò Cornelio, cuius ego voluntati in eius periculo nullo modo deesse possum: sed etiã Cn. Pompeio, qui sui facti, sui iudicij, sui beneficij, voluit me esse, vt apud eosdem vos iudices nemper in alia causa fuerim, & præceptorem & authorem.

Suasor & author deditionis. Cic. 3. Offic. Atque huius deditionis, ipse Postlumius qui dedebatur, suasor & author fuit.

Carminis author. Tibul. lib. 2. eleg. 4. Et Horat. in Arte.

Author delicti alicuius. Cic. pro Plancio.

Genetis author. Virg. 4. Æneid.

Author alicuius insertionis. Cic. Cassio lib. 12. 2.

Author legum. aut Dissuasor, contrarius. Cic. de Claris Orat.

Nobilium rus author. Cic. 4. Tuscul. Quibus lunius Brutus patriam liberauit, præclarus author nobilitatis fuit.

Author pacis semper fui Reip. Cic. ad Attilib. 9.

Author fuit personæ. Cic. 2. de Orat. Quare nolite existimare me ipsum, qui non heroum veteres casus, fictósque ludos vellem imitari, atque adumbrare dicendo, neque actor esse alienæ personæ, sed author mei, quum mihi M. Aquilius in ciuitate retunendos esset, quæ, &c.

Author fuit professionis. Cæsar 5. bel. Gal.

Author Reipub. ac dux. Cic. ad Attic. lib. 8. Mihi nihil illa in gente vnquam ab vllo author Reip. ac duce turpius esse videtur factum, quàm à nostro amico factum est, cuius ego vitem doleo, qui vbi rebus relictis, id est patriam.

Author huius sermonis est Valerius. Cic. ad Att. lib. 1. 7.

Sanguinis author. Virg. 7. Æneid.

Veri author, Qui vera docet. Horat. 1. Carm. ode 28. de Pythagora.

Vitæ author. Qui viam monstrat, aut qui ire iubet. Ouid. 3. Metam.

¶ Author ferendæ legibus. Cicero Attic. lib. 3. Ille legibus Cæcilij Metelli contra auspicia ferendis author, alle Gallix vterioris adiunctor, &c. De Pompeio loquitur.

Author his rebus quas esti Terent. Adelph. 4. 5.

Author ad aliquid. Cicero 1. Philippica. Etenim si authores ad libertatem patriam desideraremur, illis authoribus brutos ego impellerem?

Author externis ad te inuandum. Cic. ad Att. lib. 9. Sed vt eo rempote non modò ipse author dignitatis tuæ fui, verumetiam externis author ad te adiuuandum, sic me nunc Pompeij dignitas vehementer mouet.

Author & adsertipot in restituendo. Cicero Posi reditum in Senatu, Quòd si Q. Metellus illo tempore Cõsul fuisser vnicus, dubitatis quo animo fuerit in me consertuando fututus, quum in restituendo authore me fuisse, afferipto eumque videatis?

¶ Author ribi sum propugnare. Cic. Attic. lib. 9. Ego quidem tibi non sum author, si Pompeius Italiam relinquit, se quoque profugere.

¶ Author id tibi sum. Terentius Adelph. 5. 8. Idne essis authores mihi? Vbi Donatus, Authores, hoc est persuasores. Cic. Cecinna, lib. 6. 8. A me consilium petis, quid sim tibi author, in Siciliane subdidas, an vt ad reliquias, &c.

Author tibi sum re. Plaut. Stichos, 3. Mihi authores ita fant amici, vt vos abducam hinc domum. Cic. Att. lib. 15. Sed author non sum vt te verbi commit as.

Author illi sum de hac re, vt hoc faciat. Plaut. Mil. 1.

Magnopere authorem esse aliui. Brutus Ciceroni in epistolis ad Brutum. 11. Nam illi ita sentiẽt de Repub. magnopere author fui, ne differret tempus petitionis fuæ.

¶ Authore me. Authore te. Terent. Eun. 5. 7.

An permittebat flagitij ze authore quod fecisset

Adolescens? Liu. 2. 8. Vbi vos, Ies tuas tibi non solùm reddant ciues tui, authore me, fi fiquid deeft, munitiæ augebunt. Id eft, me fuadente, confulente, inftigante, impellente. Cic. 1. Academ. Audebimus ergo, inquit, nouis verbis vti te authore, si necesse est.

Authore Clitomacho. Cic. 4. Academ. Explicauit paulo ante Clitomachus author, quomodo ifta Carneades diceret. Id eft, vt refert Clitomachus, vel ex fententia Clitomachi.

Authoribus plurimis. Liu. lib. 1. ab Vrbe, Hic L. Tarquinius Prifci Tarquinij regis filius, nepos ex fuerit, parum liquet: plurimis tamen authoribus ilium erediderim. Id eft, fecundum opinionem plurium.

Iidem authoribus cognitum eft, Æquos, Volfcofque fummæ vi bellum apparare. Liu.

Certis authoribus aliquid comperire. Cic. Att. lib. 14. Nam quod Cluuiam fcribis modeste & amicè fcriptas literas attulisse, mihi dedit Paulus ad fe à fratre miffas, quibus in extremis erat, sibi infidias fieri, fe id certis authoribus comperisse. Hoc nec mihi placebat, & multis illi minus.

¶ Ingeniofus potes, & author valde bonus. Cic. pro Murzna.

Celebertimi authores. Plin. lib. 33. cap. 1.

Certissimus. Virgil. 1. Georg.

Clarissimi. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Antiquissimi. Basilius, Metaphoreas Gellius authores elassicos appellat, quasi reftes idoneos Latinæ puritatis, & primæ notæ fcriptores: quales funt Cic. Quintil. Liu. Cæsar, Plin. Virg. Horat. Catullus.

Dubij. Ouid. 4. Fast. Tunc mihi non dubius authoribus ineipit æstas. Authores æstatis vocat ortus & occasus quorundam syderum.

Eminentissimi. Quintil. lib. 2. cap. 10. & cap. 2.

Euidentissimi. In VIDENS.

Authoribus eruditissimis inducti. Cic. pro Murzna.

Grauior. Tacit. lib. 13.

Idoneus. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Latini. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Leuis. VIDELICET.

Locuples. In LOCVPLES.

Lueulentus. In LVCVLENTVS.

Malus. Cic. ad Att. lib. 7. Cæcilius malus author Latinitatis est.

Maximos authores in diuersa fuisse opinione video. Quintil. lib. 1. cap. 5. Iuuenal. Sat. 15. -citius nos

Corrumpunt vitiorum exempla domestica, magnis

Quam subeant animos authoribus.

Pessimus author futuri. Senec. in Herc. furente, 14.

Priuatus. Cic. ad Brutum, 10. Nunquam enim honore earuor-dinario potentis hominis, vel potentissimi potius accidit, vt nemo Tribunus plebis, nemo alio magistratu, nemo priuatus author existeret.

Religiosissimus. Cic. de Claris Orat. Sit sanè inquam vir lubet de isto, & ego cautius posthac historiam attingam te audiente quem rerum Romanarum authorem laudare possim religiosissimum. Loquitur de Coriolano.

Sordidus, ignobilis. Vnde, Num sordidus author: id est clarus & celebris. Horat. 4. Carm. ode 28.

Summi. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Validissimus. Tacit. lib. 5.

Appellare authorem. Plin. lib. 28. cap. 1.

Citare authorem. Ie CITO.

Criminari authores quos prælegimus. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Authorem dare rem. Plaut. Trin. 4. Id eft, Reipsa oftendere.

Enarrare authores. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Author eft Massurius, bis in triumpho doctum. Id eft, dicit aut scribit. Plin. lib. 7. cap. 43.

Authores fum, omnibus annis adaolare Ilium ex Æthiopia aues: id eft, fune qui dicant, aut feribant. Plin. lib. 30. cap. 2. 6. Item Liuius 4. ab Vrbe, Sunt qui malè pugnatum ab his Conſulibus in Algido, authores fint.

Authorem habere aliquem. Terent. in Prolog. And. Id eft, imitari, Cic. 1. de Orat. Quos quum tu haberes authores Antoni, mitor eur philosophiæ, fieut ille Pacuuianus, propè bellom indixens. Loquitur de Carneade Critolao & Diogene.

Habere authorem idoneum. Cic. 5. Verr.

Rumorem authorem habere. Cic. 5. Verr. Hæc vos antea Iudices audistis, verum sorisse ea audistis, vt authorem rumoré haberetis, sermonémque omnium.

In incerto est author, De author e dubitatur. Ouid. 12. Metam.

Interpretari authores. In INTERPRETOR.

Iouenire apud authores. In INVENIO.

Authorem laudare. Io LAVDO.

Lectiare authores. Cic. Attic. lib. 12. Etenim habeo nonnullos ex iis quos nunc lectito authores, qui dicant fieri id oportere quod &c.

Authore mutato. Cicer. 3. de Orat. Qui orationem eandem aliam esse putaret authore mutato. Sed forte hic legendum est actore.

Placet author. Cic. ad Att. lib. 6. Quò mihi author placeret (etenim erat ipse vnus, & viserat in Peloponneso) ad eum ibat ramen, & vix aggredieris communieau eum Dionysio.

Præbere se authorem & putneipem bonis omnibus. Cicero Philan. lib. 10. 6.

Prælegere authores. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Proferre authores. Cic. 2. de Orat. Nõ enim vereor, neqois me in isto genere leuiorem iam putet, quoniam quidem tu Fabricius mihi authores, & Africanos Maximos, Catones, Lepidos, protulisti.

Redigere authores alios in ordinem, alios omnino eximere numero. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Referri ad authorem. Cel. lib. 5. cap. 18.

Authorem aliquem sequi. Plin. Iun. epist. 3. lib. 5.

Author, fg. Quid. lib. 5. Fast. Florain deam alloquitur poeta,

Ipsa doce quæ sis hiemum nam sententia fallax.

Optima ru propriu nominis author eris.

Sic ego, fe nolitis respondit dia rogatus, &c.

¶ Author, Homo in quo eft vis, potestas, & dignitas: vnde Authoritas dicta est. Liu. lib. 1. ab Vrbe, Decreuerunt enim, vt quum populus regem iussisset, id fie rarum esset, si Patres authores fierent. Hoc eft, authoritatem (vt aiunt) fuam, & decreti interponerent, etimque rarum haberent ac comprobarent. Et Dicæa. 4. lib. 4, Maiores nostri nullam ne priuatam quidé rem agere fœminas fine aurbote voluerunt. Hæc Valla lib. 4.

Impero, authóque fum, vt me cuiuis caftrandum loces, Plaut. Aululatia, 7. Idem Pœnulo, 3. Sufpendeqvinci, verbera, author fum, fino.

¶ Author eum fignifica, 3. quo quis fus in re comparaoit, aut aliàs quæfuit, fue à quo quis emit. Cic. 7. Verr. Tum illi inrellexerunt, fe id quod à malo authore emiffeor, distimo obtinere non posse. Vlpianus in l. 4. D. de Euictionibus: Illud quæritur, an is qui maciplum vendidit, debeat fidei ofor em eis quibus eum dare, quem vulgò authorem fecundum vocant. Plaut. Curcul. 10, lenonem alloquens, Nec vobis author vllus eft, nec vofmet eftis vlli.

Author fundi. Cicer. pro Ceeinna, Duo præterea testes, nihil de vi, fed de ipfa emptione fundi dixerunt: P. Cefennius author fundi, noo tam authoritate grani, quàm corpore: & argentarius Sex. Clodius, cui nomen eft Phormio.

¶ Authores pupillorum vocantur, in quorum administratione infirma ætas, reique eorum sunt. Ideóq; filios regum pupillos, fub authoribus fuisse legimus. Vnde Paul. 3. D. de Authoritate tutorũ, Etsi si non interrogauis tutor, author fit, valet authoritas eius: quum fe probare dicit id quod agitur, hoc eft enim authorem fieri. Et Pomponius in Lseq. Etsi pluribus dans tutoribus vnius authoritas sufficiat, rameti tutor authoreur, &c.

Sine tutore authore soluere mulieri. Cicero in Top. Non quemadmodum quod mulieri debeas, recte ipsi mulieri sine tutore authore soluas: ita quod aut pupillæ aut pupillo debeas, recte possis eodem modo soluere. Sic pro Ceeinna, Quod mulier sine tutore authore promiserit, deberi.

¶ Bonus author in Senatu. Cic. de Claris Orat. Fimbria luculentus patronus, asper, maledicus, genere toto paulo feruidior atque

commotior, diligentia camen & virtute animi atque vita bonus author in Senatu.

Autrix. Tertullianus in libro aduersus Hermogenem, Neque enim potest non & materia autrix omnium deputari, de qua vniuersitas consistit.

Authoritas. penultima correpta (*auctoritas, atis, a augeo*) vis ipsa, potestas & dignitas. Cicero 3. Philipp. Tantus autem consensus municipiorum coloniarumque prouinciæ Galliæ, vt omnes ad nutionitatem huius ordinis maiestatemque Pop. Rom. defendendam eam suprasse videantur.

¶ Authoritas alterius, Æstimatio & reputatio. Cic. pro lege Manil. Et quoniam authoritas multum quoque in bellis administrandis atque imperio militari valet, certè, &c.

Authoritas & amplitudo. Cic. pro Sext. Rosc.

Vis, authoritas, pondus. Cic. pro Flacco, Totius huiusce rei quæ sit vis, quæ authoritas, quod pondus, ignorant.

Actes authoritatis. In ACTES.

Adulta authoritas. In ADOLEO.

Aduersus hostem æterna authoritas. Cic. 1. Offic.

Fluxa authoritas. Tacitus lib. 17. Proin agendum, audendúmque, quum Galbæ authoritas fluxa, Pisonis nondum coaluisset.

Grauissima. Cic. de Inuent. Primus locus sumitur ab authoritate, quum commemoramus quantæ curæ res ea fuerit aur diis immortalibus, aut iis quorum authoritas grauissima debeat esse.

Authoritate grauior. Cic. de Orat. Certè non tulit vllos hæc ciuitas, aut gloria clariores, aut authoritate grauiores, aut humanitate politiores P. Africano, &c.

Languida authoritas patrum facta est. Vide LANGVOR.

Proiecta authoritas. Tacit. lib. 1.

Senior. Cic. in Brut. Horatensius erat exeellens iudicio vulgi, & facile primas tenebat adolescens. Sed quum iam honores, & illa senior authoritas grauius quiddam requireret, remanebat idem, nec decebat idem.

Homo tenui authoritate. Cic. contra Rullum

¶ Id authoritatis, pro Eius authoritatis. Tacit. lib. 13.

Authoritas est chori. Plinius lib. 11. cap. 4. Tanta chori authoritas erat, vbis nostræ ætecentesimo anno. Id est, tanti fiebat, tanto in honore erat.

Citra authoritatem Senatus. Vide CITRA.

Authoritas senectutis. Cicero de Senect. Haber senectus, honorata præsertim, tantam authoritatem, vt ea plurisit, quàm omnes adolescentiæ voluptates.

Tributorum authoritas. Plin. lib. 12. cap. 4. Ideo fortassis in tributorum authoritate tertia res fuerit ebenus.

Authoritas testimonij. Cic. l. Lucrio, lib. 1. 13. Non enim me fòlùm commemorato posteriatus ad fidem quandam immortalitatis rapit, sed etiam illa cupiditas, vt vel authoritate testimonij tui, vt iudicio benevolentiæ, vel suauitate ingenij, vsui perfruamur.

Authoritate nutúque legum domitas habere libidines. Cic. 1. de Orat. Et docermur non infinitis concertationúmque plenis disputationibus, sed authoritate nutúque legum domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates, nobis tueri, ab alienis mentes, oculos, manus abstinere.

¶ Abuere authoritatem. In ABITIO.

Adducere aliquem ad nostram authoritatem. In ADDVCO.

Adhibere. In ADHIBEO.

Adiicere. In ADIICIO.

Authoritatem & fidem rebus adiungere. Cic. 2. de Diuin. Authoritatem quidem nullam debemus nec hdem commentitus rebus adiungere.

Adiungere se ad authoritatem Senatus. Vide ADIVNGO.

Adoleiet authoritas. In ADOLEO.

Afferre authoritatem. In AFFERO.

Amittere. In AMITTO.

Amplexari. In AMPLEXOR.

Amplificare. In AMPLIFICO.

Attribuere alicui. Cic. pro Fonteio, Mihi enim semper vnaquaque de re gestis non solum semel, verumetiam breuiter interrogatus, & sæpe etiam non interrogandus, ne aut iratio facultas ad dicendi data, aut cupido authoritas attributa esse videatur.

Auferre iis qui profuerunt. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Cedere authoritati. In CEDO.

Coalescit authoritas. Vide paulo antè, Fluxa authoritas.

Communare authoritatem. In COMMVNIO.

Comparare. In COMPARO.

Comprobare alicuius rei. Cic. 1. de Diuinat. Augur Tib. Graechus aufpicium authoritatem confessione errati fui comprobauit.

Adulta authoritate comprimi. Tacit. lib. 1.

Conferre se ad alterius authoritatem. Vide CONFERO.

Authoritate contemnere, ratione pugnare. Cic. 3. de Nat. deor.

Consistit authoritas. Vide CONSISTO.

Construere authoritatem. Cic. Verr. 3.

Continere aliquam authoritatem. In CONTINEO.

Dare. Cic. 5. de Natura deor. Verum poetæ Stoicos deprauatrin tan Stoici poetas dederint authoritatem, non facilè dixerim.

Defugere. Plaut. Pœnulo, 3.

M. Si authoritatem poltea defugeris, vbi

Dissolutus tu fies, ego pendeam. Id est, si negaueris poltea factum fuisse à me te authore, fuadente & impellente.

Authoritatem defugere, aliter aceptum. Terent. Eun. 2. 3.

. iubesne? CH. iubeo, ego, atque impero.

P. Nunquam defugiam authoritatem sequere. Id est, faciam maximè quum ita tu vejis & iubeas. Non recusabo facere, dum tu tamen authot sis facti. Donatus.

Authoritatem defugere, aliter item aceptum. Cic. pro P. Sylla, 1. a que attende iam Torquate, quàm ego non defugiam authoritatem Consularus mei. Id est, quanui non vereat aut recusem palam prædicare qua authoritate fim vsus in meo Consulatu. Vel certè significat, se euncta illa quæ tunc gessit, confiteri' æ præ se ferre rrde & ordine gesta esse, paratum illa defendere, ac quæcunque quali iusserit ille ac mandarit, non recusaturum facere.

Derahere alicui. Quintil. lib. 6. cap. 5. & lib. 7. cap. 2.

Maiore authoritate aliquid dicere. Cic. de Diuinat. Nulla ergo imagines obrepunt in animos dormientium extrinsecus, nec omino fiount illæ, nec cogunui quemquam qui maiore authoritate nihil dicret.

In authoritate esse. Plinius lib. 34. cap. 6. Pedestres fiue dubio Romæ fuerunt in authoritate longo tempore. Id est in pretio.

In authoritate esse alicuius, id est obtemperare. Liu. 9. ab Vrbe, Sæpe omnes quum instructos reprute ad pugnam Romanos conspexissent, voeiferari se, in authoritate Tarentinorum manere.

Est in authoritatem scientiæ. Vide IN.

Esse, pro authoritatem habere. Cic. ad Att. 2.

Excellere authoritatem. Cic. Pompeyautem authoritas cum apud omnes est quanta esse debet, tum excellit in Prouincia, &c.

Exteriminare authoritatem. Cic. de Prouinc. Conf.

Authoritate & exemplo alicuius facere aliquid. Cicero pro Corn. Balb. Creator huius vrbis Romulus frædere Sabino, docuit etiã hobibus recipiendo augeri hanc ciuitatem oportere. cuius authoritate & exemplo nunquam est internissa à maioribus nostris largitio & communicatio ciuitatis.

Authoritas eorum meetum facit. Id est ipsi viri qui plurimi sunt, ab omnibus, & habentur docti grauesque viri, sunt meæ opinionis. Cicero pro A. Cecinna, Authoritatem sapientissimorum hominum facere nobis eum, in iudicium non venire vtrum Cecinna possederit, necne.

Facere authoritatem. Vide FACIO.

Florere authoritate. Cic. 1. ad. 4.

Frangere authoritatem. Cic. Acad. quæst. 1.

Ex authoritate alicuius gerere magistratum. Cic. Marcel. lib. 4. 9.

Cohiere authoritas. Tacit. lib. 4.

Habert authoritatem apud aliquem. Cic. pro Fleco, Licrar mihi potius de leuitate Græcorum queri, quàm de crudelitate. authoritatem ibi habeant apud eos quos esse omnino noluerunt.

Parum authoritatis habere. Cic. de Claris Orat. Erit enim genus illud dicendi authoritatis habebat parum, tamen aptum esse ætati videbatur.

Habere plus authoritatis in suadendo. Cic. Attic. lib. 8. Nam quòd testificor me experrem bell fuisse, cui id re perspectum est; tamen ea scripsi, quo in suadendo plus authoritatis haberem, eodémque pertinet, quod eaussam eius probo.

Satis habere authoritatis. Cic. 3. Offic. Ad fidem faciendam iustitia plus pollet; quippe quum ea sine prudentia satis habeat authoritatis: prudentia sine iustitia nihil valet ad faciendam fidem.

Habere eadem vim & authoritatem. Cicero pro Rosc. Comœd. Quòd ii eandem vim, dilegentiam authoritatemque habent aduersãria, quam rabuiæ, quod attinet eodrem instituere, conferibere, ordinem conseruare?

Hærere authoritatem pro Manere. Cic. De quo si vos seuerè iudicaueritis, authoritas ea, quæ in vobis remauere debet, hærebit.

Hrbeiefere authoritatem. Cic. At nos vtrisimum iam dem patrimur hebeiefere aetiem horum authoritatis.

Imminuere fidem authoritatem. Vide IMMINVO.

Indurre authoritatem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nam se quoque moneri ii ermm fingit, vt pro Rab. Posthumo, dum admum lib. ad aures facit, & authoritatem indur vera sententia, quo magis credatur vel defendendi eadem, vel negandi.

Senatus grauissima authoritas intereeffit. Cic. l. ent. lib. 1. 2. De his rebus prudie quam hæc scripsi, Senatus authoritas grauissima intereeffetat.

Intereeffum est authoritati. Vide INTERCEDO.

Interponere authoritatem. Vide INTERPONERE.

Authoritatem laudare, est in iudicio tuere rationem suæ possessionis & eli annquus fermo iurisconsultorum. Iludzus.

Leuare authoritatem suam in constantia. Vide LEVIS.

Meren narrantis authoritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Minuere authoritatem. In MINVO.

Authoritas mouet. Cic. ad Attic. lib. 8. Tua me hercule authoritas vehementer mouet.

Nisi authoritate. Quintil. lib. 2. cap. 4. Sed ne hi quidem, qui hoc fortissime affirmant, vllo satis idoneo authore nituntur.

Obtinere authoritatem. Cicero pro Archia. At non est profitsus. imò verò his tabulis profitsus, qui fole ex illa professione collegiorum Prætorum obtinere publicarum rabularum authoritatem.

Perdere. Quintil. lib. 4 cap. 2.

Homo perdita authoritate. Cic. Antequam iret in exilium, Nemo tam perdita authoritate, tam faetinorosa inuenius vita, qui quum de scelere fateretur, non tamen sententiis priusiudicium eouinereretur, quàm supplicio addiceretur.

Perscribere authoritatem. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8, Siquis huic Senatusconsulto intereeffisset, authoritas perscriberetur. Et ad Attic. lib. 5. epist. 2. ad finem, Nondum enim satis bue erat allatum, quo modo Cæsar ferret de authoritate perscripta. Quum aliquid in Senatu maior Senatorum pars deereuerat, Senatusconsultum scribebatur, nisi Tribunus plebis aliquis intercederet. Intercedente, Senatusconsultum non erat, sed scribebatur tamen quod Senatus eo die statuisset: eáque perscripta authoritas diebatur. Perscribebantur, inquam, authoritates, id est eorum nomina quibus authoribus factum esset Senatusconsultum. Id luculentissime declaratur in epist. Cælij lib. 8. Famil. epist. 8.

Peter authoritatem. Quintil. lib. 12. cap. 6. Peti solet authoritas ab oratoribus vel historicis.

Pœnitere

Ponitere authoritatis. Cicero de Arusp. Resp. Et eo feciſſe amboꝛe ſic dicetis, cuius authoritatis nemiꝛem poſſet ponitere.

Ponere authoritatē in aliquo. Cic. pro Domo ſua. Eſto, collegium nō adhibuiſti, quidꝛde collegio quis tādem affuit? poſuꝛtne enim authoritatem in vno, quꝛ eſt in his omnibus.

Premit aliqnem authoritas. Quintil. lib. 8. cap. 5.

Remouere & prꝛæremittere authoꝛitatem è cauſa. Cic. pro Muræna, Tolle mihi è cauſa nomen Catonis; remoueꝛe ac prꝛæꝛmittꝛe authoꝛitatem, congꝛedieꝛe meum crimināibus ipſis.

Reſidet authoꝛitas in nutu prꝛælaꝛoꝛum viꝛoꝛum. Cic. de Senect. Quid de Paulo, aut Aphꝛicano loquaꝛ? aut, veꝛiam aute dixi, de Maximo, quoꝛum non in ſententia ſolum, ſed etiam in nutu reſidebat authoꝛitas?

Authoꝛitatem alicuius ſequi. Cic. pro A. Cluētio. Ego veꝛò in iſto genꝛe libentius eum multoꝛum, tum hominis eloquentiſſimi & ſapientiſſimi L. Craſſi authoꝛitatem ſequoꝛ.

Superauit authoꝛitatem conſuetudo. Quintil. lib. 8. cap. 5.

Suſcipere authoꝛitatem. Cic. Academ. quæſt. 1.

Tenere authoꝛitatem in aliquem. Cic. de Senect. Tenebat nō modò authoꝛitatem, ſed etiam impeꝛium in ſuos.

Tribuere. Cic. 1. de Diuin. Quūmque huic ꝛei magnam authoꝛitatem, Pythagoꝛas iam ante tꝛibuiſſet.

Tribuere defenſioni. Cic. pro Sylla, Hoc totum eiuſmodi eſt, Iudices, ve ſi ego ſim ineonſtans ac lenis, nec fidem ꝛibui conuenꝛit, nec defenſioni authoꝛitatem.

Valere authoꝛitate. Cic. Antequam iꝛet in exilium. Vos, ꝛecdo, ꝛetinebitis veſtꝛam libeꝛtatem, qui neque tanta valeꝛis authoꝛitate, neque tantoꝛum officioꝛum impenſam egiſtis in patꝛiam?

Etiam ſine ꝛatione valeꝛ authoꝛitas. Cicero 1. de Nat. deoꝛ. Tantum opinio pꝛæiudicata poteꝛat, ve etiam ſine ꝛatione valeꝛet authoꝛitas.

Authoꝛitas eius multum apud me valet. Cicero ad Atticum, lib. 9. Scribis Pedueco quoque noſtꝛo pꝛobaꝛi quòd quieꝛim, cuius authoꝛitas multùm apud me valet.

Plurimum valet in conſiliis authoꝛitas. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Authoꝛitate vincere. Cic. de Diuinat. Cꝛtedem ego antepono Planoꝛi & Socꝛatiqui ve ꝛationem non ꝛeddꝛeꝛem, authoꝛitate iꝛa men hoꝛ minuꝛs philoſophos vincꝛeꝛm.

Authoꝛitas eius mihi viuit. Cic. Att. lib. 10. 5. Eius igitur mihi viuit authoꝛitas: & ſimillimus eius ſilus eodem eſt apud me pondeꝛe, quo ſui illiqueꝛn faluere velim subeas plurimum.

¶ Authoꝛitates publicæ, pro liꝛibus publicis, id eſt, ſcꝛiptis inſtꝛumentis ad aliquid pꝛobandum. Cic. 1. Veꝛꝛ. Legationes eum publicis authoꝛitatibus ac teſtimoniis conueniſſe.

¶ Authoꝛitas, Opinio, & iudicium, & conſilium, & ſententia. Cic. pro A. Cluentio, Et illa oꝛatio poꝛtus temꝑoꝛis mei, quam iudicij & authoꝛitatis fuit. Idem L. Philip. A vobis peto, ve ſi fꝛeque minus vobis huius oꝛationem meam, atque authoꝛitatem meam, benignè mecum, ve feciſtis, audiaꝛis.

¶ Authoꝛitatis inſtꝛumentum: id eſt, venditionis, quod hinc fit, quia is authoꝛ eſt qui vendidit. Sczuola in l. vltima. D. de pignoꝛat. action. Pignoꝛi creditoꝛi locum puꝛum obligauit, eſque inſtꝛumentum emptoꝛis tꝛadidit, & quum eum loꝛum inadibeare vellet, monuit eum ꝛeferꝛi ad ꝛeum de latitudine, petiit à creditoꝛe vt inſtꝛumentum authoꝛitatis à ſe tꝛaditum exhibeꝛet. Quidā eodices malè habent Auctionis pꝛo Authoꝛitatis.

Authoꝛitas & ſententia alicuius. Cicer. Lentulo, lib. 1. 7. Quaꝛe ea quæ ſcꝛibam ſic habeto, me eum illo ꝛe communicaꝛe, de illius ad ꝛe ſententia atque authoꝛitate ſcꝛibeꝛe.

¶ Authoꝛitas, pro Authoꝛe, id eſt eo qui primus ꝛumoꝛem aliquem ſpaꝛſit. Plautus Trinum. 4.

.quòd ſi exquiꝛatuꝛ vſque ab ſtipe authoꝛitas, &c.

¶ Authoꝛitas, pro exemplo, & loco ſue teſtimonio & ſcꝛiptoꝛibus deſumpto. Cic. lib. 2. de Oꝛat. Num deſtituꝛ pꝛæceptoꝛe noſtꝛum in oꝛatoꝛibus, in exemplis, in teſtimoniis, in teſtimoniis, in authoꝛitatibus, in exemplis, in teſtimoniis, in authoꝛitatibus, in exemplis, in teſtimoniis, in authoꝛitatibus, in exempl

AVTONOE, huius Autonoes, penult. corr. {Αὐτονόη} filia Cadmi & Hermiones, teste Hesiodo, vxor Aristæi, ex qua natus Actæon, qui Autonoeius ab Ouidio vocatur 3. Metamorphoseos,

fugit Autonoeius heros, &c.

Autophyes {αὐτόφυες} Nationum non adeo antiquarum, aut antiquissimum. Vlp. l. 30. D. de lig. & fideic. lib. 32.

Autophoros, penult. prod. {αὐτοφορος} Latinè dicitur fur manifestus. Budæus.

Autopyron {αὐτόπυρον} Celsus l. b. 2. cap. 18 ait esse panem, cui nihil fursuris adempt um est. Cic. 5. Tuscul. Cibarium panem vocat. Budæus. Galenus lib. 1. de Alimentis, panem αὐτόπυρον dici vult, quod ἐκ τοῦ αὐτὸ πυρᾶσθαι, id est, totum ex puro tritico nullo sui parte adempta in panificium cedit. hunc etiam vocat πυρὸν αὐτουργὸν quoniam in eum πυρὸν κατεργάζεται, hoc est conficitur fus conferrur simul omnis indiscreta farina. Itaque medius, autopyros & synemonitus panis idem erit.

AVTRICVM, vrbi Camerinum, Ptolemæo, vulgò Chiurrei.

AVTVMEDON, Nomen viri. Cic. pro Sext. Rosc. Amer. Non adest ille T. Rosius? non in manibus in curru collo? at Autumedontem illum sui sceleris acerbissimi nefariæque victoriæ nuntium?

Autumnus {φθινόπωρον} Quatuor pars anni, qux zstatem sequitur. Festus, Autumnus dictum existimant, quod tunc maxime augeantur hominum opes, coactis agerum fructibus. Cicero in Parmione. Virg. 1. Georg. Quid tempestates Autumni & sidera dicam? Et quia medies morbos Autumno ingrauiescere autumant propter putredinem, quæ ex humore lauenal. sac. 4. desiderium vocat. Pampinorum Autumnum Virg. vocauit initio 2. Georg. hoc est pampinosum, vt quo tempore vites folia & fructibus plenæ sint.

Autumnum, neuter genere antiqui dictum probat Nonius ex Varr. Ephemeride: Natali Erectæ (inquit) diuius & vbecius fuant, & Autumnum ventosum faciant.

Æstus Autumni, Virg. 3. Georg. Id est, calor.

Fietus Autumni. Tacit. lib. 2. Id est, quum Autumnus vergere incipit & inclinari.

Frigura Autumni. Virgil. 2. Georg.

Tempestates Autumni. Virgil. 1. Georg.

¶ Adultus Autumnus. In ADOLESCO.

Tepor Autumni. Ouid. 2. Fast.

Grauis. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Inæquales Autumni. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Pérque hyemes, æstúsque, & inæquales Autumnos.

Maturus. Ouid. 15. Metam.

Pomifer. Horat. 4. Carm. ode 7.

Sucosus frigore Autumnus. Iuuen. sat. 11.

Sordidus. Ouid. 2. Metam.

Distinguit Autumnus cæcemos Purpureo vario colore. Horat. 2. Carm. ode 5.

Ponit fruius varios Autumnus Virg. 2. Georg.

¶ Autumnus, pro Autumni pictura & imagine, vt apud Lucretii, Vites Autumno fundi fudante videmus: vbi parrè anni accipimus, qui Autumni simulacri pictum figuratiq; credam. Nam Autumnus ita pingebatur, vt ex è vinibus vuam colligeret, aut vuas calcaret, vel ab earum calcatione fordidus esse. Fundi autem vites dicuntur, quæ vinum fundunt, vt zebullum dicitur fluere, quod vinum profundit Turnebus.

Autumnitas, penult. corr. {αὐτόνοε} Idem significat. Cato cap. 5, Citeum oleas Autumnitate ablaqueato.

Autumnus, a, um. Ad ætatem. Idem quod Autumnalis. vt, Æquinoctium Autumnum. Plin. lib. 2. cap. 6.

Autumnalis, & hoc autumnale, penult. prod. {αὐτομνὴς} Autumnale æquinoctium. Plin. lib. 2. cap. 41. Varro lib. 1. cap. 59, Nonoe videmus alia florere Vere nonnpote, alia Æstuo, occue eadem Autumnali quæ Hyberno?

Coria Autumnalia. Ouid. 8 Metam.

Lumen. Cic. in Arato,

In quo Autumnali, atque iterum Sollumioe Verno

Exæquat spatium lucis cum tempore oocti.

Pyra, acidulo sapore iucunda, Tiberio ea appellantur, quæ maximè Hiberno pomeqi placeere. Plin. lib. 15. cap. 15.

¶ Autumnat. Plin. lib. 2. cap. 50, Io Italia semper quodsmodo vernat vel autumnat.

Autumo, autumas, penult. corr. {αὐτομρτέω} autumare quid significat, docet Gellius verbis, Autumo non solum significat 1 otum animo, sed & Deo & opinor, & censeo. Cicero in Topica, Bene quam meriam esse autumas, dicis male mereri. Terentius in prolog. Hrauton.

-factum hic esse id non negat,

Neque se id pigere: & deiode ea factum autumat. Horat. 1. Serm. satyra 3.

Autumnus Chrysippi porticus & grex Automat.

¶ Autumare, pro Dicere. Plaut. Epid. 13. Di me ex perdita seruatam volunt, si vera autumas.

A V V

Autulsus, & Autulsor, vide AVSELLO.

Auuunculus: Vide AVVS.

Auuus, an {αὐτὸς} Patris & matris pater, inquit Paulus. Festus, Auus patris, matrisque pater, dictus a Græco vocabulo, quod est apud eos αὐτὸς, mutatis quibusdam literis. Alij volunt, quod ex ea voce appelletur, quod apud eosdem Græcos πάππος appellatur: significetque magnum. quonam veluti magnus pater sit auus. Alij putant auum dictum esse, quia ad duos attineat, quasi adduum, vel quia ad patrem sit additus. Hæc tenus Festus. Cic. pro Murena, Proauus L. Murenæ, & auus Prætores fuerunt.

Ab auo. Vide AB.

Diarenus auus. Horat. 1. Serm. sat. 6. Paternus auus, Ibidem.

Aui penandus eredi. Tacit. lib. 2.

Transcendere auum atauc. Seneca in Troade. 6.

Nomen clarum auorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.

Nobiles aui. Seneca in Hercule fureute. 6.

Aui numerantur. Virg. 4. Georg.

Defecit ortus auis. Ouid. epist. 19.

Auunculus, penult. corr. {μητρὸς ἀδελφὸς πατρὸς} Matris meæ frater. Tanta appellationem ab eo, quòd æque certus à me vt auus est, fed non eiusdem iuris: nec quæ vocabuli facta diminutio est. Sue auunculus appellatur, quòd aui loeum obtineat, & promittate meatur sororis filium. Hæc Festus. Paulus, Auunculus is mattis est frater. Cicero 3. de Finibus, Attendes igitur ex folos, diligenter, eamque controuersiam diuidicabis, quæ mihi fuit cum auunculo tuo diuino ac singulari viro.

Auunculus maior, is est proaui frater, patris vel matris auunculus magnus, Paulus de Grad. assin. Perfius Maior auunculus exit. Vide MAIORES. Cic. de Claris Orat. Drusum tuum magnum auunculum grauem oratorem, & id ipsum ex matre materna fratrem.

Aua, auæ {μάμμη} Patris vel matris mex matre. Cic. de Arusp. resp. Te te Cn. Lentule, cuius ab auis manibus effect accepta, spectatorem esse voluit.

Veteres auæ, pro deliciis. Perf. sat. 5. Budæus. Solent enim auus & veteres delirare.

De auis nihil superest, id est de bonis auiæ. Perf. sat. 6.

Auius, Adrectuum, penult. prod. {ἀνοδος} Quod est aui, vel Quod ab auo nobis contigit.

Bona auita. Cic. pro Cælio.

Cella. Horat. 1. Carm. ode 37.

Fundus. Horat. 1. Carm. ode 12.

Hospitium. Cic. Actio, lib. 13. 35, Auitom mihi hospitium est cum Lysone Lysonis filio Lilybitano, valdèque ab eo obseruor.

Auiæ laudis honores. Ouid. ad Pisonem.

Metum auium. Ouid. 2. de Arte amandi. Id est vetus.

Nomen. Ouid. 6. Metam.

Opes auitæ. Plin. lib. 9. cap. 35.

Patria & auita philosophia. Cic. 1. Tuscul. Hæc enim pulchritudo etiam in terris partiam illam, & auitam (vt ait Theophrastus) philosophiam cognitionem cupiditate incensam excitauit.

Regnum. Cic. pro Lege Manilia. & Liv. lib. Vbe.

Sanguine auito nobilis. Propert. lib. 2. eleg. 25.

Tumulus, Sepulcrum. Ouid. 4. Trist. el. 3. 9.

Vmbræ auitæ, pro maiorum vmbris. Id eli animabus. Ouidius 1. Fastorum,

At Numa nec Ianum, nec auitas præterit vmbras.

A V X

Auxesia {αὐξησία} Secreta memoria dicta suot, quòd ibi frequentant aues. fecundu Iidur. 17. Etymol. cap. 6. Inde venus impensius auxesia. Cede fund. patrimon. l. 2. lib. 41.

AVXESIS & Damia dee fuerum, quas peculiari religione Epidaurij colucrunt, de quibus legimus 10 lib. Herodot. quod quò tranquillior esset Epidaurus, in calamitate ciues oraculum Delphicum consuluerunt, quibus Pythia respondit, eis tum deoium bene futurum, si Damiæ & Auxesiæ simulacra erigerent, &c. Reliquum hilloeæ vide apud ipsum Herodotum.

Auxilium, auxilij {συνήθειαμαχικὴ} Adiumentum. Varro 4. de Lingua Lat. Auxilium appellatum ab aocto, quum accellerant qui adiumento essent, alienq; sit.

Auxilium aduerse valetudinis. Corn. Celsi l. 2. in Proœm. Veriq; simile est inter oonnulla auxilia aduerse valetudinis, plerunque ratiouem eam bonam esse gisse, ob bonos mores: quos neque desidia, neque luxuria vitia aue

Auxilium esse in re aliqua aduerfus. Celsi lib. 4. cap. 26.

¶ Auxilium ferre, est suffragium, & beneficium ferre, prout dicitur.

Contra hæc prodita sunt auxilia. Vide de hoc D. ad Sallan. l. quum dominus.

Auxilia nautica. Gubernaculum. Ouid. 3. de Arte amandi.

Vix auxilium. Id est vinicum. Virg. 1. Æneidos,

Tum celerare fugam, patriæque excedere suadet:

Auxiliumque vix, veteres reliuæ recludit Thesauros.

Tutus auxilio. Virg. 2. Æneid.

Auxilium & numen. Cic. Antequam fret in exilium.

Argentiarum auxilium. Vide ARGENTVM.

Emortuum. Plaut. Epid. 3.

Inualidum. Tacit. lib. 1.

Magnes auxilia. Tibul. lib. 2. eleg. 8.

Mutuo auxilio sustinentur. Quinct. lib. 5. cap. 11.

Mutuis auxilijs stant omnia. Quinct. lib. 3. cap. 4.

Præsens auxilium. Virg. 2. Georg.

Valentissimum. Celsi lib. 4. cap. 22.

Validus. Celsi lib. 3. cap. 22.

Vitale auxilium. Ad conservandum vitam idoneum. Lucret. lib. 5.

Voluntaria auxilia comparare. In COMPARO.

¶ Accersere auxilia. In ACCERSO.

Accita auxilia. In ACCITO.

Adhibere auxilium. In ADHIBEO.

Auxilium sibi ad ungere. In ADVNGO.

Afferre auxilium alicui malo. In AFFERO.

Arripere auxilium ad. in ARRIPIO.

Cogere auxilia. Colligere auxiliares copias. Virg. 8 Æneid.

Collocare auxilia in meniam acie. In COLLOCO.

Comparare sibi auxilia. In COMPARO.

Concedit auxilium. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 3 Id est, gerit.

Auxilium in permeiem conuertere. In CONVERTO.

Dare auxilium, Iuuare. Virg. 2. Æneid.

Deesse, vel Parere auxilio. Non vti, vel parere auxilio quod nobis offertur ab aliquo. Cic. pro Cn. Plancio. Dicitis enim, non auxilio mihi, sed me auxilio defuisse. Ego verò fateor me hercule, quod videram, mihi auxilium non deesse: dicreo me illi auxilio peperse: se.

Numine

Numine aeque auxilio defendere. Cic. 2. in Catilinam, Sed hic præsentes, suo nomine aeque auxilio, sua templa atque urbis tecta defendunt.

Auxilium efflagitare. Cic. in orat. Antequam iret in exil.

Egere auxilio. Ouid. 13. Metam.

Eripere auxilium alicui. Virg. 9. Æneid.

Auxilia facere. Tacit. lib. 5.

Ferre auxilium. Imperio.

Opem atque auxilium ferre. Cic. 4. Verr.

Ope & auxilio deorum gubernarur Respub. Cic. pro C. Rab. Ab Ioue Optimo Maximo, certissique diis deabusque immortalibus, quorum ope & auxilio multo magis hæc Respub. quam ratione hominum & consilio gubernatur pacem ac ueniam peto.

Habere auxilium ex re aliqua. Cic. 11. Philipp. Decernerem planè sicut multa, Cosulem alterú ambosve, & ex urbe ea acie auxilia haberemus, sed ui ipsa aeries subdidum haberet etiam transmanium.

Implorare auxilium. Virg. 4. Æneid. Vide explorare.

Auxilia libertati innocatae. Tacitus lib. 15. Dum auxilia libertati inuocat.

Iungere auxilio. In iuvo,

Leuare aliquem auxilio. Virg. 2. Æneid.

Auxilium mittere alicui. Cic. pro Dejot. Imperatoribus nostris auxilia mittebat.

Mutuari. In mvtvvs.

Negare. Ouid. 15. Metam.

Obstare auxilio, Impedire auxilium. Claud. 2. de Rapt. Prof.

Orbari auxilio. Cic. pro Murena. Vide orbvs.

Offendere. Cic. Antequam iret in exilium. Se nunc in meis miseriis diuinum aliquod auxilium & numen offendere.

Parcere auxilio. In parco.

Periturus auxilij tempora, Id est nulla amplius restat auxiliandi occasio. Ouid. 2. de Ib. amoris.

Petere auxilium. Iuuenal. Sat. 15.

Virg. 8. Æneid.

Auxilium petere ab aliquo. Cic. in Orat.

Auxilium petere capiti & fortunis suis. Cic. pro Cluent.

Promittere. Ouid. 13. Metam.

Pugnare auxilio. Quint. lib. 2. cap. 13.

Quærere auxilium. Ouid. 1. Metam.

Rapere auxilia etiam cum temeritate. Cels. lib. 3. cap. 7.

Rogare. Ouid. 7. Metam.

Spetare auxilium alicuius. Sil. lib. 7.

Auxilio spoliare. Cic. 3. Verr.

Subire auxilio, Opem ferre. Virg. 5. Æneid.

Submittere auxilia. Sil. lib. 8. Idem. Auxilia submissa, lib. 12.

Sumere auxilium. Quid. 7. Metam.

Sustinere auxilium aliquod non posse. Cels. lib. 1. cap. 10.

Est opus auxilio. Ouid. 2. de Remed. amoris.

Auxilium est mihi in patre. Plaut. Amphit. 4.

Auxilio adiutores mihi sunt, & mecum militant. Plaut. Epid. 14.

Auxilio mihi & suppetiæ sunt domi. Plaut. Epid. 14.

Auxilio esse alicui. Adiuuare aliquem. Plaut. Aulul. 5.

Auxilio in paterna inuitia foleant esse matres filijs. Terentius Heaut. 5. 2.

Tenere auxilium alicui unde. Virg. 3. Æneid.

Vocare auxilio aliquem. Virg. 5. Æneid.

Legio auxilio vti. Quintil. lib. 6. cap. 5.

¶ Auxilij Genius, pro Auxilio. Horat. Epod. 1.

Auxilior, auxiliaris, {Gr.} auxiliari, Adiuuare, opẽ ferre. Terent. Adeph. 2. 4. Vt si omnes cuperent, nihil tibi possent auxiliari. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.

Tolle nodosam nisus medicina podagram,

Nec frondatoris auxiliatur aquis. Formidaras aquas hydropem appellat.

Auxiliari contra aliquid. Plin. lib. 24. cap. 13.

Auxiliari morbis. Plin. lib. 13. cap. 21.

Auxiliator, ant. pred. {Gr.} verbalis, Qui auxiliatur. Quintil. lib. 12. cap. 3. Et ipse litigantium auxiliatoe egebit auxilio.

Auxiliaris, & hoc auxiliare, penul. prod. {Gr.} Qui auxilio est, siue auxilium affert: vt, Auxiliaris amicus.

Deus auxiliaris, Lucina. Ouid. 9. Metam.

Auxiliaria vis. Plin. lib. 33. cap. 1.

Auxiliares copiæ. Festus, Auxiliares dicũtur in bello socij Romanorum exterarum nationum, dicti ex Graeco vocabulo αὔξησις, quod nos diemus rerum crescentium auctionem. Vegetius de Re militari lib. 2. Auxiliares conducuntur ad præsium ex diuersis locis, ex diuersis manibus venientes: nec disciplina inser eos, nec nomen, nec affectione consentunt.

Arma auxiliaria. Ouid. 6. Metam.

Cohortes. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Duces. Liu. 2. bel. Pun.

Auxiliaris auctarium {augmentum} Idem. vt. Auxiliaria cohors. Cic. de Prouincis Consularibus. Afinius Pollio ad Cicer. lib. 10. 32. Militem non modò legionarium, sed ne auxiliarium quidem vllum quoquam misi.

Auxiliatus, pen. prod. participium, {Gr.} Stat. 5. Syl. 31.

Nil famulo restat, nil ars operosa medentum Auxiliata malis.

Auxiliatus, auxiliatus, nomen, vt Suppetiatus, inquit Nonius. Lucret. lib. 5.

Alicuum porrò genus alit omne videmus

Fidere, & à primi tremulum petere auxiliatum.

Auxilla. Olla parua. Festus.

Auxinum {αὔξιμον} Picenum oppidum in Italia, quod belli ciuilis tempore in potestatem Cæsaris venit: à quo Auximates populi dicti sunt, teste Strabone. vulgò Osimum dicitur.

A A

Axamenta, dicebantur carmina Saliaria, quæ à Salijs sacerdotibus componebantur in vniuersos homines. Festus.

Axamos, Insula est in Oceano Septentrionali: posi Hybernian. Plin. libro 4. cap. 30.

Axare, Nomen are. Festus.

Axatiara, Oppidum inconuncto Hispalensi, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 3.

A X E

Axe agglomerati, vniuersi stares, id est conhortibus aue legionibus. Festus.

Axenvm mare {ἄξεινον πόντον} Olim dicebatur, quod hodie Ponticum & Euxinum dicitur: tic a tuci accolarum barbarie appellatum. Nam (vt Strabo lib. 7. tradit) colebant Scythæ, maris huius incolæ, hospites immolare, eorumque carnibus vesci, & cranus vti loco poculorum. Ouid. de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:

Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

A X I

Axiaca {ἀξιάκη} Populi sunt Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Borysthenem amnes, Peucinis & Carpianis proximi. Ita dicti ab Axiace fluuio, ex Peucinis orgis nascente, qui Carpatho monti adhæret. Hos autem populos iustissimos fuisse tradit Pomponius lib. 2. Meminit horum Plin. lib. 4. cap. 12. & Ptolem. lib. 3. cap. 6.

Axiaces {ἀξίακες} fluuius est qui alio nomine dicitur Hypanis. Vide Hypanis. Axiaces hodie Nester vocatur. Apud Melam lib. 2. cap. 1. Hypanis & Axiaces duo sunt fluui diuersi, sed vicini.

Axillus. Vide axis.

Axina {ἀξινάνη} Valla in Raudensem, Poetæ appellant luteum illum concauum subter brachium, alam: quia in eo fili, quali penuæ nascuntur. Ex Ciceronecollegeris, axilla, maxilla, paxillus, natiua esse & integra: quum dicat ex Axilla per cõtractionem factum esse alas: ex Maxilla, malas: ex Paxillus, palus: ex Vexillu, vexillus, alias. Itaque fuga literæ vallorii, pro vexillarii, vt literæ illa tollatur, quæ vim duarum consonantium habet, & sonum quendam agrestem, fugeretur.

Axim {ἀκμὴν} pro Egerim. Pacuuius Periboea, Aut quæ egi, ago, vel axim, aut rueam. Nonius.

Axinomantia, pen. pred. {ἀξινομαντεία} genus magicæ diuinationis per secures, quas Græci Axinas vocant. Iulius lib. 26. cap. 19. Hoc diuinandi vti magi in ea quam vocant axinomantiam.

Axiochvs {ἀξιόχους} Nomen philosophi, cui Plato librum de morte scripsit, & dicauit.

Axiom, pen pro. {ἀξίωμα} axiomatis, Dignitas & amplitudo propter honores gestos, aut magistratum: vel etiam authoritas, quam Græci vocant.

Axioma, est communis & per se clara & manifesta sententia: vt, Quæ eidem sunt æqualia, sunt inter se æqualia.

Axioma a idem quod Enuntiatio. Cic. 1. Tusc. & de Fato. Explicandæ vis ab ratiõne enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant, quæ, &c. Item 4. Acad. Nempe fundamentum dialecticæ est, quicquid enunnetur (id autem appellans ἀξίωμα, quod rit quasi effatum) aut verum esse aut falsum. Axioma (inquit Donatus in Andria) sententia est, vel enuntiatio vno verbo continens necessaria & perfectam intelligentiam, vt, Quin tu vno verbo dic. Id est (inquit) dic mihi.

Axion {ἄξιον} frater fuit Alphesibœæ, quæ Alcmæoni nupsit, à quo Alcmæon spse interfectus esse creditur, vel vt sentire videtur Ouid. à filijs Callirrhoes.

Axis, huius axis. m. g. {ἄξων} plures habet significationes. nam & pars cæli septentrionalis, & stipes teres circa quem rota vertitur, & tabula scectilis, axis appellatur. Festus.

¶ Axis, pars Septentrionalis: quem polum suæ vertigem quidam appellant, Cic. 1. Tusc. Tum globum terræ eminentem è mari, stum in medio mundi: vniuersi hæc, duabus oris dolantibus habitabilem & cultum. Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, vnde

Horrifer Aquilonis ftridor gelidas molitur niues:

Altera Australis ignota nobis, quam vocant Graeci ἀντίξυξιν. Idem de Vniuerstate, Iam vero terram alteram polum quæ traiecto axi sustinetur dici nostis, quæ est circa eam.

¶ Axis, pro Cælo. Claudian. 2. de Rapt. Proserp.

Axis ætheris. Virgil. 2. Æneidos,

-nudoque sub æthetis axe Ingens ara fuit. Vbi Seruius, Sub æthetis axe, hoc est sub duo, quod ure plurimus dicitur. Axis autem est aut plaustrum Septentrionale, aut pars Septentrionis, aut spiritus quo mundus mouetur, sicut docet Lucanus. Idem lib. 8.

Gelidique sub æthetis axe. Vbi idem Seruius, Sub æthetis axe, Id est sub aere.

Cæli axis. Stat. 12. Thebaid. Astriferi. Lucan. lib. 9.

Astrigeri. Stat. 10. Thebaid. Æthereus. Ouid. 6. Metam.

Aureus. Ouid. 2. Metam.

Calidus. Claudian. 1. Paneg.

Candens. Ouid. 2. Metam. Hesperius. Ouid. 4. Metam.

Horrifer. Valer. 5. Argonaut.

Igniferi. Claudian. 2. Paneg.

Niualis. Valer. 5. Argonaut.

Noctiuagi. Claudian. 1. Paneg.

Scythicus. Seneca Here. Oet. lib. 9.

Serenarus. Sil. lib. 12. Serenus. Stat. 5. Thebaid.

Stelliger. Stat. 5. Syl. 1. eleg. 3.

Torrentissimus. Stat. 3. Syl. eleg. 1.

¶ Ardescit axis. Ouid. 1. Met. -ne forte flecertor ab ignibus æther

Concipere flammas, torridique ardescere zeas.

Claudere axem. Id est occæcare astra. Sen. Here. Oet. chor. 11.

¶ Axis, pro regione sub axe posita. Sil. lib. 17.

¶ Axis, Lignum teres, circa quem rota vertitur. Virg. 3. Georg. Post valido mentes sub pödere saginus axis. Plin. lib. 15. cap. 8. Lora etiam ac coria omnia, zeaque decocta amittea vngi. Martial. lib. 2.

Vulsi vngendis axibus esse potes. Perfius. Sat. 3.

Quum rota poſterior currat, & in axe ſecuudo.
Axis temone recuſſus. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
-illic temone recuſſus Axis.
¶ Axis pro rotæ curru ſuarnal. fayt. 5.
Citus axis. Id eſt celer. De Solis curru. Ouid. 1. Metam.
Euerſus. Sil. lib. 16.
Falcati axes. Id eſt currus in quibus erant affixæ falces, ad obtios armatos diffeandos, quibus eram Galli aduerſus Cæſarem vſi ſunt. Valer. 6. Argonaut.
Feruent. Id eſt currus celer. Sil. lib. 1.
Feruidus. Virgil. 3 Georg. Id eſt currus. Nam tam rotæ quàm axis curſu calefcunt. Seruius.
Ignifer. Ouid. 2. Metam.
Ignicus. Stat. 6. Thebaid.
Phœbeus. Id eſt currus Solis Seneca Herc. Oetheo, 11.
Pigri. Claudian. epigram. 3.
Purpureus, Currus Solis. Ouid. epiſt. 4.
Pruinoſus. Id eſt currus Auroræ. Ouid. 2 Amor. eleg. 11.
Rapidus. Stat. 6. Thebaid. De curru Solis.
Propellere axem. Id eſt rotam. Sil. lib. 16.
Sinuare axem. Id eſt in gyrum vertere. Sil. lib. 16.
¶ Vellere axem emoto à cardine. Srat. 1. Thebaid. Axis, hoc eſt ferrum illud circa quod cardo vnuor vertitur.
¶ Axes, pro Aſſeribus. Vide Aſſis, vel Aſſer. Gell. lib. 2. cap. 29. In legibus Solonis illis antiquiſſimis, quæ Athenis tabulis ligneis inciſa fuit.
Axes roborei. Colum. lib. 6. cap. 19. Roborei axibus compingitur ſolum. *La terre eſt plancher de tout ce de ſſous.*
Axiculus, pen. cor. D minutiuum. *Vne petite charrette ou tombereau qui trauerſe la ruelle.* Vitruuius lib. 10. cap. 2. In trochleam indutur orbiculi duo, per axiculos verſationes habentes. *En la manière ſont deux petites tournettes à leur axis au moyen des quelles qui les trauerſent.* ¶ Item, Paruus axis, ſeu aſſis, vel aſſer. Colum. lib. 6. cap. 19. Ita vt à poſteriore parte, quæ latior eſt, velut in caocam quadrupes poſſit induci, nec exire alia parte proh bentibus axiculis axiculis.
Axis, ſera eſt in India, humili pelle, pulchre candida, noriſque maculis, ſacra Liberi patris. Vide Plin. lib. 8. cap. 21.
Axiti, ſi, factioſi dicebantur, quam plures vna quid agerent faceréntque. Axiti autem antiquos dixiſſe pro Egerie manſeſſum eſt: vnde Axies mul eres, ſiue dij dicebantur, via agentes. Feſtus.
AXEVM {ἄξευμα} Ptolemæo cap. 10. lib. 3. Ciuitas Myſiæ inferioris: vulgo *Chiſlar.*
AXEVS, fluuius Mygdoniæ, quæ pars eſt Macedoniæ, dicitur Homero lib. 2. Iliados, *Καλλίχορος δὲ* id eſt cuius pulcherrima eſt aqua. Vide Herodotum lib. 7. Et Ptolemæum lib. 3. cap. 13.

A X O

AXON {ἄξων} Ionum fluuius in minore Aſia. Plin. lib. 5. cap. 27.
AXONA, geo. cort. {Ἀξών} fluuius in extremis Rhemorum finibus, eſte Cæſare 2 bello Gallico. *La riuiere d'Aiſne.* Auſonius in Moſella non ita procul à hinc,
Non tibi ſe Liger æmulet, non Axona præceps.
AXON, ſi, pen. prod. {Ἄξων} Galliæ populi in finibus Rhemotum, Axonæ fluuii accolæ. Lucan. lib. 1,
Et Bituris longiſque leues Axones in armis.
AXOS {ἄξος} Vibs Cherſhonefi Thraciæ.

A X V

AXungia {ἄξυγγια} adeps ſuillus inuetteratus aut cum ſale, aut fyncerus: qui quanto vetuſtior, tanto vilior eſt. Plin. lib. 28. cap. 9. Ex per ſe ſtruigam mrdici antiqui maxime probabant remibus detractam, & exempti veris aqua calefi ſic cabane crebro, & coaquebatoque ſicuti nouo ſeruus, tum & rium afferuanies.

A X Y

AXYLVS {ἄξυλος} Phrygiæ cuiuſdam nomen eſt, ſingulari beneuolentia & humanitate erga hoſpites, quem Diomedes apud Troiam interemit. Homer. Iliad. 6.

A Z

AZ, AZE {Ἀζε} oppidum eſt Armeniæ minoris. Plin. lib. 6. cap. 9.
Azadaracht, Arboris nomen eſt. cuius folia & lignum anumalia necant. Huius Auicenna meminit lib. 4. & Matthiol. apud Dioſcor. lib. 2. capite 12.
AZAN, Azanis {Ἄζανις} Mons Arcadiæ, vbi Cybele mater deorum colebatur. Statius, Venit & ſilueis violatibus æmulus Azan.
AZANA {Ἄζανα} Æthiopiæ regio quæ ſinum Rubri maris Arabicum appellarum obtinet. A qua Azanium mare. Plin. lib. 6. cap. 34.
AZANES {Ἀζάνης} Arcadiæ populi, qui inter Græcam nationem venuſtate præſtare creduntur. Strabo lib. 8.
AZANIVS, Ἀζάνιος Stephano, oppidum eſt in ea parte Phrygiæ quæ Epictera cognominatur, de quo Strabo lib. 12.
AZANIS, ſiue Azanium {Ἄζανις} vrbs Aſiæ minoris, quæ Herodoto Æzanum dicitur. ¶ Stephanus de nominibus vrbium complures refert Azanias. Vnam quæ ſit Arcadiæ partis: in hac fonrem quempiam eſſe, cuius aquam qui guſtarit, hunc vique adeo à vino abhorrere, vt nec odorem ferat. Alteram Maſſiliæ. Tertiam Phrygiæ, cuius etiam mentionem fecit Strabo libro 12. Azani vocant. Vide plura apud Stephanum.
Azarollus, azaroli, arbor eſt è meſpilorum genere, Neapoli frequens, mediocris procerirsus, cortice ac materia pruno haud abſimilis: ſpinis horridis, non tamen admodum acuus: ſolis lacimatis, apij æmulis. Hæc Matthiol. apud Dioſcor. lib. 1. cap. 139.
AZARITVS {ἀζάριτος} fons eſt in Phrygia, quæ Epicterus dicitur, paulùm ſupra mare, quo paruos crocodilos nutrit. Strab. lib. 12.
AZBESIA. Vide MABA.
AZBIRIS {ἄζβιρις} ciuitas eſt Armeniæ minoris. Ptolem.
AZONAS, Azonacis, viri nomen proprium, à quo in magicis inſtitutus eſt Zoroaſtres. Plin. lib. 30. cap. 17.
AZOTICI {ἀζώτιοι} nationes quaſdã eſſe Phœnicibus immixtas in Syria ſcribit Strab. lib. 16.
AZOTVS {Ἄζωτος} vrbs Syriæ inter Aſcalonem & Ioppen, quam (vt air Stephanus) Cõd dit quidam è Mari rubro profugiues nomine vxoris ſuæ Azp. Hæc eſt vna è quinque Philiſthinorum vrbibus quondam clariſſima. ¶ Eſt & Azotus, vrbs Achaiæ, cuius meminit idem Stephanus.
AZVRITANVS, oppidum in Aphrica, de quo Plio. lib. 5. cap. 4.
Azymus {ἄζυμος} pen. prod. adiectiuum, Latinè dicitur Inferentenſus, vt Panis azymus. Galen. lib. 2. Alimentorum, Quòd ſi (inquit) caſeus addatur, cen rura noſtra feſtis diebus facere conſueuerunt, quem ἄζυμον nuncupant, præſto quibuſvis etiam robuſtiſſimi corporis noxa erit. Hic videtur intelligere per panem azymum, quas vulgò ſtaminicas & placentas appellare ſolemus.

B

BEta ſecunda in ordine alphabeti, in aliarum literarum locum, teſte Quintiliano, lib. 1. cap. 4. data eſt aliquando: vnde proprium Byrrhus pro Pyrrhus, & Bruges pro Frugeſ, & Belena pro Helena: fecit quoque ex Duello Bellum, vnde Duellios quidam dicere Bellios auſi.
B litera muta eſt, quæ non in ſonũ ſuũ, ſed in ſonũ e literæ finitur. Hanc Græci *βῆτα* nominant: ferit virtutẽ & poteſtatẽ mediã inter p & ph. Quare nos o b literarũ affinitatẽ, dictiones Græcas tradu centes, nonnunquam p & ph, io illam cõuertimus, vt quũ apud Græcos *σφυγμὸς* fuerit, apud nos bursus, & quod illi *βύρσα*, nos à mbo tranſcribimus. Aſt è contrario, quod illi per b ſcribunt, nos in ph cõmutamus, vt *βάκχος*, triumphus. Conuertitur quandoque b in n, euphoniæ vel differentiæ cauſa, idque in duobus tantũm verbis, teſte Ciceronc, Auſero pro Abſero, Auſugio pro Abſugio. Tranſit etiam in c. vt Occurro: 210 g, vt Suggero: in m, vt Summuro: in p, vt nubo, nupſi.
B. Bonus, vel Bustus, vel Balbus. 2 vel 2. Bonæ memoriæ. 2. a. Bonam actionem. 2. a v. Bonis auſpicijs. vel Bonis suibus. 2. c. Bonus ceſſor. 2. d. Bonum datum. 2. f. Bona fide, vel forruna, vel Bona filia, vel fermina, vel Bene fecit. 2 p. c. Bona fide cõtractum. 2. p. p. Bonæ fidei poſſeſſor. 2. g. Bona gratia. 2. h. Bonus homo, vel Bona hareditas. 2. i. Bonum iudicium. 2. i. d. Bonum iudicii iudicium. 2. l. Bonalex. 2. m. Bonæ memoriæ, vel Bene merẽti. 2. m. 2. Bene merenti fecit. 2. n. Bonum nomen, vel Bona noſtra. 2. o. Bene optime. 2. p. Bona poſſeſſio, Bonum publicum, Bona paterna. 2. q. Bona quæſita. 2. r. Bonorum rector. 2. r. p. n. Bonæ reipublicæ no. 2. s. p. Bene ſatisfecit. 2. t. Booorum tutor. 2. v. Bene vixit, vel Bonus vir.

B A A

BAAL {Βάαλ Suidæ} ait Auguſtinus, eſt nomen apud Tyrios, quod datur Ioui. Hieron. lib. 1. in Oſeam. Semiramis ait, cum Zoroaſtrem magum Bactrianorum regem ſuperaſſet, in tantum peruenuſſe gloriam, vt patrem ſuum Belum referret in deum, qui Hebraice dicitur Bel, & in multis prophetis, maximeque in Daniele. Hunc Sidonij (inquit) & Phœnices appellam Baalqui idem ſit qui Belus. Baal autẽ Græce ἰχθυς, Latinè Habẽs interpretatur, vnde Baalim, Me habens.

B A B

BABBA Plinio. {Βάββα Stephano} Africæ oppidu eſt ad Atlantem monterm. Huc ab Auguſto colonia tranſlata eſt. & a nomine auoculi ſalta Campeſtres appellati ſunt. Plin. lib. 5. cap. 1.
BABACTES {Βαβάκτης} vnum ex nominibus Bacchi. *Κὸς ὁ βαβάκτης*, quod eſt vociferari. Bacchæ enim in Liberi patris orgijs incondituos quoſdam ululatus edebant.
Babæ, Græcæ admirantis vox {Βαβαί} pro qua pape Latini vtuntur. Plaut. Pseud. 3. Babæ, nunc demum mihi animus in tuto eſt loco. Ibidem 5. Hæc vox frequentiſſima eſt apud Aritophanem concum Græcum.
BABARENSES, populi ſunt Hiſpaniæ citerioris, in conuentu Carthaginenſi, quos inter celebermmus ſtipendiariorum collocat Plinius libro 3. cap. 3.
BABELVS, homo Romanus, quem Plin. lib. 29. in procem. ſcribit, à freto Siciliæ, ſexta die, admiraculo herbæ cuiuſdam, Alexandream peruenſſe: quod & quibuſdam alijs acciderſſe commemorat, ibidem.
BABYLAS {Βαβύλας} Præſul Antiochenus, quem & vita & doctrina præſtantiſſimum Euſebius ſæpe in hiſtoria commemorat.
BABYLO, Terent. Dimunere Babylo illi viginti minas. Quem locum interpretans Turnebus, Babylonem (inquit) ex vrbis magnitudine & opibur, & Babyloniorum regum & Perſicorum magnificentia & liberalitate hominem nimium liberalem & profuſum vocat, ſiquidex Antiocrum conſuetudine, qui Babylonios interdum Barbaros vocabant, id eſt Medos & Perſas. Antiquos interpres verbo hoc tranſigit, nec ſans explicat.

BABYLON, pen. cor. huius Babylonis, pen. prod. {Βαβυλών} Mesopotamiæ urbs est, Chaldæorum gentium caput, quæ summam claritatem obtinuit in toto orbe: propter quam reliqua pars M. Sopotamiæ Assyriæque Babylonia appellata est. Muri ambitum habet trecentorum & octoginta quoque stadiorum: quorum altitudo, pedes duocenos latitudo quinquagenos singulos pedes, ternis digitis mensura amplior, quàm ooctra. Viarii mœnibus ipsis ram lata, vt quadrigæ sibi nuncem occurrentes, facile pertransire possent. Quæ propter inter septem orbis miracula numeratur. Haue vrbem Semiramis condidit. Author Plinius, & Strabo lib. 15. ¶ Est & Babylon, Ægypti castellum, vt ait Strabo tertia mansionum, à Babylonia illuc commigrantibus condítum. Vna illic è tribus erat legionibus quæ Ægyptum custodiebant, vt idem Strabo author est. Ptolemæus hanc quoque Babyloniam vocat. hodie vero Cairum vel Alcairum appellant; quæ non castellum est, sed vrbs maxima complures complexa populos, vt frequenter inde redeuntes Christiani indicant. Volaterranus. Vide io dictionne MEMPHIS. Cic. 1. de Diuinat.

Acus Babylonius. VIDE ACVS.
Opes Babylonis. Stat. 3. Sylu. 2.
Antiqua Babylon. Stat. lib. 3. Sylu. 2.
Superba. Lucan. lib. 1.
Babylona. Accusatiuus. Propert. 2 eleg. 1.

Babylonius {Βαβυλώνιος} adiectiuum. Cic. 2. de Diuin. quicunque essent nati, Babylonius possuisse fallunt.

Mœnia Babylonia. Lucan. lib. 6.
Babylonij numeri. Horat. 2. Carm ode 13, -nec Babylonios
Tentaris numeros. Cic. 1. de Diuinat. Contemnamus etiam (inquit) Babylonios, qui ex Caueaso cœli figna feruentes, numeris & motibus stellarum cursus perfequuntur.

Babylonicus, pen. corr. {Βαβυλωνικός} aliud adiectiuum. vt, Babylonica vestis, quæ variis coloribus intexta est. Plin. lib. 8. cap. 48. Et Sura, vsum Babylonicum, quod Plutarch. in Catone vocauit ἐπιχώριον τῶν παλαιῶν Βαβυλωνίων. Hæc Baxius. Quinctiam Plin. lib. 8. Trechina Babylonica dixit, de Metello loquens.

BABYLONIA {Βαβυλωνία} regio est maioris Asiæ, à septentrione Mesopotamiæ partem ipsclans, ab ortu Susianam, à meridie finus Persici partem, & ab occasu Arabiam deserram: ita dicta à Babylone vrbe splendidissima, quæ olim Assyriorum regia fuit, & Chaldææ totius caput.

BABYRSA {Βαβύρσα} castellum munitissimum, Atropatiæ regionis Mediæ, prope Araxem. Strab. lib. 11.

BABYS {Βαβύς} fracer fuit Marsyæ, qui non veritus est ipsum Apolloem ad canendi certamen euocare. A quo quum esset victus, ab eodem supinus de pinu suspensus excoriatus est. Deinde quum Apollo paracrer Babyra quoque perderet enecretis fallas, admonens hunc vtiqueadeo intellexisse & indocte nihil canere, vt omnino negligendus videretur, ἀγάνωτον inquiens, Βαβὺν κιθαρῳδεῖ. Deretius Babys nihil cantat, quod & abiit in prouerbium, de iis quorum exercitatio semper vergit in peius. Vfurpabatur etiam & per comparationem, vr mentione facta de præceptore indocto, fi quis de discipulo percontanti, hoc pacto respondeat, ἀγάνωτον Βαβὺν κιθαρῳδεῖ. Erasm.

BABYTACE {Βαβύτακαι} oppidum est, de quo sic Plin. lib. 6. cap. 27. In Septentrionali Tigris alueo oppidum est Babytace. Abeit à Susis CXXV. M. pass. Ibi mortalium soli aurum in odio contrahunt: id defodiunt, ne quo cui sit in vsu. Hæc ille.

B A C

BACALES, populi sunt in Libya tuxta mare habitantes, vt scribit Herodotus lib. hiſtor. 4.

BACAR, Vas vinarium, simile Bacrioni. Festus.

BABASCAME {Βαβασκαμεῖς} populi sunt in Arabia, quorum oppidum Ripharma vocatur, quo nomine hordeum appellant. Horum meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

BACCA, baccæ {βάκκαβος} non à Bacchо deducitur, sed primogenium est, & significat minutiores arborum fructus, vt sunt lauri & oliuæ. Plin. lib. 15. cap. 24. Magica & baccis differentia. alix nanque sunt oliuis, lauris: & alio modo loro, cornis: alio myrtis, lentisco. Aquifolio enim ac spinæ, sine fructu quodque eximium genere inter baccas acinosique cerasis. Pomum his prono candidum, & fere omnibus baccis: mox alijs virescit, vt oliuis, lauris: rubet vero moris, cerasis, cornis deinde nigrescit: moris, cerasis, oliuis. Cic. 1. Tusc. Ergo arbores ferre diligens agricola, quarum afpicitet baccam ipse nunquam.

Pergers & baccæ. Cic. pro Lege. Nec solum ea quæ fruge bus atque baccis, certæ fœtu profunduntur, sed etiam pecudes, & c.

Bicolor fy oceræ bacca Minervæ. Ouid. 8. Metam. Perpharsis oliuæ quæ & viridis est & nigra.

Bacca cærulea. In CARNEVLVS.
Felicibus baccis florere. Ouid. ex copiosis & elegàtibus. Sil. lib. 15.
Sanguineæ ebuli baccæ. Virg. 10. eclog. 6.
Lauri baccæ. Virg. 1. Georg.
Oliuæ bacca. Horat. 2. Sermon. fat. 4.
Syluestres baccæ. Virg. 2. Georg.
Baccas capræ Palladiæ facetè dixit, ciborum in capris superfluitates. Ex Cel. lib. 10. cap. vlt.

¶ Bacca à similitudine, dicumtur etiam gemmæ & lapilli. Virg. in Culice, Conchea bacca maris pretio eſt à pectore puro. Horat. 2. Serm. fat. 3. Idem Epod. 8,

Nec ſit margarita quæ roundioribus
Onuſta bacis ambulet.
Candentes bacca. Claud. 4 Panegyrico,
-baccis onerat candentibus aures.

Baccifer, pen. cor. adiectiuum {βακκοφόρος} fero or baccas. Plin. lib. 16. cap. 19, Ex omnibus ſola baccifera.

Hedera baccifera. Seneca in OEdipo. 5. 3.
Pallas baccifera. Ouid. lib. 2. Amor. eleg. 16,
Da quoque bacciferam Palladia rarus ager. Id eſt oleam, cuius inueoruix ferrur Pallas. Bacciferam, baccas ſeu oliuas ferentem.

Baccula, penult. cor. diminutiuum {βακκίσκος} Parua bacca. Plin. lib. 25. cap. 8, Omnes colore buxeo, caulibus parius, ſtore purpurro, fetunt bacculas parnas, vt capparis.

Baccatus, pen. prod. Adiectiuum, Baccis ornatus. Virg. 1. Æneidos,
-colloque monile
Baccatum. Sil. lib. 8. 27.

Baccali à baccalæ, r. g. Lauri ſpecies eſt, à baccarum fertilitate dicta, de qua vide Plin. lib 15. cap. 30.

Baccarium, eſt fœmè, vel nucleus, vel mucro raphani, vt ex Pauli Sylua medicinali obſeruauit Cæl. lib. antiq. lect. 27. cap. 18.

Baccha, r. num pr. H. ſpania. Varro de Ling. Lat. lib. 6.

Bacchæ, Bacchanalia. Vide BACCHANALIA.

Bacchar, baccharis. ſiue Baccharis huius baccharis, penult. cor. ſorm. geo. {βάκχαρις} Herba, de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 6. Baccbar quoque radicis tantum odorate eſt, à quibuſdam Nardum ruſticum appellatum. Yngiuenta ex radice fieri ſolita apud antiquos, Artiſtophanes priſcæ comœdiæ poeta, teſtis eſt. Vnde quidam errore falſo barbaricam eam appellabant. Odor eſt ei ciuinamono proximus: gracili ſolo nec humido prouenit. Noonulli putant eſſe eam quæ vulgò casyophillos dicitur. Quinctiam videtur ad hoc accedere Dioſcoridis interpretatio, cap. 49. lib. 3. Virg. in Palliore, Errantes hederas paſſim cum bacchare tellus. Vbi Seruius, Bacchar herba eſt, quæ faſcinum dicpellit.

BACCHEMON, Lactantio teſte, Perſei ſuit filius & Andromedæ: & (vt ipſe idem dicit) apud quoſdam populos Orientales imperauit. Ex Boccatio.

BACCHIADAE, pen. cor. {Βακχιάδαι} Populi qui è Corintho exules, in Siciliam deuenerunt, & vrbem inter Pachinum & Pelorum ædificáuerunt. Siculi facti ſunt. Ouid. 5. Metam.

BACCHIDAS {Βακχίδας} Propriùm viri nomen, qui (vt Achæncus refert) Sardanapalo fuit edomitis, eiuſque tumulo ita inſcripſum fuiſſe teſtatur: ταῦτα ἔχω ὅσα ἔφαγον καὶ ὅσα ἔπιον καὶ ὅσα ἐφίλησα καὶ ὅσα ἔπαθον. Hinc autem emendandus eſt Fabij locus libro 5, vbi inquit, At vero ſtatuarum artifices pictoræque clariſſimi, quum corpora quàm ſpeciioſiſſima ſtuguendo pingendoque effingere cuperent, nunquam tamen in hunc incidêrit oreorem, vt Bacchæ aut Megabyzi, &c. Nam Bacchidam legi debere ex Athenæo clarum eſt.

BACCHIDES, pen. corr. Duetis cuiuſdam proprium, qui Sinopen vxorem Lucullo prod. dit, vt author eſt Strab. lib. 12.

BACCHIS, is {Βάκχις} Taurus eſt, qui Soli conſecratus colitur hoc nomine in oppido Hermunthi, cuius nomen in horas mutatus exarsit: hirſutæ mira in primis, in diuerſum ſexu abeuntibus, quam ſe animantium cæterarum natura. Vide Cælium lib. 7. cap. 13.

Bacchium, ſiue Bacchelum, pen. prod. {Βάκχιον} Genus vaſis vinarij, quo in ſacrificiis Bacchi vtebantur. Quin ipſum etiam Bacchi remedium, à Græcis hoc nomine appellatur.

BACCHUS, vel {Βάκχος} gladiatoris nomen, de quo Horatius t. Serm. ſatyr. 7, -Biuto Prætore tenente
Dictem Aſiam, Rupili & Perſi par pugnatvri non
Compoſitus melius cum Bitho Bacchiusue ius
Acres concurrunt. Vbi Acron, Bithus & Bacchius, gladiatorum nomina celebrata apud Suetonium Tranquillum ſub Auguſto. qui (vt ait Porphyr.) quum multos interemiſſent, commiſſi inter ſe mutuis vulneribus conciderunt. ¶ Fuit & hoc nomine medicus quidam empiricus, qui aphoriſmos Hippocratis expoſuit, Galen. teſte lib. 7. in aphoriſm.

BACCHVS {Βάκχος} Iouis ex Semele filius: qui fortaſſis quòd vitem primus excoluiſſe viſus eſt, idco ab antiquis putatus eſt deus vini, & pro ipſo vino poni conſueuit. Hic multinominis fuit, nam primùm Dionyſius, deinde Liber pater; poſtmodum quum bellaſſet in India, & multas ferum habuiſſet feminas, quæ Bacchæ dicebantur, Bacchus. Idem Oſiris, quandoque Priapus, quandoque Bromius, quandoque Brotmus dictus fuit, & Lenæus. Hic orbem fere terrarum peragrauit, multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus lodico elephanto vt ſcribit Diodorus: primus emerc ac vendere inſtituit, & à diadema regum ac triomphum anuerit. Dictus Bacchus ἀπὸ τοῦ βακχεύειν: id eſt ebrium eſſe & clamare, quòd in Bacchanalibus clamores fierent: vel (vt ſcribit Diodorus) à mulieribus quæ illum bacchantes, id eſt furentes ſequebantur: vel ab incondito viuiatu, quem lymphatæ mulieres io eius orgiis edebant; adiecta à litera, quo vaſtior ille Mænadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur, inquit Euſtathius. Cicero Iacco, Mithridatem deum, illum patrem, illum cõſeruatorem Aſiæ, illum Dionyſium Bacchum, Liberum nominabant.

Clientes Bacchi, Poetæ dicuntur. Horat. 1. Epiſt. 2. Porphyr. In Bacchi enim rutela poetæ omnes ſunt conſtituti.

Digni Bacebo digni, pro formoſis dicit Ouid. 3. Metam. de Narciſſo pueto.

Humor Bacchi, pro Vino. Virgil. 2. Georgic. Et Munus Bacchi, Ouid. 1. De Remed. amor. Item, Sapor Bacchi, Virgil. 4. Georg.

Feras Bacchi cellus. Id eſt vini. Seneca in Herc. fur. 9.

Aodax Bacchus. Valer. Argonaut. 2. In affectio.

Conſitor vuæ Bacchus. Tibul. 2. eleg. 3.

Corymbifer. Ouid. 1. Faſt. cùr quòd hedera delectaretur, eáque ſertcrdores eius io orgijs coronarentur.

Gencroſo Bacchо madcare pocula. Tibul. 3. eleg. 6.

Cornu inſignis Bacchus. Ouid. 4. de Arte amãdi, Siquidem vnum petulantes facie & violentos atque truees. Vel quia primos boues ad tugum iunxit, ideo illum cum cornibus finxerunt. Author Diodorus libro 5.

Larnite Bacchus dator. Virgil. 1. Æneid.
Liquidus. Ouid. 13 Metam. Pro Vino.
Odoratus. Virg. 4. Georg. Racemifer. Ouid. 5. Metam.
Sacer. Id eſt vinum quod in ſacrificiis libatur. Valer. 5. Argonaut.
Somno & vmbra gaudens Bacebus. Horat. 2. Epiſt. 2.
¶ Furis Bacchi ag. Ouid. 2. Epiſt. 4.

Pernigili Baccho nocem decere. Id est nocte̅m infomnem potando frangere. Seneca in Thyeste. 5.
Hilarare conuiuia multo Baccho. Virg. eclog. 5.
Restituere corpora parco Baccho. Valer. 2. Argonaut.
Bacchum & Cererem in saluare. Plaut. Amphit. 15.

Bacchæ {βάκχαι} Mulieres, quæ Baccho sacrificia faciebant. Liu. 9. bel. Maced. Cic. Fabio, lib. 7. 14. Bacchis verò vbi est apud me locus?
Sæue Bacchæ. Propert. lib. 3. eleg. 12.
Bacchæ bacchanti aduersæi. Plaut. Amphit. 8.

Bacchides {βακχίδες} pen. prod. Patronymicum à Baccho formatum, quo significatur Bacchi filius, vel nepos. ¶ Fuit & Bacchides nomen vnius ex satrapis Assyriorum, qui à Demetrio Seleuci filio, aduersus Machabæos missus, ab illis est interfectus.

Bacchanal, vel Bacchanalia, pen. prod. {βακχάναλ} locus in quo Bacchi festa celebrantur. Plaut. Aulul. 1. Nunquid ego vnquam, nisi hodie, ad Bacchas veni in bacchanal coquinarium?
Bacchanal, pro festo quod in Bacchi honorem fieri solebat. Inde Bacchanal facere. Plaut. Mil. 11.
Bacchanal exercere. Plaut. 14.

Bacchanalia, bacchanaliorum, plurale, n. g. {βακχάναλια, βακχαλίων} Bacchi festa, quæ à Dionysia dicuntur: in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter misebantur per dolum. Cic. 2. de Legibus, Quo in genere feueriatem maiorem Senatus vetus authoritas de Bacchanalibus, & Cosium exercitu adlubito, quæstio animaduersionque deelarat.
Sonus bacchanaliorum. Salluſtius, Exaudirique sonus bacchanaliorum.
Bacchanalia viuere. Iuuenal. Sat. 2.
Qui Cutios simulant, & Bacchanalia viuunt. Id est tanquam Bacchæ thalia celebrent, quod ide ebrij eremuntur.

Baccbor, bacchaturi {βακχάω} bacchari, Bacchanalia exercere. Colum. lib. 10. cap. 20,
Nunc amor ad cotus properat, nunc spiritus orbis
Bacchatur Veneri.
¶ Bacchari, per metaphorā, pro Furere. Virg. 4. Æneid. -totāmque ineensa per vrbem Bacchatur. Quod idem & Debacchari dicitur.
Furere & bacchari dicuntur oratores, quorum est actio ardentior. Cic. de Claris Orat.
Bacchari eum aliquo. Plin. lib. 3. cap. 2.
Bacchari in voluptate. Cic. in Catil. Quanta in voluptate bacchabere? tot est, furiabere.
Ferro bacchari. Claud. de bel. Get.
Bacchari in aliquem. Terent. Adelph. 2. 1, Egóne bacchatus in te, an tu in me?
¶ Bacchari venti dicuntur, dum flant impetuosius. Horat. 1. Carm.
Boreæ bacchatur ab Arcto. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Bacchans, bacchantis {βακχῶν} Participium. Cic. 4. in Catil. Verfatur mihi ante oculos aspectus Cethegi & furor in vultu eius bacchantis.
Ritu bacchantium. Ouid. 7. Metam.
Bacchantium voce fonare. Ouid. 3. Metamorph.
¶ Bacchata loca, in quo bus est debacchatum. Virg. 2. Georg. Nonnus. Turba bacchata. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.

Bacchatio Verbale {βακχεύω, γις. Bacchationes nocturnæ. Cic. 3. Verr. Siciatur de nocturnis cius bacchationibus ac vigiliis.

Bacchatum. pen. prod. Aduerbium {βακχικῶς} More bacchantium. Apuleius, Quin igitur, soror, hunc primum bacchatum diseerpimus? Hoc est furiosè & rabiandè.

Bacchius, pro. prod. bacchiadios. penult. cor. fœminiuum. {βακχεῖος} Quæ ad Bacchum pertinet. Stat. 2. Sylu. 2,
Qualis si fubeas Iphyres Bacchiados altum
Culmen, ab Inoo feri semita tecta Lechzo.

Bacchicus {βακχικὸς} Adiectiuum positiuum. quadrisyllabum. Virgil. 2. Georg. Quid memorem Indum, aque Bacchica dona tulerunt.

Bacchæus, pen. prod. aliud adiectiuum, vt, bella Bacchæa. Stat. 12. Theb.
Cornua Bacchæa. Stat. 9. Thebaid.
Vlulatus. Ouid. 11. Metam.

Bacchicus, pen. cor. {βακχεῖος} Idem quod Bacchicus, posseſſiuum. Hinc Serra Bacchica, Serra ex beeteris. Ouid. 1. Trist. eleg. 6.
Bacchica saltatio conuuuis dicata erat, & ebriestatibus, quam in Ponto & Ionia tanæ fuisse voluptati genitibus illis Lucianus feribit, vt statuits temporibus oblitt omoium aliorum, desiderent dies istos spectantes Titanas, Corybantes, satyros, bubulcos. Quod vero miseris amplius, exercebant id genus oobsidiis quique, ac cuiuranum maxime principes, ad præcipuam id opuatu gloriam spectare. Ex Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 24.
Bacchius pes {βακχεῖος} conflat prima breui, & ecliqui longis. vt, Quirino. Hoc pedis genere vtebantur in carminibus fæterum Bacchi: cui contrarius eli Antibacchius.

Bacchus, Pelus nomen eſt apud Grammaticos, quem Chellarem vocant & Onifeum, vt author eſt Cæl. Antiq. lect. lib. 7. cap. 13.

Baccifer, Baccui. 2. Vide BACCA.

Baccelus. pen. prod. {βάκελος} pro ſtulto ponitur. Trang. in Augusto, cap. 87, Ponit aſſidue & pro ſtulto bacelum, & pro pullo pulleiaceum, &c. Quidam exemplaria legunt Blacelum. nam Blacly Græcis ſtupidus dicitur, & ſtolidus barbariique. Baceli eiti dicuntur, Languidi, diſſoluto corpore homines, & potius mulieres quàm viri. Suidas ait Baecelum proprie eum ſignificare qui ſit exactus atque caſtratus. Vnde adagium Baecelo ſimilis, & Bacelus ex. 10 Cmædos ac patrum vtros dictum: aut in magnos quidem corpoce, ſed animo ſtupidos. Vide Eraſm. in proverb. Baecelo ſimilis.

Bachsitæi {βαχσῖται} Populi in Arabia, mediterranean regionem incolentes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 28.

Bachina {βαχσίνη} Inſula iuxta Smyrnam commemoratur à Plinio lib. 5. cap. 31.

Bacillus, vel Baccillum. Vide BACVEVS.

Bacrionem {βάχριον} dicebant genus vaſi longioris manubrij, hoc alij trullam appellāt. Hæc Feſtus, Vas quo manus perluuntur.

Bacta {βάκτη} Bacchi nomen, quemadmodum & Babaces, κὴν ὁ βάκχος id eſt clamo, vociferor. Solent enim Baccho, hoc eſt vino, madidi, & mulieres Liberi patris orgia celebrantes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, alias Bactrum (vt apud Plinium legitur lib. 6. cap. 16.) oppidum eſt ciuidem regionis Bactrianorum regum regia, & totius regni caput: ita dictum à Bactro fluuio, cùm antea Araſpe appellaretur. De Bactrenorum moribus memoriæ proditum eſt ab Oeeſterio, canes apud illos ali, quos ſepulerales vocant, quibus parentes morbo graue confecti, obiicioni dilacerandos. Mulieres autem eorū ſplendido cultu & vngu entis vti, à ſeruis & ancillis multo magis quàm viros coli, nec nis equo iuſidentes, magnoque & auri & gemmarum apparatu exeulias, in publicum prodire. Matrimonij autem caſtitatem non ſeruare, ſed tam fœtuis quàm aduenis promiſcuè ſeſe commiſcere, nec à viris eo nomine accuſari, quibus ipſæ dominari videntur.
Bactra, Bactrorum {βάκτρα} Scythiæ prouincia vlera Aſſyriam, à ſlumine Bactro cognominata, vt dictum eſt. Virgil. lib. Georg. 2.
Regia Bactra. Stat. 3. Sylu.
Bactri, siue Bactriani {βάκτριανοὶ} populi Bactra incolentes, qui ſunt, teſte Herodoto, lib. 7. Scythis proximi, de quibus propriè omnia notata ſunt quàm vt referri debeant. molrarum rerum eum copia diuites & fmaragdi eum primis apud eos reperti nobilitate.

Bactrilatinus {βακτριανικὸς} Lafeiua quædam ſaltationis ſpecies apud Græcos, per lumborum circumuolutionem: & volubilis. cuius meminit Iul. Pollux lib. 4. cap. 14. & Cæl. lib. 5. cap. 4.

Bactros {βάκτρος} fluuius eſt in finibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bactra regio, & Bactrum vrbs nomen ſumpſit. Lucan. lib. 3.
Et rantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros
Ineludit gelido, &c.

Baculus, maſc. gen. & Baculum, neut. gen. pen. cor. {βακτηρία, βάκτρον.} Ouid. lib. 15. Metamorphoſeos,
Eſſe foler, baculumque tenens agreſte ſiniſtra.
Paſtoral e baculum. Sil. Ital. lib. 15.
Baculus tortus. Ouid. 2. Metam.
Incumbere baculo. Ouid. 2. Faſt.
Inniti baculo. Ouid. 14. Metam.
Leuare membra baculo. Ouid. 8. Metam.

Bacillus, nateſulin gen. & bacillum, neut. g. diminutiuum {βακτήριον,} Cic. 2. de finib. Vi bacillum aliud eſt indicium, & incuriuatum deinduſtria, aliud ita natum, &c.
Leuiter inſtexum à ſummo bacillum. Lituus eſt. Cic. 1. de Diuin.
Bacillo alieuius oculos tundere. Cic. 7. Verrina, Proximus lictor Sextius, conuerſo bacillo oculos miſero tundere vehementiſsimè cœpit.

Bacventivs {βακκήνιος} Panonię fluuius eſt, in Saum influens. Author Plin. lib. 3. cap. 25.

B A D

Badacvm {βάδακον} ciuitas eſt Noricorum, ſiue Bauarorum, ſi odie Salzaburgenſis, dicta à flumine quod Salezan vocant. Author Ptolæmæus.

Badanatha, oppidum eſt Thamudeorum, qui ſunt populi in Arabia: loeis mediterraneis degentes, teſte Plinio lib. 6. cap. 28.

Badas, Syriæ fluuius eſt, Memnonis ſepulero nobilitatus. Strabo libro 15.

Badius color {φοίνικος} id eſt Phœniceus, ſiue ſpadiceus. Inde Equos badius, qui & baius, & baius dicitur, & c. Varro ita mihi videtur. Item nati hic badius, ſtle giluus, ille munnus. Ex Nonio.
Badius color vulgò dicitur Βαῖος, nam Græci palmarum termitem eum ſuo fructu vocant Βαῖον. Hermol. in Plin.

Badizo, badizas {βαδίζω} badizare, Significat ire. Plaut. Aſin. 13, Demam hercle iam de hordeo, tollutim ni badizas. Græca dictio Latinè declinata.

B A E

Baenacvs. Vide BAENCVS.

Baebro, Oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, inter Bætim fluuium & Oceani oram in mediterraneo ſitum, euius meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Baenis {βαῖνις} fluuius Lufitaniæ, de quo ſic Strab. lib. 3. inquit, Poſtea Bænis, vel (vt alij aiunt) Minius, omnes Lufitaniæ fluuios magnitudine ſuperans. Et hic ipſe ad ſtadia ccc. nauigabilis.

Bæotibæonis {βαῖων} Piſces quidam Epicharmo ſic dictus, vt refert Athenæus lib. 7. à quo & apud Antieos ſuiſſe proterbiū narrat huiuſmodi, μᾶλλον βαῶν ἀγαθὸς ἢ, &c. id eſt, Ne mihi bæonimalue piſcis. Nomen indirum videtur à breuitate. Laudáiue enim magni piſces. Dicetur in hoſpitem ingratum ac moleſtum.

Baetaberri, Populi ſunt in Cœleſyria, non longè ab Ithurzotum gente, à quibus & oriundi dicuntur. Author Plin. lib. 5. cap. 23.

Baetica, pen. cor. {βαιτικὴ} tertia pars Hiſpaniæ, ſic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetania. Author Strabo lib. 3.

Bæticus, pen. cor. {βαιτικὸς} Adiectiuum, vt, Bæticus, ſiue Hiſpanus color, Obſcurus & natiuus, qui & pullus nominatur: quòd natiuus color in Hiſpania, ſubnigrior eſt, ideoque minus vitis.
Bæticatus, pen. prod. aliud Adiectiuum. Martial. lib. 1.
Baetigas {βαιτῖγας} vrbs Galliæ Narbonenſis Ptolemæo. Vulgò Beſſers. Pomponius Mela, lib. 2. cap. 5. & Strabo lib. 4.
Baetis {βαῖτις} fluuius Hiſpaniæ, ex iſdem locis naſcens ex quibus Anas & Tagus. medix inter vtrunque magnitudinis exiſtens, ab ſui primordio, ſicut Anas, in Occaſum fluitans, inde in Auſtrum deflectens, in idem litus exeurrit. Regio ipſa, à flumine Bætis vocitatur. Verba ſuor Strabonis lib. 2. De hoc meminit & lib. 2. Ptolemæus, cap. 4. Hodie vocatur vulgò Guadalquebir, vt in Melam ſcribit Oliuarius. Vide Martial. lib. 12. epigram. vltim.
Baticola, baticolæ, pen. cor. {βαιτικόλαι τὸ βαῖτις} Accola Bætis fluuij. Sil. lib. 2. & vulgus Iberum,
Baticolaſique viros Bætis agitabat iniquis.

BARTYLON,

BARTYLON (Βαρτυλων) Ptolemæo lib.5.cap.6. Hispaniæ Tarraconēsis fluuius: alio nomine Bartholon. Βαρδων vulgò. Meminit & Plinius lib.3.cap.3.

Bartylus (Βαρτυλος) dicitur fatum illud fatalis obumbratum, quod prodente deuotauit Saturnus, vt teſtatur Heſychius. Hinc fatum eſt proturbium, fatum Bartylum deuorares. Io voracem & omnia conſequentem.

B A G

BAGADANIA (Βαγαδανια) campus eſt ingens, inter Argæum montem ac Taurum interiectus, in quo perraro fructuoſa crateſur arbuti quæ quanquam ad Auſtrum magis quàm mare Pontieum tribus millibus ſtadiorum tendat. Hæc Strabo lib.3.

BAGANVM (Βαγανον) authore Ptolemæo lib.2.cap.9. Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum, vulgò Tornay.

BAGISTANVS (Βαγιστανος) mons eſt in Media, apud quem Semiramis, cum de Indis differeret, & quæ aliquod contuliſſet quàm quod ecce poſſet aſſequi, in petra ſtadiorum ſeptem & decem ſuam inſculpſit effigiem, quam viri centum duino ornatu venerarentur. Author Cæl. Antiq. lib.19.cap.25.

BAGOAS (Βαγωας) teſte Curtio, Eunuchus fuit, ab Alexandro Magno turpiter adamatus. Hunc Orſines ſatrapes inter Perſas nobiliſſimus, quum Regis amicos omnes muneribus aſſeciſſet, ſolū præterijt, admoniti ſuque à quodam, cum regi eſſe chariſſimum, reſpondit, & amicos cegis, non ſcorta colere.

BAGOAS, es. Nympha fuit, quæ Thuſcis artem fulgorijtatum ſcripſit, quam quidam Sibyllam putant. Erythræam, cui nomen eſſet Herophila. Alij poſt Herophilam vixiſſe contendunt, quam Alexandri temporibus multorum ptimam oracula eccenniſſe arbitrantur. Vide Alex. ab Alex. lib.3.cap.16.

Bagous, pen. prod. Lingua Perſica Spado dicitur. Ouid. in Amorum, elegi.2. ad ſeruum puellæ cuſtodem.

Quem penes eſt dominam ſeruandi cura Bagoæ, &c.

BAGRADVS, vel Bagrada, pen. corr. (Βαγραδας) Numidiæ fluuius ex Lybicis montibus longe ductus, prope Carthaginem fluit, vbi ſerpentem Regulus CXX. pedum adhibito exercitu interfecit. Authores ſunt Plin. lib.8.cap.14. & Gell. lib.6.cap.3. & Val. Maxim. lib.1. cap.8. Situs Italicus lib.1.

Fluminisque vna celatus Bagrada parmam. Legitur & Bagada. Lucan. lib.4.

Primáque caſtra locat cano proeul æquore, quæ ſe Bagrada lentus agit ſiccæ ſuleator arenæ. Nomen retinet, teſte Oliuario in Mitiam.

BAHAL. Vide BAAL.

B A I

BAIAE, Baiarum (Βαιαι) Campaniæ oppidum eſt iuxta Lucrinum ſinum, inter Puteolos & Miſenum monte, dictæ ab Vlyſſis ſocio, Baia nomine, vt inquit Strabo lib.5. In huius oppidi ægro, aquæ ralidæ ſunt vi ſiderum, quæ ad voluptatē, & ad ſanandos morbos accommodatiſſimæ, quæ quidem reliquas aquarum calidarum nobilitate anteceſſerunt. Fuiſque olim hæc vrbs, temperie aeris, & Romanorum frequentia, atque ornamēnis ædificiorum celebetrima. Horat. t. epiſt. 17. Nullus in orbe ſinus, Baiis prælucet amœnis. Cic. ad Atticum, lib.13. Putcolis ſe aiebat vnum dicm fore, alterum ad Baias. Loquitur de hoſpitio quodam. Idem pro Sect. Non amœna voluptatis accipere videtur in oratione pro Cælio. Sed ſi eſſet aliqua diſſimilis illius quæ ſe omnibus peruulgarer: quæ haberet palām decretum ſempec aliquem, cuius in hortis, domum, Baiaſuue ſuo libidines omnium commearent.

Cernuque Baiæ. Propert. 1. elegi.11. Tu modò quamprimùm eoccupias defere Baias. Baias corruptas vor at ob iuuenum & puellarum turbam, qui quum illuc otij cauſa conecdcrent, interim parum conſulebant pudicitiæ & famæ.

Deſides Baiæ dirutur, quòd commodatiſſima eſſent loca illa agentes otium. Stat. 4. Syluæ. 7.

Lyquidæ. Rutilius 3. Carminum, 4.

..ſeu Tybur ſupinum,
Seu liquidæ placuêre Baiæ.
Vaporiferæ. Stat. 3 Sylu.
Siue vaporiferas blandiſſima littora Baias.

BAIAEVS, adic. tium, pen. prod. (Βαιαιος) Baiana littora, Stat. 5. Sylu. 3. Et Oræ Baianæ, Ibidem 5.

BAIOLI, Medicis compoſitio eſt, cui coſina inſeritur Zygia, id eſt, acerna. Vide Cael. Rhod. g. lib. 24. cap. 22.

BAIVLO, baulas 2 prin. ror. (Βαιολος) baiulare. Portare ſignificat. Plaut. Aſin. Eho ſo baulabo: tu, vt decet domiorum, ante me ito inanis. Quinil. lib. 6. 1, Ego te baulare noo poſſum.

Baulus, baiuli, penult. corr. (Βαιολος) Qui mercedis gratia onera ferre conſueuit.

Baiulus dicebant antiqui, quos nunc dicimus operarios. Hæc Feſtus. Cicin Parad. Virtus potius de bonis eſt quæ reuduim quid baiuli atque operarij, an quod homines dociſſimi ſe ſenſerint?

Baiulus orator. Cic. ad Orat. Remigem aliquem, aut baiulum nobis oratorem deſcripſeras.

BAIVS Seruius, Baiæ vel Baias Straboni, (Βαιος, nous ex ſocijs Vlyſſis fuit, à cuius nomine Baiæ appellatæ creduntur. Vide BAIAE.

BALTIS color, Idem eſt cum ſpadiceo, ſiue badio, in equis imprimis laudatus. Ita autem dictus eſt παρα το βαλλω, quo nomine Græci appellāt palmæ terminem vos cum fructu auulſum, qui huius eſt coloris.

B A L

BAL, idem quod & Baal, Lingua Punica Deus dicitur, vt inquit Seruius in 1. Æneidos. Apud Aſſyrios autem Bel dicitur quadam ſacrorum ratione Saturnus & Sol.

BALA (Βαλα) Nomen vrp proprium, qui (vt inquit Strabo lib.15) Alexandro pugnā ſuperatori, ex vulnere obut.

BALæna (Βαλαινα) Feſtus, Balænam belluam marinam ipſam dicunt eſſe piſcem ipſam eſſe & cetum. Iuuenal. ſat. 10. Quanto delphinus balæna Britannicus maior. Vide Plin. lib. 9. cap. 6.

Balænatus, adic. tium, vt. Balænata virga, quæ (vt opinor) è cartilagine balænæ ſit, qualia videmus ealatorum cecleſiæ commentacula, vt veretes appellabant. Petronius, Donec Quartilla balænatam tencns virgam, alèque fuceneta ſuſtit infelicibus dant millionem. Hæc Turnebus.

BALANEA, plurio, Βαλανεια. Stephano, Oppidum eſt in confinio Syriæ & Phœnices, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

Balanites, hu us balanitæ (Βαλανιτης) Gemma fabuiiridis, & Corinthio ſimilis ærj, ſecante medam flammea vena. Author Plin. lib. 37. cap. 20.

Balanitis, idis (Βαλανιτις) Genus caſtaneæ rotundius, & maximè purgabile, & ſponiè profiſcens, à rotunda glana effigie ita appellatum. Plin. lib. 15. cap. 23.

Balantium (Βαλαντιον) Marſupij ſignificatiuendè & baliantiorum apud Auctiophiarem, qui de zona propeudentes etumcinas præcidunt. Author Celſus lib. 10. cap. 2. ¶ Et Plaut. Balantium, pondus quoddam, phaſolus nuncupatum, donos continens ducentos quinquaginta. Habeti vero donos librum voam, vncias duodecim. Vide eundem Cæl. lib. 20. cap. 6.

Balanus, balani, ſ. g. pen. corr. (Βαλανος) Glandem generali nomine ſignificat. Plin. lib. 17. cap. 20. In quarumque terra ſeritur, naſcitur & balano. De eſculo loquitur. Specialiter tamen de palmula, quæ vulgò dactylos vocamus, accipitur. Plin. lib. 13. cap. 4. Nā in alia parte Phœnices, Cilicæque, populari etiam nomine à nobis appellantur balani. De dactylis palmarum fructu.

Ex balano exprimebant myrteum odoratum, quo ab antiquis tingebantur capilli. Martial. in Apophoretis.

Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus,
Hoc ex vnguento conſtat & ex balano. Myrobalanum intelligie poetæ quæ vos ingred. non poteſt verſum heroicum, quales ſunt Homeri & Virgilium. Plin. lib. 13. cap. 1. Conſtat oleum ex cilite, balano, calamo, melle, cinnamomo, croco, myrrha, ſpalatho. De vnguentus.

Balanus myrepſice (inquit Ruell. lib. 1. cap. 56) hoc eſt glans vnguentaria, fructus eſt arboris myricæ ſimilis. magnitudine auellanarum nucum, qua exprelſa quemadmodum & amygdalis amara, excipitur liquor, quo in pretio vngunta nuc oleo vtimur. Naſcitur in Æthiopia, Thebaide, Ægypto, & quæ ſecus ludæam Petræ dicitur. Vide plura ibidem. Hinc myrobalanum dicitur.

¶ Balanus, Piſcis marinus. Plin. lib. 32. cap. 11. Plaut. Rud. 8. 8, Oſtreas, balanos cap ramus, conchas, marinam vmicam.

¶ Balani, ſunt glandes, & id quod glandis forma ad fabdueendam aluum in podicem manu indutur, apud authores medicinæ Budæus. Vulgus *Suppoſitorium* vocat.

¶ Balani, Caſtanearij genus excellens. Plin. lib. 15. cap. 23. Sardibus ex prouentre primum. Ideo apud Græcos Sardianos balanos appellari, nam diuus Tiberius poſtea balanum nomen imposuit, ſcelleratioribus ſatu factis. Hic balanus, aut eſt euam maſculinum, aut SARDIANAS legendum eſt.

¶ Balanum etiam vocant Græci virgam virilem cum glande.

Balanus, pen. prod. (Βαλανος) adic. li. Balanino oleo perfuſus. Perſius Sat. 4. Tu quum manibus balanino oleo perfuſus.

Balanitus, adic. pen. coc. (Βαλανιτης) Ex balano factus. vt. Balanitum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. Balanitum oleum reprigrat varos.

BALARI (Βαλαροι) Populi Mauritanum qui ſpelunceas inhabitant, vt inquit Strabo lib. 5.

BARIS, Cyrtius exules dicuntur, teſte Pauſania: quod nomeo Sardiniæ mouiana incolentibus à Libyſis, cum illuc fecciſſent à Carthaginenſibus deficientes. Vide Cæl. lib. 19. cap. 21.

BALATRONES (βαλατωνες) & blatcas, bullas iuti ex nutribus, aut quod calcamentorum ſoleus eraduur, appellabant. Feſtus.

¶ Balatrones, pro o bſti hominibus, & impudentibus dicit Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 5, quum inquit, Videbo tam vos, inquit, balatrones, & hoc aſſerā meum contra & ſtagra. Horat. t. Serm. ſat. 2. Mcod ci, mimæ, balatrones, &c. Porphyr. ait balatrones à balatu & vaniloquentia dictos. Acron in illud Horatij Serm. 2. ſat. 7. -cum magno blatcras clamore coacte. Blatcras, Vociferas, clamas ſine ratione. Vnde Balatrones, quaſi Blatteroors. Blatcrate enim, proprie eſt inepte clamare. Hactenus Acron. Nos ioregrum propè hoc voca bulum ooſtra retinemus vernacula lingua. *Bellitrones* eum appellamus homines non boux frugi, & nihili:

Balatro, etiam proprium vir apud Horat. 2. Serm. ſat. 8. 5.
-cum Strubio Balatrone
Vibidius, quos Mercenas adduxerat vmbras.

BALATVS, Vide BALO, balas.

Balauſtium balauſtij, n. g. (Βαυαυστιον) Flos mali punici. Plin. lib. 23. cap. 6. In hoc ipſo cytino ſuſculi ſunt, antequam ſoluet malo ipſum prodeat, crumpentes, quos balauſtium nostri diximus. Idem lib. 13. cap. 19. Flos balauſtium vocatur, & medicinis idoneus, & tingendis vellibus, quarum colur nomen inde accepit. De punico malo loquitur. Dioſc. & Galen. balauſtium ſyluſtris malipunici florem eſſe produnt.

Balauſtinus, adiect. (Βαυαυστικος) vt, Balauſtinus color, ſimilis flori malipunici.

BALBENA, pro prod. (Βαλβαινα) virgo Romana & martyr, Quirini filia, liberata à ſtrumæ vitio per Alexandrum pontificē, ſepulta in via Appia una parrem, qui ambo ſub Traiano ſanguinē. Author Volaterr.

BALBUS (Βαλβος, Βαυβος) Qui lingua impedita eſt. Cicero t. de Orat. Quūmque tia balbus eſſet, vt eius ipſius artis cui ſtuderet. primam literam non poſſet deterspetcrit meditando, vt nemo planius eo loquutus putaretur. Dr: Demoſthene loquitur. Idem Cælius, 2, Balbi non ſumus, ad rem redeamus.

Os balbum. Horat. 1. epiſt. 1.

Sene ctus balba. Horat. 1. epist. 18.
Verba. Horat. 2. Serm. sat. 3.

BALBUS, cognomen fuit Antiorum à balbutie primùm vni ex illis impositum, & postea à posteris retentum. ¶ Fuit etiàm hoc cognomine Corochius ille Balbus, pro quo erat elegans Ciceronis oratio.

Balbè. adverbium (Βαρβαρικῶς) Obscurè: Nonius citat exemplum ex Varrone Rerum humanarum lib. 20. in quo dictio ipsa Balbe non legitur. vnde puto locum è te corrumpum.

Balbe significare. Lucret. lib. 4.
-eum balbè significare

Imbecillorum esse æquum misereriet omnium.

Balbutio, balbutis, pen. prod. (λαλῶ, γογγύζω) balbutire, Est cum quadà lingua hæsitatione & confusione trepidare. Cic. lib. 3. Tusculi. Me quidè aurhore eum Perspicuis, verecundior Academici balbutire desinam aliquido. Idem 1. de Diuinat. Reliqui vero omnes præter Epicurum balbutiendem de natura deorum, diminationem prouiderunt.

Balbutir & auit, cui Cauere opponitur. Plin. lib. 10. cap. 29. Merula æstate canit, hyeme balbutit.

Balbutire Scaurum, id est balbutiendo appellare, actiuè positum cum accusatiuo. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Balbucinari, significat lingua balba loqui, sicut fenes. Calep.

BALDRACA (Βαλδάκα) Puella generis obscuri, peregrinæque conditionis, quæ quamuis multarum rerum ob pauperiatem esset indiga, noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni Imperatori, quo quis multa promittens, vt scribit Volaterranus Geograph. lib. 3. vbi de Comitibus Guidis loquitur.

BALEARES, apen. prod. (γυμνάσιον τῶν Σαλεαρίδων) Insulæ duæ in Hispanico mari fundæ Balearis, vt scribit Diodorus Siculus in libro (ἐξαίρετον) Græci Gymnesias dixerunt, authore Plin. lib. 3. cap. 5. Nec Maioricam & Minoricam nominando à despari natatuæ, vulgo Mallorca & Menorca. Dictæ esse fodas à (βάλλω, quod Nitro siue fagitto significat. Gymnesiæ vetò dictæ, quòd incolæ nudi æstatis tepore actu fundatum esse exercent. Silius lib. 3. Et torta Balearis fruus habena.

Baleares, adiect. (γυμνήσιος, vt vis, Balearis funda. Virg. 1. Georgicon.
Stupea torquentem Balearis vcibera funda.
Torror Balearis habenæ. Lucan. lib. 3.
Balearæ telum. S. Iib. 7.

Balearicus, pen. corr. (γυμνασιακὸς) similiter adiect. vt, Balearicæ gruet. Plin. lib. 11. cap. 37.
Funda. Ouid. 2 Metam.
Mare. Plin. lib. 3. cap. 4. Hispanum quatenus Hispanias alluit: ab aliis Ibericum aut Balearicum.
Vina. Plin. lib. 14. cap. 7.

BALESIVM, authore Plinio, Apuliæ oppidum est matirimum, non procul à Brundusio. Plin. lib. 3. cap. 11.

BALEARDUS, Philosophus quidã Gallicus & Peripatheticus, Parisijs prodijt vt doctissimus, ab orthodoxis tamen in quo hubdam abhorret, à quibus nec per Synodum iussu tegis Ludouici huius grana coactam auelli potuit: sed in quodam loco defecto, cum socijs nonnullis, omne æuum abstinendo exegit. Volaterr. lib. 22.

BALIAS, siue Balius (nã in Græcis quibusdam codicibus Ceslar legitur, in alijs Cæsar) vnus fuit ex equis Achillis, à balio colore sta dictus. Cũ memorat autem Homerus lib. 16. Iliad. tres Achillis equos, quorũ duos Baliam & Xanthum immortales fingit ex Zephyro vẽto & Podarge harpyia progenitos. tertium autem mortalem, nomine Pedasum.

BALERNVS, Aunculus Catilinæ, Lucretium Asellam, Cõsulatum contra voluntatem Syllæ ad perturbandum ciuitatis flatum petentem, occidit: iussu Syllæ vt. D. Augustinus accusatus postea ac damnatus. Pedianus. Alij scribunt Ballienus.

BALIMENSES, Populi in Latio, qui aliàs Trebulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5. Quidam Baliotenses leguot.

Ballincutii, pen. corr. & Balinæ, balinearum (Σκαφεῖα) à veteribus dicebantur, quas nunc balneas dicimus. Plaut. Pœnulo 56. Nũmquam ita balnei circumcalent aduer gallio? Plin. Iunior epist. 3. Quid balinarum illud, quod plurimus fol simpler, & circumit? Idem lib. 9. cap. 54. Balneæ penises. Cic. Att. lib. 2. 13. Baliucum caleficri subrubo. Intercit ramen inter Balineum, & Baliocas: quòd illud priuatum, hæ publicæ. Varro lib 8. de ling. Lat. Item reprehenduot analogias, quòd dicatur multitudinis nomine publicæ balineæ, non balineæ: contra quod prudi dicunt vnũ balineum, quod plura, balineas dicant: iquibus respouderi potest, non esse reprehendenda, quòd ita in vsum venerunt.

Balis, Herba, de qua Plin. Xanthus (inquit) historiarũ scriptor, in prima earum tradit. oecisum draconis catulum reuocatum ad vitam à parente, herba, quam balin nominant academique Thylon, quem dracono occidetar, restituum salut). Hæc ille lib. 25. cap. 2.

Balista, Militare tormentũ, quo lapides aliaque rela iaciuntur: à (βάλλω, iacio, vulnero. Liu. 4. bel. Pun. Catapultas, balistas, stomentaque alia quæ oppugnandæ urbi comparata erant. Cic. 2. Tuscul. Vt enim balistæ lapidum & reliqua armamenta relinquo ex grauiores emissiones habent, quo sunt contenta atque addusta vehementius: sic, &c. Videtur potius gemioo ll scribi debere ballista, quum à Græco verbo (βάλλω deducatur.

De balistarum rationibus vide Vitruuium lib. 10. cap. 16. & Vegetium lib. 4. cap. 22.

Balistis ingenia etiam fata laciebantur: vnde apud Silennam libro 4. historiarum legimus balistas talentarias, quibus fara pondo talcom taci possent. & apud Lucilium, Balistas centenarias. Ex Nonio.

Aleatus in Taciti locum lib. 10, ait se in commentariis Theodusij fchema balistæ quadrioris vidisse, cum interpretatione qua ostenderur, fagittas ex ea corpum fusse iaculari.

Torta validis balistia lacertis. Lucan. lib. 2.
Tensus balistæ rubro. Lucan. lib. 3.
¶ Balista, pro tormento relo. Plaut. Pœnul. 3.
Cui tam infortunij interuse balista est probe,
Quàm ego haud multo post mittam è balistario. Quanquam tar taste pro tormento non male accipiatur, quod mitto etiam dicitur: quum mittuntur ab to tela. Turnebus.

Balistarium, Locus vnde balistæ mittebantur. Plaut. Pœnulo 3.
Quam ego haud multo post mittam è balistario.

Balistarius, balistarij, m. g. Balistarum artifex. Aurelius Areadius in l. vltim. D. de iur. immunit.

Balisto, balistas. Vide BALLO balæ.

BALVS equus, Vide supra BALIAS.

Ballus color (Χαῖτα χρυσῆ) In equis laudarissimus est, à quo Homerus vnum ex equis Achillis Ballum siue Balham appellaur. Nonnulli varium interpretantur, maculisque multis distin ctum. Thylesius autem in libello de coloribus, eundem esse existimat cum eo qui & Spadicus, & Baius, & Badius, & Phœnicieus appellatur.

Ballista, æ. A Romanis appellata est herba, quæ à Dioscoride (περὶ ὑγιεινῶν) hoc est Lychnis coronaria, & à Gallorum vulgo Coquelurta dicitur. Vide Ruell. lib. 3. cap. 57.

Balliones, dicuntur leuones, à Balliane Plauriso lenone. Cic. pro Roscio Comœdo, Ballioem illum improbissimum & petissimum lenonem.

Ballismus (Σκίρτησις) Saltatio quædam erat, tympanis crepitantibus, vel etiã cymbalis: cuiusmodi Paribus Romæ fiebat, quæ mox Romæa dici cœpere, ciuitatis fortunæ templum struente Adriano. Vide Rhodig. lib. 5. cap. 4.

BALLIONOT (Σκίρτησις) siue Bellunoti, pen. corr. Sunt Burgundiones, Hesi. Basterna que in Scythia Europæa, vt in Asiatica plerique eodem nomine. Valer. 6. Argonauticõn,
Ibant & gemius æquantes cornibus alas Ballonoti.

Ballote, ballotes, pen. prod. (Σκάμμων) Latinè marrubium dicitur. Officinis marrubiastrum, aut nigrum marrubium appellatur. Dioscorides, Balloten nomine alio digitum marrubium, aut magnum vocat. Vide Plin. lib. 27. cap. 8.

Balneum, balnei (Σκάφιον, λουτρὸν) Locus in domibus, in quo ad lauandum aquæ calidæ & frigidæ dispununtur. Oc. Tetentæ, lib. 14. 20, Labrum sin balneo non est, vt sit. Mart. lib. 2. Cauponem, balneumque, balneumque. Erant autem balnea publica Romæ, in quibus cuique licebat lauare: vel vt mundaretur, vel vt medicamento purgaretur. quemadmodum in nostris hypocaustis nunc licet. Sed & balnea Romanorum tres habebant regiones siue domos. superior aeris erat calidi, & Laconicum appellabatur. media erat aquæ calidæ. infima autem aquæ frigidæ. Quod superest de structura & ædificio ac compositione balcorum videre apud Vitruuium.

Ambulare in balneum. Cic. ad Atticum, lib. 13.
Ducere aliquem ex balneo. Cic. pro Deiot.

Balneæ, balnearum (Λουτρεῖον) Idem significat, sed magis publicæ sunt, quam priuatæ. Cicero pro Cælio, Mulier ingeniosa constituit eum iussit balneas Xeuias, vt eò mitterct amicos, qui deliciarent.

Balneæ autem aquarum natura calidarum adhuc videntur apud Viterbum circa Romam. Sunt & non loogè à Patauio balneæ Neronis, & apud Germanos & Hispanos alix sunc balneæ, quarum aqua medicamentosa est propter qualitatem quam accepit in venis terræ per fulfurea loca chalcamode aut aluminosa manantibus.

Balneæ Palatinæ. Cic. pro Sex. Rosc.
Extre de balneis. Cic. 2. de Orat.
Experiri balneum. Cel. lib. 3. cap. 15.
Tentare. Cel. lib. 3. cap. 15.

Balneolum, pen. corr. Diminut. est (Σκαφίδιον.) Iuuen. sat. 7,
-quum iam celebres, notique poetæ

Balneolum Gabris, Romæ conducere furnos Tentarent.

Balnearium, balnearij (Σκαφεῖον) Pars villæ. Cic. ad Atticum, lib. 13, Video nihil aut pauca mutara, balnearia tamè laudat. &c. Colum. lib. 1. cap. 6. Balnearia occidentis æstiuo aduersantur, vt sint post meridiem, & vsque in vesperum inhabitata.

Balnearius, adiectiuum, Quod ad balnea pertinet. Vnde scribit Vlpianus li. 1. D. de furtis. balnear. Fures balnearios extra ordinem esse puniendos. Hoc est, qui in balneis verfantur, & eorum qui lauantur eunt, vestimenta furtipiunt. Catul. ad Vibennium, epigr. 31, O furum optime balneariorum Vibenni pater. Hunsmodi autem fumen mote nulcibatur. Vide Asconium Pedianum in Pro Milone.

Furtum balnearium, io balneis publicis factum. Paulus in L. vlt. D. de furtis. balnear. Miles qui in furto balneario deprehensus est, ignominia mutti debet.

Instrumentum balnearium, quo in balneis vtimur. Paul. in li. Pictoris. tit. D. de fund instruct. Instrumento balneario legato, & dum est balneatorem fic contioeri, quomodo instrumento fundi faltarum.

Balnearis, & hoc balneare, adiectiuum. vt, Balneare argenti (Σκαφικὸν ἀργύριον) quo qui io balneo laubant vtebantur. Sæuula in l. vlt. §. 2. D. de aut. & arg. Symptonize dominæ mox amplius argentum balneare: quærium est an etiam id argentum, quo diebus festis in balneo vti consueuit, legato cedat.

Balneator, pen. prod. balneatoris (Σκαφεὺς, λουτρεύς.) Communis generis, licet (vt ait Seruius) Perronus vsurpauerit balneatrecm. Dicitur autem is qui curam habet balnearum. Vlpianus in l. 1. D. Depositi. Si vestimenta seruanda balneatori data perierint. Sic Firmicus, vt ait Budæus. Cic. pro Cælio, Nullet poteos, quadrãtaria illa permutatione familiaris facta erat balneatori.

BALO, balas (Σκαλεύω) balare, Factitium verbũ est, proprium ouium. Festus, Barrire elephanti dicuntur, sicut oues dicimus balare, vtique à sono ipso vocis. Cic. 1. de Diuinatione,
Rex ipse Priamus somnio meotis meru
Perculsus, cum sumptis suffurantibus
Exsarcticabat hostilis balaonbus. Ouid. 4. Fastorum,
Tactisque fumanti sulfure balet ouis.
¶ Balare, ad humanum transfluum. Varro 2. de Re rust. cap. 3. Cui Cossinius, Quoniam tam facile balatis. Id est tractatis & docuitis de ouibus,

bus, quarum propriam eſt balare.
Cere balantium. Virg. 1. Georg.
Balito, balitas, pen. corr. ζῶον. balitare. Plaut. Barch. 33.
-paſtor harum dormit, quum ez eunt Sic à pecu balitantes.
Balatus, huius balatus, pen. prud. ζῶον. Plin. lib. 20. cap. 14. Guſtarum à pecore, caprisque balantium concitat. De pulegio loquitur.
Tener balatus. Ouid. 7. Metam. Id eſt exiguus, qualis eſt agni ad hunc tenelli.
Tremens. Stat. 10. Thebaid.
¶ Dare balatus, Id eſt balare. Ouid. 7. Meram.
Exercent balatum agni. Virg. 9. Æneid.
Pecorum balatu ſonant ripæ. Virg. 4. Georg.
BALEA ζῶον. A Plinio lib. 5. cap. 5. numeratur inter Cyrenaïcæ regionis oppida. ¶ Eſt et amb hoc nomine vrbs Luſitaniæ, non procul à facro promontorio, & ante fluui oſtium, quæ vulgò nunc *Tavilla* dicit creditur. Commemorat a Plin. lib. 4. cap. 22. & Ptolem. lib. 2. cap. 5. Memnit & Pompon. Mela.
Balſamelæon (ἐλαιομάλαθρον) Succus eſt oleo perfimilis, qui ineunte Autumno ex ima baſidoni fructus partibus ſcarificatis proſluit, vt poſt Actium refert Ruellius, lib. 2. cap. 35.
Balſam ina, quæ à nonnullis Vitiecila dicitur, planta eſt quæ prælongis tenuibuſque viticulis, vitéo citróque reptantibus, prætimas tum herbas, tum arbuſculas comprehendit: ſolus vitis albæ, aui vinifera ſimilibus, ſed longe minoribus, maſſiſque per ambitum laciniatis: caprcolis tenuibus ex alarum ſinu prodeuntibus, quibus ſeſe implicat appoſitis adminiculis. Florem promit cucumeri ſimilem, colore ſubluteum: fructum vtrinque turbinatum, qui ſere faciem repræſentat, cui rę carnoſa, quibuſcis acutis bullis rigente diſpacti modo. Hæc ex Matthiolo, apud quem plura vide in lib. 2. Dioſc. cap. 177.
Balſamum, balſamipen. corr. (βάλσαμον) Arbuſcula. ſudoriferaſima, in Iudæa ſolum naſcens. Virgil. 2. Georg. Balſamique, & baccas ſemper frondentis acanthi? Vbi Seruius, Sane balſamum eſt arbor ipſa: opobalſamum ſuccus collectus ex arbore. De balſamo topioſſimè Plin. lib. 12. cap. 25.
Tarda balſama. Claud. de Nupt. Hon.
Balſaminus, adiectiuum, pen. corr. (βαλσαμικός.) vt, Balſaminum oleum, Plin. lib. 23. cap. 4.
Balteus, & Balteum dicimus: licèt in ſingulari magis ſit in vſu balteus, in plurali vero bulteę (τεύχη.) Eſt autem teſte Varrone de ling. Latin. lib. 4. Cingulum cum bullis ornatum. Quintil. lib. 11. Sinus ille qui à humero dextro ad ſiniſtrum obliquè ducitur, vbi balteus, nec ſtrangulet nec fluat. Charriſius lib. 1. Balteus inſæculino ge nere ſemper dicitur, vt Clypeus. Plinius tamen vult maſculino genere ſuniculum ſignificare, neutro autem genere lora ad alligandum apta. Sed Varro balteæ dixit, & Tullius balteabulum ut eſſe Rerum humanarum decimo de Cæſare. Hæc Charriſius.
Auratus balteus. Seneca in Hercul. furent. 7.
Inſignis. Valerius 6. Argonaut.
Balteæ lentæ. Propert. lib. 4. eleg. 11.
¶ Balteus, dicitur non tantùm quo cingimur, ſed etiam à quo arma dependent. Virgil. 5. Æneidos.
Alter Amazoniam phareiram plenámque ſagittis
Threcius, lato quam circùm amplectitur auro
Balteus, & tereti ſubnectit fibula gemma. Hæc Seruius. Cæſar 5. bel. Gall. Et vereunum in balteo deligitur. Liu. Auratæ vaginæ, auratæ balteæ illi erant. Accipe, *Auratæ* apud Liu. 3. Acforibus manuleos, balteas machæras. Ita Nonio.
Balteus corricis. Plin. lib. 16. cap. 37. De ſalicibus loquitur.
¶ Balteus, in opere piſtorio ſignificat id quo cingitur placenta, & ambitur: eſt autem ſolum vel ſolo pars. Nam cùm fingitur placenta poſitis tractis ita vt in ſummo cingula fint, ſolum quod in imo latum erat, replicatum in mediam ſurſum verſus colligitur: vnde Cato ſcribit poſtea, Solum contrahito ita tractis cingis, & tractarum eódiment complectitur. Hæc Turnebus in Catonem.
BALTIA, inſula in mari Germanico. Volaterranus lib. 7. Geographiæ, ex Plinio lib. 4. cap. 13.
Baluca. baluce, pen. prod. ζχγγνώμων.) id eſt Arena aurea. Iuſtinianus lib. 11. Codicis. tit. de Metallariis. Lingua noſtra vernacula paleolas appellat aurí ramenta, quæ alluuione riuorum deferuntur, cuiuſmo di hodie circa Pyrenen inueniuntur. Vide Bud. de Aſſe.
Baluz. eis, Minutior aurí particula ab Hiſpanis dicitur, cuiuſmodiin arrugiis, aut puteis pene parte inueniuntur, nullique opus habentes cochione. Plin. lib. 33. cap. 4. Aurum arrugia quæ ſtrum non coquitur, ſed ſtatim ſuum eſt. Inueniuntur ita naſſæ: necnon in puteis denas excedentes libras. Palacras Hiſpani, alij Palacreas: iidem quod minutum eſt, Baluceon vocant.
BALYRAGE (βάλυρα) Flumen eſt Peloponneſi, ſic dictus quòd in calamine filue ſyram abiecerit Thamyris, qui Phalamonis fuit filius, & nymphæ Argiopes, quæ ad Parnaſſum iucoluit. Plura vide apud Cæl. lib. 18. cap. 7.

B A M

Bambaclon (βαμβάκιον καὶ βάμβακος Suidæ.) Lanæ genus candidiſſimum, in ex quo naſcens fructus, qui ex nonnullis Goſſipion, plures Xylon appellant, teſte Plin. lib. 19. cap. 1. Ferè hic frutex fructum barbatæ nuci non ſi. ſimilem, quæ dehiſcens velut inculeatum lanæ glomum deregit, ex qua deinde veſtes ſonę, quæ à nonnullis Bambacinæ appellantur. A permiobus Xylinæ vel Goſſipinæ. Vulgus *Cotonea* vocat, à ſimilitudine forſaſſe illius lanuginis quæ ſotis in malo cotoneo gignitur. Vide Ruell. lib. 2. cap. 150.
Bambalio, Vocabulo eſt ignominioſæ appellationis. Scribit enim Cic. Philipp. 3. M. Fundam neſcio quem prorſus contemptibile, fuiſſe cognominatum Bambalionem, ab habitantis lingua, & ſupore cordis. Cuiuſmodi opinamur eſſe, qui deſorem mentarum in verbis conſuetum detectantur. Cæterùm propter eum quem vocant pęſtiſſimum, vt in pigritię medio διάδοχος, ſic & in prętetito perfecto medio παρφυσικῶς vetiti cacophoniam, abuſu id tempus abdicarit, quia ζῶν Cuculo nihil non efficiat, id eſt bombo perſimilem ſtridoris ſonum: in quem luſit facetiſſimè comicus ζῶν Cuculo dicitur, & cathus Bambalioni nomen putamus. Cæl. Rhodig. lib. 13. cap. 2.
Bambatæ, In aceti cullieri cófectione iubet Columella decem bambatas in muſſum mitti. eo nomine intelligiuntur ſcilicet quæ aliquo intinctu condiræ ſunt. Romani autem qui Syracuſanorum ſermone hac in re (vt & in multis aliis) vtebantur, potius bambatas, quàm bammatas nominabant, quòd Sicili Cuculo pro βάμμα dicere ſolerent. Id eò monco neques verbum adulterium putes. Turnebus.
BAMBOTVM, Flumen Mauritaniæ, cui oſtia & hippopotamis refertum, vt ſcribit Plin. lib. 5. cap. 1.
BAMBYCATVS (βαμβύκινος.) Populi ſunt ad Tigrim fluuium. de quibus memoriæ prodium eſt, eos omnem auri aut argenti materiam ita exercari, vt omnia metalli genera coemendes, illa in profunda terra rum & abduſas ſolitudines ſuffodiant, ne peculiare commercio enerarentur animi indoles ingenioque. Hæc ex Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 15.

B A N

BANBYCE (βάμβυκη Strabo.) Meſopotamiæ ciuitas eſt, ſue (vt Plinio placet) Syriæ Cælestin qua Acergais dea colebatur. Hæc alio nomine Hieropolis, hoc eſt Sacra ciuitas, appellatur, & Edeſſa.
BANACVRA, Vide BARACVRA.
BANARA, apud Plinium lib. 3. cap. 1. Romanorum colonia eſt in Mauritania Tingitana, Valentia cognominata.
Banchus. Piſces, teſti genus, ſtertum, in quorum cerebro lapillos molari forma continet Plin. ſcribit lib. 32. cap. 9. Vulgò *Merlus*.
¶ Eſt & banchus inter mugiles minimus, quem Ariſtoteles Chebuem vocat.
BANDA, Vide ALEXANDRA.
BANDANA (βανδάνη.) Oppidum eſt in India, qua Cophes & Choaſpes fluuina præterfluunt. Author Strabo lib. 15.
Bandum (ἐγχωμιαστικὸν.) Procopius ſignum dici militare ab Romanis interpretatur: vnde factú conieciamus, vt vulgus inſtrum *Banderas* nuncupet. Naquod in C. de Epiſc. & Cleric. ſcriptum inuctius, Bandum ſubtractum imperiali, aliud eſſe quàm de eo nomine recconuribus appellatur exilij ſpecies, quam proſcriptionem dreabant veteres: qui vſu togæ carent, quòd eſt illis aqua interdictum & ignı. Verba ſunt Rhodigini lib. 15. cap. 17.
BANNOMANNA, Inſula ante Scythiam. Plin. lib. 4. cap. 13. Ex quibus ante Scythiæ appellatur Bannomanna abeſſe à Scythia diei curſu in qua Vernaſperæ fluctibus elidi creditur, Timæus prodidit.
Bannum, ni. n. g. (βάνον.) Nouum & nuper inuenium vocabulum eſt, inquit Oldend. ſed res antiquiſſima. Eſt autem bannum, quo omnia humanitatis iura vicisſitudinéque officiorum & cómercia interdi euntur rebell-bus. Idcóque ſub Cæſari, qui generalem vbique iuriſdictionem habet, ure bannum interd-cere licet: ceteri magiſtratus non banno, ſed relegationibus aliiſque penis vruntur. Sumptus eſt bannivius ab inſtituto Romanorum. Romani enim Draconis Athenienſis duriſſimam legem imitati ſunt, ſimiliudine quadam: quia igni & aqua interdicere ſolebant: quòd ei nihil eſſe reliquum, cui hæc elementa denegarentur.
BANTINI (Cursini) Populi ſunt mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiæ, de quibus Plin. lib. 3. cap. 11.
BANVRII, Getuli ſunt, incolæ Tingitanæ prouinciæ, vt ſcribit Plin. lib. 5. cap. 2.

B A P

Bapheus (βαφεύς.) tinctor, & Baphe, tinctura, vtrunque à Cæſio, quod eſt Tingo, coloro, inficio. Iuſtinian. li. 11. Cetit. de Murileg. Baphe, inquit, per quos & pruata noſtra ſubſtantia renuatur, & ſpecies gyn cei confectæ corrumpuntur, &c.
Baphia pen. corr. Taberna eſt tinctoria (βαφεῖον.) Hinc Lapidius in Alexandro, Purpura Alexadrina vulgò Probiana dicitur, ideirco quòd Aurelius Probus præpoſitus baphis id genus muricis repenſſet.
Baphicus, pen. corr. (βαφικὸς.) adiect. Hoc eſt, tinctorius. vt, Cocous baphicus, grænum tinctorium. Vide Dioſcoridem & Galenum.
BAPTARE (βαπτάρια.) Athenis erat facerdotes Cotyrtús impudicitiæ deæ, qui nocturna ſacra peragebant, ſaltationibus & omni voluptatum genere indulgentes. Dicti autem ſunt Baptæ, ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui ſaeris illis initiabantur, aqua calida tingerentur. Iuuen. ſatyr. 2.
Cecropiá ſoliti Baptæ laſſare Cotytto. In hos Epuliis comędiá coſcenſit, qui ab illoru nomine Baptas appellauit, in qua mollitię eo rę & lubidinę depinxit qui ab eadem cum illis in mare præcipitatus eſt, & ſubmerſus. Vide plura de his apud Suidá, & Polit. Miſcell. ca. 10.
Baptes, Gemma eſt mollis, ſed præſtantiſſimi odoris. Plin. lib. 37. cap. 10.
Baptiſmus, Baptiſm ů, & Baptiſma, huius baptiſmatis (βάπτισμα.) Latinè Immerſio vel intinctio dicitur, à Cæſio, immergo. Baptiſma (inquit Gregorius) Græco eloquio dicitur, quod Latinè Tinctio, qua à bibomo ſpiritus Græcæ in melius immutatur, & lauacro alius quàm eras efficitur. Primùm enim ſordi eramus & deformitate peccatorú, in ipſa tinctione reddimur pulchri & albatione virtutum.
Baptiſterium (βαπτιστήριον.) Siponinus, Baptiſteria in domibus fuit, hoc eſt velut lacus quòd ex l. gnoſum ma more, alióre genere lapidis ædificati, in quibus lauſdi gratia mergimur: dicta ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quod mergere eſt. Hæc in cellis ædificari ſolent: hoc eſt, ſecretioribus locis in hunc vſum factis, quarum ahę caldanæ ſunt, in quibus calida lauamur: aliæ frigidariæ, in quibus lauamur frigida. Plin. Iunior. lib. 5. epiſt. 6. ad Apollinarem, Cella frigidaria, in qua baptiſterium amplum atque opacum. Verti poteſt Lauarium.
Baptizo, baptizas (βαπτίζω.) baptizare, Lauare & immergere.

B A R

BARA, Inſula non longè à Brundutio. Feſtus.
BARACVM, Oppidum Aſricæ in tractu Cyrenaico, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 5.
BARACVRA, Indiæ emporium extra Gangem, authore Ptolemæo, hodie Bangella ciuitas forſeandiſſima. & regnum tantiſſimum.
BARAGASA, Æthiopiæ oppidum, de quo Plin. lib. 6. cap. 29. Aliqui vnum Æthiopiæ oppidum vtra ponunt in Ittiore Baragaſa.

BARAMALACVM, Nabathæorum oppidum non ſpernendum, in ea parte Arabiæ quæ eſt coutermina Syriæ, vt author eſt Plin. libro 6. cap. 28.

BARAOMATAE (βαραωμάται) Populi ſunt, qui Indum aduerſum accolunt. Cumbrorum proximi, quorum duodecim ſunt nationes, ſingulisque binæ vrbes. Author libro 6. cap. 21.

Barathrum, pen. corr. (βάραθρον) Græci (inquit Feſtus) appellant locum præcipitem vnde emergi non poſſit: dictum ab eo quod eſt βαρὺ, id eſt profundus. Virg. 3. Æneidos,

- aique imo barathri ter gurgite vaſtos

Sorbet in abruptum fluctus. Vbi Seruius, Barathrum eſt immenſæ altitudinis nomen. Vnde ſequitur, Sorbet in abruptum, quod Græcè βάραθρον dicitur. Abyſſum quidam vocant.

Barathrum, inquit Diomedes lib. 1. locus apud inferos: proprie autem apud Athenienſes in quem noxij præcipitantur. Barathros vero genere maſculino putat Ammonius homines dici barathro dignos.

¶ Barathrum transfertur ad alia, vt ad meretrices, quæ omnia abſorbet. Plaut. Bæcch. 2.

¶ Barathrum, Stomachi ſiue ventriculi imus hiatus. Mart. lib. 1. in Feſcennium. Extremo rictus quum venit à barathro. Plaut. Curcul. 3. Age effunde hoc citò in barathrum.

¶ Barathrum pro homine maiorem in modum edace, bibace, helluone. Horat. de Lureone quodam, 2. Epiſt. 16. Calepinus pro eodem dicit Barathro, onis. Sed ſine author.e.

Candeus barathrum. Claud. de bel. Getico. De faucibus Alpium. Ferale barathrum. Claud. de Raptu Proſ. 1.

Infernum. Valer. 2. Argonaut.

¶ Barathrum (βάραθρον) in mundo muliebri connumeratum ab Ariſtophane in Theſmoph. & à Pollucc libro 5. cap. 16. & libro 7. cap. 22.

Barba, barbæ, (παρὰ τὸ βόρβορος.) Valla, Non eſt barba tantùm hominum, neque barbæ tantùm quadrupedum quin & barba quadrupedum, & barbæ hominum, virique multo ante diuerunt. Horatius 1. Serm. ſat. 8.

Vtque lupi barbam variæ cum dente colubræ

Abdiderit furtim terris. Plin. lib. 28. cap. 13. Rabiem hircorum ſi mulceatur barba, mitigari tradem præſita, non abire eos in alienum gregem. Virg. 3. Georgicon,

Nec minus ineteea barbas, incanique menta

Cynyphij tondent hirci. 2. Multos hircos refertur: perinde ac ſi diceremus caudas: quum tamen ſingulæ ſingulis hireis ſint, ita & barbæ. Sunt etiam & barbæ aliorum quàm quadrupedum: vt Plin. lib. 30. cap. 11. Quum Geminos tranſit Sol: crinitis & auribus & virginibus gallus accenſum: ſi Luna, radius barbiſque eorum. Hactenus Valla libro 6.

Barba tenus philoſophum dixit Cic. pro eo qui nihil habet philoſophi præter barbam.

Barba hoc inſinis, Cic. 3. de finib. Viris nomma atque barba. Virgil. 2. Æneidos,

Squallentem barbam, & concretos ſanguine crines.

Capræ barbarum villus. Plin. lib. 12. cap. 17. Capræ ſuccum impetobo barbarum villo abſterſerunt.

Cæſaries barbæ. Ouid. 15. Metam.

Barba virgulta cum ronſulis. Plin. lib. 17. cap. 23.

Auieus barbæ color. Ouid. 12. Metam.

Ardens barba. Iuuenal. ſat. 10.

Aurea. Perſius. 3. ſatyr. Illis aurea barba.

Cana. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 10. de Euphrate philoſopho.

Candidior. Virg. 1. eclog.

Grauis. Iuuenal. ſat. 10. & Ouid. 1. Metam.

Hirſuta. Ouid. 13. Metam.

Immiſſa. Virg. 3. Æneid.

Imperæ. Virgil. 3. Georgicon,

Stirpaque imperæ indurat horrida barbis. Seruius de barbis pecudum inrelligit, aut de gueris quæ ex arboribus & tectis dependentes indurescunt in modum barbarum.

Ineipiens. Ouid. 12. Metam.

Ingens. Virg. 12. Æneid.

Longa. Ouid. 1. Metam.

Madida. Ouid. 1. Metam.

Perpera. Vide PERPERVS.

Prima. Id eſt tenuis lanugo. Seneca Hippol. 5.

Proliza. Id eſt demiſſa. Virg. 8. eclog. Seruius.

Propexa in pectore barba. Virgil. 10. Æneid. In pectore, pro in pectus, Archaiſmus eſt. Seruius.

Reſecta. Ouid. 1. de Arte amandi.

¶ Sapientum paſcere barbam. Horat. 2. Serm. ſat. 3. Id eſt, Sapientiæ indicem. Agit cum de Stoico.

Stolidam barbam vellere. Perſ. ſat. 2. Prouerbialiter dicitur, quum ſummum contemptum ac ludibrium ſignificamus.

Subnixa barba capillis. Id eſt, fabæ, ſuppoſita. Ouid. 6. Metam.

Tonſa. Stat. 6. Thebaid.

Vda. Iuuenal. ſatyr. 9.

¶ Abradere barbam. Plin. lib. 6. cap. 28.

Cadit barba tondeutı. Virg. 2. eclog.

Caner barba gelu. Silius Ital.

Crefcet barba. Lucret. lib. 6.

Deducere barbæ cæſariem. id eſt quod alibi Mulcere barbã dicit. Ouid. Vide Cæſaries barbæ.

Demere barbam. Cic. 3. de Nat. deorum, Dionyſius Æſculapii barbam auream demi iuſſit.

Imrefere barba genis. Lucan. lib. 2.

Mulcere barbam manu. Ouid. 1. Faſt.

Paſcere. Vide paulo ante, Sapientum paſcere, &c.

Ponere, Deponere, reſecare. Horat. in Arte poetica. Vide Pono & Depono.

¶ Promittere, pro Summittere. Tacit. lib. 2. Vnde Promiſſa barba Liuio libro 2. Ad hoc promiſſa barba & capilli efferauerant ſpectieni oris.

Reridere hirſutam barbam. Ouid. 13 Metam.

Rigere glatie horrida barba. Virg. 4. Æneid.

Tondere barbam. Cic. 5. Tuſc. Sordido ancillatique artificio regiæ virgines, vt tonſtriculæ tondebant barbam & capillum patris.

Barbula, penult. corr. diminutiuum (παρὰ τὸ βόρβορος.) Cic. pro Cælio, Aliquis mihi ab inferis exeitandus eſt ex barbulis illisimon hac barbula qua iſta delectatnrſed, &c.

Barbulæ florum, apud Plin. lib. 21. cap. 8.

Barbatus (παρὰ τὸ βόρβορος) adiectiuum, pen. prod. Qui barbam habet. Vide Ciceronem in oratione pro Sextio. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Imberbi, & Bene barbatus, contraria. Cic. 1. in Cat.

Delectare barbatum. Horat. 2. Serm. ſat. 3.

Barbato imponere regi. Iuuenal. ſat. 4.

Apud barbaros ridi nulla videbantur. Cic. pro Murena.

Barbati mulli in piſcinis funt. Cic. ad Attic. lib. 2. ep. 16.

Barbatulus, Dimin. pen. corr. (παρὰ τὸ βόρβορος.) vt, Barbatuli iuuenes. Cic. ad Att. lib. 1. 9. Concurſabant barbatuli iuuenes, torus ille grex Catilinæ. Dictum cum ſaſeinæ notatnam apud Romanos barbam alere, mos non erat.

Barbulus mullos exceptare de piſcinis. Cic. in Parad.

Barbigęr, adiect. pen. corr. (παρὰ τὸ βόρβορος.) vt, Barbigeræ pecudes, Lucret. libro 5.

Barbitium, barbitij, n. g. pro Barba. Apuleius, Hircino barbitio philoſophum mentiebantur.

Barba lous (παρὰ τὸ βόρβορος) Arbor eſt Plinio, in opere topiario conſilia, & in rotundi atem ſpiſſa, argentea folio: quam etiam odiſſe aquas idem Plin. ſcribit, lib. 16. cap. 16. & libro 17. cap. 22.

BARBAGIORAS, Nomen eſt proprium viri. Tacit. lib. 2. 1. Caſtigator in eum legendum putat Bargioras, eſſeque vocabulum Hebraicum, ſignificans Filium Gioræ.

Barbara lexis (βαρβαρολέξις) Figura, qua dictionem barbaram & peregrinam Latinæ aut Græcæ adniſcemus orationi, vt Gaza, & Magalia apud Virgil.

BARBARVM (βάρβαρον) Apud Strabon. lib. 3, promontorium eſt Luſitaniæ, inter Tagi & Chalybis oſtia.

BARBARVS (βάρβαρος) Apud Strabon. lib. 3, promontorium eſt Luſitaniæ, inter Tagi & Chalybis oſtia.

BARBARVS Philippus, de quo Vlpianus in lib. D. de offic. Prætor, vnus è ſodalibus & comporibus Antonij triumuiri fuit, quod verba declarant neſcio cuius antiqui ſcriptoris à Suida relata. Turnebus.

Barbarus, pen. corr. (βάρβαρος) quid ſignificet declarat Strabo lib. 14, his verbis, Ego arbitror, ab initio connecto nomine eos barbaros appellaros, qui difficulter, aſperè ac duriter loquerentur, vt blæſos, balbóſque dicimus. ſumus enim ad confingenda cognata rebus nomina ingenioſi, qualia apud eos permulta ſunt, vt καμμόρους, κὸμμυς, ὄδμας, ἄτας, ἀρὰς. Id eſt, murmur, clangor, ſtrepitus, vox, crepitus: quorum plurima iam proprie proferuntur. Omnes itaque qui eraſſe loquuntur, Barbari dicuntur, quales ſunt nationes omnes, præter Græcos. Quareillos proprie Barbaros appellauit, ac in initio quidem pec conuitium, quaſi duriloquos & craſſilingues: poſtea vero eo nomine abuſi ſumus, tanquam communi ac genuili, diſtinguentes eos à Græcis. Nondum enim multa conſuetudo & commercium erat cum Barbaris: quod ex craſſitudine linguæ, & quadam vocalium inſtrumentorum ineptitudine, & non ex linguarum vernaculis proueniebat. Feſtus, Barbari dicebantur antiquitus omnes populi excepris Græcis, vnde Plautus Natuin poenum, Latinum, Barbarum dixit. Hactenus Feſtus. Plautus in prologo Aſin.

-huic nomen Græce ONAGROS eſt fabulæ

Demophilus ſcripſit, Marius vertit barbarè. Id eſt, ineptè.

Aux ilia barbara. Cic. 11. ad Attic. 25.

Mare Barbarum, pro Indico. Horat. 2. Carm. 9. ode 4.

Barbari quæ dicitur qui alia lingua vtuntur quàm Latina, quòd ea mitior ſit & cultior: aut qui ea Latina loquuntur quidem, ſed contra ornarum linguæ, & deprauatè.

¶ Barbarus, Agreſtis, durus, ſæuus. Plaut. Bæcch. 2.

-ô Lyde, es barbarus.

Immanitate barbaræ gentes. Cic. pro Marcello.

Agreſtes ac barbari ſæui. Cic. pro Milone.

Inhumanus & barbarus: eui Commodus & diſertus opponuntur. Cic. 5. Verr. Qui alis inhumanus ac barbarus: iſti vni commodus ac diſertus videretur.

Immanis ac barbara gens: cui opponitur Humana, atque docta. Cic. 2. de Diuinat.

Lingua & natione barbarus. Cic. 6. Verr.

Natura & moribus barbarus. Cic. 6. Verr.

Sermone barbatus aut barbara. Quid. 1. de Remedio amoris.

Sordida & barbara myrrhæ ſpecies. Plin. lib. 12. cap. 16.

Conſuetudo hominum immanis ac barbara immolandorum hominum. Cic. pro Fonteio.

Corda barbara. Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 2.

Mos. Horat. 1. Carm. ode 27.

Barbaram patriam dixit Virgil. 1. Æneid.

Tellus. Ouid. 7. Metam.

In barbarum corrupta. Tacit. lib. 5.

Augere in barbarum. Tacit. lib. 11.

¶ Barbarior, & barbarius, comparatiui. Ouid. 3. de Ponr. eleg. 2.

Barbarè (βαρβαρικῶς) aduerbium: vt, Barbarè loqui. non rectè proferre. Cic. 1. Tuſc. Vt enim ſi grammaticum ſe profeſſus quiſpiam barbarè loquatur: aut ſi, &c.

¶ Barbarè, Ruſticè. Horat. 2. Carm. ode 23.

Barbaricus, pen. corr. (βαρβαρικὸς) adiect. eiuſdem penè ſignificationis cum Barbaro. Apuleius, Feris ac barbaricis moribus. Hoc eſt, aſperis & ineultus.

Barbaricum aurum dixit Virgilius pro multo, vel ex Barbaria adducto, 2. Æneid. Seruius.

Cor. Sil.

Cor. Sil. lib. 13.

Barbarica lege ut suum perfequi id est Romana. Plaut. Capt. 8.

Barbarica pecunia. fuit subtegularia, primò facta apud veteres ex testis tusis, rudere & calce. Plin. lib. 36. cap. 24.

Barbarica supellex. Liu. 1. bel. Pun.

Sylua. Colum. lib. 11. cap. 2. Tum etiam syluam siquis barbaricam, id est confeminicam velit facere, rectè conferet glandibus, & cæteris seminibus.

Vestes. id est pretiosæ. Lucr. lib. 2. Barbaricaque vestes (inquit Turnebus) Phrygiæ intelligendæ sunt: unde & barbaricari in iure ciuili. nam Barbarum pro Phrygę dici est frequentissimum.

Vita. Claudia. in Eutrop.

Barbaricum, Subſtantiuum (ἐκ βαρβαρικὸς) appellatur clamor exercitus, videlicet quòd eo genere barbari utantur. Festus.

Barbaricarij, Textores artificesque barbaricæ vestis, qua ex auro & coloratis filis effigies hominum & animalia exprimuntur. Aliter Phrygiones dicuntur. Alciat.

BARBARUS, Barbarorum regio. Cic. 3. in Catilinam, Quale bellum nulla vnquam Barbaria cum ſua genere geſſit.

Barbaria, cui opponitur Græcia & Italia. Cicero 2. de Finibus, Philoſophus nobilis, à quo non ſolùm Græcia & Italia, ſed etiam omnis Barbaria commota eſt.

Nulla in Barbaria. Cic. in Piſonem.

¶ Barbaria, Ruſticitas, dutitia, feuitia.

Barbaria forenſis. Cic. 1. de Orat. Neque enim ſi multi vno litium, ſi varietas cauſarum, ſi hæc turba & barbaria forenſis dat locum vel vitioſis oratoribus.

Grandis barbaria. Ouid. 3. Amorum, cleg. 7.

Ingenium quondam fuerat pretioſius auro:

At nunc barbaria eſt grandis, habere nihil. Id eſt, hîc agreſtis & rudis habetur, qui pauper eſt.

Incondite barbariæ homo. Liu. Decad. 3. lib. 10. de Sypliace rege.

Inhumana barbaria. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9.

Barbariam inuecreamin delere ex moribus & diſciplina. Cic. pro Cornelio, Omitto quanris ornamentis populum iſtum C. Cæſar, quum riſer in Hiſpania Prætor affecerit, controuerſias dirit, tura ipſorum permiſſu ſtatuerit, inuecteratam quandam barbariam ex Gaditanorum moribus diſciplinaque deleriit.

Reſiliere immaui atque tuto tolerâdæ barbariæ alicuius. Cicero pro Fonteio.

BARBARIES, huius barbariei (ἐκ βαρβαρεία) Inciuilitas, ineptia, tuditas. vt, Barbaries domeſtica. Cicero de Claris Orat. Sed omnes tum ferè, qui nec extra vrbem hanc vixerant, nec cos aliqua barbaries domeſtica inſuluerat, recte loquebantur.

In ipſa barbarie, pro homines ipſos barbaros. Cic. 2. de Natura deor. Quis in illa barbarie dubitet, quin ea ſplaera ſit perfecta ratione? De Scythis & Britannis loquitur.

Colligere barbariem. Claud. de bel. Gild.

BARBARISMUS (ἐκ βαρβαρισμὸς) Virum in communi ſermonein poemate vero Metaplaſmus. ſi emendabarbariſmus in noſtra loquela: in peregrina Barbaralexis dicitur.

Barbariſmus autem fit duobus modis: ſcripto & pronantiatione. His bipertitis, quatuor ſpecies ſuppononntur: additio, detractio, immutatio, transmutatio literæ, ſyllabæ, temporis toni, aſpirationis.

Per additionem literæ, fiunt barbariſmi: vt, Reliquias Danaûm, quum reliquias per vnum l, dicere debeamus. ſyllabæ: vt, Nos abiſſe rati, pro Abiiſſe. temporis: vt, Italiam fato, quum Italiam, correpta prima ſyllaba dicere debeamus.

Per detractionem literæ: vt. Inſtantibu' parus, pro Inſantibus. ſyllabæ: vt, Salmentum, pro Salſamentum. itẽporis: vt, Vnius ob noxam, correpta, pro Vnius productè.

Per immutationem literæ: vt olli, pro illi. ſyllabæ: vt, pernices, pro pernicies. temporis: vt, feruere Leucates, quum ferueře ſit ſecundæ coniugationis, & productè dici debeat.

Per tranſmutationem literæ, vt Baandre, pro Euander. ſyllabæ: vt, diſpleuas, pro diſcipliua. temporis: vt ſiquis DEOS, producta priori ſyllaba, & correpta poſteriori pronuntiet.

Toni quoque ſimiliter, per has quatuor ſpecies commutatur. nam & ipſi adiicuntur, detrahuntur, mutantur, & tranſmutantur, quorum exempla vtrò ſe offerunt, ſiquis inquirat.

Tenden etiam modis per aſpirationem deprehenditur barbariſmus: quam quidam ſcripto, quidam pronuntiationi indicant aſcribendam. propter H ſcilicet, quam aliſ literam, aliſ aſpirationis notam deputant.

Fiunt autem barbariſmi per hiatus, & colliſiones.

Sunt etiam malę pronuntiationis vitia, quæ nonnulli barbariſmos eſſe putantin quibus ſunt metaciſmi, ytaciſmi, hiatus, colliſiones, & omnia quæ plus æquo, minúſve ſonantia ab eruditis auribus reſpuuntur. Nos cauenda hic omnia vitia præcipuè, controuerſiam de nomine pertinacibus relinquamus. Hæc Donatus. Martialis lib. 6.

Cinnam. Cinna me te iubes vocari:

Non eſt hic, rogo, Cinna barbariſmus? De barbariſmo videto multa apud Quintil. lib. 1. cap. 5. & cap. 10.

Barbata, à Plinio numeratur inter aquæ genera: quam etiam Thefeis Oſſitragum vocari ſcribit. Vide lib. 10. cap. 3.

BARBATIA (ἐκ βαρβατία) oppidum in Arabia. Plinius lib. 6. cap. 29. Quidam (inquit) & alia duo oppida longis interuallis Tigrim penauigari tradunt, Barbatiam, mox Thumatam, &c.

Barbatus. Vide BARBA.

BARBESULA, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum eſt, in conuentu Gaditano: & fluuius, quo vrbi nomen fecit. Vide Plin. lib. 3. cap. 1.

Barbiger, Barbituſus. Vide BARBA.

Barbilos (βάρβιλος) Dicitur arbor cruta de Perſici oſſe, vt ſcribit Cæl. Antrip. lib. 9. cap. 4.

Barbitos, penult. corr. (τὸ βάρβιτος) non à barbaro deducitur, licet barbarum, hoc eſt peregrinum vocabulum ſit. ſignificat autem maiorem lyram organo ſimilem ſono. quidam latiotem patrem lyræ eſſe existimant. & tam maſcul. & fœm. genere, quàm neutro reperitur. Dicitur quaſi βαρύτονος, quòd cytharæ genus ſit grauis aliquanto ſonantis. Turnebus.

Maſculino. Horat. 1. Carm. ode 32.

-age dic Latinum Barbite carmen.

Fœminino. Oui. 2. 1. epiſt.

Non ſacit ad lacrymas barbitos illa meas.

Neutro. Auſonius, Hoc genere & chordas, & plectra, & barbita conde.

Lesboum barbiton Horatius vocat propter Alcæum Lesbium poetam lyricum, & Sappho poetnam ex eadem Lesbo, eodémque rempore celebrem. Horat. Carm. ode 1.

-nec Polyhymnia

Lesboum refugit tendere barbiton.

BARBO, genitus piſcis, à Venetis ita dictus, quòd gemina barba inſignitur. Inferiore labro, alio nomine mullus dicitur. à Græcis autem Trigla. Ex Sipontino. Cicero in Paradoxis, & Columella, 2. de Re rustica mullum barbatuli vocant. Quod ſi ita eſt, forraſſis is eſt piſcis quem aliqui capum marinum, Galenus citharum, noſtri Galli roſſetum dicuntiquidam etiam Porcum. Mullum autem imberbem Plinius aluta. num vocat. Maſſarius in lib. 9. Plinij ſubſcribit Sipontino. Volaterranus quoque libro 25. ſic ait. Cicero barbatulos mullos vocat, libro de Paradoxis. Quapropter eum exiſtimauerim, quem hodie Barbum appellant.

Barbula hirci (τράγωνον) Dioſcoridi herba eſt breui caule, foliis croci, radice longa, dulci magnoſque eaulem calyce: è cuius ſummo ſemen nigrum dependet, vnde nomen indium eſt. Herba eſtu apra eſt. Vide Theophraſtum lib. & cap. 7. de plant. hiſtor. & Dioſcorid. lib. 2. cap. 137.

Barca, ex, Scapha vulgò appellatur, nomine Veneus & Gallis non ignoto. Barcæ meminit etiam Iſidorus lib. 19. eámque Græca voce corrupta, ab oncibus gerédis dictam quidam putant. Barcas naues, lamiis naubus non eſſe ſimiles Ethicus Iſter author eſt. Vide plura apud Iſidorum.

BARCAEI (βαρκαῖοι) Populi vicini Carthagini. Virg. 4. Æneidos.

Hinc deſerta ſiti regio, latéque furentes Barcæi. Sic autem dicti ſunt à Virgilio, quòd olim plurimum in Africa potuerint (vt & Cyrenæi) & ita militari ſtoterint.

BARCE (βάρκη) vrbs Africæ in Cyrenaica regione, alio nomine dicta Ptolemais. Author Strabo. De hac ſic Seruius, Barce ciuitas eſt Pentapolis, quæ hodie Ptolemais dicitur. Nam Cyrene & Barce regiæ fuerunt, quæ ſingulis dederunt cognomina nouis. Sil. lib. 3. ¶ Fuit item Barce, nutrix Sichæi. Virgil. lib. 4 Æneid. 4.

Tum breuiter Barcen nutricem affaia Sichæi. ¶ Fuit præterea eodem nomine regina Libyæ, à qua ciuitas quæ dam dicta, vt notat Tortelius.

Barce, Promontorium in occidua Africæ parte. Plin. lib. 5. cap. 1. Deinde ſinum DCXVI. M. paſſuum includit montis Barce promontotio excurrente in occaſum, quod appellarut Sutrcatinum.

BARCENIS (βαρκαὶς) Sylua eſt Germaniæ, Sucuos à Cheruſcis diuidens. Volaterran. credit eam eſſe, quæ hodie Sylua nigra vocatur, non procul ab ægro Badenſi.

BARCHA (βάρχα) Cognomen fuit nobiliſſimæ apud Carthaginenſes familiæ, ex qua fuerunt Annibal & pater eius Amilcar. ¶ Iude Barchina factio eſt, quæ Barcharum potentiæ faucbat, & cotum in gerendo bello authoritatem ſequebatur. Frequens eorum mentio eſt apud Liuium lib. 2. bel. Pun.

BARCHANI (βάρχανοι) Populi ſunt apud Colchos & Iberos, quibus in more eſt aguatos morbo exunctos, velue ignauos, igni tradereiin bello aut defunctos, tanquã ſtrenuos & fortes, obiicere vulturibus.

BARCINO, penult. corr. (βαρκίνων) Colonia Fauentia dicta, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſſima, cuius meminit Pluius lib. 3. cap. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris. *Barcelona* vulgò. Auſonius in tertia epiſtola ad Paulinum,

Tarraco, & Oſtrifero ſuperaddita Barcino ponto.

BARDASANES (βαρδασάνης) Meſopotamiæ præful, Syrorum lingua doctiſſimus, & vehemens dialecticus, aduerſus Marcionem patria lingua ſcripſiſſed & Græcè ad Antonini, ſub quo fuit, librum de Fato, aliaque complura. Ex Euſeb. lib. 4.

BARDERATE, Vrbs eſt Galliæ togatæ ad Apenninum. Author Plin. lib. 3. cap. 5.

BARDESANES (βαρδησάνης) Nomen proprium hiſtorici Babyloni, qui in duo dogmata ludos gymnoſophiſtas diuidit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samanæos qui tamen conuentum fuit, vel vel pomis arborum iuxta Gangem fluuium, vel publico oryzæ & farinæ alantur cibo: & quum rex ad eos venerit, adorare illos ſoliius ſit. Hic doctrina rerum cæleſtium omnium Chaldæorum excellentiſſimus fuit, cuius mentionem facit Euſebius libro 6. Præparat. Euang.

BARDI (βάρδοι) erant vates, aut magi, aut philoſophi in Gallia, de quibus Lucan. lib. 1. Strabo lib. 4. Apud Gallos eximiè in honore ſunt Bardi, Vates Druidæ. Bardi quidem laudationibus rebuſque poeticis ſtudeut. Vates autem ſacrificiorum naturalimque cauſarum curæ dediti. Druidæ præter cauſarum naturalium ſtudia, moralem diſciplinam exercent. Diodorus Siculus lib. 5. cap. 9. Sunt & apud Gallos melodiarum poetæ, quos appellant Baidos. Hi cũ organi veluti cum lyra canant, hos laudantes, alios vituperantes.

Bardiacus, penul. corr. (ὁ βαρδιακὸς) Genus veſtis quod cucullum non habet. Martial. lib. 4. Laſſi bardaci eo quod euocati. Veſtis eſt Phœnicius. Habet nomen à Bardi Galliæ gente, quod hæc eo veſtis genere præcipuè vtertur. Turnebus legit Bardaici, vt & apud Iuuenalem Bardaicus nudex datur. Id eſt, militaris, Gallicus. Nam Bardi apud Gallos fuut cantores. Eſt qui à Bardæa Illyrici populis deducat, qui & Vardæi vocantur.

Bardocucullus, Penulę Gallicæ genus, quę cucullum habet. Martialis lib. 14.

Gallia Santonico vestit te bardocucullo:
Cercopithecorum penula nuper erat.

BARDVEI {Βαρδουαῖοι} Sunt Cantabrorum in Hispania populi, qui & Turduli & Tapari dicuntur. Author Plin. lib. 4. cap. 22.

Bardus {βάρδος} Suapte à tarditate ingenij appellatur. Cæcilius, Nimis audacem nimisque bardum, hæc barum. - Trahitur autè à Græco, quod illi βράδυς dicût. Bardus, Gallicè cantor appellatur, qui virorum fortium laudes canit, à gên. Bardorum. Hæc Festus. Nonius, Bardus eſt vir præpoſtera, & ingenio tardus. Nam Græci βραδὺν tardo dicebant. Plaut. Epid. 9. Ego ille me autem affimulabo, quaſi ſtolidum, quum bardorum me facebam. Cicero de Iano, Suquidam eſſe Suci atem dixit & bardum, quod ſugula coneaus nó haberet, obſtrudtas eas partes obturatas eſſe dicebat.

Bardyetæ {βαρδυαῖοι} populi ſunt, qui boreale Hiſpaniæ latus terminant. Plenarius, Alluntroius, Cantabriſque finitimi. Agreſtis autem eorum immanitas, non ſolum ex ipſo bellandi uſu, verumetiá ex ilia locorum longinquitate, cumque multa commiſceantur aduenis, omnium exuerunt humanitatem. Ex Strabo. lib. 3.

BAREA, quæ oppidum eſt Hiſpaniæ exterioris, Brtt. ex tamen adſcripſerunt, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3.

BARGASA {Βαργασα} Ciuitas eſt Cantabriæ ſupra mare poſt Gnidum, & Cetamo oppido contermina, de qua Strabo lib. 14.

BARGEI, oppidi ſunt Africæ. Troglodytici, ſcribit Plin. lib. 6. cap. 29. in deſcriptione ſinus maris rubri, Troglodytici, & Æthiopici.

BARGVS, Thracię fluuius eſt, in Hebrum cadens. Plin. lib. 4. cap. 18. Illumina (inquit) in Hebrum cadentia, Bargus, Surmus.

BARGYLIA, orum {Βαργυλία, τὰ} Steph. hanc oppidum eſt Cantabriæ appellatũ à Bargylio Bellerophontis comite, quem ex Pegaſi ictu interiit. Vnde Bargyliticæ campi, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 19.

BARGYLVS, Mœoſ Syriæ, in confinio Phœnices, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

BARIA, inquit Porphyrion, locus eſt in Sabinis celebertimus. Horat. r. Epiſt. 14. ad Villicum de agello ſuo,

Quem tu fallere baberum quinque foris. &
Quinque bonos ſolium ne Baria diminuere patres.

BARINE, penultima producta {Βαρίνη} Meretricis nomen apud Horatium 2. Carm. ode 8.

Vila ſi turis tibi peieiari
Penas Barine nocturne vrquam, &c.

BARIS, baridis, penultima correpta, feminini generis {Βάρις} Lingua Ægyptia ſignificat cymbam qua vehebantur cadauera ad ſepulcra. Propert. libro 3. 11.

Baridos & comis roſtra Liburna ſequi.

BARIS, locus Pifidiæ in Pamphylia. Plinio authore lib. 5. cap. 32.

BARIVM {Βάριον} Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit antea Japygiæ. In tractu à Dadali ibio Iapygo, vulgo Barri. Iidem ſcribit vocari Barium à conditoribus, qui capulſi ex inſula Bara. vrbem hanc condiderunt.

BARNICHIVS {Βαρνίχιος} fluuius eſt Peloponneſi in Alphcum influens, qui & Empeus appellatur à Strabone lib. 8.

BARNVS, unis {Βάρνος} oppidum eſt Macedoniæ, prope Heraclæam, vt Strabo author eſt lib. 7.

BARO, onis, penultima producta, Multer quædam fuit philoſophiæ dedita, vt ſcribit Suidas: quem P. Manutius allegat. Ex eo philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, non philoſophos, quòd eo nomine vidererunt tndigni, ſed Barones vocabant, vt quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. Cic. vlt. epiſt. lib. 9. Fam. Ille Baro te putabat quxſturum, num vxor eulum eſſet, an immundabilia? Sic enim ille hunc locum emendauit.

BARONES, pro viris fortibus, quidam putant eſſe Latinum: citántque lo cum Ciceronis ad Atticum lib. 5. Apud Patronem & reliquos Baroneste in maxima gratia poſui. Quum tamen varier lectio: ſintq; qui legant Patrones, id eſt Epicureos: aly Varrones.

Baroptenus, Plin. lib. 37. cap. 10. Gemma eſt nigri coloris, ſanguineis & albis diſtincta notis.

BARRA, oppidum quondam fuit Orobinrum in Italia tráſpadana, vnde Bergomates Caro dixit ortos. Vide Plin. lib. 3. cap. 17.

Barrire elephanti dicuntur, ſicut oues dicimus balare, vtique à ſono ipſo vocis. Ex Feſto.

BARRVS {Βάρρος} Libidinoſi adoleſcentis nomen apud Horatium, r. Serm. ſat. 6. Et cum magna diligentia cooere & ornare ſe ſolebat, atque ita demum in publicum prodire, vt ad ſe amandum puellas alliceret, & vt Horatius inquit,

Inneeter curam quærendi ſingula, quali
Sit facie, ſura quali, pede, dente, capillo.

BARTHS, bartis, Lingua Sabina, Elephas dicitur. A cuius oſſis ſimilitudine dentes barti dicuntur. Horat. Epod. 12. Quid tibi vis mulier nigres dignißima barris? Hinc ebur dictum parat Scruius.

Bartritus, huius barritus. penult. prod. Vox elephanti.

{Barritus, Romanorum multum clamor. Vegetius libro 3. cap. 18. Clamor autem, quem quidam bartitum vocant, non prius debet attollı, quàm acies vtraque ſe iunxerit.

BARTOLVS ſaxo ferato oppido Pręcnt, quod nunc Marchia dicitur. Rancrij Forliuenſis diſcipulus, & Cini auditor. Lucernam iuris ciuilis Bartolum appellat Baldi frater, Angelus Perufinus. Omnium vel calculo interpretũ, Bartolus præter omnes iuris ciuilis ſcientiam maximè illuſtrauit, quod iudicium elegantius lambis probauit Alciatus cap. 4. lib. Parerg. 3.

BARVS, Gnatus, & Rudium. Pediculorum, id eſt eius nominis populorum oppida ſunt, inquit Afcenſius in hunc Horatij locum, 1. Serm. ſat. 5. Bari mœnia piſcoſa, dehinc Gnatia lymphis, & c. Barium verò legunt Ptolemæus & Melavnde crediderim genuinum eſſe Bari pro Barij, quod poetis non infrequens eſt. Gnatiam verò, Egnatiam illi vocant: vt poetam aphæreſi vium eſſe hoc loco intelligamus. Deinde non Rudium. ſed Rudiæ plur. numero nec Pediculos, ſed Pediculos; aut Peucetios populos vocant. Barium verò Strabo & Barim & Barretum vocat. & Baretem etiam dictam aliquando aſſerit. Eſt autem vrbs maritima. vide ioqui, Bar nicmia pifcoſa.

BARVVS {Βάρρυς} oppidum. ſi regionis Maſiæ, quod à Tryphone dirutum, poſtea à Romanis inſtauratum, duas legiones ſuſcipit but ibi ab Agrippa collocatas. Plura Strabo lib. 16.

B A S

BASABOCATES, Galliæ populi ſunt, ſi te Plin. lib. 4. cap. 19. Pictonibus vicini.

Baſalites, ιτε {βασάλιτης} Genus eſt marmoris, ferrei coloris & duritiei, ab Æ gyptius in vicina Æthiopia inuentum: eius generis longè maxi mum Veſpaſianus Cæſar in templo Pacis dedicauit. Author Plinius lib. 36. cap. 7.

Baſanites, æ {βασανίτης} vel (vt alijs placet) Baniſe per tres ſyllabas {βασάνος} Populi ſunt Thraciæ. Stephano.

Baſanites, æ {βασανίτης} Lapis ex quo ſiunt cotes. Plin. lib. 36. cap. 20. Experimentum eius eſſe in cote ex lapide Baſanite. Dictus Baſanites, ἀπὸ τῆς βασάνου, quod eſt Lydorum lapis, vt Xanthus. Vnde & βασανὸς dicunt Græci, pro indice, eius rei artis explorator aurum.

Baſcauda {βασκάυδα} Vas Britannicum. Martialis. 14.

Barbara depictis venit baſcauda Britannis:
Sed me tam mauli decere Roma ſuam.

BASCVLI populi Hiſpaniæ. Varro lib. 2. De re ruſt. cap. 10.

BASENA {Βάσηνα} oppidum Phœnices, Stephano.

Baſtat, o, Baſtator. Vide BASYMA.

BASILEA penult. prod. {βασίλεια ἐπικλησις} Rauricorum Auguſta, Germaniæ ſuperioris vrbs ad Rhenum flumen ſita, non procul ab Argentorato, vel Argentina. Volaterranus.

BASILEATORVM, {Βασιλεατῶν} Stephano, populi fuit Sarmatiæ Europææ, ad vtriuque Iſtri ripam incolêtes, lazygibus & Vegis finitimi, maxima ex parte è Nomadibus, hoc eſt paſtoribus, conſtantes. Idé (opinor) eſt his quos Pöponius à Regnis moribus, Baſilidas vocari tradit.

BASILIA {Βασιλία} Inſula in Oceano Septentrionali, immenſæ magnitudinis, diſtans à Scythiarum littore tridu oauigatione, quæ alio nomine Balcia dicitur, teſte Plinio lib. 4. cap. 13.

Baſilica, penult. corr. {βασιλικὴ} Id eſt regia: publica nempe domus in ciuitate vbi reges, principes, magiſtratus habitent, aut vbi cõſilia iudicia, conuentus publicę celebrentur. Cic. 6. Ver. Qui forum ac basilicas, non ſpolus prouinciarum, ſed ornamentis amicorum, commodis hoſpitum, non furtis nocentium, ornarent.

In baſilica tabernas venalitarem habuiſſe, patet ex l. 32. §. 3. Dde aur. & arg. legat. vbi mentio fit de argento, quod teſtatrix negotiatrix venale in baſilica propoſitum habebat. Vide Vitruuium lib. 5. Similitter in Curia, libi rum tabernas fuiſſe Aſconius in Milonianæ argumento teſtatur.

Spatio baſilicæ lionuſtari. Cic. pro Murena, Si voo baſilicæ ſpatio lionuſtamur, diligenter obſeruari videmur & coli.

Baſilicam regere. Cic. 4. ad Attic. Epiſt.

Baſilicus, penult. corr. {βασιλικὸς} Adiectiuum. Feſtus, Baſilicum, regalem: {βασιλικὸν} eſt regno.

Baſilicæ editiones. Plaut. Capt. 3.

Baſilicæ ornatus. Plaut. Pœn. 2.

Baſilicæ tabernæ. Plaut. Trinum. Id eſt magnificæ.

{Baſilica nux, ſiue Baſilicon, abſolute {βασιλικὸν κάρυον} Iuglandis genus eſt optimum, quod & Perſicũ dicitur, quòd ex Perſide primum fuerit adductum. Dictum autem videtur Baſilicon, ſiue à præſtantia, quod inter cuces principatum obtinere videatur, ſiue à regibus, qui ea primi à Perſide in Græciam tranſlucrunt, vt non obſcure innuit Plin. lib. 15. cap. 22.

Baſilicus ſtatus. Plaut. Pſeud. 7.

Baſilicus vctus, Magnificus & planè regius. Plaut. Perſa.

Baſilica vitis. Plin. lib. 14. cap. 2. Baſilica Dyrrachiu celebrant, Hiſpaniæ cocolobin vocant. Rarior vua, teſtes, Auſtrioque tolerat, capitis inimica, copia laiga.

Baſilice {βασιλικῶς} Aduerbium, Regiè. vt, Baſilicè viuere vel ſaluere, & baſilicè ornatus. Plaut. Pœn. 2.

Baſilicè eleuthcria agere. Plaut. Perſa, 2. Id eſt magnificè, prouerbiali figura dictum.

Baſilicè interij. Plaut. Epid. 2. Id eſt vehementer.

{Baſilicum, veſtimenti genus. Plaut. Epid. 5.

{Baſilicum, vitis genus, apud Colum. lib. 3. cap. 9.

Baſilicus, ſi ſigies quædã in talis inſculpta, qui felix erat iactus. Plaut. Herculem, iacto baſilicum. Aliqui enim ſibdant in terdum talis, qui pro numeris effigies animalium habebant, vt vulturum & regulorum. Turnebus.

BASILICVS ſinus {βασιλικὸς κόλπος} qui Ioniam Aſiæ minoris regionem alluit. Plin. lib. 5. cap. 29.

BASILIDES æ {Βασιλίδης} populi fuit Scythiæ Europeæ, Gercho anne a Nomadibus diſcreti, ab Hercule & Echidna generis originẽ trahentes: ita dicti à regni moribus, vt tradit Pomponius lib. 2. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12. Vide ſupra BASILEI.

BASILIDES {Βασιλείδης} penult. prod. Nomen proprium cuiuſdam hæretici, qui trecentos ſexaginta quinque opus elle credebat, quo dieri anni ſolis annus ordinaturcuius ſectatores dicti ſunt Baſilani.

BASILISCAS, penul. corr. {βασιλίσκος} Vnus ex primoribus Ægyptiorum, vt narrat Tacit. lib. 2. 61. cuius nomine Veſpaſianus omen regni ſuæ imperij auſpicatus eſt; quandoquidem Βασιλὶς Græcis rex eſt.

BASILISCA {Βασιλίσκα} Ludi genus, quo rex quidem quod faciendum eſt præcipit: qui vero ſimulus ſome factus eſt, omnia peragit. Author Poſſus lib. 9. cap. 7. Non abſimilis erat ludus ille cuius meminit Herodotus Clione, qui occaſionem dedit agnoſcendi Cyri, quum obſeurus antea inter paſtores regios lateret.

BASILISCVS {Βασιλίσκος} Ciuitas Arcadiæ, Stephano.

Baſiliscus {βασιλίσκος} genus ſerpentis, dictus (vt ait Feſtus) vel quòd in capite habeat albam quiddam inſtar diadematis: vel quòd reliqua ſerpentum

ſerpentum genera vim eius fugiunt. Vide Plin. lib. 8. cap. 21. Latinè dicitur Regulus.

BASILIVS Cæſarienſis (*Cognom.*) Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præfuit factus, poſtea eſt à Valente, qui Arrianus fauebat, deferre officium, atque in exilium abire. Quumque ille minimè obtemperaret, atque vti contumax, tribunali præſecti adhiberetur ac minis parere principi diu fruſtra temarent, nunc ei ſpatij ad deliberandum datur. Baſilius, Nequaquam ego, aititu potuis in hoc ſpatio ab inceptо deſiſtes. Itaque in ea nocte vxore Valerius maximis cum præmijs donatus, & filia iuſſu per pauula extincta. Valens rogatum miſit ad Baſilium, vt precibus ad Deum fuſis tpſe ſalem ſeruaretur. Sic itaque accidit vt Baſilius ſer uaretur. Hæc ex hiſtoria Ruffini.

Baſilius Ancyranus præſul, ante medicus, ſcripſit contra Marcellum de Virginitate librum, & nonnulla alia. Hic enti imperante Con ſtantio in parte Macedoniæ cum Eudoxio & Sebaſtiano & Sebaſtiano princeps fuit. Author Hieronymus. ¶ Alij quoque eius nominis Suidas commemorat, præſulem Ciliciæ ſub Anaſtaſio principe floruiſſe: haud abſimilem primo & abſtinentia & vitæ inſtitutis: ſcripſiſſeque contra Archelaum quendam presbyterum Colonienſem.

Baſilius, fluuius inter Euphratem & Tigrim fluens, cuius meminit Strabo lib. 16.

BASILYS, pen. cor. Vnus ex interfectoribus Cæſaris ponitur ab Appiano. ¶ Item alter fuit pirata infamis. Lucanus,

Et Baſilum videre ducem, noua furta per æquor.

BASINNI (*Cognom.*) populi Arabiæ, Stephano.

Baſilo, baſitas. Vide Baſitas.

Baſis, huius baſis, ſ. g. (*Cognom.*) Sulſtetalium & inferior columnæ pars: ſeu capityl um ſuperior, author e Sipontino. Cic. 5. Tuſcul. Animaduerti colomellã nim multum è dumis eminẽtem, in qua inerat ſphæra figura & cylindri.

Baſes ſtradules, ſunt velut ſedimenta columnarum, non ſolidn la pide cæſa, ſed opere cementitio, laterniue enagmentata: quibus columnæ *ſuſtinentur*, id eſt nituntur, ipſæ quidẽ ſolidn lapide eouſtantes. Pomponius Iurisconſ. Statuæ affixæ baſibus ſtructilibus. Budæus.

¶ Baſis, pro fundamenio & fede alicuius rei: vt, Baſis ſtatuæ. Cic. 4. Verr. Hi tamen illius euertere ſtatuam non dubitarunt: qua ablata, baſin tamen in ſuo quemque relinquere.

Baſis triangula. Cic. de Nat. deor. Baſis autem triangula quam effi ciunt grues, &c.

¶ Baſis pro ipſa columna videtur etiam accipi. Plin. lib. 17. cap. 25 Simili modo Trellibus palma in baſi Cæſaris dictatoris.

Baſis & ſtatua. Cic. Philip. Vtique Cn. Pandia, & Hercus co ss. alter ambore, ſi cis videbitur, Quæſtoribus vrbis impetent, vt eam baſin ſtatuámque faciendam, & in Roſtris ſtatuendam locent.

Baſis trophæorum. Cic. in Piſonem, Idemque vt eſſet quod in baſi trophæorum incidi, inſcribique poſſet, &c.

Baſis villæ. Cic. ad Q. fratẽ lib. 3. 17. Topiarium laudauiſti: omnia cinctu hortorũ hedera: tua baſis villæ, qua interiore columnia ambulationis, vt deniquè illi pallian ſopiarium facere videatur.

¶ Baſis, figura etiam vocatur ſeu firmamentum in natrationibus, quó omnia pedetentim dicuntur, minuũdi gratia. vt Terent. in Eun.

-ibi tum matri parualam
Puellam dono quidam mercatur dr dit,
Ex Attica hinc abreytam. Er paulo poſt,
Mater vbi accepit, ecrpit ſtudinſe, &c. Donatus.

BASILANT, Strabonì lib. 3. Populi ſunt Hiſpaniæ, in tractu Bætico, qui & Baſtuli dicuntur.

Baſtuli, baſij (*Cognom.*) Donat. in Eunuchum Terentij. 3. 5. Tria ſunt eſculandi genera, aſellum ſeluere, baſium, & ſuauium: Oſcula nſſiciorum ſunt: Baſia, pudicorum affectuum: Suauia, libidinũ vel amorum. Martialis lib. 12.

Baſia dimidio quòd das mihi Poſthume labro,
Laudo licet ẽmas hinc quoque dimidiam.
Baſiorum multis millia, Cæſar, epigram. 16.
Contuſa bare baſia. Catul. epigram. 4.
Da mihi baſia mille, deinde centum. Catul. epigram. 5.
Baſia mala faſcinare lingua. Catul. epigram. 7.

Baſio, baſias (*quia*) baſiare. Mart. lib. 7. 31 totam Line baſiare Romã.
Baſiare baſia. Catul. epigram. 7.
Vſque ad milia baſiare. Catul. epigram. 45. Sub. baſia.

Baſiatus, pen. prod. Partiepium. Martial. lib. 12,
Hinc ſunt modò pelle baſiata.

Baſiatin. Verbale. Martial. lib. 7. Hybernas Line baſiationes.

Baſiator, penult. prod. Apud Martialem libro 12. epigram. 59. titulus eſt, De importunis baſiatoribus. Vide etiam eiuſdem epigramma 99. lib. 11. ad illum bis vtitur ea dictione.

BASOROPEDA, Regio Medorum Armeniæ contributa, vt tradit Strabo lib. 11.

BASSARA, Locus eſt in Coylio mõte prope Phigaliam in Arcadia, vbi celebratur Epicuri. Aj ollinis templũ, nãto inde cognomine, quòd in peſtilenti morbo iuuiſſet opem. Vide Cæl. lib. 19. cap. 1.

BASSARVS, penult. corr. per eu diphthongon (*Cognoſtis*) dictus eſt Bacchus, *ἀπὸ τῆς Cάζης*, quod eſt Deelamn, vncifernt, ob bacchantium tumultuarium clamorem. Quanuis Baſſareum aliqui nominatum velint a genere vrbis Baccharum, vnde & Baechæ ipſæ Baſſarides dicẽ tur à baſſara veſte qua vſique ad pedes demiſſa eſt, di ctа à Baſſara Io cn Lyd æ, in quo ſit. tali enim numina vti volunt. Hæc Sipontinus. Alij *Cotoſque* aiunt ſuiſſe calceos quoſdam, quibus vtebantur mulieres illæ bacchantes. Hnrat. t. Carm. ode 18.

-hnn ego re candide Baſſarea
Inuium quaeram. Vide Acronem in eum locum.

Baſſaricus, adiectiuum (*Cognomen.*) Propert. 3. eleg. 17.
Cand. da laxatis noerain cella corymbis,
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas. Id eſt Bacchicas, hoc eſt tuas. fere bit enim ad Bacchum: qui & Baſſareus vocatur.

Baſſaris, huius baſſaridis (*Βάκχευμα*) Agaue, Bacchi ſacerdos. Perſi. ſat. 1
Et ſectum vitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.

BASSIANVS (*Cognomen*) pen. prod. patria Syra cuſanus, Romam ſtudirum cauſa miſſus, vbi Chriſtianus factus, Rauẽnam inſectantæ patræ fugit. Inde Laudenſis præſul electus, ibidem deceſſit nonag enarius, ſæ. Calend. Febr. Emicuit Ambroſij temporibus, quem ægrotantem adit, mortique interfuit. Volarerranus. ¶ Hnc nomine vocatus etiã fuit turpiſſimus ille imperator Rom. Heliogabalus.

BASSVS, pretæ Epeus, cuius eſt Quintiliano lib. 10. c. 1. vehemẽs, ac potentum ingenium ipſum ſenectute maturo, præueniente fano, quemadmodum & Valerio Flacco contigit. ¶ Item Aufidius Baſſus hiſtoricus Quintiliani temporibus bellum Germanicum ſcripſit. Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. ¶ Cæſius Baſſus inter Lyricos ab eodem ponitur. de quo ſic ſcribit Probus, Cæſium Baſſum poetam Lyricum fama eſt in prædijs ſuis ardente Veſuuio & late vagantibus ignibus cum villa ſua flagraſſe. Quintilianus quoque ſe eum vidiſſe ait. ¶ Baſſus item, & Scetius Niger Romani hominesde medicina Græce ſcripſerunt. Author Volaterranus. ¶ Præter hos fuit Baſſus matter fub Decio clauis ferreis confixus.

BAST a, oppidum in Italia, non procul à promontorio quod Acram Lapygiam vocant, teſte Plin. lib. 3. cap. 11.

Baſtagarij, erant qui neceſſaria militibus portabant, vt quod in bello calmes, in priuata familia medi aſtini, in militia palarina faciant baſtagarij: à Græco verbo *Cάζειν*, quod Portare ſignificat. Inde etiam vernacula Gallorum lingua Citella Baſtum, *Baſt* dicunt, quòd onera portet atque ſuſtineat. Vide Alciat. in lib. 12. Cod. tit. de Metall.

BASTARNAE, ſiue Baſtarnæ (*Βαστάρναι*) populi Europæ in Sarmatide: de quibus Strabo lib. 7.

Trueis Baſtarnæ. Claud. 2. Paneg.
Tumentes. Claud. 2. Panegyrico,
-ſeua Propontis rate tumentes
Baſternas vna potuit deferre vrbi.

BASTARBINI, populi Salentinorum mediterrei, in tertia regione Italiæ, de quibus Plin. lib. 3. cap. 11.

Baſternæ Genus vehiculi Seruin in Virgil. 8. Æneid.

BASTERNAE (*Βαστέρναι*) Populi funt in Hiſpania, Luſitaniam verſus, qui loen nummorum grau admodum ſtrcanarum permutatione vtuntur, vel exteriã argenti lamine fruſtum abſciſſum exhibent. Definatus nees lapidibus obruunt: parricidas extra mnnium efiſinia, vel vltra flumina eiectos ſaxis opprimuut. Ægrotns veruſto ritu Ægyptiorum in plateis deponunt, vt qui eo morbi genere tentati ſunt, eammonefacere eos valeant. De his Strabo plura lib. 3.

BASTIAE, Caſtrum eſt in Italia munitiſſimũ, Pado adiacẽs, inſigne ibi accepta clade ex inopinata irruente Alphanſo, de quo Cæl. Antiqu. lib. 5. cap. 1.

BASTITANIA (*Βαστιτανία*) Regio eſt Hiſpaniæ Bæticæ, vergens ad mareyeſtle. Plin. lib. 3. cap. 1.

BASTVLES (*Βαστύλοι*) Bæticæ Hiſpaniæ populi prope Turdulos, ignorum in pedis ſunt. Strab. Abdera. Ilipa is, Obuleo, quod & ab Hiſpanis Vbiada. Mõs item Calpe, circuitu quidẽ non magnus, cæretum adeò crebus vt procul aſpicientibus columnæ effigiẽ repræſentet. Vide Strabo. lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 5. & Plin. lib. 3. c. 1. & 3. Quidam legũt Baſſul.

B
A

Bat (*Βάτ*) Vox eſt qua vti ſolemne quum quempiam contripimus, ibemiſſque eum tacere. Plaut. Pœn. 5. -quid opus eſt?
P. Porin' aliam rem vi cures? C. at. P. bat. cruciar. P. cor dura.
C. Non paſſum. P. fac poſſis.

BAT a, Aſiæ vicus, & portus, vbi Sinope vrbs Auſtrum verſus huic oræ plurimùm vdetur oppoſita. Verba ſunt Strabo, lib. 11.

BATAE, antiquiſſimum Sidiconorum in Italia oppidum, eum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

BATALVS, odioſus quidam & turpis, authore Suida. Virg. in Diris, Batale, cygneas repetamus carmine voces. Quædam exemplaria legunt, Batates, cyeneas, &c.

Batalus. Cognomen Demoſthenis, quod Plutarchus oſtendit illi puero inditum fuiſſe, & ab inimicis probro obiectum. Hinc & procuerbium, Batalus es, olim in cſſeminatus per contumeliam dicebatur. Vide BATTALVS.

BATAVIA, Germaniæ prouincia, dunbus Rheni alucis bona ex parte inclusa, quæ hodie Hollandia appellatur.

Batauus (*Βατάυιος*) adiectiuum, penult. indifferenti. Lucan. lib. 1.
Vangiones, Batauíque truces, quos arce reeuuo
Stridenees acuere tubæ. Sil. lib. 3.
Jam puer auricoma perfurmidate Batauo. Corn. Tacit. lib. 20,
Batauj, donec trans Rhenum agebant pars Catterum ſedcitione domeſtica pulſi, extrema Galliæ oræ vacua cultaribus, ſimilesq; inſulam inter vada ſitam or cupauere, quam mare Oceanũ à fronte, Rhenus amnis tergum ac latera circunluit.
Bataua auriti, pro Agreſti & ineleganti, tetricique. Martial. lib. 6.
Vide Etaſm. in Chiliad.

BATAVODVRVM (*Βατουόδουρον* Ptolemæo) Batauorum oppidum ad Rhenum fluuiũ, cuius meminit Tacit. Annal. lib. 12. Cicditur idem eſſe eum eo quod in agro Traiectino hodie vicum appellant.

BATAZA, ſiue Batia, pen. prod. (*Cognom.*) Ilia Teuerì Scamaudri fluuij filij, vxor Dardani. Diodorus lib. 5.

BATAZI (*Βατάζοι*) Gentes fuerud Caucaſi montis iuga, non procul à Bactris populis, vt ſcribit Plin. lib. 6. cap. 16.

Bater (*Βατήρ*) Paſtoricium nuncupatur baculum, cum quo paſcunt. ¶ Eſt & bater, principium cauæ Pentathlorum. Hinc illud elegans apud Græcos, *κωὶν τὸν βατῆρα τὴν λύρα*. Id eſt, Ipſam pulſaſti orationis primam partem, & præpue tempeſtiuam. Pro virga bater, Latinè dicitur pedum. Vide Cæl. Antiq. lib. 5. cap. 13.

BATHYCLES (*Βαθυκλῆς*) Dues quidã fuit hinc nomine, ſibi ſoli vinens, ſibique bibrnaſſe dictus, quaſi Profundæ glorię. Vnde prouerbium, Bathyclis poculum, quod in eos dictum videtur qui diuitiis fuis ſolt fruuntur, nemini quicquam impertientes. Meminit Plutarchus in

consuisio seprem sapientum.

BATHYLLVS {Βαθύλλος} adolescens Samius, quem Anacreon poeta Teius ardenter amauit Horat.in Epodis,ode 14.
Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teium. { Alius fuit Bathyllus pantomimus, hoc est ioculator & saltator. Vnde Iuuenalis sat.7. -molli saltante Bathyllo. Tacit. lib.1. Indulferat et ludiero Augustus, dum Meccenati obtemperat effuso in amorem Bathylli.

BATHYMI, populi sunt quos inter Ichthyophagos enumerat Plin. lib. 6.cap.28.

BATHYNIAS {Βαθυνίας} fluuius est ad finum Casthenē, & promontorii quod Chersoneras vocatur in Thracia.de quo Plin.lib.4.cap.11.

Battiacabatiacæ, Poculi genus, quod Nonius batiolam vocat:sed ex Athenæo batiaca & batiacium dixi d. ber.

BATISAE {Βατίσαι} ciuitas eſt meditterranea Epiri,cuius meminit Strabo lib.7.

BATIBA { Ἔστιν} Stephano,locus eſt edtus in agro Troiano,qui & Ilii tumulus appellatur,vesticæ strabone lib.13.

Batillum, Ferreum inſtrumentum quo pruna euelligitur, aſt ſimilitodinem palæ.Id eſt batullum, quafi paiulum primò vocatum : deinde baullum pet diminnnionē dictum.Hæc Sipontinus. Plin.lib.33.cap. 8,Batillis ferreis eādentibus ramcuto impoſito,quod eandidum permaneat,probatur. Var.3.de Re ruſticar.6.Itaque pallorē earū tum batillo rieruntire oportet, ac ſtertus tollere ac conſeruare : quod & ad agricuiturā idooreum eſt. Horat.1. Serm.ſat.5.

Batillum aliud eſſe inſtrumētum declarat Varro 1.de Re ruſt. cap. 50,his verbis,Altero (inquit)modo metūt.vt in Piceno:vbi ligneum habent incuruum batillum , in quo ſit extremo ferrula ferrea. hæc quum comprehendit ſaſcem ſpicarum defecat, & ſtramenta ſtanta in fegete reliquit,vt poſtea ſubſerentur.

BATINA apenult.prod. { Cæna } oppidum Apuliæ.vnde Horat.3.Carm. ode 4. -ſaltuſque Batinos,& aruum

Pingue tenent humilis Ferenti.

BATINVM { Βατινὸν} fluuius eſt in quinta regioœ Italiæ, non longè à Caſtro nouo,vt ſcribit Plin.lib.3.cap.13.

Batiola { Cæna} Varronis genus quo vinum è eado hauſtum ad menſam ſerebatur. Plautus in Colace,vt citat Nonius,Batiolam aureum oēto poodo habebat.

Batis,ſcem gen. { ἡ βατὶς} Genus herbæ aculeatæ, ſponte naſcentis, quæ & horrēſis & marina eſt.Plin.lib.22.cap.17. & Colum.lib.11.cap. 7.vbi duplici et batris ſcribitur. Ruellius lib.2.cap.61. Batim duplicem vero res prodidere,nutriuam marinam,quam Græci erethmon,ſine potius crithmon dicunt.Hęc fruticoſa eſt herbula,cubitum vnum alta, naſcitur in maritimis,petroſis,ſoho copioſo, pingui, albicante veluti portulacæ,ſed craſſiore,latiuſcula & falſo gulti, ſtonbus candidis. Semen ceu lubanoidis odoratum, molle, ſicatum tum nptum. Habet intus rrinei modo candidum , radices digiti craſſitudine ita aut quatuor, odorati ſaporis & nueuſtis. Hæc offitiæ ſimul cum vulgo erithmon vocant marinum. Defertur ad nos ſalc & aceto condita. Altera batis hortenſiana , quam Plinius aſparagum Gallicum quibuſdam dixi tradit , Columella holus cordum, eaule palmū erecto,ſolio pingui,& c.Paulo poſt,Hęc apud nos ab oliturobus ad quotidianos vſus conſita nōouſquam ſic datur compreheodit. Vulgus noſtrum bacil inquit batieulas, ab his ſatis ſuperque dictum.

Batis,idis { Cæna } Piſcis mollis & delicatiſſimi ſpeeies eſt,quem Plin. lib.32.cap.vlt. enumerat inter eos qui mari peculiares ſunt. Hinc Cæliomēſmus homines delicatos & gulæ proceres Græci appellant. Huius piſcis ſel tecens quidem,ſed vino inueteratum, auribus medetur, teſte Plin.lib.31.cap.7. Quidam Batus ſcribunt.

BATO { Cæna } Hiſtoricus fuit Sinopæus, qui hiſtoriam de rebus Perſicis ſcripſit.Strabo lib.12.

Batos { Cæna } Frutex ſpinoſus, lenta habens flagella per terram ſparſaquem Latini Rubum appellant,de quo Dioſcorides lib.4. cap.40. Diuerſus eius ſpeeies vide apud Ruellium lib.3.cap.93.

Batrachion,Herba eſt,quam Ranūculum Latini vocant. Huius genera ſunt quatuor. Vnum pinguioribus,quam eoriandri foliis,& ad latitudinem malux acceddebus,colore liuido,caule albo,gracili,& radice alba. Alterum ſoholiis,pluribus foliorum ineiſuris, altis caulibus. Tertium minimū eſt, graui odore,flore aureo. Quartum ſimile huic flore luteo. Plura vide apud Plin.lib.25.cap.13.

Batrachites { Βατραχίτης} Lapis ranæ viridi ſimilis , colore atque effigie.Plin.lib.37.cap.10.

Batrachium { Βατράχιον} Coloris ſpeeies,quo ante inuentas perſonas faciem obungebant. ¶ Eſt item Batrachium chymiſtis chryſocollæ quoddam genus,ex diuino quē vocaot,latice prouenieus,eui tanta ineſt veoeni vis,vt vel ſolo haliru in eautum interficiat. Vide Cael. Rhodigin.lib.8.cap.6.

Batrachos.penult.corr. { Βάτραχος} apud Græcos rana eſt. hinc Comœdia eſt apud Ariſtophanem quæ Βατραχοι,hoc eſt Raoæ,inſcribitur,quòd in ea ranas loquoores introducat.

Batrachomyomachia,penult.corr. { Βατραχομυομαχία} Ranarum & murium pugnæ,de qua elegantem Homerus (multi tamen dubitant,an is illius opuſculi author fuerit) cooſcripſit libellum.

Batrachus {βάτραχος} Medicis eſt tumor quidam ſob lingua naſcens cum inflammatione , quam Ranulam vocat Auiccnna. ¶ Eſt item Batrachus,piſcis mari peculiaris,apud Plin.lib.32.cap.11. ¶ Fuit præterea nobilis hoc nomine ſtatuarius , ex regione Laconica , qui vna cum Scauro , Octauiæ templa Romæ ſtruair porticibus ineluſa : de quo Plin.lib.36.cap.5.

BATTALVS.penult.corr. { Βάτταλος} fuit tibiceo qui laſciua & vinolentia carmine complexus eſt,ſectique adagio locum,Battali ſimilis.Czlius ait huoc primum omuium caeleis fœmineis in ſcena vſum fuiſſe,artémque tibiarum omnino mollitie deprauaſſe , à quo fluxos & parum viros Battalos vocant,vt idem Celius author eſt.

BATTIADAS.penul.corr. { Βαττιάδης} Callimachus dictus eſt,id eſt Cyrenaicus,vt quidā volunt,à Batto,qui Cyrenen condidit. Alij dicunt à patre ſuo,eui Batto nomen fuiſſe,neſcio qua coniectura ducti, eſtimant. Stat.lib.5.Syln.3.

-tu pandere doctus

Carmina Battiadæ. Ab illo autem Batto,quem prius diximus,omnes Cyrenenſes Battiadæ dicti ſunt. Sil.lib 3.

Nec non Cyrene Pelopeis ſtirpe nepotis

Battiadas pravos ſidei ſtimulauit in arma.

Battridoſcopi { Βατταλοσκόποι} appellati ſuot opſophagi & gulones, à Batto molliorus piſcieuli deliearioriſſre ſpecie. Author Cæl.lib.13.c.1.

Battillum, Vide BATILLVM.

BATTVS { Βάττος} Puella fuit formoſiſſima,quam Philetas poeta elegiographus adamauit,ſuſque carminibus celebrauit. Ouid.lib.1. Triſt. Nec taotum Coo Battis amata ſuo.

Battologia. penult. corr. { Βαττολογία} Multiloquium Latinè dicitur: eui oppuitiur Lacooiſmos.Sumptum à Batto quopiā inepto poeta, qui in hymnis ſuis eadem erebrius iterabat.Copioſius in Chiliad. & in Annotationibus Eraſmi in nouum Teſtamentum.

BATTONIS { Ἔστιν} Poeta Comicus fuit, cuius tres fabulæ oumerantur à Suida.

BATTVS, Poeta ineptior, qui dum ſimulacra & ſtatuas verſibus ac hymnis celebraret,menſum exeedebat legitumum,eandēmque ſæpiculæ cantitelam recinebat. Vide ſupra in Batiologia,& Cæl. Rhodi.lib. 15.cap.2.

¶ Batrus,propriū illius qui Cyreneo eōdidit, vt author eſt Strabo lib.17. Ab hoc & Cyrenenſi Battiadæ dicti ſunt. Vide BATTIADES. Catullus epigr.7. Solinus cap.40. Lacedæmonium hunc fuiſſe ſcribit. Plura habet Herodot. lib.4. { Fuit item Batus paſtoris nomen apud Ouidium 2. Metam.quem Meteurius in lapidē indicem(quem Lydum lapidem) eommutauit.

BATVLVM, Caſtellum eſt Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduerſus Æocam. Virg.lib.7.Æneidos,

Quique Rufas, Batulúmque tenent, &c.

BATVM, Humeo eſt Italiæ, in agro Brutio, prope Blandam vrbem, de quo Plin.lib.3.cap.5.

Batuo,batuis { Cæna } batſiere,Percutere,verberare.Plaut.Caſina 15, -qui quæſo potuis,quam ſcelpoocas?

Quibus batuatur ibi os , ſenex nequiſſime? Plinius lib.31. cap.9. Cicero Pæto, 9. 32, Batuit, inquit, impudenter, depreſſit multō impudentius.

¶ Batuere, Pugnare.Sueton.in Caligula,cap.54.

Batuere eum aliquo Soetom.in Caligula,cap.32.

Batus,bati { Cæna } geous menſuræ liquidorum, apud Hebræos, quæ ſextarios ſeptuagiota duos capits authore Ioſepho lib.9. citra finem. Batus, geous herbæ.Feſtus.

B A V

BAubor, baubaris { Βαῦβων} baubari, Deponens, Latrare : Factitium verbum à voce canum quam latrant. Lucret. lib. 5, Et quum deſerti baubantur in ædibus.

BAucalis, Vas eſt quo æſtate vtimur refrigeodis in aqua cyathis. Alcæus author in prætermiſſis.

BAucides, Calces preciosi & crocei muliebres,Polluci lib.7.cap.22,

BAVCIS { Cæna} anus pauper, quæ cum viro ſuo Philemone, Iouem & Mercurium hoſpitio ſuſcepit.De quibus Ouid.lib.8. Metamorph. Hi verſi fuerunt in arbores.

Panuncia Baucis.Perſat.4.

Baucisimus,Saltationis quædam ſpeeies,ſed mollieula & delieatior, à ſaltatore Baueo ſic dicta : Comoo eognominaban. Author Cæl. Antiq.lib.5.cap.4.

BAVIVS & Meuius { Βαύιος καὶ μέυιος} inepiſſimi poetæ fuerunt,qui Virgilio fuam gloriam inuiderunt.De quibus ipſe 3.eelog,

Qui Bauium non odit,amet tua carmina Meui.

BAVLI { Βαῦλοι} Vicus inter Baias & Miſſenum , vbi boues quondam Herculis, dum iuxta Cumas hoſpitatur eſſet, ſtabulati eſſe dicuntur. Hinc Boalia primùm loeus appellatus eſt:deinde vetuſtate corrupto vocabulo Baali. Symmachus,

-corrupta Boalia Baulos

Nuncupat hæc ætas. Martialis,

Dum petit è Baulis mater Ceſellia Baiis,

Occidit oſani ermine merſa freti. Corn. Tacit.Nero matrem elicit ad Baias, vbi quinquatrium celebrabat, excepitque manu,& complexu,dueſque Baulos. Id vilæ nomen eſt inter Miſenum promontorium,& Baianum loeum,ſtexo mari abluitur.

BAVMA,oppidum eſt Æthiopici ſinus, ex Africæ latere. Meminit Plin. lib.6.cap.29.

BAXEA { κρηπὶς} Crepida & calcamenta,proprie philoſophorum. Apul. de Aſino , Nec qui pallio , baculóque & baxeis & hirſuto barbitio philoſophum fingeret. Plautus Menzh.9. Turnebus,Baxea, Calceus philoſophicus, philoſophica crepida, quam, ſi purpuratus eſt philoſophus,tyriam & purpuream eſſe oportet.

B D

Bdellium { Βδέλλιον} arboris genus,de qua ſic Plinius libro 12. capite 9, Vrcina eſt (inquit) Bactriana. io qua bdellium nominatiſſimum. Arbor nigra eſt magnitudine olæ , ſolio roboris , fructu cæpitici, naturāque. Hujus arboris Gummi eſt id , quod aromatarij Bdellium vocant.

B E A

Beatus.penult.prod. { μακάριος, ἀπόλαυστος, ἀφθονώτατος.} Cic.1. Tuſcul. Neque vlla alia,huic verbo quum beatum dicimus,ſubiecta notio eſt,niſi ſecretis malis omnibus cumulata bonorum complexio.

¶ Beatus,pro diuite & opulēto.Cic.in Salluſt. Vnde to qui modò,ne paternam quidem dōmum redimere poterat , repente tanquam ſomnio beatus,horros pretioſiſſimos,&c.paruuerit? Ouid.i.Amor. elegia 8,

Seiſ

Scis here ie mea lux ioueni placuisse beato.
Felix & beata. Plin. lib. 12. cap. 13. Prius indieari conuenit causſas, quæ cognomen illi felicis ac beatæ dedere.
Ab omni parte beatum, Beatiſſimum. Horat. 1. Carm. ode 16.
Auro beatius omni. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.
Diuitiis beatus. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Laudum omni cumulo beatus. Stat. lib. 4. Sylu 3.
Perfarto rege beatior. Horat. 3. Carm. ode 9.
Térque quaterque beati. Id eſt, ter Seruius ait, ſæpius. Finitus numerus pro infinito. Aut potius, Beatiſſimi, ſic enim & Græci poetæ μακάριον vocant à numero ternario. Virg. 2. Æneid.
Virtute beatus. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Longe beatior. Ouid. 4. Metam.
Palam beatus IN PRÆSENS.
Arces beatæ. Horat. 2. Carm. ode 6.
Artis, Fertilia. Horat. Epud. 16.
Beata & libera ciuitas. Cic. Mrſſenio 6. at. In libera & in beata ciuitate viſimus.
Ciuitas beatiſſima & opulentiſſima. Cic. 3. de Nat. deur. Duodequadraginta Dionyſius tyrannus annos fuit opulentiſſimæ & beatiſſimæ ciuitatis.
Commoda beata. Catul. epig. 30. ad Furium.
Homines beatiores. Catul. epig. 9. ad Verannium.
Mors. Cic. de Amic. Ex quo illorum beata mors videtur, & horum ita laudabilis.
Nox. Claudian. 6. Paneg.
Opes. Stat. lib. 1. Sylu. 5.
Ora beatiùr. Ouid. epiſt. 15.
Rebus beatis nitor. Seneca Hippol. 5.
Beata & ſurens Reſpublica Liu. 4. bel. Maced.
Rus beatum, Fertile & amœnum. Horat. 1. epiſt. 10.
Sedes beatæ. Virgil. 6. Æneid.
Terra. Ouid. epiſt. 15.
Thermæ. Martial. lib. 9.
Vita. Horat. 2. Serm. ſat. 4. Cic. 2. de Finib. Nos beatam vitam non dreuliue malu ſed adeptione boni iudicemus.
Dici beatus. Ouid. 3. Metamorphoſeos,
. . . vltima ſemper
Expectanda dies homini eſt: dirique beatus
Ante obitum nemo, ſupremaque funera debet.
Vox beata. Quinti. lib. 11. cap. 3.
Vrbes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.
Fruantur beati zuo ſempiterno. Cic. de Somnio Scip. Omnibus qui patriam conſeruarint, auxerint, certum eſſe in cælo ac definitum locum, vbi ſempiterno zuo fruantur.
Numero beatum eximere aliquem. Id eſt, non iudicare beatum. Horat. 2. Carm. ode 2.
Vnum beatorum ſe faeere alicui. Catul. epig. 40.

Beatulus, pen. corr. diminutiuum. Perſ. ſat. 3.
. . . tandémque beaulus alto Compoſitus lecto.

Beatè, aduerbium, Feliciter. vt, Beatè viuere. Cic. 1. Acad. Spoliauit enim virtutem ſuo decore, imbecillámque reddidit, quòd negauit in ea ſolo poſſium eſſe beatè viuere.
Bene beatéque viuere. Cic. in Parad. Profectò nihil eſt aliud bene beatéque viuere, niſi honeſtè & rectè viuere.
Sit tibi bene ac beatè. Catul. epig. 20.

Beatitas, penult. corr. & Beatitudo, pen. prod. εὐδαιμονία, ὀλβιότης. Cic. 1. de Nat. deor. At illa ſine beatitas, ſiue beatitudo dicenda eſt, &c. Quinti. erat eadem lib. 8. cap. 3. Virtut & Macrobius. Budæus.

Beo, beas, beare, Beatum facere (εὐδαιμονίζω.) Plaut. Capt. 4. Foris aliquantulum etiam quod gulto, id beat. Terèi. Eunuch. 2. 2. Equid beo te? Cælo aliquem beare. Id eſt donare cælo. Horat. 4. Carm. ode 8.
Munere aliquem beare. Horat. 1. epiſt. 19.
Semet beare, eſt indulgere animo, phraſi quadam Epicurea, qui ſummum bonum voluptatem aiebant eſſe. Horat. 2. Carm. ode 3.

B E B

BERIANI, Ligures ſunt ita dicti, in fecunda regione Italiæ. Author Plin. lib. 3. cap. 21.

BERIVS, cui cognomen fuit Maſſa, Delator inſignis fuit Veſpaſiani temporibus, cuius meminit Iuuenal. fat. 1. . . . quem Maſſa timet, quem
. . . munere palpat Carus. & Fuit & Bebius Pamphilus Conſul Romanus cum P. Cornelio, eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro C. Perilij ſeſoſſi ſunt. Vide Valer. Maximum, lib. 1. cap. 1. & Fuit item alter M. Bebius, in Macedonia iuſſu L. Piſonis interfectus. Cic. in Piſon. & Item alius Q. Bebius Pamphilus, Saguntum ad Annibalem à Senatu legatus, de quo Cic. 5. Philipp.

BEBRYCIA (Βεβρυκία.) Regio eſt minoris Aſiæ ad Propontidem, poſtea Mygdonia à Mygdonibus Thraciæ populis, & Bithynia à Bithyno rege appellata. Vide Strabon.

BEBRYCES (Βέβρυκες.) Rea fuit in montibus Pyrenæis, teſte Silio, quos etiam à Pyrene illius filia nomẽ traſiſſe idem author eſt. & Eſt item Bebrya nomen gentile, cum ſignificans qui ex Bebrycia ortus eſt, de quo vide paulo poſt in dictione Bebryces. Huius autẽ nominis obſcuri indifferenter efferuntur à poetis, ſecundam ſyllabam modò producentibus, modò corripientibus. Val. Flacc. 2. Argonauticõ, Bebryeis & Scythici proeul inclementia fazi. Sil. lib. 3,
Poſſeſſus Baecho fœua Bebrycis in aula.

BEBRYCES (Βέβρυκες.) populi Aſiæ iuxta Pontum, Stephan. & Item populi apud Iberos in Europa. Sil. lib. 3.

Bebryeius (Βεβρυήϊος.) adrectiuum. Valerius Flaccus, & Sil. lib. 3.
Arcna Bebryeia. Stat. lib. 4. Sylu. 5.
Fretum Bebrycium. Valer. 4. Argonaut.
Nemus Bebrycium. Strat. 3. Thebaid.

BEBRYACVM (Βεβρύκιον.) Vicus eſt inter Cremonam & Veronam, qui vulgò dicitur *Labina*, clarum duabus cladibus Romanorum. Cornel. Tacit.

B E C

Bebryaeenſis (Βεβρυακηνός.) Qui eſt ex Bebryaco vico.
Bebryacu palatium. Iuuen. ſat. 3. Bebryaci in cæpo ſpolium affectare palati, &c. Vbi palatiũ Bebryacum vocatur campus belli ciuilis in Bebryaco vico facti, quò dũ eo mollitiſſimè veluti in palatio, Otho Imperator à militibus Vitellij fraude victus eſt.

B E C

BECARE, Portus eſt vtiliſſimus gentis Neranidon in Aſia, quo piper monoxylis lintribus imprimis mittebatur. Huius meminit Plinius libro 6. cap. 23.

BECHER. Becheris, pen. prod. prima breui. Natio Scythica bibaciſſima. Caleſ. ſine author.

Bechion, herba (Βήχιον.) Plin. lib. 26. cap. 6. Tuſſim ſedat bechion, quę & tuſſilago dicitur. Vide Tuſſilago. Vulgò dicitur *Farfara*, ſiue *Farfarella*, ſiue *Pungula caballina*. Vide Ruell. lib. 3. cap. 40.

BECHIRAS Plinio (Βήχιρας Stephano) populi Themiſcyræ, Aſiæ regionis, Cappadociæ contermini: de quibus Plin. lib. 6. cap. 4. Hi quum Amaſæ ductu in Italiam veniſſent, vinúmque antea ipſis ineognium guſtaſſent, breui nortalium omnium bibaciſſimi euaſerunt. Idem ſortaſſe cum his quos Berberes Calepinus appellat.

B E D

BEDA (Βήδα.) natione Anglus, ob vitæ modeſtiam Venerabilis cognomentum adeptus, clarum ſub Ioanne ſexto Pontifice, quum Saraceni ex Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: quo Brda literis pronipces ad eam recuperandam feliciter vſi, Græce. Latinéque eruditi fuiſſe traditur. Scripſit in Acta Apoſtolorum, in Lucam. Author Volaterranus. & Bedas item, nomen inſignis ſtatuarij, cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 8.

BEDBRIS, fluuius eſt in regione Sabinorum, ab Ancona cir. M. paſſ. diſtans: de quo Plin. lib. 3. cap. 15.

BEDVINI, ex Arabumiæ Saracenorum ſecta, alias addicti opinionibus ſunt quæ propter hæreſies ſunt appellati. Ij nulla ratione, interméſque vnà cum Saracenis in bellum ruunt, dicentes mortem viiari non poſſe, faiò quæ omnia referunt. Hircinis amicientur pellibus. Solẽ orientem adorant. Volaterranus.

B E E

BEE (Βέη.) Vox ouium. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1, Non enim me, ſed bee ſonare videniur oues vocem eſſerentes.

BEELPHEGOR (Βεελφεγώρ.) Idolum fuit Moabitarum, nomine Brel, ſiue Baal, quod in monte Phegor colebatur. Idem creditur cum Saturno, vt Rnodius Cæl. Rhodig. lib. 3. cap. 13.

BEERGIOS (Βεέργιος.) Vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

BEELZEBVB (Βεελζεβούβ.) Idolum fuit Accaronitarum, quo nomine idolum muſcæ ſignificatur. Bel (inquit Hieronymus) & Beel, & Baal, idẽ Hebræis eſt. nam his vocibus indicatur idolum. Zebub autem muſcam ſignat: vnde Beelzebub (etiamſi Beelzebul Græci pronuntiant) tanquam muſcæ dicatur idolum. Sed & pro Dæmonacho ponitur, hoc eſt Dæmoniorum principe, vt author eſt Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 13. ex Lactantio.

B E G

BEGERRI, populi ſunt in Gallia Aquitanica, de quibus Plinius libro 4. cap. 19.

B E H

Behen, Officinis (vt Serapio ſcribit) dicuntur radices minoris paſtinacæ ſimiles, contortæ, odoratæ, & manſu lentæ, quæ in Armenia nascuntur. Aucenna autem radicem lignoſa fruſta Behen eſſe ait, in ſe contracta, & ſicciuate exoiua. Vide Matthiol. in lib. 4. Dioſcoridem cap. 154.

B E L

BEL, ſeu Belis Apollo dictus eſt ab Aquileie nibus Italiæ, de quo Herodianus lib. 8. quæ ita vertit Angelus Politianus, Cæterùm nonnulla quoque oracula ferebantur pueri, cuiuſdam numinis victoriam promittentia. Bilem vocant indigenæ, magnique cum religione colunt, Apollinem interpretantes, cuius etiam ſpeciem pro vrbe ipſa pugnantem, quidam è militibus Maximini, viſam ſibi in cælo affirmabant.

BELA (Βῆλα.) Mons eſt in Æthiopia Heſperia, multis feris & magnis atibus plenus, cuius meminit Strabo lib. 17.

Bela (Βῆλα.) Oues nominaeum antiqui Latini: vnde belare. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. Vnde aurea mala, id eſt ſecundum antiquam conſuetudinem capras & oues, quas Hecates ex Africa in Græciam exportauit. Ea enim ſua voce Græci appellarunt μῆλα. Nec multò ſecius noſtri ab eadrm voce, ſed ab alia litera bela vocauerunt. Non enim me, ſed bee ſonare videntur oues vocem efferentes: à quo poſt belare, dicuntur extrita e litera, vt fit in multis.

BELA, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps habitus, populos à multis vectigalibus immunes fecit. primus Byzantios nummos, argenteáque monetam percuſſit. Deceſſit ſanctè quoq; lapſus, fractóque membra, poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo extructo. Fuere quatuor huius nominis Pannoniæ reges, vt author eſt Volaterr. lib. 8.

BELBINA (Βελβίνα.) Sirabo. lib. 9. Inſula, è regione Anaphyſtiorum, apud quos Panos templum eſt, & aliud Veneris Coliadis.

Belbius, qux & hyzna (Βέλβιος.) feratum omnium aſtut iſſima, quæ imi rasur ſub nocte humanos gemitus, vt homines plerasque motos, & ad ſuccurrendum egredientes deuoret.

Belenium (Βελήνιον.) Ariſtoteli libro de Plantis, olim deliburorium in Perſide venenum erat: triſtatum autem in Ægyptum & Italiam, ſine periculo mandi cœpit. Putat quidam eſſe quod Cretenſes medicus Helenium Ægyptium vocat. Vide Ruell. lib. 2. cap. 12.

BELERIDES, Inſulæ ſunt haud procul à Sardinia, teſte Plinio libro 3. capite 7.

BELEVS (Βῆλος.) Huuius eſt, à Ptolemæida ciuitate Galilææ dunrum ferè ſtadiorum interſtitio, cuius in propinquo Memnonis eſt ſepultrum. De hoc vide Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 5. Plin. lib. 5. cap. 19, Bæſum vocat.

BELGAE, Belgarum (Βέλγαι.) Gallix populi: multarum ciuitatum, op-

pidorum,ac locorum , mari Oceano, Rheno, Matrona, & Sequana fluminibus inclusa. In his,sunt Mettropoles Treuerensis,Colonicensis, Magunnna , Rhemensis : cum earum fussi aganers intra Oceanum mare ac earum tra fluminaconstitutus. Item Brabantia , Flandria, Hollandia , Gheldriæ ac Phrysiæ pars, tota Picardia, Hannonia, Iuliacum , Virtuti sui comitatus , ac Campaniæ maxima portio , sylua Arduenna vniuersa.

Belga {Βέλγαι} singularis numerus,vnus ex Belgis. Lucan.lib.1, Et doctilis tector monstrari Belga couini.

Belgicus,pen.corr. {Βελγικός} adiectiuum,vt,Efferda Belgica. Virgilius 3. Georg. Belgica vel molli incluis feret effida collo. Vbi Seruius,Belgica efida, Galliena vehicula.

BELGITES {Βελγίτης} Pannoniæ populi,apud Plin.lib.3.cap.25.

BELGIVM, erat Belloua ciuitas ciuitas magna,& inter Belgas authoritate atque huminum multitudine prællans. Belgij mentionem facit semel & iterum Cæsar Belli Gallici,lib.5. Hi reus quoque lib.8.quibus tamen locis regio quædam Belgicæ Galliæ ignificari potuis quam oppidum vlium videtur.cuntas enim appellatur 5.lib.13,Morini. Neruij.Rhemi,et hutones,& c.Ramus.

BELIDES, Vide BELVS.

Belion {Βέλιον} herba est , quæ à Dioscoride {Μάραθρον ἄγριον}, hoc est Poium motanum,appellatur.Est autem hæc nomenclatura ex his quæ inter nosha Dioscoridis à doctioribus sum erantur.

BELION {Βέλιον} quod aquibusdam Lethe, ab alijs Lumæa vocitatur, flumen est,ex Celtiberis & Vaccæis labens, Callaicæ regioni irrigãdæ percommodum,vt scribit Strabo lib.3.

BELIPPO , Oppidum Hispaniæ Bæticæ in connectu Gaditano , apud Plin.lib.3.cap.1.

BELISARIVS {Βελισάριος} Iustiniani Principis dux, Græcus,Persas in Oriente vicit: Vandalos verò in Africa,ducto in triumphum Gilimere. Gothorum in Italia gentem, capto Vitige rege superauit. Postbæc Afriæam repetens, Vandalos redintegratis viribus, bella renouantes,Reipublicæ subditos,interfecto eorum rege Gunzari sub patris dolo. Victor inde Romam reuersus, erucem auream,vbi res eius gestæ celatæ fuerant,Petri Basilicæ obtulit. Piura Volaterranus.

BELLA,Oppidum Campaniæ. Virg. Æneid.7.

Bellaria,bellariorum,neu ges. {Βελλάρια, τὰ γλυκύσματα, τὰ παιδικὰ τοῦ Διός} dicitur cibi ad irritandam gulam compositi , authore Donato. Gell.lib. 13.cap.25. Vocabulum bellaria , significat omne mensæ fecundæ genus. nam quæ γλυκύσματα Græci, aut παιδικὰ τοῦ Διός, ea veteres nostri bellaria appellauerunt. Vina quoque dulcora est auctore in comœdus antiquioribus hoc nomine appellata,dicitque esse ea Liberi bellaria. Hactenus Gellius. Plaut. Truculo 9.

Fer hue verbenam mihi,thus & bellaria

Mellita bellaria. Varro apud Gell.lib.13.cap.11. & apud Macrob.2. Saturn.cap.6. Bellaria, inquit, ea maxime sunt mellita , quæ mellita non sunt. Dulcibus enim cum pepsi coctas infida.

¶Bellaria & Bellaria,res bellis aptas appellabant. Festus.

Bellator. Bellatrix, Vide BELLVM.

Bellatulus, Belle, Vide Bellus in BONVS.

BELLEROPHON. penul.corr.vel Bellerophontes {Βελλεροφόντης} Glauci regis filius,ex Ipse regnum apud Ephyram tenuit,quo peruasus à Prœto Argiuorum rege,ab eodemque seruus domi habitus,ac de fiu pro ab eius vxore Silenobœa,quæ Anthia Homero dicitur,solicitatus est.Qui tale facinus quum aueisereur,ab eadem anud virum falso accusatus , cum literis ad Ariobatum fecerum missus est : quibus ferebebaur vt ille eò crederur, Ariobatus nuque eum contra Chimæram monstrum misit,qui equo Pegaso assumpto,illum è vehigio superauit. Posthæc ad Solymorum bellum , postremo ad Amazonas missus,victor patuer redit, pro quibus meritis Ariobati filiam duxit Archimenen,ex qua filios suscepit Isandrum,Hippolochum,& Laodamiam. Author Homerus Iliad.6.

Bellerophontes literas affert,Penuerbium quum quis literas velut commendatrias perfert, quæ contra ipsum sint defectipræ. Vide Erasmi Chiliadas.

Eques ipso melior Bellerophonte. Horat.3. Carm.ode 12.

Bellerophon cauſus. Horat.3.Carm.ode 7.

Bellerophonteus,penult.prod.adiectiuum {Βελλεροφόντειος}. Propert.lib. 3.eleg.2.

Visus eram molli recubans Heliconis in vmbra,

Bellerophonteus quà fluit humor equi. Bellerophontei equi , Id est Pegasi. Intelligit autem Hippocrenen fontem,quem Pegasus vngula aperuerat.

BELLERVS. Corinthiorum primas quidem,à quo interfecto , Bellerophontes dictus est,quum ante Hipponous diceretur.Ex commentariis in Bocatium.

BELLIACA {Βελλιάκα} Ciuitas est post Apolloniam, non longè ab Oricode qua Strab.lib.7.

Bellica , Columella erat ante Bellonæ templum , super quam hastam iaciebant,quum bellum indicebant. Festus.

Bellicosus, Bellicus, Belliger, Belligero, Vide BELLVM.

BELLIENVS, Romani cuiusdam nomen,cuius domus in funere C.Cæsaris deflagrauit,vt author est Cic.2. Philipp.

BELLINVS, Patauij episcopus fuit,qui quum pulsus esset Patauio, grassantibus nobilium plerisque, quòd fructus sanctissimæ quam ab illis probari posset , episcopum ageret, in quoddam paludis solum, quinderim millibus passuum Rhodigio distans, diuertit. Plura vide apud Cæl.antiq.lib.17.cap.28.

Belli oculus , Gemma est albicans, Belo Assyriorum deo dicata, pupillam pingens nigram , è medio aureo colore lucentem. Vide Plin. lib.37 cap.10.

Bellior, Vide Bellus in BONVS.

Bellipotens, Vide BELLVM.

Bellis,idis, Herbula est(de hortensi loquor:sunt enim & aliæ duæ eius species, quæ in pratis & campestribus nascuntur) folijs longiusculis, in caeumine subrotundis, solo procumbentibus, & in rotæ modum radiantibus,craſſiusculis, per ambitum minutim serratis : è quorum medio caulículi producunt vilosi flexibilesquein quorum cacuminibus anno feré toto flores emicant, centro tenus aurei, per ambitum verò foliolis duplicibus in purpuram rubentibus circundati ; coronis texendis apussimi. Plura de hoc, & alijs duobus generibus, vide apud Matthiol. in Dioscoridis lib.4.cap.139.

BELLIANT, Populi Ederaniæ , quæ est regio citeriors Hispaniæ , ad Iberum fluuium. Plin.lib.3.cap.3.

Bellitudinem,sicut Magnitudinem Verrius d.cit. Festus.

Bello, bellas, Vide BELLVM.

BELLO, Vbs est Hispaniæ citeriors ad Besiponem portum. vt author est Plinius. Memnit & Mela lib.2.cap.6. Tarifa tunc valgò vocatur, vt scribit Oluarius. Est autem Tarifa in Hispania Bætica iuxta fretum Gaditanum,in ea parte regni Granatæ,quæ est Tardulorum.

BELLONA,pen.prod.{Βελλώνα} Dea belli,sororque Martis,dicitur alio nomine Pallas. Virg.9. Æneidos,

Quam cum sanguineo sequitur Bellona flagello.

Gaudens Bellona cruentis Horat.2. Sermo.sat.3.

Bellona vindex.Claudian.in Eutrop.lib.1.

Hastata Bellona.Stat.2. Thebaid.

Agitata motu Bellonæ.de facerdote quadam inquit Tibullus lib. 1.eleg.6.

Bellonarij {Βελλωνάριοι} Sacerdotes Bellonæ,qui lacertos humeróque concidebant. Acron.

Bellosus, Vide BELLVM.

BELLOVACVM, pen.cor.Ciuitas est in prouincia Rhemêsi ac Francorú regno sita.Cui vis populi Bellouaci {Βελλόβακοι} vocantur,inter Belgas, olim belli gloria eximij, quos Cæsar eorum duce interfecto, in potestatem accepit. Apud Cæsarem in Commentariis,lib.8.

Bellouesius, Vide AMBIATVS.

Bellua {βλοιὸν} Immanis fera,quasi bellum gerens. Terent. Eunuch.3. n.6.One es ferox, quia habes imperium in bellua? Cic. Mario lib.7. t. Quineiam misericordia quzdã conlequera est atque opinio eiusmodi,vt de qua adam ilb bellue cum genere humano societatem. De elephanto loquitur.

Edentatæ bellua. Vide EDENTO.

Fera. Quid.13.Metam.

Fera & immanis bellua.Cic.4.Acad.

Fluitantes & innantes bellua , partim ad saxa natiuis cestis inhærentes.Cic.2.de Natdeor.

Ingens.Horat.2.Sermsat.3.

Sæua.Horat.t.Carm.ode 12.

Squamosa.Seneca Hippol.to.

Terra.Claudian.in Eutropiib.1.

Vt vera & immanis bellua,fugienda ægritudo.Cic.4. Tuse.

Bellua non nomine appellare singulas bellias , vt caprã, vt lupam, vt taurum,vt leonem.Cic.3.de Nat.deor.

¶Bellua,per conuitium dicitur in hominem. Terent.Phorm.4.3. Sed quid pertimui autem bellua? Cic.8. Philipp. Quinetiam de illo homine queri solebas, Quid te factiurum de bellua putas?

Fera & immanis bellua,homo. Cic.7.Verr. Sed quid ego hospitij iura in hac tam immani bellua commemoro? Ibidem,Cum hominem enim crudeli nobis res est,an eum fera aque immani bellua?

Feruas & immanuas bellue in figura hominis.Cic.3.Offic.Sic ista in figura hominis feritas & immanuas bellue à communi tanquam humanitate corporis figreganda est.

Bellualis,& hoc belluale,pen.prod.Macrob.lib.5. Saturn.cap.11.Virgilius non parsinem solam , sed educationem quoque nutricationis tanquam bellualem & asperam eruminatur: addit enim,

-Hyrcanæque admorunt vbera Tigres.

Bellauius {βλοιώδης} adiectiuum,pen. prod.vt,Bellaua rapetia,in quibus bellue pictæ sunt. Plaut. Pœud 4.

Bellualus,pen.prod.{βλοιώδης} aliud adiectiuum.vt, Bellaina rabies, bellaiunus furor.

Bellouſus,adiectiuum,penul.prod. {βλοιώδης} Belluis plenum.Horat.4. Carm.ode 14,

Te belluoſus qui remotis

Obstrepit Oceanus Britannis,&c.

Belluſe, Vide BENE.

Bellum, belli {πόλεμος, μάχη, σύστασις} Est tum ipsa pugna , tum totum tempus quo in militia sumus : quam illiterati guerram vocant. Præsum , ipsum tantummodo armatum certamen. Nam & pugna certaminque etiam extra arma sit.interdum etiam sit nudis verbis. Hæc Varia lib.4.

Bellum à bellis dicitur: quia belluarum sit pernicioſa diſſenſio. Hæc Festus. Seruius autem bellum dici vult per contrarium, quòd minimè bellum sit. Sic enim ait in illud 1. Æneid. 6. -ſie volvere Parcas. Parez dicte sunt {παρὰ τὸ πάρεσθαι}, quòd nulli pareant : sicut lucus,à non lucendo: & bellu,à nulla re bella. Cicero tamen à duello per contractionem bellum dicit factum,in Oratore , Quid verò, inquit,licentius,quàm quòd hominum etiam nomina conuocabãt, quo essent aptiora? nam vt duellum bellum, & duis bis: sic Duellum cum qui Pœnos classe deuerit, Bellum nominauere , q̃ am superiores appellaui essent semper Duelli. Idem tradit Quintil.lib.1.De literis & earum potestate. Plaut.Amphit.3. Nam cum Thelebois est bellum Thebano populo.

Bellum & pax,contraria. Terent. Eunuch.t.1.

Tumultus & belluni. Cic.8.Philipp. Potest enim esse bellum sine tumultu: Tumultus esse sine bello non potest.

Bellum à prælio differt , quòd prælia partes sunt belli , hoc est in bello congressiones. Vide Nonium. Liu.9.ab Vrbe, Pop. Rom. etsi nullo bello,multis tamen prælijs victus est.

¶Bellum pro prælio aliquando ponitur.Salluſt.In eo bello trecenti milites desiderati.

¶Belli ,genitiuus , qui aliquando ponitur pro aduerbio in loco. Cic.2. Offic. Præterea quibuſeunque rebus vel domi vel belli potenrur,

rum, Remp. augeant imperio, agris, vectigalibus. Liu. 3. ab Vrbe.
Omnibus bellatoge dotibus eminentissimus fui seculi P. Scipio Æmilianus. Patercul. lib. 1.
¶ Belli vocabulo, bellatores, milites, & ea quæ ad bellum pertinet, omnia comprehensa est Ouid. 11. Metamorphoseos.
Permanet Aunus Nereus violentius in undis,
Bellaque non transferet. Id est mens tempestas trahicere Græcos in Asiam non patitur. Sic Sil. lib. 7.
Sed vitæ fera bella dea vexere per æquor,
Atque excisa suo parirer cum iudice Troia est.
¶ Bellum fine hoste, Ciuile bellum vocauit Lucan. lib. 1.
Acta belli domisique. Ouid. 11. Metam.
Aduersi bella. Vide A DIVERSA.
Æstus belli commouere. Lucret. lib. 5.
Altrix bellorum tellus. Sil. lib. 1. De Numidia.
Apex bellorum, id est caput & dux. Stat. 5. Sylu. 2. Ille fecundus apex bellorum. De A DOLANO.
Asperima studia belli gens. Virg. 1. Æneid.
Auida mens belli. Ouid. epist. 7.
Author temeritas belli. Ouid. 5. Metam.
Caligo belli. Stat. 8. Thebaid. Caliginem vocat illum belli tumultum, quo quid agedum cuique sit, nemo videt, nec amicus amicum, nec frater fratrem agnoscit.
Casum belli meuentes. Cic. pro Sextio.
Causæ bellorum. Tacit. lib. 10.
Celeritas belli. Cic. 5. Philipp.
Certamina belli. Lucret. lib. 2.
Commercia belli. Vide COMMERCIUM.
Communia belli Mars. Vide COMMUNIS.
Concitores belli. Tacit. lib. 4.
Confector belli. Cic. Plancio, 10. 20.
Contentione belli magna superare. Cic. pro Sextio.
Durus bello, id est fortis & infractus. Virg. 2. Georg.
Egregia belli gens. Virg. 1. Æneid.
Eluentus belli varij. Virg. 10. Æneid.
Examinata bello pectora. Statius 4. Thebaid. Bello, id est timore belli.
Secundi belli exitus. Horat. 4. Carm. ode 14.
Expers belli. Ouid. 5. Metam. humanis a bello.
Expertus belli, qui opponitur Subtus miles. Tacit. lib. 20.
Expertus bello & armis. Virg. 7. Æneid.
Expertus bellis. Tacit. in Vita Agricolæ.
Extinctor belli. Cic. de Arusp. resp. 20.
Feroce bello, & ad vim paratus. Ouid. 11. Metam.
Fetus belli. Stat. 3. Sylu. 1.
Fortuna belli prædet. Ouid. 8. Metam.
Fracti bello ductores Danaûm. Virg. 2. Æneid.
Fremens bello Italia. Virg. 4. Æneid.
Froms bellorum, Acies exercitus. Stat. 12. Thebaid.
Furiosa bello Thraee. Horat. 2. Carm. ode 16.
Grauida bello vrbs. Virg. 10. Æneid.
Habilis bello ætas. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9.
Immunis belli. Virg. 12. Æn. Id est sine officio dimicandi.
Incendia belli. Virgil. Æn. Seruius. Incendia vim interpretatur: Semper enim inquit, diuturno aut incendio comparatur bellum.
Incerta belli meuerre. Tacit. lib. 4.
Inciyta bello mœnia. Virg. 2. Æneid.
Inexpertus belli. Tacit. lib. 17.
Infolens bellorum. Tacit. lib. 17.
Insuperabiles bello Getæ. Ouid. Virg. 4. Æneid.
Intractabile bello genus. De Carthaginensibus ait Virg. 1. Æneid.
Id est, insuperabile, asperum, fœuum. Seruius.
Iura belli. Cic. pro Corn. Balbo.
Lecta bello iuuentus. Virg. 8. Æneid. Id est, ad bellum.
Magnus bello. Virg. 2. Æneid.
Malus a bello. Columel. in præfat. lib. 1. Vera illa Romuli proles assiduis venatibus, nec minus agrestibus operibus exercitata, firmissimis præualuit corporibus: ac militiam bellum, quum res postulauit, facile sustinuit durata pœnis laboribus.
Modo bello. Liuius Decad. 1. lib. 8. Id est ritu seu more belli.
Nobile bellum. Vide NOBILIS.
Offensiones belli. Vide OFFENDO
Pericula belli tentare. Lucret. lib. 5.
Præda belli. Stat. lib. 4. Thebaid.
Materiabilem præstat. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Præsans bellis, Virtute bellica. Sil. lib. 5.
Regina bellorum virago, periphrasis Minervæ. Stat. 4. Sylu. 5.
Reliquæ belli, Quicquid post bellum peractum superest, & non totam perit. Sil. lib. 15.
Rudis belli, Ignarus belli. Horat. 1. epist. 2.
Simulacra belli cernere. Vide paulo post, Cicre bella.
Spectatus bello. Tacit. lib. 1.
Studium ad bella. Virg. 3. Georg.
Subita belli. Tacit. lib. 11. Quando impetum & subita belli horas abnuerer.
Summa belli. Liu. 4. Decad. lib. 1.
Superbus bello populus. Virg. 1. Æneid.
Superstes bellorum. Tacit. lib. 2. de moribus Germanorum, Multique superstites bellorum, insamiam laqueo finierunt.
Trepidantia bello corda. Virg. 4. Georg. Seruius interpretatur alacriter pugnandi, non timore.
Tumultus belli. Lucan. lib. 6.
Vnus veteri bellum, eleganter dictum à Stat. lib. 11. Thebaid. pro bello duorum inter se fratrum.
Vexatus bello. Virg. 4. Æneid.
Belli vices. Stat. lib. 9. Thebaid.
Victoria belli. Stat. lib. 12. Thebaid.
Victoribus bello duc bus maximus honor datus. Quintilian. libro 2. cap. 16.
Virtus bello vigida. Virg. 4. Æneid.
Acerbum bellum. Cic. Verr. 5.
Acre bellum. Vide ACRE. Ouid. in Ibin, versu vltimo.
Acutum bellum, id est periculosissimum. Porphyr. Vide ACUTUS: Horat. 4. Carm. ode 4.
Aduersum bellum. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Æterna bella gerere. Senecs in Hercule furente. 1.
Aspera bella. Horat. 2. epist. 1. Ouid. 8. epist. 6.
Bisubre bellum. Ouid. 2. Amorum, eleg. 12.
Calamitosum. Vide paulo post, Exitabile, &c.
Ciuile, Quod inter ciues geritur. Lucan. lib. 2.
Clausum pectore bellum. Sil. lib. 1. Bellum, id est amor belli.
Creperum, Id est dubium. Lucret. lib. 5.
Crudele & exitiosum. Cic. Attico, lib. 9.
Difficile. Cic. Minh. daticum bellum magnum atque difficile.
Diuturnum. Cic. Verr. 5.
Domestica & externa. Cic. de Senect.
Durissimum. Cic. pro Corn. Balbo.
Exhausta bella, id est finita. Virg. 4. Æneid. Seruius.
Exitiabile ciuibus, & calamitosum. Cic. Att. lib. 10.
Exitiosum. Vide paulo ante Crudele, &c.
Externum. Vide paulo ante, Domesticum, &c.
Fera. Silius lib. 7.
Finita triumphis. Ouid. 15. Metam.
Fodum. Cicero. Ita percussa & prostrata fœdissimo bello iacent omnia.
Formidolosum. Cic. in Pison.
Funebre. Horat. 1. epist. 20.
Furiale. Silius lib. 8.
Genialia. Bella quæ gerunter inter conuiuia. Sic Centaurorum & Lapithatum bella vocat. Stat. lib. 1. Achil.
Horrida. Virg. 6. Æneid. Iuuenal. sat. 14.
Horrificum, nefarium, omni imbutum odio bellum inferre. Cic. pro Domo sua.
Immensum exarserat bellum. Patercul. lib. 2. Sub M. Vinicio immensum exarserat bellum: erat & ab eo quibusdam in locis gestum, quibusdam sustentatum feliciter.
Impia bella ciere. Stat. 11. Thebaid.
Inania bella gerere. Sil. lib. 1.
Indomitum. Seneca in Agamem. 7.
Inexpertum. Tacit. lib. 18.
Inexpiabile. Vide INEXPIABILIS.
Inexpiabilia bella excitare. Quintil. lib. 3. cap. 16.
Infandum. Stat. 3. Thebaid.
Infaustum. Stat. 6. Thebaid.
Ingens. Virg. 2. Æneid.
Inusitum. Ouid. 5. Metam.
Interneciuum. In INTERNECO.
Bellum intestinum, pro domestico. Cic. in Catil.
Iuuatum. Sil. lib. 11.
Lacrymabile. Ouid. 8. Metam.
Lacrymosum. Horat. 1. Carm. ode 21.
Latrantia. Claudian. 2. in Eutrop.
Longinquum. Sil. lib. 13.
Longinqua non finitima bella gerebant. Iustinus lib. 1. non procul ab initio.
Longo equis bella obruti. In LONGUS.
Longum, Diu durans. Ouid. 12. Metam.
Luctuosum. In LUCTUOSO.
Lugubre. Horat. 2. Carm. ode 1.
Magnum bellum. Virg. 2. Æneid.
Magnum & periculosum bellum. Cicero ad Quintum fratrem, libro 1. 2.
Maritimum bellum. Vide paulo post, Nauale, &c.
Martia. Horat. in Arte poetica.
Miserabile. Ouid. epist. 13.
Mollius bellum gerere. Vide MOLLIS.
Mortiferum. Virgil. 6. Æneid.
Mulierbre. Vide MULIER.
Quasi naturale bellum est mihuo cum coruo. Cicero 2. de Natura deorum.
Bellum nauale & maritimum, Quod nauibus fit, & iuxta mare. Cic. pro lege Manilia. Ouid. 1. de Arte.
Nefandum. Sil. lib. 17.
Nefarium. Vide paulo ante, Horrificum, &c.
Nobile, Celebre & notum omnibus. Horat. in Arte poet.
Opera, Clandestina. Virg. 2. Georg.
Pectora, Fœdifragum. Stat. 4 Sylu. 3. de Annibale.
Pendula. Claudian. de bello Gildon.
Perfida. Sil. lib. 15.
Periculosum. Vide paulo post, Terribmum, &c. & paulo ante, Magnum, &c.
Pestiferum. Cic. Attico, lib. 8. Video enim quantum id bellum, & quam pestiferum futurum sit.
Pigmæa. Claudian. epigram. 17.
Ploranda. Stat. 1. Thebaid.
Puerile. Stat. 6. Thebaid.
Rapida. Claudian. Panegyr.
Reduuia. Silius lib. 10.
Sæuum. Stat. 12. Thebaid.
Sanguineum. Stat. 5. Thebaid.
Seruile. Cic. pro lege Manilia.
Spatiosum. Ouid. 13. Metamorph.

Terrerimum & periculosissimum. Cic. Plancio, 10. 19.
Tristia. Virg. eclog. 6. Seneca in Octavia, 6.
Trux. Valer. Flacc. 5. Argonaut.
Violenta. Ouid. 1. Amorum, eleg. 1.
Virginum, id est ab Amazonibus virginibus gestum. Valer. Argonaut. lib. 5.
¶ Absistere bello. Liu. 4. Decad. lib. 1. Si Antiochus regno Attali absistat, bellóque absistat. Horat. 1. Serm. sat. 3. Vide ASSISTO.
Absoluere bellum. Lucan. lib. 1.
Absoluere bello. Tacit. lib. 4.
Abstinere bellum ab aliquo. Vide ABSTINEO.
Abscise à bello. In ASSVM.
Accendendo bello aes. Tacit. lib. 20.
Acceptum bellum prono mihi. Lucan. lib. 1, ad est susceptum mihi properanti ea causa imperator volubat.
Administrare bellum. Cic. pro lege Manilia, Idem eum Theutonis bellum administrauit. &c.
Admotum bellum. In ADMOVEO.
Adornare bellum In ADORNO.
Affectum. Cic. de Prouinc. Consul. Bellum affectum videmus, & vereor dicam pene confectum.
Agere bellum. In AGO.
Agitare bella. Stat. lib. 10.
Alere bellum. Plautus Cicerони, lib. 10. 13. Verebar ne cui obtrectatorum videre & nimium pertinaciter Lepido offensus, & mea patientia etiam alere bellum.
Apparere bellum. In APPARO.
Aderere Syria bello. Cic. Attico, lib. 6. 16.
Assuescere bella animis. Virg. 6. Æneid.
Attenuatum & imminutum bellum. In ATTENVO.
Cadere in bello. Senecain Herc. fur. 6.
Capere bellum in CAPIO.
Capessere bella. Sil. lib. 9.
Cauponari bellum. In CAVPONARI.
Cedere bello. Lucan. lib. 5.
Certare bello. In CERTO.
Ciere bella. Virg. 5. Æneid.
Simulacra belli ciere. Virg. 5. Æneid. Voeant belli simulacra, belli velut imaginem quandam, vbi non pro locis & lanbus, sed exercitij tantùm causa pugnatur.
Cogitare de bello. Cæs. de bel. Gall.
Coire ad bella. Ouid. 9. Metam.
Committere bellum. In COMMITTO.
Commouere bellum. In COMMOVEO.
Commotum, & confirmatum bellum. Cic. Dolabellæ, 9. 13.
Comparare bellum. Cic. Bellum mari & terra comparat.
Componere bellum. Asin. Cic. 1. Famil. 11.
Concidi bellum. Tacit. lib. 18.
Conegere bella. Est mandatum de bello alicui inferendo. Sil. lib. 1.
Conerare bellum. In CONCITO.
Conuerrere bello alicui, id est contra. Virg. 10. Æneid. Seruius.
Condere bella apud Virgil. eclog. 6, bella describere, & historiam bellorum componere significat.
Confiere bellum. Tacit. lib. 2.
Confirmatum bellum. Vide paulo ante Commotum, &c.
Confare bellum. In CONFLO.
Confidunt bella. Sil. lib. 16.
Consummatum bellum. In CONSVMMO.
Consurgere ad bellum. In CONSVRGO.
Consurgit nouum bellum. Virg. 8. Æneid.
Contendere bello cum aliquo. Virg. 4. Æneid.
Contrahere bellum semeritate. In CONTRAHO.
Coortum bellum, & Coortus ad bellum. In COORIOR.
Contractum bellum ex infinito tempore. Lucret. lib. 2.
Coquere bellum. In COQVO.
Bellum crescens in segetem. Claudian. de bello Getico.
Dare bellum, Occasionem belli. Strat. 2. Thebaid.
Dare bellum alicui, pro Illum bello præficere. Cic. 11. Philipp. Seruorianum bellum à Seruio primùm datum est.
Operam dare bello. Ouid. de Remedio amoris.
Decernere bellum alicui. In DECERNO.
Decerrant agmina bello. Stat. 4. Thebaid.
Defendere muros bello. Virg. 9. Æncid.
Delere bellum. Cic. de Amic.
Depellere bellum. Cic. Famil. 6.
Deponere bellum. Ouid. 1. Metam.
Dimittere. Stat. lib. 6. Thebaid.
Dirimere. Virg. 12. Æneid.
Ducere eum aliquo. Id est gerere, aut in longum ducere. Virgilius 8. Æneidos.
Ducere, pro Extrahere. Tacit. lib. 12. Cic. Mario, 7. 3.
Duplicare. Tacit. lib. 10.
Eleuare, Id est minuere & extenuare. Liu. Decad. 4. lib. 2.
Ire in bella. Ouid. 3. de Arte.
Erumi bella. Gerenius bella. Virg. eclog. 4.
Inuitus ut cupiendibus esse bellum. Tacit. lib. 1, Fama dediti, beneficque ut cæpta Sycellis vulgata, vt quibusque bellum inuitis aut cupientibus erat, spe vel dolore accipitur. Hoc sermonis genus Græcis familiare, dicunt enim ἀχθόμενον αὐτῷ τοῦτο, id est inuitis aut lubentibus esse, quum significant molestum existere quicquam aut gratum.
Extendere bellum. Cic. pro Ligar.
Excitare. Cic. Fam. 6.
Expedire ad bellum. Tacit. lib. 18.
Extendere bellum. Sil. lib. 17. Producere significat.
Extinguere. Cic. Famil. 11.

Facere patriæ. Tacit. lib. 3.
Fangare bella. Id est agitare. Sil. lib. 7. De Scipione Africano.
Ferre bella, Mouere, aut inferre. Ouid. epist. 2.
Flagrare bellum. Lucan. de bel. Pun.
Fraudare bellum sanguine detur, quum sine hominum clade & cruento exitu perficitur. Lucan. lib. 2.
Fugere. Seneca in Troade, 4.
Fulminat bello, inquit Virg. 4. Georg. De Cæsare.
Gerere. Virgil. 1. Æneid.
Gerere & confiere. Cic. pro Corn. Balbo.
Gesta & consummata bella. In CONSVMMO.
Glomerare manum bello. Virg. 3. Æneid.
Gubernare bellum. Cic. 4. Philipp. Bellum quod ab opinione plerunque & fama gubernatur.
Habere bellum susceptum cum aliquo. Cic. de lege Agrar. Bellum habet nefcio quod susceptum Consulatus cum Tribunatu.
Imbutum odio bellum. In IMBVO.
Imminet belluns ab Tarquinio. Vide IMMINEO.
Imminutum bellum. Vide paulo antè, Attenuatum, &c.
Finem bello imponere. Ouid. 8. Metam.
Impulsum bellum. In IMPELLO.
Incendere aliquem bello, Id est belli cupidine inflammare, aut ad bellum incitare. Stat. 3. Thebaid.
Inchoare bellum. Cic. de Prouinc.
Ineidit illis bellum, Bellum inter eos obortum est. Horat. 1. Serm. satyra 7.
Incipere bellum. Sallust. in Catil.
Incumbere ad vel in bellum. In INCVMBO.
Ineuerre bellum. Horat. 2. Serm. sat. 1.
Indicere bellum alicui. Ouid. 6. Metam.
Indicere bellum philosophiæ. Cic. 2. de Orat.
Indicere bellum nefarium. Cic. pro Deiotaro.
Indigere atque inferre. Cic. 3. Verr.
Ventri bellum ind. ceee, leuiuare significat apud Horat. 1. Sermon. satyra 4.
Indigere bellum voluptatibus, aut sibi. In INDICO.
Infestre. Virgil. 3. Æneid.
Inflammare. Cic. Fam. 11.
Inire. Liuius lib. 4.
Inire concilium de bello. Cæs. de bel. Gall.
Insistit in bellum totus & mente & animo. In INSISTO.
Instans bellum. In INSTO.
Instaurare bellum. In INSTAVRO.
Instruere. Cic. de lege Agraria, Vrbs quæ facere atque instruere bellum possit.
Integrare. Stat. 8. Thebaid.
Intendere in aliquem. In INTENDO.
Intendere animum ad bellum. Sallust. in Iugurth.
Inuadere bellum. In INVADO.
Inuoluum bellum. In INVOLVO.
Lacessere bello. Cic. pro lege Manil.
Mandare bellum. Liu. lib. 5.
Minari. Virg. 9. Æneid.
Minitari. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Molirì. In MOLIOR.
Mouere. Virgil. 1. Georg. Horat. 4. Carm. 1.
Mutare bellum pro pace. In MVTO.
Nasci gens bellis, & ad bella. In NASCOR.
Nuuare bellum alicui. Tacit. lib. 21.
Obire bellum. Tacit. lib. 3.
Obiectare bello corpora, Ad arma congredi. Virg. 4. Georg.
Obortum bellum. In OBORIOR.
Obruit bellis longinquis. Plin. lib. 7. cap. 54.
Opprimere bello. In OPPRIMO.
Opprimere bellum exortum. In OPPRIMO.
Orum & patratum bellum. Tacit. lib. 3.
Ostendere bellum. In OSTENDO.
Parare. Ouid. 7. Metam. Vide PARO.
Para bello. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Pacere bellum. Vide paulo antè Longinquum bellum.
Patrare. Id est conficere & debellare. Tacit. lib. 2.
Pauescere. Tacitus lib. 1.
Pendet belli fortuna. Ouid. 8. Metam.
Pendet ex eius origine bellum. Ouid. 1. Metam.
Perpetrato bello. In PERPETRO.
Perrumpere bellum. Id est vincere. Seneca in Agamemn. 7.
Persequi aliquem bello. In PERSEQVOR.
Petere bella, Aggredi bella. Sil. lib. 15.
Petere aliquem bello. Virg. 3. Æneid.
Ponere bellum, Positum bellum. Virg. 1. Æneid.
Portare bellum. Virg. 3. Æneid.
Præficere bello. Cæs. de bel. Gall.
Prodit bellum. Ouid. 1. Metam.
Profligare bellum. Tacit. lib. 18.
Prolatare. Tacit. lib. 13. Promittere. Stat. 3. Theb.
Prorogare. Cic. Philipp. 12.
Propulsare. Liu. lib. 2, Tamen quum mœnibus bellum propulsare posset, &c.
Pugnata bella. Horat. 3. Carm. ode 19. & 2. epist. 17.
Quærere belli contentum. Cæs. de bel. Gall.
Recipere sese ad belli cogitationem. Cæs. 3. de bel. Ciuil.
Redintegrare bellum. Brut. Cic. Fam. 11.
Renouare belli contentum. Cic. 8. de bel. Gall.
Redire bellum. Liu. lib. 3. Renasci bellum. Cic. Fam. 12.
Renouare bellum. Cic. Fam. 12.
Repellere bella. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

Reprens

Repens bellum Lin.1. Dea ad lib.10.
Refedit bellum, Id eſt aequieuit. Horat.3. Carm.ode 3.
Reſtingere. Cic. Fam.11.
Ruere in bella. Virg.7. Æneid.
Senecſcere bellum. Liu.8. de bel. Pun.
Sepulta bella. Patercul.lib.2. Finita viceſimo anno bella ciuilia, ſepulta externa, reuocata pace.
Serere. Tacitus, Ex bellis bella ſeruntur.
Struere. Cic. Att. lib.9. epiſt.12.
Suadere. Ouid. 6. Faſtor.
Subigere bello. Liu.5. Decad. lib.2.
Subacti bello Trougenae. Lucret. lib.1.
Sumere bellum. Tacit. lib.19.
Sumere pro aliquo. Ouid. epiſt.15.
Surgunt bella, Surgentia bella. Virg.4. Æneid.
Suſcipere bellum eum aliquo. Ouid.14. Metaeo.
Suſcerpum bellum externum cum, &c. Cic. pro Sylla, Quare non ſum neſcius quanto periculo viuam in tanta multitudine improborum, quam mihi vni cum omnibus improbis aeternum videam bellum eſſe ſuſceptum.
Suſcitare. Brut. Anton. to. Fam.11.
Suſtentare. Vide Immanitum exarſerae bellum.
Tenere irrita bella. Seneca in Herc. furente, 9.
Tentari bella. Ouid. epiſt.7.
Tractare bellum. Tacit. lib.5.
Bello aliquem ad letum trahere. Virg.4. Æneid.
Tument bella. Ouid. epiſt.7. Quonam Hiarbas bellum Carthaginenſibus minabatur.
Tumeſcens bellum. Patercul. lib.2. Mors Druſi iam pridem tumeſcens bellum excitauit Italicum.
Vexare bello ad mcenia alicuius. Virg.1. Æneid.
Verſatur bellum in his terris. Cic.5. Verr. Nam quum quadriennio poſt in Siciliam veniſſem, ſic mihi affectus vita eſt, vt hae terrae in quibus bellum acerbum diuturnumque verſatum eſt.
Vocare bello. Lucan. lib.1.
Vndanem bello Nilum vocat Virgil.3. Georg. tanquam non vndans, ſed bella portantem, vt adootat Seruius.
Bellicus {πολεμικὸς} adrectiuum, pen. corr. vt. Bellica diſciplina. Cic.2. de Nat. deor. Horat.4 Carm. ode 3.
Bellica eorona, Quae bellatoribus victoribus dabatur. Plinius lib. 16. cap. 4.
Bellicos Deus, Romulus. Ouid.1. Faſt. Et lib.3. Dea bellica, Pallas.
Equus Propert.4. cleg.4.
Haſta. Ouid.1. Amor. eleg.3.
Laus. Seneca in Troade, 8. Cic. in Bruto, Et bellica laude aſpirare ad Africanum nemo poteſt.
Manus. Ouid. ad Piſonem.
Nauis. Propert. lib.2. eleg.18.
Virtus. Cic.1. Tuſcul.
Inſigne virtutis bellicae annulus. Plin. lib.33. cap.1.
¶ Bellicum, ſubſtantiuum, Soni nomen, vt ait Seruius. Vnde Bellicum canere. Eſt ſono tubae ad praelium milites excitare, & accendere vt praelium ineant. Lio. Dec.4. lib.5. A Macedonia Philippum, vbi primum bellicum canitur audituſſet, arma capturum: neque ſe ſpiritus eius, noſſe animum. Per tranſlationem poſuit Cic. in Orat. Alter incauo ſortur, & de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum.
Bellicum canere, per metaphoram, pro eo quod eſt animare ſue exeitare diſſidium. Cic.7. Philipp. Itaque iidem quaſi prouidi cives & Senatores diligenter, bellicum me cremiſſe dicunt.
Bellicoſus, pen. prod. {πολεμικὸς, πολεμικώτερος} Ferox. Salluſt. in Jugurtha, Libyes quam Getuli minos bellicoſi erant. Sic Bellicoſus rex, Lio. 1. ab Vrbe.
Bellicoſior annus. In annvs.
Cuniae. Liu. 1. ab Vrbe.
Bellicoſiſſima nauis. Cic. pro lege Manilia.
Bellicoſe, bellicoſius, bellicoſiſſimè {πολεμικῶς} Liu. 9. ab Vrbe, Cepiſſe enim eos non Romam, ſicut antè Gallos: ſed quod multò bellicoſiſſi fuerit, Romanam virtutem ferociámque.
Bellicrepa, pen. corr. {πολεμόκροτος} Feſtus, Bellicrepam ſaltationem dicebant, quando cum armis ſaltabant: quod à Romulo inſtitutum eſt, ne ſimile pateretur quod fecerat ipſe quum à ludis Sabinorum virgines rapuit.
Bellifer, pen. corr. bellifera, bellifer um, pen. corr. {φερόμαχος} Qui bellum infert. Claudian. in Eutrop. lib.2.
-quid bellifera communibus vruntIraliam maculis?
Belliger, adrectiuum, pen. corr. {πολεμιστὴς} A bello gerendo dicitur. vt, Belliger Mars. Stat. t. Achill. Belligerum ceu numen amans.
Acies belligerae. Stat. 12. Thebaid.
Haſta. Marcial. lib.15.
Labores Valer. Argonaut. lib.5.
Manus. Ouid.1. de Arte.
Mens. Silius lib.3.
Degener belligeri ritus, Qui belli mores, aut laborem & aſperitatem militiae ferre non conſuetut. Sil. lib.7.
Belligeris trophaeis annumerare. Stat. Thebaid. lib.10.
Belligero, belligeras, penult. corr. {πολεμικὸς} belligerare, Bellare. Ennius apud Cicer. lib.1. Officiorum,
Nec cauponantes bellum, ſed belligerantes.
Belligerare Aeoli cum Aulide. Plaut. Capt.3.
Belligerare cum genio ſuo. Plaut. Trucul.4. Cic. Poſt reditum ad Quirites, No ſolum cum iis qui haec delere voluiſſent, ſed etiam cum fortuna belligerandum fuit.
Par aheui in belligerando. Cic. pro Fonteio, Excitandus erit nobis ab inferis C. Marius, qui inductomaro iſti minaci atque arrogaoti par in belligerando eſſe poſſit.
Bellipotens, adrectiuum, penult. corr. {πολυμάχητος} Qui bello pollet.

Ennius apud Cic.1. de Diuin. Aeciduz bellipotẽtes ſunt magis, quàm ſapientipotentes.
Diua bellipotens, Pallas. Stat.2. Thebaid.
Magnus Bellipotens. Virg.12. Æneid. Bellipotens, id eſt Mars, eſtque hoc loco ſubſtantiue poſitum.
Bellofus {μαχητὸς} Veullum eſt nomen, idem ſignificans quod Bellicoſus. Catalus apud Nonium, Tanrum bellum ſuſtentare conari aduerſarios contra bellofum genus.
Bello, bellas {πολεμῶ} bellare, Bellum gerere. Cic. pro lege Manilia, Fuit propitium pop. Rom. loogè à domo bellare.
Bellare cum diis. Cic. de Senect. Quid enim eſt aliud gigantum more bellare cum diis, niſi naturae repugnare?
Bellare alicui, Id eſt contra aliquem. Stat. lib.8. Thebaid.
Bellare de re aliqua. Tacit.
Bellare caeſtu. Stat. lib.6. Thebaid.
Enſe bellare. Sil. lib.3.
Manu bellare. Sil. lib.8.
Acies bellant. In acta 1.
Aſtu bellandum eſt. Sil. lib.5.
¶ Bellatur pro bellant, dixit Virg. 12. Æneid. Seruius. nam ſolent verba pro verbis poni. Vode nunc paſſiuam declinationem ſub actiua poſuit ſignificatione.
Bellator {πολεμιστὴς, πολεμιστὴν} Verbale, pen. prod. Qui bellum gerit, vel longa bella exercitatione praeſtat & excellit. Virgil. 12. Æneid. Interea extremo bellator in aequore Turnus. Cic. 4. Tuſcul. Nec verò de bellatoribus ſolum diſputans, &c.
Bellator bellet. Ouid. 3. de Arte amaodi.
Bellator enſis. Sil. lib. 13.
Bellator equus, Per quem bellum geritur, vt ait Seruius. Virgil. 2. Georg. & 10. Æneid.
Bellator felix. Claud. Paneg. lib. 3.
Meri bellatores. In nbrvs.
Bellatores feueri. Claudian. Ploeg. lib. 4.
Bellatorius, um, {πολεμικὸς, πολεμικὴ} Plin. Iunior epiſt 9. lib. 7, Et quaſi bellatorium ſtylum ſuaſerim.
Bellatrix, pen. prod. {πολεμικὴ} Verbale formoionum. Virg. 1. Æneidos, Aurea ſubnectens exerrae cingula mamorae
Bellatrix. De Penthelilea Amazonum regina loquitur.
Bellatrae cohors. Stat. lib. 6. Thebaid.
Diua bellatrix, Pallas. Ouid. 1. Trift. eleg. 4.
Bellatrix iracunda. Cic. 4 Tuſculan.
Bellatrix iriremis. Claudian. Paneg. lib. 4.
Bellvnvm, Veneriarum oppidũ in Italia vt. Patauium, Opitergium, Altinum, Concordia. Colonia. Plin. lib. 3. cap. 19.
Bellus. Vide bonvs.
Bellutulus, eſt bellae ſimilis, vt ait Feſtus. Hoc cognomen tulit L. Sicinius primus Tribunus pl. b. author Dionyſio & Paduano.
Belon {βόλος} Nomen vrbis & fluuij in Hiſpania Batica, Strabonj libro 3.
Belone {βελόνη} Piſcis eſt, qui alio nomine dicitur Acus, Vtroque nomine à tenui, recta & oblonga figura deducto, qualem ferè in acu ſartoris cernimus. De hoc Plinius libro 9. cap. 51. Acus, inquit, ſuae Belone, tunus pulcium dciſcente propter multitudinem vtero parit: à parto coaleſcit vulnus, quod & in caecilius ſerpentibus tradunt. Vulgo Aorgiſcula dicitur.
Belos {βέλος} Latine dicitur telum. Caius de Verborum ſignificatione. Quod non telum appellamus, illi ſolae appellant: eoque nomine vulgo quidem id ſignificatur quod ab arcu mittitur.
Belus, Vide belvm.
belvs {βῆλος} Nomen proprium primi regis Aſſyriorum, & patris Ninus. Sole deducium, qui Aſſyrorũ lingua Bel dicitur. ¶ Hoc etiam numine dictus fluuius Syriae, vbi primò repertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit lib. 5. cap. 19. Joſeph. lib. 1. bell. Iudaic. Hadit, air, duobus à Ptolemaide Belum amnem diſtare, iuxta quem ſepulcrum Memnonis eſt, & vitrea eo tempore valle arena, quam veros ex circundatis iugis conuehunt, incebauſta ſeculis vt, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum, quae attigerit, metalla. ¶ Belus alius fuit Phoenices rex, & pater Didonis, vr mihi tris ſcientiae peritiſſimus, qui Cyprios Phoenicum hitus inſeſtantes piratica fugbegit, vt eſt apud Virg. lib. 1. Aeneidos,
-genitor tum Belus opimam Vaſtabat Cyprum, &c. Alio nomine dicebatur Metres, vt ait Seruius ¶ Belus Stephano, oppidum eſt Hiſpaniae, non procul ab Herculis columnis, idem fortaſſis cum eo quod à Plinio Belon appellatur. ¶ Belus item gemma eſt, vitrea ſpecie, magnitudine nucis vgladis, in Arbelis naſcens, vt ex Democriti ſententia refert Plin. lib. 37. cap. 10.
Beliplures fuerunt, quorum primus Epapho natus eſt Aegyptio rege, Iouis & Iſidis filio: ſiue, vt placet Euſebio, Iſidis & Telegoni euiuſdam: cui poſt Apidis mortem Iſis nupſit regnante Atheoi Cecrope, anno mundi 3. D. CCX. Is Priſeus dicitur, ad diſſerentiam Beli patris Didonis, & item alterius patris Ninj regis, cui templum Babyloniae aedificatum eſt. Ex Belo Priſeo, Danaus & Aegyptus, vnde regio nomen accepit, & Agenor genitj. Danaus quum eſſent ei quinquagiora filiae, & Aegypto totidem mares, reſponſum accepit ſe à genero interfectum iri. quapropter vt nuptiae recuſarei fratris, fecelit Argos. Tandem quum ad hoc cogerentur, filiae monitis patris, coniuges noctu omnes interfecerunt, praeterquam Hypermneſtra, quae Lyneeo viro pepercit: à quo Danaus poſtquam annos regnaſſet 1. interfectus eſt. Coniuges verò quae & Danaides & Belides vocantur, dare etiminis poenas apud inferos ponuntur, aquis implere fracta dolia coadcae. de quibus plura Volaterranus & Lucianus.
Belides, penultima longa {βελίδες} Patronymicum maſculinum. Virgilius lib. 2. Aeneidos,
-ſi forte tuas peruenit ad aures Belidae nomen Palamedis. Id eſt ſeptimo gradu originem ducentis à Belo. Seruius.

Belis, belidis {βηλὶς} Patronymicum fœmininum vnde Belides, penult. corr. Beli nepres dicuntur, quæ & Danaides a patre Danao. Vide OVID. Ouid. 4. Metamorphoseos,
Molirique suis lethum patruelibus aufæ,
Affiduè repetunt quas perdant Belides vndas.

Belzoinum, Genus quoddam gummi, à pharmacopolis fic dictum, ſiphij liquorem mentiens, quum non ſit reuera. De hoc multa Matthiol. apud Dioſcor. lib. 3. cap. 78. Vide LABER.

B E M

BEMARCHIVS {βημάρχιος} Ex Caſſiæa Cappadocia ſophiſta, qui ſcripſit res geſtas Conſtantini Magni principis libris decem: præcerea declamationes quaſdam & orationes. Author Suidas.

BEMBINADES, Plinio lib. 4. cap. 6. nomen quo regio Nemeæa vocitata eſt. Hoc autem in loco contentus Hermolaus, Bembinadia, no Bembina legendum. Cuius verba hæc ſunt, Legendum eſt Bembinadia. Fuit enim vicus Nemeæ Bembinâ, vnde Nemeæus leo à poetis Bâbinites dictus. Sed & in Plautino Milite, vbi dicitur, Bombamatides eiuium trifur, cogitent legentes an emendandum ſit, Bembinatidis beluæ inſtar, hoc eſt, Nemeæi leonis inſtar.

B E N

BEN. ME. Bene merito, vel Bene merenti.

BENACVS, pen. prod. {Βήνακος} Lacus eſt Venetiæ, è quo fluuius naſcitur Mincius, vt ait Seruius in hunc Virgilij locum, 10. Æneidos,
Hinc quoque quingentos in ſe Mezentius armat,
Quos patre Benaco velatus arundine glauca
Mincius inſeſtâ ducebat in æquora pinu. Idem 2. Georgic. Vbi idem Seruius, Benacus lacus eſt Italiæ, qui magnitudine ſui, tempeſtates efficit manares. Vide Serabonem libro 4. & Plinium libro 9. cap. 22.

BENDIS, vt ſcribit Hefychius, lingua Thracum Diana appellatur, vnde & Bendidia eius feriæ Athenis vocabantur. Nam eius ſacra & Thraciam aſcita Athenienſes recepterant, poſtſquæ ferus diſſeruum Pireo de optimo Reipublicæ ſtatu Socrates, vt à Platone refertur. Liuius, Romanorum, inquit, primum agmen extra ſaltum citra templum Bendidium. Ex Turnebo.

Bendidia {Βενδίδεια} Sacra fuiſſe apud Thraces narrat Strabo, ex quibus Orphica originem ſumſſere. Cæl. Rhod. glab. 18. cap. 23.

BENE, ex {ἐκ Stephano} Oppidum Cretæ ſub Gortyne ſitæ, cuius incolæ dicuntur Benæi.

Bene, Benedico, Benefacio, Beneficiarius, Beneficium, Vide Bene in BONVS.

BENEVENTVM {Βενέβεντον, Strab. Βενίβεντον. Steph.} Oppidum eſt Samnium in Italia, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 11. Antea Maleuentum vocabatur. Hæc vrbs à Diomede condita ferunt: qui quam XXX. millia Samnitum cæſa fuerit, Sulpitio & Perulio CONSS. Horat. 1. Serm. ſat. 5. Tendimus hinc recta Beneuentum. Feſtus, Beneuentum, Campaniæ vrbs, quum eò Colonia deducereture, boni ominis gratia vocari cœperum. nam antea Maleuentum nuncupabatur.

Beneuolens, Benigitas, Vide Bene in BONVS.

Benna {Βέννα} Lingua Gallica genus vehiculi appellatur: vnde vocantur embennitones, in eadem benna ſedentes. Hæc Feſtus. Cato cap. 23. Bennæ emantur: olæ caduæ ſalantur.

Beo, beas, beare, Vide BEATVS.

B E R

BERBESVLA, Oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, in conuentu Gaditano. Author Plin. lib. 3. cap. 1.

BERECINTES, Populi ſunt Galliæ Aquitanicæ, apud Plinium libro 4. cap. 19.

BERECYNTHVS {βερεκυνθεύς} Mons Phrygiæ eſt, & nomen oppidi, in quo mater deûm Cybele priſcorum ritu colebatur: vnde Berecynthia dicta eſt Plin. lib. 16.

Berecynthia {Βερεκυνθία} Adiectiuum, vt, Cornu Berecynthium, Horat. 1. Carm. 18. Id eſt quo excitantur ad furorem Cybeles Berecynthiæ ſacerdotes.

Tibia Berecynthia. Horatius 3. Carm. ode 19, Hoc eſt Phrygia. & quæ in facris Berecynthiæ Cybeles adhibebatur. Vel forté Buxea. In Berecynthio enim tractu plurima eſt buxus, teſtis Plinius libro 16. cap. 16.

Berecyntia (inquit Seruius) Mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecynto, cuius vlima ſyllaba caret aſpiratione: quâ addimus quotiès mótem Deli Cynthum dicimus. Eſt autem tenuis ità diſcretio, quibus nominibus ſuberhali debeat aſpiratio. Nam ecce, Ripæi montes Arcadiæ, non ſcribuntur eum aſpiratione: quum addimus quum Riphæos montes Scythiæ ſignificamus. Hæc Seruius apud Virgilium lib. 9. Æneidos,
Ipſa deûm fertur genitrix Berecyntia magnum
Vocibus his aſſaia louem. Quicquid tamen dicat Seruius, video ab omnibus aſpirari Berecynthius & Berecynthia.

Mater Berecynthia. Virg. de Æneid.

Genitrix. Virgil. 9. Æneid.

BERENICE, Berenices, pen. prod. vel Beronice {Βερενίκη} vxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi, rara mulier forma, & viro dilectiſſima: de qua apud Theocritum. ¶ Berenice item altera, Philadelphi ſilia, quæ deinde Ptolemæo Euergeti fratri nuptiſcuius crines in cælum relati parauerur perſuaſione Canonis mathematici. De quibus elegiam cõpoſuit Callimachus, conuerſam deinde à Catullo.

Alia præterea fuit Berenice Herodis Aſcaloniræ ſilia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo ſic ait, Cæſar Auguſtus magno honore proſequutus eſt Herodis liberos, ſimiliter ſororem Salomen, eiuſque ſiliam Berenicen. ¶ Alia item ex eadem progenie Berenice fuit, quæ Salomes Herodis ſororis ſilia fuit, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdé filio, quem pater poſtea interfecit. Author Ioſephus. ¶ Berenice quoque quam Grzci Pherenicem appellant, fama celeberrima, & ſilia, & mater, & ſoror Olympionicarum fuit, vt ait Plin. lib. 7. cap. 40. Pauſanias quoque hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virili diſſimulatem ludis interfuiſſe: vbi Pithiho dum ſilium coronatum vidit: cognitâ eque, ac queſtione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos veniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Author Æthanus de varia hiſtoria. Valer. item lib. 8. cap. vlt. Berenice (inquit) eontigit quod nulli alij mulieri, vt Gymnico ſpectaculo intereſſe contigeret. Eu Volaterrano. Quinta lib. 4. cap. 13, Et ego pro regina Berenice apud ipſam, cauſam dixi.

Berenices crines, ſeptem ſunt ſtellæ ad Leonis caudam veluti in triangulo collocatæ. Vide Sipontinum.

Berenices, pen. prod. {βερενικεῖος} ad Berenicem. Catullus epigram. 61, & Berenicen vertice cæſariem. Vide totum hoc Catulli carmen.

BERENICES, ſiue Beronices: vel Bereuicis, huius Berenicidis {βερενικίδης, βερονικίδης} Ciuitas eſt Africæ, prope Syrtes, iuxta lacum Tritonidem, vnde vndoſa vocatur Silio lib. 3. Plin. lib. 5. cap. 5. Berenice in Syrtis extimo cornu eſt, quondam vocata Heſperidum ſupradictarum, vagantium Græcie fabulis, &c. ¶ Vrbs item Berenice eſt ad ſinum Arabicum 3 à Ptolemæo Philadelpho condita, & à nomine matris ita appellata: in qua ipſo ſolſtitij die hora ſexta vmbras penitus abſumi tradit Plin. lib. 6. cap. 29. ¶ Alteram cognomento Panchryſon: & item aliam Epidiren dictam, enumerat idem Plin. loco iã citato. ¶ Duæ præterea eiuſdem nominis vrbes reconſentur à Steph. quarũ alteram in Cilicia collocat, alteã Chium olim vocatã affert. quarũ alteram in Cilicia collocat, alteã Chium olim vocatã affert.

BERENICIDAE {βερενικίδαι} Prætiatæ ſtirpis populi, apud Athenienſes. Steph an.

BERENICIS, dis {βερενικὶς} Tractus Africæ Cyrenaicæ, qui eſt circa Berenicem vrbem. Lucan. lib. 9.
-nam quicquid Berenicis ſicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat frondes.

BEROIDVM {βέροιδον} Vrbs Hiſpaniæ Ptolemæo. vulgò *Vrgel.*

BERGION, & Albion, g-gantes, filij fuere Neptuni ab Hercule interæ ci, vt ſcribit Pompon Mela lib. 2. Vide ſupra ALBION.

BERGOMVM {βέργομον} Oppidum Italiæ tranſpadanæ, quæ regio eſt vndecima à Bergomates, eius oppidi incolæ, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 23. vulgò *Bergomo.*

BERILLVS, Vide BERYLLVS.

BERMIVS, Mons eſt Theſſaliæ, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 8.

BERNABA {βέρνακα} apud Ptolem. lib. 2. cap. 6. oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, non procul à Cæſarea Auguſta, Celtiberis & Beſſetanis ad Orientem proximum. vulgò *Benauar.*

BERO, beronis, Saecus, quaſi pero à pera dictus. qua dictione ſunt qui putent vſum fuiſſe Aſſenum in Lin naue. D. Locar. vbi aliglegunt cẽtonibus, alij peronibus. Vide prores Budæi annotationes. Plin. lib. 36. cap. 14, de tempio Epheſiæ Dianæ, Id conſequutus eſt architectus ille beronibus arena plenis. In emendationibus codicibus legitur peronibus.

BERO A {βέρρη} Oppidum in Theſſalia. Cic. in Piſonem, Qui quum concurſum plorantium ac tempeſtatem querelarum ferre no poſſes, in oppidum demum Beream perfugiſti. Teſtatur ſuperius oppidum, in quo Baſſianus eſt etiam in caua Syria huius nominis oppidum, in quo Baſſianus ſit, hetor narus tradtur. à quo dicti ſunt Beroenſes, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 23.

BEROE, pen corr. {βοὴ.} Semeles matris Bacchi nutrix, teſte Ouid. lib. Metam. 3. Ipſaque erat Beroe Semeles Epidaura nutrix.
Beroe coniunx Doryclì apud Virg. Æneid.
Beroe, nympha Pentelici Oceani, foror Clus. Virg. 4. Georg.

BEROEA {βέροια} Oppidum eſt Antiochiæ ad orientẽ adiacens, Dionyſio tyranno Heraclionis filio olim ſubiectũ. Author Strabo lib. 16.

BERONICE. Vide BERENICE.

BEROSVS {βήρωσσος} Chaldæus in Aſtrologia clarus, cui ob diuinas prædictiones, Athenienſes in gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt, vti Plin. refert lib. 7. cap. 37.

¶ Beroſus, Collis eſt Taurorum, trees habẽs fontes, ſine remcdio, & ſine dolore morrifcros. Plin. lib. 2. cap. 103.

BERRHESA {βοιῆσσα} Oppidum Æthiopiæ. Plin. lib. 6. cap. 29.

BERSABE, es, Vrbs Iudææ, quæ putrum iuramẽti ſignificat: quis quum ibi habitaret Abraham cum Abimelech, mẽtatus ſepteni ouibus in ſerdus mutuò iurauerunt. Hæc terminus fuit terræ promiſſionis, poſ ſeſſa à populo Iudæorum, poſtquam reuerſus eſt ex Ægypto, & tenditur vſque ad Dan, ſpatio in longum ex 2. mill. ſicut ſcribit Hieronym. ad Dardanum.

BERSANE, es {βερσανὴ} Vidua fuit Damaſcena, ab Alexandro Magno adamata. Author eſt Diodorus.

Beryllus, m. & ſig. {βήρυλλος} Lapis pallidus tranſparens. Plin. lib. 37. cap. 5. Eandem multis nataram, aut terræ ſimilem habere berylli videntur, iu India originem habentes, raró alibi reperti. Poluntur omnes ſexangula figura artificum ingenis: quoniam hebeſcentia ei colore ſurdus repercuſſu angulorum exeiterur. Alteri enim politi non habent fulgoren eundem. Probatiſſimi ſunt ex iis qui viridiatem puri maris imitantur. Proximi qui vocantur chryſoberylli, & ſunt paulò pallidiores. ſed in aureum coloré exeunte fulgore. Iuuen. ſat. 5.

BERYLLVS {βήρυλλος} Boſtrenæ vrbis Arabiæ præfui fuit, qui quũ plura recté pro religione ſcripſiſſet, poſtremò omnia corrupit, peruguna quæ lam adduceus, & procul à veritate abhorrentia. Quamobrem conuocata præfulum non paucorum ſynodo, maximè admirente Origene, ad ſanitatem reductus eſt. Vide Volaterr. lib. 6.

BERYTOS {βήρυτος} poſt Sidonem eſt, ciuitas Phœniciæ clariſſima, haud procul ab Lyci amnis oſtiis, quam hodie *Berytum* vocant, omnium eius litoris nundinatio meremonio clariſſima, teſte Vadiano. Felix Iulia Plinio, Seb. Munſtero annotatore. Euſtath. vt à Volaterr. lib. 6. cetatur, etymi hanc rationẽ affignat, quòd *Berũ* ex authoritate Hebraica lingua Phœnicũ Robur ſignificat, quaſi vrbs in loco inexpugnabili ac robuſto ſita. Theod. & Valen. AA. metropolitano nomine ac dignitate Berytum exornarũt. vnie. de metrop. Beryt. lib. 21. C. Vocatur ab Vlpiano colonia Berytenſis, in Lx. D. de cenſ. & Auguſtanorum Colonia, quòd Auguſtus inultis beneficiis eam ornauerit.

Bes,

B E S T

BEs, ſiue beſſis, huius beſſis, m. g. {ὁβολὸς} Vncię octo: ab aſſe. Feſtus, Bes appellatus eſt, quòd bis trieni ſit: quanuis dura compoſitio ſiat beſſis ex triente. Beſſis, vncię octo: trientis, quatuor. Hactenus Feſtus. Cic. ad Attic. lib. 4. Fœnus ex triente id. Quint. factum erat beſſibus. Plin. lib. 18. cap. 13. Grzci ab hinc ſemodios farinæ, ſatis eſſe beſſes fermenti conſtituere. Vnde opinor Venetos traxiſſe nomen ſuæ monetæ, quam vocant *Vmbrelo*.

¶ Bes in dimenſione agrorum quid ſignificet vide Columellam lib. 5. cap. 1. vbi docet Beſſem eſſe octo partes iugeri in duodecim partes æquales diuiſi.

¶ Bes. Octo cyathorum menſura. Martial. lib. 11.

Quineunces & ſex cyathos beſſemque bibamus.

Canus vt hac Iolius & Procubus. Vide Seruium Roman. in SEX.

¶ Beſſes vſuræ. Iorſon ſulius dicitur, quum acceptis eenium. poſt annum octo præſtantur: aut menſtrui denarij ſingulis, ſi ſors 150 ſit. Beſſium vſurarum mentio ſit in l. Eos qui per excepuonem. 5. ſuper vſurarum. C. de vſuris.

BEſſalis & hoc beſſale. Adiectiuum, pen. prod. {ὁμωνύμως} vt. Beſſales lacerculi, Varro lib. 5. cap. 10. Supràqi lacerculis beſſalibus pilæ ſtruantur, ita diſpoſitæ, vt bipedales æquale poſſint ſupra eſſe collocatæ. Idem lib. 7. cap. 4. Beſſalibus dixit lacerculos, qui octo pollicum longitudinem habent. Budæus lib. 1. de Aſſe.

BEſa ſimplici {ἁπλῶς} Fons eſt Theſſaliæ, inter Oſſam & Olympum, tuxta Cycelum oppidum, de quo Strabo lib. 8. ¶ Eſt & Beſa tribus nomen in agro Atricocuium meminit idem Strabo lib. 9.

BEsan o, Hiſpaniæ Bæticæ ciuitas eſt, interque ſtipendiarias numeratur à Plin. lib. 3. cap. 1.

BEsbicvs { Βέσβικος} Stephano } Inſula eſt exigua Propontidis, x v i i i. ſtadiorum circuitu, è regione oſtij Rhyndaci fluuij. Vide Plin. lib. 6. cap. vltim.

BEssa, geminato ſſ {Βέσσα} Stephano} Campos eſt Locridis, dictos arbuſtis refertus, vnde & nomen accepit. *Bitto* enim ſalues à Græcis nominantur. Vide Strab. lib. 9. ¶ Eſt & Beſſa, ciuſdem regionis oppidum, apud Stephanum.

BEssar a {Βέσσαρα} Ciuitas eſt Aſſyriæ apud Ptolem. lib. 6 cap. 1.

BEssi { Βέσσοι } Populi ſunt Thraciæ ad Strymonem, magna ex parte Hæmum incolentes montes, latronesque inſignes, vt ait Strabo lib. 7. Cicin. Piſonem, Tibi magna prædida & auxilia à Beſſis, pedirum equitúmque pollicereſur.

Beſſi immanes. Valer. Flacc. lib. 2. Argonaut.

Beſſus pallens. Claudian. Panc. 8.

Beſſicvs {Βησσικὸς} Adiectiuum, pen. corr. vt, Beſſica gens. Cic. in Piſonem, Idémque tu Beſſicus Thrax. Beſſicæ genus præcipem, quum de trecentis talentis regi Cotro vendidiſtes, ſecon percuſſiſti.

BEssippo {Βησσίππων} Ptolemæo } Hiſpaniæ Bæticæ portus eſt, & oppidum, non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ, vt ipſe teſtatur Geographiæ ſuæ lib. 2.

BEssvs, pen. corr. {Βησσοῦς} Emporium in India, trbi & amnis Beſſygis: vnde Beſſygius, populi qui homana carne veſcuntur. Steph.

BEstia, brſtiæ {θηρίον} crudelitatem exptimit. Belua magnitudinem & quaſi moſtroſitatem.

Beſtias accipere debemus ex feritate magis, quàm ex animalis genere. Vlp. in l. 5. beſtias. Dde poſſuſando.

¶ Beſtiæ, à Cæſare etiam piſces & volucres dicuntur, 5. Tuſcul. Nanque alias beſtias nantes aquarum incolas eſſe volut: alias volucres cælo ſrui libero: ſerpentes quaſdam eſſe gradientes.

Inecrta beſtia. Vide INCERTVS.

Manſuetæ beſtiæ. In MANSVETVS.

Mutæ beſtiæ pene loquuntur magiſtra ac duce natura. Cicero 1. de finib.

Lanitri à beſtia, & Venabulo beſtiam tranſuerberare. Cic. Mario, 7. 1. Sed quæ portèſt homini eſſe polito delectatio, quum aut homo im becillus à valentiſſima beſtia laniatur, aut præclara beſtia venabulo tranſuerberatur?

Ad beſtias damnari dicebantur, qui in hoc damnabantur, vt beſtiis ſubiicerentur. l. 6. D. ad l. Iul. pecul. l. 8. in fin. D. de teſtam. & apud Tertull. lib. 1. ad Scapul. & Gell. lib. 5. cap. 14. Hoc autem ſopplerum Prudentius ſic explicat,

Sanguinis humani ſpectacula publicus edit

Conſiſtus, legéque iubens venale parari

Supplicium, quo membra hominum diſcerpta cruentis

Morſibus obleſcent hilaram de funere plebem.

Inde Ad beſtias dari, in l. 12. D. de pœn. & Ad beſtias pronuntiari, apud Tertull. in lib. De reſurrectio. carnis. Cæterùm qui beſtiis obiiciebantur, ad ſtipitem alligabantur, vt ex Vopiſco in Aureliano, liquet.

Mittere ad beſtias. Cic. in Piſonem, Quid quòd popularí illi facerdoti ſexcentos ad beſtias amicos ſocioſque miſiſti?

Beſtiola. penul. corr. diminutiuum à {θηρίον.} Plin. lib. 11. cap. 6. Apes alueum illinunt amaroribus ſuccis contra aliarum beſtiolarum auiditates. Sic Varro lib. 1. cap. 12.

Beſtiarivs {θηριομάχος.} Beſtiarij dicebantur, qui ludis publicis in amphitheatro cum beſtiis depugnabant, vt cum iauris & leonibus. Cic. pro Sextio, Præclara adhuc iauras, vnus leo, ducenti beſtiarij.

Beſtiarius, adiectiuum, vt, Ludos beſtiarius. Seneca epiſt. 71, vocat ſpectaculum in quo beſtiarij cum beſtiis pugnabant.

BEsti a, nomẽ Romani ciuis, prænomine Lucius, inter coniuratos reconſertor à Salluſtio. Pexiuram petens repulſam tulit, & paulo pòſt ambitus damnatus eſt. Author eſt Cic. Philipp. 11.

B E T

BEta, brex {τεῦτλον} Herba quæ in hortis ſeritur. Plin. lib. 19. cap. 8. Beta hortenſiorum leuiſſima eſt. Eius quoque à colore duo genera Græci faciunt, nigrum & candidum (quod præcrrunt) pareciſſimi ſeminis, appellántque Siculum, candoris ſanè diſcrimine præcrentes & lactucæ. Noſtri beræ genera facmunt Vertum & Autumnale, à tempo-

ribus ſationis, quanquam & Iunio ſeritur. Transferuntur autem in planta quoque, & oblimi ſimo radices ſuas, locúmque ſimiliter mádidum amant. Plaut. Pſeud. 13. Martial. lib. 13.

Vt ſapiant ſtatuæ fabrorum prandia beræ:

O quàm ſæpe pœtæ vina, piérique coquus! Fatuas beras dixit, quia ſunt inſipidæ: vnde prouerbium, Beta inſipidior.

Plebeia. Perſat. 3.

¶ Bετæ quoque à Diogene appellabantur molles & crinzdi: vnde etiam Betizare dixit Augullus pro languere & effœminari. Vide Cæſium lib. 15. cap. 11.

Betaceus, Scribit in cap. de diminutiuis Priſcianus, quædam eſſe diminutiua, quæ genere deficerpant à ſua origine. vt beta, inquit, malua. hic betaceus, malaceus. Mirum mihi videbatur (ait Turnebus) hæc in ſubſtátiuis numerari diminutionis, quum adiectionis nomina videantur. Sed Betaceus abſolutè dicatur, quòd pes intelligatur: ita ratione ſubſtantiuo in ſubſtantiuum migrat, quumque paruulas beras ſignificet, in diminutorum nominibus cenſetur. Pedum betaceorum mentio eſt apud Varronem de Re ruſtica, & de Ling. Latina: ſed & apud Apitum de betaceis Varronis mentio eſt in cibis qui ex olcribus parantur.

BEta { ἄλσις} Ciuitas eſt in ſina Æthiopioci, Arabiæ latere, de qua Plin. lib. 6. cap. 29.

BEtamontes {βουνὸς μέγας} Ab Homero Corybantes vocantur Odyſſ. 8. vt eiam Strabo notauit.

BEtasi {Βέτασοι} Populi Galliæ Belgicæ, quorum meminit Plin. libro 4. cap. 17.

BEthacaryM m, Vicus inter Hierololymam & Thecuam, in monte ſitus. Compoſitum nomen ex lingua Syriaca & Hebræa.

BEthania { Βηθανία } Villa ſecundo miliario ab Hieroſolymis contra montis Oliueti, Marthæ ac Mariæ memoria inſignis. ¶ Eſt & alieta Bethania trans Iordadem, vbi Ioannes quondam baptizabat. Vocitantranos.

BEthbeleZvr, Vrbis Samariæ, quam Gebuſæi condiderunt, quæ priùs vocabatur Luſa.

BEthlehEM {Βηθλεὲμ} Nomen ciuitatis Dauid, quæ alio vocabulo dicitur Ephrata, Chriſti Seruatoris noſtri natalibus inſignis. Nunc vicinus eſt ille dicitur qui ab Ioppe quadraginta millibus diſtat. Ex hac ciuitate ortus, atque illudem ea regè vrctus eſt Dauid. Ibi Rachel ceciubuit, & ſepulcrum ſeſſe patris Dauid oſtendituc. Eſt autem hic locus in tribu Iudæ, ſexto ab Hieruſalem milliario poſitus, contra meridiem, in tumere quo iter Hebron. Quando autem Iacob ibi pecora ſua pauit, loco Beihleem nomen impoſuit, quod Domus panis interpretatur, propter eum panem qui ibi de cœlo deſcendit. Stephano {ὅλως} appellatur neutro genere, & plurali numero. Hinc Bethleemitæ pen. prod. dicti ſunt eius incolæ.

BEthlehEMi, Vna eſt ex decem Iudææ toparchiis, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 14.

BEthsaida { Βηθσαϊδὰ } Galilææ ciuitas, Petri, Andreæ & Philippi patria, ad lacum Tiberiadis ſita.

BEthsamEs {Βηθσαμὲς} Nomen vrbis Galilææ, vbi Dominus perhibetur multa ſigna feciſſeta qua Bethſamitæ populi.

BEthsvA, & Beihſuræ, tantùm plurali num. pen. prod. Munitum fuit Iudææ rum præſidium, de quo multa lib. 1. Machabæorum.

BEtica, BETIS, BETICVS, BETICOLA. Vide BAETICA, BAETIS.

Betizare, pro lingueve vitioſè vſurpauit Auguſtus, teſte Suetonio in vita Octauij Cæſaris: quo & prouerbialiter vti licebit in inſulſos & inſipidos. Catullus,

Languidi, ne tenera cui pendens Sicula beta, &c. Vide BETA.

Beto. beto {φῶ} betere, Verbum obſoletum, pro ſre. Varro de lingua Lat. Mulierem, quòd parere ea nò poterat, foras betere iuſſit. Plaut. Cutcul. 3, Si illam ad me betet?

Betonica, pen. corr. {φυτὸν} Herba Gallis dicitur, quæ ab Italis Serratula: teſte Plin. lib. 25. cap. 8. vbi in emendatioribus codicibus legitur Veronica. Vide Ruell. lib. 3. cap. 76.

Betulla { φυτὸν} Arbor eſt virgis aſperſima, cortice cádidiſſimo, quam Romani ex Gallia in Italiam tranſtulerunt: & ex ea faces conficiebant qui Magiſtratibus ſolebaot præferri. Huios meminit Plinius lib. 15. cap. 8.

Betulli, Gemmæ ſunt è genere Cerauniarum, nigræ, rorundæ, quibus vrbes expugnari, & claſſes, ex Sotaco referr Plin. lib. 37. cap. 9.

Betvlo {βετύλων} Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius ritrigatione ager Bæcinonenſis lætiſſimus eſt. Author Pompon. lib. 2. in deſcriptione Hiſpaniæ. Oppidom hodie vulgò *Beſsa* dicitur.

Betvria { Βετύριον} Regio eſt Hiſpaniæ. Plin. Quæ autem regio à Bæti ad fluuium Anam tendit, extra prædicta, Beturia appellatur, in duas diuiſa partes, quod & genares: Celticos, qui Lusitanam attingit, Hiſpalenſis eo uentus: Turdulos, qui Luſitaniam & Tarraconẽſem accolunt, iuxta Cordubam petent. Haze ille lib. 3. cap. 1.

B E Z

BEzahar, Lapis eſt mollis, colore fluuo, ſapore nullo, cuius peculiaris vis eſt, ſi vt venenis omnibus aduerſetur, antidotúmque ſit omnium præſtantiſſimum, vtpote qui non modò haufius, ſed etiam adligatus, ita vt nudam ſinſtri lateris carnem contingat, omnia ſuperet venena. Ex Matthiol. apud Dioſcor. lib. 5. cap. 73.

B I A

BIzon { Βίων } Vini factiti genus erat, valetudinis cauſa excogitatum. Fiebat ex vuis ad ſolem ſiccatis, & aqua marina. Dictum eſt à cura, quia multum in eo condendo laboris adhibebatur: ſiue quia violentum eſſet, & efficax contra morbos: ſiue à teſtatione atque impetu. Plinius libro 14. cap. 8. Apud Græcos iure clariſſimum nomen accepit, quod appellauerunt *Bίων*, ad plurimos valetudinis vſus excogitatum. Fit autem hoc modo, Vuæ paulo ante maturitatem decerpæ ſiccantur aeri ſole, ter die verſatæ per triduum, quarto expriminntur, dein cadis inoeterantur.

BIANOR, penult. prod. huius Bianoris, pen. corr. {Βιάνωρ} cognomento Oenus, Tyberis & Maniûs fatidicæ filius, dicitur Mantuam condidisse, vt est author Seruius. ¶ Fuit item vnus ex Troianis principibus qui eum Oleo auriga ab Agamemnone interemptus est, teste Homero lib. Iliad. 11. Virg. 9. eclog. 2.

Hinc adeò media est nobis via, nanque sepulcrum
Incipit apparere Bianoris.

BIARCHVS {Βίαρχος} Panos cognomen est, teste Suida, Quasi vice necessaria curans. Vtitur Archias in Epigram.

Biarchi {Βιάρχοι} Qui præsunt communibus, vicisque necessariis cum parandis, tùm emtis Græcis, non modò vtam, verumetiam victum significat. Aliàs dicti Biarchi, quòd vice necessaria curarent. Alciatus tit. de Agent. in rebus lib. 11. C.

BIAS, huius Biantis {Βίας} Prieneus, vnus è septem sapientibus Græciæ, ferur re causis otandis acutissimus fuisse. Quum patriam eayram fu gerent, publicque vti eam exportarer, rogâti causam, illud vulgatum apud Ciceran Parad. respondit, Omnia mea mecum porto.

BIASTA {Βιάστα} Hispaniæ vrbs apud Ptolem. zmmbodie *Barca.*

B B B

Bibacistas. Bibaculus. Bibasius. Bibulus. Vide BIBO.

BIBACVLVS, pen. corr. Patria Cremonensis, vt scribit Eusebius, qui inter poetas lamborum Latinorum ponitur Quintilliano. ¶ Est & Bibaculus alter, cuius meminit Cæsar in Commentariis.

BIBAGA, Insula est Indiæ, osteris & conchylijs referta, vt scribit Plinius lib. 6. cap. 21.

BIBALIS {Βίβαλις} Laconica quædam saltatio erat, cui & brauia proposita erant, non iuuenibus modò, sed & virginibus. Saltare autem oportebat, pedibusque nates cuntingere, falsisque numerabantur, vnde vni harum inscriptio erat, Mille saltantes grellus. Ex Pollue. lib. 4. cap. 14. Meminit & Rhod. g. lib. 5. cap. 4.

Bibesia, Vocabulum est à Pla to conctum, pro nimia bibendi auiditate, quemadmodum & Pereciana idem dixit, pro fame & voracitate. Festus.

BIBLIA, siue (vt alij volunt) Bibla. vxor Duelli, Romani qui primus Romæ ex nauali certamine triumphauit, quæ tantæ pudicitiæ fuit, vt illo fœculo pro exemplo fuerit, quo impudentia monstrum erat, non vitium. De hac memorię prodtum est, quòd quum Duellio in turgio quodam orris genus olentia abecta esset, eique nomine alia à viro accusaretur, quòd vitij eius ipsum nunquam monuisset, Bibliam respondisse, id quidem fe factura fuisse, nisi viros omnes ereditdisse ita olere. Heronymus lib. 2. aduersus Iouinianum.

BIBLIA, {Βιβλία} Thraciæ regnum generosò insignis, quod Bibliorum ab ea appellatio materiem alij, à Bibla vrbe appellatam malint. Demus autem Deliæ Bibliam vnum Naxium interpretatur, eo quòd Biblus Naxi insulæ fluuius sit. Vide Stephanum, & in dictione Biblus.

BIBLIOCAPTAS {Βιβλιοκάπτας} A Demetrio Troëzenio dictus est Didymus grammaticus, quo etiam supra ter mille quingentos libros conscripsit. Vide Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 9.

Biblion, bibli, n. g. {Βιβλίον} Volumen, libellus. In plurali, Biblia, bibliorū. Libelluqo nomine appellandi. libri sacri per excellentiam.

Bibliopola bibliopolæ, n. g. pen. prod. {Βιβλιοπώλης} Qui libros vendit. Martial. lib. 4.

Et qui vendorem nostros tibi Quinte libellos:
Non habeo, fed habet bibliopola Tryphon.

Bibliotaphi {Βιβλιοτάφοι} Aberudi ex appellantur, qui vt soli sapere videantur, librorum aliquid ingignum nacti, nemini eorum eopiam fa euntes, dū in arca, velut in sepulcro quodā inclusos asseruant. ex Cæl. Bibliotheca, pen. prod. {Βιβλιοθήκη} Festus, Bibliotheca, & apud Græcos, & apud nos tam librorum magnus per se numerus, quam locus ipse in quo libri collocati sunt, appellantur. Cicad Curium, lib. 7. 29. Abdo me in bibliotheeam. Idem ad Sulpitium lib. 13. Dionysius seruus meus, qui mihi meam bibliothecam multorum numerorum tractatu, quum multos libros sutripuisset, &c.

Bibliotheeam, Grillus Librarium voeat.

Bibliotheeam inscripsit D. odorus historiam suam, teste Plinio in Præfatione rotius operis.

Supplere bibliotheeam. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 20. De bibliotheca tua supplenda, libris eommutandis, Launis comparandis, valde velim ista confici.

Affidere in bibliotheca. Cic. 2. de Diuin.

Bibliotheealis, adiect. pen. prod. vt. Bibliotheealis copia, apud Marianū.

Biblos, siue minus, ή, ὁ, ὂν, iuxeum significat, & eo dicem, quibus veteres in scribendo vti confueuerant. Lucan. lib. 3.

Nondum flumineas Memphis eontexere biblos Nouerat.

BIBLVS, huius Bibblis, pen. corr. {Βίβλις} Filia Mileti, nefando sui fratris Cauni amore exaste. Quem propter hoc è patria profectum sequens, tandem contra, vt ait Ouid. 9. Meram. vel eatam se suspendit, vt eadem de re dicit.

Bibblida quid referam, vetito quæ fratris amore
Arsit, & ei laqueo fortiter vsa nefas? Vide BYBLIS.

BIBLVS {Βίβλος} Naxi insulæ fluuius, à quo nonnulli Bibliorum vinum dictum putant. Vide supra in dictione Biblina.

Bibo, bibi, bibitum, pen. corr. {Πίνω} bibere, Verbum notæ significationis. Martial. lib. 13.

Quinqueuces, & sex eyathos, bessemque bibamus:
Carus vt fiat Iulius, & Proculus. Quioeunces, Id est quinque eyathos: Bessem, hoc est octo eyathus. Quinque enim sunt literæ in Carus, Sex in Iulius. Octo in Proculus. Solebat autem in amœrum grauiam tot eyathos bibere, quot erant literæ in eorum nominibus.

Ab octaua bibere. Iuuen. sat. 1. Exul ab octaua Marius bibit.

Ad numerum bibere. Ouid. lib. 3. Fallorum,

Sole tamen vinoque calent, annosque precantur
Quot summæ eyathos ad numerum que bibunt.

Inueniesillic, qui Nestoris eibibat annos,
Quæ sit per calices facta Sibylla suis. Bibunt ad numerum:

quia numerant quoties bibunt, vt numerum teneant. Nestoris ebibit annos, quarories bibit, quor annos vixit Nestor, nimirum trecentos. De longa Sibyllæ vitæ, vide suo loco.

Aquam tubidam & inquinatam bibere. Cic. 5. Tuscul.

Sitiens bibit. Cic. 5. Tuscul.

Arte bibere. Ouid. 2. de Arte amandi.

Bibere hausibus exiguis Ouid. 3. Fast.

Bibere Nilum à fonte. Lucan. lib. 10.

Bibuntur gratius aquæ ex ipso fonte. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Ex aqua bibere. Propert. lib. 2. eleg. 7.

Ex fonte bibere. Ide m lib. 4. eleg. 4.

In auro bibere, id est poculis aureis. Seneca in Thyeste, 5.

Bibere per obscenitates. Plin. in proœm. lib. 33. In poculis libidines eælare iuuit, ac per obscenitates bibere. Hue pertinet illud apud Iuuen. sat. 2. ——vitreo bibuit lile Priapo.

Peculiaid est potum bibere. Tibull. lib. 2. eleg. 5.

Gemma dixit Virg. pro Gemmeo poculo, 2. Georg.

Bibit puer lac ore teneto. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Vuam. Horat. lib. 2. carm. ode 10.

Cæcubum, & prælo domitam Calæno

Tu bibes vuam. Id est, vinum expressum ab vuis.

Damnosi, Est vsque ad ægritudinem, aut egestatem. Horatius 2. Carm. ode 8.

More Græco. Cic. 3. Verr. Matutè venisse, discumbisse, sit sermo intereos & inuitatio, vt Græce more biberetur. hoſpes hortatur: posſunt maiorbus pocula: celebratur omnium sermone lætitiaque conuiuium.

Aut bibat, aut abeat. Cic. 5. Tuscul. Mihi quidem in vita seruanda videtur illa lex quæ in Græcorum conuiuijs obtinetur, Aut bibat, aut abeat. Et re ctè aut enim fructur aliquis parter cum aliis voluptate potandi, ne subrus in vinolentorum vinolentorum medatur aut diſeedit. Hactenus Cicero. Hoc adagio (inquit Erasmus) monemur vt aut tempori loeoque nos accommodemus: aut ab hominum conſuetudine nos subducamus.

Pigus bibit, per metonymiam dictum ab Horat. epist. 19. pro eo quod eſt, pagani bibunt.

¶ Bibere morsu dicuntur quædā, auct. Plin. lib. 10. cap. 46. Porphyrio solus morsu bibit. Ibidem, Bibunt aues sucku.

Bibere ab ipsum, Quum magna lætitia eoniunctum agitabatur, lege quadam eouuiuali, iiquis quid peccaret, id ab summo omnibus daturvt ab ipsum ad imimum vsque vini eyathi in poeula eerto numero dabantur. Plautus.

Da puere ab summo: age, tu interibi ab imimo

Da suauium: Iterum,

Standum eſt in lecto, siquid, de summo petas.

Bibere pro sumo. Plaut. Sticho,

Nolo ego nos bibere pro sumo nullis relerimus poſtea. Id eſt, Nolo immani nos poculo & opplrto, quantùmque quis dueere poteſt, bibere, vt faeere soleat interdum qui ita prouocant & poſcunt, quasi vltimum sint potuti, neque poſtea eadu aperturi, fed poſtrema emutatione rſuri: sie enim plerunque fit vt subitò exhauriatur totus vini eadus. Hæ Turnebus.

¶ Bibere rete dicuntur ea omnia quæ hauſtus habent, vt animalia & terræ. Virgil. 3. eclog. Claudite iam rinos puerisat prata bibere. Verùm authoritate literata etiam anda aut ficea, & quibus hauſtus non sit, bibere poſtum inuetum us. Virg. lib. 11.

Halia sub rectam dono perdata papillam

Hzrit. virgineumque alze b. bit acta eruorem. Nonius.

Bibit aquas horius sitiens. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 9.

Bibunt violaria sontem irriguum. Virg. 4. Georg.

Bibit ingens arcus. Virg. 4 Georg. Iam intelligitsiue arcum cælestem, quem putat vulgus aquam è flumini bus ad se trahere.

Bibere eadorem. Plin lib. 13. cap. vlt. De spongijs: id eſt imbibere & contrahere eandorem.

Lana colorem bibit. Plin. lib. 8. cap. 48.

Bibere colorem dicitur res à Plinio lib. 34. cap. 9.

¶ Amorem bibere. Virg. 1. Æneid.

Bibere nouum ignem fotus ossibus. Stat. Achill. 1.

Bibere mores maternos. Claud. de Nupt. Hon. & Mariæ.

Sanguinem alcuius bibere. Cic. 11. Philipp. Quid eum non forbere animo, quid non sorbere cogitatione, cuius sanguinem non biberecensetis?

¶ Bibere aure, pro studioſe audire. Horat. 1. Carm. ode 13. Virgilius Haurire auribus dixit.

Suspensis auribus bibere. Vide SVSPENDO.

¶ Bibere mandata, hoc eſt præmunito potu obbuiſci quod mandatum fuerat, ioco dixit Plautus Perſas.

Bibiſſe fingitur, Petronius, & eò vbique omnes mihi videbantur bibiſſe. Bibiſſe fingitur, pro Adhibidinē eſſe incitatum & inflammatum dicit è vi illius herbæ. Turnebus.

¶ Bibitur, pen. eor. impersonale. Cic. 2. Philipp. Ab hara terra bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Bibebatur, Paſſiue. Ouid. 15. Metamorph.

Nulla ieonita bibuntur fontibus. Iuuenal. sat. 10.

Fons bibitur mihi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.

Bibitur palus mitta eum sale zquoreo. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Bibendum eſt. Horat. 1. Carm. ode 37.

Mensura certa bibendi. Ouid. 3. de Arte amandi.

Bibendum dare aliquid alicui. Ouid. 4. Fast.

Arbirum bibendi ab Horatio illum dici credo, qui Græcis {συμποσίαρχος}, id eſt cōpotationis & conuiuij princeps dicitur, 2. Carm. ode 7. -qurm Venus arbitrum Dicet bibendi.

Bibax, bibacis, pen. prod. {συμπότης} Gell. lib. 3. cap. 15. Bibendi auidum. P. Nigidius in Commentarijs grammaticis bibaeē & bibosum dicit. Bibacem ego, vt edacem, à plerisque alijs dictum lego: Bibosum, dictum etiam nuſquam reperi, nuſ apud Laberium. Neque aliud eſt quod

quod ſimili inclinatu dicatur. non enim ſimile eſt vt vinoſus aut vitioſus, cæteráque quæ hoc modo dicuntur quoniam à vocabulis, non à verbis inclinata ſunt. Laberius in Mimo, libro 1. qui Salinator inſcriptus eſt, verbo hoc ita vtitur.

Non mammoſa, non annoſa. non biboſa, non procax.

Bibaculus, penult. corr. {μαιευτικὸς} Diminutuum adiectiuum. vt Bibaculus tuus.

Bibarius, penult. corr. {μαιευτικὸς} Denominatiuum.

Bibo, bibonis, penult. prod. Idem quod bibax. Firmieus lib. 5. cap. 4. ſub finem, Vinoſi enim, epulones. & bibones, & qui poſthabitis omni rei familiaris cura, nihil aliud affectant, niſi Epicureorum more, ſine laboribus, ſine quiete & rerum vbertate viuere.

Biboſus. Vide in BIBAX.

Bibulus {ποιητικὸν} Adiectiuum, penult. corr. Qui facilè ſorbet. vt Bibulus iuncus, Plin. lib. 13. cap. 12.

Potores bibuli. Horat. 1. epiſt. 19.

Bibulus Falerni, id eſt bibax Falerni. Horat. 1. epiſt. 19.

Ale bibulæ. Ouid. de Arte amandi, de Cupidine.

Bibula arena. Virg. 1 Georg.

Bibula charta. Plin. lib. 8. epiſt. 15. ad Iuniorem.

Bibula fauilla. Virg. 6 Æneid.

Laeunæ bibulæ, Quæ multum in ſe recipiunt aquæ. Stat. 4. Syl. 3.

Lanæ bibulæ. Ouid. 6. Metam.

Bibulus lapis, pro Pumice, qui & arenarius lapis dicitur. Vide LAPIS.

Lætus bibulum. Ouid. epiſt. 16.

Nubes bibulæ. Ouid. 14. Metam.

Bibulæ ollæ. Colum. lib. 12. cap. 43.

Papyrus bibula Lucan. lib. 4.

Radix bibula. Ouid. 14. Metam.

Bibulæ veſtes. Valer. 1. Argonaut.

BIBVLVS, cognomen fuit Calpurnioru. Hoc cognomen geſſit M. Calpurnius Bibulus, qui Cæſaris in Conſulatu fuit collega, authore Caſſiodoro, Dione lib. 38. & Plutarcho in Cæſare. Quum autem in hoc Conſulatu Cæſar neglecto ſuo collega omnia ad ſuum arbitrium gereret, præbuit cauſſam vt Tranquillus hoc diſtricho in Bibulum iocaretur.

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt:

Nam Bibulo fieri Conſule nil meminit. He Bibulus bello Ciuili à Pompeio mari præfectus, multis laboribus confractus mortuus eſt. Dio lib. 41. Cæſar de bell. Ciuil. lib. 3.

BIBRACTE {ἐθνικὸν} Hæduorum oppidum in Gallia, apud Cæſarem in Commentariis. vulgò *Beaulne*.

B I C

Biceps, Bicolor, Bicornis. Bicorpor, Bicubitalis, Vide BIS.

BICETA, Palus. Nunc vulgò dicitur *La mer morte*, non procul à Mœotidibus paludibus.

Biclinium {ἀναλυτικὸν} Quintil. lib. 15. Aut ex noſtro & peregrino, vt biclinium: aut contrà, vt epitogium & Anticato.

BICORNVM {διαίρεσις} vrbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Erforda, *Erffort*.

Bicus {ἄθικτον} Vas eſt capacius, in quod vinum infunditur. Herodotus libro primo ſcribit, Bicos palmeos vino plenos Babylonem apportari ſolitos. Huius eſſam meminit Iulius Pollux in onomaſtico, & Cæl. Antiq. lib. 28. cap. 6.

B I D

Bidelli. Alcatrus: Ego (inquit) & gymnaſiorum cuſtodes, quos vulgò Bidellos appellabamus, hoc nomine[ſcilicet] ſignificari poſſe arbitror: ſiquidem ex Lucilij poetæ epigrammatis, quæ Mercurium gymnaſiorum Epiſcopum dicunt. Vide Alcatr. lib. 7. Peri. cap. 12.

Bidens, Bidental, Vide BIS.

BIDENS, populi ſunt Sieiliæ, Citariis & Cacitinis vicini, vt author eſt Plin. lib. 3. cap. 8.

Biduum, Vide BIS.

B I E

BIENDVVM {διάιρεσις} Citerioris Hiſpaniæ portus eſt, apud Plin. lib. 4. in deſcriptione citeriorisHiſpaniæ.

Biennis, Biennium, Vide BIS.

Biennius. Iouis nomen, à Bienno vrbe Cretæ, vt Stephanus tradit, quam aliqui denominatam putant à Brimo, vno ex Curetis; vel ab eo quòd vis, quæ *Bia* Græcè dicitur, facta fuerit Martijnibis, (vt ferunt) ab Otho & Ephialte Neptuni filijs.

B I F

Bifariam, Bifarus. Bifidus, Biforis, Biformatus, Biformis, Bifrons, Bifurcus, Vide BIS.

Bifur, Pluſquam fur, ſiue qui bis in furto eſt deprehenſus.

B I G

Biga, Bigæ, Bigatus, Vide BIS.

BIGARGITANI {ἐθνικὸν πατρικὸν} populi ſunt Hiſpaniæ, in tractu Tarraconenſi. Vide Plin. lib. 3. cap. 3.

Bigamus, Bigemmis. Bigener, Vide BIS.

BIGERONES. Aquitaniæ populi ſunt, apud Cæſarem, Tarbellis & Sontianbus vicini. Beronos ſunt qui legant. ſed corrupte.

BIGERRAE {θέσεως} Hiſpaniæ citerioris ciuitas. Ptolemæo, cui vicina eſt Setabis vrbs, hinc tenuiſſimo nobilitata: vnde ſudaria Setaba à Catullo commemorata. Vulgò *Xeixar*.

Bigæ, Geminæ dicuntur, qua bis vna die natæ ſunt. Feſtus.

Bilagus, Bilanx, Vide BIS.

B I L

BILBILIS {διάιρεσις} Celtiberæ vrbs eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis ferri gloria nobilitata, dicente Plin. lib. 34. cap. 14. Hæc alibi atque alibi vitioſe, nobilitauit loca gloria ferruginei Bilbilin in Hiſpania, & Turiaſſonem. Comum in Italia, quum ferraria metalla in his locis non ſint.

BILBERIS {διάιρεσις} Fluuius eſt Ponti in finibus Paphlagoniæ, non procul ab Heraclea. Vide Plin. lib. 6. cap. 1.

Bilbit, factum eſt à ſimilitudine ſonitus, qui fit in vaſe. Næuius, Bilbit amphora, inquit. Ex Feſto.

BILLA. Mulierum nomen, inſigni pudicitia. Vide BIALLA.

Billbris Billunguis, Vide BIS.

Billis, huius bilis ἡ, ϛ. ἡ dicitur à Græcis ϛ. Cicero 1. Tuſcul. Plaut. Amph. 17,

-vtrus eſt adagium, Fames & mora

Bilem in naſum concinunt.

Aeri bile tumet. Perſ. ſat. 2.

Bilis ater, dicitur melancholia. Plaut. Amph. 8. 9. Atra bili peritia eſt. ita quoque flaua bilis, hunc cholericus dicitur. Vide ATER.

Difficilis bilis. Horat. 1. Carm. ode 13. Hoc eſt implacabilis, inexorabilis. Porphyr. Aeron.

Libera. Horat. Epod. 11.

Medocus bile ferre aliquid. Iuuenal. ſat. 13.

Redundante bile morbi naſcuntur. Cic. 4. Tuſcul. Quemadmodum quum ſanguis corruptus eſt, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotationes naſcuntur: ſic præuarum opinionum contuſarbatio, &c.

Splendida bilis. Horatius 2. Serm. ſat. 3. Id eſt quæ omnia in lucem profert. Vel ſplendida, lucida: quia nemo poteſt irafci ita, vt non appareat eius ſi acundia. Acron.

Vitrea bilis turgeſcit. Perſ. ſat. 5. Vitreã appellat, id eſt ſplendidam & clearam, quæ ſe clariſſimè è ſplendore prodit. Quidam tamen putant, quæ ſtatim euaneſcit & frangitur, eſſe emicat & ſplendet. Scio & apud medicos eſſe piruitam vitream, quam quis hic bilem à poeta vocari ſuſpicetur: ſed id nimis longè repetitum eſſet.

Commota bile feruere. Perſ. ſat. 4.

Effundere bilem. Iuuen. ſat. 5.

Expellere helleboro. Horat. 2. epiſt. 2.

Inaſtuat bilis præcordijs. Horat. Epod. 11.

Intutnuit maſcula bilis. Perſ. ſat. 5. Maſcula, id eſt magna, valida, qualis maſculo ſexui conuenit.

Bilem alicui mouere. Martial. lib. 5.

Perenus atra bili. Vide paulo antè, Bilis atra.

Purgare bilem. Horat. in Arte.

Reddere. Celſus lib. 9. cap. 18, Nonnunquam ſtomachus quoque affectus, primùm ruſam bilem pec os reddit, deinde viridem, quibuſdam etiam nigram.

Subſtringere, Vide SVBSTRINGO.

Superans bilis. Lucret. lib. 4.

Tumet bile ira cur. Horat. 1. Carm. ode 13.

Vrit bilis iccur. Horat. 1. Serm. ſat. 9.

Biloſus {ϛ. ὁν. ὠδὸς} Adiectiuum, penult. prod. Cholericus. Celſus, Aut iucundum, aut biloſum. Idem, Spuum etiam biloſum aut purulentum.

Bilx, huius bilcis, penult. prod. Adiectiuum à {ἄβυσσος}. vt. Bilx lonica à Virgilio dicta, quæ duo lina & fila in ſummitate haberet ad ornatum, lib. 12. -rumpitque infixa bilicem Loricam.

Billis, apud Afros appellatur ſemè humanum humi profluxum. Feſtus.

Biluſtris, Vide BIS.

B I M

BIMARCVS, Nomen Satyræ Vitronis fuit, in qua ſaſtum & arrogantiam ſtoldam & ineptam Rumanorum incedebat, quod è Romano prænomine, quo ſibi placebant, duplicato indicatur, quaſi quis non ſemel, ſed bis Marcus ſit.

Bimaris, Bimater, Bimatus, Vide BIS.

Bimembris, Bimenſis, Bimeſtris, Vide BIS.

Bimus, Vide BIS.

B I N

Biniones, Vide BIS.

Binominis. Binomius, Vide BIS.

Binus, Vide BINETI BIS.

B I O

Biocolytæ {ἐθνικὸν τόπου} Officiales quidam à vi prohibenda vocabantur, quotum mentio fit in Nouell. conſt. 8. & Nouell. 145.

BION {ἄθικτον} Boryſthenites, Cratetis auditor, ad Cynicam prius ſectam transiit, ſumpto pallio & peraſ deinde ad Theodorea inſtituta ſe contertit. Reliquit commentarios plures qui nõ extant. Apophthegmata item plura. Author Suidas.

Bionios ſermones prouerbiali figura dictos eſſe ab Horatio, in Claſſicis huius ſuis annotauit Erasmus, vbi prouerbium explicat, Dente Theonino rodi. Ait enim ex Aerone, Bionem philoſophum fuiſſe cum mordacitſimis dialogis lacerantem poetas, ſe, vt nec Homero parceret. Porphyrion autumat Ariſtophanis comici patrem fuiſſe. Verſus apud Horatium lib. 2. Epiſt. 2. ſunt iſti,

Carmine tu gaudes, hic delectatur Iambis,

Ille Bionei ſermonibus, & ſale nigro.

Biothanatos {διαθετικὸν} Violenter mortuus, vt eſt qui ferro, vel aſſis vi interficitur, & non ſua, id eſt naturali morte moritur, quæ naturaliter contingit: & mors ipſa Biothanata dicitur, quæ per vim inferrur, de qua ireellexit Virgilius quum dixit,

Nam quia nec fato, meritis nec morte peribat,

Sed miſera ante diem. Scribit Lampridius prædictum fuiſſe Heliogabalo, ipſum Biothanatum futurum. Iulius Firmicus, Si Luna (inquit) applicuerit ſe Saturno, deficiens lumine, faciet matres biothanatas interire. Scribus aic, biothanatorum animas non recipi in originem ſuam.

Biothanatus, vitæ finis. Firmic. lib. 3. cap. 13.

B I P

Bipalium, Bipalmis. Bipartio, Bipatens, Vide BIS.

BIPEDEMVI, Galliæ in Aquitania populi, de quibus vide Plinium libro 4. cap. 19.

Bipennis, Bipennifer. Vide BIS.
Bipes, Bipedalis, &c. Vide BIS.
Bipennella, Vide BIS.

B I R

BIRACELVM, vtbis Tuscorum Proclemæo. hodie Vicarellum.
Biremis, Vide BIS.
BERRVS, Vestis erat genus quoddá apud Romanos, quod ex Martiani libro quarto probat Cælius Martianus: Birtus & tuoica nomen vestis habent. Vide Rhodig. lib. 18. cap. 10.

B I S

BIS, Aduerbium numerandi, significat id quod Græcis δὶς. Cicero de Amicitia, Bis vná Consules. Idem De oratore, tradit ex Duis per contractionem factum bis, sicut ex Duello bellum. Duis autè natum est à vocabulo Duo.
Bis anno absq; tumultur vmbræ. Plin. lib. 2. cap. 73.
Bis æstas, bisque cucurrit hyems. Ouid. Epist. 6. Id est duo abierút anni.
Bis ad decies centum. Plin. lib. 4. cap. 12.
Bis bina. Cic. 2. de Nat. deor.
Bis centum anni. Ducenni. Ouid. 12. Metam.
Bis denæ naues. Virg. 1. Æneid.
Bis deni anni. Martial. lib. 7. Propert. 2. eleg. 10.
Bis die pariunt. Plin. lib. 10. cap. 53.
Bis mille equi, Duo millia equorum. Horat. Epod. 9.
Bis quinquagenis domus est tibi millibus empta. Martial. lib. 12.
Bis quinque viri. De comitiis. Horat. 2. epist. 1.
Bis quinos silet ille dies. Virg. 2. Æneid.
Bis quina festeria. Martial. lib. 10.
Bis quinus mensis, pro bis quintus, hoc est decimus. Ouid. 3. Fast.
Bis seni dies, Duodecim. Virg. eclog. 1. Stat. 12. Thebaidos,
O mihi bissenos multum vigilata per annos.
Bissenus labor, Duodecim labores. Seoeca in Agamem. 9.
Bis septeni. Plin. lib. 8. cap. 36. Primis diebus bis septenis iam grauis somno premuntur, vt ne vulnenbus quidem excitari queant. De Vrsis loquitur.
Bis sex locis thoraea petitum, dixit Virg. 11. Æneid.
Bis decies bibis. Martialis,
Quum data sint equiti bis quinque numismata, quare
Bis decies solus Sextiliane bibis? Turnebo videur hoc esse de spartula accipiendum, cui decem nummi erogabantur, vel centum quadrantes. Quú igitur spartulam decem nummúm vnam Sextil. Janus acceppisset, duas bibebat tamen potior profligatissimus, quú tantum vini exhauriret, quátum duarum spartularum pretium æquabat.
Bis stulte facere. Terent. Heeyra 3. 2.
Bis tanto. Plaur. Merc. 6. Bis tanto valeo, quàm valui prius.
Bis tantum, quantum. Virg. 6. Æneidos,
-tum Tartarus ipse
Bis patet in præceps tantum, tendítque sub vmbras,
Quantus ad æthérium cæli suspectus Olympum.
Bis ter, Id est sex. Horat. Epod. 4.
Bis térque. Martial. lib. 4.
Bis térque experta frustra. Horat. in Arte poet.
Bis térve. Horat. Epod. 5.
Bis terni nati, Filij sex. Silius lib. 10.
¶ Falli bis. Cic. 8 Philip. An quo bis falleris: primùm quòd tuas rationes communibus anteponis: deinde, &c.
Bis grauidæ pecudes. Virg. 2. Georg.
Bis improbus. Cic. 7. Verr. Ita in voa ciuitate bis improbus fuisti, quum & remisiti quod non oportebat, & accepisti quod nó licebat.
Bis perite. Plautus Trucul. 3. Bis perit amator, ab re atque animo simul.
¶ Bis per omnes. Turnebus, Prouerbium Græcum, inquit, quod è fidium harmonia sumptum est, ἀπὸ διὰ πασῶν. Bis per omnes, vt chordas subaudiamus.
Biceps, huius bicipitis, penultima cor. ¶ Adiectiuum, à bis & caput compositum, Quod habet duo capita. Plin. lib. 10. cap. 62. Serpentes corum complexu, adeò circumuoluntur sibi, vt vna exstimari biceps possit. Cic. 1. de Diuinat. Er si puella oara biceps esset.
Janus bices. Ouid. 1. Fast.
Biceps, de rebus in corporeis. vt Ciuitas biceps. Varro de Vita pop. Rom. lib. 4. Iniquus est certi ordini iudicia tradit, ac bicipitem ciuitatem fecit dissordiarum studium fouiem. Nonius.
Parnassus biceps. Ouid. 2. Metam. Impropriè dixit pro bifugo.
Bicinium { δίφωνος } Loeus vbi duo loeti sunt. Plautus Bacch. 15.
Bicolor, penul. corr. huius bicoloris, penul. prod. { δίχρους } Adiectiuum, Duorum colorum. Plin. lib. 10. cap. 52. Inuis omne oeum voluerum bicolor,
Myrtus bicolor. Ouid. 10. Metam.
Baeca. Ouid. 11. Metam.
Bicornis, & hoc bicorne { δίκερως } Quod habet duo cornua. vt Bicornis ferramentum. Colum. lib. 10. cap. 15. Plin. lib. 11. cap. 46. cui Vnicorne opponitur. Bicornes furca, Virgil. a. Georgicon,
Exercunt alij vallos, furcásque bicornes,
Caper bicornis. Ouid. 15. Metam.
Fauni. Ouid. epist. 4.
Iugum. Stat. 1. Thebaid. De Parnasso.
Luna. Horat. in Carmine seculi.
Rhenus. Virg. 8. Æneid.
Bicorpor, huius bicorporis, penul. corr. omnis generis { δίσωμος } Duorum corporum. Cic. 2. Tusc. Hæc bicorporem affixit manum.
Bicorporeus, Adiectiuum. Firmicus lib. 2. cap. 12. Gemini est signum in cælo masculinum, commune, bicorporeum. Paulo pòst, Virgo est signum in cælo femininum, commune, bicorporeum.
Bicubitalis, & hoc bicubitale, penul. prod. { δικυβίτης } Quod duorum est cubitorum. vt, Bicubitalis caulis apud Plin. lib. 20. cap. 23.

B I S

Bidens, bidentis, Eg { διόδους. } Festus, Bidentes sunt oues duos dentes longiores extenis habétes. Virg. 6. Æneid. -totidem lectas de more bidentes. Vbi Seruius, Bidentes, oues sunt eirca bimarum habentes duos dentes eminentiores, quæ ex ze aræ sacrificiis. Nonius, Bidentes qui estimant eb eam causam oues à Virgilio dictas, quòd duos dentes habeant, pessimè ac visioné intelligunt. Nam nec duos dentes habent, & hoc quidem & genus monstri est, & melius intelligi potest, si bicnnes diverit authoritate Pomponij in Atellana, Mars, tibi voueo factúrum. si vnquam rediertt, bidentí verre. Laberius Pauperiem, Visus ac vocte bidentes propter viam facere. Et Nigidius Figulus dicit bidental, quòd binæ pecudes immolentur. Hactenus ex Nonio. Vide multa de hoc apud Gell. lib. 16. cap. 6. & Macrob. lib. 6. cap. vlt.
Bidens, pro oue. Ouid. 2. Fast.
Cædes bidentium Horat. 3. Carm. ode 23.
Intonsis bidens. Virg. 2. Æneid. Id est parua, aut { vt Seruius interpretatur } brevis.
Lanigeræ. Virg. 7. Æneid.
¶ Bidens, masc. gen. { ὄπλον. } Instrumentum fossorium rusticum, quòd duos dentes habeat. Iuuen. sat. 3. Vtne bidensis amans, & cultri villeus horti: Colum. lib. 4. cap. 14. Insequitur deinde fussor qui crebris bidentibus æqualiter & mourim-sola terra conuertat.
Durus bidens. Virg. 2. Georg. Ouid. 4. Fast.
Pace, bidens vomérque vigent. Tibul. 1. eleg. 10.
Fraogere glebam bidentibus. Virg. 2. Georg.
Iactare bidentes. Virg. 2. Georg.
Versare solum bidente. Tibul. 1. eleg. 3.
Bidental { διόδουσα } diebeant antiqui quoddam templum, quòd in eo bidentibus hostiis sacrificaretur. Hæc Festus. Horat. in Arte poetica,
-virum Mixterit in patrios cineres, an trifte bidental
Mouerit ineslus. Hoc loco Ianus Parrhasius. Loca tacta fulmine, inquit, aeri studio procurabant maiores nostri sacerdotem adhibebant, colligebátque disperla fulminis vestigia, terræq; sacris nisi peractis, construcia ara, cæsáque bidente, eum locum bidental appellabant: quem violare piaculum erat.
Eutiandum bidental. Perl. sat. 2.
Biduum, bidui { δύοἡμερα } Spatium duorum dierum. Terent. 4. 2.
-hem biduum hic
Manendum est sol sine illa?
Illo biduo. Cic. 4. Verr. Venerat ad eum illo biduo Leuilius quidam, homo non alienus à literis.
Biduo menlem longiorem facere. Cic. 4. Verr.
Biduum ex mente eximere. Cic. 4. Verr.
Bidui aut triduí solicitudo. Terent. And. 2. 6.
Bidui nauigatio. Plinius libro 6. cap. 28.
Bidui aberant castra. Id est duorum dierum spatio. Cic. ad Attic. lib. 5. 12.
Biduí continens, pro perpetuú biduum. Suet. in Caligula, cap. 19.
Per biduum. Cic. 2. de Nat. deor.
Propius quàm tu biduum. Cic. Attic. lib. 8. Properera quòd neque Romæ quicquam audirur nouí, nec in his locis quæ à Brundusio abfunt, propius quàm tu biduum aut triduum.
Biennis & hoc bienne { ἐτήσιος } Duorum annorum.
Bienne spatium. Plin. lib. 2. cap. 82, Vtpote quum quidam annuo & bienni spatio durauerint.
Biennium, biennij { ἔτεσι } Spatium duorum annorum. Cic. 5. Philipp. Tribuni pleb. tulerunt de prouinciis contra acta Cæsaris, ille biennij, ille sexennij.
Bifarium { δίχῃ } Aduerbium, In duas partes, aut duobus modis. Cic. 3. Tusc Bifariá quatuor perturbationes æqualiter distributæ sunt. Nam dup, &c. Var. 2. de Re rust. c. 4. Natura diuisus est eius anous bifariš.
Bifer { δίκαρπος, τρίκαρπος } Adiectiuum. vt, Bifera arbor, quæ bis fert fructum. Plin. lib. 13. cap. 22.
Bifera ficus. Colum. lib. 5. cap. 10.
Bifera Pallis rosaria, inquit Virg. 4. Georgicorum,
Fortiían & pingues horeos quæ cura colendi
Ornaret, cancrem: biferique rosaria Pæstli. quòd vno anno bis illic nascrentur rosæ. vt docet Seruius.
Bifidus { σχιζος } Adiectiuum. penult. corr. Quod in duas partes fissum est. Plin. lib. 11. cap. 37, Lacertus bifida & pilosa lingua.
Bifidi pedes. Ouid. 14. Metamorphoseos,
Quo magis alla canit, magis hoc tellure leuati
Erigimur, særæque cadunt, bifidóque relinquit Rima pedes.
Bifidum iter. Valer. 1. Argonaut.
Bifidatus, Adiectiuum. penult. prod. { σχιζωτὸς } Idem. Plin. lib. 13. cap. 4, Folia cuiusdam mucronè, lateribus in se fissa bifidatus, bellas primùm demonstrauere gemmas. De palmis loquitur.
Biformis, & hoc bifore, pen. corr. { δίμορφος } Duplices ianuas habens.
Biformes fenestræ. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 3.
Nox erat, & biformes torrabat Luna fenestras,
Mensè serè medio quania nitete solet.
Valer. Ouid. 2. Metam.
Biformis cantus. Virg. 9. Æneidos,
-vbi affatus biformem dat tuba cætum. Vbi Seru. Biformis, bifonum, imparem. Est enim vt is tibiarú fuarú ordinem. Tibiæ aut ser ranæ dicútur, quæ sunt pares, & æquales habent cauernas. Aut Phrygiæ, quæ & impares fuot, & inæquales habent cauernas. Ergo biformem, dissimilem, dissonú. non enim sunt pari modulatione copositæ.
Biformatus, adiect. pen. prod. { σύμφυτος. } Cic. 2. Tusculanarum,
-non biformato impetu
Corsaurus ictus corpori infixit meo.
Biformis, & hoc biforme { δίμορφος } Quod duas formas habet. Columella lib. 10.
Inter lasciuos Satyros, Panásque biformes. Quo loco quidam legunt bicorner.
Biformis natura Centaurorum. Claud. in Ruff. 1.
Ianus. Ouid. 5. Fast.

Monstrum

Monſtrum. Ouid. 8 Metam. de Minotauro loquitur.
Populus biformis, Centauri. Ouid. 2. Amorum, eleg. 12.

Biſrono (ἀπὸ τοῦ νω) adiectivum, Quod geminam frontem habet, facies habile. Virg. in Æneidos.

Latonæque gemini ruptes, Ianiniique bifrontem.

Biſurcus, adiectivum (ἀπὸ τοῦ) Geminus ſive habens. vt, Biſurcum ſertamentum, Colum. lib. 3. cap. 18. Biſurci ramuſculi, Idem lib. 4. c. 21.

Biga, bigæ, & Bigæ, bigarum (ἀπὸ τοῦ γω) Currus duorum equorum iugo actus. Virg. 3. Georgicon.

Et nunc arga polo bigis subiuncta cerebat. Bud. 20. Bigæ, trigæ, quadrigæ ad ludum certamen & facra certamina pertinebant. His enim verbis non tam vehiculum, quam equi binugis, trinuges, quadruiuges ſignificantur.

Bigæ auhelantes. Sta. Thebaid. lib. 6.
Cite bigæ. Catul. epigram. 55.
Cornuta. Varro Seſquiuſſe. De in agro ſtudioſus furor, aſſuelo Tripolotanum ſeulpsicauerum bigas ſequi cornuras. Bigas eumuras hic intelligit Turnebus, ſocularmer dei boues duos, aratores, quos ad aratrum iunxerat: Tri ſolenius, qui frumenti ſchemè mortales edebant.

Lunares, Quibus Luna vehitur. Stat. 12. Thebaid.
Nuctuta, Lunæ. Seneca in Hippol. 2.
Olorina, Veneris. Stat. 3 Syluæ 4.
Rorifera, Auroræ. Stat. lib. 1. Thebaid.
Roſæ bigæ, Auroræ. Virg. 7. Aeneid. de Aurora.
Bigæ ſopori ferre, Diane. Valer. 2. Argonaut.
¶ Agitare bigas. Lucan. lib. 1.
Rapiant bigæ. Virg. 2. Æneid.
Remeant bigæ. Seneca in Agamem. 9.

Bigatus, bigati, pulſ. Adiectiuum. vt, Argentum bigatum, quod bigas impreſſas habet. Et Plin. libro 33. cap. 3. Nunc argenti fuere bigæ atque quadrigæ, & inde bigati, quadrigatique dicti. Bigati, Subſtantiuum: nisi ſubaudi, contendas ſubſtantiuum, nummi. Liu. 3. belli Pun. Lexiopeus tum in propatulo, quum eximium donu dat, bigatoſq; quingentos. Quos locorum numi hic habet.

Bigamus, penult. corr. (ἀπὸ τοῦ γαμος) Qui duas duas vxores. Inde Bigamia, ipſa condimio. Sipontinus.

Bigemmis (ἀπὸ τοῦ μμα) Vnus quæ habet duas gemmas. Columb. 3. cap. 15. Pro nascetis longioribus pollices quaternum aut quinum geminarum relinquuntur: pro cultoribus autem bigemmes relinqui ſunt.

Bigener, penult. corr. (ἀπὸ τοῦ γενος) Bigener animalia dicuntur ex diuerſo genere nata, vt leopardalis ex leone & panthera, cicur, luis ex apro & ſcropha domeſtica, mulus ex equa & aſino. Varro lib. x. de Re rust. cap. 2. Nam muli & hinni bigeneres atque inſumptionſuopte genere ab tractibus. ex equa enim & aſino fit mulus: contra ex equo & aſina hinnus.

Biugus, biugi (ἀπὸ ζευγος) & Biugis & hoc biuge, huius biugis, Adiectiua, penult. correp. Biuges equi dicuntur, quod bini ad vnum iugum alligati ſint. Mart. lib. 11. Geſtatus biugis regulus ellet equis.
Alba biugi. Virg. 10. Æneid. de Leucago.
Biuges ſaſere Claud. Bell. Gild.
Leones biugi. Lucret. lib. 2. De curru Cybeles.
Lynces. Ouid. 4. Metam. Hi trahunt currum Bacchi.
Serpentes. Valer. Argonaut. lib. 7.
Tetno. Stat. 2. Thebaid.
Cerui. Virg. 6. Æneid.

Biiugi interdum iubilantque pro ipſis curribus carmuntur. Virg. 10. Æneidos. Deſinit Turnus biugos, pedes ap. ad atrire Cominus.

Bilanx, bilancis, ſg. (ἀπὸ τοῦ λαγξ) Iuſtrumentum quo res cum lancibus pondcrantur. Libra alio nomine dicitur Perottus.

Bilibris & hoc bilibre, adiectiuum, penult. corr. (ἀπὸ τοῦ βρα) Duarum librarum. Martial. lib. 11. Nec tam grandem lupum, multumve bilibrem. Plin. lib. 18. cap. 12. Ex aqua hordeoque bilibres offæ.

Bilibra, bilibræ, penult. corr. (ἀπὸ τοῦ βρα) Duseum libtarum pondus. Liu. 4. ab Vrbe ſup. Melium, cui tribunatus plebis magis opandus quam ſperandus fuerit, frumentum duitemi, bilibra ſutris ſperaſſe liberalem ſe eanum ſummo emiſſe. Legitur & bilibre.

Bilinguis & hoc bilingue (ἀπὸ τοῦ γλωττα) Feſtus, Bilingues Brutaces Ennius dixit, quod Bruti & Osci & Græci loqui ſolui ſint. Sunt autè Italiæ populi trium Lucanus.

¶ Bilingues, Fallax. Virg. 2. Æneidos.
Quique domi tenuere ſuam, tyrrhoſq; bilingues. Vbi Seruius, Bilingues, fallaces, nec enim ad linguam reuſus, ſed ad mentem.

Animi bilingues. Furmi. lib. 2. cap. 1. Nec Aphrorū malitioſa commenta, & bilingues animos, ſalutare louis fydus impedit.

Bilinguis inuidia. Claud. de bello Gildonico.

Bilinguis Canuinus. Stat. 2 Syluæ 2. Hor. lib. 1. Ser. ſat. 10. Quum pedior cauſas exudet Publicola, atque
Coruinus, patrus interminiſcere petita
Verba ſoris malis, & anuſſini more bilinguis? Canuſinum ideo bilinguem vocat, quia & Græci & Latini apud Canuſium vrbem Italiæ non procul à marisiano, & à Dauno de condamnabilium, quoque ſermone interueniebant. Canino & Græco Ex Acrone. Cornus libro 7. de Bianchidis, Mores parui inondum exoleuerant: ſed iam bilingues erant, paulatim à domeſtico externoque ſermone degeneres.

Biluſtris & biluſtre (ἀπὸ τοῦ λυω) vt, Biluſtri biluſtre, quod duo luſtra, id eſt decem lintus durauit. Ouid. 5. Amorum, eleg. 13.

Bimaris, & bimare, adiectiuum, penult. corr. (ἀπὸ τοῦ μαρ) Quod eſt inter duo maria. vt, Corinthus bimaris. Horat. 1. Carmo. ode 7.

Ithmus bimaris. Ouid. 6. Metam.

Bimarer, penult. prod. (ἀπὸ τοῦ μαρ) Qui duas habet mares. Sic Ouidius Bacchum, vocat quoniam ille bis natus dicebatur, primo quidem ex Semele. Sed quum partus ille crudus & præmaturus eſſet, Iupiter ad ſuum femoris ſuę, & ad iuſtum puerperi tempus conſeruatum, rurſum edidit. Ouid. 4. Meramorphoſeos,
Ignigenámque, fatúmque iterum, ſolúmque bimarem.

Bimanus, huius bimanus, m. g. pen. prod. (ἀπὸ τοῦ μανος) Spatiu ſue x id duorū annorum. Varr. 2. de Re ruſt. 5. Caſtiare non oportet ante bimanum. Plin. lib. 29. 30. Neque his bimanu ſtulgus vtitur.

Bimembris & bimembre (ἀπὸ τοῦ μελος) Duarum membrorum. Formia bimembris. Ouid. epiſt. 9.

Et male conſtitutis pedibus, formaque bimembri.

Bimembres, ſubſtantiuum (ἀπὸ τοῦ μελος) pro Centauris. Stat. 12. Thebaid. Oſſæi bello ceu dere bimembres. Oſſæi, Olam incolentes montes. Virg. 8. Aeneid. de Centauro Pheneo.

Nu Nubigenas mutide & membres, &c.

Bimenſis, huius bimenſis, f. cmpus duorum mensium (ἀπὸ τοῦ μην) Linius Dec. 5. lib. 5. Et ad operu quæ locaſſent probanda, annu & bimenſis tempus prorogantur.

Bimeſtris & bimestre, Idem (ἀπὸ τοῦ μην) vt, Bimeſtre ſtipendium. Liu. 9. ab Vrbe. Bimestri. Beap. 8. Eli & bimeſtre tumentum.

Conſulatus bimeſtris. Plancus Cic. 10. ad. Quæ mens eum, aut quorum conſilia a tanta gloriaſum vera etiam neceſſitate ad ſaluitatē auocare, & ad cognitionem Conſulatus bimeſtris nimoio eum tempore hominum, & inſulſa cum effagitatione translueris, expuare non poſſum.

Bimus, adiectiuum (ἀπὸ τοῦ μην) Duorum annorum. vt, Bimæ nuces. Car. cap. 17. Varro lib. 8. Rustic. cap. 5. Habeo tauros tondem quot Attucus, ad matures 12 2 duo, vnum annicolum, alterum bimum.

Bima dies, Tempus biennii. Valla lib. 4. cap. 30.

Metamnimum. Horat. Carm. ode 3.

Annicolum, bimustrimum. Plin. lib. 18. c. 24. Semè optimum annicolum, bimum dcterius, trimum peſſimum, vitra sterile.

Bima ſenteuia. Sic ad Appium, lib. 3. 8. De hac quoque ſententia bima die dat. Idem, qui cenſuit vt per duos annos remanerent in prouincia.

Legio bima. Plancus Ciceronis 10. 24. in caſtris Brun via rectana legio altera bima. 20. 21. rotunda.

Binus, adiectiuum, penult. corr. (ἀπὸ τοῦ δυο) Idem. Tranquillus, Quo tempore prope binubus, deductus ab vebe ic. Catul. epigr. 1.

Sine caput puer inſtar binubi.

Binio, binionis, Aucun maioris formæ, duplexque æſtimationis, leguppus libro. 5. excidit. Hictorici, muuati. Excerarunt aliqui binionis aureos, quos absorbuerant qui adornarent. lugæ. Sic tamen binarios an Alexandri Attæ Lagridum. In textco quoque Scaligeri inuenio binigues. (ἀπὸ τοῦ γενος) ex Scaligeri Turnebius.

Binomius, & (ἀπὸ τοῦ νομος) Conſuetudinem nominandi. Numa tempore, Tullus Hoſtilius, Icilius.

Binomius, & hoc binomine, penult. corr. (ἀπὸ τοῦ νομος) Idem. Ouid. 14. Met.
Inde lub Aeneiq; duone binominis, ibi
Réſque latina fuit. Ibi, Aeneiius, vocabatur & Iulus.
Ego binominis. Quidam Iulus. Nomenque Aeneius Iulus.
Iller binominus. Ouidius. 1. de Ponto, elegia 9. Dicitur enim & Danubius.

Binus, bina, binum (ἀπὸ τοῦ δυο) Adiect. numerale distributiuum, Idem ſignificat quod Duo. Sicinia lib. 3. Ad duo milia numerio, faueus veteranque Gallos. Hic Nonius. Plinius. 24. Capitis nutrasque genæ bina laudauit gemmarū ceternum & fachuum. Idem lib. 9. cap. 16. Binæ vbi.

Bini, ſignificat Singulis duo. vt, Creabantur olim bini Conſules.

Id eſt, per ſingulos annos duo. L. Valla lib. 3. Terent. Phorm. 5. 3.
-nam ex his pradiis talenta argenti bina Statim capiebat.
Binis annis conuertuntur. Plin. lib. 24. 8.
Terna, binaſingulis verba. Cic. 3 de Orat.
Bini aures legimus apud Lucretium lib. 4.
Illis quæ reddunt ſpeculorum ex aqaore vſum,
Aeribus binis. Aeribus binis. Aeneas binas habere. Ouid. 1. de Remedio amoris.
Aures binæ. Virgil Georg.
Capita bina boum. Virg. 6. Aeneid.
Inter bina caſtra cum Vectio collocutus eſt. Cic. 12. Philipp.
Cenſores binos in ſingulas ciuitates deſtribebat. Cic. 4. Verr.
Cenſeſſimo binis ſcnerari. Cic. 5. Verr.
Corpus binum. Lucret. lib. 5.
Sed neque Centauri fuere, neque ex tempore in vllo
Eſſe queunt duplici natura & corpore bino.
Damna. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8.
Facies. Virg. 4. Georg.
Fœtus binos alat vbere. Virg. 3. Georg.
Præda bina. Ouid. 8. Metam.
Eſt ſpatio conſuncta breui, ſecta bina repellit,
Vnáque pulſatur terra duabus aquis.
Bino gladiatores ſingulis patribus familiarium diſtribuit. Cicero Attico lib. 7.
Hęnge binus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. Sic vocat duplicem Conſulatum.
Iuga. Ouid. 13. Metamorphoſeos.
Co dice qui miſſo, quem vir iuga bina mouerent
Iunctis, Phonolenidem à fumino vertice fregit.
Binas ſe tecepit literas. Cic. Attico, lib. 6.
Ludi bini. Cic. 4. Verr. Hęc Romæ feri poſſet, certè aliqua tatione expugnaſſet ille ve dies x 1 v. inter binos ludos tollerentur, per quos ſolos iudicium feri poſſet.
Lumina bina lucernarum. Lucret. lib. 4.
Bini orationes vis ſingulis patribus conſulerunt. Cic. in Bruto.
Bina paria. Idem Bruto in Q. Hortenſium. Dicebat 3. Quæ quatuor pocula olegina habebat, tis ſeguit. Pocula olegina duo paria. Reſpondi, vnum par legauus eſſe: quia non tia eſſet, bina patria nequitia, Poculorum paria duo.
Bina ſponſalia conſuimere, ei vnam duobus ſpōdere, vt veriuſque fit vxor, &c. quod vulgò dici ſolet, vna ſida duos generos facere.
Quid ergo ſi nos. Si quis alieno nomine. D. de his qui notat. infam.
Supellex bina. Lucret. lib. 4.
Per binos tabellarios miſi Romam literas. Cic. Att. lib. 6.

Binis tabellariis & tibi & Octauiano scripsi. Pollio Cicer. lib. 10 13.
Bina die fecerunt eius vbera. Virg. 2. eclog 24.
In binis sunde re, Loeret. lib. 1.

¶ Bini, nonnunquã rem indicat Veneream. Cic. ad Patrum lib. 9. epist. 22. Quum loquimur ternis nihil flagitij dicimus. At quum bini, obscenum est. Siquidem Latini apud Græcos core significat. Hinc clarissime apparet inter Græcum & Latinum nullum olim fuisse discrimen in pronunciando, quale nũc est, vt quid em vulgo pronuntiatur. Notabis præterea inullo altero bini Ciceronis, esse acutum in priore, in altero verò esse circunflexum in posteriore, bini.

Bipalinis, & hoc bipalme (δίσπιθρα) Duorum palmorum. Varro de Re rustica, cap. 7. Intus ternorum palmorum ex omni bus partibus sub o dines singulis tabulæ fixæ, vt foni bipalmes, quo vinæ ut velitibus, ne prodeant.

Bipalium, bipalij (δικέλλιον) Instrumentum ad fodiendum, Plinius lib. 16. cap. 36. Bipalio subacto prius solo. Liu. 3. ab Vrbe, Fossam fodiens bipa lio tenus ut.

Colum. lib. 3. cap. 5. & Cato cap. 6. & cap. 45.

Bipartior, hue bipertior, bipertiri, bipertiri, pen ult. prod. (δίχομαι) In duas partes diuido. Columel. lib. 12. cap. 4. 21. Cal. Maias Ver bipartiur, pluuia. 8. x nonumnquam grandio.

Bipartito (ἐφεξῆς) hue Bipertito. Adueibium, penult. prod. Cic. 2. de Inuent. Id fit bipartito. id est duobus modis. Cæsar. 1. bel. Gall. Romani conuersa signa bipertito intulerunt. Hoc est duobus locis.

Bipartens, ad rectiuum, penult. corr. (δίχομαι) vt. Bipartentes portæ, pro Gemnis. Virgil. in Æneido, aperta ali bipartentibus adsunt. Idem etiam Bipartentia tecta dixit, pro Aperta, Ilaum in principio lib. 10. Conditur recessus bipartentibus. Vbi Seruius ait frutionem esse Ennianum tractum ab ostiis quæ ab vtraque parte aperiuntur. Bipartentibus. Apertis.

Bipedalis, & bipedale, penult. prod. (δίπους) Quod habet longitudinem duorum pedum. Cæsar 4. bel. Gall. Insuper bipedalibus ra tibus immissis.

Bipedalis latitudo. Colum. lib. 8. cap. 3.

Bipedali hiatu aperiri. Plin. lib. 16. cap. 13.

¶ Bipedalis modulo hominis, pro renuibus & humilis fortunæ humunculis dixit Horatius de Satirasuo lib. 2. Serm. Sat. 3.

Bipedantes, adectiuum, penult. prod. (δίπους) Idem. Colum. lib. 2. cap. 2. Frumentius autem fit erit, si quæ bona fuerit bipedana humus, arboribus altitudo quatuor pedum abundè est.

Bipedaneus, (δίπους) aliud Adiectiuum idem significans: vt. Bipedanea altitudo. Columel. lib. 4. cap. 1. Quippe semin bus vineæ is minimum id profundè consodiendus erubes adiecto dodrante super altitudinem bipedaneam, quam &c.

Latitudo bipedanea. Colum. lib. 11. cap. 2.

Pastinatur bipedaneus. Plin. lib. 17. cap. 20.

Bipennis, huius bipennis, & em. gen. (πέλεκυς) Securis quæ vtrinque acuem habet, minima armatum numen, quod acutum veteres dicebant. Plin. lib. 36. cap. 8. Id prædicens, alterum pedem in dextra ex dixit præcuta bipenni hoc erare ia. dato profugiens, alterius pophus nec uos ferit. Virg. 2. Æneid. Correpta dura bipenni.

Duræ bipennes. Horat. 4 Carm. ode 4.

Celsa ra gemo. Virg. 4 Æneid.

Crebris bipennibus instans. Virg. 2. Æneid.

Ferrum, limina Virgil. Virg. 2. Æneid. De Pyrrho.

Sæuam ih here bipennem. Ouid 8 Metam.

Tonsa bipennibus ilex. Horat. 4. Carm. ode 4.

Valida bipennis. Virg. 11. Æneid.

Bipennis, & hoc bipenne (πέλεκυς) Quod duabus pennis volat. Plinius lib. 36. cap. 8. Nullum, qui tetium in ore, plur bus quam binis adnulus pennis. Illis enim vlionis causa datum est, his audituris. Nullis eorum penuæ remuisse aut auisse. Nullum eus aculeus in alio, bipenne est. Quibusdam pennarum ruisse erulta superuenti, vt sea bacis.

Bipennifer (πελεκυφόρος) Adiectiuum, penult. corr. Bipennem ferens. Ouid. 8 Metam.

Ecce furens contra sua fata bipennifer Areas.

Bipes, bipedis, penult. prod. (δίπους) Adiectiuum, Quod habet duos pedes. Cic. pro Domo sua. Hoc mendstro omnium nor bipedum folum. sed etiam quadrupedum impunitumo.

Equos bipedes vocat Virgilius equos Pretes, quoniã priore tantum corpore pedes pro pter pisces referebant. Virg. 6. Georg.

Regulos omnium bipedum nequissimus. Plin. Iunior lib. 8. epist. 5. ad Voconium.

Bipennella, Herba horrensis, dicta quòd in duas pinnas folia per totum caulem uolum diducta habeat, hanc corrupto vocabulo quidam pinpinellam vocant.

¶ Bipinna apud Martialẽ ex sententia Turnebi vocatur pars ea qua vinsunt, male crassa, que duabus pennarum tubos vel cannas duplicis pennæ amplitudine, id est crassitudine non superet. Locus Martialis est, Draucipans fuis voca bipinnem. Alij legunt Pinnam, & à pipillando ducunt: alij Vepennem, & parum intelligunt genem. Vtam mauis, sequere.

Biremis, duabus biremis. 6. penult. prod. (ὀκτήρης) Nauis quæ duplicirem orum ordine agitur. Cicero 7. Verr. Ne hæc biremis aceribercitur. Virg. lib. 3 Æneidos, -liquem

Iactatum bello vidi et, Phrygiaque biremes.

Leues biremes. Liu. 4. bell. Pun. Nunuantes. Philippum primum Apollonia ex trinaui bus biremibus ex x. illanunæ aduersa subnectum. Inuas biremes ex Appiano Bayius eas interpretatur, quæ & Liburnicæ dicuntur. Nus vulgò Galeræ vocamus.

Ferr me biremis. Horat. 3. Carm. ode 29.

Parua biremis. Lucan. lib. 10.

Remigio biremes aptare. Virg. 8. Æneid.

Bisellium (δίφρος) Sella in qua duo tantum federe possunt. Ex Varrone lib. 4. de Lingua Latina.

Bisera, Porea dicitur: à cuius cernice fere bifariam diuiduntur, quam iam esse incipu maior sex mensium. Isidus.

Bisi. rus, siue bisexus (ἑκάτερος) Alexatus, Habuere veteres Romani instirtum à Romulo annum x. mensium, qui eras dierum cc. tis. incipiebatque Martio mense. quæ ratio quum neque Solis, neque Lunæ cursui conuenire, Numa duos menses addidit, Ianuarium & Februarium atque ea dies duis. bus, in omnino cc. cv. efficit. Sed quia hæc quoque constitutio non quadrabat, necessariò Intercalares mensis conlimuus est, id est mutis mensibus epobutus, arbitratu pontificum, qui ait ris annis nunc x x ii. dies nunc x x tii. intercalabant. Is mensis addimus eras, & prope finẽ Februarij, quia is vltimus anni inserebatur. Sed hunc quoque modum cursui solis non conuenire, quum C. Iul. Cæsar annã duderuiset, de eam dies addidus. Intercalarium quæ mensem fuisque. Et quoniã ne Solis cursus annum quadrantem quoque, id est x liorus, occupat, singulis quibusque quadrennis diem inserit, qui bisexus dicitur. Intercalatur enim, id est vocato populo interfatis dies post eum qui est sextus Calendarum Martij est: & duo loco unus habetur. Hactenus Aleatus. Celsus tit. 98. D. de Ver. bis. Quæ bisexus in Calendis, est nihil refert, prior an posterior die qui annus sit & denique is terus. Calendas eas paratas dies est. Nam id biduum pro vno die habetur, sed posterior dies interealarius, non prior. Ideo quo anno intercalatum nõ est, festo Calendas natus quum b sexus Calendis est, priore diem natalem habet.

Bisextus dicitur, quod bis sexti Calendas dicamus. Sponinus.

Bisiles, adiectiuum (ὀξύφωνος) Vngulas non fendas, sed fessas habens. Plin. lib. 10. cap. 63. Vngulæ bisiles, quibus finulæ, quas Græci bisiles, cæ, compr ehendendis lapidibus vtiles. De hu ubus camelis. Idem lib. eod. m. cap. 73.

Bisiles caudæ Scissi in duas partes Plin. lib. 9. cap. 29.

Lingua bisulca. Ouid. 9. Metam. 13. de Achelo io angue mutato.

Bisilicus pes. Quod. 7. Metam. De tauris qui vellus aureum eum draconecustodiebant.

Bisile, futeuli arborum. Colum. de arboribus, cap. 26.

Bisulcus (σχιστόπους) Mars dictus fuit, à bis vlcis, eodo, cui hoc nomine templum consecrauit Augustus. Primo quòd adiuuus ab ipso fuerat, quum Iulium Cæsarem à coniuratis interfectum ricuerterem. Deinde quod signa Romanis Parthis ereptu victor euisse in beneficio recepisse, Cras sique mares vlui edes. Hanc historiam enarrat Ouid. 5. Fast. & in hos versus desinit,

Rue deo templumque datum, nominique Bisulcus,

Eutemus vota dabis fulsus honor.

Bisium (δισσὸς) Quod duas vias habet. Virg. 9. Æneid.

-locum Insius confpa mmus agri.

Qui patet in bisio post a, quæ prosima ponto.

Binius, adiectiuum (ἑξάφωνος) vt Bisiue fauces. Virgil. 11. Æneidus, Vt binias armato obiidum mitte fauces. Id est qui quæ duo loca ducunt.

¶ Binius agtori cultus, per metaphorã. Varro 2. de Re rusti. cap. 18.

Bisaltæ, & Bisaltes (βίσαλτης) Macedoniæ gens libera, iuxta Strymonẽ & Edonidum Thraum, vt scribit Plinius lib. 4. cap. 10. Stephanus Bisaltem vocat, colonisque eam Græcã à Samus deductam. Virg. 3. Georg. de mortibus autem,

Prosuit incensos æstus auertere, & inter

Ima fœtæ pedis salientem sanguine venam:

Bisaltæ quo more fient, aergo Getonus

Quum fugit in Rhodopen, atque in deserta Getarum,

Et lac concretum cũ sanguine potat equino. Vbi Seruius, Bisaltæ populi Scythiæ, qui fugientes, equoru sanguine aluntur lacte permixto.

Bisalticus regio (βισαλτικὸς) Tacitus lib. 3. Trans Strymonem autem vergentia ad occasum, Bisalticaui omnem eum Heraclea quam Sintiden appellant.

Bisaltis, aut Bisalpis (vtrunque enim inuenio) (βίσαλτις) nomen est puellæ cuiusdam, quam Neptunus in arterem conuertus compressit, auctore Ouidio 6 Metamorphoseos, -tu vifus Emperus

Gignit & Aloidas, zmes Bisaltida fallit. Bucanus lib. 11. cap. 11. vbi de labra rege loquitur, nam illum ait, relle Paulo Perusino, ex filia Bisalpi regis, quã inuiter in forma asinivxorem. Is huius igitur fen tentiæ ftabimus, Bisalpin nõ proprũ est puellæ, sed patrium nomen.

Bisanthe, ες (βισανθη Stephano) oppidum est Thraciæ, non procul a Melane fluuio, eoque oppido cui (βισανθη ὀνομάζεται Longus murus, nomen est Vide Plin. lib 4. cap. 11.

Bisare, otis (βίσαρις) oppidum Hispaniæ, in tractu Tarraconensi, cuius meminit Ptolemæus lib. 2. cap. 6.

Bisellium, Bisella, Vide bi is.

Bisilingua (διγλωσσος) (quæ enim Hetrusci vocant, alij verò Bonisciam) herba est folia habens rubri tenuis figura, & spinosam comam, & in summo eru linguas è folijs exeuntes. Nascitur frequentissima ip Lguriæ Alpibus. Vide Matthiol. apud Dioscorid. lib. 4. cap. 87.

Bilion, bisontis, m. g. (βίσων) Animal est è bouum (vt ferunt) genere, cerui figura, media fronte inter aures vnum cornu habens excelsius, magisq; directum sit, quæ nota funt, cornibus. Ab eius summo ferut palmæ similes diffundunturit. Eadem est fœmi. a, vo ais quæ natura, vtrique sunt iubæ, eadem vtrique est forma, magnitudo, cornuum. Hæc Sponinus. Mart. lib. 1.

Turpes effeda quod trahunt bisontes, Vide Plin. lib. 8 cap. 15.

Villus fi bisontes. Seruca, in Hippol. t. Mart. lib. 1. de Carpophoro, Ille tulit geminas facili cernere iuuencos,

Fili effitr atrox bubalus, atque bilon.

Bilpellio, onis, penultima producta (ἑκατόφωνος) Idem est qui Verspellio. id est vesperugo, planus Martell. 13. §. 4. D. de Solut. Num ergo eti bilpellionem, aut aliã turpem deorem hominem, idem fio Vlpian. l. 31. D. de cuiet. on. Si ita quis stipulanti spondeat, fanum esse, furem non esse, bilpellionem non esse, &c. inutilis stipulatio quibusdam videtur. Vbi tamen Vulpellionẽ errare in Horemius hinc perualgato legnur. Item & apud Metian. l. 7. D. ad Senat. C. Trebell. Quod enim fi nocho applicuit. Alexãdria ustius fuit adueibium, vt inonit Virg. ellionis teftatoris ferre? Bilpellionis enim legendũ ertobique ceofensus: quo nomine hominem dotrum pellũ significari conflat.

Linus

Eius autem appellationis origo in Arca ista fabula posita est, quam Plin. exponit, Certos homines stagnum quoddam transfossis in lupos transfigurari tradunt, & post annos nouem in eo habitu confectos, idem stagnum remeantes, pristinum habitum recipere, vnde Versipelles dicti, & apud Fabium, eadem retinere videntur. Ad hanc fabulam alludit inde dubio Persius Satyr. 5. his verbibus,

Sin te quum fuetis nostræ pauio ante farinæ
Pelliculam veterem reuines, & fronte politus,
Aduersum rapido feruas subpectore vultum,
Quæ dederas simplex rectus, fidemque reduces. Bisbellionem igitur feruum eundem dici puto, qui & Versipellis, id est perfidiosum, fallacem, fraudulentum. Alijtamen aliter legunt, quod doctiorum iudicio relinquo.

Bisextus. Vide BIS.

Bistones, Bistonis (*Βίστων*) Martis & Callirrhoës filius, qui Bistoniam Thraciæ vbem condidit, vnde omnes Thraces, & Bistonios dicere poetæ ipsâmque Thraciam, Bistoniam, aut terram Bistonis.

Bistonis, pen. coc. (*Βιστωνὶς*) Siepe in Ciuitas & stagnum in Thracia, Abderæ vbi propinquum, a Bistone (vt dictum est) conditum.

Bistonis ora. Ouid. in epist.

Bistonia terra. Ouid. de Ponto, lib. 4. eleg. 9.

Bistones, Bistonum, pen. corr. (*Βίστωνες*) Populi sunt in Thracia teste Plinio, lib. 4. cap. 11. Valerius Flaccus 1. Argonautico,

Bistonas ad uertitos quum cornua fœua Thyaneus
Torsit. Ideo hoc dicit Valerius, quod Lycurgus Thracum ex Liberum contemnens, vires amputauerit, ibi cruri ferum, vt ait seruius in illud 4. Æneidos,

-aeri quoddam cognata Lycurgo, &c.

Vtrum Bistones, id est vtrumThracæ populi. Seneca in Hercule Œtheo, 3.

Bistonius, adiectiuum (*Βιστώνιος*) Thracus Ouid. 12. Metamorphoseos,

Edidit Troia fuis, Ebrygæ contermina tellus,
Bistonijs habitata viris.

Nunc Bistonicæ. Stat. lib. Thebaid.

Bistorta herba est rumici. foliis, leuibus, sinc ene rubescentibus, & in terra quadantenus caulis. Radicem vero habet crassam, serpentis tenuem modo contractam, & nonnunquam (quod & nomen habet) colore rubro, non (vt Plinius inquit) in gyro. Sum qui tandem est, cum Britannica contendant. Vide apud Matthiolum Dioscor. lib. 4. cap. 2.

Bisulcus, Bisulcior. Vide BIS.

Bisygis, Strabone lib. 7. Germaniæ est fluuius, fercentis à Rheno Isidis dictans. Componunt Visurgim appellati hb. 3. Hodie dicitur vernacula Germanorum lingua, *der Wiser.*

B I T

Bithia (*Βιθία*) Pharaonis filia, quæ Mosen adoptauit.

Bithon (*Βιθὼν*) Viri nomen proprium, qui tanta corporis fortitudine excellus, vt Paulsania teste, taurum humeris gestantem admiratione, statua apud Aegos dignus est habuisse. Vide Cæl. Rhodigi. lib. 11. cap. 13.

Bithyschi, Nomen gladiatoris. Vide BACCHVS.

Bithus contra Bacchii. Hoc prouerbio non interpretiuer veemur, quoties duo æqualiter impudi contendunt inter se, ita vt neutre alteri vincedere, Erasm.

Bithyras (*Βιθύρας*) Fœminæ quædà vocantur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis singulis habeant. Inest autem his vis ea naturalis, vt visu efascinent, interimánteque quos diuitus intuentur, statis præsertim mensibus. Hæc ex Plin. lib. 7. cap. 2.

Bithyræ, Populi sunt Thraciæ, apud Stephanum, quorum author fuit Bithyas Martis & Thoës filius. Ibidem.

Bithymium, pen. corr. (*Βίθυμον*) Mel dicitur, quod ex vtriusque thymi floribus collectum est. Duo enim sunt thymi genera, vnum hortulum & nigrum. Hoc pingue mellis album non fit, sed ex oculis & vlceribus aptissimum. Plin. lib. 11. cap. 16.

Bithynia (*Βιθυνία*) Regionis Asiæ, aduersa Thraciæ, & proxima Troadi, quæ (vt Solinus & Strabo fcribunt) primum Bebrycia, postea Mygdonia, deinde à Bithyno Bithynia dicta fuit. Hæc etiam, authore Eusebio, Pontus est dicta. In Bithynia Libylla est, vbi Annibal sepultus est. Suus qui scribant Thynos populos transisse ex Europa, à quibus Bithyni dicantur, & Bithynia. Claud. lib. 2. in Eutropium,

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia seruit.

Bithynicus, a, um (*Βιθυνικὸς*) Quod est ex Bithynia. Hinc Pompeius dicitus est Bithynicus, quod deuicta Bithynia ex ea supellectile in regis Nicomedis deportarit, vt author est Festus.

Bithynium, populi qui incolunt Bithyniam: de quorum origine vide Strabonem libro 12. Herodot. lib. 7. & Dionysium Afrum de situ orbis.

Bithynus, pen. prod. (*Βιθυνὸς*) aliud adiect. Iuuenalis sat. 7,

Quanquam & Cappadoces faciant equestrique Bithyni.

Negotia Bithyna. Horat. epist. 6.

Carina Bithyna. Horat. 1. Carm. ode 35.

Bitias (*Βίτιας*) Fuit vnus ex Carthaginensium principibus. Seruius in illud Virgil. 1. Æneidos,

Tum Bitiæ dedit inceptiras, &c. ait Bitiam fuisse præfectum classi Pœnicæ. Meminit etiam Bitiæ cuiusdam Virgil. lib. 9. qui fractæ Pandarisiæ ex Arcadum Troianos, & Rutu, qui cum Æneæ pugnat Troiæ excidium in Italiam venerit, & quum, quem ceteris præstiterit, aut essent Rutulos abfuisse Æneas facellere, ab iisdem fuit trucidatus.

Bitisnes, dicuntur qui peregrinantur assidue. Festus.

Bitvx. Vide infra in dictione CERVIX.

Bitumen, pen. prod. bituminis, n. g. (*βίτυμεν*) Gennis creæ, quod fiquando accendunt, exstinguere non potest: & ita, natura est fulturis. Plin. lib. 35. cap. 15. Palmina & fulgura quoque fulturis odorem habet, ac lux ipsa eorum fulgurea est. Et bitumina vicina est natura, alibi liquat, alibi terra. limus e Iudæa lacu, vt diximus, emergens: terra in Syria circa Sydonem oppidum maritimum. Spiritumque hæc vtraque, & in denfiorem encunt. Est vero liquidum bitumen, sicut Zaeynthium, & quod à Babylone inuchitur. Gignitur & pingue liquorisque oleaceo in Sicilia, Agrigantino tonte inficiens limum. Incolæ id arundinum pannicula colligunt, cuffim se fica dissecens. Vtuntur eo ad lucernarum lumina oleiuo. c. Paulo pò), Calcis quoque sumpræbuit, ita ferruminatis Babylonis muris. Ibidem plura. Virgil. Bucolicis, & fragiles incende bitumine lauros. Vbi Seruius, Incende bitumine lauros, id est lauros diuino igne consume. Nam bitumen est solmine & citus procreant. Vnde iuita Babylonian, quia frequentia cadunt fulmina, hæc relaues redundat: adeo vt inde fabricasse muros Semiramis dicatur.

Flagrat bitumen ignibus. Horat. epod. 5.

Fumans bitumen. Ouid. 15. Metam.

Nigrum. Virg. 3. Georg.

Pingue. Valerius lib. 3. Argonaut.

Tenax. Ouid. 9. Metam.

Terro odore. Lucret. lib. 6.

Incendunt bitumine venas. Ouid. 14. Metam.

Bituminatus, pen. prod. (*βιτυμινάτος*) Participium sine verbo.

Aqua bituminata, Cui est admixtum bitumen: vel. quæ per venas habet bituminosas transfit. Plin. lib. 31. cap. 6.

Bituminosus, adiectiuum (*βιτυμινώδης*) vt, Bituminæ vires. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Siue bituminez rapiunt incendia vires.

Bivgæ (*βίυγες*) verbi Iuscorum Ptolemæo teste, hodie *Borgo dell' Spedale.*

Bituriges, pen. corr. Bituriges (*Βίτυριγες*.) Bituriges, Galliæ Aquitanicæ populi liberi vel scribit Plinius, cap. 19. Hi vino diu virginitatem vbere incendere, vt. Cæsarem commeatu & pabulatione prohibeerent. Horum oppidum Auaricum, cuius Cæsar in Commentariis meminit. Vulgò hodie *Bourges au Berri.* Lucan. lib. 1.

B V

Bivira (*βίυιρα*) Nonius, Binas quas sus viduas appellat. Varro Lege Mænia. Ad biuram vento.

Biulum. Vide BIS.

Bivmbres (*βίυμβρες*) Populi sunt quicunque intra tropicos Cancri habitant ad meridiem. Quandoque enim incidentes habent vmbras, quum a meridie sol ad cognomen accedit, ad subiacta planum equandoque autem in aduersum, quum sol in aduersum consistit. Verba sunt interpretis Strabonis lib. 2.

Bizen, Ciuitas Thraciæ, Stephan. Plin. lib. 4. cap. 11. Bizium vocauit. Bizia, (inque) a terre regum Thraciæ, a Teret nefario crimine inuisa bimuindium.

Bizon (*βίζων*) Thraciæ oppidum fuit, inter Apolloniam & Calatidem situm, magna ex parte terræmotus haustum. Plin. lib. 4. cap. 11. & Strabo 7.

B L A

Blabeyra (*βλαβέυρα*) Oppidum est Tarraconensis Hispaniæ, non procul a Pyrenæi montibus, cuius meminit Stephanus in verbo *Iberia.*

Blacceolus. Vide BACCEVS.

Blaccer arc (*βλακκήρ ἀρὰ*) voeem esse arietis, ait ille quicunque est author ceramonis quod inter Ouidij opera legitur inscriptum de Philomela.

Blaccerat hinc aries, & pia balat ouis.

Bladium, pro frumento, inter ea vocabula quæ vsu quodà, sed minium quam corrupto, ex Italica lingua sunt desumpta, habentque vulgò pro Latinis vt Alodium, pro hæreditate, aut possessionibus: Apprendere, pro assumere: Meditare, pro componere: Appropriare, pro vendicare: Campus, pro exercitu: Legiapro fodere: Barialia, pro factionde & ludis partuum, & cæteraid genus, quorum aliquos apud interpretes suos reperiuntur, pure loquuntur omnino vitanda. Mouit id eruditissimus Isidorus.

Blana, vox tri syllaba, pomi fatis ferax, per quam Amnias fluuium delabitur. Hoc in loco Methindates Parthorum Monarchus Babylonis copias fundibus delcuit, haud quidem præsens, sed per imperatores vnde alle cum paucis donum lugiens, feruatus est, & inde in Italiam naugauit. Verba sunt Strabonis lib. 16.

Blæsus (*βλαισὸς, ἢ πρὸς τὸ σκέλος*) adiectiuum, Qui lingua impeditus est. Martiabalis, Os blæsum tibi debilisque lingua est. Cæterum hoc nomen ad alia membra transferunt: blæsique appellant quibus membrum aliquod solutum est, quos & paralyticos appellamus, & generaliter eos omnes quibus aliquod est membrum quod actiones suas commode obire non possit, quod ve sit aut figura sit deformie, quales sunt qui ceruia habent in ducta ad ea, quos Latini valgios & varios appellant. Vide Cæl. lib. 8. cap. 2. & Budæum in Annotat. in Pandect.

Lingua blæsa. Ouid. de Arte amandi.

Sonus blæsus. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Blæsvs, cognomen fuit Sempronio rum a vitio linguæ impositum, quem admodum & Balbus. Meminit eiusdis Blæsi Stat. 2. Sylvarum,

Nouerat effigiem, generosiquæ ora Blæsi Ora pues, &c.

Blanda, Italiæ oppidum in agro Brutio, non procul a Baso flumine, & Parthenio portu. Plin. lib. 3. cap. 5. Est & Blanda, siue Blande, oppidum Hispaniæ Tarraconensis, in agro Barcinonensi, iuxta Iacnum fluuium. Vulgò *Blanes*, teste Oliuacio in Melam.

Blandi, Fluuius est Hispaniæ Tarraconensis, in agro Barcinonensi, vbi oppidum fui nominis. Author Plin. lib. 3. cap. 3.

Blandimon, Locus non longè a Placentia. Cic. ad Q. frat.

Blandilor, blandiris (*βλανδιλορῶ, ῥῶς*) Blandiri. pen. prod. Proprie ad tactum pertinet: per abusionem autem nonnunquam ad alios sensus transferruntur, vt Valla lib. 5. Cic. de Amic. Quem ea adeo blandiendo ferpe allcutetur, & lingua re fimulant blandiatur. De adulatore loquitur. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6.

-ubi blandior vni.

Blandimur quoquo modo, dum placere studemus magis quàm vera dicere. quanquam & facto blandimur: veluti qui pinxerat Venc-

rem deformem, dicetur blanditus Minerua. Dicemur & blanditi viri vtpoſſitis dum ea eaſu famus aut attentamus. Blanditiuus calamartabus, dum eas eleganius. Eraſmus.

Blanditiem eam memitur animalia Plin. de Panthera, lib. 8. cap. 17. Veram vero circumuolutam non dubie blandimentem, ſeſe conſi cantem magnere.

Fortuna falla et blanda, ſi valuit Seneca in Octau. 7.

Precibus alicui blanditi. Ouid. 2. de Arte.

Aud re te blandiri. Ouid. epiſt. 20.

Auribus alicuius blanditi. Vide auerti.

Miniſtri blanditia. Cic. ad Q. fratr. 14.

Suauiter. Cic. 4. Acad.

Subdole. Plaut. Truculen. 4.

Simpliciter. Cic. de Orat. 1.

Blanditia, de oratoriam dictum. Quinct. lib. 4. cap. 4. Quæ dã partibus blanditiam ſuſtinuit, ſi ſimulatio. conſentiunt.

Ymbra blanditiæ. Pe, alius. Ouidius no. Metamorph. De Populo albore.

Blandiendo dulce nutriuit malum. Seneca in Hippol. 2.

Blanditus, pen. prod. Parcemonium.

Blandita gens, a natio. Plin. lib. 6. cap. 23. Blanditum repor, Idem lib. 9. cap. 10.

Blanditus, huius blanditus, pen. prod. Verbale, pro blanditiæ. Lucr. lib. 2.

Veres per Veneris blanditum ſecla propagent.

Blandus, a, e, Ἡδύλογος, ἡδύστομος, ἡδύφωνος. Plaudus & comis in ſermone, & habitu. Terent. Heaut. 2. 4. 3. Vt vitas hominum homo te viuat nunquam magis quam blandus.

Blanda legeſtimo. Plinius in præfatione naturalis hiſtoriæ.

Precatu blandus Stat. 12. Thebaid. Id eſt in precando.

Precatu blandus. Stat. 8. Achil.

Large blandus. Vide 2. an 9 Octau.

Minus blandus. Cic. Attelib. 12. Vnum re puto minus blandum eſſe, nempe me.

Blandus amicus, cui opponitur Verus. Cic. de Amicit. Secerni autem blandus amicus a vero, & internoſci tam potest, adhibita diligentia, quam omnia facta & ſimulata a ſinceris atque veris.

Blandus filius & gratioſus. Cic. 2. Verr.

Blanda aſpiratio. Valer. lib. 6. Argonaut.

Alea blanda. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6.

Amator blandus. Propert. 2. eleg. 3.

Agros. Quidam prædia blanda, nitentia fructu.

Parte blandus amoris. Ouid. in Trift. eleg. 3.

Amor blandi. Propert. 4. eleg. 1. Militiam Veneris blandis patiere ſub amus. Credo ætatem tuentilem inteſt gu Poteſt & blandis quaſi fortunatis, & ſeſe bus accipi, ſed vix hoc ferent ſequentia.

Aquarium blandi ſum temperies. Ouid. 4 Metam.

Arte blanda pectora ſubit Venus. Ouid. 1. de Arte.

Cauet blandi. Virg. 3 Georg.

Carmina blandiſſima. Ouid. epiſt. 21.

Clamor. Ouid. 7 Faſtorum.

Et quaſi ſentiens blando clamore nepotes

Tendebant ad uos bratchia parua ſuos,

Lunæ color. Plin. lib. 2. cap. 8.

Columba. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6.

Dodores. Horat. Serm. 1. 1.

Doli. Seneca in Octauia, 4.

Fluctus. Claud. Paneg.

Frigus. Claudian epiſt. Palladi & Scienz.

Gaudia. Virg. 5 Aneid.

Iaſon. Stat. Theba d. lib. 5.

Ignes. Valer. lib. 4. Argonaut. Id eſt amores.

Blandæ ſopitum membra blandis fratres. Stat. 10. Thebaid.

Labor. Virgil. 3 Georg.

Lacertus blandus tenere colla alicuius. Ouid. 2. Metam.

Laudes. Virg. 3 Georg.

Leones. Claud. lib. de Raptu Proſerp.

Lingua. Valer. lib. 8 Argonaut.

Linguæ blanditia mendaci. Ouid. epiſt. 21.

Liquor blandus amaracini. Lucret. lib. 2.

Littora blandiſſima. Stat. 3 Sylu. 6.

Minus blanda ſeducere aliquem, id eſt ſeorſum ducere. Ouid. 2. Metamorph.

Meretrix. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11.

Modi blandi, lucundi cantus. epiſt. 3. illarum quæ Ouidianis reſpondent.

Obſequium. Seneca in Octau. 5.

Blanda oratione falli. Cic. 7. Philipp.

Blandum os. Valer. lib. 8. Argonaut.

Os blandum, pro ferum blando. Ouid. 5. Trift. eleg. 1.

Otia. Claud. lib. 1. Paneg.

Peſtis blanda luxuria. Seneca in Octau. 7.

Pocula. Valer. lib. 2. Argonaut.

Preces blandas aliquem ducere. Horat. in Arte.

Carmorum blanda impetrauit. Lucret. lib. 4.

Puella. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2.

Puer. Ouid. 1. de Remed. amoris. Sic Cupidinem vocat.

Querela. Tibull. 3. eleg. 4.

Quies. Stat. lib. 2. Sylu. 2.

Sabina. Ouid. 3. de Arte.

Sermo. Cicero 2. Offic. Militeſque blando appellando ſermone delinient.

Simi blando foueris nepotem. Seneca in Troade 2. de Priamo.

Sole. Ouid. 13. Faſt. de tempore Veris.

Somis blandus precari. Ouid. 1. de Remed. amoris.

Blandior ſuccus. Plin. lib. 12. cap. 2.

Tabellas blandas vocat Ouid. quibus verba ad amicam ſcripta mitebantur. lib. 14. Metam.

Tutura. Tibull. lib. 3. eleg. 3.

Venerium blandum deridet. Silius lib. 5.

Verba. Ouid. 2. de Arte.

Voluptas. Lucret. lib. 4. Ouid. 2. de Arte.

Blanda laſſorum vox, ſubmiſſa & querulo, mollioque. Lucret. lib. 6.

Voces. Virg. 4 Æneid.

Blandior haec parentibus. Valerius lib. 7. Argonaut.

Solers blandiloquentiæ. Ouid. 2. de Arte.

Blandulus, & blandiculus. dimin. blandus. Baldus, ſeu ab eo quod eſt Mollis, ſit Mollisculus & Mollisculus. Naut Blandiens & Mollicus (à quibus nonnulli hæc tralu voluerũt) Latinæ linguæ penitus ignoſcunt. Inde Bland ce la verba apud Ilium.

Blandè, adverbium (Ἡδέως, ἡδέως.) vt. Blande alloqui. Terent. Phorm. 2.

Item Blande compellare. Plaut. Perſa 3.

Blande amare. Cic. ad Att. lib. 16.

Blandè appellare. Plaut. Truculen. 5. Cic. pro Cluentio, Tum appellat hilari vultu hominem ſuibus verbis blandiſſime poteſt.

Blandè ac benignè huiſum accipere. Liu. 24. lib Vrbe.

Terram blandè colere. Lucret. lib. 5.

Blandè dicere. Terent. Adelph. 3. 4.

Blandè palpare. Plaut. Amph. 6.

Blandè & cõtumeliosè pare. Cic. pro Q. Roſcio. Hũc poſtea quã ſaluũ eſſe, quã ſe ſenſit blandè & cõcumeliosè tollere, metuere mea cauſa, &c.

Tentare aliquem blandè. Ouid. 1. de Arte.

Blandius, & comptatius. Horat. 1. Carm. ode 24. Cic. 1. de Orat. Id eſt tractare blandius.

Blandi ter, pen. cor. Aliud adverbium (Ἡδέως.) Idem quod blandè. Plaut. Pſeud. 2. 3. Magis cognoſcuntur, blandiſterue alloquar.

Blandi tim (Ἡδέως.) Aliud item adverbium. Id eſt blandiendo. Blandiſſimum dictum eſt, vt ex ſtilum, exterrimum ſenſum, raprim. Lucret. lib. 2.

Inſique deducit duo rere diu voluptas.

Veres per Veneris blandiſim ſacla propagent. Lamb.

Blandi-cus, pen. cor. (Ἡδύλογος.) Qui blandis verbis vtitur. Plaut. Pœnulo 3. Nunc nobis blandicus deus. Oliſalenus.

Blandiloquus, pen. cor. (Ἡδύλογος.) Qui blanda verba loquitur. Vox blandiloqua. Seneca in Agamem. 4.

Blandiloquens apud Macrobium lib. 2. Saturnalium. cap. 7. ex Laberio.

Sic Suauiloquens apud Laurentium, & ſimilia, lib. 11. apud. Budæus.

Blandiloquentulus (Ἡδύλογος.) diminutiu. Plaut. Truculen. 5.

Blandiloquentia (Ἡδυλογία.) Cic. 3. de Nat. deor. Natu vere gallis ſuppliciarem tanta blandiloquentia.

Blandimentum (Ἡδυσμός.) Idem quod blanditia. Cic. pro Cælio. Multa enim nobis blandimenta natura ipſa genuit.

Blandimentum rudes & imperitæ dicuntur homines. Plinio lib. 17. cap. 13. Atque hoc blandimento impetrauere ſæpe ad cibus, imet poma ipſa & cæumina, &c. Hic blandimur homo ei nimenta.

Blandimenta fortunæ pollicentur dentes cantus. Plin. lib. 7. cap. 16. Ab umpere blandimenta. Tacit. lib. 18.

Blandimenta multa plebi ab Senatu data: annonæ in primis habita cura, & Liua. 2. lib Vrbe.

Blandimenta excogitare. Plin. lib. 26. cap. 3.

Blanditia, blanditiæ (Ἡδυσμός.) Cic. pro Plancio, Facilis eſt illa occurſano & blanditia popularis, &c.

Blanditiæ, blanditiarum, pluraliter (Ἡδυσμοί.) Idem. Cic. de Amicitia. Sic habeidum eſt, nullam in amicitia peſtem eſſe maiorẽ quam adulationem, blanditias, aſſentationem.

Adulatio, blanditiæ, aſſentatio. Cic. de Amicitia.

Inconditæ blanditiæ. Vide INCONDITVS.

Meliores blanditiæ. Cic. 3. Offic. Mihi quidem vere etiam hereditates non honeſtæ videntur, ſi fine malitioſis blanditiis officiorum, non verriare, ſed imitatione quæſitæ.

Molles. Ouid. 2. de Arte amandi.

Ducrites. Ouid. 6. Metam.

Turæ. Ouid. 4. Metam. Id eſt verba blanda & amatoria ab audtoribus iuta.

Addere blanditias. Ouid. 7. Meram.

Adhibere. Vide ADHIBEO.

Admouere. Ouid. 6. Metam.

Agere blanditias. Ouid. 6. Meram.

Aufugere blanditias. Propert. lib. 1. eleg. 9.

Cœtus inpete blanditiis. Vide COEMPTIO.

Blanditias præſentium voluptatum delinit atque corrupti. Cic. 1. de Finibus.

Dicere blanditias. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6.

Eliceret & conquirere aliquem blanditiis ad iudicium. Cic. 2. ad Q. fratr. 2. Conquirere vero & elicere blanditiis, vt ſcribis, ad iudicium neceſſe non fuit, cum præſertim hominem.

Emere blanditiis oſcula. Propert. 3. 13.

Experimere numinulos ab aliquo blanditiis. Cic. 2. ad Att. 14. Tu ſi tuis blanditiis tamen a Sicyonius nummulorum aliquid experieris, vehim me facias ceteriorem.

Hęc & cæ blanditias in alicuius conſuetudinem. Cic. pro Cluentio, Qui vi ſe blanditiis & aſſentationibus, in Aiuſi conſuetudinem penitus immerſit, Oppianicus continuo, &c.

Legere blanditias. Ouid. de Arte amandi.

Parare. Ouid. 2. Amor. 19.

Vendere blanditias dicitur, qui ſpe muneris alicui blanditur, aut vr donum aliquod eliciat. Tibull. 1. eleg. 9.

Blandiſcen, blandiſcas, Blandum facio. Suponimus.

BLANDVSIA (Ἡδυσμός.) Sabinenſis agri regio, in qua fuit ager Horatij poetæ. Supouimus. Horat. 3. Carm. ode 13.

O fons Blandufiæ ſplendidior vitro

Dulci

Dulci digne mero, non sine floribus,
Cras donaberis haedo.

Blapfigonia, pen. corr. (βλαπτιγονία) Latiné dicitur Prolis detrimentum, ὁτὸ βλάπτειν quod nocere efficit τὰ γόνα, fœtus. Est morbus apum, quem defcit alieuius alioi fœtus. Plin. lib. 11. cap. 19. Sunt & operis morbi, quum fauos non explent, cleron vocãt. Iidem blapfigoniam, si fœtum non peragant.

Blasco n (Βλάσκων) Insula in Rhodani ostio, prope Metinam. Plin. lib. 3. cap. 4. Strabo lib. 4.

Blasphemia, pen. corr. (βλασφημία) Execratio, maledictio, vituperatio, conuitium, & quasi nocens dictum, facrilega infamatio, vel obtrectatio nefaria. Budæus.

Blasphemo, blasphemas, pen. prod. (βλασφημῶ) blasphemare. Maledicere, honorisque, & dignitati alterius derogare: Execrari, vituperare, conuitiis inceffere.

Blasta (Βλάστη) A Comicis ponuntur inter ornamenta aorium muliebrium, referente Pollucc lib. 5. cap. 26. Gualtherus vertit Germina.

Blatero, blateras, pen. cor. (βλατερῶ, βλατεῖς) blaterare, Est ſtulte & præcipide loqui: quod à Græco βλαξ originem ducit. Sed & camelos quum voces edunt, blaterare dicimus. Hæc Festus. Nonius, Blatis, & blateras confingis: aut incondite & inaniter loqueris: vt à balatio. Idem alio loco, Blaterare, est confingere per mendacia. Item a balio loco, Blaterare quaſi vetha trepidantia metu balbutire dixerunt. Hacteous ex Nonio. Gellius lib. 1. cap. 15. De hominibus quoque poſſe dici, ſtulta & immodica blateranti bus, quorũ lingua tam prodiga infrænſique ſit, vt ſtoat ſemper, & aſſiuet colluuione verborum teterrima.

Blaterare eom clamore. Horat. a. Serm. ſat. 7. -ecquis
Aodit? cum magno blateras clamore, fugiſque. Hoc eſt, Vociferas, clamas ſine ratione. Vnde Balatrones, quaſi blateriones. Blaterare enim proprie eſt inepte clamare. Hactenus Acron.

Blatero, pen. corr. blaterans (βλατῶν, βλατῶσα) Gellius lib. 2. cap. 15. Nec minus infigonter veteres quoque noſtri, hoc genus homines in verba prouectos, loquacios, & blateronos & linguaces dixerunt.

Scribunt nonnulli duplici ti, blattero, à blatta vermiculo, ſed ſortaſſis inepte.

Blatio, blatis (βλάτιον) blatire. Idem quod Blaterare. Plaut. Amph. 7.

Qui (malim) intelligere quiſquam potis eſt ea, nisi pugas blatias. Blatire, inquit Nonius Marcellus, eſt ineondite & inaniter loqui. Quidam Blatire ſcribuot.

Blatheas, antiqui bullas luti ex itinere bus, aut quod de calcęamentorum ſoleis eradnut, appellabant. Feſtus.

Blatta, blattæ (βλάτα) vermiculus exiguus eſt, lucem fugiens, & tenebrarũ alumnus, in balneis maxime humido vapore progignatus. Plin. lib. 29. cap. 6. multa de blattis loquens, Plora carum genera feceruit, molles: quas in oleo decoctas, vermucis efficaciter illini experti ſunt. Alterum genus, mylæcon appellauere, quæ molas ferè naſcens. Tertium genus & odoris ingrio muſum. Mylæcon vulgò piſtrinarium vertunt. Blattæ piſtrinariæ, & geminiti Dioſcorides lib. 2.

Loeiſque blattæ. Virg. 4. Georg.

Blattæ blteis & veſtimentis inimicæ. Martial. lib. 14, Scrinium loquitur,

Conſtrictos niſi das mihi libellos,
Admittam tineas, trucęſque blattas. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
-age, ſi ſtramentis incubet, vnde
Odoginta annos natus: cui ſtragula veſtis
Blattarum ac tinearũ epulæ, putreſcat in arca. Inde prouerbium de re quæ computrit, Cum blattis & tineis rxari dicitur.

¶ Blattam reccotores ſcriptores vemiculum bombycem intelleexerunt, cuius textu veſtes ſericæ conficebantur: vnde Blattea veſtis, & Blattarium paludamentum, apud Lamprid. in Captoli nimo, primo ſerico aut alio quouis pretioſo: vel (vt Paulus Ægineta) pro purpura: quoniam Indicum conchylium vulgò Blatta dicitur. Sic Caſſiodorus in epiſtolis, Blatteom pro purpureo cepit, Chamæleon (inquiens) modo præſoa, modo cyanea, modo blattea varietate ſe conmutat. A quo colore Blatta etiam frumenta dicitur, quòd rubidum ſit, ſementi accò modatius, in purpuram declinans. ¶ Blatta Byzantia, quæ Dioſcoridi lib. 2. vocatur Onyx, Latinis dicitur Unguis odoratus, & conchula Indica. Eſt autem teſta cuiuſdã generis conchyliorum non diſſimilis purpuræ: ſed quod in India reperitur, & Dioſcoride teſte aromatucum odorem habet, propterea quòd nardo in paludibus illic naſcentes ea conchylia naſcantur. Ab hac blattæ appellationc blattarius color pro purpureo dictus eſt à Fluuio Vopiſco in Aureliano.

Blattaria, æ. Herba eſt verbaſco ſimilis, ſoliis minus candidis, caulículis plurnibus, flore luteo. Hæc abiecta blattas in ſe contrahit, vnde & nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 9.

Blattarius, adiectiuum: vt, Blattaria balnea. Seneca epiſt. 87. In quibus frequentes ſont blattæ. Ex humido enim balneorum vapore progeneratur, vt Plinius author eſt. Vide paulo antè Blatta.

Blatteus, 2, um, Purpureus. Eutropius Neron. Nero inuſitata luxuria fuit, vt qui exemplo Caligulæ frigidis & calidis lauareur vnguentis, hamis aureis ægrè teneliique piſcaretur, quæ blatteis fuoibus extraherabantur. Sueton. vocat purpureos: Piſcatus eſt (inquit) rete aurato, purpura, cocciqoe fuoibus aexis.

Blattum (βλάττιον) Pallium eſt purpureum vel cocciueum, à blattis & vermiculis, vt quidam putant, qui è chermes (vt Arabes vocant) & è cocco fanguineo colores eruuntur. Blattium, παρὰ τὸ βλάπτειν τὰ ἀπτόμενα quo lexico explicatum legi, vt eſt ernor purpuræ, expetitus tingendo vellen: Imperatorum. ¶ Blattium etiam Byzantium os naris purpuræ dicit Actuarius: ſic, vt inde & purpureus dicatur color blatteus. Verba ſunt Turnebi.

Blax (Βλαξ) Vox eſt quæ bardum & ſtupidum ſignificat, vt aic Feſtus in dictione Blitum. Dictionem autem hanc inflexã tradit Cælius à piſce prorſus inuſita, & Siluro perſimili, quem ne canis quidem attingat. ex lib. 9. Lect. antiquarum. cap. 11.

BLEATVM (Βλῆτον) Oppidi eſt Phrygiæ, cuius meminit Strabo lib. 12.

B L E

Blechnon (Βλέχνον) Dioſcoridi, Herba eſt notiſſima, quam Græci σπανίδα, Latini Filicem vocant. Vide Plin. lib. 27. cap. 9.

Blechon (Βλέχων) Plinio ſylueſtre eſt pulegium, ſimile origano, minoribus foliis quàm ſatium, quod à pecore guſtatum balsamum excitat. Vnde etiam literæ vnius cõmutatione βλέχων appellatum: nisi τὸ πᾶν βλέχων ſit ſemen Græci pulegium vocant. Vide Plin. lib. 20. cap. 14.

Blemmyes (Βλέμμυες) seu Blemyæ (virunque enim legitur) populi fuut in Æthiopia, Auſtrum verſus, capitibus carentes, ore & oculis pectori affixis, vt ait Plin. lib. 5. cap. 8.

Blemiæ ſeri. Claud. epigr. 6. de Nilo loquens.

Blennos (Βλέννος) Stultos eſſe Plautus indicat in Bacchid. 22. qui ait, Stultiſſimũ, fatuũ, fungi, bardi, blenni, buccones. Feſtus. ¶ Blenni qui dicuntur, ſic vocantur, vt mucoſi, id eſt, μυκώδεις. Turnebus.

Blepharo, onis (Βλεφαρών) Dicitur ſuperciliofus homo, qui habet ſupercilia magna. Plaut. in Amphitr. Raptant pro mechis: blepharo captus arbiter. ¶ Quidam proprium nomen eſſe putat & à ſupercilis efficiõm, quæ opioio verior videtur.

Blepyrae (Βλέπυραι) Populi Africani ſine capitibus, habentes oculos in pectore. Eoſdem & Blemyas vocat Pompon. lib. 2.

Blerant, Italiæ populi in tractu Hetruriæ, Cortonenſibus & Capenatibus vicini. Author Plin. lib. 3. cap. 5.

Blesinos, Caſtellum eſt Corſicæ inſulæ, de quo Strabo lib. 5.

B L I

Blitera ae, Oppidum prouinciæ Narbonenſis, de quo Plin. lib. 3. cap. 5. In Mediterraneo (inquit) colonia Arelate Sextanorum, Blitera Sepiumanorum, Araulio Secundanorum. Meminit & Mela lib. 2. cap. 5. Nunc vulgò Beziers.

Blitum, blii (βλίτον) Genus oleris, à ſaporis ſtupore appellatum ex Græco putatur: quòd ab hu βλίτω dicitur ſtupidus. Hæc Feſtus. Plin. lib. 20. cap. 22. Blitum iners videtur ac ſine ſapore, aut acrimonia vlla. Vnde conuitium fœminis apud Mnandrum faciunt martti. Plaut. Pœud. 13. Apponunt rumicem, braſſicam, beram, blitum. Gemino it. à Suida ſcribitur: βλίτιδες, καὶ βλίτιον.

Blitus, adiectiuum (Βλίτος) Inutilis, inſulſus & vecors, à blito herba nullius vſus. Plaut. True. 18. Blitea & lutea eſt meretrix, niſi quæ ſapit in vino ad rem ſuam. Fieri potcſt (inquit Eraſmus) vt Gallica quoque vox hinc manarit, quã nunc vulgò contemptiſſimus extremæque notæ homines compellant blitero, addita literula. Blitera.

Blycium (Βλύκιον) Caſtellum eſt Tolioſoborum, qui Birhynis ſunt finitimi, in quo Deiotarus thefaurus habebat. Strabo lib. 12.

B O A

Boa, boæ, Serpens eſt aquatilis, quam Græci ὕδρα vocant, à qua ictũ obturgeſcunt. Crutum quoque tumorem, labore collectus, boa appellatur. Hæc Feſtus. Siponinus autem, Boa (inquit) hue boua, vrocque enim modo dicitur) ſerpentis genus, vel quod primo bubuli lactis fucco alatur, vel quòd inſtar bouis turgeat. In tantam enim altitudinem magnitudinẽ excreſcit, vt D. Claudio principe, occiſæ in Vaticano ſolidus in aluo ſpectatus fit inſtant. Hæc Siponinus ex Plin. lib. 8. cap. 14.

¶ Boa etiam, ſiue boua, morbi genus eſt, quò corpora papularum multitudine rubent ad ſimilitudinem eorum qui boa ſerpente ictũ obturgeſcunt. Igoorant hoc Feſtus Pompeius, qui boam ſcripſit eſſe crutum tumorem vi labore collectum. Hæc Siponinus. Plin. lib. 24. cap. 8. Boa appellatur morbus papularum, quum rubent corpora: ſambuci ramo verberatur. Idem lib. 26. cap. 11. & boli ſolia contrita, & è vetere vino impoſita eiuſdem boam ſanant, id eſt rubetica papulas. Opinor morbum eſſe hactenus incognitum, qui vulgò rubella dicitur.

Boagrius (Βοάγριος) Locrenſium amnis, qui Thronion vrbem præterfluit, author Strabo lib. 9. Huius etiam meminit Homerus.

Boare, Boalia, Boarius, Vide Bos.

Boaria lappa, Herba nota, cuius radix è vino pota, articulis mirificè prodeſt. Plin. lib. 26. cap. 11. 2.

Boarmyae (Βοάρμυαι) Mincrua à Bœotiis colitur, & cognominatur à copiatione boum ad aratrum. Author Caſtlio, 4. cap. 18.

Boeon (Βόειον) Oppidum ad Apennini iugæ ſitum, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum, quo en loco nuper huiuſmodi libri reperti ſunt, Rutilius Numanianus, Heroicum Sulpitii carmen, lxx. epigrammata, Terentianus Maurus de literis, ſyllabis, & metris omnis generis, Cæſius Baſſus, Velius Longus de orthographia, Adamantius Martyrius de Literæ & matra, & Y vocali, Probi catholica, Cornelij Frontonis eleganiæ Latinæ, Seruius grammaticus de literæ, liber perſimilis Iulio Polluci de vocabulis rerum, Paraphraſis ſuper ſex Virgilij libros, Triumelegarum Virgilij enarrationes, & alia præterea multa quæ Volaterranus enumerat.

B O C

Bocalia (Βοκάλια) Fluuius eſt in Salamine inſula, qui prius Bocarus eſt appellatus. Vide Strabo. lib. 9.

Bocalim, Arcadiæ oppidum eſt, iuxta Megalopolin & Catinam, teſte Plinio lib. 4. cap. 6.

Bocas, inquit Feſtus, Genus piſcis, à boando, id eſt clamando appellatum. Hæc ille. Bœtis (vt ex Speuſippo annotauit Hermolaus) fiunt Leueomnzndes: hoc eſt mænæ candidiores, quas nos Cirres, ſiue Cirrulos vocamus.

Bocativs genealogiam deorum ſcripſit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas, pluráque alia vernaculo ſermone. Author Volaterranus.

Bocchvs, Rex Mauritaniæ fuit & Getulæ, qui Iugurtham Syllæ tradidit. Vide Salluſt in Iugurth. & Strabo lib. 17. ¶ Fuit & alter Bocchus hiſtoricus, cuius meminit Plin. lib. 16. cap. 40.

Atrux Bocchus. Silius lib. 3.
Præfixi intortos demissus vittice crines
Bocchus ab ore.

BOCCHYRIS, pen-prod. Nomen viri, qui in Ægypto iuste fynceréque tudicasse fertur. adeo vetus nomen in prouerbium venerit, iuftiffimè iudicantium. Refertur à Suida.

BOCCORI qui & Concordenses, Populi sunt Lusitaniæ, teste Plin. lib. 4. cap. 22.

BOCENSES, Sardiniæ populi, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 7.

BOCHANA, Oppidi nomen Troglodytarum, apud Plin. lib. 6. cap. 29, in descriptione sinus Maris rubri. Troglodytici & Æthiopici.

BOCHIRE, Oppidum fuit Romanis foederatum, in Balearibus insulis situm, vt auctor est Plin. lib. 3. cap. 5.

B O D

BODERIA, Ptolemæo æstuarium maris Britannici, Tacito Bodotria dictum, in vita Agricolæ.

BODINCOMAGVS (Βοδίγκομαγος) Oppidum est ad Padum, alio nomine Industria: ita dictum à Pado, qui Ligurum lingua Bodincus fuit appellatus, quasi fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.

BODINCVS. Vide BODINCOMAGVS.

BODONES, fue Buiones, Lapides illi sunt, fuæ aliud quid, qui vicem terminorum præstant. Iul. Paulus Recept. Sentent. lib. 5. tit. 22. de feditiosis. Qui terminos effudium vel exarant, arboréve terminales eoertunt, vel qui conuellunt bodones, siquidé à ferui suæ fponte fecedentis in mealiq damnantur, humiliores in opus publicu, honestiores in insulâ amissa tertia parte bonorum relegantur. Vox est méforum, vel eorum qui de agrorum & limitum conditionibus scripserunt.

B O E

BOEA, Oppidum est Peloponnesi in sino Argolico, non procul ab Epidauro, vt scribit Pho. lib. 4. cap. 5. in descriptione Achaiæ.

BOEADES (Βοάδες) Oppidum est Cretæ, non procul à Gortbyne. Stephan. ¶ Est & Bœbe Thessaliæ oppidum, lacus adiacens, quia à eo Bœbeis appellatur. Strabo lib. 9.

Bœbeis. pen. prod. (Βοιβηίς) Bœbeidos, lacus est Pheretis vrbi Thessaliæ vicinus, vt testis est Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 8. ¶ Præterea locus est lacui proximus à Bœbo Glauci fratris filio dictus. Propert. 2. eleg. 2. Mereuntioque Sati ferrum Bœbeidos vndis.

Virgineum primò compesuisse latus.

Boedromia (Βοηδρόμια) Suidas Athenienfium festum scribit, quo die Xuthus summa festinatione Athenienfibus opem tulit, quum ab Eumolpo Neptuni vrgerentur, Athenis regnante Erechtheo. Plutarchus verò in Theseum refutit, quum victoriam de Amazonibus reportassent.

BOEDROMIVS (Βοηδρόμιος) Apollo ab Athenienfibus cultus fuit. Nam quû bellum inter Athenienses comparatum esset, Ion Eleusinius eis opem tulit, ob cognationem. Iode victores facti Athenienses, de voce eurrentis exercitus ad vrbem, Apollinem Boedromium dixerunt, & mensem Boedromion.

BOETA (Βοητία) Myssæ Europæ regio vtra Danubiû fuit: sic dicta à Bemis, quos Ptolemæus in ea parte genteni maximam esse dicit. Huius regionis latiudo longitudini par, trium forte dierû iter. fylua Hercynia vndique cingitur. Alibi fluuio media tergatur, ab Orieote Morauos, ab Arcto Saxones, ab Occidente Norici, à Meridie Auarum & Banara habet. Regionis metropolis Praga. Plura Æneas Syluius qui Bohemorum historiam scripsit. Apud Tacitum de Moribus Germanorum scribitur Boiemia. De huius regionis omine, situ, & habitatoribus, plurima tradit Andreas Althamerus io Tacitû, docens Boiohemum, seu corruptè Bohemiam dici, quasi Boiorum patriam, seu domicilium.

BOEBRASTAS (Βοηβράστας) vir natione Geta, qui gentis cius præfectura insiliens, homines frequentia bellorum & cladibus afflictos, eò magnitudinis exaluit, nunc exercitatione corporum, nunc victus sobrietate, nunc eductorum obedientia, vt intra pauros annos latum adeptus fit imperium, plurimisque finitimorum, Getarum diutioni subderit: traiecitéque audacter Ifiro, Thraciam dinpiens vfque in Macedoniam & Illyricum, magnum Romanis terrorem inculsit. Ingentis autem obedientiæ argumentum est, quòd cius fuasione inducti, vites excidere, & fine iis vitam agere cósenfere. Perist verò infurgentibus in eum oonnullis, priuíquam Romanus populus aduersus eum mouere exercitum. Ex Strab lib. 7.

Boethi pen. prod. (Βοηθοί) dicuntur ab Imperatore, adiutores scribarumque alij Subadiutores, alij Adiutorios appellant, vt in L. Vnicuique. C. de Proximo. sacr. scrin. Βοηθὸς enim idem valet quod Adiutor. Inde Seuerinus Boethus dictus, quem alij falsa voce Buctium vocant. Quorum errorem confutat antiquum marmor, quod adhuc Derthonæ extat in diui Martiani cœmobio: vbi tumulus est, quem antiqua inscriptio Boethio & Basilisco Consulibus factum ostendit, Hæc Alciatus in illud to. lib. Codicis Iustiniani, tit. de Tabularijs, ferijbus, &c. Boethos, logistas, medographammateos, &c.

BOETHVS, Stoicus quidam fuit, qui conatus est earum rerum rationem explicare, quæ in mari cælóre figrens. Cic. a. de diuin. ¶ Fuit & alter hoc nomine aurifex, de quo idem Cic. 6. Verr. ¶ Fuit & sculptor optimus, cuius opera vísebantur apud Lyndum Minciuum, vt testis est Plin. lib. 33. cap. penult.

¶ Boethus Flauius, Ptolemæi Coriandus, Romæ Consulatû adeptus est & gestit, Antonini Imperatoris temporibus. Hic Galeno perquàm fuit familiaris, imprimisque anatomicæ speculationis studiosus, vt ipsè Galen. testatur lib. 2. de anatom. administrat.

BOETIA (Βοιτία) Græciæ regio, tria respicit maria, Peloponnesiacum, Siculum, & Adriaticum: atq; idéque in partibus colonos habet. Cæsar & Mussus antiquissimi scriptores scribunt (vt tradit Eustathius) à Cadmo conditore Cadmez, id est Thebarum, originem habuisse, qui ex oraculo bouem in fedibus mutandis habuerit ducem. Sunt eiam qui ex ingenij pioguedine sic voeatos putent Bœotos, vnde fus Bœotica apud Pindarum, prouerbium: & apud Plinium Hyantis, ob eandem causam appellata. Vocabatur porrò & Aonia, & Mesapia, & Ogygia, ab Ogyge antiquissimo rege ei regioni primùm dominante: & Cadmeis, vt scribit Thucydides, & Hyantis ab Hyante rege. Authores Pindarus & Plin. lib. 4. cap. 7. qui etiam Bœotos antiquitus Hyantas scribit esse dictos. Bœotorii res copiosè Pausanias & Diodorus lib. 7. tradiderunt. Ouid. 2. Metamorphoseos, -quarit Bœotia Dircen.

Bœotius (Βοιώτιος) adiect. Cic. de Diuin. Ouid. 3. Metamorphoseos, Mœnia fac condas Bœotiique illa vocato.

Bœotus, pen. prod. (Βοιώτος) aliud adiectiuum: vt, Tellus Bœota, id est Bœotia. Ouid. 12. Metamorph. Vide Bœotica auris, in Chiliadibus Erasmi.

BOETVS (Βοίτος) Zetbone imperante ob affectatæ libertatis suspitionem à Theodorico rege exilio damnator: deinde custodiæ traditus plura conscripsit. Tandem simul cum Symmacho Senatore focero suo, alijsque præstantibus viris interfectus, vt est author Eutropius.

BOEVS, Ineptus quidam poeta fuit Tarsensis, qui Philippensem Antonij victoriam carmine conscripsit, quo nomine præter alios summos honores, quibus ab illo est affectus, gymnasij etiam Tarsensis præfecturam est assequutus. Vide Strab. lib. 14.

¶ Boeus (vt inquit Strabo) Hispaniæ fluuius, ex cisdê nascens locis ex quibus Anas & Tagus.

B O G

BOGADIVM (Βόγαδιον) vrbs Germaniæ Ptolem. vulgò Fuss lech.

BOGES, vt Festa. ab Athenienfibus obsessus, vbi nihil habant commeatus in castris, liberos cum vxore primùm, deinàm seipsum interfecit. Author Herodotus lib 7.

BOOVDIS, pen. genit. corr. Rex fuit Mauritaniæ Tingitanæ, quæ ab eo Bogudiana vocata est, teste Plin. lib. 5. cap. 2. ¶ Fuerunt autem plures eiusdem nominis, ex quibus posteremus fuit, qui in Actiaco bello Antonij partes fequutus, ab Agrippa fupplicio affectus est. A Strab. Bogus dicitur lib 8.

BOGVNDIANA, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. Author Plinius lib. 5. cap. 2.

BOGVS, Vide BOGVD.

B O H

BOHEMIA, Vide BOEMIA.

BOHILLA, oppidum in Italiasic dictum, quòd eò bos intestina vulnere trahens aduenerit. Nontus.

B O I

BOIÆ, boiarum (Βοῖαι) genus vinculorum, tam ligneæ, quàm ferreæ. Hæc Festus. Plaut. Afin. 1. 5. Careeres, numellas, prædeas, boias, torroresque accrimos.

BOIANVM (Βοίανον) Samnitum vrbs Ptolem. hodie BOVIANVM.

BOICVS ager dicitur, qui fuit Boiorum Gallorum. Is autem est in Gallia citra Alpes, quæ Togata dicitur. Festus.

BOII (Βοῖοι) Populi qui Norici vel Bauari, vt testis est Strabo & Plin. lib. 3. cap. 17. ¶ Sunt item Boij, Lugdunensis Galliæ populi, vt idem Plinius author est lib. 4. cap. 18. Quidam Borbonenses esse dicunt. Sil. lib. 4. -fpsisque ruunt coofcrta per arma

Vndæ Boiorum

BOII, Oppidum Africæ, in tractu Cyrenaico. Plin. lib. 5. cap. 5.

BOII (Βόιοι Stephano) Dordis oppidum in Græcia, teste Plin. lib. 4. cap. 7. Doris (inquit) in qua Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytinum.

B O L

BOLA, siue Bolæ, Oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liu. Vnde Bolani, Coriolanis & Fidenatibus vicini: apud Plin. lib. 3. cap. 5.

BOLANI, pen. prod (Βολανοί) Proprium viri, de quo Horat. t. Sermon. fatyr. 9. -ô te Bolane Cærebri

Felicem aiebam tacitus.

BOLANI, incolæ vrbis Bolæ, de qua paulo anté.

BOLBITINVM (Βολβίτινον) A Plinio lib. 5. cap. 10. numeratur inter ostia Nili. Strabo Bolbitinum appellat lib 17.

Bolbitum, ti (Βολβίτιον) Græcis simum significat, & proprie bubulum: vnde Imbubitare dicti putat Festus, pro eo quod eſt, Pueris tlercore inquinare. Plin. lib. 28. cap. 17. Fimi ceruini, maximè bubulonis, sed & bubuli. de armentijs loquor (quidam Bolbinon vocãt) cinis, cochlearionum trium in mulſi hemina bouis fœminæ in mulieribus efficax, & ex altero sexu in viris.

BOLBVLAE (Βολβῶλαι) Insulæ nomen in mari Ægæo, non procul à Teo, vt refert Plin. in descriptione insularum ante Asiam, libro 5. cap. 32.

Bolcitia, Gemma, quæ nimbo inuentur glebæ similitudine. Plin. lib. 37. cap. 10.

BOLENTIVM (Βολέντιον) Pannoniæ vrbs superioris Ptolemæo. Vulgò Kochelburg.

Bolctus, bolcti, pen. prod. (Βολέτος) Genus fungi inter omnes optimi: de quo abundè Plin. lib. 22. cap. 22. Iuuen. Sat. 5.

Vilibus ancipites fungi ponentur amicis:

Boletus domino, fed qualem Claudius edit.

Boletum condire. Iuuenal. Sat. 14.

Bolcti arium, boleti (Βολέτιον) Vasis nomen, quod & aliis obsoniis quàm bolenis seruiebat. Martialis,

Quum mihi boleti dederint tam nobile nomen,

Protocomis (puderheu) feruio colliculis. Boletare etiam to Aplcio legitur, vt lib. 2. Et exinanies in boletari. Hinc apud Trebellium vbi legitur Boletatæ halicuticum Tornebus Boletare legendum exsertquod & verius est.

BOLIN, a (Βολίνη) Nomen nymphæ virginis, quam Apollo amauit: illa autem amantem deum aucifara, se in mare proiecisse ferunt. Verùm Apollinis beneficio immortalis eſt redditæ. Ab hac & vrbs & fluuius nomina sortus sunt in Achaia, vt Pausan. & Stephan. testantur, quos vide.

Bolinæ

Bolinę, Vitis eſt in Bithynia, ſtactu admodum præcoci, racemis tantùm non cubitalibus, acinis albis ac pellucidis, cuſus meminit Cæl. lib. 11. cap. 16.

BOLITINOAE, Populi ſunt Aſiæ, vt tradit Plin. lib. 6. cap. 19.

Bolis, bolidis, pen. cnr. ſg. (βολὶς) Iaculum, pondus funiculo affixum, quo demiſſo nauæ explorant altitudinem maris: vocatur perpendiculum nauticum. dictum ἀπὸ τοῦ βάλλειν, id eſt mittendo.

Bolides, Græcis dicuntur baſtæ muſiles.

Bolides, faces in aere flammas. lib. 2. cap. 26. micant & faces, nonnihil quum dreidunt vifæ: qualis Germanico Cæſare glad. atorum ſpectaculum edente, præter ora populi meridiano tranſeuntis. Duo genera earum: Lampades vocant planę faces: alterum bolidas, quale Mutianenſibus malis viſum eſt. Diſtant, quòd faces veſtigia longa faciunt, priore ardente parte: bolis verò perpetua ardens, longiorem trahit limitem.

Bolites, æ, (βολίτης) Radix herbæ, Lychnidis vocatur ab Aſianis, qua alligata neulo, albuginea tolli dicuntur. Vide Plin. lib. 21. cap. 16.

Bolitus (βολιτὸς) Aſſiſtorũ excremẽtum proprie dicetur, vt quibuſdam placet: licet & bouum ſuperfluitates ita vocentur. Quod verò bolitum pronunciant Attici, reliqua Græcia bolitum. Vide ſuprà in dictione BOLBITON. & Rhodig. lib. 11. cap. 17.

¶ Bolitę pœnam, Prouerbiali figura dicunt, vbi quis de ee frioula nihil ſique plectitur. Bolitus autem, vt paulo antè dximus, ſignificat ſtercus quodois, ſed proprie bubulum. Porro Solon legem tulit, quæ pœnam minabatur etiam iis qui bubulum ſtercus ſurto ſuſtuliſſent. Erafm.

Bolus, boli, priore breui (βῶλος) Latinè iactum ſignificat.

Bulus, boli (βῶλος) priore corr. alèæ quoque iactum ſignificat, vel rete ipſum piſcatorium, quod ſundam vocamus. Plautus Rudenter,

Neptune lepide, ſaluę,
Nec te aleator vllus eſt in ſtercore: proſcĩò

Nimis lepide ieciſti bolum, periurum perdidiſti. Verba ſunt Trachalionis ſerui ad Neptunum, æſtimãtis lenonem naufragio periſſe. Perdere autem, Perimere, & cuertere interdum ſignificatis vnde tocus refultat. Aleatores enim & piſcatores bolum iactunt. Perd. diſti igitur Neptune hominem perditiſſimum, id eſt lenonem maximè pe-rditum: propterea Neptune alcam pulchrè ieciſti, pulcherrimum iactum feciſti. Hæc ex Bud. in Pandect.

Bulus, boli, priore producta (βῶλος) cuiuſque rei truſtum ſignificat.

Bolus è cauibus crispi dicitur, quoues commoditas aliqua, quæ tam propemodum vendebatur, quàm exercitationem ſubitò parapitur. Terent. Heaut. 4. 2. Crudior tantum bolum mihi creptum tam ſubitò è cauibus. Plaut. Hinc noſtri medici bolum appellarunt, vnam pharmaci doſin, quòd eau vno truſto aſſumpta ſum atur.

¶ Bolus, per metaphoram. Plaut. Truculi. 17,

-verum hoc ego ex multis bolum vnum

Scr talenta magna duos demam pro aſtae inſcita. Varro 3 de Re ruſt. cap. 2. Sed ad hunc bolum peruchias, opus erit tibi aut equitum, aut triumphus alicuius.

¶ Bolus Armenia (βῶλος ἀρμενία) Gleba eſt terræ, quæ inuenitur in ea Armeniæ parte quæ Cappadociæ conterminat eſt, colore ochræ, mirum ad deiecendum vim habens. Hæc hodie apud nos admodum rara eſt inuentu: nam quam ſi plaſtiarij hodie pro Bolo Armenio vendunt, aut ex Hiſpania, aut ex Normannia aduchtiee, pene ad rubricam accedens.

Bolones, Tabernæ cetariorum, à bolis piſcium. Donatus in Terentium, Ceterij (inquit) ſunt qui cereiid eſt magnos piſces vendituut, & bolonas exercent. Reperi & in antiquo lexico, bolonas dicere explicari μαγειρικὰς & ὀψοποιικὰς, id eſt propolas. Verba ſunt Tutnebi.

B O M

BOMARES, Aſiæ populi ſunt, à Caſpiis montibus Orientem verſus incolentes, vt author eſt Plin. lib. 6.

Bombax, aduerbium negligentiæ (βόμβυξ.) Plaut. Pſeud. 5, Fur. a. babax. p. Fugitiue. a. bombax. c. fraus populi. a. plautiſſime.

Bombilo, bombilas, penult. corr. (βομβίω) bombilare, dicuntur apes. Author Philoxenia,

Bombilare legimus muncra mellis apes. Legitur hoc verbum & apud Theocritum, teſte Budæo.

BOMBOS (βόμβος) Cibus fluuius. Plin. lib. 5. cap. 27. Præterea intus flumina, Liparis, Bombos, Paradiſus.

Bombus (βόμβος) Sonus tubarum raucos, nec valde acutus. Perſius 5. Torua Mimalloneis implerit cornua bombis. Tractum à Græco βόμβος, quod crepitum ſignificat. vel ab ipſo ſonitu.

Bombus apum. Varro 3 de Re ruſt. cap. 16. Ex apibus conieciuram capiunt, ſi intus factunt bombum.

Raucus bombus. Lucret. lib. 4.

Rauciſonus. Caual. in Argonaut. 59.

Bombizo (βομβίζω) Eſt ſonus apum, ab ipſo ſonitu dictus, vt mugitus, boum: hinnitus, equorum. Feſtus.

Bombyllis, Vide in BOMBYX.

Bombyllius (βομβύλιος) Apum quoddam genus obſtreperum, à bombo quem edit appellatum, ingens quidem, ſed ad mellificium inutile, ſuos ſibi nectre ſtolo. Hinc Bombylius homo, prouectbo dicitur verboſus, multique ſtrepitus, cæterũ inutilis. Meminit Erafm. ¶ Eſt & Bombylius, anguſtum poculum, inter poiandum bombylans, vt ex Antiſthene refert Pollux lib. 6.

Bombyx, bombycis, penult. prod. maſc. gen. (βόμβυξ) Animal ex inſectorum genere. Plin. libro 11. cap. 23. Quarum inter hæc genus eſt bombycum, in Aſſyria proueniens, mauis quam ſuprà dicta. Nidos luto fingunt, ſalis ſpecie, applicatos lapidi, tanta duntaxa, vt ſpiculis perforari vix poſſint. In iis & ceras largiuntquam apes faciunt, dendo maiorem vermiculum. Et alia horum origo è grandiore vermiculo, gemma prorendens, ſui generis cornua. Hi eruce ſunt. Fit deinde quod vocatur bombylis, ex ea neeydalus, ex hoc in ſex mensibus bombyx. Telas arancorum modo texunt ad veſtem luxúmque fœmibarum, quæ bombycina appellatur. Prima eas redordiri, rurſuſque texere inuẽnit in Ceo muher Pamphila Latoi filia, non fraudanda gloria exegnaræ artitutis, vedenudet ſœminas veſtis. Marcialis lib. 8. in Panlum de Thiſtla,

Nec vaga tam tenui diſcurſus atanea tela,
Tam leue nec bombyx pendulus vrget opus.

Bumbyx, pro materia illa vide ſunt veſtes bombycinæ, generis eſt fœminini. Vnde apud Plin. lib. 11. cap. 23, titulus eſt, De bombyce Cos. Et ibidem ad finem capitis, Aſſyria tamen bombyce adhuc fœminis cedimus. Quòd ſi pro materia reperiatur in genere maſculino, vel pro veſte ex ea materia, reſpicitur ad vermiculum.

Arabius bombyx. Propert. lib. 2. eleg. 3.

Nec ſiqua Arrabio luces bombyce puella,

Non ſum de nihilo blandus amator ego.

¶ Bõbyces, in longitudinẽ ponũtur ab Ariſtotele οὐκ ἀναντῶν, quas & difficilius dicit inſtari ἀναντῶν δὲ (inquit) μᾶλλον καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω τὸν βόμβυκα καὶ ἀναντῶν τοῦτον δὲ τὸν μέσον ἐν ἕκαστον. Calamum quoque huic tibiarum genere idonrum appellat Cpicolaus Theophraſtus. Ex Turnebo.

Bombycinus, pen. cor. (βόμβυκινος.) vt, Veſtis bõbycina apud Plinium. Iuuenal. ſat. 6,

-quarum

Delicias & pannicolus bombycinus veſit.

¶ Bombycina, orum (βόμβυκινα) Veſtes ſunt tenuiſſimæ, ex bõbyce confectæ. Martialis,

Iuminenum lucet ſic per bombycina corpus. Harum etiam meminit Vlp. in l. 23. §. 1. D. de aurro & argento legato.

BOMILCAR, Filius Amilcaris ducis Pœnorum, & ipſe dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus ne & ipſe cũ Agathocle cõſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt: vnde ille magno animo de cruce in Pœnos clamitado, eorum ingratitudinem, atque cruditatẽ tam in patrem ſuum Amilcarem, quàm reliquos duces exprobrando, expiecauit, Trogo Pompeio author lib. 33.

BOMITAE, Oppidi nomen eſt in Amano monte qui Syriam à Cilicia dirimit. Plin. lib. 5. cap. 22.

B O N

BONA dea (θεὸς δὲ ἡύη) quam vererer Faunam ſue Fatuam, ſue Scetam dixere. Hanc Varro ſeripſit ſtatæ pudicitiæ fuiſſe, vt nullus illam dum vixit, præter viri mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi in operto ſacrificabant mulieres, & Bonam deam appellabant. Huius Bonæ deæ meminit Cicero pro Milone, & de Aruſp. reſp. item pro Domo ſua.

Bonasus, penult. prod (βόνασος) Fera eſt, quæ (vt ſcribit Ariſtoteles) in monte Meſapo, qui Pæoniæ ac Mœſiæ limes eſt, inuenitur, cuius meminit & Plin. lib. 8. cap. 15. Habet caput taurinum, corpus verò & iubas equilatione tamẽ eorpore eſt quàm bos, ſed pilo molliore quàm iuba equina, & compoſitore. Cæterũ pili tutius corporis flauus, iuba prolixa, & ad oculos vſque demiſſa: cornua adunea, multo ſtercu in ſe curuata & pugnæ inutilia gerit, magnitudine palmari: vocem ſimilem bouis emittit: arcet ſuperiore dentium ordine: cursu fugua habet, & pedes bifideos. Ab Æliano Monops appellatur. Meminit eius & Solinus, qui circa Phrygiam & Lydiam Bonaſum naſci tradit. BONIANUM, oppidum eſt in Sammio, cuius meminit Cicero pro Cluentio.

Bonifacia, Vide BISLTNGVA.

Bonitas, Bonitarius, Vide BONVS.

BONONIA (βονωνία) Gallię togatæ princeps colonia, Felſina vocitata, ſic dicta Italiæ regione, vt tradit Plin. lib. 3. cap. 15. Vulgò Bologne la graſſe.

Bononienſis, & Bononienſe (βονωνιήνσις.) Cicero de Claris Oratoribus, C. Rutilius Bononienſis, is quidem & exercitatus, & naturà volubilis.

BONOVS, Romanorum tyrannus nitrè bibaeitatis, de quo Aurelianus illud celebratur, Non vt viuerer illum eſſe natum, ſed vt bibere. Hic quãrunlibet bibiſſet, ſemper ſecurus erat & fobrius, & nunquam non vno prudentior, & quantum bibuſſet, tantundem reddebat veſica ad æquilibrium. Hunc ad laqueum quum coegiſſet Probus imperator, iactatum eſt militari ioco, Amplioram pendere non hominem. Vide Cæl. Rhodig. lib. 29. cap. 1.

BONUS (ἀγαθὸς καὶ ἐσθλὸς) adiectiuum, contrarium eſt Malo. comparatium habet Melior & ſuperlatiuum, Optimus. Terent. And. 5. 4. Bonus hie eſt vir. Idem Adelph. 5. 7, Nihil enim vidi melius, mi pater.

¶ Animus bonus. Plaut. Pſeud. 7, Bonus animus in mala re, dimidium eſt mali.

Bono animo es, vel Bono animo eſto. Vide ANIMVS.

Bono animo tranſramus ad oppugnandam Carthaginem. Liu. 6. bel. Pun.

Bono animo eſſe iubere. Liu. 5. bel. Pun. Sic. Cic. ad de Diuin. Bono animo te iuſſiſſe eſſe. &c.

Bono animo aliquid facere aut dicere, eſt quod vulgò dicimus, *Facere aut dicere bona intentione.*

Animo meliore aliquid ferre. Ouid. 9. Metam.

Accuſatior melior. Cic. 3. Verr. Forſitan meliores illi accuſatores habendiſſue qui hæc omnia feerunt.

Ædes bonæ, pro nouis, & integris, Plaut. Moſtel. 3. Item Boni poſtes, Ibidem. 10,

Æras bona. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. Primùm videndum, vt maes fœminaſq; bona ætate ſumat, quique vt quàm diutiſſimè fructum ferre poſſit, &c.

Melior ager. Terent. Heaut. 1. 1.

Anima melior. Virgil. 4. Æneid. Id eſt aptior. Seruius.

Ars bona. Horat. 2. Epiſt. 2.

Artes bonæ. Tacit. lib. 1. Idem lib. 15. Animũ bonis artibus non inducrat.

Bonus auibus, aut malis dicimus, quum rem feliciter aut ſceus cedere ſignificamus. Ab augurum obſeruatione ſumptum. Ouid. 15. Metamorphoſeos, Ite bonis auibus, prolemque accerſite noſtram.

Cælum bonum. Cato cap. 1. Io bona regione bene nitere oportebit, & vti eò quum introcas, circunspicias vti inde exin possit: vbi bonum cælum habeat, nec calamitosum sit.

Canor melior. Lucret. lib. 4.

Causa bona. Cic. 3. de Legibus, Vi opprimi in bona causa est melius, quàm malè cedere.

Causa melior. Ouid. 5. Metamorphoseos.

Causa fuit melior meritis rua.

Dux causæ melioris eris. Lucan. lib. 4. Et Ouid. 24. epist.

In causa melliore esse. Cic. 3. Officiis, atque eum quâ vigilando negociatur, trar in meliore causa, quàm si domi sines captiuus. periures, Consulàris remansisset. Idem ad Atticum, lib. 11. 23. Ita præter Lentulum, nemem habeo eulpe sociumque tamen hoc melioremem causa est, quòd iam est receptus.

Chorus melior. Ouid. 11. Metam.

Color bonus. Varro 3. de Re rustica. cap. 7. Parentes eorum Romæ si sunt formosi, bono colore sint nati, boni seminis, paria singula vulgò væneuar duenus nummis. De columbis loquitur. Plinius libro 7. capite 6.

Valde bona códitio. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 6, Tusculano emptor nemo fuit: si conditio valde bona fuerit, fortasse non omittam.

Cœdimne melior, Brutus ad Cicer. rone. 7. 7. An quia nò omnibus bonis iactamus Idus Martias, simsilter atque ille Nonas Decembres sius in ore haber, eo melior conditione Cicero pulcherrimum factum viruperabis, &c.

Confessiria bona. Tacit. in Vita Agricolæ, Ita celebrrimus quisque ingenio ad prodendam virtutis materiam sine gratia aut ambitione, bonæ tantùm conscientiæ pretio ducebatur.

Conſilium melius. Terent. Eunuch. 2. 3. Dixti pulchrè: nunquam vidi melius consilium dari.

Conſilio bono aliquid facere. Cic. 1. Offic.

Boni conſulere, pro Bonum iudicare. Quintilian. lib. 1. cap. 6. Sine Consul à conſulendo an à iudicando: nam & hoc conſulere veteres vocauerunt. vnde adhuc remanet illud, Rogat boni conſulat. Id est bonum iudicet. Ouid. de Ponto,

Quæ quoquam misisse pudet, quia parua videntur:

Tu tamen hæc queſo conſule missa boni.

Boni conſulere, cum Genitiuo. Vlpianus, Vt qui elementiorem senrentiam passus est, ob id quòd ad tempus relegatur, boni conſuliere debeat humanitatis sententiæ, nec Decurionatum accipiat. Per geninuum quasi Græco more dixit. Id est existimare clementer ferendum iudicibus actum esse in animadueršione erimmis. Budæus.

¶ Bona copia, Abundantia dea dicta est, quæ cornu Amalthææ vel Acheloi gerit: eáque dicitur ratione, vt Bonus euentus: & apud Catonem & Plautum, Bona salus, quæ ad Euphemismum se fecta sunt. Ouidius, Duæſque meo est bona copia cornu. (quanquam & copiasine additamento dicitur, vt cornu copiæ.) Sic etiarre bonam eopiam qui sibi rendo non erant, sed bant, ne ne clerentur, quam iurerurando affirmabant, sibi non esse vnde ex alienum id diluerent Turnebus.

Copia librorum bona. Horat. 1. Epist. 19.

Dent: bus bonis lenam probam esse oporter. Plaut. Trucul. 5.

Dictum melius. Plaut. Stichio, 6.

Optima quæque dies miseris mortalibus æui Prima fugit. Virg. 3. Georg.

Exitus bonus. Horat. 4. Carm. ode 8.

Bonum factum. Suet. in Iul. Cæsare, cap. 80. Bonum factum, vr nequis Senatori nouo eoriam monstraze velit. Verres boni omnis causa bonum factum, pro fari soleban: in edictis. Tursellanus, O edictum, cui adsertibi non potest bonum factum! Plaut. Pœnulo, Bonum factum est, edicta vi ferunt mea. Ex Turnebo.

Fama bona. Cic. ad Attic. lib. 7, Bona de Domitio, præclata de Afranio fama est.

Famam bonam deprædere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.

Famæ melioris obliuio. Virgil. Æneid.

Bonæ feliciates. Terent. Eunuch. 2. 3. -neque Quemquam esse ego hominem arbitror, cui magis bonæ Feliciates omnes adueresse sient. Vbi Donatus, Bonæ, Magnæ, nimiæ, vel nouæ.

Fidei bonæ emptor. Modestinus in L. 109. D. de verb. significe. Bonæ fidei emptor esse videtur, qui aut ignoratam rem alienam esse: aut eum qui vendidit, ius putauit vendendi habere, puta procuratorem aut tutorem esse.

Fide bona vel optima dicere. Budæus, Antiqui quum fieri aliquid non perfunctorie, nec trauallariè, sed accuratè & curiè, & toropere intelligi volebant, bona fide facere dicebant, & vt vulgò dicunt, *A bon escient* hoc est citra vllum figmentum. Terent. Heaut. 4. 5. De illo quod dudum dictum ac factum redditi. c. Bonâne fide? s. bona hercle. Plin. lib. 7. cap. 15. ad finem, Optima fide dixit, pro Citra omnem prorsus simulationem, remissionémque. de Cæsare loquens.

Bona fide, aliquando sancta etiam affirmatio & iusiurandum erat: non tamen hodie, nisi appellato numine sacrantmum non putamus. Plaut. Capriuis, 11. 2. 6. Die, bonân' fide tu mihi illhæc verba dixisti? 2. An. Bona. Nam sequitur mox, An tu dubium habebis etiam sanctè cumiurem tib? Turnebus.

¶ Bona fides proprié dicitur, quum quod promiſſum est præstatur. Nam is cui quod promittitur, promittentis fidem sequitur, quam si promisſor liberat, bona: sin minus, mala nominatur. Plaut. Mostell. 1. 2. De vicino hoc proximo tuus emit ædes filius:

1. 2. Bona fide? 1. 1. Siquidem ea argentum redditurus, tum bona: Si redditurus non es, non emit bona. Sueton. in Augusto, Eidem populo promiſſum quidem cógiarium repoſcentibus, bonæ fidei se esse respondit.

¶ Bona fides, pro Æquo & bono. Tryphon. l. 31. D. de poſit. Bona fides, quæ in contractibus exigitur, zquitatem summam desiderat. Cæius l. 3. D. de act. & oblig. Palam est inter eos nasci actiones mandati, quibus inuicem experiri possent de eo quod alterum alterr ex bona fide præstari oporter.

Bonani fidem præstare. Procul. l. 68. D. de contrah empt. Existimore in exigendo non solùm bonam fidem, sed etiam diligentiam præstare debere: id est, non solùm vt ex dolus malus abiit, sed etiam vr culpa.

Fide meliore. Ouid. de Remed. amor. 2.

Forma bona. Terent. Heaut. 2. 2.

Forma quàm mente melior M. Lepidus iuuenis. Patereul. lib. 2.

Genere bono natus. Id est bona familia, vel vt vulgus dicit, *bona domo*. Plaut. Perſa, 16.

Gladiator melior. Ouid. 4. Triſt eleg. 5.

Bona gratia. Plaut. Trucul. 1.

Bona gratia diſsolui matrimonium dicebatur, quod nullius ex coniugibus culpa, & sine animi sui ira & offensa, sed vel consensu mutuo, vel iusta aliqua & rationali ex causa soluebatur. l. 23. 5. fidiorum D. de donat. inter vir. & vxor. vt eueniebat, quum propter sterilitatem, vel sterilitatem, vel senectutem, vxor valetudinem, aut militum særis commodè retineri matrimonium non poterat: vel quum marito capto ab hostibus, & quinquennio à tempore captiuitatis elapso, mulier ad alias nuptias migrabat. His enim caussis matrimonium bona fide diſsolui intelligebatur. l. 66. & l. 61. D. de donat. inter vir. & vxor. l. 6. D. de diuort. Iuli Nouell. Conſt. 22.

Bona gratia finire matrimonium. Vlpian. in Lsed si martius. D. qui & à quib. manumiſſ.

Gubernator bonus. Cic. 4. Arad. Profeiscaruf Putreolos sladia triginta probo nauigio, bono gubernatore ac tranquillitate.

Bonæ horæ male collocat. Marcial. lib. 1.

Imperium bonum. Tacit. lib. 20. Nullum maius boni imperij instrumentum quàm bonos amicos.

Ingenio bono esse. Terent. Andr. 3. 2. Ibidem. 3. 1. Bonum ingénium narras adoleſcentis.

Initus bonis ortus Tribunatus. Cic. in Bruto.

Iter melius. Horat. de Arte.

Index optimus Cic. 4. de Finib.

Optimo iure, pro Iuſtè. Cic. 1. Offic. Ne, vt quidam, Græca verba inculeantes, sure optimo irridearmur.

Optimo iure præda, Dicitur quæ immunita prorsus fuit, id est (vt nunc loquimur) *absoluta*. Cic. 4. de lege Agraria. Optimo enim iure ea sunt profecto præda, quæ optima conditione sunt. Budæus.

Lex melior. Horat. 1. Epiſt. 1.

Locus melior. Plaut. Menzch. 14. Quasi non habeam, quo inrromitar, alium melioremloc locum.

Loco meliore esse. Cic. ad Brutum, 3. Noſtræ res meliore loco videbantur.

Loco meliore, & Deteriore ſtatu, contrariæ. Cic. de Aruſp. resp. Nam vt meliore simus loco, oc opcandum quidem est illo impunitor deteriore autem ſtatu vt simus, vnus est inferior gradus, &c.

Lucrum bonum. Plaut. Amphit. 3.

Memoria bona. Cic. ad Attic. lib. 8.

Memoria meliore esse. Cic 1. Tuſcul. Ego autem non commemini antè quàm sum natus, me miserum: tu si meliore memoria es, velim scire, ecquid de te recordêre.

Mens melior, pro bona & tolerabili, inquit Donatus. Terent. Adelph. 3. 3. Nunquid vis a mentem vobis meliorem dari.

Bono modo. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 10. *Appianus* autem illam quam tu soles dicere, bono modo desidero, &c.

Optimus modulator. Horat. 1. Serm. Sat. 3.

Mores boni. Seneca in Agamemnone, 45

Nam fera nunquam est ad bonos mores via.

Mors bona, pro laudabili & cita. Vide M O R S.

Optima mors, parca, quæ venit apta die. Propert. lib. 3. eleg. 5.

Natura bona. Terent. Eunuch. 2. 3.

Siqua habitor paulò, pugilem esse aiunt: ed ducunt cibum,

Tamesi bona eit natura, reddunt curatura iunceas. Vbi Donatus, Bona, id est, prona, magna & pinguis.

Bonum nomen. Cic. 1. de Diuinat. Itémque in iustranda colonia, ab eo qui eam deduceret, & quum Imperator exrreirum, Censor populum lustraret, bonis nominibus qui hostias ducerent, eligi banrur. Quod idem in delecta Conſules obseruaur, vi primus miles sit bono nomine.

Natæ bonæ vinum. Columel. de Arboribus, cap. 4. Ar quæ protinus in terram proecta est, mulum, sed non bonæ notæ vinum facit. De melione nota. Catul. epigram. 63.

Numnus bonus: cui contrarium est Adulterinus. Cic. 3. Offic. Si fapreos adulterinos numos accepent imprudens pro bonis.

Nuotius bonus. Plaut. Amphit. 3. 8.

Operam bonam nauare. Plin. Iunior, de Viris illuſtr. Tullus Hoſtilius, quia bonam operam aduersum Sabinos nauaurrar, rex creatus, bellum Albanis indixit.

Parca melior. Ouid. 1. epiſt. Id est melior fato, seu felicius.

Bona parts. Cic. 1. de Orat. Ait bari bonam partem sermonis in hac diem esse dilatam. Ouidius Fastis. Pars bona montis erat. Horat. lib. 1. Serm. sat. 1. At bona pars hominum decepta Cupidine falso.

Melior pars dies, pro Maiore & prima. Virgil. 9. Æneid. Seruius. Optimus paier partæ Cæsar. Ouid. 2. Fast.

Paces bonæ. Horat. 2. Epiſt. 1.

Hoc paces habuere bonæ, ventique secundi.

Poeta bonus. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1.

Ratio bona, cui opponitur Perdita. Cic. 2. in Catil. Poſtremò copiæ eum rgeltase, bona ratio cum perdita, tiens fana eum amenta: bona denique ſpes eum omnium rerum deſperatione confligit.

Rebus bonis agere conuiuium. Horat. 2. Serm. sat. 6. Id est, epulari lauté.

Bonis rebus, Id est proſpetis. Cic. ad Attic. lib. 13, Quòd me in forum vocas, eò vocas, vnde etiam bonis meis rebus fugirbam.

Bona re copioſus. Gell. lib. 16. cap. 19.

Sanguis

Sanguis melior. Virgil. 5. Æneid.
Optima Græcorum scripta. Horat. lib. 2. Epist. 1.
Sententia melior. Virgil. 2. Æneid.
Somno melior frui. Ouid. in Ibin.
Spes bona. Horat. in Carmine seculari,
Spem bonam certamque domum reporto.
Spem bonam habere de aliquo. Cic. ad Attic. lib. 11. Redeamus ad nostros, de quibus tu bonam spem ex significas habere.
Spes bona in adolescente. Cic. 2. de finib. Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem.
Suceus melior. Horat. 2. Serm. sat. 4.
Sutor bonus. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Tempestas bona. Vide TEMPESTAS.
Tempus melius. Horat. 1. Serm. sat. 9.
Tempora optima. Cic. ad Attic. lib. 3. 49. Quod optimo tempore facere non licuit, minus idoneo fier.
Bona terra ad hanc vel illam rem. Varro 1. de Re rust. cap. 9. Terra, inquam, cuiusmodi sit refert, & ad quam rem bona, aut non bona sit.
Testis optimus. Cic. in Top. Sed dum fuimus vnà, tu optimus es testis quàm fuerim occupatus.
Valetudo bona. Vide VALETVDO.
Bona venia aliquid expetere. Terent. Phorm. 2. 3.
Adolescens primùm abs te hoc bona venia oravit.
Si tibi placere potis est mihi vt respondeas. Vbi Donatus, Bona venia, Sine ira, sine discordia.
Bona tua venia dixerim. Cic. 3. de Legib. Quare frater, bona tua venia dixerim, ista sententia. &c.
Bona venia audire. Vide VENIA.
Bona venia vestra literæ ex his rogationibus legere quas salubres nobis eenfemus esse, antiquare alias. Liu. 6. ab Vrb.
Bona verba quæso, ridentis & subsannantis. Terent. And. 1. 2.
Vbiuis facilius passus sim, quàm in hac re me deludier.
b. Bona verba quæso. 3. rridet, nihil me fallis. Vbi Donatus. Hic in *ironia* est *παροιμία*: quasi dicat, Meliora loquere, rogo te. Ergo cum admonitione, bona verba, inquit, rogo. Budæus dicit esse reprehendentis minantem, & contumelias dicentem.
Verba bona dicere. Tibul. lib. 2. eleg. 2.
Vicinus bonus. Horat. 2. Epist. 2.
Vina meliora. Horat. 1. Epist. 1.
Vir bonus & prudens versus reprehendet inertes. Horat. in Arte.
Vir sanè bonus. Cic. Art. lib. 7.
Vitibus bonis esse. Cic. de Senect. Ita bonis vitibus esse in extremo tempore ætatis, vt adolescentiam non requirerer.
Vxa meliore aliquid parare. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Vox bona. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Vox bona esse. Plaut. Mostel. Scio te bona esse voce, ne clama.
Vultus bonus. Ouid. 8. Metam.
Vultus melior Iberis. Ouid. 5. Metam.
Meliore vultu me respexit fortuna imperij, inquit Plinius Iunior in epistol.
¶ Bone vir, per ironiam dictum. Terent. And. 3. 5. Ehodum bone vir, quid ais?
Accusator bone. Cic. pro Sexto Roscio, Quid mihi ad defendendum desidit bone accusator?
Bone cultos, defensóque prouincia. Cic. 7. Verr.
¶ Bonus in. Cæso cap. 157. Sed quæ vocatur *eumolpidi*, hæc septem habet bona in comestura.
Bonus ad. Liu. 10. bel. Pun. Bello quoque bonus habitus ad exteras, quibus nemo ea tempestate instructior ciuis habebatur.
Optimus bello. Luean. lib. 7.
Cornus bonis bellis. Virgil. 3. Georgicorum,
At quæ valida bellis, & bona bello
Cornus, Iyreos ex ui eurvantur in arcus.
Iaculo melior. Virgil. 5. Æneid.
Militia bonus. Tacit. lib. 1. M. Agrippam ignobilem loco, bonum militia, & victoriæ socium, geminatis Consulibus extulit.
Moribus hic, meliórque fama. Horat. 3. Carm. ode 1.
Motu pedum melior. Virgil. 5. Æneid.
Pedibus melior. Virgil. 9. Æneid.
Sagittis melior. Horat. 3 Carm. ode 6.
Bono esse alicui. Cic. pro Rosc. Amerino, Accusant i] quibus occidi parrem Sexti Roscij bono fuit. Id est, vile fuit.
¶ In spe bona agere. Tacit. lib. 13. Crebrioque vulgabar, ire in melius valetudinem principis, quo miles bona in spe ageret, tempúsque prospetum ex monitis Chaldæorum attenrarer.
In bonis rebus aut expetendis ducere pecunias. Cic. in Parad.
Facere meliorem. Cic. ad Attieum, lib. 14, Hircium per me meliorem fieri volunt.
Fieri melior & senior. Horat. 2. Epist. 2.
In melius consilia referre. Virgil. 1. Æneid.
Regnet melior. Virgil. 4. Georg.
¶ Optimum est, vel Optimum factu. Plaut. Asin. 2. -optimum est, ita. Scilicet facturam. Cic. 3 Verr. Statuunt id sibi optimum esse factu.
Multum bonus vir. Cic. 3. de lege Agraria.
¶ Bonum fit, & Bene fit, Absolute dicere solebant antiqui, quð bonum optabant euentum, & secundum aliquid prosperúm que ominabantur. Virgil. in Pharmaceutria.
Aspice corripuit tremulis altaria flammis
Sponte sua, dum fere motor cinis ipse, bonum sit. Sic & Persius,
-tumicatum cum sale mandent
Carpe. & farraram pueris plaudentibus offam,
Ingemit, hoc bene sit. Turnebus.
¶ Boni, pro Pauci. Tetent. Eunuch. Si quisquam est qui placere se studeat bonis quamplurimis. Nonius. Nonnù tamen consideraro.
¶ Bonus, absolutè, pro exiſtimatis & virtute præditis. Cic. Est propediem video bonorum. Id est, lautorum ac locupletum vrbem refertam fore. Budæus.
Optimus ille est qui minimis vrgetur. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Bonus & benignus. Horat. 1. Serm. sat. 2.
Optimus & Deterrimus, contraria. Cic. pro Cluentio, Iam hoc quoque prope iniquissimè comparatum est, quòd in morbis corporis, vt quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus quæritur: in periculis capitis vt quisque causa difficillima est, ita deterrimus obseruatissimúsque patronus adhibetur.
Optimus quisque ita loquebatur. Cic. 2. Verr. Idem pro Sextio, Vt sua consilia optimo cuique probarentur.
Dignum bono. Horat. 1. Epist. 4.
Odorum peccare boni virtutis amore. Horat. 1. Epist. 17.
In bonis, inter bonos. Vide IN.
Insultare bonos. Vide INSULTO.
¶ Bonus, Doctus. Virgil. 5. eclog,
-boni quoniam conuenimus ambo,
Tu calamos inflare leues, ego dicere versus. Vbi Seruius, Boni; docti. & figuratè ait, boni ambo.
Homerus bonus. Horat. in Arte poetica, Quandoque bonus dormitat Homerus. Sic, Optimus Virgilius, apud eundem lib. 2. Serm. satyra 6.
¶ Bonus, & fortis, & pius dici potest, inquit Nonius. Lucil. lib. 30. Calnus Palanino quidam vir nobilis bonus bello. Virgil. 2. Georg. Et bona bello Cornus.
¶ Bonus, pro propitio. Virgil. 1. Æneidos,
Adfit lætitiæ Bacchus dator, & bona Iuno. Vbi Seruius, Bona, aut propitia: id est, non irata. Troianis vt 5. eclog. Sis bonus ô, felixque tuis. Aut magis bona: cælestis est enim, & inferna: vt Iunoni inferne dictus facer.
¶ Bonum & æquum. Plaut. Perſa, 1. o. Vide AEQVVS.
Quod erit bonum atque commodum. Terent. Phor. 1. 2.
Natura boni. Horat. 2. Serm. sat. 6.
Amici bona, quibus incommoda opponuntur. Cic. de Amicit.
Optima corporis. Horat. 1. Serm. sat. 2. Id est, optima quæ sunt in corpore.
Bona ingenij. Quintil. in proœm. lib. 1. Id est, dotes, & commoda quibus est ornatum.
Bono literarum vti. Cic. ad Cassium, lib. 15. 14. Id quum non accidit, vtemur bono literarum: & eadem ferè absentes, quæ ſi coràm essemus, conferquemur.
Morum bona. Stat. 5. Sylu.
Laudentur proauis, seu pulchræ munere formæ,
Quæ morum caruere bonis, falsóque potentes
Laudis egent veræ.
Bona studij. Quintil. proœm. lib. 1.
Commune bonum. Luctet. lib. 5.
Exeellens bonum. Cic. pro Marcello.
Facile bonum aulæ. Seneca in Octau. 2,
Fulgore caperus & faeili bono
Fallaces aulæ quisquis attonitus stupet.
Fortuitum bonum. Cic. 3. de Nat. deor. At verò aut honoribus auctis, aut re familiari, aut si aliud quippiam nacti fumus fortuiti boni, aut depulimus mali, tum dis gratias agimus, tum nihil nostræ laudi affumptum arbitramur.
Fragile bonum. Ouid. 1. de Arte amandi.
Bonum ingenium augendum. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Magna & diuina bona. Cic. 1. Offic. Magnis enim illi & diuinis bonis hanc licentiam assequebantur.
Maximum bonum. Seneca in Thyeste, 3.
Nata bona. Catul. epigram. 63, -à quo
Sunt primo uobis omnia nata bona.
Naturale bonum. Cic. in Bruto, Vt facilè cerneres naturale quoddam stirpis bonum, degenerauisse vitio depraxatæ voluntatis.
¶ Bonum ae æquum imperare, est Budæo exponère, ius suum obtinere, rem suam recipere: idque exemplis demonstrat in Annot. prioribus.
¶ Bonum & frugi ferù intelligunt Iurisconſ. apud quos frequens est hæc loquutio, Vtilem & necessarium. Beroald.
¶ Bonum nomen, debitum facile, & idoneum, & quod exigi non difficulter possit. Paul. l. inter causſas. 2. 5. 2. D. mandat. Bonú nomen facit creditor, qui admittit debitorem delegatum. Hinc illud fœneratoris Alij apud Columellam lib. 1. cap. 7, Bona nomina non appellando fieri mala. Hotom.
¶ Bonum, subſtantiuum neut. gen. Cic. de finib. lib. 3, Bonum definiuit Diogenes, id quod esset natura absolutum.
Priuata bona. Seneca in Thyeste, 3.
Vera bona. Iuuenal. satyr. 10.
¶ Accidant bona. IN ACCEDO.
Apportare bonum. IN APPORTO.
Optimus assuescere. Quintil. lib. 1. cap. 7.
Capere bonum cibo. IN CAPIO.
Certare melioribus. Horat. 2. Serm. sat. 5.
Compensare bona. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Diere bona. Terent. And. 1. 5.
Quum id mihi placebat, tum vno ore omnes omnia
Bona dicere, & laudare fortunas meas.
Facere bonum, cui opponitur Facere malum. Cic. ad Brutum, 5. 14, Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in euertenda boni.
Æqui boni facere. In AEQVVS.
Publico bono facere. Liu. Aceipe quoties id feeerint, & quidem semper bono publico. Sic alibi.
Meliorem facere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Optima facere quàm promittere malueruut. Quintilianus in proœm. lib. 1.

Plagis meliorem fieri. Cicero pro Flacco, Hoc vetus prouerbium, Phrygem plagis fieri meliorem.

Optimis imbui. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Bona noſtra permiſtis malis inquinantur. Quintilianus libro 4. capite 2.

Manere te bonum. In MANERO.

Monere meliora Horat. 1. Serm. ſat. 2.

Bona facilè mutantur in peius. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Numerare in bonis. In NVMERO.

Nuntiare melioraCic. ad Attic. lib. 14.

Optima præcipienda ſunt. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Recuſare bona. Ouid. 13. Metam.

Meliora ſequamur. Virgil. 3. Æneid.

Miſeros meliora ſequentur. Virgil. 12. Æneid.

Sperare meliora. Cic. ad Attic. lib. 14.

Circa bonum adeptionem verſatur ratio faciendi. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Bonis eloquentiæ malè vti. Quintil. in proœm. lib. 1.

Bono naturæ bene vti licet. Quintil. lib. 2. cap. 10.

¶ Bona, ſubſtantivum, pluraliter tantum, pro Fortunis. Vlpian. de Verb. ſignific. Bonorum appellatione hæc res comprehenſæ videntur, quarum proprietas ad hæredem pertinet. Idem in l. Bonorum, Bonorum appellatio aut ciuilis, aut naturalis eſt. Naturaliter bona ex eo dicuntur, quòd bonæ, hoc eſt quòd bonos facere à nobis poſſidentur, vel ſi ſuperficiaria ſint. Æquè bonis annumerabitur, etiam ſiquid eſt in actionibus, petitionibus, perſequutionibus. Nam hæc omnia in bonis eſſe videntur. Afraeanus de Verb. ſignific. Bonorum appellatio, ſicut hæreditatis, vniuerſitatem quandam ac ius ſucceſſionis, & non ſingulares res demonſtrat.

¶ Bona, id eſt ſubſtantia rerum, dicta ſunt, quòd digna ſint bonis. Feſtus.

¶ Bona caduca in iure dicuntur, quæ deficiente eo cui iure ciuili debebantur, in alium cecidérunt: veluti quum lex ei dotem admittit, qui contrà eius interdictum vxorem in prouincia ſua duxit, eámque fiſco adtribuit, Caduca dos dicitur, à Paulo l. ſi quis. D. de nat. nupt. quemadmodum Caduca glans in l. 1. 1. Tabul. dicebatur, quæ deficiente eo qui legat, ex arbore decidit, l. Iulia. D. de Verb. ſignificat. Hinc ille Craſſi iocus in lib. de Orat. 3, Noſtra eſt, inquam, omnis ifta prudentiæ doctrinæque poſſeſſio, in quam homines quaſi caducam atque vacuam, abundantes otio, nobis occupatis, inuaſerunt. Caducum tamen proprie audiuntur Vlpiano, die iure, quod quis ſibi teſtamento relictum, ita vt iure ciuili capere poſſit, aliqua ex cauſſa non ceperit; quaſi ab eo cecíderit. Hotoman.

Bona vacantia dicuntur, eadem quæ & caduca: nimirum quæ illius ſuerunt, cuius hæres nullus eſt. l. 1. C. de bon. vacant. Hæc autem olim quidem publicabantur, ſicut Vlpian. cap. Inſt. 18. ſignificat: nunc verò confiſcantur, & quidem nonnij temporis ius nunc tandem præſcribitur. l. intra quatuor. D. de diurn. temp. & l. quanuis. D. de vſucap. Hotomanus.

Bonorum poſſeſſionem ita rectè definiemus, Ius perſequendi retinendique patrimonij, ſue rei quæ cuiuſque quum moritur, fuit. Vlpian. de bonor. poſſeſſ.

Bonorum poſſeſſio Vnde legitimi dicitur, quæ agnatis ab inteſtato defertur, idque ex l. 12. 1. Tabul. Præterea autem quotieſcunque vel lex, vel Senatus defert hæreditatem, ex hac parte eam peti oportet. l. 1. 2. & paſſim. D. Vnde legit. Hotoman.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas, locum habet, quum paterfam. teſtamentum quidem fecit, ſed in eo liberos ſuos præterit: hoc eſt neque nominatim inſtituit, neque nominatim exhæredes fecit. l. quod vulgo. D. de bonor. poſſeſſ. eont. tab. Hotoman.

Bonorum poſſeſſio Vnde cognati manumiſſos eſt, quæ patroni cognatis ab inteſtato liberto defuncto eóque dtur: quorum ius quoddam ſingulare fuiſſe luſtinianus non obſcurè ſignificat. 5. pen. Inſtit. de ſucceſſ. lib. & Vlp. cap. Inſt. 1. & 28. Hotom.

Bonorum poſſeſſio Vnde vir & vxor, dicitur quæ viro ab inteſtata vxore, & viciſſim huic ab illo concedítur, quoties defecit omnis parentum, liberorúmve, ſeu propinquorum legitima, ſiu naturalis ſucceſſio, ſiſco excluſo. l. 1. D. Vnde vir & vxor. & l. 1. C. eod. Hotom.

Bonorum poſſeſſio Vnde liberi eſt, quæ liberis tum emancipatis, tum ſuis ab inteſtato concedítur, vt parentis inteſtato defuncti bona poſſidere Prætore adhortante poſſint. l. Quis ord. in bon. l. 6. ſed videndum. D. de ſucceſſ. edict. Hotoman.

Bonorum poſſeſſio Vnde cognati dicitur, quæ cognatis proximis ab inteſtato defertur: in quibus agnati emancipati, quibus Vnde legitimi non competit, continentur. l. 1. D. Vnde cognati, & paſſim. Hotomanus.

Bonorum poſſeſſio ſecundum tabulas eſt ea quam Prætor teſtamenti tabulas ac ſcripturam ſequens, eſque obtemperans, inſtitutis hæredibus largitur. l. 1. D. de bonor. poſſ. ſecund. tab. Hotoman.

Bonorum poſſeſſio Vnde patronus, patrona, liberi, parentéſque illorum vocantur, eſt quæ ab inteſtato liberto ſuperſtitibúſve perſonis defertur. 6. ſunt autem. Inſt. de bonor. poſſ. & apud Vlp. cap. 28. & 29. Hotomanus.

Bonorum poſſeſſio Vnde decem perſonæ dicitur, quæ decem perſonis, quæ manumiſſori præferuntur, conceditur. l. 8. ad patrem. D. de ſuis & legit. Decem autem perſonas intelligimus, filium, filiam, nepotem, neptem, fratrem, ſororem, patrem, matrem, auum, auiam. Hotomanus.

Paupertimus bonorum. Horat. 1. Serm. ſat. 1.

Caduca bona. Sacrat. 1. Sylu. 26.

Humana bona. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Inuidioſa bona. Ouid. ad Liuiam.

Paterna bona lancinare. Caul. epigram. 27.

Bona paterna conſumere. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Bona patria. Terent. Eunuch 2. 2.
-patria qui abligurierat bona.

Bona prædia. Cic. 3. Verr. de ſarris tectis loquens, Vbi illa conſuetudo in bonis prædibus prædáque vendendis omnium Conſulum, Cenſorum, Prætorum, Quæſitorum denique, vt optima conditione ſit in, cuia res ſit, cuium pereulum. Quæ verba enarrans Aſconius: Bona inquit, prædia dicuntur bona fatidicationibus obnoxia, ſine fine in mácipiis, ſiue in pecunia numerata. Idem paulo poſt. Prædes igitur homines ſunt ſi locupletiores, quorum res bona prædia nunc vno nomine dicuntur. Ex Budæo.

Auita bona. Tacit. lib. 14.

Adédere bona. Tacit. lib. 17.

Addicere bona alicuius. In ADDICO.

Adimere bona. Horat. 1. Epiſt. 17.

Bona adiudicare. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Aggerere bona ad aliquem. In AGGERO.

Bonis cedere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Comedere bona. Horat. 1. Epiſt. 16.

Defertur bonis caducis. Sacr. 2. Sylu.

Patria bona alicui erípere. Cic. 3. Verr.

Exuere bonis. Tacit. lib. 4.

Legare vſumfructum bonorum ſuorum vxori. Cic. in Top.

Oppugnare bona alicui. In OPPVGNO.

Perdere bona. Seneca in Hippol. 4. -Perdére eſt dignus bona
Quæ nefcit vti.

Bona publicè poſſidere, aut ex edicto. In POSSIDEO.

Publicans bona calamitatem ſubire. Cic. ad Brutum, 12. 4.

¶ Optimus Maximus. Iouis titulus. Cic. 2. de Nat. deor. Sed ipſe Iuppiter, id eſt Iuuans pater, quem conuerſis cæſibus appellamus à iuuando Ioum. à poetis pater duúmque hominúmque dicitur. à maioribus autem noſtris Optimus maximus: & quidem antè optimus (id eſt beneficentiſſimus) quàm maximus, quia maius eſt, certéque gratius prodeſſe omnibus, quàm opes magnas habere.

Optimus maximúſque fundus. In MAGNVS.

¶ Bonus & aſſiduus dominus. Cic. de Senect.

Optime & dulciſſime frater. Cic. de Legib.

Bonitarius, verbum eſt a Terentio hilo, & ſimilibus fictum: item vt ejus contrarium Quiritarius. Duplex eſt, inquit, dominium: legitimum, quod iure Quiritium competit, & appellatur dominus iure Quiritario: naturale, quod in bonis eſt, vnde Bonitarius dominus dicitur. Cauſſa autem harum appellationum ex Vlpiani inſtit. apparet, vbi inquit, In bonis tantùm alicuius ſeruus eſt, veluti hoc modo, Si cius Romanus à ciue Romano ſeruum emerit, iſque traditus ei fit, neque tamen mancipatus ei, neque in iure ceſſus, neque ab ipſo manumiſſus fit. Nam quándiu horum quid fiat, is ſeruus in bonis quidem emptoris eſt: ex iure Quiritium autem, venditoris eſt. Hotoman.

Melior {ωελτίων} & hoc melius, Comparatiuum à Bonus. Vide in præcedentibus.

Melius, aduerbium {ωελτίως} Vide poſt Bene.

Meluſculus, pen. corr. diminutiuum. Coſum. lib. 9. cap. 3. Alias magis exiguas, nec tam rotundas, ſed obeſas tamen & lætas coloris meluſculi. De apibus. Plaut. capt. 17, Rem tuam facies ex mala meluſculam. Celſus, Qui meluſculus eſſe cœpit, adiuere debet exercitatiores, frictiones, cibos. Id eſt qui meluſculè habere cœpit.

Meluſculè, aduerbium. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. Volebam ad te Marionem remittere quem quum meluſculè tibi eſſet, ad me mitteres.

Meliores ſco, melioreſcis {βελτιώσκω} melioreſcere, Meliorem fieri. Columella lib. 2. cap. 10, Napus deuctam amat & ſiccam, tenuíque proiorem terram. Itaque glareoſis ſabuloſiſque aruis meliorescit. & vetuſto codice legitur melior exit.

Meliores, meliorata, pen. prod. {βελτιόω} meliorare, Melius reddere. Vlp. in Inſ. cuius rei. 5. inde quæritum. D. de vſufruct. & quemadmodum quis vtatur, & c. Forſitan etiam hæc deinceps poterit, ſiquidem ei permittitur meliorare proprietatem.

Optimus, pen. corr. ſuperlatiuum à Bonus. Vide exempla in BONVS.

Optimitas, optimatis {βελτιότης} Vtilitas, cómodum. Plaut. Aſin. 2. 1. 7.

Maximas optimitates, quid loquar offertiſſimas,
Suis heris ille vná meeum parteſt.

Optimas, pen. corr. optimatis, pen. prod. com. grn. {ἄριστος} Optimates dicuntur, vt ait Peroitus, qui primum in ciuitate locum tenent: vel quòd opulentiores ſunt, & in maiori cenſu, vel quòd in primis opem ferre poſſunt oppreſſis. Cic. pro Sextio, ſic dicit, Duo genera ſemper in hac ciuitate fuerunt eorum qui vtuntur in Republ. atque ea ſe excellentius gerere ſtuduerunt: quibus ex generibus alteri ſe populares, alteri optimates & habéri & eſſe voluerunt. Qui ea quæ faciebant, quæque dicebát, multitudini ſuéunda volebani eſſe, populares: qui autem ita ſe gerebant, vt ſua conſilia optimo cuique probarentur, optimates habebantur. Priſcianus lib. 3, Optimates ſunt, qui defendunt Senatores: populares, qui defendunt populum. Cic. Art. lib. 10. epiſt. 10. Vide, ne dum pudet te parum optimatem eſſe, parum diligenter quod optimum ſit, eligas. Id eſt, minus amantem Reipublicæ.

Athenienſium optimates. Cic. in Brut.
Optimates matronæ. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 6.
Orba ab optimatibus conſilio. Cic. pro Flacco, Vſque eò orba fuit ab optimatibus illa concio, vt principes principium eſſet Meandrius.
Exterminare optimates. Cic. 3. Offic.
Viam optimatum tenere. Cic. Attic. lib. 1. 15.

Bellus {καλὸς} adiect. uum. diminutiuum. Idem ſignificat quod Bonus. Varro Bimarco, Socius ex hoſtibus, ſocius bellum ita geris, vt bella omnia domum ſeras. Nonius.

Brſlus homo, quem vrbanum & ciuilem dicimus. Martial. lib. 12.

Bellus homo & magnus vis idem Cotta videri:
Sed qui bellus homo eſt Cotta, puſillus homo eſt. Cic. Attico, lib. 6. Vlixe & puellæ Creſſæ belliſſime faluitem dicas. Idem Terentiæ, lib. 14. 7. Cicero belliſſimus.

Bellus

Bellus & humanus homo. Cic. 2. de Finib.
Bellus & vrbanus. Catul. epigr. 19.
Grauissime & bellæ literæ. Cic. lib. 15. epist. Patri quidem certe grauissimæ & bellæ tuæ literæ fuerunt.
Ironice ac vulgo bellis aliquid ferre. Cic. Att. lib. 5. Etsi hæc ipsa fero equidem eam fronte, vt puto, & vultu bellis, sed angor intimis sensibus.
Theatrum bellum. Cic. Att. lib. 13. Theatrum quidem sane bellum habuisti.
Quam bellum. Cic. 1. de Orat. Quàm si bellum, cauere malum, scire possumus.
Ciuitas bella. Cic. Att. lib. 1. Recordor enim quàm bella paulisper nobis gubernantibus ciuitas fuerit.
Bellissimum & raciurri simum ostium. Plaut. Curcul. 2.
Bellissimum subdolum. Cic. 1. de Orat.
Bellissimum vinum. Colum. lib. 12. cap. 19.
¶ Bellus ex arte lyræ, bellus ex arte pilæ. Mart. lib. 2.
¶ Bellus, Pulcher, Martialis, Bella es nouimus, & puella, verum est. Bellus locus. Plaut. Bacchid. Eua, nimis bellus atque esse maxime oportebam, locus.
Puella bella. Ouid. 1. Amorum, cleg. 9.
Bellissimus, penult. corr. Terent. Adelph. 4. 2. Ego iam prospiciam mihi atque vnumquodque quod erit bellissimum Carpam.
Bellior, Comparatiuum. Id est melior. Varro Testamento ὡς ἑπιπλέον.
Venio nunc ad alterum genus testimenti, quod dicitur physicon: in quo Græci belliores quàm nostri. Nonius.
Bellatulus, pen. corr. Blandientis vocabulum, idé significans quod bellulus. Plautus, Cur ergo non imus cubitum bella bellatula?
Bellulus, penul. corr. Diminutiuum. Plaut. Mila. 3. Æ depol equidem bellula es.
Belliatus, penul. prod. Adiectiuum. Plaut. Rud. 1. 2. Hem tibi aquam, mea tu belliata.
Bellē (ϰαλῶς, ἁστείως) aduerbium. Idem quod bene. Plaut. Trinc. 6, Qui istas bureas ram bellē pursuitas habes.
Bellē aliquem tractare. Cic. 5. de Finib. Mihi quidem Antiochum quem audis, satis bellē videris attendere.
Cecidit bellē Cicer. Att. lib. 13. Horum ego vix attigi penulam, tamen temnanserunt, etc. dii bellē.
Sumus enim ambo bellē curiosi. Cic. ad Att. lib. 6.
Bellissimē vel mecum vel in nostris prædiis esse poteris. Cic. Terentiæ lib. 14. 14.
Bellē ferre aliquid. Cic. Att. lib. 4, Ergo hæc quomodo fers? bellē hercule, & in eo me valde amo.
Aqua non longè à villa bellè sanè fluens. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17.
Bellè habere. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 2. 4. Plura ad te vacuo animo scribam, quum vt spero, se Cicero meus bellè habebit.
Bellè narras, Irohia prouerbialis passim in comœdiis obuia: de re dicta vehementer absurda. Erasmus.
Bellissimè nauigare: id est sine infortunio, & ventis secundis. Cic. Tironi. lib. 16. 19.
Non bellè respondent verba. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Non bellè est illi. Cic. Att. lib. 2. De Attica pergratum mihi fecisti, quòd curasti ante fcirem rectè esse, quàm non belle fuisse. id est ægrotasse.
Cætera bellè: Supple, se habent. Cic. Trebatio, lib. 7. 18, Sed vt ad epistolas tuas redeam, cæteræ bellissimè mirore, &c.
Bellè & festiuè. Cic. 3. de Orat. Bene & præclarè quanuis nobis sæpe dicatur, bellè & festiuè nimium sæpe nolo.
Bellulè, apud Plautum diminutiuum aduerbium est à bene, quod facit bellè & bellulè. Hæc festiui.
Bonitas, penult. cor. bonitatis (ἀγαθωσύνη, ἀρετὴ) Id est benignitas vel æquitas. Cicero 1. de Natura deorum, Quid enim melius, aut quid præstantius bonitate & beneficentia? Valla, Bonum generale nomen est, honestà pariter atque vtilia complectens: vt bonum animi, bonum corporis, bonum fortunæ. Bonitas verò, non (vt multi opinantur) idem vtique quod bonum, honestum, sed idem quod benignitas.
¶ Bonitas, pro excellentia. Cicero 3. Offic. Quæ & ingenij bonitate multi assequuntur, & progressione discendi. Quintil. lib. 2. cap. 19, Ac in solo fœcundo plus culturi, quàm ipsa per se bonitas soli efficiet.
Bonitas ac moderatio. Cic. 2. de Orat. Vt opes & copiæ non superbiæ videantur ac libidini, sed bonitati ac moderationi facultatem & materiam dedisse.
Bonitas ac simplicitas vxoris. Plin.
Causæ bonitas. Cic. pro Domo sua. An eam causam probare non poteram, cuius tanta bonitas est, vt ea ipsa nō modò se, sed etiam me absentem per se probarit?
Dei bonitas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7,
Quanuis est igitur meritis indebita nostris,
Magna tamen spes est in bonitate Dei.
Diuina bonitas. Cic. 2. de Nat. deor. Quicquid enim magnam vtilitatem generi affert et humano, id non sine diuina bonitate erga homines fieri arbitrantur.
Bonitas ingenij. Cic. 3. Offic.
Naturæ bonitas. Cic. 1. Offic. Nonnulli tamen sine felicitate quadam, sine bonitate naturæ, sine parentum disciplina, rectam vitæ sequuti sunt viam.
Præcipua bonitas. Plinius libro 12. cap. 19.
Bonitas solique fœcunditate. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Bonitas in herbis. Plin. lib. 12. cap. 13.
Summi cuiusque bonitas. Cic. 2. Offic. Bóque eam studiosissimè plerique laudant, quòd summi cuiusque bonitas commune profugium est omnium.
Summa bonitatis, natione constat. Plin. lib. 11. cap. 14. De melle.
Agrorum bonitas. Cic. 3. de lege Agraria.
Prædiorum bonitas. Cic. pro Rosc. Amerino.
Secunda bonitas. Plin. lib. 12. cap. 13. De amomo.
Terræ bonitas. Lucret. lib. 5.
Verborum Latinorum bonitas. Cic. in Orat. Quare bonitate potius nullrorum verborum vtantur, quàm splendore Græcorum. Vide Verborum bonitas, in VERBVM.
Vocis bonitas. Cic. in Orat. Ac vocis quidem bonitas optanda est.
Pecuniæ bonitas. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.
Singulari bonitate prædituς. Cic. pro Domo sua.
Vera bonitas. Cic. post Reditum in Sen. Quo tempore quantam vim vera bonitas haberet, aut vera nobilitas, intelligere potuistis.
¶ Affluere bonitate. Cic. pro Qu. Rosc. Comœd. Largitus est scilicet homo liberalis, & dissolutus, & bonitate affluēs Fannius Roscio se puto.
Amittere aliquid bonitate. Cicero pro Quinto Roscio Comœdo, Sic quum Roscius Fannium fraudasse arguatur, vtrumque incredibile est: & Roscium quicquam per suatutiam appetisse, & Fannium quicquam per se bonitate amisisse.
Bonitatem cognoscere. In eo quo sic o.
Locum non esse bonitate. Cic. 3. de Finibus, Quod ni ita se haberet, nec iustitiæ vllus esset, nec bonitati locus.
Ad bonitatem proficere. Vide AD.
Bene (ἐυ, ϰαλῶς) adueribum, cuius comparatiuum est Melius, & superlatiuum Optimè. Plaut. Bacchid.
Quid in consilio consuluistis à bene pol.
Bene accipere aliquem. Plaut. Perſa, 12. 8.
O factum bene! Terent. Andr. 5. 6.
Non æque bene, quàm. Columella libro 5. cap. 5, Esse quosdam agros in quibus non æquè bene trasilaæ semina, quàm immota respondeant.
¶ Bene, nonnunquam accipitur pro valde. vt Cicero, Haberis orationem bene longam. Valla libro 2. Ita quoque & bene longam disputationem dixit idem Cic. lib. 3. de Finibus.
¶ Melius, Comparatiuus. Teren. And. 3. 5, Ariam expediam. P. expedies? D. certè Pamphile. P. Nempe vt modo. D. imò melius spero. Vbi Donatus, Melius, bene melius comparatiuo est vsus, quasi hoc bonum sit, illud melius.
Melius adhuc. Plautus Baech. 10, Probè ira res successit, melius quæ adhuc.
Melius æquius. Cic. 3. Offic. Reliquorum autem iudicium hæc vera maxime excellunt, in arbitrio rei vtroque Melius æquius. In fiducia, vt inter bonos bene agier.
Melius, pejus: profit, obit: nihil videnti nisi quod lubet. Terent. Heaut. 4. 1.
Nil melius turdo. Horat. 1. epist. 16. Ibidem 2.
Quo melius. Cic. 3. de Orat. Quasi ipsi dominatus est omnis oculorum, quo melius nostri illi senes qui personatum, me Roscium quidem magnopere laudabant.
¶ Optimè (ϰαλλιστα) Superlatiuum. Terentius Andr. 3. 4. Hem quid dixi? D. optimè inquam fidum. Cic ad Quintum fratrem, libro 2. 10, Si perfecium optimè: sin minus, ad nostrum Iouem recurramus.
¶ Optimè, Opportunè. Terentius Eunuch. 5. 3. Adest optimè ipse frater.
Optimè in tempore aduenire. Plaut. Capt. 13.
Optimè omnium. Cic. ad Nigidium Figulum, lib. 4. 13. Sed hæc vt melius vel optimè omnium.
¶ Melius nemo accipit. Id est Nemo lautius tractat. Terent. Eun. 5. 9. -præterea hoc etiam. quod ego vel primum puto, Accipit hominē nemo melius prorsus, neque prolixius. Vbi Donatus, Horum alterum, apparatum: alterum, copiam.
Villa bene & ratione ædificata. Cicero 3. Officiorum, Quòd si qui prosequbunt villam bonam, benéque ædificatam, non existimare fefellisse. etiam si illa nec bona est, nec ædificata ratione.
Bene agis. Cic. pro Quintio, Dic Næui diem. Ante v. Calendarecalares. bene agis.
bene agitur. Plaut. Milit. 2. 2.
Bene actum cum eo. Terent. Adelph. 2. 3.
Tace, egomet couuenia m iam ipsum, cupide accipiat fazo, atque etiam Bene dicat fecum esse actum.
Bene ambula & redambula. Plaut. Capt. 13.
Bene ambulato. Plaut. Mere. 6.
Ita me dij bene ament, iusurandum apud Comicos. Terent. Eun. 5. 2, Te quoque tam Thais, ita me dij bene ament, amo.
Bene ante lucem. Cic. 2. de Orat.
Bene assimulare. Id est rectè. Terent. And. 1. 1,
Nunc tum est officium, bas bene vt assimules nuptias.
Bene audire. Terent. in prol. Phorm. Benedictis si cerrasset, audisset bene. Vbi Donatus, Bene audire, est benedicē & laudari. Sic Cicero 3. de Finibus, Effeque hominis ingenui & liberaliter educati, vel bene audire à patruinbus, à propinquis, à bonis etiam viris, idque propter rem ipsam, non propter vsum.
Canere melius. Virgil. 9. eclog.
Bene cobus & conditus sermo bonus. Cic. Att. lib. 13.
Bene cognare de aliquo. Plinius Iunior, Hoc tuo studio bene de te cognitantem liberaliorem reddes.
Bene cognitus alicui. Cicero Attico, libro 9. Rectè augutaris de me (bene enim cognitus sum) nihil à me abesse longius crudelitate.
Bene comitatus Romam venit. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 7.
Bene conuenit inter eos. Terent. Hec. 1. 2.
Bene curare ætatem suam, edere, bibere. Id est lautè viuere. Plaut. Pseud. 2. 0.
Bene curata cute nitidus. Horat. 1. Epist. 4.
Bene here de meritis. Plaut. Trinum. 4.
Melius dicere. Terent. Adelph. 2. 3,
Quid istuc? accedo vt melius dicas.

Dicere melius & plenius. Horat. 1. epist. 7.
Bene dissimulatus amor. Id est multum. Terent. And. 1. 1.
Bene do, ius. Plaut. Mostel. 4.
Dormire melius. Horat. 2. epist. 2.
Incipit res melius ire quàm putaram. Cic. ad Att. lib. 14.
Bene est. Vide in Bene sum.
Bene ac feliciter euenit. Liu. 1. bel. Maced. & Plin. Iun. in Paneg.
Bene facis. Terent. Eun. 1. 2. Faciundum est quod vis. 7. Merito te amo. PH. bene facis. Vbi Donatus, in confectodinem venit, Bene facis. & Bene fec sti, non indicatiuo effe. & gratias agentis.
Bene sane facis, id est recte. Cic. ad Attic.
Auctius & melius fecere. Di. Horat. 2. Serm. sat. 6.
Bene factum. Terent. And. 5. 6.
Bene fere ætatem vinum Cicero dixit, quòd nondum maturuisset, neque vehementem senitem, quæ leniretem vino adfert. Homines autem, quos longa non ladit frangitque ætas, quisque, quàm videtur, seniores sunt, bene dicuntur ætatem ferre, vnde metaphora est ducta. Meminit Macrobius.
Bene ferre graciam bene mereri. Plaut. Rud. 3t.
Bene fidum pectus. Horat. 2. Carm. ode 13.
Bene fimum. Cic. 6. Philipp.
Fuit melius. Vide Bene sum.
Bene gerere sum negotium. Cic. pro Q. Rosc.
Bene re gesta. Tercu. Adelph. 5, 1,
Potastis scelus quod Re bene gesta.
Bene gerens sui negotij. Cic. pro Quintio, Eques Romanus locuples, sui negotij bene gerens.
Bene gestæ res. Virg. 9. Æneid.
Bene & feliciter gesta Respublica. Cicero 5. Philipp. Sæpenumero Respub. & bene & feliciter gesta.
Bene habere, Incolumem esse. Plaut. Aulul. 12.
Bene habere, Laute viuere. Plaut. Milite to, Qui ægre ferunt, & qui bene habet.
Bene hoc habet. Plautus Epid. 14. Quod barbarè dicitur, *Hoc bene vadit.*
Bene habet, facta sunt fundamenta defensionis. Subaudi se, & res. Cic. pro Murena.
Bene habent tibi principia. Terent. Phorm. 2. 3.
Hoc melius se habens, quòd, &c. Cic. ad Att. 1, Extremum est eorum qui in Achaia sunt: ij tamè ipsi se hoc melius habent quàm nos, quòd & multi, & c.
Quàm optimè se habere. Cic. 4. de Finib. Vt si cultura vitium, cuius hoc munus est, vt efficiat vt vitis cui partibus suis omnibus quàm optimè se habeat.
Ire melius dicitur res. Cicero Attico 5ib. 14. Incipit res melius ire quàm putarim.
Bene aliquem iuuare. Plaut. Mostel. 14.
Diis bene iuuantibus. Liuius 6. ab Vrbe, Collegæ imperium se non posse impedire; diis bene iuuantibus agere quod è Republ. duceret.
Bene longus sermo, Id est valde longa disputatio. Cic. 2. de Orat.
Bene longæ luces. Cic. Att. lib. 14.
Bene loqui lingua. Plaut. Truc. 5.
Lugebitis melius ambo. Ouid. 6. Metam.
Bene magna cæterua. Cic. pro Murena.
Bene mane dedi literas. Cic. ad Att. lib. 4.
Bene meteri. Vide MERERE. Liuius 10. belli Punici. Cicero 3. de Finibus.
De Repub. bene mereri. Cicero Plancio, lib. 10. 5, Nec quicquam ex omnibus rebus humanis est præclarius aut præstantius, quàm de Rep. bene mereri.
Merere bene de aliquo. Virgilius 4. Æncidos, Si bene quid de te merui.
Colere debemus benemeritos de Repub. Cic. 1. Offic. Eos autem quorum vita perspecta in rebus honestis atque magnis est, bene de Republ. sentiendo, & bene meritos, aut merentes aliquo honore aut impetio affectos, obseruare & colere debemus.
Bene merentes ciues. Cicero pro Plancio, Qui sint boni ciues, qui belli, qui domi de patria bene merentes, tibi qui patriæ beneficia meminerunt?
Bene multi. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. Id est valde multi.
Bene munita templa. Luere. lib. 2.
Bene ædepol narras. Terent. Eunuch. 5. 3. Id est læta narras, & quæ ego libenter audiri.
Bene nata, id est honesto loco nata. Horat. 4. Carm. ode 4.
Bene & nauiter impudens. Cicero Lucio. 10. 12, Sed tamen qui semel fines verecundiæ transierit, cum bene & nauiter oportet esse impudentem.
Bene noui. Cic. 1. de Finib.
Bene nosse. Cicero in Lucullo, Bene autè nosse Carneadem Stratonicum Meetodorus putauit. Græca est loquutio, quæ aliud significat quàm statim ostendit. Illud enim nosse aliud est quàm præ se ferr. Significat enim Carneadis eum disciplulum fuisse. Græci autem plerunque solent discipulos appellare γνωρίμους, quod quidem apud eos tam frequens est, vt id exemplis confirmare opus nó sit. In eam verò sententiā illud nosse aeque ac pendum esse, atque adeò significare à Metrodoro perdiligenter audítum fuisse Carneadem, & lib. 1. de Orat. confirmamus: sic enim scribit Cicero, Erat etiam Metrodorus, qui cum illis, vna ipsum illum Carneadem diligentius audierat. Turneb.
Bene nummatus, Qui multas habet pecunias. Cicero de lege Agraria.
Bene nummatum marsupium. Plaut. Amph. 16.
Bene olens. Virg. eclog. 2.
Orabuni causas melius. Virg. 6. Æneid.
Bene peritus fe dare in familiaritatem alicuius. Cic. 4. Verr.
Bene peritus. Cic. de Claris Orat. Et vnà Ser. Fabius Pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus.
Bene perspectum à te. Terentius Heaut. 4. 1. Ironia est: quasi dicat, Malè perspexisti.
Planè bene. Cic. Att. lib. 13, Quòd reliquos coheredes consensisti, planè bene.
Bene planè magnus dolor. Cicero 2. Tuscul. Sed & est tantus dolor quantus Philoctetæ, bene planè magnus mihi quidem videtur.
Bene poterit vti. Cicero ad Terentiam, libro 14. 7. Fundo Arpinati bene poterit vti eum familia vrbana, si annona carior fuerit.
Bene præcipere. Terent. Adelph. 3. 3.
Bene promeruit. Terent. Adelph. 2. 1.
Bene promittere. Cicero 1. de Diuinatione, Quæ autem inconstantia deorum est? vt primis minentur extis, bene promittant secundis?
Bene promittis, mulea ex mulcis, omnia in cassum cadunt. Plaut. Pœn. 4.
Bene puas. Terentius Eunucho. 4. 7, Nouí ingenium mulierum, Nolunt ubi velis: ubi nolis, cupiunt vlrò. TH. bene puras. Vbi Donatus, Bene puta, hoc est rectè puras, sapis vel intelligis.
Bene robustus in etamando. Cic. 1. Verr. In etamando quidem video eum esse bene robustum atque exercenatum.
Sanè bene. Terent. Adelph. 4. 2, D. quid ibi facit?
S. Lectulos in sole illigneis pedibus faciandos dedit,
Vbi potenis vos. D. sanè bene. Vbi Donatus, Hic ironia est, non approbatio. Alij legunt Rectè sanè.
Bene sanus. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Bene sanæ mentis homo. Horat. 1. Serm. sat. 9.
Scribere melius. Horat. 1. Serm. sat. 10.
Optimè seruire de Republ. Cic. 6. Philipp.
Bene sperare. Plin. lib. 17. cap. 9.
Spcrare melius. Ouid. 2. epist.
Suadere melius. Horat. 1. epist. 1.
Bene successit. Terent. Adelph. 2. 4.
Bene erat, Absolutè. Id est bene curabamur.
-bene erat, non piscibus vrbe petitis,
Sed pullo atque hœdo, &c. Sic Plaut. Menæch. Si sapiam, hinc intrò abeam, vbi mihi bene sit. Lambinus.
Bene esse alicui. Horat. 3. Carm. ode 16.
-bene est cui Deus obtulit
Parca, quod satis est, manu.
Bene esse alicui re aliqua. Plaut. Casin. 5, -rogas?
Super ancilla Casina vt detur nuptum nostro villico,
Seruo frugi: vbi illi bene sit ligno, aqua calida, cibo. Id est vbi erit ei copia lignorum vnde calefiat.
Bene esse paruo dispendio. Plaut. Menæch. 14.
Bene hercle est illam tibi bene valere & viuere. Plautus Trinum. Hoc est, gaudeo illam rectè valere.
Meliusest eum adire. Plaut. Menæch. 4, 3,
-polica autem partiam atque partrem
Memorat: melius nos eli adire, atque hanc percontarier.
Optimè est. Bene habet. Terent. Adelph. 5, 5,
-quid fuiquid agunt 5. Rectè. D. optimè est. Quasi dicat, Gaudeo te rectè valere.
Bene tibi est. Terent. Adelph. 1, 1, Et tibi bene esse soli, quum tibi sit malè. Idem And. 1. 5.
Verum illud verbum est, vulgò quod dici solet,
Omnes sibi melius malle esse, quam alteri.
Melius esse homini nihil potest. Cic. 1. de Finib.
Melius est homini factum, pro Coualuit. Cic. 2. Tuscul. Pompeio nostro familiari quum grauiter ægrotaret Neapoli; melius est factum. Budæus.
Melius est isti morbo. Plaut. Cistel. 2, Bono animo es, erit isti mor bo melius. Id est inuenietur morbo isti aliquod remedium. Idem Trucul. 4, -imò
Ædepol meliustam credo fore, vbi te videbit.
Bene sit tibi. Plaut. Merc. 6, Ad portum propero: nam ibi mihi negotium est.
D. Bene ambulato. L. bene valeto. D. bene sit tibi. Hoc est quod quidam dicunt, profit.
Bene nos, bene te, bene me. Plaut. Bene nos, bene te, bene me, hoc nostrum etiam Stephanium. Solebant prisci in bibendo bene sibi, & iis quos amabant, aut charos habebant, precari. More autem Græco velut per infinitiuum ita extulit comicus subaudito verbo precor, bene nos viuere & valere. Sed & interlibádum bene eodem modo precari solebant. Ouid. lib. 2. Fastorum,
Et bene nos, bene te patriæ pater optime Cæsar
Dicite fusus eo per sacra verba mero. Hæc Turnebus.
Fuit melius tre. Horat. 3. Carm. ode 27.
Fuit melius fe scisse. Ouid. 2. de Arte amandi:
Tranfrurrere ad melius. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Bene vale. Plaut. Pœnulo. Bene vale. 1. 6. & tu bene vale. Sic quoque apud Ciceronem in fine epistolarum multis in locis.
Bene valere. Plaut. Trin. Bene sanus, Cic. 1. de Finib. Bene valens, Cic. ad Att. lib. 15. Ouid. 3. Trist. 8. eleg. 7, Nec melius valco, quàm corpore, mente.
Optimè valere. Cic. 2. de Finib. Vt inter optimè valere & grauissimè ægrotare nihil prorsus diceremt interesse.
Bene velle alicui ex animo. Terent. Heaut. 5. 2.
Bene veniæ vrlim quòd illud ferens. Cic. Sextio, Ego tua gratulatione commotus, quòd ad me pridem scripseras, vellè te bene vexerire, quòd de Crasso domum emisses: emi ipsam domum. Id est, te optare vt res mihi prosperè succedeteres.
Bene verò, quòd mens, pietas, virtus, fides conseceatur manu. Cic. 2. de Legibus.

Optimè verò. Cic. i. de Diuin. Optimè verò, inquam, erebim ipse Cottaſic diſputat. &c.

Bene vertat. Virg. eclog. 9. Hos illi (quod nec bene vertat) minimus hoedos. Id eſt Quæ vtilia eius pernicié vertatur, hoc eſt vt malo omine hoc munus accipiat. Tractum hoc eſt ab Hectore & Aiace. Nam Hector Aiaci gladium dedit, quo ſe Aiax poſtea interemit. Ipſe verò balteum accepit ab Aiace, quo circa muros patrios tractus eſt. Poſtea inde illud comicis ortum eſt, Dij bene vertant quod agas. Plerunque enim bona in peius: mala mutantur in melius. Hæc Seruius. Liu. 3. De rad. lib. 4. Bene vertat nunc obſideamus Lacedæmonem.

Dij vertant bene. Terent. Eun. 2. 3. Nunquam defugiam authoritatem ſi expetre. CIC. dij vertãt bene. Hoc eſt faxint dij vt omnia proſperè cedant.

Bene vertere comœdias. Terentius prol. Euuuchi.

Bene veſtire, & bene pacere, à Catone dictum eſt, pro magnam habere ſeruorum familiam, & magnos greges, & armenta, propè poeticè. vt & illud Salluſtij ferè eiuſdem generis & notæ, Quæ homines arant, nauigant, ædificant, virtuti omnia parêt. Id valet agros, maria, vrbes virtuti patere, & in eius ditione eſſe. Quæ dicêdi figura, nec obuia eſt, & nouitate quadam non nimis accerſita nec omnis affectata, eſt audacia, quæ delectat intelligentem & ſtudijs humanitatis imbutum. Turnebus.

Bene viuere, atque fortunatè. Plaut. Milite, 30.

Bene viuitur. Horat. 2. Carm. ode 18. Viuitur paruo bene.

Viuere melius. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Benedicere, benedicis, pen. vlt. prod. {εὐφημεῖν, εὐφημεῖσθαι} benedicere, Proſperа precari, laudare. Plautus Aſinaria, 12. Benedicere, ite iubrò enò. valetè.

Benedicere, iorerdum diuiſim legitur, interpoſita vna aut altera dictione, interdum pluribus. Plaut. Milite, Bene quæſo inter vos dicite, & mi abſenti tamen.

Benedicere Deo, eſt laudare Deum. Deus dicitur benedicere hominues, vel hominibus, quum dat eius proſpera, auget bona, & fauet. Sed hæc fine Latinis exempius.

Benedicere alicui. Cic. pro Sext. Cui benedixit vnquam bono benedixitinnò quem, &c. Horat. 2. epiſt. 1.

Verrere modum formidine fuſtis.

Ad benedicendum delectâudumque redacti.

¶ Bene dicere. Bene loqui. Terent. Eun 2. 1. Bene dirti. at mihi iſtuc non in mentem venerat.

Benedictum, benedicti {εὐφημισμὸς, εὐφημία.} Terent. in prol. Phorm. Benedicti ſi erraſſet, audiſſet bene.

Mater benedictorum & benefactorum, Philoſophia. Cic. in Bruto, Nemo qui philoſophiam complexus eſſet matrem omnium beneſactorum beneque dictorum, &c.

Certare benedictis. IN CERTO.

Benedicè, penultima correpta {εὐφημως} aduerbium. Plaurus Aſin. 5. Aliam aiunt eſſum quom illicibi bi blandè ad te, benedicè. Id eſt laudando me.

Benefacio, benefacis, peuul. corr. {εὐεργετῶ, εὐεργετεῖν} benefacere. Terent. Eunuch. 5. 9. Beoſ ſeeſſigratiam habeo maximam.

Benefacere aliquid. Horat. 4. Carm. ode 5, -neque

Si chartæ ſileant, quod benefecerit.

Benefecit qui Cicero Attico libro 13. Beneſecit A. Silius qui tranſegerit.

Beoefacit quòd. Cic. ad Attic. lib. 7. De animo autem meo erga Rempub. beneſacis quòd non dubitas.

Abſiſtere beneſacere. Tacit. lib. 6. Ne ingratis quidem beneſacere abſiſtam.

Beneſacere erga aliquem. Plaut. Trinum. 17.

Benefit, penultima corr. { βεβοήθηκε} Imperſonale, cuius nullum exemplum reperi.

Beneſit beneficium. Plaut. Capt. 6. Quod bonis beneſit beneficiũ, gratia ea grauida ſit bonis.

Beoefactum {εὐεργέτημα} Subſtantiuum, pro Beneficio. Ennius apud Cic. lib. 2. Offic. Beneſacta malè locata, malefacta arbitror. Virgil. 3. Georg. Quid labor, aut beneſacta iuuant?

Adornare verbis beneſacta. IN ADORNO.

Beneſacta in lucem colloca re. IN COLLOCO.

Beneſacta cumulare. IN CVMVLO.

Beneſacta referre. Claud. Paneg. lib. 3.

Beoefacta tenere. Claudian. Paneg. lib. 3.

Beneficus, penult. corr. {εὐεργέτης, εὐεργετικὸς} adiectiuum, Qui beneficium præſtat. Cic. 1. de Legib. Vbi enim beneficus, ſi nemo alterius cauſa benignè facit?

Beneficus in amicum. Cic. 1. Offic.

Beoefici & liberales. Cic. de Amicitia, Vt enim benefici liberalèſque ſumus, non vt exigamus gratiam, &c.

Beneficentiſſimus. Cic. 1. de Nat. deor. Iõſ de Amicitia, Liberaliſſimi ſint & beneficentiſſimi. Legitur & beneficentiſſimus apud antiquos & apud M. Catonẽ de Ptolemæo rege optimo & beneficiſſimo.

Dij beneſici. Cic. 1. de Diuinat. & lib. 2.

Ciuis beneficus & ſalutaris. Cic. pro Milone.

Beneficia voluntate beneuolentia mouetur, etiam ſi res fortè non ſuppetat. Cic. 2. Offic.

Oratione beneficus. IN ORATIO.

Beneficiarius {ὑπηρετικὸς} Qui beneficium accepit. Valla libro 1. capite 6.

Beneficiarius. Feſtus, Beneficiarij dicebantur milites qui vacabant muneris beneficio. Econtrario munifices vocabantur, qui non vacabant, ſed munus Reip. ub. faciebant. Vegetius libro 2. cap. 7. Beneficiarij ab eo appellati, quòd promouentur beneficio Tribunorum. Cæſar 3. bel. Ciuil. Perreius verò non deſerit ſeſe, armat familiamcum hac & Prætoria cohorte Cerraroti, Barbariſq; equitibus paucis, beneficiarijs ſuis, quos ſuę cuſtodiæ cauſa habere conſueuerat. Vulgus noſtrum *Paſſalos* vocat.

Beneficium {εὐεργέτημα, εὐεργεσία} Meritum. Terent. Eunuch. 1. 2. Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.

Beneficiorum larga materia. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 15. ad Priſcum, Regis exercitum amplißimum: hinc tibi beneficiorũ ſarga materia.

Accipere beneficium. Terentius Adelph. 2. 3. Abs quibus hominẽ, quum eſt opus, beneficium accipere gaudeas.

Afferre aliquem beoeficio. Cic. Plancio, lib. 10. 14. Quod ſi erit factum, & Reſpub. diuino beneficio aſſecuta, & ipſe æterna gloriam conſequêre.

Alligari beneficio. Cicero pro Plancio, Equidem nihil tam proprium hominis exiſtimo, quàm non modò beneficio, ſed etiam beneuolentiæ ſignificatione alligari.

Beneficium augere. IN AVGEO.

Beneficium collocare. Cic. ad Sulpitiũ, lib. 13. 29. Id in me recipio, te ea quæ feciſti Meſſenij cauſa, quæque feceris, ita beneficium collocaturum, vt iudices homini & grati ſimo feciſſe. Emendatiora exemplaria legunt, ita bene collocatarum.

Beneficia alicuius comedere. IN COMEDO.

Complecti aliquem beneficio. Cic. pro Plancio, Petámque à vobis iudices, vt eum beneficio complectámini, quem qui reprehêderit, in eo reprehendit, &c.

Per beneficium & gratiam coucedere. Cic. 5. Verr. Quæro vunc à te Hortrocũ, cum vtris tandem iſtius factum colluturus ſis? cum is cre do qui benignitate adductꝰ per beneficium & gratiam ciuitatibus coueſſerunt vt ſummos profrumento darent.

Cauſa beneficij gratiæque concedere. Cic. 5. Verr. Quod beneficij gratiæque cauſa conceſſerat.

Beneficium conduplicare. IN CONDVPLICO.

Confirre beneficium in aliquem. Cic. 1. Offic. Et mores eius erũt ſpectandi in quem beneficium conferetur.

Beneficium cumulare. Vide CVMVLO.

Dare, pro conferre. Cic. ad Rutilium lib. 3. 9. Maius mihi dare beneficium nullum potes.

Dare, & reddere. Cic. 1. Offic. Nam quum duo genera liberalitatis ſint, vnum dandi beneficij, alterum reddendi.

Dare & accipere. Cic. Arc. lib. 14. Literæ verò tuæ tum amantiſſimè tum honoriſicentiſſimè ſcriptæ, & me affecerunt, vt vñ dare tibi beneficium videretur, ſed accipere à te ita petente, &c.

Pro beneficio dare. Celius Ciceroni, lib. 8. 8. Quem ad modum tibi pro beneficio dederim.

Debere beneficium alicui. Celius Ciceroni, lib. 8. epiſt. 12. Pudet me tibi confiteri, & queri de Appij hominis ingratiſſimi iniuriis, qui me odiſſe, qua magna mihi debebat beneficia, ſcripſit & quum homo auarus, vt ea ſolueret, ſibi imperate non poſſet, occultum bellum mihi indixit.

Deferre beneficia. Cic. 1. Offic. Quæ beneficia quæ magna non ſunt habenda, atque ea quæ iudicio cooſideratè conſtantérque delata ſunt.

In loco beneficij deferre. Cic. 4. Verr. Etenim reuera multo magis eſt petendum ab hominibus ſi ſalus eſſe volumus, vt eant nobiſcum in prouinciam, quàm hoc illis in beneficij loco dſferendum.

Beneficium facere. Gellius lib. 7. cap. 20.

Beneficij ſui facere. Suetonius Claudio cap. 23. Cõmeatus à Senatu peti ſolitos beneficij ſui fecit. Solebant multi petere à Senatu facultatem abeundi, temporariúmque diſceſſum: at Claudius id à ſe peti & impetrari voluit. *Il en vetint à ſoy le don.*

Figere beneficium clauo trabali. Cic. 7. Verr. Et vt hoc beoficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret, cum conſilio cauſam Mamertinorum cognouit. Vide Trabalis, IN TRABS.

Beoeficium fœnerari. Cic. de Amicit.

Beneficia habere. Cic. Quorum beneficia maxima habuerem.

Habere pro beneficio. Brutus Ciceroni 16. 4. An hoc pro beneficio habeodum eſt, quòd ſe, quam Antonium eſſe maluerit, à quo illa petenda eſſent, &c.

Impetrare aliquid in ſummo beneficio. Cic. 5 Verr. Hoc vix ab Apronio in ſummo beneficio, pro iis qui etiam incolumes erant, impetrarum eſt.

Beneficium inire. Terent. in Andr. 5. 1.

Beneficium interire. Plaut. Malo ſi benè facias, id beneficium interit.

Manet beneficium in aliquo. In MANEO.

Beneficium in actã mittere. Seneca de Beneficiis, libro 2. capite 10. Si quod præſtamus, offendit miſi abſcoodirur, beoeficium in actã non mitto.

Mutare beneficium. In MVTO.

Obligari beneficio. Cicer. 4. in Catil. Quòd hoſtes alienigenæ aut oppreſſi ſeruiunt, aut recepti beneficio ſe obligatos putant.

Beneficiis obſtringere. Cic. pro Domo ſua.

Ornare aliquem beneficiis. Cicer. poſt Reditum ad Quirites, Atque eo de conſectis res eſſet, niſi is Tribunus plebis, quem ego maximis beneficiis Quæſtorem Conſul ornaram, &c.

Parere ſibi beneficium ſolidum. Terent. Eunuch. 5. 2.

Vt ſolidum pareremboc mihi beneficium Chæreа.

In loco beneficij petium. Cic. 5. Verr. Atque boc in beneficij loco petium eſt ab Apronio.

Placare beneficio inimicum. Cicero 4. in Catilinam, Qui antè ex numero ciuium dementia aliqua depraui, hoſtes patriæ ſemel eſſe cœperunt, eos quum à pernicie Reipub. repuleris, neque vi coercere, neque beneficio placare poſſis.

Beneficium ponere. Cic. Seruio Sulp. 13. 27. Scriberem quàm id beneficium bene apud Meſſenium poſiturus eſſes, niſi & te ſeure conſiderem, & mihi peterem.

In beneficij loco ponere. Cic. Fam. 15.

Proiicere beneficium. Seneca de Beneficiis lib. 1. cap. 1. Beneficia ſiue vllo delectu magis proiicimus, quàm damus.

Promereri & proferre beneficium. Cic. pro Murena, Homines re-

nues ? num habeat in nostrum ordinem , aut promerendi aut proferendi beneficij locum.

Recipi in beneficium. Patercul us lib. 2. Itaque quó ita ciuitas Italiæ data est, vt in octo. tribus contribuerentur nouæ ciuium potentiæ eorum & multitudo, veterum ciuium dignitatem frangeret, plúsque possint recepti in beneficium, quam authores beneficij, Cinna in omnibus tribubus eos se distributurum pollicitus est.

Beneficium reddere. Terent. in Phorm.

Remunerare beneficium. Cic. post Reditum in Sen. Etenim vicissendæ inuitæ facilior ratio est, quàm beneficium remunerandi.

Beneficium referre. Cic.

Beneficium soluere. Cic. Fam. 8.

Subuertere beneficij. Plin. Iunior lib. 3. epist. 4. Est enim ita natura comparatum, vt antiquorum beneficia iubuertas, nisi illa posterioribus cumules.

Non sustinere beneficia. Cicero Curioni, libro 2. 5. Sed quia tua in me vel nota omnibus, vel ipsi etiam notare meorum temporum claritissima & maxima beneficia existerunt: &c. Neque enim sum veretus ne sustinere tua in me vel innumerabilia non possem: quòd profectò non sentiebam nullam me gratiam, quam ab vlo capere animus meus in accipiendo, vel remerendo cumulandoque illustrare posset. Significat Cicero se dignum esse tanto beneficio, nè tantùm accipiendo, sed etiã referendo gratiã. Hoc enim est sustinere beneficia.

Tribuere beneficium. Cic. pro Corn. Balbo, Beneficiorum virtutes causa tribuendorum potestatem imperatoribus nostris deferamus.

Tueri suum beneficij. Cic. pro Cælio, Meum erga te parentémque tuum beneficium rueri debeo.

Vti peruersè deorum beneficio. Cic. 3. de Nat. deor.

Beneficio isto legis, benignitate Deceuitarali nihil vetitur. Cic. contra Rullum.

¶ Beneficium in iure ciuili pro priuilegio fere dicimus: hoc est pro iure præpino quod certæ alicui personæ, vel ratiõi, vel seruituti conditioni propriè attributum est. Personæ vt in l. 3. Dig. de constit. princip. Beneficium imperatoris, quod à diuina fœlicet eius indulgentia profectitur, quamplenissimè interpretari debemus. Ratiõi, vt beneficium testamenti in integrum, quod minoribus XXV. annis concedit. Item, vt l. 2. C. Velleiani beneficium, quod mulieribus, quæ pro alijs intercesserint, datur. Certæ conditioni, vt beneficium epistolæ D. Adriani, quod fideiussoribus datur, vt si vnus in solidum coëuentur, de sua virili parte excipiat. Linter & l. sequent. D. de fideiuss. Item beneficium, ne quis plura quàm facere possint, damnentur de quibus vide in l. Sunt qui. & multis frequentibus. D. de re iudic. Item beneficium cessionis, vt is qui magno ære alieno oppressus, soluendo non fuerunt, bonis apud magistratum cedere liceat. l. C. Qui bon. ced. possit.

¶ Beneficium. Lætitiæ quod aliqua ex oratio, quæ ciuibus Rom. dicatur, quorum egregia opera in bello extitisset, commendatione imperatoris Tribunisve sui defertebatur. Cic. pro Archia, Tetamenorum sæpe fecit mentiõ is legibus, & adita hæreditate, ciuis Romanus, iure, & in beneficiis ad ærarium delatus est à L. Lucullo Prætore & Consule. De his beneficijs interpretandis est, si Romani iudicio, Cicer. locus in epist. 26. lib. 15. epist. Quod scribis de beneficijs, scito à me & tribunos mil. & prætectos, & cõhortem alas duntaxat meos delatos esse: in quo quidem ratio me fefellit. Libenter enim mihi tempus ad eos deferendos existimabam mihi data: postea certior factus sum, triginta diebus à relatis nomenclatis esse opus, tum rationes retulissem.

¶ Beneficio alicuius spem opera alicuius. Vlpian. l. 2. 3. damni. 5. t. D. de damn. infect. Consequens est dicere detrimentum hoc, quod beneficio eius contingit, facere eum debere, ei eil culpa eius. Idem l. commun. 6. 8. D. commun. diuid. Quia hæc pars beneficio alterius vendita accessit. Idem Linter commodo. D. de furt. Cõpetit enim actio non ideo, quia nec abest, sed quia nunquam beneficio furis abfuerit.

¶ Meo beneficio, ad est propter me. Cic. ad Atticũ, lib. 13. 36. Quem Cæsar meo beneficio in Nouocomenses retulit.

Beneficio longissimæ ætatis. Quintil. lib. 2. cap. 1. de Gorgia Leontino loquens.

Ingens beneficio præstantes. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Memoria beneficij. Cic. pro Plancio, Cui non sum obstrictus memoria beneficij sempiterna.

Tabula beneficij. Cic. 2. Philipp. Neque post Idus Martias immunitatis tabula nec eunuquam beneficij figeretur.

Beneficio tuo, id est tua opera. Cic. Fam. 10.

Indignus, aut victus beneficio. Cic. pro Plancio, Nihil porrò tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quàm committere vt beneficio, non dicam indignus, sed victus esse videare.

Gratius & memor beneficij. Cic. De lege Agraria, Atque ij vt gratiã ac memores beneficij esse videantur aliquid fe, &c.

Immortalia beneficia. Cic. Planc. libr. 4. 14. Quibus enim pro meis immortalibus beneficijs charissima mea salus & meæ fortunæ esse debent, &c.

Beneficentia (ἀγαθοεργία) Est benignitas, vel liberalitas. Vide BENIGNITAS. Cic. 1. de Natura deor. Quid enim melius aut præstantius bonitate & beneficentia?

Beneuolens, penultima correpta (ὁ εὐνοϊκὸς) Participium à bene volo, quod vnica voce non dicitur: Qui bene vult alicui, id est amicus. Plautus Merc. 17.

Non sum molesta, sed benevolens.

Beneuolentes dij. Plaut. Mulite 20.

¶ Beneuolentissimi officio fungi. Cic. Titio. lib. 16. His ego literis siquid profecissem, egissimabam optandam quiddam me esse allecturum. fin minus valuissem, officio tamen esse functum beneuolentissimi atque amicissimi.

Beneuolus, penult. cort. (ἐυνοϊκὸς, ἐυνοϊκῶς) Idem. Terent. Hec. Facilem beneuolumque linguæ toa iam tibi me reddidit.

Beneuolus erga aliquem. Plaut. Capt. 6.

Beneuolus domino ferus, Cic. pro Cluentio. Sic lib. 2. de Inuent.

Patriæ beneuoli.

Beneuolus animus. Cic. 1. Verr. Siue beneuolo animo me, vt magnopere cauerem, præmonebat.

Iudices beneuolos efficere. Cic. 2. de Orat. Ex iis autem apud quos agetur, de beneuolos, benẽque existimantes efficiamus.

Facere beneuolum aud aorem. Cic. de Inuent. Quod euenier, si eum beneuolum, arentum, docilem fecerit.

¶ Beneuolentior, oris, cõparatiuum à Beneuolus, fuc ab antiquo Beneuolentes quo Plautus identidem vtitur, pr paulo ante oftendimus suo loco. Cic. lib. 1. epist. Beneuolentior tibi quàm fortasse, nihilo sum factus. Idẽ alibi. Nã beneuolẽtior quàm semper fuisse nõ possum.

Breuuole (ἀπόκοπος) Aduerbium. Cicero 5. de Finibus. Quos tu paulo ante eum memoriter, tum etiam erga nos amice & beneuole collegisti.

Fidelitet, beneuolẽq; præsto esse alicui molestissimis temporibus. Cic. Oratio, lib. 13. 22.

Facere aliquid beneuolẽ. Cic. de Amicitia, Et hæc accipienda amicẽquum beneuolẽ sunt.

Beneuolentia (ἕξις τοῦ προαιρετικοῦ φιλανθρώπου) Amor, quasi bonæ voluntas. Cicero 1. de Natura deorum. Et Lælius, libro 2. 9. Quid enim dicam beneuolentiam, quam illud ipsum grauissimum & sanctissimum nomen pictatis leuius mihi merus erga me tuus esse videatur?

Beneuolentiam acquirere. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Non admiti mors beneuolentiam. Cic. pro Sext. Ademit Albino socia nomen mors filia: sed charitatem illius necessitudinis & beneuolentiam non ademit.

Beneuolentiam hominum sibi adiungere. In ADIVNGO.

Beneuolentiam alicuius allicere. In ALLICIO.

Allicere ad beneuolentiam animos. Cicero 2. Officiorum, Præcipiunt oratorone benigna multitudinis animos ad beneuolentiam alliciant.

Beneuolentiam captare. In CAPTO.

Beneuolentiam colligere. In COLLIGO.

Beneuolentia aliquem complecti. In COMPLECTOR.

Beneuolentiam conciliare. In CONCILIO.

Conciliare animos ad beneuolentiam. Cicero 2. de Oratore, Valet igitur multum ad vincendum, &c. animõsque coram, apud quos agitur, conciliari quammaximè ad beneuolentiam, cùm erga oratorem, tum erga illum pro quo dicit oratori.

Beneuolentiam tenere, aut largirione. In CONSERTOR.

¶ Consentiens ad beneuolentiam erga nos, exercitus. Cicero ad Atticum, Patuo exercitu fed vt spero, ad beneuolentiam erga nos consentiente.

Sustentam conseruare beneuolentiam. Cicero Appio, libro 3. 7. Hæc ad te (si fuisset liberalius, si esset confessio offici) tua beneuolentiõ, quam à me cernoquotidie susceptã, quoad tu voles, conseruabo.

Deportare beneuolentiam alicuius ex loco aliquo. Cic. Attico, libro 6. Si nihil aliud de hac pronuncia, nihil illius beneuolẽtiam deportassem, mihi id fatis esse.

Dare & beneuolẽtiam alicuius erga se experiri. Cicero Lentulo, libro 1. 5.

Habere beneuolentiam erga aliquem. Cic. 1. Offic. & de Opt. gen. Orat. Atque ita prædicaretur, cum donari virtutis ergò, beneuolentiamque quam erga populum Athenienfem haberet.

Nauare beneuolentiam. In NAVO.

Perfice re beneuolentiam alicuius erga fe. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Beneuolentiam tutidis petere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Præstare beneuolentiam singularem alicui. Marcellus Ciceroni lib. 4. 11. Tamen hoc mihi multo incundius est & gratius, quòd, &c. te cupidissimum mei, singulariemque mihi beneuolentiam præstitisse cognoui.

Gratia beneuolentiæ aliquid facere. Cic. 2. Offic. Quæ cunque igitur homines nomini tribuunt, ad eum augendum atque honestandum, aut beneuolentiæ gratiæ faciunt.

Fidelis beneuolentia. Cic. 1. Offic. Malus enim est custos diuturnitatis metus: contra que bt beneuolentia fidelis, vt ad perpetuitatem.

Impar beneuolentia. In IMPAR.

Sempiterna beneuolentia colere memoriã beneficij alicuius. Cic. Post Reditum, ad Quirites, Quapropter memoriam veltri beneficij colam beneuolentia sempiterna.

Singularis beneuolentia. Vide paulo ante Præstare beneuolentiam, &c.

Benignus (χρηστὸς, ἥμερος, ἐυεργετικὸς) Adiectiuum, dicitur liberalis, beneficus, clemens. Festus, Benignus proprie dicitur is qui bonis & dignis aliquid largitur. Est autem compositum ex bono & gigno do. Hactenus Festus. Cic. ad Brutum, Sed nescio quomodo facilius in tumore benigni, quàm in victoria grati reperimur. Plaut. Rud. 31.

Quando ergo tibi benignus fuit?

Brutus & benignus. Cic. 2. de Nat. deor. Vt enim omittam vim & naturam deorum, de hominum quidem cenfetis, nisi imbecilli essent, futuros beneficos & benignos fuisse?

Ager benignus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10.

Dapes benignæ. Vide DAPS.

Dies felix Statilio. 5. Sylua.

Dium Horat. lib. 4. Carm. ode 2.

Nox. Stat. Thebaid. lib. 10.

-iterum cece benignæ

Noctis aurs sequor.

Numen. Horat. 4. Carm. ode 4.

Oratio. Cic. 1. Offic. Præcipiunt vt oratione benigna, multitudinis animos ad beneuolentiam alliciant.

Præda. Ouid. 5. Fast.

Sermo, lucundus. Horat. 1. Epist. 5.

Æstiuum sermone benigno tendere noctem.

Tellus id est terra. Plin. de Ægypto. Nulla est benignior tellus, nullus ager feracior. Id est, Quæ plus fructus reddat.

Benigna

Benigna mentis temperies. Claud. epigram. 46.
Terra frugifera. Tibul. 3. eleg. 3.
Et magnas messes terra benigna dare.
Sub benigno esse vivere. Claud. Paneg. 2.
Vena ingenij. Horat. 2. Carm. ode 18.
Verba. Propert. 1. eleg. 10. Idem 3. eleg. 13.
Benigno vultu ac sermone. Liu. 8. bel. Pun. Vt per idoneos homines, benigno vultu ac fermone in hospitium, inuitatos, sopitósque vino vincirent.
Vultum sortuæ fortuna benignum. Horat. 1. Epist. 11.
¶ Vini somnique benignus. Horat. 2. Serm. sat. 3. Id est Largus vini, & somni, siue vino & somno largè indulgens.

Benigné (ἐυφυῶς, ἐυκόλως.) Liberaliter, siue largè & abùndè. Terent. Heaut. 5. 2.
Nihil apud me tibi deseri patiar, quin quod opus sit,
Benigné præbeatur. Vbi Donatus. Benigné, largè hoc enim est gratius, non solùm præbere, sed benigné præbere.
Benigné præbet ocio portus. Plin. lib. 5. cap. 31.
¶ Benigné, Clementer. vt, Benigné attentéque aliquem audire. Cic. pro A. Cluentio.
Benigné audire legationem alicuius. Liu. 1. ab Vrbe.
¶ Benigné, Aduerbium blandè reuersantis. Horat. lib. 1. Epist. 2.
-quid multa? benigné respondet. Est enim perinde ac si diceret, excusatum me habeas: vt apud Aristoph. in Ranis (ἐυφυῶς ὑπολαβὼν), quod est Laudo, renuentis est: & apud Terentium, recte. Itaque illud eiusdem epistolæ in eundem accipiédum sensum esse arbitror,
-At qui quàm nimius tolle benigné. vt hoc respondentis sit, & bellè reconsultans. Turnebus. Lambinus exponit, Benigné, id est liberaliter.
Benignius. Horat. 1. Carm. ode 9. -atque benignius
Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum diota. Benigoius, id est liberaliùs.
Benignius dare operam. Plaut. Mere. 19.
Communiare benignissimè. Cic. 4. Verr. Sunt alia magis occulta furta, quæ ille, vt ipsius eredo, animos atque impetus retardaret, cùm Quæstore suo benignissimè communicauit.
Defendere benignè. Cic. pro Flacco, Sed exponam quid in re fuerit quamobrem ista eiusmodi reus fieri fueré Flaccum oppugnarit, neque benignè defenderit, satis possitis.
Benignè dicis. Terent. Phorm. 5. 9.
-at ego ecastor posthac tibi quod potero, & quæ voles
Faciámque & dicam. 9. benignè dicis. N. pol meritum est tuum.
Benignè facere. Terent. Adelph. 5. 4.
Age, age, nunc experiámur contra hæc quid ego possiem.
Blandè dicere, aut benignè facere, quando eò prouocat. Cicero t. Offic. Videndum est enim primùm ne obsit benignitas, & iis ipsis quibus benignè videbitur fieri, & cæteris. Idem 2. Offic. Nam aut opera benignè fit indigentibus aut pecunia.
Inuitari benignè. Cic. Attic. lib. 3. Audire inuitamur benignè.
Benignè mòstrare viam, cui Grauatè opponitur. Cic. pro Cornel. Balb. Comes, benigni, faciles, suaues homines esse dicuntur, qui errante comitem monstrant viam: benignè, non grauatè, comiter quidem errè, non commutiter eouenit.

Benignissimè promittere. Cic. 4. Verr. Aliis, si laudarent, benignissimè promittere.
Benignius omnes me salutant. Plaut. Aulul. 5.

Benigniter, pen. cor. (φιλοφρόνως.) pro benignè. Titinnius Gemina, Nimium te patrocinari censeo benigniter. Nonius.

Benignitas, pen. cor. (χρηστότης, φιλανθρωπία.) Liberalitas & beneficentia. Terent. Eunuc. 2. 3.
-num solus dona dat nuncubi meam
Benignitatem sensisti in te claudier? Vbi Donatus, Intelligit se & dona obtusisse, & id benignè fæpe fecisse: nam plerunque ingrata dona sunt in quibus benignitas non apparet: quæ aut in quantitate rerum est, aut in facilitate præstantus. Cic. t. Offic. Ne maior benignitas sit, quàm facultas.
Inter liberalitatem, benignitatem, & comitatem videtur oeficio quid interesse, vt ex verbis Ciceronis apparet, lib. 5. de Finib. Iustitia (inquit) dicitur eu dum adiunctæ pietas, liberalitas, benignitas, comitas, quæ quæ sunt genteris eiusdem.
¶ Benignitas, Clementia. Plaut. Mere. 10.
Vt simplicitei deam, si opera est auribus.
Atque ad verrendum hue animum adest benignitas.
Benignitate adduci. In ADVOCO.
Audire summa eum benignitate. Cic. pro Sextio, Et si me attentissimis animis summa eum benignitate audiris, Iudices, &c.
Benignitas in audiendo. Cic. pro Domo sua, Vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam.
Conferre benignitatem in aliquem. In CONFERO.
Dei benignitate. Cic. pro Qu. Rosc. Comœdo, Nunc deûm immortalium benignitate, omnium fortunæ sunt certæ.
Amicorum benignitas exhausta est in ea re, quæ nihil habuit præter dedecus. Cic. Attic. lib. 4. 17.
Naturæ benignitas. Cic. 2. de Nat. deor. Sed ille quanta benignitas naturæ, quòd tam multa ad velectandum, tam varia, & tam iucunda gignit?

B O O

Boo. boas, & bois, Boarius. Vide Bos.

Booscete (βοὸς σκέτη) Hellespónti vbi est quæ Helgas & Germanicopolis postea dicta est. Author Plin. lib. 5. cap. 31.

Boo-svra (βοὸς οὐρὰ) Latinè Bous cauda, vrbs est Cypri insulæ, cui vicina est Treta & Palæphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Author Strabo lib. 14.

Bootes, bootis, & bootes: siue Bootus, booti, pen. prod. (βοώτης.) A bouc deductum nomen, Lat. dicere possumus bubulcum. Est autem exIeste sydus, quod Arctophylax vocatur, & more bubulci, sequi plaustrum videtur. Iuuen. sat. 5.
Frigida et eruamgant pigri farraca Bootæ. Fuit autem Bootes, vt refert Higinus, Iouis ex Callisto filius, nepos Lycaonis regis Arcadiæ, qui vna cum matre in cælum est translatus, & illi velut custos appositus. Cic. 2. de Nat. deorum,
Septentriones autem sequitur
Arctophylax vulgò qui dicitur esse Bootes,
Quod quali temone adiunctam præ se quatit Arctum. Aratus,
Tardus in Oceasum sequitur sua plaustra Bootes.
Bootes Actæus. Valer. lib. 2. Argonaut.
-quo fydere vibret
Enfis, & Actæus niteat qua luce Bootes.
Cadens Bootes. Virg. t. Georg. Cadens, occidens. Verno fcilicet tempore. tunc enim Bootes occidit. Seruius.
Bootes iratus. Claudian. lib. 3. de Rapt. Proserpinæ,
Verna nec iratum timeant virgulta Booten. Hoc est infestum & noxium. Plin. lib. 18. cap. 28, Tempestates, grandines, procellæ, exteraque similia ab horridis fyderibus exeunt, veluti Arcturo, Orione, Hœdis.
Bootes piger. Claud. lib. 2. de Rapt. Proserp.
Tardus. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Te quoque turbatum memorant fugisse Bootæ.
Quanuis tardus eras, & te tua plaustra tenebant.
Auferre Booten dicitur Aurora, quando diescit. Ouid. 5. Fast.
Auferet ex oculis veniens Aurora Booten.

B O

Bopgyrus, Pisæis nomen est, in Ponto nascens, & in scopulis viuens, vt ex Ouid. refert Plin. lib. 32. cap. 11.

B O R

Boramas, Phœniciæ vrbs est non procul à Beryto, & Byblo, vt author est Strabo lib. 16.

Borani, Populi Hirpinorum in Italia, non procul à Collatinis, vt author est Plin. lib. 3. cap. 11.

Borcoae, Thraciæ oppidum Eumenix & Parthenopoli vicinum, vt author est Plin. lib. 4. cap. 11.

Borea, Gemma est e lapidum genere. Plin. lib. 37. cap. 8. Quarta apud eos vocatur Borea, cælo autumnali maximo similis: & hæc est illa, quæ vocatur aetitufa. Similis est & Sardæ, imitata & violas. Hæc ille, vbi de lapidibus loquitur. Quidam Boria scribunt.

Boreas, Oppidi nomen, quod à Sex. Pompeio captum est, vt scribit Cic. 16. ad Attic.

Boreas, Boreæ, penult. cor. (βορέας.) Ventus Aquilo. Nonius Boream, hoc est Aquilonem, (ὃν τινὲς βίαν, quod sonorus sit & procellosus. Virgi. Georgicorum,
Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.
Boreæ Alpini. Id est flantes de Alpibus. Virg. 4. Æneidos,
Ac veluti annosum valido quum robore quercum
Alpini Boreæ nunc hinc, nunc flatibus illinc
Eruere inter se certant.
Arctous. Seneca in Troade, 5,
Arctoi Boreæ dissipat impetus.
Frigus Boreæ. Virg. 2. Georg.
Furiæ Boreæ. Stat. 9. Thebaidos,
-Geuro qualis prorumbit in Æmo
Seu Boreæ furis, seu rubore quercus,
Cælo mista comas.
Gelidus. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. -Eurósque timebo.
Et gelidum Boream, præcipitémque Notum?
Graius. Claud. 1. de rapt. Proserp.
Hemonius. Sil. lib. 10. -velocius inde
Hemonio Boreæ, penuháque citatior iliar.
Hispidus glacie niuali. Claudian. 1. de Rapt. Proserp.
Horrifer. Ouid. 1. Metamorphoseos,
-Scythiam, Septémque triones
Horrifer inuolit Boreas.
Hybernus. Stat. lib. 5. Syl.
Quid Boreas hybernus agat.
Præceps. Ouid. lib. 2. Metam. -vt actâ
Præcipiti pinus Borea.
Saxus. Catul. epigram. 23.
Sarmaticus. Seneca in Thyeste, 2,
Quas quum Sarmaticus tempore frigido
In summis Boreas compositas tugis.
Scythicus. Stat. 5. 1 hebaid.
Siccus. Seneca in Hercule OEth. 8,
Et ficcus Boreas fert.
Spirans. Virg. 2. Georgicorum,
Tellurem Borea rigidam spirante mouere.
Truc. Virg. 1. Georgicorum,
At Boreæ de parte trucis qui fulminat.
Exeludere Boream. Lucan. lib. 4,
Cynthia quo primum eorum dubitanda refulsit,
Exclusit Boream.
Expellere Boream. Seneca in Here. OEth. 2,
Quum Boream expulit Africus.

Boreus, penul. prod. vel, Buræus (βόρειος) adiectiuum. vt Polus Boreus, id est Septentrionalis, siue Arctieus.
Axis Boreus. Ouid. 4. Trist. eleg. 7,
Vita procul patria peragenda fub axe Boreo est.

Boreas, nomen fuit Thracis cuiusdam, Strymonis filij. Hic rapuit Orithyam Erichthoni Athenarum regis filiam. Vnde poetis fabulâdi oceano est submoissitata, Orithyam à Borea vento fuisse raptam, eique Zethen & Calain peperisse.

Bor bostoma, pen. cor. huius Boreosstomatis, pen. etiam corr. n. gen. Danubij fluminis vnum ex ostijs. Ex eodé enim alueo & super Iltropolin lacus gignitur LXIII. M. passuum ambitu, Halmyrin vocant.

Secundum oſtium, Naraceſtoma appellatur. Tertium, Caloſtomà iuxta inſulam Sarmaticam. Quartum, Pſeudoſtoma, & inſula Conopon diabaſis. Poſtea Boreoſtoma & Spireoſtoma. Singula autem ora tanta ſunt, vt prodatur in XI. M. paſſuum longitudinis vinei mare, dulcémque intelligi hauſtum. Verba ſunt Plinij de Danubij oſtijs lib.4.cap.12.

BOR GODI, Aſiæ populi in inſula Aſgilia, teſte Plin.lib.6.cap.28. in deſcriptione Arabiæ.

BORION {βόριον} Afriæ promontorium eſt quod maiorem Syrtim includit. Plin.lib.5.cap.4, Promòtorium quod maiorem includit, (Syrtim intelligit) Borion appellatur.

BORMANICO, Oppidum eſt Narbonenſis prouinciæ, in agro Caucaſum ſitum, de quo Plin.lib.3.cap.4.

BORON, eſt Troglodytarum oppidum, vt tradit Plin.lib.6.cap.29.

BORRY, Ariaræ regionis ſtumen eſt, teſte Plin.lib.6.cap.23.

BORSIPPA, eſt Babylonizæ, quæ Meſopotamiæ coniuncta eſt inter Euphratis cõuerſiones, vrbs, Dianæ & Apollini ſacra, in qua maximum lauiſicium eſt, & maxima veſperti lionum multitudo, qui longè maiores ſunt, quàm qui in cæteris locis capiuntur, & in eſam conditur. Ex Strab.lib.16. Huius vrbis artificioſi lauiſicij meminiſſe videtur Martialis dum ſcribit carmen illud,

Texta Semiramiæ quæ variantur acu.

Borſycites, Plin.lib.37.cap.11, Gemma eſt, in nigro ramoſa, candidis aut ſanguineis frondibus.

Borygites, Gẽma nigra, ſanguineis & albis nodis. Plin.lib.37.cap.10.

BORYSTHENES, Oppidum eſt, quod Boryſthene amne alluitur: vnde & nomen accepit. Alio nomine Olbia dictum, teſte Strab.lib.7. & Ptolem.lib.3.cap.5. Pomp.Mela Boryſthenidẽ appellat lib.2. ¶ Eſt & inſula eiuſdem nominis, ante fluuij huius oſtia ſita, cuius etiam meminit Ptolem. loco iam citato. ¶ Lacus quoque eſt eiuſdẽ regionis, qui & ipſe Boryſthenes appellatur, teſte Plin.lib.4.cap.12.

BORYSTHENES, pen. corr. {Βορυσθένης} Quartus Scythiæ fluuius ſecundum iſtrum omnium maximus: & non modò Scytheorum fluuiorum longè vberrimus, ſed etiam cæteris vberior præter Ægyptum Nilum, cum quo non licet aliam*eo comparare. Cæterùm vberrimus eſt Boryſthenes paſcua præbens amœniſſima & accommodatiſſima pecoribus, neque optimorum ac ſingularium aſtatim piſcium. Idem ad potandum ſuauiſſimus, liquidus inter turbidos fluens. In eum quoque oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte concreſcit: præber idem ingenia eete ſpiritis careſtia. Verba ſunt Herodoti in Melpomene. De Boryſthene Plinius, Strabo, Solinus: ſed omnium diligentiſſimè Herodotus lib.4. Nunc vulgò vocatur *Neper* à Turcis.

BORYSTHENIDES, Populi ad Boryſthenem amnem, authore Pomponio, Tum Boryſthenes (inquit) generem ſui nominis ablut.

Hyberni Boryſthenidæ. Propert. lib.2. eleg.8,

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Borysthenius {Βορυσθένιος} adiectiuum. Ouid.lib.4. de Ponto, eleg.10,

Cùmque Borysthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

B O S

BOS, bouis, com.gen. {βοῦς} dactium & ablatiuum plurales bobus per ſyncopam facit, & more veterum bubus. Colum.lib.2, Nihil dubium quin equis melius, quàm bubus res conficiatur. Cic. de Senect. Olympiæ per ſtadium ingreſſus eſſe Milo dicitur, quum humeris ſuſtineret bouem vnum.

Bos & ὁ bos produciturſicut his bobus, & ab his bobus: nam reliqui omnes caſus breuem habẽt ſyllabam primam. Seruius in octauam eclogam Virgilij.

Bos, taurum, vaccamque comprehendit, præter ſuum proprium ſignificatum. Valla lib.4. cap.42.

¶ Bos, nummum aliquando ſignificat, quòd antiqua pecunia quzdam boues ſignatos haberet, quzdam etiam pecudes, vnde nomen pecuniæ tractum. Plin.lib.18.cap.3. Seruius rex, ouium boúmque effigie primus æs ſignauit. Plaut. Perſa, 9, Boues bini hic ſunt in erumena. Vnde tractum prouerbium. Bos in lingua. In eos qui non audent liberè quod ſentiunt dicere. Tranſlatum vel à robore animantis, quaſi linguam opprimens, non ſinat eam loqui: vel hinc quòd Athenienſium numiſma quondam bous obtinuit figuram. Vide Erafmi Chiliadas.

¶ Bos Cyprius. In brutũ æ ſtolidum iaci ſolitum, properea quòd Cypri boues magis bruti ferantur, quippe qui ſtercore humano paſcãtur, de quibus vide Plin.lib.28.c.vlt. Referrur prouerbiũ à Suida.

Lucæ boues vocantur elephanti. Plin.lib.8.cap.6, Elephantes Italia primùm vidit Pyrrhi regis bello, & boues Lucas appellauit in Lucanis viſos, anno Vrbis quadringenteſimo ſeptuageſimo ſeeundo.

¶ Luci boues, Id eſt ſylueſtres, quales ſunt vri aut biſontes. Seneca in Hippol.3, -amarin ſanſi

Bellua Ponti, luciſque boues

Vendicat omnes natura tibi.

Armenta boum. Virg.2. Georgicorum,

-hinc armenta boum, meriſóſque iuuencos.

Cædes boum. Ouid.11. Metamorphoſeos,

-neque enim ieiunia curãt

Cædæ boum, diræque famem finire.

Capita boum, pro ipſis bobus. Virg.5. Æneidos,

Bina boum vobis Troia generatus Aceſtes

Dat numero capita in naues.

Corpora boum. Virg.4. Georg.

Cura boum. Virg.1. Georg.

Cuſtos boum. Ouid.1. epiſt.

Labores boum experiri. Virg.1. Georgicorum,

-hæc quum ſint hominũmque boúmque labores

Verſando terram experti.

Labores boum diluere. Virg.1. Georgicorum,

Et pluuia ingenti ſata læta, boúmque labores Diluit.

Trahere labores boum. Virg.3. Æneidos,

-boúmque labores,

Præcipitéſque trahit ſyluas. De ventis loquitur.

Mos bouis. Ouid.in Ibin,

Véque ſeroz Phalaris, lingua prius eſte refecta,

More bouis Paphio clauſus in ære gemas.

Mugitus boum. Virg.3. Georgicorum,

-at frigida Tempe

Mugitúſque boum, mollémque ſub arbore ſomni,

Non abſunt.

Peſtis æeerba boum. Virg.3. Georg.

Tetga boum. Virg.1. Æneidos,

-taurorum ingentia ſeptem

Terga boum plumbo inſuto, feróque rigebant.

Vſus boum. Virg.3. Georgicorum,

Siue boum ſiue eſt cui gratior vſus equorum.

Æripes bos. Ouid.6. epiſt.

Narrat & æripedes Martis araſſe boues.

Agenoreæ boues. Ouid.14. epiſt.

Inter Agenoreas tauriformisque boues.

Albis bobus venerari deos. Horat. In carmine ſeculari.

Bos eerebroſus. In CEREBRVM.

Contumaces boues. In CONTVNAX.

Cruda bos. Horat. Epod. 8. Hoc eſt, cibum malè coquens ſeu digerens, ob ldque alui fluxum patiens.

Bouem diſunctum curare. Horat. 1. epiſt. 14.

Erithreides boues. Ouid. 1. Faſtorum,

Eeee boues illue Erythreidas applicat heros. De Hercule, qui Geryoni in Erythrea Hiſpaniæ inſula iuxta Gades regnanti, boues abſtulit. Vide Strab. lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 22. Melam lib. 3.

Feſti boues. Horat. Epod. 2,

Videre feſtos vomerem inuerſum boues

Collo trahentes languido.

Forda. Ouid. 4. Faſtorum,

Pontifices forda ſacra litate boue. Dicitur autem forda bos quæ fert in ventre, à ferendo, vt Varro author eſt.

Formoſæ. Ouid. 1. de Arte amandi,

Inuida formoſis oderat ille boues.

Iberus bos. Ouid. 15. Metamorphoſeos,

Dues ad Oceanum bobus Ioue natus Iberis. De Hercule, qui Geryoni in Iberia, id eſt Hiſpania regnanti, boues abſtulit.

Immanis aratri. Ouid. 3. Metam.

Ineuſtoditæ. Ouid. 1. Fait. -vaganrur

Inculſoditæ pro arua boues.

Indigena. Ouid. 3. Amorum, eleg. 12,

Caſta ſacerdotes Iunoni feſta parabant,

Et celebres ludos indigenamque boem.

Indomita. Valer. lib. 4. Argonaut.

Infan 2. Ouid. 14. Epiſtol.

Et uuit infanæ pellucs ora bouis. Io Inachi filiam intelligit, quæ ab Ioue compreſſa, ſubitoque Junonis interuentu in vaceam mutata, tandem furiis agitata in Ægyptum peruẽnit: vbi priſtinæ formæ reddita, & mentis compos facta, Iſis dea vocata eſt.

Intacta. Horatius 9. Epod. 5, -ru moraris aureos

Currus & intactas boues. Id eſt quæ jugum non ſunt paſſæ, & indomitæ.

Lectus. Ouid. 6. Metamorphoſeos,

Impatiẽnſque viæ genitor deducere lectos

Iuſſerat inde boues.

Maeri. Iuuenalis ſat. 14.

Mactatus. Ouid. 19. Epiſtol.

Non boue mactato cæleſtia numina gaudent,

Sed quæ præſtandi eſt, & ſine fraude, fide.

Minaces. Ouid. 11. Metamorphoſeos,

-cornúque minaces

Diuulſere boues.

Miſera. Valer. 4. Argonaut. De Io Inachi filia loquens,

-primo veſtigia viſu

Fugit: & in miſeræ verſus bouis ora recurrit.

Mutili. In MVTILVS.

Omniuorz boues. In OMNIVORVS.

Opimi boues. In OPIMVS.

Otioſus. Horat. 3. Carm. ode 3,

Feſtus in pratis vacat otioſo

Cum boue pagus.

Paſſa iugum bos. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Bos rubi, Phœbus ait, ſolis occurret in aruis Nullum paſſa iugum.

Paſtu. Virg. eclog. 5,

Non vlli paſtos illis egẽre diebus

Frigida Daphni boues ad flumina.

Pauli. In PAVCVS.

Pauidi. Claud. Panẽg. 3.

Perdomiti. In PAR DOMO.

Piger. Horat. 1. Epiſt. 14,

Optat ephippia bos piger.

Profug. 2. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Rutiſolæ. Ouid. 1. Faſt.

-animam quum ponat in aris

Lanigerúmque pecus, rutiſolæque boues.

Sacri. Ouid. 4. Faſtorum,

Sacrorúmque Melam paſcua læta boum.

Sarmatici. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10,

Dutunc Sarmatici barbara plauſtra boues.

Tardi. Ouid. 1. Amorum, eleg. 13,

Prima vocas tardos ſub iuga panda boues.

Torua. Virg. 3. Georgicon,

-optima toruæ Forma bouis.

Triumphatus. Ouid. 3. Fast. Hoc est in triumpho sacrificio occisus.
Tutus. Horat. 4 Carm. ode 5,
Tutus bos etenim rura perambulat.
Verulus. Iuuenal. sat. 10.
Et rur ante aram summi Iouis, vt verulus bos.
Viuctis. Ouid 9. Metamorph.
¶ Amouere boues per dolorem Horat. 1. Carm. ode 10,
Te boues olim nisi reddidisses Per dolum amotas, &c.
Arator bobus. Ouid. 5. Epist.
Non profectuns littora bobus aras. Hoc est operam perdis & frustra laboras.
Arat bos. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Bos aret, aut mortem senioribus imputet annis.
Cedere boues. Ouid. 13. Metamorph.
Conuerere. Lucret. lib. 1. Id est assiduo labore texere.
Curare. In CVRO.
Disiungere. Iuuenalis sat. 4.
Domitare. Virg. 1. Georg. Et prensos domitare boues.
Enecare arando. Horat. 1. Epist. 7. ¶ bos est enectus arando.
Errare boues. Virg. 1. Georg.
Fatigare boues. Horat. 2. Carm. ode 6,
-& ruga demerec Bobus fatigatus.
Pascere. Virg. 1. eclog.
Pascere vet antea boues pueri, submittite tauros.
Dirae non prius bos. Horat. 2. Serm. sat. 1.
Vt neque calce lupus quenquam, neque dente petit bos.
Placare deos boue. Horat. 1. Epist. 17.
Vir bonus, omne forum quem spectat, & omne tribunal
Quandocunque deos, vel porco, vel boue placat.
Quærere. Virg. 3. Georg.
Subiugere boues aratro. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Quantum depresso subiectus bubus arator.
Firmius boue. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 5,
-& quid boue firmius?
Boalia (βοηλασία) Ludi dis inferis consecrati. Sipontinus. Fiebant autem eum bubus, quemadmodum nunc quoque fieri solet apud Italos, sepuagesimæ tempore, quod tempus quidam Carnispicium vocant.
Boarius, adiectiuum (βοάριος.) Quod ad bouem pertinet. vt, Boarium forum. Festus, Boarium forum Romæ dicebatur, quòd ibi venderentur boues. Huius fori boarij meminit Plinius lib. 28. cap. 2. & lib. 34. cap. 2.
Aruæ boariæ, in quibus Boarium forum Romæ fuit. Propert. lib. 4. eleg. 10. 4.
Aruaque magnis fancire boaria longo,
Nobile ere Romæ pascua nostra forum.
Boaria lappa, herbæ nomen apud Plinium lib. 26. cap. 11. Vide LAPPA.
Boo, boas (βοάω) boare, Est clamare: & boum est proprium, etiam ab ipsa voce, quemadmodum baubare canum, ficitia enim sunt vocabula. Boo autem à Græco descendit βοᾶω, quod est clamo. Plautus Amphit. 4.
-tela frantur, boat cælum Fremitu virûm.
Boo, bois (βοάω) boare, Idem. Pacuuius Medea, Clamore & sonitu resonantes bount. Varro de Parmenone, Exeunt cuis, strepunt, bounc. Nonius. Antiquum est & insuitatum.
Vox boant. Ouid. 3. de Arte amandi,
Rede meum, roto vox boante foro.
Boare (βοᾶν) dicuntur boues, quum vocem emittunt, teste Varr. lib. 6. de Ling. Latina. Boare autem magis est in vsu.
Bouarim, ad similitudinem bouis. Nigid. Figulus apud Nonium, Sunc etiam affimilanter dicta hæc, Canaum, Suatim, Bouarim, quæ ab ani malibus sumuntur.
Bouillus (βοίδιον) à diectiuo à boue, vt Bouilla caro. Plinius, Bouille carnis iure facile curatur. Hunc locum non potuimus apud Plinium reperire, nec putamus reperiri, sed bubulus frequentissimè.
Bubalus, pen. cor. (βούβαλος) à boue dicitur syluestris bos, colore niger, quo nunc passim ducêdo curus & vehendis oneribus, ac etiam terræ aratro vtuntur. Apud veteres non erat in vsu. Ex Africa primùm ad animal allatum prodiit. Imperitum vulgus vros quoque bubalos vocat, à bouis quadam similitudine, excellens & vi, & velocitate animal. Hæc Sipontinus ex Plin. lib. 8. cap. 15. Martial. lib. 1,
Ille cessit arco bubalus, atque bisou.
Visuntur Romæ permulti bubali. vulgus falsorum adhuc vocat bubalum, immutata tantùm vna literarum, in bubalum.
Bubalina stragula (βουβαλικὰ ῥήγη) à sutè consutito dicta sunt; quæ equis insterni solebant. ex pellibus enim bubalinis fiebant antiquitus stragula ad equos. Hæc Bayfius. Eadem quoque ratione nos thoracem bubalinum dicere possumus, qui ex cono bubalino factus est. Vide ad hæc sis.
Bubetis, siue bubetij ludi, quos veteres à bobus pecoréque appellarint, qui & bouia bouum grana instituti. In eo enim festo solennis bouum & taurorú venatio fieri solebat, quemadmodú nunc quoque Venetiis & ferè per totam Italiam fieri solet eo die qui quadragesimæ proximus est. Plinius bubetiorum meminit lib. 8 cap. 7.
Bubile, bubilis, siue boutle mitis, pen. prod. n. g. (βουβάλιον, Cuvcia.) Locus vbi boues morantur. Plaut. Pers. 5, 9,
-enim metuo ne possim
In bubile reuiere. ne vagentur. Quadam exemplaria hic legunt bubilem masculino genere. Colum. lib. 1. cap. 6. Domitis armenris duplicia bubilia fint, hyberna, atque æstiua. Cato, cap. 4. Bubilia bona, benéque ædificata, bonas præsepes, falsicas habeant clatratas.
Bubulcus (βουκόλος, ἐπὶ τῶν βοῶν) Qui vel bobus arat, vel boues fundi aratorios pascit. Cic. 2. de Diuinat. Eius aspectu quum obstupuisset bubulcus, clamoremque, &c. Iouen. sat. 11.
Ferox bubulcus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7.
Ipse vides onerata ferox vt ducat iacis
Per medias Istri plaustra bubulcus aquas.
Saurornates bubulcus Ouid. 3. Trist. 12. eleg. 6.
Stridula Saurornates plaustra bubulcus agit.
Tardus. Virg. 1. eclog. 10.
-tardi venit de bubulci.
Bubulcitari (Cωκκιτᾶν) Bubulci officium facere. Plaut. Mostel. 2,
Decet me amare, & te bubulcitarier.
Bubulus (βούειος) adiectiuum, pen. cor. Idem significat quod boarius, quod est boarius. 1. Lac bubulum. Plin. lib. 28. cap. 13. Stomachú exulcerant lactis asinini potus reficiuntque bubuli. Sic bubulum pecus, Varro 2. de Re rust. cap. 5.
Bubulum corium. Plaut Pœnul. 3.
Bubuli corrabi. Plaut. Trinum. 4.
Bubulum monumentum loco dixit Plaut. Strich. 2.
¶ Bubula, absolutè & subaudituur caro. Plautus Aulul. 13. Aginam caram, caram bubulam.
Bucetir (βουκεφάλια) Boum greges. Lucret. lib. 2.
Lanigeræ pecudes, & equorum duellica proles:
Bucetiæque greges. Nonius.
Bucerus, genitale corr. (βούκερως) adiectiuum, vt Armenta bucera. Ouid. 6. Metamorphoseos,
-armentáque bucera pauit. Id est boues ipsos valde cornutos: ne nanque parricula est intentiua, ἀλλ᾽ὡς autem dicitur cornu.
Secla bucera. Lucret. lib. 5.
Langeræque simul pecudes, & bucera secla. Hoc est bones.
Bucolicus, pen. corr. (βουκολικὸς) adiectiuum, vt Carmen bucolicum, dictum à custodia boum, id est τῶν βοῶν φυλακὴν. præcipua enim sunt animalia apud rusticos boues. Seruius.
Nodi bucolici. Ouid. 2. Trist.
Bucolici milites pro Rusticis apud Capitol.
Bucolica, bucolicorum, plur. num. n. g. pro carmine bucolico.
Bucolicon, Species panacis herbæ, quæ panax agrestis dici potest: de qua sic Plin. lib. 25. cap. 4, Id quod è Macedonia afferrur, bucolicon vocant, armentarius sponte crumpentem succum excipientibus: hoc celerrime euanescit. De panacis specibus loquuntur.
Bucula, pen. cor. (βούλα.) diminutiuum. Virg. 1. Georgicorum,
-aut bucula cælum
Suspiciens patulis captauit naribus auras. Plin. lib. 34. cap. 8. Myronem Eleutherus natum, & ipsum Ageladis discipulum, bucula magnæ imitationis, &c. Et Cic. 6. Verr. Aut ex ære Myronis buculam
-Erasus bucula. Virg. 3. Georg.
Tenera bucula. Virg. 8. eclog. Id est amore consumpta. Seruius.
Buculus, buculi, pen. corr. in masc. gen. (βούλευμα.) Colum. lib. 6. cap. 2. Quum dende buculos comprehenderis, exura stabulum producto. Id est, nouellos boues & tyrunculos.
Bubsthis, bofthidis, penult. cor. f. g. Volucris est qui caua fossa pascitur, vt anas, querquedula, &c. Colum. lib. 8. cap. 15.
Bos, Piscis planigenus est, quod pro spina cartilaginem habet, veluti raiæ, pastinacæ, torpedo, & similes. Author Plin. lib. 9. cap. 14.
Bosenses, Populi fuit ciuium Romanorum, in Sardinia insula, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 7.
Boosdoarsis, Locus est in cõfinibus maioris Armeniæ situs. Author Strabo lib. 11.
Bosmorus (βόσπορος) est Strabone lib. 15. Frumenti religiosi genus est, cruico minus, apud Indos inter omnes prouentus, quod excussum prominus torreturiuramentoque adiurantur mefforesi, nõ asportaturos prius quam coierint, ne semen in alias terras transferri possit. Apud Dindotem Bosporum vocatum legimus, cortuptis, vt videtur, exemplaribus.
Bosphorys, penul. cort. (βόσπορος.) Mare angustum significat: Dictus à bouis meabili transitu, propter angustiam iteri. Duo autem Bosphori sunt, alter iuxta Byzantium, qui Bosphorus Thracius dicitur: alter in introitu Mæotidis paludis, qui Cimmerius Ouidius, Bosphorus, & Tanais superar, Scythizque paludes. ¶ Est item Bosphorus Stephano duarú vrbium nomen, quarum alteram ad finum Cimmerium, & ipsum eiusdem nominis collocat, quæ & Bosphoropolis dicitur: alteram in India constituit.
Bosphorvs Cimmerium quidã ex eo dictum putant, quòd Cimmerij populos habeat, qui eius frigiditatem partem incolant. Plinius lib. 4. cap. 12.
Gemens Bosphorus. Horat. 2. Carm. ode 10,
Vsam gementis littora Bosphori. Id est perstrepentis & sonantis. Porphyr.
Insanien Bosphorus. Horat. 3. Carm. ode 4. Id est aquarum æstu furens.
Perhorrescere Bosphorum. Horat. 2. Carm. ode 3.
Bosphoranus (Cιμμερικὸς) Bosphorana, bosphoranum, adiectiuum, pen. prod. vt Mithridates Bosphoranus. Tacit. lib. 12.
¶ Bosphoranus, Accola Bosphori. Cic. pro Lege Manilia, Bosphoranus finitimis fuis bellum inferre simulasset.
Bosphorius, aliud adiectiuum (βοσπόριος) vt mare Bosphorium. Ouid. 2. Trist. Egerit Ionio, Bosphoriõque mari.
Bostar, Vir proprium, de quo Sil. Ital. lib. 3.
Interea voces Iouis, atque oracula portans
Emensis aderat Garamentum lætus arenis
Bostar, & vt viso stimulabat corda tonante.
Bostra, Phœniciæ vrbs ad mare sita, Byblo vicina, vt tradit Strabo libro 16.
Bostrychites, pen. prod. Gemma crinibus mulierum similis. Plin. lib. 37. cap. 10.
Bostrvx, bostrycis, penultima correpta, masc. gen. Muliebris capillus, cæsaries, plexi mulierum crines. Hinc Bostrychus, adiectiuum. Frequens libro 4. cap. 12. Spissis capillis, aut mollitur flexis, vel gradata pulchritudinis venustate compositis: crispos quoque, aut crinibus bostrychis comarom, &c. βοστρυχώδεις. eclamasset or, cincinnatus fuisse, βοστρυχίζε, comam alo. Meminit & Cælius lib. 16. cap. 15.

BOT

Botanismus (βοτανισμος) Ægyptorum arandi modus, de quo sic Plin. vbi quid antiquitus inter arandum factitatum esset, profequutus est. Nunc quoque, inquit, non multo grauiore opera, sed tamen inarati terram est abiecta prius semina in limo digressi annis, hoc est Nouembri mense incipiente: postea pauci runcant, quod Botanismon vocant. Hæc ille lib. 18. cap. 6.

Botanomantia (βοτανομαντεια) Magiæ species, qua fit per herbas, qua Circem & Medeam excelluisse poetæ prodiderunt.

Botellus, Vide BOTYUS.

Bothria (βοθρια) Offa sunt, quæ subeunt dentium foramina, vt ressis est Galen. lib. de Ossib.

BOTIÆ, Thraciæ populi, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 11, in descriptione Thraciæ.

BOTRYON (βοτρυων Stephano) Oppidum Phrygiæ, Artæam habens paludem sale fœcundam.

BOTRODIVS (βοτρυδιος) Vicus non longè à Segobria quondam oppidum, sed à Tiber. Græcho diuitum, vt refert Polybius.

Botrus. cri, Vua. rac. m. à Græco βοτρυς, quod ενωρις τε και πολυ τιθεται Moschopulus deducit arbitratur.

Botryon, huius botryonis, pro prod. m. g. (βοτρυδιον) Diminutiuii Græcum, Idem quod botrus. Martial. lib. 11. Nec dignam toto te botryone putat. Vide ARTEMISIA.

¶ Botryon, Medicamentum. Plin. lib. 28 cap. 4, Æschines Atheniēsis ex crematorum cinere anginis medebatur & tonsillis, vuisque & carcinomatis. Hoc medicamentum vocabat botryon.

Botrychus (βοτρυχος) Acinorum radix est, quæ ex palmire enascitur, vnde acini ipsi pendent. Ex Galen. lib. 2. de alim. facult.

BOTRYS, Oppidum est Syriæ Phœniciæ, cuius meminem facit Plin. lib. 5. cap. 20. in descriptione montis Libani.

Botrys (βοτρυς Dioscoridi) herba genus quod à'io nomine Ambrosiæ, à quibusdam Artemisia vocatur: ita dictum, quod circa imum caulem semoe habeat in ramulis vuarum modo dependens, odore vinoso. βοτρυων enim Græci racemum vocant. Vide Plin. lib. 26. cap. 4.

Botrys (βοτρυς) siue Botryodes, Genus ornamenti mulebris apud Poluxem lib. 5. cap. 16. & lib. 7. cap. 22. quod quale sit, non recordor alicubi declarauim. Gualtherus aut vrebique reliquæ vocem Græcā.

Botrytes, penult. prod. (βοτρυτης) Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10, Botryres alia nigra est, alia pampiocta, incipienti vuæ similis.

Botrytis (βοτρυτις) Cadmiæ species, quæ rectudini ærariarum fabricarum vim modo adhæret, vnde & nomen habet. Vide Galen. lib. 9. Simplic. & Plin. lib. 34. cap. 10.

Botulus, pen. corr. hic Botulinus, Farciminis genus è carne suilla: à botulis, id est fruſtulis carnis, vt quidam putant appellatus. Festus, Botulus, genus farciminis, propter cunnexionem, à bolis ſic appellatur. Martial. lib. 14.

Qui venit botulus medio tibi tempore brumæ,
Saturni ſeptem venerata dies.

Botularius, Botulorum venditor confectórque. Boruli teſte Feſto, farcimina erant de his ira ferbit Apicius: Botulum ſic facies, ex ouo vitellis cocțis, nucleis pineis cuncisis. Cepam addes, porrum concisum, thus crudum. Mifcebis piper minutum, & ſic inteſtinum farcies. Adicies liquamen & vinum, ſicque coquas. Erat quidem botulus menſis omnibus gratus, ſed in Saturnalibus celebrabatur præcipuè, dum ex eo cornua fieret puls. Mart. lib. 5, Et pulcrum meum premens botellus. Botellus enim eſt parvus botulus. Si diligēter omnia perpēderis, tibi forte perſuadebis, botulum ſeu botellum id eſſe farcimen, quod Galli vulgò *Boudinum* vocant, luxato vt opinor vocabulo.

Boua, Vide BOA.

Boua. Vas vinarium lungum, turgidum & amplum, bouæ, ſi ſerpenti ſimile. Lucilius, Æs defraudaſſe cauponē, bouam luto obleuiſſe, eum portitores terram dure. Explicatur & in antiquo lexico boua, πίθος ὀστ. Hæc Turnebus.

Bouare, Bouatim, Vide BOA.

BOVANVM (βουανον) Suminium culonia veras, dicente Plinio lib. 3. cap. 12, Samnium, quos Sabellos, & Græci Saunites dixere, colonia Bouianum vetus, &c.

Bouianius, adiectium (βουιανιος.) vt, Luſtrum Bouianium. Sil. lib. 8,

Qui Bauium, Mucrāſque colunt, Bouianiā quique
Exercent luſtra.

Boulle, Bouillus. Vide BOS.

BOVILLÆ, Bouillarum (βουιλλα.) Oppidum in Latio haud procul ab Vrbe, via quæ ducit Ariciam, vt air Aſconius. Plin. lib. 3. cap. 5, Perſius ſatyra 6. -accedo Bouillas

Cluuimque ad Vrbi.

Suburbanæ Bouillæ. Propert. lib. 4. t.

Bouinor, pen. prod. bouinaris (βουκολικος) boulnari, feſtus pro conuinari interpretatur.

Bouinator (βουκολιαστης) Verbalc. Qui cunuitiatur. Lucilius,

Hic ſtrigoſus, bouinatorque ore inprobus duro. Gell. lib. 11. cap. 7. Atque id rore magna te quarē vre inclamauit bouinator.

BOX, bocis (βοξ) Genus piſcis marini, à boando, vt putatur, dictum, cuius meminit Plin. lib. 32. cap. 11.

BRA

BR. Bonorum, BR. alias BRITANNIC. Britannicus.

BRABESTES, pen. corr. Mons quem Liu. lib. 4. de bello Macedonico decem millibus paſſuum à Lacedæmonia propinquum dixit.

Brabeutes, brabeure, m. g. (βραβευτης) Dispenſator, præfectus gymnicis agonibus: deſignator Latinè dicitur. Sueton. de Nerone, Nec aliter certamina gymnica Græcia tota ſpectauerat, quam brabeutarum more, in ſtadio humi aſſidens.

Brabium, penult. prod. (βραβειον) Latinè dicitur victoria, & victoriæ præmium. Brabium dicendum eſſe Latinis admonet Erafmus, non brauium: hoc eſt per a ſecundam literam, non per v. deinde penultima acuta, aut circunflexa, quem admodum eſt apud Græcos βραβειον, id eſt brabium ſiue brabeum. Qui de Græcarum vocum etymologijs conſcripſerunt, exiſtimant βραβειον, dictum a βραβευειν, mutatis ac tranſpoſitis literulis aliquot, quod eſt virga. ſiue ſceptrum. Vnde qui regalia ſceptra gerant, brabeutæ dicti ſunt, quod horum partes eſſent in certaminibus præmium addicere ei qui victiſſet, nequis inter certantes oriretur tumultus.

Brabyla (βραβυλα) Herba eſt, de qua Plin. lib. 27. cap. 8, Brabyla, inquit, ſpiſſandi vim habet, cotonei mali modo, nec amplius de ea tradunt authores.

BRACARVM, Conuentus vnus è ſeptem Hiſpaniæ, Vnineeſis enim prouincia Hiſpaniæ diu dicta conuentus ſeptem, Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſarauguſtanum, Cluniecſem, Aſturum, Lucenſem, Bracarum Verba ſunt Plin. cap. 3. lib. 3.

Bracca, bracca (βραγμα.) Veſtis ſtuza, interioriſque, ac variꝰ coloris: qua vtebantur tergiuerſis plagæ homines. Diodor. lib. 6. cap. 3. de Galatis, ſeu Gallis. Veſtes, inquit, ad terrorem immiſſa, ac colore varij ferūt: quas illi vocant braccas. Sagula gerunt virgata, hyeme quidem craſſiora, æſtate ſubtilia. Alij ſcribunt brachæ per h: ſed ſine ratione. ſic enim à Græco βρακος, & per additionem β βραγμα, vnde braccæ quaſi βραγμαι. Braccis vſus fuiſſe Scythas docet Ouidius, quum ait, Pellibus & lanis arcent mala frigora braccis. Et Pomponius Mela, Bracatis ſunt (inquit) totum corpus Sarmatæ, & niſi quò videre enam ora veſtiti. Sueton. in Cæſare, Idem in contu Galli braccas depoſuerunt, latum clauum ſumpſerunt. Vide Bayſium in libello de Re veſtiaria. Hieronymus in epiſtolia ad Fabiolam, De veſte facerdotali: & Ambroſius lib. 1. de Officiis, braccas appellant ſeminalia, quibus pudibunda velantur, ſicut vulgus vocare appellantur. Sed à Latinis authoritatium exempla requirenda ſunt.

Laxæ braccæ. Lucan. lib. 1.

Perſica braccæ Ouid. 5. Triſt. eleg. 11.

Sarmaticæ. Valer. lib. 5. Argonaut.

Braccatus, pen. prod. Ad ectium, Braccis indutus. Cic. pro Fonteio, Sic exiſtimatis eos hic ſagatos, braccatoſque verſari animo demiſo atque humili, vt &c.

Miles braccatus. Propert. lib. 3. eleg. 4.

Braccata Gallia, Prouincia Narbonenſis dicente Plinio, Narbonenſis prouincia appellatur pars Galliarum, quæ introrſo mari alluitur, Braccata autē dicta antequā à Romanis data diuerſa, Alpiumque ſublatorem is Romano imperio iugis. Hæc Plin. lib. 3. cap. 3. Conſtat autem Braccatam dictam eſſe à veſtium habitu, quum reliqua à nutrīdi capilli ſtudio Comata dicereuur; quanquam ſunt qui tot id nomē Galliæ falſò tribuare ille Lucani verſu monitꝰ: Crinibus effuſis toti præſule Comatæ. Cōſtat enim ex lib. 11. Comelij Taciti, Comatam à Nathonenſi aliam eſſe omnino. Vide Plin. lib. 4. cap. 17.

Braccatus, Braccarum veſtium confectōr. Lampridius ſcribit quòd Alexander imperator veſtigial inſtituit braccarorum, linteonum, & pelthouum.

BRACHARA, ſiue Bracara (βραχαρα αυγουστα.) apud Ptolemæū vulgò hodie *Braga*, cuius præſul metropolitanus, ſimul & primas regni Luſitaniæ appellatur. Author Volaterranus.

Brachium, brachij (βραχιων) Os vinæ à Celſo dicitur, & pro toto brachio accipitur quod eſt ab vlna ad cubitum. Virg. 5. Æneidos,

-& cuncti attollit brachia palmis.

Brachium deducturæ teſte Feſto, à βραχυς, quod eſt breue, eo quòd ab humeris ad manus breuiores ſint quam à cruris plantæ.

¶ Leui brachio & molli brachio dicimus, quū indifgentem operam ſignificamus. Cic. ad Attic. lib. 2. 16.

Molli brachio aliquem obiurgare, boc eſt Leuiter: tralatione ab iis qui pueros errantes leuiter percutiunt. Cic. ad Attic. lib. 2. epiſt. 1. Quod me quodam modo molli brachio de Pompeij familiaritate obiurgas, nullum ita exiſtimes, &c.

¶ Brachia. de piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 29. de nautilo. Pedes duo prima brachia retorquens, membranam inter illa mire tenuitatis extēdit. Qua veſticante in aura exteris ſubremigans brachiis, media cauda vt gubernaculo ſe regit.

Brachium. de mari, & fluminibus dictum. Liu. 1. bel. Pun.

Brachia portuum. Sueton. in Claudio, cap. 20.

Brachia montium. Plin. lib. 5. cap. 27.

Brachia in vitibus ſunt, vt flagella, palmites, duramēta. Colum. lib. 6, Nec de bemus commictere vt brachia plemora truncо ſint. Bud.

Brachium equi, vel potius Cēturionis. Ouid. 3. Metam.

¶ Contractio brachij. Cic. in Orat. Brachij protectione in contentioibus, contractione in remiſſis.

Porrectio brachij. Author ad Herenn. lib. 3, Sin contentio fer per diſtributionem celeri porrectione brachij, inambulatione, pedis dextri rara ſuppoſitione arcē & deſino aſpectu vti oporter.

Protectio brachij. Cic. in Orat. Brachij protectione in contentionibus. Venæ brachiorum. Tacit. lib. 15.

¶ Brachia abrupta Pindi, Id eſt arbores in monte Pindo crescentes. Claudian. Paneg. lib. 3.

Adducta brachia ſoluere. Ouid. 9. Metam.

Altera brachia iactare. Virg. 6. Æneid.

Annoſa brachia arboris. Virg. 6. Æneid.

Brachia ardua inſulæ. Claudian. epigram. De cuiuſdam inſulæ deſcriptione loquens.

Cæca brachia. Horat. 1. Carm. ode 19. Id eſt mollia, aut ceræ ſimilia. Acron.

Candida. Stat. lib. 3. Sylu. 5.

Captantia collum. Ouid. 3. Metam.

Captiua. Seneca in Hercule Oetheo, 2.

Celeri brachio vti. Author ad Herenn. lib. 3, Sin contendemus per continuationem, brachio celeri, mobili vultu, acri aſpectu vtemur.

Concauæ Cancri. Ouid. 10. Metam.

Conſumpta ferro. Stat. lib. 10. Thebaid.

Curua. Stat. lib. 6. Thebaid.

Deſeſſa. Seneca in Hercule Oetheo, 14.

Excuſſa. Ouid. 5. Metam.

Ferrea.

Ferrea. Ouid 8. Meram.
Fluentia fudore. Ouid. 9. Metam.
Forti a. Stat. 2. Achilleid.
Inertia. Ouid. 5. Metam.
Laffata. Iuuenal. fatyr. 6.
Lenia Seneca in Octauia. 6.
Libra. Ouid. 13. Metam.
Lucentia. Ouid. 6. Metam.
Linida. Horat. 1. Carm. ode 8.
Mollia. Lucret. lib. 4.
Nemorofa Taxus fundit. Sil. Ital. lib. 13.
Nigra. Iuuenal. fatyr. 13.
Nuda. Claudian. lib. 2. de raptu Proferp.
Obliqua. Ouid. 5. Metam.
Onerata telis. Ouid. 3. Metam.
Operofa. Stat. 1. Thebaid.
Pallentia. Ouid. 7. Metam.
Non profectora brachia. A profitio. Ouid. 6. Metam. Id eft, quibus nil effecere queas.
Recta. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Retorta. Horat. 2. Carm. ode 5.
Saua. Ouid. 2. Metam.
Sauia. Ouid. 1. Amorum. elegia 14.
Supina. Ouid. 14 Epift.
Spatiantia. Ouid. 14. Metam.
Subiuncta laeertis. Ouid. 14. Metam.
Temeraria. Ouid. 1. Amorum. elegia 7.
¶ Circundare brachia collo. Ouid. 9. Metam.
Cohibere. Cic. pro Cælio. Nobis quidem olim annus erat vnus ad cohibendum brachium toga cofturus, & vt exercitatione ludoque campeftri tunicati vteremur.
Compefcere. Ouid. 14. Metam.
Concauare ro arcum. Ouid. 2. Metam.
Contrahere. Virgil. 1. Georg.
Curuare. Ouid. 2. Metam. Horat. 3. Carm. ode 9.
Nec quifquam potuit brachia eandidæ
Cerueti iuuenis dabat.
Demittere. Virgil. 3. Æneid.
Demuffa brachia. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Diducere. Stat. 5. Syl. 5.
Efferre. Virgil. 5. Æneid.
Exerere. Ouid. 2. Metam.
Exoluere ferro. Tacit. lib. 15. Id eft Aperta, fiue fecta vena mortem fibi afciícere.
Extentum brachium. Cicero 2. de Oratore, Per tuas ftatuas vero quum dixit, & extento brachio paululum etiam de geftu addidit, vehementius rifimus.
Extruere valh. Lucan. libro 3. - crudáque extruxit brachia terea. Id eft aggeres, fiue extrema valli cornua.
Fanificere. Stat. lib. 1. Thebaidos.
- iamprudem Cyclopum operofa fatifcunt Brachia.
Ferire. Seneca in Med. 50. - tibi nudato
Pectore Mænas facro feriam Brachia cultro.
Ferre humida. Ouid. 18. Epift.
Ferre brachia. Horat. 3. Carm. ode 4.
Fidens iuuentus horrida brachiis.
Frangere brachium. Cic. 1. de Orat. Excufaúit Vefpa Terentius, quòd eum brachium fregiffe diceret.
Gerere. Ouid. 5. Metamorphofeos,
- & quæ modo brachia geffit, Crura gerit.
Iactare. Virgil. 5. Æneidos,
- alternáque iactat Brachia protendens.
Iactare in latus. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Implicuit brachia collo materno. Ouid. 1. Metam.
Iniicere collo captiuo. Ouid. 2. Metamorphofeos,
- vt iniiceret ipforato brachia collo.
Intendere remis. Virgil. 5. Æneid. -iubet ocyus omnes Attolli malos, intendi brachia remis.
Laxare. Stat. 2. Achilleidos,
- & fortia laxat Brachia.
Mittere. Lucret. lib. 4.
- quum alternis brachia mittunt.
Mouere. Ouid. 2. Metamorphofeos,
- & brachia mouit in herbis.
Nectere. Stat. lib. 1. Achilleidos,
- & brachia iudo Nectere, nec graue eft?
Opponere. Ouid. 9. Metamorph.
Pandit brachia vlmus. Virgil. 6. Æneidos,
- annofique brachia pandit Vlmus opaca ingens.
Porrigere. Ouid. 1. Metam. -nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.
Porrecta brachia. Iuuenal. fatyr. 13.
Tyrrhenámque Phaton, porrectáque brachia rurfus.
Præbere fceleri. Ouid. 7. epift.
Præbueram fceleri brachia noftra tuo.
Procurrunt brachia finus, vel portus. Ouid. 11. Metam.
Pulfare brachia. Seneca in Hercule Oetheo, 15.
- centum populi Brachia pulfent. Sciluet ad luctum Herculi exprimendum.
Remittere. Virgil. 1. Georgicorum,
- fi brachia fortè remiít.
Sufferre. Ouid. 6. Metam.
Tendere. Ouid. 3. Metam.
Tendere brachia, dicitur arbor. Virgil. 2. Georgicorum,
- & brachia tendens
Huc illuc, media ipfa ingentem fuftinet vmbram.
Tollere in numerum. Virgil. 4. Georgicorum,
Illi inter fefe magna vi brachia tollunt
In numerum.
Toodète arborum. Virgil. 2. Georgicorum,
-tunc ftringe comas, tunc brachia tonde.
Brachiolum, diminut. num. penult. corr. Catull. in Epithalamio Iuliæ, epigram. 56.
Mitte brachiolum teres Præteritate puellulæ.
Brachialis, & hoc brachiale, pen. prod. Quod eft brachiorum. Plautus Pœnulo, 18. -condamus alter alterum
In nexum brachialem.
Brachialis craffitudo. Plin. lib. 13. cap. 11.
Brachiale, Subftantiuum {βραχιόνιον} Ornamentum brachiorum. Plin. lib. 28 cap. 7, Lais & Salpe, eanum rabiofoium morfus, & tertianas, quartánáque febres, meftruo in lana arietis nigri, argéteo brachiali incluío. Aemilas etiam vocamus.
Brachiatus, pen. prod. adiectiuum {βραχιονιατὸς} vt, Brachiata vinea. Columella lib. 3. cap. 15. Alij capitatas vineas, alij brachiatas magis probant: quibus cordi eft in brachia vitem componere.
BRACHMANES, pen. prod. {βραχμᾶνες} Indiæ populi, & philoíophi quorum philoíophandi genus, vt indicat Strabo lib. 15, non adeò à Pythagoricis præceptis alienum eft. Adnotauit Porphyrius Platonicus lib. 4. De abítinentia ab ésu animal. Sapientes Indiæ num nominatos fuiffe Gymnoíophiítas: qui quidem in generis fucceffione in ítudio religionis & fapientiæ proficerent, Brachmanes dicti funt: qui verò idem electione tantum profiterentur, Samaneos dictos ait: quorum vtam ferpfit Bardefanes Babylonius. Habent igitur fuos Indi fapientes, quorum potiffimi Brachmanes, quos Apollonius in exilio effe, & non in terra dixit, ficut Philoítratus feribit lib. 3. ob perpetuam feilicet rerum exiítium contemplationem. Hi mundum dixere creatum, corruptibilémque, & ípiritueum, quem vniuerfum conditor & adminiítrator omnium Deus peruadat. Noítram autem vtam nihileíle aliud, quàm viuidum quendam hominiíi conceptum mortem verò natuis ætas ad vitam illam & feliorem vitam hinc qui recte philoíophati funt. Ex Strabone lib. 15. Horum etiam meminit Plin. lib. 6. cap. 17. Dicuntur & Brachmanæ.
BRACHODES extrema {βραχυσκέλης} vrbs Africæ minoris Ptolemæo. Vulgo *Monaxir*.
BRACHYBII {βραχύβιοι} à Dionyío vocantur Æthiopes à vitæ brevitate. Siquidem quadragefimum annum non excedunt.
Brachycatalecton {βραχυκατάληκτον} Breuis terminatio verfus, cui defunt to fine fyllabæ. nam in eo vt perfectus fit, deeft ioteger pes. Et dicitur metrum brachycatalecton.
Brachyologia, penul. corr. {βραχυλογία} Latinè breuiloquium dicitur. Quintil. lib. 8. cap. 3. Diíiolutus figura vocatur apta, quum quid inítantius dicimus. Nam & ſingula inculeantur, & quaſi plura fiunt. Idcóque vtimur hac figura non in ſingulis modo verbis, ſed ſententiis etiam: vt Cicero dicit cótra concionem Metelli. Qui indreabantur, eos vncari, cuffodiri, mori & Senatum adduci iuſſit, in Senatu ſunt poſiti. Et noster hic locus talis. Hanc genus vocant, quæ poteſt eſſe copulata diſſoluto. Hæc brachylogia eſt grámatteis afyndeton.
Bractea, bracteæ, pen. corr. {ἔλασμα} Eſt lamina tenuis, & ſpontè plicabilis, vt præ tenuitate interdum crepitet. Virgil. 6. Æneidos,
Talis erat ſpecies auri frondeotis opaca
Ilice, ſic leni crepitabat bractea vento.
Veruntamen ea tenuis nonnunquam bractea eſt, vt crepitare non poſſit, vralla ex qua ſit aurarura & argenaturæ. Plin. lib. 21. cap. 3.
Bracteæ ligni. Plin. lib. 16. cap. 43.
Tenuis bractea. Ouid. de Arte amandi, 3.
Ioſipee quidam tenuis bractea ligna tegit.
Bracteatus {διαχρυσωτὸς} Qui aurum malleo ſuſum, & in quamuis tenuitatem ductile rebus ioaurandis induxit. Budæus. Eadrichone vitur Arcadius in l. vlt. D. de iure immunitat. Firmicus quoque libro 4. capite 15.
Bracteator, pen. prod. Idem. Firmicus, Quicunque habuerit horoſcopum in 2 vel 3 parte Scorpij, erit aurifex, inaurator, & bracteator.
Bracteola, bracteolæ, penult. corr. {διαχρυσώτρια} diminutiuum. Iuuenal. ſatyr. 13. -qui bracteolam de Caſtore ducat.
BRACTIA, inſula eſt vna Illyrici. Inſulas autem Illyrici amplius milie frequentarias Plinius eſt author.
BRADUA, præcipuæ nobilitatis vir, Rhegillæ vxoris Herodis ſophiſtæ frater, argumentum generis geſtabat in calceis. Id autem ceræ epiſphyrion Menoides eburneum, quod ſignificat fibulam cornicantem, qualis formè figura in Luna eſt, quam paulum craſſeſcit. Ab hoc fertur prouerbium, Nobiliatem in altragalis geſtare: quod in eos tefté dicitur, qui generis præſtantia tumentes, nulla ipſi virtute nituntur. Cæterum hanc prouerbij ex hiſtoria rationem, vide apud Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 27.
BRAGADA, fluuius qui iuxta Vticam labitur. Aliis Bagcada vocatur. Vide ſuo loco.
BRAGAE, inſulæ quædam funt deſertæ, vt tradit Plinius libro 6. capite 28.
BRANA, Turdulorum oppidum eſt in Hiſpania, & conuentus Cordubenſis. Author Plin. lib. 3. cap. 1.
Branca vrſina {βράγχος} Herba eſt ſolitis lactuca latioribus, longioribuſque, eruca modo laciniatis, nigricantibus, ac molli quodam lanugine pinguibus, eadem prorſus cum Acanthio, vt videre eſt apud Mathiol. in Dioſcor. lib. 3. cap. 17.
Brance, Gallice far eſt, dicente Plinio, Gallie quooque ſuum genus farinæ dedere: quod illic Brauce vocant, apud nos Sandalum, mundiſſimi grani. Et alia differentia eſt, quòd fœe quaternis libris plus reddit panis, quam far aliud. Hæc ille lib. 18. cap. 7.
BRANCHIDAE, Apollinis Didymæi facerdotes, apud Poſideum oppidū & promontorio ſomiæ qui locus (inquit Plin. lib. 5. c. 29.) prius Brachidatū oraculū dicebatur, nunc Didymæi. Apollinis quo in loco de Brácho & Apollinis amore conficta fabula eſt. Author Str. lib. 14.

Branchiæ, branchiarum {βραγχια} Dicuntur in piscibus, secundum cervicem follium more hiantes partes, quibus anhelitum reddere, ac per vires recipere existimantur. Plin. lib. 9. cap. 18. Piscesq; alij branchias multiplices habent, alij simplices, alij duplices. His aquam accepiam ore remittunt.

BRANCHYÆUS scribit Lactantius, filius fuit Apollinis ex filia Iaucis & Sucronis comitge fuit reptus, qui quum Apollinis malas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, copinque vaticinari, & subito multum mantis extitit, post hoc ingens templum est exædificatum, quod Branchidon nominarunt. ¶ Idem author alibi dicit Branchum, quendam Thessalum fuisse, ab Apolline maximè dilectum, eu; post mortem in suo templo sacra siri idem iussit. Hinc Apollo Branchiades dictus est, & Branchidæ commanes Apollinis & Branchi sacerdotes. ¶ Branchi meminit Stat. lib. 3. Thebaid. & Strabo lib. 14.

Branchus {βραγχος} Raucedo, & asperæ arteriæ passio, quum humor ad gutturi defendit, ita vt madente interiore pellicula vox raucescat vnde & arteriacum hoc enim appellant, quòd aperta arteriam propriam interficit. Coming e etiam interdum ex crassa humoris decussum, cum à vociferatione vel frigore aeris inspiratione, vt & Agineta asserit, & experientia ipsa confirmat.

BRANCOSIS populi sunt Asiæ, quorum meminit Plin. lib. 6 cap. 20.

BRASIDAS vbi Lacedæmonius, cretæ Amphipolim ab Atheniensium multitudine impar d. perbellia, claudendum & præbuit, vt per longum eorum ambitum exercitaret hostium frequentiam: quâque rarissimo obstabant, erupit. Author Frontinus.

¶ Brasidas quid in vir bonus, sed Lacedæmon multos habet præstantiores. Adursus eos qui se non modo primos, verumetiam solos existimant. Natum prosectò bum ex anophygmatæ, quem admodum docet Plutarchus in Laconicis, & item in vita Lycurgi.

Brassica, brassicæ, pen. corr. {κραμβη} à præsecando est dicta, authore Festo. Brassica (inquit Varr. lib. 4. de Ling. Lat.) vt præseca: quòd ex huius scapo minutatim præsecatur. Cato de Rerust cap. 156. Brassica est quæ omnibus oleribus antistat. Cicer. de Nat. deorum. Lim vero vites sic eluuntur, vt admunculæ tanquam manibus apprehendat, atque sic ita erigunt vt animautes: quinetiam à caulibus brassicis si propiùs fati sint, vt à pestiferis & nocentibus refugere dicuntur, nec vos illa ex parte contingere. Cato cap. 157, de brassicæ generibus, Nunc vti cognoscas generà earum, prima est læuis, quæ inominatur sabellana: duos & latos folios, quale magno: validas hæc naufatas. & vim magnam habet. Altera est crispa, quæ à similitudine apii selinoides vocatur. Hæc est & aspectu & natura bona ad curationem, valdeque est quàm quæ supra scripta est. Item est tertia, quæ caulos vocatur: minutis caulibus, tenuioribus folijs, & acerrima omnium est illarum tria: loco vehementissima. Est quinta genus, de omnibus brassicis nulla est illaudabilior: med. cameuse fiori. Plaut. Pf. ad. 1. Brassicam eapuram, vulgus vocat *des choux cabus*.

Macerare brassicam in aquam. In MACERO.

Vincire brassicam. Properti lib 4. eleg. 2.

Brathy {βραθυ} Herba Sabina alter dicta, duorum generum est: altera tamaricis similis folijs, altera cupressos. Quare quidam Cretican cupressum dixerunt. A multis in sustitus pro thus eassumitur. In medicamentis vero duplicato pondere eosdem effectus habere, quos cinnamum, tradit ur. Verba sunt Plin. lib. 24. cap. 13.

BRATTEA, Metallæ pronuncie, quæ Pannonijs iungitur, insula est, vt scribit Plin. cap. vlt. lib. 3.

BRAVRON. Attice oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ sacellum est. Author Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4 cap. 7.

Brauronia {βραυρονια} Festa erant in honorem Dianæ Athenis celebrari solita, in quibus de captis sacra sibi antiquitus à Pisistrato primum Homeri Ilias coniuncta. Author Helychius.

BRAVRONIA Diana cognominata, à Brauronepopulo, vt scribit Stephan. Brauron verò hirros fuit, vnde loco nomen Brauroniæ Dianæ fanum Athenis fuit in arce, cuius simulacrum Praxitelis opus fuit, vt ait Pausan. Brauronia Strabo meminit, & Herodotus.

BRAVNA {βραυνα} Vbi Hispaniæ Ptolemæo, vulgò *Burgos*, olim *Maiburgo*, alijs *Auca*.

B R E

Brechmasis, Vitium est in piperis arboribus ex cæli intemperie, quo carbunculantur, fruitque semina cassa & inania, sic Indorum lingua significauere abortum, Ex Plin. lib. 12. cap. 7.

BRETI, & Bretes, & Phryges, idem sunt. Strabo lib. 13.

Bregma, bregmatis {βρεγμα} A medicis proprie appellatur pars anterior capitis, supra frontem capitis recta, quæ & Sinciput à Latinis dicitur: quanquam etiam frequenter apud Græcos pro toto capite positum inueniuntur.

BREMENTENI, Asiæ populi in Troade. Author Plinius libro 5. capite 30.

BRENDA, A Poetis breuitatis causa appellatur Apuliæ vrbs Brundusium. Festus.

BRENNA Dea Gallorum, qui Brennonam Venetorum vrbem æditicauerunt quæ postea literarum mutatione Verona dicta est. Nonulli scribunt duplici nn.

BRENNVS {βρεννος} Senonum Gallorum regulus, & dux: in cuius mentione occupatissimus est Liuius. lib. 5.

Brennus sacrilegus. Propert. lib. 3. eleg. 13.

Velenos Brenni. Horat. 4. Carm. ode 14.

Brephotrophium {βρεφοτροφειον} Latine paruulorum hospitium dicitur, domusque eli alendis infantibus parata. I. fanctimus. C. de sacrosanctis ecclesijs.

BREPIVM, Promontorium est Aetoliæ, teste Plinio lib. 4.

BRETANA {βρεττανα} Vbis Italiæ sub Venetia, Ptolemæo. Plin. Brixtum vocat: hodie *Brignano*.

BRETOLARVM, Ptolem. Lusitaniæ oppidum est, quod hodie Britium dicitur.

BREVCI, teste Plinio lib. 4. cap. 15, sunt Pannoniæ populi, ad Saum fluium. De his vide & Strab. lib. 7.

Breuis, & hoc breue {βραχυς, βραχεια, βραχυ.} Propriè quod longo opponitur. Cic. 4. Acad. Multa pauca, magna parua, longa breuia, late angusta.

Breuis & Longa, contraria. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Aliquid contractione breuius fieri, aut productione longius. Cic. 3. de Orat.

Contractus & breuis verborum ambitus. Cic. de Claris Orat. Et ambitus ille verborum (& fe periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis.

Exiguè & breue vitæ curriculum. Cic. pro Archia. Quid est quòd in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam breui, tantis nos laboribus exercearmus?

Cursus breuissimus, qui non longè decurrit. Ouid. 14. Metam. de Almone fluuio.

Breue vitæ reliquum. Plautus Merc. 10. Decurso in spatio breue quod vitæ reliquum est.

Breuis atque concisa actio. Quinct. lib. 6. cap. 4.

Æquum breue. Horat. 2. Serm. satyr. 6.

Æquum breue & fragile. Plin. Iunior. in Panegy.

Aluus breuis. Virgil. 3. Georg. -illi ardua cernit.

Argutumque caput, breuis aluus, obesaque terga.

Annus. Horat. 4. Carm. ode 13.

Aqua. Ouid. 17. Epist.

Non minus hæc nubis tam breuis obstat aqua.

Audita breui. Tacit. lib. 18.

Caput breue. Horat. in Serm. satyr. 2.

Caius. Seneca in Troade. 4.

Census. Horat. 2. Carm. ode 15.

Cœna breuis iuuat. Horat. 1. Epist. 14.

Coluber. Ouid. 2. Epist.

Affuit Alecto breuibus torquata colubris.

Coma. Seneca in Hippol. 6.

Commendatio. Plin. lib. 11. cap. 42.

Cura. Horat. 2. Epist. 2.

Cursus breuissimus. Virgil. 5. Æneid.

Dies breuior. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.

Sæpe fuit breuior, quam mea verba, dies.

Dominus. Horat. 2. Carm. ode 14. Id est, parui temporis, vt ait Aeron. vel breuis vitæ, vt Porphyrio interpretatur.

Donum, Non durabile. Seneca in Hippol. 6.

Ex ursus Virgil. 4 Georgic.

Ilia breuera. Ouid. 4. Trist. eleg. 11.

Flores. Horat. 2. Carm. ode 3.

Folia breuiora omnes arbores. Horat. 1. Epist. 10. Id est, parcius landare.

Forma. Ouid. 3. Metam.

Frons. Martial. lib. 3.

Fructus. Lucret. lib. 3.

Furor. Horat. 1. Epist. 2.

Gaudium. Seneca in Œdipo, 4.

Gyro breuiore flecti. Seneca in Hippol. 3.

Herba laparthi breuis. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Ilex breuior. Seneca in Hercule Œthæo, 13.

Rapit alta flammas pinus, & robur tenax: Et breuior ilex.

Iter. Ouid. de Ponto, eleg. 4.

Linus. Horat. Serm. satyr.

Lilium. Horat. 2. Carm. ode 16.

Linus. Tacit. lib. 14. Naueique fabricatur plano alueo aduersus breue litus & ineertum.

Mensa. Horat. de Arte poetica.

Menfura. Ouid. 9. Metam.

Mora. Seneca in Troade, 8.

Mus. Ouid. 2. Fast.

¶ Breuis, pro consiccationis. Cic. 4. de Finib. Venio ad illa tua breuia, quæ confectoria esse dicebas. & primum illud quo nihil potest esse breuius. Budæus.

Oeasio. Terent. Eunuch. 3. 5. -an ego occasionem

Mihi ostentaram, tà breuem, tam opiatam, tam insperatà amitteremo?

Opus. Ouid. 2. Epist. 21.

An nisi legisses authoris nomina Sapphus,

Hoc breue nescires vnde nouetur opus?

Ora. Lucret. lib. 4. -vt breuis ora teratur.

Pœnæ. Seneca in Œdipo, 12. -itanc tam magnis breues

Pœnas sceleribus solui?

Pondus. Horat. 2. Serm. satyr. 2. -his breue pondus.

Præceptum. Cic. de Orat. Nam de actione & de memoria quæ dam breuia, sed magna cum exercitatione præcepta gullarunt.

Sermo. Plaut. Milite, 4.

Sigillis breuibus distincta. Ouid. 6. Metamorphoseos,

Clara colore suo breuibus distincta sigillis. Id est paruis signis.

Solamen. Seneca in Octauia, 13.

Spes vita guttula fallax

Breue solamen.

Somnus. Seneca in Troade, 6.

Breuisque fessis somnus obrepsit genis.

Spatium. Lucret. lib. 4.

Et ceu multa breuis spatio submittere debet

Lumina Sol, vt perpetuo sus omnia pleua.

Stultitia. Horat. 4. Carm. ode 12.

Misce stultitiam consilijs breuem:

Dulce eli desipere in loco.

Summa. Martial. lib. 12.

Syllaba fue litera breuis, cui contrarium Longa vel producta. Cic. 3. de Orat. Et in Oratore, Inelytus dicimus breui prima litera, insanus producta.

Tempus breue. Virgil. 10. Æneid. Ouid. 6. Metamorphoseos,

-breue & ureæ arabile tempus Omnibus est vitæ.

Breui

Breui tempore. Cic. 1. Tusc. Atque Oratorũ quidem laus ita ducta ab humili venit ad summũ: vt iam (quod natura fert in omnibus ferè rebus) senescat: breuique tempore ad nihilum ventura videatur.
Terra breuissima. Plin. Iunior. epist. 282.
Ver breue. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Pérque hyemes, æstusque, & inæquales Autumnos,
Et breue Ver, spatiis exegit quatuor annum.
Vita. Virgil. 9. eclog,
Tityre, dum redeo (breuis est via) pasce capellas.
Via breuior mortis. Tibul. 1. elrg. 10.
Via breuissima. Ouid. 5. Metam.
Vipera breuis. Horat. Epod. 9.
Canidia breuibus implicata viperis.
Vita. Ouid 3. Metamorphoseos,
Iámque breuis vitæ spatium fortuta iuuentus.
Breuem vitam colere. Plaut. Pfeud. 13.
¶ Spe breuis, Ouitius quàm putarat. Ouid. 2. de Remed. amoris,
Spe breuius motibus experiere meos.
¶ Breue facere aliquid. Cic. in Salluft. Iam dabo operam quàm maximè potuero, vt breue id faciam.
¶ Breuis esse laboro, Obscurus fio. Horat. de Arte poet.
¶ In breue cogi. Horat. 2. Epift. 2. -& seq.
In breue te cogi, quum plenus langueat amator.
¶ Breuis, vel breue, pro libello ponitur aliquando in quo quid scriptum est. l. vlt. de eon. fisci debitor. in C. Inter charrulas confiscati, breuis quidam affeuerauit inuentus, qui nomina debitorum continerete. Lampridi. Alexand. Milites suos sic seuis, vt in cubiculo haberet breues & numerum & tempora militantium. Flauius in Aurel. Breue, inquit, nominum confcripsi.
¶ Breuia, breuium, Vadosa, per quæ possumus vadere. Virgilius 1. Æneidos,
In breuia & Syrtes vrget. Id est in breuia Syrtium. Seruius.
Breuia littorum vndantur. Tacit. lib. 5.
Breuia profundis opponit Tacit. lib. 1. Neque, inquit, diserni poterant inerta ab solidis, breuia à profundis.
Vada breuia. Seneca in Hercule furente. 5.
Deprehenfus hæsit Syrtium breuibus vadis. Virgil. 4. Æneid.
¶ Breui, Ablatiuus, & subaudiur TEMPORE. 2. Cic. 7. Verr. Breui poftea eft mortuus. Plaut. Rudente. 2.
Poteffe ibi com breui fieri diuitem.
Adeffe breui. Ouid. 3. de Ponto. 4. eleg. 10.
¶ In breui. Cic. ad Octauium, O miferam & in breui tam celerem & tam vanam Reip. commutationem!
¶ Breui, aduerbium, siue ablatiuus pro adoerbio, Idem fignificans quod paruis verbis, siue breuiter. Cic. ad Appium, lib. 3. 8, Faciendum mihi putaui vt tuis literis breui refponderem. Idem pro Cecinna, Tametſi eura eauſam eſt, peteraram tamen breui.
Cæteuſeribi & definiri breui. Cic. pro Sextio, Sed genus vniuerſum (vt vollatur error) breui circunſcribi & definiri poteſt.
•Compleƈti breui. Cic. 1. de Orat. Nunc compleƈtar quod propoſui breui.
Breuibus aliquid dicere, & breuibos agere, dixit Cicero pro eo quod alij dicunt vno modo.
Breuius dicere, est opponitur Pluribus verbis. Cic. 4. de Finibus, Quódque ego pluribus verbis, illi breuius, &c.
Proponere breui. Author ad Herennium, Tranſitio vocatur, quæ quum offendit breuiter quod dictum ſit, proponit item breui quod conſequatur.
Reſpondere breui. Cic. Pulchro, 3. 8, Faciendum mihi putaui, vt tuis literis breui reſpondercem.
¶ Breui aliter acceptum. Gell. lib. 13. cap. 17, Fuit autem Æſchylus non breui antiquior Euripide. Hoc eſt, Longè antiquior.

Breuio, breuias { βραχύνω, συντέμνω } Quintilianus de parapbrali loquens, lib. 1. cap. 9. Quæ & breuiare quædam, & exornare ſaluo modò poetæ ſenſu permittitur.

Breuiatiõn, breuiarij { βραχυλογία } Opus concisum. Græcè epitome fœminino genere. Tranquillus in Auguſto, cap. 101, Feeit & breuiarium totius imperij, quantum militum ſub ſignis vbique eſſet, quantum pecuniæ in ærario & fiſci & vectigalibrum reſidoia. Sic Plinius lib. 18. cap. 26, Vt pariter (inquit) totius culturæ breuiarium quoddam peragatur. Pro eo accepit quod vulgò *bordereſſum* dicimus. Hæc ex Bodæo. Vide Plinium lib. 7. cap. 26.
Breuiariæ rationes. Quæ in breue contractæ ſunt. Scauola lvb. D. de pecul. legat. Aut peculio præſcripto & certam aureì, & vſuræ eorum debentur, quorum rationibus breuiariis & fortem & vſuras complexus ſit. Vlpian. in l. 3. §. 6. tit. ſeq. Logarium, opinor, hoc appellat. Sueton. in Calig. ordinario quidem diſpenſatori breuiarium rationum offerenti, paropſidem legominis porreriſſe. Hotoman.
Breuilocuens { βραχυλόγος } Auctumnus. Qui pauris aliquid ſcribit, aut dicit. Cic. ad Attic. lib. 7. Breuiloquentem iam me tempus ipſum facit.
Breuiloquentia { βραχυλογία } Idem quod breuiloquium. Cicero in libris de Republ. Breuiloquentiam in dicendo colat. Ex Gellio libro 12. capite 2.
Breuitas. pen. corr. breuitatis { βραχυλογία, συντμησις }. Cic. 3. Verr. Multa autem propter rationem breuitatis ac temporis præterminenda exiſtimem. Idem in Bruto, Breuitas autem, laus eſt in aliqua parte dicendi, in vniuerſa eloquentia laudem non habet.
Contractio & breuitas. Cic. in Orat. Quia contractio & breuitas dignatem non habet.
Breuitatis imitatio. Cic. 2. de Inuent. 41. Ac multos imitatio deeipit breuitatis, vt quum ſe breues putent eſſe, longiſſimi ſint.
Iudicium breuitatum. Cic. in Orat. Iudicium ſi gitudinum & brevitatum in ſonis.
Habilis breuitate. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.
Hæc habuis breuitate ſua eſt. Breuitate, ob breuitatem.

Breuitas ambitus, & Longitudo ambitus, contrariè. Cicero in Oratore.
Breuitas arboris. Plin. lib. 12. cap. 2, Nanque & chamæplatani vocatur coactæ breuitatis, quoniam arboris etiam abortus inuenimus.
Breuitas dici, & longitudo noctis. Cic. 7. Verr. Ita dici breuitas conuiuij, noctis longitudo ſluprus & flagitiis obteretur.
Horæ breuitas. Sil. lib. 7.
Breuitas pedum, & Proceritas pedum, contraria. Cic. in Orat.
Breuitas pili. Plin. lib. 8. cap. 55, Neenon & veſtes leporino pilo facere tentatum eſt, tactu non perinde molli vt in cute, propter breuitatem pili dilabidæ.
Senatoris & oratoris breuitas. Cic. 3. de Legibus, Nam breuitas non modò Senatoris, ſed etiam oratoris magna laus eſt in ſententia.
Temporis breuitas. Cic. 1. ad Attic. 8. Breuitate temporis tam paucæ cogerer ſcribere.
Breuitas aeutior atque velocior in vrbanitate. Quintil. lib. 6. cap. 3. Conciſa breuitas. Cicero 3. de Oratore, Et diſtincte conciſa breuitas, &c.
Nuda & inornata. Vide INORNATVS.
Breuitas non inornata eſſe debet, alioqui ſit indocta. Quintilianus lib. 4. cap. 2.
Pura & illuſtris. Cicero in Bruto, Nihil enim eſt in hiſtoria, pura & illuſtri breuitate duleius. De Cæſaris commentariis loquitur, in quibus huiuſmodi breuitas eoguoſcitur. Breuitas verò niſi ſit illuſtris, ſit illud Horatianum, Breuis eſſe laboro, obſcurus fio.
Breuitas Salluſtiana vitauda eſt. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Breuitatis eauſa, familiæ nomina eremeuntur. Cic. 2. Offic.
Breuitatæ & celeritate ſyllabarum verbà proclioius labuntur. Cic. in Oratore.
Breuitate ſententiæ non ſatis aperte. Cic. in Bruto, Nam vt horum conciſa ſententiis interdum etiam non ſatis apertus eſtm breuitate, tum nimio acumine, &c.
Conſequi cum breuitate. Cic. 1. de Legib. Eum morem igitur cum breuitate (ſi potuero) conſequar.

Breuiter, pen. corr. { ὡς βέλτιστα, συντόμως } aduerbium, Idem quod breui. Cic. de Amicitia, Itaque multa ab eo prædicer diſputata, multa etiam breuiter & commodè dicta memoriæ mandabam.
Aſſari breuiter aliquem. Virgil. 4. Æneidos,
Tum breuiter Barcen nutricem aſſara Sichæi.
Curſim & breuiter aliquid attingere. Plin. Iunior, lib. 1. epiſt. 20.
Audire breuiter. Virgil. 2. Æneidos,
Sed ſi tantos amor caſus cognoſcere noſtros
Et breuiter Troiæ ſuprernum audire laborem.
Breuiter & abſoluiè compleƈti aliquid. Author ad Heren. lib. 4.
Breuiter, ſummaiſimque deſcribere aliquid. Cic. in Orat.
Breuiter dicere vel exponere. Cic. 4. Verr. Dicit vnus & alter breuiter. Et paulo pòſt, Exponam vobis breuiter quid hominis ſit. Et lib. 1. de Orat. Neque graudior breuiter meo more quid quaque de re ſentiam, dicere.
Breuiter & in tranſeurſu aliquid dicere. Plin. lib. 3. cap. 5.
Fari breuiter. Virgil. 6. Æneid.

Breuiſſimè { βραχύτατα } Cic. 7. Verr. Tantum breuiſſimè dico, Iudices.
Breuiſſimi locuti, Repoſitoria, in quibus monilia magnum patrimonium æquatuia ſtruantur. Annotauit Rhenan. in lib. Tertull. de Habitu muliebri.

BREVNI, Plinio inter Alpinas gentes numerantur. Sic enim ſcribit lib. 3. cap. 20, Gentes Alpinæ deuictæ, atque ſub imperium pop. Rom. redactæ, Triumpilini, Canuni, Vennotes, Venoneres, Hiſtarci, Breuni, &c.

B R I

BRIA, Vide infrà in dictione MENEBRIA.
BRIARVS, penult. corr. trium ſyllabarum { σφόδρα } Gigas Cæli & Terræ filius fuit, alio nomine Ægæon dictus, quem perpulchrè his verſibus depinxit Virgil. lib. 10.
Ægæon qualis, centum qui brachia dicunt
Centenáſque manus: quinquágina oribus ignem
Pectoribúſque arſiſſe: ſocis quum fulmina contra
Tot paribus ſtrepeter clypeis, aut ſtringeret enſes.
Centumgeminus Briareus. Virgil. 6. Æneidos,
Et centum gemimus Briareos, ac bellua Lernæ.
Vaſtus Briareus. Seneca in Hercole Oëteo. 2.

BRIAS, Briadis, Vrbs eſt Pifidiæ regionis in Aſia, Author Strabo. Artemidorum antiquum ſcriptorem eeſtem citatos.
BRIGANTES { σφόδρα } Hybernicæ populi Ptolemæo, hodie Ganaſorta ciuitas.
BRIGANTINVS, Lacus Rhætiæ inter Alpes, qui muſtelas marinis æmulas generat, teſte Plin. lib. 9. cap. 17.
BRIGANTIVM { σφόδρα } Hiſpaniæ ciuitas: vulgò hodie *Compoſtella*, oppidum ſancti Iacobi nocatum. Ptolemæo Flauium Brigitium dicitur. ¶ Et & Brigantium, vrbs Cenomanorum Ptolemæo, vulgò *Briançon*.
BRIGANTI, Populi inter Alpinas gentes Plinio numerantur capite 20. lib. 13.
BRILESSVS, Ægialeus dictus, Atticæ mons eſt. Author Plinius lib. 4. cap. 7.
BRILETVM, Mons eſt Atticæ regionis prope Tharnen. Vtriuſque meminit Plin. lib. 11. cap. 27.
BRIMO { σφόδρα } Vnum eſt ex Hecates, ſiue Proſerpinæ nominibus, διὰ τὸ φρικῶδες, hoc eſt à terrendo impoſitum, eò quod noctuma terriſulamenta ab ea immiti credebantur, vt ex Apollonij interpretibus annotauit Carl. Rhodig. lib. 12. cap. 16. Propertius,
Mercurio ſanctus ſertur Barbeidos vadis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.
BRISA, Briſæ { σφόδρα } Promontorium Lesbi, in quo Dionyſius collocatur, qui ab eo Briſeus appellatur. Stephan.
Briſæ, briſæ, Vox Latinè dicitur, quum pedibus ad exprimendum vi-

num calcatur, Columel.lib.12.cap.39. Tum permiscere & fub-ctam brifam præio fubiicere, paſſumque ſecundarium, ſtatim vaſis oblinitis imleder ere ne ſtat auſterus.

BRISBARTAN, Afior populi, quorum mentionem facit Plin.lib.6. cap.20 in deſcriptione Indæ humanis.

BRISEIS, penult. prod.huius Briſeidis, pen. corr. {Βρισηΐς} Homero Iliad. 1. Phrygia puella, forma nobilis, quæ capta ex Lyrneſſo regia Manetis, Achilli in fortem ceſſerat. Verum quia Chryſes filia Chryſæ ſacerdotis Apollinis, quæ Agamemnoni conuigerat, à patre repetenti fuit, nonnuuſi conſilio reſtituta eſt, vt exercitus à peſtilentia liberaretur, quam Apollinem intuliſſe putabant. Quare Agamemnon Briſeida Achilli ereptuit, quam rem grauiter ferès, ampliut pugnare noluit. Nec vnquam potuit precibus aut donis, aut minis inducì vt pugnaret, donec Patroclum chariſſimum ſuorum in armis ſuis ab Hectore occiſum audiuit. Huius Horat.2. Carm.ode 4. mentuit,

-prius inſolentem
Serua Briſeis niueo colore Moult Achillem.
Formoſa Briſeis. Propert.2. eleg.9.
Briſeidas, Aeeuſatrius. Propert.lib.2.eleg.9,
Omnia formoſam propter Briſeida paſſus.
Briſes, Vocat.ius. Ouid.2. de Arte amandi,
Illis te manibus tangi Briſei ſinebas.
Briſeide, Ablanius. Ouid.2. de Remed. amoris,
Hæc & in abducta Briſeide ſtebat Achilles.

BRISES & CHRYSES, fratres etam, gnare Ardy progenii. Horum alter Abynomen filii, ab Homero dicti à Chryſe patre. Chryſeida, ſuſcepit: alter Hippodamiam, quam Homerus quoque à patre Briſe Briſeida appellat. Author Euſtathius. Meminit Rhod ig.lib.14 cap.6.

BRITANNIA, per duplex N {Βριτανναὶ} Inſula in Oceano Septentrionali, quæ nunc Anglia dicitur: & à Britone rege Britannia dicta, quam prius Albion diceretur, ab albis montibus quo ad ea nauigantibus primò apparent. Hæc ab orbi Germanico Oceano, ab occaſu Hybernico alluitur, ab omni continente diuiſa, vt Ptolemæus lib.2. refert. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum. In latum CC C. millibus. Plin.lib.4.cap.16, ſii ea Gangines lapis, qui ardet in aqua, oleo reſtinguitur. Ibi Londinum oppidum, iuxta Londra copia negotiatorum celebre. Inter Septentrionem & Occidentem, vt celebres Geographi tradiit, duæ ſitæ ſunt inſulæ: Britannia, & Hybernia paulò minor Britannia, vltra quas tam quadragintæ inſulæ Oreades appellatæ, modicis ſpatiis inter ſe diſiunctæ. Apud Britannos longiſſimus dies XVII horarum deprehenditur, & æſtate lucidæ ſunt noctes: auctore Plinio, lib.2.cap.ſecundum alter ubis. Cic.ad Q.frat. 16.13. O utinam mihi tuas de Britannia literas! Idem ad Trebatium.7.6. In Britannia ne ab eſſe darit accipiaris caueto.

Britannia noſtro ducta mundo. Claud. Panег. 8.
Britannia dira. Claud de bel. Getico.
Saua. Claud. Panег. 3. Secura. Claud. in Eutrop. lib.1.
Vltima. Catul. epigram. 29.

Quis hoc potell videre, quis poteſt pati,
Niſi impudicus, & vorax, & helluo
Mamurram habere, quod Comata Gallia
Habebat, & cuncta vltima Britannia?

Britannus, Britanni {Βρεττανὸς} Incola Britanniæ.
Æquoreus. Ouid.15. Metam.
Caledonij Britanni, qui Caledonem ſyluam Britaniæ inhabitant. Lucan.lib.6. Vnda Caledonios fallit turbata Britannos.
Claudides, Iuuenal.ſat.15.
Gallia cæſudes docuit facunda Britannos.
Druſi toto orbe. Vurgil.eclog.1.
Feri hoſpitibus. Horat.3. Carm. ode 4.
Horribiles & vltimi. Catul.epig.11.
Remoti, quali à toto orbe ſeparati. Horat.4. Carm.ode 10.
-helluones qui remoti Obſtrepit Oceanus Britannis.
Vltimi orbis. Horat.1. Carm.ode 35.

Britannis, prima producta apud Lucretium lib.6,
Nam quid Britannis calum differre putamus?

Britannicus, penul.corr. {Βριτανικὸς} adiectiuum. vt, eſſeda Britannica. Propert.lib.2.eleg.1.

Æſtus Britannicus. Cic.3. de Nat.deor. Quid æſtus maritimi vel Hiſpanienſes, vel Britannici, eorumque certa tempora bus vel receſſus, vel receſſus, ſine deo fieri nonne poſſunt?

Balæna. Iuuenalis, Quantum delphinis balæna Britannica maior.

Literæ. Cicad Treb.7.8. Ego veſtras Britannicas literas expecto.

Britannica, Iſlin.lib.25.cap.3. herba eſt foliis oblongis & nigris, radice item nigra, nerui & denibus ſaluatoris, & contra anginas & ſerpentum noxius efficax remedium habens. Huius flores Vibones vocâur, quibus ante tonitrua deguſtates, milites aduerſus fulminum ictus prorſus ſecur. red.debantur. Scribit Plin. loco iam citato, protinus à Germanitico trans Rhenum caſtris, in nutrimio tracto fontem fuiſſe inuentum aquæ dulcis, qua poca intra biennium denies deciderent, corpaſcque in genibus ſoluerentur. Ei autem malo Britannicà herbà auxilio fuiſſe, à Triſius Romano militi comonſtratam.

BRITANNICVS {Βριτανικὸς} Nomen fuit filij Claudij Cæſaris, ex Meſſallina, quem primò Germanicò, & mox Britannicum, appellauit: qui quanquis adhuc infans à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & multi bus commendatus, Neronis tamen opera veneno ſublatus eſt: vt eſt videre apud Tacitum lib.13.

BRITIVS MS, Luſitaniæ oppidum, apud Plin.lib.4.cap.21.

BRITOMARTIS {Βριτόμαρτις} Puella fuit ex Gortyne Cretæ ciuitate, Ioues & Charmes filia, Dianæ in primis chara, alio nomine Dictynna appellata, {ὅτι ἐν δίκτυοις ἐθήρα} quòd in rete bus, quorum vſum in venatione tradiuæ inuen ſit. Hanc Minos Cretæ rex fertur adamaſſe, cuius vim quum aliquoi effugere no poſſet, ex alta ſe rupe in mare præcipitauit. Vide Virgil.in Cir.& Diodor.lib.5. Dicitur Diodoro lib.6. Britton.2.

BRITONES, Vulgò *Bretons*, populi ſunt minoris Britanniæ, quæ eſt Galliæ Celticæ regio, ad mare Oceanum ſita, Normãnis, ac Pictauis cõtermina. Hi olim Britanniam inſulam dicitur incolulſe, indeque ab Anglis Saxonisque populis expulſi, in aduerſo litore ſedes fixiſſe. Iuuenalis. Qua nec terebules Cimbris, nec Britones Hannibali.

BRIVATES, Lugdunenſis Galliæ portus, apud Ptolem.lib.2.cap.8.

BRIXELLVM, Brixelli {Βριξελλὸν} Oppidum in ripa Padi fluminis litum, ab vrbe Parma decem millibus paſſuum diſtans.

BRIXENTES, Populi Alpini, Lepontius finitimi, quorum meminit Plin.lib.3.cap.20.

BRIXIA {Βριξία} Vrbs eſt Tranſpadanæ regionis, quam Cenomani ædificauerunt, qui poſt Inſubres in Italiam venerunt: Liuio, Polybioque teſtibus. ¶ Eſt & Alia ſinuus Plin.lib.6.cap.17.

BRIZA {Βρίζα} Planta eſt typhæ ſimillima, in Thraciæ & Macedoniæ agris naſcès, ex cuius ſemine panis fit grauis odoris, & atere, membranoſus ſubſtantiam habens. Vide plura apud Gallib.4.de alim.fac.1.

BRIZO {Βρίζω} dea apud Græcos exiſtimata, quæ vaticinia per ſomnia præcelle credebatur in prunis vero Dei cultu, cui ſcaphas offerre conſueuerant omnium vtrum refertas, piſcibus dũtaxat exceptis. Quidam eam dictam exiſtimant παρὰ τὸ βρίζειν, dormio. Vide Carl. Rhod ig.lib.27.cap. 10.

B R O

Brochon, Arbor eſt nigra, magnitudine oleæ, folio roboris, fructu capriſtei, ex qua Bdellium manat. Hanc aliqui Malachram, alij Malachaeon appellant. Author Plin.lib.12.cap.9.

Brochus {βρόχος} Vas eſt vinarium ſundendo vino accommodatum, impleudis deplendisq; cuius & vaſis meminit, & vino quòcunque modo tranſfundendo. Dicitur à verbo Græco βρέχειν quod fundo ſignificat. Hoc Græci œnophorum ex eo appellant, quòd comportando vino aptum ſit. Gallica lingua nomen adhuc ſeruat integrum.

Brochus, adiectiuum {κοινῶνικὸν} Idem ſignificare videtur quod Bronchus. Varro de Re ruſt.lib.2.cap.7. Iis maxime qui ſunt, intelligi negant poſſe, præter quàm quum dentes facti ſunt ſine brochi, & ſuperedia caua. Ibidem, cap. 9. de canibus loquens, Et ex eo enatus duobus dentibus, dextra & ſiniſtra paulo eminulis ſuperioribus, dicebus pontius quam brochis & acutis.

Brochus, as, pen. corr. brochitare {κοινωνικὸν.} Plin.lib.11.cap.37. Abſumpta hac obſtruatione, ſenectus in equis, & ceteris veterinis, intelligitur dentium brochitate, ſuperciliorum cauitie.

BROMIVS {Βρόμιος} Bacchi nomen. Nam τὸ βρόμειν, id eſt à fremendo. Ouid.4. Metamorphoſeos.

Thriaque dant. Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque
Sacer Bromio Parnaſſus. Lucan.lib.5.

Bromos {βρόμος} Semen eſt ſpicam ferentis herbæ naſcetur inter vitia ſegetis auenæ genere, ſolio & ſtipula triticum imitatur. In eæmmuribus dependentes paruulas velut loculitas habet. Hæc Plin.lib.22.cap. 25. in fine. Vulgo *Vena ſilueſtris*.

BROMVS {βρόμος} Centaurorũ vnus, à Cæneo interfectus. Ouid. 12. Metam.

Bronchocele, pen.pred. {βρογχοκήλη.} Celſo morbus eſt, qui tumor gutturis & cecucis, inter cutem & aſperam arteriam eſt. Creditur gigni hoc vitio aſſiduo potu aquæ, quæ ex nimbus reſoluitur. Vide præcipue eſt ſum. hare genitibus in Alpium Sabaudis fuliect & Pedemontanis. Qui hoc vitio laborant. Gutturoſi dicuntur.

Bronchus {κρόγχος} vel vt alij ſcribũt Broncus, adiectiuum. Nonius, Broncì ſunt producto ore, & denibus promuentibus. Plin.lib.11. cap.37. Labra à quibus broncì laboeuot dicti, & os probũ durniſve, animal generatubus. In emendationibus eadem bus legitur Broci. Bronchum autem appellat medici eum Galeno, gutturiſum & caput trachiæ arteriæ.

Broncia, Vide BRONTIA.

BRONOVS, Brongi {Βρόγγοι} Fluuius eſt ex Illyrico Boream verſus fluens, & excepto Angro, in Iſtrum influens. Hecodor.lib.4.

BRONTARVS {Βρόντιος} Iupiter dictus eſt ab Orpheo, & item Phurnute, quem Tontrualem Apuleius; vt ſolet, licèret interpretatus eſt.

BRONTES {Βρόντης} dicitur vnus Cyclopum, & minifter Vulcanis interpretaturque tonitrus. Alter Steropes, id eſt fulgur. Tertius dicitur Pyracmon, quaſi ignita incus. Virgil.lib.8. Æneidos,

Fetrum exercebant vasto Cyclopes in antro
Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon. Hic ab Ouidio vocatur Acmonides lib.4. Faſt.

Solidus Brontes, id eſt fortis. Stat.4. Syl.6.

Nec ſolidus Brontes, nec qui polit arma deorum Lemnius.

Brontesum, pen.prod. {βρόντειον} Machina erat ſub ſcena, zneum habens vas, in quod deſcendentes calculi & in eo circumactionitorium ſonum imitabatur; quod genus Claudiana tonitrua Feſtus appellauit, à Claudio Pulchro inuentore. Vide Rhod.g.lib.8.cap.8.

Brontia, brontiæ {βρονταὶ} Gymna. Plin. lib.37. cap. 10. Brontia ex pibus teſtudinum timbis, & cum tonitrus cadit (vt putant) & fulmine tacta reſtinguitur, ſi credimus.

BROTHAS, Lapatharum vnus, ab Grynæo Centauro iniecta ara oppreſſus. Ouid.12. Meram.

BROTHEAS AMMON, Gemini fratres fuerunt exſtibus clari, qui à Phineo occiſi ſunt in aula regis Cephenorum. Ouid.lib.5. Metam. Hinc gemini ſtatres Brotheique & exſtibus Ammon
Inuiſi, vires ſi poſſent exſtibus enſes, Phinica cecidere manu.

BROTHEVS {Βρόθεος} Vulcani filius, qui propter ortu deformitate diſnſus, ſeſe in ignem iniecit, vtamq; in eundio finnit. Ouid.in Ibin, Quodque ferunt Brotheum ſeciſſe cupidine morus,
Des tua ſuccenſæ membra cremanda pyræ.

B R V

BRVCHIS {Βρύχεις} Vermiculus haud diſſimilis locuſtæ, herbas erodés, ſine alis tamen. Sipontinus. Vide Ariſtot.de hiſt.animal.lib.5.cap.29. Cæl.lib.3.cap.25. Locuſtas rodentes fata, bruchos appellari, & Attacos, atque item Maſtaceas, eſt apud Nicandrum. Alij tamen ſunt, qui vniuerſum locuſtas dici Maſtaceas velint, ſeque in Ambracia imprimis. {Βρύχειν παρὰ τὸ βρύειν τὸ ἐσθίειν.} à comedendo deducitur.

BRVCTERI

BRVTERI {Βρουτεροι} Populi sunt in Germania, quos Drusus nauali prælio in Amasia flumine superauit. Hæc Strabo lib. 7.

Brucutti, annuqui grauem diecbant. Fest. Quidam legûnt Brutum.

BRVZELTAE, Populi. Epheforum (inquit) alterum lumen Asiæ, remotiores conuenium Cæsarien ses. Meropolis, Cylbian, inferiores & superiores Myfomaedonec, Mastaurenses, Brullitæ, Hypapeni, Dios hieritæ.

Bruma, brumæ {παρα το βραχυτατη} propriè dicitur dies solstitij hyemalis, qui est post Idus Decembris. Festus, Bruma, à brenitate dierum dicta, quasi βραχυ τατη. Cic. 2. de Diuinat. Nam & mufculorum. iecusenula bruma dicuntur augeri, & pulmum aridum florefcere brumalli ipfo die.

¶ Bruma, pro menfe Decembri. Martial. lib. 1,

Ar quum December eanus, & bruma imponens,

Aquilone rauco mugiet. Iuuenal. Sat. 6.

¶ Bruma, pro hyeme. Virg. Georg. 3. Aeneid. 6.

Frigida fub terra tumidum quem bruma tegebat. Bruma, inquit Seruius, id eft Hyems. Dicta autem bruma, quafi βαρυτατη ημερα; id eft breuis dies.

Canæ brumæ frigora. Seneca in Hippol. 9,

Vt nunc eanæ frigora brumæ

Nudem fyluas.

Nunc arbutis redeant vmbræ

Nuue æftiui colle leonis Cererem magno feruore coquant.

Horrida cano bruma gelu. Virg. 3. Georg.

Intractabilis bruma. Virg. 1. Georg.

Hyberne ramota bruma. Propert. lib. 1. eleg. 8.

Incra bruma, id eft que incretes & pigros cedit. Horat. 4. Carm. ode 7.

Innoxia bruma. Claud. lib. 3. de Raptu Proferp.

Mitior. Claudian. Europ. lib. 2.

Mitior alterum ut Zephyrum bruma reporem

Senferat, & primi lasbant gemina flores.

Nimbofa. Stat. 2. Syl. 3.

Perenni bruma fœdare. Claud. de Rapta Proferp. lib. 1.

Raphæa. Valer. lib. 5. Argonaut.

Sæua. Seneca in Hercule Oetheo. 4.

Spirans. Iuuenal. Sat. 9.

—quid agam bruma fpirante? quid oro,

Quid dicam feapulis feruorum menfe Decembri,

Et pedibus? pro Borea, aut alio quolibet vento frigido per brumam fpirante.

Bruma, in plurali. Cic. 2. de Nat. deor. Poffente vno tepore florere, deinde vnius horre re ferra, aut torebus ipfis fe immutantibus, Solis acceffus difceffufque, folftitia, brumifque cognofci.

Bruma re denæ, pro riginta annis. Martial. lib. 1,

Teeum rer denas numeraui Poftbume brumas.

Brumalis, & hoc brumale, pen. prod. {μακρυνεται} Brumale tempus. Cic. 2. de Nat. deor.

Circulus brumalis. Plin. lib. 2. cap. 70.

Dies. Cic. de Fato.

Frigus. Virg. 6. Aeneid. Martial. lib. 13.

Grando. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7.

Hirundo. Claud. in Eutrop. lib. 1.

Horæ. Ouid. 4. Metam.

Lux, Tempus brumale. Quid. 1. Triſt. eleg. 10,

Iacbat in indomito brumali luce profundo.

Menfes hyemis brumales. Plin. lib. 10. cap. 53.

Meridies. Colum. lib. 9. cap. 5.

Nix. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.

Orbis. Cic. 3. de Nat. deor.

Brumalis reuocatio. Cic. de Vniuerſitate, Aſtra per exlum penetrauna folſtitiali ſe & brumali reuocanone conuertunt.

Signum. Cic. 3. de Orat. Sol re circunferaeue, vt accedat ad brumale ſignum, &c.

Tempus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5,

Aut lurulentus agis brumali tempore curſus.

Brumalia {Βρουμαλια} A Romanis diebatur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia vocabantur quæ bis quotannis celebrabaur, femel x ii. Calend. Martij, atque iterum x vii. Calend. Septembris. Plin. Priora & poſteriora feſtiuitatis appellat. Brumalia quoties celebrabur. quo tempore Romani Bacchum appellabant. Vide Rhodig. lib. 28. cap. 25.

BRVMBASTINI, Populi in ſecunda regione Italiæ, quorum mẽtionem facit Plin. lib. 3. cap. 11.

BRVMVS, Vide BRVMALIA.

BRVNDVSIVM, Portus quem Athefis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens, ſuo Author Plin. lib. 3. cap. 16. Vulgò *Brondolo*.

BRVNDVSIVM, hic Brundiſium {Βρεντεσιον} vrbs & portus Calabriæ, quam Græci Meſſapiæ vocãt, & ante Peucetiam à Peucetio Oboueti fratre, authore Plin. lib. 3. cap. 11. Brunduſium à forma cerui ea pars quod Meſſapij vernacula lingua ita nominant. Clariſſima eſt hæc vrbs nobili portu, quo tuta tam vllim Romanis in Græciam via fuit, tum & fuga Pompeij à Cæſare obſeſſi, & fama Appiæ viæ hucuſque ſtratæ nobilis. Hæc Vadian. ex omnis quibuſque ſcriptoribus. vulgò *Brandisso*. Alius vulgò dicitur *Brondes*.

Arces Brundiſij. Lucan. lib. 2.

Brunduſij ruuas conſeruit Magnus in arces.

BRVSA {Βρουσα} Vrbs eſt Bithyniæ, ab Annibale condita ſub Olympo monte, teſte Plin. lib. 5.

Brufcutti, brufci. Tuber in aere arbore: de quo ſic Plin. lib. 16. cap. 16, Palcherrimum verò eſt bruſcum, multoque excellentius ẽnamum molluſcum. Tuber vtrunque arboris eſus. Sed bruſcum intorius cerſum: molluſcum ſimplicius ſparſum. Et ſi magnitudinem menſarum caperet, haud dubiè præferretur eodẽ. Nunc intra pugillares lectorũmque ſectios aut laminas raro viſu ſpectatur. E bruſco hunt & menſæ nigrefcentes.

Brutæ, Arbor eſt ſoli Orientì cognita, cupreſſo fuſe ſimilis, albicantibus ramis, odore cedri, circa Paſingrin naſcens in Zagro monte. Vide Plin. lib. 13. cap. 17. 4 Sunt qui hanc arborem rhodie in Europa uaſci ex ſtimant, eandẽmque eſſe eum ſecundo ſabinæ genere. Vide Rueli. lib. 1. cap. 59.

BRVTIDIVS, Nomen eſt cuiuſdam viri quo rumpere Iuuenalis poeta, tractus eſt ad iudicium tanquam fautor & amicus Seiani apud imperatorem accuſati. De quo idem Iuuenalis ſat. 10. ſic air,

—pallidulus mi Brutidius meus ad Martis fuit ut obnius armis.

BRVTII {Βρουτιοι, Βρεττιοι} Italiæ populi, tractum quem nunc Calabriã vocant, occupant, poſt Lucan Auuium mediterranea, & in ſeetum Siculum modo peninſulæ exeurrentes. Lucanorum hi paſtores, & tranſfugæ fuere, hoguæ enim Lucanotum Brutij rebelles fugitiuoſque ſuſcipiebant. Author Strabo lib. 6.

Brutius, a um. adiect. ium {Βρουτιος} A Brutiis populis Italiæ, vt Pontius Brutius. Seneca in Thyeſt. 7. Brutium Pontum ferente Coro. Id eſt, quod ad illud Brutiorum in Italia oram.

Bruna pix. Plin. lib. 24. cap. 7. Spiſſarum vtiliſſima medicinæ eſt Bruna, quoniam pinguiſſima & reſinoſiſſima vtraſque præbet vtilitates.

Tellus Brutia. Sil. lib. 16.

Brutia mœrentem eaſus patriæque ſuoſque

Annibalem acce pit tellus.

Brutiani dicebantur, qui officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant, eo quòd hi primùm ſe Annibali tradiderant, & eũ eo perfeuerauerãt vſquedum recederet de Italia. Feſtus. Vide Crinitum lib. 2. cap. 7. & Gellium lib. 10. cap. 3.

Brutianæ patmæ. Dicta ſunt ſecuta, quo bus Brutij vtebantur.

BRVTIVM {Βρουτιον} Promontorium Italiæ eximum, vbi Sicilia olim agro Brutio adhæſit. Plin. lib. 3. Primus Europæ ſinus à Calpe exuno Hiſpaniæ monte ad Brutium vſque promontorium immenſo ambitu flectitur. Ponlon. Scyllæum appellat. Vulgò *Punta di Calabria*. Oliuarius in M. lam de eius nunc vocari vulgò *Capo de Scipio*.

BRVTOBRIA {Βρυτοβριξ} Stephano } Oppidum eſt Hiſpaniæ in tractu Bæticõ, quod & Brutina appellatur. Dicta Brutobria, quaſi Brutiei euitas, ea forma qua Selymbria & Polyubria, in quibus Bria eumaem ſignificat.

BRVTIVS, adiectiuum {απο του βρυειν} A terra deducum eſt, cuius epithetom eſt bruta: hoc eſt, ſine ſenſu, & quaſi obruta. Dicitur autem brutum quod tardum, ſtolidum, & ſine ſenſu eſt. quod nomen integrum adhuc retinet vulgus Italorum.

Bruta, tellus dicitur ab Horat. Carm. ode 34.

Bruta animalia. Plin. lib. 11. cap. 37. Bruta ruſtimantur animalium, quibus cor durum riget: audacia, quibus parcum eſtipauida, quibus præcrande.

Bruta fortuna. Author ad Herennium lib. 2. quia dignum æque indignum nequeat internoſcere.

Fulmina. Plin. lib. 2. cap. 43. vt quæ nulla veniant ratione naturæ.

Brutæ gentis ira. Plin. lib. 15. cap. 15.

BRVTORVM genus {Βρουτιορυμ γενος} Iunius nominibus aſcium legimus: quorũ primus L. Iunius Brutus è ſorore Tarquinij Superbi genitus: qui quod ſtultũ tam ſimulet, ne ab auunculo occideretur, inde Brutus appellatus eſt, vt air Corneſius nepos. Plura de hoc & alijs Decio, Lucio, Marco Brutis lege apud Liuium, Plinium, Plutarchum, & reliquos.

BRVTVS, & Brut, & Scæuæ, & Bubulci, cognomina gentis Iuniæ fuerunt. Brutorum præcipuè nominantur, Lucius ille Brutus, qui reges eiecit i & M. Brutus, qui Cæſarem occidit. Lucius patricius fuit: de Marco, plebeius fuerit, an plebeius, porſt ambigo. Patricius fuiſſe, Pedoneius philoſophus, eidemque ferunt Plutarchus affirmat. Brutum enim eum, qui reges expulit, tres filios habuiſſe duos, quos patricipes conuarionis in remp. vltimo ſupplicio, patre conſule ſpectante, affectos, hiſtoriæ narrant: tertium, vnde Iunia gens propagata eſt, & à quo M. Brutus originem duxit. Contrà, plebeium ex fuiſſe credamus, Dionyſij Halicarnaſſei fatẽ hortandis. nam, eos Plutarchum, vi ſoleo ae debeo, plurimi facio: tamen Halicarnaſſeum, qui nititur argumentis, libentius, hac quidem in re, authorem ſequor. Plutarchi eſt ſimplex & nuda narratio. nam illud nefcio quod, quod affert ex Poſidonio, ipſius Poſidonij ætate fuiſſe Romæ præſtantes ex ea gente viros, quorum forma ad ſimilitudinem imaginis acceſſerat illius Brutj, qui cuitatem deuinxit Romanis. Verum id quoque nihil eſt, vt refellendum non exiſtimem. Noſter autem Cicero, qui in Philippicis oratiouibus, & in libro de Claris oratoribus dixit idem, quod poſtea Poſidonius, & Plutarchus, potuit id Brutо granficari, quem cum vnice diligebat, tum ad ſtudium libertatis recuperandæ facilius impelli poſſe exiſtimabat, quàm illo Bruto, qui primus Romæ iugum ſeruitutis virtute depulerat, progenitum offenderet. Dionyſij ratio hæc eſt, eaque, vt mihi videtur, admodum firma. Si Lucius ille Brutus, qui libertatem Romæ conſtituit, virilem ſtirpem reliquiſſet, cius poſteri patricij fuiſſent. quòd ſi patricij, conſulatum ſuæ dubio multi geſſiſſent. at per annos ee, quod ſatis declarat, conſul Romæ Iunius nemo fuit nam, quod Scæuas, & Bubulcos, qui vt diximus, Iunij fuere, conſules videas, e e poſt reges exactos annis: hoc potius deeenur argumento, plebeios fuiſſe, quam patricios: quum in conſulatu collegas habuerint de gente patricia: eo porro tempore conſules fuerint, quum vim magiſtratuum duobus patricius mandari lex Icinia vetaret. Praterea, in cuſtiem Dionyſij hiſtoria tribunũ plebis. Video Brutum quendam plebeiæ partis defenſorem aeerrimum: nem alterum in oratione pro Quinctio: alios etiã alibi. quos, vt opinor, de gente Iunia fuiſſe nemo negabit: & plebeios fuiſſe ideo putandũ eſt, quòd tribunatum pleb. plebeius tantùm hominibus deferri, leges iuberent. Lucius ſane duos itidem nominas Brutu illos: in quos, conſuratorum ea mmne conuictos, animaduerſum eſt. ſed verbum addit nullum vnde vllum præterea Brutı ſtirpem fuiſſe poſſis intelligere. Apud Dionem eadem ferè, quæ apud Liuium leguntur: vi non facile, virũ ſenſerim, diſſidicare liceat. itaque dubitatio ex Dionyſio, Plutar-

cho. Posidonio tota nascitur: quinquam ego quidē quum argumenta illa duo, quæ posui, eam animo meo confidero, vnum de nullo tunio per te c. annos, post reges exactos, consule: alterum, de Brutis tribunis pleb. quos Dionysius & Cicero nominant: non admodum esse video, cur dubitem. & ab eo Bruto, quem contra patres multa pro plebe gessisse Dionysius memorat, potuit M. Brutus, Seruiliæ filius exercitque Bruti eius aratis orium trahere eis porro ab aliquo L. Bruti patricij liberto. nam liberti ita familiæ nomen assumebant, vt patricij. licet ab homine patricio manumissi, tamen esse non possent. Ex P. Manutij commentario ad Q. Fratrem.

Brutus Praetorius, cuius meminit Cic. 2. de Orat. qui tres de iure ciuili libellos conscripsit. Author Pomponius.

Brutus quoq; Marianas partes secutus fuit, ac Galliam Cisalpinam tenebat, a Pompeio interfectus est. Cuius filius fuit Brutus Cæsaris interfector, Catonis & filia Seruilia nepos. Huius meminit Liuius.

Brutus item ad quem libellum scripsit Cicero, quem Oratorem inscripsit.

Duo milniæ Brutus Horat. 2. Carm. ode 7.

Sapiens in tanto fluxit Brutus. Ouid. 2. Fast.

Præter Brutus. Horat. 1. Serm. sat. 7.

-Bruto præterea tenente Direm Asiam, &c.

Sol Asiæ Brutus. Horat. 1. Serm. sat. 7.

Solem Asiæ Brutum appellat, dellisque falubreis

Appellat cum reis, et cerro reige.

Vltor Brutus. Virg. 6. Æneidos,

Vis & Tarquinios reges, animamque superbam

Vltoris Brut, fascesque videre receptos?

Brutus, a quo {Βρουτος} Brutij Brutus, vt Signa Brutia. Sil. lib. 7.

Senior his Latios exhabat Brutia signa

Lælius increpitans.

Brutinus, pen. prod. Aliud adiectiuū. Cic. ad Brut. epist. 15, Consil a initio erepti Brutina plane (vestri enim haec sunt propria sanguinis) Reipublicæ liberandæ.

B R Y

Bryes bvyz {Βρυες} Frutieis species, gallæ simdlem fructum ferens. Plin. lib. 13. cap. 21. Myricen & Italis fere, quam alij tamaricen vocant: Achaia autem bryan syluestrem, &c.

Bryges, sculptor fuit marmorarius. De quo Plin. lib. 36. cap. 5. Scopas, Bupalus modum eadem ætate Bryaxin & Timotheum, & Leocharen, de quibus simul dicendum est, quoniam pariter exlauere Mausoleum, &c.

Bryazon. amnis Asiæ in Bithynia. Author Plin. lib. 5. cap. 32.

Bryges {Βρυγες} Populi Thraciæ fuerunt, qui postea Phryges dicti sunt, a quibus Phryges Asiæ populi originem traxerunt. Author Strabo lib. 7. Stephanus Byzantius in Macedonia collocat.

Brygion, inter vrbes Macedoniæ Plinio pomiur lib. 4. cap. 10.

Brylinx, Oppidum vt Plinio, non longe ab Alcanio flumine, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 31.

Brylvs {Βρυλλος} Proponditis oppidum. Stephano.

Bryon, Herba est quædam, quam Plin. Lupum salicarium, officinæ Lupulum appellant, cuius flore Gallix aliquot & Germaniæ populi, ceruisiæ fux fuerem commendant. Vide Ruell. lib. 3. cap. 141.

Bryon marinū {Βρυον θαλασσιον} Vulgo herba Corallina. Herba marina, laduce folius simili, rugosa, tenuiore tamen caule, ab una radice exeuntibus filis. Nascitur in scopulis maximè, tessiisque terra comprehensis. Plin. lib. 27. cap. 8.

Est & Bryon muscus in arboribus nascens, & odoratus: Arabes & vulgus aromatario rum pincam vocant. Dioscor. lib. 1. cap. 20. & Plin. lib. 24. cap. 6.

Bryonia {Βρυωνια, alias, Βρωνια} Herba quæ & vitis alba, & bryonia nigra dicitur, nam vitis nigra, lupulus vocatur. Plin. lib. 22. cap. 1. Est ergo & nigra quam propter etiam bryoniam vocāt, alij chironiam, alij gyracanthen, aut aproniam. Dioscor. lib. 4. cap. 176. Ampelon nigram sunt qui bryoniam nigram, qui chironiam nigram, qui pereguinam appellant. Romani viriem albam dicunt. folia claui uelaque fatuæ vti similia habet, pilosiora tamen omnia. Vulgò *de la couleuree.*

Bryxas, Thraciæ populi, a pud Plinium lib. 4. cap. 11. in descriptione Thraciæ.

Bryxani, Ciconum vicini inter Scythicas gentes Plinio referuntur lib. 6. cap. 17.

Bryxa, ciuitas Laconiæ, vt scribit Porphyrius apud Homerum lib. Iliados 2.

Brysv, penult. prod. {Βρυσις} D dus est Bacchus Ἀπὸ τῶ βρύειν, quod est inundare, madefacere, vel à Bryssa vrbe Laconiæ, in qua præcipuè colebatur.

Brysias {Βρυσιας} Vrbs Elidis, Stephano.

Brytia {Βρυτια} Græcis dicuntur vuarum partes solidæ, quæ musto expresso supersunt, vt scribit Catien. lib. 2. de alim. facult. cap. 8.

Brytos {Βρυτος} Vinum quodcunque ex hordaceum, quo temulenti rerorsum modo decumbāt, ac supini, quod in alus hauduquaquam fit. Vinū hoc Aristoteles in libro De obtrectat. panem appellat. Vide plura apud Cæl. lect. antiq. lib. 7. cap. 26.

B V

Bu {Βυ} Particulam solebant veteres magnis & amplis rebus præponere: ita magnum dine festiert bouis. Hinc bupædas, magnos pueros: bupodas, magnos pedes: bubimiam, magnam famem dixere. Ex Festo Pompeio.

Bua, bur. Ponio est puerorum infantium. Varro de Liberis educandis, Quum cibum ac potionem buas ac papas docent, & marrem mammam, patrem tatam. Lucil. lib. 2. Quum vinulentas difeetee vioi, buas desginauit. Nonius.

Bubalia {Βουβαλια} Ornamēta mulierum, quæ circa manus feruntur, ex Pollace lib. 5. cap. 16. Horum etiam meminit Nicostratus Comicus, & post eum Clemens Alexandrinus, Pædag. lib. 2. vbi Genuamas Herueius vertit Armillas.

Bubalus, Bubalintus, Vide bos.

Bubalvs, spicor fuit apud Clazomenas ciuitatem Asiæ: hic Hipponactem quendam poetam deformem pro insa pinxit quo ille furore ebmotus tali eum carmine petebat, vt se laqueo suspenderet. Hac Acron in illud Horatij Epod. 6. Aut acer hostis Bubalo. Quo loco quidam legunt Bupalo. Vide bvpalvs, & hipponax.

Bubastia særa Graecis in poemate de venatione memorat, de lino agens, vbi inquit,

Vix operata suo sacra ad Bubastia lino,

Velatur sonipes æstiui tutba Canopi.

Bvbastis Diana cognominata ab Ægyptiis, vnde & vrbi nomen, vbi conuentus quotannis agebatur in honorem Dianæ, vt Herodotus author est.

Bvbastvs {Βουβαστος} Ægypti vrbs, in qua Diana, quam Bubastin nominant, celarissimum fuit templum, & inter extera maximè spectabile, vt in Euterpe scribit Herodotus. Hæc Strabonis, Ptolemæique vocata est Heroum ciuitas: quibus etiam Bubastus scribitur.

Sanctæ Bubastis. Ouid. 9. Metam. id est sanctæ Dianæ. Aliqui de Iside intelligunt, quæ etiam hoc nomine appellari solet.

Bubastites, inter præfecturas regionis illius Ægypti, quæ iuxta Peluſium est, numeratur à Plinio, lib. 5. cap. 9.

Bvbavs, pen. corr. ali Bubalus, regio est Cariæ, vt quidam dicunt, authior Plin. lib. 5. cap. 28. qui post defertiopem Cariæ, quam priore eapue fecerat. Bubalium regionem ponit.

Bubasis, Bubasidis, nomen gentile. Ouid 9. Metamorphoseos,

Byblida, non aliter latos vlel-ſte per agros

Bubasidis videre nurus. Id est à Bubasi regione.

Bubbatio. Plin. lib. 34. cap. 4. Lapis b. c & in Cantabria nascitur non ille magnes verus eaute communis & fpumæ bubbationeria appellis, oefeo an vero fundendo perinde vtilis, nondum enim experius est quisquam. ferri vique inficit aeterr, vt magnes.

Bubbivm, Natio est, vel oppidum Cyrenes, teste Plin. lib. 5. cap. 5.

Bvbbvvs, sinus est Cariæ, authore Pomponio Mela lib. 1. in descriptione Cariæ, Tres sunt, atque eminentes linguæ, Thymnias, Scheus, Bubbius. Thymnix promontorium Aphrodisium est: Scheuus ambit Hylam. Bubbius Cynotum.

Bvbetani {Βουβετιανοι} Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Author Plin. lib. 3. cap. 4.

Bubcutii, genus quodam vini. Festus.

Bubesium {Βουβησιον} Oppidum est in Hercinia sylua, Marobudi cuiusdam, qui Sueuis imperitauit, regis. Huius meminit Strabo lib. 7.

Bubile, Vide bos.

Bubilia {Βουβιλια} fluuius Hybernix Ptolemæo, hodie vulgò *Slane.*

Bubitio, bubitas {Βουζω} bubinare, est meostruo mulierum fœtuque inquinare. Hæc inquit, te imbubinatas: at contrà te imbulbitat. Imbulbitare, est puerili fœrcore inquinare. Dictum ex suto, quod Græci appellant {Βουσκοσια}. Festus.

Bubo, bubonis, pen. prod. m. g. & fœm. {Βυας} Auis feralis & sacra. Masculi. Ouid. 5. Metamorphoseos.

Et nanui bubo dirum monialibus omen.

Fœmi. Virgil. 4. Æneidos.

Solaque culminibus ferali carmine bubo

Sæpe queru. Vbi Seruius, Sola bubo, contra genus posuit. Ouid.

Infandus bubo. Et hoc gi m. vsu. Sed Virgilius mutauit, referens ad auem. Plerique enim genus, vel ex specialitate, vel generali sumimus: vt si dicas bona turdus, refertendo ad auem. Item si dicamus prima est a. id est, literæ: quum a sit neutri generis. Hactenus Seruius.

Bubo, à bouis quodam mugitu, quē non vocali cantu, sed gemitu potius reddit, funebris auis, & maxime abominata Plin. lib. 10. cap. 12. bubo funebris, & maximè abominatus, publicis præcipuè auspiciis, deferta ioc olimque tantum desolata, sed dira etiam, & inaccesla noctis monstrum, nec cantu aliquo vocalis, sed gemitu.

Funereus bubo. Ouid. 10. Metam.

Ignauus Ouid. 5. Metam.

Infestus. Claudian. in Eutrop. lib. 3.

Luctifer. Senec. in Herc. fur. 9.

Bubo, omen dirum mortalibus. Ouid. 5. Metam.

Raucus. Ouid. 6. Trist. 12. eleg. 4.

Stygius Ouid. 15. Metam.

Bubulcus {Βουκολος, Βυβουλκος} Author carminis de Philomela a Procne & Tereo.

Bubulat horrendum fera' carmine bubo.

Bubo, bubis, bubere. Verbum est signiscans actum canendi: quem reddit bubo auis paluſtris. Ouidius aut quius alius in libello de Philomela. Inque paludiferis bubo bubit aquis.

Bvbo, onis. vel Bubon (vt est apud Plinium) Lydorum vrbs est, in mediterraneis, quorum vrbes sunt tres, Bubon, Balbura, & Œnoandros. Author Strabo lib. 13.

Bvbona, Boum dea habita est, vt scribit Boues formare, sicut Pomona pomorum. Augustinus memini.

Bubones {Βουβωνες} Abscessus sunt circa inguen maximè à quo & nomen vsio. Nam & inguina ipsa, Græci bubones vocant. Vulgò quoque nostri collectiones & inflammationes eius partis inguinalias appellant. Hermolaus 10 Plinium.

Bubonium {Βουβωνιον} Herba, quæ & After alio oomine appellatur. Plin. lib. 27. cap. 5. After ab aliquibus Bubonium appellatur: quoniam inguium præsentaneum remedium est. Cauliculus folis oblongis, duobus aut tribus, in cacumine capitula stellæ modo radiata.

Bubonocele, pro. prod. {Βουβωνοκηλη} Morbus dicitur quando intestinum vique ad inguen dunraxat eruperit, aut decubuerit. Siponinus.

Bubsequa, pen. corr. {Βουβικη} Bubulcus qui boues sequitur. Sidon. ad Eutrop. Se relinquare inter bubsequas rusticanos, fabuleósque fuicantes, tunc est tibi summa votorum beatitudo.

Bubulcus,

Bubulcius, Bubulcstari, Vide 2o 1.

Bubulus, Vide 2o 1.

Bubulum femur, Plinio herba est nervis vtilis, recens in aceto ac sale trita. Sic enim ille lib. 27. cap. 9.

B V C

BVCA, Oppidum est Frentanorum, in quarta Italiæ regione. Author Plin. lib. 3. cap. 12. & Strabo lib. 5.

Bucar, genus vasis, Festus.

Bucarium (βουκάριον) Apillus bubulo cordi similis, in Babylone tantum nascens. Plin. lib. 37. cap. 10.

Bucca, buccæ (βύκκη) Os est. Cic. ad Atticum, lib. 7. Si rem nullam habebis, quod in buccam venent scribiro. Martial. lib. 10.

- quisequid In buccam sibi venerit loquaris. In quo notandū quòd os & buccæ, siue in plurali buccæ, non exteriorem partem, hoc est labia, significant, vt vulgus existimat, sed interiorem. Est ergo bucca interior illa concauitas, vnde vox prodit, & qua concipitur flatus. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Quid causæ est, merito quin illis Iuppiter ambas

Iratus buccas inflet? Ambas buccas inquit, hoc est vtrunque latus oris. Plin. lib. 11. cap. 37. Infra oculos male, homini tantum, quas prisci genas vocabāt, xat. tabularum interdicto radi à feminis eas vetantes. Pudoris haec sedes. Ibi maxime ostenditur rubor. Infra eas, hilaritatem risumque indicantes, buccæ. Hæc Sipontinus ex Valla lib. 4. cap. 51.

Buccæ fluentes. Cic. Pro Rediimn in Senatu, Primùm processit, qua authoritate vos? vini, somni, stupri plenus, madenti coma, composito capillo, graudibus oculis, fluentibus buccis, præsa voce & tremulenta.

Buccas tumidas rumpere. Perf. sat. 5.

Bucca vocula. Iuuen. sat. 10.

Buccæ fuit nosterndā est mensura. Iuuen. sat. 11.

Quod in buccam venerit. Vide in principio huius dictionis.

¶ Buccas, pro rubicinibus dixit Iuuenalis sat. 3.

Quondam hi cornicines, & municipalis arenæ

Perpetui comites, notæque per oppida buccæ.

¶ Bucca, pro fruſto panis. Martial. lib. 10. epigr. 5. in maledicum poetam,

Pontes per Vrbis erret cæsi, & cliuos:

Interque raucos vtimus rogatores

Orer cauinas panis improbi buccas. Per pontes, vbi sunt mendici. Rogatores, mendicos. Raucos, affidiutate petendi. Buccas caninas, canibus dandas obiicicndásque. Panis improbi, non probi non boni.

Buccula, buccularis, pen. corr. diminutiuum (βύκκη.) Apuleius lib. 6. de Asino, Tunc Iupiter perpressa Cupidinis buccula, manūque ad os suum relata combasiauit.

¶ Buccula, Pars cassidis, per quam mittitur spiritus, quæ buccam tegit. Nā cassis capiti occipitio verò barbaras partes armat. Vel in qua defigunter crista in summa galea parte, quòd buccæ parua balaustæ similitudinem. Iuuen. sat. 10. Lorica, & fracta de casside buccula pendrus. Vnde in Commentariis Cæsaris legitur buccarum tegmen.

Buccularius. Vide suo loco paulo post.

Buccea, buccæa (βύκκαια, ὡμὰ) Fruſtulum alicuius rei esui aptæ, quantum scilicet bucca comodè capit. Augustus in epistola ad Tiberium. Ne ludæus quidem mi Tiberi, tam diligenter sabbathis ieiunium seruat, quàm ego hodie seruaui, qui in balneo demum post horam primam noctis, duas buccæas manducau prius, quàm vngi inciperem. Hæc apud Suetonium in Octauio Augusto, cap. 76. Sipontinus.

Buccella, diminutiuum à buccea (βύκκαιον.) Martialis lib. 6. epigr. 75. in Pontiam,

Quum mittis turdūmque mihi, quadrāmve placentæ,

Siue femur leporis, siue quid his simile:

Buccellas misisse reus te Pontia dicis.

Has ego non mirtam Pontia, sed nec edam. Tuas, id est quas tibi parauisti, nec mittam amicis, nec edam ipse, quia veneni sunt suspectæ.

Buccellarius (βουκκελλάριος.) Suidas buccellarius Gallogræcos dictos fuisse scribit: & buccellariorum regionem, Galliogræciam. Is qui sub Theodosio iuniore militiam Romam, defunctis, auctor est, Buccellarios eos equites fuisse in exercitu Romano, quibus magister militum pce Otinetem præerat, aliósque iuniores dictos, aliis seniorum nomen fuisse: vt existimare liceat, milites hosce, quum institionem accepissent, latrocinari, & rapto viuere solitos. Sed & forsasse gentis virium hoc fuit. Ifauri enim Gallogræcis proximi, cum huiusmodi coetus latrocinia exercebant. Alcatus.

Buccellarios, Turnebus ex Mauricio veteri scripture equites esse scribit armatos zabis (sic ille armaturam loricarū propè talarium appellat) & manicis ferreis, contatos quoslam & sagittarios. In magno autem honore hos equites fuisse ex eo apparet, quòd in agmine ante Imperatorem exercitus equitabant, & post sequebantur. Vide locum, vbi verba ipsa Mauricij reperies.

Buccellarum, dicitur à buccea. Quid autem sit buccellarum, ostendit Amianus Marc. lib. 17, Firmatóque consilio tryginta dierum, frumentum ex eo quod erat in scribus, consumentium, ad vsus diuturnitatem excoctum, buccellarum vocant, humeris militum imposuit. Adiect.

Buccularius, adiect (βουκκάριος.) Vt, homo buccularius, id est grandi ore vel malis plenioribus, vt inquit Budæus. Plaut. Merc. 13,

- si ego dicam tibi

Canum, varum, ventriosum, buccularum, breuiculum;

Subnigris oculis, longis malis, pansum aliquantulum.

Buccina, pen. corr. (κύκκινος.) Quidam à bucca, buccinam deductam existimant: instrumentum quo tigna m dæur in hostes ad pugnam. Vegetius lib. 3. cap. 5, Tuba, quæ directa est, appellatur Buccina, quæ in semetipsam æreo circulo flectitur. Ouid. 1. Metamorphoseos,

- eaua buccina fumirur illi

Tortilis in latum, quæ turbine erescit ab imo:

Buccina, quæ in medio concepit vbi æra ponto,

Littora voce replet sub vtroque iacentia Phœbo.

Instata buccina. Ouid. 1. Metamorphoseos,

- & eccinit iussos inflata recessus Buccina.

Turmalis. Claudian. de bello Gildonico.

¶ Buccina, Pastorale instrumentum quo oues vel porcos appellare videmur, vt sequantur & fæces in gregem recipiant. Columella. 6. cap. 23, Nam id quoque semper crepusculo fieri debet, vt ad sonum buccinæ pecus, si quod in sylua subsiliterit, septa repetere consuescat. Varro 2. de Re rust. cap. 4, Subuleus debet consuefacere omnia vt facianī ad buccinam.

Pastoris buccina cantat. Propert. lib. 4. eleg. 11.

Surda nihil gemeret grauæ buccina. Iuuen. sat. 7. Surdum dicitur, non solum quod non audis, sed etiam quod non auditur.

¶ Buccinas à rabis nūnulli sic distinguunt, quòd illæ ex recruis animalium cornibus: tubæ ex ære argentóve consici solcant; ad animos militum & equorum inflammandos. Apuleius certè lib. 3. Florid. bucinam manifestè à tuba fecernit, qui ait, Siquidem vox hominis, & tuba rudiore torutor, & lyræ concentu variatior, & tibiæ quæstu delectabilior, & fistulæ sufforo iucundior, & buccinæ significatu lon ginquior. Sæpe tamen buccinam pro tuba positam inuenimus, aut certe pro instrumento tubæ simili, eundem in bello vsum habente. Cic. pro Muren. Te Gallum, illum buccinatorum citus exsuscitatus actionem instituis, ille acicm instruit. ¶ Buccina etiam nomen oppidi in Sicilia, cuius meminit Dionysius: quo nomine etiam dicta est insula Pontiani, Pontificis exilio & morte clara.

¶ Buccinum neutro genere dixit Plin. lib. 11. cap. 30, Donec vna omnes excitat gemino aut triplici bombo, vt buccino aliquo. De aquibus loquitur.

¶ Buccinum, Genus conchæ. Plin. lib. 9. cap. 36, Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem est materia, sed distat temperamento. Duo sunt genera: Buccinum minor concha, ad similitudinem cius buccini quo sonus editur. vnde & causa nomini, rotundiate oris in margine ineisa. Alterum, &c. Vulgus Italorū præsertim apud Venetos vocat *capa longa*.

Buccino, buccinas, pen. corr. (κυκκίζω) buccinare. Varro 3. de Re rust. cap. 4, Primo quum incluserunt, quum buccinatum est, aperiunt, vt exire possint, &c.

Buccinator, pen. prod. Verbale (κυκκιστής.) Cæsar 3. bell. Ciuil. Quare animaduersa, Varus, & terrore exercitus cognito, buccinatore in castris, & pauris ad precium tubernaculis relictis, de tertia vigilia silentio exercitum in oppidum reduxit.

¶ Buccinator, per metaphoram. vt Buccinator laudum alicuius. Cicero filius ad Tironem, lib. 16. 21, Quare quod polliceris te buccinatorem fore existimationis meæ: primo id constantiquæ animo accipi licet.

Bucconcs, Homines vocantur tardi. Apul. Si cum hac vna Rufi fallacia contendantur, macci prorsus & bucconcs videbuntur. Legi tamen in lexico Latinogræco buccones elle τύφλωττοι. Turnebus.

Bucconiatis, Genus quodam vasz, in Thurnis collibus nascens, quam non ante dementurur quàm gelauerit, authore Plin. libro 14. cap. 3.

Buccula, Vide BVCCA.

Buccularios in iure ciuili quos tandem accipimus? inquit Turnebus. meritò enim bacularios, vt vocem nihili, quāmque hac in re non agnoscerem iurisconsultus, explosam reor. Ego eos esse interpretor, qui galeas faciunt, ex ea galearum parte, quæ buccula dicitur impositum nomen. Vide BVCCVLA.

Bucca, per simplex c, Folliculus grani fabæ interior, qui albus est.

Bucentaurus (βουκέντωρ.) Nauis magna Venetorū, dicta quasi magnus Centaurus. Veteres enim folebant magnis rebus *bi* syllabam præponere, à magnitudine scilicet bous. Sipontin.

Bucentes (βούκεντες.) Tibanus, à pungendis bobus: *ventes* enim pungere significat. Latini hoc officio genus Asilum vocant: Graci alio nomine *oistrin*. Non dissimile est apibus, quanuis maiore corpore; armentis præcipue infestum, de quo ita Virgil. in Georgicis,

Est lucos Silari circa, ilicibusque virentem

Plurimus Alburnum volitans, cui nomen Asilo

Romanum est, Oestrum Graij vertere vocantes.

Asper, acerba sonans, quo tota exterrita sylua

Diffugiunt armenta. Vide Sipontinum.

Bucentrum (βούκεντρον) Stimulus, quo boues agitantur. Cælius lib. 4. cap. 19.

Bucephalus, Herba est eadem cum tribulo, ita dicta, quòd bubuli capitis imaginem referat, duobus cornibus & tricu. Vide Marcellum Virgil. in Diosconid.

BVCEPHALVS, pen. corr. (βουκέφαλος.) Equus Alexandri Magni, sic à latitudine frontis dictus, quo semper Alexander in certaminibus vsebatur. Erat enim bellator optimus. A quo Bucephalia, vrbs Iudiæ dicta, quam Alexander condidit, distique ex nomine sui equi Bucephalus ipsi in loco sepulti. Author Strabo lib. 15. & Plin. lib. 6. cap. 20. Idem Plin. lib. 8. cap. 42, Eidem Alexandro & equi magna caritas comigit: Bucephalon cum vocatum, siue ab aspectu torui, sine ab insigni taurino: capitis armó impressi. Sedecim talentis ferunt ex Philonis Pharsalij gregc empium. Nemīnem hic alū quàm Alexandrum regio infrenare ortuum recepit in fidem, aliorpassim reuerē. Idem in præliis memorate cuiusdam perhibetur operæ, Thebarum oppugnatione vulneratus in alio transire Alexandrum non passus. Multa præterea euisse modi: propter quæ rex defuncto ei duxit ex equitas. Vtbē tumulo circumdedit nomine eius. Hactenus Plinius. Est item Bucephalus, Achaiæ portus. Et idem Plin. scribit cap. 5. lib. 4.

Bucer, as, pen. corr. huius bucerationis. g. Herba: de qua sic Plin. lib. 24. cap. 19, Nec fenoo græco minor authoritas; quod telin vocant, alij

carphos, aliqui buceras, alij zgoceras: quoniam corniculis semen est simile: nos sliciam. Galli (inquit Ruellius lib. 2. cap. 73.) primum nomen vsurpant: vulgus Seneçon.

Bucerîæ. Bucerus, Vide BOS.

Buchels, adis, Herba est, quæ in Syria reperitur, tantæ vehementiæ, vt eius contactu ad septuagesimum coitum libido producatur. Hanc & Indicam Satyrion nuncupant. Vide Czl. Rhodig. lib. 14. cap. 9.

BVCHETVM (Βουχητον) Pusilla cuitas est, non longè à Cichyro, ad finem Ambracium sitæ: proxima verò mari, Elatriæ, Pandosiæ, & Buttiæ in mediterranea. Verba sunt Strab. lib. 7.

BVCHIA (Βουχια) Ioniæ lycus. Steph. de Vrbibus, Buchia, inquit, Glaucia, Sillon, parua Ioniæ loca.

Buchlanos. Festus, Bucchum quam nos appellamus, Græci buchianon à similitudine soni dicunt.

BVCIA, Extrema Siciliæ trib, authore Ptolemæo. Hodie Butera.

BVCINNA. Inter paruas insulas maris Siculi Plinio ponitur lib. 3. cap. 8. Bucolus. Bucolicus. Bucula. Buculus. Vide BOS.

BVCRA, Stelbæ promontorium (Βουκρα ἀκρα Ptolem.) hodie Butera. *Elcapo Longobardo.*

Bucranium (Βουκρανιον) Herba est Galeno, alio nomine Antirrhinum appella. 2. Vide Ruell. lib. 3. cap. 131.

Bucrâæ, quarum fructores Pœnorum vacationem munerum habere scribunt in Lyd. D. deiur. immunit. inftrumentum ellud eft, cuius meminit Vitruuius lib. 10. cap. 15. in quo fuculæ indutur catapultis exercendis parata.

B V D

BVDA (Βουδα) Vngariæ metropolis, quæ thermas habet subter vrbis mœnia inter Occasum Septentrionem, haud ita longè à Danubij ripa, ex humili colle foute duplici feauriente: quorum alter frigidissimus odore sulfureo: alter ita calidus, vt digitum immersum tenere nequeas, veriusque vbertimo effluxo. Calidus autem, pisces ferè palmares alit non paucos, in ferumebus vndis oberrantes: quorum ramen dum coquuntur, sapor nullus exit. Hæc Vadianus Pomponij interpres. Buda vulgò hodie dicitur. Cura Ptolemæo dicitur.

BVDA, Gymnosophistarum apud Indos princeps existit, quem illi ex viginti latere natum fuisse credi voluerunt. Czl. Rhodig. libro 14. cap. 1.

BVDÆA, Misterus (Βυδαια) ab vrbe Magnesiæ dicta, quæ à quopiam Budæo colina fuit hæc & alia Budea Phrygiæ fuerit. Meminit Stephan. Alij putant, quòd quum humana prudentia excogitarit bonum opera humum colere, inde factum nomen, in qua sententia Cælius est lib. 14. cap. 18.

BVDÆA, media productà, Ciuitas Magnesiæ, à Budeo conditore: vnde & Budea Minerua in honore apud Theslalos. Homerus autem Budeon protulit. Eli & Budea ciuitas Phrygiæ, & Budei Medorum, & Budini Scythæ populi. Horum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

BVDINI (Βουδινοι) Populi tum Thuffagetis vicini, à Taphiris per continentem introrsus habitantes, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

BVDORAS (Βουδωρας) Vrbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Vratislauia, vulgò *Breslaw.*

BVDORIS (Βουδωρις) Vrbs Germaniæ Ptolemæo authore, vulgò *Heidelberg*, sub ditione comitis Palatini.

BVDORVM (Βουδωρων) Promontorium est apud Salaminem. Stephan.

B V F

Bufo, bufonis, pen. prod. m. g. (Βουφων) Rana terrestris, nimiæ magnitudinis. Virg. t. Georgicon.

Aut oculis capti fodit e cubilia talpæ:

Inuentuque cauis bufo. Seruius.

B V G

BVGÆ (Βυγαι) Populi à Partheniis oriundi, qui quò ab his expulsi ad Creram appulissent, & vna cum Minoe in Siciliam nauigassent, post cius obitum, quidam ex his pedestri itinere finum Adriaticum vsque in Macedoniam peragrantes, Bugei funt appellati. Ex Strabo. libro 6.

BVGARES (Βυγαρες) Vnumex nominibus Bacchi, fub quo ab Argiuis colebatur. Hinc & Græcorum plerique Tauriformem Bacchum, & Tauricipitem cfingebant & appellabant, natumque ex Perfephone, vt Euscbius in secundo præparationis euangel. tradit. Quinimò & Iam Taurus dictus eft, & illi cornus attributa. vnde Ouid. Accedant cornua, Bacchus eris. Cur autem cornutum Bachum finxerit antiquitas, vide apud Diodorum lib. 3. Plutarchum, & Porphyrium in 2. Carm. Horatusper ea vetba, Aureo cornu decorum.

BVGIS, Amnis eft Scythiæ Europææ, qui flexum Maotidis fecat, vt author eft Pomponius Mela. Supra Bugen verò amnes funt Agarus, quem Sagarim Ouidius nominat & Lycus, clariffimi Ptolem. 20.

Buglossos, æ. vel buglossum, n. g. (Βουγλωσσον) Herba quæ bouis lingua, fue bubula lingua Romanis dicitur, ab ipfa forma folij. Plin. lib. 25. cap. 8. Iungitur huic buglossos, bouum linguæ similis: cui præcipuum, quòd in vinum dcjecta, animi voluptates auget, & vocatur cuphrofynum Dioscorides lib. 4. cap. 123. Bolcticus fabulosis & exquaris in planitum locis. Colligitur Iulio menfe. Et paulò pòft, Verbasco fimilia folia habet, & in terram decidua, afpera, nigricoraque, bubulæ linguæ fimilia.

Bugones, pen. cort. (Βυγωνες) quæ fignifices, declarat Varro 2. de Re rust. cap. 5. his verbis, de bobus & vaccis loquens, Denique ex hoc putrefacto nafci dulcissimas apes mellis matres, à quo eas Graeci *Bugones* appellant.

Bugonia, teſti verbum Græcum fit, tamen id in Latina poſſit oratione Plautus, qui bugoniam feribere dixit, qua forma Iliadem Homerum ſcripſiſſe dicimus. Varro, & hinc Plautium locutum eſſe Latinè, quum Hircum Prætorem renuntiatum Romam in Senatu ſcriptum habere, Sed bono animo es: non minus ſatisfaciam tibi, quàm qui bugoniam ſcripſit. Vbi legendum cenſet Turnebus, in Senatu ſcriptum aueres. Senſus autem ſic eliciscur, Varro Hircium ſenatorem, in ſenatuque ſcriptum eſſe optabat, quem ordinem aſſequerbantur Ædiles & Prætores, aliſq; magiſtratus. Quum eũ audiſſet Prætorem renuntiarum Plautius, Varroni dixit, muſſa tibi affero, affero tibi optabilem nuntium: tam tibi fatisfaciam quàm qui bugoniam, id eſt apiarium, aut qui de apibus ſcripſit. Mel erat antequàm in deliciis, vnde meum mel, mihi eſt mellina, & illud Comici, muſſa loquitur. Ex Turnebo.

B V L

Bulapathum, pen. cort. (Βουλαπαθον) Herba: de qua Plin. lib. 20. cap. 21. & Ruell. lib. 3. cap. 65.

BVLARCHVS (Βουλαρχος) Pictor fuit præſtantiſſimus, cuius picturæ Magnetum exitij, medijocris (patt), Candaules tex pari rependit auro. Vide Plin. lib. 7. cap. 38.

Bulbine, es, pen. prod. ſg. (Βολβινη) teſte Plin. lib. 20. cap. 9. herba eſt porracteis foliis, rubra undq; bulbo, quæ vulneribus mirum in modum vtilis eſt. Officina Maurorum vocabulo Bubigerem appellant, teſte Ruell. lib. 2. cap. 100.

Bulbito, as, pen. cort. (Βολβιτᾶ) Puerili ſtercore fredo. Vide in dictione Bubino.

Bulbus, bulbi, maſc. gcp. (Βολβος) Bulbus qui ſit hodie ignorator. Matthiolus Senenſis in commentariis ſuis in Dioſcor. Cæo Megaricos, bulbos potiſſimum, ferendos præcipit. Damnant Ouidius ob venerem vi puto, quam mirum in modum ſtimulant, 2. de Remedio Amoris,

Damnus an Libyces bulbus tibi miſſus ab oris,

An venant Megaris, nomina omnis erit. At quam commendauit Mithalis in Xenia lib. 2.

Quum ſit anus comunis, quum ſint tibi mortua membra,

Nil aliud bulbis quàm ſtatue eſſe potes. Radice ſeriunt hortenſis. Columel. lib. 10.

¶ Theophraſtus author eſt, eſſe bulbi genus circa ripas amnium nafcens cuius inter ſummum cortiçem eamque partem qua velcuntur, eſſe laneam naturam, ea qua mapalia, vellisque quadam conficiantur. Hæc Plin. lib. 19. cap. 2.

¶ Bulbi, apud idoneos authores ſunt radices rotundæ, tunicatæ, quales ſunt lilij, croci, narciſſi, colocaſiæ, ſquillæ, & arundinum. Palladius lib. 3. cap. 21. Nunc & liliorum bulbos ponemus, vel illia anté habita bulbis farrimus ſumma diligentia: ne oculus circa radices nascentes, & minores bulbulos faucremus: qui à matre fubtracti, atque in alios digeſti ordines, nova lidicta formabunt. Plin. de lilio, lib. 21. cap. 5. Nihilque eſt fœcundius, vna radice quinquagenos ſæpe emittente bulbos. Ibidem de Aſphodelo, cap. 17. Radix eius napis modi, ex ſimilis eſt neque alia numerolior, LXX. ſimul acernatis ſæpe bulbis. Idem lib. 17. cap. 20. de arundine loquens, ſerunt bubo ra dicis, quem al-jculum appellant, dodrantali ſcrobe, interuallo dodrantali & ſemipedis.

Iunicæ bulborum. Stat. 4. Syl. 9.

¶ Bulbos quærit. locus proiectibalis in eos, qui iuxtà Perſium, Obſtipo capite diſguni tumica cerar. Vide plura apud Iuuenalem.

Bulbaceus, adie ctivum. Plin. lib. 21. cap. 26. Radix eſt bulbacea. De hyacintho loquitur.

Bulboſus, pen. prod. adiectiuum. vt Radix bulboſa, in qua bulbi conſiciuntur, quales in radicibus aruudinum. Plin. lib. 17. cap. 8. Radice bulboſa, oblonga.

Buleuta, bulcutæ (Βουλευτης) Latinè dicitur Conſiliarius, Senator, Decurio. Plin. Iunior, epiſt. lib. 10. Claudio polcitani quoque in deptello loco imminente etiam monte ingens balincum defodiunt magis, quàm ædificant, & quidem ex ea pecunia, quam bulcutæ adduot beneficio tuo. Budæus, Cuius in ciuitatibus Græciæ & Aſiæ dicebatur Senatus & conſilium. Vnde Βουλευτης Senatores & Decuriones. Quz dicatio frequentiſſima apud Demoſthenem.

Bulcuterion (Βουλευτηριον) Cyzici ædificium amplum vocant, ſine ferreo claua, ita diſpoſita contiguanone, vt examinatur trabes ſine ſuturis, ſæ reponantur. quod item Romæ in ponte Sublicio religioſum eſt. poſtea quàm Cocliæ Horatio dr frudenæ ægre reuulſus eſt. Hæc Plin. lib. 36. cap. 15. (Βουλευτηριὸν item locus Syracuſis vbi erat Curia, apud Cic. 4. Verr.

Buleuticus (Βουλευτικὸς) Dicitur theatri pars ſeniotibus ad ſpectandum aſſignata, ſicuti Epliebicus, vbi ſpectant ephebi. Ex Czl. libro 8. cap. 8.

Bulga, bulgæ (Βυλγα.) Feſtus, Bulgas Galli ſaccolos ſcorteos appellât. Nonnus, bulga eſt folliculus omnis, quem & crumenam veteres appellarunt, & eſt faccolus ad brachium pendens. Lucil. ſat. lib. 6.

Cui neque iumentum eſt, nec ſcruus, nec comes vllus,

Bulgam & quicquid habet rummotum, ſecum habet ipſe.

Cum bulga cernat, dormit. lautorumuis in vna

Sym bolum bulgis, quæ deorum eſt cæremonia.

BVLGARI, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium, gens feroz, vt quæ multas in Europa elades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aducnas eſſe Scythia egreſſos. Author Volaterranus.

BVLGARIA (Βουλγαρια) A recentioribus appellatur Europæ regio ſupra Thraciam inter Danubium & pontum Euxinum ſita, Daciæ & Mœſiæ conterminis.

Bulimia (Βουλιμια) dicitur magna fames. Gellius vim famis intolerabilem interpretatur. Bulimiam Medici canimum appetitum vocant.

Eſt & Bulimia, ſue Bolimos, Galeno 2. Aphoriſm. oriſic; ventriculi nothus, & caſus appetentiæ, ex frigiditate exteriore, cui ſi ſæpe quidem inchoauit, ſed non habet eam amplius adiunctam. Et in hoc differt ab appetitu canino, qui perpetuò cibum appetit, ſumptúmque ſtatim cuomit.

Bulimus, pen. prod. (Βουλιμος) Græcis ingentem famem ſignificat, quæ tamen non vique quaque perdurat. Nam qui ſic affecti ſunt, repentè animo languuntur, quum extemarum partium perfrigeratione, & ſpurius defectione. Compoſitio vocis ex βοῦς, intenſiua particula, & λιμὸς

& κρᾶσι cõstat: quo modo Bumastos vua apud Plinium mammarium modo tumens, & Bumelia apud eũdem fraxinus in Maerdonia amplissima, femininũque appellatur. Neque verò idem malum est Bumus & Caminus appellatus. Cananeus enim appentus etiam efuntionem magnam excitat, sed vt sic affecti & grauati maximè paulo post vumant, atque sic se leoent, rursũque exleabit, ac rursus ad vomitum reuertuntur. Bullimo autem affecti, si non statim cibum habeant, animo linquuntur, & plerunque ipsorum auxilij facultate destituti, ex cõstitutis pereunt. De vrsique feursum agit Actius lib. 9. cap. 6. & 21.

BVLIS {βοῦις} Phocidis oppidum iuxta Parnassum & Eliconem situm: ita dictum à Bulone conditore. Hinc Bulij & Bulenses. Cic. in Pison. Parthenij & Bulenses illuis.

Bulla, bullæ {βοῦλα} fusigine erat triumphantium, quam in triumpho præ se gerebaut, inclusis intra eam remedijs, quæ crederent aduersus inuidiam valentissima. Festus, Bulla aurea insigne erat puerorũ prætextatorum, quæ dependebat eis à pectore: vt significaretur eam ætatem alterius regendam cõsilio. Dicta est autem bulla à Græco fermonc {βοῦλα}, quod cauitatem dicitur Latine: vel quia eam partem corporis bulla contingat id est pectus, in quo naturale manet consilium. Hactenus Festus. Plin. lib. 33. cap. 1. Sed à Prisco Tarquinio omnium primo filium, quum in prætexæ annis occidisset hostem, bulla aurea donatum cõstauunde mos bullæ durauit, vt eorũ qui equo meruissent filij, ad insigne habenes, cæteri lorum. Cic. 5. Verr. Neque te tam cum mouebat, quòd ille cum toga prætexta, quam quòd sine bulla venerat. Aceonius, Bulla fospedi in collo infantibus ingenuis solet aureа, libertinis scorteа, quasi cõmunicns pectus puerile. Siponnnus, Bullam esse amulam manifestũ est: dictam à similitudine eius bulla, quæ spiritu in aqua excitatur, præcipue dum bullit, figura rotunda. Nam quod aliqui bullam, τὸν πὸν θυτίν: hoc est à consilio deducta volunt, plenum insanię est. De bulla fusiũmè disserit Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 6.

Argentea bulla. Quid. 1. o. Metam.

Aurea. Properr. lib. 4. eleg. 1.

Demittere bullam collo. Propert. 4. eleg. 1.

Fulgere bullis. Virg. 12. Æneidos,

-& notis fulserunt cingula bullis.

¶ Bulla {σφυρὸν} tumor ille inanis, qui vilior in aquis momento temporis enascens, simul & euanescens. Vnde prouerbium, Homo bullę quod nos admonet, humana vita nihil esse fragilius, nihil fuga ciusnihil inanius. Varro in prætatione quam scripsit in libros de Agricultura, Cogitans, inquit, esse properandum: quòd (vt dicitur) si est homo bulla, eo magis fenex. Annus enim octogesimus admonet me, vt sarcinas colligam, antè quam profitiscar è vita.

Perluesia bulla. Quid. 6. Metam.

-de vt fulso perluesia calo Surgere bulla solet.

¶ Bullam pro capite clauorum, qui in valuis magnarum ædiũ honoris gratia affigi solent, accepit Plaut. in Asuaria 9, Iubsince in splendorem dari bullas has foribus nostris? Cic. tradr Verrem, bullas aureas ex valuis templi magnifice cutissimis abstulisse.

Bullarium, prouł bullis ornatus. Iuuenal. sat. 14.

Si damnosa semen iuuat alea, ludit & hæres Bullarus. Id est puer.

¶ Bullare ouge. Pers. sat. 5.

Bullio, bullis, {ζέω, πύω, βράσσω} bullire, Feruere significat. Cel. lib. 5. c. 19. Aut spumæ argenti feluberaxe olei hemitio, & aquæ marinæ altera, cocta donec bullire desierit, cui paulum cerę ad adiectum.

Bullo, bullas {σφυρόω, ῥέω} bullare, Bullas facere: hoc est tumorem illum excrescentem, qui spiritu in aqua vel vina excitatur. Plin. lib. 28. cap. vlt. Item maris ipsius trăquillus fonitus, spumæve dispersæ, aor aquæ bullantes. Idem lib. 28. cap. 6. non procul à fine, Magna signa sunt vrinæ bullantis & crassæ.

Bullula, penult. corr. {σφυρίδιον} diminut. paroæ bulla. Celsus libro 2. cap. 5, Item si vrina modò liquida & pura est, modò habet quædam subsidentia leuia, atque alba rubraue sunt, quæ in eo subsidunt: aut si quasdam quasi maculas repræsentat, aut si bullulas excitat.

BVLLA regia, Liberum oppidum Numidiæ in Africa, authore Plinio lib. 5. cap. 3.

BVLLAEVM {σπυρολιθίον} Vrbs Insulæ Britanniæ Ptolem. Vulgò *Wintlen.*

BVLLATIVS, Vir proprium, ad quem scribit Horat. lib. 1. epist. 15. Quid tibi visa Chios, Bullati.

BVLLENSES. Oppidum, & populi Locrorum, apud Plin. lib. 4. cap. 3.

Bullio, bullis, Vide BVLLA.

BVLLIONES, Barbari ineolæ Macedoniæ, dicente Plinio lib. 3. cap. 23. Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, vii. M. passuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nymphæum accolunt Barbari, Amantes, & Bullioncs.

BVLLIS, idis {βυλλὶς} Oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 13. Plin. Bullidenscm colonium vocat, lib. 4. cap. 20. & populos ipsos Bullones, lib. 3. cap. 23.

Bullo, bullas, Bullula. Vide BVLLA.

BVLVA {βόλινον. Volgò *Bodmen*} Oppidum Liburniæ, non procul à Drilone fluuio. Ptolem. lib. 2. cap. 17.

BVLVSA {βυσσὰς} Libyæ Cyrenaicæ oppidum, apud Plin. lib. 5. cap. 5.

B V M

Bumamma {βύμμαμμα} vua. eadem quæ & Bumastos dicitur. Varro de Re rustica, lib. 3. cap. 5. Macrob. lib. 3. Saturnaliũ, cap. vlt. Bumammiam appellat.

Bumastos, siue Bumastus, fg. {βούμαστος} Magna mamma. Quo nomine dictum est genus quoddam vuæ grandioris: quòd tumeat ad similitudinem mammarum bouis. Plin. lib. 14. cap. 3. Tument verò mammarum modo bumasti.

Bumelia. Fraxini species in Macedonia amplissima & leuissima, cuius folia contra serpentes, succo expresso ad potum, impositæ vlceribus maximè profunt. Plin. lib. 16. cap. 13.

BVNARA IVNO. Vide in BVNEVS.

BVNAS {βοῦνας} Vir quidam Athenicnsis. Quum autem esset cõtroversia inter Calydonios & Eleos, vtrinque rem ad arbitrium Bunæ detulerunt. Concumerant autem vtà manibus temperarent, donec ille de negotio pronuntiasset. Quòd vbi sensissẽt Bunas, de industria quidem audiebat vtramque partem: extretum per fictas vocationes rem in longum disfulit, nec vquam de lite vllum pronuntiare. Hinc natum prouerbium, Bunas iudicat, vbi hi in longum profertur, nec vnquam explicatur. Authur Mnasæas apud Zenodotum.

BVNBVS {βοῦνος} Mercurij filius fuit, qui in Aetocorintho Iunoni faciem lum xdificauit, vnde Bunæe Iunoois eugoumen propagatum. Vide Pausan. in Corinth. & Rhodig. lib. 16. cap. 17.

Bunias, adis, pen. corr. fg. {βουνὰς} Napi species est, diuersa à Bunio. Plin. lib. 20. cap. 4, duas napi species facit, quarum altera Bunion, altera Bunias vocatur. Bunion autem angulosis foliorum cauibus esse tradit, eiusque decoctum purgationibus fermioarum, & vesicæ. & vrinæ vtile esse: idque Dioscorides à Romanis Seopam regiam vocari affirmat. {Buniada autẽ idem Plin. raphano & rapo similẽ facit, cuius semen duodecim, quæ contra venena sunt, admiscri tradit. Hodie Bunias napi nomine oulli oon cognita est. ¶ Bunion autem id esse, quod vulgus Gallorum *Carpentarium* herbam vocat, plerique suspicatur. Vtriusque verò generis appellatio à tumente radicis figura traxisse videtur. Nam cultes, terræque tumores Bunias Græci appellant. Napum autem Bunadis nomine non inuenio. Bumelia quidẽ ignorauit, qui sic fensibilis. 10. Quæque Amerennis defertur Bunias arui.

Bunion, bunij {βοῦνιος} Napi genus. Vide BVNIAS.

BVNITVM {βοῦνιτον} Vrbs Germaniæ apud Ptolem. Vulgò *Sund.*

BVNNVS {βοῦννος} Illyridis oppidum est: cuius gentile est Bunnius {βοῦννιος} Stephanus.

B V P

Bupræstis {βούπρηστις} Magnes pueros Græci dicunt, qui fœcrunt finem excrescendi. Festus.

BVPALVS. vel BVBALVS. Vide HIPPONAX. clarissimi sculptores fuere. Hi quia Hipponactis poetæ nosabilis vultus fœditas erat, imaginẽ eius lasciua iocorum propositione ridentium circuli. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distrinxit in tantum, vt crederentur aliquibus ad laqueum eos compulisse. Vnde Horatius in Epod. ode 6.

Qualis Lycambæ spretus infido gener,

Aut acer hostis Bubalo.

BVPHAGVS, Fluuius est in Arcadia, ab heroe Buphagio nomine adepto, qui Iapeti fuit filius & Thornaeis, quémque honesta parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Vide Cæl. Rhodig. lib. 26. cap. 2.

Buphanus {βουφανὸς} Terra dicitur quæ arari facilè potest. Nam phanos arato est, sed & bous epitheton. Author Cæl. lib. 13. cap. 6.

Buphonia, Festa erãt apud antiquos, quæ post mysteria celebrabatur per bouis immolationẽ, vnde & nomenclatura. Ex Cæl. lib. 12. cap. 6.

Buphonium gen. neut. Herba, quam ali Chamæleuten, ali Ixium vocant. Dicitur aut {ἀπὸ τοῦ φόνου} quòd ictis à Bobus, bos quòd à bouibus deuoratæ anginam procreet, cosque neces. Spontinus.

Buphthalmos, fg. {βούφθαλμος} Herba similis bouin oculis, folio fœniculi, tetra oppida nascens, frutico sa cauliculis, qui & maudatur decoctio. Hæc Plin. lib. 25. cap. 8.

¶ Buphthalmos etiam apud Dioscoridem recèsetur inter appellationes Sedi: fiue Semperuiui maioris.

Buplanocti {βουπλανοκτὶς} Tumuli erant apud Iliom: sic dicti, quòd ex Myrina bouem insequutus, Ilus ibi demum vrbem condidcrit Ilium, vbi interquieuisset ea. Meminit Lycophron in Alexandra, & Cæl. lib. 26. cap. 2.

Bupleuros {βούπλευρος} fg. Herbæ nomẽ, qua sic deferibit Plin. lib. 22. cap. 22. Bupleuron in sponte nascentium herbarum numero Græci habent, caule cubitali, foliis multis, longisque, capite anethi, laudatum in cibis ab Hippocrate in Medicina, à Glaucone & Nicandro.

BVPRASIVM, Cuitas & fluuius & regio Elidis, à Buprasio condicore, cuius meminit Homerus. Buprasium ita ciuitas non est. Proinde à Plin. cap. 5. lib. 4, inter Achaiæ loca positur.

Buprestis, huius buprestis, fg. gen. {βουπρῆστις} Animal est rarum in Italia, simillimum scarabeo longipedi. Fallit inter herbas bouem mamimè: vnde & nomen inuenit: deuoratumque tacto felle ita inflammat, vt rumpat. Hæc Plin. lib. 30. cap. 4. Iuris consultus de hoc animali scribit in l. 3. D. ad Leg. Cornel. Sicoi cremerè pigmẽtary dederint pytiocampas, aut buprestes, quo ambo veuocata sunt, teneri pœna legis Cornelię de sicariis & veneficiis.

¶ Buprestis, Herbę genus est. Plin. li. 22. cap. 22. Buprestim magna inconstantia Græci in laudibus eiborum etiam habuere. Eidemque remedia tanquam contra venenum prodiderũt. Et certè ipsum nomen indicio est, bouem venenum esse, quos similiter degustata fatentur. Vide Ruell. lib. 2. cap. 157.

B V R

BVRA, Vrbs in sinu Corinthio, hausta à mari. Plin. lib. 2. cap. 91. Pyrrham & Antissam circa Maotio pontus abstulit, Elicem & Buram in sinu Corinthio, quarum in alio vestigia apparent.

Bura, buræ, siue buris huius buris, fg. {βοῦρις} quasi bouis cauda, Dicitur pars arari posterior, decurrata. Virgil. 1. Georgicõ,

Continuò in sylua magna vi inflexa domator

In burim. Vbi Seruius, in burim in curuaturam. nam buris est curuamẽtum arari, dictum quasi βοὸς ἰρὰ, quòd sit in similitudinem caudæ bouis. Varro 1. de Re rust. cap. 19. Terrã duram profcindere, nisi boues magnis viribus non possunt. & sæpe fracta buta relinquit vomeres in aruo. Varr. de Ling. Lat. lib. 4. Bura à bubus. Alij hoc à curo, curum appellant subiugo medio conum. quod bura extrema appellatur, vocatur conum à cauo.

BVRACVS {βοῦρακος} Hercelis cognomentum, ab Achaiæ vrbe Bura, vbi & Ipœus & Buuius eodẽ nomine extitêre: quo in loco tabella, & talis seu taxillis vaticinia dabatur. Nam qui dei consulebant, primùm

ante simulacrum dei preces effundebant: deinde quatuor talos, qui multi erant apud deum, super mensam iaciebant. In singulis autem talis, figuræ notatæ inerant: in tabella verò figurarum interpretationes inuenichantur: Itaque varietatem habebatur.

BVRCHANA, Ponti insula nobilissima, Plinio authore. Sic enim scribit ille lib. 4. cap. 13. Inde insulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobilissima Burchana. Tabræ à nostris dicta, à frugu similitudine spontè prouenientis. Item Gleffaria, &c.

BVRDIGALA, pen. corr. vel Burdigala, vt scribit Suidas (Βουρδιγαλα.) Strabo autem Burdigalam dicit: ciuitas est Galliæ, Aquitanorum nobilissimum emporium, cuidam marino incumbens lacui, quem eruntiones faciunt. vulgò *Bordeaux*. Author Strabo.

Burdo, burdonis, Hinnulus est, inquit Valla lib. 4. qui pare equo, mare asina genitus est, quem quidem burdonem nominant. Vlpian. 10 L. 49. D. de leg. 3 Item legato contineatur mancipia, item iumenta, vel lectica, vel sella, vel burdones. Cæl. lib. 23. cap. 15. putat Burdones dici mannos seu mannulos, vt est apud Martialem, equos haud ita magnos, ac præmites: quos vulgus, vt scribit Porphyrio, Burdos vocabat.

BVRGI, in I. 5. In Sardinia. C. de off. Præf. Prætor. Afr. I. pen. de fund. rei priuat. lib. 10. C. Lustrandus lib. 3. de reb. per Europã gestis, cap. 13. de Burgundionibus agens: Et quoniam, ait, ipsi domorum congregationem, quæ muro non claudtur, burgum vocant. Burgundiones, quod est burgo expulsi: à Romanis appellati sunt. Ilidor. lib. 9. cap. 4. Burgundorum habitacula burgos dicunt. Vnde & Burgu odio num genitem per castra dispositum.

BVRGVNDI & BVRGVNDIONES dicuntur illi qui eam regionẽ incolũt, quam olim Hedui & Sequani tenebant. Hi vicini Cimbris, supra Rostochiũ Germaniæ vrbem olim habitarunt. Vnde trans Rhenum profecti, quemadmodum sæpe Germaniæ gentes fecerũt, ea loca occuparunt, quæ iam tenent. Certè Plin. lib. 4. inter Germanos numerat. Genera, inquit, Germanorum sunt quinque, Vindelici, quorum pars Burgundiones, Varini, Carini, Guttones.

BVRGVNOIA, Galliæ Celticæ prouincia, à Burgundis, qui eam expulsis veteribus colonis occuparunt, ita dicta. Hodie in Ducatum & Comitatum diuiditur fluuio Arari fue Sauona, quorum ille ad regem Galliæ, hic ad Hispaniæ regem pertinet.

Burris, postetior pars aratri. Vide BVRA.

BVRIS, Vrbs mediterranee Achaiæ: de qua Ouid. lib. 15. Metam.

BVRNISTAE, Plinio ponitur inter ciuitates Illyrici Liburnorum, lib. 4. cap. 21.

BVRNVM (Βύρνον) Castellum est in tractu Dalmatiæ, nobilitatum populi Romani præliis. Huius meminit Plin. lib. 3. cap. 22.

Burrhanicum, Genus vasi. Fest.

Burrhum (πυῤῥὸν) Dicebant antiqui, quod nũc dicimus rufum. Festus.

Bursa pastoris, Herba est vulgò nouissima, ex refrigerantium, exiccantium & astringentium genere: de qua plura apud Mathiol. in Dioscorid. lib. 3. cap. 160.

BVSALONENSES, Hispaniæ citeriioris populi, Calagurritanis & Compluentibus vicini, vt testis est Plin. lib. 3. cap. 3. in descriptione citerioris Hispaniæ.

BVRTINA (Βυρτινα) Vrbs Hispaniæ Ptolem. vulgò *Barbastro*.

B V S

BVSAR (Βύσαρ) Herodoto lib. 1. populi sunt Medorum, quos subegit Dioces.

Buselinum (βούσελινον) Vide Apium.

Buselinum, busli (βούσλι) proprie dicitur locus in quo mortuus est combustus & sepultus, dicunturq; combustum, quasi bene vsti. Hæc Festus. Seruius verò in 12. Æneidos, Pyra (inquit) est lignorum congeries: Rogus, quam ardere coeperit, dicitur: Bustum verò iam exustum vocatur. Quem ordinem seruat poeta, dicens, Construere pyras. Item, Subiectisque ignibus atris, Tee circum accensos decurrere rogos. Item postea, Semustaque seruant busta. Cic. 2. de Legib. Nam quòd rogum bustumve nouum vetat propius fexaginta pedes adiici, ædes alienas iuuito domino, incendium vertere aeerbum. Quòd autem, ὀστέον, id est vestibulum sepulcri, bustumve vsucapi vetat, tuetur ius sepulcrorum. Iuuen. fat. 3.

¶ Bustum, Sepulcrum. Cic. ad Attic. lib. 7. 18, Vnas video mihi à te non esse redditas, quas L. Quintius familiaris meus quum ferret, ad bustum Batilij vulneratus & despoliatus est.

Bustum aut tymbon violare. Cic. 2. de Legib.
Caua busta. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.
Coaceruatum bustum excelso aggere. Caul. in Argonaut.
Ingens terreno ex aggere. Virg. 11. Æneid.
Fumantia Stat. lib. 5. Sylu. 1.
Horrifico cinefactus busto. Lucret. lib. 3. Id est in cineré redactus.
Inusta. Ouid. 2. Metam.
Inanua. Stat. 6. Thebaid.
Miserabile. Ouid. 6. Metamorphoseos,
Flet modo, sequeuocat nati miserabile bustum. De Terco, qui

B V T

insciis appositum sibi ab vxore filium comederat: vnde scripsum sibi sepulturam vocat. Improprie enim Bustum dixit.

Memorabile. Claud. de bell. Get.
Sacra. Claud. in Eutrop. 1.
Supremæ. Stat. lib. 9. Thebaid.
Teres. Caul. in Argonaut.
¶ Eruere busta. Seneca in Troade, 6.
Facere. Cic. 1. Philip. Nam quum serperer in vrbe infinitum malum, idque manare in dies latius, inémque bustum in foro facerẽt qui illam insepultam sepulturam effecrant, & quotidie, &c.
Inciderein busto. Cic. 5. Tusc.
Madarus essem in Cæsiæ busto, vobis ducibus. Cic. in Pisonem.
Peragere busta. Ouid. 2. Metam.
Piare alicuius. Ouid. 13. Metam.
Piacula busto pẽderenid est, Perfuluere. Lucan. 2. De Matio.
Verterebusta, pro Euertere & deuastare. Lucan. lib. 7.
Violare bustum conspositum. Lucan. lib. 8.
Bustum omnium legum. Cic. in Pisonem.
¶ Bustum aræ. Hieronymus, Non est statim in eo seruitus idoli, si quis duobus digitulis thura comprehensa in bustum aræ iactat. Bustum autem arę vocat eius focum, vbi ignis accenditur. Tuinrbus.
¶ Busta Gallica, Locus iuxta Æquimelium, vbi Galli defunctorũ, ex pestilentia corpora vrerant. Vide Liuium lib. 2. bel. Pun.

Bustarius adiect. Sipontinus, Bustuarij à busto dicti sunt gladiatores. nam quum mos esset in sepulcris virorum fortium captiuos necari: idque postea crudele visum foret: placuit vt eo more subiato, introduceretur gladiatores, qui ante sepulera dimicarent: à quo bustuarij sunt appellati. Cic. in Pisonem. Si mihi cum illo bustuario gladiatore, & tecum, & cum collega tuo decertandum fuisset.

Bustuatiæ morchæ, quæ in bustis & monumentis profabant. Mar tial. lib. 3. in Vetustinam,
Quum te lucerna baluteator extinẽta
Admirat inter bustuarias morchas. Idem lib. 11. in Lesbiam,
Abscondunt spurcas & monumenta lupas.

Busycon, ficus erat præcipue magnitudinis, sed satuo sapore, quæ aliqua nomine marisca dicitur. Fest.

B V T

BVTADAE (Βούτδαι) Populi Attici ex Ægide tribu, apud Stephan.

Butco, buteonis, pen. prod. m. g. (βούτκων) accipitris genus. Plin. lib. 10. cap. 8. Tiorchem à numero testium: cui principatum in augurijs Phœmonoe deus Euroenem hunc appellant Romani.

BVTEO olim cognomen fuit Fabij cuiusdam, inde illi imposituin, quòd insidens in naui buteo auis, bono auspicio ei tum temporis duci fuit. Plin. lib. 10. cap. 8.

BVTES (Βούτης) Ielius fuit Amyci Bebryciorum regis, qui ob feruitiam patrijs ab Argonautis cæs, tegno pulsus, patuo naugitur Drepanum in Sicilium cofugit, vt ait Apollonius. Hic Venerem hospitio fuscepius eiẽ: qua quũ ob formæ, morúmque & ætatis elegãtiam diligeretur, eius concubitu vsus, Eryccm filium ex ea fuscepit: & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus fabulæ. Buten ex Venere filium Eryccm fuscepisse. Contrà Virgil. lib. 5. Æneid. Buteo à Darete iuxta tumulum Hectoris occisum tradit, inquiens,
Idémque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore, qui se
Bebrycia veniens Amyci de gente fatebat.
Perculit, & fulua moribundum extendit arena. Alius fuit Butes Troianus, à Camilla occisus, vt ellt idem author lib. 11. (Commentarius Apollonij, alterius quoque Butæ meminit, filij Cercopis cuiusdam. ¶ Est & Butes, Scythiarum fluuius, cui propinqui sunt Agathyrsi & Sarmatæ.

Celerius quàm Butes. Hoc adagio significabant alsquid quamprimùm absolui, compendióque expleari, quemadmodum solent ij qui paucis verbis longam sententiam significant. Author Zenodotus. Vide Erasmi Chiliad.

BVTHIA (Βούθια) Ionice oppidum, teste Stephano, aut certè regiuncula, vt idem refert ex sententia Theopompi.

BVTHROTVM, pen. prod. fue Buthrotum (Βούθροτον) Epiri colonia est non longè ab Ambtacio sinu. Author Plin. lib. 4. cap. 1. Virgil. 3. Æneidos,
—portaque subimus Chaonio, & celsam Buthroti ascendimus vrbem. Id est, Buthrotium. Seruius.

BVTHYS, Athletas quidam fuit, qui vicerat io Pythiis ludis: à cuius vita & moribus tractum est prouerbium, Buthus obambulat, de leuibus ac flolidis dictum. Huius meminit Cratinus, teste Zenodoro, & Hesychius, indicans & Aristotelem alicubi de huius victoria meminisse.

BVTHYNI Lycius, insignis statuarius fuit, Myronis discipulus, qui fecit dignum præceptore puerum fustiantem languidos ignes, & Argonautas. Author Plin. lib. 34. cap. 8.

Buthysia (Βουθυσία) Magnum sacrificium, quale est Hecatombe, & in molaiio magnarum hostiarum. Sueton. in Nerone, Gymnica interea buthysiæ appararum barbam primam posuit.

BVTIROS (Βούτιρος) Lacus est, à Buto Ægypti vrbe sic dictus, de quo Strab. lib. 17.

Butio, butonis, Est auis circa paludes versans. Author Philomela,
Inque paludiferis buio bubit aquis. 1. *Vn. Buter.*

BVTRA, Insula est circa Carpathon, & contra Hiera Pytnam, de qua Plin. lib. 4. cap. 12.

Butomum (βούτομον) Frutex est in paludibus nascẽs, folia ferens iridis proxima, ex vna radice non singulos capot, sed plures: eluti virgas emittens, ad vtilium nexus velles. Frondibus autem boues maximè oblectantur, vnde eomen accepit. Vulgus hodie *Iuncum odoratum* appellat, quòd ex foliis eius sportulæ texantur, quibus tieus & vux palsæ ad nos adferuntur. Vide Ruell. lib. 2. cap. 179.

BVTOS (βοῦτος) Oppidum est Ægypti, apud Ptolem. lib. 4. cap. 5. & Plin. lib. 5.

lib. 5. cap. 10. ¶ Strephanus alterum eiusdem nominis oppidum in Gedrosia collocat.

BVTRA, Insula est maris mediterranei prope Creatam insulam. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

BVTRVM, ἡ, (βοῦτρον) Oppidum Italiæ, non procul à Raucona, cuius meminit Strabo lib. 5.

Buttubata, Nzuius pro nugatoriis posuit, hoc est nullius dignationis. Nonius.

BVTVA, Plinio inter oppida Liburniæ recensetur. lib. 4. cap. 21.

BVTVNTINENSES, Populi fuit Calabriæ in Italia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Butyrum, butyri, pen. interdum prod. interdum corr. (βούτυρον) quid sit declarat Plin. lib. 28. cap. 9. his verbis, E lacte fit & butyrum, barbaraeum gentium laudatissimus cibus, & qui diutes à plebe discernar. Plurimum è bubulo, & inde nomen: pinguissimum ex ouibus. Fit & ex caprino, sed hyemè calefacto lacte, aliàs expressio tantùm, crebro in æstu in longis vasis, angusto foramine spissa accipientibus sub ipso ore, alias præfrigato. Addetur paulum aquæ vt æstescat, &c. Deinde verò addit, Naturam eius esse astringere, mollire, replere, porgare. Sidonius ad Catulinum, Infundens aeido comam butyro. Phaleucius eth. Egnatius,

-mollique subjecta butyro. Nestor quoque testatur à Græcis produci, Valgius, -ne nucum butyrumque nouum cum melle comedat. Hunc sequuti sunt Maecr & Serenus.

B V X

BVXENTVM, oppidum quod Græci Pyxoura vocât in sinu Posidoniæ; à buxo arbore quæ copiosa illic prouenit. Plin. lib. 3. cap. 5. Meminit & Mela lib. 2. cap. 4. Nunc vulgò *Belmonte*. Teste Olaonius in Melam.

Buxus, ἡ, ὁ, Βοιξ, (πύξος) ejusdem arbor quam prosipso ligno. Virg. 9. Æneid. Tympana vos buxúsque vocat Berecynthia. Vbi Seruius, Dicitur & hæc buxus & hoc buxum: vt, -& torno rasile buxum. Vnde superbùs quidam arborem generis fœminini esse voluit, quum hoc loco etiam de ligno generis fœminini habeamus exemplum.

Buxus Græca vox est, quæ quippe deunt Græci. Arbor est exigua, natura solida, & quadam ligni duritia, ut frequam pallore commendabilis, fractu faetilis, & ad topiaria opera commodissima, virens sem per ac tonsilis. Semen eius cunctis animantibus propter amaritudinem inuisum: mel in Corsica amarum reddit: amat frigida quæ sint aprica. Ingne durissima est. quæ ferro, nec flamma, nec carbone vincitur. Hæc Sipontinus ex Plinio lib. 16. cap. 16.

Crispata buxus eacomine densa. Claud. de Raptu Proserp. 2.

Denso solus buxum. Ouid. 3. de Arte amandi.

Horrida buxus. Claud. de Raptu Proserp. 2.

Horrisona. Valer lib. 2. Argonaut.

Idæa Stasilus. 5. Thebaid. Valer. Flacc. lib. 1. Argonaut.

Multifori tibia buxi. Ouid. 12. Metam.

Pallidius buxo. Ouid. 4. Metam.

Similimus buxo pallor. Ouid. 11. Metam.

Rasile buxum. Virg. 2. Georg.

Terebratum. Ouid. 6. Fastorum.

Perpetuo virens buxus. Ouid. 10. Metam.

Vndans buxo Cytorus. Virg. 2. Æneid.

Densos crines depectere buxo. Ouid. 6. Fast.

¶ Torquere flagello buxum. Perf. sat. 3. Intelligit verò trochum tornatum è buxo.

¶ Buxus, pro tuba vel tibia buxea sæpe legitur apud poetas, iuxta eam figuram qua materia ponitur pro re confecta. Stat. 2. Thebaid.

-tum plurima buxos,

Æraque taurinos soniru vinentia pulsus.

Buxos in flare. Claud. de Raptu Proserp. 3. Id est tibias inspirare.

Premere boxos taetas. Claudian. Eutrop. 2.

Ferire buxum rauco pectore. Seneca in Agamemn. 7. Id est tibiam inflare.

Inflati murmur buxi. Ouid. 14. Metam.

Buxeos, adiect. (πύξινος) Quod ex buxo est aut buxi colorem refert. Martial. lib. 9.

Et rem sunt tibi Maximina dentes:

Sed planè pieriqoe buxeique.

Buxeus color. Plin. lib. 12. cap. 7.

Forma. Columel. lib. 7. cap. 8. 6.

Frutex. Columel. lib. 8. cap. 15.

Buxetum, pen. prod. (πυξίνη) Locus buxis consitus. Martial. lib. 13.

Non otiosis ordinata myrtetis,

Viduáque placrano, ronsilique boxeto

Ingrata lati spatia deuiet campi.

Buxnus, pen. prod. (πυξινίτης) adiect. significare videtur quod maximè buxum refert, buxeus; est tamen vt. Ligni balsami buxeolum. Plin. lib. 12. cap. 25. Ex hoc buxosum est optimum, quòd est odoratissimum.

Buxifer, pen. corr. (πυξοφόρος) adiect. vt, Buxifer Cytorus. Catul. epigr. 4.

B Y Z

BYZAE, Plinio inter Indicas genes ponuntur. lib. 6. cap. 20.

BYZERE, Gens Themisyræ regionis in Asia. Plin. lib. 6. cap. 4. Apud Valer. Flacc. lib. 5. Argonaut. Byzeres scribitur, quos appellat vagos, his verbis, Byzereíque vagi, Philyræque à nomine dicta Littora.

BYZYGIVS, Mons est Thessaliæ Plin. lib. 4. cap. 8.

BYZYGES, Heros quidam Athenis fuit, qui omnium primus iunctis bobus arasse terram creditur, facerdotisque præfuit: vnde & ab eo Buzygia familia, facerdotio prædita, posica dicta est. Author Cæl. antiq. lib. 28. cap. 23.

B Y

BYBASSVS, (βύβασσος) Cariæ oppidum Stephano, ita appellatum à Bybasso pastore, qui Æsculapium maris tempestate in Cariam delatum fetauit.

BYBE, (βύβη.) Thraciæ oppidum, apud Stephanum, cuius incolæ Bybi appellantur ab eodem.

BYBLESIA, Vibs Asiæ, de qua Herodotus lib. 2. Nam quum initium Byblesiæ ex veninsula ausjicetur, siotque Cnidij propemodum ejus cenfilus: eam partem, qua Boream spectat, Ceramius claudit sinus, Asillælem verò Symanum Rhodo vmque mare.

BYBLIA Venus nuncupata, de qua Lucian. in Dialogo, qui est de dea Syria, ita meminit: Vidi (inquit) in vrbe Byblj templum ingens deæ Veneris, cognomine Byblæ, in quo & ritus & cæremonias in Adonim peragunt. vbi & fabulæ reliquum exequitur. Tu illum consule.

BYBLIS, Patua maris mediterranei insula est eum oppido, alio nomine Melos dicta. Arisiotetes Zephyriam, Callimachus Myrmalibia, Heraclides Siphnum & Aeyton vocaot. Hæc insularum rotundissima est. Verba sunt Plinij lib. 4. cap. 12. Vide BIBLIS.

Byblis, huius Byblidis, pen. corr. (Βυβλὶς) Fiba fuit Mileti ex Cyane nympha filia Meandri, quæ fratris Caunj amore capta, & ab eo repulsa passa, tandem lacrymis, ob impatientia amoris cœsumpta, miseratione deorum in fonte fui nominis versa est. Ouid. 9. Metam. Sic lacrymis consumpta tuis Phœbeia Byblis

Venitur in fontem, &c.

BYBLVS, (Βύβλος) Est Syriæ Phœnicizæ vebs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa sunt. Strabo lib. 16 Hodie *Gebel*.

BYCVS, (Βῦκος) Iliuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo zothore. Hodie *Bugeu* vocatur.

BYLLIONES, (Βύλλιονες) Populi sunt Illyrici, super Epidamnum (fue Dyrrachium) & Apollonium sedes habepres. Horum meminit Strabo lib. 7.

BYLLIS, (Βύλλις) apud Stephan.) Illyrici oppidum est, quod à Ptolemæo Βύλλις appellatur, & in ea parte colloeatur Macedoniæ quæ Adriatico mari imminet, in Illyrici confinio, vbi & Plinius Bullidei sinum meminit.

BYMAXVS, (Βύμαξος) Vibs Paroniæ, Stephano.

BYRSA, (Βύρσα Strabonis lib. 17. Ait fu tui media vrbe Carthaginensi, in cuius vertice Æsculapij templum erat, quod Asilubalis vxor æpia vrbe feeum conetemauit. Hunc autem nominis ortum cum ex Scrum, tum ex alijs talis est: Appulsa ad Libyam D. do, quò ab Hiarba pulcherrimi, prius callide ei ineteet tamuni terræ, quantum possiet bubulo corio occupare. quod quum permissiet, eorium in tenuissima frusta secium teeendit, occupauitque illa ad 2 x m. Itaque ostensis thesaurus suis focis, seique animatis, cuitatem cœstruxit, quâ postea vneauere Carthaginem. Arce verò à bubulo corio, quod fie vocitat, Byrsam oouc pauit. Quod & tangit Virgil. lib. Æneid. 1.

Mercatique solum, facti de nomine Byrsam,

Taurino quantum possint circumdare tergo.

BYRVS, siue Byrrhus, Latro fuit, de quo Horat. 1. Serm. sat. 4.

Vt sis tu similis Cæli, Byrrhe latroonm.

Byssus, ἡ, (βύσσος) Genus lini subtilissimi & pretiosi: cuius meminit Plin. lib. 19 cap. 1. Repetio & Byssum colorem purpurum esse, & byssinum esse hyginum. Et Tuniebo.

Byssinus, pen. corr. (βύσσινος) adiectivum, vt, Byssinum linum. Plin. lib. 19. cap. 1.

¶ Byssina verba metaphoricè dicuntur, quæ sublimitatem habeant ac magnificentiam, nitorem quoque ac authoritatem. Propterea Pyrgotelis, Cyri & Artaxerxis mater dicere solebat, Byssum qui propriè nec anemo rimidiore concinnaturus foret, debere byssinis vti verbis. Hæc ex Cæl. lect. Antiq. lib. 23. cap. 7. Atqui per Byssina verba videntur potius intelligi verba quæ facilè ferant delectaule aures, quales fere sunt regum: qui vt byssinis & mollibus induuntur vestimentis, ita verbis byssinis empellari volunt.

BYSTONAS, Vide BISTONAS.

BYZACIVM, Libyphœnicum regio est in Aphrica, quam sic deseribit Plin. lib. 5. cap. 4. Libyphœnices appellantur, qui Byzacium incolunt. Ita appellatur regio, CCL. M. pass. circuitu, fertilitatis eximiæ, cum centesima fruge agricolis fœnus reddente terra. Hic oppida liberæ, Leptis, Adrumetum, Ruspina, Thapsus. Hæc ille.

BYZANTIVM, (Βυζάντιον) Thraciæ ciuitas, à Paussinia Spartano cœdita, vt Iustinus lib. 4. author est. Eustathius à Byze Megarensium elassis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos antè dicta. Author Plin. lib. 4. cap. 11. Hodie à Constantino Magno Constantinopolis, & antea quoque nouaRoma, mox Orpolius Sacri, & illj eius Antonij, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca anno saluris nostræ M. CCCC. LIII. magna Christianæ pietatis iactura: proximus verò annis ingenti terræ motu multis in locis cœcusta, multis in locis corruit. Meminit situs, originis, & potentiæ veteris Corn. Tacit. lib. 12.

Byzantius, (Βυζάντιος) adiect. vt, Littora Byzantia. Ouid. 2. Trist. eleg. 9.

Orea Byzantia. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Non alia quàm quæ Byzantia putcuit orca.

Byzantij exules. Cic. pro Domo sua. Item in Pisonem, & in Orat.

Byzantiacus, pen. corr. aliud adiect. (βυζαντιακός.) Stat. 4. Sylu. Aut Byzantiacos colunt lacertos. Lacerti genus pisium hoc loco.

BYZENES, (Βύζηνες) Neptuni quidam filius fuit, cui mos fuit mira in diecndo libertate vti. Hinc parœmia Byzeni liberius, vbi quis audacius libertiùs loquitur. ¶ Stephanus commemorat Βυζηνίους, Scythæ ciuitatem, vnde Byzeni. Eius gentis peculiare eli intrepide loqui.

BYZERES, pen. prod. (Βύζηρες Stephano) Populi in Ponto, qui Serabonj Byzares vocantur, olim Chalybes, & deinde Chaldæi dicti. Valer. Flacc. 5. Argonautico,

Byzeríque vagi, Philyræque à nomine dicta

Littora. Plin. lib. 6. cap. 4. Byzeros vocat. ¶ Ab his portus quidam Ponti Byzeros appellatur, cuius meminit & Stephanus.

BYZIA, (Βυζία) Arx est regum Thraciæ, à Terei nefario crimine hirundinibus inuisa. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

BYZON, (Βύζων) Ciuitas quondam fuit Thraciæ, altero lauere à Ponticolatere incipiens, vbi Iser amnis immerg. tur. Sed hæc teeræ hatu rapta est, vt refert Plin. lib. 4. cap. 11.

LITERA terria in ordine ad omnes vocales vim fuam perfert. Quintil. lib.1 cap.7.

Cicera mutæ eſt, quæ ante ſe ſequente vocali, in eadem ſyllaba ponitur, ſed præfertur ſub vnce g, ab cognationem literarũ, vt Cnidius, Cneus. Tranſit etiam per compoſitiones, & derivationes in g, vt Quadringenti, pro Quadrinenti, in 5, vt Parco, parſi, In 2. vt Duco, duxi, Nocco, noxa.

c. Caius narrat, 9. inueſt Caia: quia tam Caias eſſe vocitatas quàm Caios, etiam ex nuptialibus ſacris apparet. Quintil lib.1 cap.7.

C.A. Cauſa. C.A.M. Cauſa merita vel Caius Marius. C.A.V. vel C.AM. Camillus. C.A. Canis, vel Cato. C.AE. Cæſar. C.AES.A. vel AVG. Cæſar Auguſtus. C.AESS. Cæſares. CAR. Carniſſimus. C.B. Commune bonum. C.C. Circum, vel Conſilium ceſſet, vel Corpi, vel Cauſa cognita. C.C.C. Cenſa eiuium capita. C. D. Capite deminutus, vel Caius Dacius, alias Druſus. C.E.R. alias C. CY. Contrarium vel Contractũ. C.E.N. Cnnnidium eſſe dicitur. C. G. C. Coloni cius Colonize. C. V. Caj filius. C.F.C. Clam fuiſſe dicit. C.H. Cuſtos hæredum. C.I. Caius libertus. C. LTB. Cai libertas. C.I.S. Cai libertæ. C.I.T.R. Conliberta cariſſima. C.N. Caius nnſter, vel Cius nnſter. C.O. Ciuitas omnis. C.P. Cius publicus. C. R. Caius Rufus, vel Cius Rumanus. C.R.C. Cuius rei cauſa. C.R.C.P. Cuius rei cauſam promitto, alias cauſa. C. S. Cenſilium ſententia. C. V. Cenumuir, vel Clariſſimus vir, vel Conſularis.

C literæ, coodemnandi nota erat, quam Prætor in publicis iudiciis dare iudicibus ſolebat, in tabella cerata ſcriptam, vt ſi reus damnandus videretur, cam in vrnam conijcerent; quemadmodum in Verrina, Pedian. ſignificat. Itaque trifilis à Cicerone appellatur in oratione pro Milone his verbis: Quod niſi vidiſſet poſſe abſolui eum, qui fatereiur, neque quem vnquam iuſſiſſet, nec nobis tã ſaluratem hanc in iudicando literam, quàm illam triſtem deduſſet.

Cabala, Scientia eſt, vt Iudæi fabulantur, Hebræorum, omnium veteriſſimam, & verax in primis, quando ab optimo maximo Deo Moyſi inſpiratam conſtat opinio eſt: alias mos ipſum Moyſem, idoneis maximè, patefecerit. Initio ſiquidem in monte acceptiſſe legem duplicem, literalem, ſpiritalémque. Priorem ex Dei mandato conſcripſiſſe, eámque populo eſſe imperiuim: alteram verò minimè, ſed ſapientibus modò, ſeptuagina numero, communicaſſe, à quibus poſtea cæteris adiũ ſcitiaris vere omnibus fit tradita. Vide & Cabalæ nomen exorium, quod gentis illius vocabulo receptionem ſignat, quia per ſucceſſionem gradus, citra literarum omnino monumenta vila, ſeruaretur incolumis. Ex Czl. Rhodig. lib. 10. cap. 1.

CABALTA, Aſiæ minoris regio, io qua fuit vrbes Enoanda (quam Strabo Oenoandron vocat) Balbirra, Bubon. Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicitur, teſte Herodoto lib. 3. Vide & Plin. lib. 5. cap. 27.

Cabaliſtæ, in genre Iudæorum doctores ſunt fanatici qui placitis ſuis restabiliendem in futuro ſeculo ſuot complexi. Sed animas to pecudes non præcipitant. Quæ ramen penitus rationem exeuſſerint, pegudes affectui imaginatioſuque relinqui nõ abnuunt. Ter quoque, nec amplius, huc reuolui animas affruunt, quinniam numerus hic probationi abundè ſufficere videatur, vt curabilia expurgentur præcata. Addunt transformationes has mundani motus finem poſſ. pertingere: quem confequi rorum ſit feliciſſimũ ſabbatum, id eſt quies, & beanitudo bonorum æterna. In quem ſenſam prophetieum illud reuorquitdum optnantur, Immaculatorum hæreditas in æternum. Hæc de Cabaliſtis ſcribit Czl. lib. 6. cap. 13.

Caballus, caballi (ϰαβαλλος) id eſt, equus. Lucilius lib. 2.

-ſuccuſſatoris territatrdique caballi. Varro Parmennne, Alius caballum arboris ramo in humili alligarum relinquit. Hæc Nonius

¶ Caballus ab equo eo diſtat, quòd caballus ſere nunquam ſine derifione dicitur: equus verò ſemper de apto & probato. Pompon. l. ſi ita. D. de fund. inſtruct. Caballos, ait, qui in pũtriis eſſent, quaſi dicat, malos. Nebriſſen.

Vector Lybici caballi. Mart. lib. 12. epigr. 24.

Immerti caballi. Iuuen ſat. 10.

Saturnianus caballus. Horat. Serm. ſat. 6. Id eſt, Saturelianis agris natus: qui ſunt in Apulea fertiles, & equorum nobilium gennores. Acron.

¶ Agere caballum. Horat. lib. 1. epiſt. 19.

-aut oltioris aget mereede caballum.

Paſcere caballos. Horat. 1. Serm. ſat. 6.

Caballinus, pen. prod. adiectiuum (ϰαβαλλινος) vt, Caballina caro. Plin. lib. 28. cap. 20.

Caballinus ſons, in mõte Helicone Berotiæ. Vulgatũ eſt enim fanrem erupiſſe, dum ſubiectam ibi rupem Pegaſus feriret vngula. Author Strabo. Vide infrà in dictione HELICON.

Caballari, per Rhodigimus ſcribit, prædia quædam vocarijn Creta, quæ militiæ queſſoris nomine emtoris contribuebantur. Vide eum lib. 7. cap. 18.

Caballatio (ϰαβαλλισμος) Ad verbum equorum enumiio. Hæc apud Spartanos inter ſeuiſſimas exercitiones fuit, ſo quòd magno ſtaret impendio, & inmines ſuam caput ad periculum ducerer. Nam morbus alendi equos, non paupeies, vt aiunt, ſed aras frumennſers ſectatur. Alex. ab Alex lib. 3. cap. 12.

Caballatio, in Conſtitutionibus, munus alendi equos publicos, à caballis dicta. Teſtum authorem habet Alciatus. Vide & Rhodig. lib. 35. cap. 24.

CABASSVS, ϰαβασσος, vel Cabeſſus, ϰαβασος Homero, Oppidũ eſt Cappadociæ: quod tamen alij trans Hæmum mõtem collocãt. ¶ Appion verò vicum eſſe air inter Tarſum & Mazacam. Vide Stephan.

CABELLIO (ϰαβελλιων) Narbonenſis prouinciæ oppidũ, cui vicina fuit Carcaſſo, & Carpentoracte oppida, Author Plin. lib. 3 cap. 4. Strabonì ſcribitur Cabellio. Vulgò Cauaillon.

CABERA, pen. prod. (ϰαβηρα) Pinthei filia ex Vulcano Caberos tres pepnnit, totidemque nymphas Caberidas: qu bus nmnibus templa eſſe dicata, anthor eſt Strabo lib. 10. Hos ali Cabiros vocanı pen. prod. tradũnque eosdem eſſe Curetas, & Corybantes, & Caberos, & Idæos dactylos, & Telchinas. Alij cognatos inter ſe parum vtique diſcr m a ne. Omnes tamen confitentur eſſ quoſdã ſpiritibus afflatos, & Bacchicos, qui armorum agitatione tumultnoſa, cũ ſtrepitu ac fragore, cymbalíſque ac tympanis, tibiis quoque & voeiferationibus publica ſacra faciant. Vide Strab. lib. 10.

CABERA (ϰαβηρα) Vrbs Rhodi inſulæ, VNDE his quæ conuentum apud Rhodios efficiebant, cuius ſuffragiis omnia gerebantur. Erat autem conuentus hic terrapolis, id eſt quatuor vrbium, Cabiræ, Bubinis, Balburæ, & OEnoandri, quarum ſingulæ ſingulis ſuffragiis valent, Cabira dunbus. Authur Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 18.

CABIRI. Vide CABERA.

CABVRA, Deus Phaſelitarum, quæ vrbs Pamphyliæ fuit: Suidas etiam inſulam facit. Huic deo Phaſelitæ rem ſacram faciebans de piſcieulis ſalecondimis vnde prouerbiũ emanauit, Sacrificium Phaſelitarum, vt Suidas & Zenobius ſcribunt. quanquam Sundas nomen dei Calabrum pro Cabro legat. & Eraſmus Caprum.

CABVLLINVM (ϰαβελλινον) vrbs Galliæ Ptolemæo, Caralaunum alio nomine dicitur. Vulgò *Chaalon ſur la Saone.*

CABVRA, æ, Fons Meſopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus, cuius fabuloſam rationem reddunt, quòd Iuno eo aliquando fuerit perfuſa. Vide Plin. lib. 31. cap. 3.

CABVS, (ϰαβος) Frumentaria eſt menſura: vnde Cabaſos dicimus, qui expleri nequeunt. Czl. lib. 5. cap. 20. Vide & Lexicon Spiegel.

C A C

CACA, Soror fuit Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id meruiſſe idiubem diu ara, ſacrifque venerari. Sed lõgè aliter Virg. lib. 8. & Ouid. lib. 1. Faſtor. ſentiunt.

CACABO, cacabas, pen. corr. (ϰαϰαβος) cacabare, Propriè eſt vocis perdicem. Author Carminis Philomelæ: quod Ouidio tribuitur,

Cacabat hinc perdix. hinc grattar improbus anſer.

CACABUS, pen. corr. (ϰαϰαβος) Vas eſt in quo pulmentarium coquitur. Paulus Iuriſconſultus in l. Cum de lanionis. D. de Inſtructo & inſtr. leg. Nec multum refert ioter eacabos & ahenum quod ſupra ſcium peudet: hic aqua ad prandium calefitum ſilis, pulmentarium coquitur. Dicitur autem à ſono quem facit dum feruet.

Synthe ſis cacabotum. Stat. lib. 4. Syln. 9.

Cacabus argenteus. Vide Militarium, ſubſtantiuũ, in METVM.

CACALIA (ϰαϰαλια) ſuc leonince vocatur, Semen margaritis minutis ſimile, dependens inter folia grandia, in mõtibus feré. Plin. lib. 25. cap. 11. Officinis *ſerua agreſtis* dicitur.

Cacaturio, Vide CACO.

CACCABE, es (ϰαϰκαβη) Olim appellata fuit vrbs totius Aphricæ celeberrima. quæ notiore nomine CARTHAGO dicitur. Vide Stephan. in dictione ΚΑΡΧΗΔΩΝ.

Cacemphaton, pen. corr. (ϰακεμφατον) Eſt obſcena pronuntiatio vel in cõpoſita dictione, vel in vno verbo: vt, Numerũ eũ naubus zquet. Et, Arrige aures Pamphile. Donatus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Cacophaton, ϰακοφατον, vocat. Vide ille Cacophati defcriptionem.

Cachectius, ei (ϰαχεκτης) qui malo eſt corporis habitu, & cui macie corpus confectum eſt. Plin. lib. 22. cap. 10. Cachectus, quorum corpus macie confectum, reihcæ vtiles funt cum rura ac melle.

Cachexia (ϰαχεξια) A medicis appellatur malus corporis totius habitus, qun alimenta corrũpuntur, quod fit, quũ lõgo morbo vitiata corpora, etiamſi illo vacent, alimentum tamen in ſui ſubſtantiam non conuertunt. Galen.

Cachinnus (ϰαχχαζω) Solutus riſus & immoderatus: à ſono factum vocabulum.

Dulces cachinni. Lucret. lib. 4.

Petuei ſus cachinnus. Ouid. 3. de Arte amandi.

Rigidus Iuuenal. ſat. 10.

Tremulus. Perſius ſat. 3.

¶ Affirre cachinnos omnes. Catul. epigr. 13.

Cõmouere. Cic. de Claris Orator. Reliqua duo ſunt, agere, & meminiſſemo vtrotque cachinnos irridentum commouebat.

Concuti cachinno. Iuuenal. ſat. 3.

Diſcorquere ora cachinno. Ouid. 3. de Arte amandi.

Ridere quicquid eſt domi cachinnorum. Catul. epigr. 29.

Suſtollere cachinnum. Cic. de Fato, Addidit etiam mulierofum, in quo Aleibiades cachinnum dicitur ſuſtuliſſe.

Tollere cachinnum. Horat. de Arte poetica.

Cachinno, cachinnas (ϰαχχαζω, ϰαχχαζεις) cachinnare, & Cachinnor, Deponens, Immoderate ridere. Cic. 5. Ver. Ridere conuiuæ, cachinnari ipſe Agrippina. Suetonius in Vesp. Auguſto, Quare patrem Sabinum ferunt arupicio inſuper confirmatum, renuntiaſſe matri, nepotem ei Cæſarem geminmmez illum aliquo quidem aliud, quàm cachinnaſſe, mirantę quòd adhuc ſe mẽtis compote, delirare: is illus ſuus.

Furtum cachinnare. Lucret. lib. 4.

Tremulo cachinnare riſu. Lucret. lib. 2.

¶ Cachinnare non de riſu tãtùm, ſed & de ſono vehementiore veſtas dici volut. Accius Phœniſſis.

Simul & circum magna ſonantibus exatia ſaxis

Sæua ſonando eum erepitu clangenies cachinnaot. Ex Nonio.

Cachinnato (ϰαχχαζω) Verbale. Cicero 4. Tuſcul. Vt ſi ridere conceſſum

crissum fit,vituperetur tamen cachinnatio.
Cachinno,cachinnonis,masc.gen. {χασκω} Qui immoderatè ridet,Risor vel irrisor immodicus. Persius Satyra 3,
Quid faciam? sed tam petulans fistere,cachinno.
Cachia, Plin.lib.35.cap.8. Herba est, quæ alio nomine Buphthalmus appellatur. Vide disputa suo loco.
Cachryes {κακρυες} Sunt oblonga paniculatum modo nucamenta, quæ squamatim compacta propendent è ramis. Crescunt hyeme,Vere derisitque in flauentes squamulas, & folio prodeunte decidunt qualia media in abiete, pyrique arcticique id genus arboribus consprciuntur. Vide Plin.lib.16 cap.8.
Cacò, cacas {κακ-ω,-ας,-ειν} cacare, Ventris onus deponere. Martialis lib.1. in Basium,
Ventris onus misero,nec tu pudet,excipis auro:
Basse bibis vitrocarius ergo cacas.
Nec tot o deciès cacas in anno. Catul.epig.20.
Venire cacatum. Horat.1.Serm.satyr.8.
Cacatus, penul.prod. adiectiuum {κακ-ος,-η,-ον:} vt, Charta cacata. Catul.epigram.34, Annales Voluſi cacata charta.
Cacaturio,cacaturis,penult. corr. {κακ-ουριαω} cacaurire, Desideratiuum verbum à Caco,cacas. Martial.lib.11.in Vacerram,
Cenaturit Vacerra,non cacaturit.
Cacodæmon, huius cacodæmonis,penul.corr. {κακοδαιμων} Latinè noxius dæmon interpretatur. Malum genium dicunt Latini. De Cacodæmone meminit Valerius Maximus libro 1.cap.7, his verbis, Apud Actium M.Antonij fractis opibus, Cassius Parmensis, qui partes eius fouerat, Athenas confugit, vbi coorta nocte quum ſolicitudinibus & curis mente ſopita in lecto iacenti, exiſtimauit ad ſe venire hominem ingentis magnitudinis, coloris nigri,ſqualidum barba,& capillo demiſſo: interrogatúmq; quiſnam eſſet, reſpondiſſe, {κακοδαιμων.} Perterritus deinde tam atro viſu, & nomine horrendo, ſeruos inclamauit, ſciſcitatiſque ab iis ſiquem alis habitus ad interitem cubiculum, aut quemquam vidiſſet inquisitus affirmantibus nemiem illuc acceſſiſſe,iterum quæsto & ſummo ſe erdit: atque eadem animo eius obuerſata eſt ſpecies. Itaque ſu ato ſommo, lumen introferri iuſſit, puerósq; à ſe diſcedere vetuit. Inter hæc noctem, & ſupplicium captus quo cum Cæſar affecit, paruáq; admodú ætate acceſſit.
Cacoethes,pen.prod.tertia gen. {κακοηθες} Malus mos Latinè dicitur. Iuuenal.ſatyr.7. -laquei tenet ambitioſi
Conſuetudo mali,tenet inſanabile multos
Scribendi cacoethes,& ægro in corde ſenescit.
¶ Cacoethes, Vicetis vel carcinomatis genus curatu difficillimú. Plin.lib.22.cap.25,Stellionú morbibus reiiiciuntur vlceribus quæ cacoethe vocant. Celſ.de Medicina,autore,lib.5.cap.28, Nâque peſſimú id genus eſt,ſereq; id primum fit,quod {καρκινος} à Græcis nominatur.
Cacogamia & Ophigamia {κακογαμια και οφιγαμια} Iudicia dicebantur, quibus apud Lacedæmonios tam cælibi, quàm ſero & malo marito pœna legibus indicta crequiuntem demandabatur. Lycurgus enim legibus mandauerat, vt ſiquis tam ab orbitate & ſolitudine cælibes vitaſſet,ea affecerétur ignominia, vt à iudis arcerétur, per hyemem verò ſurdi nudi circuire cogerétur. Hæc ex Alex.ab Alex.lib.4.cap.28.
Cacophaton, Vide CACEMPHATON. Verri poteſt, Deformitas vocis.
Cacoſtomachos, pen. corr. {κακοστομαχος} Qui malum ac debilitatum ſtomachum habet, hoc eſt vomitum.ore enim vomitrculi{qui ſtomachus dicetur}pro ipſu ventriculo ſumi ſolet. Cic.ad Torrentem, lib.16, De medicu & tu bene exiſtimaſti ſcribis: & ego ſic audio: ſed planè curationes eius non prolobo: ius enim dandum tibi non fuit, quum {κακοστομαχος} eſſes.
Cacoſynthetos,pen.corr. {κακοσυνθετος} Mala,ſeu deformis compoſitionis apud Virg: lium,lib.9.Æneidos,
-verſaque iuuencum
Terga fatigamus haſta. Quintilian. lib.8.cap.3, Quod malè collocatum,id cacoſynthiton vocant.
Cacotechnita {κακοτεχνιτα} Mala ars dicitur. Quintil.lib.2.cap.20. & cap.17, Cacotechnian quoq; ſuo quorundam artis peruitatem.
Cacozelia {κακοζηλια} dicitur Latinè mala affectatio, peruerſa imitatio, quatenus inſcite affectantes virtutem aliquam, in vitium labimur. Veluti ſiquis malè affectans Atticiſmum, ieiunus euadat & aridus: ſiquis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Quintil.in 2.libro, & in fine 8, Sed tuni quoque rei ſeruetur menſura quædam. Quanquam eſt eorum omnium hyperbole vitæ ſtilem, non tamen eſſe debet vitra modum, nec alia magis via in cacozeliam tur.
Cacozelie genere peccare. Quintil.lib.2.cap.3.
Cacozelus, penult.prod. {κακοζηλος} Inepius imitator. Sueton. in Aug. cap.86, Cacozelos & antiquarios,vt diuerſo genere vitioſos, pan faſtidio ſpreuit.
Cactos {κακτος} Herba eſt, teſte Plin.lib.21. cap.16, in ſola Sicilia naſcens, quæ caules habet è radice emiſſos, & in terra ſerpentes, quos etiam Cactos vocât. Athenæus eam eſſe credit,quæ Latinis cardauus, Græcis cinara vocatur.
Cacubalum, Herba eſt ac nos ferens nigros, quæ à Græcorum nonnullis {στρυχνον} Latinè verò,quòd ſtrumis medeatur,ab effectu,Strumum appellatur. Author Plin.lib.27.cap.8.
Cacula, pen.corr. {κακκαλος} Seruus miluis. Plaut. Trinum,10, Video caculam militarem me futurum,aut longius,&c.
Caculatum ſeruitium. Feſtus.
Cacumen, pen.prod. bunus cacuminis,pen.corr.neut.gen. {ακρον,κορυφη,κορυφωμα} Vertex, ſiue ſummitas cuiuſcunque rei. vt, Cacumina arborum. Cæſar 7.bel.Gall. Itaque truncis à dorum aut admodum firmis ramis abſciſſis, atque horum dehibratis atque præacutis cacuminibus, perperuc foſſæ quinos pedes alte ducebantur.
Cacumina montium. Plin.lib.6.cap.7.
Cacumen oui. Plin.lib.30.cap.32.
Cacumen pilorum,capitis. Hirtius de bello Africano,lib.5.
Acutum per cacumen vadere. Ouid.1.de Arte amandi.
Aerium cacumen montis. Catul.epig.59.
Alium. Virgil.2. Georgicorum, -pérque alta cacumina regnat.
Crefcens. Ouid.5.Metam.
Fracta cacumina fagi. Virgil.9.eclog.
Frondens cacumen. Ouid.8.Metamorphoſeos,
-iam tanget frondente cacumine terram.
Matina cacumina. Horat.Epod.16. Id eſt Matini mótis Calabriæ.
Montana. Ouid.1.Metam.
Nimbuſa montis cacumina aperire. Virgil.3.Æneid.
Nudata cacumina ſyluarum,vel arborum. Ouid.1.Metam.
Procera nemoris cacumina. Sil.Ital.lib.7.
Sublime cacumen. Ouid.1.Metam.
Summum. Seneca in Hippolyto,10.
Vmbroſa cacumina. Virgil.2.eclog.
¶ Comprimere cacumina. Sil.Ital.lib.5.
Mandare cacumen terræ. Virgil.1.Georgicorum,
-ſumúmque putator
Haud dubitat terræ referens mandare cacumen. De cacumine ſigulti amputati.
Motare cacumina. Virgil.6.eclog.
Nectere cacumina. Sil.Ital.lib.1.
Rorat cacumen. Seneca Hippolyto,10.
Surgere gemino cacumine. Lucan.lib.1.
Tangere ſummum cacumen. Lucret. lib. 2. Huc eſt, ad metam ſcu ſimen creſcendi peruenire.
Tectum cacumen nubibus. Lucan.lib.3.
Tremulum. Sil.Ital.lib.5.
Venire ad ſummum cacumen. Lucret. lib. 5. Id eſt, Ad ſummam abſolutionem & conſummationem.
Cacumino, cacuminas,pen.corr.cacuminare,pen.prod. {κορυφ-ω} Acutum reddere. Ouid.3.Metamorphoſeos,
Dat ſpatium collo,ſummáſque cacuminat aures. De Acteone in cervum mutato.
Cacuminatus, penult.prod.adiect. {κορυφωτος} vt, Ona cacuminata. Plin. lib.10.cap.53,Aquatilió oua rotundà rehqua feré ſattigio cacuminata.
CACVS {κακος} frcuidum fabulas, Vulcani filius fuit, ore ignem ac fuinum vomens, qui vicina omnia populabatur. Veruas tamen ſecundum philologos & hiſtoricos huic habet, Hunc fuiſſe Euandri nequiſſimum ſeruum, ac furem. Nouimus autem malum à Græcis {κακον} dici: quem ita illo ſtipore Arcades appellabant, poſtea tranſlato accentu Cacus dictus eſt, vt Helene, Helena. Ignem autem dictus eſt vomere, quòd ingros igne populabatur. Hunc ſoror ſua euiſerim nominis prodidit. Vnde etiam facellum meruit, in quo ei per virgines Veſtæ ſacrificabatur. Hæc Seruius enarrans rum Virgilij locum lib. Æneid 8,
Hic ſpelunca fuit vasto ſubmuta receſſu,
Semihominis Caciſacies. Et deinde ſequitur,
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius æros
Ore vomens ignes magna ſe mole ferebat. De hoc Caco à furore Caca prodito, & ab Hercule cuius boues furto abgerat, occiſo in Auentino monte, vide Liuium Decad. 1. lib. 1. Dionyſium Halicar. lib.1. Solinum,cap.2.

C A D

CADARA, appellatur rubri maris peninſula ingens. Huius obiectu vallus efficitur ſinus, XII. dierum & noctium remigio enauigatus. Ptolemæo regi, quando nullius aurę recipit affiatum. Hæc Plin.lib. 9.cap.3.
Cadauer, pen.prod.neut.g. {νεκρος,σωμα} Corpus quodcunque mortuum. A cadendo d'rriuatur, vel à cædendo. Cæſar 7.bel.Gal. Quid hominum millibus octogina vno loco interfectis, propinquis,conſanguineſque noſtris animo fore exiſtimatis, ſi præcin ipſis cadaueribus præſio dreertare cogentur?
Cadauera Romanos olim aborru vrbis humi condere, neque cremare coſueuiſſe, illud argumento eſt, quòd Numæ Pompilij corpus in arca lapidea puſt multa ſecula à Cn. Terentio in Ianiculo inuentum, vetuſtiſſimi authores tradût. Poſtea quam longinquis bellis defuctos cruı cognouiſſent, vr igni cremarentur decreto ſanxerunt. Primus ex patritiis Cornel.Sylla tradtur, qui decedens igni ſe cremari voluit, vetitus taliouem. Nam ipſe corpus Marij, & eruta oſſa ſubuertit, & in Anienem miſit. Inde manſit diu derunctos cremandi conſuetudo: à qua ſequuti temporibus, dum Antonini Cæſares imperarent, deſitum fuit. Sic Alex ab Alex.lib.3.cap.2.
Militiæ cadauera, more Græcorum pactis aliquot diebus indueiis ad ſepulturam petebantur, atque id etiam victi impetrabant, quod ex Thucydide perripi poteſt, qui ſpre {σπονδας} elſe dato refert. Id etiam ex Homero notũ eſt: quod quidem lib.11. imitatus eſt Virgil. dum inquit,
Iámque oratores aderant ex vrbe Latina,
Velati ramis oleæ, veniámque rogantes,
Corpora per campos ferro quæ ſuſtia iacebane
Rrdderet, &c. Præterebàt autem rogatori ramum oleæ lana involutum, quem Græci {ικετηριον} vocant, vt & alio loco indicat Virgil.
Præſertim manibus vittas & verba precantum. Illam enim lanam,infulas, vittas, velamenta, ium in pactis, tum in hiſtoriis Latinis vocari reperimus. Turnebus.
¶ Cadauera oppidorum, Per tranſlationem dictum. Seruius Salpitius ad Ciceronem, lib.4.5. Quum vno loco, tot oppidũ cadauera proiecta iacrant?
Abiectum cadauer. Cic.in Piſonem, Nec deſpero tamen, & c. futuros aliquos, qui abiectum hoc cadauer, Conſularibus ſpoliis nudare non nolint.
Congeſta cadauera. Lucan.lib.2.
Conſerta. Lucan.lib.3. Id eſt denſa & interpoſita.
Crudum iuuenal.ſatyr.15, -contenta cadauere crudo.
Cruentum. Cic.pro Milone, Tu P. Clodij cruentum cadauer cieciſti domo.

Defunctum. Lucan. lib. 3.
Densa cadauera. Iuuenal. fatyr. 10,
-ac tarda per densa cadauera prora.
Dilapsa cabo cadauera. Virgil. Georg.
Eiectum. Cic. in Pisonem.
Insorme. In INFORMIS.
Lacerum. Lucan. lib. 4.
Rigidum. Claudian. de bel. Gigant.
Tetra cadauera. Lucret. lib. 3.
-quum tetra cadauera torrent.
Totum cadauer. Stat. lib. 9.
Tremebundum. Seneca in Hercule OEtheo, 7.
¶ Expirant cadaucra vermes. Lucret. lib. 3. Id eſt emittunt ſeu exhalant vermes.
Luſtrare cadauera. Lucan. lib. 7. Id eſt circunſpicere.
Mordere cadauer. Iuuenal. ſatyr. 15.
Spoliare cadauera. Lucan. lib. 3.
Torrere cadauera. Lucret. lib. 2.

Cadauerоſus, pen. prod. {καυερώδης} adiectiuum. vt, Cadauerоſa facies, Terent. Heeyra, 3. 4. Vbi Donatus, Cadauerоſa, ſubluuida, ac perſonata, rubore & luore. Roborandi enim & craſſam facem ſæpe habent, quod eſt proprium cadaueris. Porrò & pulpoſa intelligi, & craſſa, quaſi cadaueroſa. Sunt qui cadaueroſam faciem intelligant, quam Hippocraticam vocamus, nempe hominimunctni & penè demortuo ſimilem. eſt autem talis, quæ habet cuncauos oculos, nares amplas, collaſſa tempora, labra demiſſa, prominẽtes aures: quæ omnia, vno verbo elegantiſſimè explicuit Terent. Alij, cadauerоſam exponunt fœdam & turpem. Dicerat enim hominem eſſe magnum, criſpum, craſſum, cæſium: cæſios autem oculos oderant, vt fœdos, quos in Catilin. Salluſt. notat. Cadauer autem quòd pollueret & funeſtaret, etiam auerſabantur. Hinc cadauerоſa facies, fœda, inuſta, auerſanda. Turnebus.

Cadiſcus, diminuitiuum à Cadus. Vide CADVS.

Cadilus. Vide CADVS.

CADMEA, pro Thebis ipſis antiqui vſurpare ſoliti, vt author eſt Strabo lib. 9. quum interim Cadmea, arx Thebana eſſet, vt ſcribit Plutarchus in vita Pelopidæ.

¶ Cadmea victoria {ἐφ' ἑαυτῶν τέλος} huc eſt Thebanorũ victoria: prouerbij vim habet, quoties ſignificare volumus, tam magno conſtitiſſe victoriam, vt non ita multum interfuerit victoris fortem, & victi. Tractum eſt adagium à bello Thebano inter duos fratres geſto. Vide Eraſm. in Adag. Stephanus author eſt, ipſam etiam Carthaginem olim Cadmeam fuiſſe appellatam.

CADMEIS, Cadmeidis, pen. prod. {χαδμὶς} Regio eſt Achaiæ, à regione Eubœe ſita, quæ poſtea dicta eſt Buotia. Author Theculd. lib. 2.

Cadmia, cadmiæ {καδμία}, quæ & {καδμὶς} dicitur Dioſcoridi lib. 5. Lapis eſt æroſus, id eſt multum æris habens. Plin. lib. 34. cap. 2. Fit & ex ſ lapide æroſo, quem vocant cadmiam. Ibidem cap. 10. Metalla æris multis modis inſtruunt medicinam, vipote quum vlcera omnia ibi oxyſſimè ſanẽtur. Maxime tamen prodeſt Cadmia. Fit ſine dubio hæc & in argenti fũtæ tubis, candidior ac minus ponderoſa, ſed nequaquam comparãda ærariæ. Plura autem genera ſunt. Nanque ipſe lapis ex quo fit æs, Cadmia vocatur, fuſuris neceſſarius, medicinę inutilis. Hic rurſus in fornacibus exiſtit, aliàmq; nominis ſui originem recipit. Fit autem ęgeſta flammis atque flatu tenuiſſima parte maleriæ, & cameris lateribuſve fornacũ pro quãtitate leuitatis applicata. Tenuiſſima eſt in ipſo fornacium ore, quò flammæ eluctantur, appellata Capnitis, exuſta, & nimia leuitate ſimilis fauillæ. Interior optima, cameris dependens, & ab eo argumẽto Botryitis cognominata. Ponderoſior hæc prore, leuior porrò ſequuturis. Duo eius colores: deteriot cinereus, puniceus melior, ſtrabilis, oculorũmque medicamentis vtiliſſima. Tertia eſt in lateribus fornacum, quæ propter grauitatem ad cameras peruenire nõ potuit. Hæc, iuxta Theophraſtum, & ipſa ab argumento, cruſtæ ſimilis, quæ varios colores refert, & ad cicatrices trahendas. Fluunt & ex eadem alia genera: ouychites extrà pene exrula, intus onychis maculis ſimilis. Oſtracitis tota nigra, & exterarum fordidiſſima, vulneribus maximè vtilis. Omnis autem Cadmia in Cypri fornacibus optima. Hæc Plinius. De cadmia ſcripſerunt ampliſſimè Dioſcorides lib. 5. & Galenus lib. 9. ſimplicium medicamentorum. Porrò, inquit Matthiolus Dioſcoridis interpres, officinæ omnes Tutiam, quæ Pompholyx eſt, Cadmiam perperam nominant: quandoquidem Tutia illis vocata (niſi mea me fallit opinio) Cadmia eſt è Botryitis genere. Neque enim mi rum eſſe debet, quòd Cadmia proprio amiſſo nomine, in Pompholygis lucum ſucceſſerit, quum etiam Dioſcoridis tempore Spodij loco venerint medici.

CADMVS, Carniſicis eruditiſſimi nomen eſt apud Horat. vbi iuquit, Tũne Syri Damæ, aut Dionyſi filius audes

Dentcere è faxo ciues, aut tradere Cadmo? Quem locum explicans Porphyrio, Tribuniplebis, inquit, damnatos de faxo Capitolij præcipitabant. Adiicitq; fuiſſe Cadmũ notæ crudelitatis carnificem.

CADMVS, Mopſis nomen in Aſia ad Lauodiceam celebermam ciuitate, ex quo mouit Lycus amnis fluit. Authores Strabo lib. 12. & Plin. lib. 5. cap. 29.

CADMVS {ἐφεύρετης} Milcſius paulo poſt Otpheum, primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris quatuor. Author Suidas. De Cadmo Miletio ſic ſcribit Plin. lib. 5. cap. 29. Miletus Ioniæ caput, Legebeis antè & Pityuſa & Anactoria nominata, ſuper LXXX vrbiũ per cuncta maria gentrixiuue fraudsda eius Cadmo, qui primus proſam orationem condere inſtituit.

Cadmus aiter Agenoris filius, miſſus à patre ad inquirendam Europam à Ioue raptam, iuſſuſque ſine illa non redire, ex reſponſo ſequutus bouem, Boeotiam vbi cõſtitit, regionem vocauit Thebaidę ex nomine Ægyptiorum Thebarum, vnde originem habuit, ciuitatem condidit. Socius inſuper quum vidiſſet à dracone abſumptos, eius interfectis dentes ſeuit, ex quibus orti ſe mutuis vulneribus confoderunt. Ipſe tandem ab Amphione & Zeto pulſus in Illyricum receſſit.

Soror Cadmi. Ouid. 4. de Ponto. Id eſt, Europa.
Nobilis Cadmus. Seneca in Hercule furente. 4.
Cadmeius, adiectiuum. vt, Æmun Cadmeius. Stat. Thebaid. lib. 8.
-leuius Cadmeius Æmon, Tela rotat.

Cadmeides, fem. gen. Nomen patronymicum à Cadmo deductum. Ouid. 4. Metamorphoſeos.

Æquora diſtringunt ſummis Cadmeides alis.
Impiæ Cadmeides. Seneca in Hercule furente. 9.
Domus Cadmeis. Ouid. 4. Metam. Id eſt Cadmea, aut Cadmeia.

Patronymicum nomen pro poſſeſſiuo.

Cadmeus, penult. prod. aliud adiectiuum {ἐφ' ἑαυτῶν} vt, Ciſſa Cadmea. Seneca in Hercule OEtheo, 9.

Non Cadmeis orgia ſtrue. Tecum ſolitæ condita ciſſis. Id eſt Thebanis. Thebæ enim à Cadmo conditæ fuerunt, vt dictum eſt.

Circe Cadmea. Lucan. lib. 3.
Iuuentus Cadmea. Stat. lib. 8. Thebaid.
Limen Cadmeum. Stat. 1. Thebaid.
Mater Cadmea. Seneca in Oedipo, 14. Agauen intelligit, quæ Pentheo ſiſſo caput amputauit.
Thebæ Cadmeæ. Propert. lib. 1. eleg. 7.

CADO, cadis, cecidi, pen. corr. caſum {ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἢ ἐπὶ τὸ} cadere, Proprie ruere eſt. Terent. Adelph. 1. 1. Aut vſquam ceciderit.

Cadere, & Conſiſtere, contraria. Cic. in Orat. Hoc vno perfecto magnus orator eſt, ſi non maximus: muitmeque in lubrico verſabitur, & ſi femel conſtiterit, numquam cadet.

Grauatim cadere. Lucret. lib. 3.
Cadere à. Ouid. lib. 3. Faſtorum,
Et cadit à mento languida facta manus.
Ab alto. Plin. lib. 10. cap. 38.
De vel ex equo. Plaut. Mulite, to. Cecidiſtine ebrius, aut de equo vſquam. Cic. pro Cluentio. Cecidiſſe ex equo dicitur.
In claſſem cadit omne nemus. Lucan. lib. 1. Hoc eſt cadunter nemora quibus conſtruatur claſſis.
In pectus cadit pronus. Ouid. 4. Metam.
In pedes alicuius cadere. Ouid. 2. Faſtorum,
Et cadit in patrios ſanguinolenta pedes.
In plagas cadere dicitur ecruus. Ouidius de Arte amandi. Id eſt in retia.
In plano cadere. Ouid. 3. Triſt. 4. eleg.
In pontum cadunt flumina. Seneca in Medea, 6.
In terram cadere. Lucret lib. 2.
In vulnus. Lucret. lib. 4. Id eſt quod vulgò dicimus, vt plurimum offendi partem iam factam.
In vultus. Ouid. 4. Metam.
Inter pericula cadit rara voluptas. Hoc eſt accidit. Horat. 1. Serm. fatyra 2.
Inter verba cadere dicitur lingua. Horat. 4. Carm. ode 1. Id eſt obmutefcere.
Per aquas. Lucret. lib. 3.
Poſt terga. Lucan. lib. 3.
Deorſum. Lucret. lib. 2.
Mora lenta cadere. Seneca in Hercule OEtheo, 13.
Sine ruina cadere. Lucan. lib. 7. Id eſt ſic cadere ne magnam ſecum ruinam trahat.
¶ Barba cadit. Virgil. Ecelog. 2.
Candidior poſtquam tondenti barba cadebat.
Per ſalebras, altâque ſaxa cadunt carmina. Martial. lib. 11.
Carmina nulla probas, molli quæ limite curruut,
Sed quæ per ſalebras, altâque ſaxa cadunt.
Cadunt dentes. Plaut. Menæch. 1. 4.
Nam tum dentes cadebant primulum.
Folia arborum, vel ex arboribus. Plaut. Menæch. 9. 1.
Arbori folia. Plin. lib. 16. cap. 22.
Ex arbore folia. Plin. lib. 17. cap. 20.
Guttæ. Lucret. lib. 2.
Guttæ cadentes in ſaxa. Lucret. lib. 4.
Imbres cadunt. Virgil. 6. eclog.
Per genas cadit imber. Ouid. 1. Triſt. 3. eleg.
Cadunt lacrymæ. Terent. Adelph. 4. 1.
Lacrymæ cadunt vbertim. Claudian. epigram. 22.
Genis cadunt lacrymæ. Lucan. lib. 3.
In ora cadunt lacrymæ. Ouid. 3. Triſt. 3. eleg.
Lacrymæ cadunt per ora. Seneca in Hippol. 4.
In verba ſingula cadunt lacrymæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3.
Et lacrymas cernens in ſingula verba cadentes:
Non ſponte cadentes lacrymæ. Lucan. lib. 9.
Sponte cadit lana ad ſanios. Ouid. 7. Metam.
Lapis cadit aure. Martial. lib. 11. epigram. 90.
Gemma vel à digito, vel cadit aure lapis. Pro, ab aure.
Lingua cadente murmurare. Stat. 2. Sylu.
Victa graui ſomno cadunt lumina. Valer. lib. 2. Argonaut.
Membra cadunt corpore. Lucret. lib. 3.
Palpebræ cadunt. Lucret. lib. 4.
Vela cadunt. Virgil. 3. Æneid.
Via ſummis cadens. Seneca in Thyeſte, 4.
Cadunt vmbræ. Virgil. eclog. 1.
Maioreſque cadunt altis de montibus vmbræ.
Vrbes cadunt. Lucret. lib. 5.
¶ Cadit illi animus. Cic. de Amicitia, Nec debilitari animos, aut cadere patiur, &c. Idem t. Tuſc. Cafurſiũne in conſpectum videtur animus, &c.
Cadere animis. Cicero ad Torquatum, libro 6. 1, Non debemus ita cadere animis, quaſi aliquid euenerit quod fieri poſſe nunquam puiarimus.

Animi

Animi eadunt. Ouid. rt. Metam.

Cadunt & armaquando ceffatur à præbio vel contertratione. Cic. 14. Philipp. Omnibus iſtis laureolibus authoritate ipſa Senatus ſæpe tempſit dem de manibus arma ceciderent.

Ceciderunt arma delapſa de manibus. Cic. t. Offic. Ita conſiliis diligentiáque noſtra celeriter de manibus audatiſſimorum eiuium delapſa arma ipſa ceciderunt.

Cadunt Auſtri, quando deſinunt ſtare, authore Seruio. Virgil. r. Georgic. rum. Quo ſigno caderent Auſtri.

Authoritate principum ecciait. Cic. de Aruſ. reſp.

Cadere fabulæ dicitur, cui Stare oppanitur. Horat. 2. Epiſt. 1.

Securus, cadat, an recto ſtet fabula talo. Id eſt diſpliceat, an placeant fabulæ, non curat: ſed tantum quòd nummos acceperit gaudeat magis enim luetum, quàm laudem adipiſci geſtit. Ex Acrone & Porphyrione.

Fides cadere dicitur, cui Stare opponitur. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. Et cum fortuna ſtatque, cadatque fides.

Impetus amens cadit. Lucan. lib. 4.

¶ Cecidit tibi ira. Lucan. lib. Vrbe. Paulatim cadit ira. Luc. lib. 4.

Metu cadit ira. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.

Sed ubi tamen oculi, vultus, verba ceciderent. Cic. pro Domo ſua. In caſſum cadunt omnia pro promiſſa. Plaut. Prænul. 4.

Spes cadit. Ouid. 2. Triſt.

Ad irritum cadit ſua. Lucan. lib. Vrbe. Timur cadit. Ou. 9. Epiſt. Verba eadunt ſingulis. Propert. lib. t. eleg. 8.

Zephyro verba eadunt mea. Propert. lib. t. eleg. 15.

¶ Cadere cauſa dicebant eum qui plus petebat. Cic. r. de Orat. Ridens & ſtomachant Scæuola. quam Hypſeus maxima voce plurimis verbis à M. Craſſo Prætore oraretur, vt ei quem defendebat cauſa cadere liceret. Cn. autem Octauius homo Conſularis nó minus longa oratione recuſatet, ne aduerſarius cauſa caderet. Quibus verbis inſcitia duorum oratorum reprehéditur, qui turn ciuilis ignorantia non intelligebant quod eſſet cauſa cadere. Quintil. lib. 3. cap. 4. Et ſi enim ſeruitus, ad certa ſe verba aſtringendo, ídque faciendo, in libris Cic. de Orat. verat. & Anonius, nam eſt enim peteqlofum, quum ſi vno in verbo ſit erratú, tota cauſa ceeidiſſe videamur. Hæc Budæus.

¶ Cadere cauſa, pro Litem perdere ab antiquis dicebatur, fortaſſe quòd vti comediæ ſtare dicebantur, quæ placebant: ſic & cauſæ. Terent. in prolog. Phur. Quod ſi intelligeret quum ſtetit olim noua, Actoris opera magis ſtetiſſe quàm ſua. Et Donatus duobus in locis, Aquum ſtet, dicitur fabula, quum recitatur, ſtare, quæ placet. Turneb.

Cauſa ſimili cadere. Lucan. lib. 2.

¶ Cadere formula, dicuntur patroni in iudicio, quum rem ipſam ſeu proceſſum, quem vocant, per ſuas formulas nó poſſunt rectè explicare, vt interdum quod magis ad rem ſuam pertinet, negligentius omittant. Budæus. Vide Quintil. lib. 3 cap. 6.

Cadere in iudicio. Cic. pro Murena, Noluerunt ſapientiſſimi homines, qui tum rem illam iudicabant, ita quenquam cadere in iudicio, vt nimis aduerſari, viribus abiicis videretur.

¶ Aptè cecidit verbum ad id quod agis, & Cic. 2. de Diuin.

¶ Non cadit in alia tam abſolutum opus. Plinlib. 35. cap. 10. Id eſt non poteſt ab alio tam abſolutum opus perfici.

In eum cadit illud. Cic. pro Cælio, Nihil eſt quod in ciuſmodi mulierem non cadere videatur.

In eum cadit hoc ſcelus. Virgil. 9. eclog.

Heu cadit in quenquam tantum ſcelus?

Cadit ſuſpitio in eum. Cic. ad Attic. lib. 13. In quem, ne ſi inſidiis quidem ille interfectus eſſet, caderet vlla ſuſpicio.

In eum cadit hoc verbum maxime, qui, & Cic. de Aruſp. reſp.

Cadere non videtur in eundem & cuntemptus pecuniæ, & cupiditas. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Cadit in feminas. Quintil. in proœm. lib. 6.

Cadunt in malos omnia ſeeleta. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Cadit de his aliquid in omnes. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Si cadit in ſapientem animi dolor: qui profectò cadit. Cic. de Amic.

Id eſt, ſi ſapientis eſt dolere.

Non cadit in virum bonum metuiri. Cic. 3. Offic.

Non cadit in hos mores, non in hunc pudorem, non in hanc vitam, non in hunc hominem iſta ſuſpicio. Cic. pro Sylla.

Cadit frequenter in cauſas ipſa lin earis ratio, ſi de terminis menſuriſque ſunt lites. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Quod ne in cogitationem quidem cadit, vt fuerit tépus aliquod, nullum eum tempus eſſet. Cic. 2. de Nat. deor.

Non cadit in conſuetudinem id verbum. Cic. 3. Tuſcul. Hæc enim ferè ſunt eiuſmodi quæ Græci πάθη appellant: ego poteram morbos, & id verbum eſſet è verbo: ſed in conſuetudinem noſtram non cadet. Id eſt, non congruet conſuetudini noſtræ.

Cadere in deliberationem. Cic. 1. Offic. Nam honeſtúmne factu ſit, an turpe, dubitant: id quod in deliberationem caditun quo conſiderando ſæpe animi in contrarias ſententias diſtrahuntur.

Cadit ſolutio in diem. Calend. id eſt redit dies, & venit ſolutionis. Cic. Attico, lib. 15. Budæus.

Quæcunque in diſceptationem cadere poſſunt. Cic. 1. de Orat.

Neque in nam formam eadunt omnia. Cic. in Orat.

Quod in noſtram intelligentiam eadat. Cic. 3. Offic.

Cadere in legem. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 7.

Cadere in morbum. Cic. 2. Tuſc. Quod autem in morbum cadat, id etiam interiturum.

Cadere non abrupté in narratiunem, optimum eſt. Quintilianus lib. 4. cap. 2.

Cadit in rerum naturam, vt duos ſapientes aliquando iuſtæ cauſæ in diuerſum trahant. Quintil. lib. 3. cap. 17.

Cadere in offenſionem alicuius. Cic. 1. de Nat. deor. Quanquam video nonnullos videri Epicurum, ne in offenſionem Athenienſium caderet, verba reliquiſſe deo, vt ſuſtuliſſe.

Cadere in poteſtatem alicuius. Cic. ad Attic. lib. 8. Accedit illud, ſi manco, & illum comitatum optimorum & clariſſimorum ciuium defore: eadendum eſt in vnius poteſtatem.

Cadit in rem. Cic. 2. Acad. Nóquod omnia quæ eſſent, in re comprehéderes, ſed quia nihil quod eadere in eam poſſet reperiqueres, &c.

In rem apte cadere. Cic. 1. de Diuinat. Quæ tamen dicãe, vtan rem apte cadant, fieri credo poſſe duiuinus.

Cadit in ſenſum cernendi. Cic. de Vniuerſit. Quicquid erat quod in cernendi ſenſum caderet, id ſibi aſſumpſit.

Cadere in ſpeciem ſolerentiſſimi. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Cadere in ſuſpicionem. Cic. pro Milone, Multi etiam hæc timétes in ſuſpitionem cadetent.

In ſuſpitionem Lacedæmoniorum cadere: pro Suſpectum eſſe Lacedæmonis. Æmylius Probus in Pauſania.

Cadere in vituperationem. Cic. ad Attic. lib. 14. Sed caſurus in aliquam vituperationem, quòd Reip. defuerim tam grauitempore.

¶ Cadere poſſunt plures quæſtiones in vnam, quæ velut ſub ácies ad illud, quo iudicium contineetur, referuntur. Quintil. lib. 3 cap. 6.

¶ Ne eadat aduérſus tuus in alienſiſſimum tempus. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 14. Id eſt, ne aduersus, quum ſis inimicſſimè erit opus.

¶ Quæ eadunt ſub aſpectum, & ſub oculos. Cic. de Vniuerſit. Et omnia quæ ſub aſpectum eadunt, comprehendutur.

Cadere ſub imperium & ditionem alicuius. Cic. pro Fonteio, Multóque eius fudore ac labore ſub pop. Rum. imperium ditionémque ceciderunt.

Illa cadit ſub iudicium ſapientis. Cic. 3. de Finib. Prima autem illa naturæ, ſiue fecunda, ſiue cunrtaria, ſub iudicium ſapientis & delectum cadunt.

Sub aurium menſuram cadere. Cic. in Orat. Quicquid eſt enim quod ſub aurii menſuram aliquam cadit, etiam ſi abeſt à verſu (nam id quidem oratunis eſt vitium) numerus tamen eſt verborum.

Sub rationem eandem cadere. Cic. de Inuent.

Cadere ſub regulam. Seneca de benef. lib. 3 cap. 11.

Cadere ſub ſenſum. Cic. 4. Acad. Iidem ſenſibus reliqua quæ ſub quenque ſenſum eadunt, ſentiet.

¶ Cadere, pro Euenire. Cicero ad Atticum, lib. 3, Sanè ita cadebat vt vellem.

Quod cecidit forte, id arte ve corrigas. Terent. Adelph. 4. 7.

Nihil mihi optatius cadere putuit. Cic. Attico, lib. 3.

Cecidit gratum alicui. Cic. pro Milone, Sed tamen ſi minus fortiſſimi viri virtus cuibus grata cecidiſſet, magno animo conſtantique cederet ex ingrata cuiatte.

Incommodi aliquid cecidit ei. Cic. pro Quintio.

Cadere irritum. Tacit. lib. 15, Dum mentis ergo Neronem ſua, & quàm irritum cecidiſſent, aperit. Subauditur præpoſitio IN.

Honeſta & iucunda eeciderunt mihi à te. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 3.

Augurum prædictis multi meritò adhibitæ vera cecidiſſe. Cic. 2. Leg. Pruuzim cadere. Cic. Attico, lib. 16, Veniendum eſt igitur in ipſam flámam, turpius eſt enim priuatim cadere, quàm publicè. Priuatim, id eſt ære alieno oppreſſum: publicè, Reipublicæ cauſa.

Quò cadant prumuſſa, non curat. Horat. 2. Epiſt. 1.

Quoquo modo res eecidet. Cic. ad Attic. 147.

Quocunque res cadet. Virgil. 12. Æneid.

Beiſe eecidit. Cic. Attic. lib. 13. 28.

Feliciter cecidit alea. Prouerbium de teoptato aduenière. tractum ab aleatoribus. Vide Chiliadas Eraſmi.

Fortuitò eecidit. Cic. 1. de Diuinat. Satis eſt ad confirmandam diuinationem, ſi medi aliquid ea eſſe diuinatum, nihil ve furtuitò eecidiſſe videatur.

Malè cadere. In MALVS.

Verum hoc adhuc pereommodè cadit. Cic. 2. Verr.

Peroportunè eecidit mihi huc. Cic. 2. de Orat.

Perquam venuſtè eecidit. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. fam. epiſt. 4.

Valde optanti eecidit, vt. &c. Cic. 1. de Orat. Hoc loco Sulpitius, Inſperanti mihi, inquit, & Cottæ, ſed valde optanti vtique noſtrûm eecidit, vt in iſtum ſermonem Craſſe delaberemini.

Quod melius eadere, nihil vidi. Cælius ad Cic. lib. 8. 12.

Vt cadet. Cic. Attico, lib. 15. 329. Equidem video mihi quoque eſſe opus viatieum: ſed id ex præſidi vt cadunt ea ſoluetur.

¶ Vt qui maxime eadant in rationem, id eſt, conueniant. Cicero in Oratore.

Aliæ ſunt geminæ, quibus hi tres heroi pedes in principia continuandorum verborum ſatis decore eadunt. Id eſt conueniunt. Cic. 3. de Orat.

¶ Cadere, pro Deſinere & terminari. Cic. in Orat. Quòd verbo melius in ſyllabas longiores eadunt. Id eſt finiuntur.

Verba cadentia. Horat. 1. Epiſt. 19.

Cadere ſimiliter. Quintil. lib. 3. cap. de Orthographia, Eundémque in exteris, quæ ſimiliter eadant, modum tenuit. Idem lib. 9. cap. vlt. Illa quoque vitia ſunt euidentia loci: & cadentia ſimiliter & deſinentia, & eodem modo declinata, multa tunguntur. Similiter eadentia vocat, quæ ſunt eiuſdem terminationis, vt dicam, faciam.

Non ad numerum articulus cadens. Cic. in Orat.

Fuite Græco eadunt verba quædam. Horat. in Arte poet. Hoc eſt, à Græco in Latinum deriuata. Porphyrius.

¶ Cadere, Mori. Cæſar 3. bel. Ciuil. Ad duorum milium numero ex Pompeianis eecidiſſe reperiebamus. Plaut. Amphit. 4. Crebri hoſtes cadunt.

Hoſtis eadere dicitur ante aras. Virgil. 3. Æneid. Id eſt occiditur, mactatur, immolatur.

Quis cadat deo Somno. Ouid. 4. Faſt. Id eſt immolatur.

Ante diem cadere. Virgil. 2. Æneid. Id eſt ante fati neceſſitatem, aut Senium.

Fatalitet cadere. Ouid. 12. Metamorphoſeos,

—& Hectorea primus fatalitet hatta Proteſilae cadit.

In' media rma a cadere. Stat. 11. Thebaid.

Atie eadere. Ouid. 7. Metamorphoſeos, Ciuiſque cadunt acie.

Bipenni. Ouid. 12. Metam.
Ense. Valer. lib. 2. Argonaut.
Fraude mulicbri. Tacit. lib. 2.
Iaculo. Ouid. 3. Metamorphoseos.
-iaculo cadit eminus ipse.
Manu. Seneca in Agamemnone, 6.
Cadere sua manu. Tacit. lib. 15.
Marte femineo. Ouid. 12. Metamorphoseos.
At si femineo fuerat tibi Marte cadendum.
Marte suo. Ouid. 3. Metam.
Cadere pleno anno. Horat. 3. Carm. ode 18.
Sitenter pleno cadit hœdus anno. Id est anno completo mactatur, seu immolatur.
Cadere per actes. In actes.
Cadere pro patria. Quintil. lib. 3. cap. 15.
Vt tanta ciuitas si cadet (quod dij omen obruant) à viro tamen confecta videatur? Cic. de Arusp. resp.
Oculi cadentes. Stat. 11. Thebaid.
Morte cadentes oculi. Stat. 3. Sylu. 4.
¶ Orirt & cadere stellæ dicuntur. Ouid. 1. Fast.
Orion cadit. Horat. Epod. 10. Id est in occasum tendit.
Arcturus cadens. Horat. 3. Carm. 1.
Astra cadentia. Virgil. 8. Æneid.
Bootes cadens. Virgil. 1. Georgicorum,
Haud obscura cadens mittet tibi signa Bootes.
Dies cadens. Ouid. 4. Metam.
Phœbus orienspmedius, & cadens. Ouid. 11. Metam.
Sol cadens. Virgil. 4. Æneid.
Lapsa cadunt sidera. Propert. lib. 4. eleg. 4.
Sidera cadentia. Virgil. 4. Æneidos,
-fluadentque cadentia sidera somnos.
Mundus cadens. Lucan. lib. 2. Id est currens.
¶ Grauiter cadere in aduersis. Cic. 1. Off. Quæ faciliora sint philosophis quo minus, &c. & quia fiquid aduersi euenat, tam grauiter cadere non possunt.
Aliè cadere. Cic. in Orat. Hoc est ex alio.
Atque ea quidem tua laus parirer cum Rep. cecidit. Cic. 2. Offic.
Cadens (ὑστέρημα) patrocinium. Cuius plura sunt exempla in ipso verbo.
Excipere cadentem. Stat. 1. Sylu.
Supponere aliquid cadentis. Ouid. 21. epist.
Sustinere cadentem. Ouid 8. Metam.
Casus, huius casus, masc. gen. (συμπτώματα, πτώσεις) dicitur quod fortuitò hominibus accidit. Cic. de Amicitia, Vt si in eiusmodi amicitiai ignari casu aliquo inciderint, &c.
Casum victoriæ inuenire. Salust. in Tugurtha, Aut vi, aut dolis sese casum victoriæ inuenturum.
Leuamen casus. Virgil. 3. Æneidos,
Heu genitorem, omnis curæ casúsque leuamen
Amitto Anchisen.
Casuum mœis ignarus. Tacit. lib. 2.
Mortis casus. Virgil. 10. Æneid.
Casum pugnæ prædere. Tacit. lib. 11.
Felix casu quodam. Horat. 1. Serm. satyr. 6,
-felicem dicere non hoc
Me possum casu, quod te fortitus amicum
¶ Acerbus casus. Virgil. 5. Æneid.
Casus admirabilis. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Anceps casus bellı. Lucan. lib. 3.
Breuis casus. Seneca in Troade, 4.
Cæcus casus. Cic. 2. de Diuinat. Quo modo ergo id quod temerè fit, cæco casu & volubilitate fortunæ, præsentiri & prædici potest?
Durus casus. Virgil. 6. Æneid.
Fatalem casum ferre. Cic. 6. Philipp. Fuit aliquis fatalis casus, vt ita dicam, quem tulimus.
Fortuiti casus. Vide Oriundus, in ORTOR.
Opitulari eiusbus grauissimis. Cæsar lib. 5. cap. 43.
Grauis & miserabilis casus. Cic. 2. de Orat.
Horrendos casus fari. Seneca in Hercule fuerente, 9.
Incerto casu pendère res dicitur, cuius exitus in dubio est. Seneca in Troade, 10.
Infandus casus. Virgil. 8. Æneid.
Infelix casus. Cic. pro Sylla. Sed quoniam ita tulit casus infelius, vt amplissimo in honore, &c.
Marini casus. Virgil. 2. Georgic.
O casum mirificum! Cic. Arist. lib. 16.
Nefandus casus. Seneca in Hippol.
Nouus casus. Cic. pro lege Manilia. Semper ad nouos casus temporum nouorum consiliorum rationes accommodasse.
Rarrores casus habet hæc fortuna. Cic. 2. Offic.
Repentinus casus. Vide paulo pòst, Lugere casum alicuius.
Smisser casus. Stat. lib. 6. Thebaid.
Subitus casus. Iouenal. satyr. 3.
Varij casus. Virgil. 1. Æneid.
Varij casus fefellerunt. Cic. 1. de Orat. Quam ipsem cogitationum, & consiliorum meorum, cum graues communium temporum, tum varij nostri casus fefellerunt.
Varios tremere casus. Seneca in Troade, 4.
Voluntarius casus. Cic. 6. Philipp.
¶ Accipere grauiter casum aliquem. Cic. 1. de Orat. Ita quæ singuli casus humanarum miseriarum grauiter accipiuntur.
Adesse casu. Cic. pro Cluentio, Atque etiam tum casu, quòd illud repente erat factum, Stalenus non aderat.
Adesse in casu alterius. Cic. Philipp. 4.
Attulit ipse viris optatum casus honorem. Virgil. 5. Æneid.
Afflictus casu. Cic. pro Sylla, In hoc tamen casu, quo afflictus iacerpet vos rutari, consruaeque cupiunt.
Ag; casibus. Virgil. 1. Æneidos,
Nunc eadem fortuna veros toc casibus actos Insequitur.
Auertere casum dicitur Deus. Virgil. 3. Æneidos,
Dij prohibite minas, dij talem auertite casum.
Concuti casu acerbo. Virgil. 5. Æneidos,
At pater Æneas casu concussus acerbo.
Concussus animum casu amici. Virgil. 5. Æncid. Id est, propter ruinam. Seruius.
Casu fortè temerè nonnunquam concurrunt somnia. Cicero 2. de Diuinat. An tu censes vllam anum tam deliram fuisrum fuisse, vt fomnis crederet, nisi ista casu nonnunquam fortè emere concurrerèt?
Tempus locúmque dat casibus. Id est fortuna. Seneca in Hippol. 4.
In casum dare. Tacit. lib. 1. Firum Tiberio fuit non omittere caput rerum, neque se Rémque publicam in casum dare.
Demisit me in eum casum fortuna. Planc. ad Senatum, Sed quum in eum casum me fortuna demisserit, vt aut, &c.
Casu deterritus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Euadere casus. Virgil. 4. Georg. -casus euaserat omnes.
Euenire casu. Cic. 2. de Diuinat.
Temerè & casu euenire. Cic. 1. de Nat. deor. Idque euenit non remerè nec casu, sed quòd & præsenteiam sæpe diui fuam declarâe, &c.
Exhaustus casibus. Virgil. 1. Æneid.
Expendere casus. Virgil. 12. Æneidos,
-atque omnes metuentem expendere casus.
Iudicio, & Casu aliquid facere, contraria. Cic. ad Curionem, 2. 6.
Iudicio enim ruo, non casu, in ipsum diferimen rerum cótrulit: Tribunatum tuum.
Factum casu. Cic. 1. de Nat. deor.
Casu fieri, aut sorte fortuna. Cic. 2. de Diuinat.
Ferre sapiérer casus aduersos. Cic. 2. de Orat. Magna etiam illa laus & admirabilis videri solet, tulisse sapiéter casus aduersos, nò fractum elle fortuna, &c.
Casus apibus quoque nostros vita tulit. Virgil. lib. 4. Georg.
Flere casus alcuius. Ouid. 1. Amor. eleg. 11.
Genere aliquid casu: cui opponitur, Virtute & consilio gerere. Cic. pro Sylla, Ego commitram, vt ea quæ pro salute omnium gessi, casu magis & felicitate à me, quàm virtute & cósilio gesta esse vi deantur?
Habere varios casus. Cic. de Senect. Quinetiam ætas illa multo plures, quàm nostra, morris casus habet.
Casu aliquo atque fortuna habere causam celebritatis & nominis. Cic. 2. Offic.
Varijs casibus ia ctatus. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Imitatur casus vernazem. Cic. 2. de Diuinat. Potest igitur quomodo negabas, veritatem casus imitari.
Impedimus casu aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 18.
Impellere in casum. Cic. In hunc me casum, vos viuendi authores impulistis.
Incidere in casum. Cic. Incidit in eos casus, quos vitaffet, si is eum nihil fefellisset.
Incidere casum alcui. Cic. famil. 5.
Si incideris casus. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21, Nec mori, si casus incideris pro vobis, paranor fuit quisquam.
Indignari casum amici. Virgil. 2. Æneidos.
Infequitur te casus. Virgil. 1. Æneid.
Insultare casibus alienis. Ouid. 3. Fasti. eleg. 9.
Intercedit casus, aut diffensio. In INTERCEDO.
Mirificus casus interuenit. Cic. Cæsari, lib. 7. 5. Casus verò mirificus quidam interuenit, quasi vel cestis opinionis meæ, vel fpósor humanitatis tuæ.
Inuehere casum. In INVEHO.
Inucnire casu. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Leuare casum communem. Cic. ad Q. frat. lib. 4. 1, Quarum nemo vnquã à se leuare potest cómunem casum miserrcordia hominũ, &c.
Lugere casum alicuius. Cic. pro Sextio, Meum illum casum tam horribilem, tam grauem, tam repentinum, non solùm hominest, sed templa vibis ac rcda lugerem.
Mancnt eos casus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Minari casum dicitur fortuna. Virgil. 8. Æneidos,
Sin aliquem infandum casum fortuna minaras.
Miserari casum amici. Virgil. 1. Æneidos,
Me liceat casum miserari insontis amici.
Mœrere casus alicuius. Sil. lib. 16.
Casu quodam in sylus natus. Liu. 1. ab Vrbe.
Casu inopinatæ rei obmutuit. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Onerare casus suos, Augere mala sua. Seneca in Thebaide, 1.
Pandere suos casus. Ouid. 14. Metam.
Perculsus casu iniquo. Virgil. 6. Æncid.
Perpeti casus. Valer. lib. 3. Argonaut.
Releuare casum. Cic. ad Q. frat. Si releuare potes communem casum miserrcordia hominum, incredibile quiddam assequêris.
Quanti casus humana rotant! Id est, voluunt & agitant res humanas. Seneca in Hippol. 1.
Renouare casus. Virgil. 2. Æneidos, Stat casus renouare omnes.
Reuoluere casus. Virgil. 10. Æneidos, -reuoluere casus
Da pater lliacos Teucris.
Ars casum simulet. Ouid. 3. de Arte. Id est quod ex compósito dedúcque opera factum à nobis esse id casu accidisse simulemus.
In casu nullum crimen. Cic. pro Plancio.
In casu esse. Cic. 2. de Finib. Et quod externum, id in casu est: ita sit beatæ vitæ domina fortuna.
Forrem esse casu. Cic. ad Merellum, lib. 5. 2, Quis esset qui me in Consulatu non casu portus existimaret, quàm consilio fortem fuisse?
Sustenere casum. Cic. famil. 4.
Timere casum aliquem. Lucret. lib. 3.
Casúmque timent quem cuique ferat fors.
Prælij casum timere. Cic. 1. de Diuinat.

Casum

Casum vleifci. Quintil. lib. 6. cap. 1.

¶ Casus, pro morbo, vel pro symptomate. Celsilib. 4. cap. 10. Deinde vbi ad se redit, circunciédidum vnum est in totum annum, etiam si casus idem non reuertitur.

¶ Casus, pro periculo. Celsius de Gangrena, Præpuéque in hoc casu, perendum non à medicamentis solum, sed etiam à victus ratione præsidium est. Budæus.

Mortis casus habet illa ætas. Cic. de Senect. Quinetiam ætas illa multo plures, quàm mortis casus habet.

Magnum casum habet hæc res. Plancus Cicer. 10, Nam quæ res nullam habebat dubitationem, si exercitus Lepidi abfuisset, nunc magnam affert solicitudinem, magnúmque habet casum.

Sub casu aliquo ducere somnos, pro sub periculo. Virg. 4. Æneid.

¶ Hyemis casus. Virg. 2. Georgicorum.

-extremæ sub casum hyemis. Id est circa finem hyemis, antequam ver incipat. Seruius.

¶ Casus vrbis, Ruina. Virg. 1. Æneid.

Altior casus. Iuuenal. sat. 10.

Grauiore casu cessæ decidunt turres. Horat. 3. Carm. 10.

Iniquissimus casus. Cic. pro Domo sua, Ad vrbe quid interfuit illum iniquissimum patris sui casum, &c.

Casibus Saturnini atque Gracchorum expiata. Id est morte. Cæs. 1. bel. Ciuil.

Casus, quo insanium corpora tories in terram deferuntur, non eos grauiter affligit. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Celerare casus. Lucret. lib. 2.

Dari ad casum. Cic. 1. de Diuinat.

Insistere & ingredi vis adolescentiæ fine casu. Cic. pro Cælio. Interdum multas vias adolescentiæ lubricas offendit, quibus illa insistere aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapsione vix potest.

Manus non numere casum. Martial. lib. 12. epigram. 75.

Et casum tremulæ non timuere manus.

Id est ex inopinato. Horat. 1. Serm. sat. 9.

& casu tunc respondere vadato. Debebar.

¶ Casus dicimus non modò eas quæ fortuita hominibus accidût, sed etiam vocabulorum formas: quia & aliam atque aliam caudunt ef figiem. Festus. Vide Priscianum de casibus abundè tractantem.

¶ Casus, eo significato quo vtuntur Grammatici. Cic. in Oratore, Quum Phrygum, & quum Phrygibus dicendum est, absurdè erat autrantum barbaris casibus Græcam literam adhibere, aut reco ca si solum Græcè loqui, tamen & Phryges, & Pyrrhum, aurium causa dicimus. Græca litera est, quæ dicitur ypsilon. Vocat autem Latinos casus, barbaros Græcorum more: quia Græci statuebant, omnes qui Græci non essent, barbaros esse nominandos.

¶ Casus à iurisconsultis diei consueuit, pro controuersia quæ nata est, quasi quæ acciderit, & cafu euenguerit. Vide CAVSA.

Casurus, pen. prod. Participium à cado. Cic. ad Senatum, lib. 15. Quid casurum sit, incertum est. Id est euenturum.

Aquæ casuræ. Martial. lib. 12. epigramm. 29.

Arces casuræ. Ouid. 13. Metam.

Fontes casuri in aquora. Lucan. lib. 2.

Mœnia casura. Ouid. 13. Metam.

Nomen casurum nullo rempore. Id est perpetuum nomen. Ouid. 1. Amorum, eleg. 15.

Ruina casura. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

Caſo. casas {τὸ πεσεῖν} casare. Plaut. in Curculione,

Non hercle iam isthoc valde casabunt cadi. Id est, non tam valide cadebant, quod fecisset, quum sit illic lubricus locus. Legitur ferè in omnibus quæ labunt, sed perperam. Ab hoc est & Casito, casitas, pen. corr. casitare. Paulus. D. de seruit. vrb. prædi. Seruitutes. Si seruitus stillicidij imposita fit: non licet domino seruientis arez abi ædificare, vbi cadítare coepit stillicidium. Si autem ex regula casitaueris stillicidium: posttea ex tabulato, vel ex alia materia casitare non potest.

Casabundus {τὸ πεσεῖν} adiectiuum, Crebrò cadens. Festus. Varr. ex antiquo poeta,

Kili egomet mecum casabundum ire ebrium. A verbo antiquo Caso, casas deducitur. Ennio in libro iuratissimæ fidei versus este tributur, vt refert Turnebus.

Caducus, penult. prod. {τὸ πεσεῖν, ἢ τὸ φθεῖν} adiectiuum, Quod in ruinam proclive est, & cum minator. Cic. de Senect. Sed tamen necesse fuit aliquid esse extremum, & tanquam in arborum baccis, terræque fructibus, maturitate rempestliua, quasi vietum & caducum: quod ferendum est mollitter sapienti.

Fragile & caducum. Cic. 2. de Finib. Quis enim confidit semper fibi illud stabile & firmum permansurum, quod fragile & caducum fit?

Caduca & incerta funt, diuitiæ, bona valeruda, honores. Cicero de Amicitia.

Brcua, fugacia, & caduca. Cic. ad Planc. lib. 10. ts.

Caducum & infirmum corpus. Cic. 1. de Nat. deor.

Mortale & caducum. Cic. de Somnio Scipionis.

Omnia caduca præter virtutem. Cic. 4. Philip. Quanquam omnia alia falfa, incerta funt, caduca, mobilia: virtus est vna altissimis defixa radicibus, qua nunquam vlla vi labefactari potest, nunquam dimoueri loco.

Caduca aqua Feronino dicitur, inquit Budæus, quæ de lacu abundat. Sic Varro. Caduca aqua, quæ de canalibus defluit: hoc est, quæ superfluit, & non continetur, hoc est abundat. Ouidius 2. de Ponto, cleg. 7. -vique caducis

Perculsa crebro saxa cauantur aquis. Id est cadentibus.

Caduca auspicia, au bore Fetio, antiquis dicebantur, qui aliquid in templo excidebat, veluti virga è manu.

Fama caduca. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Folia caduca. Ouid. 2. Amorum, 16. eleg.

Frondes caducæ. Ouid. 3. Trist. t. eleg. 3.

-nec fronde caduca Carpitur.

Fulmen caducum. Horat. 3. Carm. 4. ode 9.

Glandes caducæ. Lucret. lib. 5.

Lacrymæ caducæ. Ouid. 6. Metamorphoseos,

-made factæque terra, caducas

Concepit lacrymas, ac venis perbibit imis.

Caducæ literæ à Plinio alia ratione dicuntur, quasi {γράμματα ἐπὶ τῶν πεσόντων}. Scabritia (inquit, lib. 13. cap. 12.) leugatur dente; concha teres: sed literæ caducæ sunt. Id est fugaces & fugientes, vt Cic. loquitur, {ὑποφεύγοντα}. Budæus.

¶ Caducus, Qui morbo laborat comitiali, Epilepticus. Firmic. lib. 3. cap. 6. Ex humorum ftatiua perfeuerantia, qui circa caput collecti fuerint, facient caducos, & lunaticos, aut assidua interceptione defficientes.

Preces caducæ. Ouid. 1. Fast. -nec lingua caducas

Concipit vlla preces, dictáque pondus habent. Hoc est, non frustrà precautur.

Res humanæ caducæ & fragiles. Cic. de Amicitia.

Spes caduca. Ouid. 9. Metam.

Tela caduca. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Caduci tituli. Plin. in Paneg.

Verba caduca. Ouid. 2. ex ponti.

Viris caduca. Cic. de Senect.

Caducus, Mortuum significat aliquando, teste Seruio. Virg. 6. Æn. Hic mulum fieri ad fuperos, belloque caduci Dardanidæ.

¶ Caducum legatum dicitur, quod vel ad fiscum defertur, vel legatario de medio fublato: vel ad fubstitutum: vt si is cui relictum legatum est, capere legatum non possit, vel quia alire morte testatoris mortuus est, vel alia de causa, tunc legatum ad fubstitutum legatarii defertur: vel ad eum qui in legato conjunctus erat, si forte duobus simul legatum erat factum. Similiter etiam caduca hæreditas cadè ratione dicitur. Cic. 10. Philipp. de Antonio loquens, Quem nisi in via caducæ hæreditates retardasset, volasse eum, nó iter fecisse dicerres. Sic etiam caduca bona dicitur. Marcellus Dde iis quæ in testi delitor. Proxime in cognitione principis, quum quidam nomina hæredi induxisset, & bona eius vt caduca à fisco vendicarentur, diu de legatis dubitatum est. Quoniam verò iccidum erat fubstitutoslegatum caducú accipere, quali rem minimè speratam: dico Iuuen. dixit sat. 9. -propter me scribetis hæres, Legatum omne capis, nec non & dulce caducum. Cicero translationis nullos fuit in 3. de Orat. Nostra est enim inquit ille, omnis ità prudentiæ doctrinæque poslessio, inquit homines, quasi caducam atque vacuam, abundátes otio nobis occupatis inuolaucrãt. Sic Iustinus, Quam præ lã possessione vacua fortunis dominorum motibus sicuti caducam occupauerunt. Budæus. Caducum est lege Papia legatum erat, (ab aliqua códitione relictum: qua deficiente, cadebat, & redibat ad testatorem viuum, vel ad fubstitutú, eo mortuo. Vnde est titulus apud Iustin. in C. De caducis tollendis. Vlpianus titulo 17 eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Quod quis sibi testamento relictum, ita vt ure ciuili capere possit, aliqua ex causa non ceperit, caducum appellatur, quia velut cecidit ab eo. Verbi gratia, si cælibi, vel Latino Iuniano legatú fuerit, nec intra dies certum vel cælebs legi paruerit, vel Latinus ius Quiritium consequutus sit: aut si ex parte hæres scriptus, vel legatarius ante apertas tabulas decesserit, vel pereger factus sit. Hodie ex constitutione Imperatoris Antonini, omnia caduca fisco vendicantur, sed feruato iure antiquo liberis & parentibus. Festus.

Caducarius, adiectiuum, vt Lex caducaria. Vlpianus titulo vigesimooctauo eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani, Populo bona deferuntur ex lege Iulia caducaria.

Caduciter, penul. corr. Aduerbium antiquum, pro præcipitanter. Varro Eumenio, Aut frigidos nimbos, aqua ista caduciter ruentes pertinuerunt aquatule querentule tumentes. Nonius.

Cadiuus {τὸ πεσεῖν} adiectiuum, pen. prod. Quod per se cecidit, vnde caduia poma appellamus. Plin. lib. 15. cap. 16, Colligi mala post æquinoctium Autumnale, neque ante x v Iunam, neque ante primam horam. Caduus separari, stramentis, storeis, palefire substerni.

Cadus v et i, Oppidum ab Africano condirum ad Caucasum montem, de quo Plin. lib. 6. cap. 23.

Caducæum, caduceus {κηρύκειον} Mercurij sceptrum dicitur vt quidam putant, quòd cadere faciat contentiones aque certamina. Est autem virga qua bellum dirimitur. Nam quia Mercurius orationis deus est, & deorum nuntius, merito à diis mittebatur, vt diffidentium animos oratione sedaret. Hinc legati pacis, caducatores dicti. Sicut enim per feciales bella indicebantur, ita per caducatores finiebantur. Caduceum Ægypti in speciem draconum, maris ac fœminæ coniunctorum figuratuerunt, & Mercurio cósecratum. His draconcs parte media volumina sui nodo, quem vocant Herculeum, inuicem obligantur, prima zque partes eorum reflexæ in circulum pressis osculis, anibium circuli iungunt. Et post nodum caudæ reuocantur ad capulum caduceí. Causam autem cur exteræ gentes caduceum in pace tractanda, circundatæ anguium effigie fecerint, quidã hanc esse tradunt. Quum Mercurius Iyram in Cyllene monte Arcadiæ fepticordem ad Atlantidum numerum instituisset, quòd Maia mater eius ex illarum numero esset, ac non multò post deprehensus ab Apollinc fuisset boues suas abigere, quò facilius veniam ab eo impetrarer, Apollini traditur concessisse, vt lyram à se primò inuentam praderet. Propter quod Apollinem fertur virgam quandam Mercurio dono dedisse, quam quum manu tenens in Arcadiam profiscererur, inuentos ab eo fuisse dracones duos simul ligatos, & inter se mutuò pugnantes. Quo viso, virgã inter posuisse, & dicto citius præliú dirimisse. Eo facto, huiusmodi virgã pacis gratia dixit esse constitutam. Sed hæc fabulosa sunt. Veritas autem historiæ hoc habet. Qui genuis est in magna fama Magorum, angues enim numerosi, quorum conuoluti saltuis, faucium corporúmque spumis artifici completur glomerantur. Id oum anguinum appellatur. Magi dicunt fagulis in sublime iactari oportere, fagóque intercipi, ita vt rerum non omnium

gat, rapiorem eopo profugere, serpentes enim insequi, donec interuenta alicuius amnis arceantur. Experimentum eius esse fo contra aquas fluitet, vel autre enclusum. Certa quoque lunis expendum essenser. ad victorias situm, ac regum aditus maxime laudarur. A diuo Claudio principe interemptus est quidam eques Romanus, non ob aliam causam, quam vt eam vanitatem Cæsar experiretur. Hanc igitur Caduceo causam esse affirmantiueo crillaros angues in caduceo non esse. Vide Plinium lib. 29. cap. 3. plus tamen verbi. Liuius 8. ab Vrbe, Ipsos se in deditionem Consulis caduceum præferentes permisisse. Cicero t. de Oratore, Deinde qui non possit tam caduceo, quàm nomine oratoris ornatus, inculumis, vel inter hostium tela versari.

Caduceator, pen. prod. (κηρυξ.) Festus, Caduceatores, legati pacem petentes. Cato, Caduceator, inquit, nemo homo ooeret. Hactenus Festus. Liuius 6. bel. Pun. Ad tubal, re in arcto res esset, caduceatorem misit, qui promitteret si inde missus foret, se omnem exercitum ex Hispania deportaturum.

Caduciser, pen. corr. (κηρυκοφορος.) Nomeo quo Mercurius voeatus est, propter donatam ei ab Apolline virgam, qua duorum draconum inter se dimicantium, pugnantium in Aræadum profecterat, diremisse ferunt, vt mobis paulo ante in dictione Caduceum. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Hinc se instulerat paribus caduciser alis.
Atlantiades caduciser. Ouid. 8. Metamorphoseos,
Venit Atlantiades positis caduciser alis.

Caduciter, Caduciter. Vide c a d o c.

CADVRCI (καυδακαι.) Narbonensis prouinciæ populi in Aquitania. Author Plin. lib. 4 cap. 19. Vulgo *Cahors*.

Caduceum, Velum seu culeitra ex lino candidissimo facta, in quo, vt aut Plin. lib. 19. cap. 1, Caduci Gallizæ populi præcipuam gloriam obtinent. Nam nullum linum est candidius lanzve simulius. Iuuenalis sat. 7. Indutior hyberne vestitu, nullaque caduci.

Caduceum, Vas illud numerosum quod ex pisein ac puteo aquã haurit, numenio totam versatur. Soleot ex his etiam fieri canales in parietibus domorum, per quos aqua ex tectis defluant in cloacas: etiam in quibusdam vrbibus, per quos aquæ pluuiæ esternas impleant. Hæc Valla in Rauclensem.

Cadius (καδος.) Genus vasis vinarij, decem congios continens, sieut & metreta Dioscoridi lib. 5. licet alij cadum duodecim congios continuisse referant. Colum. lib. 12. cap. 28. Si in veteratem seruare voles, in cado duarum vinarum quam optimi vini featacium, aut fæcis generosæ recentis sextantes tres adduto.

Cadi formam turbinatam esse ostendit Budæus, hoc est, oueis pinez similem fuisse ex Plinii intelligimus, qui lib. 27. cap. 4. de aloe loquens, turbines cadorum dixit. Laudantissima, inquit, ex India afferitur, sed nasciturque & in India: non tamé ea vsuntur, nisi ad vulnera recentibus foliis, nimisue cuim conglunoat vel fuceo. Ob id in turbinibus cadorum eam ferunt, vi aiebam maius. Hactenus Plinius. Verbanur autem antequam eam ad fallamenta condenda. Idem Plin. lib. 32. cap. 8. Quin & testis cadi fallamentarij tusis cum azungia veteres ad parotidas, &c. Budæus.

Cadus est, quem lingua Gallica vernacula, retinès Latinitatis vestigia Caccum vocat. Budæus in lib. de Asse.

Chij Falerni cadus. Horat. 2. Serm. 3 fayra,
Si politus tuus Chij veterisque Falerni
Mille cadis, nihil est, &c.
Temeti cadus. Horat. 2. epist. 2.
Ahenus. Virg. 6. Æneidos,
Offaque lecta cado texit Chorineus aheno.
Chius. Horat. 3. Carm. 19. ode.
Quo Chium pretio cadum Mercemur.
Fragiles cadi. Ouid. 12. Metam.
Fumosus. Ouid. 15. Fastor.
Potus. Horat. 3. Carm. 15. ode.
Senex. Martial. lib. 11. epist. 37.
-fenem posciunt talia vota cadum.
Siccant cadi. Horatius t. Carm. 35. ode. Id est ad fæcem vsque exhausti.
Vaiteanus. Martial. 12. epigram. 49.
Versus cadus. Horat. 3. Carm. 19. ode.
Elicere cadum. Horat. 4. Carm. 11. ode.
Onerare vina cadis. Virg. 1. Æneidos,
Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Acestes
Littore Trinacrio.
Pareere cadis. Horat. 1. Carm. 7. ode.

Cadifeus (καδιφικος.) diminutiuum, Vasculum quo suffragia colliguntur. Fuerunt autem duo apud veteres eadifei, in quos calculos mittebant tudices. Alterum σωζοντα, quem condemnationis, alterum ἀπολυοντα, quem absolutionis calculos proiiciebant. Sipontinus.

Cadytas (καδυτας.) Herba, de qua Plin. lib. 16. cap. vlt. Est & in Syria, soquit, herba, quæ vocatur cadytas, non tantùm at boribus, sed pipis etiam spinis circunuoluens sese. Hæc ille.

C A

C A E s., siue Cæos (vtrunque enim scribitur Plin. lib. 4. cap. 12.) (Καῖος vulgò *Zea*. Insula est iuxta Euboeam, à Cæo Titani filio sic dicta, de qua Ouidius, Transit & antiquæ Carthea mœnia Cææ. A qua Cææ vestes. nam ex hac quoque prosectam delicationem fœminis vestem, author est Varro, vt Plinius tradit. Propertius, Et tenues Cææ vestæ mouere sinus. Quo in loco parum docte aliquos Coæ pro Cææ legere Hermolaus tradit. Ab hac Cæus Herosiltratus, clarus medicus dictus. Fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clarissimorum poetarum alumna. Ciam Ptolemæus nominat, vt hodie quoque vulgus nauiarũ. Author Hermolaus. Vide infrà in dictione c o s & c a t o s.

Scribitur & sine diphthongo. Vide c æ a.

Cæus, adiectiuum (καῖος.) vt Næuius Cæa. Horat. 2. Carm. 1. ode.

Sed ne relictis Musa procax iocis

Cæa terracles munera næniæ.

Dumeta Cæa. Virg. t. Georg.

Cæsa, pl. Absolute pro vestibus ex Cæa insula, quæ olim in pretio fuerunt, vt scribit Plin. lib. 4. his verbis. vbi de Cæa insula, Et hæc, inquit, profectam delicationem fœminis vestem author est Varro. Lucretius lib. 4,

Interdum in pallam, ac Meletensia, Cæaque vestum. Sic Lambinus.

C A E A D A S (καιειδας.) Locus erat apud Spartanos, cuius historia prima commemnit Thucydides, in quem malefecum genus hominum coniiciebant. Ex Cæl. Rhod. g. lib. 17. cap. 8. in Cæadam, inquit Pausanias, à Lacedæmonijs coniiciebantur, qui ob insigne factinus videbantur plectendi. Nam & illue contrahi Arsilomenes: euasit ramen, adiuo vulpum sequutus, qui caduceu confectabantur. Plura apud eundem.

C Æ C

C Æ C I A S (Καικιας.) Ventus flans inter Aquilonem & exortum Æquioctialemque Aristoteles (vt docet Gell. lib. 2. cap. 22.) ita flare dicit, vt nubes nun procul propellat, sed vt ad sese vocet. Plin. lib. 2. cap. 47, Narrant & in Ponto Cæcian ita se trahere nubes.

Malo attrahens ad se se, vt Cæcias nubes. Prouerbium in eos qui sibi ipsis litium ac negotiorum materiam parimus, accersiuntque. Vide de Erasmi Chiliadas.

Cæcigenus, Vide c æ g v s.

Cæcili 3, Genus serpentii. Colum lib. 6. cap. 17. Est etiam morsibus serpentes adius, est & magnorum animal um noxium vtiusnã & vespera, & exeuia sæpe quæ in pascua bos improuidè supereubuit, lacessita onere, morsum imprimit. Vide A M P H I S B Æ N A.

C Æ C I L I A, prænomine Cæia, Tarquinij Prisci vxor, maximi animi mulier, & lanificij peritissima, quæ prius Tanaquil dicebatur, et scribit Volaterr. Vide & Plin. lib. 8. cap. 48. & Liu. lib. 2. ab Vrbe.

C Æ C I L I A gens. De Cæciliæ gentis origine varias & diuersas fuisse veterũ opiniones, testis est lib. 3. Festus Pompeius. Nam alij à Cæculo, qui Præneste condidit, ortos Cæcilios, alij verò à Cæcade Troiano Æneæ comite sic nominatos existimarunt. Idem quoque author lib. 11, a Cæculi milium seruis deduci. Quod si verum est, sine diphthongo Cæcilios scribendos ex ijs manet. Principes & patres huius gentis L. Cæcilius, opinor, ille, qui cum Seruilio Consul fuit & Prætor à Gallis vna cum exercitu oppressus est. Nemo enim de Cæciliis ante hunc, curulem magistratum gessit. Verùm hi in tantum deinde mox amplissimisque honoribus auctifuni, vi Nzuius poeta, fateto Metellos hetu Consules dicere oni dubitarit, vt est apud Pædianum. Quidè re fit Paterculus lib. 2. scribit, Vt paulo ante Domitæ familiæ, ita Cæciliæ notanda claritudo est: quippe intra tr. fermè annos huius temporis consulsuere Metelli, sui Censores, sui triumpharunt amplius 12. Metelli vero à Metellis, qui in lege militari decuntur quali mereenarij, nominati sunt, author Aceio.

C Æ C I L I V S (κηκιλιος.) Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludum grãmaticæ, Romæ aperuit. Penuus dicetur Virgilium, & alios poetas nouos præiegere cespisse: quod etiam Domitij Marsi verseculus indicat, Epirota tenellorum outreula vatum. Ex Tranquillo. Huius etiam memnit Maerobius.

Cæcilius Gallus in diseipliua turis, atque legibus Populi Romani nosceudis, inter præcindisque scientia, vsu, authoritateque illustris fuit tempore Gelli, cuius etiam ipse memnit, dicitque librum scripsisse. De verborum significatione, quæ ad ius Ciuile pertinent. Vide Gellium lib. 16. cap. 5. & Maerobium Saturn. lib. 6. cap. 8.

Cæcilius item Claudius Isidorus, C. Aiuio Gallo, & Martio Censorino cos. ad v t. Calend. Februar. testamento suo edixit: Quanus multa ciuili bello perdidisset, tame relinquere seruorum quinuor milia ex ea re, quæ boum millia ex eo reliquo pecoris CCLVII. milia: in numerato H. S. DC. Author Plin. lib. 33. cap. 10.

Fuit & Cæcilius Callantianus (Callantis autem, ciuitas Siciliæ est) Iudæorum religionis sectator, Romæ docuit sub Augusto vsque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, Comparationem Demosthenis ac Ciceronis, & alia. Author Suidas.

Præter hos Cæcilius Argiuus, versificator, scripsit de piscibus. Author Suidas.

Cæcilius Statius poeta Comicus, quem Cicero ad Atticum libro 7. ita, Malum Latinitatis authorem vocat. Volcatius tamen Cumeorum palmam ei concedit: fuit natione Gallus, & Ennij contubernalis: quidam Mediolanensem fuisse dicunt. Defessit anno post Enniumsepultus in Janiculo. Author Eusebius. Horat. 2. Epist.

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte.

Cæcilianus, a, um, Adiectiuum, vt Cæciliana lactucæ, de quibus Plin. lib. 9. cap. 8. & Cæciliana cerasa, quæ & rotunda vocat idem Plinius lib. 15. cap. 24.

Cæciliana fabula. Cic. lib. t. ad Atticum, Ac vereor ne Lucullus, quoniam Græcum poema condidit, nunc ad Cæcilianam fabulam spectet. Turnebus hoc loco Lucullum legendum cootendit, eoius res gestas Archias versibus Græcis illustrarat, qui & Cæcilij Metelli facta pangere parabat, quam Cicero appellat Cæcilianam fabulam, ad Cæciliam remeium alludés. Cæ pro Archia. Mithridaticum vero bellum, &c. totum ab hoc exprefsum est, qui liber non modo L. Lucullum fortissimum & clarissimum virum, verumetiam pop. Romnomen illustrant.

Cæcilias, Cæco, cæcas. Vide c æ c v s.

C Æ C I V S m. pen. cor. (κηκιος.) Oppidum est Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiacear, vinera tamen vini feracissima præiepuis ouortri arboribus. Hæc Strabo lib. 5.

Cæcubus, penult. cor. Adiectiuum (κηκιβος.) vt Vinũ Cæcubum, sic dictum à Cæubo Campaniæ oppido. Martialis lib. 13, non ita procul à fine,

Cæcuba Fundanis generosa coquuntur Amyclis. Plin. lib. 16. cap. 37. Licet populi vinibus placeant, & Cæcubum educent. Populum arborem

arborem intelligit. ¶Cæcubi aliud etymon affert ex Galeno Cornutus in primum caput lib. 7. Galeni de compositione pharmacorum secundum locos.

Potare cæcuba. Martial. lib. 12. epigr. 17.

Nec nisi post niueam cæcubo potare aquam.

Cæculus, Cæculto. Vide c æ c v s.

C Æ C V L V S, pen. corr. (κεκωλυκὼς) (inquit Seruius) filius Vulcani, sic dictus, quòd minoribus oculis fuerit: quam rem frequenter efficit fumus. Hic collecta multitudine posquam diu latrocinatus esset, Prænestinam ciuitatem in montibus condidit: & quum ad ludos, vicinos populos inuitasset, corpit eos hurtari, vt secù habitarent: & propter gloria iactare se filium Vulcani. Quod quum illi non crederent, inuocato Vulcano vt eum filium comprobaret, omnis illius multitudinis ehorus est flamma circundatus. Quo facto commoti omnes simul habitauerunt. & Vulcanus filium esse crediderunt. Hactenus ille apud Virgilium lib. 7. Æneidos,

Nec Prænestinæ fundator debuit vrbis
Vulcano genitum, pecorà inter agrestia, regem,
Inuentúmque foci, omnis quem credidit æuus
Cæculus, &c.

Cæcus (κεκωλυκὼς, παρὰ τὸ κεκωλῦσθαι, à cædo, cæcis, quòd sit oculis concussus. quanuis alij cæcum quasi oculis captum: alij quasi carentem oculis appellarum velint. Est autem cæcus, qui caret lumine.

Obscurum & cæcum. Cic. pro lege Agraria.

Futuri cæcus, id est futuri nescius. Claud. 1. de Raptu Proserpinæ.

De Cetere.

Amore auri cæcus. Virg. 1. Æneid.

Cæcus animi. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Cæcus animo. Cic. 4. de Finib.

Cæca auaritia. Cic. 2. Philipp. At quàm cæca auaritia est?

Cæcus cupiditate & auaritia. Cic. pro Quintio

Cæcus fraude & ira. Liu. 8. ab Vrbe.

Cæcus atque amens furore. Cic. pro Sextio.

Furore amenti cæcus. Catul. 49.

Cogor inops, ardens, amenti cæca furore.

Cæcus metu. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdiecs tanta tabie feruntur, vt in capite nequaquam satis cæcæ metu sedeant.

Aeeruus. Ouid. 1. Metam. Confusus. De Chao loquitur.

Aditus. Seneca in Herc. fur. 10.

Amor sui cæcus. Horat. 1. Carm. 18. ode,

-quæ subsequitur cæcus amor sui,

Atrolens vacuum plus nimio verticem.

Amator. Horat. 1. Serm. 3. sat.

Amictu cæco terram condit nox. Sil. lib. 12. Id est nigro.

Caligo. Virg. 3. Æneid.

Carcere cæco clausus. Virg. 6. Æneidos,

-nec auras

Respicient clausæ tenebris, & carcere cæco. Id est obscuro.

Casus. Cic. 2. de Diuinat. Quomodo ergo id quod temerè sit cæco casu & volubilitate fortunæ, præsentiri & prædici potest?

Cauernæ. Ouid. 5. Metam.

Causæ. Lucret. lib. 3. Id est incognitæ, ineertæ.

Chaos. Seneca in Med.

Comæ. Ouid. ad Liuiam. Hoc est confusæ, incomptæ.

Cæca & temeraria cupiditas. Cic. 1. de Inuent.

Cæca cupiditate rapi. Cic. in Pisonem.

Cupido. Ouid. 3. Metamorphoseos,

-prædæ tam cæca cupido est.

Curfus. Lucan. lib. 2.

Domus. Ouid. in Ibin. De Labyrintho.

Ensis. Stat. 9. I heb.

Error cæcus quò cœpit eat. Seneca in Herc. fur. 12.

Euentus. Virg. 6. Æneid.

-cæcóque volutat

Euentus animo secum. Id est incertos.

Expectatio. Cic. pro lege Agrar. Nolo suspensam & incertam plebem Romanam obseura spe, & cæca expectatione pendere.

Fata. Horat. 2. Carm. 13. ode. Id est improuisa, & quæ videri non possunt.

Cæcus fluctus. Liuius apud Senecam, lib. 2. Suasoriarum, M. Cicero sub aduentum triumuirorum cesserat vrbe, &c. Vnde aliquoties in alium prouectum, quum modò venti aduersi retulissent, modò ipse iactationem nauis cæco voluente fluctu pati non posset, ardum tandem cum & fuga & vitæ cupio, &c. Græcinium ethallud enim, cæco fluctu, ab Homero scriptù erat ὀίστε κάσσω, quod & ante Liuium ita Latinè Sisenna explicarat, vt apud Nonium reperimus, Subitò, inquit, mare subhorrescere, cæcóque fluctus in se prouoluere leuiter cœpit. Cæcum autem fluctum Nonius idem interpretatur, occulte malum latentem & incertum. Grammatici Græci fluctum sine vento orum, nec murmurantem sonantémque. Liuius quidem iurelligere videtur fluctù venti silente, aut non strepente excitatum, quum scripsit, Partim ventis reflantibus fæpius relatum in litus, partim cæco fluctu iactationem nauis pati non potuisse: nec aliter Sisenna sensit. Ac cæcus dicitur fluctus, cuius non sentitur nec apparet causa, vt quum venti quiescunt. Quæ cuim præter ventum excogitari potest marisfremenis & fluctuantis causa? quo horrescente, & acte quieto, meritò fluctus cæcus dicitur. Id autem plerunque fit ante ventos coortos, vnde & Virgilius scripsit in prognosticis venti,

Principio ventis fugientibus aut freta ponti
Incipient agitata tumescere, &c. Turnebus.

Fores. Virg. 2. Æneid. Id est non omnibus notæ. Seruius.

Fortuna. Cic. de Amicitia.

Cæcæ fossæ. Id est non patentes. Apud Columellam lib. 2. cap. 2.

Furor cæcus. Horat. Epod. Id est cæcæcaus.

Historia. Ouid. in Ibin.

Homines cupidine cæci. Lucret. lib. 4.

Cæcus ictus. Liuius lib. 4. bel. Macedon. Vt non modò ad cæcos ictus, sed ne ad inferendum quidem ex propinquo telum loci quicquam esset.

Ignes. Virg. 4. Æneidos,

-cæcique in nubibus ignes

Terrificant animos. Id est quorum origo non apparet. Seruius.

Cæci impetu animi in alios incurrere. Cic. 2. de Finib.

Cæca inuidia & ira. Liu. 8. bel. Maced.

Cæcum iter explorat. Ouid. 10. Metam.

Limites. Ouid. 14. Metamorphoseos,

-cæcíque vagantur Limitibus comites.

Lituræ. Ouid. 11. epist.

Si qua tamen cæcis errabunt scripta liturís.

Loca. Propert. lib. 1. eleg. 18.

Lupi cæci. Virgil. 2. Æneidos,

-inde lupi cæu

Raptores atra in nebula, quos improba ventris

Exegit cæcos rabies. Cæcos, hoc est quibus ad explendas insidias nox seu tenebræ sunt luce aptiores: aut qui in cæcis laebris abscondi solent. Donatus in Virgil.

Manus. Lucan. lib. 3.

Manu cæca spargit munera. Senec. in Hippol. 9. De Fortuna.

Mars. Virg. 2. Æneid. Id est nocturnum prælium. Seruius.

Mens. Ouid. 4. Metam.

Metus. Ouid. 2. Fastorum,

-& cæco flenque paúentque metu.

Morbus, Obstratus, & cognitu difficilis. Colum. lib. 1. cap. 5.

Mores cæci. Horat. 3. Carm. 27. ode.

Mugitus terræ cæcus. Seneca in Troade, 3.

Murmur. Virg. 12. Æneidos,

-tum murmure cæco Intus færa fonant

Nox. Cic. pro Milone. Neque cæca nox ostendisset Milonem.

Parietes cæci. Virg. 5. Æneid. Hoc est nullas habentes fenestras.

Paures. Valer. 7. Argonaut.

Pectora. Lucret. lib. 2.

Periculà. Propert. lib. 2. eleg. 28.

Plagæ. Lucret. lib. 2.

Multa videbis enim plagis ibi pereita cæci.

Pugna. Valer. 5. Argonaut.

Pelum. Virg. 12. Æneidos,

-tum cæco pulucre campus Miscetur.

Ramus. Plin. lib. 16. cap. 30.

Ratio. Lucret. lib. 5.

Inproba nauigij ratio tum cæca latebat.

Res cæcæ & ab aspectus iudicio remotæ. Cic. 2. de Orat. Vt res cæcas, & ab aspectus iudicio remotas confirmatio quædam & imago ita notatur, vt ea, quæ cogitando complecti vix possemus, intuendo quasi teneremus.

Saxa. Virg. 5. Æneid. Id est latentia.

Scelus cæcum retegere. Virg. 1. Æneidos,

-cæcúmque domus scelus omne retexit.

Somus. Seneca in Troade 3.

Sors. Horat. 2. Serm. 3. satyra,

-& cæca fluitantia sorte, laboret Reddere certa.

Spicula. Virg. 4. Georgicorum,

-& spicula cæca relinquunt. Id est breuia, quæ possunt latere. Seruius.

Stimulus. Lucret. lib. 3.

Suspicio. Cecinna ad Ciceronem, lib. 6. 7. In hac igitur calumnia timoris, & cæcæ suspicionis tormento, &c.

Tabes. Ouid. 9. Metam.

Tæda. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Multiplicique domo cæcis includere tædis.

Tempus. Cic. ad Cornificium, lib. 1. 23. Fuit enim illud quoddam cæcum tempus seruituti.

Tenebræ. Lucret. lib. 2.

Timor. Ouid. 1. Amorum, 4. eleg.

Vada. Virgil. 1. Æneidos,

-nimbosus Orion

In vada cæca tulit. Id est incognita, latentia. Seruius.

Cæcum vallum dicitur in quo præcuta pali terræ affixi, herbis vel frondibus occuluntur. Festus.

Venenum cæcum. Lucret. lib. 6.

Cæca vestigia. Latentia, quæ non possunt videri. Virgil. 6. Æneid.

De Labyrintho & Dædalo, Cæca regens filo vestigia.

Via cæca. Ouid. 2. Amorum, 11. eleg.

Vndæ cæcæ. Virg. 3. Æneid. Id est, incertæ, quia sydera non apparebant. Seruius.

Vulnus cæcum. Virg. 10. Æneidos,

-nec iacta cæcum dare cuspide vulnus.

¶ Cæcus crudeliter ferri. Cic. pro Cluentio, At quæ mater? Quam cæcam crudeliare & scelere ferre videris.

Cæcum me, & præcipitem ferri confiteor in causa, si &c. Cic. pro Plancio. Virg. 3. Georg.

Cæco die emere aliquid. Plautus Pseud. 5.

Eme die cæca hercle oliuum, id vendito oculata die. Id est, eme non præsente pecunia, sed in diem pactà: reuende pecunia præsente. Vocant & Iurisconsulti cæcam diem, & cæca testimonia, quæ scripto perhibetur absentibus, nam cæca fuit non tamen quæ non videret, sed quæ non videntur & absunt. Erasmus in Chil. ad.

Cæco reluxit dies. Tacit. lib. 20. Statim cunuersa ad vsum manus, ac cæco reluxit dies

Hypsea cæcor. Horat. 1. Serm. 2. satyra,

Hypsea matrona fuit vinosis oculis. Acron.

Cæcum, vereres pro impetuoso dixerunt. Varro de Vit. pop. Rom. lib. 4. Neque id cæci consules fecisse rit, quæ mandata arcana tam pio fecidissent, aut diuidi centum & magnum. Nonius.

Cæculus, diminutium, Qui parum vidct. Plaut. Perſa,8, Tua cæcule cauſa? Quidam cuculeſeguntˆhoc loco.

Cæcitas,genitult. corr.cæcitatis, penult. prod. {τυφλότης, σκοτόδης, σκοτόμα, πηρότης} Facultatis vifus ob hiatus. Et eſt propriè corporis:ad animum verò ſæpe transfertur. Cic.,de Finibus,Bonum incolumis acies:mi-ſera cæcitas.

Cæcitas libidinis. Cic.de Aruſp.reſp.An cibi luminis obeſſet cæcitas,plus quàm libidinis?

Cæcitas mentis. Cic.pro Domo ſua,Pœna omnis oculorum,ad cæcitatem mentis eſt conuerſa.

Cæcitatem inferre. Vide INFERO.

Horribilis cæcitas. Cic.5. Tuſcul.Primùm horribilis iſta cæcitas, quibus tandem caret voluptatibus?

Cæcigenus,adiectiuum,pcoul.corr.{σκοτογενής} Significat illom qui cæcus natus eſt Lucret.lib.3.

Nam quom cæcigeni,ſolis qui lumina nunquam
Aſperare,genus cognoſcant corpora tactu,

Et ineunte ævo nullo continâcta colore,

Cæco,cæcas {τυφλώττω,σκοτόω}cæcare,Luminibus priuare.Plin.de Viris illuſtribus,Portius Hercules faceridores pretio corrupit, vt ſacra Herculea ſeruos publicos edoceren:vnde cæcatus eſt.

Cæcare animos,per tranſlationem. Cic.4.Philip.Sed ſpes rapiendi atque prædandi cæcat animos eorum. Legitur & occæcat.

Cæcare mentes languione.Cic.pro Sextro.

Cæcari erroribus,aut cupiditate.Cic.4.Tuſc.

Cæcata eelentate oratio.Cic.de Claris Oratoribus.

Cæcuſro,cæcutas {τυφλότης} cæculatæ,Cæcitas proximum eſſe acie obtuſarve ait Feſtus. Idé alio loco dicit,Cæculatæ,eſſe cæcos imitari. Plaut.Numnam mihi oculi cæculatæ? Eſt'ne hic noſter Hermio?

Cæcutio, cæcutis, penult. prod. {σκοτώττω, σκοτόω, τυφλόω} cæcutire, Propriè ſignificat parum videre. Et cæcutientes dicuntur,quaſi ſemicæci. Varro, Vtrum oculi mihi cæcutiunt, an ego vidi ſeruos in armis contra dominos?Ex Nonio.

C Æ D

Cædes,Vide CAEDO.

CAEDICVS, penult correp. Vir diriſſimus,cuius meminit Virgil.lib. 9. Eneid.his verbus,

Euryalus phaleras Rhamnetis,& aurea bullis
Cingula,Tyburti Remulo diriſſimus olim

Quæ mittit dona hoſpitio,quum iungeret abſens

Cædicuſſille ſuo mortiens dat habere nepoti. Vbi Seruius,Cædicus quidâ Tyburti Remulo qui cum ibi abſens hoſpitio veller adiúgere,miſit phaleras & cingula bullis aureis,hoc eſt clauis inſignita.Komulus mortiens nepoti ſuo cognomini hæc reliquit, qui poſtea victus à Rutilis eſt, & occiſus: poſt cuius mortem apud Ramnetem Rutulum ab Euryalo reperta ſunt hæc munera. Huius meminit & Virgil.10. Æneid.

Cædilitæ taberna, non à cædendo dictæ ſunt,ſed à domini nomine, qui Cædilius vocabatur: à quo in via Appia ædificatæ ſunt. Siponitinus ex Feſto.

Cædo,cædis,credi,penult. prod.cæſum {κόπτω,σφάζω} cædere,Propriè ſignificat flagellare. Tereot.Andr.1.2.

Verberibus cæſum te in piſtrinum Dave dedam. Iuuenal.ſat. 3. Ebrius ac petulans,qui nullum forè cæcidit,

Dat pœnas.

Flagellis cædere.Horat.1.Serm.1.ſatyra, -ille flagellis

Ad mortem cæſus.

Cædi diſcipulos deformeac ferule eſt, quanquam id receptum ſit,& Chryſippus noo improbet.Quintil.lib.1.cap.3.

Cædere loris.Cic.8 Philipp.

Cædere aliquem virgis ad neecm.Cic.5.Verr.

Cædere,Pereuere,vt Cædere aliquem calcibus.Plaut.Pœn.9.

Enſe.Ouid.2.de Ponto.2.elegia,

Aduena virgineo cæſus vt enſe cadat.

Ferro.Lucter.lib.6.

Ferula.Horat.1.Serm.3.ſat.

Frondem cædere.Plaut.Aulularia,

Frondem populiceam,vlmeam,querneam cædito. Quæ loco Turnebus,8.go.inquit, cædere frondé ex ſtimo eſſe eam colligere, quod quum faciebant, eam ſtringebant, & ferramento plerunque velut deradebant ex arbore. Hæc ille.

Marmor cædere. Papiomanus in l. Diuortio. 5.Si vir in fundo. D. Soluto matrimonio, Si vir in fundo mulieris dotali lapidicinas marmoreas inuenerit,& fundum ſruchuoſiore fecerit,marmor quod cæſum,neque exportatum,eſt mariti: & impenſa non eſt ei præſtanda.

Cædere pugnis.Plaut.Curcul.4.

Cædere femur,pectus,frontem,mirè ad pullatum circulum facit. Quintil.lib.8.cap.12.

Mens conſcia dari facti, cædq hominem verbere ſurdo. Vide SVRDVS.

Cædere ianuam ſaxis.Cic.3.Verr.

Cædere futurum.Perſat.1.

Nec pluteum cædit,nec demotſos ſapit vngues.

Saxis cædere populum.Horat.2.Serm.3.ſatyra,

Populum ſi cædere ſaxis Incipias.

Cædere,pro cr cidere.vt Cædere arbores.Cic.2.de Diuin.

Falce comam cædere. Tibul.lib.1.eleg.7.

Hic virides dura cædere falce comam.

Cædendus lapis aliquis,& a ſpottandus.Cic.3.Verr.

Cædere montes.Plin.lib.36.cap.1.

Robora.Ouid.8.Metam.

Saginam.Plautus Moſtellaria,

Eſſe,efferciæ vos,ſaginam cædite. Frondem per tranſlationem ſaginam appellat,quia illa ſaginabatur pecus.Turnebus.

Syluas. Cæſar 3. belli Gal. Reliquis deinceps diebus Cæſar ſyluas cædere inſtituit.

Vineta.Horat.2.Epiſt.1.

¶ Cædere,Occidere.Cic.3.Philip.Cædit greges armentorum,reliquiſque pecoris quodcunque nactus eſt.

Exercitus cæſus & fuſus. Cic.14.Philipp.

¶ Cædere hidentes, Immolare,per metaphoram. Virgil.5.Eneid. Hoſtias.Cic.pro Cluent.

Victimas.Liu.8.ab Vrbe.

¶ Cædere teſtibus,pro vrgere & premere. Cic.ad Quint. fratrem, lib.3,Quo quidem in iudicio odio premitur omnium genernm,maxime teſtibus cædatur,accuſatoribus frigidiſſimis vtuur. Hoc eſt teſtium multitudine conuincitur.

¶ Cædere,pro conſumere.Lucil.lib.30,

Lana opus omne perit,ſqualor,tinea omnia cædunt. Nonius.

Cæſus{κοπτός,σφαγή}Participi.à cædo.vt Cæſis copiis.Cic.ad Brutu,lib.10.

Cæſis victimis.Cic.ad Atticum,lib.8.

Cæſæ arbores.Plin.lib.16.cap.12.

Heliades cæſæ pectora.Ouid.1.Metam.

Inter cæſa & porrecta: Adagium. Cic.ad Atticum, lib.5,epiſt.18,

Et multa imò omnia, quorum καρδία, nequid inter cæſa & porrecta,vt aiunt,oneris mihi addatur, aut temporis. Videtur ſignificare cunctationem, & ancipitem habitationem, ac velut interuallum illud inter omittendum illud quod cœpium eſt, & incipiendum quod nouatis portet.Plura apud Erasmum in Chiliadibus. Paulus Manutius Cæſa exponit:luter cæſa & porrecta,.In ipſo articulo diſcriminis,ſumpta ſimilitudine à ſacrificiis,quù inter cæſa exta & porrecta ſimſtri quid acciderer, ne litari poſſet, ſed inſtaurari ſacrificium oceeſſe eſſet. Verebatur Cicero,ne quo tempore diſcelſurus eſſet, eo tempore ciuſmodi quid acciderer,ne poſſet diſcedere.

Cæſura,cæſuræ,penult.prod.{τομή}Inciſura,cæſio.Plin.lib.15.cap.43, Marcd ad firmitatem cæſa turpeditiæ cæſuræ. Lucret.lib.4,

-& generatim Extima membrorum eiteum cæſura coercet.

Alii legunt textura.

Cæſura,in orationc,à cædenda voce: quæ definitur,decora terminatio vocum,in medio verſuum notata:vt quando poſt duos primos pedes ſuperans ſyllaba inuenitur, quæ dictionè terminet. Cæſura eſt quæ penthemimeris dicitur:in Arma,virúmque cano. Quum verò id poſt tres pedes ſit,eſt cæſura hepthemimeris:vt Arma,virumq; cano, Troiæ.Hic enim verſus vtranque cæſuram habet.

Cæſuratim,penult.prod. Aduerbium {κατὰ τομὰς,κατὰ μέλη} Succinctè,breuiter,per cæſuræ commata. Sidonius Claudiano, Tota de illo dicto ſic cæſuratim ſuccincta quàm profluens Calepinus.

Cæſio.verbale {τομὴ} pro cæſura.Columel.lib.4.cap.33. Et poſt quinquennium cæſa more falcis recrescitur, atque in palum formata ferè vique in alteram cæſionem pertenuit.

Cæſim, Aduerbium {κατὰ μέλη} ſignificat cædendo. Valla lib.6, Cæſim, per incſiones gladij. Liuius 7. belli Punici, Proiecto ſcuto ſeuto in aduersentes arma hoſtis, vanum cæſim cum ingenti ſonitu cuſem deiecit.

Cæſim ac punctim.Liu.2.bel.Pun. Hiſpano punctim magis, quàm cæſim aſſoeto petere hoſtem.

Cæſim operari in vinea. Columel.lib.4.cap.25, Maior autem pars operis in vineam ductim potius,quàm cæſim facienda eſt. Et paulo poſt, Tutior igitur & vtilior putatio eſt quæ ductu falcis, non ictu conficitur.

Cæſim dicere Cicero in Oratore, Membratim rolluc,deinde cæſim,Dcximus.turſus membratim, Telles dare volumina. Paulo autè Cicero ineſim dixerat. Quintilian. lib.9. cap.4. Vbicunque acriter erit & inſtanter, pugnaciterque dicendum,membratim, cæſimque dicemus. Id eſt, per cola & commata.

Cædes, cædis {φόνος, κόλοκυντία, σφαγὴ} Feſtus, Valla in Raudenſem, Cædes mors non ſaualis,ſed ferro, aut ligno, aut ſaxo, ſimilibuſque illatus,præſertim occidere, aut ferire, aut peruetere volentis. Inde dicemus aliquem commiſiſſe cædes, & Milo de cæde accuſatus eſt. Plinius lib.14. cap.13, Inuenimus inter exemplu, Mecennij vxorem, quòd vinum bibiſſet è dolio,interfectam fuiſſe à marito,cumque cædis à Romulo abſolutum.

Occiſio & cædes. Cic.pro Cecinna, Tu vim negabis eſſe factam, ſi cædes & occiſio facta non erit.

Amor cædis.Ouid.13.Metam.

Imago cædis.Ouid.8.Metamorphoſeos,

-modo vulnera fratrum

Aute oculos mihi ſunt,& tanæ cædis imago.

Auidiſſimus cædis.Ouid.1.Metam.

Inſtructus ad cædem.Vide INSTRVO.

Molitor cædis. Tacitus libro vndecimo, Et Appianæ cædis molitor Narciſſus.

¶ Acerba cædes.Stat.6.Thebaid.

Acris.Ouid.11.Metamorphoſeos,

-ſed enim irreuocatus ab acri Cæde,

Cruenta.Lucan.lib.7.

Dira.Ouid.3.Metamorphoſeos,

Exilium dirx pœnam pro cæde lucbat.

Fera Sentia in Octauia,

Pulchrom eminere eſt inter illuſtres viros,

Conſulere patriæ,parcere afflictis,ſera

Cædc abſtinere.

Ferales cædes.Claudian.de bello Gildon.

Furtalis.Ouid.6.Metamorphoſeos,

Sicut erat ſpatio furtali cæde capillis Profiluit.

Hoſtilis.Seneca in Here.fur.in.

Impia.Horat.3.Carm.ode 24.

Indignſſimæ cædes & maximæ.Cic.pro Sex.Roſc.Amer. Quum ſoteeca cædes indignſſimæ maximæque facta ſint.

Inexhauſta.Sil.at.10. Thebaid.

Lethifera.Claudian.4.Panег.

Manifeſta.In MANIFESTVS.

Miſerrima

Misceriua. Virg. 11. Æneid.
Nefanda. Ouid. 15. Metam.
Nouabilior. Tacitus lib. 19. Eò notabilior cędes fuit, quia filius patrem interfecit.
Patrata. Tacitus lib. 4.
Profunda. Sen. in 10. Thebaid.
Saua. Ouidius 1. Metam.
-feuæque iuuidiffima cædis.
Sanguinea. Ouid. 13. Metam.
Vaſta. Seneca in Troade, 6.
¶ Accumulare cædem cædc. Luerer lib. 3.
Ardeſcere cæde. Ouid. 11. Metam.
Conduetere aliquem ad cædem faciendam. Cicero de Prou. Conſ.
Committere cædem. Ouid. 18. epiſt.
Deterrere cædibus. Horat. de Arte poetica.
Edere cædem. Liu. 5. ab Vrbe Condita.
Efficere cædes. Cic. pro Milone, Magiſtratuum, priuatorúmque cædes efficerat.
Facere cædem. Cic. pro Milone, Quum hic indicator qui iter illud ad cædem faciendam apparaſſet, cum vxore vehereiur.
Facere cædes. Cicero in Bruto, Nam quum in ſylua ita facta ſua cædes eſſet.
Feſtinare cædes. Tacit. lib. 14.
Furere cæde. Virg. 2. Æneidos.
-vidi ipſe furentem Cæde Neoptolemum.
Inſtaurare cædem. Vide INSTAVRO.
In cædes ire. Tacit. lib. 13. Ibatúrque in cædes, &c.
Madefieri cæde. Ouid. 15. Metam.
Madere cæde. Ouid. 1. Metam.
Cæde oceidi. Cic. pro Milone, Cædem qua P. Clodius occiſus eſt, Senatum iudicaſſe contra Rempub. eſſe factam.
Oſtentare cædem. Cicero ad Plancum, lib. 4. Quod eſt difficile ijs eiuſmodi bellis, cuius exitus ex altera parte cædem oſtentat, ex altera ſeruitutem.
Perimere cæde vna. Virg. 9. Æneid.
Perpetrare cædem. In PARPETRO.
Quærere cædem. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 2, Cædem enim gladiator quærit.
Spectare res ad cædem. Cic. Art. lib. 15. Mihi res ad cædem, & eam quidem propinquam ſpectare videtur.
Sternere cæde viros. Virg. 10. Æneid.
Suſtitare cædem. Virg. 12. Æneid.
Tepere à cæde. Ouid. 4. Metam.
In cædē, neque ex cæde viuere. Cic. pro Sext. Roſcio.
¶ Cædes, pro ſanguine. Ouid. 4. Metamorphoſeos,
Arbores feetus aſpergine cædis, in aram
Vertuntur faciem. Id eſt ſanguinis aſperſione.
Cædes crudę recens. Virgil. 5. Æneidos,
-repidaque recentem Cædę locum.
Id eſt tepido ſanguine.
Imitatione Græca factum eſt, apud quos φόνος, quod vocabulum eadem ſignificat, ſanguis quoque dicitur. Turnebus.
Cædus, Adiectiuum { κατάπικρον } vt, Cædua ſylua; quæ haberur in eum uſum, vt macteia cædatur ex ea. Plin. lib. 13. cap. 4. Cæduæ palmarum ſylvæ. Colum. lib. 3. cap. 3.
Arbores cædux. Pappianus in I. Diuortio. 9. Si fundum. D. Solugo matrimo. Puto autem ſi arbores cæduæ fuerūt, vel gremiales, dici oportet in fructum cædere.
Sylua cædua, quæ dicatur, docet Paulus in I. Sylua cædua. D. de Verbotum & rerum ſignificatione, Sylua, inquit, cædua eſt (vt quidam putāt) quæ in hoc habetur vt cædatur. Seruius eam eſſe quæ ſuccisa, ſurſum ex ſtirpibus aut radicibus renaſcatur.
Cædux naturæ frutex. Plin. lib. 12. cap. 19. Siccitate gaudens, ſterilior imbre, cædux naturæ. De frutice ciunamomi.
CÆIX, Vide CEIX.

C Æ L

Cæl, pro Cælum dixit Ennius per apocopen. Auſonius in monoſyllabis. Vnde Rudinus 2. in Diuūm domus altiſonum Cæl. Vide Do, pro Domus.
Cælaſtis, Antiquum vocabulum, pro cælueris. Feſtus.
Cælatura, Vide CAELO.
Cælebs, huius cælibis, penult. corr { ἄγαμος, ἀζυξ } Dicitur tam qui ea caret, quam qui habet. Cælebs est, inde Cælibatus. Hæc Valla lib. 4. Cic. 3. de Legibus. Cælibes eſſe prohibento.
Marius & cælebs, contrāria. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Cælebs mulierē. Plaut. Caſina 6.
Cælebs arbor. Plin. lib. 17. cap. 23. Altera deſicca vite, vel palmite iuxta ſitam arborem, aut circa proximam cælibem.
Lectus. Catullus 63.
Plaianus. Horat. 2. Carm. ode 15. Cælibē voeat quòd vites ei, non vi vlmis, quaſi matrimonio iungantur.
Cælebs ſine palmite truncus. Ouid. 14. Metamorph.
Cælebs vita. Ouidius, Quę ſi non fuerat, cælebs te vita deceret.
¶ Cælebs, pro viduo. Matrial. lib. 4. epigram. 25. ad Pamphilum,
Dicerisne hac factus cælebs quater eſſe lagena.
Cælibem dictum exiſtimant, quòd dignam cælo vitam agat. Feſt.
Cælibatus, huius cælibatus, penult. prod. { ἀγαμία. } Felix Capella in libro de Nuptiis Mercurij & Philologiæ, Placuit Mineruæ pellere cælibatum.
Cælibari haſta caput nubenus comebaiur, quæ in corpore gladiatoris ſteriſſet abiecta, occiſique: vt quemadmodum illa coniunctā futrit cum corpore gladiatoris, ſic ipſa eum viro ſiuiul quòd nuptiali iure in perio viri ſubiectur nubens, qua haſta, fumma armorum & imperij eſt. Quam ab cauſam viri fortes ea douantur, & captiui ſub eadem vzeuntur, quos Græci ἀγωνοθέτους ἀγωνιστικοὺς vocant. Feſtus.
CAELESTINI, Vmbriæ populi in ſexta regione Italię. Author. Plin. lib. 3. cap. 14.

Cælestis, Cælicola, Cælites, Vide CAELVM.
CAELESTVS, Africæ deus. Tertullianus in Apologetico, Vnicuique prouinciæ & ciuitati ſuus deus eſt, vt Syriæ Aſtarres, vt Arabiæ Diasares, vt Norico Tibelenus, vt Africæ Cælestius Huius Cælesti meminit Vlpianus ſtudio 22. ciusi libri qui inſcribitur, Tituli ex corpore Vlpiani. Hunc Lactantius lib. 1. cap. 21. Vranum vocat.
Cæli, Populus genus ex frugibus coſtectum, cuius meminit Plin. lib. 22. capite 25.
CAELICVLVM, Caliculi, penultima correpta, Nomen loci, cuius meminit Cicero de Aruſp. reſp. L. Piſonem quis neſcit his ipſis temporibus maximum & ſanctiſſimum Dianę ſacellum in Caliculo ſuſſuliſſe?
CAELIMONTANVS, Vide CAELIVS.
CAELIVS, Orator, acri turbulentóq; ingenio, diſcipulus Ciceronis, deceſſit admodum iuuenis. Proinde Quintil. lib. 10. cap. 1. cum dignū longiore vita & meliore mente dicit. Cicero de Claris Orat. Celius quandiu parum authoritatis inter, talis Trib. pleb. fuit, vt meno contra cuium perditorum populerem turbulentāq; dementiam à Senatu, & à bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilina conſpiraſſet in pernicie Reipublicæ, quódque aurum à Clodia Clodij ſoroie extorſiſſet, eiq; venenum propinaſſet, defenſus à Cicerone eſt elegantiſſima illa pro Celio oratione, quæ hodie quoque habetur in manibus.
Celius Poutius, Prætor vrbanus, quum eius ducenti picus ſupra caput inſedilſet, & aruſpices reſpondiſſent, dimiſſa auc. hoſtium victoriam fore: ſed necata, Reipublicæ: monitorum tamen qui oppreſſerit, ipſam ſtatim auem examinauit, ex quo arcidit vt ipſe cum x. aliis Celius interfe ereur. Valerius hanc hiſtoriam paulo aliter narrat lib. 5. cap. 6. Suus præterea qui hunc non Celium, ſed Æliuin vocent.
T. Celius, Tarracin. ſplendido loco natus, quum in cubiculo quieſceres, ſilus altero cubantibus lecto, in lectulo peremptus eſſet nec eſſent alij ad quos ſuſpicio cædis peruenire poſſet: duo fratres cauſam dixere parricidij, poſtquam verò conſtitit eos inuentos eſſe dormientes aperto oſtio, abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore verſimile non fuiſſet, eos quietem eapere potuiſſe. Auctor Valerius lib. 8. cap. 1.
CAELIVS, Mous vrbis Romæ vnus ex ſeptem, à Celio Vibeno nobiliſſimo duce Tuſco dictus, quòd Romulo vduerſus Latinum regem in auxilium venerit. Hunc montem Tullus Hoſtilius vrbi addidit, vbique ipſe habitauit, quò frequentius colererur, vt inquit Lutius. In eo habitauit Ennius poeta. ¶ Fuit & Cælius nomē gentis Saturni. Cælimontanus, penult. prod. Adiectiuum { ὀρεσκῴιος. } vt Cælimontana porta. Cicero in Piſonem, Quum ego Cælimontana porta irroſſe diciſſem, &c.
Cælo, cælas { χάλυβ, σκεπάζω } cælare, cum diphthongo, ſignificat inſculpere.
Cælare argento, & in argento. Cic. 1. de Diuinat. Hanc ſpeciem Praxiteles cælauit argenio, & noſter expreſſit Archias verſibus. Virgilius 1. Æneidos,
-cælaſique in auro Fortia facta patrum.
Libidines in poculis cælare. Plin. in Procemio libri 33.
Cælare aquam, Iumina, beſtias, & alia in vaſis. Ouidius 2. Metamorphoſeos:
Cælare argentum. Pomponius in I. Eſſi non ſunt elaui. 6. Quid ergo. D. de Auro & argento legato, Quid ergo ſi cœperum ſit argentum fabricari, &c. Certe ſi iam erat factum, fed cælabatur, facti appellatione contuebitur. An & cælari continebitur quod cælari cœpit? Et puto contineri, ſicui forte cælatum ſit argentum legatum.
Inclatuit in auro cælando. Vide INCLARO.
Craterem cælare longo argumento. Ouid. 13. Metam.
Cælatus ſeyphus manu artifeis. Plin. lib. 33. cap. 11.
Preno cælatus vaſa. Cic. 2. de Nat. deor.
Cælare ſeuta auro. Liu. 9. ab Vrbe.
Cælatum aurum & argentum, pro vaſis aureis & argenteis cælatis. Cicero 5. Tuſcul. Abacoſque complures ornauit argento, auróq; cælato.
Cælata tecta & laquearia. Cic. 1. Tuſcul.
Galeæ æneæ cælatæ opere Corinthio. Cic. 6. Verr.
Velamina cælata multa ante. Valer. 5. Argonaut.
¶ Opus cælare, metaphoricè, pro componere. Horat. 2. epiſt. 3.
Carmina compono, hic elegos, mirabile viſu,
Cælauimque nouem Muſis opus. Vbi Porphyrio, Cælatum, variatum, & quaſi pictum.
Cælatura, penult. prod. { γλυφὴ } Eſt quæ auro, argento, ære, ferro, opere effici, inquit Quintil. lib. 2. cap. 21. Plin. lib. 9. cap. 4. Supérque piſtturam operibus & cælaturis viuere.
Æſtimauo cælaturæ: Paulus in I. Ex argento. D. de Conditione furoua. Ex argento ſui repto pocula facta condici poſſe Fulcinius ait: ergo in conditione poculorum etiam cælaturæ æſtimatio fiet.
Cælatura alior rupiet rarum ſiminam. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Cælator, penult. prod. verbale { χαλκεύς. } Plin. lib. 34. cap. 8. Argenti cælatores. Cic. 6. Verr.
Cælator cælum deſiderat, & pictor penicilla. Quintilianus lib. 2. capite 21.
Cælator eurus. Iuuenal. ſat. 10.
Cælamen, penult. prod. cælaminis, neut. gen. Idem quod cælatura. Ouid. 13. Metamorphoſeos,
-neque enim clypei cælamina noui,
Oceanus & terras, cumque alio ſydera cælo, &c.
Cæloti, Cæculo, quam Plinius aretam vocat, ſpecies, ad tingenda omnia vtile, præterquam ad fenestras. Hoc nonnullis Putcolanum vocatur. Ex Plin. lib. 33. cap. vlt.
Cælum, cæli { ὑπηνέμιον, χαλκίδικον, χαλκεῖον } Inſtrumentum quo vtuntur cælatores, authore Seruio in primum Æneidos. Statius libro 4. Syluarum,

Hic tibi quæ dicto multum vigilata Myroni
Æra laborifera vinxi quæ marmora cælo Prætidis.

¶ Cælum ſ *Cæmis Acus*] ſignificat etiam mundum Varro de Ling. Lat lib. 4. Cælum dictum ſen bit Ælius Gallus, quòd eſt cælatum: aut à contrario nomine, quòd apertũ eſt. Et paulo poſt, Ego magis puto à chao cauum, & hinc cælum: quoniam vt dixi, hoc cireum, ſuprâq; quod compl ſus continet terram, cauum cælum. Itaque dicit Andromacha. Noctisque caua cæli ſigna renentibus conſcia bigis. Siponius, Cælum quod alio modo dicitur mundus: eius circunflexu cun ſta teguntur, quòd cælatum, hoc eſt ſignarum ſyderibus ſit. Nam quòd Varro à cauo dictum exiſtimat, nimis durum eſt. A Græco verò, hoc eſt κοῖλος, quod ſignifica concauum, deduci non eſt putandum: quidem per σ ſcribere tur, quod nuſquam animadvertimus. Plin. lib. 2. cap. 4. Equidem & conſenſu gentium moueor, nam quem οὐρανὸν Græci nomine ornamenti appellauerunt, cum & nos à perfecta abſolutaque elegantia, mundum. Cælum quidem haud dubiè cælati argumento diximus, vt interpretatur M. Varro.

Cælum hoc quum ſit neutrum, etiam maſculinè veteres dixerunt: vt Ennius. Quem Cælus genuit. Item quoque. Cælus profundus. Hæc Chariſius lib. 1.

¶ Cælum capitis. Plin. lib. 11. cap. 37. Hoc eſt viſcerũ excelliſſimum, proximumque cælo capitis. De cerebro.

¶ Cælum Aer etiam dicitur. Virgil. 1 Georg. Et vatum cęli prædiſcere morem Vbi Seruius, Cæli, id eſt aeris. Cic. 2. Tuſcul. Vt penetret cælum hoc in quo nubes, imbres, venique coguntur, quod & humidum & craſſigroſum eſt propter exhalationes terræ.

Cælum ſine luna. Plin. lib. 14 cap. 21.

Cælo hoc ac ſpiritu carere. Cic. pro C. Rabirio, to, Quem nõ modo foro, ſed etiam cælo hoc ac ſpiritu Cęſoræ Irges, atque vrbis domicilio carere voluerunt.

A terra ad cælum. Vide A præpoſitio.

Calamoſum cælo vectigal, ac loco. Cic. in 2. Agraria, At verò hoc agri Campani vectigal, & cælo ac loco calamoſum eſſe ſolet.

Grauis cælo ac terris, id eſt duis & hominibus moleſtus. Seneca in Hippol. 1. De Cupidine.

Abrupta cæli. Stat. Thebaid. 3.

Aperta cæli. Lucret. lib. 6.

Ars cæli. Virg. 1. Æneid.

Aſpiratio cæli. Cic. de Diuinat.

Astri cæli. Virg. 6. Æneid. 198. Id eſt cælum. Intelligi autem per cælum diuinos honores. vt Seruio placet.

Bona cæli. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Dequetot ac tantis cæli, terræque, mariſque

Poſſe bonis aliquid nullam patieris repulſam.

Commercia cæli. Ouid. 3. Amorum,

Eſt deus in nobis ſunt & commercia cæli.

Conuerſio cæli. Cic. de Somnio Scipionis.

Conuexa cæli. Id eſt conuexum cælum, hoc eſt curuatum. Virgil. 4. Æneid.

Curſus cæli. Cic. de Somnio Scipionis.

Deras cæli. Horat. in Carmine Seculari.

Extremum & vltimum mundi cęlum. Cic. 2. de Diuin. Inde ad cælum ipſum, quod extremum ac vltimum mundi eſt.

Faces nocturnæ cæli. Lucret. lib. 5.

Fulmen cæli. Lucret. lib. 4.

Grauitas cæli. Cic. ad Atticum, lib. 11. Iam enim corpore vix ſuſtineo grauitatem huius cæli.

Hiatus cæli à terris, Diſtantia quæ eſt inter cælum & terram. Lucretius lib. 4.

Humor cæli. Ouid. 1. Meram.

Humor cæli mobilis. Virg. 1. Georgicorum,

Verùm vbi tempeſtas, & cæli mobilis humor

Mutauere vias. Videtur nubes intelligere.

Inclinatio cæli. Vide INCLINO.

Lumen ſpirabile cæli. Virg. 3. Æneid. Spirabile, id eſt vitale, quo ſpiramus. Seruius.

Meatus cæli. Virg. 6. Æneid.

Menſes cæli & ſyderia. Virg. 1. Georg. Id eſt duodecim ſigna, quibus menſes cognoſcimus. Seruius.

Meta cæli media. Virgil. 5. Æneidos,

Iamque ferè mediam cæli nox humida metam Contigerat.

Minæ cæli pelagique. Virg. 6. Æneid.

Mor bus cæli, & corruptus & peſtilens aer. Virg. 3. Geor.

Mos cæli varius. Virg. 1. Georg.

Nubila cæli. Virgil. 4. Georg.

Olympus cæli, id eſt cælum. & eſt pleonaſmus, quum alterutrum ſuſtereret aut olympus, aut cælum. Virg. 6. Æneid.

Palatia cæli. Ouid. 2. Meram.

Particulæ cæli. Cic. 1. de Orat.

Plaga cæli. Lucret. lib. 1. Plaga priore longa, id eſt percuſſio, & intelligitur ictus tua.

Porta cæli. Virg. 3. Georg.

Prompta cæli. Lucret. lib. 6. Id eſt loca aperta, & auris expoſita.

Rabies cæli mariſque, id eſt tempeſtas ſæuiſſima. Virg. 5. Æneid.

Regia cæli. Virg. 1. Georgic.

Regio cæli. Virgil. 2. Georgic.

Rex cæli. Virg. 4 Georg. Id eſt Iupiter. De apibus loquitur.

Ruina cæli. Virg. 1. Æneid. Fluctibus oppreſſos Troas cælique ruina. Id eſt conitribus, quorum ſonus ſimilis eſt ruinæ. Seruius.

Spatium cæli. Virg. 6. Georg. 3.

Spiritus cæli. Cic. 1. in Cati. Poteſne vbi huius vitæ hæc lux, Catilina, aut huius ſpiritus cæli eſſe ineundus? Id eſt aeris.

Stellantis regia cæli. Virg. 7. Æneid.

Sublima cæli, pro ſublimium cælum. Lucret. lib. 1.

Tectum cæli, Cælum. Horat. 1. Serm. ſat. 5.

Tempeſtas cæli liquidiſſima. Lucret. lib. 4.

Templa cæli, pro Cælo ipſo. Lucret. lib. 6.

Cæli cærula templa. Cic. de Diuinat.

Tractus cæli. Virg. 3. Æneid.

Vertex cæli, Altiſſima cæli pars. Virgil. 1. Æneid.

Vię cæli. Virgil. 2. Georg. Cæli vias interſligit, aut arcę aut certè circulos quibus ſydera continentur. Seruius.

¶ Alium cælum. Virg. 5. Æneidos,

-& cælo tandem ſeruato ab alto eſt.

Apertum. Virg. 8. Æneid.

Auſtrinum. In AVSTER.

Bonum. In BONVS.

Calamitoſum. In CALAMITOSVS.

Caliginoſum. In CALIGO.

Captiuum. Ouid. 1. Metam. De gigantibus.

Coloratum. Ouid. 1. Amorum, el. 5.

Conuexum. Ouid. 1. Metamorphoſeos,

Ignea conuexi vis & ſine pondere cæli Emicuit.

Cælum craſſum, & Tenue, contrariæ. Cic. de Iaco.

Dubium. Virgil. 1. Georg. quòd nunc proſpera, nunc aduerſa ingerat. Seruius.

Eoum cælum, Regio cæli quæ ad Orientem vergit. Ouidius 4. Metamorphoſeos,

-modò ſurgit Eoo

Temporius cælo, modò ſerius incidis vndis. De Sole.

Fulgentis imago cæli. Ouid. 2. Meram.

Graiſſimus cælo aimnis. Virg. 8. Æneid. De Tybri.

Illuſtre cælum, Clarum & ſerenum. Valer. 6. Argonaut.

Immenſum. Ouid. 2. Meram.

Cælum immune & turbidum. Vide IMMITIS.

Italum, Italiæ regio. Horat. 2. Carm.

Liberum. In LIBER.

Cælo hibrno permittere. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Liquidum, id eſt purum. Ouid. 1. Metam.-

Magna palatia cæli. Ouid. 4. Meram.

Nebuloſum. Cic. 1. Tuſcul.

Nigrius cælum picc. Ouid. epiſt. 17.

Nuale cælum. In NIX.

Obſcurum. Virg. 3. Æneid.

Pacatum niter cælum. Lucret. lib. 1. Id eſt ſerenum.

Cælum ex omni parte patens atque apertum intueri. Cicero 1. de Diuinat.

Pendens. Ouid. 7. Metamorphoſeos,

Membraque pendentis tendunt ad ſydera cæli.

Picum. Valer. 1. Argonaut. Id eſt nigrum & tenebroſum.

Placidum, Tranquillum. Silius lib. 12.

Prælan regia cæli. Lucan. lib. 1. Id eſt valde lati.

Prærupti vertex cæli. Valer. 2. Argonaut.

Profundum, id eſt ſublime. Virgil. eclog. 4.

Terra ſique, tractuſque maris, cælumque profundum.

Purum. Cic. de Diuinat.

Repurgatum. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

Fuſes repurgato fugiebant nubila cælo.

Rotundum. Cic. 3. Offic.

Salubre. Cic. de Diuinat.

Serenum. Virg. 1. Georg.

Stellans, Stellis fulgens. Lucret. lib. 4.

Stelliferum. Cicero de Somnio Scipionis, Quam ob eauſam ſummus ille cæli ſtelliferi curſus, cuius conuerſio eſt inenſattor, acuto & excitato mouetur ſono.

Sublime. Ouid. 6. Faſt.

Sydereum. Ouid. 10. Meram.

Tacito cælo labentia ſydera. Virg. 3. Æneid.

Tacta de cælo quercus. Virg. eclog. 1. Id eſt aſſlata, & leuiter fulminata. Seruius.

Cælum tenue & purum, falubre. Cic. 1. de Diuinat. Sin illuſtris & perlucida ſtella apparuerit, ſignifica ri cælum eſſe tenue, purúmque & propterea ſalubre. -

Non tractabile. Virgil. 4. Æneid. Id eſt cuius tempeſtati reſiſtere nullo pacto poſſumus.

Turbidum. Vide paulo antè, Immite, &c.

Vacuum cælum, pro aere. Virg. 5. Æneid.

Varium, id eſt varie depictum, variiſq; ornatum ſyderibus. Ouid. 2. Meram.

Varians. Plinius libro 14. cap. 2.

Vtride. Plin. lib. 13. cap. 10.

¶ Accipere cælo aliquem, id eſt in deorũ concilium recipere. Virg. 1. Æneid. de Iulio Cæſare ad Venerem verba ſuus,

Hunc tu olim cælo ſpolies Orientis onuſtum

Accipies ſecura.

Æquare cælo. Virgil. 4. Æneidos,

-æquauique machina cælo.

Æquare cæluſt. Ouid. 11. Metam.

Allegere cælo. Seneca in Agamem. 9.

Arcum cæli annuere alicui. Virg. 1. Æneid.

Aperiuir cælum. In APERIO.

Aſſerere aliquem cælo. In ASSERO.

Digito cælum attingere, ſiſi vehementer laudari, & feliceem eſſe: vel, vt vult Budęus, magnũ eſſe virum. Cic. ad Atticum, lib. 2. Noſtri autem principes digito ſe cælum putent attingere, ſi multi barbati, &c. Vide ATTINGO.

In cælum attollere. In ATTOLLO.

Auferre cælum dicitur nox. Virgil. 5. Æneidos,

-& nox humida cælum Abſtulit.

Beare cælo. Horat. 4. Carm. 8 ode, Cælo muſa beat.

Creciderunt cælo fulgura. Virg. 1. Georg.

Ciere cælum tonitru. Virg. 4. Æneid.

Circumagere

Circuitegit omnia cælum. Lucret. lib. 1.
Condere cælum vmbra, dicitur Deus. Virg. 6. Æneidos.
-vbi cælum condidit vmbra Iuppiter.
Contristare cælum pluuio frigore, dicitur Auster. Virgilius lib. 3. Æneidos.
Conuertere cælos. Lucret. lib. 2.
Corrumpere cælum. Vsuanus in l. Si euius inde quæritur. D. de Vsufruct. & quemadmodum quis vtatur & fruatur. Si tamen quæ instituit vsufructuarius, aut cælum corrumpant agri, &c. non videtur boni viri arbitratu frui.
Credere se cælo. Id est committere. Virg. 6. Æneidos.
Præpetibus pennis ausus se credere cælo. quali alienis fedibus. Seruius.
Deredere cælo dicitur vmbra. Virg. eclog. 8.
Deducere Lunam cælo. Virg. eclog. 8.
Delapsus cælo. Virg. 5. Æneid.
Nimbos demittere cælo. Ouid. 1. Metam.
Imbres cælo demittere. Ouid. 1. Metam.
Metus cæli radio defenbere. Virg. 6. Æneid.
Detrahere de cælo. Cic. 2. Philippica, Collegam quidem de cælo detraxisti. Id est ex magna gloriæ deturbasti, inquit Budæus.
Honore cæli diguari aliquem. Ouid. 1. Metam.
Difcedere cælum dicitur. Cic. 1. de Diuin. Et deorum simulacra fudauisse, & sanguinem sluxisse, & discessisse cælum. Hoc est Seruium fuisse & apertum, & velut hiatum feciffe.
Dare fonitum cælo. Virg. 3. Georg.
Ducere de cælo animam. Cic. pro Sex. Rosc. Amer. Ita viuûs dum possunt, vt ducere animam de cælo non queant.
Educere molem cælo, id est vsque ad cælum. Virgil. 2. Æneid. De equo Troiano.
Ad cælum efferre aliquem rumore. Horat. 1. epist. 10.
It clamor cælo, in cælum. Virg. 5. Æneid.
Eripiunt cælum nubes, Id est lucem. Virg. 1. Æneid.
Exæquare cælo aliquem. Lucret. lib. 1.
Exuit ad cælum ramis felicibus arbos, Id est exercuit altissimè. Virg. 2. Georg.
In cælum ferre, pro Valde laudare, & quod Virg dicit, Fama super æthera ferre, & notum facere. Cic. ad Att. lib. 4. 83. Nosti genus dialogorum meorum, vt in oratoriis, quos in cælum fers, &c.
Per cælum ferre. Virg. 1. Georg.
Findit cæt cælum aratro. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. Prouerbialis est poetarum locutio de rebus non verisimilibus, aut quæ fieri nequeunt.
De cælo acris crassitudo. Cic. 1. de Diuinat. Quódq; propter acris crassitudinem de cælo apud eos multa siebant.
Fugere cælum est id fugere. Virg. 3. Georg.
Immifit cælo fydera. Virg. 1. Georg. Cælo, datinus, in cælum.
Implere cælum queftibus. Virg. 3. Æneid.
Inficere cælum Iris dicitur: id est pingere & colorare. Ouidius 6. Metamorphoseos,
Qualis ab imbre solet percussus solibus arcus,
Inficere ingens longum curuamine cælum.
Inuadere cælum, pro adire cælum, quali vadere in cælum. Seneca in Hercule Oeth. 1. De animalibus in fydera mutatis.
Irngat cælum candore Sol. Lucret. lib. 5.
Labuntur cælo ftellæ. Virg. 1. Georg.
Ludunt examina cælo. Virg. 4. Georg. De apibus.
Minari in cælum, pro eminere ad cælum vsque. Virgilius libro 1. Æneidos, -geminique minantur In cælum scopuli. Seruius.
Miscere cælum terrámque. Virg. 1. Æneid.
Miftere cælum terris. Lucret. lib. 2.
Miscere cælo maria. Virg. 4. Æneidos,
-mare cum omnia cælo
Miscuit. Æolus ne quicquam freta procellis. Id est mare vsque ad cælum fluctibus exuliat.
Miscetur murmure cælum. Virg. 4. Æn. Periphrasis est tonitrus.
Mutare cælum. Horat. 1. epist. 11.
Cælum, non animum mutant qui trans mare currunt.
Negatur cælum mihi. Seneca in Hercule Oeth. 1.
Morem cæli varium præditcere. Virg. 1. Georg. Hoc est vt Seruius exponit, Debes cæli, id est aeris qualitatem nosse, vtrum pluuius gaudeat, an tepore, vel frigore.
Patet tibi cælum id est in cælum admitteris. Ouid. 6. Fast.
Penetrare in cælum. In PENETRO.
Petere cælum fulmina. Horat. 1. Carm. ode 3.
Potens cælo Ercbóque. Virg. 6. Æneid. Sic vocat Hecaten.
Recludit cælum æstiua luce. De Sole inquit Virg. 4. Georg.
Rigare cælum Sol dicitur, quali flammis cælum conspergere. Lucretius lib. 4.
Serenare cælum. De Ioue dicitur. Virg. 1. Æneid.
Seruare de cælo. In SERVO.
Soluere cælum in tartara. Virg. 12. Æneidos,
-si tellurem effundat in vndas
Diluuio miscent, cælumque in tartara soluat.
Spectare cælum. Ouid. 10. Metam.
Sperare cælum, Honores cælestes. Virg. 4. Georgicorum,
-quid me cælum sperare iubebas?
Subrubere cælum dicitur. Ouid. 2. Amor. 5. eleg.
Succedere cælo, Subire cælum. Virg. 4. Georg.
In cælo esse, pro gloriari, & ex aliorum laudibus aut præconiis ac beneficiis maximam sibi comparare gloriam. Cic. Att. lib. 2. 24. Bibulus in cælo est, nec quare scio: sed ita laudatur quasi vnus homo nobis cunctando restituat rem.
Suspicere cælum. Virg. 1. Georgicorum,
-aut bucula cælum
Suspiciens, patulis captauit naribus auras.
Sustollere manus ad cælum. Horat. 2. Serm. sat. 5.
Tendere ad cælum lumina, Suspicere in cælum. Virg. 2. Æneid.
Tendere cælo palmas, Ad cælum. Virg. 2. Æneid.
Tenere cælum, pro esse in cælo. Ouid. lib. 2. Metamorphoseos,
-pro me tenet altera cælum.
Porta tonat cæli. Virg. 2. Georg. Porta cæli, id est aer nubibus plenus, per quem iter in cælum est.
Torquere cælum apud poetas solius est Iouis. Virg. 4. Æneidos,
Cælú & terras qui numine torquet. Torquet, id est regit, sustinet. Seruius. Dicitur & de Atlante, à quo fabulantur poetæ cælum sustinteri. Virg. 6. Æneid.
Vertitur cælum. Virg. 2. Æneidos,
Vertitur interea cælum & ruit Oceano nox. Vertitur, id est in aliam faciem commutatur. Aliàs enim hoc epithecon cæli perpetuum est. Ideóque subiungit, & ruit Oceano nox. Hæc fere Seruius.
Medio cæli volat. Virg. 4. Æneidos.
Teste cælo viuere, Id est in aperto, ira vt nihil cælum esse velis eorum quæ agas. Seneca in Hippol. 4.
Cælestis, & hoc cælestè {ωφαινως} Quod ex cælo est. vt Cælestis arcus. Plin. lib. 12. cap. 24.
Cælestia auguria vocant, quum fulminat, aut tonat. Ex Festo.
Animi cælestes. Virg. lib. 1. Æneidos,
Tantæne animis cælestibus iræ? Id est diis superis. Seruius.
Aquæ. Liu. lib. 4. ab Vrbe, Siccitate eo anno plurimum laboratum est: nec cælestes modò defuerunt aquæ: sed terra quoque ingenito humore egens.
Aula. Ouid. 1. Fast.
Cælestes dij. Liuius 1. ab Vrbe.
Domi. Virg. lib. 4. Georg.
Hamma. Lucret. lib. 5.
Cælestis fulminis ignis. Lucret. lib. 2.
Cælestis ira, pro Deiira. Liuius lib. 2. ab Vrbe. Seneca in Hercule OEth. 4.
Cælestes illæ diuinæque legiones. Cic. Philip. 5.
Mens, Diuina. Ouid. 1. Fast.
Monitis cælestibus aliquid agere, id est diuorum iussu. Ouid. 14. Metamorph. de Vlysse, -monitúsque simul cælestibus instat
Ille domum Circes.
Nectar. Ouid. 4 Metamorph.
Origo Virg. 6 Æneid.
Cælestia ornus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Os cælestè. Patereulus lib. 2. Tullius fulgentissimo & cælesti ore laceratbat Antonium.
Pabula cælestia. Ouid. 4. Metam. Sic ambrosiam vocat, pabulum equorum Solis.
Plagæ cælestes, Regio cælestis. Ouid. 12. Metam.
Prodigia cælestia, E cælo nata, aut cælestium ira. Virg. 6. Æneid.
Regnum. Ouid. 1. Metam.
Religiones. Tacit. lib. 1, Cæterú sepultura more persecta, templum & cælestes religiones decernuntur.
Sapientia. Horatius 1. epistol. 3. Quæ à cælestibus originem duxit.
Semine cælesti orinndus. Lucret. lib. 2.
Solum cælestè. Ouid. 1. Metam.
Stirpe cælesti creatus. Ouid. 1. Metam.
Vir cælestis. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. Sic vocat Augustum.
Cælestem in dicendo virum vocat Ciceronem Quintilianus, libro 10. cap. 1.
Vis cælestis. Cic. 2. de Diuinat. Vt si iam comedamus aliquid, vim cælestem ad eos qui in terra gignuntur perunere, confitendum sit illis, &c.
¶ Inuisus cælestibus Quem superiores deruntur. Virg. 2. Æneid. -
Mater cælestium, Cybele mater deorum. Ouid. 4. Fast.
Munus cælestium: id est deorum. Cælestum, pro cælestium. Statius lib. 1. Sylu.
Templa cælestium. Lucret. lib. 6.
Voluntas cælestium. Cic. 4. Philipp. Si enim tanus consensus omnium sine impulsu deorum esse nó potuit, quid est quòd de voluntate cælestium dubitate possimus?
¶ Iniquos cælestes facere: id est iratos reddere. Ouid. epist. 8.
Colere cælestes. Cic. 2. de Legibus, Diuos, & eos qui cælestes semper habiti, colunto.
¶ Tentare cælestia: Id est aggredi res honore cælesti & immortalitate dignas. Horat. 1. epist. 18.
¶ Cælestè, Ablatiuus. Ouid. epist. 15, Hoc mihi (nam recolo) fore vt à cælestè fagitta Figar, erat verax vaticinata soror.
¶ Cælestissimus, Superlatiuum, pro ult. cotr. vnde Cælestissimum os M. Tullij Ciceronis, apud Patereulum lib. 2. Paulo antè idem Ciceronis os vocaturat fulgentissimum & cælestè. Os, intelligo eloquentiam. Rursus lib. eod. Proinus ab adoptiue missus cum eo Præfectus equitum in Germaniam successor officij patris mei, cælestissimorum eius operum per annos continuos nouem spectator, & pro captu mediocritatis mex adiutor fui.
Cælicola, genuinus contepta, com. gen. {ωφαινως} Habitator cæli. Virgilius 2. Æneidos,
Me si cælicolæ voluissent ducere vitam.
Omnes cælicolæ, omnes supera astra tenentes. Virg. 6. Æneid.
Genitrix cælicolûm, pro Cælicolarum, Cybele. Silius lib. 17.
Maximus cælicolûm Iuno. Catull. 65.
Rex cælicolûm, Iuppiter. Virg. 3. Æneid.
Cælifer, penult. cort. dicitur Atlas, quem poetæ fugunt cælum sustinere. Virgilius 6. Æneidos,
-vbi cælifer Atlas
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.
Manus cælifera. De Hercule. Seneca in Herc. furente 7.
Cælites, cælitum, penult. corr. {ωφαινως} Qui cælum habitant. Ennius apud Cic. 2. de Diuinat. Ego Deûm genus esse semper dixi, & dicam cælitum.

Creator cælitum epitheton Iouis Seneca in Hippol.8.
Gratiam reddere cælitibus. Tibul.lib.2.eleg.1.
¶ Cælites,singulari numero,cæluſ auferendi,legitur apud Ouidium 4.de Ponto,eleg.6,
Quale ſimem portui de cælite Brote tecenti
Veſtra procul poſitus carmen in ora dedi. Cælitem vocat Auguſtum.
¶ Regnis cælitibus pulſus Id eſt cæleſtibus. Ouid.1.Faſt.Huius nominatiuus Cælitia eſſet,ſi vſquam inueniretur.
Cælitus,penultcor.adoerbium, Significat e cælo:ſeut Diuinitus,à Deo.
Historiographus. Tadem egitus inſpiratus,præciſam morſu linguam in oſculantis ſe facient expuit.

C Æ M

Cæmentum { κάλλος } Budæus : Sunt alterius generis lapides rudes & informes, quæ cæmenta vocitant, quibus ad farcturas operum vtuntur inter pilares vel quadratas eductiones, quas structiones gallicè appellant. Vtuntur & his lapidibus ad parietes villaricos extruendos. Hoc genus structuræ incertum eſt,& ſine venuſtate,quaſi lapide temerè inuecto conſtructum. Hactenus Budæus. Liu.1.bel.Pun.Nec cæmenti ſtrui poſſe putet,quod cæmenta non calce ducata ætas, ſed imerſita luto,ſtructuræ antiquæ genere.

Cæmentum,Opus ipſum conſtructum cæmentis. Plin.lib.36.cap. 22,& reliqui pallidus in cæmento raro vitii.

Cæmentum molle Vitruuius lib.2. Vide ORDINARIVS.

¶ Cæmcæa,Materia qua ſti ædificium. Vlp.in l.Redemptores. D. De tei vendicat. Redemptores qui ſois cæmeuiis ædificant, ſtatim cæmenta faciunt eorum,in quotum ſolo ædificant. { Les fournisseurs de matiere.

¶ Cæmenta,fœminino genere. Ennius, Labat, labuntur ſaxa,cæmenta cadit. Nonius.

Cæmentari { χαιμεσθαι } Dicuntur cæmentotum, hoc eſt ædificiotum quæ exlapidibus ſunt,ſtructoris,quos fabros murarios appellant.

Cæmentitus, Adiectiuum { χαιμεσθαι } Quod cæmẽto conſtitutum eſt. Vitruuius lib.2.cap.8.Itaque pilas lapideis,ſtructuris teſtaceis,parietibus cæmentitiis,altudines extruẽtur.

Cæmentitia fundamẽta Tabolenus in l.Qui domum D.Locati Is vicious quum ædificaret in ſuo,terrã in eam aream, amplius quàm fundamenta cæmentitia locatoris erant,eongeſtit,&c.

Cæmentitius rious. Vlpianus in l.Seruius.D. de Rusis. Seruius & Labro ſcribit,ſi rium, qui ab inuito terrenus fuerit,qui aquam non continebat,cæmentitiam velit facere,audiendum eſſe.

C Æ N

CÆNÆ { κοινὸς } Vrbs circa ſinum Laconiæ. Tænaron antè vocata. Hinc Cænites portus apud Plin. lib.4. cap.5. Et Cæneus ꝺ cius eſt Iupiter ab Ouidio.

CÆNÆ Parua quædam inſula in mari Siculo, in Africam verſa, cui vicina eſt Gaulos & Melite, Plinio ſcribitur lib.3.cap.8.

CÆNEVM, Pomontorium eſt Eubœæ ad Septentrionem, de quo Plin.lib.4.cap.12.

CÆNEVS, ſeu Caenis ſyllabarum { κοινὸς } Vide CÆNIS.

CÆNICÆ Thracæ regio. Plinio authore libro 4.cap.11.Intus Byzia ars regum Thraciæ,à Tereo nefaſto crimine inuiſa arundinibus:regio Cæoica,colonia Flauiopeiis,&c.

CÆNITES, penult. prod. Achaiæ portus eſt, ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus,vt author eſt Plin.lib.4.cap.5.

CÆNIS Italiæ promontorium eſt,quod aduerſum habet & oppoſitum Pelorum in Sicilia XII. ſtadiorum interuallo. Author Plin.lib.3. capite 6.

CÆNIS { κοινὸς } Elathri Lapithæ fuit filia, quæ à Neptuno compreſſa hoc præmij petiit, vt in virum mutareiur : quòd adeò non ægrè à deo impetrauit,vt eiuam inuulnerabilem eſſe voluerit,vocaſque fuit Cænceus. Tandem in tumulis Lapitharum comita Centauros,quum ferro occidi non poſſet,à horum congeſto aggere oppreſſa & ſuffocata,Neptuni beneficio in auem mutata eſt. Fabulam habet Ouidius lib.12.Metam. Virg.lib.6.Æncidos,

-& iuuenis quondam,nunc femina Cæneus,

Rurſus & in veterem fato reuoluta figuram.

Cæni,vocandi caſus à nominatiuo Cænis. Ouidius 12.Metamorphoſeos, Ecce Cæni fecam

CÆNOTROPAE { σκοτεινὸς } Dictæ ſunt Anij & Doripes filiæ OEno,Spermo,& Elais, quaſi in nouas formas omnia vertentes,eo quòd id illis impertiuerat Dionyſus, vt quicquid tangerent,in tritticum ſtatim vertertetur,& vinum,ac oleum. Cæterum quis fuerit hic Anius,vide ſuo loco,& Cæl.lib.antiq.lect.7.cap.15.

C Æ P

Cæpa canina. Herba eadem cum Peleeino. Vide PELECINVS.

Cæpe, Vide CEPE.

Cæpi { κάπος } Præteritum à capio,capis. Scribitur & ſine diphthongo. Vide CAPIO.

CAEPIO, Vide CEPIO.

C Æ R

Cæra, æræ, Vide CERA.

CÆRA, pr.g. { κοιλὸς. } Strabo. κοῖλη, Stephano in κοῖλα, κοιλὴ Indeclinabile, vt apud Liuium 5.ab Vrbe : vel Cæres, Cæritis, penoltima correpta, apud Virgilium: oppidum fuit Tuſciæ, non longè à Tarquinijs, quondam Agylla nominabatur : quæ à Pelaſgis è Theſſalia profectis eodita fertur. Teſtis Plin.lib.3.cap.5. Liuius Decad.1.lib.5. L.Albinus virginez ſacrãq; in plauſtrum impoſuit:& Cære, quò iter faceret dotuit cras,peruexit. Virg.8.Æn.Eſt ingens gelidum lucus prope Cæritis amnem Religione patrũ late facer. Verum tã ſplendida,tamque gloriosa quondam ciuitas, vixdum hac ætate vrbis veſtigia ſeruat. Vicina fane magis fulgent balnea,quæ vulgò Cæretana vocantur, propter eos qui ad ea curandæ valetudinis gratia profici-ſcuntur. Hæc ex Strabonis lib.5. Dictum eſt autẽ Cære quòd quum Galli illam vrbem oppugnarent, miſſique fuiſſent à principe exercitu quidam milites, qui nomen vrbis ex primo quoque incola ſcirent, interrogaſſique qui factus illis eſſet obuiam, nõ intelligens quod quærerent, optata illis feliciter vt ſolent ſalutantes, dixiſſet Græcam vocem χαῖρε, ſtatim occurrentes Galli reſpõderunt tale vrbi eſſe nomen. Valerius Max. Hiſtoria tamen paulo aliter narrauit à Seruio in lib.8. Æneid. Vide Agylla. Dicitur & Careete, Cærenis, neut. gener. penult. prod. pro eodem. Virgil. 10. Æneid. Qui Cærete domo, qui ſunt Minonis in arua. Ac ſi diceres, Qui ſunt domo Carthaginenſes. Seruius. Valerius Maximus lib.1.cap.1. Virgines & ſacra impolita Cærete oppidum peruexit.

Cæretanus amnis,ad Cære vrbem,authore Plin.lib.3.cap.5.

Cærites { καμπύλος Strabo. } Qui ex oppido Cære erant. Gel.lib.16.cap. 13,Primos autem municipes ſine ſuffragij iure,Cærites cæſe factos accepimus : eooceſſumq; illos vt ciuitatis Romanæ honorem quidem caperent, ſed negotia tamen atque oneribus vacarent, ipſo ſacris beilo,Gallico receptis,cuſtodiuiſſe. Hinc tabulæ Cærites appellatæ verſa vicem quas CENSI. referri iubebãt quos notæ cauſa ſuffragijs priuabant. Liuius, Decad.lib.9. Cærites populum Tarquiniẽbus adiunctum fama ferebat.

Cærefolium. Herba eſt,quam Pæderota Græci vocant, cuius meminit Plin.lib.19 cap 8.

Cæremonia, cæremonize { χαιρεσθαι } & Cæremonia, cæremoniarum, dicuntur ritus ſacri. Feſtus, Cæremoniarum cauſam alij ab oppido Cære dictam exiſtimant : alij à cantate dictam iudicant. Liuius lib. 5.ab Vrbe, & L. Albino quodam de plebe Romana homine loquitur, qui virgines,ſacra quæ Cære plauſtro peruexerat,de quidam cæremonias dictas exiſtimant. Sabinus apud Gell.lib.4.cap.9.a cærendo deducit. Cic.1. Tuſc. Tum e pontificibus, & cæremonijs ſepulcrorum intelligi licet.

Promptus animus ad capeſſendas cæremonias Tacit lib.4.

Sceotiæ cæremoniarũ quæ vetus. Tacit.lib.5.

Cæremoniæ religioneſque in deos. Cic. 1. de Legibus, Totique huius ritus compoſito pontificalis, magnam religionem, cæremoniamque declarat.

Cæremoniæ denarix & tricenariæ dicebantur, quibus ſacra adnumeris, decem continuis rebus, vel triginta certis quibuſdam rebus carendum erat-Feſtus.

¶ Afferre cæremoſiam. Cic. de Inuent.

Facere ludos maxima cum cæremonia. Cic. 7. in Verrem.

Polluere cæremoniam. Tacit. lib. 14. Videbatur potius ſacros & cæremoniam loci corpore toto polluiſſe.

¶ Cæremoniam legationis, quaſi ſanctiarem & religionem, Cic. Metaphoriæ duæ, de mandatu iudicio loquens, pro Roſc. Amerino, Qui nõ negligentia priuarum aliquod eorum quod in ſacris, ſed perfidia legationis ipſius, cæremoniam polluerit, maculãque afferent. Budæus.

Cæres, cærentis. In CAERE.

Cæretanus amnis. In CAERE.

Cæretes, cæretis. In CAERE 2.

CÆRETVM, Vide CERETE.

CÆRICÆ { κοιλὸς } Græcorum ædes dicebantur, quas Latini temporales ſeu vulgares nominant. Horarum ſiquidẽ duo genera fuere:nam-que ex his quidam æquinoctiales, ἰσημερινὰ dictæ, quæ pro qualitate temporum, licet vniformes eſſent, dem à nõctu diſſimili numero varianturaliæ Cæricæ, ſeu temporales, quibus ſingulis dies æſtu pariter atque hyeme, duodenis horis continentur. Solaria enim antiqui eo libramento habuere diſtincta, vt feria dies hora, metadies nouẽtis quoque feria hura, media nox deſignaretur. Alexand. ab Alexand. lib.4.cap.20.

Cærinthe, Vide CERINTHE.

Cæroma, Vide CEROMA.

Cæruleum, Atenæ genus eſt, quæ in auri atque argenti metallis naſcitur, pictorum vſui cocus tra ſunt genera, Æ gyptium, Scythicum, & Cyprium. Vide Plin.lib.34.cap.12.& 13.

Cæruleus { χρωματικὸς μικτὸς } Adiectiuum, quaſi cæluleus. vnde cæruleum marc à cæli colore nominatum eſt. Dicitur etiam cumatilis color, quòd Græci κύμινον Bucium vocant. Propertius,

Cæruleos cucumis ſtum doque eucurbita ventre.

Aogues cærulei. Virg.4.Georg.

Aqua.Ouid.8.Metam.

Bacca. Plin.lib.15.cap.30.

Cærulei Britanni. Martial.lib.11.epig.44,

Claodia cæruleis quum ſit Rufina Britannis Edita,&c.

Color. Virg.1.Georg.

Cæruleus color, & aquæ marinæ nomidem eſt, vt patet ex Cælio lib.7, Vbi de ſuffuſione loquitur. Budæus.

Dei cærulei. Ouid.2.Metam.

Draco cæruleus. Ouid.12.Metam.

Frattem cæruleum Iouis, Neptunum vocat Ouidius 1.Metamorphoſeos,

Nec cælo contenta ſuo eſt Iouis ira,ſed illum

Cæruleus frater iuuat auxiliaribus vndis.

Glaeies cærulea. Virg.1.Georg.

Guttæ cæruleæ, Notæ ſuę maculæ. Ouid.4.Metamorphoſeos,

Duratæque cuti ſquamas inerefcete tenuis,

Nigrique cæruleis variari corpore guttis.

Mare. Seneca in Hippol.12.

Mors. Ouidius ad Liuiam.

Nauis. Virg.5.Æneid. Vbi Seruius, Cærulea, aut nigra, aut alia carina.

Cæruleæ notæ. Virg.5.Æncidos,

Cæruleæ cui terga notæ,maculoſus & auro

Squamam incendebat fulgor. Vbi Seruius, Cæruleæ notæ, & fulgor auro variatus incendebat.Id eſt illuſtrabat.

Nubes. Cicm Arato,

Ipſeque cærulea contectus nube feretur.

Cæruleæ

Cærulei oculi Neptuni. Cic. de Nat. deor.
Cærulea pistrix. Cic. in Arato.
Cæruleq; fue feram caudam pistricis.
Pontus cæruleus. Virgil. a. Æneid.
Pubes cærulea Germaniæ. Horat. Epod. 16. Cæruleam vocari diuntur interpretes, ob cæruleum oculorũ colorem, omnibus feré Germanis communem. Bonfinius de glatio intelligi mauult. Vide ipsius in Horatium annotationem.
Serpens cæruleus. Ouid. 3. Metam.
¶ Cæruleus, pro atro. Sic enim Turnebus in illud Virg. 5. Æneidos, Olli cæruleus supta e aput adstitit imber. hic erediderim, inquit, cæruleum Græcorum more pro atro poni. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν πρὸς τὰ πνεύματα. id est cæruleus superciliis, quod valet nigris, consensu Græcorum grammaticorum. sic, cæruleus subuectat corpora cymba, interpretor, atra & nigra. Hæc ille.
¶ Cæruleus Tybris, pro alto siue profundo. Virgil. 8. Æn. Ita enim natura comparatum est, vt quæ aqua pauca est & maxime fluens, albescat magis: quæ autem alta & profunda ac tranquilla, magis ad glaucum & cæruleum colorem transeat, qui ex denigrete albo ac nigri fieri solet & vclut multa reuerberatione lucida coloris alti.
Vittæ cæruleæ. Virg. 3. Æneid.
¶ Cæruleatus & nudus, capitoque redimitus arundine genibus innixus Glaucum saltasse. Parreculus lib. 2. De Planco loquitur.
Cærulus, pen. corr. Adiectiuum (κυανοῦς) idem quod Cæruleus. Catul.
Cærula verrentes abiens aequora palmis.
Ore cæruleus, Cæruleum habens os. Ouid. 15. Metam.
Amnis cæruleus. Stat. lib. 1. Sylu.
Alter. Cic. in Arato.
Colla. Virg. 2. Æneid. de Angue loquitur.
Coma. Ouid. 11. Metam. de Imolo monte.
Ficus baccis cærula. Ouid. 10. Metamorph.
Forma cærula maris. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11.
Fœta. Virg. 10. Æn. Grex cærulus Nereidum. Sence. in Hipp. 3.
Lacus cæruleus. Claudian. epigram. 5.
Mea cærula. Seneca in Hippolyto.
Olearum cærula plaga. Lucret. lib. 5. Plagam prior breui, regionem quandam, aut tractum oleis initium intelligit quarum fructus cæruleo fuit colore.
Ad cæli cærula templa. Cic. 1. de Diuinat.
¶ Spumabant cærula, apud Virg. 8. Æneidos,
Hæc tamen idem lauat in cærula mensa.
Aurea: sed fluctu spumabant cærula cano. Cærula, id est maria. Seruius.
Verrunt cærula, apud Virg. 3. Æneidos,
Aduersi rorquent spumas, & cærula verrunt. Subaudiendum freta, aut huiusmodi aliud.

C Æ S

Cæſi, cæſæ, Gallicum telum. Varr. Qui gladius cinctu sine fcutis, cum binis cæsis essent. Hæc & Gallorum lingua, gæsa dicuntur. Vnde & vates fortes Galli gæsos vocant. Virg. 8. & 6. Æneidos,
-alipesq; ferocissimi
Cæsi. Ad hallas virilet. Seruius. Alij tamen sine diphthongo scribunt Gesa.
CÆSAR, quod est cognomen Iuliorum, à cæsaries dictus est, qui scilicet cum cæsarie natus est. Festus.
Cæsar (κύριον.) Cæsarum familia Iulius a dicta est, qui ex Iulo Ascanio descenderit, author Virgilius. Æneid. 6. Iulius, à magno demissum nomen Iulo. Cæsar autem à cæso matris utero quos aspiciatus dicit Plin. lib. 7. cap. 9, nasci, quam ob rem qui in pedes nascuntur. eáque de causa Scipionem Africanum maiorem, Cæsarem cognominatum esse. In hunc enim sensum verba Plinij expolit Solinus, cap. 4. Kursus, ait, necatis matribus, ortus est aspicationisue Scipio Africanus prior, qui defunctæ matris, quod cæsus uero in diem veneras, primus Romanorum Cæsar dictus est. Hactenus ille. Atqui Solino contradicunt historiæ. ante enim bellum Samnitcum, Claudius quidam Cæsar appellabatur: idq; in tabula quadam antiquissima hoc de oftenditur Romæ, his verbis, Cæsar Claudius C. F. Ap. N. Cæcus. C. Plautius C. F. G. N. qui in hoc DEXTRO honore Venox appellatus est. De hac tabula marmorea primus Hermolaũ admonuit Pomponius Lætus. Proinde contendunt multi Plinium à Solino perperam intellectum. Eius verba sunt, Aufpicatus enecta parente gignuntur: sicut Scipio Africanus prior, natus, primúsque Cæsarum, à cæso matris utero dictus. Quorum verborum sensus est: sicut Scipio Africanus prior natus fubaudi: ita & enecta parente. Deinde quod non sequitur, primúsq; Cæsarum, &c. non referrur ad Scipionẽ, ure Scipionem innuit Cæsarem esse nominatũ à cæso matris vtero: sed illũ qui primus dictus est Cæsar, hoc cognomẽio fuisse infignitum, ob vterũ matris cæsum. Spartianus vero & item Seruius grammaticus dixit vocatum primum hoc nomine Cæsarem quẽ qui in Aphrica elephantum interfecit, qui Cæsar dicitur Pœnorum lingua. Certè Iulus Cæsar, à quo familia Cæsarum posted propagata est, non est natus cæso utero materno, qui matrem Aurelium habuit, quam amisit quum in Gallia bellum gereret: cuius etiam pater Cæsar est nuncupatus, qui præturã functus Pote. Hic Iulius Cæsar omnem Gallíam quæ à fluu Pyrenæo Alpibúsque & monte Gebenna flumináque Rhodano & Rheno continentur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Hic Germanos qui cram Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggressus, maximis affecit cladibus. Aggressus est & Britannos, ignotos antea, superatíque peculias & obsides imperauit: In Italia, Picenum, Vmbriam, Hetruriam occupauit. Appellati de Repub. patribus, validissimas Pompeij copias, quæ sub tribus legatis, M. Petreio, & L. Affranio, & M. Vac. in Hispania erant, inuasit. In Macedonia deuicit Pompeium cum Ptolemæo rege. In Ponto deuicit Mithridatem. In Aphrica deuicis Scipionem & Iubam. In Hispania liberos Pompei. Triumphauit quinquies, primum de Gallia, posita de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hispania. liberalissimus fuit omnium, & maxime post hos triumphos, de quibus Suetonius.
Cæsares, plurale. Ouid. 2. Trift. eleg. 2. -pro quo
Cæsare thura pia, Cæsaribúsque dedi.
Altus Cæsar, Insignis, excellens. Horat. 4. Carm. ode 4.
Custos rerum Cæsar. Horat. 4. Carm. 15.
Egregij Cæsaris laudes. Horat. 1. Carm. 6.
Inuicti Cæsaris res & ei gesta. Horat. 1. Serm. satyr. 1.
Principe Cæsare. Id est regnante Cæsare. Horat. 1. Carm. ode 21.
Magnus Cæsar. Virgil. 4. Georg.
Maximus Cæsar. Virgil. 2. Georg.
Cæsares item duo fratres: Dictatoris pater & patruus, eodem feré tempore nullis cuidentibus exactis extinctí: alter pater Pisis dum calcitaretur, matutino moriturus: alter Romæ. Plin. lib. 7. cap. 53. Cæsarea alij duo, C. & L. Ex his Cæsus poeta tragicus fuit & orator, vt refert ante Pædianus, frater vterinus Catulli orasonis, vterque in libr. de Orat. à Ciceronẽ introductus. Cic. etiam in Bruto, C. Cæsaris meminit his verbis, C. Iulius L. F. & superioribus, & æqualibus fuit sua omnibus præstitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemẽs, sed nemo vacuam vrbanitate, nemo lepore, nemo suauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes: ex quibus, fiue ex cuiusdem tragœdiis, lenitas eius sine metuis perspici potest. Hactenus Cicero. Lucius verò & Consul, & Prætor fuit: ambo Syllam sequuti, iussu Marij interfecti sunt: quo tempore Mitem Antonius orator, Crassi æqualis, vt ait Fædianus. Lucius Cæsar alter, M. Antonij Triumuiri auúculus, Pompeianarum partium, mussúque ab vrbe pare quandoque oratorde pace. Posteremò inter proscriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit M. Antonius, vt Cicero Octauij amicus proscriberetur. Author Pluarchus. Fuit præter hos Cæsar Vopiscus, qui (vt ait Varro de Re rustica libro 1. capite 7. ad finem) quum causam ageret apud Censores, dixit campos Roscæ in Reatino fumen esse Italiæ.
Cæsareus, adiectiuum (καισάρειος.) vt, Domus Cæsarea. Ouid. 1. Trist. elegia 1.
Numen Cæsareum. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.
Vultus Cæsarei, vultus Cæsaris. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.
Cæsarianus, pen. prod. aliud adiectiuum (καισαριανὸς.) vt, Cæsariana celeritas. Cic. Attico, lib. 16. 335. Facilè me ille effet assequutus: tanta enim cum Cæsariana vti celeritate.
Cæsarensis (καισαρειανσίς.) vt, Mauritania Cæsarensis, μεσογειακὴ ἐπαρχία τοῦ Ἰόβα. Ptolem.
CÆSAR AVGVSTANI, Populi votãrue in Cilicia, qui antea Anazarbeni dicebantur. Author Plin. lib. 5. cap. 27.
CÆSAR AVGVSTA, (καισάρεια αὐγούστα.) Tarraconensis Hispaniæ clarissima ciuitas est, aute Numantia dicta, author Pomponio. Augusta Cæsarea Ptolemæo dicitur & Straboni lib. 3. Hodie vulgò vocatur Saragoça.
CÆSAR AE Mauritaniæ ciuitas est, ante Iol vocata, quam qui Iuba Ptolemæi pater munirei, mutato nomine, Cæsaream vocauit. Ea portum habet, & insulam ante portum. Hæc sunt ex Strab. lib. 17. ¶ Est & Cæsarea Cappadociæ, sic à Tyberio ominata pulso Archelao, qui ante Mazaca dicebatur. Author Eusebius. ¶ Est præterea Cæsarea Apamiæ: & Cæsarea Palæstinæ, aute Stratonis turris dicta, nõ procul à monte Carmelo. author Strabo lib. 16. ¶ Item altera Cæsarea Philippi, à Philippo Herodis filio in honorem Cæsaris ad radices mõtis Libani ædificata, vbi duo fontes, Ior scilicet & Dan oriuntur. Ex Iosepho.
CÆSARIENSES, Ionize populi, Ephesum conuenientes. Plin. lib. 5. cap. 29, Ephesum vero alterum Asiæ lumen, remotiores conuenunt Cæsarienses, Metropolitæ, Cylbiani, &c.
CÆSARIVM, Ægypti emporiũ est, & fecessus quidam. Strab. lib. 17.
CÆSARIENSES, Lubitaniæ Hispaniæ populi, vt est apud Plin. lib. 4. cap. 22.
Cæsaries, pen. corr. cæsariei, pen. prod. (καισαρίη, δόξυρος.) à cædo, cædis: comam significat, quæ cædi solet. Virorũ enim dũtaxat cæsaries est, non mulierum. Ex Seruio. Plaut. Milit. 3. Vide cæsaries quam decet.
Densum cæsaries caput. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Decora cæsaries. Lucan. lib. 8.
Flaua, luce nil, styr. 13. Horrida. Ouid. 10. Metam.
Horrifica. Lucan. lib. 2.
Inionia. Claudian. in Epithal. Palladij.
Lacera. Lucan. lib. 1.
Promiſſa cæsaries. id est longa. Liu. Decad. 3. lib. 8.
Rapera. Claudian. epig. 4.
Terrifica. Ouid. 1. Metam.
Terrificam capitis cæsariem concutere. Ouid. 1. Metam.
Comprimere cæsariem manu. Lucan. lib. 8.
Dimouere cæsariem ab ore. Lucan. lib. 2.
Mouere cæsariem. Ouid. 2. Metam.
Pectere cæsariem. Horat. 1. Carm. ode 15.
Cæsariatus, pen. prod. adiectiuum (καισαριάτης.) Comatus. Plaut. Milit. 10, Qui miles admutiletur cæsariatus.
CÆSENNA (κόσσινον.) Vrbs Flaminiæ prouinciæque nunc quoque nomen retinet. Hinc Cæsennates dicti sunt Cæsennam habitantes, & Cæsennensia vina, quæ inter generosa numerabantur, teste Plinio lib. 14. cap. 6.
Cæsiti, Cæsio. Vide CÆDO.
Cæsitium, cæsitij, Linteolum erat purum & candidum, dictum quòd cædendo ad eãdem peruenires, vel quòd eras circunciſas haberet. Plautus Epid. Linteolum cæsitium. Ex Nonio.
Cæsius (χαυκὸς.) adiectiuum. Cæsius color, qui cæli speciem habet, dictus quasi cæsius. Terent. Hecyr. 3. 4. Magnus, rubicundus, crispus, craſſus, cæsius. Vbi Donatus, Cæsius, Glaucis oculis, quali felis oculos habens. Vnde Cæsares dictos quidam putant. Cicero 2. de Natura deorum, Apollinem semper imberbem, cæsios oculos Minerue: cæruleos Neptunũ. Fronto apud Gellium lib. 2. cap. 26. Nuſtris Latinis veteribus Cæsia dicta est, quæ à Græcis χαυκὸς, vt

Nigidius ait, De colore cæli, quafi Cælia. Alij cæfios interpretantur oculos, quibus ineſt fulgor quidam viſu horrendus. Tales ſunt oculi leonis. micant illi, velut ignis penitus flagrans. Qui cæſius eſt, cæde quodammodooculis minari videtur: qualis præſio gaudens & cæde dicitur fuiſſe Minerua, ob id cæſia dicta. Tales erant oculi Cæſiæ apud Cicetooem, quos propterea Salluſtius vocat ſœdos. *Hideux, affreux.*

Cæſones, penult. prod. {κοπτόω} appellantur ex vtero matris excæſi. Feſtus. Plin.lib.7.cap.9, Primúſque Cæſarum, à cæſo matris vtero dictorum de cauſa & Cæſones appellati.

Cæſpes, cæſpitis, pen.cor. mac.gen. {ἄβαξ, ἄβακος, ἡ, ὀβελίσκος, ου} A cæſo ſit, & eſt terra cum herba in modum lateris cæſa. vel frutex reciſus, ac truncatus; authore Feſto. Dictus eſt autem quòd pedem cædat. Lucan.lib.1.

Et ſubitus rapti muniminе cæſpitis agger. Cic.pro Cecinna, Non eſſe arma, cæſpites, neque glebas.

Congeſtum cæſpite eulmen. Virgil.eclog.1. Id eſt terra cum propria herba euulſa. Seruius.

Cæſpitis herbæ. Ouid.epiſt.21.

Feſtus cæſpes. Id eſt ara ex cæſpitibus confecta, quam quis feſtam facit. Iuuenal.ſatyr.12.

Formitus cæſpes. Horat.3.Carm.ode 8,

Nec formitum ſpernere cæſpitem

Leges ſinebant. Senſus eſt: Qui ex eius terræ cæſpite, quæ cuique ſorte obtigerat, nõ ædificáſſet ductis lateribus, aut etiam crudo ipſo cæſpititio ſolo minimo ſumpto, legum pœnis obnoxius erat, quum ſumptuoſam ædificationem publicarum in oppido operum, & ſolidam è ſaxo quadrato ſtructuram templorum, non priuatorum ædificiorum eſſe vellent. Turnebus.

Fragilis cæſpes. Lucan.lib.6.

Gramineus madidam cæſpes obumbrat humum. Ouid. 2. Amor. elegia 16.

Imus. Virgil.4.Geotg.

Mollis. Seneca in Hercule Oœteo,5.

Nudo proiectus cæſpite. Stat.12. Thebaid.

Tener. Ouid.epiſt.21.

Viridis. Virgil.3.Æneid. Id eſt herboſus. Seruius.

Aggerebatur cæſpes. Tacit.lib.1.

¶ Cæſpes, Metaphoricè pro ara. Et cæſpite enim, velut in caſtris, ſubinas ſibi aggerabãt aras, & cæſpite pro ara habebant. Hotatius, -poſitoſque eaibo in cæſpite viuo. Et iterum,

Hic viuum mihi cæſpitem, &

Verbenas pueri ponite. Sed & cæſpitem interdum Romano ritu aræ imponebant, vt Seruius notat. Prudentius,

Aut ara, thure & cæſpite

Preeanda iam nunc eſt tibi. Turnebus.

Cæſpititius, adiectiuum {ἐπιθετικὸν ὀνόματος} Quod ſit ex cæſpitibus. Vnde cæſpititium tribunal, vocatur ſuggeſtum ex cæſpitibus factum. Plautus Vopiſco, Deinde conſurſus ad cæſpititium tribunal. Id eſt caſtrenſe. Sic Plinius in Paneg.

Arx cæſpititiæ. Iulius Capitolinus, Cẽtum arx vno in loco cæſpititiæ exruuntur.

Cæſpito, cæſpitas, pen.corr. cæſpitare, dicimur, quum pede aliquid percutientes, quaſi ruere cogimur. Dictum cæſpitare, quaſi cæſpitem offendire, vel in cæſpitem ferri. Sipontinus.

Cæſpitatores equi, qui ſæpe in cæſpitem, aut lapidem, aut aliud offendiculum impingunt.

CÆSTVS, ſtrictè Seneca, homo erat naturiſſimus, ſed nullius ingenij, & Cæroni etiã infeſtus, quod illi non impune reſiſtit. Nam quũ Mãlius Ciceronis filius Athenis obuiaret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter vtbanitatem, cœnabat apud eum Cæſius. M. Tullio & natura mrmoriam dempſerat, & ebrietas, ſiquid ex ea ſupererat, ſubduebat: ſubinde interrogabat, qui ille vocaretur qui in imo recumberet: & quũ plures ſubirctum nomen Cæſij exciderẽt, nouiſſimè ferunt, vt aliqua nota memoriam eius faceret, exercitorem, interroganti domino, quis ille eſſet qui in imo recumberet, ait, Hic eſt Cæſius, qui patrem tuum negabat literas ſciſſe. Afferri protinus flagra iuſſit, & Ciceroni, vt oportuit, de orio Cæſij ſanſſeeit. Hinc adagium ortum eſt, De orio ſatisfacere, quum quis ſcilicet ob illatam iniuriam flagris concidatur. Cæl. Anniq.lib.14.cap.7.

Cæſtum, Inſtrumentum quo obur tauatur. Plin.lib.35. cap.12. Encauſto pingendi duo fuiſſe antiquitus genera conſtat, cera, & in ebore ceſtro, id eſt viriculo, donec claſſes pingi cœpere.

Cæſtus, huius cæſtus, maſc.gen. {σφυρὸς} Genus eluæ pilas plumbeas loris bubuis appenſas habens: quo Daretben & Entellum pugnaſſe ſeginus. Virgil.5. Æneidos,

Seu crudo ſidit pugnam committere cæſtu. Vbi Seruius, Crudo cæſtu, aut crudeli, aut duro. Cæſtus autem per diphthongon, pugilum arma ſignificat. Habet etiam pluralem oumerum, & eſt quattæ formæ. Nam ceſtus, ceſti, numeri tantũ ſingularis, ſine diphthongo à hiberum Veneris ſignificat. Cic. 2. Tuſcul. Inde pugiles cæſtibus eontuſi, ne ingenioſcum quidem.

Aptus cæſtibus. Sr nec in Medea,2.

Infeſti cæſtus. Stat.6. Thebaid.

Tragicus cæſtus. Ouid. ad Piſonem,

Mccœnas Tragico quatientem pulpita cæſtu

Erexit Varium. Id eſt Varij poetæ Tragicum.

¶ Bellare cæſtu. Stat.6. Thebaid.

Dare brachia experienda cæſtibus. Ouid.3. Faſt.

Valido decernete cæſtu. Claudian.5. Paneg.

Explorare cæſtus. Stat.6. Thebaid.

Exuere cæſtus, & Manibus induere cæſtus, contraria. Virgilius 5. Æneid. Exuere, ptoiicere, ſoluere. Seruius.

Induere manibus cæſtus. Id eſt induere manibus. Virg 5. Æneid.

Induere cæſtus. Valer.4. Argonaut.

Librare cæſtus in aliquem. Virgil.5. Æneid.

¶ Cæſtus, vt inquit Feſtus, vocatur, quibus pugiles dimicant, & genus quoddam muliebris ornatus.

Cæſtus, vt ait Feſtus, dicti ſunt qui cæſios oculos habent. Feſtus.

Cæſtus. cæſ. In CÆSONE.

Cæſtus, C. cæſtus etiam, Cæſius. In CÆSONE.

C Æ T

Cæterã. fœm.g. {ἕτερος} Cæterum, pro. cæt. n.g. à Græco deducitur ἑτέρως, quod ſignificat & alius, vt ait Sipontinus. Cic.4. Acad. Cætera ſeriès deinde ſequetur. Idem 6. Verr. Argentum illi cæterum purum apposuerat.

Quid cæterum? Plaut. Pœnul.2.

Cæterus in nominatiuo legimus apud Catonem in quibuſdam codicibus, cap.12, Cæterut ornatus domi, Pompeiis emptus eſt. Gell. lib.3.cap.7, Illóque facto quod milites ſubduxit, exeterum exterum ſeruauit.

Paucula cætera. Lucret.lib.6.

¶ Cæterum, pro reliquo. Salluſt. Videlicet cætera vita earum, huic ſerlen obſtat. Id eſt huius ſeleteris pœnam deprecatur. vel ſuſpicionem amolitur. Budæus.

Cæterum omne. Liu. Decad.3.lib.2. Iudeſiam prædagrauis ad Lõgunitam peruẽnit: vbi vti magna ſpãrſi fuit, ad rem nauticam congeſta ab Aſdrubale. Quod ſaiũ in vſum fuit, ſubiato, cæterum omne inconſum eſt.

Ætas cætera. Virgil.3. Georg.

Diligẽtia. Plin Iunior, lib.1.ep.16 ad Ammianum. Tu quidem pro cætera tua diligentia admones me. Hoc eſt, quam ſoles in aliis quoque rebus præſtare. Alij rodiecit habẽt, pro cetera tua diligenga.

Iuriſdictio. Cic.ad Att.lib.6, Iam cætera iuriſdictio nec imperita, & elemens cum admirabili facilitate.

Tui ba. Horat.1. Serm. ſatyr.8.

Cæteta mitte loqui. Horat. Epod.14.

¶ Cætera doctus, Figurate loquutio, deriuata à Græcis. Marrial. lib.13 de Scæro, Viſceribus bonis eſt, cætera lætus. Ad cætera, id eſt quod ad reliqua attinet. Horat.1. Epiſt.10,

-hac in re ſciſcet vna

Multum diſſimiles, ad cætera pene gemelli.

Iacere gradum ad cætera. Cic.2. de Lege Agraria, Hunc quaſi gradum quendam atque fidimum ad cætera tactum intelligeris.

Perge ad cætera. In PERGO.

De cætero. Cic.1. de Finib. De cætero vellem equidem aut ille ipſe doctrinis fuiſſet inſtructior: eſt enim, & c.

¶ Et cætera, ab ſoluto poſitum. Cic.2. de Orat. Si mihi filius ignitur, ſiue prius moritur, & cæteratum vt mihi ille ſit hæres. Idem in Topic. In partitione quæ ſunt in animo, in corpori, Caput, humeri, manus, latera, crura, pedes, & cætera.

Et cætera eiuſdem generis. Cic. in Topic. Vt dignitas, indignitas, humanitas, inhumanitas, & cætera generis eiuſdem.

Itẽmque & cætera. Cic.ad Att.lib.2.14. Eãdem virtutem iſtam vemies eſſus quum grauiter gemes, totius theatri clamore diuit, itẽmq; & cætera.

Cæteri & cætera ciuſmodi, vt, &c. Cic. Sulpitio, lib.4. De reliquis nihil melius ipſo eſt. cæteri & cætera ciuſmodi: vt ſi alterutram neceſſe ſit, audire ex malis quãm ridere.

Cæteri, {τὸ κατὰ τὸ} aduerbium. Virgil. 9. Æneidos, Cætera parte puer bello. Cætera, deinceps, Seruius. Curtius, Cætera optimam prædam fore. Id eſt in poſterum, vt ait Budæus.

¶ Cæterorum & reliquorũ appellatione, ait Vlpian. etiam omnes continentur, vt Marcellus dixit circa eum, cui optio ſeruo legata eſt, cæteri Sempronio. Nam tentat, ſi non optet, omnes ad Sempronium pertinere. l.160. D. de verb. ſignif.

Cætero {τὸ κατὰ τὸ} aduerbium. Plin.lib.10.cap.48, Palumbes femina inebat poſt meridianam marutinum, cæterò mas. Hoc eſt quod reliquum eſt temporis. Dictio hæc Plinio eſt admodum familiaris.

Cæteroquin, ſiue Cæteroqui {τὸ κατὰ τὸ} aduerbium pro Alioquin. Cic. in Orat. Adhibet quidem hic ſuauitas, quem, niſi quod ſolum, cæteroquin rectè quidam vocãt Atticum. Et hoc eſt, aliquoi. Idem 1. de Nat. deor. Non enim poeta ſuauis, verũm etiam cæteroqui doctus, ſapiẽ ſque traditur.

Cæterum {τὸ κατὰ τὸ} aduerbium, ſignificat ſed: ſiue id quod ſolemus dicere, quod reliquum eſt. Plaut. Pœn.1. -dchine cæterum Valere.

¶ Cæterũm, Sed præterea. Salluſt. Aliam rem aggreditur non eadem aſperitate, cæterũm haud ſecus diſſedem. Terent. Eunuch.3.1,

Ridiculum: non enim cogitaras. cæterum

Idem hoc tute melius quanto inuenilles Thraſo?

¶ Cæterum. Alioquin. Cic.2.ad Q.fr.at. Ego me in Cumane & Põpeiano, præterquam quòd fine te, cæteriũ facis commodè obledtabar. Budæus.

¶ Cæterum etiam à Iuriſ ô ſultis, præſertim ab Vlpiano, pro Alioquin accipitur. vt in Iſi fionis. 5. poſtea. D. de damno infect. & Liam tamen. in prine ip. D. Iudiceat. ſolui. Budæus.

CAETOBRIX {κητοθήρας} Lubianiæ vicus eſt, alio nomine dicta Cenimbria. Ptolem. lib.2. cap.3. Vulgo *Cambre*.

CAETVLVM {κηϊτύλιον} Cmitas excellentiſſima eſt regionis Oretaniæ, quam in citeriore Hiſpania aliqua ex parte intra columnas Herculis, & ad meridiem maxime vergentem, colloeat Strabilib. 2.

CAEYX, caryeis, penult. prod. {καυξ} Genus auis. Plin. lib. 32. cap. 8, Eſt in mari & halcyonum appellatum, ex vidis (vt aliqui ex ibimam) halcyonum & caycum: vt aliꝰ ſordibus ſpumarum craſſeſcentibus, aliꝰ è limo vel quadam maris lanugine.

CAEYX, Viri nomen. Vide MALCYON.

CAEA & Caianus, Adiectiuum. Vide CAIVS.

CAICI {Καΐκοι} Strabo.] pẽo. prod. sunt Germaniæ populi, accolæ Rhe-
ni. Lucan. lib. 1.
Et vos cringigeros bellis arcere Caicos
Oppositi petitis Romam: Rhenique feroces
Deseritis ripas. Puto Lucanum dissolutioꝛe diphthongi facta
pro Caucos fecisse Caicos, & forte per y scribi debet.
CAICY s pen. prod. {Καΐκυς} Phrygiæ fluuius est ex Mysia veniens. au-
thor Plin. lib. 5. cap. 30. Virgil. Æneid. 1.
Saxosiimque sonans Hypanis, Mysiusque Caicus.
Gelidas Caicus. Lucan. lib. 3.
Mysiaque, & gelido stellus perfusa Caico Idalis.
Teuthrantheus, à Teuthrania oppido Mysiæ. Ouid. 2. Metam.
Penelisque fenex. Teuthrantheusque Caicus.
¶ Caicus, focorum Æneæ vnus. Virgil. 1. Æneidos,
Aut Capys, aut celsis in puppibus arma Caici.
CAIETA {Καϊέτα} Vrbs & portus Campaniæ, sic à Caieta nutrice
Æneæ dictus, vt Lauinium ab vxore Lauinia. Author Solinus. quod
etiam tellaur Virgilius in ipso flatim principio libri 7,
Tu quoque litoribus nostris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Caieta dedisti, &c. In quem locum sic
ait Seruius, Hanc alij Æneæ, alij Creusæ, alij Ascanij nutricem vo-
lunt. Ledium tamen est in Philologis, in hoc loco classem Troiano-
rum casu concrematam. Vnde Caieta dicta est διὰ τὸ καῆναι. Hactenus
ille. Sanè καῆναι idem significat quod Accendo. Idem quoque
Seruius explicans eam quæ illud. Æneid. 10.
Quid reperam exustas Erycino in littore classes: Secundum (in-
quit) opinionem fuam dixit. Nam alij apud Caietam dicunt exustã
naligia: vnde & Caieta dicta est. Strabo lib. 5. Caietam Laconico
vocabulo à curuitate dictam innoit, eò quòd Lacones curua omnia
Caietas appellent. Cic. pro lege Manilia. An verò ignorasti por-
tum Caietæ celeberrimum atque pleniffimum nauium, iofpectante
Prætore à prædonibus esse direptum?
CAESNA, Plius Adz & fratricida fuit, fic mentio in 9. Conft. Iufu-
rand. quod præft. Quidam fignum illud quod illi Dominus impo-
fuit, Genef. 4. remorem intelligunt: gunerquos Conftit. feqtiitur. Tu fi pla-
ces, vnde Chryfoftomum, homil. 30. in Genef. & Ambroſ. in cap. 11.
lib. 1. de Cain & Abel. Ab hoc Cain quidam hæretici dicti fant, qui
Caio & Iudam honorabant. Author D. Auguſt.
CAINA s, Indiæ fluuius naui gabilis, Btachmanarum agrum irrigans.
Author Plin. lib. 6. cap. 17.
CAIVS, CAIA, nomina in matrimoniis, quæ per coemptionem fie-
rent vſitata: Vbi tu Caius & ego Caia: quibus verbis, vt Plutarchus
ſcribit, quaſi pacifcetur ſibi commune cum viro domioium, & par
imperium domiuæ ſi dicerer, Vbi tu es familię princeps ac dominus,
ecce ego adſum familiæ princeps & domina. Quod & Cicero facetè
exagitans in Mureniana, Quia, inquit, in aliquibus libris. exemplj
cauſa, id nomen inuenrunt, putarunt omnes mulieres, quæ coem-
ptionem fecerent, Caias vocari.
CAIVS {Γάϊος} cognomen fuit apud Romanos, à parentum gaudio
ſumptum. Eſt autem trifyllabum. Martial. lib. 9. ad Condilum,
Caius à prima cremebundus luce faluta. Auſoniusdiſyllabum
fecit, ſectione ide Euuomo, Quis tul Caios ait. Profertur per o,
& notatur per c, quæ inuerta ɔ, nullerem declarat. Author Quinti-
lib. 1. cap. 13.
Cai, vocatiuus. Martial. lib. 3.
Quod peto da, Caioon peto conſilium.
¶ Caium tradut Græci appellatum ab Italis & Tarentinis mercen-
nárium, aut etiam rudem hominem, ac planè brutum, quia à γῆ, quæ
terra eſt, & ἀνίστημι, γῆϊος. Nam à γῆ inflectitur γαῖος. vnde hos
γαῖε dicitur velut colonus. quod ſi verum eſt, per o ſcribi debet &
proferri. Cæl. lib. 24. cap. 5.
Caianus, pen. prod. {Γαϊάνος} adiectium. Stat. lib. 4. Syl.
Empium plus minus ſiſſe Caiano.

C L

CALA, calæ {Κάλαι.} Seruius, Calas dicebant naiores ooſtri fuſtes quos
portabant ſeruj ſequentes dominos ad prædium. Vnde etiam calones
dicebantor. Nam conſuetudo erat militis Romani, vt ipſe ſibi arma
portaret, & vallum. Vallum autem dicebanc calas. ſic Lucilius, Scin-
de calam vt calcas. Id eſt, ô puer, frange fuſtes, & fac focum.
CALABRA {Καλάβρα} Curtis dicebatur, vbi tamum ratio ſacrorum ge-
rebatur. Hæc feſtus. Macrobius Saturn. lib. 1. cap. 15. Itaque ſacrifi-
cio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex calata, id
eſt vocata in Capitolium plebe, iuxta curiam Calabram, quæ caſæ
Romuli proxima eſt, quot numero dies à Calendis ad Nonas ſuper-
eſſent, prononiabat. Et paulo poſt, Hoc & ipſi curiæ, ad quam vo-
cabantur, Calabræ nomen datum eſt, & claſſi, quòd omnis in eam
populus vocaretur.
CALABRIA, pen. corr. {Καλαβρία} inſula quam veteres Mrſapiam à
duce Meſapo: Peucetiam à Peucrino OEnotri ſtatre dixere. Eſtque
ora Italiæ, proxima Siciliæ: à qua breui maris tractu diſiungitur.
Vulgò adhuc nomen retinet apud Italos. Vide Plioium lib. 3. cap. 11.
& Strabonem lib. 6.
Æſtuoſa Calabria. Horat. 1. Carm. ode 31.
Noo æſtuoſæ gratia Calabriæ Armenia.
Calaber, Calabri, pan. cor. {Καλαβρός} Qui ex Calabria eſt, & Calabriam
incolit.
Calabri hoſpitis Xenia prouerbium eſſe indicat Eraſmus, quo vſus
ſit Horat. 1. Epiſt. 7.
Non quo more pyris veſci Calaber iubet hoſpes, &c. Dictum eſt
autem eodem interprete, de muneribus ruſticanis leuibuſque, & quę
magis oneruent accipientem, quàm iuuent. Vide ipſius Chiliadas.
Calaber, pen. corr. {Καλαβρός} adiectium. Hinc Calabræ oues, pro exi-
mijs accipiuntur à Columella lib. 7. cap. 2.
Apes Calabræ. Horat. 2. Carm. ode 16.
Calabri montes. Ouid. 3. de Arte amandi.
Vellus Calabrum. Perſius. 1.

E L

Calabrica, penult. corr. {Καλαβρικός} adiectium. vt, Calabrica olea.
Columel. lib. 12. cap. 49. Veruntamen habetur præcipua in hos vſus
olea Calabrica: quam quidã propter ſimilitudinem oleaſtellã vocãt.
CALACHENA {Καλαχήνη} Regio quædam eſt, quam in Aſſyria col-
locat Strab. lib. 16. in deſcriptione Aſſyriæ.
CALAENVM s, Vide CALENVM.
CALAGVRIVM, Ciuitas Hiſpaniæ in Vaſconibus collocata. Hinc
Caligurritani, qui in ea habitant; quorum alij Subulacenſes cogno-
minantur: alij Naſaci. Author Plin. lib. 3. cap. 3.
CALAIS, pen. corr. {Κάλαϊς} Boreæ & Orithyiæ filius, Zethæ frater,
quos ambos alatos fuiſſe poetæ fingunt. Vide Ouidium, 6. Metam.
Propert. lib. 1. eleg. 19. de Hyla puero,
Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles,
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais. ¶ Eſt etiam Calais
nomen pueri, aut adoleſcentuli cuiuſdam alterius apud Horatium, 3.
Carm. ode 9,
Me torret face mutuã
Turini Calais filius Ornithi, &c.
¶ Eſt præterea Calais, gemma Sapphyro ſimilis, candidior tamen,
& litoroſo mari ſimilis. Haue plerique eandem eſſe exiſtimant cum
Augite. De hac Plin. lib. 37. cap. 10.
CALAMA, pen. prod. Eſt fromenti ſpica, authore Stidã.
CALAMAGROSTIS {Καλαμαγρωστὶς} Graminis genus, foliorum magnitu-
dine ad arundinem penè accedens, tumenta apud Babylonem, ubi
lata vias copioſe naſcitur, emcetos. Latini Græcorum imitatione
Gramen arundinaceum appellant.
CALAMETUM, pen. prod. {Καλαμῶν.} Colum. lib. 4. cap. 27. Sic deinde
ordinata vineta feſtinabimus emendare, ſirmcotiſque & calametis
liberare. A calamo calameta dicuntur: quæ ſunt hoc quidem loco
purgãmenta, ſeu puiamina vel fragmenta veterum pedamentorum
falce exacuorum, quæ tum e calamis fiũt arundinibus ſebãot fre-
quentius: vt videre eſt apud eundem multis locis.
CALAMINARE, Nympharum ſunt quædam inſulæ in Thorrhebia
palude, ſeu lacu (quem dici item Nymphæum volunt) quæ ubiatum
cantu in ambitu motentur, à calamis ſic dictæ. Dicitur & Saltares,
quoniam in ſymphoniæ cantu ad alios modulantium pedum mo-
uentur, vt Plinius ſcribit, tametſi à Calaminis diſtinguere videtur.
Ex Cæl. lib. 9. cap. 3.
CALAMINTHA, calaminthæ, vel Calaminthe, calaminthes {καλάμινθα}
Species menthæ vel pulegij, quam cæetam quoque à Græcis dictam
ſcribit Strabo, quum inquit Lacedæmonem ab Homero dictam Cæ-
reſſam, à calaminthæ copia. de qua ſic Dioſcorides lib. 3. cap. 41. Al-
tera, inquit, calaminthe pulegio ſimilis eſt, ſed maior. Quam ſylue-
ſtre pulegium ideo appellarunt, quòd odore ipſum æmuletur. Nepe-
tam Latini vocant, &c. Nepetam etiam vocat Plinius, cap. 14. lib. 20.
quam Galenus lib. 7. Simplicium, cap. 2. calaminthen appellat. Vul-
gò Herba cattarum.
CALAMIS, calamidis {Κάλαμις} Arundinea vocatur acus, formandis
cinemuis aut velamentis comparata, cuius vicem implent modi æ-
reæ vel argenteæ acieulæ. Vide Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 10.
CALAMIS, Calami dis {Κάλαμις} Nomen ſtatuarij, qui equos abſolu-
tos & perfectos effinxit. Quidius,
Vendicat vt Calamis laudem quoque ſecit equorum. Huius memi-
nit Plin. lib. 34. cap. 8. & Quintil. lib. 12. cap. 10.
CALAMISSVS, Oppidum in Loctrorum agro, qoi cognothinantur
Ozolæ, de quo Plin. lib. 4. cap. 3.
CALAMISTRUM {Καλαμίσκος καὶ καλαμιστρον} Acus maior, quæ calefacta & fróti
adhibita inforquot capillos, vt ait Seruius. Varro, Calamiſtrum, quo
calfacto in cinere, capillus ornatur. Cic. Poſt reditum in Senatu,
Non te illius vngoentorum odor, non vini anhelitus, non frons ca-
lamiſtri notata veſtigijs, ıo cam cognitionem adducebat?
Calamiſtris inurere, per metaphoram. Cic. de Claris Orat. Atque
etiam commentarios quoſdam ſcripſit rerum ſuarum, valde quidem,
ioquam, probandos: nudi enim ſunt, recti & venuſti, omni ornatu
oratioois tanquam veſte detracta: ſed dum volunt alios habere para-
ta, vnde ſumeret, qui vellent ſcribere hiſtoriam, ineptis gratum for-
taſſe fecit, qui volunt illa calamiſtris inurere, ſanos quidem homines
à ſcribendo deterruit. De Cæſare & eius commentariis loquitur.
Calamiſtris inurere: volunt illi quidem exornare, ſed dum tenuant,
& ſic æquuntur quod volunt, inurere videntur quaſi calamiſtris inurere, vt
mulieres ſæpe, dum ſe volunt exornare, capillos calamiſtris inurunt.
¶ Calamiſtrum in maſculino genere dixiſſe videtur Cicero in O-
ratore, Remouebitur, inquit, omnis infignis ornatus, quaſi margari-
tarum: ne calamiſtri quidem adhibebuntur. Ita legit Nonius, & ita
paſſim ooſtri habent codices.
Calami ſtratus, pen. prod. {Καλαμίστρατος} adiectium. Cic. Poſt reditum
in Senatu, Cur io helluationibus huius calamiſtrati ſaltatoris tam
eximia virtus tandiu ceſſauit?
Calamiſtrata ſoma. Cic. pro Sextio, Alter vnguentis affluens, ca-
lamiſtrata coma, deſpiciens coocſios ſtuproruin, ac veteres vexatu-
re ſtatuit fur, &c.
CALAMITAS, Calamitoſus, Vide CALAMVS.
CALAMITÆ {καλαμῖται} Ranæ minimæ ſunt, & viridiſſimæ, quæ à qui-
buſdam Dryopetæ vocantur. Sic dicitur, quòd inter calamos verſen-
tur. Plin. lib. 32. cap. 7.
CALAMITES, pen. prod. Gemma, à calamo nomen habẽs, quòd plures
ſimul iunctæ inueniantur. Plin. lib. 37. cap. 10.
CALAMOCHNUS {καλαμόχνος} Eſt falſa quædam lanugo in locis palu-
ſtribus, calamis tenuioribus adnaſcens. ex aqua dulci & marina, vbi
ſe miſcent. Alio nomine Adarca dicitur. Vide Plin. lib. 22. cap. 20.
CALAMOS, Aſiæ oppidum in ora ſubiecta Libano monti. Plin. lib. 5.
cap. 20. Et in ora (inquit) Libano ſubiectæ, fluuius Magoras: Beyrus
colonia, nox ſeliæ Iulia appellatur. Leontos oppidum, flumen Lyco,
Palæbyblos, flumen Adonis. Oppida byblos, Botrys, Gigaria, Trie-
ris, Calamos, &c.
CALAMUS, calami, panul. corr. {Κάλαμος, ὁ ἔτος} Frutex aquaticus: qui &

arundo dicitur: quanuis arundo propriè sit quæ crassior ac longior est, serióque ad vsum præcipuè vincarum: Calamus, gracilis, tenuisque, & tibiis ferè ac scripturæ aptus. Canna maior calamo, sed minor arundine: & semper ferè sua spoore prouenicns. Ex Sipontino. Plin. lib. 16. cap. 36. Nostrarum calamis fungosior subest natura, acrimagine bibula, quæ cauo corpore imus fugiens tenui inarescit ligno: fissilis, præcauta semper acie, geniculata. Cætero gracilitas nodis distincta, leui fastigio tenuatur in cacumina, crassiore panniculæ coma, neque hac superuacua, &c. Calamis Orientis populi bella conficiunt. Plura ibidem de calamis, toto capite.

Fragiles calami. Virgil. 1. Georg.

Lentus in frangendo calamus. In LENTVS.

Palustres. Ouid. 1. Metam.

¶ Calamus auenæ. Plin. lib. 6. cap. 30. Pars etiam ore concreto & natibus carens, vno tantum foramine spirat, potúmque calamis auenæ trahit.

¶ Calamus, pro fistula quam pastores ex culmis frumentorum componere solent. Virgil. in Bucol. eclog. 5.

Tu calamo inflare leuem, ego dicere versus. Alio loco tenuem auenam & arundinem vocat.

Arguti calami. Sil. lib. 13.

Dispares calami ceræ compagine inter se iuncti. Ouid. 1. Metam.

Hiantes calamos labro percurrere. Lucret. lib. 4.

Impari tauros calamo vocauit Seneca in Hippol. 3. de Apolline pastore. Impari calamo, imparibus calamis, hoc est diuersis & diuerse compactis.

Sibila calamorum. Lucret. lib. 5.

Rudis calamus scriptorius. Celsi. lib. 7. cap. 11. de Ozena.

Æquiparare calamis aliquem. Id est fistulandi arte parem esse. Virgil. eclog. 5.

Coniungere cera calamos. Virgil. eclog. 2.

Terere calamo labellum. Virgil. eclog. 3,

Nec te pœniteat calamo triuisse labellum.

Curuum calamum legimus apud Catullum carmine quinquagesimo octauo, de Berecynthia & Aty.

¶ Calamus, Virga ad decipiendas aues visco illita. Martial. lib. 13,

Galbula decipitur calamis, & retibus alces.

Volucrem calamo sequi. Sil. lib. 7. De calamo viscato.

¶ Calamus, Surculus qui ramo inseritur: tessera etiam dicitur. Plin. lib. 17. cap. 14. Quòd si longius afferantur pomorum calami, rapo infixos optime cullodit succum arbitrantur.

¶ Calami pro telis & falcula aut figuris. Ouid. 3. Metamorph.

Impositis calamis paulos inuuacrat arcus.

¶ Calamus, à quibusdam etiam accipitur pro monili. Pollux certè calamides à calamis feparat lib. 5. cap. 16. vbi Gualtherus prius vertit acum, alterum calamistrum.

¶ Calamus, Pro instrumento quo scribimus, quod ex arundinum culmis fieri solebat. Martial. lib. 7.

Cogis me calamo, manúque nostra

Emendare mcos Pudens libellos. Cic. ad Att. lib. 7. 110, Quum instituissem ad te scribere, calamúmque sumpsissem, &c.

Calamus scriptorius. Celsus libro 5. cap. 28. De fistulis, & earum generibus.

Triserfo calamo stigmam allinere. Horat. in Arte poet. Transuerso, id est in obliquum ductio.

Calamum intingere. VideINTINGO.

¶ Calamus, mera phorice pro Stylo. Virgil. 1. eclog.

Ludere qui vellem calamo permisit agresti.

¶ Calamus phlagmites ἓλος καλαμος μαγμίτης inter simplicia medicamenta numeratur à Galeno, abstergentique possidet facultatem non paucam, minimèque acrem. Huius folia viridia mpderatè prefrigerant: cortex verò combustus, digerentis facultatis efficitur, adiunctum habcos abstersorium: quiddam, vt existet, & excalfaciat. Plura vide apud Galen. lib. 7. simplic. cap. 3.

¶ Calamus odoratus καλαμος μυρρινικὸς Dioscoridi: Arundini similis est aspectu, multis geniculatus nodis, calfæ sapore, tactu mollis, & quù frangitur, fcissilis, intus arenosus, locum in quo nascitur fussimo replens odore. Prouenir in Arabia, India, & in Syria iuxta Libanum montem. Vide Plin. lib. 12. cap. 22. In officinis appellationem retinet.

Calamitas, pen. cor. calamkatis, pen. prod. ἐνσταχυσμὸς, ἀνεμοφθορία. Propriè calamitatem rustici grandinem dicunt, quòd cõminuat calamum, hoc est culmum ac fegetem. Terent. Eunuch. 1. 1,

Ipsa egreditur, nostri fandi calamitas. Hæc Donat. Plaut. Casin. 14,

Profectò hercle non fuit quicquam olerum:

Nisi quicquid erat, calamitas profectò attigerat nunquam.

Calamitas diecbatur etiam in scenicis ludis, quum fabula exigebatur. Terent. in prologo Hecyræ,

Hecyram ad vos refero, quam mihi per silentium

Nunquam agere licitum cstitit eam oppressit calamitas.

Eam calamitatem vestra intelligentia

Sedabit. A Græcis πάταξις dicitur. Budæus.

¶ Calamitas, Miseria & arumna. Cæsar 8. bel. Gall. Quum interim nulla calamitate vitibus Corbeus, excelere præsto, sylua sque pcrere, haud inuitátibus nostris, ad deditionem potuit adduci. Cic. 3. Verr. Quacúque iter fecit, exitio mali fuit, non vt legatus pop. Romani, fed vt quzdam calamitas pernaderc videretur. Non potuit Cicero signi ficantius Verris Prætoris furia ac rapinas & iniurias expeinere. Quo verbo vocari potest nostro tempore militum improbitas pagatum grassantium, qui quacunque iter faciunt, impotentissimæ pernlantiæ vestigia ad finem anni vcrtcßis impressa relinquere solent, vtqueadeò omnia diuexata, omnia exhausta, omnia disecta, quasiquæ grandine ac procella proculeata obtririque digressis illis vifuntur. Ex Budæo.

Calamitas in amore. Terent. Heaut. 2. 4.

Ictu aliquo calamitatis pulsa fules de foro. Vide ICTO.

Atrocissima calamitas. Tacitus lib. 2.

Communis calamitas. In COMMVNIS.

Abesse calamitatem ab aliquo. Cic. ad Q. frat.

Accidere calamitatem. Cic. Famil. 13.

Infignis calamitas accidit. Paulus in l. fi ab arbitro. D. Qui iuriscõsulti.

Cognatum.

Accipere. In ACCIPIO.

Afferre. In AFFERO.

Afficere calamitate. In AFFICIO.

Affluxit hunc calamitas. In AFFLIGO.

Capere calamitatem. In CAPIO.

Depellere ad calamitatem. Cic. Anneq. iret in exil.

Detrahere. Cic. Post redit.

Haurire. Cic. pro Domo sua.

Importare calamitatem conseruatoribus suis. In IMPORTO.

Incidit amori nostro calamitas. In INCIDO.

Inferre calamitatem ciuitati. In INFERO.

Leuare calamitatem innocentum. In LEVIS.

Libcrare calamitate. Cicero, His aliquãdo calamitatibus liberetis.

Machinari calamitatem. Author ad Herenn.

Prohibere calamitate. Cic. pro lege Manilia.

Serpere calamitatem. Cic. Anneq. iret in exil.

Subire calamitatem. Cic. ad Brut.

Tabefcere in calamitate. Cic. ad Attic. 3.

Tolerare calamitatem. Cic. Famil. 4.

Trahere in calamitatem. Cic. pro lege Manilia.

Calamitosus, pen. prod. adiectiuum (ὀλοφυρτικὸν) Quod calamitate laedi solet. Plinius lib. 18. cap. 7, Hordeum ex omni frumento minime calamitosum: quia tollitur antequam triticum occnpet rubigo.

Calamitosus ager apud Catonem: & calamitosum cælum, cap. 1. Et capite 35.

Calamitosus ager cælo & loco. Cic. 2. Agrario, At verò hoc agri Campani vectigal, cum eiusmodi est, vt domi sit, & omnibus præsidiis oppidorum iegatur: tum neque bellis infestum, nec fructibus variũm, nec cælo ac loco calamitosum esse solet.

¶ Calamitosus, & rumosus est. malus, calamitatibúsque præparatus, inquit Nonius. Cic. 1. Verr. Honoris amplissimi puto esse, accusare improbos: & misetos, calamitosósque defendere.

Calamitosum etiam Cic. 5. de Finib.

Calamitosa fama. Cic. pro Cluentio.

Calamitosa patrix fuga, nobis gloriosa. Cic. 1. de Diuinar.

Hora calamitosior. Cic. ad Octauium.

Calamitosa pretura Verris. Cic. 6. Verr.

Tempestas calamitosa. Cic. 3. Verr.

Vis calamitosæ tempestatis si contigerit. Vlpian. in l. Ex conductu. D. Locati.

Calamitosè, pen. prod. aduerbium (ὀλοφυρτικῶς) Miserè. Cic. 3. Offic. Nam quòd aiunt, minima de malis, id est, vt turpiter potius, quàm calamitosè can est vllum maus malum turpitudine.

Calantica, calantiæ, pen. corr. (ἐφαπὶς) Tegmen mulicbre quod exputi innectitur. Cic. in Clodium, Tunc, quum vincerentur pedes fascis, quum calanticam capiti accommodares? Nonius.

CALANVS, Gymnosophista Indicus cum Alexandro Magno colloquutus, rémque sequutus, fese viuum combusta pyra comburi iussit. Huius disputationem apud Alexandrum, & interitum multis perfequutus est Strabo lib. 15.

CALAPES, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens luxta Siscíam, gemino aluco iusulam ibi efficiens, quæ Segestica appellatur. Hæc Plin. lib. 3. cap. 25. in descriptione Pannoniæ.

CALARIS, pen. corr. Sardiniæ oppidum apud Plin. lib. 3. cap. 108. cuius etiam meminit Claudian. in bello Gildonico, in fine,

Vrbs Libyam contra, Tyrio fundata potenti,

Tendit in longum Calaris, tenuémque per vndas

Obuia dimittit fractutum flamina collem. Nunc vulgò *Calier* dicitur, vt scribit Vsuardus in Mclam.

CALARITANI, Sardiniæ populi, ad meridiē siti, quibus Calaris oppidum nomen fecit, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 108.

CALASIRIANVM, Sardiniæ promontorium Africam spectans, apud Plin. lib. 3. cap. 7.

Calasiris, pueri diebantur canoram vocem habentes, inquit Varrius, qui à regibus ad hoc munus quæri solebant. Ex Calepino.

Calasiris, Ægyptii præcipuu militci diebantur, quibus id moris erat, vt à nullo doctore, fed à patre folùm militiæ præcepta erudirentur. Hæc Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 20. His autem, vt idem author lib. 6. cap. 22. tradit, præter præda dabant pauis rosti pondera definita, & carnis bubulæ minas singulis: vini verò fextarios quaternos.

Calasiris, Tunicæ genus, quod Græci χιτωνίσκον dicũt. Alij dicunt nodum esse tunicæ muliebris, quo cõnexa circa cervicem tunica fiminreitur. Festus. Sipontinus Chalasiim appellat: dicitque dictam à laxitate, & à Græcis vocari χαλασιν. Pollux lib. 7. cap. 16. χιτωνίσκον dicit esse genus vestis Ægyptiæ & simbriatæ.

Calata. Vide CALO.

Calathus, pen. corr. (κάλαθος.) Festus, Calathos Græci, nos, dicimus quasillos. Iuxta Porphyrionem, vas vinicum, in quo mulieres pésa vel tamam reuoluunt. Virgil. in Alexi,

-tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis.

Calathus Minervæ. Ouid. 4. Fastorum,

Hæc implec calathos lento de vimine nexos.

Rasiles calathi. Ouid. 9. epist. Id est polici, quasi rasi, quibus puellæ & vngucnta & lanas recondunt.

Calathis referre pera & vellera. Iuuenal. satyr. 3.

Vos lanam trahitis, calathisque peracta refertis Vellera, &c.

¶ Calathus, Vas arcum in quo lac vel recens cæseus in vrbe distrahitur. Virgil. 3. Georgicorum,

Quod furgente die mulsere, horíisque diurnis,

Nocte premunt: quod iam tenebris & sole cadente,

Sub lucem exportant calathis. Hæc Seruius.

¶ Calathus,

¶ Calathus, Calix ad sacrificium aptus. Virgil. eclog. 5.
Vina nouum fundam calathis Ariusia nectar.
¶ Calathum Hermolaus turbinem rectum vocat: cui opponitur Mera, id est turbo inuersus. Plin. lib. 21. cap. 5. Caudex eius eximius, foliis suis strictis, & ab angustijs in latitudinem paulat. m sese laxan tibus, effigie calathi.

Calathisens, diminutiuum (κάλαθος) Catullus in Argonauticis,
Ante pedes autem candentis mollia lanæ
Vellera virgati custodibant calathisci.

CALATRUA, Insula est inter Chersonesum & Samothracen defer ta. dicente Plin. lib. 4. cap. 11. Defertis quoque reddantur in hoc sinu, quarum modò inuenire poterunt uomina, Desticos, Laruos, Cyssiros, Carbrusa, Calathusa, &c. Stephanus verò Calathusam, quam & Calathen vocat, Oppidum esse ait, ad Herculis columnas situm.

CALATIDE (κάλαθος) Inde populi, apud Steph. ¶ Calatiæ præterea inter vrbes Italiæ nominat Plinius lib. 3. cap. 5. non procul à Bouillis & Casino.

Calatiana viola, Flos est præter violarum naturam autumno prouenientes, luteicoloris, foliis minutis, sine odore, à Calathi figura ita appellatus. Plin. lib. 21. cap. 6.

CALATUS, Thraciæ ciuitas est apud Plinium lib. 4. cap. 11. quæ antea Aereuenis vocabatur. ¶ Ex hac ciuitate orius fuit Ister poeta, qui de rarione scribendæ Tragœdiæ opus insigne conscripsit.

Calator, Vide CALO.

CALAVRIA, pen. prod. sue Calauria, pen. corr. (καλαυρία) Est insula maris mediterranei in sinu Argolico contra Trœzenium. Plin. lib. 4. cap. 12. De qua insula prouetbio datus locus, pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoria. Ferrur enim in fabulis, Neptunum cum Latona petmutationem fecisse, & dara Delo, Calauriam habitasse. Vide Erasmi Chiliadas. Ouid. 7. Metamorphoseos,
Inde Calaurez Latoidos afpicit arua.

CALAXOPHLACES (καλαξοφύλακες) Saeredotes à Græcis dicebantur, qui grandines, quum instarent, specularentur. Hi enim agni vel pulli sacrificio auertere credebantur. Sed si agnus vel pullus abfuisset, digitum graphio stylóve feriebant, atque inde fuso sanguine lrabat. Hos autem à Cleone institutos legimus. Vide Girald. lib. de diis gent.

Calbei, authore Frisio, dicebantur a, ad veteres armillæ, quibus trium phantes vtebantur, & milites ob virtutem donabantur.

Calcaneus, Calear, In CALX.

Calcarius, Calcatorium, Calcatus, Vide CALX, lapis coctus.

CALCE, apud Strabonem Campaniæ ciuitas. Sic enim scribit lib. 5, Vltra iam dictas, sunt hæ quoque Campaniæ ciuitates, quarum mètiouem superius feci mus. Cliee & Teanum, Sidicinum.

Calcearium, Calceamen, Calceamentum, Calceatus, In CALX, pro posteriore parte pedis.

CALCEDONIA, In CALCEDON.

Calcedrix, Festo conchæ genus est.

Calceo, ealceas, Calceolus, Calceus, In CALX, pro posteriore parte pedis.

Calces, Festo ampullæ plumbeæ.

CALCHAS, huius Calchantis (κάλχας) fuit Testoris Troiani filius, augur maximus, qui quum initio bellì à Troianis ad Apollinem Delphicum eum munetibus mitteretcor, & responsum habuerit, vr demisso Troiano, Græcorum fœdus feliciratem, ab illis gratissimè exceptus est. Author Dictys Cretensis.
Calchanta, Aeeuaftinus. Virgil. a. Æueidos,
Hic Ithacus vatem magno Calchanta tumulto
Protrahit in medios.
Calchantis templum. Strab. lib 6, In agro Saunio, inqoit, circa tumulum, quem Drion nominant, basilicæ monstratur: vna quidem Calchantis in summo vertice, & cui petentes oracula nigrátem immolanr arietem, & strata in pelle dormiunt. Altera Podalirij, &c.

Calciarium, Vide CALX, pro posteriore parte pedis.

Calcicrum, Minerui templum fuit apud Spartanos, ad quod Pausanias fugiens obfugio adytu, morte mulctatus est: illuc enim inuitum exrahere nefas erat. ¶ Erat & Calchicon, ad quod Agis cõfugit. Vide Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 21.

CALCITOPE, (χαλκόπη) Filia Æetæ, Colchorũ regis, sotor Medeæ & Absyrti, & conuxx Phryxi; ex quo Cytorum peperit. Ouid. in epist. Helen. ad Paridem,
Non erat Æetes, ad quem despecta rediret;
Non Hypsea parens, Calciopeque sotor.

Calcitrat, (ἰμπτύω) Herba est in maritimis perris ferè nascens, à calculis frangendis ita dicta: de qua vide Plin. lib. 27. cap. 9. & Ruell. lib. 2. cap. 130.

Calcitro, Calco. In CALX.

CALCOSTHENES, Plastes laudatissimus, de quo sic Plinius. 35. cap. 12. Fecit & Calcosthenes cruda optera Athenis, qui loeus ab officina eius Ceramicos appellatur.

Calculus, calculi, pen. corr. masc. gen. (χάλιξ, ικος) Lapis breuis rerræ admodum sic dictus quòd sine molestia sui breuitate caleetur. Virgil. 2. Georgicon,
Tenuis vbi argilla, & dumosis calculus aruis. Seruius.
Calculi è rupibus. Cic. de Orat. Qui etiam conjectus in os calculis, summa voce, &c.
¶ Calculus, Lapillus in corpore, ex quo maximus cruciatus gignitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed hominum quibo dam dirs cruciatu subinde nascentes calculi, & testarum capillamenta.
Spinosi calculi. Cels. lib. 7. cap. 26. Sunt enim quidam non aspeti tãtumodo, sed spinosi quoque calculi, qui per se quidem delapsi in eercuiem sine periculo eximuntur.
¶ Calculi, quos latrones seu latrunculos appellarunt vereres: iuniores seachum vocant, sunt orbiculi quibus luditur in fritillo. Martialis, lib. 14. epigr. 17,
Hæc mihi bifeno numerarur tessera puncto,
Calculus hic gemino discolor hoste petit. Vide Gell. lib. 14. cap. 1.

¶ Calculus docit opus nobile. Petronius,
Nomen amicitiæ si quatenus expedit hærer,
Calculus in tabula nobile ducit opus. Sesus est, si amicitiæ vtilitate potius metiri quàm honestate volumus, hominum profectò vna familis erit lude calculorum: nam in ludo rabulæ sic duriti sunt calculi in duas factiones, vt inter se quidam velut amici sint, quidam hostes? vnde Martial. lib. 14. epigr. 20.
Gemmeus iste tibi miles & hostis erit. Quatenus autem vile est ludo, istam calculi amicitiam seruit federari inter se. Igitur si emolumentis amicitiam ponderamus, putemus exercere calculos in tabula, & eos nobile opus tuendæ amicitiæ ducere. Turnebus.
Calculus bicolor, & diuersus. Martial. lib. 13. epigr. 33.
Et si calculus omnis hue & illue
Diuersos bicolòrque digeratur.
¶ Calculi, etiam pro rationibus accipiuntur: quòd lapillis antiqui rationem subducere soleerent. Sic in Zenonis constitutione, l. vnica. C. vr com. iudic. quũ iudices multam librar. aut publicis calculis inferre iubetur, rationes publicas iuste illigimus, & quam de errore calculi tra ctatur. A. Augustinus lib. singul. ad Modestinum.
¶ Calculum reducere, est immutare factum cuius re pentitet, aut vertere consilium rei non sanis commodè initiatæ. Nonius citat Ciceronem in Hortensio, Itaque tibi conecdo, quod in duodecim scripsit olim, vt calculum reducas, si re alieuius dati pœniteat. Erasmus.
Ad calculos vocare amicitiam. Cic. de Amicitia, Hoc quidem est nimis exigue & exiliter ad calculos vocare amicitiam, vt pæ sit ratio acceptorum & datorum. Vide etiam Voco in VOX.
Imponere calculum. Vide IMPONO.
Calculum ponere. Columel. lib. 3. cap. 3. Diligens ratiocinator calculo posito videt id genus agricolationis maximè rei familiari condocere.
Calculum ponere cum aliquo. Plinius Iunior in Panegyr. Assecrat Imperator cum imperio calculum ponere: sic exeat, sic redeat, ranquam rationem redditurus, & dicat quid absumpserit.
Ponere vtrinque calculos, pro vtrinque rationes expendere. Erasmus.
Calculum panem ponere. Plin. Iunior, epist. 9. lib. 5.
Ad calculos rurens. Cic. Attico, lib. 8. epist. 16. Quare nunc saltem ad illos calculos reuertamur, quos tu abiecimus, vt, &c. Id est, eam nunc rationem habeamus earum rerum, quarum habendã tum non duximus. Budæus.
Subducere calculos. Cic. 2. de Finib. Quid fortes viri? voluptarium calculos subductis prælium ineunt.
¶ Calculus, pro tabella quoque iudicis, & sententia vsurpatur, l. Si actor. C. de appell. l. 4. C. de author. præst. fed nusquam elegantius quàm à Iustiniano in l. Rem non nouam. C. de iudic. Cui enim, inquit, non est cognitum, antiquos iudices non aliter iudicialem calculum accepisse, nisi prius sacramentum præstitissent, omnium de se rum vernate & legum obseruatione iudicium suscepruros? Significat autem veteres illos iudices, qui ante C. Cæsarem ex equitibi, aut aliis ordinibus sortiò dabantur. A. Augusti.
¶ Calculos Columella pro sumptu & reditu accipit, quum præcipit ne maiorem agrum, quàm ratio calculorum patitur, emere velimus. Sic enim air lib. 1. cap. 3. Sed & agrum paraturis dictum intelligamus, ne maiorem quàm ratio calculorum patiatur, emere velint.
¶ Calculi, pro difficultatibus. Plin. Iunior, lib. 2. epist. 19. ad Cerealem, Examina tecum, omnéque quos ego mouì ab vtraque parte eal culos pone. Id est, difficultates & rationes.
¶ Calculum Vlpianos vocat rationem impensarum, quas alter ex contrahentibus alteri mutuo debet. Iuris. 6. vlpian. D. de his qui not. infam.
¶ Calculo candido notare diem. Solebant Thraces prosperos dies & lætos, fqui contrigillent eis, calculo albo 10 vrnam coniecto, notareinfelices autem, in quibos infelicitet aliquid euen sset, atro calculo: vt scirent anoo elapso quot prosperi & quot infelices extiterint. Vide apud Plinium Iuniorem, lib. 6. epist. 10. ad Maximum, O diem lætum, notandúmque mihi candidissimo calculo.
¶ Calculum album adiicere errori alterios, Plin. Iunior, epist. 2. lib. 1. ad Arrianum. Hoc est, probare. Mos erat antiquis, per album calculum in vnam coniectum, probare aliquid, vel suffragari. Per atrum verò fue nigrum condemnare. Ouid. 15. Metamorphoseos,
-& omnis
Calculus immitem demittitur arcer in vrnam.
¶ Calculum de se permittere. Plin. Iunior, in Paneg. Eundem autem fere modũ habent hi loquendi modi, Mittere in consilium, Censendi potestatem facere, Calculum permittere, Calculum porrigere, Calculum proponere. Ex Budæo.

Calcularius, adiectiuum: vt Calcularius ertor. Vide Expungere rationes. in EXPVNGO.

Calculosus, pen. prod. adiect. Plenos calculis. vt Calculosa loca. Colum de arboribus, cap. 21. Ficum frigoribus ne ferito. loca aprica, calculosa, glareosa, interdum & saxosa amat.
Calculosus ager. Colum. lib. 3. cap. 11.
¶ Calculosus homo, Qui laborat calculo. Plin. lib. 21. cap. 18. Quan quam profestus efficaciffimum esse aduersus calculosos.
Calculosus color. Plin. lib. 35. cap. 14.

Calculator, pen. prod. (λογιστὴς) Verbale à calculo, calculas: quo verbo vsus est Vegetius. Martial. lib. 10. epigr. 62,
Nec calculator, nec notarius velox
Maiore quisquam circulo coronetur.
¶ Calculator, apud Iurisconsultos, est qui suas operas in rationibus subducendis locabat. Vlpian. l. 7. §. 2. D. de operis libert. Nam huius quoque est ministerij, si forte vel librarius, vel nomenclator, vel calculator fit. Ant. Augustinus lib. singul. ad Modest. l. Spadonem. D. de exeufrutorum. Calculatores, inquit, à calculis ducendis dictos arbitror, nõ geometras, vr Accursius & Alberieus existimãt, sed qui ratiõnibus confitendis adhiberentur. Hæc ille, quem vide.

Caldarium, Caldor, Caldus, Vide CALOR.

CALDIVS, militari ioco dictus est Claudius Cæsar, pro Claudio, quèad-modū & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone. Sueton. in Tiberio. In castris ytro etiam tum, propter nimiam vini auiditatem pro Tiberio Biberius, pro Claudio Caldius, pro Nerone Nero dictus est.

CALE, Cales {Κάλης} Ciuitas est Campaniæ. Nam est in Flaminia, quæ Calæ dicitur. Est & in Gallia hoc nomine, quam Sallustius ejectam à Perpenna commemorat. Hæc Seruius in 7. Æneid.

CALEDONIA fylua, In ea parte Britanniæ fuisse putatur, quæ hodie Scotia dicitur, færuissimo olim viris nobilitata. Martial. lib. 1. epigr. 7.

Nuda Caledonio sic viscera prædabit vrsus. Inde etiam Britanni pe culiari epitheto Caledonij dicuntur à Poëtis. Idem,

Quinte Caledonios Ouidi visure Britannos. Corripit autē hinc nomen in hac significatione antepenultimam syllabam, fecundam verò producēs. Apud Græcos etiam scribitur per ω. Contrà, quum Æ-tolæ fyllaam fignificamus, fecunda fyllaba per ο, & vbique corripitur, fequens autem producitur, eo quòd apud Græcos fcribatur per ω. Vide plura de hac fuolloco.

CALEDONIAE, Britanniæ populi: id quod ex Dionis hiſtoria nouimus, qui in Senēro Britannię gentes ait præcipuas, Caledonias, & Mæatas, quæ montes incolant aſperos, & aquis indigos, & campeſtria deſerta, ac paluſtria, ſine ciuitatibus, domibusque: agrorū cultu, fructibus tantùm & pabulo victitantes. Piſcitum ne gustant quidem: agunt in tentoriis nudis, ſine calceis. Curribus in bello vtuntur, equis paruis, ſed præuelocibus. Famem, frigus, miſeriam omnē ferunt conſtantiſſimè. In paludes coactos perſeuerāt dies nouēm, capite modò prominente ex aquis. Cibum præterea quo fabæ māſtura reſcentes famem non ſentiunt, neque item ſitum. Leporem, gallinā, anſerem admiſſe in menſam, maximū neſas: alere tamen illa non abnuebant, ſed animi tantùm grania. Delectam ac tributa, iniunctāque imperij munia obibant haud grauatē, modo à breſſe inuriat: hoc enim ægrè patiuntur. Plura vide apud Dionē. Memini & Cælianus. lib. 18. cap. 22.

Calefacio, Calefacto, Calefco, Vide CALOR.

CALEGIA {Καλεγία} Germaniæ vrbs Ptolem. Vulgò *Vitemberg.*

CALENA, apud Ptolemæum ciuitas in Anglia esse creditur, quæ hodie Oxonia appellatur, Vulgò *Oxford.*

Calendæ, calendarum, plur. num. {Καλανδῶν ἡμέρα} dicuntur primi dies menſium. Nomen, Calendarum vocabulum proprium Varro complexos eſt, de Vita Pop. Rom. lib. 1. Itaque calendis calabantur, id eſt vocabantur, & ab eo calendæ appellatæ, quod eſt tractū à Græcis, qui καλεῖν vocare dixerunt. Sipontinus, Primus omnium menſium dies calendæ vocantur, ἀπὸ τοῦ καλεῖν, quod eſt voco. nam priſcis temporibus antequam faſti à Cn. Flauio ſcriba inuitis Patribus in omnium notitiam proderentur, pontifices minori hæc prouincia delegabatur, vt nonæ Lunæ primum obſeruarent aſpectū: viſūmque regi ſacrificulo nuntiarēt. Itaque facrificio à rege & minore pontifice celebrato, idē pontifex calata, id eſt vocata in Capitolium plebe, iuxta curiā Calabram, quæ caſæ Romuli proxima erat, quor numero dies à calēdis ad nonas ſuperēſſent pronuntiabat & quinatnas quidē dies nonquices verbo καλεῖν, ſignificamus vero ſcpties repetendo prædicebat. Hunc ergo diem qui ex iis diebus qui calarenrur, primus eſſet, placuit calēndas vocari. Ex Macrob. lib. 1. Satur. cap. 15.

Aſſonæ Calendæ. Ouid. 1. Faſtorum,

Vendicat Aſſonius Iunonis cura calendas. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 15. Vt autem Idus omnes Iouī: ita omnes Calendas Iunoni tributas, & Varronis & pontificalis cōfirmat authoritas. Aſſonias autem calendas vocat poeta, id eſt Latinas, quia Latinorum ſunt proprię. Calcodis enim carmi Græci. Vode manauit prnuerbium, Ad Calendas Græcas, id eſt Nuoquam.

Celeres calendæ. Ouid. lib. 2. de Remed. amor.

Iani Calendæ. Stat. 3. Syl. 6. Id eſt menſis Ianuarij.

Intercalates calendæ. Vide INTERCALO.

Iuleæ calendæ. Ouid. 6. Faſt. Id eſt menſis Iulij.

Iuliæ calendæ. Martial. lib. 12. epigr. 32.

O Iuliarum dedecus calendarum, &c.

Calendæ Martiæ fœminis ſolennes erant. Vnde fœminæ calendæ à Iunonale, ſic 9. dicuntur,

Munera fœminis tractas fecreta calendis. Ita enim calēdæ Martiæ fœminis dicatæ erant, vt Saturnalia viris, quæ menſe Decembri agitabantur. Tranquillus in Veſpaſiano, Sicut Saturnalibus dabat viris apophoreta, ita & calendis Martiis fœminis. Et tamen ne lic quidē profiluæ cupiditatis infamia caruit. Macrob. lib. 1. Satur. cap. 12. de calendis Martiis loquens, Hoc menſe feruis cœnas apponebant matronæ, vt domini Saturnalibus. Illæ vt principio anoi ad promptum obſequium honore ſeruos inuitarent: Hi quia gratiam perfecti operis exolucrent. Quo in loco Macrobius de tempore priſcorum Romanorum loquitur, qui decem tantùm menſes habebāt. Budæus. Horat. 3. Carm. 8. ode,

Martiis cælebs quid agam calendis?

Ducere calendas Martial. lib. 13. epigr. 36,

Poſſint ducere qui duas calendas.

Ponere pecuniam calendis. Horat. Epod. 2.

Triſtes calendæ. Horat. 1. Serm. 3. ſat. Id eſt, quæ debitorem triſtem reddunt, quòd debeat pecuniam ſoluere tunc fœneratori debeat.

¶ Calendæ primæ, ſecūdæ, tertiæ, quintæ, dici putantur à ioriſconſultis, pro vno, duobus, tribus, & quinque menſibus. Cels. lib. 5. ſi ita. D. de hæred. inſtituend. Titius, ſi iuura tertias calendas naois ex Aſia venerit, hæres eſto. Vipian. lt. 5. ſi qui. D. de verb. oblig. Si ita interrogatus, inter calendas quintas? reſpōderit, dabo idibus, nō obligatur. Martial. lib. 1. epigr. 67,

Atque intra, puto, ſeptimas calendas

Mottes hoc tibi quatuor dederunt. Video tamen Catonē in Re ruſtica primas calendas dicere, pro primo die cuiuſque menſis.

Calendaris Iuno {Καλανδιάκη ἥρα} Dic Laurentes hanc deam appellarūt: quòd ſecus idus omnes Iouī, ita omnes calendæ Iunoni dicatæ eſſent: propter quod omnibus calendis à mēſe Martio ad Decembrem hnic dex ſupplicabant in curia Calabra. & regina ſacrorum, id eſt regis vxor porcam vel agnam in regia Iunoni immolabat. Sipontinus ex Macrobio lib. 1. Saturnal. cap. 15.

Calendaria die babatur tabulæ, ab obſeruatione ſingulorum menſium: vt diaria, à ſingulorum diorum ratione obſeruata: cuius exempla ſunt tam apud Iuriſconſultos, quàm apud alios. Quoniam verò fœneratores diligentius faciebant huiuſmodi tabulas, ideo factum eſt vt calendarium in iure pro negotiatione nominum faciēdorum accipiatur. Vipianus in l. Nuocrum ciuitatum, § 1. D. de muneribꝰ. & honor. Calendaria quoque curatio, & quæſtura, in aliqua ciuitate inter honnores nort habetur, fed perſonale munus eſt. Africanus in l. Qui filium. D. de leg. tertio, Itaquicipſe pecuniæ & adhuc calendarin, id eſt nnmimibus faciendis, deſtinatæ eſſent, fidei commiſſin cedere ſolent. Budæus.

CALENI {Καλενοί} Campaniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5. Hinc felix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiūt vitiferi colles, & temuleotia nobilis, ſurco per omnes terras inclyta, atque (vt vetcres dixere) ſummum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iungunturFalerni, Caleni. Deinde conſurgit Maſſici, Gaurani, Surrentinique montes. Porrò in agro Caleno, à qua eſt quæ vini modo ermuleorum facit, vt in Paphlagonia. Quidā ſcribunt calenum, per ει diphthongum: dictūmque volunt à Græco καλὸς, bonum: & οἶνος, vinum.

CALENTVM, Ciuitas eſt vlteriorisHiſpaniæ, in qua fuot lacteres, qui ſiccati oō mergūtur in aqua. Sunt enim è terra pumicoſa, quum ſubigi poteſt, vtiliſſima. Author Plin. lib. 35. cap. 14.

CALENVS, pen. prod. {Καλανὸς} vrbs Campaniæ, à paſſum millibus à Capua diſtans, in cuius agro vinum optimum & dulce naſcitur. Plinius lib. 3. cap. 5. Boullæ, Calanæ, Cafinum, Calenum. Sic Strabo libro 5.

CALENVS SERVIVS, Hetrurię celeberrimus vates fuit, qui humano capite & humanis inter fridiendum fingultibus, miſſifque ab id à Senatu Legatis percunctantibus quid faciendum cenſeret, is præclarum id fortunatūmque cernens, interrogatione in fuam gentem transferre tentauit: tranſiſſetque haud dubiè fatum in Hetroriam, ni præmonitā à filio vatis Legati reſpōdiſſent aliter atque exiſtimatat. Dehuc vide de Plin. lib. 28. cap. 2.

Caleo, Vide CALOR.

CALEPINVM {Καλεπῖνος} Oppidum in Cenomanis, ad decimum quartum lapidem à Bergomo, Brixiam verſus, ad colles in ſiniſtra parte poſitum: à bonitate vini denominatum.

CALES {Καλαῖνοι} Populi vel vrbs Campaniæ, vbi Calenum vinum optimum. Horat. 4 Carm. 12. ode,

Sed preſſum Calibus ducere Liberum Sigeſtis. Id eſt vinum Calenum bibere. Acron.

Calefco, In CALOR.

CALETI {Καλῆνοι} Straboni inter Gallię Belgicæ vrbes ponnotur. Sic enim ſcribit lib. 4. Ceterum Menapiis, ad mare proximi ſunt Morini & Bellouaci & Ambiani, & Sueſſiones, & Caleti, vſque ad Sequanæ amnis exitum. Hactenus Strabo. Horum quoque meminit Cæſar belli Gall. lib. 2. Caleti porrò linea vela texunt, authore Plinio lib. 19. cap. 1. Ptolem. lib. 2. cap. 9. Geſoriacum nauale vocat vbem corum. Vulgò *Calets.* Aliter tamen exiſtimat Turnebus, atque Caletos populos eſſe in ſuperiore Normania vltra Rhotomagum ad oſtium Sequanæ, quos hodie Caleteſes appellamus, quorum oppida ſunt Dieppa, Portus nuper de Anglis receptus, quem per bellum ciuile interceperant, Iulobona, quam Villam bonam appellamus: idque fentire videtur Strabo. Vide locum.

Calcetranus ager, oon longè à vadis Volaterranis in Thuſcia. Plin. In eadem parte oppidorum veterum nomina retinent agri Cruſtumini. Calcetranus.

CALIANASSA, & CALIZINERA, In CALLIANASSA & CALLIANIRA. CALICADNVS, In CALYCADNVS.

Calicata zedificia, calce pnlita. Feſtus.

Calciculus. In CALIX.

Calidus, In CALOR.

Calliendrum, {Καλλιστρωτὸν} Dicitor ornatus capitis mulierum, fiue ſuo poſitus crinis quem pro naturalibus accipiebant, vt ait Acron in illud Horatij 1. Serm. ſat. 9,

—atum Saganæ calendrum

Excidere, atque herbas, atque, &c. Alij operimentum capitis' ſignificare, & à Græco κάλυπτρα deduci putant. Vlpianus & ab Antonio, Faleticular, claues, calendra, fomices, talaria, &c.

Caliga, caligæ, penult. corr. {Κρηπὶς} Tegomentum tibiarum militare, cuius diminutiuum eſt caligula. A quo militari calceamento Germanici filius Caius Rom. Imperator cognomen ſortitus eſt, quoniā in exercitu natus ſit. Aſſonius in Monoſtichis de ordine Imperatorum, Cæſar, cognomen Caligæ cui caſtra dederunt. Suetonius Caligula, cap. 9. Caligulæ cognomeo caſtren ſi loco traxit, quia manipulario habitu inter milites educabatur. Plinius lib. 7. cap. 43. Quanquam Maſſurius author eſt, ibis in triumpho ductum: Cicero, muliomem caſtrēſem ſaffarraoeum fuiſſe. plurimi, iuuentam inopem in caliga militari ioleraſſe.

Caliga ſpeculatoria. Sueton. Caligula, cap. 51. Quo in loco aoriquiſſima exemplaria ſcripturn habent ſpiculatoria. Cui lectioni aſtipulari videtur doctorum omnium opinio, vt ſit ſpiculatoria caliga qua vtebantor olim ſpiculatorij milites. Erat autem ad mediam ſuram tibiam, vt aotiqua marmora adhuc reſtātur, atque ita facta, vt ſuperior pars caput quoddam leonis appareret.

Caligæ Epicratis oratoris laſciui, videtur Cicero accipere pro oratione laſciuiuſcula, quum ad Atticum lib. 2. epiſt. 3. ſic ſcribit, Valerius abſoluius eſt Hortenſio defendente. Id iudicium Attilio condonatum putabatur, & Epicratem ſuſpicor, vt ſcribis, laſciuum fuiſſe. Etenim mihi eius caligæ, vt ſaticæ crerant, non placebant. Ita interpret Bapt. Pius. Longe aliam interpretationem quæ eſt Paoli Manutij, vide in DIADEMA.

Caliga

Caliga Maximini, Prouerbium de homine alto & oblongo corpore prædito. Erasmus in Chiliad.

Caligatus, pen. prod. {καλιγατος} Caligis indutus. Iuuen. sat. 3.
Veniam caligatus in agros. Id est, vrlus audax miles aduitor fatyrarum veniam, nisi illas mei pudet auxilij.

Caligatus miles, pro manipulari & gregario. Venuleius in l. De militibus. D. de custod. & exhib. reo. Is autem qui exercitum accepit, etiam ius animaduertendi in milites caligatos habet. Vlpianus. De his qui notantur infamia, l. 2. Quod ait Prætor, qui ab exercitu dimissus erit: idemque accipere debemus militum caligatum, vel, &c. Budæus.

Caligarius, adiect. vt Caligarius clauus. Plin. lib. 34. cap. 14. Aliud breuiore sola placet, clauisque caligarijs, &c. De differentia ferr.

Caligarius, substantiuum. Firmicus lib. 3. cap. 12. Fullones, seu caligarij, siue lanarij. Idem lib. 4. c. 7. Faciet pelliiores, coriarios, caligarios, &c.

Caligarij, & hoc caligare, pen. prod. Plin. lib. 9. cap. 18. In quibus pisces omnibus annis Vergiliarum ortu exsitant (quamus cœpisci, crebra atque præsentia, clauorum caligarium effigie.

Caligo, pen. prod. caligonis, pen. corr. f. g. {ὀμίχλη, ἤφος} Vmbra ex pinfitudine aeris procreata. Virgil. 9. Æneidos,
Quis globus ô ciues caligine voluitur atra?
¶ Caligo, quæ vulgò dicitur *Brume, Brouee, Brouillas*. Columel. lib. 3. cap. 21. Vites præcoques, quarum inter caligines vuæ deflorescunt. Quinetiam prandet, & ambulando, & balneum facile propulsat.
¶ Caligo ac tenebræ. Cic. 5. Verr. Illa omnis pecunia latuit in illa caligine ac tenebris.
Tetris tenebris & caligine se Alexandriam peruenturos arbitrati sunt? Cic. 2. de Lege Agraria.
Arta caligo. Virgil. 1. Æneidos.
Volutur ad muros caligine turbidus atra Paluis.
Cæca. Virgil. 3. Æneidos,
Tres adeo incertos cæca caligine soles
Erramus pelago.
Denſa. Virgil. 12. Æneid.
Nigrans. Sil. lib. 4.
Obſcura. Virgil. in Æna.
Illinc obscura semper caligine nubes.
Opaea densus caligine. Ouid. 10. Metamorph. De tramite, ab inferis ad superos.
Picea. Virgil. 2. Georgicon,
-& rur arram
Ad cælum picea craſſus caligine nubem.
Spiſſa. Ouid. 7. Metamorph.
Subita. Stat. lib. 10. Thebaid.
Terribilis. Lucret. lib. 6.
¶ Caligine tempum illorum vide. Cic. pro Plancio.
Caligo & renebræ superioris anni, qui respicere cœpistis, &c. Cic. post Reditum in Senatu.
Quali per caliginem. Hoc est, quali per nebuli & obscuram quandam trm. Cic. 1. Philip. Quod vide bam, equidem, sed quali per caliginem perdiin erat acrem animi stuti saluti.
¶ Abundare caligine. Ouid. 1. Metamorph.
Discuſſa est illa caligo, quam, &c. Cic. 12. Philip.
Inducere caliginem dicitur Deus. Ouid. 1. Metamorph.
Inducere caliginem alicui. Patereulus lib. 2. Confuiarui Ciceronis nō mediocre adverit deus nanus eo anno diuus Augustus, omnibus omnium gentiūm viris magnitudine fus inductirus caliginem. Id est, eorum gloriam obscuraturus.
Caligine merſus. Virgil. 6. Æneidos,
Pandere res alta terra, & caligine merſas.
Tegere terras caligine nox dicitur: vt apud Luctet. lib. 6.
Caligo oculorum. Plin. lib. 8. cap. 13. Oculos purgat, medetur caligini admisto lacte mulierum.
Maris. Stat. lib. 4. Thebaid.
Cæca mentis caligo. Catul. epigr. 54.
Nochis cæca caligo. Lucret. lib. 4.
Plenus caliginis. Statius lib. 2. Thebaid.

Caligineus, pen. prod. {ἠφώδης, ἐιδωτὸς} adiectiuum. vt Caliginosum cælum. Cic. 1. Tuscul. Vt penetret & diuidat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres, ventique cogantur, quod & humidum & caliginosum est, propter exhalationes terræ.
Nox caliginosa. Horat. 3. Carm. ode 29.
Prudens futuri temporis exitum
Caliginosa nocte premit deus. Id est, Celat nos deus & ignorare vult futuri temporis exitum.
Caliginosa stella. Cic. 1. de Diuinat. Nam si obscurior quasi caliginosa stella exteriti, pinge & concretum esse cælum.

Caligo, caligas, pen. prod. {καλιγάζω, ἐφώδω} caligare, Exercitare. Plin. lib. 20. cap. 23. Illungunt quoque scabras genas, aus caliganteæ oculos cum melle.
Nubes caligat. Virgil. 2. Æneidos,
-nunque omnem, quæ nunc obducta tuentis
Mortales hebetat visus tibi, & humida circum
Caligat, nubem eripiam.
Caligant oculi ex somno. Celsi lib. 2. cap. 6.
Caligare dicuntur omnes. Columel. lib. 1. cap. 5.
¶ Caligare in sole. Id est, in re elatissima exercitare: apud Quintil. lib. 12. cap. 2. Vide Chiladas Erasmi.
¶ Caligat ad eas res humanum genus. Plin. lib. 30. cap. 1. de origine magicæ artis loquens, ita blandissimis, desideratissimisque promissis addidisse vires religionis, ad quas maxime etiamnum caligat humanum genus.

Caligans, participium {ἀφώδων} Virg. 4. Georgicon,
Et caligantem nigra formidine lucum Ingressus.
Caligante animo. Plin. lib. 18. cap. 27.
Campi caligantes. Stat. lib. 1. Thebaid.
Fenestræ caligantes. Apud Iuuenalem.

Caligatio, Verbale {ἀφώδωσις.} Plin. lib. 29. cap. 6. Aquilæ misto felle cum melle Attico inungunt ut nubeculæ, & caligationes, suffusionésque oculorum.

CALIGULA, pen. corr. {καλιγύλα} Dictus fuit Caius Imperator. Vide CAIUS.

Calilli, Veteres pro Clam vsurparunt. author Festus.

CALINGAE, Gentes Indicæ ad mare. Plin. lib. 6. cap. 17. & 19. De quibus rursum lib. 7 cap. 2. sic scribit, In Calingis eiusdem Indiæ gente quinquennes concipere fœminas, octauum vitæ annū non excedere.

CALIMERIA, Asiæ populi, quibus vicina est Ampelone Mileſiorum colonia. Author Plin. lib. 6. cap. 28.

CALINGON, Indiæ promontorium, vt tradit Plin. lib. 6. cap. 20.

CALINIPAXA, Scytharum oppidum, author Plin. lib. 6. cap. 17.

CALINUS, Statuarius, cuius meminit Quintil. Calamis legitur apud Quintilianum lib. 12. cap. 10.

CALIPODAE, Populi sunt in Taurica regione Scythiæ, de quibus Plin. lib. 4. cap. 12.

CALIPOLIS, seu Callipolis, pen. corr. {καλλίπολις} Stephan. καλλίπολιν Ptolem.) Europæ vrbs est ad Hellespontum, vrbibus Asiæ opposita. Plin. lib. 4. cap. 11. Hellespotus septē iladia Europam ab Asia diuides, quatuor illic inter se contrarias vrbes habet, in Europa Calipolin & Sestion: in Asia Lampsacum, & Abydon. Hæ porrò Calipolis non adeò celebris est atque illa Macedoniæ, cuius Lin. meminit Dec. 4.

Calisiua, Medicamentum est, de quo Galen. his verbis, Calisiua sit de lapide, qui assi trahit vritur, & eti vilcidissima, quæ est recens, & non mundana. Mittitur autem in emplastris & in raufticis. Est enim & ipsa cauſtica, & vires habet acerimas. Vide ipsum Galenum lib. de simpl. medicam.

CALISTO, Calisius {καλλιστώ} Lycaonis regis Arcadiæ filia, fuit Dianæ comitem addicta. Compressa deinde ab Ioue, vtero in balneis apparente, dum simul lauaret, ab ea repulsa. Arcadem in syluis peperit, de qua antè diximus in dictione ARCTOS.

Calisto Lycaonia. Catull. 61.
Lumina Calisto iuncta Lycaoniæ.
Calisto, Sydus. Columel. l. 9. c. 14. pag. 2. VII. Idus Febr. Calisto sydus occidit, Fauonij spirare incipiunt.

Calix, calicis. pen. corr. masc. gen. {κάλιξ} Genus poculi quo bibimus. Varro 4. de Lingua Latina, Calix calde: quòd in eo calda pulsa ponebatur, & ealdum eo bibebant. Festus, Calix, quòd in eo ealdum bibitur. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. Cylix (ait) poculi genus est. nos vna litera immutata, calicē dicimus. Cic. in Pisonem, Toreuma nullum, maximi calices.
Auratus calix. Propert. lib. 2.
Calices ex terra facti. Vitruius lib. 6. cap. 2.
Calix vitreus. Martialis in Xenijs lib. 14. Bayfius, Illi autem qui ab eodem calices vitrei dicuntur, à Græcis κύλικες dicuntur, verbum è vero bosilicet nuncupantur, authore Iulio Pollice.
Coronatus calix. Tibul. 2. eleg. 6.
Calices diarrei, calati & tortuliles, qui toreumata Græco vocabulo dicuntur Salluſtio, Ciceroui, Tranquillo. Budæus.
Calix fœcundus. Horat. 1. epist. 5.
Fœcundi calices quem non fecere disertum?
Inæquales. Horat. 2. Serm. 6. sat.
Plebeij. Iuuenal. sat. 6.
¶ Impingere alicui calicem. Cic. 3. Tuscul. Quid huic? calix multi impingendus est, vt plorare desinat, aut aliquid eiusmodi.
Siccare calices. Horat. 1. Serm. 6. sat. Id est, vt air Aeron, ebibere.
Texere calices smaragdis. Plin. in proœm. lib. 33. Nec hoc satis foit: turba gemmarum portamus, & smaragdas teximus calices.
Tractare calicem. Horat. 2. Serm. 6. sat. -fru puer vtcha
Tractauit calicem manibus, dum furta ligurit.
Amarior calix. Catull. epigram. 14.
¶ Impingere alicui caliceм. Cic. 3. Tuscul. Quid huic? calix multi impingendus est, vt plorare desinat, aut aliquid eiusmodi.
Siccare calices. Horat. 1. Serm. 6. sat. Id est, vt air Aeron, ebibere.
Texere calices smaragdis. Plin. in proœm. lib. 33. Nec hoc satis foit: turba gemmarum portamus, & smaragdas teximus calices.
Tractare calicem. Horat. 2. Serm. 6. sat. -fru puer vtcha
Tractauit calicem manibus, dum furta ligurit.
Amarior calix. Catull. epigram. 14.
¶ Calix, Vas in quo legumina & olera coquuntur. Ouid. 5. Fastor. Sint calices, minor iude fabas, olus aliter habebat. Vide CRATER.
¶ Calix, non solùm pro vase à doctissimis ponitur, sed etiam pro ea tantùm vasis parte quæ humoris capax est. Plin. lib. 37. cap. 2. vbi de murrhini pretio agit, Exercfeit in dies eius res luxus, murrhino LXXX. sestertiis empto, capaci planè ad sextarios tres calices. Vides vt calicem murrhint dixerit, eam partem quæ humorem continere queat? Bayfius.
¶ Calix cochlear. Plin. lib. 9. cap. 56. Cuius artis gloria in eam magnitudinem perducta est, vt LXXX quadrantes caperent singularum calices. De cochleis loquitur.

Calliculus, pen. corr. {καλλιον} diminutiuum. Cato cap. 108, Vinum si voles eseriri duraturum, sit, nècne, polentam grandem dimidium acetabuli in caliculum nouū indito. Cuius & cucurbitulis loquēs lib. 2. Ars cætera defectuum, caliculus quoque, aut pulcarius oris compressioris, ex eo commodè apparat.

Calla, Herbæ genus est aro similis, in arationibus nascens, vsus, cosse habens quos arum. ¶ Est & altera calæ species, quā Anchusam nonnulli, alij Rinoclisam appellant. Vide Plin. lib. 27. cap. 9.

Callæi, {καλλαϊκοὶ} Gallia ceorii barbæ dictus, eo quòd colorē purpureū, quē καλλαϊκὸν Græci dicūt, imitatur. Vide Carl. Rhod. lib. 11. cap. 16.

CALLAICI, pen. corr. {καλλαϊκοὶ} Lusitaniæ populi, Gallis finitimi, dicti quasi Gallaici, quos vt belliciosos maximè cōmendat Strab. lib. 3. Sil. lib. 16. Euolat ante omnes, rapidéque per æra eurus
Callaicus Lampon fugit.

Callaicus, adiect. {καλλαϊκὸς} Martialis. Nec quę Callaico linitur auro.
Brutus Callaicus, ab hoste Callaico dictus. Quod. 6. Fastorum,
Tum sibi Callaico Brutus cognomen ab hoste
Fecit, & Hispanam sanguine tinxit humum.

Callaïstides {γεμμαὶ} Gemma est ex viridi palleſcens, oculi figura exsuberans, leuiter, adstarens penis, non vt magnas, sed vt eidem apposita. Nascitur in finibus Indiæ, amplitudine cōspicua, sed stitiuola, & fordium plena. Vide plura de hac gemma apud Plin. lib. 37. cap. 6.

Callarias, Piscis est mari peculiaris, ex Asellorum genere, ni minor esset. Vide Plin. lib. 32. cap. vlt.

CALLATERIA (κραμβοειδὴς) Oppidum est Campaniæ, Brundusium ducens, non procul à Calydio & Bencuento, cujus meminit Strab. lib. 5. Geograph.

Calleo, Callens. Vide CALLVM.

CALLET, Hispaniæ oppidum, stipendiarium, non liberum, dicente Plin. lib. 3. cap. primo. Stipendiaria, Callet, Calucula, Castra gemina. Illipula minor, &c.

CALLIAMASA, & Callianira (καλλιάνειρα τὴν καλλιάνειραν) Duo nymphārum marinarum nomina: alterum à bene imperando: alterum à viris honestandis dictum.

CALLIARVS, ἡ (καλλιαρὸς) Locrorum oppidum: à Calliaro Oxædoci, & Laonomes filio, ut ex sententia Hellanici tradit Stephanus. Meminit hujus oppidi & Strabo lib. 9.

CALLIAS, Athenienſis Comicus, filius Lysimachi, qui cognominatus est Schenion, quòd funes ob paupertatē torqueret. Callias item Lacoplutus cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem missus. Author vtriusque Suidas. (Callias item Methymnæus grammaticus, quem Strabo dicit Alcæum Saphonique poetas enarrasse. (Fuit præterea Callias quidam Batuarius, de quo Plin. lib. 34. cap. 8.

Callibleparum, pen. corr. (καλλιβλέφαρον) Medicamen accōmodatum vitiis oculorum, præsertim quum palpebræ cohærescunt; & vicera oculorum malè curata sunt. Medicamentum est quo fucantur ocrearum palpebræ. Plin. lib. 33. cap. 4. Nuclei palmarum cremati in fictili nouo, cinere loto, spodij vicem efficiunt, miscentur quæ collyriis, & calliblephara faciūt addito nardo. Κονιῶδες venusto, pulchrifico. Βλεφαρῶν palpebrārum, pellis oculos claudens.

Callicia, Herba, qua Pythagoras aquam congelaciari tradidit. Vide Plin. lib. 24. cap. 17.

CALLICLES, pen. corr. Statuarius nobilis, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8. Alterius Callicli, memnit Quinti. lib. 12. cap. 16.

CALLICRATES, pen. corr. Architex, ex ebore formicas, & alia tam parua facit animalia, ut pedes earum cerni non possint. Author Plin. lib. 36. cap. 5. ad finem.

Callicyrii vocabantur in Creta liberi illi, qui coacti inopia, ferulia præstabant, sicut Syracusanis Arotæ & Callyri. Vide Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

Callidus, Callide, Calliditas, Vide CALLVM.

Callielæa (καλλιέλαια) Olea satiua. Vide Ruell. lib. 1. cap. 109.

Calligonon, pen. corr. Herba quæ & Polygonon dicitur. Vulgus Sanguinarium vocat. Plin. lib. 27. cap. 13. Appellarij, à multitudine seminis, aut denique à fructus caligonon.

CALLIMACHVS, pen. corr. (καλλίμαχος) Poeta Cyrenæus, filius Batti, discipulus Hermocratis Iasei grammatici, vixit apud Ptolemæū Philadelphum vsque ad Euergeten, bibliothecæ regiæ præfectus. Omne poematis genus attigit. In aduersarium poema acerbissimum, quem Ibin nomine ibin appellauit vnde Ouidius nomen & argumentum mutuatus est edidit elegias quoque & epigrammata, & hymnos, alia; compiura. Ex Suida. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in laudem Palladis, & quosdam hymnos in deos.

Romanum Callimachum sepsum vocat Propertius lib. 4. eleg. 1.

Ye nostri tum eras fata Vrbis! Vmbra labori.

Vmbria Romani parra Callimachi. Innuere vult tantum se esse apud Latinos in scribendis elegiis, quantus apud Græcos fuerit Callimachus.

Callimachus aliter sculpsit se (σμίλην) nominari studuit, quasi artis interpolatorem, & qui ea in tenuiorem exquisitioremque diſciplinam reduxit: non enim liquefacere conſtaterque est. Nardi ipſe prius lapidem perforauit, minutatimque tractauit. Author Pausanias.

Callimachus medicus. Plin. lib. 22. cap. 3. Et apud Græcos quidem de curotis priuatim scripsere Mneſilleus atque Callimachus medici, quæ nocerent capiti: quoniam & in hoc est aliqua valetudinis portio, odorum vi surrepente falacrior, ſceleraia Cleopatræ solertia. (Fuit & Callimachus alter Athenienſium dux, quo tempore præsum aduerſus Perſas apud Marathona factum est. Author idem Plin. lib. 35. cap. 8.

Callimus (καλλιμος) Lapis est ex genere aetitarum, de quo Plinius lib. 37. cap. 21.

CALLINICVS, pen. prod. Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, scripſit de Cacozelia, de Rhetoricis ad Cleopatram, de rebus gestis Alexandri, & alia quædam. Author Suidas.

CALLINOVS, vtex Terentiano Rhodio refert, poeta fuit, qui primus elegum carmen enunciatæ traditur, licet nonnulli à Naxio quodam Thoæle furente, id factinarum est affeuerent. Vide Celsum lib. 7. cap. 3.

Callion (καλλιον) Herba est, quam alij nominibus Solanum somniferum, Halicacabum, & Veſicarium appellāt. Vide Plin. lib. 21. cap. 31.

Callionymus, pen. corr. Genus piscis, cuius sel cicatrices fanat. Plin. lib. 32. cap. 9.

CALLIOPE, pen. corr. (καλλιόπη) Vna Musarum, & quidē præstantissima, vt dixit Hesiod. quæ erā Calliopea, pen. pro dicitur. Ouid. 5. Fastorū,

Prima sui coepit Calliopea chori.

Mater Orphei Calliopea. Virgil. 4. eclog.

Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.

Musa calida Calliope. Lucret. lib. 6.

Pia. Maruall. lib. 1. ad Hippodamum.

Calliope requies hominum, diuūmque voluptas. Lucret. lib. 6.

CALLIPATIRA, Mulier quædam fuit, quæ quum capitale esset feminis ferret Olympicorum tempore Alphęum amnem erasisse, mutatis vestibus gymnasticis fefellit habuit. Sed quum id postea reticulum effet, ignotum quidem est Callipatiræ, quod patrem & fratres habuisset olympionicas. Lata verò in reliquum lex est, vt in certamen nudi prodirent gymnastæ. Ex Pausania. Meminit quoque Cælius libro 14. cap. 15.

CALLIPEDAE, pen. corr. Scythiæ Europæ populi ad Hypanim fluuium: Solinus Callipodas vocat: Pomponius Mela Callipidas: eosdem Herodotus Græcoscythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti sint.

CALLIPIDAE, Callipidis, Tragœdiarum histrio fuit. Cic. Attico, lib. 13. Bennium præterrit, quum ille Callipides assiduo cursu cubitum nullum procederet.

CALLIPO, Philosophus, qui honestati voluptatem adiunxit.

CALLIPOLIS (καλλίπολις) Vrbs Thraciæ, in extremo Hellespontī, è regione Lampſaci, à quo quadraginta stadiis tantum distat Paſtitis, vt scribit Strab. lib. 13. (Est inè Callipolis Peloponnesi ciuitas, in tractu Occidentali, non procul ab Arazo promontorio, inter Cyllenen & Patras: cujus meminit Pompon. Mela lib. 2. (Callipolis præterea insula est inaris Ægæi, vna Cycladū, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

CALLIPPVS, Athenienſis Platonis auditor, interfectus à Syracusanis, quòd tyrannidem posti Dionysium aggrederetur, Dionēmque patriæ liberatorem per proditionem interfecisset. Author Plutarchus in Dione.

CALLIPYGOS (καλλίπυγος) Veneris cognomentum: quod hac ratione illi indūtum est: Fuerant agresti eo idam filiæ duæ formosæ, quæ inter se de natum seu clunium pulchritudine certarent, quæ quū in publicam viam venissent, adoleſcenti cuipiam inde eunti se ostenderunt, vt is iudicaret vtra esset καλλιπύγος, id est, pulchriorem natum. Iuuenis vtraque accurate inuento, de eorum natu clunium specie præstare pronūntiauit, cuiusque simul est amore correptus, & domum reuersus rem fratri significauit: qui vbi rei exiens, ad rem hutusmodi visendam proditis simulatēque alterius est amore captus. Quare ambo fratres ambas sorores, agrelles puellas, etiam inuito patre vxores duxere. Hæ autem mox fortunis affluentes, ἠσχύνθησαν ἀγροῖκοι εἶναι, id est tempium Veneris pulchritudinis condidere, propterea quòd puellæ ipſæ à ciuibus καλλιπύγοις, hoc est pulchriclunes dicerentur. Ex Athenæo lib. 12. Meminit Ælo ab Alex. lib. 6. cap. 4.

CALLIROE, Lyci tyrannidem tyrannī filia fuit, quæ Diomedem libenter audiebat insidiis patris, qui bouēs omnes immolabat, à quo quum se deferri videret, vitā iaquo finiuit. (Fuit item Callirroe, Achelōi fluminis filia, quæ Alemæoni nupsit, vt supra in dictione ALCMAEON.

CALLIROS (καλλιρὸς) Fons Atticæ. Plin. lib. 4. cap. 7. In Atticæ finibus, Cephisia, Lazine, Callirroe nouē rerum. Hactenus Plinius. Fuit igitur Callirroe ὀνύμασμα dictus, id est cuius aquæ ductus, vel scaturigines sint nouem. Statius lib. 11. Thebaidos id eleganter expressit,

Et quos Callirroe nouies erranibus vndis Implicat.

Callis, huius callis, in CALLVS.

Callicere, In CALLVM.

Callisitæ (καλλισιτὰι) Græci dicunt seiecta cuipiam præmia, sicut quæ virtutis ergò contribuuntur, vocatur Anſitæa. Ex Cel. Rhodig. lib. 11. cap. 17.

CALLISTA (καλλίστη) Insula maris Ægæi, vna sporadum, alio nomine Thera appellata. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

Callisthenos (καλλισθενὴς) Genus est olearis, à quo victores Olym piorum coronabantur: vnde & nomen accepit. Author Paſan.

CALLISTHENES, pen. corr. (καλλισθένης) Olynthius discipulus, & propin quus Aristotelis: vnus e comitibus Alexandri, vir ingenio & eloquentia præstans, scripſit historiam philosophorum, secundum à Xenophonte, in qua res Alexandri gestæ continentur. Tandem quasi author coniurationis Hermolai, ab Alexandro indignis modis interfectitur. Suspectus quoque quòd non vti cæteri, adorandum eum putauerit. Trogus lib. 14.

CALLISTO, In CALLISTO.

Callistruthiæ, Fœcorum genus omnium frigidissimum. Vide Plin. lib. 18. cap. 11.

CALLISTVS, Libertus fuit Claudij Cæsaris potentissimus, qui ipsum etiam Cæsarem opibus longe superauit. Hic fœnam Romæ ædificauit, triginta foldis ex onycle columnis sultam. Author Plin. lib. 36. cap. 7. & lib. 33. cap. 10.

Callitrichon, Herba, ex qua fit sternutamentum. folia sunt lenticulæ similia, caules iuncis tenuissimis, radice minima. Nascitur in opacis & humidis, gallaro ferunt. Plinius lib. 27. cap. 11. Dioscorides callitrichon ait appellari, quod nunc polytrichon vocamus, hoc quidem quia multos, illud verò quia pulchros capillos faciat. Species est eapillorum Veneris. Ruell. lib. 3. cap. 133.

Callitrix, Herba, quæ decocta in aqua, humidis vlceribus prodest. Plin. lib. 26. cap. 14.

Callitrix (καλλίτριξ) Animal est ex genere simiarum, à pili pulchritudine ita dictum. Plin. lib. 8. cap. 54. Callitriches toco pene aspectu à Simiis differunt: barba est in facie, cauda lanè diffusa primorē parte. Hoc animal negatur viuere in alio orbe. Æthiopiæ, quo gignuntur, cete.

CALLIVENVS (καλλίνικος) Statuarius nobilis fuit, qui Olympiade ceu tesima quinquagesimaquinta, quo tempore illorum ars reuixit, quum antea abquandiu ceſſaſſet, floruit. Ex Plin. lib. 34. cap. 8.

CALLON (κάλλων) Statuarius nobilis fuit, qui octogesimaseptima Olympiade floruit, teste Plin. lib. 34. cap. 8. & Quinti. lib. 12. cap. 10. Alij per simplex L scribunt.

Callus, m. g. & callum, calli, vtroque modo dicitur: (τύλος, τύλον) & est cutis labore vix pedibus, aut alio opere in manibus, parēve alia corporis dnſoſe facta, cuiusmodi est in sus rostro, cervice boum, asinaulum plantis pedum. Plin. libro 9. cap. 35. Sani quidem partus multiplici confiant cute, non impropriè callum vt exulmari corporis poſſit.

Callum fungorum. Plin. lib. 19. cap. 4. ad finem, Fungorum enim callum in ligni arboreique natura dirimus.

Callum, per metaphoram ponitur. vnde Callum obducere. Cic. 3. Tuſcul. Quorum animis diuturna cogitatio callum vetuſtatis obduxerat.

Excedere callum. Cel. lib. 5. cap. vlt.

Callosus, penult. prod. (τυλώδης) adiectiuum, vt Callosus acinus. Colum. lib. 5. cap. 1. Humido loco seiet non rectè manati fructus, teneri,

tèneri, & ampliorisacini, fed callosi & anguſti.
Dextra callosa. Quid. ad Pisonem,
Humida calloſa quum pinſeret hordea dextra.
Orz calloſæ, in viceribus ſunt quæ vulgò labra dura dicimus. Celſ. lib. 5. cap. 28.
Qua calloſa. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Longa quibus facies ouis erit, illa memento
Vt ſuccimelioris, & vt magis alba rotundis
Ponere, nanque magem cohibent calloſa vitellum.
Tedæ res callo. Lucret. lib. 4.
Calloſa tunica. ſuæ membrana oculi. Plinius libro 11. cap. 37.
Calloſa vicera. Plin. lib. 26. cap. 14.
Calloſitas, penulema cort. calloſitas. Scribon. Largus, Collyrium quod propiſe facit ad aſperitudinem palpebrarum & calloſitatem.
Calleo, eſt callus { ἔσομαι, to callus, Callis o ductum eſſe. Plin. lib. 11. cap. 37. Antiqui abdomen vocebant, priuſquam callere id, ſeientes occidere non aſſueti. Hoc eſt, in callum durefcere.
¶ Callere { ἀναισθητεῖν, & πείθειν) Scire, hoc eſt callidiate, quæ eſt verbum ſeiendi vtri Nonius. Horatius, de Arte poetica.
Legitimumque ſonum digitis callemus & aure. Callemus (inquit Siponinus) hoc eſt ſcimus, nocimus: quòd ſicut pes ex longo vię labore callum facit, ita mens longa experientia facit habitum quędam rerum in quibus verſatur.
Calleo hanc rem, pro hac re, authore Nonio. Perſius,
Dicenda, tacendæque calles. Terent. Adelph. act. 1.
Quin ni otioſus es, ego illius ſenſum pulchrè calleo.
Callere iura. Cic. pro Cornelio Balbo, Ignoſco tibi, ſi neque Peronum iora calles.
Callere ad ſunm queſtum. Plaut. Trucul. 19.
Callere, cum inſtinctivo. Horat. 4. Carm. 9. ode,
-qui deorum Muneribus ſapienter vti, Duramq; callet pauperiem pati. Id eſt ingenioſe nouit. Acron.
Callens { ἐπιστάμενος. Nonius, Callis vaticinandi. Plin. lib. 31. cap. 31. Haliæa cibi radicem bibuot, qui ſunt vaticinandi calleotes.
Callens lingua. Gell. lib. 17. cap. 5.
Calliſco, calliſcis, verbum antiquum, Idem quod Calleo. Nonius, Calliſcerunt, pro oculuerunt. Cato de bello Carthaginenſi, Aures nobis calliſcerunt ad vituperationem.
Callidus, penultima corr. { σπανίως) Adiectiuum, Dicitur qui callum ſibi vſu artis induxerit, authore Donato. Cic. 4. Academ. Ego eum, vt agitator callidus, prius quàm ad finem veniam, equos ſuſtinebo.
Stultus & Callidus, contraria. Quid. lade Triſtibus.
Verbisque dat ſtultis callida ſupra viro.
Inter verſutum & callidum. Cic. 3. de Nat. deor. Homo ſine dubio verſutus & callidus. Verſutos eos appello, quorum celeriter més verſatur. Callidos autem, quorum tanquam manus opere, ſic animus vſu concalluit.
Callidus rerum iudex, pro prudenti & intelligenti rerum æſtimatore. Horat. 2. Serm. 7.
Calliditſimus rerum ruſticarum. Colum. lib. 1. cap. 2.
Callidus temporum. Tacitus lib. 4. ſignat vt olim plebe ualida, vel quum patres gallerent, ſeu bella vulgi natura, & quibus modis tem peranter haberetur. Senatuſque & nouitatum ingenia qui maximè perdidè tèrant, callidi temporum & ſapientes credebantur, &c.
Callidus, & tegendis ſeeleribus obſcurus. Tacit. lib. 5.
Callidus amicus accendendis offendendisbus. Tacitus lib. 3.
Ad quæſtum. Plaut. Trucul. 8.
Ad rem. Plaut. Epid. 9.
Ad fraudem. Cic. pro Cluent. Quòd non hi qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum exeogitant.
Vſu callidus. Quid. 10. epiſtol.
Non ego natura, nec ſum tam callidus vſu.
Adulter. Ouid. 1. Amor. 10. eleg.
¶ Artificium. Cic. 1. Tuſc. Quanquam foramina illa quæ patent ad animum à corpore calliditſimè artificio naturæ fabricata eſt.
Idus. Seneca in Troade 6.
Auceps. Ouid. 11. Metam.
Conſilium. Cic. ad Att. lib. 15. Ita pet te exoretur, vt quod callidius inea conſilium.
Fraudes. Seneca in Hippol. 4.
Iudex. Horat. 1. Serm. dat. 7.
Iunctura, Argute compoſino. Horat. in Arte,
Dixeris egregiè, notum ſi callida verbum
Rederis iunctura verbum.
Lena. Tibul. lib. 1. eleg. 8.
Mendacium. Plaut. Moſtel. 8.
Modo calliditer. Quid. ad Piſonem.
Nautæ callidi. Horat. 3. Carm. ode 24,
-callidi Vincunt æquora nautæ.
¶ Callidus cum inſtinctivo. Horat. 1. Carm. ode 15.
Tèque telludo reſonare ſeptem Callida oerus.
Calhdè, ad uerbum { σπανίως, ἐπιτόπως.) Cic. 2. de finibus, Sed omnia callidè referemem ad utilitatem.
Acteiſſi callidè. Cic. pro Flacco, Bene teſtem interrogaui, callidè de recelſu reprehendiſti.
Callidè dicere. Cic. in Orat. Qui ito illo ſubtili & acuto elaboraut, vt callidè argutèque dicerent, nec quicquam aliud cogitaret.
Callidè & perite. Cic. 1. de Orat. In his ipſis rebus ſatis callidè verſari & perite poteſt.
Callidus, penitalcort. { σπανίως.) Aſtutia. Terent. Heaut. 5. 1.
-ſeruiuenere in mentem Syri Calliditates.
Cic. 1. Officiorum, Scientia quæ eſt remota ab inſtitia, calliditas potius, quàm ſapientia eſt appellanda.
O mira calliditate virum! Ouid. in epiſtolis.
Occulta. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Stulta calliditas. Cic. 3. Offic.
Lædi calliditate. Ouid. 19. epiſt.
Rapere calliditate. Mart. lib. 11. epigr. 50.
Nulla eſt hora tibi, nua non me. Phylli, furentem
Deſpoli eſtantia calliditate rapis.
Superare calliditate. Cic. de Aruſp. Reſp. Quàm volumus licet p. c. ipſi nos amemus: tamen nec numero Hiſpanos, nec robore Gallos. nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, nec denique, &c. ſuperauimus.
Callis, huius callis, m. g. { κέλτικον) ſignificat ſemitam, veluti callo pedum prædurátam. Virgil. 4 Æneidos,
-prædámque per herbas
Conuectant calle anguſto. Vbi Seruius, Callis eſt ſemita tenuior, callo pedum prædurata. Cic. pro Sextio. 9, Italiæ callis, & paſtorum ſtabula prædari corpiſſe, &c.
¶ Callis, fœminino genere. Liu. lib. 12. Niſi pecorú modo ſert anguſto ſaltu, per deuia calles. Idem ſic frequenter. Author Nonius.
Occulti. Virg. 9. Æneid.
Serenti. Virg. 6. Æneid.
Callis ſorge os. Perſius ſat. 5.
CALLIS, Prouincia Conſulibus olim demandari ſolita. Scribit enim Suetonius in vita Iolij Cæſ. prouincias minimi negotij ſyluas & calles decretas Conſulibus. Syluæ autem illæ & calles ferè in Apulia, & illo Italiæ tractu erant. Cornelius Tacitus, Et erat in iisdem regionibus Curtius Lupus quæſtor, cui prouincia vetere ex more calles cuenerat. Callium autem nomine, ſaltuum adminiſtrationem ſignificari exiſtimo, in quibus profeſſi pecoris ſui capita peteuarij ſerebant, ſcriptus imque ſolutebant. Nam callis ex eo appellatur, quòd pecudum calle calleret, ſiquæ vaa à pecore deerrata: ſed & loca quæ pecudes calcant. Varro, Et tyrocinia, inquit, horum firmiores, qui jo callibus verſentur, quàm eos qui in fundo quotidie ad villam redeant. Cicero pro Sextio, Atque aſſatem ſoregram nactus, Italiæ calles, & paſtorum ſtabula prædari corpiſſe. Tumebas.
Calo, calas { καλέω) calare, A verbo Græco καλέω, hoc eſt καλῶ deducitur. & ſignificat voco.
Calata comitia vocabantur, quæ pro collegio pontificú haberi ſolebant, aut regij ſacrorú, aut flaminum inaugurándorum cauſa. Gellius lib. 15. cap. 27. Dicta autem ſunt calata, quòd calarentur, hoc eſt vocarentur ciaſſes per ordiné. equites enim vocabantur primo octoginta deinde primæ claſſis centuriæ pedítum vocabantur, atque ita ad inſimos ordines perueniebant. Budæus.
Calator, genus. prod. { καλητὴρ.) Feſtus. Calatores, ſerui, nisi à καλῶ, quia ſemper ob neceſſitatem ſeruitutis vocari poſſent. Fortaſſe legédum, Vocare, io actius ſignificatione.
Calones { καλωδάλα) Calèti ex ligno facti. Feſtus.
Calones, pseudo. prod. { σπανίως) Militum ſeruí, dicti quia ligneas claues gerebent, quæ Græci καλῶνας vocant. Hæc feſtus. Seruius, Calones dicuntur, qui militibus ligna portant. Vide CALA. Liu. 3. bel. Punici, Impedimentis ſubſequi iuſſit calones, ità ſique, & inualidos milites vallum ferre. Cic. 3. de Nat. deor. Eos tu canterijs albis, oullis colonibus obuia? Vaiueuo veniſſe exiſtimas, &c. Perſius in illud Horatij. Serm. ſat. 3.
Hunc peminexrunt calones. Calocs, inquit, dicuntur à calando, & hoc eſt quòd vocét ad miniſterium. Nonnulla à Calendis putantquòd ea die cibaria accipiant. Hactenos Porphyrio. apud quem fortaſſe legendum, quòd vocentur ad miniſterium.
Calo, calonis, Qui lignum domi nò habet, Qui it lignatum foras. Horatius lib. 1. epiſt. ad villicum ſuum,
-iouidet vſum
Lignorum. & peceris tibi eſto augurus, & horti. Sic Lambinus.
Calophanta { καλοφαίνω) Denſor. Plaut. Curcul. Calophantam ac ſycophantam.
Calophori, Serui dicti. Scribit Atheo. 10. apud Cretenſes cooniuantibus duos fuiſſe deſtinatos domos: vnam quarum diceretur Andrion: alteram, in qua dormirent hoſpites, cemeterium. In andrio duæ primæ continebantur menſæ hoſpitibus deſtinatæ, propter eas quæ nicæ nunc quarz, mox ſequebantor reliquæ. Serui muneri huic deſtinati vocabantur Calophori, ab alus etiam Xylophori, à ſetendis lignis. Hæc ille. Vide & Cel. ántiq. lect. lib. 18. cap. 26.
Calopodium { κάλαμος) Calcearum genus ex ligno: quod vulgò ſcrorum, & per diminutionem ſocculum vocant. Siponinus. Hoc prouerbio, Calciare omnes vno calopodio: in inepros & ignaros, qui vnam & eádem rem multis accommodant. Vide Erasmum in chiliadibus.
Calopus { καλόπους) Animal Syriæ, iuxta Euphratem habitaus, ſuſtrum ac velox, cornibus longis, quibus arbores deiecte ſertur.
Calor, caloris, penultima producta, maſculini generis { δέησις καλὸς, ἀφροσύνη, ἀναίσθητος) Primitiuum eſt, & ab eo deriuatur Caleo verbum. Varro tamen Andabatis ſic ait apud Nonium, Aperiendam putat, idque alterum appellamus à calendo calorem, alterum à feruore febrium. Plaut. Mil. 11.
-nam mihi nimius calor Comburebat gutturem.
Calor à Sole. Cicero 2. de Natura deorum, Et ſi eſt calor à Sole, ſit opponam.
Solis calor. Cic. de Senec.
Æqui calores. Ouid. 1. Metamorphoſeos,
Vtque ferant æquos & cælum, & certa calores,
Nec preme, nec ſummùm molire per ætherea curruu.
Aiecus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Aridus. Lucret. lib. 6.
Feruidi. Horat. 3. Catm. ode 24.
Fluidus. Ouid. 15. Metamorphoſeos,
Nonne vides quæcunque mora, fluidoque calore
Corpora tabuerint, in parua animalia vertit?
¶ Horrifici. Claud. 2. Paneg. Calores vocat iracundiam & bilem.
Iuuenili calore. Polus inconſideratior. Quintilianus libro 2. capite

Quid ſit Rhetorice, & quis eius finis.
Magnus. Virg. 1. Georg.
Maximis calloribus, & anni tempore grauiſſimo. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 16.
Oculi. 1. Stat. 2. Achil.
& oculito virtus infracta calore.
Summiſſior. Macrob lib. 7. Saturn. cap. vlt.
Vuus. Claudian. de bel. Get.
In vuum calorem tuoceare. Ouid. 4. Metam.
¶ Decedere calori. Virg. 4. Georgicorum.
Vitina iuuitet decedere ripa calori. Vt æſtus poſſint aquarum vicinitate mitare. Seruius.
Dilapſus. Virg. 4. Æneidos, -omois & vnà
Dilapſus calore, atque in ventos vita recellit.
Effora calore tellus. Lucretius lib. 6.
Quò magis eſt igitur tellus effœta calore. Sed hic legendum eſt vapore, vt pater locum inſpicienti. & ita habent alij codices. Effœta, Id eſt ſpoliata, priuata.
Euocare caloremin ea rem. Celſus lib. 3. cap. 14.
Excitare calorem alicuius. Lucan. lib. 2.
Frangit fe calor. Cic. 1. de Orat. Nuoc & Scæuola quoniam in Tuſcu'anum ire conſtituit, paulum requieſcet, dum ſe calor frangat.
Incidit calor meus. Stat. lib. 1. Thebaid.
Incluſus. Cic. 2. de Nat. deor. Omne igitur quod viuit, ſiue animal, ſiue terra editum, id viuit propter incluſum in eo calorem.
Largitur Sol idem calotis omnibus. Quintil. lib. 1. cap. 2:
Liquefacti calore. Lucret. lib. 2.
Mees in pectus, renaſque calor. Seneca in Medea, 10.
Redit calor oſſibus. Virg. 3. Georg.
Reliquit oſſa calor. Virg. lib. 3. Æneid.
Cogere mella dicitur frigus: & calor temittere. Virgil. 4. Georgic.
Id eſt refoluere.
Extinctum reuocare calorem. Seneca in Hipp. 3. de Cupidine.
Suſtinere calorem. Celſus lib. 2. cap. 7.
Moleſtus calorum ſedare. Cic. 2. Offic. Tecta verò quibus & frigorum vis pelleretur, & calorum moleſtiæ ſedarentur, vnde &c.
Temperare calores dicuntur venti. Cic. 2. de Nat. deor. Quorum ſtatu nimij temperantur calores.
¶ Trahere patiter calorem. Ouid. 11. Metamor. Id eſt vnà incipere amare.
Vim caloris in ſe continent & quæ aluntur. Cicero 2. de Natura deorum.
Vrandi enim caloris cauſa Laulnij tres horas acquieueram. Cic. Attico, lib. 13.
¶ Imparens caloris cera. Ouid. 3. de Arte.
¶ Calor, pro feſtinantioe operis. Virgil. 1. Georgicorum,
Magnaque ſum magno veniet tritura calore. Vbi Seruius, per calorem feſtinationem operis ſignificatur ibi. Feruet opus, vt oſtendat eo anno, pro copia frugum feſtinatam & ſtudioſam tritura ſuturam. Hactenus ille. Poteſt tamen aliter interpretari.
Caldor, caloris, pen. prod. m. g. ¶ Ὁ θερμὸς] Idem quod Calor. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 9. Eutare item caldotem & frigus oportet. Gel. lib. 19. cap. 4.
Calorifieus, a, um. Adiectiuum. Quod calorem facit: ſic à frigore, frigorificus, refrigeſidi vim habens. Gellius, Vinum calorificum, acetum frigorificum Ex Sapinnino.
Caluus, penultima correpta, ¶ ψιλὸς, κόρσιος] Adiect. num. Cicero 2. de Natura deorum, Omne quod eſt caluum & igneum, ciet, & agitatur motu ſuo.
Æſtas calida. Seneca in Hippol. 6.
Frigida & Calida, coortaria. Ouid. 1. Metamorphoſeos,
Frigida pugnabant calidis, humenta ſicetis.
Calida coctiua. Cicero 1. Offic. Id eſt præcipitata, & inconſulta. Nonius.
Dies calidi. Plin. lib. 20. cap. 24, Ouæ celerius excludunter calidis diebus.
Calidi pedes, Veloces, citati. Varro, Quum dixiſſet Virgilius, cece calidis pedibus quidam nauicularius ſemiuſtulatus irrupit ſe in curiam. Nonius.
Calidum prandium prandere. Plaut. Pœnul. 11. Id eſt facere quod ſibi ſit magno malo futurum. Eraſmo interprete.
Rixa calida. Horat. 3. Carm. 27.
-abſtineto Dixit irarum, calidæque rixæ.
Sanguis. Virg. 9. Æcid.
Calidus ſapor, ac vinoſus. Plin. lib. 12. cap. 13.
Sulfur calidum. Ouid. 2. de Arte.
Syderis calidi æſtus. Tibullus, eleg. 1.
Vapor. Lucret. lib. 6.
¶ Calidus, Feruens. Virgil. 9. Æneid. Nonius.
Animis calidus iuuenis. Virg. 3. Georg.
Calidior, ſiue ardentior animus. Cic. 1. Tuſcul. Calidior eſt enim vel potius ardentior animus, quam eſt hic aer.
Iuuenis calidus. Id eſt præcipitus animi propter iuuentutem. Horatius 3. Carm. 14.
¶ Calidus, Audax, vel laboriosus, & in perferendo labore pertinax, vel ſtudio intentus. ex quo nata ſunt hæc loquendi genera, Res calet. & Calfacere aliquem, quæ apud claſſicos facilè repetas. Horatius lib. 2. epiſt. vltima,
Feſtinat calidus mulis geruliſque redemptor.
¶ Calidus, pro caluo vertere dixerit. vt Caluus Sol. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. Communis Ædilitius quos ſole caldo ego atque Appius Senator tribulis ſuffragium tuliſſemus.
Calda, pro aqua calida. Martial. lib. 12.
Iam defeciſſet pomentes calda miniſtros
Si non posteres Septimiane merum.
Calda aqua. Martial. lib. 8.
Caldam poſcis aquam, ſed nondum frigida venit:
Alget adhuc nudo elauſa culina foco.
¶ Caldior, pro calidior. Horat. 1. Serm. ſat. 3.
Caldior eſt acres inter oumertear op ioor.
Caldarium, caldarij. Celſus libro 1. cap. 4. Si in balneum venit, ſub reſte primùm pauliim in tepidario ſoſudare, ibi vngi: tũ tranſire in caldarium. vbi ſudabit, io ſolũ non deſcendere, ſed multa calida aqua per caput ſe totum perfundere, &c. Vide Tepidarium in TEPIDVS.
Caldarius, Adiectiuum, Vt Caldaria cella. Vide CELLA.
Caldarium æs. Plin. lib. 34. cap. 8. Regulare & in aliis ſit meralliis, itémque caldarium. Differentia, quòd caldarium fundatur tantum, malleis fragile: quibus regulare obſequitur.
Caldarium, Alnenum quo aqua calida hauritur, vel in quo aqua igni admouetur. In balneis item caldarium erat locus, in quo calida lauabantur, quemadmodum frigidarium, in quo frigida, & tepidarium, in quo tepida. Sipontinus.
Caleo, calui, ¶ Θάλπω] calere, Eſt feruere. Ouid. 2. Metamorphoſeos, -& accepit calere ſub oſſibus ignes.
Tlute calent æra. Virg. 1. Æneid.
Calent ſpectacula non modico ſole. Marc. lib. 12. epigr. 29,
Quamuis non modico calcant ſpectacula ſole, &c.
Calére & Tepére eadem poſita ſignificatione videntur apud Horatium 1. Carm. ode 4.
Nec tenetum Lycidam mirabere: quo calet iuuentus
Nunc omnis: & mox virgines tepebunt.
¶ Calere, per tranſlationem res dicitur, dum adhuc recens eſt, ita adhuc ſit. Plaut. Pœnulo 14,
At enim, ohil eſt, niſi dum calet, hoc agitur.
Calere res dicitur alter. Cic. 3. Ver. Poſtea quam facis calere res Rubr o vta eſt, quæſo, inquit, Philodame, cur, &c. Hoc eſt, Vbi videt eos inflammatos & acceſos multa compotatione. Vbi opportunum iam eſſe vidit. Budæus.
¶ Calere etiam dicitur, quos moleſtiſſimis rebus perturbatos inexplicabilis agitat cogitatio. Animus enim æque cuius exercetur, vt labore corpus. Et quoniam animi ſedes eſt in cerebro, quò perunene ferè omnes vene: animo affecto quaſi repercuſſus commouetur ſanguis, & ſanguinis motum conſequitur calor. Cic. Attic. lib. 7. epiſt. 19. Hæc velim tu perlegas, & me iuuet conſolationem ſtipendium ſtudiæ iam calere puto: ſed tamẽ, quantũ poteris. Tam caleremà habere quod de ceipſo cogites, ſolleitum de ſtatu rei tuatæ, quia videas Vrbem à Pompeio ſuo præſidio relictam Cæſari paſci. Sic etiam dicimus Æſtuare.
Calentes adhuc ab hoſtili pugna Romani, ferocioſque victoria, præſtium incunt. Liu. 3. bel. Pun.
Aures moſtræ calent illius criminibus. Vide AVRES.
Bella calent Veneris. Tibullus lib. 1. eleg. 10.
Calue crimen re recenn. Cic. pro Cn. Plane. Illud verò crimen de nimis quoſtio. ero: Hannon deprehenſus eſt diuiſi & diuerſe recentiunne in cauſa refrixit. neque enim qui illi nummi fuerint, nec quæ tribus, nec qui diuiſor, oſtenderis Budæus ſic exponit: Cela eſt elle bon à dire ſur le champ on à l'heure on facil? mais maintenant il ne ſemble rein point bon. Il eſt à bon qui l'eſt pourſuiuy à l'heure: mais maintenant c'eſt laiſſez à faire. Metaphora à metallis ſumpta liquatis & cocctis, vel candentibus & frigidis. Alibi, Vbi fatis res iam calere videſti. Id eſt, Vbi opportunum iam eſſe vidit.
Laudis cupidioe calere. Ouid. 8. Metamorphoſeos,
Lectamanus nouenum calore cupidine laudis.
Dolor calet. Stat. 3. Thebaid.
Calere, In agendis rebus acriter verſari. Cic. Att. lib. 15. Quæris an ego, quum omnes calerent, ignauiter aliquid faciam.
Calere iudicia dixit Cic. ad Att. lib. 4. 8. Sed omnes abſoluentur, nec poſſibus quiſquam damnabitur, niſi qui hominem occiderit. Hoc tamen agitur ſeuerius. Itaque iudicia calent, &c. Id eſt exercentur iudicia magna diligentia.
Morbo mentis aliquo calere. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Rabie ora calent. Valer. 3. Argonaut.
¶ Calere dicuntur etiam rumores. Cæſius Cicero vel, 2. 1. Nam illi rumores de comitiis Tranſpadanorum, Cumarum tenus caluerunt. Id eſt auditi ſunt et ebri.
Studio ſcribendi caluere. Horat. 2. epiſt. 1.
Sudor per membra caleri. Claudian. 3. Paneg.
Sudore bella calere. Stat. 8. Thebaid.
Mero calet virtus. Horat. 3. Carm. ode 21.
¶ Calere, pro deſiderare. Stat. 4. Thebaid.
Fœmina aliqua, ſiue puella calere. Horat. 4. Carm. ode 11.
¶ Caleturpenult. prod. Imperſonale. Plaut. Trucul. 3.
Quum caletur maxime.
Calens calentis ¶ Θερμὸς] Participium, vt Iuuenile calens, Qui iuuenum more animo eſt paulo ardentiore. Stat. 2. Sylu.
Fauilla. Horat. 2. Carm. ode 6.
Ioci. Ouid. 8. Metam.
Sulfur. Ouid. 14. Metam.
Terræ calentes ſole. Horat. 2. Carm. ode 16.
Amore calentes. Ouid. 3. de Arte.
Caliturpenult. prod. Participium (; καυσίλιθος] Ouidius 13. Metamorphoſeos, -ſaliqne
Dei mihi ſacrificos, caliturâſque ignibus aras.
Calefacio, calefeci, penult. corr. calefactum, penult. prod. calefactum (; θερμαίνω, Νέω] calefacere, vel calfacere, C. aliquem reddere. Cic. 2. de Nat. deor. Partim à calfaciendum corpus igni adhibito.
Igne ſorum calfacere. Ouid. 4. Fast.
Sanguine calefecit animos. Claud. de bel. Get.
¶ Calefacere, ad animum transferturm Calefacere aliquem. Cic. ad Q. frat. lib. 3. Eodem die Gabinum ad populum luculente calefeceramus Mercurius. Id eſt vexarat, exagitarat.
Calfacit hominem, Id eſt vehementer commouet. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18.

Calfactus, Participium ἐγκαυσικὸς. Ouid. in Ibin, Nondum calfacti vellitis halfa folum. Id eſt nondum furentis, & omnino trati.
Vno calefacta Venus, Claud. de bello Gildonico.

Calefactio, calefactionis, Verbale: vt Calefactiones thermarum. Hermogen. in Lt. D. De muneribus & honoribus.
Calefactio publici balnei. Arcadius in l. Munerũ. 1. §. Inter perſonalia. D. De muneribus & honoribus.

Calfactus, huius calfactus, a, ſtud. Verbale (ἐγκαυσικὸς.) Plinius lib. 29. cap. 3. Cibo quot modis iuuent, norum eſt. quum transmeẽt fauciũ tuemur, emolſactisque obiter fouentur. De quis loquitur.

Calefacto, calefactas (ἐγκαυσικὸν) calefactare. Frequentatiuum. Horat. 2. epiſt. 2. Sub noctem gelidam lignis calefactat aheneum.

Calefio, rem. prod. caleſieri, pen. indiffrenti (ἐγκαυσικὸν) caleſieri. penult. corr. Calidum fieri. Cic. ad Att. lib. 3. Balneum caleſieri iubebo.

Calefco, caleſcis (ἐγκαυσικὸν) caleſcere, Calidum fieri. Terent. Eun. 2. 3. Accede ad ignem hunc, iam caleſces plus ſatis.
Voda caleſcit. Ouid. ex Metam.
Flamma propior e caleſco. Ouid. epiſt. 17.

Καλὸς χαρὰν, id eſt Bonus portus, ita Graeci nominarunt à re ſecuta, vt ſolent frequẽtiſſimè. Scythiæ Europæ portus eſt in Euxino ſuper Tauricos. Author Pomponius Mela lib. 2.

CALOSTOMA, penult. corr. Plinio eſt memoratur inter Danubij fluuij oſtia, vt ante vſum eſt in dictione BORBOSTOMA.

Calpa (κάλπη) Genus quoddam equis certãdi in ſtatis certaminibus exerceri ſolitum, de quo ſic Carbus, vbi de Synoride & Celere mentionem fecit. Acceſſerũt alia duo Calpa & Apena. Calpa trahebatur equus, ſed tum ex tertium cursum anabata. hoc eſt feſſores ipſi deſiliendo, apprehenſis manu habenis, perficerent. Hæc ille lib. 21. cap. 31. Meminit & Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 8.

Calpar (κάλπης) Genus vaſis fictilis. Feſtus lib. 3.
Calpar, nomine antiquo dolium. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Quòd ante quàm nomẽ dolij prolatum eſſet, quum etiam id genus valorum calpar dicereturi, id vinum calpar appellatum. Nonius.
Calpar, Vinum nouum, quod ex dolio demitur ſacrificij cauſa ante quàm guſtetur. Ioui enim prius ſua vina libabant, quæ appellabant feſta vinalia. Feſtus.

CALPAS, Bithyniæ portus eſt prope Rheſum fluuium, & Sangarium. Author Plin. lib. 6. cap. 1. Strabon tamen amnis eſt: ſic enim ferbibit lib. 12. Inter Caledonem & Heraclium multi amnes fluunt, e quibus eſt Pſilis, & Calpas, & Sangarius.

CALPE (κάλπη) Hiſpaniæ mons, circuitu non magnus, altitudine ingens, oppoſitus Abylæ monti Africæ. Vide ABYLA.
¶Calpe nũc vocatur *Gibraltar*, vel (vt quidã proferunt) *Gibraltor*. Eſt autẽ *Gibel* lingua Arabica, id quod Mõs Latina. Oluarius in Melam.
Vaſta Calpe. Seneca in Hercule Oetheo 7.

CALPURNIA gens. Plutarchus Calpurniam gentem & numinis & generis originem à Calpo Numæ regis filio accepiſſe in Numa tradit: quod idẽ Feſtus lib. 3. ſcribit: & ad Piſonem his verbis oſtẽdit Ouid.
-nam quid memorare neeſſe eſt
Vt domus à Calpo nomen Calpurnia ducat? Quum igitur antiquiſſima ſit huius gentis & regia origo, à Patricijs ad plebem deſcendiſſe Calpurnios, vt pleroſque alios, exiſtimare licet. Huius gentis familiæ præcipuæ duæ fuerunt a Piſonum, altera eorum qui Frugi appellati ſunt. Vide PISONES.
Calpurnius Beſtia, Cõſul cum P. Cornelio, qui pecunia corruptus rem aduerſus Iugurthã malè geſſit. Huic à M. Cæcilio accuſatore obiectum eſt, quòd vxores ſuas durmiẽtes interemiſſet. Plin. lib. 17. cap. 2. Caſſiodorus. Valerius lib. 3. cap. 5. Saluſt. in Iugurth.
Calpurnius Flamma, nobilis Rumanus, quũ Trib. militum in Sicilia eſſet, eorum gratiam amiſit, quos cum nulla re nobilior in miſſatæ populi ſententiam principis præmiſſque glureæ, teſte Plinio lib. 22. cap. 3. & 6.
Calpurnia, Mulier fuit importuniſſima, quæ ſexus ſui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit. adeóque moleſta & iudicibus præbuit, vt oecaſionem dederit edicto quo cautum eſt, Ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.
Calpurnius Lanarius, cuius meminit Cic. 3. Offic. in prouerbium abiiſſe videtur, de iudociis, ſtupidis, bardis. Hieronymus in epiſtola ad Auguſtinum de Ruſino, Mihi mihi temeriate ſoluta, ſua maledicta. Calpurnius cognomento Lanarius. Author Tertullian.

Caltha, caltheæ (κάλθη) Eſt viola coloris albi. Plin. lib. 21. cap. 6. Proximæ ei caltha eſt, concolori amplitudine. Vnde numero foliorum ma rinam quinque folia non excedentem: eadem odore ſuperatur. Eſt enim grauis caltha. Ruel. lib. 2. cap. 129. Caltha, Autumnalis viola eſt amplitudine caltha nec colore luteo, ſolio multiplici, odore graui, nec ei quam appellant ſeopam regiam lcuiore. Virgilius eam luteolo ceeinit colore tinctam, nec Plinius ab eo diſſentit. Purrò à caltha calthulæ veſtis genus dicitur, vt à croci ſimilitudine, crocutula. Fæſtè putauerim eam à Græcis vocari oſſeinæ *calendam* vel *calendulam*, quaſi dicant calthã vel calthulam. nam ea Autumno ſuis emicat colore luteo, ſolio multiplici, odore ſuauiore grauí. ſus item colore luteo non ineleganti inficit, aut crocato. Verum certò ſtatui non poteſt, quum alijs ſcorpioidẽ ab ſimilitudine ſeminis, alijs leontopodium eſſe putent. Scio tamen eos duſtra quæ vulgò dicitur *Sophia*, non eſſe Dioſcoridis helcotropium, nec magnum, nec parium. Hactenus Ruellius. Turnebus ſe in antiquo lexico repetiſſe ſcribit Calthã eſſe buphtalmon, cuius luteum eſſe florem omnibus fere conſtat.
Calthula, calthulæ, penult. corr. (κάλθη) Veſtis, à calthæ colore. Plautus Epid. 5.
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, lintcolum cæſicium,
Induſiatam, patagiatam, calthulam, aut croeotulam.
Calthulam, Varro de Vita populi Rom. lib. 3. Palliolum breue voluit haberi. Nonius. Iulius mediocus Caſtulam legit.
Caltã. calux (κάλυξ) Superior pars capitis. Plin. lib. 28. cap. 5. Artemon calua interfecti, neque cremati, propinauit aquam è fonte nodu comitialibus morbis. Lib. 3. bel. Pun.
Nuda calua. Martial. lib. 12. epig. 41.
Caluus calua, caluum, Adiectiuum. vt, Caluæ reſtes allio. Per metaphoram Martial. lib. 12. epig. 32.
Caluæque reſtes alliocque, capiſque.
Calua Venus (φαλακρὰ ἀφροδίτη) Ab eiuentu cultu à Romanis. Nam vrbe à Gallis occupata, obſeſſi in Capitolio Romani, quum ex multitum capillis tormenta feciſſent, ædem Veneri Caluæ conſecrarunt. Lactan. author in prin. Diuin. inſtit. Hiſtoriam copioſè Veget. lib. 4. de Re milit. recitat.
Caluaria, caluariæ (διάφυσις) Moles illa oſſium capitis, in qua continetur cerebri. Cel. lib. 8. cap. 1. Caluaria incipit ex interiore parte concauà, exteriſ ecus gibba, vtrinque lenis, & qua cerebri membranam contegit, & qua cute capillum gignente contegitur. Eáq; ſimplex ab occipitio & ſeporibus, duplex vſque in verticem à fronte eſt. Oſſáq; eius ab exterioribus dura, ab interioribus quibus inter ſe conneẽtun tur, molliora ſunt. Inſtoque ea vena eſt caluaria, quæ his alimentum ſubminiſtrare credibile eſt: tarò autẽ caluaria ſolida ſine futuris eſt.
Caluariũm, neut. gen. & plue. caluaria. Verſus Ennij ſunt ab Apuleio in priore Apologia citati,
Pulypus Corcyræ, caluaria pinguia Atarnæ,
Purpura, murices, murices, dulces quoque Echini. Quo loco Turnebus, Legi, inquit, in Gellio manuſcripto, cephalæ ãq; Atarnæ: quæ, vt opinor, ſinuus caluaria appellat. ſunt autem ſaſſamentæ è carpite thynni. Nam ille cetariæ erant, niſi quis cephali pulpas intelligat: quod non arbitror. Verius omnino ſit apud Ennium caluaria mariña eſſe, quorum apud Apuleium ipſum memoria eſt.
Caluaſter (κάυαστρον) à caluco, ſiue à caluis.
Caluara vinea. Cato cap. 33. Plin. lib. 17. cap. 23. Caluatã vineam vocant, in qua vites quidem imi, verum paucæ, rarãque, vt in ealuitio capilli.
Caluitium (φαλακρότης, φαλακρώσις) Vitium illud quo quis caluam contibui nudam habet. Cic. 3. Tuſcul. Proinde ſi hiuſſimodi regem in lu cu capillum ſibi euellere, quaſi caluitio meeror leuaretur.
Caluitium loci. Colum. lib. 4. cap. 29.
Caluo, caluas. Caluũ facio, à quo Decaluo & Recaluo. Primum ſignificat Valde caluo: ſecundum Ab anteriore capitis parte caluo. Calcp. ſiue authore.
Caluco, caluas, calui, duabus ſyllabis (φαλακρὸν εἶναι) caluẽre, Caluum eſſe. Plin. lib. 11. cap. 37, Et quæ dam animalium naturaliter caluẽtes, ſicut ſtruthiocameli, & corui aquatici.
Caluoſco, caluſcis (φαλακρίζω) caluſcere, Caluum ſeri: quum ſeriquum capilli vltrò decidunt. tam de hominibus, quàm de brutis, & inanimatis dicitur. Caluum. lib. 4. cap 33, Prupter quæ ſæpe nouella caſtanea calueſcunt. Plin. lib. 10. cap. 29, Propriũ his caluceſcere omnibus annis, quum ſeruntur ea pa. De pitis loquitur.
Caluuſcit in cella. Colum. lib. 6. Priores tamen eſt ratio cuſtodiendi ne naſcatur, néve in cella calueſcat.
Caluello, caluellas (καλακρίμμιον) caluelliori. Caluũ fieri. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 37, Ego iſta etiam, inquit Agraſius, nõ ſolum in oubus tondendis, ſed in meo capillo à patre acceptum ſeruo, ne decreſcente lana ea tendens caluriam. E mendis Nonij hæc habenda eſſe iam.
Caluo, caluis, caluì, caluere (ἐκπώλω.) Priſcian. lib. 10. In vo, u loco conſonantis poſita in 1 quidem definente penultima, o extremam in i conuertunt, & faciunt præteritum, vi ſoluo ſolui, voluo volui, caluo caluì. Vnde Saluſt. in 3. hiſtoriarum inſtitutum paſſiuum prorulit, Conrà ille caluì ratus. Caluigine ſcripſi.
Caluus, caluerus, penult. cor. (ἀκρωτήλιον) calui, deponens, Fruſtrari, Decipere. Tractum à caluis mimis, (ſiue vt alia habent exemplacia milibus) quòd ſint omnibus fruſtrarui. Paeuuius Medo, Sentio pater te vestis calui ſimilitudine. ſed quid opus hiſce? nam me latẽs caluisti, eras? Hæc Nonius. Caius, de Significat. verb. Si caluitur, & moretur, & fruſtretur. Inde & calumniatores appellati ſunt, qui per fraudem & fruſtrationem alios vexarent ſtibus. Inde & cauillatio dicta eſt. Hactenus Caius interpretatus verſum illum ex XII. TAB. Si caluitur, pedemve ſtruit, manum inde iacito. Qui de corrupto legitur apud Feſtum Pompeium. Lex Falſenti & fugitanti manum iniici iuſſerat vle.
Caluus, caluæ (φαλακρὸς, φάλακρα) Propriè qui caluam crinibus nudam habet. Suetonius in Cæſare, cap. 45, Vibaui feruare vxores, morchum caluum adducimus.
Caluus proprie, ſit natura, interdum tamen pro tonſo accipitur. Plautin Amphit. Ad. 1. ſcen. 1. verſ. vltimo, -quod ille faciat Iupiter. Vt ego hodie reſo capite caluus capiam pilcum.
¶Caluus comatus, apud Martialem lib. 10. epigr. 83. ad Marinum, Caluo turpius eſt nihil comato. Rurſus lib. 8. epigr. 40. in Fidẽtinũ, Caluus quum ſuetis, cris comatus. Aptè dicetur in cum, qui vetis bonis nudus, aſſetitiis ſe venditat. Veluti ſiquis indoctus aliena pro ſuis ederetur ſi quis diſſimuler eſſe ſe quod eſt, veluti ſi ſenex aſſuto gelerculo, aut tinctis capillis affectet videri iuuenisſi deformis, adubibio ſuceo vele haberi formoſus.
¶A caluo ad caluum. Suet. in Caligul. cap. 27. Quum ad faginam ferarum munera præparatarum earius petudes cõpararetur, ex nouis laniandos ãnotauit & cuſtodiari ſeriem reoguncres, nullus inſpecto elogio, ſtans ſũmmodo intra pomicij med. am, à caluo ad caluũ ducti imperauit. Prouerbialis (ait Beroaldus) hæc eſt loquutio, qua ſignificatur iuſſiſſe Caligulam, ad ſupplitium duci cuſtodias indifferẽter, & nullo habito diſcrimine delictorum. Quum enim reconoſceret cuſtodias, duo forte aderant caui, alter in ſummo, alter in imo, vt inter duos caluos omnes cuſtodiæ conuerentur. Tunc Caligula ſtans in portueo, in qua agebatur recognitio carcerariori, iuſſit vt carnifices ducerent ad ſupplitium cuſtodias omnes, incipiẽdo ab vno caluo, qui erat primus, & eundo ad alterum caluum qui erat nouiſſimus. Et ita indifferenter omnes deditu ſunt ſupplicio capitali, extra conſiderationem vllam & penitationẽ qui plus qui minus deliquiſſet, & nunquid omnes pœna capitis forent puniendi. Non enim leuis eulpa capitaliter punienda eſt ficut magna culpa. Huius rei au-

thor est Dion apud Græcos scriptor luculentus. Hæc Beroaldus

Calumn vellis, Prouerbiũ in eos iactari solirũ. qui nihil proficiũt & frustra operando fatigantur, quasi ad id operam dent quod fieri potis non est. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 15.

Calumen, penult. corr. calumnia. Deceptio. Vlp in l. Si fideiussor. D. Mandatis, vel contrà, ipse autem Stellionatus erminc propter suam calumiatem plectetur.

Calumnia à caluitio nomen fictum. Cic. At. lib. 14. epist. 5. Caluena molestè ferre se suspectum esse Bruto. Id est, Matius, Cæsaris olim familiaris, caluos quem ob id Madarum etiam vocat lib. eodem, epist. 2. Altera epistola de Madaro scripsa. Calumniem Græcè μωμφὴν. Eundem vocat Phalaerona, id est Caluitio. lib. eod. epist. 2. Habes igitur φιλαλήθειαν inimicissimũ otijad est Bruti. Sensus est: Habes quid Matius mecum locutus est.

Calusiana actio appellatur, quæ patrono datur ad reuocãda ea quæ in fraudẽ eius libertus alienauit. li. 6. Idem scribit. D. de pets. hæred.

Calumnia ¶ Est proprie alicuius in iudicijs per fraudẽ & frustrationem vexatio. Nonius, Calumnia est malitiosa & mendax infamatio. Cic. 1. Offic. Existunt enũ sæpe iniuriæ calumnia quadã &c.

Calumnia quid significet, videtur Cic. declarare his verbis in Sallustium, Sed ei quidam calumnia, quam vnusquisque nostrum testantes animo suo fert de eo qui falsum crimen bonis obiectat.

Litium calumniæ. Cic. pro Milone.

¶ Calumniæ, quam Græci δίκας καλὰς nominant, & impudentiæ aras Athenienses cõsecrasse, testis est Theophrastus apud Diogenianum. Hanc autem quemadmodum effinxerit Apelles, vide apud Lucianum in dialogo qui inscribitur De non calumniæ temerè credendo, & quæ diximus supra in dictione ANTIPHILUS.

Religionis calumnia. Cic. ad Lentul. Senatus religionis calumniã non religione, sed malecudentia, & illius reiglæ largitionis inuidia comprobat. Id est malitiosa inuentione, siue allegatione.

Ignominia calumniæ. Cic. pro Cluene. Nec clabi alio accusatore poterat Albius, nec sine ignominia calumniæ relinquert accusationem Cluentius)

Proximus calumniæ. Sallust. in Ciceronem, Qui verò nil poterat, is erat calumniæ proximus.

Calumnia ieuna. In IEVNVM.

Manifestæ calumniæ est. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Aeri bissima miniftra auaritiæ calumnia. Cic. 1. ad Quint. frat.

¶ Adhibere calumniam. Cic. pro Domo sua, Illud in primis, nequa calumnia, nequa fraus, nequa dolus adhibeatur.

Coercetur calumnia. Cic. 4. Acad. Nam si in minimis rebus pertinacia tepreh endit ur, calumnia etiam coercetur.

Calumniam conjundere. In CONTVNDO.

Effugere calumniam. Cic. 2. de Nat. deor. Atque hæc quũ vberius disputaritur, & fusius, vt mihi est in animo facere, facilius effugiunt Academicorum calumniam.

Extimere tipus calumnia. Cic. Att. lib. 4. Metellus calumnia, dicẽdi tempus exemit. adiuuãte Oppio, &c.

Extrahere rem calumniis. Cic. ad Lentul. 1. Res ab aduersariis nostris extracta est varijs calumnijs.

Ferre calumniã. Celsus Cicero, 3. 8. 8. Srito C. Sempronio Rufum mei ac delicias tuas calumniã maximo plausu tulisse. Id est caluinioſum quidẽ & allutum dolosumq; exeogitatſe, attulisse, & obtinuisse fortasse: quod tum fecit Rufus, qui aeeu ſatorem suũ postulauit lege Plotia, vt hoc extraordinario reo causam non diceret. Turnebus.

Calumniæ personam imponere alicui. In IMPONO.

Insinuere calumniam alicui. Vide INSTRVO.

Iurare calumniam in aliquem, est accusatorum, quos prius quàm audirentur, iurare oportebat se calumniæ causã ad accusandum non venisse. Cæterus ad Ciceronem, lib. 8. 8. Nam de diuinatione, Appius quum calumniam iurasset, contendere ausus non est, Philoque cessit.

Obiurare. In OBIVRO.

Per calumniam, maliuãmque aliquid petere. Cic. Verr. 4.

¶ Calumnia, Calliditas. Cic. de Rep. lib. 2. Vt Carneadi respondeatis, qui sæpe optimas causas ingenij calumnia iudicari soles.

Calumnint, calumniaris ¶ δίκας καλὰς καταιτιᾶσθαι, Fallum crimen scienter intendere vel per fraudem & rationem dolosam, vt remedi grata alium litibus vexare. Cic. pro Sex. Rosc. Quum enim aliquid habeat, quod possit criminosè ac suspicioſè dicere, aperte ludificari ac calumniari scienes non videatur.

¶ Calumnior, hoc est fruſtror. Verba sunt Charisij libro primo.

Calumniator, penult. prod. ἐπίκλοπος ¶ Verbale. Qui per fraudem & frustrationem alium vexat litibus, aut qui malitioſe aliquid interpretatur. Cic. pro Cluentio, Est hic Ennius egens quidam calumniator, mereenarius Oppianici. &c.

Calumniatores & delatores ea olim perna afficiebatur, vt puncta & stigmata in fronte inusta & inscripta gestaret. Cic. pro Rosc. Amer. Crura quidẽ vobis nemo suffringet, sed si ego hos bene noui, literã tllam, cui vos vsque eò inimici estis vt eũ omnes odernis, ita vehementer ad caput affigẽt, vt postea, &c. Nota autẽ illa aliquius literæ insigne habebat, in delatore fortaſſe d: in calumniatore e. sed & illadem Cicero, literam ignaram appellat eos qui accusationes factitabant, & odio literæ illius, qua notantur frontes de calumnia damnatorum, reliquas omnes eis literas inuisas iocatur. Sunt qui locum hunc intelligant, de literæ e, coudemnationis nota. sed Turnebus vt suprà dictum est. Vtere tuo iudicio.

Calumniator & improbus. Cic. pro Quintio, Neque ab homine alieno, neque ab aliquo calumniatore atque improbo, sed ab equite Romano, &c.

Apponere calumniatorem. In APPONO.

Quærere calumniatorem. Cic. 4. Verr.

Calumniosus ¶ μωμοσκοπὸς ¶ Qui calumniam inferre solet. Augustin. Nemo ille calumniosus tẽdiculam verborum requirit. Paul. iurisc. lib. sent. 1. cap. 5. Calumniosus est, inquit, qui scienspradẽsque per fraudem negotium alteri compatat.

Calumniosa actio. Paul. in l. Debitor. D. De iudic. &c.

Crimina calumniosa. Vlp. in l. Illicitas. D. De offic. præfid.

Calumniosè, Aduerbium. ἐπιμωμητικῶς. ¶

Caluo, caluas, & Caluus, In CALVA.

CALVVS ¶ κάλλος ¶ Antiquus quidam poeta, de quo meminit Horat. 1. Serm. 10. fat. Nil præter Caluum, & doctus cantare Catullum. Is erat æqualis Catulli & amicus. nam ad eum his verbis scripsit 14. epigrammate, Ni te plus oculis meis amarem

Iucundissime Calue.

Calx, calcis, m. g. & fg. ¢ πέρνη ¶ Posterior pars pedis 1. Virg. 5. Æneidos,

Calcémque teri tum calce Dores. Vbi Seruius, Calcem dicimus, vnde rerram calcamus. Ergo non proprie dixit, Calcem calce terit. Planta enim calcem non potuit terere. Vnde à parte totum accipiendum, id est calce pedem terrbat. Cic. 5. in Verrem, Ibi quum pugnis & calcibus concisus esset, qui DCC. mediimuis decidere noluissẽt mille promisit.

Calces à calcando, quod est nitẽdo, dictæ sunt, non à calcitrando. Nam & de omnibus pedibus, & de hominum & vniuersorum animantium dici potest. Nam sunt calces extrema pars pedum terræ proxima. Nonius.

A capite vsque ad calcem. Vide A præpositionem.

A calce ad cacumen. Id est à fine ad principiũ. Vide A præpositionẽ.

Curuata calce Silius lib. 16.

Ferrata. Silius lib. 13.

Incussæ. Silius lib. 4.

Calces rigidi. Perfius sat. 3.

¶ Cedere calcibus. In CEDO.

Calce quẽquam contingere. In CONTINGO.

Cruentare equum ferrata calce. Silius lib. 17.

Ferire calce. Quintilianus lib. 2. cap. 8. Ille exercendi corpora peritus, non si doceudum Panerat ad tam susceperit, pugno ferire vel calce tantùm, aut &c.

Petere. Horat. 1. Serm. 1. sat.

Premere. Author ad Herennium, lib. 4.

Pulsare. Silius lib. 16.

Verberare auras calcibus. Virgil. 10. Æneid.

¶ Calces, pro percussionibus pedum. Terentius Phormione, 1. 2. nam quæ inscitia est Aduorsum stimulum calcere? Vbi Donatus, Modò calces, non partes planæ, sed percussiones pedum, plagásque significat. Aliter Turnebus: Illic enim calces verbum esse cõtendit, sic exponens: Adro, in quit, es insitus & stultus, vt contra stimulum calcitrum, id est calcitrantibus his. Est enim prouerbium Græcum omnibus notum, σκὰξ πρὸς κέντρα. ¶ Vnde subdit idem, Qui calces in Terentio nomen accipunt, & prouerbium corrumpunt, & subaudiunt quæ vis à spectatore diuinari potuerunt. Hæc ille.

¶ Calx, pro fine & extremitate alicuius rei per metaphoram. Cic. Quonam tumus ab ipso calce eius interpellatione reuocati.

Calcaneus, & calcaneum ¶ πτέρνη ¶ vtroque modo dicitur pro parte posteriore pedis: qui talus alias dicitur. Virgil. Moreto,

Continuis rimis calcanea fessa rigebant.

Calcar, calcaris, penultima producta, neutri generis ¶ σπυρὶς ¶ Equotum ac iumentorum stimulus: quòd ad calcem aliquetur. Plautus Asinaria, 2. Calcari quadrupedem agitabo.

Calcar currenti addere, pro cupiditatem ac studium alicuius augere, atque acuere. Plin. Iun. lib. 1. epist. 8. Vide Erasmi Chiliadas.

Adhibere calcaria. In ADHIBEO.

Admouere calcar. In ADMOVEO.

Auferre calcaribus equum. Silius lib. 10.

Concitare calcaribus equum. Liuius 2. ab Vrbe.

Calcaribus egere, & Frænis egere, contraria. Cicero Attico, libro 6. Cicerones pueri amant inter se, dicunt, exercentur, sed alter, vt dixit Hortates in Ephoro, & Theopompo, frænis egere, alter calcaribus.

Immensum calcar habet gloria. Ouid 4. de Ponto, 2. eleg.

Subdere calcaria equo. Ouid. 2. de Ponto, 6. eleg.

¶ Calcaria in gallinis. Colum. lib. 8 cap. 2. Generosissimæ quæ creduntur quæ quinos habent dignos, sed ita ne cruribus emineant transuersa calcaria.

¶ Calcar, pro impetu. Varro Sesquiulyssi, Ventus suo casu vehementius fustlarc, & calcar admouere. Nonius.

Calceus ¶ ὑπόδημα, φλαυτὸς ¶ Indumentum pedis quod fit ex pellibus animalium. & à calce deductiur. Cic. lib. 1. de Inuentione, Si mulus erat in calceis pulus, ex iuncr eum venire oportebat.

Latus calceus. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Calcei mulei. Festus mulleos calceos regum Albanorum, deinde Patriotorum fuisse dicit, quos à mullando, id est fucendo appellatos refert. Sed fortasse venus sit vocatos à rubro mulli colore, quum purpurei essent quod & ab Isidoro scriptum est, cui fauet Dion Iulio, qui rubros calceos vocat. Cato, Qui magistratum curulem cepisset, calceos mulleos alutaciuatos gestisse ait, cæteros perones. Vide Turnebum.

Calcei Sicyonij. Cic. de Orat.

Calceos verres vendere. Quintil. lib. 6.

Calceis pede maior, subuertit. Horatius 1. epistol. 10.

Cui non conuenit sua res, vt calceus olim;

Si pede maior erit, subuertet: si minor, vret. Subuertet, subaudi cũtẽ.

Inducere calceũ alicui præpositere, vel perperam. Vide INDVCO.

Indurre calceum. Vide IMPVO.

¶ Mutare calceos. Est Senatorem fieri. Cic. 13. Philipp. Est etiam Asinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse à se aperiam eunam vidit post Cæsaris mortem, mutauit calceos: repente Pater Conscriptus factus est. Budæus.

Vrit calcei. Horat. Vide paulo antè, Calce pede maior. subuertit.

Calceolus, pẽnultima corripia ¶ ὑποδημάτιον ¶ Diminutiuum. Cicero 1. de Natura deorum, Cum pelle caprina, cum hasta cum scutulo, cum calceolis repandis.

Calceolarius ¶ ὑποδηματοποιὸς ¶ Qui calceos conficit. Plaut. Aulul. 15.

Propolæ

Propolæ, linteones, calceolarij.

Calciarium, quantum satis est calceorum, pro personæ qua de agitur conditione. Vlp.l.8.§.7.D.de transact. De calciario quoque arbitrio Prætoris transigendum est. Idem l.st.D. de admen. & cibar. Diarius & cibarius relictus, neque habitationem, neque vestiarium, neque calciarium debeti palam est.

Calceamen, pen. prod. Καλλίτυπος Idem. Plin. lib. 19. cap. 2., Hinc calceamina, & pallorum vestis.

Calceamentum Ὑπόδημα Idem. Cic. 5. Tuscul. Mihi amicui est Scythicum tegmen, calceamentum solorum esse, cubile terra.

Calceamenta humilora. Cell. lib. 8. cap. 12., vbi de talo loquitur.

Induere calceamentum. Plin. lib. 28. cap. 4.

Calceatus, huius calceatus, pen. prod. Ὑπόδημα Idem. Plin. lib. 11. cap. 45, Pes imus vestigio earnoso: qua de causa in longiore itinere fine calceatu fatshicunt. De Camelis loquitur. *Illi se feulent.*

Calceo, calceas Ὑποδέω calceare, vel calciare per tertiam vocalem. Plin. lib. 8. cap. 54. Cic. pro Cælio, Nec satis commodè calceati & vestiti id facere possumus.

Calceare aliquem soccis. Plin. lib. 36. cap. 3, Archesilaum quoque magnis erat Varro, cuius se marmoream habuisse leanam tradit, aligerôque ludentes eum ex Cupidines, quorum alij religaram tenerent, alij è cornu eogerent bibere, alij calciarem soceis, omnes ex vno lapide.

Calceatus eothurnis. Plin. lib. 7. cap. 20.

Calceari, passiuum Ὑποδέομαι. Plin. lib. 7. cap. 53, Nullis euidèctibus causis obiere, dum calceantur matutino duo Cæsares.

¶ Calceare mulas. Sueton. in Vesp. Augusto. cap. 23.

Calceatus, calceatum, Adiectiuum. vt Calceatus caput. Martial. lib. 12. epigram. 45,

Fessiue sibi, Phœbe, dixit ille

Qui dixit, atque esse calceatum.

¶ Calcei dentes, à Platone Capt. 4, loco dicuntur.

Calcitro, calcitras, pen. corr. Ἐμπατέω calcitrare, Calce petruere. Plin. lib. 30. cap. 16, Mulas non calcitrare quum vinum biberint.

¶ Calcitrare, per metaphoram. Cic. pro Cælio, Illum filiumfamilias patre parco & tenaci habere suis copiis deuinctum non potes; calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tanti.

Calcitratus, huius calcitratus. pen. prod. Κλοιμακτὴς verbale. Plin. lib. 8. cap. 44, Mulæ calcitratus inhibetur vini ercbriore potu.

Calcitro, pen. corr. calcitronis, pen. prod. Κλοιμακτὴς Qui calcibus infestat. Plaut. Asin. 8,

In hac morasia lanua est, ex templo ianitorem

Clamai, procul siquem videt ire ad se calcitronem.

Calcitrosus, pen. prod. Adiectiuum Κλοιμακτικὸς Qui solet calcibus impetere. Columel. lib. 2. cap. 2. Nunquam stimulo lacessat iuuencum quòd retractantem, calcitrosumque eum reddat.

Iumenta calcitrosa. Vlpian. in l. 4. D. de ædil. edict.

Calco, calcas Κατατίθεμαι, ἐπιτίθεμαι calcare, Proprie significat pede comprimere. Plin. lib. 36. cap. 23, Ita ferrasis vectibus calcari solum, parietéque similiter.

Ad plenum calcari. Virg. 2. Georgicorum,

Hue ager ille malus, dulcéque à fontibus vndæ

Ad plenum calcentur.

In pectora calcare. Statius 8. Thebaidos,

-elycemque in pectora calcat.

Pede aliquid calcare. Seneca in Hippol. 2,

Et asperas agili saxa calcantem pede.

Impostio pede calcare. Ouid. 5. Trist. 9. elegia,

Exiger at dignas vitrex Rhamnusia penas:

Impostio calcet quod mea fata pede.

Æquor calcare. Ouid. 3. Trist. 10. elegia,

-durum calcauimus æquor.

Amorem calcare pedibus. Ouid. 3. Amor. 10. elegia,

Vicimus, & dominum pedibus calcamus amorem.

Clientem calcare. Ouid. ad Pisonem,

Rarásque non humilem calcat fastosa clientem.

Honores magnos calcare. Claudian. 3. Paneg.

Ius calcauit, id est proculcauit & deletum propè. Claudian. 2. in Eutrop.

Nullique calcati starent vestigia iuris.

Onyx calcatus. Martial. lib. 12. epigram. 50.

Terra calcatur. Plin. in præcm. lib. 33, Tanquam parum benigna, fertilique quæquali calcatur.

Via leni seniel calcanda. Horat. 1. Carm. ode 28.

Viæ calcatæ. Ouid. 4. Fastorum,

Venerat Autumnus calcatis fordidus vuis.

Calcare vuas. Cato de Re rustica.

¶ Calcare, Per metaphoram pro Vestigio premere. Petronius, Cæreri, inquit, aut non videmus vsum, qui mirad carmen, aut versum timuerint calcare. Non enim dixit hic calcare, pro terere, vt à via trita transfatio ducta fit, quæ eadem calcatur, sicut Aristoph. Ἐξ ὁδοῦ πατεῖσθαι. Æschylum non calcasti, quod est, eum non tiuisti, nec diligenter frequentéque peruoluasti, sed quòd quæ sententia sunt & spinosò, aculeisque horrida, vestigia premere timuisti. Ex Turneb.

¶ Calcare ponitur etiam simpliciter pro Comprimere. Plin. lib. 25. cap. 11, Osa fracta & æquite exirahit, aut liquid in corpore fupparat, vel si calcata sunt ossa: Hoc est consracta. Sic Colum. lib. 2. cap. 2.

¶ Calcare, Gallinam inire, seu infœdere, quod galli faciunt. *Chaucher.* Columel. lib. 8. cap. 5. sub finem. Summouebimus autem veteres gallinas, id est quæ trimatum excesserunt. nec minus, quæ velut maires cantare, atque etiam calcare cœperunt.

Calcans, calcantis, participium. Martial. lib. 12. epigr. 61,

Excipere hos illos & tota surgere cœna

Marmora calcantem frigida to gelu, &c.

Calcatorium, Locus vbi vuæ calcantur. Pallad. lib. 1. tit. 18, Quòd si cupis locum fuum deputabimus: is locus ad calcatorij similitudinem, podijs breuibus, & testaceo pauimento solidetur. Ibidem paulo antè, Calcatorium habeat loco altiore constructum.

Calx, calcis, fœminini tantum generis Ἐσχάρα, ἀστράγαλος, σπόνδυλος Lapis concretus: dictus quòd in ædificiis calcetur. Plin. lib. 36. cap. 23, Calcem è vario lapide Cato Censorius im probat. Ex albo melior, quàm ex duro, & structura vtilior. Quæ ex fistulosò, tectorius. Ad vtrunque damnatur ex fabre. Cic. pro Milone, Repexæ Hortibus in eam insulam materiam, calcem, cæmenta atque arena conuexit.

Calcarius, adiectiuum. vt Calcaria fornax, in qua calx decoquitur. Plin. lib. 17. cap. 9, Nuper repertum, oleaq gaudere maximè cinere è calcariis fornacibus.

Calcaria fornax, est vbi calx ex coctis lapidibus cõficitur. Imperator tamen in tit. de poen. l. aut damnum. pro fodina posuit lapidum, ex quibus igni resoluti cals ipsa fit. Nam de damnatis ad metalla loquitur. Sunt autem lapides in genere metalli. Nebrif.

Calcarius, subst antiuum. Qui calcem coquit. Cato cap. 16. Calcem partario coquendam qui dan, ita dato. Calcarius perfici & coquit. Calcatus, pen. prod. Adiectiuum Ἐσπυρισμένος Calcata ædificia dicuntur calce polita. Sipontinus.

CALYBAS, Thraciæ vrbs, teste Strabone, lib. 7, Supra Byzantium (inquit) gens Astorum ad est ciuium facet, in qua Calyba ciuitas est. eam Philippus Amyntæ filius, collectis de exercitu ignauissimis habitandam constituit.

CALYCADNVS, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas sita est, iuxta Sarpedonem promontorium, Straboni lib. 14.

CALYDIVM, Italiæ oppidum in Appia via, Brundusium ducens. Strabo libro 5.

CALYDNA, vel Calydna Καλύδνα Cariæ oppidum, authore Plin. lib. 5. cap. 27. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Dextra Lebyntos erat, fœcundaque melle Calydne. ¶ Est etiam Calydna, insula vna Sporadum, Calymnis proxima, teste Plin. lib. 4. cap. 12. Homer. Iliad. 2. duas fuerc Calydnas insulas. Vide Strab. ad fin. lib. 10.

CALYDON Καλυδών Ætoliæ oppidum est septem millium quingentorum passuum à mari iuxta Euenum amnem. Plinij verba cap. 2. lib. 4. Ipsa Calydon Oleni pœnis Mehagri regia fuit, quæ sylua æproque & apro cognomen imposuit, de quibus multa meminio est apud Ouidium lib. Metam. 8. Nun tacendum & in Britannia Calydoniam syluam esse: verùm vocabula syllabis dignosces. Nam Calydon pro Ætoliæ oppido, penultimam corripit. Lucan. lib. 6.

Euenus Calydona fecat. Pro Britanniæ sylua producit, o litera correpta. Martial. lib. 13,

Nuda Calydonio sic viferæ prædsit vsso. Sunt qui scribunt Caledonia, pce fœcundam vocalem.

Alia Calydon. Ouid. 8. Metam.

Heros Calydonius. Ouid. 8. Metam. Sic vocat Meleagrum filium Œnei, regis Calydoniæ.

Amnis Calydonius, Achelous. Ouid. 9. Metam.

Calydonis, penult. prod. huius Calydonidis, penult. corr. fœminiuum Καλυδωνίδης Ouid. 8. Metamorph. Plangunt ora sinul matres Calydonides.

Calymna Καλύμνα Inter ornamenta mulierbria enumerata Polluci. Alias autem est genus reus: ex quo potes conuicere tegmen fuisse forma & specie reus. *Coffe* vulgò dicitur.

CALYMNA Καλύμνα Insularum duarum nomen est inter Sporadas, non procul à Calydna. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

CALYPSO, huius Calypsus Καλυψὼ Est nympha Oceani & Tethyos filia: vel, vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia insula, & Vlyssem naufragum hospitaliter susceptt. Ouidius,

Ah quoties illum doluit properare Calypso.

De ea Homerus in Odyssea. Hæc de fuo nomine insulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacinio, vt sentire videtur Plin. lib. 3. Natur. historiæ, cap. 10. vel vt alis placet, in man Africo. Cic. 1. Offic.

Calypso Atlantis. Tibul. lib. 4. eleg. 1. -fœcunda Atlantidos area Calypsus. Genitiui Græci sunt, Atlantidos & Calypsus, id est, Atlantis filia. Quintilian. lib. 1, Neque enim tam Calypsonem dixerim vt Iunonem.

¶ Calypso, item mulier quædam fuit pingendi peritissima, cuius opus Plin. memorat fenem & præstigiatorem Theodotum. Vide eum lib. 35. cap. 11.

Calyptra Καλύπτρα Genus vestimenti, quo mulieres capita operiebant. Festus. *Vnc cappe à femme.* Bud. Eius meminit Plato in Alcibiade posteriore, quum dicit, in Asia esse quasdam regiones, mùlo vsoria regiæ destinatas, & appellationem à mundo illo mulebri sortitas, & inter alias Calyptram.

Calyx, calycis, pen. corr. Κάλυξ, σπέρμα Significat folliculum quo fru ctus arborum coopertur, a καλύπτω, coopertio. Plin. lib. 12. cap. 6, Sed vnde vefles lineas faciunt, solus moro similis, calyce pomi cynorhodis. De pala arborte loquitur.

Calyculus, pen. corr. Diminutiuum Κάλυξ. Plin. lib. 16. cap. 44, Quod verò in spina fullonia gignitur hypophæston vocat: calyculis inanibus, solis parus.

Calyces Κάλυκες Homerus in hymno Veneris, eidem attribuit intercæreta eius ornamẽta. Gualtherus apud Pollucem (qui lib. 5. cap. 16, Calyces enumerat in mundo mulebri ex Anacreonte & Homero) Baccas vertit.

CAMACAE, Populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

CAMARA, Populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

CAMALODVNVM, penult. prod. Britannicæ oppidum, Plinio libro 2. cap. 75.

CAMARA, penult. corr. Ἐσχάρα Vrbs Cretæ insulæ Ptolemæo. vulgò *Camera.*

Camaræ, Genus nauis, quarum mentio est apud Arrianum & Strabonem. Hinc emendandus est locus quidam in Gellio, in quo mare plaeidæ scriptum est, vbi Camaræ reponendum monet Turnebus.

Camarina 3 pen. prod. ἐξ ὑποθέσεως. Quibuſdam eſt frutex: cuius ramos ſiquis comminuerat, quatiatque, tetrum quendam odorem edit. Vnde Camarinam monere. Prouerbium, quod ſignifi cat: fibiipſi malum accerſere. Senius Grammaticus aliunde natum adagium dicit, enarrant locum illum in 3. Æneidos. — de fatis nunquã conceſſa moueri. Apparet Camarina procul. Camarina, inquit, palus eſt iuxta oppidum euiſdem nominis: quæ quum olim ſiccata peſtilentiam creaſſet, conſuluerunt Apollinis oraculum, an penitus eam deſiccare præſtaret. Vetuit deus Camarinam mouere. Quo eo tempo, exiecauerunt paludem: & carentem peſtilentia, per eam partem ingreſſis hoſtibus penas dederũt. Vide Eraſmi Chiliadas. Sil lib. 14. Maronẽ imitatus dixit, Et cui non licitum fatis Camarina mouere.

CAMARINAE, Siciliæ oppidum ponitur Plinio iuxta Hirminium ſtumen euiſdem regionis, lib. 3. cap. 8.

CAMARTOSIS ἐξ ὑποθέσεως. Eſt oſſis perruptio, quum ex alterutra refractum parte ſimilem camerę figuram acceperit. Author Galen. libro ſinit. medic.

CAMBALIA Cambarum, Aſiæ locus eſt in Cyſpiretide regione, vbi aurs meralia effodiuntur. Author Strabo lib. 11.

Cambio, cambis. Perſius. Inhio. Cambio, κατὰ τὸ ἐμπόριον ponit Chariſius, & eius præterium campſi, quod κατὰ τὸ ἐμπόριον Græco eſſe viderur. Vnde & campſo, campſas ſolebant veruſtiſſimi dicere. Ennius in decimo, Leucaten campſans.

CAMBISENA ἐξ ὑποθέσεως Armeniæ regio eſt, de qua ſic Strabo, Chorzenẽ & Cambiſenẽ ſeptentrionales, & valde niuales ſunt, Catacaſus montibus vicinæ, & Iberiæ, & Colchidi, vbi iter agẽtes in ſummis montium cacuminibus niue obruti dicuntur. Nam ibi plurima eadiuvnde baeulos habent ad euiſmodi perieula, quos in ſummam nauem reſpirandi gratia ferunt, & vt eo ſigno a utilium ab adauerſantibus conſequantur. Quaproprer ſæpe effoſſi ſeruantur. Hæc illic libro 12.

CAMBLES, cis ἐξ ὑποθέσεως Lydorum res fuit, edacitatis mirandæ, quẽmq; ſcribit Xanthus in id vorandi ſtudio cuctum, vt nocte quadam vxoré quoque abſumſerit: quumque ſummo mane illius manum in ore compereſſet, ſemet iugulaſſe. Ex Calio Rhodig. libro 7. capite 11.

CAMBODVNVM ἐπωνυμίου. Vindelicię vrbs, Ptolemæo. hodie Monacum, vulgò *Munchen*.

CAMBOLECA, ſi populi inter Gallię Narbonenſis gentes Plinio cõmemorantur lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 19.

CAMBYSES 3 penul. prod. ἐμφάσεως. Perſarum rex, Cyri filius patriis rebus Ægypium adiecit, fed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apin cæterorumque deorum ædes iuſſit. Ad Ammonis quoque templum exprædã dum exercitum mittit, qui tempeſtatibus & arenarum motibus oppreſſus interiit, vt ſcribit Trogus Pompeius. Huius meminit etiam Seneca lib 7. Cambyſes (inquit) fertur in Æthiopas impium detreẽtantes: quumque ineluctabi per arenas exercitum duceret, deficientibus cæteris alimentis, decimum quoque inter ſe in cibum fortiti ſunt: duraſuique ad ò talis fuerunt, donec & ipſe, ne reuocaretur ad fortem, permuit, receptuique ſignum dedit. Eſt & Cambyſes, fluuius in Caucaſiis montibus ortus, euius meminit Plinius lib. 6. cap. 13.

CAMBYSES, Oppidum ſuit inter Nelos & Marchadas deductis cõ ægris exercitus regis Perſarum Cambyſi. De hoc Plin. lib. 6. cap. 29.

CAMELANI 3. Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nuceninis vicini. Author Plin. lib. 3. cap. 14.

Camelaucium, ve inquit Suidas, Romana diãio eſt: diei tamẽ Græce poteſt κατὰ μεταφορὰν, quia caloem defendat. Eſt autem Camelaucium, vt Arſtophanis interpretes tradunt, quod prius dicebatur pilidion, id eſt galericulus. Hæc ex Rhodig. lib. 7. cap. 18. qui vide.

CAMELIDAE, Inſulæ duæ ſunt in ora Ioniæ regionis apud Plinium lib. 5. cap. 31.

CAMELITAE ἐπωνυμικῶς Populi ſunt in Meſopotamiæ finibus, non procul ab Euphrate, Scenitis proximi, qui diuerſoria habent partim ciſternarum, partim aquædnctuum aqui abundantia. Vide Strabo. lib. Geograph. 16.

Camella, Genus poculi, quo in quibuſdam ſacris ſolebant vti, cuius meminit Ouid. 4. Faſt. his verbis,

Dum leet apponita veluti cratere camella
Lac mueum potes, purpureámque ſapam. Sunt qui ſcribant per ſimplex l.

Camelle virgines apud Feſtum ſunt, mutatione g in c ἐγκοπῆς ἕνεκα.

Camelopardalis ἐξ ἀναλογίας ὀνόματος Animal eſt camelo procreitate, colore pantheræ, maculis veluti florentibus varieganm: poſtremæ inſra alium partes humi ſubſidẽt, ſicut in leonibus videmus: humeri, prædeſque priores, atque item pectus, præter cæterorum membrorum rationem procera, genuis ceruix: camelo capite ſimile, pedibus & eruribus bous. Plin. lib. 8. cap. 18.

Camelus, cameli, pen. prod. ἐξ ἀναλογίας Notum eſt animal, de quo multa apud Plin. lib. 8. cap. 18. Liu. 7. bel. Maced. Horat. 2. epiſt. 1.

Duerſum conſula genus pãnthera camelo. Cic. 2. de Nat. deor. Cameli aduuantur pondere ſolli oram.

Sitiens camelus Perſio dicitur, quòd ſitim quatuiduo tolerer, vt do ees Plinius lib. 8. cap. 18. Impleturque quum bibendi occaſio eſt, & in præterium, & in futurum, obturbata concuſcatione prius aqua. Perſius verſus ſic habet. ſic. 5.

Tolle recens primus piper è ſitiente camelo. Eſt & Camelus. ſunis nauneus, quo anchoræ relegantur, de quo aliqui ſtrelligunt illud in Euangelio, Facilius eſt camelum per foramen acus intrare, quàm diuitem in regnum celorum. Vide Rhod. lib. 7. cap. 18.

Camelus Bactriana, & bicolor homo. Prouerbium eſt, duerſus eos quidem qui ea promunt, quæ admirationi putant futura, re autem ipſa vel meticuloſa ſunt, vel planè ridicula. Adagium rationem habet euiſmodi: Ptolemæus Lagi, duo quædã inmitata in Ægyptum induxit, camelum Bactrianam inſignnier nigram, bicolorem item homine m, ita vt mediecas quidem ex æquilibrio ſummæ foret nigra, reliqua portio albedinem præferret eximiam. Cæterũm conuentionibus in theatrum Ægyptis, ſuporem nouitate rei inie cturus camelum produxit, & ſemialbum hominem. Sed Ægyptij camelũ aſpectũ territi mandantem ſe fugæ: hominis verò, vt ſic dixerim, varietati intuitum, partim ſuras riſerunt, partim vi mõſtrifieum quidam auerſati ſunt. Ex Cæl. lib. 7. cap. 18.

Camelaſia, æ ἐκφωνικῶς Camelorum curatio & præfectura: niſi forte Camelaria legendum ſit, à Camelarijs: vt Argentaria, Sagaria, ab Argentarijs & Sagarijs. Camelarij nanque qui camelorum curam habent, dicuntur. Arcad. l. vii. 5. t. D. de munerib. & honor. Camelaſia quoque ſimiliter perſonale munus eſtuam rationẽ habita & alimentorum & camelorum, certa pecunia camelarijs dari debet, vt ſolo, &c.

Camelaſium, camelaſij, neut. gen. Turnebus, Vt camelaſia munus ſignifi ficat, ita camelaſium indictum eo nomine tributum. Repentur hæc vox apud Marcell. lib. 19. Hæc ille.

Camera 2. camerę, pen. corr. ἐκφωνικῶς, σύγκοπῆς. Tectum in curuitatem formatum, authore Nonio. Dicitur aliàs teſtudo, aliàs fornix, aliàs arcus. Secundum Seruium Camera dicitur quaſi camura, id eſt curua. Vide CAMVRVS. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 7. Cameras quaſdam non probaui, mutarique iuſſi. Varro 3. de Re ruſtica, cap. 7. Perſtereon ſtuy teſtudo ntagna camera rectus, vno oſtio angusto. Alij legans camara.

Peruetere cameram ſemine pomorum. Horat. 2. Serm. ſat. 3. Solent amantes camina ex pomis orbiculatis duobus primis compoſitæ digni, eáque mitere in cameram amicæ, augurium captantes, vt ſi cameram conti gerint, poſſe ſperari ad effectum duci quod animo conceperunt. Hæc Porphyrio.

Camera, genus nauis. Tacit. lib. 19.

Camerarius, Adiectiuum ἐξ ὑποθέσεως vt Camerata cucurbita. Plin. lib. 19. cap. 5. Vires ſine admiculo ſtudi non ſunt, velocitas pernix, leui vmbra cameras ac pergulas operiens. Inde haze duo prima genera, Camerarium, & Plebeium, quod humi repit. Camerarij genus cucurbitæ vocat Plin. quod in pergulas arrepit in hortis, non quod humi ſerpit. Camerata, quòd cameras & pergulas operit reptantibus flagellis & capreolis intentibus.

Camero, camaræ, pen. corr. ἐκφωνικῶς camerare, Forniceм & reſtudiem facere. A quo compoſitum concamerare. Plin. lib. 24. cap. 14. ad finem, Eodem lapide Dinocrates arebitectus Alexandriæ Aſſinoci templum concamerare inchoaverat.

Camerata vehicula, Quæ Græci camarota vocant, qualia ſunt pẽſilia, quibus matronæ geſtantur: qualia etam hodie ſunt eorio concteẽa. Vlp. in l. Sed addes. D. locati. Si inquilinus arcam cameratam in ædes cooulerit, & ædium aditum dominus coanguſtauerit. Budæus. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent, arcam arcatam.

Camerus, camera, cameum. Obtortum, inquit Nonius: vnde & camerę tectã in eutnitatem formata. Virg. Georg. lib. 3.

— & cameris hirtæ ſub cornibus aures.

CAMARACVM, Camerac, pen. prod. Vrbs in Belgica Gallia.

CAMERINVM, pen. prod. ἐκφωνικῶς Picenі vrbs præclara, à cetuitate finitia appellata. Apud Prol. lib. 3. cap. 13. legitur Camarinum. Vulgò *Camerino*.

CAMERINVS, pen. prod. Porta, cuius memlnit Ouidius lib. 4. de Ponto, eleg. 16.

Quique cani domito Camerinus ab Hectore Troiam.

CAMARIVM, Italiæ oppidum iuxta Collatiam apud Plinium, libro 3. capite 5.

CAMARTES ἐξ ὑποθέσεως Populi ſunt Vmbriæ in montibus, qui Vmbros à Picenis diuidunt. Sil. lib. 8. — & armis

Vel caſtris laudand e Camers. Horum meminit Strabo lib. 5. Et Plin. lib. 3. cap. 14. Cicero pro Cornelio Balbo, Neque Fulginatium, neque Camertium fœdere cſſe exceptum.

Camers ἐκφωνικῶς Adiectiuum. Cic. pro Sylla, In agro Camerti, Piceno, vel Gallico.

Camertinus, penul. prod. Aliud adiectiuum ἐκφωνικῶς vt Camertinum fœdus. Cic. pro Corn. Balbo, Is igitur M. Annium Appium fortiſſimũ virum, virtute prędium ciuitate donauit, quum Camertinum fœdus ſanctiſſimum atque æquiſſimum ſtiret eſſe.

CAMERINA ἐκφωνικῶς Regio eſt olim Medorum ditioni ſubiecta, nũc autem ſub Parthis viuens, de qua vide Strabo. lib. 11.

CAMESES, Conſors Iani. De quo ſic Perottus, de Ianolognens, Hunc regionem iſtam, quæ nunc vocatur Italia, regno obtinuiſſe, & cum Cameſo, qui ſimili modo indigena erat, ita participasse potentur poſteaquam vtrique fuiſſent defuncti, vtrumque Ianicuium vocaretur.

CAMILLA ἐκφωνικῶς Volſca, venit auxilio Turno contra Latinos & Æneam, in quo bello etam interfecta eſt. Eam Virg. deſcribit lib. 7.

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla, &c.

Phaſarrara Camilla. Virg. 11. Æneid.

Dia Camilla. Virg. 11. Æneid.

CAMILLOS ἐξ ὑποθέσεως & Camillas in ſacris vocabant miniſtros & miniſtras impuberes, quibus lactuce etus fortaſſe præſcribebatur. Hinc & Camilla dicta. Hæc Seruius. Aliꝰ dicũt omnes pueros ab annonis camillos appellatos, ſicut habetur in antiquo carmine, quum pater filio de agricultura præciperet, hyberno puleere, verno lingenda farra eamille metes.

CAMILLVS ἐκφωνικῶς Romanus, Veios decennali obſidione domuit, deque his triumphauit. Poſtea etiam damum quòd à bibs equis triũphaſſet

plasses, & præ iam iniquè diuisisse: die dicta ab Appleio Saturnino Tribuno plebis damnatus, Ardeam confessit. Mox quem Gallis Senones vrbem diripuissent, absens Dictator factus, collectis reliquis Gallos adortus incautos oppressit. Populum Romam migrare Veios volentem eleganti apud Liuium cõcione retinuit, in qua omnes vrbis dotes, laudesque recte agnoscere. Adiecit quoque Liuius, quòd rerum Dictator dicitur, cõtra Latinos ad Satricum contendit, vt socium vrbem Pop. Rom. à Latinis oppugnatam tuerentur. Quarum Dictator ad fedandam populi seditionem factus, valeudinem excusauit, ex quo alter ex subrogatus est. Quinùm Dictator, dolens iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem castrametatos, superauit. Posteà no Romæ odogentesimo pellitenda interiit. Authores Liuius & Plutarchus.

Camillus, propriè appellatur puer ingenuus. Fest.

CAMINITUS, caminipen. prod. (κάμινος) Græcum vocabulum est. Latinè fornax dicitur, authore Seruio. Virg. 3. Æneidos,

-ruptis flammam expirare caminis.

Caminus, Structura quæ fumum exeipit. Sueton. in Vitel. cap. 8. Nec ante in Prætorium redit, quàm flagrante triclinio ex conceptu camini. Cicero ad Trebatium lib. 7. Luculento camino vicinum crefco.

Addere olcum camino. Horat. 2. Serm. sat. 3. Id est addere maioris insaniæ materiam. Prouerbialis loquutio, de qua abundè Erasmus in Chiliad.

Lentes caminis dare viscera. Seneca in Thyeste, 8.

Perpetuus caminus. Stat. 3. Thebaid.

Anhelans. Perfius sat. 5.

Ardens Iuuenal. sat. 14.

Vrens. Horat. 2. Serm. sat. 5. Pro igne vrente.

Camino, caminat. pen. prod. (κμινεύω) caminare, In modum fornacis facere. Plin. lib. 16. cap. 6. Acetus cooperitis tdeis recentibus luto caminantur.

CAMIRUS, à producta, vna ex vrbib. Rhodi insulæ. Strabo, Quas vrbes Homerus commemorat. Lindon, Ialysion, Camiron.

Camisia, quam fabulam esse dixit Sex. Pompeius lib. 17. in verbo Supparus: & vir eam appellanonem alibi reperias apud antiquos. Not vocamus *Chemisc*. Putatur autem à Macedonibus primùm inotroducta.

CAMMA, Nobilis quædam femina è Galatia oriunda, viri sui mortem à Sinonige allatam ægerrimè ferens, quòd apud Galatas in more esset, vt qui ineunt sponsalia, vir fcilicet & vxor, de eodem poculo bibant, dissimulato dolore sponsalia cum eo inire finxit, venenatúmque poculum illi propinauit: quo hausto Smoria, & ipsa, læta quòd virum vlta esset, mortem obiuit. Hæc Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 5.

CAMMARON (κάμμαρον) Hoc barum venenosissima, quæ notiorì nomine Acouitum appellarur. Cammaron autem dictum existimant, à radicis figura, quam Dioscorides Scorpionis caudæ assimilat. Mandragoram item herbam nonoulli cammaron appellant. Vide Plin. lib. 27. cap. 4.

CAMMARUS, pen. corr. (κάμμαρος) Piscis marinus, ex specie malacostracorum, hoc est qui molliorem testam pro cute habent. Columel. lib. 8. cap. 15. Aquatilibus autem cibis. si sit facultas, datur cammarus, & rualis alecula. Frequens est piscis in mari Adriatico. Est autem vetustate dam cancrorum species. Alias Gammarus dicitur.

Camœnæ, camenarum (μοῦσαι) Musæ: quibus à cantu inditum est nomen. Virgil. in Palæm.

Alternis dicere, amant alterna camœnæ. Seruius.

Camœnæ, Musæ à camninibus sum dictæ, vel quòd canunt antiquorum laudes, vel quòd sint cæsæ meritis præsides. Hæc Festus. Plin. lib. 34. cap. 5. Actium poetam in Camenarum æde maxima forma statuam sibi posuisse, quam brevis admodum fuisset.

Camœna, etiam numero singulari dicimus. Perf. sat. 5.

-tibi nunc hortante camœna

Extenienda damus præcordia.

Dulces camœnæ. Horat. 1. ep. 8. 10.

Vina ferè dulces oluerunt mane camœnæ.

Gaudentes rure. Horat. 1. Serm. sat. 10.

-molle atque facetum

Virgilio annuerant gaudentes rure camœnæ.

Graia. Horat. 2. Carm. ode 16.

Spiritus camœnæ. Horat. 2. Carm. ode 16.

Inhumana. Horat. 1. epist. 19.

Infignis. Horat. 1. Carm. ode 12.

Tragica. Horat. de Arte poetica,

Ignotum Tragicæ genus inuenisse camœnæ.

Vocalis. Seneca in Med. 8. Id est Calliope dulciter canens.

Senium camœnæ deponere, id est fcueriterem. Horat. 1. epist. 19.

Campagnani, Iulio Capitolino barbarum est calcamenti nomen, sicut anaxyris item calcei fuit genus, vt notat Rhod lib. 18. cap. 21.

CAMPANIA (κεφάλαιον) Italiæ regio, de qua sic Plin. lib. 3. cap. 5, Qualiter Campaniæ ora per fcelixque illa ac beata amœnitas narrari debeat vt palam fit, vno in verbo gaudentis opus esse naturæ. Iam verò tota ea vitalis, ac perennis salubritatis cæli temperies est, tam fertilesolempi, tam apricicolles, tam innoxij saltus, tam opaca nemora, &c. Nomen retinet, & est initium regni Neapolitani.

Pinguis. Propert. lib. 3. eleg. 5.

Terra Campania. Tibul. lib. 2. eleg. 9.

Campanus, pen. prod. (κεφάλαιον) Adiectiuum, vt vbi Campana. Virg. to. Æneidos,

Affuit & Mneftheus, quem pulsi, &c.

Et Capysthine nomen Campanæ ducitur vrbi. Vbi Seruius, Iste quidem dicit à Capy dictam esse Campaniam. Sed Liuius vult à locis campestribus dictam, in quibus sita est. Sed constat eam à Tuscis conditam vifo falcoois augurio, qui Tusca lingua Capys dicitur: vnde est nominata Campania. Tuscos autem omnem penè Italiam subiugasse manifestum est.

Litus Campanum. Stat. 3. Sylu. 3.

Morbus Campanus. Horat. 1. Serm. sat. 5. Id est oris feditas aut arrogantia nam Campani qui Osci dicebantur, ob immundi & arrogantes habiti sunt: vnde Oscos dictos putant, quasi obscenos. aut verò dixit Campanum morbum, quia Campani morbum dicuntarum pantuntur. Ex Acrone & Porphyrione.

Supellex Campana. Horat. 1. Serm. sat. 6. Id est (vt exponit Acron) fictilis, vel viminea, quia in Campania erant figlinæ.

¶ Campani, pro Campanum. Antiquum. Plaut. Trinummo,

Credo ego istuc Stasimæ ita esse, fed campâs genus multo Syrorum Iam ante it patientia. Nonius.

Campartius, Vide CAMPVS.

CAMPASPE, Alexandri magni ex concubinis præcipuè dilecta, quam quâ nudam piogi ob admirationem formæ ab Apelle iussisset, cúmque tum pari captú amore fensisset, illi eam dono dedit. Magnus animo, maior impetu fui, nec minor hoc facto, quàm victoria aliquo. Quippe se vicit, nec torum animum fouit, fed etiam affectum donauit artifici. Vide Plio. lib. 35. cap. 10.

Campe, campes, vel campa, campæ (κάμπη) Eruca Latinè, Vermiculus horrentes maximè herbas, & arborum frondes rodens. Columel. lib. 10,

Nec folium teneras audens roedere frondes,

Implicitus concluæ limax, hirsutque campe.

Campe Græcè à flexu dicta est, quia eo arcum arrependo curuatur. Budæus.

¶ Campas, marinos equos Græci à flexu posteriorum partium appellant. Festus.

Campester, Vide CAMPVS.

CAMPHASVS, penult. corr. Proprium nomen equi, de quo Silius Italicus libro 16,

Camphasus, ipse asper, nec qui ceruicis amaret

Applausæ blandos sonitus, clausúmque cruento

Spumeus admorsu gauderet manderе ferrum.

CAMPI Diomedis, dicti sunt qui in diuisione regni cum Dauno Italiæ data, ex effreuit ipsi Diomedi.

CAMPI (κάμπος) Italiæ oppidum est, prope Rauennam, vbi quotaonis forum conficitur, vt author est Strabo lib. 5.

CAMPONI, Populi inter Aquitanicas geotes Plinio commemorant lib. 4. cap. 19.

CAMPSONYSIS, Flumen est in Themiscyræna regioce, propè Hernochos populos, de quo Plin. lib. 6. cap. 4.

CAMPSIANI, Germaniæ populi indigentia laborantes, commemorantur Strabonì his verbis, Sunt ali Germaniæ populi indigentia magis laborantes, Sugambri, Chaubi, Bucteri, Cimbri, Cauci, Caulci, Campsianiq; metrique complures. Hactenus ille lib. 7.

Campsor pecuniarum, à nostris Argentarius dicitur, à Græcis Trapezita. Sipontinus.

Campstazile, de quibus apud Vopiscum fit mentio, dicuntur, qui scelsili tabiarum vtiur canu: fcuipythualitibus quodammodo persuadentes. Author Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 15.

CAMPVS LAPIDOSVS (λιθώδης τόπος) Galliæ Narbonensis campus est, centum fere stadiorum diametrum habés, lapidibus, qui singuli manum impleant, plenissimus, fub quibus gramé exoritur, à quo pecoribus pabuli suppeditatur vberras. In medio falsæ fraternæ aquæ, fallisque vis magna. Vniuersa circum adiacens ora ventis exposita est: validissimè autem Melamborij veuti procellis infestatur, quo saxa ipsa volui tradunturi, hominésque ex eurribus excuti, & vi vcutorum armis vestibisque nudari. Huius rei origioem ad huiusmodi referunt fabulam, Herculem cum Albiooe & Bergione Neptuni filiis pugnãtem, quum deficientibus telis in vite discrimen veniffet, Ioucm patrem orasse vt sibi tela administraret, ftatimque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gygantes fuerunt interempti. Vide de hoc plura apud Strab. lib. 4.

Campus, campi (πεδίον, ὁμαλὸς τόπος) dictus postea quàm proximas sui periora loca colere coperunt, authore Varrone de Ling. Lat.

Campus, inquit Valla lib. 4, Est planities terræ ampla & grandis: ideóque spatiosæ plateæ, arcaveæ, campi nomen acceperunt. Vnde Romæ campus Martius. Cæs. 3. bel. Ciuilis Sed quum esset vbe bina castra campus, circiter millium passuum fex, Domitius castris Scipionis aciem fuam subiecit.

Vmbrarum campi. Lucan. lib. 7. Id est in quibus errant animæ insepultorum.

Accola campi. Ouid. ad Liuiam,

-& accola campi

Tot dixit siccis verba neque ipsa genis.

Æquor campi. Virg. 7. Æneidos,

Filius ardentes haud secius æquore campi

Exercebat equos.

Æquora camporum patentium. Cic. 1. de Diuinat. Vt enim Ægyptij & Babylonij, in camporum patentium æquoribus habitantes, quum, &c.

Ager campi. Virg. 2. Georgicorum,

-si pinguis agros meabere campi,

Densa fere.

Agger camporum. Stat. 2. Thebaidos,

Quercus erat renerz iamdudum oblita iouentæ

Aggere camporum medio.

Area campi. Ouid. ro. Metamorphoseos,

Collis erat, collémque super planissima campi Area.

Fundamina campi. Claudian. de Rapt. Proserp.

Immensitates camporum. Cic. 2. de Nat. deor. Adde huc foetum gelidas perennitates, immensitatésque camporum.

Limes camporum. Lucan. lib. 6,

-camporum limite paruo

Absimus à vrbis.

Campi medio. Tacit. lib. 1.

Media campi complere. Tacit. in vita Agricol.
In medium campi procedere. Liu. lib. 7. Decad. 4.
Pabula campi. Ouid. in Ibin.
Puluis camporum. Virg. 11. Æneid.
Spatia campi. Virg. 3. Georg.
Iumenta camporum spatia. Cic. 2. de Nat. deor. Totam licet animis tanquam oculis lustrare terram, marisque omnia: cernes iam spatia frugifera atque immensa camporum, &c.
Æquo campo se dare. Virg. 9. Æneidos,
-Teucrûm mirantur inertia corda
Non æquo dare se campo, non obuia ferre
Arma vicos, sed cæstra fouere.
Æstiferi campi. Sil. Ital. lib. 17.
Qualis in æstiferis Garamantum sera venetio
Atrollit campis feruenti pastus arena
Cælia Parethon ui serpens.
Anhelaus fulsure campus. Stat. 11. Thebaidos,
-& anhelantem cælesti fulsure campum.
Aperus campus. Virg. 2. Georgicoeum,
-& campo stetit agmen aperto. Vide APARTO.
Apricus campus. Horat. 1. Carm. ode 8,
-cue apricum
Oderit campum patiens pulueris, atque solis? Vide APRICVS.
Armiger. Stat. lib. 9. Thebaidos,
-armigerum ni protinus improba campum Deseris.
Caligaures. Stat. lib. 1. Thebaid.
Elysius. Virg. 1. Georg.
Euersus, Id est arauus. Valer. 7. Argonaut.
Campus operi facilis. Liu. lib. 1. Decad. 4.
Festiui vbere. Virg. 2. Georg.
Frequens herbis. Virg. 2. Georg.
Frondens. Lucan. lib. 6.
Vngula froudenem discussit cornea campum.
Gramineus. Virg. lib. 5. Æneid.
Herbosus. Horat. 3. Carm. ode 18.
Horrens. Virg. 3. Georgicorum,
Et campum horrentem fractis inuertere glebis.
In immenso campo vagari. Cic. 3. de Orat. In hoc igitur tanto, támque immenso campo quum liceat oratori vagari liberè, &c.
Iners, Putridus & infructifer. Silius libro 13. Sic vocat campum inferni.
Ingens & immensus. Cicero 3. de Orat. Exingenti quodam oratorem, immensoque campo in exiguum sané gyrum compellitis. Vide DIMENSVS.
Irriguus. Lucanus lib. 4.
Lati. Virgil. 1. Georg.
Latus campus acris. Virg. 6. Æneid.
Latus campus aquarum. Ouid. 1. Metam.
Latis currere in campis. Ouid. 2. Metam.
Liberiore campo natare. Ouid. 4 Fastor.
Liquentes campi, pro mari. Virg. 6. Æneid.
Martius. Horat. 4. Carm. ode 1.
Mersus campus cruore. Sil. Ital. lib. 1.
Natantes. Virg. 3. Georg.
Nigeantes pulucre. Sil. Ital. lib. 3.
Nitentes. Virgil. 6. Æneidos,
-campi sque nitentes
Defuper oslentat.
Nudi. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.
Optimi & vberes. Cic. 2. Agraria, Agros verò, &c. cum suis optimis atque vberibus campis conferendos scilicet non putabunt.
Patentes. Virg. 4. Æneid.
Paruli. Claudian. 1. de Rap. Proserp.
Pigri. Horat. 1. Carm. ode 22. Id est frigidi, & frigore pigritiem inducentes. Acron.
Pinguis. Virg. 2. Georg.
Planus. Lucret. lib. 3.
Pulsatus assiduis equis. Ouid. 6. Metam.
Putris. Virg. 12. Æneidos,
Quadrupedúmque putrem cursu quatit vngula campum.
Rudis. Virg. 2. Georg.
Sanguineus. Stat. 9. Thebaid.
Segnis. Virg. 1. Georg.
Silentes. Seneca in Herc. furente, to.
Spectabilis vndique. Ouid. 3. Metam.
Spirans tabo. Stat. 12. Thebaid.
Squalentes. Sil. Ital. lib. 3.
Stagnantes. Silius Ital. lib. 3.
Tauriferi. Lucanus lib. 1.
Tenuis. Ouid. 2. Trist.
Torrentes sanguine. Stat. 2. Sylu.
Turpis sine gramine. Ouid. 3. de Arte amandi.
Vasti. Virg. 3. Æneid. Id est, vastati, aut magni, inquit Seruius.
Vberes. Vide paulo antè Optimi, &c.
Vdi. Silius Ital. lib. 8.
Venalis. Lucan. lib. 1. Vcualem appellat, campum Martium, in quo suffragia vendebantur.
Vireutes. Horat. 2. Carm. ode 5,
Circa virentes est animus tuæ
Campos iuuenæ.
Vmdus. Virgil. 3. Georg.
¶ Atare campum. Ouid. 2. Trisium,
-tenuis mihi campus aratur.
Aspirare in campum. In ASPIRO.
Atollere campum pulucre. Stat. 4. Thebaid.
Circunferre campo lumina. Silius Ital. lib. 17.

Circunuolare campum iaculo. Sil. Ital. lib. 17,
-& iaculo circunuolat alite campum.
Campum colligere. Vegetius libro 3. de Re militari, Prior ergo de cæsis hostibus spolia capiat, & (quod ipsi dicunt) colligat campum. Budæus.
Loca camporum cursu complere. Lucret. lib. 2.
Conferre se in campum. In CONFERO.
Consternere campos milite. Sil. Ital. lib. 1.
Corripere. Virg. 3. Georgicorum,
Nónne vides quum præcipiti certamine campum
Corripuere?
Credere campo aciem. Virg. 9 Æneidos,
Neu struere auderent acies, neu credere campo.
Currere in. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Dare & Silius lib. 13. Videtur posse non incommodè pro eo accipi quod ducere solemus, stu arenam defcendere.
Decedere campis. Virg. 4. Georg.
Dissugere. Virg. 10. Æneidos,
-omnis campi dissugit arator.
Durescit situ. Virg. 1. Georgicorum,
Et segnem patiere situ durescere campum.
Errare. Virg. 3. Georg.
Explicat campos tellus effusa. Lucan. lib. 4.
Extendere. Ouid. 1. Metam.
Campis exutus Mithridates. Tacitus lib. 12.
Campis ferri. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Flauescit campus arista. Virg. 4. eclog.
Fulcare corpora campo. Ouid. 1. de Arte amandi.
Campus habet insidias. Martial. lib. 12. epigr. 14. ad Priscum.
Hiscunt campi. Stat. 9. Thebaid.
Campus iacet in medio. In IACEO.
Iacere toto campo. Seneca in Troade. 6.
Iacet tantum campi. Virg. 3. Georgicorum,
-loque pecus longa in defessa sine vllis
Hospitiur: tantum campi iacet. Id est inculcum remanet.
Incedere campi. Silius lib. 17.
Indulgere campo. Persius satyra 5,
Hic campo indulge, hunc alea decoquit, ille
In venerem putris.
Inferre se campo. Virg. 9. Æneid.
Inire campum. Stat. 11. Thebaidos,
Talis init campum.
Instruere per campos certamina belli. Lucret. lib. 2.
Insurgunt campis tenebræ. Virg. 9. Æneid.
Inuniare campos dicitur exercitus. Silius Ital. 15.
Lacessere. Stat. 12. Thebaid.
Liquantur. Catullus epigramm. 43.
Lustrare oculis. Lucan. lib. 7.
Erlustrare oculis campos sub clade latentes.
Mittere campum pulucre. Virg. 12. Æneid.
Obstruere. Lucanus lib. 2.
Parare ad certamen. Virg. 12. Æncid.
Patriæ lumine. Virg. 1. Georg.
Per campos pascuntur equi. Virg. 6. Æneid.
Peragrare. Cic. 1. de Diuinat. Arabes autem & Phryges, & Cilices, quòd pastu pecudum maxime vtuntur, campos & montes hyeme & æstate peragrantes, &c.
Perlabi campum. Sil. lib. 16.
Perlustrare oculis. Silius lib. 7.
Persultat campos exercitus. Tacit. lib. 11, Casus Mithridati datus est occupandi Armeniam vi multis Romani ad excidenda castellorum ardua, simul Hybero exercitu campos persultante.
Pinguescunt. Virg. 2. Georg. corum,
-& latos Æmi pinguescere campos.
Proscindere ferro. Ouid. 7. Metam.
Quarere. Virg. 11. Æneid.
Rapere. Stat. 5. Thebaid.
Recumbere. Virg. 2. Georg.
Redeunt campi gramina. Horat. 4. Carm. ode 7.
Redundare campis. Lucret. lib. 6.
Refluit campis Nilus. Virg. 9. Æneidos,
-aut pingui flumine Nilus
Quum refluit campis.
Relaxare. Silius Ital. lib. 7.
Renouare aratris. Ouid. 1. Amorum, eleg. 3.
Serere hordea. Virg. 1. Georg.
Strepit omnis murmure campus. Virg. 6. Æneid.
Tenere late campos. Virg. 2. Georg.
Tendere campum dicuntur equi. Virg. 3. Æneidos,
-equos in gramine vidi
Tondentes campum late
Transmittere cursu. Virg. 4. Æneid.
Tremiscunt tonitru. Virg. 4. Æneid.
Vellere campos lumine dicitur æther. Virg. 6. Æneidos,
Largior hic campos æther, & lumine vellit Purpureo.
Vellitsi gramine. Claudian. de Rapt. Proserp.
¶ Campus, pro comitiis. Cic. 3. de Orat. Grauis est modus in ornatu orationis, & sæpe sumēdus, ex quo genere hæc sunt, stattem belli esse communem, Ceterem pro frugibus, Liberum appellare pro vino, Neptunum pro mari, curiam pro Senatu, campum pro comitiis, togam pro pace, arma actela pro bello.
¶ Campus, Res quælibet in qua quis studium habet. vt Campus rheturum, Cic. 1. Offic. Hinc rhetorum campus de Marathone, Salamine, &c. Idem latissimum dicendi campū alio loco dixit, pro vbertate materiæ quam vocant.
Expositionis campum nancisci. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Magnus campus ad laudem. Cic. 14. Philipp. Magnus est in Rep. campus, vt sapienter dicere solebat Crassus, multis apertus cursus ad laudem.

Magnum campum habet curfus animi. Cic. Attico, lib. 5. Non habeat satis magnum campum ille ubi non ignotus cursus animi & industriæ mez.

Dare campum. Cic. pro Murena, Nullum enim vobis fors campum dedit, in quo excurrere virtus, cognoscique posset.

Exulare in campo; & in angustias compelli dicitur Oratio. Cic. 4. Academ.

Profternitur campus & materies ruis laudibus. In prostrand.

Campester; campestris, & hoc campestre; & hic & hæc campestris, & hoc campestre (πεδινὸς) Quod ad campos attinet, velin medis campis iacet: vt locus campestris. Cæsar 7. belli Gallici. Varro de Re ruftica, lib. 1. cap. 4. ad finem, Campester lotus is melior, qui totus aquabiliter iit vnam partem vergit, quam is qui est ad bellum æquus.

Campestris ager. Liuius 4. ab Vrbe, Vulturnum Hetruscorum vrbem, quæ nunc Capua est, ab Samnitibus captam: Capuamque ab dute eorum Capye, vel (quod propius vero est) a campestri agro appellatam.

Arma campestria. Horat. de Arte poetica,

Ludere qui nescit, campestribus abstinet armis.

Fraxinus, Quæ in campo crescit, non in montibus. Plin. lib. 16. cap. 13. Campestrem enim esse crispamem montanam, spissiam.

Iter. Cæsar 1. bel. Civil. Verequi dem suis renuntiat, quinque millia passuum proxima interedere itineris campestris.

Ludus, Qui in campo fit. Cic. pro Cælio, Vt exercitatione, ludoq; campestri nunquam vteremur.

Prælia Horat. 1. epist. 19.

Scythæ, Qui in campis sine tectis sub tentoriis viuunt. Horatius 3. Carm. ode 24,

Campestres melius Scythæ,

Quorum plaustra, &c.

Campestre, campestris, substantiuum (πεδίον) Genitalium succinctorium, quo in gymnasiis & palestris, hoc est in campis vtebantur. Horat. lib. 1. epist. 10,

Incolumi Rhodos & Mitylene pulchra facit, quod

Penula solstitio, campestre nualibus auris.

Campestres, Custos exercitore camporum. Valla lib. 3, Caprarius. Inquit, Saltuarius, Camparius, Horrearius, Classiarius: custos exercitore caprarum, saltus, campi, &c.

Camuli, cami, Potionis genus apud Vipian. in l. 9. D. de tritic. vin. & oleo leg. quod cuiusmodi sit parum constat.

Camurus, adiect. (καμπύλος) Helius, Camura, & camuri boues, a curuatione, vt Græco καμπὴ dicuntur. Virg. 3. Georgicorum,

Et camuris hiræ sub cornibus antes.

Camuris (ait Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 4.) peregrinum verbum est, id est, in sredeuntibus. Et forte non quoque hac ratione tamerum figuramus. Hactenus ille. Hinc vellaers nostet fermo fluxisse videtur, quum camurum profimo appellamus, Camur.

Camus, cami (κάμος) Genus vinculi apud Græcos. Plaut. Casin. 8,

Deos quæso, vt quidem hodie camum & furcam seras.

A

Cana, a Strabone lib. 13. Promontorium quod contra Lectum consurgens, Adramyteneum sinum efficit, cuius pars est Elaiticus. Sunt & Canæ eidem. Liberorum oppidum situm in agro Canzo.

Cana (κανὰ) dicunt Græci, nos canistra, & per diminutionem canistrula, hetlus.

Canabel, Serapioni medico terra rit renuissimo fabulo persimilis, quæ, vt ipse ait, vna cum pluuia è cælo decidit, cuius non modo apud Arabes ad interaeorum vineas accandas, verum & ad fictilia fracta conglutinada inerebum vius. Proinde haud dubie halluciuati deprehendantur, qui Canabel Serapionis semen sanctum interpretarunt, quum longè admodum hæc inter se differeant. Vide Matthiol. in Dioscorid. lib. 3. cap. 54.

Canabla (κανάβλα) Calcerum muliebrium species Pollux libro 7. cap. 22.

Canabus, exile lignum est, pileorum texrinæ accommodum. Vnde & qui sunt macie prætenues Canabi a Græcis vocantur, vt scribit Pollux: & poeta Sannyrion, quod macie essent attenuati, ita cognominatus est. Ceste Cæl. Rhod. lib. 8. cap. vlt.

Canacapon. cor. (κανακάπη) Macares foror. Æoli filiarde qua Ouid. scribit lib. 18. Trist.

Canachvs (κανηφὸς) Insignis statuarius fuit, qui Apollinem nudum, Philesium cognominatum in Didymæo, Ægineatica arte temperatura effinxit: cui quum vna ita vestigijs suis conditi, vt linum subter pedes trahaturi, alterno morsu digitos caleosque rimenembus solum, ita vertebrato dente vtrisque in partibus, vt a repulsa per vices resiliat. Author Plin. lib. 34. cap. 8.

Canalis, huius canalis, pen. prod. m. & fœm. gen. (σωλὴν.) Festus, Canales per quos aqua confluit in vas lapide stratus.

Canales structiles, Structura & fabrica constantes; quales hodie Romæ semiruti visuntur. Vitruuius lib. 8. cap. 7, Ductus autem aquæ fiunt generibus tribus, riuis per canales structiles, aut fistulis plumbeis seu tubulis fictilibus. Aquæductus vocabant Romani, hunc præsti aquæductum.

Canalis, a canna fluuia detracta litera, Lignum ad cannæ similitudinem canum, per quod aqua deducitur. Colum. lib. 12. cap. 50, Oleo autem conficiendo molæ vnliores sunt, quam trapetum: trapetum, quam canalis & solea.

Arund-ori. Virg. 4. Georgicorum.

Mellaque arundinesis inferre canalibus vtrò Hortantem.

Demer sus. Stat. 1. Sylu.

Iligni. Virgilius tertio Georgicorum. Id est facti ex ilice, inquit Seruius.

Vt Canalis, quo cura & fembra continentur fracta. Quo pacto attem confimatur vide apud Cels. lib. 8. cap. 10. de eruum & femorum curatione.

Canaliculus, pen. corr. Diminutiuum (σωλάριον.) Columel. lib. 8. cap. 16, Nam largiore cibo celerius pinguescit, semper tamen etiam canaliculi multo repleti apponuntur, quæ est firmissima esca.

Canaliculus columnarum. Vitruu. lib. 7.

Canaliculus Celso lib. 8. cap. 24. quo digitus fractus coutiuetur, vt canalis in maore membro fracto.

Canaliculæ, canaliculæ, Idem (σωλάριον.) Gellius lib. 17. cap. 11, Ipsum autem Erasistratum dicere duas esse quasi canaliculas quibdam vel fistulas, easque ab oris faucibus proficisci deorsum, per earumque alteram deduci delabique in stomachum esculenta omnia & poculenta.

Canaliculæ, Forenses homines pauperes dicti, quòd circa canales fori consisterent. Festus.

Canaliculatus, pen. prod. (σωλαρίζων) Adiectiuum, In modum canalis factus: vel qui canalis formam habet. vt Semina canaliculata, solium canaliculatum. Plinius lib. 37. cap. 9, Est autem singularis atque non frutiosa, breuior mollitieque, & denfior, foliis ad radicem canaliculatis.

Canalitius, Adiectiuum (σωλίτιος) vt, Canalitium aurum, quod puteis fodituv, quòd venarum canales per faxa vagentur huc atque illuc; & per latera puteorum. Plin. lib. 33. cap. 4, Quod puteis foditur, canalitium vocanealij canalienle. m ar mores glarez inharens.

Canan, dicta est Arabia, a Cham, qui in ea ædificit, a qua Canaan. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit: quæ principes eius & códitor cultum a patre non accepit, maledictus ab eo. Itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.

Canaanæa (χαναναία) Syriæ regio, a Canaam filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur, inhabitans, a se Canaanam nuncupauit.

Canaanitis, idis (χαναανῖτις) pen. corr. Possessium est patronymicel fœminini forma, deductum a nomine Canaan, vt Regio Canaanitis.

Canaria (κανάρια) Vnaex insulis fortunatis, ita vocitata a canum multitudine ingenti magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 32. Ab Canaria vocant. Vide Fortunatæ insulæ.

Canaria, Herba est, quam vernacula lingua etiam Herbam canis vocamus, quòd canes zgroti ea præsentem vomitum eliciant. Plin. lib. 25. cap. 8, Inuencum & canes canarium, qui a fastidium deducunt, eamque in nostro conspectu mandunt: sed ita, vt nunquam intelligatur quæ sit. eremm depasta cernitur. Ruellius humilem esse herbulam ofteudit, foliis tenuei multo minoribus, calamulo tenui, geniculis pyxidatius coharebibus articulato, internodijs tibiarum modo in fi nferedis, quæ tæda sint ex vaginulis tenuius, cuiusdam spicæ loco paunicalum habent, denique folio & culmo triturum, carumine arundinem imitans.

Canarii (κανάριοι) Aphricæ populi sunt circa Atlantem, habitantes in salibus plenis elephantorum, seraum, & serpentum: ita dicti, quòd canum victus ipsis promiscuus sit. Vide Plin. lib. 5. cap. 1.

Canarius, Vide canis.

Canas, Oppidum Lyciæ regionis Asiaticæ. Lycia quondam (inquit Plin. lib. 5. cap. 27) ex oppida habuit, nunc xxxv habet. Ex his celeberrima præter supradicta, Canas, &c.

Canastraevm, Macedoniæ promontorium, in Thermaico sinu: dicente Plin. lib. 4. cap. 10, In Thermaico sinu oppida Dicæa, Pydna, Derra, Scione, promontorium Canastræum. Nunc vulgò dicitur Cassifra. teste Oliuario in Melam.

Canatha, Oppidum est in Decapolitana regione, quæ Syriæ iungitur. Plin. lib. 5. cap. 18.

Canathra (κάνθαρα) Gryppum imagines ac tragelaphorum lignez, quibus insidentes puellæ circumferebantur in spectaculis, vt Xenophon indicat, & Plutarch. exponit.

Canata, Pulpa & caro canis marini, eiusque salsamentum. Plautus apud Festum,

Muriaticum autem video in vasis stannels,

Naricam bonam, & canatam, & comiquinda,

Partas & conchas piscinarias. Et Turnebo.

Cancamo (σφύριγγα) Herba est Galeni, Dioscoridi & Plinio Cacalia dicitur, & Leoniceo. Vide Ruell. lib. 3. cap. 128.

Cancamum (σφύριγμα) Arabiet ligni lacryma est, myrrhæ quodammodo similis, viroli gustu, quam ad fuffimenta vsurpant. Vestes eo, additis styrace & myrrha, fuffuntur. Officinæ Lacca appellant. Vires eius & naturam vide latius apud Dioscor. lib. 1. cap. 23.

Cancellarius (γραμματικὸς) Idem, vt doctiores exstimant, qui Actuarius: inde ducto nomine, quòd eius officium, id est cellula in qua scribere consueuit, cancellis munita fit. Nam quum eius officium libellis fuæ charulis sit referrum, & frequentes habeat interuentores, neque ab illorum colloquio prohibeatur, & ab amittendarum chartarum periculo absit. Huius rei cóiecturam adiuuat insequto quædam marmorea peruetusta, quam Romæ reperiam esse dinut. Ex authoritate Tuti Aproniani v. c. præfecti vibis. Ratio docuit vtdatur fuadentia doce dimieandi summota, sub ea agio potus pecora vendere, quidam digitos coniudentibus trahere, vt appendo pecore, capite, pedibus, & feud lactante, & subgulari lano eedentibus, reliqua caro eum pelle & interaneis proficiat venditori sub conspectu publico fide ponderis compobita, vt quantum caro occiti peccatis appendat & emptor norit, & venditor commodis omnibus & præda damnata, quam Tribunus officium, cancellarius & scriba de pecuriis capere consueuerunt, quæ forma interdicti & dispositionis sub gladij periculo perpetuò cuftodienda mandatur. Extat & apud Flau. Vopisc. in Carini vita, mentio de Cancellario Amicos inquit optimos quosque reliquæ pessimum quæ elegit aut tenuit. Præfectum vrbi vnum ex cancellariis suis fecit, qua fendius nec cogniri potuit aliquando, nec dici. Quanquè Hotomanus vir iudicijsum mediocris, Ancillariis potius legendum puter, quo nomine Vopiscus

interdum vtitur, ignocinij ac libidinis minis tros significas. ¶ Tarnes bus Cancellarius dici putat, qui preces suppliceſque libellos omnium que ſcripta, quibus princeps ſubſcribere nolebat, cancellabat, id eſt duchs cancellarijs lineis vtrinbant & inducebant, fortaſſe à notarijs rum numero. Cancellarij autem non erant eius ordinis & dignitatis, vt ad præfecturam vibis vocari ſolerent: quam tamen vni manduli Cariuus imperator, frementibus omnibus ob indignitatem rei. Nam ſenatori alteri aut illuſtri, ſuo comiti tantum mandare honorem debuerat. Hodie in maximum togatorum faſtigium euecti ſunt Cancellarij, & apud reges ſecundas ferè tenent.

Cancelli, vt Galen. lib. 3. de alim. facultat. ſcribit, animalcula ſunt per exiguis cancris ſimilia, colore ſuaue. Æhanus verò lib. 13. cap. 49. de Cicadis ita inquit. A conchis quidem inopes, & nudi primùm Cancelli naſcuntur, deinde eas tanquam domicilia ad habitandum deligunt. Quum enim vacuas & inanes offenderunt conchulas purpuræ aut turbinis, primò intra eas ingrediuntur: deinde quum in amplioremmagnitudinem excreuerunt, quàm vt iis capi queant, in reſtam laxiorem, tanquam ad alteram demigrant: neque modo an ſuprà dictorum omnibus immigrant, ſed & in permultas alias capaciores tranſeunt, & amplioremnachſca tanquam maiore domicilio gaudent, ac ſepe de ſpoliis multo certamine inter ſe contendunt, virbuſque ingiore repulſo, victor eas ruas ſibi queritur. Hactenus Æ lianus. eui in omnibus ſubſcribo Plin. lib. 9. cap. 31. & 41. Quin & horum naturam & ſpecies in Inſtitute deſcribit Ariſtoteles, lib. 4. cap. 4. de biſtor. animal. Sunt tamen qui Cancellos à Squillis haud differre exiſtiment, ſed falluntur, vt videre poteris ex ſupra ſcriptorum authorum lectione.

Cancelli, cancellorum ſ. *cancellus, diminutiuum* ¶ pbr diminutionem vocantur, hoc eſt ſpuria & abſit materia in tranſitu ſum compacta, ad ſimilitudinem retis factum: quòd frequentia foramina habeat, qualia ſunt quæ in corpore eſticit cancer morbus. Hæc Sipontinus. Cic. pro Seſtio, Tantus eſt ex omnibus ſpectaculis vſque à Capitolio, tantus ex fori cancellis plauſus excitatus, &c.

Circundati cancelli hortus improbo. Cic. 5. Verr. Sauſſne vobis Prætori improbo circundati cancelli videntur in ſua prouincia, imò verò in ſella ac tribunali: vt aut de ſuo capite iudicium fieri putauit præſens, ac ſedens: aut confiteatur ſe omnibus iudicijs conuinci neceſſe eſſe. Id eſt, Sauſſne teneri vobis videtur, neque elabi poſſe, quia alterutrum faretur. Tranſlatio ſumpta eſt à beſtijs, quæ ſepta & cancellis continentur, vt effugere non poſſint.

Cancellis circunſcripta ſcientia. Cic. 1. de Orat. Nam ſiquis erit qui hoc dicat, eſſe quaſdam oratorum propias ſententias, atque cauſas, & certarum rerum forenſibus cancellis circunſcriptam ſcientiam.

Cancellos ſibi circundare. Cic. pro Quintio, Sit me facilè vefira existimatione reuocabitis, ſi extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipſe circundedi. Id eſt, extra id digrediar quod diſtorum me propoſui. Budæus.

Cancelli, cancellare. Columel. lib. 4. cap. 2. de vite loquens, Hæc autem quæ toto proſtrata corpore quum inferius ſolum quaſi cancellatim atque irretiuit, cauem facit, & plurimas radicibus inter ſe connexis angitur, nec aliter quàm ſi multis palmitibus grauata, ſtet.

Cancellare teſtis elephantorum. Plin. lib. 8. cap. 10.

Cancellatus brachiorum implexus. Plin. lib. 9. cap. 51. Polypus fœmina, modo in ouis fœdet, modo cauernam cancellato brachiorum impletu claudit.

¶ Cancellare teſtamentum, pro delere. Vlpianus. D. de iis quæ in teſtamento delentur, l. 2. Cancellauerat quis teſtamentum, vel induxerat, etſi propter vnum hæredem facere dixerat, id poſtea teſtamentum ſignatum eſt. Quæ burus & virbus teſtamenti, deque portione eius, propter quem ſe cancellaſſe dixerat.

Tabulæ cancellatæ. Paul. in l. Fullo. D. de fur.

Cancellatim pen. prod. Aduet bium, Ad ſpeciem cancellorum. Plin. lib. 7. cap. 20. Illumque eius milium magni Pompeij, & rectos & tranſuerſos cancellatim toto corpore bubuſſe netuos, in brachiis etiam, manubiſque, auctor eſt Varro, &c.

Cancellatum reticulata. Plin. lib. 9. cap. 33.

Cæcellatim morda aſperitas. Plin. lib. 11. cap. 37. Terreſtrium alitis venter denticulatæ aſperitatis, alitis cancellatim mordacis. Dicitur ventriculus cancellatim mordax: quòd villos habet obliquos, rectos & tranſuerſos, quibus ceu per cancellos quoſdam cibum attrahit, retinet & conficit.

¶ Cancri dicebatur ab antiquis, qui nunc per diminutionem cancelli. Feſtus.

¶ Cancros Orei, dixit Apuleius pro faucibus & tenacibus ſtationibus, quaſi cancellos.

Canchrys, idis (*κάγχρυς*) Libanotidis fœcundæ ſemen eſt Dioſcoridi lib. 3. cap. 70.

Cancer, cancri, m. g. (*καρκίνος*) Genus piſcis, quod à Græcis, & Galeno, inter oſtracoderma numeratur, hoc eſt quæ teuiori teſta induuntur. Cancrorum autem genera vide apud Plin. lib. 9. cap. 31.

Littorcus. Ouid. 15. Metam.

Rubentes. Virg. 4. Georg. -nèue rubentes Ve foco cancros. Rubères autem quum vruntur: non quia per naturam ſint huius coloris. Seruius.

¶ Cancer, Signum cæleſte. Plin. lib. 18. cap. 25. Solſtitium cancri. Bracbia Cancri. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

Ter gelidas Arctos, ter Cancri brachia vidit.

Oëtipes. Ouid. 1. Faſt.

Sydus Cancri. Virg. 1. eclog.

Æthiopum verſemus oues ſub ſydere Cancri.

Calens. Claud. 6. Epigram.

Collucens. Cic. in Arat. -& claro collucens lumine Cancer.

Curuans brachia. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

-atque alter curuantem brachia Cancrum,

Rapidus. Stat. 4. Thebaid.

Sydus Libræ Cancer. Sence. in Here. Oeth.

Torrens. Lucan. lib. 8.

Rubeſcens ſigna Cancri. Ouid. 6 Faſt.

¶ Cancer, cancris, tertiæ declinationis, pro ſigno cæleſti. Lucret. libro 5.

Cancris vt verear metas ad ſolſtitiales.

¶ Cancer, maſcul. gen. (*καρκίνος*) pro quodam morbi genere. Ouid. lib. 2. Metamorphoſeos.

Vrique malum late ſolet immedicabile cancer.

Serpere, & illæſas vitiatis addere partes. Quo in loco MALVM IMMEDICABILE per appoſitionem intelligendum eſt. Naſcitur hic morbus ex humore melancholico in illo homine, ita ferè in omnibus corporis partibus: ſed maximè in mamillis mulierum, quæ non purgantur menſtruo naturali.

Obſiſtere cancro, & Occupari cancro. Cel. lib. 8. cap. 10.

CANCHRES, Arabicè populi, apud Plin. lib. 5. capite 9.

CANDACE, per cont. C. Hiopum regina, de qua Strabo, Candace per noſtra tempora Æthiopibus imperauit, virilis ſanè mulier, ſed al tero oculo capta. Hæc ille libro 17. & Plin. lib. 6. cap. 29. Dicitur & Candax.

CANDARA (*κάνδαρα*) Paphlagoniæ oppidum, tribus ſchœnis à Gangris diſtans, & Tharbæo cognato Gentile eſt Candarenus.

CANDARI, Promontorium eſt in Coo inſula. Author Strab. lib. 14.

CANDAVIAE, Montes ſunt in Macedonia, de quibus Plin. lib. 4 cap. 23. ¶ Straboni tamen lib. 7. Candauia mons eſt Illyrici, qui Macedoniam Illyricumque diſterminat.

CANDAVLES (*κανδαύλης*) quem Græci Myrſilum nominant, Herodoto circa initium libri primi, Sardium ſatis tyrannus, ab Alcæo Hercules filio oriundus. Is vxorem adeò amabat, vt eam præ amore abſtinere cur omnium fœminarum eſſe pulcherrimã. Hoc ita eſſe ſibi perſuadens, apud Gygem Daſcyli filiũ ſibi acceptiſſimũ, ſpeciem vxoris ſuprà modum extollebat: tandémq; nudam eam Gygi conſpiciendã propoſuit. Quare ab vxore & Gyge interemptus. Vide Iuſtinum lib. 1.

Candaulus (*κανδαυλος*) Obſoni genus fuit ex carne elixa, panẽ, & ſaſeo Phrygio, cum anetho & pinguj zure. Vide Rhodig. lib. 20. capite 14.

CANDAXE candaci, penult. corr. in CANDACE.

CANDEBROE, Palus eſt in radicibus Carmeli montis: de qua ſic Plinius ſcribit lib. 36. cap. 26. Pars eſt Syriæ, quæ Phœnice vocatur, finitima Iudææ, intra montis Carmeli radices paludem habens, quæ vocatur Candebœa. Ex ea creditur naſci Belus amnis, &c.

Candefacio. Vide CANDEO.

CANDERI, Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quòd ſerpentibus veſci ſint ſoliti. Author Plin. lib. 6. cap. 29. & Pomponius Mela lib. 3. in deſcriptione ſinus Arabici.

Candela, candelæ. penul. prod. (*κανδήλα*) à candore luminis. Plin. lib. 13. cap. 13. Lapidem fuiſſe quadratum circiter in medio, arctè vinctum candelis quoquò verſus. Loquitur de lapide in quo repertæ ſunt libri Numæ. Hermolaus, Candelæ ſunt quibus quæcunque condiuntur materiæ, ſcirpis, tædis, ſeuo, cera: vti mirum ne ſit, libros Numæ candelis inuolutos tradi. Iuuen. ſat. 3.

-vel breue lumen

Candelæ cuius diſpenſo & tempero ſilum.

Candelam apponere valuis. Iuuen. ſat. 9.

Candelas febare. Colum. lib. 2. cap. 22. Feriis autem eitus maiorum etiam illa permitti, far pinſere, faces incidere, candelas febare.

Candelabrum, penult. prod. (*κανδήλαβρον*) dicitur quòd in eo candelæ figantur, authore Feſto. Varro 4 de lingua Lat. Candelabrum à candelabris hi enim funeſti ardentes ſigebantur. Martialis de candelabro Corinthio, lib. 14.

Nomina candelæ nobis antiqua dederunt:

Nè norat parcos vncta lucerna patres. Cic. 4. Verr. Vnde quanquagintia triclinium lectos, vnde tot candelabra?

Dionyſius tyrannus tamen, non noſtam diutem totius anni tradere, in Prytaneo Tarentino ſitit candelabrum, in quo tot ſuccendebãtur lychni, quot anni dies erant. Notat id Alex. ab Alex. lib. 1. c. 14. Æneæ candelabra. Cic. 6. Verr. Iam verò lectos 2 rationes & candelabra 2 nota, num cui præter illum Syracuſij per triennium facta eſſe exiſtimatis?

Humile. Quintil. lib. 6. cap. 3.

¶ Candelabrus, maſculino genere, antiquit. Cæcil. Meretrices, Memini ibi candelabrum lignum ardentem. Ex Nonio.

Candeo, candes, candui (*κανδαίνω*) candere, eſt propriè candidum eſſe. Virg. lib. 4. Æneidos,

Candenuis vaccæ medijs inter cornua ſundit.

Atrum & candens opponuntur. Ouid. 11. Metamorphoſeos,

Candida de nigris, & de candentibus atra.

Candens color. Plin. lib. 2. cap. 18.

Corpus. Virg. 9. Æneidos,

-aut candens corpore cygnum

Suſtulit alta petens, pedibus Iouis armiger vncis.

Ebur candet. Catull.

Elephantus candens. Virg. 6. Æneidos,

Altera candenti perfecta nitens elephanto. Id eſt ebore.

Candentes equi. Claudian. 1. Panegy.

Lana. Catull.

Marmor. Lucret. lib. 2.

Taurus. Virg. 5. Æneid.

¶ Candere (*καίεσθαι*) Ignium eſſe. Nam tunc vere ignita dicitur quæcunque materia, quum non tubet, ſed tam candet. Cic. 2. Offic. de Dionyſio tyranno, Qui cultros metuens tonſorios candente carbone ſibi aduebat capillum?

Aer candet. Ouid. 1. Meram.

Æſtas. Lucan. lib. 1.

Axis. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Vixque ſuis humeris candentem ſuſtinet axem.

Chalybs.

Chalybs. Sil.lib. 1, Non ignes, candensque chalybs.
Cinis. Ouid. 2. de Arte amandi, -fummo candescit igne cinis.
Fauilla. Virg. 3. Æneid.
Ferrum. Lucret. lib. 6.
Lamina. Ouid. 9. Metam.
Lilia. Claud. epig. 22.
Lumen Solis. Lucret. lib. 6.
Candescunt Phœbus, Sol ardentior. Valer. lib. 3.
Pruinæ candentes. Claud. de Nupt. Honorij.
¶ Vestis tincta cocco candescit. Horat. 2. Serm. 6. fat. Id est splendet.
Virgo candens. Cic. in Arat. De sydere.
Felle candente riscera. Claud. 8. Paneg.

Candefco, candefcis (πυρσοῦμαι) candefcere, Ignescere. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-curréque suos candescere sentit.
¶ Candescere (λαμπρύνομαι) Album fieri. Tibol. lib. 2. eleg. 10.
Aer candescit. Ouid. 6. Metam.

Candor, candoris, pen. prod. (λαμπρότης, φέγγος) Splẽdor. Plaut. Menæch.
O, solem vides: statim vt occaecatus est præ huius corporis candoribus.
Notabilis candore. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Lactea nomen habet, candore notabilis ipso. De via Lactea loquuntur.
Fucati medicamenta candoris & ruboris. Cic. in Orat.
Candor ebli. Cic. 1. Tofcul.
Formæ. Ouid. 1. Metamorph.
Solis candor illustrior, quàm vllius ignis. Cic. 2. de Nat. deor. Non solis calor & candor illustrior est, quàm, &c.
Æthius candor, Caudens, & fias. Claud. 3. Paneg.
Candor carnosus. In CARO.
Clarus. Lucret. lib. 4.
Langudus. Seneca in Hippol. 6.
Marmoreus. Lucret. lib. 2.
Mistus candore. Cic. 1. de Nat. deor. Nec ille fusus & candore mistus rubor, sanguis est, sed quædam sanguinis similitudo.
Nimius. Cic. in Arato,
Lacteus hic nimio fulgens candore nocatur.
Nitidus. Virg. 3. Æneid.
Niueus. Ouid. 3. Metam.
Puellaris. Ouid. 10. Metam.
Recens. Lucret. lib. 4.
Rubens. Ouid. 4. Metam.
Simplex candor lanarum. Quintil. lib. 5. cap. 1.
Splendidissimus. Cic. de Somn. Scip. Erat autem is splendidissimo candore inter flammas circus eluens, &c.
Suffusus sanguine. Stat. lib. 2. Syluis.
Anteire nites candore. Virg. 12. Æneid.
Candor huius re perpulit. Cic. pro Cælio.
¶ Dicitur & Candor in Cicerone mobis in locis, pro syncritate & puritate animi. Ouid. 3. Trist. 6. elegia,
Quique est in charis animi nbi candor amicis,
Cognitus est illi, quem colit ipse, viro.
Titulus candoris. Ouid. in Ibio.
Iustus sine mendacio candor apud bonos crimini non est. Paterculus lib. 2.
Merere candore fauorem. Ouid. 1. Trist. 4. eleg.

Candefacio, candefacis, pen. corr. (λαμπρύνω) candefacere, Candidum facere. Plaut. Mostel. 4,
Vna opera dur atramento candefacere postules.
¶ Candefacere (πυρσοῦν) Ignitum facere. Plin. lib. 34. cap. 8, Vbi lapides candefactos fundituc.

Candeo, candeas, pen. corr. (λάμπω, φαίνομαι) candicare, Candidum esse. Plin. lib. 8. cap. 46, Insigne est, in dextro latere candirans macula. De Apibous loquitur.
Candicans vadum. Plin. in præfat. lib. 3, Frequentes quippe teniæ candicantis vadi, carinas territant.

Candidanta, candidantis (λαμπρός, φῶς) Plin. lib. 37. cap. 13, Facilitiæ scarificationis candicantiam fugunt. De gemmis.

Candido, candidas. In CANDIDVS.

Candidus, penult. corr. (λάμπρος, φαιδρός, φῶς) Albus. Seruius in 3. Georg. Virg. Aliud est candidum esse id est quadam niteon luce perfusum: aliud album, quod pallori comitat esse vicinum.
Cycnis candidior. Virg. 7. eclog.
Niue candidum. Horat. 1. Carm. 9. ode,
Vides vt alta stet niue candidum Soracte.
Niuibus candidior. Ouid. 8. Metam.
Anes. Virg. 2. Georg.
Auis. Virg. 2. Georg. De Ciconia.
Barba. Ouid. 3. Trist. 10. elegia,
Et otter inducto candida barba gelu.
Brachia candidiora niue. Ouid. 3. Amor. 6. eleg.
Caput. Plaut. Mostell. 6.
Ceruix. Horat. 3. Carm. 9. ode,
-brachia candidæ
Ceruici iuuenis dabat:
Colla. Virg. 4. Georg.
Color. Plin. lib. 8. cap. 18.
Crinis. Valer. 6. Argonaut.
Cutis. Plin. lib. 2. cap. 78.
Dies. Ouid. 2. Trist.
Nubs solet pulsa candidus ire dies.
Flamma candida, Lucida & clara. Valer. 8. Argonaut.
Fonres. Seneca in Oedip.
Lilia. Virgil. 6. Æneid.
Luna. Virgil. 7. Æneidos,
-prè candida cursum Luna negat.
Ora. Ouid. de Medicamioe faciei.
Panis candidus. In PANIS.
Pectora niuibus, lacteque candidiora. Ouid. 15. epist.
Piper. Plin. lib. 12. cap. 7.
Populus. Virgil. 9. eclog.
-candida populus antro Imminet.
Populum arborem intelligit.
Puella. Ouid. 2. Amor. 4. eleg.
Sententia. Ouid. 14. Metam. Propter calculum candidum, qui dimissus in vrnam more antiquo absolutionem à culpa significabat, vt paulo antè deferipserat Ouidius.
Sol. Ouid. 15. Metam.
Somnia candidiora Ouid. 21. epist. -ee somnia nostra reducunt,
Somnia formoso candidiora die.
Stellæ. Horat. 3. Carm. 15. ode,
Et stellis nebulam spargere candidis.
Sydera. Lucret. lib. 5.
Taurus. Virgil. 1. Georg.
Turba candida, à vestimentis. Ouid. 4. Fast.
Torris. Martial. lib. 12. epigramm. 31,
Quæque gerit similes candida turris aues.
Velamina. Ouid. 10. epist.
Vmbo candidus. Io y MAO.
Vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
¶ Facere candida de nigris. Ouid. 12. Metam. Hoc de astutis & versutis dici solet.
¶ Lapide candidiore diem notare. Catullus. 67,
Quo lapide illa diem candidiore notet. Proorthialis loquitio: ducta à veteeum superstitione, qui vounquèque diem anni, missis totidem in vrnam, aut vt apud Scythas, pharetram, calculis signabant: quem arbitrabantur propterum abisse, candido calculo aut lapillo: quem egregiè felicem, vnione contra, quem insuspectum, nigro lapillo notabant. De hoc & similibus, vide amplissimè Erasmum in Chiliadibus.
Lintea nive caodidiora. Martial. lib. 12. epig. 83.
¶ Candidum ou. Plin. lib. 29. cap. 3, Candido ouorum fariet illita, sole non aduritur.
Candidum ex ouo. Plin. lib. 29. cap. 3, Non opus est cas in hoc vsu radicula esse curatas: neque aliud quàm candidum ex ouo infundi, ac pollinem thuris.
¶ Candidus transsumitur ad animom, & significat purum, syncerum, nullique inuidiæ aut malnolentiæ mavula labe factum: vt Candidum animi dicamus, & candidum lectorem. Ouid. lib. 4. Trist. ad finem, Iuce tibi grates candide lector ago.
Pectore candidus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14,
Tam felix vinam, quam pectore candidus esscm.
Animæ candidiores. Horat. 1. Serm. 5. sat.
Annos candidus & felix. Ouid. 4. de Ponto, 4. eleg.
Purum & candidum genos dicendi. Cic. in Orat. Elaborant alij leuitate & æquabilitate, & puro quali quodam & candido genere dicendi.
Ingenium. Horat. 2. pod. 11.
Iudex. Horat. 1. epist. 4.
Iudicio candidiore legere. Ouid. 1. Trist.
Pectore. Virg. 9. Æneid.
Scripsor candidus, In quo non est obscurinas vel macula. Boëd.
Candida vita. Cic. Att. lib. 9, Addetali viro, iatem causam agenti, & ego verò hæc efficiam: ei candida vita, poto. Hoc est, irreprehensibilis.
¶ Candidus, pro amico, benevolo, benigno, integro. Horatius 1. epistol. 6,
-si quid nouisti rectius istis,
Candidus imperti: si non, his vtere mecum.
Fato candidiore frui. Ouid. 3. Trist. lib.
Dignus es & fato caodidiore frui.
Fauonij randidi. Horat. 3. Carm. 7. ode. Id est, benigni, fauorabiles, ferent, & prosperi. Iste enim ventus verno tempore frequentius flat. Acron.
Hora candida. Ouid. 3. de Ponto, 5. elegia,
Candida iodicus illa iit hora meis. Id est, felix & fausta.
Nox candidior lux. Catullus.

Candidè, Aduerbium (λαμπρῶς) Hoc est benignè, sine inuidia. Cælius ad Cicer. 8. 6, Cauendum nibi erit, ne parum simpliciter & candidè possisse inimicitias videaris.
Candidè vestitus. Plautus Casina, 17. Hoc est decenter & ornatè amictus.

Candidulus, pen. corr. diminutiuum. vt Candidoli dentes. Cic. 5. Tusc.
Candidoli dentes, venosti oculi, color suauis.

Candido, candidas, pen. corr. (λευκαίνω) candidare, Dealbare. Pomponius, Vestem lixiuio candidaos.

Candidatus, penultima producta (λαμπρύνω) Alba veste indutus. Plautus Rudentes, 7, Ergo 905 aquius erat candidatas venire hostiatasque.
¶ Candidati (λαμπρύνομαι) Qui magistratum petebat. Budæus, Atoga candida, quod gestamen erat petitorum, candidatos vocabant: quum ad comitia se contulissent cum amicis, tribus circuirent, singulósque prehcbantes, id est λαμπρύνειν gratiam & suffragia precibus, temporarisque obseruantia emercentur, vnoquoque popularium plebeiorumque benignè appellato & nominatim. Quam ad rem facilius tractandam nomenclatores muenti sunt, qui nomina singulorum tenebant, candidatósque suggerebant, vt quique obuius erat, quanquam id postea lege vetitum esse, author est Plutarchus in Catone minore. Hactenus Budæus. Cic. in Paradoxis, Qui tuas merredum pactiones in patrocinijs mercisas, pecuniarum in comitionibus candidatorum, dimissiones libertorum, &c. Sic Tribunitij candidati, Idem ad Q. frat. lib. 2. 6.

Candidati, seu magistratuum petitores, vestæ candida trebantur duabus de causis. Altera, vt candido & è Republica se petere indicarent. Atera, vt non ex fuis meritis, quæ in veftibus infignibus conspici potestant, sed ex mero populi dono sperare profiterentur. Plutarchus Problematum Romanorum 48, Cur candidatos moris erat in veste hoc facere sine toga? Se enim fenibus Caro. An forte ne eiues largiendo corrumpant, argentum fine fermone? An illud magis, quòd impetio dignos, non genere, non diuitiis, non gloria, sed vulneribus ac cicatricibus iudicabant? quæ vt ab iis quos ambiendo prehenfabant, conspicerentur, sine toga ad petendum descendebant. An quemadmodum in accipiendo, rogando, se omnibus submittendo, sic corpus nudando, se scipsos abiicere do populum capeabant?

Deducere candidatum. Vide obducere aliquem in QVOVO.

Candidati omnibus iniquitatibus exercitj. Cic. Att. lib. 1. 7.

Candidatus firmior. Cic. ad Attic. lib. 1. 1, Nemo eft enim ex iis qui nunc petunt, qui fi in noftrum annum recident, firmior candidatus fore videatur.

Candidati principis aut Cæfaris. Sueton. in Auguſto. Candidatos Auguſti Tranquillus appellat eos petitores, quos ipſe populo commendabat, & quibuſcũ ſingulos ex more ambientium prehenſabat, ciuilem ſe Romanis præbens, tanquam princeps non eſſet. Budæus. De candidatis principis, vide Vipianum, D. de officio Quæſtor. l. vnica.

Candidatus Præторius, Qui Præturam petit. Cic. pro Murena.

Candidatus Conſularus, Qui conſulatum petit. Plinius Iunior, in Panegyr.

¶ Candidati, aliarum quoque rerum petitores dicuntur: ſicut à Quintiliane, Candidatus eloquentiæ. Et apud Plin. Iun. in Panegyr. Candidatus gloriæ & immortalitatis, pro eo qui gloriam & immortalitatem appetit.

Candidati milites, inquit Vegetius lib. 2. His ſunt principales, qui ptiuilegiis muniuntur. Reliqui, munifices appellantur, quia munera facere cogunntur.

Candidatorius, adiectiuum (ΛΕυκοστικὸν) vt Candidatorium munus. Cic. ad Attic. lib. 1. 1, Nos momni munere candidatorio fuogendo ſummam adhibebimus diligentiam.

Candificare, Candidum facere. Nzuus, Politas ſeſe, & ſuecis herbarum candificant eurem.

Candetum, Galli appellant in areis vrbanis, ſpatium cẽtum pedum, quaſi Centetũm in agreſtibus autem, pedum centum quinquagintã quadratorum, auſtum candetum vocant. Ex libello varior. authorum de li mitibus.

CANDIDVM, Fugitiuæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promõtorium. Plin. lib. 5 cap. 4, Sunt enim Africæ minoris tria promontoria, Candidum, mox Apollinis aduerſum Sardiniæ, Mercurij aduerſum Sicilię, quę procurrentia in altum duos grandes ſinus efficiunt. De hoc & Pomponius Mela lib. 1, vbi licet animadvertere errorem Solini ex Mela.

CANDIOPE, & (Candiopa) OEnopionis filia & Orionis ſoror (vt Theodotus aſſerit) quam quũ frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum ſuſcepit. Quod quum OEnopion reſciuiſſet, indignatus, filium exulatum abire iuſſit: qui otiaculo edoctus, verſus orientem in Thraciam eum Candiope & patruo filio delatus eſt, ubique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit.

Candor, Vide CANDEO.

Candoloccus. Colum. lib. 5. cap. 5, Nonnullos eamen in vineis characatis animaduerti, & maxime eluenaci generis prolixos palmites, quaſi propagines ſummo ſolo alobruere, deinde rurſus ad arundines cingere, & in fructum ſummittere, quos noſtri agricolæ mergos, Galli Candoſoccos vocant.

CANDYBA, Lyciæ regionis ciuitas eſt, vbi laudatur OEnium nemus. Hæc Plin. lib. 5. cap. 27.

CANDYS, Inſignę regium erat Perſarum Lydorũmque, quod capiti pro diademate imponebatur, vt author eſt Alexander ab Alexandro, lib. 1. cap. 28.

CANE, Oppidum eſt Æolidis regionis. Plin. lib. 5. cap. 30.

CANENS, entis, Nympha fuit, Pici Laurentum regis vxor, quæ quum virum à Circe in auem mutatum, ſupra modum lugeret, exulabit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, vbi hæc contegerunt, nomen ſuum reliquit. Fabulam hanc vide latius apud Ouidium libro 14. Metamorphoſeos.

Canentas, Capitis ornamenta veteres dixere. Feſtus. Alij Canautas legunt.

Cane, In CANIS.

Canephora, pen. corr. (Κανηφόρος) Mulier appellatur quæ fert eanum, id eſt qualum, quod eſt ciſtæ genus. Hæc Feſtus. Cic. 6. Verr. Erant æneæ præterea duo ſigna non maxima, verũm eximia venuſtate, virginali habitu atque veſtitu, quæ manibus ſublatis ſacra quædã more Athenienſium virginum reponſita in capitibus ſuſtinebant. Canephoræ ipſæ vocabãtur. ¶ Canephoræ, dicebãtur virgines, quæ ſacra Cereris in eaniſtro quodam aut ciſta ferebane capitibus impoſita, manibus ſublatis, à faerdote accepta diebus feſtis Cereris, & Minervæ, & quibuſdam aliis. Eas virgines Erichthonio regnãte fuiſſe inſtitutas refert Suidas à Philochoro tradicum eſſe. De iis plura Pauſanias in Attica.

Caneſco, In CANVS.

Cangræna, In GANGRENA.

Canigeanum, In CANVS.

Canis, Vricæ ſylueſtris genus. Plinius libro 21. capite 15, Et in ſyluestri quæ dicitur cania, acrior, caule quoque mordaci, fimbriatis foliis.

Canicæ (πίτυρα) Furfures de farre, à cibo canũ vocitatæ. Hæc Feſtus. Vnde eanicaeum panem dixit Pacuuius pro furfureo. Qui, inquit, apud te quaſi ſeruus eſt canicaeum panem.

Canicula. In CANIS.

CANIDIA (Κανιδία) Neapolitana vnguentaria, quam ſemper vt veneficam carpit Horat. vt t. Serm. ſat. 8. & alibi.

CANINIVS (Κανίνιος) horarum ſeptem Conſul, ex quo Cic. ſcomma 2. Curium lib. 7. 31, Caninio Conſule ſexto neminem prandiſſe. Nihil tamen eo Conſule mali factum eſt. Fuit enim mirifica vigilantia, qui ſub eoo Conſulatu ſomnum non viderit.

Canis, In CANIS.

Canis, huius canis, comm. gen. (Κύων) Latrabile animal. Dicitur à canendo, authore Varrone, quòd latratu ſigna dare ſoleat. Ter. Phorm. 4. 4, Introiit in ædes ater alienus canis. Plaut. Capt. 8,

Ne canem quidem irritatum volut quiſquam imitarier.

De genere canum & natura, vide Plin. lib. 10. cap. 63.

Canis formina paruulo vbera præbens. Iuſtin. lib. 18. vbi de Cyro infante expoſito.

¶ Canes ad venandum dixit Terentius, pro Canibus venaticis, eadem forma qua à Cicerone dictur, Seruus ad manũ, pro Mancipio: & à Virgilio, Leones ad frena, pro Leonibus domitis & frænum patientibus, quibus idea mater vehatur. Elegans loquendi formula.

Corda canum leuiſomea. Lucret. lib. 5.

Canum fida cuſtodia. Cic. a. de Nat. deor.

Exeubiæ canum. Horat. 3. Carm. ode 16.

Genus acre luporum atque canũm. Virg. 3. Georg.

Latratus canum. Virg. 6. Æneid.

Ora protetua canum. Ouid. 14. Metam.

Rabies ſæua canum. Propert. lib. 3. eleg. 16.

Vis ſida canum. Lucret. lib. 6.

Vis odora canum. Virg. 4. Æneid.

Acer canis. Horat. Epod. 12.

Arguti. Seneca in Hippolit. Id eſt ſonantes.

Armillati. Propert. 4. eleg. 8.

Aſſidui. Columella lib. 7. cap. 12. *Qui ne bouge de la maiſon pour le garder.*

Scindere auidi perfida corda canes. Ouid. in Ibin.

Blandi. Virg. 3. Georgicorum,

Hinc canibus blandi rabies venit.

Cærulei canes à Virgilio dicuntur canes Scyllæ, 5. Æneid.

Celeres. Ouid. epiſt. 4.

Citi canes, Celeres. Ouid. epiſt. 5.

Dulichius. Martial. lib. 11. epigr. 70.

Emeriti. Stat. 5. Sylu. 1.

Erroneus. Columel. libro 7. cap. 12. *Trottier, Qui ne ſe tient point à la maiſon.*

Jciuna. Horat. Epod. 5.

Melizi. In MELITA.

Molofſi. Horat. 2. Serm. 6. ſatyra,

Simul domus ala Molofſis

Perſonuit canibus. Id eſt canibus Cretæis è Molofſia ciuitate Cretæ. Acron.

¶ Canes mõtiuagæ. Lucret. Nanque canes vt mõtiuagæ, &c. Gregorum exemplo dixit canes quoi, hoc genere canes ad venandum eſſe ferunt, *uiuiuc Dogmatic* appellantes. Turneb.

Obſus lacte. Claudian. t. in Eutrop.

Obſcœni. Virg. 1. Georg.

Odori. Claud. 2. de Rapt. Proſerp.

Paſtoralis. Colum. lib. 7. cap. 12.

Pernix canis pecuarius. In PERNIX.

Peruigil. Seneca in Herc. fur. 9.

Prompeus ac ſtrenuus. Colum. lib. 7. cap. 12.

Quadratus ſi probatur eanis potius quàm longus aut breuis. Colum. lib. 7. cap. 12.

Rabidi. Seneca in OEdipo, 12.

Rabioſi. Horat. 1. epiſt. 2.

Rapidi. Lucret. lib. 5.

Robuſtus. Colum. lib. 7. cap. 12.

Solerti. Ouidius 11. Metamorph. quòd rem domini diligenter cuſtodiant.

Tiruncula canis. Colum. lib. 7. cap. 12.

Venaticus. Colum. lib. 7. cap. 12.

Vigilax. Colum. lib. 7. cap. 12.

Vigiles. Horat. 3. Carm. ode 16.

Villaticus. Colum. lib. 7. cap. 12. *Qui garde la metairie.*

¶ Addicere aliquem canibus. Horat. Epod. 17.

Agere canes. Ouid. epiſt. 5,

Sæpe cito ſegi per iuga ſumma canes.

Circumdare canibus ſaltus. Virg. 10. ecloga.

Diſſipare canes cius dicitur aper. Ouid. 8. Metam.

Hortari. Ouid. epiſt. 4.

Immittere. Virg. 3. Georg.

Intonuit ingenti latratu eanis. Vide INTONO.

Latrat. Horat. 1. Serm. 2. ſat.

Mantuanæ canes. In MANTVA.

Paſcere canem ſero. In PASCO.

Spargere canes. Ouid. 8. Metam. de apro Calydonio.

Curſu ſuperare eanem. Horat. 1. epiſt. 19. Potente vſurpari prouerbij vice de admodum celeri.

Venari canibus ſeporem. Virg. 3. Georg.

¶ Vlulare dicunrur canes, quum lamentantibus ſimiles lugubrem quandam & querulam edunt vocem. Hoc proprio magis vocabulo baubari vocaut Lucretius, ſed neſcio an aque recepto. Ouidius 15. Metamorphoſeos,

Inque foro, circũmque domos, & templa deorum

Noctumos vlulaſſe canes.

¶ Canis in balneo. Adagium eſt elegans, in Græcis literis frequens, à Luciano vſurpatur eo ſermone, qui eſt Ad ineruditum multos empotantem libros. Dicitur de his quæ diſſociata natura ſunt, nec ſimilitudinem reeipiunt aliquam vel vſum, veluti ſi naui grandis imperitus, aut equitationis omnino expers, caperet, is quidem affabrè

bre conſtructam nauem, & ad ſecuritatē omnibus fultam inſtrumen
tis: hic verò quum comparatæ Medum, aut alium præſtantiſſimum
ridiculum, opinor, verèque ſe profitetur, quòd per imperitiā haud eum
modè vereretur rebus. Vide Eraſm. in Chiliad.

¶ Cancs, pro furit. Virg. 6. Æncidos,

-vrſæque canes illulare per vmbram Aduentante dea. Vbi
ſcrutius, Canes furias dicit.

Inferni canes. Horat. 1. Serm. 8. ſat.

¶ Semidei. Lucan. lib. 9.

Non in templa tuam Romana acceptimus Iſin

Semideóſque canes. Videlicet Mercurium quem Anubim vocant.
Nam eſſitur apud Ægyptios in forma canis & lingua Ægyptia Anu
bis canis dicitur.

¶ Tergeminus, de Cerbero dicitur. Ouid. 3 de Arte.

Triformis. Seneca 10 Hercule Oeth. 9.

Tartareus Seneca in Hercule Fur.

Vipereus. Ouid. 3 Amor. 12. elegi.

¶ Canis pro Aſſecla Cic. Attic. lib. 6. epiſt. 3. Multa & dixit & fecit
cum quadam mea contumelia, P. Clodij canis, id eſt amicus & aſſe
cla Clodij dum viueret. Idem in Piſonem, Clodianum canem appel
lat Sextum Clodium. Huius, inquit, tu Clodiane canis infigmbus
Conſultum declarari pues?

¶ Canis à corio. Horat. 2. Serm. ſat. 4.

Vt canis à corio nunquam abiterrebitur vncto. Prouerbium eſt,
quod in eos conuenit, qui poſſequam rem aliquam iucundam &
optabilem guſtarunt, ab ea egre auelli aut deterreri poſſunt. Sic au
tem eſſeruit Grzc. τὸ κύνα γλώσσῃ λείχειν τὸν σκυτοτόμον, id eſt, peritiuſoſa
res eſt canis, quæ cutium rodere & diderit. Lambinus.

¶ Canis, Piſces genus, duræ carnis: & propterea ægrè conficitur,
ſuccoſque crallus & ſalſos in corpus diſtribuit, vt ex Philotimo re
fert Gal. lib. 3. de alim. facult.

¶ Canis. Signū cæleſte. Plin. lib. 18. cap. 28. Dein potiride, fere vbi
que confeſſum iucre omnes ſydus indicans, quod Canis ortum voca
mus, ſole primam partem leonis ingreſſo.

Acer Autumni canis. Valer. Flac. Argon. lib. 6. Id eſt in Autumno
feruentiſſimus.

Æſtifer. Virgil. 2. Georgicorum.

Hoc ybi hiuis ſiti findit canis æſtifer æſtas.

Æſtiuus. Tibul. lib. 3. elegy. 5.

Erigonius, Canicula ſydus. Ouid. 5 Faſt.

Ieatius, Canicula. Ouid de Nuce.

Canis ſydus fruitum agricolis. Horat. 1. Serm. 7. ſat.

Occidit canis. Virg. 2. Georgicorum.

-& aduerſo cadens Canis occidit Auſtro.

¶ Canis, Verbū eſt, quo impudentibus inimicis conuitiū ſieri ſoler.
nam militare dicitur eſſe in hoſtem, canis: & apud Iſumetum pro gra
ui conuenticlo in aduerſarium dicitur. Terent. Eunuch. 4. 7.

Diminuam ego caput tum hodie niſi abis. o. ain' verò canis?
Donatus.

¶ Canis, Cognomento quidam appellatus, propter furdidam im
mundamque vitam. Horatius,

Cui canis ex vero ductum cognomē adhæret. Quin & Cynici non
autūm qua obuios allatrabant, ſed etiā ob vitam illiberalem ab hu
manitate remotam & mundiria appellabantur 10 Græcia. Turneb.

¶ Cane petus & angue. Dicium ab Horatio, prouerbiali figura, vt
refert in Adagijs Erasmus. Horat. 1. epiſtol. 7.

Alter Rufus ira tam cane petus & angue Vitabit chlamydem.

¶ Martini canes. Virg. 6. eclog. De Scylla.

¶ Canis, Facies vna talotum, quæ vnum duntaxat punctum conti
nebat, ideo damno ſa. Dicitur & Canicula, & Chius Græce. Erasmus
in prouerbio, Chius ad Coum, tradit Chium eundem eſſe cum ca
ne: & præterea talotum fuiſſe feliceem, canis vero infeliceem, teſte
Perſio, ſat. 3.

-qui dexter ſeoio ferret

Seire cras ſi vultis, damno ſit canicula quantum

Raderet. Indem Propertius, Semper damnoſi ſubiuere canes.
Addit ex Martiale, Semidenum videri nec ſe feliceem: cæterùm infeli
cem fieri, & accedat canis. Sic enim loquitur lib. 13.

Senio nec noſtrum cū cane quæſtat ebur. Tam Venceris factum eſſe
vt zarum, ita felicitſimum indicat idem Martialis in Apophoretis, 14.

Quum fieret vultu nullus tibi talus eodem.

Munera nec dices magna dediſſe tibi. Tot autē talis ludebatur,
quot quiſque habet latera. Nam teſſeris non plus tribus ludi ſolet: ſed
propius ad ludēdi rationem facit quod ſcribit Suetonius in Octauio
Auguſto, cap. 71. recitans ex libus quadā ad Tiberium epiſtola hæc,
Conaui, ais, mi Tiberi cum iſidem. Acceſſerunt conuiuæ Vinitius
& Iulius pater. Inter cœnam iuſimus γερμανικὸν & hēri & hodie. Ta
lis enim iactatis, vi quiſque canem, aut Senionem miſerat, in ſingu
los talos ſingulos denarios in medium cōferebat: quos tollebat vni
uerſos qui Venerem iecerat.

Caniculus, Cacellus. Diminutiuum à Canis, gen. maſc. Sipontinus.

Canicula, cacellus, pro ſtilla canis. (κυνάριον) Diminutiuum. Cic. 3.
de Nat. deor. Ariſtlud non modò non arrogantis, ſed potius prudentis,
ſoreſſigere ſe habere ſeaſum & rationem: hæc eadem & canicu
lam non habere.

¶ Canicula, Stella quæ & Sirius dicitur, io medio centro cæli: ad
quam quū Sol peruenerit, duplicatur æſtus, & nimio calore languent
mortalium corpora. Vide Plin. lib. 18 ca. 28. Cic. 1. de Diuin Vt enim
Ceos accepimus ortum Canicule diligenter quotannis ſolere ſeruare,
ſic contrà animque capere, vt ſcribit Ponticus Heraclides, ſalubritate
an peſtilentes annus futurus ſit. Vode ab Aſtronomis noſtris vocatur
dies Caniculares: ab ortu ad occaſum Canicule, quos periculo
ſos eſſe aiunt. Suot autem maxime circa trigintia dies poſt ſolſtitium
æſtiuum.

Æſtus Caniculæ. Horat. 1. Carm. ode 17,

Hic in reducta valle, Caniculæ Vitabis æſtus.

Flagrans. Horat. 3 Carm. ode 13.

Inſana. Perſat. 3.

-hic ea inſana Canicula meſſes.

Rubra. Horat. 2. Serm. 6. ſat.

Sitiens. Ouid. 2. de Arte amandi.

¶ Canicula, pro ſideratione ipſa & carbūculatione. Plin. lib. 18. cap.
28. Publica hæc & magnæ differentiæ à proribus, alijs rubigioem,
alijs vredinem, alijs Caniculam appellantibus, omnibus verò ſteri
litatem. Sit ex vetuſtis libris reſtituit Turnebus, quā antea pro Ca
nicula carbunculus legeretur, quæ nominis idem valentis ſubiuncto eſt non ſit improbanda, ſuo tamen quidque loco reddi reſtituique eſt quotiſſimum.

¶ Canicula in talis. Vide CANES.

Caniculatis, penultimæ producta, vt Dies Caniculares. Pallad. in Iu
lio, capite 1, Hoc menſe vuliter, vel ante Caniculares dies, ſilices ex
ſtirpabis, & caricem. Baſſus, (ſeu (vt alijs placet) Germanicus Cæſar in
Aratum, Sirium Latini Caniculam vocant, vnde & dies Caniculares
dicuntur.

Caninus, penult. prod. (κυνικὸς) Adiectiuum.

Dcores eanus, Qui anteriores latos, & poſteriores duplices diſcri
minat. Plin. lib. 11. cap. 37. vulgo oculares vocant.

Canina eloquentia. Quintil. lib. 12. cap. 9.

Lac caninum. Ouid in Ibin Verba canina latrare. Idem ibid.

Caninum præbium, vocatur abſtinentia, in quo nihil vini potatur:
quoniam canis vinum odio habet. Plaut. Cain. 25.

Canina appetitus (κυνικὸς ὄρεξις) apud medicos, quum mure ca
num, aut nihil omnino, aut malos affectantes cibos mulceres.

Canina ſexa. Plautus, -hæc ibo,

Caniosm ſexam ſpero meliorem fore. Quidam cœnam legunt,
ſed male. Hoc autem ſignificabit ſuſpicium, quod canibus plerūque
inſeſtæ & infauſtum eſt, qui & cadantur & malè accipiantur, vel po
tius lanium canis dicit ſuſpicium eſſe cœnam, qui ſeruus & aſperius
latratura ſit vxor. Varro, quòd pueruli turpicula res in collo quæ dā
ſuſpendatur, ne quid obſit, bonæ ſexæ cauſa. Et alio loco Plautus,

Bene prædatus ibo, bona ſexæ eſt mihi. Ea dicta ab ſexua, id
eſt hoſtira, quòd quæ ſimiſtra ſunt, bona auſpicia exiſtimantur. Tur
nebus.

Canarius, Adiectiuum: Canarium ſacrificium, quod ſiebat pro frugi
bus deprecandæ fruitæ cauſa ſyderis Canicule. Ex Feſto.

Augurium canarium. Plin. lib. 18. cap. 3. Augurio canario agendo
dies conſtituatur, priuſquam frumenta vaginas exeant, & antequam
in vaginis perueniant.

Canarium (κανάριον) Adiectiuum obſoletum apud Nigidium grammati
cum. Ex Nonio.

Caniceps (κυνοκέφαλος) Genus animalis ſatiem caninam habens.
Plinius lib. 7. cap. 2. tradit eum Atlie montibus gentem hominum eſſe ca
nino capite, pro voce latrituum edentium, quos vocat κυνοκεφάλους, nos
etiam Caniceptes vocare poſſumus.

Caniſtrum, caniſtri, nun autem caniſter (κάνεστρον) Fiſcella, ciſta ri
mnea. Virg. 6. Æneidos,

-Cereremq; caniſtris Expediunt. Cic. ad Att. lib. 6. Lancibus &
ſplendidiſſimis caniſtris, non oluſculis oos ſoles paſcere. Hinc ſunt
dimuuitus, Caniſtellum, & Caniſtellus. Sip.

¶ Caniſtros dixit Palladius, quum inquit, Saligniscaniſtros ſieri
debere vigultis, quia genus hue olcum dicitur adipem.

Coronata caniſtra. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Pura coronanti portabant ſerta caniſtris.

Cumulata ſiore caniſtra. Ouid. 4. Faſtorum,

Ar chorus æqualis, cumulatis ſiore caniſtris.

Lata. Ouid. 2. Faſtor.

Parula. Ouid. 8. Metam.

Plenus caniſtris opponere pabula. Virg. 4. Georg.

Canities. Canitudo, in CANVS.

CANVS. Poeta fuit temporibus Martialis, cique familiaris, qui natura
erat ita hilaris, vt ſemper rideret, de quo idem Martial. lib. 1. epigram.
ad Maximum.

Canta, cannæ (κάννα, ἄνθος) Vide CALAMVS. Columel. lib. 9. cap. 9.
Nanque & id feciſſe maximè per ætatem profuit, & dulces eruiſſe
radiculas aquatilis ſylue, tanquam ſeyrpi, iuncique & degenerā a
rundinis, quam vulgus cannam vocatur.

Arundo cannæ. Ouid. 8. Metamorphoſeos,

-& longæ parua fuit arundine cannæ.

Craſſa. Ouid. 6. Faſtorum,

Nil præter ſilices, craſſaque canna fuit.

Longa. Ouid. 8. Metam.

Paluſtris. Ouid. 1. de Remed. amoris.

Tremulæ cannæ. Ouid. 6. Metamorphoſeos,

Ara vetus ſtabat tremulis circundata cannis.

¶ Canna ſiebat ſiſtula, vnde Argiua canna. Sil. lib. 7,

Argiua reuocans ad roſeida paſcua eaona.

Septenæ cannæ. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

-diſpar ſeptenis ſiſtula cannis.

Præcoquere cannas Stat. lib. 2. Syluarum,

Et quas præcoquit Eboſita cannas

Largis grarutum eadit rapinis. Haud dubiè cannas intelligit ex
quibus ſaccharum exprimitur vel coquitur. Et forsaſſe cannas pro
ipſo ſaccharo poſuit. Sed qui ſint Eboſitæ illi, haſtenus apud nemi
nem inuenimus. Populi fortaſſe ſunt Indiæ. In illa enim regione ſac
charum potiſſimū naſcitur. Domitius Calderinus Eboſia ſcribit. Vi
de an legi poſſet Ebuſia ab Ebuſo inſula, de qua apud Plinium.

Canneus (κάννειος) Adiectiuum. Colum. lib. 12. cap. 19. Conche fer
rez, quibus depletur olcum ex cella, quibus vaſa olearia contegun
tur: ſpongiæ maiores & minores: vtres quibus olcum progenitur: can
neæ zegetes, quibus oliua excipitur.

Cannetum, penult. prod. (τὸ καννητὸν) Vbi cannæ conſtitæ ſunt. Palla
dius, Iuliet, cannetā ponenda ſunt.

Cannitius, Adir tiuum. Titulus est apud Palladium lib. 1. tit. 13. de Cameris cannitiis: de quibus sic ait, Cameras in agrestibus ædificiis, ex ea materia vtilius erit formare, quæ facilè inuenietur in villa. Itaque ad tabulas faciemus, aut cannis, hoc genere.

CANNARUS, Cannarum, tam in plurali (κάννα) Vicus in Apulia, Romanorum clade clarus, de quo multa apud Liuium.

Successor Cannæ Lucan. lib. 7. Successus vocat, quia omnia corpora Romanorum cæsa apud Cannas secûdum Liuium (quæ quinquagintà millia fuisse dicuntur) iuffit combari, & sepulturæ mandari Annibal.

Cannenses, Populi Cannas inhabitantes, Corinenſibus & Collatinis vicini, Romana clade tnfignes. Plin. lib. 2. cap. 71.

Calamitas Cannensis. Cic. de Claris Orat.

Pugna Cannensis. Propert. lib. 4. eleg. 3.

Pugna Cannensis, figurate pro cæde illa & profligatione Syllana, quæ vrbi Rumanæ funestissima fuit & calamitatissima, propter tot ciuium necem. Cic. pro Rusc. Te pugna Cannesis accusatorè fas bonum facit. Nam & Arnobius ita scribit ad hunc locum respiciens: post quidem proscriptio (quem admodum Tullius ludit) pugna dici appellatur Cannensis. Et ita prorsus locum hunc explicandum arbitror. Nam oratores quoque ex Cannensi caterua, ignobiles vocabant, qui eo tempore multis cæsis, & facundioribus interfectis aut mortuis, repente extiterunt, & ad causas & iudicia accesserunt. Sic Turnebus.

Cannabis, huius cannabis, penult. corr. (κάννα) Herba est ex cuius cortice funes intorquentur: & form. ego. est tam pro ipsa herba, quàm pro ipsis funibus. Plin. lib. 19. cap. 9. Deinde vtilissima funibus cannabis fertur a Fauonio. Quo denique est, eo tenerior. Semen eius quum est maturum, ab æquinoctio Autumni diligitur, & sile, aut veno, aut fumo ficcatur. Et cannabina vellitur poli tundemam, ac lin cubratuoue bus decorticata purgatur.

Torta cannabis. Perſſar. 5.

¶ Cannabum neutro genere dixit Palladius, quum inquit, Hoc tempore cannabum sera.

Cannabaceus, & cannabinus, penult. prod. (κάννινος) Quod est ex cannabe. vt Funis cannabinus. Colum. lib. 6. cap. 2. Cannabinisque funibus cornua iuuencorum ligato.

Cannache (κάννιχος) Ab Ouidio 5. Metam. numeratur inter Canes Actæonis, quod nomē sumpſerit, hoc est à clamore & ineptiis imposium videtur.

Cano, canis, cecini, penult. corr. canrum (ἄδω, λάλω, κελαδῶ) canere, Est voce modulari. Plin. lib. 10. cap. 29. Metula canit æstate, hyeme balbutit. Cic. 4. Academ. Quum cornix cecinerit.

Ranæ canere dicuntur. Virg. 2. Georgicorum.

Et vesperam in limo ranæ cre mêre querelam.

Canunt tubæ. Cic. 2. de Nat. deor. Si ex oliua modulante canentes tibiæ nascerentur, num dubitares quin ineller in oliua tibicinis quædam frientia? Idem 5. Verr. Quum in eis communis symphonia canere, magnisque poculis miniſtrare, &c.

Canere solent victores galli. Cic. 2. de Diuinat.

Absurdè canere. Cic. 2. Tuscul. Aut ſi absurdè canat is qui se habet muſicum velit.

Bene. Plinius Iunior, epiſt. 62.

Canere canendi facultatem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Ad aures canere. Virg. eclog. 1.

Canere ad citharam laudes alcuius. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Canere ad tibiam. Cic. 4. Tuscul.

Ad certos modos canere. Ouid. 3. Fastorum,

– & ad certos verba cadentia modos.

Canere fidibus. Cic. 1. Tusc. Igitur & Epaminondas, princeps meo iudicio Græciæ, fidibus præclarè cecinisse dicitur.

Lituo. Cic. 1. de Diuinat. Quod ab cius lituo quo canitur, ſimilitudine nomen inuenit.

Canere numeros in cantu. Cic. 2. de Legibus, Quem admodū Roscius familiaris tuus in fenestræ numeros in cantu cecinerat.

Sacra canere, Id est hymnos dicere. Virg. 2. Æneidos,

– pueri circùm ioniuque more poeliæ Sacra canunt. Seruius. Inclinata, ritulantique voce more Asiatico caoere. Cic. in Orat.

Tibias canere. Cic. 2. de Orat. Habet enim multitudo vim quandam talem, vt quemadmodum tibiæ non tibiis cantre, ſic orator ſine multitudine audiente eloquens esſe non poſſit.

Voce magna. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 6.

Ars caenendi. Ouid. 14. Metamorphoſeos,

Rara quidem ferit, ſed tamen arte canendi.

Foro medio ſcripta canenda. Ouid. 1. de Ponto, 8. elegia,

Et dedimus medio ſcripta canenda foro.

Celebrare feſtum canendo. Ouid. 5. Metamorphoſeos,

Inſius eras celebrare dapes, feſtumque canendo.

Imitari aliquem canendo. Virg. 1. eclog. 2.

Mrcum vna in ſylua imitabere Pana canendo.

Mouere aliquem canendo. Horat. 3. Carm. ode 11,

Monte Amphion lapides canendo.

¶ Canere aliquem, aut laudes alicuius, pro celebrare, & laudare. Virgil. 7. Æneid. Ibat ouans numero, regemque canebant.

Laude canendus. Stat. 8. Thebaid.

Nomen meum canitur. Ouid. epiſt. 21.

¶ Caere dicuntur poetæ, quum quid verſibus describunt. Virg. 1. Æneidos, Arma virumque cano.

Canuntur haec apud Homerum. Cic. 2. de Orat. Nec dubitari debet quin fuerint ante Homerum poetæ: quod ex eis carminibus intelligi poteſt quæ apud illum & in Phæacum & io Procorum epuliis canuntur.

Canere ſibi & Muſis, Scribere aut dicere quod docti ſoli intelligât, aut ipſe cantor, non autem vulgus. Cic. de Claris Orat. Quare tibi eam Antigenidas dixerit diſcipulo ſane fingêu ad populum, Mihi cane & Muſis: ego hinc Bruto dicendi, vt ſolet, apud multitudinē, Mihi cane & populo mi Brute dixerim: vt qui audicnt quid efficiatur, ego etiam cur ita efficiatur, intelligam.

Cancre ſuper aliquo, id eſt de aliquo. Virg. 4. Georg.

Canere bella Ouid. 2. Triſtium.

E ſcent pugnaces qui ſirra bella canunt.

Carmen. Cic. 2. de Orat. Cecinißeque id carmen quod in illum ſcripſerat.

Carmina. Virg. eclog. 9.

Carmina canere per appoda. Virg. 2. Georg.

Dies totum euncada per ouum. Ouid. ad Piſonem.

Dignum ſermone canere. Horat. 2. Serm. 3. ſatyra,

Nil dignum ſermone canas.

Dira. Ouid. 10. Metam.

Cauere grauda elatè, iucúda dulciter, & moderate leniter. Quintilianus lib. 1. cap. 10.

Maiora. Virg. eclog 4.

Formata. Horat. 1. Arte poetica.

Prælia. Virg. eclog. 6.

Pugnas & vrbs. Stat. lib. 8. Thebaid.

Reges. Virg. eclog. 6.

Tacta regum. Horat. 1. Serm. ſat. 10.

Syluas. Virg. eclog. 4.

Aſpitæ canenti dicuntur Muſæ. Virg. 9. Æneidos,

Vos ô Calliope præcor aſpirate canenti.

¶ Cantilenæ eadem canere. De eo dicitur qui muſicus eſt, ſæpius eadem inculcans. Nihil enim odioſius, quàm quod ſempec idem eſt. Terentius Phormione, 5. 3. Cantilenam eandem canis. Vbi Donatus, ita dicit, vt, Vetus & vulgata canno. Familiare eſt puero, aut tum, cantilenam appellare. Sumptum eſt autem à cantoribus, qui ſæpendo diutius eandem oceinant cantionem, tædium afferunt auribus. Proinde penti ſubinde variat carminis genus, quo ſatietam deniten t. Ex Chiliad. Erasmi.

¶ Canere, Dicere, prædiuinare. Virg. 8. Æneidos,

–Gallos in limine adeſſe canebat, Seruius.

Canere dij dicuntur, qui vaticinari. Cic. 3. in Catilin. Vt hæc quæ nunc fiunt, canere dij immortales videreotur.

Acerba. Valer. Argunaut.

Ambages. Virg. 6. Æneidos,

Horrendas canit ambages. De Sibylla.

Fata. Virg. 3. Æneid.

Obſcura. Horat. 1. Serm. 5. ſat. Id eſt diuinare.

Oracula. Lucan. lib. 1.

Ex ore diuino canere. Virgil. 3. Æneidos,

Atque hæc deinde canit diuino ex ore ſacerdos.

Prodigium. Virg. 2. Æneid.

¶ Canere fama Martial. lib. 1.

Quicquid fama canit, donat arena tibi.

¶ Litus canere. Qui priuati commodi impendiâ ſtudioſi eſſent, ac ferè quicquid rerum agerent, id omne ad domeſticam referrent vtilitatem, ijs proprium litus canere, tidem apud Græcos ἀκτάδιος ἀκούειν, dicebantur. Cic. 3. Ver. Atque etiā illum Aſpendium citharistam, de quo ſæpe auditis id, quod eſt Græcis hominibus in proverbio, quem vmnia inuis canere dicebant, ſuſtulit. & in intimis ſuis ædibus poſuit, vt etiam illum ipſum artificio ſuo ſuperare videatur. Itaque ille citharista tantus Cicero Verris rapacitatem, qui intus cancerem, in intimis ædibus collocarit, hoc eſt, plus quàm intus eecinerit. Idē in Rullum aduerſus Legem Agrariam, Atque hic carmē hic Thrasonis pleibis, nun vobis, ſed ſibi intus canit. Nam oſtēdit Tullius in ea oratione, legem camerti popularis videretur. Haud eamen popuſi, ſed decemuirum vtilitati repertam. Porrò de Aſpendio citharœdo Aſconius Pædianus ſic ſcribit; Quem canunt citharistæ, vtriuſque manus ſungunture officio. Dextra plectro vtitur: & hoc eſt ſoris canere. Sinistra digitis chordas carpit: & hoc eſt intus canere. Difficile autem, quod Aſpendius citharista facebat, non vereretur ſibi viraque manu ſed omnia, id eſt vniuerſam cantionem, intus & ſiniſtra tamam manu compleeterrear. Vnde omnes quotquot fures erant, à Græcis Aſpendij citharistæ in prouerbio dicebantur, quòd, vt ille carminis, ita iſti furtorum oculiterores erant. Valer hoc prouerbium & in eos qui multum inteſtinis ſuis commodi conſulunt præter honeſtatem. Hæc Pædianus.

Intus canere proprie eſt manu ſiniſtra canere. quæ enim ſiniſtra ſunt, ſæpe interiora dicuntur. Vide Interior, in INTRA & SVAVEOLO. Porrò ſiniſtra quæ chordas carpit, nulli quidem ſonum edit ſed quòd in cantu non minus laboret quàm dextra, canere illa vsque dicebantur, non ramen foris, id eſt non audcntibus, vt dextra: ſed intus, id eſt ipſi artifici. Id docere poſſunt noſtræ citharæ & lyræ, io quibus ſiniſtra quę io iugo chordas tangit, intus canitvr ita quodam & interiori carmine: Dextra quæ ad teſtudinem pſallit, foris canit ſonūmq; ejus. Atque hoc eſt quod ait ſtatius inaudeam Aſpendij citharistæ artificium, qui totam cantionem ſiniſtra ſola ad iugum modulate peragebat.

¶ Bellicum caoere. Vide Bellicum, ſubſt. in BELLVM.

Claſſicum canere. Cæſar 3 brl. Cauſ. Claſſicum que apud eum canal, & alterum illi iuber Pzrcnonum tend. Deductum à claſſibus exercitus, quæ quum euocabat princeps, & à pugna diſtrahebat, claſſicum canere dicebatur.

Receptui canere, dicitur de exercitus, quum iuber ſuos milites ceſſare à perſequendo hoſte. Liu. 3. ab Vrbe, Inde ſignum obſeruare iuſſit, vt pariter & facti rem ineiperent, ref. rientque pedem, ſi receptui canerētur.

¶ Receptui canere, per tranſlationem, pro finire, vel remorare animum alicuius à re aliqua gerenda. Cic. 3. Tuſc. Vtne igitur ranto inuerī molestias, abſtrahit ab acerbis cogitationibus hirbetē acie, & ad quibus quū cecinerter oput, impellit. &c. Idē 11. Philipp. Quis enim reuocante & receptui canente Senatu, properet dimicare?

Canere receſſus, dicitur buccina. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

–& creduæ

-& cecinit iussos inflata receſſus.
Signa canere dicuntur in bello quum congreduntur milites, & collatis ſignis depugnant. Liu. 1. ab Vrbe, Quum inſtructæ acies conſtiterint, prius quàm ſigna canerent, &c.
Cecinit quartæ vigiliæ ſignum. Liu. 4. bel. Pun. Eóſque vbi quartæ vigiliæ ſignum cecinißet, ad eum locum ſcalas iuſſit ferre.
¶ Surdis auribus canere. Liu. to. bel. Maced.

Cantio, cantionis { *μυστηριον* } Verbale. Idem quod cantus. Plaucus Stichо. 15.
Lepidam & ſuauem cantionem aliquam accipio.
¶ Cantio, pro incantatione. Cicero de Claris Oratoribus, Subiró totam cauſam mihi obtuſum eſt, ſdque venefciis & cantionibus Ticinę factum eſſe dicebat.

Cantunculà, genuit. corr. { *ἀοιδιον* } Diminutiuum à cantio. Cic. 5. de Finibus, Vidit Homerus probari fabulam non poſſe ſi cantiunculis tantus vir irretitus ſenetur.

Canor, canoris, penult. prod. m. g. { *μουσικὸς, ευφωνία* } Proprię ſignificat conſonantiam. Ouid. 5. Metamorphoſeos,
Nec camen ille canor mulcendas natus ad aures.
Canor res eſt blanda. Ouid. de Arte.
Res eſt blanda canor: diſcant cantare puellæ.
Cyeni canor. Lucret. lib. 4.
Paruus vt eſt cyeni melior canor.
Martius canor ætus. Virg. 4. Georg. Ideo Martius dicitur quòd acriores ad pugnam reddit. Id eſt bellicus.

Canorus, penult. prod. { *ἀρμονικὸς, ἡδὺς, γλυκὺς* } Adiectiuum, Quaſi ſonorus. Cic. de Senect. Omnino canorum illud in voce ſplendeſcit, etiam neſcio quo pacto in ſenectute.
Æs canorum. Virg. 8. Æneidos,
At tuba terribilem ſonitum procul ære canoro Increpuit.
Ales canorus. Horat. 1. Carm. Cycnum intelligit.
Gallus animal canorum. Cic. 2. de Diuinat. Quum igitur hoc animal tam ſit canorum ſua ſponte, quid in mentem venit Calliſtheni dicere deos gallis ſignum dediſſe cantandi, &c.
Aues canoræ. Virg. 2. Georgicorum,
Auia tum reſonant auibus virgulta canoris.
Cheiys canora. Senec. in Troade, 45,
Leui canoram verberant plectro chelym.
Fides canora. Virgil. 6. Æneidos, - Orpheus
Threiciæ fretus cithara, fidibuſque canoris. Id eſt bene ſonantibus chordis. Seruius.
Fila lyræ canora. Claud. in procem. de Rapt. Proſerpinæ,
Deſuetæ repetit ſua canora lyræ.
Fluuius canorus. Plin. lib. 4. ca. 8, Allabitur Peneus, viridis calculo, amenus circa ripas gramine, canorus auium concentu.
Canori latratus canum. Columel. lib. 8. de villatico cane, Vaſti latratus, canorique.
Lyra canora. Claud. 3. de Rapt. Proſerp.
Modulatus canorus. Seneca in Hercul. fur. 4,
-canoro ſaxa modulatu trahens.
Nugæ canoræ. Horat. in Arte poetica.
Quàm verſus inopes rerum, nugæque canoræ.
Canorus orator & volubilis. Cic. de Claris Orat. Sonitus Cureum canori. Virg. 4. Georg.
Tuba. Ouid. 3. Faſt.
Turba. Ouid. 6. Faſt.
Verſus. Horat. 2. epiſt. 2.
Volucres. Ouid. 3. Faſt.
Vox. Ouid. 3. de Arte amandi.
Vox ſuauis & canora. Cic. in Brut. Sic interuallis, exclamationibus, voce ſuaui & canora, admirando irrideba.
Canorum vocis genus. Cic. 2. de Nat. deor.

Canoroſus, a, um, Idem. Gellius, Colle ctam coactámque vocem, & magis claros canoroſoſque ſonitus facit.

Cantium, penult. corr. { *ἄσμα* } Proprię ſignificat elegantem cantum, æque laſciuum. Plin. Iun. epiſt. 14. lib. 2. Plauſus cantum ac potius ſola cymbala & tympana illis canticis ſentiunt.
Cantica obſcœna. Quintil. lib. 1. cap. 2, Omne conuiuium obſcœnis canticis ſtrepit.
Cantica excipere modis muſicis. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Cantilena, cantilenæ, penultima prod. { *μελος* } Cic. 2. de Orat. Gereridus eſt tibi mos adoleſcentibus Craſſe, qui non Græci alicuius quotidianâ loquacitatem ſine vſu, neque ex ſcholis cantilenam requirût.
¶ Cantilenę ſunt Muſarum ſilię. Vide Muſis etiam rem ſacram facere, & cin MVSA.
Cantilenam illam ſuam cerebrò mihi inſuſurrat Epicharmus. Cic. ad Attic. lib. 14. Vide INSVSVRARE.
Cantilenam eandem canere. In CANO.
¶ Cantilena, pro iactatione verborum, denuntiatione & rumore. Brutus ad Ciceronem, lib. 11, Nam de tuo periculo, credè mihi, iactatione verborum & denuntiatione periculi, ſperare eos te pertimefacto, adoleſcente impulſo, poſſe magna eóſcqui præmia: & totâ iſtam cantilenam ex hoc pendére, vt quamplurimum lucrifaciant.

Cantor, & Cantrix, verbalia { *ἀοιδὸς, μουσικὸς, μουσικὴ, ψάλτης* } Qui vel quæ cantus exercet. Plaut. Trinum. 5.
Cantrices, ciſtellatrices, nunti, raptores panis & peni.
Cantrices antes, Luſciniolę & merulæ. Varr. de Re ruſt. lib. 3. cap. 4.
¶ Cantor formularum, pro Iuriſperito. Cic. 1. de Orat. Ita & tibi Iuriſconſultus ipſe per ſe nihil, niſi legulcius quidam cautus & acutus, præco actionum, cantor formularum, auceps ſyllabarum. Vide Cautor formularum, in CAVEO.
¶ Cantor, pro hiſtrione, vel actore fabulæ. Ouid.
-dotece cantor vos plaudite dicat. In candę ſententiam & Prudentius antiquos poeta vſurpauit, quum ſcribit,
Vt tragicus cautor ligno tegit ora cauato
Grande aliquod cuius per hiatum crimen anhelet.

Cantus, huius cantus { *ἀοιδὴ, μουσικὴ, μελος* } Eſt inflexio vocis, & pro cantione cuiuſcunque rei dicitur. Martial. lib. 14,
Ille trochus pueris, ait mihi cantus erit.
Cantus & numeri. Cic. 5. Tuſcul.
Cantus & ſymphoniæ. Cic. pro Cœlio.
Modi & cantus. Cic. 1. de Orat.
Nctni atque cantus. Cic. de Somnio Scipionis.
Auium cantus, Horat. 3. Carm. 1.
Buccinarum cantus, & galloru. Cic. pro Murena, Te gallorum, illum buccinarum cantus exſcitat.
Dulcior. Cic. 2. de Orat. Qui enim cantus moderata pronuntiatione dulcior inueniri poteſt?
Citharæ. Horat. 3. Carm. ode 1.
Galli cantu. Horat. 1. Serm. fat. 1.
Sub galli cantum conſultor vbi oſtia pulſat.
Mutare muſicorum cantus. Cic. 3. de Legibus, Idque haud paulo eſt vetius quàm quod Platoni noſtro placet, qui muſicorum cantibus aut mutatis, muratiue ciuitarum ſtatus.
Neruorum. Cic. pro Sext. Roſc.
Symphoniæ. Cic. 2. Verr.
Tibiæ cantus. Horat. 3. Carm. 7.
Cantus vocis. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Vocum quotidianus cantus Cic. pro Roſc. Animi & aurium cauſa tot homines habet, vt quotidiano cantu vocum, & neruorum, & tibiarum, nocturnúſque conuiuiis tota ciuitas perſonet.
In cantu flexiones & voculæ. Cicero 3. de Oratore, Quanto molliores ſunt, & delicatiores in cantu flexiones, & falſæ voculæ, quàm certæ & ſeuerę?
Inſignis cantus. Valer. 3. Argonaut.
Æmonij cantus, Magici, ab Æmonia, id eſt Thraciæ mulieribus; quæ his olim artibus inſignes erant. Valer. 6. Argonaut.
Apollinei. Ouid. 11. Metam.
Clarus. Valer. 8. Argonaut.
Feralis. Sil. lib. 5.
Feſtus. Claud. 1. Panegyrico,
Coniugij necdum feſtiuus regia cantus Sopierat.
Flebilis. Senec. in Hercul. Oet. 1, 2.
Cantu noſtra caner tempora flebili.
Fluens, Metaphoricè; dicitur, pro ſuaui & dulci. Valerius 3. Argonautico.
Felices cantus dare. Tibul. lib. 3. elegi. 4.
Garrulus. Plin. lib. 10. cap. 29, Luſcinia diebus ac noctibus continuis x v garrulus ſine vlo termiſſu cantus.
Inſoliti cantus. Claud. de Rapt. Proſerp.
Lugubres. Horat. 1. Carm. ode 24.
Luſtrifici, Expiatorij. Valer. 3. Argonautico,
Atque ita luſtrifico cantu vocàs, Ite percmpti.
Obſcurior. Cicero in Oratore, Eſt autem in dicendo etiã quidam cantus obſcurior, &c.
Paſtoralis. Vide paulo pòſt, Modulari aliquem, &c.
Pius. Stat. 5. Syl. 2.
Raucus. Virg. 8. Æneid.
Cantus Siculi apud Iuuen. ſat. 9, dicuntur cantus Sirenum quæ iuxta Siciliam habitarunt, ab Vlyſſe & eius ſociis euitati, idque auribus vera obtuatis.
Sirenum cantus. Claud. 22. epigram.
Supplex. Claud. 3. epigrammate,
-& ſupplice cantu Præſtiterit noua vires poſcit.
Tener. Claud. 1. de Rap. Proſerp.
Tremulus. Horat. 3. Carm.
¶ Accendere Martem cantu. Virg. 6. Æneid.
Accerſere cantus lacrymis. Propert. 4. eleg. 1.
Circunſonare aliquem cantu. Claud. 2. de Rap. Proſerp.
Commouere cantu. Virg. 4. Georg.
Concelebrare cantu carmina. Lucret. lib. 5.
Dare cantus. Virg. 1. Æneidos.
Et cœtu cinxere polùm, cantuſque dedere.
Cantu delíniri. Quintil. lib. 5. cap. 8.
Euchere cantu ad ſydera. Sil. lib. 8,
Mantua Muſarum domus, atque ad ſydera cantu
Euecta Andino. Id eſt Virgilianо.
Exercere. Virg. 1. Georgicorum,
Nequicquam feros exercet noctua cantus.
Flectere. Lucret. lib. 5.
Flectuntur cantu atque couſiſtunt ſæpe immanes beſtiæ. Cicero pro Archia.
Flere cantu incendia. Stat. 5. Syl. 1.
Frndere cantus gutture. Cic. de Diuinat. Haud modicos tremulo fundes è gutture cantus.
Cantus hortatur remigem. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Imitari aliquid ucrus atque cantibus. Cicero de Somnio Scipionis.
Incitari ſono quodam vocum, & Phrygiis cantibus. Cic. 1. de Diuinatione.
Leuate malum cantu. Horat. Epod. 13.
Raucisono minantur cornua cantu. Lucret. lib. 4.
Modulari aliquem cantu. Claud. 2. Panegyrico,
Te paſtorali modulantur Mænala cantu.
Mollire aliquem cantu, Id eſt placare. Ouidius ad inanimata tranſtulit, 11. Metamorphoſeos,
Cantibus ecce tuis ſorent cantu mulliſſe.
Mouere cantus. Virg. 10. Æneid.
Miſcere domum cantu. Claud. 1. de Rapt. Proſerp.
Mulcere cantu æthera. Virgil. 7. Æncidos. Id eſt lenire. corpora enim ſunt elementa: non enim mulcetur, niſi quod corporate eſt. Seruius.

Pelluntur animi vocum grauitate & cantibus. Cic. de Diuin.
Perrepat lueus cantu symphoniæ. Cic. 7. Verr.
Perſonabat vicinitas cantu voeum. Cic. pro Sex. Roſc.
Perſonat tibia cantu. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.
Præbere aures cantibus. Ouid. 4. Meram.
Præſonare lueos aſſiduo cantu. Virg. 7. Æneid.
Ruorpere cantu arbuſta. Virg. 3. Georgicorum.
Et cantu querulæ rumpent arbuſta ciealæ. Id eſt nimio clamore. Seruius.
Rumpunt cantus ſilentia. Claud. 2. de Rapt. Proſerp.
Solari cantu laborem. Virg. 1. Georgicorum.
Interea longum cantu ſolata laborem.
Solleitare cantu Cupidinem. Horat. 4. Carm. ode 13.
Sopire cantu. Claud. 1. Panegy.
Stimulare cantus alicuius; eſt calcar alicui addere, & exeitare ad canendum. Stat. 5. Syly.
Strepere cantu rauco. Virg. 8. Æneidos.
-rauco ſtrepuerunt cornua cantu.
Cantu vocat in certamina duos. Virg 6. Æneid.
¶ Cantus, pro carminibus magicis, ſiue incantatione. Ouidius 7. Metamorphoſeos. -coneuſſaque ſiſto, Staotia concutio cantu freta.
Componere cantus. Tibul. 1. eleg. 2.
Soluere amores cantibus. Tibul. lib. 1. eleg. 2.
Tanti cantus, Seetra incantamenta. Valer. 7. Argonaut.

Cantulus, cantuli, pen. cor. Diminutiuum. Firmic. lib. 3. cap. 13. In quarto loco Mercurius & Saturnus ab horoſcopo partiliter conſtituti, ex inuento cantuli, & organi, facient magiſtros.

Canto, cantas ¶ ἄδω, μέλπω, γάρυω, μολπέω, & μουσίζω ¶ cantare, Frequentatiuum. Terent. Eunuch. 3. Cantarum prouocemus.
Pares cantare parati. Virg. 7. eclog.
Et cantare pares, & reſpondere parati. Hoc eſt, qui poſſent continuum carmen dicere. Seruius.
Aues cantantes. Propert. 4. eleg. 10.
Cycni. Virg. 9. eclog. 2.
-Vare tuum oomen, &c.
Caotantes ſublime ferunt ad ſydera cycni.
Puellæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.
Inuiteem. Horat. 3. Carm. ode 28.
Auena ſteeti. Ouid. ad Piſonem.
Auenis ſtudijs. Ouid. 1. Metam.
Pede certo. Tibul. 2. eleg. 1.
Amieam. Horat. 1. Serm. ſat. 5.
-abſentem cantat amieam
Multa prouoluntur vappa nauta.
Ad lumen amieæ. Ouid. 5. Faſt.
¶ Cantare alicui aliquid; pro Sæpius dicere, admonere, inculeare.
Terentius, Qui harum riores cantabat mihi.
Obſeena. Ouid. 3. Faſtor. Subaudiendum, Verba, aut carmina.
Rullica verba. Tibul. 2. eleg. 1.
Cantare fidibus alicui. Plaut. Epid. 10.
Conduĉta veni vt cantarem fidibus ſeni. De fidicina loquitur.
¶ Cantare, cum datiuo rei in animam æ. Ouid. de Faſtorum,
Cantabat ſanis, cantabat tibia ludis,
Cantabat morbis tibia funetibus. Videntur hi datiui per ablationes exponi poſſe addita præpoſitione in.
Surdo cantare. Propert. 4. eleg. 9,
Caniabant ſurdo, nudabant pectora exco.
Vinei cantando. Virg. 3. eclog.
Signum cantandi dare. Cic. 2. de Diuinat. Quid in mentem venit Calitheni dicere, deus gallis ſignum dediſſe cantandi, quum id vel natura, vel caſus efficere potuiſſet?
¶ Cantare, pro celebrare, colere laudibus. Cic. ad Quint. Fratrem, lib. 2. Nam vt ſeis, iampridem illum eanto Cæſarem. Id eſt, ſummis laudibus celebro.
Amores. Ouid. epiſt. 15.
Carmina. Horat. 3. Car. 1.
Conuiuia. Horat. 1. Carm. 6,
Nos coouiua, nos præda virginum
Cantamus vaeui.
Laudes alicuius. Ouid. 2. Faſt.
Dignus cantari. Virgilius 5 eclog.
Et puer ipſe fuit cantari dignus, & ee.
Cantari verſu. Ouid. ad Piſonem,
Tu mihi Mecenas teteri eanabere verſu.
Cantare literæ. Plaut. Bacchid. 2. 2.
Sed metuo ne idem eanent, quod priores. Id eſt ne eadem verba contineant.
¶ Cantare, pro ineantare & faſcinare. Virg. eclog. 8,
Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis. Vbi Seruius, Cantando, dum ei ineantatur. Item gerundiuus modus ab omni verbo ſimiliter procreatur, vnde modo cantando à paſſiuo ait, quum idem alibi ab actiuo dixerit: vt eelog. 3.
Cantando tu illum? Tale eſt illud in Sallullio, Quum ipſe ad imperandum Iſidium vocaretor. Id eſt vt ei imperaretur.
Cantatus, penultima producta ¶ ἀδώλιος, ὁδὸς ¶ Partuepium. Statius 2. Syluatum. 2.
Aſteris & Vatis totam cantata per vrbem.
Aque cantatæ. Ouid. epiſt. 24.
Carmine cantato cælum deuſatur. Ouid. 14. Metam.
Herbæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8.
Cantatæ leges imponere lunæ. Propert. lib. 4. eleg. 3.
Vua. Ouid. 3. Amorum, 6. eleg.

Cantamen, penultima producta, neutri generis ¶ ἀπαξ ¶ pro ineantatioue dicitur. Propert. 4. eleg. 4.
O vtinam magicæ oolſem cantamina Muſæ.

Cantator, & cantatrix, penol. prod. alia verbalia ¶ ἀοιδιστὴς, ἀοιδὸς, ἀοιδὴ ¶ Qui vel quæ conſueuit canere, & crebrò cantus exercere. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. Intra teetem aues ſunt omne genus, maximè cantatrices, vt luſcinioiæ ac merulæ. Alia exempluria habẽt, cantrices. Martialis lib. 13.
Dulcia defecta modularur carmina lingua
Cantator cycnus funeris ipſe fui.
¶ Cãtatorem, ſine adiecto, appellat Mauricius quidam hiſtoricus, vt Turnebus refert, qui exercitum horiatur, & animat oratione milites ad fortiter dimicandum ante pugnam, velut ad eorum aures canens. Hæc ille.
Chorcæ cantatrices. Claud. de bel. Gildon.

Cantito, cantitas, penult. corr. ¶ ἀοιδίζω ¶ cantitare, Frequentatiuum à Canto frequentatiuo. Terent. Andr. 4. 7. Factiurn credo, vt habeas quicum cantites. Cic. de Clari. Orator. Virtutem cæterarum illa carmina, quæ multis ſeelis ante fuam ætatem in epulis eſſe cantitata à ſingulis conuiuis de clarorum virorũ laudibus in Originibus ſcriptum reliquit Cato.

Canobita, a, penult. prod. ¶ κανωβίτης ¶ Nomen gentile ductum à Canobo, quam Canopum alij, Stephanus de vrbibus Canobũſam vocat, ſi non fallunt exemplaria.
Littora Canobita. Caiullus epiger. 66.

Canobvs, Nauis Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipſe in Ægyptum perrexitde quo infrà in dictione Canopus.

Canon, canonis, genuit. corr. Latiné regula dicitur, κανὼν, κανόνος. Cic. ad Tironem, lib. 13. Sed heus tu, qui κανὼν eſſe meorum ſcriptorum ſolebas, vnde illud tam ἀπαρέμφατον, valeruditi fideliter inſeruiſti? Plin. lib. 34. cap. 8. de Polyclto. Ieere & quem canona artifices vocant, lineamentaris artis ex eo petentes velut à lege quadam. Budæus interpretatur *Virgatum vas chyli & sanguinis.* ¶ Canon etiã ſignificat lorum ſcuti in quod brachium immittitur.
Canon, in re numaria quid ſit, docet Aſconius. Tria enim penſitationum genera fuiſſe dicit apud auiiqnos: canonem, obtationem, indictionem: vt ſi Iudæ eanõ, quod domanium dicitur: vt portoria, vectigalia, & huiuſmodi. Obtatio, quæ auxilia nõſ dicimus: vt obtatum vini hominum diuendiri. & vice ſima ejus quod cuppatim cuiuſcumque venit, reliquarúmque merciũm quæ à ſolidariis negotiatoribus venduntur, quos groſſarios appellant quæ, à minutariis & ven dratoribus, qui & propolæ dicuntur, hoc eſt nõ ſua vendentes, ſed à negotiatoribus emptata, pluris poſtea vẽdentes. Indictio eſt quam talcam vocamus: antiqui collationem vocabant. Cicero etiam Collectam dicit. Græci τέλεια appellant, & συμβολάς. Hodie igitur coactores, id eſt receptores cauonarios, obtationales, indictionales, ſiſcarios, & arrarios, aliſque nominibus appellare licet, Latinè loquentibus. Budæus.

Canonicvs, penult. corr. ¶ κανονικὸς ¶ Adiectiuum, Regularis dicitur.
Canonici vocantur à Pythagoreis harmonici, qui primas in iudicando partes, longéque ratas maximè rationi aſcribunt.
¶ Canonica, à Græcis nũcupata eſt altera Geometriæ pars, vt Varro prodidit, quæ vocum ſi gnitudines & altitudines menſu diſtinguat certo. Logoe autem menſura rhythmus vocatur, id eſt modulus, vel numerus, & pedum ordo. Altior autem, μετρικὴ, id eſt cãtus modulatus: nam μετρικὴ id eſt menſurata feu dimenſina, ſyllabarũ excute menſum, & canonicæ porro eſt. Hæc Cæl. antiq. lect. lib. 15. cap. 14.
¶ Canonica illano, cuius meminere Impp. Honorius & Theodoſ. in l. placeo. C. de facroſanct. eccleſ. Id eſt, quæ ad canonem pertinet. Canonem præſtianonem lege impoſitum, ad cuius ſolutionem etiam eccleſia tenetur.
Canonicatus, appellatur titulus regularis faerdotij in eccleſia, vnde ea nomina dicuntur: & diſſert à prabenda, quæ reditus habet anonos ex tali titulo. Itaque qui vtrunque habet, ex canonicus prabendarius dicitur, 70. diſtin. cap. Sanctorum canonum.
Canotiũ, Locus eſt, ſi Rhodigino credimus, ſaeris viris & canoniẽ vi uentibus deſtinatus. In nauibus etiam, quæ eataphractæ vocãtur, & earaffromata habent, id eſt paumenta ſuperiora, vel tabolata, ligna quibus tabulæ inẽmbunt, canonia nuncupantur, vt idem Calius author eſt lib. 5. cap. 21.

Canor. Canorus, Vide CANO.

Canopicvm, penult. prod. Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa & minor Africa Plinio dicitur, oppidum eſt, eodẽ author lib. 5. cap. 4. Eſt & Canopicum Nili fluminis oſtium, quod eum caeteris commemoratur Strabo, lib. 17. timo, Plin. lib. 5. cap. 10. Ammiano lib. 22, & Pomponio lib. 1.

Canopitanvm, penult. corr. Oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris Plinio lib. 5. cap. 4.

Canopvs, deus cultus ab Ægyptiis, cuius originẽ Suidas & Ruſin. lib. 11. Eccleſiaſticæ hiſtoriæ cõmemorant. Fetunt enim Chaldæos per varias orbis regiones iguem ſuum circunferre ſolitos, & cum omnium nationum deis contendere, vt qui deus vicifet, ab omnibus crederetur. Quare quum deiqui ex ære, auro, argento, ligno, vel alia quauis materia conflabant, igne omnino abſumerentur, Chaldæorum loeris omnibus præflabat. Hæc quum Canopi facetdos audiſſet, quibdam cõtra ignem eallidum excogitauit. Solebant in Ægypto fictilia vaſa quædam fieri, quæ hydriæ vulgò appellantur, minimis quibuſdam foraminibus peruiæ, quibus turbida limpidiſſima & deſecatiſſima effluit. Harum ille vnam cera foraminibus obturatis cepit, variis coloribus vndique depictam, aqua repleram, ac vt deum ſtatuit & excidens vetetis ſimulach caput, quod Menelai gubernatoris ferebatur, impoeens diligenter ſimulacro aptauit. Adſunt poſt hæc Chaldæi: tur in conſtigum, citea hydriam ignis accendituc, cera diſſoluitur qua foramina erant obturata: diffuſe aqua ignis extinctus eſt. Aſſiguur faerdotũ Canopos deus victor dei Chaldæorum euaſit, & ex eo deus culus eſt. Vide plura apud Ruſinum.

Canopvs, penult. prod. ¶ κάνωβος ¶ Parua infula eſt mediterranei maris, Nili oſtio, quod Canopicum vocant, obsita. Menelai gubernator Canobus ibi forte mortens nomen inſulæ, illa olim dedit. Hæc Pomponius

Pomponius Mela. Proinde quum à Canobo dicta sit, idcò b litera scriptum aliquìdo vocabulum, este Quintiliano lib.1.cap.9. Canopi porrò his verba meminit Tacitus lib.2. historiarum. Conditore (inquit) id Spartaui ob sepultum illic rectorem quuis Canobum, qua tempestate Menelaus Graeciam petiit, diuersum ad mare terrámque Libyam delatus. Nuti sunt Menelai posti Helenam raptam, ad Syrium linus errores, ex Homero.

Famosus Canopus, I. uen. Sat. 15.

-sed luxuria quantum ipse notaui

Barbara famoso uon eedit turba Canopo.

Pellax Canopi gens fortunata. Virg. 4. Georg.

¶ Est item Canopus, fyderis nomen, cuius meminit Pli. lib. 6. cap. 23. in describ rione Taprobanae insulae.

Canopitanus, pen. prod. ad ir ctium. Solinus cap. 44, Quod ab Atlante ad vsque Canopitanum ostium pandit ur.

Canta. pro Cantata ueteres vſi sunt. Festus.

CANTABRA, fluuius in Indum erumpens, cum tribus aliis quos secum trahit fluuiis. Plin. lib. 6. cap. 20.

CANTABRI, gen. cant. Cantabrorum. Populi sunt in Hispania Tarraconési ad Oceanum, vt docet Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hodie *Biscans*. Et Plinius libro 4. cap. 20. finitimi his qui tractum trans Duriam seruant. Hi ab Augusto fuerun subacti, vt inquit Strabo lib. 3. Et Suetonius in Vita Augusti, cap. 20 & 21. ante Augustum nemo eos subegerat: quod videtur innuere Horat. 3. Carm. ode 1.

Cantabrum indoctum iuga ferre nostra. Efferi sunt, & sine armis nullam esse vitam existimant. De quibus Silius libro 3. & 5.

Bellicosus cantaber. Horat. 2. Carm. ode 11.

Cantaber Sociculi. Iuuenal. Sat. 15.

Cantabrices, pen. corr. Cantabricis, à adiect. vt Bellum Cantabricum. Horat. 1. epist. 19. Militiam puer, & Cantabrica bella tulisti.

Cantabrica, Herba est vbique nascens, caule iunceo pe dali, in quo sunt flosculi oblongi, velut calathi: in his semen perquã minutum. Dicta autem est Cantabrica, quòd per Augusti tempora reperta sit à Cantabris in Hispania. Ex Plinio lib. 25. cap. 8.

Cantabrum, cantabri. Arnobius, Nam & figura ipsa, & cantabra, & vexilla eaſtrorum quid aliud quàm inauratae eruces sunt & ornatae? Sed quae cantabra fuit non ita dictu promptum est: Videntur esse cantabra, quae Tertullianus Tabra vocauit. Ego, si capiralis ista fortè audacia nemini esse videatur, vnus literulae immutatione labenter contabra legerim. Nam vt à candela candelabrum: sic à conto contabrum dicereturr non inepte: amplius ramen pronuntiabimus, & non liquere nobis dicemus: vocabula ita rara difficiles habere explicatus. Imò verò legendum affirmabimus, signa ipsa atque labara: cantabrum autem eſt Aspicio & Caelio furfure. Verba sunt Turnebi.

CANTARVS (*Cantharus*) Poeta comicus Athenicosis, cuius feruntur fabulae nonnullae posire à Suida.

Cantator, Cantatrix, Cantatio, In CANO.

Cantertus, In CANTHERIVS.

Cantharas, Gremmae species, quae scarabeorum effigiem habet: quippe Graeci *scarabaeos*, vocant scarabeos. Plin. lib. 37. cap. 17.

Cantharis, pen. corr. cautharidis: vel Cantharida, cantharidæ, pen. corr. (*Scarabaeus*) Vermis viridis, in summitate ramorum fraxini & oliuae nascens: cuius flocculi in vesicam ingressi, & exuentum interimunt. & humano corpori applicitus, vesicas plenas humore facit. Ouidi. in lbin, Cantharidum fuccos dante parente bibas. Plin. lib. 29. cap. 4. In cantharidibus magna quaestio: quoniam ipsae venena sunt potae vesicae eum eruciatu praetipuo.

Cantharis, pro venenata ponitur. Cic. ad Paetū, lib. 9. 21. Caius accusante L. Crasso cantharis damnatus fumpsisse dicitur. Budzus.

Cantharites, æ, Vini transmarini genus Plinio lib. 14. cap. 7.

CANTHARIVM (*Cantharium*) Promonrorium est in Samo insula, ſtadiis octoginta à Dracano ciuidem insulae promontorio distans, qui tra-ctibus minimus eſt intermedio orum. Author Strab. lib. 14.

CANTHAROLETHOS (*Cantharolethos*) Locus Thraeiae exiguus, à cantharis exitio dictus, quòd ibi ex omni animalium genere solus necretur cantharus.

Cantharus, pen. corr. (*Cantharos*) Poculum, quo vſus est pater Liber. Plin. lib. 33. cap. 11. Marcus Pollio Victorum Cimbricum cantharis potasse liberi patris exemplo tradirur. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. Scyphus Heredis poculum est, ita vt Liberi patris cantharus.

Paruulus cantharus. Iuuen. Sat. 7.

¶ Cantharus, alsi significatu. Paulus I. Cztera. D. de legat. 1. Srd & automataria, & cantheri per quos aquae fluunt, poterunt legari: mamet si impositi sint. Africanus Pareeg. lib. 1. cap. 20. Dubium est, quid hoc loco sibi velint cantheri: nisi accipias pro vasis aquarum, quibus epistomia, id est (vt vulgò vocamus) fpinae addantur, vnde aqua exit, idéoque Salicores dicti Latinis authoribus. Haec ille.

¶ Cantharus, Genus piscis authore Plin. lib. 32. cap. 11. Columlibro 8. Nam & alecula modo capra, & cantharus, exiguúque gobio, &c.

¶ Cantharus, Scarabeus paruus, frumenta erodens. Plinius lib. 18. cap. 17.

¶ Cantharus ex generationis ratione nomen iuuenit. Canthona Graeci aſinum vocant, id eſt *ὀνον*: Orou autem semen, & quidem scarabei proprie. Sic verò progigni animal sraduit, quod nec taeuit Aristoteles, Vbi cantharus aſini retrahenre ſeu ſtercora, quae onidas nuncupant, & orbiculari feré vſinntur figura, ossendent, insistit: ac pe dibus prouoluens, interim genitalem vimam effundit. vode enaſcitur vermiculus qui mox fit cantharus. Cæl. lib. 8. cap. 5.

¶ Cantharus pilulam. Adagium eſt in eos qui castigati ſæpius, nihil proficiunt: sed quod permaneat semel arripuerunt, pertinacius fouent. Quod enim eſt animali ingenitum, nulla prorium arte vieeris. Ductum adagium à pilularum, id eſt orbiculatium ſtercorum illa volutatione, quae eſt cantharis admodum familiaris. Calius lib. 8. cap. 5.

CANTHARVS, cæleſte signum in aquario, ex tribus conſtans ſtellis.

¶ Cantharus, Nodus ſub lingua Apis bouis, quem Ægypti colebane nummus vice. Plin. lib. 8. cap. 46. De hoc cantharo vide Cæl. lib. 8. cap. 5.

¶ Cantharus pro nauigio, vt ex Menādro probat Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21.

Cantherius (vel vt alij ſcribunt) Canterius (*κανθήριος*) Genus iugi in vinea. Columel. lib. 4. cap. 12. Itaque aut veteres (ne nouae radicem agant) arundinibus binas ſingulis vitibus applicabimus: aut ſi regionis conditio permittit, veteta deponemus haſtilibus, quibus annectantur ſuguiae tranſuerſae pertuex iu imam partem ordinis: quod genus iugi, cantherium vocāt ruſtici. Plin. lib. 17. cap. 21. Simplici iugo conflat porrecto ordine, qurm cautherium appellant. Pedamentum Catonis vocat.

¶ Cantherius, Equus caſtratus. Varro 2. de Re ruſt cap. 7. Propter quod discrimen maximè ioſtiutum vt caſtrentur equi. Dempris equi teſticulis ſunt quietiores: & ideo quòd ſemine carent, ij cantherij appellati, vt in ſuibus maiales, in gallis gallinaceis capi. Cic. ad Atticum, lib. 9. 18. Et apud Sene. lib. 2. q. 3. Cautherio vehebatur, hippoperis quidem impoſitis, vt ſeeum vtila portarem.

¶ Cantherius in ſoſſa. Adagium in eum qui laceſſit ad pugnam, mox linquitur animo, vt cominus congredi non audeat. Ductum adagium à cantheriis equis, qui quum deſecti teſticuli & exceſa ſoet alia genitalia, languditores & degeneres ſunt, quod ſemioe careant. Vide Eraſm. in Chiliad. & Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 15.

Cantherius hoc diſtat ab equo, quod maiahs à verre, caprus à gallo, veruex ab aricte. Eſt enim cantherius, equus cui teſticuli amputantur. Haec ex Feſto.

¶ Cantherij, Tigna. Vitruuius lib. 5. Et cantherij prominentes ad extremam ſuggrundationem, ſupra cantherios tempia. ¶ Cantherij ité dicuntur, qui ſubiici ſolent à fabris materiarus, dum moles arborum ſcant. Vulgus *Caballos* vocat. ¶ Item Cantherius, vt author eſt Varro, mons eſt in Sabinis.

Cantherolus, pen. corr. Diminutiuum, pro paruo pedamento. Colum. lib. 11. cap. 3. Deinde quum feeerint caulem, humilioribus quaſcantherolis interpoſitis rigorem ſtylorum cooſtruatorum nisi arundines tranſuerſas in modum tugatae vineae crebras diſpoſueris, thalli eeparum vrnus proſternetur.

Cantheriolus apud Columellam ſunt in eepinis, id eſt eeparum locis munimenta quz dam eeparum, ne thalli earum à venti proſternantur. Sicurin rapinis etiam cantherij, quum operuotur rapz, vr à pruinis ſemina defeudantur. Cæl. lib. 8. cap. 4.

Cantherinus, pen. prod. adiect. vt. Cantherino ritu ſomniare. Plaut. Mercat. 9. Cetre haec mulier cantherino ritu aliens ſomniat. Solēt enim equi ſtantes ſomniare, authore Plin. lib. 10. cap. vlt.

Cantherinum hoi deum. Colum. lib. 2. cap. 9. Vide HORDEVM.

Cantherinum lapathum, Latini rumicem apellant. Plin. libro 20. cap. 21.

Cantheriuus, pen. prod. adiectiuum, Quod cantheriis ſubnixum eſt. Colum. lib. 5. cap. 4, Deinde quz pedamintibus adnixae ſingulis iugis imponuntur, ras ruſtici cantheriatas appellant.

CANTHVS, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, ítémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periſſe: Illaccus autem noſter in Æa.

Canthus, canthi (*κάνθος*) Ferrum quo roz extremitates vinciuntur: ſeu ponus lignea illa rotz extremitas, ex multis partibus curuis cõpacta. Sunt Picardi quamlibet illarum partium vocāt *vne gance*, Francis *vne iante*. Ad quod facere videtur illud Hieroonymi lib. 3. Reg. cap. 7. Tales autem rotz erant quales ſolent in curru heri: & axes earum, & radij, & canthi, & modioli omnia ſuſilia. Quintil. lib. 12. cap. De vir tutib. & vitiis orationis, Barbariſmum pluribus modis accipimus. Vnum gente: quale ſit, ſi quis Aſcum vel Hiſpanum Latine oratiool nomen inferat: vt ferrum quo rotz viotiuntur, ſic ſoles Canthus: quanquam eo tauquam re epto vtatur Perſius. Haec ille. Badius interpretatur in commentarijs Perſij Canthum, Rotæ circumferentiam.

Locus Perſij eſt ſat. 5.

-quanuis temone ſub vno

Verentem ſeſe fruſtra ſectabere canthum.

Canthos oculi vocat Galenus lib. De vſu partium, quos angulos dicimus: facit autem maiorem & minorem canthum.

Canticum, Cantilena, Cantio, In CANO.

CANTIOBIS (*κανθιόβις*) vrbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Amberga, vulgò *Amberg*.

Cantio, Cantiuncula, Vide CANO.

CANTIVM (*Κάντιον*) Britanniæ promontorium, Ptolemæo Cantia, regio, vulgò *Kent*: vbi ciuitas Cantuaria, vulgò *Canterbury*.

Canto, Cantor, Cantus, Vide CANO.

CANVCHA. Huius eſt naugabilis, in Gangem influens, vt ſcribit Plin. lib. 6. cap. 18.

C. CANVLEIVS Tribunus plebis rogationes duas tulit, Vt co nubia plebis cum patribus eſſent communia, & vt alter Cõſul de plebe crearetur. Orationem eius aduerſus Conſules vide apud Liuium lib. 4.

Canum, ni, inter ſimplicia mediearnina referrur à Galeno, his verbis, Canum optimum habetur, quod validiſſimum eſt. Inuenitur enim in metallis, in quibus conſtatur, & quibuſdam leuoibus manis. Vires haben, vt vrinam acriter ſtringēres, & quodammodo cauſticas. Haec ille lib. de ſimplic. medicamin.

Canus (*κανεῖος, κάνειος*) adiectiuum, Cui candent ſiue albent capilli prz ſene ctute. Plaut. Bacch. 2.

Cano capite atque alba barba.

Abſynthium canum. Ouid. 5. Triſt. 14. elegia,

Cana prius gelido deſint abſynthia Ponto.

Amator. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Anilitas cana. Caul. epigr. 56.

Barba. Martial. lib. 1.

Cana eſt barba tibi, nigra eſt coma.

Capilli. Horat. 2. Carm. ode 11.

Caput. Ouid. 5. Fast.
Coma. Seneca in Troade. 3.
Crines. Catul. Epigr. 59.
December. Martial. lib. 1.
At quum Decembler canus, & bruma impoteens.
Faulla. Ouid. 8. Metam.
Fides. Virg. 1. Æneados,
Cana fides, & Vesta. Vbi Seruius, Canam fidē dixit, vel quòd in canis hominibus inuentiur: vel quòd el albo panno inuoluta manu sacrificetur: per quod ostendit, fidem debere esse secretam. Nonius autem, Canam fidem, veterem & antiquam interpretatur.
Fila eaua. Ouid 15. Metamorphoseos,
Quæque solent canis frondes inexere filis Agrestes tineæ.
Fluctus. Cic. in Arato,
Nec metuunt canos nutantis murmure fluctus.
Flumina. Virg. 4 Geor. g.
Gelu. Virg. 3. Georgicon,
- & horrida cano Bruma gelu.
Laurea. Ouid. 3. Fast. Lupi. Ouid. 7. Metam.
Mala. Virg. 2. eclog. 8.
Ipse ego cana legam tenera lanugine mala.
Cana mater. Martial. lib. 12. epigr. 32.
Et cum sorore cana mater ingemi.
Montes. Albi ex nive. Virg. 1. Georg.
Nix. Horat. 1. Serm. Sat. 5.
Plumæ. Ouid. 2. Metam. Sic vocat plumas cygni.
Pruina. Virg. 2. Georgicon.
Frigora nec tantum cana concreta pruina.
Puella. Propert. 2. eleg. 17.
Pulus. Claud. 1. de Rapt. Proserp.
Salicta. Ouid. 5. Metam.
Segetes. Ouid. 10. Metam.
Senectus. Ouid. epist. 14.
Cano seu obductus color. Plin. lib. 11. cap. 37.
Veritas. Varro Eudæmonibus, Et ecce de improuiso ad nos accedit cana veritas, Atticæ philosophiæ alumna.
Vesta. Virg. 9. Æneidos,
- & cana penetralia Vestæ Obtestor. Id est venerabilis, antiquissimæ. Seruius.
Cani vilis arborum. Plin. lib. 12. cap. 23. Sunt enim hoc nomine cani arborum vilii, quales in quercu maximè videmus, &c.
Canus, canorum, tantum pluraliter { φυτικὸν } Capilli albi in capitibus senum. Cic. de Senect. Non canis non rugæ repēte authoritatem afferre possunt.
Honorati canis. Ouid. 8. Metam.
Miseri. Perfius sat. 5.
-petite hinc iuuenesque senesque
Finem animo certum, miserisque viatica canis.
Rari. Ouid. 8. Metam.
Venerandi pitt. Seneca in Hercule furente, 13.
Caneo, canes, canui { σημαίνω } canère, Canū fieri & albumve canent herbæ, hoc est albescunt maturino rore afpersæ. Virg. 3. Georgicon,
Luciferi primo cum syderе frigida rura
Carpamus, dum mane nouum, dum gramina canent.
Ætas canet. Claud. de bello Getico,
Totáque sub galeis Mauortia canuit ætas.
Barba canet gelu. Silius lib. 2.
Gramina. Virgil. 3. Georg.
Herbæ. Ouid. 3. Fastorum,
Canuerint herbæ rore recente quater.
Lana canens memora. Virg. 2. Georgicon,
Quid memora Æthiopum molli canentia lana?
Senectus. Virgil. 5. Æneidos,
- annula nectum
Temporibus geminis canebat sparsa senectus.
Canens { σημαίνων } Participium. Valer. lib. 6. Argonautican,
Neurus, & expertes canentis lauigea zeui.
Gelu canens. Ouid. 5. Trist. 2. elegia,
Glebisque canenti semper obusta gelu.
Olua Ouid. 6. Metamorphoseos,
Edere cum baccis fœtum canentis oliuæ.
Lilia. Ouid. 13. Metam.
Pruina. Silius lib. 3
Salicta. Virg. 2. Georgicon,
- & glauca canentia fronde salicta. Locum salicum propiſs arboribus posuit, bene autem ait glauca & canentia: nam salix ab vna parte alba est, ab altera viridis. Seruius.
Senecta. Virg. 10. Æneidos,
Canentem molli pluma duxisse senectam.
Caneſco, caneſcis { σημαίνω } caneſcere, Canum fieri, & senescere, ac defloreſcere. Ouid. 9. Metamorphoseos,
-queritur caneſcere mitis Iasionia Ceres.
Caneſcit arbor. Cic. de Legib. Quercus huic loco non deerit, quæ Mariana dicatur: ea quæ (vt ait Scævola) de fraxino mei Mario, caneſcet ſedis immemorabilibus.
Hos. Plin. lib. 20. cap. 2.
Oratio. Cic. de Claris Orat. Quúmque ipſa oratio iam nostra caneſceret, haberētque suum quandam maturitatem, & quasi senectutem.
Pabula caneſcunt. Ouid. 8. Metamorphoseos,
Pabula caneſcunt quum frondibus vrtur arbor.
Siti caneſcunt tecta. Ouid. 1. Amorum, 2. eleg.
Canities, canitiei { σημαίνω, τρόπος } Color ipſe hominis cani, vel etiam ipſa senectus. Plinius libro 11. cap. 37. Canities homini tantùm & equis.
Canities inguinis ægri, Iuuenal. sat. 10,
An'ne aliquid ſperare poteſi hæc inguinis ægri Canities!
Alba. Ouid. to. Metam.
Arida. Horat. 2. Carm. ode 11. -arida
Pellente lasciuos ardores
Canitiæ, facilemque somnum. Id eſt ſecca: hoc eſt aut nihil in ſe impendente per nimiam parſimoniam, vt ſunt ſenes. aut arida, minus iuuene calens. Acron. Aut quia ea ætate ſuccus exhaurītur, & pellis arefcit, & contrahitur in rugas. Budius.
Feſtina. Claud. de Nupt. Honorij.
Hirta. Ouid. 10. Metam.
Impexa. Stat. lib. 3. Thebaidos,
Canitiem impexam dira tellure volutans.
Incuſta. Virg. 6. Æneidos,
- cui plurima mento
Canities inculta iacet.
Morosa. Horat. 1. Carm. ode 9,
Donec virenti canities abeſt Morosa.
Propera. Stat. lib. 2. Thebaid.
Reuerenda. Claud. 3. de Rapt. Proserp.
Seuera. Claud. 1. de Raptu Proſerp.
Deformare canitiem. Virg. 10. Æncidos,
Canitiem immundo deformat puluere.
Inſicere. Ouid. 3. de Arte amandi,
Fœmina canitiē germanis inficit herbis. Id eſt capillos canos tingit.
Ponere. Ouid. 7. Metamorphoseos,
Canitie poſita nigrum rapuerē colorem. Id eſt depoſita.
Canitudo, pen. prod. { σημαίνω } Idem. Plaut. Stulus eſt adacrius ætatem & capitis canitudinem. Varro Aboriginum, Sed neque veruus eam etherius, quām nouellus mehior, nec canitudini comes virtus. Ex Festo & Nonio.
CANTIVNCVLA { τρόπος } Verbi eſt Apuliæ maxima, quam præterfluit Aufidus amnis, teſte Plinio lib. 3. cap. 11, quondam à Diomede conditā, vt habet Strabo lib. 6. Cui conuenit Horatius 1. Serm. ſat. 5, vbi de pane Canuſino loquitur,
Nam Canuſi lapidoſus, aquæ non ditior vrna,
Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim. Canuſi, pro Canuſij. In hoc oppido lana laudatiſſima fit, quæ Canuſina dicitur, cuius color eſt rutilus.
Canuſinarum fuſcarum, & ruſarum meminit Martial. lib. 14, Hæc tibi turbato Canuſina ſimillima muſto
Munus erit: gaude, nam citò fiet anus.
Canuſinus, pen. prod. { κτητικὸν, κατηγορικὸν } adiectiuum, Incola Canuſij.
Bilingues vocat Canuſios Horatius, quòd vtranque noſcent linguam, & Latinam & Græcam. Fuit enim ſinum Canuſium ea parte Italiæ quæ ab antiquis magna Græcia dicta fuit. Horatius 1. Serm. ſatyr. 10.
-patriis intermiſcere perita
Verba foris malis, Canuſini more bilinguis. Videtur autem non tam ſignificare volu ſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quàm vnius, ſed miſtæ ex duabus, Sic vt nec Latinam nec Græcam poſſes dicere, quod vitio magis, quàm laude duxendum eſt.
Canuſinatus, pen prod. { κτητικὸν, κατηγορικὸν } Canuſina veſte indutus. Martialis,
Vt Canuſinatus noſtro Syrus affere ſudet.
C A P
Capane, nes { κτητικὸν } Currus eſt ſic Theſſalis dictus, & virga item in curru eodem nomine. Hinc Capanea Minerua, cuius ſimulacrum viſebatur in gymnaſio Cyiabare apud Argos, de Sthenelo filio ſic nuncupato, vt author eſt Pauſanias. Meminit Cælius antiq. lect. lib. 9. cap. 22.
CAPANEVS, trium ſyllabarum. pen. corr. { κτητικὸν } Marinus Euadnes, vnus è ſeptem ducibus qui Thebas obſederunt, vt author eſt Statius lib 3. Thebaidos, ſuperbus atque deorum contemptor: qui non contentus viciſſe homines, medio Capaneus audtur in aſtris. Is à Ioue, fulmine peremptus in bello Thebano fabulis dicitur, quoniam quum ſcalis admoris Thebanns muros vellet conſcendere, iactu lapidum ab inimicis oppreſſus eſt. Vegetius lib. 4. de Re militari, Qui ſcalis (inquit) in obſidione vtibus vtuntur, frequenter periculum ſuſtinent exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum ſuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus.
Capaneus, quatuor ſyllabarum, pen. prod. adiect. { κτητικὸν }. vt Capaneā pinus, apud Stat. 8. Thebaidos,
-Capaneique pinus
Iam proeul Aonias volet agnoſcenda caterua.
Capaneius { κτητικὸν } Aliud adiectiuum, quinque ſyllabarum, vt Capaneia coniux apud Statium 12. Thebaid.
-auſa ante alias Capaneia coniux, &c.
CAPARA { σύνθετον Ptolemæo } alio nomine Capera, Hiſpaniæ Luſitanæ verba. Vulgo *Caparoa*.
CAPARANTA, Virgo fuit quædam Veſtalis, quæ incesti damnata, mòxque viua defodienda, ſuſpendio ſupplicium præuenit. Authoe Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 12.
CAPASITAE, inter Ægypti præfecturas, quas Nomos vocant, numerantur à Plin. lib. 5. cap. 9.
Capax. Vide CAPIO.
Capedo, pen. prod. capedinis, f. g. Vas erat ſacrificiis aptum. Cicer. in Parad. Mimiſſe gerāas dus immoralibus capedines, ac fictiles vnguentaſuiſſe, quām ſilicreas aliorum pateras arbitramur? Capedines Turnebus interpretatur pocula. Dionyſium ſequutus qui lib. 2. venus las ποχόους appellat, capedines μάκρας.
Capedunculæ, penult. corr. diminutiuum. Cic. 3. de Nat. d'or. Docebo meliora me didiciſſe de colendis dus immortalibus iure Pontificio & more maiorum, capedunculis quas Numa nobis reliquit.
Capella, Vide CAPRA, pro mare caprarum.
CAPENA, pen. prod. { σύνθετον } Oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Ægeriæ. Hinc Capenates, penult. prod. Italiæ populi, Cluſinis vicini, authore

authore Plin. lib. 3. cap. 5. ¶ Est & Capena, porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc etiam porta Appia dicta est, per quam Capuam itur. Iuuenalis,

Subßitit ad veteres arcus, madidâmque Capenam.

Ad portam Capenam est aqua Mercúrio sacra, qua variæ fiebant ablutiones ad expiandā peccata, ea etiam lauro spargebantur omnia quæ dominos nouos essent habitura. Vide Ouid. lib. 5. Fastor.

CAPENAS, pen. prod. fluuius qui Feroniam præterlabitur. Silius lib. 13.

CAPER, Soracteni lib. 12. fluuius est qui Lyodicæum Cæræ vrbem cum Lyco & Asopo alluit. Plinio Caprus dicitur.

¶ Caper, Pticis genus, in Achelōo amnē nascens, & grunnirēs more porcorum. Author Plin. lib. 12. cap. 5.

CAPER, capri (κάπρος) Mas caprarum castratus. Martialis,

Dum iugulas hircum, factus es ipse caper.

Caprum, pro hirco impropriè posuit Virgilius, quum ait, eclog. 7.

Vir gregis ipse caper.

Albus caper. Horat. 3. Carm. ode 8.

Bicornis, Ouid. 15. Metam.

Libidinosus. Horat. Epod. 10.

Setigeri. Silius lib. 3.

Cæditur caper Bacche. Virg. 2. Georgicōn,

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris Cæditur.

Capra, capræ (κάπρα) A carpendis virgultis, authore Nonio. Plin. lib. 8. cap. 50. Capræ parium & quaternio. Varro de Lingua Latina. Capra, carpacā quo scripturn, omnicarpæ caprę. Varro 2. de Re rusti. cap. 2. Studioſe enim de agrestibus fruticibus pascuntur, atque in locis cultis virgulta carpunt: itaque à carpendo capræ nominatæ.

Caprę dicēt, quòd omne virgultū carpant, siue à crepitu crurum, vnde & Crepas cas pręfici dicrunt. Author Festus.

Sufficere capris arbusta. Virg. 3. Georg.

Ferę capræ, pro Capreis. Virg. 4. Æneidos,

Ecce feræ saxi deiectæ vertice caprę.

Olida capra. Horat. 1. epist. 1.

Sed nimis arcta premunt olidæ conuiuia caprę. Intelligitur hoc loco de fœtore qui sub alis excitatur arctè nimis diſcumbentium.

Hunc & Caprum, & Hircum appellare confueuerunt poetæ.

¶ Capra, si Saidæ credimus, facetè olim dicta est meretrix quædam Nannium nomine, quòd Thalli cuiuſdam cauponam facientis bona deguſtaſſet, tanquam quæ omnia hoſtilia in paſtum, quæ Thallos Græci vocant. Meminit Apollodorus in tractatu de fœtis, vt refert Cæl. lib. 8. cap. 8.

¶ Capra, Signum cælestē. Colum lib. 11. cap. 2. x. Calend. Ianuarias Capra occidit mane, cempeſtatem ſignificat.

Capra ſydus iuſtumque. Horat. 3. Carm. ode 7.

Hœdos videtur ſignificare, quorum ortus & occaſus concitat tempeſtates, de quibus Virg. 1. Georgicōn,

Hœdorūmque dies ſeruandi. Vbi Seruius, Aurigæ ſignum eſt haud longè à Septentrione, cuius pedem cum cornu Tauri vna ſtella cōtingit, ita ut manu ſiniſtra fert Hœdos, in humeris Capram, quæ aliaſſe dicitur ſouem. Oriuntur cum Scorpio menſe Octobri. Ex Seruio in illud Virgilij 9. Æneidos,

Quantus ab occaſu veniens pluuialibus Hœdis.

Capella (ϛίφανος) diminut. Colum. lib. 9. cap. 6. Anniculæ vel bimæ capellæ (tam vtraque ætas parum edit) ſubmitti hœdum non oportet. Virg. 3. eclog. 9.

Tityre paſcentes à flumine reiice capellas.

Fœtus capellæ. Tibullus lib. 2. eleg. 1.

Capellæ felix pecus. Virgil. eclog. 1.

Amantes ſaxa. Ouid. epiſt. 15.

Diſtentæ lacte. Virg. 7. eclog.

Graciles gramen carpſere. Ouid. 1. Metam.

Hirſutæ. Iuuen. ſat. 5.

Hirtæ. Virgil. 3. Georg.

Laſciuæ. Virg. 2. eclog. In LASCIVUS.

Olenia capella. In OLENIUS.

Simæ. Virg. to. eclog. 9.

Dum tenera attondent ſimæ virgulta capellæ.

Vrentes culta. Virg. 2. Georgicorum,

-aut vrentes culta capellas. Omne enim quod momorderint, vrunt, vt ait Seruius.

¶ Agere capellas. Virg. 1. eclog. 3.

-cn ipſe capellas

Protenus æger ago.

Agitare capellas. Virg. 3. Georgicorum,

Lanigeros agitare greges, hirtaſque capellas.

Attondent virgulta tenera. Virg. to. eclog.

Carpunt gramen capellæ. Ouid. 1. Metam.

Paſcere. Virg. 9. Georg.

Domum referunt vbera diſtenta lacte capellæ. Virg. eclog. 4.

Saturantur fronde. Virg. 9. eclog. 9.

Nec cuiſo ſauurantur apes, nec fronde capellæ.

Iniuſſæ veniunt ad mulctra. Horat. Epod. 16.

¶ Capella, Stella. Plin. lib. 18. cap. 31. Quinto Idus Septembris Cæſaris Capella prius vehperi.

Caprarius (κάπρος) Cultos, exercitórque caprarum. Varro 2. de Re rusti. cap. 3. Iscum quum in ſuburbano haberet agrum iugerum mille, & à caprario quodam qui adduxit capellas ad vrbem, denarios ſibi in dies ſingulos dare auditet, &c. Colum. lib. 3. cap. 10.

Caprea, caprææ (ϛόμος, ὄμμα) Dicta quòd quandam caprę ſimilitudinem habeat. Sunt enim ſylueſtres caprę, ramoſis cornibus, paruis, non deciduis: vnde caprei dicti. Martial. lib. 13.

Pendentem ſummæ capreæ de rupe videbis:

Caſuram ſperes, decipit illa canes. Quo in loco ſuſpicātur quidam Martialem impropriè capream vſurpaſſe pro Rupicapra. Vide Geſnerum pag. 332. Capreārum genera vide apud Plinium.

Paſcuis intenta caprea. Horat. 4. Carm. ode 4.

Edules caprææ. Horat. 2. Serm. ſat. 4. Sed hic poteſt pro vitæ accipi. Sic enim habet carmen, Vinea ſubmittit caprææ non ſemper edules. Vide Glareanum in Horat.

Fugaces. Ouid. 1. Metam.

Imbelles. Ouid. 3. Faſt.

Laſciuæ ſimilem ludere caprææ. Horat. 3. Carm. ode 15.

Sequaces. Virg. 2. Georg. Id eſt perſecutrices. Seruius.

Caprę prius iungentur lupis: De re dictur a incredibili. Horat. 1. Carm. ode 33.

¶ Caprea vitis. Vide CAPREOLVS.

Capreolus, pen. corr. (διπλάσιος) diminutiuum, Animal ſylueſtre. *Cheureuil, ſautoir.* Columel. lib. 9. cap. 1. Ferę pecudes, vt capreoli, damæque. Virgil. 2. eclog.

Præterea duo, nec tua mihi valle reperti Capreoli.

¶ Capreolus, Genus ferramenti. Colum. lib. 11. cap. 3. Vere deinde prius quàm cœperit germinare, capreolus, quod genus bicornis ferramenti eſt, terra commoueatur.

¶ Capreolus, dictio tectonica, *Charpente.* Cæſar 2. bel. Ciuil. Duæ primùm trabes in ſolo æquè longę, diſtantes inter ſe pedes 111 collocātur: inque eis columellæ pedum in altitudinem v. defiguntur. has inter ſe capreolis molli ſaltigio cohiungunt.

¶ Capreoli vitum, velut cincinni. Varro 1. de Re ruſt. cap. 31. Ex altera parte caprea dicta, quòd à parti capreoli. Is eſt colliculus viteus tenuis, vt cincinnus. is enim vites vi tenent, ſerpit ad loreā capium dum ex quo à capiendo capreolus dictus. Feſtus, Capreoli vitiū, cincinni inturti, quia ad locum capiundum tendunt, appellati.

Caprilia, appellatur ager qui vulgò Ad caprę paludes dici ſolet. Feſtus.

Caprigenus, pen. corr. (γεννάω) adiect. Quod ex caprarum gencre eſt. Plaut. E pid. 2.

Caprigenum hominum non placet mihi, neque pantherinū genus.

Caprile, caprilis, pen. prod. n. g. (στάσις) Locus vbi caprę feruantur. Plin. lib. 28 cap. 10 , Atque in totum difficilius ſe recolligēres à ſerpentium ictu, in captibus optimè conualeſcunt. Colum. lib. 7. cap. 6.

Capripes, pen. corr. capripedis, penult. corr. Qui pedes captinos habet. Propert. lib. 3. eleg. 17.

Capripedes calamo Panes hiante cancnt.

Satyri capripedes. Lucret. lib. 4.

Caprinus, pen. prod. (ϛόμος) adiect. vt Caprinus grex. Liu. 1 bel. Pun. Et Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 10.

Caprina pellis. Cicer. de Nat. deor.

Lana caprina. Horat. 1. epiſt. 19,

Alter rixatur de lana ſæpe caprina. Prouerbium, vide apud Eraſ.

Capta, æ, Poſſeſſionis cuiuſdam nomen, cuius meminit Modeſtinus in Laurelio. De libertat. legat. vbi tamen Acciatus ex prolatis mendoſe legit, teſte A. Auguſt. lib. 3. Emendat. cap. 9. quem vide.

Capero, caperas, pen. corr. (ϛόμος) caprare: vt Caperate frontē, hic eſt frontem rugis contrahere, & aſperitatem vultus oſtendere: quod à criſpis caprorum frontibus, authore Varrone, lib. 2. de Ling. Lat. vel à cornuum caprinorum ſimilitudine, teſte Feſto, dictum eſt. Vnde & caperatum, rugoſum dicitur. Vtus eſt in paſſiua ſignificatione Plaut. Epid. 13, Quid illuc eſt, quòd illi caperat frons fœcritudine?

Capeſſo, Vide CAPIO.

CAPEVS, Sinus in Arabia, quem accolunt Gaulopes & Chatcni, vt refert Plin. lib. 6. cap. 28.

CAPHAREVS, triſyllabum, pen. prod. (ϛόμος) Eubœæ mons altiſſimus verſus Helleſpontum. apud quem plurimum Græcorum claſſis afflicta eſt propter Palamedis necem. Vnde & Capharei mare dictum eſt. Nauplius enim Palamedis pater, dolēs filiū ſuum factione Vlyſſi interemptum, quum videret Græcos repetitare laborare, monem Capharcum aſcendit, & clara facula ſignum dedit vicini portus. Quæ re decepti Græci, inter aſperrimos ſcopulos naufragium pertulerūt. Hæc Seruius in illud 11. Æneidos,

-ſcit triſte Mineruæ

Sydus, & Eubœæ cautes, vltoręque Capharei. Vide Plinium lib. 4. cap. 12.

Fallax Capharcus. Seneca in Agamem. 6.

Vbi ſæua rapidis clauſa vorticibus regit

Fallax Capharcus. De Capharco promontorio Eubœæ vide Pomponium Melam lib. 2.

Importunus Capharcus. Ouid. 14. Metam. Importunum autem vocat appoſitè, quaſi non bonum portū, quòd ad illius radices Græcorum claſſis maximum fecerit naufragium.

Capharcus, pen. corr. (φόβος) adiect. quadriſyllabum. vt Saxa Capharea. Propert. lib. 3. eleg. 7.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,

Naufraga quum valto Græcia tracta ſalo eſt.

CAPHARNAVM, ſiue potius Capernaū (κώμη) Totius Galilææ metropolis fuit, multis Chriſti ſeruatoris miraculis nobilitata.

CAPHARIS, Inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum & Samothracem ſunt, numeratur à Plin. lib. 4. cap. 12.

Caphiſtērium. Vide CAPISTRERIVM.

Caphura (κάφορα) Actio & Actuario Indi ex arbore eſt tantæ magnitudinis, vt ſub ſingulis hominum centuriæ poſſint quieſcere. Nascitur in montibus mari vicinis, materie leui, & ſerulacea: gummique exudat ciuſdem nominis, quod à recentioribus vrigucntis admiſcetur cuius longe maximus eſt prouentus, qui cælum fulgetris coruſcat. Officinæ *Champhoram* appellant.

Capidulum, Genus veſtimenti quo caput regebatur. Feſtus lib. 3.

CAPIDVLATA, pen. prod. Populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 3. cap. 20. Capillarorum plura genera ad confinium Ligustici maris.

Capillus Veneris (ἄδιαντον) Herba ſic dicta, quòd delapſos poſt alopeciam capillos recreet, ſiue quòd capillorum fluores coerceat. Plin. Adiantum, Polytrichon & Callitrichon appellat.

Capillus, capilli (πεῖ, φύσις, ἔφηβος) Quali capitis pilus: quanuis & pro omni pilo ponatur. Plinius lib. 7. cap. 2. Oſſibus humanorum capitum bibere, cutibuſq; cum capillo pro manubius ante pectora vti.

¶ Capillũ,neutro posuit genere Plautus Mostellaria, teste Nonio. Vide capillum satin compositum sit eommode.

Capillus in hœdis.Gel.lib.12.c.1, In hœdis capillũ gigni teneriorẽ. Capillorum deſluuium vel profluuium, appellant medici Latini eum morbum qui à Græcis alopecia dicitur, quòd eo vulpes ferè quotannis laborare ſoleant.

Abſcſſens capillus.Horat.3. Caem.ode 14,

Lenit abſcſſens animus capillus.

Aſperi.Horat.5.Epod.

Cani capilli.Ouid.2.de Arte amandi. & 1.Metam.

Cæruleo capillo Agathyrſi.Plin.lib.4.cap.12.

Compti.Cic.in Piſonem,Etenim illi compti capilli,& madentes cinnorum fimbriæ,&c.

Coronati,Corona vinẽti.Ouid.epiſt.20.

Demiſſi.Ouid.epiſt.10. Id eſt non in nodum collecti.

Erecti.Iuuenal.ſat.11.

Exigui.Martial.lib.12.epigr.83.

Flaui.Ouid.epiſt.12.

Flexi capilli crimen punire.Iuuenal.ſat.6.

Hirſuti.Ouid.epiſt.9.de Hercule.

Capillus horren.. Plin.Iunior.epiſt.lib.7.ad Suram,Mox apparebat ipſolum , ſenex macie & ſqualore confectus,promiſſa barba,horrẽti capillo.Quem incompoſitum & aſperum,ac impexum dicit Cicero.

Horridus.Cic.pro Sextio. &

Humen i,Madidus.Ouid.11.Metam.

Immiſſi per humerum vtroque.Ouid.6.Metam.

Impuſſos capillos aura dat retro.Ouid.1.Metam.

Incompti.Ouid.9.Metam.

Incincti Phlyra.Ouid.1.Faſt.

Ineulti.Ouid.epiſt.9.

Non venit inculto ceparum more capillus.

Inſtati.Ouid.3.de Arte,

Hanc decet inſtatos laxè ceciſſe capillos. Subaudi à ventis.

Inornati collo pendent.Ouid.1.Metam.

Intonſi.Horat.Epod.15.

Intonſis capitis caput iuuenile.Ouid.1.Metam.

Intorti.Vide INTORQVEO.

Lacerati capillis ennem componere.Iuuen.ſat.6.

Longi.Vide paulo poſt,De Nonere capillos.

Madidi.Ouid.4.Metam.

Molles.Horat.de Arte poetica,

-& molles im.tabitur arte capillos.

Neglecti.Ouid.2.Metamorphoſeos,

Vitta coercebat neglectos alba capillos.

Nigri.Horat.1.epiſt.7.

Nitentes malobathro.Horat.2.Carm.ode 7.

Nitidi capilli deceut aliquem.Horat.1.epiſt.14.

Odorati.Horat.3. Carm.20.ode.

Capillus paſſus.Terent.Phorm.1.2,

Capillus paſſus,nudus pes,ipſa horrida.

Pexi capilli propter conuuia tantum.Iuuen.ſat.11.

Poſiti ſine lege.Ouid.epiſt.21.

Poſitos capillos ſine lege virta coercebat.Ouid.1.Metam.

Præcinti flore.Ouid.epiſt.14.

Promiſſus.Iuuen lib.2.Decad.5.

Pulli.Ouid.2. Amor.eleg.4.

Purpurei.Virg.1.Georgicorum,

Et pro purpureis pœnas dat Scylla capillis.

Capilli rari & cedentes.Plin.Iunior,epiſt.50.

Rigidi.Ouid.2.Metam.

Rudibus dare legem capillis. Seneca in Hippolyt.3. Id eſt inculcos & ſparſos capillos comere & continnare.

Rutili.Ouid.2.Metamorphoſeos,

At Pharon rutilos flamma populante capillos,

Volunur in præceps.

Sciſſi.Ouid.4.Metamorphoſeos,

Deplanzere domum ſciſſis eum veste capillis.

Secti.Ouid.2.Metam.

Anto ſimiles.Ouid.14.Metam. Id eſt flaui.

Electro ſimiles,Id eſt flaui. Ouid.14.Metam.

Sparſi per colla.Ouid.3.Metamorphoſeos,

-ſparſos per colla capillos

Colligit in nodum.

Sparſi rore,Conſperſi.Ouid.11.Metam.

Suffiauus,In SVFFLAVVS.

Vdi.Ouid.5.Metamorphoſeos,

-vdis veniens Aurora capillis.

Viridez capillos ſiccant natæ Doridos.Ouid.2.Metam.

Vittati.Ouid.1.Amor.eleg.7. Id eſt vittæ tecti.

¶ Agitat aura capillos mionſos.Horat.Epod.15.

Comere capillos.Ouid.lib.2.Amor.eleg.8, ad Cypaſſum ancillam Corinnæ loquens.

Comantur.Ouid.1.Metam.

Capillo conſcindere mulierem.Terent.Eunuch.4.5.

Coronare.Horat.2. Carm.ode 7.

Diſcere capillos.Id eſt turbare.Ouid.11.Metam.

Ducere capillus aliquem.Tibul.1.eleg.6.

Germinare capillum. Vide Germino,in GERMEN.

Gerere capillos vertice.Martial.lib.12.epigr.7.

In capillum inuolare.Terent.Eunuch.5.2.

Liccare.Ouid.14.Metam.

Lapiare.Ouid.9.Metam.

Medeare.Ouid.1.Amor.eleg.14. Id eſt Inſcere ſeu tingere.

Olet Arabo rore capillus.Ouid.epiſt.21.

Ornandis operoſe capillis. Ouid.2. Amor.eleg.7. de ancilla Corinnæ.

Pectere capillos matutinos,Id eſt matutino tempore,poeticum eſt. Ouid.de Arte,1.

Pendent capilli.Ouid.2. Amor.eleg.4.

Petere vngubus.Ouid.2. Amor.eleg.7.

Ponere. Martial.lib.12.epigr.18.

-rog hique longus

Lzeus ponere vilticus capillos.

Refocare.Ouid.1.t.Metam.

Reſoluta capillos.Ouid.2.Amor.eleg.14,

Ipſa pectit,ferrũque rogo reſoluta capillos. Pro reſolutis capillis.

Rugent meto.Ouid.1.Faſt.

Rumpere.Ouid.10.Metam.

Sucare.Ouid.2.Metam.

Spargere humerum capillis.Horat.3.Carm.ode 20.

-& leni recerearc vento

Sparſum odoratis humerum capillis.

Turbare.Ouid.3.Amorum,eleg.2.

Vincire vitta.Seneca in Med.10.

Vngere. Horat.1 Carm.ode 29.

Capillocum animalia.Plin.lib.35.cap.15.

¶ Capillus.pro cæſarie.Cic.pro Sext.Roſc. Compoſito ac delibuto capillo paſſim per forum volitet.

¶ Capillus,pro barba.Cic.2. Offic.Qui cultivos metuens conſorios, candente carbone ſibi adurebat capillum.

Capillaceus, adiectiuum ( ) Plin.lib.12.cap.25. Balſamum tenui & capillaceo coma,quod vocant euthemiton.

Capillo ( ) capillare. Plin.lib.37.cap.11, de gemmis,quæ à membris hominum cognominantur.Polytus,inquit,in viridi capillatur. Hoc eſt capillos habere videtur.

Capillatus,penultima product. ( ) adiectiuum, Qui crines longiores habet. Cicero de Lege Agrar. Non minus bene nummatus, quàm bene capillatus. Capillata ſolia ſunt pino & cedro.Plin.lib.16. cap.24.

Capillamentum ( ) Ipſi capitis capilli. Plin.lib.31.cap.6.Herba erocì eſt ſoho anguſto,penè in capillamenti modum.

Capillamentum , quod vulgus *falſum pernuqam* vocat. Suetonius in Calig.cap.11,Naturam tamen ſeuam atque probroſam nec nunc quidem inhibere poterat, quin & animaduerſionibus , pœnisque ad ſupplicium datorum cupidiſſimè interceſſet, & ganeas atque adulteria ea pillamento celarus & veſte longa noctibus ambularet. Galeritulum alias Latini dicunt, Græcè , vel appellatur. Ex Budæo.

¶ Alij capillamentum vocãt non quanecunque appoſitam comam,ſed prolixiorem, longiorem , ſimilemque propè ſeminæ. Nam capillus eſt coma paulò longior,vt quis etiam virilis promittat. Iuuenalis,ille capillato diſſultum conſule potat. Veſtem igitur longam geſſiſſe Caligulam cenſent , vt ſtolam mulier ſolet ad pedes demiſſam, ne agnoſceretur, & capillamentum ſumpſiſſe virili coma longius, ſimileq; mulieb;,aut Mauorum & Hiſpanorum promiſſis crinibus. Cæterum Peronius oſtendit capillamentum eſſe additum comam in viris,vt corymbion in fœminis. Nam ſic de raſa ſcribit,

Euocatúmque me non minus,

Decoro exornauit capillamento. Turnebus.

Capillamenta radeum.Plin.lib.16.cap.2.

Semunum.Colum.lib.4.cap.11.

Stearum.Plin.lib.11.cap.17.

¶ Capillamentum in cryſtallo , rimæ ſimile, pro eo quod gemmarij ſellaturam vocant,acceptu Plin.lib.37.cap.2. teſte Budæo.

Capillatum , Idem quod capillamentum ( ) Sic enim à Capillo capillitium dicitur, vt à famulo famulitium , à facilite facilitium.

Capillitium ſtauum. Apuleius.

¶ Capillitium, ti). Affectio quædam eſt medicæ rei peritis,videlicet quum exigitur caruncular,ac veluti capillamenta,& præcipuè eãdem exeant cum vrina craſſa. Quidam verò, vt narrat Cælius,corpuſcula eiuſmodi pes vrinã tantæ longitudinis reddidit, vt non nulla ad cubiti dimidium extenderentur. Quod quam ob cauſam illi hic accidat,vide apud eundem lib.11 cap.24.

Capillare,capillaris,pen.prod.ti. ( ) Reticulum mulicbre, quo capillos inuoluunt.Martial.lib.3.

Non erubeſcit mutter aurea nubis

Diuidere mœchæ pauperis capillare. Celius Rhodig. lib. 18.cap. 10.accipi putat pro vugurnto ad capillos cxeognato.

Capillaris, Arbor appellatur,in qua tonſum capillum adoleſcentes ſuſpendebant, quando deponebant comam,deo cã facrãtes. Eadem & capillata dicebatur. Erat & in vrbe Roma arbor antiquiſſima, quam ſupra ſeptingentos & ſeptuaginta annos duraſſe compertum eſt, quæ Capillata appellabatur; quòd virginum Veſtalũ capillos ad eam deferre mos erat. Ex feſto. Meminit & Plin.lib.16.cap.44.

Capio, capis,cepi,vel eum diphthongo ccepi,capere, , , capere ; Nonæ ſignificationis eſt. Terent. Eunuch.3.5.

Cape hoc flabellum.

Ab hamis capiuntur piſces.Ouid.1.de Arte,

Hic iaculo piſces,ille capiuntur ab hamis. Capiuntur hamis, hîc eſſet inſtrumentum capiendi. Sed hoc loco capiendi ſignificat. Sic rectè dixeris Capiuntur ab humanibus.

Capere à. Terent. Heaut.3.3.

Dicam hanc eſſe captam è Caria.

Capere ex,aliter acceptum. Terent.Phorm.1.3,

-tu comicio exterea,

Quod ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu exiſtac copia.

Ex æſtu, frigore , nouitate cibi , labe corporis capi. Lucretius libro 5.

Capere ſacra manu.Virgil.3. Æneid. Addidit manu , ad maiorem expreſſionem.

Capere in manum.Plaut.Aulul.4.

¶ Nihil intereſt inter has ſignificationes,Capio hoſtẽ,capio generũ, capio

capio faxum. Duæ autem præpositiones in hoc verbo notandæ sunt, Vna quòd habet reciprocum quendam vsum, vt idem sit, Capi voluptatem, & Capis me voluptas. Cicero, Magnam, inquit, capi ex literis tuis voluptatem. Quintil. in Apibus pauperis, Nec me tanta capiebat voluptas, quòd fluentia ceris mella conderem. Plinius Iunior ad Calusium, lib. 8. Capio aliquâm voluptatem, quòd vila voluptate nõ capiar. Capi somnum, Captus sum somno, vel dicitur sed dici potest, vt propriè: qui enim opprimitur somno, captus videtur somno. Capi delectationem: vt vnquam. Delectatio capit me: sed in passiuo potius, Capeus sum delectatione. Et item in exteris quæ ad delectationem pertinent, Capius sum amœnitate loci, dulcedine vocis, specie mulieris, amore pecuniarum, spe bonorum, magnitudine sublimitateque materiæ. Ita enim omnia delectant, ideoque subinteriisse solet delectatio: quale ipsum illud M. Tullij 3. Offic. Quòd inest in his aliquid probi, quòd capiat ignatos, id est delectet. Ergo probitas inest delectatio: vt ita exponendum, Cuius probi delectatio capiat ignaros, sue ignari capiantur delectatione. Habet (inquit Terentius Andr. 1.) Captus est. fabulnellæ amore, sue pulchritudine formæ, id est delectatione. Valla lib. 6.

Capi ac delniri re aliqua. Cic. pro Cluentio, Animum adolescentis nõdum consilio ac ratione firmatum pellexit iis omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac delniri potest.

Falli, capi. Cic. 4. Acad. Sapientis autem hanc censet Arcesilas vim esse maximam, Zenoni assentiens, cauere ne capiatur, ne fallatur videre.

¶ Capi dicuntur virgines Vestales, Flamines Diales, Pontifices, Augures, quam Sacerdotes creantur. Capi autem virgo propteres dici videtur, quia Pontifici maximi manu prehensa, ab eo parentem, an cuiam potestate est, veluti bello capta, abducitur. Gell. lib. 1. cap. 12.

Inter Capere & Accipere. Capere enim, inquit Vlpianus l. 71. D. de verb. signif. cum affectu accipimur: Accipere verò, & si quis non acceperit vi habeat. Idcóque nõ videtur quis capere quod erat restituturus, sed accipere proprie illud dicitur quod est remansurum.

Capere possum eam rem. Id est eius rei capax sum. Paul. in l. si fidei mex. D. de legat. 3. Si fidei mex committatur, vt quod mihi relictum fuerit suprà quàm capere possum; alij restituam: posse me id capere constat.

Capi aliquo, id est amore alicuius capi. Ouid. epist. 4.

Capi affectanæone. Cic. de Amic. Vt animaducrtans nc callida assentatione capiantur.

Dolis capere aliquem. Virgil. 2. Æneid. Id est decipere.

Capi dolis, Decipi. Virgil. 2. Æneid. Captique dolis.

Denis Seneca in Medea, 311.

Formidine. Virgil. 2. Æneidos,

-formidine captos Sternimur.

Fraude. Seneca in Medea, 12.

Insidiis nocbis capiere ferenæ. Virgil. 2. Georg. Id est decipierit.

Capi mundinis. Ouid. 3. de Arte amandi.

Mundities capimur: nec sine lege capilli,

Admotæ formam dánteque, negántque manus.

Mancribus. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Pretio capiuntur auari. Tibul. lib. 3. eleg. 1.

Spe inani. Virgil. 1. Æneid.

Specie. Quintil lib. 1. cap. 5.

¶ Capere, Delectare, vel allicere. Horat. de Arte poetica,

Vt pictura, poëtis erit quæ si propius stes,

Te capiet magis, & quædam si longius abstes.

Hunc capit argenti splendor. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Ocellis aliquem capere dicitur puella. Propert. lib. 1. eleg. 15.

Cynthia prima fuis miserum me cepit ocellis

Contactum nullis ante cupidinibus.

¶ Capere, pro Continere. Terent. Heaut. 2. 3.

Di boni, quid turbæ? ædes capitne vix capiens, scio. Cic. 6. Verr. Tot domus locupletissimas, domus illius vna capiet?

Cælo capi. Cic. 2. Philipp. Illi eam gloriam consequuti sunt, quæ vix cælo capi posse videatur.

Amennam eius capere non poterant ciuitas, Italia, prouincia & res. Cic. pro Milone.

Vna domo capi. Cic. 1. Offic. Sequuntur fratrum coniunctiones post consobrinorum, sobrinorúmque: qui quum vna domo iam capi non possint, in alias domos tanquam in colonias exeunt.

Iram capere. Ouid. 6. Metamorphoseos;

-ardet, & iram Non capit ipsa suam Progne.

Cepit te vacuum vilulta. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

¶ Capere, Recipere. Terent. Phorm. 5. 3.

-nam ex his prædus talenta argenti bina

Seruim capiebat. Cic. in Parad. Capit ille ex suis prædiis sexcenta sesterna.

Moram non capit ira. Ouid. de Nuce.

¶ Capere bello. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10, Simul verò semissis homo contra me arma tulit, & eum bello cepi.

Inuité capere. Cic. Attico, lib. 8. 14, Inuité cepi Capuam, non quo munus illud defugerem, sed fine causa, &c.

Ab haste capi. Ouid. 2. Trist.

Capi nocte. Ouid. 3. epist. 4.

Arte. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.

¶ Capere rum admiratio. Liu. 8. bel. Pun.

Capere acrimoniam alicuius ad resistendum. Cic. 2. in Verr. Quare si Glabrionis patris vim & acrimoniam capere ad resistendum hominibus audacissimis, &c.

Aduersarium. Cic. de Claris Oratoribus, Nimis ille quidem lentus in dicendo, & penè frigidus, fed & callidus, & in capiendo aduersario versutus.

Æquitatem rei verbi laqueo capi non oportet. Cic. pro Cecinna.

Ætatem. Colum. lib. 4. cap. 41, Donec vineæ insti sint roboris, quum aliquot deinde annis quah iuuenilem ætatem ceperint; quot palmites relinqui debeant, incertum est.

Capere alimentum humoris dicitur radix. Columel. lib. 2. cap. 2.

Capit me amor. Cic. 2. de Finib. Qui autem esse poterit, nisi te amor ipse capiens?

Angorem pro amico. Cic. de Amic. Angor ille qui pro amico fere capiendus est.

Animum patrium. Cic. 3. Philip. Aliquando per deos immortales & patrium animum virtutemque capiamus.

Animos alicuius. In ANIMVS.

Animo aliquid. Lucan. lib. 1.

Annos alter ab vndecimo ceperat me. Virgil. eclog. 8.

Arburum. Terent. Heaut. 2. 3.

Vicini nostri hæ ambiguæ de industria

Me ceperc arbitrium.

Arma. Cic. 7. Verr. Arma capiunt, totum Forum atque insulam, quæ est vrbis maior pars, complent.

Capere arma, aliter. Cæsar, Horsarur vt communis libertatis causa arma capiant. Hoc est bellum suscipant.

Arma contra patriam. Cic. ad Brutum, epist. 3.

Augurium. In AVGVRIVM.

Aures. Cic. in Orat. Nimis enim insidiarum ad capiendas aures adhibeti videtur.

Bellum. Sallust. Rursus tam en bellum cepi.

Capere bonum cibo, potione, aurium delectatione. Cic. 2. de Fin.

Calamitatem. Cic. 1. de Diuinat. Ob eam causam Rom. pop. calamitatem maximam cepisse.

Causam. Terent. And. 1. 2.

Si sentiert, geri, aut si libuum fuerit, causam ceperit:

Quo iure, quaque iniuria præcipitem me in pistrinum dabit.

Cibum. Terent. Eunuch. 2. 3.

Cibum nonnunquam capiet cum ea.

Capere cibum digitis alienis dicitur qui manibus est impotens. Iuuenal. satyr. 10.

Commodum ex re aliqua. Terent. Ennnch. 3. 5.

Ex meo propinquo rure hoc capio commodi.

Conditionem. Plaut. Stich. 3.

In conditionem pareo. Cæsar 1. bel. Gal. Edisque posteà in parem iuris, libertatisque conditionem atque ipsi eram, ceperant.

Conjecturam an. Cic. de Diuinat. Vt enim Ceos accepimus orum canicalæ diligenter quotannis solere seruare, conjecturámque capere, ve scribit Ponticus Heraclides, salubrisne an pestilens annus futurus sit.

Coniectura capitur ex eo vt inueniatur. Plin. lib. 35. cap. 4.

Coniecturam capere, & signum sumere ex re aliqua. Varro 3. de Re rust. cap. 16, Eximendorum fauorum signum sumens ex ipsis, quum plenas alues habent, & quum illos germinaturinr: ex apibus coniecturam capiunt, si intus faciant bombum.

Coniecturam de Cic. pro Murena, Atque hunsce rei coniecturam de iuo ipsius studio Serui facillimè ceperis.

Coniecturam ex. Cæsar 7. bel. Gal. Terentius,

Quantum ex ipsa re coniecturam capiunus.

Consilium. Cæsar 4. bel. Gal. Infirmitatem Gallorum veritus, quòd sunt in consilis capiundis mobiles.

Consilium de sententia alicuius. Cic. 3. ad Attic. 4.

Consilium pro tempore & pro re. Cæsar 5. bel. Gal.

Consilium sibi. Cæsar 2. bel. Ciuil. Si id non feciset, sibi consilium capturos.

Consilium agendi, & non agendi. Cic. 4. Acad. Huiusmodi igitur visis consilia capiet & agendi, & non agendi. Belli renouandi. Cæsar 3. bel. Gal.

Corde consilium. Plaut. Merc. 7, -nec quid corde nunc Consilij capere possim, scio.

Conseruationem & exercitationem. Cic. 1. Offic. Hæc igitur & talia circunspicienda sunt in omni officio, & conseruado exercitatioque capienda, vt boni ratiocinatores officiorum esse possimus.

Consulatum. Cic. in Pisonem, Magnificentius est dicere, quemadmodum gesserimus Consulatum, quàm quemadmodum acceperimus.

Coronam cum laude. Lucret. lib. 6.

Cepit cura animum. Liu. 7. bel. Pun. Is vt animum eius cura sacrorum & cæremoniarum cepit, ita repentè, &c.

Dementia animum. Virgil. lib. 4. Æneid.

Dementia incautum. Virgil. lib. 4. Georg.

Capere desiderium ex aliquo. Cic. de Senect. Terent. Heeyr. 1. 2.

Ædepol te desiderium Athenarum arbitrór

Philotion cepisse sæpe.

Detrimentum vel damnum. Cic. in Caul. Nequid Resp. detrimẽti capiatur.

Detrimentum in re aliqua Colum. lib. 1. cap. 8.

Dicta capere alicuius, Audire verba. Virgil. 6. Æneid.

Dilationem. Paul. in 1. inrerdum D. de verb. oblig. Interdum pura stipulatio ex re ipsa dilationem capit.

Disciplinam ex re aliqua. Plin. in Paneg.

Documentum. Cic. 12. Philip.

Dolorem ex aliquo. Terent. And. 4. 3.

Dolorem corde. Plaut. Trucul. 9. Animo. Cic. de Claris Orat.

Opinione omnium maiorem animo cepi dolorem.

Dona. Virgil. 3. Æneid.

Duces beli. Cic. 3. Catil. Nunc quoniam, Quirites, scelerátissimi, periculosissimique belli nefarios duces captos iam, & comprehensos tenetis, &c.

Capere exemplum de aliquo. Terent. And. 4. 1.

Quid istuc sani mirum est, si de te exemplum capit? Vbi Donatus, De te exemplum capit. Virum, si te imitaturum: si de se exigit pœnas? vt ipse alibi, Vtque exempla in te edent. Sed melius, te imitatur, accipimus.

Exemplum ex re aliqua. Cic. de Amic. Atque earum rerum exemplum ex similitudine capiebat inrenutis ætatis.
Exemplum in re aliqua. Colum. lib. 4. cap. 1.
Exordium à re aliqua. Cic. 1. de Legib. A quibus temporibus scribendi capiatur exordium.
Experimentum. Plin. lib. 13. cap. 2.
Fœtem capit difficilia. Virgil. 10. Æneid.
Fluctus irarum non capere in pectore. Lucret. lib. 3.
Formam alicuius. Plaut. Amph. 4. Cic. eodem modo Capere personam dicit.
Fructum. Terent. Eunuch. 2. 1.
-meruit semper, quem ipsa nunc capit Fructum, &c.
Fructum alicuius rei. Cic. de Senect. Honestè acta superior ætas fructus capit authoritatis extremos.
Fructum amoris. Lucan. lib. 7.
Fructum ex re aliqua. Cic. 2. de Divinat. Equidem ex his etiam fructû capio laboris meiqui sum propectûn nostris libris acquiefeunt. Idem Attic. lib. 1. Cui quum æqui fuissimus, tamen multo maiorem fructû ex populi existimatioœ illo dando cepimus, quàm ex ipsius, si absoluius esset, gratia cepissemus.
Fugam. Cæsar 7. bel. Gall. Precibus petierunt ne se & communes liberos hostibus ad supplicium dederent, quos ad capiendam fugam natura & virtus ei firmitas impedirent.
Gaudium. Plin. Iunior. epist. 97. lib. 6. Quod gaudium, vt perpetuò capiam, deos oro.
Gaudium ex re aliqua. Liu. 7. bel. Pun. Aut ex ciuibus victis gaudium meritum terre, & si non honestum, capiam.
Gaudium animis. Liu. 7. bel. Pun.
Generum. Id est eligere, authore Donato. Terent. Eunuch. 4. 5.
Quum illum generum capimus.
Gestum, vultumque nouum. Terent. Phorm. 5. 7.
Nunc gestus mihi vultusque est capiendus novus.
Gloriam ob amicitiam seruatam. Id est laudari. Cic. 1. de Amicit.
Nonne facile ei crit, qui ob eam summa fide, constantia, iustitiaque seruatam, maximam capere gloriam?
Gratiam capere dicitur animus. Cic. Curioni, lib. 2. 5. Quum præsertim confideram, nullam esse gratiam, quam vel non capere animus meus in accipiendo, vel in remouerando, cumulandóque illustrare possit.
Capere populi suffragio honorem. Plaut. Bacchid. 8.
Nam olim populi prius honorem capiebat suffragio,
Quàm magistri desinebat dicto esse obedicns.
Honores primos capere. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Capimus & reueræ primos ætatis honores.
Incommodum. Cic. 5. Verr. Etenim non modò incommodi nihil capetur, sed etiam, &c.
Incrementum. Columel. lib. 2. cap. 10. Prius quàm luna incrementum capiat.
Iniuricos omnes hominrs, Vulgus *Ponere se in mala gratia* dicit. Terent. Andr. 4. 2.
Per omnes tibi adiuro deos, nunquam eam me defecturum:
Noo, si capiundos mihi fciam esse omnes omnes homines.
Inimicitias in se ob aliquem. Terent. Phorm. 2. 2.
Nam mi ita cum exitimassem, nunquam tam graues
Ob hanc inimicitias caperem in nostram familiam.
Initium à re aliqua. Cæsar, Initium capit à flumine Rhodano. Item apud Quintil. lib. 10.
Initium capere ex arte solent, qui priora omiserunt. Quintil. libro 2. capite 11.
Insulam. Cæsar bel. Gal. lib. 4. Neque longius prosequi potuerunt, quòd equites cursum reoere atque insulam capere non potuerunt. De Britannorum fuga loquitur.
Intellectum rei. Cæius in lexcipiuntur. D. ad Senatusc. Sylla. Qui verò ministri, vel participes exdis fuissent, & eius ætatis vt rei intellectum capere possent: his non magis in cæde dominiquàm in nulla alia causa parci oportere.
Inuidiam apud aliquos, aut iram militum. Liu. 5. ab Vrbe, Ne quam inde aut militum iram ex malignitate prædæ partiur, aut inuidiam apud patres ex prodiga largitione caperet, literas ad Senatum misit.
Inuidiem. Liu. 3. ab Vrbe, Multis inuidiæ cladibus fessi, iudicem pop. Romanum capere.
Iudicem de re aliqua. Plaut. Merc. 15,
De iistac sum iudex captus.
Capere laborem. Cic. pro Rosc. Comœdo, Noo fuit causa cur tantum laborem caperes, & ad me venires.
Laborem ob. Plaut. Trinum. 15,
Quanquam labores multos ob rem eum ego cepisse censeo. Terentius Audr. 5. 2.
Tantum laborem capere ob talem filium?
Laborem inanem. Terent. Heaut. 3. 2.
Laborem animo. Plaut. Trinum. 15,
Lætitiam ex re aliqua. Cicero ad Atticum, lib. 4, Ad summam lætitiam meam, quam ex eo reditu capio, magnus illius aduentu cumulus accedit.
Lætitiam oculis. Cic. ad Attic. lib. 14, Præter lætitiam quam ex oculis cepi iuflo interitu tyranni.
Laudem. Terent. Eunuch. 5. 4,
Quantam & quam veram laudem capiet Parmeno.
Laudem ex re aliqua. Cic. 1. Offic. Nostri autem magistratus imperatosque ex hac vna re maximam laudem capere studebant.
Legarum capere. Iuuenal. Satyr. 9.
Oculis locum capere. Virgil. 2. Georg. Id est eligere. Seruius.
Loca. Cæsar 3. bel. Gall. In consultudine Pop. Rom. loca aperire, castra munire, commeatibus ostros excludere insitunt. Cic. 2. de Orat. Non fugiendi hostis, fed capiendi loci causa cessisse videar.

Cepit luctos ciuitatem. Luius 5. bel. Pun. Ingens quidem & luctus & pauor ciuitatem cepit.
Cepit ea luxuria præfectos. Lio. 6. bel. Maced. Eadem om nes præfectos regis cepit luxuria.
Tum ipsus magistrum cepit ad eam rem improbum. Terentius Andr. 1. 2.
Magistratum, id est adipisci. Cic. pro lege Manil. Quid tam singulare, quàm vt ex senatusconsulto legibus solutus Consul antè fieret, quàm vllum alium magistratum per leges capere liceuisset?
Magnitudinem meosfarum non capit ibi uscum. Plin. lib. 16. cap. 16. Et si magnitudinem mensarum caperet, haud dubiè præferretur cedro. Id est, si tam magnum esset lignum vt ex eo fieri possent mesæ.
Maioritatem. Columel. lib. 4. cap. 13. Quum tamen æquinoctiales pluuiæ præcesserint, & sarmenta iustam maturitatem ceperint. Hoc est matura fuerint.
Mente. Liu. 7. bel. Pun. Et primò magis auribus, quàm animis id acceptum erat, vt maius, ipsusque, quàm quod mèe capere, aut satis credere possent.
Metum. Liu. 3. bel. Maced. Id ægrè & in præsentia hi passi, & in futurum esam metum ceperunt. Id est ceperunt timere in futurum.
Misertam, eui Capere voluptates opponitur. Terent. Adelph. 5. 4.
-misertam omnem ego capio, hic potitur gaudia.
Misericordiam. Cic. pro Quintio, Vt aliquando misericordiam caperet aliquam.
Moderamina. Ouid. 3. Metam. Iocclligit gubernaculi moderamen hoc loco.
Modum. Plaut. Aulul. 15, Neque lex, neque tutor capere est qui possit modum.
Mortem. Cic. Anteq. iret in exil. Neque enim mors miseranda est, quæ ob Reip. capitur.
Nomen ex re aliqua. Cæsar 3. bel. Gal. Ex calamitate pop. Rom. & internecione exercitus nomen caperet. Id est denominaretur.
Noxam. Colum. lib. 11. cap. 1.
Obliuionem. Plin. lib. 7. cap. 14, Ex præalto tecto lapsus, matris & auinum, propinquorumque cepit obliuionem.
Obliuia nostri te ceperunt. Ouid. 1. Trist. eleg. 7.
Cepit animos eorum, vel pectora obliuio. Liu. 7. bel. Pun.
Odium alicuius. Terent. Hecyr. 2. 1.
Iampeidem equidem audiui cepisse odium tui Philumenam.
Odorem. Plinius libro 13. capite 1, Rursus refrigeratum odorem, fuum capit.
Officium alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.
Omen. Cic. 1. de Diuioat. Exisse in quoddam sacellum ominis capiendi causa.
Opinionem virtutis. Cæsar 8. bel. Gal. Collatione reliquarum oõdum eandem vcrutiam & virtutis ceperat opinionem.
Opnida. Varinus ad Ciceronem, lib. 5. 10, Sex oppida vi oppugnando cepi.
Pallorem. Colum. lib. 11. cap. 30.
Cepit ciuitatem pauor. Liu. 5. bel. Pun. Ingens quidem & luctus & pauor ciuitatem cepit.
Pecuniam, vbi agitur de rapina. Cic. 3. Verr. His ego iudiciis non probabo C. Verrem contra leges pecunias cepisse.
Pecuniam ob rem iudicandam. Cic. 2. de Fin. Qui quæ Prætor, & cita aperte cepit pecunias ob rem iudicandam, vt, &c.
Pignus. Plaut. Amph. 3.
Pignora, vel auferre pignora, Est quod nunc dicimus *Captiuorum bonorum*. Bodzus.
Pignori rem aliquam. Vlpian. in L. A diuo Pio. D. de re iudic.
Pœnam de aliquo. Liu. 2. ab Vrbe. Vide POENA.
Pœnas criminis. Lucan. lib. 2.
Portum. Cæsar bel. Gal. lib. 4. non ita procul à fine.
Prædam de prædonibus. Plaut. Trucul. 4.
Præmia. Virgil. 5. Æneidos,
Et fors æquans cepisset præmia rostris.
Præmia à bello aliquo. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
Præsig. 2. Plinius libro 18. capite 35, Primumque à sole capiemus præsagia.
Primordia à re aliqua. Cic. 3. de Legibus, Quia cunc itidem ab eodem, & à cæteris duis immortalibus sunt oobis agendi capienda primordia.
Prouinciam. Terent. Phorm. 1. 2, -ô Geta prouinciam
Cepisti duram.
Pugnas. Stat. 1. Sylu. Sigoificat pugnare.
Quietem. Cic. ad Attic. lib. 9. 18, Et tamen omnis spes salutis in illis est, & ego excubo animo, nec paretem vllam capio quietis.
Radicem. Plin. lib. 17. cap. 17, Quum pali dcinà radices cepissent. Hoc est radicasscnt.
Rationem, Inuenire modum. Terent. Hraot. 5. 2.
Ratiooem, aliter. Terent. Heaut. 5. 2.
Nec ratiouem capio, nisi quòd tibi ex animo bene volo. Id est Ignoro causam.
Rationem oculis. Plaut. Pseud. 9.
Cepit quodam religio. Liu. 8. bel. Pun. Quosdam etiam religio ceperat, vtterius quicquam eo die conandi.
Rimam fissuramque non capit cedrus. Plin. lib. 19. cap. 4o.
Robur. Plin. lib. 17. cap. 17. Donec robur planta capiat.
Satietatem. Plaut. Amphit. 5. 5.
Cepit eum fatietas huius rei. Terent. Eunuch. 3. 1,
-tum sicubi eum fatietas
Hominum, aut negoti siquando odium ceperat.
Sedem. Liu. 8. bel. Maced.
Socium cõsilis. Virg. 5. Æneid.
Somnum. Cic. 4. Tuscul. Noctu ambulabar in publico Thrmistoclei, quòd somnum capere ouo posset.
Somnum non posse capere auribus. Cic. de Somoio Scip. Hic verò tantus

tantus est totius mundi inciatistima conuentione fonitus, vt eum aures hominum capere non possint.

Specimen. Cic.1. Tusc ol. Num dubitas quin specimen naturæ capi deceat ex optima quaque natura?

Spem. Colum.lib.3.cap.9. Ita fractissimarum aminearum seminibus electis, largæ vindemiæ spem capiamus.

Spolia è laude alicuius. Cic.1. Tusc ul anarum.

Nec quisquam è vestris spolia cepit laudibus. Verſus ex Sophocle.

Stipendium. Cæsar.1.bel. Gall. Sedes habere in Gallia ab ipsis conceſſas inſidet ipſorum, vt vsuatur diuersis stipendium capere iure belli.

Cepit eum tædium belli. Liu.8 ab V.bc.

Tædia laudis te capiunt. Virgil.4 Georg.

Tempus, pro obſeruare. Cic.ad Brutum, lib.11. Et commodè tempus ad te cepi adeundi.

Terram, pro eligere terram. Virgil.12 Æneid.

Terror cepit eum. Liu.1.bel.Maced.

Timorem pro aliquo. Virgil. Æneid.6, -maria aspera iuro

Non vllum pro me tantum cepisse timorem.

Vectigal ex agro aliquo. Lio.8.bel.Pun.

Verecundia eum cepit. Liu.4.bel.Pun. Quom iam res prosperæ in Hiſpania eſſent, verecundia Romanos tandem cepit.

Verſoriam, Mutare conſilium. Plaut. Trinum.14.

Vetoſtatem. Colum.lib.4.cap.1.

Viam animo. Lio.1.bel.Pun.

Vires. Plin.lib.19.c.1. Poſt ea ſtilula fracta, radix liberè capit vires.

Virtutem animo, & corde expellere dicitur. Plaut. Trinum.10.

Virtum. Colum.lib.3.cap.18, Nam fragilis eſt ea parte materia, qua torta & recurſata, quum deponeretur ceperat vitium.

Voluptatem. Cic.7. Verr. Tametſi mihi iocundiſſimus eſt honos populi, tamen non tantum capio voluptatis, &c.

Voluptatem malis alicnis. Cic.4. Tuſcul.

Voluptatem animo. Cic.pro Planeio.

Voluptatem ex abitu alterius. Plaut. Amph.8.

Voluptatem eum aliquo. Plaut. Amph.3.

Voluptas mihi capitur. Voluptatē capio. Ouid.4.de Ponto, elg.9.

¶ Capere vſu, Vſu capere. Capere teſtitatis cauſa, Diutius poſſidendo eaper e, Diutina poſſ ſione capere. Longa poſſeſſione capere, Longo tempure capere. Per longum tempus capere. Vide Vſucapio, vſucapiti, in V T O R.

Vſuram corporis alterius vxoris, pro adulterum eſſe. Plautus Amphit.3.

Vultates ex amicitia. Cic.de Amic.

Capere vultum & geſtum. Terent. Phorm.5,

Nunc geſtum oshi, vultúſque eſt capiundus nouos.

¶ Capſis, Pterentium, pro Capere. Cic.lib.2.de Leg. Sacrá ſaeroue commendanum ſi quis clepſit capſitve, parricida eſto. Pro rapuerit, & clepſerit. Et Cauſilos, Nefaria ſcripta Sexti recepſo, pro recepero dixit. Cicero tamen alio loco capſis, & tribus conſtatum creditis. Sic enim ſcribit in orat. ad Brut. Iam in vno capſit tria verba ſunt. Ea eſſe ſuſpicor capſis, &c. Verùm id parum ſit verisimile eria verba in duas coiiſſe ſyllabas, & potius eſt, vt præterità ſit quemadmodum ſuperiora. Ex Turnebo.

Capiendus. Virgil.4. Georgicorum,

Hic tibi nate prius vincłis capiendus. De Proteo.

Captus (captus) Partuepium. vt, Interclusus & captus. Cicero Attico, libro 10.

Capti conatus fruſtra. Lio.3.ab Vrbe.

Vi & armis. Claud.in 4.lib.Panegy.

Agri de hoſtibus. Cic.pro Domo ſua.

Ars, Expugnata. Ouid.de Nuce.

Locus. Ouid.1.de Arte amandi,

Permanci, & capto ſtat grauis ille loco.

Mentes. Ouid.4. Metam.

Oppida. Propert.lib.3.eleg.4.

Pectus. Ouid.2.de Remed.amor.

Tempus ad aliquam rem. Liu.3.bel.Maced.

¶ Captus eſt: Sobaudi amore. Terent. And.2.1,

Egomet continuò meum, cerè captus eſt. Vbi Donatus, Captus eſt, Tenetur. Ex tranſlatione ferarum atque venatus.

Amore. Cic.pro Cluentio. Virgil.4.eclog.3.

-hæc quoque ſiquis Captus amore leget. Seruius interpretatur, Siquis legere iſta fuerit dignatus: Aut, vt ego interpretor, Si quis amabit legere mea carmina. Sic vtitur.3.quoque Georg.

Auro. Horat.1. Carm.ode 18.

Carmino, Delectatus. Virgil.4. Georg.

Turpi cupidine. Virgil.4. Æneid.

Diuitiis, Diuitiarum amore victus. Tib ol.lib.1.eleg.9.

Dulcedine peccandi. Matius ad Cic.lib.11.ep.28.

Dulcedine vocis. Ouid.1.Metam.

Forma, vin. Ouid.10.Metam. Forma ob formam.

Fulgore aulæ. Seneca in Octau. Id eſt regni.

Inſidiis puella Ouid.epiſt.19.

Somniis. Horat.4. Carm.1.ode.

Splendore nominis. Cic.1.de Finib.

Quadam ſuperſtitione animi. Liu.6.bel.Pun.

Verbis capta puella. Ouid.1.de Arte.

Capti voluptate imperiti, facilè iis quibus delectantur, conſentiūt. Quintil.lib.5.cap.11.

Captus & fraudatus. Cic.9. Offic.

¶ Animo captus. Inſanus. Seneca in Herc.furente.5.

Auribus & oculis. Cic.5. Tuſcul. Congerantur in vnum omnia, vt idem oculis & auribus captus ſit. Hoc eſt viſo & audito priuatus.

Captus corde amans, Id eſt parum cordatus, vel inſanus. Plautus Trinom.10. Niſi potius exanguem & pene demortuum intelligamus, quòd qui amant, cibum & potum faſtidiant, vtalem autem zelotalem in corde reſidere certum eſt.

Errore. Cic.1. Philip. Quod fubitò ſuſcepit eodem captus errore quo nos. Id eſt deceptus.

Fraude. Seneca in Agamemn.7.

Furore, Eſt qui ſtirti. Liu.4.bel.Pun.

Captus membris dicitur qui officio membrorum priuatus eſt. Cic. pro Rabirio, Confectus ſenectute, præpeditus morbo, mancus, & membri omnibus captus ac debilis.

Mente. Qui non eſt ſanæ mentis. Cic.4. Offic. Fallicertare, labi, decipi tam dedecet, quàm delirare & mente captum eſſe.

Captus oculis à Cicerone dicitur & Verr.de eo qui viſam rem eò-cupiſcit, Tametſi (inquit) ne oculis quidem captus in hanc fraudem tam ſceleratam ac tam nefariam deciderit. Nam id concupiſti quod nunquam videras, & c. auribus tu tantam cupiditatem concepiſti, vt eam non metus, &c.

Talpæ capti oculis. Virgil.1. Georg. Hoc eſt oculis debiles. Quum enim talpæ caeci naſcantur, quomodo capti oculis dii enim capti dicuntur, qui aliquando videront. Seruius.

Captus, huius captus, maſc. gen. (ἐφηβικὸν.) Terent. Adelph.3.4.

Præterea vt captus eſt ſeruulorū, nō malus. Vbi Donatus, An quantum capit animus ſeruilis, tantum nō malus, neque inertGeta? An, vt captus eſt ſeruulorum, qocmadmodum ſæpe aucupium in ſeruis habendis bonum euenit? vt in captu animum, vel piſcium, vel ferarum plurimum fortuna dominatur. Le hoc ideo, quia ſeruium eurnirem bonum, noo tanio eſt, aut natura, ſed caſus eſt: vtpote in re tenuiſima. Vt ſic, vt captus eſt ſeruulorum: id eſt euentus eſt in ſeruis, V T CAPTVS, &c. Id eſt, Vt ſe habet eoditio ſeruorum. Afranius in Simulante, Is, vt ſeruorum captus eſt, facillimè domo atque noſtra familia proiunditur. Ergo CAPTVS, ſortem intelligo. Hactenus Donatus. Cic.2. Tuſcul. Graeci autem, homunci non ſatis animoſi, ſed prudentes, vt eſt captus hominum, ſatis noſtem aſpicere non poſſunt.

¶ Captus, Alitcr. Plin.lib.24.cap.10. Flos cuiuſcunque generis trium dignitoti eaput, dyſentericos & aliuum ciuant emendas, in vino auſtero, bis die potus. Trium dignorum eaputum vocabulum tribus di gitis capi poteſt.

¶ Captus, pro captura, ſeu captione. Pompon.in l. Nec emptio. D. de contrah.empt. Quom captus piſcium vel animum emereuur.

Captuius, penult. prod. (κατὰ θέσιν.) Participium futurum. Cic. de Amic. Eos poſſimum diligunt, ex quibus ſperant ſe maximum fructum eſſe capturos.

Captura, capiura: pen. prod. (ὑστ.) Idem quod captio. Plin. lib. 19 cap. 1, Ad piſcium & alium capiuam. Sic, Capiuræ intereſſe. Vide I N T E R E M.

¶ Captura, pro re capta. Plin.lib.10.cap.40. Platea capita caprarum morſu corripiens, donec capturam extorqueat.

¶ Captura, pro quæſtu, ſeu inquit Budæus. Suetou. in Caligula, cap.40. Ex gerulorū diurnis quæſtibus pars octaua, ex capturis prosiutarum quantum quæque vno conuenubto mereree.

¶ Captura, pro præda. Plin.lib.12.cap.24. Quum verò capiura incidit, quàm vigilans & paratus ad curſum. De aranco venante.

Capio, capiouis. Vide Vſucapio, in V T O R.

¶ Capio, pro Captio dixerut æquè in his duobus vocabulis, Vſucapio & Pignoriſapio. Gell.lib.9. cap.10.

Captio (κάπτιο, ὑπερβατόν.) aliud verbale, ſpſe actus capiendi: vt, Honorum captio, quæ & captatio dicitur.

¶ Captio (κάπτιο, ὑπερβατόν.) Deccpio. Plaut. Epid.5. Verùm ſi plus dederis, referam: nulla in ea re captio eſt.

Captiones dialecticæ. Cic.1.de Finib.

Præſtigiæ & captiones. Cic.4. Acad. Maiore quadam opus eſt vel arte vel diligentia, ne ab iis quæ clara ſunt, ipſa per ſe, quaſi præſtigiis quibuſdam & captionibus depellamur.

Captio in verbis. Cic.de Claris Orat. Quàta eſſet in verbis captio, cùm in cæteris rebus, tum in teſtamentis, ii orgligerètur voluerit? Expleare. Cic.2. de Diuinat.

Captiones habet hæc ſententia. Cic.in Partit.

Indueere ſe in captionet. Cic.2.de Diuinat. Cur igitur vos inducit in eas captiones, quas nunquam explicetis?

Reſellere captiones. Cic.de Fato, Omnes igitur huiuſmodi captiones eodem modo reſellemur.

¶ Captio, pro Incommodo ſiue damoo. Caios in l. ſed ſi quis. D. quemad. teſtam. aper. Sæpe eum magna captioe è rebus noſtris augucamor.

Captiuncula, pen.corr. (ἀπὸ τοῦ) diminutiuum. Cic.ad Atticum, lib.15. epiſt. 9, Seruus vero pacificator eum liberolo ſuo videtur obuiſſe legationem, & omnes captiunculas pertimeſcere.

Captioſus, pen.prod. (κατὰ τὸ πλῆθος, ὑπερβατόν.) Adiectiuum, Captionibus ſiue deceptionibus plenus. Cic. pro Q. Roſcio, Quo nihil captioſius, neque indignius dici poteſt.

Si fortunam captioſam & indignam, vbi alter ai s i o o o, altee c c c i o o quod item ſoeretatem afferri Cic.pro Roſc. Comoedo. Captioſa probabilitas re fallit. Cic.3. de Finib.

Captioſiſſimum genus interrogationis. Cic.4. Acad.

Fallax & captioſa interrogatio. Cic.4. Acad.

Captioſa ſolutio. Cic.1.de Finib.

¶ Captioſum, pro damnoſo. Cic. de Claris Orat. Captioſum eſſe populo, quod ſcriptum eſſet, negligi, & opinione quæri volun tates. Vlpian.in l.ſi eum. D. Quod metus cauſa. 5.5, Ne metus quem paſſus ſum, mihi captioſus ſit.

Capriosè, aduerbium (ἐπίρρημα.) Cic.4. Acad. Sic me, inquit, anté ſuſtinebo, ne ore diutius captioſe interrogauti reſpondeo.

Captiuus, pen.prod. (κατὰ τὸ πλῆθος, ὑπερβατόν.) Adiectiuum, dicitur vinctus: quòd non ſui iuris ſit, ſed in poteſtatem alterius redactus. Cicero 3. Tuſcul. Nec ſi aliquot annis poſt idem ille liber captiuus miſſus eſſet, vulneribus medereturſed ciearicebus.

Captiuus, abſolute. Virgil.9.Æneidos,

-captiuóſque dabit, ſuáque omnibus arma.

Captiui & deditiij Cic. ad Brutum,5.
Iugi & diligentes Cic.8 Philip. Diutius seruitutem perpessi,quàm captiui fugi & diligentes solent.
Reddere captiuos. Cic.1. Offic. Pyrrhi quidem de captiuis reddendis illa præclara,&c.
Tristis. Iuuenal. satyr.10.
Armenta. Claudian.1.in Eutrop.
Dare captiua brachia vincula. Seneca in Herc. Oetheo,1.
Iiter captiuum. Martial.lib.7.epig.79.
Mens. Ouid.1. Amor. eleg.3,
Et houa captiua vineula mente feram.
Milles. Claudian.1.in Eutrop.
Pisces. Ouid.15. Metam.
Res, Ab hostibus capta dicuntur. Plin. Natur. histor. lib.33.cap.1.
Captiuus sanguis, pro captiuorum. Virgilius. Æneidos,
Capruique rogos perfundat sanguine flamas. ¶ Et ciuitatem captam dicit Cicero, quæ nefariorum & sceleratorum coniurationibus subacta est.
Captiua filij, pro captiuorum. Martial.lib.12.epig.97.
-hon debet summoto cliet ministro
Captiuum vletrix unda leuare sitim.
Vetus captiua. Virgil.1. Æneid. Pro captiuorum, captiua ponitur: & est nota loquutio. Seruius.
¶ Captiuum, aut captiuum ducere alicui. Claud.1. de rapt. Proserp.
Infelix Stygio ducor captiua Tyranno.
Ducere aliquem in triumpho. Cic. Vatinio, lib.5.11.
Redimere ab hostibus. Author ad Herennium, lib.3.
Necare. Cic. 3. de Orat. deor.
Captiuitas, pen. corr. captiuitatis {αἰχμαλωσία} Ipsa vendicatio. Tacitus,
Quocunque oculos Romanus inciderat, captiuitatem clademque, & dira omnia obuersari.
Captor, captas {ἁρπαστὴς, ἁρπακτὴς, ἁρπαγεὺς} captare, Frequentatiuum. Ouid.8. Metamorphoseon, -modo quas vaga mouerat aura,
Captabat plumas, flauam modò pollice ceram Mollibat.
Colla captare lacertis. Ouid. Epist.8.
Fontem captare manu nuda, Hauririe. Seneca in Hippol.4.
Aduentum alicuius. Plancus Ciceroni, lib.10.13, Lepidus desperato aduentu meo, quem non mediocriter captabat, se cum Antonio coniunxit ad ritu Cal Iun.
Aera auribus. Virgil.3. Æneidos,
Explorat ventos, atque auribus aera captat. Naturale enim est, vr a qua parte flaturus est ventus, ad eam auris admota frigidior fiat. Seruius.
Assensionem. Cic.1.de Inuent. Indoctis, oratio est quæ rebus non dubiis captat assensionem eius qui, &c.
Auram libertatis. Liu.3.ab Vrbe.
Auras naribus. Virgil.1. Georg.
Auras captare diuinitus venati canes, quum odorando vestigia sequuntur ferarum. Seneca in Hippol.1.
Nunc dimissi nare fagaci Captent auras.
Basia. Martial.lib.11.
Brincsolentias. Cic.1.de Inuent.
Cenam. Martial.lib.5.
Commodum. Callistr.in Litem. D.ex quib.caus.maior.
Compendium. Tranquillus, Ex senio mortem, ex morte compendium captantes.
Consilium. Terent. And.2.4.
Dominationem. Tacit.lib.4, Quo facinore dominationem capta-nerit, expediam.
Fauorem ex præfiantia animi. Quintil.lib.6.cap.2.
Feras laqueis. Virgil.1. Georg.
Frigus inter flumina & fontes. Virg.1.eclog.
Captare gloria. Ouid.5. Trist.eleg.3.
Graiam. Plin. Iunior, in Paneg.
Hæreditatem. Vlp.in l.1.in princ.D.si quis aliq.testar.prohib.
Impunitatem fibi. Vlp.in l.1.5.cũ quis latrones. D. de quæstionib.
Misericordiam. Cic.2. Philipp.
Mortes nouas. Plaut. Trinum.4.
Mufcas, pro venari, insidiari. Tranquill.in Domitiano, Quotidie seeretum sibi horarij sumere solebat: nec quicquam amplius quàm muscas capere, ac stylo præcuto configere
Nomen. Cic.ad Brutum, libro 11, Progressus sum in Alpinos eam exercitu, non tam nomen imperatorium captans, quàm cupiens militibus satisfacere.
Nubes & inania captare. Horat.in Arte,
Aut dum vitat humum, nubes & inania captet. Id est ad cælum cuolet. Hoc est, animis audax & sublimia molitur.
Obsonia captare. Horat.2. Serm.8.ty.7.
Quæ pauo famis nequeunt, obsonia capta.
Occasionem. Cic.de Aruspic. resp. Dissidenr principes, captarur occasio: qui non tantum opibus valent, neicio quam fortunam tamen & tempus expectant.
Occasiones maiorum opetum captare dicuntur phrenetici quidam, qui & si desipiunt, summam tamen speciem sanitatis præbent, dum ea moliuntur, quæ à sanæ mentis homine aliena non sint. Celsi. lib. 3. cap.18, De phreneticis. Atque ex his ipsis alij nihil nisi impetu peccant, alij etiam aptes adhibent, summamque speciem sanitatis in captandis tutiotum operum occasionibus præbent, fed exitu deprehenduntur.
Pisces arundine. Ouid.8. Metam.
Plausus. Cic.in Pisonem, Inania sunt ista, mihi crede, delectamẽta pene puerorum: captare plausus, vchi per vrbem, consipici velle.
Puellas captare. Ouid.1. de Arte,
Nec teneras tutum est sẽper captare puellas.
Risus. Cic.2. Tusc. Epicurus verò ea dicit, vt mihi quidem risus captare videatur.
Sermonem alicuius. Terent. Phorm.5.8,
-autem admodum animum cum attendere,
Hoc modo de sermonem captas.
Solitudines. Cic.3. Tusc. Ex hoc euenit, vt in animi doloribus à hij solitudines captent, vt ait Homerus de Bellerophonte, &c.
Somnos, Dormire. Colum.lib.9.cap.10, Prodúctúmque in pastua medio campo præcumbat, & quodam vterno pressum, somnos vtilitao fole capiet.
Somnum aure admota. Liu.lib.3. bel. Maced. Silentio factò plurfibus locis aure admota somnum fodientium captabant.
Suffragia captare populi. Horat.2. Epist.2.
Tepiditates. Liu.5.ab Vrbe, Adeone effeminata corpora nostrorum esse putamus, &c. vt tanquam natuale bellum compellatibus captandis, & obseruando tempore animi gerant?
Tempus. Liu.6.bel.Pun. Vt inde tempore captato abirent.
Temporum momenta captare. Tranquillus in Vespasiano, capite 21, Nec vllo tempore facilior, aut indulgentior fuit, eaque momenta domestici ad aliquid petendum magnopere captabant.
Trigonem captare dextra læuaque. Martial.lib.12.epig.83.
Vmbras arborum, sonticulorum amœnitatem, vel aurae refrigerationem. Colum.lib.1.cap.1.
Voces auribus. Cust.lib.10.
Voluntates hominum. Cic.2. de Orat. Legitur & Excipere.
Voluptatem. Cic.1.de Finib. Venó modò nullam capter, fed etiam præterea omnes voluptates.
Captare voluptatem ex aliqua re. Plin.lib.8.epist.8.
¶ Captare aliquem, id est tentare & conari vt aliquem vel deceptionis, vel illectamenta petrahamus ad nos: hinc dari. Terentius, Hec.pr.1.1.
Iniurium est autem vlcisci aduersarios?
Aut qua via captem te illi, eadem ipsos capi? Martial.lib.9.epig.90,
Dum me captares, mitebas munera nobis:
Postquam cepisti, das mihi Basse nihil.
Docte atque astute aliquem. Plaut. Mostel.15.
Captare aliquem emolumento aliquo. Cic.2. de Inuent. Nam est quiddam quod sua vi nus alliciat ad sese, non emolumento captans aliquo, fed trahens sua dignitate: quod genus, virtus, scientia, veritas est.
¶ Captare, absolutè, pro Diuitiis inhiare, fedulóque curare vt eas ad nos vndecunque perrahamus. Martial.lib.12.epig.10,
Africanus habet milles, tamen captat.
Fortuna multis dat nimis, satis nulli.
¶ Captare, lusiconsultis vsurari, & aucupari lucrum. Vlp.1.1.D.si quis alig. testar. prohib. Iustinian. 5. manet. Inst. de societat. Vide Ant. Augustl. lib.3. Emendat. cap.15.
Captans, captantis {ἁρπαστὴς} Participium. vt, Collum captãtia brachia. Ouid.3. Metam.
Tempus captantium. Ouid.3.de Ponto, eleg.1.
Captatio, vetbale {ἅρπαγμα} Est venatio, & veluti honorum caprio, quam præsidionem Cicero vocat. Plin.lib.10.cap.14. Vindicem assertorem illum à Nerone libertatis, captatione testamenti sic lenocinatum.
Captatio verborum. Cic.in Partit.
Captatio geminata. Quintil.lib.9.cap.13.
Captator, penult. prod. {ἁρπαγεὺς} Qui venatur & ambir aliquid quouis modo. vt, Captator aurę populatis. Liu.3.ab Vrbe, Adeóque nouum sibi ingenium induerat, vt plebicola repente, omnisque aurę populatis captator, &c.
¶ Captator, pro hæredipeta & inestatore sensum orborum, quibus blandirur vt sibi hæreditas aut quidus aliud relinquatur. Iuuenal. satyra 10,
Vique adeò grauis vtori. natisque, fibique,
Vt captatori moueat fastidia Cusso.
Captatorius {ἁρπαγικὸς} adiectiuum. vt, Captatoria scripturæ, & captatoriæ institutiones, id est adulatoriæ, vt interpretantur Papinianus & Caius Iurisconsulti.
¶ Captatoria institutio dicitur, quæ mutuæ institutionis captandæ & quasi aucupandæ facia est, cuiusmodi est in l.20. in fine. D. de condition. instit. Titus si me hæredem instituet, hæres esto. Aut hæc, Qua ex parte me Titius hæredem scripturn in tabulis suis rectiuerit, ex ea parte hæres esto. Li. D. de his quæ pro non scripr. Quare si de institutione iam facta testator loquatur, nó erit captatoria: veluti si dicat, Qua ex parte Titius me hæredem instituit, ex ea parte Mæuius hæres esto. Illa institutio captatoria non est, quia in præterituin, non in futurum institutio collata est, ait Paul. in l.71. & 29. D. de hæredibus instituendis.
Captito, captatas. aliud frequentiatium à Capto. Sipontinus.
Capello, capellis, capellę, capellum, fecúdum Diomedem: vel capellini, capellinum, pen. prod. fecundum Priscianum {διαλεκτικῶς}, verbum est actiuum. nam dicimus capello, capellor. Significat autem Capere. vt, Capellere fugam. Plaut. Aulul.17.
In herum maiura, in fesera condi eos capellere.
Capellere cibum hiatu oris & dentibus ipsis. Cic.2. de Nat. deor.
Capellere, de tunere dictum. Plaut. Rud.4.
Si ad faxum quod capellit, ea deorsum cadit, &c.
Quò nunc capellis tu te hinc aduorsa via? Plaut. Bacchid.2.
Capellere se domum. Plaut. Amphit.4. Id est recipere sue conferre se domum.
Monrem capellere, Afcendere montem. Valer. lib.4. Argonaut.
Se in alta maris, pro Immittere. Plaut. Asin.
Se præcipitem ad malos motes. Plaut. Bacchid.2.
Arma vei bellum. Liu.4.ab Vrbe. Virgil.3. Æneidos,
-socius tunc arma capessant Edico.
Consilium. Plaut. Rud.5.
Curas imperij, & inuigilare publicis vtilitatibus. Plin. Iunior, in Panegyr.
Cursum ad aliquem. Plaut. Capt.13.

Fugam, Fugere. Liuius 1. ab Vrbe.

Honorem. Tacit. lib. 13. Iulius qui dem Muntanus Senator) ordinis fed qui eandum honorem capeffiffet, congreffus foræ, &c.

Imperia capeffere. Plaut. Trinum. 6. ſimea

Imperia capeffera.

Iuſſa abeuius capeffere. Id eſt perficere. Virg. 1. Æneidos,

Mihi iuſſa capeffere fas eſt.

Libertatem. Cic. to. Philipp. Omnis eſt miſeria ſeruitus; ſed fuerit quidam neceſſaria, cequodnam principium putatis libertatis capeffendæ?

¶ Capeffere, pro immittere. Plaut. Aſinaria,

Quo magis te in altum capeffis, æſtus te in portú refert. Et Nonio. Locum capeffere, pro affectare, & vesigere. Cic. 2. de Nat. deor. de Sphæra, Omnes enim partes eius vndique medium locum capeffentes nituntur æqualiter. Budæus.

Munia Colum. lib. 12. cap. 1. Obſidia. Tacit. lib. 13.

Aliquid oculis, Contemplari, intueri. Liu. 7. bel. Maced.

Partem curarum. Tacit. lib. 13.

Paſſum. Cicero 2. de Natura deorum, Dedit eadem natura beluis ſenſum & appetitum, ex altero conatum haberét ad naturales paſtus capeſſendos.

Factinoris principium. Tacitus lib. 15.

Pugnam. Liuius 2. ab Vrbe, Decorum erat tum ipſis capeſſere pugnam deuitbus.

Recta capeffere, Rectam viam ingredi, Id eſt honeſtum ſequi. Horatius 2. Serm. ſat. 7.

Pars hominum vinis gaudet conſtanter, & vrget

Propoſitum: pars multa natat, modò recta capeſſens,

Interdum praues obnoxia.

¶ Capeffere Rempublicam, Id eſt adminiſtrare, gubernare, defendere. Salluſt. Si ſpergiſſemmi aliquádo, & capeffite Rempubleam, Id eſt defendite.

Solennia regni. Tacit. lib. 4.

Superiora capeffere. Cic. 1. Tuſc. Is autem animus, qui ſi eſt horum quatuor generum, & ſuperiora capeſſat neceſſe eſt.

¶ Capeffere, Ki cipere. Plaut. Amphitrione,

Nunc tamè hero imperiú perfequar, & me domú capeſſam. Nonius. Capeffere vrbem aliquas, pro conſcere ſe ad eam. Cic. ad Att. lib. 10.

Ad capeſſendas cæremonias promptior animus. Tacit. lib. 4.

Capeſſend is inimicitiis faciliis. Tacit. lib. 5.

Capax, capacis, penult. prod. omnis geo. (διαπλατὴς μεγάλης βοθρος) Quod capit ſeu continet, aut continere poteſt. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines vtero capaci. Plin. lib. 11. cap. 37. A quibus capaciora inteſtina ad alium.

Capax calix ad ſextarios tres. Plin. lib. 37. cap. 2.

Circus capax populi. Ouid. 1. de Arte amandi,

Multa capax populi eam moda circus habet.

Domus. Ouid. ad Luiam.

Regnum. Seneca in Herc. furent.

Capæibus rapis effuſus amnis. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5.

Scyphi capaciores. Horat. Epod. 9.

Vina. Horat. 3. Carm. 6. ode.

Omoe capax mouet vna nomeo.

¶ Aues capaces. Cic. in Orat. Tamè oß ſemper impleri aures meas: ita ſunt audæ & capaces, & ſemper aliquid immenſum infinitúmq; deſiderant. De Demoſthene loquitur.

Ad præcepta capax animus. Ouid. 8. Metam.

Animo capaci concipere. Ouid. 15. Metam.

Ingenium. Ouid. 8. Metam.

Amicitiæ. Plin. Iunior epiſt. 27.

Animæ capax pulmo. Seneca in ŒDip. 4. Id eſt ſtatus.

Inuidiæ. Seneca in Troad. 6. Id eſt quod inuidias ſuſtinere poteſt.

Seelerum capax intemis. Seneca in Octau. 4.

Naues capaces fluminum. Vide NAVIS.

Offieij. Claud. t. io Eutropium.

Capacißima omnis feeren vror. Plin. Iunior epiſt. 12. lib. 1.

Capacitas, proeb. corr. capacitatis (χώρησις μεγάλη) Amplitudo loci, quæ capere, & continere poteſt. Colum. lib. 12. cap. 43. Et quum paulum ſub vmbra refrixerint, tentæ aut etiam quaternæ pio capacitate vaſorum in ollas demittuntur.

CAPIO NIS turris (κάμινος πύργος) io Hiſpania eſt, ad Betim fluuium, ſita in petra qui circunciuca pelagus aſſurgit. Ea ſecus Pharus murum in modum ad nauigantium deſtinata ædificata eſt. Namquum electus ab amne limus vadoſum reddat profundum, & latentibus ſub aqua ſaxis, locus ipſe prominetac ſcopſicuo aliquo opus habebat ſigno. Ex Strab. lib. Geogr 3.

Capis, capidis, penult. corr. fem. gen. (κάνη) Genus populi à capiendo dictum. Feſtus. Liu. 10. ab Vrbe, Cum capide ac lituo, capite velato victimam cædat.

CAPISSENAR, Aſiæ populi, Capiſſam vrbem habent, quam diruit Cyrus. Hæc Plin. lib. 6. cap. 33.

Capiſtellum, capiſtelli (κάμωτρον) Genus inſtrumenti expurgandis ſeminibus apta. Colum. lib. 2. cap. 9. Quicquid exteretur, capiſtrio expurgandum erit: & ſemper quod propter magnitudinem ac poodus in imo ſubſederit, ad ſemen reſeruandum. Quidam hoc loco ſrgunt capiſtellum, alij ſcapiſtellum.

Capiſtrum, Capiſtro, capiſtras, In CAPVT.

Capital, Capitalis. Io CAPVT.

Capitalarium 22. Quod capi poteſt. Feſtus.

Capitancus, Capitatus, Capitcllum, In CAPVT.

Capitha (κάνθος) Menſura genus eſt, duas continens chœnicas, more Attico. Xenophon lib. 1. ἀνα. Farinæ capitham, inquit, ſighs comparabani quatuor. Cæl. lib. 10. cap. 2.

Capitium, Capitio. Io CAPVT.

CAPITO, pen. corr. Cognomeo eius qui magno capite fuit: à quo poſtea ſota familia eodem nomine vſa eſt. Sipootinus.

Capito Lycius compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris octo. Epitomas Liuij & Eutropij io Græcum vertit ſermonem. Scripſit & res Lycias & Pamphylias. Author Valerius anus lib. 14.

Fonteius Capito. Horat. 1. Serm. ſat. 5.

-ioterea Mecenas aduenit, atque

Cocceius, Capitóque ſimul ſuttetus ad vnguem

Factus homo, Antoni, non vt magis alter, amicus.

CAPITOLIVM (κεφαλαῖον) Prægraudis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum. Latinorum vibis, à Tarquinio Superbo extructa. Author Plin. lib. 3. cap. 5. Varro de Ling. Lat. Capitolium dictum, quòd hic quum fundamenta fuderentur edis Iouis, caput humanæ inuentum dicitur. Liu. 1. Decad. lib. 5. ad finem. Hic muus antè Tarpeius dictus à virgine Veſtali Tarpeia, à Sabinis necata armis, vel (vt alij) atmillis, & ſepulta, quo nominis monimentum rebëum, quòd etiam nunc eius rupes Tarpeium appellatur ſaxum. Vide hiſtoriam apud Liuium 1. Decad. lib. 1.

Alba Capitolia. Virg. 6. Æneid. Celſa. Virg. 8. Æneid.

Fulgens. Horat. 3. Carm. ode 3.

Pompeianum. Virtuu. lib. 3. Quid auẽ ſit, Turnebus ſic explicat, Opitor fuiſſe, inquit, illud quod erat Pompeij in Campania. Non enim tantum Romæ, fed etiam Capuæ, Narbonæ, Pompeij equitorium erat, & io multis municipiis & coloniis; imitatione Romanorú. De Narbonẽſi Sidonius, Dehubris, Capitolijs, muentis & in vita ſancti Apollinaris, Statuit ante pontifices Capitulij Rauennatis. Fuit & Toloſæ, Sidonius de ſancto Saturnino, Gradus ſumpto Capitulorum præciparatum, vnde hodiéque quidam magiſtratus ille Capitolini vocantur.

¶ In Capitolium perfugere. Tacit. lib. 2.

Capitolinus, pruult. prod. adiectiuum (κεφαλικὸν) vt Capitolinus Iuppiter. Cic. pro Domo ſua.

Iouis Capitolini laudes vel perpetua ſaeri exercitamia materia non dubiæ ſunt, vel oratorio genere tractauit. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Clium. Cic. pro Rabirio.

Collis. Martial. lib. 12. epig. 21.

Nec Capitolini collis aſtuma tibi.

Dapes Capitolinæ. Martial. lib. 12. Sedes. Stat. lib. 5. Syl.

Capitolini, nun. plur. Hi ue collegia Capitolinorú quæda Romæ, vtex epiſtolis ad Qui. cognoſcimus. Erat autem Capitolini, collegium hominum Capitolium ædtem incolentium, ludoſque capitolinos celebrantium. Liu. lib. 8 ab Vrbe. Lucius Capitolini heres, quod Iupiter optimus maximus ſuam ſedem atque æremi pop. Rom. io re tepidatuatures effet, collegiúmq; ad eam rem M. Furius dictator con ſtituere et ex his qui in Capitolio æque arce habitarent. Et Turneb. Capitolinus fuit cognomẽ eius qui caput inuenit quum Capitolium curraretur. Quo nomine dctius fuit author quidá qui de Cæſaribus ſcripſit.

Capitolinus, Marci Manlij fuit cognomẽ, qui vrbe à Gallis capta, aſſumptis mille iuuenibus arcem Capitolinã ab hoſtium inuria defendit, unde & nomen inuenit. Hic quum poſtea in ſuſpicionẽ affectati regni veniſſet, ab eã ipſa rupe Capitolina, quam ſeruauerat, præcipitatus eſt. Liuius lib. 5. & 6 Decad. 1.

Capitoſus, In CAPVT.

Capitularia, Capitulatũ, Capitulatim, Capitulũ, In CAPVT.

Capitas (κεφαλὰς) Gemma eſt ex ſaſpidum generibus, quo ſa veluti fumo nitida, vnde & nomeo accepit. Plin. lib. 37. cap. 9.

Capnites, Gemma eſt plurmus ſumida, in Cappadocia & in Phrygia nafcens, ebori ſimilis, cuius memoit Plin. lib. 37. cap. 9.

Capnitis (κεφαλὶς) Herba eſt eadẽ cũ ſumo terræ. ¶ Eſt item Capnitis, Cadmiæ ſpecies tenuiſſima quæ è fornacib' ſtãma atque ſtatu egeſtas, amersi lutcribuque fornacum adhæret. Vide Plin. lib. 34. cap. 10.

CAPNOBATAE, pen. cor. Populi qui Myſi dicuntur. Strabo lib. 7, Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes, ab animantibus abſtinere, & eã ob cauſam pecus omne vitare, melle vero & lacte & caſeo vefci. Quúmque tranquillam exagitent vitam, ob deorum culturam, dercolæ & Capnobatæ, id eſt fumi conſeruſores nominãtur.

Capnomantia (καπνομαντεία) Diuinationis genus, quod ſiebat ex fumi diſſectioot, qui è thure in ara accenſo emanabat. Qui verò hoc augurij genere vtebantur, Capnomantes dicti ſunt. Vide Alexan. ab Alex. lib. 4. cap. 17.

Capnos, capni, Herba, cuius meminit Plin. lib. 23. cap. 13. & lib. 26. cap. 7. Capnon herbam qui edẽre, bilem per trina redduntur. Ruell. lib. 3. cap. 124. Capnos, Romanis fumaria, herba eſt Plinio frutieoſa, cardo ſimilis, prerenera, folio albiore, cineraceo colotis, virtute nume roſo, flore purpureo. Succus claritatẽ facit inuẽtis oculis, dclacrymationẽmq; eu fumus, inde nomẽ accepit. Gallis hæc fumus terra vocatur. Eſt & alia capnos Plinio, quã pedes gallinaceos vocant, naſcés in parietinis & ſepibus, ramis tenuiſſimis, ſpariſſque, flore purpureo, viridis, ſueo caliginem diſcutit atque in medicamina oculorũ adhibetur. Simile & nomine & effectu alia, quam paulo antè diximus.

Capnum gros. Argilla eſt rufa, intermiſto lapide terræ minutæ, arenoſæ, qua velut adipe terræ, arua pinguẽſcunt in Gallia & Britannia. Inſpergitur autem rara, ſiſſeque eam miſcent pruina. Semel verò iniecta in quinquagintà annos valet & frugum, & pabuli vbertate. Author Plin. lib. 17. cap. 7.

CAPOTA, Aſiæ moos eſt, ex quo aliqui Euphraten oriri credidérunt. Plin. lib. 5. cap. 24.

Cappa (κάππα) Nomen literæ Græcæ: pro quo Latini vtuntur c. Quo nomine Græci (vt Suidas docet) quum hominẽ malum volunt proverbio ſignare, vnum cappa: quum petorem, duo cappa: quum perfidum, tria habere cappa dixerunt: volentes eum intelligi eſſe Cretenſem, Cilicẽ, Cappadocẽ: qui ſingulari ſuſſem improbitatis exiſtimantur. Vide Erafmi Chiliadas.

CAPPADOCIA (καππαδοκία) Regio eſt in Aſia, Euxinum verſus, quam Maced one sin duas Satrapias à Perſis diuiſam accipientes, ex Satrapiis in regna redegerunt, atque maiorem Cappadoci quæ Taurum verſus eſt, à propriæ Cappadociam vocauere: alteram Pontum. Eius

ante latitudo eſt à Ponto Tauro verſus, mille fere & octingentorum ſtadiorum ſpatio vſque ad Lycaoniæ atque Phrygiæ vſque ad Euphratem, ad Auroram & Armeniã ad tetra millia ſtadiorum. Ea frugibus abundat, præſertim frumento & pecore omnis generis, tota fere ligneis tectis, quæ quum Ponto ſit Auditalior, frigidior tamen eſt. Hæc Strab. ſub fine Geographiæ 12. in principio. Cappadocia Ptolemæus tabula Aſiæ prima deſcribit. & Plin. lib. 6. cap. 3. & 3.

Cappadoce regio. Cic. Catoni, lib. 15. 4. Itaque exercitom mihi du ceudum per Cappadociæ regionem putaui.

Cappadox, penult. corr. & {κατ' ἀπόφασιν} Cappadocis, penult. corr. & Cappadocus. Qui eſt ex Cappadocia. Cic. poſt Reditum in Senatu, Cappadoceni modo abrepeum de grege vxnalium diceres.

Cappadocum montana cohors. Lucan. lib. 7.

Cappadocum nobilitas. Tacit. lib. 14.

Mancipiis locuples, eget arts Cappadocum ex. Horat. r. epiſt. 6. Feroces. Lucan. lib. 3.

Pingues Cappadoces paſcere. Perſ. ſat. 6. De ſeruis intelligi, qui ex Cappadocia mulis aduehebantur.

Cappadoces, ſamus apud Apuleium.

Cappadoc archia {κατ' ἀπόφασιν} Sacerdotiũ Cappadociæ prouinciæ. Modeſtinus l. Diximus D. De excuſat. tutor. Prouincie ſacerdotiũ, vt Aſiarcha. Bythyniarcha, Cappadocarcha, præbere à tutelis immunitatẽ, dum ei munery quis præeſt. Vide & Ant. Aug. lib. 6. ſag. ad Modeſt.

CAPPAOYM {κάππαρις} Hiſpanæ oppidum eſt in Bætica pruuincia, Gaditani conuentus, Plin. lib. 3. cap. 1.

Capparis, huius capparis, penult. corr. Fg. {κάππαρις} Fruticis genus. Plin. lib. 13. cap. 23. ibi & capparis firmioris ligni fuetes, ſemenſligs & cibi vulgaris, caule quoque nec plerunque deterpto. Columb. lib. 10. in fine, Capparis plurimis prouincijs ſua ſponte noualibus naſcitur, ſed quibus locis eius eſt, inſpicias, ſi fœcida fuerit, ſiccum locum deſiderabit. Iſque debebit aridi circundari ſaſſu, a, quo replenur lapidibus, & calce, vel punico lolum, vt in quali quæda lorica, ne poſſint eam perrumpere præda ciſi ſemina fruteri: qui fere per tenuia, egeum vagantur. nil monimento aliquo prohibiti ſint. quod tamen non tantum incommodum eſt (ſubinde enim poſſunt exurpari) quantum quòd nonium vrus habeat, ſuccoque ſuo ſteriles ſolum reddunt. Cultu but nullo, aut leuiſſimo contenta eſt quippe quæ ces etiã ui deſeruis agrjs citra ruſtici operam conuſeſcit.

Cappar etiam dicitur. Palladius, Hoc menſe meuta & paſtinaca, thymum & origanum & cappar.

Capp as, 3. mannos equos Græci à ſteriore poſteriorem partium appellant. Feſtus.

Cappra, Vide CAPER.

CAPRARIA. Inſula in mari Thuſco, ſeu Liguſtico, caprius abẽdã, quam Græci Ægilon dicunt. Plin. lib. 3. cap. 6. Vulgò *Iſola de Capro*.

Caprarij cognomen C. Metilius ex conſumptis erat. Cicero lib. 3. de Orat. itaque ſcipio de eo dixit, maternæ eius, ſi quinnum pater eius, ſum fuiſſe partus eam.

CAPRASIA, Vnum eſt ex oſtiis Padi fluuij, apud Plin. lib. 3. cap. 18.

Caprea, In CAPRE.

CAPREÆ {κάπραι} Inſulæ proxime Neapoli, Tiberij principis arcere nobiles. Plin. lib. 3. cap. 6. Huius arcis meminit in Tiberio Sueton. Dites Capreæ. Scal. lib. 3. Sylu.

Aquæ Capreæ. Ouid. 4. Faſt. Id eſt mare quod Capreas alluit.

Capreæ palus. Ouid. 1. Faſt.

Capreolus, In CAPRE.

CAPRET AS, Aſiæ populi, inter Ciliciam, Cappadociam, Cataoniam & Armeniam, vbi fuit poſtea condita Apamia à Seleuco ſego, teſte Plinio lib. 5. cap. 30.

CAPRIA. Lacus eſt apud Strabonem in deſcriptione Pamphyliæ lib. 14.

Capricornus {αἰγόκερως} Cæleſte ſignum, quod Pana fuiſſe exiſtimant, quod poſteriorem partem in effigiem piſcis, priorem verò in formam hirci commutauerit, ingenium admiratum Iouem, fortunæ hanc figuram in cælum tranſtuliſſe. Stellam habet in naſo, in pectore duam, in pede duam, inter ſeminalia ſeptem, in ventre ſex, in cauda duas. Cic. 2. de Nat. deorum,

Tum gelidum vahido de pectore frigus anhelans

Corpore ſemifero magnus Capricornus in orbe.

Lotus Heſperia Capricornus aqua. Prop. lib. 4. eleg. 1.

Tyrannus Heſperiæ Capricornus. Horat. Carm. ode 17.

Capricus, capricci, penult. prod. fg. {ἀγριος} Ferus ſylueſtris. Plin. lib. 15. cap. 19. Capricus vocatur é ſylueſtrium genere ſicus nunquam matureſcenſis id quod ipſa non habet, alis erbuens: quoniam eſt na turalis cauſa rum cauſarum ſtupet à putreſcentibus idcundem generatur aliquid. Terent. in Adelph. 4.

Illic vbi etiam capricus imagna eſt.

Capricci plurali numero. Horat. Epod. 5. 4.

Iubet ſepulcris capricos cruras Hammis audiri Colchicis.

Caprificor, caprificãris, aris, penult. {ἀγριάζω} caprificari. Palladius, Menſe Iunio circa ſolſtitium caprificandæ ſunt arbores ſiei, id eſt ſuſpendẽdi groſſi ex caprifico, lino vel ſerro pertuſi. hoc dele, abrotani virga ſuſpendituy, aut callum quod in vimeis ſoliis inuenitur, aut a rrieua eorrua circa radices arboris obrpuntur, vel truncus arboris, quo luce nges, ſi caſu decidus eſt, ex poſſi humor effluere. Plin. lib. 16. cap. 25. Sunt & biſerx in eiſdem. In Ceã inſula caprifici triferæ ſunt. Primo ſœtu ſequens euocatur, ſequenti tertius. hoc ſici caprificantur. Vide plura lib. 15. cap. 19.

Caprificus, (inquit Spontinus) eſt adbibita caprifico, ne fructus propinque ſicus ante maturitatem decidant, prouidere.

Caprificatio {ἀγριασμός} Verb. Vide Plin. lib. 15. cap. 19. & lib. 16. cap. 27.

Caprificatis, penult. prod. Adiectium. 11, Caprificatiles dicit id eſt caniculariter quod eo fere tempore mulieres Romanæ liberæ ſimul atque ancillæ ſub arbore caprifico ſacra faceb ant. Erat autem inſtitum caprificorum poſt exortum Canis, qui dies Vulcano facer erat. Plin. lib. 11. cap. 15. Huic vindemiæ Attici ſiguum dedere initium caprificatiem dicm Vulcano ſacrum.

Caprigenus, Caprile, Caprillus, In CAPER.

Caprimulgus {αἰγοθήλας} dicitur qui capras emulget. Catullus epigramm. 29.

Hæc quum legas tum bellus ille, & vrbanus

Suſpexit vnus caprimulgus, aut oſſor Pufus videtur.

Eſt & Caprimulgus genus auis: de qua ſic ait Plin. lib. 10. cap. 40. Caprimulgi appellantur grandioris merulæ aſpectu fures nocturni: interdiu enim viſu carent. Intrant paſtorum ſtabula, capratumque hominibus alsolant ſuctum propretatis quinquia mueta vber emoritur, capriſque ex eas atquas ita mulſere, obortur.

Caprinus, In CAPER.

CAPRIVS. Vir nomen, de quo Horat. r. Serm. 4. ſat. Sulcius acer Amb ulat, & Caprius raucus male ſcimque libellis, Magnus vterque timor hominibus. Vbi Acron, Sulcius & Caprius nomina fuerunt delatorum. Alij actores vulut fuiſſe ea ſarmatum: de eiusmodi raucis tradantur ſtudiosæ agendi.

Capronæ, penult. prod. caproparum {κακόφωνον} Nonius, Comę quæ ante frontem iunt, quaſi à capræ pronæ. Feſtus, Caproneæ, quorum tubæ in fœtem ſonetæ: dicæ quaſi à capite pronæ. Lucilius lib. 27. Aptare caput atque comas ſluuare caproneas Altas fróibus immiſtas, vt mus fuit illis.

CAPRONIS, penult. prod. {κάπρωνίς} dicta eſt Iuno, quòd liberæ pariet, aueliæque facrificabant illi ſub arbore caprifico, in memoriam virtutis quę in auellarum animis pro conſeruatione publicæ dignitatis olim apparuit. Macrobius lib. 1. Satur. cap. 12. vbi & de Nonis caprotinis.

Capruncŭlum, Vas fictile, ſic dictum quòd capax ſit. Feſtus.

CAPSA {κάψα} Ciuitas eſt in Numidia, vbi Iugurthæ thęſauri erant, bello illi. vitimo quod Cęſar cũ Scipione geſſit, vt & plores aliæ, ſunt aut delera, teſte Strab. lib. 17.

Capſa, capſæ & {κάψα, κάψαι, ὁ, ἡ} dictæeſt quòd res in ea cõditas capiat. Plin. lib. 8. cap. 30. Capſarum modo includitur.

Capſa. Cic. 1. Ver. Cubodem inquit, Tullio me apponite. quidmihi quium multis cuſtodibus opus erat, ſi te ſemel ad meas capſas admiſero?

Anguſta. Iuuen. ſat. 10.

Operta. Horat. 2. epiſt.

Capſæ a Græco appellantur: has illi κάσσας dicunt. Feſtus.

Capſula, penult. corr. {διάκονον} Diminui. Plin. lib. 30. cap. 11. Sellionem ne ſuum capſulis fubiectum capiſti.

Capſarius, Qui portat libros, inquit Vlp. l. 13. D. De manumiſſ. vind.

Capſarij ſunt qui nobiliorum etiam filius ad ſcholas eunthus, libros deferunt in capſula. Iuuen. ſat. 10.

Quem ſequitur cultos anguſta vernula capſa. Id eſt ſeruus capſarius. Suet. in Nerone, cap. 35. Conſtat quoddam eum padagogum & capſarium vno prandio pariter necatos.

Capſarius {διάκονος} Artifex capſarum. Pattern. l. vlt. D. de iur. immunit. Quibuſdam vacationem munerum conditio tribuit, vt ſint miſſores, capſarij, & artifices. Capſarius item dicitur, qui mercede, ſeruanda in balneis veſtimẽta ſuſcipit, inquit Paulus l. 5. § 3. D. De offic. præſect. vigil.

Capſaces {κάπακες} Vas olearium. Cypria. lib. 2. epiſt. Fidelia ſtatris non deficiet, & capſaces oleo non minuetur.

Capſis {κάψασθαι ſut} Cicero dicit compoſitum eſſe ex cape ſi vis, Quintil. lib. 1. cap. 5.

Capſit, Prehendit. Feſtus. Obſoleum verbum eſt à capio, quod eſt prehendo.

CAPSITANI {κερκιτάνοι} Populi ſunt Zeugitanæ regionis quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Captatio, Captator, Captatorius, In CAPTO.

Captio, Captiuncula, Captioſus, In CAPTO.

Captiuus, Captilitas, In CAPTO.

Capto, Captui à Captus, In CAPTO.

Captus, Locus dicitur ad faciendũ eandum legitimè conſtitutus. Frit.

CAPVA {κάπυα Stephano, κάπυα Ptolem.} Ciuitas Campaniæ vrbis, quæ Annibalem victorius fatigarum, luxu atque otio perdidit. Eam Strabo grammaticus à Tuſcis quondam non pinè Italiæ ſubiugatam, condium feribit, aquod Virgilium ibi, Æneid. 6. quum hunc verſum exponit, Et Capys hinc nomen Campanę ducitur urbi. Sueton. in Dictatore, cap. 81. Capys conditoris ſepulcrum Capuæ fuiſſe indicat, in quo à colonis deductis tabula reperta fuit, quæ Cæſari mortem denunciarit. Ad id & Lucanus accedit lib. 2. Marmia Dardanij tenuit Campana coloni. Plin. lib. 3. cap. 5. Capua (inquit) ab vndecimo cam po dicta. Quod quomodo intelligendum ſit, mihi hermolaus adnotauit. De iaudibus vrbis Capuæ multa apud Cicteronem in oratione contra Rullum.

Capua altera Roma. Cic. 12. Philipp. Conſilium hoc Capuæ probabit, quæ temporibus his Romæ altera eſt.

Diues Capua. Virg. 2. Georgicorum, Talem diues erat Capua.

Capuanus {κάπυανὸς} Stephanus.

Capula, capulæ, penult. corr. {σκύφος} Vas vinarium, quo verres vtebatur, quod facile capi poſſet. Varro de Ling. Lat. lib. 4. Capis, & minores capulæ, à capiendo nominantur. quod aufuſæ ſint, & prehendi poſſint, id eſt capi.

Capulator, penult. prod. Qui capulis oleum depiet. Columell. lib. 12. cap. 50. Quod deinde primum deſluxerit in rotundum labrum (hanc melius eſt quàm plumbeum quadratum, vel ſtructile gemellar) protinus capulator depleat, & in ſictilia labra hæc viſa preparata defundat. Cato cap. 66. capulatores officia deſcribit.

Capulo, capulas, penult. corr. capulare. Cato cap. 67, Ligna in torculario ne cædas. Oleum frequenter capulet. Alij legunt, Ligna in torculario ne cædant. Olcum frequenter capiant.

Capulus, vel capulum, capuli, penult. corr. {κάκκαβος} A capiendo dictum, Eſt manubrium gladij. Virg. 2. Æneid. Capulo tenus abdidit enſem.

enſem. Cic. de Fato, Philippus haſce in capulo quadrigulas vitare mo nebatur, quaſi verò capillo ſit occiſus.
Eburnus capulus gladij. Ouid. 7. Meram.
Capulum dicitur quicquid intra ſe aliquid capit. nam farcophagum, id eſt ſepulcrum, capulum veteres dici volunt, quòd corpora capiat. Plaut. Aſin. 16,
Perij miſera, vt oſculatur carnufex, capuli decus. Nonius.
Capularis, penultprod. (παρὰ τὸ κόπτω) Adrectium. Capularem dici voluerunt ſenem morti contiguum. Sed & reos dicebant capulares, qui capulo digni fuerant. Hæc Sipontinus. Plaut. Mil. 10,
Tam capulari ſtamine tibi diu videor viuere?
Capulli ca, Genus nauis apud Aulum Gellium lib. 10. cap. 25.
Capitis, qatr. Sipontinus, Galli quibus teſtes auelluntur, libidinis abolendæ cauſa, vt magis pinguſcant, capi vocantur quorum meritò gallinæ ſimilitudine ſacerdotum Matris deûm dici poſſe videruntur: itaque à contrario ſenſu gallos appellatos quidam exiſtimant. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. Galli hæ, mares galli, capi fœminares, quòd ſunt caſtrati. Gallos caſtrant, re ſint cupidi ſenſi inurentes ad inſimina crura, vſque dum rumpatur. at quòd extat vitium, obtinunt ſiglina creta:
Capo, capouis, penult. prod. Idem. Martial. lib. 5,
Alius coactos non amare capones. Subaudi, fert. Cognuntur ſanè capones non amare, ſi lacéque non eſſe. Charitius libro primo, Capo nunc dicitur: ſed Varro de ſermone Latino, literum, aut, ex gallo gallinæo caſtrato fit capus.
Caput, ertapitis, penult. corr. (κεφαλὴ, κεφάλιον, κεφαλαίωμα) dicitur (vt Varro inquit) quòd inde initium capiant ſenſus & uerſus. Terentius Adelph. 2. 2. Colaphis tuber eſt totum caput. Feſtus, Caput, ex Græco dictum, quod illi interdum κεφὴν dicunt.
Cæſaries capitis. Ouid. 1. Meram.
Dolor. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Exactio capitum. Vide EPICEPHALIVM.
Exuuiæ capitis. Seneca in Hippol. 1.
Labore animi & capitis deuitare mala. Horat. 1. Epiſt. 1,
-vides quæ maxima credis.
Eſſe mala, exiguum cenſum, turpémque repulſam,
Quanto deuites animi, capitiſque labore. Videtur caput pro corpore accipi.
Meus capitis furens. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Niues capitis, Capilli canı. Horat. 4. Carm. ode 13.
Obductio. In OBDVCO.
Tegmina. Ouid. 3. Meram.
Vertex. Ouid. 3 Faſtorum.
Volubilitas. Id eſt rotunditas. Ouid. 12. Metamorphoſeos,
Fracta volubilitas capitis lanſſima.
Hæres capiti corona. Horat. 1. Serm. ſat. 10.
¶ Altum. Virg. 5. Æneidos,
Talis prima Dares caput altum in prælio tollit.
Anile. Ouid. epiſt. 18.
Ardua capita. Virg. 5. Æneid. Id eſt alta & procera.
Argutum. Virg. 3. Georg. Id eſt breue. Seruius.
Breue. Horat. 1. Serm. ſat. 2. de cœna,
Quòd puleræ clunes, breue quòd caput, ardua cerui.
Caput calcæum. Martial. lib. 12. epigr. 45.
Candidum. In CANDIDVS
Canum. Ouid. 6 Faſtorum,
Magna ſuis capitis quondam reuerentia cani,
Inque ſuo pretio ruga ſenilis erat.
Celſum. Seneca in Hippol. 5.
Collo caput confine. Ouid. 2. Meram.
Comigerum Fauni. Ouid. epiſt. 5.
Decorum. Horat. Epod. 2.
Denſum cæſariæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Dirum. Seneca in Octauia. 5.
Vtinam nefandi principis dirum caput
Obruere flammis cælitum rector parat.
Dulce. Virg. 4. Æneidos,
Teſtor clara deos, & te germana, tuúmque
Dulce caput.
Feſſum. Lucan. lib. 6.
Hauum. Virg. 4. Georgicorum,
-ſumma ſauum caput extulit vnda.
Faltum. Virg. 11. Æneidos,
Ipſe caput nuei fulgens Palantis, & ora Vt vidit.
Furiale. Horat. lib. 3. Carm. ode 11.
Grauatum. Ouid. 10. Meram.
Honeſtum. Virg. 2. Georgicorum,
Et quocunque deus circum caput egit honeſtum. Id eſt pulcrum.
Seruius.
Humanum. Horat. in Arte.
Ignauum. Propert. lib. 3. eleg. 11,
Cnminique ignaui capitis mihi turpia fingit.
Illiſum ſcopulis. Seneca in Hippol. 10.
Illuſtre. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
Pœnituit iuraſſe patrem, qui tergue, quatérque
Concutiens illuſtre caput, temeraria, dixit,
Vox mea facta rua eſt.
Incomptum. Horat. Epod. 5.
Indutum. Perſat. 3.
Infirmum. Horat. 2. epiſt. 17.
Inſanabile. Horat. in Arte,
Si tribus Anticyris caput inſanabile nunquam
Tonſori Licino commiſerit.
Inta cum. Iuuenal. ſat. 14.
Intonſis capillis. Ouid. 1. Meram.
Lacerum. Senec. in OEdipo 11. De OEdipo cui effoſſi erant oculi.
Iuuenile. Ouid. 2. Meram.
Lanigerum. Silius lib. 3.
Laſſum. Seneca in Herc. furent. 12.
Laxum. Perſat. 3.
-laxumque caput compage ſoluta
Oſcitat heſternum diſſutis vndique malis?
Leue. Iuuenal. ſat. 10.
Magnum. In MAGNVS.
Mite, id eſt molle. Ouid. 1. Amorum, 4,
Mite nec in nigido pectore pone caput.
Obſtipum. In OBSTIPVS.
Piniferum Atlantiis. Virg. 4. Æneid.
Pinigerum Fauni. Ouid. 3 Faſt.
Purpureũ, Regiũ, & quod purpura tegi ſoleat. Senec. in Thyeſte, 8,
Et mœſta vitta caput purpurea ligat.
Semiſerum. Lucret. lib. 4. -quum Pan
Pinea ſemiferi capitis reclamina quaſſans.
Sordidum. Seneca in Herc. fur. 9.
Sublime caput. Claud. 4. Paneg.
Suffitum. Lucan. lib. 8.
-dum lumina nuda rigeſcunt
Suffixum caput eſt.
Summiſſum. Seneca in Herc. furent. 11.
Summum. Lucret. lib. 2.
Timidum caput fugę addere dicitur ſerpens. Virg. 3. Georg.
Turpe. Virg. 3. Georgicorum,
-optima torux
Forma bouis, cui turpe caput, cui plurima ceruix. Id eſt magnum.
Vt idem 4. Georgicorum,
-turpes paſcit ſub gurgite phocas. Seruius.
Vacuum, Caluariam intelligit. Silius lib. 13,
At Celtæ vacui capitis circundare gaudent.
Velatum ex parte. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Venerandum. Seneca in Thyeſte, 6.
Vile aſelli coronati. Iuuenal. ſat. 11.
Virgineum. Ouid. 4. Meram.
¶ Abdere caput caſſide, Induere caſſidem ſeu galeam capiti. Ouidius 8. Metamorphoſeos,
Seu caput abdideras cruſtata caſſide pennis,
In galea formoſus erat.
Abduere in. In ABDVCO.
Abſcindere ceruicibus. Cic. 11. Philipp. Póſt autem ceruicibus caput abſcidit, ſdque ſixum geſtati iuſſit in pilo.
Adaperire, Detegere. Valerius Maximus, lib. 5. cap. 2. de Lucio Sylla: Dictator enim priuato Pompeio & caput adaperuit, & ſella aſſurrexit, & equo deſcendit.
Agitare. Ouid. 1. Metam.
Alligare. In ALLIGO.
Amputatum. Seneca in Agamem. 10.
Aperire. In APERIO.
Attollere. Ouid. 5. Meram.
Auertere. Seneca in OEdipo, 14.
Auferre alicui. Seneca in OEdipo, 14.
Auulſum humeris. Virg. 2. Æneid.
Cinctum centum luminibus. Ouid. 1. Meram. Argi centum oculos habentis caput intelligit.
Commitigare. In COMMITIGO.
Comprum. In COMO.
Concutere. Ouid. 1. Meram.
Concutere ſono. Seneca in Herc. fur. 9.
Contegere amictu. Virg. 12. Æneidos,
-caput glauco contexit amictu.
Decutere alicui. Ouid. 5. Meram.
Dedacere de capite. In DEDVCO.
Demetere ferro. Seneca in Agamem. 13.
Demittere. Virg. 9. Æneidos,
-laſſoue papauera collo
Demiſſere caput, pluma quum fortè grauantur.
Demulcere alicui. In DEMVLCEO.
Deponere ſtrato. Ouid. 11. Meram.
Diminuere. In DIMINVO.
Diſcutere. Silius lib. 6.
Diſtinguere acu. Claudian. de Nup. Honor. & Mariæ. Id eſt exaſtriem aut ępilos.
Efferre inter. Virg. 1. eclog. 2,
Verum hæc tanrum alias inter caput extulit vrbes. De Roma.
Effundere. Celſus lib. 7. cap. 7. de pterygio.
Erigere. Stat. 6. Thebaid.
Eximere è foſſis. Virg. 5. Æneidos,
Ipſe caput ronſæ foliis cuinctus oliuæ.
Exornare. Ouid. 2. Amorum, eleg. 7.
Expedire laqueis. Horat. 3. Carm. ode 24,
Non mortis laqueis expedies caput.
Expergefactum erigere. Lucret. lib. 4.
Extollere. Cicero pro Planco, Vbi illa antiqua libertas, quæ malis oppreſſa ciuibus, extollere iam caput, & aliquando recreata ſe erigere debebat?
Iactare caput vtroque. Virgil. 5. Æneidos. Id eſt in vtranque partem. Seruius.
Idem. Horat. 2. Serm. ſat. 1. Idem autem intelligitur à vino.
Imminuere alteri. Vide IMMINVO.
Impedire myrto, Cingere corona myrtea. Horat. 1. Carm. ode 4.
Impingere parieti. Vide IMPINGO.
Inuolutum. Vide INVOLVO.
Laeditur in nobis. Lucret. lib. 3.
Ligare vitta. Seneca in Thyeſte, 8.
Limare cum altero. In LIMA.

Mergere in folio. Martial.lib.11.epigr.96,
In folio puto te mergere, Flacce, caput.
Obiectare caput feris dicuntur aues, quæ his gestibus pluuiam mox futuram præsagiunt. Virg. 1. Georg.
Obnubere, Velare & tegere. Stat. 11. Thebaid.
Obtegere faxo. Lucan. lib. 6.
Occulere. Ouid. 3. Metam. De Nilo.
Offendit caput ad fornicem Fabij Memmius. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Opertum. Horat. 2. Serm. fat. 3.
Operto esse. Cic. de Senect.
Ornare foliis oliuæ. Virg. 3. Georg.
Pulmen pereuffit. Lucan. lib. 1.
Permulcere alicui. Sulius lib. 4.
Olli permulcens gemitor caput, oscula libat.
Præcindus caput pinus Pan. Ouid. 2. Metam.
Præfigere capita in hastis. Virg. 9. Æneidos,
Quin ipsa arrectis (visu miserabile) in hastis
Præfigunt capita.
Protegere ramo. Seneca, in Agamem. 12.
Pulsare dextera. Seneca, in Troad. 2.
Quassare. Seneca, in Oedip. 1.
Recidere. Lucan. lib. 2.
Redimire coronis. Lucret. lib. 3,
Tum caput, atque humeros plexis redimire coronis.
Reflectere. Catullus, epigr. 41.
At Acme leuiter caput reflectens.
Retorquere. Ouid. 3. Metam. De serpente Cadmeo.
Reuulsum à ceruice. Virg. 4. Georg.
Rotare ense. Lucan. lib. 8. Id est rotato ense amputare vno ictu.
Rupt um. Seneca, in Troad. 12.
Scabere caput in faciendo versu. & vnos vngues rodere. Horat. 1. Serm. 10. Satyra, -in versu faciendo
Sæpe caput scaberet, vnos & rodere vngues. Proueibialis locutio ducta ab his gestibus: hominis enim sunt cogitabundi, & de mutando, cuius pœnitet, secum agitantis, morámque ilysio, & iudicium adhibentis.
Superare aliquem. Virg. 2. Æneidos,
-superant capite, & ceruicibus altis.
Supponere aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Tegere. Ouid. 9. Metam.
Tellor vtrunque caput. Virg. 4. Æneid.
Velare. Ouid. 1. Metam.
Velare amictu. Virg. 3. Æneidos,
Et capita ante aras Phrygio velamus amictu.
Vndum. Catullus 67. 10.
¶ Capiti atque ætati illorum. Terent. Aliquid tuliste cõminiscẽtur mali capiti atque ætati illorũ, murbus qui auctus fuet. Malè precautas eſt formula, & diras malásque preces interponentis, vt ſit, quod illorũ capiti eueniat, vt apud Aristophan. τὴν κεφαλὴν σου, & apud Virgilium, -Di capiti illorum generique referuent. Turnebus.
¶ Caput, pro ipso homine. Plaur. Mostell. 4,
Triginta mnas pro capite tuo dedi. Sic & lepidum caput dixit Terentius, pro homine bellulo, per irroiiam.
Agreste. Virg. 10. Eclogæ,
Venit & agrestis capitis syluanus honore.
Audax, Homo audax. Seneca in Agamemn. 13.
Charum, pro chara (vt ita dicã) perſuna. Virg. 4. Æn. de Aſcanio.
Dilectum. Valer. lib. 4. Argonaut. De iis quos plurimum amamus.
Impium, Homo impius. Seneca in Agamemn. 13.
Inſelium. Seneca in OEdip. 10.
Ingratum, Homo ingratus. Seneca in Medea, 7. Sic Medea Iasoem appellat.
Insuperabile bellum. Ouid. 12. Metam. De Achille.
Noxium. Seneca in Medea, 12.
Periurum. Iuuenal. sat. 10.
Quot capitum viuunt, totidem studiorum Millia. Horat. 1. Serm. ſatyra 1.
Exerere caput aliius vitiis. Ouidius 1. Faſt. Id eſt eſſe ſupra humanam naturam quæ vitia & voluptatibus gaudet.
¶ Caput liberum facere, id eſt manumittere. Plaut. Mercatore,
Liberum caput tibi faciam paucos menſes.
Inſulare capiti. Virg. 8. Æneid.
Obligare votis caput. Horat. 2. Carm. ode 8. Significat diis ſemet voto obſtringere, ita vt niſi quod polliceris ſis præſtiturus, licear illis quæ eunque velint modo in te ſæuire.
Siquidem hoc viuet caput, pro si vixero. Plaut. Pfeud. 1.
¶ Caput fluminis, Quo flumen exoreatur in mare. Cæſ. lib. 4. bel. Gall. Miſſiſipe expimbus in Oceanum influit. De Rheno.
Caput fluminis, Aluet. Virgilius, -eclis caput vrbibus exit. De fonte enim fluuij intelligendum arbitror ex editione Hetruriæ patre exeunte. Nam capita fontes à nonnium vocari non eſt infrequens, quæ & ſæra fuit. Turnebus.
¶ Caput cenſi, A cenſione capitum appellati ſunt, quòd ſolis capitibus cenſerentur, non bonis ſiue pecunia quibus carebant. Salluſt. in Iugurth. de Mario loquens, Ipſe ineræ milites ſcribere, non more maiorum, neque ex claſſibus, ſed vti cuiuſque libido erat, capite cenſos pleroſque. Gell. lib. 16. cap. 10. quem vide.
¶ Capite diminutus appellatur, qui ciuitate mutatus eſt, & ex alia familia in aliam adoptatus, & qui liber alteri manepio datus eſt, & qui in hoſtium poteſtate venit, & cui aqua ignique interdictum eſt. Feſtus.
¶ Capitis diminutio (inquit Caius Iuriſc. D. De capit. min.) eſt ſtatus mutatio. Paulus Iuriſc. ibidẽ, Vit. Capites diminutionis tres ſunt genera: maxima, media, minima. Tria enim ſunt quæ habemus, libertatem, ciuitatem, familiam. Igitur quum hæc omnia amittimus, hoc eſt libertatem, & ciuitatem, & familiam: maximam capitis diminutionem. Quum verò amittimus ciuitatem, & libertatem retinemus, mediam eſſe capitis diminutionem: Quum autem & libertas & ciuitas retinetur, familiæ tantùm mutatur: minimam eſſe capitis diminutionem conſtat.
Derrahere de capite ciuis. Cic. pro Domo ſua, Vt nihil de capite ciuis, aut de bonis, ſine iudicio Senatus, aut populi, aut coriã qui de quaque re conſtituti iudices ſunt, deurahi poſſit.
¶ Caput, Sors. Liuius 6. ab Vrbe, Creati Tribuni C. Licinius, & L. Sextius promulgauere leges omnes aduerſus opes patritiorum & pro commodis plebis, vnam de ære alieno: vt deducto eo de capite, quod vſuris pernumeratum eſſet, id quod ſupereſſet, triennio æquis portionibus perſolueretur. Liuius eodem libro paulò pòſt, Sortem creditam ſoluere dixit.
¶ Caput, pro vita. vt, Capitis res eſt: id eſt, De vita periculum eſt. Plaut. Trinum. 13.
Capitis accuſationem Labeo exiſtimat eam eſſe, cuius pœna mors aut exilium eſſet, ait Terent. in 1. to. D. de iur. patron.
Cauſam capitis orare. Cic. in Bruto, Huic Antiphontem Rhamnuſium ſimilia quædam habuiſſe conſeripta, quo neminem vnquã melius vllam orauiſſe capitis cauſam, quã ſe ipſe defenderet, ſe audiente locuples author ſcripſit Thucydides.
Capitis & famæ certum habere cum altero. Cic. 2. Offic.
Dimicatio capitis. Cic. de Prouinc. Conſularibus, Qui me amor, & ſubuenire olim impendutibus periculis maximis cum dimicatione capitis, & turſum quum omnia & ſubire & oegit.
Capitis indeiuin. Cic. 1. Tuſc. His & talibus rationibus adductus Socrates, nec patronum quæriuit ad iudicium capitis, nec iudicibus ſupplex fuit.
Periculum capitis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5,
Vtque nec inſidias, capitiſque pericula narrem, &c.
In ipſa capitis periculo aut fortunarum irrupit voluptas. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Pœnas capitis pendere. Ouid. 3. Faſt.
Accuſare. In ACCVSO.
Agitur de capite. In AGO.
Anquirere capite. In ANQVIRO.
Condemnare capitis. Cic. 1. de Orat. Cuius reſponſo ſic Iudices exarſerunt, vt capitis homiuem innocentiſſimum condemnarent.
Dabitur caput vnum pro multis. Virg. 5. Æneid.
Damnatus. Cic. 1. Tuſcul.
Damnatos capite morte mulcare. Cic. 1. Tuſcul. Sed plurimi contrà nituntur, animóſque quaſi capite damnatos morte mulcant.
Caput & famam alterius defendere. Cic. pro Quinto.
Dependere. Lucan. lib. 8.
-mallem felicibus armis
Dependiſſe caput. Id eſt morti deciſſe, à dependo enim, non dependeo infinitiuus eſt, quod ſolere ſignificat.
uouere alicuius. Ouid. 13. Metam.
Capite pœnas expendere. Tacitus lib. 13. Pro Mithridate quando grauius mereretur, non potentiam, neque regnum precari, ſed ne triumpharet, nec pœnas capite expendere.
Caput inſidis laceſſere. Catul. epig. 25.
Capite luere, In LVO.
Obiectare periclis. Virg. 2. Æneid.
Lubo offerre. Lucret. lib. 3.
Pacifici pro capite. Cicero 3. Officiorum, Vt ſi prædonibus pacẽm pro capite pretium non artuleris, nulla fraus eſt, ne ſi iuratus quidem id non feceris.
Perſoluere pœnas. Seneca in Agamemn. 13.
Petere caput alicuius. Quintil. lib. 6. cap. 3, Accuſare enim palàm, & caput alicuius petere, eſt neceſſum.
In caput noxiorum vertere. Taeit. lib. 5.
Capua fua vouere pro patria. Cic. 5. de Finib.
Capitis cenſurtata habere comina, Animare populum in mortem alterius. Plaur. Pfeud. 20,
Pſeudolus mihi cenſurtata habuit capitis comitia.
Caput ſuum offerre viliiari pro capite alterius. Plaur. Capt. 4.
¶ Caput, pro periculo. Liu. 2. ab Vrbe, Vt in ſingulas horas capite dimices tuo. Id eſt, periculo deceres.
Capite ſuo decernere aliquid. Cic. ad Att. lib. 10.
¶ Caput legis aut alicuius rei huiuſmodi. Cicero de Lege Agraria, Atque ego à primo capite legis, vſque ad extremum reperio Quirites. &c.
Caput Epicuri hoc eſt. Cic. 4. Acad. Ita nobis tacentibus, ex vno Epicuri capite, altero veſtro, percepiũ & comprehenſio tollitur. Quod eſt caput Epicuri? &c.
¶ Caput, pro ſumma. Cic. 2. Philipp. Caput autem literarum, ſibi cum illa mima poſthac nihil futurum.
Rerum caput, pro ſumma rerum. Horat. 1. epiſt. 18,
-æqui ferum caput hoc erat, hæ ſones.
¶ Capita in libris diuumtur, quibus diſtinguuntur res variæ. Gellius, Quod in capite ſuperiore à Critolao ſcriptum eſſe diximus. Dicitur & Capitulum à Ciceronc.
Generale caput. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Prima duo capita epiſtolæ quæ tacita mihi quodam modo relinquenda ſunt. Cic. Appio, lib. 3. 8.
Expoſita & explicata capita. Cic. in Bruto.
Capita rerum, Quæ vulgò principalia puncta aliquius materiæ dicuntur. Cic. in Bruto, Ipſa illa ceſoria contra Cn. Domitium collegam non eſt oratio, ſed quaſi capita rerum & orationis commentarium paulo plenius.
Contraria capita conſcrre. Cic. 2. de Oratore Quum contraria inter ſeſe de Republica capita contuliſſet, noſter &c.
¶ Caput, pro liberatione & redemptione à feruitute prædonum. Cicero libro 3. Officiorum, Vt ſi prædonibus pacẽm pro capite pretium non artuleris, nulla fraus eſt, ne ſi iuratus quidem id feceris.

Caput

¶Caput, Summa principalis, cui respondet Lucrum & Acerſſio. Cic. Verr. 3. Erunt qui & in eo quoque eius audaciam reprehendant, quòd aliquot nominibus de capite quantum commodum fuerit, ſi tu meti deemnari, detraxerit.

¶Caput, pro Exiſtimatione, fama, vel ſalute. Cic. t. de Orat. Omitto iam plura exempla eauſtrum amplifſimarum, quæ ſunt innumerabilia: capitis noſtri ſæpe poteſt accidere, vt cauſæ verſentur in iure.

Caput & exiſtimatio. Cic. 4. Verr. Qua in re ipſius Prætoris caput, exiſtimatioque ageretur, &c.

¶A capite arceſſere. In ACCESSO.

A capite duere diſputationem. Cic. 5. de Finib. Fons reperiendus eſt, in quo ſint prima inuitamenta naturæ: quo inuento, omnis ab eo quaſi capite de ſummo bono & malo diſputatio ducitur. Id eſt, tanquam ab origine eruitur.

A capite ordiri. In ORDIOR.

In capita. Vide t 88.

¶Caput, pro fonte & ſcaturigine. vt, Caput Rheni, apud Horat. r. Serm. ſat. 10.

Indomitum caput Rheni. Lucan. lib. 2. Quia b ellieoſiſſimi ſunt populi qui ad Rhenum ſunt.

Saerum caput. Virg. 4. Georgle orum,

Triſtis ad extremi ſaerum caput aſtitit amnis

Multa quærens.

¶Caput cœnæ, Id eſt præcipuus miſſus, præcipuiſque ferculum cœnæ. Cic. 5. Tuſc. Vbi quum Tyrannus cœnauiſſet Dionyſius, negauit ſe inte illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectaium. Quin & metaphoticè ſermo bonus & lepidus, quo conuiuæ melius & iucundius quàm epulis paſcitur & fruuntur, caput cœnæ dicitur. Cic. in epiſt. ad Attic. Sed eodo caput cœnæ, &c.

¶Caput ſederum. Id eſt author, Plaut. Curcul. 5.

Summa & caput belli. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.

Caput proſcriptionis. Cic. poſt Reditum in Senatu. Id eſt ſumma proſcriptionis.

Fons & caput Socrates, Cic. 1. de Orat. Vt grerent præterea philoſophorum greges, iam ab illo fonte & capite Socrate; nihil ut de bonis, nihil de malis, &c.

Expugnare ipſum caput. Horat. 2. Serm. ſat. 5,

-ſed vineit longè prius ipſum

Expugnare caput. Id eſt longe melius eſt ipſum dominum ædium beneuolum ſibi reddere.

Caput eſſe alicui rei. Terent. Adelph 4. 2,

Idem ſenſit quod ego, te eſſe huic rei caput.

¶Caput eſt. Cic. 2. de Orat. Ad conſilium autem de Repub. dandum, caput eſt, noſſe Rempub. ad diendum vero probabiliter, noſſe mores ciuitatis.

Quod eaput eſt. Cic. ad Appium, lib. 3. 7. Deinde imperatori? deinde more maiorum? deinde ę, quod caput eſt, amico?

Caput eſſe illi, vel vt. Cic. 3. de Inuent. In hoc autem loco caput illud erit accuſatoris, ſi demonſtrare poterit, &c. Idem 1. de Orat. Caput enim eſſe abitrabatur oratoris, vt & ipſis apud quos ageret, ratis, qualem ſe ipſe optaret, videretur.

Caput eſt ad bene viuendum ſecuritas. Cic. de Amic.

Nec caput, nec pes ſermonis apparet: Id eſt, nec principium, nec finis eſt verbis tuis. Plaut. Aſin. 2.

Nec caput, nec pedes. Cic. Curio, lib. 7. Sulpitij tibi operam intelligo ex tuis literis non multum opus fuiſſe, propter tuas res in cõtrouerſias, vt, quemadmodum ſcribis, nec caput, nec pedes. Equidem vellem vt pedes haberem, vt aliquando redires.

Sine caput manare dicitur res, ſine ſine authore Cic. pro Plac. Siquid ſine caput manabat, quod huiuſmodi vt non exire author, &c.

Sine caput e aliquid audire, & ſine authore. Cic. ad Caſſium, lib. 12. Nos de Dolabella quotidie quæ volumus, audimus: ſed adhuc ſine capite, ſine author, rumore nuntio.

¶Caput Bithyniæ, &c. Plin. Iunior, epiſt. 298.

Caput regni. Plin. lib. 21. cap. 14.

¶Caput frumenti, vectigalium, &c. Cic. 3. in Verr. Vulgò dicimus *L'article.*

¶Caput facere dicitur apoſtema vel furunculus aut abſceſſus, q̃ humor vel bilioſus vel melancholeus totus in aliquam partem congreſſus eſt, & exemo diſcedit, atque ex tuberantiam facit. Plin. lib. 26. cap. 12. de Furunculis, Remedio ſunt pycnocomi folia trita cum polenta, ſi nondum caput feeerint.

¶Caput gregis, pro ipſis animalibus. Vlp. in l. Verus. & in l. quid ergo. D. de vſufruct.

¶Capita, pro ſummitatibus arborum. Seneca in Troade 3,

Mouêre ſyluæ capita.

Inuolata capita cupreſſi. Claud. 3. de Raptu Proſerp. Id eſt florentia, & non ante cæſa.

Capita tignorum. Cæſ. 2. bel. Ciuil. Vbi turris altitudo perducta eſt ad contabulationem, eam in parietes inſtituerãt ita, vt capita tignorum extrema parietũ ſtructura tegerentur, nequid emineret, &c.

¶Caput iecinoris. Liu. lib. 8. ab Vrbe, Deeio caput iecinoris à ſamt liari parte cæſum aruſpex dicitur oſtendiſſe. Hic & caput, & pars familiaris verba ſunt aruſpicum, quæ ideò minus intelliguntur, quòd hæc ars omnis in deſuetudinem abierit. Conuiene tamen leete caput, fibrarum in iecore initium fuiſſe, quòmque iecur in duas partes diuiderent, familiarem & hoſtilem, & è familiari ſua euenta augurarentur, ex hoſtili hoſtium fata, duo capita erant, vnum hoſtile, alterum familiare: de familiari hic Liuius loquitur: de hoſtili Lucanus,

Cernit tabe iecur madidum, venãſque minaces

Hoſtili de parte vider. Turneb.

Caput vitis. Colum. lib. 3. cap. 10.

Capita habeneæ. Cel. lib. 8. cap. 7.

¶Capita deorum appellabãtur, ſalcieuli facti de verbenis. Feſtus.

Capital, pen. corr. capitalis, pen. prod. Quod ſacerdotale etiam nunc in capite ſolet habere. Hæc Varro de Ling. Lat. Feſtus autem, Capital, inquit, linteum quoddam quo in ſacrificiis vtebantur.

Capital, Adiectiuum (*Substantiue*,) vt, Capital facinus, quod capitis aperta luitur. Feſtus.

Capitalis, & hoc capitale, penult. prod. (*Accentus, Sententia*.) Quod capitis ſupplicium mereatur, vel euitatus auuſionem. Cic. 4. Verr. Hoc erat etiam capitalior, quòd idem pecuniam in ſuo ab alio aliquid mereabantur, fœnori dabat.

Capitale crimen, vel facinus dicitur, non quod petat alterius caput, ſed propter quod commutentis caput peti debeat ad pœnã. Cic. 1. de Nat. deor. Non leuiſſima de re quæritur illi, qui euaſurus ferri ſa cinora capitalia. Sic Capitalis res, Capitalis noxa. Cic. pro Cecina. Liu. Néve ea cædes capitali noxæ haberetur.

¶Capital, Veſtiſſe pro Capitale. Artius 1. 4. 5. 6. D. de re milit. Siquis commilitonem vulneraun, ſiquidem lapide, militia reiecturi: ſi gladio, capital admittit. Calliſtrat. l. vlt. D. de ſerm. noxa. Alie quoque lege Agraria, quam diuus Nerua tulit, cauetur, vt ſi ſeruus ſeruãe inficiente domino dolo malo feeerit, ei capital eſſet.

Capitalis luetus, Vbi ſiquid violatum eſt, caput violatoris expiatur. Feſtus.

Capitalis ædis, In qua capitale crimen commiſſum eſt. Plautus Moſtel. 7.

Capitalit aduerſarius, Qui caput & mortem alterius petit. Cic. 4. de Finib.

Capitalem fraudẽ admittere, Eſt tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus ſis. Veteres enim fraudem pro pœna ponere ſolebant. Vlpianus de Ædilitio edicto. l. Cum autem.

Inimicitiæ capitales interuenerunt inter procuratorem & dominum. Vlp. in l. filius familias. 5. vlt. D. de procurat.

Inimicitiæ capitales interceſſerunt. Paulus in l. ſi poſt datum. D. eod. titul.

Iniuſtitia capitalis. Cic. t. Offic. Totius autem iniuſtitiæ nulla capitalior eſt, quàm, &c.

Inſcitia capitalis. Plin. lib. 29. cap. 1. Id eſt per quam perieritatur hominum caput, hoc eſt vita: loquitur enim de medicorum ſuſcitia.

Ira capitalis. Horat. 2. Serm. ſat. 7. -inter

Hectora Priamiden, animoſumque inter Achillem

Ira fuit capitalis. Id eſt vſque ad capitis & vitæ ablationem.

Iudicia capitalia. Paul. l. 1. D de publiciudie. Publicorum iudiciorũ quædam capitalia ſunt: quædam non capitalia. Capitalia ſunt, ex quibus pœna mors, aut exilium eſt, hoc eſt aquæ & ignis interdictio. Per has enim pœnas eximitur caput de ciuitate, nam exitera non exilia, ſed relegationes propriè dicuntur. tunc enim & ciuitas retinetur. Non capitalia ſunt, ex quibus pœuniaria, aut in corpus aliqua coercitio pœna eſt.

Morbus capitalis, Id eſt grauiſſimus: in quo quis de capite, hoc eſt de vita, periclitatur. Gell. lib. 16. cap. 13.

Nefas capitales, Quod capite puniri meretur. Ouid. ad Piſon.

Odium capitale. Cic. de Amic. Quum 13 Tribunus plebis capitali odio à Q Pompeio, qui tum erat Conſul, diſſideret.

Oratio capitalis. Cic. 2. Offic. Quæ oratio eſt, ad æquationem bonorum pertinens: qua peſte quæ poteſt eſſe maior?

Periculum capitale. Plaut. Trinummo,

Periculis ſum per mania maxima vehcs capitali periculo.

Peſtis capitalis voluptas corporis. Cic. de Senect.

¶Pœnæ capitales reis ſunt. Prima diuitiæ corporis. Capitalia. l. D. de pœn. Seeuda eſt damnatio in metallum. Iquidam. D de pœn. Tertia eſt deportatio, & tali non perditur libertas, ſed ciuitas.

Reditus capitalis & peſtifer. Cic. 4. Philipp. Capitalem & peſtiferum à Brundiſio M. Antonij reditum timeremus.

Res capitalis quæſtionis, Cic. 4. Verr. Rei capitalis accuſare, Cic. 4. Verr. Rei capitalis damnare, fuit condemnare, Cic. pro Cluentio. & pro Domo ſua.

Capitales Treuiri. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 13. Dictos putãt capitales, vel quòd ſint manu promptæ, & aliorum capita petant, ſeu dicitur mor but capitalis: vel quòd ſint digni quorum capita petantur, propter hoſtiles eorum animos, & facta.

Capitales Trumuiri, Ad quos capitalium cauſarum animadueriio ſpectabat. Liuius, Trumuiris capitalibus mandatum, vt vigilias diſponerent per vrbem. Hæc Budæus.

Capitale ingenium, Ingenium ſolers exponit Quid. lib. 3. Faſtorũ, vbi de templo loquitur Capræ Minetuæ,

Nominis in dubio cauſa eſt, capitale vocamus

Ingenium ſolers, ingenioſa dea eſt. Cauſam inueſtigat cur Capra vocãta ſit Minerua, videtúrque & Caput & Capra ab eodem fonte deflexiſſe, ſignificare.

Scripior capitalis, dicitur breuis, preſſus, & qui ſumma rerum ea pra ſtringit. Cic. 2. ad Q. frat.

Capitaliter, pen. cor. (*Accentus*.) Aduerbium. Plin. Iun. epiſt. 5. ad Voconiũ, Ipſe tecta remuli cebatur, quæ capitaliter incipſum apud Centumuiros laeeſſiſſet. Id eſt, cum periculo vitæ mez.

Capitanei, vox barbarorum feudiſtarum (qua tamen & apud illos vobis in re przelara nobis vtendum eſt, ſi planè intelligi velimus) dicũtur, quòd eeu capita quædam & vertices inter alios eminentvaſſallos, feudum prætquæ ſue maioris nobilitatis conſequuti, regni proinde, aut regis capitanei nominati. Vide Baronem à Tautembergo in §. t. de feud. March.

Capiſtrum (*Genitiuus*.) Capitis vinculum, quod mulis, iumentis, bobus, & cuicunque animali adhibetur ne fugiant. Vatro 2. de Re ruſt. cap. 6. Proximo anno noctibus patritur effe cum his, & teuiter capiſtris, aliáve qua re habene vincto.

Ferratis capiſtris ora præfigere. Virg. 3. Georg. Id eſt ductis. Scruius. Martiale. Iuuen. ſat. 6. Id eſt coniugale vinculum.

Mollia. Virg. 3. Georg.

¶Franare ora. Ouid. 10. Metam.

¶Capiſtrum, vinculum quo ligantur vites & ſimilia. Colume. lib.

4. cap. 10. Quare quum ad summum palum cecta vitis extenta est, capitto enstringitur.

¶ Capistra item retinacula sunt, quibus prælatanquam frænis eapiuntur, quum ducenda sunt & torquenda, aut potius subducenda. Hoc sensu vsurpauit Cato de Re rust. cap. 12.

Capistro. capistras (καφιστρῶ) capistrare. Capistro ligare, siue vincire. Plin. lib. 18. cap. 19. Fœcelis capistrari boues oportet.

Capistratus (καφιστρωτὸς.)Ouid. epist. 2.

Inque capistratæ Tygribus ales fedet.

Capitatio. Tributum quod in capita ita constituum erat, vt ingratis in iugo bouum, in Immunitates & in Iesquenen, De agricol. & censibus. 11. C. ¶ Item Capitatio pro annona, in titul. de Annonis & capitatione, Cod. Iudæus.

Capitatus, pen. prod. (καφαλαῖος) Adiectiuum, Dicitur quod caput habet: vt Capitatum porrum dicimus, quod in caput latius crescit. Martial. lib. 13. Item Plin. lib. 20. cap. 6. Capitatu porro maior est ad eadem effectus.

Capitatus elauus. Varro 2. de Re rust. cap. 9.

Capitata vinea. Colum. lib. 5. cap. 5.

Capitellum, capitelli (καφαλεῖον) Diminutiuum ab alio diminutiuo Capitulum, Parum refert, vtro horum vtaris: eadem enim res est, quæ res significat. Plin. lib. 24. cap. 19. Inde alij ramuli assurgunt sua capitella gerentes.

¶ Capitellum, significat etiam caput columnæ rum. Plin. lib. 36. cap. 29. Quinetiam recentiores medici capitellum sumunt pro illo vase duplici in quo reponuntur herbæ, aromata, vel quidam similes, vt igni supposito ex eis aqua exprimatur.

Capitum, capitij. Capitis regmen. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 4. Tunicas, neque capitia, neque strophia a neque zona. Nonius. Vlp. vero Capitia inter muliebres vestes refert in l. 23. §. 1. De aur. & argleg. De capitio item fit mentio in lib. 1. cap. 10. In multitudine eorum consumitur vestimentium meum, & quasi capitio innicæ fuerint necesse est me. Quo in loco interpres id vel turpeo collario accipere.

Capito, pen. corr. capitonis, masc. gen. Qui magnum habet caput. Cic. de Nat. deorum, Redeo ad deos, cequos fi abones, at petulos esse arbitrantur, cequos naxum habere, cequos finos, flaccos, frontones, captones.

Dun capitones dicuntur, qui nunquam de sua sententia immutantur. Plautus Perfa. 3.

¶ Capito, Pisis genus, apud Catonem, cap. 158.

Capitosus, a, um (καφαλίας) Qui magnum caput habet. Interdum dicitur, qui est dure capitis, qui & cerutulus appellatur. Ex Sipont.

Capitularia, id est libri statutorum. Fridericus Sueuus Imperator secundus hac voce vsus est in constitut. cui initium, Cassa & vitæ. C. de sacrosanctis Ecclesijs.

Capitulatus, pen. prod. Adiectiuum (καφαλαιῶδες) vt, Capitulare oostæ. Cels. lib. 8. cap. 3. Hæque primis partibus rotundæ, ac leuitec quasi capitulatæ, vertri brarum vanfuerfis procellibus ibi quinque paulum insinuatis inhærent.

Capitulum, pen. prod. Adiectiuum (καφαλαῖον.) Plin. Iun. epist. 22. lib. 6. Per capita. Plin. lib. 3. cap. 13. Nunc confessa de ussem brcutec atque capitulatim attingam.

Capitulum, penult. correp. (καφαλίδιον) Diminutiuum, Patuum caput. Plaut. Cure. 7. Vbi quid furtipuere, opero capitulo caldum bibunt.

¶ Capitulum etiam & Capitularium appellant Imp. temonarum functionem, quam in singulis municipibus panunt, l. tit. 15. l. 18 de extraord. muner. in C. Theodos. Ex quibus emendanda est ll. 12. de excusat. muner. lib 10. C. vbi vulgò Capitalis atque temonis necessitas, pro, Capitulo atque temonis necessitas, legitur. Hinc Capitularij apud Symmachum in epist. 8. vt probabile est Cephalœnæ in l. vii. de patroc. vicor. in C. Theod.

¶ Capitulum pro initijs rerum dicen darum, quibus libri solent distingui. Cic. de Legib. Nisi capitulum accipiat pro particula, quam quidam propositionem & propositum in oratione appellant. In emendationibus codicibus legitur, primum caput libri optimi prodidisse.

¶ Capitulū, Vox blandientis. Terent. Eunuch. 3. 3. Ocapitulum lepidissimum.

¶ Capitulum, in columnis & similibus etiam dicitur: nempe summinas & culmen. Varro 3. de Re rust. cap. 5. Inter quas locus qui est ornithonis, patet in latitudinem pedum XV III. deformatus ad rabulæ literariæ speciem cum capsulo. Vitruu. lib. 3. cap. 3. Scapis columnarum striatis, capitulorum ratio, si paluinata erunt, his symmetris eonfirmabuntur.

Capys. Capyos (κάπυς) Filius Assaraci, & pater Anchisæ: à quo dicit Virg. conditum Capuam. Vide Capva. Virg. 10. Æneidos,

Er Capys: hine nomen Campanæ ducitur vrbi. Seruius ait, Liuium malle à locis campestribus tie denominatam esse.

Cara, Radix est herbæ ciuslem nominis, qua lasci admixta Hircitis seribo Cæretem exercitum diu cibi inopiam tulisse.

Carari, Scythiæ flumen est apud Plin. lib. 6. cap. 17.

Carabus, pen. corr. (κάραβος.) Genus caneri. Plin. lib. 9. cap. 31. Canerorum genera Carabi, Alfaci, Maiæ, Aguri, Heraeleotici, Leones, & alia ignobiliora. Carabi, à cæteris caneris eauda distant: in Phœnice item vocantur, tanæ vbi eiusdem, vt confequi non sit.

Caracalla, æ, Indumenti genus fuit ad talos vsque demissum, ab Antonino imperatore populo datum: vnde & Caracallæ agnomen inuenit. Author Sext. Aurel. in Antonino.

Caracha. Oppidum est in Hispania creditur, quod hodie vulgò Guadalaxara dicitur.

Caralitanvm (καραλιτανὸν) Vnum ex Sardiniæ promontoriis. Author Plinius lib. 3. cap. 7. in descriptione insulæ Sardiniæ, à quo Caralitani.

Carantanges. Diebus ante magistratus apud Pectas, qui loco Prætoris erant, & pacis bellique temporibus ius dicebant. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. item 3.

Carambis (κάραμβος.) Promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, anteunæ frontis habens formam: quod longo spatio prælaga incumbens, Scythiæ obiectum peninsulæ, Euxinum pontum bumarè videtur efficere. Vide Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 2. Strabone item lib. 7. Carambis alia. Valer. 5. Argon.

Nubifera. Valer. 8. Argonaut.

Caramvces, Scythiæ flumen, ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.

Caranytis, Præfectura est Armeniæ maioris. Plin. lib. 5. cap. 24.

Carany s, pen. corr. Macedoniæ rex, cuius historiam pluribus persequitur Iustinus lib. 7. Eius etiam meminit Solinus cap. 10. ¶ Est item Caranus Aradiorum portus in Phœnicia prope Paltum vrbem. Vide Strabonem lib. 16.

Caras, Proprium viri nomen, qui Caribus imperauit, illisque primus ex audibus auspicium dedit. Author Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 13.

Carasenis, Populi Taurisæ regionis. Plin. lib. 6. cap. 12.

Carastasci. Plin. lib. 6. cap. 7. Populi sine urbe Margin.

Carbania, Pomponio Melæ lib. 3. commemoratur inter paruas insulas Italiæ ad Aecentes.

Carbas (κάρβας) Ventus Africus dicitur à Vitruuio: natus Carbinum nomenclatorem, quem Libycum hodie vocant.

Carbasus, carbasi, pen. corr. item g. (κάρπασος) Secundum Prisc. anum: & gen. masc. secundum Phocam: Perbus vero & Caper dicunt esse masculini & fœminini in singulari, in plurali verò neutri. Est autem genus lini mitæ tenuitatis, in Hispania primum repertum, teste Plin. lib. 19. cap. 2.

Carbasus, Velum ex carbaso factum. Virg. 3. Æneidos,

- & auræ Vela vocant, tumidoque inhiant carbasa Austro.

Vbi Seruius, Carbasus genus lini est, quod abaliue pro velo ponitur. Sane in numero singulari hæc carbasus diuimus: in plurali hæc carbasa. Lucret. lib. 6.

Carbasus vt quondam magnis intenta theatris, &c.

Deducere carbasa. Ouid. lib. 11. Metam. -totaque malo Carbasa deducit.

Mota freudno flatu sonant carbasa. Ouid. 13. Meram.

Perfecta carbasus petulantibus auris. Lucret. lib. 6. De velis loquitur quæ in theatro extendebantur.

Prædere ventis carbasa. Ouid. epist. 7.

Torto subducere carbasa lino. Ouid. 3. Fast.

Carbasa subtilis gere. Martial. lib. 12. epigr. 39.

Fellitanæ crepidi subtilia gere carbasa mauræ.

Aura veni: lanitur carbasa. Stat. 4. Syluæ.

Vocat tam carbasa auras. Virg. 4. Æneid. Loquutio poetica, tempus abeundi esse significans.

¶ Carbasus, Pallium quo quis amictur, opulentiæ causa, vt ex feriea ut tenui lino. Virg. lib. 8. Æneidos,

-eum tenuis glauco velabat amictu

Carbasus. Curtius de Indis loquens, Corpora vsque pedes carbasa velat. Ex quibus locis intelligi potest hoc virile esse vestimentū. Sed & mulierebe esse fatis constat ex Valerio Maximo, loquēte de Æmylia virgine Vestali lib. 1. cap. 1. Quæ carbasa donarem, quibus carbasum, quam optimam habebat, foculo impositis set, subito ignis emicuit.

¶ Carbasa, pro eatunicæ parte quæ finus fluentes habet in mudū carbasi vel. Lucan. lib. 3. Fluxa colurtatis astringunt carbasa gemmis.

Carbasus, Adiectiuum (καρπάσινος) Ex carbaso factus. Cic. 7. Verr. Tabernacula carbasia intenta egregiè.

Sinus carbasi crepantes. Virg. 11. Æneid.

Carbasei ventri. Tibull. lib. 3. eleg. 2.

Carbasinus, pen. corr. (καρπάσινος) Idem; vt, Carbasina vela. Plinius libro 19. cap. 1.

Carbasinvs, Idem. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 4. Eadem postea carbasinea magis, vt pellibus tegerentur togæ. Ex Nonio.

Carbatina, pen. corr. (καρβατίνα) Calcea enim genus sit rustici, vt habet Pollux lib. 7. Onomast. cap. 22, vocatum sic à Caris populis. Catul. in epigrammatis vocat crepidas carbatinas, epigr. 93. ad Victium, Calos & crepidas huggere carbatinas.

Carbelly s, cui Spurrus prænomen fuit, primus Romæ Grammaticè mercede docuit. Huius autem patronus Carbolius, cognomēto Rugapirmus. Romæ vxuré, quòd literatus esse, repudiauit, præsito aute tu rumenos, se vxorem liberorum causa quærere. Author Gell. & Plutarch. in Problematis.

Carbo (κάρβων) Oratur Romæ, cuius meminit Cicero in Bruto, in eodem igitur numero ciuisdem ætatis C. Carbo fuit, illius eloquentissimi viri filius, non satis acutus orator, sed tamen orator nonnerauis erit. Valer. lib. 9. cap. 13. Cn. Carbo præterea, huius frater summa fuit authoritate in Re. p. partes Marianas sequutus. In tertio Consulatu fuit in Sicilia, iussu Pompeij dum ventrem apud Iatrinam exonerare, truci dauis est.

Carbo, carbonis, m. g. (κάρβων) Pruna exuncta. Terent. Adelph. 5. 3.

Tam exeolam reddam, atque antea, quàm carbo eli.

Carbo etiam dicitur quum cit ignitus. Plin. lib. 18. Et quum cinis in foco concrescit, & quum carbo vehementer perluete.

Candens carbo. Cic. 2. Offic. Qui cultros meteuns tonsorios candente carbone sibi aduebat capillum.

Lenis vrere carbonibus. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.

Vis carbonum grauis. Lucret. lib. 6.

¶ Carbone notare, Id est damnare: cui contrarium est, Creta notare, properes quod Pythagoras ait bonis id quod est colore candido, ad bom natoram pertinere: quod arto, mali. Perf. in 5. satyra,

Quæque sequenda forent, & quæ vitanda trouillus,

Illa prius creta, mox haec carbone notabit.

Picta carbone præsia. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Carbone rudi scribere carmina. Martial. lib. 12. epigr. 62.

¶ Carbones elegi eum. Varro, Implirantur mæ lores elegiorum carbonibus, Id est laudibus formosorum. Solebant enim veteres fiqui erat formosus, aut siqua formosa in fundo scribere, vt apud Aristophanem de Demo filio Pyrlampis speciosissimo, ὁ παῖς ὁ καλὸς γράφει

ſὸ γ᾽ γε γεγραμμένον τὸν σκοπὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἐκλέξει. Nec verò tantùm nomen; verùm etiam aliquid laudis causâ adscribebant carbonibus pingentes: eas laudes formosûrum & scripturas, hic carbones stercorum appellat. Elegij verò nomeu iam laudi quàm vituperationi seruiunt. Turnebi.

Carbunculus, pen. corr. {κάρβουλος} Diminutuum. Author ad Herenn. lib. 4. Ipſe à vicinis cum teſtâ ambulans carbunculos corrogaret.

¶ Carbunculus, Genus terræ, vt ait Varro de Agriculturâ lib. 1. cap. 9. quæ ſole perferuet, ita veraduces ſaturum eomburæ. Plin. lib. 17. cap. 4. Et carbunculus, terra quæ ita vocatur, emendari vite magna putauit.

¶ Carbunculus, in arboribus ea eſt corruptio quæ flores aduric. Vide CARBUNCULATIO.

¶ Carbunculus, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 7. Principatum habent carbuneli. à ſimilitudine ignium appellati, quum ipſi non ſentiant ignes: ob id à quibuſdam apyroi vocati.

¶ Carbunculus, etiam furunculum ignium & ex bile adusta inflammati figuram ſerat apud nedicos. Plin. lib. 23. cap. 4. Nomen reperigant, carbunculos numpant.

Carbunculoſus, pen. prod. {καρβουλιώδης} Adiectiuum. vt, Carbunculoſus ager. Colum. lib. 3. cap. 11. Nam carbunculoſum agrum, niſi ſtercore iuues, maeras vineas friſcere diterunt.

Carbunculoſa arena, Hoc eſt rubra & lapillis quibuſdam rubris ecu carbunculis plena. Plin. lib. 31. cap. 3.

Carbunculo, carbunculas, pen. cor. {καρβούλιον} carbunculare, verbum ex eotum numero quæ ſub actiua voce paſſiue ſignificant: vel Carbunculor, carbuncularis, carbunculari, Deponẽs, Inflammatum eſſe velut carbo. Plin. lib. 23. cap. 3. Succus eorum carbunculantibus circa oculos vleeribus, & puſtulis, prodeſt nique pupillæ efficax.

Carbunculauius aut exulcerata geniualis. Plin. lib. 24 cap. 13.

Carbunculauimur ſemina. Plin. lib. 13. cap. 7. Id eſt contrahunt vitium illud quod dicitur carbunculus.

Carbunculare etiam dicuntur vites. Plin. lib. 14. cap. 2. Carbunculari negatur, magna dote, ſi verum eſt, aliqua in vite calo non eſſe ius. Et iterum lib. 18. cap. 28. Vnde carbunculare dicuntur vites, vt quodam vredinis carbone exuſtæ.

Carbunculatio {κάρβωσις} & carbunculus, in arboribus eſt ciuſmodi corruptio, quam vulgari ſermone pruinam appellamus, quæ vereno tempore adurit lacteſcentes germinum oculos: & quum flores adueſcerit, carbunculus tum vocatur. Plin. lib. 17. cap. 24. Syderatio tota exilo conſtat: quæ propter & graudo in his cauſis intelligi debet, & carbunculatio. & quod pruinarum iniuria euenit. Budæus.

Carbunculatio in vethus, quæ circa Idus Auguſti in Italia accidit, vitium eſt quum vux non ſatis ſolida tectæ, præſeruidis ſolibus interdum retorndæ fiunt & exuſtæ, ex quo tandem ac ſeuent, vt quodam vredinis carbone exuſtæ, acinique tunc præcoquuntur in callum, vt Plinius ait. lib. 18. cap. 29. quod ſit ad Canis ortum interluuio accidente. Hæc Budæus. cui non conueuit cum Plinio in hac dictionis ſignificatione, vide prolixam eius diſputationem in Annotationibus in Pandectas. Vide burdure.

Carbunculus {κάρφωσις} Qui carbones conficit. Plaut. Caſin. 10.

Sine modo rus eueniat enim am ad te virum

Cum furca in vrbem tibi cum carbonum.

Carbonarius {κάρβωνος} Adiectiuum. vt, Fornax carbonaria. Tertull. lib. de earne Chriſti: ligitur inquit, de calearia (quod dici ſolet) in carbonariam. Locus eſt adagio quoties à re propoſita ad aliud quippiã longè diuerſum digredimur. Do cuq à l'aſne: ſue quum ex vno malo in aliud diuerſum tendimus.

Carbonarium negotium exercere. Plin. de Viris illuſtribus.

CARBONARIA, Vnum ex oſtijs Padi fluuij commemoratur à Plin. lib. 3. cap. 16.

Carboniana bonorum poſſeſſio, quæ ſcilicet ex Carboniano edicto datur, ex quo infantibus autimpuberibus, quibus extraneus filius an inter liberos ſint, cauſa cognita, perinde bonorũ poſſeſſio datur, acſi nulla de ea re controuerſia eſſet, & iudicij in tempus pubertatis diſfertur. l. t. D. de Carbon. edict. & in l. a. D. de vent. in poſſeſſ. mittend.

CARCASES, Populi ſunt Galliæ Narbonẽſis, quorum oppida ſunt Anatilia, Arria, Barmanicum, Macina, & Cabellio. Author Plin. lib. 3. cap. 4.

CARCASUM {κάρκασον} Narbon. Gallie vrbs. Author Plin. lib. 3. cap. 4. in deſcriptione Narbonenſis prouinciæ. Hodie vulgò *Carcaſona*.

Carcer, carceris, pen. cor. m. g. {εἱρκτὴ φύλαξ, φυλακτήριον} Locus, in quem Seruus, in quo ſeruãtur noxij, vel vnde quis exire prohibeturà coercendo: dicit, vt ait Varro de Ling. Lat. lib. 4. quòd exire prohibetur. Lio. 1. 2. & Vrbe, Carcer ad terrorem increſcentis audaciæ modo vrbe imminens foro ædificatur. Cic. 7. Verr. Cur carcer ædificatus? cur ſuppliciæ ſint in improbos more maiorum conſtituta?

Scelerum vindex. Cic. 1. in Catil.

Ianitor. Cic. 7. Verr.

Inferorum. Sen. in Here. fur. 13. -dira ſuriarum loca

Et inferorum carcer.

Vincula carceris rumperi. Cic. 1. Tuſcul.

Ædificatus ad illius prentem. Cic. pro Sylla.

Æaclius, Id eſt tenebrorum carcer, quibus Rex præeſt Æolus. Ouid. 2. Faſt. Aier Seneca in Here. Oet. h. 9.

Cæcus. Virg. 6. Æneidos, -neque auras

Reſpicient clauſæ tenebris, & carcere cæco. Id eſt tenebroſo.

Dirus. Seneca in Thyeſte, 1.

Quodipſe cuſtos carceris dirs horreat.

Carcerem in aliquem effundere. Cic. in Piſonẽ, Quòd omnes vndique peditos colleguſtis: quòd in me carcerem effuſiſtis: quòd conſuratos armaſtis. &c.

Mœſtus carcer, ab effectu, quia mœſtos facit. Ouid. ad Liuiam. Niger. Iuuenal. 8. 13.

Reuulſus, Apertus. Claud. t. de Raptu Proſerp.

Ruſticus, Id eſt carcer rurì ſeruos ad glebam aſtrictos continens. Iuuen. ſat. 14. Quid ſuadet iuuenì æstus ſtridore catenæ,

Quem mirè afficiunt inſcripta ergaſtula, carcer Ruſticus?

Solliciteus. Ouid. t. Amorum, eleg. 6. Sollicitum dicit, quòd ſollicitos & anxios reddat incluſos.

Squallidus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2.

Tenebroſus. Lucan. lib. 2.

Vno carcere contenta Roma. Iuuen. ſat. 3.

Affruare in carcere. In ASSERVO.

Carcere attineri. Terẽt. lib. 5.

Condi in. Cic. 7. Verr. Qui poſtulante me, produci atque in carcerem condi imperauit.

Conii ci in. Cic. t. Tuſc. Cubare in. Vide CVBO.

Deducere aliquem in. Vide DVCO.

Duci in carcerem illos iubet. Cic. 7. Verr.

Emiſſus è carcere rogatu hominis optimi. Cic. pro Plancio.

Carcere frænare. Virg. t. Æneid.

Includere in. Vide INCLVDO.

Laxari. Liberari. Claud. 2. de Raptu Proſerp.

Mittere in. Cic. 4. in Catil.

¶ Carcer, homo, per metaphoram. Terent. Phorm. 2. 3. Aſa tãdem carcer? Vbi Donatus, Non carcerarium, ſed carcerem, aſperius appellauit. Sic Lucilius, Carcer, vir carcere dignus.

¶ Carceres, ſtatim pluraliter {φυλακτήρια} Locus in circo, vnde emittuntur equi in ſpectaculo. Seruius in. 5. An. Carcer eſt vndecunque prohibemur exire. Dictus quaſi arcer, ab arcendo. Locum autem in quo ſeruantur noxij, carcerem dicimus numero tantùm ſingulari: vnde verò erumpunt quadrigæ, carceres dicimus numero tantùm plurali. Iidem plerunque vſurpet poeta, vt eſt 3. Æneid. Ruúntque effuſi carceres currus. Cic. de Clar. Orat. Nec enim in quadrigis eſt ſecundũ numerum eum, aut tertiũ, qui vix è carceribus exierit, quum palmam iã primus acceperit: nec in Orationibus, qui tantũ abſit à primo, vix vt in eodem curriculo eſſe videatur. In illa tamẽ ſignificatione nõnun quam etiã apud idoneos authores, frequenter apud poetas ſingulariter proferur. Author ad Heren. lib. 4. Impudentiſque illum dicit eſſe qui currere coperit, ipſe intra carcerem ſtet, &c. Ouid. 10. Met.

Signa tubæ dederant, quum carcere pronus vterque

Emicat, & ſummam celeri pede libat arenam.

Solus carceres. Stat. 6. Thebaidos.

Cui modò carceribus dimiſſus in arua ſaltus.

Dimitti carceribus. Stat. 6. Thebaid.

Effundere eſſe carceribus. Virg. t. Georgicorum,

Vt quum carceribus eſſe effudere quadrigæ.

Exire è carceribus. Cic. de Clar. Orator.

¶ A carceribus ad calcem, Id eſt à principio ad finẽ. Cic. de Amic. Maximè quidem optandum eſt vt eum æqualibus poſſis viuere: quibuſcum tanquam è carceribus emiſſus ſis, cum iiſdem ad calceũ, vt dicitur, peruenire poſſis.

A carceribus ad metas. Varro 1. de Re ruſt. cap. 3. Ars an ſit agricultura, an quid aliud & quibus ea contribui debeat ad metas.

Carcerarius {φυλακικὸς} Adiect. vt, Carcerarius quæſtus, Qui ad carcerẽ pertinet. Plaut. Capt. Ægrè eſt mihi hunc facere quæſtum carcerarũ.

Carceraticum, in commen. ad tit. de verb. ſignif. Alexitus accipit pro illa mercede quam militibus, qui cuſtodiæ carcerum præſunt, humanitatis cauſa magiſtratus ſingunturi. Verùm Halœnder id verbum non agnoſcit in 6. pannicularia. l. duius. D. de bon. damnat. ſed Chriſtieon legit, nempe quod ob gratiam alicui datur. Eſt enim ductum à charitubi, id eſt gratiis.

CARCHEDON, penult. prod. {καρχηδών} Carchedonis, Carchago dicitur. Inde Carchaginenſes Carchedonij dicti. Plaut. Carchedonius roseatur hæc eomœdia, Latinè Pœnulus.

Carchedonius, Smaragdi genus, inter metalla zeris repertum, viliſſimum, minimumque idem fragile, & colore inceritum: ac virentium in caudis pauonum, columbarũmque collo plumis ſimile. Vide Plin. lib. 37. cap. 9.

¶ Catchedonius, Carbũculi ſpecies. Plinius, Archelaus tradit Carchedonios nigrioris aſpectus eſſe, ſed ignt. vel ſole, & inclinatione aerius quàm æreteros exeitari. Eoſdem vmbitate recto purpureos videri, ſub cælo ſtammeos, contra radios Solis & ſemulare: ceras ſignantibus his liquefere, quantis in opaco exanimam in Carchedonis maribus ſtellas intus ardere, ſæminas fulgorem vniuerſum funderе extra ſe. Hæc ille lib. 37. cap. 7.

Carchefium {καρχήσιον} Poculi genus. Virg. 5. Æneidos,

Hic duo rite mero libans carchefia Bacebo.

Libare carchefia. Stat. 1. Achilli.

Inuergere, vel Supernuergere carchefia. Ouid. 7. Metam. Eſt autem Carchefium, aut Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. poculum Græcis tantummodo notum. Mẽminit eius Phereeydes in libris hiſtoriarũ, atque Iouem Alcmenæ prituum conteubitus catchefium aureum dono de diſſe. Sed Plautus inſertum nomen reliquit, atque in fabula Amphitryone, paueram datam, quam lõgè vtriuſque poculi figura di uerſa fit. Patera enim, vt & ipſum nomen indicio eſt, planum ac patens eſt. Carchefium verò procerum, & citea mediam partem compreſſum, anſarum mediocriter, anis à ſummo ad infimum pertingẽtibus. Aſclepiades autem vir inter Græcos apprime doctus, ac diligens, carchefia à nauali re exiſtimat dicta. Ait enim naualis mali partem inferiorem, piernam vocari: ai circa mediam ferè partem ἀγκῶνα dicit ſummam verò partem carchefium nominari: & inde diſtundi in vtrunque veli latus ea quæ Cornua vocantur.

¶ Carchefia, Summa pars malj id eſt foramina quæ à ſummo mali funes recipiunt. Lucilius, Terrius hic mali ſuperas carchefia ſumma. Hæc Nonius.

CARCINA {κάρκινα} Ciuitas eſt mediterranea, à qua ſinus Carcinites, de quo videſuo loco.

Carchintroti, Herbæ genus, Græci Polygonon vocant: cruius ſuccus naribus infuſus, ſuppreſſi ſanguinem: & eum vino potus, cruciatibus partus profluuiũ. excreationẽ ſq; cruentas inhibet. Plin. lib. 27. cap. 12. Ruell. lib. 3. cap. 79. dicit à Latinis appellari ſanguinariam: Officinis

autem noſtris & herbaris *cornigelum* & *cruminodum* marcſh:

Carcinias. Gemma matrici caneri colore. Plin. lib. 37. cap. 11.

CARCINITAS. penul. prod. Sinus eſt Scythiæ Eumpeæ apud Plin. lib. 4. cap. 12. & Pompon. lib. 2. Vulgò dicitur *Le goulfe de Negropile*. In eodem ſinu vrbs eſt, nomine Carcine. eodem Pompomo authore. Eſt & Carcinitus fluuius oppidum præterfluens, Ptolomæo.

CARCINODES. In CARCINUS.

Carcinoma. pen. prod. Carcinomatis, pen. corr. n. g. {καρκίνωμα} Cancer morbus. Plin. lib. 20. cap. 9. Aqua quoque eius decocta, neruos, arteioſoſque mite iuuari: ſi foueantur vulnera & recentia & vetera, etiam carcinomata, quæ nullis alijs medicamentis ſanari poſſint.

Carcinus. penul. corr. Id eſt cancer animal, *ἀρτίπους* à Græcis dictum. Lucan. lib. 9. Carcinus ardens. Hic pro Cancro ſydere accipitur.

¶ Eſt item Carcinus duorum poetarum Tragicorum nomen, quorum alter Athenienſis fuit, alter Agrigentinus. Horum ſcripta enumerat Suidas.

Carcinodes. pen. prod. carcinodents, neut. gen. {καρκινώδης} A carcino dictus, hoc eſt canero, quando vnum ſeu morbus cancri naturam imitatur, & ſcripti quaſi caneer. Plin. lib. 20. cap. 17. Narium quoque careinodes, conſumit illarum ex aqua.

Cardaces. Apud Perſas apellabantur qui ex rapto viuebant. Nam Carda apud eos belliooſum & violentũ ſignificebat. Author Strabo. 15.

CARDAMYLEA {καρδαμύλη} Vrbs fuit Peloponneſi, propinqua Pylo, ſub dominio Agamemnonis, vnà earum quæ reconciliationis ergo, Achilli ab Agamemnone offerebantur, apud Homerum lib. 9. Iliad.

Cardamine {καρδάμινη} Silueſtris genus eſt, quod Officinæ Naſturtium aquaticum vocant. Vide Dioſcorid. lib. 2. cap. 117. & Kuellum lib. 2. cap. 60.

Cardamomum, penul. prod. {καρδάμωμον} Genus herbæ odoriferæ. Plin. lib. 12. cap. 13. de auaro, amomo, amomide: Semina bis (nempe) & nonies & fruticem eadem omnia, ſemine oblongo, emitti eodem modo & in Arabia. Quatuor eius genera. Vind. ſimum ac pingue, acuti angulti, connmax frneanti, quod maximè laudatur. Proximũ è rubo candicans. Tertum breuius atque nigrius. Penis tamen varium, & facile terui, odoriſque paruique vertus, eodẽ vtcnus eſſe debet. Verum Cardamomum hudie non affertur ad nos.

Cardamon, pen. corr. n. g. {καρδάμωμον} Herba quæ Sylueſtre naſturtiũ dicitur Dioſcoridi & Galeno, vnde prouerbium Græcum, Ἰὰν κράσπεδον, Ede naſturtium. Vide Chiliadas Eraſmi. Vulgò appellatur *Du creſſon alenois*.

Cardax {κάρδαξ} Saltatio obſcena, & comica. Bud. in L. ſchleras. D. de his qui not. inſam.

CARDIA {καρδία} Thraciæ oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 11. cuius ſæpe Demoſthenes meminit in oratione contra Ariſtocratem. ¶ Eſt & vrbs Cherſoneſi Thraciæ, quæ & alijs Cardiopolis, deinde Lyſimachia dicta eſt. Alexander Myndius hanc ciuitatem in Eumeni gratiam immunem à tributis Philippum feciſſe ſcribit. ¶ Inde adiectiuum Cardianus, vnde apud Æmilium Probum in Eumenis vita, Eumenes Cardianus vocatur.

Cardia {καρδία} Latinè Cor: quamquam etiam à priſcis medicis, teſte Galeno, pro ſuperiori ventriculi orificio ponebatur, quo pacto ipſum etiam Hippocratem aliquando loquutum eſſe oſtendit. Hinc factum eſt, vt cardiacus morbus dictus ſit, non qui cor, ſed ipſum orificium ventriculi, quo in ſuperiora cibi ascendunt. CARDIACVS.

Cardiacus morbus {καρδιακὸς} Oris ventriculi affectus, cor enim pro ventriculi ore ſumebant veteres: de quo ſic Celſus lib. 3. cap. 19. Huic morbo præcipuè contrarium eſt id genus, quod *ὀρεξιμανὲς* à Græcis nominatur: quanuis ſæpe ad eum phreneſim tranſeat, ſiquidem mẽs in illis labat, ut hoc conſtet. Id autem nihil aliud eſt, quàm immanis imbecillitas corporis quod ſinmacho langueute, immodico ſudore digeritur. Lucẽque protinus ferre id eſſe, vbi venarum ex gui, imbecillique pulſus ſunt. Sudor autem ſupra conſuetudinem, & modo, & tempore, ex toto thorace & cerui cibus, atque etiam capite prorumpit: prædibus tantummodo & cruribus ſiccoribus atque frigentibus.

Cardiacus, penult. correp. pro illo qui Cardiaco morbo tentatur. Huranus 2. Serm. ſatyra 3,

Non eſt cardiacus, Craterum diſſite puraro,

Hic æger. Cic. de Diuin. Ego autem haud ſcio an nec cardiaeis huc tribendum ſit, nec phreneticis.

Cardialgia {καρδιαλγία} Dolor cordis, & mentis triſtitia: item ventriculi roſio, quæ & Cardiogmos dicitur. Vide infrà.

Cardinales in Pontificio iure dictos opinatur Alexius exemplo ciuilium magiſtratuum. In lib. Officior. Theodo. Cardinales appellantur Præfecti prætorio Aſianæ diœceſeos & Præfectus Aphricæ, quòd maiores cæteris eſſent. Nam teſte Sipontino Cardualis & Cardineus præcipuum ſignificat. Minimè errare videtur, qui nomen Cardinalis dud Hieronymi ætate fuiſſe ignorum tradit. Certè hoc Cardinalium genus nun tam, vt iamdi demus nomen fuiſſe. Sed & adhuc ſub iudice lis eſt, quo tempore, quo fonte ſit ortus Cardinalium ordo. Pontificum libelli, teſte Roteredamo, indicant tum inſtitutos, quum orbis agnoſceus Romanã eccleſiam totius Reipub. Chriſtianæ principem, eò conſtituere, ſiquid extiniſſe quod eruditorum conſilium requireret. Cardinales autem electi ſint duodecim Cardinales, viri doctrina, moribus & linguarum peritia inſtructi, qui nunc vocantur Penitentiarij, penes quos hæc fere functio. Nomen & dignitas penes alios eſt, quæ nunc regnan æquatur altitudini.

Cardinalis & Cardinalitius, in CARDO.

CARDINE, à decl. quæ cardinalis præcat. Vide CARNA.

Cardiogmus, mi {καρδιογμὸς} Morbus eſt ventriculi, ortum habens ex humoribus acribus, & mordacibus, ipſum ventriculi orificium (quod priſci Græci, teſte Galeno, etiam *στόμαχον* appellarunt) interlabi paulatim ac roſionem inferiantibus, nonnunquam etiam ſpongiam indicentibus. Ea enim pars corporis exactiſſimo tactus ſenſu eſt prædita, propter inſignem par neruorũ ad eã a cerebro tranſmiſſum. Quò ſit vt dolores eam parte fint maximi, quibus quum vires ferociores pares non ſint, ſolet ſubſequi ea ſyncope, qua ſtomachica vocant.

Cardifice, es {καρδίτης} Gemma eſt quæ ſit ex draconis cerebro, vt penes Abſirtidem, alio nomine Draconitas dicta. Plin. lib. 37. cap. 10. Draconites fiue draconitas è cerebro ſit draconum, ſed miſ viuentibus abſciſſo, nunquam gemma fit, inuidia animalis mors ſe ſentientis. Igitur mos eſt, vt morientibus animalibus caput amputetur. Eneardia cognomen inaeur & Cardifice.

Cardoſcardinis. penult. corr. m. gen. {καρδόσκυψ, καρδίσκυμος} Dicitur quaſi cor ſanaz, quo ſcilicet illa mouerunt ſit ait Seruius. Virgilius 1. Æneidos,

-ſoribus eardo ſtridebat ahenis.

Cardo. formino genere, anequis:

Gratuus Peliadibus,

Sonat impulſa regia cardo. Nonius.

Celer cardo. Seneca in Hippol. 9.

Celerique polos eardine vertas. Verba ſunt ad Ioucm.

Facilis cardo. Iuuen. al. Sat. 4.

Horriſonus cardo. Virg. 6. Æneidos.

Tum demum horriſono ſtridentes cardine ſacræ

Panduntur portæ.

Emouere à cardine. Virg. 1. Æneidos,

-& emori procumbunt cardine poſtes.

Emotus cardo Stat. 1. Thebaidos,

-ventigranſuerſa frementes

Conſiguntꝛ axẽque emoto à cardine vellunt.

Strider cardo. Virg. 1. Æneidos,

-ſoribus cardo ſtridebat ahenis.

Vellere à cardine poſſet. Virg. 2. Æneid.

Verſare. Ouid. 4. Metam.

Verſus cardo. Virg. 3. Æneidos,

Verum eadem, verſo tenuis cum cardine ventus

Impulit. Id eſt aperta ianua, per Periphraſin. Seruius.

¶ Cardines appellantur à Vitruuio, lib 6. cap. 8. & lib. 9. cap. 4. duo cæli vertices, alter Septentionalis, alter Meridionalis, Græcè *πόλοι* dicuntur. Lucan. lib 4,

-& ſummus oleympi Cardo tenet Tethyn.

Mundi cardo, qui ſemper liquidis alitor exiat aquis. Periphraſis eſt Septentrionalis plagæ apud Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 10.

Eous cardo, Vnus è quatuor mundi cardinibus, Orientalis. Stat. 1. Thebaidos.

¶ Cardo, pro opportunitate. Virg. 1. Æneid. Haud ſtatio ceſſabit cardine rerum. Vbi Seruius, Aut *Axem*, dixit, ne in tãtum quidem hoc eſt brem occaſione ceſſabit. Aut ſimpliciter intelligendum eſt, Non poterit in tanta rerum opportunitate ceſſare: vt ſit de prouerbio tractum, de quo dicitur, Res in cardine eſt, hoc eſt in articulo.

In eo cardo res vertitur, dixit Cicero, pro eo quod eſt, ex hoc tota res pender. Egregia tranſlatio.

¶ Cardinem cauſæ in aliquo ponere dicebant antiqui, quod nunc dicimus, Accipere ius per hoc vel illud. Quintil. lib. 5. cap. 12. Cædes à te facta eſt rerum eam enim veſtem habuiſti. Non eſt tam graue argumentum ſi fatetur. quia ni ſi cõnitetur. Nam ſi fatetur, multis ex eas ſis potuit enuenta eſſe veſtis ſi negat, hic cauſæ cardine ponit. in quo ſi victus fuerit, eam in ſequentibus ruit. Budæus.

Cardo ſtirum, i Item quod cardo cauſæ, ſiue ſumma totius litis. Quintil. lib. 12. cap. 8. Budæus.

¶ Cardo, ſumma pars eſt iugamenti, quod in ceuum inditur. Budæus de Aſſamentis loquens.

¶ Cardines temporum à Plinio dicuntur Ver, Æſtas, Autumnus, & Hyems. lib. 18. cap. 35.

Extremus ſinus cardo. Seneca in Troad. 1. Id eſt extius.

¶ Cardo, eſt forma agnoſcã exponit Plin. lib. 18. cap. 33. his verbis: Obſeruato ſolis ortu quocunque libeat die, ſtatibus hota dici ſerta, ſic vt ortum eum à ſiniſtro humero habeant: contra mediam faciem meridies, à ſiniſtro ſeptẽrio ens. quas lemes per agrum curris, cardo appellatur. Et lib. 17. dicit Macrol. Taurum monitem à mari hurino ad Cyprium exurrentem, cardinem à forma vocauit, quaſi limitem imperij Romani à Septentrione ad Meridiem. Budæus.

¶ Cardines mathematici qui ſint, Vide in STATARTAMORION.

Cardinalis & Cardineus, Adiectiua ſunt à cardine deducta, quibus reperitorum nonnulli eſt ſumpro per ſuperiori ſu principali. Sipont.

Cardinatus, pen. prod. Adiectiuum {κάνθος ε.} vt Tignum cardinatum: vulgus *enclauation* vocat. Vitruuius lib. 10. cap. 21. Contuncta capitibus transſeruato cardinato tigno, & alterno mediano inter duos ſcapos cardinato.

Cardopos {καρδόπως} Significat ærcam panariam. Nonnullis tamen pro mactra accipiue, quam & magida dicunt. Author Celſus libro 9. cap. 17.

CARDVCHI {καρδοῦχοι} Stephano } Parthorum populi, ad Tigrim fluuium, quorum meminit Strabo lib. 16.

Carduelis, huius carduelis {κάρδελις} Anis dicta, quòd carduorum ſemine paſcatur. Plin. lib. 10. cap. 42. Minima autem carduelis, imperatoſ fatum, nec voce tantum, ſed pedibus & ore pro manibus. Dicitur carduelus à Seruio.

Carelius, carduius aſc. gen. {καρδουος} Herba eſt vulgo nota. Virg. 1. Georgicorum,

Mox & frumentis labor additus: vt mala culmos

Eſſet rubigo, ſeguiſque horreret in aruis Cardous. Segnis, ideſt mutius, inſertus ius. Seruius.

¶ Cardui benedictus. Planta eſt nullis hoc tempore non cognita. Semine paſſim in hortis, ſapore admodum amaro, quod terreis conſiet pernbus, ealore quodam attenuatis. Magni nonnuli, magnaque exiſtimationis planta eſt non modò apud Italos, ſed etiam apud exteras nationes, perſerum contra peſtilentem: item aduerſa ventena lethalia, tam interius ſumpta, quam venenoſorum animalium ictibus aut morſibus impoſita. Vide plura apud Mathiol. Senen. in lib. 3. Dioſcor. cap. 91.

Carelia CARYS.

Carectum, in c a r e x.

c a r e n s e s, Hispaniæ Tarraconensis populi sunt, Complutensibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 3.

c a r e n t a n i, Italiæ populi sunt, in quarta regione à Plinio lib. 3. cap. 12. locati, prope Frentanos.

Carenum, Genus vini dulcis: atque ita vocatur, quum musti vna parte decocta de perditâque reliquuntur duæ. Sed vocabuli origo ita obfuscata est, vt à grammaticis nullis sit perspirata, quis tamen authoris multis hunc vocis mementerit, vt Palladius, & Græci rerum rusticarii scriptores, quam in medicina Nicolaus Myrepsus & Apicius coquus. Ego autem vinum velut carcum, inquit Turnebus, esse crediderim. Nam sue carcnum per se feruntur, suspicioni nostræ suffragabitur etymologia, siue per e singulare carenum reperitur, quo recentiores scriptores, quorum prorsus frequens nomen vini carenivocant, vtuntur, & melius scribi quidam censent. Cassiodorus in Tripartita historia, Iſaurize quoque latrones maxima multitudine congregata vsque ad Carenos & Phœniciam venientes, vrbes & vicos in medio positos populati sunt. Græce autem scribitur κάρηνον, & c. Genus ergo, tale vini, vt credibile est, primi Carea decoxere, & nomine de se adeuere.

Carrnariæ, videntur apud Palladium appellatæ corinæ & vasa, in quibus coquitur carenum. Sit autem scribir, Et diligenter per carenarias diuium, quinque horarum spatio continuo per inuitles puteos curabis agitare, vasa ipsa conuenit. Turnebus.

Careo, carei, rarui, caritum, pen. corr. & contra regulam eassum (σπανίως ἐκφέρεται, ἀντὶ τοῦ ἐστέρημαι) Prisicianus censet dictionem cassus, nomen esse potius, quam participium, vt vacuus. Virgil. 2. Æneidos,

-nunc eassum lumine lugent. Id est priuatum, vacuum. Seruius.

Cerere quid significet declarat Cicero r. Tuscul. his verbis, Tristè enim est nomen ipsum carendi: quia subiicitur haec vis, Habuit, non habet, desiderat, requirit, indiget. Et paulo pôst, Carere igitur hoc significat. egere eo quod habere velis. Plura ibidem.

Careo, cum genitiuo. Terent. Heaut. 1. 4,

Nam dum abi te absum, omnes mihi labores fuere quos cepi, leues: Præterquam tui carendum quòd erat.

Cum aeeuatiuo. Plaut. Curcul. 3.

Qua id quod amo careo.

Cum ablatiuo. Terent. Eunuch. 2. 2.

Ego non illa caram, si in opus vel vorum triduum?

Carusne febris te hrsi vel nudusstertus? Plaut. Cure. 2.

Adtu carentia saxe. Ouid. 3. Metam.

Ambitione caret prctus. Horat. 2. Epist. 2.

Anima carere. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Bono. Cic. 1. Tuscul. Dicitur illud bono carere quod est malum.

Bonis vtorum. Id est carere bonis morbus. Stat. 5. Sylu.

Commodis carere. Cic. pro Rosrio Amerino, An amandarar hûc fic, vt resset in agro, ac tantummodo alrretur ad villam? vt commodis omnibus careret?

Crimine carere. Cic. pro Ligatio, Ergo hæc duo tempora carent crimine.

Culpa. Terent. Hecyr. 4. 4.

Censen te posse reperire vllam mulierem

Quæ careat culpa? an quia non delinquunt viri? Hic videtur Terentius ponere Carere pro eo quod est, Non delinquere.

Cura carens opera. Horat. de Arte poetica.

Dolore carere. Cic. de Amic. Valetudo experitur, vt dolore careas. Idem 1. de Finib. Quum omni dolore caret.

-Senfu doloris rarere. Cic. ad Brutum, Ne idipsum carere omni sensu doloris, fit miserius quàm dolere.

Dolis carere. Virgil. 2. Æneidos, -an vlla putaris

Dona carere dolis Danaûm.

Domo carere. Cic. 7. Verr. Annum tibi illum vnum domo carendum esse meretrie is?

Exemplo carere rarias dicitur, quod ab alio nemine commissum est. Seneca in Hippolyto 4. 4.

Tum feelera dempto tuo fere per cunctas domos

Iere: nullum earoir exemplo nefas.

Febri carere. Cic. ad Tironem, lib. 16, Mihi nuntiauit re planè febri carere, & belle habere.

Fide carere dicitur res. Plin. lib. 7. cap. 1, Naturæ verò rerum vis atque maiestas, in omnibus momentis fide caret.

Fide carens verba. Ouid. epist. 2.

Fine. Ouid. 14. Metam.

Foro. Cic. pro Milone, Carere foro posiea Pompeius, caruit Senatu. Fraude non caret. Celsus in l. quod Nerua. D. depositi.

Frigoribus. Horat. 3. Carm. ode 19.

Grauitate carens, Non pouderosus. Ouid. 1. Metam.

Honore. Ouid. 3. de Arte amandi.

Honore mouros. Virgil. 6. Æneidos.

Cernit ibi mœstos, & mortis honore carentes. Id est sepultura. Seruius.

Inuidia. Ouid. 13. Metam.

Labe vitæ carens. Ouid. 2. Trist. eleg. 8.

Lactymis carucre genæ. Virgil. 4. Æneidos,

Nec lacrymis caruere genæ.

Laude sua. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Libertate, Non liberum esse. Horat. r. Epist. 10.

Carere hac luce. Cic. r. Tuscul. Mistrum Cn. Pompeium, qui tanta gloria, dignitate tanta fit orbatus: omnes denique miseros qui hac luce careant. Hoc est his honoribus priuentur.

Carere forensi luce. Cic. de Claris Orat. Id est causas non agere.

Luce carere. Id est mortuum esse. Ouid. 14. Metam.

Luxu carentes delitiæ. Stat. 2. Sylu.

Malis. Lucret. lib. 2.

Malo caret mors. Cic r. Tuscul.

Mense bona. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.

Metu alicuius. Seneca in Hippol. 2.

Morte carentes diui. Horat. 2. Carm. ode 8.

Munere. Virgil. 5. Æneidos.

-indignantem tali quòd sola careret Munere.

Niuibus caritura Rhodope. Ouid. 3. Metam.

Caret Creta nota dies. Horat. 1. Carm. ode 36. Album calculum

Creffam notam dicit Porphyrius.

Oculis carere. Ouid. in Ibin.

Patria carere. Terent. Heaut. 1. 1.

Carens patria ob meas iniurias.

Perturbatione animi carere. Cic. 1. Offic. Sintque tranquilli, atque omni animi perturbatione carrant.

Pefte carere. Virgil. 9. Æneidos, -rerrôque refidunt

In partem quæ prfic carer. Id est incendio. Seruius.

Iura carentia pompa. Lucan. lib. 4,

-vanâque carentia pompa Iura plarent.

Prouincia carere. Cic. 6. Verr. Diodorus interea Prætore isto propè triennium prouincia domôque caruit.

Publico carere. Cic. pro Milone, Caruit foro posiea Pompeius, caruit senatu, caruit publico. Id est in foruin nó venit, in senatu non fuit, in publico versatus non est.

Rebus vrbanis carere. Cic. 4. Acad. Quibus temporibus florerc iri foro maximè potuit, caruit omnino rebus vrbanis.

Roma carere. Cic. ad Atticum, lib. 9. Ego mee Ciceronij quoniam Roma careimus, Arpini potissimum togam purám dedi. Id est Roma absumus.

Reditu vela carent. Id est non red cunt. Ouid. epist. 2.

Rubigine dentes carcant. Ouid. 1. de Arte amandi.

Senatu carere. Cic. pro Milone.

Sensu carer mors. Ouid. 13. Metam.

Sensu & vita carere. Cic. pro Cæio Rabirio, Quid iam ista C. Mario, inquit, nocere possunt, quoniam sensu & vita caret?

Sensu carentia femina. Lucret. lib. 2.

Sepulcro patrio carere. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Per quem tot iuuenes patrio earucre sepulcro.

Sole carens domus. Ouid. 2. Metam.

Stultitia. Horat. 1. Epist. 1.

Virtus est vitium fugere: & sapientia prima,

Stultitia caruisse.

Succcsiu carent doli. Ouid. epist. 1.

Suspicione. Cic. pro Roscio Amerino, Veruntamen quanquam absrit à culpa, suspicione tamen non caret. Id est non purus est, ait Budæus.

Temcro. Cicero, Caret temero omnes mulieres. Plautus,

Siue fabbisti, siue caret temeto. Id est vinum non bibit.

Terrore mortis. Iuuenal. satyr. 10.

Venia. Horat. in Arte.

Vino, Non bibere vinum. Plaut. Asin. 3.

Hæc multa ei ello, vino viginti dies vt caream.

Virginitate carens. Ouid. 9. Metam.

Virtute carentia verba. Horat. 2. Epist. 2.

Vitus carens. Horat. 3. Carm. ode 27.

Voluptatibus. Cic. de Senect. Tum quòd voluptatibus careremr.

Non caret qua non desiderat. Cic. de Senectute, Cupidis enim rélium rerum, odiosum fortasse, & molestum carere. Satiatis verò & expleus iucundius eit carere, quanquam non carer is qui non desiderat.

Carendo, Gerundium. Cic. Post redit. in Senat. Amicitiæ, cósuetudines, vicinitates, clientelæ, hi is denique, & dies festi qui habcrent voluptatis, carendo magis iotellexi, quàm fruendo.

Catendum tui est, pro re, à Nauio olim dictum refert Gell. noct. Attic. lib. 19. cap. 8.

c a r e s {ἔχων} populi Cariæ. Vide c a r i a. Virgil. lib. 8. Æneidos, Hic Lelegas, Carásque, fagittiferóque Gelonos.

c a r e v s {χρῶνται} Fluuius fit Troadis, Homero 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius air nulla fus æ tate extitisse vestigia, lib. 5. cap. 30.

c a r e t h a, Insula est in mari Lycio, quæ politea Dionysia dicta est. Author Plin. lib. 5. cap. 30.

Careum, siue Carum Plinio, οἴνῳ. Dioscoridi, Herbæ genus est, gentis suæ cognomen ero ira appellarum, semen habens etusdem nominis. Athenæus Pattinæam maiore interpretatur, vulgata pastinaca multò præstantiorem. Officinæ *Caro* appellant. Vide Rueil. libro 3. capite 43.

Carex, caricis, penult. corr. fem. gen. Herba acuta & durissima, similis spartho. Virg. 3. Georgicorum, et carice pastus acuta. Hæc Seruius. Colum. lib. 11. cap. 2, Hirr quoque aut carex vbicunque nascitur, Augusto mense tectè exirpauit: melius tamen circa Idus Iulias ante Canicule exortum.

Carectum, carecti. Locus careiebus plenus. Virgil. 2. eclog. Tu post carectà latebas. Columel. lib. 6. cap. 21, Melius nemotibus herbidis, & frutectis, & carrctis, quàm lapidosis locis durantur vngulæ.

c a r i a {ἔχουσι} Eius Asiæ quæ minor dicitur, ptima regio est. Minorem autem Asiam Plin. lib. 3. cap. 27. ab ortu Lycaoniã, & Phrygia ulla que Galatiam, & Pisidas attingit, à boc ea situ toto Ægæi maris excursu, à meridie Ægyptio pelago, à septentrione Paphlagoni a terminar. Huius Cariæ meminit Cicero in o ratione pro Flacco, Quid de tota Caria? nónne hoc veltra voce vulgatum est, Siquid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum esse faciendum.

Carcus, pen. corr. {ἔχουσι} adiectiuum. 15. Charta Carica. Stat. 4. Sylu.

Chartæ Thebaicæve, Caricæve.

Carinus, aliud adiectiuum. Hinc Carinæ mulieres quædam olim diebantur, quæ eantu flebili mortuos in funeribus assectabantur, quonam à Caria accerfentur. Vide Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 4.

Carius {ὄφιον} aliud adiectiuum. 15. Diana Caria. Stat. 4. Thebaidos, Plaudentique habiles Carææ resonare Dianæ.

c a r i a t a s {ἐκφέρεται} Verbs fuit in Bactriana, quam Alexander sub-

ucrit, vbi Calfillianes comprehenſus eſt, & in vincula coniectus, vt author eſt Serab. lib. 13.

CARICA, cariæ, pen. corr. [Ἰωνικῶς] Genus ficꝰ, à loco ſic dictum. Plinius lib. 13. cap. 5. Syria præter hanc peculiares habet arbores. In ficorum genere caricas: & minores eius generis quæ coctæ vocant. Cicero a. de Diuinatione. Quem M. Craſſus exercitum Brundiſij impoſuerit, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, Caunicas clamitabat.

Carica proprie eſt ficus ſiccꝰ. Ouid. 1. Faſtorum,

Quid vult palma fibi, rugoſaque carica dixi.

CARICO, cariare, pen. corr. [Ἰδιωτικῶς] Idem eſt quod Onero. Hieronymus, Origenet magna cogitans, propriúmque ingenium ferre non ſufficiẽs, oneribus maioribus caricabat ſe, & quum ſe ineedere non poſſet, ruina magna deuoluus eſt.

CARICON [χαρικὸν] Locus eſt in Memphiſ, à reliquis ſeparatus, in quo Cares habitarunt, qui affinitate cum Memphitis contracta, Carnomemphice appellati ſunt. Author Steph.

CARDEMVM, Promontorium in Hiſpania, nunc dicitur *Capo de Carbonera*. Oluarius in Melam lib. 2. cap. 6. Idem itamen Oluarius deinde ibidem, Cardemum promonterium vocari, caput de Gata.

CARIDES, Pedes ſunt qui tenui teſta coniecturarum, durioique teſtaceis ſunt ſimiles: ſed minus quam illi ſalſi humoris continent, quandoquam eum habent ſatis multum. Ex Galeno lib. 3. de alimentſacult.

CARIES, pen. cor. caries, pen. pred. frem. gen. [ϛῆψις] Eſt vetuſtas vel putrilago: author Nonius. Lucilius ſauy. lib. 7.

Ne auricilam obſidat caries, ne verniculique.

Teoera caries, Mollis. Ouid. 5. Triſtium,

Vertitur in teneram caiem, mollique debiſcit,

Siqua diu ſolitis cymba vacabit aquis.

Inſeſtari carie. Columel. lib. 11. cap. 3. Omnis materia in ædificia foeciidi debet luna deceſcente ab vitciſima vſque in tricſimum: quia ſic exſa iodicatur carie non ioſeſtari.

Sentire eatem. Plin. lib. 16. cap. 39. Cedri oleo perunſta materies, nec tineam nec eariem ſentit.

Trahere cariem. Plin. lib. 23. cap. 1. Iam & paſtores familiæ eratem à demere his quæ per ſe eatem traxere. quo eenſe vocabulo ſani eoo-ſili; dedere priſci, quooiam & in materiis eariem fumus erodit.

Cariem veruſtatis recipere. Colum. lib. 3. cap. 2.

Catie prona rugoſa. Mart. lib. 13.

Oſſium vitiatorum earies. Cel. lib. 8. cap. 2.

Caries vioi. Plin. lib. 15. cap. 2. de vino ,

Quinimo inuitat ad ſeruandum blanda inueterati caries.

Carioſus, pen. prod. [ϛηψιῶδης] adrectiuum , Quod eatie infeſtatum eſt. Columel. lib. 4. cap. 26. Hæc corruptuæ ſimilia pedamentua poſt putationem retractanda iunt, parciſque corum putres dedolandæ : atque alia eouuertenda, quæ ſyneeritatem habeoc: alia ſummouecoda, quæ vel carioſa, vel iuſto breuiora ſint.

Carioſa amphora. Martial. lib. 11. epig. 60.

Amphora nunc petitur nigri cariola falerni, &c.

Cariola eſt a Celſo dicuntur, lib. 8. cap. 2.

Senectus cariola. Id eſt eſt eatiem afferens rebus. Ouid. 1. Amor. elegia 12.

Cariola terra. Columella libro 2. cap. 4. Obſeruabimus ne lutoſus ager tractetur: nebe exiguis ombris ſemimadidus , quam terram ruſtici vatiam cariolaſmque appellant. Vide Plinium libro 17. capite 5.

CARILLARE [χαριλλᾶσθαι] Carillarum, Pieenum oppidum, quod Annibal deleuit. Sil. lib. 8.

-& exhauſtæ mox PeenoMarte Carillæ.

CARINA, carinæ, pen. prod. [κυμίνῳ ειδὲς] Inſima pars nauis, author Feſto Pompeio: ſiue ea trabes qua nauis fundatur. Cæſar 1. belli Ciuilis, Carinę primùm, ut earum ea leui materia ſiebant reliquum corpus nauium viminibus contextum coriis integebatur. Liuius 2. belli Punici, Inſequuti trepidam hoſtium claſſem, naues omnes, quæ non aut perfregerant proras litore iliſas, aut carinas ſixerant vadis, relictas puppibus in altum extrauere. Ouid. 14. Metamorph.

-medijſque carina

Subdita ouuginis. Cic. 3. de Orat. Quid tam in nauigio neceſſarij quam latera, quam carinæ, quam prora, quam puppis, &c.

Fida carinis ſtatio. Virgil. 2. Æneidos,

Nunc ratium ſeuus & ſtatio malè fida carinis.

Audaces carinæ. Iuuenal. ſat. 10.

Celeri carina metiri aquas. Ouid. 9. Metam.

Curuæ carinæ. Virgil. 1. Georg.

Faciles. Sil. lib. 17.

Feſſa. Ouid. 2. de Remedio amoris,

Hoc opus exegiſſeſſæ dare ſerta carinæ.

Firma. Ouid. epiſt. 2.

Impulſæ tonſis. Lucan. lib. 3.

Incurua. Ouid. 15. Metam.

Longæ. Virgil. 4. Æneid.

Merſa. Lucao. lib. 3.

Æquora diſcedunt merſa deducta carina.

Panda. Virgil. 2. Georg. Id eſt curua. Seruius.

Peſtæ carinæ ionant fluuio. Virgil. 8. Æneid.

Preſſæ carinæ, pro onerariis vt air Seruius. Virgil. 1. Georg.

Sieca. Horat. 1. Carm. ode 4. Id eſt in litus propter interniſſam ob temporis iniuriam, nauigationem ſubducta.

Turrigera. Lucan. lib. 3.

Velifera. Ouid. 3. de Ponto. eleg. 2.

Vncta natat. Virgil. Æneid. 4.

¶ Diſiectare carinas. Lucret. lib. 3.

Diſiectare ſolet magnum mare, tranſtra, carinas.

Carinæ ſine faniburs vix durare poſſunt æquor imperioſus. Hoc eſt ferre, ſoſtinere. Horat. 1. Carm. ode 14.

Emittere. Lucan. lib. 3.

Ferre. Lucan. lib. 1.

Iactare carinas dicitur Neptunus. Ouid. 18. Epiſt.

Te deeet aut magnas magnum iactare carinas.

Iuſultant carinæ ſluctibus. Ouid. 1. Metam.

Rapiunt carinas venti. Lucan. lib. 3.

Rapi fugiente carina. Lucan. lib. 8.

Rumpere. Horat. 6. ipod 10.

Suleant vada. Virgil. 5. Æneidos,

-& longæ ſuleant vada ſalſa carinæ.

Terrigere potuum. Virgil. 1. Georg.

Tetiuor carina fus cubus. Ouid. epiſt. 15.

¶ Carinæ quinamnam hominẽ. Plin. lib. 15. cap. 22. Solum hoc pomum natura compactiſi optimento eiuuit. nanque ſunt biſdæ pomamum carinæ.

¶ Carinæ, Ædificia facta in carinarum modum, quæ etant intra tempium Telluris. Virgil. 8. Æneidos,

Romanóque ſolo, & Ianus mugire carinis. Seruius. Cic. de Aruſp. reſp. Quum in concionibus diceret velle ſe in carinis ædificare alcam potiieum, quæ palatio reſponderet.

Carino. carinas, pen. prod. [κυμίνῳ] carinare. Plin. lib. 9. cap. 23. Saliunt pectines, & extra volitant ſeque & ipſi carinant. Id eſt, ſua libi concha inſtrumeium portigunt ad naugandum, & eou carinam quandam ex teſta effingunt.

Carinarius, Probra obiectantes, à carina dicta, quæ eſt inſima pars nauis: ſic illi forus infimæ. Hæc Feſtus.

Carinatus, pen. prod. partic. pium [ϛεφανῖτις] Concauus, & in modum carinæ formatus. Plin. lib. 11. cap. 37. Pectus homini tantùm latum, reliquis carinatum.

Carinatum, aduerbium, quod ſignificat ad ſimilitudinem carinæ. Siponnus.

Carinarij, apud Plauiom in Aulularia, ſunt qui cerino colore pannum inficiunt. Nam cera Doricè [ϛφῖ] dicitur, quæ alus Græcorum lingui [ϛφῖ] vocatur: libentius autem a Doribus & Æolibus Latini mutuum ſumunt, quàm ab aliis Græcis. Sic in Aſinaria [ϛφῖκα, ϛφῖκα] vocatur à Plauto. Hue nomen Græce eſt onagos ſabulæ, & in hac [ϛφῖκες, ϛφῖκας] ibi onerat aliquam zamiam. Plautus iamen in Epidico ecnnum dicit, vi ſue carinarios, ſue cerinarios deas, iamundem eloquatus, ſine vllo vocabuli diſpendio. Cerinus color ſignificatur apud Oouduuſſ hoc verſu,

Et ſua velleribus nomina cera dedit. Ex Turnebo.

CARINI, Germaniæ populi apud Plinium lib. 4. cap. 14.

CARIOSIVLSTES, Gallicæ Lugdunenſis populi ſunt apud Plinium lib. 4. cap. 18.

CARIOTA, Io CARIOTA.

Caritas, In CARVS.

CARTIA, cognomine Aurelia, eiuitas Hiſpaniæ ad Bætim fluuium, in Gaditano conuentu. Plin. lib. 3. cap. 2.

Carliſia, apud Lucilium vaſtum ſignificat. Feſtus.

CARISIANVM, caſtellum quodàm in Italia. Plinius lib. 3. cap. 16. L. autem Paulo, C. Marcello co s. 11. lana pluit eire caſtellum Cariſianum, iuxta quod poſt annum T. Annius Milo occiſus eſt.

CARIVS [χαρῖνος] nomen fili Iouis & Torchiopæ, qui circa Torthoniam lacum oberrans, Nymphaium exanum dicitur audiuiſſe, & ab eis muſicam didiciſſe, eámque apud Lydos propagaſſe. Quatioptoe diuinos honores apud ſuos meruit, templo illi magnifice extiuctio in monte, qui & ipſe Carius à nomine eius appellatus eſt. Author Stephanus.

CARMADAS, Viri nomen, qui vt à Plinio traditum eſt, tam feliei memoria fuit, vt libros bibliotheearum propè legẽns modò, quos quis requireret, reprazẽnaret. Et hic fortaſſe fuerit, quem Cicero t. Tuſculana in commemorida memoriæ præſtantia, nominauit, quinquam in omnibus libris Carneades mendoſe, vt ſuſpicor, ſic ſcriptum. Na't etiam in Plinio Carmadas legitur. Vide Turnebum, aduerſar. lib. 10.

CARMANIA [χαρμανία] vt Stephanus & Strabo tradit, regio Indiæ. Carmania autem duplex eſt, culta vna, deſerta altera. Habitantes, vt docet Plin. lib. 7. cap. 34. ex hiſtyophagis cognominati ſunt, quòd ſolis piſcibus vefeantur. de quibus Pomponius libro 3. ſcribit, Carmani ſine veſte ac frugeſine precore, ac lectubus: piſcium cute ſe velant, carne veſcoutur, præter capita rotoreorpore hirſuti. Hæc Pomponius. Carmani dueces. Iuuenal. ſat. 15.

CARMANIDES, Pictor fuit haud ignobilis, Euphranoris diſcipulus, cuius meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

CARMELVM, vel Carmelus, penul. prod. [κφῖμωνος] Duorum montium nomeo, teſte Hieronymo, quorum alter eſt in Galilæa ad Auſtralem plagam, in quo habitauit Nabal Carmelites, maritus Abigail: alter Phœnices, iuxta Ptolemæum non immunitis, in quo Helias Prophera flexis geobus plouiam impetrauit. Poſteriorris huius meminit & Plin. lib. 5. cap. 10. Promontorium, inquit, Carmelum, & in monte oppidum eodem nomine, quondam Eebaiana dictum.

CARMELVS, deus & mons, ita lib. 17. à Cornelio Tacito deſcribitur: Eſt inter Iudæam Syriamque Carmelus, ita vocant montem & deumque: nec ſimulacrum deo aut templum, ſic tradidere mainres: aram iantùm & reuerentiam, & reliqua de eius ſacerdote Baſilide, qui Flauij Veſpaſiani imperium prædixit.

CARMEN, carminis, pen. corr. neu. g. [ϛιμῳ ειδὲς] A cano appellatum, quaſi canimen. Dicitur autem quicquid certa lege & meſura, ſue dimenſionibus compoſitum eſt: euiuſmodi ſunt opera Virgilij: quæ magis cantui accommoda ſunt, quàm quæ proſa oratione ſcribuntur: Virg. 8. eclogæ, Sola Sophoclea tua carmina digna cothurno. Cic. 2. de Diuin. Non autem eſſe carmen illud furentis, plum poema declarat.

Arma carmiois. Id eſt inſtrumenta & adminicula ad ſcribendum carmen. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13.

Hic mihi præbebit carminis arma locus.

Ars carminis. Horat. 1. Epiſt. 20.

Quod tumui mutare modos, & carminis artem.

Scriptores carminum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Carmen & cantus. Cic. 3 de Orat. Quorum illa summa vis carminibus eſt aptior & cantibus.

Carmen virtutis. Id eſt conceptus. Cic. 5. de Finib. Sunt enim prima elementa naturæ, quibus auctis, virtutis quaſi carmen efficitur.

Abſurdum carmen. Cic. pro Murena.

Æolium. Horat. 3. Carm. ode 30.

-Æolium carmen ad Italos Deduxiſſe modos. Æolide dialecto. Alcæus lyricus potens vſus eſt. Porrò Alcæum imitatus eſt Horatius. Teſtatur ergo ſe Græci carminis modulationem primum in Latinam linguam contuliſſe. Porphyrius.

Alterna carmina, duo ſunt verſuum genera quæ inuicem & alternis ſibi ſuccedunt. Sic vocantur elegi. Ouid. epiſt. 21.

Forſitan & quare mea ſint alterna requiris Carmina.

Amabile. Horat. 1. Epiſt. 7.

Aonium. Vide paulo pòſt, Fluitantia carmina.

Aptum artificioſa verborum concluſione. Cic. 2. de Orat.

Blandiſſima Ouid. epiſt. 21.

At mihi Pegaſidet blandiſſima carmina dicant.

Connubiale, Carmen nuptiale. Claud. 7. Paneg.

Culta. Ouid. de Arte amandi, lib. 3.

-poſtri lege culta magiſtri Carmina.

Dulce. Martial. lib. 13.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua

Cantator cygnus funerisipſe ſui.

Carmina iam moriens canit exequialia cygnus. Ouid. 14. Metam.

Exorabile, Quo aliquid exoramus. Valer. 1. Argonaut.

Famoſum. Horat. 1. Epiſt. 20.

Feſtum. Claudian. 3. Panegyr.

Ficto carmine tenere aliquem. Virgil. 1. Georgicorum,

-non hi ere carmine ficto

Atque per ambages, & longa exorſa eenebo. Id eſt, ſimpliciter vniverſa deſcribam: neque, vt in Æneide, aliquibus figmentis, aut vllis rtar ambagibus. Seruius.

Flebile. Ouid. Epiſt. 21.

Fluitantia carmina. Ouid. ad Piſonem, -ſi carmina fortè

Nectere ludenti iuuat fluitantia verſu,

Aonium factis deducit pagina carmen.

Fœdum. Horat. 2. Epiſt. 1. -feré ſcriptores carmine fœdo

Splendida facta linunt.

Felicia carmina, Felici proſecta ingenio & vena. Ouid. 2. Amor. elegia 17. Sunt mihi pro magno felicia carmina cenſu.

Græca fœminis. Horat. 1. Carm. ode 15.

Graue plenúmque. Cic. 1. Tuſcul.

Honorum carmen, quod honorem meretur & famam. Valer. 4. Argonaut.

Ignobile. Virgil. 9. eclog.

-neque eſt ignobile carmen.

Illaudabile. Stat. 5. Sylu.

Imbelle. Stat. 10. Thebaidos,

-carmèque imbelle ſequuti.

Incomptum. Author carminis obſcœni, in ipſo ſtatim initio,

Carminis incompti luſus lecture procaces

Conueniens Latio ponere rebellum.

Incondita carmina. Vide INCONDITVS.

Inerme. Ouid. in Ibin,

Omne ſunt Muſæ carmen inerme meæ.

Laerymoſum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1.

Læta. Virgil. 2. Georgicorum,

Et te Bacche vocant per carmina læta.

Lamentabile. Stat. 5. Sylu.

Laudabile. Horat. in Arte. Lucida Lucret. lib. 4.

Mala. Martial. lib. 12. epig. 40. In Pontilianum.

Malefidi. Ouid. in Ibin,

Carmina dum capiti diro malefida canuntur.

Manſuetum. Stat. 4 Sylu.

Mœrebabile. Id eſt dolores & curas auferens. Valer. 4. Argonaut.

Miſerum. In MISER.

Mœronium. Id eſt Homeri. Martial. lib. 11. epig. 91.

Et tibi Mœonio quod carmine manus habetur, &c.

Molle. Seneca in Agamemnone 5.

Mordax. Ouid. 2. Triſt.

Mortale, Nou perpetuò duraturum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6.

Nobile. Virgil. in Ætna, -hanc auget nobile carmen.

Nuptiale. Catul. in epithalamio Iuliæ.

Obliquum. Id eſt obliquè dextorum in aliquem. Stat. 1. Sylu.

Operoſa. Id eſt multis operis & labore compoſita, non poetica quadam & diuina ingenij facultate. Horat. 4. Carm. ode 2,

-operoſa paruus Carmina fingo.

Oppreſſa. Lucret. lib. 2.

Paruum. Horat. 2. Epiſt. 1. -ſed neque paruum

Carmen mirellas recipit tua.

Perpetuum carmen dicitur quod vbique cohæret, argumento non interrupto. Ouid. 1. Metamorphoſeos,

-primáque ab origine mundi

Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.

Pierium. Lucret. lib. 1.

Plenum. Cic 1. Tuſcul.

Carmina probroſa ſactitare. Tacit. lib. 16.

Puerilia. Stat. 1. Achilleidos,

-quærunt puerilia carmina Fauni. Id eſt carmina quæ Achilles adhuc puer ludere ſolebat.

Reſonantia chordis. Ouid. ad Piſonem.

Robuſtum. Perſius ſatyra 5.

Sociabia. Ouid. epiſt. 21.

Tibiáque effudit ſociabia carmina vobis. Id eſt Hymenæum cecinit.

Solenne. Stat. 4. Sylu.

Sublimia Iuuenal. ſatyr. 7.

Tragicum. Horat. in Arte poetica.

Triuiale carmen ſenior moneta conſueuit. Iuuenal. ſatyr. 7.

Vitiidum. Martial. lib. 12. epigr. 62.

Vocale, Sonorum. Ouid. 11. Metam.

Carmina incerta authoribus vulgata. Tacit. lib. 1.

¶ Aſſignare carmen alicui causæ. Quinctil. lib. 1. cap. 10.

Canere. Cic de Claris Orat. Virgil. 1. eclog.

Sibi intus canere. Cicero de Lege Agraria, Atque hoc carmen hic Trib. pleb. non vobis, ſed ſibi intus canit.

Cantare carmina virginibus & pueris. Horat. 3. Carm. ode 11.

Cantitare. Cic de Claris Oratoribus, Vtinam extarent illa carmina, quæ multis ſeclis ante ſuam ætatem in opulis eſſe cantitata à ſingulis conuiuijs, de clarorum virorum laudibus, in Originibus ſcriptum reliquit Cato.

Capi carmine, pro delectari. Virgil. 4. Georg.

Carpere carmina. Id eſt reprehendere. Martial. lib. 12. epig. 94.

Celebrare carminibus laudes alicuius. Cic. pro Rab. Poſthum.

Cenare. Ouid. ad Piſonem.

Componere carmen alicui. Horat. 2. Epiſt. 2.

Componere ad lyram. Quinul. lib. 1. cap. 10.

Concordant nectus. Ouid. lib. 1. Metam.

Condere. Cic. 4. Tuſc. Condi iam tum ſolitum eſſe carmen quod ne liceret fieri ad alterius iniuriam, lege ſanxerunt.

Contexere. Cic. pro Cælio, Ae longiut quidem mihi cõtexere hoc carmen licebit.

Currere carmina molli limite. Martial. lib. 11. epig. 91.

Contingere Muſæo lepõre. Lucret. lib. 1.

Dare pleno ore. Ouid. 1. Faſt.

Deduere. Ouid. lib. 1. Metam.

Deductum dicere carmen. Virg. 6. eclog. Id eſt tenue. Tranſlatio à lana, quæ deducitur in tenuitatem. Seruius.

Delend. Horat. 2. epiſt. 1.

Delinire aliquem carmine. Ouid. 11. Metam.

Deſcribere in ſolitr. Virgil. 2. Æneidos,

Quæcunque in ſolitis deſcripſit carmina virgo

Digerit in numerum.

Deſcribere in cortice fagi. Virgil. 5. eclog.

Dicere. Virgil. 6. Æneidos.

Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. Id eſt cãtiones.

Dicere aliquem. Virgil. 2. Georg.

Dictare. Horat. 2. Epiſt. 1.

Diſs onere. Lucret. lib. 2.

Diſtringere aliquem carmine. Ouid. 2. Triſt.

Eunt ea mina ad aliquem loeum. Martial. lib. 2. epig. 2,

Quæ modò hinoreos ibans carmina Pyrgos:

Ite faera, iam non pulueruleuta via eſt.

Exornare remplorum aditus. Cic. pro Archia poeta.

Expleare. Caul. epig. 50.

Facere. Cic. 4. Tuſcul.

Facere noua carmina. Virgil. eclog 3.

Factitare carmina. Vide paulo ante. Probroſa carmina.

Fingere, Componere. Horat. 4. Carm. ode 2,

-operoſa paruus Carmina fingo.

Fingere lineida cedro, & ferunda cupreſſo. Horat. de Arte poet.

Flectere. Seneca in Agamemnone, 5.

Fundere. Sil. lib. 13.

Gaudere. Horat. 4. Carm. ode 10.

Habent carmen verſus Saliorum. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Inferre. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Intendere carmen alicui. Id eſt carmen in aliquem ſcribere. Claudianus 3. Panegyr.

Ludere. Virgil. 4. Georgicorum, Carmina qui luſi paſtorum.

Mandare ſolus. Hoc eſt in ſolius deſcribere velut in charta. Virgil. 6. Æneid.

Mittere. Martial. lib. 11. epig. 18. ad Seuerum.

Miraris, docto quòd carmina mitto Seuero.

Modulari carmen. Virgil. 1. Æneid.

Mulcere aliquem. Ouid. 2. Faſt.

Grato carmine mulcere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11.

Nectere carmina. Stat. 5. Sylu.

Pangere carmina Lucret. lib. 4.

Probare carmina. Martial. lib. 11. epig. 91.

Sancire alicui. Stat. 3 Sylu.

Silent carmina. Vide paulo ante, Oppreſſa carmina.

Scribere in aliquem. Cic. 2. de Orat.

Scribere mala. Horat. 2. Serm. ſatyr. 8.

Sonare carmina dicuntur ripæ. Virgil. 5. eclog,

-ipſæ iam carmina rupes

Ipſa ſonant: audita. deus deus ille Menalca.

Modum carminis ſtatuere. Ouid. 2. Triſt. eleg. 10.

Tradere res geſtas. Lucret. lib. 5.

Tradita carmine & fabuloſa. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Vaticinari carminibus. Cic. de Amicitia, Empedoclem quidem carminibus Græcis varie natum ferunt, quæ, &c.

Vendere. Martial. lib. 12. epig. 46.

Vincere aliquem. Virgil. 4 eclog.

Viuere carmina non poſſunt quæ ſcribuntur aquæ potoribus. Horat. lib. 1. epiſt. 20.

¶ Carmina, & etiam diebantur apud veteres formulæ quædam conceptis verbis ad ſolennitatem aliquam compoſitæ. Vnde Iuriſconſulti illi veteriſſimi dicuntur habuiſſe carmina quædam excogitata, à quibus non licebat recedere, Cic. pro Murena, Prætor interea ne pulchrum ſe, ac beatum putaret, atque aliquid ipſe ſua ſponte loqueretur, ei quoque carmen compoſitum eſt, cùm cæteris rebus abſurdum, tum verò nulli vſui. Illam viam dico, inite viam, &c.

Erant & Saliis sua carmina, quæ Saliaria vocabant, Martipeculiariter dedicata Habebant & Fœtales suum quoddam carmen, ad res repetendas, & bellum indicendum destinatum. Habebant & Patres patrati sua carmina, quibus ad fœtiendæ fœderæ ritebantur, quorum formulam depingit Livius lib. 1. ab Vrbe Cond. Erat aliud carmisnis genus in vitium obsidionibus solenne, quo diu intelarent, ne eum illis quoque bellum susceptum videretur, silent euocari. Hoc, teste Macrobio, fere his verbis vertebat Dan. Si deus, si dea est, cui populus ciuitatisque Carthaginiensis est in quela, atque maxime, qui huius vrbis tutelam recepsit, precor, veuerórque, veniámque à vobis peto, vt vos populum ciuitatémque Carthaginiensem desertis, loca sacra, templa, vrbémque eorum relinquatis, absque hac abeatis, eique populo & ciuitati meum imperium, auspicium, prodrinque Romam ad me, meósque venientis, nostráque vobis loca, templa, sacra, vrbs aeceptior probatiórque sit, mihi populóque Romano, militibúsque meis præpotit sitis, & fearmus intelligamúsque. Si ita fecerris, voueo vobis templa, luddósque facturum. Erat & aliud carmiuis genus, quo hostium exercitus foleant deuouere, quod fortè Macrobrad it Saturn. lib. 3. cap. 9.

¶Carmen, Oratio conceptus verbis facta: cuiusmodi ea quæ ad Deum fit. Plin. lib. 18. cap. 2. Duráque immenso exemplo, Decio rum, patris filiique, quo se deuouêre, carmen. Extat Tuecix Veftalis inuestæ precatio, qua vfa, aquam in cribro tulit. Liu. r. ab Vrbe. Deinde iurare cogebantur alteri quodam carmine in execrationem capitis ac stirpis compoſito.

Carmine longo aliquid ssari. Liu. 2. ab Vrbe.

Carmen medi asum. Plinius Iunior in Panegyr. Animaduerto enim eum deos ipsos non tam accurtis aliorum um precibus quàm inquenta & fanctitate vitæ, quæ imitatione eustimari, qui deliberis eorũ puram, castámq; mẽtem, quàm qui meditatũ carmen intulerit. Purgans safas. Id est expiatorium. Quid. 14. Metamorphoseos, Et purgante nefas noues mihi carmine dico.

Placatur carmine dii fuper. Horat. 2. Epist. 1.

¶Carmen, pro cantu bubonis auis. Virgil. 4. Æneidos, Soláque culminibus ferali carmine bubo Sæpe queri.

Lethale Quid 10. Metamorphoseos, -teromen

Funereus bubo lethali carmine ferit.

Mœstabile. Virgil. 4 Georgicon, -ramóque fedens nocturnus ab ore Integrat.

Mœstum. Ouid. epist. 2.

¶Carmen, pro vaticinio. Virgil. 6 clog. 4,

Vltima Cumæi venit iam carminis ætas.

Fatidicum. Claudian. de bello Getico.

Immota carmina Sibyllæ. Id rft rata. Clandian. de bello Gildon.

Diuino carmine dicere. Virgil. 6. eclog. 3

Vt Linus hæc illi diuino carmine paſtor Dixerit. Diuino carmine, Vaticinans. Setuius.

Mouere carmen ore. Ouid. 14. Metamorphoseos,

At iu sue aliquod regium eſt in carmine, carmen

Ore mouæ faero.

¶Carmen, pro Incantatione {ἐπῳδή.} Virgil. eclog. 8,

Carmina vel cælo possunt deducere Lunam.

Incantamenta carminum. Plin. lib. 28. cap. 2, Ex homine remedioruin primum maxime quæſtionis, & semper ineertæ eſt, valeántne aliquid verba & ineanisamenta carminum.

Magorum carmina. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Auxiliare. Ouid. 7. Metam. Magicum. Quid. 2. Fast.

Obſcurum. Ouid. 14 Metam. Sic vocat carmen magicum.

Saerum. Ouid. 16 de Remedio amoris.

Mouere fila. Seneca in Agamemnone, 5,

Mutare carminibus. Id eſt incantatione. Virgil. 8 eclog.

Soluere mentes carminibus. Virg. 4. Georgicos.

Hæc ſe carminibus promittit ſolnere mentes Quas velit.

¶Carmen, Prenotum lingua vernacula dicitur, ex quo paratur purpuræ vbe officinis frequens Carmesini nomenclatura. Habetur enam ertris loeis Carmesii, vti prodtum eruditi eſt, ex herbæ radice, quam faxifragam vocant, quáque pimpinella ſit, vel ex proxima. Vide Cæl. lib. 8. cap. 11.

CARMANTA, & Carmentis {κραμβίς} Euandri mater. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 1, Græcorum elaſſis in eam Italiæ partem vbi poſtea Roma condita eſt, appulit, fexagintæ fere annis ante bellú Troianum, profecta à Palanteo vrbe Arcadica. Eam colonian deduxit Euander Mercurij filius & nymphæ cuiuſlam Areadicæ, quam Græci Themin dicit, plenam nimirũ. Romanarum antiquitatem ſcriptores Carmentam patria lingua nominant: quod nymphæ nomen fatidicam ſignificat, deductum à carmine iuxta Romanam etymologiam. Hanc mulierem affirmant dæmonis ſpiritu correptam, futura populo præcinere ſolitam. Paulo poſt, Euandro & Carmentæ Romanos ſacrificare quotannis competi, quemadmodum reliquis heroibus ac dæmonibus atras etiam eſt dicatas cõtemplatus ſum, Carmentæ apud Carmentalem portam ſub Capitolio, Euandro apud Auentinum collem prope portam Trigeminam. Strabo lib. 5. Romanus populus Euandri matrem nympharum vnam exiſtimantes, præcipuis venerantur honoribus, tranſmutato pro Neoſtlata nomine, eam Carmentam appellantes. Plutarchus in Romulo: Carmentam quidam propriam hominum procreationis fatum opinantur eſſe, ob id ſacra Carmẽtalia mutronas agitare. Alij Euandri Arcadis matrem fatidicam, eámque Phrebo direatam fuiſſe tradunt: & Carmentam, quòd carmine reſponſa daret, nũcupatam. Neoſtlatæ enim propriũ illi nomen fuerat. Hæc communior de Carmẽa opinio eſt, quæ plurimos authores habet. Nonnullí tamen nomen Carmẽæ ſanè haud inepte interpretarentur, ve ſit Carmenta, à mens & mente carens, quòd numine affiata furerete atque infanire ſit ſolita. Hæc Plutarch. Nympham fuiſſe tradunt Dionyſius & Strabo, ſed & Virg. Æneid. 8.

Carmentis nymphæ monita, & deus author Apollo.

Vix ea dicta, dehine progreſſus, monſtrat & aram

Et Carmentalem Romano nomine portam:

Quam memorant nymphæ priſcum Carmentis honorem Vatis fatidicæ. Quare mirantur plerique Senatum, qui in hoc locum sta ſcripſerit Nymphæ, marite dixit. Nam Græcæ ſpoſa νύμφη dicitur, hæc autem non erat nympha ſuit, ſed vxor, marita. Plutarchus Problem. 56, Ferunt mulieres ſenatuſconſulto vehiculis vti prohibitas, inter ſe conſpiraſſe, nequa earum concipere, ne vxe parere, atque ita viros vlciſcerentur, donec coacti ſententiam mutauerunt, atque vti permiſerunt. Natus deinde puer, quem & multitudine laborum & boanatæ feliees ſuiſſe videretur, Carmentis ædem adificauerunt, quam Euandri matrem fuiſſe dicunt, & in Italiam veniſſe, quum Themis vocaretur. Aut, quæ mádmodum aliqui, Nicoſtratam, quoniam verſibus oracula ederet, Carmentam mutato nomine vocauerunt. Sunt qui putent, hoc eſt fuiſſe ſortem & fanum Carmentanum potent, & ob eam rem matres rem diuinam ei faeere. Eſt autem nomini vera ratio ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ ἐκ τοῦ μήτρας ad rſt, mente priuata propter affliationes. Non Carmenti nomen catmina indiderunt, ſed ab ea portius acceperunt: diuino nanque ſpiritu affiata verſu ac metro oracula edebat. Hæc ibi Plutarchus.

Carmentalia ſeſta & facra Carmentæ ab Romanis ſieri ſolita. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 16, Feruatú publiearum genera ſunt quatuor. Aut enim Statuæ ſunt, aut Cœeprniæ, aut Imperatiæ, aut Nundinæ. Et ſunt Statuæ vniuerſi populi cõmunes, certi & conſtituis diebus ac mẽſibus, & in falti. Italis obſeruationibus annotatæ: in quibus præsepuè ſeruantur Agonalia, Carmentalia, Lupercalia. Tertio Idus Ianuarij celebrantur Carmentalia. Ouid. lib. 1. Fastorum,

Proxima prolpiciet Tithono aurora relicto,

Arcadiæ ſacrum potnifficale dee. Deinde quinto póſt verſu, Ipſa mater, quæ nomen habes à carmine ductum:

Propoſitóque faue, ne tuus erret honos. Decimoo ctauo Calendas Februarias, hoe eſt decimoquinto die Ianuarij Carmentalia celebrantur, mensimque ſebatur. Vide Ouid. lib. 1. Faſt, & lib. 6.

¶Carmentes alias duas fuiſſe ſeribit Gellius, quarum ea Mattæ ſunt Romæ. quarum altera Poſtuerta nominata eſt, Proſa altera: à rectè peruerſique partus & poteſtate & nomine. Vide Noct. Attic. lib. 16. cap. 16.

CARMINO, carminas, pen. corr. {ἀποξυσμενίζω} carminare, eſt ſuaſ pectinare. Varro de Ling. Lat. Carminari lana tum dicitur, quum exeet eo quod in ea hæret. Plin. lib. 9. cap. 38, Quinis lana portæ horis, ruſuſque mergitur carminata, donec omnem ebibat ſanem.

Carminato. Verbale {ἀπόξυσις.} Plin. li. 11. c. 23, Hæc ab his cog. ſubigíq; vnguium carminatione, mox trahi inter ramos, enuarı eus pectine. Carminatores dicti ſunt, qui lanas pectitant, eáſque ab adhærentibus foribus repurgant. Sipontinus.

CARNYLASVS {κρεμνώδης} Locus eſt in Anuerago monte Lyeæ, in conualle iacens, de quo Strabo lib. 14.

CARNA {κάρνα} ſue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eadẽmque petebantur vt ieeinora & eorda & exterra quæ ſunt intrinſeeus viſcera, ſalua conſeruarer. Hinc pulte ſabacia & lardo ſacrificabatur, quòd vires maximẽ his rebus corporis robeerentur. Ex Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 12. Vnde Ouid. lib. 6. Faſtorum, Prima dies tibi Carna datur ſacra ædibus hæc ſit:

Numine claua aperti, claudit aperta ſuo. Hæc ſtriges nocturnas puerorum, vt dicebant, cunas intrabant, à limine ſummouebat.

CARNABAS, Filius ſuit Triopæ, Pertheboriæ regis, efferæ & immanis crudelitatis, qui quũ eam facilè non conſequeretur, neeato parẽte, acerpiſque tyranno tionia, ad eſt tyrannicidij præmium, 50. Troadem feeeſſit, atque inibi à Troe expugnatus Zeliam condidit. Ex Cælio Rhod. g. lib. 21. cap. 17.

CARNAPAS, Populi ſunt circa Mzotin. Plin. lib. 6. cap. 7.

Carnarium, Carnarius, Carneus, Carnifex, Carnificium, Carnificus, Carnosus, Carnositas, Vide c. 2.

CARNE {κάρνη} Phœnices oppidum eſt ad mõrem Libanum, à Carno Phœniesis filio ita appellatum, euius meminit Plin. lib. 6. cap. 20. ¶Eſt item Carne Stephano, Æolidis ciuitas, à qua & ci gentile Carneus: à ſuperiori verò Carnites.

CARNADAS genet. {καρνάδου} Cyreneus, nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itémque Plinius ait, quòd ſerpiritus adueſtus Zenonis Stoici libros, ſuperiora capitia helliboro candido purgaut, nequid ex corruptis in ſtomacho humoribus, ad domicilium vſque animi perueniret. & confundantur vigorémque mentis labefactaret: tanta cura, tantoque apparatu, virinigenio præſtans ad confutanda ea quæ ſcripſiſſet Zeno, aggreſſus eſt. Hunc præterea memoriæ arte vſum fuiſſe Cic. de Orat. ſcribit. Gell. vero lib. 16. & Quintil. lib. 12. cap. 1. de eo referunt, quòd miſſus Romam legatus ab Athenienſibus, vnà cum Diogene Stoico, & Critolao Peripatetico, ſuſpectam fecit Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu, ab hoc viro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam & differendi facultatem facilè quæcunque velit impetrare poſſet. ¶Fuit & alter Carneades philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus, cuius meminit Suidas.

CARNI {κάρνοι} Populi Plinio ponũtur in decima regione Italiæ, noti nomine adhuc dutante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitant, Carnathum ſiue Carinthiam, & in Meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quæ vulgò Carnola dicitur. Horum quoque ſupra Forum Iulij & Conordiam, Catinthiam locat. Hæc dito hudie parer principibus Auſtriæ. Vadianus.

CARNODVNVM {καρνόδουνον} Oppidum eſt Vindeliciæ ad Danubium, teſte Ptolem. lib. 2. cap. 13.

CARNVNTI, Populi Germaniæ inter Danubium & ſyluam Hercynam, in confinio Pannoniæ. Plin. lib. 4. cap. 12, Superiora inter Danubium, & Hercyniam ſaltum, vſque ad Pannonica hybrina Carnunti tenent, Germanorúmque ibi confinium eſt. Hinc Carnuntum oppidum, de quo Plinius libro vtimo.

CARNVNTA 2 ſpon. prod. {καρνοῦς} Populi inter Celtas, Andegauenſibus Turonibuſque finitimi, ac Oceano proximi, vulgò Chartres. Horum meminit Cæſar in ſuis Commentariis.

CARO, carnis, fœm. gener. { σὰρξ, κρέας } Propriè mortuorum dicitur dicta quòd careat anima, authore Donato. Plinius lib.8.cap.30. Agriophagi pantherarum & leonum carnibus maximè viuentes: Pamphagi, omnia mandentes: Anthropophagi, humana carne vescentes.

Artus carne spoliati. Quintil lib.5.cap.12.
Emortua & nigra. Celsl.lib.7.cap.16.
Formosa. Martial.lib.11.epigr.103.
Exedere carnem superexistentem. Celsl.lib.5.
Humana earo. Iuuen.sat.14.
Inanima. Vide INANIMVS.
Inert. Id est insipida. Horat.1. Serm.sat.4.
Mutua carne inter se vescuntur. In MVTVVM.
Putida caro. Cic.in Pison. Ego ipsius pecudis ac putidæ carnis cõsilio scelicet, sue præsidio niti volebam?

Subrancida caro. Cic. in Pison. Extrudta mensa nõ conchyliis, auc piscibus, sed multa carne subrancida.

Tosta. Ouid.13. Metam.
Viperæ carnes. Ouid.12. Metam. Id est carnes viperarum.
Viua. Ouid.15. Metam.
¶ Edere carnes. Ouid.2. Metam.
Perdere carnem. Martial.lib.11.epigr.103.

Sed quories loquens, carnem quoque, Lydia, perdis.

Replere corpora. Ouid.15. Metam.
Vescì. Iuuen.sat.15.

¶ Caro piscium. Plinius lib.9.cap.17. dc mullis piscibus, & aliorum piscium carne.

¶ Caro arborum quæ sit, docet Plinius lib.16.cap.38. Atque in toto corpore arborum, vt reliquorum animalium, cutis, fanguis, caro, nerui, venæ, ossa, medullæ. Et paulo pôst, Proximi plerique adipes. Ii vocantur à colore alburnum: mollis ac pessima pars ligni, eam in robore facile putrefcens, teredini obnoxia, quare semper amputatur. Subest huic exteriori offacid eſt materiæ optimum.

CARNARIA { σφυρόπωλαι } Qui carnem vendit.

Carnarius, qui in cœnda carne delectatur. Martial. libro 11. ad Flaccum,

Carnarius sum, pinguiarius non sum.

CARNARIVM, carnarij { σφυρόπωλεῖον } Propriè dicitur locus, vbi salitæ carnes clami reponuntur. Colum.lib.12.cap.53. A duodecima die ad lacum falsuram deferri oportebit, & falem prius excuti, deinde aqua dulci diligenter perlui, necubi sal inhæreat, & paululum affiecatam in carnario suspendi. Plaut.Capt.15.6, Aduenicns modo decurbauit totum eum carne carnarium.

CARNARIVM { σφυρόπωλιον } Locus vbi carnes tantummodo venduntur. Plautus,

Cœnam è carnario emit, iam factus fatur. Varro tabernam carnariam vocat.

¶ Carnarium accipitur etiam pro ipsa carne, sicut cibarium pro cibo. Plautus,

Qui mihi carnarium parauit, ridiculus, ad ientandum.

CARNEVS { σαρκικὸς } adiectiuum, Quod ex carne eſt.

CARNIFEX, pen.corr. huius carnifices, pen.corr.m.gen. { δήμιος, ὁ σπεκουλάτωρ } Qui iuſſu magistratus hominem occidit: ideo dictus, vt ait Donatus, quòd carnes ex hominibus faciat. Isidorus lib.10. Etymologi in litera C dicitum putat, quòd carnem afficiat. Cic.7. Verr. Aderat iniustor carceris, carnifex Prætoris, mors terrórque sociorum, & ciuium lictor.

Inter carnifices ineuetus. Iuuen.sat.8.

Carnifex atrocior erat lictore. Cic.pro Rabirio, Portia lex libertatem ciuium lictori eripuit, Labienus homo popularis carnifici tradidit.

Carnificis loco habetur is qui se rumeraffet, vt morcretur. Fest.

Nefarius patrat carnifex. Firm.lib.5.cap.3. De Sylla.

¶ Carnifex, authore Donato, ex carnificans dominam: aut ipse dignus carnifice, vt caro fiat, id eſt vt lanietur. Terent. And.4.2.

Quantæ sitque hic fuus confilius mihi confecre folicitudines

Meum carnifex.

¶ Carnifex, per metaphoram. Cic.3. Verr. Non ficarium, ſed crudeliſſimum carnificem ciuium.

Carnifex & tortor. Cic.in Philipp.

Carnifex auis. Martial.lib.11.epigr.85,

Carnificem uudo pectore pascet aucm.

Epulæ carnifices, aut quæ carnem ſtas aliquem affligunt, vtpote veneno conditæ: aut à carnifice miſſtrate & appoſitæ. Claudian.in bello Gild. Fixut quiſque thoro taeita formidine libat Carnifices epulas.

Mauus carnifices. Silius lib.1. Alij ſequunt Carnificæ, à Carnificus, carnifica, carnificum.

Pedes, apud Martialem, lib.12.

Carnifices ad reliquias viæ lacerandas ac diſtrahendas. Cic. pro Quintio.

¶ Carnificium cribrum legitur apud Plautum, Moſtell.2.

Carnificina, pen. prod. { κακοῦργος, βασανιστήριον } Locus publicus in quo iuſſu magistratus homines occiduntur. Liu. 2.ab Vrbe, Dictum ſe ab creditore, non in ſeruitium, ſed in cegaſtulum & carnificinam eſſe.

Carnificinam facere, Pro carnificis officio fungi. Plaut.Capt.4.

Subire. Cic.4. Tuſcul. Ægyptiorum imbutæ mentes prauitatis erroribus, quamuis carnificinam prius ſubierint, quàm ibim, aut aſpidem, aut felem, aut canem aut crocodilum violent.

¶ Carnificinas dixit Cato plurali numero pro tormentis & crudelitatibus. Vbi ſocietas, inquit, vbi fides maiorum, infinitas iniurias, plagas, verbera, vbiceri, eos dolores atque carnificinas per dedecus atque ignominiam te facere auſum eſſe? Plaut.in Ciſtellaria, ſingulari eſt vſus,

Credo ego amorem primũ apud homines carnificinam cõmentum.

Carnificina & crudelitas. Cic. pro Scſtio, Non ea eſt medicina quum ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur, atque integræ carnificina eſt iſta, & crudelitas.

Carnificina aggriudo. Cic.3. Tuſcul. Nam quum omnis perturbatio miſeria eſt, tum carnificina eſt aggriudo, quia inſtar carnificis cruciat, laniat præcordia, lacerat antimum, exearnificatúmque conficit.

Carnificor, pen.corr. carnificaris { κρεουργῶμαι } carnificeri. Pati ea quæ carnifices facere ſolent. Liu.4.bel. Pun. Quod vbi Tribuni militum Graecho nuntiauerunt, neminem ſtantem iam volnerati hoſtem, carnificari iacentes, & in dextris militum pro gladiis humana capita eſſe, ſignum dari properè iuſſit. Paſſuè hic accipitur, teſte Budæo.

Carnuorus, pen.corr. { σαρκοφάγος } adiectiuum, Quod carne veſcitur: vt Animalia carnuora. Plin.lib.10.cap.73. Serraiorum dentium carnuora ſunt omnia.

Carnoſus, pen. prod. adiectiuum { σαρκώδης, πιμελώδης } Pinguis: vt Carnoſus venter. Plin.lib.11.cap.37.

Candor carnoſus. Plin.lib.11.cap.37.
Cerura. Celſlib.4.cap.1.
Folium. Plin.lib.16.cap.24.
Carnoſiſſimis oliuis, exiguum olei. Plin.lib.15.cap.3.
Pabcum. Plin.lib.11.cap.37.
Radix. Plin.lib.11.cap.6. De violis.
Veſtigium. Plin.lib.11.cap.45.

CARNOSITAS { σωματώδεια } Muſculoru plenitudo, qualis in obeſioribus eſſe conſueuit. Siponin.

Carnulentus, adiectiuum, Idem quod carnoſus. Solinus cap.62, Sunt enim illis receiprocis quibuſdam pulmunculis veſhgia carnulenta. De camelis.

Carnucula, pen. corr. { σάρκωμα, σαρκίδιον, κρεάδιον } Diminut. Cic.2.de Diuinat. Anatomiquit, carnunculæ vitulinæ mauis quàm Imperatori vecri credere, &c.

CARDONVM, gen. prod. { κηρύδιον } Ptolemæo Germaniæ vrbs, hodie Cracouia, Vulgò *Cracaw*, Polonię regia.

Carcentum, carceni, n.g. Genus eſt vini factiti. Palladius in Octobri, cap.18. Nunc defrutum, carcenum, ſapam conficies. Quum omnia vno genere conficiantur ex muſto, modus ius & virtutem mutabit, & nomina. Nam defrutum à deferuendo dictum, vbi ad ſpiſſitudinem fortiter defumauerit, effectum eſt. Carcenum, quum tertia portio dita, duæ partes remanſerint. Sapa, vbi ad tertias redacta deſcendederit. Vide Carenum, vbi de nominis notatione.

CARNIVM { κρεῖον } Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs Ptolemæo. Vulgò *Chereça*.

CARO { κάρος } Dioſcoridi lib.3. ſemen eſt exiguum, aniſo proportione reſpondens, cuius radix paſtinacæ modo eſt, ut. Plinio Careum, ſiue Carium dicitur. Officinis *Carui*. Vide CARVM.

¶ Caro { κάρος } Crapulatis reddidanda: à κάρος, perturbo, vexo, agito. Apud medicos Caros eſt ſomnus ſuperuacuus, ortus dior, prouenies ex humore frigido & viſcido, cerebrum & præcipuè anteriores eius ventriculos occupante, ſenſúmque pariter & motum ad tempus impediente, ſpiratione tamen integra relicta. Hæc. Galen. lib.4. De locis affect. cap.2.

CAROLVS, vt author eſt Galen. lib. de Iuuamen. anhelitus, appellatus fuit venæ quæ in collo ſunt, quas ſiquis comprimat, corruat homo dormienti aſſimilis, ſequatúrque coporis totius immobilitas, vnde & indirum nomen: nam κάρος Græcè ſoporem ſignat, ac ebrietatem. Chalcidius quoque in Timæum Platonis, inde dici Caroticas opinatur, quòd vulnere impacto mortem aſferunt ſoporiferam, pérque eas ſpiritum ad caput ferri, vnde ſint ſentiendi initia. Caroticarũ meminit & Ariſtot. lib. de hiſtor. animalium.

CARPÆA { ἁρπυῖαι } Armata fuit ſaltationis ſpeciex, in qua poſitis armis buſſequa iactabat ſemina, reſpectans ſubinde velut formidine: accedebat prædator: id animaduertens buſſequa, correpta armis depugnabat. Hæc verò fiebant omnia thylimicè prorſum, præcinente tibia: demúmque à prædatore colligatus fator cum bobus abducebatur: quandoque illum hic, vinctis à tergo manibus præ ſe agebat. Ex Cal. Rhod. lib.25. cap.4.

CARPANETVM, Locus in Attica regione, vt exponunt interpretes in Senecam in Hipolyto.

Quæ faxa ſolo Carpaneto Subiecta iacent.

CARPASIVM { κρησπέδον } Cypri inſulæ oppidũ eſt, apud Plin. lib.5. cap. 31. Stephanus Carpaſiam vocat, & à Pygmalione conditam affert.

¶ Carbaſiam etiam nonnulli appellarunt inſulam inter Cretam & Rhodum ſitam, quæ notiorc nomine Carpathus appellatur. Demetrius Salaminius Carbaſiam maluit appellare, quòd ad vetum κραστὸν ἄκρον, hoc eſt Africum, ſita videatur.

CARPASVM, Planta eſt Dioſcoridi, cuius ſuccus ſoporem citámque ſtrangulationem adducit. Sed quænam ſit, medici ad hoc vſque tempus ignorant. Vide Dioſcor. lib.6. cap.13.

CARPATHOS, ſiue Carpathus, pen. cor. { κάρπαθος } Inſula eſt inter Ægyptum & Rhodum ſita, ducentorum ſtadiorum circuitum habens: quatuor olim inſignis vrbibus: à qua mare ipſum Carpathium dictum. Colum. lib.8 cap.16. Sola ex pretioſis piſcibus murænas, quanuis Tarſenſis, Carpathiique pelagi. Vide Plin. lib.9. cap.18.

Carpathium pelagus. Horat.1. Carm. ode 35.

CARPATVS { κάρπαθος } Mons Sarmatiæ in Europa Ptolemæo. Vulgò *Crapak*.

CARPENTORACTE, Galliæ Narbonenſis ciuitas, apud Plin. lib.3. cap. 4. Vulgò *Carpentras*.

CARPENTVM, carpenti { ἅμαξα } Genus vehiculi, dictum quaſi carmentum, à Carmenta fuandri maire, permutatione literæ in p. Ouid. 1. Faſtorum,

Nam prius Aufoniàs materes carpenta vehebant,
Hæc quoque ab Euandri dicta parente reor.

Carpentus vehi matronas Romæ ſolitas oſtendit Liuius Dec. 1. lib. 5, his verbis: Quum mittenda eſſet decima ex præda Veientana Apollini Delphico, fuit pecunia ex ærario prompta: cuius quum copia

non esset, nutritoræ cerebus ad eam rem consultandam habitis, com mini decreto aurum & omnia ornamenta sua in ærarium detulerunt. Genta ea res, vt quæ maximè fenarui vnquam fuit: honoremq; ob eam munificentiam ferunt matronis habitum, vt pileno ad faciem ludósque carpentis festo profestóque vterentur. Pondere ab singulis auri accepto, ætimaróque, vt pecuniæ solueretur, cráterem aureum fieri placuit, quæ donum Apollini Delphos portaretur.

Serica carpenta, Serico panno ornata. Propert. lib. 4. eleg. 8.

Agere carpentum. Liu. lib. 1. ab Vrb.

Volutare carpentum. Iuuenal. Sat. 8.

Carpentarius, ἁμαξοποιὸς ✠ adiectiuum. vt Carpentarius equus, qui carpentum ducit. & Cárpentarius faber, qui carpenta facit. Spoti mus. Carpentariorum meminit Aurelius Arcadius in Vlt. D. de iur. immunit.

Fabrica carpentaria. Plin. lib. 16. cap. 8. in fine.

Carpentatio, carpentariæ, Arisipsa. Firmicus lib. 3. cap. 10. Saturni signi ficatio est, quicquid ad rem rusticam pertinet. Ibidem, Quæcunque ex artificiis manu perficiuntur, vt carpentaria, fossoria, carpentaria. Nisi forte malis hæc adiectiua esse generis neutri, subaudiúsque artificia.

Carpesium, Herba est, de qua Galen. lib. 2. de antidot. Est autem Carpesium, inquit, phu appellatio genere similis, valentior tamen. atque odorum quiddam spirans. Plurimum hoc in Sida Pamphylæ nascitur. Tenuia autem sunt farmenta, cinnamomi virgultis similia. Eius duo reperiuntur genera: vnum quod Lacrtium: alterum quod Ponticum cognominatur, à monte, in quo nascuntur, vtraque nomen adepta, fed Ponticum melius est. Quod quem eius non parum haberem, permultis medicinis admiscui, in quibus plus vocata imponi debuerat. Est enim Carpesium phu simile, valentius tamen, & in quo, vt dixi, nonnihil odoratæ qualitatis gustu odoratóque sentitur. Hactenus Galen. Verùm quod hæ tempestate fit Carpesium, haud dubie explicari potest à medicis, vt Genin Maiholi. in Dioscorid.

CARPETANI, Populi, quos Plin. lib. 3. cap. 3. in Hispania colloeat, ad Tagum fluuium, iuxta Vaceæos.

Carpheotum, Thuris genus puriffimum & cádidum, quod aurumno legitur ex partu ætheo. Author Plin. lib. 12. cap. 14.

Carphos, Herbæ genus, quæ alio nomine bucetas à similitudine cornuum bouis, nonnulli zygoceras, quòd semen eius caparum cornibus simile sit, Græci κέρατα nominant. Plin. lib. 24. cap. 19, Nec fœno Græco minor authoritas. quod telin vocant, alij carphos. Galli (inquit Ruell) fœnugreum vocant.

CARPI, Populi, qui Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Author Plin. lib. 5.

Carpias, inquit Menander Rhetor, apud Cælium lib. 4. ciuitates dicebant, in præripiis fluminum ab Romanis ad Barbatorum imperium reprimendum conditas.

CARPINATES (κερκινῖται) Situs est non procul à promontorio quod Tamy racem appellant, magnitudinis non modo ex tendens in aquilonem ftadia circiter mille. Efficit etiam peninsulam, siue Cherronesum, quam Tauricam siue Scythicam dicunt, cuius isthmus CCC. & LX. ftad. dicitur. Hæc Strabo lib. 7.

Carpinus, carpini, pen. prod. fgen. Grnus arboris notæ de acerum genere, ex quo fiunt faces. Columella lib. 5. cap. 7. Qu netiam eornus & carpinus & ornus, nonnunquam & falix, à plerisque in hoc ipsum disponitur. Plin. lib. 16. cap. 18. Defcendunt etiam in plana cornus, eorylus, quercus, ornus, acer, fraxinus, fagus, carpinus.

Carpineus, Ex carpino factus. Plt. lib. 16. cap. 43. Hyginus manubria rusticis carpinea fieri iubet.

Carpio, carpionis, pen. prod. m. g. (καρπίων) Piscis notus, qui capitur in Benaco lacu. Sponti nus.

CARRI, Fluuius est Scythiæ, vt scribit Herodot. lib. 4.

Carpo, carpis, carpsi, carptum, (καρπόω) carpere, Propriè est mollitèr decerpere, & lenier auferre nulla violentia adhibita. Virg. g. eologa, Insite Daphni pyros, carpent tua poma nepotes. Colum. lib. 5. cap. 6, Vbi deinde prorepserint plantæ, stramenta colligemus, & manibus herbas carpemus.

Flosculos orationis carpere ac delibare. Cic. pro Sestio, Tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationè aucupet, & omnes vndique flosculos earpam ac delibem.

Flores ab arbore. Ouid. 9. Metam.

Frumenta fata manu. Virg. 3. Georg.

Poma autumno Virg. 2. Georgicorum,

Primus vere rosam, atque autumno carpere poma.

Pomaria. Ouid. Iepisl. 4.

Est aliquid plenis pomaria carpere ramis.

Rosam vere. Virg. 4. Georg.

Vindemiam de palmite. Virg. 2. Georg.

¶ Carpere, Accipere. Virgilius,

Et placidam carpebant membra quietem.

Carpere & Colligere. Cic. 1. de Orat. Vel passim licet carpentem & colligentem vndique, & reperi iusta iuris ciuilis scientia.

Aera. Virgil. 4. Georgicorum,

-renúemque magis, magis aera carpunt.

Aera carpere alis. Ouid. 4. Metam. de Mercurio.

Æras carpitur. Caul. epigr. 63. Id est, vita agitur.

Aquam de mari carpere. Ouid. in Ibin.

Et summam libyco de mare carpat aquam. Prouerbij significationem habet, pro eo quod Horatius ait,

Ex magno tollere aceruo. Aur inde, vnde semper magna sufficiura fi cepis.

Carpere auras viales. id est viuere. Poetieum. Virg. 1. Æneidos,

Quisquis es, haud credo, inuisus cælestibus auras

Viales carpis.

Cibum. Varro 3. de Re rust. cap. 16.

Cibos digitis. Ouid. 3. de Arte.

Cœnam è rogo. Catull. epigr. 55.

Dente viscera alicuius. Ouid. in Ibin.

Gaudia fugitiua. Marc. lib. 7 epigr. 46. ad Licinium,

Vitæ velut raptos, fugitiuáque gaudia carpe.

Gramina carpunt armenta. Virg. 3. Georg.

Gramen carpsere capellæ. Ouid. 1. Meram.

Carpere herbam oues dicuntur, Id est pascere. Virg. 3 Georg.

Ignauus carpere herbas. Virg. 3. Georg. Id est negligentius, siue auiditate. Seruius.

Pabula carpsit ouis. Ouid. 4. Fast.

Thyma carpens apis Horat. 4. Carm. ode 2.

¶ Carpere, Celeriter præterire. Virg. 3. Georgicorum,

Carpere mox gyrum metipsa. Valla lib 6.

Æthera carpere equis, In æthere obequitare. Ouid. 3. Fastor. De Phœbo.

Pede carpere campos. Ouid. 1. Trist. eleg. 9.

Fugam. Sil. lib. 10.

Carpere pr.æa fuga Virg. 3. Georgicorum,

Non falsa superare viam in passu, & acri

Carpere præa fuga. Hic eleientas intelligitur, inquit Valla lib. 6, per hoc quod dixit Fuga, qui est celer eus sus.

¶ Ire, Ambulare. Martial. lib. 1. epigram.

Siquis ibi ferum carpat ameus iter.

Iter pede. Ouid. 3. Fast.

Iter longum carpentes. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Iter supremum. Horat. 2. Carm. ode 17,

Vicunque præcedes, supremum

Carpere iter comites parati. Id est ibu zrate feu forte præcedet, in supremo mortis die comitari fe asserit Mecœnatem. Acron.

Viam, Ambulare. Virg. 6. Æneid.

Volarum, Volare. Stat. 1. Theb.

Noctes securas. Valer. 1. Argonaut.

Oscula. Ouid. epist. 11.

Nun oscula frigida carpsi, ?

Pecus. Propert. lib. 2. eleg. 17.

Penfum. Horat. 3. Carm. ode 27,

-nisi herile mauis

Carpere penfum.

Rura frigida. Virgil. 3. Georgicorum,

Luciferi primo cum syderc frigida rura

Carpamus, dum mane nouum, dum gramina canent. Vbi Seruius, Rura carpamus, Id est carpere cogamus animalia. Donatus autem in Terentium, fruamur agris, interpretatur. Neuter verò satis propriè: hic enim Virgilius significat, Agamus oues in pascuum: fatis ollendit Columella hunc locum interpretatus lib. 7. cap. 3.

Carpere setas. Virgilius,

Et summas carpens media inter cornua setas. Id est quod Græci κερατίζειν dicunt: quod est pugnare solo aduersorum & mactationem, quæ κατέρχεσθαι dicitur. sacrificium incipere. Turnebus.

Carpere foporem, Dormire. Virg. 4. Æneid. Somnos, Virg. 4. Æneid. Poetica sunt.

¶ Carpere, ægrum, & similia. Hoc est aliquos ab agmine segregatos mercipere & occidere, & velut agminis particulas decerpere. Liu. 7. bel. Punici, Qui quum fessum agmen carperent ab omni parte, incursárenèque & iam omisso itinere, quod fugæ simile erat, castramerari Pœnus in tumulo super fluminis ripam vellet, aduenit Lauius. &c.

¶ Carpere exercitum in multas partes, Id est separare. Liuius 6. bel. Puu. Multorum Annibal Italæ populorum animos auerterat, quos neque omnes tenere præsidiis, nisi vellet in multas, paruásque partes carpere exercitum, quod minimè tum expediebat, poterat.

Carpere orationem membris minutioribus. Cic. 2. de Orat. Neque semper vtendum est perpetuitate, & quasi eouuersione verborum: sed sæpe carpenda membris minutioribus orano est. Legitur & capienda.

¶ Carpere, Eligere. Terent. Adelph. 4. 5,

Nam iam adibo: neque vnum quicquid quod quidem erit bellissimũ, Carpam: & cyathos forbillans, paulatim hunc producam diem. Donatus.

¶ Carpere, Lædere. Virg. 3. Georgicorum,

Carpit enim vires paulatim, vt ieq; videndo Formina. Donatus in Terentium, Alij, autenan, & diminuit interpretantur. Colum. lib. 6. cap. 7, Aluus corpus, ac vires carpit, quoniquo inanitem redit.

Forma carpitur suo spatio, Id est quò longius durat, hoc magis corrumpitur. Ouid. 2. de Arte.

¶ Carpere faciem, Lan are, lacerare. Seruius in illud 12. Æneidos, Et rosea lanata genas, Moris (inquit) fuerat, vt ante rogos humanus sanguis effunderetur vel captiuorum vel gladiatorum. quorum si forte copia non fuisset, lanatres genas fsum effundebant cruorem, vt rogis illa imago rellueretur. Tamen fetcudum, eaurum Lege duodecim tabularum, ne mulieres carperent faciem, his verbis, Mulier faciem ne carpito.

¶ Carpere aliquem, pro Despoliare aliquem, & vt vocat Terétius, Emungere. Ouid. 1. Amorum, eleg 8,

Et soror, & mater, nutrix quoque earpat amantem.

Opes alicuius carpere, Auferre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Vitam. Seneca in Hercule furente.

¶ Ætu mens carpitur. Valer. lib. 3. Argonauticon,

-fdueia mœstis

Nulla viris, ægro assidue mens carpitur æstu. Æstu feilicet curarũ. Auro pectus carpitur. Id est auaritia vexatur. Propert. 3. eleg. 5.

Cura alicuius carpi, Afflci, consumi. Ouid. 3. de Arte.

Igni caco carpi. Virg. 4. Æneidos,

-& caco carpitur igni. Alludit ad Copidinis tela, nam sagittarum vulnus est facis incendium. Seruius.

¶ Carpere atque Reprehendere, accusare, & quasi denubus lacerare (διαπτύειν.) Martialis,

Carpere

Carpere vel nali nstra, vel edere tua. Cic. ad Q. Fratrem, lib. 2. Aut in Pompeio defendendam tam ex carpebatur à Bibulo Catone, &c.

Sinistris sermonibus aliquem carpere apud quempiam. Plinius Iunior lib. 2. epist. 9. ad Fundanum.

Carpere maledico dēte. Cic. pro Carn. Balbo. More hominum inuident, an conuitus rodunt, in circulis vellicant, nnn illo inimico, sed hoc maledico dente carpitur.

Carpere carmina. Martial. lib. 11. epigr. 95. in Versum æmulum.

Facta à teciius. Ouid. 2. de Ponto eleg. 1.

Libellos alituius. Ouid. 1. de Remed. amne.

Impune carpere. Horat. 4. Carm. ode 9.

Tēre rnna pauter labores

Impune Lolli carpere.

¶ Carpere, frui. Perflat. 5.

Indulge genio, carpamus dulcia. Id est fruamur rebus dulcibus. Ita interpretatur Donatus in Terentium.

Gaudia. Ouid. 2. de Arte.

Honores virtutis. Valer. lib. 2. Argonaut.

Iuuenta perpetua carpi. Virg. 4. Æneidos,

Solāne perpetua mœrens carpere iuuenta.

Carptim, aduerb. (ἀπαξλεγόμενον) Hinc atque illinc fine aliquo ordine decerpendo. Sallūt Cati. Statui res gestas Pop. Romani carptim, vt quaque memoria digna videbantur, perscribere.

Carptim, breuitēque perstringere aliquid. Plinius Iunior in Paneg. 40.

Carptim dicere. Plin. Iun. in epist. 167.

Carptim, & ex occasione agere. Plin. Iunior lib. 6. epist. 16.

Carptim, & Vniuersi, opposita. Liu. 8. bel. Pun. Edictū drinde propositum, vt ad stipendium petendum ennunciarent Carthaginem, seu carptim partes, seu vniuersi mallent.

Carpum & linguli. Tac. Dimissi nonnulli ne cultam, seu carptim ac singuli, quo tutissima remedia continēbat multitudine exemuant.

Carptura, pen. prod. (ἅπαξ λεγ.) Varro 3. de Re rustic. cap. 16. Necnon etiam aliud discrimen sequantur in carptura, &c. De pabulo flores carpentibus.

Carptus, participium (ἀπαξλεγόμενον) vt Carpta lana.

Hoi carptus Ouid. 3. de Arte.

Carptus, huius carpus (ὁμώνυμον) Idem quod carptura. Plin. lib. 24. cap. 11. Illos cuiusque generis trium dignitorum carptu. Hoc est quaurum tres digiti decerpere possunt.

Carptor, Verbale (ἀπαρώνυμον) Qui re prehendit. Gellius lib. 19. cap. 7. Quale illud est, quod vituperones fuas subducti superesse carpentes appellauit.

Carpobalsamum (καταχρηστικῶς) Balsami fructus est. Nam κάρπος Græcis fructum significat. Vide Plin. lib. 12. cap. 25.

CARPOCRATES (ὁμώνυμον) Nomen cuiusdam hæretici, qui negabat mundum à Deo factum.

Carpophorus (ὁμώνυμον) Latine fructifer. Hieronym. ad Rusticum, de morte Paulæ, Salue Euphrata regio vberrima, atque carpophora, cuius sterilitas Deus est. ¶ Fuit etiam Carpophorus proprium nomen cuiusdam ex familiaribus Dominiani Cæsaris, cuius in coniecturis fieri dereriatem exercuit Martialis in Amphitheatro.

Carpophyllon, is (καταχρηστικῶς) Genus lauti. Plin. lib. 15. cap. 3. Est & Chamæzaphne sylueſtris fructus, & Alexādria, quam aliqui Idæa, alij hippoglottion, alij daphnitēn, alij carpophyllon, alij hypetaren vocant. Ruellius lib. 3. cap. 136. Plurima in Ida, & circa Heraclæam Ponti. Nec nō in minōri vidimus hac effigie, folio paulo rufe magiore, molliore, rigido, femine inter ſulia rubro, ramulis in terra ſpar ſis, ſodorantibus, radice myrtæ ſylueſtri proxima, mollis.

CARRACA (ὑπέρβασις) Italiæ vrbs sub Venetia Ptolemæo. Vulgò dicitur *Caranegia*.

CARRAS, Vinio cap. 7. lib. 31. Arabiæ oppidum, vbi muros domósque maſſis ſalis faciunt, quas ferruminantes.

CARRAE, Carrarum (κτίσις) Mesopotamiæ vrbs, Craſſi clade nobilis. Author Plin. lib. 5. cap. 24. & Caratallæ Imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus Conſularis ſcribit, inter Euphraten apud cuiuram Edeſſæ, genit, quum leuandæ veſicæ grana ex equo defendiſſet. Lucan. lib. 1.

Arma diuum dirimens miſerando ſunere Craſſus.

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras. Dicuntur autem Carræ, vt inquit Stephanus, à Carra fluuio Syriæ. Huius incolæ Carreni aut Carræi vocantur. ¶ Eſt & vrbs eadem nomine ad mare Erythræum.

Carrago (ἀπαξλεγόμ.) apud Pallinnem in Claudium, pro impedimento accipi videtur, vt vulgò noſtri *Carragium* vocant. Budæus.

Carrago, carraginis. Vopiſcus, Quæcere præterea vbi carrago ſit hoſtium. Barbari ſua in arbem caſtra ſuiebant munimēto vallāque carrorum obducere: vnde & carrago vocata eſt, quæ verbo cenſentiae eorum caſtra carris circundata. Marcellinus, Vnde haud longo ſpatio ſeparatum vulgus inæſtimabile Barbarorum, ad orbis rotundi figuram multitudine digeſta plauſtrorum quoquam interamuranis coſubiis ſtatuis, quo ſtrabem & vbertate prædarum, ferum, Quæ optime tum accepta ſtatimque incenſis malleolis, ad carragines, quam ita ipſi appellant, alui velocitate regreſſa. Ex Turnebo.

Carrus, & Carrū, vtroque modo dicitur (κτῆσις, ἔσοδος) A cardine quatuor rotarum; vel quòd currendo ſonet. Hirtius lib. 6. Ea die per viarum angullias, caſtra compluria, multisque lanibus terrazis. Cæſar bel. Gall. lib. 1. Alteri ad impedimenta & carros ſuos ſe contulerunt.

Carruca, penult. prod. (ἅπαξ λεγ.) videtur diminutiuum à carrus. Plin. lib. 33. cap. 11. At nos carrucas ex argento cælare inuenimus. Martial. lib. 5. Nec ſeruatus ibas ante carruca.

Carruca dormitoria cum multis, qua ſemper vxor vſa eſt. Scæuola in L. vxori ff. de aur. & arg. leg.

Commodare carruca. Paulus in L. In commodato 5. duabus. D. eodem.

Carrucatius (ἀπαξλεγόμ.) Qui carruca ducit. Vlpian. Iuriſc. in L. Item quærit ur, in prine. D. Locati. Si cifiarius, id eſt carrucarius, dum carteros transfire contendit, ciſſum cuerrit.

Carrucarius, Adiectiuum (ἀπαξλεγόμ.) vt. Multa carrucaria. Vlpianus in L. Ædiles aiunt. 6. Iamentorum. D. de Ædilitio edicto, vbi de mulis loquitur, Pleraſque denique carrucarias tales eſſe, vt non poſſint tranſiungi.

CARSEOLI, pen. corr. (ὀξύτονον) Oppidum eſt in via Valeria non longè à Pelignis, cuius meminit Strabo lib. 5. Vide Plin. lib. 3. cap. 12. Ouid. 4. Faſtorum,

Frigida Carſeolis. nec oliuis aptа ferendis

Terra, ſed ad ſegetes ingeniosa ager. Videtur hic Carſeolis populos intelligere, non oppidum. Niſi quis putet ablatiuum eſſe locipnſtam pro in Carſeolis, vt Venetis, Parthis, & ſimilia. Poteſt etiam datiuus caſus eſſe.

Carſeolanus, pen. prod. adiectiuum (παρωνύμως) vt Carſeolana lex apud Ouid. 4. Faſtorum,

Factum abit monimenta manentinam dicere eertam

Nunc quoque lex vulpem Carſeolana trahit.

CARTADUORUM regio, in Subſolanis Indorum montibus, in qua Satyri reperiuntur, pernicisſimum animal, cum quadrupedes, tum rectē curentes humana effigie, propter velocitatem, nisi fetes, aut agri non eapiuntur. Author Plin. lib. 7. cap. 2.

CARTAGO, pen. corr. Viri proprium, de quo Silius lib. 15, -eadē obuius aeri

Cartalo Vaſidio Libycæ regnator arenæ.

CARTEIA (κτητικὸν) Stephan.) Ciuitas Hiſpaniæ ad Calpen. Author Plinius lib. 3. cap. 1. Carteia à Græcis Tarteſſos appellata, eodem auctore, Nunc Carteia dicitur vulgo nelle Oliuario in Mediam. Oppius de bello Hiſpaniēſi, Cn. Pompeius partē altera cōrendit Carteiam, quod oppidum abrīti à Carduba millia paſſuum CXXX. Vide TARTESSOS.

CARTENNA, Auguſti colonia in Mauritania Tingitana. Plin. lib. 5. ca. 2. Mela eā adſcribit Numidiæ. Oliuarius dicit eam nunc vulgò vocari *Selefe*.

CARTHAEA (καταβολὴ) Vrbs eſt in inſula Creo, vt ait Strabo lib. 10.

Carthæus (καταβολὴ) adiectiuum, vt Arua Carthæa. Ouid. 10. Metamorphoſeos.

Nanque facer Nymphis Carthæa tenentibus arua

Ingens ceruus erat.

Carthæus, aliud adiectiuum (καταβολικὸν) vt, Carthæa mœnia. Ouid. 7. Metamorphiſeos, ;

Tranſit & antiquæ Carthæa mœnia Cretæ.

CARTHAGO, pen. prod. huius Carthāginis (κατὰ ῥῆσ.) Vrbs Aphricæ celebris, quæ poſt Troianum bellum à Didone condita fuit: de qua rectè Sallustius ait, ſuaus eſſe ſilere quàm paucis dicere. rarra enim eius potentia fuit, vt author Polybius, & Strabone, tota Africa exilto ee potiretur, ita Hiſpania vtero ab Hercules columnis adusque Pyreneos montes maximis cuiusbus imperaueris. Variante tandem fortuna, adeo deficit, vt ea dirua, circumiacentes regio prouincia facta fuerit, & Matinuſa. qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuit, commiſſa à Pup. Rom. Græci eam Carchrdonem nominarunt; Adrianus aut imperator Adrianopolin, & rediuile peridiſſimus imperator Commodianus, gurmadmodum ſcribit Lampridius, Alexandrian Commodianam Togiram. Meminit huius vrbis multus Iuſtin. lib. 18. & in Horidis Apulcius. ¶ Eſt & Carthago nouа, quam dux Pœnorum Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Author Pomponius Mela lib. 2. Hæc à Scipione expugnata eſt, Hannone, non ſuſte ſiorum eladeſte dedente. Liu. lib. 6. Dicead. 3. Ad Carthaginem, inquit, nouam expugnandam, tutis viribus, & bono animo inſtendamus. Hæc ille. Nunc vulgò *Cartagena* dicitur. ¶ Fuit & alia Carthago, vetus cognominata, eodem ui littore. Cæſde Lege Agraria, Pelli autem agros, inquit, in Hiſpania apud Carthaginem nouam, duorum Scipionum eximia virtute poſſeſſos, tum ipſam veterem Carthaginem vendunt. Sita fuit haud procul Tarracone, & à Teucris condita. de qua Silius lib. 3,

Dat Carthago viros, Teucrīn fundata veruſto.

Carthago Iulia Herculis Cic. 3. de Nat. deor. Quartus Hercules Iouis eſt. Alteræ Latonæ ſi norris, qui Tyri maxime colitur, cuius Carthaginem ſiliam feunt.

Terror imperij Carthago. Cic. pro Murena, Bis conſul fuerat P. Africanus: & duns terrores huius imperij, Carthaginem, Numantiamque deleuerat, &c.

Alma Carthago. Sil. lib. 13,

-ſi nunc exiſtere alma

Carthago ante neulus turrita celſa figura.

Alta. Virgil. 4. Æneidos,

Suſpectas habuiſſe domos Carthaginis altæ.

Antiqua. Claud. de bell. Gildon.

Dues apum Carthago. Virg. 1. Æneidos,

Vrbs antiqua fuit Tyri tenucre coloni,

Carthago, Italiam contra, Tyberinique longè

Oſtia, dives opum, ſtudiisque aſſperrima belli.

Impia. Horat. 4. Carm. 8. ode,

Non inecudia Carthaginis impiæ.

Inuida. Horat. Epod. 7,

Nan vt ſuperbas inuidæ Carthaginis

Romanus arces vreret.

Magna. Horat. 3. Carm. 4. ode,

O magna Carthago primbrosis

Altior Italiæ ruinis.

Noua. Virgil. 1. Æneidos,

-errores

Mœnia, ſurgentémque nouæ Carthaginis arcem.

Perfida. Sil. lib. 13,

-cur perfida & vrbi

Altera Carthago noſtræ, poſt fœdera rupta.

Tyria Virgil. 4. Æneidos,
Tyria Carthagine qui nunc Expectat.
Carthaginienſis, & hoc Carthaginenſe (κτῆμα ἐπὶ πλεῖον) Dictio ſex ſyllaba-rum, vt docet Priſcianus lib. 4. Dicitur qui eſt ex Carthagine. Sin ve-ro, vt Priſcianus, retinæ ſint declinationis, abiicitur s genitiui, & ſa-ſumnant enſis, vt Piſtor piſtoris. Piſtorienſis, Carthago Carthaginis Carthaginienſis. Eſt apud Ciceronem in oratione pro Cornel. Balbo ſummi (ſic enim vocat) cuiuſdam poetæ hoc carmen, Hoſtem qui feriet, mihi erit Carthaginienſis.
Carthaginienſes multi Romæ feruierunt. Cic. 3. Tuſcul.
Carthaginienſes fraudulenti & mendaces. Cic. de Lege Agraria, Carthaginienſes fraudulenti & mendaces, non genere, ſed natura loci, quod propter portus ſint, multis & variis mercatorum ferſho-nibus, ad ſtud um fallendi, ſtudio quæſtus voca batur.
Carthe ginis, Bux: granum eſt, Plin. lib. 16. cap. 30
CARTHESIA, alio nomine Iulis, Parua circa Delion inſula, clara ingeniis viriſque. Siquidē ex ea Simonides poeta, qui ſcripſit multa præclara, & Baechylides, deinde Eraſiſtratus, medeuſi arte clarus, atque Eri-Bo Bionis amicus ex Peripatetica diſciplina, duxere originem. Au-thor Alex. Genial. der. lib. 6. cap. 5.
Cartibulum, Menſæ genus vsum quod in cœnaculis ponebatur. In tricliniis enim, ſtratis ribus lectiſtis quibus priſci illi ſe dentes cœni-tabant, tres fuiſſe menſas Varro ſignificat: ex quibus vna vmbilica-ris dicta, ſyl-bitum medio ex ſe vrtilis quæ ἀπὸ τοῦ κάρδου Græci vocant ilatera lapid. 2. ob id ſoa columella ſuſtula, cui cartibulum; tertia, quadrata, quæ vaſa detinebat, qui vrnarum dixere nomen.
Cartillago, pen. prod. item gen. (ὁ ἡ τὸ) Pars ſimilaris corporis ex ſpermate genita, quæ tamen neque os eſt, neque caro, ſed quoddam intermedium, qualis eſt nasi auris & extremæ partes oſſium moto-riorum. Plin. lib. 11. cap. 4. Inſecta non videntur habere cartilaginem.
Cartilago inori. Plin. lib. 15. cap. 28. Callo placent pyra & mala. cor pore melimela, mora cartulagine, nuclei grano.
Cartilagineus (ὁ ἡ τὸ) adiect. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed auriculæ omnibus exceptis quæ cartilaginea appellauimus. Hoc eſt ex cartilagine compoſitæ neque oſſeæ, neque carneæ dici poſſint.
Cartilaginoſus, pen. prod. ad ult. (ὁ ἡ τὸ) hoc eſt, mediam conſiſtentiam habens inter durum & molle. vt
Cartilaginoſum galbanū. Plin. lib. 12. cap. 15. Dat & galbanum Syria in eodem Amano nōn ē ferula, quæ in eadem nonnus reſinæ mo-do flagonium appellant. Quod maximè laudant, cartilaginoſum, purum ad ſimilitudinem ammoniaci, minimeque ligneoſum,
Cartris (ὁ ἡ τὸ) Cymbrorum peninſula, dicente Plin. lib. 4. cap. 13. Promontorium Cymbrorum excurrens in maria longe peninſulam effert, quæ Cartris appellatur.
Carveles Spur. vicius Samnitis ius ſterata lege pugnantibus, & pecto-ralibus corum oerciſſus & galeis, ſoluem, qui eſt in Capitolio, ſecit, amplitudine tanta, vt conſpiciatur à Lanario ſoue. auctore Plin. lib. 34. cap. 7. Commemoratur à Plinio & alter Carulius, cognomento Pollio, eques Romanus, qui triclinia quibuſdam argentum addidi-ſe primus traditur, non vt operiret, aut vt Delaca ſpectare faceret, ſed Punica. Vide etiam lib. 33. cap. 11.
Carunculā. in CARO.
Carus (πυκνὸς, πύκνος, πυκνότερος) adiect. Proprie dicitur quod vili contrarium eſt, vt Cara annona. Cic. 2. de Diuin. Putarem annonam in macello carorem fore. Idem pro Domo ſua, ſubito illo ipſo die ca-riſſimam annonam, de opinata, vilem conſequta eſt.
Caſtus facere aurum cælando. Plin. in proœm. 33. lib. Acceſſit art picturæ, & auram argentúmque cælando cariùs fecimus.
Non eſt recentis minii cara. Plaut. Perſa, 16.
Abi argentum eſſe hucnon adepol tricantis minis
Cara ſi, fecilli lucri
Carè, aduerbium (πυκνῶς) vt, Carè æſtimare, carè vænire. Cicero ad Brutum, 16. Valde carè æſtimas tot annos, quot iſta rias recipit.
Caritas, pen. ult. corr. (ἀνάγκη, στενοχωρία) caritatis, g. g. Penuria. Deriuatur autem à Careo, quod ſignificat non habeo, deficio. Valla lib. 4. cap. 62. Caritatem pro penuria accipimus. Sed frumenti quidem, & an-nonæ caritatem dicimus: Penuriam verò, vini, aquæ, pabuli, pecо-rum, pecuniæ, virorum, cæterarúmque huiuſmodi rerum. Vel pe-nuria eſt, vt ſic dicam, carentia omnium rerum. Caritas verò, quæ contraria eſt viluiati. Idcóque Plin. Iunior ait acceſſiſſe agris ſubur-banis caritatem. Et Quintilianus quum ait, Itaque caritas annonæ, rarum frumentum, carde ra direpto pecorum rotem eſſe, acſi diuſ-ſet, caritas annonæ, penuria frumenti. Hactenus Valla. Cic. 5. Verr. Caritas enim annonæ faciebat, veſtſtud quod te parum videbatur, tempore magnum videretur.
Viluas & Caritas, contraria. Cicero 5. Verr. Biennio prouinciam obtinuit, quum aler annus in viliare, aler in ſumma caritate fuerit.
In caritate, aſſe modium populo dedit M. Seius. Cic. 2. Offic.
In Rhodiorum inopia & fame, ſummáque annonæ caritate, ma-gnum frumenti numerum aduexit Alexandria Rhodum. Cicero 3. Officiorum.
Præſens caritas erat, & futura fames. Cic. pro Domo ſua.
Diuturna caritas. Cic. pro Domo ſua, Atque verunque fuiſſe perſpi cuum eſt, difficultatem annonæ, ſummtá ique inopiam rei frumen-tariæ: vt homines non iam diuturnam caritatem, ſed vt famem pla-ne metuerent, nemo rogat.
Huberrima cibaria ſæpe ſunt caritate. Cic. 5. Verr.
Inſerre caritatem annonæ. Vide INFERO.
Caritas nommorum. Cic. ad Atticum lib. 9. Nunc omnia iſta ita ce re puto propter nummorum caritatem.
Carveli (κάρυκες) Populi ſunt Troglodytis finitimi, patrier & Æ-thiopibus, in finibus Aphricæ, ad latus meridiem ſpectās inhabitan-tes. Siponnn.
Carya (κάρυα) Ciuitas Peloponneſi, quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit. vnde poſtea à Græcis delcta fuit. Vitruuslib. 1.

Caryatis, Caryatidis (κάρυατις) Quæ eſt ex Carya vnde Caryatides, mulieres quæ antiquitus ab architectis columnis inſculpebantur, de quibus multa Vitruuius lib. 1. cap. 1. quem vide.
Caryanda (καρύανδα) Lacus eſt & inſula eodem nomine Caryæ re-gionis, non procul à Mynde. Ex Strab. Geogr. lib. 14.
Caryēdis, pen. corr. (κάρυον) Genus edulij, ex farina & variis condi-mentis conſtans, quod & καρυώματα à Græcis dicitur. Vide Cæl. Rhod. lib. 27. cap. 23.
Carynia, Ciuitas in Achaia, circa quam abigi partum vino, atque e-tiam ſi vuam edant grauidæ, refert Plin. lib. 14. cap. 18.
Caryon, caryi, neut. g. (κάρυον) Nucis ingilandi genus: de qua ſic Plin. lib. 15. cap. 22. Caryon à capitis grauedine, propter odoris grauitatem conuincis dictum.
Carynus, pen. corr. (κάρυινος) adiect. vt Carynum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. E nuce ingiande quod carynum appellauimus, alopecijs vtile eſt, & tardātari aurium inſuſum.
Caryophyllata, Planta eſt non vulgaris, neque viribus ineficax, ar-guimento quòd eius radices manſueſtum caryophylli ſpirēt odorem. Ea recentiores medici vrunsur pora ad thoracis interna vulnera. Quin & eius ſuccum, admiſta arugine, cuniculoſis, contumacibuſ-que ulceribus vtiuer inicium. Eadem olfactu ſpiritus reereat. & fri-gidum medicor cerebrum. Ex Mathiolo apud Dioſcoridem libro 4. cap. 17.
Caryophyllum (καρυόφυλλον) Arbor eſt in Orientali plaga pronc-nicus, quibuſdam Indici pelagi inſulis, non longè à Baſan. Huius caudex buto ſimillimus eſt, eadēmque materies. Folia verò cinnami vulgaris nō ſtar ſtibet, ſed rotundiora. Fructus eſt minor, ex atro ruſ-ſentie, in elau modum capitato, exertus in aduerſum quatuor den-ticulis ſeſe ſtellatim dreuſſantibus, promiuulo aprice, quadrati alueo-li ſinu medio vmbilicum prodeunte. Colores arundinibus flagel-lani arborem, conſtatuo prius ſiccrunquaque tegeribus palmeis ſolo. Caryophylli meminit Plin. lib. 12. cap. 7. his verbis, Eſt etiamnum in Indo piperis grani ſimile, quod vocant caryophyllon, grandius fra-grantiſque. Tradunt in Indo eo loco id gigni. Aduehitur odoris grania. ¶ Eſt & Caryophyllus floris ſpecies. Cloueſſels vulgò dicta, cuius duo ge nera facit Mathiol. in lib. 2. Dioſcor. cap. 153.
Caryopon, caryopi, penult. corr. Genus cinnami quod in Syria gi-gnitur. Plinius lib. 12. cap. 18. In Syria gignunt & cinnamon, quod caryoponappellant. Hic eſt ſuccus nucis expreſſus, multum à furcu-lo veri cinnami differens, victima tamen grata. Premun in libras aſ-ſes quadraginta.
Caryota, caryotæ, pen. prod. (κάρυωτις) Palmæ fructus. Plin. lib. 13. cap. 4. de palmis, Ab his caryotæ maximè celebrantur, & cibo quidem: ſed & ſuccо vberrimæ. Ex quibus præcipua vina Orienti, iniqua ca-piti. vnde pomo nomen. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. Non ſcimus palmu-lam caryotas in Syria parere in Iudæa, in Italia non poſſe?
Caryotæ oprinæ quæ nunc eum ficis & boletis certamen habent. Plin. lib. 15. cap. 8. lib. 2.
Caryotis, pen. prod. huius caryoridis, pen. cor. g. Stat. 1. Sylu.
- & lateris, palma
Prægnantes caryotides eadebant.
Carystes, Caryſtes, vel Caryſtus, Caryſti (κάρυστος) Inſula vna ex Cycla-dibus, ſita in Eubœco mari, varijs marmoris ferax. Strabo lib. 10. Lu-can. lib. 5. de inſula Eubœa loquens,
Quæ maris anguſtas facies faxoſa Caryſtos. In hac eſt ſolino cap. 17. Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtijrem di-unam factis, ſicut Ægæon Chaleidenſes. Nam omnis feré Eubœa Titanum fuit regnum.
Feraxlapidis varij Caryſtos. Seneca in Troade, 9.
An feras varij lapidis Caryſtos? Id eſt maculoſi, & vdut picturati marmoris.
Vndoſa Caryſtos. Stat. 1. Syluarum,
Non huc admiſſa Thaſos, aut vodoſa Caryſtos.
Caryſtæus, adiectiuum (κάρυστος) vt, Vada Caryſtæa. Ouid. 4. Faſtorum,
Quáque Caryſtæi frangitur vnda rudis.
Caryſtus (κάρυστος) aliud adiectiuum, vt, Viuum Caryſtum apud Sera-bonem lib. 10.
Columnæ Caryſtæ. Plin. Iunior lib. 5. epiſt. 10. Vitem qua tuo columnæ Caryſtæ ſubeunt.
Caryſtis, huius caryſtis, pen. prod. ſ. g. Plin. lib. 16. cap. 8. Alterum genus thymalle, myſinem vocant, aliqui etyen, ſolbis myrti acutis, & pun-gentibus, ſed mollioribus, & ipſum cnam in aſperis naſcens. Vide Ruell. lib. 1. cap. 81.

C A S

Caſa, caſæ (καλύβη, στέγη, σκηνή) à cauarione dicta, authore Feſto: quòd antiqui cauaras rupes inhabitarent. Alij à facilè cadendo dictam vo-lunt: quòd à Cado ſint Caſa eaſas frequentatiuum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. Qui autem ſunt in ſaltibus, & ſylueſtribus locis paſcunt, & non villa, ſed eaſis repentinis imbres virant. Virgil. in Buc. hamm-lec eaſas appellat tuguria. Cic. 4. Tuſcul. Nec eſtuerius Ptolemæus ederat: cui quum peregrinatu Ægyptum, comnibus non conſecutis, cibarius in caſa panis datus eſſet, nihil vſum eſt illo panc iucundius.
Tectum paſtoralecaſæ. Stat. 12. Thebaid.
Amminola caſa. Mamal. lib. 13. epigr. 67.
Angulta. Claud. in Roffin.
Candida. Iuuenal. ſat. 6.
Exigua. Ouid. 4. Faſtorum,
Surge, nec exiguæ deſpice tecta caſæ.
Frondea. Ouid. 3. Faſt.
Primæ caſæ, hoc eſt primatum. Martial. lib. 9. epigr. 62.
Sparſæ. Ouid. 1. Faſtorum.
Aſpicis & ſpatſas per loca ſola caſas.
Straminea. Ouid. 2. Amor. 9. eleg.
- Ædificare. Horat. 2. Serm. 3. ſat.
Contecta ſtramine. Ouid. 5. Metam.

Delitēre

Delitére in parua cafa. Ouid. 2. de Arte amandi.
Facere cafas ſine arte. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Iacére cafa. Lucret. lib. 6. Id eſt in cafa.
Integere habitabiles cafas. Vide INTEGO.
Parare. Lucret. lib. 4.
Ita fugias, ne præter cafam. Terent. Phorm. 4. 2.
Ita fugias, ne præter cafam, quod aiunt. Vbi Donatus, Prouerbium, Ita fugito, ne præter cafam; hoc eſt, ne prætereas cafam tuam, quæ vbi ſit tutiſſimum receptaculum. Aut ita fugias, ne præter cafam; vbi cuſtodiri magis, & prehendi ſuri, & malefacti verberibus poteſt.
Cafara, dicitur mulier quæ cafam cuſtodit. Feſtus.
Cafula, pen. corr. {κλυνάριον} diminut. Plin. lib. 35. cap. 10. Cafula Protogenes contentus erat in hortulo ſuo.
Ruſticus infans cum cafulis. Iuuen. Sat. 9.
Contentus cafulis. Iuuen. Sat. 14.
Defidérare cafulam. Iuuen. Sat. 11.
Cafellæ, ſunt granaria in quibus fructus componuntur. L. 1. D. de Iudic.
Dicitur quaſi cellula granorum.
Cafaluades, Mercatrices ſunt olim cognominatæ, hoc argumento, quod abſentes ſibi adoócét, reticiantiæ præſentes amatores: ſedeant vero in domiciliis, & abſentibus facile ſe præbeant. Neminit huius vocabuli Aſtrologorum in Equitibus, & poſt cum Celius Rhodig. lib. 14. cap. 8.
CASALVIVM, Locus erat Athenis intra vrbem, vbi proſtabant meretriculæ, quæ etiam ab hoc loco Caſaluades dicebantur. Vide Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 18.
CASANDRA {κασσάνδρα} Inſula in Oceano meridionali, córa Perſidæm, Plin. libro 6. cap. 25, Contra Perſidem (inquit) inſulæ, Ithilos, Caſandra, Arabia, &c.
CASCA, Veti proprium, is fuit Brutı armiger. de quo Sılius lib. 7,
Nec dextram manus, mrdio ſed (ſi dis le) mento
Armigeri Cæſaræ penetrabilis hæſit arundo. Quædam exemplaria legunt Cæſæ.
CASCATENSES, Populi Hiſpaniæ citeriorıs, in conuentu Ceſaraugustano, quos Plinius Latinorum eſſe vetérum ait lib. 3. cap. 3.
CASCUM {κρανιον} Animal dicebatur, quod nos vetus appellamus. ídque, vt author eſt Vatro, lingua Sabinorum, quz in Oſcam vſque linguam radices egerit, qua Cæſnæ ſenex dicuıtıeque Ennium, vt Oſcæ linguæ peritum, ſcitiſſime,
Quamprimum Caſci populi genuere Latini. Caſcos Latinos priſci appellat M. Tull. Tuſcul. quæſt. libro 1. Citat autrm Varro adagium, Caſcus caſam ducit, itaquam à Manilio quodam profectum, qui dixerit non eſſe mirum, ſi caſcum caſca duxiſſet, quoniam is cauoras faciebat nuptias. Videtur eſſe locus in aqum vetulo nupriam, illu ſumque ad vocem Oſci, perende quaſi éducatuar à cæneido. Referunt ibidem epigramma Papinij cuiuſdam, quod ſcripſit in adoleſcentem nomine Caſcam, Ridiculum eſt quum te Caſcam tua caſca dicit. Opinor adoleſcentem dutiſſe vetulam, proinde abſurdum videri quoties caſca, id eſt vetula, marıum iuuenem, velut ſuo ipſius nomine cæſcam vocarer. Dicitur hoc prourrbium quoties ſimilis ſimilem delectat, vetulus vetulam, deformis deformem, barbarus barbarâ, impróbus impróbum. Hæc Erasmus in Chiliad.
Caſcalcàn CASVS.
CASELIVS Vindex {κασέλιος} optimus habitus conſultus iuris. De cuius etrorıbus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani tempo ribus. Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatij de Arte poetica,
-neſcit quantum Caſellius Aulus,
Sed tamen in pretio eſt.
CAſEus, {τυρος} à coeundo dictus eſt, vt ait Feſtus. Virgilius jo Bucolicis,
Thyrſus & ingratæ premeretur caſeus vrbi. Cicero de Senect. Villa quæ tota locuples eſt: abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caſeo, melle.
Caſeus Gallicus. Colum. lib. 12. cap. 57.
Caſeus Iannenſis. Martial. lib. 13. epig. 32.
Caſeum, neut. g. Nzuius Macro, Pecuniâ quid bonum, quid bonum reſpondi Sardis: venetus caſeum. Plautus Medico,
Parabitu cum virgis caſeum radi poteſt. Nonius.
Pompeius etiam neuturaliter dixit in Lenone, caſeum molle. Teſtis Chariſius lib. 2.
Caſeus muſteus. Plin. lib. 11. cap. 42. Sed brenis ac muſteo tantum commendatio.
Recens aut mollis. Plin. lib. 28. cap. 9. Caſeus recens cum melle, ſugillata emendat, mollis à'uum ſitti, &c.
Candidus Oud. 4. Faſtorum.
Candidus eſt caſeus miſcetur caſeus herbæ.
Ingrati ſaporis. Vide INGRATVS.
Triſuluſus. Columel. lib. 7. cap. 8. Vulgò *ſecultum* vocamus.
Caſeus ramulis ſic glaciatus incundiſſime ſapit. Glaciatus, id eſt congulatus. Columel lib. 7. cap. 8.
Caſtus Tuloſas. Martial. lib. 13. epigr. 32.
Nec quadra deerat caſei Toloſatis. Id eſt, minimi pretij.
Viridis. Columel. lib. 7. cap. 8. Si teuui liquore conficiatur caſeus, quamcelerrimè veuidendus eſt, dum adhuc viridis ſuccum retinet.
Figuratè caſeum. Plin. lib. 35. cap. 38. Fœtis humor lacteus: huic ad caſeos figurandos coaguli vis.
Caleale, caleali, pen. prod. not. ign. {πυρογάλα} Locus in quo ſiunt & reconduntur caſei. Columel. lib. 2. cap. 15, de generibus ſtercoris, Quædam quotidie, vt culina, & caſeale: quædam pluuia dicbus, vt bubilia & ouilia de bent emunclari. Quidam cefale legunt, & latrinam interpretantur: ſed id ſine ratione. Tu inebus.
Caſearius {πυρογάλης} Adiectiuum à caſeus: vt Taberna caſearia. Vlp. anus in l. 3. ſicuti. 5. Arillo. D. Si ſeruius vindicetur. Ariſto Cerebio Vitali reſpondit, non putare ſe ex taberna caſearia ſumum in ſuperiora ædificia iure immuni poſſe: nec eius rei ſeruitutem talem admittat. Eſt autem taberna caſearia, in qua ſumigari ſolent caſei. Moris enim fuit in plerſque Italiæ locis, colorandi ſiccandique caſei gratia, fumum, aut ex culmis, aut ex maligniis viridibuſque ligniis facere. Columel. lib. 7. cap. 8. de caſei faciendi ratione loquens, Eſt etiam, inquit, nō ingrati ſaporis muria perduratus, atque ita malignet ligni, vel culmi fumo coloratus.
Caſia, caſiæ {κασσία} Frutex eſt Theophraſto, ſaliris Amerinæ magnitudine, multis ſarculoſiſque bracchiatus ramis, craſſiore, quàm ciunamomum, ſarmento, ſuluque cortice commendatus. Plin. quoque lib. 12. cap. 19. Caſia, frutex eſt inquit, iuxtaque cinnami campos naſcitur, ſed in mouibus craſſiore ſarmento, tenui cute veruis quàm cortice. Virg. 1. 2. Georgicorum,
Nec caſia liquidi corrumpitur vſus oliui. Dioſcorides libro 1, tria faeit præcipua caſiæ genera. Vnum ex nigro purpuraſcens, & roſæ odorem referens, Zyger appellatum. Alterum longius & angullius, & ſiſtulis plenum, aromatum & vini mixtum odorem repræſentans, quod Arabum lingua Lada, ab Alexandrinis autem mercatoribus Diambris dicitur. Tertium genus ſuperioribus paulò vilius, quod Rubú moſylicum vocitarunt. {Hyginus author eſt, à Latinis Cacia appellari coeet Cnidij fruticem, quem Græci Cncorum vocár, & Ty melæam iuxtaque folia & in coronamenta veninne. {Caſia ſiſtulans, à recentioribus medicis appellatur, quam ex doctioribus nonnulli ſiphquam Ægyptiam malunt nominare. Eſt autem ſiliqua oblonga & teres, concretum intus atramentum continens, non tua coaſcſcens ferie, ſed rx interualliis lignoſis, tenuibuſque membranis ſeptum oſſiſque quædam habeus in mcrſa, non diſſimilia his, quæ notira proferri ſiliquæ.
Humiles caſias miniſtrare aipibus. Virg. 3. Georgicorum,
Vix humiles apibus caſias, roſcmque miniſtat.
Recentes. Virg. 4. Georg. Id eſt ſtatim carptæ.
Virides. Virg. 4. Georg.
Interere caſiæ. Virg. 2. eclog.
Tum caſia, atque alus interrns ſuauibus herbis.
Paſci caſiam. Virgil. 4 Georgicorum,
-paſcuntur & arbuta paſtim
Et glaucas ſalices, caſiamque, crocúmque rubentem.
Caſia 2 {κασσία} Genus vrſis erat ex multibus propriæ, quam Athenienſes reges ſæpiſſime indebant. Author Alex. Genial. libro 5. c. 18.
Caſignetæ {κασσίγνητα} Herbæ genus eſt, apud Plin. lib. 24. cap. 17. ita dictum, quod eum lui generis herbis tantum naſcatur. Eandem & Dionyſonymphladrin appellant, quòd vno mitè conuenıat.
Caſillatim antiqui pro caſſide ponebant Feſtus.
CASILINI, penult. product. Populi, qui incluſi à Pœnis, famem nouiſſimus ſuſtentarunt: vel quod in coium regione plurima aua minuta naſcitur. Feſtus.
CASILINVM, pen. prod. {κασίλινον} Italiæ oppidum in Campania, authore Plin. lib. 3. cap. 5. In Campano agro, ſupra, Stabiæ oppidum fuit re: interciditibi & Taurania, ſunt & morſeis Caſilini reliquiæ. Hæc ille, de ruerſis & intercidentibus vrbibus intelligens. Cic. 2. Philipp. Caſilino ſalutatum venierbat, Aquino, Interamnæ, admiſſus eſt nemo.
CASINA Caſinæ, gen. corr. {κασίνη} Fabula Plaut. Qu dam Caſina legi volunt. Scribendum tamen eſt Caſina, quia prima corrupt. Plautus, in argumento eius comediæ,
Adoleſcens ducit eiuem Caſinam cognitam. Vetſus eſt Iambicus trimeter.
CASINVM {κασῖνον} Capuæ oppidum in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5. {Quod autem ait Varro, Etiam nunc Caſinum forum vetus appellatur: intelligo oppidum Caſinum à Romanis appellatum fuiſſe forum vetus. Nam ſori nomen multis indiderant oppidis, vt foro Cornelij, foro Sempronij, foro Liuij. Turnebus.
Caſinuer nebulolum. Silius lib. 4.
CAITOTIS {κασσιωτὶς} Ptolemæo} Regiuncula eſt Arabiæ petreæ, Priſo oſtio ab Ægypto diuſa, in qua Caſius mous eſt, Pompeij magni tumulo inſignis. à quo & regio ipſa nomen accepit.
CASIRI, Populi. Plin. lib. 6. cap. 17, Ab Attacoris genres Thyri & Thocari, & iam Indorum Caſirianurorſus ad Scythas verſi, humanis corporibus veſeuntur.
CASTVS {κασσὸς} Arabiæ mōs eſt, iuxta quem delubrum eſt Caſij Iouis, quod Romanorū ambitio illuſtre fecit, & Pompeij tumulus multis poſt annis ab Hadriano inſtauratus, vt Capitolinus tradit. Noſtri Simai nomen eſſe aſſerunt, ob illud Deo datas pee Moyſen populo Iſraelitico decalogi tabulas nobilem & clarum. Plin. lib. 5. cap. 12, Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montē nihil inſigne habentem indicat. Et notandum obiter, aliam ſupra Seleuciam Caſiū eſſe Plinio lib. 5. cap. 22, cuius altitudo in directū quatuor millibū paſſuum eſt. Caſus (inquit) excelſa altitudo quatra vigilia orientem per coelebras ſolem aſpeit: breui circumadtu corporis, diem nocte mque pariter oſtendens. Hæc ille. Huius meminit Ammianus de Iulio Cæſare lib. 22. {Ptolemæus præterea lib. 5. cap. 18, Caſium quendam montem collocat in Meſopotamia, non procul à Singra altero eiuſdem regionis monte, cuius meminit & Suidas.
Caſius, a, um. Lucan. lib. 10,
Iupiter à Caſia proſpexit rupe, &c.
CASMICENAS dixerunt veteres pro camœnis. Sipontinus.
CASMILEVS nominauit in Samothrace myſterijs, dius quidam admiſter dits magnus. Hæc Varro de Ling. Lat. lib. 4.
Caſtiar, ſenes Oſcorum lingua. Feſt. & Quintil. lib. 1.
CASNINVM, Oppidi nomen vnum ex illis in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Reſp. neque tamen magiſtratus ſuos habebant: in quæ legibus præſecti mittebātur quotannis qui ius dicerent. Feſtus.
Caſo, caſas, caſare, Frequentatiuum à Cado. Vide CADO.
CASO 3, Inſula iuxta marc Carpathium, ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis, à Caſo Cleomachi patre dicta, colonis eò deductis. Huius nomini prima breuis eſt, ab hac & Caſius mons in Syria. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimēti nomē Caſaca, quod & nūc quoque durat, vulgare

Græcis mitibus. Eustathius Casianam appellat à monte Casio.
Casos. Insula vna ex Cycladibus, quæ & Astrabe dicitur, Plin. lib. 4. cap. 12.

CASPERIA, æ. Rhœtri regis Marrubiorum vxor fuit, quæ cum Anchemolo principatu corpus commiserunt. Vide ANCHEMOLVS.

CASPERIA (Κασπερία) Nomen vrbis in Italia. Virg. lib. 7.
Casperiámque colunt, Foruliósque & flumen Himellæ.

CASPERTA, pen. corr. (Κασπέρτιον.) Oppidum est Sabinorum, quod Silius Italicus à Caspiis portis quæ in Oriente sunt, vbi Bactriana est regio, accepisse nomen fingit, lib. 8.
Hunc Amiterna cohors, & Bactri nomina ducens
Casperula.

CASPIÆ PORTÆ (Κασπίαι πύλαι) Angustiæ sunt circa mare Caspium, quod alio nomine Hyrcanum dicitur, ad octo millia passuum, teste Solino, in longitudinem extenso, latitudine tam exigua, vt vix plaustro sint peruiæ. Non satis tamen conuenit inter authores, ad quam maris partem coniungantur. Quidam Amazones portis Caspiis egressas, ad Alexandrum venisse in Hyrcaniam prodidere; sed illæ Caucasiæ fuisse per quas transitus est ex Hyberia in Scythiam. Neronis quoque principis commanio ad Caspias portas, vt inquit Plinius, ad eum transitum respiciebat. Verùm mós Taurus trihus in locis interruptus, quasi portis quibusdam pertranfitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Medi am. Sed illæ tantùm Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos existunt, sunt ex Ptolomæo, Plinio, & Strabone liceat intelligere. Per has transitus est ex Babylone & Perside ad mare Caspium: vnde etiam Caspiæ dictæ sunt. (Iuga verò Caspia procul hinc absunt, & ad Armenios vtertò eósque populos pertinent.

CASPII (Κάσπιοι) Populi Scythiæ ad Caspium mare, vt author est Pomponius Mela, lib. 3, apud quos ferusimi sunt canes, vt scribit Valer. Flaccus lib. 6.

Caspius, adiectiuum (Κάσπιος.)
Caspium mare dicitur, quod inter Caspios & Hyrcanos montes est: à quibus nomen accepit, & Armeniam occupat spatium. De hoc inter scriptores parum conuenit, vt diligentissimè adnotauit doctissimus Vadianus apud Pomponium Melam. Horat. 2. Carm. 9.
Regna Caspia. Virgil. 6. Æneidos,
Huius in aduentu iam nunc & Caspia regna
Responsis horrent diuûm. Id est fines Assyriorum, in quibus sunt mons Caspiæ. Seruius.
Rupes. Seneca in Herc. fur. 15.
Tigris. Stat. lib. 10. Thebaid.
Vada. Claud. 6. Paneg.

Caspiacus, pen. corr. (Κασπιακὸς) Aliud adiectiuum, vt Porta Caspiacea. Statius 4. Sylvarum,
Aut Sûrum seruare latus, mutændique portæ
Limina Caspiacæ.

CASPIRVS (Κάσπιρος) Vibs Parthorum, finitima Indiæ, cuius incolæ cursu velocissimi sunt, vt ex Dionysij Bassarica annotauit Steph.

CASSANDRE (Κασσάνδρη) Filia Priami, Panthi, vxor Cyri, & mater Cambysæ, teste Herodoto, historiarum lib. 3, quam immatura mors e subtraxam & Cyrus ipse desleuit, & publico regnorum suorum luctu decorari voluit.

CASSANDRA (Κασσάνδρα) Filia fuit Priami regis, quam ab Agamemnone in Græciam abductam Clytemnestra interemit. Author Homerus in Odyssea. (Alia fuit Cassandra Iobatis filia, quã Bellerophonti nupsisse idem Homerus author est. (Est & Cassandra oppidum, & Cassandria colonia, de quibus infrà in POTIDAA.
Vates Cassandra. Virgil. 3. Æneidos,
-aut quem tunc vates
Cassandra mouerat
Virgo Priameia. Virg. 2. Æneidos,
Ecce trahebatur passis Priameia virgo
Crinibus à templo Cassandra.
Aperit ora faturis Cassandra. Virg. 2. Æneidos,
Tunc etiam fatis aperit Cassandra futuris
Ora, dei iussu, non vnquam credita Teucris. Hoc est præcepto Apollinis: qui spe promittit coitus, concessa diminuit, & fruitrauis, fatidicæ fidem vera dicenti. Seruius.

CASSICULUS (Κασσίκουλος) Diminutiuum à cassi, pro reu. Hieronymus. Nequaquam aranearum mihi opponas cassiculos. Dicitur & cassiculum neutro genere. Fest. Cassiculum, reticulum, à cassibus per diminutionem dictum.

CASSIDA, cassidæ, pen. corr. (Κασσὶς) Galea. Propertius,
Aurea cui postquam nudauit cassida frontem.
Aurea cassida. Virg. 11. Æneidos.
Aureus ex humeris sonat arcus, & aurea vati Cassida. Cassida pro cassis. nam accusatiuum ponit pro nominatiuo. Seruius. Hoc est ex accusatiuo Græco facit nominatiuum Latinum.

CASSIDILE, nisi mendosum est, pro sit Hieronym. pro perula vel burga. Tobiæ 8. Budæus.

CASSINVM. Vide Casinum.

CASSIODORVS, pen. prod. Raucnas, præceptor Theodorici Gothorum regis, primùm Senator, deinde monachus factus, nonnullos scripsit psalmorum locos apertius. Extant & eius ad Theodoricum epistolæ. Volaterr. lib. 13.

CASSIOPE, pen. corr. siue Cassiopea, pen. prod. (Κασσιόπη) Cephei regis Æthiopum vxor, & Andromedes mater, quæ cum Neredibus de pulchritudine certauit. Vade & inter sydera constituta fertur. Columel. lib. 11. cap. 2. Dicitur & Callicpea. Cic. de Nat. deor. Obtecta specie stellarum Cassiepea. Est autem sydus ita figuratum, vt in sella sedeat. Constat stellis tredecim, occidens cum Scorpione, capite cum sedili sedupina ferri prospicitur, exortri autem cum Sagittario. Perottus.

CASSIOPA, Oppidum est Epiri mediterraneum, à quo Cassiopei populi dicti sunt, quorum meminit Plin. in Proœmio lib. 4. Stephanus Cassopam appellat. (Item oppidi nomen in Corcyra insula, apud eundem lib. 4. cap. 12. quod Ptolemæo Cassiopolis dicitur.

CASSIOS. Flumen Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit, vt vult Plin. lib. 6. cap. 13.

CASSIS, huius cassidis, m. g. (Κάσσις) Rete: quòd vacuas habeat maculas: vnde & à rarritate, rete dictum est. Ouid. 2. de Arte.
Decidit in casses præda petita meos.
Plinius lib. 19 cap. 1, Cumanæ plagæ conciudunt arces. & hæ cassesire ferri acicm vincunt.
Late cassis. Virgil. 4. Georg. de aranea.
Cassibus impositis venari. Propert. eleg. 2. libro 4. de Vertumno loquens,
Cassibus impositis venor, sed arundine sumpta
Faunus plumoso sum deus aucupio.

CASSIS. huius cassidis, pen. corr. fœm. gen. (Κάρρις, παρὰ τὸ καίειν) Galea: dicta quòd vacua sit ad caput recipiendum. Cæsar 7. bel. Gal. Mubonésq; cum cassidibus, equitum specie ac simulatione collibus circumuehi iubet.
Cassidæ liber. Id est non gerens galeam. Martial. libro 9. epigrammate 57.
Non iaculo, non ense fuit, laesisve fugitta,
Cassidæ dum liber Parthenopeus erat.
Apex torque cassidis. Stat. 8. Thebaid.
Ahena. Stat. 6. Thebaid.
Aurea. Stat. 7. Thebaidos,
-atque ambos aurata cassidæ donat.
Cælata. Iuuen. sat. 6.
Crista et pennis. Ouid. 8. Metam.
De cassidæ fracta bucula pendet. Iuuenal. sat. 10.
Fulmnea. Claud. 6. Paneg.
Languida. In LANGVOR.
Laxata, Aperta. Claud. de bello Gildon.
Minax. Stat. 4. Thebaid.
Torua. Stat. 8. Thebaid.
Abdere caput cassidæ. Ouid. 8. Metam.
Claudi cassidæ. Stat. 4. Thebaid.

CASSITA, cassitæ, pen. prod. (Κασσίτας.) Anis, quæ & galerita & alauda dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37, At quæ ab illo galerita appellata quondam, postea Gallico vocabulo eam legioni nomen dederat alauda. Docet Plinius, galeritam ab apice, quem vtique galerum habet in capite, nomen fortitam. Quemadmodum igitur à galero galerita, sic à casside cassita nuncupatur. De cassita, vide apologum festiuissimum apud Gellium lib. 2. cap. 29.

CASSITERIDES, penult. corr. (Κασσιτερίδες.) Insulæ maris Atlantici, de quibus Plin. lib. 4. cap. penult. sic scribit, Ex aduerso iacent, Celtiberiæ cóplures sunt insulæ Cassiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide CATVITERIDES.

CASSITEROS, penultima correpta (Κασσίτερος.) Latinè plumbum album dicitur. Plinius libro 34. capite 16, Plumbi duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosissimum candidum, à Græcis appellatum Cassiteron.

CASSITAS, vitci genus in Abietc & Larice nascens. Sipontinus.

CASSIVS, prænomine Sp. Viscellinus C O S. cum Op. Virginio Ann. C C L I. Cassiodorus. Sabinos præliq vicit, deque iis triumphauit. Magister equitum primus T. Lartio dictatore Ann. C C L V. Dionysius libro 6. Liuius libro 2. Consul 1. cum Postumo Cominio Ann. C C L X. Cassiodorus. Liuius. Dionysius libro 6. His C O S I S. fœdus cum Latinis sictum Cicero pro Balbo scribit. C O S. III. cum Proculo Virginio Ann. C C L X V I I. Volscos & Hernicos in amicitiam Populi Romani traduxit, triumphauit. Legem agrariam ad concilinda plebi primus promulgauit. A quæ lorbus labio & Valerio affectas imperij accusatus, damnatus de saxo Tarpeio præcipitatus est. Alij patrè authorem eius supplicij fuisse existimant. Dionysius libro 8. Liuius libro 2. Cic. Philipp. 2. Valerius fibi ipsi non satis constare videtur. Nam lib. 6. cap. 3. Seu æu & populoliib. 5. cap. 3, à patre damnatum eradit: quo in loco etiam in hoc errat, quòd Trib. plcb. agrariam legem tulisse scribit. Patricius enim fuit, & quidem C O S. Dionysio, Liuio authoribus. L. Cassius L. F. Q. N. Longinus PR. An. D C X L I I. C O S. cum C. Mario An. D C X L V I. Cassiodorus. In magistratu à Tigurino interfectus, exercitus eius sub iugum missus. Epitoma L X V. Cæsar de bell. Gall. lib. 1.
Litem Cassius Trib. pl. C. Marius L. Flacco C O S. plures leges ad diminuendam pob. litatis potentiam tulit: in quibus, vt quem Pop. Romanus damnasset, cuiue imperium abrogasset, in Senatu non esset. Fuit & inter competitores Ciceronis in Consulatu. Author Paradoxus. Cicero pro Rosc. Amer. L. Cassius ille, quem Populus Romanus verrucosum & sapientissimum iudicem putabat, &c. L. Cassius, dux Pompeianus, cum decem naubus ardére bello ciuili, transiit ad Cæsarem. Cassius item Longinus Iurisconsul. quod C. Cassij percussoris Cæsaris nomen ac flemmata haberet, iussus est à Neronc mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac Eques Romanus, vt scribunt Tranquillus & Pomponius. Hinc & Cassius Severus, de quo Quintilianus sic scribit libro 10. cap. 1, Cassius Severus, si exterris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisset, ponendus inter præcipuos fuerit. Nam & ingenij plurimum in eo, & acerbitatis inira, & vrbanitas, & vis summa: sed plus stomacho, quam consilio dedit. Hæc ille. Huius Cassij scripta ex Senatusconsulto abolita sunt, vt author est Tranquil. M. Andius Cassius, præfectus exercitus Antonini principis, in Oriente, dum imperator ipse res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit. Itaque relicto bello, imperator eum cum exercitu petit ac superat. Caput ei ablatum videre noluit, recordatus antiquæ amicitiæ. Cassius praefuit Narmensis tempore Tertiæ regis Gorthorum, cui occurrens, animam placauit, ne ciuitati noceret. Meminit huius Gregorius 3 Dialogorum. Cassius poeta Parmensis. Hic aliquot generibus stylum exercuit, inter quæ opera elegiaca & epigrammatica eius laudantur. Hic est qui in partibus Cassij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas se contulit. Quintus Varius ab Augusto

ab Augusto missus, vt eum inscriceret, studentem reperit, & peremptо eo ferrinum cum libris tulit, vnde multi crediderunt Thyestem Cassij Parmensis fuisse. Scripserat enim mulcas alias tragœdias. Ateron in illud Horatij lepsit. 4.

Scribere quod Cassij Parmensis opuscula vincat. De Cassio Horat. 1. Serm. sat. 10.

Cassianus, pen. prod. Cassiānus ꝙ adiect. Cic. pro Mil. Itaque illud Cassianum, Cui bono fuerit in his personis valeat, & si bono nullo emolumento impelluntur in fraudem, improbi scepe parue.

Iudex Cassianus. Cic. 2. in Verr. Nec quarto iudex Cassianus, veterem iudiciorum fœueritatem non requiro.

¶ Cassiani iuri consulti dicti sunt, qui Cassij sectam institutionémque sequuti sunt, de quibus vide quæ Pomponius scribit in l. 2. D. de origin. iur.

Cassius ꝙ Cassius ꝙ adiect. vt, Cassia via. Cic. 2. Philippica, Tres ergo, vt dixi, viæ: à supero mari Flaminia: ab infero, Aurelia: media, Cassia.

Cassio, as, Vide Q. VASSIO.

CASSOPA, æ, pen. prod. Cassopæa Stephano) Oppidum est Molossurum, quod à Pinno Cassiopem vocari supra ostendimus.

CASSOPAEI, æi Populi sunt ad intima sinus Ambracij habitantes, nec procul à Nicopoli, de quibus Strabo lib. 7.

CASSOTIS, Fons fuit apud Delphos, à nympha sic dictus Parnasia, super quem adolescentiam constructum erat, quod à Delphus Lesche dicitur, à differtationibus quæ ibi fierent. Cæl. Rhod. meminit libro 19. cap. 10.

Cassus ꝙ adiect. Cassus, dicitur inane, vacuum, quasi omni re carens. Nunius, Cassum veteres inane posuerunt. Virg. 11. Æneidos, Nullum eum victis certamen & æthere cassis. Cassus pro vacuo, inquit Seruius. Arbitrandum est eius verbi proprietatem magis ab aranearum cassibus dictam, quòd sint leuis ac nullius ponderis: non, vt quibusdam videtur, quasi quassum.

Anima cassum corpus. Lucret. lib. 3.

Augur cassa futuri. Id est mendax. Stat. 9. Thebaid.

Calla dare virgo, atque illo rabilis. Plin. Aulul. 7.

Virginem habeo grandem, dote cassam, atque illocabilem.

Cassus lumine, Vacuus, priuatus. Virgil. 3. Æneidos,

Nunc cassum lumine lugent. Seruius.

Lumine cassus art. Lucret. lib. 4.

Cassa sanguine cochlea. Cic. 2. de Diuin. Sanguine cassam potius, quàm humorum more cochleam dicere.

Sensu cassa simulacra. Lucret. lib. 4.

Consilia cassa, pro vanis. Seneca in Troade.

Verborum cassa copia. Lucret. lib. 4.

Formido. Lucret. lib. 3.

Sollicitámque geris cassa formidine mentem.

Fraus. Lucanus, Cassa fraude parat. Id est irrita. Budæus.

Glans. Plaut. Rudcn. 30.

Ira. Valer. 6. Argon.

Labor, fruitra sumptus. Plin. Iuniur epist. 176.

Manus. Statius 9. Thebaidos,

Nunquam cassa manus, nullum sine vulnere fugit

Missile. Nunquam cassa, id est vnquam aberrans.

Nox. Valer. 4. Argon.

Nux. Plaut. Pœnul. 5.

Te amatorem inuentum esse inanem quasi cassam nucem.

Nuce cassa pauperare. Horat. 2. Serm. 5. sat. Id est fracta. Acron. Omen. Stat. 5. Thebaid.

Præsidia. Seneca in Troad. 8. Id est vana & inania.

Via cassa, id est fruitra ingressa. Stat. 11. Thebaid.

Virtus. Stat. 5. Thebaid.

Vota. Virgil. 12. Æneidos,

Dixit, opémque dei non cassa in vota vocauit. Nuu ad inania vota poposcit auxilium. Seruius.

Cassum & inane. Cic. 4. Tusc. Omne quod honestum uos & laudabile esse dicimus, id illi cassum quiddam, & inani voeis sono decotatum esse dicant.

Cassum granum & inane. Plin. lib. 18. cap. 17. Retousarum verò eatum semel, omnino cerrum est, gtanum longius seri, sed inane cassumque, ac farum non nasci.

In cassum it virtus. Lucan. lib. 2.

¶ Cassum, cassi, n. g. Fragmenturii. Solinus cap. 65. Aut palearum cassa. aut chartarum fila ad se rapit. De lychnite gemma.

Cassuthæ, quam herbariorum vulgus *Cyclamen* nominat, eius generis est, vt in frutices & herbas epithymi modo prosiliat, & viuat earum admiscuio fulta, nulla radice nixa, sed velut ab alarum fimo producentibus cirris, capillamentisque longissimis. Hæc flatim ab exortu plantarum ramulis se implicat, & adeò crebris inuolutionibus his se circumuoluit, vt breui plantas ipsas strangulet atque enecet. Iuuabit nullis vnquam effeta virtus. Flores tamen edit albos, quadpluribus, à quibus semen tenue prodit. Cirri rufescunt, vitium capreolis crassitudine, & facie pares. Hæc ex Mathiol. Senensi.

Casta mola dicebatur farribej genus, quod Vestales virgines faciebant. ἀγνὸν ὄλυρα. Sipont.

CASTABALENSES, Populi Ciliciæ. Hi propter bella exhortes canè habuere, quæ primæ dimicabant in acie nunquam detrectantes. Hæc erant fidissima auxilia, nec stipendiorum indigia, inquit Plinius lib. 8. cap. 20.

Castaldus, Alcatrus exarrans. l. 1. cta. D. de rebus eredit. obiter monuit in Longobardica lege ferum significare: & inde Castaldium ferorum, cui cæsæ feu domus cura est demandata, sicque generaliter omnes œconomos dici. l. pen. D. de restib. l. quum vnius. in prin. D. de alim. leg.

CASTALIVS ꝙ Fons Caballinus & Libethrij dicitur. Est autem in radicibus Parnassi, Musis sacer, à virgine Castalia: quæ Apollinem fugitans, præcipitata, & in fontem versa est: cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hunc fontem dicit Acron vrsisse in Lycia, vbi armenta Apollo seruit pauisse. Virgil. Castaliam vocat, libro 3. Georgicorum,

-tuúat re iugis, qua nulla priorum

Castaliam molli diuertitur orbita eluo.

Aqua Castalia. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Arbor Castalia, Quæ est ad Castaliam fontem. Propertius libro 3. eleg. 3.

Castalius fons. Mart. lib. 12. epigr. 3.

Fous ibi Castalius vitreo torrente superbit, &c.

Castalia gonta, apud Colum. lib. 10.

Gurges. Claud. epig. 31.

Vmbra. Tibull. lib. 3. eleg. 1.

Vnde vocatus Castalius. Stat. 5. Sylu. Vocales vocat propter Musarum ibi habitationum perpetuos cantus.

Castanea, castaneæ ἀπὸ τῆς πλατυσχεσίας ἢ ouecum genere, & tam fructum quàm ipsam arborem significat. Plin. lib. 17. cap. 20. Castaneæ pedamentis omnibus præferuntur facilitate tractatus, peiduindi perueniendi.

Nuces castaneæ. Virgil. 3. eclog.

Ipse ego cana legam tenera lanugine mala,

Castaneásque nuces. Bene specicm addidit: dicens Castaneas. Nã, nuces, generaliter dicuntur omnia tecta corio duriore: vt auellanæ, amygdalæ, iuglandes, castaneæ. Sicut contrà dicuntur poma, omnia molliora. Seruius.

Hirsutæ. Virgilius 7. eclog. Adhuc intra suos echinos loeatæ. Seruius.

Molles. Virg. 1. eclog. Id est maturæ. Seruius. Non ab re tamen fuerit earum cortum genus intelligere, quò interpres Nicandri castanearum quoddam genus μακρὸν, id est molle appellet. Sic cum scribit, τῶν δὲ ἐρεσσόντων τὸ μὲν σκληρὸν, τὸ δὲ λεπτοφυὲς τὸ μὲν μακρὸν, τὸ δὲ στρογγύλον. Ex Turnebo.

Gerunt castaneæ fagos. Virg. 2. Georgicorum,

Et steriles platani malos gessere valentes,

Castaneæ fagos. Dicit quod in quam arborem debeamus inserere; in fago castaneam, non enim in castaneæ fœmili insecunda fagus inseritur. Vnde aut hypallage est, vt castaneæ fagos sit, pro fagi castaneas gessere. aut mutanda distinctio, vt sit,

Et steriles platani malos gessere valentes Castaneæ. Hoc est, Inseruendæ arbores platani fortes ramos castaneæ pertulerunt. Seruius.

Legere castaneas. Virgil. 1. eclog.

Castanetum, penultima product. ἐρεσσών) Locus castaneis consitus: Columella libro 4. cap. 33, Prupter quæ sæpe nouella castaneta calueseunt.

Castanum oleum, ex castaneis factum. Sipontinus.

CASTAONE ꝙ Locus est in Hispania, haud procul à noua Carthagine, in quo peculiare est plumbum effodi, cui etiam argenti pars pàtua immixta est, non adeò vt eius vsus sit expurgatio. Auctor Strabo lib. 3.

Castē. in CASTVS.

Castellum, Castellanus, Castellatim, in CASTRVM.

Casteria, casteriæ ἐρεσσών) Locus est, inquit Nunius, vbi quum nauigatio conqueiescit, remi & gubernacula conquiescunt. Plautus Asin. 10,

Quin pol si reposiui remum, sola ego in casteria

Vbi quiesco, omuis familiæ causa consistit tibi.

CASTIANIRA ἐρεσσών) Vxor Priami pulcherrima, quam ex Æsymo Thraciæ vrbe duxit vxorem, & Gorgythionem ex ea genuit. Homer. lib. Iliad. 8.

Castigo, castigas, pen. prod. castīgo, castīgas, castīgauī, castīgatum, castigare, increpare, vel reprehendere, authuribus Nonio & Valla in Pogium. Terent. Heauton. 3. 3.

Nisi cum, quantum dij dant tibi opis, seruas, castigas, mones? Cæsar. l. bel. Ciuil. Laudat Pompeius, atque in pusterum confirmat, fœgitores castigat, atque increpat.

Ad vnguem castigare carmen. Horat. in Arte. A marmorariis ductum esse eenfent interpretes, qui iuncturas marmorum vngue explorant: alij à fictoribus, qui primùm manu informant rudeopus, deinde lucamenta & habitum, omnémque specrem vngue fingentes & perpolientes ab ea labore. Lambin.

Castigare literis. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Castigare dictis. Virg. 5. Æneidos,

Hic grauis Entellum dictis castigat Aceates. Id est increpat, obiurgat, inquit Seruius.

Punire, aut verbis castigare aliquem. Cic. 1. Offic.

Castigare fegnitiem atque ineruiam alicuius. Cicero primo de Oratore.

Dolorem immodicum. Lucan. lib. 3.

Castigatus animi dolor. Cic. 2. Tusc. Id est leuior factus.

Frons castigata, id est in qua nihil est quod castigari aut reprehendi possit. Stat. 2. Sylu.

Libertas subarum. Id est iubæ nun luxuriantes. Stat. 9. Thebaid.

De equo quodam.

Pectus. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Quam castigato planus sub pectore venter. Id est eleganti simè facto.

Metus castigare. Valer. 6. Argon.

Muras. Martial. lib. 10.

-iam tumidus vocat magister,

Castigátque moras. Id est obiurgat quòd nimis moretur. Nonius expedit interpretatur.

Castigare se in aliqua re. Cic. 5. Tusculan. Sed in hoc me ipse castigo, quòd ex aliorum, & ex nostra fortasse mollitia, non ex ipsa virtute, de virtutis robore existimo.

Rarius castigare. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Castigare turpia. Iuuen. sat. 2.

Castigandi genus. Cic.1. Offic. Ad hoc genus castigandi rarò inuitique venimus.

¶ Castigare, Punire, vindicare, authore Nonio. Plaut. Mostel. 13, Mane castigabit eos exquisito bobolis. Virgil 6. Æneidos,

Castigásque auditque dolos, subigítque fateri.

Vinealis & rariores castigare. Cic. 3. Offic.

Verberibus castigare. Cic. 3. Tusc. Pueros vero magistros & magistri castigate etiam solent, nec verbis solùm, sed etiam verberibus.

Castigare dolos. Virgil. 6. Æneid.

Castigare improbos. Cic. 2. de Leg. b.

Castigator, pen. prod. (κολαστὴς) Verbale. Qui reprehendit & obiurgat. Plaut. Trinum. 3. ho ad meum castigatorem.

Castigator lacrymarũ, atque inertium querelarum. Liu. 1. ab Vrb. Minorum castigator. Horat. in Arte. de scoibus.

Castigator ferus. Colum. lib. 8. cap. 16, Nos quoque, ne videamur tot iam seculorum fer ue castigatores.

Castigatio (κολασμὸς) Verbale. Cic. 4. Tuscul. Vt omnes castigationibus, reprehensionibus, ignominiis affici se ui delicto dolerent.

Castigatio verborum, ob errorem præientium. Liu. 7. bel. Pun.

Animaduersio & castigatio omnis, eorum uelu vacare debet. Cicero 1. Offic.

Castigabilis, & hoc castigabile, pen ult. corr. (κολαστικὸν) Quod castigari debet. Plaut. Trin. 4. 5.

-qui admitti

In se culpam castigabilem.

CASTITAS. CASTIMONIA, CASTITUDO. In CASTUS.

CASTMENNIS Venus cognominata est, sub quo nomine à Thrasilis cuita, apud eosdem phanum habuit, & aliud in Sida Pamphyliæ, & in Aspendo Argiuorum, & Argis, in festo quod Hysteria dicitur: in quibus præter institutas sacrificiæ aliorum, fieri nõ tacere licet, quòd in eæteris nollo modo fas sit. Alex Genial. lib. 7. cap. 12.

CASTOLVS, pen. prod. (Κάστολος) Lydiæ vibs: ita dicta à Doribus conditoribus, quos Lydi ἐπιχωρίως appellant. Hinc Castoli campus, apud Xenophontem. Vide Stephanum.

Castor, castoris, pen. corr. masc. gen. (κάστωρ) Animal ex eorum genere, qux Græci amphibia vocant, quòd tam in terra, quam in aquis viuant. Plin. lib. 32. cap. 3, Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus & in terris & in aqua victus est, sicut & fibris, quos castores vocant, & castorea, telles eorum. Castor vocatur Latinis Fiber, Gallis Bieuer. Seruius tradit etiam eandem Ponticum vocari. Differt à Lutra. Vide PITRA.

Castoreus (κάστωρεος) adiect. vt, Castoreus odor. Plin. lib. 12. cap. 24, Assi alaibi probatio est in colore ruso, vel igneo, tactuq; spisso, & odore castoreo. Hoc est fœtido. & puri, vel atuo.

Castorium (κάστωρ ἕφυ) Subdolarium. Castorea, authore Plinio lib. 32. cap. 3, vocauit testes castoris. Plin. lib. 26. cap. 12, Clauos pedum extrahit ladanum cum castoreo, verbenaca ex vino. Pharmacopolæ illud quoque vocare castoreum: quod vtgentium compositum est ex castoris testibus auulsis.

Gra æ castoreum. Lucret. lib. 6.

Castoreóque graui mulier sopitæ recumbit. Graci, id est odoris tetri, male & grauiter olentis.

Virosa castorea. Virgil. 1. Georgicorum,

Inda mirrhi hur, molles lia alba Sabæi,

At Chalybes nudi ferrum, virosáque Pontus

Castor. 2. Seruius, fibri, cancs sunt Ponticiquorum testes apti sunt medicaminibus, propter quos vbi fe requiri senserunt, eos secant: de his Cicero, Redimunt se ea parte corporis, propter quam maximè expetuntur. Castores autem à castrando dicti sunt. Virosi autem, venenata: nam licet sint multis remedio, tamen prægnantes eorum odore abiciunt & egerunt partum, & virosa dicta ab eo quod est virus. Alij tamen virosa dici malunt ab odoris graui tate.

CASTOR & Pollux. Pollucis: qui ambo post mortem inter sydera relati sunt, quorum signum Gemini dicitur: & a gentibus pro diis habiti, atque in prouerbium semper adducti pro constantissima & inuiolabili amicitiæ nota.

Arbitri & testes legum & iudiciorũ Castor & Pollux. Cic. 7. Verr. Vbique omnium rerum fortenssum, cõsiliorum maximorum, legum, iudiciorúmque arbitri & testes, celeberrimo in loco Prætori locati, Castor & Pollux, &c.

Gemellus Castor. Cauull. epigr. 4.

Magnos. Horat. Epod. 17.

Castor in templa deorum receptus. Horat. 2. epist. 1.

-& cum Castore Pollux,

Post ingenia facta, deorum in templa recepti.

Curtere ad Castoris. Cic. pro Milone, Nisi verò sustinuisse eos, qui eum facibus ad curiam persequuntur, cum fabulas ad Castoris, cum gladiis toto foro voluisse. Id est ad ædem seu templum Castoris.

Castor gaudet equis, ouo prognatus eodem Pugnis. Horat. 2. Serm. sat. 1. Fabulantur Iocose in specie eyci cum Leda Tyndari vxore conbubuit. Vnde illa ouum concepit, sicut ex vno alterum ouum. Secundum tamen hunc Horatij locum ex ouo eodem geniti sunt & Castor & Pollux: fecundum alios, ex ouo Iouis, Helena & Pollux immortales: & ex ouo Tyndari, Castor & Hermione mortales. Sed Pollux mortuo Castore impetrauit, vt diuinitatem suam illi communicaret, & vicissim morteretur. Vide Virg. 6. Æneid. Si fratres Pollux alterna morte redemit, Itq; redirque viam toties. Quod ideo fingitur, ait in hunc locum Seruius, quia horum stellæ ita se habent, vi occidente vna oriatur altera. Fuit autem Castor egregius equorum domitor, Pollux verò pugil.

Castor & Pollux, Castores etiam vocari sunt ab antiquis. Trebellius Pollio, Quum ob imperatorias literas in ædeCastorum, Senatus haberetur. Capitolinus in Maximinis, Quum ventum esset in ædem Castorum. Arnobius, Tindaridæ Castores vnus equos domitare confuetus, alter pugilator bonus. Ex Turnebo.

¶ Castor, Medirus antiquissimus, docet piperitum herbs, quam alio nomine siliquastrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Author Plin. lib. 20. cap. 17.

Castoreus (κάστωρεος) adiectiuum, à nomine proprio Castor, vt Manus Castorea. Seneca in Hippolo. Pramis Castorea mobilior manu. Id est ipsius Castoris, qui optimus domitor equorum erat.

CASTRA OMNIA, Oppidum Hispaniæ Bæticæ stipendiarium, apud Plin. lib. 3. cap. 1.

Castratus, Subgnis genos est, apod Plin. lib. 11. cap. 9, quod in Campania procreetur, Pisano magis rufum.

CASTRENSES, quam tempore Syllanæ dissensionis Placentiæ gererent magistratum, & Cn. Carbo eos, Marianarum partium peteret obsides Placentinos, oc Placentia ad Sylam deficeret, neganti Castrino dixit molos & habere gladiot. Ar ego annos, inquit Castrinus. Author Valerius. ¶ T. Castrinus alter. Rhetoricæ doctor Romæ, de quo Gell. lib. 15. cap. 20, sic scribit T. Castrinus, inquit, Rhetoricæ discipliuæ doctor, qui habet Romæ locum principem declamandi & docendi, summo vir authoritate, grauitateque, & 3. D. Hadriano ob mores, atque literas spectatus, &c. Hactenus ille.

Castro, castras, castrare (κάστρω, κάστρας, κάστρασα) Proprie est virilia amputare. Plin. lib. 18. cap. 32, Verres iuuencos, arietes, hædos, decrescente luna castrato.

Castrare aloraria, est aluos fauis spoliare, & mellis vindemiam facere: quod qua ratione faciendum sit, docet Columella lib. 9. cap. 15.

Castrare arbores. In imo pe is orare. Plin. lib. 14. cap. 8, Humor quoque è medulla, vti diximus, castrare arboris assluens, capillum reddit aspiri illicus.

Castrare caudas catulorum. Columel. lib. 7. cap. 12. *Rongner.*

Castrare vites. Cato cap. 33. Vites teneras quamprimum, propagato, veteres quam minimum castrato: poros si opus erit denicato, biennióque post præcidito.

Castrare vina sæcis. Plin. lib. 19. cap. 4. Vide Cæl. lib. 11. cap. 26. Et Sæcus vinarius, In SACCVS.

Castrare in sterilitatem. Plin. lib. 18. cap. 14.

Auaritiam castrare, id est auferre vel coercere. Claudianus in Eutrop.

-vis nulla cruentam

Castrat auaritiam.

Castratus pen. prod. (κάστρατος) Participium, vt Castratus hæres Claudianus 2. in Eutrop.

-castratus profitit hæres.

Castrata Resp. Cic. 3. de Orat. Nolo morte dici Aphricani castratam esse Rempubl.

Castrare vires. Plin. lib. 11. cap. 18, de fucis, Id est ademptæ.

Castrandos (κάστρατος) Aliud participium. Claud. in Eutrop.

-rapitur castrandus ab ipso Vbere.

Castratio (κάστρα) Verbale, Virilium amputatio. Colum. lib. 6. cap. 26, Id optimum gentus castrationum, quod adhuc teneræ ætati.

Castratio arborum. Plin. lib. 16. cap. 40, Ramis serpè deputatis, castratio illa est. Colum. lib. 4. cap. 33, de Arundinetis, Sed illud deinceps re sodi debet, hoc poteit foterieli & distrari: quod opus rustici castrationem vocant.

Castratura, castratur æ, pen. prod. (κάστρωσις) Idem quod castratio. Plin. lib. 18. cap. 9, de pistoriis & moliuara, & farina loquens, Iultum est è grano Campanæ, quam vocãt castratæ, è modio redite sextarios quatoor siliginis, vel è gregali sine castratiora sextarios quinque.

CASTRVM NOVVM, Italiæ oppidum est, noo procul ab ostiis Tiberis, apud Pompon. lib. 3. & Plin. lib. 3 cap. 5. Vulgò *Cernito*, vt scribit Oluarius in Melam.

Castrum, castri (πύργος) Locus muris munitus, castello maius, & minus oppido. Cic. ad Caiom em. lib. 15. 4. Vallo & fossa circundedit fix castellis, cassisque maximis sepsit. Castrastrus in I. Non tantum inquilini. D. de Excusat. tutorum. Ioquilini castrorum à incolis excusari solent, nisi eotom qui & Ipsi inquilini sont, & in eodem castro, eadémque conditione sunt.

Castra, castrorum, pluraliter tantùm (στρατόπεδον, πάγος) Locus est vbi milites tenoria figunt, à castris similitudine: quòd sola vallóque, quasi muro, circondari soleat. Cæsar de bello Gallico, tam pro exercitu, quàm pro castris. Cic. 7. Verr. Iste nouo quodam ex genere imperator, pulcherrimo Syracusarum loco statiua sibi castra faciebat.

¶ Castra, fœm. gen. celle Nonio. Accius Ænead. aut Deeio,

Castra hæc vestra est, optumè essis meritus à nobis.

Metator castrorum. Cic. 2. in Philipp. Accedit Saxa arseio quis, quæ nobis Cæsar ex vltima Celtiberia Tribunum pleb. dedit castrorum antea metator, nonc vt sperat vtbis.

Castrorum obsidium. Tacit. lib. 2. Flaccus interim cognito castrorum obsidio, & missis per Gallias qui auxilia conuenirent, &c.

Castris promptus. Tacitus lib. 1.

Confusa fremunt castra. Locan. lib. 7.

Domestica. Iuuen. sat. 10.

Fulgentia signis. Horat. 1. Carm. ode 7.

Horrida. Virg. 10. eclog.

-noo cura Lycoris

Pérque niuei alium, pérque horrida castra secuta est.

Iniqua. Horat. 1. Carm. ode 10. Hoc est iniuica. Porphyr.

Martia. Tibul. lib. 1. eleg 2.

Mollia cultra, castra Cupidinis vocat Ouid. lib. 2. de Arte amandi.

Naualia. Cæsar 5. bel. Gal. Atque iis imperat, vi coactis omnibus copiis, castra naualia de improuiso adoriantur, atque expugnent.

Nautica. Æmilius Probus in Alcibiade.

Profuga. Claud. de bello Get.

Prosperа. Iuuenal. sat. 16.

Statiua. Cic. 7. Verr. Iste nouo quodam ex genere Imperator, pulcherrimo Syracusarum loco statiua sibi castra faciebat.

Surda. Silius lib. 8.

¶ Trepidantia

Trepidantia castra inuadere. Virgil. 9. Æneidos,
...& mecum inuadit trepidantia castra.
Turba ea castra arripere. Virgil. 9. Æneidos,
Rumpe moras omnes, & turbata arripe castra.
Victricia. Claudian. 5. Panegyr.
Vigilata. Suet. in Thebaid.
¶ Castris adequitare. Tacit. lib. 1, Interim Orodem sociorum in-opem auctus auxilio Pharasmenes vocato ad pugnã & detrectãtem inceſſere, adequitare caſtris, inſenſare pabula, ac ſæpe modum obſidij ſtationibus cingebat. Obſidij, id eſt obſidionis.
Adpugnare caſtra. Tacit. lib. 4. Alij caſtra Romana adpugnarent, non ſpe capiẽdi, ſed vt clamore celſi, ſuo quiſque periculo intrarent, honorem aſſertius præij non expectẽtes.
Adſultare caſtris. Tacit. lib. 3. Terna ferme vigilia adſultatum eſt caſtra ſine conſectn teli.
In caſtris ſtationem agere. Tacit. lib. 17.
Capere caſtra. Liu. de bel. Pun.
Cingere vallo. INCINNO.
In morem caſtrorum cingere. Virgil. 7. Æneidos.
Caſtrorum in morem pinnis atque agger cingit.
Circumuenire. Salloſt. in Iugurth.
Collocare inter caſtra. Cic. 13. Philip. Cn. Pópeius Sexti ſilius Conſul me præſente, qui eſſem tyro in eius exercitu, cum P. Vectio Scatone duce Marſorum inter bina caſtra collocatus eſt.
Conferre caſtra caſtris. IN CONFERO.
Conferre caſtra acroilata caſtra. Sil. lib. 4.
Conuerre in caſtra. &c. Pat. 10. 30. In Epicuri nos aduerſari) noſtri caſtra conieci mus.
Conſtituere caſtra. C æſ. de bel. Ciuil.
Contrahere caſtra. IN CONTRAHO.
Caſtra caſtris conuertere. IN CONVERTO.
Deduca caſtra. Sil. lib. 10.
Differre caſtra. Tacit. lib. 11. Caſtráque in plano ſita, vi ſtiminis differebantur. Hoc eſt in 2 dabantur. Sic enim illic legendum pro deferebantur. Hæc beatus Rhenanus in Tacitum.
Diſponere caſtra. Liu. de bel. Pun.
Extruẽre. Tacit. lib. 4.
Euellere caſtra obſeſſa. Sil. lib. 7.
Exuruscaſtrus dux dicitur, cuius caſtra direpta funt. Sil. lib. 16.
Facere caſtra. Cn. Magnus ad Domitium PROCOS. 8. lib. Epiſt. ad Attic. 8. Nam neque caſtra propter anni tempus & multum animos, facere poſſum.
Firmare robore caſtra. Sil. lib. 8. Robore, id eſt militre forti & robuſto. Sic enim hoc loco accipiẽdum eſt.
Habere caſtra. Cic. ad Catonem, 15, His rebus ita geſtis caſtra in radicibus Amani habuimus apud Aras Alexandri quartiduum.
In caſtris & procinctu habiti. Tacit. lib. 19.
Imponere caſtra. Sil. lib. 5.
Inſiſtere caſtris. pro eſſe & verſari in caſtris. Ouid. 8. Metam.
Locare caſtra alicubi. Lucan. lib. 4.
Metari. IN METOR.
Mouere. Virgil. 3. Æneid.
Mouere in hoſtem. Sil. lib. 17.
Munire. IN MVNIO.
Nudare. IN NVDO 2.
Obiicere. Liu. de bel. Pun.
Opponere. Liu. ibidem.
Pellere. Ouid. epiſt. 6.
Perrumpere. IN PERRVMPO.
Ponere. Cn. Magnus ad Domitium PROCOS. lib. 8. ad Attic. Litterę mihi à te reddit. ſunt ad XIII. Cal. Mart. in quibus ſcribus Cæſarem apud Corfinium caſtra poſuiſſe.
Potiri caſtris. Cæſar 3. de bel. Ciuil.
Campus caſtra præiacet. Tacit. lib. 13.
Proferre. Cæſar 1. de bel. Ciuil.
Promouere. Cæſar 2. de bel. Gall.
Relinquere. Sil. lib. 7.
Caſtris reſidere. Sil. lib. 15.
Seducere. Ouid. 13 Metam.
Subire. Stat. 4. Thebaid.
In rſum caſtrorum tondere feras hirci. Virgil. 3. Georgicorum,
Nec minus interea barbas, incanáque menta
Cinyphij tondent hirci, ſeruſque comantes,
Vſum in caſtrorum. & miſeris velamina nantis. In rſum caſtrorum dixit, & quia de cilicijs pelíamue lorice, & reguntor tabulata turrium, ne iactis facibus ignis poſſit adhærere. Seruius.
Vellere caſtrit ſigna. Virgil. 4. Georgicorum.
-aut caſtris audebit vellere ſigna.
Caſtellum, caſtelli (κάστελλον, διὸτι ἐν αὐτῷ τὰ ἀγαθὰ κάστα, καὶ ἄλλα) diminutiuum, Parum caſtrum, vel parum oppidum ſignificat. Cic. pro Cecinna, Ecce ipſe Ebatius in caſtellum venit.
Caſtellorum ardua. Tacit. lib. 11.
Caſtellum forenſis latrocinij. Cic. in Piſonem, Cui templum illud fuit, te Conſule, ars eiuium peſtiferum, receptaculum veterum Catilinæ militum, caſtellum forenſis latrocinij.
Caſtella philoſophiæ. Cic. 2. de Diuinat. Vrbem philoſophiæ, mihi crede, proditis, quum caſtella defenditis.
Inamunita caſtella. Vide IMMVNIS 2.
Montana caſtella. Virgil. 5. Æneidos.
Aut montana ſolet cerum caſtella ſub armis.
Munita. Cic. Cælio, 2. 9. Caſtella munita improuiſo aduentu capta & incenſa.
Turrita. Lucan. lib. 6.
¶ Caſtellum adſidere. Tacitus lib. 5. Adſidendo caſtellum, in quod pecuniam & pellices Artabanus contulerat, dedit ſpatium exuendi pacta.
Capere & vaſtare. Brutus Ciceroni, 25, Multa caſtella cepi, multa vaſtaui.
Diſponere ingis. Lucan. lib. 6.
Euertrre. Horat. 2. Epiſt. 2.
Expugnare omnia. Cic. Attico, lib. 11.
¶ Caſtella, etiam ſunt derriucula quædam laxiora certis ſpatiis emodulata, ex quibus aqua per ſiſtulas in varia loca diſtribuitur, id eſt in villas & priuiria nobiliim mandatu principalis: vt docet Frontinus in lib. de Aquæductibus. Paulus 1. ſiſtulam. D. de ſeruit. vrban. prædi. Fiſtulam inium dam parieti communi, quæ aut ex caſtello, aut ex cælo aquam capit, non iure haberi Proculus ait. Vitruuius libro 8. cap. 7. Dnctus aquæ ſunt generibus tribus, rimis per canales ſtructiles, aut ſiſtulis plumbeis, aut fuſtulis fictilibus, quorum hæ rationes ſunt. Si canalibus vt ſtructura fiat quamſolidiſſima, ſolumque rui libramenta habeat; faſtigiata ne minus in centenos pedes ſemipedẽ, eæque ſtructuræ conformentur, vt minimè ſol aquam tangat. quúmque venerit ad meniã, efficiatur caſtellum, & caſtello coniunctum ad recipiendam aquam triplex immiſſarium, collocentúrque in caſtello tres ſiſtulæ æqualiter diuiſæ intra receptacula coniunctæ: vti quum abundauerit, ab extremis in medium receptacula redundet. Budæus.
Caſtellanus, gen. prod. {γεωγραφικῶς} Qui caſtellum habitat. Liuius 4. belli Macedonici, Deeem milia popularium cum caſtellanis agreſtibus in armis habitat.
¶ Caſtellani milites, quibus adſcripta erant caſtellorum quæ in limitibus eſſent territoria. Impp. in L. 1. de ſund. limit. lib. 11. C. Quicunque caſtellorum loca quocunque titulo poſſidẽt, credant, ac deferant: quia his tantum fas eſt poſſidere caſtellorum territoria, quibus adſcripta ſunt, & de quibus indicauit antiquitas. Quod & vberius vel prnuæ conditionis quiſpiam in his locis, vel non caſtellanus miles fuerit detentator intentus, capitali ſententia cum publicatione bonorum plectetur.
Caſtellanus triumphus, Id eſt de caſtello capto actus. Cic. de Claris Orat. Malim mihi L. Craſſi vnam pro M. Curio dictionem, quàm caſtellanos triumphos duos. Paulò anè dixerat, Qui Liguium caſtella expugnauerunt, ex quibus multi ſunt, vt ſcitis, triumphi.
Caſtellanus, gen. prod. {γεωγραφικῶς} adiectiuum, Quaſi turmasim per caſtella. Liu. 7. ab Vrbe, Populi Conſulem, vt hoſtes & noctumo pauore attonitos, & circa collem caſtellatim diſſipatos aggrederetur.
Caſtellatim ferre. Plin. lib. 19. cap. 6.
Caſtramentor, gen. prod. caſtramentaris {γεωγραφικῶς} caſtramentari, Caſtra locare ſiue ponere. Liu. 4. bel. Maced. Vt caſtramentantes Romanos, Quintiiumque ipſum cum equitibus atque expeditis, prægreſſum auxiliares tyranni adorti.
Caſtrametator {γεωγραφικῶς} Vitruuius libro 8. capite 5. & libro 10. capite 7.
Caſtrenſis. & hoc caſtrenſe {γεωγραφικῶς} Quod ad caſtra pertinet, vt, Caſtrenſis labor. Caſtrenſe latrocinium. Cic. 3. in Catil.
Arma caſtrenſia. Propert. lib. 3. eleg. 9.
Caſtrenſis cotona, qua donabatur is qui primus hoſtium caſtra pugnando intro ſilerecui infigne rei auro vallum. Feſtus.
Caſtrenſe peculum, vtdicitur Macer in l. Caſtrenſe. D. de Caſtr. pecul. Eſt quod à parentibus vel cognatis in militia agenti donatum eſt: vel quod ipſe filius familiàs in militia acquiſiuit: quod niſi militare, acquiſitum non fuiſſet. Nam quod erat & ſine militia acquiſiturus, id peculium eius caſtrenſe non eſt.
Penſa caſtrenſia. Propert. lib. 4. eleg. 3.
Nocibus hybernis caſtrenſia penſa laboro. Verba ſunt Aretuſæ, quæ velles confitebat & nebat marito ſuo vt illis vtercur in caſtris noctibus hybernis.
Caſtrenſis ratio, & militaris. Cic. pro Cælio.
Stipendia. Plin. Iunior, epiſt. 14. lib. 8.
Caſtrenſis triumphus. Liu. 7. ab Vrbe.
Caſtrẽſe verbum. Plin. in præfat. lib. 13. Nanque tu ſolebas meas eſſe aliquid putare ungas, vt obiter emolliam Cauſlum couterranean ream. agnoſcis & hoc caſtrenſe verbum.
Caſtul a, caſtulæ {φαρμακευτικῶς} Palliolum quo puellæ nude infra papillas præcingebantur. Varro, Caſtulam mulier ſumpſerat pro ſuccula. Ex Nonio. Hæc & perizonium & præcinctorum dictur.
CASTVLONENSES {φαρμακευτικῶς} Populi ſunt Hiſpaniæ Bæticæ apud Plinium lib. 3. cap. 3. Et Colonia (inquit) Salariensè oppidani Latij veteris Caſtulonenſes, qui Cæſari venales appellantur. Hæc ille in deſcriptione Hiſpaniæ. Caſtulon, vulgò *Caſtana*.
Caſtus {ἁγνὸς, σεμνὸς} Adiectiuum, dicitur hinc hbdinis & turpitudinis nora. vt ait Nonius. Virgil. 2. Georgicorum,
Caſta pudicitiam ſeruat domus. Cic. pro Roſcio Comœdo, Conſidera Piſo, quis, quem fraodaſſe dicatur. Roſcius Fannium? quid eſt hoc? Probus improbum, pudens impudentem, parcimus caſtus, calidum imperitus, liberalis audum?
Caſtus à rebus venereis ſit, nére temulentus. Columel. libro 9. capte 14.
Caſtus moribus, integer pudore. Martial. lib. 10.
Caſtus à culpa. Plaut. Pœnulo, 18,
-eo ſumus ignatæ genere, vt decear à culpa eſſe nos Caſtas.
Parum caſtus. Horat. 1. Carm. ode 22.
Adoleſcens. Cic. 3. Philipp.
Aduerſarius callus & integer. Author ad Herennium, 2.
Agnæn. Clandian. 2. de Rapiu Proſerp.
Amnis bibendus caſtior. Stat. 4. Sylu.
Amor. Ouid. epiſt. 1. Intelligo amorem contogalem.
Animus caſtus & purus. Cic. 1. de Diuin. Caſtus animus puriſque vigilantis, & ad altrorum, & ad auium, reliquorúmque ſignorum, & ad extorum veritatem eſt paratior.
Ardor caſtiſſimus. Stat. 5. Syl.
-quòd diligis vmbram,
Et cohs exequias, hic eſt caſtiſſimus ardor.

Aures. Claudian.2. Panegyr. Castas vocat quæ obscœnis fermonibus offenduntur.

Concio. Cic. pro C. Rabirio, Qui castam cõcionem, sanctum campum, inviolatam corpus omnium civium Romanorum, integrum ius libertatis defendo seruari oportere?

Coniux. Seneca in Octauia.24.

Corpus. Author ad Herennium.

Cruor. Ouid.11. Metam.

Cubile. Claudian.3.de Raptu Proserp.

Domus. Cic. pro Cælio. Nemo hunc M. Cælium in illo ærario flore vidit, nisi aut cum patre, aut meum aut in M. Crassi castissima domo, quum artibus honestissimis erudiretur.

Domus casta feruat pudicitiam. Virgil.2. Georg.

Dotium. Cic.3. de Legibus, Tum ebur ex inanimo corpore extructum, haud fatis castum donum deo.

Ferrum. Claudian.1. in Eutropium.

Festa. Ouid.3. Amor.eleg.13,

Casta sacerdotes Iunoni festa parabant.

Fides casta thorum seruare. Seneca in Hercule furente,5.

Fidem castam seruare. Silius.13.

Flumen. Claudian.3. Paneg. Castum vocat propter Nymphas quæ fluuium incolunt.

Femina castissima. Cic. de Arusp. resp. Femina autem quæ matronarum castissima putabatur.

Fræna casta iuuenum dare, Id est ludus illos iuuenibus concedere, qui bonis moribus & pudicitiæ non obsint. Claudian.3. Paneg.

Homo castissimus. Cic.2. de Inuent. Castissimũ quoque hominem ad peccandum potuisse impellere. Hoc est innocentissimum.

Iura casta thori legium. Ouid. epist.15.

Iuuentas. Seneca in Hippolyto,32.

Laurus. Tibul.lib.3. eleg.4.

Lectulus. Catul.in Argousaut.

Luci. Horat.c. Carm.ode 13.

Ludus. Claudian.3.de Raptu Proserp. Cic.2. de Arusp.resp. Quominus castissimos ludos omni flagitio polluerez.

Manus. Ouid.epist.19.

Maritæ. Castæ coniuges. Ouid.2. Fast.

Matres. Virgil.8. Æneid.

Mens casta & integra. Cic. pro Fonscio, Hoc vestræ mentes tam castæ, tam integræ fibi fufficipient?

Minerua. Horat.c. Carm.ode 15.

Mores. Claudian.in lib. Epigram.22.

Pectus. Seneca in Hippolyto,2.

Preces. Claud.de Nuptiis Honorij & Mariæ.

Præmia. Cic.de Inuent. Præmia virtutis & officij sancta & casta esse oportere.

Pudor. Ouid.1.de Arte amandi.

Puellæ. Ouid.3. Metam.

Sacris casbis accedere. Stat.1. Achil.

Signa. Id est signa castitatis. Ouid.7. Metam.

Castis terdis adolere altaria. Virgil.7. Æneid.

Tempora sacerdotum. Ouid.2. Fast.

Thorus. Claudian.2. Panegyr.

Turtur. Author carminis de Philomela.

Venus non casta. Seneca in Hippolyto,2.

Verbenis castis vincta ara. Horat.4. Carm.ode 11.

Vestes. Ouid.1.de Ponto,eleg.2.

Vir integer & castus & grauis. Cic. ad Atticum, lib. 11, Non possum eius causam non dolere: hominem enim integrum & castum & grauem cognoui.

Vita. Cicero pro Roscio Comœdo, Referuens falsum crimen in purissimam & castissimam vitam collarum flatim concidit & extinguitur?

Vultus. Ouid 4.Metam.

¶Castus & integellum aliquid expetere. Catul.epig.15.

Seruare se & integrum & castum. Cic.1. Tusc.ul. Qui autem se integros catholice seruauissent, quibusque, &c.

¶Castus, Religiosus, pius. Virgil.6. Æneidos,

Quique sacerdotes casti, dum vita manerent. Vbi Seruius, Casti dum vita manerent, id est qui fuerunt casti dum in communione vitæ versarentur.] Nam hi qui sacra maxima accipiebant, renunciabant omnibus rebus, nec vlla in his ad se pertinere cura remanebat. Herbis etiam quibusdam emaculabantur, inde iam colire non poterant. Hactenus Seruius. Idem Virgilius lib.3. Æneidos,

Hæc casti maneant in religione nepotes.

Sacer, religiosus, castus. Varro, Ergo tum sacræ, religiosæ, castæque fuerint res omnes. Nonius.

¶Castus, Suauis, iucundus. Varro Parmenone, Demittis acreis pectore luctus, cantu castiqne poesi. Nonius.

Castus, huius castus [κάστος] Idem quod castitas. Varro, Et religiones, & castus id possium, vt ex periculo eripiant ostito.

Castitudo, pen. prod. [κάστος] Idem similiter quod castitas. Accius, Ibi fas, ibi cunctam auiquam castitudinem. Nonius.

Castitas, pen. corr. castitatis [κάστος συνηθέστατον.] Sipontious, Castitas & pudicitia pana putantur: quam fit pudicitia ab iniuria turpium libidinum libera: Castitas & ab his continens & remota: præterea & religiosi mundina & puritas. Cic. 2. de Leg.

Meuens alterus viri certo fœdere castitas. Horat.3. Carm.ode 24.

Castimonia [κάστος] Idem quod castitas. Cic.6. Verr. Per summam castimoniam virorum atque mulierum.

Castimonia deeem dierum. Liu.9. bel. Maced.

Superstitio castimoniarum. Plin.lib.31. cap.8, Aliud verò ad castimoniarum superstitionem, etiam sacris ludaris diearum: quod sit e piscibus squama carentibus.

Castitus, pen. corr. adiectiuum. vt, Mens castifica. Seneca in Hippol.2, Expelle facinus mente castifica horridum. Id est, quæ te castu faciat.

Castè [κάστος] aduerbium, Pudicè, honestè. Cic.1. de Nat. deor. Hæc enim omnia pure atque castè tributenda deorum numini ita sunt.

Castè & integrè viuere. Cic. 4. de Finibus, Nihilo misteriores esse, quàm eos qui quum castè & integrè viuerent, nondum perfectam illam sapientiam esset consequuto.

Castè integrèque verbatus est labor meus in priuatorum periculis. Cic. pro Lege Manilia.

Radix castè pureque collecta, discutit strumas. Plinius libro 22. capite 10.

Adire castè ad diuos. Cic. de Leg.

Castè perficere. Cic. pro Domo sua, Certè nihil rite, nihil castè, nihil more institutoque perfecti.

Tueri castè. Cic. de Claris Oratoribus, Nos autem Brute, quoniam posti Hortensij clarissimi oratoris mortem orbæ eloquentiæ, quasi tutores relicti sumus, domi teorarius, &c. tueamurque ve adultam virginem castè, & ab armatorum imperu quantum possimus prohibeamus.

¶Castè, castius, castissimè. Cic. de Arusp. resp. Quod quum Deiotarus religione sua castissimè tererur, &c.

CASVBIVS, Fluuius est in sinu Tarentino, apud Plinium libro 3. cap. 11.

CASVENTES LANI, Italiæ populi in sexta regione apud Plinium lib.3.cap.14.

CASVRGIS [κασμοῦργις] Ptolemæo dicitur Praga regio Boemiæ.

Casilla. Inc.2.4.

Casurus, Casus. Iucado.

CASYRVS, Mons Elymaidis, cui Seleucia & Sofraze vrbes appositæ sunt, teste Plin. lib.6. cap.27.

C A T

Catabasis [κατάβασις] Inferior Solis meatus, vel declinatus. Sipontinus.

CATABATHMVS [κατάβασις] Oppidum & vallis reperitè cunctaad finem Cyrenaicæ regionis, vt ait Plin. lib.5.cap.5. Sallustius Iugurtha, In diuisione orbis terræ, plerique in parte terna Africam posuere: pauci tantummodo Asiam, & Europam esse, sed Africam in Europa. Ea fines habet ab Occidente, freum nostri maris, & Oceani: ab ortu Solis declucum intruidem, quem locum Catabathmon incolæ appellant. Et paulo poût, Nam de Carthagine silere melius puto, quàm parum dicere, quoniam alio prôperatæ tempus monet. Igitur ad Catabathmon, qui locus Ægyptum ab Africa diuidit, secundo mari prima Cyrene est, Colonia Thercon, ac deinceps duæ Syrtes, intérque eas Leptis, deinde Ara Philenon, quem locum Ægyptum versus, finem imperij habuere Carthaginenses. Hactenus Sallustius. Tortellius docet scribendum esse Catabathynon, sed falsò.

CATACECAVMENE [κατακεκαυμένη] Mæoniæ regio, non procul ab Ephelo, arboribus carens, vite excepta, quæ generosissimum fert vinum, quod [κατακεκαυμένον] vocatur, apud Plinium libro 6. capite 7.

CATACATES, Asiæ populi circa Mæotin, vt docet Plinius libro 6. capite 7.

Catachresis, pen. prod. [κατάχρησις] Est vsurpatio nominis alieni: vt quum parsicidam dicimus, qui occidit fratrem: & pisicnam, qui pisces non habet. Hæc enim, nisi extrinsecus sumerent, suum vocabulum non haberent. Hæc Donatus. Virgil.7. Æneidos, Aut acres tendunt areus. Vbi Seruius, Acres, fortes. & est Catachresis: nam acrimonia mentis est. Festus, Catachresis, tropus est, nos abusionem dicimus: quum aliiem abutimur perinde ac proprijs, quum propria deficiunt. Cic. in Orat. Attibuere autem translationi hæc ipsa subiungit; & abusionem, quam catachresin vocant: vt quum minutum dicimus animum pro paruo.

Catacliſta [κατακλείω] Vellis vndique clausa: dicta à verbo κατακλείω, Id est vndique claudo.

Catacliſtum, catacliti, neut. gen. [κατάκλιτον.] Turtebus, Caraclita, accubita sunt, quibus ad accumbendum veteres vtebantur: ea molli pluma implebantur, vt ex Heliogabali vita notum est. Hac dictione vtitur & Septimius Florens in libro qui inscribitur De pallio.

Cataclysmata, Medicamenta sunt, quæ ventris & intestinorum pituitam abluunt. Hippocrates sue, vt quidã volunt, Polybius, de salub. diæta, Cataclysmata, inquit, pinguia & crassa sunt, quæ lactè conficiuntur, & ex ciceribus, aqua eliza, & ig genus alus. Vide plura apud Galen. in comment. lib. de salub. diæt.

Cataclyſmios, sue cataclysmus, masc. gen. [κατακλυσμιὸς] dicitur diluuium, siue inundatio. Varro 3. de Re rusl. cap.1. Thebæ quæ aute cataclysmon Ogygi condita dicuntur: ex tamen circiter duo milia annorum & centum sunt.

Catadromus, pen. corr. masc. gen. [κατάδρομος] Latinè decursorium ad verbum transferri potest. dromos enim cursum significat. Tranquillus in Nerone, Nobilissimus equet Romanus elephanto superfedens, per catadromum deturrit. Id est, per stadium in quo equites decurrere solebant imaginario præsio, vt ait sæpe in Gallia, principe spectante: Lucas vocant. Hæc Budæus.

¶Catadromus, Machinæ genus est, teste Vitruuio, qua architecti vtuntur ad subleuanda vel demittenda onera, quæ apud Iurisconsultos, Catadromus [κατάδρομος] vocatur, quasi dicas decursorium grus: à figura forsassis, quòd collum haberet extensum more grus, quales machinas etam hodie videmus in marmium emporiis, ad exonerandã nauigia accommodatas, quas etiam hodie grues vocamur. Fuit & alius Catadromi vsus, cuius meminit Iulius Pollux, libro 4. capite 19, quum ex sublimi theatri parte, per machinam quis dilapsus aliquem rapit, & secum sursum asportat, vt quum Aurora Memnonem rapiebat, aut Iupiter Ganymedem, aut Diana Endymionem. De hoc machinæ genere videmus esse intelligenda verba Pauli in Ipen. D. de action. empt. vbi habet, Dura enim eum fuisse seruum, qui per κατάδρομον χοῖρον descendere, aut in cloacam demitti solitus esset, &c.

CATADVPA, Nomẽ loci ad nouiſſimam Nini cataractam, vbi inter occurſantes ſeopulos tanto ſragore Ni. aquæ ruunt, vt nimia ſoni vehementia auditus vſtrumentum vitient. Cicero Somnio Scipionis, Nec eſt vllus hebetior ſenſus in vobis, ſicut, vbi Nilus ad illa quæ Catadupa nominantur præcipitat ex altiſſimis montibus.

CATADVPI, plinio lib. 5. cap. 9. locus eſt Æthiopum, & gens Arabiæ eodem auctore lib. 6. cap. 29.

Catagogis (κατωγωγὶς) Poſita inter veſtes muliebres Polluci libro 7. capite 13.

Catagraphia pen. corr. catagraphorum (κατάγραφα) quid ſignificent declarat Plinius lib. 35. cap. 8. his verbis, Hic Cimon Cleonæus catagrapha inuenit, hoc eſt obliquas imagines, & varie formare vultus, reſpicientes, ſuſpicientes, &c. & deſpicientes. Catul. epig. 22. Remitte pallium mihi meum quod inuolaſti, Sudariumque Setabium, catagraphiſque thyrſos Inopem, quæ palam ſolet habere tanquam tunica.

Catagulſa. Simulacrum quidam ex ære à Praxitele effictum, de quo ſic Plin. lib. 34. cap. 8. Praxiteles quoque marmore feliciore ideò & clarior fuit. Fecit tamen ex ære pulcherrima opera. Proſerpinæ raptum, item Catagulſam, & Liberum patrem, & Liberum patrem, &c. Sed quæ eſt obſcœno ſitu Catagulſa? rursum quæ lunam veneficiis & cantionibus deducit? an potius quæ penſa deducit, vnde & κατάγωγος? hoc poſteriùs equidem ad veritatem propenſius crediderim. Turnebus.

Catalecticum (κατάληκτικὸν) Metrum dicitur cui vna tantùm deeſt ſyllaba, vt apud Horatium, Carmen deſit modis.

Mea renidet in domo lacunar. Eſt enim ſenarium iambicum perfectum vna ſyllaba minus.

Catalepſis, hunc catalepſin (κατάληψιν) Cognitio, perceptio, comprehenſio. Cicero lib. 3. de finibus, Cognitionem autem, veſtis hæc verba ait minus placent, autem mihi intelliguntur, κατάληψιν appellemus lucem.

Cataleptum, Idem. Cic. 1. Acad. Viſis non omnibus adiungebat fidem, ſed his ſolùm, quæ propriam quandam habirent declarationem ea rum rerum quæ viderentur. Id autem viſum quum ipſum per ſe cerneretur, comprehenſionem ſe ferens, hæc. Nos vero, inquit. Quoniam enim modo κατάληψιν ceres? ſed quum acceptum eam, & approbatum eſſet, comprehenſionem appellabat, ſimilem iis rebus quæ manu prendenter, ex quo etiam nomen hoc duxerat.

Catalogus, catalogi, pen. corr. (κατάλογος) Oratiu ſuæ formo alicuius rei ordinem ac diſpoſitionem nomen continens. Plaut. Mil. 10.

Si minus cum cura aut catalogo loquendi lectum ſies.

Catalogi (κατάλογοι) Dicti ſunt à Romanis milites, qui militari ſacramento & munere addicti, in numerum rabulis adferebantur: quaſi delectos deam. Verus enim conſtitutum erat illos ex corporis habitudine, & ætate militiæ idoneos, ab inertioribus cernere, & ſortiri, & ſtrenui, quæ ſpecies, qualiſque vigor, & quod robur virium foret, interrogare, vtrillorum furti fidelique opera reſpubl. vti poſſet. ex Alex. Genial. lib. 6. cap. 20.

Catalyſis, Latine diſſolutio dicitur.

Catamiſtiare (κατάμιστιάζειν) Græca dictio, quæ deridere ſignificat. Spartianus de conſtitutionibus Hadriani ſoquens, Decoctores bonorum ſuorum, ſi fuz authoritatis eſſent, catamiſtiari in amphitheatro, & dimitti iuſſit. Id eſt, ſeudendos omnibus per theatrum præbere. A verbo Græco κατάμυστος, quod deridere, & ludibrio habere ſignificat: ex quo proprium nomen ludibrij genus eſſe ſuſpicer, quo polygami afficiuntur, id eſt qui multis vxoribus abuuntur, quum in theatrali ſcalario ſuggeſtu laſciuientes plebeculæ ſcurrilitates obaudire perfricta fronte ad aliquot horas cogiuur mubrare id appellant. Cui non diſſimile eſt illud quod Fratucer Latine dicitur. Budæus.

Catamitus, genuit. prod. (ματὸς) Puer meretricui quo quis abutitur. Cic. a. Philipp. O hominem nequam! quid enim aliud dicam? magis proprie nihil poſſum dicere. Ergo vt te catamitum neque optato quum oſtendiles, præter ſpem multer aſpiceres, idcirco, &c. Auſonius in epigr. de Glaucia, mimo poſt mortem præuento,

Aut Iouis Elyſij tu catamitus eris.

¶ Catamitum dixerunt pro Ganymede qui fuit Iouis concubitus. Feſtus.

Catampo, Genus eſt luſus, authore Feſto.

CATANA pen. corr. (κατάνη) Scirpi opulum eſt apud Plinium lib. 9. cap. 5. Eſt & Catina in Sicilia, ab hac Catinenſes, ab alia Catanæi & Catanenſes dicti. Hermolaus apud Plinium vnam intelligit, quæ Græcis quidem frequentius Catana, Latinis fere Catina dicitur. Catinæ, ſimulacrum fuit Cereris, vt Cicero in actione contra Verrem ſeptima ſcribit, quod è vitro non modo tangi, ſed nec aſpici quidem fas fuit. Vide infrà in dictione CATINA. Vulgò Catina dicitur.

Catanance (κατανάγκη) Dioſcoridi Herba eſt, qua ad amorum veneficia Theſſalæ mulieres vtebantur: vnde & Theſſalam herbam nonnulli appellarunt. Eius duo ſunt genera. Alterum ſolia habet longa, cornicis pedi ſimilia, radicem graciliem, junceamque ex ipſa ſuturem ſex ante ſpeciem, in quibus cruo ſimile ſemen eſt, quod quum ſiccatur, ad ſpecies vnguium examinati miles contrahitur. Alterum exigui mali magnitudinem habet, radicem autem exiguam, oluſ magnitudine: ſolia autem figura colore que exigui ſimilia. Poſterius hoc genus Officinæ *Byſſitam* appellant. Nam iupernus herbaris noſtres eſt incognitum.

CATAONIA (κατωνία) Cappadociæ pars Comageneæ præſecta, Halymne errigat. Author Ptolomæus lib. 6. cap. 8. & 3.

Catapeltalma (κατάπελτωμα) Velum quod arcet à ſpectum, quo nunc mulieres noſtrates ſeſe muuntur. Ponit & hoc inter ornamenta muliebria Pollux lib. 7. cap. 22.

Cataphractus (κατάφρακτος) Circunquaque munitus. κατάφρ enim munire eſt. Vnde cataphractæ equites (authore Servio) dicuntur qui ferro circunquaque munitis ſuut, & equos ſimiliter ita munitos habebant. Liu. 5. bel. Macedon. Equitum innumerabilem vim traiici Helleſponto in Europam, partim loricatos, quos cataphractos vocant: parum fagittis ex equo vtentes.

Cataphractus, huius cataphractæ, Subſtantiuum legitur apud Propertium, lib. 3. eleg. 12. niſi locus mendoſus ſichis verbis,

Neve tua Medæ linientur cæde ſagittæ,

Ferreus aurato neu cataphractus equo. Niſi forte adiectiuum eſſe malis, & ſubaudias miles.

Cataphractæ, longa, fuit thorax militaris. Vnde Vegetius ſcribit Romani exercitij pedeſtrem cataphractis & galeis fuiſſe munitum.

Cataphractari (κατάφρακτα) Cataphracta munit. Lampridius de Alexandro, Cataphractarios, quos illi clibanarios vocant, decem millia in bello interemimus.

CATAPHRYGAS (κατάφρυγας) Hæretici qui in Phrygia fuerunt, vt Montanus, Priſcilla, & Maximilla. His Spiritus ſancti donum non Apoſtolis, ſed ſibi tradirum aſſerebant. Cataphryges Celius appellat, Antiq. lect. lib. 23. cap. 1.

Cataphylis (κατάφυλις) Herba eſt pulcrius, quæ Pyllion Dioſcoridi dicitur. Eſt autem ex his nomenclaturis, quæ velim nocha à doctioribus ex Dioſcoride abiectæ ſunt.

Catapirates (κατάπειρατὴς) Latinis dicitur, quæ à Græcis κατάπειρατὴς vocatur, à perreuirandis vadis, perpendiculum videlicet funiculo aquæ ad explorandam altitudinem mari. Lucilius in bolidis deſcriptione,

Hunc catapirates puer eodem deferet vnctum,

Plumbi pauxillum rodis, linique maxam. Hæc Turnebus.

Catapſal. na, à catapſalmatis pen. corr. n. g. (κατάψαλμα) Impaſtrum, hoc malagma dicitur variis rebus compoſitum in viſum medicinæ. Plin. lib. 20. cap. 17. Dahon herbarius partim tenuibus ex eo cataplaſma impoſuit cum opio.

Cataplus (κατάπλους) Portus ad quem plurimi appelli ſuler. Vlpian. l. 4. §. 4. D. de offic. proconſ. Ingreſſum eam hoc eſt eum ex quo obtenare oportet, vt per eam partem prouinciam ingreſſuri ſint, per quam ingredi moris eſt: & quas Græcia ἐπιβάσεις appellat, hoc eſt ἀναπλοῦς obſtruere, in quam primum eum iſtem venias, vel appliceri. Magni enim faciert prouinciales ſeruari ſibi conſuetudinem iſtam, & huiuſmodi prærogatiuas.

Catapodas (κατὰ πόδας) Iſtlem veſtigiis ſubſequendis quæ dicas, ad pedes eorumq; veſtigia. Iuſtin. de compoſit. digeſt. 5. 17. Niſi tantum ſylvelt eas in Græcam vocem transformare ſub eod. m ordine, eáque cõſequentia, ſub qua & vocet Romanæ poſitæ ſunt: hoc quod Græci κατὰ πόδας dicunt. Hæc ille. Cicero autem Ad verbum hoc appellat.

Catapoti, a, cataſpotiorum, g. plur. num. (κατάποτια) Iuuitque vulgò dicuntur pilulæ, quòd ſint veluti exigux pulmones κατάποτοι, quod eſt deuorate: quoniam neque eſtur, neque lingitur id genus, ſed deuoratur. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 26. cap. 8. Eſt & ſemen in vſu cum melle decoctum ad cataporia, foluitque alui gratia. Catapotia ignotur Græcis à deglutendo nomen habent. Latinis ab orbiculari facie pilulæ dimiuutiua a pilæ forma dicuntur.

Catapſyxis (κατάψυξις) Græcis dicitur frigoris eitra febrem nocumentum. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 8.

Catapulta (κατάπελτα) A depelleudo, Gruus bellicæ machinæ, qua iacta tum aſſixum longius torquebatur. Hirtius libro 5. Scorpionum, catapultarum, cæterorumque telorum, quæ ad defendendum ſolent parari, magnam copiam habebat. Liuius 4. bel. Punici, Caſtris deprſi, Apolloniatæ catapultas, balliſtas, tormentaque alia, quæ oppugnandæ vbi commoda ſunt, ad manum mittunt. ſequando limilis fortuna veniſſet, Apolloniam deuexere.

¶ Catapulta, Non ſolùm tormenti ſignificat, ſed etiam pro fagitta & iaculo vſurpatur. Plaut. Curculione,

Nam illæ ad me catapultæ crebræ commeant. Id eſt tela. Monuit Turnebus.

Catapultarium pilum (κατάπελτον πίλον) hoc eſt, fagitta ſue iaculum quod catapulta emittitur. Plaut. Curcul. 15.

Ex te hodie facium pilum catapultarium.

Catapultæ Officinis, à doctioribus Ladyris, planta eſt vulgaris nutitiæ. Hæc in Hortu ſa frequentiſſima nascitur. Apud Labores, quòd alium vehementer euacuet, vomitionesque eliciat, *Catapotia* vulgò nominatur. Huius plantæ meminit Actuarius. Vide in LATHYRIS.

Cataracta, cataractæ, form. gen. & hic Cataractes, maſc. gen. (καταράκτης.) Cataractæ autem dicuntur fores pendulæ ex ligno ferreove, quæ demitti ac tolli pro voluntate cuiuſdam poſſunt. Sed vt bel. Punico cataractæ dicebantur claſſa erat. Earn partim rectibus leuant: partim funibus ſubducuntet in tantum altitudinis, vt ſubire rectè poſſint. Dicte cataractæ, quòd ex alto deſluere videantur. Graeci enim καταράσσειν deſluere dicunt. Vnde cataractæ etiam appellantur è terra exentes aquæ, & ita ex alto deſluentes, veruere potius, quam deſluere videntur, quam Tyburi cernimus Auienem, & quales eſſe in Ægypto Nili cataractas legimus, apud Plinium lib. 5. cap. 9.

Cataractæ Nili Strabo lib. 17.

¶ Cataractæ etiam vocantur obices, quibus aquæ curſus temperatur, vt ait Budæus. Vnde illud in ſanctis Bibliis, Et cataractæ cæli aperte ſunt, id eſt feneſtræ aeri cæli, in quo generantur nubes & pluuiæ. Ecce cataractis ex aſſeribus temperatur aquarum curſus, nunc aperiendo, nunc occludendo. Vulgò vocantur *Deriboidi*.

Cataractæ aues quæ Diomedeæ vocantur. Plin. lib. 10. cap. 44. Nec Diomedeas præterbo aues, quas cataractas vocant, & eſt eſe dentes, oculoſque igneo colore, corpore candidis tradens.

CATARACTES, Paphylitæ ſluuius, ſic ab imperii dictus, qua ſe præcipitat. Author Pomponius Mela lib. 1. in deſcriptione Pamphyliæ.

CATARES, Panuoniæ populi ſunt apud Plin. lib. 4. cap. 25.

CATARRHACTONIA.

Catarrhus (κατάρρους) Latinè fluxio, ſue diſtillatio. Differt à Coryza & Branchо. Coryza enim dicitur, quum pituita nares ramum obſidet, Grauedo Latine dicta. Catarrhus verò, qui fanciet, palatúmque. Ac ἀφ' ὧν, quo & guttur & arteria corrumpitur ob id & Arteriacum quandoque id vitium appellant. Omnia hæc tamen Hippocrates Coryzas vocat, noſtri Diſtillationes, qua Græcè καταρροὴ nominantur in commune.

Catarrhytus, pen. corr. {κατάῤῥυτος} Latinè irriguus, à verbo Græco κατάῤῥυτο. Vnde etiam Plin. lib. 5. cap. 4, Hipponem Africæ oppidum, Catarrhytum fuisse vocatum tradit, propter aquarum irrigua.

Catasceptum {κατασκεπτὸν} Nauticæ genus explorationis, quòd circumquaque specetur: {κατασκεπὴ} enim breve lari est, Cicero Attico, lib. 5. {ἔφεργμα} Rhodiorum, & dicrora, Mytilenæorum habebam, & aliud casaseopium. Emendatiores codices habent, & aliquid {ἐπιπλοΐον}. Et re vera italegendum esse arbitror. Nauis tamen huius nominis meminit Gell. lib. 20. cap. 15.

Casaseopus, penult. corr. Hirtius de bello Africo, Literisque celeriter in Siciliam ad Allienum, & Rabirium Posthumium conscriptis, & per Casaseopum missis, vt sine mora, &c. Hoc est, per exploratorem.

Catasta, castæ. Locus vbi ferui vanales custodiebantur, & venditioni exponebantur: fic ergastulum, vbi ferui operi faciendo includebantur. à {κατάστασις}, id est colloco, constituo, expono. illic enim constituti tenebantur. quare illam Tibullus barbaram, id est crudelem appellauit. Illic ex feruorum garritu ingens erat strepitus. vnde Martialis lib. 6. in epitaphio Philenis admodum garrulæ,

Heu, quæ lingua fuit non illam mille catastæ

Vincebant, nec quæ turba Serapin amat. Non defunt qui scribant Cathasta.

Arcanæ catastæ. Martial. lib. 9. epig. 60. in Mamurram,

Inspexit molles puerot, oculisque comedit.

Non hoc quam primæ prostituere case.

Sed quos arcanæ seruant tabulata catastæ.

Et quos non populus, nec mea turba videt.

Auara catasta. Martial. lib. 8. 29,

Non de plebe domus, nec auaræ vena catastæ.

Barbaricæ Stat. 2. Syl. 1.

Non te barbaricæ vesabat vrna catastæ.

Cappadocæ, quia è Cappadocia multi veniebant serui. Martialis libro 10.

Regula Perf. sat. 6. Id est forsis, dura, immisis.

Catastis tos {τραγῳδικὸς} Tunica figuris aoimalium, aut floribus intexta, cuiusmodi fuit tapeta, quæ hinc Belluata dicuntur apud Plautum in Pseudolo.

Neque Alexandrina belluata, consuæque caperia. Hinc quæ baliam cernuam {κύπελλον} dicimus, id est maculosam, interlitam, & picturatam. Hanc vestem, vt propriam feminarū pomis Pollux lib. 7. cap. 13.

Catastroma, pen. prod. huius catastromatis, penul. corr. n. g. Locus in nauì, é quo homines armati propugnare solent & certare. Sic enim interpretatur ex Polybio Baylius: hoc amplius addens, in locum catastromatum fieri posse illis de {καταστρώτης}, sic enim vocant Veteres: non quòd hæ sint ea quæ {κατασκευὴν} dicitur, fed eorum vsum præstant. Et forsasse, ait, non inepte dicerimus catastromata, quæ vulgò dicuntur *Gardeti*. Cæl. lib. 5. cap. 23. in nauibus quæ catapharactæ vocantur, & catastromata habent, id est pauimenta superiora vel tabulata, supra quibus tabulæ incumbunt, canonis nuncupantur, & ftatihmides.

Catastrophe catastrophes, pen. corr. {καταστροφὴ} Latinè dicitur subuersio, deuastatio. Catastrophes autem eutuibus rei extitum, prouerbiali figura vocamus quibus in tam fabula omnis, vt ostendit Donatus, in tres partes distributur, protasin, epitasin, & catastrophen. Protasis, est primus illeremutus in qua fabulæ. Epitasis, tuba ferueti flima. Catastrophe, fubita rerum commutatio. Vnde Lucianus elegantèr exuum euentium, negotij catastrophen appellat, cum aliàs tum in commentario de erroribe ferueruenbus. Et Erasmo.

Catastus. catasti. Martial. lib. 13. epig. 75,

Quum tibi Niliaeus portet cryftalla catastus,

Accipe de circo pocula Hamnio.

Catatypolis {κατατυπωσις} Quum aliquid ad typum, hoc eft formam alterius describitur, vt apud Virgilium. 4. Æneidos,

Omnia Mercurio similis vocemque coloremque,

Et flauos crines, & membra decora iuuentæ.

Catax, à veteribus dictus eft, teste Festo, qui hodie Claudus. Nonius, Catax dicitur quem nunc exoncm vocant. Lucilius satyra 2,

-hothibus catax

Pefsem, perniciémque catax quam & Manlius nobis.

Catax. Vide METAXA.

Catechesis, huius catechesi. pcu. prod. {κατηχησις} Latinè instructio dicitur, à verbo {κατηχεῖν}, quod eft audio, etudio, instruo, eâque doceo voce, quæ scripta tradere nolim. Siquidem olim qui baptismatis essent candidati, ita tradebantur fidei Christianæ mysteria, sed viua voce, citrâque scripta. Quemadmodū prifcis theologis mos erat apud Ægyptios, vt mysteria voce dūntaxat, ac veluti per manus poltetis relinquerent, non etiam scriptis. Id erat initiari mysterus: quod S. Paulus & S. Lucas vocāt {κατηχεῖν}, quali dicas fono aque voce cultrotere. {τῷ} enim sonare eft.

Catechizare {κατηχίζειν} Eft docere quocunque modo, vt air Erasmus.

Catechumenus, pen. corr. {κατηχούμενος} Hoc eft nondum initiatus, fed qui adhuc imbutus elementis religionis, nondum ad sacra speciandā introducitur: cui mysteria fides, vnæ vocis ministerio consredebantur. Budæus.

Categoria {κατηγορία} Attributio. accusatio. Hinc Aristotelis Categoriæ, liber de ordinam categoremaum continens.

Categoremata, penul. corr. {κατηγορήματα} Attributa. Cic. 4. Tuscul. Distinguitur illud etiam, vt libido sit earum rerum quæ dicitur de quodam aut de quibusdam, quæ {κατηγορήματα} Dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores.

Catelæ, catelæ, Geous teli quo vtebantur Teutones & Galli. Virgil. Æneid. 7.

Teutonico ritu soliti torquere cateias. Meminit Gell. lib. 10. cap. 25.

Catella, Diminutiuum à Catena. Vide CATENA.

Catellus, In CATYLE.

Catena, catenæ, pen. prod. {κάτοιναι} Vinculum ferreum, quo vel seruos vel captiuos vel animalia irremus ne effugiant. Virgilius 6. Æneidos,

-tum stridor ferri, tractæque catenæ.

Catenarum series. Patercul. lib. 2. Quum in capsuos fæuirerur à Germanis, Caldus Cælius complirtus catenarum quibus vinctus erat ferieni, ita illas illifit capiti fuo, vt protinus expiraret.

Arcta ferruti catena. Sil. lib. 7.

Auratæ. Sil. lib. 17.

Ferreæ. Claudian. 2. Panegyr.

Graciles ex ære. Ouid. 4. Metam.

Graues. Ouid. 15. Metam.

Multifonæ catenæ. Stat. 8. Thebaid.

¶ Catenæ singulares, apud Plautum in Captiuis, nempe quæ sunt singularum librarum. Sic Turnebus.

Teteres. Lucan. lib. 3.

Plena catenarum quæstio. Cic. pro Murena. Quid tua fors? triftis, atrox, quæstio peculiaris, ex altera parte lactymarum & squalloris, ex altera plena catenarum aquæ indicium.

¶ Compefcere catena aliquem. Horat. 2. Epift. 2.

Canthicles catenis. Cic. pro Sextio, Hanc terram immanemque belluam vinctam suspicit, alligatam more maiorum, confin. ctam legum sacratarum catenis, solust subito legum Consul, &c.

Domitus Cantaber. Horat. 3 Carm. ode 8.

Excuse Seneca in Thyeste, 8.

Indere captiuus. Vide 3 n 9 o.

Iniecere aliqui. Liu. 2. ab Vrbe, Cic. 7. Verr. Ifte hominibus miseriis innocentibusque inuici catenas imperat.

Inferrare colla vel manus catenis. Stat. 12. Thebaid.

Inabrupta lingi catena. Stat. 5. Syl.

Laxare catenas, Dilolucre. Lucan. lib. 10.

Nectere alicui. Horat. 1. Carm. ode 19. Signifeat aliquem catenis anuectere.

Nexæ per colla. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Perferre. Sil. lib. 17.

Vaftas quaffare. Seneca in Hercule furente. 9.

Reliqui. Ouid. epift. 10.

Ropiæ. Horat. 2. Serm. satyr. 7.

Soluere ex catenis. Author ad Herennium, lib. 4. Quòd fi iftum Iudices, vestris sententiis librauerint, ftatim, ficut è cauea leo missus, aut aliqua seterrima bellua soluta ex catenis, volitabit.

Valida tenens. Tibul. lib. 4. eleg. 5.

Vincire aliquem. Ouid. 15. Metam.

¶ Catena, pro chorea catenatim conferta. Lucret. lib. 2,

-inter se forte catenas

Lodunt, in numerumque ruentant sanguine læti.

Hodie catenæ, parum fidelitet excudunt omnes. Senfus autem eft, vt illos fanaticos fe gladiis laceranres & cruentistes in fuo exultasse & luisse sanguine, & pernices agitasse chorcas accipiamus.

¶ Catenæ, & Catenulæ, hue etiam Catellæ, & ipse præcipue inter ornamenta muliebria numerantur. Horat. lib. 2. epist. 2.

Nota refert meremeis acumina, sæpe catellam,

Sæpe perfeielebam raptam sibi ftentis, &c. De Catenis autem eft illud Plinij lib. 33. cap. 3. conquerentis de luxu mulierum in vsu auri: Discurrant catenæ circa latera, & aufera margaritarum pondera è collo dominarum auro pendentia, &c. Eft autem velut torques aureus, vel argenteus, aut etiam è margaritis vel lapillis confectus. Vulgò *Chaisne* vocamus, proprio mulierum noftrarum ornamentum. Caeno, catenas, pen. prod. {κατένᾶς} catenare, Catenis vincire. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 15, Vellem quidem Veuere prognatus tantum animi habuiftet in vestro Domitio, quantum ipse catenatus in hoc habuit.

Catenatus janitor, Portæ adiacens canis. Columel. in præfatione libri 1.

Catenata legna. Martial. lib. 7.

¶ Catenati labores, per transfationem. Martial. lib. 1.

Expectant curatque, catenatique labores. Hoc eft, fese mutuò & vicissim subsequentes. quasi vero concatenati essent.

Catenatus hamus, in modum catenæ factus. Plin. lib. 9. cap. 15. Verfus. Quinctl. lib. 1. cap. 4.

Britannus. Horat. Epod. 7.

Catenatio {διασύνδεσις} Pro conjunctione & arctiugne ftricta trabium vel aliarum rerum inter fe. Vitruuius lib. 3. cap. 9. Et in commissuris, & in coagmentationibus ab leonitudine firmā reciproce catenationes.

Catenula, catenulæ, pen. corr. {ἅλυσις} Diminutiuum à Catena. Vide CATENAE.

Catenarius, adiectiuum {κατενάριος}, vt, Canis catenarius, qui ad fores domus alligatur custodiæ causa. Seneca lib. 3. de ira, Irasceris catenario cani, & hic quum multum latrauit, obiecto cibo manfuefit.

Catella, vel catellum, aliud diminutiuū {κατένδιον.} Plaut. Curcul. 13. Delicatum re hodie faciam, cum catello vt accubes

Ferreo. Horat. 1. Epift. 18,

Nota refert meremeis acumina, sæpe catellam,

Sæpe perfeelem rapram sibi ftentis.

CATENATA 2. Vinde literorum popali, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 10. in defcriptione Alpium, & Alpinorum popularum.

Caterua, caterue {τετρηγία.} Vegetius lib. 3. cap. 1, Macedones, Græci, Dardani phalanges habuerunt, vt in vna phalange armatorum octo millia centenarium. Galli atque Celtiberi, plurefque barbaricæ nationes caterais vtebantur in prælio: in quibus erant sena millia armatorum.

Quid caterua à turmis differant, vno versiculo aperte docet Horatius 2. Epift. 1.

Dum fugiunt equitum turmæ, peditumque caterua.

Æquales. Virgil. 10 Æneidos,

Filius æquales comitatus classe caterua. Id eft per naueis habens distributas æqualiter caterua as aut Setuius.

Armata. Cic. pro Domo sua.

Armiferæ. Stat. lib. 5 Syl.

Fulgentes

Fulgentes ære. Virg. 8. Æneidos, -oculisque sequuntur
Pulueream nubem, & fulgentes ære cæteruas.
Populatrices. Claudian. 3. de Raptu Proserp.
Vi dirices. Horat. lib. 4. Carm. de 4.
¶ Agere cæteruas, Id est impellere, vrgere, & insectari. Seneca in Hippol. 4. Infernas ciere. Tibul. lib. 1. eleg. 2.
Denſare. Virg. 12. Æneidos,
-vos vnanimi den ſate cæteruas
Et regem vobis pugna defendite raptum.
Magnas impleet. Horat. 2. Serm. Sat. 10.
Insectare. Stat. 9. Thebaid.
Per pbſtantes ire. Horat. 3. Carm. ode 10.
Prompere in. Horat. 1. Carm. ode 8.
¶ Cæterua, pro multitudine, & maximo numero. vt, Cæteruæ contradicentium. Cic. 1. Tuſcul.
Cæteruæ teſtium. Cic. 7. Verr.
Iuuenum cæteruæ. Virg. 1. Æneidos,
-magna iuuenum ſtipante cæterua.
Formingæ cæteruæ. Martial. lib. 14. epig. 48.
Omnia fœminei quare dilecta cæterua
Balnea deuitat blataraſ &c.
Cæteruæ, atque conuentus. Cic. 3. de Orat. Quid hoc, non idem fit in vocibus vt a multitudine & populo, non modo cæteruæ atque cõuentus, fed etiam ipſi ſibi ſinguli diſcrepantes eiulemur.
Anguinea cæterua. Id eſt anguium ſiue ſerpentium multitudo. Tibull. lib. 3. eleg. 4.
Nec canis anguinea rediuiua terga cæterua.
Comium cæterua. Lucret. lib. 2.
Magna. Oc. pro Murena, Poſthumius obuiam eum bene magna cæterua ſua venit.
Cæteruatim. pen. prod. Adverbium, Per diuerſas cæteruas. Virg. 3. Georgicorum,
Iamque cæteruatim dat ſtragem.
Cæteruatim volare dicuntur Harpi. Plin. lib. 10. cap. 34.
Conſuſæ & miſtæ cæteruatim. Colum. lib 3. cap. 19.
Cæteruarius, Adiectiuum (ιδιώτικον) Tranquil. in Auguſto, Spectauit ſtudioſiſſimè pugiles, non ordinarios modò & legitimos, ſed cæteruarios oppidanos inter anguſtias vicorum temere ac ſine arte pugnantes. Cæteruarios appellat vulgares, & non diſpoſitos.
Cathartmata, penul. cor. (καθάρσιμα) Erant homines, qui pro peſte, aló ve morbo expiando immolabantur dijs: qui ritus expiationis à Romanis vſurpabatur. Budæus.
Cathartmon, Genus fuit expiationis apud Græcos in priſtinia, aut fame, aliue calamitate, manorve aliquo diſcrimine, qua hominem abiectum perquirebant, quem carnes, placentis, caſcoque alligebat: cum ſepties virgis quibuſdam ad pudenda verberabant, tum demum conſoſſa foueæ crematbant, cineres in mare proijciebant, eo facto arbitrati vrbem expurgari. Meminit Iſaacius apud Lycophronem cum Hippona in ſambis.
Catharſia, Veteres porculos nuncupabant minutulos, quibus concriones & theatra luſtrabantur. Qui mos ab Athenienſibus manaſſe fertur, apud quos qui id muneris obibat, ab re vocabantur Perifliarchi, tanquam eiectores dicas, ve ex Harpocratione refert Cæl. antiq. lect. lib. 6. cap. 12.
Catharſtum (καθάρσιον) In Græcorum doctrina videtur purificatio quædam dici. Morem quippe Athenis fuiſſe produnt, conciones expurgandi, atque theatra, & omnino quemlibet populi conuentum. Lucian. in Dialog. quos τοὺς καθάρσιους ἐκείνους ἀνθρώπους ἐκάλουν ἐπὶ τὰς τῶν ἀθηναίων καθάρσεις καὶ ἐπὶ τὰς τῶν θεάτρων. Id eſt, ſic vbi comperiuit in vrium Hecates cornam iacentem, eam ex catharſio ouum. Qua autem expiationibus apta monſtrat Iuuenalis illud,
-niſi ſic centum luſtrauerit ouis. Sed & in arte Ouid. ouahæc luſtralia indicat his verſibus,
Et vehitur quæ luſtret ouis lectiſque loeuimque,
Præferat, & tremula ſulphur & oua manu. Verùm quæ ſit ratio ouis expiandi, vide apud Cæl. Rhod. lib. 27. cap. 17.
Cathartictus, pen. cor. (καθαρτικὸς) Adiectiuum. vt, Cathartictum medicamentum, quod purgat. Celſ. lib. 2. o. Sed medicamenta ſtomachũ fere ledunt: idque omnibus cathartica: eis aloe miſcenda eſt.
Cathea (καθέα) Regio eſt in Indi, Sopithis, qui vnus fuit ex Nomarchis, dominationi ſubiecta, quam quidam inter Hydaſpen & Acesinem ſluuios locant: alij inter Acesinem & Hyarotidem ſmitimã terræ Porticonſobrini alterius Porij, qui ab Alexandro captus eſt. In hac autem regione mirum in modum pulchritudinem excoli dicunt, adeò vt Onſicritius author ſit, apud eos regem pulcherrimum eligi. Puerum verò poſt duos menſes quàm natus fuerit, publicè iudicari, virum legitimam formam habeat, & vtæ dignam, nec ne: eumque quũ ab eo iudicatus fuerit, qui rei præeſt, vel viuere, vel interimi: eſto omnes cæteris in rebus frugales eſſe, circa ornatum autem curioſos. Cætheorum etiam proprium eſſe dicit, vt ſponſus & ſponſa ſe mutuò eligant. Item vt vxores cum viris defunctis comburantur, ob hanc cauſam, quòd quum aliquando adoleſcentulus adamaret, a viris ſeeebebant, vel eos venено interimebant. In eadem terra canes opimos narrant, atque Alexandrum & C. Lic. Sopithe dono acceptſſe. de quibus quum perculſi ſaeeret, duos leoni immiſiſſe poſtea & alios duos ſoluiſſe, qui quũ iam in certamine cõſiſterent, Sopithes iuſſit vt vnus abſtraheretur a morſu, & miſi obiẽ perant, eius illi ineiderent, quod eanis prius profundo vulnere paſtus eſt, quam morſum dimitteret. Et Strab. lib. 15.
Cathedra, cathedræ, pen. cor. (καθέδρα) Id eſt ſedes. Græca enim vox eſt. τὸν δὲ καθέδρᾳ τὸν ἐξηρκότα αὐτὸν ἐκ τῶν ἑδῶν. autem ſedes eſt. Horat. 1. Serm. ſat. 10.
Diſcipulorum inter nubeo plosare cathedras.
Feminæ cathedræ. Martial. lib. 12. epig. 38.
Straia & longa Iuuenal. ſat. 9.
Molles. Iuuenal. ſat. 6.
De cathedra ſurgere. Martial. lib. 11. epigr. 100.

De cathedra quoties ſurgis, iam ſæpe notaui, &c. Sic etiam dicimus, E eathedra ſurgere. Idem lib. 12. epigr. 18. -è cathedra Surgentem ſocus exeipit, &c.
Cathedralitius, Adiectiuum (καθεδρικὸς) vt Cathedralitius ſeruus, Qui cathedræ heium defert. Martial. lib. 10.
Quum cathedralitius portet tibi theda miniſtros,
Et Libys in longo puluere ſudet eques, &c. Hic pro mollibus & deſidibus accipitur, teſte Budæo.
Cathedraticus Philoſophus vocat Seneca vmbrailes illos quibus ſatis eſt de virtute in eathedris garrire, Fabianus, inquit, non ex his eathedrariis philoſophis, ſed ex veris & antiquis. De breuitate vitæ.
Cathedraria, Vide COACTILIA.
Cathema (κάθεμα) Ornamentum dem ſſum ad pectus, quod & κάθεμα dicunt Pollux lib. 6. cap. 16. ex Antiphane. Pro torque autem accipitur, vt D. Hirronymus vertit locum Ezechielis cap. 16. ver. 12. Aquila & Symmachi editionem. Septuaginta interpretes, & Theodotion (περιτραχήλιον) tranſlulerunt, nec ſolum ibi, ſed & Eſa. 3. vt ſcribit ipſe Hieronymus in commentariis eiuſdem cap. 16. qui ſubdit, ſe putare (κάθεμα) ab eis dictum, monile ex varijs gemmis, in pectus muliebum deſcendens, qui & ipſe ornatus pulchertimus muliebrum eſt.
Cathena, Vide CATENA.
CATHIARI (κατήχειν) Populi fuit Galliæ, Straboni, in vlteriore tipa Rhodani, vt inquit, habitantes, Sajlus ſtitum. Sicille lib. 4.
Cathmæa, Terra quæ in ea conuicitur ſtãt orichalcum. Feſtus.
Catholicus, pen. corr. (καθολικὸς) Vniuerſalis, quaſi certa omnia verſetur. Inde etiam catholicum medicamẽtum, quod omnibus humotibus ſimul vacuandis vtile eſt. Item Præcepta vniuerſalia vel perpetualia, catholica vocant, at Quintil. lib. 2. cap. 13.
Catholica eccleſia, id eſt vniuerſalis: idcirco dicitur, quia non duas aut tres inuenire licrat, ſed quòd vniuerſorum electorum Dei numerus in Chriſto vnitus, & coadunatus per fidei vinculum in vnam eorat ſocietatem, atque in vnum Dei populum, cuius Chriſtus dux ſit & principes. Extra huius eccleſiæ conubernium nullam eſſe ſalutem, Scriptura pronuntiat. In formula iuramenti magiſtratuum, Nouell. iuſiurand. quod præſt. ſolei. extat hæc elauſula, Et quod eum ſanctiſſimâ Dei catholica & Apoſtolica eccleſia communionem habeo, &c.
Catholicanus, pen. prod. Nomen deductum à Catholicus.
Catholicatus autem, dotes Alcatius dictos appariores. Præfecti prætorio Orientis, quoniam is perpiet amplißimam iuriſdictionem Catholicus, id eſt vniuerſalis dicereiur, quem titulum etiam Antiochenos Epiſcopos vſurpaſſe, authores aliqui prodiderunt. Hunc autem obtinuit pontifex Romanus Bonifacius à Phoca imperatore, magna contentione. Si Platinæ credimus.
CATHON, Inſula à Pompnnio inter Cycladet numerata, à Plinio ramẽ prætenta: niſi quis Carlon, quam Plinius in Laconico ſinu eſſe ait, intelligere velit. Ex Vadiano.
Cathones appellantur portus in mari interiores, arte & manu facti. Feſtus.
CATI, Fons, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluit, dictus quòd in agro eiuſdam fuerit Cati. Feſtus.
CATIENVS Philoſophus, Vir proprium, qui patronum ſoum adeò dilexiſſe fertur, vt hæres omnibus bonis inſtitutus in rogum eius ſe iaceret. Hæc ferè Plin. lib. 7. cap. 36.
CATILINA, pen. prod. (κατιλινᾶς) Ciuis Romanus nobilis & feditioſus, ingenio malo prauoque, cui eloquentiæ ſtatis ſapientiæ parum fuit. Ex Salluſtio nuniſſimus eſt. Iuuen. ſat. 10.
-& iacute Catilina eaduere rogo.
Catilinarius, pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 2. cap. 51. In Catilinianis prodigijs, &c.
Catillius, Vide CATINVS.
CATILVS (κάτιλος) Filius fuit Amphiarai, frater Coracis & Tyburti. Hic Tybur condidit, & à fratris nomine ſic appella un. Sil. lib. 8.
Et Tybur Catille tuum. Horat. lib. 1. Carm. ode 18. ablata conſonante Catilum media breuitate, vt
Nullam Vare ſacra vite priuſ ſeueris arborem
Circa mite ſolum Tyburis, & mœnia Catili.
CATINA, Catinæ, vel Catine, catines, pen. corr. (κατίνη) Vrbs Siciliæ. Sil. lib. 13. Tum Catinæ nimium ardentis victa. Typhœo. Strabo tamẽ, Diodorus, & Ptolemæus, non Catinam, ſed Catanam ſcribunt: vnde Catanæus Charundas. Nunc dicitur Catania, vt ſcribit in Melam Oluarius.
CATINENSES Ceres dicta, ab oppido Siciliæ Ærnæ propinquo, vt oſtẽdit Lactantius, ad cuius templum viris accedere non licebat. Sacra quoque illi per mulieres miniſtrabantur, & per virgines pertiei ſolua erant, cuiuſque dex ſimulacrum nõ modò tangere, ſed ne videre quidem licebat, vt Alexander ſcribit.
Catinenſes, Lentulus mimogrephus (cuius Sepumius in Apologetico meminit) à Catina vrbe Siciliæ appellat homines molles, qui ſe pumice leues & glabros teddebent. Iuuen. ſat. 8.
Cur Allobrogicis, & magna gaudeat ara
Natus in Herculeo Fabius lateſti cupidus.ſi
Vanus, & Eugenea quantumuis molliqr agna?
Sitenenſum aurtus. Catinenſi pumice iumbum
Squallentes traducit auos?
Catinus, & catinum, n. gen. pen. prod. (κατῖνος) Vas immenſum eſcarium, vbi pulsem, aut iuruleti quid ponebant: à cauendo nominauerunt antiqui, niſi quòd Siculi dicunt (κατάνη) vbi aſſa ponebant. Hęc Varro de Ling. Lat. lib. 4. Plin. lib. 35. cap. 4. Quæ è cauno iactatur ſpureitis, in omni metallo vocatur ſcoria.
Magnus catinus. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
Algens. Perſ. ſat. 3. -poſitum eſt algenee catino
Durum olus, &c.
Anguſto piſces vrgere catino. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Niger. Iuuenal. ſat. 6.
Ruber. Perſius ſat. 5.

¶ Catinos porri & lagani. Horatius,

Ad porri & ciceris refero, laganique catinum. De parabili cibo intelligendum frugique menta arbitror nam porrum pro oleribus posuit, quæ vilissima sunt e barata: & cicer legumen est, quo pauperiores vesce bantur. Laganum cruan, quod ficlum erat farina cum, quod in farina cum ex oleo frigebatur an parabilibus ceas numeratum existimo. Turneb.

Catillus, huc Catillum (τροχίσκον) Diminutivum, Parnum vas ceserium. Colum. lib. 12. cap. 47. Hanc mistu ram quum in catillo compostuerris, olenm superfundito. Plin. lib. 30. cap. 6. Vesimen terreum catillo ligneo aspe sillo & terra mixto: in medium aqua exergea perfundere, & defodere unde effoderis magis iubentmox aquam bibere catillo, mire id prodesse sic hiadeis affirmantes. Vide Baylium in libello de Vasculis. Charisius lib. 1, Catinus masculin o genere dicitur, vt Mercenas in dec mo, lugis, ait, fumans calido cum farre catinus. Et hinc diminutive Catillus fit, vt Asinius contra maledicta Antonij, Vulpinatque vibe tota catilli. Sed Varro ad Ciceronem. catinuli dixit, non catilli.

¶ Catillus, Est superior pars molæ molendinariæ, vt inquit Paulus in li. quum de lanionis. 6. idem consultus D. de fundo instructo & instrumento legato. Est autem mra, inferior pars molæ catillus, superior.

Catillones, pen. prod. (γλωσσόκομοι) Gulosos dicebant antiqui, authore Festo. A catinus, diminutiua forma. Macrob. lib. 3 Saturn. cap. 16, ad finem, Propter Catilones dicebantur, qui ad pollu ctum Hercelis vitimi quum venirent, catillos lingebant.

Catillo, catillas (γλωσσόκομος) Catillare, Catinos lingere. Plaut. Casin. 12, -operam vxoris pollicetor fotas,

Quasi catillarum.

Catilatio (λιχηνεία) Graue opprobrium obieiebatur hominibus generosis, sipui prouinciam amass lop. Romani expoliassent, qu id eorū bona ignisse videretur. Festus.

CATIVS, deus antiquorum, qui catos, id est acutos homines faceret. Meminit Augustinus in 4. Sunt qui libentius Cautum legant, quod scilicet cautos homines faceret.

CATIZI, Pygmæorum gens à Barbaris dieuntur, quos credunt à grubibus trahi. Plin. lib. 4. cap. 11.

Catlaller, quasi catullaler, vt Græci dicent (κατυλλος) Catullus, (σκύλαξ) pro Proculo. Catulaster autem explicatur grandior catulus, & grandior puer. Charisius, Puer, pueri, catlaster, catlastri. Ex quo Virrunij loeus emendant, vbi sic legendum est, Idcoque semper transmarinos catlastros emere formosos, & puellas matures, quibus eo nomine gere, vt qui nasceretur ex iis, non solum egregia voce, sed etiam forma esset non inuenusta. Catullos scriptum erat. Hermolaus verò Calaitros legit, Iueundos Calliatros: Gulielmus autem Pellisserius germanam lectionem restituit, festo Turnebo.

Catlitio, pro catulitio in antiqui Festi excerptoplaribus reperitur, vt ipse vid tur lib. 16. cap. 21. Catlitionem rustici vocant, gelliente natura semina accipere, &c. Vide CATVLITIO. Monuit Turneb.

Catoblepas, catoblepæ, pen. cor. (κατωβλεπάς) Genus feræ est mediocr eatus qui oculos videre, illaim expirant: vt scribit Plin. lib. 8. cap. 21. (σφάλλει) sane dieuntqui capite est in terram demisso, (ὃς τὸ κάτω βλέπει).

Catochites (κατοχίτης) Gemma Corsicæ insulæ, impositam manum velut gummi retinebs. Plinius lib. 37. cap. 30. (κατοχὴ) Graeis dicitur detentio. (κατοχὸς) detentiuus. Vide Solinum cap. 9.

Catochus (κάτοχος) Morbus est quum sensu priuatur anima, corpusq; omne velut gelu obrigetur. Hunc morbi tria facit genera Galenus lib. finition. medic. vbi vide.

Catogeum (κατωγαῖον) Domicilium subterraneum.

Catomum, Vinculum & catenam significat, vt legitur in quodam in Iuuenalem scholio. Cic. ad Gallib. 7. epist. 26, Vereor ne in catomis Catonos. Virgilium & Lucretium Gellium in verfu catalectico, Tollet bona inde vos oreus nudas in catomum. Alij Catonium legunt. Vide fuo loco.

CATONES (κάτωνες) ex oppido Tusculo originem habuere, vnde primum profectus M. Porcius Cato fertur, perfuasione atque amicitia Valerij Flacci: folicitatus. Hic Trib. mil. in Sicilia fuit, Prætor Sardiniæ subegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis institutus ætate iã grandis. Consul deinde cum eodem Flacco erat eus exteriorem Hispaniã fortitus est, vbi rebus feliciter gestis, omnium vrbium muros quæ intra Ætium fuit, vno die solo ærquat iussit. Author Polybius. Plin. lib. 7. cap. 27. viribus eum laudibus eumulat, perfectum & imperatorem, & Senatorem, & Oratorem nominãdo. Cuius ingenij etiam meminit Cic. de Clar. Orat. his verbis, Orationes eius vt illis temporibus, valde laude. fignificant enim formam quandam ingenij, fed admodum impolitam & plane rudem, &c. Scripsit Origines, & paruũ de Agricultura librum, de quo plura apud Ciceronem, Gellium, Plinij, Plutarchum. Catones item duo fuerunt superioris filij, quorum alter in bello cõtra Perseum fub Æmilio Paulo magna eum laude militauit. Alter Saloninus ex matre cognominatus, patre superstite ac Prætore designato extinctus est, & egregios in tuis disciplina libros composuit. Author Gell. lib. 2. cap. 14. Prætera, M. Cato Senioris nepos, cognomine Vticensis, fecutusque ac doctrina Stoica eum referebat, mundis interdum pedibus breuíque toga in publicũ prodibat, fefe adfuefaciebs nibilo, nisi obscenis rebus ac detestabilibus erubescere. Cõsulatum fruſtrã petit. Martiam eoniugem roganti Hortensio amico concessit, eandemque postea Hortensij hæredem reeepit. Id quod ei Cæsar asseruit ærasa factum obicit. Dimisit (inquit) vt locupletem reciperet. Toto euilis belli tempore intonsus fuit. Post pugna Pharsalicam, Vtcam eum Scipione se recepit: vbi quum mori ftatuisset, nocte de Stoica philosophia disseruit, ac Phædone Platonis de animi immortalitate perfecto libro, gladio incubuit. Ex Plutarcho. Fuit & Valerius Cato grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit tempore Sylla: eius famam hi verfus indicant,

Cato Grammaticus Latina Siren,

Qui solus legit, & facit poetas. Hulus meminit Tranquillus.

In Catone perfectissimo Stoico summam eloquentiam non desiderat Cicero de Clar. Orat.

Annos quinque & LXXX natus Cato excellit ẽ vita. Cicero de Clar. Orat.

Marcus Cato nullam adulteram non eandem esse veneficam dixit. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Dat iura piis Cato apud inferos. Virg. 8. Æneidos,

Secretóque pios his dantem iura Catonem. Vbi Seruius, Censorium (inquit) significat, non Vticensem, qui contra Cæsarem bella fuscepit. Et fupergressus est hoc loco Homerũ disiostronem: sequidẽ ille Minoem, Rhadamantum, Æacum de impijs iudicare dicit, hic Romanum ducem innocentibus date iura commemorat.

Grand. a Catonis moritun verba. Perf. sat. 3.

Durus Cato. Iuuenal. sat. 13.

Hilaris. Martial. lib. 12. epigr. 6.

Quos Numa, quos hilaris posset habere Cato.

Intonsus. Horat. 2. Carm. ode 15.

Prisci Catones. Horat. 2. epist. 2.

Rigidi. Claudian. 2. Paneg.

Tetrus e cello exeruis. Iuuen. sat. 2.

Catonis virtus narrauit sæpe mero ealuisse. Horat. 3. Carm. ode 21.

Virtutem moréque Catonis repræsentare. Horat. 1. epist. 20.

¶ Cato pro duro, rigido & seuero homine. Martial. lib. 11. epig. 40. in Charidemum,

Desine non possim libertum ferre Catonem.

Catonianus, pen. prod. (κατώνιος) Adiectiuum. vt, Catoniana familia. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 10, Raebius qui vnus est hoc tempore Trib. pleb. rem præfecit, eósque homines sibi emptos esse dixit (sic enim placuerat) & tabulam proscripsit, se familiam Catonianam venditurum.

¶ Catoniana regula in iure appellatur, quæ ita definit, vt legatum, quod inutile fuerit, ita esse tamen facti tempore testatoris decesserit, quan doeunque postea decesserit non conualescat. l. 1. D. de reg. Caton. l. 13. D. de opt. legat.

Catonium, catonij, n. g. Cic. ad Gallum lib. 7. epist. 26, Vereor ne in Catonium Cato nos, hoc est, vereor ne nimia libertas & Catonis imitatio, cutus laudes & tu & ego scripsimus (erat autem hoc Catonium oleofissimum, vnde & Antieatones postea scripsit) subaudi præcipiter nos in Catonium, id est orcum, aut interni barum: hoc est, sic nobis cauã mortis. Cæl. lib. 12. cap. 17, Sequidem Catonium pro inferis recte poni, ex Laberio eiprobauit Gellius, etiam si inter fordida obsoletaque ac maealantia id esse vocabulum putat. Nec eo vereho esse vfus orator, nisi de indultis ex obscuritate ioeum eapraffet. Hæc Cælius. Laberij versus apud Gellium lib. 16. cap. 7,

Tollet bona fide vos oreus nudas in Catonium.

Fieri poteſt vt ab aduerbio Græco κάτω ducat origineni, quod à superiora & subterranea loca significat. Amerpachius & Rutilius per Catonium, siue Catonianum, intelligunt fortunã quam passus est Cato, quum est à Cæsare missus in eaterem. Qua de re Sectonius in Iulio cap. 20. & Gel. lib. 4. cap. 10. Scio & apud Gellii, & apud Ciceronem ab aliis aliter legi. fed longum fotet omnia hue transscribere.

Catopterius (κατοπτήριον) Locus quidam præceps est à Parnasso promenens, qui ventosas in Auemoream (vnde & nomen habet) trudit procellas. Hic locus Delphotum & Phocensium eremius erat, qua tempestate Laeedemonij Delphos à Phocensium societate disiunxerunt, & per fe tem fui vrbanam agitare permiserit. Hæc Strabo lib. 9.

Catoptrices (κατοπτρικὸς) Dicitur vtendi illa ratio qua despectamus. Tribus enim modis visu vemur. Nam aut in rectum dirigitur visus, & dicitur Opticeaue fursum spectamus, & eli Anopticeaut deorsum ferrur oculorum acies, & hæc eli quam Catoptricem dicimus. Catenim hæc in re illud cõingit mirabile, & attollatur visus etiam ftellas contingimus: fi in rectum prospectas penaeur, quadragesta millium paſſuum nõ exeeditur menſus. Infrà verò etiam minore multo intersura vfum hebr ferre, obseruatum, quando eſt hic longè difficilior modus. Ex Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 4.

Catoptron (κάτοπτρον) Speculum inter ornamenta muliebria posuit Pollux lib. 7. cap. 22 & lib. 10. cap. 28.

Catoptromantia (κατοπτρομαντεία) Diuinatio quæ fit per speculum, de qua vide tufra in dictione Magia.

Catopyrites (καπνίτης) Gemma quæ ex Cappadocia venit. Plin. lib. 37. cap. 10.

Catorthoma, pen. prod. catorthomatis, pen. cor. (κατόρθωμα) Rectè factum interpretatur. Cic. 3. de Finib. Quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus εὐκαιρίαν) non ſit mator productione temporis (habent enim suum modum quæque opportuna dicuntur) sic rectæ effectio: κατόρθωσις enim ea appello: quoniam rectum factum κατόρθωμα rectè agi ur effectio, item conuenientia, denique ipsum bonum quod in eo positum eſt vt naturæ consentiat, crefcendi aceeſſionem nullam habet. Item lib. Offic. 1, vbi de recto & quo disputat, Perfectum officium, tectum opinor vocemus, quod Græci κατόρθωμα.

Catorthosis, pen. prod. Vide in CATORTHOMA.

Catoteretæ (κατωτερικὸς) Pharmaca vocantur quæ purgant per inferiorum ventrem, vt Galen. author eſt lib. 13. Therapeuticus. Vide ANOTERICA.

Cattæ, Naues quædam sic dictæ, vt refert Gell. lib. 10. cap. 25.

CATTI (Κάττοι) Germaniæ populi. Vide CATTHI.

CATTITARITIS (Καττιτερίτις) Ptolem. lib. 2. cap. 6, Deeem sunt insulæ in occidentali Oceano, Cassiterides exteri vocant à plumbi stanniq; copia, quod καττιτερὶς dicitur. Hetodot. lib. 3. Ne Cassiterides quidẽ noui insulas, hoc eſt stannarias, vnde ad nos venit stannum.

Cattus, à nonnullis accipitur pro fele: enius nullum exemplum apud idonetum authorem reperi. Vide Gesterum, pagina 344. & 346. & 350.

CATVLARIA, Porta dicta Romæ eſt, qua non longè ab ea ad placandum Canicular ſydus frugibus inimicum, rufæ canes immolabatur, vt fruges

ve fruges maturescentes.ad maturitatem perducerentur. Festus.

CATVLVS (κάτυλος) Poeta Veronensis, natus anno ante Sallustium, Syllæ, Manlique tẽporibus in poematis cum lasciuus, tum mordax, quippe qui Cæsari maximo tunc viro minimè peperci, tum etiam criminatus: reconciliatus nihilominus, ac eodem die ab eo cœnæ adhibitus est, teste Tranquillo.

Doctus Catullus Ouid. 3 Amorum, eleg. 8.

Lasciuus. Ouid. 2. Trist.

Tener Catullus. Martial. lib. 12. epigr. 44.

Lesbia cum tenero te posset amare Catullo.

Vrbanus. Iuuenalis Satyr. 3.

Vrbanus. Catull. epigr. 7.

Cantare Catullum. Id est supera Catulli. Horat. 1. Serm. sat. 10.

CATVLVS (κάτυλος) Simplici L etiam scribitur, corripiæque penultimâ. Fuit autem hoc nomẽ mulus. Q. Lutatius Catulus primu bello Punico, CCC nauibus aduersus Poenos profectus, fracentas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Ægades insulas, inter Siciliam & Africam depressit, finémque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, vt Sicilia, Sardinia, cæterisque insulis inter Italiam, Africámque decederent, & Hispania citra Iberum abstinerent. Liuius.

Catulus item orator Consul cum C. Mario quarto eius cunsolatu Cimbros fudit: ab eodem postea vrbe occupata per dissensionem mori iussus est, frustrà precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo inclusus, candentium carbonum vapore suffocatus est, teste Valerio lib. 9. Cuius manes vltus est postea Sylla interfecto Mario Iuniore. Lucanus lib. 2.

-quid sanguine manes

Placatos Catuli referam? De hac Catulo Cle. Orat. multa scribit. Catulus, alius soror ius Caninæ, vir eques Romanus, partiũ nullarum, tantúmque quieti studens, à Catilina iussu Sylle interfectus est. Author Paedianus.

Catulus, Festu, genus quoddam vinculi, qui interdũ canis appellatur.

CATULUS, penult. corr. (κάτυλος) Propriè significat canis filiolum: dictus (vt ait Varro lib. 4. de Lingua Latina) à fagaci sensu & acuto. Virgil. 1. eclog. 3. Sic canibus catulus similes, sic matribus hœdos, &c. Cic. 2. de Nat. deor. Bene ipse idem Chrysippus qui similitudines adducens, omnia in perfectis & maturis docet esse meliora, vt in equo quàm in equulo, in cane quàm in catulo, in viro quàm in puero.

Fideles catuli. Horat. 1. Carm. ode 15.

Seu vsta ill catulis cerua fidelibus. Id est fagacibus, vel silentium imitãdo ferus nubibus, vt ait Aeruin.

Mi-hae in sylua. Horat. 1. epist. 2.

Sagax. Ouid. 1. de Remedio amoris,

Nunc leporem pronum catulis sectare fagaci.

Veloces. Virg. 3. Georg.

Catulorum causa dicitur canare. Colum. lib. 7. cap. 12.

Pascere catulos fero. Virg. 3. Georgicorum, -sed vnã

Veloces Spartæ catulos acrémque Molossum

Pasce sero pingui. Id est aqua lactis, quæ pingues efficit canes. Seruius.

¶ Catuli (κύπελλοι) non solùm canum fœtus diminutiuè, verùm omnium animalium appellantur. Nonius.

Catuli a fœtidis. Plin. lib. 11. cap. 74. ad fuem capitis semel & iterum.

Canum. Plin. lib. 19. cap. 4. Catulos lactentes adeò pœros existimãt ad ebium, &c.

Murium. Plin. Murium quoque catuli oftentum sæciunt.

Serpentis. Virg. 3. Georgicorum,

-catulos recìs, aut oua relinquens.

Delphinorum. Plin. lib. 9. cap. 8. Delphini agum serè coniugia, parium earulos deeimo mensẽ ad iuuo tempore.

Draconum. Plin. lib. 11. cap. 72.

Lacertarum. Plin. lib. 10. cap. 45. Quoniam huic animali nulla memoria: itaque catuli per se erumpunt.

Leonis. Claudianus de bello Get.

Lea na catulorum oblita. Virg. 3. Georg.

Catuli simiæ. Plin. lib. 8. cap. 54. Simiæ gestant catulos: quos mansuefactæ intra domos peperere.

Tigridis. Plin. lib. 18. cap. 8.

Viperarum. Plin. lib. 30. cap. 62. Tertia die intra verum catulos exclusit.

Vulpium. Plin. lib. 10. cap. 74.

Catellus (κυνίδιον.) Martial. lib. 1.

Os & labra tibi lingit Manuella catellus. Cic. 1. de Diuinat. Tum ille archius puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia. erat autem mortuus catellus eo nomine.

Flagrare amore exigua de re. Martial. lib. 7. epigr. 86.

Rimari extà catelli. Iuuen. sat. 6.

Catulinus, penul. prod. Adrcatium (κυνικὸς) Quod est ex catulo. vt, Catulina earo. Plin. lib. 29. cap. 4, Genito mane earulo res diuina fit: & in cœnis dcbẽt etiammum poniur caulina.

Catulinam carnem efiauisse, hoc est cumedisse Romanos, Plantus in Satyrione refert, vt scribit Festus.

Catulio, catulis, pen. corr. (κυνίδιον) catulire, Dicitur de canibus, quando venerem appetunt. Varro 1. de Re rust. cap. 9. de canibus loquens, De fœtura, principium admirendi faciunt veris principio: tũc enim dicuntur catulire: id est oftendere se velle mariari. Plautus, Quum mcam vxurem vidi catulientem. Laberius scripsit earulientẽ lupam, id est cupitu appetentem.

Catulitio (κυνίζω.) Verbale. Plinius lib. 16. cap. 25, Catulitionem rustici vocant, gestiente natura semina aceipere, eóque animam inferente omnibus fœtis. Vide CATVLIRE.

CATVRACTONIVM (καταφράκτιον) Britanniæ insulæ oppidum, Ptolemæo. Vulgò *Cardeil*, & *Cardelle*.

CATVRIGES, Italiæ populi sunt, trans Padum à Plinio lib. 3. cap. 16, in vadecima Italiæ regione collocati.

Catus, pro homine cauto. Vide Cautus in CAVEO.

C C A V

Cauæ dum, cauædij (κατασθήμων) Erat intra parietes locus tectus ac patulus ad communem omnium vsum, maximè fœlurantium relictus. nam & non inuitati illuc cummeare poterant. Hæc Spontinus ex Varrone de Ling. Lat. Plin. Iun. lib. 2. epist. 17. ad Gallum, A tergo cauædium, porticum, aream, &c. Cauædium, disnoctium protulere Vitruuius & Varro de Ling. Lat.

Cauamen, inis, n. gen. Solin. cap. 14, Nam in latebrusis rupium cauaminibus, &c.

CAVARES (κάουαροι) Narbonensis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas fita est. Author Pomponius Mela lib. 2. Cauares autem Strabo Cataros nominat, Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentium & Isaram amnes fitos.

Cauamen, Cauaticus, Cauator, Cauatus, In CAVVS.

CAVCA (καυκὰς Ptolemæo) Vrbs Hispaniæ, alii nouiore Conca. Vulgò Cuenca.

CAVCADAE, Gentes sunt ad Lagoum amnem, quò in illum influit Opharus, circa Mœsrim à Plinio lib. 6. cap. 7. collocant.

Caucalis, huius caucalis, pen. corr. vel caucalidis, f. g. (καύκαλις) Genus herbæ fœniculo simile, breui caule, flore candido. Plin. lib. 22. cap. 22. Vulgò *Perfollum* nostrum.

CAVCASVS, penult. corr. (καύκασος) Affæ mons supra Iberiam ac Albaniam in Septentriones, Ptolemæo. Is ipse pars Tauri moutis: & vtro Taurus Caucasi numine intelligi potest, vt perspepe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philostratus lib. 2. Caucasus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito defendit, &c. Vbi multa de Prometheo ad Caucasum ligato. Caucasi montes, etiam multitudinis numero dicuntur, authore Pomponio lib. 2. idem aliubi (inquit) Tauriei, Muschi, Amazonici, Caspij, Cotzanici. Caucasi, vt alius aliusve appositis gentibus, ita alius aliusque dicti numinibus.

Vrgetur arboribus Caucasus. Propert. lib. 1. eleg. 13.

Horrens caunibus. Virg. 4. Æneidos,

-sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus.

Ingens. Seneca in Hippol. 1.

Inhuspitalis. Horat. 1. Carm. 22. ode.

Caucasus, Adrectium (καυκάσιος.) vt, Caucasea rupes, Propertius lib. 2. eleg. 1.

Antra. Ouid. 4. Metam.

Iuga. Claudian. de bello Get.

Pruinæ. Claudian. in Eutrop.

Rupes. Ouid. lib. 2. de Arte.

Vertex. Virg. 2. Georg.

CAVCASVS portæ, inquit Plinius, magno errore à multis Caspiæ dicæ, ingens natura opus, mutibus interruptis repente, vbi fores obdutæ ferratis trabibus, fubter medias anne Dyriodon fluentes, citrà quic in rupe castello (quod vocant Cumania) communitu ad arcendas transitu gentes innumeras. Hæc ille lib. 6. cap. 11.

CAVCENSES, Hispaniæ citeriuris populi, in conuentu Cluniensi, de quibus Plin. lib. 3. cap. item 3.

CAVCHI, Populi quidam sunt in Septẽrione, qui maiores minuréque appellantur. Vasto ibi meatu, bis diebus nocturnoque singulari interuallis, effusus in immensum agitur Oceanus, æternam operiens rerum naturæ cõtrouerfiam: dubiumque terræ situ, an pars ea maris. Illic mifera gens tumulos obtinere aitos, aut tribunalia ftructa manibus ad experimenta altiffimæ æstus, cassa ita impositis manigauitibus similes, quũ integant aquæ circundatæ: naufragis verò, quum recefferunt, fugientéfque eum mari pisces circatuguria venantur. Nun pecudem his habere, non lactẽ ali, vt finitimis, ne eam feris quidem dimicare contingit, omni procul abacto fruice. Verba sunt Plin. lib. 2. cap. 2.

Cauchi, populi, qui sub secundo Germanorum genere, singuones appellaro, collocantur à Plin. lib. 4. cap. 14.

Caucon (καυκὼν) Herba est, quæ etiã Ephedra & Anabasis appellatur. Nascitur vtensilis feré tradu, scandens arborem, & ex ramis propẽdens, folio nullo, cortex tamen dis, qui sunt inter genistam, radice pallida. Hæc Plin. lib. 26. cap. 7. Vulgus *Prelum* appellat: quæ mulierculæ vruntur ad purganda vasa culinaria. ¶ Est etiam Caucon, Triphylię fluuius, à quo vicini populi Caucones appellati sunt. Author Strabo lib. 8.

Cauda, caudæ (ἄρσις, οὐρὰ) Pendens posterior pars, quæ omnibus animalibus est præterquam hominibus & simis. Plin. lib. 11. cap. 50. Caudæ præter hominem ac simias, omnibus ferè animalibus, & oua gignẽtibus, pro desiderio corporum: nudæ hirtis, vt apibus: paruæ vitolinis, vt erbis: prælongis setosæ, vt equis. Cic. de Orat. Oratoris autem natura nec, vt equo & leoni fetas, caudam, aures, ad motus animorum declarandos dedit.

Aeumen caudæ scorpij. Ouid. 4. Fast.

Acuta cauda. Plin. lib. 9. cap. 29.

Bifulca. Plin. lib. 29. cap. 3.

Pauonis. Lucret. lib. 2.

Serpentis. Ouid. 9. Metam.

Equina. Horat. 2. epist. 1.

Extrema. Virg. 3. Georgicorum,

-extremæque agmina caudæ

Soluuntur. De serpente.

Falcata. Ouid. 3. Metam.

Ima. Virg. 3. Georgic.

Intorta cauda fuum. Vide INTORQVERE.

Lunata cauda delphini. Seneca in Oed. act. 5. Id est, in cornua fissa.

Nouissima. Ouid. 3. Metamorphoseos,

Falcata nouissima cauda est. Id est extrema pars caudæ vsserra est.

Picta pauonis. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Summa. Cic. in Arato,

Atque auis ad summam caudam

Torta. Seneca in Here. fur. 9.
Turgens. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Vnea scorpionis. Ouid. 15. Metam.
¶ Demetere caudam ferro. Horat. 1. Serm. sat. 2.
Iactare, pro Adulari, f. ue ostentare blandiendo. quod à canibus tractum videtur. Perf. sat. 4.
Blandas mouere per aera caudas. Ouid. 14. Metam. De lupis, vrsis, & leonis, quia alueni entibus blandiebantur.
Retorquere. Claudian. 3. Paneg.
Verrum iequora caudis Delphines. Virg. 8. Æneid.
Verrere vestigia cauda. Virg. 3. Georgicorum.
Et gradiens ima verrit vestigia cauda. De aerea.
¶ Cauda, pro membro virili. Horat. 1. Serm. sat. 3.
-quinctiam illud
Accidit, vt quidam trifles caudâmque salacem
Demeteret ferro. Hoc eſt Virgam virilis membri libidinoſam abſcideret. Acron.
¶ Caudam trahere, prouerbium inquit eſſe Acron, de illis dici ſolitum qui pro deridiculo habentur. Solét enim (vt addit Porphyrio) pueri derridentes neſcientibus à tergo caudam ſuſpendere, vt velut pecus caudam trahát. Horat. 1. Serm. ſat. 3. -hoc te
Crede modo inſanum, nihilo vt ſapientior ille
Qui te derideat, caudam trahat. ¶ Turnebus hic Caudá trahere, ceſſe putat ſuperbé magnificéque incedere, vt qui taliari toga pallaue ornati longo ſyrmate verrium terram. Horat. Tranſique vagus per pulpita veſtem, id eſt magnificé ineſſe ſaltans. Nam ad ſyrma alluſum eſſe exiſtimat, quod à tractu nomen id adeptum. Aut, quod non ſæpe placet, tractú erit ab aubus, vi gallis gallinaceis, & pauonibus, qui ſua inſolescére videntur caudá vnde ſcripſit alio loco Horat.
-& pica pandat vt ſpectator ſua cauda. Trahit igitur caudam, qui ſibi placet, ſeque ſapienem, & vt Varronis verbo vtar, ſuperdam potat. Sic & Perſius dixit,
Ante diem blando caudam ſtactare popello.
Equitur caudæ pilos vellere, prouerbium de illo dicitur, qui quod vinbus atque impetu ſuis nequit id tempore atque aſſiduitate conſeiit. Vſus eſt Horat. 2. epiſt. bis verbis,
Vror permiſſo, caudæque pilos vt equinæ
Paulatim vello, & demo vnum, demo etiam vnum, &c.
¶ Caudam Veneris dixit Cicero, per tranſlationem ab animalibus, 4. Verr. Videtis extremam partem nominis caudam illam Verris, tanquam in luto demerſam eſſe in litura.
Cauſlecæ, Ciſtellæ appellatæ ſunt ex inoco, ad ſimilitudinem caudæ equi factæ. Feſtus.
Caudex, caudicis, pen. corr. m. g. κορμὸς, ὁ ἐκ τῶν ξύλων. Ex quo cortex extrahitur. Virg. 2. Georgicorum,
Quin & caudicibus ſectis (mirabile dictu)
Trudtur è ſicco radix oleagina ligno. Vbi Seruius, Caudicibus poſſum pro codicibus ſecut caulem pro colem: fauniem pro foricem dicimus. Plin. lib. 12. cap. 14. Iuba tradit arborem thuris, contorti eſſe caudicis.
¶ Caudex, Stirps arboris. Plin. lib. 16. Quædam arbores ſimplices, quibus à radice caudex vnus, vt oliuæ, fici, vites. Quædam fruticoſi generis: vt nux auellana, myrtus, &c. Budæus.
Inioritus caudex. Vide in TORQVEO.
¶ Caudex, Plurium tabularum contextus. Vnde tabulæ caudices dicuntur: & nauis quibus commeatus ſubuehuntur, caudicariæ ſiue codicariæ appellantur. Vnde Appius Claudius, Caudex cognomi natus eſt, quoniam primus perfuaſit Romanis nauem conſenderc. Seneca de Breuitate vitæ, cap. 13. Quis Romani primus perfuaſit nauem cóſcendere? Claudius is fuit, Caudex ob hoc ipſum appellatus, quia plurium tabularum fuerat contextus, caudex apud antiquos vocabatur. Vude tabulæ codices dicitur: & nauis nunc quoque quæ ex antiqua conſuetudine commeatum ſubuehunt, caudicæ vocantur. Sic' legit Baylus. Caudicarum nauium teſtio eſt apud Gellium lib. 10. cap. 25. Loquitur auct Seneca de Q. Appio Claudio Caudex cognomento, qui quum C. Sulpio Platero cos. ſuis. Hermolaus & Celius non caudicæ legunt apud Senecam, ſed caudicariæ. Alij caudicatæ legunt.
¶ Caudex, per metaphoram pro bomioc ſtulto. Terent. Heaut. 5. 1. Quæ ſum dicta in ſtultum, caudex, ſupes, ſtipes, plumbeus.
Caudicus, Adiectiuum (κοιλόξυλον) Quod eſt ex caudice. Plaut. Rud. 14.
Ciſtellam, ille ioeſe oporter eáudeam in iſto vtiulo.
Caudicalis, & caudicale, pen. prod. (κοιλόξυλος) Quod pertinet ad caudicem. Varrus lib. 4.
Tecum fecturi caudicali præcipio prouincia. Id eſt, tua erit prouincia, vt caudices ſecun ſodas.
Caudicariæ, Adiectiuum (κομμικὸς.) vt,
Caudicariæ naues, Ex tabulis craſſioribus factæ. Feſtus. Vide Caudex, Plurium tabularum contextus.
Caudicatus, pen. prod. Aliud adiectiuum (κομμικὸς.) vt, Caudicatæ naues. Seneca de Breuitate vitæ, Nunc quoque naues, quæ ex antiqua conſuetudine commeatus ſubuehunt, caudicatæ vocantur.
CAVDICVSIVE Caudium (κοιλόξυλον) Oppidum Samnij. Vnde Caudinæ furcæ. & Caudinæ fauces, nobiliſſimæ inſigni clade & ignominia, quam Romani exercitus ſub Sp. Poſthumio a Samnitibus acceperant.
Caudious, pen. prod. Adiectiuum (κοιλόξυλον) vt Caudinæ furcæ. Lucan. lib. 2. Vltra Caudinas ſperauit vulnera furcas.
Fauces caudinæ. Sil. lib. 8.
-aut caudinis fauebus hærent.
¶ Caudinus dictus eſt L. Lentulus, quòd ad furcas Caudinas obſeſſus Com. eo ſe cedus turpe fuaſerit, vt ex Liuio elici poteſt.
Cauca. Vide CAVA.
Cauco, caues, caui, cautum (ἀσπάζομαι, φυλάττομαι) cauere, ſignificat viare & ibi prouidere ne aliquid præter ſpem accidat.
Iuter Cauere & Viare Lucilius eſſe diſtantiam voluit libro 26. & eſſe plus vtare: Quid tibi cauendum cenſes, quid vtandum maxime. Ex Nonio.
Caue in modo impetrandi poſteriorem habet producta. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
Nate caue: dum reſque ſinat, tua corrige vota. Horatius verò præter naturam corripuit lib. 2. Serm. ſat. 3.
-dexter ſtetit, & caue fatris
Te quicquam indignum.
Cauere cum dat. uo. vt, Cauere mihi. Plaor. Baech. 2.
Omitte Lyde, ac caue malo. 1. quid cau. malo?
Cauere alicui, Cauere tibi, id eſt prouidere. Cic. ad Appium, lib. 3. 1.
Melius enim ei cauere volo, quàm ipſe alius ſolet.
¶ Cauere aliquid. Terent. Eunuch. 4. 6.
Quod cauere poſſis, ſtultum eſt admittere.
Frigora. Ouid. 2. de Arte.
Iurgia. Ouid. de Arte.
Malum cauere. Cic. 1. de Orat. Nam ipſum quidem illud etiam ſine coniunctione iuris, quàm ſit bellum cauere malis, ſtare poſſumus.
Morſus trifles animi, id eſt vitare. Mutual. lib. 12. epiſt. 23.
Si viuare voles acerba quædam
Et trifles animi euitare morſus, &c.
Cauere omnia. Cicer. ad Brutum 11, Quamobrem nec metuam quicquam. & cauebo omnia.
Periculum. Suetonius in Galba cap. 19. Sacrificaniem manè arupſpex idemidem monuit, caueret periculum, non longè periculoſes abeſſe.
Cauere pietatem, pro fugere. Cic. 2. de Finib. Nemo pius eſt, qui pietatem cauet. Caue quicquam putes eſſe ſerius.
Tcla. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.
Vemos. Ouid. 2. de Arte.
Aeriter aliquid. Horat. 2. Serm.
Cura cauere aliquid d'citur. Ouid. 2. Faſt.
¶ Cauere aliquem. Cic. ad Lentulum lib. 1. 7, Vt conſiderares in omni reliqua vita quibus crederes, quos cauerres.
Cauere aliquem facere aliquid. Plaut. Epid. 8.
-is apud forum maner me, quaſi qui Amare te caueat.
¶ Cauere aliquid alteri. Plaut. Baechid. 1.
Id (amabo te) huic cauetis, p. quid ſibi cauram? Cato cap. 5. Scabiē pecori & iumentis caueto id ex fame, & ſi impluit, feni ſolet. Id eſt, prouideto ne fcabie corrumpatur.
¶ Cauere ſibi ab aliquo. Terent. Heaut. 5. 2.
Tum pol tibi ab iſto ſera cauendum noteliego. Cic. 5. de Fin. Monuerunt, à veneno te cauere.
¶ Cau eanſ. Prouerbij more vſurpabatur à veteribus, quod quempiam terrere vel arcere volebant: ſe ſayra quædam Varronis hac inſcriptione erat. Credi derim natum eſſe hoc prouerbium ex metu canis rabioſorum, vel aetium & mordacium. Verba Varronis ſunt apud Nonium, Quòd ea de mea erat probibitoiti ianuam, Cauc canem inferibi iubeo. Hoc eſt, Quum me de cóiunium præbere debo rem, vt ab aditu mearum ædium deterreremur quæ ad conditum ventri erant, inſcribi iuſſi ianuæ, Caue canem, oc quis ingrederetcot. Sumptum eſt a Græcis. Turneb.
¶ Cauere in nomine. Cic. 2. Offic. Nam in iure cauere, conſilio iuuare, atque hoc ſcientiq genere prodeſſe quamplurimis, vehementer & ad opes augendas pertiner, & c.
Cauere alicui, Iuriſprudentis hominis eſt, qui conſultori ſuo rationem præſcribit, formolá maque dictat paſcitendi aut contrahendi: & monitis conſiliisque inſtruit, ne quid ex ignorantiorem ſuam deterioré faciat vt apud Ciceronem in præfatione Topic. 3. qui ad Trebatium ſcribit Iuriſconſultum, Etenim quem tu mihi meliqué muha ſepe cauiſſes, veritus ſum ne ſi ego grauarer, aut ingratum id, aut ſuperbum videretur. Budæus.
Cauere & fancire. Cic. 2. de Finibus, Quæro autem quid ſit, q quod quis, & c. tam aeeuratè, támq; diligéter caueat & ſanciat vt Amynomachus & Timocrates hæredes ſui de Hermachi fcotenta dēi, & c.
Cauere conſulè. In CONSVLO.
Melius cauere alicui. Cic. Appio lib. 3. 1.
Ædificiis & ſepuleris. Cic. 2. de Leg. b. Altera lex, prætorum ædificiis, altera ipſis ſepuleris cauet.
Hæredi. Cic. 2. de Inuent. Amentiæ igitur ſuiſſe, quum hæredi vellet cauere, id adſcribere, quo non adſcripto nihilominus hæredi caueretur.
Sibi. Cic. pro Roſcio Com. Quid ita? Flauio ſibi cauere non venit in mentem?
¶ Sibi ab aliquo, Eſt ſatis acceptere. Cic. in Brutu. At verò inquam, tibi ego Brute non ſoluam, niſi prius à te cauero, amplius eo nomine neminem, cuius petitio ſit, petiturum. Id eſt, niſi à te ſpódente ſatis accepero. Idem 4. Verr. Rogare eum vt id quod ab ipſis abiſſet pecuniæ, cuius: ab ſefe cauere; quem admodum velis, de illa hæreditate eum ſperare nemiocm eſſe aſturum. Id eſt, arbitrio ſuo ab ſe eau nonem exigat. Budæus.
Cauere aliquem ſe reſtituturum, Id eſt ſatisfare. Vlp. Si procuratorem. 6. vlt. D. mandat. Si dolos non interuenit, nec culpa, non teneberis, niſi ad hoc, vt cauras ſi in poteſtatem eum peruenient te reſtituturum.
Cauere obſidibus de pecunia. Cæſ. 6. bel. Gall. Id eſt, dare obſides, quòd pecunia ſi ſoluant. Bud. Obſidibus, cafus eſt ablatiuus.
Cauere ſibi obſidibus ab aliquo, pro obſides exigere: & Cauere ali cui obſidibus, pro obſides dare. Cæſ. 7. bel. Gall. Et quoniam in præſentia obſidibus cauere inter ſe non poſſent, ne res efferretur, vt ne iurando ac fide ſanciatur, petitur. Budæus.
Per aliquem ſibi cauere. Cecinna ad Cic. lib. 6, Auges etiam tu mihi timorem, qui in Oratore tuo caues tibi per Brutum, & ad excuſationem ſocium quæris.
Pecuniam alicui cauere. Scæuola io Iuſ ex pluribus. D. de ſolut. Si ex pluribus cauſis & chirographis creditor ita cauit, T. Næuius deco me acceptiſſe, & habere, & accepto tuliſſe C. Tuio reliquum omne

omne ratione posita eius pecuniæ quam mihi Stichus C. Titij servus caverat. Quæritum, &c.

Summam cauere. Scævola in l. Quæ nepris. D. de Acquir. hæred. Coodemnatisque pro portionibus hæredibus singuli hæredes, inter quos & Seia, Sempronio cauerût summam qua quisque condemnatus erat, vt iuris, &c.

¶ Cauere capite, Est capitis periculo se obstringere, & aliam sibi eodem vinculo obligare. Plinius libro 34. cap. 7. Æras nostra vidit in Capitolio, prius quam id nouissimè conflagraret à Vitellianis incensum, in cella Iunonis, eamen ex ære, vulnos suum lambentem, cuius eximium miraculum, & indifferta veri similitudo, non eo solum intelligitur, quòd ibi dicata fuerat: verùm ex noua fatisdatione: nam summa nulla par videbatur, capite tutelarios cauere pro ea instituti publici sunt. Budæus.

Scripta autem taciris exceptionibus cauere. Cic. 2. de Inuent. Non ergo omnia scripta, sed quædam, quæ perspicua sunt, tacitis exceptionibus cauere.

¶ Cauere testamento. Cic. 2. de Finibus, Tantum dico magis fuisse verum agere Epicuri diem natalem, quàm illum testamento cauere vt ageretur.

De eudicione cauere. Vlpianus in l. Si duo. §. Siquis iurauerit. D. de Iureiur. Si quis iurauerit vendidisse me ei rem eamomtex empto agere poterit, vt ei cætera præstetur, id est res tradatur, & de euictione caueatur.

Cauere de facto suo. Paulus in l. De tuo. D. Mandat. vel contr.

Defensum iri adsertus alium cauere. Vlpianus in l. Siquis à molestis. D. de Noxal. action. Si quidem vnus occupauerit, an melior sit eius conditio, vt ipsi soli defatur. an verò vel omnibus dedi debeat, vel cauere debeat defensum iri aduersus cæteros?

Cauere sibi aliquid dari. Vlpian. l. Si remunerandi. §. Marius Paulus quidam. D. Mandat. Et sibi nomine alterius ex euentu litis caueratibi certam quantitatem, &c. Id est, pactus fuerat.

¶ Cauere, pro cautionem exigere. Vlpianus in l. Quod ad hæredem. D. de Magistratibus conueniendis, Nam magistratus si tanta fuit negligentia vt vomitem cautionem omittere, æquum est haberi eum loco id cautionis, & hæres eius teneatur. Si verò caute & rune idonei fuerunt, & postea defierunt, sieut ipse magistratus probè ægecusaret hanc actionem, ita & hæres mulò iustius.

¶ Cauere & Satisfacere Iurisconsulti sic distinguûr, vt qui datis fideiussoribus se sponsoribus promittat, satisfacere dicatur: qui verò sine fideiussoribus, cauere. Vlp. l. 2. §. 6. D. de iudic. Sed verum nuda cautione, an satisdato, Marcellus dubitat. Mihi videtur sola promissione.

¶ Cauere, Sic facias, fazis, respónderis, & similia, pro Cauo ne feceris, sic facias, aut respondeas. Horat. 2. Serm. fat. 3.

Cauc fazis. Terent. Heaut. 5. 4.

Cauc posthac, si me amas, vnquam illuc verbum ex te audiam.

Cauere ne. Terent. Heaut. 2. 2.

Etiam cauco ne videat fore. Cic. 4. Acad. Nonne cauam ne fecius faciam? Idem ad Attic. lib. 3. 12. Vt cauerem ne cui suspitionem fecisse nouellæ gratiæ deberem.

Cauere vt. Plaut. Bacch. 1. 10.

Quid isti caucam? a. vt reuchat domum.

Nunquam caui quid faceremvix viuus sum miser. Plaut. Merc. 2. 3.

Quod barbari dicunt respicere. & Cic. præcauere & confiderare dicit. Virgil. 9. Æneid.

-& inter agendum

Occurfare capro (corno ferit ille) caueto.

Commissile cauet, quod mox mutare laboret. Horat. de Arte.

¶ Cauere i passiuè. Cic. ad Attic. lib. 10. Cætera quæ quidem consilio prouideri poterunt, cauebuntur.

¶ Cauetur Pagana lege in plerisque Italiæ prædiis, &c. Plinius libro 28. cap. 2. Cic. de Lege Agraria, Cauetur ne Ianiculo coloniam constituatis.

Cauet etiam vult iis qui fecerit vim, quicquid contra legem com miserunt. Cic. 8. Philipp.

¶ Cautum est. Cicero 4. Academ. At vitiosi sunt Soritæ. Frangite igitur eos si potestis, ne molesti sint; erunt enim, nisi cauetis. Cautum est, inquit.

Vt cautum sit mihi. Cic. Sallustio 2. Laodiceæ me prædes acceptum arbitrorto mihi pecuniæ publicæ, vt & mihi & populo cautum sit sine vecturæ periculo.

Cautum est de. Cic. de Lege Agraria, Excipit in vectigali imponen do agrum Recentoricum Siciliensemio vendendis agris cos agros, de quibus cautum sit fœderæ.

Cautum est lege x ii. tabularum. Plin. lib. 16. cap. 5.

Verbis satis hoc cautum erat minimè Cic. pro Cœcina.

Cautum est illi. Cic. Art. lib. 5. Vlpianus de Vetb. signif. Cautum intelligitur, siue personis, siue rebus cautum sit.

Cauto est opus, vt sobrię, sinèque arbitris accurarè hoc agatur. Id est, caute cauendum & prouidendum. Plaut. Capt. 5.

Cautendus (ἐυπεθενδυθήνω) Participium. Cic. ad Sulpitium lib. 4. 3. Quæ essent in hoc pestifero bello cauendo & prædicendo sentecoia.

Pœna cauenda. Propert. lib. 3. eleg. 14.

Nec grauis aufferi pœna cauenda viri.

Visare malum cauendo. Ouid. 3. Trist. eleg. 6.

Cauendum & prouidendum. Cic. 2. de Orat. Quod ego maximè oratori caucodum & prouidendum puto.

Cautio, cautionis (ἔυπεθεια, ἐυπεθήνω, γνῶμη) Verbale, Præcautio, sine prouidentia quadam, qua aucremus & vitamus aliquid oc nobis accidat. Cic. 4. Tusc. Quonàmq; vt bona natura appetimus, sic à malis natura declinamusque declinatio, si cum ratione fiet, cautio appelletur, eáque intelligatur in solo esse sapiente.

¶ Cautionem dicebant antiqui, pro eo quod nunc dicimus cautionem. Festus.

Cautio & prouisio. Cic. de Amic. Omnino omnium horum vitiorum atque incommodorum vna cautio est, atque vna prouisio, vt oe nimis citò diligere incipiamus, nève non dignos.

Cautionem & diligentiam adhibere. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. Primatis rebus meis propter infirmitatem bonorum, &c. adhibeam quandam cautionem & diligentiam.

Adungere cautionem. Cic. 2. de Diuinat. Omnis enim prædictio mali tum probatur, quum ad prædictionem cautio adiungitur.

Discedere à cautione. Cic pro Fonteio, Videte quò desrendam Iudices, quàm longè videar à confuerudina mea & cautione ac diligentia discedere.

Habere cautionem. Cic. Brutus, lib. 12. 1. Quæ cautionem non habr bunt, de his non ita valde laboro.

Defendendi cautio facilis. Cic. pro Flacco.

Cautio est, id est cautione est opus, authore Donato. Terentius Andr. 2. 3.

Puerum autem ne resciscat mihi esse ab illa, cautio est.

Mea cautio est, charam tibi deesse. Cic. ad Att. lib. 5. 9.

Tua enim cautio, nostra cautio est. Cic. pro Marcello.

Cautio chirographi. Cic. ad Trebatium, 7. 18. Itaque quando vestræ cautiones istiusmæ sunt, Græcalam tibi mis cautionem chirographi mei. Id est, vt existimo, commendaui te Cæsari litteris Græcè scriptis.

Pecuniarum cautiones. Cic. pro Domo sua, Sed vno tempore cautiones fiebant pecuniarum, &c.

Infirmæ. Cic. ad Trebatium. lib. 7. 18.

¶ Cautio, pro formula scitarum cautorum, aut aliarum rerum, & conceptionibus verborum. Vlpianus in l. Ita autem. §. Iulianus. D. de Administrat. autor. Nemo eam ius publicum remittere potest huiusmodi cautionibus.

Cautio est, cum reatio quædam, qua declinant damnum contrahentes inter scitum formula, seu via talis, quę à iure ciuili stipulatuo aut promissuo aliquid monstratur.

¶ Cautio Muciana est, quum is, cui quid sub nō faciendi conditione debetur, se id non factum cauere inaque id quod sibi debebatur confequitur, nisi forte per alium eódmonem actio differri possit. Vlp. l. 7. D. de condit. & demonstrat. Mutiana cautionis vilitas consistit in conditionibus, quæ in non faciendo sunt concepræ, vt puta, Si in Capitolium non ascedcris, Si Stichum non manumiserit, & similibus.

¶ Cautio iuratoria, est promissio sine fideiussoribus, solo interposito iureméado præstita, fore vt reus in iudicio adsuque litis exitu permaneat, vti docet Imperat. §. 1. instit. de satisdat. Et de cautione iuratoria mentio fit in l. 17. C. de dignitat.

¶ Cautio, pro instrumento obligationis. Seneca de Benefic. Video ille diplomata & syngraphas, & cautiones, vacua habendis simulacra.

Proferre cautiones. Seneca de Benef. lib. 3. cap 7.

Cautionalis, & hoc cautionale, & cnult. prod. (ἐυπεθενδικός) vt, Cautionales stipulationes Prætoræ, apud Vlpianum in l. prima. D. de Prætoris stipulat. Prætoriarum stipulationum res videntur esse species, Iudiciales, Cautionales, Cómunes. Et paulo pòst, Cautionales autem sunt quæ intiatæ actionis habent, & vt sit noua actio interedunt.

Cautus, Adiectiuum (ἐυπεθενδικός) Prudens, & qui sibi probè & cogitatis fuis fcit cauere. Terent. Phorm. 4. 5.

Vt cautis est, ybi nihil opus est.

Cautus & Tardus, contraria. Cic. 4. Academ. Vide quàm sit cautus is, quem isti tardum putant.

Diligens & cautus. Cic. ad Q. Frat. lib. 1. Is qui ita cius modi rebut, in quibus vereor etiámne dutior sim, cautus esse relim ac diligens.

Cauti ac diligeres probebat. Quinct. lib. 4. cap. 2.

Cautus & prouidus. Cicero pro Roscio Amerino, Itaque nunc ille homines honestissimi propter istius insidias parum putantur cauti, prouidique fuisse.

Verbis seruidis cautus. Horat. de Arte poetica,

In verbis etiam tenuis, cautusque seruidis Dixeris egregie.

Cautus in credendo. Cic. Attico, lib. 10. Ero tamen io credendo, vt mones, cautus.

In seribendo. Cic. ad Q. frat. Quàm autem te velim cautum esse in scribendo, ex hoc conijcito.

In peculiis. Cic. 1. de Lege Agraria, Sequitur authoritatem Consulis soluti à cupiditatibus, liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

Intra spem veniæ. Horat. in Arte poet.

Ars. Ouid. 2. de Arte.

Bellum. Sil. lib. 8.

-& cauti medicamina belli

Lentus ama.

Parum cauta dextra. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8.

Dolus. Seneca in Herc. Oet. heo,

Intrant fraudes cautique doli.

Formido. Sil. lib. 16.

Manus cauras præferre. Ouid. 1. Fastorum, de Faune qui uoctu ad Herculis cubiculum accedebat,

Nuna. Ouid. 2. de Remed. amor.

Nummos cautos expendere, Id est nummos caute exponere. Horatius 2. epist. 1.

Pectus parum cautum. Propert. lib. 3. eleg. 5.

Timor. Ouid. 3. Trist. 4. eleg.

Viator. Ouid. 1. Trist.

Vulpes. Horat. 1. epist.

¶ Cautior & moderantior liberalitas. Cic. ad Brutum, 4. Vtum hoc grato animo, liberalique prosectum, cautiorem ac moderatiorem liberalitatem desidcrat.

Nemo cautior. Cic. 12. Philipp. Nemo minus timidus, nemo cautiores declarat.

Consilius cautioribus vti. Cic. 13. Philip. Quid sapientiæ cautioribus

vitur conflitis, in poſterum prouideri, eſt omni ratione protection-
Iudices cautiores faeere. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Cautior labor. Claud. epigr. 43.
Cautior in ſenu debiliore labor.
Pari cautior. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. Tamen in eam partem po
tius peccant, quæ eſt cautior.
Res cautior. Cic. pro Cœcinna, Quo mulieri eſſet res cautior, cu
rauit vt in eo fundo dos collocaretur.
Ad laqueos cautior. Tibul. lib. 2. eleg. 9.
Non poteram ad laqueos cautior eſſe tuos.

Cauté { βαιῶς. } Aduerbium, Prudenter, callidè. Plautus Curcul. 2.
Cauè vt incedas via.
Cauè & cogitatè ſiam rem tractare. Plaut. Trinum. 6.
Dil-genter & cauté excogitare quid dicamus. Cic. 6. Verr.
Cauè & diligenter facere iter. Cæſar 5. bel. Gal.
Oculus cauè conari, & cautius efficere aliquid. Cic. pro Deiotaro,
Quod igitur & occultius cauari, & efficere cautius potuit, id ti
bi, & c.
Cautiſſimè aliquid tractare. Cic. 2. de Orat.
Cauè & pedetentim dicere. Cic. pro Cluent. A me tamen vt æquũ
eſt, omnia cauitè, pedetentimque dicentur.
Abducere cauè. Cic. 2. de Diuin. Sed animaduerti Quinte, te cau
tè, & ab iis conſectum quæ haberent artem atque prudentiam, & c.
abducere diuinationem.
Amare. Ouid. 2. de Arte.
Pugnare. Ouid. epiſt. 13.
Transire limen cautius. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.
Scripium cauté, vt centum nummi deducerentur. Cicero 2. de Le
gibus.

Cautim { βαιῶς. } Id eſt cauté. Terent. Heaut. 4. 8.
Sed hæc ita vt ſunt, cautim & paulatim dabis,
Si ſapies. Actius Alphiſibœa,
Sed tibi cautim eſt adeundum ad virum. Idem Philoctetæ,
Contrà eſt eundum cautim, & captandum mihi.

Cautes { μικρὸν πρόβατον } Antiquum vocabulum, Idem quod cautus. No
nius ſapientem interpretatur. Cic. 2. Tuſcul. Sed homo cautus nun
quam terminat nec magnitudinis, nec diuinitriatis modum. Legi
tur & cautus. Plaut. Di ſtam perdant, ita eas eſt & callida.
Cautus Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 10.
Cautum conſilium. Plaut. Epid. 5. Hoc eſt prouidum & ſanum.
Prudens & cautus. Cicero 1. de Legibus, Quis igitur prudentem,
& (vt ita dream) cautum, non ex ipſius habitu, ſed ex aliqua re exter
na iudicet?
Inculati cautus. Horat. 3. Carm. ode 12.

Cauè { πρόνοιμι } Idem ſignificat quod cauté Plaut. Menzh. 4.
Sic deest dari facere verba, cuſtodi cauè. Catum enim veteres, acu
tum dicebant, teſte Varrone de Lingua Latina.

Cautor { βλασφημῶν ὁ ὑβριστὴς } Verbale, Qui cauet & prouidet. Plautus Capt. 6.
Qui cauet ne decipiatur, vix cauet, quem etiam cauet:
Etiam quom cauiſſe ratus eſt, ſæpe is cautor captus eſt.
Cautor alieni pecunii, qui ſolicitus eſt & prouidet ne quis inci
dat in periculum. Cic. pro Sextio.

Cautela, cautelæ, penult. prod. { ἐπιτροπὴ } pro cautione. Paulus in I. Si
defunctus, 5. Qui ad communi. D. de Procurator. Qui ad communi
diuidundo iudicium datus eſt ad agendum, item & ad defendendum
videbitur datus, duplici cautela interponenda. Pomponius in I.
Quamuis conuenerit. D. de Pignorat. actione, Prius idonea cautela
à debitore pro indemnitate ei præſtanda.

Cautio, In CAVTVS.

Caularès hoſtiæ, quæ & Cauæ, erant partes hoſtiæ cauda tenus, quæ
in ſacrificio pro collegio pontificum quotidiè ponebantur. Feſtus.
Cauilla, caullæ, & caullum, cauilli { σκώμματον } Caullatio eſt & ir
riſio, authore Feſto, ſiue iocus. Plaut. Aulul. 2. 10.
Nunc hoc ſtaudet caullum, propter quæ nunc nugas ago.

Caullatio, caullationis, Verbale { σκώμμα, σκῶμμα, σκωμμονὴ } Iocoſa
criminatio, inquit Feſtus, ſue vt Cicero ait, genus facetiæ, quod ſit
mentiendo. Cic. 2. de Orat. Etenim quum duo genera ſint facetia
rum: alterum æqualiter in omni ſermone fuſum, alterum peracutum
& breue: illà à veteribus ſuperior, caullatio: hæc altera, à diacritis
nominata eſt.
Prr caullationem perduci. Liu. 8. bel. Macedon.
Caullatio, eſt (inquit Valla lib. 6.) ſubdola ratio, quam conſci
nobis mendacii, vinendi tamen cauſa proferimus. Vlpianus in I.
Eis eſt natura D. de Verbor. & res ſignifie. Eà eſt natura caullatiouis,
quam Græci σκῶμμα appellant, vt ab euidenter veris, per breuiſſimas
mutationes diſputatio ad ea quæ euidenter falſa ſunt perducatur.
Inris caullationes. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Verborum. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Ineptæ. Quintil. lib. 1. cap. 7.
Effugere omnem caullationem Quintil. lib. 1. cap. 5.

Cauillor, caullaris { σκώπτω, σκωμμονὴν ποιῶ } caullari, Iocari, inquit Nonius, ſiue etiam irridere. Cic. 3 de Orat. Vt ille in Goegia Socrates caullatur. Liuius 2. ab Vrbe, A Centurionibus corruptum exercitum dicere, Tribunos plebeios caullari, interdum & Volero
nes vocare.
Caullari enim aliquo & iocari. Cic. 2. de Nat. deor. Atque in eo etiam caullatus eſt, aſtare grauem eſſe auerum amicum, hyeme frigidum.
Artem caullari. Quintil. lib. 1. Qui hanc artem vt ieiunam & te
nuem caullantur.

Cauillatio, onis { σκῶμμα } Quintil. lib. 1. Atque vt omnem effugiam cauillationem, ſit aliquando, &c. & alibi ter vel quater.

Cauillator, penultima producta, Verbale { σκώπτης } Cic. ad Atticum, lib. 1. 8, 10. 2. autem ipſe parum animo, & præuo, tamen cauillator gene-
re illo morioſo, quod etiam ſine dicacitate ridetur, facie magis quàm facetiis ridiculus.

Cauillatus, huius cauillatus, Aliud verbale. Apuleius in Aſino aureo. lib. 8. Sed ille cognito cauillatu, ſimilis indignanti. At te inquit, &c.

Caulla, caullæ { ἔπαυλις } à Caum dicta, Strabulum in quo pecudes re
condnntur; quod antiquitus ante vſum tectorum, oues autis teneri
ſolebant. Virg. 8 Æneidos,
Ac velut pleno lupus inſidiatus ouili,
Quum fremit ad caulas? Vbi Seruius, Caulas, Munimenta & ſepta
ouium. eſt enim Græcum nomen, e detracto. nam Graeci αὐλὰς vo
cant animalium receptacula.
Caulas conſtat pro quouisque receptaculo fuſe conceptaculo à
veteribus dictas ſuſſicere, vt apud Lucretium lib. 3.
Vſque adeò vitæ defit locus, atque animai
Diſtinguunt partes per caulas corporis omnes. Idem libro 4. palati
caulas dixit, id eſt meatus & foramina.

Caulias, æ { κραυλὸς } Sueuus ex caule laſcripti, qui in vas conicibus, admiſſo furſure, ſubinde conentiendo, ad maturitatem perducebatur. Plin. lib. 19. cap. 3.

Caulinum vinum, iuxta Capuam prouenieus, ab agro ita nomina
tum. Plin. lib. 14. cap. 6. Campania excitauit nuper nouis nominibus
authoritatem ſine cura, ſine cauſa. ad quarum à Neapoli lapidē Tre
bellienſes, iuxta Capuam Caulinis, & in ſuo agro Trebulanis.

Caulis, huius caulis, maſc. gen. { καυλὸς } In herbis dicitur ipſum ro
bur, ſue ſtipes: id eſt ea herbæ pars, vnde ſe producunt folia aut ra
muſculi. Plin. lib. 13. cap. 7. Fabę in folia exeunt, ac deinde caulē emit
tunt nullis diſtinctum internodiis.
Caules braſſici. Cic. 2. de Nat. deor. Iam verò vites ſic clauiculis
adminicula iamquam manibus apprehendunt, atque ſe ita erguntvt
animantes: quinetiam à caulibus braſſicis, ſi propter eas ſint, vt à pe
ſtiferis & nocentibus refugere dicuntur, nec eos vlla ex parte contin
gere. Emendari caulores habent, à caulibus braſſicisque.
Teneri. Horat. 1. Serm. ſat. 3.
Caulis pallueus. Colum. lib. 6. cap. 10.
Caulis vitis. Varro libro 1. de Re ruſtica, cap. 31. Pampinare eſt ex
ſarmento caules qui nati ſunt, de iis qui plurimum valent, primum
ac ſecundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos de
cerpere.
¶ Caulis, pro braſſica. Plin. lib. 17. cap. 24. circa finem, Odit & cau
lem vitis & omne olus.
Vngere caules oleo. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Frangere caules. Horat. 1. Serm. ſat. 3.
Caulis ſuburbanus. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
¶ Caules pennarum auium. Plin. lib. 11. cap. 39. Pennarum caules
omnium auium præiſi non ereſcunt, vulli autem remaſcuntur. Quo
dam hic legunt præciſæ & auulſæ, fœminino genere: & vt opinor,
corrupte: quum aliis locis legatur in maſculino genere apud eúdem.
Caulis caudæ. Plin. lib. 11. cap. 50. Boum caudis longiſſimus caulis,
atque in ima parte hirtus. Quidquid ſecat (inquit doctor Seruius) fumitur
pro virili membro: quandoque pro ferro, & pro quolibet haſtili. A
caulis ſunt compoſita Vnicaulis, & Multicaulis. Idem lib. 12. Eſt & illa differentia, quòd quædam in his multicaulia, ramoſaque ſunt, ve
ere duus.

Caulieulus, penult. corr. { καυλίσκος } Diminutiuum. Plin. lib. 24. cap. 6,
Parnulus caulieulus.

Cauleſco, cauleſcis { καυλίζομαι } cauleſcere, Feſta producere. A quo De
cauleſco, Vide ſuo loco.

Caulodes { καυλώδης } Braſſicæ ſpecies eſt, lata habens folia è caule
exeuntia, rende & nomen accepit, auctor Plin. lib. 20. cap. 9.

CAVLVM, ſue Caulos { καυλὸς } Oppidum quod à Plinio lib. 3. cap. 10,
collocatur in prima regione Italiæ. Virgil. 7. Æneid Caulonique aræ
ces & nauifragum Scyllacæ. Hanc Strabo lib. 6. vocat Caulonium,
dicens, Poſt Sagram Caulonia exiat, prius Aulonia, quaſi Valonia, à
vicina caualle nominata, ab Actiuis ædificata, nunc autem vacua
eſt. Horat. 2. Carm. ode 6.
-& amicus Caulon fertilis Bacchо.

CAVNVS, Cupido voeatus, quòd in Cauno vrbe coleretur, vt ait Hesy
chius. Poſſumus & ab æſtu deriuare, qui ſit ex amore: vnde & illi ar
dentes faces attribuebantur antiqui: vel quòd amor καυνὸς homines
reddat ad eſt difficiles & morioſos.

CAVNVS { καῦνος } Carix oppidum ad Calbin fluuium. Meminit Calbis
Strabo lib. 14, Et adiicit oppidi Cauni æſtate & autumno, vt ipſe ait,
ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id
Cauni peſtilenti cælo eſſe dicuntur. Hos quam inturus eſſet Stra
tonicus circaredus, homo filibus plenus, illum ex 6. Iliados verſi
culum in eos protulit, Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt fo
liorum. Liuorem videlicet, quo omnes pallebant, ſegullans. Cau
ni verò quum hominem inceſſiſſent acrius, quòd vrbem vi morbi
dam carperet, Ego (inquit) eam morbidam dicere audiam, vbi mor
qui ambulant? Vrbanius multo acriúſque quam prima illudens. Ha
ctenus Strabo.
Caunex fici, à loco ſic dictæ. Plinius libro 15. cap. 19. Ex hoc gene
re ſunt, vt diximus, coctana, & caricæ, quæque conſcendenti na
ium aduerſus Parthos omen feeere M. Craſſo, vanales præ dicantis
voce Caunex.

Cauo, cauas, Cauatus, In CAVVS.

Caupo, cauponis, penult. prod. { κάπηλος, κάπηλις } Dicitur ipſe tabce
narius. Vlpian. in l. 1. 5. Caupones autem. D. Nautæ, caupones, ſtabu
larij, vt recepta reſtituant. Caupones autem & ſtabularios æquè eos
accipiemus, qui cauponam vel ſtabulum exercent, inſtituto ſuo rerum.
Cic. de Diuinat. Quum duo quidam Arcades admodum familia
res iter vna faecrent, & Megaram venirent, alterum ad cauponem
diuertiſſe, ad hoſpitem alterum, & c.
Perfidus caupo. Horat. 1. Serm. ſat. 1. Quidam locum hunc Hora
tij, non de iis tantum intelligunt, qui ſtatam habent in vrbibus cau
ponam, ſed de copiarum etiam, qui peregrinantes principes & magi
ſtratus

ſtratus ſe ſtabanturt, vnde cibaria q; vendẽtes de quibus vide ſuo loco.
Maligni. Horat. 1. Sermõ. ſa. 5.
¶ Repertur & Copo ſcripturum apud antiquos: vt apud Ciceronem pro Cluentio, ex antiquis eodicibus. Atque etiam, vt nobis renuntiatur, hominem multorum hoſpitum, A. Binnium quendam coponem de via Latina qui ſibi à Cluentio, ſeruiſque eius in taberna ſua manus allatas eſſe dicat.
Caupona, penultima prod. ἡ καπηλεῖον ? Ipſa taberna vinaria. Cic. in Piſonem, Nõne tibi nox erat pro dictuo ſolitudo pro frequentia? cau pona pro opido?
Viuere in caupona. Horat. 1. epiſt. 11.
Cauponula, penult. e ort. ἀ καπηλεῖον ? Diminutiuum. Cicero 2. Philipp.
Deliuit in quadam cauponula: atque ibi ſe occultans, perpetuam ad veſperum.
Cauponius ἡ καπηλικὸς. Plautus Pœnulo. 49. Quis hic homo eſt eum cunctis lõgis, quaſi puer cauponius? ſuſtimus libz, ſuſtiq; cauponias & ludicras artes & lenocinia exercere. De Lydis loquitur. Inſtrumentum cauponium. Martian. in 1. Victoris. De fund. inſtr. & inſtr. legat.
Cauponor, penult. prod. cauponaris ἐ καπηλεύω ? cauponari. Eſt lueri cauſa, ceu caupones ſolent, aliquid venditare.
Cauponari bellum, per metaphoram, Lucri cauſa bellum gerere. Ennius apud Cic. lib. 1. Officiorum.
Nec cauponantes bellum, ſed belligerantes.
Cauponatia, ἡ καπηλικὴ ? Ars cauponandi. Sipont.
Cauro, cauris, Verbum pantheribus proprium, vt latrare canibus, vt vult ei qui conſcripſit librum Philomelæ: qui vulgò Ouid. tribuitur.
Pancher caurit iman, & prædam hiando felit.
CAVRIVM ἀ πάτριον ? Lutianæ oppidum Ptolemæo: olim nomine Cauræ, Vulgò Cuera.
CAVROS ἡ καυρὸς ? Inſula erat, quæ poſtea dicta eſt Andros, deinde Antandros, Plin. lib. 4. cap. 12. Vulgò Andro.
Caurus ἡ ὄρνεον ? Ventus ab occaſu ſtans, qui & Corus dicitur. Virgilius 3. Georgicorum,
Semper hyems, ſemper ſpirãtes frigora Cauri. Flat aduerſus Aquilonem, teſte Gellio lib. 2. cap. 22.
Cauſa ἡ αἰτία, ἡ ὕλη, ἡ πρόφασις ? ſiue cauſſa (vt ſcripſerunt Virgil. & Cicero, relle Quintiliano) Dicturi ei quo, vel per quod, vel à quo, vel propter quod aliquid fit. Quidam cauſam à chaos deracta aſperatione dictam eſſe exiſtimant: quòd confuſa illa materia prima omnium rerum cauſa fuerit. Alij à Græco καίειν, quod ardoꝛ ſiue incendium ſignificaret: quòd cauſa ſit, quæ nos accẽdit atque inflammat ad aliquid agendum. Nonnulli à cauendo: quòd ea ſit quæ cauere vt aliquid agatur, aut non agatur. Quidam à cauſa quòd initia & origines rerum quæ cauſæ ſunt, ſeu cuentiant.
Cauſa ea eſt, quæ id effeit cuius eſt cauſa: vt vulnus, mortis: studitas, morbi: ignis, ardoris. Cic. de Fato.
Nihil fieri ſine cauſa poteſt. Cic. 2. de Diuinar.
Cauſa & ratio. Cic. 1. Offic. Cauſa autem, & ratio efficiens magnos viros, in priore eſt.
Semen & cauſa bellorum. Cic. 2. Offic. Nec verò vnquam bellorum ciuilium ſemen & cauſa deerit.
Principium & cauſa philoſophiæ eſt ſcientia. Cic. 1. de Nat. deor.
Ad eam cauſam ſcripſerunt prætores. Cic. 1. de Inuẽt. Quamobrem igitur leges ferunt oportet, ad eam cauſam ſcripta interpretari conuenit, &c. Hoc eſt quoniam Reipub. ſeruimus: ex Reipub. commodo atque vtilitate leges interpretamur.
Cauſa eſt faciendi. Cic. 1. de Aruſp. reſpon. Nulla enim poteſt euiquam male & ꝓpub. meredi iuſta eſſe cauſa.
Cauſa eſt cur. Cic. 4. de Finib. Qua expoſita, feire cupio quæ cauſa ſit cur Zeno ab antiqua inſtitutione deſciuerit.
Erit cauſa qua, pro cur, vel quamobrem. Cic. pro Domo ſua. Erit cauſa, qua conſilium maiorum in amplißimis viris ad laceꝛdotia deligendis iure ac merito laudare poſſimus.
Cauſa eſt quo. Plaut. Aulul. 5.
Ne cauſæ quid ſit, quo te quiſquam quæriket.
Hæc cauſa eſt, quòd ſic ſtatuo, & c. Cic. de Aruſp. reſp.
Id erit cauſæ quòd. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. Quòd ſi rarius fier, quàm tu expectabis, id erit cauſæ, quòd non eius generis meæ literæ ſunt, vt eas audeam temere cõmittere.
Ea cauſa. Terent. Heeyra, 3. 3.
Iam ea te cauſa maximè hunc nunc introire nolo.
Ea cauſa eſt, vt. Cic. Art. lib. 8. Hulus autem epiſtolæ non ſolùm ea cauſa eſt, vt, &c.
His de cauſis credere. Cic. Att. lib 6.
In cauſa damnationis fuiſti: multos offenderas, &c. Quinctilianus lib. 7. cap. 2.
Non eſt cauſa cur. Cic. pro Roſcio Amer. Quòd ſi tibi cauſa nulla eſt, cur hunc miſerum tanta calamitate aſſici velis, &c.
Nec ſine cauſa exquirere. Cic. 1. Art. lib. 13. De Varrone non ſine cau ſa quid tibi placeat, tam diligenter exquiro.
Nulla cauſa, vel Nunquid cauſe quin, &c. Plaut. Milite,
Nunquid cauſæ eſt illeo quin te in piſtrinum dedam? Id eſt, recuſãne, ne renuſne? Cic. 2. de Orat. De me autem cauſa nulla eſt cur apud homines prudentiſſimos atque amiciſſimos mentar.
Ob eam ipſam cauſam. Cic. de Claris Orat. Grandes erant verbis, crebra ſententiis, compreſſione rerum breues, & ob eam ipſam cauſam ſubobſcuri.
Per cauſam, id eſt prætextu. Suetonius in Othone, cap. 3. Quare diducto matrimonio, ſepoſitus eſt per cauſam legationis in Lutaniam, &c.
Per cauſam inopũ atque imperitorum. Cic. pro Domo ſua, Quum tu in annonæ caritate, in Conſules, in Senatum, in bona fortunaſque locupletum, per cauſam inopum atque imperitorum repentinos impetus comparares.
Pro cauſa. Cæſar, At Cæſar bidium in iis locis commoratus, pro cauſa ſuppleuenti, ab exercitu diſcedit.
Pro magnis cauſis. Cicero pro Sylla, Sed tamẽ ea à me pro magnis cauſis noſtræ neceſſitudinis monendum eſt etiam atque etiam puto.
Qua de cauſa quis quid ſentiat. Cic. 1. Offic.
Quidnam cauſæ cur. Cic. 3. Tuſcul. Quidnam eſſe Brutꝰ, cauſæ putem, cur quum conſtemus, &c.
Quid cauſæ eſt, quin. Horat. 1. Serm. ſa. 1.
Quid cauſæ eſt, meritò quin illis ſuppiter ambas Iraius bueeas inflet?
Satis cauſæ. Cicer. 2. de Inuent. Iudicatio, Atrocitas iniuriarum ſatisfie cauſæ ſit, quare dum, &c.
Sine cauſa. Cic pro Sext. Roſc. Amer. Qui intelligunt neminem ne minimum quidem malefician ſine cauſa admittere.
Sine multis cauſis. Cic. pro Sext. Roſcio Amer. Veriſimile non eſt odio fuiſſe parenti filium ſine cauſis multis & magnis & neceſſariis.
¶ Cauſa arborum eſt in ſeminibus. Cic. 2. Philipp. Vt ignur in ſeminibus cauſa eſt arborum & ſtirpium: ſic huius ſuctuoſiſſimi belli ſementa fuiſti.
Libertatis cauſa fuit ciuitati. Cic. 1. de finib. Hic dolor Pop. Rom. duce & authore Bruto, cauſa ciuitati libertatis fuit.
Milorum cauſa fuit adoleſcenti. Cic. pro Cælio.
Mortis cauſa fuit. Cic. 9. Philipp.
Ruinæ cauſa nota. Ouid. 4. Trift. eleg. 9. de ſeipſo loquens.
¶ Adipiſcendarum voluptatum cauſa. Cic. 1. de finibus, Voluptates omittantur maiorum voluptatum adipiſcendarum cauſa.
Breuitatis cauſa. Cic. Artico lib. 8. Lippitudinis meæ ſignum tibi ſit libratij manus, & eadem cauſa breuitatis.
Contumeliæ cauſa. Cic. in Piſonem, Non me literule contumelię cauſa deferibam quenquam, præſertim ingenioſum hominem atque eruditum, &c.
Diceris cauſa. Quinct. lib. 3. cap. 8.
Honoris cauſa facere. Cic. de Claris Orat. Se, quæ feciſſet honoris eorum cauſa, ſtudioſiſſ aecurauque poſſet.
¶ Cauſa mea, Quod ad me attinet. Plaut. Rud. 4. 5.
Mea quidem herele cauſa ſaluos ſis licet.
Cauſa mea, cauſa tua, cauſa veſtra, quod vulgus dicit, *Amore mei, tui, veſtri.* Terent. in prologo Heeyræ,
—mea cauſa æquo animo attendite. Cic. ad Atticum, Sin velient noſtra cauſa, nihil poſſe illis inuitis. Idem de Amicitia, Quam multa enim quæ noſtra cauſa nunquam faceremus, facimus cauſa amicorum.
Abeſſe te mea cauſa moleſtè ſero, tua gaudeo. Cicero ad Caſſium libro 15. 18.
Mei cauſa dare. Vlpian. in l. Si gratuitam. 6. Papinianus lib. 8. D. de Præſcrip. verb. Si verò mei dũtaxat cauſa datum eſt, dolum ſolum: quia prope depoſitum hoc accedit.
Sui cauſa acceptare. Vlpianus in l Eum qui. 5. Sed & ſi. D. Commodati, ſi verò ipſe eu volut commiſiſt, æquè mihi culpam præſtabis, ſi ſui cauſa acceptr.
Alieuius cauſa cupere. Cic. Att. lib. 15, Modò rediture literæ ſunt, eius cauſa & cupio & debeto.
Tua cauſa velim. Cic. ad Appium Pulchrum, 3. 6. Si natura ea ꝓpũnas, illud non perfices quo minus tua cauſa velim.
Sua aut Reipub. cauſa. Cic. Att. lib. 8. Si me vellet ſua aut Reipub. cauſa Lucerian venire.
Cauſa nummorum, cauſa temporis. Plaut. Moſtel. 6, —qui trium nummorum cauſa ſubeunt ſub haſta. Cic. de Amicit. Nam vtilitates quidem etiam ab iis perepiuntur ſæpe qui ſimulatione amicitiæ colunturt, & obſtrauntur cauſa temporis. Pro hoc alibi idem dicit, Vt vt tempus eſt.
Saluris omnium cauſa deeedere. Cic. Antequam iret in exilium. Inter cauſas timoris dicitur eſſe quippiam. Vide INTER.
Verbi cauſa. Cicero de Fato, Si quis, verbi cauſa, ſ oriente Canicula natus eſt, is in mari non morietur. Id eſt exempli gratia.
Vix cauſa. Ouid. lib 2. Metam.
Videndi cauſa. Virg. eclog. 1,
Et quæ tanta fuit Romam tibi cauſa videndi?
Vrendi cauſa. Lucret. lib. 4,
Haud igitur potuêre vendi creſcere cauſa.
Vultatis cauſa. Lucret. lib. 5,
Quæ damus vultatis eorum præmia cauſa.
¶ Abdita. In ADDITVM.
Apparentes. Ouid. epiſt. 20.
Languor enim cauſis non apparentibus hæret.
Certis de cauſis aliter exiſtimare. Cic. 2. de Orat. Quod quidem certis de cauſis à plerisque aliter exiſtimatur.
Conſimili cauſa moueri. Lucret. lib. 4.
Dubiæ. Ouid. 6. Faſtorum,
Hic quoque mensis habet dubias in nomine cauſas.
Fallaces. Claud. in Rufin.
Fortuita. Vlpianus in l. 5. Meritò, D. Depoſiti, Meritò has cauſas deponendi ſeparauit Prætor, quæ continent fortuitam cauſam depoſitionis ex neceſſitate defeudentem, non ex voluntate profiſcentem.
Grani de cauſa. Cicero Attico, libro 7, Quod ſcribis in vrbem ineroiſſe, vereor quid ſit. nam id nõ iuſſi grani de cauſa non feciſſet.
Honeſta. Cic. 2. Offic. Ergo in illo fecuta eſt honeſtam cauſam non honeſta victoria.
Inepta. Vide INEPTVS.
Inualida. Lucan. lib. 7.
Abdidit inualidæ robur facundia cauſæ.
Iuſta cauſa nulla cunquam eſſe poteſt contra patriam arma capiendi. Cic. 2. Philipp.
Iuſtus de cauſis rationes deferre. Cic. ad Rufum, lib. 5.
Latens cauſa, Ignota. Ouid. epiſt. 20.
Nam lacrymæ cauſa ſæpe latente cadunt.

Leuis. In LEVIS.
Leuissimæ & infirmissimæ causæ. In INFIRMVS.
Causa leuis impulit me. Terent. Heeyra, 3.4.
Insemelq; in armis sunt, neque de magna causa. Cælius Ciceroni lib. 8.15.
Melior causa mandanti fieri potest. Paulus in l. Diligenter. 6. Melior autem. D. Mandat. vel contr.
Memorabili causa, sed euentu mœro. In MEMOR.
Mutabilibus causis hostis non est, sed natura. In MVTO.
Necens. Ouid. 7. Metam.
Occultæ rerum. Stat. lib. 6. Thebaid.
Optima. Quid. epist. 20.
Parula. Lucret. lib. 4.
Peræcta. In PERACTVS.
Pia causa coegit. Ouid. 6. Metam.
Plurimis iustissimisque de causis. Cic. 4. Verr.
Pudenda. Non honesta. Quid. epist. 5.
Recens aceedit causa. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Tum verò posteaquam solutas accessit ad iras
Causa recens, plenæ tumuerunt guttura venis.
Repens, pro repentina. Tacit. lib. 15. Accesserat repens causa, quod Vrsitnus, &c.
Speciosas causas habere. Cic. Attic. lib. 16. Reuersionis has speciosas causas habes, iustas illas quidem & magnas, &c.
Tenuis, inops, nec scriptione digna. Cicero ad Dolabellam, libro 9. 12. Quam nihil sic legas, vt causam tenuem & inopem, nec scriptione magno opere dignam,
Terrimina belli. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Valentes. Quid. lib. 2. Trist. eleg. 7.
Victrix, & victa. Lucan. lib. 1.
¶ Accipere causam qua fiti. Ouid. 4. Metam.
Accumulare. Quid. 13. epist. 13.
Adiecere. Quid. 1. Fast.
Probabilem afferre. Cicero 1. Academ. quæst. Causam autem probabilem tu quidem affers. aut enim Græcè legere mallent, qui eruncerudit, 201, &c.
Afferre consilij. Cic. 2. Philipp. Quam causam dementissimi sui consilij & facti afferebat.
Afferre causam faciendi aliquid dicitur res aliqua. Cicero, 1. de Diuinatione, Ac mihi quidem explicandæ philosophiæ causam attulit casus graui etiam.
Aperire causas. Propert. lib. 4. eleg. 11.
Attribuere causam calamitatis. In ATTRIBVO.
Valeuudinis causas sæpe attulerunt eibi. Quintil. lib. 1. cap. 16.
Augere causas lachrymarum. Quintil. in proœm. lib. 6.
Cognoscere causas. Perf. sat. 3.
Cognoscere causas rerum. Virg. 1. Georg.
Conferre. Cic. 2. de Diuin. Quam autem proprium sit Academicæ, iudicium suum nullum interponere, ea probare quæ similima veri videantur, conferre causas, & quid, &c.
Congerere in aliquem. In CONGERO.
Conuerte in aliquem. In CONVERTO.
Constat causa belli huius in tua persona. Cicero 2. Philippica, Tibi certè confitendum est, causam perniciosissimi belli in persona tua constitisse.
Contrahere sibi causam mortis. In CONTRAHO.
Dare causas ad culpam. Virg. lib. 2. Georg.
Deesse causam. Cic. 2. Offic.
Deficiunt causæ. Quid. lib. 1. Amor. eleg. 8.
Dicere causas alicuius rei, id est rationes adferre, cur ita fe res habeat. Lucret. lib. 6.
Dicere cum causa aliquid. Cic. 2. de Orat.
Luctus eauſam esse alicui. Ouid. 3. Meram.
Exigere causam rei alicuius. Seneca in Thyeste, 5.
Horandi causas eximere. Tacit. lib. 3.
Expedire causam morbi. Virgil. 4. Georg.
Explicandæ causæ. Cicero ad Lucilium, lib. 5. 12. In quo & illa poteris vti ciuilium commutationum scientia, vel in explicandis causis rerum nouarum, &c.
Explorare causas, Inquirere. Stat. 12. Thebaid.
Exponere causam. Horat. 1. Serm. sat. 7.
Cæras causas exponere, est causas occultas obscuraſq; explicare. Lucret. lib. 3.
Quorum ego nunc nequeo cæcas exponere causas.
Exponere veras causas. Lucan. lib. 1.
Cum causa facere. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 2. 2. Certè scio te enim fecisse cum causa. Hoc est, quemadmodum res ipsa expostulare videbatur.
Eien causam dolendi alicui. Ouid. 11. Meram.
Fluunt. Quint. lib. 5. cap. 10. Nam similes parentibus ac maioribus suis filij plerunque euadunt: & nonnunquam ad honestè turpitérq; viuendum inde causæ fluunt.
Celebritatis, aut nominis causam habere. Cicer. 2. Officior. Nam siquis ab ineunte ætate habet causam celebritatis aut nominis à patre accepram, &c.
Iudicij corrumpendi causas habere. Cic. pro Cluentio, Age quoniam corrumpendi iudicij causas ille multas & graues habuit, hic nullam. &c.
Veram & bonam causam habere. Cic. 9. ad Att.
Naturales causas habere. Cic. 2. de Diuinat.
Habere causam a natura. Cic. 2. de Diuin. Quicquid enim oritur, qualecunque est, causam habeat à natura necesse est.
Non habent causam. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. Nam quod huc properem in magistratu venire, aut exercitum mittere, causam non habent.
Impellit causa aliquem, vt, &c. Cic. 6. de Nat. deor. Sin autem quis requirit quæ causa nos impulerit, vt hæc tam serò literis mandaremus, &c.
Incidens causa. Vide INCIDO.
Inire causam alicuius rei. Vide INEO.
Intelligere. Lucret. lib. 6.
Inurnire. Cic. 2. de Oratore, Has causas inueniebam duas, Vnam quod, &c.
Quicquam aliud causæ inuenire. Cicero pro Sexto Roscio Amerino. Pollremò si præter eam prædam, quam dixi, quicquam aliud eau se inuenerunis, &c.
Latet causa. Virgil. lib. 5. Æneid.
Retrò causas legere. Hoc est ab initio repetere. Quintilianus lib. 5. cap. 10.
Manent causæ. In MANEO.
Memorare causas alicui. Virgil. lib. 1. Æneid.
Nactus causam moriendi. Cic. 1. Tuscul. Cato autem sic abiit è vita, vt causam moriendi nactum se esse gauderet.
Grauior causa obstat. Cic. 2. de Diuin. Ad reliqua alacri tendebamus animo, sic parati, vt nisi quæ grauior causa obstitisset, nullum philosophiæ locum esse paterer mus, qui non Latinis literis illustratus pateret.
Patent causæ. Ouid. 4. Fast.
Perspere causam. Ouid. 1. Fast. & lib. 4.
Perlare in causam damni. Quintil. lib. 8. de Arte.
Probare. Quint. 11. Meram.
Quærere. Cic. 2. de Orat.
Reddere. Martial. lib. 11. epigr. 41.
Quum tristis quæreretur, & roganti
Causam reddere vellet Æliano, &c.
Reddere causas alicui. Horat. lib. 1. Serm. sat. 4.
Remota. Cic. de Vniuersitate, Nullius enim rei, causa remota, reperiri origo potest.
Requiere. Virgil. lib. 6. Æneid.
Causæ ab vltimo repetendæ. Quintil. lib. 5. cap. 10. Id est ab initio.
Scio causam. Martial. lib. 3. epigr. 81. in Sextum.
Causas sequi. Lucanus lib. 3.
Sectere causæ cur, &c. Horat. lib. 1. Carm. 16. ode.
Subiicere causam. Cic. 7. Verr. Ai quæ causa tum subiiciebatur ab ipso Iudice, huius tam nefariæ crudelitatis?
Subesse nullam grauem causam video. Cic. Att. lib. 1. 6.
Hoc eanse sumpsi. Cic. 1. ad Att. Hoc causæ sumpsi, quòd ex te ipso coràm aotea nihil potuissem cognuscere.
Sustulit causas rerum efficientium. Cic. 1. Acad. Quid est enim ma gnum, quum causas rerum efficitium sustuleris, de corpusculorum (ita enim appellas atomos) concursione fortuita loqui?
Tegere causam alicuius rei. Ouid. lib. 13. Meram.
Tentare causas. Hoc est perquirere. Virg. lib. 3. Æneid.
Ex qualitate exli causas trahere. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Videre causas, id est cognoscere. Lucret. lib. 1.
¶ Causa, stillatus dicitur omnis actor quam in Senatu, siue in foro, & apud Iudices, populumve habemus. Vnde tria esse causarū genera diemus, Demonstrativum, Delibetativum, quod & Consentanle à quibusdam vocitatur, & Iudiciale. Ex iis tamen propriæ Causæ dicuntur, quæ Iudicialis est, vnde causam pro lite & controuersia pronunsiquantis nonnulli hia distinguant, vt Controuersiam seu litem dici velint posteaquam contestatum est Causam autem, & ante, & post contestationē. Hæc Sipotinus. Cic. M. Catoni, lib. 1. 4. Cuius etiam interitum, vt facilè intelligerem mihi quantum tribueres, Milonia causa in Senatu defendenda, approbasti.
Causa & contentio. Cic. 1. de Orat. Quam possumus reperire ex omnibus rebus ciuilibus causam contentionēmque maiorem, quàm de ordine, &c.
Cœcinnatores & redemptores causarum. Vlp. in Lnec quicquam, 5. circa adcaiois. D. de offic. Proconf.
Causæ & dissepationes. Cic. 2. de Orat. Atque in ciuium causis dissepationibusque versantur.
Defensio & causa. Cic. 2. de Orat. Sic in illa omni defensione atque causa, quod esse, &c.
Actor causæ. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Cardo. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Confirmatio, & inclinatio totius. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Prima confirmatio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Congressus. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Fides. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Frons. Quintil. lib. 4. cap. 1. Insinuatio surrepat animis, maximè vbi frons causæ non satis honesta est.
Pars. Quintil. lib. 3. cap. 5.
Status. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Varietas causarum, & multitudo litium. Cic. 1. de Orat.
Varia ac nona causarum semper est facies. Quintil. lib. 2. cap. 4.
¶ Absoluta & perfecta causa. Cic in Partit. Confectis autem causis alia est absoluta, & perfecta per se alia aliquid adiuuans. &c. Vlpianus ab solutam causam vocat, nihil difficultatis habentem, in l. Carbonianū. 5. 3. D. de Carbon. edicto. Cui opponitur ambigua causa. Er si quidem, inquit, absoluta causam mutentur, euidenter ei, probatur filium non esse, negare ei debet bonorū possessionem Carbonianam: si verò ambigua, &c. Idem in l. 5. 2. D. Vti possidetis. Quoties inter litigatores est proprietatis controuersia, aut conuenit vter possessor sit, vter petitor: aut non conuenit. Si conuenit, absolutum est, &c.
Aneeps causa & grauis. Cic. 2. de Orat. Sic equidem quum aggredior ancipitem causam & grauem ad animos iudicum pertractādos, omni mente, &c.
Assumpsiua. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Causa bona. In BONVS.
Coniecturales. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Dubia. Cicero pro Ligario, Causa tum dubia, quòd erat aliquid

in vtraque parte,quod probari poſſet.
Faeiles ad diluendum. Quintil.lib.4.cap.2.
Forenſes. Quintil.lib.2.cap.10.
Grauis. Idem lib.2.cap.2.
Interuenientes extrinſecus. Idem lib.3.cap.8.
Inuidioſa. Quid.epiſt.2.
Iodiciales. Iovdico.
Lepida. In Lepidvs.
Liberali cauſa mauo afſerere. Iu Liber.
Lueratiua. Triphoninus in Lin bello.6. ſi natum ex Pamphila. D. de capitu.& poſtlim.reuerſ. Non videntur patrum ex cauſa lueratiua habere.
Mala. Iuuenal.ſatyr.13.
Nam quom magna malæ ſupereſt audacia cauſæ,
Creditur à multis fiducia.
Naturales. Quintilian proœm.1.lib.
Obſeurꝰ ac multipliees. Idem lib.4.cap.4.
Par. Cicero pro Sylla, Cor in parı cauſa non paria ſigna reperiuntur criminis?
Poſitas in affectibus cauſas propriis perſonis debet induere declamaturus. Quintil.lib.2.cap.1.
Publicæ,& priuatæ. Cicero in Bruto, In cauſis publicis nihil priuatis ſatis veterator videbatur. Pobliciꝰ, vt reperundarom, ambitus.maieſtatis,& egteris quæ reipubliæ cauſa conſtituebantur,vt ait Aſconius. Priuatis,rerum priuatarum.
Simpliees, perplexæ, ſuſpectæ, & iofames. Quintilianus libro 4. capite 1.
Parum vereeunda. Idem lib.4.cap.5.
Prior cauſa, Qui inter duos meliorem cauſam obtinet. Horat.2. Serm.ſatyr.5.
¶ Acceders ad cauſam. In Accedo.
Cauſam accipere dicitur patronus. In Accipio.
Cauſam aliquam accipere. Terent.in prologo Heeyr. metaphoricè vſus eſt,
Mea cauſa cauſam hanc accipite,& date ſilentium.
Actiuare cauſam. Cic.in Bruto.
Acuere linguam cauſis, id eſt agendis cauſis ſe exercere. Horat. 1. Epiſt.3.
Ad cauſam addoctus. Cicero in Piſonem, Non ſum ego propter nimiam fortaſſe eoollantiæ cupiditatem adductus ad cauſam. Pro, in eandem ſententiam, idémque ſtudium rei defendendæ perfectus. Budæus.
Probationes cauſæ adhibere. Quintil.lib.2.cap.10.
Adnidicare cauſam alicui. Cic.2.de Orat.
Admiſſus reus ad cauſam dicendam. Vide Admitto.
Adeſſe cauſæ. Quintil.lib.4 cap.13.
Agere cauſam. Cic.ad Or.1.
Veram cauſam agere. Cicero in Bruto, In Tribunatu primùm contra C.Iulij illam Conſulatus petitionem extraordinariam,veram cauſam agens eſt probatus. Veram, id eſt iuſtam. Erat enim vera & iuſta cauſa, negare dandum Conſulatum ei, qui Prætor nondum fuiſſet.
Amittere. In Amitto.
Cadere cauſa. In cado.
Capere. In capio.
Cognoſcere cauſam alicuius ab altero. Cic. ad Brutum, 3, Quòd ita ſtatueram,à te cognoſcere cauſam eius Senatum oportere.
Communita cauſa. In communio.
Complecti. Cicero 5. Philip. Cæſar autem annis multis minor veteranos cupientes iam requieſcere armauit: eam complexus eſt cauſam quæ eſſet Senatui, quæ populo, quæ cunctæ Italiæ, quæ dis omnibus graiiſſima.
Componere cauſam eum cauſa. Quintil.lib.7.cap.3.
Conferre. In confero.
Cauſæ confidere. In confido.
Coniungere eum cauſa. Cicero pro Cluentio, Nullo modo illam multum quæ à Ionio petita fit,eum Cluentij cauſa poſſe coniungi.
Conſiſtit. In conſisto.
Cauſa eum cauſa contendit. In contendo.
Contendere cauſam contra aliquem. Lucret.lib.4.
Cauſa petuoze publicæ contempta & abiecta. Cic.pro Cloent.
Contineri cauſis. Quintil.lib.3.cap.5.
Ad cauſam animos iudicum conuertere. Cic.2. de Orat. Iudicum animos totos, vel calamitate ciuitatis, vel loctu ac deſiderio propinquorum,&c.ad cauſam noſtram conuertieram.
Credere cauſam alieui. Lucan.lib.7. Id eſt Committere.
Damnare. Lucan.lib.5.
Deeſtamare. Cic. Tuſcul.1.
In eauſam ſe deducere. In deduco.
Defendere. Horat.2.Serm.ſatyr.5.
Deſenſitare. Indefensivo.
Deferre cauſam ad. Cic.de Claris Orat. Itaque authoritate C.Lælij publicanoꝰ cauſam detuliſſe ad Galbam.
Demittere ſe in cauſam. Cic.ad Atticum,lib.7, Acqoieſco enim,& tuas volo elicere literas, maximéque conſilium, quid agam,aut quo me pacto geram,demittámne me penitus in eauſam.
Defendere ſo eauſam. Cic. Atticoꝰ lib.8, Si inuitus in eam cauſam defendo,in qua,&c.
Deferere cauſam a mici. Ouid.lib.1. Triſt.eleg.8.
Cauſam dicere, Eſt defendere vel per ſe vel per patronum. Curtius lib.6. Amyntas vinculis exemptus vt defenſionem ordiretur,ita inquit, Sine præ iudicio cauſam dicimus. Id eſt,liberari tantùſper vinculis, reſpoodemus criminibus obiectis. Hæc Budæus.
Cauſam dixiſſe quis dicitur, qui inter reos reeepius eſt. Cic. pro A. Cluentio, Quapropter hoc Bulbi tudicium noo plus obeſſe hnic caoſæ debet, quàm illa quæ commemorata ſunt ab accuſatore, doo iudicia, P. Popilij, & T. Gutæ, qui cauſam de ambitu dixerunt. Budæus.
Publicam eauſam dicere. Cic.pro Roſcio Amerino, Quòd antea cauſam publicam nollam dixerim.
Vendicij cauſam dicere. Quintil.lib.5.cap.11.
Dicere cauſam aeeuratæ & elegantet. Cic.de Clar. Orat. Cauſam pro publicanis aeeuratè,vt ſemper ſolitus eſſet,elegantérque dixiſſe.
Dicere cauſam apud aliqoem. Quintil.lib.4 cap.1.
De capite fuo cauſam dicere. Cic.pro Quintio, Sed(id quod nunc eueoit)de capite ſuo priore loco eauſam eſſe dicturam.
De ambitu cauſam dicere. Cic.pro Sexeio.
Dicere ex vioculis. Liu. Decad.3. libro 9, Sententiam deinde trucem orationi adiecit, Plemnium legatum vinctum Romam deportari placere, & ex vinculis cauſam dicere. Id eſt interim dum quæſtio crminis peragitur, in carcere vinctum eſſe. Ex Budæo. Cauſa in lege Cornelia. 6.t.D. de fenatuſc. Sylianiano, Præterea cauetur, vt de iis qui ante quæſtionem habitam fugerint, ſi aperto teſtamento liberi ſcripti inueniantur, lege de ſicariis iudicium fiat, ita vt ex vinculis cauſam dicant.
Cauſis in foro dicere. Caius in l.t.D. de orig.iuris.
¶ Cauſæ dictio, Apologia Græcè dicitur. Cæſ.bel.Gal. Die conſtituta cauſæ dictionis, Orgetorix ad iudicium omnem ſoam familiam ad homioom millia decem vndiqoe coegit: per eos ne cauſam dicerer, ſe eripuit. Budæus.
¶ Cauſam nullam dicere, pro Renoere, recuſare, repugnare. Cicpro Quintio, Nonis Febr. ſi Romæ fuit, cauſæ nihil dicimus quin tibi vadimonium promiſerit. Terent. Phorm. 2. t,
Noo eauſam dico quin quod meritus eſt, ferat. Vide ſuprà, Nulla cauſa, vel Nunquid cauſæ quin.
Diſſidere eum cauſa. Cic. 11. Philipp. Ex quo iudicare debetis, me non eom homine ſolere, ſed eum cauſa diſſidere.
In meliore cauſa eſſe. Vide Melior, in bonvs.
Excutere eauſas. Quintil.lib.5.cap.10.
Exordiri cauſam. Quintil.lib.4.cap.1.
Expendere eauſam meritis. Ouid. 13. Metam. Hoc eſt ſecundum merita cauſam iudicare.
Explicare toram. Quintil.lib.4.
Exponere. Quintil.lib.4.cap.7.
Exudare cauſas, ridicule dictum ab Horatio de eaoſidicis, qoi nimia verborum contentione, & inquieta geſticulatione ſudorem ſibi prouoeatoria vt cauſas ſuas non oiare, ſed ſudare videantur. Horatij hæc ſunt verba lib.1.Serm. ſatyr.10,
Quum Pedius cauſas exudet Publicola,atque
Coruinus,&c.
Partium eauſam peiorem facere. Quintil.lib.3.cap.8.
Peiorem eauſam meliorem facere. Quintil.lib.2.cap.16.
Suſpectam facere. Quintil.lib.5.cap.13.
Fidere cauſæ. Cic.pro Ligario. Quod nos domi petimus,precibus & lacrymis proſtrati ad pedes,non tam noſtræ cauſæ fidentes,quàm huius humanitati.
Fluctuare cauſa dobia. Valerius Maxim.libro 5.cap.3, M.Cic. Cn. Popilium Lenatem rogatu Matei Cœlij, nó minore eura quàm eloquentia defeodit, eúmque cauſa admodum dubia ſtuctuantem, ſaluum ad penates ſuos remiſit.
Habere cauſam. Quintil.lib.7.cap.3.
Cauſa impugnans meritum & fidem, Id eſt ſuſceptæ cauſa contra fidem & meritum. Ouid. 9. Metam.
Incumbere in eaoſam. Cic.3.ad Atticum, Atque vtinam ipſe Varro incumbat in eauſam: quod profectò eum ſua ſpote, tum te inſtante faciet.
Indicta cauſa damnari. Vide in dico & damno.
Indicta cauſa profugere. Cic.pro Sylla.
In integro cauſa euiuſpiam eſſe dicitur, eui dubia apponitur. Vide integer.
Indormire cauſſæ. Vide indormio.
Inedita cauſa. Ouid.4. de Ponto, eleg.16.
Eſſent & iuuenes, quorum,quòd inedita cauſa eſt,
Appellandorum nil mihi iuris adeſt. Id eſt ſunt & alij iuuenes qui præelara poemata conſcripſerunt: ſed quooiam edita nondum ſunt, nihil eſt eur vobis illa magoopere commendem.
Informare eauſam. Cic.pro Quintio.
Ingredi in eauſam, Idem quod in eauſam deſcendere,& ad partes tranſire. Cic. ad Torquatum, lib. 5. epiſt. 1, Si id euenit quod ingredieotibus nobis in eauſam propoſitum fuit accidere poſſe,non debemus ita eadere animis, quaſi aliquid euenerit, quod fieri poſſe nunquam putaramus.
Inſinuare ſe in eauſam. Vide insinvo.
Inooluta obſcuritate. Vide involvo.
Iudicare. Cic.pro Rabir.Poſth.
Iuuat ſecundia. Ouid.7.Meram.
Cauſa laborare. Quintil.lib.4.cap.1.
Meditari ſuam. In meditor.
Ex cauſa cauſa naſcitur. Quintil.lib.3.cap.11.
Obtinere eauſam, Vincere 10 cauſa. Cic.ad Lentulum,lib.1.4, Cauſam enim frequenti Senatu,non magna varietate,magnáque inuidia eorum,qui à te eauſam regiam transferebant,obtinebamus.
Orare. Terent. Phorm.2.t.
Seruum hominem eauſam orare leges uon ſinunt.
Adire ad orandas. In adeo.
Oſtendere lucidiſſimé. Quintil.lib.4.cap.5.
Peragere rei. Horat.1.Serm.ſatyr.2.
Perdere. In perdo.
Periclitari. Quintil.lib.7.cap.3.
Perorare eauſam. In peroro.
Pertinet ad eauſam. Quintil.lib.4.cap.1.
Totam ponere ante oculos. Quintil.lib.6.cap.2.
Officium cauſæ ponendæ. Quintil.lib.4.cap.2.

Postulat causa. Cicero pro Quintio, Vereor me hercule ne aut grauitoribus vtar verbis quàm natura fert, aut leuioribus quàm causa postulet.

Pugnare pro causa. Ouid. 5. Metam.

Recipere. Cic. pro Sylla, Nisi tu, inquit, causam recepisses, núquam mihi redditus, sed indicta causa profugisset.

Remittere ad Senatum. Tacit. lib. 3.

Remouere à causa aliquem. Cic. pro Murena, Etenim si me tua familiaritate ab hac causa remouisset.

Separare causas. Vlp. in l. 1. 5. merito. D. depositi, Meritò has causas deponendi separauit Prætor.

Plurimas lites causæ subiacere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Superior causa & inferior. Budæus, Superiorem causam dicebant pro eo quod nunc dicimus *causam iure communi fundatam*, vel *ius apparentem*: cuius contrarium inferiorem causam vocabant. Cicero pro Quintio, At si in causa pari Quintius dicederet inferior videretur, amen esset non mediocriter conquerendum nunc in causa superiore, ne vt par quidem sit postulatio inferiorem esse paitur, duntaxat vsque eò, ne cum bonis, fama, fortunisque omnibus Neuij cupiditati crudelitatique dedatur. Idem in Bruto, de Leontino Gorgia, Protagora, Hippia, aliisque sophistis loquens, Hi (inquit) aliique multi temporibus eisdem deorer se profitebantur arrogantibus sanè verbis, quemadmodum causa inferior (ita enim loquebantur) dicendo fieri superior posset.

Suscepta causa contra aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Subsipere causam. Cic. pro Domo sua, Certè Cooslules causam susciperet, certè Senatus aliquid consilij capere potuit.

Suffiocre causam, Græcè *ἀπνιγειν*, ad verbum Cicero expressit à Græcis, Suspectum esse. crimioge premi. Cic. ad Attic. lib. 13. Nunc verò quum de Magio cósfet, nónoe furor eius omnem causam sustinerè Quum, inquit, conflet P. Nasgium, qui Mareellum vulneraueras, paulo póst flagrium aggressise, seque ipsum sibi è federe iratum interfecisse: res iodicat. eius facti causam noo in Cesarem, sed in Magij furorem esse conferendam.

Sublinere causam, alio sensu. Cic. Attico, lib. 1. epist. 1. In causa vniuersorum creditorum, hominum præterim amplissimorum, qui sine eo (subaudi patrono) nihil Cæcilius suo nomine perhiberet, sanè causam commuoem sustinerent. Hoc est, causam ita agereut, vt adueisarium vincere posse videremur.

Tenere causam, Vincere iudicio. Tranquillus in Domitiano, Eáque conditione permisit, vt accusatori qui causam non teueret, exilium poena esset. Cic. pro Cœcinna, Hoc loco Sexuolam dixiti causam apud Centumviros non tenuisse.

Tractara causa. Cic. 2. de Orat. Omnis est à me illa causa tractata. Tradere causam aduersariis. Terent. Phorm. 2. 1.

Tuaeri causam. Cicero, Vt potuit accuratissimè te tuámq; causam tuetus sum.

Valere causa dicitur, quæ est superior. Ouid. 8. Metam.

Versare causas in iudiciis. Cic. in Orat. Nou vt in iudiciis versaret causas, sed vt in historis bella narraret.

Vincere causam. Ouid. 15. epist.

Viuit causa. Cic. pro Sextio, Res erat & causa nostra eo iam loci, vre erigere oculos & viuere videremur. Causam *μεταφορικῶς* viuere dixit: quia antea ranquam mortua erat ac iacebat; quum commodè defendi non posset.

Vocari causam in iudicium. Cic. 1. de Orat.

¶ Causa, Negotium, onus, & opus. Plaut. Asin. 10.

-omnis familiæ causa consilit tibi

Dare causam alicui, pro Negotiũ dare. Cic. Verr. 5. Hoc mihi primùm Halesæ demonstrauit Halesinus Æuias, cui Senatus dederat publicè causam, vt mihi frumque meo gratias ageret. *Long anuis bastê charge & commission.*

Mandata alicui causa, Id est commissa. Ouid. 7. Metam.

Publica causa, Id est negotium publicum, vel potius publica vtilitas. Ouid. 12. Metam.

Curare suam causam, nó reipublicæ, Id est suum cõmodum, suam priuatam vtilitatem, non publicam. Celsus ad Cicerooem, lib. 8. epist. 4. in fine.

Ex causa exire. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6, Sed expectet quemadmodum exeat ex hac causa, Id est ex hoc negotio, ex accusatione Appij. de Dolabella loquitur, qui Appium accusarat.

Integra causa. Cic. ad Lentulum, lib. 5. 5.

Deposita Idem ibidem.

¶ Si tibi eadem causa est. Cic. Attico, lib. 8, Tu si tibi eadé causa est, me remunerere sanè velim.

Agere eandem causam. Id est rem eádem tractare. Cicero 2. de Natura deorum, Tu autem Cotta, si me audias, eandem causam agas.

¶ Causa, pro causa coniunctionis, amicitiæ, beneuolentiæ. Cic. pro Quintio, Ad vadimonium non veneras, vt ais, si quicum tibi affinitas, societas, omnes denique causæ & occessitudines veteres interee debant.

¶ Causa, pro excusationibus. Vt Accipere causam, quod vulgus dicit *Admittere pro excusata*. Cic. ad Tironem, lib. 16, Si ob eam rem moraris, accipio causam.

Afferre. In AFFERO.

Colligere. In COLLIGO.

Fingere. Terent. Eunuch. 2. 3. -fingit causas ne det sedulo.

Inferre. In INFERO.

Nectere. Virg. lib. 9. Æneid.

Morandi causas inncctere. Virgil. 4. Æneid.

Meditari. In MEDITOR.

Causa est tibi dicere. Terent. Hecy. 4. 4. Id est, habes quo te excuses. In hunc locum Donatus dicit, Causam more suo pro defensione posuit.

Fugæ causas obtendere. Tacit. lib. 15.

¶ Causa, Occasio. vt Causa adempta. Terent. And. 5. 1. Vbi ea causa, quamobrem hæc faciunt erit adempta his, desinent.

Arripere. In ARRIPIO.

Atripete causani & tempus. Cic. ad Lucciium, lib. 5. 12, Sed ad properationem meam quiddam interest, nõ re expectare dum ad locum veniam, ne fortè mea causam illam rotam & tempus arripere.

Capere. Terent. And. 4. 3.

Si senserit, peris: aut si libitum fuerit, causam eeperit.

Dare. Cic. 2. de Orat. Vt è defugerim, tibi causam dem reeusandi.

Auaritiæ causas dare. Tibul. lib. 2. eleg 4.

Causa fit. Plaut. Mere.

Inuenire. Terent. Heaut. 5. 3. Postquam est inuẽta vera, inuenta est causa qua te expelleremt.

Quærere. Terent. Eunuch. 5. 6.

Nam iam diu aliquam causam quærebat senex.

Quærere causam incendiorum & cædis. Cic. 3. Philipp.

Quærere causas quarum pertæsus eram. Cic. de Faro.

Struere causas, pro instruere. Tacit. lib. 3.

¶ Causa, Status & condirio. Cic. pro Marcel. Vehementer angebar quum viderem virum talem, qui in eadem causa in qua ego, fuisset, non in eadem esse fortuna. Vlpianus in l. Græcè. 6. illud commune. D. de fideiuss. Illud commune est in vniuersis qui pro aliis obligantur, quòd si fuerint in duriorè causam adhibiti, placuit eos omnino non obligari, in leuiorem planè causam aceipi posse.

In eadem fuam recidere. Pomponius in l. mulier. D. de capeiu. & postlim. reuer. Muller in opus falinarũ ob malefieium data & denata à latruculis exsere gentis capta, & iure commercij vendita ac redempta, in eadem fuam eadem quæ experiendum noo facir rius actoris deterius.

In ea causa res est, Id est talis & huiusmodi. Vlpianus in l. 2. D. de exeept. rei iudicat. At si nõ in ea causa sint tabulæ testamẽti, vt contra eas bonorum possessio dari possit, &c.

In eam causam venire. Trephonius in l. 10 bello. 6. & deportatum. D. de capeiu. & postlim. reuerf. Si deportatum ab usula hostes ceperunt, redemptus quibus casibus redit, in eam causam veniet, in qua futurus esset si capius non fuisset deportabatur igitur.

¶ Causa, pro partibus. Cic. pro Lagario. Vna est profectus cum iis, quorum erat vita causa. Id est vnum studium, vel eaudem partis studium, & eadem conditio. Budæus.

Inimicus huic causæ, pro huic parti. Cic. pro Ligario, Veniebatis igitur in Africam, &c. in qua erat rex potentissimus, inimicus huic causæ, &c.

¶ Causa, pro accessione. Vlpianus in l. 5. hanc actionem. D. depositi, Hanc actionem bonæ fidei esse dubitari non oportet: & ideo & fructus in hanc actionem venire, & omnem causam & partum dicendum est, nc nuda res veniat.

¶ Causa, pro eo quod eafum iurisconsulti vocant. Cic. 3. Verr. Tantum quod hominem noo nominat: causam quidem totam perferibit. Ibidem, Nusquam enim scribis, nequctu aliud quicque edicto completeris, nisi eam causam, pro qua pecuniam acceperis.

Causarius (*Σύνταγμα*) Adiectiuum. vt, Causarij milites, morbo aut debilitate affecti, ob idque essiare coacti. Liu. 6. ab Vrbe, Tertius exercitus ex causariis fenumbisque à L. Quintio scribaur, qui vbi maxinibisque præfidio sit. Ex Budæo.

Causaria missio. Vlpianus in l. 5. igoominiæ causa. D. de iis qui infamia notantur, Est honesta missio, quæ emeritis stipendiis, vel antè ab imperatore indulgetur. Est causaria, quæ propter valetudinem laboribus militiæ soluit.

¶ Causarij, metaphorice, pro valetudinariis. Plin. lib. 25. cap. 5, Datur sanguinem excreantibus, causariis vel latere, vel faucibus. Id est, laborantibus morbo lateris, vel faucium. Seneca epist. 69, Causariæ sunt in animo nostro partes, quibus adhibenda curatio est.

Causarie, Aduerbium (*Σύνταγμα*.) Mater in l. milites agrum. 5. illud conflat, D. de re militari, Ideo & ad eum qui causarie missus est, potest dici pertinere, quum huic quoque præmium præstatur.

Causariust, Aduerbium comparatiuum. Plin. in præfat. operis, Quanto nos causatius ab aliquo iudice dissidimus? Id est, maiore cum causa.

Causatio, pro excusatione. Vt *διαδικία* pro parua causa. Cicero de optim. gen. Orator. Sed quia & priuatas ille pleraque, & eas ipsas alis, & paruarum rerum causfulas scripsit, videtur esse iciunior.

Causula parnula. Cæsar 5. bell. Cuuli. Paruulam modo causfulam nactus Cæsar.

Causor, causarisi (*σοφιστικῶς, σοφιστικῶς*) causari, Deponens, Cusam dicere vel defendere, authore Nonio. Valla lib. 5. cap. 67, Causari, est causam rei gestæ afferre. Suetonius in Caligula, cap. 23, Causatus in vtroque, quòd hic se ingressum turbatius mare non esset sequutus. Papinianus in l. ferrus fi hæredi. D. de Bauilici. Si hæres causfabitur accipere rationes, nihilominus libcrum fore. Id est, simpedimenta prætendet. Virgil. eclog. 9.

Causando nostros in longum ducis amores. Id est impedimenti causfas afferendo. Vlpianus in l. fed & si pupillus. 5. profcribere palam D. de inflitor. actione. Ne quis causam possit ignorantiam literarum. Item l. 2. 5. quod dicimus. D. fiquis cautionibus, Causari tẽpestatem & vim fluminum. Vbi licet dicere, excusare ignorantiam literarum, & excusare tempestatem ac vim fluminum. Hæc Valla libro 5. Martial. lib. 4, Sed iam causaris barbamque, annosque, philosi.

¶ Causari,

¶Cauſari, Accuſationem intendere. Quintilian. lib 11. cap. 1. Nec cauſantis pupillo ſic tutor iraſcatur vnquam, vt non remaneant amoris veſtigia.

¶Cauſari, Renuere, detrectare. Cic. pro Roſcio Amerino, Nunquid cauſare, quin ab iudicio abeas turpiſſimè victus? Id eſt nunquid cauſam dicis.

Cauſatio {κατηγορια} Præxetus, excuſatio, vel color. Quandoque ponitur pro tritio interiore, & zegritudine. Pallad. lib. 1. Si ſalso capite in pulmonibus ac thorace, aut illa eſt, aut rara cauſatio.

Cauſificor, penult. cor. cauſificatus {κατηγορεω} cauſificari, Idem quod cauſari. Plaut. Aulul. 26,

Ergo quia ſum tangere auſus, haud cauſificor, quin eam

Ego habeam poniſſimum. Hoc eſt non obſto.

Cauſidicus, pen. cor. {ῥητωρ, συνηγορος} Subſtantiuum, Qui cauſas agit, vel patronus: quòd in cauſis iudiciſque verſetur. Cic. 1. de Orat. Non enim cauſidicum neſcio quem, neque proclamatorem, &c.

Amplus, grandis, ſubtilis, elegans cauſidicus. Cic. in Orat.

Pauper. Martial. lib. 14.

Puſillus cauſidicus. Iuuenal. ſatyr. 10.

Raucus. Martial. lib. 4. epig. 8.

Cauſſa {κατηγορια} cauſæ, Eſt pileus expaſſos margines habens, ad arcendum æſtum, quo meſſores vtuntur. Plaut. Milit. 16,

Facito vt venias ornatu hue nauclericzo, cauſſam

Habeas ferrugineam. ¶ Fuit etiam regũ Macedonum inſigne. Valerius Maximus, lib. 5. Quemadmodũ Antigonus caput Pyrrhi tenz cauſſa quæ veſtium caput more Macedonum habebat.

Cauſſon {κανσων} Æſtus ſeu ardor. Vude ab Hippocrate cauſon febris appellatur: quam ardentem & tertianam exquiſitam vocamus.

Cauſodes, pen. prod. Febris ardens. Celſ. lib. 2. cap. 8. Febrem autem ardentem, quam Græci {καυσωδη} vocant, ſubitus horror exoluit.

Cauſtum, cauſti {καυστη} Latinè dicitur vſtile, quod exuri poteſt. Plin. Quarum cauſtum ad ellychnia.

Cauſticus, pen. corr. Adiectiuum {καυστικος.} vt. Cauſtica medicamenta, quæ cauſticam vim habent; id eſt vſtuam ſeu vitoriam. Plin. lib. 25. cap. 11, Perungunt & radice eius ſudoris cauſa cheirendi, quoniam cauſtica vis eſt eli. Martial. lib. 14. 36,

Cauſtica Teutonicos accendit ſpuma capillos.

Curan cauſticas. Plin. lib. 26. cap. 1, Cauſticis nanque curabatur: niſi, &c.

Cauſus {καυσος} Latinè ardor. Febris eſt, vt lib. 8. nit. medicar. habetur, quæ cum inflammatione multa ſit, nullámque requirem corpori præber, linguam aſſiccat, denigrat, frigidæ defidenum affert.

Cautelã, in CAVSO.

Cauteres {καυτηρια} Iidem cum cauterijs, quos Palladius habendos eſſe in inſtrumento ruſtico præcipit.

Cauterium, cauterij {καυτηριον} Iuſtrumẽtum quo nocx improuiſum tur, & mo bi aliquo inſanabiles inuri ſolent. Plinius lib. 22. cap. 23. Tempeſtiuè enim datum, cauterij vim obtinet.

Ignita cauteria. Firmicus lib. 4. cap. 1.

Cauterium in pictorum inſtrumentis continetur: vt colligere eſt ex Martiano in l. item pictoris. D. de inſtr. vel inſtr. leg. Item pictoris inſtrumento legato, ceræ, colores, ſimiliáque horum legato cedunt. item penicilli, & cauteria, & conchæ. Cauteria autem ſunt inſtrumenta, quibus pictores olim certis pingentes picturam tabularum inurebant. Ex Turnebo.

Cauteriaut, cauteriata, cauteriatum {καυτηριασμενος} Quod eſt cauterio notatum. Vude ab Apoſtolo, Cauteriata conſcientia dicta eſt.

Cautes, cautis, fœm. gen. liue cotes, aut eos {ὀξυλιθος πετρα} Proprié ſaxum dicitur aſperum aqua abruptum. Plin. lib. 2. cap. 96. Iuxta Harpaſa oppidum Aſiæ, cautes ſtat horrenda, vno digito mobilis. Virgilius 6. Æneidos,

Quam ſi dura ſilex, aut ſtet Marpeſia cautes. Qui verſus in prouerbium aſſumitur de homine pertinacis ſententiæ. Vide Chiliadas Eraſmi.

Abrupta cautes. Seneca in Hercule Oetheo, 7.

Altæ. Virgil. 3. Æneid.

Ardua. Valer. lib. 4. Argonaut.

Dura. Virgil. 4. Æneid.

Intractabilis. Seneca in Hippolyto, 4.

Vt dura cautes vndique intractabilis Reſiſtit vndis.

Nuuoſæ. Sil. lib. 4.

Obiectæ. Sil. lib. 7.

Saxa. Seneca in Troade, 12.

Strictæ. Valer. lib. 2. Argonaut.

Terribiles. Lucan. lib. 6.

Concurrere cautes dicuntur, quum inter duos eminentes ſcopulos anguſta relinquatur via, quæ nauigantes tranſmittat. Ouid. 2. Amorum, elegia 11.

¶ Cautes, Vide c o 3. cotis.

Cautio, Cautim, Cautor. Cautus. In CAVEO.

Cauus {κοιλος} Adiectiuum, Propriè concauum & vacuum ſignificat, à chao, & eius inanitate dictum, author Feſto: quòd quali vorago quædam eat inanis & vacua.

Ædes cauæ. Virgil. 2. Æneid. Seruius exponit tecta camerata.

Æs cauum, pro tuba. Virgil. 3. Æneidos.

-dat ſignum ſpecula Muſenus ab alta Ære cauo.

Æs cauum, pro æreo lebete. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

-quæ ſanguine multa recenti

Coxerat ære cauo.

Ahena. Ouid. 6. Metam.

Alueus. Ouid. 2. Faſt.

Anerum. Virgil. 3 Æneid. Aures. Ouid. 12. Metam.

Buccina. Ouid. 1. Metam.

Buſta. Ouid. 3. Amor. eleg 8.

Cauernæ. Virgil. 2. Æneid. Cauas per pleonaſmum addidit. Inde enim cauernæ dictæ ſunt, quòd cauæ eſſent. Seruius ait Græcam eſſe

figuram, vt Vitam viuere, mortem mori.

Ciſtæ. Catullus in Argonaut.

Colles. Virgil. 8. Æneidos,

-vndique colles Inclusere caui.

Concha. Virgil. 6. Æneid.

Conualles. Virgil. 2. Georg.

Cortices. Virgil. 2. Georg.

Dolia. Tibull. lib. 2. eleg. 3.

Fenestræ, id eſt patulæ. Virgil. 9. Æneidos,

Pérque cauas denſi relia intorquere feneſtras. Seruius.

Flumina. Virgilius 1. Georgic. Seruius interpretatur Profunda & alta.

Fornaces. Lucret. lib. 6.

Hiex. Horat. Epodum, 16.

Mella caua manant ex ilice. Virgil. eclog. 9.

Imago. Virgil. 6. Æneidos,

Et, ni docta comes tenues ſine corpore vitas

Admoneat, volitare caua ſub imagine formæ:

Irruat, & fruſtra ferro diuerberet vmbras. Caua dixit, quaſi inanã & corpore vacua.

Latuna. Virgil. 1. Georg.

Lacus. Ouid. 3. Faſt. Lacebræ. Virgil. 2. Æneid.

Latus. Virgil. 5. Æneidos,

Multa viri nequiequam inter ſe vulnera iactant,

Multa cauo lateri ingeminant, & pectore vaſto

Dant ſonitus.

Lintea caua. Valer. 4. Argonaut. Lintea, id eſt vela. Caua autem propter ventum, qui quum velis incumbit, ſinum quendam effiet concauum.

Lamina caua id eſt oculi propter maciem cõcaui. Ouid. 8. Metam. in deſcriptione Famis.

Luna. Plin. lib. 8. cap. 14. Hoc eſt, decreſcens.

Machina. Ouid. 6. Faſtorum,

Quodeunque eſt ſolidæ Cereris caua machina frangas,

Manibus cauis plaudere. Virgil. 12. Æneid.

Mare. Ouid. 3. de Arte.

Mons. Ouid. 11. Metam.

Naris. Ouid. 1. de Arte,

Inque caua nullus ſtet tibi nare pilus.

Nubes. Virgil. 5. Æneid.

Nubila. Ouid. 5. Metam.

Orbes. Seneca in OEdipo, 12. Orbes vocat ſinum illum in quo oculi lacẽt: cauos verò inquit, quoniam eualli eram oculi.

Palmæ. Virgil. 8. Æneid. Id eſt manus.

Palus. Ouid. 6. Metam.

Parma. Ouid. 12. Metam.

Pinus. Virgil. 5. Æneidos,

-vt quondam caua concidit, aut Erimantho,

Aut Ida in magna radicibus eruta pinus.

Pinus caua, pro naui. Valer. 1. Argonaut.

Pumices. Virgil. 4. Georg.

Rates. Ouid. epiſt. 17. Per rates autem naues intelligit, alioqui epitheton non quadrabit.

Receſſus luminum caui. Seneca in OEdipo, 12. Id eſt concauitates oculorum.

Rupes. Virgil. 3. Georg.

Saxum. Virgil. 3. Æneid.

Caua ſpecus. Plinius libro 12. cap. 1, Caua 1 x x x atque vnius pedum ſpecu.

Tempora caua equi bellatoris. Virgil. 11. Æneid.

Terra caua aliquoto condere. Virgil. 12. Æneid. Id eſt ſepulcro.

Teſtudo. Virgil. 4. Georgic. Periphraſis eſt citharæ, ſecundum Seruium.

Tibia. Lucret. lib. 2.

Trabs. Virgil. 3. Æneidos,

Vela damus, vaſtúmque caua trabe currimus æquor. Periphraſis opum a nauium. Seruius.

Trunci. Horat. 2. Carm. ode 19.

Turres. Virgil. 9. Æneidos,

Armaſque cauis expectant turribus hoſtem.

Valles. Virgil. 2. Georg.

Venæ. Cic. 2. de Nat. deor. In quem ſanguis à iecore per venam illam cauam influit. A præſticis concaua & chilis appellatur.

Vndæ. Catul. epigram. 60.

¶ Cauum item dicitur, quod ſolidum non eſt, ſed inane. Virgilius, -nox atra caua circumuolat vmbra. Et alio loco, nimirum lib. 6, Ni docear volitare caua ſub imagine formæ.

Cauus, Subſtantiuum, ſiue Cauum {καθαρμος, ἀποκαθαρσις} pro loco cauato. Horat. 2. Epiſt. 7,

Maera cauum repetes arcum, quem maera ſubuſti. Plinius lib. 20. cap. 6. Addatúrque ipſum in caua dentium.

Inuentus caui buſta. Virgil. 1. Georg.

Abſondere cauis aliquid, id eſt locis conceauis. Horat. 2. Serm. ſatyra 3.

Cauaticus, pen. corr. {ξυλινος} Adiectiuum. vt, Cauaticæ cochleæ. Plin. lib. 30. cap. 6, Sunt balearicæ, quas cauaticas vocant: quoniam ta ſpeluncis naſcuntur.

Cauo, cauas {κοιλαινω, κοιλαινομαι} cauare, Fodere, excauare. Plinius libro 36. cap. 22, In Siphno lapis eſt qui cauatur, tornatúque in vaſa coquendis cibis vtilis. Liu. 2. belli Punici, Itaque ingens coacta vis nauium eſt, linteáque temerè ad vicinalem vſum parabatur. nonáſque alias præmùm Galli inchoantes cauabant ex ſingulis arboribus.

Ferro acuto cauare. Virgil. 2. Georg.

Alni cauatæ. Virgil. 1. Georgicorum,

Tunc alnos primum fluuij ſenſere cauatas.

Cortices cauati. Virgil. 2. Georg.

I. apidem gutta cauat. Ouid. 4. de Ponto, cleg. 10.
Oculi cauati. Lucret. lib. 6.
Parmam gladio cauare, Id eſt trauſodere. Ouid. 12. Metam.
Rupes cauata. Virgil. 5. Æneid.
Saxa cauantur aqua. Ouid. 2. de Arte.
Tellurem cauare. Virgil. 3. Georg. & eorum. -cauis que
Tellurem, & ſolido grauiter ſonat vngula eorum. De equis.
¶ Cauare Luna dicitur cornua, quando decreſcit. Plin. lib. 8. cap. 17.

Cauator, pen. prod. cauatoris (καυματωρ) Verbale. vt, Cauator arborum
picus Martius. Plin. lib. 10. cap. 18.

Cauatus, cauamunis, a, aliud Verbale. Vide C o m m i s v m.

Caua, cauæ (καυη) propriè ſignificat locum ſub terra vacuum atque
obſcurum.

¶ Cauæ am, pro ferarum receptaculo frequenter vſurpamus, quòd
in huiuſmodi locis eſſe conſueuerunt ferarum cubilia. Apuleius. Be-
ſtiam factâ immittunt cauæ. Suetonius Caligula, cap. 27. Mulos
honeſti ordinis, deformatos prius ſtigmatum notis, ad metalla &
munitiones viarum, aut ad beſtias condemnauit, aut beſtiarum mo-
re quadrupedes cauea coerceuit, aut medios ferra diſſecuit.

¶ Cauea (καυεα) Septum ex ligno, ſiue ex ebore, aut aliquo me-
tallo factum, in quo aues illas tenemus. Martialis de cauea eburnea,
lib. 14. Cic. 2. de Nat. deor. Qui cum per locum irridens, quum ca-
uea liberari pulli non paſcerent.
Incluſus cauea. Ouid. in Ibin.
Emittere cauea. Virgil. 4. Georg. eorum,
Hinc vbi iam emiſſum cauea ad ſidera cæli. Id eſt aluearibus de
ap ibus enim loquitur.
Clatri caueæ. Horat. de Arte poet.

¶ Cauea (τοπος θεατρου) Area in medio theatri, è qua populus ludos
ſpectare ſolebat. Plaut. Amphit. 3.
Ve conqu iſitores ſeguin in fabb la
Etant per totam caueam, &c. Cic. de Amic. Qui clamores tota cau-
ea nuper in hoſpitis & amici mei Pacuuij fauorem nouæ fabulæ, quâ
ignorante vege ver eorum, &c.
Conſeſſum caueæ implere clamoribus. Virgil. 4 Æneid. Per ca-
ueam, plebem ſignificat. nam cauea, conſeſſus eſt populi, vt ait
Seruius.
Subire per caueas. Stat. lib. 1. Sylu.
Prima & vltima caua. Cic. de Senectute, Vt Turpione Ambiuio
magis delectatur qui in prima cauea ſpectat, deiectatur tamen etiam
qui in vltima.

¶ Cauea, pro quocunque loco interdum accipitur ab acceſſu vn-
dique munito. Stratus ei cum ſic appellaut, & campum in quo equo-
rum curſu certabatur. Carmina eius ſunt lib. 2. hebaidos,
-at hinc teneros cauæ diſſinſus ephebos
Conetat, excluſoque etiam nunc prænia marres.

¶ Cauea, pro ſepto illo ſpinco quo circum muniuntur arbores
nouellæ, ne à pecore lædantur. Columella libro 4. capite 6. Vites in
vltimo ſerobe deponi oportet, materiaſque earum pec ſerobem
porrigi, deinde ad arborem erigi, atque ab inuria pecoris caueis
cinturiri.

¶ Caueæ legitur, pro cauæ apud Lucretium. lib. 4.
Nanque ibi conſiſtum caueæ ſubter.

Cauerna, cauernæ (καυερνα) Cócauitas quaſdam terræ, vacuasque
obſcuras. Cic. 2. de Natura deorum, Quod magna vaſtæque cauernis
continentur calores, eaque hyeme ſit denſior.

¶ Cauernæ, pro auribus. Plin. lib. 11. cap. 37. de vitulo marino &
delphino. Hæc cauernas cauitati habent auream loco.
Hiatus æ. Lucret. lib. 4.
Cæca. Lucr. lib. 5. Id eſt obſcura.
Cæli cauernæ. Lucret. lib. 4.
-& magnas exli compiſſe cauernas.
Curuæ. Virgil. 3. Æneid.
Ingentes. Virgil. 4. Æneid.
Eliciere cauernis terræ frumen. Cic. 2. de Nat. deor.

Cauernoſus, pen. prod. (καυερνωσ) Adiectiuum, Locus multis cauernis ple-
nus, aut vacuus.

Cauernoſa radix. Plin. lib. 26 cap. 8. Radix in vlla, pelioſa, coloris
intus berbacei, craſſitudine digiti minimi, acre bulis cauernoſa ceu
polyporum cruſtulo ſimilis, & in pecten nascens.

Cauernula, pen. corr. Diminutiuum (καυερνωλα) Plinius libro 17.
capite 11. Iſti quæ pediculis adhæreant, cauernulas habeas & in-
tus ſenicen.

C A X

Cax, Id eſt cauus, quod ſignificat claudum Ex Nonio.

C A Y

CAYCVS, duuius Phrygiæ. Vide CAICVS ſupra.
CAYSTER, ſiue Cayſtrus (καυστρος) Alias fluuius, Ouid. 2. Metam.
Flauimæ volucres mirabiu celueste Caystro.

CAYSTRI CAMPI (καυστριοι πεδια Strabano) Campi ſunt ferecun-
diſſimi ſub Sardibus, Lydorum vrbe, Cori & Hermi campis coniuncti
circa dictã Caystro nomen fluuio. Virgilius, Caystri præta vocat, lib. 1.
Georg. Vide plura apud Strabonem lib. 13.
Caystrius (καυστριος) Adiectiuum. vt, Ales Caystrius, id eſt cycnus.
Ouid. 4. Trift. eleg. 2.
CAYSTROS, Ionicè amnis celebratiſſimus iuxta vrbem Epheſum.
Author Pomponius Mela. lib. 1.

C E

Ce, Syllabica adiectio eſt, ſed cum in ſere iungitur, quæ in e, vel i, deſi-
nunt vt, Hicce ſine hiecine, ſicce ſine ſiccine: Hiſce, hoſce, hæccine,
& ſimilia.
CEN. AR. vel CEN. A. Cenſoris arbitratu. CENT. Centenarium, vel
Centurio. CENT VM. Centurione. CENS. vel CENSP. Cenſor
perpetuus, vel peregrinus.
CEA, Inſula in mari Ægeo, de qua Plinius libro 4. cap. 22. Ceos, inquit,
quam noſtri quidam dixere Ceam, Græci & Hydruſſam. Auulſa Eu-
boæ, quinquentis longa ſtadiis fuit quondam: nos quatuor ſeſe ca-
pitibus, quæ ab Bœotiam vergebat, eodem mari druorum, oppida ha-
bet reliqua, Iulida, Carthæam: intercidêre Coreſſus, Parſia. Ex hac
profectam delicatiorem fœminis veſtem, author eſt Varro.
Ceas, ſiue Ceades, Spartana apud Lacedæmonios etas, inter caliginis
& dirz ſpectus, qua ſic quaſi paſſorem & lacrymas appellabat, in qua
damnatos mortem oppetere cogebant. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 4.

C E B

CEBES, huius Cebetis, pen. prod. (κηβης) Thebanus fuit philoſophus,
ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur Pinax (id eſt tabula) Sepiuus,
Phrynichus, Author eſt Diogenes Laert. lib. 2.
CEBRENSA, Locus eſt Troadis regionis, cuius meminit Plin. lib. 5.
cap. 30. Strabo lib. 13. Cebrinam ſcribit pro regione & vrbe. Ex Ce-
brini populi, regionis & vrbis nouicæ. (Sunt Cebreni & in Thra-
cia, dicente eodem Strabone, Eſt & alius quidam Ansbris in Thra-
cia, prope quæ Cebreni, Thraces habitant. Cebrena vel a Cebre-
no anne, vel à Cebremio Priami filio nuncupata eſt. Hermolaus in
Plinium, Herodianum citans & Dydymum.
Cebrenis, pen. prod. huius Cebrenidis, pen. corr. (κηβρηνις) femininum
patronymicum. Ouid. lib. 11. Metamorphoſeos,
Aſpice Heſperiæ gemina Cebrenida rupa. Seruius in Sylui,
-vidux Cebrenidos arida luctu Humina.
Cebrenus, penul. prod. (κηβρηνος) Auſonius 3. Sectione, Ad amicum vt
quam primum ad ſe veniat,
Sic qui vernalis tam longa arate Cebreni
Non habet emptorem, de cibi pro pretio. ¶ Eſt & nomen fluuij, Vi-
de CEBRENIA.
CEBRIONES, pen. corr. Troianus Priami regis filius nothus. apud
Homerum Iliad. 8. (κηβριονεα τετον ὀνομα ὁν πατηρ γαμβρος.) Id eſt, Cebrio-
nem haud propria Priamo de coniuge natum.

C E C

CECINA, Fluuius eſt ad Volaterras, authore Pomponio lib. 2. & Pli-
nio lib. 3. cap. 5. Cæcina hodie vulgò dicitur. Oliuarius in Meiam.
A. CECINA (A. κηκινα.) Volaterranus equeſtris ordinis, Quadriga-
riorum magiſter, Pompeianarum partium tempore bellę ciuilis, hi-
rundines paſſaro è nido Romæ comprehenſas nutribas, quas poſ-
ea nunciati belli meretbat amicis, vt Plinius refert libro 10. cap. 24.
Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Cicetoni familiaris, & cliens
defenſus ab eo in quadam hæreditatis cauſa. Extant & inter eos e-
piſtolæ conſcriptæ. Scripſit & librum de Procurandis fulguribus,
quem Seneca ſe fatetur inuenire, dedicque eum virum facundum, nisi à
Cæcinna rebus primò receſſiſſet. Cæcinas alius, Octauianus Cæſa-
ris ſcriba, legitur in epiſtolis ad Atticum. ¶ Cæcina alius vir Conſu-
laris, ob coniurationis ſuſpicionem à Tito ad cœnam vocatus, ac
per proditionem interfectus. Apud Tranquillum in Tito, capite 6.
Cæcina, dux Vitellianus cum exercitu è Cattia profectus, ad Be-
briacum cum Othonianis congreſſus feliciter dimicauit. Tacit. lib. 2.
CECROPIA. Oppidum à Cecrope conditore: nunc eſt ars Athenis.
Plin. lib. 7. cap. 56. Oppidum Cecropis à ſe appellauit Cecropiam, quæ
nunc eſt ars Athenis.
CECROPS, huius Cecropis, pen. corr. (κεκροψ) Conditor Athena-
rum: qui omnem eius regionis multitudinem in duodecim vrbes
digeſſit. A quo Cecropidæ, Athenienſes: & Cecropium mel. Ouid.
2. Metamorphoſeos,
Inſice tabe tua naturam Cecropis vnam.
Cecrops Athenienſis. Tacit. lib. 3. Quidam Cecropem Athenien-
ſem, vel Linum Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem
Argium memorant, ſed eorum literarum formas, mox alios ac pe-
cipuum Simon dem exteras reperiſſe.
Cecrops geminus. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
Virgo duplicis tribus gemino de Cecrope natis
Seruandum dederat. Subaudi Erichthonium. Dictus eſt autem
Cecrops geminus, id eſt duplicis naturæ, quia connubium habuit
apud Athenienſes. Quippe ante Cecropem more brutorum in Gra-
cia mulieres promiſcuo vrebantur concubitu, vnde ſicbat vt pueri
patrem non deterrent, id eſt naturaliter ignorarent tantum ageo-
ceſcerent, pare prorſus incerto. Vbi verò Cethinos ad grauis mores fu-
ſiuit Cecrops, effecit quod ammodo Attici, authori ei ipſum adpatri-
nant eognomen. Ex Cælio lib. 18 cap. 25.
Cecropidæ, Athenienſes dicti ſunt, à Cecrope rege. Ouid. 7. Meta-
morphoſeos,
Phocus in interius ſpatium, pulchroſque receſſus
Cecropidas duxit.
Cecropius, Adiectiuum (κεκροπιος) vt, Thymus Cecropius. Virgil. 4.
Georg.
Apti Cecropiæ. Martial. lib. 12. epig. 43.
Et thyma Cecropiæ Corſica ponis api?
Ars. Ouid. 6. Metam.
Minerua. Lucan. lib. 3.
Cecropis, Cecropidis, pen. corr. (κεκροπις) femininum patronymicum.
Cecrypbalus (κεκρυφαλος) Genus ornamenti muliebris, retinulum a-
lias, vt ait, ſtamineum diſeriminale dictum, (παρα το κεκρυφθαι) Homer.
2. Iliados. Xenophon autem id ſub. De venatione καιρυφαλον vocat,
ſinuoſum illum maculatum contextum, in quem ſe inſinuant ani-
malia vrgentibus canibus.
CECYNALEN (κεκυναλεη) Promontorium ſeu inſula Peloponne-
ſi, iuxta quam Athenienſes ab Ægineus præbo ſuperati fuerunt.
Stephanus.
Cecubium, Vide CAECVBVM.
Cecurri, Veteres dixerunt pro Cucurri, Sipontinus.

C E D

CEDAR (κεδαρ) Regio Arabiæ. vt apud Iſaiam, Auferetur omnis glo-
ria Cedar. Diam (ex inque Hieronymus) ex Ismaele Cedar & Aga-
rene, qui peruerſo nomine Saraceni vocantur, generati dicuntur.

CEDITIVS Q. Tribunus militum fortissimus fuit, cuius audax, fidum, atque prouidens consilium, egregiúmque factum, vide apud Gellij lib. Noct. Attic. 3. cap. 7.

Cedo, cedis, cessi, cessum ἔλαυνω, ὑπαγω, ἀπερχομαι, cedere, Proprié significat abire, & locum dare. Cæsar 2. bel. Ciuil. Saburæ copias equitum peditúmque instruit, atque iis imperat vt simulationem timoris paulatim cedant, ac pedem referant. Horat. 1. Sermon. Satyr. 1.

Inde fit, vt raro, qui fe vixiffe beatum
Dicat, & exacto contentus tempore vitæ
Cedat vti conuiua fatur, repetire queamus.

Introitum cedere. Lucret. lib. 4.

Cedere locum. Cic. de Claris Orator. Gratioſi ſetibæ ſint in dando & cedendo loco.

Locum dare & cedere. Cic. 2. de Nat. deor. Quacúque enim imus, quacunque mouemur, vbique quaſi locum dare & cedere.

Cedam, atque abibo. Cic. pro Milone.

Cedere loco, patria, vrbe, domo. Cæſar 3. bel. Ciuil. Italia, Cicero ad Atticum libro 7. Iuuenalis ſatyra 3, Cedamus patria. Id eſt migremus Roma. Vrbe, Cic. ad Octauium. Domo, Idem ad Atticum, lib. 13.

Campus. Horat. 3. Carm. ode 8.

Tellure. Horat. 2. Carm. ode 1.

A gladiatore cedere. Cic. pro Sext. Roſcio Amer. Codices emẽdati habent, a gladiis receſſiſſe.

Ab oppido Cic. Attico, lib. 5, Itaque eos cedentes ab oppido Caſſius infectus eſt.

Ab ordine. Virgil. 3. Æneidos,

Illa manent immota locis, nec ab ordine cedunt.

Cedendum de oppidis ait Cic. ad Attic. lib. 7.

De Republica. Cic. pro quinctio. in exilium, Cedo inuitus de Republ. cedo oppreſſus de fortuna, de dignitate, diſſedo à Repub. vicſus audacia malorum.

De ſede. Horat. in Arte poet.

E corpore ceſſit anima. Lucret. lib. 3.

Ex ciuitate. Cic. pro Milone.

Cedere retrò. Liuius 5. bel. Punici, Retrò, quantum poſſet, cedere ſtatuit. Quod aliàs vno verbo retrocedere dicitur. Sil. lib. 4.

Vt ceſſat ceſſere retrò, ſpatiúmque dederunt, &c.

¶ Cedere, pro Accedere. Plaut. Capt. Act. 2. ſcen. 2.

Quàm citiſſimè promam hoc: cedam ad factum volo. Id eſt, Volo illum accedere ad hoc factum, ſiue ad hanc rem peragendã, quàm citiſſimè poteſt. Idem in Aulular. Act. 2. ſcen. 5, Cedit miles, ex peut. Ennius apud Ciceronem lib. 1. de Diuinatione,

Cedunt de cælo ter quatuor corpora ſanctè.

Ad locum aliquem cedere, Id eſt accedere, venire. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.

Quoquam cedere, Id eſt ire in aliquam partem. Lucret. lib. 5.

Cæſar ab humana ceſſit in aſtra via. Propert. lib. 3. eleg. 18.

In auras cedere, Hoc eſt recedere, abire. Ouid. 14. Metam.

In nubila ceſſit ſimul tarum. Silius lib. 17. Id eſt euanuit. De phantaſmate & Scipionis imagine loquitur.

¶ Cedere vita. Cic. ad Octauium, Cedã vitæ, &c. Hoc eſt dictum, pro eo quod eſt, vltrò ad mortem accedam, mortem mihi conſciſcam. Budæus.

Cedere è vita. Cic. de Claris Orator. Perpetua quadam felicitate vſus ille ceſſit è vita. Id eſt mortuus eſt.

Cedere fato. Idem ſignificat quod mori. Liu. 6. bel. Pun. Itaque quibus veſtrûm ante fato cedere, quàm hæc tot & tam acerba videant, in animo eſt, &c. Quod & fato concedere dicitur.

¶ Cedere alicui, Non repugnare, & ei obedire. Virgil. 4. Æneid. Cede deo. Idem 3. Æneid. Cedamus Phœbo, & monita meliora ſequamus.

Tibi æras noſtra iam cedere, falcẽque ſummittere, &c. Cicero de Claris Orator.

Cedere alicui, Id eſt cedere, & concedere. Cic. de Clar. Orat. Interiecto inter duas ætates, Hortenſij & Sulpitij, nec maiorem conſequi poterat, & minori neceſſe erat cedere.

Cedere alicui. Inferiorem eo, neque tanti eſſe. Virgil. 4. eclog.

Lenta ſalix quantum pallenti cedit oliuæ,

Puniceis humilis quantum ſaluncia roſeis,

Iudicio noſtro tantum tibi cedit Amyntas.

Cedere alicui in aliquæ, vel in agendo aliquid. Cic. pro Cecinna, Non minus in cauſa cedere A. Cæcinna Sexti Ebutij impudẽtiæ, quàm tum in vi facienda eſſe audaciæ.

Vtrò alicui. Statius 3. Sylu.

Cedo tibi in laude. Gell. lib. 10. cap. 11. Tantum cæteris omnibus in ipſius quoque ſcriptionis laude cedentes, quantum ceſſimus in cura & elegantia ſcriptionis.

¶ Cedere alicui, Eſſe victum abire. Cic. 2. Offic. Cui quidem etiam exercitus noſtri, imperatoriſque eſſe rem.

Nihil cedere alicui. Cic. 1. de Legib. Sic enim putant, te illam tractante officij poſſe, vt in hoc etiãm genere Græciæ nihil cedamus.

Actionibus cedere alicui. Paulus in l. Si à bonæ fidei. D. de Rei vindicat. Vt tamen ſi interim eum ſuccedere, actionibus ſuis cedat petitori.

Actionibus cedere alicui aduerſus debitorem. Papinianus in l. Stichum. 5. Si mandato meo. D. de Solution. & liberat. Quinetiam dicti ſoles, tutelæ contraria actione agendum, vt ei pupillus aduerſus debitores actionibus cedat.

Actiones cedere. Vlpian. in l. Quòd ſi ſeruus. 5. Idem Labeo ait. D. de In rem verſo, Si non putat ſibi expedire eum de debitoris habere, cedat creditori actiones, procuratoréque eum faciat.

Hæreditas alicui cedit. Virgil. 3. Æneid.

Ius nominis cedere. Seruius in l. Mulier. D. Qui pociores in pigno re habeantur, Quæro an ſi ei iuſtus poſſeſſor eſſetæ, compelledus ſit ius nominis cedere.

Ius ſuum cedere alteri. Id eſt dare. Virgil. 1. Æneid.

De iure cedere. Cicero 2. Offic. Conuenit autem eum in dando munificum eſſe, & multa multis de iure ſuo cedentem.

Litem cedere aduerſario. Marcianus in l. Si de communi. D. Si frenus vindic. Sed ſi per colluſionẽ ceſſit litem aduerſario, exterus damdam eſſe actionem de dolo Celſus ſcribit.

Marito vxorem cedere. Virg. 3. Æneid. Secundum ius locutus eſt, ait Seruius, quia vxor viri domicilium ſequitur. Nam & ceſſiſſe de iure eſt. Cedi enim hæreditas dicitur.

Aquæductum alicui cedere. Pomponius in l. Per quem locum. D. de Seruitut. ruſtic. prædi. Per quem locum vjam aliquẽ ceſſero, per eundem alij aquæductum cedere non potero.

Cedi poteſt re aquam quærere, & inuentam ducere licere. Labeo l. vlt. D. Si ſeruit. vindic.

Labeo putat, ſi quis vicino ceſſerit, ius ei eſſe aquam immittere: aquæ pluuiæ arcendæ eum agere non poſſe. Paulus in l. 2. 5. vlt. D. de aqu. & aqua pluu. arc.

¶ Amori turpi cedere, Fœdæ libidini inſeruire. Valer. lib. 7.

Authoritati. Plin. lib. 15. cap. 22. de ſubſi loquens & nucc inglandẽ, Ab his locum amplius dare vindicaturum, quæ ceſſere authoritas, nuces inglandes: quanquam & ipſe nuptialium feſtæ nominum comites, multum plures minores. Id eſt quum ampliu dare præſtant, gratia tamen inferiores ſunt. Budæus.

Cælestibus, niſi immortalitate, non cedens. Cicero 2. de Natur. deor. Reliquæ virtutes è quibus beatus vita exibit, par & ſimilis deorum, nulla alia re, niſi immortalitate, quæ nihil ad bene viuendum pertinet, cedens cæleſtibus.

Conſilius. Ouid. 13. Metam.

Famæ, Cic. ad Marium lib. 7. 23. Pudori tamen maluì, famæq; cedere, quàm ſalutis meæ rationem ducere, Id eſt obſiſtere nolui, paſſus ſum me vinci, Veritus enim ſum, ſi ad Pompeium non tranſiſſem, ne exiſtimationem mei læderem & minuerem. Budæus.

Fortunæ. Cic. 3. Tuſculan. Quid iaces, aut quid mœres, aut cur ſuccumbis, cedíſque fortunæ?

Non cedere gratiæ alicuius rei. Plin Iun. Non cedit gratiæ marmoris ramos, inſidentéſque ramis aues imitata pictura. Id eſt non minor eſt gratia pictura. Budæus.

Non cedere honori. Virgil. 3. Æneidos,

Fere picturatas aut ſubtegmine vrſes

Et Phrygiam Alcanio chlamydem, nec cedit honori. Vbi Seruius, Tanta dæ materia, quanta merebatur Aſcanius: hoc eſt cuim houo ri non cedere, parem eſſe meritis accipientis.

Cedere honore & nomine ſuo alteri. Plin. Iunior in Paneg. Hoſti. Sil. lib. 15.

-cohibetè fugam, cui cedimus hoſti?

Inſolentiæ alicuius. Horat. Epod. 17.

¶ Interceſſioni cedere, Id eſt non vltra procedere: & quod vulgari lingua dicitur, *Deſiſtere ab oppoſitione*, Sicut Cedere prouocationi. Id eſt relinquere appellationem. Item Subtàs interceſſione, quod iunc dicimus, *Non obſtante oppoſitione*. Et Budæus.

Cedere legibus Cicero pro Milone, Cederet æquo animo legibus, ſecum auferret gloriam ſempiternam. Cederet legibus, Id eſt quamus commendabili facinore edito, exilium tamen ſibi conſciſceret, ne leges violare velle videretur ſi in vrbe maneret. Budæus.

Malis cedere, Vinci malis, frangi tebus aduerſis. Virgilius 6. Æneidos,

Tu nec cede malis: ſed contra audentior ito.

Malis alicuius cedere. Alemena miſeriarum ſuarum comparatione beatas eſſe alias miſeras matres oſtendit apud Senecam in Hercule Oœteo, 14. his verbis,

Cedite his cunctæ malis. His malis, Id eſt meis.

Oneri, vel pondeti cedere, Id eſt ſuccumbere, non perferre. Plin. lib. 16. cap. 42, Robur, olea incuruantur cedúntque ponderi. Quintil. lib. 10. cap. 2.

Opere. Quintil. lib. 2. capit. Quæ dum operæ cedit, iam penè poſ ſeſſione depoſſa eſt: Id eſt dum munus ſuum & officium detrectat. Budæus.

Periculo. Plinius Iuniot, epiſtol. 136, Poſtremò nullam vocem cedentem periculo emiſit. Id eſt qua videtur vocem velle periculum vitare.

Preeibus alicuius. Cic. ad Brutum, 12, Quum multa propter eam curam, quam pro Republ. ſuſcepi, grauiter ferremus: nihil tuli grauius, quàm me nõ poſſe matris tuæ precibus cedere. Hoc eſt obtemperare.

Religioni. Cic. ad Lentulum, lib. 1.

Remediis cedere morbus dicitur à Celſo, quando vincitur & percuratur. Budæus.

Repugnanti. Ouid. 1. de Arte.

Spatiis cedere, ſignificat locum alicui dare iuxta re vel cunti vel accumbenti, quod honoris gratia fieri ſoler. Claud. 1. Panegy.

Tempori. Cic. 3. de Legib. Neque nobis cum illa tum pene certamen fuit, ſed cum grauiſſimo Reip. tempore: cui ſi non reſiſtemus, nõ diuturnum benẽficij mei patria fructum tuliſſet. Quod barbari dicunt, *Facere ſecundum tempus*.

Timori, Timidum eſſe affici metu. Valer. Flac. lib. 8.

¶ Cedo tibi conductionẽ, ſignificat, per me licet, vt quod faciendum ſuſcepi, tu faciendum ſuſcipias: quia tam conductionem locatori operis tenuntiui. Ex Budæo.

Bonis cedere, Diſcedere à bonis, & quicquid noſtrũ erat, tradere creditori. Sipontinus. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Cedere villa creditoribus. Suetonius de Claris grammat. cap. de Valerio Catone.

Cedere alicui foro & curia. Cic. ad Octauiũ, 2, Cedam tibi in præſentia foro, curia, &c.

Cedere foro, Non aliud eſſe videtur, quàm ætis alieni cauſa in fo-

rum non venitare, & creditoribus nõ soluere, quod genus cessionis erat. Itaque inter creditores bona diuidebantur. Senec. Et appellare debirorem ad diem possum, &, si foro cesseris, portionem feram. Id tamen de argentariis præcipue dici solebat, qui menſam in foro habebant. Vlpianus in l. Si hominem. 6. Quoties. D. Depoſita. Quoties foro cedunt qui mutuarij, ſolet primo loco ratio haberi depoſitorum.

Poſſeſſione cedere. Liu. 4. bel. Pun. Facile eſſe momento quo quis velit, cedere poſſeſſione magnæ fortunæ.

Neſcit amor priſcis cedere imaginibus. Proper. lib. 1. eleg. 5. Id eſt amor omnes ſuperat, ſine vlla exceptione nobilitatis.

Conſilium ceſſit malis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. Id eſt maiora cræ mala, quàm vt conſilio cuitati potuiſſent.

Cedere dicitur dies, quando incipit deberi pecunia, authore Vlpiano: Cedere diem, inquit, ſignificat incipere deberi pecuniam: Venire diem ſignificat eam diem veniſſe, quo pecunia peti poſſit. Vbi porrò quis ſtipulatus fuerit, & ceſſit, & venit dies. Vbi in diem, ceſſe dies, ſed noodum venit. Vbi ſub conditione, neque venit, neque ceſſit dies, pendente adhuc conditione. l. 223. D. De verb. ſignifi.

Cedunt dies. Cic. de Seuect. Hæc quidem cedunt & dies, menſes, & anni: nec præterea tempus voquam reuertitur nec quid ſequatur ſcire poteſt. Id eſt lucem non reuerti, tamen dies mortis cedit, etiam quacunque hora & menſe homo mori poteſt, & tempus fati ſemper procedit & inſtat. Ex Budæo.

Curæ cedunt. Stat. lib. 5. Syluarum,

cedant curæque metuque.

Non ceſſit illi diuina. Virg. 9. Æneid. Hoc eſt non receſſit. Animo fiducia ceſſit. Stat. lib. 8. Thebaid.

Cedæ fortuna ſapienti. Cic. in Pacad. Cui quidem etiam (quæ vim habere maximam dicitur) fortuna ipſa cedit. De ſapiente loquitur.

Furor ceſſit & quietus. Virgil. 6. Æneidos.

Vt primum ceſſit furor, & cabida ota quierunt.

Furor non cedat ex animo. Seneca Hercule furente, 6.

Impeſectus deorum honos ceſſit. Silius lib. 15.

Lumina cedunt ſomno, id eſt à ſomno oculi vincuntur. Claudian. epigram. 22.

Lux candida ceſſit nubibus. Stat. lib. 3. Syl.

Mens duro ounquam ceſſuta labori. Claud. in Ruff.

Mores rebus ceſſere ſecundis. Id eſt cum fortuna boni mores immutati ſunt. Lucan. lib. 1.

Natura ceſſit. Murana eſt. Seneca Hercule Oetheo, 5,

Interque noſtras ſubſtituit meras dies:

Natura ceſſit, terra defecit gradum.

Poteſtas alicui cedere dicitur, quum eſt ſorte aut hæreditate data. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

& numen aquarum

Proxima cui cælo ceſſit Neptune poteſtas.

Poteſtas cedebat victæ. Id eſt ſuperabatur vires & conatus illorum magnitudine operis. Lucret. lib. 5.

Pecuda alicui cedit. Horat. 3. Carm. ode 20.

Pudor & iuſtitia ceſſit, Id eſt impudens factus eſt, caret verecundia. Valer. Flac. lib. 7.

Quæſtus alicui cedit. Cic. 4. Verr. Ea autem ſœneratio erat huiuſmodi ludices, vt etiam hic quæſtus huic cederet.

Res alicui cedere dicitur, Id eſt feliciter procedere. Virgilius 12. Æneidos,

Pæcaque ſuebant

Cedere res Latio, Turnum & tua mœnia texi. Seruius.

Syluæ cedunt alicui. Ouid. 5. Faſt.

Tempus cedit. Vlpianus in l. Si marirus. D. Ad leg. Iulium de adult. Si maritus præuenerit, accuſatoque inſtituerit: tempora non ceduot pari.

Vſumfructum cedere alicui. Vlpianus in l. Si mulier. 5. Sed ſi habuerit. D. de Legat. 3. Sed ſi habentis tibi propietatem, vſumfructum mortis cauſa ceſſero, poteſt is ei ſi dicnommittere me poſſe.

Ceſſerunt nitidis Idibus ante vndas. Ouid. 1. Metam.

Felicitate tibi cedat. Ouid. in Ibin.

Male cedere res dicitur, quæ infelicem exitum ſortiuntur, & voto noſtro non reſpondentem. Horat. 3. Serm. ſat. 1. de Lucilio.

Male ceſſerat illi. Ouid. 10. Metam.

Voto res cedere dicitur, quæ voto reſpondet. Ouidius 2. de Remedio amoris,

Dutus cui pater eſt, (vt voto cætera cedant)

Huic pater ante oculos, &c.

Bono alteruus cedere, Id eſt ad eius vtilitatem. Vlpianus in l. 5. Necnon. D. de iis rem verſ. Neque enim ſpectamus, an bono domini ceſſerit, quod conſumptum eſt: ſed an in negotium domini. Sic enim habent Pandectæ Florent. non, vt Holoandus accelcrit.

Lucro ei ceſſit ea res. Pompon. in l. Vel inutilium. D. de Vſufructu, & quemad quis vtatur, Vt poſt ſubſtituta ſiant propria vſufructuarij, ac lucro ea res cedat domino.

E pectore cedere dicitur res aliqua, quando illius obliuiſcimur. Valerius Flaccus lib. 4.

Et labor & dulces cedunt è pectore nati.

Senſus ceſſerunt pectore. Lucan. lib. 5.

Cedere loco dicitur mutata fœrtuna. Virgil. 9. Æneidos,

Nec mea iam mutata loco ſententia cedit.

Ceſſit illi victoria. Virg. 12. Æneidos,

Ceſſerit Auſonio ſi fors victoria Turno.

Annis cedere dicuntur vina, quæ ætatem ferre non poſſunt, Id eſt fugientia. Budæus.

Vultus ceſſere, Id eſt perierunt, perdita forma eſt. Seneca Hercul. Oetheo, 4,

Ceſſere vultus proitus, & pedor ſedet.

¶ Ceſſit in proverbium. Plinius libro 23. capite 1. Sic quoque in prouerbium ceſſit, ſapientiam vioo obumbrari. Id eſt, In proverbium abiit.

Io locum exemplorum cedere. Quinct. lib. 5. cap. 11.

In partem cedere. Quinct. lib. 3. cap. 8.

Pœna cedit in vitem fidei. Liu. 6. ab Vrbe, Itaque quum ea res iam nihil dari poſſet, fame & corpore iudicem atque addicti creditoribus ſatisfaciebant, pœnáque in vicem fidei ceſſerat, Id eſt pro fide habebatur.

Io vſum alicui cedere res dicitur, quæ conceditur nobis non tanquam propria. ſed vtenda ſolum modo. Horat. 2. Serm. ſat. 2.

In vulgus ſpolia cedere. Tacit. lib. 19.

Cedere pro Colum. lib. 23. Nam pro pulmentario cedit, Id eſt vice pulmentarij habetur.

¶ Ceſſerit parum grauis. Plio. Iunior in Paneg. Douauit pater tuus multa: & ipſe donaſſi ceſſerit parum grauium aneo tamen ſi qui bonus eius fruantur. Id eſt ſac parum ſuiſſe gratum quod dederit.

¶ Cedere, pro incedere. Plaut. Pœud. 1. Non proſus verò ex tranſuerſo cedit, quaſi cancere.

¶ Cedere, pro cenſeri. Paulus in l. penult. D. de Flumi. Secidum ripas fluminum loca nõ omnia publica ſunt, quum ripæ cedant ex quo primum a plano vergere incipiunt vſque ad aquam.

Legato cedere, pro comprehendi. Paulus in l. Nam quod. 6. Item ſiquis. D. de Pœna legata, Quod ſi promiſcue vti ſolebat, tunc quanti ad annuum vſum ei ſufficeret, familiæque eius, cæterorúmque qui circa eum ſunt, legato cedet.

¶ Ceditur, Impeſſonale. Cic. 1. Tuſcul. Poſt verò Lepidum, Catonem, Gracchos: deinde ut magios oſſibus ad ætatem, vt non multum, aut nihil omnino Græcis cedatur.

Cedétur tibi ab omnibus, Id eſt omues tibi locum dabunt. Lucan. libro 1.

-tibi numina ab omni

Cedentiqui que tuo natura relinquet.

Cedeudum eſt bellis. Lucan. lib. 5.

Cedendum eſt malis. Seneca in Troade, 6.

Cedendo victor abibis. Ouid. 2. de Arte.

Cedens ὑστερον Partícip. vt, Cauſa non cedens priori, Id eſt ſimilis, æque efficax, quæ bona ac probanda. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9,

Altera lætitia eſt, nec cedens cauſa priori, &c.

Arua cedentia retro, Id eſt quæ videntur recedere nobis abeuntibus. Virg. 3. Æneid.

Cedentes capilli. Plin. Iunior, lib. 3. epiſt. 6. Hoc eſt cadentes & abeuntes ac defluentes. Cauaneri intelligit demiſſos, planos.

Rami cedentes oneri. Martial. lib. 11. epigr. 42,

Cedentes oneri ramos ſyluámque ſuentem,

Victis, &c. De Amynta.

Cedentes in arcem Romani, pro eo quod eſt ſe recipientes. Liu. 5. bell. Pun.

Vela cedentia, Diſcedentia. Lucan. lib. 3.

Ceſſatus, pen. prod. (ἁπαξ λεγ.) Participium. Ouid. ad Piſonem, Pomiſer autumnus, nimbis ceſſatus & vndis.

Roſaria non ceſſura bifero Paſto. Martial. lib. 12. epigr. 31. De hortis Marcellæ vxoris.

Ceſſus, Participium temporis præterriti. Vlpian. Inſtit. tit. 20. Si anteqũ adeatur hereditas, in iure ceſſa ſit, perinde heres ſit cui ceſſa eſt, ac ſi ipſe heres legitimus eſſet. Quòd ſi poſtea quam adita fuerit, in iure ceſſa ſit: cui ceſſa eſt, permaoet heres, & ob id creditoribus defunctiomnes obligatus: Debita verò pereunt, & eſt, debitores defuncti liberantur. Res autem corporales, quoties ſingulæ in iure ceſſæ ſunt, tranſeunt ad eum cui ceſſa eſt hereditas.

Ceſſicus, pen. corr. adiectiuum. & Ceſſitius, aliud adiectiuum. Vlpian. Inſtitut. 12, Is cui tutela in iure concella eſt, Ceſſicius tutor appellatur: qui ſine mortuus fuerit, ſue capite minutus, ſiue alij tutela ceſſerit, redit ad legitimũ tutorem tutela. Sed & ſi legitimus deceſſerit, aut capite minutus fuerit, ceſſitia quoque tutela extinguitur.

Ceſſio, ceſſionis (ὑποκορ.) verbale. Cic. in Topicis, Abalientatio, eſt eius res quæ mancipi eſt, aut traditio alteri nexu, aut in iure ceſſio, inter quos ea iure ciuili fieri poſſunt. Vide Boethium in Topica lib. 3.

Ceſſio in iure, communis alienatio eſt & mancipi rerum, & nec mancipi, quæ ſit per tres perſonas in iure cedentes, vindicantes, addicentes. Vlpian. tit. 20. Inſtit.

Ceſſim, aduerbium, ſignificat tegrediendo, & retrocedendo. Iulius lib. 3. Commiſſo prælio ut ceſſim, inuibere reno, & à bello diſcedere. Paulus in l. Bouem. D. De ædilitio edicto, Bouem qui cornu petit, vitioſum eſſe plerique dicunt. Item mulas quæ ceſſim eunt, *Quæ ſunt reſtiues.*

Redire ceſſim. Aphenus in l. Si ex plagis. 5. Quod ſi neque mulæ, Ad leg. Aquiliam, Quod ſi neque mulæ, neque homines in cauſa eſſent, ſed mulæ retinere onus nequiſſent: aut quum conuiterentur, lapſæ concidiſſent, & idcò plauſtrũ ceſſim redidiſſet, atque hi quò conuerſum ſuiſſet onus, &c.

Ceſſo, ceſſas, ceſſare (ἁπαξ λεγ. ἀπὸ τοῦ ceſſim, ἢ ἀπὸ τοῦ ceſſi, ἢ ἀπὸ τοῦ ceſſo) ceſſare, Ab opere vacare. Virg. 3. eclog. 8.

Et ſiquid ceſſare putes, requieſce ſub vmbra. Id eſt (inquit Seruius) ſi putes breue otium tibi perfuadere. Cic. 1. de Nat. deor. At ipſi tamen puti, etiam quum ceſſant, exercitatione aliqua ludicra delectantur.

Ceſſat actio. Vlpian. l. Si procuratorem. 5. Mandati actio. D. Mandat. vel contr.

Dies ceſſauit Martæ. Lucan. lib. 4.

Officium ceſſat. Ouid. epiſt. 6.

Opus ceſſat. Id eſt labores intermittuntur. Ouid. 6. Faſt.

Pieras. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. Pieras, officium pietatis.

Retia ceſſant, Id eſt non itur ad venationem. Martial. libro 12. epigram. 1.

Voluntas. Horat. 1. Carm. ode 27.

Nunquam ceſſaunt hodie dicere. Terent. Phorm. 1. 3. Hoc eſt toto die nihil aliud quam locutus eſt.

Non ceſſare apud aliquem. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17. Cicero noſter dum ego

dum ego adſum, non ceſſauit apud rhetorem.
In pœnas furor ceſſat, ſi eſt deſuta pœnas amplius ferre. Seneca Medea.56.
Ceſſare in Cic. de Senect. Nunquã in ſuo ſtudio atque opere ceſſauit. Hoc eſt nunquam ſtudium intermiſi.
Ceſſare in ſolutione. Marcellus in L. Lucius. D. mand.
Ceſſare à præliis. Liu. 4. ab Vrbe.
Ceſſare eam alcerius verbi infinitiuo. vt Ceſſare certare. Horat. 1. epiſt. 17.
-non ceſſauere poetæ,
Nocturno certare mero, putere diurno.
Non ceſſat de nobis detrahere. Cic. Att. lib. 11.
Non ceſſas ſuffire. Marcial. lib. 13. epigr. 87.
At tu non ceſſas totis tuffire diebus.
Ceſſare & nihil agere. Cic. 3. de Nat. deor. Cur tam multos deos nihil agere & ceſſare putiur?
¶ Ceſſare, impropriè, pro nunquam fuiſſe. Papin. l. 97. D. de ſolut. Quum ex pluribus cauſis debitor pecuniam ſoluit, verius quæ demon ſtratione ceſſante, &c. Id eſt ſine vlla demonſtratione.
Ceſſando. Lucretius lib. 5.
Si ceſſare putas rerum primordia poſſe,
Ceſſando quæ nouoo rerum progignere motus.
¶ Ceſſare, Conſiſtere in loco. Plaut. Merc. 19. Tarda nimium, aut ſupra obrigua, aut angue demorſa ceſſatur turgida.
¶ Ceſſare (ἀφ' ἑαυτοῦ) Tardare. Terent. And. 2. 2. & Eunuch. 4. 4. -paululum ſi ceſſaſſem Pythia,
Domi non offendiſſem.
Ceſſare in vota. Virgil. 6. Æneidos,
-ceſſas in vota precique
Troas. ait, Æneas? Hoc eſt, tardus es in vota facienda? Seruius.
Nunquid in principio ceſſauit verbum docte dicere? Plautus, Perſa 16.
Ceſſare, Diuius immorari in re aliqua facienda, & eam negligenter agere. Terent. Adelph. 4. 4.
Æſchinus odioſe ceſſat, prandium corrumpitur.
Ceſſare, Vacare. Horat. in Arte.
¶ Ceſſare (ἀφ' ἑαυτοῦ) Otioſum eſſe. Cic. de Senect. Niſi forte ego vobiſqui, &c. ceſſare nunc videor, quum bella non gero. Ouid. 5. Metamorphoſeos,
Illam non vdis veniens Aurora capillis,
Ceſſantem vidit, non Heſperus. Id eſt nunquam quieuit. De Cerere loquitur filiam amiſſam quærente.
Ceſſare, & Strenuum eſſe, contraria ſunt. Horat. 1. epiſt. 2.
-quod ſi ceſſas aut Veientanus ameres,
Nec tardum operior, nec præcedentibus iuſto.
Ceſſare & laborem fugere. Cic. 1. de Nat. deor. Iſto igitur tam immenſo ſpatio quero Balbe, cur Pronoea veſtra ceſſauerit: laborẽme fugiebat?
Plane ceſſare. Cic. Attico, libro 2. Denique aliquid eſtabit, ne tibi plane ceſſaſſe videamur.
¶ Hoc ceſſat ex reditu. Plin. Iunior, epiſt. 4. lib. 2. ad Caluinam, Sed quod ceſſat ex reditu, frugalitate ſuppletur. Id eſt quod minus eſt, quod deeſt mihi ex annuis reditibus.
¶ Ceſſatum eſt, Imperfonaliter. Terent. Adel. 4. 4.
Ceſſatum vſque adhuc eſt, nunc tam Æſchine expergiſcere. Id eſt negligens & otioſus fuiſti. Virgil. 11. Æneidos,
Quicquid apud duræ ceſſatum eſt mœnia Troiæ. Id eſt tardatum eſt, inquit Seruius.
Ceſſans, Participium (ἀπὸ τοῦ ἐκλείπω) pro eo quod eſt immorans. Virgil. 3. Æneidos,
Præſtat Trinacriã meus luſtrare Pachyni
Ceſſantem longos & circumflectere curſus.
Amphora ceſſans, Qua nemo vitiur. Horat. 3. Carm. ode 28.
Aulici ceſſantes, Id eſt non ſeruientes. Lucan. lib. 3.
Ceſſantia fara. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. Id eſt ceſſans mora.
Morbus ceſſans is dicitur, qui medicis communi vocabulo chronicus vocatur. Horat. 1. epiſt. 15. Porphyrio podagram intelligit. Ea quippe ceſſat & tardius ſe facit.
Solum ceſſans (ἀφ' οὗ μηδὲν φύεται) dicitur aruum aut ager qui non exercetur aut colitur. Lucan. lib. 3.
-curuoque ſoli ceſſantis aratro
Agricolæ raptis annum fleuere iuuencis.
Vento ceſſante, id eſt non flante. Senec. Here. Oet. h. 4.
Conciare ceſſantes. Horat. Carm. ode 35.
Ceſſatura, pen. prod. Participium. Ceſſaiura caſa, apud Ouid. 4. Faſtorũ, Mutantéque domum, tectis agreſtibus ignem,
Et ceſſaturæ ſuppoſuiſſe caſæ.
Ceſſator, pen. prod. (ἀφ' ἑαυτοῦ μηδὲν ποιῶν) Verbale, Otioſus, qui ceſſat, & nihil agit. Columella lib. 11. cap. 1. In agreſti negotio vix diei poteſt quod grauius operatus ignauo & ceſſatore præſtet. Horat. 1. Serm. ſat. 7. Nequam, & ceſſator Dauus.
Ceſſator in literis. Cic. Pæto, lib. 9. 17. Hæc tibi antea non reſcripſi, non quo ceſſator eſſe ſolerem præſertim in literis, ſed quum, &c.
Ceſſatio (ἀφ' ἑαυτοῦ μηδὲν ποιεῖν) Aliud verbale. Plaut. Pœn. 4. 3.
Id negotium inſtitutum non datur ceſſatio.
Fœnes ceſſationis. Colum. lib. 1. cap. 2. At ẽ contrario ſeu ſponte, ſeu quolibet caſu deſtituta humus, quum eſt repetita eultu, magno fœnore ceſſationis colono reſpondet.
Futuum ceſſationis. Cic. Tironi, lib. 16. 26. Scribito tamẽ, ne futuum ceſſationis quæ tibi eſt videatis.
Ceſſatio, Otium. Cic. 1. de Nat. deor. Profecto Epicurus quaſi pueri dei erat, nihil ceſſatione melius exiſtimat.
Ceſſatio pugnæ pactia. In PACISCOR.
Ceſſatio aut legatio. Cic. de Leg. b.
Libera & otioſa. Cic. 1. de Legib. Legationem aliquam nimirum hiſtoria poſtulat, aut etiamodi ceſſationem liberam atque otioſam.

Ceſſarus, pen. prod. A dicitur (ἀπὸ τοῦ κεκεσσηκέναι.) vt, Ceſſata aruã, id eſt neglecta & non culta. Ouid. 4. Faſtorum,
Largaque prouenit ceſſatæ meſſis in aruis.
Cedo (ἀπὸ τοῦ κεῖμαι) Verbum defectiuum, prima breui, accentum in vltima habens: in imperatiuo tantum legitur, Cedo, Id eſt die vel da. Terẽt. Eunuch. 5. 5.
Aut quid factum eſt? cedõ. Cic. 2. de Diuinar. Cedo tandem qui ſit ortus, aut quæ conſuetudo ſomniorum.
Cedo plurali etiam numero iunctum. Cic. de Senect. Cedo qui tẽ ſtram Rempub. tam amſiſtis tam citõ?
Cedo quam manibus. Plaut. Moſt. 4.
Cedo orationes. Cic. de clar. Orat.
Cedo mihi paueram. Plaut. Amphit. 8.
Cedo tabulas. Cic. 6. Verr.
Cedo manum, vel dexteram. Plaut. Capt. 3.
Cedo, die mihi. Terent. And. 4. 4.
Cedo eurum puerum hic apposiſti, die mihi. Cic. ad Att. lib. 9. Angimuſti? cedẽ, cedo reliqua. Id eſt ſi cedbo.
¶ Cedo alios, vbi centuno eſt Sanga, & manipulus ſurum? Terent. Eunuch. 4. 7.
¶ Cedo quenuis arbitrum. Terent. Adelph. 1. 3.
Poſtremò aut deſine, aut cedo quenuis arbitrũ. Id eſt dic. Ac ſi diceres, vincam quocunque iudice eorum qui harum rerum conſuliſſimi ſint rerum. Budæus.
Cedo iudicem, ni dolo malo inſtipulatus ſis. Plautus Rud. A. 5. 5. ſeen. vlt.
Cedo coram ipſo. Terent. Adelph. 3. 4.
Poſtremò non negabit coram ipſo cedo.
¶ Cedo, pro date in plurali, vel quæro & expoſtulo à vobis. Cic. pro Sextio, Cedo nunc euiſdem illius inimici mei de me eodem, &c.
CEDRARI (ἀπὸ τοῦ κέδρου) Arabice populi ſunt, Canchlees & Nabathæi ſi nunti, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 12.
Cedratus. In CEDRVS.
CEDRATIS Diana ab Orchomenijs ideò ſic vocata fuit, quòd eius ſimulacrum in ingenti eſſet cedro erectum. Author Pauſan.
Cedrel zoti, Olej factiui ſpecies, ex malis cedri confecta, de qua Plin. lib. 15. cap. 7. Hæc autem perunctia materies, nec tineam, nec cariem ſentit, vt idem auct. lib. 16. cap. 39.
Cedrelate, cedrelates, f. g. (ὑλώδης) Genus cedri. Plin. lib. 24. cap. 5.
Cedrus magna, quam cedrelaten vocãt, dat picem, quæ cedria vocatur, dentium dolgribus vtiliſſimam.
Cedria (ὑγρὸν) Pix eſt quæ ex cedrelate di ſtuit, vt vides in CEDRELATE. Plin. lib. 24. cap. 3. Scabem corpori ac prurmi oleo & cedria mixta tollunt. Rurſus lib. 15. cap. 6. Cedria modo cedri pix, modo cedri reſina nominatur, ſi cedro magna quæ cedrelate dicitur emanantia vt ſi propriè ſit loquendum, nihil aliud ſit quàm cruda cedri lacryma.
Cedrium, Pix liquida, & primaria, quæ ex arda exeoquitur. Plin. lib. 16. capite 11. Pix liquida in Europa è cæda coquitur quadlibus munendis, multoſque ad alios vſus. Lignum eius copeiſum, furus vndique igni extrà eucundato, ferueſ: primus ſudor aque modo ſtuat in canali: hoc in Syria Cedrium vocaiur: cui tanto vis eſt, vt in Ægypto corpora hominum defunctorum eo perfuſa ſeruentur.
Cedr lis. In CEDRVS.
CEDRON, Inſula in Germaniæ littoribus, cedri gonere ſyluoſa. Inde electrum in petras defluere dicitur. Perotius.
Cedroſtis, huius cedroſtis, fem. gener. Vitis alba dicitur. Plinius libro 23. cap. 1. Vitis alba eſt quam Græci ampelolcacen, alij ophoſtaphylon, alij melothron, alij pſilothron, alij archezotin, alij cedroſtin, alij madon appellant. Hæc & bryonta à Dioſcoride appellatur.
Cedrus, cedri, f. g. (ὑλώδης) Arbor notiſſima. Vide Plin. copioſè de ea tractantem lib. 13. cap. 5. & aliis locis.
Ardua cedrus. Ouid. 1. Amorũ eleg. 14.
Enodes. Claud. de Raptu Proſerp. 3.
Odorata. Virgil. 3. Georgicorum,
Diſce & odoratam ſtabulis accendere cedrum.
Cedrum incendere. Cicero 3. Tuſculan. Collocemus in cuſtita pluma, pſaltriam adoleatam, cedrum incendamus, &c. Incendationibus eodiebus legitur Hedychrum incendamus. Vide HEDYCHRVM.
Cedro digna dicuntur, quæ promerentur immortalitem, & ciuſmodi iudicantur, vt poſtteritas conſecrari debeant. Peiſius ſat. 1.
Et cedro digna loeuius. Sumptum à cedri natura, cuius fuere illita, non ſentiunt cariem.
Carmina cedro linenda. Horat. in Arte.
Liber ſtuuus cedro. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.
Et antiqua cedro effigies: Quæ cariem non ſentiunt. Virgilius 7. Æneidos,
Quin etiam veterum effigies ex ordine auorum
Antiqua ex cedro.
Cedratus, pen. prod. A dicẽ. Plin. lib. 13. cap. 13. Et libros cedratos fuiſſe, propterea adiuratur tuncas non tenguſe. Id eſt cedri ſuceo, vel cedrino vnguento illitos.
Cedrinus, penult. cor. (ὑλώδης) Aliud adiectiuum, Quod eſt ex cedro. Plin. lib. 13. cap. 5, Cedrinus eſt Rome in delubro Apollo Sefianus, Seleucia aduerſus.
Cedris, cedridis, penultima correpta (ὑλώδης) Fructus cedri. Plinius libro 24. cap. 5, Cedrides, hoc eſt fructus cedri ruſſim ſanant, vnnam cunti, &c.

C E L

CELADON, pen. corr. Proprium viri ex illis qui in Perſei & Andromedes nuptus perempti fuerunt. Dictus Celadon quaſi multũ elamãs, à verbo κελαδέω, quod reſono interpretatur. Ouid. 5. Metamorphoſeos. Occidit & Celadon Mnndeliues.

Celadon, Amnis est ignobilis, in Alpheum influcus: apud Strabonem lib. 8.

CELADUSA (Κηλάδουσα) Exigua est insula maris Ægæi, Delo proxima, sam angusto freto ab ea diuisa. ve catena aliquando ei fuerit annexa. Alias nominibus Rhenea & Artemite dicitur. In hac Delij mortuos suos sepelichant, religione scilicet prohibiti, ne quenquam in Delo humarent. Vide Thucydidem belli Peloponn. lib. 4. & Plin. lib. 4. cap. 12. Sunt ité Celadusæ, paruæ aliquot maris Adriatici insulæ, Liburniæ adiacentes: quarum Pompon. Mela libro 2. & Plin. lib. 4. cap. 20. meminere.

CELÆNA, IN CALENA.

CELÆNO, eum diphthongo in secunda (Κελαινώ) Vna ex Harpyis. Sipontinus, Celæno vna fuit è sepiem filiabus Lycurgi ex Naxo insula: quæ quonam Liberum educaeutus, à Ioue inter sydera fuerunt relatæ.

Dira. Virgil. 3. Æneid.

Celæno infelix vates, Id est nunria infelicitatis. Virg. 3. Æneid.

Celastrus, Theophrasto arbor est arctos frondens coma, culmea degenerans, & omnium tardissimè fructus suos perficiens. Vsus eius ad baculos & scipiones aceómodatus. Vide Ruell. lib. 1. cap. 67. & 138.

Celatim, Celatus. In CELO.

CELEBOTHRAS, Rex Mysiæ, quod primum est Indix emporium, teste Plinio lib. 6. cap. 13.

Celebris, & hoc celebre, vel celeber, celeberis, celebre, penul. corrept. (Θεωρικὸς, πάνδημος, πολύμικτος, πολυσύναγωγος) semper passiuè positum, tam ad rem, quàm ad personam relatum. Locus celebris, quòd celebratur. Homo celebris, quòd cum honore celebratur & colitur. Hæc Valla lib. 4. Plin. Iunior epist. 19. Delectus est celebertimus locus, in quo legenda præfectnibus, legenda futuris prodetentur.

Certamen celebre. Ouid. 1. Metam.

Circus pompa celebris. Ouid 4. Fast.

Coetionesque celebrimæ & gratissimæ. Cic. in Pisoem, Cæterorum principum celebertimæ atque gratissimæ conciones fuerunt.

Conuentus celebertimus. Cic. 6. Verr. Vbi vique ad hoc tempus Syracusani festos dies annuos egisse, celebertimo virorū numerúmque conuentu. Hoc est maxima frequentia popu li.

Forum. Cic. 5. Verr.

Fori celeberrimum. Tacit. lib. 4.

Ludi celebres. Ouid. 1. de Arte.

Parres vbis celeberrimæ. Cic. pro Domo sua.

Portus celeberrimus. Cic. pro leg. Manil. An verò ignoratis portum Caietæ celeberrimum atque pleniss imum cautum, &c.

Via celebris. Caro cap. 1. Si poteris sub radice montis fiet, in meridiem spectet, loco salubri, operatiorum copia fiet, bonumque aquarium, oppidum validum prope fiet, aut mare, aut amnis, qua nauget ambulant, aut via bona, celebrisque. Quam frequentissimam barbari diuitem.

Vrbs celebris & copiosa. Cic. pro Arch. poeta.

Oraculum celebre & clarum. Cic. 1. de Diuinat.

¶ Celebertimus arte grammatica, & in arte grammatica (γραμματικώτατος) quod à barbaris dicetur, bene remoninatus. Plinius libro 24. cap. 17.

Deus celebris, Id est quem omnes coluot. Tibul. lib. 2. elegy. 1.

Dies celebertimus. Id est honoratissimus. Cic. de Amic. Hoc ratiocinor vecè licer dicere, P. Scipioni ex multis diebus, quos io vita celebertimos lætissimósque vidérit, &c.

Fide celebertimus, Cotus fides & torregitas omnibus in ore est. Stratus 2. Achil.

Frons tumuli celebris dicitur, quz viam spectat. Tibul. libro 3. elegy. 2.

Sed tristem mortis demonstrer littera causam,

Atque hæc in celebri carmina fronte notet.

Gratulatio populi celebertima. Cic. 14. Philip.

Lux alicui celebertima. Ouid 3. Fast.

Montem otium illius celebertimum in foro. Cic. pro Sestio.

Nomina celebertima bello, Id est quorum ingens est fama ob res in bello præclarè gestas. Sil. lib. 4.

Celebre nomen laudibus. Liu. 4. ab Vrbe. De Menenio.

Rumor celebris. Liuius 7. bel. Maced. Valerius Antias author est, Romæ fuisse celebertem rumorem. Hoc est coeflantem famã, & multorum sermone comprobatam.

Vox celebertima. Ouid. t. de Ponto, eleg. 10.

Celebertimus vir, pro multorum sermone comprobato. Hermogenianus in li. Sires pupillaris. D. de Administrat. tutor. Si res pupillaris incurfu latronum pereat: vel argentarius cui tutor pecuniam dedit, quom fuisset celebertimus, solidum reddere non possit: nihil eo nomine tutor præstare cogitor.

Ciuitas celebris est, quæ à multis frequentatur. Vlp. in l. Si in aliquam. D. de Officio Proconf. & leg. Si io aliquam celebrem ciuitatem, vel prouinciæ caput aduenerit, pati debet commendari sibi ciuitatem, laudésque suas non grauatè audire, quum honori suo prouinciales id vindicent.

Hoc erat celebertimum Menæodri poetæ comici ærate. Plin.

¶ Celebre, non solùm frequès, inquit Nonius, sed etiam velox. Accius Ærgistho,

Celebri gradu gressum accelebrasse deter.

Celebritas, penultima correpta, celebritatis (τιμὴ, συνέχεια) tum bominum cœtum honorationem declarat, tum dignationem ipsam æque honorem. Cicero 3. Offic. Ita qui in maxima celebritate, in oculis ciuium quondam vixerunt, nunc fugientes conspectum sceleratorum, quibus omnia eodundant, abdimus nos quatorp licet, & sæpe soli sumus.

Solitodo, & Celebritas, contraria. Cic. ad Att. lib. 13, Me hæc solitudo minus stimulat, quam alia celebritas.

Audientium celebritate inflectus. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Loci celebritas. Cicero ad Terentiam, lib. 14. 1, Sed si offendet me loci celebritas, alio me conferam.

Ludorum. Cic. 3. de Orat.

Viæ. Cic. Att. lib. 3. Ego propter viæ celebritatem, & quotidianam expectationem eorum nouarom, noo commouit me adhuc Thessalonica.

Refertissimum celebritate cheatrum. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1.

Habere maximam celebritatem dicitur locus aliquis. Cic. Attico, libro 13.

Odi celebritatem, Fugio homines. Cic. ad Att. lib. 3.

Celebritas & nomen. Cicero 2. Officiorum, Nam siquis ab incunte ætate habet causam celebritatis & nominis aut à patre accepram, &c.

Dies supremi celebritas. Cic. pro Milone, Spoliatus illius supremi diei celebritate, quam eoocedere etiam inimici solent, amboreue abiectus. Id est exequiis.

Iudiciorum multitudo & celebritas. Cic. ad Mariom, lib. 7. 2. Nos hic io multitudine & celebritate iudiciorum, & noois legibus ita distinemur, &c.

Sermonis hominum celebritatem consequi. Cic. in Somn. Scipion. Tu enim quam celebritatem sermonis hominom, aut quam expectendam glonam eunsequi potes?

Celebritas virorum ac multitudo. Cicero 2. de Leg. Sublata etiam erat celebritas virorum ac multitudo, quo lamentatio minueretue.

Domestica celebritas. Cic. in L. Pison. Nunc etiam in hac quotidiana, assidua, verbanaque vita splendorem tuum, gratiam, celebritatem domestieam, operam sorensem, consilium, auxilium, &c.

Florer hominum celebritate locus tlle. Cic. pro Domo sua, Constat enim nullis vnquam cominis cæpum Martium tanta celebritate, tanto splendore omnis generis hominum, ætatum, ordinum, sexus, &c.

Honestare sua celebritate aliquem dicitur populus. Cic. pro Domo sua, Itaque ille vnus dies, quo die me Populus Romanus à potta in Capitolium, atque inde domum sua celebritate lætitiæque comitatum honestauit, tantæ mihi, &c.

In maxima celebritate vuere. Cic. 3 Offic. Ita qui in maxima celebritate, o oculis ciuium quondam viximus, &c.

Famæ celebritas. Cic. t. Tusc. Eadémque famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui, &c.

Celebritas sententiarum priftina manebat. Cic. de Clar. Orat.

Celebritatem adderè ludis. Liu. 10. bel. Pun. Ludis celebritatem addidit fedes fua fol ēni spectaculo reddita. Hoc est, Celebriores & honoratiores ludi vifi sunt, propter propriam sedem ludis Apollinaribus redditam.

Celebro, celebras, pen. corr. (Πανηγυρίζω, πομπεύω, πανηγυρικῶς διατίθεμαι) celebrare, Est frequentare. Varro, Cui non tam eura erat vt templa deorum, quàm vt popinas celebrares.

Coetus celebrare hominum. Cic. 1. Offic. Impellitque vt hominum cœtus, & celebrari inter se, & fibi obedire velit.

Conuentus celebrantur. Cic. Attic. lib. 1. 14. Itaque conuentus, qui ioitio celebrantur, iandiu fieri dritetunt.

Celebrare locum cóuentu. Cic. pro Flacco, Cuius damnatione sepolchrum L. Catilinæ floribus ornatum, hominú audaciffimorum, ac domi etiorum hoftium conuentu, epulisque celebratum eft.

Domum alicuius. Cic. pro Murena.

Fretum celebrant Naiades æquoreæ, Id est in æquore viuunt Ouid. 14 Metamoph.

Frequentia maxima etiulum, & splendore hominum fummorum celebratur locus aliquis. Cic. 2. de Orat. Teftis eft huiufce Q. Mutij ianua & vestibulum, quod in eius inferiffima valetudoc. affectaque iam ætate, maxima quotidie frequentia ciuiú, ac fummorum hominum fplendore celebratur.

Locum aliquem ludis celebrare. Virgil. 3. Æneidos,

Adhæque Iliaeis celebramus littora ludis.

Mifiile celebratum, Id eft frequenter coniectum in hoftes. Silius libro 3.

Syluas celebrare, In fyluis verfari. Ouid. 10. Metam.

Templa. Plin. Iunioe ad Tr. ianum lib. 10. epift. 100.

Celebratoue viæ multitudine legatorum. Cic. pro Sextio.

¶ Celebrare conuuium fermone & lætitia omnium. Cic. 3. Verr.

Certamina celebrare, Ludos & ficta prælia folenniter obseruare. Virgil. 5. Æneidos.

Hæc celebrata tenus facto certamina patri.

Connubium. Claud. epigram. 4.

Dapes canendo. Ouid. 5. Metam.

Celebrare dies, ferias, ludos, & quod vulgus dicit, *Facere festum, ferias & ludos.* Cic. in Caril. Liu. 1. ab Vrbe. Plin. lib. 18. cap. 3.

Diem mero celebrare. Ouid. 3. fast.

Religione debita diem celebrare. Plio. Iunior ad Traianum lib. 10. epist. 123.

Epulas vino. Liu. 5. bel. Pun. Nouitas diem festum Dianæ per triduũ agit; & quia alia in obsidione defuit, vino largius epulas celebrari.

Exequias. Liu. 5. bell. Pun.

Funera. Ennius apud Cic. lib. 1. Tusculanarum,

Mors mea ne careat lacrymis. Iunoomus amicis

Mœrorcenire; celebrent funera cum gemitu.

Honorem larum. Virgil. 5. Æneidos,

Ergo agite, & cunctis iram celebremus honorem.

Limina. Propert. lib. 2. eleg. 15.

Cuius inaurati celebrarunt limina currus,

Ludos. Ouid. 5. Fastor.

Memoriam nominis alicuius celebraee epulis. Cic. 2. de Fin. Velle post mortem epulis celebrari memoriam sui oommes.

Mortem alicuius. Cic. pro Morena.

Natalem alicuius. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Ille reponia, natales, aluique dierum

Festos albaros celebret.

Ludis naralem celebrare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.
Natalis per multos annos celebrandus. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Nuptias celeb are, pro facere. Liu. 6. bel. Maced.
Solennia nuptiarum. Taci. lib. 12.
Sacra. Ouid. 6. Metam.
¶ Maledictis & vocibus. Cic. pro Cælio.
¶ Celebrare {Φημίζειν} Summo honore prosequi, laudare, habere in pretio. Plin. lib. 12. cap. 4. Vnam è peculiaribus Indiæ Virgilius celebrauit ebenum.
Iudicium eius innocentis celebratur & ornatur studio & dignitate summorum virorum, & clarissimorum ciuium. Cic. pro Sylla.
Publicè priuatimque celebrare aliquid. Cic. 1. de Diuinat.
Celebrari & ornari. Cic. pro Sylla.
Egregium alicuius frequentia ornare & celebrare. Cic in Pisonem.
Senectutem celebrare & ornare. Cic. 1. de Orat.
Carminibus aliquem. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Fama per orbem celebratus. Ouid. 2. de Arte.
Frequentia & plausus me vsque ad Capitolium celebrauit. Cic. Attico, lib. 4.
Honoribus. Ouid. 1. Fast.
Honore aliquem celebrare, & donis. Virg. 8. Æneid.
Lyra vel tibia celebrare virum, aut heroem aliquem. Horatius 1. Carm. ode 12.
Scripsum mero. Ouid. 3. Fast.
Carminibus & annalium monimẽtis celebratur laus alicuius. Cicero pro C. Rab. Posth. Hæc mira laus est, quæ non poetarum carminibus, non annalium monimentis celebratur, fed prudentium iudicio expenditur.
Celebrare carmine ripas. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Et quæ Mæonias celebrabant carmine ripas.
Ingenio aliquis poetæ celebrari. Cic. pro Arch. poeta.
Laudibus. Plin. lib. 14. cap. 6.
Vir celebratus laude illustri {εὐκλεὴς ἀκοὴν.} Cic. pro Murena, Pater enim fuit equestri loco, auus nulla illustri laude celebratus.
Vox celebrata rea. Martial. lib. 12. epigram. 93.
Laudes alicuius celebrare. Cic. pro M. Marcello, Itaque C. Cæsar bellicæ tuæ laudes celebrantur illæ quidem.
Iudicijs amplissimis laudes celebrare. Cic. pro Plácio, Ego C. Cæsaris laudibus dicẽm, quas primùm populi Romani, nunc etiam Senatus, cui me semper addixi, plurimis atque amplissimis iudicijs videam ipse celebratas.
Celebrata Latinis literis. Hoc est commemorata, & honorificè descripta. Cic. 4. Acad.
Literis & memoria aliquem. Cic. pro Sextio, Nos etiam hostem literis nostris & memoria videmus esse celebratum.
Nomine alterius celebrari. Quintil. lib. 5. cap. 11.
In prouerbium vsque celebrari. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Scriptis. Cic. ad Lucelium, lib. 5. 12.
Sermone. Cic. pro Milone, Et omni sermone celebramur.
¶ Celebrata res omnium sermone. Cic. pro Cluentio. Hoc est, ita omnibus notata, vt omnes de ea colloquerentur.
Vt primùm Asiam attigiti, constiuate fama, atque omniú sermone celebratum est. Cic. ad Q. fr. lib. 1. 1.
Nuntij, literæque celebrant eum factum Consulem. Cic. pro Murena, Quibus tu locis paucis ante diebus factum esse Consulem Murenam nuntij literæque celebrabant.
Trium atque celebratum sermone. Cic. pro Flacc. Quid porrò in Græco sermone tum trium atque celebratum est?
Titulis celebrari. Silius lib. 3.
Artes celebrare & inter se recolere. Cic. 1. de Oratore, Neque verò nobis cupiendibus atque optantibus fructus ortj darus est ad eas artes, quibus à pueris dediti fuimus, celebrandas, inéque nos recolendas.
Famam celebrare. Cic. pro Archia poeta, Quare quorum ingeniis hæc feruntur, ab his populi Rom. fama celebratur.
Famam alicuius celebrare omnibus in locis. Catul. epigr. 6.
Constantiam, fidem, grauitatem, præstantiam, curam alicuius omnium fama celebrare. Cic. 9. Philipp.
Gloriam laudémque alicuius. Cic. pro Archia poeta.
Gloriam celebrari in longo zuo. Sil. lib. 3.
Monumenta celebrare aliquius. Martial. lib. 11. epigr. 49.
Silius hic magni celebrat monumenta Maronis, &c.
Nomen alicuius celebrari scripris. Cic. ad Lucelium, lib. 5. 12.
Nomen celebratum in foro. Cic. de Claris Orat.
Celebrare fe & Rempub. Salust. in Iugurtha. Id est laudem sibi & Reipub. comparare.
Studium agri celebrare. Columel. lib. 8. cap. 16. Hoc est probare, laudare, exercere.
Vatem. Ouid. lib. 2. de Arte.

Celebratio, verbale { ὑμνημὸς } vt, Celebratio ludorum. Cicero ad Atticum, lib. 15.
Celebrationem habere. Plin. lib. 34. cap. 4. Hoc est in honore & pretio esse.
¶ Celebratio, pro frequentia hominum, vt ait Budæus. Cicero pro Sylla, Quæ domus, quæ celebratio quotidiana, quæ familiaris dignitas, quæ studia amicorum, quæ ex quoque ordine multitudo?

Celebratus, penult. prod. Nomen ex participio vnde comparatiuus Celebratior, superlatiuus Celebratissimus {ἐνδοξότατος.} Cic. 2. Philipp. Scio me in rebus celebratissimis sermone omnium versari. Ouidius 6. Fastorum,
No mine quàm pretio celebratior arce tonantis,
Dicant pistores qui vetu ara Iouis.
¶ Celebrata, celebratorum, neut. gen. pro exquisita. Martialis libro 6. epigram. 16,
Iustrisque tumulo, septem celebrata virorum
Se fecisse, Chloe, quid potes simplicius?

Celebrata, id est solennia & busta. Volens suam pietatem ostendere, inscripsit tumulo se exequias septem virorum celebrasse, quo testimonio nõ potuit apertius fateri septem viros à se necatos. Domitius.

Celebrandus { ὑμνητὸς } Participium. Claud. de bel. Get.
O celebranda mihi cunctis Pollentia fecli.
Celebranda virtus. Cic. 2. de Inuent.

Celebrator, penultima producta, celebratoris. Martialis lib. 8 epigram. 78. de ludis Sæliar.
Et cui Hyperboreis celebrator Stella triumphis.

Celebrisco { διδυμαίνω } Celebris fio. Accius, Et qualiscunque fama celebrescat tua. Ex Nonio.

Celebriter { ἐνδόξως } Aduerbium, Cum celebritate, cultu & honore, à quo Celebris, & Celebertnè. Siponrius.

Celena { μέλαινα } Nutricum oppidum: author Plin. lib. 4. cap. 24, in Noricorum descriptione. Vulgò *Cilli*.

Celenæ, Celenæ, penult. prod. { κελαιναὶ Strabo. } Locus Campaniæ Iunoni sacer. Virgil. lib. 7,
-atque arua Celenæ. Celenæ Celenarum { inquit Liuius lib. 8. bel. Maced. } vrbs quæ quondam Phrygiæ fuit. Lucan. lib. 3, Lugent damnatæ Phœbo victore Celenæ.
Celenæ alias. Ouid. 4. Fast.
¶ Celenas item alias collocat Plin. lib. 4. c. 23, in ea parte Asiæ quæ Phrygiæ superiori est, iuxta Andriam, Aneyram, & Colossas.

Celenæus, a, um, Adiectiuum, vt Celenæum buxum. Stat. 6. Thebaidos, Fetaque Celenæo communire præsia buxo.

Celendris, Samiotum colonia, in Cilicia, authore Pomponio Mela lib. 1. in descriptione Ciliciæ. Celendræ etiam multitudinis numero diermus, vt eft apud Lucanum, lib. 8,
Ad profugum coli cès ducem, paruisque Celendris.

Celer, hæc celeris, & hoc celere, penultima corr. { κελερὸς } Ab alijs quidam dictum existimant, & significat velocem, vt, Celeri gradu ire. Plautus Trinum. 9.
Celerem fedato opponit Horat. lib. 1. Epist. 19.
Oderunt hilarem tristes, tristemque iocosi;
Sedarum celeres, segitem gnauumque remissi.
Celer Hebrus, Hoc est magno impetu fluens & rapidus. Virgilius 1. Æneidos,
-celerémque fuga præuertitur Hebrum.
Multum celer. Horat. 2. Serm. sat. 3,
-hunc medeas multum celer, atque fidelis
Excitat hoc pacto.
Appulsu celerrimum. Tacit. lib. 3.
Tarulo celer, sed eft optimus iaculator. Virg. 9. Æneid. de Nifo,
Nisus erat portæ cultos, at rerrimus armis
Hyrtacides, comitem Æneæ quem miserat Ida
Venatrix, iaculo celerem, leuibusque sagittis.
Metu celer. Ouid. 11. Metamorphoseos,
Infequitur, celerémque metu, celer vrget amore.
Pedibus celeres. Claud. 3. Paneg. de canibus.
Agmen remorum celere. Virg. 5. Æneid.
Alias celeres commendare. Virg. 5. Æneid.
Animus celer. Virg. 4. Æneidos,
Atque animum nunc huc celerem, nunc diuidit illuc.
Auræ celeres. Virgil. 4. Æneidos,
Alloquere, & celeres defer mea dicta per auras.
Brachio celeri vti. Author ad Herenn. lib. 3. Sin contendemus per continuationem, brachio celeri, mobili vulsu, arri aspectu vtemur.
Canes celeres. Ouid. epist. 4. 8.
Cardo cæli celer. Seneca Hippol. 9. 1.
Celeri polos cardine vertas.
Carina celeris. Ouid. 11. Metam.
Commuratio Reipublicæ celeris & varia. Cic. ad Octauium, O miseram, & in breui tam celerem & tam variam Reipublicæ commutationem!
Consilium celere. Terent. Phorm. 1. 4. Donatus, Hoc celere neuter dicitur. Est tamen qui celere putet aduerbium esse pro Celeriter.
Copia celeris. Plaut. Merc. 2. 2.
Date di quæso conuenienda mihi eius celerem copiam. Id est, vt eiò eum conueniam.
Currus celeres, dicti quòd celeriter moueantur. Seneca Agamemnone, 1. 1. Quid iste celeres concitus curtus agit?
Curtus celer. Seneca Hippol. 10.
Dæ celeres vocantur Horæ ab Ouid. 1. Metamorphoseos,
Iungere equos Tiran velocibus imperat Horis.
Iuslu Dæ celeres peragunt.
Fata celerrima, Mors quæ celerius obitur. Virg. 12. Æneid.
Fide celeri probare aliquid. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Flamma celeris. Lucret. lib. 2,
Et celeri flamma degustant signa. &c.
Flammæ celeres. Tibul. lib. 4. eleg. 6.
Fuga celeris. Virgil. 3. Æneid.
Grossus celeres. Seneca, Medea 10,
-vadite, & celeres domum Referte gressus.
Ictu celeri præcidere aliquid. Lucret. lib. 3.
Ignis celer. Horat. 3. Carm. ode 4.
Lapsus. Valer. lib. 1. Argonaut.
Leitho celeri aliquem mittere. Claud. 1. in Ruff.
Lingua celeri vti ad negandum. Plaut. Trucul. 2.
Luæ celeres. Horat. 4. Carm. ode 7.
Manu celeri aliquid agere. Ouid. 3. de Arte.
Mente celeri circumspicere. Ouid. 1. de Remed.
Mergi. Virg. 1. Georgicorum,
Quum medio celeres rensolsne æquore mergi.
Minitari. Claud. 1. in Ruff.
Mors, Præmatura. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Operæ nimium celeris & curæ carentis versus. Id eſt carmẽ nulla cura & opera compoſitum. Horat in Arte.

Oranto celeres & concitatæ. Cic. in de Orat.

Penna celer. Ouid. 8. Meram.

Pennæ celeres. Horat. 3. Carm. ode 29.

Pes celer. Seneca in Medea. 6. 1.

Pede celeri. Seneca Hippol. 8.

Ve celeri velox pede labitur. Id eſt, breui momento.

Plantæ celeres. Virgil. 7. Æneidos,

Vel. mare per medium, fluctu ſuſpenſa tumenti

Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas.

Puppe celeri auferre aliquem. Ouid. epiſt. 18.

Facilis & celeris ratio. Id eſt promptæ. Locre. lib. 4.

Ratione celeri res geritur. Lucret. lib. 4. Id eſt repentè, ſine difficultate aut magno negotio.

Recurſus celer. Ouid. & Metam.

Reditus. Cic. pro Domo ſua.

Rito. Horat. 3. Carm. ode 11.

Rotæ. Seneca Hippol. 10.

Sagittæ. Virgil. 1. Æneidos,

Conſtitit hic, arcúmque mano. celeréque ſagittas

Corripuit, ſibus quæ tela gerebat Achates.

Sagitta celeri cornea. Virg. 5. Æneidos,

Prouinus Æneas celeri certare ſagitta

Inuitat, qui forte velint: & præmia ponit.

Seoſus celeri dolos occurrere. Claud. 4. Panegy.

Somnus celer, Louis, breuis. Seneca Hippol. 4.

Telum celere. Valer. lib. 3. Argonaut.

Tu-bo celer. Virgil. 12. Æneidos,

Illa volat, celeríque ad terram turbine fertur.

Ventri. Horat. 1. Carm. ode 12.

Vr. Id eſt curſus valoces. Seneca Hippol. 6.

Virtus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Hæc raptam Troezen celeri virtute recepit.

Volumine celeri ſyderea torquentur. Ouid. 2. Meram. Id eſt præcipiti motu circumaguntur.

Nihil celerius mente. Cicero in Orat. Ante enim circumſcribitur mente ſententia, conſtſi imoque verba concurrunt, quæ mens eadem, qua nihil eſt celerius. &c.

Facere celer. Id eſt celer ad faciendum. Et Celer excipere aprum apud Horat. 3. Carm. ode 12. Forma loquendi hæc Græcorum eſt.

Iaſci celer. Horat. 1. Epiſt.

Celer volutere moles. Horat. 4. Carm. ode 6.

Tollunt ſe celeres. Virgil. 6. Æneid. De auibus.

Venire celer dicitur aliquis, pro venire celeriter. Ouid. 9. Meram.

¶ Celeres antiqui dicerunt, quos nunc equites dicimus, à Celere interfectore Remi, qui primitus à Romulo in præſidiis poſitus fuit, qui primitus electi fuerunt ex ſingulis curiis deni. Idéoque omnino trecenti fuere. Hęc Feſtus. Plutarch. in Romulo, de Celere Remi interfectore ſic meminit: Celer autem in Hetruria feceſſit, & ab eo veloces à nod Romanos tractum, vt Celeres dicerentur. Quinetsi Metellum tradunt, quod mortuo eo ſingulari certamine pugnatorum ludum ad paucos dies inſtituiſſet, Romanos admiratos apparatus celeritateni, Celerem appellaſſe. Hæc Plutarch. Plotius libro 13. cap. 2. Quin etiam ipſum equitum nomen ſæpe variatum eſt, in his quoque qui ad equitatum trahebantur. Celeres ſub Romulo, regibúſque appellati ſunt, deinde flexumines, poſtea troſſuli.

Larini celeres. Virgil. 11. Æneidos,

Necnon Meſſapus contrà celeréſque Latini. Vbi Seruius, Alludit ad militum Romanam: nauque & equites habuit Romulus, vt illo diximus loco, Tercentum ſcutati omnes Volſcetæ magiſtri: quos celeres appellauit vel à celeritate, vel à duce Celere, qui dicitur Remum occidiſſe, in cuius gratiæ ricem à Romulo heri Tribunus equitum meruit.

Celero, celeras, penult. corr. ¶ celerare, Celeriter aliquid facere. Cicero de Vniuerſitate, Dodit autem diuinus deo gressa motus vouum ſcmus motus, qui ſemper eſſet in eodem æqui, & idem in omnibus, atque vno modo celeraret. De natura loquitur.

Aliquid celerare, id eſt celeriter fiat meditari. Virg. 11. Æneidos, Hæc celerans, aec ad naues tendebat Achates. Id eſt celeriter facere cupiens. Seruius.

Caſum celerare, id eſt celeriter eadere. Lucret. lib. 2.

Fugam. Virgil. 9. Æneidos,

Tum celerare fugam, patriique excedere ſuadet.

Gradum. Virg. 4. Æneid.

Iter inceptum. Virg. 8. Æneid.

Ergo iter inceptum celerant, rumore ſecundo.

Quàm maximus itineribus. Tacit. lib. 20.

Oprm celerare, pro celeriter auxilium ferre. Valer. lib. 3.

Celerans, Participium, vt Celerantes auræ. Locret. lib. 1.

Is portò quamuis citum celerantibus auris

Conſtitit. &c. Id eſt, accelerantibus, vrgentibus, & celeriter pellentibus aerem.

Viam celerans. Virgil. 5. Æneidos,

Illa viam celerans per mille colorbus arcum

Nulli viſa cnò decurrit tramite virgo.

Celeritas, genuit. corr. ¶ velocitas. Cic. 7. Verr. Hæc Centuripina nauis erat incredibili celeritate velis. Idem 1. Acad. In pedibus celeritatem, vim in manibus. Subaudi ponebant.

Celeritas ad diſcendum. Cic. 1. Acad. Naturæ celeritatem ad diſcendum & memoriam dabanteuorum vtrunque mentis eſſet propriour & ingenij.

Celeritas in eapiendis caſtris. Cæſar 7. bel. Gal.

Velocitas corporis celeritas appellatur. Cic. 4. Tuſc.

Celeritas & breuitas reſpondendi & diſcendi. Cic. lib. 1. de Orat.

Breuitas & celeritas ſyllabarum. Cic. in Orat.

Celeritas & feſtinatio. Cic. pro Roſc. Amer. Quid hæc tanta celeritas, feſtinatióque ſignificat

Actionem conuingendorum celeritas. Vlpian. in 1. Hæc ratio. 5. Sed ſi debuit rem. D. de Donat. inter viru & vxorem, Celeritas conjungendarum inter ſe actionum vnam actionem occultari.

Ingenij celeritas Cic. in Bruto. Quis enim puer celeritatem ingenij L. Bruti illi nobilitans reſtæ principi defuiſſe.

Percipiendi celeritas. Quinti lib. 1. cap. 10.

Belli celeritatem morati. Cic. 5. Phil pp. Legatorum nomen ipſum & animos mulier, & belli celeritatem mora birur.

Verborum celeritas. Cic. de Orat.

Admirabilis. Cic. de Nat. deor.

Celeritas Cæſariana, in proueriam abit, quòd quum ſemel de expeditione quadam triompharet, pro inſignibus haberet dictum illud. Veni, vidi, vici. Cic. 16. ad Atticum, Anuor enim eum Cæſar ita vti celeritate. De Antonio.

Expedita & proſluens celeritas verborum. Cic. de Claris Orat.

Incredibilis. Vide EXCESSVS DICENDI.

Maxima. Cic. 2. de Nat. deor.

Præceps dicendi. Cic. pro Hæceo.

Prompta & parata in agendo & in reſpondendo. Cic. in Bruto.

¶ Adhibere celeritatem. Plancus ad Cic. lib. 10. 21.

Deſiderat celeritatem res. Vipian. in 1. D. de Damn. infe. Quum res damni infecti celeritatem deſiderat, & periculoſa delatio Prætori videtur, ſi ex hac cauſa ſibi iuriſdictionem reſeruares, &c.

Incuare in illum celeritatem diuitis. Vide DIARIVM.

Incitare celeritatem eloquendi dicitur conſuetudo, excreitatióq. Cic. de Orat.

Celeritudo, penult. prod. ¶ velocitas. Idem quod celeritas. Varro 3. de Re ruſt. cap. 12. Locios Æſius putabat ab eo dictum leporem, à celeritudine. quòd leupes eſſet.

Celeripes, penult. corr. huius celeripedis, penult. corr. ¶ velox. Qui leuis eſt pedibus. Cic. ad Attic. lib. 9. Venit autem eo ipſo die ille celeripes, quem ſaluos diceras. Hoc loco proprium nomen eſt.

Celeriter, celerius, celerrime, penult. corr. ¶ velociter. Adueibium, Velociter. Cæſar 5. bel. Gal. Illi imperata celeritter feeerunt. Cic. 2. de Finibus, Celeritérque multa ſimul agitantem.

Facere aliquid celeriter. Cic. ad Appium 13. 15. Phimus valde ſum deſideraturus: quem quum Romam remittet quod te putabimus, celeriter eras facturus) omnibus ei de rebus quas agi quæ curari à me voles, mandata dato.

Celeriter & ſine cauſa agere aliquid. Paulus in 1. Nemis. D. de Custodia & exhibi. reor. Si quos ex eis qui in ciuitati bus ſunt, celeriter & ſine cauſa ſolonos à magiſtratibus cognouerit, vincti iubebis: & eis qui ſoluerint, multam dices.

Futori ſumus celeriter vná. Cicero Dolabellæ, lib. 9. 11. Ignoſcáſq; breuitati literarum mearum. oam & celeriter vna futuros nos ai bitror.

Mittam celeriter tibi librum Cic. Att. lib. 15.

Nuntiare celeriter. Cic. 1. de Diuinat.

Profiteſci. Cic. Att. lib. 15.

Sucurrere. Plancus ad Cic. lib. 10. 21. Si durios aliquid eſſet, ſuccorrere celeriter poſſem.

Celerius renigere. Cicero 5. Verr. Ao id agendum, vt eo celerius de iſto tranſigamus, quo maturius ad Aproeum poſſumus venire?

¶ Celeriter, pro breui, ſuc intra breue tempus. Cic. ad Appium Puchrum, lib. 3. 11. Lætor virtute & officio eum tuorum neceſſariorum, meorum amiciſſimorum: tum alterius omnium ſeclorum, & generum principaſ celerius, ampindi m muoruus celeriter, vt ſpero, ciuitatis. De Pompeio & Bruto loquitur.

Celerius intelligere. Plin. Iunior epiſt. lib. 6.

Celeranter (ex nis nego.) Aduerbium, pro celeriter. Accius, Sed quis hic eſt qui maturinum curium hue celeranter rapit? Nonius. Antiquum eſt. Celeranter, genuiuma producta, pro celeriter. Aduerbium ſimiliter antiquum. Sifrana hiſt. lib. 5. Quo magis celeratum potorant, an infidus ſuos diſponit.

Celerè, Antiquum, pro celeriter. Pacuuius Paul. Nunc te obrectot, celerè facto ſubuem cenſori. Eun. Sat. lib. 1. Dum qutequid dies celerè, CELERE (celus) Romuli præfectus. Ouidius Faſtorum,

Hoc Celer vrget opus, quem Romulus ipſe vocarat,

Sintque Celer cotz dixerat illa tuæ. Budæus.

CELERINI, Clerionis Hiſpaniæ populi ſunt ſupra Bracearas & Gronios, quorum ager Aeo fluuio irrigatur, vt indicat Ptolemæus lib. 2. cap. 6. & Pompo. lib. 3.

Celes, celeris, penult. prod. ¶ celus (Genus nauigij actuarij, quod & Celox dicitur. Gell. lib. 10. cap. 25. Celoces. vel vt Græci dicunt, κέλητες. Dictum celeres putroe per metaphoram equi celetis, quòd vnico tantùm per tribus remo agantur. Celoces enim equos dicebant quòd vno ſolore agitarur & regitur. Patrophanus de Cæſaris, luerues quidam è radice nomen profecti à vico Oddam vocato Nebula, exequitant equos celeres conducteſacere, in ſtique federe. Nam aute id tempus neſciebant in equis federe: ſed ſolum curribus vtebantur. Quibus verbis ſic planum quod ſit celes equus, et quo celus dictus, quod vno remo, & non binis aut ternis per ſedilia agereuur, quum tamen plures remiges haberet. Ex Baybo.

Celes, Equus celes, qui ab vno ſolore agitatur & regitur. Vide paulo ante CELES, Genus nauigij, &c.

CELETAE, Populi Thraciæ, maiores Hæmo, minores Rhodopæ ſubditi.

subditi. Author Plin.lib.4.cap.11.

Celetes, penult.prod. Dicti sunt à Græcis equites non bigis aut quadrigis in certamine vtentes, sed equo vno insidentes: cursuíque certamen hadie quoque nunnullis in locis celebratur. Hæc Budæus. Plin.lib.34. cap.5. Græci celetas tantum dicabaut in sacris victores. Apud Homerú vero celes equus dicitur, qui solus agitatur, quasi monampix: quod tam de agitatore, quàm de equo ipso fortasse non inepte dici posse.

Celerizontes { κωνηγέτωρ } Participium Græcum, inuenta dicebantur qui frequentis equorum singularium certamine delectarentur. Plin.lib.34. cap.8. Hegiæ Minerua, Pyrrhúque rex laudatur, & celerizontes pueri.

CELEVS, duarum syllabarum { κελὴς } Viri proprium. Virg.2. Georg.33. Virgea præterea Celei, villósque fupellex. Vbi Seruius, Virgea Celei fupellex, Id est vasa de vimine facta, qualia Ceres Celeo aliquando monstrauit, vt qualos, corbes, &c.

Celeusma, celeusmatis, penultima producta { κέλευσμα } vel celeuma, keleumatis, neutri generis, Clamor est nauarum, quum vno aliquid iubente, omnes vnà remiter respondent, quasi sibi inuicem iubentes. Ὁσὸν τὸ κελεύειν, quod est iubere. Hæc Sipontinus. Hoc verò celeusma, in nauibus classiariis assa voce interdum, interdum tibia canebatur, tta vt remiges pro modulorum atque harmoniæ ratione vel concrepent vel inhiberent remos. Pædianus author est, cani remigibus celeusma per symphoniacos ferme solitum olim esse, & per assam vocem id est ore prolatã, & (vt in Argo nauí) interdum per cytharam. Ex Budæo. Martial.lib.3.

Quorum per vada tarda nauigantes
Lentos fugiat ad celeuma remos.

Celeuftes, celeuftæ, maſculini gen. { κελευστὴς } Qui remiges hortatur, quasi naui gationis moderator: quæ à Plauto Latinè hortator appellatur, quòd ea hortamentia faciat, quæ verbo Græco celeusma dicuntur etiam à Latinis. Budæus

Celia, Porus ex frugibus confectus, qui Hiſpanis præcipuè in vſu erat, ſicut cereuiſia Gallis. Plinius libro 22. capite vii. { Eſt item Celia Apuliæ oppidum, in tractu Peucetiorum, non procul ab Egnatia, cuius mentionis Strabo lib. 6. & Ptolem.lib.3.cap.2. Vulgo *Celia in terra de Barri.*

Cellà, cellæ { παρὰ τὸ κοιλὸν εἶναι } dicta à celando, authore Seruio: quòd in ea celentur quæ eſſe volumus occulta. Græci apothecam dicunt, in qua res eſculentæ & poculentæ repoununtur, quanuis proprie apotheca, cella vinaria ſit. Capit autem cella ſignificationẽ vt illi adiectiua iungãtur: vt Cella vinaria, penaria, &c. Cic.de Senect. Semper enim boni aſſiduique domini cuiuſque fuit cella vinaria, olearia, villaria, & penaria. Terent. Adelph. 4. 3.

Nam me in cellam aliquam cum illa concludam. Vbi Donatus, Et cella & cellarium, à reponendis, celandiſque rebus eſculentis & poculentis dicitur.

Cellam atque horreum Campani agri, Cicero Capuam appellauit in oratione Legẽ Agraria.

Cella vini & olei. Paulus in l. Nam quod. §. Si cui quæ. D. de Penu legata, Quod ferè (inquit Sabinus) ſeuenit in perſunis mercatorum, aut quoties cella eſt olei & vini, quæ vnitæ ſolebant in hæreditate relicta.

Cella olearia. In OLEARIVS.

Cella vinaria. Cicero in Topicis, Cellis vinariis, & olearijs plenis relictis.

Cella penaria, In qua penus reponitur. Cicero 4. Verr. Itaque ille M. Cato ſapiens cellam penariam Reipublicæ noſtræ, nutricem plebis Romanæ, Siciliam nominauit. Nos verò expers ſumus Italico maximo difficillimoque bello Siciliam nobis non pro penaria cella, ſed pro ærario illo maiorum vetere ac referto fuiſſe.

Cellam promptuariam vocauit Plautus Carcerem, ex qua promerentur vincti. In Amph.4.

Inde eras è promptuaria cella depromar ad ſtagrum?

Cellæ angustæ Horat.1.Serm.ſat.8.

In cellam darc.Cic.5.Verr. Magiſtratibus tantum detur in cellam, quantum ſemper datum eſt.

In cellam emere frumentum. Cicero 5. Verrina. Data tibi pecunia eſt Verres: vna, qua frumẽtum tibi emeres in cellam: altera, qua frumentum emeres à ciuitatibus quod Romam mitteres.

In cellam imperare frumentum. Cicero 1. Verrina. Queritur Sicilia tota C. Verrem ab aratoribus quum frumentum ſibi in cellam imperauiſſet, &c.

In cellam ſumere frumentum. Cicero 5. Verrina, Non eſt in hoc crimen Hortenſi, ne fortè ad hoc mediterè, multos ſæpe viros bonos, & fortes, & innocentes cum aratoribus, & cum ciuitatibus frumentum quod in cellam ſumi oporteret, æſtimaſſe, & pecuniam pro frumento abſtuliſſe.

¶ Cella, pro cubiculo aliquo ſecreto. Cic.ad Atticum, lib.14. Attica mea gratuas mihi agere de matre gaudeo: cui quidem ego totam villam, cellámque tradidi.

Cella inferiora. Martial.lib.11. epigr.46.

Interdi quoties inferipræ limina cellæ &c.

Strati in cellis lecti. Cic.2. Philipp.

Cella frigidaria, & cella cella caldaria. Plinius Iunior, libro 2. epiſtola 17. ad Gallum, Inde balineæ cella frigidaria ſpatioſa & effuſa. Eſt autem cella frigidaria, vbi aqua frigida, ſi pernmultũ teporis, laubantur. nam balinei cellæ tres erant: caldaria, vbi caldarie pidaria, vbi tepida: frigidaria, vbi frigida ſeruabatur. Hæc de ea multa Vitruuius lib.5.cap.10.

Cella ſuppoſitoria. Vopiſcus in Carino, Balneis, inquit, ita frigidis vſus eſt, vt ſolent eſſe cellæ ſuppoſitoriæ, frigidaris ſemper nialibus. Cellæ autem ſuppoſitoriæ vocatæ ſunt, quæ ſuppoſitæ ſunt, id eſt ſubiectæ ſunt enim frigidiſſimæ quæ ſubiectæ ſunt nuuali frigidario. Turnebus.

¶ Cella { ἐδώνη } Pars templi erat ſacratior, in quam ingredi fas non erat. Vnde apud Gellium libro 7. cap. 1. legitur Scipionem in Capitolium veniſſe: nullúſque eſſe cellam Iouis aperti, ibique ſolum deambulaſſe. Liuius 5. bello Macedonico, De multa damnatorum quadrigæ inauratæ in Capitolio poſitæ in cella Iouis ſupra faſtigium ædiculæ.

¶ Cellæ, Abuſiuè ſaunrum cauernas vocauit Virg. lib. 8. Æneidos, Diſtendunt neſtate cellas. Seruius.

Cellula, cellulæ, penult. corr. Diminutiuum. Terent. Eunuch. 2. 3.

Quum in cellulã ad te patris primum omne congeſtum cianculum.

Cellulæ columbarum cauatæ. Columel. lib. 8. cap. 9. Receptacula non tanquam columbis locularia, vel cellulæ cauatæ efficiuntur, ſed, &c.

Cellaria { πιτύη } Quæ præeſt cellæ. Plaut. Mil. 2.

Tam prudẽs, quàm nihil abſtinens, ſuccenſet cellaria.

Cellarius, cellarij { πιτύης } Qui præeſt cellæ. Plaut. Capt. 3.

Sume, poſce, prome quid vis, ſe facio cellarium. Colum. lib. 11. cap. 1. Non minoc habenda erit ratio, vt cibus & potio ſine fraude à cellariis præbeatur. { Vlpianus in l. 2. de cellario. §. Cellarium. D. de inſtructo & inſtrumento legat. Cellarium quoque id eſt qui ideo præpoſitus eſt, vt rationes ſaluæ ſintintem oſtiarium, mulionẽmque, inſtrumenti eſſe conſtat.

Cellarium, cellarij { παρὰ τὸ κοιλὸν } Idem quod cella. Seruius, Inter penum & cellarium hoc intereſt: quod cellarium eſt paucorum dierum: vnde & in cellam dicitur importari frumentum. Penus verò eſt temporis longi. Plin.lib.36.cap.15. Quorũ agri quoque minorem modum obtinuere, quam cellaria ſtorum.

Cellaris, & hoc cellare, penult. prod. { κελλαρὶς πόρνη } Adiectiuum, Columbi cellares. Colum.lib.8.cap.8. Hæc eadem ratione palumbos, & lumbi ſique cellares pinguiſſimos facere contingit.

Cello, cellis, quo veteres vrebantur pro cedo: nunc compoſitis tantum vtimur, Excello, Præcello.

CERNVS { κόμμι } Nutritius fuit Iouis, quem & parnulus adhuc Iupiter plurimum amauit. Ceterùm quum aliquando moralem eſſe ſonem diuiſſet, Iupiter iniuriæ memor, quum expulſo Saturno rerum am potiretur, in adamantem lapidem commutauit illum. Fabulam breuiter innuit Ouid. 4. Metamorphoſeos,

Te quoque nunc adamas, quondam fidiſſime paruo Celme Ioui.

Celo, celas { κεύθω } celare, abſcondere, tegere. Ouid. 2. de Arte, Quæ bene celaris, ſiqua tamen acta patebunt,

Illa licet pateant, tu tamen vſque nega.

Secreti calles celant. Virgil. 6. Æneidus,

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit

Secreti celare calles, & myrtea circum Syluia regis.

Celare & occultare. Cic. 3. Offic. Atque etiam ex omni deliberatione celandi & occultandi ſpes optuiõque remouenda eſt.

Celare, cum accuſatuo perſonæ, vel rei. Cic. 1. de Nat. deor. Neque tu me celas, vt Pythagoras ſolebat alienos. Terent. Heaut. 4. 13. vt celes Senem. Cic. 2. Academ. Nec tamen illum celſare, ſed celare quæ ſcribat exiſtimo.

Celare, cum duobus accuſatiuis, perſonæ & rei. Terent. Adelph. 1. 1. Ea ne me celet, conſuefeci ſilium. Cic. ad Cæſium, lib. 2. 15. Nõ enim te celaui ſermonem.

Celare aliquem de re aliqua. Cic. pro Deiotaro, De armis, de ferro, de inſidiis celare te volui.

Celare aliquid alicui. Terent. Phormione,

Si hoc celetur patrium metu ſum.

Celare ſe à domino. Vlp. in l. Quis ſit fugitiuus. D. de Ædil. edict. Fugitiuus eſt, qui extra domini domum fugæ cauſa quo ſe à domino celaret, manſit.

Celare ne. Plautus Aulul. 5.

Nam nunc, quum eſo ſedulò, omnes ne ſciant, &c.

Celare ſe tenebris, id eſt omnino ſe occultare, nec in medio proferre ſeſe. Virg. 9. Æneidos,

-tunc vero exterritus amens

Conclamat Niſus, nec ſe celare tenebris

Amplius, aut tantum potuit perferre dolorem.

Amorem. Ouid. 11. epiſt. vbi Medea ſuiſonem ſic alloquitur,

Perſide (fruſtiquæ cum bene celaſ) morem

Authorem, Tacere nomen authoris. Horat. 2. Serm. ſat. 4.

Culpam celare ſub imagine falſa. Ouid. 3. Metam.

Damnum. Ouid. 9. Metam.

Crimina fua. Ouid. 2. de Arte,

Diem celare ſol dicitur, quum occidit: cui Promere diem, opponitur. Horat. in Carm. ſecul.m.

Fugitiuum. Vlpianus in l. 1. de Seruis fugit. Is qui fugitiuum celauerit, fur eſt.

Fruorem. Ouid. 15. epiſt.

Granum ſub cortice celant mala punica. Ouid. to. Metam.

Hamos celare cibis, Id eſt hamum in eſca abſcondere. Ouid. 15. Metamorph.

Ignem. Ouid. 6. Faſt.

Iuuenem. Lucret. lib. 1.

Ingenium celare, & Nudare, contraria. Horat. 2. Serm. ſat. 8.

-ingenium res

Aduerſæ nudare ſolent, celare ſecundæ.

Numen Iouis celare non poteſt. Cic. pro Deiotaro, Si veneno, Iouis illius quidem hoſpitalis numen nunquam celare potuiſſet, homines fortaſſe celaſſet.

Celare oras alicuius. Terent. Heaut. 4. 1.

Pudorem. Ouid. 2. Metam.

Sententiam. Cic. 4. Academ. Aut cur celatis, quaſi turpe aliquid, ſententiam veſtram?

Vlcera incurare. Horat. 1. epiſt.

Turpia. Horat. 1. Serm. ſat. 2.

Vulnus in morem celans. Lucan. lib. 10.

Vluam. Ouid. 5. Faſt.

Vultum celare maubus. Ouid. 4 Metam.
Vultum prodentem gaudia celare. Horat. 2 Serm. sat. 5.
¶ Venditorem celare. Vlpian. in l. t. §. venditor. D. de act. empt. Sed scire venditorem & celare sit accipimus, non solum si nō admouit, sed etiā si negauit seruuit: sitam deberi, quum esset ab eo quæsitum.
¶ Celor. Pr. sium. Terent. Eun. uch. 2. 3.
Vbi vbi est. diu celari non potest. Cæsar 7. bel. Gal. Neque cedē aut turpe et factum celari potest. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. Sed heus tu celari videor à te.
Celari & excludi. Cic. de lege Agraria, Quum familiaritee me in eorum sermonem infuuarem ac darem, celabar, excludebar.
Foribus operis celari. Ouid. 2. Fastorum,
Di quoque templorum foribus celatour operis. Id est abscondantur clausis foribus.
Fossæ celantur arundine. Id est operiuntur. Ouid. 5. Trist. eleg. 7.
Celatus, penult. prod. ✓ κέλομαι } Participium. Cic. pro Cluentio, Non est profectō de illo viuteno celata mater, nihil est ab Oppianico fine cōsilio mulieris cogitatum.
De absq; celatu. Cic. pro Sylla. Credo Iudices, celatum Sullam de Sylla vuo: nam de exteris certe scio.
Nun gratam inuito ferunt celata salutem. Silius lib. 17, vbi loquitur de Iunone, quæ in pastoris formā conuersa. Hannibalem ab exercitu abduxerat, ne hostes illum interficerent.
Anni celati. Propert. lib. 3. eleg. 24.
Arte celatis ætas grauis rrgeat annis.
Fores, Ouid. 2. Metam.
Ignes, Ignoti amores. Ouid. 9. Metamorphoseos.
Litera celatos aera farebitur igues.
Precata, Lucret. lib. 5.
Virtus. Horat. 4. Carm. 9. ode.
Celatim { κεκαλυμμένως } Adueibium, pro occulē. Sifenoa lib. 6. Historiarum, Quammaxime celatim poterat, in insidiis suos disponit. Ex Gellio, lib. 12. cap. 5.
Celox, celocis, penult. prod. fœm. gen. { κέλλω } Naugium breue: dictum à celeritate, authore Nonio. Plaut. Capt. 13. Vids in publica celoce. Liuius 1. bel. Pun. Naues ducentæ viginti, quinquetemes, celoces viginti deductæ. Vide CELES.
CELSVS. Plagiarius carmine Horatij nonsimus 1. epist. 3.
Quod mihi Celsus agri modiusq; multum que monendus, &c. ¶ Alter fuit Cornelius Celsus, cuius medicinam habemus. Huius memnit Quintilianus.
Celsus { κέλλω } Adiectiuum, Altus, sublimis, excellens: à Cello antiquo verbo: vnde compositum Excello. Plinius libro 13. capite 24. Firmiores, celsioresque infantes fore. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ primum eos humo exeuatos celsos & rectos constituit.
Celsi præterea uultera poemata Rhamnes. Horatius de Arte poet. Accommodata equis attributione vocabuli dictum est. Celsus enim, vt ait Festus, à Graeco κελλω deducitur, quo vocabulo significatur qui singulari cupa mobilitas, ¶ Celsoi equi iudices Marcellinos dixit libro 28. Et iudicibus, inquit, Celsis, itidēmque minocibus. Sic fortasse Celsi Rhamnes magni sunt equites, aliique dictores & potentiores. Turnebus.
Celsus & excelsus. Cicero 5. Tusculan. Qui autem poterit esse celsus & excelsus, & ea quæ homini acendere possunt, omoia patua decens, &c.
Status celsus & erectus. Cic. in Orat. De gestibus oratoris.
Celsior animis, Superior & potentior. Valer. lib. 2.
Cunctis celsior. Claud. de bel. Get.
Celsus corpore. Liu. 10. bel. Pun.
Celsa crista is uis. Plin. lib. 10. cap. 21.
Honore celsus. Ouid. epist. 10.
Vertice celsior. Claud. de bello Get.
Arx celsa. Virg. 1. Æneid.
Caput. Altissima pars corporis. Senec. Hippol. 5.
Colles. Seneca Agamemn.
Collum. Ouid. 11. Metam.
Corpus. Id est magnum. Silius lib. 3.
Equus. Statius lib. 1. Sylu.
Os eesum dicitur respectu totius corporis, quasi in alto positum. Claud. de Raptu Proserpinæ,
-tum talia celso Ore toaat. Id est clara voce: quod irato maximè conuenit. vel ex alto loco. Parrhasius.
Puppis. Virgil. 3. Æneidos, -tania celsa in puppi.
Regia. Ouid. epist. 1.
Celsissima sedes honoris & dignitatis. Cic. pro Sylla.
Sonipes. Seneca Hippol. 10.
Sylua. Valer. lib. 6.
Turres. Horat. 2. Carm. ode. 10.
Venter monstr. Cic. de Diuinat.
Vrbs. Virgil. 3. Æneid.
Ita dixit celsa. Seneca Agamemn.
Nunc leuat os auras altioe solito caput.
Gradu nimque celsa. Hoc est, incedet erecta.
Celsitas, penultima corr. Cassiodor. Sig. Magnitudo, altitudo. Cic. lib. 3. Offic. Celsitas animi & magnitudo. Alij legunt, excelsitas.
Celsitudo, penultima producta, celsitudinis, fœm. gen. Vell. Paterc. lib. 2.
Tiber. Claudius Nero, inuenis genere, forma, celsitudine corporis, animi studiis, maximoque ingenio instructissimus.
Celsitudo, inis { ὕψος } Pro excellentia. Sipontinus.
CELTAE { κελτοὶ } Populi sunt Gallix inter Sequanam & Garumnam amnes, sic à Celto Polyphemi filio dicti, vt scribit Appianus. Celtarum autem clarissimi fuere Hedui, vt Aquitanorum Aufci, & Belgarum Treueri. Pomp. lib. 2. Vide Commentaria Cæsaris.
CELTICA, Oppidum est Hispaniæ Bæticæ in confinio Hispalensis, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1.
CELTIBERI { κελτίβηρες } Populi Hispaniæ, qui à Celtis originē ducunt. Nam Celtæ Gallorum pupuli, relicta quondam prouincia, Iberiam Hispaniæ regionem habitauere. Vnde compositio ex vtraque gente nomine, Celtiberi appellati sunt. Hurū meminit Strabo lib. 3. & Plin. lib. 3. cap. 3. Lucan. lib. 4.
-profugisque à gente vetustā
Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberis. Silius lib. 3.
Venere & Celtæ foedati nomen Iberis.
Celtiberia { κελτιβηρία } Regio Celtiberorum: & est propriè ea pars quæ intra Iberum continetur. Plin. lib. 3. cap. 3.
Celtiberia cuniculosa. Caul. epigr. 37. Quod ad cuniculos metallorum inscitè à nonnullis referri intelligo. abundat enim cuniculis tota Hispania, qui fussi dixit terram, mitlis populantur, radices exedunt ftu pium. teste Strabone, quem vide.
Celtibericus, genuit. corr. { κελτιβηρικὸς } Adiectiuum à Celtiberia deductum. vnde Celtibericum bellum, & Celtibericum cladem dicimus. Vide Plin. lib. 33. cap. 3.
Celtiberius, Aliud adiectiuum. vt Celtiberia terra. Caul. epigr. 37.
Celtiberus, Aliud item adiectiuum. vt Celtibera terra. Martialis libro 12. epigram. 18. -Celtiberis
Hæc sunt nomina crassiora terris.
CELTICA, penultima correpta { κελτικὴ } Tertia Galliæ pars. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè distincta. A Scalde, ad Sequanam, Belgicæ: ab eo ad Garumnam, Celticæ, eademque Lugdunensis: Inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitanię, Aremoricæ ante dictæ.
Celticus { κελτικὸς } Adiectiuum. vt Celticus cruor. Silius lib. 5.
Furor Celticus. Silius libro 4.
Rura Celtica. Silius lib. 1.
CELTICVM { κελτικὸν } Promontorium est Hispaniæ citerioris, in Gallicorum tractu in Oceanum, Occidentem versus, quam longissimè exeutrens. Idem cum eo quod Ptolemæus Nerium, & vulgus nauarum hodie Finisterre appellat. Vide Pompon. Melam lib. 3.
Celtis, Genus est ex mire refluditus, sed raræ quam Troglodytæ, ad quos adnatat, vt ferarum adorant. Corrigera est, vt in Syra, anoexis cornibus tatis, sed mobilibus, quorum in natando eemigio se adiuuat. Ex Plin. lib. 9. cap. 10.
Celtis { κέλτις } Est arbor insignis, magnitudine pyri, in Aphrica & potissimum circa Syrtes nascens, quæ alio nomine Lotos appellatur. Ineiturę in foliis crebriores faciunt ne illices videantur; fructui magnitudo fabæ, culor eruci: tam dulcis ibi est vt, vt nomen genti dederit. Siquidem Lotophagi nominantur. Plin. lib. 13. cap. 17.
Celydrus, Lege CHELYDRVS.

C E M

CEMA, Narbonensis prouinciæ fluuius, ex Alpium monte Cemeno profusus. Plin. lib. 3. cap. 4.
CEMELION, Oppidi Liguriæ, nō procul à porta Herculis Monoeci tractu. Plin. lib. 3. c. 5. Quidā Cemelleo scribunt, alij Cemelio.
CEMELLEVM { κεμελλεῖον } Vrbs in Alpibus littoreis, authore Ptolemæo. Vulgò *Cemelle*.
Cementum, In CAEMENTVM.
CEMENVS, Mons Narbonensis Galliæ, non procul à Varo fluuio, ex quo Cema amnis profluit, vnde & nomi nomen factum videtur. Vi de Plin. lib. 3. cap. 4.
Cemus { κεμὸς } Herba est apud Plin. lib. 27. cap. 8. cuius descriptionem fe dedereo prætermittere ait, quòd solis in amatoriis vsum habeat. Dioscorides lib. 4, eandem esse ostendit cum Leōtopodio. ¶ Cemus autem videtur appellata, ex Boris fue calycis figura: quonia pyxidem la Athenis ita nominabant, per quā fuit agua in fabricā vasculum, quod Cadiscum vocabant, demitti consueuerant. Vide Ruellium lib. 3. cap. 130.

C E N

Cenchramides { κεγχραμὶς } Pecori grana, ita dicta à milij similitudine. quod Graeci κέγχρον vocant. Plin. lib. 18. cap. 19. frumēta appellat, Ficis mollis omnibus iactus: matuns frumenta nitus.
CENCHREAE { κεγχρεαὶ } Peloponesi oppidum est prope Corinthum in Isthmo ipso, in ara fanum Neptuni, quem Strabo ob id Isthmium appellat. Author Pomponius lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5.
Cenchrus, genuit. prod. { κέγχρος } Adiectiuum. vt, Cenchrea manus apud Statium 4. Thebaid.
Cenchrus { κέγχρος } Herpetis genus est, qui morbus à medicis finiri solet, Membri mortificatio, ac cum putredine & mollificatione dissipatio. Dicitur autem cenchrias, quoniam pullulat sacerefeunt milij similitudine, quod cenchrum vocant. Vide Cael. lib. 2. cap. 15.
Cenchris, huius cenchris. Genus serpentis venenosi. Plin. lib. 20. cap. 22, Aduersus serpentes efficax, maximè cenchrin & scolopendras terrestres ac marinas.
Cenchris, huius cenchridis, form. g. Genus accipitris. Plin. lib. 29. cap. 6, Tarturis finium albugines extenuatum cochlearum eius, finium cenchridis: accipitrum generis hanc Graeci faciunt.
Cenchrites, penult. prod. cenchritæ m. g. Gemmæ species, quæ veluti sparsa milij grana habere videtur. Vide Plin. lib. 37. cap. 21.
CENCHRVS { κέγχρος } Tonitr annis est ad Ephesum, Caystro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulatur ab Ortygia nutrice loram ex partus: ecolæ adiuū olim quo peperit, ipsamq; oliuā, sub qua partu liberata queuse, mōstrare solitē fuerunt. Tacitus lib. 3, vbi de horum legationibus ad Senatū missis, Primum, inquit, omium Ephesij adiere memorantes, nō vt vulgus credereu. Dianam atque Apollinem Delo genitos, esse apud se Cēchrium amnē, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & olez. que tum etiam manear, adnisam, edidisse numina, deorumq; montu sacretum nemus.
Cenchron, Adamantis genus est, quòd sit milij magnitudine. κέγχρος enim milium dicitur. Plin. lib. 37. cap. 4.
CENDEVIA, Palus in Phœnice, intra montis Carmeli radices, ex qua creditur nasci Belus amnis, quinque m. pass. spatio in mare perfluens iuxta Ptolemaidem coloniam. ex Plin. lib. 36. cap. 26.

CENAEVM (Κοίνειον) Euboeæ promontorium, authore Strabone lib. 10. Vbi Hercules à deuicta Oe chalia reuertens, Ioui aram extruxit. Hinc Ceneus Ioppiter. Ouidio Metam. de Hercule.

CENEIA (Κενεία) Filia Cenei, quæ & Atalanta dicitur. Ouidius, Talia dicentem molli Ceneia vultu Aspicit.

CENEVS, In CAENEVS.

CENINA, Vbi quæ fuit vicina Romæ, à Cenite conditore. Festus.

CENINENSES CAMPI.

CENITES, Vti proprium, qui Ceninam vrbem condidit. Festus.

CENOMANNI (Κενομανοὶ) Gallicæ Celticæ fuit Lugdunensis populi vulgò ootissimi. Horum meminit Plin. lib. 4. cap. 18. ¶ Fuerunt & Cenomanni Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia, eodem Plinio authore libro 3. capite 19. Cenomanni Gallicæ, vulgò *Le Mans*.

Cenotaphium, Cenotaphi ἡ (κενὸς τάφος) Imaginarium sepulcrum: quale Virgilius describit lib. 3. Æneid. Solennes tum forte dapes & rustica dona, &c. Quo loco Seruius tumulum inanem, cenotaphium esse dicit. Geret enim inane dicatum & neque sepulcrum: vnde nomen compositum. Suetonius honorarium tumulum appellat in Claudio, cap. 1, Cæterùm (inquit) exercitus honorarium ei tumulum extruxit: circa quem deinceps stato die quotannis miles decurreret, Gallia rumque ciuitates publicè supplicarent. Quibus verbis significat cenotaphium Drusi in Germania extructum, quem corpus eius Romam deportatum esse. Sic veteres posthumo hæredi, quas reprehensiones in anniuersariis exequiis vocamus. Hæc ex Budæo. Hotomus in I. monumentum. D. de celig & sumpt. fun. Monumentum generaliter res eft memoriæ causa in posterum prodita: in qua & corpus, vel reliquiæ inferantur, siue sepulcrum. si verò nihil eorum inferatur, erit monumentum memoriæ causa factum: quod Græci cenotaphium appellant.

Censeo, censes, censui, censum (τίθημι, τιμῶ, φρονῶ) censere, Putare significat, authore Festo: siue arbitrari, vt vult Donatus. Terentius Adelph. 4. 3.

Censeo hominem me esse?

¶ Censere & æstimari veteres cognatione quadam, focia ac similia esse verba voluerunt. Varro de reprob. l. b. 10. Quod verbum censeo & æstimo idem valebat. Ex Nonio.

¶ Censere (δοκεῖν, φάναι) Est quod vulgò opinari vocaut. Id est sententiam suam explicata ratione probare audientibus. Plinius Iunior in epistolis, Iam censeo dedi tempus dixit Dominus Consul designatus. Hæc Budæus. Isbolenus, Cæsere, est constituere & præcipere. Vnde etiam dicere solemus, Cæso vt hoc facias. Et Senatum aliquod consulsisse, unde Censuis nomen videtur esse eractum. Hactenus Isbolenus in I. censere. D. de verb. & rerum signif. Cic. 7. Verr. Magnopere censeo desistas.

Magnopere censeo. In MAGNVS.

Sentire & cèsere. Cic. ad Brutum. De cæteris rebus quid senserim, quid ve censuerim, audisse te arbitror.

Censeo vt. Cæsa. bel. Ciuil. M. Caldius censebat vt Pompeius in patriæ prouincias proficisceretur.

¶ Censere dicitur Senatus, & populus iubere. Liuius 7. bel. Maced. Senatus eam pacem ferundam censuit: & paucos post dies populus iussit.

¶ Censere, Decernere, inquit Festus: & eft iudicium to consessu sententia decretum.

Pellendum censuerunt armis à suis mœnibus. Cic. pro Hac.

¶ Territorium censere, pro, Imperare territorio censum. Id. C. In quib. cauf. pignus vel hypoth. tacit. contrahit.

¶ Censere, Dicere. Plaut. Stich. 8. Non adepol possum. o. quid geaurei censetas.

¶ Censeri (κεῖσθαι) In censum adscribi à Censoribus. Cic. 4. Verr. Quinto quoque anno Siculis tota censeretur census Populo Pedu ceo quinquus annos quum te Prætore in cidisset, census denuo est.

Ne absens censeare, curabo edicendum & proponendum locis omnibus. Cic. ad Atticum, lib. 13.

Sub lustrum censeri. Cic. 2. ad Attic. 17. Sub lustrum autem censeri, germani negotiatoris est.

Prædia censeo. Cic. pro Flacco, In quo tribo denique sita prædia censuisti?

Modum agri censeri. Cic. pro Flacco.

¶ Censeor, censeris, census sum, censeri, Verbum deponens, Idem quod Censere, proinde, siue deferreiu censum apud Censores. Cic. pro Flacco, Verùm tibi, gloriosius fuisse, voluisti magnum agri modum censeri, & illius agri qui diuidi plebi Romanæ non potest. Cen sui es, pizzetera nunc itare pecuniæ exercitationem opinor tibi numeratam esse & absentem hæc omnia. Census est mancipii Amyntæ neque huic vllam in eo fe. sti miratum possidet enim ea mancipia Amyntas. ac primò quidem pertimuit, quum te audisset ferocis ingenii esse censeri.

Censeri causa. Cic. 2. Verr. Quæ essent eo tempore vndique, ea omnium, id est rorum censendique causa.

¶ Censere, magisque assentiri. Suetonius in Augusto, cap. 56. Vt perinde quisque animum intenderet, ac si censendum magis, quam assentiendum esset. Budæus.

¶ Censeri (κεκρίσθαι) Æstimari. Idem authore atque alequi, in pretio haberi. Cic. pro Archia, Atque hoc ideo mihi concedendi esse magis, quòd ex his studiis hæc quoque censetur oratio & facultas, &c. Id est pretium & æstimationem meorum, & in primis laudatur. A Graecis enim dicitur. Hæc Budæus. Legitur in emendationibus eodicibus, ciesert oratio. Plin. lib. 8. Animalia igitur quædam brutis naturali quadam intelligentia prædita propter ea censentur.

Censere atque æstimare. Cic. in Paradoxis vltimo. Si censendi a nobis atque æstimanda res, virtus plures æstimabimus, & pecuniam Pyrrhi, &c.

Laude alequis censeri, Id eft probari. Claudian. epigr. 22. De Seserena regina.

¶ Æstarem in censendo significare necesse est. Vlpian in L. Æstatem. D. de Censib.

¶ Censere, trasl. Varro. De nobis censeam, si ad me referetis.

Censio, Verbale (κίνημα) Æstimatio: vnde Censores. Festus, Censionem facere dicebatur censor, quum multam equiti irrogabat. Plaut. Rud. 28. Allume quidem, ne censionem semper facias.

¶ Cèsionem bubulam Plautus scribit vocasse verbera lori bubuli, cum censura in seruos animadvertitur. Anonymus Turnebus.

Cèsio hastaria dicebatur, dum multi multæ nomine ob delictum militare indicebatur, quod hastas daret. Festus.

Censisio, censisionis, Idem quod census, quo verbo vsus est Spartian in Pescen. Nig.

Censitor, tris, prod. censitoris ἡ (κενσίτωρ) Verbale ab antiquo verbo Censio quarti ordinis, Idem quod censor. Vlp. in I. forma. 3. illam & quartam. D. de censib. Illam æquitatem dicebat administrare Censitor, vt officio eius congruat, &c.

Censitorum vice fungi. Pomponius l. ergo. 5. alluuio. D. de acq. rer. dom.

Censor, censoris ἡ (κρωνίτης) à censendo dictus est. Festus, Censores dicti, quòd eam fuam quisque tanti æstimare solitus sit, quantum illi censuerint. Varro de Lingua Latina, Censor, ad cuius censionem, id est æstimum censeretur populus. Aduersus in Diuinationem Censorum de nouis censoribus loquentem inquit, Regendis moribus ciuitatis Censores quinto quoque anno creari solent. Hi penes fuerunt sic notabant, vt qui bonator esset, is iuberetur Senatui qui eques Romanus, eqnum publicum prederet. qui plebeius, in Centum tabulas cefferetur, & ærarius fieret. Hactenus Aconius. Cic. 3. de Legib. Censores, populi æstuatores, fobolesq; familias, pecuniasque censento. &c. Idem eodem lib. Grzeci hoc illius, quod quæstorem, appellant. erant autem. is si solum literas (nam id quidem etiam apud maiores nostros erat) sed etiam facta hominum obseruabant, ad legesque reuocabant. Hæc deute cura Censoribus: quàdoquidem eos in Repub. semper voluimus esse. Apud eosdem, qui magistratu abierint, edant & exponat quid in magistratu gesserint, eique ius Censores prænudicent.

Censor quinquenne primum fuit censorum imperium, a lege, quæ Gegania Macrino is, Quinctio Capitolino vcos lata eft: Qua simul illud sanctum, vt ex gente patricia ereaternus. fed eam legem sacrosanctio poft Mam. Æmilius dictatur correxit, lege lata ne plus quam annua ac femeftris cenfura effet. grauis autem omnis dignitatis potefta in libera ciuitate. Cenforum erat munus, ciuitatem cenfere, vt cigalia locare, vita notare. notatio autem, & animaduerfio in improbos ciues non ciufdem erat generis. fenator fenatu mouebatur: eques equo publico priuabatur. plebeius in Centum tabulas cefferebatur, & ærarius fiebat, hoc eft, fortunis fuffragij & capendi honoris publici poteftate omni priuabatur. Hæc ita per fe non ignobilia nomine, pendeba ciuis effet. Cernes enim, inquit Gellius, pro facris bel lo Gallico receptis, cuftodiufque, municipes fine fuffragij iure facti: conceffumque illis, vt ciuitatis Romanæ honorem quidem capere, et, negotiis tamen atque eam bus vacarent. hinc tabulæ Cærites appellatæ. quas ceo fores cefertas habebant. quo nunc ærarii fuffragij priuabant. admebant igitur ea cenfores quod cuique ordini fummum erat: fenatori ne in fenatu effet: equiti, ne equitis infigne, publicum equũ, & ærarium aureũ haberet: plebeio, ne fuffragium ferret. quod enim præterea poffet admi, nihil erat. fuffragij porro amiffione feque bato amiffio fimul omnium honorum publicorũ, fequebatur. Itaque ceonenfio, feimus honorum fimul ac munerum omnium partem effe dari. Erãtne ciui Romano fenatori, dicet aliquis, præter ordinis amiffionem, alia pœna? erat. nam interdum non modo ædituc curiæ neceffe habebat, verum etiam eribo mouebatur, in ærarioq; referebatur. mouebatur autem eribu, ei inrebant, quibus nota ac fuffragij priuabant. admebant igitur eos f

Censor & cast. gat. vt. Horat. in Arte.
Minorum censor. Horat. in Arte.
Magister disciplinæ, & fautrix is Censor. Cic. pro Cluent.
Magister morum. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. t.
Præsectus moribus. Cic. pro Cluentio.
Rigidus. Iuuenal. sat. 11.
Sanctissimus. Quintil. lib. 4. in proœmio.
Tetricus. Martial. lib. 12. epig. 7.

Censoribus vectigalia locare nisi in conspectu Populi Romani nõ licet. Cic. 1. Verr.

Animum censoris sumere. Horat. 2. epist. 2.

Cum tabulis animum censoris sumet honesti.

Censorius (κριτικὸς) Adiectiuum, Quod ad Censorem pertinet.

Censoria animaduersio & authoritas. Cic. pro Cluentio, Maiores autem nostri nunquam neque iudicium nominauerunt, neque perinde vt rem iudicaram obseruauerunt animaduersionem atque authoritatem censoriam.

Censoria castigatio. Plin. lib. 18 cap. 6. Et paulo post.

Grauitas censoria. Cic. pro Cælio, Sed quid ego iudices, ita grauem personam induxi, vt & verear ne se idem Appius repente conuertat, & Cælium ineptiæ accusare illa sua grauitate Censoria?

Homo censorius, Qui censuram gessit. Valla lib. 4 cap. 84. Cic. de Orat. Quid enim potest dicere? Consularem se esse hominem & Censorium?

Iudicium rationémque censoriam tenere. Cic. in Piso.

Nota censoria. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Lex. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1.

Ratio. Cic. in Piso.

Seueritas. Cic. in Piso.

Subscriptio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Censoriæ tabulæ. Cic. pro Cluent.

Virgula. Quintil. lib. 1. cap. 3, Veteres grammatici non versus modo censoria quadam virgula notare, &c.

Censorium non est. Cic. pro Cluent. Hominum delictum, fortunę iudicio committere, minimè censorium est.

Censura, æ. pen. prod. (τιμητία) Censoris officium. Plin. lib. 14. cap. 4, Catonum ille primus, triumpho & censura super cæteras insignis.

Annua & semestris. Liu. lib. 4. ab Vrbe, Se legem laturum, ne plus quam annua ac semestris censura esset.

Quinquennalis. Liu. lib. 4. ab Vrbe, Alios magistratus annuos esse; quinquennalem censuram grauem esse.

Aspera censura fuluij Flacci & Posthumij Albini fuit. Paterculus libro 2.

Agere censuram. Ouid. 6. Fastorum.

Sic agitur censura, & sic exempla parantur.

Peragere. In PARAGO.

Censuræ lex. Propert. lib. 4. eleg. 11.

Censuram vini facere. Plin. lib. 14. cap. 6.

¶ Censuræ. Reprehensio, correctio. Plin. Iunior, Panegyr. Nam vita principis, censura est, ràque perpetua: ad hanc dirigimur, ad hanc conuertimur. Hoc est, Bona principis vita est subditis regimen morum.

Cachinni censura. Iuuenal. sat. 10.

Verax censura columbas. Iuuenal. sat. 2.

Census (ἀπογραφὴ) Participium, siue Nomen ex participio, pro diuite, vt ait Asconius. Cic. 3. Verr. Is quum haberet vnicam filiam, neque census esset, quod eum natura hortabatur, lex vna prohibebat, sciri vt filiam bonis suis hæredem institueret. Ibidem, In his super Annia ea de multorum proscriptionibus pecunioſa mulier, quòd censa noo erat, testamẽto fecit hæredem filiam. Id eſt neque census milia festertium possiderat. nam more veterum Censi diebantur, qui centum millia in professione deuulsisent. huiusmodi adeò facultates Census vocabantur. Asconius.

Census, huius census (ἀπογραφὴ, ἀποτίμησις) dicebatur æstimatio rerum ac bonorum facta: secundum quam tributa pendebantur. vnde Census magere est recẽsere hominum facultates. Liu. lib. 24. ab Vrbe, Census in stituit, rem saluberrimam tũc futuro imperio. Valla in Rudẽsem, Census, sesi id quod principi per annos solutur, siue per locos. vnde quis dicitur solui sibi non solu ẽe census.

¶ Census, tenuis, exiguus, gracile Nomen. Cic. de Consulatu suo, Quorum luxuries fortunata census peperit.

Census censendo agri proprię appellantur, qui & emi & vanire iussu ciuili possent. Festus. Cic. in orat. pro Flacco, Illud quæro sine me ista præsidia census censendo, habeant ius simile, sint nemẽ sint mancipia, subigi nari apud ærarium, apud Censorem possint?

¶ Census, inquit Theoph. significat tabulam, aut charram, in qua Romani facultates suas censẽ habeant, vt belli tempore pro modo patrimonij siu vnuſquiſque conferret. §. 6. de his qui suis fui vel alien. iur.

Census manumittebantur serui olim, qui lustrali censu, Romæ, iussu dominorum, inter ciues Romanos censum profitebantur. Vlp. tit. 1. de Libertis, in Inſt.

Census lustralis. Vide Lustrum condere, in LVSTRVM.

Vita censuum. Vlp. in 1. vita. De censib. Vita priorum censuum editis nouis profectionibus euanescunt.

Impudens locupletum census. Cic. ad Brutum, Obduresset enim magis quotidie boni vir ad voꝛem tributi, quod ex centesima collatum, impudenti censu locupletum in duarum legionum præmiis omne consumitur.

Habere census. Cic. 4. Verr. In censu habendo pour stas omnis æstimationis habendæ, summæque faciundæ Censori permittitur.

Impendere. Cic. ad Attic. lib. 4. Sanè velim scire num censum impendant Tribuni diebus vltiandis.

Libetari. Cicero pro Cœcinna, Quum autem in censum venditi, hoc iudicati, quum ij qui in seruitute iusta fuerunt, censu liberentur.

Seruare census. Cic. 4. Verr. Census, qui isto Prætore sunt habiti, non seruatorum & Mercibus ostenderas.

¶ Census, Quicquid fortunarum quis habet. Iuuenalis, Protinus ad cẽsum, de moribus vltima fiet Quæstio. Cic. 2. de Leg. A quo iterum rumorum sumptus præfinitur ex censibus, &c.

Census & fortunæ. Vlp. in Leg. D. ad Trebell. Si patrimonium fuerit rogatus, & si facultates, & si quicquid habeo, & si censum meum, & si fortunas meas, & si substantiam meam, & si pecuniam meum testator dixerit, &c.

Æstimatio census. Cic. in Parad. Non æstimatione census, verùm victu atque cultu terminatur pecuniæ modus.

Breuis, id est tenuis. Horat. 2. Carm. ode 15.

Exiguus. Horat. epist. 8.

Exuperans cuncta patrimonia. Iuuenal. sat. 10.

Indomitus. Iuuenal. sat. 14.

Intactus. Lucan. lib. 3.

Magnus. Iuuenal. sat. 14.

Priscatus. Horat. 2. Carm. ode 15.

Tenuis, & Homo tenui censu. Horat. 1. epist. 7.

¶ Dues antiquo censu. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Sine censu homo. Cic. pro Flacco, Nuoc verò quid puem, Trallianos Meandrio causam commissse, homini egẽo, sordido, sine honore, sine æstimatione, sine censu?

Germanicus agendo Galliarum census instituit. Tacit. lib. 1.

Nobilitate census non maior. Ouid. 9. Metamorphoseos, -nec censos in illo

Nobiliatate sua maior. Id est tam nobilis quàm dues.

Cultus maior censu. Horat. 2. Serm. sat. 3.

¶ Augere census reditu quodam. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10.

Turpe thori reditu census augere paternos.

Omni censu maiorum carere. Iuuen. sat. 1.

Ex censu tribus conferre. Cic. 4. Verr. Siculi ex censu quotannis tributa conferunt.

Honores dat census. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7.

Ianua pauperibus clausa est, dat census honores.

In censu dedicauit prædia. Cic. pro Flacco.

Io censum deferre. Vlpianus in l. forma. §. Iacus. D. de censibus, Lacus quoque piscatorios, & portus in censum dominus debet deferre.

Demittere censum in vsseras, Est abligurire bona. Ouidius 8. Metamorphoseos.

Erutus census. Lucan. lib. 3.

Extendere breues census. Martial. lib. 11. epig. 6,

Largiri, præstare, breues extendere census. &c.

In censum irrepsisse. Cic. pro Corn. Balbo, Non enim fœratus esse ciuitatem, non genus suum cmentitus, non in aliquo impudenti mẽdacio delituisse, non irrepsisse in censum dicitur.

Partus per vulnera. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. Id est diuitiæ bello parꝛe.

Requirere census. Cic. pro Archia.

Census egregia multa sont, nec à multis animaduersa, quæ de censu ciuium Romanorum à veteribus tradita liceꝛ colligere. Censebantur ciues Romani, non vbi ad ætatem ferendis armis idoneam, hoc est ad annos XVII. peruenerant; quod videꝛ quoſdam existimasse: sed à quo primùm die ætas erant. nam si robustiores taoũm censi essent, Ser. Tullio regnante, qui census instituit, Roma fuissent hominum ducenta milia. siquidem Luius octoginta millia, Dionysius etiam plures in primo censu commemorat: vt necesse sit eos, qui nondum per ætatem gestare arma possent (tamuto senes affecta tam ætate ob infirmitatem virium domi sedentes. aut in lectulis cubantes) haud fere pauciores ducentis millibus fuisse, tãtoque marium numero paꝛem fuisse numerum fœminarum, quæ necessarium videtur. quod certè, ad æstimationem quidem iudicij mei, vix vt videꝛe possit: dum, id quod verum est, vrbem Romam quinque regum virtute ac sapientia rebus omnibus vehementer esse auctam. anoorum vero CXXXIII. Spario (in illo enim regni principio Seruius, sextus rex, censum instituit) nec remeota fuisse tanta, vt capitum doeota millia, quã hodie multitudinem in ea aut altera Europæ vrbe vis, aut fortasse de vtr quidem inuenias, numeras? Iuuia tamen vetustissimi scriptoꝛes, post simile vidẽatur. ipse etiam Luius lib. 1. quem ait, Q. Fabio, T. Quinctio cos. census ciuium capita CXXIII millia, CXXIII, præter orbos orbásque, quillare ætate, orbis existentes, nullúmque fixum censu exclusum, fans indicat, de mque lib. XXX significat, quòd inquit Censa sunt CCXXXVIII millia, præter orbos & viduas. Quæ si cui dubia videntur argumenta. Dionysij Halicarnassei legat hallotriam. nam ex eius verbis, quæ sunt lib. 7. non modò coniicere eum esse æstimatum, quod vnum Liuios, scriptoꝛ quandoque parum diligens, tradidit, verùm etiam ætates omnium, vtores, liberos, doeũ vbi habiterẽt, vel in vrbe vel in agro, publicis in rabulis notatum planissimè esse videꝛe. Quod autem ad libertinos attinet, eos iterum vitæ cum ingeniis esse cẽsos idem Dionysius eodem in loco significat. Verum verò, qui extra pomœrium, an sub qui intra pomœrium habitabant, censtentur, dubitare non licet: quoniam ab eodem & de agro Romano fieri mẽtionem videamus. Et vt de ruſticis Romanis censis ex Dionysio, & de municipibus, postea quam communicari corpta cuitas est, plane constat ex eo Pediani loco: Conuentæ ex municipiis cuiusque modi multitudo, aut, propter comitia, suffragiorum causa, aut ludorum, aut vt censferetur. nec tamen obsẽuẽ idem significare illis verba pro Cluentio. Illum tabulas publicas Latini censorias corrupisse, deuriones vnius ciuitatis, certe enim de tabulis iis intelligit, in quas cẽsores, quum ciuium Romanorum censum agerẽt, municipum nomina reuiserant. Coloni ante bellum Punicum fecũ dum non cẽsebantur, ait enim Liuius sic lib. XXXII: Duodecim coloniarum, quod nunquam antea factum erat, de ferendus censoribus, census acceperant: vt quidam numero militum, quantum pecunia valeret, in publicis tabulis monumenta extarẽt. Censebantur quinto

quoque

quoque anno, iustro soliciet cõficẽ. quod integrum quatuor annorum spatium fuit. tamen, si res quadrẽnij interuallum, vel bello, vel domesticis discordijs, vel alio casu, sæpe producẽtum esse censum, obseruauimus. Magistratus huic muneri præfuit, primùm, qui summus in vrbe fuit, reges duo postremi, Seruius & Superbus: circa illos regibus, consules: deinde, quum consules bellis impedirentur, censores, qui ab re nomen acceperunt. Cẽsus in foro fiebat: lustrum in campo Martio condebatur, ex his sue, ouc, tauro: quod sacrificium & solitaurilia, & suouetaurilia vocabant. de lustro Liuius, Dionysius, omnes historiæ narrant. de censu inde consicio, quod equites trabeatos per medium foro Idibus Quinctilibus ante censores sua manu equum traduxisse. Liuius, Valerius, Suetonius, Plutarchus affirmant, qua in re significanda, verbum, transfuere, veteres historici hunc locum tulerunt: Cicero, traducere dixit. quod si equites in foro cẽsebantur: de cæteris, nihil obstat, quin idem putemus. A principio, ẽ Seruij regis instituto, in sua quisque classe, quæ in centurias dispertiæ erant, hoc est, ex suo quisque censu, quæ res familiaris erat, æstimato, effectum: qui centum milia, cóve amplius possiderent, prima classi, reges infra centum vsque ad septuaginta quinque, in secunda: inde ad quinquaginta milia, in tertia: inde ad viginti millia, in quarta: ab eo ad vndecim millia, in quinta: infra vero, in fertã. ex quo sequitur, vt decurriones, equites, senatores omnes in prima classe censerẽtur, quandoquidem neque decurio poterat esse, qui centum millia non habuerit: neque eques, qui quadringenta millia: neque senator, qui octingenta millia. Posti expletas vero xxxv tribus, non in cẽturias, sed in sua quemque tribu cẽsum esse cecidẽrem. senatores enim, clarissimos viros, summis honoribus functos, ipsos, iinquam, cẽsores, M. Liuium Salinatorem, C. Claudium Neronẽ, in suis vrnunque tribubus, sua multa facta classiũ mentione, censum esse. Liuius libro xxix perspicue demonstrat his verbis: Equitum deinde census agi cœptus est. & ambo forte censores equum publicum habebãt. quum ad tribum Pollian ventum est, in qua M. Liuij nomen erat, & præco cunctarum citare ipsum censorem iussit, inquit Nero, M. Liuium: & sine ex tribu & vetere simultate, sine inrempestiua iactatione feuertatis inflatus, M. Liuium, quia populi iudicio esset condemnatus, equũ vendere iussit. Irem M. Liuius, quũ ad tribum Narnien sem, & nomen collegæ ventum est, vendere equum C. Claudium iussit. Festus tamen videtur significare, posti expletas etiam xxxv tribus censos esse ciues Romanos in centurias: ait enim ẽe, Nequi scuit centuria est, quæ dicitur à Ser. Tullio rege constituta, in qua liceret ei suffragium ferre, qui non tulisset in suã ne quis suffragij iure priuaretur. nã, sciscito, significatus, fenteriam dicito, ac suffragium ferto: vnde setia plebis. fed in ea centuria neque centum, neque quinquam, neque centuriæ perficiebãtur, neque centuriatis poteſt esse qui ea nemo certus est ciui centuriæ. est autem, Nequi scuit, nisi quis sciuit. Pedianus etam, cuiusque ciuis nomen in albo fuit cẽturiæ scriptum fuisse, tradidit: indeque exemptos qui à censore aerarij ferent. itaque hanc veterum quali cõtroueriam tria dirimemus, vt nomina quidem & recognitus ac censio fuerit, postea tribus vero, nomina tamen eorum in fua cuiusque centuria scripta esse dicamus. Et quoniam tria genera ciuium fuisse constat, senatores, equites, plebem, & plebi equites, equitibus senatores dignitate præstitisse constat: tanto postulat, id quod etiam veterum exempla retinẽtur, vt in censu primo equites senatorij loco, tertij secundus, quibus vero fuerit postremus, primùm ignitur recitabitur omnium senatorum nomina. erat autem, inter ipsos senatores primum recitari, perlonioris cumi sque principes senatus vocabatur. id in arbitrio esse forum politum erat: à quibus tamẽn nominem, nisi de consulari bus, principem senatus esse fectum. nam deuterium, modo inter nobiles, modo inter equestris ordinis dicebatur is, quem censores primo loco scripsissent in is tabulis, quæ equitum nomina continebant. Ex P. Manut. obseruationibus.

Censualis, & cẽsuale, pen. prod. {ταμιακὸς} Vſp. in I. forma. D. de censib. Forma censualis exactur, vt agri, & in censum referatur.

Censualis ẽ tractus est, quum quis ius quod in re habet, sue directum, sue vtile dominium alienat prorsus in alius pro certa pecunia, puta pro centum, & præterea constituto annuo censu. Sed per emphyteuticarium contractum non trãsfertur omne ius in emphyteutam. l. A. De iur. emphyteut.

Lex censualis. Aleiat. in lib. 1. Tacit, Quæ regiones ius ciuitatis Romanæ non habebant, grauioribus tributis vexabantur. censuali enim lege profiteri cogebantur quot capita essent in qualibet familia, quot agrorum terræ, quot frutos quis haberet. fed & de lacubus piscatoriis edus solutionibus erat Vipiano ferendus tributus.

Vinenla censualia. Vlpianus in I. forma. 6. fiquis inquilinum. D. de censibus, Siquis inquilinum vel colonum non fuerit profeſſus, vinculis censualibus tenetur.

centaurea, Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo, eque eius potitus eum ouis conſendit. Quod ille indigne ferẽs, per ceps in abrupta desiluit, vnáque cum ẽssore cẽt exanimatus, vt ex Phlarchi sententia referi Plin. lib. 8. cap. 42.

Centaurĩa, hæc Centaurion {κενταύριον τὸ μέγας, κενταύριον τὸ μικρὸν} Genus herbæ. Eſt autem centaurion minus & maius. Plin. lib. 25. cap. 6. Centaurea dicitur centaurea Chiron, quam Hercules excepto hoſpitio perrrãcti arma, sagitta excidiſſet in pedẽmquare aliqui Chironion vocant. Centaurea maior eſt illa radix quæ à Pharmacopolis appellatur *Rempontecum*. Centaurĩa autem minor à Senenſibus vocatur *Rondella*, Matthiolus Senenſis. Ruellib. 3. cap. 6. & 7. dicit Centaurium maius, eſſe eam herbam, quæ ab officinis (quãquam falſo) *Rempontecum* nominatur. Centaurium autem minus (inquit) cognominẽ, quod aliqui Libadion vocant, quoniam ſecundum fontes naſcitur: ali Limnelion, quòd propter lacus in regus vbertim profiliat: offeiinis hodie *Centaurea minor*, Lannis fel terræ propter amaritudinem ſummam, nonnullis ſebrifugia vocitatur, &c. Vide illis locis plura.

Centaurea, per ſecundum vocalem e, in penulẽma, geu. neut. plur. n. legitur apud Virgil. lib. 4. Georgicorum,

Cerropiſumque thymum, & grauẽolentia centaurea. Lucret. lib. 4. Abrotanique graues, & rriſtia centaurea.

Centaurum etiam n. g. legitur apud Lucret. lib. 2. vbi inquit,

At contra tetra abſinthi natura, ſeriique

Centauri. Quo loco non dubium eſt quin intelleexerit Centaureũ, quod Latini vocant Felcerræ, & ſeruatis cuiuſdam nomen ei tribuunt, non ſolum ob ſeruatem centaurum, a quibus nomen habebat, ſed etiam ob amaritudinem ſaporis. Turneb.

Centaurĩs, Plinio terna eſt Centauri ſpecies, cognomento Triorches, cò quòd qui eam ſecat, à Triorche accipitrum genere dicatur impugnari. Hæc Plin. lib. 25. cap. 7.

centauri, qui & Hippocentauri {ἱππόκενταυροι} Theſſaliæ populi, habitantes ſecundum Peliũ montem, Author Plin. lib. 5. cap. 26. Fabulæ aiunt Centauros eſſe ſemiferos, hoc eſt ſuperiore parte homines, inferiore autem equos, ita vt Centaurus nihil aliud ſit quàm homo ſine pedibus, & equus ſine capite. Quidam ioco dixiſe in natura Centauri equum erudtare hominem, & hominem acaute equum. Veritas huſtrie hoc habet, Centauri, populi ſunt Theſſaliæ, ſecundum Peliũ montem habitantes, dura ſane & agreſtis natio. Hi primi ex equis pugnare inuen crunt: qui anté equos vehi Bellerophon, frenis & ephippiis vti Peleronius inuenisſent. Hinc igitur duras fabulæ locus, & à ſimulando calcaribus equo, Centaurus appellatus eſt: propter quod & Hippocentaurus, hoc eſt equi ſimulator eſt dictus. Cẽtaurorum nomina qui magis inſignes fuerunt, hæc ſunt, Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucan. lib. 6. Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Ieri Lucret. lib. 2.

Furences. Virg. 2. Georg.

Nubigenæ, & Bimembres. Virg. 8. Æneid.

Ixionidæ. Hoc eſt, Ixionis filij. Ixion enim amatam Iunoem de ſtupro interpollatam. Illa conſeſſa ſoui eſt: & ex eius volũtate nubem in ſuam formam conſtauit. Ixion obtulit. nube frustratus eſt Centauri. Seruius in illud 6. Æneid. Centauri in foribus ſtabulant.

Sæuus. Ouid. 12. Metam.

Senuſcẽti id eſt ſemiequi. Lucan. lib. 6.

Semihomines. Ouid. 12. Metam.

Trucex. Seneca Here. fur. 9.

Centaurides {κενταυρίδες} Genus ornamenti muliebris, apud Pollucem lib. 5. cap. 16.

centaurvs {ἵππος} Fluuius Æoliæ eſt, qui prius Euenus dicebatur, poſt Neſſi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à pœna Centaurus vocitatus.

¶ Centaurus, Nomen nauis, apud Virg. lib. 5. Æneid.

Centaurea {κενταύριον} Adiectiuum, vt, Centaurea rixa. Horatius r. Carm. ode 18.

Centaurĩca {κενταυρικὸν} Aliud adiectiuum, vt, Lustra Centaurica apud Ouid. 12. Metam.

Centaurium, Medicamentum à Chirone Centauro inuentum, vt ait Feſtus. Vide CENTAVRIA.

Centenarius, Centenus, Centeſimus, Centies, In CENTVM.

Centiceps, In CENTVM.

Centifolia {ἑκατόφυλλον} Roſa, de qua vide Plin. lib. 21. cap. 4.

Centigrannũ, pen. prod. Genus tritici. Plin. lib. 18. cap. 10.

Centinnatus {ἑκατόνιφος} penult. corr. Qui centum manus habet: cuiuſmodi fuiſſe Briareum gigantem refert Virgil. 6. Æneid. Ouid. 3. Metamorphoſeos,

Nec quo centimanum deiecerat igne Typhœa.

Centimanus Gyges. Horat. 3. Carm. ode 4.

Teſtis mearum centimanus Gyges

Sententiarum.

Centinodia, Herba quæ & geniculatis à Latinis, à multis nodis & geniculis dicta, & eadẽ ratione à Græcis polygonos appellata eſt, & polygonaton. ſunt & qui ſanguinarium appellent. Plin. lib. 27. cap. 12.

centinvm {κέντρον} Vmbrię oppidum, apud Ptolem. lib. 3. cap. 1. Alij Sentinum ſcribunt per ſ, quibus etiam Plin. fuffragatur, qui in Vmbria deſcriptione Sentinatum meminit.

Centipeda, pen. cor. Vermis de quo ſic Plin. lib. 29. cap. 6. Millepeda, ab aliis centipeda, aut multipeda dicta, Animal eſt è vermiculis terræ piloſum. mulus pedibus arcuatim repens, tactúque contrahẽs ſe. Vermem eſſe autumant, quem nos vulgò *Claudportam* appellamus. Vide Dioſc. lib. 2. & Galen. lib. 2. cap. 2. de cõpoſ. pharmac. ſec. locos.

Centipellio, centupellionis. Plin. lib. 28. cap. 9. de lureis, Teſtes quoque eius inuetrari, vel geniale mari ſaluratiter daqtur in vino: Item ventres qui centipliones vocantur.

Centipes {ἑκατόποδος} Piſcis eſt alio nomine Scolopendra dictus. Diuitur à terreſtris Scolopendre ſimilitudine. Hic bamo deuorato omnia interanea cuomi, donec hamum egerat, dende reſorbet. Author Plin. lib. 9. cap. 45.

Cento, centonis. pen. prod. m. g. {κέντρων.} à Sipontinus, Centones à vilorum multitudine: quoniam ſintens numerus pro infinito ponitur. Sunt enim ſtragula craſſiora villis paſſim pendentibus, quibus & leti vtiliſſimarum perſonarum ſeruantur, & tabernacula, omniſque caſtrenſis ſupellex pluuioſo tempore velatur. Siſenna lib. 3. hiſt. Aceto madefactis centonibus integuntur, quos ſupra perpetua claſſi ſuſpenſa cilicia obtegunur. C. l. 2. bel. Ciuil. Centonẽſque inſuper intẽcerunt, ne aut tela tormentis miſſa cõtabulationem perfringerent, aut ſaxa in catapultis latentium diſcoerent.

¶ Cento, Genus veſtimenti ruſtici. Colum. lib. 1. cap. 8. Cuiram, veſtiãmque familiã magis veliter, quam delicatè habeat, muniũmque diligenter à vento, frigore, pluuia quæque cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, vel ſagis cuculli. Cato cap. 2.

¶ Centones, abſcissi ex pannis aut lineis ſordidis comyacti, quibus ædium inſtrumenta dcterguntur. Apud Vlp. l. 1. s. 5. 11. D. de inſtr. vel inſtr. poſſum videtur pro his, qui petticis impoſiti acto immerguntur ad incendium extinguendum. Hotomanus.

¶ Centones, Vestes ex variis pannieulis, ac diuersis etiam interdum coloribus consarcinatæ. Iuuen. sat. 6,

Intrauit calidum veteri centone lupanar. Ad harum similitudinem centonem vocant carminis genus, ex diuersis carminibus, & carminum fragmentis, hinc atque illinc accersitis, contextum, quasique consuium: Graeci κέντρωνας, appellât addita litera, quam abiiciunt Latini. Extant adhuc Homeroecentones & Virgiliocentonos Probæ mulieris. Ex Erasmi Chiliadibus.

Centones fateare alios, quos ferimus. Plaut. in Epid. 10,

Quin tu, alium quæras, cui centones facias. Id est, qui tu gloriosis mendaciis & confarcinatis fabulamentis expleas. Solene enim hominibus gloriosis mendacium aliud ex alio connectere: nullum facientes neque finem neque modum. Erasmus in Chiliadibus.

Centunculus, pen. cor. Diminutiuum ἀπὸ κέντρωνος. Lnu. 7. ab Vrbe. Mulis ſtratæ detrahi iubet: binisque tantum centunculis relictis, &c.

¶ Centuncülus, Herba, de qua Plin. lib. 24. cap. 15, Itali centunculum voeant roſtratis foliis ad ſimilitudinem capitis penularum incentem in aruis. Grzeci autem elematidem. Dioſcorides autem lib. 3. cap. 121. Centunculum à Romanis herbam vocari ait, quam Graeci Gnaphalion & Chamæzelum vocant. Ratio nominis tracta videtur à molli foliorum lanugine, qua ad inferciendos centones tenerimi intopia ſuppleri poſſet.

Centrifines, genus culicum. Plin. lib. 17. cap. 27, Eſt & aliud genus culicum quos voeant centrimas, ſuetis apum ſimiles ignauia malitiaque eum pernitie veſtrorum & vtilium. Interimunt enim illos, atque ipſi moriuntur.

Centrones, Fures diebus ſtatis manifeſtarij, quoniam dum in quæſtione haberentur, ſtimulos, quæ vocant centra, illis admouere mos fuit: vnde Centrotypi vocantur, aurigæ, qui ſtimulis equos exagitant. Haec Cæl. lib. 10. cap. 5.

CENTRONES, Alpini populi, Octoduren ſibus finitimi, in quorum tractu Salutiarum ars repertum eſt, quod aliquandiu maximo fuit in pretio. Vide Plin. lib. 3. cap. 20. & lib. 34. cap. 2.

Centrum, centri (ἀπὸ τοῦ κεντεῖν) Punctus in medio circuli, à quo omnes lineæ ad circumferentiam ducẽtur, ſunt inter ſe æquales. Ἴσοι ἀπ' κέντρου. Cic. 1. Tuſcul. Perfiadent enim Mathematici terram in medio mundo ſitam ad vniuerſi cæli complexum, quaſi puncti inſtar obtinere, quod κέντρον illi vocant.

Centrum ſolis. Plin. lib. 18. cap. 29, Solis centro bis æquinoctialem circulum ſecans.

Centra, in arboribus & in marmore quæ dicantur, declarat Plin. lib. 16. cap. 39, Inueniuntur (inquit) in quibuſdam arboribus, ſicut in marmore, centra, id eſt durtia eiaua ſimilis, inimica ferris.

Centrum in cryſtallo, Plin. lib. 37. cap. 2, de cryſtallo verba facienſ. Inſtantur plurimis artis, febres, ſeruigine, maculoſa nube, oeculta aliqua vomica, grauidoque craſſitudine centro.

Centralis, & hos centrale, pen. prod. (κέντρον.) vt, Terra centralis, quæ eſt in medio mundi. Plin. lib. 2. cap. 13, Quoniam terra centralis interuenientiae.

Centroſus, pen. prod. Adiectiuum (κεντρώδης.) vt, Centroſa ſcobs, id eſt limatura admodum dura, veluti centrum, quod in marmore vel nitpero inuenitur. Plin. lib. 37. cap. 7, Adulteranlur vitro ſimillimæ, ſed eote deprehendantur, ſicut alix gemmæ factitiæ. mollior enim materia & fragilis. & centroſa ſcobe deprehendunturi & pondere, quod minus eſt vitreis, & aliquando pulluis argenti modo relucentibus.

Centum (ἑκατὸν) Numerus numerali declinabile.

Centum dies. Cic. pro Milone, Hi centum dies penes aecuſatorem quum fuiſſent, ab eo ipſo aecuſatore producti ſunt.

Centum emere, pro centum nummis emere. Paulus I. diligeuter. D. mandat. Itaque ſi mandauero tibi, vt domum Seianam eeutum emeres, &c. Sic eiam Centum vendere, eadem loquutione.

Centum, indefinite pro pluribus nonnunquam à poetis accipitur. Sic centum greges apud Horatium, 2. Carm. ode 16. & centum iuuenes apud eundem lib. Epod. 17. & Centum puer artium, 4. Carm. ode 1.

Centum miſſus cireſtes. Sueton. in Domitian. Circenſium die, quò faetlius centum miſſus peragerentur, ſingulos à ſeptenis (patuis ad quina corripuit. Centi miſſus circenſes ſunt, inquit Seruius, vnius dieiscentum enim currus mittebantur, quare feribit Virgilius,

Centum quadrijugos agitabo ad flumina curtus. Vlximus autem miſſus erarius vocabatur, quoniam & eẽtum pro multis poeẽarum conſurnendæ accipi poſſent. Turnebus.

Centies (ἑκατοντάκις) Aduerbium, vt, Cẽties citeunſpicere priua, quàm, &c. Plaut. Rud. 24.

Centies dicere. Plaut. Pſeud. 20.

Centies ſacta ſyngrapha. Cic. 2. Philipp.

Centies vt reliquæ. Cic. ad Attic. lib. 2.

Centies vicies prælatus. Plin. lib. 7. cap. 28.

Centies & octogies, vel Centies & trieies. Cic. in Piſon.

¶ Centies aureorum, præcipua loquutione, pro centies centena millia aureorum. Cel. ſl. 88. D. de verb. ſignif. Tantũ quiſque peeuniæ reliquit, quantum ex bonis reus reſtituere poteſt. Sic dicimus cẽtes aureorum habere, qui tantum in prædiis exterioſque ſimilibus rebus habet. Hotom.

Centenarius (ἑκατοντάρχης) & ſimilia in arius, denotant non multiplicationem fui, ſed numerum aliarum rerum quæ non nominantur, vt, Lapis centenarius, non quòd centuplus ſit, ſed centum librarum. Homo ẽtenarius, non quòd ſit centumgeminus, ſed quòd habeat centum annos. Sipontinus.

Centenarius numerus gregum. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 5.

Centenaria pondera. Plin. lib. 7. cap. 20.

Centenariæ eenæ dicebantur, in quas lege Licinia non plus centuſſibus præter terræ nata impendebantur, id eſt centum aſsibus: qui erant breues nummi ex ære. Feſtus.

¶ Centenarij, à Turſis conſulibus dicuntur, qui centum millia ɪ. s. in bonis habent, vt ferebat Imperator. 5. 4. de ſucceſſ. liber. qui, vt ait Aſconius, more veterum cenſi dicebantur. De centenariis Vlpianus frequenter in l. 16. D. de iur. patron. Quod autem apud Imperatorem legitur eentum millia ɪ. s. centenis aureis comprehendi, falſum eſt. Non enim centeni, ſed milleni aurei ſue ſolidi, centum ſeſtertium millia conſiciunt. Hotomanus.

Centenus, pen. prod. Adiectiuum (ἑκατοστὸς.) Plin. lib. 11. cap. 37, Ieeor maxime veruſtatis patiens centenis duratur annis, obſidionum exempla prodidere. Id eſt, centum. Centena feſteria pendere, vel expere ex prædiis. Cic. ad Attic. lib. 6. ɪ3. & in Par. ad.

Centena pondo dicebant antiqui referentes ad libram. Feſtus.

Centeni vicẽni quini hominies. Plin. lib. 7. cap. 49.

Centenâ vicies ɪ x x xɪɪɪ. m. hominum. Plin. lib. 7. cap. 26.

Decies centena. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Decies centena milia. Plin. lib. 33. cap. 10, Non erat apud antiquos numerus vlrra centum milia, itaque & hodie multiplicantur haec, ve decies centena milia, aut ſæpius dicantur.

Centenos annos excedere. Plin. lib. 7. cap. 2.

Centena ſeſtertia pendere, vel expere ex prædiis. Cic. ad Attic. lib. 6. & in Paradox.

Arbore centena ſiuctus verberare. Virg. 10. Æneid. Id eſt centum ingentibus remis. Eſt autem auctis ad amplificandam exprimendamque nauis magnitudinem que plures habuit remorum ordines, vt ait Seruius.

Aſſes centenos vicenos quinos diuidere. Liu. 6. bel. Maced. Militibus, qui rurrum ſequuti fuit, centenos vicenos quinos aſſes diuiſit.

Centenæ columnæ. Marmal. 12. epigramm. 50, Is habeterem amenas ædes.

Eques centenus. Stat. 6. Thebaid.

Iudex. Ouid. ad Piſonem, Id eſt iudicium centum virorum.

Centenæ manus, pro centum manus apud Stat. lib. 10. Theb.

Centeſimus, pen. corr. (ἑκατοστὸς.) Adiectium. vt, Centeſimum fructum age ratulit: hoc eſt centies tantum, quàm tum fementis acceperat. Centeſima fruges, idem. Plin. lib. 5. cap. 4, Ita appellatur regio ccc. m. paſſuum ferilitatis eximiæ, eum centeſima fruge agricolas ſenus reddente terra.

Centeſima part. Plaut. Capr. 7.

Centeſimus dies. Plin. lib. 5. cap. 9.

Centeſima (ἑκατοστὴ) Genus vſuræ, de qua ſic Bocanus, Atque quum hæc ratio centeſimæ duodenos nummos annuos, in ſingulos centenarios parat, & menſibus ſingulos aſſes pater ideo centeſimam dictam, quòd centeſimo menſe ſortem impleat. Vſurarum enim dies olim in ſingulos menſes eedẽte exiſtimabantur, vt hodie moribus huius vrbis tertio quoque menſe eedunt earum penſitationum dies quæ pretio legitimo aceepto prædiis imponuntur, & mæepio dantur, & circa vrsum, fortunis inſtar habent. Dicitur etiã centeſima vſura, vdeo (ni fallor) quia centeſimus nummus pro fenore ſtatuitur. Centum enim nummi ſortis, pariter ſingulos nummos menſtruos. Plin. lun. lib. 10, ad Traianum, epiſt. 58, Peeuniæ publicæ domine prouidentia tua, & miniſterio noſtro & iam exactæ ſunt, & exiguntur quæ vereor ne otioſæ iaceant: nam & prædiorum empta randorum aut nulla, aut rariſſima occaſio eſt: nec inuchuntur qui velint debere Reip. præſertim duodenis aſſibus, quanti à priuatis inueniantur, vel (vt aliqui legunt) mutuantur. Diſpice ergo domine nunquid minuendam vſuram, ae per hoc idoneos debitores inuitandos putes. Duodenos aſſes appellat plenam centeſimam, eo modo loquendi, quo nunc in ea re vtimur, duodenum denarium vel decimumquintum dicentes. Cicero in Frumentarias, 5. Verr. obiicit Verri quòd peeuniam ſibi attributam ad eoemptionem frumenti publici, apud publicanos relictam. vnde erat attributa, duabus centeſimis fœnerarus ſit: duas centeſimas Cicero quarnor & viginti aſſes in centenarios ſingulos dixit. Hactenus Budæus. Cicero ad Atticum lib. 2, 7, Nam à Cæcilio, propinqui minore centeſimis nummũm mouere non poſſunt.

Centeſimæ vſuræ. Plin. epiſt. 104.

Obſeruare centeſimas. Cic. Att. lib. 5. epiſt. 21. vim. Interim quum in edicto translatio centeſimas me obſeruaturum haberem eum anareciſmi annuerſario.

Ducere cent. ſimas perpetuo fœnore. Cic. Att. lib. 5. Perpetuo fœnore. Id eſt ſine reuouatione ſingulorum annorum: ſine anatociſmo, ne vſuræ vſurarum ſoluerentur, ſed centeſimæ perpetuum eſſe ſortem, non interruptum, non renouatã alio præterea fœnore ad ẽto.

Centeſimis calendis dare ſpondeo? Natus loquendi furiſque modus, ex fœneratorum conſuetudine ortus, vt Aleiato videtur. Signifieat autem intra octo annos & menſes quatuor, liceat aliqui centum annos intelligant, ſed non recte, eodem tradente cap. 23. lib. Parerg. Obſeruandum verò eſt, ex ratione ſtipulationes eò ſepti ſubtas, quod calendis fœnora exigebantur. & ea hac conſtitud ne Calendaria libros rationum dicemus, vt idem Aleiat. recte monuit.

Centeſimare, & decimare exercitum, Caſtrenſia verba ſunt, pro eo quod eſt centeſimum vel decimum militem ſupplieto affieere. Solebant enim Imperatores, quum grauius quidpiam milites deliquiſſent, eam moderationem adhibere, vt neque vniuerſum exercitum delerent, neque faeilitate venie alios ad ſimilia inuitarent. Conuocatis itaque vniuerſis, centeſimum, aut, ſi videretur, decimum quenque ſorte proditum fœuri peteuiebant, exteroſque meru liberabant. Sic Egnatius in Macrino apud Capitolinum.

Centeſeps, pen. corr. huius centiepitis, pen. corr. (ἑκατοντάπους) dicitur qui centum habet capita. Horat. 2. Carm. ode 13,

-illis earminibus ſtupens

Demittit atras bellua centieeps Aures. Cerberum intelligit, à multitudine anguium qui in capite eius eminent.

Centumgemini (ἑκατογγενεῖς) Briareus. Id eſt centies duplex: ſeeundum fabulas ipſe eſt Ægeon. Seruius. Virgil. 6. Æneid.

Centumuiri, pluraliter. Quum eſſent Romæ x x x v tribus, quæ & curiæ dicẽtur, terni ex ſingulis tribubus ſunt electi ad iudicandum, qui Centumuiri appellatu ſunt. & liceet quinque amplius quàm centum

tum fuerint, tamen quo facilius nominarentur, Centumviri sunt di-
ct. Festus. Cic. pro Cecinna; Et hoc loco Scævolam dixiſſe causam
apud Centumviros nō ſcnuiſſe: quem ego antea non cōmemorau.

Ad Centumviros delata res. Cic. de Orat.

Quid qua de re inter Marcellos & Claudios patricios Centumviri
iudicarunt? Cic. de Orat.

Centumviralis, & hoc centumvirale, pen. prod. (ī) Quod pertinet ad Centumviros. vt, Centumvirale iudicii. Cic. 1. de Orat. Quid quod item in Centumvirali iudicio certauim accepimus?

Centumvirales cause, sed iudicia. Cic. lib. 1. de Orat. Nam volitare in foro, hærere in iure, ac Prætoris tribunalibus, iudicia priuata magnarum rerum obire, in quibus sæpe non de facto, sed de æquitate ac iure certetur: adtare ſe in cauſſis Centumviralibus, in quibus vſucapionum, tutelarum, gentilitatum, agnationum, alluuionum, circuitionum, rerum, mancipiorum, parietum, luminum, ſtillicidiorum, teſtamentorum ruptorum, aut ratorum, cæterarumque rerum innumerabilium ira verſentur: quum omnino quid ſuum, quid alienum, quare denique cuiis an peregrinus, ſcriuus an liber quiſpiam ſit, igno ret, inſignis eſt impudentiæ. Sueton. in Veſpaſiano cap. 10. Litium ſeries vbique maiorem in modum excreuit, manentibus antiquis intercapedine iurisdictionis, accedentibus nouis ex conſuetudine tumultúque temporum. Sorte elegit, per quos rapta bello reſtituerentur, quique iudicia centumviralia, quibus peragendis vix ſufficiebat lingatorum ætas videbatur, extra ordinem diuidicarent: redigēte-
que ad breuiſſimum numerum. Budæus.

Centumviralis haſta, dicta quòd Centumviri, haſta in foro poſita indicarent. Vnde Tranquillus in Auguſto. cap. 36. Author & aliarum rerum fuit, in queis ne acta Senatus publicaretur, & cæ. vt à cura arcuij à Quæſtoribus vrbanis ad Prætorios Prætneſtre tranſirer, vt Centumviralem haſtam quam Quæſtura ſuiciſ conſueuerant cogere, Decemuiri cogerent. Valer. lib. 7. Notæ inſanæ Tudituno: & Hanē-
ro ſiliam inſtituit hęredem. Quod T. Longus ſanguine ei prox: mus, haſtæ iudicio ſubuenire fruſtra conatus eſt. magis enim Centumviri quid ſcripſum eſſet in tabulis, quàm quis eas ſcripſiſſet, conſideran-
dum exiſtimauerunt. Budæus.

Centumviralium partes. Quintil. lib. 5. cap. 2.

Centuplex, pen. corr. centuplicis, pen. corr. Adiectiuum (ĕ) vt, Nurus centuplex. Plaut. Perſa. 16.

Hæc niſi vnde abſcrant, centuplex mutus rebus ſeruandis parus ſt.

Centuplum, a, um, Adiectiuum, idem quod centuplex. Suprimus.

Centuplicatio, pen. prod. Adueibium (ĕ) vt, Centuplicatiō væneunt. Plin. lib. 6. cap. 23. Digna res nullo anno imperij noſtri minus 2. quingenties exhauriente Indiæ, & merces remittente, quæ à-
pud nos centuplicatō væneant.

Centuſſis, huius centuſſis. mg. Nummi ſpecies ad centum aſſium valorem qui erant nummi breues ex ære vel, Centuſſe licetur. Id eſt ea
tum aſſibus venditur. Perſius ſat. 5.

Et centum Græcos euto centuſſe licetur.

Centuſſis, unguet Budæus, apud Lucilium, quadraginta ſeſterti ęrant, qui legem ſumptuariam cenſibus vocitant, ob centum aſſis taxationem, vt author eſt Macrob. in 3. Saturn. cap. 17. Idem Budæus alio loco, Cēſuſſem dicere poſſumus pro ea ſumma qui alternis ptopē verbis negotiatores centi ſolidos appellāt, vt deciſſem pro decē.

Centum capita, pen. corr. Herba quam Græci hecatonephalon nominant, ex aculeatarum genere, & alio nomine eryngo alba, ſue eryngium dicitur, caule & radice in cibos à Græcis recepta, ſuc coquere liberat, ſine crudam ſumere. Vide Plinium abundē de ea tra-
ctantem lib. 22. cap. 8.

Centumgeminus. In CENTVM.

CENTVMPERANEA Inſula. Parum Italię oppidum, ab aquis vndique circumſtantibus ſic nominatum. A quo & familia Perottorum traxit cognomen. Sipontinus.

Centumpondium (ĭ) pro immani pondere legiur, etiam ſi centum pondo excedat. Plaut. Aſin. 7. Ad pedes quòdo alligatus es, æquum centumpondium. Caro cap. 13. Cellas duas, tru: nam vnā, centumpondium incertum. Significare videtur prægrande pondus incerti modi à centenario denominatum. Budæus. Alij aliterſiie exinim Turneb. Centumpondium incertum, pondus ſuſpicor vna mole centum libras pendens: certis ponderibus opponitur, quæ diſtincta partitāque ſunt, non in vnum pondus confuſa. Æquum centumpondium apud Plaut. in Amana; æquum eſt & tuſtum centum librarum pondus. Hæc ille.

Centumultri, Vide CENTVM.

Centunculus. In CENTO.

Centuplex. In CENTVM.

Centuria, centuriæ, & in agris ſignificat ducenta iugera: in re militari centum homines. Hæc Feſtus. Varro de Ling. Lat. lib. 4. Centuria prima à centum iugeribus dicta, poſt duplicata retinuit nomē. Idem tradit Colum. lib. 5. cap. 2. Cic. 2. de Diuin. Primùm vide ne tu eum dixerint, qui rogator centuriæ ſuiſſet.

Centuria, vocabulo eſt uriis, vt ait Siculus Flaccus, ex eo datū eſt, quū antiqui Romani agrum ex hoſte captum victori populo per bina iugera partiti ſunt, centenis hominibus ducentena iugera dede-
runt: & ex hoc factō centuria ſuſtē appellata eſt.

Modica centuria. In MODVS.

Auſpicia centuriarum auguſta. Cic. pro Milone, Hanc igitur diem campi ſperauim atque exoptatum ſibi proponens Milo, cituentis ma-
nibus ſcelus & facinus præ ſe ferens & conſitens, ad illa auguſta cen-
turiarum auſpicia veniebat?

Vox vna centuriarum. Cic. pro Domo ſua, Vobis campus, centuriarumque vna vox omnium, &c.

Equitum centuriæ. Cic. 7. Philip. Patronus centuriarum equitum, quas idem ſine ſuffragio eſſe voluit.

Seniorum & iuniorum centuriis honore aſſici. Cic. 7. Ver. Sed quū eſſes renuntiatus, vt dixi non ipſa prædonis vore excitatus es, qui te totiens ſenioru, iuniorumq; cēturiis ho honore aſſici pronuntiauit.

Ei pauce centuriæ ad Conſulatum defuerunt. Cic. de Clar. Orat.

Ornare centuriis. Cic. de Leg. Agtar. Deinde orat apparitoribus, ſcribis, lictoribus, præconibus, architectis: præterea multis, tabernaculis, centuriis, ſupellectili.

Renuntiatus Prætor centuriis cunctis. Cic. pro Lege Manilia.

Cēturias alicui conficere. Cic. lib. 11. epiſt. 16, ab Decio Bruto imperatore petens pro L. Lamia Præturam: L. Lamia Præturam petit. Paulo poſt. Ego ſuſcepi totum negotium. Nūc, ſi me tanti facis, quasi centē facis, quando equitum centurias tenes, in quibus regnas, mute ad Lupum noſtrum, vt vis nobis eas centurias conficiat, vide-
licet ad ſuffragia.

Ferre centuriam. Eſt habere centuriam aliquam ſibi ſuffragantem in alicuius magiſtratus petitione. Cic. pro Plancio.

Centurio, centurionis (ĭ) A numero peditū cui ui militia præerat. Ab antiquis dicebatur centuronus, ut teſtē Feſto, qui centuriæ præerat; quaſi ductor & primipilus. Cæſ. 1. bel. Gall. Horum vocibus ac timore, paulatim etiam hi qui magnum in cāſtris vſum habebant, milites, centurionēſque, quique equitatui præerant, perturbabantur.

Hircoſa gens Centurionum. Perſius ſat. 3.

Magni Centurionis. Horat. 1. Serm. ſat. 6.

Cēturiones primorū ordinum. Suet. lib. 1. Ac primorum ordinum centuriones. Idem, Iuſtiſque Catonius primi ordinis centurio. Hi autem ſunt, vt diceret Turnebus, cēturio primipili, primus princeps, primus haſtatus, quorum maior erat dignitas in legione.

Centuriones varicoſi. Perſ. ſat. 5, ad ſinem. Quo in loco varicoſus ponit pro duris & laboriōſis.

In Centuriones inuadere. Tacit. lib. 1.

Centuriones, vite milites deliquentes cædebant. Iuuenal. de Mario. Plin. lib. 14. cap. 2. Centurionum maiores vitis, & opimis præmio tardos ordines ad leuiora peculiat aquilas, atque etiam in deſtis pectam ipſuſi honorat.

Centurio, centuriatus (ĭ) centuriare, & in centuriatione. In centuriis diſtribuere. Cic. ad Quintes poſt reditum, Ego quum bonumes in tribunali Aurelio palam conſeribi, centuriarique vidiſſem. Liu. 5. bel. Pun. Ram iuuentutem ex induſtria centuriauerat, armauecráque ad tales cauſas. Hoc eſt, ex iuuenibus centurias conficerat.

Centuriatus, penul. prod. (ĭ) Participium. In centuriam diſtribuius. Cic. in Piſonem, Quid cēturiatos palam venditos? Liu. 2. bel. Pun. Sua volantate ipſi inter ſe equites decuriati, centuriati pedites conuiarbant.

(ĭ) Centuriata comitia dicebantur, quum populus per centurias ex cenſu & ætate diuiſus, ſuffragia ferebat. per centenos enim ordines diuiſus erat Populus Romanus in comitiis. Cic. Poſt reditum, Quo die nos comitis centuriatis, quæ maxime iuſta dici, habebique voluerunt maiores, accerſiuit in patriam, vt eadem centuriæ, quæ me Conſulem fecerant, Conſularium meum comprobarēt. Feſtus, Centuriata comitia dicebantur, quia Populus Romanus per centenas turmas diuiſus erat.

Centuriata capitis comitia. In CAPVT.

Centuriatæ Leges, à centuriatis comitiis, id eſt centuriatim ex cenſu & ætate diſtributis dicebantur. Erant autem centuriatæ Leges maioris authoritatis, quaſi plenis, iuſtiſque comitiis perlatæ. Idéoque gloriatur Cicero centuriatā ſe lege ab exilio reuocatum eſſe. Et Budæus.

Lex centuriata, & curiata. Cicero de Lege Agraria, Nam centuriata lex Cenſoribus ferebatur, quum curiata curiis tributis magiſtratibus.

Centuriatus ager in ducenta iugera definitus: quia Romulus centenis cuibus, ducena iugera tribuit. Feſtus.

Centuriati manipulares. Plaut. Milite 13.

Si centuriati bene ſunt manipulares mei.

Centuriatus, huius centuriatus, pen. prod. m. g. (ăs, ātis) Dignitas & officium centurionis. Cic. pro Lege Manilia, Quem enim poſſumus imperatorem aliquo in numero putare, cuius in exercitu væneant centuriatus atque vanierint?

Venditi centuriatus. Cic. in Piſonem, Quid Centuriatus palam venditos?

Centuriatim, pen. prod. (ăm) Aduerbium. Per centurias. Cic. pro Placco, Diſtributis partibus tribuum, & centuriatim deſcriptis ordinibus, claſſibus, ætatibus, &c.

Centuriatim dictum eſt abundanter & copioſe, à centuriis quæ ſuffragium in comitis ferebant. Pomponius Profitbulo, Continuò ad te centuriatim current, qui panem petent. Nonius.

Centuriatorius, huius centuriatorius, pen. prod. (ōrius) Idē quod Centuriatus. vt, Agere centuriatorium. Tacit. lib. 1.

CENTVRIPE, pen. corr. (ăs, ēs) Dicitur Sicilia. Sil. lib. 13.

-necnon è vertice largo Centuripe.

Nonnulli ſcribunt Cēturupe.

CENTVRIPES, hus Centuripæ, atum (ăs, ēs) Ptolem. 20) Oppidū eſt Siciliæ, ſub Ætna monte, Syracuſio ſimile, & Catanæ vitu proximum, vt tradit Strabo lib. 6.

CENTVRIPINI, penult. prod. Siciliæ populi, Latinæ conditionis apud Plinium lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum apud Pompōnium lib. 2.

Centuſſis, In CENTVM.

C E O

CEO (ĕo) Vna ex Cycladibus inſulis, Helenæ propinquiſſima, vt Strabo author eſt lib. 10.

CEO, inſula. Videcra.

C E P

Cepe, in. g. (ŭpium) Indeclinabile: quòd capitis ſimilitudinē habeat, vel quòd in caput creſcat. Plin. lib. 19. cap. 6, Ergo omnibus annis ſeparātim cepe ſemen cauſa ſeritur, ſeparatim cepe ſeminis.

Tunicatum cepe. Perſ. ſat. 4.

Cepa, cepæ, (ă, ēs) Idem. Plin. lib. 19. cap. 6, Catero cepas ter ſuſſo ſolo ſeri iubent. Quid. Cædenda eſt hortus erua cepa meis.

Cepas edere dicebantur ioco proucrbiali, qui lacrymati videren-
tur. natum à Biantis apophthegmate. Is enim Alyattæ filii per nun-
tium missum denunciauit, vt quamprimum ad se veniret, reſpondit
ad hunc modum, τοῦ δ' ἀνόητου κακὸν ὀφθαλμοὶ τέκνων. Ego iubeo Alyattæ
cepas edere, hoc eſt flere & ciulare. quibus verbis extremum regis
contemptum indicabat. Ducium eſt hinc prouerbium, quòd ceparũ
odor, vt eſt aetis, confluentes lacrymas oculis excutere. Simili figura
neque diuerſa ſententia dicti ſunt cepas odorari vel olfacere qui ſle-
rent. Eraſmus in Chiliadibus.

Cepina, cepinæ. Vide paulo poſt. Sic autem à cepis dicitur cepina, vt à
rapis rapina, à napis napina.

Cepctum, pen. prod. (κοπωμένον.) Gell. lib. 20. cap. 7. Cepctum reuiteſcit
& congerminat decedente Luna. Quo loco legitur & cepstum, id
eſt, teſte Priſciano, cepe.

Cepulus, a, um, & Cepinum ſubſtantiuum, ſecundum Priſcianum, pro
eo quod eſt ex genere cepaum.

Cepula, diminutiuum à cepa. Pallad. Hoc menſe cepulas ſeris.

Cepæa, æ, plin. Herba eſt ſimilis portulacæ, nigriore radice, ſed inuti-
li, naſcens in littoribus arenoſis, guſtu amara. Vide Ruellium libro
3. cap. 73.

Cephalalgia (κεφαλαλγία) Generale nomen eſt ad omnes capitis do-
lores, continétque ſub ſe Hemicraniam, Cephalcam, & ſimiles.

CEPHALAS (κεφαλὰς) Promontorium altum & ſyluoſum, maioris Syr-
tis initium. Strabo lib. vlt.

CEPHALATOMORIA (κεφαλοτομία) Cephalotomia. Author Plin. lib.
6. cap. 5. in deſcriptione regionis Colchicæ.

Cephalæa, pen. prod. (κεφαλαία) Morbi quibus torum caput inſcita-
tur. Plin. lib. 20. cap. 13. Lenit autem capitis dolores pota cum vino,
aut cum aceto & roſacco illita. Si vero iſt cephalea, cum farina hor-
deacea vel aceto.

Cephalæus, cephalæa, cephalæum, vt, Cato cephalæa. Verſus Lucilij
ſunt apud Gellium;

.abdomina thynni

Aduenientibus prius dabo, carnem & cephalæam. Vt autem ce-
phalæam dixit Lucilius, ita & Plautus ophthalmicum. Belle carnem ca-
pitis intelligit, hic oculis vicinam, oculóſque. Turnebus.

CEPHALENIA (κεφαλληνία) Inſula eſt ſonij maris apud Pomponium lib.
2. Plinius tradit eam quondam dictam fuiſſe Melænam, lib. 4. cap. 12.
Dicta Cephalenia, à Cephalo Amphitryonis ſocio: vel à Cephalo
Deioneſ filio. De hac ſic Strabo lib. 10. No dubitauere plerique Ce-
phaleniam eandem & Dulychium appellare & Taphium. Alij Ta-
phios & Cephalenios eoſdem dixere Teleboas, & adducſus illos Am
phitryonem excrecium ducíaſſe, aſſumpto ſocio Deioneſ filio Ce-
phalo, ex Athenis profugo. Inſula deinde Amphitryonem potium,
eam Cephalo tradidiſſe, ab eoque nomē habuiſſe inſulam. Hinc po-
puli Cephalenes ſpen. prod. vt apud Homerum in Catalogo. Sil. lib.
13. Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Nericus arua. Vulgus adhuc ho-
die vocat. *La Cephalonie*. vel *Cheffalonie*.

Cephalodeſtinus (κεφαλοδέστινος) huc Cephalodeſtinium, Idem quod
frontale, de quo poſtea ſuo loco.

CEPHALOEDES (κεφαλοειδὲς) Scilicet oppidum, cuius meminit Plin.
lib. 3. cap. 8. in deſcriptione Siciliæ. Hodie Cephalodium.

CEPHALVS, penul. cor. (κέφαλος) Æoli filius, Auroræ dilectus. Ouidius
de Arte,

Larminis Endymion non eſt tibi Luna pudori,

Nec Cephalus roſeæ prædа pudenda deæ. ¶ Alter fuit Cephalus
Athenienſis orator, qui primus proœmia & epilogos induxit. Author
Suidas. Huius Cephali Æſchines & Demoſthenes io oranouribus
aduerſarios meminerunt.

Cephalus (κέφαλος) Piſcis à Græcis dicitur, quem Latini mugilem
vocant: eo quòd caput in metu oculiter, exiſtimans totum ſe abſ-
condium.

Cephenes, pen. prod. maſc. gen. (κηφῆνες) Imperfectæ apes ſunt, & inu
tiles operi: niſi quòd inultitudine, quæ ad ealorem multum confert,
ſæcus aduuuit. Hæc Sipontinus. Harum meminit Plin. lib. 11. cap. 16.
& cap. 17. Sunt enim quæ & luci dicitur. ¶ Cephenes item fuerunt
Aſiæ populi, qui poſtea a Perſeo Iouis & Andromedes filio, Perſæ ap-
pellati ſunt. Author Herodot. lib. 7.

CEPHEVS (κηφεύς) duatum ſyllabarum, teſte Euripide, rex Æthiopum
Phœnicis filius, & Andromedæ pater, focérque Perſei. Vide Ouid.
lib. 4 Metamorphoſeos,

-coniunx mittere Cepheus

Quid facis, exclamat. Ab eo autem Cepheni Æthiopes populi di-
ctiſſuot, vt idem teſtatur lib. 4. Metam.

Cephcius (κηφήιος) Adiectiuum, vt, Arua Cepheia, apud eundem 4. Me-
tamorphoſeos.

CEPOSIS, Sittuarius nobilis, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

CEPHISIA, Atticæ regionis ſons, dicente Plin. lib. 6. cap. 7. in Attica fon
tes, Cephiſia, Larine, Callirhoe enncacrunos.

CEPHISIA (κηφισία) Attica regio. Nam Cecrops Athenarum conditor,
omnem eius regionis multitudinem in duodecim vrbes digeſſit. Sed
Thefeus poſtea has omnes in vnam Athenienſium ciuitatem con-
gregauit. Dicta Cephiſia à Cephiſo Amne.

CEPHISIVS, penult. prod. Lacus eſt iuxta Atlanticum mare, quem Mauri
electrum vocant, quòd ſolc calefactum, electrum e limo dare vide-
tur. Plin. lib. 37. cap. 2.

CEPHISODOTVS, penult. prod. Athenienſis tragicus antiquæ tragœdiæ
ſcriptor, cuius fabulas enumerat Suidas. ¶ Cephiſodotus ite ſtatua-
rius, Praxitelis filius. Alius præterea inter præcipuos pictores Plinio
numeratur lib. 35. cap. 9.

CEPHISODOTVS, pen. cor. Statuarius apud Plinium lib. 34. ¶ Fuit item
Cephiſodotus Athenienſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in
obſidione Alopeconeſi quinquc talentis muletatus eſt. Suidas.

CEPHISVS, pen. prod. (κηφισὸς) Huius Bœotiæ. orum habet in radiei-
bus Parnaſſi montis. Is eius ripa fuit olim templum Themidis, ad
quod aceeſſerùt Deucalion & Pyrrha deam conſulturi ſuper humani
generis reparatione: vnde ab oraculo vocatur fluuius ille Fatidicus.
Lucan. lib. 3.

Bœoti eoiere duces. quos impiger ambit

Fatidica Cephiſus aqua. Hunc etiam meminit Plin. lib. 4. cap. 3.
Ouid. 3. Metamorphoſeos,

Iam vada Cephiſi, Panopeſq; euaſerat arua. Hinc patronymicum
femininum finxit idem poeta 1. Metamorphoſeos.

Nulla mura eſt, adeunt pariter Cephiſidas vndas. Singulare eſt
Cephiſis.

Cephiſias, Cephiſiadis, pen. cor. Patronymicum fœm. Ouid. 7. Metam.
Vidit & immitem Cephiſias ora Proeuſten.

Cephus (κῶφος) Animal eſt apud Æthiopes, pedes poſteriores huma-
nis pedibus, & priores hominis manibus ſimiles habens. Huc ani-
mal à Pompeio, quum ludos faceret, in circum fuit oſtentum, &
poſtea Romæ non viſum. Author Plin. lib. 8. cap. 19.

Cepidines, faxa promineuta. Feſtus.

Cepina, pen. prod. Colum. lib. 11. Cepina magis frequenter ſubactam
pollulat terram, quàm alius conueſtam, &c. A cepis nomen habet,
vt aperte colligitur ex Columella, à locis perficiens. Eſt autem Ce-
pina, locus cepis conſitus, vel ipſarum cepatum vno in loco confra-
rum multiudo. Colum. ibidem, Sed cepina vel ſæpius, certè non mi-
nus debet quàm quater ſarriri. Paulo poſt, Thalli ceparum ventis
proſternentur.

CEPIO, Cognomen fuit Seruiliorum, quo Seruilij Cepiones à ſuis gen-
tilibus Seruilius Priſcus, Vatia, Geminus diſtinguebatur. Hoc cogno-
men geſſit Cn. Seruilius qui eo s. fuit cum Q. Pompeio, author Caſ
ſiodoro, Appiano, Velleo lib. 2. & ſucceſſit Q. Fabio in Hiſpania, quã
duce Viriato rebellantem, eo per fraudem & inſidias ſublato, pace-
mit: authores ſunt Flor. lib. 3. cap. 17. Epitome Liuij libro 54. Eu-
tropius lib. 4. ¶ Fuit item hoc cognomine Q. Seruilius, is qui conſul
fuit cum C. Attilio, authore Caſſiodoro. Hic, vt opinor, eſt ille quem
Gellius ſcribit oppidum Tholoſanum diripuiſſe, & quicquid inrem-
pilis auri fuit ſuſtuliſſe: Quum, vt idem ſcribit, omnes qui direptioni
illi interfuerãt, miſere perierint, & hic triſtiſſimum & miſerrimum
exitum habuerit. Nam contra Cimbros miſſus, vna cum M. Manili-
io victus, & binis caſtris, centum viginti millibus hominum amiſ-
ſis, exutus eſt. Deinde, quoniam eius trmeritate clades tanta acce-
pta erat, freundum Populi Romani iuſſiunem eius bona publicata
ſunt primo poſt regem Tatquinium, imperiúmque ei abrogatum,
ſi/ſoque in publicis vmeritis, ſi etiam eo corpus eius ſuneti carnificis
manibus laceratum, & in ſcalis Gemonijs iacens magno eum hor-
tore totius fori Romani conſpectum eſt. Hæc ſummatim ex Epi-
tome Liuij lib. 67. Gellij lib. 3. cap. 8. & Valerij Maximi lib. 6. cap. 1.

Ceponides, ceponidæ, Gemina cryſtallini autoris, quæ imagines
vtrinque in ſpeculum Plin. lib. 37. cap. 10.

Cepites, ſiue cepocapites, Gemma candida, cyanarum nodis cocunti-
bus candore imaginem regerens. Plin. lib. 37. cap. 10.

CEPOS, Oppidum eſt Boſphori Cimmerici, dicente Plinio lib. 6. cap. 6,
Oppida in adiu Boſphori primo Hermonatia, dein Cepe. Mileſio-
rum. Mox Stratoclia & Phanagoria. Meminit & iiſdem pene verbis
Pompon. lib. 1.

Cepos, Latinè hortus dicitur. Eſt & vrbs iuxta Boſphorum, author
Strabo.

Cepuritca (κηπουρικὴ) Græci appellant olcra, quæ in hortis ſerantur.
Vide Sabinus Ouid. libruin Cepurieõn inſcripſit, hoc eſt hortoren-
ſium. Fitmicus lib. 2. cap. 13. Scorpius ſignificat loca quandoque ce-
purica, & hortenſia.

Cepphos, Auis eſt ita leuis, vt quantcunque in patiem ventus flauerit,
in eã auferatur. (*Vox Mouetur.*) Vnde Cepphicus adiectiuũ, pro Leu.
Cic. Att. lib. 13. de epiſtola ad Cæſarem, Non recte, inquit, iſti meam
ad Cæſarem epiſtolam reprehendunt. & ea quæ dicunt, minimi ſunt
ponderis, planè cepphica. Vide etiam Cælium lib. 10. cap. 6. Lexi-
con Græci dicit Cepphon meiaphoricè pro ſtulto accipi. Eraſmus
putat & Laurn vocari. Vide LARVS, & Chil. ades.

Cepus (κῆπος) Animal eſt in extrema Æthiopia naſcens, facie leonis,
corpore reliquo pantheræ, magnitudine damam repræſentans. Hu-
ius meminit Strab. lib. 16.

Ceputica, Vide CEPOS.

C E R

Cera, cræ (κηρὸς, κηρίον.) Eſt quæ ſit expreſſi fauis. Plin. lib. 21. cap. 14.
Cera ſit expreſſis fauis, ſed ante purificata aqua, & rudeu in tenebris
ſiccatis, quarto die liquans tigi in nouo ſictilis.

Cera nomen à Græco habet, κηρὸς enim Græci fauum vocant,
κηρίον ceream. Tamen Apuleio teſte conſuetudo conuertit, & ſin ac
diphthongum.

¶ Cera eram vocant in arabulla pictæ. Ouid. Perlege diſpoſitas ge-
netoſa per atria ceras. Sipontinus. Sed nimis ieiune. Intelligit enim
pocta ceras imagines in atris nobiliſſimi cuiuſque per armaria diſ-
poſitas: quales fere ſunt picturæ illæ, in quibus per varios velut ra-
morum ductus & orbiculos multiplices, vtcunque nobis exprimitur
regum noſtrorum & eorum qui ab ipſis progenti ſunt ſeries & ge-
nealogia, ſi pro orbiculis illis tibi fingas armaria in atrij parietibus
excauata. Vide eſt illud Iuuen. ſat. 8,

Toia licet veteres exornent vndique ceræ

Atria, nobilitas ſola eſt atque vnica virtus. Vide Sucton. in Galba
cap. 2. Vide & STEMMA.

E cera etiam illinebantur & obducebantur pugillares in quibus
ſcribere mos erat. Vnde eeras aliquando pro libellis ſiue epiſtolis vel
rabellis ceratis capimus. Iuuen. ſat. 1.

Nõnne libet medio ceras implere capaces

Quadriuio? Plin. lun. lib. 1. epiſt. 6. ad Corn. Tacitum, Erat, ſo pro-
nimo, nõ venabulo aut lancea, ſed ſtylus & pugillares. medi abbar ali
qua, cnoxabamq; te, & manus vacuas, plenas tamen ceras reportare.

Primæ & ſecundæ ceræ teſtamenti, pro primis & ſecundis tabellis
ſiue foliis teſtamenti. Suet. in Neronc, cap. 17. Cauti vt en ti ſtamẽtis
primæ duæ ceræ teſtatoti uiodo nomine inſcripto vacuæ ſignaturis
oſtenderentur.

oſtendérentur. Hæc Budæus. Sueton. in Cæſ. cap. 83. Pedum ex quadrante hæredem inſtituit, reliquos in ima cera. Id eſt, in vltima parte tabulæ teſtamentariæ.

Ceræ vltimæ, pro vltimo teſtamento. Martial. lib. 4. epigramm. 26. de Amiano,

Nihil Amiano præter aridam veſtem,
Morieris reliquit vltimis cereis.

Paricii quoque depicto, & armis, cera Punica cum oleo liquefacta, candéſ ceris inducebatur, iterúmque admouis gallæ carbonibus aluirebatur ad ſudorem uſque: poſtea candelis ſubigebatur, deinde lineis puris, vt ſicut marmora niteſcerent. Hæc Sponthus ex Vitruuio lib. 7. cap. 9. De minij temperatura. Plin. lib. 12. cap. 14. Nigreſcit cera addito chartarum cinere, ſicut anebuſa admixta rubet. Variéſq; in colores pigmentis trahitur, ad reddéndas ſimilitudines, & innumeros mortalium vſus, pariterque etiam, & marmorum tutelam.

Codices cera exercent. Cic. 3. Verr. Deinde oſtidcis extrema cera no men inſimum in flagitioſa letuit cereo.

Cera, Facus & pictura, proprietas quòd ceris pingere antiqui ſolebant. Seneca, Pictor colores, quos ad reddéndam ſimilitudinem multos variéſque ante ſe poſuit, celeritimè denotat, & inter ceram opúſque facili, vultu ac manu commeat. Varro, Nam vt Pauſias, & cæteri pictores eiuſdem generis loculatas magnas habeot areulas, vbi diſtributi ſunt ceræ. Ex Turnebo.

Cera & cæta. Cic. pro Flacco. Noſtra igitur laudatio, &c. daram quidem conſuetur, confignata cereta eſtam illo aute teſtimonio, quod accuſatori dicitur datum, ceram eſſe videmus.

¶ Cerite cera digous. Homo ollius preij. Horat. t. epiſt. 6.

-Cerite cera

Digni, remigium vitioſum Iracenſis Vlyſſei. Vnde natum ſit proverbium docebunt te interpretes poetæ, & in Chiladibus ſuis Erasmus.

Alba cera. Plin. lib. 22. cap. 4.
Communabilis. Cic. 2. de Nat. deor.
Haua. Ouid. 8. Metam.
Flauens. Ouid. 8. Metam.
Fragilis. Iuuen. ſat. 12.
Impatiens caloris. Ouid. 2. de Arte.
Infamis ac nefaria. Vide TENEBRAE.
Laboratæ. Stat. 10. Theb. de apibus,

-labor at æque premunt ad pectora ceras.

Legitima. Cic. 1. Verr.
Miniatula. In MENTVM.
Odoratæ. Ouid. 8. Metamorphoſeos,

Soluit odoratas pennarum vincula ceras.

Puſilla. Iuuen. ſat. 14.
Sacra. Vide PROPOLIS.
Ceræ ſeruandique dicuntur alurolt apium ab Ouid. 15. Metam.
Soluæ igne. Ouid. 1. de Arte.
Tenax cera, quæ nil retinet. Virg. 4. Georgicorum,

-deinde tenaces

Suſpendunt ceras. Seruius.
Tenues. Valer. lib. 1. Argonaut.
¶ Circuniuire cera. Cic. 1. Tuſcul. Condiunt Ægyptij mortuos. & eos domi ſeruant. Perſæ etiam cera circunlitos condiunt, vt quàmaximè permaneant diuturna corpora.

Ceræ credere. In CREDO.
Calamos cera cuniungere plures. Virg. eclog. 2.
Nomen alicuius cera defigere, Id eſt in cera ſcribere. Ouidius 3. Amor. eleg. 6.
Sagáve Phœnicia defixit nomina cera.

Fingere in ceris aut ſictilibus figuris. Cic. 1. de Nat. deor. Hoc intel ligerem quale eſſet, ſi in ceris fingereutur, aut ſictilibus figuris. Quædam cera pila legunt cereo.

Molliſſimam ceram ad arbitrium formare & fingere. Cic. 3. de Orat. Non enim ſuot alia ſermenis, &c. ſed ea nos quum tacẽta ſuſtulimus è medio, ſicut molliſſimam ceram ad noſtrum arbitrium formamus & fingimus.

Illita cetis potula. Ouid. 8. Metam.
Liquefit cera. Virg. 8. eclog.
Mollire ceram digitis. Ouid. 8 Metam.
Siler in cera vultus. Martial. lib. 11. epigr. 103. Id eſt, mutus eſt.
Tabeſcere ceræ dicuntur, quum liquefiunt. Ouid. 8. Metam.

Cerula, cerulæ, pen. corr. {κηρύλλιον} Dimin. utrum. Cic. ad Att. lib. 16. Cerulas enim mas minoralas illas extimeſcebam. Attcus in Ciceronis libris ea quæ non probaret, notare miniata cera ſolitus erat.

Miniata cerula notare. Cic. lib. 15. ad Attic. His literis ſcripſi me ad {σωτῆρα} dedi: quæ quidem vereor ne miniata cerula tua pluribus locis notanda ſint.

Cerus, cerat {κηρὸς} aerare, Cera tegere. Columel. lib. 12. cap. 50. Nam ferè ſexta quaque oliuitate dolia cerari oportere antiqui dixerunt, &c.

Ceratus, penult. prod. Participium {κηρωθεὶς} vt, Tabella cerata. Cic. 1. Verr. Ceraram vnicuique tabellam dari cera legitima, ſuo illa iuſtami ac nefaria.

Codicilli cerati. Vlp. in Libr. rorum. 5. t. D. de leg. 3.
Puppes ceratæ, Cæra illitæ. Ouid. 2. de Remed.
Rates. Idem epiſt. 5.
Tedæ. Ouid. epiſt. 7.

Vter, vt inducto ceræ ſulſure tedæ.

Cerſico, cerſicas {κηρυκίνη} cerſicare. Ceram facere; & de apibus dicitur. Plinius lib. 9. cap. 38. Quum cerſicauere, fluxo habent ſuccos. Quædam exemplaria hoc loco legunt ſorſiſicauere.

Ceratura, ceratur æ, penult. prod. {κηρωτὴ} Ipſa cerario. Columel. lib. 12. cap. 50. Nam quum ad modum noua vaſa in calefiant, liquidam ceram facilè recipiunt: ſic vetera non crediderim propter oleiſuccum, ceraturam pati.

Cerata, ſiue cerota, pen. pro. {κηρωτὴ} nec emplaſtra eſt propriè, nec pa ſtillus, ſed plerúque ex paſtillis fit. cóſtat ex rebus ſiccioribus & ignipoſitum molleſcit: poſtea applicatum corpori duteſcit, ac pettinacius hæret. dictum à cera, quz fere ceratis omnibus adhiberi ſolet. Quidam hoc non ceratum, ſed ceratum appellant à Græco quod eſt {κηρὸν}. Plin. lib. 23. cap. 12. Faciunt eque mandutt ingeri facri, ob id ceraro prius illinuntur. Celſ. lib. 4. cap. 4. de diffeiuatre ſpirandi.

Factum ex roſa ceratum. Celſ. lib. 4. cap. 24.
Pingue ceratum. Martial. lib. 11. epigr. 99.

Nec labra pingui delibuta cerato. Alij ceroto ſcribunt.

Cerata, malagmata, emplaſtra, collyria, aotidota, non fecit parens diuina illa ac amifex rerum. Plin. lib. 22. cap. 24.

Cerarius {κηρόξυρον} Qui ceras tractat, & ex cera aliquid confeit. Cic. 5. Verr. Ex omni pecunia, quam aratoribus ſoluere debuiſſi, certis nominibus deductiones fieri ſolebanto primùm pro ſpectatione & collybo, deinde pro reſeio quo cerario.

Cereus {κηρύκιος} Adiectium, Quod ex cera factum eſt. vt, Candela cerea, ad differentiam eius quæ ex ſi bo fit. Cic. 3. de Nat. deor. Vt enim ſi omnis cera commutabilis eſſet; nihil eſſet cereum quod commutari non poſſet, &c.

Caſtra. Claud. 2. de Raptu Proſerp. Aluearia intelligit.

Color. Plin. lib. 37. cap. 2. Caudidum atque cereis coloris, quod vocaretur clectrium alio loco, ſuiuum, quod appellaretur ſualteruleū.

Effigies. Horat. 1. Serm. ſat. 8.
Imago. Horat. 1. Serm. ſat. 8.
Perſona. Lucan. lib. 4. Iuteſſigit imaguenlam hominis ceream.
Cerea pruna. Virg. eclog. 2.

Addam cerea pruna, & honos ent huic quoque pomo. Vbi Seruius, aut cereicoloris, aut mollia.

Regna cerea, Alueolos & cellulas apum vocat. Virg. 4. Georg.
¶ Cereus, Mollem aliquando ſignificat, ac facilem & tanquam cerata trabilem. Horat. 2. Carm. ode 13.

Cerea Telephi laudat brachia.

¶ Cereus ille dicitur, qui parum animo conſtat, & cui oune hæc, nune illa ſeutentia potior videtur. item ille qui aliorum conſiliis inſtigatus, quos antè laudabat, nune vituperat, quos amore ſummo proſequebatur, nunc peſſime odit. Horat. in Arte, Cereus in vitium flecti. Idem Cereum vocat ellum de quo varius eſt rumor, & quem nunc bonum, nunc malum fama ſingit, libro 2. epiſtol. 1. ſumpta metaphora à cera quæ manibus tractata, quancunque formam facillimè recipit.

¶ Cereus, Pinguis. Aeeius,

Pinguem turturem, cereámque ſiedulam. Nonius.

¶ Cereus, Vinctus. Martial. lib. 1.

Cerea ſi pendet lumbis, & titta lacerna.

Cereus, ſubſtantiuum {κηρεύς} Feſtus, Cereos Saturnalibus muneri dabant humiliores pro cæreoribus: quia eaodelis pauperes, loeuples ereen vrebantur. Martial. lib. 14.

Hic tibi nodtorus præſtabit cereus ignes. Cicero 3. Offic. Et ea res (ſi quæris) ei magno honori fuit: omnibus vicis ſtatuæ ad eas thus & cerei. Vipian. in l. 3. 5. ligna. D. de penu leg. Etiam thus, & cereos in domeſticum vſum parare.

Cerinus, pen. corr. Adiectium {κηρρίνος} Quod ceræ ſimile eſt. vt, Cerinus color. Plcotus libro 15. capite 13. de prunotum generibus loquenti. Sunt & nigra ac laudatiora, cerina atque purpurea. Plautus Epidico, 5.

Cumarule, aut plumatile, aut cerinum? Sub. veſtimentum: quod & melinum ab eodem dicitur, à meliis colore.

Cerofus, pen. corr. Adiectium {κηρῶδες} Ceram habens admiſtam. vnde Mel cerofum, undum deſpumatum, & adhuc cera commiſtum. Sipontinus.

Cerachates {κηρόχατης} Gemma eſt ex Achatæ generibus, ceræ colorem præ ſe ferens. Plin. lib. 37. cap. 10.

Ceraitis, idis {κηρῖτις} A quibuſdam appellatur herba, quæ Græcis {ἀκτῆ}, Latinis ſenogreæum dicitur: Ceratis dicta, quòd fructum habeat cornieulis ſimilem.

CERAMICVS, pen. corr. {κεραμικὸς} Cariæ ſinus eſt non longè ab Halicarnaſſo nobiliſſima vrbe. Authores Pomponius lib. 1. in Cariæ deſcriptione, & Plin. lib. 5. cap. 29. ¶ Ceramicitté duo fuerunt Athenis, de quibus Suidas ſcribit his verbis, Athenis Ceramici, loci duo ctãt: vous in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello ceciderent, publico ſumptu ſepelebantur, ſenebrique oratione ornabantur. Superior fuit locus & cerra conſtitutaque fedes meretricibus. Cic. 1. de Finib. At etiam Athenis, vt è patre audiebam, facetæ & vrbanæ Stoicos arrudente, ſtatua eſt in Ceramico Chryſippi ſedétis, porrecta manu, &c. ¶ Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus, eodem Suida auctore, in quo lampadum certamina peragebantur, de quibus vide Erasmum in Proverbio, Lampadem tibi curſu trado. ¶ Ceramici etiã meminit Plin. cuius ex lib. 36. cap. 5. verba hæc ſunt, Opera Praxitelis funt Athenis in Ceramico.

CERAMENSES {κεραμῆνσες} Populi ſunt, qui de conuoctu Carum, quê Chryſaoreum vocant, partiepant, liect Canci geueris non ſint, vt author eſt Strabo lib. 14.

Ceramides {κεραμὶς} Gemma eſt teſtæ colorem habens. vnde & nomen accepit. nam κέραμος teſtam, vel regulam ſonat. Meminit huius gemmæ Plin. lib. 37. cap. 10.

Ceramium {κεράμιον} Menſuræ genus idem prorſus cum amphora, quo verbo vſus eſt Demoſthenes in orat. quæ {περὶ τῶν κατὰτὸν στεφανον} inſcribitur, & Athenæus in quinto. Ex Budæo.

CERAMVM {κέραμος} Locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebaot. Cicero ad Attium, libro 4, Nam Milonis domum meámque Ceramio prid. Idib. Nouemb. expugnare & incendere ita conatus eſt, &c.

Ceramus {κέραμος} Cypriis earecrem ſignificat. Id & Homerus teſtari videtur Iliados quinto, vbi Martem ſcribit ab Oto & Ephialte in vincula conſectum,

Χαλκὸν δ' ὃ κεκαμμένον ἔλκεν τετραπλάκτῳ ἐπάκτῃ. Id est, Decem ac tribus membibus zeneo in eorum vinctus iacuit. Eruditiores tamen eo verbo ollam accipere malunt. Ita Cælius. 17. cap. 9.

CERAMYNTES (κερασμύντης.) A Græcis Hercules eugnuminatus, quasi fata reiiciens, vt idem sit fermè cum Alexiteao. Author Cælius 6. cap. 7.

Ceratius. In CERA.

Ceras amalthea (κέρας ἀμαλθείας.) Id est copiæ cornu. Festus.

Cerasbola (κερασβόλια.) Semina sunt, quæ tempore sementis bubula cornua fi attigerint, ea veteres ereidentur neque igni consumi, neque fæcile exqui. Vude & κεραυνία nominat Plutarch. in Symposiacis, quasi ineo cibila. Hinc homines duri & contumaces, non inuenusta metaphora κερασφόροι appellantur.

CERASTAE (κεράσται.) Insulæ sunt in Isaere Arabiæ, prope Syenen, quæ iso sine est Æthiopiæ. Vide Plin. lib. 5. cap. 9.

Cerastes, cerastæ, vel Cerastis, huius cerastis, m. g. (κεράστης.) Genus serpentis. Plin. lib. 8. cap. 23. Stat. 2. Thebaidos.

Cenrum illi astantes vmbrabant ora cerastæ. De Tisiphone loquitur, cuius capillos serpentes esse poetæ fingunt. Vnde lib. 11. cernalem vocat cerastem, vbi de Megæra loquitur, Crinalem attollit magno stridore cerastem.

CERASTIS, Dicta est Cyprus insula in Carpathio mari, ab orto, occasuque Ciliciæ ac Syriæ obiecta, quondam nooem tegnorum sedes. Sipontinos. Plin. lib. 5. cap. 31.

CERASUS, pen. corr. huius Cerasuntis (κερασοῦς.) Oppidum est Themistyræ regionis in Cappadocia. Plin. lib. 16. Cerasus vulgò *Zefusa*. Oliuarius in Melam lib. 1. cap. vlt. dicit vocari *Ceresa*.

Cerasus, fi. g. penul. cor. (κέρασος.) Arbor satis nota, à Cerasunte Ponti ciuitate sic dicta: quam Lucullus deleuisset, vnde illam transtulit, & à ciuitate cerasum appellauit. Plinius libro 15. cap. 25. Cerasi ante victoriam Mithridaticam L. Lucilli non fuere in Italia. Ouidius de Nuce,

Audiat hæc cerasus, stipes inanis eram.

Dulces cerasi Propert. lib. 4. eleg. 2.

Hic dulces cerasos, hic Autumnalis pruna Cernis, &c.

Cerasum, neut. gen. (κεράσιον.) Fructus cerasi. Plin. lib. 15. cap. 25. Cerasorum Apronian a maximè rubent, nigerrima sunt vt Actia, Cecilia na verò & rotunda. Cerasium à Seruio dicitur, & Galeno libro 2. de Alimentis.

Cerafo peccante eafis. Perfius sat. 6.

CERATHYS (κέρασθος.) Fluuius Cretæ, Gnossum vrbem præterlabens, à quo & Gnossus ipsa aliquando Cerathus vocata fuit, teste Strabone lib. 10. Quidam scribunt Cerasus.

Ceratheus, cerathea, m. cerathæum, & dic Cuium Virg. in Cyri, Carpathum fugiens, & flumina Ceratheæ.

Ceratia flella dicitur, κέρατα τὸ κέρας, hoc est à cornu, quæ speciè cornus habet. Sipontinus. Apud Plin. lib. 2. cap. 15. de legitur, Ceranas cornus speciem habet, qualis fuit quum Græcia apud Salamina depugnauit. De Comitis loquitur.

Ceratia, æ. Genus herbæ de qua Plin. lib. 23. Ceratia vno follo, radice nodosa & magna, in cibo czibacis & dysentericis medetur.

Ceratinæ. penul. prod. (κερατίναι.) Ceratinarum, Species est rauocinationis implicitæ: dicta à cornibus, id est à materia ipsa qua viuntur qui hoc genere argumenti delectantur. Nihil enim quam cornua aut crocodilios loquuntur, vnde ceratinæ & crocodilinæ dictæ eorum argumentationes. Quintilian. lib. 5. cap. 10. Sed per quædam parua fanè si pia demum ex ilimes, ducunt, sicut exquisitas interim ambiguitates: oon qui ceratinæ aut crocodilinæ possint facere sapientem: sed quia illum ne in minimis quidem oportear fallí. Vbi Rabael eiusdem interpres, Ambiguitates, inquit, quædam ideo Ceratinæ vocantur, quia in illis mula de cornibus mentio habetur, κέρατα nanque cornua dicuntur. Sen. ea lib. 5. epist. Sederem otiosus, & eiusmodi quæstiunculas ponerem, Quod non perdidisti habes: cornua non perdidisti: cornua ergo habes. Vide Politianum lib. Miscellaneorum, cap. 54.

Ceratitis, pen. prod. Herba sylueltris. Plin. lib. 20. cap. 19. Sylueltrium vnum genus, ceratitin vocant, nigrú, cubitali altitudine, radice crassa & cortieosa, calyculo inflexo vt cornicola. Folia minora & tenuiora quàm exteris sylueltribus, &c.

Ceratium, Græcè κέρατιον, Siliqua est Græca. Colum. in lib. de Arboribus, cap. 25. Siliquam Græcam, quam quidam κέρατιον vocant, deinde perfectum ante brumam per Autumnum ferito. Est etiam pondus minimum, vt ait Politianus ad Francionum Vrsinum lib. 10. epist. 13. Minimum pondus est, qui Latinè Scripulus, & idem Græcè dictus Obolus: pendere is putatur Siliquæ omnino vnius, quæ Cerana Græcè nominantur, hoc est quarum lenes odo semina.

Ceratoides, æ (κερατοειδὴς.) Tunica feranda oculi est, quam corneam vulgò appellant, quia pellucea, vt cornu attenuatum, quò sic speciebus perua. Sunt & aliæ duæ tunicæ, quibus vniuersa oculi cõstitutio confouitur, & à læsione defenditur, de quibus per Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 5.

Ceration (κεράτιον.) Galeno arbor est, quæ Latinis siliqua dicitur, cuius fructus est Græco nomine κεράτιον appellatur, propterea quòd corniculorum similitudinem referat.

Ceratum, In CERA.

CERATUS (κέρατος.) Vtrò nomen in insula Creta, sic dicta à prælabentis fluminis nomine, qui eo nomine dicitur Gnossus, à Minoe edita, & regione Peloponnesi. Author Strabo lib. 10.

Ceratuia. Gemma est candida. Plin. lib. 37. cap. 9. Est inter candidas & quæ ceraunia vocatur, fulgoré fyderum rapiens. Ibidem cap. 20. Ombria, quam aliqui notam vocant, sicut ceraunia & bronta, candere cum imbribus & fulminibus dicitur.

¶ Ceraunia, etiam siliqua est. Plin. lib. 13. cap. 8. Similis his siliqua, quam Iones Ceraunian vocanturuneo & ipsa fertilis, fed pomo fibique. Turnebus Ceroniam legit.

CERAVNII, qui & Ceraunia (κεραύνιοι.) Epiri montes ad Ambraciam clarissimam vrbem: ideo sic dicti, quòd fulminibus infestentur. Virgilius, Proueliimur pelago, vicina Ceraunia iuxta. Horum meminit Plin. lib. 6. cap. 9. & 10. Alio nomine dicuntur Acroceraunia Horatio. ¶ Sunt & Ceraunij montes in Asia, in Caspium pelagus oberti, vt est author Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mons in vniuersum Ceraunius appellatus fuit, teste Plin. lib. 5. cap. 27.

Alea Ceraunia. Virg. 1. Georg.

Scopulosa Lucan. lib. 5.

Summa. Valer. lib. 3.

Violenta. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Ceraunium, Genus est tuberis. Plin. lib. 19. cap. 3. Simile est quod in Cyrenaica prouincia vocant mily, præcipuum fusuitate, odore ac sapore, sed carnosius & quod in Thracia ceraunium.

Ceraunobolos, pen. cor. Tabula Apellis, in qua tonitrua pinxerat. Plinius lib. 35. cap. 10. Pinxit & quæ pingi non possunt tonitrua, fulgera, fulgurâque: Bronten, Astrapen, Ceraunobolon appellans. De Apelle.

CERAVNVS, Cognomen euiusdam Ptolemæi. Quo nomine significatur etiam fulmen. Grazes dicitum κεραυνὸν. ¶ Est & Ceraunus amnis elarus Cappadocię. Plin. lib. 6. in descriptione Cappadociæ.

CERBALVS, Apuliæ amnis. Plin. lib. 3. cap. 11.

Cerberastri, Vide SERBRASTRI.

CERBERION, Oppidum in vltimo ostio Bosphori, quod postea Cimmerium est appellatum, teste Plin. lib. 6. cap. item 6.

CERBERVS, pen. corr. (κέρβερος.) Canis creeps apud inferos fingitur, sipendze imminantis. Dictus Cerberus, quasi κρεόβορος, hoc est carnem vorans. Vide eius descriptionem lib. 6. Æneid.

Ater Cerberius. Seneca Here. Oe. iheo. t.

Custos, & limen obsidens. Seneca Troades, 5.

Ianitor Orci. Virg. 8. Æneid.

Immanis ianitor aulæ. Horat. 3. Carm. ode 11.

Ingens. Virg. 6. Æneid.

Inhians. Virg. 4. Georgicorum,

-tenuisque inhians tria Cerberus ora.

Latrians antro. Seneca Here. fur. 12.

Tricps Cerberus. Cic. 1. Tusculan. Die quæso, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, &c.

Cerbereus, adiectium (κερβέρειος.) vt, Cerbereus latratus apud Statium 5. Sylu. 1.

Nempe times ne Cerbereos Prisilla remiscat Latratus?

Cerbereæ canum facies. Lucret. lib. 4.

Os Cerbereum. Ouid. 4. Metam.

Portæ. Stat. 8. Thebaid.

Rictus. Ouid. 14. Metam.

Cerbesia (κερβησία.) Fossa quædam dicitur in Phrygia, quæ pernicio-sas exhalationes habet, hoc quæ ollendi tur: homines verò non amplius Cerbesij dicuntur, inquit Strabo lib. 13.

CERCAPHYS, Vri proprium, de quo Strabo lib. 14. Post Telchinas, inquit, dicunt Heliadas insu am hanc habitasse, ex quorum vno Cercaphone federe ac Cydope fili pofteri eu funtquæ vrbes de fuis nominibus condidere. De Rhodo insula loquitur.

CERCASORVM, Oppidum in Ægypto, iuxta quod feinditur Nilus in Pelusium fluens & Canobum. Author Herodot. lib. 2.

CERCESYRA (κερκέσυρα.) Ciuitas est in Libya, ad Eudoxi speculas sita. Nam ante Heliopolim speculæ quædam ostendntur, quemadmodum & ante Gnidum, ad quam ille solestiú motos adnotabat, atque præfectura hæc Liuopolitana nominatur. Ex Strab. lib. 17.

CERCETAE, Populi sunt minoris Armeniæ Plinio. Pomponio vocãtur Cercetes lib. 6.

CERCETI, Montes Thessaliæ, dicêre Plin. lib. 4. cap. 8. In Thessalia sunt quatuor atque triginta montes, quorum nobiliffimi Cercetæ, Olympus, Pierus, Ossa: cuius ex aduerso Pindus & Othrys, Lapitharum sedes, ad occasum vergentes, &c.

CERCENA. Insula est maris Mediterranei, cum vrbe eiusdem nominis ex aduerso Africæ ad promontorium minoris Syrtis sita. Author Pomponius & Plin. lib. 5. cap. 4.

CERCENITIS, Perparua insula. Cercenæ superiori Carthaginem versus ponte iungitur. Hæc Plin. lib. 5. in descriptione insularum quæ sunt ex aduerso Africæ.

CERCION, Rex fuit Thessaliæ, qui filiam habuit Alopen, à qua eiuitas eognominuit.

Cercitam (κερκίτης.) Paufanias grammaticus ait vocari remonis genus, à populis inuentoribus qui Cercitæ appellabantur in terra India.

Cercius (κέρκος.) Ventus. Gell. lib. 2. cap. 22. Sed quod Phauorinus ait vetum qui ex terra Gallia flare, Circium appellari, M. Cato in libro Originum eum ventum Cercium dice. non Circium, nam quum de Hispaniis Alpinis scriberet, qui citra Hiberum colunt, verba hæc posuit, Ventus Cercius, quum loquare, buccam impleat. Hactenus Gellius. Venrus est autem in Narbonenti prouincia frequenter fœuiens, nulli violentia inferior: & ob id à turbine ac vertigine ita appellatus. Plin. hunc ventum appellat Circium lib. 17. cap. 2.

Cercopes, Genos simiæ, quæ vltimam partem caudæ villosam habet. Festus. Alij Cercalopex legunt.

Cercopa, Græci appellane lueri vndique cupientem, quasi ἀλφίτου, quem nos quoque lucrionem vocamus. Festus.

CERCOPES (κέρκωπες.) Populi fuerunt Dulichiæ insulæ, qui quum nullo flagitij genere abstinerent, à Ioue in Simias mutati sunt, vt fabulantur Ouid. 14. Metam. ¶ Cercopes item fratres duo fuerunt, Passalus & Achemon, fuit vt apud Suidam legitur, Aemon, de quibus vide suprà in dictione Aehemon.

Cercopithecus, penult. prod. (κερκοπίθηκος.) Compositum nomen ex κέρκος, quæ dicitur cauda: & πίθηκος, simia: quasi simia caudata, quam *Catum Marmonem* vulgò dicimus. Plinius lib. 8. cap. 21. Cercopithecos nigris capitibus, pilio asinino, & dissimiles exteris vace. Martialis libro 14.

Callidus

Callidus emissas eludere simius hastas:
Si mihi cauda foret, cercopithecus eram.
Cercopitheci fœri effigies Iuuen. sat. 15.
Cercopithecum amare. Martial. lib. 7. ep. 86.
Si Cronius similem cercopithecum sibi amat.

CERCOS, auis, Lege CIRCOS; & vide suo loco.

CERCURUS, siue cercuron. penult. prod. { κέρκουρος } Nauis Afana prægrandis, authore Nonio. Plautus, & Plin. huius meminerût. Nomen autem habuerunt huiusmodi naues à Coreyreosibus, vt Grammatici Græci tradunt. Turnebus.

CERCYON { κέρκυων } Areas fuit quidam, latro insignis, qui omnem Attecam regionem latrocinijs infestabat immani feroçia, & membrorum robore ceteris trabes, & aliis simas pinus ad terram trahens. Is à Theseo iuxta Eleusinem Cererem interemptus est. Ouid. 7. Metamorphoseos, Ceryconiá lethum vidit Cereális Eleusis. Hinc

Cereyoneus, penultima producta { κερκυώνειος } Adiectiuum. vt Corpora Cereyonea. Ouid. in Ibin. ¶ Fuit & Cereyon Thessaliæ rex, qui Alcoxen vrbem ab Alopes filia sic nomine appellauit.

CERCYRA { κέρκυρα } Insula mari Ionio, quæ à Latinis litera vna immutata Corcyra dicitur. Vulgò *Corphu*.

Cer do, cerdonis, m. g. penul. prod. { κέρδων } Quicunque lucrû quærit ex re aliqua, & artes illiberales exercet, quæ ius grania, qui Græcè κερδῶν dicitur. Nonnulli cerdonem vocât futorem veterû ealeorum, qui à Suetonio veterem tantarius appellat. Martial. lib. 3. 16.

Librius exuere enim fœtores id fœtius vnquam,
Vt velles cotio ludere cerdo tuo. Cic. 1. de Nat. deor. Orpheum portam docet Atiftoteles nunquam fuisse, & hoc Orpheum eamem Pythagoræ fecunt euiusdam fuisse cerdonis.

Cerdoni turpia, Bruto decens. Iuuen. sat. 8.
Cerdonibus tmeticus. Iuuen. sat. 4.

Sed perijt posſquam cerdonibus esse timendos
Cœperat. De Domitiano.

¶ Cerdo etiam fuit nomen hæretici, à quo Cerdoniani, qui Christum nec natum à fœmina, neque carnem habuisse, nec verè mortuum, vel quicquam passum, fed simulasse passionem dicebat.

CERDONIS { κερδώ } Id eſt Lucrio, Apollo dictus eſt, quòd oracula ad lucrum daret. Cerés legimus eram Pythiam peconia corrupiam, oracula reddidiſſe à Philippo. & alis. Cælius Cerdoum cognominatum tradit, quia oraculis zdritis ad lucrum cooſſere infinginer crederetur. Cererum cognomia ad Mercurio adpetari alij, vt qui negotiis præſit ac lucroqua ratione marſuptum illi coantribuant, ac angelum vocant. Ex Cæl. lib. 16. cap. 19.

Cere, in CASUS.

Cerealis, in CERES.

CEREALIS, Oppidum in Hiſpania non longè ab Oceani ora in Mediterraneo. Plin. lib. 3. cap. 1. Celeberrima inter hunc & Oceani oram in Mediterraneo Segeda, quæ Augurina cognominatur, Iulia quæ Fidentia, Virgæo quæ Alba. Eadem quæ Cerealis. &c.

CEREBRUM, cerebri, penultima correpta { κέφαλος. } Plin. lib. 11. cap. 37. Cerebrum omnia habent animalia ſanguinem tantum in maioi quæ molia appellauimus, quannis careant ſanguine, vt polypi. Sed homo portuone maximum & humidiſſimum, omniúmque viſcerum frigidiſſimum, duabus ſupra fubrérque membranis velatum, quarum alterutram rumpi mortiferum eſt. Cæiero viri quàm fœminæ maius. Hominibus hoc ſine ſanguine, ſine vens, & reliquis ſine pinguì. Aliud reſt quam medullam, eruditi docent, quonam eoquedo dureſcat. Plura ibidem. Quod autè dicit Plotus cerebrum ſine venis & ſanguine eſſe, id manifeſte falſum eſt ex anatome. neques putet nam & venas & arterias numeroſiſſimas habet in plexu quem renifor mem vocâtic vocant. Cic. 2. Tuſc. Illius partes quædam cerebri viſa eſt animi prioeipuum tenere. Aliis nec cor ipſum placet, nec cerebri quandam partem eſſe animum. ſed alij in corde, alij in cerebro dixrront animi eſſe ſedem & loeum.

Felix cerebri. Horat. 1. Serm. ſat. 9,
& te Balnee cerebri

Feliecm, aebam tæcitus. Interpretes hoc loco Felicé cerebri illum intelligi voluot, quem cerebro ſum alibi appellat, Id eſt iracûdum aliquantulum, & qui quod de vnoquoque ſeotiat liberè pronuotiet.

Sanies nigri cerebri. Sat. 1. Thebaid.

Cerebrum arboris. Plin. lib. 13. cap. 4. A cerebro ipſo arboris viridi ſiſſuris duoſo atque defoſſo.

Efractum cerebrum. Stat. 6. Thebaid.

Putidum cerebrum, pro inſano dicûm eſt ab Horat. 2. Serm. ſat. 3.

Cerebrum palpitat. In PALPITO.

Cerebro laborare. In LABOR.

Cerebellum { κεφαλάκιον } Diminoeiuum. Plin. lib. 29. cap. 5, Cerebello gallinaeco oeeurritur.

Cerebroſus, penuli. prod. { καιδοκέφαλος } Adiectiuum, Capitoſus, & qui habet durum & pertinax cerebrum. Plaut. Moſtel. 13.

Senex bic cerebroſus eſt certé. Horat. 2. Serm. ſat. 5,
donec cerebroſus proſiliit vnos.

Cerebroſi, inquit Nonius, dicuntur ad inſaniã facíles, quibus frequenter cerebrum mouetur. Lucil. lib. 21. 15,

Te primum eum illis tnſanum huminem, & cerebroſum.

Cerebroſus bos. Colum. lib. 2. capit. 1. Eruum pecori nociú, & præcipue bubus, quòd pabulo ſuo cerebros reddit. Id eſt ad inſaniam facíles, & vnde ipſis cerebrò cerebrum mouetur.

Ceremonia, in CAERIMONIA.

CERES, Cereris, penultima correpta { δημήτηρ, δήμητρος, δηώ. } Saturni atque Opis filia, quæ genuit ex Ioue Proſerpinam. Hæc, dea frugum putabatur. Cic. 2. de Nat. deor. Mater auté eſt à gerendis frugibus, Ceres tanquam geres, caſuque prima litera indem immutata, vt à Græcis. nam ab illis quoque ἄρμην quaſi χάμετην nominata eſt. Cererem Virgilius pro Luna poſuit, ſicut Liberum pro Sole in primo Georgicorum,

...ros ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,

Liber & alma Ceres. De Cereris templo in Sicilia, infrà in dictione ENNA.

Terra Ceres. Cic. 1. de Nat. deor. Idémq; diſputat ariñera eſſe rum, quem homines ſouem appellat eneinsqúj, aer per mania manarei, eum eſſe Neptunum ierrámque eam eſſe quæ Ceres dicereiur.

Aeeola Cereris. In ACCOLA.

Ceres Amæa. Vide AMAEA Aſeſiam reprtit, In Chiliad. Eraſmi. Antiqua. Virgil. Æneid.

Ennza. que colebatur in Enna vrbe Attiex. Sil. lib. 1.

Frugifera. Seneca 1. Thebaid.

Legifera. Leges enim ipſa dicitur iouenisſe. Nam & facra ipſius Theſmophoria vocantur. Srd ideo hoc fingitur, quia ante inuenium frumentum à Cerece, paſſim homines ſine lege vagabantur: quæ ferias ioeerrupta eſt, inuento viu frumẽtorum, poſtquam ex agriorum diuiſione nata ſunt iura. Hæc rerum. Virg. 4. Æneidos,

Legiferæ Cereri, Phœbóque, patríque Lyæo.

Magna. Virgil. 1. Georg.

Seereta Ceres, dicebatur Eleuſina, cuius ſacra nemini fas erat publicare, nec ijs interieſſe, qui non eſſent initiati. Sen. Hercul. furent. 10.

Annua ſacra referre Cereri, Ambarualia ſacrificia faeere. Virgil. 1. Georgicorum.

In primis venerare deos, atque annua magnæ
Sacra refer Cereri, lætus operatus ijs herbis.

¶ Ceres, pro ipſo pane aliquando ponitur. Terent. Eun. 4. 5.

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Ceres nuptias faeere, vel ſacrificare. Plaut. Aulul. 11.

Cererin' Sirobile has factum nuptias?

STR. Qui? ST A. quia temeti nihil allatum intelligo Quemadmodum Graeci dicunt ἄνευ σίτων, Id eſt fari ſacrificãsitia Plautus propenodum indicat apud Lamnos diei ſolere, Ceres ſacrificare, aliquan do in conuiuio vioum deeſſet: properera quòd in huius fœris neſas eſſet inferre vinum, ſicut apud Græcos ſit quarundam dearum ſacrificiis.

¶ Ceres, pro frumento. Virg. 1. Æneidos,

Tum Cererem corruptam vndis, Cerealisque arma

Expediunt, &c.

Larga Ceres, Magna frumenti copia. Lucan. lib. 3.

Vocare elamore Cererem in tecta, eſt inuocare dari copiam frumentorum, vt inquit Seruius. Virgilius 1. Georgicorum,

Et Cererem clamore iuvent in tecta.

¶ Fruges Cererem appellamus, vinum autem Liberum. Cic. 2. de Natura deorum.

Rubicunda. Virgil. 1. Georgicorum,

Ac rubicunda Ceres medio ſucciditur æſtu.

Plana. Virgil. 1. Georg.

Læſa Ceres ſterilem vaneſcit in herbam. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

¶ Cererem celebrare. Iuuen. ſat. 9.

Nutrit rura Ceres. Horat. 4. Carm. ode 5.

Facere vota Cereri. Virg. eclog. 5.

Cererem coquere de tritico. Leo. Sence. Hippol. 9.

Terram denſam magis Ceres fauere dicit Virgil. 2. Georg. in qua frumentum feleius & melius naſcitur. Sic enim inquit.

Denſa magis Ceres, rariſſima quæque Lyæo.

Iugera Cererem ferunt. Horat. 3. Carm. ode 24.

Interiepere Ceres ſo ſpecia, Id eſt iam maturam. Ouid. 8. Metam.

Tellus Cererem reddit. Horat. Epod. 16.

Cerealis, & Cereale, penult. prod. { δημήτριος } Quod ad Cererem pertinet. Cereales autem ædiles duo dicti fuerunt, qui rei frumentariæ apud Romanos præerant, quorum creandorum authot fuit C. Iulius Cæſar. Vide Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 4.

Arma Cerealia, inſtrumenta ad molendum frumentum conficien dóſque panes. Virg. 1. Æneid.

Aura. Plin. lib. 15. cap. 19.

Cerea. Plaut. Menæh. 3. Prouerbialis loquutio, de qua Eraſmus in Chiliadibus.

Culmi Cerealis mergites, manipulos ſpicarum vocamus. Virgil. 2. Georgicorum.

Doua Cerealia, Panes dicuntur. Sil. lib. 7.

Herba. Ouid. 4. Faſt.

Cereales ludi, In honorem Cereris ſa ĉti. Liu. 10. bel. Pun.

Munera Cerealia. Ouid. 11. Metam.

Cereale papauer. Virg. 1. Georgicorum,

...& Cereale papauer Tempus humo tegere. Vbi Seruius, Cereale papauer, vel q eſt eſus, ſicut frumentum vel quia eo Ceres vſa eſt ad obliuionẽ doloris. Aliij Papauer a xerrbuione eam nasur, quòd ſimulacra Cereris manu papauer geſtare ſolebat: ſed & eius antiſtæ, quam Ceres facrú eſſet. Callimach. ...ἐν ἀγρῷ ἐπαύρω τὸ κηϊὸν καρπόν. Ex Turnebo. Columel. lib. 10. Allia cum cepis, Cereale papauer anetho Iungite.

Sacrum Cereale. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.

Cerealis ſapor. Plin. lib. 19. c. 8. Papaueris fatiui tria genera: candidum, eius frmeo tollum in feeunda menſa cũ melle apud antiquos dabatur. hoc & paois ruſtici cruſtæ inſpergitur eſſuſo ouo inharens, vbi inferiorem eruſtam apium gſtheque Cereali ſapore conditur.

Semina Cerealia. Ouid. 1. Metam.

Solum Cereale vocat Virg. 7. Æneidos,

Et Cereale ſolum pomis agreſtibus augent.

Sulci Cereales. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.

¶ Cereales, etiam dici inuenio eos qui emiſſrur rumores aliquos diſſemnauerr, velut ſemina ſparſurum emiſſe Triptolemum Cereis, ait Cæl. Rhod. lib. 18 cap. 8.

Cerealia, cereaborum, plur. num. n. g. { δημήτρια } Dicuntur ſacra Cereris à Tripiolemo inſtitura, quæ Plinos etiam lib. 24. Theſmophoria vocar à Cerere Theſmophora, hoc eſt legũ latrice. Plutarch. quoque adoona vocat. Cic. ad Att. lib. 2. 23. Emerſam commodè ex Anchio in Appium ad Tres tabernas, ipſis Cerealibus, quã in me iocorrit Ro-

ma veniens Curio meus, ibidem ilico puer abs te cum epistulis.

CERETANI, penul. prod. { κεραυνιοι, Ptol. } Populi Hispaniæ, apud quos generosa vina nascebantur, quæ Ceretana dicebantur. Martialis, Ceretana Nepos ponat, Setina putabis.

CERETE, Oppidum in Italia, quo ab Rumanis solo æquato, inopes inde Ceretani per Italiam dissecti, vt sibi vitæ necessaria cotraderent, multarum scientia rerum comenti, ac plerique consciarinates, quibus apud inficiam plebem, & pullarum circulis facile sibi fidē iocdrinæ muliebriæ faerent, omnibus qui eadem grassarentur via, celebre ad posteros dedere nomen, ifiq; sunt quos passim modo Ceretanos nuncupamus. Vulgò *Charleran.* Ex Cæl. lib. 11. cap. 8.

CERIA, huius cerie { σκιρὸς } Genus potionis, quo vtitur Hispani. Plin. lib. 22. cap. 25. Et in sidem sunt & potus, zythum io Ægypto, celia & ceria in Hispania, cerusia & plura geocra cum melle.

CERINTHE, cerinthes, f. g. { κηρίνθη } Genus herbæ. Plin. lib. 21. cap. 12. Est autem cerinthe folio candido, incuruo, cubitali, capite coneauo, mellis sucum habente. Ea autem apes maxime delectantur, vt idem author docet eodem loco. Virg. lib. 4. Georgicarum,

-& cerinthæ ignobile gramen.

CERINTHUS, quem alij Sandaracham, alij Erithacen vocāt, cibus apum est, dum operantur, qui sspe muenitur in fauorum imanitatibus sepositus, & amati passus. Gignitur autem rore verno, & arborum fucco, gummi modo. plurimus in Graecis nucibus. Vide Phoium libro 11. cap. 8.

CERINTHYS { κήρινθος } Oppidum in Euboea insula. Plin. lib. 4. cap. 19. ¶ Foit & hoc nomine Cerinthos quidam hæreticus, cuius meminit Dionysius, quum de ioannis reuelatione disserit. Cerinthus, inquit, affirmabat futurum regnum Christi voluptuarium, mores fuos fabfus, quòd gulæ luxuriæque deditus esset. Ireuxus etiam secretiora ipsius in primo fui operis manifestat. Ex Eusebij lib. 3.

CERINUS, In CERA.

CERION, quasi fauus & iucundum. Grzci enim σκιρὸν vocant fauum. Plin. lib. 20. cap. 2.

CERITES, penol. corr. Populi sunt quos quum vicissent Romani, statuerunt vt nunquam leges caderent, nec leges haberent, quod multum ignominiosum fuit. Hæc Acron io illud Horatij, 2. epist. 6,

-Cerite cera Digni. Proutrobalis sententia. Id est sine lege, & suffragio oullo, quod Bubulcus. De iis sic scribit Aulus Gellius lib. 16. cap. 13. Primus autem municipes sine suffragij iure, Cerites sic factos accepimus, concessimque illis, vt ciuitatis Romanæ honorem quidem caperent, sed negotijs tamen atque onetibus vacarent, pro sacris bello Gallico receptis cultodistique. Hinc tabulæ Cerites appellatæ vetes, in quas Censores referri iubebant, quos note cassi suffragijs priuabant.

CERITUS, huius ceriti, penult. prod. masc. g. { πηρώδης } Cereris ira & indignatione vexatus. Nam in Cereris sacris furore corripiebantur. Plaut. Rud. 23.

Elleborosus sum. o. at ego cetitus. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Ceritus fuit an commotæ crimine mentis, &c. Alij scribunt Cerritos, nimirum productioris causa. Sic & apud Sammonicum pro Ceritum sæpe horrendi medicantur odores, Turocbus postulante versu Ceritum legit.

CERITUM, huius ceri { κηρὸς } Genus vlceris. Plin. lib. 20. cap. 2.

CERMALVS, Lucus in vrbe sic nominatus. Festus.

CERMORVM, Oppidum Macedoniæ apud Plin. lib. 4. cap. 10. in descriptione Macedoniæ.

CERNA, vel Cerne, Insula est Æthiopici matis, de qua sic Plinius scribit cap. 31. lib. 6. Contra finum Persicum Cerne nominatur insula adueria Æthiopiæ, cuius neque magnitudo, neque interualium à contiuente conitat. Æthiopas tantum populos habere traditur. Hæc Plinius.

CERNERANI, qui & Mariani dicti sunt, Italiæ populi sunt, iuxta Casinum & Bouillas: ita dicti à Cernero oppido, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

CERNO, cernis, cernit, cernunt { κέκριμαι, κέκριται } cernere, Videre. Virgilius 4. Æneidos,

Quis tibi tunc Dido cernenti talia sensus?

Cernere ad Capitolium. Ouid. 2. Trist. eleg. 30.

Hanc ego suspiciens, & ad hæc Capitolia cernens. &c.

E loco aliquo procul cernere. Virgil. 3. Æneidos,

Tum procul è fluctu Trinacria cernitur Ætna.

Cerno, cum infinitiuo. Virg. 4. Æneidos,

-frustrà cerno te tendere contra.

Cernere & videre. Cicero 3. de Orat. Illa verò oculorum multo acriora, quæ ponunt pene in conspectu animi, quæ cernere & videre non possimus.

Ante oculos cernere. Lucret. lib. 2.

Acue. Lucret. lib. 4.

Acuium. Idem quod acuté. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,

Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum?

Clarissimè. Plin. lib. 12. cap. 37.

Singillatim cernere aliquid. Lucret. lib. 2.

Oculis. Cic. pro Cluentio, Quæ in diuturna obscuritate latuerunt, sic aperiam, vt ea cernere oculis videamini.

Oculis cernere ea quæ videmus. Cic. 1. Tusc. ul. Nos enim ne nunc quidem oculis cernimus ea quæ videmus.

Cernere obliquis oculis. Plin. lib. 11. cap. 37. Nec conniuere diximus, quæ non obliquis oculis, sed circumacto capite cernerent.

Nati coram me cernere lethum Fecisti. Virg. 2. Æneid.

Causa cernendi in imaginibus est. Lucret. lib. 4.

¶ Cerno dicto à creo, id est à creando, ab eo quòd, quū quid creatum est, tunc demique videtur. Hinc illud in testamento, Facito videant te esse hæredem. Itaque in cretione adhibere iubē testes. Varr. lib. 5. de Ling. Lat. itémque 6. Apud Plautum, Quum ego antea re amaui, & multi amicum esse creui: valer cossitui. Itaque hæres quom cunctituit sit hæredem esse, dicitur cernere, & qui id fecerit, creuisse.

¶ Cernere, Animaduertere, intelligere. Cic. 4. Academ. Nihil est fenire, nihil cernere, nihil omnino quale sit, posse reperire. Idem de Oratore, Neque tanta tamen in rebus obscuritas, vt eas non penitus acri vi ingenio cernas, si modò adpexerit.

Cernitur magnus animus duabus rebus. Cic. 1. Offic. Et apud eundem 3. de finibus, Cernitur hunestate beata vita.

Cernere verum. Cic. 4. Academ. Quorum omne bonum in mente positum, & mentis acie, qua verum cernetetur.

Vltima cernere, Intelligere fe verfari in extremo periculo. Virgil. 2. Æneidos, -his fe, quando vltima cernunt,

Extrema iam in morte parant defendere telis.

¶ Cernere, pro quinci posse cernere. Terent. And. 1. 1.

Tum illa, vt consuetum facilè amorem cerneres. Virg. 4. Æneidus, Migrantes cernas, totaque ex vrbe ruentes. Id est quinci cernere potuisset.

¶ Cernere est, Licet videre. Virgil. 6. Æneid.

Necno & Tityon terræ omnipatentis alumoum Cernere erat.

¶ Iam cernam, mène, an ilium putiorem putes. Cicero 2. Tuscul. Hoc nihil, nunc expetiar & videbo. Vulgus barbarorum dicit, *Ego hoc videbo mane.*

Quis est quin cernat quanta vis est in sensibus? Cic. 4. Academ.

¶ Cernit animus, Id est præuidet. Cic. de Senect. Animus verò non me deserens, sed respectans, in ea profectò loca discessit, quò mihi ipse cernebat esse veniendum.

Cernere animo. Cic. 1. de Finib. Quicquid porrò animo cernimus, id omne oritur à sensibus.

Cernere animo atque intelligere. Cic. in Topic. Non esse rursus ea dico, quæ tange, demonstrarive non possunt, cerni tamen animo atque intelligi possunt.

Animo videre, Cernere mente. Cic. 1. de Natura deorum, Epicurus autem qui res occultas non modo videri animo, sed etiam sic tractari vt manu docent, eam esse vim & naturam deorum, vt primum non sensu, sed mente cernatur.

¶ Cernere de variis rebus, pro colloqui. Plaut. Trinum. 3.

-vereeundari nemioem

Apud me nam est cernam ibi de diuinis atque humanis cernitur.

¶ Cernere, Audire. Accius Chrysip. Quid agam vos illius est cernè, idem omnes cernimus. Nonius.

¶ Cernere, Iudicare, apud veteres, teste Nonio. Pacuuius Armorum iudico, Et æquum & rectum est, quod postulas, iurari cernam.

¶ Cernere, Decernere, constituere, deliberare. Cic. 3. de Legibus, Quotcunque Senatus creuerit, populisue iusserit, tot sunto. Regio imperio duo sunto. Lucilius,

Postquam præsidium castris educere creuit.

¶ Cernere. Cedere, antiquis, authore Nonio. vnde & cernere hæreditatem fili pariubus (id est cedere) dicti sunt. Accius Myrmidon. Regnum ibi permixti malorum cernitur, strages exercitum.

¶ Cernere, pro dirimere, separare, & secernere, vt ait Budæus. Cic. Topic. Causa certis personis, locis, temporibus, actionibus, negotiis cernitur, aut in omnibus, aut in plerisque eorum. Et 5. Tusc. Deinde ex maiore parte plerasque res nominari etiam, siqua pars abesset, ve vires, vt valetudinem, vt diuitias, vt honorem, vt gloriam, quæ genere, non numero cernerentur.

¶ Cernere, Pugnare. Plaut. Amphit. 2. 3. Pro patria Amphitruo dū cernit cum hostibus.

Cernere armis cum altero. Accios Epinasubmache, Primores procerum reuocatine nomina, nisi esset quis, qui armis secum vellet cernere. Ex Nonio.

Cernere ferro, Idem. Virgil. 12. Æneidos,

Inter se coisse viros, & cernere ferro.

Cernere viam, De vita cernare. Ennius apud Cic. 1. Officiorum, Ferro, non auro, vitam cernamus virtute.

¶ Cernere falsam hæreditatem alienæ gloriæ. Id est vsurpare sibi gloriam alterius. Cic. ad Dolabellam lib. 9. 14. A te autem peto vt me hanc quasi falsam hæreditatem alienæ gloriæ finas cernere. Budæus.

¶ Cernere hæreditatem, pro adire, authore Festo. Cic. ad Atticum, lib. 11. epist. 1. Licetas tuas accepit? Potest. Nonas februarias, eoque ipso die ex testamento ereui hæreditatem. Id est adiui. Eidem libro 6. epist. 1, eleganti metaphora est vsus, Quare adiungues Ausium nostrum, hominem semper amantem mei, nunc credo eo magis quòd debet etiam fratris Appij amorem erga me cum reliqua hæreditate cernuisse. Budæus. Sensus est non solùm fratrem Appius habuit, sed amoris etiam quo me vnum prosecutus est, hæredē Ausium fe.

¶ Creui, mudò significat hæreditatem adijsse: modò maior ætate vel censu sum, modò iudicaui, modò diuisi: quæ omnia à duobus verbis credo & cerno veniunt: cuius vnius origo ex Græco etathitur, quod Cilli *quoruo* dicunt perficere. Hæc Festus.

¶ Cernere, Secernere, cribrare, quod & incernere dicitur. Plin. lib. 18. cap. 15. Posteaque gypsi pars insp argitur, atque vt cohæsis, farina eo cribro subeernuntque in eo remanāt, excepnia appellatur, & grandissima est. Rursus que rāsit, arcitore cernitur. & secūdaria vocatur.

Cerno, Passiuum. Cicero in Topic. Ea esse dico, quæ cerni tangiue possunt, vt fundum, ædes, parietem, &c.

In torba cerni. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.

Me miserum, torba quòd non cernor in illa.

Nulli cernendus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

CERTIO, Verbale, Solennitas, quæ adhibebatur in adeundis hæreditatibus: vel ipsa hæreditatis additio. Cicero ad Atticum, lib. 11. epist. 12. in fine, Galeonis hæreditatem ereui. Puto enim eretionem fuisse simplicem, quoniam ad me oulla missa est. Simplicem, Id est cum nullo conuuctā, & fine cohærebitus: vt ego tuus creuerim, missa est: ab iis qui meo nomine creuerunt. Eidem lib. 13. hæ eo cognoui cretionem Clauij (ò Vestorum negligentem) libera, cellibus græcinubus sex aguna duobus. Metuebam ne ille arcessendus esset. nunc mitrendum est, vt meo tussu cernat. subaudi, hæreditatem. Id est vt adeat hæreditatem

diratem mihi à Cluuio relictam. Hoc est, vt auctionem eures faciendam eorum bonorum, quæ mihi & Hurdeonio Cluuius legauit. Iisque cernat, hoc est meam partem capiat meo nomine. Ex eo cognoui cretionē Cluuij id est, quid in testamento Cluuij scriptum sit.

Cretio est, certorum dierum spatium, quod datur instituto heredi ad deliberandum, vtrum expediat ei adire hæreditatem necne: velne Titus hæres esto, cernitoque in illis diebus centum proximis, quibus scieris, poteris que: nisi ita creueris, eahæres esto. Cernere, est verba cretionis dicere, ad hunc modum, Quibus me Mæuius hæredem instituerit, eam hæreditatem ad eo cernō ij. Sine cretione hæres institutus, si constituerit nolle se hæredem esse, statim excluditur ab hæreditate, & amplius eam adire potest. Cum cretione vero hæres institutus, sicut cernēdo fit hæres, ita non aliter excluditur, quam si statra dicti cretionis non erueerit. Ideóque etiam si constituerit nolle se hæredem esse, tamen si superfint dies cretionis, poterit uenia actus, cernendo hæres heri potest. ¶ Cretio aut vulgaris dicitur, aut continua. Vulgaris, in qua adiectum hæc verba, Quibus scieris, poteris que. Continua, in qua non adiicitur id. Et qui vulgarem cretionem habet, dies illi dati compluntur quibus scit se hæredem institutum esse, & potuit cernere. Et qui continuam habet cretionem, etiam illis diebus compluntur, quibus ignorauit se hæredem institutum: aut fenit quidem, sed non potuit cernere. Hæc Vlpian. Institutio, ex quibus verbis apparet eam tandum Ciceronis locum lib. 1. de Oratore, vbi sic vulgo legitur, Vtin conditionibus scribi solet, de quibus scian, potcróque: Pro condition bus cum, legendum est cretionibus.

Cernax, Pifces Philotimo, 2. de alimentis, durx carnis, & qui zgrè confrianiur, sutcóque crassus & salsus in corpus distribuant. Ex Galen. lib. 3. de alim. facult.

Cernuo, cernuas, cernuare, Erat labente vestigio in pronum ire, & ferè stratum labi: quo genere lapsus confaulus vti soleban t pe lsus vrnčas eurieutes. Varro. Etiam pelles bubulas oleo perfusas percurrebant, ibique cernuabant: à quo vetus est ille versus in carminibus, Ibi pallores ludos faciunt: cotus cumbula. Seneca lib. 1. epist. 8. Qui hoc faciunt, non euertit fortuna, fed cernuat & allidit.

Cernuus { κυφὸς } Adiectiuum, declinat propriè inclinatus, quatenus quod cerram cernat, authore Nonio. Lucilius sat. lib. 3. Cernuus exemplo plantas conuellit honestas. Virgil. to Æneidos,

-erectóque inembit cernuus armo. Vbi Seruius, Cernuus equus dicitur, qui cadit in faciem: quasi in eam partem quam cernimus. Vnde & puer quos in lusu vidimus, ea parte qua cernuus flantes, cernui vocantur: vt etiam Varro in duabus theatralibus docet.

¶ Cernuus, Calcamenti genus. Festus. De eo forrasse contra grammaticum sententia verfum illum Lucilij, quem supra citauimus, accepere hec. Nonnulli cernuum fosceum interpretantur fuse fole ligulatum. Turn hec.

Cernuatus, pen. prod. Adiectiuum, Inclinatus. Solinus cap. 57. Aliqui tamen legunt Curuatus.

Ceroma, pe aultima producta, ceromatis, penultima correpta, iuxti generis { τοῦ γένους } Diecbatur quo ablitæ vngebantur dum certauiri erant. Hoc vero ex oleo cerario componebatur: ceroma quidem terra, fed ex quibusdam eius generibus, quibus robuftiora fiert corpora, & ad tolerandos æstus atque algores firmiora arbirarbantur: vt erat albida quædam terra pretentis ex Albano agro, & rubrica, ve Rauanus putat, & qui inxta montem Veluinum colligebatur, alrei; hiuusmodi terræ complures. Martialis lib. 14. Sen leuium ceroma tetris. repidúmve trigano. Plin. lib. 28. cap. 4. Nam illa que funt è ceromate permisto cœno, articulos tantùm molliunt, calefaciunt, &c. Vide HARPA.

Ceroma, Locus vbi palæstritæ vngebantur. Plinius libro 29. 2. capite secundo, Idem palæstras athletarum imaginibus, & ceromata fua exornant.

Feminecum ceroma. Iuuen. fat. 6. Dicitur autē fœmineum, quòd & mulieres coiscui vir, vngerentur palæstram intiurz.

Lacedæmonium ceroma. Martial. lib. 1. epigr. 48.

Cur Lacedæmonio luuentem ceromate corpus

Perfundit, &c.

Ceromaticus, penult. corr. Adiectiuum: vt Collum ceromaticum. Iuuen. fat. 3. Id eft ceromate perunctum.

Certe, Et certis nomen, à quo fit Plinius libro 31. cap. 2. Iudicet, inquit, vo Hefiiorcide fontes duos tradit esse, Ceronem, ex quo bibentes oues nigras fieri: Melan, ex quo albas: ex vtroque autem variat.

Ceroplastæ { κηροπλάσται } Comæ ornatores vocantur, quoniam κήρῳ, ex melle coma, quod ante Pluratchum indicat Hamerus dum Parim κηρόπλοκα dicit: fed & apud Sophoclem κηροπλαστήματα nuncupatur, Id eft horror pilos fuerigros. ¶ Sunt & Ceroplastæ, qui ceram exercent: fed tunc Græcè κηροπλάσται scribuntur. Vide Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 23.

Ceroftrotum, penultima producta { κηρότρωτον } Compositum ex duobus Graecis nominibus κήρατι id eft cornu: & τρωτὸν ftatus. & eft pictura genus, quam ex cornibus ramenta tinguntur variis coloribus, deinde vermiculatim ligno inseruntur. Principio hoc ex ligni bractiis fieri coepimus: fed nō satis hoc fuit, cor ère ping animalium cornua, dentes elephantorum secari, lignumq; cbore distinguimus, & eorum operibi. Vide infrà CERASTRVM.

Cerotes { κηρῶτις } Inter ornamenta mulierria numeratur Pollux libro 7. cap. 22.

Cerotum, Vide CERATVM.

Certea, quam rufticis Corncolam vocant Rurilius ait, caules proferre, & folia lino maiora, uuu autem falicis: florem luteum, semen folliculis genitæ effigie inclusum. Nascitur in pratis, nullaque re, quod gustu percipi possit, addtrictione prædita. Ex Mathiol. Senensi apud Dioscoridem.

Certitus. In CERTVS.

Cerrones, Lues & inepti à cæubus dicti, quòd Siculi adcrfus Athenienses cæubus pro fcutis funt vfi, quas Græci ἴτεινα appellant. Author Festus.

Certus, certi, fœmin. generis { ὄστρεον } Arboris species ex glandiuo genere. Plin. lib. 24. cap. 4. Th o phraftus lib. 3. de hift. plantarum, Genera hæc roboris habentur: placida, cerrus, latifolia, fagus, falfi corres: omnia fructifera: fed dulcissima glans fago, fecunda plac. dz. tenia latifolia, quarta falfrortes, vltima & amarissima cerro. Porrò Cerrus dicitur Græcis { ἀφὸ τοῦ. Certi membrum. Vitruuius lib. 2. cap. 9. & lib. 7. cap. 1.

Cerrinus, penult. corr. Adiect. { ὀστρεῖνος. } vt, Cerrinus calix. Plin. l. b. 30. cap. 10. Quidam pectus eius bibentibus cenfent, & in cerrino calice.

Certus aliud Adiect. { ὀστρεῖνος. } vt, Cerrea glans. Plin. lib. 16. cap. 6. Glans fagea fuem hilarem facit, carnem cœtibilem, &c. Prosumam huic certeam tradit Nigidius, nec ea alia solidiorem carnem, sed duram.

Certe, In CERTVS.

Certo, certas { ἀγωνίζομαι, ἀγῶνα, ἀγῶνας } certare, Altercari, eunendere. Varius nomin-bus iungitur, cóstrumque vt plurimum ea præpositionibus Inter & Cum.

Acies certant. In ACIES.

Ambigue certare. Tacit. lib. 2. t.

¶ Certare cum dauno. Auiquum. Siseno. hiftor. lib. 4. Aliq; faltui, ac velocitate certare. Nonius.

Æquore certare, Id eft in curfu & ſpatio curre otium. Sil. lib. 16.

Tēte Aliur certante ferre qui quæ æquore palmam Erepta? Vcba fum Iberi ad Panchæam equum, qui veterat ex Affuria.

Certare bello de re aliqua. Liu. 3. ab Vrbe, Arietti æque Ardeates de am biguo agro quum ſæpe bello certaſſent, multis inde cædibus hinc & illinc factis, tandem ad Romanos decem legatos, &c. Cic. 4. Tuſcul.

Plut vno Marte certare. Diuerſis prælijs hoſtem aggredi. Sil. lib. 8.

Animi inquis, pro malig ne à ſidere & aduerſari, apud Virgil. 10. Æneidos,

-tantúmq; animis certatis iniquis? vbi Iupiter deos alloquitur. Augendæ dominationi certare. Ad augendā dominationem. Tacit. lib. 2.

Beneficio vel maledicēdi. Tercit. in prol. Phorm.

Carmine. Horat. in Arte.

Damnis. Plaut. Trucul. 19.

Dicendi arte. Cic. de Clar. Orat. Ego memini T. Tincam Placentinum facetiſſimum cum familiari noſtro Q. Granio prizeone dicendi arte certare.

Dolis. Sil. lib. 5.

Iocis. Horat. 2. Carm. ode 12.

Legibus ſuis certare dom. Cic. 4. Ver. Sicuti hoc iure ſunt, vt quod ciuis cum ciue agat, domi certet ſuis legibus.

Maledictis. Lucret. 5. & 6. Vbe, Acta deinde in Senatu res eſt, certatúmque inter collegas maledictis.

Malitia certare tecum, inſticia eſt. Plaut. in Perſ. 6.

Manu. Valer. lib. 6.

Mero. Horat. 4. Carm. ode 1.

Minacia cum aliquo. Plaut. Trucul. 19.

Multam. Vide Multam dicere, in DICO, dicis.

Muneribus. Contendere de muneruin præſtantia. Virg. 2. eclog.

Nec ſi muneribus certet, concedat ſolus.

Obſequi in. Cluuil epige 30.

Officiis inter ſe. Cic. Cutno, lib. 7. Reliquā eſt vt officiis certemus inter nos, quibus æquo animo vel vincam te, vel vincar abs te. Id eſt, nramur aler alterum officiis vincere.

Priorem officio certare. Virg. 1. Æneidos,

-officio occupet extrudit priorem Pemitat. Vbi Seruius, Ne tibi parò videatur prima beneficia præſtitiſſe, quò poſſis maiora recipere.

Pietate. Claud. 4. Paneg.

Pignore. Virg. 3. eclog.

Tu die metum quo pignore certes.

Sagitta celeri. Virg. 5. Æneidos,

Protinus Æneas celeri certare ſagitta

Inuitat qui fortè velint: & præmia ponit.

Omni ſerlere. Seneca Thyeſte, t.

Titulis alicuius. Claud. epigr. 22. Id eſt cum titulis.

Vigilus ac labore cum alcero. Liu. 4. bel. Maced. Paſſimonia & vigilis & labore cum vltimis militum certaret.

Virg iliana virtute. Plin. in præfatione lib. 9.

Vitijs cum aliquo. Cic. 10. Philipp. Erat enim ei ſpes vna in C. Antonio, qui duorum fratrum ætatibus medius interiectus, vitijs cum vtroque certa bat.

Secum. Plin. Iunior, epiſt. 19.

Certare cum alterius impro bitate. Cic. 7. Ver. Si cum aliorum improbitate certes, longè omnes, multúmque ſuperabit.

Certat Ægyptus cu feracissimis terris. Plin. Iunior, in Paneg. Tantis fegetibus inde barur, vt cum feracissimis terris, quali nunquam certsua, certaret.

Certare cū vſuris, fructibus prædiorū dicuntur, quorum vectigalia vix, aut ne vix quidē vſuris perfoluendis paria eſſe poſſunt. Cic. 1. in Cati. Mro beneficio tabulæ nouæ profertur, vetum auctionariæ. Neque enim, iſti qui poſſeſſiones habent, alia ratione vlla ſaluere poſſunt. quòd ſi maiorius facere voluiſſent, neque (id quod ſtultiſſimum eſt) certare cum vſuris, fructibus prædiorum & locupletioribus his, & melioribus ciuibus vtermur.

Impanbus certare, Id eſt cōtra vel maiores ſe vel minores. Horat. Epod. 11.

Forma certare deis, pro Cum deis, Id eſt non minus quàm deos formoſum eſſe. Sil. lib. 4.

Melioribus. Id eſt cum nobilioribus & potentioribus. Horatius 2. Serm. ſat. 5.

Certare cū Liu. 4 ab Vrbe, Aut iis cū quibus de imperio certetur, nec virtute, nec patientia, nec diſciplina rei militaris cedendum eſſe.

De impertio. Cic. a. de Orat.
Pugnaciter de re aliqua. Cic. 4 Academ. Nam ſi in minimis rebus pertinacia reprehendibilior, calumnia etiam correctue: ergo de omni ſtatu conſilióque totius vitæ aut certare cum aliis pugnaciter, aut fru ſtrari cum aliis, tum meipſum velim?
In deos & famam lethi cum aliquo. Silius lib. 12. Id eſt, quò mors gloriioſior ſit.
In omne facinus certare, Id eſt ruere in omnem turpitudinẽ, protectum eſſe ad omne ſcelus. Seneca Thebaid. 1.
Foro, Id eſt in foro. Horat. 2. Serm. ſat. 5.
Magna minórve foro ſi res certabitur olim, &c.
¶ Certare, Inter ſe ſumma cura deliberare. Virg. 6. Æneidos,
Haud mora, feſtinant flentes, aráque ſepulcri
Congerere arboribus, cæloque educere certant. Id eſt (ait Servius) vt hue faciant, mente pertractant. Nam adhuc iuri ſunt ad ſylvas.
Iure certare inter ſe. Cic. 4. Verr. Quum id quod omnes intelligebant, dicere Heraclius hùius eſſe certum Siculis, inter ſe quo iure certarent: legem eſſe, &c.
Certare ob. Horat. in Arte,
Carmine qui tragico vilem certauit ob hireum.
Sub lege aliqua certare, Id eſt propoſita conditione. Claudianus epigram. 22.
Certare agere quidpiam, Eſt certatim aliquid conari. Virgilius 2. Æneidos,
Circunſuſa ruit, certántque illudere capro.
Non certare eum aliquo quidpiam facere. Virg. 3. Georg.
Certo ſuperare, Id eſt ſtudeo & conor. Virg. 5. eloga,
Quid ſi idem certet Phœbum ſuperare canendo?
Certo vincere. Virg. 5. Æneid.
Honorem certare. Stat. lib. 6. Thebaid.
Certare aliquid. Id eſt certando quæro. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
¶ Certare, cum datiuo vſurpatur. Virg. 5. eloga,
Montibus in noſtris ſolus tibi certet Amyntas. Vbi Seruius, Vſurpatum eſt: nam hodie Certo teeum dicimus.
Laudibus alicuius certare. Virg. 2. Georg.
Douaria alicui certant, Id eſt alicui dona certatim offeruntur. Valerius lib. 5.
¶ Certare, pro certar. apud veteres. Pacuuius Armorum iudico,
An quis eſt qui te eſſe dignum quicum certetur putet? Nonius.
¶ Certatur, Imperſonale. Liu. 40. Vrbe, Inter ordines certabatur. Certatum eſt. Lucan. lib. 2.
Certatum eſt in iudicio. Cic. 1. de Orat. Quid quod itẽ in Centriali iudicio certatum eſſe accepimus?
Certant ¶ ἀγωνιζόμενοι. Participium vt, Crines auro certantes, Id eſt auro intorti: ac inter ſe ferientes, vel potius ſauo colore & pulchritudine contendentes cum auro. Silius lib. 4.
Certamibit Sarmes, flauam qui ponere victor
Cæſariem, crinémque ubi Gradiue vouebat
Auro certantem, & ruſilum ſub vertice nodum.
Animam ſuam certanté in hoſtis dextra ponere, Eſt ab hoſtis forti dextra interfici. Sil. lib. 10. de Paulo loquens.
Animis certantibus, Id eſt ſumma animorum contentione. Virgil. 12. Æneid.
Remit certantibus æquora verrere, Vehementer agitatis remis nauem impellere. Virg. 3. Æneidos,
Verrimus & proni certantibus æquora remis.
Certatus, pen. prod. Participium paſſiuum. Sil. lib. 17,
Certatus nobis hodie dominum accipit orbis. Verba ſunt Annibalis ad Scipionem: hoc eſt, pro quo certaminus.
Certamen, penult. prod. huius certaminis, pen. corr. ¶ ἀγών, τὸ ἆθλον, ἀμιλλα, ἀμιλλητὴρ ὁ Eſt res ipſa de qua certatur, vter columbam fugitiã ferat, vter prior deuertat ad metas. Vnde Virg. 2. Georgicorum,
Velocis iaculi certamina ponit in vmo. Donatus in Adelphos Terentij.
¶ Certamen etiam ipſa eſt certatio.
Lex certaminis. Ouid. 10. Metam. de Atalanta,
Præmia veloci coniux, thalamíque dabuntur.
Mors pretium tardis, ea lex certaminis eſto.
Pretium certaminis ferre. Ouid. 13. Metam.
Ludorum certamina. Ouid. 11. Metamorphoſeos,
Inſtituit ſacros celebri certamine ludos.
Certamen dici. Ouid. 10. Metam.
Veneris certamina mutua. Ouid. 2. Amorum. eleg. 10.
Vini certamen, Comporatio. Tibul. lib. 3. eleg. 6,
Aut ſiquis vini certamen mire recuſet,
Fallat cum recto cara purlla dolo.
Bitugum certamen, Concurſum celerem curruum ſignificat. Virg. 5. Æneidos,
Non tam præcipires, bitugo certamine campum
Corripuere, ruúntque effuſi eatere currus.
Celebre certamen. Ouid. 1. Metam.
Claſſicum. Id eſt nauale prælium. Patereulus lib. 2, Agrippæ omne claſſici certaminis arbitrium commiſſum.
Feſta certamina. Stat. lib. 6. Thebaid.
Impar. Ouid. 11. Metamorphoſeos,
Auſus Apollineos præ ſe contemnere cantus,
Iudice ſub Tmolo certamen venit ad impar. De Mida.
Iudicium, locularé & puerile. Seneca Agamem.
Perpetua ſacri certaminis materia. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Quadriugum. Stat. lib. 6. Thebaid.
Vaiida. Stat. lib. 6. Thebaid.
¶ Celebare certamina, Id eſt ludos certamini. Virg. 5. Æneidos, Hæc celebrata rennus ſancto certamina patri.
In certamen deſcendere. Cic. 2. Tuſcul. Videmúne apud quos eorum ludorum, & cui ullum ab his qui in id certamen deſcendant, deuitari dolorem?

Inire certamina prima. Virg. 5. Æneid.
Miſſum certamen, Id eſt peractum & finitum. Virg. 5. Æneidos,
At puer Æneas, nondum certamine miſſo
Epiſiden vocat.
Præmia certamen mouent. Ouid. epiſt. 15.
Certamina referre, Id eſt innouare. Virgil. 5. Æneid. de Aſcanio.
Tollere dona certamine. Virg. 5. Æneid.
¶ Certamen, pro tumultu ſiue ſtrepitu. Virg. 5. Æneidos,
Nautæ ex oratur vario certamine clamor.
¶ Certamen, Contentionem etiam ſignificat. Salluſt. Diu magnum inter mortales certamen fuit, vtne corporis, an virtute animi res militaris magis procederet. Cic. pro Roſc. Amerino, Quo in certamine perditi eius erat, non ſe ad eos iungere, &c.
Summum certamen, Summus conatus. Virg. 5. Æneid.
Contentio & certamen. Cæſar, bel. Gal.
Honeſtum certamen, & diſputatio ſplendida. Cic. 2. de Finib. Pugnant Stoici eum Peripateticis, &c. & certamen honeſtum & diſputatio ſplendida, omnis eſt enim de virtutis dignitate contentio.
Diuitiarum certamina, Id eſt labores in cumulandis opibus. Horat. epiſt. 5.
Æquo certamine bellum geritur. Lucret. lib. 2.
Alsere. Silius lib. 1.
Anhelum. Silius lib. 3.
Aſperum. Ouid. lib. 4. Triſt. eleg. 1.
Auidum. Silius lib. 12.
¶ Certamen Chryſantianum, ab aureo ſtore præmio victoris nuncupatum, χρυσάνθεμον id eſt ab auro, & ἄνθος, flore. Huius ludi meminit Iuriſconſ. in l. pen. D. de ann. leg. Cæterùm de hoc ludi genere, & alijs multis, vide Budæum, Alex. ab. Alex. lib. 5. cap. 2. Valturium de re milit. lib. & cap. 12. & Rhodig. lib. 13. cap. 30.
Funeſtum. Virg. in Culice.
Nec funeſta tener valida certamina claſſis.
Grande Horat. 3. Carmode 20.
Magnum. Virg. 7. eloga,
Et certamen erat, Corydon cum Thyrſide, magnum.
Verum ſi tamque. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Certamen cum. Cic. 1. de Legib. Neque nobis eum illa rum peſte certamen fuit, ſed cum grauiſſimo Reip. tempore: cui ſi ceſſiſſem, &c.
In certamen venire cum aliquo. Cic. de Claris Orat. Quum igitur eſſem in plumis cauſis, & in principibus patronis quinquennium feré verſatus, tum in patrocinia fallæ in certamen veni deſignatus Ædilis cum deſignato eo 2. Hortenſio.
Adducere in certamen rem aliquam. In ADDVCO.
Inſtituere ſibi certamen cum aliquo. Cic. 1. Aead. Tum ego, Cum Zenone, inquam, vt accepimus, Arceſilas ſibi omne certamen inſtituit, non petinacia, &c.
Certamen inter. Salluſtius, Sed gloriæ maximum certamen inter ipſos erat.
Inter quoſdam certamen de Cic. pro Flac. Adſone Athenienſes, vn de humanitas, &c. De quorum vtbis poſitione, propter pulchritudinem ceram inter deos certamen fuiſſe prodium eſt.
Pro re aliqua certamen eſſe. Cic. 3. de Nat. deor. Eſt enim mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atque delubris, pro ſe vrbis muris, &c.
Honoris & dignitatis certamen eſſe cũ aliquo. Cic. 1. Offic. Quum ciuiliter contendimus, aliter ſi eſt inimicus, aliter ſi competitor: cum altero certamen honoris & dignitatis eſt, cũ altero capitis & famæ.
¶ Certamen & diſcrimen ſalutis. Cicero 1. de Diuinatione, Neque ſolùm in pace, ſed in bello multo etiam magis, quo maius erat certamen & diſcrimen ſalutis.
In certamen & diſcrimen rerum omnium deuenire. Cicero 1. de Orat. Conſulatu deuenimus in medium rerum omnium certamen atque diſcrimen.
¶ Certamen, Prælium. Virg. 11. Æneidos,
Quòd ſi me ſolum Teucrim certamina poſcunt.
Belli certamen. Plauc. Cic. lib. 10. Luerret. lib. 1.
Clara accendiſſe ſaui certamina belli.
Confirre belli certamina inter ſe. In CONFERO.
Pugnæ certamen. Sil. lib. 17.
Gladiatorium vitæ certamen. Cicero 2. de Orat. Sed ſi in ipſo illo gladiatorio vitæ certamine, quo ſero decernitur, &c.
Æterno certamine prælia edere. Lucret. lib. 2.
Certamen atrociſſimum. In ATROX.
Clara certamina, Id eſt celeberrima. Vide paulo ante Belli certamen.
Contentioſa certamina. Firmicus lib. 5. cap. 2.
Diſpar certamen, inite, eſt eum maiore contendere. Ouidius 2. Amorum. eleg. 2.
Exacto lætus certamine victor. Claud. 5. Paneg.
Graue. Silius lib. 16.
Lethiferum. Catul. epigram. 59.
Longum. Horat. 1. epiſt. 10.
Martium. Horatius 4. Carm. ode 14.
Miſerandum. Silius lib. 5.
Nauale, Quod è nauibus in mari committitur. Virgilius libro 5. Æneidos.
Rabidum. Silius lib. 16.
Særa certamina fuerũt quatuor apud Græcos: Nemea dicara Archemoro, Pythia Apollini, Iſthmia Palæmoni ſeu Melicertæ, Olympia Ioui. Lactantius tamen in principio ſexti libri Thebaidos tradit Olympia in honorem Pelopis fuiſſe inſtituta. cui ſubſcribit Solinus cap. 2. his verbis, Certamẽ Olympicum, quod Hercules in honorem ataui materni Pelopis ediderat, intermiſſum Iphiclus filius eius inſtaurauit poſt exidium Troiæ anno quadringentéſimo octauo. Stat. quoque in principio lib. 6. Thebaidos,
Hunc pius Alcides Pelopi certauit honorem,

Palue

Puloercúmque fera crinem deorſit oliua. In Nemeis victores apio coronabantur. Plin.lib.19.cap.8. Honos ipſi in Achaiâ, coronare victores ſacri certaminis Nemeæ. De apio loquitur. In Pythiis lauro vepote quæ dicata eſt Apollini. Teſtis Plin.lib.2.cap.1. Teſtis & Lactantius loco ſuprà citato. In Olympiis oleaſtro. Plin.lib.13.cap.4. ad finem, Athenæ quoque victores oleo coronant, Graeci verò oleaſtro Olympiæ. In Iſthmiis pinu. Plin.libro 15.cap.10. ad finem, Pinea corona victores apud Iſthmum coronantur. Exeat ſuper hæc re Graecum epigramma Archiæ poetæ, quod ſic Latinitate donauit Volaterranus:

Graecia non celebrat duo bis certamina ſacra;
Quorum, hominum duo ſunt, & duo exilia olum:
Sacra Iouis, Phœbique, Palæmonis, Archemotique.
Dona oleaſter erunt, malaſelina, pitys. Hoc eſt, oleaſter, poma, apium, pinus. Primum (ait Volaterranus) Hercules in Iouis honorem conſtituit in Olympia: tribſtadium fecit tanto exercitis maius, quanto eius menſura pedis præpolleret: vbi primus Olympionica fuit Coroebus Athenienſis, vt author Euſebius. Vide Plinium lib.7. cap.56. & Diodorum Siculum lib.14.cap.2. Secundum Phœbo dicatum Delphis, ob pythonem ſerpentem ab eo interfectum, vbi certamen erat muſicæ in quo Chryſothemis primus vicit hymnorum cantu, deinde Thamyras, vt author Pauſanias. Coronabantur lauro, quæ Delphis adeo magnas fert baccas, vt mala videri poſſint. Tertium Palæmonis Athemätis filij, ex cæde paterna ab Ino matre liberati, Neptuno apud Iſthmum. Quarta Nemea ſacra, ob Archemorum puerum Lycurgi filium, ab Hypſipyle nutrice educatum, & in ſylua Nemea defunctum. Erat autem conſertæ do hieronicarum (ſic enim vocabâtur qui in ſacris certaminibus vicißent) vt domum redeuntes, diruptis de induſtria mœnibus à patria exciperentur, tanquam viri fortiſſimi & vi ſuperantes. Coronas præterea donabant patriæ. Hæc & multo plura apud Volaterranum in Philologia, lib.39. Vide Caelium lib.23.cap.17. Cic.3. Tuſculanar. & pro Flacco. Plin. lib.34.cap.4.

Sxuum.Sil. lib.1,

Occumbit ſæuo Tyrius certamine victor.
Sublime.Claudian.in Ruff.
Trepidum.Horat.epiſt.20.
Vaſtum.Virg.12.Æneidos,

Nec mora,nec requies,vaſto certamine cendunt.

¶ Minor in certamine,Id eſt virtbus inferior.Horat.1.epiſt.19,
minor in certamine longo

Implorauit opes hominis.

Studio certaminis in liſem ire.Ouid.6.Faſt.
Abnuere certamen.Liu.lib.1.
¶ Accendere certamina. Lucret. lib.1. Signifícat cauſam præbere litium.
Certamina impenſius accendi. Vide ACCENDO.
Accendi ad certamen. Liu.de bell.Punic.
Multam certare.Vide Multam dicere,in DICO dicit.
Celebrare certamina ſub nomine alicuius, Scæuola in Liberto.
¶ I. Titius. D. de annuis legatis.
Conferre manu certamina. Lucret.lib.4.
Conferre.In CONFERO.
Conrahere. In CONTRAHO.
Cooriti certamen. Liu.lib.1.
Duro certamine cadere.Claud.4.Paneg.
Diſſerre.Ouid.6.Metam.
Dirimere.Ouid.5.Metam.
Excludere, Remittere prælium, atque interponere quietem bello.
Sil.lib.15.
Tum caſtris procul amotis,adueſa quiete
Diſſimulans dubia excluſit certamina Martis.
Extrahere.Liu.lib.4.
Experiri.Liu.de bell.Punic.
Faeere.Liu.de bell.Punic.
Certamen animis imbuere.Vide IMBIBO.
Inceſſit certamen,pro ſubit.Tacit.lib.2.
Increſcere dicitur certamen.Vide CRESCO.
Inferre alicui. Vide IMPARO.
Iniicere aliquibus.Vide INIECTO.
Inire.Ouid.10.Metam.
Inire cum aliquo.Sil.lib.13.
Inſtare certamen.Liu.de bell.Punic.
Inſtituere ſibi cum aliquo.Vide INSTITVO.
Inuadere.Sil.lib.17. Id eſt in certamina vadere.
Miſcere. In MISCEO.
Molin.Sil.lib.16.
Mouere.Lucan.lib.3.
Occumbere certamine.Sil.lib.1.
Certamini auidè ſe offerre.In AVIDVS.
Ponere,Id eſt finire. Virg.8.Æneidos,
Poſt iiſdem inter ſe poſito certamine irges
Armati Iouis ante aram,&c.
Ponere militibus certamina, Collocare aciem, inſtruere ordines militum.Virg.5.Æneidos.
Prima citæ Teucris ponam certamina claſſis.
Præbere.Liu.de bell.Punic.
Præparandus certaminis.Quintil.lib.3.cap.8.
Renouare. Liu. Confuli metuës ne minus inſtando renouaret certamen,&c.
Sedare.Liu.de bell.Punic.
Serere.Liu.lib.2.
Tentare.Liu.lib.5.
Victus certamine.Ouid.6.Metam.
¶ Equus primus certamine, Id eſt victor in certamine curuli. Horat. de Arte poetica.

¶ Certamen,non ſemper pugnam & dimicationem ſignificat, ſed interdum ſpectacu. Plautus,

Nunc ſpecimen ſpectiur,nunc certamen cernitur. Turnebus.

Certatio (ἀγώνισμα,) Vide Certamen, Ipſe actus, contrnitione certamina, Cic. 3.de Nat.deor. Sed neſcioquam ſtuc ibit: magna eſt certatio.
Corporum certatio. Cic.2. de Legib. Ludis publicis,quod ſine cur riculo,& ſine certatione corporum fiat, populorum lætitiam in cantu,& fidibus & tibiis mod eranto.
Mulier. Liu.5 bell. Pun. Confeſtim Carulij Tribuniplebis omiſſa mulier certatione,rei capitalis diem Poſthumio dixerunt. Vide Multam dicere, in DICO.
Pœnæ.Cic.3.de Legib. Quam magiſtratus iodicaſſet, interrogatiſue,per populum mulæ pœnæ certatio eſto.
Certatio iniquè comparata. Vide INIQVVS.
Iniqua.Cic.pro Quintio, Hæc eſt iniqua certatio : non illa qua tu contra Alphenum veſtiabaris.
Certatio cum.Cic.2.de Finib. Non mihi cum Torquato, ſed virtuti cum voluptate certatio.
Patem certationem cum aliquo eſſe. Cic.pro Quintio. An verò id quod Horrenſium, &c. non fuiſſe Neuio patem certationem cum Alphenoille tempore inſtituit,dominantibus?
Certatio inter. Cicero de Amicit. Atque hæc inter eos ſit honeſta certatio.

Certatim.pen.prod. (ἐρίστικως.) Aburebium. Cum contentione : quando alius alium præire conatur in re aliqua. Plin.Jun.epiſt.33. Omnes ire certatim,& tamen æqualiter amant. Liuius 6.bel.Pun.Itaque in valuara ae tela ruunt neque ſibi mari,neque ſuperſtantes armati arcere queunt,quin certatim aſcendant.
Cantare certatim.Horat.1.Serm.fat.5.
Circunſtare certatim.Virg.lib.7.Æneidos,
Certatim regis circunſtant tecta Latini.
Conſtaoc ioter nos certatim ſtudia. Lepidus ad Ciceronem, lib.10. Etſi omni tępore ſumma ſtudia officij mutuò inter nos certatim conſtituerunt pro noſtra,&c.
Certatim credere. Liuius 1.ab Vrbe, Certatim ſummi, infimique Gabinorum Sextum Tarquinium dono deûm ſibi miſſum ducem credere.
Certatim ad opus eurrere. Cic.1.Philipp. Certatim poſthac, mihi crede,ad hoc opus eurreur. Hoc eſt ſumma cum diligentia.
Certatim de ſalute alicuius dicere.Cic.pro Sextio, Quum omnes certatim, aluſque alio grauius atque ornatius de mea ſalute diſſeruit,&c.
Certatim ſoci ſeriont mare,& æquorà verrunt. Virg.3.Æneid.
Certatim inſtaurant epulas,&c. Virg.7.Æneid.
Nequiequam in tectis certatim tenuia cera
Spiramenta linunt. Virg.4.Georg.
Loqui certatim.Ouid.13.Metam.
Certatim alter alteri obſtrepere.Liu.t.ab Vrbe.
Certatim de his tradunt authores. Plin.lib.32.cap.5.
Hoc Cicero atque Aſinius certatim vſi ſunc. Quint.lib.6.cap.2.

Certatus,penult.prod. (ἀγωνίσας.) adiectivum. Tacitus lib.15. Et huic contra inam ad amorem Eriidem, in cuius tranſgreſſu malum certato, peruicit Bardanes. Certato, Id eſt quum certaſſet. Paſſiuum pro actiuo.

Certatus, huius certatus, pen.prod. (ἀγώνισμα.) Idem quod certamen. Stat.lib.13.Syluarum,
-rideque benigna
Parthenope Genuſe ſacrum,nudóſque virorum
Certatus,& parua ſuæ ſimulacra coronæ.

Certus (ἀπερίφραστος, αἰνιγματώδης, ἀδιάλειπτος.) Adiectium à Cerno, vt ait Sipontinus,quando ſignificat videre: & eſt Clarus, indubitatus: quia ea quæ cernimus,clara & indubitata ſunt.
Certus ſum ex hoc metu. Plaut. Merc.4,
-ez hoc vt ſim certus meta. Id eſt oe quid vltra timeam de hac re.
Incertus & Certus,contraria. Terent.Eunoch.1.1,
-incerta hæc ſi tu poſtules
Ratione certa faciere, nihilo plus agas,&c.
Amor certus. Id eſt non ſimulatus. Ouid.2.de Arte,

Læta erit,vt cauſam tibi ſi ſcies eſſe pericli,
Hoc dominæ certi pignus amoris erit.
Amor certior. Ouid.3.de Arte.
Animo certo & confirmato poſſe conſiſtere in cauſa. Cicero pro Quintio, Diſſidebam me hercule C. Aquili, ſatis animo certo & cõfirmato me poſſe in hac cauſa conſiſtere.
Arboribus certis grauis vmbra tributa eſt, Id eſt peculiariter priuatæ eoidam arborum ſpeciei. Lucret.lib.6.
Author certus. In AVTHOR.
Author certiſſimus, Id eſt probatiſſimus & veriſſimus. Virgil.1. Georgic.
Auxilium.Cic. pro Quintio,Appellantor Tribuni à quibus quum eſſet certum auxilium petitum, ita tamen diſceditur,&c.
Candidatus certus. Caſius ad Cic. lib. 8.Fam. epiſt.3. Quomodo illum putas Augustus tum competitorem dolere? & diſſimulare me certiorem,quàm ſe,candidatũ? Certiorem,Id eſt in petenda Ædilitate gratia ſuperiorem. omnium opinione me furorem Æddem potiusſquàm Hirrum.
Certis de cauſis aliter exiſtimare. Cic.1.de Orat. Quod quidẽ certis de cauſis à plerisque aliter exiſtimatur.
Competitores certi. Cic. Attic. lib.1.epiſt.1.In campo comitiis Tribuotiis ad x vi. Cal. Sextil. competitores qui certi eſſe videbantur, Galba & Antonius, & Q. Cornificius. Certi, hoc eſt certo petituri. ne forte expoeas,grauioſad populum. mox enim infert, Sunt qui etiam Cerſonium putent,ſubaudi,petiturum.
Conditio certa. Vide paulò poſt, Fines certi.
Conſul certiſſimus, pro Non dubie futuro. Cic. pro Milone, Vbi vidit homo ad omne facinus paratiſſimus, fortiſſimum virum, ini-

mieſſimum ſunm, certiſſimum Conſulem, ſiſque intelleximus ſolùm fermonibus, & ce-

Crimen. Cic. pro Sext. Roſc. Amer.

Crux. Cic. pro Milone, Clodius inſidias fecit Miloni; fecit: certa erus. nullas fecit; ſperata liberas.

Certus & conſtantes curſus habere. Cic. 3. de Nat. deor. Sed non omnia Balbe. quæ curſus certos & conſtantes habent, ea deo potius tribuenda ſunt, quàm naturæ.

Accipere damnum certum. Horat. 1. epiſt. 10.

Deus certiſſimus. C. 2. de Nat. deor. Cleanthes autem qui, &c. tum ipſum mundum deum d ett eſſe, tum totius naturæ mentì atque animo tribuit hoc nomen, rum vltimum & altiſſimũ atque vndique circunfuſum & extremum, umnia cingeuem, atque complexum ardorem, qui æther nominetur, certiſſimum d cum iudicat.

Dextera certa, Certa manus, nũ aberrans, vt ait Budæus. Martial. lib. 9. de quæ ex vulnere pepetit,

O quàm certa fuit librato dextera telo.

Dies. Cic. Attic. lib. 6. Statim dedi literas, vt ex Cypro equites ante certam diem deerderent. Id eſt ad tempus conſtitutum.

Die certa promittere. Vlpianus in Stipulatione iſta. 5. Inter certam. D. de Verborum obligationibus. Inter certam interpretamur diem, dicimus eſſe ex eo quoque apparet, quòd certa die promiſſum vel ſtatim dari poteſt: totum enim mendum tempus ad ſolvendum liberum promiſſori reliquitur.

Diebus certis aliquid facere, Id eſt ſtaturis. Virg. 2. Georgicorum, Et veneterem certos repetunt armenta diebus. Servius Certis exponit ſtaturis, legitimis, à natura arcana quadam ratione diſpoſitis.

Diebus ac ſacrificiis certis libare. Cic. 2. de Legib. Certiſque frugibus, certiſque baccas facerdotes publicè libanto, certis ſacrificiis ac diebus.

Dolor certus, Conſtans & obdurans. Horat. Epod. 15,

Nec ſemel offenſæ edet conſtantia formæ,
Si certus intrarit dolor.

Domus, Propria habitatio. Virg. 6. Æneidos,

Nulli certa domus: lucis habitamus opacis.

Exercitus. Vide paulo poſt, Fines certi.

Familias certas duas habere. Cic. 1. de Diuin. Iidemque Elis in Peloponneſo familias duas certas habet, &c.

Fides animis certa, Id eſt fiducia conſtans miuimèque anceps. Valer. lib. 4. Argonaut.

Facti certa fides eſt, Id eſt certum eſt hoc ſic contigiſſe. Ouid. 6. Faſtor.

Fides certa fegetis. Horat. 3. Carm. ode 16. Significat certum agri prouentum.

Fides certæ rei. Plin. Iunior epiſt. 286. Quæ ideo tibi nnn miſi, quia & parum emendata, & quædam non certæ fidei videbantur. Id eſt nõ admodum certa.

Finis. Lucret. lib. 2.

Fines certi, conditio certa, exercitus certus. Cic. 10. Philipp. Certi fines Macedoniæ, certa conditio, certus erat illius exercitus.

Finem voto petere certum, ſubaudi Habendi. Horat. 1. epiſt. 2.

Fines certi in rebus. Horat. 1. Serm. ſatyr. 1.

Eſt modus in rebus: ſunt certi denique fines:

Quos vltra citràque nequit conſiſtere rectum.

Fines certos, terminoſque ſibi conſtituere. Cic. pro Quint. Certos mihi fines, terminoſque conſtituam, extra quos egredi non poſſim, ſi maxime velim.

Iu tãta reddere certa, Id eſt incerta certa reddere. Horat. 2. Serm. ſatyr. 3.

Fædere certo. Certa lege, certo pacto. Virg. 11. Æneidos,

-regémque dedit, qui fœdere certo

Et premere, & laxas fciret dare iuſſus habenas.

Fructus certos ac deformatos offendere. Quint. lib. 6. in procem.

Genus exactionem certum. Cic. 2. de Orat.

Genere aliquo certo, curſuique vtiendi impliceari. Cic. 1. Offic. Itaque ante implicatur aliquo certo genere, curſuque viuendi, quàm potuit, quid optimum eſſet iudicare.

Hæres certus, Legitimus. Senec. Hippol. 10.

Haſtam certam quærere, Id eſt ineuitabilem. Virg. 11. Æneid.

Certi homines, Notiſſimi, quaſi qui poſſint nominatim referri. Cic. ad Pontifices pro domo ſua, Hanc iueundiſſimã vitæ atque officiorum omnium ſocietatem, certi homines fictis fermonibus & falſis criminibus diremerunt.

Certus homo, Id eſt grauis. ſic enim exponit Paul. Manutius apud Cic. ad Attic. lib. 6. epiſt. 21. Q. Voluſium tui Tibrirj gentium, certum hominem, ſed miniſcè abſtinentem, miſi in Cyprum, vt tibi pauculos dies eſſet: ne ciues Romani paueiqui illic negotiantur, iuis ſibi dictum negarent. Quo in loco, Sed. accipe dictam ad augendam laudem: vt ſi dicas, homo eruditus, ſed eloquens in primis. Domitius in illud Martial. lib. 5. epigr. 66,

-ſane certus & aſper homo eſt. Certi, inquit, dicuntur fideles. ¶ Certi item, qui ſuperciliũ grauitatẽ tuentur. ¶ Certi præterea, quos nulla ratio rei gerendæ fallit: vt certum fagittato rem dicimus, diriginem fagittam in ſignum. & ita accepit Martialis hoc loco. Hæc Domitius.

Ictus certus, Rectus, non fallax. Virg. 12. Æneidos,

Hurum vnum certo conuoquens dirigit ictu.

Inimicus certus, Quaſi ex profeſſo inimicus. Plaut. Perſis.

Certa & definita lex in carminibus. Cic. in Orat.

Lege certa aliquid facere. Ouid. 5. Metamorph. Id eſt certa conditione.

Legem certam dicere teſtamento. Paulus in l. Qui in teſtamento domini. D. de Teſtam. Nam qui incertus eſt de ſtatu ſuo, certam legem teſtamento dicere non poteſt.

Libeti. Cicero. i. de Inuent. Nondum diuinæ religionis, non humani officij ratio colebatur: nemo legitimas videre nuptias: non certos quiſquam inſpexerat liberos: non ius æquabile quid valeat: s haberet, acceperat.

Loca certa, Diſtincta & determinata. Virgil. 2. Georgicorum, Continuò has leges, æternáque fœdera certis

Impoſuit natura locis.

Certus & definitus locus. Cic. de Somnio Scip. Omnibus qui patriam cõſeruauerint, adiuuerint, auxerint, certum ſi ſein exilo, ac definitum loeum, vbi beati ævo ſempiterno fruerniur.

Loco certo cedere filicem. Cic. ad Diuinar.

Loco certo dicere. Cic. 4. Verr. Atque ea ipſa ciuitas qua ratione ſibi amica ſit, dicetur certo loco. Hoc eſt ſuo loco, apto & commodo.

Luminibus d eendi certeis ornare. Cic. 2. de Orat. Hæc ſunt omnia ingenij vel mediocris, exercitationis autẽ vel maximæ: artẽ quidem duntaxat achactenus requirunt, vt certa dicendi lumina burornentur.

Magiſtratum certũ præſtiere procuratorii alicui. Cic. 2. de Legib.

Manus certa. Id eſt non aberrans. Quintil. lib. 4. cap. 2. Vt certa manu vno telo poſſet eſſe contenta, meetæ plura ſpargenda ſunt. vt ſic & fortunæ locus.

Manu certa telum miſſum librare, Manu rectè perceuiente mitrere. Senec. Hercule furente. 13.

Mariteda certiſſima. Cic. ad Q. frat. lib. 12. Nunc reſpondebo ad eas epiſtolas, &c. quarum altera eſt de Blandemio Tenzide, quem ſer. bis certiſſimum matrimedam tibi à me intimè commendari.

Mente certa aliquid agere. Id eſt obſtinatè. Ouid. epiſt. 17.

Quid meæum certa preſia mentis geris?

Menſis certus. Cic. 4. Verrin. Cyzicæni menſis eſt certus, quo mense ſacerdotem maximeſtt errari oportrat.

Certa quadam moderatione. Cic. 1. de Orat. Quòd ſi ille affrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum: tamen aliquid ad requiem feni ſtutis exaugitat, &c. de Roſcio loquitur.

Motus certi certi. Cic. 2. de Nat. deor.

Nebulo certior nullus: Iu. Cic. Auico, lib. 15, Scribit autem Statius illum eum patre habitare vellchoc verò mirum, & id gaudrt: quem tu illo certiorem nebulonem? Id eſt magis cognitum & ſpectatum atque probatum.

Certo nomine maleſice) voe abitur in iudicium. Cic. 1. de Inuent.

Nomina bus certis cautos expendere nummos, Id eſt certa de cauſa. Horat. 2. epiſt. 1.

Habere nomen certius. Ouid. 3. Triſt. elcg. 14.

Opes certæ. Plaut. Pœnulo, 17.

Oratio certa. Plaut. Pœnulo, 16,

Horum profectò certa eſt hominum oratio. Id eſt verax.

Ouidi certius. Lucret. lib. 2.

Certas in partes diuidere. Cic. pro Quintio.

Paſſibus non certis errare. Ouid. 3 Metam.

Patrisfamiliãs erti offic a noſſe. Cic. pro Quintio, Vna in re paulo minus conſideratus, qui ſit certæ rem ſuam Sexto Nruio feerit, viro bono, verumtamen non ita imiligenti, vt natura fortunis, & officia certi patrisfamiliãs noſſe poſſet, Id eſt probati & cogniti.

Patre certo naſci. Cic. pro Sexto Roſcio Amer. Si tibi fortuna non dedit vt naſcerere certo patre. Vnde certi liberi. Idem 1. de Inuent.

Peſtora certa, Fortia & firma. Virg. 9. Æneid.

Pede certo ſignare humum. Horat. in Arte.

Penates certi, Propria ſibi deſtinata domus aut habitatio. Virg. 8. Æneidos,

Hic tibi certa domus, certi (ne abſiſte) penates.

Certæ definitæque perſonæ. Quint. lib. 3. Certas perſonas interpretatur Aſconius, tros qui iudices fieri potentant.

Pœnæ certiſſimæ in impios conſtituuntur. Cic. in Piſonem. Metamnen fagtæ deorum immortalium hæc eſſe in impios & conſceleratos pœnas certiſſimas conſtitutas.

Progenies certa. Id eſt legitima. Seneca Troad. 6.

Proles certiſſima Virg. 6. Æneidos,

Anchiſa generatæ, dedit certiſſima proles.

Regni loci. Lucret. lib. 1.

Requies laborum. Virg. 3. Æneid.

Res nuntiare. Cic. Caſſio, lib. 12. 4.

Rebus certis ſigna certa præcurrere. Cic. 1. de Diuinat. Nam non placet Stoicis, &c. ſed ita à principio inchoatum eſſe mundum, vt certis rebus certa ſigna præcurrerent. &c.

Sagitta, Quæ non aberrat à ſcopo. Horat. 1. Carm. ode 12.

Signum amoris. Cic. pro Sextio.

Signis aliquid cognoſcere. Virg. 1. Georg.

Signis dicere. Virg. 1. Georg.

Spes magis. Ouid. 9. de Arte.

Spes certiſſima Cic. ad Brutum, epiſt. 10.

Stipulatio certa quando dicatur, conſtat ex Gaio, in l. Stipulationum quædam certæ ſunt. D. de Verbor. obligat. Stipulationum, inquit, quædam certæ ſunt, quædam incertæ. Certum eſt quod ex ipſa pronuntiatione apparet, quid, quale, quamúmque ſit.

Studioſi certi alicuius. Cic. de Claris Orat. Sed ille Græcus ab omni laude ſeſeiot. habet enim certos ſui ſtudioſos, &c.

Certa ſumma rem vendere. Paulus in l. Diligenter. 5. Sexto quoque. D. Mandat. vel contr.

Bona & certa tempeſtas. Cic. Q. frat. lib. 2. 6. Tu ſi ita expedit, velim quàm primum bona & certa tempeſtate conſerendas, ad méque venias.

Certum anni tempus. Plin. lib. 7. cap. 15.

Certum, dimenſumque tempus. Plin. epiſt. 23.

Tempore cæli certo. Virg. 4. Georg.

Tempore certo accidere. Cic. de Somnio Scip. Propter eluniones exuſtionéſque tertarum, quas accidere tempore certo neceſſe eſt, nõ modò æternam, &c.

Tempore certo conuenire. Cic. 2. de Inuent.

Teſtis certiſſimus. Sil. lib. 7,

-teſtis certiſſima veſtræ

Ecce dies pietatis adest.
De tramite certo pelli. Horat. 2. Serm. fat. 3.
Certior transitus. Plin. lib. 3. cap. 11.
Tribu certa, numero certo. Cic. pro Cornel. Balb. Vidi egomet nonnullos imperitos homines noſtros esse Athenis in numero iudicium atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero, quum ignorarent, &c.
Vĕtigalia certiſſima. Cic. pro leg. Manil. Aguntur certiſſima Populi Romani vĕtigalia & maxima, quibus amiſſis, &c.
Certus verbis. Cic. 2. de Nat. deor. At verò apud maiores tanta religionis vis fuit, vt quidam imperatores etiam ſeipſos diis immortalibus expiti velato certis verbis pro Repub. deuouerent.
Verbis quibuſdam certis fieri diuortium. Cic. 2. de Orator. Certis quibuſdā verbis, non nouis nuptiis, fieri cum ſuperiore diuortiū. &c. De viro loquitur, qui relicta prima vxore, non dato libello repudij, ſeundam duxit.
Vitia certa vocis. Cic. 3. de Orat. Sunt enim certa vitia, quæ nemo eſt quin effugere rupiat, mollis vox, vt molierbris, aut quaſi extra modum abſona atque abſurda.
Certa vox. Martial. lib. 12. epigr. 82. De Manciо,
Et vox certa, confeſtque dicebat,
Puer, an puella mauris eſſet in ventre.
Voluntatem alieuius alieri certam eſſe, Alteri conſentire. Virgil. 4. Æneid. vbi Iuno Venerem alloquitur,
-adeto: & tua ſi mihi certa voluntas,
Connubio iungam stabili. Id eſt ſi tuam etiam officiū ſubſequatur. Voluptas certa & pura magis. Lucret. lib. 4.
Certas vſuras pendere. Vlpian. l. Si remunerandi. 5. Apud Iulianū. D. Mandat. vel contr.
¶ Certa res eſt, eui opponitur Opinor. Terent. And. 2. 2, Non opinor Daue. o. opinor narrat? non rectè accipis:
Certa res eſt.
Certa res eſt, pro deliberatum & conſtitutum eſt. Plaut. Capt. 3. 11. Nunc certa res eſt, eodem pacto, &c.
Itaque eum placeau: & quidem c c c c. certa. reliqua in ſpe. Cicero Attico, lib. 15.
¶ Certus, pro veloci aut fideli. Virg. 6. Æneidos,
-equidem per litora certos
Diminum, & Libyæ luſtrare extrema iubebo. Vbi Seruius certos interpretatur, aut veloces, aut fideles. Vtrúque enim, inquit, hoc loco ſignificat. Aliquando & firmoris Salluſt. Apud latera certos locauerat. Aliquando & deliberati iudicij.
¶ Amici certi. Ennius apud Cic. in Lælio,
Amicus certus in re incerta cernitur.
Amores certi, Id eſt fideles. Propert. lib. 1. eleg. 8,
Nec mihi tunc tales certos ſubduxit amores.
Homines certi, Id eſt fidiſſimi nunij. Cic. ad Lentulum, lib. 7. 7, Quoties mihi certorum hominum poteſtas erit, quibus rectè dem, nou præiectimtum.
Homines certos habere. Cic. Attico, lib. 5.
¶ Certus, cum præpoſitione Io, vel Ergà, interdum idem eſt quod proſper, & de quo melius videbitur. Valer. lib. 1. Argonauticōn,
-eoque enim in Tyrias Cynoſura carinas
Certior, aut Graiis Ehee ferualida magiſtris.
Dubium & Certum, contraria. Lucret. lib. 4,
Notitiam veri quæ res falſique crearit:
Et dubium certo quæ res diſſerre poſſit.
¶ Maris certa. Tacit. lib. 10, Statos æſtuus ſtatibus dies & certa maris opperiebaur.
Certum quiddam & breue ex ſpĕi cauſa ponamus. Cic. 1. de Inuen.
Certiora ſuot quam quæ apud Sagram. Prouerbialis locutio, euius meminit Cic. 3. de Nat. deor. Nam de Sagra, Graecorum etiam eſt vulgare prouerbium quo quæ affirmant, certiora eſſe dicunt, quàm illa quæ apud Sagram. Vide Erasm. in Chiliad.
¶ Certum eſt, Id eſt manifeſtum. Terent. Eunuch. 4. 4,
Iam ſatis certum eſt virginem veritatem eſſe.
Certum eſt deliberatumque. Cic. pro Sext. Rocc. Amer.
Parum certum eſt mihi de hoc. Plaue. Cic. lib. 10. 23.
Certum eſt de iure. Cic. ad Lentulum, lib. 7. 9, Mihi non tam de iure certum eſt, (quanquam ne id quidē valde dubium eſt) quàm illud ad tuam ſummam amplitudinem, dignitatem, libertatem pertinere.
Certum eſt de aliquo. Brutus & Caſſius Antonio, lib. 11. 2, Quem enim impedimento futurum putas, quum de nobis certum ſit nos quiteuros?
¶ Certum eſt, apud Iuriſconſultos, cuius ſpecies, vel quantitas, quæ in obligatione verſatur, aut nomine ſuo, aut ex demonſtratione quæ nominis vice fungitur, qualis quantiaque ſit oſtenditur l. 8. D. de reb. creditis.
¶ Certum eſt (ὅτι μᾶλλον) non modò accipitur pro manifeſtum eſt, vt apud Quintilianum, Nempe legem eſſe certum eſt: ſed etiam pro deliberatum & conſtitutum eſt. In quo ſecundo plerunque adiungitur diuinus cum infinitiuo: vt Certum eſt mihi ire in Hiſpaniā, (ὅτι μᾶλλον) Nonnunquam diuinus ſubiuſtelligitur, vt apud Virgil. 10. Æneidos.
Certū eſt in ſyluis inter ſpelæa ferarū Malle pati. Hæc Valla lib. 5.
Certum eſt facere. Plaut. Amph. 4,
Certum eſt hominem eludere. Terent. Eunuch. 2. 3,
Si certum eſt facere, facias.
Non certum eſt mihi quid agam. Terent. And. 1. 3,
Mihi certum eſt. Cic. ad Attic. lib. 7, Mihi certum eſt ab hoc eſſe ſimma ſenentia digirum nuſquam.
Certum eſt vbi. Terent. Eunuch. 3. 3,
-ſi ſtue ita certum eſt vbi,
Amabo, vt illuc tranſeas, vbi illa eſt, &c.
¶ Certum eſt, pro Tutum eſt. Cic. Att. lib. 13, Veniſſe à Cæſare nēmo rabat literas. hoc ſcribere, ſibi certum eſſe Romæ manere, &c.
Certum atque obſtinatum. Liu. 1. 2. Vrbe.
Certum eſt illud? Terentius Heeyra.
Definium aut certum eſſe. Cic. Pulchro, lib. 3. 8, Nihil enim habēt quod definium ſit, aut certum.
¶ Audire certum, pro certò audire. Horat. 1. Serm. ſat. 5,
Et certum vigilans, quarte ſit partis Vlyſſes.
Audieris hæres. Poteſt etiam exponi Certum vigilans eadem ratione. pro Certò vigilans.
Clarè & certum loqui, Id eſt apertè & diſtinctè, vt ab omnibus intelligatur. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Certum alicui facere. Plaut. Pſeud. 9,
-nimis velim qui certum mihi
Faciat, Ballion hic leno vbi habitet.
Certus alicui facere. Plaut. Menæch. 7, -nec quid
Id ſit, mihi certus facis, quid velit, quid me acceſſit.
Certum facere aliquem. Plaut. Pſeud. 3. Fac me certum quid tibi ſit. Virg. 3. Æneidos,
Anchiſen facio certum, rēmque ordine promo.
Certum habere aliquid. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8, Neque tamen id ipſum certum habeo.
Habere certum de aliquo quid agat. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 5.
Quid certi de quaque re habere. Cic. 2. de Nat. deor. Multū autem fluxile video de libris noſtris. quos plures breui tempore edidimus, variúmque ſermunem partim admirantium, vnde hoc philoſophaudi nobis ſubitò fludium extiſſet, partim, quid quaque de re rectu haberemus, ſcire cupientium.
Nihil certi de aliquo habere. Cic. Att. lib. 6.
Mittere certa ad aliquem. Cic. Att. lib. 16. Omnia igitur velim exſpliers, & ad me certa mittas.
Inuenire certum. Vide ENVARIO.
Ponere certum in aliquo. Cic. de Fato. Quoniam certum in Fabiō ponitur, natum eſſe cum in Canicula oriente, &c.
Certa, clata ſcribere. Cic. Attico, lib. 16. In præſentia mihi velim ſcribas quibus, & tu mihi de his rebus quæ nouantur, omnia certa, clara.
Neſcire certum. Cic. pro Sylla, Sed tamen quid reſpondit de Sylla Caſſius? & neſcire certum.
Certum ſcire. Trrent. Phorm. 1. 2, Non certum ſcio.
Certo certius, pro Veriſſimo, ſorti conſuli tuutur. Vlpian. In l. Ait Prætor. 5. Si quum mulier. D. Quæ in fraud credit. Neque enim dos in fraudem creditorum conſtituoda eſt: & hoc certo certius eſt, & ſæpiſſimè conſtituum.
¶ Pro certo creditum Salluſt. Pro certo creditur neſcio ſilio domū ſceleſtus nupiis vacuefeciſſe.
Pro certo dicere. Cic. 2. de Nat. deor. Nec enim hanc ipſum mundum pro certo rotundum eſſe dietis.
Pro certo habere. Cic. Bruto 5, Neque oūtiabatur quicquam quod pro certo habetemus.
Pro certo habere de re aliqua. Cic. Attico, lib. 9, Quoniam de aduentu Cæſaris pro certo habrbamus.
Pro certo urgare. Cic. Att. lib. 5, Sed poſthac omoia quæ certa non erunt, pro certo negato.
Pro certo polliceri aque confirmare aliquid. Cic. 2. de Lege Agr.
Pro certo puare aliquid. Cic. Att. lib. 9.
Pro certone. Terent. Adelph. 2. 4,
Pro certone tu iſtze dicis?
Certon, Comparatiuum (ὑπὲρ τὸ σαφὲς) Peritior. Senec. Hippol. 1. 22,
Ipſumque Phœbum rela qui oeruo regi
Figit ſagitta certior miſſa puer.
Certiorem facere aliquē (πυνθάνεσθαι, ἀκούειν, ἐπίστασθαι) Cic. 6. Verr. Adſunt Segeſtani clientes iuſtiſſi populi Romani, atque amici, certiorem te faciūt, P. Africanum Carthagine deleta, &c. Afriranus in Eunu qui. 5. 1. D. de Acquir. hæred. Filiusfamilias hæres ſcriptus patrem fuum certiorem fecerat, videri ſibi ſoluendo eſſe hereditatem.
Quamdiligentiſſimè facere aliquem certiorem. Cic. Att. lib. 5. 9.
Per literas certiorem facere. Cic. Lentulo, lib. 3. 9, Tu me detuis rebus omnibus, & Lentuli tui, noſtriſque ſtudus & exercetationibus velim quamſamiliariſſimè certiorem, & quam ſæpiſſimè faciās.
Per notas certiorem facere. Cic. 2. de Diuinat.
Fieri certiorem aduentu alicuius. Cic. 5. Verr.
Certiorem fieri ſcripto alicuius. Ouid. epiſt. 6.
Certior, certioras, pen. prod. certiorari, certiorarium, pen. prod. certiorare, pro Præmonere. Vlpian. in l. 6. ſed rerum. D. de eo qui pro tutor. &c. Sed ſi cognito quòd tutor non ſuit, abſtinuit ſe ab adminiſtratione, videamus ao teneatur, ſi neceſſarios pupilli non certiorauit vt tutorem peteretur. quod vetius eſt.
Certiorem, certiorari, certiortari (πυνθάνεσθαι) Certiorē fieri. Vlpian. in l. 6. vendition. D. de act. empt. & vend. Hæ res vera ſunt, ſi emptor ignorauit feruitutes: quia non videtur eſſe celatus qui ſcit, nec certiorari debuit qui non ignorauit.
Certioratus, pen. prod. Particip. Vlpian In l. Quod & lex. D. De libero homin. exhib. Is qui neſcit apud ſe eſſe hominem liberum, dolo malo eaten. ſed vbi certioratus rennet, dolo malo non earet.
Certiſſo. ai, Certus ſio. Pacuuius apud Nonium, Vocant coquos, vnde certiſſent.
¶ Certus cum genitiuo. Vc Certus eundi, Indubitabiliter profectus. Sic exponi Seruius in illud Virg. 4. Æneidos,
Æneas etiſa in puppi, iam certus eundi.
Deſciſcendi certus. Tacit. lib. 30.
Deſtinationis certus. Tacit. lib 13, Iam ventum haud procul mari, quod Hybernium inſulam aſpectat, quum oiuæ apud Brigantes diſcordiæ tetraxere duerem deſtinationis certū, ne noua moliretur, niſi priotibus firmatis.
Diſſidij. Tacit. lib 20.
Exitij. Tacitus libro 16. de Cn. Lentulo, Iſmque lapidis iſtu euentus & exitij certus, ad curſu multitudius quæ cum Druſo aduene-

rar, proiectus est.
Futuri. Senec. in Hercule fur. 12.
Matrimonij certa fides. Iuuen. Sat. 10. Nam vbi sui matrimonij certa fuit, struere maiora. Aug. de ciu. Dei. Quorum ex Gn. Ænobarbo genera, & Octauia Cæsaris sibi moliri. De Agrippina loquitur.
Relinquendæ vitæ. Tacit. lib. 4.
Spes. Tacit. lib. 20.
Laudis certus. Laudem spes certa. Sil. lib. 16.
Neeis certus, Certus mori. Sil. lib. 4.
Scelestis certa mulier. Tacit. lib. 13. ad finē. Id est quæ omnino decreuit parare scelus. Budæus.
¶ Certus, eum ablatiuo. vt, Iaculis certus, Optimus iaculator. Val. Max. lib. 1.
¶ Certus, cum infinitiuo. vt, Certus succurrere, Id est paratus. Valer. Flac. lib. 2.
Aetius hoc instare viris, fucurrere certi.
Certus mori. Virg. 4. Æneid.
At Romana ratis stabilem præbere carinam Certior. Lucan. lib. 3. Hoc est firmior & aptior.
Certiudo, à Certus, vnde Incertitudo, notæ significationis. Vide suo loco.
Certè (*Certim, vel Certe*) Aduerbium confirmantis. Terent. Adelph. 3.4, Numnam illa quæso parturit? a. certè Hegio.
¶ Certè, Ironicè dictum. Terent. And. 5.6,
Nescis quid mihi obtigerit. D. certè: sed quid mihi obtigerit scio.
¶ Certè captus est, Id est sine dubio, vt air Donatus. Terentius Andr. 1.1.
¶ Certè is est. Plautus Trinum. 14.
-estne ipsus, an non est? is est.
Certe is est, is profectò.
Euenict certè. Cic. 2. de Diuinat. Vt mihi ne in deum quidem cadere videatur, vi ferat quid casu aut fortuito futurum sit: si enim scit, certè illud euenict, nulla fortuna est.
Nescio certè. Horat. 1. Serm. 9.
Nam certè neque tum peccaui, quum, &c. Cic. Att. lib. 8.
Res fortassis veræ, certè graues. Cic. 4. de Finib.
Regium certè genus. Hurat. 2. Carm. ode 4.
Quanti certè facit. Cic. Attico, lib. 12. Qui quidem tibi inueniendi sunt, si nec tanti facis, quanti certè facis.
Profectò certè Cic. 1. de Nat. deor. Quorum opiniones quum tam variæ sint, támque inter se dissidentes: alterum profectò fieri potest, vt earum nulla: alterum certè non potest, vt plus vna vera sit.
¶ Certè, Concedentis. Græce ναί, vt vult Budæus. Cic. in Oratore, At dignitatem docere nō habet. Certè, si quasi in ludo. Idē 2. de Fin. Naturales diuitias dixit parabiles esse, quòd paruo esset natura contenta. certè, nisi voluptatem tanti æstimaretis.
Et certè. Cicero pro M. Marcello. Es certè in armis, militum virtus, locorum opportunitas, auxilia fautorum, classes, commeatus, multum iuuant.
¶ Certè, pro etiam, vel simili quadam potestate, teste Budæo. Cic. 3 de Finib. Erat enim, si cuiusquam, certe tuum, nihil præter virtutem in bonis ducere.
¶ Certè, pro salem, vel vtcunque. Cic. 4. de Finib. Totum genus hoc & Zeno, & ab eo qui sunt, aut non potuerūt, aut noluerunt, certè reliquerunt. Idē Marcello, lib. 4. 7. Victi sumus igitur: aut si vinci dignitas non potest, certè fracti atque abiecti.
Vel certè. Cic. 1. Tuscul. Homines mortem optare incipiant, vel certè timere desiſtant.
At certè. Balbus & Oppius Ciceroni in epistolis ad Atticum, lib. 9, De eo quod ad nos scripsisti, tibi cōsilium dabimus: quod si non fuerit prudens, at certè ab optima fide & optimo animo profici etur.
¶ Certè, pro tamen. Cic. Att. lib. 16, Et si quanus non fuerit suasor & impulsor profectionis meæ, approbator certè fuisti.
¶ Certè enim. Cicer. 1. Acad. Certè enim recentissima quæque sunt correcta & emendata maximè. In hoc genere loquendi abundat Ennius. Idem de Clarus Orator. Certè enim & boni aliquid attulimus tuentuti.
Certè. S. Terentius Andr. 2.1.
Saltem accurate, vt mecum videar. certè & cesciucrim.
Certè hercle. Terent. And. 2.1.
Certè hercle nunc hic ſe ipſus fallit, haud ego.
Tam hercle certè Plautus Merc. 4,
Certiēn' vidit? a. tam hercle certè, quàm ego nunc te, ac tu me vides.
Certè quidem pol. Terent. Eunuch. 4.5.
Certè tu quidem pol multo hilarior. Enim, 2. dcpol, hercle, quidem, & pol, quum posi certe ponitur, sunt ornatiuæ tantùm particulæ.
Certè equidem. Virg. celog. 9.
Quidem certè. Cic. Attic. lib. 16, Sed ita, si ante Kal. Ianuar. redeam, quod quidem certè eniitar.
Certe igitur. Cic. 2. de Diuinat. Certè igitur ignoratio futurorum malorum vtilior est, quàm scientia.
Certè scio. Terent. Adelph. 2.3,
Satis certè scio. Cic. 12. Philipp. Nam Martiam & Quartam nihil præter dignitatem & deus comprobaturas esse certè scio.
Certè, & pol scio. Plaut. Amphit. 4.
Atqui certè. Cic. Art. lib. 7, Atqui certè ille agere debuit: &c.
Et certè. Terent. Eun. 5.6,
Sed estne ille noster Parmeno? & certè ipsus est. Valla lib. 2, Certè coniunctæ cum coniunctione &, semper affirmat.
Certò, Aduerbium confirmantis. Plaut. Menæchmis, 23,
Laberum ego te aussi abire? ne. certò.
Certò (*Cæteroquin*) Aduerbium similiter affirmandi, quod etiam pro Certo dicimus. Plaut. Amph. 4,
At mentiris etiam, certò pedibus non tunicis venis.
Certò hæc mea est. Plaut. Pœnul. 18, Vt modestè orationem præbuit certò hæc mea est.
¶ Certò enim ego vocē hic loquentis modò me audire visus sum. Plaut. Aul. 2.7.
Quidem certò. Plaut. Epid. 8,
Me quidem certò seruauit consilius suis.
Quidem hercle certò. Terent. Phorm. 4.3,
Nam tua quidem hercle certò vita hæc expetenda, optandáque est.
Certò sane. Cic pro Ceciua, Veniunt in mētem mihi permulta, vobis plura certò scio.
Et ea est certò. Plaut. Pœnu. 19,
Satin' ego oculis certo? ēstne illæc mea amica Anthicrastilis?
Et ea certò.
Certò perij. Plaut. Pœn. 15,
Nunc pol ego perij certò, haud arbitrario.
Certò compen. Terent. Eunuch. 5.1,
Quid ais veneficia? patqui certò comperi.
Sanin' hoc certò? a. certè hisce oculis egomet vidi. Terentius Adelph. 3.2.
Futurum certò. Cicer. 5. Tuscul. Nihil ita expectare, quasi certò futurum.
Scire certò. Cic. ad Torquatum, lib. 6.4, Equidem quum hæc ferebam, aliquid tam adfum putabam, non quod ego certò sciam, sed quòd haud difficilis erat coniectura.
Videniur certò hæc crumpere aliquò. Cic. Att. lib. 2.

Cerua. Cerua fugi, in cervis.

Cervaria, Locus ad portā Veneris, Gallicè Aquiriancie finis. Author Pomp. lib. 2. Nunc vulgò dicitur *Cubiere*, vt air Oluarius in Metam.

Ceruchus, pen. prod. (*Κηρύκος*) Latinè dicitur cornutus: pontiūrque pro cornibus nauali bus, id est extremis antennis, quæ in vtrunque veli latus diffunduntur: de quibus Virgilius, Cornua velatarum obtentimus antennarum. Quidam cerruchos accipiunt pro canea illa quæ in fabrico nauigij fustollitur, & figitur cornicularia. Valer. Flac. lib. 1. Argonaut. Temperet vt remulcus Zetes, fratérque cerruchos. Lucan. lib. 8,
Surget, & inflatis summis minor Vrſa cerruchis. De Polo Arctico loquitur, quo reguntur naues.

Cerulea, in cæruix.

Cerulius, Io cæruix.

Cerulisia, Genus potus. Plin. lib. 22. cap. 25, Ex iisdem sunt & poins, zythum in Ægypto, zelia & cerita in Hispania, cerusia & plura genera in Gallia. Quo loco quidam cereusiam legunt. Vlpian. in Lsiquin. §. 1. D. De inioco, vino, &c. Certè zythum, quod in quibusdam prouinciis ex triiico, vel ex hordeo, vel ex pane conficitur, non conuenit hæc. Simili modo nec curmi, nec cerusia conuenit hæc.

Cerulx, huius cerulcis, pen. ult. prod. si cerui. gener. (*κέρας*) Est posterior colli pars, vnde origo est omnium nerui. Iugulus anterior, vnde vox halitúsque procedit. Collum omnes partes in soliduin complectens. Hæc Valla libro 4. Plinius libro 11. cap. 37, Ceruix nulli, nisi quibus vteaque hæc: cæteris collum quibus tamen gula. Sed quibus cerui, & multi vertebratisque orbiculatim ossibus flexilis ad eiteunspectum, articulorum vodis iungitur.
Et quoniam nerui qui corpus erectum rigidúmque faciunt, in cervice sunt collocati: idcirco dicimus hominem duræ cerucis, quasi indomabilem more feroeiu bouum: vel qui cerucē erecta & negida, contumaciam quandam & rigorem mentis præ se fert, tauquam nemini caput inclinare velit. Hæc Valla lib. 4.
Ceruices enim dicimus pro cerucis: imò singulari numero nemini ante Hottenium dixisse Quintilianus est author. Hæc Valla præscripto loco. Cic. 2. Phil. Cerueiceſes suas ei obiecit fœeui, qua mul tein minoribus peccatis occiderunt.
Ceruicum mollitia. Cic. in Oratore. Nulla mollitia cerucum, nullæ arguatæ dgitorum.
Redundare cerucibus. Cic. 1. de Natura deor. Tuus autem deus non digito vno redundat, sed capite, collo, cerucibus, lacertibus, aluo, tergo, poplitibus.
Tanta cerucibus homo, qui. Cicero 5. Verrin. Reculperatores dicis te datarum. bonæ agis. tamen sequi erunt tanæ cerucibus Recuperatores, qui audeant in prouincia, quum Prætor addit, non solùm contra voluntatem eius, sed etiam contra fortunas iudicare.
Altæ cerucesVirg. 2. Æneid.
Anguina. Pacuuius apud Cic. 2. de Diuin. Capite breui, ceruice anguina, aspectu truci. De re studine loquitur.
Candida. Horat. 2. Carm. ode 9.
Capitua, Quæ vinculis coercetur. Ouid. 4. Trist. eleg. 2,
Vinclaque capitua regos cerucc ferentes.
Dubia cerucis labare, Vacillani neque erecta cerucc esse. Seneca Agamemn. 8,
Curi sita vates corpus effusa ac tremens
Dubia labat cerucc
Eburnea. Ouid. epist. 19.
Fortissima, Id est cerucx viri fortissimi. Sil. lib. 13.
Riger horrida cerucx. Ouid. 8. Metam.
Intacta, Quæ nondum iugum passa est. Virgil. 4. Georgicorum,
Quatuor eximios præstanti corpore tauros
Duci, & intacta ponidem cerucc iuuenecas.
Lactea, Alba. Virg. 10. Æneid.
Læuis, Propert. lib. 3. eleg. 17,
Languida. Stat. to. Thebaid.
Mollis, pro Defessa & lassa. Lucret. lib. 6,
Marmorea, Id est pulchra. Virg. 4. Georg.
Nuda. Claud. epige. 22.
Opima cerucs, Id est pinguis. Senec. Hippol. to.
Plurima. Virg. 3. Georgicorum,
-optima totus
Forma bouis, cui turpe caput, cui plurima cerucx.
Prona. Seneca Hetc. fur. 1.

Rebellis

Rebellis. Claudian. de Raptu Proſerp. lib. 1.
Roſea cerun. Horat. 4. Carm. ode 13. Hoc eſt pulchra. Acron. Virgilius 1. Æneid.
Teres. Lucret. lib. 1.
Toroſa. Catul. de Berecynthia & Aty.
¶ Abrupta eruor è cerniec profunditur. Ouid. 8 Metam.
Abſcindere ceruicibus caput. Cic. 11. Philipp. Poſt autem ceruicibus caput abſcidit, ſdque fixum geſtari iuſſit in pilo, &c. De Trebonio.
Sub iuga ceruices adigere. Claudian. epig 22.
Applauſæ cruribus ſonitum amare. De equis proprie dicitur. Sil. libro 16,
Camphaſus ipſe aſper, nec qui ceruicis amaret
Applauſæ blandos ſonitus.
Aſtricta. Subaudi ad earenam aut ſunem. Iuuenal. ſatyr. 10.
Auulſa. Lucan. lib. 8.
A ceruicibus auertere aliquem. Cic. Bruto, 15, Præſidium omne eſſet in puero, qui à ceruicibus noſtris auerniſſet Antonium. De Octauio Cæſare loquitur.
Ingenio manus eſt, & ceruix cæſa. Iuuenal. ſatyr. 10. De Cicerone loquitur, cui ob ingenium ac ſummam eloquentiam Popilius Lenas manum & collum amputauit iuſſu M. Antonij.
In ceruicibus populi legiones colloceare. Cicero Cornificio, lib. 12, Brundiſium erat profectus, & cæſque ad vrbem adducere, & in ceruicibus noſtris collocare. De Antonio loquitur.
Contenta ceruice boues plauſtra trahere dicuntur, Id eſt conſtanti & firma ceruice. Virgil. 3. Georgicorum,
-montéſque per altos
Contenta ceruice trahunt ſtridentia plauſtra.
Coronam cerueum plumæ. Lucret. lib. 2.
Curuata. Claudian. de Nuptiis Honorij & Mariæ.
Brachia cerueri dare. Horat. 3 Carm. ode 9.
Dare ceruices alicui. Cic. 5. Philipp. Nullum erat conſilium publicum, nulla liberas is: dandæ ceruices erant crudeliter neſariæ.
Demittere à ceruicibus ſuis cupus. Author ad Herennium, lib. 3.
A ceruicibus depellere aliquem. Cic. 3 Verr. Virtute enim admirabili Cæſaris, &c. à ceruicibus noſtris depulſus Antonius.
Detorquere cerueem ad aliquid. Horat. 2. Carm. ode 12.
Rebelli ceruice onus detrectare. Claudianus de Raptu Proſerp. libro 1.
Iluit ceruix, quæ fuſa vacillat & inclinatur deorſum. Virgilius 3. Georgicorum,
Ad terrámque fluit deuexo pondere ceruix.
Frangere cerueem. Cicero 7. Verr. Prætorem tu aceuſas? frange cerueicem.
Impendere cerueicl gladius. Cic. 5. Tuſcul. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari feta equina aptum demitti iuſſit, vt impendêret illius beati cerueicibus. De Dionyſio tyranno & Damocle loquitur.
Cerueicimponere, Id eſt quaſi iugum ſeruitutis iniungere. Curtius lib. 6. Rauis cum vrbem quam in ripa amnis Macedones condidérant, ſuis impoſitam eſſe cerueicibus. Budæus.
In cerueicibus imponere dominum. Cic. 1. de Natura deorum, Itaque impoſuiſtis in cerueicibus noſtris ſempiternum dominum, quem dies & nóctes timeremus.
Iuclinare cerueicem ad aliquem. Stat. 6. Thebaid.
Inclinata cerux. Quintilian. lib. 11. cap. 11.
Inflexam cerueicem imponere. Virgil. 3 Æneidos,
Nam ſimul expletus dapibus, vinóque ſepultus
Cerueicem inflexam poſuit, iacuítque per antrum.
Intenta. Seneca in Agamemn. 113. Sub. ad actum.
Iunda eſt humero. Ouid. 12. Metam.
Locata. Iuuenal. ſatyr. 9. De ſeruis Mœſiæ regionis, quæ eſt Pannoniæ finitima, loquitur, qui vt fortiſſimi ad lecticam ferendam Romæ locabantur.
Natæ ad iugum, boum cerueices. Cic. 2. de Nat. deor. Quid de bubus loquar? quorum ipſa terga declarant non eſſe ſe ad onus accipiendum figurata, cerueices autem natæ ad iugum, &c.
Terram cerueice petere, In terram cerueicem inclinare. Seneca Hercule furente, 69.
Portant ſunus cerueices. Iuuenal. ſatyr. 10.
Prebere cerueices. Cic. Antequam ret in exilium, Sed illud queror, quòd nõ iam ad vnius permeiem, &c. ore oppreſſo cerueices eſſe præbendas.
Recellic caput cerueice, Id eſt auulſum aut abſciſſum eſt. Ouidius epiſtol. 15.
Reflectere cerueicem. Stat. lib. 1. Achil.
Reflexa cerux. Virgil. 10. Æncid.
A cerueicibus repellere. Cic. pro Milone, P. Clodium interfeciſſe, ius furores, &c. hoc ferro, & hac dextera à cerueicibus veſtris repuli.
Reponere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
In capite & cerueicibus alicuius teſtare. Cic. pro Murena, Nõ enim deferuiſſe, ſed ab illo in ſpeculis atque inſidiis relicti, in capite atque in cerueicibus noſtris reſtiterunt.
Rotare cerueicem, rotata cerux. Ouid. ad Piſoncin.
Soluia cerux, Rupta. Seneca Hercule furente, 12.
Subactæ cerueice iugum ferre. Horat. 2. Carm. ode 5.
Subterat amphoræ cerux. Martial. lib. 12. epig. 32.
Focum ferentis ſuberat amphoræ cerux.
Suſtinere collo & cerueicibus pœnam auaritiæ alicuius. Cicero 7. Verrina.
Suſtinere cerueicibus Rempub. Cic. pro Domo ſua. Quæ quum ita ſint Pontifices, reuocate in animos veſtros ab hac ſubtili noſtra diſputatione ad vniuerſam Rempubl. quam antea cum viris fortibus mulcis, in hac verò cauſa ſolis veſtris cerueicibus ſuſtinetis.
Securim cerueice tingere dicitur, cui cerux ſecuri amputatur. Horatius 3. Carm. ode 23.
Victima pontificum ſecures Cerueice tinger.
Tollere cerueicibus. Quintil. lib. 4. cap. 2. Quæ tamen cxanimatæ terrore, hoſtium aduentu percepto excitare Antonium eonabantur, nomen inclamabant, fruſtra cerueicibus tollebant, blandius alia ad aurem inuocabat, vehementius eriam nonnulla ſerlebat.
Tuari cerueices. Cic. pro Sexti o, An qui ſua tecta defendit, & cõmouetur vi aliquâ præſidio caput, & cerueices, & quibus ex locis ſit iura tuturbinæ de vi acerũandum putat?
In cerueicibus bellum eſſe, pro Vicinum eſſe. Liuius. Adeò eſt bellum eſſer ingens in cerueicibus, nullius vſquam terrarum rei iura Romanos ne longinqua quidem effugiebat.
In cerueicibus aliquos eſſe, pro Invicino. Iuſtinus lib. 29, Sed nec Romani, quibus Pœni & Annibal in cerueicibus erant, ſoluti meru Macedonico videbantur.
Plumæ ſitæ circum cerueicem. Lucret. lib. 2.
¶ Cerux vitis. Colum. lib. 4. cap. 7. Quum ad vnum pampinũ iam redegeris, & ipſe excelſeris pedalem longitudinem, dec acuminate conueniet, vt in cerueicem potius conſtemetur, & ſit robuſtior.
Cerueicem de arbore dixit Statius lib. 6. Thebaidos,
Ille autem Alpini reluti regina cupreſſus
Verticis. vrgentes cerueicem inclinat in Auſtros.
Cerueices lignez, per metaphoram. Vitruuius lib. 10. cap. 13. E modiolis autem ſtillulæ ſunt contunenter coniunctæ ligneis cerueicibus, perlugentéſque ad nares quæ ſunt in arcula, in quibus axes ſunt cetorno ſubacti, & ibi colloceti.
Cerueical, pen. prod. vel cerueale, cerueicalis, pen. prod. neut. gen. {κραυνιακός, κρανικός} Denominatium à cerueicibus: ſignificat cerueicis ſuſtentamentum. Iuuenal. ſatyr. 6,
Conducit comites, ſellam, cerueical, amicas. Martial. lib. 14,
Tinge caput nardi ſolio, cerueical olebit.
Cerueiula, pen. corr. {κραυνίον} Diminutium à cerux. Cicero 5. Verr. Tamẽne putamus patroõum tum in hoc crimine cerueiulam iactaturum, & populo ſe ad coronam daturum?
Cerui, 3, Incer. A.
Cerulcus, In CAERVLEVS.
CAERVLIANVS lacus {κυανοειδὴς λίμνη} Mantianus aliter dictus: in Armenia eſt. Is poſt Maotum maximus, vt ferunt aeque ſalſæ, progreditur vſque in Atropatiam, & ſalis fontes habet. Author Strabo libro 11.
Cerufmanus, Creator bonus intelligitur. Feſtus.
Cerufſa, cerufſæ {ψιμύθιον} Genus vnguenti ex ramentis plumbi compoſitiquod alio nomine pſimmythium vocatur. Plin. lib. 34. cap. 18. Pſimmythium, hoc eſt cerufſam plumbariæ dant offeinæ. Laudatiſſimum in Rhodo. ſit autem ramentis plumbi rermuſſimis ſuper vas aceto aſperſumi impoſitis, atque ita diſtillandum. Quod ex eo accidit in ipſum acetum, arefactum molitur & cribratur. iterúmque acetum miſto in paſtillos diuiditur, & in ſole ſiccatur xllate. Et paulo poſt, Vis eius eadem quæ ſuprædictis, ſcuiſſima tantum ex omnibus: præterque ad eandorem dcnigrandum. Eſt autem lethalis potus, ſicut ſpuma argẽtiqueſtea cerufſa ipſa ſi coquatur, rufeſcit. Plautus Moſtel. 4,
Cedo cerufſam. 8. quid cerufſa opus eſt? PHIL. 8. nã qui malis obſtet? 8. Vna opera chiur atramento candeſaeere poſtules. Ea enim vnctur mulieres ad faciem dealbandam & illiuiendam.
Cerufſatus, pen. prod. Adiectiuum {ψιμυθιωτὸς} vt 5. Cerufſatæ mulieres, quæ eandoris comparandi gratia cerufſa vtuntur. Martial. lib. 2,
Cerufſata timet Sabella ſolem.
Cerufſata cutis, cerufſatæ buccæ. Martial. lib. 7. Cic. in Piſonem.
CERUIS, cerui {ἔλαφος} Animal notum: dictum quòd κεραίνειν, id eſt cornua gerat, author Feſto. Varro de Lingua Latina, Cerui quòd magna cornua gerunt, Cerui mutarg g in c, vetin multis, quaſi geruli. Plin. lib. 8 cap. 32, Ceruis quoque eſt ſua malignitas, quanquam placidiſſimo animalium.
Cerua, fœmininum. Plin. lib. 25. cap. 8, Simplicius cerux monſtrauere elaphoboſcon de qua diximus. item ciſeli enixæ à partu.
Ventoſi cornuum mens, Id eſt inſtabilis, trepida, & tumida. Lucretius lib. 5.
Æripes cerua. Virgil. 6. Æncidos,
Nec verò Alcides tantum telluris obiuit,
Fixerit aripedem cerua ſub arce.
Altus cerus. Ouid. 1. Metam. Id eſt velociter currens.
Alba cerua Seruorius quidam vir acer, & egregius dux ad barbarorum militum ſuorum animos continendos conciliandósque vtebatur. Siquidem hanc quæ Albatiana quodam fibi dono data eſſet, oblatam diuinitus, & inſtinctam Dianæ numine, colloqui ſecum monetéque & docere quæ vtilia facta eſſent, mentebatur. Ac ſiquid durius videbatur, quod imperãdum militibus foret, à cerua ſeſe monitum prædicebat. Vide Gellium lib. 15. cap. 22.
Alipedes cerui. Lucret. lib. 6. Significat celeres, quaſi alatos pedes habentes.
Celeres. Stat. lib. 6. Thebaid.
Cornigeri. Lucret. lib. 3.
Cretæa cerua, Cretenſis. nam Creta abundat ceruis. Senec. Hipp. 1, -tua Gerulos Dextra leonc s: tua Cretæas fequitur cerua.
Errantes. Virgil. 5 Æneid.
Formidantes. Ouid. 15. Metam.
Fugax. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.
Imbelles. Virgil. 3. Georg.
Incrmes. Stat. 6. Thebaid.
Ingentem cruum ad rena premere clamore. Virgil. 3 Georg.
Iugales. Claudian. 3. Panegyr. Sic illos vocat qui Dianæ currum trahunt.
Leues. Virgil. eclog. 1,
Antè leues ergo paſcentur in æthere cerui. Id eſt auium more amè cerui volabunt. Scruius.

Ocyor cetuis. Horat. 1. Carm. ode 16.
Pauidi formidine. Ouid. 5. Fast.
Sylueultrix cerua. Caul. epig. 58.
Vbi cerua filueultrix vbi aper ac moriuagus?
Tamidi. Seneca Hippol. 3.
Tragica cerua, quæ in tragœdia Sophocles dicitur pro Iphigenia supposita & macta. Iuuenal. satyr. 13.
& fiqua eſt nubilis illi
Iphigenia domi dabit hanc altaribus, etſi
Non ſperat Tragicæ ſruſtra piacula cerua.
Velocet. Virgil. 5. Æneid.
Viuax. Virgil. 7. eclog.
Glociæ ceruorum eſſe voeem ait ille qui Philomelæ carmen eõpoſuit, inter Ouidij opera reſpoſitum, ſex barros barris, cerui gloeirant, & ongiri. Tu vide an ſides adhibenda ſit authori.

¶ Cerui etiam in ædibus ruſticis dicũtur, vbi ſingula externa baccilla forcillata, habent figuram literæ v, a ſimilitudine cornuum cerui. Hæc Varro de Lingua Latina. Virgil. 2. eclog.
Atque humiles habitare caſas & figere ceruos. Vbi Seruius: Aut furca: quæ ſiguntur ad caſæ ſuſtentationem: quæque dicũtur ſunt cerui, ad ſimilitudinem cornuum cerui morum. Aut (quod melius eſt) figere ceruos. id eſt venari & aucupari, intelligamus: vt magis ad voluptatem cum, quàm ad laborem inuitare videãtur.

¶ Cerui, pro fogitiuo. Sext. Pompeius lib. 17. Seruorum dies feſtus ex ſtimatur Idibus Auguſti, quòd eo Seruius Tullius natus ferua, ædem Dianæ dicauerit in Auentino, cuius tutelæ ſunt cerui, à quorum celeritate fugitiuos voeant ceruos. Martial. lib. 3. epigram. 49, de Miſitio & Achilla fugitiuo,
Suppositum fama eſt, quondam pro virgine cerua:
At nunc pro cerua media ſuppoſita eſt. Volgè legitur, pro puero. Sed ſi totum legeris epigrammua, & præterea Crinitum lib. 19. cap. 8, leges, pro cerua, id eſt, pro Achilla fugitiuo.

Ceruatius {βλῶψ} Adiectiuum. vt, Ceruatium venenum. Plin. lib. 27. cap. 11. Limeum herba appellatur à Gallis: qua ſagittas in venatu tinguntmedicamento, quod venenum ceruatium vocant.

Ceruarius lupus, Animal ex cerua & lupo, aut lupa & cerua geniũm ac miſtum: de quo ſic Plinius lib. 8. cap. 22. de lupis, Sunt in eo genere qui ceruarij vocantur, qualem in Gallia è Pompeij Magni arena ſpectatum dximus. Huic quanus in fame mandẽt, ſi reſpexit, obſtupuerunt cibi ſerrepere auum, & greſſi moque quærere aliud.

Ceruus, i. pen. prod. {ἔλαφος} Adiectiuum aliud. vt, Ceruinum cornu, Quod pertinet ad ceruum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. Plin. lib. 28. cap. 9. Sanguine quoque ceruino, ſi vnà vrantur, &c.

Ceruinus color, qualis eſt pellis cerui, vel eaſſanæ. Palladius lib. 4. cap. 13. Colores hi præcipui, badius, aureus, albineus, ruſſeus, murteus, ceruinus, gilbus, ferularius, milus, guttatus, candidiſſimus, nigerq; preſſus.

Ceruinus halitus. Martial. lib. 12. epig. 29.
Ceruinus gelidum forbet ſie halitus anguem.
Pellis. Horat. 2. Epiſt. 2.
Sanguis. Plin. lib. 28. cap. 9.
Veſtera ceruina. Ouid. 6 Metam.

Ceryciũm, cerycei {κωνεῖον} Lignum erat rectum, vtrinque duos continens ſerpentes implexos, ita vt ſe mutuò & ex aduerſo intuerentur, quales Græci vocant κηρυκεῖον. Ferunt id caduceatores, & inde illis inuitam tmueſſe, manum habebatur nefas. Et rectum quidem lignum πρόβολον: ceterum rectiquidmem ſignificat: ſerpentes verò impliciti, eaſtra caſtris iuncta nobis innuunt oeculius, quibus ſe, diſſidentes conciliatura voluntares, orationes inſerte virtus. Ex Cælio, lib. 22. cap. 16.

Ceryx {κῆρυξ} Latinè præco & caduceator. Vnde Euſebius ſcribit à Nerone ceryeas fuiſſe eernamne ſuperatos. Seneca apud Serenum, Non vis niſi Conſul, aut pryeanis, aut ceryx, aus fuſſes adminiſtrare Rempubleam.

C E S

Ceſale, ceſalis, neut. gen. Dicitur locus in quo ventrem perpurgamus, reliquiæ eiborum deiectis. Sellam familiarem vocauit M. Varro. Ex Cael. Rhodig. lib. 10. cap. vlt.

CESENA {κόπρινον} Oppidum in Italia Plinio libro 3. capite 15. Huius eſam & Cicero meminit ad Tironem, libro 16. 27, Nam iſti vix ſunt digni, quibus alteri Ceſenam, alteri Coſſutianam tabernarum fundamenta ereãtis. quo loco Manutius in Scholiis putat legendum Ceſennia. Turnebus verò nihil mutandum autumat: quin vt humile & ignobile oppidum, Ceſenam hie per ludibrium poſitam eſſe credit, adductus authoritate Sidonij Apollinaris, ſie libro 1. ſcribentis, Et tu iſthæc nobis Ceſenatis furni potus, quam oppidi vena deblaterat? Quædam oppida olim minima & frigidiſſima, hodie florent, nec ex eorum hauſtæ temporis magnitudine qualia olim fuerint æſtimandum eſt, quum vt in hominibus, ſic & in illis magna vis fortunæ ſit in vrranque partem.

CESSERO {κατηγορῶ} Nabonenſis Gallię oppidum ad Carpentoracten Plinio lib. 3. cap. 4. in deſcriptione Narbonenſis prouineiæ. Vulgò *Caſtres*.

Ceſpes, Vide CAESPES.

CESPITVS, Vnus ex ſeptem collibus vrbis Romæ, ſic dictus quod ſexcitus eſſet, quem poſtea Seruius Tullius Exquiliæ cognominauit, ex eo quòd ab eo excultæ fuiſſent, quũ vt loco dignitas foret, regiam ibi ſumpſiſſe: tamen eſt ab exeubiis regiis dictas nonulli credãnt. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 11.

CESSA {κώπη} Oppidum in Iberia. Vnde ſie
Ceſſanus {κωπεῖος} Adiectiuum. Vater. lib. 6. Argonaut.
Ceſſicius, a, um, Adiectiuum. Vide in CESSO.
Ceſſim. Ceſſo. In CESSO.
Celticillus, appellarur circulus quem ſuperponit capiti, qui aliquid eſt laturus. Feſtus.
Celtreus, duabus tantùm ſyllabis {κεφαλὴ} Pifeis genus, qui & Cephalus & Mugil vocatur, publicis adulterorum ſupplicijs deſtinatus apud Athenienſes. Vide Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 4.

Cestron {κέστρον} Herba eſt caulem ferens tenuem cubiti altitudine, aut maiorem, quadratum: folia quæ teres, mollia, longa, in ambitu diuiſa, odorata, prope radicẽ maiorain ſummis caulibus ſemen, veluti ſatureiæ, ſpicatum eſt. Decerpta huius folia ſiccanur plurimos ad vſus. Latini Betonicam nominant. Dioſcor. lib. 4. cap. 1. apud quẽ plura.

Cestrophendona {κεστροφενδόνη} Telũ erat ſemicubitale, bipalme, ſpiculum habens à dextra ſiniſtraque, eas ad libramen pinnæ tres, velut ſagittis ſolent, circundabantur. Nomen inuenit à figura & vſu, quorum vtrunque medũ habet inter telum & fundam. κεστρὸν enim Græcis telũ genus eſt. Perfito bello inuentum. κρυπτὸν autem id eſt quod Latini fundã vocant. Nam fundæ modo libraba tur. Inuentum autem fuit hoc telũ genus, authore Liuio, in bello Macedonico. Vide Liuium 5. Decad. lib. 2.

Cestrum {κέστρον} Pictũræ genus. De cornibus Plinius ſcribit lib. 11. cap. 37. Nunc tinctã, nunc ſubtilia, nũc quæ ceſtrota pictura genere dicuntur. Ceroſtrota vbique legitur: ſed Turnebus non magis exiſtimat à pictura genere dici poſſe ceroſtrota, quam linoſtrota. Quare ceſtrota ex manuſcripto reſtituit. Sunt autem ceſtrota, quæ ceſtro, id eſt verículo per inuſtionem picta ſunt. Plinius, Eneauſto pingendi duo fuiſſe antiquitus genera cõſtat, cera. & in ebore ceſtro, id eſt verículo.

Cestrum {κέστρον} Inſtrumentum quo cauatur ebur. Plinius. Suidas putat eſſe genus teli Perſici bello inuenti. Latini Verueium appellant. Iulius Pollux pro ſimulo ſiue ſtylo accipit.

Celtrus {κέστρος} Græcis verutum ſignificat, cuius teli etiam apud Liuium mentio eſt. Hinc quod in Gellio legitur rumineſtor, Turnebus emendandum cenſet, rumae eſtor.

Celtus, huius ceſti, maſculino. ſine diphthongo {κεστὸς} Cingulum quo vxor à marito cingebatur in fide mantalia variis punctis ſie dictum. κεστὸν enim pungere eſt, & picturare. Vnde cingulum illud Veneris quo ipſa Martem, & Iuno ſouem conciliabant; à poetis ceſtus dicitur. Martialis,
Vt Martis reuoceat amor, ſummique tonantis,
A te luno petat ceſtom. & ipſa Venus.

¶ Lorum item, aut opus interpũctum, acuve pictũ, & Veneris item ornamentum, & incommune fœminarum, ceſtou Græci vocant. Martial. lib. 14.
Cello nectit puer meros amores,
Ceſton de Veneris ſinu ealentem.
Spirans blando numine ceſtus. Claudian. de Nuptiis Honorij & Mariæ.
Soluere ceſton. Stat. 5. Thebaid.

¶ Ceſtus, pro alio quouis cingulo, & ligamẽto, vt vincarum. Varro 2. de Re ruſt cap. 8. Sub eam, vbi naſcitur vua, ſubuciunur exteret bipedales è ſureulis furcillæ, ne vindemia peteat, & vindemia facta denique diſeat pendere in palmant, aut ſuniculo, aut vincta, quod antiqui vocabant ceſtum.

¶ Ceſtus, item lora erant, quibus pugilum brachia & manus innectebantur, vt ſiqui hæ tempore pugillara deerarare vellent, chirotheeis manus munirent, quo & firmiorem vlum inferrent, neque manum læderent, & ſine noxa ſuſtinerent aduerſarij petitionem. Ceſtus ex eo vocatus, quòd, vt opinor, lora illa ſura eſſent, quaſi ſie κεστὸς ἱμὰς id eſt ſuſile lorum, vt Græci loquuntur, vnde & nomen eram cingulo Veneris, quòd ſutile ſit. Ceſtus ſignificat Virgilius quum dicit,
Et paribus palmas amborum innexuit armis. Iterum,
-durõque intendere brachia tergo. Ex Turnebo.

C E T

Cetarii, Cete, Vide CETVS.

CETHEGVS, pen. prod. {κεθηγὸς} Conſul fuit, Cicerone teſte, cum P. Tuditano bello Punico ſecundo, de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto, M. Cornelius Cethegus (inquit) eruius eloquentiæ eſt author, & idoneus quidem mea ſententia. Q. Ennius, præſertim quum & ipſe rem audierit, & ſcribat de mortuo ex quo nulla ſuſpecto eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (vt opinor) annali,
Additur Orator Cornelius ſuauiloquenti
Ore Cethegus. Paulo poſt, vnde quam vocant Græci, eius effe ctor eſt orator, hanc Suadam appellant Ennius. Eius autem Cethegi medullam fuiſſe vult, vt quam deam in Penelis labris Eupolis frictauiſſe, huius his medullam noſtrum oratorem fuiſſe dicerem. ¶ Fuit & Cethegus, qui in Catilinæ coniuratione Sallustio commemorator. Cuius etiam Cicero ſæpe meminit in 3. Catil. Atque interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſiquid eſſet, quod ferri opus eſſet, adferret: quibus ille maximum ſearum numerum, & gladiorum extulit. Hæc ille.
Cethegus. Cethegum Suadai medullam vocat. Quintilianus lib. 2. cap. 15.
Cethegus audax. Sil. lib. 8.
Cinctus Cethego. Horat. in Arte.
Exertus Cethegus. Lucan. lib. 2.
-exertique manus veſana Cethegi. Hoc eſt, habentis humerum & brachium dextrum nudatum & inermẽ. ſic enim ſolebat hæc familia in actem ire. Silius de alio Cethego lib. 8, non ita procul à ſene,
Ipſe humero exertus gentili more parentum,
Diſſicili gaudebat equo.
Integer Cethegus ereidit. Iuuenal. ſatyr. 10. De Caio Cethego Romano eius intelligit, qui cum Lentulo Prætore & Catilina coniurauerat. dictus integer, quòd corpore integro & non mutilato in bello mortuus eſt. Aut quòd ſine vlla membrorum diminutione, vitam laqueo finierit. Sallustius in Catil. Lentulo iudices rerum capitalium, laqueo gulam frẽgere. De Cethego, eodem modo ſupplicium ſumptum eſt.

Nudi

Nudi Cethegi. Lucan.lib.6.
-Mantique truces, nudique Cethegi.
Prisci. Horat.2. Epist.1.

CETEI, Populi sunt inter Cilices & Pelasgos, authore Strab. lib. 13. Horum meminit Homerus in Odyssea. Sic dictos putat Strabo à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro. Cuius etiam meminit Plin. lib. 5. cap. 30.

CETERIZIS (κητερίζει) Promonotorium in litore Apolloniæ regionis, locus mutuminæ validus, quo aliquando Lysimachus opum suarum thesauro & ariario vsus est. Author Strab. lib. 7.

CETIVS (κῆτος) Noctet mons Ptolemæo. Hodie *Calemberg* vulgò dicitur.

Cetra, huius cetræ (κύτρα) Scutum breue lorum quo, authore Seruio, vtuntur Afri & Hispani. Virg. lib. 7. Lanas cetra tegit. Lus. bel. Pun. lib. 1. Hispani sine vlla mole in vrere vestimentis confectis, ipsis cetris super positis incubantes, flumen transnauere.

Cetræ crepitantes. Sil. lib. 16.
Pugnax cetra. Lucan. lib. 7.
Illic pugnaces commouit liberia cetras.
Refoua. Sil. lib. 3.
Nunc pedis alterno pereussa verbere terra,
Ad numerum resonas gaudentem plaudere cetras.
Verfeolor. Sil. lib. 3.
Cetræ reddere speciem. Curtius non procul ab initio lib. 3. Barearum equitū duo millia fuere, armati bipennibus, leuibusque scutis cetræ maximè speciem reddentibus.

Cetratus, pen. prod. Adiectiuum (κυτρικὸς) Qui cetra vtitur. Liu. 1. bel. Maced. Nocte cetratos (quos peltastas vocant) loco opportuno inter luna & dextra in insidias adducerat. Cæsar 1. bel. Ciuil. Etant, vt suprà demonstratum est, legiones Atranij tres, Petrej duæ, præterea scutatæ cetratæ ciuitates prouinciæ, & cetratæ vtentes Hispaniæ cohortes eiecitet odiogntia.

Cetus, cesti, masc. gen. (κῆτος) Belua marina. Festus, Balænam beluam marinam ipsam dicunt esse pisti cem, ipsam esse & cetum. Plin. lib. 32. cap. 1. Cetos fexcentorum pedum longitudinis & trecentorum sexaginta latitudinis, in flumen Arabiæ intrasse tradit Iuba: pinguiq; eius negotiatores, & omnium piscium adipe eamclos pecunigiam eo fitu vt asylos ab his fugent odore.

Celsus cetos in rectò dixit. Budæus.

Cete immania apud Virgilium 4. Æneidos,

Tum varæ comitum facies, immania cete.

Vbi Setnius, Græca declinatio τὸ κῆτος, τοῦ κήτεος, τῷ κήτεϊ, τὸν κῆτα. Latinè sic declinari non potest. Scopulosa cete. Stat. 1. Achil.

Coetunt cete. Plin. lib. 9. cap. 50. Pisces aerium venerium coeunt, &c. Delphini & reliqua cete simili modo, & paulo diuitius.

Cetarix, cetariarum (κητηρία) Loca iuxta mare, stagnantæ lacu, in quibus thynni, & alij huiusmodi pisces capiuntur & iuxta saliuntur. Plin. lib. 37. cap. 5. Feruit & in ea insula tumulo regali Hermiæ iuxta cetarias marmoreo leon fuisse inditos oculos ex imaragdis.

Cetaria in oratio. Horat. 2. Sermo. satyr. 5.

Plures annabunt thynni & cetaria crescent.

Cetarius, cetarij (κητηρεὺς) Qui cete, id est magnos pisces venditat, & bolonas exercet, authore Donato. Terent. Eunuch. 2. 2.

Cetarij, lanij, coqui, fartores. Cic. 1. Offic. Nec enim quiequam ingenuum habere potest opificina, minúsque artes ex probiore, quæ minime sunt voluptuariæ, cetarij, lanij, coqui, &c.

Cetarij, Nonio, genus est piscatorum, quod maiores pisces capit, dictum ab eo quòd cete in mari maiora sunt piscium genera. Varro, γρᾶς ὁ πανοῦς. Non animaduertis cetarios, quum videre volite in mari thunnos, adfedere in malum abit, vt pentus per aquam persipiciant pisces?

Cette (ὅπνου ὁ ὕπνος) significat dicite vel dare: ab eo quod est edo. Nzuius Lycurgo, Pro indultria ne te regem prognati patre Lycurgum certe. Ennius Medea, Saluete optima corpota, certe manus vestras, meáque accipite. Nonius. An quum est.

C V

Ceti (ὑπὸ κῆτος, κήτους) Aduerbium similitudinis, magis est poetarum, quàm oratorum: fed quo multi, & præsertim Plinius, vtuntur. Virgilius 2. Æneidos,

Aduersi rupto ceu quondam tubine venti Confligunt.

¶ Ceu. pro velut. Plin. lib. 9. cap. 7. Argumento animalia quæ semper defossa vinunt, ceu talpæ.

¶ Ceu. pro quasi. Plin. lib. 8. cap. 16. Ineremento terga, ceu quodam ineitamento, flagellantur.

¶ Ceu vero, pro Quasi verò, frequentissimè vsus est Plinius. vt in Præfatione fui operis, Ceu verò nefeiam aduersus Theophrastum serpsisse etiam fœminam. Idem lib. 7. cap. 55. Ceu verò vllo modo spirandi ratio homini à cæteris animalibus differt.

Ceua, ceuæ (κεύα) Genus vaseæ humilioris. Colum el. lib. 6. cap. 24.

Ceueo, ceues, ceuere (κεύω) eruere, Clunes mouere: quod proprie est marium obscœnè fe mouentium.

¶ Ceuere (κεκινηκότι) per transiationem pro adnlari accipitur: quòd quum adulantur canes, clunes mouere & caudam. Perf. satyr. 1. An Romule ceues?

Ceuens, Participium (κεκινηκὼς) Iuuenal. satyr. 2.
-hoc te ceuentem Sexte verebor.

Ceus, Vide CEBVS.

C E Y

CEYX. Ceycis, pen. geoit. prod. (κήϋξ) Suidæ rex fuit Thracinæ, Luciferi filius, & marnius Aleyones filiæ Æoli, qui qui ob causam fratris in accipitrem mutatus, ad Clarium oraculum ecfulendum nauigarer, tempestate deprehensus est & submersus. Quare quum fratuto tempore non rediret, a Alcyone multa quondie vota pro viri salute fuisse piebat. Tandem in somnis monita, naufragio eum periisse, quum ad defiendum miserabilem viri casum maoe ad litus habitibus, vnde ille soluerat, cadaner quoddam fluctibus ad litus vdis expelli: quod qui viri sui esse cognouisset, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum miseratione in Alcyonem conuersa, ad os marti aduolauit: qui & ipse ofeula vxoris sentens, in Alcyonem mutatus est. Fabulam hanc refert Ouid. 11. Metam.

C H A

CHAA, inquit Strabo lib. 8, Peloponnesi vrbs Leprzo vicina, vbi Ephasus eampus iacet. Huius Chaæ causa, bellum inter Arcades & Pilioa conflatum pleruque aunt.

CHALA, Vicus est Ægypti apud Strabo. lib. 16.

CHABARENI (χαβαρῆνοι) Populi Scythici, ad Chalybem fluuiū habitantes, qui peregrinarum mulierum, quas naneiser pnterant, mammat crudas edebant, & pueros deuorabant. Stephanus ex sententia Eudoxi.

CHABRIAS, Vicus est Ægypti prope Arabiam. Strabo lib. 17.

CHABRIAS, Athenientium philosophus, dux clarissimus. Author Suidas. Huius Demosthenes cū sæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Lepinem, pluribus res gestas persequitur, & in eius laudes digreditur. Hic dicere solebat terribilorem esse exercitum cervuorum duce leone, quàm leonum duce cervuo.

CHADESIA (χαδήσια) Fluuius est & oppidum eiusdem nominis in Cappadocia, siue Leucosyria, in finibus Themiscyræ, non procul à Lycaesto. Author Plin. lib. 6. cap. 3.

CHARANITAE (χαρανῖται) Populi sunt ad Caucasi montis radices, Septentrionem versus, quos Troglodytas, de quibus Strabo libat.

Chære (χαῖρε) id est salue. Martial. lib. 5.
Exprimere Ruffe, fidiculæ licet cogant,
Aue Larinum, χαῖρε non potest Græcum. Perfius in Proœmio,
Quis expectet pistacea suum χαῖρε?

CHAERAS, Staurarius nobilis. Alexandrum magnum, & Philippum patrem eius fecit, teste Plin. lib. 34. cap. 8. ¶ Fuit & alter Chæreas, Athenienfis medicus, de quo idem Plin. meminit lib. 20. cap. pen.

CHAEREMON, Comicus poeta Græcus. ¶ Fuit item alter, qui scripsit περὶ τραγῳδίας. Author vtrisque Suidas.

CHAEREPHON, Athenienfis philosophus, Socratis auditor. Huius nihil tradit scriptum. Ab hoc natum prouerbium, ἐπὶ Χαιρεφῶντος. Id est, nihil à Chærephonte differes. In maelentos pallentes, apud Aristophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, vt qui magno fludio philosophiæ operam daret, & in literas meumbosret. Suidas.

Chærephyllon (χαιρέφυλλον) Herba est pastinacæ erraticæ, siue dauci folio aliquantò tenuiore, radicula candicante, subamara. Veteres Gingidion appellarunt. Nam Chærephylli nomen recentius est, à comæ luxuria, & aspectus iucunditate (vt videtur) imposititum. Hodie à vulgo herbarioni Chærefolium, Græca & Latina voce in vnam coalescentibus, vocatur. Colum. lib. 11. cap. 3.

CHAERIS, Citharœdus inpetus fuit, cuius meminit Aristophanes in Comœdia quæ inscribitur ὀρνιθοκράτης. Author Suidas.

CHAERONEA (χαιρώνεια) Bœotiæ vicus, Plutarchi Chæronei patria, eadæ Athenienfium memorabilis. Chæroneæ meminit Plinius lib. 4. cap. 7.

Chalacantha, apud Nicolaum Myrepsum, quad doquidem ambigi video quid eo nomine intelligendum sit, non aliud quicquam est quàm arramentum futorium, quod chalcanthum alij vocant: etiam chalaeanthen interpres Nicandri appellat. Turnebus.

CHALAON, Locorum portus, à quo VIR. Pallum introrsus liberum oppidum Delphi, sub monte Parnasso elatissimi in terris oraculi Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3.

Chalasis (χάλασις) A medicis appellatur laxatio arteriorum, quum scilicet ex lassitudine, nimióve labore, aliáve ex causa cuenit vt laxatis vinculis membrum excidat: vt fadius in brachio à cubito lubsque cuenit, vt vrlocus quidam in medio vaeuus relinquatur.

Chalasis, Vide CALASIS.

Chalastica (χαλαστικὸς) Medicis dicuntur medicamenta relaxantia: inde nimirum, sicut & nomen ipsum indicat, quòd tensas laxent pannellas. Author Galenus libro 7. de compositione medicamentorum secund. genet.

CHALASTRA, Vrbs ad Termeum sinum, vt ait Strabo: à Chalastra proximo portu dicta. Hinc

Chalastricus, Adiectiuum.

Chalastricum nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. Optimum copiosumque in Lenx Macedoniæ, quod vocant chalastricum, eandidum, purumque, proximum sali.

Chalazias, chalaziæ, Gemma quæ grandinum colorem habet & figuram adamantinæ duritiæ. Plin. lib. 37. cap. 11.

Chalazion (χαλάζιον) Tuberculum est in oculorum palpebris, non dissimile illi, quod à Græcis κριθὴ appellatur, diuersæ tamen figuræ, & mobile, si huc atque illuc pellatur. De hoc meminit Galen. libro 14. Method. & lib. 4. De compositione pharmac. secund. locos. & in finit. medicar.

Chalbane, In GALBANVM.

CHALCAEA (χάλκαια) Festa eadem erant, quæ nonnulli vocant Athenæa. Alij etiam Pandemum, quoniam ab omnibus celebrarentur: quanquam mox à cerdonibus tantùm, aut operariis, & fabris præterim, vt refert Harpocratio, & Apollonius Acharnens. Quo argumento prodidere quidam, Athenienses primùm æraram fabricam exercuisse, quod scribit Eustathius. ¶ Fuit & Menandri fabula, titulo Chalcea, vt annotauit Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 9.

Chalcanthos (χάλκανθος) Medicamentum quoddam est constringens, deficcans, atque contrahens in sese totius substantiam carnis, quod in Cypro dcfodi tradit Galen. lib. 9. de Simpl. medic. faculi. vbi de hoc vide plura.

Chalcanthum (χάλκανθον) Atramenti genus à similitudine æris sic dictum: quippe Græci ex χαλκὸν. Vulgo hoc à vitri similitudine vitriolum nominât. Fit multis in locis, præcipuèque in Hispania: è puteis stagnisve habetur, indè genus aquæ. Decoquitur ea admista pari mensura duleis aquæ, & in pisciuas ligneas fundit. Inmobilibus

super has transtra dependent resiles, lapillis extentæ, quibus adhæ-
rescens limus virrets acinis, magnitem quidam vuæ reddit, exceptum
tra irriginta diebus siccatur. Color est czruleus, spectabili nitore, vi-
rimque esse creditur. Diluendo si aramentum tingendis aptum co-
ris, & hoc factitium vocant. Hæc Sapientinus ex Plin. lib. 34. cap. 12.
Celsus lib. 5. cap. 15. Sanguinem suppurimunt, inquit, aramentum furo-
rum, quod Græci χαλκάνθου appellant. Vide Aramentum futorium,
INATRA.

CHALCIS, insula est cum oppido, circa Rhodum. Author Plinius li-
bro 5. cap. 31.

CHALCIDOMEN, pen. prod. {χαλκιδόμυια} Oppidum est Thraciæ ad Bos-
phorum Thracium, non procul à Byzantio. Plin. lib. 5. cap. vlt. Chal-
cedunis meminit Pomponius lib. 1.

Chalceos, Genus herbæ. Plin. lib. 21. cap 16, Carduus & folio & cau-
le spinosas lanugines habet. Item aeorna, leucacanthos, chalceos,
cnidos, &c.

CHALCERITIS, pen. prod. Insula est in Ponto, alio nomine Aria
appellata, Martii sacra. Ex Plinio lib. 6. cap. 12.

Chalcetum, Herbæ genus. Plin. lib. 26. cap. 7, Item herba chalcetum è
vineis contrita imponitur.

Chalceutice pen. corr. {χαλκευτικὴ} Æraria fabrica dicitur.

Chalceus {χάλκεος} Adiectivum, id est æreus. Martial. lib. 9,

Tam stupidus nunquam nec tu puto Glauce fuisti,
Chalcea donanti chrysea qui dederas. Id est, quum dares aurea ei,
qui tibi ærea dedisset.

CHALCIA, Insula quam inter Cycladas Plinius enumerat libro 4.
capite 12.

CHALCIDENSIS, Fertilissima regio, vt scribit Plinius in descriptione
Celes Syriæ, lib. 5.

Chalcidica, huius chalcidicæ pen. cor. Genus terræ esse videtur, quæ
affinia rutilum conferuat. Varro 1. de Re rust. cap. 57, de tritico con-
dendo, Quidam ipsum rutilum conspergunt, quum addant in circi-
ter mille modiûm quadrantal amurcæ. item alius alius affirat, aut
aspergi, vt chalcidicam, aut eareum eretam, aut absynthium.

Chalcidicum, Genus ædificij, teste Festo, ab vrbe Chalcidica dicti.
Huius meminit Vitruuius lib. 5. his verbis, Sin autem locus amplior
in longitudine, chalcidica in extremis constituantur. Meminit &
Dion. nec præterm ssit Cassiodorus in Cõsulum fastis. Videor enim
obseruasse Chalcidicum pro ærenaculo poni. Quod enim Homerus
scribit, χαλκὸς δὲ μιν ἔτρησε, κάθεπτε δὲ χάλκεος οὐδὸς, cõcutit Ausonius, Chal-
cidicum gressu nutrix superabat anili. Turnebus.

Chalcidium {χαλκιδίον} Medicamentum, de quo sic Galen. lib. 3. de
Dinamidiis, Chalcidium sic fae, Æris florem in aceto vehementissi-
me fubigito, ficca ad solem, sic pulueretn, & vtere.

Chalcidice, huius chalcidicos, Genus lucernæ. Plinius libro 29. cap. 5,
Lucerna quam hi fepa, alij chalcidicen vocant, in vino pota, motus
suos sanat.

CHALCIOECVS {χαλκίοικος} Minerua à Laecdæmonijs cognomi-
nata, cuius, vt Pausan. in Lacon. ait, simulacri Gniadas vir indigena
confecit, simulque in eandem verfus edidit. Suidas, Chalcœeum
Mineruam à Spartanis appellatam ait, quòd τὸν χαλκὸν, hoc est,
quòd ædem æream habet. Sed vel quòd Chalcidenses ex Euboea exu-
les eam construxerant. Templi eo nomine post Thucydidem lib. 1.
meminit Æmilius Probus. In id Pausaniam confugisse memorant,
atque inde interisse, marte etiam eum principe, audito filij feelere, ad
occludendum illi egressum lapides ingerente. Meminit & in Pisai-
lelis Pisarchus in historia ruiusdem expleiatione. Proinde mirum est
adhuc esse aliquos, qui apud Liuium Chalcionem legendum putent,
& Chalcesinam apud Thucydidem Latinum. ¶ Fuit & Minerua
Chalcidica in vrbe Roma, in noua regione, si vera P. Victor tradit.
Meminit, ni fallor, & Dion in histor. lib. 51.

CHALCIOPE, pen. cor. {χαλκιόπη} Phryxi vxor, soror Medeæ. Va-
lerius lib. 6. Argonaut.

Cingitur arcanis Saturnia Iaira venenis,
Atque hinc virginez venit ad penetralia sedis,
Chalciopen mirata soro formãque sororem.

CHALCIS, chalcidis {χαλκὶς} Serpentis venenosi genus est è genere la-
certarum, quasdam æreis coloris lineas in tergo habens: vide & no-
men habet. Plinius libro 32. cap. 3. Quippe aduersus scorpiones ex
vino bibuntur, aduersus phalangia, & araneos ex mulso, aduersus
chalcidas cum myrrhe. ¶ Est & Chalcis Homero auis nocturna, ex
genere accipitrum, bellum interficiendum cum aquila gerens. Plin.
libro 10. cap. 8, cymindum vocat.

CHALCIS, pen. genit. corr. Vulgò Negropont, Euboæ vrbs præcipua,
ab Aulide Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuisa, vetus Aitheniensum
colonia: ita dicta, si Stephano credimus, à Chalcide filia Asopi: aut
ceiè, quòd æramæ fabricæ hi primum fuerint reperæ. ¶ Est & alia
Chalcis, agri Corinthij oppidum. ¶ Tertia Æolidæ, Achelooi flumio
irrigata. ¶ Quarta Syriæ à Monticho Arabe cõdita. Sunt & aliæ eius-
dem nominis vrbes, quæ enumerantur à Stephano.

Chalcidicis, prnul. corr. {χαλκιδικὸς} Adiectiuum, Qui est ex Chalcide
vrbe, vel Chalcidia regione, vt, Ara Chalcidica. Virgil. 6. Æneidos,
Chalcidicaque leuis tandem superastitit arce. Idem in Bucolicis,
Ibo, & Chalcidico quæ sunt mihi condita versu
Carmina, &c. Hæc est, vt interpretatur Seruius, Theocritio stylo.
Varro 3. de Re rust. cap. 9. de gallinis, Nec tamen sequendum in semi-
nio legendo Tanagricos, ac medicos & Chalcidicos, qui sine dubio
sunt pulchri, & ad prælandum inter fe maxime idonei, sed ad partus
sunesteriores.

Littora Chalcidica. Stat. 4. Sylu.
Turres Chalcidicæ. Stat. 2. Sylu.

Chalcis, Piscis genus. Plin. lib. 32. cap. 11, Chromborum genera, cyprí-
nus, chalcis, cobio. ¶ Est item Chalcis fluuij & pagi nomen, à quo
Strabonem lib. 8.

Chalcites, pen. prod. Gemma æri coloris. Plinius lib. 37. cap. 11.

Chalcitis, huius chalcitis, pen. prod. fem. gen. {χαλκῖτις} Lapis ex quo
ipsum æs coquitur. Plin. lib. 34. cap. 12.

CHALCITES, Insula est contra fauces Rhindaci fluuij in Asia. Plin
lib. 5. cap. vlt.

Chalcophonos, pen. prod. Gemma nigra, quæ illisa, æris tinnitum
reddit. Plin. lib. 37. cap. 10.

Chalcosmaragdos, Gemma è Cypro, turbida æneis venis. Plin. lib.
37. cap. 5.

Chalcus {χάλκους} Genus numismatis, quod denariolum valebat. Plin.
lib. 21. cap. 34, Eadem fex obolos efficiunobolus decẽ chalcos.

CHALDAEA, Regio ad Orientem Iudææ. A'abæ cõfermina, plana,
fontium indiga, in qua est Babylona ciuitas magna. Vide interpreta-
tiones nominum Hebraicorum.

CHALDAEI {χαλδαῖοι} (inquit Plinius lib. 6. cap. 28) intra confluctam
Euphratis & Tigris habitant, de quibus Strabo lib. 17, sic scribit,
Conditum est habitatio quædam in Babylonia philosophis indige-
nis plurimum circa philosophiam verfantibus, qui Chaldæi appel-
lantur. Horum magna in sacris literis memoria est. Conflat autem
nusquam diligentius seuerius que Mathematica studia excurta fuisse
quàm apud Chaldæos.

Vnde dicti sint Chaldæi, & quam seientiam profiterãtur scribit Ci-
cero 1. de Diuinat. quum de Assyrijs loquitur, Qua in natione, inquit,
Chaldæi non ex artis, sed ex gentis vocabulo nominati, diuturna
obseruatione fidrum, scientiam putantur effecisse, vt prædici possit
quid cuique eueniturum, & quo quisque fato natus esset.

Chaldæum, pro astronomo vel hariolo accipit Cato, quum in-
quit capite 5. Augurem, haruspicem, hariolum, Chaldæum nequem
confulusse velit.

Carmina Chaldæa. Claudian. 4. Panegyr.
Gens Chaldæa. Claudian. in Ruff.
Monstra Chaldæorum. Cic. 2. de Diuinat.
Promissa Chaldæorum. Cic. 1. Tusc. ul. Nam nunc quidem cogita-
tionibus molestissimis effermimur vt, si antè mors aduenter, quàm
Chaldæorum promissa cõsequeri fumus, spoliare magnis quibusdam
bonis illusi destituriuse videamur.

Ritus Chaldæus. Claudian. 1. Panegyr.
Multos promisit fuis vt fi cellerum Chaldæi. Cicero offendit 2. de
Diuinatione.

Quid polliceantur Chaldæi, Columella lib. 11. cap. 2. aperit.

Chaldaicus, pen. corr. {χαλδαϊκὸς} Adiectiuum. vt. Genus Chaldaicum.
Cic. 2. de Diuin. Scylax Halycarnassæus familiaris Panetij, excellens
in astrologia, idémque in regenda fua ciuitate princeps, totum hoc
Chaldaicum prædicendi genus repudiauit.

Ratio Chaldaica. Cic. 2. de Diuinat.

Chalepi versus {χαλεπὸς μέτρον} dicuntur duri, asperi, ac prolatu difficiles, qualis est versus Virgilianus,

Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula eampum.

CHALESTRA, in CALESTRA.

Chalo, chalas, chalare, Laxare & demittere. Vegetius, Aliquanti cen-
tones & culeitas fumbus chalare. A Græco χαλᾶν, deducitur. Atque
hoc etiam verbum hodie nauiti familiare est, qui chalare velum di-
cunt. Turnebus.

Chalatorius, Adiectiuum. Hinc Chalatorij funes apud Vegetium libro
vltimo rei militaris, quibus antenna & antollitur & demittitur. In
editis, colatorij legitur, quam scripturam Turnebus non prorsus
improbat, sed priorem magis amplectatur.

CHALYBES, prouli. corr. {χαλυβες} Populi in Ponto iuxta Thermo-
dontem fluuium Strabone & Plinio qui ferro cæteris præstare di-
cuntur. Virgil. 1. Georgicorum,

India mittit chur: mollesque fua thura Sabæi,
At Chalybes nudi ferrum.

Chalybs, chalybis pen. cor. masc. gen. {χάλυψ} Genus ferri duriffi-
mi, a Chalybibus populis, vt antè dictum est. ¶ Est & Chalybs, flu-
uius in Hispania, in quo ferrum optimè temperatur, iuxta quem &
Chalybas populos collocat Iustinus libro vltimo.

Candens chalybs. Sylli. 2.
Durus chalybs. Sil. lib. 2.

¶ Chalybs aliquando accipitur pro ipso opere ex huiusmodi ferro
facto. Lucanus, Chalybem, fræno que momordit. Virgilius libro 8,
Vulosificique chalybs. Vbi chalybem, pro chalybeo cnse posuit.
Leth fer chalybs, Eusis. Valer. lib. 6. Argonaut.
Strictus chalybs. Id est ensis. Seneca Thyeste. 4.

Chamæ {χαμαὶ} inter cætera conchyliorum genera longa descriptio-
ne ab Athenæo referuntur. Cæterùm id fibi peculiare asseuere, quòd
plerunque in litore hianies inueniãtur: idcireoque eas rectè chamas
dici posse putauerim, quas in marinis otis, pandentes sese leui testa
conrecte reperiuntur. Ex Matthiolo Senens. Vide & Galen. lib. de
cib. bon. & mal. fuc.

Chamæacte, chamæactes {χαμαίακτη} Genus sambuci. Plin. libro 24.
cap. 8, Sambucus habet alterum genus magis syluestre, quod Græci
chamæacten, alij helion vocant multo breuius. Ruell. lib. 2. cap. 139,
Chamæacte sambucus pumila est, Latinis ebulum dicitur. Læto gau-
det solo, vt testatur suo carmine Columella,

Atque habilis natura soli, quæ gramine læto
Parrurit, & rutilas ebuli creat vuida baccas. Gallis hodie dicitur
hieblum, longè similius sambuco, magisque herbaceo genere affi-
gnandum.

Chamæcerasus, pen. cor. Fruter est Plinio lib. 15. cap. 14, Suut & Ma-
cedonica, paruæ arboris, rarò que vna cubita excedentis, & minore e-
tiamnum fructue chamæcerasi. Ruell. lib. 1. cap. 64, Chamæcerasus,
vt apud Athenæum Asclepiades Myrleanus depinxit, pumila est, Bi-
tynorum agro frequès, radice parua: neque arbos est, nec arbuscula
cerasorum impar, baccis cæteris omnia cõsimilibus. Copiosè referen-
tibus caput vini modo grauant: & dolores cieru. Hactenus Ruellius.

Chamæcissos, Genus hederæ, non attollentis se à terra, teste Plinio
libro 24. cap. 10. Vnde vulgò *hedera terrestris* dicitur. Matthiolus Se-
nensis ait hoc hederæ genus hodie in Italia non cognosci.

Chamæcyp

Chamæcyparíssias,Herba,quæ ex vino pota,contra venena serpentium omnium,ſcorpionúmque pollet. Plin. lib.24. cap.15. Nonnulli eum eſſe putant qui vulgò dicitur, *cypres de ſardine*: quod quidam abrotonum mas eſſe credunt. Ruellius lib.3 cap.23. Qui chamæcyparíſſum eſſe putant eſſe quem vulgus ab odore formáque ſaborum eiuſdem nomen elaturat arboris *cupreſſum* appellat, falluntur: nam eſſi coactæ ſe breuitatis, & velut arboris euiuſdam abortius, non tamen in genere pumilionum ſedem inuenit, nec in arborum,ſed frutícum cenſu conſtat haberi. Huc facit quod nihil apud claſſicum authorem de chamæcypreſſo leges.

Chamædaphne, ες { χαμαίδαφνη } Plinio herba eſt in hortis ſeri ſolitaxin funiculi modum ſeſe porrigés, & vicina quæque vinciens, vnde & Vinca peruinca ab eodem appellatur. Folia habet lauro ſimilia: ideo Chamædaphne, id eſt parua laurus appellatur: florem autem viole ſimilé. De hac Plin. lib. 21. c.11. Diofcorides *ex magnitudine arboris* dicitur. Eſt & altera Chamædaphnes ſpecies, cuius id Plin. meminit lib.24.cap.15. Chamædaphne,unquis,rnico ramulo eſt,cubitali fere, folio tenui,lauri ſimilitudine : cuius ſemen rubens admixtum foliis, illinitur capitis doloribus recens. Hanc Romani *Laurcolam* aut *Laureginem* appellant. Dioſcorides autem , & Galen. hanc ſolam Chamædaphnes nomine nouerunt.

Chamædrys { χαμαίδρυς } Herba quæ Latinè Triſago dicitur. Plin. libro 24.cap.15. Dicitur autem chamædrys quaſi humilis & terreſtris quercus. Vulgò appellatur *Quercula* aut *Calamandrina*.

Chamælæa, penult. corr. { χαμαίλαια } Herba quæ ſimilitudinem foliorum oleæ habet. Plin. lib. 24. cap.15. Vulgus vocat *power moniano*. Matthiolus.

Chamæleos, inter cancrorum genera numeratur à Plinio , vt videre eſt ex eius lib.33.cap.vlt.

Chamæleon, penult. corr. { χαμαιλέων } Chamæleonis, m. g. Cardui ſpecies. Plin. lib.21. cap.18. Chamæleontem aliqui Ixiam vocant. duo eius genera, &c. *Cardunum* vulgus vocat.

Chamæleon, penult. corr. { χαμαιλέων } Chamæleontis,m.gen. quaſi parvus leo. Animal eſt in India naſcens , figura & magnitudine lacertæ: coloris natura mirabilis: mutat nàque eum fubinde & oculis, & cauda,& toto corpore:reddítique ſemper quem proximè attingit præter rubrum candidúmque. Vide Plin. lib.8 cap.33.

Chamæluce, chamæleuces { χαμαιλεύκη } Herba quæ ruſſilago dicitur,naſcitur ſecus fluuios,folio populi,ſed amplíore. Plin.lib.24.cap. 15. Matth. Senenſis tam hanc herbam hodie eſſe ignotam.

Chamæmelon, penult. prod. { χαμαίμηλον } Herba vulgò nota, ab odore mali ſic dicta. Leueauthemum aliy vocant. Vide Plin. lib.22.cap. 21. *Camomilla* barbarè vocatur.

Chamæmyrſine, penult. prod. { χαμαίμυρσίνη } ſiue Oximyrſine,Frutex eſt quo ſcopæ tunt apud Italos: alias ruſcus : nonnulli ſylueſtrem myrtum vocant. Vide Plin. lib.23.cap.9.

Chamæpeuce, es { χαμαίπευκη } Herba eſt, folia habens laricis foliis ſimilia,in bonum & ſpinæ doloribus propria. Plin.lib.24.cap.15.

Chamæpityς, penult. corr. huius chamæpityos { χαμαίπιτυς } Herba quæ Latinè auga dicitur. Vide Plin.lib.24.cap.6.Iuam pharmacopolæ vocant.

Chamæpus { χαμαίπους } Apud Græcos diebatur ſponſa quæ curru non ſubuehebatur,ſed pedibus marìti domum petebat. Moris enim erat apud eos , vt Pauſanias ait , vt ſponſa locaretur in nuptiali curru, ſponſo & neceſſario affini iuxtà comitante , quem parochum vocant:euuius autem pro fortibus incendebant, vt ſignarent illam ibi perpetuò manſuram.neque vlla tépeſtate aude recediram. Author Alex. ab Alex lib.2.cap.19.

Chamæripes { χαμαίρηπες } Arbores ſunt ex ſpeeie dactylorum, quæ & in Creta,& in Sicilia naſcétur,folio latiore ac molli, ad vitilia vtiliſſimæ. Vide Plin.lib.13.cap.4.

Chamæropς. Herba eſt de qua Plin.lib.26.cap.7,Eoſdem effectus lacteris doloribus habet chamæropς,myrreis cæra caulem geminis foliis,capitibus Græculæroſæ,ex vino pota.

Chamæſice { χαμαίπιτυς } Herba eſt lentis ſolia habens , nihil ſe attollentia,in aridis petroſiſque naſcens. Vide Plin.lib.24.cap.15.

Chamæzelon,penult.prod. { χαμαίζηλον } Herba eſt,teſte Plin.lib.27. cap.10, quam quidam eandem eſſe credunt cum gnaphalio,cuius folia ita alba & molla ſunt,vt planè videaturur tomentú,& pro tomento vſurpétur. Eſt & aliud Chamæzeli genus,quod & Pentaphyllon à Græcis, & à Latinis Quinquefolú appellatur:cuius meminit idem Plin.lib 25.cap.9.

Chametæra , chameætræ { χαμαιτύπη } Parua ſocia. Plinius lib 35.cap.ſine 3. ita ſeret Venerem & Pothon & Phaethontem , qui Samothraciæ ſanctiſſimis cæremoniis colúntur. Item Apollinem Palatinum, Veſtam ſed tentem laudatam in Seruilianis hortis , duásque chameætras circa eam , quarum pares in Aſinij monumentis ſunt , vbi & Canephoras eiuſdem. de Cephiſodoro Praxitelis filio loquitur. Budæus.

Chamilucus, à Marcellino dicitur humile plosſellum quod rrahitur, ſelodia , vt reperio in antiquo lexico Latino Græco , *χαμαιλάκι* : haud ſcio an noſtrum chamium inde nomen inuenerit , & certè inuenisſe probabile eſt. Hæc Turnebus.

Chamus, chami { χάμος } Genus frænj, 4. Reg. 19. Eſt etiam Chamos , idolum quod alio nomine Beelphegor dicitur , vt inquit Hieronymus.

CHANES { χάνης } Fluuius eſt inter Albaniam & Armeniam à Cyro flumine exceptus , mox quum eſt factus nauigabilis, in mare Caſpium euompens. Author Strabo lib.11.

Chame , es, Piſcis genus , quem ex ſeipſo concipere ex Ouidio tradit Plin.lib.32.cap.vlt.

CHAONES,penult.corr. { χάονες } Populi Epiri,à quibus Chaonia regio dicta Plin.lib.4. Virg.lib.3 Æneidos,

Lutroráque Epiri legimus,porrique ſubimus

Chaonio,& ceſſam Buthroti amnibus vrbem.

CHAONIA { χαονία } Pars alpeſtris Epiti , licet quandoque ſumatur pro tota Epiro. Plinius in Proœmio libri 4. Epiros in miuerſum appellant, Acroceraunios incipit monibus.In ea primi Chaones,à quibus Chaonia.

Chaonius { χάονιος } Adiectiuum.

Campi Chaonij. Virg.3 Æneid.

Columbæ Chaoniæ dicitur ab Epiri parte.in qua (vt poetæ fabulantur) columbæ olim reddebant oracula in Dodona ſylua. Virgil. eclog 9, -carmina tantùm

Noſtra valent Lycida tela inter Martia,quantum

Chaonias dicunt aquila ueniere columbas. Quod autem in Epiri illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur. Seruius ideo fingi putat , quia lingua Theſſala Peliades & Columbæ vaticinatrices vocantur.

Frondes Chaoniæ. Stat. 3. Thebaid.

Glans. Virg. 1. Georg.

Iuppiter. Valer. lib. 1. Argonaut.

Nemus. Stat. 6. Thebaid.

Partis Chaonij glandes, Id eſt Iouis Epiroticí, vt ait Seruius. Virgilius 2. Georgie.

Sinus Chaonij. Ouid. 13. Metam.

Victus Chaonius , Id eſt glandium cibus. Claudianus de Raptu Proſerp. lib. 3.

Chaonio ſtatui gentes auertere vidu.

Chaonides { χαονίδες } Canum genus ex chaſi , hoc eſt lupis ceruaris conceptum, vt videtur ſcitire Hermolaus in Plin. Veriſimilius ta nen eſt à Chaonia regione dictos , quemadmodum & Molofſos à Molofſia. Chaonidum canú originē refert Iulius Pollux ad xenum canem à Vulcano fabricatum.

CHAOS,n.g. Indeclinabile { χάος } Feſtus,Chaos appellat Heſiodus eon fuſam quandam ab initio vnitatem,hiantē, patentémque in profundum. Ex eo & *χάσκω* Græci id nos hiare dicimus. Ouid. 1. Metamorphoſeos,

Ante mare & terras,& quod tegit omnia cælum,

Vnus erat toto naturæ vultus in orbe,

Quem dixere chaos,rudis indigeſtáque moles. Virg.4.Æneidos,

Tecentum tonat ore deos,Herebúmque,chaóſque.

Æternæ nochis chaos. Seneca Medea,1.

Altum chaos. Rufus Feſtus Auienus non procul ab initio.

Atrum chaos rebus inducti,ſignificæ ſummam cõfuſionem & perturbationem rerum. Seneca Agamem.6.

Auidum. Seneca Herc. fur.9.

Cæcum. Seneca Octauia,9.

Cimmerium. Stat.3.Sylu.2.

Deforme. Seneca Thyeſt.9.

Denſum. Id eſt profundum. Seneca Herc. fur. 10.

Horrendum. Valer. lib.1. Argonaut.

Imum. Sil. lib.13.

Extimuit natura chaos. Lucan. lib.1.

Chaos,pro inferno. Virg.6.Æneidos,

Di quibus imperium eſt animarum,vmbræque ſilentes,

Et chaos,& Phlegeton,loca nocte ſilentia laté.

Durum. Claudian. de Raptu Proſerp.

Inane chaos. Id eſt vacua Erebi regna. Ouid. lib.4. Faſt.

Profundum. Valer. Flace. lib.7,

-qualéſve profundum

Per chaos occurrunt cæcæ ſine vocibus vmbræ.

Tartareum. Stat.12. Thebaid.

Vmbriferum chaos,pro nocte. Rufus Auienus in Sole,

-quum per chaos vmbriferæ vis

Flammea peruaſit. Id eſt per tenebras noctumas.

Chara { χάρα } Genus radicis. Cæſ. bel.ciuil. Eſt etiam genus radicis inuentum ab iis qui fuerant cum Valerio , quod appellatur chara, quod admiſtum lacte multum inopiam leuat: id ſimilitudinem panis effieiebat : eius erat magna copia. Quæ ſit hæc herba quæriſtum eſt, Plinius lapſanam interpretari videtur quum ſcribit, Necnon olus quoque ſylueſtre, & triumphorũ diui Iulij earminibus præcipué ioſiſque miſtatibus celebratũ ; alterius quippe veribus exprobrauere lapſana ſeruiſſe apud Dyrrhachium, præmiorũ parſimoniam caullantes. Eſt autem id cyma ſyluestris. Alio loco Plinius lapſanã inter braſſicas ſylueſtres numerat, pedalis alexandris, hirſutis ſolijs, napi ſimillimis, niſi candidior eſſet flore. Sed & de generibus braſſicæ diſferens ita tradit, Etiamnum vnum ſyluestre Græci cheram vocant, Pontici armon, alij leuceu , noſtri armoracam , fronde copioſus quàm corpore. Hanc teſtantur ſcripturam veteres omnes libri, ſed cherz nomine offenſi corre ctoreſſe dicã an depraxatores, agrisſupoſuere. Iſidorus, Armoracea, inquit, hæc eſt lapſana : verus lexicon armoracem *ἀφανίδα* interpretatur. Sed Plinius duas herbas in vnam confudit lapſanam & armoracem , quæ caulibus & foliis tam indiſcretis ſunt , vtnẽ à peritis quidem vis diſtinqui poſſint niſi floremo factum eſſe reor , vt quod de chara dixit Cæſar, de lapſana Plinius retulerit , quum armoracea, vt dixi, indiſtinctæ & geminæ cauliſdam fit cum lapſana ſimiliudinis , & veraque ſpecies ſit braſſicæ ſyluestris. Dicit autem Cæſar radicem illam inuentam fuiſſe ab iis qui cum Valerio fuerant , milites eos intelligens, qui duce Valerio in Aſia fuerant Mithridatico bello : Valerium autem eorum ducem interfieiendum curarat Fimbria. Hæc ad verbum ex Turnebo.

CHARACEN , Tauricæ regionis populi, ab oppido Characæ ſic dicti, quod inter huius regionis vrbes commemorat Ptolemæus. Vide Plin. lib.4.cap.12.

Characias , huius characiæ , Genus tithymali. Plinius libro 20. capite 8, euarrans tithymali genera , Primus eogniominatur earacias, qui & maſculus exiſtimatur , ramis digitali craſſitudine , rubris , rugoſis. Ruellius libro 3, Characias Gallis nunc magna ex parte euerſa nominatur, Rubicis *euphium maximum*,aut qua repurgẽs, aut antelucano molens deteſtionem, expergiſcere ſumentem cogat.

Character, huius characteris , penultima producta , maſculini gene-

rit { χαρακτὴρ } Latiné dicitur ſignum, inſigne, ſiue figura & forma. Columel.lib.1t.cap.2, Nec minus maiora quadrupedia characterę ſignari debent.

¶ Character, Genus & figura dicendi. Gellius lib.7.cap.14, Et in car mine & in ſoluta oratione, genera dicendi probabilia fuut tria, quæ Græci χαρακτῆρας vocant. Cic. in Orat. Sed iam ipſa forma reſtat, & character ille qui dicitur quæ, qualis eſſe debeat, ex ipſis quæ ſupradicta ſunt, intelligi poteſt.

Character alicuius. Varro. 3. de Re ruſtica, cap.2., Nónne item L. Albutius, homo, vt ſcitis, apprimè doctus, cuius Luciliano characterę ſunt libelli, diebat in Albano fundum ſuum paſtionibus ſemper vinci à villa?

Characteriſmos { χαρακτηρισμὸς } Latiné deſignatio: vt eſt apud Iuuenalem, Et ealuo ferurrer Roma Neronii, Id eſt Domitiano. Figura qua orator vitas eorum de quibus loquitur, deformat.

Charadrius { χαράδριος } Auis mantima, magna, & inguiuoſa, quam aſpnieuntes icteros morbo liberantiut, teſte Ælano libro 15. cap. 26, Alio nomine Icterus appellatur, & à Latinis Galgulus, vt exiſtimat Plin. lib. 30. cap. 11.

Charadrvs { χάραδρος } Lacus eſt, & nauium ſtatio prope Cilicíam, contermina Aſiæ, vtra quam Charadrus eſt fluuius. Hęc Stephan. de Vrbibus. Charadrij fluuij meminit Statlib. 4.

Quæque pauet longa ſpumantem valle Charadron Neris.

¶ Eſt item Charadrus oppidi nomen in ea Syriæ parte, quæ Phœniciæ proxima eſt. Plin. lib. 5. cap. 20.

Charandro, Troglodicæ ſinus, in quo Ptolemæus Philadelphus de nomine ſororis Arſinoen vrbem condidit, vt refert Plin. lib. 6. cap. 29.

Charax { χάραξ } Stabat ante caſtella Corficæ ſtatua habitabilis numerat, quæ fuit quatuor, Bleſini, Charax, Emeonię, Vapanes. Reliquum verò eius inſulæ ferè ineultum eſt, aſperum, & plurimis in partibus prorſus inacceſſibile, adeò vt qui eius montes habitant, ex latroeinijs vitam degentes, ſupertrur ipſas immanitate belluas. Hæc ille libro 5.

Charax { χάραξ } Straboni libro 17, Locus eſt quo Charthaginenſes emporio vtebantur, aduehe ntes vinum, & inde fœcum & iuſphum reportantes ab iis quisd ex Cyrene clam exportabant. Plin. lib. 6. cap. 29, Charax oppidum Perſici finus in timum, à quo Arabia Eudæmon cognominata exturtus, habitatur in colle manu facto inter eon fluentes: dextra Tigris, læua Euleæus: quem millium paſſuum lætitare. Condirum eſt primùm ab Alexandro Magno: qui colonis ex vrbe regia Durine (quæ tum interiit) deductis, minimoque inutilibus ibi relictis, Alexandriam appellari iuſſerat: pagúmque Pellæum, à patria ſua, quem proprie Macedonum feerat. Flumina id oppidum expugnauere. Poſtea Antiochus reſtituit, quem à ſuo nomine appellauit. Irerúmque inſeſtabium Pafines Sogdonaei filius, rex finitimorum Arabum, quem Iuba ſatrapem Antiochi fuiſſe falſò tradit, oppoſitis mobilus reſtituit, nomémque ſuum dedit, emunito ſitu iuxtà in longitudinem trium millium paſſuum, in latitudinem paulo minus.

Charax, huius characeri, penult. prod. n. g. Latinè dicitur vallum. Significat & pedamentum vitis, ſiue dictu, vude apud Columel. lib. 5. cap. 4, vites characeræ. Meminit Cælius. Vulgus Gallicum dicit *Eſcharas*, voce illine deflexa. Pro firmiore palo, cui vitis alligatur, ſue pedamento, eſt generis fœminini.

Charbes { χάραβες } Fuit teſte Herodoto lib. 2. Mitylenæus patria, & frater Sapphus. De quo ſic ipſa in epiſtola ad Phaonę apud Ouidium, Gaudet, & è noſtro ſurgit mœrore Charaxes

Frater, & ante oculos inque redit que meos.

Chares, Charetis, penult. prod. { χάρης } Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde proquolibet nutum, { κατὰ χάριν } dicimus. Id eſt, Charetis pollicitationes. Suidas. ¶ Fuit & Chares Lyndius ſtatuarius, Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum feeit. Author Plin. lib. 34. cap. 7.

Charibœa & Poreis, Dracones duo erant, qui olim equo ligneo à Troianis in vrbem admiſſo, ab Calydnis inſulis, in quas ſe conieeerant Græci, enatantes, Laocoontis filios peremere, ab eoniectum in equum lignewm haſtile. De his vide Carl. Rhodig. lib. 8. cap. 13.

Charidemvs, penultima produ&a, Dux Cerſoblepæ: Thraeiæ regis militum, cuius multam mentionem facit Demoſthenes in oratione contra Timocratem.

Charien, Fluuius eſt Themiſeyrenæ, in Surium vrbi cuidam cognominem fluuium influens, de quo Plin. lib. 6. cap. 4, in deſcriptione Themiſeyrenæ regionis.

Charientiſmos { χαριεντισμὸς } Vrbanitas, lepos & veuuſtas ſermonis. Figura eſt, quà dura dicto, gratius proferuntur: vt ſi interrogantibus nobis vnquam nos quærieris, reſponſum detur, bona fortuna. exinde intelligitur, ne miuem nos quæſiſſe. Hæc Donatus in libello de Barbarismo.

Charilevs, Dux Lacedæmoniorum. Tegeatas ſuperauit. Author Pauſanias apud Volaterranum. Arbitror ſcribendum Charilaus, cuius meminit Strabo lib. 12. & Plutarchus in vita Lycurgi.

Charini. Olim dicti ſunt nummi, vel ſtateres aurei. à Charino imperatore ſignati. Nam vt Philippi nomen habebant ſolidi aurei à Philippo percuſſi, ſic conſentaneum eſt qui forma Charini ſignati ſunt, vt Charini nomen habeant. Auſonius,

Ergo aut prædictos iam nunc reſcribe Chariuos. Quàquam Turnebus aliter hunc locum legit.

Charis. Iuuius charitos, penul. corr. fg. Latinè dicitur feſtiuitas, beneficium, munus, gratia, remunerario, voluptas.

Charisma, huius charismatis, penult. corr. n. g. Gratia, munus.

Charisivs, Articus orator, cuius meminit Cic. in Bruto, Et quidem, inquit, duo fuerunt per idem tempus diſſimiles inter ſe, ſed Attici tamẽ quorum Charinus multarum orationum, quas ſcribebat aliis, quum cupere videretur imitari Lyſiam: Demochares autẽ, qui fuit Demoſthenis ſororis filius, & orationes ſcripſit aliquot: & earum rerum hiſtoriam, quæ erant Athenis ipſius ætate geſta, non tã hiſtorico, quàm oratotio genere perſcripſit. At Charinus rule Hegeſias eſſe ſimilis, &c. ¶ Eſt & grammaticus quidã eo nomine, vt vult Priſcianus. ¶ Eſt & panis, ſtru, vt Suidas ait, placentæ ſpecies.

Charissa, n. g. plur. num. { χαρίσσα } apud veteres feſta erant, ad quæ ſimul conuenebant omnes qui vel ſanguine, vel cognationis quocunque gradu, inuicem inclinationes erant, & defunctis iam amicis, vt auis, matuis, abauis, facra faciebant, coſa: thure & honoribus diuinis venerabantur. Qui & ipſi quoque egreſſi ſepulchris, ſacris interereſſe eredebautur. Memuit horum Ouid. 2. Faſtorum,

Proxima cognati dixere Chariſtia chari,

Et venit ad ſoetos turba propinqua deos.

Charistia, huius charistiæ. Idem. Valerius libro 2. capite 1, Couuiuium eeam ſolenne maiores inſtituerunt idq; charistiam appellanerũt: eui præter cognatos & affines nemo interponebatur. Alia exẽplaria habent Charistia, & nõ Chariſti-a. Et ita legendum omnino putauerim.

Charistieum { χαριστεῖον } Pro remuneratione apud Caliſtrat. in I. diuus Adrianus. D. de bon. damnat. Sed debent ad eu ſeruati, qui iure præſidium ſolent erogari, vt puta charitieum quibuſdã officialibus, &c. Vide carcerativm.

Charitas, In charvs.

Charites { χάριτες } ſeu Gratiæ, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alij ex Venere & Libero. Cicero ex Erebo & Nocte oriẽtas eſtimat. Lactantius in primum Thebaid. Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Ioues & Eurymones Oceani filiæ, ſilias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia, quæ alio nomine Paſithea dicitur: Thalia, Euphroſyne. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & beneficij eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere. Item non, & accipere, & referre, tres a dus ſunt inter ſe diſtinctæ. Alij ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum ſemore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, vt vna earum auerſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ verò nos aſpicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia ſuco debent eſſere & nullo velamine obtegi. Item connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias dicent: & beneficiũ, aliud ſemper beneficium parere, perpetuúmque eſſe amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias eſſe arbitrantur { ἐ quibus eſt Seruius } hac mouentur ratione: quòd horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ conſeliuntur. Tradunt etiam eas ex Aſtdalio fonte, qui eſt Orchomeni Bœotię vrbe, lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet: & nihil fordidum, nullam ſpem retributionis habere.

Charitobleharon { χαριτόβλεφαρος } Frutex eſt circa Troglodytarũ inſulas naſcens, efficax in amatoriis, de quo Plinius ex Iuba ſcribit, ſi ſubiaca eo faeere & monilia fœminas ſtruire eum ſe eapi, durarique eornus modo, & hebetare aciem ferri. Quod ſi fefellerint tuidẽ, in lapidem transfiguari. Vide Plin. lib. 13. cap. vlt.

Charitonius { χαριτώνιος } Adiectiuum. Lucret. lib. 4, Parsula, pumilio, eharitonia toia, merum ſal. E pitheton eſt mulieris. Qua voce ſignificatur gratia vanalis: quòd hæc puella ſe vendat gratia verborum, quibus velut pedicis amatores illaqueat. Vide quæ gratia dicitur, ὕπτιε vanalis. Charitonia tota, quæ nihil feſtiuitatis, aut gratiæ non habet vanale. Sic interpretatur Pius. Turnebus verò locum putat mendoſum, ſiueque reponendum. Parsula, pumilio, { κατὰ χάριν μία, } toia merum ſal.

Charmandi { χαρμανδοὶ } Vbi eſt trans Euphratem, iuxta portas Babylonias. ¶ Cetilia iunt Charmandæus & Charmãdites. Stephanus.

Charmei, Oppidum Minoeiorum in Arabia, qui à rege Cretæ Minoe originem trahere exiſtimantur, vt inquit Phil. lib. 6. cap. 28.

Charmidis { χαρμὶς } Medicus, qui ex Maſſilia Romam profectus, damnatis non ſolùm prioribus medeis, vetum & balneis, frigida etiam hybernis algoribus lauari perſuaſit. Qua de re etiã extat Annæi Senecæ aſtipulatio, vt videre eſt apud Plin. lib. 29. cap. 1.

Charmothas { χαρμόθας } Fontis eſt in Arabia, centũ fere ſtadiorum ambitu, ingreſſu anguſto, & omni ſeaphæ periculoſo, emittit in eum ſlumen. Sic Strabo lib. 16.

Charon, ontis { χάρων } Lampſacenus hiſtoricus, qui ſcripſit primi Darij ſlorum. Scripſit Æthiopica libros duobus: Item Cretenſia, Græcaniea, & alia. ¶ Charon item Carthaginenſis hiſtoricus, qui tyrannorum quotquot in Aſia Europæque fuerunt, item illuſtrium virorum & mulierum vitas conſcripſit. ¶ Tertius fuiſſe nominis. Nauerantia fuit, hiſtoricus, qui de fœcerdotibus, regibus, & geſtis Ægyptiorum hiſtoriam ſcripſit. ¶ Charontem quoque portentoſa fingat poeta: tenere animas defunctorum per Stygem & Acheruntem tranſuchentem ad inferos. Author Suidas. Vid. apud Virgil. 6. Æneid.

Dicitur per antiphraſim Acheron. Pierique Charoutem, à iunt ſignificare aerem infernum, quòd { ἐ volunt } animæ iuut aeræ, ideo confectum ipſum à poetis portitorem animarum.

Dirus Charon. Seneca Hercule ſur. 9.

Portitor Charon. Virg. 6. Æneid.

Charondas { χαρώνδας } Thurius legem tulit vt quis eũ ferro in concionem veuiret, aliquo cõtinuò interficeretur. Quùmq; poſtea ipſe è rure veniens, ex improuiſo, vt erat gladio aeeinctus, in concionẽ ve nit, admonitus legis ab eo qui proximè ſedebat, eidẽ gladio incubuit, quòd iuereet culpam diſſimulare, vel defendere. Ex lib. 6. c. 5. Valerij. Ariſtoteles autẽ lib. a. Politicæ, hũc Charondã dicit patria Catinenſem, qui ciuibus ſuis leges conſcripſit. Cic. 2. de Legib. Nec verò ſolùm vt obtemperemi obediẽtes, magiſtratibus, ſed etiam vt eos eo lant diligẽtquæ præſer ibmuuere Charondas in ſuis facit legibus.

Charonevm, ſiue Charouia, Porta erat Athenis iu nomophylacio, per quam damnati ad vltimum ducebantur ſupplicium. Fuerunt & Chaioniæ ſealæ, ex quibus idola feu ſimulaera deſtinabant in theatris. Carl. Rhodig. lib. 8. cap. 8.

Charonia, Regio eſt, vt ſcribit Strabo lib. 12. ad finem, Eiuſmodi, inquit, habitus regionis à campis inciptens vſque in Charonia pertendit. Ea eſt regio circa Hicrapolim & Charaea Neſadis & Magneſiam & Myuntem.

CHARONIVM antrum { χαρώνιον ἄντρον } Strabo lib.14. In via inter Tral les atque Nyſſam vicus eſt Nyſſaenſium non procul ab vrbe nomine Acharaca, vbi Plutonium eſt. loco ſumptuoſo exteundatum. Item Plutonis ac Iunonis delubrum, & antrum Charonium natura admirabile, quod luteo immiatet.

CHAROPS, Homero lib. Iliad. 11. Vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos amborum vno die Vlyſſes interemit. ¶ Eſt & nomen cuiuſdam inter Epirotas primati, qui Tito Quintio Flaminio Conſuli Romano contra Philippum bellum gerenti fauit. Plutarchus in vita eiuſdem Flaminij.

CHARTA, Vrbs Tyri dicta eſt, ex qua & Dido orta fertur, & ab eius no mine à fele conditam vrbem, Chartaginem appellaſſe.

Charta, huius charte { χάρτης } Papyrus eſt appellata, quòd feliceer ex papyro fiebat. Poſtea vero id genus charta inuentum eſt, quo nunc paſſim vtimur, fitque ex lintcolis contritis. Martial. lib. 6.

Miſeras & perdere chartas. Plin. lib. 13. cap. 11. Chartæ vſu maximè humanitas vitæ cóſtat & memoria. Et hanc Alexádri Magni victoria reperit, auctor eſt M. Varro, condita in Ægypto Alexandria: antè non fuiſſe chartarum vſum in palmarum foliis primò ſcripturarum: deinde quarundam arborũ libris. Poſtea publica monumenta plumbeis volumintbus, mox & priuata lintcis confici cœpta, aut ceris. Vide Plinium libro 13. cap. 12.

¶ Charta os, maſculinè dixerunt veteres. Lucil. apud Nonium, Nec ſic, vbi Graeca, vbi nunc Socratici charti, quicquid quereris petimus.

Chartas codices explicare. Quintil. Quum aperto codice chartas explicaret.

Inopia chartæ minus ſcribitur. Cic. Att. lib. 5.

Fragilis ſonitus chartarum. Lucret. lib. 6.

Anus charta, Victura diu, non breui peritura. Catul. epig. 63.

Auguſtea charta, e qua religioſi tantùm facetque libri ſerberetur, quæ olim hieratica nuncupabatur. Vide Plin. vbi de chartus diſſerit.

Charta bibula. In 13 to 0.

Charta deleuta. Vlpian. in l. 4. D. de bon. poſſeſſ. ſecund. tab. Chartæ appellatio & ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam.

Deteret charta rem agere. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 16. Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. Dentata dicuntur mortdacta, vt air Eraſmus in Chiliadibus. Seneca etiam dentatos ſales eſſe non vult.

Doctæ & laboriosæ chartæ. Catul. epigr. 1.

Chartæ epiſtolares. Martial. lib. 14.

Chartis ineptis amiette aliquid. Horat. 2. epiſt.

Charta Liuiana. Plin.

Charta plumbea. Sueton. in Neronc. cap. 20, Plumbeam chartam ſupinus pectore ſuſtinuit. Id eſt laminam plumbeam. ſic enim interpretatur Plin. lib. 34. cap. 18.

Puræ chartæ. Vlpianus in l. Librorum appellatioue. 5. Quod tamen. D. de leg. 3. Nam nec chartæ purè debentur libris legatis, nec charus legatis libri debebuntur.

Ad chartas parare papyrum. Vlpianus in l. Librorum appellatione. 5. Charta legatis. D. de Leg. 3. Chartis legatis, neque papyro ad chartas parandam, neque chartæ nondum perfectæ continebuntur.

Chartæ quoque quę illam priſtinam ſeuertatem continebant, obſoleuerunt. Cic. pro Cælio.

Delatæ chartis merces. Cic. pro C. Rab. Poſth. Audire vifæ ſi mercesfallaces quidem & fucoſæ, chartis & linteis, & vitro delatæ.

Explicare chartis. Catul. epigr. 12. 1.

Illinere chartis aliquid. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Et quodcunque ſemel chartis illeuerit, omnes

Geſtire à furno redeuntes ſcire. Eſt autem per cõtemptum dictum Illinere, quaſi diceat nõ ſeriberc, ſed chartas cõmaculare taorũmodo.

Impalleſcere noctumis chartis. Perſius ſat. 5.

Notata charta digutis, id eſt ſcripta. Ouid. epiſt. 1.

Ne nos prodat charta. Cicero Att. lib. 2. De Repub. breuiter ad te ſcribam. iam enim charta ipſa ne nos prodat perimeſeo.

Promere charus Hetruſcis. Cic. 1. de Diuinat. Voces triſtiſicas char tis promebat Hetruſci.

Silere chartæ diuertunt, quam nemo ſcribit. Horatius 4. Carmin. ode 8. -neque

Se charæ ſileaut quod beneſeeeris.

Sileri chartas, Id eſt nullius ſcripiis celebrari. Horatius 4. Carmin. ode 9. -non ego te meis

Chartis inornatum ſileri,

Tórve tuos partae labores.

In charta aureſcribere. Martial. lib. 8.

Ponere thura charta ſoluta. Iuuen. ſat. 13.

¶ Charta, pro libro. Ouid. 3. de Triſtibus,

Nullos in hae charta verſus amare docet.

Vacare chartis. Martial. lib. 7. epigr. 99.

Chartula, charulæ, penult. corr. { χαρτίον } Diminutiuum. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. Mirot quid in illa charula fuerit quod delere maluerit, quàm hæc ſcribere. Alibi charula, pro ſchæda vel cõmentariolo ponitur. Inter charrulas conſiſtati inuentus eſt breuis debitorum nomina continens. Budæus.

Chartularius, Officij nomen erat, cuius ſit mentio in l. 3. de Cano. Largit. lib. 10. Cod. Budæus.

Chartaceus, Adiect. { χαρτινος } vt, Codices chartacei. Vlpian. in Librorum appellatione. D. de leg. 3. Quòd ſi in codicibus ſint membraneis, vel chartaceis, vel etiam eboreis, vel alterius materiæ. &c.

Chartarius, ſimiliter adiectivum. vt, Chartariæ officinæ. Plin. lib. 18. cap. 10. Hoc ærariæ officinæ, chartariæque vtuntur.

Charrariarum { χαρτωνικῶν } in Ipenult. D. de bon. damn. & apud Zonaram, tomo 3. ſuntque eſſe quod pro charta officialibus prębebatur. Nam miniſtris magiſtratuum chartas præſtitas ex Frõtino lib. 2. de Aquæductib. intelligere licet. Vide Cuiacium, lib. 4. obſeruat. cap. 18. Nonnulli legunt Chariſtarum. Vide ſupra.

Chartophylacium { χαρτοφυλάκιον } Græci vocant ſcrinium in quo libri & ſcripturæ reponuntur.

Charus { χαρτὸς, ὁ } Adiect. Gratus & amore deuinctus. Cic. Cælio, lib. 2. 15. Quem tibi charum eſſe gaudeo.

Amicis charus. Horat. 1. Serm. ſat. 6.

Charior { χαριέστερος } Comparatiuum. Valer. lib. 8. Argonauticõn, -ne crede paretnon charior ille eſt Quem ſequimur.

Charus animo meo. Terent. Andr. 1. 5.

Quam ego animo egregie charam pro vxore habuetim.

Chariſſimus { χαριέστατος } Superlatiuum. vt, Pignorum ſuorum chariſſima. Tacit. lib. 13.

Dis charus ipſis. Horat. 1. Carm. ode 31. Sic vocamus illum quem maximè feliciem intelligi volumus.

Mihi me charior. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14.

Nec te mihi charior alter. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6.

Vita charior. Cic. ad Quirites, Poſt redirum, Mihi verò & propter indulgentiam meam, & propter excellẽs eorum ingenium vita ſont mea chariores.

Æquè charus. Horat. 2. Carm. ode 17.

Auro charior iuocnis. Tibul. lib. 2. eleg. 8.

Luce charior. Claudian. de bello Get.

Oculis charius. Catul. epig. 77.

Chariſſimus & amantiſſimus. Cic. 4. in Catil. Nec tamen ego ſum ille ferreus, qui fratris chariſſimi atque amantiſſimi præſenuis mœrore non moueat.

Chariſſimus & amiciſſimus. Cic. 2. de Orat. Quum apud me videre mihi chariſſimus & amiciſſimus, &c.

Charus comes atque iucundus. Cic. 4. in Catil.

Charos & iucundus vir. Cicero pro Cluentio, Recitè hoc repetitur à vobis, vt virum optimum atque innocentiſſimum, plurimiſque mortalibus charum atque iucundiſſimum, his aliquando calamitatibus liberetit.

Amici chari. Horat. 4. Carm. ode 9.

Amplexus. Ouid. 9. Metam.

Caput. Virg. 4. Æneid.

Coniunx. Ouid. 2. Triſt. eleg. 4.

Corpus. Senec. Hippol. 12.

Corpora. Ouid. in Ibin,

Inque pyram teeum chariſſima corpora mittas.

Dignitas & gloria liberorum nobis chara. Cicero 1. de Oratore, Horiemũque potius liberos noſtros, cæteroſque, quorum gloria nobis & dignitas chara eſt, &c.

Frarres. Senec. Hippol. 5.

Genitor. Virgil. 10. Æneid.

Genitrix. Virgil. 10. Æneid.

Iuuenis. Tibul. lib. 2. eleg. 2.

Labores veteri. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. Ceres de ſua ſilia.

Lux hæc chariſſima venit. Ouid. ad Liuiam.

Mater. Ouid. 4. Faſt.

Natus charus magis vita. Virg. 5. Æneidos,

Nate, mihi vita, quondam dum vita manebat,

Charæ magis, nate filiatis exercite fatis.

Nepotes. Virgil. 6. Æneid. Parent. Stl. lib. 13.

Nutrix. Virgil. 4. Æneid. Parentes. Lucret. lib. 3.

Parentes chariſſimos habere. Cic. Poſt redirum in Senatu.

Pater. Virgil. 1. Æneid.

Pignora. Ouid. 3 Faſtorum,

Quum raptæ veniunt inter patrẽque virõſque,

Inque ſiou natos pignora chara tenette.

Propinqui. Horat. 1. Serm. ſat. 1.

Res. Ouid. 2. Triſt.

Societatum charior nulla, quàm. Cic. 1. Offic. Omniũ ſocietatum nulla eſt gratior, nulla charior, quàm ea quæ cum Repub. eſt vnicuique noſtrũm.

Sodales. Horat. 1. Carm. ode 36.

Patri lares chara terra. Seneca Agamem.

Thorus. Ouid. epiſt. 8.

Vbera. Seneca Hippol. 2.

Vita. Ouid. 10. Metam.

Charum ipſum verbum eſt amoris, ex quo amicitiæ numen eſt dictum. Cic. 1. de Nat. deor.

¶ Charum habere. Balbus Cic. in epiſt. ad Attic. lib. 9. Tetanti faceio, vt paucos æquè ac te charos habeam.

Habere charioré aliquem ſeipſo. Cic. Arr. lib. 10, Omnes ſuos etiã quibus ſtatſeitur erebrius, tamen charos habet, me quidem ſeipſo charioremn.

Amare, & charum habere. Cic. ad Lentlib. 7. 7, Quem nos, & cim primis amamus, charũmque habemus.

Diligere & charum habere. Cic. pro Corn. Balb. Spetóq; Iudices, vt eos, qui principes fuetunt conſeruandę ſaluris aut dignitatis meæ, diligius & charos habeturiſe, &c.

Charum eſſe & diligi. Cic. 3. de Finibus, Poſtulare à diis immortalibus vt chari ſimus, & ab illis diligamur.

Sibi charum eſſe, ſeſeque diligere. Cic. 5. de Finibus, Eorum enim eſt hæc querela, qui ſibi chari ſunt, ſeſeque diligunt.

Solum, id eſt charum mihi. Terent. Adelph. 1. 1.

Nobis vuere cleari volumus. Horat. 1. epiſt.

Charitas, penult. corr. huius charitatis { ἀγάπη } Dicturamor, ſed tantùm hominum in hominer, & quidem ſecundum perſonarum dignitatem. Cic. de Amicitia, Primum ex ea charitate quæ eſt inter natos & parentes: quæ diuinà, nihi dreeſtabili ſcelere non poteſt.

In charitate eſſe, Charum eſſe. Luuius Decad. 1. lib. 1. Et puerum in domo à paruo eductum, in charitate atque honore fuiſſe.

Charitas beneuolentiæ. Cic. de Amicit. Iſti autem intelligamus à natora gigni ſenſum diligendi, & beneuolentiæ charitatem, facta ſignificatione probitatis.

Pareẽdum charitati hominum. Cic. 1. de Orat. Pareẽ dum eſt autem

maximè charitati hominum,ne temerè in eos dicas qui diliguntur.

Liberorum charitas.Cicero Bruto,Sed hoc præstare legibus compararam est, vt charitas liberorum amicitiæ parentes Reipublicæ redderet.

Patriæ charitas.Cic.pro Sextio,Patriámque,quæ mihi erat charissima.propter ipsius patriæ charitatem,reliquissem,&c.

Reipublicæ charitate facere.Cic.in Philipp. Non possum animo æquo videre tot,tam importunos,tam sceleratos hostes, nec id facti dubio meo,sed charitate Reipublicæ.

Aptissima ad quietè viuendum charitas. Cic. 1. de Finibus, Opes, vel fortunæ, vel ingenij liberalitate magis conuenientiusque quis vtantur,beneuolentiam sibi conciliant,& (quod aptissimum est ad quietè viuendum) charitatem.

Mereedem charitatis exigere.Cic.de Amicit.Ipse enim se quisque diligit, non vt aliquam à seipso mereedem exigat charitatis suæ ; fed quod per se sibi quisque charus est.

Mutuæ charitatis pignus.Quintil.lib.1.in prooem.

Charitas & amicitia. Cic.t. de Nat. deorum , hominum charitas & amicitia gratuita est.

Charitas & amor. Cic.in Parrit. Nam aut charitate monentur homines, vt deorum. vt patriæ, vt parentum : aut amore, vt fratrum,vt coniugum,vt liberorum.vt familiarium.

Charitatem & beneuolentiam admere. Cic. pro Sextio , Admit Albino foeteri non modo mors filiæ, fed charitatem illius neceſſitudinis & beneuolentiam non admit.

Promptior filiæ charitate. Tacit.lib.13.

Charitate complectiſi.In COMPLECTOR.

Complectitur charitate omnes omnium patria.Cicero 1.Officiorum, Omnium societatum nulla eſt grauior, nulla charior, quàm ea quæ cum Repub.eſt vnicuique noſtrum. charæ parentes, charæ liberi, propinqui familiares: fed omnes omnium charitates patria vna complexa eſt, pro qua quis bonus dubitet mortem oppetere , ſi ei ſit profuturus?

Conciliare.Cic.2.de Orat.

Cuium cúcupere. Cic.1.Philipp.Credo enim vos omnes nobiles, magna quidem ſpectantes, non pecuniam , vt quidam nimis ereduli ſuſpicantur,quæ ſemper ab amplisſimo quoque clarisſimóq; conempta eſt,non opes violentas,& populo Romano minimè ferendas potentiam ſed charitatem ciuium & gloriam conetupisſe.

Exuere. Tacit.lib.16.

Charitas iuncta inter paucos.In IVNGO.

Præſtare charitate officiú alicui. Trebonius Cic.lib.12.16, Cui nos & charitate & amore tuum officium præſtaturos nó debes dubitare.

Retinere in aliquo.Cic.de Amicit.

CHARYBDES {χάρυβδις} Locus maris periculoſus naueis inter Calabriã & Siciliam, quòd contrarios ſluctuum curſus faeit , & rapta quæque abſorbet , & reiicit.aqua enim nunc abſorbetur & tendit in profundum,nunc eleuatur in altum.Ouidius,

Et vomit ejectis ſiccas Charybdis aquas. Fuit autem Charybdis,ſemina voracisſima, quæ quia boues Herculis rapuit,à Ioue fulminata eſt,& in mare præcipitata. Vnde naturam priſtinam ſeruat:nam ſorbet vniuerſa. Anthor Seruius. Plin.lib.3.& 8.In eo freto eſt ſcopulus Scylla, item Charybdis, mare vorticoſum, ambo clara fæuitia. Inde inter Scyllam & Charybdin nauigare dictum eſt, pro in periculo eſſe.Virgil.3.Æneidos,

Et pater Anchiſes,nimirum hæc illa Charybdis:
Hos Helenus ſcopulos,hæc fæa horrenda canebat. Vide SCYLLA.

Auida Charybdis.Id eſt rapax. Ouid.14.Metam.

Bmnorum Charybdis.Cic.3.de Orat. Deinde videndum eſt,ne lon gè ſimile ſit ductum,Syrtim patrimonij,ſcopulum libentius dixerim: Charybdin bonorum,voraginem potius:ſicciſus enim ad ea quæ vifa,quàm ad illa quæ audita ſunt,mentis oculi feruntur.

Immanis.Cic.de Aruſp.reſp.Quem denique tam immanem Charybdin poetæ fingendo exprimere potuerunt , quæ tantas exhaurire gurgites poſſit,&c.

Infeſta nauis Charybdis.Cic.7.Verr. Non enim Charybdin tam infeſtam,neque Scyllam nautis.quàm iſtum tu eodem freto fuiſſe arbitror.huc etiam ille inſtitor, quòd multo ſe pluribus & maioribus canibus ſuciuisset.

Irrequieta.Ouid.13.Metam.

Panchræ.Ouid.5. Triſt.eleg.3.

Rapax.Senec. Thyeſt.7.

Saua.Iuuen.ſat.15.

Vaſta.Caul.Argonaut.

Vorax.Cic.1.Philipp.Quæ Charybdis tam vorax?

Zanclæa.Ouid.4.Faſt.

Deuoret me Charybdis.Ouid.5. Triſt.eleg.3.

Eurtaia Charybdi, in Scyllam incidi.Id eſt dum vito grauius malum,in aliud ruriſus incidi. Vide Eraſmi Chiliadas.

¶ Charybdi,Pro maloruin & curarum congerie,apud Horatium 1.Carm.ode 27, -ah miſer
Quanta laboras in Charybdi.

CHASMA.chaſmatis,penult.curt.neut.gen.{χάσμα} Latinè hiatus dicitur.fiſura, rictus,vaſta vorago. Vlpianus D. De cenſibus. l. Forma. 5. Quare etiã , Si agri portio chaſmate perierit , debebit per cenſitorem relcuari.

¶ Chaſma. Eſt etiam ſubita aeris diruptio, & quidam receſſus cæli ipſius.Plin.lib.2.cap.26, Fit & cæli ipſius hiatus,quod vocãt Chaſma. Seneca , Sunt & Chaſmata, quum aliquod cæli ſpatium deſeeudit, & flammam velut delufcens in abditu oſtentat.

Chaſmata & vaſti hiatus. Senec.lib. 6. Nat.quæſt. cap.9. Si quando exeſa ceciderint,&e.tunc chaſmata,tùc vaſti hiatus aperiuntur. De terræ motibus loquitur.

Perire chaſmate. Vlpianus in l.Quum res.6.Item ſi ſundus. D. De legat.1.item ſi fundus chaſmate perierit, Labeo ait vtique æſtimationem non deberi.

Chaſmaticus {χασματικὸς} terræmotus dictus, quum mouente ſe terra huiuſmodi hiatus ex ſtunt. Apud Ammianum.

CHATTI {Χάττοι} Germaniæ populi, ait Strabo lib. 7. ferè à principio. Hos intra Rhenum colloeat Plin.lib. 4 cap.14. Catti alias dicũtur. Hos amplisſimè deſcribit Tacitus in lib.de moribus Germanorum.

CHAVBI {Χαῦβοι} Germaniæ populi ſunt,ad Oceanum pertinentes, de quibus Strabo lib.7.

CHAMS {χάμψ} Ceruarius lupus. Plin.lib. 8. cap.19, Pompeij Magni primum ludi oſtenderunt chamas , quem Galli raphium vocant, effigie lupi,pardorum maculis.

Chedropsa,vt Galenus de attenuante victus ratioeibit, vocantur ſpe eiatim omnia ealegumina,quæ manu earpuntur:ali à cuncta quæ falce putantur,frumenta. Hæc illi,quorũ vide.

Chelæ,chelarũ {χηλαὶ} Scorpij brachia ſunt:id eſt,anterior pars Scorpij ſigni cælestis. Virg.t. Georg. Quàſcous Erigonem inter, Chelásq; ſequentes Pandit. Cic.in Arato,

Et pauce Chelæ ſtellæ ſimul anguitenentis Sunt genua.

Scorpij Chelæ.Lucan.lib.1.

Scorpion incendis cauda,Chelásq; peruris. Intelligit ſydus Scorpij.

Præcedere Chelas.Lucan.lib.2. ¶

-iam ceeperat vltima Virgo
Phœbum fauras oris præcedere Chelas. Quibus verbis dicit Autumnale fuiſſe æquinoctiumquod ſit octauo calendas Octobris, Solein Libra poſito. Et ideo per Chelas Libram intelligit , quia occidente Virgine,oritur Libra.

Cheles,Lapides nuncupantur,marinis obiecti fluctibus,ne vndarum impetu violentiore perpetim affuliane, cuiuellantur aggerum munimenta,vel id genus erorum. Dicuntur autè ſic,quòd boum vnguliis ferè ſint aſſimiles.Author Cæl.Rhod.lib.1.cap.2.

Chelidon,penult.prod.huius chelidonis,penult.corr. {χελιδὼν} Latinè dicitur hirundo.

Chelidonia {χελιδόνια} Inter ſicarum genera recenſetur. Plin.lib.15. cap.18.à Chelidonis populis in Britannia. Meminit & Columel.lib. 10.verſa 22.à fine,

-Purpureæque chelidoniæ,pingaſſique mariſcæ.

¶ Chelidonia {χελίδονια} Herbæ genus. Plin.lib.8. cap.27,Chelidoniam viſu Galberrimam hirundines monſtrauere , vexatis pullorum oculis illa medentes. Vide item lib.25.cap.8.

Chelidoniæ duæ ſunt ſpecies,quarum maior etiam hodie in officinis nomen retinet:minorẽ autem,quòd ſtrumis medeatur,quas ſcrophulas nonnulli vocant, ſiue quòd ſtrumoſam habeat radicem,Sero plularium appellant. ¶ Chelidonia item vocatur Fauonius ventus,à die ſexto ante Februarias Idus, vſque ad ſeptimum Calend. Martias. eo quòd his diebus hirundines primùm conſpici incipiant. Author Plin.lib.2.cap.47. ¶ Eſt etiam Chelidonia gẽmæ nomen,altera parte purpureæ,nigris interpellantibus maculis, altera hirudinis colorem referentis,vnde & nomen accepit.De hac Plin.lib.37.cap.10. ¶ Item genus aſpidis,vt Galenus author eſt.

CHELIDONIAE.Inſulæ quæ Tauri promontorium peſſiferæ nauigãtibus,duæ ſuntquarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur Stephano. Dionyſius trium meminit, & item Strabo lib.14.

Chelidonij,Lapilli qui in ventre pollorum hirundinis reperiuntur.Plin. lib.11.cap.37.

CHELIDONIVM,Eſt Tauri monti promontorium. Plin. lib.5. cap.27, Taurus mons ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur. Priſcianus in Perihegeſi,

Partibus extremis Pamphilia clauditur Iliro,
Atque Chelidonias rupes clauditur eodem.

CHELIDONIAE.Promontorium eſt Achaiæ, quod Ptolemæo Chelonia dicitur.Plin.lib.4.cap.5.

Chelonium,Tegumentum eſt teſtudinis animalis, quam *tortam* vul gò vocant.Eius autem integumenti ſimiliudinem habent chelonia, Id eſt retiuacula quibus intra ligna fuecula retinetur. Budæus.

¶ Chelonia,Sunt velut vmbilici aut aſſulæ quæ affigitur arrectariis, in quas ea in armillas diuecti ſiculorum cardines verſantur. Dicta ſunt chelonia à ſimiliudine tegumẽti teſtudinis animalis,quæ χελώνη dicitur,& ipſa tella χελώνιον. Horum cheloniorum frequens eſt mentio apud Vitruuium,lib.10.

¶ Chelonia apud Ariſtotelem Mechanicorum quæſt. 28, ſunt machinæ iuxta puteos ad hauriendam faeilius aquam , alterum partem prægraunte pondere. Tollenones vocat Plin.lib.18.cap.2.

¶ Chelonia, Gẽma. Plin.lib.37.cap.10,Chelonia,inquit,oculus eſt Indicæ teſtudinis , vel portentoſiſſima imagorum mendacia. Melle enim collato ore impoſitam lingvæ , futurorum diuinationem præſtare promittunt quintadecima Luna & ſi lene.1024 die; decreſcente verò ante Solis ortum,exteris diebus à prima in ſextam horam.

Chelonitides,Gemmę teſtudinũ ſimiles:ex quibus ad tempeſtates ſedandas multa vatieinãtur.Plin.lib.37.c.10. Galli vocãt *Crapaudines*. Ex eo nomen inuenerunt Græcem,quòd intus caue,teſtudinum ſint ſimiles.Galli eum,quòd vulgo perſuaſum ſit eas in capite rana tubere eſſe bufonis naſci.

CHELONOPHAGI, penult.corr. (inquit Plin.lib.6. cap.35) in Carmaxie angulo ſunt,teſtudinum ſuperſtice eaſas tegentes, carne veſcentes. Nam χελώνη Græcè teſtudinem ſignificat.Hæ (vt inquit idem lib. 9) adeò in Indico mari magnæ ſunt, vt ſingularum ſuperficies habitabiles eaſas integãt. Strabo lib.16.adeò magnas aliò in loco reperiri ſcribit, vt Chelonophagi in eis naugent.

Chelydrus,pen.prod. {χελύδρος} Serpens non multũ aſpectu diſtans à cheriſydro ſerpente,ſumum qua ſerpit emittens. Lucan.lib.9, Natus & ambiguæ coleret qui ſyrtides arna
Cherſydros , tractique via fumante chelydri. Chelydri dicti ſunt Seruio,quaſi cherſydri,qua in aquis & in terris moraniur. Nam χέρσος, dicimus terram,ὕδωρ autem aquam.ſunt autem de genere ſcipentum. Virgil.3.Georgicorum,

Diſce & odoratam ſtabulis accendere cedrum,
Galbaneoque agitare graues iudare Chelydros.

Medufei chelydri, Dicti à Medusa, cuius crines serpentes erant. Sil.lib. 7. Nigri chelydri. Virg. 3. Georgicorum,
Et stophus scaber, & nigris excta chelydris Creta.
Nigri (ait Seruius) id est noctu bibus.

Chelyne, Labrum superius dicitur, vt nonulli existimant: quanquam alij in ambitu posium partem, eo vocabulo intelligere malint. Vnde Chelymide nuncupantur, quibus ea grandior portio est. Vide Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 31.

Chelys, fig. χέλυς} Testudo: capitur & pro Lyra, quòd Mercurius Lyram primus ex testudine fecerit: quam Nilo deerescente in littore reperterat. Camora chelys, Smeea Troade, 4.
Exuere chelyn, Id est deponere. Stat. 4. Sylu. 6.
Fatifeit chelys. Stat. 4. Sylu. 4.
Iotendere. Stat. 1. Sylu. 5.
Laxare. Stat. 4. Sylu. 4. Contrarium est illius quod alibi dicit, Intendere chelyn.
Pulsatur manibus Phœbea. Ouid. ad Pisonem.
Verberare plectro. Seneca Troade, 4.

CHEMNYS, Insula in quodam lacu Ægypti, qua Iueos sylusique, & Apollinis grande sustinens templum uatat, & quocunque vcoti agunt, pellitur. Verba Pomponij Melæ ex lib. 2. De hac Herodot. lib. 2. fernit quem. Echemmin nominat.

Chemosis {χημωσις} Elatio est ambientis oculum membranæ, quæ album quoque appellatur: affectus albæ carnis perfimilis. Ex lib. finit. medic. apud Galen.

Chenalopeces {χηναλωπηκες} Ex anserum sunt genere, quibus proclis lautioribus vtuntur Britanni. Vide Plin. lib. 10. cap. 22. Est autem nomen ex χηνὸς καὶ ἀλώπηξ compositum, hoc est ex vulpe & anse. Vnde & Vulpanserem Æliani interpres transtulit. Anserem enim specie, vulpem calliditate refert. Aquilæ & felis iniuriam facilè propulsat. Aucupi ad nidum accedenti obuiam prodit, vt interrem pullis elabendi spatium præbeat. Vide Æliamum lib. 15. cap. 15.

Chenifcus {χήνισκος} Latinis anferculus est, vnde & puppis extremum, quod ornatus gratia, ad anseris similitudinem effictum erat, chenifcum appellarunt. Apuleius, Puppis intorta ebenisco. De forma chenifci, vide apud Bayfium de re nauali.

CHENOBOSCIA {χηνοβοσκία} Vibs Ægypti, è regione Diospolis, ab anserum, vt videtur, pascuis dicta, qui tamen illic nulli apparent. Huius incolæ dicuntur Chenobosciatæ, qui circa Crocodilos occupantur.

Chenoboscium, pen. prod. {χηνοβοσκεῖον} Locus vbi anseres aluntur. Columel. lib. 8. cap. 14. Qui verò greges nantium possidere studeot, chenoboscia construant.

Chenomychon, Herba ad cuius aspectum expauescunt anseres. Plinius lib. 21. cap. 11.

Chenopus {χηνόπους} Latiorè anseris pes dicitur: quo nomine dicta est & herba, quæ habet effigiem auferini pedis. Plin. lib. 11. cap. 8. Ceras ex omnium arborum satorúmque bubus cenfingunt, excepta rumice, & chenopode.

CHEOPES, siue Cheops, Ægypti rex fuit, Mycerini pater, cuius opus est maxima totius Ægypti pyramis, ad quam faciendam denas hominum myriades in opere habuisse dicitur, & pro apio, cepa, & allio, mille seseenta talenta expendisse. Author Herodot. lib. 2.

Cheopina, æ, pen. prod. Anseris & liquidorum, dimidiæ pinteæ capax. Inanum enim capit, quinum hauitu vno sitibundus hosio absumere posset. Ex Bud. de asse. lib. 5. χόα, fundo πίνω, bibo.

CHEPHREN, Cheopis frater, Ægypti & ipse rex post fratrem, authore Herodoto lib. 2.

Cheramydes, Lapidis genus pretiosi. Plin. lib. 37. cap. 10. Cheramydes eadem esse quam ostracitem vocant, nisi quòd hanc cæruleæ interdum bullæ cingunt.

CHERESMOCRATES {χρησμοκράτης} Insignis quidam artifex fuit, cuius opus Ephesiæ Dianæ templum Strabo fuisse ait, pollicitúmque Alexandro fese monitem Athoin eius formam fabricaturum, vt tanquam ex gumo quadam aqua in phialam effunderetur. Hæc ille libro Geogr. 14.

Cherlà, à quibusdam appellatur raphanus sylustris, quem Latini Armoraciam appellant. Vide Ruell. lib. 2. cap. 123.

CHERSILY S, pen. cor. {χερσίλεως} Malus poeta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. epist. 1.
Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Cherilus, iocultis qui versibus, & malè ausis,
Rettulit acceptos regale numisma, Philippos. Dicitur enim hic omnem Alexandri historiam conscripsisse: sed tepetem, nec plures versus in toto poemate qui probari possent, inuentos fuisse. Habuit pro bono versu numisma aureum, colaphum pro malo. Vnde sunt qui eum colaphis enectum tradant.

CHERSYTVS {χερσύτης} Puer admodum insignis facie & candore, qui sepsum profiteuit. Horat. 1. Serm. sat. 3.
(Siclicet hoc Clerinæ tunc iuuenem est semur, aut crus Rectius.

CHERSONESVS, siue Chersonesus, penult. prod. {χερσόνησος} (nihil enim differunt) peninsula est. Græcis enim χερσόνησος autem insula dicitur. Quatuor insignes passim Chersonesi memorantur: Taurica in Europa & Maotide, quæ hodie *Precopa* nominatur: Thracia: Aurea terra, supra Gangem in ortum, iuxta sinum qui Magnus Ptolemæo dicitur: Et Cimbrica Septentrionalis, quæ Daciam habet, quam Daniam Saxo grammaticus vocat. Pelopónesus verò maior celebriorque est, quam vt Chersonesi nomen admittat, quanquam & ipsam nonnulli eyam heresus, Chersonesum Strabo nominat, & minoris Asiæ in nostrum mare procursus Chersonesus dictus, boni authoribus. vt ferebat Vadianus.

Chersita, æ, Genus est testudinis terrestris, in aridissimis Africæ desertis, rofcido humore viuens. Author Plin. lib. 9. cap. 10.

CHERSIPHRON {χερσίφρων} Architectus quidam fuit eximius, qui Dianæ Ephesiæ templum primus mire fabricauit: id postea aliud fecit magius illo. Author Strabo lib. 14.

Cherfos, sine cherson {χέρσος} Propriè terra inculta dicitur. Martialis lib. 14.
Cherfydros, pen. prod. {χερσύδρος} Serpens qui tam in aquis, quàm in terris moratur, de quo vide in CHELYDRA.

CHERVSCI {χερουσκοι} Populi Germaniæ cuius fluuium Albim. Claud. 7. Panegyr. & ingentes Albim liquere Cheruſci.

C H I

Chia ficus, siue Chia, absolutè, Tres species est, grato quodà sapore palarum pungens, vnlq; veteris, alligat fporem referens. Mart. lib. 7,
Infani meimedia dato, fatuásque marisce.
Nam mihi, quæ nouit pungere, chia, placet. Idem lib. 13,
Chia seni similis Bacchoꝙuem Setia miit,
Ipsa meum fecum portat, & ipsa falem.

Chia terra {χία γῆ} Terra est albida, suc cinctitia. Samiæ similis, quæ cu tem rerugat, continque corpus amabili coloris bonitate commendat. Author Dioscor. lib. 5. cap. 101.

CHIDORVS, Fluius est Macedoniæ, qui per Myzdoniam fluens, in Axium Myzdoniæ fluuium iuuat. Herodot. lib. 7.

Chiliàs, chiliadis, pen corr. {χιλιὰς} Numerus qui mille cotinet, Gell. lib. 1. cap. 16. Mille enim non pro eo ponitur quod Græcè χίλια dicitur, sed quod chilias: & sicuti vna chilias, & duæ chiliades, ita vnum mille, & duo millia, certa atque directa ratione dicitur.

Chilia rchus, Qui præest mille militibus, hoc est decem centurionibus. Bud. in annotin Pandect.

CHILEATAE {χιλεᾶται} Hæretici quidam fuerunt, fic dicti propter illud ex fatra pagina, Vua dies apud dominum vt mille anni, & mille anni vt vna dies. Hosee milliarios interpretatur Augustinus, 3. de trinit. fert Cæl. Rhod. lib. 1. cap. 14. Vide Augustin. lib. 20. cap. 7.

Chiliodynamis {χιλιοδύναμις} Dioscoridi, Chiliodynamæ Plinio} herba est, quæ alio nomine Polemonia dicitur, à regum cerramine, qui eius inuentionem sibi certam reuidicauerunt. Chiliodyoamis autè à Cappadocibus ominata est, propter varios in medicina vsus. Vide Plin. lib. 25. cap. 6.

Chiliophyllon {χιλιόφυλλον} Herba est, quæ notioribus nominibus Achillea, & Militaris herba dicitur. Chiliophylli oomen accepit, à multitudine foliorum.

CHILO {χεῖλων} Philosophus Lacedæmonius, vnus ex septem sapientibus Græciæ. Eius, Plinio teste lib. 7. cap. 32. tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis confectaria: Nosce teipsum. Nihil nimium cupias. Comes ætis alieni atque litis, est misetia. Quin & tunus eius, quum, vt dore Olympiæ filio, gaudio expiraffet, tota Græcia profecta est.

Chilo, chi. lonis, pen. prod. Dicitur cognomento à magnitudine labrorum. Festus χεῖλος enim labrum significat. Charisius lib. 1. Clones di cuntur, quorum capita oblonga & compressa sunt. Chilones autem eius asperitatione ex Græco a labris improbioribus, quæ illi χείλη, vocant. De Chilone, improbus labrax.

CHIMAERA {χίμαιρα} Homero animal est indomabile, inexpugnabile, neque humano, sed diuino genere ortum. Chimæram munstrum triforme describit Heliodus in Theogonia, his versibus,
Huic tria tum capita, & ferrur primum esse leonis,
Pulchri oculi, caput æque diui, forníque draconis:
Pegasus hanc vicit, & magnus Bellerophontes. Inde elegans illa Horatij metaphora ad pucrum obsoleti scorti amore captum, lib. 1. Carminum, Vix illigatum te triformi
Pegasus expediet Chimæra. Seruius explicans illum Virgilij locum 6. Æneidos,
Flammisque armata Chimæra: Reuera (inquit) mons est Lyciæ, cuius hodie ardet cacumen, iuxta quod funt leones: media autem pars seua funt: ima vero montis, ferpentibus plena. Hinc Bellerophon habitabilem fecit, vnde Chimæri dicitur oecidisse. Plin. lib. 2. cap. 106. Flagrat in Phasidie mons Chimæra, & quidem immortali diebus & noctibus flamma. Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra, aut ferno Gnidius Cresius tradit. Cic. lib. 1. de Nat. deor. Quid quòd earum rerum quæ nunquam omnino fuerant, neque esse poterant, vt Scylla, vt Chimæra?
Ingens Chimæra. Virg. 5. Æneid.
Ingenti mole. Virg. 5. Æneid.
Hammam spirantes ore. Lucret. lib. 2.
Tremendæ flamma. Horat. 4. Carm. ode 2.
Æthæos effans fauc ibus ignes. Virg. 7. Æncid.
Ignea spirituns. Horat. 2. Carm. ode 17.
Chimæriferæ Lycia. Ouid. 6. Metam.

CHIMAERII, Populi Asiæ Amazonibus proximi. Dicuntur etiam Chimærij, quicunque occupatas frigoribus incolunt terras.

Chimaitrum {χειμαιτρον} Vestis est rusticorum, qua hyeme vtuntur, χεὶρ καὶ πόδας quod nobis sonat hyemare. Pollux lib. 7. cap. 13. Homeri & Æschyli authoritate.

Chimerinus, pen. cor. {χιμερικὸς} oon à Chimæra deducitur, sed Græca vox est. χιμερινὸς enim hybernus dicitur. Est autè hyemalis circulus cæli qui Capricornum contingit, in quo quum Sol est, breuissimi sunt dies. Martial. lib. 9. de Batino,
Si dater Autumnus mihi uomen, Oporinus essem:
Horrida si Brumæ fydera, Chimerinus.

Chimetla {χίμετλα} Vlcerosæ affectiones sunt io manum digitis ac pedum, hyemali tempore prouenientes, de quibus Paulus lib. Medicinæ tertio. Meminit & Cælius. 4. cap. 11.

Chima, quam quidà Cnam vocant. Radix est fungosa, per inde ac arundinaceæ, leuis, colore rufescente, Rhodiæ radicis admodum æmula.

Præferrur recens, firma, & quæ neque teredinem, neque cariem sen-
serit, & quæ magis rubeat. Huius radicis iandudum apud Hispanos
inualuit vius contra podagras, maximeque apud Imperatorem Ca-
rolum V. cui merito præclarum laudem acceptam referre debet. Ad-
uehitur hæc tam à Lusitanis, quàm ab Hispanis ex regionibus æqui-
noctiali proximis, legnitrique in littoribus maris è terra euulsa. nam
in paludibus exorta, ac inde maris fluctibus rapta, in litus reiicitur.
Author Matthiol. Senen sis in Dioscor.

CHINEA specula. Catullus.

Britia Chineæ suppositis speculæ. Turnebus Echineæ scribendum
esse credit, ab Echino, vt hoc monti nomen ab asperitate inditum es-
se existimemus: sic Echinades, vel ab Echinorum copia, vel ab aspe-
ritate nomen sortitæ dicuntur, authore Stephano: & Echinus oomē
erat vrbis Acarnaniæ. Cæterum ē Chineæ prebetur, tamē pro Echi-
neæ dictum esse, vt ex rudo pro ἠδύς, & suppresso ς, & ἀφαιρέσει pro inferno.

CHIOS ἡ, Chiones, penul. corr. Χῖος ὁ Nobile scortum fuit, nam habe-
bant à candore niuis, quæ Græce χίος dicitur: quum tamen fusca es-
set. Martial. lib. 3.

Dignatur eos fas, indignáque nomine, dicam:
Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione. ¶ Fuit & Chione filia
Dædalionis, cuius nuptias quum ob formæ elegantiam multi ambi-
rent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit.

CHIOS ἡ Insula est maris Mediterranei, ad oram Ioniæ cum oppi-
do, posita inter Samum & Lesbum, ex aduerso maximè Erythræi,
quam Æthaliam Ephorus prisco nomine appellat. Metrodorus &
Cleobulus Chiam, à Chione nympha: aliqui à niue: & Macrin, & Pi-
tyusam. Verba sunt Plin. lib. 5. cap. 31. In hac templum Apollinis, vo-
de Chius Apollo, & Chij, io ca habitantes. Et promontorium Arui-
sium, à quo Aruisia vina. & penultimam correptam habet. Lucanus
libro 8,

Quas Alinæ cautes, & quas Chios asperat vndas. Sunt qui quadri-
geminam Chium esse putāt: vt prima sit Chios insula: fecunda Carīæ
vrbs sub mōte Pelleno: tertia in Eubœa: quarta in Cherroneſo Rho-
diorum iuxta Tropiam. Horat. 1. epiſt. 11.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos absens. Nunc vulgò
dicitur Xeralij pronuntiant sīne.

Chius ἡ, ον, genit. Adiectiuum, priorem producit. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Si positis totus Chij, veteríſque Falerni
Mille cadis, &c. Chius, nunc vulgò *Chiotin.*

Aristo Chius. Cic. de Senect. Omnem autem sermonem tribuimus
non Tithono, vt Aristo Chius, quæ parum esset authoritatis iu fabula.
Cadus Chius. Horat. 3. Carm. ode 19.

Chiræ χείρη Vocantur rupturæ illæ quæ fiunt in pedibus, vnde ita af
fecti chiropodes appellati, velut rhagopodes. Author Celsus libro
4. cap. 12.

Chiragra, huius chiragræ, pen. corr. χειάγρα Dolor manuum ipſos
articulos frigido & lento quodam humore afficiens. Plin. lib. 24. cap.
19. Item parotidi, podagræ, chiragræ, artieulis, &c.

Lapidoſa chiragra. Perſ. ſat. 5,
-fed quum lapidoſa chiragra,
Fregerit articulos veteris ramalia fagi.
Nodoſa. Horat. 1. epiſt. 7.
Contundit articulos. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

Chirembolon χειρέμβολον Vox Græca, qua vtitur Vipianus in l. 1. §.
qui sunt igitur. D. nautæ, caupones, ſtabulari. & sunt quidam in na-
uibus qui cuſtodiæ gratia nauibus præponuntur, vt ναυφύλακας & dig-
tari. Iquitis igitur ex his recepturē, quto in exteriorem diēm actiō-
nem: quia in, qui eos huiuſmodi officio præponit, committi eis per-
mittit. quanquam ipſe vel nauicularius, vel magiſter id faciat, quod
Græci χειρέμβολον appellant. Significat autem, vt Alciato placet in Pa-
rergis, hæc vox manus immiſſionem. Hic verò dies ſignum quod ma
giſter in prora ſedens dat, quum nautis imperat vt aliquid faciant,
ſeu aliquem retrahat, vel non.

Chiridota, penult. prod. χειρίδωτος Veſtis dicitur quæ manicas habet
longiores, & propè vſque ad digitos. Vnde Scipio Gallo homini de-
licato obiectat, quòd cum chiridota tunica accubuerit. Has veſtes
Plautus vocat manuleatas. Vide Gell. lib. 7. cap. 12.

CHIROGRAPHVS, pen. corr. χειρόγραφος Est cautio
manu alicuius ſubſcripta, annulóve obſignata, quam ipſe inficiari
nequit. Iuuen. ſat. 13.

Vana ſuperuacui ſeruant chirographa ligni.

Officina chirographorum. IN OFFICINA.

¶ Chirographi appellatione vti nos pro ipſis actionibus palàm eſt,
quum vendatis chirographis intelligimus nomen væniſſe. Hæc Iu-
lianus in l. qui chirographum. D. de legat. 3.

Commentarioli, chirographi, & libelli. Cic. t. Philipp. An cōmen-
tariolis & chirographis & libellis ſe vno authore prolatis, ac ne pro
latis quidem, &c.

Cautio chirographi. Cicero Trebatio, lib. 7. 18, Itaque quum ve-
ſtræ cautiones infirmæ ſunt, Græculam tibi miſi cautionem chiro-
graphi mei.

Exemplar chirographi Plancus Cic. lib. 10. 21.

Tributorum ſolutorum chirographa. Scævola in l. creditor. D. de
action. eorpti, Cuius chirographa tributorum à debitore retro ſolu-
torum apud ſe depoſita habebat.

Inane chirographum factum ſolutione. Vlp. in l. ſolutionē. D. ad
exhibend. Solutione chirographo inani facto, & pignoribus liberati
ſe, ohluminus creditor vi inſtrumenta ad eum contractum perti-
nentia ab alio quàm debitore exhibeantur, agere poteſt.

Ligni ſuperuacui vna chirographa. Tabella: ligneæ manu pro-
pria ſcriptæ nihil vtilitatis afferentes. Iuuen. ſat. 13.

Conuincere chirographa. Cic. 2. Philipp.

Credere, & fidem habere chirographis. Plane. Cic. lib. 10.

Defendere chirographa. Cic. Caſſio, libro 12. 13, Cuius æra refigere
debebamus, tius etiam chirographa defendimus.

Deſerre chirographa. Cic. de Clar. Orat. Seſeque chirographa, te-
ſtificationes, indicia quæſtiones, manifeſtà ſem deferre dicerent, &c.

Io tabulis eſt chirographus. Quoad lib. 6. cap. 9.

Chirographum imitari. Cic. 3. de Nat. deor. Id quoque L. Labienus
fecit, quum chirographum ſex primorum imitatus eſt.

Legare chirographum. Vlp. in l. ſeruum. 6. eum qui. D. de legat. 1,
Eum qui chirographum legat, debitum legare, non ſolum tabulas,
argumento eſt vendition.

Mittere chirographo ſuo literas. Plancus Cic. lib. 10. 21. At Latera-
nenſis vir ſanctiſſimus ſuo chirographo mittit mihi literas.

Pungere chirographo aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 12, Extrema pa-
gella pupugit me tuo chirographo.

Vaniæ chirographa. Vlpian. in l. ſeruum. 5. eum qui. D. de leg. 1,
Nam quum chirographa vencunt, eum de vaniſſe videtur.

Vti chirographo & ligno. Cic. Attico, lib. 2. 3.

¶ Inter chirographum & ſyngraphas. Aſconius, Inter ſyngraphas
& cætera chirographa hoc interest, quòd in cæteris tantùm quæ ge-
ſta ſunt ſcribi ſolent: in ſyngraphis etiam contra fidē veritasq; pactio
venit, & non numerata pecunia, aut non integrè numerata, pro re mu
poraria voluntate hominum ſcribi ſolent, more inſtituóque Græco-
rum: & cæteræ tabulæ ab vna parte ſeruari ſolent: ſyngraphæ ſignatæ
vtriuſque manu, vtrique parti ſeruandæ traduntur. Hæc ille.

Chirographarius, adiectiuum vt Debitor chirographarius. Vlpian. in l.
ſi vt certo. 6. denique. D. de commod. Si tibi codicem commodauero, &
in eo chirographarium debitorem tuum cauere feceris, &c.

Creditor chirographarius. Paulus in Ibonis venditis. D. de priui-
legiis credit. Reſpublica creditrix omnibus chirographariis credi-
toribus præfertur. Dicitur autem chirographarius creditor, ad diffe
rentiam hypothecarij creditoris. Vlpianus in l. 1. §. ſciendum eſt an-
tem. D. de ſeparationibus, Attamen, inquit, ſi hæreditaria ſint, iure ſe-
parationis hypothecario creditore potiorem eſſe cum qui ſeparatio-
nem impetrauit. etiā ſi chirographarius eſt, inquit Accurſius. ¶ Eſt &
chirographaria pecunia: & chirographariam debitum. l. vnica. C. Ii-
tam ob chirographariam pecuniam pignori teneri. Bud.

CHIROPOLYTVM. Inſula Plinio libro 5. cap. 31. Sed contra Chimæram
Dolichiſte, Chiroglyium, Crambuſſa, Rhoge, Enagora. De inſulis
ante Aſiam.

Chiromacīron χειρόμακιρον Capitis ornamentum, aut (vt alij dicūt)
mantile. Vide Bayſium de re veſtiaria.

Chiromantia, penult. prod. χειρομαντεία Dicitur diuinatio, quæ ex li-
nearum, quæ in manibus ſunt, inſpectione fieri ſoler.

Chiromantis ἡ χειρόμαντις qui lineis manuum inſpectis futura noſcere
ſe profitetur.

CHIRON, huius Chironis, pen. prod. Χείρων Saturni & Phillyræ filius.
Ladēmitus tamen dicit eum ex Pelopes concepium. Dum enim, vt
author eſt Seruius in 3. Geor. cum amica Phillyra Saturnus coiret,
Ops vxor eius aduēnit, cuius præſentiam veritus, ſe in equum con-
uertit. exinde natus eſt Chiron, dimidia parte homo, dimidia equus.
Qui quum exereuiſſet, in ſyluas abiit, eáſque coluit. Huic autē à The-
tide Achilles puer commendatus, quem ipſe, ſimul & Æſculapium
nutrit & docuit. Hic enim, vt author eſt Plin. lib. 7. cap. 56, herbarū
vires atque medicamenta reperit. Poſtremò quum cum viſuſſes Her
cules, cáſu factum eſt, vt vna ſagittarum eius Lernæo veneno perfira,
ſuper pedem eius exaderet. Attamen quum à parentibus ſuiſſet geni-
tus immortalis, vt Ceyroes vaticinium implerent, quo præd ixerat
eum optaturum eſſe mortalem, quàm vexatus morbo mori cupiens,
oraiit ſuperos vt illi mori concederent. Quo concēſſo, ab eiſdem in
cælum tranſlatus eſt, & io Zodiaco loeatus, & Sagittarius appella-
tus. Ex Boeatio.

Geminus Chiron. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
-ſed natum flammis vtroque parentes
Eripuit, geminúſque nutrit Chironis in antrum.

Phillyrides Chiron, Phillyræ ex Saturno filius, medicinæ inuen-
tor. Virg. 3. Georg.

Semifer. Stat. 2 Sylu. 1.

Chironcon, vel chironion, herba eſt, tertium genus panaces. Plin. lib.
25. cap. 4, Tertium panaces, chironeoniogonium aut ab inuentore,
ſolum eius lapatho ſimile, manus tamen & hirſutius. flos aureus, ra-
dix parua. naſcitur in pinguibus locis. Ibidem, cap. 6. Centaurea cu
rarius dicitur Chiron quum Hercules exceptu hoſpitio pertractanti
arma, ſagitta excidiſſet in pedem: quare aliqui chironion vocant. Vi-
de Ruell. lib. 3. cap. 6.

Chironia, Genus vitis, quæ ampelos dicitur: à Chirone inuenta. Plin.
lib. 25. cap. 4.

Chironomus, penult. corr. Χειρόνομος ὁ Qui manibus geſticulatur &
ludit. Budæus, Chironomi ſunt geſticulatores: & Chiroomia. fal-
tatio geſticulatrix: qualis eſt quam *morsſam* vocamus. Iuuenalis
ſatyra 6,

Chironomon Ledam molli ſaltante Batyllo,
Tuſcia veſicæ non imperat. Leda autem chironomica erat ſaltatio.
Alioqui Chironomia, lex geſtus à Quintiliano dicitur in primo. Ab
heroicis ipſa temporibus orta, & à ſummis Græciæ viris atque ab
ipſo eiam Socrate probata, à Platone quoque in numero ciuilium
poſita virtutum, à Chryſippo in præceptis de Liberorum educatione
compoſitis non omiſſa. Quam artem oratori neceſſariam eſſe idem
laté in vndecimo docet. Hæc etiam palæſtra vocatur, & qui eam
docent, palæſtrici dicti ſunt. Ab his enim præceptoribus motus ge-
ſtúſque formantur, vt recta ſint brachia, ne indocte ruſticeve ma-
nus, ne latius indecorus, nequa in proferendis pedibus inſeſtia, ne
capur oculique ab alia corporis parte diſſideant. Quæ omma anti-
qui ingenuis pueris & liberaliter educatis neceſſaria cognitu exiſti-
mauerunt. Noſtras vulgus vno verbo *continentes* hæc omnia ſigni-
ficat. Hæc Budæus prope ad verbum ex Quintiliani lib. 1. cap. 11.
Iuuenalis ſat. 5. *

Saltatem ſpectas, & chironomonta volanti Cultello.

Chirotheca,

Chirotheca,chirothecæ,pen.prod. (χειροθήκη) Manuum tegmē,quod & dactylotheçam Grzei vocant.

Chirurgus (χειρουργὸς) Medicus vulcerarius , à manuum operatione ita vocatur. Martial.lib.8.

Chirurgus fortè,nunc est vespillo Diaulus.

Chirurgia (χειρουργία) Ipſa ars , quæ à Græcis chirurgiæ dicitur. Cicero ad Atticum , libro 4. Sed ego diæta curari incipio , chirurgiæ tædet.

Chirydra (χειρύδρα) Proprie terræ ruina ,siue fissura,quam aqua pluuia, torrens,aut terræ motus efficit. Spieg.

CHRESTOMOSAGI, Populi Scythiæ, in montibus Emodis, quorum promontorium Imaus vocatur,degentes,vt scribit Plin.lib.6.cap.17.

CHRYSIS (χρὶς) Arabiæ insula,in qua Troglodytæ prædones , quū diuitus fame & tempestate pressi, herbas radicésque effodérent, eruerúntque topazion gemmam, vt ex Artelcalaſentemia refert Plin.lib.37.cap.8.

Chiton,huius clarònis,pen.prod.m.g. dicitur Latinè tunica, ſagulū: & Chitonium,chitonij, n.g. tunicula. Hinc Galli præpoſito articulo Græco ; le chiton ſiuerum ſuum *Hoquetton*.

Chitonisscus (χιτωνίσκος) Diminutiuè,Camiſia,indusium. Hoc autem genus veſtimenti Pollux lib. 7. cap. 13. dicit commune eſſe virorum & mulierum.

Chiltram, Medicamentum. Gal.lib.de ſimpl.medicam. Chitram, laticinium eſt quamplurimarum arborum. omnibus notum eſt. Cuius quaſi optimum eſt quod eſt candidum , & mundum , & glutinoſum.Plura ibidē.

C H L

Chlæna (χλαῖνα) Veſtimenti genus , quod palliis hyberno præſertim tempore ſuperinducebatur,Latinis Lena appellatum. Vnde natum eſt apud Græcos prouerbium (ὁ δὲν τὸν χλαῖναν κατατρίβει) hoc eſt,Æſtate læxam detero. In eos dici ſolitum , qui alieno tempore rebus neceſſariis abuuntur. Dicta eſt autem χλαῖνα , vt putatur, (ὅτι οὐ χλαίνει) hoc eſt à calfaciendo , properera quod denſitate ſua & pondere ægſtantes calefaceret.

CHLAMYDIA (χλαμυδία) Vulgò *Sdalet*, Inſula eſt maris Ægæi, vna Cycladum,quæ nouiore oomine Delos appellatur. Author Plin.lib. 4.cap.12.

Chlamys,chlamydis,pen.corr.f.g. (χλαμὺς) Proprie veſtis militaris, quæ & palndamentum dicitur,authore Nonio.Virg.&.Æneidos, -ipſe agmine Pallas

In medio chlamydē & pictis conſpectus in armis.

Similis chlamydi tecta habiuabilis. Macrobius, Veteres,inquit,omnem habitabilem tectum exteriùs chlamydi ſimilem eſſe dixerunt. Hoc dicit ſignificans ſimilitudinem eius ærctam eſſe. Budæus.

Chlamys veri luminis, quā à Trebellio dicitur,luminoſi coloris, & flagrantis ardēriſque intelligit, qualis eſt puniceus color & coccineus, niſi quis pro vero colore & claro limpidóque ac puro intelligat. Turnebus.

Statua Scipionis cum chlamyde.Cic.pro C.Rab.Poſth.L.verò Scipionis, qui bellum in Aſia geſſit, Antiochúmque deuicit, non ſolùm cum chlamyde,ſed etiam cum crepidis in Capitolio ſtatuā videtus.

Aurata chlamys.Virg.v.Æneid.

Crocea.Virg.it.Æneidos.

-tum croceam chlamydē ſimulque,ſinuſique crepantes

Carbaſeos fuluo in nodum collegerat auro.

Purpurea & variis coloribus intexta. Author ad Heren.lib.4.

Color purpureus chlamydis.Ouid.14.Metam.

Phrygia chlamydis d cta quòd Phrygiones acu pingēdi periti ſunt.

In Phrygia enim(ut Seruius)ipſa inuenta eſt ars.Virg.3.Æneidos,

Fert picturatas ſub tegmine veſtes

Et Phrygiam Aſcanio chlamydem.

Sidonia,Purpurea.Virg.4.Æneid.

Spartana. Veſtis militaris ex purpura Laconica tincta. Iuuenalis ſatyra 8.

¶ Chlamys circandata limbo.Virg 4.Æneid.

Collocare chlamydem vt apte pendeat.Ouid.2.Metam.

Diſſibilare.Id eſt,ſibulis ſuis ſoluere.Stat.6. Thebaid.

Indutus chlamydem Tyriam.Ouid.4.Metam.

Ie tergo demiſſa.Stat.6.Sylua.1,Iſad eſt recedit ab humeris.

Sinuatam implere te aliqua.Stat.10. Thebaid.

Texere chlamydes.Claud.epigram.20.

¶ Chlamys,inter puerilia veſtimēta numeratur ab Vlpiano in l.ve ſtis. D.de auro & arg.leg. Puerilia funt , quæ ad nollum alum vſum pertinent, niſi ad puerilem,velut togæ prætextæ,alicuia,chlamydes, palla quæ filiis noſtris comparatur.

Chlamydatus,pen.prod. (χλαμυδωτὸς) Adiectiuum, Chlamydem indutus.Cic.pro Rab.Poſth.Sed Neapoli in celebernmo oppido cum mi trella ſæpe videmus chlamydatum L.Syllam imperatorem.

Chlamydula,pen.corr. (χλαμυδίον) Diminutiuum.Plaut. Tu ſume chlamydulam.

Chlidones (χλιδῶνες) Bracchialia, vt exponit Suidas,quibus maximè vtuntur Samij, authore Athenæo: & à Polluce ponuntur inter ornamenta manuum & pedum libro 5.cap. 16: & ſimpliciter inter ornamenta mulierbria lib.7.cap.22.

Chlorion, Genus auis. Plin.lib.10. cap.29, Chlorion quoque quotens eſt luteus, hyeme non viſus , circa ſolſtitia procedit. Gaza Virgonem vertit. Vide ſuo loco.

CHLORIS (χλωρὶς) Filia Amphionis, Nelei vxor,cui peperit Neſtorem & alios filios, vt in Odyſſea teſtatur Homerus. Alcera ab Ouid. dea florum poniturque quum nympha eſſet non ignobilis,& Zephyro nubere , quaſi doris loco ad munera à marito acceptā , vt florum dominum poceſtatem haberet.vnde inquit ipſa apud Ouidium libro 5. Faſtorum,

Chloris eram,quæ Flora vocor, corrupta Latino

Nominis eſt noſtri littera Græca ſono.

Chlorites,pen.prod.Gemma herbacei coloris,quam dicunt magi innenari in ſcyllæ auis ventre.Plin. lib.37.cap.10.

Choa (χόη) Nomen menſuræ eſt: eadem dicitur & Chus. Vide ſuo loco.

Choa in triclinio. Quintil.lib.8. cap.6. Ænigma meo quidem iudicio,eſt rirtum: quo tamen oratores nonnunquam vtuntur: vt Cæcilius, Quadratarium Ciſternæ dare & tricliuio Choam: & in cubiculo Notam. Quas quidem allegorias intellectu ſanè quam difficiles tribus diuerſis locis pro ritibus explicans Ludouicus Cæl.lib. 29.cap.15, de Choa ſic dicit. Ænigma in bibacem concinnatum arbitramur:cuius in hauriendo auditas vel ſpiritu vno choam perficeremus. De hac re fuſius Quintilianus interpres ibidem.

CHOARINA (χοιρῖνη) Regio eſt ex omnibus quæ ſub Parthis ſunt, Indiæ proxima , quam Craterus omnem permeauit , ſubigens eos qui parere recuſabant , vt cum Alexandro iungerentur. Author Strabo libro 15.

CHOASPES (χοάσπης) Medorum fluuius,ad ſines Perſidis in Tigrim defluens , cuius aquæ tam ſunt ſuaues , vt ſiniuni reges non alia aqua ad pocula vrantur. Tibull.lib.4.

Nec qua vel Nilus,vel regia lympha Choaſpis Proſuit.

Choaſpites.pen.prod. Gemma. Plin.lib.37.cap.10, Choaſpites à fluuio indē dicta eſt viridis, fulgoris aurei.

CHOATRAE (χοάτραι) Inter genies quæ circa Mæotim habitaot, Plinio numerantur,lib. 6.cap.7.

Diri magico terrore Choatræ. Valer.lib. 6. Argonaut.

Chœrilioſi Græcè , Modiolus eſt Latinè, & ferramentū medicinale eſt. Cel.lib.8.cap.3.Exeditur vero ex duobus modis. Si parnulum eſt,medioloquem *ſpatham* Græci vocant,ſi ſpatioſum,*terebrā*.

Chœrilix,chœrieis, penul.corr.f.g. (χοιρὶς) Demenſum & cibus durarum. eo pacto Laertius & Suidas interpretantur. Porro ſeruis olim cibus durus chœrieæ diſtribuebatur,vt ili vicliſim operis penſum perfolueretoo. Hinc Telemachus lib.19.Odyſſ. (χοιρὶς) ,& quod ſic vertit Eraſmus, Nanque operæ nmnuiem haud paiuæ,quicquæ meam vnquam Chœrica contigerit.

¶ Chœnix, vt videri poteſt apud Budæum de Aſſe, Semodius erat. modius autem Romanus non diſpar erat ei menſura quam *Eurum* noſtrates vocant. Id eſt, *Boiſſeau*.

Chœnici ne inſideas, Pythagoricum eſt ſymbolum, quo ſignificatur non oportere per inertiam, ſeu etiam & cibum alienum ſectari , ſed ſua quenque induſtria ſibi parare facultates, quibus mundtitem vitæ ſuſtinēa. Paraſitorum coim ac ſordum altena viuere quadra. nec vllā artem eallere qua poſſis ſiuiiem viuere. Ex Chiliadibus Eraſmi.

Choes, ſeſtum Athenis celebratum, Anthesteriois duodecimā,qué interpretantur Nouembris quæ in præcedentibus Kalendarijs Romanis hoſpualiter accipi bantur,vt apud Athenzum ſcribit Eubulides.

Chœrades (χοιράδες) Nihil aliud ſunt, quàm indurati adenes,in col lo præcipuè, io alis & inguinibus naſcentes, Latino vocabulo Struma appellatiae.Chœrades autem dicte videntur ἀπὸ τῆς χοιρὶνης,hoc eſt à porcis,quæ hoc malo peculiariter infeſtantur.

CHOERILVS (χοιρίλος) Porta fuit Samus,ſeruili cōditione natus.qui quū ex Samo Athenas profugiſſet , ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem:cuius carminis nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lysandri Lacedæmoniorum ducis , cuius in expeditione comes erat, vt in vita illius tradit Plutarchus. ¶ Tuo & alter Chœrilus poeta tragicus. Vtriuſque meminit Suidas.

Cholades (χολάδες) Medicis dicuntur inteſtina,quoniam in ea corrigitur χόλη, id eſt bilis, quam vocant xanthan, id eſt flauam, quæ excalfaciens,acrimoniáque irritās , velut putriuu ad ſuperſtitiuum excitet geſtionem,vt apſi interpretantur. Hæc Cæl.lib.4.cap.24.

Cholera,choleræ, penult. corr. (χόλερα) Commune ſtomachi atque inteſtinorū vitium & morbus videri poteſt.nā ſimul & deiectio & vomitus eſt,prætéque hæc inflatio eſt: inteſtina torquentoribus ſuprà inſtáque eum purpurium aquæ ſimilis , deinde vt in ea recens caro lota eſſe videatur,interdum alba,nonnunquam nigra & varia. Ergo eo nomine morbum hunc χόλερα Græci nominarunt. Præter ea vero quæ ſuprà comprehenſa ſunt, ſæpe eiam crura, manúſque cōtrahuntur,vrget ſuis,aoima deficit:quibus coeuerritibus, non mirum eſt ſi ſubito quis moritur. Hæc Cel.lib.4.cap.11.

Morbus acutus cholera. Celſus lib.4. cap.13. Sed ſi acutus morbus eſt,ſicut in cholera,ſi febris eſt,vt inter horrores, aſperioribus medicamentis opus non eſt.

Laborate cholera. Celſ.lib.2.cap.13, At vomiut,vt in ſeeunda quo que valetudine,&c. omnibus qui cholera laborane , omnibus etiam cum quadam bilaritate ioſtinentibus & comitiali quoque morbo oppreſſis,nec ſtatius eſt.

Sedare choleram clyſteribus. Plin.lib.31. cap.6. Tormina quoque & choleram calida infuſa clyſteribus ſedat.

Cholericus.pen.corr. (χολερικὸς) Adiectiuum, Qui cholera affectus eſt. Plin.lib.20.cap.14. Mentaſtrum torminibus cholericis eſſicaciſſimū.

Choledochus (χοληδόχος) A Græcis dicitur ſolliculus fellisquod ſatoum continetat humoré,paiſeſcentem quaodoque ab Galeno viſum, vel coloris cyanei,vel ſtatis herbæ.Eſt verò aliud nihil,quàm purgamentum peſſimi ſanguinis,vt tradit Cæl.antiq.lect.lib.4. cap.17.

Chollambus (χωλίαμβος) Verſus claudicans,alias Seazon.

CHOLOBRENI (χολοβρενοὶ) Armeniæ pars,qua Tigrani paruit. ¶ Cholobrenus genuſe eſt. Stephanus.

Cholos, Lapis eſt ex genere ſmaragdorum, quem Inba tradit in Arabia zedifieiorum ornamentis ineludi,referente Plin.lib.37.cap.5.

Chomia,chomatis,pen.cor.n.g. (χῶμα.) Budæus, Chomata,ſunt aggeres,qui terra aggeſta facti ſunt: quibuſque Nili aqua coercetur. Vlp. Dde extraord.cognin.in Ægypto qui chomata rumpit vel diſſoluit (hi ſunt aggeres , qui quidem ſolent aquam Nilotiam coonnete) æquè plectitur extra ordinem.

CHON, Hercules Ægyptiorum lingua nuncupatus , qui cum Oſiride Italiam liberauit a tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus, & Chones Italiæ populos, & Chonem rebem,cuius & Strabo meminit & Stephanus.

Chondrilla, Chondrille, siue Chondrillum χονδρίλλα, quam aliqui cichorion, alij ferin appellãt, flores & folia habet cichorio similia: qua ex causa nonnulli syluestres inuybi spricrem prononantarum, verũ renuior tota est. In cuius ramulis, & gummi masticbes similimum, magnitudine fabæ inuenuri solet, quod cum myrrha trium, & limeo appositum, instar olibæ, fœminarum menses trahit. Verba sunt Dioscorid. lib. 3. cap. 126. Vide & Plin. lib. 22. cap. etiam 22.

Chondris χονδρὶς Quam pseudocidamum nonnulli vocant, herba est foliis didamno similibus, ramulis minoribus, sed & minoris effectus, vt tradit Plin. lib. 25. cap. 8.

Chondros xiphoides χόνδρος ξιφοειδὴς A medicis appellatur corpus quoddam cartilagineum, quod ab extremo pectoris osse dependet, ventriculi orificio superiore respondens. Ita dictum quòd acuminatum sit, & gladioli figuram quodammodo imitetur.

Chondros χόνδρος Græcis pars est similaris in corpore animali, ex semine generata, mediam inter ossa & carnem duriorem obtinẽs, quam Latini Cartilaginem vocant. Vide Cæl. lib. 3. cap. 18.

Chondrus χόνδρος Seminis quoddam genus est, nutrimenti optimi, sicut & triticum, de quo latissimè Galen. lib. 5. de simpl. medic. facult.

CHOPIA, Fluuij nomen & oppidi in Arachosia regione, quod Semiramis condidisse fertur, authore Plin. lib. 6. cap. 23.

Choragium, Choragus, & Chorea vide in CHORVS.

Chorasitria, Chorãules, In CHORVS.

CHORAMNET Γέρρα μῶν Genus quoddam hominũ syluestre in Perside, tanta velocitatis, vt cursus comprehendant cursu. Stephan.

CHORASMI Χωρασμοὶ Vbi Parthorum, Orientem versus, cuius incolæ Chorasmij nominantur ab Herodoto lib. 3. in catalogo Xerxani exercitus.

CHORASMYSENI Χωρασμυσηνοὶ Populi sunt ex Massagetarum & Sacarum gente, ad quos Spitamenes, vnus ex Persis, qui ab Alexãdro subfugerunt, ex Bactrianis ac Sogdianis fecerat, vt Strabo lib. 11.

Chorda, Membrum est ab extremitatibus musculi orium habens, ad similitudinem chordæ arcus effecta. Quemadmodum enim chorda arcus incuruata incurtuatur arcus, & relaxata relaxatur: sic musculo relaxato chorda impellitur a musculo, & relaxatur, quare membrũ extenditur musculo vero contracto, contrahitur & chorda, quare membrum incurtuatur. Ex Galen. lib. de anatom. vtuor.

Chorda, huius chordæ χορδὴ alio vocabulo dicitur fides fidis. Cic. 3. de Orat. Nam voces vt chordæ aut intẽtæ, quæ ad quemque tactum respondeant, acutæ, graues, citæ, tardæ, magnæ, paruæ.

Querelæ dulces chordarum. Lucret. lib. 4.

Soni chordarum. Lucret. lib. 4.

Magicæ chordæ. Iuuen. sat. 15.

Querulæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Hæc querulas habili tetentat pollice chordas.

Tenuis. Virg. in Cyri,

Non argutа sonant tenui psalteria chorda.

Tinnulæ. Seneca Troade, 9.

Vocales. Tibull. lib. 2. eleg. 5.

Nunc te vocales impellere pollice chordas.

Experiri chordas, Id est tentare sonum chordarum. Stat. 1. Achil. de Chirone,

Elicit extremo chelyn, & solantia curas

Fila mouet: eluitérque expertas pollice chordas Dat puero.

Impulsæ. Ouid. 10. Metam.

Præcentare chordas, Est chordarum consonantiam explorare leui quodam præcemio, præusquam carmen fubiicias. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Surgit, & immensos edera colleeta capillos,

Calliope querulas præcenat pollice chordas.

Alio luco tentare vocat eadem ratione, lib. 10. Metamorphoseos,

Vt satis impulsas tentauit pollice chordas.

Oberrare eadem chorda. Horat. in Arte, -& cithareda

Ridetur, chorda qui semper oberrat eadem. Accipitur loco proutebij, pro rem eandem identidem repetere. cui conuenit Terentianum illud, Cantilenam eandem canere. Vel porius pro In eadem re peccare sepius. In eos igitur concinnè dicetur, qui vel in simili re crebrius peccãt, vel culpam eandem item eram atque iterum commictunt. Primus enim lapsus & casus datur, vel imprudenter: iteratus illustrior tribuitur, aut inuitus.

Sonum chorda reddit. Horat. in Arte,

Nam neque chorda sonum reddit, quem vult manus & mens,

Poscentique grauem persæpe remittit acutum.

Verba focianda chordis, Id est cantanda ad sonum cithatæ. Horat. 4. Carm. 9.

Verba loquor focianda chordis.

Tangere chordas, pro Psallere chordas. Ouid. 1. de Remedio,

Non didicit chordas tangere quisque lyram.

Chordapson χορδάψων Morbus tenuioris intestini, quem iuniores Ileacum nominant. Celsilib. 4. cap. 13. Diodes Carystius tenuioris intestini morbum χόρδαψον plenioris nomen nominauit.

Chordi χόρδοι Agni qui dicantur, declarat Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1. his verbis, Dicuntur agni chordi qui post tempus nati cũr, & remanserunt in volatis inumis: vocant χόρδους quo chordi appellati.

Chordus, a, um χόρδος Quod serotina fœtura natum est: vt Agni chordi, Vide Chordi. Dicitur & de hominibus: vnde plerique seriis nati Chordorum cognomen traxerunt, & Chordi cuiusdã Cremerij meminit Suetonius in vita Neronis, Iulius Capitolinus in vita Gordianorum. Quintil. quoque lib. 1. à diligenti præceptore exigit, vt nominum origines curiosè scruetur: cuiusmodi sunt Agrippa, Opiter, Chordus, & Posthumus, & Trãsferitur & ad inanimata: vnde Chordum semen dicitur, quod Autumno seritur. Colum. lib. 7. cap. 3. Aiunt Autumnali freno, quod Chordũ vocatur. Sic & Chorda frumenta dicũtur, quæ serò maturescunt. Apud plerosque animaduertimus Cordum seribi sine aspiratione, quæ tamen scriptura repugnat etymo quod paulo antè à Varrone adduximus.

Choreæ. Chorearum, In CHORVS.

Chorcumia, In CHORVS.

Chorcus χορκὸς Pes est duabus syllabis constans, prima longa, breui altera: qui & trochæus dicitur, & chorius dicitur. Cic. in Orat. Dichoreus est, quum duo extremi chorei sunt, id est singulis longis & breuibus. Ibidem, Trochæum autem qui est eodem spatio quo choreus, cordacem appellat: quia contractio & breuitas dignitatem non habeat.

Chorlambus χορλάμβος Pes ex prima & vltima productis, duabus mediis breuibus: vt, Sibylas. Dicius choriambus, quòd iambicam desinentiam habeat, & in chorii apud veteres celebratissimus fuerit.

CHORINEVS. pen. prod. Peritus iaculator apud Virgil. lib. 9, Æmathiona Liger, Chorineum & mittit Asylas:

Hic iaculo bonus, hic longè fallente sagitta.

Chorion χόριον Medicis multarum venarum & arteriarum contextus quidam est, intercalia membranis obducta habens. Caterum vltiæ adhærescit, membranis duabus fœtum inuolucentibus proximus. Vide Galen. lib. de dissect. vulvæ.

Chorobates, chorobatæ, penul. corr. χοροβάτης Organum librandis aquis accommodatum. Vitruv. lib. 8. cap. 6. Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate. fed diligentius efficitur per chorobatem, quòd dioptræ libræque fallunt. Chorobates autem est regula longa circiter pedum viginti. ea habet ancones in capitibus extrema cruribus modo perfectos, inque regulæ capitibus ad normam cogmentatos: & inter regulam & ancones, à cardinibus compacta transuersaria, quæ habeat lineam ad perpendiculum rectè descriptam, pendentiáque ex regula perpendicula in singulis partibus singula. Hactenus Vitruuius.

Chorocitharistæ. In CHORVS.

Chorodidascalus. In CHORVS.

CHORODVS, In CORODVS.

Chorographus, pen. prod. χωρογράφος Locorum describitor. Vitruu. lib. 8. cap. 2. Hæc autem possunt esse capita fluminum: quæ orbe terrarum chorographis picta, itémque scripta plurima, maximáque ingeniunt egressa ab Septentrione.

CHOROMANDI, Gens syluestris, dicente Plinio lib. 7. cap. 2. Choromandarum gentem vocat Tauron syluestre sine voce, ritudoris horrendi, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Hæc ille, quo loco de Scythis agit.

Chorolates. In CHORVS.

Chors, chortis, fg. [i-mvtat.] Villarum intra mœnium spatium, authore Nonio. Varro 1. de Re rust. cap. 13, Chortes in fundo magno duæ aptiores: vna vt interius compluium habeat lacum, vbi aqua salat. Et paulo pòst, Chors exterior cerni ò operæ ftramentis ac palea, oculeata pedibus pecudum, sit munifira fundo, ex ea quod euehatur. In emendatis ex veruſto exemplari codicibus legitur vbique chohors.

Chortis aues. Martial. lib. epigr. 53.

Et chortis faturas atque paludis aues.

Dicitur & cohors. Ouid. 4. Fastor.

Abstulerat multas illa cohortis aues. De vulpe.

Chortalis, & hoc chortale, pen. prod. [i-mvtat.] vt, Gallina chortalis, in chorte nutrita. Colum. in præfatione, Et vt à pecoribus recedã, quorum in parte aulum chortalem & apium cura posita est.

Chortinon oleum dicitur, quod fit in Ægypto è raphani semine, aut gramine herba. Author Plin. lib. 15. cap. 7.

Chorus χορὸς Proprie conuentus & veluti corona eorum qui ad lados conueniunt. siue saltantium, siue canentium. nam multorum voces & concentu conflat. vt Seneca & Macrobius tradunt. Virgilius 6. Æneidm.

Illa chorum simulans, Euantes orgia circum

Ducebat Phrygias. Vbi Seruius. Chorum ait multitudinem in sacra collectam. Idem 3. Georgicorum,

Omnis quam chorus, & socij comitantur ouantes. Vbi Seruius, Chorus, proprie est coruorum cantus atque saltatio. Suetonius in Caligula, cap. 27, Fabricauit & de cedris biburnicas, & c. quibus discũbens, de die inter choros ac symphonias littora Campaniæ peragrabat. Vulgò Capellam vel copulam vocant. Budæus.

Senior Glauci chorus, Id est dij marini. Glaucus piscator fuit: qui quum captos pisces supra herbam abiecisset, & eos recepisse videret quam amisserat vitam: intellecta herbarum potentia deceptam her bam gustauit, & se præcipitauit in mare, & in eum marinum cum murarus est. Cuius chorum, sensu Virg. 7. Æneid. ideo dixit, aut quòd ipse etiam senex sucras, aut quòd fines petit omnes dij fugitur marini, forasfiis propter spumarum colorem. Hæc Seruius.

Iuuentutis chorus stipari. Cic. pro Murena, Catilinam interea alacrem atque lætum, stipatum choro iuuentutis, vallatum tudicibus atque sicariis, &c.

Philosophorum è choro aliquem tollere. Cic. de Finib. Tu quidem, inquit, totum Epicurum penè è philosophorum choro fustulisti.

Phœbi chorus, per antonomasiam, Musæ dicuntur. Virgilius 6. eclog. 2.

Scriptorum chorus omnis amat nemus, & fugit vrbes. Horatius 2. Epid. 2.

Virtutum chorus. Cic. 3. Offic.

Amicus chorus. Horat. 1. Carm. ode 4. ad Musas loquens,

Vestris amicum fontibus & choris

Non me Philippis versa acies retrò, &c.

Æqualis chorus, Æqualium chorus. Virg. 4. Georg.

Canorus. Iuuenal. sat. 11.

Chori circulares dicuntur, qui in orbem saltantes canunt, qui rectum ducere dicuntur. huiusmodi chorus fœmineos fuisse apparet ex Luciano. Budæus.

Chori Cyclici, dicebantur chori Dithyrambicorum, ad discrimen Tragicorum & Comicorum chororũ, qui erant quadrati. Turneb. Fœminei.

Fœmioci. Ouid. 3. Fastorum,
Fœmineos thyrſo concitat ille choros.
Idæi chori, per antonomaſiam vocantor Galli Cybeles ſacerdotes. Virgil. 9. Æneid.
Leues Nympharum cum Satyris chori. Horat. 1. Carm. ode 1.
Plaudens. Suat. 1. Sylu.
Plebeius. Ouid. 5. Fast.
Pierios. Martial. lib. 11. epig. 3.
Quadens. Vide Chori Cyclici.
Sacer. Ouid. 2. Fast.
Semiuiri, Dicuntur Galli ſacrifici Cybeles, qui omnes ſunt caſtrati. Sil. lib. 17.
Virgineus. Ouid. 2. de Arte.
Votiui, Chorus ſit numerus illorum qui vota faciunt. Statius 4. Thebaidos, -templa Votiuis impleuda choris.
¶ Agitare choros. Virgil. 4. Georg.
Celebrare. Seneca Hercole Oëteo, 5.
Ducere. Horat. 4. Carm. ode 7.
Gratia cum Nymphis, geminiſque ſororibus audet
Ducere nuda choros.
Exercere. Virgil. 1. Æneidos,
Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros.
Pedem ferre choris, pro Saltare vel accedere ad choros. Horat. 2. Carm. ode 11,
Quam nec ferre pedem dedecuit choris.
Indicere choros Bacchi. Virgil. 11. Æneidos,
Aut vbi curua choros indixit tibia Bacchi.
Inferre aliquem choro alicui. Horat. 2. Carm. ode 5,
Quem ſi puellarum inferres choro,
Mirè ſagaces falleret hoſpites.
Inſtaurare. Virgil. 4. Æneid.
Laſciuit chorus, Petulanter ſaltè. Seneca Agamem. 6.
Ludere in ſpeciem chori. Ouid. 3. Metamorphoſeos,
Vndique dant ſaltus, multáque aſpergine rorant,
Emergúntque iterum, rurſúmque ſub æquora ruerſus,
Inque chori ludunt ſpeciem. Id eſt choreas narando imitantur. De Delphinis loquitur.
Oſtentare. Stat. 2. Achill.
Ponere aliquem inter choros quorundam. Horat. 4. Carm. ode 3,
-Romæ principis vrbium
Dignatur ſoboles inter amabiles
Vatum ponere me choros.
¶ Chorus, alicer. Cic. Attico, lib. 14, Ego, vt poſtulas, Baiana negotia, chorúmque illum, de quo ſcire vis, quom perſpexero, tum ſcribam, nequid ignores.
¶ Varij chori. Afranius in Quoi eiuſdem. D. de zedil. edict. Quũ eioſdem generis plures res ſimul veneant: relun comœdi, vel chorus: referre aiebat, vnioerſos, an in ſingulos pretiũ conſtituatur: vt ſcilicet intendum vna, interdum plures venditiones contractæ intelligatur.
¶ Chori, pro Actibus. Virgil. 5. Æneidos,
Olli diſcurrere pares: atque agmina terni
Diductis ſoloẽre choris. Seruius.
Choricus, pen. corr. Fit mic. lib. 3. cap. 14, Faciet etiam muſicos, choricos, & qui muſicos modos faciant.
Choragium {χορηγιον} Scenicum inſtrumentum, quo ſcena inſtruitur & apparatuscius præfectus dicitur Choragus. Hæc Feſtus. Vitruuius lib. 5. cap. 9. Poſt ſcenam porticus ſunt conſtituendæ, vi quum imbres repentini ludos interpellauerint, habeat populus quo ſe recipiat ex theatro. Choragiũ age laxamentum habeant ad eiorum paraudum. Choragia, pro inſtrumento ludorum poſuit; ſimul & pro ipſis choragiis: vt in Choragium locus vnde omnia promũtur ad ludos neceſſaria. Ex Budæo. Plio. lib. 36. cap. 15, Sed & reliquis apparatus tauiũm Attalica veſte, tabulis pictis, cæteróque choragio fuit. Valerius Max. lib. 2. cap. 1, de Claudio Pulchro, Atgétatu choragius adornauit.
Choragiũ funeris. Aquilius in Aſin. Aur. lib. 3, Et cantatrices anus in ipſo momento choragij funeris, perpeti celer itate alienam ſepulturam anteuortunt. Choragium funeris vocat apparatũ funebrem. Senſus eſt: Anicula magia pollentes, celeritate continua, dom apparatus funebris inſtruitur, dum neceſſaria ad funerandum præparantur, præripiunt anus cantatrice alienam ſepulturam.
Choragiũ Thymelicom. Apul. Apol. 2, vbi de ſpeculo, Quid enim ſi choragium Thymelicom poſſiderem, num ex eo argumentarere etiam, vti me conſueſſe tragœdi ſyrmaec hiſtrionis, & c hoc eſt, inſtrumentum ſcenicum, & hiſtrionicum apparatum.
Choragium, generali vocabulo, dicitur cuioſlibet rei inſtrumentum & apparatus, ſed id per metaphoram. Author ad Herennium, lib. 4. Facile choragium gloriæ compareturr. Sic & cœnæ choragium recte dixeris. Sic & Choragus pro quocunque ſuppeditatore & ſubminiſtante ſumitur. A choro enim agendo ſeu ducendo nomen habet.
Choragus, pen. prod. {χορηγὸς} Ad verbom eſt dux chori, & ſuppeditator inſtrumenti ludicri, & expenſarum, inquit Budæus. Plaut. Perſa, 4,
Sed vbi ornamentũ 7. abs chorago ſumito. Suetonius in Augſto. cap. 70, de cœna Auguſti,
Quum primum iſtorum conduxiſſemus chorago,
Sexque deos vidit Mallia, ſexque dea1, &c. Choragum vocat Octauium, quaſi principem chori, ducem chorez, præfectũmque ſcenæ apparatuis, & ſuppeditatorem expenſæ, ac magiſtrum conuiuij.
Chorula, vel chorulæ, huius chorulæ, vel chorulis {χορωλὶς} Qui in choro tibia canit. Plin. lib. 37. cap. 1, Præterquam Iſmeniam chorolem, multis fulgentibuſque vti ſolitum. Martial. lib. 5,
Fac diſcat ciſharedos aut chorulas.
Choroles monumẽtarij {Χορωλοὶ μνήμης} Sũt tibicines qui ad ſepolcra defunctorũ eaocbant, quales priſci Siticinas vocant, qui apud Stos, id eſt defunctos canunt.

Choraliſtria {χορηγίευσα} Phyllis, Amica Properti, ab eoſic dicta, ob ſaltacdi in choris, ſiue canendi peritiam. Propert. lib. 4. eleg. 9,
Nile tuus nibieen erat choraliſtria Phyllis.
Chores, huius chorez, penult. indifferente {χορὶς} Vſurpatur pro ipſa ſaltatione. Virgil. 4. Æneidos,
Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicuot.
Aptus chorris & iocis. Horat. 2. Carm. ode 19.
Cantatrices chorez. Claudian. de bello Gildonico.
Duras choreas ruſticorum & plebis, vocat Ouid. 3. Faſt. vt opinor, quòd à ciuilitate morum alieni, modus quoſdam & ſaltus imponeres exercent, magnóque impetu terram ferunt, illum nimirum viciſſe exiſtimaores qui quammaximum puluerem excitarit.
Feſtæ chorez. Ouid 8. Metam.
Lepidæ. Martian. Capel. lib. 9.
Ludenz chorea. Virgil. in Culice.
Lodicræ. Apoleius lib. 10.
Molles. Martial. lib. 1. De ſpectaculo.
Noctornæ. Propert. lib. 3. eleg. 10.
Pernix. Lucret. lib. 2.
¶ Ducere choreas. Ouid. 8. Metam.
Choreis indulgere. Vide INDVLGEO.
Plaudere pedibus choreas. Virgil. 6. Æneid.
Choreutes {χορευτὴς} Qui libet ex choro vocatur. Budæus.
Choreuma, huius choreumatis, pen. corr. neut. gen. Canticum quod à choro canitur & ſaltatur, Plato vocat. Budæus.
Chorociſtariſtæ {χορηγιστάρηστης} Qui in choro citharizant: ſicut pſallociſtariſtæ, qui pſallunt: id eſt canunt ad citharam. Suetonius in Domitiano, capite 4, Certabatur etiam & proſa oratione, Græcè Latinéque: ac præter citharœdos chorociſtariſtæ quoque & pſallociſtariſtæ.
Chorodidaſcalos, pen. corr. Magiſter eſt chori, Placoui & Ariſtoteli. Budæus.
Chorollares, pen. corr. Præceptor eſt chori, &, vt Columella ait lib. 12. cap. 3, præiens magiſter. Budæus.
CHOSROES, Perſarum rex, maximo in honore habitus, non apud Perſas modò, ſed etiam Romanis ipſis: vt qui literarum ſtudioſiſſimus fuerit; & ad ſummum Græcæ philoſophiæ peruenerit, Græcorum libris vſus à quodam in lingua Perſicam conuerſis. Atque adeò dicitur Ariſtoteli em ipſum magis imbibiſſe, exactiúſque tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Plaronis etiam ſcripris animum expleuit atque excoloit. Huius vitam & ſtudia pluribus perſequuntur Suidas.

C H R

CHREMASIS {χρήματα} nomen ſenis apud Tercutium. Auarus. Horat. Epod. 1.
Iratus. Horat. in Arte,
Iratiſque Chremes tumido delitigat ore.
Chremetes, Accuſatiuus. Horat. 1. Serm. ſatyr. 10,
Arguta meretrice potes, Daoóque Chremeta
Eludente ſenem, &c.
Chrecocopia {χρηματιστὴς} Latioè debitorum abſciſſio, videlicet quum debitores omere ſolucndi leuantur, vt per Siſachtheiam, quam Solon olim tuliſſe ferut, Athenis aiquando contigit. Hinc Chrecocopiæ Soloois amici quidam ex debiti retentione ſunt appellati. Quũ enim ij Solonis meuem perceppiſſent, præoccupantes multas pecunias ſenori acceperunt, agiumque ex iis maximum alijs comparatuit. Ex quo & Solon non minima eſt aſperſus infamia, velut iniuriæ participes. Hodie *Banquerouriers* dici poſſent. Ex Cælio Rhodig. libro 12. capite 20.
Chreſis {χρῆσις} Latiuè, vſus. Iuriſconſ. in Lſi habitatio. 5. t. D. de vſu & habit. In legato eiot dubitat vſumne, an fructum ſignificet. Et ex vi dictionis magis credit vſum eſſe: quoniam, vt Suidas inquit, nihil ſit χρῆσις, quàm vtilis ſibi rei χρῆσις. id eſt pro neceſſitate indigentiæ perceptio: fructum verò potius videntur Græci dixiſſe *Κτῆσιν*. Ex Alciato lib. 2. Parerg. cap. 14.
Chreſton, euchorum herba ab aliquibus vocatur. Plin. lib. 20. cap. 8, Quod quidem propter ſingularem ſalubritatem aliqui chreſton appellant, alij pancratium. De eichorio.
CHRESTVS Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani rempore, qui vino quandoqam deditus, cæteris in rebus continetur vitis, ac in primis vigilantes. Nam quum ad Galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non prius tamen ſomno ſe, quàm ſtudio dabat. Author Philoſtratus. Meminit & Columella.
Chria {χρεία} Eſt dictum breue, conciunum, & opportunum, cum authoris allegatione. Hoctares ex diſcipulis ingenio præſtitere, deorum filioi eſſe prædicabat. Diogenes dioiem conſpicatus imperitum, Hic eſt, inquit, equos vndique argento litus. Chriz ſunt. De Chria Quintilianus lib. 1. cap. 9. & lib. 2. cap. 4.
Chriſis, Latinè vnctio dicitur. vnde CHRISTVS, vnctus.
CHRISTODORVS ſcripſit, pem. prod. è Copto Ægypti vrbe poeta Anaſtaſij Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, vbi deſcribit Iſauricam ab Anaſtaſio captam. ¶ Fuit aiter Thebanus ſcriptor haod ignobilis, qui de Cosmo & Damiano ſcripſit. Author vtriuſque Suidas.
Chromatà {χρώματα} Præter vulgatam ſignificationem, qua colores denotant, etiam accipiuntur pro ornamentis & lomiubus arnom, qoi & Colores à Latinis appellantur. Vnde Chromaticum melos ab antiqois dicebatur, vna ex tribus Muſicæ partibus, quæ ob nimiam molliuem infamiæ nota non caruit: quam tamen Agaihon ubicen in primis amplexus fuiſſe traditur. Budæus.
Chromaticus, pen. corr. Qui nulla verecundia colorem mutat, ad verbom, colloratus dici poteſt.
Chrombus, Genus piſcis. Plin. lib. 32. cap. 11.
CHROMIOS {χρόμιος} Filius Nelei, & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylij & Meſſenij aduerſus Herculem geſſerit, cum decem fratribus occiſus eſt. ¶ Alius fuit Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus. ¶ Fuit & Chromius quidam Argiuus, qui ex in

pugna, quæ ob Thyreorũ agrum inter trecẽtos Lacedæmonios, totidemque Argiuos commissa est, solus ex suis cum Alcenore incolumis euasit. Author Herodot. li. 1.

Chromis, Pisteis nidificans in aquis. Plin. lib. 32. cap. 11. ex Ouidio.

CHROMIS ἡ χρόμις] Hereulis filius, vt Lactantius testatur, dicens, Constat Chromin Herculis fuisse filium, & equos habuisse Thraces, quos Hercules occiso Diomede abduxerat humanis carnibus vesci consuetos. Huius meminit & Statius dum ait,

Et Chromis Hippodamũque alter fatus Hercule magno.

Chronitis, chronitæ ἡ χρονῖτις] Gr ecum verbum est, idem significans quod morosus, subsilio. & extinere idem idem quieseo. Quo verbo vtus est Lactantius lib. 2.

Et fatiati agni ludunt, blandéque chronitant. Sunt qui legant chronisc ant: alij consentant. Vide suo loco.

Chronos ὁ χρόνος] Latinè tempus dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. Saturnum eum esse voluerunt, qui eurrum & conuersionem spatiorum ac temporum contineret: qui deus Græcè idipsum nomen habet. χρόνος enim dicitur, qui est idem χρόνος, id est spatium tempons.

Chronica, chronicorum ἡ χρονικὴ] Dicuntur ea quæ de temporibus scribuntur. Plin. lib. 35. cap. 9. Quod & ipsus Timagoræ carmine vetustio apparet, chronicorum etenim non dubio.

Chronicus, pen. cor. ὁ χρονικὸς] Adiectiuum. Gell. lib. 17. cap. 21. Exercebamus ex libris, qui chronici appellantur, quibus temporibus floruissent Græci simul atque Romani viri.

Chrysalis, chrysalidis ἡ χρυσαλὶς] Erunt genus est ex rore nascẽs, quæ rupto cortice, cui includitur, fit papilio, qui ab Aristotele xylotrophos vocatur. Vide Plin. lib. 11. cap. 13.

Chrysammos ὁ χρυσαμμος] Lanæ aurea aurea dicitur, cuius verbi fit mentio lib. 11. Cod. Iustin. Ex Budæo.

CHRYSANTAS, Vir prouidus, quem inter milites Cyrus valde colebat laudauit, quòd hostem interfectorus iam clarum in eadem gladium reconsecret, quia ἀνάκτορον id est receptui eani interim inaudiret. Ex Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 18.

Chrysanthemon ἡ χρυσάνθεμον] Genus est anthemidis siue eamemelli, iuteis per ambitu foliis à leucanthemo distinctum, de quo separatim agit Dioscor. lib. 4. Memnit Chrysanthemi & Plin. lib. 26. cap. 8.

CHRYSANTVS Alexandrinus, Rumæ, quò iuuenis veneras, factus Christianus, sub Numeriano Imperatore in fossam demissus, ac terra fatisque obrutus fuit. Volaterr.

CHRYSAOR, à Neptuni filius, quem ex capite Medusæ, vt & Pegasum, natum feribit Hesiodus in Theogonia.

CHRYSAOREVS Iuppiter [χρυσαορεὺς ζεύς] cognominatus, vt Strabo in 14. libro notat, in Caria. In agro Stratonicensi duo fuerunt templa, alterum Hecate apud Laginos: alterũ prope vrbem Iouis Chrysaoreis, Caribus omnibus commune, quò ibi sacrificaturi, & de communibus rebus deliberaturi conueuebant, qui conuentus Chrysaoreus vocabatur ex vicis conflatus. Porrò, vt rem planius teneas, Stephanus Chrysaoridæ vrbem ait fuisse Cariæ, quæ nunc Adria nuncupata fit. Apollonius vrbem hanc primùm à Lycijs condiram scribit, vnde & à gentile uomen Chrysaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chrysaoridæ vocitatam prodidit.

CHRYSAORIS Cariæ ciuitas à Lycijs condita, quæ postea Adrias nominata est: vt ex Apollonij sententia refert Stephanus. Vide paulo antè CHRYSAOREVS Iuppiter.

CHRYSA, à Phœnice Cic. 6. Verr. Chrysas, est amnis, qui per Assorinorum agros fluuius apud illos Iacturbat deus, & religione maxima colitur. Fanum eius est in agro propè ipsum viam, quæ Assoro itur Ennam. in eo Chrysæ est simulacrum præclare factum è marmore.

CHRYSE [χρύσε] à Vulcani exta ofsia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21. Extra ostium Indi Chrysẽ, & Argyræ, fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aurcum, argenteúmque ijs solum esse, haud facilè ereiderim.

Chrysẽ, vrbs est Apollinis prope Lemnom. Ouid. 13. Metamorph.

-me erudere Lesbon,
Me Tenedon, Chrysenque, & Cillan Apollinis vrbes,
Et Syrton expiſſe. Verba sunt Vlyssis.

CHRYSBIS 1. pen. prod. Chrysẽ Apollinis sacerdotis filia fuit, Chryseis à nomine patris cognominata. Vide in dictione CHRYSES.

Chrysẽlectrum, Videe LECTRVM.

Chrysencleta [χρυσόγκλητα] pen. cor. Vasa duo illustrissimi viri explicẽ erustis aureis illigata & exornata, vt in Martiale,

Immodicei tibi flaua tegunt chrysendeta mulli. Ego verò, inquit Tutnbrus, vasa gemmata esse putò, quorum gemmæ auro consertæ & connexæ teneremur. Plutarchus in Luculio id satis indicat, χόγκλητα γὰρ τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ λίθων πολυτελῶν. Plinius hoc genus vasorũ mihi innuere videtur qui inuito libri 33. sic scribit, Turba gemmarum potamus, & finaragdis etiamvas calices, ac temulentiæ causa teneremus Indum inuat, & auruin tam accessio est. Sed & illud Maronis,

Et gemma bibas, & sarrano dormias ostro: ad chrysendeta referri poßet, nisi veteres vasa potoria è gẽmis absque auro etiã habuissent. Hæc ille.

CHRYSES [χρύσης] Saeerdos Apollinis apud Homerum lib. 1. Iliad. Pater fuit Autonoes, quem Troiani, aquo etiam Chryseis dicta est. De hac & Briseide apud Homeri lib. 1. Iliad. Vide CRYSEIS.

CHRYSIPPVS [χρύσιππος] Philosophus Asianus, Stoicorũ cum Zenone princeps. Hic Zenonis discipulus fuit, acutus sanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit: fuit autem habitat Athenis in Ceramico positam. In dialectica clarissimus fuit: ita, vt non illepidè dicerent quidam: si apud deos dialectica haberetur, nõ temerè alia esset, quàm quæ à Chrysippo inuenta fuit. Scripsit librorũ volumina supra quinque & septuaginta. Ferunt Carneadem philosophũ Cyrenem, perlectis Chrysippi libris ita dixisse. Nisi Chrysippus esset, ego nõ essem. Apollonidæ filium fuisse, Solensem vel Tharsensem philosophum, discipulum Cleanthis, Stoicæ scholæ principem post Cleanthem. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Quem mala flubitia, & quencunque inscitia veri

Cæcum agit, insanum Chrysippi porticus & grex Autumat.
Chrysippus fuleire putatur portum Stoicorum. Cic. 4. Acad. Sed quid eos colligam, quam habeam Chrysippum, qui fulcire putatur portum Stoicorum?

Cædi difcipulos non improbat Chrysippus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Sapientes nutrices optabat Chrysippus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Nullum tempus vacare cura voluit Chrysippus. Quint. lib. 1. cap. 1.

CHRYSIPPVS 2, Pelopis fuit filius, quem quum pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indigné ferens, liberos suos Atreum & Thyestem impulit, qui illum interfecerunt: ob quam rem à Pelope pulsum exilio vitam degerunt, donec pater eius rex deceret.

Chrysippea, chrysippeæ, Herba à Chrysippo inuentore dicta, cuius meminit Plin. lib. 26. cap. 9.

Chrysites, pen. prod. Gemma ostreæ Atticæ assimulata. Plin. libro 37. capite 10.

Chrysitis, huius chrysitis, penult. prod. Auri spuma. Plin. lib. 33. cap. 6. Vide PSEGMA. Est & herba. Vide CHRYSOCOMB.

Chrysolapides [χρυσολαπίδες] Milites die ebitur aureis clypeis vtencẽs, quo nomine Alexander Seuerus imperator illos nunc pasſe ferunt, licut Alexander Macedo Argyroaspidas ab argenteis clypeis. Author Alex ab Alex. lib. 6. cap. 22.

Chrysobalanus ἡ χρυσοβάλανος] à Galeno Asclepiadis authoritate commendata est lib. 8. & 9. de compositione medic. seuond. loc. digerens, & roborans ludicæ nardi modo, ad colicos affectus, ventriculi ardores, & fingultus. Veruntamen quoniam ea fructuosum non facit compertum est. Quanquam non defunt qui sibi persuadeant Chrysobalanum esse nucem myrtilicam, quum tamen plura sint, quæ eorum destruant sententiam, nempe cinereus color, acutus ori sapor, & quòd myrtilicæ nucis nusquam meminerint veteres Græci. Ex Matthiolo Senensi in Dioscor. lib. 4.

Chrysoberyllus, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 5. Probatissimi sunt ex iis qui viridiaceum puri maris imitantur. Proximi qui vocantur chrysoberylli, & sunt paulo pallidiores, sed in aureum colorem exeunte fulgore.

Chrysocalis [χρυσοκαλὶς] à quibusdam vocatur herba, quæ notiore nomine Parthenium appellatur. Est autem ex his nomẽclaturis, quæ inter nostra Dioscoridis à doctioribus retinentur.

Chrysocarpum [χρυσόκαρπον] Hederæ genus est, ab aureo acinorum colore ita appellatus. Author Plin. lib. 16. cap. 34.

CHRYSOCARAS, pen. corr. Thraciæ promontorium est ad Byzantium liberæ conditionis oppidum. Ex cap. 17. lib. 4. Plinij.

Chrysocolla [χρυσοκόλλα] Quasi auri glutinum. Humor est (vt ait Plinius lib. 33. cap. 5.) in auarum puteis per ignem auri dulcedine crassescentes limo rigoribus hybernis vsque in duritam pumices. Laudatiorem eandem in arrarus metallis, & proximam in argentanis fieri compertum est. Inueniur & in plumbariis, vilior etiam auraria. Suetonius in Caligula, cap. 18. Edoli & Carenses plurimos à mane vsque ad vesperam, interiecta modò Africanarum venatione, modò Troiæ decursione, quosdam autem præcipuos, minio & chrysocolla cunstrato circo. Chrysocolla vtuntur aurifices adglutinando ferruminandoque auro, Boraceo vocantes. Eam Venetijs videre est quadruplici coloris differentia, pallidam, auream, viridem, & nigricantem.

Chrysocome, chrysocomes, pen. cor. Herba. Plin. lib. 21. cap. 8. Chrysocome, fue chrysitis, nou habet Latinam appellationem. Palmi altitudine est, comantibus fulgore auricoromibus, radice nigra, ex qua stirpe duleis in petrosis opaziue nascitur herba. Rurtil. lib. 3. cap. 101. Proxime ad eam accedit quam herbarij nostri Pulegium montanum vocitant.

Chrysogonum [χρυσόγονον] Herba est folio querno, flore coronarij verbasci, radice rapi, rehementer intus rubente, foris nigra: quæ tritæ & impositæ cum aceto, muris aranei morsibus auxiliantur. Author Dioscor. lib. 4. cap. 46. Nomen auit accepit ab aureis seminis colore.

CHRYSOGONVS, vt refert Dions Samius apud Cælium, modulator quidam fuit in Alexiadis nauti ab exilio reducntis, qui tanta arte remigium manus dirigebat, vt qui illi remorum pulsum eum Chrysogoni cantu coniungerent, iucundam audientibus reddere harmonian. Vide Rhodig. lib. 9. cap. 10.

CHRYSOGONVS, pen. corr. Syllæ libertus, fector Roscij Amerini, vt est apud Ciceronem in oratione pro Roscio Amerino. ¶ Fuit & Chrysogonus martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec Cõsulatus, nec vllus honoris polliceratione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus est ad scalas Semonias. Volaterr.

Chrysolachanon [χρυσόλαχανον Dioscoridi] Herba est eadem cum astriplice. Plinius verò lib. 22. cap. 8. duo facit chrysolachani genera: vnum in pinetis nascens, lactuce simile: alterum, flore aureo, & foliis oleris.

Chrysolampis, Gemma in Æthiopia nascẽs, quæ pallidi est coloris die, nocti ignes. Plin. lib. 37. cap. 10.

Chrysolecrum, Gemma in colorem electri declinans, cui matutinus aspectus iucundior. Plin. lib. 37. cap. 9.

Chrysolithus, pen. corr. [χρυσόλιθος] lapidis genus, de quo Plin. lib. 37. cap. 9. Hyacinthos Æthiopia mittit & chrysolithos aureo colore transluentes. Ouid. 2. Metam. de curru Solis,

Per iuga chrysolithi, pofitzque ex ordine gemmæ.

Chrysomallon [χρυσόμαλλον] Græci appellant aurtetem illum, qui, vt est in fabulis, lanam auream habuit.

Chrysomela, pen. prod. [χρυσομήλα] Poma aurea, quæ Armeniaca 2. lio nomine dicuntur. Colum. lib. 5. cap. 10.

Chrysomeloloninon, Paruulum est animal, flaui coloris, canthari præferens similudinem quandam. Id pueri inneto pede mittunt in fobimẽ. Ex Aristophan. interpretibus in comœdia, cui titulus ἱππεῖς.

Chrysos. Pisis genus, apod solum Cuidum leßum, tefte Plin. lib. 32. cap. 9. Fortaßis is est, quem auratum Romani nunc appellant.

Chrysophitis, Gemma est Plinio, quæ aurum videtur esse, vt ipse indicat lib. 37. cap. 10.

Chrysoplysium, Est auri laudi officina. Huius est id artificium, vt vi aquæ

vt æquæ mediocrem quam chrysilcum appellant, quamvis lanuginoque auri partem argenteo, aut cuiusmodi metallo illitam aut confusam, nullo dispendio abstrahat, ita vt inauraturis nihil iam depereat, nisi quod vsu interteritur. ¶ Chrysolyptes autem est, qui huiusmodi artificium exercet. Budæus in libro de Asse.

CHRYSOPOLIS, pen. corr. teste Plin. lib. 5. cap. vlt. oppidum est Bithyniæ prope Chalcedonem: ita dictum, quòd Persæ ibi tributum colligerent ex cæteris Asiæ ciuitatibus. ¶ Est & altera Chrysopolis in Cilicia, teste Stephano.

Chrysoprasius, pen. corr. Gemma est ex auro & porraceo colore lumen mistum trahens: nam κρασις pomum significat. Fortassis is est, qui vulgò chrysolithos dicitur. Budæus.

Chrysopteros (χρυσόπτερος) Gemma est chrysoprasо haud valde dissimilis, è gente topazii, amplissima grumorum, inquit Plinius. eadem solam nobilium limam sentit: cæterùm Natalis comitibus poliuntur. Hæc & vsu asteritur. Vide eum lib. 37. cap. 8.

CHRYSORRHOAS (χρυσόῤῥοας) Populi dicti ad Phasim fluuiũ, quòd in his auri, vti inquit Strabo, aurifeti torrentes fiut: vnde fabulis occasio de vellere apud Colchos aureo.

CHRYSORRHOAS. Syriæ fluuius est in Decapolitana regione Damasci vrbem præterfluens. Author Plin. lib. 5. cap. 18. ¶ Chrysorrhoas etiam dictus est Padobus, ptopter aureas arenas. Plin. lib. 5. cap. 29.

Chrysospermon (χρυσόσπερμον) A quibusdam appellatur herba, quæ notiore nomine Semperuiuum manus appellant.

CHRYSOSTOMVS, genitiuus, corr. (χρυσόστομος) Vir sanctus, ita dictus propter eximiam eloquentiã. Alcitatus ex Aquinate habetur.

Chrysothales (χρυσόθαλες) Herba est, quam Aizoum minus medici vocãt, diuersis insignita oominibus, vt videre est apud Plinium lib. 25. capite 13.

CHRYSOTHEMIS, Filia Agamemnonis, vt scribit Homerus libro 9. Iliados.

Chrysulca, Aqua est medicata, cuius vi quantulacunque auri pars argento aut cuiusmodi metallo illita aut cõfusa, nullo propemodo dispendio admittat, ita vt inauraturis nihil iam ferme depereat, nisi quod vsu interteritur. Ex Budæo de Asse. Vulgò *Eaufort*. Eius vim ignorasse veteres colligit Alcitatus ex Hyginii verbis in Iidem Pomponius fetibit. verse. sed fi di duci. D. de tei vindicat.

CHRYSVS, Dux Boiorum fuit, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Silius lib. 4.

Ipse tumens, ataui Brenni se stirpe ferebat
Chyxus, & in titulos Capitolia capta trahebat.

C H V

Chus, fue chos (χοῦς) Genus mensuræ humidorum apud Atticos Romanum congium capiens, octupe sex sextarios, siue cotylas Atticas duodecim. Budæus.

Chus, siue choa, (χοῦς ἢ χόη) quod est fundete: Vasis genus quo aqua hausta fundebatur.

Chutra (χύτρα) Idem significat quod chytra, y in u conuerso. Cato cap. 167. Vbi in chutra fetuefecetis id lotium, sub fellam supponito pertusam.

C H Y

Chydeæ. Palmæ maturæ, quarum modio in aquæ congiis tribus maceratо, exprimitur vinum, quo Panthi & Iodi vruntur, & Oriens fetè totus. De hoc Plin. lib. 14. cap. 16.

CHYDORVS, Fluuius est in Bœotia, qui à tot millibus Perfarũ, quot Xerxes Græciam inuasit, epotus, noo fuffecit, vt tradit Alex. Genial. lib. 6. cap. 25.

Chymus (χυμὸς) Quanuis apud Græcos quenuis succum significet, à medicis tamen peculiariter accipitur pro massa sanguinea, quæ fit in hepate, ex chylo, & ventriculo per mesenterii attractio: quæ deinde exactius in venis excoda, & per earum orificia ad vniuersas corpotis partes delapsa, vertitur in illarum alimentum, instauratique quod à calore naturali fuerat dissipatum.

Chytra, & chyrron (χύτρα) Lannè olla dicitur. Inde chytrapus, pen. corr. chytrapodis, pen. corr. Instrumentum ferreum supra quod chytra apud ignem collocatur, vt in ea cibi coquatur. vel olla ipsa pedes habens: quales fuit quos *marmitas* vocant.

Chytrinda (χυτρινδὰ) Connualis ludus fuit, vt tradit Hesychius, qui puerorum lusum esse ait. Ex his quispiam fedet in medio, quem circunclrca pueri concurrantes, illum eo vsque vexant, donec ille aliquem apprehendetit ex eis, qui deinde federe cogatur. Meminit Pollux Sodalis.

C I A

CIA (ἡ Πτολεμαίου) Vulgò *Zea*. Insula est sub Eubœa, non procul ab Attica, quæ à Plinio & Strabone Ceos & Cea appellatur. Tres habet præcipuas ciuitates, Iulidem, Carthæam, & Caresium. Hanc deducitur adiectiuum Cius, Cia, Cium.

CIAXARES, Vide CYAXARES.

C I B

Cibale, Cibarium, Cibo, In CIBVS.

Cibdela (κύβδηλα) Græcis dicuntur nõmismata oblæta & adulterata, quasi ὅτι ἧττον ἀξιόχρεα. id est, à Chijs corrupta, vitiatáque, per literæ sonis pinguioris demutationem in exilem. ¶ Cibdelum etiã aergenti fordes nuncupauerunt: quæ vero etiam impolluram, *sicut acetabulum* impollutum facere. Ex Cæl. lib. 10. cap. 4.

CIBILITANI, inter stipendiarios Bæticæ populos commemorantur à Plin. lib. 4. cap. penult.

Cibilla, cibillæ, teste Varrone lib. 4. de Ling. Lat. Mensa erat escaria, à cibis dicta, quæ primùm quadrata fiebat, & postea rotunda. ¶ Festus item Cibillam interpretatur mensæ rotundæ genus, apud quem tamen Cibibam corrupte legi puto pro Cibillam.

Ciboria (κυβώρια) Folia dicuntur colocasiæ. Horat. 2. Carm. 7. pocula quædam cibaria vocat, Obliuioso lauia Massico Ciboria exple. Quo loco Porphyrio pocula fuisse dicit in foliorum illorum similitudinem facta. Sed fatius erit Plinij nos opinioos sequi, apud quem lib. 21. cap. 15, hæc verba leguntur, In Ægypto nobilissima est colocasia, quam cyamon aliqui vocant. Hanc è Nilo metunt, caule quum coctus est aranco so in mãdendo, thyrso autem qui inter folia emicat spectabili, foliis latissimis, etiam si arborem compectut, ad fimilitudinem eorum, quæ perfunata in nostris amnibus vocamus. Adcóque Nili fui dotibus gaudent, vt implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potatæ grumorum habeant. Secundum igitur hanc opinionem Ciboria nõ sunt pocula ad foliorum colocasiæ similitudinem factæ: sed folia ad poculorum speciem complicata. Legimus tamen apud Athenæum à principio libri 3. Ciborium poculorum genus esse. Dioscorides verò lib. 2. cap. 97. Ciborium longè aliter interpretatur: de eoim inquit, quo loco de faba Ægyptia agit, Caulem cubitalem, etaffitudine digitali, flotem roseo colore dupla ad paræuetis florem magnitudine: qui quum defloruit, vesparum fauis similes vriculos profert, in quibus fabæ sunt paululum bullarum modo supra operculum emergentes. Vocatur id ciborium, ab aliquibus autem ciborium, quafi ferualem hominem prospiceta quòd ferinæ faba hæc indico in madente glebæ semine eius, ftequente aquam proiecto. Meminit & Cælius lib. 9. cap. 13.

CIBOTOS, Vrbs quæ postea Celænas, nunc Apamia vocatur, tertius eorum qui circa Iudum fluuium accolunt, conuentus, teste Plinio lib. 5. cap. 29.

Cibus, cibi (σῖτος, βρῶσις, ἐδητὸς, βρῶμα, ὄψον) quid significet notum est. Cibum à victu fic separat Donatus, vt Cibus fit qui etiam delectatis præbetur: Victus verò in paruis, aridisque alimoniis sit consistutus. Festus, Cibus appellatur ex Græco, quòd illi peram, in qua cibum recondunt, κύβος appellant.

Fames vetiorum ciborum. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Vnde fames homini ventiorum tanta ciborum est?

Non eadem vni atque cibi torpente palato Gaudia. Iuuenalis satyra 10.

Hora cibi, Id est edendi tempus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11.

Matutus cibo. Plin. lib. 13. cap. 27.

Nouitate cibi capi, Id est delectari nouo aliquo ciborum genere. Lucret. lib. 5. —ece frigore quod capteretur,

Nec oouitate cibi, nec labi corporis vlla.

Penuria cibi. Lucret. lib. 5.

Satias. Lucret. lib. 5.

Varietas & copia. Cic. 2. de Nat. deor. Iam verò operibus hominum ad eft manibus, cibi etiam varietas inuenitur & copia.

Diícipliox cibo fatiari. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Mali cibus, Id eft nutrimenta & fomenta malorum. Ouid. 1. de Remedio, Hæc fum tueundi causa, cibúsque mali.

Cibi iuuidus. Terent. Eunuch. 5. 4.

Cootenti cibis nullo cogtenie ereatis. Ouid. 1. Meram.

Expers, Qui non comedit. Ouid. 4. Metamorphoseos,

Pérque nouem luces expers vndaque cibique,

Rote mero, lactymisque fuis ieiunia paut.

Aeres. In ACER.

Acuti. In ACVO.

Alienus. Terent. Eunuch. 2. 2. Videó' otium, & cibus quid faciat alienus? Hoc eft, ab alio datus, fue mensa alieoa.

Anceps. In ANCEPS.

Aridus cibus, & tener humor. Lucret. lib. 2.

Scilicet & nifi nos cibus aridus, & tener humor Adiuuet, &c. Per cibum atdum panem intelligi potiffimum credidetim. Pooitur autem & panis non raro pro cibo indifferenter. Cibus aridus, & tener humor, Hoc eft cibus & potus.

Cibus conditiuus. In CONDO.

Crudus. In CRVDVS.

Diurnos cibos apud Claudianum de bello Gildon. illos iotelligimus, qui in dies fingulos apponuntur, & ex quibus in fequentem nihil reforuate licet.

Dulcis. Virgil. 2. Georg.

Exiguus cibus fufficit tate merfa. Iuuenalis osteodit dementiam tuarorum, qui præuifa pericula noo cuitarent, Satyr. 14.

Frigida fufficient vclantes inguina panni,

Exiguúsque cibus merfa rate, naufragus aftem Dum rogat, &c.

Faciles. Seneca Hippolyto, 4.

Fallacet. Ouid. 15. Metam. cfea qua pifces capiuntur,

Nec celate cibis vncos fallacibus hamos.

Frigidi & repoiti fallidum mouem. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Grauis. Cic. 2. de Nat. deot.

Idonei conferuandis viribus. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Illiberalis. Vide ILLIBERALIS.

Ioanes cibos vocat Claudianus, qui magis oculos quàm ventrem pafcunt, luxui tantùm & oimiæ voluptatis causa comparati, libro 1. in Ruff.

Iodifetetus. Vide INDISCRETVS.

Iniufus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11.

Et queror, iniuíi quum venit hora cibi.

Lautus. In LAVTVS.

Leocs. In LENIS.

Leotus. Ouid. epiil. 15, Creícit & inuito lentus in ore cibus.

Leues cibi, Id eft pauci nutrimenti. Celíibi. 3. cap. 7.

Operoíus. Plin. lib. 15. cap. 23. De caftaneis.

Opimus cibus. Plin. lib. 22. cap. 22.

Perpetuus. Io PERPETVVS.

Robuítus. Celíibi. 2. cap. 18.

Simplex. Plin. lib. 11. cap. 53. Homini cibus vilifiimus fimplex. Aceruatio faporum peftifera. & condimenta pernicioíiora.

Solitus, Quo quis vti confuetus. Ouid. 1. de Arte,

Gtaniícro foiitum dum vehit ore cibum.

Summus, Extremus. Plin. lib. 10. cap. 4.

Suauiffimus & facillimus ad coocoquendum. Cic. 2. de Finib. Vtebatur his exercitationibus, vt ad cœnam & efunens & fuiés veniret: eo cibo qui & fuauiffimus eíTet, & idem facillimus ad cócoquendum.

Teri. Claudian. 4. Panegyr.
Vilis, Qui non magno conflat. Horat. 2. Serm. satyr. 2.
Vilis ægro. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.
¶ Ad cibos. In Ad.
¶ Abdicare cibum aliquem. In Abdico.
Abigere à cibo. In Abigo.
Cibo abhinere & cibo abstinere ægrum. In abstineo.
Accedit stomacho cibus. Horat. 2. Serm. satyr. 3.
Deficient inopem venæ teli, ni cibus, atque
Ingens accedat stomacho sustura ruenti.
Tantum cibi & potionis adhibendum, vt reficiantur vires, non opprimantur. Cic. de Senect.
Adiicere cibo. In Adiicio.
Iu cibos admitti. In admitto.
Admouere cibum. In admovbo.
Cibus adustus. In advro.
Afferre ad os cibum. In affero.
Allicere benevolentiam cibo. Cic. pro Murena.
Cibis aliquid apponere. In appono.
Aspernari cibos. Quint. lib. 2. cap. 16. Cibos aspernemur: attulerunt saepe valetudinis causas.
Capere. Cic. Tirouis, Sin autem postea quàm cibum cepisti, videres tibi, posse me consequi, tum consilium est.
Cibum capere cum aliquo. Terent. Eunuch. 2. 3.
Cibum nonnunquam capiet cum eo.
Digitos alienis capere. Iuuenal. satyr. 10.
Capessere. In capesso.
Capessere, arripere, fugere, carpere, vorare, & mâdere cibum. Cic. 2. de Nat. deor.
Carpere digitis. Ouid. 3. de Arte.
Cœcquere. Cic. 2. de Nat. deor. Cleanthes negat vllum esse cibum tam grauem, quin is nocte, & die coucoquatur.
Confuere. in confecto.
Coquere. Lucret. lib. 5.
Inter molares difficilis crescit cibus. Iuuenal. satyr. 13.
Tecta cibûmque dare. Ouid. 1. de Arte.
-sed quercus recta cibûmque dabat.
Deduere. In deduco.
Deficiente cibo petire, Id est fame & inedia. Ouid in Ibin,
Inuisus pereas deficiente cibo.
Defectus cibo. Quinc. lib. 2. cap. 8. Vt enim si obfessi atque impares, & aqua ciboque defecti de facienda ad hostem deditione deliberent, & dicatur, &c.
Depulsus cibus de pectore. Cic. 2. de Diuinat.
- Depulsa fames cibo. Cic. 1. de Finib. Vt enim quû cibo, potioneque fames fuisque depulsa est, ipsa derractio molestiæ consequationem affert voluptatis de omnibus, & de.
Diditur cibus in venas. Lucr. lib. 2. pro Diuidiur, id est digeritur.
Diuisus cibus in omne corpus. Cic. 2. de Diuinat. Democritus quidem opimius vetibus causam exphcat; cur ante lucem galli canant: depulso enim de pectore, & in omne corpus diuiso & attracto cibo, canunt eadem ratione fanatos.
Exercere gestur cibo. Ouid. 8. Metam. de dormiente,
-petit ille dapes sub imagine somni:
Oráque vana mouet, dentémque in dente fatigat:
Et exercere cibo defuíam gestur inani.
Exprimere cibum manducando. Lucret. lib. 4.
Cibum facere, pro Cibos parare. Plaut. Trucul. 10.
Ferre cibum liberis fuis parentes prohibuerunt. Cic. 7. Verr.
Iuuare cibis corpora, Id est corroborare. Lucret. lib. 2.
Habet magnam inflationem cibus. De faba loquitur. Cic. 1. de Diuin. Ea quo enam pythagoricis interdictum putatur, ne faba vescerentur, quòd habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quærenti vera contrariam.
Imperfectus, Id est indigestus. Iuuenal. satyr. 3.
Ingerere cibum ægroto. Vide Inogro.
Ingurgitare se cibo. Vide Ingvrgito.
Interminatus. Horat. Epod. 5.
Interminato quem semel fixe cibo Intabuisset pupulæ.
Introsere alicui. Cic. 7. Verr.
Iuuare cibo. Iuuenal. satyr. 2.
Cibos lambere. In lambo.
Lauare cibos. Vide Lauraus, Participium, in lavro, lauras.
Libare cibum digitis. Ouid. 1. de Arte,
Et quencumque cibum digitis libauerit illa, Tu pete.
Libare cibos ore. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
Mandere. Cels. lib. 4. cap. 3.
Minuere. Cels. lib. 5. cap. 29.
Meus cato cibo parci. Ouid. 5. Trist. eleg. 9.
Munitare Seneca Hippolyto, 4.
Munificare. In mvnifico.
Mitigare. In mitigo.
Odorari. Horat. Epod. 6.
Onustus. Cic. 1. de Diuinat. Nunc onusti cibo, & vino, perturbata & confusa cernimus.
Languorem parit cibus imperfectus. Iuuen. sat. 3. Id est indigestus.
Aues teneris infirmisque fœtibus cibos ore suo collatos partiuntur. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Peragere cibo. In peraago.
Perficere. In perficio.
Cibum petere e flamma. Terent. Eunuch. 3. 1. Quod è flamma cibum petere Terentius dixit, id equidem ad dapes referendum suspicor, quæ pro inferiis in rogum mittebantur: vnde Catullus scripsit, Vidibus ipso carpere è rogo cœna. Quod quidem in illum poetam Mureux animadvertit, Donato non satis perspectum.
Præbere cibum de proprio corpore. Lucret. lib. 3.
Præguſtare. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
Proticere. Horat. Epod. 6.
Quærere. Lucret. lib. 4.
Natura corporis cibum quærit. Lucret. lib. 4.
Ad quærendum cibû fames ducit canes. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9.
Redire ad ſimilem cibum. Cels. lib. 3. cap. 7.
Recuperare cibo ſomnóque vires. Tacit. libro 19, At Vitellianus exercitus, cui acquieſcere Cremonæ, & recuperatis cibo ſomnóque viribus, confectum algore, &c.
Cibi expoſiti. Quintil. lib. 2. Neceſſe eſt iis quum eadem pluribus iudicis dicunt, ſatiſdium vt moueant, vt repoſiti & frigidi cibi.
Seorsus cibo, Id eſt à cibo ſecretus, quòd eſt ſeiunctus & ſemotus à cibo, & qui non edit. Lucret. lib. 1.
Cibo ſuo ſeruire, Id eſt quod vulgò dicitur pro *Imperio ſuis*. Plaut. Rudente, 7.
Suffulcit cibus artus. Lucret. lib. 4.
Propterea capitur cibus, vt ſuffulciat artus.
Suggerere cibos alicui. Stat. 9. Thebaid.
Sumere. Plin. epiſt. 5. lib. 3.
Suppeditat cibos terra. Cic. 2. de Legib.
Cibus cibis ſuſtentat, aut fulcit corpus. Lucret. lib. 2.
Præluſæ cibum ſauces tenere dicuntur, quæ non demittunt in alium. Seneca Thyeſte, 8.
Vacare cibo. Celſus lib. 3. cap. 15. Poſtero die, quo cibo vacat, & ab exercitatione, tractioneque, aqua tantum contentus coquoe ſcat.
Vuecuntur cibi præcipue pernigilio. Plin. lib. 11. cap. 52. ad finem.
Vti cibis. Claudian. 2. Panegyr.
In cibo eſt homini. Plin. lib. 18. cap. 14. Macerarum calida aqua, homini in cibo eſt. Id eſt, homo vtitur eo pro cibo.
¶ Cibus humanitatis. Cic. 4. de Finib. Sed à animi cultus ille erat ei quaſi quidam humanitatis cibus. Per metaphoram.
Cibalis, & hoc cibale (*cibale*) Quod ad cibum pertinet. Varro. Eſt enim lae omnium rerum, quas cibali cauſa cupimus, liquentium mazimè alibile, & id quillum, inde caprinum. Sic enim hactenus lectum eſt in omnibus, quorquot videre contigit exemplaribus. Loeus Varronis tſt de Re ruſtica, lib. 2. cap. 11. Lactani. de opifie. Dei, cap. 11, Duas eſſe per eollum ſtitulas neceſſe eſt, cibalem ac ſpiritalem.
Cibicida, æ. Qui cibum cædit & abſumit, hoc eſt vorax. Lucil. lib. 27, Vginni dom, an trigintà, vel centum cibicidas alas. Nonius.
Cibo, cibas (*κιβόω*) cibare, Alere, ſiue nutrire. Columel. lib. 9. Atque ea genera quæ intra ſepta villæ cibantur, ferè perfequui ſumus.
Cibaria, cibariorum, plur. num. n. g. Subſtantiuum, pro alimentis. Cic. ad Attic. lib. 6. Vnde, inquit, me iubes petere cibaria.
Cibaria menſtrua. Cic. 5. Verr.
Inopia cibariorum. Cæſar 6. bel. Gal.
Boum cibaria. Cato 6. de Re ruſt. cap. 60. Bubus cibaria, annua in iuga ſingula lupini modios, &c.
Coagella. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
¶ Dare cibaria alicui. Cic. ad Attic. lib. 6. Profecto reſpondi, &c. me non inſtituiſſe iis dare cibaria, quorum opera non eſſem vſus.
Facta ſunt vberiora cibaria caritate. Cic. 5. Verr.
Mitrum cibaria detrahere. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Publicè locare. Cic. pro Roſc. Amer. Anſeribus cibaria publicè locantur, & canes aluntur in Capitolio, &c.
Præbere alicui. Cic. pro Roſc. Amer.
Quærere ex agris. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 9.
Reportare ex cibariis permagnam pecuniam. Cic. 5. Verr.
Tractatus liberaliter ex cibariis alicuius. Cic. 4. Ver. Quæſtores liberaliter ex iſtius cibariis tractati nô minus acres cûrta me fuerunt.
Cibarium, cibarij. Seneca lib. 3. de Benef. cap. 21. Eſt aliquid quod dominus præſtare ſeruo debet, vt cibarium, veſtiarium.
Cibarius (*ἐδώδιμος, φαγέσιμος, βρώσιμος*) Adiectiuum, Quod pertinet ad cibum. Plaut. Capt. 14. Mihi rem ſummam credidit cibariam.
Cibarius homo. Varro *ἐπὶ σκηνῆς λόγων*, Tuus autem ipſe frater cibarius fuit Arſtoxenus. Ex Nonio, in litera C. tanquam omne quod ſordidum atque abiectum eſſet, recte cibarium vocari poſſit.
Lex cibaria. Macrob. 3. Saturn. cap. 17. Syllæ mortuo Lepidus Conſul legem tulit & ipſe cibariam. Cato enim ſumptuarias leges, cibarias appellat.
Cibarium oleum, Id eſt vile parúque pretij. Colum. lib. 12. cap. 50.
Cibarius panis. Cic. 6. Tuſcul.
Cibarium ſaporem habere. Colum. lib. 12. cap. 11.
Cibariû vinum. Varro Modio, In cubiculo dormire mallem, ſcilicet potius vinum meum cibarium, quàm ego dominus cubarem. Ex Nonio, in litera C.
Vilitas cibaria. Plin. lib. 14. cap. 2, Horconia in Cápania, ſtium vilitatis cibaria, & ſed vbertate præcipua. Vetus exſplar habet villaris.
Vua cibaria. Plin. lib. 14. cap. 3, Conſemina nigra, vino minimè durante, vua maximè poſt x v dies, quàm vlla alia metitur, ferulis, ſed cibaria.
¶ Cibarij, ſiue ſecundarium. Plin. lib. 18. cap. 9, vocat farinam poſt pollinem vel florem excuſſam, quam furfures ſequuntur, luſtum eſt, inquit, è grano Campanæ quam vocât caſtratam, è modio redire ſextarios quatuor ſiliginis, vel è gregali ſiue caſtratura ſextarios quinque, præterea ſtoris ſemodium, & è cibario quod ſecundarium vocant, ſextarios quatuor, furfuris ſextarios totidem. Et paulo poſt, Si verò pollinem ſaepe here libeat, x vi pondo panis redeunt, & cibarij tria, furfurum ſemodium. Budæus.
Cibatus, huius cibatus, pen. prod. (*κιβατὸς*) Idem ferè quod cibus. Varro 2. de Re ruſtica, cap. 9. Cibatus canis propior hominis quàm ouis. Paſcitur enim è culina & oſſibus, non herbis, aut frondibus. Lucretius lib. 5. -niſi à terris paulatim euique cibatum Terra det.
Cibatus & commeatus. Plaut. Milit. 5. -ubi muni viam
Quæ cibatus commeatúſque ad te. &c.
Cibatus grauiſſimus. Plin. lib. 8. cap. 10.
Cibatu longiore ſuſtentare ſues. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 4.

Ad vſus cibatus expedire & promere far. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 65. ; Far quod in ſpicis conditeris per meſſem, & ad vſus cibarios expedire velis, promendum hyeme, &c.

Obiectæ cibatui triticum. Varr. 3 de Re ruſt. cap 8. de rurturibus.

CYBYRA. æ (κύβυρα Ptolemæo) Oppidum Aſiæ propriè dictæ, non procul à Mæandro fluuio. Cic. 6. Verr. Hoſce. opinor, Cibyræ, quum in ſuſpicionem veniſſent ciuibus, ſanum expiaſſe Apolluuio. Et paulo poſt, Cibyram cum inanibus ſyngraphis venerat.

Cibyrates, vel Cibyrata, num. & gentile. Cic. ibidem, Eò quũ venio, Prætur quiſpecie batiſtrares illi Cibyratæ inambulabant.

Cibyraticus, a, um, Poſſeſſiuum. Cic. 6. Verr. Immittebantur illico Cibyratici illi canes, qui ſagacitate bant, & perſcrutabantur omnia. De his populis vide Strab. lib. 13.

CICADA. cicadæ, pen. prod. (τέττιξ.) Plin. lib. 11. cap. 26. Cicadarum duo genera: minores quæ primæ proueniunt, & nouiſſimæ pereunt. Sunt autem multæ. Seques eſt volatu rara. Quæ canit vocantur acheræ: & quæ minores ex ea ſunt, teſtigonis: eſt & illæ magis canoræ. Mares canuot in vtroque genere: fœminæ ſilent. Gentes veſtuntur iis ad Orientem, etiam Parthi ophius abundantibus. Vide plura ibidem: & capite ſequenti.

Argua cicada. Virg. in Culice,

Argutus & cuncta fremunt ardore cicadis.

Cicada aucnatia. In AVENA.

Querulæ. Virg. 3. Georgicorum,

Et cantu querulæ rumpent arbuſta cicadæ.

Raucæ. Virgil. 2. eclog.

Frinnire dicuntur cicadæ cantantes, authore illo cuius de Philomela carmen exiat,

Et cuculi cuculaut, frnite rauca cicada.

Rore paſcuntur. Virg. eclog. 5.

Tumicas ponunt. Lucret. lib. 4.

Cicadæ prius eſtate tacent. De re quæ fieri non ſolet. Ouid. 1. de Arte,

Vere prius volucres tacebunt, eſtate cicadæ.

Cicadas Philoſtratus in Apollonij Tyanei vita, & Plato in Phædro à Muſis cantum habuiſſe ſcribunt, dicente ſic Socrate, Ferunt autem olim cicadas homines fuiſſe ante Muſas: natis deinde Muſis, cantúque muſitato, illorum nonnullos voluptate cibus vſque adeò delinitos fuiſſe, vt canentes cibum potúmque neglexerint, imputedentéque perierint: ex quibus deinceps cicadarum genus ſit natum, cui Muſæ hoc munus dederint, vt alimonia nõ indigeat, ſed abſque cibo potúque quandiu vixerit cãtet: poſtea vero ad Muſas proficiſcatur, quam quis hominum Muſam hic colar renuntiaturum. Ergo Terpſichore renuntiantes, qui præcipuè illam in choreis cembuſque celebrarint, eam ipſis propitiam reddunt, atque itidem alia pro ſua cuique veneratiuuis ſpecie. Meminit Cælius lib. 17. cap. 6.

CICATRIX. pen. prod. cicatricis, pen. etiam prod. fœm. gener. (οὐλή, μύωψ.) dicta quaſi cieca curem fiat: ſiue ſignum quod ex vulnere ſiue ulcere remanet. Terent. Heaut. act. 2. ſcen. 3.

Neque pugnas narrat, neque cicatrices ſibi Oſtentat. Cic. 7. Philip.

Luculentam ipſe plagam accepit vt docet cicatrix.

Veſtigia pugnæ cicatrices. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7.

Cernè cicatrices, veteris veſtigia pugnæ.

Aduerſas cicatrices oſtendere. Cic. 4. de Orat.

Cicatrix corpoteæ. In CORPVS.

Fœda. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

-arili ſi fœda cicatrix

Striuſani frui frontem turpauerat oris.

Non vna cicatrix. Id eſt multiplex. Iuuenal. ſat. 3.

Atque recens linum oſtendit non vna cicatrix.

Male ſana. Id eſt nondum curata probè. Ouid. 2. de Remed.

Mercidæ. Plin. lib. 23. 10. Triuemio.

Numeroſa. Claud. de bell. Get.

Rufula & fuſulunda. Plaut. in Amphit. Act. 4. ſcen. vlt.

¶ Coit cicatrix. In CORO.

Cicatrices contrahere. In CONTRAHO.

Ducitur cicatrix. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 43.

Tempore ducetur longo fortaſſe cicatrix.

Excepta aduerſo corpore. Cic. 7. Verr. Ipſe arripuit M. Aquillium, conſtituſque in conſpectu omnium, tunicámque eius à pectore abſcidit vt cicatrices populus Rom. iudicéque aſpiceret aduerſo corpore exceptas.

Fallit cicatrix, Nun apparet. Plin. lib. 26. cap. 12.

Indere cicatrices in ſcapulas alicuius. Vide IN NO.

Mederi cicatricibus. Cic. 3. Tuſcul. Nec ſi aliquor annis pôſt, idem ille iuber captiuus miſſus eſſet, vulneribus mederetur, ſed cicatricibus.

Obducta. Cic. 3. de leg. Agrar.

In vulnus tectis. Ouid. 4. de Remed.

Recipere. Celſus lib. 4. cap. 9.

Refricare. Cic. 2 de leg. Agrar. Ne refricare obducta iam Reipub. cicatricem videret.

Suſcipere. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Suſceptæ bello. Quintil. lib. 6. cap. 3. Periclitantem vetò commendat dignitas, & ſtudia ſortia, & ſuſceptæ bello cicatrices, & nobilitas, & meritæ maiorum.

Tendere ad. Celſ. lib. 7. cap. 27. Ergo quum iam ad cicatricem vulnus tendit, cetenus iacere ſeminibus & ceuibus oportet.

¶ Cicatrix in arbore quoque cadit. Virg. 2. Georgicorum,

-admoſq; ſignata in ſtirpe cicatrix.

Pati. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Cicatricula (διάδηλα) Diminut. vt, Valens cicatricula. Celſ. lib. 2. cap. 10, Id eſque protinus brachium deligandum, habendúmque ita eſt, donec valens cicatricula ſit, quæ celeriùs in vena confirmatur.

Cicatrico, cicatricas, pen. prod. (διάδηλα) cicatricare, Cicatricem inducere. Feſtus.

Cicatricoſus, pen. prod. (οὐλώδης) adiectiuum. Plenus cicatricibus. Plaut. Amphit. 4.

Facies cicatricoſa. Quintel. lib. 4. cap. 1, Tuebari memoria, vel continuandi verba ſæculatie deſitum, nuſquam turpius: quum vitioſum proœmium poſſit videri, vt cicatricoſa facies.

Cicatricoſa vitia. Colum. de Arboribus, cap. 11. lib. 4. cap. 27.

CICCUM (κυκκύριον) Dicebant antiqui membranam tenuem, quæ eſt vtin malo punico diſcernen. Feſtus.

CICER, ciceris, pen. corr. neut. g. (ἐρέβινθος.) Leguminis genus. Plin. lib. 18. cap. 13. de leguminibus, Ciceris natura eſt faſtidium intrò ſolum vrit. Nec niſi madefactum pridie, ſeri debet. Vide ibidem ciceris plura genera.

Cicer maſculum. Martial. lib. 1.

Tepidum. Martial. lib. 1.

Arietinum. Vide ARIETES.

Sepoſitum. Horat. 2. Serm. ſat. 6. -neque ille

Sepoſiti ciceris, nec longæ inuidit auenæ.

Catiuus ciceris. Horat. 1. Serm. ſat. 6. -inde domum me

Ad pori, & ciceris refero, laganique catinum.

Grana. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Cicera, pen. corr. (ὄροβος) Genus pabuli apud Culum. lib. 2. cap. 7, quam & cicerculam appellat ibidem, cap. 13.

Cicercula, pen. corr. Diminutiuum (ὑποβόσιον) quaſi minutum ciceris. Plin. lib. 18. cap. 12, Eſt & cicercula minuti ciceris, tnæqualis angulioſi, veluti piſum. Columella lib. 2. cap. 10, Cicercula, quæ piſo eſt ſimilis, menſe Ianuario aut Februario ſeretur, lætior loco, cæco humido.

Cicerculum, neutro genere, Genus ſinopidis. Plin. lib. 35. cap. 6. Species ſinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Pretium optimæ iu libras 13. denarij. Vſus ad penicillum, aut ſi lignum colorare libeat. Eius quæ ex Africa venit, octani aſſes, cicerculum appellant.

CICERO, penult. curt. (κικέρων.) Cuius vitam Tiro Tullius eius libertus tribus voluminibus ſcripſit, teſte Pædiano: præceptores ſe habuiſſe fatetur, in philoſophia quidem Philonem Academicum tunc Romæ commorantem, in iure ciuili Scæuolam, in dialectica Diodorum Stoicum, in dicẽdo Apollonium Molonem. S. Roſcium Amerinum patricij tui rem, natus annos 23, vt tradit Nepos, ex alij 27, defendit. Me tuens deinde Syllam quem in ea cauſa offendebat, in Græciam abiit, aſſumque ſimulata valetudinis cauſa adiit, vbi ſe, vt ipſe air, recoquẽdum præceptoribus dicendi dedit. Xenocleẽque Adramyttenum, Dionyſium Magneſium, & Menippum Catem, Rhodium Apollonium Moloucm magiſtrum dicendi habuit: ferũque Poſidonium runc Athenis eum Græce declamantem audiuiſſe, ac protinus excluſamille, quod ſalem Græcis dicendi relictam gloriam, videretad Latinos per eum trauſeriri. Poſteaquam multis annoribus in Repub. fungtus eſſet, Conſul coniurationem Catilinæ repreſſit, legem agrariam diſſuaſit, Murenam defendit. Cuius vitam omuem, & vitæ ſtudia vide apud Plutarchum. Eius laudes vide apud Plinium lib. 7. cap. 30. Cicero cuius filius in eos qui à patre degenerauerunt ponitur Valerio. Binos eum cungios hauere ſolitum ſcribit lib. 14. cap. 22, Plin. per temulentiamq; M. Agrippæ ſcyphum impegiſſe. Quintus Cicero, fratet Ciceronis, legatus Cæſaris in Gallia primùm, deinde ad regendam Aſiam Proconſul miſſus, admonetur à fratre per epiſtolam totius officij. Duxit vxorem Pomponij Attici ſororem. Miſerandus demum eius exitus: proſcriptus enim vnà cũ filio, quando & Cicero fratre rogauit percuſſorem, ſe ante filium interfici: filius contra, ſe ante patrem. Verque igitur ſimul interfectus. Author Appianus.

Cicero primo tempore ætatis ſtudiuit luri ciuili, vt recẽſet Atticus, quem ipſe introduxit in Dialogo lib. 1. de Legib.

Primus homo ſuorum & nouus Conſul Cicero 2. de lege Agrar.

Cicero equeſtri locu natum ſe dicit, 1. de lege Agrar.

Ciceronis à ciceribus optimè ferendis nuncupatos putat Plinius lib. 18. cap. 3.

A Demoſthene deſciuit Cicero. Quint. lib. 9. cap. vlt. in finc.

Cicero facundus. Marc lib. 11. epiſt. 49.

Iugera facundi qui Ciceronis habet.

Ciceronianus, penult. prod. (κικερωνιανὸς.) Quod eſt Ciceronis, vel accedit ad Ciceronem: vt Ciceroniana ſimplicitas. Plin. in præfat. totius operis.

Ciceromaſſix, Largij Licinij cuiuſdam liber infando tiulo, vt inquit Gellius in ſcripturs eſt, in quo contendit Ciceronẽ parum integrè atque impropriè, & inconſideratè loquutum. Vide Nuct. Attic. libro 17. cap. 1.

Cichelas Syracuſani vocant turdus, quos Græcorum alij cichlas, vnde & epicichlides carmen dictum, quod in Homerum referrur authorem à quibuſdam, quonium dum id poetis præciderer, turdis donabatur. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 10. cap. 2.

Cichorea. & Cichorium, neut. gen. (ἔντυβον.) Herba ſatis nota. Horat. 1. Carm. ode 31.

-me paſcunt olivæ

Me cichorea, leueſque malvæ. Quidam ſcribunt cicotia.

Cichorium, alio nomine etiam turubus ſiue intybus dicitur. Plinius lib. 20. cap. 8, Intubi quoque non extra remedia ſunt. Et paulo poſt, Erraticum apud nos quidam ambugiã appellauere. In Ægypto cichorium vocant, quod ſylueſtre in. Virg. 1. Georgicorum,

-& amaris intyba fibris. Id eſt cichorea, vt Seruius interpretatur.

Cici (κύαμος, ὄσπριον) Frutex eſt patuæ fici magnitudine, ſolia habcos platano ſimilia, maiora tamen nigroraſq; & maiore lanugine mollia, ſemen autem in racemis aſperis, quod cottice nudatum ricino vermi ſimile eſſet: quo colligniur id, quod Ricinnum oleum vocant lucernarum luminibus, & emplaſtris vtile. Ab huius ſemmis ſimilitudine Romani ipſum etiam fruiccm Ricinum appellat, quemadmodum & Græci σήσαμον. Vide Dioſcorid. lib. 4. cap. 154. & Plin. lib. 15. cap. 7. Vulgus herbarioium hudie *Catapatian maiorem* vocat.

Cicilendrum. Plaut. in Pseudolo, 13.

CICIMELA {κικιμηλία} Populi ex Etrematarum gente, à Medis oriundi, Taraim fluvium accolentes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

Cicindela gen. prod. {κικινδηλα} Genus muscarum, quod noctu lucet, videlicet à candela. Hæc Festus. Plin. lib. 18. cap. 26, de mihi fatione, ejusque signum tilias maturitatis, & horum saltonis commune, luccures vesperæ per aera cicindelæ. Ita appellant rustici stellantes vo latus: Græci verò lampyrides. Incredibili benignitate naturæ.

Cicinum oleum. Plinius libro 23. cap. 4. ex ricini fœrbæ baccis factum.

CICONES, pen. corr. {κίκονες} Populi Thraciæ ad Hebrum fluvium habitantes, de quibus Ouid. 15. Metamorphoseos,

Flumen habent Cicones, quod potum saxea reddit

Vilera: quod tactis inducit marmora rebus. Illius populi mulieres ab Orpheo spretæas eum discerpsisse per Liberi furea fimulata Virgil. ostendit 4. Georgicorum,

-sprezæ Ciconum quo munere matres

Inter sacra deûm nocturnâque orgia Bacchi

Discerpum laous inuetenti sparsere per agros.

Ciconia {κικωνια} Auis quæ serpentibus pullos nutrit. Vide Plin. lib. 10. cap. 23. Iuuenalis sat. 14.

-serpente ciconia pullos

Nutrit, & inuicta per deuia rura lacerta Vbi Iuuenalis Romanos arguens, quorum liberi tales euadebant, quales à parentibus instituebantur, addit ad naturam ciconiæ eiusque pullorum: Hi enim à teneris assuefacti colubris vescuntur.

Candida pennis ciconia. Ouid. 6. Metamorphoseos,

-sumpsis quin candida pennis

Ipsa fibi plaudat crepitante ciconia rostro.

Ianum nulla ciconia pinsit à tergo. Id est nemo digitis dextræ manus in vnum collectis ad instar rostri ciconiarum, ridet. Persius satyra 1,

O Iane à tergo quem nulla ciconia pinsit.

¶ Ciconia, Genus mensuræ apud Colum. lib. 3. cap. 13. Sed huic opæ ri exigendo quasi quandam machinam commenti maiores nostri regulam fabricauerunt in cuius latere virgula prominens ad eam altitudinem, qua deprimi fulcum oportet, cùiusgit summam ripæ parem. Id genus mensuræ ciconiam vocant rustici.

Ciconium, Herba. Vide CICHORIA 2.

Cicuma. æ. Auis est noctuma, teste Festo. Cæl. lib. 17. cap. 11. ny cticoracem interpretatur.

CICUR, ciuris, pen. prod. om. gen. {πρακτὸν} Quod à fero disceretum est, vt ait Varro de Lingua Latina, Propriè dicitur animal ferum, fed manfuefactum. Cicero 5. Tuscular. Earum ipsarum partim solitarum, partim congregatarum, immanes aliæ, quasdam autem cicures, nonnullas abditas, terráque tectas. Idem 2. de Nat. deor. Quæ verò & quàm varia genera beftiarum, vel cicurum vel ferarum?

Cicur ingenium, Manfuetum. Varro de Ling. Lat. lib. 6.

Cicur fus, ex apro & scropha domestica. Festus.

Cicuro, cicuras, pen. prod. {πραΰνω} cicurare, Manfuefacere, vt ait Varro de Ling. Lat.

Cicurinus, Cognomen Veturiæ gentis, à morum simplicitate dictus. Varro de Ling. Lat.

Cicuta, huius cicutæ, pen. prod. {κώνειον} Herba venenosa, caule viridi & geniculato. Plin. lib. 25. cap. 13. Cicuta quoque venenum est, publica Atheniensium pœna inuisa, ad multa tamen vsus non omittendi. Semen habet noxium. Caulis autem & viridis estur à plerisque & io pa tinis. Leuis hæ & geniculatus, vt calami nigricans, altior sæpe binis cubitis, in cacuminibus ramosus folia cortandri tenuiora, graui odo ramosemen amfo crassius: radix concaua, nullius vsus.

Gelida cicuta, Venenum ex cicuta factum. Iuuen. sat. 7.

-hanc inopem vidisti Athenæ,

Nil præter gelidas aufæ conferre cicutas. Huiusmodi autem venenum gelidum appellatur, quòd qui eo necantur, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.

Mala. Id est noxia. Horat. 2. Sermon. sat. 1.

Tritis cicutis mista aconita. Ouid. 2. de Arte,

Et dare mista viro tritis aconita cicutis.

Viridis. Ouid. 4. Metamorph.

Accepta inter vincla. Iuuen. sat. 13. De Socrate qui hausto cicutæ poculo interiit.

Cicutam Horatius pro helleboro posuit, vt interpretes exponunt, lib. 2. epist. 2.

¶ Cicuta, etiam dicitur illud fpatium quod inter cannarum nodos est. Virgil. 2. eclog. 9, Est mihi disparibus septem compacta cicutis Fistula. Seruius.

¶ Cicuta, pro Fistula. vt Virgula cicuta. Calphurnius, eclog. 7,

Iussit & arguta iuuenes certare cicuta, Id est fistula.

Caua. Lucret. lib. 5,

Agrestes docuere cauas iussare cicutas. Id est tibias quæ sunt ex canna cicutæ.

Fragilis. Virg. eclog. 5.

Leues. Calphurnius, eclog. 4,

-leuibus quem sæpe cicutis

Ludere conantem venustis fronte paterna.

Pastorales. Martian. Capell.

Pastoralibus ardens

Palmam dedit cicutis.

CICVTA {πανσπερμία} Nomen proprium seneratoris cuiusdam maximè anari. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.

-adde Cicutæ

Nodosti rabulas centum, mille adde catenas, &c.

C I D

Cidaris, huius cidaris, vel etiam citaris ex Polluce, fœm. ge. pen. corr. Tegumẽtum capitis regum infigne, quod quidam regum Persarum, alij regum Armeniæ esse dicunt. Hæc Bayfius. Budæus, Cidaris non multum differre à Tiara. Curtius lib. 3. Cidarim, inquit, regium capitis vocant insigne. Plutarchus in Antonio. quidam scribunt cum y. Cidarum, Genus quoddam nauis, antiquis, teste Gellio libro 10. capite 25.

C I E

CIEO, ciei, ciui, citum {κινέω, κίνημι} ciere, pen. prod. retus Dioma de & Phocas item cio, cis, cit. ciui, cire, idem sunt. Sed in hoc differit tantùm, quòd Citum à Cieo priorem corripit. hinc frequentativa excito, concito, recito. Citum à cio, producit. vnde accitus, & excitus, penult. prod. Compositia vtriusque semper sunt quartæ, vt accio, concio, excio. Diomedes per fecundam accieo etiam dicendum credit. Est autem prouocare, & quasi cis, hoc est citrà mouere. Seruius. Ciere proprie est alteri aut dolorem aut lacrymas commouere: interdùm tamen significat dare.

Æquora ciet Neptunus imo fundo. Virgil. 1. Æneid.

Aura ciet horrorem membris. Lucret. lib. 3.

Fontes & flagra ciere dicuntur rarò. Cic. 1. de Diuin. de ranis sic ait, Absurdóque sono fontes & flagra ciemus.

Ciere ad coitum fœminas. Plin. lib. 11. cap. 37.

Ad arma Solus lib. 7.

Aciet. Virgil. 6. Æneid.

Bellum. Virgil. 1. Æneidos,

Bella cient, primáque vetant consistere terra.

Belli simulacra ciere, Bellum fugere, speciem belli præbere. Virg. 5. Æneid.

Cruciatus. Cic. 2. de Finibus,

Cui viperino morsu vera vis viferum

Veneno imbuta, tetros cruciatus ciet.

Fletus. Virg. 3. Æneid.

Gemitus. Virgil. 3. Georgicorum,

Extremóque ciet gemitus. Id est vltimum gemuit, inquit Seruius. De tauro moribundo loquitur.

Lacrymas ciere. Virg. 3. Æneidos,

-lacrymáque ciebant.

Motus ciere. Cic. 1. Tuscul. Sic ex corporis totius natura, & figura varios motus ciri tanquam in cantu sonos.

Ciere aliquid motibus & mutationibus. Cic. 3. de Nat. deor. Naturálla sunt omnia cientis & agitationibus & mutationibus suis.

Mugitus ciere. Virgil. 12. Æneidos,

Mugitus veluti quum prima in præsia taurus

Terrifícos ciet, atque irasei in cornua tentat.

Vnda murmur ciet. Virgil. 1. Georgicorum,

-illa cadens raucum per leuia murmur

Saxa ciet.

Præsium ciere. Liuius 2. ab Vrbe, Latinus dux nihil deterritus vulnere, præsium ciet.

Pugnam ciere. Liuius 2. ab Vrbe, Principes vtrinque pugnam ciebãt.

Stragem ciere. Virg. 8. Æneid.

Terrores ciere. Senec. Oedip. 4.

Tonitru cælum ciere dicitur Iuno. Nam est aeris Dea, quæ ad Veneres sic loquitur apud Virg. 4. Æneidos,

Desuper insundam, & tonitru cælum omne ciebo.

Turbas ciere. Plaut. in Amphitruone,

Turbas vxori ciet Amphitruo.

Viros ciere. Virgil. 6. Æneidos,

Ære ciere viros, Martémque accendere cantu.

Vulgus æquorum ciere. Senec. Hippol. 8.

¶ Ciere aliquem, pro commouere, & irritare. Plaut. Bacch. 8,

Quid negotij hoc est, Pistoclerum Lydus quòd herum tam ciet?

Ciere aliuum, Commouere & prouocare. Colum. lib. 6. cap. 5, Nullo autem tempore, & minimè æstate vile est boues in cursum concitari. nam ea res aut cit aliuum, aut mouet febrem.

Vrinam ciere. Plin. lib. 20. cap. 5, Ex acero laterpitiato sumptũ, aut ex pipere & mulsõ, vel ex garo vrinam ciet.

Menses ciere, hoc est menstrua mouere, ac excitare. Plin. lib. 14. cap. 20, Meuses quoque ciet. bibitur cum vino. De nardo loquitur.

Frigus ciere. Lucret. lib. 5,

At nouitas mundi nec frigora dura ciebat,

Nec vmquam æstus, nec magnis viribus auras.

Singultus ore ciere. Catul. epigram. 59.

¶ Cieur, pen. prod. Cic. 1. Tuscul. Quod autem est animantium, id motu cietur interiore & suo.

Cieur & agitur. Cic. 2. de Nat. deor. Nam omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo.

Modo eodem cieri. Cic. de Vniuerso. Eóque motu, cuius orbis sem per in eodem erat, eodémque modo ciebatur, vndique est eos complexus.

¶ Ciere, pro remouere & repellere. Valer. Flacc. lib. 7,

Quassat, & erruutem dextra ciet obuius ignem.

¶ Ciere, Nominare. Festus.

Numina ciere, Inuocare. Valer. Flacc. lib. 4,

-hic demum vitas, laurúmque capessit,

Numina nota ciens.

Verba ciere, Proferre. Valer. Flacc. lib. 3. Argonauticõn,

Ille manu contrà telum tenet, vlima frustra

Verba ciens.

¶ Ciere, Vocare. Valer. lib. 1. Argonauticõn,

-tam te in lucos pia turba silentum,

Secretísque ciet volirans pater Æolus auris.

Nomen alicuius ciere, Id est vocare aliquem. Ouid. 4. Fastorum, Clamat, & alternis nomen vtrunque ciet.

Ciere nomina singulorum. Tacit. lib. 1, Illi obuiti trahentibus, prensare circuitu unum genus, ciere modo nomina singulorum. Hoc est singulos nomine proprio vocare.

Nocturnos manes earminibus ciere. Virg. 4. Æneid.
Vox remos ciet. Stat. lib. 6. Thebaidos,
-tam vux ciet altera remus.
Magna supremum voce ciere, Sulenni more extremum vale dicere, vt Seruius exponit in illud Virgil. 3. Æneidos,
-animámque sepulcro
Condimus, & magna supremum voce ciemus.
¶ Agmen ciere ab aliqua natione. Virgil. 10. Æneid.
Aurelius Valer. Flacc. lib. 3.
-heu fera cientem
Auxilia.
Ciens {τινὸν} Participium. Liu. 5. ab Vrbe. Terratúmque vltimis oris bellum ciente.
Citus, Particip. {ἐφικνούμενος} Prouocatus, in citatus, commutu
Citus {ἐφικνούμενος, ποιητικὸν} Adiectiuum, & Celer. Cic. 2. de Diuinat. Iam mari magno classis citata texitur. Virgil. 4. Æneidos,
Soluite vela citi.
Cita aluus Cornelio Celso lib. 2. cap. 3. Est liquida aluus: cui contraria est Coacta aluus quæ quidem codem loco.
Acris citus. Ouid. 2. Metam.
Bigæ citæ, Celeriter mutæ. Catul. epigr. 51.
Canes. Ouid. epist. 5.
Classis. Horat. 1. Carm. ode 37.
Currus. Seneca Hippol. 4.
Cursibus. Seneca Hippol. 4.
Ineffus citus & tardus, contrariæ. Sallust. in Catilina.
Mercurius citus dictus, quòd quum alia signa tarde ad ortus suos recurrant, Mercurius decimo octauo die in ortu suo inuenitur. Seruius in illud Virgil. 1. Æneidos,
-volat ille per aera magnum
Remigio alarum, ac Libyæ citus adstitit oris.
Murs. Hurat. 1. Serm. sat. 1.
Mundus citus, Citò motus, volutus, accelleratus. Sence. Hippol. 9.
Nauis. Ouid. 15. Metam.
Passu cito aliquem petere. Ouid. 1. Fastorum,
Inde cito passu petiit Lucretia.
Pede cito labitur ætas. Ouid. 3. de Arte.
Quadrigæ. Plautus,
Citis quadrigis citius propetet perspeci. Citas hic quadrigas appellat, vt quæ currisabant in spatio citeri maxima concutatione curriculi, quòd & Virgilius respicit in illis. 8. Æneidos,
At procul inde citæ Metiū in diuersa quadrigæ. Diffulerãt. Grammatici tamen tritas significationes plerunque præteriebãtes, & remotas quærentes, citas, repetatas, & diuisas interpretantur. Tutnebus.
Ratis. Ouid. epist. 5.
Tramite citò decurrit. Virgil. 5. Æneidos,
Nulli vsta citò decurrit tramite virgo.
Venator. Horat. 1. Carm. ode 37.
Vox acuta, grauis, cita, tarda, magna, parua. Cic. 1. de Orat.
Citus ad scribendum. Plaut. Bacchid. 5.
¶ Citior, citissimus. Plautus,
Nullam ego rem citiorem apud homines esse, quàm famam reor.
Afranius, Citior abit ancilla, citissima omnium rediit.
Citior aqua, pro rapidiore apud Iustinum, in l. 19. 1. D. de aqua plu. arc.
Dies citior brumali tempore. Ouid. 2. de Ponto.
Citissimum factum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Citò {ταχέως} adiectiuum. Terent. And. 1. 5,
Abi citò. Idem Eunuch. 3. 3.
Citò hinc deduce ad militem.
Citò & cuiusm aliquid agere. Plaut. Pœnul. 7.
Tam citò? Terentius And. 5. 4.
-CH. cius nomen? CR. nomen tam citò tibi?
Nimis citò. Vide NIMIS.
Citò, vt {ὡς} quod citò est Græci, plerunque fortasse valet. Ita Ciceronem citò vsurpasse video in Bruto, vbi ait, Sed neque verbis aptiorem citò aliam dixerim. Iterum, Quem tu non tam citò Rhetorem dixisses, quàm vt Græci dicunt {ταχυτικὸν}. Hæc Tutnebus.
Budæus, Citò, facilè exponit.
¶ Citius. Terent. Hecyr. 3. 3.
Nono voluerunque figura citius. Virgil. 5. Æneid.
Citius suprema die, Id est ante die suprema. Horat. 1. Carm. ode 13.
Citius dicto. Virgilius,
-& dicto citius tumida æquora placat.
Citissimè ascias tegundit. Plin. lib. 16. cap. 40.
Cito, citas {ταχέως} citare, Propriè est vocare. Plin. Iun. epist. 190, Hæc illi quo quisque ordine enabantur.
Citare per præconem in cutiam ad regem. Liu. 1. ab Vrbe.
Citare Senatum in forum. Liu. 7. bel. Pun.
Citare aliquos per nomina. Columel. lib. 11. cap. 1, Itaque mancipia vincta, quæ sunt ergastulo per nomina quotidie citare debebit: atque explorare vt sint compedibus diligenter inneza.
Citare iudices. Cicero 3. Verr. Quo quidem die primùm Iudices, citati in hunc reum constituebãtis. Nam vt testis est Afconius, & iudices, & reus, & testes per præconem Prætorium citari solebant, Id est ad Prætoris tribunal, siue ad iudicium vocari. Budæus.
Citare re aliqua. Plaut. Curcul. 4.
Vbi tu es qui me libello Venetio citasti? cece me fisti, ades contrà.
Citare aliquem testem in aliqua re. Cic. pro Quintio, In hac re te, sic inquã testem Neui citabo.
Citare reum. Cic. 4. Verr. Citat reum, non respondet: citat accusatorem, & c. citatus accusator M. Pacilius, nescio quo casu non respondit, non affuit.
Ad sium munus citarier. Catul. epigr. 56.
Citare de tribunali. Cic. 7. Verr. Quem 18, vti Panormum venit, ad se vocari, & de tribunali citari iussit, concursu magno, frequentiáque conuentus.
Citare authores Liu. 4. ab Vrbe.
Citare minutionem, Id est tenui & deducta voce cauere. Cic. de Oratore. Qui & annos complures seruentes declamtant, & quotidie antequam pronuntient, vocem sensim cubantes exeitant, eandémque quã egerunt, sedentes ab acutissimo sono vsque ad grauissimum sonum recipiunt, & quasi quadammodo colligunt. Hoc nos si facere velimus, aute cõdemnentur ij, quorum cantus receperimus, quàm tenues, quoties præterbitur, præsertim aut minutionem citarimus. Vide MINVTIO.
Citare præsentem, Id est vehementiori voce cancre. videmr enim præsentem contentiuus vocis esse, minutio remissimilis. Vide Citare minutionem.
¶ Citare, pro Recitare, aut numinare. Cic. 3. de Finibus,
Omnes Danai aut Myeenenses, Attica pubes,
reliquique Græci qui hoc anapæsto citantur, &c.
Ore alieuius citari, Id est nominari. Ouid. epist. 7.
¶ Citare, Incitare, prouocare {παρορμᾶν}, vt, Citare equum. Cæsar 3. bel. Ciuil. Protinúque equo citato, Lanifam contendit. Liu. 1. ab Vrbe, Age sanè omnes citatis equis aduolant Romani.
Citare humorem illuc. Celsus lib. 4. cap. 6. Id est efficere vt illuc humor confluat.
Citare pus. Celsus lib. 5. cap. 27.
Citare trinam, cui Tardare opponitur. Celsus lib. 2. cap. 19.
Citare aliquem ad aliquid faciendum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Gradum citare. Id est vel velocius ingredi. Claud. 4. Paneg.
Ad frænacitauit olures. Stat. 1. Sylu. 2. de Venere. Id est propetè illis frænaindiit.
Citare palmirem aut radiculas dicuntur arbores. Columel. lib. 4. cap. 24, Prupter quod palmes, quem mox in germinatione citauerit, imbecillis ac minus fructuosus erit.
¶ Citare, pro enarrare aliquid. Horat. 1. Serm. sat. 3.
-si collibuisset, ab ono
Vsque ad mala citarer.
¶ Citare, pro laudare, iscile Nonio. Cic. 1. Offic. Citerúque Salamis clarissimæ testis victoriæ, quæ anteponatur consilio Solonis.
Citatus, penult. product. {ὑπτιασθεὶς} Participium. vt, Citato vadere equo. Liuius 10. bel. Punic. Et lib. 8, Citato gradu in hostem ducebant.
Citatus {ὑπτιασθεὶς} Nomen ex participio. pro Celer. Liu. 7. bel. Punic.
Nero ea nocte quæ sequuta est pugnam, citatiore quàm inde venerat agmine, die sexto ad Statiua sua atque ad hostem peruenit.
Citatus arteriarum pulsus, aut tardus. Plinius libro 11. cap. 37. Vide PVLSVS.
Rhenus citatus fertur. Cæsar 4. bel. Gal.
Currus citatus, Celeriter tractus. Silius lib. 8.
Cursus. Senec. Here. fur. 3.
Flumen. Senec. Hercul. fur. 4.
Gradu citato. Seneca Hippol. 9.
Turba mundi citati, Qui incolunt cælum mobile. Seneca Hercul. Oethco, 15.
Nauis citati. Propert. lib. 1. eleg. 8,
Nec me deficies nauias rugiuare citatos.
Passibus citatis. Seneca Hippol. 10.
Pede citato tangere aliquam regionem, Id est cursu assequi. Catul. epigram. 58.
Raics citatæ, Naues citæ & agitatæ. Seneca Hippol. 10.
Tripudiis citatus celerare vbi tibicen canit. Catul. epigr. 58.
Tuimas citatas agere. Seneca Troad. 8,
Puer citatas nobilis turmas ages. Id est ad cursum equorum incitatas.
Vultus citatus ira, Commom s ira. Seneca Medea, 41.
Lapsis citatior astris. Stat. 1. Thebaid.
Euro citatior. Silius lib. 4.
Penna citatior. Silius lib. 10.
Agmen citatissimum. Liu. lib. 7. bell. Punic.
Citatim, pen. prod. {ὑπτιασθεὶς} Aduerb. Id est celeriter. Hirtius de bello Africano, Ipse cum expedita copia in eum locum citatim contendit.

C I L

CILBIANVS capus {κυνηγετικὸν πρόσωπον} continuus Cayftriano campo, qui inter mediterranean cadit, & Tmolum, multus est & bene habitatus, regionem optimam habet, vt tradit Strabo lib. 13.
Cilegã, Passerculus pullatus vulgò dicitur, quasi spicilega, siue frugilega: quod genus spermologon nuncupant Græci. Author Cæl. lect. Antiq. lib. 14. cap. 6.
CILICES, piratæ fuerunt, quos Cn. Pompeius victos in deditionem accepit, & eorum postea fideli opera vsus est in bellis suis naualibus aduersus Cæsarem. Lucan. lib. 3.
Idéque Cilix ruxea iam non pirata carina.
CILICIA {κιλικία} Regio est, vt Plin. lib. 5. testatur, in minori Asia, Syriæ proxima, plurima iacens campo, Tauro monti subiecta, quæ à Cilice nomen sortita est, quem pristina ætas penè vltra annum memoriæ absconditi Phœnice ortum, qui apud Genules antiquior Ioue de primis rerræ alumnis habebatur. Hæc regio ab Oriente Amano claudituɾ, à Septentione Tauri iugis, ab Occidite Pamphilia. Huius metropolis est Tarsos, quam interfecat Cydnus amnis. A Cilicia, Cilicie porræ. Pomponius lib. 1, scribit Ciliciam, locum esse magni aliquando diseriminis fusorum ab Alexandro Persarum, fugientisque Dary spectatorem ac testem. Strabo lib. 14. Ciliciam diuidit in Campestrem & Tracheam, Id est asperam. Vnde quod apud Suetonium in Vespasiano scribitur, Item Thraciam, Ciliciam & Commagenam ditionis regiæ vsque ad id tempus in prouinciarum formam redegit: quum tanto ante in populi Romani ditionem redacta fuissit Thracia, existimat legendum Tutnebus Trachæ Ciliciam: quæ sententia vera est. Fuit olim opulentissima Pop. Rom. prouin-

cia, & Ciceronе Proconsule memnrabilis.

Cilicia, hodie vocatur *Caramania*. à Caramano Tutcarum duce bel licoso, qui eam sibi subegit.

Cilix huius Ciliciꝰ, peo. corr. {κίλιξ} Adiectiuum, dicitur homo qui è Cilicia est ortus.

Croceus Cilix. Lucret. lib. 3.

Et quum sæcna croco Cilici perfusa recens est.

Flores Cilicum. Stat. 2. Syl. 2.

Mestes Cilicum. Stat. 3. Syl. 3. Intelligit Spicas nardi, amomum, thus & hoc genus alia.

Vagi Cilices. Lucanus lib. 1.

Cilices, Accusativus pluralis. Lucret. lib. 5.

Poli Cilicisne vagos, &c.

Cilicien fs {κιλικιανὸς}. Circa Col Quinrum fratrem, lib. 2. 3. Nam si te Interioribus vicinis tuis Cilicienſi, & Syriaco antepoois, valde magnifi facis.

Cilifſa {κιλίσσω} Adiect. vt, Terra Cilifſa, Cilicia. Ouid. de Ibin

Quóve ferat dirum terra Cilifſa ferox.

Spica Cilifſa. In spica.

Cilicium, ciliciꝰ {κιλίκιον} Veſtis, quæ ex hircorum, seu capellarum pilis fit, vel etiam pro textura ipſa accipituſie dicta, quòd vſus eius in Cilicia ortus ſit. Varro. a de Re ruſtica, cap. 11. Tondentur, quòd magnus vſus ſunt in magna parte Phrygiæ, vnde cilicia, & cætera eius generis fieri ſolent. Sed euòd primum ea ſonſura in Cilicia ſit inſtituta, nomen id Cilicas adiecisſe dicunt. Cic. 2. Verr. Quum iſte ei uitatibus frumentum, coria, cilicia, faccos imperaret.

Cilicia, inquit Aſconius, ex tela de pilis, in caſtrorum vſum atque nauticum. Hinc vela cilicia dicuntur Vipianoquæ ideo parantur ne ad dicia venio vel pluuia laborent. lib. 6. ff. D. de inſtr vel inſtrum & l. 17. §. 2. D. de act. on. empt. Seruius in illud. Georg. 3.

Nec minus interea barbas, incanáque menta

Cinyphij tondent hirci, ſetaque comantes

Vſum in caſtrorum, & miſeris vtlamina nautis. In vſum. inquit, caſtrorum ideò dixit, & quia de cilicijs poliuntur loriæ, & iegumtur tabulata turrium, ne iactis faſcibus ignis poſſit adhærere.

Cilicinus, a, um {κιλικινὸς} Adiect. vt, Veſtis Cilicina, quæ ex cilicio eſt, vel illi ſimilis. Sipont.

Cilicius, a, um, vt Cilicij terminiſ, ſic dicti à Cilicio Satuinino, centurione cohortis ſeptimæ & vicesimæ, qui terminationem feeit. Manutius.

Cilindrum. Plaut. Pœod. 13. Genus herbæ, vel lrguminis, ſuut qui legant cicihodum.

Cillum {βινοχόη} Eſt folliculus quo ocolus tegitur: vnde ſupercilium, authore Feſto. Plinius lib. 11. cap. 37. Extremum ambitum genæ ſuperioris antiqui cilium vocauere: vnde & ſupercilia. Genam ſuperiorem vocat Plinius, follicului ſuperiorem quo tegitur oculus.

CILIX. ICIS {κίλιξ} Nomen proprium Phœnicis filij, à quo dicta eſt Cilicia. Solin. cap. 15. {Fuit aliter Cilix, Agenoris filius. Herod. lib. 7.

CILLA {κίλλα} Vrbs prope Thebas, vbi Cillei Apollinis templum eſt, vt Strabo lib. 13. Ouid. 13. Metamorphoſeos,

-Cryſenque & Cillan Apollinis vrbes.

Cillare {κιννύω} Mouere: vnde Feſtus dixit, quibus frumenta cillentur. Seruius in fecundum Georgicorum.

Cillibæ, menſæ rotundæ. Feſtus.

Cillibantes {κατακλίνεσθαι} Iofirumenta erant tribos pedibus fulta, quibus in bello ſeuis imponebant faugani, vt ex Arriſtophane annotauit Calab. 8. cap. 16.

Cillum. coloris eras ſpecies, quem poſtea onagrium vocarunt: nam cellon Dores aſinum vocant, & aſinarium cillantera. Author Cælius antiq. lect. lib. 16. cap. 10.

CILVS, Pelopis fuit auriga, qui in itinere, antequam Pelops ad œnomaum veniſſet, obiit, cuius nomine Colla oppidum, templumque Cilei Apollinis à Pelope conditum eſt. Strabo lib. 13.

Cilo, ſine aſpiratione {μετανίστημι} Cui frons eſt eminentior, ac dextra, ſiniſtraque vrlut recta videtur. Feſtus. Charifius lib. 1. Cilones dicun tur, quorum capita oblonga & compreſſa ſunt.

Ciones, impudicus, parricida, Cicero in Salluſt. Cælius libro 21. cap. 23. Ciones, inquit, apud Ciceronẽ in Salluſtium, cinædi ſunt, ac turpiter eeucoces: quia clinice motitare eſt. Quidam apud Cicec. fcribunt Cylloom. Vide ſuo loco.

C I M

Cima, Vide CYMA.

Cimacia. In CYMATIA.

Cimbaricon {κυμβαρικὸν} Tonica perſpicua, ſiue (vt Pollucis vecbo vtar) {διαφανὴς} Locus Pollucis eſt lib. 7. cap. 13. vbi eam dicit eſſe communem viris & fœmiois.

CIMBRI {κίμβροι} Populi Germaniæ, de quibus videro Plin. lib. 4. cap. 13. & 14. & Lucanum in primo. Quidam eos hodie Zelandos appellari putant. Feſtus aſſerti eos Lingua Gallica. Latrones vocati.

Cimbricus {κιμβρικὸς} Adiectiuum. C. aud. de bell. Getico.

Illir Oceani ſtagnis exena ſupremis Cimbrica rempeſtas.

Cimeliarcha {κιμηλιάρχης} Id eſt cuſtos vaſorum, & aliarum rerum ecclefiæ. I. ubemus. C. de faeroſan. eccleſ & c. ea quæ. extr. de offic. Archid.

Cimex. cimicis, pen. corr. maſc. gen. {κόρις} Vulgò dictos vermiculos odore fœdus, & ligoo naſcens, charifique & paieis. Martial. libco 11. epiſt. 33.

Nec tuga, nec fœtus eſt, nec tritos cimice lectus.

Cimex animal fœdiſſimum. Plin. lib. 29. cap. 4, Veluti cimicum animalis fœdiſſimi, & dicta quoque faſtidiendi natura, contra ſerpentium morſus, & præſipuè aſpidum valere dicitur.

CIMIARA, {κιμίαρα} Caſtellum eſt monuiſſimum in Ciniſſena regione, Olgaſſy monti ſubiectum, quo Muhridates, qui eius condidor dicitur, receptæ ulo vſus, Pooti imperium adeptus eſt: & qo ab eo profecti ſunt vſque ad Eupatorem ſucceſſionẽ ferauere. Ex Strabo. lib. 12.

C I N

Cimillarchium aurum Romæ dictum eſt, quod in ſanctiori ærario ædis Saturni. & intentiones euræ ad vtimos caſus. & in eo tema fortuna Populi Romani ſeruabatur, quod à nonnullis vicesimarium, ab alijs intenſimarium eſt appellatum, & ex quo Cæſar primo ingreſſu belli ciuilis tot milha pondo protulit, vt ſcribit Alex. Genial. libro 2. capite 2.

CIMINIA, ſylua Plinio, in qoa loca ſunt, in quibus in terram depacta ooo extrahuntur. Vide ipſum lib. 2. cap. 96.

CIMMERII {κιμμέριοι} (inquit Feſtus Pompeius) dicantur populi, qoi occupatas fugoribus terras incolunt, quales fuerunt inter Baias & Cumas in regione in qua conuallis iugo ſuis eminenti citeundata eſt, quæ neque matuino, neque veſpertino ſole contingitur. Conſtat igitur Cimmerios in Italia fuiſſe ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domicilijs habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliturrunt, noctu rantum ad latrocinia egreſſi, quum victum ex metallorum aloqui effoſſione, diuinationum mercede, & prouentibus ab rrge deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio inerebruit, loci natura erroribus ſuffragante. Ibi ſæta nemora venerrara, fluminibus exam & ſontibus ſuus honor fuit. Specus prærerea famoſi, & ad inferos erediti adrius, quos intrare fas non erat, niſi dius Manibus prius, quò auſpiatior deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſue fabulæ œconomia, quam in Odyſſeæ lib. 2. comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgilij lib. 6. {Nunc & Cimmecij Boſphorani, quos Herodotus lib. 4, interiora Aſiæ aliquando renuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua ſedauiſſe tenet ſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus: & Cimmerij montes ſupra Albanam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ fecunda. Vide Plin. lib. 6. cap. 6. Cc 4. Acad. Et Cimmerium

Latinè appellamus, quæ aliàs ἐφύδρα Græcis est, & apud Aristotelem à Theodoro Gaza Tuiboæ Torquilla vocatur. Nec aliam ab ea arbitrantur Cinclam ὀξυκόκκυσιδεμ appellatam, à qua cinclismon vocem forsuasuit Hippocrates in libro περὶ ἀφώνων, quam Galenus brevem & affiduum motum exponit, propterea quod Cinclus auicula affiduè muscas natiom pennas. ¶ Cinædus præterea genus est pisces, in cuius cerebro inuenitur lapillus, de quo paulo ante. Vide Plin. lib. 37. cap. 10.

Cinamomum. Vide CINNAMOMVM.

Cinara, cinaræ, pen. cor. fœm. gen. (à κίνομαι) Carduus est alitilis nunc vulgò notus, inter menfarum delicias plurimù expetitus. *Articofum* vocant. Colum. lib. 10.

Hiſpida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho
Potanti venlat, nec Phœbo grata canenti, &c.

Cinaræ radix ex aqua decocta, ſtim potatoribus facere narratur. Proinde grata Bacche potanti, ingrata Phœbo canenti. Colum. lib. 11. cap. 3. Cinaræ folioleum melius per Autumni æquinoctium diſpunctemus: ſemen cum modius cinea calend. Martij ſeremus, cuiuſque plantam circa calendas Nouembris deprimemus, & multo entere ſtercorabimus. Id enim genus ſtercoris huic ualeri videtur apriſſimum. Propter hæc Columellæ verba putauit Pumponius Fortunatus Cinaram à cinere nomen ſortitum, quòd eo maximè gaudeat. Ruellius tamen lib. 1. cap. 10. huic ſententiæ non accedit, hinc dictam tradens, quòd cius nominis pueſlam in hanc herbam fingant conuerſam. Vide SCOLYMOS.

CINARAS, Vide CINTRAS.

Cinaſonas, Afus, pudus mulieres capue exurnuare. Feſtus.

CINATHVS, Illuſtris fuit rhapſodus, Chius patria, qui & Siracuſis omnium primus Humeri carmen cocinuit, illi quoque & ſuo infertis pleriſque. Ex Cæl. lib. 7. cap. 29.

CINCIA (Lucius) Iuuo dicebatur, quòd nuptiis præeſſet. Inito enim coniugio ſoluebatur cingulum, quo nuua nupta erat cinéta. Feſtus. Alij Cinxia ſcribunt.

CINCIVS, prænomine Lucius, Prætor Siciliam per ſecundum bellum Punicù adminiſtrauit, vt ſcribit Liuius. ¶ Cincius alter Senator Romanus ſcripſit de re militari. Idem in ſtatuine Legis Fannix, obiecit ſeculo ſuo, quòd poterum Tyrannum menſis inferrent; quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus equis grauidus armatis fuit. Author Macrub.

CINCIA lex, de donis & munctibus à M. Cincio lata, vt Cic. 2. de Oratore ſcribit, ſuadente Fabio Maximo, quemadmodum Cato teſtatur apud eundem Ciceronem in lib. ſui nominis. Ea ſtatuebatur, ne quis ob cauſam orandam donum munuſve acciperet. Vnde & Munerales lex appellata eſt, author Feſtus. Meminit eius Tacitus lib. 14. & 15. & Arnob. lib. 2. adueſt gent.

CINCTA, Locus Romæ vbi Cincorum mouimentum fuit. Feſtus.

CINCTINIUS, cuſtiuus (à cincta) Cincti, author Feſto, fuit crines intorti. Cicero in Piſonem, Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ. Qui etiam calamiſtrati dicuntur. Varro libro 1. de Re ruſtica cap. 31. Is eſt coliculus vitcus intortus vt cincinnus.

Cincinni oratoris. Cic. 3. de Orat. Atque eo citius in oratoris, aut in poetæ cincinnis à fuco offenditur.

Cincinnatus, pen. prud. Adrectium (à cincinno.) Cui intorti fuut capilli. Cic. poſt Reditum in Senatu. Quo vultu cincinnatus ganeo non ſolùm ciuium lacrymas, verumetiam patriæ preces repudiauit? Quint. lib. 4. cap. 2. Pelia cincinnatus, hoc eſt cirratus, cincinnis & coniortis capillis ornatus.

CINCINNATVS, pen. prod. (à κυρτὸς πίνη) Viri propriè. Cic. lib. 2. de Fin. Itaque vt maiores noſtri ab aratro abduxerût Cincinnatum illû, vt Dictator eſſet, &c. Plinib. 18. cap. 3. Arant quatuor ſui iugera in Vatica notque prata Quintia appellantur. Cincinnatio viator arauit Dictaturam, & quidem (vt traditur) nudo, plenóque pulueris cniamnum ore. Cui viator, Vela corpus, inquit, vr proferam Senatus populus Romani mandata. Valerius Maximus lib. 4. cap. 4. Septem iugera agri poſſedit L. Quinnius Cincinnatus. Ex his vris que pro amico ad æratium obligauerat, nullius nomine amiſit. Perpam quoque pro filio Cæſone, quod ad cauſam dicendam non occurriſſet, huius agelli reditus ſoluit. & tamen ei quatuor iugera arant non ſolùm dignitas patriſſamilie cóſtitit, ſed cuam Dictatura delata eſt. Hanc hiſtoriam pulchrè narrat Liuius 1. De rad. lib. 3.

Cinclus (ὄρνις ἐστὶ ὁ Suidæ) Auis eſt exigua, perpetuò caudam mouens, vnde & Motacilæa à nonnullis appellatur. Hanc poſteriore ſui parte tam debilem eſſe aiunt, vt nidum ſtruere non poſſit, ſed in alienis nidis oua patiat. Quæ res locum fecit prouerbio, vt omnium rerum inopia laborantes, Cinclo pauperiores dicamus. Authores Suidas & Æmilius lib. 15. cap. 28.

Cincta dicebatur, vt Feſtus author eſt, Flaminica veſte velata.

Cinctus, Cinctutus. In CINGO.

CINEAS. In CYNEAS.

Ciner, Cineraceus, Cinereus, Ciniſſones. In CINIS.

CINESIAS, Thebanus Dithyramborum ſcriptor compoſuit Pyrrhichiam, vt eſt in prouerbio, γύρις χαλκᾶ ἐν ὀρχήσει Κινησίου, Id eſt Pyrrhichiâ didicit Cineſiæ. vel quòd in choris multo motu vtercur contra comicos agens, qui in hac parte deficiuntur. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto etare, vulgóque malè audiebat impietatis, & improbitatis nomine, vt ſcribit Suidas.

CINGA (ὄρος) Fluuius in confinio Hiſpaniarum, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucan. lib. 4.

-campoſique coercet
Cinga rapax, veſtius fluctus & littora curſu, &c.

Cingo, cinxi, cinctum (ζώνυμι, κωνέω) cingere, Propriè circumdedum quaſi circum agere. Sipontinus.

Cingere. Circundare vri, Amne cingi. Virg. 9. Æneid. Ouid. 5. Faſt. de Capella Oleuia,

Suſtulit hoc Nymphæ, cinxitque decentibus herbis.

Ab armis cingi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.

Vos ego numplectar, Getici ſi cingar ab armis.

Auxilio. Claud. in Gigantomach.

Excubiis cingi. Claud. 4. Paneg.

Milite. Claud. 2. in Rufinum,

Premor hinc odijs, hinc milite cingor.

Odijs. Claud. in præfat. 2. lib. in Eutrop.

Cingetis hinc odijs, hinc ferroſſe amor.

Periculis. Cic. pro Lege Manilia, Teſtis eſt Sicilia, quam multis cinctam periculis, non terrore belli, ſed celeritate cóſilij expleuit.

Telis. Virg. 2. Æneid.

¶ Aces cingere. diſcurſibus armis. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Præda ferat aces cinxit diſcurſibus armis.

Nymbi æthera. Virg. 4. Æneid.

Ara coronis cingitur, Ouid. 3. Triſt. eleg. 13.

Capue de flore cingere. Ouid. 3. Faſtorum,

-de tenero cingite flore capue.

Cingere caſtra fallo. Liu. 7. ab Vrbe.

Comas diademate. Claud. 4. Paneg.

Comam Iſuro. Horat. 3. Carm. ode 30.

Vitæ comas cingit. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4.

Corpore externo cingi. Cic. de Nat. deorum, ¶ Quid autem interius mentes cingatur igitur corpore externo. De mundo loquens.

Budæus.

Tenebræ cingunt diem, quum dies eſt caliginoſus. Seneca Hercule furente, 11,

-medium diem Cinxere tenebræ.

Annuli cingunt lacertos. Martial. lib. 12. epigr. 10. ad Flaeum,

Cuius lacerto annuli mei cingant.

Muris cingere dumos, Vrbem condere. Valer. lib. 4. Argonaut.

Iuuenta rura cingit Ouid. 1. Metam.

Farum ture. Claud. 1. Panegyr.

Seu celebres ludos: ſolio ſeu ſulcus eburno

Cingas iure forum, &c.

Foſſas munimine. Ouid. 13. Metam.

Iudicium corona. Lucan. lib. 9.

Iudicium inſulta trepidi cinxere corona. Id eſt gladiis armati circumſtetcrunt iudicium.

Mare latus terræ cingit. Ouid. epiſt. 10,

Omne latus terræ cinxit mare.

Tutba latus tibi cingit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9,

Duinque latus ſanctj cingit tibi turba Senatus.

Penuæ cingunt virunque latus. Ouid. 6. Metamorphoſeos.

Mox panter pennæ ritu corpere vulcrum

Cingere vtrunque latus, &c.

Cingere modum obſidij ſtationibus. Tacit. lib. 13. Id eſt modo, ſeu per modum, vel in modum obſidij.

Flammis mœnia. Virg. 10. Æneid.

Milites rara muros cingere corona. Id eſt pauci erant ad mœnia. Virg. 10. Æneid.

Aggere arcæ cingere nouè. Id eſt in vado impingere. Virg. 11. Æn.

Illi ſolque vadis, atque aggere cingit arcæ.

Foſſæ cingebant oppida. Ouid. 1. Metam.

Oppida muris cingunrur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Aues corèu cingere polum dicuntur, quæ recto ordine & longo ambitu volant. Virg. 6. Æneidos,

Vtreduces illi ludunt ſtridentibus alis,

Et corèu cinxere polum.

Stellæ cingunt polos. Ouid. 6. Faſtor.

Portas aggere. Strat. 2. Thebaid.

Cingitur & concluditur vrbe portus. Cic. 7. Verr.

Rura Buuio cingunrur. Senec. Hercul. Oeth.

Saltus indagine. Virg. 4. Æneid.

Saltus venatu. Claud. de bello Gildon.

Seges aliis ſepibus cingenda. Ouid. 3. de Arte.

Sinus mucrone. Claud. 2. in Eutrop.

Turpè gemit quoties aquis mucrone coruſco

Armatur, cingíque ſinus.

Sylua cingere. Alphenus in l. In lege locationis. D. Locati, In lege locationis ſcripſum erat, Redemptor ſyluam ne cædito, nèue cingito, nève deurito, utève quem cædere, Cingere, vrere finito. Quæritur, &c. Quo in loco Cingere accipere pro Deglabrare, feu cor tieem detrahere. In eadem ſignificatione vſus eſt Paulus in l. Cædere. D. Arbor. furtim cæſ. Cingere, inquit, eſt deglabrare. Ruell. de Natur. ſtirp. lib. 1. cap. 7, Omuibus arboribus mors eſt, correx in oibem detractus: quanuis à fabere & adtaelne impune poſſit eam. Cæl. lib. 21 cap. 11. Cingi arborem intelligi volucre antiquiores, vbi quis nocumenti propoſito per ambitum delibraſſet cortucem, quò intermorcretur planta.

Cingere ſyluas. Senec. Hippol. 1,

Itc, vmbroſas cingite ſyluas.

Tempora floribus cingere. Catul. epigr. 46.

Lauro cingunrur tempora. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2.

Cingere tempora virdanti lauro. Virg. lib. 5. Æneid.

Tempora myrto. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.

Ramis tempora cingere, Componere ſe ad ſpectandos ludos ex more Romano, ait Seruius. Nam feſtis ludis omnis ætas corouata ſpectabat. Virgil. 5. Æncidos,

Ore fauete omues, & cingite rempora ramis.

Spicis tempora cingere dicitur Ceres. Tibul. lib. 2. eleg. 1,

Bacche veni dulciſque tuis & cornibus vua

Pendeat & ſpicis tempora cinge Ceres.

Cingit vrbem Alduabis fluuius. Cæſar 1. bel. Gal.

Cingere vrbem copijs & militibus. Liu. 4. bel. Maced.

Vrbem mœnibus. Cic. 3. de Nat. deor. Diligentiſque vrbem religione, quàm ipſis mœnibus cingitis.

Vrbem muris. Ouid.4.Metam. Virgil.5.Æneidos,
-longam muris quum cingeret Albam.
Vrbem obsidione. Virg.3.Æneid.
Pinnis atque aggere vibé cingere, Id eſt muro, in quo pinnæ ſunt, & ſiſſa vrbem circundare. Virg.7.Æneid.
Vibem religione. Cic.3. de Nat.deor.
¶ Cingere inſignibus fortunæ principalis aliquem. Tacit.
¶ Aonium nemus Marte cingere, Literis & militiæ ſimul operam dare. Thlubl.lib.3.eleg.3.
¶ Cingitur, cerè expedit ſe. Plaut. Amphit.4.
¶ Armis cingi. Virg.2. Æneidos,
-& cingor fulgentibus armis.
Enſe latus cinxit. Ouid.2. Faſt.
Enſe cingi. Ouid.2. Faſtorum,
Nec galea tegimur, nec acuto cingimur enſe.
Ferrum cingere, Accingere ſe enſe. Virg.12. Æneid.
Latus ferro. Stat.4. Thebaid.
Cingere ſe glado. Liu.2.ab Vrbe. Armantiuuenem æquales, pedeſtre ſcutum eaptã, Hiſpano cingitur gladio.
Cingi venenis, Inſtrui, muniri. Valer.Hac.lib 6. Argonauticõn,
Cingitur arcanis Saturnia læta venenis.
¶ Flamma cingere, Accendere, incendere. Virg.12. Æncid.
¶ Cingere ora Veſte tegere. Silius lib.3,
-veſtigia nuda, ſinuſque
Cingere inaſuetum, & rubræ velamine veſtis.
¶ Cingere, Circum habitare. Valer.lib.6. Argonauticõn,
Quique lacum cinxere Byen.
¶ Cingi eum aliquo, Id eſt conſungi. Claud.3. Panegyr.
-vnoque receptæ
Pectore diuerſos recum cinguntur in vſus.
Cingens {ζωνυων} Participium. Catul.epigr.99,
Nec paret egreſſus pelagi cingentibus vndis.
Cinctus {ζωδιος} Participium. Gic. pro Flacc. Equid è exiſtimo in eiuſmodi regione atque prouincia, quæ mari cincta, portibus diſtincta, inſulis circundata eſſet.
Alté cinctus puer. Horat.2. Serm.ſat.8.
Humus æquore cincta eſt. Ouid.2. de Arte.
Agminibus comitum cinctus. Ouid.1. Triſt.elrg.4.
Caterua matrum cincta virgo. Ouid.12. Metam.
Comis ora cincta. Ouid.4. Triſt.eleg.6,
-credam prius ora Medoſæ
Gorgonei anguineis cinctia fuiſſe comis.
Corona cinctus. Cic.pro Milone. Non enim corona conſeſſus veſtet cinctus eſt, vt ſolebat.
Cinctus corona hoſt.um. Liu.3.bel.Pun.
Latus enſe cinctum. Ouid.3. Amorum, eleg.7.
Bella cincta ferro. Sence. Hercul.fur.9,
Et cincta ferro bella in exteros dabo.
Cinctus ſecto. Senteca in Thyeſte,1.
Cinctus gladio Hiſpanienſi. Liu.8 bel.Maced.
Hedera cincta anus. Ouid.9. Faſt.
Caput honore nauali cinctus, Id eſt nauali corona. Ouidius 3. de Arte.
Caput luminibus cinctum, Id eſt oculis. de Argo. Ouidius 1. Metamorph.
Cincta mari prouincia. Cic.pro Flacco.
Montes caput cinctum nubibus. Virg.4. Æneid.
Vitiis cinctus. Claud. de bello Gildon.
Locus ab hoſte cinctus. Ouid.4. Triſt.eleg.13.
Veſtes ad pectora cinctæ. Ouid.6. Metamorphoſeos,
Vtraque feſtinat, cinctæque ad pectora veſtes,
Brachia ducta mouent, hudio fallente laborem. Id eſt ſuccinctæ, ſuffarcinatæ.
¶ Cinctus, Marcellus in I. Titius. D.de Teſtam. milit. Titius prius quàm Tribunus legionis factus eſſet, teſtamentum fecit, & poſtea cinctus, manente eodem defunctus eſt. Quæro, &c.
In alia militia cinctus. Paulus in I. Quod dicitur. D.de Teſtam. milit. Miles teſtamentum fecerat. deinde non ignominiæ cauſa miſſus, rurſus cinctus eſt in alia militia. Quæritur, &c.
Cinctus {ὑπόζωμα} Subſtantiuum, Idem quod cingulum. Plin.libro 34. cap.9. Virgam qui in manu habeant, aut cinctu, negantur interrogatum ſtatuere. Varro de Lingua Latina. Cinctus & Cingulum à cingendo: alterum viris, alterum mulieribus attribuitum.
Cinctu cingere, & Cinctum ſoluere. Plin.lib.28.cap.4. Partus accelerat vicinos, ex quo quæque conceperit, ſi cinctu ſuo ſoluto fœminam cinxerit, eden ſoluerit, adiecta precatione, ſe vinxiſſe eandem & ſolutarum, atque abiere.
Cinctus Gabinus. Virgil.7. Æncid. Vbi Seruius, Gabinus cinctus, Eſt toga ſic in tergum reiecta, vt vna eius lacinia à tergo reuocata ho miuem cingat. Hoc autem veſtimenti genere vtebatur Conſul bella indicturus: ideo quia quum Gabij Campaniæ ciuitas ſacris operaretur, bellum ſubitò ortum: cum ciues cincti togis ſuisab aris ad bella profecti ſunt, & adepti victoriam. Vnde hic ortus eſt mos.
Gemmatus cinctus. Claud.4. Panrg.
Sonantes cinctus. Stat.6. Thebaid.
Cinctus, Aliud ſubſtant. Veſtis erat intrà pectus comprehendens ſimilis ſubligaculo, qua veteres mulieo tunicæ ſolebant. Græcè {ζωνη} & {ζωνιον} dicitur, quo nomine Græcè etiam tunica intelligitur. Turnebus.
Cinticulus, pen.corr. {ζωνιον, διαζωνιον} Diminutiuum, Veſtis erat puerorum, vt cinctus, virorum. Plaut. Bacchid.8, Cinticulo præcinctus in ſella apud magiſtrum aſſiderer.
Cinctura, cinctur.z. penultima producta. Sueton.in Iulio, cap.45, Etiam cultu notabilem ferunt: vſum enim lato clauo ad manum fimbriato, nec vt vnquam aliter quàm ſuper eum cingeretur, & quidem fluxiore cinctura. Id eſt laxiore, & minimè adſtricta.

Cinctutus, penult. product. Adiectiuum {a cinctutus.} vt, Cinctutis non exaudita Cethegis, Horat. in Arte, antiquè dixit: Id eſt militaribus viris, & quaſi ad militiam accinctis. Contrà, Diſcinctos Mulciber Afros, dixit Virgilius: Id eſt ad pugnam imbecilles atque imparatos. Acron. Alij per cinctutos imelligunt veteres, quòd cinctu veterentur loco tunicæ, qui ætate Horatij exoleuerat. Vnde Cinctus, Aliud, &c.
Cingulus, & cingulum, cingli, penultima correpta {ζωνη} Quo quis cingitur. Cicero in Somnio Scipionis, Cernis autem terram eandem, quaſi quibuſdam redimitam & circundaram cingulis, è quibus duos maximè inter ſe diuerſos vides, &c. De quinque zonis terræ loquitur.
¶ Cingulos, veteres appellabant homines, qui in his locis, vbi cingi ſolet, fatis ſunt tenues. Feſt.
Cingulo noua nupta præcingebatur: quod vir in lecto foluebat, ſatum ex lana ouis: quòd ſicut illa in glomos ſubiara, conjuncta inter ſe ſtricte vir ſuus ſecum cinctus, vinctuſque eſſet. Feſt.
Dignitatis cingulum. In I. Omnes. Vt dignitatum ordo ſtruetur. lib.12. C. Tertium verò, inquit, ordinem eorum proſpicimus, quibus abſentibus cingulum illuſtris mittitur dignitatis. Quartum honoratorum, qui præſentes à noſtro numine line cingulo codicillos tantum honoratæ dignitatis adepti ſunt. Quintum eorum, quibus abſentibus ſimiliter ſine cingulo mittuntur illuſtris infignia dignitatis. Sine cingulo, ſine adminiſtratione dixit, authore Accurſio. Budæus.
Sub cingulo delata illuſtris dignitas dicitur, quando inſita & plena eſt, & reuera delata: Cirra cingulum verò, quando honoris tantum gratia. hoc eſt honoraria. I. Omnes. de Meanis & epidem. lib.12. C. Cæteris verò, inquit, quibus illuſtris dignitas ſub cingulo vel citra cingulum pro ſolo honore delata eſt, exeuſandarum ædium licentiam penitus denegamus. Budæus.
Spoliatæ cingulo. I.3. de Domeſt. & protectoribus, lib.12. C. Quinquentium autem ſi fuerit diuagatus, ipſo iam cingulo ſpoliandus eſt. Id eſt dignitate & magiſtratu priuandus & deſcendus, hoc eſt quod alibi legitur, diſcingere. Budæus.
Cingula, Plurale. Stat.lib.6. Thebaidos,
-ſeu frama libet ſeu cingula flammis Mergere.
Aure a bullis cingula. Virg.9. Æneid.
Fulgent bullis cingula. Virg.12. Æncidos,
-& notis fulſerunt cingula bullis.
Subnectere cingula. Virg.4. Æneid.
Cingula, pro Veneris exito ponit Valer.lib.6. Argonaut.
Cingula, cingulæ, penecorr. {ζωνη} Qua cinguntur equi. Ouid.1.de Remed. Et noua veloeem cingula lædat equum.
Cingrix, Tibix diebantur, quæ licet breuiores eſſent, ſubtilioribus tamen modis inſonabant. Sipontinus.
Cingulum, & Cingulus, In CENSO. CENSVVM {ζωσιμον} Cuiius Patris notiſſima: vnde hodie muli Cingulani optimi veniunt. De Cingulanis meminit Plin.lib.3.cap.5. Cic.Aut.lib.7.
Cinithes, m.g. plur.numer. Vermiculi ſunt permoleſti, culicibus ſimiles. Apud Septuaginta {κνιφες} ſcribitur.
Cinis, huius cineris, penultima correpta, maſcul.genet. {τεφρα, σποδος} Puluis eſt in quem materia vſta redigitur, Fœminino genere videtur protuliſſe Catullus, epigrammate 63. ad Mallium, quum inquit,
Troia, vitũm & virtutem omnium acerba cinis. Cerè Priſcianus lib.5.cap.1. non ita proeul à fine, tradit maſculinum & fœminineum fuiſſe apud veteres.
Cineres & flamma extrema. Virgil.2. Æncidos,
Iliaci cineres & flamma extrema meorum
Teſtor in occaſu veſtro, &c.
Cinis ater. Virg.lib.4. Æncidos,
Nanque ſuam patria antiqua cinis ater habebat.
Andus cinis. Horat.Epod.17,
-donec cinis
Iniurioſi aridus ventis ferat.
Auſonius cinis. Silius lib.17,
Videre Eoi monſtrum admirabile Seres,
Langeros cinere Auſonio cancſcere lucos.
Compoſitus. Ouid.3. Faſt.
Doloſum cinerem vocat Horat. qui prunas cõtegit eqeum qui tangunt, cinerem merum & frigidum tam eſſe rari, manus comburere ſolent. Sic enim ille inquit 1. Carm. ode 1,
Perculoſæ plenum opus alex
Tractas & incedis per ignes
Suppoſitos cineri doloſo. Deterret hac oda Aſinium Pollionem à ſcribenda hiſtoria belli ciuilis.
Feruidus. Senec. Troad.1.
Frigidus. Ouid. epiſt.18,
Hammique non ſat frigidus illa cinis.
Fulmineus. Stat.lib.3. Theb.id.
Immundus. Virg.1. Georg.
Lixius cinis. Vide LIX.
Cinis lixiuus interdum eſt ipſum lixiuium liquidum. Scribonius,
Hoc teritur ex cinere lixiuo donec leue factum habeat mellis ſpiſſitudinem. Iteum, Hoc cerere oportet ex cinere lixius & capriueo, vel ſarmentis, donec leuis paſti habeant temperamentum. Anonatus Turnebus.
Miſerandus patriæ cinis. Author ad Herenn.lib.4.
Supremi. Virg.10. Æncidos,
Non ſuus cineres patruæ uſed.ſit ſupremos?
Tepentes. Stat.lib.3. Syliu.3.
Tepidus. Ouid.8. Metamorph.
¶ Aura aufert cinceres. Lucan.lib.8.
Candet in igne cinis. Ouid.2. de Arte.

Collapsi, Quum subsidunt, & ignis est extinctus. Virgilius 6. Æneidos,
Postquam collapsa cineres, & flamma quieuit.
Dimouere cinerem foco. Ouid. 8. Meram.
Diripiunt ventis. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Exerbeare. Ouid. 14. Meram. de ardea auc.
Congerie é media tum primùm cogita præpes
Subuolat, & cineres plausis euerberat alis.
Exciare ruinas vrbis in cinerem dacas. Seneca Troad. 8.
An has ruinas vrbis in cinerem datas
Hic exeiabit?
Miscere cineri vrbem aliquam. Stat. lib. 12. Thebaidos,
-& impulsas cineri miscere Mycenas.
Obrutus cinere lateat ignis. Lucret. lib. 4.
Spargere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.
Vertere omnia in fumum & cinerem. Horat. 1. epist. 16.
Ars in cineres verfa. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.
Sic vrinam, quæ nil metuentem tale magistrum
Perdidit, in cineres ars mea verfa foret.

¶ Cinis, pro manibus, & reliquis sueti, vel memoria. Cic. 3. Verr. Homo importunissimus, cui tantum inuitam P. Annio mortuo feci-sti eur hunc dolorem cineri eius, atque ossibus insulsti, vt liberis eius bona patria, volùtare patris, iure, legibus tradita eriperet, & eui tibi effet commodum, condonares? Pers. sat. 1,
-nunc non cinis ille poetæ Felix? Budæus.
Manes & cinus. Virg. 10. Æneidos,
-téque parentum
Manibus & cineri (fqua est ea cura) remitto.
Cinores & osla. Virg. 5. Æneidos,
Nunc vltrò ad cineres sp'ius & ossa parentis Adfumus.
Dare pœnas cineri, atque ossibus alicuius. Cic. 13. Philipp. Videre quid Antonius fe gauisum dicat: Dedisse pœnas fceleratum Trebonium cineri, atque ossibus clarissimi viri.
Reportare folatium cineri atque ossibus alicuius. Cic. 7. Verr. Non ex iturbus æstimatis tuis pecuniam, domum, fed ex tua calamitate cineres, atque ossibus filij fui folatium vult reportare.
Deferri cineres. Mart. lib. 11. epigr. 51,
Iam propè desertos cineres, & fanda Maronis Nomina, &c.
Cinis exinctus. Ouid. lib. 5. Fastorum,
Iam tamen extincto cineri fua dona ferebant,
Compositique nepos brella prabar aus.
Ingratus. Id est tristis. Seruius. Virg. 6. Æneid.
Maternus. Ouid. 13. Meram.
Operti. Horat. 2. Carm. ode 8.
Parrij cineres. Horat. in Arte.
Nec fatis apparet cur verfus factieet, verum
Minxerit in patrios cineres, an trifte bidental
Mouerit incestus. Patrios cineres vocat fepulcrum patris. Acron.
Sepulius. Ouid. 13. Meram.
Trisles. Seneca Troad. 5.
Supréma ferre cineri, Exequias & funus celebrare. Virgilius 6. Æneidos,
-cineri ingrato suprema ferebant.
Haurire cineres patrios, & Hausius cinis, pro accepto cinere legitur apud Ouid. lib. 13 Meram.
Infidere cineres patrios, id est habitare & manere in patria exusta. Virgil. 10. Æneid.
Inurere dolorem cineri, atque ossibus alicuius. Cic. 3. Verr. Cur hunc dolorem cineri eius, atque ossibus insulsit?
Libare cineri. Virg. 3 Æneidos,
Libabat cineri Andromache, manésque vocabat
Hectorcum ad tumulum.
Munera cineri alicuius mittere, Honore prosequi funus illius, In honorem mortui aliquid facere. Virg. 4. Æneid.
Obsecrare per cinerem. Cic. pro Quint. Obsecrauit per fratris sui mortui cinerem.
Rigare cineres. Senec. Troad. 4,
Tumuloque domum detur, & cineres riget.
Suscitare cinerem & fopitos ignes. Virg. 4. Æneid.

¶ Cineres ideo pro morte ponimus, quia veteribus mortuorum corpora cremare, & in cinerem redigere mos fuit. Martial. libro 1. epigram. 23.
Rari post cineres habent poetæ.

¶ Cinis metonymicè, pro homine mortuo. Virg. 5. Æneidos,
-falucte receepti
Nequeinquam cineres, animæque, umbræque paternæ. Id est saluc paeter de Troia fruftra liberate. vt Seruius exponit.
Cinis flagrat amore. Martial. lib. 12. epigr. 52.
Fidem seruare fides cineri promissa Sichæo.

¶ Cinis, pro Cremato corpore defunctorum. Senec. Herc. Oet. h.
Haud cinerem quærunt illi fermones, Id est debet corum esse perpetua memoria. Plaut. Milit. 14.
Cinereaceus, Adiectiuum, Cineris colorem referens. Plin. lib. 33, Terra est alia rufa, alia cinereacea.
Cinereacus color. Plin. lib. 24. cap. 13. Foliis corrandi cinereacei coloris, flore purpureo.
Cinereus, aliud Adiectiuum { παρωνύμως } Quod cineris est, vr Cinereus color. Plin. de vite, lib. 14. cap. 3, Contrà damnantur etiam visu cinerea & rubiscula, & sanisea, minus tamen caudam vulpium imitata alopecis.
Cinerarius, pro cinisione. Catul. in Epithalamio,
Nunc tuum cinerarius
Tondet os.
Cinefacio { παρὰ τὸ } veteres vsurpauerunt pro eo quod est in cinerem redigo. Lucret. lib. 3. Atnos horrifico cinefactum re propè busto Infatiabiliter desiderimus.
Cinisiones, pen. producta. à ciuere dicti. Cinisiones & Cincrari { ait Acron } eadem significatione apud veteres habebantur, ab officio calamistrorum, id est versum in cinere calefaciendorum, quibus matronæ capillos crispabant. Cuius rei & Virg. meminit dicens,
Vibratos calido ferro, myrrháque madentes. Dicti autem Cinisiones ab eo, quòd in cinerem fiant ad ferrum calefaciendum. Hactenus Acron. Plaut. Aulul. 15, Cinisiones, patagiarij. Horat. 1. Serm. satyr. 2,
Cultos des. lectica, cinisiones, parasitæ.
CINNA { κύριον } Trib. pleb. quum pernicio sas leges de reuocandis exulibus ferret, pulsus à Cn. Octauio collega, magistratúque exurus, ex Vrbe profugit, & bellum vrbi intulit acceptóque C. Mario eum aliis exulibus ex Africa in quo bello duo fratres, alter ex Pompeij, alter ex Cinna exercitu ignorantes concurrerunt. Et quum vtrúque mortuum spoliaret, cognito fratre, ingenti edita lamentatione, ac rogo extcto, fcinfuper cremauit. Tandem Cinna, & Marius in vrbem receptí exdibus omnia cópleuere: inter quos Cn. Octauius Consulem, M. Antonium oratorem, & L. Cæsarem jugulárunt, eorúmque capita pro Rostris posuerunt. Ex Flori argumento in Liui Decad. posteriores. ¶ Cinna item alius, qui per errorè necatus à Populo Romfuit, foro medio in funere C. Cæsaris, quum vnus ex interfectoribus fuisse crederitur. ¶ Præterea L. Cinna, res nouas affectans, qué ex hofte Octauius amicum fecerat, & vsque ad iudicium dignitatem euexerat, aduersus fe in dias molíri cœpit, & tranquillo nouis in eum exempla mediabatur. Liuius tandem consilio vsus, mitior est factus, eúmque feparatim in cubiculum vocauit: vbi eius ingratitudinem exprobrando, Vtam { inquit } Cinna tibi iterum do, prius hosti, nunc infidiatori: & parter concendamus, verum ego melius iterum tibi vitá dederim, an tu debeas. Seneca de Clemen. ¶ Cinna poeta optimus, qui scripsit Smyrnam, quem libellum decem annis elimauit. Author Seruius. Huius meminit & Virgilius in Bucol. Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinna
Digna, fed arguios inter ffrepere anser olores.
Smyrna Cinnæ. Catul. epigr 90,
Smyrna mei Cinnæ nonam post denique messem
Quàm cœpta est, nonámque ædita post hyemem.
CINNA, Ciuitas Theffaliæ, à Cinno Gygáe, & Cœi fratre dicta. ¶ Est etiam Cinna ciuitas Hispaniæ, in regno Castellæ: à qua Cinnenses populi, quos commemorat Plin. in conuentu Tarraconensi, libro 3. cap. 3.
Cinnabaris, huius cinnabaris, fœ. gen. pen. corr. { παρὰ τὸ κινναβάζειν } Color quidam minio aeedens. Plin. lib. 33. cap. 7, Milton vocant Græci minium quidam cinnabarum. Vnde natus error Indico cinnabaris nomine. Sic enim appellant illi fanicm quem ex elephantorum mo rientium pondere, permisto vtriusque animalis sanguine, vt diximus. Neque alius est color, qui in picturis proprié sanguinem reddat. Dioscorides lib. 5. cap. 63, Falsò existimant quidam minio eandem cinnabarim esse: Minium enim in Hispania ex lapide quodam argen tarie arenæ misto conficitur. In fontanes fiquidem excocto minium, floridum & fulgentissimum colorem contrahit. Et paulo pòst, Cinnabaris contrà ex Libya affertur: pretium illi iugens est: itámque exiguum affertur, vt vix variandis in pictura lineis pictoribus sufficiat. Profundi coloris est: eámque ob causam crediderunt multi draconis sanguine cinnabarim esse. ¶ Matthiolus Senensis ait verum cinnabarim Dioscoridis esse gummi arboris in Africa nascentis, & nostram hanc cinnabarim nihil aliud esse, quàm minium verum.
Cinnamomum, pen. prod. { κιννάμωμον } Frutectum est in Æthiopia, quod siru breui nascitur, filiuse duplo duorum cubitorum altitudine. Vide Plin. lib. 12. cap. 19. Huius autem lignum inter aromata delicatissima annumeratur, vulgus *Canellam* vocat. Nestor contendit Cinamomum prima vtique syllaba correpta scribendum, affertq; Græcum verfum ex Dionysio in Perihegeti, vbi producitur tertia, cæteris correptis. Poetæ verò ibi cinamomum dicere non potuerunt, Cinnamomum genuino n dixere.
Cinnamum, pen. nit. corr. { κίνναμον } Similis est arbuscula, vrl eadem. Martial. lib. 4.
Tam bene rara suo miscentur cinnama nardo. Philib. to. cap. 22,
Adipem eorum in vase æreo cum cinnamo nisc multa obtutum.
Panchæa cinnama Claud. de Nupt. Hon & Mariæ,
Hic cafiæ maiura feges, Panchæáque surgunt Cinnama.
Quassia cinnama. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Qualiaque cum fulua fubstraiit cinnama myrrha.
Rapere cinnama. Martial. lib. 11. epigr. 15, in Zoilum,
Et quæ de Stygio rapuit cinnama lecto, &c.
Cinnara, cinnarx, f. g. Nomen herbæ, qua resistit venenatis pabulis eeruus. Plin. lib. 8. cap. 27. Emendari eodices fic habent, Cernus herba cinare venenatis pabulis resistit. Cinare ablatiuus est, à feribitúrque vnico n. Quidam dicunt eam esse maioris cardui speciem, qua Dioscorides chamelæuca appellat, vulgus *Artichaut*. Sed qui hoc dicit toto errauit cælo. Vide CINARA.
Cinnus, cinni, m. g. Plurium comnisitio, authore Nonio. Cic. in Orat. Est autem quidam interiectus inter hos medius & quasi temperatus, nec acumine posteriorum, nec fulmine vens superiorum, vt cinnos amborum neuro excellens, vtrusque parcens, vel vtrusque (vt rerum quærimus) expers. Emendatiora exemplaria habent, vtcinus amborum, neutro excellens. & re vera synceriorvidetur lectio.

¶ Cinnus, pro capillo. Plaut. Trucul. 6,
Compositos, crispos, cimos tuos vnguentatos.
CINNYRA, scinnyphi, gen. corr. & aspiratione assumpta { ἀπὸ τοῦ κίννυρα } Libyes fluuius inter duas Syrtes in mare per Macas populos fluit, ait Herodotus. Silius lib. 3,
Tum primùm cæstris Phœnicum tendere rita
Cinyphij didicere Maæs, fqualentia barba
Ora viris, humeróque egeuit velamina capri. Vide CYNYPHIS.

Cinyphius, Adiectiuum {κινυφιος.}
Hirci Cinyphij. Virgil. 3. Georgicorum,
Nec minus interea barbas, incanâque menta
Cinyphij tondent hirci.
Seges Cinyphia. Ouid. 2. de Pooto, eleg. 7.
CINCIA, Iuno, Vide CINCIA.
CINYPS, Vide CYNEPS.
CINYRAS, Phœnicię rex, cuius regia fuit Byblos ciuitas, vt scribit Strabo lib. 16.
Cinyras, pen. corr. {κινυρας.} Alius rex Cypri, Cilicis filius Beti filij, qui cum Myrrha filia sua nutrieis astutia ignarus concubuit, à quo & Cinyreia dicitur ipsa. Ouid. 10. Metamorphoseos,
-at virgo Cinyreia peruigil igne
Carpitur indomito. Fabolam horum omnem fusissimè tradat idem poeta, hoc quem iam indicauimus libro.

C I O

CIO, eis, ciui, citum. Tu CIES.
CIOS, Emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxta Buulos eiusdem nominis. Palæmon ex Dionysio, Qua Cius egregius deerrans murmurat vnda. Plinius lib. 5. cap. 32. Cios eum oppido eiusdem nomioris, quod fuit emporium non procul aceoleutis Phrygiæ, à Milesijs quidem conditum, in loco tamen qui Æsania Phrygiæ voeabatur.

C I P

Ciperum. Vide CYPERVM.
CIPPUS {ειπος} quid sit, satis aperte declarat Cæsar 7. bel. Gal. Quini erant ordines eoouncti inter se atque implirari, quo qui intrauerât, se ipsi acutissimis valliis iuduebant. hos Cippos appellant.
-Cippos, Terra io tumulum congregata. Horat. 1. Serm. sat. 8.
Mille pedes in fronte tre entos cippus in agrum Hic dabat.
Leuior cippus. Perfius sat. 1.
-nunc non eiuis ille potæ
Felix? nunc leuior cippus non imprimit ossa?
-Cippi, Lapides erucs vel huiusmodi monumenta, quæ in militaribus visis structura videmus, literis interdum inseulpeis ad memoriam alicuius rei prodendam. Budæus.

C I R

Circa {σαμπρεπ} Præpositio, quæ accusatiuo casui iungitur: Id est iuxta & propè. Locum & tempus significat. vt, Circa forum. Quintil. lib. 6. cap. 54. Tabernæ autem erant circa forum. Apuleius de Asino, Aliquantisper vigilo, dein circa tertiam vigiliam conniuco.
Effugere circa balnea. Martial. lib. 12. epigram. 83.
Sæuis amor circa iecur. Horat. 1. Carm. ode 25.
Quum sibi flagrans amor, & libido
Sæuiet circa ireur vleerosum.
Circa latus salire. Horat. 2. Serm. sat. 6.
-aliena negotia eentum
Per caput, & circa saltant latus.
Lucos circa, {σεπερ συσπερφ.} Virgil. 3. Georgicorum,
Est lucos Silari circa, ilicibusque virentem
Plurimus Alburnum volitat.
Vir circa dreem lustra, Id est annorum quinquaginta. Horat. 4. Carm. ode 1.
-desine dulcium
Mater sæua Cupidinum
Circa lustra decem flectere mollibus
Iam durum imperijs. Subauditur Vir, aut homo, aut fœcx. Nisi fic exponas, Circa ætatem annorum quinquaginta.
Circa patrem. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Circa regem. Virgil. 4. Georgicorum,
Et circa regem, atque ipsa ad prætoria densæ Miscentur. De apibus. Circa oeculandam eloquentiam. Quintil. lib. 4. & lib. 6.
-Circa, Circiter. Suetonius Claudio Cæsari, cap. 6. Qui tamen mo riens, & in terris hæredibus eum ex parte tertia nuncupatum, legato etiam circa festertium vicies profequtus.
Circa singulas heminas. Cel. lib. 7. cap. 25.
-Circa, Aduerfus. Plin. Iunior epist. 9. lib. 3, Circa Hispanú & Probum multum fuderis.
-Circa, pro Apud. Curtius lib. 3.
Circa regem erat & Phrygum turba & Macedoum.
-Circa, pro De. Plin. lib. 8. cap. 16. Varia circa hæc opiuio.
Circa res aliquas sperare gratiam ingenij. Quint. in Procem. lib. 1.
-Circa, Iuxta. Plio. lib. 8. cap. 33, Circa captiuos ferus, innoxius alioqui.
-Circa præfectos literas dimittere, Id eft quaqoauerfum literas mittere ad præfectos. Liu. 5. Decad. lib. 2, Literisque circa præfectos dimissis, &c.
-Circa, pro In. Quint. in Procemio lib. 8, Præcipuè circa partis huius præcepta elaborauit.
Animus eft circa eampos. Horat. 2. Carm. ode 5,
Circa virentes eft animus tuæ
Campos iuuenæ.
Circa rma subsidere. Quint. in Procem. lib. 1.
-Circa Dr mertum, pro circa Dementri repora. Quint. lib. 1. cap. 4.
-Circa, pro Circum. Cic. Att. lib. 4, Noftram ambulationem, & Laconicum, eaque quæ circa fint velim, quum poteris, inuifas. Et, de Lege Agraria, Quum Rullus Capuã, & vbes circa Capuã occupatis?
-Circa, Aduerbium. Liu. 2. Decad. lib. 9, Nam & citrà omnia defecerunt, nulle fubuchi commeatus poterat.
Circæa {κιρκαια} Herba eft ftrichno fariuo fimilis, flore nigro & puſillo, femine mili; magniudine, a cuius quidam cornicullis, radice femipedali. Author eft Plin. lib. 25. cap. 13. {Fuerunt qui eandem credent eam Circæam: quod tamen falsum esse ex vsuſuque deſcriptione facilè deprehenditur.
Circanea, Auis dicitur quæ volando circuitum facit. Feſtus.

CIRCE {κιρκη} (inquit Cic. 3. de Nat. deorum,) Solis filia, & Perſidę Ocrani filia. Hæc veneficiis dedita, multarum herbarum ac radicum varias vires, mirabiléſque inuenit; quarnuis à matre prius in lis eſſet inſtructa. Itaque Sarmatarum regi connubio iuncta, virum mox veneficiis peremit, & ipſa regno potita, ſæuè nimium ac ærudeliter administrabat imperium: quamobrè regoo ab incolis pulſa, in Italiam venit, & in promontorio Latij conſedit, quod ex eius nomine Circeium vocatur: vbi homines ad ſe venientes carminibus & veneficius mutabat in varias beſtias, vt teſtatur Virg. 7. Æneidos,
Quos hominum ex facie Dea ſæua potentibus herbis
Induerat Circe, in vultus ac terga ferarum. Abondat hoc multis ac variis herbis, quibus ad veneficia abutebatur. Fiogitur à poetis ſocios Vlyſſis, quem hoſpitio exceperat, mutaſſe in porcos. Virgil. 8. eeloga,
Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyſſis. Cic. lib. 1. Offic. Quàm multa paſſus eſt Vlyſſes in illo errore diuturno, quod & mulieribus (ſi Circe & Calypſo mulieres appellandæ ſunt) inſeruiret.
Mirdicamina Circes. Carmen de Police inter Ouidi ; opera repoſitum.
Poeula Circes. Horat. 1. epiſt. 2.
Sirenum vores, & Circes pocula noſti:
Quæ ſi cum ſoeiis ſtultus, &c. De Vlyſſe.
Ææa Circe. Ouid. 4. Metamorphoſeos,
Nre tenet Æææ genitrix pul herrima Circes. Ææam vocat ab Æa Colchoró vrbe, nos vt Sermo ſerbit, à vocibus eorum, quos io brura animalia conuertebat. Hæc Raphael Regius.
Callida. Claud. 1. io Ruff.
Titania, Titanis aut Solis filia. Valer. lib. 7. Argon.
Vitrea. Horat. 1. Carm. ode 17.
Circe Picum quem equorum domitorem Maro vocat, mutauit in auem. Virg. 7. Æneidos,
Pieus equim domitor: quem capta cupidine eoniux
Aurea pereuſſum virga, verſumque venenis
Fecit anem Circe, ſparſitque coloribus alas.
Circes, genitiuus. Ouid. 4. Metamorphoſeos,
-moneo fuge litora Circes.
Circæus {κιρκαιος} Adiectiuum. Virg. 7. Æeidos,
Proxima Circæa raduntur litora terræ.
Agri Circæi. Valer. lib. 6. Argonaut.
Campi. Valer. lib. 6. Argonaut.
Fraudes Circæ. Id eſt Circææ. Propert. lib. 3. eleg. 12.
Gramen Circæum, Herba venenaia. Propert. lib. 2. eleg. 1.
Littus Circæum. Ouid. 14. Metam.
Mœnia. Horat. Epod. 1.
Tellus. Ouid. 15. Metam.
CIRCEIVM {κιρκηιον} vel {κιρκαιον} Mós eſt Cápanię oomioe Circes percelebris, qui (Seruio teſte) dicebatur Ææus ab horrore tranſruentium, quo homines mutabantur in feras. In hoc ſummo oppidum fuit, quod & Circæum dictum & Circei. Nam vtrunque Luuius dicit. Circa hunc tractum Campaniæ colebatur Iupiter, qui Anxurus dicebatur, & Iuno virgo, quæ Feronia vocabatur. Virgil. 7. Æneid.
Circæi verò, vt Plin. author eſt lib. 3, quondam inſula immenſo quidem mari circumdata, ſi Homero creditur, ibi Latium antiquum terminabatur. Strabo lib. 5, Poſt Antium Circeum eſt ſtadiorum dueen torum & nonaginta, mons mari & paludibus inſtar inſulæ. Habet etiam raſtellum, & Circes faeellum, & Minervæ aram.
Circeij (vt alij ſcribuot) nunc voeatur *Cercelli*, teſte Oliuario in Melam, forte quaſi Circes facellum.
Circeinſes {κιρκηινσιοι} Qui Circeium inhabitant. Cic. 3. de Nat. deor. Circeu quoque colonı noſtri Circeinſes religione colunt.
Circenſes {κιρκενσιδες} Ludi dicti ſunt, quòd in circo fierẽt, ſiue quaſi circeum enſes, propterea quòd rudis vetuſtas quum nondum loca huiuſmodi ludis apta ædificaſſet, inter cnſes & flumina eos celebrabaot, vt ab vtraque parte eſſet ignauiæ præſens periculum. Diſponebantur autem circeus in forma ſpatij obliqui: & in ſummitate eirei carceres erant, vnde equi curribus iuncti ad eorſum mourbantur: & quum ad ſummum deuenifſent, reuoluebantur, donec ad priorem metam deuenirent. In circuitu verò ſpectacula ædificabantur, è quibus proſpectare parres atque equites poſſent. ſpectacula ipſa, fori appellabantor. Luuius 1. Decad. lib. 1, Tum primùm circe, qui nunc maximus dicitur, diſignatus eſt loeus. diuiſa loca Patribus Equitibuſq; vbi ſpectacula ſibi quiſque faceret: fori appellati. Seruius in illud Virgil. 8. Æneidos,
Nec procul hinc Romam, & rapras ſine more Sabinas
Conſeſſu eaurez, magnis Circenſibus actis
Addiderat. Circenſes, inquit, ſoe ludorum adiectione, dicti vel à circuitu: vel quòd vbi nunc metæ ſunt, olim gladij poeebantur quos circumibant. Hinc honorem Conſi det eooſiiorum celebrantur.
Vide CIRCVS, & CONSVS.
Circenſium ludorum ſeptem erant curricula ſolronia. Gell. lib. 3. cap. 10. Ex Varrone.
Circeuſe tomentom dicitur, quod fit ex ſummitatibus paluſtrium arundinum mollibus laoz ſimillibus. Mart. lib. 14,
Tomentum concifa palus Circenſe voeatur. Vide TOMENTVM.
Incurrere Circenſibus. Vide INCVRRO.
Circerus, penultima product. Nauis Aſiana prægrandis, vt inquit Nonios. Plaut. in Stich. Quã perconctor portitores, ecquæ nauis venerit ex Aſia, negant veniſſe. Conſpicatus ſum iuterim Circerum, quo ego meliorem non vidiſſe ceoſeo.
Circi, ne dicis dieuntur, quũ toto corpore amplius venæ dilarantur.
Quũ verò io eruribus.ritais vocantvarieres dicunt Latioi. Hæc Cal. antiq. lect. lib. 3. cap. 14.
Circinus, circini, pen. corr. {ρ'αδ'ειον.} Inſtrumeutum euius altero pede fixo, altero conuerſo circuli deſignatur. Plin. lib. 2. cap. 25, Omnia autem hæc conſtant ratione circini ſemper iodubitata.
Circino, cureinas, pen. corr. {γυρεω} circinare, Circino circulum facere, vel rotundum

vel rotundum facere. vt, Circinata rotunditate, pro absoluta & plena. Budæus. Plin.lib.16.cap.38. Cætera menfarum geneca fiffis arboribus circinaneur in pulpam.

Circinare in orbem ramos. Plin.lib.17.cap.12.

¶ Circinare, Circumire enim fignificat. vt, Circinare auras apud Ouidum 2. Metamorphoseon.

Inclinat curfus, & easdem circinat auras. De Cyllenio.

Circiter, pen. corr. ἐπιρρηματικὸν? Præpofitio quæ accufatiuo cafui iungitur. Et ad tempus numerámque referuntur interdum ad locum. Significat autem idem quod ad, non multò fecus, propè, ferè.

Ad tempus. Cic. ad Attic. lib. 2. Nos circiter Calendas aut in Formiano enimus, aut in Pompeiano. Cæfar 1. bel. Gallici, Circiter meridiem.

Octauum circiter horam. Horat. 1. Epift. 7.

Ad numerum. Cæfar. 1. bel. Gal. Ita dies circiter x v. iter fecerunt. Plaut. Milit. 6. Nam illic noster est fortasse circiter triennium.

Ad locum. Plaut. Ciftel. 10. Loca hæc circiter excidit mihi.

¶ Circiter, Aduerbium. Cic. ad Attic. lib. 2. Verum hæc in Arpinati ad fextum circiter Idus Maias non defteamus.

Circites [κίρκιτες] Cæcilius ita ære fecit. Festus.

Circites, Genus oleæ. Colum. lib. 5. cap. 8.

Circitor, Vide Circuitor, in CIRCVMEO.

Circlum [κίρκλον] (vt inquit Diofcorides) caulis eft tener, duorum cubitorum, triangulo fimilis: ab imo foliola roſæ fpeciem referentia: angulifque fpinofiper internalla mollefcula bugulofo fimilia. Ilogoras, fubcandida, modicè hirfuta, paruibus extremis aculeata: eacumen caulis obiculatum, hifpidum: in quo capitula in fummo purpurea, quæ foluuntur in lanugines. Hæc ille lib. 4. cap. 114.

Circlus [κίκλος] Ventus à turbine ac vertigine dictus. Vide CIRCVS.

Circlus, Infula fuit in Myfia, quingẽtorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti. Quæ iuxta pontem eiufdem nominis vrbem habuit, & portus duos clauſos, & naualia.

Circos, Accipitris quoddam genus, claudum altero pede. Plin. lib. 10. capite 8.

Circos, Gemma pyris fimilis. Plin. lib. 37. cap. 10.

Circuitor, Circuſtio, Circuſtus. In CIRCVMEO.

Circulator, Circulo, Circulus. In CIRCVS.

Circum, Præpoſitio, accufatiuo cafui feruiens, vim appoſitionis, quàm in compoſitione, ἀμφὶ Græcam præpoſitionem ſignificat: vt Circumſero, ἀμφιφέρω. Terent. Heaut. 2. 3.

Capillus paſſus, prolixus, circum eaque

Reiectus. Cic. pro Quinctio, Tum Næuius ipſe pueros circum amicos dimittit.

Putnare circum aliquem. Virgil. Æneid. Id eſt alicui pugnæ ſocium eſſe.

Purpura circa chlamydem, Id eſt in parte extrema, vt inquit Seruius. Virgil. 5. Æneid.

Circum claufira. Virgil. 1. Æneidos,

Illi indignantes magno cum murmure montis

Circum claufira fremunt.

Errare circum litora. Virgil. 3. Æneid.

Errare maria omnia circum. Virgil. 1. Æneid.

Circum otias & limina. Virgil. 4. Georgicorum,

Fit ſonitus: muſſantque oras & limina circum.

Turba ſtans circum re, Id eſt circunſtans te. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Hedera circum tempora ſerpit. Virgil. 8. Bucolicon,

-atque hanc fine tempora circum

Inter victrices hederam tibi ſerpere lauros. Allegoricè dicit, Debet etiam carmen meum ſtorere inter uos plures triumphos. Hæc Seruius.

Cuſtare circum tribus. Cic. 2. Verr. Cuſtare iſte homo poteſt, cum ſilio blando & gratioſo circum tribus.

¶ Circum, Aduerbium. Virgil. 4. Æneidos,

Anna vides toto properari litore circum.

Collo dare brachia circum. Virgil. 3. Æneid.

Nubes circum caligat & hebetat vias tuenti. Virgil. 2. Æneid.

Circum late Virgil. 7. Georgicorum,

Sed circum late volitans tam fama per vrbes

Auſonias tulerat.

Circumque, infraque. Stat. lib. 1. Achilleidos,

Tyrrheique greges circumque infraque rotantur.

Circum ſub. Virgil. 4. Georgicorum,

Sed circum tutæ ſub mœnibus vrbis aquantur.

Circum ſuprâque. Stat. lib. 9. Thebaid.

Agere circum, Circumagere, ciere, volucre. Virgil. 2. Æneidos,

-aſt illam ter fluctus ibidem

Torquet agens circum, & rapidis vorat æquore vortex.

Ampleti circum. Circundare. Virgil. 3. eclog,

Et molli circum eſt ænas amplexus acantho.

Claudi circum, Circundari. Virgil. 3. Æneid.

¶ Circum. pro Circa, aduerbialiter. Tacit. lib. 4. Iraque quanquam diuerſis ſuper rebus conſulterentur, aram Clementiæ, aram Amicitiæ, effigieſque circum Cæſaris, ac Seiani cenſuere. Apud Liuium tamen mouum ſignificat lib. 2. Decad. 5. Inde legatio fub idem tempus in Aſiam circum inſulas miſſa. Idem tamen CIRCA frequentius in hunc modum vſurpat. Virgil. 9. eclog.

-varios hæ fluminaa circum

Fundit humus flores.

Circum circa, cõpoſitum ex duabus præpoſitionibus, quod ſignificat ἀμφὶ, περὶ. Sulp. ad Ciceronem, lib. 4. epiſt. 5. Ex Aſia redièt, quum ab Ægina Megaram verſus nauigarem, coepi regiones circumcirca proſpicere. Id eſt ab omni parte.

Circumagere, o. circumageras, pen. corr. circumaggerare [ἀμφιπωμάζω] Plin. lib. 19. cap. 5. Terra minuta, ſimóque circumaggeratas reſiſtere frigori radices.

Circumago, circumagis, penult. corr. circumegi, pen. prod. circumactum [ἀμφιέλιττω, ἀμφιέλαυνω] circumagere, Circunducere. Lua. 2. ab Vrbe, Prius pene quàm Romulus, quique eum eo equites erant, circumagerent frænis equos, tergaque verrunt.

Circumagere ſe. Liu. 4. ab Vrbe, Dictatore autem parte alia ſubſidia, & ſecundam aciem adortus, circumagenti ſe ad diſſonos tumultus, ac ſubitos clamores huſti, &c.

Circumagi ſe annus. Liu. 9. ab Vrbe, Antetempus, comitiorum cauſa reuocati ſuntin ipſo conatu rerum circumegiſe annus.

Circumagere, inſequi. Curtius, Nec vulneratum & fere feminecem circumagere deſiderunt.

¶ Circumagere, aliquãdo eſt Liberare, manumittere. Seneca, Philoſophiæ ſeruitas oportet, vt pro continganteratea libertas. Nam qui ſe illi ſubiecit, ſtatim circũagiur: nam philoſophiæ ſeruire libertas eſt. Circumagebantur autem olim ſerui, id eſt vertebãtur à herõre, quum vindicta manu præterem manumitterentur. Perſius ſatyr. 5.

Circumactus in vulnus. Plin. lib. 28. cap. 4.

Circumactus, huius circumactus. vt, Circumactus rotarum. Plin. lib. 28. cap. 9. Ad faciliorem circumactum rotarum.

Circumambulo, circumambulas, pen. cor. [ἀμφιέρω] In circuitu ambulare. Paulus in l. poſſideri. in princip. D. de acquir. poſſ. Vt qui fundum poſſidet, velit, omnes glebas circumambulet.

Circumaro, circumaras, pen. cor. circumarare [ἀμφιάω] Plin. lib. 18. cap. 3. Quantum quis uno die plurimum circumarauiſſet.

Circumaſpicio, circumaſpicis, pen. corr. circumaſpexi, circumaſpectum [ἀμφιδέκομαι] circumaſpicere. Plin. lib. 8. cap. 33. Nec pupillæ motu, ſed totius oculi verſatione circumaſpiciet.

Circuncæſura, circuncæſuræ [ἐπιτομὴ τοῦ] Summus cortex, & vt Turnebus explicat, forma, figura, circuſcriptio, quæ Græcis σχῆμα vocatur. Lucret. lib. 3.

Extima membrorum circuncæſura tamen ſe

Incolumem præſtat. Arnob. lib. 3. Et quod indignius multo eſt, terrenorum corporum circuncæſura finitis.

Circuncelliones, dicti ſunt qui circum cellas vagantur [ἀπὸ τοῦ] Solent enim arc hæ aquellæ, quibuam habentes fedes. Feſtus.

Circuncido, penul. prod. circuncidi, circuncæſum [ἀμφικόπτω, ἀμφιτέμνω] circuncidere. Hoc eſt, Circum vel pre circuitum incidere & amputare. Colum. lib. 3. Eiuſdem ſpatij cortiscem circuncidito. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 54. Quum deſit vinum fluere, quidam circuncidunt extremã.

Circuncidere aciem oculi. Lucret. lib. 3.

Dutymodo ne totum corrumpas luminis orbem,

Et circuncidas aciem, ſolámque relinquas. Aciem voeat populam oculi.

Arbores. Plin. lib. 16. cap. 40. Circuncifas quoque ad medullam alij non inutiliter relinquunt, vt omnis humor ftaturbus defluat. Loquitur de arboribus cædendis.

Cogitationem. Celſus libro 4. cap. vlt. Deinde delectationis cauſa quantum iuuat ambulare circũcisa omni negotioſa cogitatione vel actione. Id eſt auocato animo à cogitatione negotij.

Stipendia circuncidere. Luuius.

Circuncidere vinum, pro Abſtinere à vino. Celſ. lib. 4. cap. 20. Circuncidendum vinum eſt in totum annum. Budæus.

Circuncidere vinum ex toto. Celſus lib. 6. cap. 9. In dentium autem dolore, qui ipſe quoque magnis tormentis annumerari poteſt, vinum ex toto circuncidendum eſt. Id eſt vinum non eſt omnino bibendum.

¶ Circuncidere, abſolutum. Cic. 5. de Finib. Quæ ſit ſcientia atque ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, corrigat.

Circuncidere atque amputare alicui. Cic. 1. de Orat. Sin copiam nimis infinitum videbitur, quòd ita propoſui quæcùque de re, licet hinc quantum cuique videbitur, circuncidar atque amputet: tamen illud tenebo, &c.

Circuncidere & amputare multitudinem ſententiarum. Cicero 4. Acad. Tollatur ſæpe Chryſippus: ures ſolas eſſe ſenſeas quæ defendi poſſint de finibus bonorum: circuncide & amputat multitudinem.

Circunciſus, pen. prod. [ἀκροποσθίας] Partiſcipium. Plin. libro 14. cap. 19. Quod circuncifis vinaceis proſtuxerit.

Circuncifa inanitate & errore. Cic. 5. de Finib. Vt ſapiens ſolùm amputata, circuncifaq; inanitate & errore omnes ſanibus cõtentus.

Circuncifæ & breues orationes. Plin. lunior, lib. 1. epiſt. 20.

Circuncifi ſumptus. Liu. Decad. 4. lib. 2. Sumptus quos in cultum Prætorum ſoci facere ſoliti erant, circuncifi, aut ſublati.

Circuncifum & breue. Plin. lunior, lib. 2. epiſt. 7.

Circuncifa atque diremptaad ru planitiem. C. ic. 6. Verr.

Circuneidaneus, Adiectiuum [ἐφημερικὸν] vt, Circuncidaneum muſtum. Cato cap. 23, Tortiuum muſtum circuncidaneum ſuo cuique dolio diuidito, addatõque pariter.

Circunciſius, Adiectiuum [ἐφημερικὸν] vt, Circũciſiuum vinũ, Idem. Varro de Re ruſt. cap. 54. Quum deſit ſub prælo fluere, quidam circuncidunt extrema, & ruríus premunt: & ruríus, quum expreſſum, circunciſitum appellant: ac ſcorſum quod expreſſum eſt ſeruant, quod reſipit ſerrum. Legitur & circunciſium.

Circuneiſo, penult. prod. [ἀμφικόπτω] Aduerbium, vt, Circuneiſè agere. Sueton. de Claris Rhet. Tũ ne ſi quequoque ſcholaſticus exiſtimare, circuneiſè ac ſordidè, & tantummodo ritualibus verbis egit, verum rarius. Id eſt abiectis verborum ornamentis, & quaſi amputatis de ſermone.

Breuiter & circuneiſè dicere. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 1.

Circuneiſio [ἀποκοπὴ, ἀφαίρεσις] Verbale. Lactant. lib. 4. cap. 17. Sed iræ, atque inuidiæ ſuæ alias cauſas præferebant, quòd circuncifionem vacuefacerer. Frequentiſſima dictio eſt in diuinis literis, facrifque auctoribus. Significãtque præputij amputationem.

Circuneiſura, pen. prod. [ἐφημερικὸν] aliud verbale, Ineiſio circum facta. Plin. lib. 6. cap. 40. Stantiſque à circuncifura ſuæ ætæ ſidelnores. Id eſt poſtquam circuncifæ fuerint.

Circuncingo, circuncingis, circuncinxi, circuncinctum {circumcingo} cincuntingere, Circundare. Sil.lib.10.
Ceu fera quæ tela circuncingentibus vlrò
Assilit in ferrum, & per vulnera colligit hostem.

Circuncirca {circa} Vide in C I R C V M.

Circunclaudo, circunclaudis, circunclausi, circunclausum, circunclaudere. Cæsar 3. bel. Civil. Cuius adventu cognito Pompeius, ne duobus circunclauderetur exercitibus, ex eo loco discessit.

Circuncludo, circuncludis, pen. prod. circiclusi, circunclusum, pen. prod. {circumcludo} circuncludere, Vndique claudere. Plin. lib. 18. cap. 35. Si nubes Solem circunclauderit.
Circuncludere vas argento ab labris. Cæs. 6. bel. Gal. Hæc studiosè acquisas ab labris argento circuncludunt, atque in amplissimis epulis pro poculis vtuntur.
Circuncludere aliquem. Cic. in Catil. Num inficiari potes, te illo ipso die meis prædibus, mea diligentia circunclusum, commouere te contra Rempub. non potuisse?

Circunclusus, pen. prod. {circumclusus, a, um.} Cic. 2. in Catil. Nunc si L. Catilina consilius, laboribus, periculis meis circunclusus.

Circuncolo, circuncolis, pen. corr. circuncolui, circuncultum {circumcolo} circuncolere. Liu. lib. 5. bel. Maced. Is timor omnes qui circuncolunt Borben paludem, relictis vrbibus montes coegit petere.

Circuncolens {circumcolens} Participium. Vlpianus in l. 1. D. de luminib. Flumen à ruo magnitudine discernêdum est, aut exiltimatione circuncolentium.

Circuncolumnium {circumcolumnium} dici potest Latinè quod Græci vocant peristylium. Est autem locus circunquaque porticum habens, vel saltem à tribus lateribus, qualia fieri in rusticanis domibus solent. Spontinus.

Circuncolo, circuncules, circuncularc {circumcumcumcolo.} Columel. libro 5. cap. 6. Si minus terra subacta, operamus, & circunculcemus ipsum seminis codicem. Alia exemplaria habent circuncalcemus. Ibidem, 7. Ac diligenter circunculcari.

Circuncurro, circuncurris {circumcurro.} Vnde Circuncurrens, Participium.
Circuncurrens ars. Quintil. lib. 2. cap. 13. Hanc autem quam nos materiam vocamus, id est res subiectas, quidam modò infinitam, modò non propriam historices esse dixerunt, eámque artem circuncurrentem vocauerunt, quòd in omni materia diceret.

Circuncurso, circuncursas, circuncursare {circumcursito.} Plaurus Rudens. 6.
Omnia iam circuncursau, atque in latebris omnibus
Perreptau quærere conseruam.

Hæc illæ circuncursa, inuencindum est tamen Argentum. Terentius Heaut. 3. 2.

Circunsido, circunsidis, circunsedi, circunsessum {circumsido, circumsedeo.} circundare, pendere. Vnde significationis, ablatiuo post accusatiuum iungitur. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. Vallo & fossa circunsedi. Cæsar 3. bel. Civil. Octauius quinis castris oppidum circunsedit.
Hic ablatiuus sæpe in accusatiuum conuertitur, & accusatiuus in datiuum. vt, Circunsedit quatuor legionibus oppido. Colum. lib. 5. cap. 6. Ipsósque coles in modum coronæ contortos arbori circundari. Cic. pro Quintio, Si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipse circunsedi.
Finibus aliquid circundare. Cic. lib. 1. de Orat. To autem exiguis quibuldam finibus rotum oratorii munus circunsedisti.
Fraude insidiarum circundare. Iustinus, Insidiarum fraude circunsedit. Id est obsedit, ambuit. Budæus.
Insulis circundatus. Cic. pro L. Flacco, Equidem existimo in eiusmodi regione, atque prouincia, quæ mari cincta, portubus distincta, insulis circundata cliens, &c.
Nube circundari. Virgil. 4. Georgicorum,
Iámque vale, feror ingenti circundata nube.
Obsidione arcta circundatus. Lucan. lib. 6.
Ingenti turbis circundatum elle. Propert. lib. 3. eleg. 14,
Ac nostra ingenti vadit circundata turba.
Vnis circundare aliquem, Amplexari. Stat. 5. Syln.
Agmen fossa. Lucan. lib. 4.
Animum circuudedit corpore Deus. Cic. de Vniuerso. Animum autem vt in eius medio collocauit, ita per totum tetedit: deinde cum circundedit corpore.
Roma arces septem muro circúdat, Id est septem arces intra mœnia continet. Virgil. 6. Æneidos.
Septémque vna sibi muro circundabit arces.
Argentum auro. Celare. Virgil. 1. Æneid.
Argento circundatum aurum. Cic. lib. 2. de Diuinat. Fodit: in tenuit aut aliquantum, sdque circundatum argento.
Arma circundare nequicquam humeris, dicitur qui non aptè sibi cohærere facit, sed potius oneri sumit, vt inquit Seruius in illud Virgilij 2. Æneidos,
Circundat nequicquam humeris, & inutile ferrum Cinglitur.
Comitem latcri. Ouidius Pison.
Custodias. Cic. 4. in Catil. Adiungit grauem prænam, signis eorum vincula rupertit: horribiles custodias circundat.
Exercitum circundare castris. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Tum quo fuerit ordine in via, exercitum omnem longe agmine circundat hostium castris. Budæus.
Figuram loricate circundare. Cic. de Vniuerso. Omni autem totam figuram mundi loricitare circundedit.
Fossam circundare alicui rei. Cic. 9. Tuscul.
Ignes. Cic. in Pison. Miseri, quum latere hominem putarêt, ignes circundederunt.
Ignes circundari. Cic. 3. in Catil.
Ignimuros circundare. Virgil. 9. Æneidos,
Luce palam certum est igni circundare muros.

Ignibus circundare. Ouid. in Ibin.
Salus caubat. Virgil. 2. Georg.
Circundare vallum. Curtius lib. 3, Circundaro vallo, quod decem millium armatorum multitudinem caperet, &c.
Vincula collo. Ouid. 1. Metam.
Vincula & necessitates circundare aliquibus. Liuius, Ac nescio an maiora vincula maiorésque necessitates nobis fortuna, quàm capitis veltris circundederit.
Infula vitta circundatur. Virgil. 3. Georg.
Flammis vrbem circundare. Virgil. 10. Æneid.
¶ Circundare, pro Ambire. Curtius, Lecto circundederat aulæa purpura auroque fulgentia. Budæus.
Lana fulturata latus circundare. Celsus libro 4. cap. 6. Præter hæc circundare primùm oportet latus ipsum lana fulturata.
Racemiferis frontem circundatus vuis. Ouidius 3. Metamorph. de Bacchо.
¶ Circundare, Implicare. Virgil. 8. eclog.
Terna tibi hæc primùm triplici diuersa colore
Licia circundo.

Circundatus, pen. corr. {circumdatus.} Participium. vt,
Circundata palla. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.
Ad talos ilola demilla, & circundata palla Plurima, &c.
Virtus circundata. Sil. lib. 15. Metonymia, pro hominibus virtute præditis.
Armis circundatus, Armatus. Virgil. 9. Æneid.

Circundatus {circumdatus} aliud Participium. vt, Ferulæ circundandæ. Celsus libro 8 cap. 10. Quinto die idem faciendum ferulæque circundandæ. De ferulis autem chirurgorum vide in dictione A COMMODO.

Circundolo, circundolas, pen. corr. {circumdolo} circundolare. Plin. lib. 16. cap. 32. Sed maxime murus, Antandri platanus etiam circundolatis lacerbus retibulis sponte fluxa.

Circunduco, circuduscis, penult. prod. circunduxi, circunductum, {circumduco} circunducere, Notæ significationis. Plaut. Milit. 1.
Aliquos mitte. circunduce exercitum. Plin. lib. 22. cap. 25. Si furunculum quis circunducat.
Telis circunducere aliquem. Curtius lib. 4.
Aratrum circunducere. Cic. 2. Philip. Casilinum Coloniam deduxisti quo erat paucis annis ante deducta: vt vexillum videres, & aratrum circunducere.
Circunducere, cum duobus accusatiuis. Plaut. Mostel. 10,
Eho illum puer circunduce hasce ædes.
¶ Circunducere, per translationem, pro Abolere, delere, & abrogare. Paulus D. de re iudic. in l. 28. a. Acta apud sc habua si partes consentiant, & iudex hoc permittente, potest iubere ea die circunduci, nisi vel negotium, vel lis terminata sit. Vlpianus de iudiciis in l. & post edictum. Quod si is qui edictum peremptorium impetrauit, absit die cognitionis, is veto aduersus quem impetratum est adsit, tunc circunducendum erit edictum peremptorium. Budæus.
Cognitionem circunducere. Vlpianus in l. duo fratres. D. de liberali causa, Recte quæ ordine iudicum puto dicturos, si hanc formam detur consequuta, vt vbi decisit qui in seruitem petit, decisionem aduersario deferant, verum malit cognitionem circunducian audita causa sententiam prolert.
¶ Circunducere aliquem per dolos, Fallere. Plaut. Pseud. 7.
Circunducere aliquem argento. Plaut. Pseud. 7.
Te velle amauem argento circunducere.

Circunductus, Participium {circumductus.} Plaut. Pœnul. 16,
Numnam it à balneis, circunductus pallio?

Circunductio {circumductio} Verbale, Actus ipse circunducendi.
Circunductio {circumductio} Decepto. Plaut. Capt. 20,
Nec puero pupillo, nec argento circunductio.

Circumeo {circumambulo, circumito} circumis, vel ablato m, circuo, vel circuo, circuis, circuiui, circuitum, pen. corr. circumire, vel circuire. Cæsar 7. bel. Gal. Equitum se parem fequi, parem circuirier. Vbi nunc legitur, parem circumire exercitores mansiones. Liu. ab Vrbe, Sed ipse Romulus circumibat, &c.
Aliquem circumire. Cic. Attico, lib. 14.
Orbe spatioso circumire aliquid. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Me mæstum, metam spatioso circuit orbe.
Rota circumire aliquid. Ouid. 2. 1. de Arte.
Cornu circuire. Galba Ciceronis, lib. 10. epist. 30. Itaque quum equites nostrum cornu circuire vellent, recepere me cæpi.
Hederæ circumire caput. De eo duci solet, qui est pœta doctus. Propert. lib. 2. eleg. 5.
Cuius non hederæ circumiere caput.
Prædia circumire. Cic. pro Cecinna.
Sonus circuit aures. Stat. lib. 4. Syln. 4.
inde soinus geminas mihi circuit aures.
Belli fluctibus circumiri. Cic. 3. Philipp. Qui se toties belli fluctibus circumiri quam illum aut egredi aut progredi malunt.
Circumenda mea. Ouid. de Arte.
Speciemur repido maculat æ sanguine arenæ,
Mctáque feruens circumcunda rota.
Circumire per. Plaut. Asina 2.
Illaec per hortum circumut clam.
Circumiri à hostibus circumcunda. Participium. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2,
His cquis instructus perterrita mœnia lustrat
More lupi clausas circumcunus oues.

Circuitus, penult. corr. {circumitus} Adiectiuum, Circunductus. Seneca Med. 2. 9.
Cohem circuitis cornibus alligat.

Circuitus, huius circuitus, pen. corr. {circumitus, circumitionis, circumitus} Verbale. Cic. 2. de Nat. deor. Circuitus enim Solis orbium quinque diebus 1. x, & c c c, quarta fere dici parte additis, conficiuntem conficiunt annuam.

Februm

Febrium circuitus. Celsus libro 3.cap.5. Sed tertianarum quartana rumque, quarum & certus circuitus est, & simplex integer est, & quasi liberaliter quieta tempora sunt, expeditior ratio est.

Longiore circuitu redeúnt febres. Celsus lib. 3. cap. 3. Interdum etiam longiore circuitu quædam redeunt: sed id raro euenit. De febribus.

Orationis circuitus. Cic. in Orat. In quo quæritum est, in totone circuitu illo orationis, quem Graeci περίοδον, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem aut continuationem, aut circumscriptionem dicimus: an in principijs solùm, au in extremis, an in vtraque parte numerus venendus sit.

Orbis circuitus sapientissimus & optimus. Cic. de Vniuersit. Nox igitur & dies ad hunc modum, & ob has causas, vnum circuitum orbis effecit sapientissimum atque optimum.

Circuitus, conglutinatióque verborum. Cic. in Orat.

Verborum circuitus breuior aut longior. Cic. 3. de Orat.

Naturalis. Cic. de Somnio Scipionis.

¶ Circuitu claudi. Quintil. lib. 11. cap. 10. Ergo etiam id fieri potest, vt maiore circuitu minor loci ampliudo claudatur.

Conficere circuitum verborum. Cic. lib. 3. de Orat. Itaque illi veteres sicut hodie enam nonnullos videmus, quum circuitum & quasi orbem verborum conficere non possent, &c.

Perterare omnem circuitum. Virgil. in. Æneid.

Circuitu ad aliquid peruenire. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Circumitio, vel circuitio {περιφορὰ} Verbale. Liu. 3. ab Vrbe, Circuitio ac cura Ædilium plebis erat, ad eos summa rerum ac maiestas consularis imperij veneret.

Circuitio verborum. Terent. And. 1. 2.

Ita apette ipsam rem modò loquutus, nihil circuitione vsus es.

Circuitio in oratione. Author ad Hetennium, lib. 4. Circuitio est oratio rem simplicem assumpta exercitatione circumscribens eloquutione.

Circuitus, pen. corr. {περίοδος} aliud Verbale. Circuitores (vt ait Vlp. de Iustit. & Iur. Lquicunque. 8. 1. ettam ea.) vulgo appellati, quibus vestitura), vel linteatu vestem dant circunferendam, & distrahendam. ¶ In Pand. Flor. legitur Circitores. Circuitores etsi erãt, qui à Triumuiris, aut à Præfecto vigilum constituti vrbem noctu circumibant, ad extinguẽda incendia, & arcendos fures. ¶ Sunt & Circitores, de quibus lib. 9. Vegetius addit eos, inquit, & probasiffimos Tribuni eligunt, qui vigilias circumeant, vt renuntient si emerserit culpa, quos circuitores appellant. nunc minutæ factus est gradus, & circitores vocantur. Aleatius.

Circumcutio, circumcutias, pen. corr. {περιστροφὴ} circumcutiare. Lucr. ab Vrbe, Nequam oculum in fraudem incautus rueret, duas turmas socioru Latini nominis circumequitare mœnia, atque explorare omnia iubet.

Circuntĕro, pen. corr. circunferi, circuntuli, peo. corr. circulatum, pen. prod. {περιφέρω} circunferre. Circum portare. Cic. 4. Verr. Quæso eodicem circunferi, ostẽude.

Inspiciendi causa circunferre aliquid. Cic. pro Corn. Balbo.

Aetes oculorum huc atque huc circunferre. Virgil. 12. Æneidos,

Hic atque illuc aetes circuntulit, aspetæ vrbem.

Ars circunferuus. Quintil. lib. 2. cap. 15. Hanc opinio originem ab Isocrate (si tamen re vera ars quæ circunferetur eius est) duxit.

Lumina alcubi circunferre. Sil. lib. 17.

Circunferre oculos. Liu. 1. bel. Pun. Quocunque circuntuli oculos, plena omnia video animorum & roboris.

Oculos circunferre rebus aliquibus spectandis. Sil. lib. 12.

Oculis circunferre alcui. Valer. lib. 7. Argonaut.

Paumenta. Sueton. in Cæsare, cap. 46. In expeditionibus tessellata & sectilia paumenta circuntulisse.

Querelas. Liuius, Hæ querelæ domos primùm nobilium circunlatæ, celeritatẽque fermonibus.

Circunferre se. Plaut. Merc. 17.

Geadus grandit, emittit oculos, circunferr se, oblitipat verticem.

Circunferre vultus. Ouid. 3. Metam.

¶ Circunferre, pro Purgare, lustrare, propterea quòd qui lustrant, cùm, quem lustrant, sæpe aliquid circunferentes, circumeunt: unde & lustrare, circuire est. Inde & περιφέρεσθαι apud Græcos, & περιφορὰν, & περιφερῆ dicuntur. Plautus,

Quin tu itaque ubi es procertam circunferri. Virgil. 6. Æneidos,

Idem ter socios pura circumulit unda. Vbi Seruius, Circumulit, purgauit. Antiquum verbum est. Plautus, Pro latrato te circunferam. Id est purgabo. Nam lustratio à circumlatione dicta est, vel tzdæ vel sulfuris. Iuuenal. satyr. 2. -si qua daremur

Sulfura cum tædis.

¶ Circunferre prædicatione. Plin. Iunior, lib. 3. epist. 11. Iude etiam meum meritum, vt vera, ita supra meritum prædicatione circunferri.

Circunferre fama. Plin. Iunior, lib. 3. epist. 16. Quum interim illud quidem ingens fama, hæc nulla circunferet.

Sol circunferitur. Cic. 3. de Orat. Incolumitatis ac salutis omnium causa videmus hunc flamm eft huius totius mundi atque naturæ, rotundum vt cælum, terraque vt media sit, eáque sua vi nutuque teneatur: Sol vt circunferatur, vt accedat ad brumale signum, & inde sensim ascendat in diuersam partem, &c.

Ad nutum aliquorum circunferri. pro Nunc hue, nunc illuc inclinare. Curtius lib. 5. Nec mirari hominem meretde eoducẽti omnia habere venalia, sine pignore, sine lare, terrarum orbis exulem, ancipitem hoftem, ad nutum licentium circunferri.

Circunferri eum auorum memoria. Columel. lib. 8. cap. 16. Et iam eum auorum memoria circunferrue Philippi factum atque dictum.

Circunlarus, pen. prod. {περιφορικὸς} Participium. Plin. lib. 29. cap. 4. Quòd si ter sit circunlatus domui vius, &c.

Circunlata & deducta oratio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Circunferentia, circunferentiæ, fœm. ge. Euclid. 1. Element. Circunferentia est linea circuli, comprehendens circulum.

Circunfirmio, circunfirmas, circunfirmare {βεβαιῶ, ῶς.} Colum. lib. 4. cap. 17. Nam vbi magna vis & incursus est pluuiarũ, procellarúmque, vbi frequẽtibus aquis vitis labefactatur, vbi præcipitibus cluis velut pendẽs plurima prædia desiderat, ibi quasi quadrato circunfirmandæ est agmine.

Circunflecto {περιπλέκω} circunflectis, circuuflexi, circunflexum, circunsi-ctere. Virgil. lib. 5. Æneidos,

Conflitut signum nautis pace, vode reuerti

Seretent & longos vbi circunflectere cursus. Vbi Seruius, Bene vno sermone, & profectionem complexus est & reuertionem.

Circunflexus {περίπλεκτος} Adiectiuum. vt, Secula circunflexa. Claud. 4. Panegyr.

Circunflexus, huius circunflexus {περιφορὰ} Plin. lib. 8. cap. 11, Vt & ipsos circunflexu facti ambiant.

Circunflo, circunflas {φυσιῶ} circuflare, Vndique flare, & ab omni parte.

Circunflari à ventis inuidiæ. Cic. 4. Verr. Sic est hic ordo quasi propositus atque editus in altum, vt ab omnibus ventis inuidiæ circunflari posse videatur.

Circunflancibus Austris. Stat. lib. 11. Thebaid.

Circunfluo, circunfluis, circunfluxi, circunfluxum {ῥεῖθρα} circunfluere, Circum aliquid decurrere. Plinius, Id oppidum circunfluit amnis.

Agrum circunfluit amnis. Pomponius in l. ergo. D. de aequir. rer. domin. Tribus modis insula in flumine fit: Vno modo, quum agrum qui aluei non fuit, amnis circunfluit. Altero modo, quum locum qui aluei esset, fiscum relinquit, & circunfluere cœpit, &c.

Ignis frontem circunfluit, Id eft ruboe, qui pudoris signum eft, frontem occupat. Claudian. 2. Panegyr.

-in solitus frontem circunfluit ignis.

Robora circunfluunt dracones. Lucan. lib. 3. Id eft circunrepiant.

¶ Circunfluere, per translationem, pro Aeeurrere vndique. Plinius, Polliquam varie vndique geutes circunfluere.

¶ Circunfluere, Circundare. Varro. 2. de Re ruft. cap. 9. Idem lib. 3. cap. 13, Vbi tanta circunfluxit vis nubium seu eruorum, aprorum, & exterarum quadrupedum multitudo.

Mare circunfluere aliquid aut aliquem dicitur. Valer. lib. 2. Argon. Méque fremens tumido circunfluat ore Propontis.

¶ Circunfluere {ὑπερῶ} Abundare. Cic. in Parad. Quippe quum viderem homines his rebus circunfluentes, ea tamen deficetae maximè quibus abundarent. Curtius lib. 10. Secundis rebus quæ circunfluunt, vos infanire cœpistis, oblitifatuus eius, quem benefitio exuistis meo.

Circunfluere omnifariam. Video MNISFARIAM.

Copiis omnibus circunfluere. Cic. de Amicit. Quis est, prò dẽum fidem atque hominum, qui velit vt neque diligat quem quam, nec ipse ab vllo diligatur, circũfluere omnibus copiis, atque in omuium abundantia viuere?

Circunfluere atque abundare. Cicero 5. Verrina. Illum rebus omnibus vndique crepis impunè eludentem circunfluere atque abundare?

¶ Circunfluere, per metaphoram, transferur ad animum. Curtius libro 8. Infiniabilis autem auaritiæ eft, adhuc implere velle quod iam circunfluit.

Circunfluens {εὐρύθμιος} Participium. vt, Circunfluens amuis oppidum, Circunfluens exercitus. Cic. pro Murena, de Catilina, Circunfluente colonorum Aretinorum & Fesulanorum exercitu.

Circunfluens gloria. Cic. ad Atticum, lib. 2. Itaque ille amicus noster infolens infamiæ, semper in laude versatus, circunfluens gloria, deformatus corpore, fractus animo, qui & confetat nesetr.

Circunfluens & redundans oratio. Cic. de Claris Orat. Incitata & volubilis, nec ea redundans tamen, nec circunfluens oratio.

Circunfluus {εὐρύθμιος} Adiectiuum. Plin. libro 2. cap. 66. Tellus medio ambitu præcincta circunfluo mari.

Amnis circunfluus. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Scindittur in gemina partes circunfluus amnis.

Humor. Ouid. 1. Meram. De Oceano, qui terram ambit.

Circunfluus insula, fignificatione paffiua, id eft quam aqua circunfluit. Ouid. 15. Meram.

Mens circunflua luxu. Claud. 5. Paneg. -virtutibus ille

Fortunam domuit, nunquámque leuantibus alte

Intumuit gebus: fed mens circunflua luxu

Nouerat intactum vitio feruare vigorem. Circunflua, id eft vndique circundata.

Vrbs circunflua ponto. Valer. lib. 5.

Circunfodio, circunfodis, pen. corr. circunfodi, pen. prod. circunfossum {ὀρύσσω} circunfodere. Notum eft verbum. Plinius lib. 17. cap. 18. Circunfodi autem omnibus annis à folitbio duõm cubitorum, strobe bipedali altitudine.

Circunfossor {ὀρύσσω} Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. Aut circunfossor inturnoso ictu verberauit.

Circunfossura, pen. prod. {ὄρυγμα} Verbale. Plinius lib. 17. cap. 26, Cupressus asperuatur circunfossuram.

Circunfurcanus {ἀγχόνη} Qui circum forum spatiatur vẽdituus aliquid, aut emens, aut fesitens, aut tempus inaniter teterns. Ita Sipontinus. Cic. pro Cluentio, Tum repente Aeonnianum quẽdam L. Cloduin pharmacopolam circunforaneum, qui casu tum Latium venisset, aggredinur. Pharmacopola circunforaneus, qui fora multa multorum oppidoũ circuit, & pharmaca venditat. Et apud Tranquillum in Vitellio, capite 10, Circunforaneus lanista, id eft qui in foris verfatur & diseurrit, vt gladiatores vel emat, vel muscrarius vendat.

Circunforanea domus apud Apuleium, pro ea quæ mobilis & ambulatoria eft, facilis ad circuuferendum.

Circunforaneæ hostiæ dicuntur, non tam quæ circum fora, quàm quæ circum agros & vrbeis in ambaruali sacrificio circunferuntur, id circunferendo dicẽtur.

Circunforancum ærs, pro Fœnerattitio. Vide ad 2. Satyris.

Homines circunforaneos Graeci ἀγυιᾶτις appellant, à Graeca dictione ἀγυιὰ, quod forum significat: vnde Latini huiusmodi leues homines, fcurriles, circulatores, & ridiculos, circunforaneos vocant. Mosillanus in Annotationibus quas in cap. 3. lib. 17. Noctium Atticarum Gellij scripsit.

Medici circunforanci. I. tria oncra. D. de excusat. tut. Grammatici, sophistae, rhetores, medici, qui ἀγυιᾶται sunt, hoc est circunforanei, vocantur, vt à reliquis muneribus, sic à tutela & cura vacationem habent. Vide A. Augustinum singulare Modest. in hunc locum.

Circunforo. circunforas, pen. corr. {circunforo-ui-} circunforare: Inde Circunfarastas, pen. prod. Plin. lib. 17. cap. 17. Stipite ab ima parte circunforato.

Circunfossor, Circunfossura, INCIRCVNDO.

Circunfrico, circunfricas, pen. corr. {circunfrico} circunfricare. Cato cap. 26. Pruas scopulas in dolia facito habeas illi rei, quas labia dolhorum circunfrices.

Circunfulgeo, circunfulges, circunfulsi, sine supino {circunfulgeo-} circunfulgere. Plin. lib. 2. cap. 37. Hominum quoque capita, vespertinis horis magno prodigio circunfulgere.

Circunfundo, circunfundis, circunfudi, circunfusum, pen. ult. prod. {circunfundo} circunfundere, Circunciera aspergere. Ouid. 5. Fastorum, Gens fuit & campis, & equis, & tuta sagittis,

Et circunfusis innia fluminibus.

Febris circunfusa rosa. Martial. lib. 12. epig. 17.

Imber circunfusus. Claudian. de Nilo.

Nubes. Virg. t. Æneid.

Pruinis, aut nuibus circunfusa corpora. Virgil. 3 Georg.

Tempestas circunfundit terram. Sil. lib. 7.

Terra circunfusa mari Atlantico: hoc est, quam circunfluit mare. Cic. in Somnio Scipionis.

Super circunfusa. Lucret. lib. 1.

Hunc to diua tuo recubantem corpore sancto

Circunfusa super. &c.

¶ Circunfundi dicitur lac. Plin. lib. 28. cap. 9. Quum ferunt, ne circunfundatur, præstat cyathus argenteus cum frigida aqua demissus.

Circunfundere ad aliquid. Cato cap. 93. Oleã is frudum non ferat, ablaqueato: postea stramenta circumponito: pulle aamurcam cum aqua commisceto aequas partes: deinde ad oleam circunfundito.

¶ Circunfundi aere tram. Cic. 2. de Nat. deor. Id est ambit & circundat. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Nec circunfusa pendebat in aere tellus.

Anima circunfusum aliquid. Cic. de Vniuersit. Neque erant anima circunfusa extrema mundi, vt respirationem requirerent. Alias, aere.

Luce circunfusus. Cic. lib. 4. Academic. Aduersantur enim primùm quòd pari deffigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, vt quanta ea luce circunfusa sint, possint agnoscere.

Amictu nebulæ circunfundere. Virgil. Æneidus,

At Venus obscuro gradientes aere sepsit,

Et multo nebulæ circum dea fudit amictu.

Corona circunfundi, Circunstant hominum multitudine. Sil. lib. 7.

Libris circunfusus. Cic. 3. de Finib. Vide in bibliotheca sedentem multis circunfusum Sedoceum libris.

Circunfundur exercitus. Cæsar 1. bel. Ciuil. Alij quòd pridie noctu conclamatum esset in castris Cæsaris, argumenti sumebant loco non posse eam exiri, circúfundi noctu equitatum Cæsaris, atque omnia loca atque itinera obsideri, nocturnaque præsia esse vrandas.

Circunfusi hostes. Liu. 4. ab Vrbe Cond. Castraque eo die aegre retenta, postero die circunfusis iam magna ex parte hostibus, per auersam portam fuga turpi deserunur. Hoc est, circum castra cãsis, & castra iam magna ex parte ambicntibus.

Armis densis circunfundi. Virgil. 2. Æncid.

Circunfusus caligine. Cic. 2. Tusc. Praeque verò fruentur ea, qui tum etiam quum has terras incolentes circunfusi erant caligine, tamen acie mentis dispicere cupiebant.

Circunfusi corona chori. Claud. in procem. lib. 3. de Raptu Proserp.

Flore alueius ordinis vndique circunfusus. Plin. in Paneg. Neque enim stipans satellium manus, sed circunfusus vndique nunc Senatus, equestris ordinis flore, &c.

Circunfusi omnis generis hominum frequentia. Liu. 3. bel. Punici.

Et Cic. 3. Tusc. Quòd se classe hostium circunfusos videret.

Copus præsidiorum circunfusus. Cic. pro Milone, Quòd verò in illo loco, atque in illis publicorum præsidiorum copus circunfusus fuit.

Tenebris circunfusus. Stat. lib. 10. Thebaid.

Circunfusa arma. Quintil. lib. 3. cap. 10. Nonunquam vt in indicio Miloniano, inter circunfusa militum arma decendum est.

Circunfusæ vndique molestiæ, circunfusi pauores. Cic. 5. Tusc. ul. Nostris quidem acerbissimis doloribus, varijsque, & vndique circunfusis molestijs, alia nulla potuit inuenire leuatio.

Multitudo circunfusa. Virgil. 2. Æncid.

Multitudo aliqui circúfundur. Liu. 2. bel. Pun. Hæc velut concionanti, minutio circunfundebatur Tribunorum, equitumque Romanorum multitudo. &c. Sic idem, Et circunfusa Consuli multitudo, & Consul multitudine circunfusus.

Satellies circunfusus. Ouid. 14. Metam. Id est circunfusi satellites.

Turba circunfusa Duci. Lucan. lib. 5.

Inclusus & Circunfusus videtur tanquam contrarij posuisse Liu. 3. bel. Pun. Non tantùm eo inquam, quòd incluso aduersus circunfusos, sed etiam quòd fessi cum recentibus ac vegetis pugnabant.

Circunfundere aliquem. Ouid. 3. Metamorphoseos,

-circunfusæque Dianam

Corporibus texere suis. De Nymphis, quæ visò Adæone, circunfuerunt Dianam. Nisi accusatiuum referas ad verbum, texere.

Circunfundi alicui. Ouid. 4. Metamorphoseos,

Et nunc hac inueni, nunc circunfunditur illac.

Circungelatus, pen. prod. {circungelo} Participium. Plin. lib. 13. cap. 22. Sed qui circungelatus videri potest.

Circungemo, circungemis, pen. corr. {circungemo} circungemui, circungemitum, pen. corr. circungemere. Horat. Epod. 16.

Nec vespertinus circungemit vrsus ouile.

Circungesto, circungestas, circungestare {circungesto} Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. Nam eam quoque epistolam T. Catienus circungestabat.

Circunglobo, circunglobas, pen. corr. {circunglobo} Circunglobare. Plin. lib. 9. cap. 47. Adeoque nihil non gignitur in mari, vt exuporare etiam zethus animalia, pernici molestia salus, aut quæ capillus maxime celat, existant: & circunglobata cetæ sæpe extrahuntur. Id est, colligata circum cetam. Pol cet & pedicatos intelligit.

Circungredior {circungredior} circungredieris vel circungredere, penul. corr. circungressus sum, circungredi, pen. corr. Tacit. lib. 12. Illi metu ne hinc Romanus, inde Cheruici, cum quos æternùm discordant, circungrederentur, legatus in vrbem & obsides misere.

Circunlacco, circunlaccas pen. corr. {circunlacco} circunlaccui, circunlaccere. Liu. 7. bel. Maced. Ni & Lycaonia, & Phrygia vtraque, & Pisidia omnis, & Chersonesus, quæque circunlacent Europæ, in vestra fuit potestate.

Circunlicio, circunlicis, pen. corr. {circunlicio} circunlicui, pen. prod. circunlectum, circunlicere. A lacio compositum. Quod & Circunlacio dicitur. Liu. 3. bel. Maced. Postquam læuo lacere nudato circunlacere hastat in venientem ex transuerso hostem conati sunt.

¶ Circunlicere, pro Circum zedificare. vt, Circunlicere vallum. Liu. 5. bel. Maced. Totius agminis farcinas in medium comici tussit, & trianoi vallum circunlicere.

Circunlucere, Circundare & ampiecti, authore Budæo.

Extremitatem cæli circunlucere. Cic. de Vniuers. Sic animus à medio profectus extremitatem cæli à suprema regione rotundo ambitu circunlicit, sese quaque versùs, diuinitus, sempiternæ, sapientisque vitæ industria extendum.

Circunlectus, Participium {circunlectus} Circum positus. Plin. lib. 23. cap. 1, Hue quoque distat orbis medius, & minor plaga à circunlectis.

Circunlecta muris zedificia. Liu. 9. ab Vrbe.

Campi circunlecti, pro Circunstantes. Liu. Decad. 4. lib. 1. Templum Herculis, gymnasiumque & lucus erat circunlectus.

Circunlectus, huius circunlectus, masc. gen. {circunlectus} Cic. 2. de Nat. deor. Qui terram tenero circúlectu amplectitur. Alias, circunuectu. Plinius libro 12. cap. 5. In thcatrorum orchestris & obe aut arena supernecta deuuatur, & in rudi parietum circunlectio, doliis etiam indebius.

Circunlambo, circunlambis {circunlambere} circunlambere. Plin. lib. 11. cap. 37. sed supradictis capillamenti tenuitate. Caeteris ad circunlambendas ora.

Circunlatus, Vide CIRCVNFERO.

Circunlino, circunlinas, pen. corr. {circunlino} circunlignare. Plin. lib. 17. cap. 11. Prodenti totas cæspite circunlignari. Liu. t. bel. Pun. Id ficut in pilo quadratum stupa circunligabant, linebántque pice.

Circunligare aliquem. Stat. 8. Thebaidos,

Immauet, & magna trepidum circunligat vmbra.

Vinis circunligare aliquem. Stat. 1. Achilleidos,

-exceptámque audis circunligat vt vinis.

Angui circunligatus. Cic. 2. de Diuin. De ipso Roscio potest illud quidem esse falsum, vt circunligatus fuerit anguis.

Circunlino, circunlinis, pen. corr. circunlinui, circunlitum, pen. prod. {circunlino} circunlinere. Circunungere, vel fricare, aut aliquid leuiter digito aut aliquo instrumento alicui rei circum inducere, & mollire ac tenuiter circum imprimere, non autem crassè. Per translationem vtitur Quint. lib. 12. Institutionum, cap. 9, de quidam etiam si forte susceperint negotia paululum ad dicendum tenuiora, egerint-que adducta ea rebus circunlinunt ac si deterrent alios, &c. Vnde ducta fit hæc translatio, intelligi potest ex eodem lib. 8. Nec pictura in qua nihil circunlinitum est, eminet. Budæus.

Circunlino, circunlinis, pen. corr. circunlui, circunleui, circunsitum, pen. prod. circunlitum, pen. corr. {circunlino} circunlinere, Circunerere leuiter inducere. Columella libro 12. cap. 43. Et circunlinito luto paleato. Plinius libro 21. capite 14. Circunlini alueos simo bibulo, vtilissimum.

Circunlinire oculum. Plin. Iunior. lib. 6. epist. 88.

Circunlitus, pen. corr. Participium à supino circunlitum {circunlino} Plin. lib. 32. cap. 4. Sed & alios ai huic ferunt vsum in oleo aut luto circunlitos.

Auro circunlitus. Ouid. 11. Metamorphoseos,

Neue malè operato mancae circunlitus auro, &c. De Midã.

Cera circunlitus. Cic. 2. Tusc. ul.

Corpora nullo circunlita fuco. Lucret. lib. 2.

Saxa musco circunlita. Horat. 1. Epist. 10.

Circunlitio, Verbale {circunlitio} Plin. lib. 35. cap. 13. Hic est Nicias, de quo dicebat Praxiteles interrogatus quæ maxime opera sua probaret in marmoribus, quibus Nicias manum admoniisset: tantum circunlitioni eius tribuebat. Vtitur & Seneca epist. 87.

Circunlequutio, circunloquutionis, Vide PERIPHRASIS.

Circunluo, circunluis, circunlui {circunluo} circunluere. Liu. 5. bel. Pun. Quo in peninsulæ modum pars maior circunluitur.

Circunluuio, Verbale {circunluuio} Cic. 1. de Orat. Gentiliarum, agnationum, illustrium memoriam circunluuionum, &c.

Circunluuium, Ius præditum. Festus.

Circummitto, circummittis, circummisi, pen. prod. circummissum, circummittere {circummitto} Liu. 4. ab Vrbe, Veiens multitudine abundans, qui inter dimicationem captiua Romana aggredetentur, posse monuit circummitti.

Circummissus, Participium. Cæsar 1. bel. Ciuil. Quod oppidum Adius cohortibus in tres duabus tenebat, delectumque toto Piceno circummissis Senatoribus habebat.

Circummulceo, circummulces, circummulcere {περιψαύω} Plin. lib.28.cap.3. Ex qua familia legatus Hexagon nomine, à Cooſulabus Remæ 10 dulium ſerpentium contactu, experimenti cauſa, circummulcentibus linguæ miraculum præbuit.

Circummunio, circummunis, pen. prod. {περιοικοδομῶ} circummunire. Colum. de Arboribus, cap 18. Prius quam pomarium conſtituas, quàm magnum habere voles, circummunito macerum auſtoſa.

Circummuntus, pen. prod. {περιοικοδομῶ} Participium. Caſſiod. in Pſ. Circuniit. Nunc terra penè ex formicis circummunitos prohiberi aqua, prohiberi ingreſſu.

Circummunito {περιοικοδομῶ} Verbale. Cæſar, Id ne fieri poſſet, obſidionepoſſidque circummuntione ſe bat.

Circumnaſcor, circumnaſceris vel circumnaſcere, penult. corr. circumnatus ſum {περιφύομαι} circumnaſci. Plin.lib.2. cap.103. Lacus Sinnaus in Aſia, circumnaſcente abſynthio inſicitur.

Circumnaulgo {περιπλέω} circumnauigas, pen.corr. circumnauigare. Patere.lib.2. Claſſis quæ Oceani circumnauigauerat ſinus.

Circumnecto {περιπλέκω} circumnectis, circumnexui, circumnexum, circumnectere. Lact. De opif. Dei cap.14. Ao aliquis enarrare ſe puſat poſſe, quid vtilitatis, quid effectus habeat tenuis membrana illa pedicens, qua circumnectitur aluus ac tegitur?

Circumobtuo, circumobtuis, circumobtui, circumobtutum, pen. corr. circumobtuere {περιφραγνύω} Plin.lib.19.cap.1. Cóſeruatoria folia circumobtuere.

Circumpadanus, penult. prod. Adiectiuum à Padus, Qui habitat in circuitu Padi. Liuius 1. bel. Pun. Conſiſtere iuſſis militibus Italiam oſtentat, ſubiectóſque Alpinis montibus circumpadanos campos. Plinius libro 14. cap. 20. Liguriæ maximè, circumpadaniſque multis vtilitas.

Circumpango, circumpangis, circumpegi, pen. prod. circumpactũ {περιπήγνυμι} circumpangere. Plinius libro 17. cap. 13. Ramis terra circumpactis.

Circumpaulo, circumpauis, pen. corr. {περιπολέω, περιφοιτάω} circumpauire. Plin. lib. 13. cap. 14. Aliubi area circumpauita.

Circumpedes, penult. corr. {περὶ τοὺς πόδας} Idem qui & à pedibus dicuntur. Cicero 3. Verrina, Seruos armifices pupilli quum haberet domi, circumpedes autem homines formoſos & literatos, ſuos eſſe dicebat.

Circumplector, circumplecteris, pen. corr. circumplexus ſum {περιπλέκω} circumplecti. Cic. de Vniuerſit. Vndique eſt eos circumplexus. Plinius lib. 13. cap. 10. Tam vaſtis arboribus, vt terni nequirent circumplecti.

Opes circumplexus. Stat. t. Sylu. 5.

Circumplecti patrimonium alterius. Cic. 13. Philipp. An is non red det, qui domini patrimonium circumplexus, quaſi theſaurum draco, Pompeij ſeruus, libertus Cæſaris, agri Lucani poſſeſſiones occupauit?

Circumplexus {περιπτυχθείς} Participium paſſiuè acceptum. Gellius libro 15, Noct. Attic. cap. 1. In eo igitur libro ſcriptum inuenio, &c. tueſtim ligneam defendendi gratia ſtructam, quum ex omni latere circumpleta igni foret, ardere noo quiſe, quòd ab Archelao alumine oblita fuiſſet.

Circumplexus, huius circumplexus {περιπλοκή.} Plinius libro 10. capite 63. Lacertæ, vt ea quæ ſine pedibus ſunt, circumplexu Venerem nouere.

Circumplico, circumplicas, penult. corr. {περιπλέω} circumplicare, Cicero tamen dicit. Diuinat. Experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu. Ibidem, Tum viſam belluam vaſtam & immanem circumplicatam ſerpentibus.

Anguem circumplicare. Cic. 2. de Diuinat. Tum eſſet, inquit, oſtentum, ſi anguem vectis circumplicauiſſet.

Circumpono, circumponis, pen. prod. circumpoſui, circumpoſitum, pen. corr. {περιτίθημι} circumponere, notæ ſignificationis. Plin. lib. 17. cap. 18. Sermentis antea circumpoſitis.

Piper circumponere cauſſis. Horat. 2. Serm. ſat. 4.

Primus & inuenti piper album eum ſale nigro
Incetum, putri circumpoſuiſſe cauſſis.

Circumpotatio {περιπόσις} Verbale à Circumpoto, pen. prod. Cic. 2. de Legib. Hæc præterea ſunt in legibus de vrcitura, quæ ſeruilis vocatura tollitur, omnique circumpotatio.

Circumrado, circumradis, pen. prod. circumraſi, circumraſum, penult. prod. {περιξέω} circumradere. Plin. lib. 17 cap 26, Veluti detracto ſanguinis circumraſi corticis. Colum. lib. 4. cap. 29. Huius tradicis ſi nõ eſt facultas, tum detrãdum tibi quàm recentiſſimum elegitur ſarmentum, & leuiter circumraſum.

Circumretio, circumretis, pen. prod. {περιδικτύω} circumretire, Impedire & implicare. Lucret. lib. 5.

Circumretit enim vis, atque inuria quenque.

Circumretitus, penult. prod. {περιδικτυωθείς} Participium. Cic. 7. Verr. Num ego tibi vllum ſaltum, vllum pectuſculum putem, quum te implicarum fuerintate iudicum, circumretitum frequentia populi Romani eſſe vidcam?

Circumrodo, circumrodis, pen. prod. {περιτρώγω} circumrosi, circumroſum, penult. prod. circumrodere. Plin. lib. 23. cap. 2. Polypum hamos appetere, brachiúſque complecti, non ſtatim, nec pœna dimittere, quàm eſcam circumroſerit.

¶ Circumrodere, per trantlationem. Cic. ad Atticum, lib. 4. Quid? etiam (dudum enim circumrodo quod deuoraodum eſt) ſubturpiculis nihi videbaturaſſe {παροψωνεῖν}. Hoc eſt, inuitas dico, quod dicendum tamen eſt. Vereor enim ne me reprehendas, qui hoc io libro gratiæ cauſa ea laudarim, quæ antea vituperabam. Metaphora à iis qui circumrodunt quod non libenter comedunt.

Dente circumrodi. Horat. 1. epiſt. 19. Deoze Theonino quem circumroditur. Vide TRITONI.

Circunſcalpo, circunſcalpſi, circunſcalptum {περιγλύφω} circunſcalpere. Plin. lib. 20. cap. 5. Radice eius circunſcalpi dentes dolore liberantur.

Circunſcarifico, circunſcarificas, penult. corr. {περιτέμνω} circunſcarificare. Plinius lib. 22. cap. 23. Pedum clauos circunſcarificatos ferro, miſtum cæpe extrahit. Idem lib. 30. cap. 3. Caninus dens ſiniſter maximus, circunſcarificato eo qui dolet, aut dracouis os è ſpina: item enihy dridis. Eſt autem ſerpeos maſculus & albus. Huius maximo dra te circunſcarificant.

Circunſcindo, circunſcindis, circunſcidi, pen. corr. {περικόπτω} circunſciſſum, circunſcindere. Liu. 2. ab Vrbe, Quò ferocius clamitabat, eò inſeſtius circunſcindere, & ſpoliare lictor.

Circunſcribo, circunſcribis, penultima producta, circunſcripſi, circunſcriptum {περιγράφω} circunſcribere, Verbum notæ ſignificationis.

Orbem circunſcribere. Cic. 4. de Finib.

Circunſcribere terram ſurculo, gladio, &c. Plin. lib. 22. cap. 21, Et ſi terram ſurculo heliotropij circunſcribat aliquis, negant ſcorpionem egredi.

¶ Circunſcribere, Conſtituere. vt, Circunſcribere locum habitandi alicui. Cic. in Parad. Exilium autem illi ſuppeditare, quibus quaſi circunſcriptus eſt habitandi locus.

Curriculum vitæ circunſcripſit oobis natura. Cicero pro C. Rab. Perduel.

Circunſcribere terminis & deſinire. Cicero 1. de Orat. In hoc quidem certe propè idem, nullis vt terminis circunſcribar aut definiar tus ſuum.

Spatium vitæ circunſcripſit um. Cic. pro Archia poeta.

Circunſcribens circuitio. Author ad Heren. 4. Circuitio, eſt oratio rem ſimpleem aſſumpta circunſcribens eloquutione.

Sententiam mente circunſcribi. Cic. in Orat. Autè enim circunſcribitur mente ſententia, conſtitimque verba cõcurrunt, quæ mens eadem, qua nihil eſt elegantius, ſtatim demittit.

Regionibus modicis circunſcripta pars. Cic. 3. de Orat. Aſſumamus eam quoque partem, ſed ita vt ſit circunſcripta modicis regionibus.

Scientia circunſcripta cancellis rerum certarum. Cic. 1. de Orat. Nam ſiquis erit qui hoc dicat eſſe quaſdam oratorum propriasſententias atque eaſas, & quaſi certarum rerum forenſibus cancellis circunſcriptam ſcientiam, fatebor equidem, &c.

Definiri & circunſcribi genus poteſt. Cic. pro Sextio.

Circunſcribere luxuriam vitiatre. Plin. lib. 12. cap. 2. Nunc propoſitum iſta confectari non eſt: nec cõmmittemus, vt fubiiciendo vtiliora, luxuriam vitiatre circunſcribamus.

¶ Circunſcribere, Decipere, circumuenire. Plin. lib. 7. cap. 40, Vana moralitas, & ad circunſcribendum ſeipſam ingenioſa. &c. Cicero 14. Philippica, Aut eiecitot vicinos, aut adolcſcentulos circunſcribunt.

Circunſcribere atque decipere. Cicero 4. Academica, Fallacibus & captioſis interrogationibus circunſcripti atque decepti quidam, &c.

Ab aliquo circunſcribi. Cic. pro Q. Roſc. Comœd. Die nunc te ab Roſcio in 1000 circunſcriptum eſſe, qui tantas, & tam infinitas pecunias, non propter inertiam laboris, ſed propter magnificentiam liberalitatis repudiarit.

¶ Circunſcribere, Tollere, & expungere. Cic. 4. Verr. Itaque vno genere opinor circunſcribere habentis in animo quinc hoc arauorum. Idem 3. Verr. Quamobrem omni tempore Syllano ex accuſatione circunſcripto, legatiocem ciui præclaram cogooſcite. Id eſt, ablato, exempto. Aſconius interpretatur, ſubtato, circunducto, ac præcrmitto.

Aliquem circunſcribit Senatus, facto aduerſus eum ſenatuſc ſulto. Cic. pro Mil. Senatus, credo, Præterea eum circunſcripſiſſet. In huiuſmodi circunſcriptione ignominia eſt, & priuatio iuris. Cic. Att. lib. 7. epiſt. 8, Si forte Tribunus plebis Senatum impedient, aut populum incitans uotarus, aut ſenatuſconſulto circunſcriptus, aut ſublatus, aut expulſus ſit.

Circunſcribere Senatum, aut aliquem priuatum. Cic. ad Octauiũ, Cur aut vt ingratum, ingratus, crudeliter, aut immemorem beneficij ſui ſcelerate circunſcribis Senatum? Id eſt, auferis ei authoritatem ita tuendi de ſumma Reſpub. & quaſi Senatum, è medio Reſpub. tollis. Tullius eſt à fabris aut chirurgis, qui ea quę ſerra amputauri ſunt, eiecui ſcebunt & præcidunt. Dicitur & Circidiucere. Idem 13. Philipp. Senatus in Capitolium, parata ãe circunſcribendo adoleſcente ſentcntia Conſulari. Hoc eſt, de cuc ſido magiſtratu Octauio, & imperio ei abrogando. Budæus.

Virgula circunſcribere aliquem. Cic. 8. Philipp. C. Pompilius apud maiores noſtros, quum ad Antiochum regem legatus miſſus eſſet, & verbis Senatus nuntiaſſet vt ab Alexandria diſcederet, quam obliderbatquum tempus ille differret, virgula ſtantem circunſcripſit, &c.

Huuio circuoſcripius. Cic. 6. Philipp. Ille ſe fluuio Rubicone ei mi. circunſcripium eſſe patetur.

Circunſcriptus {περιγεγραμμένος} Adiectiuum, Breuis. Plin. Iunior. lib. 2. epiſt. 3. Arguti, certique & circunſcripti verborum ambitus. Bud.

Circunſcriptus dolo dicitur, ſui facilitate lapſus. l. 1. D. de minor.

Circunſcripti item dicuntur, veluti ordinem relicti, quorũmq; poteſtas demmuta eſt. Cornelius, Nequitit, omnino pares conſcripti, circunſcripti putentur. Ex Turnebo.

Circunſcriptior, Comparatiuum, Id eſt breuior & compend-oſior. Plinius Iunior, lib. 1. epiſt. 16. ad Septicum. In concionibus idem qui in orationibus eſt, preſſior tantùm, & circunſcriptior, & adductior. De Pompeio Saturnino loquitur, qui in ſcribendo ſtudebat breuitati.

Circunſcripte {περιγραμμένως} Aduerbium. Cicero in Orat. Sed quoniam non modò non frequenter, verumetiam raro in veris cauſis aut forenſibus circunſcripte oumcroſeque dicendum eſt, ſequi videtur, &c.

Circunſcriptor, Verbale {περιγραφεύς} Deceptor. Cicero in Catil. Quis

tota Italia venficus, quis gladiator, quis latro, quis sicarius, quis parricida, quis testamentorum subiector, quis circunsceptor, quis ganeo?

¶ Circunsceptor, Qui fraude priuat aliquem bonis. Iuuenalis Satyra 15,

-pupillum ad iura vocantem

Circunsceptorem.

Circunscriptio {σχηματισμός} Aliud vt bale vt, Circunscriptio terræ. Cic. 1. Tuscul. Quum totam terram coniuri licebit, eiúsque eum situm, formam, circunscriptionem, tum & habitabiles regiones.

Circunscriptio orationis, pro Periodo. Cic. in Orat.

Temporis circunscriptio. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Sed fuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circunscriptio temporum metiebatur.

Verborum circunscriptione quadam comprehendere cooclude-réque sententiam. Cic. de Clar. Orat.

¶ Circunscriptio pro deceptione & fraude. Paulus in l. hæc actio. Dó mendor falsam modum dixer. Hæc actio perpetua est: quia initium rei, non à circunscriptione, sed à suscepto negotio originem accipit.

Aperta circunscriptione aliquid facere. Cic. pro Hace. Empliones falsa, præditorum proscriptiones cum mulierculis aperta circunscriptione fecisti.

Circunscriptio adolescentium. Cic. 3. Offic. Atque ifte dolus malus eram legibus erat vindicatus, vt turela 2 11. Tab. & circúscriptio adolescentium lege Iatoria.

Exeedere ex circunscriptione. Cic. 8. Philip. Dixisque se non antea renuntiaturum Senatui, oisi prius sibi res potuisset quid actuns esset, quám ex illa circunscriptione excederet.

Circunsecо, circunsecas, pen. corr. {σχηματίζω} circunscui, circunsectum, circunsecare, Est circuncidere. Columella libro 7. cap. 5. Tuberculum cui subest vermiculus, ferro quám cautissimè circunsecato porrec.

Circunsecus, pen. corr. Adiectiuum. Apul. lib. 5. Quisque circunsecus venantur.

Circunsedeo, circunsedes, pen. corr. {σχηματίζω} circunsedi, pen. prod. circunsessum, circunsedere. Diomastetiam Circunsideo, circúsides, pen. corr. significæque Cóitas sedere, circundare, obsidere. Cic. Att. lib. 9. Pop. Rom. exercitus Cn. Pompeium circunsidet, fossa & vallo septum tenet, fuga prohibet. Liu. 9. ab Vrbe, Vt idé omnibus sermo conster legiones Samnitium in Apulia esse, Luceriam omnibus copiis circunsidere, nec propiùs abesse quam vi capiant.

Circunsedere & obsidere. Cic. 10. Philipp. Vt intelligat neo D. Brutum, quem vallo circunsedet, sed sespsum obsideri.

Aliquem circunsidere. Cic. 3 Verr. Qui te circunsedit.

Curiam militibus circunsedisti. Valer. Maxim. lib. 3. cap. 8. vbi de Q Seruola.

Oppidum circunsedere. Liu. 1. bel. Pun. Cic. 6. Philipp. Brutum oppugnet, Mutinam circunsedeat.

Dies paucos ei cuoefsum oppidum. Liu. 1. ab Vrbe.

¶ Circunsedent, qui assident vtrinque alicui. Cic. 4. in Catil. Nec tamen ego sum ille ferreus, qui tuas charissimi atque amantissimi propinqui mœrore non mouear, horúmque omnium lacrymis à quibus me circunsessum videris. Budæus.

Circunsideri, l'assiuum. Cic. Att. lib. 9, Quòd in his castris fucrunt quibus Pompeius circunsederetur?

Ab quibusdam circunsideri. Cic. 3. Verr.

Propter seelus atque flagitium circunsederi ab aliquo. Cic. 3. Ver. Io castello circunsideri. Cic. pro Deiot. Itaque quum esset ei nuntiatum, Domitium naufragio perisse, re in castello circunsideri, de Domitio dixit verum Græcum, &c.

Circunsilus {σχηματισμός} Participium. Cic. 3. Verr. Intelligo, in qua ciuitate, non modo legatus Populi Romani circunsessus, non modò igni, ferro, manu, copus oppugnatus, sed aliqua ex parte violatus sit.

Iniuria circunsessus. Cic. 3. Verr.

Viribus hominum circunsessus. Cic. 12. Philip. Verùntamen semel circunsessus lectis valentissimorum hominum viribus eecidi sciens, vs honestissimè fungere possem.

Circunsilio {σχηματισμός} Verbale. Cic. 3. Verr. Tc huius circunsessionis tuæ causam, & culpam in alios transtulisse?

Circunsiliо, circunsilis, pen. prod. circunsilui, circunsiliuum {σχηματισμός} circunsepte. Liu. 1. ab Vrbe, Consciis deinde malè quæreudi regni ab se ipsu adueisus se exemplum eapi posse, armatis corpus circunsepiis. Cic. ad Augustum, Sed quoniam cohortibus armatis circunsepius Senatus.

Sylua circunsepta. Paulus in l. posfideri. 8. item feras bestias. D. de acquir. poss. f. Sed eos pisces qui in stagno sint, aut feras quæ in sylua circunsepta euagantur, à nobis non possideri.

Circunsicio, circunsicis, pen. corr. circunsciui, pen. prod. circunsitum, pen. cor. {σχηματισμός} circunsiterre. Plin. lib. 21. cap. 12. At genistas circunsiei aiunt is grauissimum.

Circunsido, circunsidis, pen. prod. {σχηματισμός} Idem quod circunsedeo. Liu. 9. ab Vrbe, Fuit in castra Samnites extinctis nocte ignibus tacito agmine abeunt; & ipse abiecta Sattieulæ tuendæ, Phitiam ipsi meios Romanorum, vt parem dolorem hosti redderent, circunsidunt Budæus.

Circunsignare {σχηματισμός} Colum. lib. de Arboribus. cap. 26. Ex qua arbore inferre voles, in ea quæsito nouellos & nitidos ramos. in his deinde obseruato gemmam, quæ breue apparebit, centámque sjem germinit habebit. eam duobus digitis quadratis circunsignato, vt medio gemma sit.

Circunsisto, circunstici, circunstitum, pen. corr. {σχηματισμός} circunsistere, Inuadere, irruere, & quasi terrificantione aggredi, authore Valla lib. 5. Cæsar 5. bel. Gall. Impedi tumque hostes circunsistunt. Cic. 7. Verr. Hæc quum maxime loqueretur, sex lictores circunsistunt valentissimi, &c. Cæs. bel. Ciuil. Itaque tno omnes consilio Domitium producturn in publicum circunsistunt & custodiunt.

Circunsono, circunsonas, pen. vlt. corr. {σχηματισμός} circonsonare, Vndique sonare.

Circunsonare vndique. Liu. 7. bel. Pun. Inde primo surbara est acies, dum ad circuso nantem vndique clamorem flectere cornua, & obuertere ordines volunt.

Circunsonant aures nec his voeibus. Cic. 3. Offic. Conducere arbitror, talibus aures tuas voeibus vndique circunsonare. Id est, frequentissimè tibi hæc inculcare, & re hæc à præceptoribus alisi audire. Budæus.

Vlularibus cantúque symphoniæ circunsonat locus. Liuius 9. belli Macedi. Eos deducere in locum qui circuso nset vlulatibus cantóque symphoniæ, &c.

Circunsonat hostes clamor. Liu. 3 ab Vrbe, Edito imperio signum sequitur effusiùs miles exequitur clamor hostes circunsonat.

Orbem circunsonant Nereus, id est æquor. Ouidius 1. Metamorphoseos.

Armis circunsonari. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.

Ore circunsonari. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.

Circunspecto, in cas v nspicio.

Circunspergo, circunspergis, circunspersum {σχηματισμός} circunspergere. Colum. lib. 11. cap. 2. Et si sunt parum fructuosæ, vel exemiosibus retortridæ frondis, magnis arboribus quaternos modios flercoris capitio circunspergere, &c.

Circunspicio, circunspicis, peoult. corr. circunspexi, circunspectum {σχηματισμός σχηματισμός σχηματισμός} circunspicere, ex circum & specio antiquo verbo compositum, quod aspicere significat. Est autem Circunspicere, hue atque illuc oculos vertere, & circuuferre. Cicero pro Rosc. Comœd. Circunspicit, circuat. Terent. And. 2. 2. Circunspicio, nusquam.

Nec suspicit, nec circunspicit. Cic. 2. de Diuin. Illi autem qui in auspicium adhibetur, & c. nec suspicit, nec circunspicit: statum respondet silentium esse videri.

Si circunspicere, prudentis est aliquádo. Cic. in Parad. Nunquámne homo amentissime, re circunspicies?

Fragrem circunspicere. Stat. 8. Thebaid.

Omnes. Ouid. 5. Trist.

¶ Circunspicere, pro Animaduertere, & diligèter videre, siue considerare. Cic. 4 Aead. Deinde quum dicant posse accidere sapienti, vt quum omnia fecerit, diligèntissimèque circuspexerit, exstat aliquid quod & verisimile videatur.

Omnia circunspicere. Cic. pro Quintio, Omnia circúspexit Quintius, omnia perclarius est. Hoc est, 10 omnes partes se verfauit, & omnem (quod aiunt) lapidem mouit.

Auxilia exterra circunspicere. Liu. 2. ab Vrbe, Sabini haud partum mouere, & fiatum virium parte Romæ à Tano locatam, & Romanam rem nupec etiam adiectione populi Albani auctam, circunspicere & ipsi externa auxilia.

Casus alicuius. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.

Membra Reip. Cic. Lucio. lib. 5. 13.

Procellas. Cic. 4. in Catil. Quare p. c. incumbite ad salutem Reip. circunspicite omnes procellas quæ impeudent.

Circunspicere animo. Cæs. 6 bel. Gall.

Mentibus circunspicere. Cic. pro Sylla, Circunspicite paulisper mentibus vestris, vr alia omittamus, hoce ipsos homines, qui huc Almet seeleri fuerant.

Circunspiciur. Cicin Orat. Quid de erat circunspicietur.

Diligenter circunspiciendum. Cic. Q. frat. lib. 1.

Circunspiciéda hæc in omni offieio. Cic. 1. Offic. Hæc igitur & talia circunspiciendа sunt in omni offieio, & c.

Circunspicere & prospicere. Terent. Adelph. 4. 5.

Permulta sunt in omni orationc circunspicienda. Cicero libro 2. de Orat.

¶ Circunspicere se, pro Gloriari. Cicero, Vsque eóne te diligis, & magnifice circunspicis, vt, &c.

Circunspectus {σχηματισμός} Participium, seu potius Nomen ex participio, Est non qui circunspicitur, quem solemus appellare cóspicuum: sed qui circunspicit, & in omnem partem, more Iani spectat, hoc est prudens & sagax. Hæc Valla lib. 2. Colum. lib. 1. cap. 8. Nam illa solen nia sunt omnibus circunspectis. &c.

Circunspecti canes. Columel. lib. 7. cap. 12. Maximè autem debent in custodia vigilaces conspicuneæ cronei, sed assidui, & circunspecti magis quàm temerarij. Hoc est prudentes.

Homo circunspectus. Celsus lib. 3. cap. 10. ad finem, de curatione lenetum febrium, Sed eli circunspecti quoque homines, & quoure interdum, & augere morbum.

Circunspectum iudicium. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Circunspectissimus & prudentissimus princeps. Suetonius in Tiberio, cap. 21.

Circunspectare {σχηματισμός} Liuius 4. belli Macedi. Quanam ipse curaeeret, circunspectabat. Terentius Eunuebo 3. Et simul alia circunspecto.

In pallu circunspectant bestiæ. Cic. de Nat. deor. Iam verò illa etiam notiora, quanto se opere custodiant bestiæ, vt in pastu circunspectent, vt in cubilibus dormiant.

Alius alium circunspectat Liuius 2. ab Vrbe, Cunctari aliquandiu sunt dum alius alium, vt præsium incipiant, circunspectant.

Vultus circunspectare aliquorum. Liuius 3. ab Vrbe, Circunspectare tum Patritiorum vultus plebei; & inde libertatis capiare aliquam, &c.

Circunspectare rem aliquam, pro Diligenter considerare, & magna animi intentione Cic. 1. Tuscul. Itaque dubitans, circunspectãs, hæsitans, multa aduersa reuertens, tamquam rati in maximmenso nustra vela, vt ait orario.

Circunspectans {σχηματισμός} Participium. vt, Hoc & illuc circunspectans.

Author

Author ad Heren. lib. 4, Ille quotidie per forum medium ɛ̃quam lubatus diaco ſerpit, denibus aduncis, aſpectu rabido, ſpiritu venenato, circunſpectans huc & illuc, ſiquem rapiat.

Circunſpectus { circumſpectus } Qui circunſpicitur, vique in paſſiuu ſignificatione. vt Verba non circunſpecta, id eſt non conſideraca & perpenſa. Ouid. 5. Faſtorum,

Verba mouent iras non circunſpecta deorum.

Vires non circunſpectæ. Ouid. 5. Meram.

Circunſpectus, huius circunſpectus { circumſpectus. } Cic. 12. Philipp. Facilis eſt circunſpectus, vnde ɛ̃xeam, quo progrediar: quid ad dexteram, quid ad ſiniſtram ſit.

Mali circunſpectus, Conſideratio malorum & inuitus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Ad circunſpectum. Plin. lib. 11. cap. 37, Ceruix ſtexilis ad circunſpectum, artículorum nodis iungitur.

Circunſpicientia { circumſpectus } Idem. Gell. lib. 14. cap. 2. Multa & anxia curæ, & circunſpicientia indigens.

Circunſpicio { circumſpicio } Verbale, Idem.

Circunſpectio & accurata conſideratio. Cicero 4. Academicar. Sin ex circunſpectione aliqua & accurata conſideratione, quod viſum ſit, &c.

Circunſpectè { circumſpectè } Aduerbium. Quintilianus libro 9. cap. 2. Hoc parcius & circunſpectius faciendum. Id eſt, conſideratius & diligentius.

Circunſpectator. pen. prod. { circumſpectator } Cuius fœminium circunſpectatrix, penult. prod. Quæ huc & illuc aſpicit, & ſingula conſiderat. Plaut. Aulul. 4.

Ex inquam age exi, exeundum hercle tibi hinc eſt foras

Circunſpectatrix cum oculis emiſſitiis.

Circunſpicuus, à Circunſpicio { circumſpicio } Qui circunquaque aſpici poteſt. Sipontinus.

Circunſtipor, pen. prod. { circumſtipari } circunſtipari. vt, Amores nouum circunſtipantur. Claud. 2. Paneg.

Circunſto, circunſtas, circunſtiti, circunſtitum, pen. corr. { circumſtare, circumſtare } circunſtare, Circundare. Cicero ad Atticum, libro 1. 11, Vt me circunſteterint, vt aperte iugula pro meo capite P. Clodio oſtentarint.

Tribunal Prætoris circunſtare. Cic. 2. in Cauil. Deſinant infidiari domui hanc Conſuli: circunſtare tribunal Prætoris vrbani: obſidere cum gladiis curiam.

Omnia nos circunſtant. Cic. to. Philipp. Quum verò dies & nocles omnia nos circunſtent, non eſt noſtrum, nominiſque Romani dubitare, cum ſpiritum, quem natura duis debeat, patriæ reddere.

Authoritates aliquem circunſtant. Cicero 2. Verrina, Circunſtant te ſummæ authoritates: quæ te obliuiſci laudis domeſticæ non ſinant.

Circunſtans { circumſtans } Participium. Liu. Tamen in tot circunſtantibus malis manſit aliquandiu immota acies.

Homines circunſtantes. Quintil. lib. 4.

Res circunſtantes. Author ad Heren. lib. 4.

Sylue circunſtantes. Ouid. 3. Metamorphoſeos,

Ad circunſtantes verſa fua bracchia ſyluas.

Circunſtantia, circunſtantiæ { circumſtantia } Gell. lib. 3. cap. 7, De leci importunitate, & hoſtium circunſtantia.

Circunſtantiæ dictæ quæ in vnaquaque controuerſia quæri ſolent, & quaſi quæſtionem circunſtant. Sipontinus.

Ex circunſtantia dicere argumentum. Quintilianus libro 5. capite 10.

Circunſtatio, Verbale { circumſtare. } Gell. lib. 7. cap. 4, Ea circunſtatio militum, corona appellata ſit.

Circunſtrepo, circunſtrepis, pen. corr. { circumſtrepere } circunſtrepi, circunſtrepitum, pen. corr. circunſtrepere, In circuitu ſtrepitum facere. Seneca lib. de Vita beata ad Gallionem, cap. 11, Non voco autem ſapientem, ſupra quem quicquam eſt, nedum voluptas. Arqui ab hac occupatus, quomodo reſiſter labori ac periculo, egeſtati, & toti humanam vitam circunſtrepentibus minis? Ibid. 22.

Circunſtruo, circunſtruis, circunſtruxi, circunſtructum { circumſtruere } circunſtruere. Plinius libro 11. cap. 6, Hæ deinde fores quoque latiores circunſtruunt.

Circunſtruere vndique lapidibus. Plin. lib. 19. cap. 8.

Circunſudo, circunſudas, penultima producta { circumſudare } circunſudare. Plinius libro 14. capite primo, Stipatæ vinaceis circunſudantibus.

Circunſuo, circunſuis, circunſui, circunſutum, pen. prod. { circumſuere } circunſuere. Plin. lib. 34. cap. 16, Viuibuſque naugiis circunſuitis coio aduehi.

Circuntego, circuntegis, penultima correpta, circuntexi, circuntectum { circumtegere } circuntegere, Circum circa operire. Plautus Milite, 5.

Meus herus elephanti corio circuntectus, non ſuo eſt.

Cælum circuntegit omnia. Lucret. libr.

Circuntexo, circuntexui, circuntextum { circumtexere } circuntexere. Virgil. t. Æneidos,

Et circuntexum croceo velamen achanto.

Circuntextum, à Amicius genus, quod purpuram circum habeat. Feſtus.

Circuntondeo, circuntondes, circuntondi, circuntonſum { circumtondere } circuntondere, à circum & tondeo. Sueton. in Auguſto cap. 45, Nam luſtrionem licentiam adeò compeſcuit, vt Stephanionem iuuenarium cui in puerilem habitum circuntonſam matronam mittiſtaſſe compererat, per triua theatra virgis cæſum relegauerit.

Circuntono, circuntonas, penultima correpta { circumtonare } circuntonui, circuntonitum, penultima correpta, circuntonare. Horatius 2. Sermon. ſat. 3,

-quem cepit virtea fama,

Hunc circuntonuit gaudens Bellona cruentis. Hoc eſt, inſanus & furioſus eſt, & vt Græci dicũt, { } eſt attonitus eſt. Nam tonitru homines de ſtatu mentis & prudentia deiiciuntur.

Strepitu circuntonare aliquem locum. Sil. lib. 6.

Circuntrenio, penult. corr. circuntrement { circumtremere } circuntremere. Lucret. lib. 2,

Atque ideo totum circuntremere æthera ſignis.

Circunuado, circunuadis, penul. prod. circunuaſi, circunuaſum, penprod. { circumuadere } circunuadere, Inuadendo circundare. Liuius 9. ab Vrbe. In nouos additus terror quum ex vtraque parte circunuaſiſſet aciem, &c.

Circunuaſit vrbem terror. Lib. 4 bel. Maced. Repente anceps terror hinc muros aſcendentibus Romanis, illinc arce capta, barbaros circunuaſit.

Circunundus, penultima corr. { circumundus. } vt, Oceanus circunundus. Horatius 4 pod. 16, Id eſt vagans, & vagè ſluctuans circum omnem terram.

Æthereæ moles circunuaga flammæ. Ouid. ad Piſonem. Peripharſia eſt Solis.

Circunuallare { circumuallare } compoſitum ex Vallo vallas, quod ſignificat: hoc eſt quaſi vallo munire. Cæſar 7. bel. Gall. Oppidum oppugnare inſtituit, idque biduo circunuallauit. Cic. ad Attic. lib. 9, Legebam tuas literas x iiii. Cal. quum mihi epiſtola affertur à Lepta, circunuallatum eſſe Pompeium.

Acicm denſo orbe circunuallare. Sil. lib. 7.

Circunuallant me res. Terent. Adelph. 3. 2,

Tot res repentè circunuallant, vade emergi non poteſt. Vbi Donatus, Circunuallant ſe terræ nos. & ſtipant ſe inuicem. nam circunuallamus nos & alios, tamen rara loquutio eſt. Et circunuallant dixit, velut inimica acies contra nos. & ideo addidit. Vnde emergi non poteſt. Quum impreſſio eſt hoſtium, ſic dicitur.

Circunuallatus, penultima producta { circumuallatus } Participium. Liuius tertio ab Vrbe, Luce prima iam circunuallati ab Dictatore erant, &c.

Bellona circunuallata Senatu. Claud. 7. Paneg.

Circununcho, circunchis, circunuxi, circunuctum { circumuncare } circunuchere, Circumpotare. Liu. 3. ab Vrbe. Ibi Dictator quãtum node proſpici poterat, equo circunuectus, cotemplatuſque qua tractus caſtrorum, quæque forma eſſet.

Circunuchi claſſe. Liu. 8. ab Vrbe.

Circunuectio, Verbale { circumuectio } Cic. ad Att. lib. 5. Illud tamen quod ſcribis, tamn abuertas velim. de portnrio circunuectionis.

Solis circunuectio. Cic. de Vniuerſ. Verterant Lunæ cuſus proximè ambiteteſque ſupra terram proxima Solis circunuectio eſſet.

Circunuectare, Frequentanum { circumuectare. } Plaut. Rud. 22,

Oppida circunuectabor. Subaudi, per. Sic apud Virgilium 3. Georgicorum,

Sæpius & curri circunuectamur amore. Vbi Seruius, Dum ſpectatim ſingula deſcribimus.

Circunuectio, circunuctus, pen. corr. circunuenti, pen. prod. circunuentum { circumuectus } circunuectus, Circundare, ſcpre. Salluſt. Vallo, ſuſſaque mœnia circunuenit.

¶ Circunuenire hoſtem. Salluſt. Pro loco & tempore paratis rebus cuncta mœnia exercitu circunuenit.

Incommoda multa circunuenunt ſenem. Horat. in Arte.

¶ Circunuenire, Opprimere, decipere, Inuidia conſilium & factione opprimere. Cic. 1. Offic. Eoque maior ſiquando accidit, vt ei ſubueniatur, qui potenus alicuius opibus circunueniri vrgeriſque videtur. Terent. Phorm. 4. 3.

-tũue dixeras huic? facinus indignum Chreme

Sic circunueniri.

Aliquem circunuenire. Cic. 3. Verr. Iam te non Siculi, non oratores (vr dicitas) circunecunuent.

Ignorantiam circunuenire. Vlp. in l. ſi fideiſſor. 6. ſi quum debitor. D. mandati, Debuit enim debitor notum facere fideiuſſori, iam ſe ſoluiſſe: ne forte creditor obreyat, & ignorantiam eius circunueniat, & exactiæ ei ſummam in quam ſoluiſſet.

Per arbitrum aliquem circunuenire. Cic. pro Q. Roſcio Comœd. Itáne verò, quum per arbitrum circunuenire non poſſes, cuius de ea re proprium non eſt iudicium, nunc per iudicem eoudemnabis?

Circunuenire & opprimere. Cicero 6. Verrina, Quid tc á Centuripina ciuitate, ab Catinenſi, ab Halæſina, Tyndaritana, Æthnenſi, Agyrinenſi, cæterisque Italiæ ciuitatibus circunuenisti atque opprimi dicis?

Acerbum eſt ab aliquo circunueniri: acerbius à propinquo. Cicero pro Quinti o.

Circunuenisti, niſi ſubueniatur. Cic. de Clar. Orat. Tum C. Ruſcius, Circunuenisti quinquit, Iudices, niſi ſubueritis.

Circunuentus à ſpoliatus à latronibus. Salluſt. in Iugurtha.

Iudicio circunuenti. Cic. 1. Tuſc. Quanta delectatione autem afficeret, quum Palamedem, quum Aiacem, quum alios iudicio iniquorum circunuentos conuenterem. Hoc eſt (inquit Budæus) inuidia conſilara & factione oppreſſos.

Iudicio capitis aliquem circunuenire atque opprimere, Hoc eſt iu dicibus corruptis, vel conductis teſtibus, facere vt innocens condemnetur. Cic. pro Cluent. Multorem quidam Larino Romam profiſciſci cum magno comitatu & pecunia, quo facilius circunuenire iudicio capitis atque opprimere ſilium poſſet.

Periculo circunueniri. Cic. Anteq. vret in exil. Subito ipſi ſimili periculo circunueniri, in noſtro euentu aliorum ɛ̃emuſſemtes caſus, iure id nobis accidere nequiecam, queteremur.

Circunueniri in colloquio. Cæſ. 1. bel. Gall. Tamen commitendum non putabat, ve paſſis hoſtibus dici poſſet eos, à ſe per fidem in colloquio circunuentos.

Circunueniri per inſidias. Cæſ. 8. bel. Gall. Veretiſe, ne per inſidias ab eo circunueniretur.

His difficultatibus circunuentus Sallust.
¶ Circunuenire, pro Circunfluere. Virg. & Æneidos,
Coeruique sinu labens circumuitur æquor.
¶ Circunuenio. Circunuoluo. Valer. lib. 1,
-vacua nam lapsus ab arbore parium
Ter quater ardenti tergo circumuiuent anguis.
Circumuentus, Participium. vt, Cerua lapis circumuenta. Stat. 6. Thebaidos.
Circumuentus pecunia innocens. Cic. pro Cluent. Id est, oppressus & damnatus.
Criminibus falsis circumuentus. Sallust. in Catil. Ac Catilina ex itinere plerisque consularibus, præterea optimo cuique literas mittit, se falsis criminibus circumuentum, quoniam factioni inimicorum resistere nequiuerit, fortunæ cedere.
¶ Circumuentus necessitudinibus. Sallust. in Catil. Petere Consulatum C. Antonium, quem sibi collegam fore sperabat, hominem familiarem, & omnibus necessitudinibus circumuentum, cum eo se Consule initium agendi belli factuum.
Circumuentus morbo, exilio, atque inopia. Cic. 4. de finib.
Circunuerto, circunuertis, circunuertere (στρεφω) Noxæ significationis. Plaut. Perfa,
Iam à fora argentarij abeunt, quàm in curfit totuli circunuertitur.
Circunuertere aliquem argento. Plaut. Pfeud. 7. Id eft, dolis auferre argentum.
Rota circunuertitur axem. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Nec vires tamen has rabies superabit equorum,
Nitrorapetuperque quæ circunuertitur axem,
Stipitis occurfu fracta & diffecta fuisset.
Circunuertor, circunuertaris, circunuertari (στρεφομαι) Lucretius libro 6.
Nunc hinc, nunc illinc fremitus per nubila mittunt
Quarrente sique viam, circunuerfantur, &c. De ventis.
Circunuestio, circunuestis, circunuestire (ἀμφιεννυμι) Plin. libro 17. cap. 23. Vernacula putatio decctis per ramos vitium erimbus circunuestit arborem.
Circunarbire dictis. Cic. 3. de Oratore, Velle qui oecultantem confutrò, ne id quod agereur, intelligi poffet, duobus trasiectis verbis fimilitudine ipfa indicat, Quandoquidem ille circunuelle dictis, fepti fe dulo.
Circunincio, circunincis, circunincire, circuiun dum (στρεφω) circunuinere. Plaut. Rud. 18, Quafi muneta iuncta, item ego vos virgis circunuineam.
Circunuiso, circunuifis, penultima prod. (ἐπισκεπτομαι) Frequentatiuum à Circunuideo. Plaut. Sed angues oculis omnibus circunuifere. Budæus.
Circunuolo, pen. curt. (πτερυγιζω) circunuolare, Ex Volo, volas compositum, nunc fignificationis.
Iaculo circunuolat aliue campum. Sil. lib. 17.
Ioeut circunuolat Venerem Horat. 1. Carm. ode 2.
Mors atrix circunuolat alis. Horat. 2. Serm. fat. 1.
Nox atra cana circunuolat umbra. Virgil. Æneid.
Circunuolarus, pen. prod. (πτερυγιζω) Participium à paffivo circunuolor. Plin. lib. 10. cap. 23, Haleyonem videre rariffimi eft, nec nifi Vergiliarum occafu & circa falftitia brumamve, atque aliquando circun uolata, flarim in latebras abeuntem.
Circunuolito, pen. curt. (πτερυγιζω) circunuolitare, Frequentatiuum. Virgilius 1. Georgicorum,
Aut arguta lacus circunuolitauit hirundo.
Circunuolitare limina potentiorum. Columella in præfat. totius operis.
Circunuoluere (στρεφω.) Plinius libro 10. capite 62, Serpentes coeunt complexu, adeò circunuoluere fibi, vt vna exiftimari beeps poffit.
Circunuoluere fefe fpinis, arboribus & herba. Plinius libro 16. cap. 44.
Magnum fol circunuoluitur annum, Annus labitur, incidit in hyemem. Virg. 3. Æneidos,
Interea magnum fol circunuoluitur annum,
Et glacialis hyems Aquilonibus aſperat vndas.
Circunuolutor, penult. prod. circunuolutaris (στρεφομαι διαφερ.) Plinius libro 8. cap. 17, Feram verò circunuolutari non dubie blandientem, fefe conflictantem mœrore, qui etiam in panthera intelligi poffet. De panthera.
Circuo, circuis, circuire. In CIRCUMEO.
Circus, circi. m. gen. (κιρκος μεσον σταδιου) Dicitur (inquit Nonius) omnis ambitus vel gyrus.
Circus Soli principaliter cófecratus eft à paganis, cui ædes medio ſtatio, & effigies de faſtigio addi emicat, quod nutnulli putauerunt, ſub tecto confecrandum: quem in aperto habet. Eſt autem circus omne illud ſpatium quod circuire equi ſolent. hunc Romani dictum putant à circuitu equorum, eo quòd ibi circum metas equi currant: Græci verò à Cyree ſiue Sirla, quæ pueri ſuo genus hoc certaminis inſtituit. Ornamenta Circi eius, meta, obeliſcus, carcer. Ouæ honori Caſtoris & Pollucis feribant, quiaſſos eos editos credendo, de cygne & Ioue non erubeſcunt. Metarum appellatione propriè terminum ac finem mundi deſignare volunt, ab eo quòd aliquis emenſus finis eſſe, hac ad ceſtimonium orientis occidentiſque ſolis. Obeliſcum Meſſeres ter Ægypti primus feciſſe ferunt ali ex cauſa: Quum quodam tempore Nilus violenta inundatione Ægyptum vaſtaſſet, indigenatus res, tanquam prenas à flumine exigeret, figitram in vndas miſit. non multo pòſt graui valetudine correptus, lumen amiſit: quo poſt creuiarem vſu recepto duos obeliſcos Soli conſecrauit. obeliſcus enim fagitta dicitur, qui eleo in medio circo ponitur, quia per medium mundum ſol currit. medio autem ſpatio ab vtraque meta conſtituros obeliſcos, faſtigium ſummitatémq; cæli ſignificat, quum Sol ab vtroque ſpatio medio horarum diſcrimine tranſcendit. ſummo obeliſco ſuperpoſitum eſt quiddam auratum, in modum flammæ formatum: quoniam Sol plurimum caloris atque ignis habet. In circo, vnde emittuntur equi, careres dicuntur, à carere qui eſt in ciuitate: quòd, vt ibi homines damnati, atque ineluſi, ita hic equi coercentur, ne exeant antè quàm ſignum emittant. Ars Circi, auriga, & currus, equites vel pedites. aurigæ autem duobus coloribus ſunt, praſinus & venetus. prafinus terræ, veneus cælo & mari dedicatus eſt à paganis. Erichthonius aut ſi, qui regnauit Athenis primus, quatuor equos iunxiſſe fertur, ſeſue Virgil. ait auctor eſt, dicens:
Primus Erichthonius currus & quatuor ausus
Iungere equos, rapidisque rotis inſiſtere victor. Currus autem à curſu dictus, vel qua rotas habent rotundæ & earum, quæ fi curſum: quadrigarum vero currus duplici temone olim erant, quemque, & qui omnibus equis iniuerecrur. iugo primus Ciriſienes Sicyonius tantum medios iugauit, eoſque ſingulos ex vtraque parte ſimplici tmeulo appleauit. Quadrigæ, bigæ, triga, ſeiugæ, à numero equorum & iugo dictæ. ex quibus quadrigas Soli, bigas Lunæ, trigas inferis, ſeiugas Ioui, deſultores Lucifero & Heſpero ſacrauerūt. Quadrigas ideo Soli iunguni, quia per quatuor tempora annus vertitur, ver, æſtatem, autumnum, & hyemem: bigas Lunæ, quoniam ge mino curſu eum Sole cóeundi, hic qua & nocte videtur, & die iungant eum vnum equum nigrum, alterum candidum. Trigas diti anferis: quia hi per tres æraes homines ad ſe rapiunt, id eſt per infantiam, iuuentutem, ſenectutem: Seiugas maximus currus, Ioui: propterea quòd maximum deorum ſuorum eum eſſe credunt. Septem ſpatia quadrige currunt, referêtes hoc ad curſum ſeptem ſtellarum, quibus mundum regi dicunt, ſiue ad curſum ſeptem dierum præfentium, quibus peracta vita terminus conſummatur. Porro equites ſin gulares ideo currere dicit, quia ſingulariter vnuſquiſque curſum vitæ huius peragit, atque tranſit, alius alio tempore ſequens aliuin, per quam cameo, vani mortalitatis vſque ad proprium metam mortis. Deſultores nominat, quòd olim, prout quiſque ad finem curſus venerat, deſiliebat, & currebat, ſiue de equo in equum iterum tranſiebat. Pedites autem aiunt properera pede currere, quia pedibus currimur mortalitas: ob hoc à ſuperiore parte currunt ad inferiora, id eſt ab Oriente ad Occidentem, quia mortalis originus & occidunt. Nudi currũt, quia & homini in ſeculo nuſlæ reliquæ ſunt. recto ſpatio currunt, quia inter vitam & mortem nihil diſtat.
Cinca cauſſas quoque elementorum iidem Gentiles etiam colores equorum tunxerunt roſeos Soli, id eſt ignialbos aeri, prafinos terræ, veneos mari aſſimilantes. item roſeos eſſare currere voluerũt, quod ignei coloris ſint, & cuncta nunc flaueſcãt: albos hyemi, quòd ſit glacialis. & frigoribus vniuerſa caneſcant: veri prafinos viridi colore, quia tum pampinus denſatur. Item roſeos currere Martis ſacrauerũt, à quo Romani exoriuntur, & quia vexillo Romanorum coeco deo conſtatur, ſiue quòd Mars gaudeat ſanguine. albi ſephiri, & frenis tempeſtatibus, prafinos fluri & terræ, veneros aquis vel aeri, qui cæruleo funt colore: luteos, id eſt croceos, igni & ſoli: purpureos tri ſaeriſicarium, quæ acum dicimus, quòd is plurimus eolores habeat. Iſidorus de etymologijs.
Circus & cauea, Iudorum publicorum partes. Cic. lib. 2. de Legib. Iam ludi publici, quoniam ſunt cauea, circóque diuiſi, ſint corporum certationes curſu, & pugilatione, lo ctatione, curriculiſque equorum vſque ad certam victoriam circo conſtituis.
Campus circi patrus. Virg. 5. Æneidos,
-ipſe omnem longo decedere circo
Infuſum populum, & campos iubet eſſe patentes. Id eſt (vt aic Seruius) diſceſſu populi tubet fieri circi eampos patentes.
Ludi ſolennes circi. Ouid. 5. Faſt.
Ludi in circo Cic. 5. Philip. Neſcis heri quartum in circo dicm ludorum Romanorum fuiſſe.
Apertus circus id eſt ſtatioſus. Ouid. 12. Metam.
Circus Apollinaris. Liu. 1. Decad. lib. 3.
Circus populi. Ouid. 1. de Arte.
Clamoſus. Martial. lib. 10. epigr. 53.
Ille ego ſum Scorpus clamoſi gloria circi. ¶ Fuit enim Scorpus auriga celeberrimus. Certabant autem aurigæ in circo. Clamoſi, properer clamorem & plauſum populi aurigis fauentis.
Fallax. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Fallacem circum, veſperũmque pererro
Sæpe forum. Videtur obiurgare dicere, quòd ferè hora ſera furtiuas res ſolent vendum deferre. Porphyr.
Circus Flaminius. Cic. Att. lib. 2. 9.
Circus maximus. Liu. 1. Decad. lib. 1.
Maximus. Liu. 1. Decad. lib. 1.
Rapidus. Statius 3. Syluar. 5. Rapidum vocat propter equorum curſus.
Raucus. Iuuenal. ſat. 8.
Sic laudamus equum, facili cui plurima palma
Feruet & exultat rauco victoria circo. Rauco, id eſt ſonoro propter clamorem fauentium & incitantium currentes illic aurigas.
Locum dare alicui in circo & in foro. Cic. pro Murena, Vtlocus & in circo, & in foro daretur amicis & tribulibus?
Compatare tabernas in circo. Cicero pro Murena, Quid ſtatuent in viros primarios quum circo totas tabernas tribulum cauſa comparauerunt?
Dici per circum. Cic. lib. 1. de Diuinat.
¶ Candens circus, id eſt orbis lacteus. Cic. in Arat.
Eluceus eandore. Cicero de Somnio Scipionis. Quo loco Macrobius libro 1. cap. 15, Orbis hic, inquis, idem quod circus in Lactei appellatione ſignificat. Eſt autem Lacteus cinus è circulis qui ambiunt cælum.
Circenſis, & hoc circenſe. Ad circum pertinens: vel Quod in circo ſebatur. Ludi circenſes. Vide CIRCENSES.
Ludicrum circenſe. Liu. Decad. 5. lib. 4.

Circulus, pendit. cort. {κύκλος} planum peripheria compreheſum. Cic. 2. de Nat. deorum, Quúmque duæ formæ præſtantes ſint, ex ſolidis globus (ſic enim ſphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, κύκλος Græce dicitur.

Circuli, quinque circulis hæc nomina aſſignant. ſummũ frigidiſſimæ partis finem, ſeptentrionalem appellant: ſecundum ab eo, ſolſtitialem: ab hoc deinde, qui medium polum diuidit, æquinoctialem: quòd in eo Sol diei & noctis horas æquet. ab hoc deinde, qui eſt æquinoctiali proximus, brumalem: nam & ſolſtitialis eſt ordinatus. ſeptentrionali deinde ſeſe contrarium auſtralem appellant. circuitus autem zodiaci, cuius fines Sol neqeatur excedere, ex circulo ſolſtitiali ad brumalem per diagonum oſtendit, ita vt ex viraque parte meridianum circulum medium ſecet. per hunc Sol ire fertur, & orbem terrarum viginti & quatuor horis circum ire. Ex Hygeno de limitibus conſtituendis.

Circulis vaſa cingere. Plin. lib. 14. cap. 21.

Lacteus circulus. Vide LAC.

Circulos ſuos orbéque confecium celeritate mirabili ſtellæ. Cic. de Somn. Scipion.

Subnectere eiſdem alieui rei. Virg. 3. Georg.

{Circulus, per tranſlationem. Cic. 5. de Finibus, Quinetiam inerſitibus homines videmus, quum non habeant ingenuas ex doctrina obleCtationes, circulos aliquos, aut ſemiercubis conſectari. Circulos appellat eques homini in orbem collectorum, & inter ſe ſabulantium. Semicirculos, ſeſſiones colloquentiũ, capitũ, conventiones. Hæc Budæus. Liu. lib. 4. Decad. 3. In omnibus circulis, atque etiam (ſi diis placet) in conuiuiis ſum, qui exercetus in Macedoniam duxerit.

In circulis & in conuiuiis ſermo liberior. Cicero Attico, lib. 2. Attrem in oppreſſoque, ſermo in circulis durtaxat, & in conuiuiis eſt liberior quàm fuit: vineere incipit fermouem dolor, ſed ita vt omnia ſint plenifſima deſperationis.

Arripere aliquem ex circulo. Cic. lib. 2. de Orat. Si quenenunque patremfamiliãs arripuiſſetis, ex aliquo circulo, eadem vobis peretontantibus reſpondiſſet.

Decipi in circulo. Cic. lib. 1. de Orat. Tu mihi quum in circulo decipiare aduerſarij ſtipulationcula. &c.

De circulo ſe ſubduxere. Cic. ad Q. fratr. lib. 3. 20. Cato ſi diruptis tabellis de circulo ſe ſubduxit.

{Circulus, etiam dicitur quem vulgò vocamus *Collier*, hoc eſt Collarium: à ſimiliudine de quo Virg. lib. 5. Æneidos,

Flexilis obtorti per collum it circulus auri. Sed & circulos appendi auribus, colligat ex Ezechiele cap. 16, Dedi circulos auribus tuis. Item naribus, vt eonſtat ex loco lob, cap. 40, Nunquid potes circulum in naribus eius? vbi D. Hieron. interpretatur exeta ornamenta mulierum ſolere aureos annulos in os ex fronte pendere, & imminere naribus.

{Circlus per ſynecopen, pro circulo. Virg. 3. Georgicorum,

Ac primùm laxos tenuo de vimine ceruices Cereiei ſubnecte.

Circulo, circulas, pendit. cort. {κυκλόω} exercitum circundare. Colum. lib. 11. vbi de Cappate loquitur, ſique debebit amè exercitari foſſula, quæ repleatur lapidibus & calce. Alij codices habent eireundari.

{Circulare, per tranſlationem. Cic. de Claris Orat. Videt oſeitanem iudicem, enlloquentem eum altero, nonnunquam etiam exercitanem, murmtem ad hora s, quæſitorem vt dimittat rogantem mineligit orationem in ea cauſa non eſſe. Circulantem dixit, præ ſe in circulo caput conferentem, quod iudicium eſt auditoris oratori non auſcultantis, nec animum oratioui aduertẽtis. Budæus. Alij ſic: Circulantem, ſe verterntem, & ſic quaſi circulum faciẽtem: vel alios propẽ fedentes ſe alloquentem, vt circulum facere videatur.

Circulanter, pro circulatore vtitur Seneca. Budæus.

Circulares { μαικτικῶν } magiſtratus Demoſthenes vocat, qui in orbem deſcruntur. Budæus.

Circulator, pendit. prod. { γόης } Verbale, (inquit Paulus Iuriſc.) qui ſerpentes circunferre ac proponit. Cel. lib. 5. cap. 27, Idéoque colubra ipſa rotũ eſtur, dum circumeo oceidit: & ſi ſtupente ea (quod per quædam medicamenta circulatores faciunt) in os digitum quis indidit, neque percuſſus eſt, nulla in ea ſaliua noxa eſt.

Actionum circulator. Afinius Pollio C. c. lib. 10. 23. Beſtius verò eiues Romanos, in his circulatorum quendam actionum noniſſimum hominem Hiſpali, qua deformis erat, obiecit.

Equeſtris circulator. Apuleius de Aſino aureo, lib. 1. in principio, Circulatorem aſpexi equeſtrem ſpatam præcutam mucrone infecto deuoraſſe.

{Circulator, Circunforaneus, qui ſua carmina coronæ recitat. Is ab Horatio Cycleus dicitur.

Circulatrix, penultima producta { γόητις } Fœminiuum. Martialis libro 10. epigr. 3.

Et fœda linguæ probra circulatricis.

Circulatorius { γοητικὸς } Adiectiuum. Quod ad circulatorem ſpectat. vt Sermo circulatorius. Vnde Quinctilianus præcipit nobis parsdam vim orandi, non circulatorium voluptatem ſpectantibus. Hoc eſt iis qui garrula quadam circulatorum feſtuitate gaudent.

Circulatoria iactatio. Quintil. lib. 2. cap. 4, Extemporalis garrulitas, nec expectata cogitatio, & vix ſurgendi mora, circulatoriæ vrbis actionis eſt.

Circulatim, pendit. prod. { κύκλῳ. } Sueton. in Iul. Cæſar. cap. 84, In ſummo publico ludo extrernarum gentũ multitudo circulatim ſuo quæque more famentata eſt.

CIRCE { Κίρκη } Dicitur Scylla, Nili regis filia, mutata in auem citrim, id eſt alaudam. Vide SCYLLA.

Cirnc 2, cirneæ, Vas vinarium, patens ac rotundum, quo vinum è cado hauritur, vt feratur ad menſam. Plaut. Amphit. 4.

Cadus erat vini, inde impleui cirneam.

Cirphis { κύρφις } Rupes eſt præruptа, aute vrbem vbi Delphi in habitant ſita, fundoſam relinquens vallem, per quam plurimus amnis diſpergitur. & ſub qua vrbs vetuſta iacet Cyrrha ad mare locata, vt auctbur eſt Strabo lib. 9.

CIRRHA, Vide CYRRHA.

Cirrhota { κιρῥώτης } vel Cirrha medicamenta, iis adnumerata ſunt quæ vocantur μολυβδαῖα, veluti quæ ex bitumine coneinnantur. Comparantur verò cirrha ex lithargyro ξηρὸν τὸ ξὺν, amplius ſi pereoquantur. Sed ſepoſitis obduitur phæ; colores ἰσάτιδος, ex qua pharmaci inuma viſuntur cirrha magis, quàm ab initio: quo nomine nuneupant nõnulli emplaſtros id genus ἀχρῳμάτους quidam verò etiam ἀνωμάτους. Quòd ſi exeoquantur leuius, ſiant emplaſtri, quas melinas dicunt; id eſt μελινοῦς. Vide Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 12.

Cirrhum, ſunt qui colorem gilum interpretentur apud Gelliam, vbi Mneſitheiaffercur fenẽtia, eſſe tria vini genera, nigrum, album, medium, quod nocter αἰθρὸν. Gilaum putat Seruius colorem melinum: ſunt qui cinereium. At Galenus, Cirrhum inquit, ſi aliter eupias enuniare, recte prorſus dixeris αἰθρὸν, id eſt fulvum palle ſcens.

Cirrus, cirri { θύσανος } Capitis crinis. Varro Cato, vel de Liberis educandis, Itaque Ambraciæ primum eapillum puerilẽ demprum, item eirrus ad Apollinem pouere ſolent. Nonius.

Cirri { τὰ κατὰ τοῦτο } Oſtreorũ, ſiue polyporũ capillamenta. Plin. Græci planagini ſimilem eſſe dicunt, eaule quadrato, folio vlt a cum ſemine inter ſe implexis, veluti in polyporum cirris. Martial. lib. 7. Et oſtreorum rapere luuidos cirros.

{Cirri ea capite quorundam animalium à quibuſdam appellautur capilli contorti ac penude criſpati, quales picus Martius & alauda & gallinæ in capitibus gerunt. Plin. lib. 11. cap. 37. Et ſulueram genere dedit cirros: pico quoque Martio, & graſſi Balearicæ.

Cirratus, Adiect. { θύσανωτὸς } Capillatus. Martial. lib. 9. epigr. 30, Nec matutini cirrata eaterua magiſtri. Perſius Sat. 1.

Cirſi { κιρσοὶ } Ab Hipporrate vocantur varices, hæ eſt tumores pedum, & nonnunquam circa imam partem venteris, atque adeò circa ipſos teſtes. Arriſtot. Ixias vocat.

Cirſion, Cauliculus eſt teuer dum eubitorum, triangulo ſimilis, foliis ſpinoſis circumdatus. Spinæ molles ſunt. Folia bouis linguæ ſimilia, minora, ſubcandida, & in eæumine capitula purpurea, quæ ſolsantur in lanugines. Hanc herbam, radicemque eius adalligaram, dolorem varicum ſanare tradunt. Hæc ex Plin. lib. 27. cap. 8.

Cirſocele { κιρσοκήλη } Morbus eſt in ſcroto, quo dilatantur amplificantúrque quædam aut omuia vaſa, quæ teſtem alunt. Omnia autem in ſcroto tumor, Cele Græcis, Latinis Rumex nuncupatur. Hæc autem finit, medicæ apud Galen.

Cirtus, Numidiæ vrbs, ex Salluſtio nota. Strabo lib. vlt. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam, Mieipſæ potiſſimum opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantum effecit, vt decem equitum millia, & pedirum viginti emitteret. Nunc vulgò dicitur *Conſtantina*. Oliuarius in Melam.

CIRTESIUS, Fluuius eſt memorandus in Scythia, teſte Herodoto.

C I S

Cis ſine κάθ, circà } Præpoſitio, quæ idem quod Citra ſignificat: ſed ſæpè mõtium & fluminum nominibus iungitur. Liu. 44. ab Vrbe, Hic enim primus eis Anienem tenuit rege Vetentium ſecundo prælio conflixit. Cic. ad Att. lib. 7, Quoad hoſtis eis Euphraten fuit.

Cis paucos dies. Plaut. Trucul. 7. Id eſt intra paucos dies.

Cis herele paucas rempeſtates. Tranio

Angebis rurn numerum. Id eſt propediem. Plaut. Moſtel. 2.

{Cis, pro Vltra. Salluſt. Cis Rhenum atque intra mare noſtrum & Oceanum, niſi qua in paludibus via fuit perdomita. Varro lib. 20. Rhetor. Eo die eis Taburn eiuitatem eſſe memorandus eſt. Nonius.

Cis Taurum. Cic. Appio, lib. 3. cap. 8. Paulo antè, trans Taurum dixerat.

{Cis vndique. Plautus Mercatore 3, Atque ea ſeſe eis vectatum vndique.

{Cis, citra, citimus facit, inquit Feſtus. De quibus vide infrà ſuo ordine.

{Cis { ὰὲ } Vermiculus in tritico præcipuè & hordeo naſcens, ſeminique illa euſpide fua exiguis foraminibus penetrans, à euius ſimiliudine etiam pumex lapis κατὰ τοῦτο Græcis appellatur, quòd ſilluloſus ſit, & multis ſuraminibus pertuſus.

CISALPINA Gallia { γαλατία ἐντὸς } quæ Italiæ vltrà ſiu rugæ, Togata Gallia dicitur. Cicero pro lege Manilia, Inde quum ſe in Italiam reeepiſet, duabus Hiſpaniis & Gallia Cisalpina præduis ac nauibus conſtmata, &c.

Cisalpini Galli. Liuius libro 7. bellí Punici, Gallos Cisalpinos, Ligureſque.

CISAMUS { κίσαμος } Vrbs Cretæ apud Ptolemæum, hodie *Xphiſia*.

CISAPENNINA, Italia & Tranſapennina dicitur in Antiquitatibus Catonis & Semproniꝰ. Ex Budæo.

CISERVSIA, Inſula non longè à Gnido diſtans, cuius meminit Plin. lib. 5. in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

Ciſibilites. Muſti genus, in Galatia naſcens, vt refert Plinius libro 9. capite 14.

Ciſium, ciſij { ἄγγος } Genus vehiculi biroti, inquit Nonius. Cic. 2. Philipp. Inde eiſio eelenter ad vrbem aducctus domum venit eapite inuoluto. Ciſiorum meminit & Virruuius lib. 10. cap. 2. ad finem.

Ciſarius, Qui eiſium agit. Vlpianus 1. Item quæritur, in principio. D. Loeat. Si ciſiarius, id eſt earrucarius, dum exercto transfire eouteudit, eiſium exertit, & feruum quaſlauit, vel occidit, quto eo locato in eum eſſe actionem.

CISIO AE, Populi. Plin. lib. 6. cap. 30. Ab ea verò exli parte, quæ ſupra Syrtes maiores, Oceano meridiano præcedit ur, Dalion vocatos eſſe dicit, pluuia tantùm aqua vtentes, Cyforos, Longoporos, &c.

Ciſpello, ciſpellis, ciſpuli, pendit. cort. ciſpulſum, ciſpellere, Citra pellere. Plaut. Amphitr. 2.

Inde optimè ciſpellam virum. Ciſpellam, id eſt aſpellam, repellam, non ſinam vltrà progredi, reiiciam.

CISPIVS { κίσπιος } Mons eſt in Vrbe, Exquiliæ regionis, de nomine cuiuſdam hominis dictus. Hæc Feſtus. Gel. lib. 15. cap. 21.

Cisthenanus, penult. prod. Adiectiuum, Qui citra Rhenum habitat. Cæsar belli Gall. lib. 6. Neruios, Aduaticos, ac Menapios, adiunctis cisthenanis omnibus Germanis, esse in armis.

CISSA { κίσσα } Fluuius ponti Cappadocij, Ptolemæo, vulgò *Quisa*.

CISSA. Insula in regione Mesia, de qua sic Plin. lib. 3. cap. 26. Claræ ante ostia Timaui caldorum fontium cum æstu maris crescentium, iuxtà ipsorum agrum, Cissa, Pullariæ, &c.

CISSERIS { κισσηρὶς } Ponitur à Polluce libro 7. cap. 22. inter ornamenta mulieb. tria; vbi Gualtherus vertit Pumicem.

CISSUS { κίσσος } Hedera genus est, quæ sola sine adminiculo subsistit, neque arboris aut muri, alteriusve pedamenti egens sustentaculo: vnde enam Orthocissus à Græcis dicitur, quasi recta hedera. Fabulantur Græci Cissum Liberi patris pusionem in hanc herbam conuersum, ei nomen fecisse. Huius meminit Plin. lib. 16. cap. 34.

CISSANTHEMOS, penult. corr. Herba quæ & cyclaminos dicitur. Vide Plin. lib. 25. cap. 9. Ruellius libro 2. cap. 95. hanc herbam medicis incognitam esse ait, eamque esse quam nunc herbarij *Sigillum Mariæ* vocant.

CISSEVS { κισσεὺς } Rex Thraciæ, pater Hecubæ vxoris Priamiæ quo Cisseis Patronymicum fœmininum.

CISSITES, cissitæ, penul. prod. Gemma candore insignis. Plin. lib. 37. cap. 10. & 11.

CISSYMBIVM, Ligneum poculum ex hedera, quam Græci { κισσὸν } appellant, inquit Sipontinus. Pollux autem dictum ait, quòd id poculum pastorale hedera circundatum sit. Memineruntur Theocritus & Homerus. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. mulea tradit de Cissymbio. Vide locum.

CISTA, cistæ { κίστη, κιστὶς } Genus vasis viminei. Columel. lib. 12. cap. 54. Si multum liquoris fuerit, muriam duram adiicito, & ita eluto, & postea in quadratam cistam vimineam, quæ neque fpissè, solidè tamè & crassis viminibus contexta sit, trapa componito.

Cista texta de vimine. Ouid. lib. 8. Metamorphoseos,

Clauserat Actæo texta de vimine cistæ.

Effracta cista. Horat. 1. epist. 18.

Causa cista. Catul. epigram. 59.

¶ Cista etiam ex asseribus construitur, in qua pecuniæ, libri & alia reponuntur: eique ea capsa quadam. Cicer. 5. Verr. Quatennis ns. quos mihi Senatus decreuit, & ex ærario dedit, ego habebo, & in eistam transferam ex fisco. Iouen. sat. 7.

Nanque vetus Græcos feruabat cista libellos.

¶ Cista in iudicijs erat, intra quam tabulæ ceratæ ponebãtur in ferendis suffragijs, vt inquit Asconius in Diuinationem Ciceronis, his verbis, In Diuinatione, & in aliis eausis maioribus vniuersi iudices in cistam tabulas simul conijciebant suas, easque insculptas literas habentes absolutionis, siue condemnationis. Vide, Suffragia quomodo ferri soleant in SVFFRAGIOR.

Cistæ suffragiorum in comitijs erant. Plin. lib. 33. cap. 2.

Cistas deiicere. Author ad Herenn. lib. 1.

CISTVLA, pen. corr. { κιστὶς } Diminut. num. Martial. lib. 1.

Parcæ cistula non capax olus. Vulgò *bulgetta* dicitur. Bulga vitoria. Budæus.

CISTELLA { κιστίδιον } Diminutiuum à Cistula diminutiuo. Terentius Eunucho 4. 6.

Cistellam Pythia domo offer eum monumentis.

Cistellam suffragiorum, Author ad Herennium libro 1. posuit pro vase, quo suffragia populi in creãdis magistratibus legibúsque ferendis colligebantur.

CISTELLATRIX, cistellatricis, penultima producta { κιστοφόρος. } Plautus Trinummo, 5,

-nox datur, ducitur familia tota,

Cantrices, cistellatrices, nunnij, tenũij, raptores panis & peni. Significare videtur ancillam cistophoron, quæ canistrum fert here. Budæus.

CISTELLVLA, penultima correp. { κιστέλλιον } Diminutiuum ex cistella. Plautus Rud. to, Vbinam ea iuit cistellula?

CISTIFER, penul. corr. cistifera, cistiferum. penultima correpta { κιστοφόρος } Qui facrorum mysteriorum cistis inclusorum arcana ferr, vt in Cybeles mysteriis, Bacchi orgijs, & cæteris id genus. Martial. lib. 9. 73.

-Nupsiti Gellia cistifero. Alij cistigero. Appellat autem cistigeros Marmalis eos homines, qui pro conscripti simis & despicatissimis habebantur. Turnebus.

CISTERNA, Verbs eft Æolidis, de qua Pomponius lib. 2. sic scribit, Isthmus ille qui inter Ianicum & Idrum finum prominet, paruis vrbibus asperfus est: quarum clarissima est Cisterna. Apud Plin. lib. 5. cap. 30. Cisthene scribitur.

CISTERNA, cisternæ { κίστερνα, κιστέρνιον } Locus in quo colligitur aqua pluuia. Festus, Cisterna dicta est quod est cist, id est infra terram. Vlpianus in l. 1. D. de fonte, Cisternæ autem imbribus concipiuntur.

Vini cisterna. Vlp. in l. Vulgaris. 6. Sed & si de naui. D. de Iurtis, Et quid si cisterna vini sit, quid dices? aut aquæ cisterna?

CISTERNINUS, penul. prod. Adiectiuum { κιστερνικὸς. } vt, Cisternina aqua. Colum. lib. 12. cap. 43. Tota deinde vasa in aqua fontana vel cisterna ponderibus impositis mergi.

CISTHVS, Arbuscula in Cypro insula. Plin. lib. 24. cap. 10. Græci vicino vocabulo cisthon appellant feuticem maiorem thymo, folijs oleni. Duo genera, Flos masculo rosaceus, fœminæ albet. Vide Ruellium lib. 1. cap. 66.

CISTOPHORVS, penult. correp. { κιστοφόρος } Nummi Asiatici species, sic appellati quòd in eo cistiferi effetti sculpti, qui facrorũ mysticorum cistis inclusorum arcana ferebant, vt in Cybelæ mysteriis, Bacchi orgijs, Cereris initijs. Æstimatione vero parum aberat quo duplo superior illi esset denarius Romanus. Quatuor enim denarij septem cistophoros eum femisse valebãt. Festus, tuboicum talentum nummo Græco septem millium & quingentorum cistophorum est, nostro autem centum millium denarũm. Cicero Attico, lib. 11. epist. 1. Ego in cistophoro in Asia habeo ad festertia bis & vicies. Huius pecuniæ permutatione fidem nostram facilè suebere. Hanc pecuniam Cicero ex administratione Ciliciæ collectã, apud publicanos reliquit. deide, quòd ibi minus turò fore videbatur, dimidiam ferè partem exegit, & ad Egnatium argentarium transfluit. Eidem lib. 1. epist. 6. Scripsi ad Quæstores vrbanos de Quinto fratris negotio. vide quid narrent, eosque ipes sit denarij, an cistophoro Pomperano accesimus. Quod Q. Ciceroni Asiam regenti à populo Romano in sumptum debebatur, id fibi ille denario, id est Romana pecunia, non cistophoro, qui nummus erat Asiaticus, curari volebat. Videigitur, inquit Cicero, ecquæ spes sit denarijan cistophoro contenti esse debeamus. Pomperanum appellat, quòd in Asia magnam pecuniam Pompeius in cistophoro habebat, quæstum quo tempore in interregnio hunc contra Mythridatem bellum gessit. & qua pecunia Quæstores numerari Quinto volebant, tantundem ipsi postea Pompeio Rome denario numerarori. Turnebus.

CISTVLA, In CISTA.

C I T

CITARISTA, vel Citaristes, Promontorium est Narbonensis prouinciæ, non procul à Massilia. Plin. lib. 4. cap. 3. & Pomponius lib. 2.

CITARVS, In CITO, CITUS.

CITERIA { κυθηρία } appellatur effigies quædam argutæ & loquax ridiculi gratia, quæ in pompa vehi solita fuit. Cato in M. Cælium, Quid ego cum illo differrem amplius, quem ego denique credo in pompa vecturatum re ludis pro citeria, atque cum spectatoribus sermocinaturum? Festus.

CITERIOR, Citerius, In CITRA.

CITHARON { κιθαιρὼν } Mons Libero sacer. De quo Seruius Æneidos 10. Parnassus, mons est Thessaliæ iuxta Boeotiam, qui in duo finditur iuga, Cithæronem Liberi, & Helieonem Apollinis & Musarum. Hunc Lactantius libro 1. cap. 22. Diuinarum institutionum, qua super ipso frequenter Orpheus citharæ cãu personarets, Cithæronem appellauit scribit. Ouid. lib. 2. Metam. Dindymáque, & Mycalæ, natúq; ad faera Cithæron. Ibi enim sanctè colebatur Bacchus. Seruius ubi & cæter esse partem montis Parnassi refertam animalibus, ex illo Virgilij; Georgicorum,

-vocat ingenti clamore Cithæron, &c.

Scelerum capax Cithæron. Seneca Oedip. 2.

Festus Cithæron. Ouid. 3. Metam.

Nocturnus, Nocte celebratus. Virg. 4. Æneid.

Nocius Cithæron dictus à Seneca in Thebaid. 1. Aut propter turpitudinem celebrantium ibi orgia Bacchanum, aut propter Penthea & Orpheum ibidem dilaniatos.

CITHARA, æ, pen. corr. { κιθάρα } Instrumentũ musicum, quod *Harpa* vulgò dicitur. Plin. lib. 7. c. 56. Citharã Amphion, vt alij Orpheus, vt alij Linus inuenit. Citharæ & Lyræ diserimẽ vide apud Glarean. Dodecachor. pag. 84. Sidonius in præfatione Panegyrici Antemij Cõsulis, Arcas & Arcitenens fidibus strepuere sonoris,

Doctior hic cultusæ pulsibus, ille lyræ.

¶ Citharæ, pro Ipsa musica & harmonia. Virg. 12. Æneidos,

Augurium, citharæque dabat, celerisque sagittas.

Citharæ sonus. Quintil. lib. 8. cap. 10.

Strepitus citharæ. Horat. 1. epist. 2.

Imbellis citharæ. Horat. 1. Carm. ode 1. 5.

Citharæ perfecta. Quintil. lib. 2. cap. 8.

¶ Pectere citharam. Vide PECTO.

Laqueata citharis resonant. Lucret. lib. 2.

Tacentem citharæ fuscitare Musam. Horat. 2. Carm. ode 10.

¶ Citharæ & Lyra nonnunquam eodẽ vsurpantur significatu. Ouidius libro 2. Fast. Syderis lyræ dicebatus occasum, simul & Arionis fabulam,

Ille metu pauidus, Mortem non deprecor, inquit:

Sed liceat sumpta pauca referre lyra. Paulo pòst,

Ille fidet, citharæque tenet, pretiumque vehendi

Canrat, & æquoreas carmine mulcet aquas.

Citharœdus { κιθαρῳδὸς } Qui citharã ludit, & peritus est eius generis instrumenti. Cic. 5. Tusc. At vocem citharœdi non audiunt. Horat. in Arte,

-& citharœdus

Ridetur chorda qui semper oberrat eadem.

Citharœdicus, penultima correpta { κιθαρῳδικὸς } Adiectiuum. vt, Citharœdicus habitus. Sueton. in Nero. cap. 25. Item statuas fuas citharœdico habitu.

Citharœdica ars. Plin. lib. 9. cap. 8.

Citharista { κιθαριστὴς } citharistæ, m. g. Qui citharam tantùm pulsat, non etiam accinit, inquit Budæus. Cic. 3. Verr. At ciuam illum Aspendium citharistam, de quo sæpe audistis id quod est Græcis hominibus in proucrbio, quem omnia inuis canere dicebant, sustulit.

Citharistria { κιθαρίστρια } Quæ citharã canit. Terent. Phorm. 1. 2.

Continuò quandam nactus est puellulam

Citharistriam. Ibidem, eandem Terent. vocat fidicinam,

Illc quillam amabat fidicinam. Ergo indifferentes, inquit Donatus.

Citharizo, citharizas, citharizare { κιθαρίζειν } Citharæ cancre. Æmyl. Probus in Epaminunda, Nam & citharizare & cantare ad chordarum fonum doctus est à Dionysio.

Cithatus, Pisces genus est mollem carnem habeus. quódque ob id fastidus quam alij pisces conficiur. Galen. ex Philotimo lib. 3. de alim. facult. cap. 30. Mem in Strabo lib. 17.

CITIMVS, In CITRA.

CITO, citas, Citatim. Citatus, Cito, Aduerbium. In CITO.

CITORVS, In CITORVS.

CITRA { ἐπὶ τοῦτο } Præpositio, accusatiuo casui seruiens: cui opponitur Vltra, à cis deriuatur. Cæsar 6. belli Gall. Qui sunt citra Rhenum. Citra flumen educere exercitum. Cic. 6. Philipp.

Citra Leucadem. Cic. Tironi, lib. 16. 4. Quum veniissem Veliam, Brutus

Brutes audiuit, erat enim cum suis nauibus apud Halecem fluuiom citra Veliam milia passuum tri-pedibus ad me ftatim.

Natos citra mare. Horat.t. Serm.fat.10.

Vltra citràque. Horat.t. Serm.fat.1.

Quos vltra citràque nequit consistere rectum.

¶ Citra, pro Sinr. Colum.lib.1.cap.2. Sed citra hoc experimentum multa funt quæ & dulcem terram, & frumentis habilem fignificent, vt iuncus & calamus.

Citra poluerisiactum. Plin.lib.35.cap.11.

Citra accusationem crimen in aduerfatium vertere. Quintil.lib.7. cap.3.

Citra Seoæus populisque authoriatem. Sueton.in Cæsare.

Citra eodicillos, pro Sine codicillis. Hermogenianus in l. Administrantes. D. de Excusat.tutor. Admoiftrantes res principum, ex indulgentia corum, licet citra codicillos, à tutela itémque à cura tempore adminiftrationis delata excusantur. Budæus.

Citra cómoda emeritorum præmiorú exauthorare legiones. Suetonius in Augusto.cap.24.

Citra complexum cauſæ laudsbilis. Quintilian.lib.8.cap.1. Eſt autem hæc vox vniuerſalis, quæ etiam citra complexum cauſæ poſſit eſſe laudabilis.

Citra dennntiationē. Quint.lib.3.cap.8. Nam & illic cauſa deliberandi eſt, quòd bellum Galli minitentur: eſſe tamen quæſtio poteſt, dedendíne fuerint citra hanc deóditationem, quia contra fas, quum Legati miſſi eſſent, præſium inierint: Regémq; ad quem mandata acceperant, trucidauerint.

Citra armium aliud agitfacere. Quintil.lib.12.cap.10.

Citra faſtidium nominentur. Plin.lib.3.

Citra honorem verborum profequi aliquem. Sueton. in Aog. cap. 66. Nam quamuis minimè appeterent hæreditates, &c. neque dolore diſſimulato, ſi parcius aut citra honorem verborum: neque gaudio, ſi grauiter quę quæ profecutus fuiſſet.

Citra inuidiam. Plin.lib.7.cap.29.

Citra mandatum aliquid facere. Vlpian.l. Idémque &. 9. Idem Labeo ait. D. Mandat. vel conar.

Citra muſeum. Quintilianus lib. 1. cap. 4. Tum nec citra muſeum Grammaticæ poteſt eſſe perfecta, quum ei de metris rhythmiſque dicendum ſit.

Citra morſum exanimat. Plin.lib.8.cap.38.

Citra pernicíem. Plin. lib.11.cap.49.

Citra perſonam argumenta dúcere. Quintil.lib.7. cap.3 ; Interim autem ex re quærítur, veneficium furtis, an eruditus: quum ex ipſa aliqua citra perſonam quoque argumenta ducuntur.

Citra ſatietatem data glans. Colum.lib.7.cap.6.

Peccare citra feelus. Ouid.4. Triſt.eleg.9.

Citra ſeriem. Colum.lib.1. cap.4.

A poſtrema ſyllaba citra tertiam non poſuit natura vocem accutam. Cic.in Orat. Ipſa enim natura quaſi modulatrix huminum otationem, in omni verbo poſuit acutum vocem, nec vna plus, nec à poſtrema ſyllaba citra tertiam, quo magis naturam duem ad aurium voluptatem ſequatur indultria.

¶ Citrà, pro Extra. Sueton.in Auguſt.cap.43; Solebat etiam citra ſpectaculorum dies, ſiquando quid iuuſtatum dignúmque eognitu aduectum eſſet, id extra ordinem quolibet loco pudicere.

Citrà, Aduerbium, in eadem ſignificatione, ſed fine caſu. Lin.10.ab Vrbe. Pauci citra milites ſignatores ei cum præſidio occurrunt.

¶ Citrà, aliter. Plin.lib.17. cap.12; Quoniam & ſic coercetur impetus materiæ, denſioreſque citra pampini exuliant.

Citerior, Comparatiuus : quod à Citer vocabulo obſolero quidam deducunt. Cic. Arch. lib.1. Hirtius ad me ſcripſit Sex. Pompeium Cordubæ eſſe, & fugiſſe in Hiſpaniam eteriotem.

Æras citerior, Valer.lib.8.trul. de Studio & iodultria.

Dies citerior. Cauſa in l.5. ſeruus. 6. Quum mihi aor Titio. D.De verb.obligat. Tempora verò diuerſa diſtinguas poſſe, velim, Mihi Calendis Ianuariis, aut Titio Calendis Februarii eram citeriotem diem in Titij perſonam conſerri poſſe. Citeriorem dixit, pro Bteuiore & proximiore. Budæus.

Citeriora nondum audiebamus. Cic.ad Cælium, lib.2.11.

Conſiderare humana ac citeriora. Hoc eſt terrena ac terrenis proxima. Cic. 5. Tuſcul. Quanta ruinſus animi tranquillitate humana & citeriora conſideras?

Citimus, penult. corr. Superlatiuum. Citima nobis fecula ſunt recentiſſima. quæ coim nobis proxima ſunt, citima appellantur. Cic. de Vniuerſit. Eámq; quæ erat eius ſidérem, deroſæ à latere in dextram partem: hanc autem citimam, à mediana linea directi ad lxuum, ſed principatum dedit ſuperiori.

Citima tertia Luna. Cic.in Somn. Scip. Ex quibus erat ea minima quæ vltima cælo, citima terris. luce lucebat aliena.

Citrago, eadem cum Meliſſophyllo. Vide MELISSOPHYLLVM.

Citra, Non ſimplex reperitur. Vide VETRO.

Citrcus In Cittut.

Citrium, citrij, Pomum citri arboris, Dioſc.in capite Mali Medici.

Citrus, citri { κίτρος } Arbor quæ medica fert mala. Dioſcorides libro 1. capite 96. Poſtremò quæ medica, Perſicæ, aut citromela, à Romanis verò citria vocantur, omnibus notis, arborem habent toto anno fecundam & ſuperſeruantem. Pomum oblongum eſt, rugoſum, colore ad aurum inclinaro, cum grauitate odorum. Semę habet pyrorum ſeminibus ſimile. Plin.lib.13.cap.1. Credit tantum & citri fouium fructum in ſacris fumo conuoluium nidorem verius quàm odorem nouerant.

De citro ſic ſcribit Calcpinus ex variis authoribus ; Citrus arbor nobiliſſima, quæ ſola apud Ariantem morem in Mauritania naſcitur, Romanis quondam grauiſſima. nam affrebatur ad ornamenta menſarum & lrdulorum. Non multum creſcit, & folia maiora habet quàm laurus. Hinc Citreus, adiectiuum, vt, Citreæ menſæ. Apud Dionem, cedron, & poma cedria. pro citro & citrius appellata inuenitur. Alterius tamen generis ſunt citri Atlantícæ, ex quibus mense ferentes, quàm noſtrates citri, vnde mala mediea naſcuntur. Hæ ſolo ſpectantur arbori ſeré aut lauri: Atlanticæ, cupreſſi feminę ſyluſtri, ſolio, odore, caudice.

Citrum, n. g. pro Ligno. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2, Nunc ubi hic vides citrum aut aurum? Martial. lib. 10. epigr. 80.

Inſpice, aut puetos, nobiliſſe citrum.

Maurufacum citrum. Martial. lib. 13. epig. 67.

Citreus, Adiectiuum { κίτρινος, κίτρεος. } vt, Citrea mala. Plin. lib. 23. cap. 28, Citreis odor acerrimus, ſapor aſperrimus. Idem lib. 13. cap. 6. Citrea contra venenum in vino bibuntur, vel ipſa vel ſemen. faciút oris ſuauitatem, decoctio eorum colluio, aut ſuco expreſſo.

Menſa citrea. Cic. 6. Verr. Tu maximam & pulcherrimam menſam citream à Q. Lotadio, Diodoro, &c. abſtuliſti.

Citreum oleum. Plin. lib. 23 cap. 4.

Citrinus, penult. corr. { κιτρεόχρως } alud Adiectiuum, vt, Color citrinus. Plin. lib. 32. cap. 5, de cucumere, In Italia viridis, & quammaximi, in prouinciis quammaximi & citrini aut nigri. Id eſt citri ſuc aurı coloremhabeotes.

Citroſa veſtis { κιτρῶσα } à ſimilitudine citri appellata eſt. Hæc Feſtus. Mentnit & Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 19.

Citta { κίττα } Auis quaſi pica : quoniam vt Galenus ait, terram mandit, aut quia colores habet, vt pica, diſparei.

¶ Citta { κίττα } Deprauatus vtiuerſi prægnantiũ appetitus, quum inutiles cibos appetunt, quod fere contingere ſolet ſecundo aut tertio à concepru menſe, ex alimento in ventriculo corrupto, ſeru exiſtente tam imbecilli, vt nutrimentum conſumere non poſſit. Hinc ſit vr copioſæ in ventriculo redundantiæ eumulentur, quæ vanum abſurdúmque gignunt appetitum, vt carbonum, creiæ & ſimilum. Eam obeaſam Græci malum hoc κίττα, hoc eſt picam appellauere, ab auri eius varietate ſumpta ſimilitudine.

Cittamplos { κιττάμπλος } Herba eſt, quæ Dioſcoridi Helxine, & oſficinis *parietaria* dicitur. Vtitur hac appellatione Paulus Ægineta libro 6.

CITTIVS { κίττιος } Oppidum Cypri : vnde Cittieus Zeno, apud Laertium lib. 7.

Cittoſis { κίττωσις } Vuarum vitium eſt, quum acini à racemis dilapſi pereunt. Vide Cæl. Rhodig. antiq. lect. lib. 6. cap. 1.

Citus, In CIEO.

C I V

Ciuis, huius ciuis, com. gen. { πολίτης, ἀστὸς } Ciues dicti (inquit Cicero) à coeundo quòd vineulo quodam ſocietatis in vnum coeant cœtum, & ſub legibus viuam. Plaur. Rud. 18, Obſeeo defendi ciues tuas fenex. Cic. lib. 3. Offic. Nam eſſe pro ciue, qui ciuis non ſit, rectum eſt non heere.

Ciois meus, ciuis tuus dicitur, pro eo quem barbari vocant *concivem & compatriotam*. Cic. t. de Finib. Debeo profectò, quæuuenuque poſſum, in eo quoque elaborare, vt ſint opera, ſtudio, labore meo, dotiores ciues mei. Idem t. Catilin. Serui me hercle meiſi me iſto pacto meuerent, vt te metuunt omnes ciues tui, &c.

Noſtri ciues. Cic. 2. de Diuinat.

¶ Ciuis eſt, qui eiuſdem eſt partis. Curtius lib. 9. in fine. Simplicius tamen ſamam æſtimabat in hoſte, quam in ciue.

Ciuis & Peregrinus opponuntur. Cic. 6. Verr. Apud Segeſtanos reperiem eſſe ludices, fcuote nemem, neque liberum, neque ſeruum, neque ciuem, neque peregrinum, qui illud ſignum auderet attingere.

Ciuis & aduena. Cic. 6. Verr. Colebatur à cuibus, ab omnibus aduenis viſebatur.

Mundi ciuis. Cic. lib. 2. de Legibus, Quid diuinum, æternúmque ſit, vtdenip ſúmque ra moderantem, & regenem penè prehrndere, ſeſeque non vnis circundatum mœnibus populatem alicuius deſerti loci, ſed ciuem totius mundi quaſi vnius vrbis agnouerit. De animo huius corporis vinculis tam abſoluto.

Solus liber, ſolus ciuis. Cicero 4. Academic. Poſtremò ſolum ciuem, ſolum liberum : inſipientes omnes peregrinos, exules, ſeruos, furioſos.

Libertas ciuium. Cic. pro Rabir. Poſth. Neque ego, cui omnium ciuium libertas claſſima fuiſſet, me meo ciuiſſem.

Parricida ciuium. Cic. 1. to Catil. Cereè verendum mihi non erat, neque hoc parricida ciuium interfecto, mui dię mihi in poſterit atem rędundaret.

Ciues clari. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Summi viri & clariſſimi ciues. Cic. 1. in Catil. Etenim ſi ſummi viri & clariſſimi ciues, Saturnini, & Gracchorũ, & Flacci, & ſuperiorum complurium ſanguine non modò ſe contaminatunt, &c.

Serui & egentes ciues Cic. pro Milone, Seruorum & egentium ciuium, & faeinoroſorum armis meos ciues meis conſiliis, perueniſſe ſeruatos, pro me obiici nolui.

Inſimus ciuis. Vide INFIMVS.

Inſitus vrbi. Vide INSERO.

Perditus. Cic. 2. in Catil.

Potentiorum ciuium ſuperba lamina. Horat. Epod. 2.

Rarus. Martial. lib. 12. epigr. 53.

Nummi quum tibi ſint, opeſque tantæ,

Quantas ciuis habet Paterna rarus, &c.

Romanus. Cic. 7. Verr. Vt etiam illa vox & illa imploratio, Ciuis Romanus ſum, quæ ſæpe multis in vlrmis certis opem ſæter barbaros & ſalutem tulit.

Romana. Cic. pro Corn. Balbo. Sic apud Terẽtium, Andr. 1, 3, Ciuit Attica.

Seditioſi ciues. Cic. Acad. Quæſt. lib. 4.

Trepidi ciues. Virg. 12. Æneid.

¶ Alieſſere ciuem. Cic. pro Corn. Balbo.

Romana fuos egit diſcordia ciues, Bellum Romæ inteſtinum fuit. Propert. lib. 1. eleg. 21.

A vita, fortunisque ciuium arcere aliquem. Cic. 1. in Catil. Tum tu

Iuppiter, &c. hunc & huius socios à tuis aris, cæteríque templis, à tectis vrbis ac mœnibus, à vita, fortunísq; ciuium omnium arcebis.

Clamare se ciuem Romaoum. Cic. 7. Verr. Quum is qui se ciuem Rumanum esse clamarer, in crucem agereiur.

Ciues eadem æquitate continere. Ie CONTINEO.

Dare ciuem populo. Silius lib. 8.

Dare ciuibus vrbem, Ciuitatem condere. Virg. 1. Æneidos.

Quis prohibet muros iacere, & date ciuibus vrbem?

Ciuem à periculo defendere. In DEFENDO.

Inferre famem ciuibus. Cic. Att. lib. 9.

Saluti ciuium neglígere. Cic. in Catil.

Relinquere incolumes ciues. Cicero 2. in Catil. Quòd verò non eruentum mucronem, vt volui, extulit: quòd vnus nobis egressus est: quòd ci ferrum de manibus extorsimus: quòd incolumes ciues, quòd stantem vrbem reliquit, &c.

Tenere iura ciuium. Cic. 1 in Catil.

Tradere vias optimarum artium ciuibus. Cic. lib. 2. de Diuinat.

Ciuis hinc est. Terent. And. 5. 1.

Illam bine ciuem esse aiunt.

Ciuitas, penultima correpta { ciuĭtas } A ciuibus appellata est, quasi ciuium multitudo. Cicero 5. Verrina, Hoc homini Iudices, honestissimæ ciuitatis hoc est simo, &c. Inter Ciuitatem & Vrbem hoc interest. Ciuitas, dicuntur incolæ: Vrbs autem complectitur ipsa ædificia. Nonius.

< Quid si ciuitas, faceiuncte & eleganter describit Cicero de Somnio Scipionis, Nihil enim rsi illi principi Deo, qui omnem hunc mundum regit, quòd quidem in terris fiat acceptius, quàm consilia, cœtúsque hominum iure sociati, quæ ciuitates appellantur. Idem pro Sextio, Tum conseruenda hominum, quæ postea ciuitates nominatæ sunt.

Ciuitas pro Vrbe, aut oppido. Liu. 9. bel. Pun. Eadē ætate in Brutiis iam Pernia à Consule deuicta. Consentia, & Pandosia, & ignobiles alix ciuitates voluntate in dr ditionem vcerunt.

Vrbs & ciuitas. Cic. 4. Acad. Demique scripsa Lycurgi, Solonis, x ii. tabulas nostras nō esse leges, ne vrbes denique aut ciuitates, nisi quæ essent sapientum.

Ciuitates & municipia. Cic. pro Murena, Grauiter homines honesti, atque in suis ciuitatibus & municipiis gratiosi tulerunt.

Patria ciuitatis. Cic. 2. de Legibus, Ego mehercule & illi & omnibus municipibus duas esse censeo patrias: vnam naturæ, alteram ciuitatis.

Clades ciuitatis importuna. Cic. de Claris Orat. Etsi eorum ingenij tui Brute premit hæc importuna elades ciuitatis.

Commemoratione ciuitatis omoia vrbera depulsarum, crucia-tumque à corpore detectarum arbitrabatur. Cic. 7. Verr.

Deiderium ciuitatis. Cic. pro Domo sua, Non decretis Italiæ, non desiderio ciuitatis, inimicorum iniuria probro non fuit.

Dissimilitudo enim ciuitatum varietatem iuris habeat necesse est. Cic. pro Corn Balbo.

Homo multarum ciuitatum. Cic. pro Corn. Balbo, Itaque in Græcis ciuitatibus videmus, Athenis, Rhodios, Lacedæmonios, cæteros vndique asciri, multarumque esse eosdem homines ciuitatum.

Ius ciuitatis honore dignissimum. Cic. pro Corn. Balbo.

Largitio & communicatio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balbo, Nunquam est intermissa à maioribus nostris largitio & communicatio ciuitatis.

Nomen ciuitatis nobile & illustre apud omnes. Cic. 7. Verr. Si tibi ignoto apud ignotos, apud barbaros, apud homines in extremis atque vltimis gentibus positos, nobile & illustre apud omnes nomen tuæ ciuitatis profuisset, &c.

Nomen ciuitatis apud aliquem valere. Cic. 7. Ver. Apud te nomen ciuitatis ne tantum quidem valuisse, vt dilationem aliquā crucis, &c.

Nomen ciuitatis implorare & vsurpare. Cic. 7. Verr.

Salus ciuitatis nititur in aliquo. Cic. de Somn. Scip.

Ciuitatem liberare. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Ciuitatis vires, & mores. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Vsurpatione & mētione ciuitatis assequi aliquid. Cic. 7. Verr. Apud te Præiorem si non effugium, ne motam quidem mortis, mentione atque vsurpatione ciuitatis assequi potui?

Ex ciuitate aliqua amplissimus aliquis. Cic. pro Corn. Balbo.

Honestissimus ciuitatis hoc est. Cic. 5. Verr. Huic homini Iudices, honestæ ciuitatis honestissimo, non modò frumenti fenore, &c.

Beata ciuitas. Cic. lib. 1. de Finibus, Neque enim ciuitas in seditione potest esse beata.

Ciuitas bello osa. Vide BELLVM.

Ciuitates clarissimæ. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Commendatior ciuitas studio, cura & diligentia alicuius. Cic. pro Corn. Balbo.

Fœderata. Cic. 7. Verr. Hoc Neuno rum fœderata ciuitas publicè dicit.

Graues. Cic. 7. Verr.

Honestior ciuitas, quàm &c. Cic. pro Flacco, Num honestior est ciuitas Pergamena, quam Smyrnæ?

Humilis, Vrbs io imo sita. Seneca Thyest. 5.

Ciuitates immunes & liberæ. Vide IMMVNIS.

Lauta. Vide LAVTVS.

Libera. Cic. 1. Philipp.

Locuples copiis. In LOCVPLES.

Maledica. In MALVS.

Optimè merita. Cic. pro Corn. Balbo, Neque enim est meum, cum tra ius optimè meritæ ciuitatis, contra opinionem vetustatis, contra authoritatem Senatus dicere.

Bene morata & bene constituta. In MOS.

Bene mortæ ciuitates. Cic. 1. de Orat.

Priuatis. Cic. 1. Philipp.

Ciuitas prudentissima. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Sine lege. Quintil. lib. 5. cap. 11. Vt corpora nostra sine mente, ita ci uitas sine lege, suis partibus, vt neuis ac sanguine, & membris vti non potest

¶ Abstrahere ciuitatem à feruitio. In ABSTRAHO.

Administrare. In ADMINISTRO.

Administrari ciuitas sine feueritate non potest. Cic. 1. Offic. Extremen ita probanda est manfuetudo atque elementia, vt adhiberatur Reipub. causa feueritas, sine qua administrari ciuitas non potest.

Adotiri. In ADORIOR.

Augere ciuitatem hostibus recipiendis. Cic. pro Corn. Balbo, Romulus fœdere Sabino docuit etiam hostibus recipiendis augeri hāc ciuitatem oportere.

Conciliare ciuitatem. In CONCILIO.

In ciuitatem studia & beoeficia conferre. Cic. pro Corn. Balbo.

Ciuitas officijs continuōcta. In CONTINVO.

In ciuitate cōstituere legibus & iudicijs. Cic. pro Archia, Hunc Heracliensem multis ciuitatibus expetitum, in hac autem legibus constitutum, de nostra ciuitate eiiciemus?

Ciuitatem in officio continere. In CONTINEO.

Ciuitas rabie contacta. In CONTINEO.

Conuertere se ciuitas in aliquem. Cicero io Somnio Scipionis, In te vnum atque in vnum nomen se tota conuertet ciuitas. pro Homines ciuitatis.

De ciuitate eiicere. Cic. pro Archia.

Eiicere aliquem è ciuitate. Cic. pro Domo.

Euertere fundirus ciuitatem. Cic. 6. Verr. Vniuersam se fundirus illam coer surum esse ciuitatem mnabatur.

Exeerata Phœæorum ciuitas. Horat. Epod. 16.

Expertus multis ciuitatibus homo. Cic. pro Archia.

In oculis ciuitatis aliquid ese extructum, ae posirum. Cicero pro Domo, In ra posim mtuerì dumum meam euersam non ab inimico meo, sed ab hoste communi, & ab eodem extructam, & posiram in oculis ciuitatis.

Suffragium ferre non de ciuis. fed ciuitatis salute. Cic. pro Domo. In ciuitatem rem peruiciosissimam inducere. Cic. 1. Offic.

Instituere ciuitatem. Cic. 1. de Orat.

Ciuitatem inuadere. Quintil. lib. 2. cap. 6.

In largienda ciuitate parcus. Cic. pro Corn. Balbo.

Mutuiture ciuitas, & libertas. Cic. pro Domo.

Per equi ciuitatem bello. Cæsar 5. bel. Gal. Nisi id feceriot, sese bello ciuitatem per fecturum demonstrat.

Sancire ciuitate, & libertate. Cic. pro Domo, Tum igitur maiores nostri populares non sugruntiqui de ciuitate & libertate ea iura sanxerunt.

Suspensa ae folicita. Cic. pro Domo.

¶ Ciuitas dicitur etiam tus ciuium. vnde

Ciuitatem admittere alicui. Vide ADMITTO.

Adempto ciuitatis. Cic. pro Domo, Id autem vt esset faciendum, non ademptione ciuitatis, sed tēcti, & aquæ, & ignis interdictione faciebant.

Adipisci & perdere ciuitatem. Cic. pro Corn. Balbo, Vidi ego meæ nonnullos imperitos homines nostros eius Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero, quum igno rarent si illam ciuitatem ellent adepti, hāc fe perdidiße, nisi postlimio reuperassent.

Ciuitatem amittere. Cic. pro Ceciona.

Ascisere in ciuitatem. In ASCISCO.

Asscribere ciuitati & in ciuitatem. In ASCRIBO.

Asenbi ciuitatibus. Cic. pro Archia, Quid est quòd de eius ciuitate dubetis, præsertim qui alijs quoque ciuitatibus fuerit asscriptus?

Cooseque ciuitatem beneficio aliquorum. Cic. pro Corn. Balbo.

Dare ciuitatem. Cic. pro Corn. Balbo. Ante ciuitatem Veliensibus datam, de senatos fententia, &c.

Deare se to ciuitatem. Cicero pro Corn. Balbo, Veritus vetò nostri mores ac iuris nemo vnquam qui hanc ciuitatem retinere vellet, in aliam se ciuitatem diceuit.

Donare ciuitate aliquē. Cic. pro Corn. Balbo. Ex qua nobis incredibum sit, vt neque asciscere eiurm, aut ciuitate donare possimus.

Eripere alicui ciuitatem. Cic. pro Domo sua. L. Sylla victor Reipub. recuperata omnitia ciuitatem eripere neo potuit.

Ereptor ciuitatis. Cic. pro Domo sua, At tu etiam ereptor ciuitatis, legem de iniuriis publicis tulisti.

Habere ciuitatem. Cic. 2. de Legibus, Ita quoin orta Tusculanus esset, ciuitatem Romam habuit. De Catone.

Impertiri ciuitatem grauiori ciuitati. Cic. pro Archia.

Largiri ciuitatem. In LARGIOR.

Mutari ciuitate. In MVTO.

Recipere ciuitate. Cic. pro Corn. Balbo.

In ciuitatem recipere. Cic. pro Archia.

Reuntere ciuitatem. Cic. pro Corn. Balbo.

Retinere in ciuitate, & Exterminare ex ciuitate aliquem: contraria. Cic. pro Ligario, Aut tres Ligarij in ciuitate retinendi sunt, aut tres ex ciuitate extermionandi.

In ciuitatem suscipere. Cic. 2. de Legibus.

Tribuere ciuitatem. Cic. pro Corn. Balbo.

Ciuilis, & hoc ciuile, penulc prod. { cīuīlis } Quod ad ciues pertinet. vt, Ciuile odium: ciuile bellum, Cic. 1. Tusculan.

Actio ciuilis. Cic. 6. Verr. Nam ciuibus quum sunt ereptæ pecuniæ, ciuili ferè actione & priuato iure reprtuntur.

Amor ciuilis. Gell. lib. 12. cap. 1. ad finem. Magnam ferè partem nō naturalis ille amor est, sed ciuilis & opinabilis.

Arma ciuilia. Claudian. 2. in Eutrop.

Bellum. Cic. Att. lib. 7. Genus belli quod sit vides, ita ciuile est, vt nou ex ciuium dissensione, sed ex vnius perditi ciuis audacia natū sit.

Bella plusquam ciuilia. Lucan. lib. 1.

Bella per Æmathios plusquam ciuilia campos,

Iúsque

Iúſque datum ſceleri eanimus.
Bellı ciuilis æſtus. Horat. 2. epiſt. 2.
Buſta ciuilia. Propert. lib. 2. eleg. 1. Id eſt campos Philippicos, in quibus & necisa fuit, & ſepulta Romanorum multa millia bello Ciuili inter Cæſarem & Pompeium.
Curæ ciuiles, Id eſt cura de ciuibus, aut quæ ciuem decent. Horat. 3. Carm. ode 8.
Dies. Plin. lib. 1. cap. 37.
Diſſidium. Claudian. de bel. Gildonico.
Furor. Horat. 4. Carm. 5.
Cuſtode reitum Cæſare, non furor
Ciuilis, aut vis eximet otium. Ciuilem furorem vocat ſeditiones ciuium.
Ciuilis, & humanus ingreſſus orationis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Iura ciuilia. Horat. 2. Serm. ſatyr. 9.
Lex ciuilis ac publica. Cic. pro Cœcinna.
Mars ciuilis, Bellum inter ciues. Ouid. epiſt. 6. Ciuilem Martem vocat illorum qui ex eadem terra genti erant.
Mos conſuetudoque ciuilis. Cic. 1. Offic. Nec quenquam hoc errore duci oportet, vt ſtatuat Socrates aut Ariſtippus eóira morem conſuetudinémque ciuilem feeerint, &c.
Nefas ciuile, Nefas ciuium. Stat. 1. Sylu. 1. Intelligit bellum ciuile. Odia. Claudian. de bel. Getico.
Officia. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Pax. Cic. 7. Philipp. Itaque ille ego qui ſemper author pacis fuiſſe-que, pax præferrum ciuilis, quanquam omnibus bonis, mihi tamen in primis fuit optabilis.
Quercus, Quercea corona ciuica, quam (vt refert Seruius) qui in bello ciuem liberaſſent, accipiebant, ideo qua ante cauſſa vnæ in hac arbore hominibus fuit, quia ſolandibus vſi ferebantur. Virgil. 6. Æneidos, Atque vmbrata gerunt ciuili tempora quercu.
Sanguis. Lucr. lib. 3. Id eſt bella ciuilia, ſiue ciuium interfectionis.
Scientia. Quintil. lib. 2. cap. 15, Rhetoricen autem quidam eandem ciuilitatem eſſe iudicauerunt. Cicero ſcientiæ ciuilis partem vocat: ciuilis autem ſcientia eadem quæ ſapientia eſt.
Stragcs. Claudian. 4. Panegyr.
Studia. Cic. pro Fontejo, Si inimico teſti credi non oportuit, inimicitior Marcello Craſſus, & Fimbriæ Scæuus ex ciuilibus ſtudiis, atque vbtrectatione dumeſtica, quàm hunc Gallo
Cuncta verbo, quæ cuam directa in iure appellantur, verba ſunt formularum ciuilium, hoc eſt quæ ad ius ciuile accommodata olim à ſuriſconſultis fuerunt, ex eo nimirum quòd hæc pars iuris proprie nonnunquam ius ciuile appellatur, vt Pompon. docet 1. 2. D. de origiu. iure quod vernaculum eſſet, neque ab exterarum gentium inſtitutis ſumptum: ſuæ quidem leges iura ſingula actionibus ac formulis vti poſſent. Papin. l. 7. D. de vulg. & pup. Verbis ciuilibus ſubſtitutionem poſſ quartumdecimum annum ætatis fruſtra fieri cenſuenit. Vlpian. cap. inſtit. 25. Fidei commiſſum eſt, quod non ciuilibus verbis, ſed precatiué relinquatur, hoc eſt, quod non in formulæ quæ ad hæredum inſtitutionem accommodatæ ſunt, ſed precationis.
Ciuilis vir. Quintil. in Procem. lib. 2.
Vndæ ciuiles, Id eſt curæ & ſolicitudines omnium quæ ad Rempertinent. Horat. 1. Epiſt. 1.
Nunc agilis fio, & merſor ciuilibus vndis.
¶ Agere ſe ciuilem. Sic in Tiberio, cap. 26, Verùm liberatus mriu, ciuilem ſe admodum inter initia, ac paulominus quàm priuatú egit.
Ciuilitas, pen. corr. ciuilitatis {ναστικὸν} Quaſi ciuilis mosqui & vrbanitas dicitur. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Clementia & ciuilitas. Suetonius Auguſt. cap. 51. Clementiæ & ciuilitatis eius multa & magna documenta fuerunt.
Iactator ciuilitatis. Sueton. in Claudio, cap. 35, Primis imperij diebus, quanquam (vt dix. mus) iactator ciuilitatis, neque cóiuuia inire aufus eſt, niſi, &c.
Ciuilitatis partes. Quintil. lib. 3. cap. 15.
Ciuilitatis particulæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Ciuiliter, pen. corr. {ναστικῶς} Adueibium.
Ciuiliter, Id eſt ex inſtituto iuris ciuilis. Tabolenus in l. quum hæredes. 6. item quæro. D. de acquir. poſſeſſ. Si vinxerit liberum hominem, cum te poſſidere non puto. quod quum ita ſit habeat, maiorminus à te per illum res eius poſſidebuntur, neque cuim rerum natura recipit, vt per eum aliquid poſſidere poſſimus, quem ciuiliter in mea poteſtate non habeo. Alioquin Ciuiliter, ex ciuilitatis præſcripto, id eſt non tyrannice ſignificat, vel monarchicè. Iuuenal. ſat. 5.
ſolum Poſcimus, & comes ciuiliter. Id eſt, non tibi ſit panis lautus, & cæteris omnibus vulgaris, vt non ſitinter nos delectus ſæculorum. Budæus.
Contendere ciuiliter. Cic. 1. Offic. Vt enim quum ciuiliter contendimus, aliter ſi cum inimico, aliter ſi cum competitore: ita etiam certamen honoris ac dignitatis eſt cum alcro cæpus & fama.
Plus quàm ciuiliter. Ouid. 12. Metam. Id eſt, non ciuiliter, non vt ciuem decuit. De Neptuno.
Ciuilior, & Ciuilius {ναστικώτερος} Comparatiua. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4.
Ipſe pater patriæ, quid enim ciuilius illo? &c.
Ciuicus, pen. corr. Adiectiuum {σεμνὸν.} Cic. pro Plancio, Ariſi etiam gregarij milites faciunt inuiti, vt coronam dent ciuicam, & ſæ ab aliquo ſeruatos ſſe fateantur.
De ciuica corona, Plin. lib. 16. cap. 4. Hinc ciuicæ coronæ, militum virtutis inſigne clariſſimum. Iampridem verò & clementiæ imperatorum, poſquam ciuilium bellorum profuno meritum corpn videri ciuem non occidere. Cedunt iis murales vallaréſque, & aureæ, quanquam pretio antecedentes. Cedunt & roſtratæ, quanuis in duobus maximè ad hoc ani celebres: M. Varrone & pyratscis bellis, dante Magno Pompeio: item M. Agrippa, tribunente Cæſare è Sicuiis, quæ & ipſa pyratica fuere. Ibidem 5. Ciuicæ ſigna primò fuit, poſtea magis placuit ex eſculo ſoui ſacra. Variatúmque & cum quricu eſt, ac data vbique quæ futrat, cuſtoduo tantum honore glandis.
Ciuica donare aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Ciuicam coronam ciuis, ſalutis ſuæ cauſa, ſeruatus in prælio dabat, quæ eras ilgna, froudem habens perennem. Hæc Feſtus. Gell. lib. 5. cap. 6. Ciuica corona appellatur, quam ciuis ciui, à quo ſeruatus eſt in prælio, teſtem vnæ ſalutiſque percepta dat. Ea hi è fronde querna: quoniam eibus victuſq; antiquiſſimus querceus cap; ſolitus fit. Fit eram ex ilicis quod genus ſuperiori proximum eſt.
Arma ciuica apud Oudium lib. 2. Faſt. intelligunt ur Peritia dicédi in iudicio, qua vel accuſamus, vel defendimus reos,
Ciuica pro trepidis quum tuleramra reis.
Bella ciuica. Ouid. 1. de Ponto. eleg. 3.
Claudi & æterna ciuica bella ſera. Hoc eſt ciuilia, ſiue inteſtina.
Ciuica iura Horat. lib. 1. epiſt. 3.
ſeu ciuica iura Reſpondere parat.
Mores. Horat. 2. Carm. ode 1.
Rabies. Horat. 3. Carm. ode 24.
CIVIS, Fluuius Thraciæ ex Pæunibus & Rhodopæ monte profluens. ¶ Eſt & vrbis nomen, quam, vt teſtatur Strabo lib. 12. Demetrius Euertii, dedit que Priuſiæ Zelæ, qui hanc euertit, & Myrleam Priuſiæ vicinam. Is à nomine eas excitauit. Cium, à ſe Priuidam: Myrleam verò, ab vxore Apeamian nominauit.

C I Z

CIZARA {πῖρος} Caſtellum erat munitiſſimum, lacui nomine Stiphana, in Phazemonitica regione, adiacens, quod nunc deſertum eſt, vt Strabo docet lib. 12.
CIZICVS, Vide CYZICVS.

C L A

Clabula, vel vequædam habét exemplaria, Clauola, ſeſſio lignorum vel præſegmina, authore Nonio. Varro 1. de Re ruſt. cap. 40. Demú in oleagineis feminibus arbores videndum, vt ſis de tenero ramo ex vtraque parte æquabiliter præciſum, quas aly clauolas, aliy talea appellant, ac faciuut circiter prdales.
Cladcs, eladis, fem. gen. {ἔθλασις, νόμος, πάθος} Conflictus & mutua profligatio: à κλάω, quod eſt Amputo, frango. Plin. lib. 16. cap. 33, A quo deinde tempore mariclas Populi Rom. refurreuit, quz ante valtaia cladibus fuerat.
Contagia cladis ſubitæ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5.
Quimque alij ſuggerent ſubitæ contagia cladis, &c.
Cladis origo. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 3.
Turbo ſæuus vexitenum cladum. Sil. lib. 1.
-in regna Latini
Turbine mox ſæuo venientum haud inſcia cladum.
Clades deterere manus. Liu. 2. ab Vrbe, Mutuum dimiſſum, cui poſtea Scæuolæ à clade deratæ manus cognomentum indirum, &c.
Libyæ clades, Scipiones vocamur Virgilio 6. Æneidos,
-duo fulmina belli - Scipiadas cladem Libyæ.
Aſper cladibus. Ouid. 14. Metam. De Agmone, -at Agmon
Feruidus ingenio, tum verò & cladibus aſper.
Clades aſpera Seneca in Hippolyto.
Exitiabilis Patrcul. lib. 1. Pene exitiabilé omnibus eladem intulit.
Funeſta. Seneca Thyeſte, 5.
Importuna ciuitatis. Cic. de Claris Orat. Curſum ingenij tui Brutepremit hæc importuna clades ciuitatis.
Miſeranda. Seneca Med. 4.
Recens clades exit à partibus iiſdem. Claudian. 1. in Eutrop.
Sæua. Seneca Hercule furente, 13.
Subita. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5.
Triſtis. Horat. 3 Carm. ode 3.
¶ Cladem accipere. Liu. 3. ab Vrbe, Nam quum haud procul ab hoſte caſtra poſuiſſet, nulla magna clade accepta caſtris ſe paulùs tenebat.
Afferre magnam cladem populo. Cic. de Nat. deor. lib. 2.
Conrahere cladem. In CONTRAHO.
Dare. Claudian. 3. de raptu Proſerpinæ,
-aeies vtinam vefana giganrum
Hanc dederit cladem.
Opprobria veterum cladum delere, Gloriam cladibus ſuperioribus amiſſam recuperare. Silius. 16.
Ne vero fabricatæ moras, fed curtere fortem
Hanc ſinite, ad veterum delenda opprobria cladum
Quam mihi ferauere dei.
Deriuare cladem fonte aliquo. Horat. 3. Carm. ode 6.
Diuidere cladem in orbrm, Id eſt ſpargere in totú orbem. Claud. 1. in Ruffin.
Laxatiique viam bellis, & nocua maneret
Immunis regio, eladem diuiſit in orbrm.
Effiere cladem a'iquam. Lucret. lib. 5,
Quidve ſuperbius, ſi, ſurcina, ac petulantia, quantas
Effeuni clades?
Erumpit clades in aliquem. Ouid. 7. Metamorphoſeos,
-ſique ipſos ſeua medentes
Erumpit clades, obſumque authoribus artes. Cladem, peſtem & contagia vocat.
Clades exigere. Lucan. lib. 8.
Faere cladem. Salluſt. in Iugurtha.
Importar clades diſcordia ciuilis. Vide IMPORTO.
Importare cladem periculi. Lucret. lib. 3.
Inferre cladem. Vide INFERO.
Leuare. Ouid. 2. Metam.
Metuere. Ouid. 5. Metam.
Meturnda clades. Claudian. 2. in Eutrop.
Minari. Lucan. lib. 3.
Obrui clade. Seneca Med. 4.
Quanuis enim ſint clade miſerandæ obrutæ.
Obſeſſus cladibus. Seneca Troad. 10.
Nunc victa, nunc captua, nunc eunctis mihi

Obsessa videor cladibus.
Pasci cladibus alicuius. Ouid. 9. Metamorphoseos,
Cladibus, ex clamat, Saturnia pascere nostris,
Pascere, & hanc pestem specta crudelis ab alto. Clades vocat ingentem dolorem & tormentum ex pelle.
Prare clades, De cladibus esse purgare, & placare deos. Propert. lib. 3. eleg. 4.
Reddere cladem. Liu. de bel. Pun.
Reverita clades. Claud. de bel. Getico.
Turbare hostes fabula clade. Virgil. 12. Æneidos.
Iret vt ad muros, vtsique aduerteret agmen
Oryus, & subita turbaret clade Latinos.

CLAZON, Fons in Phrygia, dicente Plinio lib. 31. cap. 2, Theophrastus ait: Marsiæ fontem in Phrygia ad Celenarum oppidum saxa egerere. Non procul ab eo duos esse fontes, Clazon, & Gelon ab effectu Græcorum nominum dicti ἀπὸ τοῦ κλάζειν καὶ γελᾶν, quæ verba lugere & ridere significant.

Clam [κρυφαίως, κρύβδην] Præpositio ablativo casui seruiens, & nonnunquam accusativo, significat occulte.
Clam, A clamibus dictum, quòd his quæ celare volumus, claudimus. Festus. Plaur. Amphit. 3.
Is amare occœpit Alcumenam clam viro.
Clam me, clam te est. Plaut. Rud. 4. Terent. Heaut. 1. 1,
Hæc clam me omnia. Id est, mihi screbam de his omnibus.
Paulo clam iis tam vidi. Cic. Attico lib. 15.
¶ Clam, accusativo iunctum. Plaut. Casin. 10,
Bona multa faciam clam mram hanc vxorem.
Clam alter alterum. Plaur. Casin. 3,
Nunc sibi vterque contra legiones parat,
Paterfilius clam alter alterum.
Clam aliquem aliquid habere. Terent. Heeyra, 4. 4.
Non me clam haberet quæ celasse intelligo. Vbi Donatus, Id est non taeuisse, parui momenti celasset.
Clam vos fuit eaeuncta eius. Cic. in Sallustium, Timens ne facinora tua clam vos essent.
¶ De clam sic docet Priscianus lib. 14, Clam, magis aduerbium est, quum nec localem habeat significationem, quam plerunque præpositiones possident: & qualitatem demonstret, qua in aduerbiis inueniri solet: & minutatur, quod nulla præpositio habet, vt Clanculum: & possit etiam absque casu proferri, vt Bona aperte facit, mala autem clam: & quod apud Græcos absque vlla dubitatione aduerbium est. nihil mirum tamen quòd præponatur casui, quum multa aduerbia, & maximè localia, & apud Græcos, & apud nos soleant casibus præponi.

Clam [κλάπη] Aduerbium. Terent. Eunuchio,
Et eum eo clam subduxti te mihi? Cæs. 4. bel. Gal. Ac fuos clàm ex agris deducere cœperunt.
Clam furtim alicubi est. Plaut. Pœnul. 9,
At enim clàm furum hic esse vult, neque fiscant.
Clàm & occulè. Cic. 6. Verr. Per istos quæ volebat, in naucem clàm imponenda, occulè exportanda curabat.
Clàm facere id dicimur, quod eo inseiente faeimus, quem id prohibituri esse fuspeebamus, ve patet ex 1. 5. vlt. D. quod vi, aut clam.
Clàm, Et subdus. Virgil. 4. Æneidos, Clàm ferro incumbo fuperat.
Clàm & Palàm, contraria. Cic. pro Sex. Rosc. 10. Multa palàm domum fuam auferet: bat: plura clàm de medio remouebat.
Clàm erit. Terent. Adelph. 1. 1,
Si speraz fore clàm, rursum ad ingenium redit. Id est, si speraz non re scemum im.
Non clàm. Vide NON.

Clanculum, pen. corr. [κρυφῆ] Diminutium. Terent. Eunuch. 3. 5,
Veniste clanculum per impluuium.
Clanculum dicta. Plaut. Poen. 14,
Vale, & hæc cura, clanculum ve fint dicta. Id est ne quis rescisear.
Clanculum, accusativo iunxit Terentius Adelph. 1. 1,
-posteemò alij clanculum
Patres qua faciunt, &c.

Clanculò, Aduerbium, Idem. Macrob. lib. 6, Saturn. cap. 18. de Virgilio loquens, Fuit hic poeta vt scrupulosè & anxiè, ita dissimulanter & clanculò doctus.

Clanculatius [κρυφικῶς] Adiectiuum. vt, Poeta clanculatius: qui suppresso nomine suo, dicta quædam & scda probra scribit: quæ manuit alterius videri. Martial. lib. 10. epig. 3.
Vatinium proxeneta fraduitum,
Poeta quidam clanculatius spargit.

Clandestinus, pen. corr. [κρυφαῖος] Occultus. Plaut. Amphit. 5,
Et clandestina vt celetur suspitio.
Colloquia clandestina cum hostibus. Cic. de Senect.
Clandestina consilia. Cæsar 7. bel. Gal.
Denuntiatio. Liu. 4. ab Vrbe, Quum patres clandestina denuntiatione reuocari ad dictam certam essent.
Fœdus. Liu. 3. ab Vrbe. Sal. lib. 7.
Introitus. Cic. 2. Offic.
Motus. Lucret. lib. 2.
Seclus. Cic. pro Sylla.

Clandestinò [κρυφῆ] Aduerb. Id est Absconditè, vt ait Nonius. Plaut. Milit. 13, Nam hæc negotij clandestinò vt agerem, mandarat mihi. Liuius lib. 26, Ac enim duris eludebant tibi quod eiusmodi fuisset. &c.

CLAMOR, clamoris [κλαυθμός] Propriè est calamorum sonus, quæ calamor. etenim vento agitatæ arundines, non paruam vocem emittunt. Plin. epist. 190. Ac primis quidem diebus redditæ libertatis pro se quisque inimicos suos duntaxat minores inconditò, turbidoque clamore postulauerat simul & oppresserat.
¶ Clamos veteres dicebant pro Clamor.
Gruum clamor. Lucret. lib. 4.
Montium. Horat. 3. Carm. 29. Montes illos intelligit, per quos torrens aliquis decurrit, aut importunitor fluuius aliquis præterlabitur.
Clamores & admirationes. Cic. 1. de Orat. Hæc sunt quæ clamores & admirationes in bonis oratoribus efficiunt, &c.
Clamor abiunus. In ABSONVS.
Acutissimus. Cic. 3. de Orat. Deinde est quidam contentionis extremũ, quod tamen inferius est quàm acutissimus clamor, quò te fistula progreda non sinet, & tamen ab ipsa contentione reuocabit.
Blandus. Ouid. 3. fast. Sic vocat vagitum puerorum.
Cæcus, Confusus: qualis est multorum simul clamantium in tumultu. Valer. 2. Argonaut.
Clarus. Vide CLARVS.
Contionalis. In CONCIONOR.
Diuus. Sil. lib. 7.
Dissonus. Stat. 6. Thebaid.
Ferox. Vide Paulo pòst, Pronocare clamore.
Ferus. Stat. 6. Thebaid.
Festi clamores. Vide paulo pòst, Personare festis clamoribus.
Hebilis clamor, Ululatus. Seneca Troad. 6,
Cessasti & tua flebilis clamor mouet,
Furórque cassus fœmina?
Feminceus. Sil. lib. 15.
Horrendus. Virgil. 2. Æneid.
Horrido clamore complere cælum. Seneca Hercule OEtheo, 7.
Immensum clamorem tollet. Virgil. 4. Æneidos,
Clamorem immensum tollit, quo pontus & omnes
Intremuere vndæ.
Immodicus, in soluisque. Plinius Maximo, lib. 2. epist. 38, Audite ex proximo immodicum, insolitumque clamorem.
Impius. Horat. 1. Carm. ode 27. Impium vocat clamorem eorum qui inter pocula litigant & tumultuantur.
Infestus, Mintans cædem & exitium. Valer. lib. 8. Argonaut.
-Inque imum pariter mare prounus omnes
Infesto clamore ruant.
Ingens. Virgil. 9. Æneid.
Iuuenilis. Stat. 1. Thebaid.
Iuuenilis. Ouid. 4. Metamorphoseos,
Quæ cunque ingredieris, clamor iuuenilis, & vnà
Fœminæ voces, &c.
Lætus. Virgil. 3. Æneidos,
-magno lætis clamore reportant.
Longus. Stat. 5. Thebaid.
Vndæ malis clamoribus plenæ. Valer. lib. 1. Argonaut.
-quoties mox rapta videbo
Vela Notis, plenáque malis clamoribus vndas.
Merus. Vide MERVS.
Clamores meeti. Ouid. lib. 8. Metam.
Nauticus. Virgil. 3. Æneid.
Nefandus. Valer. lib. 4.
Nouus clamor accidit. Liu. 4. ab Vrbe.
Propinquus. Sil. lib. 13,
Impetians violenter equo, pulquam auribus hostis
Vicinum fese videt ac clamore propunquo.
Rapidis clamoribus vrbem complerat. Stat. 5. Thebaid.
Repens clamor quatit æstra. Sil. lib. 3.
Secundo clamore eunt, Id est excitatur vocibus multorum, fub-latis in spem fibris fuccessus. Virgil. 5. Æneid.
Supremus. Ouid. 3. Trist. eleg. 3,
Nec maiadata dabo? nec cum clamore supremo
Labentes oculos condet amica manus?
Tenetri. Plin. Iunior Maximo, lib. 2. epist. 14.
Vatius, Id est confusus. Claudianus in Epithalamio Palladij & Seteræ,
Magnis clamoribus actus aliquis. Virgil. 2. Æneid.
Aduerte clamorem. In ADDISCO.
Afflige clamore. In AFFLIGO.
Circunfonat hostes clamor. Liu. 3. ab Vrbe.
Consonat clamor. In CONSONO.
Dare clamorem. Virgil. 3. Æneidos,
Ter scopuli clamorem inter raua saxa dedere.
Datus ad astra clamor. Sil. lib. 6.
Edere clamorem maiorem cum admiratione. Cic. 2. de Diuinat.
Clamorem efferre. Cic. ad Q. frat. lib. 3, 7. Clamores efficiam, si eum mecum habuero ouosium.
Ire clamor cælo, Ad exlum. Virgil. 5. Æneid.
Erumpere subito clamor. Virgil. 11. Æneid.
Sublatus ad æthera clamor, Ingens clamor. Virgil. 2. Æneid.
Excipere clamore aliquem. Cic. 7. Verr. Excipiunt ab omnibus cœisimodi clamor, vt ei Lampsaceni petienia similiter deferuerint ante oculos.
Excipere teneris clamoribus aliquid. Plin. Iunior Maximo, lib. 2. Epist. 38.
Excipere clamorem alicuius. Virgil. 9. Æneidos,
Clamorem excipiunt socij, fremitúque sequuntur.
Exortus clamórque virûm, clangórque tubarum. Virgil. 2. Æneid.
Fatiscere clamor. Stat. 5. Syls.
Ferre aurea sidera clamor. Virgil. 2. Æneid.
Ferre clamorem ad lunara. Virgil. Georg.
Fieri concursum ad clamorem alicuius. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Pauida puella stupente, ad clamorem nutricis fidem Quirinum implorantis fit concursus.
Cum clamore fit ad aliquem locum concursus atque impetus. Cic. 7. Verr. Quum Pernot quæreretur, & cõtarei ei nentinem auxtasse, fit ad domum eius eum clamore concursus atque impetus.
Magno clamore fremere. Virgil. 6. Æneidos,
Ergo omines magno circum clamore fremebant.
Fremendus. Stat. 12. Thebaid.

Furit

Forit vndique. Stat.6. Thebaid.
Clamore, conuitiisque iactari. Io TACTO.
Cum clamore inuolare. Vide CVM præpositionem.
Implere clamore locum aliquem. Virgil.4. Georgicorum,
At chorus æqualis Dryadum clamore supremos
Implerunt montes.
Magnis clamoribus implere aliquem hominum confessum. Virg. 5. Æneid.
Increpuit clamor fruſtratur hiantes, Decipit clamore cupientes. Virgil.6. Æocid. Seruius.
Incendere cælum clamore, Id est implere, quanquam abusiuè. Virgil.10. Æneidos,
Clamore incendunt cælum, Troésque Latinésque.
Incendit clamore nemus. Stat.5. Thebaid.
Ingeminat clamor. Virgil.5. Æneid.
Insequi clamore ac minis. Vide INSEQVOR.
Insequitur clamor. Virgil.1. Æneidos,
Insequitur clamórque virûm, stridórque rudentum.
Integratus. Stat.6. Thebaid.
It ad alta atria. Virgil.4. Æneid.
Laetſſere ſidera. Sil.lib.17.
Lenire. Horat.1. Carm.27.
Miſcetur æquor. Virgil.4. Æcocidos,
Proſpiceres arce ex ſumma, totómque videres
Miſceri ante oculos tantis clamoribus æquor.
Miſſus ad ſidera vulgi. Stat.12. Thebaid.
Clamore obſtrepi. INOBSTREPO.
Clamor oritur. In ORSOR.
Penetrebrait fama ex clamore. Cic.6. Ver. Interea ex clamore fama tota vrbe peterebrait, exsupitan deos patrios.
Perfertur. IN PERFERO.
Peruenit ad aures. Virgil.9. Æneid.
Perſonare feſtis clamoribus. Plin. Iunior, lib.2. epiſt.17, ad Gallum, Quum reliqua pars tecti licentia dierum, feſtiſque clamoribus perſonat. De Saturnalibus loquitur.
Petere locum aliquem clamore, Cum clamore. Virgil.12. Æneidos, -cunctis nam lecti nauibus ibant
Orantem venìam, & templum ore petebant.
Premere clamorem. Ouid.1. Metamorphoseos,
Subſtitit, ac preſſit clamor grauitate regentis,
Iupputer hoc iterum ſermone ſilentia rupit.
Premere clamore ad reiia ceruum. Virgil.3. Georg.
Premere curſum animalis clamore. Virgil.12. Æneidos,
Aur ſpumantis apri curſum clamore prementem.
Proſari magno clamore. Sil.lib.11.
Proſundere clamorem moltitudinis concitat. Cic. pro Flacco.
Sermo profuſus cum clamore. Lucret.lib.4.
Feroci clamore prouocare hoſtem, & noua prælia poſcere. Siliys libro 17.
Redintegratus. Liu.lib.4.ab Vrbe.
Refonare clamore. Seneca Hercule forente, 12.
Reſonat clamoribus æther. Virgil. 5. Æneid.
Accenſæ reſultant clamore fores. Stat.6. Thebaid.
Reſultant clamore pulſati colles. Virgil. 5. Æneidos,
-pulſati colles clamore reſultant.
Cum clamore reuocare aliquem. Virgil.5. Æneid.
Ruit ad aliquem, Quum eſt turbulentus & præſtellimus. Valer. lib. 3. Argonauticôn, Illicet ad eregm clamor ruit.
Læto clamore ſalutare aliquam regionẽ, Gratulari alicui regioni, & gaudere nouo ad illam aduentu. Virgil.3. Æneidos,
Italiam læto ſocij clamore ſaluratant.
Significari aliquid clamore. Liu.lib.3.ab Vrbe.
Sonant clamore viri. Ouid.11. Metam.
Sopor clamore ſoluitus. Ouid.3. Metam.
Sublatus. Liu.lib.3.ab Vrbe. Clamore ſoblato, ante ſe quenque ducere ſoſſam, & iacere vallum iubet.
Subſiſtit clamor. Ouid.1. Metam.
Tollere clamorem. Liu.lib.3.ab Vrbe.
Tollitur clamor. Cic.6. Verr. Clamor à vigilibus, fanique cuſtodibus tollitur.
Tollitur in cælum. Virgil.11. Æneid.
Tonuere ferè clamoribus aſtra. Sil.lib.16.
Magno clamore trahere aliquem. Virgil.2. Æneidos,
Ecce manus iuuenem interea poſt terga reuinctum
Paſtores magno ad regem clamore trahebant.
Vocare clamore. Virgil.4. Æneidos,
Orgia, noctúrnúſque vocat clamore Cithæron.
Vocare clamoribus hoſtem, Prouocare. Virgil.4. Georg.
Vocari clamore ad locum aliquem. Virg.2. Æneid. Clamore, bellico ſcilicet. Seruius.

Clamo, clamas {κεκράγασιν, βοᾶτε} clamare, A nomine clamor deductum: & eſt vociferari. Terent. Adelph.1.2,
-clamant omnes ingeniſſimè Factum eſſe. Cic.ad Attic.lib.5, Id clamare omnes qui aderant nihil impudentius, &c.
¶ Clamare, ſeré pro dicere accipitur. Cic. 3. Verr. Quum tutores ſ. LXXX. mallbus id opus ad illius hominis iniquiſſimi arbitrium ſe effectoros eſſe clamarent.
Aliquid clamare, Alta voe e proferre. Sil.li b..
Multum clamare. Ouid. epiſt.23.
Clamare, Contenté dicere. Cic.de Finib. lib.3, Clamat Epicurus, is quem vos nimis voluptatibus eſſe deditum dicitis, &c.
Clamabar porrò ipſe Quintius, ſeſe idcirco nolle ſatisfdare. Cic. pro Quintio.
Clamare aquas, Clamore poſcere. Pro pert. lib.4. eleg.9.
Clamo atque obteſtor. Cicero pro Murena, Tum meæ patis, otij, cordiæ, libertatis, ſalutis, vitæ denique omnium veſtrum cauſa ſacere clamo atque obteſtor.
Clamare alcui de vi. Terent. And.3.2,
Sed poſtquam egreſſa eſt, illius quæ ſunt intus, clamat de via.
Lingua clamat. Ouid.1. Amor. eleg.6,
Clamauit morieni lingua, Corinna vale.
Veritas. Cic.4.de Finib. Senſus enim cuiuſque & natura rerum atque ipſa veritas clamabat quodammodo non poſſe adduci, vt, &c.
Virtus. Cic.de Finib. lib.2.de M. Regulo, Clamat vitus beatorem fuiſſe quàm potantem in roſa Thorium.
¶ Clamare, tranſlatum ad inanimata. Catul. Epigram.6,
Nam te non viduas iacére noctes
Nequiequam tacitum cubile clamat.
¶ Clamare, pro Conqueri. Terent. Adelph.3.3.
-mihi quidem non placent: Et clamo ſæpe.
Conſellans deos hominéſque, clamare cœpit. Cic.6. Verr.
Dere aliqua clamare. Cic.7. Verr. Quum maximè, vt dico, de pecunia clamarer, io vincola coniectus eſt.
Cluem ſe clamare Romanum. Cic.7. Verr. Quum is qui ſe ciuem Romanum eſſe clamaret, in crucem agereiur.
Clamare ad. Catul. Epigram.5,
Ad me omnes clamant, tanua culpa tua eſt.
Ad vndas clamare. Ouid.2. de Remed.
¶ Clamare aliquem, pro Vocare. Vide Clamatus conoiua apud Martialem, lib.1.
Clamare aliquem. Virgil.6. eclog.
Per vices clamare modo hoc, modò illud nomẽn. Ouid.4. Faſt.
Clamare nomine aliquem. Virgil.4. Æcoidos,
Per medios ruit, ac morienrem nomine clamat.
Nomen alicuius extremo pulvere clamare, Eſt conclamare, & mortuo extremum vale dicere. Propert. lib.2. eleg.16.
¶ Clamare, ſine verbo, hiſtoricum more apud Ciceronem ad Atticum, lib.5, Reſero ad Scaptium: homo clamare.
Clamans {κράζων} Participium. vt, Os clamans. Ouid.8 Meram.
Clamatus. pen. prod. aliud Participium {κεκραγότος} Ouid.2. Metam.
Aſpicit hanc, viſa mque vocat, clamatá refugit.
Vlulatus clamatus. Stat.9. Thebaidos,
Ille ego clamatus faeris vlulatibus amnis.
Clamito, pen. corr. {κραζετε.} Terent. And.4.6, -clamitent
Me ſycophantam hæreditatem perſequi. Cic.2. Tuſcul. Nam quum extenibus laborarer, ipſo in eiulatu clamitabat falſa eſſe quæ antea de dolore fenſiſſet ipſe.
Clamitare, Conqueri. Terent. And.1.1,
Venit Chremes poſtridie ad me clamitans,
Indignum facinus compeſſe ſe.
Caricas Cauneas clamitare. Cic. 2. de Diuin ne. Quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat.
Sæpe clamitare. Terent. Adelph.1.1.
¶ Clamitare, pro Præ ſe ferre. Cic. pro Roſc. Com. Nónne ipſum caput, & ſuperciliu illa pennos abraſa, olere malitiam & clamitare calliditatem videntur? Budæus.
Clamitans, Participium {κεκραγότος} Liu.libro 3.ab Vrbe. Hæc Volſcio clamitante, adeò concitati homines funt, vt, &c.
Clamator, pen. prod. Verbale {κέκραγε} Qui clamat. Cic.3. de Orat. Quare coraeem iſtum veſtrum patiamur nos quidem pullos ſuos excludere in nido, qui euolent clamatores odioſi ac moleſti.
Clamator, Qui vocat. Martial.lib.11. epig.26,
Nec venit ablatis clamator verna lacernis, &c.
Clamatorios, Adiectiuum {κραυγικός} vt, Clamatoria auis, quæ à Laboeno prohibitoria dicitur. Plin.lib.10.cap.14.
Clamatorium genus. Cic.ad Q. fratr.lib.3.19.
Clamioſus, penul prod. {κραυγώδης} Adiectiuum, à nominatiuo clamos.
Clamore obſtrepens, vociferator. Martial.lib.5,
Clamoſo reuocatur à magiſtro,
Clamoſi ferè ſunt qui literas neſciunt. Quintil.lib.4.cap.5.
Acceleratio clamoſa. Author ad Heren.lib.3, Continuatio, eſt orationis enuntiandæ acceleratio clamoſa.
Clamoſa actio. Quintil.lib.3.cap.13, Indirecta ferè, atque vt ſic dixerim, clamoſa actio.
Alterecator clamoſus & turbidus. Quintil.lib.5.cap.5.
Clamoſus cireus. Iuuenal.ſatyr.9. ſub finem,
Securum iubeunt clamoſo inſiſtere circo.
Forum clamoſum. Seneca Hercule furente, 3.
Clamoſus lictor. Martial.lib.11.epig.99, -nec ſuperba clamoſi
Lictoris abiger virga, &c.
Clamoſa Suburra. Martial.lib.12.epig.18.
Theatrum clamoſum. Stat.3.Syluæ.

Clamoſè, Aduerbium. Quintil.lib.1.cap.De pronuntiat. Vitemus igitur illam quæ Græcè μασσηκία vocatur, vna quidem ſpiritus ac ſoni intentio, non ſolùm ne dicamos omnia clamoſè, quod inſanum eſt: aut intra loquendi modum, quod moro carcetur, &c.

Clancului, Clanculum, Clandeſtinus, In CLAM.

CLANIS {λοιμὸς} Ihuius eſt à Vindelicis orium habẽs, à quibus per valles excurrit, & in Iſtri alueum inerat. Huius meminit Strab.lib.4.

Clango, clangis, clanxi {κλαγγὴ} clangere, Tuba ſonare vel canere.
Clangere dicuntur aquilæ, vt inquit author Philomelæ apud Ouidiom, Dum clangunt aquilæ.
Tuba clangens. Valer.lib.3. -rer inhorruit æther
Luctiſicum clangente tuba.

Clangor, clangoris, m.g. {κλαγγὴ} Sooos tubæ. Virgil.12. Æneidos,
Exoritur clamórque virûm, clangórque tobarum.
Clangor aquilæ. Liu.1.ab Vrbe, Aquila magno clangore volitans.
Clangor anſerum. Columel.lib.8.cap.13, Nam clangore prodit inſidiantem. De anſere.
Clangor fuliceæ. Plin.lib.18.cap.35, Et fuliæ matutino clangore.
Blandus clangor. Claudian.de Phœnice,
Hic ſedēs, & ſolem blando clangore ſalutat.

Fugax clangor gruum. Stat.5.Thebaid. Fugacem vocat, quia volando clangunt.

Hilari clangore sonant grues. Stat.12. Thebaid.

Luctifici clangores tubæ. Stat.10. Thebaid.

Raucus. Sil.lib.16.

Sæuus. Valer.lib.4. Argonaut.

Tremulus. Cic.in de Diuinat. Noua super tremulo genitrix clangore vocabat.

Clangor vincibilis. Ex poeta veteri,

Vincibilémque petit clangorem quippe per æthram

Qua ciximus limes dispecit turbida puris

Inuiolata meat. Vincibilis clangor vlulatus est & strepitus tumultuósque huminum laboranti lunæ aduersus veneficia opitulaturum, fusurróque magicos superantium. Ex Turnebo.

¶Dare clangorem. Sil.lib.4. de Aquila,

Increpuit clangor murmure. Sil.lib.16.

Magire per æthera tubæ clangor dicitur, qui est vehemens & altè sonans. Virgil.8. Æncid.

Quatcrè magnis clangoribus alas: de auibus dictum. Virgil.3. Æneidos, -& magnis quatuius clangoribus alas.

CLANIS V S {κλανίς} Fluuius Campaniæ iuxta Acerras vrbem. Virgil. 2. Georg. -& vacuis Clanius non æquus Acerris. Seruius, Acerræ ciuitas est Campaniæ, haud longè à Neapoli: quam Clanius præterfluit fluuius, cuius frequens inundatio eam exhaurit. Vnde aui vacuis, id est infrequentibus.

Clareo. Clarisco, Clarigo, Claritas, in CLARVS.

CLARIAS {κλαρίας} Tiraciæ populi, qui Hæmi montis auerſa, & in ipſtum fluuium deuexa incolunt, authore Plin.lib.4.cap.11.

CLARITVM {κλαρίτου} Colophoniorum oppidū, à quo Clarius Apollo dictus eſt, vt inquit Seruius in illud Virgilij lib.12. Æneidos, Qui tripodas, Clatij lauros, qui fidera sentis. Ibi enim ſpecus fuit & lacus, à quo potu mira oracula reddita ſunt, breuiore tamen vita bibentium. Huius Plin.lib.2. & Macrobius lib.1. Saturn.cap.18. memiuerunt.

Clarius dcus, Apollo. Valer.lib.2. Argon.

CLAROS {κλαρός} Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem, cum Mantò Tireſiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ quum patriæ cladem lugeret & ſuam, mantibus vbertim lacrymis fontem fecit: vnde Claros χαὶ τὸ ἄνομα locus appellatus. Alij nomen putant factum per mutationem α in ο. κλαῶν enim lacrymam ſignificat. Nearchus dicit id nomen datum, quòd Apollini per somnum Claros obtigit, quam κλῆρον Græci nominant. Hinc κλαρὸς dictus eſt, & illic fanū habuit, quo reſponſa, copra aqua, edebantur. ¶Eſt & Claros inſula in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouid.4. Metam.

-mihi Delphica tellus

Et Claros & Tenedos, Patareáque regia ſeruit.

Clarus {κλεινός, ἐπιφανής, ἀοίδιμος, ἀοίδιμος} Adiectiuum, proprie dicitur lucidus. vt, Clara dies.

Aquilo claras. Virgil.1. Georg. Id eſt ſereniſcus. nam eſt & nubilus, ſicut ſere omnes ventr. Seruius.

Colore claro ſplendere. Lucret.lib.4.

Dea clara mundi obſcuri, Luna præfecta nocti. Seneca Hipp.3.

Clarus dies. Horat.in Carm.ſecul.

Dies clara. Virgil.5. Æneid.

Incendia clara dant lucem. Virgil.2. Æneid.

Lapides clari. Horat.4. Carm.10. Intelligit gemmas.

Illuſtris, & claruslocus. Cic. in Somnio Scip. Oſtendebar autem Carthaginem de excelſo, & pleno ſtellarum, illuſtri, & claro quondam loco.

Lucerna clara. Horat.1. Serm. ſatyr.7.

Lumina oculorum clara. Lucret.lib.4.

Lumen clariſſimum præferre menti. Cic.pro Sylla, Vos denique in tantis tenebris erroris & inſcientiæ clariſſimum lumen prætuliſtis menti meæ.

Lumina mundi clariſſima. Virgil.1. Georgicorum, -vos ô clariſſima mundi

Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum.

Reſulgere in luce clara homo dicitur, qui eſt nimiæ pulchritudinis, cui nec lucis claritas derogat, qualem dicit Æneam Virgil. 1. Æneidos, Reſtitit Æneas, claráque in luce reſulſit. Hæc ferè Seruius.

Olympus. Virgil.4. Æncid.

Pater omnipotens clara intonuit ab alto cælo. Id eſt in ſerenitate. Virgil.7. Æncid. Seruius.

Pectus clarum. Cic.in Arato,

Et propè conſpicies parvum ſub pectore claro

Andromedæ ſignum. Clarum pectus, quòd in eo ſtellæ ſitæ ſint.

Piſcis rutilis clarus ſquamis. Virgil.4. Georg.

Sol clariſſimus. Quintil.lib.5. cap.12, In rebus verò apertis argumentari eam ſit ſtultum, quàm in clariſſimum Solem mortale lumen inferre.

Stellæ lumine claræ. Cic.in Arato,

Et tenues ſtellæ perhibentur nomine Aquari.

Hic aliæ volitant paruo cum lumine claræ.

Sidus clarum, Lucidum. Seneca Hippol.4.

Tedæ claræ coruſcis fulgoribus. Lucret.lib.5.

Verum clarum, Id eſt pellucidum. Ouid.3. Metam.

¶Clariora luce conſilia. Cic.in Catil.

Clariora ſole. Cic.1.de Finib. Sic a quæ dixi, ſole ipſo illuſtriora & clariora ſunt.

Quod eſt luce clarius. Cic.1. Tuſcul.

Sidere clarior. Horat.3. Carm.ode 1.

¶Clarus, Clarè ſonans. vt, Clara lamenta. Seneca Hipp.12.

Clarus clamor. Plaut. Pœnul.1.7. Id eſt qui facilè exaudiatur.

Larratus clari. Ouid.13 Metam.

Compoſitiſſimæ, & clariſſimæ literulæ. Cic. Attico, lib.7. epiſt. 20.

Plangor clarus. Ouid.4. Metam.

Percutis indignos claro plangore lacertos.

Clarus plauſus. Plaut. Aſin.17.

Remur imperrari poſſe, ſi plauſum ſic clarum datis.

Clarum ſignum dare. Plaut. Cafin.1. Id eſt plaudere: vt in comœdiis ſolitum eſt fieri. Virgil.3. Æneidos,

Dat clarum è puppi ſignum: nos caſtra monemus. Vbi Seruius, Dat clarum ſignum, Faculam elcuauit. vt,

-ſtammas quum regia puppis Extulerat.

Clara ſyllaba. Quinil.lib.8. cap.3. vt ſyllabæ è literis mclius ſonantibus clariores ſunuita verba & ſyllabis magis vocalia.

Sonus, vel antiquè Sonor clarus. Lucret.lib.4.

Obſignans formam verbis, clarúmque ſonorem.

Tuba clara, Aliè ſonans. Virgil.5. Æneidos.

Clara voce. Cic. pro Cœcinna, Seruúmque ſuum nominc Antiochum aſſe vocauit, & clara voce imperauit, vt eum, &c.

Voce clariſſima dicere. Cic.pro Sylla.

Voce clariſſima profiteri. Cic.5. Tuſcul.

¶Res clara {ἔνδοξος.} Cic.7. Verr. Res erat clara, neque ſolùm argumentis, ſed etiam certis teſtibus illius audaciæ tenebatur. Idem 4. Verr. Vt in re etiam clara, tam teſtias.

Res clara, celeberrima & notiſſima. Cic.5. Verr. Clara res eſt, quam dicturus fum: ſota Sicilia celeberrima, atque notiſſima.

Conſuetudine clarum aliquid. Cic. pro Q. Roſcio Com. Ego quæ clara conſuetudine, diuturnis dicere non debeo.

¶Clarus {ἐπιφανὴς, ἔνδοξος} pro Inſigni atque excellentis accipitur, & eo qui veluti fulgore quodam lumæ reſplendet. Cic.1. de Fin. Claris & fortibus viris commemorandis.

Amplifſimus & clariſſimus vir. Cic.1. de Orat.

Clariſſimorum & fortiſſimorū virorum authoritates. Cic. pro Leg. Manil. Sed in hac cauſa, tametſi cognoſcitis authoritates contrarias clariſſimorū virorū & clariſſimi: tamē omiſſis authoritatibus, &c.

Viri clari & honorati. Cic. de Senectute, Manent ingenia ſenibus, modò permaneat ſtudium & induſtria: nec ea ſolùm in claris, & honoratis viris, ſed in vita etiam priuata & quieta.

Clara & illuſtria. Cic.7. Verr.

Exempla clara & illuſtria. Cic. lib. 2. de Diuinat. Plurimis noſtris exemplis vſus es, & is quidem claris & illuſtribus.

Parentes ingenui clatique. Horat.1. Serm. ſatyr.6.

Virtus clara & inſignis. Cic.de Senect. Virtutem enim amaui illius viri, quæ extincta nō eſt, nec mihi ſoli verſatur aute oculos, qui illam ſemper in manibus habuiſſe etiam poſſem: ſed clara & inſignis.

Clarus & nobilis vir. Cic. pro Rabirio Poſth.

Clari & præpotentes viri. Cic. pro Rab. Poſth.

Cauſis agendis clarus. Horat.2. Epiſt.7,

Strenuus & fortis, cauſſique Philippus agendis Clarus.

Decore clarus. Ouid.12. Metam.

Ex doctrina clarus & nobilis vir. Cic. pro C. Rab. Poſth.

Forma clariſſimus, Id eſt clariſſimus ob formam. Ouid.4. Metam.

Clarus genere & factis. Liu.9. ab Vrbe.

Gloria clarus, auctoritate grauis, humanitate politus. Cic. 2. de Orat. Cerè nō tulit vllus hæc ciuitas aut gloria clariores, aut authoritate grauiores, aut humanitate politiores P. Aphricano, C. Lælio, L. Furio.

In gradu equeſtri clarus. Plin. Iunior Priſco, Epiſt. lib. 2. Is erit Voconius Rom. patet Plinij in equeſtri gradu clarus, clarior vitricus, imò pater alius.

Hoc vno magnus & clarus. Plin. Iunior Attio Clementi, lib. 3. Socrr Pōpeius Iulianus, cum cætera vita, tum vel hoc magnus, quòd ipſe prouinciæ princeps.

Nobiliate ſua clara domus. Ouid. epiſt.16.

Origine. Ouid. epiſt.18.

Ab aliquo ſanguine clarus, Genere non obſcuro natus. Virg.t. Æneidos, -Troianóque à ſanguine clarus Aceſtes.

Clarus Socrates ſapientia. Plin. lib.7. cap.29.

Clariſſimi in ea ſcientia. Plin. lib.36. cap.5.

Clariſſimus medicinæ ſcientia Hippocrates. Plin. lib.18. cap.7.

¶Achilles clarus. Vide ACHILLES.

Adoleſcens clariſſimus. Cic.4. Verr.

Author generis clariſſimus. Ouid.3. de Ponto, eleg.9.

Mulier, & clarę lugubres domus. Liu. lib.3. ab Vrbe.

Dux clarus. Horat.3. Carm. ode 14.

Facta. Claud. in 4. Panegyr.

Genere claro tumens. Seneca Octauia, 8.

Gloria. Ouid.3. de Ponto, eleg.2.

Honor. Lucret. lib.3.

Lucifer albo clarus equo. Ouid.15. Metam.

Lumen clarum exſollcte è tenebris. Lucret. lib.3.

Clarę mortes pro patria oppetitæ. Cic.1. Tuſcul.

Nobilitas. Plaut. Rudens.22,

Vbi nobilitas mea erit clara.

Nomen. Ouid.11. Metam.

Opus clarius nullum extat. Ouid.3. de Arte. De Æneide Virgilij.

Patre claro natus. Horat.1. Serm. ſatyr.6.

Clariſſimo patre natus, auis, maioribus. Cic. in Catil.

Pietas in hoc clara, & omnibus grata. Cic. pro Sextio, Duxit vxorem patre viuo optimi & calamitoſiſſimi viri filiam, L. Scipionis, clara in hoc P. Sextij pietas extitit, & omnibus grata, quòd, &c.

Progenies. Virgil.1. Æncid.

Proles. Lucan. lib.10.

Propago. Lucret. lib.1.

Clara & commemorabilis pugna. Plaut. Pſeud.7.

Rumore claro apud vulgum eſſe. Tacitus libro 55, Is Calphurnio genere ortus, ac multas inſignesque familias paterna nobilitate complexus, claro apud vulgum rumore erat, per virtutem aut ſpecies virtutibus ſimiles.

Sanguine

Sanguine claro genitus. Sen. Oedip.
Senatus. Claud. in Paneg.
Splendor claras vestit purpurea. Lucret. lib. 2.
Viri clari. Horat. 2. epist. 1.
Vir clarissimus. Cic. pro Leg. Manil.
Vtris clari cognomintis. Virg. 8. Æneidos,
Afsanius clari condet cognomina Albam.

Clarior, Comparativum (λαμπρότερος) Senec. Hippol. 6,
Pulchrior tanto tua forma lucet
Clarior, quanto micat orbe plena.
Lyra clarior. Martial. lib. 12. epigr. 11,
Cnius Pimplea lyra clarior exit ab antro?

Clarissimus, pen. corr. Superlativum. (λαμπρότατος.) Cicero pro Sextio,
Quare imitemur nostros Brutos, Camillos, Halas, Decios, Curios, Fabricios, Maximos, Scipiones, &c. Et paulo pôst, Sed me repente Iudices, de forsi simorum & clarissimorum eiuum dignitate, & gloria dicentem & plura dicere parantem, horum afpectus in ipso cursu orationis repressit. Budæus.

Clarissimatus, Dignitatis vocabulum, de quo Aliciat. capite 4. libro 3. Disputat.

Clarisonus, pen. corr. Adiectiuum (κυμβαλόσσος.) Catul. epig. 59,
Clarisonas imo sudiffe è pectore voces.
Auræ clarifonæ. Cic. in Arato.
Hone à clarifonis aurris Aquilonis ad Austrum, Coudens.

Clarisas, pen. corr. (κυμβαλόσσος.) clarirastis, Lucidiras. vt, Claritas solis. Plin. lib. 3. cap. 8. Claritatis tantæ est Vesper.
Claritas oculorum. Plin. lib. 18. capit. 8. Emicainque fontes Oraxi oculorum claritati. Et apud eundem, lib. 5. cap. 31. Claritas visus.
Claritas vocis. Cic. 1. Acad.
¶ Claritas, (τίμιον.) Excellentia & spendor. Cic. ad Sevillium, lib. 13. Quæ quanquam ex multis pro tua claritate aodiam, &c. Quint. lib. 3. cap. 9. Quæ refpoufis vel augorus futuram claritatem promiserunt.
Claritas & amplitudo. Cic. 1. Offic. Facilior & tutior & minus aliis grauis aut molesta vita est otiosorum: structuosior autem hominum genori, & ad claritatem amplificandinque aptior, eorum qui se ad Rempub. & ad res magnas gerendas accommodauerunt.
Esse in claritate. Plin. lib. 14. cap. 14. Nondum tamen ista genera in claritate erant. De vinis.
Excellere claritate nascendi. Quint. lib. 5. cap. 11. ita hominum, nó qui claritate nascendi, sed qui virtute maxime excellen.
Perfonarum claritate infignis. Plin. Iunior, Maximo, lib. 2. epist. 13. Raró incidit, vt perfonarum claritate, vel negotij magnitudine infignis.
Oftendunt claritatem hominibus dij. Cic. 2. de Diuin. Miror deos immortales hustroni futuros claritatem oftendisse, nullam oftendisse Aphneano.

Claritudo, pen. prod. claritudinis (λαμπρότης.) Idem, vel tibus Festus & Nunius.
Claritudo, Nobilitas, fama. Salluft. in Iugurth. non procul ab initio, Quum præterea tam multæ, variæque sint artes animi, quibus summa claritudo paratur.
Adiumentum claritudinis grande. Tacit. lib. 16, Idem Annei Lucanum genuerat, grande adiumentum claritudinis.
Famitiæ claritudo. Tacit. lib. 15. Iisdem quippe diis diebus Torquatus Syllanus mors adigitur, quia super Iuniæ familiæ claritudinem diuum Augustum auxum terebat.
Virtutum claritudo ad summum fastigiú deligere aliquem. Tacit. lib. 15, Tradereturque imperium Senecæ, quali insonti, claritudine virtutum ad summum fastigium delecto.
Voces claritud. ne caeteris anteltare. Gell. lib. 7. cap. 5. Hiftrio in terra Græcia fuit fama celebri, qui gestu & vocis claritudine & venustate caeteris aoretstabat.
Ad omnem claritudinem fublatus aliquis. Tacit. lib. 15, Caeterum timore occulto ne L. Syllanus eximia nobilitate discipli nâque C. Cassij apud quem educatus erat, ad omnem claritudinem fublatos, impetrimin inuaderet.
Plus claritudinis in fine fit. Tacit. lib. 15, Sit huius tam fortis exitus conflantia penes vtrosque par, clarizudinis plus in suo fine.

Claro, clarus ¿ manic. clarare, Clarum oftendere. Cic. 1. de Diuinat. ex antiquo poeta,
Iupiter excelsa clarabat sceptra columna. Hoc eft clara & conspicua facie hat, fed antiquum eft.
Ire longæ clarauit limite flammæ, Id eft fulfit. Stat. 5. Theb.
Labor clarat pugilem. Horat. 4. Carm. ode 3. Id eft nonm omnibus facit. Acron.
Multa nobis elarandum eft. Lucret. lib. 4. Id eft aperienda & declaranda.

Clareo, clares, clarui ¿ διλυκαίνω, φαίνω.) clarere, Nobilem & insignem atque illustrem esse. Ennius apud Cic. lib. 1. Officiorum,
Ergo posfique magisque vtri nunc gloria claret.
Familiæ clarent. Sueton. in Nerone, cap. 1.
Claret lumen. Ennius Telamone, Nam ita mihi Telamonis patris Atque facies proaui louis gratia ea eft, Arque hoc lumen candidum claret mihi. Nonius.
Ad primordia astatis clarere. Cic. in Arato,
Propterea quòd ad astatis primordia clarent. Id eft initio astatis apparent.
Figura nota claret. Cic. in Arato,
Non potuit nobis nota clarere figura,
Forma simili claret. Cic. in Arato,
Andromedæ fignum, Deltoton dicere Graij
Quod solitu, simili quia forma littera claret.
¶ Claret, pro Clarum eft. Lucret. lib. 6,
-quod in primo quoque caetmine claret.
Claret, eum datiuo. vt Claret mihi, Id eft intelligo. Claud. 7. Paneg.
-ventura potestas Claruit Afcanio, &c.

Clarefco, clarefcis (ἀποκαθαίρω.) Quint. lib. 8. cap. 4, Neque tantú hoc ipsis monitoribus clarefcit, quidam faciunt aperte quòd rixemur.
Aliud ex alio clarefcit. Lucret. lib. 1.
Dies. Sen. Herc. fur. 1.
Obscurum. Stat. 3 Sylu. 3.
Obscuritúque latus clarefcere vidit.
Sonitus clarefcunt. Virg. 2. Æneidos,
Clarefcunt sonitus, armorúmque ingruit horror.
Luminibus clarefcere. Tacit. lib. 14. Postquam tenebræ incedebãt, quanium iuxta memoriã, & circunieãta rebta consonare cantu, & luminibus clarefcere.
Plausu clarefcete vulgi. Claud. 8. Paneg. Id eft vulgi laudibus celebrari.

Clarifco, pen. corr. (λαμπρύνω) clarifieare, Clarum reddere. Plin. lib. 20. cap. 13, Alterum eft nigrius, quod capitis vitia purgat, visum clarificat. De oculartio.

Clarê (λαμπρῶς.) Adverbium. vt, Clarè locere.
Clarè crepitare dentibus. Plaut. Rud. 13.
Quia pol clarè crepito dentibus.
Gemere clarè. Cic. Arat. lib. 2. epist. 35, Varietas in re nulla fit; aperteque lomuntur, & iam clarè gemant.
Clarè & certum loqui. Horat. 2. Serm. fat. 6. Id eft manifeste.
Clarè oculis videre. Plaut. Milit. 10.
Clarè diceres. Terent. And. 4. 1.
Vnde eft dicere clarè. Sic Clarè retinere, apud Plaut. in Perfa, 15.
Nihil clarius, nihil nobilius illo. Cic. 2. de Diuinat.
Nil indole clarius illa. Stat. 2. Thebaid.
Apparere clarius. Cæl. Ciceroni. lib. 8. 14. Et quo propius ea conten tlo quàm fieri neeefle eft, ee edito, eo clarius id periculum apparet.
Audire clarius. Lucret. lib. 3.
Nunc age quod fupereft, cognofce, & clarius audi.
Indicare clarius aliquid. Horat. 4. Carm. ode 8.
Nitere clarius aftris. Stat. 4 Sylu. 1.
Clarifimè audire. Plin. lib. 10. cap. 70.

Clarigo, clarigas, pen. corr. (κυμβαλόσσω.) clarigare, Bellum indicere. Verbum eft ad Romanum morem pertinens. Seruius in illud Virgilij ex 9. Æneidos,
-& iaculum mtorquens emittit in auras,
Principium pugnæ. Huc de Romana folennitate tractum eft. Quú enim volebat bellum indicere, Pater patratus, hoc eft princeps feciallum proficifcebatur ad hoftium fines: & præfatus quædam folennia, clara voce diceba tfe bellum indicere propter certas caufas. Aut quia fucios lafcrãt, aut quia nec abrepta animalia, nec obnoxios reddiderant. Et hæc Clarigato dicebatur à claritate vocis. Poft quam clarigauerom hafta in certi fines immiffa, indicebatur iam pugnæ principiú. Idem in principiú 10. Æneid. Clarigato, inquit, dicta eft à clara voce qua vtebatur Pater patratus. Plin. lib. 22. cap. 2. Ac femper & legatiquum ad hoftes, clarigatúmque mitterentur, id eft res raptas clarè repetitú. vnus vtique Verborum vocabatur. De verbena loquitur.

Clargatio (κυμβαλόσσωσις.) Verbale, Ipfa belli denuntiatio. Quintil. libro 7. capite 4.

¶ Clarigato (κυμβαλόσσω.) Præter dicta fignificationẽ accipitur pro exactione nummaria, maxime quæ principis aut Reip. edicto concedituc. Liu. 8. ab Vrbe, In Veliternos veteres eius Romani, quòd rotera rebellarent, grauiter fæuiti & muri diruti, & Senatus iuslu deductus, iuffiquè tam Tyberim habitare: vt eius qui eis Tyberim deprehenfus eflet, vfque ad mille pondo clarigatio eflet: nec prius quàm ære perfoluto, is qui cepiflet, extra vincula captum haberet.

Classis, huius classis, & (κλητοκαταβολάδιος.) Nauiú multitudo. Cic. 2. de Iin. Cum tantæ classibus, tantíque equeftribus & pedeftribus copiis, Helleſpontio iuncto, Athone perfoffo, maria ambulauiffet.
¶ Classis, pro Naui, aut nauali exercitu. Cicero pro Lege Manil. Quí poffeatquam maximas addiciflet, ornaffetque classes. Virgil. 6. Æneidos,
-Lyciæ ductorem classis Orontem. Vbi Seruius, Apertum eft exemplum, classem dici etiam vnam nauem. Leguntus enim, Vnam quæ Lycios fidúmque vehebat Orontem. Cæsar 3. bel. Gal. Neque fans Bruto, qui classi præeat, &c. Virg. 6. Æneidos,
Sic fatur lacrymans, classíq; immittit habenas. Classi. vt inquit Seruius, Naubus fus, fiue nauí quæ classi dicuntur! quod fiat de fullibus. Catas enim dicebant maiores noftri. fuftes quos postabant fertui fequentes dominos ad præhium: vnde etiam calones dicebantur. Vide CALA. Inde ergo classem dictam dicunt. Alij hinc classem dictam volunt: apud maiores noftros ftipendium tenuiori præhomini pedi dabatur: equites vero dabantio nauali certamine. nam adhuc pauper fuerat populus. Exinde iam quod ab equinibus dabatur ftipendium, tractum eft vt diceretur classis. Proprie enim classes equitum dicimus.
Et ymon classis ponitur à Quintil. lib. 1. cap. 6, Iam fit & classis à ea laudo & lepus, leupes, &c.
Imperator classis. Lucret. lib. 5, Sed ob legem carminis, Imduperatorem ponit.
Mora classis, Pro eo qui facit moram classis. Sen. Troade, 8,
Arripite propere classis Argolicæ moram.
Retinacula classis soluere. Ouid. 8. Metam.
Potens classe virisque. Ouid. epist. 13.
Caeteta classis. Liu. lib. 4. bel. Pun. Is expofitis in terram militibus, naubusque Oricum retrò, vnde venerat ad caeteram classem remissis, &c.
Funesta. Stat. 1. Achil. Sic classem Græcorum vocat contra Troiã euntium.
Gloriosiffimæ Carthaginiensium classes. Cic. 7. Verr.
Inops & infirma. Vide INSIRMVS.
Lunata, Id eft inflexa in modum lunæ. Lucan. lib. 3.
Modica. Vide MODVS.

Profugæ. Ouid.13. Metam. de Æsea,
profugáque per æthera classe fertur.
Romana. Liu.lib.4. bel. Pun.
Socia. Id est sociorum classis. Ouid.15. Metamorphuscos,
Nec tu, quum socia elypeum pro classe tenebas,
Solus eras.
Volueri freta classe peterrat. Ouid.7. Metam.
¶ Aduectus classe. Virg.8. Æneid.
Ædificare & oruare classes. Vide ORNO.
Agere classe. Sen. Herc. fur. 1.
Agere classem Eurus rapidis. Silius lib.8.
Hac illuc agitata classis. Sen. Troad. 11,
Iactymáque nostras
Sparget huc illuc agitatâ classis.
Amittere classem. Virg. 5. Æneid.
Appellere classem. Cic. 7. Verr.
Aptare. Virg. 4. Æneid.
Velis aptare. Virg. 3. Æneid.
Neptunus classes Aquilonibus arcet. Horat. in Arte.
Armare classem, Instruere. Virg. 4. Æneid.
In classem cadit omne nemus, Id est ad parandâ classem omnes cæduntur arbores. Lucan. lib. 3.
Capta nauis ex classe. Cic. 7. Verr. Hæc vna nauis ex classe nostra non capta est.
Capta & incensa classis. Cic. 7. Verr.
Numine classis pecunias cogere. Cic. 7. Verr. Tu à ciuitatibus pecunias classis nomine congessisti.
Comparare classem. Cic. pro Flac.
Coufcendere. Virg. 10. Æneid.
Currititer totum æquore classis. Virg. 5. Æncid. Id est tutò & sine periculo nauigatur.
Dare classibus Austros. Hypallage est, pro Dare classes Austris. Virg. 3. Æneid.
Deducere. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Dei tibi deus apta classem deducere Troia.
Armatas classes deducere. Virg. 1. Georg.
Deuiucere claffe aliquem. Cic. in Orat. Ducllium eum qui Pœnos classe deuicit. Bellum numine auertus.
Diffecta tuto æquore classis. Virg. 1. Æneid.
Diffpunere classem in ora maritima. Cæsar 3. bel. Ciuil. Etiśque rei causa omni in ora maritima classem dispoſuetat.
Distribuere. Cic. pro L. Flacco.
Ducere classem multo cum clamore. Quint. lib. 1. cap. 3, de declamationibus. Id est principeus esse classis. Budæus.
Ducere in særa. Seneca Agamem. 6.
Expellere & eiicere in littus. Cic. 7. Verr. Classem pulcherrimâ Populi Romani in littus expulsam & eiectam, quam primùm adueſpexisset, &c.
Explere quinquaginta nauium. Liu. lib. 1. bel. Pun.
Ferunt ipsa æquora. Virg. 5. Æneid.
Ferunt sua flamina classem. Prospera fcilicet, & à puppi venientia, vt inquit Seruius. Virg. 5. Æneid.
Ferur eia gurgite. Virg. 4. Æneid.
Formidans classe. Horat. 3. Carm. ode 6.
Habere. Cic. pro Flac. Eo ipso tempore, quo tu ipse negas classem habeudam fuisse, complures à prædonibus esse captos.
Impellere remige. Ouid. epist. 9.
Incellare fuoere. Virg. 6. Æneid.
Inferre classes Oceauo. Lucan. lib. 10.
Classis innat mare. Sen. Thyeſte, 3.
Aigos fremere iam totum tuis
Debebat armisonmis & gemisum mare
Innatare classis.
Instruere atque ornare. Cic. 7. Verr. Quæpropter si mihi respondere voles, hæc dicito, classem instructam atque ornatam fuisse.
Instruere & parare. Liu. lib. 3. de bel. Pun. Classemq; & ipse instrui, paraturque iubet.
Classis lanata, Id est disſoluta. Ouid. epist. 7,
lanataque classis
Postulat exiguas semirefacta moras.
Lacet sub classibus æquor. Virg. 4. Æneidos,
Litora deferuere later, sub classibus æquor. Later, inquit, ob ingentem nauium numerum, qui æquor totum contegit.
Anchuras classis legere, Soluere è portu. Sen. Troad. 8.
Linquere classem in aliquo littore. Virg. 1. Æncidos,
Quæ fortuna virss. classem quo littore linquunt.
Mergere. Stat. 1. Achil.
Moliri classem, Apparare naues. Virgil. 4. Æneidos,
Quinetiam hybernas moliris sydere classes.
Nauigar classis. Cic. pro L. Flacco, Reliquum est, vt quæratur vtrum nostra ista classis cursu & remis, an sumptu tantum & literis nauigarit.
Nauigare classe & nauibus. Cic. pro Flacco, Hac classe M. Crassus vir amplissimus, ab Hemo in Asiam, his nauibus Flaccus ex Asia in Macedoniam nauigauit.
Ornare classem. Cic. 7. Verr.
Permerri classibus æquor. Virg. 3. Æneidos,
Nos tumidum sub te permeni classibus æquor.
Petere classibus vrbem vel regionem aliquam. Virg. 4. Æucidos,
Troia per vndosum peteretur classibus æquor.
Piscari classibus, dicuntur præpotentes & maximè diuites. Senec. Thyeſt. 5.
Non classibus piscamur, & retrò mare
Iacta fugamus nostr.
Præsile classi. Cic. 7. Verr.
Procedit classis æquatis velis. Virg. 4. Æneid.
Procinsta classis, Exercitus instructus. Festus, Vt quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu (id indumenti genus est) confestim pugnaturus: Nam vetustius fuit, multitudinem hominum, quàm nauis, classem appellari.
Prodere classem prædonibus. Cic. 7. Verr.
Aufer classem propellit edentibus velis. Lucan. lib. 3.
Prouchi dicitur & appelli classis. Cicero 7. Verr. Postea quàm paulùm proiecta classis est, & Pachynum quinto die denique appulsa est, &c.
Quassatam ventis classem subducere. Virg. 1. Æneid.
Receptа. Virg. 1. Æneidos,
Omnia tuta vides, classem, sociósque receptos.
Amissam classem reducere, Renouare. Virg. 4. Æncidos,
Amissam classem, sociósque à morte reduci. Seruius.
Relata classis, Reducta. Virg. 1. Æncidus,
Nanque tibi reduces socios, classémque relatam
Nuntio, & in tutum versa Aquilone cadam.
Religare classem ab aggere ripæ. Virg. 7. Æneid.
Sequi aliquem ferro & classe. Stat. lib. 2. Achil.
Silletic. Virg. 3. Æneidus,
Terna hæc classem Creæas sistet in ortis.
Soluere de littore. Stat. lib. 1. Achil.
Stare classes in mari dicuntur, quæ cessane in portu. Virgil. 6. Æn.
Stant sale Tyrrheno classes.
Subducere, In terram trahere: Deducere autem, In mare mittere. Virgil. 1. Æneid. Seruius.
Tegere classibus freta. Sen. Octau. 2.
Tenere iam medium iter classe. Virg. 5. Æneidos,
Interea medium Æneas iam classe tenebat Certus iter. Vbi Seruius, Aut medium est qui quidid à principio recedit, & necdum finem fortiturad medium, hic aliam vt medium putares: vt,
Graditurque per æquor iam medium. Nam verè medium sequenti indicat loco: vt,
Pelagus tenuêre rates, nec iam amplius vlla Occurrit tellus.
Transmisse trans æquora classes. Virg. 3. Æucid.
Vehere classe aliquos. Virg. 1. Æneid.
Veuiens ad littora. Virg. 3. Æneid.
¶ Inquinque classes (τὰς πεντε συμμορίας) distribuit Pop. Romanum Seruius Tullus, vt docet Liuius lib. 1. ab Vrbe, pro modo census: ita vt prima classis primùm octoginta centuriarum fuerit: ex iis conflás qui in censu centum m. æris aut eo amplius habebant, permixtis imsex fenioribus & iunioribus: reliquæ ex minoribus deinceps censibus vsque ad quintam classem. Quemadmodum Solon Athenienſis in quatuor τιμήματα distribuisse dicitur, vt author est Aristoteles. Vide Budæum in Pand.
Prima classis, secunda classis, &c. Cic. 1. Philipp. Ecce Dulabellæ cumulorum dies, fortitio prærogatur: quiescit, renúntiatur: cet. prima classis vocatur, renuntatur. deinde vt adsolet, suffragia. tum secunda classis vocatur, &c.
Primæ classis hominer. Gellius libro 7. cap. 13, Classici dicebantur non omnes qui in classibus erant, sed primæ tantùm classis homines qui c & xx v. millibus æris, amplíusve censi erant.
Infra classem autem appellatos inquit Gellius, lib. 7. cap. 13, qui in secunda & sequentibus classibus crãt: id est qui minore summa censi erant.
Quiuiæ classis homines dicebantur infimi & pauperiores homines, nullius authoritatis. Cic. 4. Acad. de Democrito, Qui mihi cum illo collati, quintæ classis videntur.
Denûm hominum classes, Decurias appellauerunt antiqui. Colum. lib. 1. cap. 9.
Deducere classes in regiones. Colum. lib. 1. cap. 2, Itaque filarior est ager, in regiones deducendæ sunt classes, &c. De vinitorum & agricularum classibus loquitur.
Tribunus, & centuriatum, descriptis ordinibus, classibus, ætatibus, &c. Cic. pro Flacco.
¶ In classes distribuere pueros. Quinc. lib. 1. cap. 2.
¶ Classis dicitur etiam multitudo equitum. Virg. 3. Æneidos,
Scio me Danais è classibus vnum. Seruius.
Classis clypeatas antiqui dixerunt, quos nunc exercitus vocamus. Festus.
Classicula, penult. corr. diminutiuum (ἀπὸ τοῦ.) Cic. ad Attic. lib. 16, Cassius cum classicula sua venerat.
Classicum, classici, pen. corr. (ἀπὸ τοῦ κλάζω.) Substantiuum, Sonus tubarum, & ipsa tuba. Virg. 7. Æneidos,
Classica nanque sonant. Vbi Seruius, Classicum dicimus & ipsam tubam, & sonum. Classicum autem est flexibilis tuba. Liuius 5. ab Vrbe, Vocatis classico ad consilium militibus.
Classicum (inquit Valla in Raudensem) propriè est sonus tubæ: quod Priscianus etiam ait, & Vegetius, aliique reflantur. Quintilianus, in Milite Mariano, Ad primum ftanm obscenæ libidinis sermonem, non aliter quàm si in hostem classicum cecinisset, gladium illum, quem à te pro pudicitia nostra tamquam conjugum accepcrat, per pectus infandi corruptoris exegit. Vegetij verba hæc sunt, lib. 2. cap. 23, Classicum verò appellatur, quod buccinatores per cornu dicunt. Hoc infigne videtur imperij: quia quum classicum canit, imperator est præsens: vel quum in militem capitaliter animaduertitur: quia hoc ex imperatoris legibus fieri necesse est.
Ciuilia classica. Claudian. 3. in Ruffin.
Martia classica pofsere. Tibul. lib. 2. eleg. 1,
Martia cu fonnon classica pulsa fugent.
Matura classica dicuntur, quum in tempore & omnibus quibus opus est apparatis ad conflictum conuocantur milites. Vel Matura, id est festinata, properata. Lucan. lib. 3.
Verba ducis nullo partes clamore sequuntur,
Nec matura petunt promiscæ classica pugnæ.
Aduocare classico ad concionem. Liu. Haud multo post dictator aduenit

a ducnit: classicoque exemplo ad concionem aduocauit.
Canere classicum. Cæsar 3 bel Ciuil. Pompeius pauets post dirbus in Thessalum peruenit, &c. Sunt qui tum Scipione honorem partiuit, classicúmque apud eum cani, & alterum illi iubet prætorium tendi.
Coucinere. Lucan. lib. 1.
Exordiri. Sueton. in Cæsare, cap. 33. Et ingéti spiritu classicum exorsus pertendit ad alteram ripam.
Classico facere silentium. Liu. 2. ab vrbe.
Here classica Prætoria. Hoc est flebili carmine feu flatu describere bella, quæ ad classicum Prætorium fue Imperatorium mcúrur. Properr. lib. 3. eleg. 3. Nil tibi si rauco Prætoria classica corno.
Inflare classica. Virg. 2. Georgicorum.
Necdum etiam audierant inflari classica: necdum
Impositos duris crepitare incudibus enses.
Murmur graue classicorum silet. Senec. Thyest. 7.
Classicus, pen. corr. (ἐγκελευστικὸς) Adiectiuum, Quod est classis, vel quòd ad classem pertinet, vt, Classica bella. Propert. lib. 2. eleg. 3.
Et canerem Sicule classica bella fugæ. Id est bella naualia.
Certamen. Vide Certamen, in CERTO.
Corona. Paterculi. lib. 2. Insigne coronæ classicæ, quo uemo vnquam Romanorum donatus erat. hoc bello Agrippa singulari virtute meruit.
Horror classicus nocte diéque gemit. Ouid. ad Pisonem.
¶ Classici, qui in nauibus remis incumbebãt apud Curtium lib. 4. Tandem remis pertinacius euerberatum mare, velum erispientibus nauigia classicis, scelit, appulsáque sunt littori laceratæ plerique.
¶ Classici diebantur non omnes qui in classibus erant, sed primæ tantum classis homines, qui ceteris & reginuquinque millibus aris, amplius ne censi erant. Cæsari σχοῖνοι τέμνειν vocant. Vide Gellium lib. 7. cap. 13. Liu. 6. bel. Pun. Socius C. Lælius classicis, Legionariis M. Sempronius Tuditanus aderat. Ex Budæo.
Classici authores. In AVTHOR.
Classicus scriptor. Gell. lib. 19. cap. 8. Classicus assiduúsque aliquis scriptor, non proletarius. De cohorte illa antiquorum loquitur. Budæus.
Classici testes diebantur, qui signandis testamentis adhibebãtur: hoc est primæ classis homines, quali primæ authoritatis & idoneæ veritatis spectores. Ex Festo.
Classarius, Qui in classe pugnat. Cæsar 3. bel. Ciuil. Itémque per equitis dispositos aqua prohibere classiarios institut. Sueton. in Galba, cap. 12. Nam quum classiarios quos Nero ex remigibus iustos militesfecerat, reddire ad priſtinum statum cogerent, &c.
Primores classiariorum. Taeit. lib. 15.
¶ Classiarius, pro Diligenti. Apuleius, Et laudum eius classiarius atque assiduus præco. Ita dicti sunt autem, quòd omnium classium cures semper parari erant ad omnem Reipublicæ necessitatem.
Classicnes, Varro, Et classicos à classe, quia cum corau vuantur, quum classes comitiis ad comitatum vocant. Quidam legunt classicos, sed falsiùr. Classicines etam classiarij vocantur, & à vetere grammatico σπυπτῆς explicantur. Vide Turnebum.
CLASTIDIVM (ὁ κεστὸς) Oppidum est Italiæ, supra Placentiam ad Coenuæ confinia, cuius meminit Plinius lib. 3.
CLATERNA, à Pomponio Mela lib. 2. numeratur inter oppida Piceni. Nunc vulgò dicitur Fluuianouo, vt scribit Oliuarius in Melam.
Clathrum, clathri (ἁλὸς ὄρος) In plurali, hi clathri & hæc clathra, clathrorum: vel hic clathrus, hi clathri: & hoc clathrum, hæc clathra, cuius tamen nullum exstat exemplum. Dicuntur autem ligna quibus transuersis aliquid munimus, sepimúsve, vt feuestras: quæ ob id clathratæ, nunc vulgò ferratæ dicuntur. A Græcis dicuur κλῆθρα, quod dictum est quasi clausura, ab eo quod est κλεῖω, quod significat Claudo, per syllabæ mutationem α in diphthongum aubuiuam. Horatius in Arte,
Obiectos cauæx valuit fi frangere clathros. Colum. lib. 8. cap. 17. Spiſ si deinde clathri marginibus infigantur, qui super aqua spatet semper emicnant, etiam quum maris zibus intumuerit.
Clathrare (κατακλῆθρα) Clathris claudere. Colum. lib. 9. cap. 1. Satis est autem vacerras inter postes clauoo defigere, ferúque transuersis ita clathrare, ne spatiorum laxitas, quæ foraminibus interuenit, pecudi præbeat fugam. Plaut. Milit. 7.
Nam certo neque solarium apud nos est, neque ortus vllus, neque Fenestra nisi clathratæ. Budæus sine aspiratione scribit.
Clatra, (κλῆθρα, ἡ) Propter eli fallis terræ ei vna parte capiebatus ad eluui similitudinem. Festus, Claua, teli genus qua Hercules vtebatur. Cic. 6. Verr. Qui primò quum obsistere ac defendere conarentur, malè multati clauis ac fustibus repelluntur.
Pondus clauæ. 300 Clauæ ponderosa. Sen. in Herc. OEth. 7, Domitrix ferarum clauæ Herculis. Ouid. epist. 9.
Grauis. Seu. Herc. fur. 32.
Irrasa, Rudis, impolita. Sil. lib. 3.
Trinodis. Ouid. 1. Fast.
¶ Confectari aliquem magno pondere clauæ. Lucret. lib. 5.
Domare hoſtem claua. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.
Instituere manum clauæ. Ouid. epist. 9.
¶ Clauæ. Militaris etiam exercitationis genus erat, quo se ad pugnam graui clauæ numeros omnes armaturæ impleuere exercebant. Hinc sta meminit Vegetius, Itémque clauati ligneas duplicis zequè ponderis pro gladiis tirombibus dabant: eóque modo non tantũ manes, sed etiam post meridiem exercebantur ad palos. Iterum, Contra illum palum tanquam contra aduersarium tito cum crate illa aut claua, velut cum gladio se exercebar & scuto. Meminit & Cicero in Senect. Tarnebo.
Clauator, pen. prod. (κορυνήτης) Qui claua vtitur, inquit Festus. Plaur. Merc. 32,
Egomet mihi comes, clauator, eques agaso, armiger.
Clauiger, pen. corr. clauigera, clauigerum, pen. corr. (κορυνηφόρος) Qui clauam fert. Hinc Clauiger Hercules. Ouid. 15. Metamorphoseos,
-illic lauêre Bimembres
Vulnera, clauigeri quæ fecerat Hercules arcus.
Proles clauigera Vulcani. Ouidius 7. Metamorph. Geryonen intelligit.
Clauarius, In CLAVIS.
Clauatus. In CLAVIS.
CLAVDIA gens, Romæ patritia ex Regillo Sabinorum oppido oriunda. Originem genti Actius Clausus fecit, homo domi suæ nobilis & clarus, qui Regillo à factionis hominibus pulsus, Romam magna clientum manu profectus est: reliquis ámitas dasa, ipsi Actius Clausus, qui postea Appius Claudius est dictus, in Senatum ac patritiorum ordinem cooptatus, ac mox Consul creatus, facilè principem in Republ. locum tenuit, clarissimúmque nomen posteris tradidit. Nam & amplissimos honores, complures magistratus, triumphos nobilissimos assequutus, ac optimatium & patritiorum dignitatis contra vim & potentiam imperitæ multitudinis assertores vnici semper fuerunt: excepto duntaxat P. Clodio, quo ob expelleudum vrbe Ciceronem, homini plebeio in adoptionem se dedit. Amplissimam verò hanc fuisse gentem vel hinc intelligere licet, quòd ab Appio vsque Clausio nullus in hanc familiam transierit. Scribit enim Tacitus libro 12, Annotabant patres nullam adoptionem inter patritios Claudios reperiri, eousque ab Appio Clauso continuos duraussse. Et Suetonius in Claudio, Adscitum in familiæ nomen Neronem, quasi reprehendercur quòd adulto iam filio priuignum adoptarer, idemidem diuulgauit, neminem vnquam per adoptionem familiæ Claudiæ iuſtrum. Familiæ autem Claudiæ genti tres fuere. Prima eorum est qui Regillensis dicti sunt, à Regillo Sabinorum oppido. Secunda, eorũ qui Pulchri à P. Claudio Cæci filio cognominatur. Tertia Neronum est: Neronem autem Sabini fortem & strenuum appellasse testis est in Tiberio Suetonius: primúsque hoc cognomen vsurpauit T. Claudius, quartus Ap. Cæci filius. Sauis vero contãr Claudios nouem gétium esse patritios, vt qui post eadem denuo-treges, Valerio quartum, Lucretio tertium, Iouio, inter patritios s.c. cooptati sint, aut Soribus Liuio lib. 2. Dionysio lib. 5. Altera est Claudia Marcellorum genr, & quidem plebeia. Regillenses enim Claudij, ité Pulchri & Nerones patritij fuut, Plebei Marcelli, de qua vide plura apud Rochardum Strenuiano.
AP. CLAVDIVS Cæcus (ἔφορος κριθῶν) Oratior Romæ, cuius oratio volubilis, sed paulo feruidior erat. Is Seruium iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit, nec dubitauit illa dicere quæ versibus perscutus est Ennius, Quò vobir mentes, rectæ quæ ítare solebant Ancliæ, dementi sese flexere ruua? Ab hoc Appia via dicta est, quam Brundusij vsque lapidibus straurt, vt est apud Liuium lib. 9. Claud. Nero, & Claudius Pulcher fratres Cæci filij, quorum meminit Trau quillus, & Liu. lib. 29. Prætee hos Claudius cognomento Cauder, à nauium caudibus sic dictus. Is Carthaginiensẽs Messana expugnauit, Hieronem præsio ad Syracusas in deditionem accepit. Author Cæcilius.
Ap. Claudius Regillianus Decemuir legibus scribendis summa inter collegar authoritate, postremò ob Virginij iudicium in carcerem conjectus, sibi manus strauit. Ex Liuio.
Claudius Centumer, quem nonnulli Cenimalum, alij Centimanum minus recte scribunt. Is libram in iure ciuili tertium à P. Papyrio scripsit, & ii heram introduxit, quum prius Fufij, deinde Furij dicerentur. Valerius.
Claudius Nero Consul Liuij falinatoris collega, quiaaduenientem ex Hispania cum auxilio Asdrubalẽ interfecit. Claudius Nero præterea, Tyberij principis pater, Quæstor C. Cæsaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maximus in P. Scipionis locum fuſfectus.
Claudius Nero, Laríæ telluris imago & Clausorum decus à Silio vocatur lib. 15. quòd originem à Clauso Sabino duxit, vnde Claudij prius, Claudij postea dicti sunt.
Claudi virtute Neronis Armenius cecidit. Horat. 1. Epist. 12.
Claudius Augusti priuignus. Horat. 1. epist. 3.
CLAVDIVS (κλαυδίου) Nomen Romani Imperatoris & Caligulæ patrui. Hic Britannian insulam in deditionem accepit, & Orcadas Romano adscrit imperio. Postremò ab Agrippina vxore, venenato bolero subiatus est, vi Nero filius impero potmspotest. Fuit & alius Claudius, Romanorum item Imperator, qui Gotthos Illyricum vastantes, bello adorgs, incredibili clade fugauit. Vnde in curia clipeum aureum, & in Capitolio auream fellam habere promeruit. Sed quum duobus ferè annis imperasset, apud Smyrnam mortbo interiit.
Claudiana tonitrua appellabantur, quia Claudius Pulcher instituit, vt ludis poſt scenam factis lapidum conictus ita fieret, vt veri to nitrui similitudinem imitaretur. Festus.
Claudianum Senatusconsultum, vnum memoratur de mulieribus, quæ se feruis iunxerunt, de quo Vlpianus in institut. ciuil. 11. & Paulus lib. 4. Sentent. tit. 10. Alterum de quæstione familiæ, in rubr. de Senatusc. Silan. & Claud. Aliud item de nuptiis quinquagenariorum de quo Vlp. in instit. tit. 16.
CLAVDIANVS, Poeta insignis Arcadij & Theodosij temporibus floruit: patria fuit Alexandrinus nobilissima vrbe Ægypti. Quidam Florentinum faciunt, sed falso. Authores Græci qui de poeta Claudiano scripserunt, Alexandrinum appellant: & author ipse Nilum fuum vocat. Ingenio excellenti fuit, maximéque apto ad carmen componendum. Nam & assurgit feliciter, varíisque figuris, ac sententiis mirifice delectat. Hi eius versus præcipuam laudem meruerunt, quos de laude & victoria principis Theodosij contra Eugenium Gallorum regem scripsit. Claudiani poetæ Alexandrini meminit Suidas.
Claudo, claudis, clausi, clausum (κλείω, ἐπικλείω) claudere, significat includere, inquit Nonius. Virg. 3. Georgicorum,
Aut intus clausos fatura ad præsepia feruant.
Claudere & Referare, contraria. Plinius libro 10. capite 22, Do-

móſque ipſi ſuas claudunt aut reſerant.

¶ Claudere & Clauis ex Græco deſcenduot, cuius rei turelá penes Portumnum eſſe putabant, qui clauim manu tenere fingebatur, & drus putabatur eſſe portarum. Ex Feſto.

Exterois in oris claudi. Lucan. lib. 1.
-quum preſſus ab hoſte

Claudítur exterois miles Romanus ab oris.

Ad extos aliquid clauſum eſſe. Cic. 7. Verr. Nihil tam clauſum ad extos, nihil tam ſeptum vndique, nihil tam munitum ad cuſtodias nec fieri. nec cogitari poteſt, &c.

Clauſus ex omni aditu. Cic. pro Lege Manil. Pateſactúmque noſtris legionibus eſſe Pontum, qui ante Pop. Romano ex omni aditu kuſus eſſet.

In angulum claudi. Ouid. 13. Metamorphoſeos,

Longus in angulum quá claudítur Helleſpontus.

In ſcorta. Ouid. 14. Metam.

In arca clauſus. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

In rectis. Ouid. 3. Metam.

Cauere. Ouid. 4. Metam.

Vinculis & cauere. Valer. lib. 1. Argon.

Careere ventorum. Virg. 1. Æneid.

Muris clauſa ſuuentus. Lucan. lib. 3.

Pelago clauſus, Id eſt mari impeditus, né poſſit vlterius progredi. Ouid. 8. Metam.

Clauſus terra marique. Hirtius lib. 5.

¶ Aditus claudere. Cic. 1. Philipp. Forum ſcpietur; omnes claudentur aditus.

Aditus ad vulnera claudere. Stat. 6. Thebaid.

Dolor animam clauſit. Lucan. lib. 8.

Id eſt præ dolore exanimis ceeidit.

Animæ clauſæ tenebris, & carcere cæco. Id eſt ineluſæ corporibus. Virg. 6. Æneid.

Tanquam enim clauſa ſit Aſia, ſic mihi perferur de oppreſſo Dolabella. Cic. Caſſio, lib. 12. 9.

Campus clauſus. Catullus epigr. 63,

Is clauſum lato patefecit limine campum.

Ceræ clauſere domum. Ouid. 8. Metam.

Curſus. Martial. lib. 12. epigr. 57.

Domus. Virg. 3. Æneidos,

Phœcia poſtquam Clauſa domus.

Clauſa domus pudori & ſanctimoniæ. Cic. pro Quintio, Non habere domum clauſam pudori & ſanctimoniæ, patentem atque adeo expoſitam cupiditati & voluptatibus.

Domus clauſa contra cupiditatem & audaciam alicuius. Cicero 7. Verr.

Enſis clauſus, Reconditus. Lucan. lib. 5.

¶ Claudere earum. Cicero Attic. lib. 9, Claudere mihi videtur matritimos exitus.

Tranſitum claudere. Liuius 7. bell. Punici, Quum modò inſideret angustos ſaltus, vt tranſitum clauderet.

Viam. Liu. lib. 9. bell. Pun. Simul equitibus Hiſpanorum viam immittendi equos clauſerunt.

Feneſtræ pars adaperta pars clauſa. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Flammæ claudi, Quæ eſt in elibano. Valer. lib. 2. Argonautieon,

Nox dabit ipſa ſidere clauſæ quum murmura flammæ

Hoſpes, & ineuſæ fontium mirabere maſſæ.

Foreş cubeuli claudere. Cic. 5. Tuſcul.

Claudere ſuam aleam. Liu. lib. 7. bell. Pun. Ad id fore alitudines, quas expiſſent hoſtibus, vt per præcipitia & prærupta ſalientes fugerent eam quoque ſe ellis fugam clauſurum.

Cuſtodia fugam claudit. Ouid. 6. Metam.

Hœdos claudere. Ouid. 4. Faſtor.

Ianua ſera claudítur. Tibul. lib. 1. eleg. 2.

Claudítur & dura ianua ferna ſera.

Ianua belli claudenda. Silius lib. 17.

-tempus componere gentem,

Ad finem ventum, & claudenda eſt ianua belli.

Iter aliqui claudere. Ouid. 8. Metam.

Iter vocis. Martial. lib. 11. epigr. 91.

Sed mors vocis iter properauit claudere blandæ, &c.

Claudere lumina alicui, Superuiuere. Martial. lib. 10.

Clauſerunt omnes lumina noſtra manus. N. ſi forte legendum mauo. Hoc eſt Mortui dum eſſemus, nobis clauſerunt oculos, & ſuperuiuerunt.

In æternam claudunteur lumina noctem, Dictum vbi quis moritur. Virg. 10. Æneid.

Dextra clauſura oculos morti. Lucan. lib. 5,

Atque oculos morti clauſuram quærere dextram. Murti, Id eſt iam tam mortuus, vt el mortuus.

Mare clauſum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10, Tuas miriſice literas expecto, atque adhuc clauſum mare fuiſſe scio: ſed quoſdam veniſſe tamé dicebant, &c.

Non tam tegere aliquos mœnia clauſa dicuntur, quam adempta eſt ea miſericordia, nec eſt vllum perfugium in caſtris, ſiquidem intra muros hoſtis inſultat. Ex Seruio. Virgil. 10. Æneidos,

-oon clauſa tegunt iam mœnia Teucros.

Olympus clauſus dicitur quum eſt nox. Nam dicunt poetæ cælũ per noctem claudi, & aperiri per diem. Virgil. 8. Æneidos,

Aut dietu clauſo componet Veſper Olympo. Seruius.

Aquæ clauſerunt ora loquentis. Ouid. 2. de Arte,

Orbis terrarum claudi us dicitur, qui toto pelluntur orbe, hoſpitiſque omnibus prohibentur. Virg. 1. Æneidos,

Quid Troes potuere, quibus tot funera paſſis

Cunctus ob Italiam terrarum clauditur orbis?

In clauſo ore tenere linguam, Silere. Catull. epigr. 51.

Oſſia claudere. Catul. epigr. 56,

Claudítc oſſia virgines, Luſimus ſatis.

Patria clauſa eſt miſero. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Preus claudere rerus eradibus. Horat. Epod. 2.

Claudere in aliquo loco pecudes. Virg. 3. Æneidos,

Nam qualis quantúſque cauo Polyphemus in antro

Lanigeras claudit pecodes.

¶ Innumeras claudere pecudes, apes, greges dicitur, qui harum rerum multitudine eſt adpríme diues. Valer. lib. 1. Argon.

Pecutes clauſa, Id eſt ædes clauſæ. Sil. lib. 17,

Non illum fuga, non clauſi oceulere penates.

Portæ clauſæ. Ouid. 3. Metam.

Diræ ferro & compagibus ærĉis Claudenrur belli portæ. Virg. 1. Æneid. Id eſt quod idem paulo antè dixit, Aſpera tum poſtis interſecut ſæcula bellis.

Ad claudẽdas pupulas apriſſimè factæ palpebræ. Cicero 2. de Nat. deorum. Palpebræque, quæ ſunt tegmenta oculorum, molliſſimæ tactu ne læderent aciem, apriſſimè factæ & ad claudendas pupulas ut quid ineiderez, & ad aperiendas.

Ramum aut arborem vmbræ cõualibus obſcuris claudunt. Virg. 6. Æneidos, -hunc tegit omnis

Lucus: & obſcuris claudunt conualibus vmbræ.

Ruos claudere. Virg. 3. eclog.

Claudit iam ruos puer, ſat prata biberunt.

Rura gelu claudit hyems. Virg. 1. Georg.

Sella clauſa ſæpius. Martial. lib. 11. epigr. 99,

Nec vendicabit ſella ſæpius clauſa.

Sepulcrum. Ouid. 15. Metam.

Taberna. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Tecta claudere. Ouid. 5. Metam.

Thalamos clauſit nox atra. Silius lib. 15.

Tranſitum claudere. Liu. 7. bell. Pun.

Viam. Liu. lib. 9. ab vrbe.

Incendia vias claudunt. Stat. 2. Thebaid.

Vtere clauſi ſoluere moras. Edere parum. Seneca Thebaid. 1.

¶ Tenere ſe clauſum loco aliquo. Silius lib. 5.

An Coruine ſedet, clauſum ſe Conſul inerti

Vtreneae vallo?

Clauſa teoere armenta. Virg. 3. Georgicorum,

Illic clauſa tenent ſtabulis armenta.

Clauſus aduerſum. Tacitus lib. 15, Allatúmque hauſit fruſtra, frigidis tam artubus & clauſo corpore aduerſum vim veneni. De morte Senecæ.

¶ Claudere cœnam dicitur cibus, qui ſumitur in fine cœnæ. Martial. lib. 13. epigr. 14,

Claudere quæ cœuas lactuca ſolebat auorum,

Die mihi cur noſtras inchoat illa dapes?

¶ Opus aliquod claudere. Id eſt finire. Ouid. 3. Faſt.

Bella claudere, Id eſt perficere. Stat. 11. Thebaid.

Ætas claudit octauum luſtrum, Id eſt iam annum quadrageſimũ ferè egr. Horat. 1. Carm. ode 4.

Animam laqueo claudere. Ouid. 7 Metam.

Vita animæ laqueo clauſa. Ouid. 10 Ibin.

Epiſtolam paruo mandato, Id eſt exiguum aliquid mandare in ſiore literarum. Ouid. epiſt 13.

Ius noſtrum exiſtuſſo claudítur anno. Lucan. lib. 5. Id eſt poteſtas noſtra & magiſtratus anno abſoluto iam finitur.

Labores claudere, Quieſcere, vt Labores claudere iogentis belli, pro iunem belli facere. Silius lib. 15.

Numeris ſententias claudere. Cic. in Orat.

Pedibus ſenis claudere aliquid. Id eſt hexametris aliquid deſcribere. Horat. 1. Serm. ſat. 10.

Species orationis clauſa & terminata. Cic. in Orat.

Verba claudere pedibus, ſignificat verſus facere. Horatius 2. Serm. ſatyr. 1.

¶ Claudere ſanguinem, Comprimere & cohibere, ne effluat. Plin. lib. 26. cap. 13, Sideritis tantam vim habet, vt quanuis recentes gladiatorii vulneri illigata, ſanguinem claudat.

Aquas claudere. Propert. lib. 4. eleg. 10,

Quòd ſi Iunoni ſacrum facerenis amarę,

Non clauſiſſet aquas ipſa nourrea ſuas.

Flatus claudere alicui, ſignificat Iactantiam alicuius coercere. Sil. libro 17,

Sed iam claudebat flatus, nec plura ſinebat Atropos, &c.

Hiatus: Propert. lib. 3. eleg. 11,

Cuſtodiſque feros clauſit ſerpentis hiatus.

Lethalis hyems clauſit ilia reſpiramina. Ouid. 2. Metam. Hyemem vocat ingentem horrorem quo corpora omni ſubducto colore in ſa za mutabantur.

¶ Claudere aqua locum illum. Id eſt cingit. Varr. 3 de Re ruſt. cap. 14, Nam & ſub duo idoneus eſt ſumendus locus cocleariis, quem totum circum aqua claudat.

Aquæ clauſæ riparum margine. Ouid. 2. Faſt.

Spelunca lacus clauſ. Virg. 4 Georg.

Orbis ſluctibus clauſus. Seneca OEdipo, 5;

Oceanus clauſum dum fluctibus ambiet orbem.

Claudere rem familiarem. Cic. 2. Offic.

Benignitatem. Terent. Eunuch. 1. a.

Claudere oppidum portu, vel maris. Cic. 7. Verr. Non enim portu illud oppidum claudítur, ſed vrbe portus ipſe cingitur & concluditur.

Valles inſidiis claudere, In vallibus retia circum ponere. Tibul. lib. 1. eleg. 4,

Nec velit inſidiis altas ſi claudere valles,

Dum placeas, &c.

Muros obſidione. Lucan. lib. 3.

Arboribus atque vmbris clauſi circum. Virgil. 3. Æneidos,

Arboribus

Arbotibus clausi circum atque hurrentibus vmbris
Instrumur mensas.
¶ Acitus Silius lib. 7.
¶ Clausa habere sua consilia. Cic. 5. Verr. Re quidem vera nemo in Sicilia dubitat, quin eo sit oceisus, quòd habere clausa non potuerit consilia.
Pauur clausus, Dissimulatus. Silius lib. 10.
¶ Clausit pudor meus mihi continendi nem illius. Cic. ad Figulum, lib. 4. Nam & amplectar eius familiarissimos qui me admodum diligunt, multoinque mecum sunt: & in ipsius consuetudinem quam adhuc meus pudor mihi clausit, assinuabo.
Claudere aures ad voces doctissimas. Cic. 4. Tuscul. Quis est enim qui putet, &c. nostrorum hominum ad eorum doctissimas voces aures clausas fuisse?
¶ Claudere, Circumcuneire. Virg. 6. ecloga,
–claudite nymphæ
Dictæ, Nymphæ nemorum iam claudite saltus. Nonius.
¶ Claudere, Obsidere. Virg. in 10.
Ecce mars magna claudit nos ubique pugna. Nonius.
¶ Claudituri tibi in me commodum. Terent. And. 3. 3.
Nulu tibi vllum cummodum in me claudier. Id est, nulo obsistere, aut obesse, quominus tuum commodum fiat.
Claudere & referare, contraria. Cic. 2. Offic. Nec ita claudenda est res familiaris, vt eam benignitas aperire nō possit: nec ita reserranda, vt pateat omnibus.
Clausus { κλειστὸς } Participium. vt, Clausum ostium.
Clausus à Penis in angustius. Plin. Iunior de Viris illust.
Clausum & recundentem eum opponitur Apertissimum promptissimúmque. Cic. 7. Verr. Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam recondium posse habere, quod non istius cupiditati apertissimū, promptissimúmque esset.
¶ Clausus, Vitiatus. Vlpianus Clausus pro vinctis accipit, si mudò ita vincti sint, vt omni modo eumpere non possint. Si quis in graui. 5. Subuentior autem. D. de Senatusc. Syllaniano.
Clausurus, penultima producta { κλείσων } Aliud participium. Ouidius 14. Metamurphoseos,
Sola Venus puræ cecidisse repagula sensit,
Et clausura fuit, nisi quid, &c.
Clausum { κλεῖθρον } Substantiuum, pro Tecto. Colum. lib. 7. cap. 6. Sed numerum generis huius maiorem, quàm eum capirum sub vno clauso non expedit habere. Virg. 4. Georgicorum,
Sic postrum in clauso linquunt, &c.
Dumorum clausa. Lucret. lib. 1.
Inter septa meam voces, & clausa dumorum
Transuolitetur.
Claustrum, claustri { κλεῖθρον } Id est Clausura, siue quo aliquid claudiur. Martial. lib. 10.
Ferrea perpetuæ claustra tuere fera.
Ianuæ claustra paudere. Catul. epigr. 66.
Claustrum loci. Cicero 7. Verr. Iis claustra loci commirtenda non existimauit.
Claustra locorum. Cic. de Lege Agrar. Corinthi vestigium vix relictum est: erat enim posita in angustiis atque in faucibus Græciæ, sic vt terra claustra locorum teneret.
Munitum claustra, Curuaturæ montium quæ clausæ videntur angustiæ, vt aic Seruius. Virg. 3. Æneid.
Puratum ingentia claustra. Virg. 7. Æneid.
Pudoris & reuerentiæ. Plin. Iunior, Maximo, lib. 2. ep. 11. 38.
Regni alicuius. Liu. 9. ab Vrbe, Iam omnes Hetruriæ populi, præter Arretinos, ad arma ierant, ab oppugnando Sutrio, quæ vrbs fuit a Romanis velut claustra Hetruriæ erat, ingens orsi bellum. Vulgò *claustra regni* dicimus.
Viarum. Lucret. lib. 4.
¶ Arcta claustra. Lucret. lib. 1.
Cohibeutia. Horat. 2. epist. 1.
Claustræque custodem pacis cohibentia Ianum.
Dædales, Labyrinthus à Dædalo structus. Seneca Hippol. 12.
Durissima claustra rangestis seopulis. Claud. 5. Paneg.
Ferrea, Vectes & repagula ferrea. Seneca Thyest. 7.
Nocturna claustra. Valer. lib. 3. Argonaut.
Pinea, Ossia quæ sunt facta ex pino. Virg. 2. Æncidos,
Inclusis vero Danaos & pinea furtim
Lassat claustra Sinonillos patefactus ad auras
Reddit equus.
¶ Naturæ claustra confringere apud Lucretium, lib. 1. 14, significat naturæ secreta reuelare.
Claustris imperij cuenineri. Cic. pro L. Placco, Omnes sinus, promunturia, littura, insulas, vbes maritimas claustris imperij nostri contineri.
Sub signo claustrisque Reip. pusium vectigal. Cic. de Lege Agraria contra Rullum, Nos caput matrimonij publici, pulcherrimam populi Romani possessionem, & sub signo claustrisque Reipublicæ positum vectigal, feruare non potuisse.
Refringere claustra nobilitatis. Ciccro pro Murena, Quum verò ego tanto interualio claustra ista nobilitatis refregissem, vt adrius ad Consulatum pusthæ, &c.
Relaxare. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6.
Referare. Silius lib. 7.
Æra claustris restantia. Id est obices & pessuli. Lucret. lib. 2.
–& duri robora ferri,
Æraque quæ claustris restantia vocsferantur.
Reuellere. Cic. 6. Verr. Effringi multorum fores, reuelli castra.
Obstantia rumpere. Horat. 1. epist. 14.
Intra claustra tenere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11.
Claustrarius { κλειθροῦχος } dicitur is qui claues & cætera quæ ad claudendas ostia pertinent, facit. Sipontinus.

Claustritimus, Qui claustris ianuæ præest: eadē felicer figura, qua aditimus dicitur, Qui ædibus præest. Hac Gellius ex Liuio Andronico probat lib. 10. cap. 6. Attic. lib. 13. cap. 10.
Clausula. penult. rom. dicitur id quod claudit { κλεῖσις, κλεῖσιμον } Plinius lib. 11. cap. 45, Vngues clausulæ ueruorum summæ exiſtimātur omnibus his quibus & digiti.
Impon ere clausulam vitæ. Suetcca epist. lib. 9. ad finem. Clausulam vitæ, mortem vocat. Budæus.
¶ Clausula, quæ Græcè *κλείσιμον* dicitur, proprie est victima pars membri in oratione, sed pro extrema euiusque rei parte metaphoricè accipitur.
Claudæ atque pendentes clausulæ. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Firmissima. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Addere clausulam. Cic. 2. de Orat. Quum esset cū eo Tarracinæ de amicula rixatus: falsa, attamen à ceipso ficta tota narratio: addidisti clausulam, tota Tarracina, &c. Hic clausula est pars orationis extrema. à claudendo, id est terminando vocata.
Clausula numerosè & iucunde cadens. Cic. in Orat.
Interpuncte clausulæ in orationibus. Cic. 3 de Orat.
Clausulas atque interpuncta verborum, animæ interclusio atque angustiæ spiritus antulerunt. Cic. 3. de Orat.
¶ Clausula, quâ Græci *κολοφῶνα* vocant, à breui conclusione est appellata. Festus. Vnde satis intelligitur non tantum pro membro, sed etiam pro toto verborum ambitu, qui vna claudatur sententia, clausulam poni, Quintil. lib. 8. cap. 5, Vocaue aliquid & clausula, quæ si est quod eunclusionem dicimus, & rectè, & quibusdam in partibus necessaria est.
Clausula epistolæ, Ciceroni est consuetudo epistolæ, hoc est Extrema verba, quibus epistulam claudimus. Nam 13 Philipp. postquam fingula epistolæ, quam Antonius ad Hirtium & Cæsarem miserat, coram Patribus Conscriptis explicasset, & sola eōclusio superesset, subdidit, Veniamus aliquando ad clausulam, &c.
Luci clausula, pro Conclusione sermonis. Quintil. in Peroratione libri 11. Budæus.
Operis peracti clausula. Columel. in Peroratione libri 12 de Rustica.
Imponere clausulam disputationi. Vide TVRNO.
¶ Clausula edicti, pro parte edicti. Cic. 5. Verr. Illa verò præclara est clausula edicti, quòd omnia controuersiam, &c. Vlp. in 1. Sed & fi. 6. Hæc clausula. D. Ex quibus causis maiores, Hæc clausula ad eos pertinet, quos more maiorum sine fraude in ius vocare nun licet, &c.
Generalis clausula. Vlpian. in 1. Sed & fi. D. Ex quibus causis maiores, Aduersus relegatum restituitur non faciendam ex generali clausula Pomponius ait.
Clausula fabulæ. pro Exitu. Cic. pro Cælio, Mimi ergo est iam exitus non fabulæ: in quo quum clausula non inuenitur, &c.
Diffinita. Cic. Art. lib. 6. Clausula est diffinitis in tantundē propinciatis. Sed hæc duos aliquis gubernabit. Senfare est: Hoc extremum non facilè possum explicare, quis me deeedeute prouincia præfiratur.
Claudus { χωλὸς, κυλλὸς } Qui altero pede infirmus ac debilis. Plautus Aululari. 4.
Quasi claudus furor domi sedet tuos dies. Cic. in Pisonem, Iste claudus (quemodo aiunt) pilam retinere.
Carmina claudia elegias duas vocat Ouid. lib. 3. Trist. eleg. 1.
Claudi quòd alterno subsidant carmina uersu,
Vel pedis hoc raiu, vel via lunga facit.
Deus claudus Vulcanus. Cic. 1. de Nat. deor. Claudum igitur habemus deum, quoniam de Vulcano fic accepimus.
Fides claudæ. Id est non recta. non firma, sed velut qui claudi sunt, modò in has, modò in illas inclinans partes. Sil. lib. 13.
Pars corporis vulnere claudæ, Membrum manchum ac debile. Virg. 5. Æneid.
Pes claudus. Horat. 3. Carm. ode 2.
Claudico, claudicas, penult. rurr. { κυλλαίνω, κυλλαίνομαι, κυλλόω } claudicare, Altero tantum pede incedre, vel alterum pedem infirmum & inflabilem aut curtum habere ac vacillare. Cic. lib. 2. de Orat. Num claudicat ni hic claudicat.
Genu percusso claudicat. Ouid. 3. Fast.
Ex vulnere accepto claudicare. Cic. lib. 2. de Orat. Nam quod Sp. Caruilio grauiter claudicanti ex vulnere ob Rempub. accepto, & ob eam causam, &c.
Nisus pennarum inanis claudicat. Lucret. lib. 6. de Auerno.
¶ Claudicare, per metaphoram. Liuius 2. belli Puniri, Si alrera parte claudicet Respublica, malis cunsiliis idem ac bonis iuris & potestatis erit.
Ex aliqua parte. Cic. 5. Tuscul. Item beatam vitam etiam si ex aliqua parte claudicaret, tamen ex multo maiore parte obtinere nomen fuum.
In re aliqua. Cicero de Claris Orat. In quacunque enim vna plaudè claudicaret, oratur esse non posset.
Actio claudicat. Cic. de Claris Orat. Id est tenorem non seruat æquabilem, Budæus. Sanè claudicare visurpabant, pro vitioſum esſe, & non rectum.
Claudirat amicitia. Cic. 1. de Finibus, Qui verèrur ne si amicitiam propter nostram voluptatem expetendam putemus, tota amicitia quasi claudicare videatur.
Fructus. Colum. lib. 4. cap. 2, Sed in pluribus pedamentis fructus claudicat.
Ingenium. Lucret. lib. 3. de ætate confectis,
Claudicat ingenium, delirat linguq; que, mēnique.
Oratio. Cic. 3. de Orat. Verum vt in versu vulgus, si est pes curtum, videtur siquid in nostra oratione claudicat, sentit. Hoc est, si numerus non incedit rectè & decorè.
Oratio claudicat & infirmi. Cic. in Orat. Sin probæ res, lectus verba, quid est cur claudirare aut insistere oratione malim, quam eam emenda partier exeurrere? In hac claudicationis vitio frequentissi-

mus cſt Seneca, cuius omnis feré oratio claudicat & inſiſtit.

Vacillat & claudicat res. Cic. de Nat. deor. Sed & ille reprehenſus à multis eſt, nec vos eorum repetitis: totáq; res vacillat & claudicat.

Claudicare in aliquo officio. Cic. 1. Offic. Tum in iota vita conſtituenda multo eſt maior rei cura adhibenda, vt conſtare in vitæ perpetuitate poſſimus nobiſmetipſis, nec in vllo officio claudicare.

Claudicans, ¶ σκάζων.} Participium. Oratio claudicans, & fluctuans, cui opponitur Oratio æqualiter conſtanterque ingrediens. Cic. in Orat.

Claudicans, ¶ κυλίνδων.} Varrò. Colum. lib. de re rust. 12. Sanguis demiſſus in pedes, claudicationem affert. Cic. de Nat. deor. In quo ſtatæ atque veſtito, leuiter apparet claudicatio non deformis.

Claudius, penultima correpta {κλωδίων} Idem. Plinius libro 28. capite 4. Claudiatres, oculorúmve oris diſtantem, ac ſimiles caſus dexteris aſſignare partibus.

Claudicatum aſſert hæc res. Plin. lib. 8. cap. 43.

Claujcula, Claujculatim, & Claujculus. In CLAVIS.

Claujger. Vide CLAVA, & CLAVIS.

Clauis, huius clauis, ſem. gen. {κλεὶς} Qua oſtia, arcuſa, & id genus multa claudunt & aperiunt. Feſtus, Clauis ex Græco κλεὶς deſcendit. Accuſatiuum facit clauem & clauim. Plaut. Moſtel. 6.

Clauim miſti haruncæ ædium nunc iam

Iube efferri intus. Cato de Re ruſt. cap. 16, Seram vinariam vuam, clauem torcularij vnam.

Trochi clauis adunca. Propert. lib. 3. eleg. 14.

Increpat & verſi clauis aduncatrochi.

Adulera. Ouid. 3. de Arte.

Aperare fores clauibus. In APTO.

Imponere claues portis. In IMPONO.

Magiſtratus poſtea claues portarum. Liu. 7. bel. Pun. C. Terentius, vt Areſium cum legione venit, claues portarum quum magiſtratus poſcoſſet, negauit bus iis comparere, &c.

Seruit clauem ianua. Tibul. lib. 2. eleg. 4.

Seruari cenum clauibus. Horat. 2. Carm. ode 14.

Abſumet hæres Cæcuba digniur

Seruata centum clauibus.

Sub clauı eſſe, pro Occludi. Varro 1. de Re ruſtica, capite 22. Quæ nou poſſunt eſſe ſub clauı, quammaxime facere vt ſint in coaſpectu oportet.

Horreorum claues tradere. Cic. pro Domo ſua, Scilicet tu helluoni ſpurciſſimo, &c. Sex. Clodio, &c. omne frumentum priuatum & publicum, omnes prouincias frumentarias, omnes mancipes, omnes horreorum claues lege tua tradidiſti.

Clauem vxori dare, & adimere. Erat mos inſtitutúmq; Romanorum, vt vxorius primùm domum ingredientibus claues darẽt: quo ſignificabant ipſas mares familiæ eſſe, atque omnem rei quæſtus à viro poteſtatem habere. Sex. Pompeius alij tradis cauſam: Clauim, inquit, conſuetudo erat mulieribus donare, ob ſignificãdam partus facilitatem. Quæ autẽ intra matrimonij dabant claues, eas diuortio facto adimere ſolebant, quod ſignificaua. Cicero Philipp. 2. Mimam illam ſuã ſuas res fibi habere iuſſit ex duodecim tabulis: claues adempit: exegit. Quam porrò ſpectãs ciuis, quam probauis, cuius ex omni vita nihil eſt inuidioſum, quàm quòd cum mima ſeiui diuortium? Nonius verbum exigo exponens, Exigere, inquit, eſt excludere. Mar. Tull. Philipp. libro 2. Claudis ademit, ſuras exegit. Scio equidem locum illum Ciceronis à nonnullis aliter legi: ſed puto ſtandum à Nonio Marcello.

Claucularius. Firmicus lib. 3. cap. 6. Erũt aut corniculari, aut commentarienſes, qui tabus damuatorum cura committatur, ſeu clauicularij, vel carcerũ cuſtodes, & quibus publicarij catenarum cura credatur.

Clauiger, penultimæ correpta {κλειδοῦχος} Qui clauem fert. Sic vocatur Ianus ab Ouidio, lib. 1. Faſtorum, quia clauem gerebat, vt paulo anté dixerat.

Clauola. clauolæ, pen. corr. quid ſignificet, de clarat Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 69. Vide CLAVA.

Claujtrarius, Claujtritimus, Claujtrum, Claujula. Vide CLAVDO.

CLAVSI, poſtea Claudius dictus, qui poſt exactos reges, cum quinque millibus clientum & amicorum Romam venit, & ſuſceptus, habitandam vrbis partem ſuſcepit, quæ ab eo poſtea & tribus & familia Claudia vocata eſt, vt habetur apud Maronem lib. 7.

Eece Sabinorum priſco de ſanguine magnum

Agmen agens Claſus, magnúque ipſe agminis inſtar,

Claudia nunc à quo diffunditur & tribus & gens. Si plura deſiderãs, vide paulo anté CLAVDIA gens.

Clatus, clati {διαφόρως} A claudendo dicitur. od id euim ſigitur vt claudat, ſiue contineat aliquid. Plin. lib. 16. cap. 10. Si in ipſam arborem clauis arcus adigatur. Cæſar lib. 3. bel. Gal. Tranſtra ex pedalibus in altitudinem trabibus, confixa clauis ferreis, digiti pollicis craſſitudine.

Clauı adamantinı. In ADAMAS.

Clauis capitatus. In CAPITATVS.

Clauis cornea. Cauilla ex Corno arbore facta. Cato de Re ruſt. cap. 21. Eas vbi confixeris, clauis corneis occludito.

Cupidinis clauus. Plaut. Aſin. 5. 4.

Fixus hic apud nos eſt auimus tuus clauo cupidinis.

Figere clauum. Horat. 3. Carm. ode 24.

¶ Clauı, Annales appellabantur, qui ſigebantur in pariete templi per annos ſingulos, vt per eos numerus annorum colligeretur. Erat enim lex prifci literis ac verbis ſcripta, vt qui Prætor maximus eſſet, Idibus Septembris clauum paugeret. Nam quia raræ per ea tempora literæ erant noctæ, numem annorum, clauı fuere. Feſtus.

Pangere clauum. In PANGO.

¶ Clauı caligares, A caligis militaribus quibus ſuffigebantur. Plin. lib. 9. cap. 8. In quibus piſces omnibus annis Vergiliarum ortu exiſtunt, ſquamis conſpicui crebris atque præcauſis, clauorum caligarium effigiemnec amplius quàm circa cum menſem viſuntur.

Clauus trabalis. Cic. 7. Verr. Vt hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeretur. Id eſt vt perpetua & indelebilis memoria eſſet. Sunt autem clauitrabales, grandes clauiquibus trabes cõfiguntur. Sic clauos trabales Horatius perriegauti fictione ceſtibuit neceſſitati, quibus omnia ſigat firmétque, & retineat. At trabale telum in Marone, inſtar trabis magnum eſt. Turnebus.

¶ Clauus {πηδάλιον} Gubernaculum nauis. Plaut. Amphit. 16. Parata nauis, clauo harrens fedulo. Cic. de Senect. Illæ autem clauum tenent, remiq; ſedent in puppi. Hic per metaphoram.

Moderamen clauı. Stat. 10. Thebaid.

Viduus clauus, Id eſt relictus à gubernatore. Stat. 10. Thebaidos, Non ſecus amiſſo medium quum præſidet puppis

Fregit iter, ſubit ad viduimoderamina clauı.

Fruſtis clauo paret. Claud. in 1. in rop.

Pegere clauum & miniſtrare velis. Virg. 10. Æneid.

Vendicare ſibi regendum clauum. Claudian. in Laude Serenæ, -ceu flumine molli,

Tranquilliſque fretus clauum ſibi quiſque regendum Vendicat.

¶ Clauus, luſtis gubernaculi. Virg. 5. Æneidos,

-clauúmque ad luſtra turquet. Seruius.

¶ Clauum pro ratione viuendi poſui Horat. 2. Serm. ſat. 7, Vixit inæqualis, clauum vt mutare in horas. De Priſco quodam.

¶ Clauum imperij tenere, pro Gubernare. Cicero pro Sextio, Quis enim clauum tanti imperij teuere, & gubernacula Reip. tractare in maximo curſu, &c.

¶ Dum clauum rectum teneam. Id eſt dum meo fungar officio. Significat non imputandum euentum parum proſperum artifici, modò is præſtiterit quod artis eſt. Quintil. lib. 2. prouerbiale fuiſſe demonſtrat. Nam & gubernator, inquit, is vult ſalua nauein portum peruenire eſt: iamen tempeſtate fuerit abrepius, non ideo minus erit gubernator, dicétque nouiam illud, Dum clauum rectum teneam. Vide Erafmum in Chiliadibus.

¶ Clauus. Genus subteruli, quod fartúclum quidam vocant. Græci phygethla, phymata, & bubones vocant. Plin. lun. lib. 7. epiſt. 2. ad Canuium, Erat illa nauis infanabilis clauus. Celſ. lib. 5. c. 28. tit. De Acrochordone, &c. Clauum autem ideo dictum putant, quia in ſuperficie dilaratur, in carne verò reſtringitur. Vlp. l. Qui clauum. D. de Æd. ił. dict. Qui clauum habet: turboſus eſt.

¶ Clauum etiam patiuntur arbores. Plin. lib. 17. cap. 24, Olea præter vermiculationem, quam æque ac ficus ſentit, clauum etiam patitur, ſue ſungum placet dici, vel parcllam. Hæc eſt ſalus exuſtio.

Clauı aurei, vel argentei, quos fœminæ noſtræ ſolent veſtibus ſuis aſſuere de quibus in l. Veſtis. in prine. D. De aur. & arg. leg. & ib. de l. Eſt non ſint, etiam in principio. Hinc mamilla cocco clauata, apud Ælium Lampridium in Alexandro Severo.

¶ Clauı, dicebantur in tunicis Senatorum purpurei quidam nodi, capitis clauatum inſtar, quibus tunica vtnuerè diſtinguebatur. Varro de Analogia, lib. 2. Siquis tunicam in vſu ita conſuit, vt altera plagula ſit angulis clauis, altera latis: ita quæritur in ſuo genere caret analogia. Sueton. in Auguſto, cap. 73, Vetite nõ temerè alia quàm domeſtica viſus eſt, ab vxore & ſorore & filia nepibuſque conſecta: cogis neque reſtrictis neque ſuſtrictaue nec lato, nec angulto. Ex quo factum eſt vt tunica Senatoria vno verbo Latuſclauus dicerẽtur à clauis illis purpureis latè, non angulè ſuturetexta. Copioſe; poſtremo & pro dignitate Senatoria accipi. Ouid. 4. Trift. eclog. 9.

Curia reſtabat, claui menſura coacta eſt:

Maius erat noſtris viribus illud onus. Quibus verbis oſtendit ſe Latumclauum, hoc eſt Senatorum dignitatem non aſſecutum eſſe.

Latuſclauus, penuli prod. quod & Laticlauium dicitur {πλατύκλαυος} Tunica purpura prætexta, latior tunica vulgari, longiórque ac diſcicta, ea cui toga ſuperinduebatur vt tunicæ. Herodianus de Plautianno, lib. 3. Siquidem Latum clauum perpetuò habebat, atque in ſecundis Cõſulatibus numes abaturus ſem prætexta geſtabat, cæteràq; omnia ſupremæ dignitatis inſignia. Budæus.

Hæc autem inſignia in luctu publico deponebantur. Liuius libro 9. de Caudina pace loquens, Extemplò ſiue vlla publica authoritate coacteſſum in omnem formam luctus eſt: tabernæ circa forum claudæ: tuſtisúmque in foro ſua ſponte coptum prius quàm iuditum. Laticlauiannulo aurei poſiti, pœnè mœſtior exercitu ipſo ciuitas eſſe. Budæus.

Tunica laticlaui in modum gauſapæ texi nunc primum incœpit. Plin. lib. 8. cap. 48.

Purpura cum latoclauo. Ouid. 4. Trift. eleg. 9.

Prætexta & latuſclauus. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

Demitiere pectore latumclauum. Horat. 1. Serm. ſat. 6.

-nigris medium impedit crus

Pellibus, & latum demiſit pectore clauum.

Latior clauus. Plin. lib. 9. cap. 39, Toga prætexta & latiore clauo Tullum Hoſtilium à regibus primum vſum Herturſcis denuõtiis ſatis conſtat. Id eſt latoclauo.

¶ Latuſclauus, Senatoria dignitas. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 9. ad Apolliuarem, Ego Sexto Latumclauum à Cæſare noſtro, ego Quæſturam impetraui.

¶ Laticlauus pro Senatore ipſo. Sueton. in Neronę, cap. 26. A laticlauio, cuius vxorem attrectaueraı, pẽnè ad necem coactus eſt.

Laticlauij, pro latoclauo inſignibus. Sueton. in Auguſto, cap. 38, Binos plerunque laticlauos præpoſuit ſingulis alis.

Clauı maioris muntre. Stat. lib. 3. Syiu. 2.

Clauicula, clauicule, penul. corr. dicitur capreolus in vite. Cicero de Senect. Vuis quidem quæ natura caduca eſt, & niſi fulta ſit, ferrur ad terram: eadem vt ſe erigat, clauiculis ſuis, quaſi manibus quicquid eſt nacta, complectitur. Plinius lib. 23, in procemio, Clauiculæ ipſæ quibus repunt vites, tritæ & ex aqua potæ ſitium vomitudnum conſuetudinem.

Clauicularius, tia, rium, Adiectiuum, Qui clauiculam, id eſt virgam gerit. Sipontinus.

Clauiculum

Clauicularium, penult. prod. Aduerbium. vt, Conuhæ clauiculariùm vndarę. Hoc eſt, interæ & criſpatæ ad ſimilitudinẽ clauiculariũ vtis. Plio. lib. 9. c. 35. Firmioris nam teſtæ mutiees, & concharum generatim quibus ludentis natura varietas. Paulo poſt, Iam diſtinctione virgulata, crinita, criſpa, pectinatim, clauiculatim, imbreatim vndata. Alij codices ſegunt eunteulariùm.

Clauſus, penultima correpta, Diminutiuum. Varro 2. de Re ruſtica, cap. 9. Ne vulneretur à beſtiis imponuntur iis collaria quæ vocantur mellum, id eſt cingulum circum collũ ex corio firmo, cum clauſulis capitatis, &c.

Clauianus, Nomen eſt officij, quo appellatus eſt Suetonij pater, ab eo quòd præfectus fuerit douitiuo imperatoris inter milites diſpertiendo. Corn. Tacit. Seditioſæ militum voces terrebant clauarium, donatiui nomen eſt. Quale autem ſit quæſtionis eſt. Ego putem donatium eſſe velut in clauos caligarum milrariũ, præſertim quum ſcribat Satyricus poeta, -offendere tot caligatos

Millia clauorum. Nam militum caligæ clauis ſuffixæ erant. Ex Turnebo.

Clauatus, penultima producta. Adiectiuum. Clauata dicuntur vel veſtimenta clauis intexta, vel calcamenta clauis confixa. Hæc Feſtus. Idem ſentit Nonius.

Clauata ſunt veſtimenta etiam ſi non ex auro. ſed aut ex cocco, aut aliis coloribus verrucas habcant. Lamptidius in Alexandro. Conuiuium neque opimum, neque nimis parcum, ſed nitoris ſummi fuit: ſita tamen vt pura mantilia mitterentur ſæpius cocco clauata, aurata verò nunquam.

Claxendix, ſignificat concham, qua ſignum tegitur. Vescres enim ſignis tuterdũ ſolebant imponere concham, cæq; contegere. Plaut. in Vidulatia, Appoſita eſt claxendix, at ego ſigni dicam quid ſit. Priſcianus.

CLAZOMENAE, pen. corr. { Κλαζομεναὶ } Vbi Ioniæ Aſiaticæ quam condidit Paralus. Hæc Pomponius Mela. Cupria non inabſonè, vicina Colophoni: vnde & Apollo Gryneus dictus eſt. Pomponius in Ioniæ deſcriptione l. b. t. & Plin. lib. 5. cap. 29. Horat. t. Serm. ſat. 7.

Perſius hic permagna negotia dines habebat

Clazomenis. Hoc loco ablatiuus eſt aduerbialiter poſitus, vt Athenis.

Clazomenæ, num. plur. Aliter. Auſonius,

Et teris incluſas pumice Clazomenas. Verſus eſt obſcenus ille quidem, ſed perdiſcilis, in quo lepos inſit, quòd & Clazomenæ vrbem ſignificet, & nates patrij ſic appellat, quòd franganiæ inceſta & nefanda venere. Nam τὸ Κλάζω eſt frangi & diuidi. Turnebus.

CLAZOMENTA, Inſula ante Ioniam, qua & Marathusa dicitur, à qua Clazomenij Ioniæ populi originem traxerunt, de quibus Plin. lib. 6. cap. 7.

C L E

CLEANIS { Κλεανὶς } Fluuius eſt, quem poſtea Erim vocauere, labiturque ſupernè de Apenninis collibus, & agro Veſtino, præter vicum Fregellas, clariſſimam olim vrbem. Exeurrit autem in Lucum ſacrum, quem magnis hnnoribus Mutuunenſes celebrãt, oppido incumbentem. Verba ſunt Strabo. lib. 5.

CLEANTHES { Κλεάνθης } Philoſophus Stoicus, Crateris primùm diſcipulus, deinde Zenonis, cuius etiam ſucceſſor fuit, præceptor Chryſippi philoſophi Solenſis, & Antigoni regis. Suidas. ¶ Fuit & Cleanthes alter Corinthius, qui primus linearem picturam inuenuiſſe ferur, vt Plin. ſcribit lib. 35. cap. 3.

Cleanthes archetypon. Iuuenal. ſat. 13.

Et iuber archetypos pictores ſeruare Cleanthas, &c. Quo in verſu qua ratione ſit ille accuſatiuus Cleanthas formatus ambigi poteſt: neque enim accuſatiuus eſſe poteſt quinque declinationis Græcorum propter rationem conſtructionum. Eſt igitur primæ Attico more. Dicunt enim Attici Socrata in plurali, & Diogenaa. eodem dictum modo accipio Cleanthas. Ex Turnebo.

CLEARCHVS, Solenſis ſenior, ſcripſit de varia hiſtoria. Clearchus item tunior, Pontticus, Athenas profectus vt operam daret Platoni, in ſomnis admonitus, à ſtudiis literarum receſſit. Author vtriuſque Suidas. ¶ Clearchus duxLacedæmonius, qui dictus dabat imperatorem plus quàm hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expaueſcerent, rerum ſibi ſi deferuiſſent, manere ſupplicium. Author Frontinus lib. 4. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, oſſibus horum & teſtis ſictilibus peſtcriore ſolium: quum pecunia non ſuppeteret ad charas emendas.

Clema { κλῆμα } Herba eſt trihymali generibus aſſignata, cypariſſiæ non abſimilis, quæ Dioſcoridi Pyruſa, Officinis Eſula dicitur. Vide Dioſcoridẽ lib. 4. cap. 148. & Ruell. lib. 3. cap. 146. ¶ Clema item Plinio inter nomenclaturas polygoni herbæ commemoratur.

Clematides Ægyptiæ, Prouerbium in eos iactari ſolium, qui procero ſunt ac nigro corpore, vti eſt apud Demetrij Phalcteum, quoniam eiuſmodi fere ſit ea herba, in Ægypto prouenieus vbertim. Ex Caelanio. lect. lib. 8. cap. vlt.

Clematis daphnoides { κλῆμα τὸ δαφνοειδὲς } Herba eſt ſarmenta habens præligna, ſunere craſſiudine, folia rutæ lauri, vnde & daphnoides cognominata eſt: notior nomine Vincaperuinca dicitur. ¶ Eſt & altera Clematis ramis rubentibus, quibus ſe arboribus circunuoluit, vt ſimilax: Vnde & ab officinis *Polubilis maior* appellatur. ¶ Commemoratur & tertia Clematis à Plin. lib. 24. cap. 15. Eadem fortaſſe cum ea quam Dioſcorides Gnaphalium appellat.

CLEMENS, Hiſtricus. ſcripſit de regibus & Imperatoribus Romanis: item ad Hieronym. de figuris Iſocratis. Author Suidas. ¶ Clemens item Alexandrinus Præſul, Pantheni diſcipulus, Origenis præceptor. Floruit ſub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Euſeb. lib. 6.

Clemens, huius elementis, om. gen. { ἀνέκφραστος, συγχωρητικὸς Verniæ } Dicitur aurhore Donato, qui non irafcitur, qui colit mentem ſuam, nec eam verat irafcendo. Terent. Adelph. 5. 4.

Clemens placidus, nullo ardere oſ, arridere omnibus.

Adeu clemens dicitur quem omnibus familiariter conuenire licet. Claudian. 4. Paneg.

Clemens in diſputando. Cic. 2. de Finibus. Etſi facis clemens ſum in diſputando, ramen ioxerdum ſoleo ſubiraſci.

In exde clementior. Cic. Attico, lib. 7. Nec in exde principum clementiorem houe fore, quàm Cinna fuerit.

Clementiſſimus ab Innocentia. Id eſt ægo innocentes. Cicero pro Roſcio Amerino, Ego, quanquam præeſt huic quæſtioni vir & contra audaciam fortiſſimus, & ab innocentia clementiſſimus tamen facile me patcrer, &c.

Alueus fluminis clemẽtior. Curtius lib. 5. de Phaſi, Accipiunt deinde eum campi quos clementiores alueo præterit.

Amnis clementiſſimus ea parte dicitur, vbi minimùm impetuoſus eſt. Ouid. 9. Metamorphoſeos,

Nec dubitat, nec qua ſit clementiſſimus amnis, Quærit.

Clementi animo ignoſcere. Plaut. Milit. 18.

Aures clementes. Claudian. de Laud. Stil.

Auſter clementior vela vocat. Stat. 5. Thebaid.

Caſtigatio clemens. Cic. 1. Offic.

Vndæ pulſæ flamine clementi, Mitiauea Catul. epigr. 59.

Ratibus clemẽs inſula. Id eſt quæ portum habet applicandis ratibus commodum. Claudian. de bello Gulfon.

Clementes iudices & miſericordes. Cic. pro Plancio.

Clemens rumor. Salluſt. in Iugurtha, Legati in Africam maturantes venire, eo magis quòd Romæ dum proficiſci parant, deprælio facto & oppugnatione Cirthę audiebatur: ſed is rumor clemens erat.

Seruius. Terenc. Andr. t. 1.

-vt ſemper tibi

Apud me iuſta & clemens fucrit ſeruitus Scis.

Sydus. Claud. in epithal. Palladij.

Vita vrbana. Terent. Adelph. t. 1.

Ego hanc clementem vitam vrbanam, atque otium

Secutus ſum.

Primo clementior zuo. Claudian. 2. de Raptu Proſerp.

Clementia { ἀνεξικακία, Ἠθικὸν } eſt illius qui nunquam irafcitur. Cicero 2. de Inuentione, Clementia, eſt per quam animi temcrè in odium alicuius inuectionis coercitio comitate retinetur. Terentius Adelph. 5. 4.

Facilitate nihil homini eſſe melius, atque clementia.

Lenitas & clementia. Cic. Art. lib. 14. M. Antonius ad me rantum de Clodio reſcripſit, mea lenitatem & clementiam, &c.

Clementia & manſuetudo. Cic. 7. Verr. Illam clementiam, manſuetudinẽque noſtri imperij in tantam crudelitatem, inhumanitatemque eſſe conuctſam?

Crudelitas & clementia, cõtratia. Cicero pro Deiotaro, Quorum alterum optare, illorum crudelitatis eſt: alterum conſeruare, clementiæ tuæ.

Clementia in crudelitatem conuerſa, Vide CONVERTO.

Monimentum clementiæ. Cic. pro Deiotaro.

Magnum timoris remedium clementia eſt. Seneca Octauia, 8.

Dueis clementia. Ouid. 3. Trift. eleg. 5.

Clementia aſtatis. Plin. lib. 8 cap. 16.

Hyemis. Colum. lib. 2. cap. 9.

In ſupplices. Plin. lib. 8 cap. 16.

Plena omnia clementiæ, manſuetudinis, humanitatis. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.

Admirabilis clementia. Cic. pro Ligar.

Fœcunda placidi clementia Nili. Stat. 3. Thebaid.

Hilaris clementia. Martial. lib. 12. epigr. 6.

Mitis. Stat. 12. Thebaid.

Populatis. Cic. Attico, lib. 10. Ipſum autem non volunt are, aut natura non eſſe crudelem, ſed quòd populatem eſſe clementiam i quod ſi populi ſtudium amiſſiſſet, crudelem fore.

Confugere ad clementiam alicuius. Cic. pro Ligar.

Iudicis clementiam expectare. Taeitus lib. 15, Quam damnatio inſtaret, brachiorum venas Toeparus interciditſeruatque Neronis oratio ex more quanquis ſponte & ferro mortem diffiſum, rictum tamen ſi clementiam iudicis expectaſſet.

Impedire clementiam alicuius. Cic. pro Ligar.

Acceptum referre aliquid clementiæ alicuius. Cic. pro Deiotaro.

Magna eſt in illo clementia. Ouid. 4. Trift. eleg. 4.

Vtz clementia. Cic. Art. lib. 14.

Clementer { Ἠθικῶς } Aduerbium, Sinc ira. Hoc eſt modeſtè vel moderatè. Cic. 6. Verr. Leuitee homines, clementérque accepit.

Clementer admouere conſolationes. Plin. Iunior epiſt. 12. lib. 5.

Clementer agere cum aliquo. Vlpianus in Litem ſi cum exceptione, 5. 1. Quod met. cauſ.

Clementer ambulare. Plaut. Merc. 22,

Sequere ſis, c. ſequor. 2. clementeee quæſo, calces detcrit.

Audite. Cic. Antequam iret in exilium, Sed quoniam neque mihi liberè loquendi, neque vobis clementer audiendi, neque omnino iudicandi, paucorum furore & audacia ſacta eſt poteſtas.

Clementer & moderatè ius dicere. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Clementer tractare liberos. Plin. Iunior epiſt. 177.

Clementer volo. Plaut. Sncho 9. Quod vulgus barbarorum dicit, *Ego ſum bene contenta.*

CLEO III, Argiæ ſacerdotis filius Cic. 2. Tuſc. Primùm Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula eſt. Quum enim illam ad ſolẽne & ſtatum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, moraretnrque iumentaritię iuuenes ij quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerunt, ad iugum accęſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus à filis, precara à dea dicitur, vt illis premium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo. Poſt epularos cum matre adquieſcentes ſomno ſe dediſſe, manetuoncetes eſſe mortuos.

CLEOBVLVS { Κλεόβουλος } Eurgotæ filius Lyndius, vnus è ſeptẽ Græciæ

ſapientibus, roboste, & pulchritudine corporis cumibus, & Lynde Ægyptum philoſophandi gratia, petiſſe ferunt, extat eius breuis ad Solonem epiſtola. Fitiam habuit Cleobulinam, virginem doctam quæ hexametris ænigmas quædam perſcripſit. Deciſile Chrobolus annos natus LXX. Hic dixit amicos atque inimicos beneficijs proſequi oportere cchos vt amicos, illos vt amicorum reddamus. Authores, Diogenes Laertius, & Suidas. Dicitur & Clebolus.

CLEOCRITVS apud Comicos tazarus vt mulieroſus, & cinædus, & obſcurus, & vt Cybeles ſtius. Nam in myſterijs Rheæ molles tantum interſunt. Hæc Suidas.

CLEODAMAS, Achnæus (Achne autem ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorū. Author Stephanus. Aliius Cleodamas Thaſius philoſophus, qui Platonis tempore in Geometria floruit.

CLEODORA, penultima producta (κλεόδωρα) Nymphæ nomen, matris Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Vide Cæl. lib. 16. cap. 19.

CLEOMACHVS, Magneſius pugil, quiin cinædi cuiuſdam & aneillæ amorem incidens, quæ à cinædo alebatur, cinædorum & orationem & mores eſt imitatus. Nam cinædice orationis primus inuentor fuit Sotades, poſtea Alexander Ætolus, ſed in pura oratione Lyſias etiam adhibito cantu. Author Suidas.

CLEOMBROTVS (κλεόμβροτος) Fuit adoleſcens Ambraciota, cui quum nihil accidiſſet adueriè, e muro ſe in mare abiecit, ſcilicet Platonis libro de Animorum immortalitate Hæc Cic. I. Tuſcul.

CLEOMEDES Aſtypalæenſis, cuius patrenta quædam memorantur. Hic robore & magnitudine eximia quum Cretam Eudamarina pugili uincere poſſet, victoriæ præmijs fraudatus, per dolore inſanus eſt factus, ex Olympia Aſtypalæam reuerſus, quòmoꝫ ibi multa temerè ac violenter feciſſet, poſtremò ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtenebat, concutiens, mediam fregiſſe, tectumque deciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad ſupplicium, in ſepulcrum magnum ſe concludit, & clauſum intus, adhuc tum deſuper operculum adeo intuliſſe, vt ne a multis quidem ſimul adnitentibus, vi illa euelli poſſet. Concilo igitur cinctā loco, neque viuum homine, neque mortuum eſſe compertum. Quare miſſis Delphos legatis reſpuuiſſe Pythiam, Vltimus heroū Cleomedes Aſtypalæus. Hæc partim è Suida partim è Plutarcho. ¶ Fuit & Cleomedes, Græcus author, qui ſcripſit de Circulis cæleſtibus, quod opus elegans admodum adhuc exiat. Suidas.

CLEOMENES, Lacedæmonioꝝ dux, qui ab Antiocho rege in prælio victus, ad Ptolempum ſe recepit, benignéque primùm excenitus, mox Nicagoræ eiuuſdam calumnia apud regem ſuſpectus, cuſtodiæ cum aliis quibuſdam traditus, qui omnes ſe mutuis vulneribus necauere, Rex Ptolemæus Cleomenem mortuū pelle nudauit, cinctique adfixit. Ex Plutarcho. ¶ Fuit & Cleomenes Siculus, qui luxuria, nequitiaq; Verrem referebat. Cic. Actione ſecunda in Verrem, Cleomenes autem qui alterum ſe Verrē luxuria atque nequitia, tum etiam impetu putaret, ſimiliter cotos dies in litore tabernaculo poſito perpotabat.

CLEON, Dux Athenienſium in Reſpublicæ adminiſtratione adiutari ſolitus Nicia Nicerati filio, miſſus deniique in Thraciam cum exercitu, multis urbes cepit. Is à Cimbrianis Amphipolim obſidentibus, quòd inſtituiſſet (κτίσαι) id eſt cquites. ¶ Fuit & Cleon poeta, qui Argon autica ſcripſit, à quo argumentū Apollonius Rhodius mutuatus eſt, vt eius enarrator ſcribit. ¶ Fuit ité Cleon Halicarnaſſius orator, qui Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Author Suidas.

Cleon, Fons in Phrygia Plin. lib. 31. cap. 2. Theophraſtus auMarſiq; fontem in Phrygia ad Celenarū oppidū ſaxa egerere. Non procul ab eo duo ſunt fontes, Cleon, & Gelō. ab effectu Græcorum nominum dicti παρὰ τὸ κλύειν καὶ γελᾶν, quæ verba lugere & ridere ſignificant.

Cleon (κλέων) Lauro quidam tuſigne fuit, è vico Gordo oriundus, quem poſtea augens urbem fecit, & Iuliopolim appellauit. Is primò quidem Antonio valde vilis fuit, ſed qui in bello Actiaco ab eo deſciuiſſet, Cæſaris ducibus adhæſit, ac ſiquā quam eius mentum patereturin hunore habitus eſt. Mortuus autem eſt in Ponto, poſtquam Comanorum ſacerdotium acceſſiſſet, vt videre eſt apud Strab. lib. 12. qui huius vitam aliquanto latius exequitur.

CLEONA, penult. prod. (κλεωνὰ) Cleonarum, & Cleone ſingulari numero, Mediocre oppidum in via ſtium, quæ ex Argo Corinthum ducit: diſtātque ab Argo ſtadiis CXX: à Corintho verò LXXX. Ibi Hercules leonem occidit prope Nemzam ſylnam, vt ait Suidas. Seanea in Here CEth. 2.

Flete Argolicæ, flete Cleonæ, &c.

Humiles Cleonæ. Ouid. 6. Metamorphoſeos,

Orchomenoſque ferax, & nobilis arce Corinthos,

Meſſenéque ferox, Patrarque, humileſque Cleonæ.

Cleonæus (κλεωναῖος) Adiect. vt, Leo Cleonæus. Silius lib. 3.

In foribus labor Alcidæ Lernæa reeiſi

Angu-bus hydra iacet, nec tuique eliſa leonis

Ora Cleonæi patulo celantur hiatu.

Hinc Cleonæo tempora eluſus Alcides. Valer. lib. 1. Argonaut.

Leonis autem capiti aut pellem ſyncorhuec defigunt, quam pellem corpori tegumentum ad futura pericula Hercules circundedit, vt ait Diodorus lib. 5.

Sydus Cleonæum, id eſt ſydus Leonis. Stat. lib. 4. Sylu. 4.

Cleonicion (κλεονίκιον) Herba eadem cum Clinopodio, teſte Plin. lib. 24 cap. 11.

CLEONYMVS (κλεώνυμος) Et id deſertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, & cius rei. Vnde pronerbium Cleonymo timidior. Hunc inſectatur vt timidū & fugacē Ariſtophanes in Nubibus. ¶ Fuit & Cleonymus vnus ex imperatoribus exercitus quos ſibi acerſiuerunt Tarentini. De quibus Strabo lib. 6. Inde poſterioribus annis, inquit, illeoeroſe inualuere delicæ propter fortunas nimium fecundas, adeo vt plures totæ populi ludos, feſtaſque celebriores quotannis agerent, quàm reliquos anni dies. Eam ob rem in decretis vrbanum regimen ſe ferebant: cuius flagitiorum vnum illud documētum eſt, quòd exercitus vti imperatoribus coacti ſunt, cōtra Meſſapios enim & Lucanos, Alexandrum Moloſſorum regem acceſſerunt, antea quoque Archidamum Ageſilai filium, & poſtea Cleonymum & Agathoclem, deus Pyrrhum, quo tempore aduerſus Romanos bellum conflauere.

CLEOPATRA, penult. corr. (κλεοπάτρα) Ægyptij regina, quæ Antonio perſuaſit, vt ſe vxorem ſortiretur, deſertā ſoiore Auguſti, quo facto Auguſtus vehementer accenſus, contra eum expti bella moliri, Antonius re compera collectis Orientis viribus prior eum vxore Cleopatra venit ad bellum. Cōfectum eſt nauali certamine extrea Actium. Eptet promontorio, vbi victi ſunt Antonius & Cleopatra. & in fugam coacti. Poſtea occiſo Antonio, illa ſibi ſerpētes adhibuit. Hæc Seruius. Hanc pugnam Actiacam pulchrè depingit Virg. lib. 8. Æneid.

Cleopatra, à ſu vocandi. Lucan. lib. 9.

CLEOPATRIS (κλεοπάτρις) Oppidum eſt in Ægypto, antiquæ Nili foſſæ proximum, quā quod Gallus Cæſaris legatus pergēs in Arabiam ad octogintia birremes adſeruatis, & triremes, & phaſelos. Author Strabo lib. 16.

CLEOPATRVS, Præfecti nomen apud Corinthios, cuius Plutarchus in Arato mentionem facit.

CLEOPHANES, Orator ex Myrlea, Strabouis lib. 12.

CLEOPHANTVS, Medicus, cuius meminit Plinius libro 24. capite 16. ¶ Fuit & Cleophantus pictor Corinthius, vt ſcribit idem Plin. lib. 35. cap. 2.

CLEOPHON, Poeta Tragicus Athenienſis, cuius nonnullæ fabulæ à Suida comme memorantur.

CLEOSTRATVS, Antiquiſſimus philoſophus. Primus ſcripſit de ſignis cœleſtibus, atque in primis de ſigno Arietis & Sagittarij. Author Plinius libro 2. capite 8. de natura ſyderum errantium, & eorum ambitu.

CLOSENVS & Democlitus hiſtoriam de rebus Perſicis ſcribere aggreſſi, quam inchoatam ſe in hiſtoria ſatetur abſoluiſſe Polybius Megalopolitanus. Ex Suida.

Clepo. clepis, clepſi, clepſum, clepere, eſt furari, à Græco verbo Creco. Plaui. Pſeud. 4. 6.

-vbi data occaſio eſt, rape, clepe, tene, harpaga. Liuius Siquis clepiſſe populo ſcelus eſtu, teue eu cui clepſi erit. Ex Nonio. Varro de Ling. Lat. Clepere, id eſt corripere cuius origo à clim. poteſt & à Græco dictum videri κλέπτειν. Cic. 2. Tuſc. Eum Prometheus doctus clepiſſe dolo, pœnāſque Iouis ſato expendiſſe ſupremo. Turnebus ſic legit, Eum dictus Prometheus clepſe dolo penaſque Iouis expendiſſe ſupremo. Doctus enim cum expēdiſſe non bene cohæret. Fato verò, additum eſt.

Aliqui à ab aliqno elepere. Cic. 3. de Nat. deorum,

Agnum inter pecudes aurea clarum coma

Quendam Thyeſtam clepere ſaluum eſſe è regia. Ex poeta.

Rapere & elepere ſæuum. Cic. 3. de Lig. Sæuum, Sacrōque commedatum qui clepere, rapereque, parricida eſto.

Rapere, & clepere. Cic. 4. de Rep.

Clepſydra, clepſydræ, penul. prod. (κλεψύδρα) ſontem ſignificat, & horologium aquarium, horas aqua dimetiens. ¶ Erat præterea vas quoddam vitreum gracilter fiſtulatum, quod æquabius dimenſionibus ſiguatas horas oſtenderet. Id autem vas eiusmodi erat, vt foramen quod ſinum gutturum emitteret, & ita hora per aquæ diminutionem, quot eſſent, videri poſſent. Confimilia ſunt hoc tempore clepſydris vaſcu la illa vitrea ſtilima, quæ in medio inſtar duorum turbinum, coarctantureæ quibus pulueſculum per foramen minutū ſenſim delabitur ex parte ſuperiore in inferiorem, atque ita legumnum horæ ſpatium metitur. Apud veteres oratoribus actoris cauſas forenſes præfcribebatur tempus dicendi, datis clepſydris: quibus exhaullis amplius dicere vetabantur. Cic. 3. de Orat. At hunc non declamator aliquis ad clepſydram latare doneratiſſet &c. Martial. lib. 6. epigr. 35.

Septem clepſydras magna mihi roqe petenti

Arbiter inuitus Cæcilianc dedit. Clepſydra aure dicta eſt à κλέπτω, Furor, & ὕδωρ, Aqua: quòd aquam celet, aut furetur.

CLEPSYDRA, Nomen fontis in arce Meſſeniorum, in Arſinoem alterum ſontem influens. ¶ Fuit & Athenis in arce euſdē nominis fons, in dictis, quòd rare ineiperetibus Eteſias, abundet, ſubdemque deſcendibus, exareſcat. Vide Cæl. Rod. lib. 18. cap. 39.

Clepſydra, Aſtronomium eſt organum ſydera dimetiens. Martianus, Clepſydras Lunæ magnitudo cognoſcitur.

Clerus, clerꝰ, cum circumflexo in prima ſyllaba, ſortem ſignificat. Hinc Cleromantia, & κληρομαντεία) Diuinationis genus, quod ſit per ſortes. ¶ Clerus, eſt vermiculus alueatibus noxius. Ariſtoteles de Animalib. libro 9. cap. 40. Morbo examina valentiora potiſſimum infeſtantur clero (ſic enim vocant vermiculos qui in paumento naſcuntur) è quibus ereſcentibus velut aranea aluea toti obducitur, & ſau eatre pertunt. Plin. lib. 11. cap. 19. Sunt & operis morbi, quum fauos nō implentcleron vocant.

¶ Clerus, acuto accentu in fine κλῆρος, Sorte datus, electio, eo ſtitution. diaconus. Interdum accipitur pro menſura terræ: pura iugero: aut certè pro hortoſticis. Latini Hæredium pro prædio, & hæredium ſimile quiddam intelligūt propterea quòd hauſeemodi res hæredem ſequantur. Budæus.

¶ Clerus, Sodalitas & collegium clerorum apud Imperat. I. Generali. C. De ſacroſanct. eccleſ.

CLEITODES, Pictor nobilis, qui regiq Stratonices iniuria innocuit. Nullo enim honore excepto ab ea quare voluiſſem eā pictatore, quem regnum amare ſermo erat: eámque tabulam in portu Epheſi propoſuiſſe: vilis raptus eſt. Regina tolli vetuit, veruiſque ſimilitudine mi re expreſſa. Author Plin. lib. 35. cap. 11.

Clibanarij, à Perſis dicebantur equites, qui ferreis laminis, aut prz duro corio conſerto munrebantur, qui cum inermis inſtructi rudum mirum dictu quanti roboris, quantæq; formidinis ſint. Hi Gallis cruppellarij olim vocabantur. Vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 23.

CLIBANVS (κλίβανος) Mons eſt in extremis Italiæ finibus, non procul a Lacinio promontorio, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 10. ¶ Eſt item Clibanus, oppidum Iſauriæ, quæ eſt Aſiæ regio, inter Cilicium & Pamphyl.am

Pamphilium ſita,de quo idem Plin.lib.5.cap.17.

Clibanus,clibani,m.g. κλίβανος.) Plin.lib.19.cap.1, Corticeꝫ quoque decuſſi clibanis & furois præbent vſum. Columel.lib.5. cap.10. Sed ferobis clibanoꝝ ſimilis ſitꝫ,cuius imum ſummo parꝫtius eſt,vt laxius radices vagentur. Clibanus(inquit Sipontinus) mobilis eſt,& quaſi paruus furnus: textúque aliquando tegitur, & ferꝫ è metallo fit: interdum tamen & lapide conſtat, non tam pani, quàm aliis dapibus coquendis ſeruiens. Huius opinionꝫ facilè aſſenſerim.nam & κλίβανον Grꝫcis furnum eſſe atque hinc Clibanizꝫpaoes,in mobili quoꝫd furno cocti dicuntur. Galenus in libris de Alimentis.

CLIDEMVS.penult.prod. κλείδημος.) Scriptor antiquiſſimus fuit,cuius opus de plꝫtis ſꝫpe citatur à Theophraſto.Scripſit & Protogoniam, quam citat ab Athenꝫo.

CLIDES,Inſulæ ſunt antꝫ Aſiam ex adoerſo Syriꝫ,non procul ab Eleuſa inſula ſitꝫ,quarum meminit Plin.lib.5.cap.31.

Clidium (κλείδιον) Thyoni iugulus eſt, qui præcipuè in recenti hoc piſce commeꝺatur.Plin.lib.9.cap.15, Thynoi membratim cæſi,ſeruoicè & abdomine commendantur , atque elidio , recenti duoꝫtaxꝫ, & tum quoque graui rictoꝫ carera parꝫplenis pulpameotis ſale aſſeruantur. Vide MARINVM.

Cliduchus (κλειδοῦχος) Grꝫcis claui gerum ſignificat, ὁποῖ τὰς κλείδας, hoc eſt à claue. Plin.lib.34.cap.8, Fecit & quadrigas,bigaſque, & clidochon eximia forma.

Clients clientis, com.gen. ὁ πελάτης, ὁ θεραπευτής.) Moris fuit apud antiquoꝭ, vt prouinciales & ſocij Populi Romani in clientelam ſeſe darent proceribus Romanis,quos patroni ſibi adoptabant, non modò publicè, ſed etiam priuatim, iſíque vt clientes corum diccrentur, in rem ſe veró hoſpites. Ferebat autem id huiuſmodi neceſſitudo,vt clientes perpetuo patronorum ſuorum patrocinia caput ac fortunas ſuas tuerentur , viciſſimque ipſi patronos ſuos omnibus obſeruantia atque obſequio colerent & venerarentur. Cic. in Diuinat. Clatiſſimi viri noſtræ ciuitatis temporibus optimis hoc ſibi amplißimum pulcherrimúmque ducebant,ab hoſpitibus clientibuſque ſuis,ab externis nationibus quæ in amicitiam Pop. Romani ditionémque eſſent , iniurias propulſare , cotúmque fortunas defendere. M. Catonem illum ſapientem, clatiſſimum virum & prudentiſſimum , cum multis grauibus inimicitias geſſiſſe accepimus , propter Hiſpanorum apud quos Conſul fuerat, iniurias. Ex Budꝫo.Quos itaque *vaſſellos* (inquit Budæus) vocant,Clientes Latinè appellare ſoleo: & Clientelam,obſeruantiam ipſam, & obſequium,quod *homagium* dicunt,clientelaris officij ſponſionem,agnitionémque.

Honeſtæ clientes. Horat. 2. Carm. ode 18. Charißus tamen lib. 1. Clientes,inquit,communes generum eſt. Inuenimus,tamẽ & Clientam apud Afranium in Pompa , Interim tua clienta. & apud Hoꝛatium, -nec Laconicas mihi Trahunt honeſtæ purpuras clientæ.

Iuuenum nobilium clientes.Horat.4.Carm.ode 12.

Negotia longa clientum.Horat.3.Carm.ode 5.

¶ Clients, ponitur pro Cliatore, & qui ſub tutela alterius & quaſi famulus eſt.Plaut.Mcnæh.143.

Clientes ſibi omnes volunt eſſe multos. Cæſ.bel.Gall. Et omnes clientes , obtꝛectoſque ſuos , quorum magoum numerum habebat, eodem conducit.

Clients & familiaris.Cic.pro Sext. Roſcio, Mallius Glaucia,quem iam antea nominaui tuus clients & familiaris.

¶ Clients,per tranſlatiooem pro Lingatore ponitur, cuius cauſam defendit patronus.

Clients & Patronus,contraria.Ouid.1.de Arte,

Qui modò patrocinia tam cupit eſſe clients.

Innexa fraus clienti.Virg.6.Æneid. Id Seruios exponens,Et lege (inquit) duodecim Tabularum veniꝫ,in quibus ſeriptum eſt. Patronus ſi clienti fraudem fecerit, facer eſto. Si enim Clientes , quaſi eoienes ſunt, Patroni, quaſi patres,tanrundem eſt clientem, quantum filium falſere.

Detectus clients,id eſt contemptus.Claud.6.Paneg.

Queruli.Stat.lib.4.Sylu.4.

Deuotus alicui.Iuuen.ſat.9.

Clienta,huius clientæ (πελάτισσα) Fœminiooem.Plaut.Mil.10,

Habeo eccillam clientam meã meretricem adoleſcentulam. Idem Rud.21,Iam clientas repcri.

Clientela,huius clientelæ,penul.prod. (πελατεία) Clientum multitudo. Cic.ad Attic.lib.14. Scis quàm dilabgn Siculos, & quàm illam clientelam hoeſtam odierim.

¶ Clientela,eſt etiam quam *Salmagardam* dicimus.vnde Commendare,vel conferre ſe in clientelam alterius à quibuſdam dicitur. Tetent.Enuuch.5.9,

Thais patri ſe commendauit in clientelam & fidem. Cic.pro Roſc. Amer. Nam quum multos veteres à maioribus Roſcij patronos hoſpitéſque haberent,omnes eos colere atque obſeruare deſtiterunt,ac ſe in Chryſogoni fidem ac clientelam contulerunt.

Eſſcio ſibe & clientela alicuius.Cic.pro Sext. Roſcio.

Confirmare amplißimas clientelas accepras à maioribus. Cic.Silio,lib.13.Quare ſi te clientem ſuz etis, ſicuti profecto & vicior, & vtus eſt , amplißimas clientelas acceptas à maioribus confirmate poterit,& beneficiis ſuis obligate.

Clima,huius climatis,penul.corr.o.g. (κλίμα) Grꝫca dictio,quæ ſpatium amplum vel cæli vel terræ ſignificat : quod etiam tractus dicitur. Vitruuius lib.1.cap.1. Diſciplinam verò medicinæ noſſe oportet propter inclinationoes cæli , quæ Grꝫci κλίματα dicunt. Columel. libro 5.cap.1, Clima quoquoueſus ſit,pcdum 12. eſt. Vide Declinatio mundi,in DECLINO.

¶ Clima,Spatium apud aſtrouomos inter duos parallelos,à cuius principio vſque ad finem dimidiatæ horæ variatio eſt. Budæus.

Climacis , climacidis ſ. κλιμακίς.) Vitruuius in deſcriptione ballißæ, Climacidos ſcapi longitudo foraminum tredecim. Climacis ea eſt, quæ in craspula vocatur σφῆξ, id eſt canalis, nam in ballißis ooanem mutat,propter amplitudinem & latitudinem; & κλιμακίς, id eſt ſcalula vocatur. Cteſibius author Grꝫcus, γίνεται δὲ ἡ κλιμακὶς ἐκ τοῦ ἄνω κατω διαβήσεως τοῦ τοιούτου κρίκου συνεστώσης, ὅταν δὲ τὸ μέσον τοῦτο κρικὸς τὸ κάτω ἄνω διαβῇ, καὶ τὸ ἄνω κάτω, τοῦτο ἡ κλιμακὶς ἐστὶν ἡ γινόμενη κατὰ τοῦτο. Tutnebus.

Climaculæ, Telorum quoddam genus ſunt antiquis vſitatum & frequens,teſte Gell.lib.10.cap.25.

CLIMAX,Mons eſt Stab.lib.14,Eſt etiſ,inquit,muns oomine Climax. Pamphilio pelago adiacens: is tranſitum actum in latore relinquit, qui mari tranquillo nodatur adeò,vt iter facientibus peroius ſit, pelago autem affluente vndis conturgitur. Tranſitus per nouem tum atduus eſt,tum etiam ptolixus,quapropter in tranquillitatibus litore vtuntur.

Climax,huius climacis.f.g. (κλῖμαξ) Latinè dicitur Scala. ¶ Eſt & figura rhetorica qua dicitur gradatio,vt apud Ouidium,

Videras hanc,vtſumque cupit,poſtoque cupita.

Climacteras , Chaldæi vocant periculà vitæ , fortonarúmque hominum : quæ Marcus Varro grauiſſima fieri affirmat ſeptenarius , teſte Gellio,lib.3.cap.10. Alij autem 13 vel 14.anno. D.Auguſtus in epiſtola ad Cæoporem ſuum,Aue mi Cai meus oeculis incundiſſimus,quem ſemper mediuſſidus deſidero,quem à me abes.Sed præcipue diebus talibus qualis eſt hodiernus,oculi mei requirunt meum Caium:quę, vbicunque & hoc die fuiſti,ſpeto lætom, & bene valentem celebraſſe quartum & ſexageſimum natalem meum:nam vt videſ, κλιμακτῆρα communem ſenioribus omnium , tertium & ſexageſimum annum eſſe affirmat. Ex Gell.lib.15.cap.7.

Climacteras appellabat Plotus Legem ſcanſilem,lib.7.cap.49, Rarà autem eſſe dicunt longiora tempora,quandoquidem momentis horarum inſignibus lunz dierúmve ſeptem aoque 12. (quæ oodẽ ac die obſeruantur)ingens nobis naſcitur, familiz annorum leges occidas quam climacteras appellant, non ſeré ita genitis 12 XXIII. annum excedentibus.

Climactericus,penult.corr. (κλιμακτηρικὸς) Adiectiuum.vt.Climactericus annus. Gell.lib.15. cap.7, Obſeruatum in multa hominum memoria,experimque eſt,in ſenioribus plerúque annibus ſexageſimum tertium vitæ annum cum periculo & clade aliqua venire, aut corporis , morbique grauioris, aut vitæ interitus,aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborúmque iſtuſmodi ſtudio tenẽtur, eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικόν.

¶ Climactericum tempus , pro anceps , difficili, contratio, audnore Suida Plin. Iunior. epiſtol.44, Habes climactericum tempos, ſed euades.

Climamen,Vide CLIMO.

Clinè (κλίνη) Latinè lectus,lectica vel menſa dicitur.vnde Hexaclinos, thonus diſcubitorius , qui ſex capitibus aptatur. Vide loco ſuo. Hinc etiam triclinium dicitur.

Clingo,oto Cingo veteres vſurpabant,à Grꝫco κλίγω. Feſtus.

CLINIAS,Muſicus & philoſophus ſectæ Pythagoræ,ſiquando ad iram prouocareur,ſompza ſtatim cithara, motus animi leniebat haud aliter quàm Achilles,qui iratus ſtatc ad lituos ſolebat,eodem ferme modo dolorem leniens.Author Æliaous de Varia hiſtoria.

Clinices,clinicesſor.gen. (κλινικὸς) Medicina quæ victu & pharmacis corporibus medetur. Plin.lib.29.cap.1, Is quoque fuiſſet mos,liberatos morbis ſcribere in templo cui dcí quid auxiliatum eſſet, vt poſſet à ſimilitudo proficere,exſcripſiſſe ea traditur, atque (vt Varro apud nos credit) iam templo ercmato , tnſtituiſſe medicinam hanc , quæ Clinice vocatur.

Clinicus (κλινικὸς) Medicus, ab inuiſendis ægrotorum lectis, quaſi lecticularius.Martial.lib.1.epigt.87.

Chirurgus fuerat,nunc eſt veſpillo Diaulus.

Cœpit quo poterat, clinicus eſſe modo. Veſpillo eſt,qui corpora effert ad ſepulcrum.Quoniam autem lectus tam cadauerum eſt,qui ægrotantium,non inepte dicitur clinicus,qui effert cadauera.Clinicus medici erant in maiore pretio quàm chirurgi.locatur itaque Martialis in Diaulum,qui nó aliter clinicus eſſe potuit è chirurgo, quàm ſi veſpillo fierer.carebat enim doctrina clinici medici. Quod autem lectus ſit etiam cadauerum , funeraque in lectis effercntur , cooſtat ex illo Perſij ſat.3.

Hinc tabi,candelæ,tandémque beatulus alto

Compoſitus lecto,craſſiſque lutatus amomis.

In portam rigidos calces extendit. Suetonius in Cæſare. cap.84, Lectum pro Roſtris in forum magiſtratus & honoribus functi deferuntur.

¶ Clinicus,etiam dicitur,qui ita affectus eſt,vt ſurgere è lecto non poſſit, & de cuius ſalute nulla amplius ſpes eſt.Plin.lib.25.cap.5,Medetur ita morbis comitialibus, vt diximus, vertigini,melaocholicis. Et paulo poſt,Stomachicis, ſyſticis, clinicis, &c.

Clinopodium (κλινοπόδιον) Herba quæ ſpeciem lecti pedum habet, ſerpilo ſimilis,ſurculoſa,palmi altitudine, de qua Plin.lib.24.cap.15. Ruellius lib.3.cap.56, Potius ad eam clinopodium accedęre videtur, quam officinæ vocant *Montanum pulegium*.

Clino , clinas (κλίνω) Verbum Grꝫcum quod inclino ſignificat: non eſt in vſu,ſed tantùm cius compoſita, Acclino,declino,inclino, reclino.

Clinamen,penol.prod.clinaminis,neut.gen. (κλινάμιον.) Lucret.lib.2.De inclinatione elementorum & primorum corporum.

Id facit exiguum clinamen prorſus eorum.

CLIO (κλεώ) Vna ex muſis , à gloria & celebritate rerum geſtarum quas eaoit: nomen habet à verbo Grꝫco κλεόω, quod eſt laudo. Vel à nomine Grꝫco κλέος, quod eſt gloria, fama: propter gloriam quam habent poetæ erga doctos, vt ait Cornutus. Vel propter gloriam, quæ ex poetarum laudibus oritur.vt ait Diodorus libro 5.cap.2. Fuit genitor tamen, Clio inquit,prima Muſarum appellata eſt. id eſt cogitatio quærendæ ſcientiæ. Quidam hanc hiſtoriis præeſſe exiſtimant, quod Apollonij expoſitores in tertio Argonauticon affirmant. Ialemi quoque mater Clio fuiſſe perhibetur , & Hymenæi. In Adonidis luctuna legitur,& ex Magnete Clio genuiſſe Lunum,quem

alij Vmaziæ filium prodiderunt.
Chûs, Groitiuus. Ouidi. de Arte,
Non mihi sunt vitæ Clio, Cluísque sorores.
CLISTHENES (Κλεισθένης) Primus ostracismi author apud Athenienses, primúsque eo genere exilij multatus. Vide Rhodig. lib. 21. cap. 44.
CLITARCHVS, historicus, qui ab Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res gestas scripsit: euius in historia ingeoium proliatur, fides infamatur, vt scribit Quintil. Huius meminit & Plin. lib. 3. cap. 5. & lib. 6. cap. 31.
Clitellæ, clitellarum (Κιτέλλαι) Dicuntur Festo, quibus farcinæ colligatæ mulis portantur. Plaut. Mostel. 9, Vehit clitellas. Horatius 1. Serm. sat. 5.
Hinc muli Capuæ clitellas tempore ponuot.
Perferre clitellas aliquò. Horat. 1. epist. 13.
Impingere clitellas, pro Impiogendo illidere, apud Horatium lib. 1. epist. 13.
Abiicito potius, quàm quò perferre iubetis
Clitellas ferus impingas.
Clitellæ boos fiunt impositæ. Cicero Attico, lib. 5, Id est prouincia hæc mihi non conuentui, non magis quàm boui clitellæ. Vide Erasmi Chiliadas.
¶ Clitellæ, Locus Romæ, propter similitudinem clitellarum. & in via Flaminia, loca quædam deuexa fubiode & accliua. ¶ Est etiá tormenti genus eodem nomine appellatum. Festus.
Clitellarius (Κηρυκικός) Qui clitellatus fert onera. vt, Mulus clitellarius. Cato cap. 10. Asinus infratos, clitellarios, qui flercus vectent, tres. Plaut. Mostel. 9,
-ego homines habeo clitellarios:
Magni sunt oneris, quæquid imponas vehunt. Hinc asinom clitellarium decere possumus, clitella onerauum.
CLITELNAE (Κλειτέλναι) Italiæ oppidum est ad montem Garganum Pomponio Melæ lib. 2, in descriptioot Italiæ. Ptolemæo dicitur Clitennum. Vulgo Celano.
CLITENNI, Italiæ populi in ora Æquiculanorum, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. in descriptione quarte regionis Italiæ.
CLITOMACHVS, pro. corr. (Κλειτόμαχος) Philosophus Carthaginiensis, Athenas venit, annos natus quadraginta, audiuitque Carneadem, eu ius & succesor fuit: tres sectas fectatus, Academicorum, Peripateticorum, & Stoicorum. Supra quadraginta volumina conscripsit, de quo Cicero lib. 3. Tusc. meotionem facit. Chromachus alter ab hiera & Paneraualtes nobilis fuit, qui pudicitia tanta fuisse dicitur, vt canes si forte cocuntes vidillet, statim vultum auerteret: in conuiuio, siquis fermo lasciuus incideret, statim surgens abiret. Author Æliau. de Varia historia.
CLITORIS (Κλειτορὶς, κλειτόριον) Ptolemæo & sue Clitorium, Ciuitas est Arcadiæ apud quam spelunca est, ex qua profluit aqua, quam siquis biberit, protinus hit abstemius, teste Ouidio libro 15. Metamorphoseos,
Clitorio quicunque fcitim de foote leuarit, &c. Vide Plin. lib. 32. cap. 2. de lieu Clitorio tractantem.
Clitor lum (Κλειτόριον) Mulierbre pudendum est, quod & fecandrus dicitur: vude & κλειτορικὸς ἕρπης, turpiter membrum id attrectare significat. Pollux per hi scribete mualit, vbi ait in fecudo Onomastici, Totum in virginali, fue iotet femineo vocatur κτὶς, id est pecten, aut epilio. Roma verò dicitur fchifma aliquid arduum illatum quandoque eli, vt mulier fieri nequeat, siuei commeuuit Vlpianus. Quæ intetiacet fubfulans carunculæ, nympha nuncupatur, aut myrtos, fue epidetis, aut κλειτορὶς, id est clelioris. ¶ Est & κλειτόριον, hoc est clelioris apud illos, fed id verbum quandoque menfam indicat regiam, quandoque etiam gloriam. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 7.
CLITORIVS (Κλειτόριος) Statuarius, Polycleti discipulus, author Plin. lib. 34. cap. 8.
CLITVMNVS (Κλείτυμνος) Fluuios est in Meuania, quæ pars est Vmbriæ partis Tusciæ: de quo fluuio, animalia quæ postuerint, albos foetus creant. Hæc ex Plinio. Seruius autem illud Virgilij 2. Georgicorum,
Hinc albi Clitumne greges, & maxima Taurus
Victima, sæpe tuo perfusi flumine sacro
Romanos ad templa deum duxere triumphos.
Noualia Clitumna, quæ sunt iuxta amnem Clitumnum. Statius 1. Syl. 5.
Aut præsteut niueos Clitumna noualia tauros. Clitumnum verò amnem potatom cædidos boues facere (vt dictum est) apud Plinium legitur libro 2. cap. 103. quæ tamen verba quasi ab imperito quodam deprauata correxit alius quidam, & pro illo quod legebatur, in Phasilico Clitumni amnis aqua potata caodidos boues facit: repositi, In Falisco omnis aqua potata candidos boues facit. Clitumnum videlicet in Vmbria. Falisci um verò in Hetruria esse dicebo. Hæc tamen fiquis diligentius consideradit, nihil opinor absurdum deprehendet: præsertim quum toui Vmbria Hetruriæ finibus circunscribatur.
CLITVS (Κλεῖτος) Mantij Siti filius, qui ab Aurora raptus, nunquam postea apparuit. ¶ Fuit præterea Clitus inter præcipuos Alexandri Macedonis familiares, eidémque charissimus, tum quòd filius esset nutricis ipsius, tum quòd ab illo in dubio vitæ discrimine fuisset seruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam libertius in Persicos mores inuectum, rex iam semulentus spiculo traiecit. Cuius facti eum poltridie tanta cœpit pœnitentia, dilcussa iam ebrietate, vt totum triduum cibo abstinuerit, deerreuitque omnino inedia fibi necem coosciscere, amentemque optimè de fe mentum ad inferos perfequi. Tandem ægre admissa amicorum consolatione, qui Clitum iure occisum affirmabant, sumptoosissimum cum funere fepelsuit. Historiam hanc vide latius apud Arrianum, Qu. Curtium, & Plutarchum in vita Alexandri.
Clitumna, Auis in augurijs dicebatur, quæ alio nomine vocabatur Prophibitoria, & Clamatoria, à cliuij aufpicijs dicta, quæ, teste Festo, discebantur aduerfa, quibusque aliquid fieri prohibebatur. Hanc autem

fuo seculo fuisse incognitam, author est Plin. lib. 10. cap. 14.
Clitus, & cliuum (Κλεῖτος) Est proclinatus illa & prontas à vertice collis. Cic. ad Att. lib. 2. 16. Quem ego in cliuo Capuchioo te fignifero ac primeipe collocaram. Nonius, Cliuum neutro genere. Cato in Tribunis militum, Loca arduа & cliua depressa.
Aquæ cliuus. Ouid. epist. 17.
Hoc quoque fi credis, id te via prona videtur:
A te quom redeo, cliuus inertis aquæ.
Mensæ cliuum tollere. Ouid. 8 Metam.
Tabulæ cliuus. Ouid. de Nuce.
Æquatus. Ouid. 8. Metam.
Arduus in valles. Ouid. 2. Fast.
Arcious. Martial. lib. 12. epigr. 32.
Migraie cliuum crederes Arcinum.
Mollis. Virg. 9. eclog.
-qua fe fubducere colles
Incipiunt, mollique iugum fubducere cliuo. Id est, facili itinere & descensione.
Defcendere per cliuum. Ouid. 1. Fast.
Facere cliuos. Paulus in 1. feruitures. 5. fi domo mea. D. de seruit. vrban. prædior. Vel gradus, vel cliuos propius tamuam meam iure facere possum.
Sudamos in vno cliuo, pro In vno negotio laboramus, prouerbij speciem habet apud Ouidium epist. 19, Mille modi reftant, cliuo fudamus in vno.
Cliuus, cliua, cliuum, Adiectiuum, Difficilis, arduus, vt Cliuia aufricia, quæ aliquid, inquit Festus, fieri prohibebant. nam & omnia difficilia & arduа, nominabantur cliuia. vnde & cliui.
Cliuulus, penult. corr. (Κλειτύλλιον) Diminutiuum. Colomel. lib. 6. cap. 37, Duos parietes à dextro cliuulo in adificatos habet.
Cliuosus, penultima prod. Adiectiuum (Κλειτώδης.) vt, Cliuosus locus, Colum. de Arboribus, cap. 4, Curandum autem eli, vt locis arduis & cliuosis altius vites deponantur, quàm si humidis & planis. Virgil. 2. Georgicorum,
Nam ieuna quidem cliuoli glarea ruris, &c.
Trames cliuosus. Virg. 2. Georgicorum.
Eece fupercilio cliuoli tramitis vndam Elicit.
Cliuosa Ida. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Olympum cliuosum feandit Phœbus. Ouid. 3. Fast.
¶ Cliuosior. Lucret. lib. 4.
Et cliuosior inter fe, ac distractior ineus.

Cloaca, cloacarum, pen. prod. (Κλοάκη, ἡ κλοακίνη) Locus cauus per quem colluuies quædam fluit. Cic. pro Cecinna, Qui de fossis, de cloacis, de minimis aquarum, reinerimque conscriptus sotericit. Idem pro Plancio. Me arcem facere ex cloaca, lapidémque è fepulcro venerari pro deo.
Cloacæ à cluendo, id est purgando dictæ, inquit Festus.
¶ Cloacam transfatiuè, pro ventre aous edacis & bibacis dixit Plaut. in Curcul. 3,
Propere prolue cloacam.
Referere cloaeas corporibus ciuium. Cic. pro Sextio.
Cloaeale flumen, à dixit Cato, pro cloacarum omnium colluuie. Festus.
Cloaeare, Inquinare. Vide cloacæ. Festus.
Cloacarium, Pecunia purgandis cloacis attributa. Vlpian. l. 27. §. 3. D. de vsufr. Siquid cloacarij nomine debeatur, vel si quid ob formā aquæductus, &c. ¶ Est item cloacarium, vectigal, pro cloaca. Vlpianus l. 39. §. 4. de leg. & fideicom. lib. 30, Hæres cogitur legari prædij soluere vectigal præterituin, vel tributum, vel falarium, vel cloacarium, vel pro aquæ forma.
CLOACINA, Dea quæ cloacis præerat: eam in cloaca repertam conseeraraat Tatius. Ex Turnebo.
CLODIA Romana (à qua Cicero prædium emere volebat) copiosa & locuples femina fuit. Cic. ad Attic. lib. 12. Sed quando Clodia Romæ futura eli, & quanti rem æstimas, eo prorsus expecto: non quin illud malim, sed & magna res eli, & difficile certamen cum cupido, cum locuplete, cum hærede.
Clodia, Mulier Romana, quæ CXV. annos excessit, enixa etiam quindecies. Val. Max. lib. 8. cap. 14. Plin. lib. 7. cap. 48.
Clodicare (Κλοδικεῖν) Veteres dixerunt pro Claudicare. Cic. 2. de Oratore, Præclarum & grauc est quod Caluino Giaucia claudicanti, Vbi est vetus illud? Num claudicat? at hic clodicat. Hoc ridiculum est: & vtrunque ex eo quod in claudicatione anima duerti potuit, est ductum.
CLODIVS (Κλώδιος) Inimicus Ciceronis, quem vt expellere ab vrbe posset, plebeio fe homini adoptandum dedit. morchus fuit notissimus, deprehenfus in sacris Bonæ dez muliebri vestitu indutus, vnde luuenalis,
Clodius accusat Mœchos, Catilina Cethegum.
Clodius, ex cognomento Pulcher, orator fuit Romæ, inter patronos simul cum Ciceroue in causa Scauri. Prædian. ¶ Clodij etiam eutusdā meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum scripsit. ¶ Fuit item Sex. Clodius, rhetor Siculus, Latinæ Græcæque eloquentiæ professor, malè oculatus, familiaris ac præceptor M. Antonij Triumuiri, cuius memoret Cic. in Philipp. & Tranquillus. ¶ Clodius præterea Quirinalis Arelatensis, rhetor, Romæ diucutit circa Neronis tempora, teste Eusebio. ¶ Clodius Albinus, dux Gallicani exercitus, post mortem Pertinacis principis ab exercitu Imperator fiilutatus, & à Seuero iuxta Lugdunum acie superatus. Author Herodianus.
Clodiorum familiam, à Clodio Æneæ socio dictam putauit Festus. Verius tamen est, Clodios, qui & Claodij dicuntur, à Sabinis oriundum traxisse, nominisque originem eæpisse ab Appio illo Clauso, qui primus ex ea familia, cum quinque clictum millibus, & Romam contulit. Vide supra in CLAVDIA gens.

Clodo

Clodo (κλάδω) pro Claudo. Plin.lib.18.cap.33. Clodunt ita, lippidunq; Inde fortassis Clodij dicti.

CLODIA gens, Patricia à Clodio Æneæ comite sic dicta. Author Festus & Dionysius libro 2. fuit cum magistratibus annis plus minus 1211.

CLODIA (κλάδω) Virgo, obses Romanis Prænestæ Hetruscorum regi data. Hæc, quum castra Hetruscorum forte hand procul ripa Tyberis locata essent, fruitrata custodes, dux agminis virginum inter icta hostium Tyberim tranauit, insipientesque omnes Romam ad propinquos restituit. Quod vbi regi nuntiarum est, primò incensus ira, oratores Romam misit ad Cicliam obsidem propterea, alias haud magni facere. Si non dedatur obses, pro rupto se fœdus habiturum. Si verò dedatur, innocuam inuiolatamque ad suos remissurum. Itaque reddita, apud Hetruscorum regem, non eua solum, sed honoraria etiam virtus fuit, eámque partem obsidum quos vellet donare se dixit. Pace sic redintegrata, Romani nouam in fœmina virtutem nouo genere honoris, statuas equestri donauerein summa sacra via fuit postea virgo insidenti equo. Author Liu.lib.2. Dec.2.1. Huius & memini Valer. Maxim.lib.3.cap.2. de Fortitudine. Virgil. quoque circa finem libri 8.

Cloelæ fossæ, à Cloelio duce Albanorum dictæ. Festus.

CLONAS, Elegus poeta fuit, & epicus, qui tibicinas & concentus constituisse memoratur primus, ferunt Tergander cithœrœdiæ leges principes omnium peruellugisse narratur. Author Cal. anno. lectionib. 9. cap. 7.

CLONVS, Vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam naui gauerunt, vt scribit Homerus libro Iliados 2.

CLORIS, Vide CHLORIS.

CLOSTER (κλώσσω) Filius Arachnes, qui fusos inuenit in lanificio, vt refert Plin.lib.7.cap.56.

CLOSTRUM (κλώσσω) Idem quod claustrum. Cato cap. 13, Trullas ligneas duas, claues cum cloistris.

Clostrum est conuguendo retinulum in lignetis ædificiis, qua nonnunquam in parietibus domorum vtimur, nonnunquam aliàs dum locum aliquem sepimus. Seneca de tranquilitate animi. Ita libro de Beneficiis 7. cap. 21. Deinde per cloistrum, inquit, quà se commissura laxauerat, quatuor denarios in tabernam inferut. Et libri Romani primum cluistris circundabantur ad tempus prætentis, quæ amoueri possent: quorum loco fossæ postea factæ sunt, quas euripos vocant. Plin.lib.10. cap.33. de hirundinibus verba facicns, In Ægypti Heracleotico ostio molem continuatione nidoru euagans Nilo interpugnabilem opponunt (dudi) fere vnius spatio, quod humano opere perfici non possit. In eo dextera Ægypto iuxta oppidum Copton insula est sacra Isidi, quam ne laeterer annis idem, munium opere, incipiens tibus diebus, palea & stramento (cluistrum est) firmantes, continuatis per triduum noctibus tanto labore, vt mulas in opere emori cõstet. Sic enim reposiue Beatus Rhenanus ad exemplaria Murbacensis recognitionem. Quo in loco per cluistrum significetur septum transuersum ex compactilibus postibus constans, extenditum ad arcẽdum frangendúmque fluui impetum. Id hrundines palea stramentóque firmant, alioquin opera earum vana & inutilis, si non adesset materia solidior, quæ lutum ab eis confectum contineret. Alij tamen ostrum legunt apud Plinium.

CLOTA, Ptolemæo æstuarium maris in Britannia insula, exiguo terræ spatio à Bodoria altero æstuario diremptum. Corn. Tacit. in vita Agricolæ Glotam vocat.

CLOVO (κλόω) Vna ex eli trium Parcarum. Vide PARCAE.

Terrea Clotho. Stat. lib. 3. Thebaid. ¶ Altera est Clotho Nerei filia, dea maris, & à Virgilio Nereia Clotho dicitur 9. Æneidos,

Mortalem etiam formam, magnique iubebo

Æquoris esse deas: qualis Nereia Clotho

Et Galatea ferant spumantem pectore pontum.

C L V

CLVACINA Venus, à Romanis culta, cuius templum non procul à foro situm erat, quòd inibi Sabinæ mulieres infectas acies, & vsque accensum præliũ inter Romanos Sabinósque diremiffent. Cluere enim ea mundi, purgare dicebatis, teste Plin. lib. 15. Liu. lib. 3. Ae nutricē propè Cluãcinæ ad tabernas, &c. Plin. lib. 15. cap. 29. Quippe ita traditur, myrtea verbena Romanos Sabinósq; quum propter rapeas virgines dimicare voluissent, depositis armis purgato in eo loco qui nunc signa Veneris Cluacinæ habet.

Cludi datum, Antiquis dulce & suaue dicebatur. Festus.

Cludo, cludis, clusi, clusum (κλείω) cludere, indifferenter sumptũ pro Claudere. Cic. 2. de Nat. deor. Ipsum autem marc sic terram appetens litoribus cludit. Marsial. lib. 11. Sed mors vocis iter properauit eludere blandæ.

Vita alicui cludere. Seneca 1. Thebaidos,

-noxias lapsu vias Cludes?

Cludere arborem restibus. Colum. lib. 12. cap. 44. Deinde sparreis restibus arborem cludunt, ne aut cornix aut cornicibus aliusve auibus pomum lacerent.

Item cludere nos dicitur, quemadmodum eundem aperire dici. Seneca Here. OEth. 11.

Cludere auro. Plin. lib. 33. cap. 1. Idem eodem loco cludere venena in annulis, sub gemmis ab antiquis solere dixit.

Cludi minaci ensi fide. Stat. lib. 4. Thebaid.

Libellos cludere. Iuuen. sat. 7.

Clusus (κλείω) Participium, Circundatus. Valerius Flaccus, libro 1. Argonauticõn,

Cleonzo iam tepora clusus hiatu Alcides. Id est, habens temporа circundata pelle hiantis leonis Cleonæi.

Clusus, clusa, clusum, Adiectiuum, vt Clusæ lymphæ. Martialis libro 12. epigramm. 31.

Quæque narat clusis anguilla domestica lymphis.

Horrei clusi. Vlp. l. 1. §. 15. D. de posiii.

C L Y

Labella clusa. Martial. lib. 12. epigr. 33.

Clusilis, & hoc clusile, penult. corr. (κλείσιμον) Quod facile claudi tur. Plin. lib. 9. cap. 37. Ineft in ostrea, clusiles mutdaceique conchæ, & cui nullus videmus.

CLVENTIVS (κλυόμενος) Ex municipiis Latino accusatus à marre Sassia, quòd Oppianicum virũm interfecisset: defensus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

Cluentiorum familiam à Cloantho Troiano Æneæ comite & nauta dictam affirmat Virg. 5. Æneidos.

Sergestíque (domus tenet à quo Sergia nomen)

Centauro inuehitur magna, Scyllæque Cloanthus

Cærulea, genus vnde tibi Romane Cluenti.

Cluco, clues (ἔκλυε) cluere, Numinari, perhiberi, putari. Plautus Trinum. 8.

Ita sis vt nomen cluet. Idem Epid. 5.

Senati qui columen cluent. Idem Pœnulo, 18.

Vt vnlupe eli homini mea foror, si quod agit cluet victoria. Id est victoriæ tribuatur.

¶ Cluere, Purgare. Plin. lib. 15. cap. 29. Depositis armis in eo loco, qui nunc signa Veneris Cluacinæ habet. Cluere enim antiquo purgare dicebant.

¶ Cluere, Apparere etiam significat, videri, insignem esse, haberi, excellere, quorum omnium exempla reperies apud Lucretium, vt libro 9.

Nam quæcunque cluent, aut his coniuncta duabus

Rebus ea inuenies: aut horum euenta videbis.

Cluna, dum, Culter sanguinarius, quòd ad cluères depẽdeat, vel quia clunes hostiarij diuidat. Author Festus. Turnebus legit Clunacium.

Cluna, æ, clunibus tritis fimias dictas existimant. Festus.

CLVNIA, Oppidum est Hispaniæ in extremis Celtiberorum finibus: vnde vnus ex Hispaniæ citerioris conuentibus, Cluniensis dictus est. Vulgò *Cruda Real*. Sunt enim septem, inquit Plin. lib. 3. cap. 3. Carthaginenses, Tarraconenſis, Cæsaraugustanus, Cluniensis, Astutum, Lucensis, Bracearum.

Clunis, shuius clunis (σφυρὶς) Sæpius in plurali clunes, clunium, masc. & fœ. g. Nates, siue natium tumor. Iuuen. sat. 11.

Ad terram tremulo descendunt clune puellæ. Plautus,

Quasi lupus ab armis valeo: clunes infractos fero.

Clunem agitare. Iuuen. sat. 2.

In clunes extremas desiluns. Plin. lib. 8. cap. 8.

Clune nudo radere. Martial. lib. 11. epigr. 101.

Quæ clune nudo radat, &c. De amica loquitur nimium ecili, subtilique, vt ipse loquitur.

Cluniculus, penult. corr. Diminutiuum (σφυρὶς.) Gell. lib. 15. cap. 8. Cæterarum auium atque aliubium, nisi ratum apponatur, vt à cluniculis inferiore parte faturi fiani, conuuium puianr inopia fordere.

CLYPEA, quæ & Clypea dicitur, oppidum Africæ munitis, quod à situ nomine Zeugitana prouincia dicitur. Hermolaus Clypeam & Aspidem idem oppidum esse annotauit: cui & Solinus accedit, & Silij versus suffragatur lib. 3. In clypei speciem eurualis turribus Aspis. Nunc vulgò vocatur *Scupa*. Oliuarius in Melam.

Clupea, Pisciculus qui veinam quandam humi fluibus omnia cupidine appetens, ipsum thynnum extenuat. Plin. lib. 9. cap. 15.

Clusinum far, Adoreum, siue farris genus est candidius, ita dictũ à Clusio Hetruriæ vrbe. Colum. lib. 2. cap. 6. Adorei autem vidimus in vsu plerunque genera quarnor: far quod appellatur Clusinum, candoris nitidi: far quod vocatur vermiculum, rutilum: atque alterum candidum: sed virtuque maioris ponderis quam Clusinum. Semen femefte, quod dicnur Alica estum.

CLVSINVS dictus est Ianus, quòd pace, tempii eius portæ claudentur. Virg. 1. Æneidos,

Claudentur belli portæ, furor impius intus

Sæua sedens super arma, & centum vinctus ahenis.

Clusios, Galli nominant dæmones quosdam: quos nonnulli existimant spiritus esse elemento xerio compositos. Sipontinus.

CLVSIVM (κλείσιον) Oppidum est mediterraneum in Tuscia, sub quo sepultus est Porsena. Plin. lib. 36. cap. 13.

Clusinus, penult. prod. Adiectiuum (κλείσιος.) vt, Clusinum vulgus. Silius lib. 8.

Fontes Clusini. Horat. 1. epist. 15.

Qui caput, & stomachum supponere fontibus audent

Clusinis, Gabiósque penum, & frigida rura.

Clusinum pecus, apud Plaut. in Truculẽto, in quo iocus est ab vrbe Clusio, vbi non admodum egregia erani fortasse pecora, & ex am bigũitate à cludeudo: cladunur enim mereteuiæ quæ eiam habẽtur, & pecora morbida. Non desunt qui Clurinum legant, ab Iturium, ubi aturinum, id est felnum pecus, à felium tui pudi mereteam quidam turinum, id est coriaceum. Ex Turnebo.

Clusturnina tribus, Vide TRIBVS.

Clusiæ, arum, vel Clusiæ, appellantur ab Imp. cuslodiæ limitum, & vt Suidas interpretatur, (κυκλόθεν τὰ ἐπὶ τῶν ὁρίων.) l. 2. §. in Sardinia. C. de off. præf. præt. Afr. l. 4. C. de offic. mag. off. & l. ult. C. de off. mag. milit. In quibusdam legitur Clausiarum.

C L Y

CLYMENE (κλυτόμητις) Oceani & Theyos filia, teste Hesiodo in Theogonia, de qua Virgil. lib. 6. Georg. 4. Inter quas Clymene curam narrat inanem. Fuisse autem Merr Phaethontis, vt scribit Ouid. lib. 2. Metamorphoſ. Altera fuit minustra Helenæ, decoris oculis prædita, vt est apud Homerum, lib. 11. iad. 3.

Clymenes, Clymenedis (κλυτόμητις) Patronymicum.

¶ Clymenides, vocantur sorores Phaethontis, à marre Clymene sic dictæ. Ouid. ad Liutam,

Sic fleut Clymene, sic & Clymenides aliæ, &c. Aliæ vocat, quia in populos arbores mutatæ fuerunt.

Clymenus, penult. prod. Adiectiuum (κλυτόμητις.) vt, Germina Clyme-

nea,id est populorum germina Stat.lib.2.Sylu.3,
-queritur iam Seras auuros
Augustum spoliare nemus.Clymenes hoc deesse
Germanas,nec vindex fatis illacrymare sorores.

Clymenius, ſ *κλυμένιος* quinque ſyllabarum, adiectiuum aliud. vt, Proles Clymenea,id eſt Phaethon.Ouid.2. Metam.

Clymenos,ſiue Clymenum *κλύμενον*? Herba eſt fabæ caulem ferens, quadratum,ſulca planagenis. ſulcatis ſupra caulem in ſe inflexis,vt in polygonum cirthiziæ dicta à Clymeno rege,teſte Plin.lib.25.cap.7,Vulgus hodie partum *Cyprium*,patrium *Sopondylon* appellat.

CLYMENOS *κλύμενος* ? Pluronis cognomentum eſt, quia ſit cauſa *τῶ κλύειν*. ictus cuim aer vox eſt. Aer autem qui animas excipit, *ἀπὸ τῆς τῶ πνεύματος* obſcuritatis ratione ab aliquibus dictus eſt.Author Phurnutus. Lafiis Hermionenſis poeta in principio hymni quem in Cererem compoſuit,

ὅλως πρῶ τοι πάντων ἐν ἀνθρώποις ἄνασσε. Hoc eſt,Cererem cano,Proſerpinámque Plutonis coniugem.

CLYPEA *κλυπέα*? Vide CLYPEUS.

Clypeus, vel clypeum *ἀσπὶς*? Dicitur id quo milites tegunt corpus aduerſus ictus.Virg.7.Æneidos,

Nec clypei,curuiſve ſonant. Vbi Seruius,Clypei, ſeuta maiora: dicti ab eo quòd celẽt corpus, id eſt *διὰ τὸ κλύπτειν*. Idem Seruius alio loco,Clypei,quadratum ſunt:Scuta,equitum. Virg.2. Æneidos,

Ardentes clypeos atque ora micantia cerno.

Clypeum, *ἀπὸ τῶ γλύφειν*, hoc eſt ſculpendo, celandóque deducit Plinius libro 35. cap. 3. Scutis enim (inquit) qualibus apud Troiam pugnatum eſt, continebantur imagines, vnde & nomen habuere clypeorum nam (vt peruerſis Grammaticorum fabulis vtamur) à cluendo.

Inter clypeum & ſcutum. Clypeus rotundus erat, vt Virgilio authore intelligi poteſt, qui prægrandem Cyclopis oculum comparat clypeo Argolici nominis,quem figura rotunda eſt.

Argolici clypei,aut Phœbææ lampadis inſtar. Scutũ,formæ oblongæ,manúſque clypeo. Itaque vt Liu.lib.1.inquit, pro clypeo fecundæ claſſi datum eſt, quòd ſine loriea eſſent,vt ſcutum & clypei & loricæ loco eſſet,& totum corpus protegeret.Virgilius,

-ſcutis protecti corpora longis. Hinc & *ὁπλῖται* Græci vocant,quòd referat ſimilitudinem forum, quæ longiores quàm latiores ſolent eſſe. Liu.lib.8.Clypeis antea Romani vſi ſunt,deinde poſtquam ſacti ſunt ſtipendiarij,ſcuta pro clypeis fecere. Turnebus.

Æratus clypeus.Silius.15.

Æreus.Virg.12. Æneid.

Ære cauo,id eſt æris cani.Virg.3.Æneid. Seruius.

Ardentes clypei,Micantes,fulgentes.Virg.2.Æneid.

Decrius.Silius lib.10.

Fulgens ære.Ouid.8.Metam.

Nubigenas.Papinius,

Quis tibi tum tenero permiſit plaudere collo

Nubigeros clypeos,intactáque cædibus arma? Hoc ex ritu veteri, qui enim præterea tam puſuerant,ærati militaris cenſ bantur: primis autem ſtipendiis clypeum gerebant ſine omni ſagumento & inſigni candidum,relut è Virgilio nouo verſu notum eſt.

Enſe leuis nudo, parmáque inglorius alba. Eos clypeos appellat nubigeros Papinius. Turnebus.

Paſſus præſia.Ouid.13.Metam.

Saluus. Cic.2. de Fonb. Simul atque ipſe gerui vulnere examinari videret ſe,vt primum diſpexit,quæſiuit ſaluúſne eſſet clypeus. De Examinonda.

Septemplex,à Aiacis Telamonij clypeus erat ſeptem coriis boum rectus.Virgil.ſimilem Turno tribuit 12.Æneid.

¶ Curuamen clypei.Ouid.13.Metam.

Inſigne clypei decorum.Virg.2.Æneid.

Vmbo clypei ſummus, Media clypei pars extans. Virgilius 2.Æneidos.

¶ Auro clypeum accendere, Id eſt tegere auro ſplendidiſſimo inſtar ign ardentis.Sil.lib.15.

Cauare clypeum alicuius,id eſt perforare.Stat.9. Thebaid.

Efferre clypeum ſiniſtra.Virg.10.Æneid.

Excipere ictus clypeo.Ouid.13.Metam.

Ferendo clypeo manus apta.Ouid.2.de Arte.

Hagrare fydereo clypeo,fulgentem clypeum geſtare. Virgilius 12. Æneidos.

Fixos ſubmittere clypeos. Silius lib.5,Id eſt humeros & caput clypeis tegere.

Inferare ſiniſtram clypeo.Virg.2.Æneid.

Obiicere clypeos ad tela.Virg.2.Æneid.

Oppouere clypeum.Ouid.13.Metam.

Remittere.Martial.lib.9.epigr.57,

Loricam,clypeámque ebij gladiumque remitto.

Refoluere Ouid.epiſt.13.

Subligare ſiniſtræ.Virg.12.Æneid.

Sumere.Ouid.8.Metam.

Veſtire clypeos cæſis iuuencis, Id eſt coriis iuuencorum contegere.Stat.lib.2.Achil.

¶ Clypeum antiqui ob rotunditatem etiam corium bouis appellarunt, ſin quo fœdus Gabiorum cum Romanis fuerat deſcriptum. Feſtus.

Clypeo.clypeas,clypeare, Verbum antiquum.Pacuu.Hermiona, Currum liquit,ehlamy de contorta aſtu clypeat brachium. Author Nunius.

Clypeatus,pen.prod.*κύκνος*? Clypeo munitus. Plautus Curcul.8,Clypeatus elephantum vbi machæra diligit.Sic Agmina clypeata. Silius lib.8. Et Virg. 7. Æneid.

Clypeatum meedere.Claud.7. Paneg.

Clyſmius, clyſmi.Purgatio,lorio,lauamen, clyſter. Seribon. Largus, His aluus ſæci clyſmo mane trahenda eſt,& alibi ſæpe apud eundem.

Clyſter,huius clyſteris, pen.prod.maſc.gen. *κλυσμός*? Medicamentum quod per inferiorem partem, purgandi gratia, in ventrem immittitur. *ἀπὸ τῶ κλύζειν*,quod eſt abluere. Patrius lib.20.cap.1,Vrinam mouet in vino dulci, & in renum dolore clyſteribus ſimul cum vino infunditur. Idem, Cucurbita infuſa clyſtetibus inteſtinorum omnium vitijs med tur. ¶ Accipitur inſ Clyſter pro *ipſo* inſtrumento quod ad proluenda ventris recrementa fedi inſeritur, quòdque inteſtinorum, vt ita dicam, lauamentum à uo iniciatur. Vtpiam ſi, ité ſi obſtetrix. Dad tegr. Aquil.Sequo per vmbi? per ſuaſum alicubi medicamentum infudit,vel ore,vel clyſtere, &c.

Purgare clyſtere & vomitu.Sueton.in Neronc,cap.20.

Oriculatius clyſter. Celſ.lib.7.cap.27. Idem humor roſa miſtus in ipſum vulnus oriculario clyſtere aegnos eſt. Oriculatius clyſter,id infundibulum, per quod medicamenta in auros infundimus. Cæ *ἀπὸ τῶν ὠτίων*, vt *ἰατρικὸν* in infundibulum per quod medicamenta in nares infundutur, & *μυκτηρικὸν*, per quod in vterum. Vide RECTARIVS.

CLYTEMNESTRA *κλυτεμνήστρα*? Tyndari filiacx Leda, vxóque Agamenonnis, & mater Oreſtis: quæ quum Agamemnonem ab Aegiſtho adultero interfici curaſſet,interfecta eſt & ipſa ab Oreſte filio. Ouid.in Elegijs,

Et vindex in matre, patris malus vltor Oreſtes. Vide AGAMEMNON.

CLYTIA, vel Clytie *κλυτία*? Puella fuit ab Apolline adamata quondam: fed quia concubitum Apollinis cum Leucothoe,Orchamo pateri Leucothoes prodidiſſet, patérque ſtatus viuam defodi natam ſuiſſet: ritus Apollo à conuerſatione Clytues in poſterum ſe cõtinuit. Illa verò dolore ob id animo conſumpta, dum ebo potuque fibi tem perat, & perpetuo reſpicit ad Orientem & Occidentem ſpectans,ſinimque Maiacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum.

CNEORON *κνέωρον*? Frutex eſt coronarius, cuius duo ſunt genera, nigrum & candidum. Vtrunque germinat puſt z quinoct um Autumnale, diúque floret. Hyginus Caſtam interpretatur. Vide Plin.lib. 21.cap. 9. Dioſcorides in m Thymelæam herbam Cneoron & Coeſtrum appellat.

Cnephoſium,antiqui dicebaot tenebricoſum. Græci enim *σκῆψιν* appellant obſcurum. Feſtus.

CNEIIS,idis,penul.corr. *κνήστις*? Laminibam concuum ſignificat,in qua crinibus impiexa oreulatiaque Cleopatram venenum habuiſſe nonnulli produnt. Vide Carl.Rhodig.lib.8.cap.12.

CNECION *κνίκιον*? Quibuſdam herba eſt, quam notioribus oominibus ſampſuchum & amaracum vocamus. Quanquam non deſunt qui hanc nomenclaturam adulterinam exiſtiment, & interea nos merandam quas inter Dioſcoridis notha reiiciunt doctiores.

CNEVS *κνεῦς*? Cognomen apud Romanos: quod quidam à nxuo deducunt, præpoſita c litera. Quum autem id proſerebant antiqui,ioquunt Priſcianus,e pro c eſſerebant.

C N I

CNICOS,vel Cnicus *κνῖκος*? herba quam nunnulli carnamum vocant. Dioſcor.lib.4. cap.82. Folia habet cnicos oblonga, inciſuris diuſa, aſpera,aculeáque,&c. Ruell.lib.3. cap.55. Sylueſtrem cuecon,cuius caule pro colu priſcæ mulieres vtebantur,cartamum ſylueſtre oſtendimus appellari, qui hirſutior, toroſiore caule ſerpit humi, *Cardum hemedchæ* nunc nominatur. Samnites de quo nunc agitur. Cartamus vocatur. Omnes diuulſis ramulis cruciorum fundunt liquorem,præſertim mriſſibus. Semine enecti ſatiui pituitaci nune aluntur. Cnecon melius quàm cnicon dicitur,nam cnacon, à feminis colure, Theocritus pro candido,vel flauo vſurpat: Dimoertus & omnino cymicis flotem cneci echumenion appellant. Cneci oſſicinæ notium cartami,aut croci horgeuiis nomine.

CNIDOS,Herba eſt Plin.lib.21. cap.16. Vnde Cnidium oleum,quod ſit è grano cnidi.

CNIDOS,vel Gnidos, Vbs Cariæ, vbi Venus colebatur,& promontorium ibidem.

C N O

CNOSSVS *κνῶσσος*? Oppidum eſt Cretæ inſulæ, ſtium in plano, ambitum x x x.ſtad. habens, à Lycto & Gortynia cc.ſtad. diſcreta. Itaque valde exoſtuhi Homerus, quam ingenti m & Minois regiam vocat, Priſcis autem temporibus Cerarus appellabatur,à præiabentis fluuij nomine. Ex Strabo.lib.10. apud quem plura.

C O

COER. Cœrauit. COH. Cohors. 2 0. vel 2, Controuerſia. COIVR. vel CO. Coniur. COL. vel CL. Colonia, vel Colonize. COL. Coloni, vel Collega. COLL. Collegæ. vel Collegia, Collegium, Colonia, Coloni. COLLE. FABR. M. R. Collegio fabrorum militiæ Rauennatis. COM. OR. Comma Obdriaca, vel Obchiaca. CON. Conſulatis. CONSLIB. Coulibertus. CONIV. Coniunx, vel Coniunxit. CONIVX. Contubernalis. CON. SEN. & REQ. OR. P. Q. R. Conſenſu ſenatus, & conſultis ordinũ populique Romani. CONS Conſiliatur. COS. Cornelius. COS. Conſul. COSS. Conſules. COSDES. Conſul deſignatus. COSDESIO. Conſules deſignati. COS. II. Conſul iterum. COS. III. Conſul tertium.

CO, Vide COOS.

COA veſtis, fuæ ſubſtantiuè Coa in plurali numero,ſubtiliſſimum ex veſtis genus ex bombyce,adeò teoue, vt corpus pelluceret. Dicitum à Coa inſula,

Co insula, vulgò *Langa*, in qua & bombycē nasci solere, sicut in Cea insula, author est Plin. lib. 11. cap. 23. Quid. de Arte amandi,
Siue erit in Tyris, Tyrios laudabis amictus,
Siue erit in Cois, Coa decere putа. Fuerunt qui etiam Cois in nominatiuo dici putarent pro hac veste, deceptu authoritate Horatij in Satyra,
Alteramihi obstat Cois tibi, penè videre est
Vt nudam, Qui profectò error nimium est puerilis, quū Cois ibi non nominatiuus sit, sed ablatiuus. Eadem & Cea vestes dicūtur, à Cea insula, in qua Pamphila Latoi filia, prima ratione inuenit bombycinas vestes texere quod, ut ipsa refert Plinius, ex testatur Plin. lib. 11. cap. 23. Vide Cea.

Coaccedo, coaccedis, pen. prod. coaccessi, coaccessum {συναυξάνομαι} coaccedere, Simul accedere, addi. Plaut. Curcul. 7,
quia de illo emi virginem
Tenuia muris, vestem, aurum, & decem pro his coaccedunt minæ. Id est, simul dedi.

Coacervo, coacervas {σωρεύω, συναγείρω} coacervare, Cumulare, congerere, addere. Cic. de Lege Agraria, Habes tantam pecuniam, qua hosce omnes agros, & exteros horum similes non modò emere, verumetiam coacervare possis. Cæs. 2. bel. Gall. His deinceps & coacervatis cadaueribus.

Cogunitur & coacervantur pecuniæ. Cic. 2. de Lege Agrar. Antè pecuniæ coguntur & coacti antur, quam gleba vna ematur.

Conflruere & coacervare omnibus modis pecuniam. Cic. de Lege Agraria.

Summas maiores & minores coacervare. Iabolenus in Lita. ff. D. mandati, Ita vt omnes summas, maiores & minores coacerues, &c.

Coacervatus, pen. prod. {σωρεύσις} Participium. Cic. in Partition. Verisimila autem partim singula mouent suo pondere, partim etiam si videntur esse exigua per se multum, tamen quum sint coacervata, proficiunt.

Multitudo ciuium indiguissimo loco coacernata. Cic. 7. Verr.

Coacervatio {συμβολή} Verbale. Cic. in Partition. Atque hæc quidē vtrique maximè in peroratione faciēda: alteri frequentatione argumentorum, & coacervatione vniuersi.

Actionum omnium coacervatio. Caius in l. fi dem cum eodem. D. de iurisdict. omnium iudic. Si idem eum eodem pluribus actionibus agat, quarum singularum quantitas intra iurisdictionem iudicantis sit, coacervatio verò omnium excedat modum iurisdictionis eius: apud eum agi posse Sab. 110. & Cassio. & Proculo placuit.

Coacesco, coacescis, coacescere {συνοξύνομαι} coacescere. Acidum fieri. Cic. de Senectute, Vi enim non omne vinum, sic non omnis ætas vetustate coacescit. Cels. lib. 4. cap. 5. Sed si coacuit intus cibus, aut compturit, &c.

Coactilis, numero multitudinis, inquit Egnatius in Iulium Capitolinum, die: nidēue pelles, seu lora, quibus inuoluuntur alligantúve vestimenta, quæ omnia instrumenti viatorij sint. Horum autem Vlpian. D. de auro & argento legato. I. argumento. in hæc verba meminit. Argumento sunt etiam nationes quædam (veluti Sarmatarum) quæ pellibus tegūtur. Aristo etiam coactilia vesti cedere ait: & tegmenta subillitorum pelles esse dicere. Quæ tegimenta Paulus, D. de supellectile legata. I. de taperis. cathedraria videtur appellasse. Sed dicendum est, potius instrumenti viatorij ea esse, sicut pelles quibus inuoluuntur vestimenta: lora quoque, quibus hæ pelles constringi solent. Quibus verbis extremis Egnatius putat coactilia significari: dicique à cogendo, id est astringendo, coarctando, coactilia. In de taberna coactiliaria, Iulio Capitolino in Pertinace. Nam, inquit, pater, eius tabernam coactiliariam in Liguria exercuerat. Egnatius coactiliariam legit. Bayfius de Re vestiaria, cap. 21. putat ab Egnatio id significari, quod Græci ἀκατίου dicunt, Itali *saiones* vero *maie*. Fusiquæ, quum exiliman et à cogendo coactilia, quæ vulgò *feltra* nuncupamus. Plinius enim lib. 8. cap. 48. Lanæ, ait, & per fe coactæ vestem facunt: & addit ad acetum, etiam ferro resiliunt. Cæsar quoque lib. 3. bel. Ciuil. Multi ex nostris vulnerabantur: magnisque incesserat timor fugitarum: atque omnes feré milites aut ex subcoactis (ali legunt ex coactis) aut ex centonibus, aut ex coriis sutricis, aut ex tegmentis fecerant, quibus tela vitarent. Legit idem Bayfius apud Capitolinum, tabernam eoctiliciam: id est, in qua coquebantur lingna, ne fumum faccrent, quorum meminit Vlpianus in l. ligni appellatio. D. de leg. tertio. & de verb. fig. his verbis, Sed & itiones, & alia ligni eodā, ne fumum faciant. Quæ etiam à Martiale ligna accapna dicuntur. quæ & fassitan coctilia dicuntur à Trebellio Pollione in D. Claudio, in hæc verba, Ligni quotidiani pondo mille, si est copia: sin minus, quantum fuerit: & coctilium quotidiana batilla quatuor. Quæ lutius Pollux in decimo ἐσκαρώμματα appellat.

Coacto, Coactura, Coactor, Coactus. Vide coago.

Coadcere {συμπροσπίπτω} Simul addere. Cato cap. 47. Sumito tibi turculum durum, cum peracuto, falcem Græcam diseindito, argillam vel cretam coaddito, &c.

Coadiicio, coadiicis, pen. corr. coadiici, pen. prod. coadiicere, Simul adhiere seu addere. Columel. lib. 12. cap. 23. Quum id modum pariter cum defruto defeberit, purgatur, & ita coadiicitur in binas vrnas ligula cumulata, vel menſura semuenie bene plenæ salis cotti & triti.

Coadunare {συναθροίζω} In vnum cogere. Plin. Iunior, de Viris illustribus, Ipſi coadunatis pastoribus, cuuit item coadiderunt.

Brachium flatuæ coadunare. Vlpianus in l. ligni appellatione. §. Idem & D. ad exhibendum.

Coædificare {συνοικοδομέω} Ardē ædificare, vt. Cœdificatus locus, cui opponitur Vastus. Cic. in Partitionibus, Cuius an ineidant celebres an deserti: coædificati an vasti. Idem Attico, lib. 13. Sermo à Capitone de Vrbe augenda, à ponte Muluio Tyberim duci feeundum montes Vaticanos, campum Martium coædificari, illum autem campum Vaticanum vt fieri quasi Martium campum. Id est, eum campo Vaticano ædificari: vt ex duobus campis, Martio & Vaticano, qui Tyberi interfluente diſeludebantur, vnus fieret Martius campus, fossa Tyberis obturata. Et agrum qui est intra montes Vaticanos & Tyberim, quem agrum horti omnem tenebant, appellat Cicero campum Vaticanum.

Coæquus {ὁμαλίζω} Adiectiuum, pro Æquus, vt, Coæqua pars. Plin. lib. 6. cap. 28. Alius & hæc monsi: mirumque dictu, et innumeris populis pars coæqua in commeetus aut latrocinus degit. Legnur in emendatioribus codicibus æqua.

Coæquare {συνομαλίζω} Idem quod æquare Colum. lib. 3. cap. 13. Duabusque gemmis supra terram eminere passi, repositæ humo ex æquo coæquant.

Coæquare gratiam omnium difficile est Sallust.

Coæquare omnia ad fuas iniurias & libidines. Cic. 5. Verr.

Coæquare leges, Id est ius æquabile omnibus statuere. Liuius 3. ab Vrbe, Maiorum mentia in Rempub. domi militiæque commemorabat: suum ingenium inde ita ergà plebem Romanam studium coæquandum ei legum causa eum maximos offensione, &c.

Coæqualis, pen. prod. {ὁμήλιξ} Idem quod æqualis. Columel. lib. 8. cap. 14. Atque vbi se paulum confirmauit, in gregem coæqualium compellitur, & hordeo alitur. De anseribus.

Coæuus, coæui. mas, coæui. mare, Simul ætimare. Celsus l. 67. § 1. D. de furt.

Coætaneus {ὁμῆλιξ, ὁμόκαιρος} Eiusdem ætatis. Portius Laro in declamatione in Catilinam, Marco siquidem Catoni, aut Scipioni coætaneo fuo.

Coæuus {ὁμῆλιξ} Eiusdem æui. Cic. in Vatinium. Hunc tu morē igno rabas? nunquam epulum vidcras? nunquam puer aut adolescens inter coæuos fuerās? Dodi quidam legunt, inter coquos.

Coaggero, coaggeras, penultima correpta, coaggerā. Co'umella libro 8. cap. 6. de ouis diu seruandis, Deinde eluunt, aqua ita paleis, aut furfuribus obruunt. Nonnulli solida, multi etiam fresa faba coaggerant: alij falibus integra adoperiunt. Eodem fenſu & ait obruunt, coaggerant, adoperiunt.

Coagito, coagitas, penult. corr. {συνείρω} coagitare. Simul agitare. A quo verbale

Coagitatio {συνοιδέω} Cic. 2. de Natura deorum, Nam quæ spiritu in pulmones animæ ducitur, ea calefacit primum ab ipso spiritu, deinde coagitatione pulmonum. Ita legit Budæus. Quædem exemplaria legunt contagione.

Coagmento, coagmentas {συναμίσγω, συνάπτω} coagmentare, Coniungere. Cic. de Senect. Sed vinctidi eſt bus optimus, cum integra mente, & exercitque fenibus, o pus ipſa fuum eadem quæ coagmentauit, natura diſſoluit.

Compoſitum, compactum & coagmentatum. Cic. 3. de Fin. Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcripsius: aut in operibus manufactis tam compoſitum tamque cumpactum & coagmētatum inuenire poteſt?

Coagmentare pacem. Cic. 7. Philipp. Docebo ne coagmētari quidem poſſe pacem.

Componere & coagmentare verba. Cic. de Claris Orat. Ipſa verba compone & quaſi coagmenta.

Verba verbis quaſi coagmentare. Cic. in Orat.

Coagmentatus, pen. prod. {συναφής} Participium. Quintil. lib. 8 cap. 6. Non enim recidere, ea nec poſſe poſſumus, quę coagmentata ſe magis iungunt.

Concretum, coagmentatum, copulatum, admiſtum, duplex. Cic. lib. 2. Tuſcul. In animi autem cognitione dubitare (nihil planè in phyſicis plumbeis fumus) quin nihil ſit admiſtum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex.

Coagmentum {συναφεία} Conunctio. Plaut. Moſtel. 1.
Videſ coagmenta in foribus?

Coagmentum ſyllabarum. Gell. lib. 17. cap. 9, Literæ ſingulariæ, ſine coagmentis ſyllabarum.

Coagmentatio {συναφεία} Verbale. Idem Cic. de Vniuerſ. Omnis enim coagmentatio corporis vel calnris, vel frigoris, vel alıqua impulſione vehementi labefactatur & frangitur.

Copulatio rerum, & quaſi coagmentatio naturæ. Cicero lib. 2. de Nat. deor. Quæ copulatio rerum, & quaſi conſentiens ad mundi incolumitatem coagmentatio naturæ.

Coagulum, coagili, penult. correpta {συνέω} Ea pars viſcerum qua ad denſandum lac vtimur. Plinius libro 8. cap. 33. de hinnulo. Coagula mortus verò præcipuum remedium ex coagulo hinnuli in vtero occiſi.

Coagulum, à coagendo, quod eſt colligendo. Nonius.

Miſcere coagula nouo lacte. Tibull. lib. 2. eleg. 3.

Et miſcere nouo docuiſſe coagula lacte.

Liquefacta coagula Ouid. 13. Metamorphoſeos,

Lac mihi ſemper adeſt niueum: part inde bibenda
Seruatur, partem liquefacta coagula durant.

¶ Coagulum, cuam metaphoricè vocatur quicquid coniungit. Gellius libro 12. cap. 13. Vinculum illud, coagulumque animi atque amoris.

Coagulo, coagulas, pen. corr. {πήγνυμι, γύω} coagulare, Conſtringere, defæcatque paſſuum eſt Coagulor. Plin. lib. 12. cap. 25. Summa probatio eſt, vt lac coaguler.

Coagulare aquam. Plin. lib. 20. cap. 23, Tantáque vis eſt, vt aquæ infuſa, coagulare eam dicatur. De cannabe.

Coagulatio {πῆξις} Verbale. Plin. lib. 18. cap. 10. Nam id quoque venenū eſt in prima lactis coagulatione. Idem lib. 23. cap. 18. Contra meconium, lactis coagulationem, &c.

Coalco, coalcs, penul. corr. ceualui {συμφύομαι} coalēre, Cohærere, concreſcere. Plinius libro 14. cap. 23. Vis nihi pinguiſſimo ſolo cualere non poſſit. Liu. 3. bel. Pun. Concordia coaluerant omnium animi. Id eſt auctiverant.

Coalitus, pen. corr. {συναφεία} Participium. Gell. lib. 12. cap. 1. Cuius in corpore, cuiuſque ex ſanguine concretus homo & coalitus ſit.

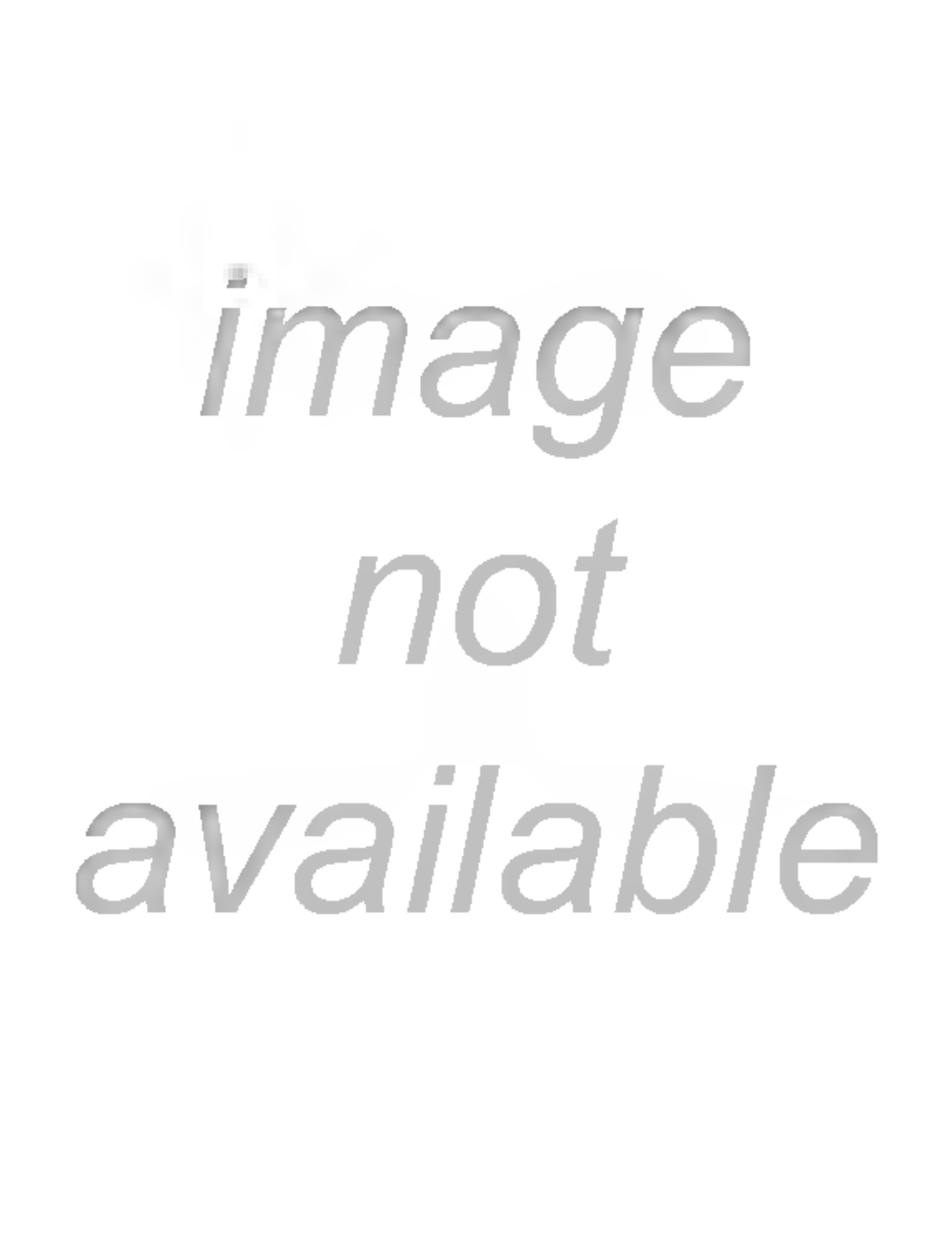
image
not
available

aquario ſepto. & retrorſus emicit. Huius autē machinæ conſcientæ ratio, à Vitruuio, decimo lib. cap. 11. deſcribitur, Eſt autem, inquit, etiam cochleæ ratio, quæ magnam vim haurit aquæ, ſed tam alicui-lit quām rota. Ibidem, paulò à fine cap. Et ita cochlea hominibus cal canibus facit verſiones. Vide & lib. 5. cap. vlt.

¶ Cochlea, etiam eſt genus oſti, Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. Oſtium habere humile, & anguſtum, & potiſſimum eius generis quod eo-chleam appellant, vt ſolet eſſe in ſtatua in qua auri pugnare ſolent.

Cochlearum, cochlearij {κοχλιαρικόν} Locus quo reponūtur cochlez. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14. Nam & idoneus ſub dio ſumendus locus cochlearius, quem circum totum aqua cāuālis, ne quas ibi poſuerīs ad partum, non liberos earum, ſed ipſas quæras.

Cochleare, penult. prod. vel cochlear, penult. corr. neut. gen. {κοχλιάριον, ἐλάριον} Inſtrumentum notum. Martialis lib. 14. epigramm. 121, de cochleari,

Sum cochleis habilis, ſed nec minus vtilis ouis,

Nunquid ſeis ponus eur cochleare voce? Colum. lib. 12. cap. 21. Idque quum eſt ardum factum, moliteur, & ex eo molino poſt ſalinum multi cochleæ cumulatum, vel ſimile genus poculi cius qui eſt quarta pars cyathi, adnitur in binas mēſas.

Cochlearis, & hoc cochleare, pen. prod. Plin. lib. 21. cap. 27. Tuſa hydropiris datur in aqua, cochleari menſura. Niſi forte ſcripſit ille cochlea-ris, pro cochlearij.

Cochlearium, huius cochlearij, Menſura qua dam qua medici in potionibus ægrorum vtuntur, cochlearium maius, & cochlearium minus. Plin. lib. 20. cap. 22. Cum addito mellis ſextario rurſus decocto ad ſextarios duos, ſi cochlearij meſura in die ſorbeatur in aquæ cyatho.

Cochlidium {κοχλίδιον} Scala rotunda. Strabo lib. vltimo, Altitudo quædam manu facta, turbinea, petroſæ ripæ perſimilis, in quam per cochlidium aſcendītur.

Cochone, Dicitur pars infra pudenda, quæ coxis interiacet. Erzeotum communi lingua vocatur {κοντόνιον}, quia ſi is inter crura medius locus, quæ vocant malas. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 7.

COCHYTVM. Vide COCNYTVM.

Cocles, huius cochlis, pen. corr. {κωκλὸς, κωκλίδος} Luſcus ab antiquis dicebatur, hoc eſt qui vnum tantum oculum habebat. Plaur. Cureul. 8. Vue oculæ ſalue. e. quæſo, dcrideſne me?

EX. De cochleo proſopia te eſſe arbitror.

Nam hi ſunt vocculi. Varro de Ling. Lat. lib. 6. Ab oculo coeles, vt coeles dictus, qui vnum haberet oculum.

COCLES {κώκλος} Vr Romanus, qui Porſenæ regi, vt docet Liu. lib. 2. Decad. 1, per ſubiectum pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pont à ſocijs frangeretur: quo facto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet ipſius in coxa fuerit, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, quum ei in comitijs coxæ vitium obtenderetur, Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei. Huius meminit Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Virgil. quoque Æneid. 8,

Illum indignanti ſimilem, ſimilémque minanti

Aſpicerēs, ponteni audēret quod vellere Coeles. Cic. 2. de Legib. Nec quia nuſquam erat ſcriptum, vt contra omnes hoſtium copias in ponte vnus aſſiſteret, à tergóque pontem interfendi juberet, idcirco minus Coclitem illam rem geſſiſſe ctiam, fortitudinis lege atque imperio putabimus.

Coclis, Capius eſt ornamentum, ab ſimilitudine ſealarum, vel animalis verbo derīuato. Pollio Trebellius in Zenobia, Ad concliones galeata proceſſit cum Limbo purpureo, gemmis dependentibus per vltimam fimbriam, media etiam cochle, vel fibula mulebri affricta, brachio ſepe nudo. Ex Cæl. Rhodig. lib. 6. cap. 13.

Cochlites, Gemma ſunt, quæ in Arabia ingentibus glebis naſcūtur, & ſepiem diebus cum melle eoquuntur, donec terrenum vitioſumq; puluerem amittant. Vide Plin. lib. 37. cap. 12.

Cocolobis, Hiſpanis vuæ genus eſt, quam Dyrrhachini baſilicam vocant. Eius duo ſunc genera, quæ vide apud Plin. lib. 14. cap. 2.

Coctibilis, Coctilis, Coctitius, Coquus, Vide COQVO.

COCTIVS. Dicta ſunt Alpes à Coctio rege, Gallorum dominore, qui in amicitiam Octauij receptus eſt: de quibus meminit Alciatus in libro 15. Corn. Tacitu, vbi varia genera Alpium attingit, in hunc modum, Coctius autem ex illimauertit: quā à Segulio oppido per Centronas itur: tamen recentiores, vt Paulus Diaconus & Georgius Merula Coctiæ eſſe exiſtimēt in quibus Bobium vbi eſt: quod antiquis authoribus non eſt probabile. Sed & Coctius appellatas quaudoque etiam Iulias non falſu fortaſſe aliqui tradunt, quòd in eas per Triſaſonios catur.

Coctilla, Vide COACTILIA.

Coctiones, dicti videntur à cunctatione, quòd in emendis vendendiſque mercibus tardè peruenianr ad iuſti pretij ſuem. Itaque apud antiquos prima ſyllaba per vi literam ſcribebatur. Feſtus.

Coctona, aut Coctana, Vide COTONA. Martial. lib. 13.

Si maiora forent coctona, fieus erat.

Coctura, Coctus. & Coctus, Vide COQVO.

COCYTHVM {κώκυθος} Italiæ promontorium, quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat. Polyb. lib. 3. & Plin. lib. 3. cap. 10.

COCYTVS (inquit Seruius) Fluuius inferorum, dictus ἀπὸ τοῦ κωκύειν, id eſt lugere. Nam Homerus ſic poſuit. Eſt autem locus vicinus Acheronti. Virg. lib. 6. Æneidos,

-tenent media omnia ſyluæ,

Cocytúſque ſinu labens circumuenit atro.

Fremitus Cocyti. Cic. 2. Tuſc. Dic quæſo, num te illa terrēt, trices apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, tranſuctio Acheronris, &c.

Aut Cocytus errans lauguido flumine. Horat. 2. Carm. ode 14.

Inanemus. Stat. lib. 1. Thebaid.

Inees. Seneca Here. fur. 9.

Palus inertis fœda Cocyti iacet.

COD

Rigens. Seneca Herc. OEth. 16,

Non me rigentis ſtagna Cocyti tenent.

Cocyto amnis ſtuetus. Virg. 3. Georg.

Acheron omnem Cocyto eructat arenam. Virg. 6 Æneid. Ad phyſiologiam hoc ſigmentum pertunere Seruius ait, quòd qui caret gaudio, ſine dubio triſtis eſt. triſtitia autem vicina luctui eſt, qui ex morte procreatur. recte ergo in Cocytum per ſtygē arenas eructare ſuas Acheronrem fingit Maro.

Cocyti ſtagna alta. Virg. 6. Æneid.

Cocyti limus niger & deformis arundo. Virg. 4. Georg.

Fluere dicitur apud inferos Cocytus. Cic. 3. de Nat. deor. Etgo cnā Orcus frater eorum deus, & illi qui fluere apud inferos dicuntur, Acheron, Cocytus, Pyriphlegeton, tū Charon, rū Cerberus dij putabi-

COCYTVS {κωκυτὸς} Saera erant, quæ ſiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit. Author Porphyrio in illud Horat. in Epod. Inultus vtu riſeris cocyta.

COD

Codam {κῶδιξ} Veteres dicebant pro Cauda. Varro, Sed vt canis ſine coda. Nonius.

CODANONIA, Inſula vna eſt ex Hemodibus in Germania. de qua ſic Pomponius Mela lib. 3. ſcribit, Septem Hemodes contra Germaniā protectæ in illo ſinu, quem Codanum diximus. Ex is Codanonia, quam adhuc Theutoni tenent, vt magnitudine aliàs, ita fœcunditate inæſtat. Vide SCANDIA.

CODANVS {κώδανος} Super Albim fluuium ingens ſinus, magnit, persuiſque inſulis refertus in Germania: de quo Plin. lib. 4. cap. 13.

Codatremula, Vulgò dicitur auis quæ alio nomine Motacilla appellatur. Sponrinus.

CODETA, authore Feſto, aggeritas Tyberim, quòd in hoc virgulta auferrentur equinis caudis ſimilia. Sueton. In minore Codeta defoſſo lacu. Ex hoc autem loco conijcimus & maiorem & minorem Codetam fuiſſe. Turneb.

Codex huius codicis, penul. corr. {κώδικος} Id eſt caudex ex quo cortex cerabitur. Vide CAVDEX. Colum. lib. 4. cap. 28. Nec tam eleuiter radicalæ inuerterāto iam codice enaſcuntur. Ouid. 12. Metamorphoſeos, Codice qui miſſo, quem vix iuga bina mouerent

Iuncta, Phonolenidem à ſummo vertice fregit.

¶ Codex robuſtus, pro Supplicij genere apud Plaut. in Pœn. 17.

¶ Codicem à Robore diuerſum eſſe cenſeo, quòd ſit ligneus ſtipes, quem alligatu ferui qui deliquerant trahebant, eaque indebāt vinculi, qui hodie apud nos appendi ſolet ſimis. Propert.

Codicis immundi vincula ſentit anus. Iuuenalis,

Horrida quale ſaeit reſideus in codice pellex. Significat à marreſahibis feruam pelliceam male tractari, & in vinculis habitā ſanificio perpetuo fatigari. Quamquam non deeſt qui, in codice reſidens, interpretetur vi Cicero dixit Laeedæmonios in Robore acebere, pro in robuſta quernáve ſede. Vidi qui codicem in priuatis ædibus adueæ ſus improbos & nequam ſeruos id eſſe diceret, quod in carcere publico Robur: quas omnes ſententias etiam volui reſ. rre, vt inter eas lectores iudicent. Ex Turneb.

¶ Codex {βιβλίον} etiā dicitur liber. Cic. 3. Verr. Itaque L. Piſo multos codices impleuit earum rerum, in quibus ita inteceſſit, quòd iſte aliter atque vt edixerat, decreuiſſet.

Extrema cera codicis. Cic. 3. Verr. Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitioſa linura feeit. in extrema cera eſt. Perinde ac in vltima tabula, vltima parte tabulæ. Afconius.

Linura codicis. Cic. 5. Verr.

Chartaeeus. In CHARTA.

Falſus. Cic. 3. Verr.

Interlitus. Cic. pro Cluent.

Habere nomina digeſta in codicem accepti & expenſi. Cic. pro Roſc. Com.

Habere nomen relatum in codicem accepti & expenſi. Cicero pro Roſc. Com.

Habere ſubſortitionem in codice. Cic. pro Cluent. Quòd C. Veres Prætor Vrbanus, homo ſanctus & diligens ſubſortitionem eius in eo codice non haberet, qui tum interlitus profcrebatur.

Inſtituere codicem. Cic. pro Roſc. Com.

Legere. Cic. in Vatin.

Obſignare. Cic. 3. Verr.

Proferre. Cic. pro Roſc. Com.

Recitare. Cic. in Vatin.

Recitare ſui codicē ſeſtis loco arrogātiæ eſt. Cic. pro Roſc. Com.

Recognoſcere. Cic. in Vatin.

Referre in codicem. Cic. pro Sylla.

Referre ſalſum in codicem. Cic. pro Roſc. Com.

Referre nomina in codices. Cic. pro Roſc. Com.

Scribere. Cic. pro Roſc. Com.

Codiculus {βιβλίδιον} Diminutiuum à Codex, dum pro libro ponitur, Paruus codex. Calep.

Codicillus {διπτύχιον} Diminutiuum, Paruum codicem ſignificat. Codicilli verò numero plurali proprie epiſtolas ſignificant. Cic. ad Q. frat. lib. 2, Epiſtolam hanc conuitio eſſlagitarunt codicilli tui. Idem Lepez, lib. 6. epiſt. 18.

¶ Codicillos & Literas multi indifferentee accipiunt. Ego (ait P. Manutius) aliter ſentio. Nam codicilli tabellæ ceraig erant, in quibus aliquid ſylo aut breuiter aut feſtinanter ſcripti fuerat. Itaque cōmodiſſime iis veteres vtebantur, quā ſcribere in codicillis poſſent vel in cœna, vel in curia, vel in via, vel vbicunque ibuiſſet charta autem nō item, in qua ſcribere ſine atramento & calamo non poterant. Neque vnquam in codicillis quicquam eſſe ſcriptum reperietur, niſi quì aut beeuiter aut raptim ſcribendū eſſet. Quare literæ erant, quæ in charta ſcripræ fuerant: codicilli tabulæ ceratæ, in quibus aliquid breuitatis vel feſtinationis cauſa exarabatur.

In codicillis exarare exemplum. Cic. Parto, lib. 9. 26.

Cum codicillis obuiam venire alicui. Seruius Cic. lib. 4. 12.

Perserte codicillos ad aliquem. Sueton. in Caligula. cap. 55.

¶ Codicilli, sunt etiam diplomata, id est chartulæ complicatæ, & lino trajectæ, obsignatæque. Suetonius in Claud. cap. 29. supposititos aut etiam palàm immutatos datorum officiorum codicillos. Hermogenianus in Iudmisitrarum. D. de excusationib. tutor. Administrantes res priocipum, ex indulgentia eorum, licet citra codicillos, à tutela nemque à cura tempore administrationis delata excusantur.

Falsi codicillorum Cic. Attico, lib. 4. Vt non minus longas iam io codicillorum falsis futurorum. Coelium pagiculas habeat, quàm factorum.

Insignia codicillorum asserre. pro Muncre publico, honore, & dignitate priuare. Constantinus & Iulianus imperator io Iiudices, de dignitatibus, lib. 12. C.

¶ Codicilli, sunt libelli, in quibus quum quis impediur oeceſſitate aliqua, ne faciat testamentum, de rebus suis disponit io vltima volun tate. quo autem tempore, & qua ratione ius eorum introducium ſit, declarat ur titulo de Codicillis, in Institutionibus civilibus, Ante Augusti tempora, inquit, constat codicillorum ius in vſu non fuiſſe: sed primus Lucius Lentulus, ex cum perſona eiam fideicommiſſa eſſe cœperunt, codicillos introduxit, &c.

Legare codicillis. Marcellus in Idiii. 5. ſi poſt teſtamentum. D. de iure codicillorum.

Codicillaris, & hæc codicillare, pen. prod. Adiectium ⟨ϑεῖον⟩ vt. Poeſtas codicillaris Lampridio. Id eſt quæ beneficio principis & diplomatæ regio obtinetur. vel quo mandatur muous publicum. in I. iudices, de dignitatibus, lib. 12. C. Budæus.

Codiaminon, Phuio lib. 21. cap. 15. Herba eſt bis quotannis florens, vere & autumno, aſtates atque hyemes fugiens. Rutell. bulbi genus eſſe existimat, cuius ſtos Codion appellatur. Vide ipſum libro 20. capite 100.

Codiariæ ⟨κάρυκες⟩ Nauci dictæ ſunt, quæ & caudiciariæ, quòd è caudicibus, id eſt lignis craſſioribus factæ ſint. Varro de Vita Populi Romani. Quòd antiqui plures tabulas connunctas codices dicebāt, à quo in Tyberi naues codiciarias appellamus. Salluſt. Hiſtor. lib. 4. Et quantquam ad id naues codiciariæ occulto per hyemem fabricare aderant. Sipontinus ex Nonio. Vide Caudex, plurium tabularum, &c.

Codion, Genus lactucæ. à corij ſimilitudine. io petris naſcens comoſiſſimum inter omnes. Spon. Eſt & Ruellio Codion bulbi, ſylueſtrium bulborum ſtos. ait enim lib. 2. cap. 100. Syluestrium bulborum florem coronis inſerueſſe veteres, anemonem vocantes, poſt narciſſum, vt Theophraſtus inquit, excuutem vere, ſed aliam quàm quæ dicitur to phæniį meotione. Graci florem hunc codion bulbi vocant.

Codones, pen. prod. ⟨κώδωνες⟩ Sunt tintinnabula. & quos vulgò *Senebas* vocamus, ex equorum phalerispropendentes pleruoque. Fiebant autem vt plurimùm ex orichalco: vnde in epigrammate legitur, ὑπὸ χαλκὸν κλάζε πάχεσθαι, hoc eſt ex orichalco garrula cymbala. Codonas ex Græcis nonnulli tubæ partem interpretantur laiorem, quæ ſe ge neris non vnius, quando ſunt Libyſticæ tubæ, necnon Ægyptiæ, atque item Tyrrhenicæ: quas omnium primus Archondas opem Heraclidis ferens inuiit Græcæ. Ex Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 9.

Codonophori, penult. corripitur ⟨ κωδωνοφόροι⟩ interpretantur tintinnabula geſtatores: quos Antiochum Magnum atauos, & ſerales procures Latinè appellare poſſumus. Sunt autem ſuenem indictores, & qui funebres pompas cum tiotinnabulis crepitantibus antrecedunt. Budæus.

CODRVS ⟨κώδρος⟩ dux Athenienſium fuit, qui orto bello inter Laconas & Athenienſes, quum reſpondiſſet oraculum, illos poſſe vincere quorum dux perſtiteſſet habitu humili profectus eſt ad hoſtium vicina tentoria, & illic surgio eos io ſuam cædem inſtigauit, & à oullo cognitus fecit locum oraculo. Hæc Seruius explicans illud Virgilij, eclog. 5. Ineipe Mopſe prior, ſiquos aut Phyllidis ignes, Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri. Idem teſtatur Cicero lib. 1. Tuſcul.

Conferuator ciuitatis Codrus. Cic. 5. de Finib.

Codrus, fuit etiam vir quidam pauperrimus: cuius pauperras proverbio locum fecit, vt dicamus, Codro pauperior. Iuuen. Sat. 3. Tota domus Codri media comonitur vna. Vide Etaſm.

C O

COECINVM, Oppidum in ſinu Scyllaeo Pompouio Melæ libro 2. in deſcriptione Italiæ, Secundus, inquit, Scyllaeus inter promonoria Lacinium & Zephyrum, in eo eſt Petilia, Cœcium, Scyllaeum, Miſtræ.

COELAE ⟨κοῖλαι⟩ Atticæ regiuncula eſt, Miltiadis & Thucydidis ſepulcris nobilitata, cuius meminit Marcellin. in vita Thucyd.

COELE Syria ⟨κοίλη συρία⟩. Strabo lib. 16. Tota tegio vitra Seleucidem io Ægyptum & Arabiam recedens, Cœle Syria appellatur, ſed propriè quæ Libano terminatur, & Antilibano. Hactenus Strabo. Nomen fortiia eſt à concauitate, quam Græci κοιλώσιν nominant. Nam & κοίλους, omnis locus cauus dicitur. Populi autem appellaotur Græcè κοιλοσύριοι. Strab.

Cœlebs, Cœlibatus, Vide CAELEBS ſuptà.

Cœlestis, Vide CAELESTVS.

Cœliacus ⟨κοιλιακὸς⟩ Morbus inteſtinorum, vel portæ ioferioris, & extremi ventriculi ſtomachi qui pylorus Græcis dicitur. Cel. lib. 4. cap. 12. In ipſius verò vcorieuli porta conſiſtit is, qui & longus eſſe conſueuit: ⟨κοιλιακὸς⟩ à Græcis nominatur. Sub hoc venter induriſcit, dolorque eius eſt. Aliusi nihil reddit, nec ſpiritum quidem trāſmittit. Extremæ partes frigeſcuot. Difficulter ſpiritus reddiiur.

Cœliacus, etiam dicitur is qui cœliaco morbo laborat, cuius exem pla creberrima ſtuc apud Plin. vt lib. 23. cap. 1. Decoctum coum veteres dyſentericos & cœliacos tiuat. De nucleis acinorum.

COELIVS mons dictus eſt, auctore Feſto, à Cœle quodam ex Hetruria, eo quòd is eo domicilium habuit. Aliy aliter. Vide CAELIVS, per æ.

Cœllo, is, diphthongo & gemino ll ſcriptum, Verbum antiquum, & quo ſolum in compoſitis vtimur, ſignificat percutio aut percuto aut frango. Prætertum facit cecidi, vel cudi, & ſupinum cuſſum. Hinc fiunt compoſita Percello, Procello, & Recello. Percello idem eſt quod percutio, pulſo, & frequenter ad animum transferur. Terent. in Aud. Percuſſit illicè animum. Procello idem eſt quod propello, vel eiecto. Iode Procella, de quo ſuo loco dicemus. Item Recello idem quod reclino. Eſt & Cello ſine diphthongo ſcriptum, de quo vide ſuo loco.

Cœlomata ⟨κοιλώματα⟩ Medicis rotunda ſunt & cauа vlcera. bothriis latiora, quæ in oculis circa irim naſcuntur. Ex lib. quem vocant Introductionis Galeno adſcripæ.

COELOS, Thraciæ portus eſt, Athenienſibus & Lacedæmoniis (inquit Mela lib. 2.) nauali acie decertantibus Lacedæmoniæ claſſis ſignarus cecidio. Thucydides lib. 8. pugnam naualem iuxta Abydum Athenienſibus cum Syracuſanis, & Lacedæmonis fuiſſe ſcribit, Thraſyllo vidicet & Thraſibulo ducibus. inſigni parta victoria. Sunt qui ad Alcibiadem referre malint, quem Lacedæmonios viciſſe. odogiora nabus amiſſis. & propè omoibus eorum ducibus cæſis, Piuarchus, & Iuſtinos ſeribunt.

COELOSSA ⟨κοίλωσσα⟩ Monets nomen eſt, oon procul à Philume oppido Philiatiorum, ex cuius parte quadam, quam Carneatem vocari Serabo ſcribit, Aſopus ſluuius oritur. Vide eundem lib. Geograph. 8.

Cœlum, li, Vide CAELVM.

Cœmentum, Vide CAEMENTVM.

Cœmeterium ⟨κοιμητήριον⟩ Latinè dicitur Dormitorium: Locus vbi mortuorum corpora conduntur. Sic dictum quòd hæc mors corporis temporaria ſit, ſimiſque omnes reſurrecturi. Non inficiè à quibuſdam recentioribus dictum eſt ſepulchretumquo & Carullus vitur. Duſiades apud Athenæum lib. 4. tradit quum in omnibus oppidis Cretæ ædes duæ publicæ ſint, in quibus communes cœnæ darentur, alterum eorum ædificiorum ⟨ἀνδρεῖον⟩ vocatum: alterum, quod peregrinis, vt qui ſeruos ibi capetcos dormiréntque, aſſignabant, ⟨κοιμητήριον⟩ appellatum. Loquutus autem eſt ille de vero ſom no quum Chriſtiani homines pro loco in quo *permanebant* Dormitis capitur, acceperint. Perpetuum enim ſoporem, ob ſimilitudinem, mortémque, contendæ rei cauſa, ſomnum vocabant: eoſque qui ſepulti forent, dormire dicebant. Vnde poſtea loca mortuis dicata, & vbi humi corpora ſepelirentur, ⟨κοιμητήρια⟩ vocarunt.

Coemio, oremis, pen. cor. coemi, pen. prod. coemptum ⟨συναγείρω⟩ coemere, idem quod emere ſignificat, vel ſimul emere. Terentius Adelph. 2. 2.

Coemiſſe, hinc quæ illuc vehcres multa. Cic. lib. 15. epiſt. 19. Omnia bona coemit.

Mercesi coemptas ſupprimere. Vlp. in Lannonam. D. de extraord. criminibus. Præterea debebus cuſtodire ne Dardanarij vllius mercis ſint: ne aut ab iis qui coemptas mercesi ſupprimunt, &c. annona ooeretur.

Retum coemptarum pretiis fraudatæ aliquem. Sueton. in Neroue. cap. 5.

Coemere & vendere aliquid, contraria. Cic. 6. Verr. Quę tum non modò noo vendebant, verùm etiam coemebant.

Coemptio ⟨συναγείρω⟩ Verbale. Cic. t. de Orat. Nam neque illud eſt mirandum, qui quibus verbis coemptio ſit, neſciat, eundem eius mulieris quæ coemptionem fecerit, eaudem poſſe defendere.

Vſus, Coemptio. Cic. pro Flacco, Nunc audio ſed quæro vtrū vſu, an coemptione?

Coemptio quid ſit, explicat his verbis Boethius io Topica Ciceer. comment. 2. Tribus modis vxor habebatur, vſu, farre, coemptione. ſed confarreatio ſolis Pontificibus conuenebat. Quæ autem to mauum per coemptionem conuenerant, hæ matresfamiliàs vocabantur: quæ verò vſu, vel farreatione, minimè. Coemptio verò certis ſolennitatibus peragebatur, & ſefe in coemendo viciſſim interrogabant. Vir ita, an mulier ſibi materfamiliàs eſſe velle? illa reſpondebat, velle. Item mulier interrogabat, ao vir ſibi pacefamiliàs eſſe velle? ille reſpondebat, velle. Itaque mulier, vtri conuenichat in matonis, & vocabantur hæ ouptæ, per coemptionem: & erat mulier materfamiliàs viro, loco filiæ. Hæc Boethius De Materfamiliàs vide in Mater.

Facere coemptionem. Cic. pro Murena, Putarunt omoes mulieres quæ coemptionem fecerint, Cuiasvocari in eil, nuptias per coemptionem. Eſt enim coemptionem facere, matremfamiliàs incipere viro, in quo mancipium quoddam eſt, & vtrinque emptio. Eo pertinet quod Virgilius canit lib. 1. Georgicorum.

Tēque ſibi generum Tethys emat omnibus vndis. Quem in locum ſic ait Seruius: Ad antiquum morem recuſat, quo fe maritus & vxor inuicem emebant.

Coemptionalis, pen. prod. Adiectium. Curius Cic. lib. 7. epiſt. 30. Quod quidem ſi inter ſenes coemptionales vxnale profcripſerit, egerie non multum. Amerpachius putat recte ſcriptum eſſe in quibuſdam libris, emptionales: vbi nonnulli coemptionales habent, alij coemptionales: & ſimpliciter ſignificari, ſenes dicitur emptionis.

Cœna, cœnæ ⟨δεῖπνον, ὄψον⟩ & in plorali cœnæ, cœnarum. eorum eſt. Feſtus, Cœna apud antiquos dicebatur, quod nunc eſt prandium. Veſperna, quam nunc cœnam dicimus. Martialis,

Claudere quæ cœnas lactuca ſolebat auorum.

Cœna, In cœnarum eloquis laudiſſimi ſecunda fercula, ipſumq; velut ſolidum corpus cœnæ, cœna propriè antiquis dicebatur. Macrob. Ante cœuam echioos, &c. derode moz, In cœna ſumma, ſinciparpruguum. Et Turnebo.

Dēūm cœnæ, pro Dulcibus & gratis dicuntur, quòd illi ambroſia victitare eredii ſint. Horat. 2. Serm. ſa. 6.

O noctes, cœnæque deūm, quibus ipſe, meſque

Ante larem proptium veſcor.

Lautorum cœnæ. Vide LAVTVS.

Pontificum cœnæ, Sumptuoſæ dicuntur & opiparæ. Horatius 2. Carm. ode 14.

Abſumet hæres Cæcuba digniot

Seruia:

Sernata centum claubus: & mero
Tinguet pauimentum superbo
Pontificum potiore cœnis. Prouerbium est apud Erasmum,
Pontificalis cœna.

Caput cœnæ. Id est principium. Cic. 5. Tuscul. Vbi quum tyrannus cœnaturus Dionysius, negauit se iure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectarum.

Fundus & fundamentum eamdem rem. Id est torus apparatus. Gel. lib. 17. cap. 8, Eius cœnæ fundus, & fundamentum omne erat in olla una lenis Ægyptiæ, & encurbitæ ibi minutum cæsæ.

Impensis cœnarum fustigare plebs y venari. Horat. 1. Epist. 20.

Pater cœnæ. Conuiator, hospes. Horat. 2. Serm. sat. 8.

Cœnarum magister. Martial. lib. 11. epigr. 48.

¶ Abundantissima cœna. Suetonius in Nerone, cap. 42.

Ambulans. In AMBVLO.

Antelucanæ. In ANTELVCANVS.

Afgera. In ASPER.

Breuis. Horat. 1. epist. 14.

Centenariæ. In CENTENARIVS.

Cœnæ Cæsares. Plaut. Menæch.

Cereales cœnas das, ita mensas exuruit. Cereales cœnas, Inquit Turnebus, appellari suspicor opimas, & lautas, & multis ferculis oneratas, quòd Cerealibus populariter folerent genio indulgere: id quod è Marone intelligi potest ibi scribente, In primis venerare deos, atque annua magnæ Sacra refer Cereri, &c.

Cœna dubia, In DVBIVS.

Lautissima. In LAVTVS.

Magna. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Mundæ cœnæ paruo sub lare pauperum. Horat. 3. Carm. ode 29.

Nitida & frugi. Plin. Iunior lib. 3. epist. 1.

Opima. In OPIMVS.

Prior cœna me detinet, id est Apud illum cœno, qui prior me vocauit. Horat. 1. epist. 5.

Et nisi cœna prior, potiórque puella Sabinum
Detinet, assumam. Potest & prior exponi, quasi melior & lautior.

Rara. Id est lautior. Martial. lib. 11. epigr. 53.

Quæ nec Scella soler rara nisi ponere cœna, &c.

Cœna recta, Latinis authoribus cœna est lauta, opipara: vnde & recte cœuiuari. Tranquillus, Sed & cœuiuabatur assidue, nec vnquam nisi recte & dapsile. Sic recte viuere, pro laute viuere Seneca vsurpauit. Turnebus.

Subita cœna. Seneca Thyeste, 9.

Terrestris, Quæ ex oleribus tantùm apparatur terra natis, nulla carne adhibita. Plaut. in Captiuis, Act. 1. scena vlt. fub finem.

Cœna viatica, Id est aduentitia. Plaut. in Bacchid.

Ego forsit mea cœnam hodie dare volo viaticam. Veterum hic mos erat, vt peregrè redeuntes conuiuio exciperent amici. Idem, Saluos, inquit, quum peregrè aduenis, cœnas dicut. Id & de epitolia Martialis dixit,

Vt familiarissimas mihi aures tuas excipere aduentoria. Turneb.

¶ Ad cœnam aliquem adducere. Cic. 5. Tuscul.

Ieare ad cœnas. Cic. Patro, lib. 10. 14, Te ad cœnas itare desisse, mo lestè feco.

Inuitare ad cœnam. Vide INVITO.

Ad cœnam mittere. In MITTO.

Redire à cœna. Cic. pro Cælio.

Reuocare aliquem ad cœnas. Cic. Patro, lib. 10. 14, Videsy, vt te philosophando reuocari coner ad cœnas?

Venire ad cœnam. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17.

Vocare aliquem ad cœnam. Cic. ad Att. lib. 6.

Dare cœnam alicui. Cic. Patro, lib. 9, Sed vide audaciam: etiam Hirtio cœnam dedi sine pauone.

In cœnam. Vide IN.

In cœnas singulas. Vide IN.

In cœna imitari aliquid. Cic. Patro, lib. 9. 20, Tamen in ea cœna cotus meus præteritus feruens nihil potuit imitari.

Inter cœnam. Vide INTER.

Inter cœnam ludere. Suetonius in Augusto, cap. 71.

Post cœnam vomere. Cic. pro Deiot.

Super cœnam cantare. Suetonius in Nerone, cap. 22.

Super cœnam fumere cibum. Suetonius in Domitiano, cap. 21, Prandebatque ad satietatem, y non temerè super cœnam præter Mæcenatem malum & modicum in ampulla potiunculam sumeret.

Super cœnam transigere multa. Suetonius in Vespasiano, cap. 22, Et super cœnam autem, & semper aliàs comissimus, multa ioco transigebat.

¶ Accipere aliquem cœna. Gell. lib. 17. cap. 8.

Adhibere cœnæ aliquem. Suetonius in Claud. cap. 33, Adhibebat omni cœnæ & libetos suos cum pueris puellusique nobilibus.

Apparare cœnam. In APPARO.

Apponere. In APPONO.

Capere è rogo. Catul. de Ruf. 15.

Claudere cœnas dicitur cibus, qui in cœna postremus apponitur, vt lactuca solebat apud veteres, teste Martiale. Vide CLAVDO.

Condicere cœnam, & ad cœnam. In CONDICO.

Cœnam dare. Plaut. Capt. 8,

— vt mihi cœnas decem
Meo arbitratu dent, quum cara annona sit.

Comitatis exquisitissimæ cœnam dare alicui. Suetonius in Othone, cap. 3.

Ducere cœnã. Id est deducere, perficere, transigere. Horat. in Arte.

Facere cœnam. Cic. Fam. 9.

Cœnam imperare. In IMPERO.

Indicere. In INDICO.

Oleribus cœnam instruere. In INSTRVO.

Largiri. In LARGIOR.

Ministrare cœna pueris. Horat. 1. Serm. sat. 6.

Obire cœnas. In OBEO.

Parare. In PARO.

Præbere cœnam aliquot ferculis. Suetonius in Augusto, cap. 74, Cœnam tem ris ferculis, aut, quum abundantissimè, senis præbebat, vt nõ nimio sumptu, sed summa comitate.

Producere iucundè. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Quærere cœnas, id est appetere. Cic. Patro, lib. 9. 16, Nec tamen eas cœnas quæro, vt magnæ reliquiæ fiant: quod erit, magnificum sit & lautum.

¶ Cœna, pro loco in quo cœnatur. Plinius lib. 12. cap. 3, Aliud exem plum Cali principis in Veliterno rure mirati vnius tabulata laxisque ramorum trabibus fcamna paula, & in ea epulati, quum ipse pars esset vmbræ, quindecim conuiuarum ac minsteretij capace triclinio, quam cœnam appellauit ille nidum.

¶ Recta cœna Sportulæ opposita erat. Liberaliores enim diuites ciuilioresque salutatoribus suis legitimum cõuiuium exhibebant, quæ Recta cœna dicebatur: Sordidi autem & maligniores, redẽ cœnę loco sportulam tantùm præbebant. Suet. in Domit. cap. 7, Multa etiam in communi rerum vsu nouauit, sportulas publicas fustulit, reuocatæ cœnarum rectarum consuetudine. Interdum nummi sportulæ loco cedebant. Iuuenalis fat. 1,

Sed quum summus honor finito computet anno
Sportula quid referat, quantum rationibus addati
Quid facient comites, quibus hinc toga, calceus hinc est,
Et panis fumisque domi? Budæus.

Cœnula, genulina correcta {Διμινύτιον} Diminutiuum. Cicero 5. Tusc.

Quid vos hesterna, inquit, cœnula, non intellexistis me pecunia non egere?

Parua cœnula. Martial. lib. 5,

Parua est cœnula, quis potest negare?

Ad cœnulam inuitare aliquem. Suet. in Claud. cap. 21.

Facere cœnulas. Cicero Patro, lib. 10. epist. 24, Deinde etiam vereor (licet enim verũ dicere) ne, nescio quid illud quod solebas, dedisses, & obliuiscare cœnulas facere.

Cœno, cœnas, cœnaui, & cœnatus sum, cœnatum {Δειπνέω} cœnare. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 2. epist. 8, Eo die cœnaui apud Crassipedem.

Apparatius cœnare. In APPARO.

Apud aliquem. Cic. Lent. epist. 2.

Belle. Martial. lib. 11. epigr. 35.

Cœnabit belle, non habitabit Aper.

Bene cœnare. Horat. 1. epist. 6. & Catul. epigr. 13.

Melius. Cic. 5. Tusc. Socrate ferente, quum viique ad vesperum cõtentius ambularet, quæsitumque esset ex eo quare id faceret, respondisse se, quo melius cœnaret, opsonare ambulando famem.

Ciuiliter. In CIVILITER.

Cœnare foris. Martial. lib. 12. epigr. 19.

Libenter. In LIBET.

Simul. Cic. lib. 2. de Inuent.

Aratum. Cic. in Vatinium, Cedo, quis vnquam cœnauit aratus Cœnare cum aliquo. Horat. 1. epist. 7.

Cum toga pulla. Cicero in Vatinium, Quis in funere familiari cœnauit cum toga pulla?

In triclinio. Cic. Att. lib. 13.

In odorem culinæ. Plaut. Pœud. 13.

Cœnare alienum. Plaut. Perſa, 15.

Aprum cœnare. Horat. 2. Serm. sat. 3. Sic apud Senecam, de Prodidentia, Cœnare herbas.

Boletos. Mart. lib. 11. epigr. 17.

Cœnat boletos, nisi trà sumen, aprum.

Olus. Horat. 1. epist. 12.

Patinas cœnabat omasi Vilis, & agnini. Horatius 1. epist. 16. Alij sic legunt, Tabulas cœnabat omasi, Vilis & agninæ. vt tabulas paropsides intelligant more Græcorum, qui πίνακας vocant. agninæ autem cur, vide suo loco.

Pulmento. Horat. 1. epist. 19.

Seorsum cœnari. Martial. lib. 11. epigr. 66.

¶ Cœnare malum, per metaphoram. Plaut. Asin. 16,

Exaſtor cœnabis hodie, vt dignum est, magnum malum.

Cœnans {Δειπνῶν} Participium. Cicero Attico, libro 15, Aduentabat autem Βαιῶνος cœnantibus nobis. Idem F. Tironi, lib. 16. epist. 21.

Cœnatus, penult. prod. {Δεδειπνημένος} 3. i. pransus, vt potus, vt lotus, id est confecta cœna, inquit Nonius. Cicero ad Atticum, libro 1. 13, Cœnato mihi, & iam dormitanti pridie Calend. Maias epistola est illa reddita. Idem pro Deiotaro, Quid igitur causæ excogitari potest, cur te lautum voluerit, cœnatum noluerit occidere?

Cœnatum esl apud Vitellios. Liu. 2. ab Vrbe.

Cœnatur, ió, cœnatum, pen. corr. cœnatuire, Capere cœnare. Martial. lib. 11. in Vacerram,

Cœnaturit Vacerra, non cacaurit.

Cœnito, cœnitas, penult. corr. cœnitare, Frequenter cœnare. Cic. Varroni, libro 9. 7, Itaque non desino apud istos qui nunc dominantur, cœnitare.

In publico cœnitare. Suetonius in Nerone, cap. 27.

Eodem argento. Plin. lib. 33. cap. 11, Inuenimus legatos Carthaginienſium dixisse, nullos hominum benignius inter se viuere, quàm Romanos. Eodem ejam argento apud omnes cœnitauisse ipsos.

Cœnitare foris. Cicero Trebatio, lib. 7. 16, Ego si foris cœnitarem, Cn. Octauio familiari tuo non defuissem.

Sedentem cœnitare cum aliquibus. Valerius Maximus, libro 2. titulo de Institutis antiquis, Fœminæ cum viris cubantibus sedentes cœnitabant.

Cœnaculum, penult. corr. {Δειπνητήριον} Locus ad cœnandum in superiori domus parte, vt ait Valla lib. 4.

Cœnaculum. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Vbi cœnabant, cœnaculum

vocita bant. Postquã in superiore parte cœnitare cœperunt, superioris domus vniuersa, cœnacula dicta? Vitruu. lib. 2. c. 8. In ea autem ma-ssefiatæ vrbis & eiusi nfinita frequentia, innumerabiles habitationes opus fuit explicare. Ergo quum recipere nõ posset area plana tantam multitudinẽ ad habitandũ in vrbe, ad auxilii altitudinis ædificiorum res ipsa coegit deuenire. Iraque pilis lapideis, structuris testaceis, patteribus cementitiis altitudines extructæ contignationibus crebrò coarctatæ, & cœnaculorũ summas volitares perficiũt & despectationes. Ergo mœnianis & cõtignationibus variis alio spatio multiplicatis, populus Romanus egregias habet sine impeditione habitationes. Ex his Vitruuij verbis intelligere est, Rumana ædificia primeipio fuisse vnius contignationis, postea multarum. Cui subscribit Varro lib. 4. de Ling. Lat. Ædes, inquit, ab ædificando, quòd plano pede ad-bant. Budæus, Cœnacula funt loca altiora domus, ad quæ scalis aut cochleis ascenditur. Hæc autem incolebant tenuiores & inquilini, vt Iuuenalis satyra decima dotuit,

-Lateranorum obsidet ædes
Tota cohors, rarus venit in cœnacula miles. Id est ad inquilinos & pauperes, qui in conducto habitant.

Medianum cœnaculi. Vlpianus in l. Si verò. §. Sed & siquis cœnaculariam exercens. D. De his qui deiecere. vel effudere. Quòd si cœ mediano cœnaculi quid deiectum sit, verius est omnes teneri.

Meritorium. Vide MEREO.

In aliena cœnaculia se dirigere. Vlpianus in l. Sacculariũ. D. de Extraordinariis criminibus, Item qui diuinarij appellantur, hoc est ij qui in aliena cœnacula se dirigunt furandi animo, plusquam fures puniendi sunt.

Per cœnacula domum diuidere. Vlpianus in l. Si euius rei. §. Item si dumus. D. De vsufructu & quemad.

Diuisa cœnaculo habitare. Vlpian. in l. Si verò. D. De his qui deiecer. vel effuder.

Mutare cœnacula. Horat. epist. 1.

Cœnatio {*koinwnia*} Locus (inquit Valla lib. 4.) ad cœnandum, in imo positus. Erat autem potentiorum, authore Budæo. Iuuenalis, Et algentem rapiat cœnatio solem. Columlib. 1. cap. 6. Vrbana rursus in hyberna & æstiua sic digeratur, vt spectent hycmalis temporis cubicula brumalem orientem: cœnationes, æquinoctialem occidentem. Rursus æstiua cubicula spectẽt meridiem: æquinoctiales mixtæ cœnationes eiusdem temporis prospectẽtes hybernum orientem.

Laqueatæ cœnationes. Suetonius in Nerone, cap. 31. Cœnationes laqueatæ tabulis eburneis versatilibus, vt flores ex fistulis, & vnguentia desuper spargerentur.

Cœnationcula, penult. corr. Diminutiuum {*koinwnidion*} Plin. Iunior epist. 9. 13. Sana oritur in monte, per fata decurrit, excipitur cœnationculæ mansatæ: ibi paulum retentus in Larium lacum decidit.

Cœnaculatius {*koinwnikos*} Qui cœnaculum conducit. Vlp. l. 11. §. 5. D. de pig. act. Videtur autem tacitè & cum domino ædium hoc cõuenisse, vt non pactio cœnaculatij profsit dominõ, sed ipsa proprietas.

Cœnacularia, huius cœnaculariæ {*koinwnis*} Vnde cœnaculariam facere fiue exercere dicebatur, qui domus totas conductas per singula cœnacula inquilinis locabat, vt inde quæstum faceret pluris in summam locando. Vlpianus in l. Si verò. §. fed & fquis. D. de his qui deiecerunt vel effuderunt, Si quis cœnaculariam exercens modicum sibi hospitium retinuerit, reliquum locauerit pluribus, omnes tenebuntur quasi in hoc cœnaculo habitantes, vnde eiectum effusumve est.

Cœnatorium {*diaitêtê*} pro Veste cœnatoria, cum qua discumbere in conuiuiis solebant, quæ & alio nomine vnelinans toga dicebatur. Martialis lib. 10. epigram. 87. -ebriæque noctis

Cœnatoria mittat aduocato.

Cœnatoria repetere. Petronius Arbiter, Cœnatoria repetimus, & in proximam sellam ducti sumus, in qua tres lecti strati erant.

Cœnaticus, penult. corr. {*deipnon*} Ad cœnam pertinens. vt Spes cœnatica. Plaut. Capt. 8.

Nunc ibo ad portum hinc, est illic mihi vna spes cœnatica.

Cœnipeta, Qui cœnas alioru capiat, nec cœnat dom libenter. Sipont.

CORNVM, Promontorium Bubere Pomponio Melæ, lib. 2, in descriptione insularum maris Mediterranei, subeea ad Meridiem promontorium Gerellon & Capharcum, ad Septentrionem Cœneum extrudit, & nusquam lata.

Cœnobium {*koinêbion*} Locus vbi communis vita ducitur.

Cœnium, cœni {*Bdygma*} Lutum dicitur. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad hæc pertinent peregrinæ excretationes, & voluptatio in cœno. Vide NAPTA. Cic. 4. Tuscul. Sic se dicere omnes stultos insanire, vt male olere omne cœnum. Horat. 2. Serm. sat. 7.

-& hæres
Nequicquam cœno cupiens euellere planam.
Odor cœni grauis. Virg. 4. Georg.
Ineluctabile, Statius 9. Thebaidos.
Hæ vndæ coeunt, & ineluctabile cœnum.
Tenax. Claud. 2. in Eutrop.
Per vada reptabat cœno subnixa tenaci.
Euellere planam cœno. Horat. 2. Serm. sat. 7.
¶ In tenebris & cœno volui, pro Vitam degere humilem & sordidam. Lucret. lib. 3.
Ipsi se in tenebris volui, cœnoque querunter.
¶ Cœnum, per metaphoram. Cic. pro Domo sua, O cœnum, ô portentum, ô scelus!
Labes atque cœnum. Cic. pro Sextio, Habeo quem opponam labi illi, atque cœno.

Cœnosus, penult. prod. {*koinôdês*} A diectium, Plenus cœno. vt, Lacus cœnosus. Colum. lib. 7. cap. 105. Nec vlla re magis gaudet, quàm riuis, atque cœnoso laeu voluptas.

CORNVS, Portus est Strab. lib. 7. Post Orchinium, inquit, ex ea Posidonium ac Buthrotum in portus ore condium, quem Cœnosum appellant.

CORNVM {*koinon*} Germaniæ vrbs Ptolemæo. vulgo *Lowenburg*.

COCO {*koinônos, koinônos, koinônos*} cois, coiui, penultima producta, coitum, penultima correpta, coire, Simul ire, conuenire. Terent. ex Eunucho. 3. 4.

Heri aliquot adolescentuli coimus in Pirræo. Turnebus interpretatur, Comus, id est cœnamus, epulamur. de symbolis edimus.

Coire, & Dissultare, contraria. Lucret. lib. 3.

Concurfare, coire, & dissultare vicissim.

In aliquem locum. Cic. ad Att. lib. 7. epist. 23.

In idem. Seneca lib. 2. de Ben. c. 29. 30. Et quum quædam nec coire quidem in idem natura patiatur.

Coire in vnum. Virg. in Æneidos,

Non aliter soeiũm virtus coit omnis in vnum. Vbi Seruius, Vnanimiter omnes fortiter faciũt. Liu. 6. ab Vrbe, Neque se conglobando, coeundique in vnum, aut arma capiendi data est spatium.

Immitia placidis coeunt. Horat. in Arte. Hoc est fera & crudelia connectuntur atque coniunguntur cum lenibus ac mitibus.

Milia erabronum coeunt. Ouid. 3. Fast. de Sileno,

Milia erabronum coeunt, & vertice nudo
Spicula defigunt, oraque prima notant.
Par pars ceci, iungit atque. Horat. 1. epist. 5.
Coit pus. Celsus lib. 2. cap. 8. Suc in magno abscessu multum puris coit, &c.

Regna bina eum populis coisse. Id est ex regnis duobus vnum esse factum. Ouid. 6. Fast.

Coit geluus formidine sanguis. Virg. 3. Æneid.

Terra coit frigore. Lucret. lib. 6.

Vndæ coeunt. Stat. 6. Thebaid.

Coeunt verba, Mutuis verbis inter aliquos conuenitur. Propert. lib. 3. eleg. 13.

Vix, nec mutuis verba coire decem.

Coeunt inter se. Cæsar 1. bell. Ciuil. Reliqui coeunt inter se, & repentino periculo exterriti, simultas fagis inuoluunt, gladiosque distringunt.

Pectinatim coire. Vide PECTINATIM.

Cornu coeuntia capita inter se coeunt, Arcus tenditur. Virgilius 11. Æneidos,

Dixit, & aurata volucrem Threissa sagittam
Deprompsit pharetra. coniuque infensa tetendit,
Et duxit longè, donec curuata coirent
Inter se capita.

Cornua Lunæ coeunt, Plenilunium fit. Ouid. 7. Metam.

Coire ad. Plinius lib. 11. cap. 28. Cornua prælonga bifulcis dentata foreipibus, in eacumine quum ibuis ad morsum coeuntibus.

Coire in portieum. Plin. Iunior epist. 5.

¶ Coire, pro Glutinari, apud Cels. lib. 2. cap. 10. At arteria incisa, neque coit, neque sanescit.

Cicatrix coit. Plaut. Amphit. 16.

Signo eodem apparet probè, vt primum coiuit cicatrix rufula.

Vulnera coeunt. Ouid. 1. de Ponto, 6. eleg. 4.

Vulnera coeuntia rumpere. Ouid. 4. eleg. 4.

Coire in denfiatem. Plin. lib. 35. cap. 15. Spissantur hæc tetraque, & in denfiatem coeunt.

Grania non coit. Horat. 1. epist. 3.

Gratia nequicquam coit, & refundituit

Coire in membra. Propert. lib. 3 eleg. 2.

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem,
Sponte sua in muri membra coisse ferunt.

Facies in monstrum coit, In monstri speciem componitur. Seneca Hippol. 10.

¶ Coire cum aliquo & coniungi, Concordare. Cicero ad Atticum, libro 1. 12. Duo enim soli dicuntur petiiuri. Cæsar cum eo coire per Arnum cogitat: & Bibulus cum hoc se putat per C. Pisonem posse coniungi.

Cum hoc coire nolle. Cic. Post reditum in Senatu.

Ius coeundi lege permissum. Calliistratus in l. Semper. §. Diuus quoque Pius. D. de Iure immunitatis, Quibusdam collegiis vel corporibus quibus artificij fui causa ius coeundi lege permissum est, immunitas tribuitur, &c.

Coire in fœderã. Virg. 11. Æneidos,

-coeant in fœdera dextræ

Quã datur.

Coire in matrimonium. Paulus in l. Titia. D. de verborum obligat.

Titia, quæ ex alio filium habebat, in matrimonium coit Caio Seio habenti filiam.

Societatem cum aliquo. Cic. pro Sextio Roscio, Nullámque societatem neque fœderis, neque premij cum homine vllo coieras.

Societatem coire, & Dirimere, contraria. Cic. 2. Philipp. Vtinam Cn. Pompei enm C. Cæsare societatem aut nunquam coisset, aut nunquam diremisset.

Societatem voluntariam eum aliquo. Cic. pro Quint.

Societatem ad emendum coire. Vlpianus l. Cum duobus. §. Si qui societatem. D. pro Socio, Si qui societatem ad emendum coierit, deinde res alterius dolo. vel culpa empta non fit, pro socio esse actionem non est.

Coire societatem ad obligationem innocentium. Martianus in l. 1. in princ. D. ad l. Cornel. de falf.

Coire societatem de re aliqua. Cic. pro Roscio Amer. Auaritiam præfers, qui societatem coieris de municipijs cognatiq; fortunis eum alieni simo.

Ex partibus societatem coire. Celsus in l. Si cui ita fit. D. pro Socio, Si cui ita fit societas, ex iis partibus quas Titius arbitratus fuerit, si Titius antequam arbitraretur decesserit, nihil agitur.

In rem certam emendam, aut conducendam eoire societatem. Paulus in l. Actione. §. Si in rem. D. pro Socio.

In rempus ſocietatem coire. Paulus in l. A ctione. §. Item qui ſocietatem. D. pro Socio.

Ea conditione coire ſocietatem. Pomponius in l. Si ſocietatem. D. pro Socio. Si ſocietatem mecum coieris ea conditione, vt par. res ſocietatis conſtituetur, ad boni viri arbitratum ea res redigenda eſt.

Societatem alicuius rei coire. Cicero pro C. Rabirio perduel. reo, An cum Mario, Scauro, Caulo, Metello, Sexuola, cum bonis denique omnibus coire non modò ſalutis, verumetiam periculi ſocietatem?

Societatem omnium bonorum coire. Paulus in l. Ea verò. D. pro Socio, Quum ſpecialiter omnium bonorum ſocietas coita eſt, tunc & hæreditas, &c.

Luctus quæſtus, & compendij ſocietatem coire. Paulus in l. Duo ſocietatem. §. Duo collebenti. D. pro Socio.

Vniuerſarum fortunarum ſocietatem coire. Vlpianus in l. Si ſocietatem. D. pro Socio. Si ſocietatem vniuerſarum fortunarum coierint, id eſt earum quoque rerum quæ poſtea eiuque acquirentur, hæreditatem quoque eorum delatam in communem redigendam.

Societatem periculi vel laboris coire. Cicero Ruffo. lib. 5. ep. 19. Quia communicatio conſilij rati tempore, quaſi quædam admonitio videtur eſſe officij, vel potius effiagitatio ad eocúdam ſocietatem vel periculi vel laboris.

R. s, verbis, & per nuntium coiuit ſocietas. Modeſtinus in l. Societatem. D. pro Socio, Societatem coire & re, & verbis, & per nuntium poſſe nos dubium non eſt.

Res eorumdem ſocietatem communicantur. Paulus in l. 1. D. pro Socio, In ſocietate omnium bonorũ omnes res quæ eorumdem ſunt, continuò communicantur.

¶ Coire & congredi dicuntur milites, authore Donato, quum veniunt ad manus.

Ad arma coire. Ouid. 11. Metam.

Sine more, & arte. Stat. 11. Thebaidos,

Hæc pugnæ faciem coiuere ſine more, ſine arte.

Agmina coeunt. Valer. lib. 8. Argonaut.

Rates coeunt. Valer. lib. 1. Argonaut.

Coeunt in prælia. Valer. lib. 5. Argon.

¶ Coitus, penult. prod. Paſſiuum. Lucanus in ſecundo,

-multumque coitus

Humani generis maiore in prælia damno.

Societas coitus. Cic. pro Sext. Roſc.

Coitus, penultima prod. Participium. vt, Societas coita. Vlpianus in l. Vt in rouductionibus. D. Pro ſocio.

Societas malefici coita. Vlpianus in l. Nec prætermittendum. D. Pro ſocio.

Ius coeũdi lege permiſſum. Call. ſtratus in l. Semper. §. Diuus quoque Pius. D. de iure immunitat. Quibuſdam collegijs vel corporibus, quibus artificij ſui cauſa ius coeundi lege permiſſum eſt, immunitas tribuitur, &c.

¶ Coire de re Veneréa {βινᾶν, γονεῖν.} Plin. lib. 10. cap. 53. Quædam omni tempore coeunt, vt gallinæ. De auium coitu.

Aues coeunt. Ouid. 9. Metamorphoſeos,

Vtri ues arieſ ſequitur ſua fœmina eorum.

Sic & aues coeunt.

Cum pare ſuo coire. Ouid. 3. Faſtorum,

Cum pare quæque ſuo coeunt volucréſque ferǽque.

Toro coire. Quid. 1. de Arte. Subauditur præpoſitio.

Partim coire. Quid. 1. de Remed.

¶ Coire {συνέρχεσθαι.} Apud Priſcos vetbum eriminoſum erat. Lege enim Cornelia conſtituta erat aceuſatio aduerſus eos qui in aceuſationes condemnationéſq; coerant, quo capite legis Corneliæ à Sylla ſic appellatæ nec plebs nec queſſer ordo tenebatur; ſed Senatores tantum, & qui magiſtratus gererant. Verba legis in oratione Ciceronis pro Cluentio, hæc extant, Qui Tribunus militum legionibus quatuor primis: quíve Quæſtor, Trib. Plebis (& deinceps omnes magiſtratus enumerantur) quíve in Senatu ſententiam dixit, dixeritque eorum coit, coierit: conuenit, conuenerit: quo quis iudicio publico condemnatur, &c.

Coire in lites. Plin. Iunior lib. 5. epiſt. 12. ad Valerianum, Recitauit libellum diſertum & grauem, quo queſtus eſt vanire aduocationes, vanire etiam præuaricationes, in lites coiri, & gloriæ loco poni ex ſpoliis ciuium magnos & ſtatos reditus.

Coire de. Cic. pro Domo ſua. Collega medioſdiuus Tribunorum plebis testa reperiuntur hoc iure firmato, quæ coeant de hominum lo cupleriſſimorum bonis, præda præſertim populari & ſpe largitionis oblata. Id eſt qui in abdito conſilia agitent de cuertendis locupletum fortunis. Budæus.

In coeundo. Lucret. lib. 6.

Coiens, coeuntis, Participium {συνιὼν, ἰοῦσα.} vt, Ripæ vadi coeuntes, id eſt vadum anguſtum. Silius lib. 5,

Téque vadi dubium coeuntibus Auſide ripis.

Specum coeunte terra iungere. Seneca Troad. 2,

Et penitus ſpecum coeuntes in terra clauſit.

Coeunte terra iuncti. Id eſt hiatum coniungente ſe terra clauſit.

Coibilis, & hoc coibile, penult. corr. Gellius lib. 17. cap. 19. Celeri admodum & coibili oratione, vorúmq; ſilo terens, & candido ſabulam ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Arione. ¶ Eius cõpoſitum Incoibili, vide ſuo loco.

Coibiliter, penultima corr. Aduerbium. Apuleius lib. de deo Socratis, in fabula de coruo & vulpe, Eandem ſitam fabulam in pauca cogamus, quantum poteſt fieri coibiliter. Idem in Apolog. 1, Ordinatius & coibilius eadem Græcè & Latinè adoratur ron ſtubere.

Coitio {συνιέναι.} Verbale. Cicero de Auſp. reſp. Verumtamen nocturnis vigiliis & coitione hominum iuſtitium illud conceptum ac meditatum eſt. Liu. 3. ab Vrbe, Quum & per coitiones potẽtiorum iniuria fieret. Puto ſignificare hic coniurationem & conſpirationem.

Societatis coitio. Paulus in l. Nulla. D. pro ſocio, Nulla ſocietatis in æternum coitio eſt.

¶ Coitio, pro actione areana & factioſa. vnde Coitiones candidatorum. Cic. Q. frat. lib. 3. 7. Quod ſcribis te audiſſe in candidatorum Conſularium coitione me interfuiſſe, id falſum eſt. Enimuerò enim pactiones in ea coitione facte, quibus poſtea Memmius præfecit, vt memo bonus intereſſe deberit: & ſimul mihi committendum non fuit, vt his coitionibus intereſſem, quibus Meſſala excluderetur.

¶ Coitio militum & rõgreſſio, pro ipſi pugna. Terent. Phorm. 2. 2. Senex adeſt, vide quid agas prius quàm coitio eſt aeternima.

Coitus, huius coitus, penult. corr. {συνουσία, συζυγία.} Plin. lib. 10. cap. 53. Coitus auibus duobus modis, &c.

Monſtriſer coitus. Stat. lib. 10. Thebaid.

Nefandi coitus. Seneca Hippol. 2.

Venerius. Gell. lib. 19. cap. 2. Hippocrates autem diuina vir ſcientia de coitu Venerio ita exiſtimabat: partem eſſe quandam morbi teterrimi, quem noſtri comitialem dixere. manque ipſius verba hæc tradiduntur, {ἱερὸν νοῦσον τὴν μείζω τὴν ἐπιλη.}

¶ Coitus humoris. Celſus lib. 5. cap. 18. Poteſt verò ea coppoſitio etiam ad parotidas, phymata, ſtruma m, omnémque eorum humoris emoſi hendum.

Coitus Lunæ. pro eclipſi quando ſcilicet Sol opponitur. Plin. lib. 2. cap. 13.

Coitura, penult. prod. {συνιόντων.} Participium. Ouid. epiſt. 4,

Nec quia priuigoo videar coitura nouerca.

COLOS, VIDE CAVA.

Cœpio {ἄρχομαι, ἐπιχειρῶ, ἐπιτίθεμαι.} Verbum, quo veteres vtebantur pro Inicipio. Plaut. Menzh. 20. Neque ego infanio, neque pugnas, neque lites cæpio. Idem Trucul. 5,

-vbi nihil habeat,

Alium quæſtum cœpiat.

Nunc præterquam eius verbi tantùm eſt in vſu, cæpi, eum ſuis denuntiatis, cœperam, cœpiſſem, cœpero, cœpiſſe, cœptum ire. Terentiamen præterito imperfecto ſubiunctiuo vſus eſt Adelph. 3.

Prius oſſeciſſem quàm ille quicquam cœperet. Quo in loco multi legunt cœpert. At Priſcianus libro 10, docet legendum cœperet. Id quod exipſi ſenſuſid eſt, inciperet. Salluſt. in Catil. Sed ea tempeſtate cœpere ſe quique magis exoleere.

Meliùs cœpiſſe quàm deſinere. Ouid. epiſt. 9.

Cœpit eſſe primus dies mœnibus. Propert. lib. 4. eleg. 4,

Vrbi feſtus erat, dixere Pallia Patres:

Hic primus cœpit mœnibus eſſe dies. Id eſt eo die primùm cœperunt ædificari mœnia.

Exordium cœpit. Ennius apud Cicieronem de Fato,

Neve inde nauis inehoandæ exordium Cœpiſſet.

Expugnatio cœpta patratáque. Tacit. lib. 12.

Libertas cœpta. Tacit. lib. 20.

Cœpit imago loqui. Martial. lib. 11. epig. 10.

Portentum eſſe quinies cœpit imago loqui.

Lingua cœpit eſſe in quæſtu. Quintil. in Proœm. lib. 1.

Morbus cœpit crudeſcere, Validior fieri. Virg. 3. Georgicorum,

Sin in proceſſu cœpit crudeſcere morbus.

Cœpit odium glandis. Lucret. lib. 5.

Odiũm cœpit. Tacit. lib. 4.

Cœpta eſt oratio fieri, pro Cœpit. Cic. de Claris Orat. Qua in vrbe primùm ſe orator extulit, primúmque etiam monimentis, & literis oratio eſt cœpta mandari.

Cœpere vrbem nouam mapalibus Tyri. Id eſt, inceœperũt vrbem nouam condere mapalibus. Sil. lib. 1,

Forté dies priſeum Tyrus ſolennis honorem

Retulerat, quo primum oris Carthaginis alnæ

Fundamenta nouam cœpere mapalibus vrbem.

Abundare cœpit. Cic. Attico, lib. 6.

Deſicere cœpit aliquos fides & res. Cic. 2. in Catilin. Res eos iampridem ſides deſicere nuper cœpit.

Pœnitet cœpiſſe. Cicero pro C. Rab. Poſth. Nihil autem erat illo blandius, nihil hoc benignius: vt magis pœniteret cœpiſſe, quàm licere deſiſtere.

Recipere ſe cœpit in aliquem locum. Plane. Ciceroni, lib. 10. 15.

Reſpondere impudenter cœpit. Cic. pin Catil.

Ruere cœpit. Cic. Attico. lib. 7.

Sentire cœpi me nocentem eſſe. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7.

Tractare atque agere cauſas cœpit. Cic. de Orat.

Cœpi cum verbo inchoatiuo. Virg. 3. Georgicorum,

Fluctus vt in medio cœpit quum albeſcere ponto.

Cœpit, pro inceperit loqui. Virgil. 1. Æneidos,

Maximus illoneus placido ſic pectore cœpit.

Cœptus ſum, pro Cœpi. Cicero de Claris Orat. Hortenſius igitur quum admodum adoleſcens orſus eſſet in foro dicere, celeriter ad maiores cauſas adhiberi cœptus eſt. Budæus.

¶ Cœpiam, futurum tẽpus ab eo quod eſt Cœpi. Cato, Cœpiam ſedítioſa verba loqui. Innenitur quoque apud maiores & minùtius mo di cœpiere. Feſtus.

Cœptus, Participium {ἀρχόμενος, ὁδὸς} vt, Bellum cœptum. Virg. 2. Æneidos,

-cœpti fiducia belli

Palladis auxilijs ſemper ſteriit.

Amicitiæ cœptæ perenne fœdus. Stat. 4. Syl. 6.

Cœpta carmina tuis iuſſis. Virg. eclog. 8.

Iter cœptum peragere. Ouid. 1. Faſt.

Limite cœpto tendere. Stat. 5. Syl. 1.

Opus cœptum perficere. Ouid. 4. Faſt.

Opus cœptum renocare, id eſt iterare & rurſus incipere. Ouidius epiſt. 12,

Et cœptum renocare pallida ſemper opus.

Orà cœptis tranſcum vtebis negant. Seneca Hippol. 5.

¶ Cœptus, Actiuè ſonans. Virg. 6. Æneidos,

Sub pedibus mugire solum, & iuga coepta moueri Syluarum.
Pecunia cœpta deberi. Cic. 1. de Orat. Vt si ille inficiator probasſet iudici antè petitam ſiſe pecuniam, quàm eſſet cœpta deberi.
His cœptis, Participialiter, id eſt quum hæc incepta erunt. Virgil. 8. Æneidos, Quid ſtruat his cœptis. Seruius.
Cœptus ſum, ἐγενόμην.) Quintil. lib. 10. cap. 1. Nos rite cœpturi ab Homero videmur.
Cœptum, cœpti { κεκαινομένον } pro Principio. Ouidius libro 1. Metamorphoſeos,
-di cœptis (nam vos mutaſtis & illas) Aſpirate meis.
Audax cœptum. Virgil. 1. Georg.
Feror. Silius lib. 12.
Audita aſperitate viri, cœpréque feroci.
Immanibus cœptis efferus, Furiatus ſæuis cogitationibus. Virgil. 4. Æneidos,
At trepida, & cœptis immanibus effera Dido. Seruius.
Ingentia. Virgil. 9. Æneid.
Inuida nox cœptis. Ouid. 9. Metam.
Fremitus vauique inſania cœpti. Valer. lib. 2. Argonaut.
¶ Adeſſe cœpis alicuius dicemur Deus. Ouid. 6. Faſt.
Annuere cœptis alicuius. Virg. 1. Georg.
Aſpirare cœptis alicuius. Ouid. 1. Metam.
Tædia cœpti capere. Ouid. 9. Metamorphoſeos,
Vincetur, repetendus erit, ne tædia cœpti
Vlla mei capiam, dum ſpurius iſte manchit.
Deeſſe cœptis dicitur qui inceptum non perficit. Statius in Thebaidos, Nec deeſt cœptis.
Manus vltima cœpto defuit. Ouid. 1. Triſt.
Deſcere cœpis. Valer. lib. 2. Argonaut.
Deſiſtere cœpto. Seneca Thebaid.
Differre cœpta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.
Siquid aget maius, differ rua cœpta.
Exequi. Seneca Hippol. 5.
Expugnare, id eſt perficere. Ouid. 9. Metamorphoſeos,
Nam primum (ſi facta mihi reuocare licebit)
Non capiſſe fuit: cœpta expugnare, ſecundum eſt.
Fauere cœptis. Seneca Hippol. 4.
Manus vltima cœpto impoſita eſt. Ouid. 8. Metam.
Haud ſegnem cœptis ire, Diligenter cœpta peragere. Silius lib. 7.
Mentem cœpti inſumere, Eſt diligenter ad id reſpicere quod præmanibus habes. Stat. 12. Thebaidos.
Terrarum leges, & muudi ſæderamentum
Deſenſura manus, dignas inſumite mentes Cœptis.
• Maturare cœpta. In MATVRVS.
Oculere cœpta, Celare deliberationem. Seneca Thyeſt.
Exitum cœptorum opperiri. Sueton. in Nerone, Reliquum temporis cum magna trepidatione vigiliauit, opperiens cœptorum exitum.
Peragere cœptum. Seneca Medea 2.
Pertexere dictis cœptum. Id eſt inſtituram orationem abſoluere, Lucret. lib. 4.
Prohibere cœpta. Silius lib. 16.
-anguſtæ proh: bent nunc talia cœpta
Res huiæ.
Referre cœpta, Differre. Valer. lib. 3. Argonauticon,
Cœpta refer: paulumque nefas & ſæderamanebe.
Tenere cœpta, Eſt ab incepto non deſiſtere. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 7.
Cœpta tene: quæſo, nec in equora deſere nauem.
Cœptus, huius cœptus { κεκαινομένος } Idem. Gell. lib. 2. cap. 16. Nos verò, vt cœptus noſter eſt.
Apertendi cœptus. Cic. de Finibus, Atque ipſa inſtitutio hominis, ſi loqueretur, hæc diceret, primos ſuos quaſi cœpeus appetendi fuiſſe, vt ſe conſeruarent in ea natura, in qua ortus eſſet.
Cœpto, cœptas { ἄρξομαι } cœptare. Idem quod incipere. Terentius Eunucho 5. 3. Quid cœptas? Thraſo?
Conſtringere portus cœpant nauæ. Cic. in Arato,
Sicut quum cœptant eutos conſtringere portus,
Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ.
¶ Cœptare dicitis diffidere. Lucret. lib. 1.
Arma cœptare. Tacit. lib. 12.
Rebellionem. Tacit. lib. 3.
Cœptare ſub. Plin. lib. 36. cap. 25, Lithoſtrota cœptauere iam ſub Sylla paruulis cretè eruſtis, &c.
Cœptans, Participium { κεκαινομένος } Silius lib. 15.
Haſdrubal & cœptantem Arabum raptare peremptò
Gemmifeti ſpolium cultus, auróque rigentes
Exuuias, iaculum à tergo perlibrat ad oſſa.
Cocquitare { ταυτιστὶ } Simul equitare. Liu. 7. belli Maced. Cocquitauerant autem ſex millia equitum.
Coercco, coercere, coercui, coercitum, penult. corr. { ἐξαγορεύω, κωλύω, κατέχω, σωφρονίζω, χαλινῶ } coercere, Ex con, & arceo compoſitum, Obſtare, impedire nequidſiat. Cic. de Senect. Quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico, ferro ampuans coercet ars agricolarum, ne ſyluceſcat ſarmentis.
Aquam coercere, pro Arcere. Pomponius in l. Si vſusfructus. D. de aquæ pluu. arcend. Non aliter reſtituiſſe rem videtur is qui opes ſeiet, quàm ii aquam coercear.
Aquam pluuiam coercere. Cic. in Top. Genus eſt, aqua pluuia nocentium generis formæ loci vno, & manu nocens: quarum altera iubeur ab aiburo coerceri, altera non iubetur.
Coercere carnem ſupercreſcentem. Celſus lib. 5. cap. 19, Exeſt etiam vehementer corpus, atque oſſa quoque refoluit & ſupercreſcentem carnem coercet. Id quod haber, &c.
Coercere inflammationem. Celſus libro 7. cap. 7, Poſt hæc eduendaacus recta eſt: imponendúmque eſt lana molli exceptum ouiallum, & ſupra quod inflammationé coercear atque ita deuneiè dum. Naufeam coercere. Horat. in Epod. 9,
Vel quod fluentem nauſeam coercear
Metire nobis Cæcubum.
Nimis redundantes, & ſuperfluentes, & quaſi extra ripas diffluentes coercere. Cic. de Claris Orat.
¶ Coercere. Refrænare, reprimere. Liu. 2. ab Vrbe, Iam propè erat, vt nec Conſulum quidem maieſtas coercere iras hominum.
Coercere & reſecare. Cicero ad Atticum, libro 1. 13. In qua ego naſcatus (vt mihi videbar) locum reſecandæ libidinis & coercendæ iuuentutis.
Coercere & refrænare. Cic. ri. Philipp. A progreſſu coercuit, à reditu refrænauit, &c. Quædam exemplaria legunt arcuit.
Coercere & reprimere. Cicero 1. de Finibus, Qui autem, ſi maximè hoc placeat, moderatius id volunt fieri, difficilem quandam temperantiam poſtulant in eo, quod ſemel iam miſſum, coercent reprimíque poteſt.
Animos coercere, Moderari impetus animi. Seneca Hippol. 2.
Animus coercens vitæ clauſtra. Lucret. lib. 3.
Capiditates. Cic. lib. 1. de Orat.
Improbuatem. Cic. 5. Verr.
Interpellatorem. Cic. in Orat.
Iram promptam. Stat. 11. Thebaid.
Vi oppreſſos imperio. Cic. 2. Offic.
Ora coercere framis. Ouid. 5. Metam.
¶ Dicitur etiam de inanimatis, vt Pudorem, modeſtiam, pudicitiam, & temperantiam pœnæ aut infamiæ metu coercere Cicero 2. de Finibus.
Arbores coercere. Vlpian. in l. 2. D. de arbor. cæd.
Terras coercere omnes Cæſar. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
Temeritatem. Cic. 2. Tuſcul.
Edicto coercere aliquem. Sueton. in Nerone, cap. 4, Vt neceſſe fuerit Auguſto clàm fruſtra monitum, edicto coercere.
Pignoribus ablatis coercere aliquem. Cic. 3. de Orat. Hic quum homini & vehementi & diſerto, & in primis forti ad reſiſtendu Philippo quali quaſdam verborum ſæces admouiſſes, non tulit ille, & grauitec exarſit, pignoribuſque ablatis Craſſum inſtitui it coercere. Id eſt reprimere vel corrigere captis eius bonis.
Aliquos coercere per. Cicero Attico, libro 5, Appius noſter turmas aliquot equitum dederat huic Scaptio, per quas Salaminios coerceret.
Animaducrtere ſeu crè, & coercere multa. Suet. in Nerone, cap. 16, Multa ſub eo & animaduerſa ſeuerè, & coercita.
Coercere rapidam orationem. Cicero 2. de Finibus, Quum enim fertur quaſi torrens oratio, quamuis multa cuiuſque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nuſquam orationem rapidam coerceas.
Dextra coercet fures. Horat. 1. Serm. ſat. 8.
Hoſtem coercere animis. Ouid. 1. Faſt.
Coercere aliquem ſupplicijs & verberibus, pro Punire & caſtigare. Cicero ian Catil. Vt viri fortes acrioribus ſupplicijs eiuſcm pernicioſum, quàm acerbiſſimum hoſtem coercerent. Idem 3. de Legibus, Magiſtratius nec obedientem & nocuum eium multa, vinculis, verberibuſque coercento.
Contumaciæ eorum, qui ius dicent non obtemperãt, litis damno coercetur, Hermogenianus in l. Contumacia. D. de re iudic.
Delicta ſupplicijs. Horat. 1. Serm. ſat. 3.
Fuſte aliquem. Horat. 1. Serm. ſat. 3,
-vellunt tibi barbam
Laſciui pueri, quos tu niſi fuſte coerces,
Vegetis turba circum te ſtante.
Morte, exilio, vinculis, damno aliquos. Cic. 3. Offic.
Poena metalli coercendus eſt. Id eſt puuendus. Vlpian. in l. Sacrilegij. D. ad legem Iuliam peculat.
Terga equorum verbere toto coercere. Seneca Hippol. 10.
¶ Coercere, Cogere. Author ad Herennium, Quum alterum ſequi, alterum vitare coercemur.
Non ſoʃùm ſupplicem, ſed & poſtulantes coercere. Brutus Ciceroni, 16. Ego verò (vt iſtuc reuertar) is ſum qui non modò ſupplicem, ſed etiam coercem poſtulantes, vt ſibi ſupplicetur.
Coercere, eam verbo additò, vt Coercere aliquem ſtnte eras. Ouidius 14. Metamorphoſeos,
Ianque deos omnes, ipſáſque Æneia virtus
Iunonem veteres finire coercuit eras. Hoc eſt coegit.
¶ Coercere, Pro Imperio agere. Pomponius in l. 2. 6. Exactis deinde regibus. D. de origine iuris, Solum relictum eſt eis, vt coercere poſſent: & in vincula publica duci iuberent. De Conſulibus loquitur.
¶ Reprehendere & coercere. Cic. 4. Acad. Nam ſi in minimis rebus petuin-seia reprehendirur, calumnia etiam coercetur.
Lituia coercuit carmen. Horat. in Arte, -vos ô
Pompilius ſanguis carmen reprehendite, quod non
Multa dies, & multa litura coercuit.
¶ Coercere, Colligare, ſtringere. Ouid. 1. Metam. Vitra coercebat poſitos ſine lege capillos.
Spatio arcto coercere aliquem. Ouid. 2. Triſtium,
Inuida me ſpatio natura coercuit arcto,
Ingenio vires exiguiſque dedit.
Coercere & continere complexu. Cic. 2. de Nat. deor. Ipſius verò mundi, qui omnia complexu ſuo coercet & continet, natura non artificioſa ſolùm, &c.
Complexus cæli coercens omnia. Cic. 2. de Natura deorum, Reſtat vltimus, & à domicilijs noſtris altiſſimus, omnia cingés & coercens cæli complexus, qui idem Æther vocatur, extrema ora & determinatio mundi.
Vitra coercuit capillos. Ouid. 2. Metam.
¶ Bella numeris coercere. Id eſt belli hiſtoriam carmine compo-
nere.

pere. Ouid. 4. de Ponto, 9. leg. 8.
Nam modò bella geris, numeris modò bella coercet.
Crines coercere nodo. Horat. 2. Carm. ode 19.
Modico se coercere, Modica re contentum esse. Sen. Hipp. 2.
Et se coercere modice: contrà dolere
Regnóque fulti, plura quàm fas est, perunt.
¶ Coercere, pro Conseruare, custodire. Plinius lib. 20. cap. 9. Ex eo cæpimus carcere coercere animalia quibus natura alium aliis genuerat.
Nostra custodia feras & voluceres coercere. Caius in l. 3. D. de acquir. rer. domin.
Custodia publica coerceri. Callistratus in l. Succurritur. D. ex quibus caus. maior. Quod non solùm ad eum pertinet qui publica custodia coerceatur, sed ad eum quoque qui à latronibus vi oppressus, vinculis coercetur.
Coercitus, pro cert. Participium ἀπὸ τοῦ κέρκω.] Plinius lib. 12. cap. 13. Produnt Alpibus coercitas, & tum inexperabilis munimento Gallias hanc primum, &c.
Vinclis coercita. Ouid. 14. epist.
Claustra domo teneo, grauibúsque coercita vinclis.
Coercitio, & Coertio, Verbale. f. gen. ἀπὸ τοῦ κέρκω.] Imperium & authoritas qua quis in subditos vtitur. Paulus in l. fin. D. de Officio eius cui mandata est iurisdictio, Mandata iurisdictione priuato, etiam imperium quod non est merum videtur mandari: quia iurisdictio sine modica coertione nulla est.
Interpellantis coertio. Quint. lib. 9. cap. 2.
Onerare coertionibus asperioribus. Celsus lib. 3. cap. 18. Ex his autem, eos qui intra verba desipiunt, aut leuiter etiam manu peccant, onerare asperioribus coertionibus superuacuum est.
Coercitio, Aliud verbale ἀπὸ τοῦ κέρκω.] Lucius 4. ab Vrbe, Pronuntiarúntque ex collegij sententia, C. Valerio coos. se damnum, aliámq; coercitionem, aduersus intercessionem collegæ delectus causa decretæ tandus militiam inhibenti, auxilio futuros esse.
Coero, coerata, coerare. Verbum vetus, pro Curare. Verba Varronis. apud Cicer. lib. 3. De legib. Ast si quid erit quod extra magistratus coeratore vfus fitque coeret, populus ereato, cíque ius coerandi dato. Sensus legis est, Si extra magistratus aliqua curatione opus sit, curatorem populus creato. Sic ad Atticum lib. 1. ep. 18. 1. Thermus est curator viæ Flaminiæ. Verba Varronis. suprà citata corrupté legunture apud Ciceronem.
Coctito, ἀπὸ τοῦ κατὰ ἐπίτασιν κέρκω.] coerrare, pro oberrare Paulus l. 3. §. 3. D. de offic. Præfect. vigil. Scicndum est, inquit, Præfectum vigilum per totam noctem vigilare debere, & coercrare calciatum, cum hamis & dolabris. Vbi tamen Faletani legi potius debere putat Hotomanus, Id est falcibus muralibus, quibus ædes inflammatæ diuerentur, instructum. Nonnulli & pro coerrare, coerare legerunt. Ego legendum suspicantur, pro curare: quomodo à mutiendo dicuntur vrbium mœnia, à pœna puniо. à Pœnis Punici.
Cœruleus lapis ἀπὸ τοῦ κύανος] Aliud vel Lazuli vocatur. De hoc Dioscorides hæc verbis, Cœruleo ortgo ex æraris metallis in Cypro copiosiori ex area inferiori secundum quosdam tubeauatos spesus maris inuenitur, qui magis probatur. Elegi debet incbriatus. Vtitur vt Chalcitis, lauatur vi Cadmia. Vim habet reprimentem, & modicè rodentem: crudus gignit & exulcerat. Hactenus ille. Huius meminit Plinius, & Galenus lib. 9. simplic. Vide & Matthiol. in Dioscor. id. lib. 8. cap. 66.

COERVLEVS, Fontis nomen. Plin. lib. 36. cap. 15 , Quippè à lapide quadrageſimo ad eam excelsitatem, vt in omnes vrbis mœnes leuaretur, influere Curtius atque Cœruleus fontes. De aqua ductibus vrbis Romæ loquitur.

Cœtar iæ, arum, Loca iuxta mare stagnante lacu, in quibus Thynni, & alij huiusmodi pisces capiuntur & saliuntur. Plin. lib. 37. cap. 5. Iuxta & in ea insula, tumulo Regulí Herenie iuxta Cetarias, marmoreo tumulo fuisse indios oculos ex smaragdis.

Cœtus, huius cœtus. m. g. ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἀγετικὸς, ἀγετικὸς, ἀγετικὸς, ἀγετικὸς] Id est conuentus & congregatio. A coco quidam de duci volunt.
Cœtus scholastum. Quintil. lib. 2. cap. 9.
Conclium cœtúsque animorum. Cic. de Senect. O præclarum diem, quum ad illud diuinum animorum concilium cœtúmque profiscar, &c.
Dulces comitum cœtus. Catul. epigr. 43.
Deorum. Stat. it. Thebaid.
Vitiorum. Cic. in Salluſt. Eius enim partis erat exemplar Sallustius: quo ranquam in tmam voraginem, cœtus omnium vitiorum exeresseat.
Fœmineis cœtibus erat. Id est inter fœminas eminet. Claudian. 4. Paneg.
Cœtus sanctus. Stat. lib. 8. Thebaidos,
Nec dum illum aut trunca lustrauerat obuia taxo
Eumenis, aut furuo Proserpina poste notarat
Cœtibus ad sumptum sanctis. Hoc est in multitudine & mortuorũ hominum numero adscriptum.
Læto cœtu complerant aliquem locum. Virg. 5. Æneidos,
Læto complerant littora cœtu.
Monstrifice cœtus. Claud. in Gigant.
Omnia monstrifero complebat tartara cœtu.
Sanctus. Claud. 2. Paneg.
Solenuis Cic. 7. Verr.
Supplex. Stat. 10. Thebaidos,
Tiresian alij lacrymis & supplice cœtu Orant.
Virginei. Stat. 1. Achileid.
Virides. Ouid. 3. Metam.
Vulgares, Id est turba vulgi. Horat. 3. Carm. ode 2.
¶ In cœtum matronarum mereticem adducere. Cic. 2. de Finib.
Agitare cœtus. In AOTO.
Hominum cœtus celebrare. In CELEBRO.
Aues cœtu cinguntur polum. Virg. 2. Georgic.
Colere cœtus eminum. Senec. Hippol. 4.
Committere cœtum alicui. Cic. lib. 3 de Orat. Valde autẽ est absurdum ei concionem, aut Senatum, aut vllum cœtum hominum committere, cui nemo illorum, qui adsint, fatuus, nemo ciuis, nemo liber esse videatur.
Dimittere cœtum. Cic. 1. in Catil. Hæc ego omnia, vixdum etiam cœtu vestro dimisso, comperi, domum meam maioribus præsidijs munuit, atque firmaui.
Inire cœtus. Cic. 7. Verr. Venire in congregationes & conuentus. Obscurare cœt' tenebris. Cic. 1. in Catil. Si neque nox tenebris obscurare cœtus nefarios, nec priuata domus parietibus continere voces coniurationis tuæ potest, &c.
In cœtu concilióque proferre aliquid. Cic. 2. de Finib.
Concilia, cœtúsque hominum iure fœdati. Cic. de Somnio Scipionis. Nihil enim est illi principi Deo, qui omnem hunc mundum regit, quod quidem in terris fiat, acceptius, quàm concilia, cœtúsque hominum iure fœdati, quæ ciuitates appellantur.
Soluto cœtu discedunt. Ouid. 13. Metam.
Dicendo tenere hominum cœtus. Cic. 2. de Orator. Neque fortè dicendi pars, quo in iam ita voluptas, in hoc tali cœtu, atque in tam accurato sermone præterita esse videatur.
¶ Cœtum vocat Lucretius connexionem & copulam membrorum, cum humoribus, & spiritibus, omnibusque ex quibus humanũ corpus compactum & constitutum est: vt lib. 2.
Nec sic interimit mors res, vt materiai
Corpora conficiat: sed cœtum diſſipat ollis. Et lib. 1. elementorum quoque coniunctionem, cœtum vocat.
Omne genus motus, & cœtus experiundo. &c.
COEVS (Κοῖος) Nomen Gigantis, quem pariter & Iapetũ & Typhœum quinta luna natos esse dicit Virgilius, quo tempore vetera fumere vllus operis initium, t. Georgicorum,
Ipsa dies alios alio dedit ordine Luna
Felices operum, quinta fuge: pallibus Orcus
Eumenidésque satæ tum partu terra nefando
Cœumque, Iapetúmque creat, sauúmque Typhœa,
Et coniuratos cælum cessendere fratres.
COEXercitatus, pro cert. Ἀπὸ τοῦ κατὰ ἐπίτασιν κέρκω.] à con & exercitat'. Quintil. lib. 2. cap. 17, Artem constare ex præceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vtilem vitæ.

C O G

COGAMVS, Fluuius est Mæotiæ, ad radicem Tmoli montis, de quo Plin. lib. 5. cap. 29.
Cogeonus, Magistratus quidã fuit inter Geras, quo qui fungebatur, vt regi semper adesse oportebat: tanta quæ dignationis erat, vt diuina mente præditus haberetur. Hæc Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 23.
Coggygria, Arbor est Adrachnæ non absimilis, fructum lanugine, quam Pappum vocant, amittens: quod nulli alij arbori euenit. Vide Plin. lib. 13. cap. 22.
Cogito, cogitas, pen. corr. Ἀπὸ τοῦ ἄγειν, ἀγετικὸς, ἀγετικὸς, ἀγετικὸς] cogitare, Est mente agitare, & veluti in mora esse consilij explicandi. Cic. 5. Tuscul. Viuere docto viro, est cogitare.
Inter cogitare & deliberare hoc interest: Cogitare, est dubitare: Deliberare, confirmare. Hæc Nonius. Non est perpetua hæc Nonij differentia, neque in vno, neque in altero. nam deliberatum sæpe dicitur pro decreto. Et cogitare de profectione, qui proficisci iam antè constituit.
Labor cogitandi. Cic. de Claris Orat.
Animus cogitat. Lucret. lib. 4.
Mens cogitat. Lucret. lib. 4.
Aliquid cogitare. Cic. pro Milone.
Acutissimè Cic. 1. Offic.
Commodè. Vide COMMODVS.
Dies & noctes aliquid reputare & cogitare. Cic. pro Deiot.
Multum & diu. Vide MVLTVS.
Mecum cogitare. Seruius Ciceronis, lib. 4. 5. Cæpi egomet mecum sic cogitare, &c.
Cogites hæc tecum, Tu illos, &c. Terent. Adelph. 5. 3.
Cogitare in animo. Terent. Adelph. 1. 1.
Cogites hoc tu mecum animo. Terent. Adelph. 3. 4.
Toto animo cogitare de aliquo. Cic. Lætulo, lib. 1. 7.
Cogitare cum animo. Cic. 2. de Lege Agraria, Vos tamen id potestis cum animis vestris cogitare.
Cogitare ad verbum. Plin. lib. 9. epist. 36. Cogito fiqui in manibus, cogito ad verbum, scribenti emendantique similis, nunc plura, nunc pauciora.
Instituere animo ad cogitandum. Terent. Phorm. 2. 1.
Ita sum irritatus, animum vt nequeam ad cogitandum instituere.
Grauiores partes ad cogitandum. Cic. pro Fonteio, Næ multò vestræ maiores grauioréque partes sunt ad cogitandum, quàm ad dicendum meæ.
Sumere spatium vel tempus ad cogitandum. Cicero libro 1. de Oratore.
Nec æquum, ánue inquam imperet cogitabit. Plaut. Amphit. 4. Cogita etiam atque etiam. Terent. Eunuch. 1. 1.
Quanto magis, magisque cogito. Terent. Eunuch. 3. 3.
Cernunt, cogitant, sentiunt omnia certiora animi. Cicero 2. de Diuinat.
Cogitare aliam rem ex alia. Terent. Eunuch. 4. 2.
Dum rus eo, cœpi egomet mecum inire rem,
Ita vt fit, vbi quid in animo est molestiæ,
Aliam rem ex alia cogitare.
Nulla species cogitari potest, nisi impulsu imaginum. Cicero 2. de Diuinat. De imaginibus seu speciebus loquitur, quæ ab rebus prodeuntes, ad oculos vsque perueniunt, de quibus lib. 1. de Finib. sic ait,

Imagines, quæ idola nominant, quorum incursione non solùm videamus, sed etiam cogitemus.

Cogitare, sentire, opinari, expectare aliquid. Cic. t. de Orat.

¶ Cogitare de aliquo, Eũ in memoria habere. Terent. Eunuch. t. 2, Me exhortes, de me cogites.

Cogitare de re aliqua. Cic. de Amic. Sæpissimè igitur mihi de amicitia cogitanti, &c.

Vigilantem cogitare de re aliqua. Cic. 2. de Diuinat. Maximæque reliquiæ rerum earum mouentur in animis & agitantur, de quibus vigilantes aut cogitauimus aut egimus.

Aliquid de re sua Cic. lib. 2. de Orat.

Toto pectore de re aliqua. Cic. Attic lib. 13, De Scapulanis hortis toto pectore cogitemus: dies adest. Hoc est, dies auctionis, quo Scapulani horti venibunt.

Nullum tempus agendi & cogitandi de re aliqua prætermittitur. Cic. Lent. lib. 1. 6.

De aliquo & ornamentis eius & commodis cogitare. Cicero Lentulo. lib. 1. 7.

Spe, atque animo de se, & gloria sua cogitare. Cic. pro Rabirio.

Cum soliciti dulce cogitare de aliquo. Cic. 2. de Diuin. Tibi autem de me cum soliciti dulce cogitanti subitò sum visus emersus è flumine.

De conscisscenda morte. Suet. in Claudio, cap. 31, Excepto flumachi dolore, quo se correptum etiam de conscisscenda morte cogitasse dixit.

De pernicie aliquis Cic. pro Flacco.

Cogitare de exeundo. Cic. ad Att. lib. 7, Tu ispe cum Sexto feire velsi quid cogites de exeundo, de torâque re quid existimes.

¶ Humaniter, & sapienter, & amabiliter cogitare in aliquem. Antonius Ciceroni, in epist. ad Att. lib. 14, Sed mehercule si humaniter, & sapienter & amabiliter in me cogitare vis, facilem te profectò præbebis, &c.

Britanniam cogitare. Cic. Cæsso, lib. 15. 16, Sed si insulam Britanniam cæpero cogitare, eius ἀλλοιωσις mihi adiudabit ad pectus.

Saxa & mõtes. Cic. 2. de Legib. Nihil enim his in locis nisi saxa & montes cogitabam.

Quid cogitet humidus Auster Sol tibi signa dabit. Id est in quam partem se flectat, vtrum ad pluuiam, an ad ferenitatem. Virg. 1. Georgicorum.

Fraudem cogitare alicui. Horat. 2. epist. 2,

Non fraudem socio, puero non cogitat vllam Pupillo.

Proscriptiones & dicaturas. Cic. 2. in Catil.

Cogitare suspendium. Martial. lib. 1.

Cogito in Tusculanum: Hoc est quod barbari dicunt, *Exsilium & delibero hesse*. Cicero ad Att. lib. 3. 23. Idem ad eundem, lib. 16. epist. 2, In Pompeianum cogitabam, inde Aculanum. Paulo ante dixerat fuit præpositione, Sed quoniam Euro vila extrudimus, Brundusium cogito.

Eras cogitare, Subaudi, ire aut discedere. Cic. Att. lib. 9, Hinc verò vulgò vadunt, etiam M. Lepidus, quocum diem conterere solebam, eras cogitabat, &c.

Tu de tuo interire quid & quando cogites, velim me certiorem facias. Cic. Attico, lib. 10.

Curare aliquid aut cogitare. Cic. 1. de Orat. Quando enim me ista curasse aut cogitasse arbitramini, non semper irrisisse potius, &c.

¶ Cogitare male. Plin. lib. 18. cap. 5,

Male cogitare. Id est insidere, & propè minitari. Cic. de Senect.

In eo nihil aliquid. Videre cogendi vis.

Libidinosè. Cic. 1. Offic.

¶ Cogitare curas. Plautus Milite, 5,

Quemadmodum assitit feuera fronte curas cogitans.

In cogitando, meroere angor. Plaut. Stycho, 2.

Cogitatum est mihi quid loquar. Plaut. Merc. 7.

Acer & acutus homo in cogitando. Cic. lib. 2. de Orat.

Alicuius vultum, obtutumque oculorum in cogitando nosse. Cic. lib. 3. de Orat.

¶ Qui alteri nocere cogitat. Hoc est dat operam vt alteri noceat. Cic. 1. Officiorum,

Non fumum ex fulgore, sed ex fumo dare lucem Cogitat. Horat. in Arte.

Cogitans ¶ *irnãs*) Participium. vt, Cogitanti assistere. Quintil. libro 1. cap. 2.

Cogitatus, pen. prod. (*Συνκλησις*) Participium.

Participium cogitatum, non perfectum. Suet. in Caligula, cap. 12, Quum sint quidam authores, ipsum postea, & si non de perfecto, at certè de cogitato quondam parricidio profectum.

Meditatum & cogitatum scelus. Cic. 2. Philipp.

Multum & diu cogitatas res afferre. Cic. de Senect. Ad sum amicis, venio ut Senatum frequens, vtrúmque affero res molum & diu cogitatas, eásque tuer animi non corporis viribus.

Bene cogitata respiciat Deus, meditata atque deliberata secundet. Sen. Thyeste, 5.

Cogitatum, Substantiuũ (*Συνκλησις*.) Cic. de Lege Agraria, Vtrum cogitata sapientum, an optata furiosorum videntur.

Ex cæteris dictis, factis, cogitatisque Sext. Neuij, quiuis potest intelligere. Cic. pro Quintio.

Perficere cogitata. Cic. pro Deiot.

Cogitatio (*Ennoia, & Synesis, & Logismus*.) Verbale, Iesius, Cogitatio dicta velut coagitatio. Id est loga eundem rei agitatio in eadem mora consili explicandi. Plin. lib. 11. cap. 37, Sic magna cogitatio obtexcat.

Cogitationoe nulla homo. Cic. 4. Verr. Nam ipsum Verrem tantum semper auaritia hiante atque imminenti fuisse, ingenio & cogitatione nulla, &c.

Sapientis cogitatio. Cic. 5. Tuscul. Sapientis enim cogitatio non fe ime ad inuestigandum adhibet oculos adnocatos.

Cogitatio motúsque animi. Cic. 1. Offic. Omnis autem cogitatio motúsque animi, aut in consilijs capiendis, &c.

Transfusalans subitò animum cogitatio. Plin. lib. 7. cap. 12.

Motus cogitationis celeriter agitatus, per se ipse delectat. Cicero in Orat.

Species & cogitatio. Cicero Attico, lib. 14, Hæc me species cogitatióque perturbat.

Acerrima atque attentissima cogitatio. Cic. 3. de Orat.

Peretuere aliquem in animi cogitatione. Cic. pro Milon.

Perere veniam erraui ex animus cogitationibus alicuius. Cicero pro Sylla.

Libere cogitationes. Cic. pro Milon.

Mollissimæ. Vide MOLLES.

Proponere sibi exercitationẽ in quotid anis cogitationibus. Cic. 2. de Orat.

Tacita. Cic. 3. Offic.

Cogitationes tacitæ iudicum. Quint. lib. 6. cap. 1.

Tacitas cogitationes extimescit. Cic. pro Ligario.

Vigilantes cogitationes insunt in animis. Cic. 2. de Diuin.

Manifestius cogitationis magnæ. Tacit. lib. 15, Atque ipse mœstus, & magnæ cogitationis manifestus erat; quanuis lætitiam vagis fermonibus simularet.

¶ Abiicere cogitationes suas in rem humilem & contemptam. Cic. de Amic. Nihil enim aliud, nihil magnificum, ac diuinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationoes ab ieecerunt in rem tam humilem támque contemptam.

Abiibati cogitat-one à solitudine. Cic. 4. Offic. Nos autem qui nõ tantum roboris habemus, vt cogitatiooe tacita à solitudine abstrahamur, ad hanc scribendi operam omue studium curámque conferrimus.

Accipere cogitationes alicuius, Participem fieri cogitationu amue confiliorum ipius. Catul epigr. 39.

Res ad sensum cogitationemque acerba. Id est si propè perpendas & consideres. Cic. 3. Vere. Vidi simul cum populo Romano forum, comitiúmque adornatum ad speciem magnifico ornatu: ad sensum cogitationeóque acerbo & lugubri.

Cogitatio affixit sensus. Quintil. lib. 2. cap. 13, Porrò vt frequenter experti sumus, mines affixit sensus fatigatus, quàm cogitatio.

Auertere cogitationem à mictiis. In AVERTO.

In cogitationem bella regem aoctere. In AVERTO.

Ad cogitationem aliquam ab aliqua re animum auocare, Seruius Cic. lib. 4. 5, Etiam tu ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam auoca.

In cogitationem cadere. In CADO.

Colligere cogitationem & cogitationem. In COLLIGO.

Complecti cogitatione absentem. Cic. Pulchro, lib. 3. 11.

Comprehendere aliquid animis, & cogitatione. Cic. pro Flacc.

Comprehendere rationem sensu, aut cogitatione. Cicero libro 3. de Orator.

Intelligere, & cogitatione comprehendere. Cic. 1. Tuscul.

Omnes curas cogitationesque in rem aliquam conferre. Cicero 1. Officiorum.

Conquerere aliquid cogitatione. Cic. lib. 2. de Orat.

Nihil confequi cogitatione. Cic. de Senect.

In studiis cogitationis continere aliquem. Cicero 1. Offic. Agitatio mentis, quæ nunquam acquiescit, potest eos in studiis cogitationis etiam sine opera nostra continere.

Conuellere cogitationem. Cic. 1. Famil. 5.

Conuertere fe animo, & cogitatione aliquò. Cic. lib. 1. de Orat.

Conuulsa cogitatio. In CONVELLO.

Deducere ad cogitationem. In DEDVCO.

Ad aliquam cogitationem spe & duci. Cic. Cæsari, in epist. ad Att. lib. 9, De gratia & de ope quid significares, mecum ipse quære bam; spe tamen deducebar ad eam cogitationẽ, vt te pro tua admirabili & singulari sapientia, &c.

Aliquem desitum esse in cogitatione. Cic. lib. 3. de Orat.

Depingere cogitationem. Cic. 4. Academ. Deinde quum mens moueatur ipsa per seſe, vt & ea declarant quæ cogitatione depinguimus, &c.

Depingit cogitationoe quidnis mens nostra. Cic. 1. de Nat. deo.

Excitare memoriam ad timoris præteti cogitationem. Cicero pro exrio.

Exigere cogitationem. Quint. lib. 5. cap. 10.

Cogitatio expectata. Quos. lib. 2. cap. 4, Extemporalis garrulitas, nec expectata cogitatio, & vix surgendi mora, &c.

Explicare cogitationes. Cic. Att. lib. 10.

Facere summam cogitationum. Cic. Famil. 1.

Fallere spem cogitationum & consiliorum. Cic. lib. 12. de Orat.

Cogitatione susceptimuserre fatigari. Quint. in proœm. lib. 4.

Fingere aliquid cogitatione. Cicero Milone.

Fingere sibi aliquid cogitatione. Cic. 3. de Nat. deor. Et si dea est, dii omnes illi qui commemorabatur à te, Honos, Fides, Mens, Concordia: ergo etiam spes, moneta, omniaque quæ cogitatione nobismetipsis possumus fogere.

Habere cogitationem alicuius rei ad. Cic. in Parad. Quæro enim à vobis, oum vllam cogitationem habuisse videantur hi qui hanc Rempub. tam præclarè fundatam nobis reliquerunt, aut auci, aut argenti ad auaritiam aut, &c.

Immorari honestis cogitationibus. Vide IMMOROR.

Imperari aliquid temporis alicui cogitationi. Cic. Cæsari, in epist. ad Attic. lib. 9.

Inducere animum in spem, cogitationẽque meliorem. Cicero de Amicit.

Iniicere cogitationem alicui. Vide INIICIO.

Iniecta cogitatio de re aliqua. Cic. Attico, lib. 7, Quid si ista nobis cogitatio de triumpho iniecta non esset, quam tu quoque approbas, &c.

Cogitationem

Cogitationem luci hu ſinferere. Quint. in proœmio lib. 6.
Inſidet alicui cogitatio. Vide INSIDEO.
Intendere cogitationes. Vide INTENDO.
Interuenit maior minor cogitatio. Vide INTERVENIO.
Labefactata & conuulſa cogitatio. Vide CONVELLO.
Moræ in cogitationem. Quint. lib. 1. cap. 1, Tardior ſtylus cogitationem moratur.
Cogitationis pœnam nemo patitur. Vlpianus in l. Cogitationis. D. de Pœnis.
Percipere cogitationem aliquid. Cic. 1. de Nat. deor.
Pereurrere multa animo. & cogitatione. Cic. lib. 1. de Orat.
Ponere tempus in cogitatione. Cic. lib. 3. de Orat.
Seiungere cogitationem aliud ab alio. Cic. 4. Tuſcul. Sed in animo tantummodo cogitatione poſſumus morbum ab ægrotatione ſeiungere.
Curam & cogitationem ſuſcipere. Balbus Ciceroni, in epiſtol. ad Attic. lib. 8.
Suſcipere cogitationem. Cic. Attico, lib. 14. Quæris vt ſuſcipiam cogitationem, quidnam iſtis agendum putem.
Suſtinere mentes cogitationeſque. Cic. pro Flac. De ſpe bonorum omnium (ſi qua reliqua eſt etiam nunc) quæ fortium ciuium mentes cogitationeſque ſuſtentet.
Traducere à cogitatione. Cic. Famil. 1.
Ad cogitationem valere. Cic. 1. de Nat. deor. Nam ſi tantum modo ad cogitationem valent, nec vllam habent ſolliditatem, nec eminentiam, &c.
Vt aſpectus, ita cogitatio minus valet, ſiue nimis procul amoueris, ſiue vehementer prope admoueris id quod oportet videri. Author ad Herenn. lib. 3.
In cogitationem aliquam venire & ineidere. Seruius Ciceroni lib. 4. 5. An illius vicem credo dulce, quoties in eam cogitationem neceſſe eſt & tu veneris, & nos ſæpe incidimus. &c.
In aliqua cogitatione, ac eura verſari. Cic. 2. de Orat.
Verſari in auditione & cogitatione. Cic. lib. 2. de Orat.
Cogitatio in vero exquirendo maximè verſatur. Cic. 1. Offic.
Verſantur in animo meo multæ & graues cogitationes. Cic. 2. de Lege Agrar.
Cogitatio in ſe ipſa vertitur. Cic. 1. Offic.
Commendationem & cogitationem vincere ſubitam, & fortuitam oratiouem. Cic. lib. 1. de Orat.
Tacitis cogitationibus volutare animum. Liu. 9. ab Vrbe, Tamen tanti regis ac ducis merito, quibus ſæpe tacitis cogitationibus voluitauit animum, eas euoc at in medium.
Vti cogitatione ad res quam optimas. Cic. 1. Offic.
Cogitabilis, & cogitabile, pen. corr. (ϰατὰ τὸ ποιητικὸν.) Seneca epiſt. 59, Cogitabile eſt, quod eſt generale.
Cogitatè, pen. prod. A diuerbium (ϰατὰ τὸ ποιητικὸν.) vt, Cogitatè verba facere. Hoc eſt præmeditatè. Plaut. Pœnul. 8.
Vt pudicè verba fecit, cogitatè & commodè.
Cogitatè, & diuerbium (ϰατὰ τὸ ποιητικὸν.) Idem. Cicero 1. Offic. Sed in omni iuſtitia permultum intereſt vtrum perturbatione aliqua animi, quæ plerunque breuis eſt & ad tempus, an conſulto & cogitatò ſiat iniuria.
Cogitatim, Aliud adiectum illum, pro Cogitatè. Feſtus.
Cognatus, pen. prod. (ϰατὰ τὸ γενικὸν, ϰαὶ ποιητικὸν.) Adiectiuum, quaſi vnà natus. Plin. lib. 11. cap. 37. Ea cauſa eſt vt plerzque alitum è mansibus hominum oculos potiſſimum appetant, quòd effigiem ſuam in iis cernentes, velut ad cognata ſua deſidera tendunt. Hoc eſt ſibi proxima, & ſuæ naturæ quodam modo ſimilia.
Cognatum cælum relluri. Ouid. 1. Metam.
Acies cognatas vocat Lucanus à principio libri primi, acies Cæſaris & Pompeij, id eſt ſoceri & generi, quaſi cognatorum acies.
Caput cognatum. Ouid. 3. Faſt.
Cineres Canul. Epigr. 67. Id eſt cognatorum cineres.
Freta. Stat. 2. Achilleidos,
Cognatis vtere fretis.
Mœnia. Ouid. 15. Metam.
Pectora. Ouid. 2. Metam.
Cognata calci res. Gyraſium eſt. Plin. lib. 36. cap. 24.
Sanguis. Virgil. 12. Æneid. 6,
Victus amore rui, cognato ſanguine victus.
Terræ. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. Sit Italiam & Siciliam vocat, vt quæ olim coniunctæ fuerint.
Vires. Claud. 4. Panegy. Id eſt cognatorum.
Voc abula cognata rebus. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Vrbes, Quæ ineoluntur à ciuibus eiuſdem nationis. Virgilius 3. Æncid.
Mentibus noſtris aliquid eſſe cognatum. Cic. lib. 3. de Orat.
Maximè cognata. Vide MAGIS.
¶ Cognati appellantur, quaſi vnà communitérve nati, vel ab eodé orti progenitore. Terent. Eunuch. 2. 3.
Patris cognatum, atque aqualem Archidemidem. Donatus in Terentium, Vtrosq; cognati ſunt: Affines, mariti. Terent. And. 5. 4.
Affines atque cognati alicuius. Cic. Poſt red.
Amici, & cognati alicuius. Cic. pro Cecinna.
Cognati qui ſint, deferibit Vlpian. in l. 1. D. Vide cognati, Cognati autem, inquit, appellati ſunt quaſi ex vno natiauti, vt Labeo ait, quaſi commune naſcendi initium habuerint.
Voluntarius cognatus. Cic. 4. Verr.
¶ Inter agnatos & cognatos hoc intereſt, quòd in agnatis & cognati contineturin cognatis non vtique agnati. verbi gratia, Frater patris, id eſt patruus, & agnatus & cognatus eſt. mauis autem frater, id eſt anunculus, cognatus eſt, agnatus non eſt. Modeſtinus in l. inter agnatos. D. Vnde legitimi.
Propinqui, cognatique optimè conuenientes Cic. pro Sext Roſc.
Gradatim ad mixturam cognati ad bonorum poſſeſſionè. Vlpian. in l. 5. Gradatim. D. Vnde cognati.
¶ Cognatus. Qui eiuſdem eſt generis, etiam ſi diuerſæ ſint ætates interiectæ. Sil. lib. 13. -ille
Dardanius, cui ſacra pater, cui nomina liquit
A Ioue ducta Cayys, magno cognatus Iulo.
Cognatio, huius cognationis (ϰατὰ γένος.) Cic. 7. Verr. Nulla tibi Quinctum iſto cognatio eſt.
Cognatio, eſt ius quoddam inter eertas perſonas, quæ natura, vel legis fictione inter ſe cognatæ ſunt, inſtitutum. Eius enim duæ ſunt ſpecies, naturalis & iuuis. Naturalis cognatio eſt, communio ſanguinis, quam habent hi inter ſe qui ex eodem progenitore orti, quaſi riuuli ex eodem fonte deducti dimanarunt. Ciuilis autem, quæ per adoptionem contrahitur, non ſanguinis, ſed iuris communio eſt, quæ ſe forteſſe nò inconmode definiri poterit, ve dicatur eſſe communio eiuſdem iuris quod habent hi inter ſe qui naturaliter cognati ſunt, per adoptionem contracta. Sed quoniam ea non vera, ſed ficta & adumbrata cognatio eſt, ideirco definiri neque à Iuriſconſultis ſolet, neque verò ſatis abſolutè poteſt. Vide Hotom. in comm. verb. iuris.
Dedecus familiæ, cognationis, nominis. Cic. pro Cluent.
Officium cognationis. Quint. lib. 4. cap. 1, Quare in primis exiſtimetur reniſſe ad agendum ductus officio, vel cognationis, vel amicitiæ.
Ampliſſima cognatione, & plurimis amicitiis vir. Cic. 4. Verr.
Multis officiis aliquorum vſurpata & comprobata cognatio. Cic. 7. Verr.
Materna cognatio Tranſalpini generis. Cic Poſt red. in Senat.
Naturalis cognatio rerum & ſtantium. Cic. 2. de Diuin.
Patruelis cognatione, amore germanus. Cic. 3. de Fin.
Propinqua. Cic. pro Ligario.
Propinqua cognatione coniunctus. Suetonin Neronc, cap. 3.
Cognationem facit eram adopto. Vlpian. in l. 2. 5. Cognationem. D. Vnde cognati.
Capitis diminutione petimuntur cognationes, quæ per adoptionem acquiritur ſunt. Iulian. in l. Capitis. D. Vnde cognati.
¶ Per cognationem vti negere cum aliquo. Cic. Att. lib. 12. Eum multis verbis agere mecum per cognationem quæ mihi ſecum eſſet, & ea per ſcripſit.
Attingere aliquem cognatione. Vide ATTINGO.
Gratiam amicitiam, cognationémq; commemorare. Cic. 4. Verr.
Coniunctum eſſe cognatione cum aliquo. Cic. 6. Verr.
Habere cognationem cum. Quint. lib. 1. cap. 10, Sed habet maiotem quandam illam cum arte Oratoria cognationem.
Habere aliquam neceſſitudinem, aut cognationem cum aliquo. Cic. in Orat.
Cum præditus alieui eſſe cognationem. Cic. pro Sylla, Cincius nunquam ſibi cognationem cum præditis eſſe exiſtimauit ſuis. Id eſt, prædita ſua nunquam ſe amauit, quin à ſe ſegregando opus eſſet, alienaret. Iunctus alicui cognatione. Vide IVNGO.
Iungi cognatione naturali eum re aliqua. Cic. 2. de Diuin.
Cognatio & affinitas. Cic. 4 Verr. Quo quiſque re maximè cognatione, affinitate, neceſſitudine aliqua attingebat, ita, &c.
Serpit forte cognationibus domus & affinitatibus. Cic. 5. de Finib.
Tota domus coniugio & ſtirpe coniungitur: ſerpit ſenſim totas cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitiis, &c.
Iura cognationis retinere. Vlpianus in l. 1. 5. Cognationem. D. Vnde cognati.
Deorum cognationem agnoſcere. Cic. 1. de Nat. deor.
Deorum cognatione tenetur animus. Cic. 1. de Diuin.
Literarum cognatio. Quint. lib. 1. cap. 10.
Cognatio ſtudiorum. Cic 6. Verr. Quæ cognatio ſtudiorum & artium propemodum non minus eſt coniuncta, quàm iſta qua vos delectamini generis & nominis.
Cognatio Peripateticis cum oratoribus. Cic. 4. Aead. Age, refutetur Peripateticis, qui ſibi cum oratoribus cognationem eſſe, qui claros viros à ſe infirmiores dicant Rempub. ſæpe reuiſſe?
Cognitor, Vide COGNOSCO.
Cognomen, pen. prod. huius cognominis, pen. corr. (ϰατὰ τὸ γένος, ἐπιθετον μετ' ὀνομάτων.) Dicitur quod ab euentu aliquo impoſitum alicui. Cic. 1. de Finib. Neque quium Torquatum, qui hoc primus cognomen inuenerit, aut torquem illum hoſti detraſſe, &c.
Cognomen neceſſitas primum excogitauit, qui prænomé & nomen quandoque non ſatis eſſe videretur ad homines diſtinguendos: poſt, vſus & commoditas euſtodiuit & propagauit. Qui vero agnomen aliud eſſe à cognomine tradidcrunt, vi mihi ſatis quod ſentiunc non probant. ex eorum verò numero grammatici veteres exiſtunt, qui cognomina appellant ea quæ tertio loco, quæ verò præterea adiiciuntur, ea omnia agnomina nuncupant, vt Africanum & Aſiaticum. eiuſmodi verò opinio facilè locupletiſſimi authoris Ciceronis verbis refellitur: apud quem animaduertere poſſumus, ea omnia cognomina dici, quæ etiam quarto loco ponuntur. Sic enim air pro Murena: Quam laudem ille Africa appreſſa, cognomine ipſo præſeribat, eadem hic ſibi ex Aſia cognomen aſſumpſit. Et in Somnio: hi ſunt qui cognomen id tibi per re partum, quod nunc habes à me hereditarium. Idem Diuitem cognomen vocat lib. 1. de Officiis in M. Licinio Craſſo, quod tamen quarto loco erat. Ex libro Caroli Sigonij de nominibus Romanorum.
Gradus cognominis. Ouid. 1. Faſtorum,
Nec gradus eſt Fabios ſupra cognomina vllus.
Hæres cognominis. Ouid. 1. Faſt.
Paternum cognomen. Horat. 1. epiſt. 13.
Extraneo cognomine aliquid demonſtrare. Auth. ad Heren. lib. 4.

Optimum cognomen, pro adoptiuo per aphæresin dixit Horat. lib. 2. epist. 2,
Discedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis nisi Callimachus? Si plus adposcere visus,
Fit Mimus, mus, & opriuo cognomine crescit.
Priscum, Id est vetus. Claud. in in Eutrop.
Prisca cognomina locorum. Propert. lib. 4. eleg. 1.
Clari cognominis vrbs. Virg. 8. Æneidos,
Ascanius clari condet cognomina Albam.
¶ Accipere cognomen. Plin. lib. 33. cap. 10.
Cognomen addere alicui. Liuius 1. ab Vrbe, Cognomenque addidit deo, Iuppiter Feretri. inquit, hæc tibi, &c.
Asciscere alicuius rei. Sil. lib. 1,
Auriferi Tagus ascito cognomine fontis.
Colloetare cognomen pro certo nomine. Author ad Herennium, libro 4.
Consenescit cum huius cognomine cognomen Crassi. Cic. Attic. lib. 2. 18.
Dare. Plin. lib. 12. cap. 23, Cinnamono proxima gentilitas erat, ni prius Arabie diuitias indicari conuenire, causa fuque quo cognomen illi felices ac braræ dederē.
Tardo cognomen piogui damus, Id est pinguem vocamus tardum. Horat. i. Serm. sat. 3.
Deligere cognomen ex imaginibus. Cic. pro Cluentio.
Dicere cognomine. Virg. 9. Æneidos,
Est locus, Hesperiam Graij cognomine dicunt.
Dicere cognomine à. Virg. 3. Æneidos,
-Chaonios cognomine campos,
Chaoniamque omnem Troiano à Chaone dixit.
Alicuius cognomine dici. Virg. 5. Æneidos,
Immanisque Gela fluuij cognomine dicta.
Nomen autem quum dicimus, cognomen quoque, & agnomen intelligatur oportet. Cic. lib. 2. de Inuent.
Sapientis cognomen habere. Cic. de Amic.
Imponere cognomen alicui. Horat. 2. Serm. sat. 3.
-vn de frequentia Mrrcuriale
Impositore mihi cognomen compita.
Inuenit cognomen torque detracta Manlius. Cic. 3. Offic.
Manet cognomen alicui. In MANLO.
Patrum cognomen hæreditarium erat. Cic. de Somnio Scip.
Præ se ferre laudem ipso cognomine. Cic. pro Murena.
Alteri Capitoni cognomen est. Cic. pro Sex. Rosc.
Sumere cognomen ex aliqua re. Cic. 6. Philip.
Trahere ex consuetudine. Cic. 3. Philip.
Vti cognomine geoeris. Cic. pro Cluentio.
¶ Cognomen, Pro epitheto. Suetonius in Caligula, cap. 22, Compluribus cognominibus assumptis: nam & Pius, & Castrorum filius, & Pater exercituum, & Optimus maximus Cæsar vocabatur. Budæus.
¶ Cognomen etiam herbæ additum. Plin. lib. 25. cap. 9.
Cognominis, huius cognominis, pen. corr. com. ge. (ὁμώνυμος.) Prisus, Cognomines, qui eiusdem sunt cognominis. Plaut. Bacch. 1,
Quid agunt germanæ duæ meretrices cognomines. Plin. lib. 6. cap. 3. Quo loco Heaeras adiicit Nepos Cornelius, à quibus in Italia ortos cognomines eorum Venetos ereti postulat.
Cognomentum, huius cognomenti (ὀνώνυμον.) Plautus Milite, 4, 4, Pulcher salue. PY. meum cognomentum commemorauit. Cic. 2. de Finib. Si aut de industria facias, vi Heraclitus cognomento qui obscurus perhiberet, &c.
Accipere cognomentum alicuius. Tacit. lib. 15, Mensisque Aprilis Neroois cognomentum acciperet.
Augeri cognomento. Tacit. lib. 13, Augetur Agrippina cognomen ro Augustæ.
Cognomino, cognominas, pen. corr. (ὀνωνυμάζω.) cognominare. Plin. lib. 31. cap. 3, Suario cognominabatur, propter similitudinem Suarij cuiusdam negotiatoris. Idem lib. 29. cap. 1, Alia factio ab experimentis fe cognominans Empirices, coepit in Sicilia.
Cognominans, pen. prod. (ὀνωνυμάζων.) Participium. Cic. in Partit. Verba ponenda fiunt, quæ vim habeant illustrandi, nec ab vsu sint abhorrentia, grauia, plena, sonantia, iuncta, facta, cognominata, non vulgata, superlata, in primisque translata.
Diuites cognominati. Plin. lib. 33. cap. 10, Postea diuites cognominati, dummodo norum sit, eum qui primus acceperit hoc cognomen, decoxisse creditoribus suis.
Cognosco, cognosis, cognoui, penultima producta, cognitum, penult. correpta (γνωναι, γνωρίζω, γνησιάω, γνησιόω.) cognoscere, Est (inquit Donatus) diligenter & attente considerare. Terent. And. 3, 5.
Tandem cognosti qui sim. Cæsar 5. bel. Gal. Nihilo tamen secius omnia cius consilia cognoscere.
Cognoscere rectè bonitatem atque prudentiam alicuius. Cic. pro Quinno.
Promptum est cognoscere, Id est, facile est. Ouidius 3. Metamorphoseos,
Vox fabitò audita est, neque erat cognoscere promptum
Vnde, sed audita est, &c.
Facile cognoscere. Lucret. lib. 2.
Memoriter. Vide MEMOR.
Penitus. Vide PENITVS.
Corde. Lucret. lib. 4,
Id licet hinc quanuis hebeti cognoscere corde.
Animus cognoscit hæc. Lucret. lib. 2.
¶ Perdifeo, cognosco. Cic. 1. de Orat. Perdiscendum ius ciuile, cognoscendæ leges, percipienda omnis antiquitas, &c.
Scire, cognoscere, & percipere aliquid. Cic. 2. de Orat.
Studiù cognoscendæ, percipiendæque virtutis. Cic. lib. 1. de Orat.
Experiendo magis quàm discendo cognoscere. Cic. Lent. lib. 1. 7.
Perspicere & cognoscere rerum naturam. Cic. 1. Offic.
¶ Cognoscere, pro Iurisdictionem exercere. Suetou. in Claudio, Cognoscens in Augusti foro, tactus nidore prandij, quod in maxima Mauis ade Salius apparabatur, deserto tribunali, consecendit ad faceedores, &c.
¶ Cognoscere de actis alicuius, Quod vulgus *testimonia si* dicit. Cicero ad Att. lib. 16, Lege & renatus consulto permissum erat, vt de actis Cæsaris cognosceretur, statueretur, iudicarent. Cæsar 7. bel. Gal. In Italiam ad conuentus agendos proficiscitur. Ibi cognoscit de Clodij cæde.
Cognoscere de re aliqua. Cic. 4. Verr. Se de hæreditate velle cognoscere quæ eius filio à propinquo homine Apollodoro Laphirone venisset.
De aliquo cognoscere, Id est de rebus alicuius. Cic. Attic. lib. 5, Habes consilia nostra, nunc cognosce de Bruto.
De salute alicuius. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. De Marcelli collegæ tui salute paulo antè, quàm tu, cognouimus.
Ex aliquo cognoscere aliquid. Cic. Cælio, lib. 2. 10, Certissima putabo, quæ ex te cognoro.
De toto statu rerum communium ex aliquo cognoscere. Cicero Lentulo, lib. 1. 8.
Optimè ex aliquo aliquid. Cic. Lent. lib. 1. 8.
Cognoscere causas. Virg. 3. Georgicorum,
Felix qui potuit rerum cognoscere causas.
Causas diligenter, peninsique. Cic. lib. 3. de Orat.
Cognoscere causas alicuius. Cic. ad Att. lib. 11, Prohiberis; omnes Italiæ, nisi quorum ipse causam cognouisset.
Cognoscere causas cum aliquo. Cic. 2. Offic. Adhibuit sibi in consilium quindecim principes, cum quibus causas cognouit, & eorum qui aliena tenebant, & eorum qui sua amiserant.
Conditionem societatis diligenter cognoscere. Cic. pro Roscio Comœdo.
Tenues curas cognoscere, Discere res minutas & leues. Virgil. r. Georgicorum,
Possum multa tibi veterum præcepta referre,
Ni refugis tenuesque piget cognoscere curas.
Domi ius ciuile cognouerat. Cic. de Claris Orat.
Rationem. Cic. Att. lib. 5.
Ritum sacri cognoscere. Ouid. 6. Fast.
¶ Cognoscere, Verbum pertinens ad iudicem, vt dictum est. Senec. Medea, 49,
Si iudicas, cognosce: si regnas, iube.
Cognoscere instrumenta, Est relegere & recognoscere. Vlpian. in l. Cognoscere. D. de verb. & res. signif.
De causa cognoscere. Vlpian. in l. Et post edictum. D. de Iudiciis, Non vtique iudex qui de iudicato cognoscit, debet de Prætoris sententia cognoscere.
De vi & proprietate rei cognoscere. Calliistratus in l. Si de vi. D. de Iudiciis.
Cognoscere & pronuntiare. Vlp. in l. In peremptorio. D. de Iudiciis, In peremptorio autem comminatur is qui edictum edit, erit absente diuersa pars cognituram se & pronuntiarum.
¶ Cognoscere qualis natura sit montis. Cæsar 1. bel. Gall. Qualis natura montis, & qualis in circuitu ascensus, qui cognoscerent misit.
¶ Cognoscere ex literis, nuntiis, & similibus, pro intelligere & certiorem fieri. Cic. ad Terent. lib. 14. 5. Cogoui enim ex multorū amicorum literis, quas, &c. Idem ad Lentul. lib. 1. 5, Hic quæ agantur, quæque acta sint, ea tu ex literis multorum & nuntiis cognoscere arbitror.
Cognoscere ex annalibus. Cic. in Hortensio.
Ex libris alicuius aliquos cognoscere. Cic. Lucrio, lib. 5. 12.
Aliquid ex re, ex factis alicuius, deereuisque cognoscere. Cicero 7. Verr.
Cognoscere casus. Virg. 2. Æneidos,
Sed si tantus amor casus cognoscere nostros,
Et breuiter Troiæ supremum audire laborem.
Clamore aliquid cognoscere. Tacit. lib. 13, Quod vbi clamore cognitum, &c.
¶ Cognosci in optimâ partem. Cic. 2. Offic. Facilimè autem & in optimam partem cognoscuntur adolescentes, qui se ad claros & sapientes viros bene consulentes Reipub. contulerunt.
¶ Cognoscere, pro Agnoscere. Terent. Eun. 5, 2,
-ita miserrimus
Fui sugitando nequis me cognosceret. Donatus.
Amores suos cognoscere. Ouid. 4. Metam. Id est amicum suum, vel amicam, de Thisbe quæ Pyramum inueniebat gladio perfotum.
Humanitatem alicuius, quòd grauitatis sit, cognoscere. Cicero Lentulo, 1. 7.
Vice sermonis cognoscere aliquem. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. Hoc est ex verbis cognoscere.
Tellus cognoscit alumnos. Stat. 4. Thebaid.
Os non cognoscendum. Ouid. 12. Metamorphoseos, & ossa
Non cognoscendo confusa reliquit in ore.
¶ Virum cognouisse dicitur illa quæ cum viro rem habuit. Ouid. epistol. 17,
Turpiter illa virum cognouit adultera virgo.
¶ Cognoscere, Experiri. Cic. ad Seruium, lib. 13. 25, Hominem prudentem & officiosum cognosces, & dignum qui à te diligatur.
Virum optimum grauissimumque cognoscere aliquem. Cic. Seruio, lib. 13. 20.
Duos præsentes cognoscere, Auxilium duorum sentire. Virgil. 1. eclog. 3,
Nec tam præsentes alibi cognoscere duos.
Res humanas contemnentem, & optimè contra fortunā paratum armatumque cognoscere aliquem. Cic. Lucrio, lib. 5. 13.

In cognoscendo

Cognoscendo. Vide t. u.
Peranguſto freto diuiſa, ferunt oris, ac libertatis iura cognoſcere. Cic. 7. Verr.
Signom cognoſcere. Cic. 3. in Catil.
De re aliqua cognoſcere & ſtatuere. Cic. de Claris Orat.
¶ Cognoſcere, Inſpicere & æſtimare. Cic. pro Quintio, Temporis quidem certè vix ſatis habeo, vt rem tantam, tot controuerſias implicatam, poſſem cognoſcere. Budæus.
¶ Cognoſcite, pro Attente audite. Cic. 4. Verr. Quantam poteſtatem habuerit, videtis quas res geſſerit, cognoſcite.
Ad cognoſcendum venire. Cic. de Orat.
Virtute cognita, & ſpectata fide homo ampliſſimus. Cicero pro Cecinna.
In vtraque fortona homo cognitus multis ſignis, & virtutis, & humanitatis. Cic. pro Cecinna.
Habere cognitum aliquid. Cic. in Orat.
In perfecti cognitione verſari. Cic. in Orat.
Cognitum, cognitu, Supinum à Cognoſco. Feſtus, Cognitu facilia eadem ratione dicitur, qua dictu facilia, & perſpectu, & factu facilia.
Cognitus, pen. corr. Participium {γνωρίζω.} vr, Cognitus alicui. Plin. lib. 13. cap. 4.
Cognitus nomine tantum. Plin. lib. 13. cap. 21.
Armis cognitus, Bello exploratus. Valer. lib. 5.
In multis iudiciis cauſiſque cognitus. Cic. de Claris Orat.
In promptu cognitus. Locret. lib. 2.
Acta coniugis cognita Vulcano. Id eſt adulterium Venetis. Ouid. 2. de Arte.
Vſu non longo cognitus. Ouid. 3. Trift. eleg. 5.
Idéoque recens præſtas, nec longo cognitus vſu.
Cauſa liquido cognita. Ouid. 5. Faſt.
Cauſa cognita excuſationem accipere. Vlpianus in l. liceт. D. de atbiteris.
Cauſa cognita iudicium darc. Paulus in l. ſed & §. 5. ſed & ſi dies. D. de iudiciis.
Cauſa cognita æſtimare. Sæuola in Tutor. D. de minorib.
Cauſa cognita probare. Marcellus in l. de ætate. D. de minoribus.
Cauſa cognita ſtatuere. Vlpian. in l. 1. §. ſed & ſi agant. D. de iudic.
Bene cognitus enſis. Sil. lib. 17.
Fœmina vni viro bene cognita, cui cum ſolo viro firmum coniugium fuit. Catol. epig. 56.
Homo per ſe cognitus. Cic. de Claris Orat. Qui ſummos honores homo per ſe cognitus ſine vlla cõmendatione maiorum eſt adeptus.
Pucr puero mihi cognitus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12.
Téque canam quacunque nota, tibi carmina mittam
Pené mihi puero cognite pené puer.
Indicio alicuius cognitus. Ouid. 2. de Arte.
Perſpecta & cognita res. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.
Penitus perſpectæ planéque cognitæ res. Cic. 1. de Orat.
Virtus cognita. Tibul. lib. 4. eleg. 1.
¶ Cognitus, Audiitione perceptus, vt apud Virgil. 2. Æneidos,
Temporis iam ex illo caſus mihi cognitus vrbis, &c.
Error cognitus. Propert. lib. 3. eleg. 15.
Cognitus, Adcitiuum nomen {γνωτὸς} vt, Incognita pro cognitis ne habeamus, vitandum. Cic. 1. Offic.
Cognitior {γνωτότερος} Id eſt magis notus. Ouid. 4. Trift. eleg. 5.
Nec tam nota mihi, quàm tam mala noſtra fuerunt:
Sed magis hæc, quo ſunt cognitiora, grauant.
Cognitiſſimus. Superlatiuum {γνωτότατος.} Catol. epig. 4.
Tibi hæc fuiſſe & eſſe cognitiſſima
Ait Phaſellus.
Cognitio {γνῶσις, γνῶσις, γνωτὸς} Verbale. Cic. 1. Acad. Cælestia autem vel procul eſſe à naturæ cognitione cenſeret.
In cauſæ cognitione verſari. Vlpian. in Lhæredibus. D. de dolo.
Deorum cognitionem capere. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ primùm eos homo excitatos, cœlos & cœdes conſtituit, vt deorum cognitionem cælum inuentes capere poſſent.
Manca cognitio naturæ. In MANCVS.
Cognitio contemplatióque naturæ manca quodammodo atque inchoata fit, ſi nulla actio rerum conſequatur. Cic. 1. Offic.
Gratior cognitio pocterum. Quintil. lib. 12. cap. 1.
Cognitio & iudicium. Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Attic. lib. 16. Plancos ipſe pro ingenio & prudentia ſua non ſit dubiaturus quin decretum Cauſium quorum lege & Senatuſconſulto cognitio & iudicium fit, conſeruet.
¶ Genus cognitionum labefactarum. Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Attic. lib. 16. Præſertim quum hoc genere cognitionum labefactato, acta Cæſaris in dubium ventura videantur.
¶ Imago cognitionis. Tacit. lib. 3. Id eſt ſpecies.
Studium cognitionis vincit conſpetiaino hominum atque ſocietas. Cic. 1. Offic.
Vis mirabilis rationis, & cognitionis, & ſcientiæ, virtutúmque omnium eſt in mente. Cic. 5. de Finib.
¶ Prætoria cognitio. Quintil. lib. 3. cap. 6. Aliis eſt cap. 8. Non debes apud Prætorem petere fidei commiſſum, ſed apud Conſules: maior enim Prætoria cognitione ſumma eſt.
Soluiuga & iciuna. Cic. 1. Offic. Nihil ea virtus quæ conſtat ex hominibus iuendis, id eſt ex ſocietate generis humani, attingat cognitionem rerum, ſoluiuga cogoitio & iciuna videatur.
Accipere ad cognitionem. In ACCIPIO.
Adducere in cognitionem. In ADDVCO.
Cognitionem amplexari. In AMPLEXOR.
Capere cognitionem. Cic. 2. de Nat. deor.
Cognitione & ſcientia contineturr officium aliquod. Cic. 1. Offic.
Dare cognitionem aliquarum rerum aliquibus, Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Attic. lib. 16.
Ex cognitione ducuntur officia naturæ. Cic. 1. Offic.
Habere cognitionem faciliorem. Cic. 5. de Finib.
Inferre cauſæ cognitionem. Vlpianus in l. ſi quis. §. merito. D. de dolo.
Dignum cognitione. Cic. 1. Offic. & lib. 2.
Cognitionem prudentiámque ſequitur conſideratæ actio. Cic. 1. Officiorum.
¶ Dies cognitionis, quo iudex aliquos in ius vocat, vulgò *aſſignationis* dicitur: quandoquidem eo ipſo debet de cauſa cognoſci. Vlp. in l. & poſt edictum. D. de iudiciis, Quòd ſi is qui edictum peremptorium impetrauit, abſit die cognitionis, &c.
Sufficere cognitionem. Vide Sufficere pro differre.
Cognitor, pen. corr. {γνωτὴς, γνώστωρ, γνώστωρος} olim dicebatur, qui nunc procurator iudicialis. Cic. 1. Verr. Me defenſorem calamitiarum ſuarum, me vltorem iniuriarum, me cognitorem iuris ſui, me actorem cauſæ ſuæ ſtatuit eſſe voluerunt.
Cognitor eſt, vt Feſtus ait, qui liſt alterius ſuſcipit coram ab eo cui datus eſt. Procurator autem abſentis nomine actor fit. Aſconius in Diuinationem, Qui defendit (inquit) alterũ in iudicio, aut patronus dicitur, ſi orator eſt: aut aduocatus, ſi aut ius ſuggerit, aut præſentiam ſuam commodat amico: aut procurator, ſi negotium ſuſcipit: aut cognitor, ſi præſentis cauſam nouit, & ſe tutrix vt ſuam. Ergo cognitorem Cicero appellauit familiariſſimum defenſorem. Hactenus Aſconius. Cicero pro Roſcio Comœdo, Quid intereſt inter eum qui per ſe litigat, & qui cognitorem dat? qui per ſe litem conteſtatur, ſibi ſoli petit: alteri nemo poteſt, niſi qui cognitor eſt factus. Itáne verò? cognitor ſi fuiſſet tuus, quod iudicio iudicio, ferres tuum ſuo nomine petiti, quod abſtulit, ſibi: non tibi exegit. Budæus.
Aſcribere cognitorem alicui. Cic. 4. Verr.
Cognitorem eſſe. Horat. 2. Serm. ſatyr. 5.
-tis cognitor ipſe.
Cum cognitore ſponſionem fieri. Cic. 5. Verr.
Fieri cognitorem pro aliquo. Cic. 4. Verr. Quum propterea tota Sicilia multũ authoritate & gratia poſſet, inuenire neminem Siculum potuit qui pro ſe cognitor fieret.
In aliquam rem cognitorem dare. Cic. pro Roſc. Com.
Cognitura, cognitur. pen. prod. Procuratio, ſue munus quo quis fungitur, quòd in foro eſt cognitor & procurator. Suetonius in Vitellio, cap. 2. in quo de eios maioribus diſcrit: Cuius (inquit) filius ſectionibus & cognituris vberius compendium nactus. Cognitiones non dixit, ſed cognituras, ne de iudice loqui videretur. Suur qui legant Conſuetis, ſed perridiculè. Turnebus.
Cognobilis {ἐγνωσμένος} Qui cognoſcitur. Gell. lib. 20. cap. 4. His ſolis cognobiles fuerunt.
Cognobilior, Comparatiuum. Cato 6. lib. Originum, Itaque ego, inquit, cognobiliorem cognitionem eſſe arbitror. Refert Gell. lib. 20. cap. 4. ad finem.
Cogo, cogis, cogi, pen. prod. coactum {συνάγω} cogere, A Con & Ago compoſitum, ſignificat in vnum colligere. Terent. Heaut. 1. 1.
Quaſi talenta ad quindecim
Cogi.
In vnum aliquid cogere. Quintil. lib. 8. cap. 5.
Nodo comas cogit. Seneca Hippol. 4.
Diductos cogere. Horat. 3. Carm. ode 9.
Quid ſi priſca redit Venus,
Diductóſque iugo cogit aheneo? Id eſt diſcordes reducere in gratiam.
Diſperſa cogere. Cic. 1. de Orat.
Ioscieuli in certa genera cogere. Cicero 2. de Orat. Pollicitus ſe ius ciuile, quod nunc diffuſum & diſſipatum eſt, in certa genera coacturum, & ad artem facile redacturum.
Nubes cogunt ad montes. Lucret. lib. 6.
-ad altos denique montes
Contruſæ nubes coguntur, vique premuntur.
Cogere oues intro. Plaut. Bacch. 2.
Pecus cogere. Virgil. 3. eclog.
Pecudes cogere ſtabulis. Virgil. 6. eclog.
Voces in nodum cogere, ſignificat orationem ſyllogiſmo vel enthymematæ includere. Ouid. ad Piſonem,
Scu iuuat allrictas in nodum cogere voces,
Et dare ſubtili vincula verba cadcnæ, &c.
¶ Agmen. Cic. ad Attic. lib. 15.
Acies in præliu. Virgil. 9. Æneid.
Vndique auxilia. Virgil. 8. Æneid.
Cohortes Lucteiam corgi. Cn. Mag. Domitio, in Epiſt. ad Attic um, lib. 8.
Cogrrat vigiuti cohortes ex finitimis regionibus. Cæſar 1. belli Ciuili.
Cogere copias in vnum locum. Cæſar 3. bcl. Gal.
In vnum locum cogere exercitum. Cic. Catoni, lib. 15. 4.
Conſilium cogi de aliquo. Quintil. lib. 7. cap. 3. De vno enim reo conſilium cogunt.
Milites cogere. Cæſar 5 bel. Gal.
Copias parare, multitudinem hominum cogere, armare, inſtruere. Cic. pro Cecinna.
Socios ad locum aliquem. Virgil. 4. Æneid.
Cogere ad verba. Conuocare ad colloquium. Propert. lib. 4. eleg. 1.
Buccina cogebat priſcos ad verba Quirites.
Cogere Senatum. Cic. 3. de Finib. Dum Senatus cogerrtur nihil operæ Reipub. derrahens.
¶ Cogere pecuniam à ciuitatibus ſtatuarum nomine. Cic. 4. Verr.
Pecuniam cogere ex decumis imperatorum. Cic. pro Rab. Poſth.
Aurum cogere in vſus humanos. Horat. 3. Carm. ode 3.

Stipem. Cic.1. de Leg.
Stipendium. Cic.3. Verr.
Cogere aliquid ad. Seneca lib. 1. de Ira, Quod exundat, ad faluram redum cogere.
Cogere ad fiscum. Paulus I. in fraudem. D. de iur. fisc. Eius bona qui fibi mortem conscivit, non ante ad fiscum cogitur, quam prius confiterit cuius criminis gratia manus sibi intulerit.
Tumultus cogere. Ouid. 2. 4. epist.
Et magnos, video, cogit mihi rapta tumultus,
Armaque petunt Pergama mille rates.
Vites cogendæ in fulcum, Id est in ordinem componendæ, aut certe arandæ. Virgil. 2. Georg. Seruius.
¶ Cogere in ordinem. Budæus, Antiqui quum significare volebant hominem inter suæ conditionis homines retinendum continendúmque, id est (vt vulgò loquimur) *suo statui contentum esse cogendum*: in ordinem eum redigendum, vel etiam cogendum dicebabant, hoc est inter vulgares & gregarios annumerandum. Plinius Iunior ad Falconem, lib. 2. epist. 13, Consulis an exultimem te in tribunatu caussa ægre deceres. Plurimum refert quid esse Tribunatum putes: Inanem vmbram, & sine honore nomen: an potestatem sacrosanctam, & quam in ordinem cogi vt à nullo, ita ne à se quidem deceas? Idem lib. 2. epist. 6. ad Auitum, frugalitatem suam ostendere volens, & in victu parsimoniam, elegantiæ hoc verbo vsus est, Liberti (inquit) mei non idem quod ego bibunt, sed idem ego quod liberti, & nutherculæ figulæ imperes, non est onerosum, quo vtaris ipse. communiare cum pluribus. Illa ergo reprimenda, illa quasi in ordinem redigenda est, si sumptibus parcas. Huic autem opponitur, Eximere numero. Hactenus Budæus.
¶ Cogere { ἀναγκάζειν, διέπειν, εἰσφέρειν } Compellere. Terentius Adriph. 4.
Quod vos ius cogit, id voluntate impetret.
Mori me denique cogis. Virgil. 2. eclog.
Quid non mortalia pectora cogis,
Auri sacra fames?
Audaces cogimur esse metu. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.
Si res cogent. Cic. Lentulo, lib. 1. epist. 5.
Acerbè cogi. Cic. 1. Philipp.
Conuitio aliquorum cogi. Cic. Q. frat. lib. 1. 14.
Fame cogi. Cic. 7. Verr.
Prece cogere aliquem. Horat. 1. Epist. 9,
-nam me rogat, & prece cogit.
Ratione aliquem cogere. Cic. de Amic.
Cogere arua vt pareant colono. Virgil. 1. Æneid.
In femihoræ curriculum cogere. Cic. pro Rabirio, Nunc quoniam T. Labiene diligentiæ meæ, temporis angustias obstitisti, mèque ex compacto & constituto spatio defensionis, in semihoræ curriculum coegisti, parebitur, & c.
Aliud quàm cogebaur illarum est. Cic. 1. de Inuent.
Cogere vi & minis. Cic. 2. de Leg. Non omnia vi ac minis cogere. Terent. Hecyra,
Vi coepi cogere vt rederet.
Ad arma cogi. re aliquem. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.
Ad munera cogi. Ouid. 2. de Arte.
Ad prælia cogi. Virgil. 12. Æneid.
Cogere ad lacrymas. Plaut. Bacch. 2.0.
Cogere in cruciatum. Plaut. Perſa, 3,
Quem pol ego vt non in cruciatum, atque in compedes
Cogam.
Cogitur in curſum verberibus. Plin. lib. 8. cap. 43.
In lacrymas cogi. Ouid. in Ibin.
Vis ventorum in portum naum cogit. Cic. 2. de Inuent.
In Senatum cogi. Cic. 1. Philip. Quid tandem erat causæ cur in Senatum hesterno die tam acerbè solus cogerer?
Cogatur mulier in thalamos alcuius, cui inuita nubit. Valer. libro 7. Argonautic. &n.
Cernis vt infelix thalamos ego cogar in illos.
Cogemus in hanc concedere turbam. Horatius,
Multa poetarum veniæ manus auxiliósque
Sit mihi: nam multo plures fumus: ac veluti, te,
Iudæi cogemus in hanc concedere turbam. Senſus eſt: Si poeticum tibi diſpliceat ſtudium, & poetæ tibi inuiſi ſunt, vt vulgò Iudæos omnibus hominibus vidimus, nos poetæ, qui plurimi ſumus, pernicioſæque vt Iudæi in religione ſua & cæremoniis, ita in ſtudio poetico & propoſito ſumus, non modò non de ſententia deduetemur, ſed te vltrò ad poetas traducemus, & vnum è turba poetarum, quanuis inuitum, reddemus, vt illud ſtudium quod improbas, poſthac celebraturus culturúſque ſis, & carmina ſcripturus. Sic Turnebus.
¶ Cogi aliquò, id eſt neceſſitate adigi, aut compelli ad locum aliquem. Horat. 2. Carm. ode 3.
Omnes eodem cogimur.
In tenues cogi lares, Anguſtam habere domum, non abundare diuitiis. Propert. lib. 4. eleg. 1.
Horrari & Cogere, diuerſa. Cic. 3. Offic. Num te emere coegit, qui nec horruit quidem eſſe?
Cogere in mollitiem lanæ. Plin. lib. 19. in præm. de lini natura, Denique tam paruo ſemine naſci, quòd orbem terrarum, vltro citróque portet, tam gracili auena, tam non alte à terra tolli: neque id viribus ſuis nec ti, ſed paſſum ruſimque & in mollitiem lanæ coactum.
Apes bis grauidos cogunt fœtus, Apibus gemina eſt fœcunditas mellis. Virgil. 4. Georg. Seruius.
Verba cogere in pedes. Componere verſus. Ouid. 3. Trift. eleg. 6.
Coguntur carnes, Conglutinantur, cohærescunt. Plinius libro 27. capite 10.
¶ Cogere { πρωτεύειν } Spiſſum facere. Virgil. 4. Georgicorum,
-nam frigore mella
Cogit hyems, eádémque calor liquefacta remittit.

In nubem cogitur aer. Virgil. 5. Æneid.
In nubes cogitur aer conſtertus. Cic. 2. de Nat. deor.
¶ Cogere. Eſt quod Gallicè dicimus, *faire prendre, & faire tenir*, & quod vulgus pharmacopolarum dicit, *faire coupre medicamento*. Celſus lib. 5. cap. 18, Quibus adiicitur vinguenti irini quantum ſatis eſt ad ramollienda atque cogenda.
Cogere lac in duritiam. Plin. lib. 23. cap. 7, Exceptum id, coactúmque in duritiam, ſuauiorem carnibus alit. t.
Cogi in magnitudinem mili. Plin. lib. 11. cap. 32, Multa autem inſecta & al. ter naſcuntur, atque in primis rx rore. Inſider hic raphani ſolio, primo vere, & ſpiſſatus ſole in magnitudinem mili cogitur. Inde porrigitur vei m culus paruus, & ſtridio mox cruca.
¶ Cogere cunros, Impellere. Virgil. 7. Æneidos,
Quadrifidam quercum cuneis vt forte coactis
Scindebant.
Equum cogere verbere. Claudian. 4. Panegyr.
Coguntur violenter aſſiduo verbere ſumantes equi. Sil. lib. 16.
Vnda plurima cogitur vento in aliquem lorum. Virgil. 4. Georg.
¶ Cogere, pro Concludere & conuincere. Cic. 3. de Nat. deor. Innumerabilia ſunt ex quibus effici cogique poſſit, nihil eſſe quod ſenſum habeat, quin id interrat.
¶ Cogi in anguſtum. Terent. Heaut. 4. 2.
Ita hæc re in anguſtum oppidò nunc meæ coguntur copiæ.
Cogens { ἀναγκάζων } Participium. 11.
Arborés alæ nullis hominum cogentibus ſponte ſua veniunt. Virgil. 2. Georg.
Cogens & vetans deus. Cic. 2. de Leg.
Re cogente profectus eſt. Ouid. 1. epiſt. 16.
Coactus { πανικρόπος } Participium. vt, Coactæ naues, apud Cæſarem 1. bel. Ciuil.
Coacta pecunia ad agros emendos. Cic. de Lege Agrar.
Coactus { ἀναγκαστικός } & Sponte, contraria. Seneca Troad. 6,
Coacta dicere, ſpoute quod fari abnuis.
Coactum & expreſſum auſpicium. Cic. 2. de Diuin.
Lacrymæ oculi maduere coactis. Ouid. 6. Metam.
Lacrymæ coactæ, Vi expreſſæ. Virgil. 2. Æneid.
Diſcunt oculi lacrymare coacti. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Scelus coactum, Impulſu alterius commiſſum. Seneca Troad. 10, -ad authorem redit
Scelerus coacti culpa.
Thalamus coactus. Id eſt Venus violenta, & vitium per vim oblatum virgini. Stat. 5. Thebaid.
Coacto vertier humum attingere, Id eſt inflexo. Seneca Hipp. 12.
¶ Coacti, qui dicantur. Cic. pro Cecina, Certè cogit is qui congregat homines & conuocat. Coacti ſunt ij qui ab aliquo ſunt vnum in locum congregati.
¶ Multa arte coactum ebur. Valer. lib. 2. Argonaut. Hoc eſt laboratum & ſcalptum.
Fabris publicè coactis, operiſque imperatis exadificare aliquid. Cic. 7. Verr.
Operis publicè coactis ædificare nauem. Cic. 4. Verr.
Coacti & armati homines. Cic. pro Cecina, Cecinnam, quid &c. pulſum prohibituimque eſſe vi, coacti ſi hominibus & armatis.
In vnum locum coactæ copiæ. Cn. Magnus Domitio, in ripiſt. ad Attic. lib. 8.
Gladij coacti. Lucan. lib. 3.
¶ Coacta alui, excrementa apud Celſum ſunt, quæ Hippocrates lib. 2. Prognoſt. πανικρόπον dicit. Id eſt, vt enarrat Galenus, *ἐπὶ ὧν ἡ κοιλία πάνυ ὑπὸ ξηρότητος ἐπέχεται, ὁ δὲ μέγας τῶν ἐντέρων πανικρόπος*, Id eſt non multum liquida, vt diſſluere poſſint, ſed quatenus ceu colligata manent. Celſ. lib. 2. cap. 8, Aluus in hac valetudine ea tura eſt, quæ quotidie coacta, eaque conueniens his quæ aſſumuntur, redit.
Lactis maſſa coacta. Ouid. 8. Metam. Peripharis eſt caſei.
¶ Ferro coactus. Propert. lib. 3. eleg. 24.
Hæc ego non ferro, non igne coactus, & ipſa
Naufragus Ægæa verba farebor aqua.
Ira. Seneca Octau. 2.
Legibus. Terent. And. 4. 5.
Neceſſitate. Cæſar 8. bel. Gal.
Pudore. Cæſar 8. bel. Gal.
Terrore. Lucret. lib 3.
-dum falſo terrore coacti
Effugiſſe volunt longè quæ quæque remoſſe.
Tempore atque officio ad aliquid agendum. Cic. 1. Verr.
Vi. Terent. Phorm. 1. 4.
Vi & neceſſario ſumus in portum coacti. Cic. 2. de Inuent.
Coacti ac neceſſario dicere. Cic. pro Domo ſua, Et quoniam hoc reprehenditis, quod ſolere me dicas de mepſo glorioſius prædicare quis vnquam audiuit, quum ego de me niſi coactus ac neceſſario diceremr?
Vi morbi coactus concidit. Lucret. lib. 3.
Regio ſub arma coacta. Virgil. 7. Æneid.
Coactus, huius coactus { πανικρόπου } Cic. 4. Verr. Eum quoque oſtendam, ſiquando ſi datus, coactu illius, quod eron ſenſeri tudicaſſe.
Magnus coactus. Lucret. lib. 2.
Coactura, coacturæ, pen. prod. { πανικρόπη } Colum. lib. 12. cap. 50. Vt ſeparetur, & ſeorſum reponatur vniuſcuiuſque dieı coactura. Hoc eſt, quantum oluarum vnoquoque die collegeris, hunc congregueris.
Coactilis, Vide de o a c t u s a ſuo loco.
Coactio, Verbale { ἀναγκαστικόν, πανικρόπη } vt, Coactio argentaria, Munus ipſum eogendi pecuniæ. Suetonius Veſp. Auguſt. cap. 1, Vbi demde venia & miſſione impetrata, coactiones argentarias facit. ruit.
Coactor, Verbale { πανικρόπης } Coactores (inquit Budæus) dicebantur qui nunc *Receptores particulares*.
Coactores olim in auctionibus dicebantur, quaſi quæſtores quidam, qui ab his quibus ſingulæres in auctione attributæ fuerant, pretium

pretium exigebant, quafi collectores, quia pecuniæ cogrbant, id eſt colligebant. Scæuola in l. 40. §. 5. de ſtat. liber. Argentarius coactor quum pene eorum ſortunam in nominibus haberet, ſeruos actoribus libertatem ita dedit. Horat. lib. 2. Serm.

Nec tumuit ſibi ne vitio quis verteret, olim
Si præco paruas, aut vt fuit ipſe, coactor
Mercedes ſequeret. Vbi Acron, Præcones dicebantur, qui ſtabant ad haſtam: Nuntiabant enim pretia oblata. Coactores autem, mercenarij eorum qui habebant argentarium. Sunt autem argentarij, qui habent ſummam rerum venalium. Argentarium dicimus eum qui habet ſummam diuitiarum, à quo accipiunt foræus. Coactor, qui exigit nummos à circunſtantibus. Aliter, Coactores dicuntur argentarij in auctionibus, qui pecuniis coguntur ipſi ſunt conuectari. Hæc Acron. De his quoque Cicer. loco in oratione pro Cluent. quem ſubiiciam intelligendus eſt, Quidam ex amicis Saſſiæ recordatus eſt ſe nuper in auctione quadam vidiſſe in rebus minutis aduncam ex omni parte, dentatam & tortuoſam vnire ferrulam, qua illud poruiſſe ita circunſecari videretur. ne multa, perquiritur à coactoribus, inuenitur ea ferrula ad ſtratorum pertinere. Horom. in com. verb. hur.

Coactor, aliter. Cato cap. 139. Menſes decem ab coactore reliquer porcos ſeruatos.

¶ Coactor, pro Impulſore. Seneca epiſt. 43. Quibus non duce tantùm opus eſt, ſed aduutore. (vt ita dicam) coactore.

Agminis coactor. Tacit. lib. 18.

Coacto, coactas [ſυνεσταλμένος] coactare, Frequentatiuum, Vehementer cogere. 91. Singulus membra coactans. Lucret. lib. 6.

Singultuſque frequens noctem perſæpe, diémque
Corripere aſſidue cœpit, & membra coactans,
Diſſoluebat eos deſeſſos ante fatigans.

C O H

Cohærco, coherces, cohæſi, cohæſum [συναναστρεφομένων ἀναστρέφω] cohærere, eiuſdem ferè ſignificationis cuius eſt Adhæreo. Cic. 1. Acad. Neque enim materiam ipſam cohærere potuiſſe, ſi nulla vi continereturneque vim ſine aliqua materia.

Cohærere alieui rei. Cic. 2. de Legib.

Ad cohærendum omnia duo aliquid tertium anquirunt. Cic. de Vniuerſitate.

Cohærente & continuata natura eam omnibus ſuis partibus eſſe dum mundum. Cic. 1. Acad.

Apte res inter ſe & cohærentes Cic. 3. de Nat. deor.

Apte cohærere mundus Cic. de Vniuerſi.

Implicita eum illis ratio. & cohærentia. Cic. pro Lege Manilia.

¶ Cohærere res aliqua dicitur, quando negotio conuenit & concordat. Terent. And. 3. 2. hem,

Palsum obſtupui. ipſus triſtis. de-improuiſo nuptiæ.

Non cohærent.

Vix cohæres oratio. Cicero pro Cælio, Sed vix diſcreti adolescentis cohærebat oratio.

Congruunt & cohærent cum cauſa. Cic. 1. de Inuent.

Cohærent dicta inter ſe. Cic. 4. de Finib. Non quæro iam, verúmne ſit illud Stoicorum quæ dicat, præclarè inter ſe cohærere.

Non cohæret ſermo. Cic. pro Cecinna, Sermo hercle & familiaris & quotidianus non cohærebis, ſi verba inter nos auc upabimur.

Aptiſſimè cohærent inter ſe. Cic. in Orat.

Præclarè inter ſe cohærere. Cic. 5. de Finib.

Cohærentia inter ſe dicere. Cic. 2. Philip. Tam autem erat excors, vt tota in oratione vel maxime ipſe pugnares, vt non modò non cohærentia inter ſe dieres, ſed maximè diſſuncta atque contraria. Vulgus vocat *Loqui ad propoſitum*.

¶ Cohærere dicuntur aliqui. Plin. Iunior, epiſt. 17. lib. 7. Hoc eſt, qui ſunt coniuncti & confœderati inuicem.

Cohæreſco, cohæreſcis [συνίσταμαι] cohærescere. Cic. 1. de Nat. deorum, Quæ interiecto inani cohæreſcunt, tamen inter ſe, &c. De atomis.

Cohærentia, cohærentiæ [συνοχή.] Cic. 2. de Nat. deor. Iam verò cæruinus Solis & Lunæ, reliquorumque ſiderum, quanquam etiam ad mundi cohærentiam pertinere ignarantes & ſpectaculum hominibus præbent.

Cohærentia mortis & vitæ. Gell. lib. 6. cap. 13. Et lib. 15. cap. 3.

Cohærentia regionum. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 15. Paulo pòſt vocat continentiam.

Cohærentia vocis. Gell. lib. 15. cap. 3.

Cohæreret, Aduerbium. Horus lib. 2. cap. 17, In Hiſpania propè ducentos per annos dimicatum eſt, à primis Scipionibus in primum Cæſarem Auguſtum, non continuè nec cohærenter, ſed prout lacceſſierant.

Cohæretinus cohæredis, pen. prod. com. g. [συγγενικὸς] Qui ſimul hæres inſtituitus eſt. Plin. Iunior, epiſt. 16. Libertos eius, cohæredique cohæredes ſuos falſi, vt vencficij reos deuleriat ad principem.

Multis cohæres. Horat. 2. Serm. ſatyr. 5.

Cohibeo, cohibes, pen. cor. cohibui, cohibitum [συνέχω, συναγωγὴν ποιῶ] cohibere, Et Con & Habeo, Quaſi ſecum habere ſignificat, & retinere apud ſe. Cic. de Senect. de terra loquens, Primum id occasum ſuccum cohibet, ex quo oceatio, quæ hoc eſſicit, nominata eſt.

Auro cohibere lacertos. Ouid. epiſt. 9. Auro id eſt armillis aureis.

Cohibere in ſe. Cic. de Fato, Sed intereſt inter cauſas fortuito antegreſſas, & inter cauſas cohibentes in ſe efficientiam naturalem.

Sidera in ſe cohibent notiem. Lucret. lib. 2.

Cohibere lacebris aliquid. Virgil. 3. Æneidos,

At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca lacebris. Id eſt continet, claudit.

Ventos carcere cohibeus Æolus. Ouid. 14. Metam.

Venti cohibentur in antris. Ouid. 15. Metam.

Cohibere aliquem in vinculis. Curtius lib. 6, Otiadæs erat nobilis Perſes, qui à Dario capitali ſupplicio deſtinatus cohibebatur in vinculis. Hinc liberato Sarapeam Mediæ attribuit.

¶ Cohibere ſe intra locum aliquem, pro Secedere. Plaut. Mil. 10, Cohibere intra limen etiam vos parumper
Pleuiſces.

¶ Cohibere ſe, pro Reprimere, & refrænare animum. Terentius Heaut. 5. 1. Non te cohibes? non te reſpicis?

Cohibere iracundiam, Idem. Cic. pro Marcello, Virum animum vincere, iracundiam cohibere, victoriam temperare, &c.

Affenſionem cohibere à rebus incertis. Cic. 1. de Nat. deor.

Crinem cohibere nodo. Horat. 3. Carm. ode 14.

Fugam. Sil. lib. 15.

Furorem alicuius. Cic. 5. Philipp.

Gaud. à. Propert. lib. 2. eleg. 16.

Iras. Virgil. 12. Æneid.

Libidines effrænatas à coniugibus. Cic. pro Milone.

Manum alicui. Stat. 6. Thebaid.

Motus animi turbatos. Cic. 3. Offic.

Cohibere & continere a bomni lapſu temeritaret. Cic. 1. Acad.

Cohibere animum, manus, oculos ab alieno, Non concupiſcere, non furari alienа. Cic. pro Lege Manilia, Quare cum ſi quem habetis qui collatis ſignis exercitus regios ſuperare poſſe videatur, tamen niſi erit idem qui ſe à pecuniis ſociorum, qui ab eorum conjugibus ac liberis, qui ab auro, gazaque regia, manus, oculos, animum cohibere poſſimus non erit idoneus.

Cohibere brachium noga. Cicero pro Cælio, Nobis quidem olim annus erat vnus ad cohibendum brachium toga conſtitutus: & vc exercitatione ludóque campeſtri tunicati vicrenur: cadem que cra, ſi ſtamn mercri ſtipendia eeperamus, caſtrenſis ratio atque militaris. Hiuus loci ſenſus eſt: Eo anno quo ſumpra virile toga ſuerat, modeſtiam exammum & pudorem ab adoleſcentibus poſtulabum ſuiſſe æquè, ac quum in puerili erant præterea. Quòd ſi tum magiſtris liberati, & ſuæ ſanquam tutelæ facti, viſi eſſent eo anno protectiones aut peculationes, de eorum pudicitia male exiſtimatum ſu ſit. Qui enim brachium vel profer, vel exeret, minus eſſe modeſtus & verecundus videtur, quam qui toga brachium cohibet & continet. Et Æſchines eôtra Timarchum priſcorum oratorum pudorem & modeſtiam laudans, eos ait peroraſſe manus intra pallium continentes. Eodem etiam illo anno neſas eis erat corpus in campo Martio nudare, ne corporis nuditatone impudenti animorum quarrre velle viderentur. Quin & Seruius ait Ciceronem ſcripſiſſe anno ſtipendij primo ſolutos eſſe dari cuſtodes adoleſcentibus militaturis, quà ex conſuetudine Maronem dixiſſe,

Cuſtodem ad eſſe comitémque impubis Iuli
Eptydem vocat, &c. Turnebus.

¶ Cohibere pari ſeueritate ſiſcum atque ærarium. Plin. in Paneg. Id eſt, Cauſſe ne præter ius & rationem ereſcat priuatorum diſpendro. Laudat enim Plinius Traiani continentiam, quòd non exhauriret eius improbis confiſcationibus.

Cruentas epiſtolas armis cohibere. Tacit. lib. 3.

¶ Cohibere ſilum. Plaut. Merc. 3,
-neque deſidæ in otio
Operam deſiſe, neque porcſtatem ſibi
Fuiſſe, adeò acrè cohibium ſe eſſe à patre.

Cohibent pugnare leges, Id eſt prohibent. Cic. pro Roſc. Amcrino.

In emendatoribus cohibendis legitur Prohibebant.

Ceruos cohibens areu. Horat. 4. Carm. ode 6.

Claſtra cohibentia cuſtodem paeis. Horat. 2. epiſt. 1.

¶ Cohibeſtim, pro Cohiberim, antiquum: cruſmodi ſunt illa apud Plautum, ſeruaſſim, ſupplicaſſis, negaſſim, prohibeſſit, &c. pro ſeruauerim, ſupplicaris, negauerim, prohiuerit, &c. Lucret. lib. 3. Corpore qui noſtro rarus magis em cohibeſſit?

Cohibito [ὑπερβὰς] Verbale. Cic. 5. Verr. Sic deportandi dies præſtituta tollere cogebat ex area: cohibitio tollendi, ſuis pactus ſtet, vim adhibebat pactionum voluntatem.

Cohoneſto, cohoneſtas [σπουδαιοποιῶ] cohonestare, Idem quod Honeſtare: niſi aliquid ornatus adferre dicamus ipſam compoſitionem. Plin. lib. 22. cap. 23. Deſtuila capitis ſemitæ illito cohoneſtari.

Cohoneſtare, Honoribus afficere. Cic. Anteq. iret in exil. Tantum à vobis illud Equiters Romani peto & rogo, vt quem ſerpenumero veſtra laude cohoneſtaſtis, &c.

Statuas alicuius cohoneſtare. Cic. 4. Verr. An quorum authoritate ſtatuas cohoneſtare tuas conatus es, eorum ego dignitate acceuſationem meam comprobare non potero?

Exequias alicuius cohoneſtare. Cic. pro Quintio.

Cohoneſtare victoriam. Liu. 8. bel. Maced. Sed referre etiam, ſi opus eſſet, videretur parati eſſe. ex decem legatis, ſi ſibi placet, quod conſilium diſpenſandæ cohoneſtandæque victoriæ Imperatori bus maiores dederunt noſtri, audueſarios habere.

Cohorteo, coliurtes, cohortui [συμφοιτῶ] cohorrere: vel Cohorteſco, cohorreſcis, cohorreſcere, Magno horrore aſſici. Suetonius Tiberio, cap. 21. Dij me perdant, niſi cohorteſcit corpus meum. Hoc eſt, niſi totus horreo. Cic. in Somnio Scip. Quem vi agnouit, equidem cohortui.

Aliquem cohorruiſſe, quòd. Cic. Attico, lib. 7.

Cohorrere ex re aliqua. Cic. 3. de Orat. Ex quo quum cohorruiſſet, cum ſibri domum redire, dieque ſeptimo eſt lacteris dolore conſumptus. Poſſet hæc panicula, Et quo, etiam ad et mpus referri: quaſi dicerer, Poſt ſudorem quum refrixiſſet.

Cohors, huius cohortis, ſcrm. g. [σπεῖρα, πόλεις] Idem ſignificat quod chors, chortis locum ſcmpe in villa, tectis circundatum, in quo paſcuntur gallinæ & huiuſmodi. Varro lib. 3. de Re rub. cap. 3. Primus enim ille gradus antiquus maiorum noſtrorum erat, in quo eſſent auiaria, duo duræ axtan. in plano cohors, in qua paſcebantur gallinæ, & earum fructus erant qua & pulli. Vide C H O R S.

¶ Cohors. Siponinus, Chors milliaria, quæ & prima cohors dicebatur, conſtabat mille centum & quinque pedituin, & equitibus

Ianeatis centum quadraginta duobus: renebâtque aquilam, quod præpuum ſignum erat in Romano exercitu, habebat præterea Imperatorum imagines. Varro de Ling. Lat. Cuhors, quòd vt in villa ex planibus tectis coniungitur, ac quidam fit vnum: ſic ex manipulis plurib⁹ copulatur cohors: quæ in villa dicta, quòd circa eum locum curentur pecus.

Cohors & Turma differunt. Cohors enim de pedibus ſolùm, Turma verò de equitibus dicitur. Itaque Cicero in orat. pro Marcello pedites equitésque ſignificat, quum inquit: Huius gluriæ Cæſar, quam ex paulo ante adeptus, ſocium habes neminem: nihil tibi cohors, nihil turma deeerpit. Idem Attic. lib. 6. epiſt. 2. Habeat is turmas cur putius quàm cohortes? Ex Paulo Manutio.

Acies cohortium. Tacitus libro 21. Pellebant ſuciarum cohortium acies.

Caſtra cohortium, alarúmque inuadere. Tacit. lib. 21.

Præfidia cohortium, alarum, legionum inuadere. Tacit. lib. 21.

Robora claſſium, alarum, cohortium. Tacit. lib. 18.

¶Alaria cuhors, Vide Alaris, in ALA.

Armigera. Sil. lib. 12.

Auxiliaria Vide AVXILIOR.

Bellatus. Stat. 6. Thebaid.

Denſæ cohortes. Claudian. 7. Panegyr.

Impia Gigantum. Horat. 2. Carm. ode 19.

Impura. Cic. in Orat.

Inhonora. Stat. 10. Thebaid.

Innumeræ. Stat. 5. Thebaid.

Legionariæ. Vide LEGIO.

Mootana cohors Cappadocum. Lucan. lib. 7.

Numeroſa. Sil. lib. 11.

Pilata. Vide Pilatus, in PILVM.

Præterea ſtabant Celtarum ſigna cohortes. Sil. lib. 15.

Sociæ. Tacit. lib. 21.

Cæſa. Tacit. lib. 19.

Expedite cohortes. Tacit. lib. 2.

¶Corrumpere. Cic. 5. Verr.

Cohortes ex præſidiis deducere. Vide DEDVCO.

Educere. Cæſar. 2. bel. Gall.

Exarmare. Tacit. lib. 18.

Expliteare. Virgil. 2. Georgicorum.

Vi ſeſpe ingenti bello quum lunga cohortes

Explicuit legio & campo ſteit agmen aperto.

Firmare. Tacit. lib. 11.

Cohortes inducere in prælium. Vide INDVCO.

¶Cohors, Congregatio quoruneunque hominum. Suetonius in Nerone. cap. 15. Quòd quantum potuerunt iubebatur, recuſarat, dimiſſus è cohorte amicorum, nihilo medelius vixit. Horat. 1. Epiſt. 3.

Quod ſtudioſa cohors nperum ſtruit?

Famula cohors, Id eſt famularum cuhors. Stat. 12. Thebaid.

Inuupiæ cohortes. Id eſt cohortes virginum. Stat. 12. Thebaid.

¶Cohors, pro Cumitatu & ſatellitio, & familia magiſtratus qui ibat in prouinciam. Vnde Cohors Prætoria, quæ Conſuli aut Prætori in prouinciam, facile ſemper erat, quaſi quæ latus eius eingebat. Cic. ad Q. fratrem Aſiæ Proconſulem, lib. 1. 1. Quos verò aut ex domeſticis cohortibus, aut ex receſſariis apparitionibus tecum eſſe voluiſti, qui quaſi ex cohorte Prætoris appellari ſolent: horũ nun modò facta, ſed etiam dicta omna præſtanda nobis ſunt. Itaque quod Cicero cohortem Prætoriam in prætura habuit, dixit, Aſconius Cosulares comites interpretatur. Budæus.

Prætoria cohors ſeortatorum. Cic. 2. in Cail. O bellum magnopere pertimeſcendum, quum hanc ſit habiturus Catilina ſcortatorum cohortem Prætoriam.

Prætoriæ cohortes. Tacit. lib. 11. & lib. 3.

Laboriosa cohors Vlyſſei. Horat. Epod. 16.

Cohors vaga. Catull. de Berecynthia.

Vbi ſuetur illa diuz volitare vaga ocnem.

Dare cohortem in præſidium. Tacit. lib. 15.

Vallatum cohortibus ire. Stat. 12. Thebaidos,

-nec alumna oiuoſi

Phaſidis innupuis vallata cohortibus iret.

¶Cohors ad res ioanimacas etiam tràsferur. vt, Febrium cohors. Horat. 1. Carm. ode 3.

Cohorticulæ, cohorticulæ, pen. corr. Diminutium. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. Famil. epiſt. 6, Bibulus in Amano neſcio quid cohorticularum amiſit.

Cohortalis, pen. prod. {συμπολιτικὸς} Adiectium à cohorte villæ. vt, Cohortales aues. quæ in cohorte aomi alunur. Colum. lib. 8. in proem. Et vt à pecoribus recedam, quorum in parte auium cohortalium, & aium eua poſita eſt, quis, &c.

Cohortor, cohortaris {συμβουλεύω} cohortari, Simul aut vehementer hortari. Cicero 2. de Natura deorum, Deinde hæc cohortamur, hæc perſuademus.

¶Cohorto, cohortas, Actiuè, Antiquè. Quadrigarius apud Noniũ, Et diecrent ceſtra facta eſſe, atque hos cohortarent, vti maturarent.

¶Dcterrere & Cohortari, opponuntur. Cic. 1. de Orat. Illud verò fuit horribile, quod mehercule vereor ne maiorem vim ad deterrendum habuerit, quàm ad cohortandum.

Cohortari ad pacem. Cic. ad Attic. lib. 15.

Ad ſtudiũ ſummæ laudis aliquem cohortari. Cic. Curioni, lib. 2. 3.

Cohortari ad virtutem ardentius. Cic. 2. de Orat.

Cohortari inuicem. Sueton. in Sergio Galba, cap. 10. Niſi cohortanubus inuicem, ne oceaſionem omitterent.

Cohortandus, Participium {συμβουλευτικὸς}. Cic. 1. de Oratore, Non ſibi cohortandum Sulpitium & Cottam, ſed magis vtrunque collaudandum videri.

Cohortatio {συμβουλὴ} Verbale.

Iudicium cohortatio ad honeſtè iudicandum. Cic. pro Cluentio.

Inanis & ſine cauſa ſuſcepta cohortatio. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Inerediibiliter me cummouet ista cohortatio. Cic. Attico, lib. 16.

Conentatum eſſe cohortatione alicuius ad aliquid. Cic. 2. de Orat.

Efectari cohortationibus. Cic. Bruto, 10.

Cohiuum, Calyx roſæ adhuc connuens & elauſus. Verba ſunt antiqui lexici, Cohiuum, καλυξ ῥόδου μικροῦ. Scribitur & Conuum, à cõnuendo vt reor. Turnebus.

Cohum, cohi. Lorum quo temo buris cum iugo culligatur, à cohibendo dictum. Hæc feſtus.

¶Cohum etiam poeræ calum dixerunt, teſte eodem Feſto, à chao, ex quo putabant cælum eſſe formatum. Varro autem cohum pro loro, à cauo, quaſi cauum dictum exiſtimat: dicſaque eſſe ſub iugo medio cauum quo buris extrema iugo copularur.

C O I

COIBITIS. Vide COBO.

Colnſcientia, Affectus oculorum mediciis eſt, vbi in meatum, qui à bili cerebri veniens, oculo videndi facultatem tribuit, humor adaperto vel rupto vaſe in eidem obturãtque eum: vnde cum dulore viſus offenditur. Hæc ex Iaguge Galen. deprpra.

Colnquino, cumquinas, pen. corr. {μοιχεύω} coiquinare, Idem quod ſimplex Inquinare. Columel. lib. 7. cap. 5. Ne totam progeniem coinquiner: & quidem celeriter, quum alia pecora, tum præcipuè oues cunagione vexentur.

¶Conquinare, per metaphoram. Cic. 3. de Nat. deor. Periculum matres coinquinari regias.

Crimine ſtupri ſe coinquinauerat, obid à patre interfecta. Valer. Max. m. lib. 6. cap. 1. Vbi de Attilio Philifeo.

Coiſs, Vide COASSITIS.

Coitus. In CORO.

Coix, cuteis, Genus ſtirpis, cuius folia ad texrum ſunt vtilia. Strabo. ¶Eſt item Coix, vas farinarum, ex arborum cortibus contexum, quud Dores Coin appellant.

C O L

Colabriſmus {κολαβρισμὸς} Thracię gentis & Caium ſaltatio fuit, ſed armata: fortéque fuerit ea, cuius meminit {κολάβρισμα}. Xenophun, dum ita ſaltantes prodit, ſe inueem {γυμνοὺς} admodum ſolitos ſentre, demumque qui alterum exuiſſet armis, eriſſe Sidalea intentem, illo perinde ac mortuo plane claro. Ex Cael. Rhodig. lib. 5 cap 4. Pollux Onomaſt. lib. 4. cap. 14. Alex. Genial. dier. lib. 2. cap. 25.

COLACASITIS, Inſula in ſinu Trugloditico, ad Azaniam mare, de qua Plin. lib. 6. cap. 29.

Colacritæ {κολακρίται} Dicuntur qui pecuniæ præſunt quæ ad res diuinas erogarium a Andronium ſcribit, Delphos petentibus theoris argentum à cularens numeran ſolnum. Cuſtudiebant & hi pecuniam quæ iudebus contribueretur, vt annotatum à grammatico Ariſtophane eſt: ſed omnino & ciuilis pecuniarum quæſtores erant. Ex Cael. Rhodig. lib. 8 cap. 9.

COLACVM, Captubanæ inſulæ promontorii, vt eſt apud Plinium in ipſius inſulæ deſcriptione, lib. 6. cap. 32.

COLAN, cognomento Piſcis, Vrinator inſignis, vt qui nando tantum profeciſſet, vt haud ſeeus quàm marina bellua, maxima pelagi interualla, ſpatiaque immenſa quingentorum & vltrà ſtadiorum, fœda tempeſtate & reluctantibus aquis, excellenti vi & velocitate natata peragraret. Sed quum adeo ſuperbo paulò mari ſe crederet, feſto quodam anno ſolennique die 10 S culo freto eſſuſo multitudine ad ſpectaculum, io portu Meſſanæ, vt aiunt, experiri credo voleos, quantum præ exteris vrinando valeret, dum pateram auream munus natanribus tuoc à rege dicdam in mare, ab imo eripere conatur, & ſe in mare meriſſet, illius Buda profundã exquirens vada, diu expectatus, ab imo maris fundo, in quod ſe dereccrat, núquam emerſit, neque poſtea inuentus apparuit. Hæc ex Iouiano Pontano Alex. ab Alex. lib. 2. capite 21.

Colaphus, huius colaphi, penul. ſit corr. {κόλαφος} Latinè dicitur alapa. Feſtus. Adelph. 2. 2.

Colaphus tuber eſt totum caput.

Ducere colaphum alicui. Quintil. lib. 6. cap. 3. Id eſt infringere.

Incutere. Vide INCVTIO.

Infligere. Vide INFLIGO.

Infringere colaphos. Terent. Adelph. 2. 1.

Homini miſero plus quingentos colaphos

Infregit mihi.

Colaphizo, colaphizat {κολαφίζω} Pugno elauſo verbero, colaphum impingo. Græcum verbum eſt, quod apud Latinos eatra ſacras lueras haud temerè repenas. Calpinus.

COLAPIANI, Pãnoniæ populi, per quos Sauis fluuius in Danubium deſluit. Meminit horum Plin. lib. 3. cap. 25.

COLAPIS, Lege CALAPIS, & vide ſuo loco.

Colaſis {κόλασις} Genus poeræ eſt, quod adhibetur caſtigandi velemendandi gratia. Siponinus. Euſtath. in 3. Ethicor. interpretatur ἐπανατίωσιν affectuum.

Colatus, Vide COLO, colas.

Colax, huius colacis, pen. corr. {κόλαξ} Latiuè Aſſentator dicitur. Eſt autem nomen paraſiti, ab aſſentando. De hoc apud Terentium in prologo Eunuchi. Vide LOCVM.

Colax inde nomen ſibi vendicat, quoniam olim etiam Colon vocant. Cibi enim & ventris gratia plerunque adulantur paraſiti. Pſomocolax. qui panis & buccellæ gratia, quaſi Pſomon dicunt. abunde blandiruz. Quio Cælia quoque, id eſt venter hine originem ducit. Cael. lib. 2. cap. 33.

COLAVRIS {συνεδρὶς} Iouis & Orac filius: culus pariter & matris meminit Valer. Hac. lib. 6. Argonauticõn,

Proxima Bifaltæ regio, dictõque Colaxes

Sanguis & ipſe deum. De Ora mare eius fabulantur eam fuiſſe ancipiti forma, humana & ſerpeutina.

COLCHI

COLCHI, siue Colchis, Colchidis, & Colchos {ΚΟΛΧΟΣ, ΚΟΛΧΟΥ} Regio iuxta Pontum, regnum Æetæ regis: in qua fuerunt venefici maximi authores. Habet in ſe iugа Caucaſi, atque hinc Caſpium, & Hircani habet mare, hinc Maotim. Ferunt iuſuroem Theſſalum eum Argonautis eò naugaſſe, vt vellus aurеum raperet. In ea Sibaris Colchorum regis eſt. Hæc (vt Ptolemæus ait) à monte Coracе à Septentrione clauſa eſt, qui eſt Caucaſi pars, & Nomades excludit ab Oriente, Hyberia à Meridie, Phaſide, & Armenię montibus ab Occidente. Euxino ponto. Ammianus lib. 22. Colchos antiquam Ægyptiorum ſobolem eſſe refert. Nam inſitiorum adeò apud eos vulgatum eſt, vt in peregrina quoque loca expoſuerint. vnde quidam cognationem Colchorum eum Ægyptiis oſtendere volentes, ſidem ex his capiunt, inquit Strabo. Horat. lib. 2. od. 5.

plumbumque nocentius ſtrigis,
Herbaſque, quas & Colchos, atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

COLCHICUM {ΚΟΛΧΙΚΟΝ} Bulbus eſt agreſtis, crinu Autumni croceum edens florem, & poſteriùs ſulia pungуora quam bulbi, eaule ſemipedem alto, ſemine rufo. Quidam Ephemeron heriba ſic appellat. Conſtarum enim fungorum more iugulat. Maxima ciuſ copia in Colchi de naſciur: vnde & nomen accepit. Officinæ Hermodactylo appellant. Vide Dioſcorid. lib. 4. cap. 72.

COLCHITES {ΚΟΛΧΙΤΗΣ} Oppidum Dalmatiæ, à Colchis conditum, quod poſtea Oſchinium dictum eſt. Auctor Plin. lib. 3. cap. 22.

COLCHIS {ΚΟΛΧΙΣ} Horatio dicitur illa quæ in Colcho nata eſt, quo nomine Medeam ſignificat in Epodis 16,

Neque impudica Colchis intulit pedem.
Colchis totus, Medea luuen. ſat. 6.
Credamus ragicis quicquid de Colchide totus Diritur. *
Turbida Colchis. Valer. lib. 7. Argonaut.
Gens Colchia, Gens Colchorum. Valer. lib. 6. Argon.

¶ Colchi, populi Phaſim ſluuium incolunt, dictique ſunt à Colcho Phaſidis filio.

Phryxæ Colchi, à Phryxo filio Athamantis, qui infidias nouercæ fugiens, uauigauit Colchos, ibique vellus aurеum monimentum periculorum Martis, aut (vt alij dixerunt) lоui Phryxo dicauit. Valer. lib. 1. Argonautic. in.

Tu quoque Phryxæus remo Peantie Colchos
Bis Lemnum viſure petis.
Szui Colchi. Valer. lib. 5. Argon.
Trucеs. Valer. lib. 6. Argon.
Auratus aries Colchorum. Cic. in Orat.

COLCHUS {ΚΟΛΧΟΣ} Adiect. & Qui ex Colcho eſt. Horat. in Arte,

Colchus an Aſſyrius: Thebisue nutritus, ad Argis.
Domus Colcha. Ouid. 3. Faſtorum,

Peruenit in Colchas aurea lana domos.
Colchus Phaſis. Seneca Hippol. 3.
Colchus trimbus. Martial. lib. 1. epigr. 57.

Cùm ſecta Colcho luna vapulat rhombo.

Colchicus, penult. corr. {ΚΟΛΧΙΚΟΣ} Adiectiuum, vt, Venena Colchica. Horat. 2. Carm. ode 13.

Colchiacus, pen. corr. {ΚΟΛΧΙΑΚΟΣ} Aliud adiect. Propert. lib. 2. eleg. 1. Seu mihi Circæo pereunti eſt gramine ſuc.

Colchis Colchiaci: vtat athenis notis.

COLDVBI {ΚΟΛΔΟΥΒΟΙ} Germaniæ populi, ex quibus nonnulli intra ſyluã Hercinian habitant, aliqui extra. vt Strabo teſtis eſt lib. 7.

COLENTVM, Illyrici inſulæ, à qua Colentini populi, qui in Salonam coloniam iura prendent, vide Plinium lib. 3. cap. 21. & 22.

Coles, colis, vel colis, colis {ΚΟΛΗΣ} Penis, hic membra virilia quæ haſta vſque ad glandem. Celſus lib. 7. cap. 25. Ab his ad eas tranſcundum, quæ in coleſpoſ ſunt.

Coleus {ΚΟΛΕΟΣ} Teſtis alias dicitur, ſiue teſticulus, per diminutionem. Spontinus. Cic. Pæpp. lib. 9. 22. Teſtes, verbum honeſtiſſimum in iudicio: alio loco non nimis: at honeſti, coles Lanuini: Cicerroni, non honeſti.

Coleus cuſpis, apud Nonium à Pomponio dici videtur pars illa quæ viri ſunt, nec honeſtè poteſt nominari. Conſpicio, inquit, coleasam eaſpidem. Turnebus.

Collas, Pſeud. Plinius lib. 32. cap. vlt. Colias ſue patianus, ſue faxianus à patria Bætica, lacertarum minima.

COLICIÆ IN COLICIAE.

COLICULUS, in COLIS.

COLICUS, in COLON.

COLIDO, penult. corr. inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe fertur, vt illue aues non adiolent.

Colina, pen. prod. à colendo, quæ poſtea Culina dicta eſt, deinde à conſuendo Coquina quod ibi colebant: qui locus ſeiuorem Sipontinus.

Colipthum, colipthi {ΚΟΛΙΦΘΟΝ} Panis quo vtebantur milites, ὅτι ὁ ἄρτος οὗτος ἐκολίφθη, hoc eſt robure membrorum. Hæc Bud. Plaut. Perſ. 4. 13.

-colipha mihi Ne intecta deus.

Comedere colipha. Iuuen. ſat. 2.

Lucdantur pauca, & omedum colipha pauce.

Colis, huius colis, mas. g. {ΚΟΛΙΣ} ſignificat Pampinum. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 31. Pampinare eſt ex ramoto colis, qui natu ſunt, de iis qui plurimum valent, primum ac ſecundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquoſi decerpere, ne relictis colibus ſarmentum nequeat maturare ſuccum.

Colis, etiam eſt exiguus ac tener braſſicæ, fabæ, & ſimilium caulis.

Coliculus, penult. corr. {ΚΟΛΙΟΝ} Diminutiuum. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 31. Ex altera parte caprea dicta, quòd parit caprеolum. Iſeſt coleulus rietus intortus, vt cineinnus.

Colla, huius colle {ΚΟΛΛΑ} à Græcis dicitur quam nos glutinum dicimus, quo lugna ferruminantur. Sipont. Vtmur autem tantùm eius compoſitis: vt. Sarcocolla, Ichthiocolla, Chryſocolla.

Collabaſco, collabaſcis {ΚΟΛΛΑΒΑΣΚΩ, ΚΟΛΛΑΒΑΣΚΕΙΣ} collabaſcere, ſecunda ſyllaba correpta, à verbo Labo, labas, prima correpta, Ruinam minitari. Plaut. Stich. 9. -labant

Reslaſſe, itidem amici collabaſcunt. Per tranſlationem.

Collabeſco, collabeſcis, collabeſcere, ſecunda ſyllaba prod. à verbo Labor, laberis, prima producta. Lucret. lib. 3.

Conquaſſatur enim ium mens, animæque poteſtas
Omnis: & hæc ipſo cum corpore collabeſcunt. Verſus eſt ſpondaicus. Hoc eſt collabuntur & decidunt.

Collabeſo, penult. prod. collabeſis, penult. indiff. {ΚΑΤΑΠΙΠΤΩ} collabere, genitiue corr. Cæſ. lib. 6. Gall. Illæ ædes grauiter incuraæ conſiderunt: vt vehementiſſimè vtrique ex concurſu laborarentalteraverò perfractio roſtro tota collabeſceret.

Collabefacto, collabefactas {ΚΑΤΑΠΙΠΤΩ} collabefactare, Idem quod Labefactare. Ouid. 4. Faſtorum,

Et vallum mutu collabefactat onus. Hoc eſt. vehementer concurit.

Collabello, Labra adiungo. Labet. apud Nonium. Perge iam, collabella oſculum. Hoc eſt, iunctis labris oſculare.

Collabor, penult. prod. collabens, collapſus ſum {ΣΥΝΠΙΠΤΩ} collabi, Labi, vel ſimul cum aliquo labi. Ouid. 6. Metamorphoſeos,

Hæc fruſtra ſegrens collabitur.

Faſtigium dumus collabitur. Sueton. in Cæſare, cap. 81.

Collabi ruina. Liu. 9. bel. Pun.

Collapſus {ΣΥΜΠΕΣΩΝ, ΣΥΝΠΕΣΩΝ} Participium. Celſus lib. 7. cap. 26. Res verò interdum cogit emollire manus tenuam, quum illa non reddatur, aut quia ſenectute iter ſius collapſus ſum eſt.

¶ Collapſus is dicitur, cui præ dolore concidit animus. Virgilius 8. Æneidos, -famuli collapſum in tecta ferebant.

Dolore ſubito collapſa. Ouid. 7. Metam.

Ferro collapſus, id eſt ſtu enſis. Virg. 4. Æneidos,

-illum mœrentalia ferro
Collapſam aſpicuunt comites, enſemque cruore
Spumantem, ſparſaque manus.

Saxo collabitur ingens Centaurus. Stat. 1. Achil. Hoc eſt. Dormitans ſe prorumbit ſuper ſaxum.

Ædes veruſtate collapſæ. Sueton. in Auguſto, cap. 30.

Collapſos extipit artus. Ouid. 10. Metam.

Ceruix collapſa. Virg. 9. Æneid.

Cineres collapſi dicuntur, quum eſt omnino extinctus ignis. Virgilius 6. Æneidos,

Poſtquam collapſi cineres, & flamma quieuit.

Membra collapſa. Virgilius 4. Æneid.

Oſſa morbo collapſa minuntur, Per hyperbolen rotæ hominem ſignificet Virgilius lib. 3. Georgicorum,

Non ſas abundat ſi ſtudus iuuenemque inſe
Oſſa minuratim morbo collapſa trahebat. Seruius.

Ruina collapſa. Sdlib. 7.

Collabus, collabi, penultima correpta. Suidas. Collabi ſunt ſidium epitonia. Celſus libro 30. cap. 18. Exſtimo collabos in cubara eſſe cauiculos, quibus interiacet vel remittuntur fides: & inde abinrenſione cerp. ſſe epitonia vocari: indeque per ſimilitudinem in alia itidem id genus eodem modo appellata.

Collachrymo, collachrymas, penult. corr. {ΣΥΝΔΑΚΡΥΩ} collachrymare, Idem quod ſimplex Lachrymare. Cic. in Somnio Scip. Ad quem, vt vidi, complexus me ſtetit collachrymauit.

Collachrymare caſum. Cic. pro Sextio, Et quoniam hue me proxeuit oratio, ſtirpio eaſum meum totum collachrymauit.

Collachrymatio {ΣΥΝΔΑΚΡΥΣΙΣ} Verbale. Cicero 2. de Oratore, Signa doloris iui verba, ſententiis, voce, vultus, collachrymatione denique ſtendens.

Collactaneus {ΣΥΓΓΑΛΑΚΤΙΟΣ} Qui eandem mammam ſuxit, & eodem lacte nutrius eſt. Iuſt. D. De manum vindict. 6. iuſtæ autē. Inſtit. Quibus ex cauſis manumit. l. 30. 6. Tit. D. de adim. legat. quæ & cum Græce {ΣΥΓΓΑΛΑΚΤΙΟΣ} vocet, vt & Theophilus d. 6. iuſtæ.

Collactes {ΣΥΓΓΑΛΑΚΤΗΣ} Idem quod antea dixi.

-quid dicat notæ collactea mammæ. Alia exemplaria habent, Colloctia Mauræ. Martianus Capell. lib. 1. et. 1. Sed quòd ſororis eius collactea & indiſcreto amica fuerit videretur.

Collare, huius collaris, penult. prod. neut. g. {ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ} Vinculi genus quo collum alligatur. Lucil. lib. 9.

Cùm manicis, caulo, collariis, vt fugitiuum Deputrem. Hæc Nonius. Vel ait Budæus, Cingulum ex corio firmo cum clauis capitatis. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. Ne vulnerentur à beſtiis, imponuntur his collaria, &c.

Collaria, huius collariæ, Ferrum rotundum quo conſtringuntur colla malefactorum. Plaut. Capt. 6.

Hoc quidem haud mulcitu' ſi am, quòd collum collaria caret.

Collarium, Vide CVNCVLVS.

Collatericius, in ſuredicuntur qui ſe aſsingunt transfuerſaliter per lineam collateralem, non per lineam rectam aſcendentem vel deſcendentem, vt conſanguinei vel ſimiles. ¶ Dicuntur etiam collaterales generaliter omnes æqualiter quaſi lateribus conſidentes.

COLLATIA {ΚΟΛΛΑΤΙΑ} Oppidum iuxta Romam, eo quòd ibi opes aliarum ciuitatum fuerint collatæ: qua porta Romę Collatina dicta eſt. Feſtus.

COLLATINA, Dea quæ collibus præeſt. Sipontinus.

COLLATINVS, Tarquinij cognomen fuit, Lucretiæ mariti, qui primus poſt rractos reges, cum Iunio Bruto factus eſt Conſul: poſtea non ab illum ob cauſam quam quòd Tarquinius appellaretur, populo ſuſpectus, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & in exilium proficiſci. Liu. 2. ab Vrbe. ¶ Fuit & vnus ex ſeptem vitis Romæ collibus.

Collatio, Collatitius, Collatiuus, Collator, Collatus, Vide CONFERO.

Collato, collatas, penul. prod. collataui, collatatum {ΣΥΝΠΕΡΙΦΕΡΩ} rollatare, Idem quod ampliare. Cic. in Orat. Quòd ſi & angusta quædam atque eunei ſa, & alia eſt collatata & diffuſa oratio, neceſſe eſt id non literarum accidere natura, ſed interuallorum longorum & breuium varietate. Anguſta, & concila oratio, quæ minutos habet nu-

meros, & remissos: quales funt iambi & trochæi. vt pro Milone: Malo quam in senatu fuisse eo die quod senatus dimissus est, domú venit, calceos & vestimenta mutauit: paulisper dum se vxor, vt fit, comparat, commoratus est. Quem locum vehemèter admiratur Quintil. lib. 4. cap. 2. Omnes fere iambi sunt, & trochæi, quin ab iambo incipit, & duobus istis definit. Nollus aut numerus aut pes iambo dimissior & angustior est. Collatæa & diffusa oratio grandiores & sublimiores nonneros habet: quales sunt spondæi, Cretici, Ionici Priones, epitritiví pro Milone: Quas ille præceps amentia, cælis prostrasse sua sanctissimus iuris, subitrucidationes, insanis mobilem opperiebatur. Incipit enim à spondæo, & definit in Ionicum à maiori. Pulta fubiúgite. Vestræ sum æræ, vestræ religiones vigeuerunt. vbi etiam initio spondæum est, in fine Ionicus à minori. Sequitur: Vestra vis valuit, quam ille omni federe polluerat. vbi primo loco Creticí est, postremò Pæon primus. Nanta igitur syllabarum & pedum, tñci orationem aliam angustam, aliam collatam.

Colladare ¶ *συναγωγὴν.* Einsdem significationis cum suo simplici. Terent. Eunuch. 5. 9.

Et colladuasi secundum facta & virtutes tuas. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 5. Orationem meam colladuasti satis multis verbis.

Benevolentiam diligentissime aliquantum colladare. Cic. Itima actione in Verrem, Age hominibus gratias, & eorum erga se benevolentiam diligentiámque commeudauit. Budæus.

Clementiam alicuius per literas colladuate Cic. Att. lib. 9. 18.

Factum alicuius colladare Cic. ad Philipp.

Memoriam Cic. Antequam ingrederis in cellum.

Ab omnibus colladuari. Cic. Leguilo. lib. 1. 7.

Non colhortandus, sed magis colladuandus aliquis. Cic. 1. de Orat.

Colladuatus. penult. prod. ¶ *συναγωγὴν.* Stat. 6. Thebaidos,

-victórque & colladuatus abibat.

Colladuatio, Verbale ¶ *συναγωγὴν.* Cic. 2. de Inuent. Primùm scripturis colladuatione, & loco communi, nihil eos qui iudicent, nisi id quod scriptum fit spectare oportere.

Collecta, huius collectæ. In COLLECTO.

Collectanea, collectaneorum, n. g. plur. num. ¶ *συναγωγὴν.* Scripta, quæ ex pluribus excerpta locis, in vsu lecta sunt. Sipont. Vide COLLIGO.

Collectarius, collectaria, *συναγωγικὸς.* Argentarius campsitor, & pro argento monetam vicissim tribuens. Acron quoque in Horat. collectarios pro coactoribus argentariorum accipit. Impp. l. 16. C. si certum petatur, Quisquis iudici fœnebrem pecuniam mutuaverit, si in provincia fuerit verfatus, quasi emptior legum atque prouinciæ vel si quis collectarius, bonorúmve proscriptus & deceit ambitus, geli pœna vná cum ipso fuducr plectetur. Id eft, Si quis argentarius credenderit pecuniam ei quem fcrebat ambire honorem, & cum hac pecunia emptorum. Hæc Alciat. lib. disputat. 4. cap. 22.

Collega, collegæ, penultima producta, masculini generis ¶ *συναγωγὴν.* Collega (inquit Varro de Lingua Latina) dicuntur qui vná lecti sunt. Vlpianus lib. 13. D. de verborum significationibus, Collegeram appellatione hi continentur qui sunt eiusdem potestatis. Sipontinus, Collegæ sunt in legatione aut magistratu socij. Plinius libro 19. capite 8. Inuenio multum rutatum popolo datum à Cornelio Cethego, in Consulatu collega Quint. Fuluinni, comitus peracten.

Collega & socius alicuius. Cic. 4. Verr. Qui se non Timarchidis, sed ipsius Verris collegam & socium esse dicebat.

Regni collega. Cic. 2. Philipp.

Io censura collega. Cic. de Amicit.

Potestatem collegæ abrogare. Cic. 3. de Legib.

Inter collegas discrepare iudicia. Cic. pro Cluent.

Facere collegam in quodam munere. Cic. de Claris Orat.

Habere collegam in quodam munere. Cic. 1. Offic.

Libidinem in eum atémque collegæ valtu frangere. Cic. pro Sext.

Num erat alicui collegam. Cic. 4. Verr. Is eft C. Clodius, qui in Sicilia fequeftet iftus, interpres, coafector negotiorum, prope collega Timarchidi numerabatur.

Cenforis mores etiam collega timeret. Iuuenal. fat. 11.

Collegatarius, com alio legatarius. Vlpianus in l. planè. D. de legat. 2. Si duobus fit legatum, quorum alter heres inftitutus fit: à femetipfo ei legatum mutuiter videtur. Idéque quod ei à fe legatum eft, ad collegatarium pertinebit.

Collegium ¶ *συλλογὴν, συναγωγὴν.* Proprie fignificat focietatem ipfam collegarum. Tres numero collegium facere exiftimauit Horatius Profus; quod magis fequendo animum Matcellus, quàm quod plerique ferip ferunt, magnum id nun ero neceffarium eft. Collegæ tamen, dicuntur duo 1055. & collegium dicitur de confulibus à Liuio lib. 10. Sentre fe nihil concordi collegio firmius ad eompaendum eft. Idem tria collegia vocat tres duorum confulum vices. Budæus. Cicero 6. Ver. Tum ex amplifimo collegio Decemuirali, &c. Gellius, in cap. 3. Aliter enim dicit Verrius Pontifices pro collegio decreuiffe. Id eft ex authoritate & fcientia collegij pontificum, inquit Velterranus.

Collegiorum ordo quidam erat & dignitas, ne quod dis magnum dicebatur, ve alias dignius & amplius. Sic enim legimus in inferiptione quadam veteri, Viatori collegij magni. Turnebus.

¶ Collegium, Congregatio & fuciecas quorumcunque hominum. Plin. Ion. epift. 150. Tu dominæ diftinctam inftituendum putes collegium fabrorum duntaxat hominum et.

Ambubiarum collegia. Horat. t. Serm. fat. 2.

Collegium Capitolinorum. Vide Capitolinus, lo CAPITOLINVM.

Collegium Mercurialium. In MERCVRIVS.

Collegium naturæ. Plin. lib. 10. cap. 17. Auriliatur accipiter, collegio quodam naturæ bellúmque patitur. Id eft, *ex alliance de nature.*

Pontificum collegium docere. Cic. pro Domo fua.

Prætorum. Cic. 3. Offic.

Sacerdotum. Cic. de Clatis Orat.

Amplifimi facerdotij collegium. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 10.

Tribunorum plebis. Cic. pro Domo fua.

Apud collegium Tribunorum plebis caufam alicuius agere. Cic. 4. Verr.

Sodales eiufdem collegij. Caius in l. vlt. D. de Collegiis & illicitis corporibus.

Defperatum collegium. Cic. 3. de Legibut.

Illicita collegia arcentur fenatufconfulto. Martianus in l. 1. D. de Collegiis & illicitis corporibus.

Sodalitia collegia. Martianus in l. 1. D. de Collog. & illicit. corpor.

Mandatis principalibus præcipitur Præfidibus prouinciarum, ne patiantur effe collegia fodalitia.

¶ Adhibere collegium. In ADHIBEO.

Celebrare. Martianus in l. Collegia. D. de Collegiis & illicitis corporibus.

Coire collegium. Martianus in l. Collegia. D. de Collegiis & illicitis corporibus.

In collegium coopture. In COOPTO.

Deferre ad collegium Cic. 2. Philipp.

Diffoluere collog. a Suetonius in Augufto, cap. 32. Martianus in l. Collegia. D. de Colleg. & illicit. corpor.

Vfurpare. Vlpianus in l. Quifquis illicitum. D. de Colleg. & illicitis corporibus.

¶ Collegium, pro Cófortio officij, fiue societatis. Tacitus lib. 3. Coofulatus parris, atque filij collegio infignis.

Collegia. hoc eft innúmorũ hominum, certas artes pariter exercentium, conuentus, iam inde à Numa regnante inftitutus, in Plinij naturali hiftoria, & in Plutarcho fcripta eft poftea, quo horum collegiorum numerus effet auctus, omnia, præter pauca atque certa, vt fabrorum fictorúmque, quæ ciuitatis vitilitas defiderabat, pluribus legibus fubl ta funt, neque folùm legibus, fed etiam fenatufconfultis, vt L. Cæcilio. Q. Martio co ss. nec enim hominum humilium coitiones in ciuitatibus tutæ videbantur. Cludius autem, vt inopem plebem, quæ parùo negotio ad facinus impellitur, fibi conciliaret, vtpote qui nouitatem & vim mediaretur, collegia non folùm vetera reftituit, fed etiã noua innumerabilia conftituit. de quo & in oratione pro Sextio, & in Pifonem Cicero memoiat. præterea Dion libro XXXVIII, Pedianus in commentario Cornelianæ. Hæc autem collegia non fola fimilis profcribantur, aut ferrus, fed & peregrinis, qui poftea eius fubiant, & nos ciuibus, ex veteribus Romanis inopia laborantibus, & ferus confiabant. eft enim ridiculum, eos patitur facile peregrinos, quorum patres & majores multis ante annis artem aliquam fedentariam adminiftrallent, peregrini quidem & erant, & dicebantur, ante quam effent conferti, & quam Romæ domicilia ibi parauerant aliquot annis habuiffent, prof. ifa apud prætorem, ciuium Romanorum iura confequebantur, & vel eafdem, quas antea, artes adminiftrabant, vel in militiam profcifcebantur. in qua quã nonnulli fortem fidelémque operã reip. nauaffent, fequebatur illos dignitatem, fi modo ii 8 quadragina millia paffuum, confecuebantur, vt tribuni militum fierent. Hæc quo poftea tribuni plebi. facile ereabatur. vnde ad alios magiftratus erat afcenfus. Romanos autẽ eos, alios magiftratibus, alios militiæ, alios mechanicis artibus operam dediffe, facile inuit & Plinius perfuadet, qui de collegiis artiorum, fabrum, & figulorum à Numa regeinftitutis mentionem faciens & L. Florus idem aperte degeftis tantum hanc verba: At Ser. Tullio regnante ciuitas in quatuor tribus diftributa, digeftus in claffes, decuriis atque collegiis diftributis: innumero, regis folertia ea eft ordinata refp. vt omnia patrimonij, dignitatis, ætatis, artium, officiorúmque diferimina in tabulas referretur, ne fi maxima etiamas minima domus diligentia contineretur. collegia nominat, & artes quæ duæ dictionis manifeftò declarant, eorum quæ Plinius Halicarnaffeus quodam in loco affirmat, artes illas, quæ in officinis tractantur etiam ab iis qui multis ante annis iure ciuium Romanorum vterentur, effe cultas. hoc & Cicero demonftrat in oratione pro Domo fua: at enim fic: Nullum eft in hac vbe collegium, nulli pagani, aut montani, (quos ait plebi quoque vrbanæ maxime gratos & acceptos, & quafi concubina quædam effe volucrunt) qui non amplifimẽ non modò de falute mea, fed etiam de dignitate decreuerit. Præterea libro 1. epift. ad Att. Iudicem effe Romæ fignificat Turpionem futorium. quid autem? Pedianus, qui fuit antequitatum Romaorum bene peritus, nónne in orationi pro M. Ione commentatio & conciontem & populum nominat, qui deuis quæ mercedes artes tractabere manifeftè loquatur? nam qui expouus illud, Contra beftern & concionem illam, fubiungit hæc: Idem T. Munatius Planeus, vt fæpe dixi mus, poft audita, & obfignata teftium verba, dimiffoque interim iudices, vocata concione cohortatus eft populum, vt claufis tabernis poftero die ad iudicium ad eftetur, quæ tractatur ea lati Munatia. Itaque igitur opifitum collegia ex quatuor hominum generibus, & feruis, ex inopi veterum ciuium Romanorũ plebe, ex nouis ciuibus, ex iis qui quum proximè in vrbem venifient. cenfi nodum erat, fed illa quæ P. Clodius reftituit, qui etiam, vt ait Cicero in Pifonem, noua quædam & feruitorum face conftituit. Balnitorum fodalitia. Ex l. XXXVI. in quoque anno, quæ minuitur: quòd nihil aliud effent, quàm opificum fodalitates: quales Venetiis videmus effe quamplurimas. quod etiã ita fit, ad aliam tamẽ fententiã conuettendo eft illud quod in lib. de Senect. ex perfona Catonis Cic. pronuntiat: fodalitates paulo ante me quæftorem conftituere funt. oon enim de collegiis opificum eft intelligendum, fed de fodalitatibus honeftorum ciuium, animi cauſa conftitutis, & quemadmodum fodalitates, item collegia non femper de artificum cœtibus dicuntur. non enim quod lib. 11. ad Qu. frat. fcriptum eft, M. Eurium Flaccum, equitem Romanum Capitolini & Mercuriales de collegio electum. ite exponẽdum eft, vt de collegio eorum qui mechanicas artes exercerent, fed de collegio aliquo facerdotum electum effe Flaccum, intelligamus. non enim fufpicari aliter poffimus, quum equos Romanos effet, artes autem quzdiuitiæ ab inhima plebe tractaretur, argentaria tamen excepta, quam à Q. Cælio, equite Romano, Pomponij Attici auunculo, effe adminiftratam, libro 1. ad Atticum Cicero fignificat: fi modò fœnerator & argẽtarius idem fuit. erat igitur inter quzftoratus artes paulo honeftior, vt ex dicam veriùs,

verius paulo minus turpis argentariæ cui tamẽ operam dare, pcobro ductebatur. itaque Octauio, qui postea est Augustus appellatus, auum argẽtarium M. Antonius & Cassius Parmensis exprobrare soliti sunt. Ex Manut. commentariis in orationem pro Sextio.

Collectica { κωλύτικα } Medicamenta die untuę, quæ adgluinant, sicut symphitica, quæ consolidant, & epulotica, quæ cicatricem inducunt. Authr Cel. Rhod. lib. 3. cap. 14.

Colleuo, colleuas, penult. corr. { ἐλαυνω } colleuare, videtur id significare quod vulgus *allenare* dicit. Plinius lib. 23. cap. 1. Prodest cenibus, iecinori, & interaneis vesicæ: colleuat enim ea. De musto loquitur.

Collibertus { συνδουλος } Qui ab eodem patruno libertate donatus est. Plaut. Pœnul. 14.

Quin hercle cullibertus meus fatxe eris, si di volent.

Inter collibertos matrem & filium, pietatis cacio secundum naturam esse falso debent. Vlpianus in l. 1. D. de Obsequiis à liberis & liberis parentibus & patronis præstandis.

Collibet, vel cullubet, penult. corr. collibuit, cullibitum est { συνδοκει } cullibere, Idem quod Libere, & placere. Terent. Eunuch. 5. 9.

-siquid collibuit, uou ie. Sallustius in Cic. An non ita a puertia vix illi, vt nihil flagitiosum curpori tuo putares, quod alicui collibuisset.

Nihil uun zquum ac verum duxerit, quod ipsi facere collibuisset. Cic. in Sallustium.

Collibuim est mihi. Cic. ad Cassium, lib. 15. 16. Vt simul ac mihi col libuim fit de te cogitare, illud occurrat.

Colliciæ, colliciarum. Matteres fales, in quibus aqua fredundat, excolatur. Dicuntur & eliees. Colum. lib. 12. cullquias vocat. Festus, Colliciæ, tegulæ per quas aqua in vas defluere potest. Plin. lib. 18. cap. 19. ad finẽ, in vsu est & colliciasinterponere, si ita lueus poscat, amplioreque sulco quæ in fossas aquam deducant.

Colliculus, Vide Cotticus.

Collido, collidis, penultima prudu cta, collisi, collisum, penult. prod. { συνκρουω, συνθλαω } colldere, Simul percutere, conterere, & frangere. Cicero 3. de Natura deorum, Humor ita mollis est, vt facile premi collidique possit.

Aurum colliditur, vi sat anulus. Ouid. 2. de Arte.

Consignant & colliduntur leges. Quintil. lib. 7. cap. 3. Id est contraciæ sunt. Budæus.

Aeer concussurus viros colliserat. Sil. lib. 7.

-idmque intermissa fonabant

Classica, cuncusisque vtros cullserat aeer.

Gloria collidit fratres. Stat. lib. 6.

-nec vnquam

Ambitiuũ pœnis collidit glocia fratres.

Collidere manus, pro Complodere. Quintil. lib. 3. cap. 13. Iam collidere manus, terræ pedem intuitere, pectus, femur, frontem cædere, mulrum ad pullarum circulum facit.

¶ Conlidi, Infinitivus. Lucret. lib. 1.

Nam neque conlidi sine inani posse videtur

Quicquam, &c.

Collisus { συγκρουσις } Adiect. pen. prod. Sil. lib. 3.

-alta sonoro

Collisus trabibus voluuntur murmura luco.

Cæteva collisa duello, Horat. 1. epist. 2.

Collisum argentum quid fit, vide in l. Quintus, 2. 5. Cui aurum. D. de aur. & arg. legat.

Collisus, huius collisus, penultima prod. masc. gen. { συγκρουσις } Idem quod collisio. Plin. lib. 9. cap. 35. Ceu sono quoque & collisu ipse matgaritarum.

Collisio { συγκρουσις } Verbale, Est duorum aut plurium corporum mutua (vt ita dam) confrictio.

Colligas apud Plin. lib. 33. cap. 10, Hermolaus legit, id est species mobiles in quibus aphronitrum inuuitur: vbi nunc ex vetustissimis codibus legitur Colyeas. Vide suo loco.

Colligo, colligas, penult. corr. colligare { συναθροιζω, συνδεω } Simul ligare. Terent. Eunuch. 5. 5.

Colligauit pcimum eum miseris modis. Cic. pro Rab. perduel. reo, 1 lictor, colligua manus.

Sententiis verbis colligare. Cic. in Orat.

Vnum interiectum medium, & seipsum, & ea quibus est intecpositum colligat. Cic. de Vniuersit.

Colligare in fasciculos manuales. Plin. lib. 19. cap. 1.

¶ Colligare se cum aliis, per translationem. Cic. ad Patum, lib. 9. 17. Quid faciat tamen non habeo, ita se cum multis colligauit. Id est impediuit & irretiuit.

In Græcia colligare aliquem. Cic. tt. Philipp.

¶ Colligare vno libro omnia. Cic. in Orat. Id est complecti.

Colligata, & implicata inter se. Cic. 2. Offic. Quæ quatuor quanquam inter se colligata atque implicata sunt tamen ex singulis certa officiorum genera nascuntur.

Apta & colligata inter se. Cic. 1. de Nat. deor. Est enim admirabilis quædam continuatio, seriesque rerum, vt alia ex alia aunexa, & omnes inter se apta, colligataque videantur.

¶ Colligare impetum furentis. Cic. tt. Philip. Impetúmque furentis, atque omnia diuexare & diripere cupientis, vitæ suæ periculo colligauit, a progressu arcuit, a reditu refrænauit.

Colligare vulnera. Plin. lib. 35. cap. 15. Sanguinem sistit: vulnera colligat uglutinat nerous.

Colligatio, Verbale { συνδεσμος. } Cic. 1. de Diuinat. Quin colligationem causarum omnium perspicias animo.

Colligatio societatis. Cic. 1. Offic. Arctior verò colligatio est societatis propinquorum.

Et colligationibus sumere intervalla. Cic. de Vniuersit.

Colligatus, penult. prod. { συνδεδεμενος } Participium, vt, Vinculis colligati sumus, quam gignimur. Cic. de Vniuersit.

Colligatum, Substantiuum { συνδεσμος. } vt, Omne colligatum soluì potest. Cic. de Vniuersit.

Colligo, colligis, penult. corr. collegi, penult. prod. collectum { συναθροιζω, συνεγειρω, συναγω, συλλεγω } colligere, In vnum redigere, vt ait Nonius. Virgil. Colligo virgo rusas.

Carpere & colligere vndique. Cic. 1. de Orat.

In vnum locum colligere. Cic. de Petit. Consul.

Colligere in vas. Varro 3. de Re rust. cap. 16. Colligẽdum eas in vas aliquod, & reponendum in tecto loco, ac tepido.

Arma nauis colligere, id est Vela contrahere, non penitus deponere, vt ioquit Seruius. Virg. 5. Æneidos.

Colligere arma uber, validisque incumbere remis.

Capillos colligere in nodum. Ouid. 3. Metam.

Equus. Ouid. 2. Metamorphoseos.

Colligit amentes, & adhuc terrote pauentes

Pherbus equos.

Excretum ex fenibus desperatis. Cic. 2. in Catil.

Colligere follem de puluere. Martial. lib. 12. epigr. 83.

Fontes colligunuur aquitis fiftulis. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Fructus. Horat. 1. epist. 12.

Gradum, pro Sistere. Silius lib. 7.

Quanquam tardatos tu bata fronte Latinos

Colleg sse gradum videt.

Hostem colligere. In angustum cogere. Sil. lib. 10.

Humorem frontis. Martial. lib. 12. epigr. 83.

Librum aut aliud aliquid colligere, pro Subleuare. Plinius Iunior epist. 16.

Milites, vel exercitum. Cic. 7. Verr. Hospes Clemenes hoc dicit, sese in terram esse protectum: vti Pachynio, è terceltri præsidio milites colligeret.

Miles in mœnia colligit sese, Milites sese recipiunt in vrbem. Silius libro 10.

Ingentem numerum perditorum hominũ colligere. Cic. 2. in Cat. Stipem à tyranois. Liu. 8. bel. Maced.

Vasa. Vide vas, vasis.

Veligia Pythagcorum. Cic. 4. Tusc.

Vestem colligere gallium, &c. Plaut. Capt. 13.

Collecto quidem est pallio, quidnam actorus est? Martial. lib. 7.

Collige Cinna rogam, calcem: cece perit.

¶ Colligere animos. Plin. lib. 13. cap. 13. Ad quos à regno Numæ colliguntur animi DEXTRI.

¶ Colligere, Enumerare. Cic. de Claris Orat. Putarem te (inquit) ambitiosum esse si (vt dixisti) ij quos tandiu colligis, viuerent.

Colligere peccata & vita alterius. Cic. 3. de Leg. b. Nam tibi quidem modo Consulatus vnuperabilis est, si Cunsulum, quos enumerare nolo, peccata colligeris.

Colligere naufragia fortunæ. Cic. 7. Verr. Nihil est quòd ex terorum res animos commodè gestas proferas: nihil est quòd multorum naufragia fortunæ colligas.

Naufragium Reipublicæ colligere, ac salutem cummunem reficere. Cic. pro Sextio.

Dolor rabiem collegerat omnem. Ouid. 9. Metam.

Colligere omnium laudes. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. t.

Nullam memoriam antiquitatis colligerat. Cic. de Clatis Orat.

Colligere breuiter quæ acta sunt. Cic. ad Att. lib. 2. 13.

Argumenta eauſarum. Cic. 2. de Orat.

Aliquorum facere dicta. Cic. 1. Offic.

¶ Colligere rationes. Cic. ad Brutum, 9. 1. Mcquidem cum rationes, quas colligeras, tum authoritas tua à nimio mœrore deterruit.

Colligere rationes, alterc. Plaut. Amph. 15.

Nescio quid secum soliququo

Rationes colligitquid memoret, hinc excipiam.

Quid singula confectior & colligo? Plin. Iunior in Paneg. Sed quid singula confector & colligo quasi verò aut oratione complecti, aut memoria consequi possim.

Colligere eaudas. Plaut. Trinum. 11.

-sexcentæ ad eam

Rem possunt colligi nullum quem habuit, perdidit, &c.

Testes. Cic. 2. de Orat. Tertium verò illud, elamare contrà quàm decere, & quàm possit, hominis est & ingenui & causæ de quodam declamatore dixisti, stultitiæ suæ quam plurimos testes domesticos præconio colligentis.

Colligere vitia in aliquem. Cic. 4. Tusc. Quem multa in conuentu vitia colligestis in cum Zopyrus, &c. dentius ista à cæteris.

Vocem ab acutissimo sono vsque ad grauissimum sonum recipere, & quasi quodam modo colligere. Cic. 1. de Orat.

¶ Colligere ex pattsu o be, pro Complecti. Plin. lib. 12. cap. 5.

¶ Colligere, tanquam subducta ratione aliquid ita esse asserere, & comprobare. Plin. lib. 11. cap. 37. Eandem esse & naturam quam cerebro colligunt, quoniam præterea eius membrana modo incisa statim expiretur. De cetuice.

¶ Actuè colligere. In ACVO.

Apertissimè colligit Cicero. Quintin. proœm. lib. 1.

Bene colligit hæc pueris & multerculis esse grata. Cic. 2. Offic.

Memoriter colligere. In MEMORA.

Mendosè colligis. In MANDA.

Colligere omnia, Id est omnium simul collectorum summam fazere. Cic. ad Metellum, lib. 9. 2. Postea verò quàm profectus es, velim recordêre quæ ego de re in Senatu egerimquæ in concionibus dixerim, quas ad te literas miserim: quæ quum omnia collegeris, tu ipse velim iudices.

¶ Colligere animo. Cic. 1. de Inuent. Quare hæc in genere, vt commodius quid euenturum sit, antè animo colligi possit, quid, &c.

Considerare, & animo colligere. Cic. 1. de Inuent. Quum & nostræ Reipublicæ detrimenta considero, & maximatum eiuitatum veteres animo colligo calamitates.

Et animo suo colligere. Ouid. epist.11.
Quid mihi tunc animi credis germane fuisse?
Nam potes ex animo colligere ipse tuo.
Ex re aliqua. Cic. Art. lib.2.
Colligere cogitatione & ratione. Cic.3. de Finibus. Ita cogitatione & ratione colligat, vt ita reuereat in eo collocatum summum illud hominis per se laudandum & expetendum bonum.

¶ Alijnos ega non amare & benevole colligere. Cic. 1. de Fin.

¶ Colligere benevolentiam alicuius. Cic. de Amicit. Nec mediocre telum ad res gerendas existimare oportet benevolentiam ciuium, quam blanditijs & assentationibus colligere turpe est.

Ab auditorum persona benevolentiam colligere. Author ad Herennium. lib.1.

Benevolentiæ colligendæ artificio vincere. Cic. Q. frat. lib.1.2.

Benevolentiam aliquorum conciliare & colligere. Cicero Papir. lib.9.16.

Colligere existimationem & fumam vigilijs & sudoribus. Cicero 1. Verr.

Gaudia. Propert. lib.2. eleg.15. Id est accipere.

Colligere gratiam ex aliquo labore. Vide GRATIA.

Aer humorem colligens terram auget imbrib. Cic.2. de Nat. deor.

Ignes blandos colligere, Amore incalefcere. Valer. Flac. lib.2.

Luna reuertentes ignes colligit, Renafcitur ac fit noua. Virgilius 2. Georgic.

Colligere inimicos. Cic. ad Articum, lib.19.

Iniurias alicuius colligere. Cic 6. Verr.

Colligere crudelitatis inuidiam. Cic.7. Verr. Siquid vindicatum fuerit eft, vt ex eo crudelitatis inuidiam colligam.

Iram colligere, & ponere, contraria Horat. in Arte,

Reddere qui voces iam fcit puer, & pede certo
Signat humum, geftit paribus colludere, & iram
Colligit, ac ponit temere, & mutatur in horas.

Ira colligere. Valer. lib.7. Argonaut.

Nox pluuium colligit. Virg. 9. eclog.

Os rabiem colligit. Ouidius 2. Metamorph. De Lycaone in lupum mutato.

Vitioſam ſanguinem colligere. Cic. de Claris Orat.

Colligere ſitim. Virg. 3. Georgicorum,

Inde vbi quarta ſitim cæli collegerit hora, &c.

Colligere ventos rumorum & coneionum. In VENTVS.

Colligere vires ad aliquid agendum. Liu. 3. bel. Pun. Ratus agendo ac molendo vires quoque ad agendum aliquid collecturum.

Vires ſibi colligere vſu. Ouid. 2. de Arte. Id eſt acquirere: quale eſt illud Virgilij de fama lib. 4. Æneidos,

. . . viresque acquirit eundo.

Vſum colligere patiendo. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

¶ Colligere animos. Liu. 32. Vbi & retulere primò pedem hoſtes: deinde quum animos collegiſſent, & vndique duces victis ne ceſſuri eſſent, increparent, reſtituitur pugna.

Colligi, & recreari ſe animus. Cic. 1. Tuſc.

Colligere animum & cogitationem. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 11. ad Arrianum, Vtcunque tamen animum cogitationemque colegi.

Mentem colligere cum vultu, Id eſt mentem & vultum ad hilaritatem componere. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.

Mentem colligere ab æſtu. Ouid. 14. Metamor. Æſtus hoc loco amorem ſignificat.

Colligere ſe, Vulgus dicit *Reſumere animum*. Cic. 1. de Diuinat. Eum primo perterritum ſomnio furreciſſe: dein quum ſe collegiſſet, ita quæ viſum pro nihilo habendum eſſe duxiſſet, reeubuiſſe.

Colligere ſe & confirmare. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Colligendi ſui cauſa ſe in locum aliquem conferre. Cic. 1. de Orat.

Seipſum colligere. Cic. 4. Tuſc. Quid eſt autem ſeipſum colligere, niſi diſſipatas animi partes rurſum in ſuum locum cogere?

Colligere ſe ad aciem. Hirtius lib. 8.

Ex ſomno ſe colligere. Lucretius libro 3, id eſt à dormiendo ſe retrahere.

Colligere ſe ex timore. Cæſar 3. belli Ciuilis, Noſtros ſtirmauit, vt ſe ex maximo timore colligerent. Id eſt nihil amplius timerent.

¶ Colligere ſe, Contrahere ſe. Virgil. 2. Georgicorum,

. . . neque tanto
Squamea in ſpiram tractu ſe colligit anguis.

Colligere ſe in arma. Virg. 12. Æneidos,

Subitiſque Æneas, & ſe colligit in arma.

Poplite ſubſidens. Id eſt, ita ſe texit, vt nulla parte poſſet feriri. Seruius.

Se colligere in tenues vmbras, Tenui ſua fortuna contentum eſſe, intra ſuam fortunam ſe continere. Propert. lib. 3. eleg. 9.

Me ipſe collegi, id veritus. Cic. Bruto. 91.

Me collegi, verens ne quid mihi ille iratus, tibi nocaret. Cicero Attico, lib. 15.

Ipſe ſe collegerunt admiratione vitæ integritatis meæ. Cicero Attico, lib. 7.

Ex alterius regno ſe colligere. Cic. pro Lege Manil. Mithridates autem & ſuam manum iam confirmarat: & eorum qui ſe ex cius regno collegerant, & magnas adauctuiſſe multorum regum & nationum copias inuabatur.

¶ Colligere de omnibus pagis. Cic. 2. de Finib. Itaque vt maiores noſtri ab aratro abduxerint Cincinnatum illum, vt Dictator eſſet: ſic vos de pagis omnibus colligitis bonos illos quidem viros, ſed certe non peregrinatos. Sunt qui pelaſgis legant, alij plagis, ſed hic apoſitiſſime ſe ſpondebit ſimilitudinis, vt quemadmodum ab aratro ad Dictaturam vocatus Cincinnatus eſt, ſic iſti de pagis omnibus paganos & indoctos fecêre aſciſcens ſuæ. Turnebus.

¶ Colligor, pro Iudicor & habeor. Ouid. 1. 2. Amor. eleg. 6.

Colligor ex ipſo dominæ placuiſſe ſepulcro.

Colle'ctus, Participium (κατ' ἐξοχὴν.) Cic. ad Articum, lib 8, Ab vtriuſque mancipijs ex omni genere collectis.

Agmina miſtarum collecta in alueis paruæ figuram. Virg. 12. Æneid.

Aquas collectis multiplicatur flumina Ouid. 2. de Remed. amor.

Exercitus collectus ex fenibus deſperatis, ex ruſticis mendiculis, ex decoctoribus. Cic. 2. in Catil.

Famam collectam conſeruare. Cic. 1. Verr.

Flamma collecta. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. Flamma pro amore.

Flores collecti. Ouid. 5. Metam.

Ignes collecti. Silius lib. 17.

Equus collectum premens voluit ſub naribus ignem. Virg. 3. Æn.

Id eſt ſtatu indicat magnanimitatem ſuam. Seruius.

Imbres collecti. Horat. 1. epiſt. 16.

Collectâque bibant imbres, puteuſque perennet
Iugis aquæ.

Miles collectus. Milites collecti. Sil. lib. 7.

Nubes ex alto collectæ, Ab Aquilone, qui de alto, id eſt à Septentrione flat. Virg. 1. Georgicorum.

Et ſedum glomerare tempeſtatem imbribus arris
Collectæ ex alto nubes. Seruius.

Oblium collecta damnis, id eſt continuata damnis. Ouid. 5. Faſt.

Pecuosa collecta. Horat. 1. epiſt. 10.

Collecta ſtillo pubet miſerabile vulgus. Virg. 12. Æneid.

Pulvis collectus turbine. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Collecta fatigat edendi Ex longo labore. Virg. 9. Æneid.

Collectæ, arceſſitæ, & comportatæ res. Cic. 3. de Orat.

Robur collectum. Virg. 3 Georgicorum,

Vbi vbi collectum robur, vtriſque receptæ.

Sanguis collectus. Id eſt collectæ vires & robur. Stat. 6. Thebaid.

Collecta nodo ſinus fluentes. Virg. 1. Æneidos,

Nuda genu, nodoque ſinus collecta fluentes.

Sordes collecta dolentes aurieulæ. Horat. 1. epiſt. 2.

Vanea collecta mules annonis. Horat. 1. epiſt. 2.

Vires collectæ. Claud. 7. Paneg.

Collectum, collecti, neut. gen. vt, Viuere collecto. Plin. lib. 11. cap. 37. Cornea & acuta volucribus roſtra. Eadem rapto victuibus aduneas: collecto, recta.

Collecto { ω } Verbale. Cic. de Claris Orat.

¶ Collectiones aliter, videntur eſſe humores in membris ex pituita collectâ: quas catarrhos dicere ſoleot. Plin. lib. 20. c. 8, In cibo ſummum, & illum, collectiones, ſuccuſque decocti ventrem ſolut. Ec lib. 22. cap. 12. Illinuit & fedis collectionibus, id eſt apoſtemat bus. Budæus.

Diſperſa collectio. Cic. pro Lege Manilia.

¶ Collectio, pro Congerie noxiæ materiæ. Seneca epiſt. 69,

In pectore tuo collectio & vomica eſt.

Collectio detractioni oppoſita. Seneca epiſt. 75, Nó facit collectio tantũ ſapientiorem nec detractio ſtultiorem.

¶ Collectio, pro Illatione in argumentis. Seneca epiſt. 86, Huic collectioni Peripatetici rorum quidam reſpondent.

Collectivus, hujus collectricis, pen. prod. for. g. Verbale. Plaut. in Milite. Act. 3. ſcen. 1.

Præcentrici, collectrici, aliæ, atque haruſpicæ. Collectricem interpretantur eam, quæ religionis cauſa ſtipem colligit. Sunt tamen qui legant, Precatrici, conſectrici, &c.

Collecta, collectæ { ε } Quæ ex pluribus locis in vnum lecta eſt, inquit Varro de Ling. Lat. Cic. 2. de Orat. Ego verò inquit ille, quoniam collectam à coniuua Craſſe exigis, non commentum, vt ſi defuegerim, tibi cauſam aliquam dem recuſandi. Senſus eſt: Quemadmodum ipſi coniuuas non accipiunt gratis, exigunt ab eis collectamiſſe tu ne me gratis coniuuam habeas, exigis pro colle ta diſputatione. Et ſi etiam collecta, certa quæ Græcis ἔρανος vocatur, vt ſodalium epulæ, & accubatio equitum aurearum, vt tetradi ſtara ſymbolam confertitium. Aſconius, Aut Paraſitoru collectas Plautinorum.

Collectaneus, Adiectiuum { ω } vt, Æs collectaneum: hoc eſt miſtum, & ex diuerſo vſu conflatum. Plin. lib. 34 cap. 9, Maſſa profiatur in primis, mox inproflati addutur tertia portio aris collectanei, hoc eſt ex vſu coempti.

Collectivus, Adiect. { ω } Cic. Mario, lib. 7. 33. Signa tyrone & collectiuo exercitu cum tubuiſſimis leg. oribus contulit.

Collectum, pen. prod. Adi. ct. { ω } Quod collegit. Quintil. lib. 7. cap. 2. Ratiocinatiua atque collectiua quæ huc oritur.

Collimitor, penult. cor. collimitaris, collimitari. Solinus cap. 25, Gelonis Agathyrſi collimitantur.

Collimitatus, penult. prod. Adiectiuum. Solinus cap. 53, Ipſa Phrygia Troadi ſuperiecta eſt, Aquiloniæ parte Galatiæ collimitata.

Collimnium, collimnij, n. g. Corpo limnium. Solinus cap. 63, Hoc eſt collimnium, in quo limes Perſicus Seythes iungitur.

Collimo, collimas, penultima producta { ε } collimare, Alimis oculis deducum eſt & ſignificat id quod nunc *Figere oculum* dicunt. Cic. 1. de Diuin. Quis eſt enim qui torum diem iaculans, nó aliquando collimet? Soleat enim meminerein ſcopum limis aſpicere, alterôque oculo nictare. In alijs exemplaribus legitur conlinere.

Collimare manum & oculos ad aliquid pereuiendum. Gel. lib. 9. cap. 1, Ar ſi in aduitora minas, & ad percuiendum ſuperne aliquid, manum & oculos collimemque motus à te datus fuerit, eo ſcium ibit quod petem.

COLLINA, penult. prod. { ω } Porta Romæ, à colle Quirinali ſic appellata. Eadem nunc Salaria dicitur. Cic. 2. de Leg. bus.

Turris Collina. Claud. de bello Gildon. 18.

COLLINA tribus. In TRIBVS.

COLLINAS, Dea fuit, quæ colibus præſidebat. ſicut Vallonia, cui valles & conualles attribuebant, vt eſt apud Auguſtinum.

Collinco, collineas { ε } collinearc, Idem ſignificat quod Collimare. Cicero 3. de Finibus, Vt enim ſteui proportionem ſic collinearc haſtam aliquò, aut ſagittam, ſicut, &c. Hæ etiam legi poteſt collimare.

Collino

Collino, collinis, pen. corr. collini, collui, colleui, pen. prod. collitum, pen. corr. {κλύζω, συκλύζω} collinere, idem quod Linere. Colum. lib. 6. cap. 17. Pastinaque quæ agestis semina, & succus armoraceæ cum melle collinita, oculorum sedant dolorem. Quo in loco legitur colinita, quæ vox est à Coniicio, conlinis, pen. corr. conlinui, conlinitum, conlinere. Siquidem à Collino, collitum essет.

¶ Collinere, Coinquinare. Plaut. Mostel. 4. Pulchrum ornatum rue pes mores cœno collinunt.

Crines pulvere collinere. Horat. 1. Carm. od. 25.

Collinus. Vide COLLIS.

Collisphium. Vide COLLYRIUM.

Colliquescо, colliquescis {ταυτόσημον} colliquescere, Idem quod Liquescere. Columel. lib. 12. cap. 22. Vsque eo dum ea quæ addideris, in piee colliquescant.

Colliquescere {ταυτόσημον} Cic. pro Cluent. In parte danni venenum facilisime potuit, quam in poculo. Hactenus potuit addium in aliqua parte panis, quàm si totum colliquescatum in potione esset?

Colliquiæ, colliquiarum, ab eliquando, sunt fuci maiores amplioresque, & quasi loculamenta, quibus humor agrorum nouus ex minoribus sulcis derivatur extra segetes. Virruvius appellat collauias, omnis colluuies & purgamentorum receptacula. Dicuntur & collicæ, ab humore colligendo. Columella libro 2. cap. 8. Sed quanuis tempestiuè sementis confecta erit: caueburur tamen vt patentes lyræ, crebrósque fulcos aquarios, quos nonnulli eliees vocant, faciamus, & omnem humorem in colliquias, atque inde extra segetes deriuemus.

Collis, huius collis, m. g. {ταυτόσημον} Est exiguus & leuiter assurgens monticulus, siue per se sit à munte separatus, siue pars montium vocatus, quia colles pars compars est colere, vt ait Sipontinus ex Varrone de Lingua Latina. Cic pro Cluent. Quum quædam in collibus (vt fides) oriri sæpe in pastorum esse ortu. Idem c. Verrina. Quos ego campos antea, colleque nitidissimos, viridissimósque vidisti.

Abruptus collis. Sidonius.

Aceluus. Cæsar.

Angustus. Claud. in epist. ad Hadrian.

Apertus. Virgil. 2. Georg.

Apricus. Virgil. 9. eclog.

Arduus. Tacit. lib. 2.

Molliter assurgens. Colum. lib. 2. cap. 2. in ipso pene initio.

Cani niue. Seneca Hippol. 1.

Canus. Virgil. 8. Æneid.

Celsus. Virgil. 8. Æneid.

Curuus. Virgil. 4. Æneid.

Deruptus. Tacit. lib. 2.

Dumosus. Columel.

Editus. Gell. lib. 13.

Fœcundus. Ouid. 14. Metam.

Frondosus. Silius lib. 15.

Herbifer. Ouid. 14. Metam.

Iucundus. Sac. 6. Thebaid.

Lætebrosus. Silius lib. 5.

Maligni colles, Id est infœcundi. Virg. 2. Georgicorum.

Difficiles primum terræ, collesque maligni.

Montani. Plin. lib. 6. cap. 30.

Nemorosus. Sidonius.

Nitidi & virides. Vide NITEO.

Obscuri. Virgil. 3. Æneid.

Paruli. Virgil. in Culice.

Pulsati. Virgil. 4. Æneid.

Rapti. Seneca Hippol. 10.

Salebrosi. Sidonius.

Scopulosi. Silius lib. 7.

Spatiosi. Lucan. lib. 6.

Supini. Virgil. 4 Georg.

Tumulosi. Marcellinus.

Virides. Lucret. lib. 2.

Vmbrosus. Ouid. 2. de Arte.

Helicon) colles cultor à Catullo dicitur Hymen Vraniæ Heliconis deæ filius, epigr. 56.

¶ Afcendere collem. Virg. 12. Æneid.

Aer diffipat colles, id est Cingit & circundat. Lucret. lib. 1.

Exercere vomere colles, Arare. Virg. 7. Æneidos,

Littus arant, tantúmque exercent vomere colles.

Ingredi colles. Ouid. 14. Metamorph. fabl. 9.

Nec mora, Romuleos cum virgine Thaumantea

Ingreditur colles.

Summa collium Insidere. Tacit. lib. 2.

Collibus prohiberi. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Scandere colles. Seneca Hippol.

Subducunt & enlles, Ex alto in cæpos diffluuntur. Virg. 9. eclog.

Certè equidem audiram, qua se subducere colles

Incipiunt, mollique iugum demittere cliuo. Seruius.

Collem terere. Martial. lib. 12. epigr. 18.

Aut collem domui terra Dana.

Colliculus, per duplex l, significat parvum collē. Apul. lib. 1. Flor. Colliculus sepimine confecratus.

Collinus, penult. prod. {ταυτόσημον} Adiectiuum, vt, Collina vinea, quæ in colle plantata est. Colum. lib. 13. cap. 21. Eius defrus fexta rius in duas vrnas mustadducitur, si mustum ex vineis collinis est: sed si ex campestribus, &c.

Collina vina. Colum. lib. 12. cap. 21.

Collina aqua. Columel. lib. 1. cap. 5. Tertia putealis vel collina, vel quæ non infima valle reperitur.

Herbæ collinæ. Propert. lib. 4. eleg. 3.

Colliſio, Collisus. Vide COLLIDO.

Colloco, collocas, pen. corr. {τάσσω, τίθημι} collocare, Ponere. Cic. 7. Verr. Vbi ille per eos dies taberna cauta positi esset calita luxuriæ collocarat.

Chlamydémque, vt pendeat aptè, Collocat. Ouid. 2. Metam. suo quidque loco collocare. Cic. 1. de Orat.

In animis aliud condi & collocari. Cic. 4. in Catil.

Acutarum graminúmque vocum iudicium, ipsa natura in auribus nostris collocauit. Cic. in Orat.

Collocauit in campo Martio rabernaculum. Cic. in Pisonem.

Collocare in collo, pro Apparere humeris ad portandum. Catul. de bamis lectica, epigr. 10.

At mi nullus erat nec ine neque illic,

Fractum qui veteris pedem grabati

In collo sibi collocare posset.

In cubili collocare, Cic. 2. Tusc.

In hac cubodia tanquam in specula collocati sumus. Cic. 7. Phil.

Maximus alicuius in naui vsus collocatus esse. Cic. pro Plancio.

Huius ego & parentis eius prudentissimi atque optimi sensus & virtus que filiorum maximus in nauitua ac fidei collocatus.

Collocare multa in pectore, pro Varia cogitare. Plaut. Perf. 2.

Collocari me in arborem. Plaut. Aulul. 24.

Collocare in medium aciem auxilia. Cæs. 3. bel. Gall.

Collocare aliquem in superem, in loco dixit Plaut. Amph. 4. pro Occidere. Alij, in superem collocare, est plagis male vinlctatos, & ictibus sopitos, propeque exanimatos sternere. Sic Martialis,

-collocat hasta fures. Turnebus.

Collocare in solitudine. Cic. de Amic.

Collocauit in tabernam vasa. Plaut. Menæch. 2.

In thalamo. Ouid. 2. Metam.

In turio. Cic. de Arusp. Respon.

¶ Beneficium. Cic. 2. Officiisque vulgò loquuntur, se in beneficiis collocandis mores hominum, non fortunam sequi.

Collocare beneficium apud aliquem. Cic. 2. Offic. Quamobrem melius apud bonos, quam apud fortunatos beneficium collocari putō. Plin. Iunius, à Traiano Collocare conditionem in aliquem.

A diuitias recte collocata, & iudicio populi digno in loco posita. Cic 7. Verr.

Dotem in aliqua fundo collocare. Id est assignare. Cicero pro Cecinna.

Gloria & quærenda & collocanda ratione est. Cic. 2. Offic.

Male collocare horas. Martial. lib. 1.

Malè collocare si bonas vules horas,

Et inde bis otio tuo lector.

Collocare insidias. Cæs. 3. bel. Ciu. Noctu insidias collocauit. Cic. pro Milone, Roma subito ipse profectus pridie eli, vt ante suū fundum (quod re intellectum est) Milonem insidias collocaret.

Legiones in populi cernices collocate. Cic. Cornif. lib. 13. Erat profectus obuiam legionibus Mascedonicis quatuor, quas sibi conciliare per una cognitas, easque ad vrbem adducere, & in cernicibus nostris collocare.

Ad aliquem in meritum eundum collocatum esse. Cic. in Pisonem. Deprehensus denique cum ferro ad Senatum is, quem ad Cn. Pompeiū interimendum collocatum fuisse constabat.

Bene collocare. Cic. Seruius, lib. 13.

Patrimonium in falutem Reipublicæ collocare. Cic. 3. Philip.

Collocare bene pecuniam. Cic. pro Cecinna, Præterim quum pecunia ex partirione deberetur, nusquam eam posse melius collocari.

Pecuniam in præsidis. Cic. pro Cecin.

Collocare pecunias in empsiones prædiorum. Caius iu l. mandatum inter. §. 3. D. mandati et contr.

Præsidium. Cæs. 1. bel. Gall.

In præsidis Reipub. aliquem collocare. Cic. de Clar. Orat.

Suum præsidium in capite atque cernicibus populi collocare. Cic. de Lege Agrar.

Bene apud aliquem multa pretia ac munera collocare. Cicero 7. Verr.

Collocare puellulam. Catullus,

-vos vnis fenibus bonæ

Cognitæ bene formuze,

Collocare puellulam, Murenæ hic, Pronubarum officium est nouum nuptum in lecto collocare. Donatus quoque ad illum Terentij locum, Eunuch. 3. 5.

Deinde illam in lecto illic collocant. Vide, inquit, an aliquid deest leguimis nuptiis. Nam & ipsum verbum collocare proprium est, & alicubique pronubus.

Militarem rem collocare. Cic. Cælio, lib. 2. 12.

Spem in aliquo collocare. Hirtius lib. 4. Quorum impetum adeò perumeurunt hostes, vt in fuga spem salutis collocarent.

Dignitatis suæ spem in aliquibus collocare. Cic. 1. de Orat.

Spem alicuius res præsentes in incerto reliqui temporis cuentu col locare. Cic. pro Quintio.

In alicuius eloquentia aut gratia spē aliquā collocare. Cic. 2. Verr. Statum aliquem ciuitatis collocare. Cic. Bruto, 15.

Studium suum in doctrina ac sapientia collocare. Cic. ad Qu. frat. lib. 12. Aut qui regerent, omne suum studium in doctrina ac sapientia collocassent.

¶ Collocare se palām in meretricia vita. Cic. pro Cælio. Sique non nupta mulier domum suam patefecerit omnium copiditati, palámq; se in meretricia vita collocarit, &c.

Proponium aliquod & propalam collocatum: cui opponitur Construdum ac reconditum. Cic. 1. de Orat. Neque propositio argento, neque tabulis & signis propalām collocatis, sed his omnibus multis magnificisque rebus constructis ac reconditis.

Eorum se in cognitione & scientia collocare. Cic. 1. Offic.

Collocare se eorum in exquirendo vitæ statu. Cic. 5. Tusc. ul. Totos se in optimo vitæ statu exquirendo collocarent.

Collocare fe in otium. Plaut. Mere. 10.

¶ Collocare filiam fuam alicui. Cic. de Clar. Orat. Cuius Caij filio filiam fuam collocauerat, affinitate fefe deuinxerat.

Collocare nuptum, pro Dare nuptui. Cæfar 1. belli Gallici, Atque huius potentiæ cauſa, mattem in Biturigibus homini illic nobiliſſimo ac potentiſſimo collocaſſe, ipſum ex Helvetiis vxorem habere, ſororem ex matre, & propinquas ſuas nuptum in alias ciuitates collocaſſe.

Nuptui collocare. Vide NVBO.

Collocare filiam nuptui in parte agri. Colum. lib. 4. cap. 3. Minoë drinde filiam nuptui collocaſſe in dimidia parte reliqui agri.

Collocare in matrimonium filiam. Cic. de Diuin. Quum vellet ſororis ſuæ filiam in matrimonium collocare.

¶ Collocare familiam ſuam in poſſeſſione præditorum alicuius. Cic. pro Flacco.

In fuis agris & fedibus collocare aliquid. Cic. 5. Verr.

Sedes & domicilium collocare. Cic. 4. Verr.

In conſpectu aliquid collocare. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Collocare in luce beneficia. Cic. 2. Tuſcul. Omnia enim beneficia in luce ſe collocari volunt.

Tabulas bene pictas collocare in bono lumine. Cic. de Clar. Orat. Itaque quum ad hanc elegantiam verborum Latinorum (quæ &c.) adiungit illa oratoria ornamenta dicendi, num videtur tanquam tabulas bene pictas collocare in bono lumine.

Collocare in fedib. Cel. lib. 7. cap. 7. Poſt hæc in aduerſo fedili collocandus eſt, loco lucido, lumine aduerſo.

Collocare nominibus, vel in nomina, & collocare ſimpliciter pecuniam lucri fruſtulis dicum. 13. 6. 2. l. 16 & 148. 6. pen. D. de adminiſt. ut & apud Paulum lib. 2. ſenten. tit. 5 Sic Cic. lib. 3. offic. Sed de toto hoc genere collocandarum pecuniarum uſchus viri boni, &c. Traianus Plin. lib. 10. epiſt. Non aliud remedium diſpicio, quam vt quantitas vſurarum minuatur, quò facilius pecuniæ publicæ colloceatur.

Collocara in vſu quotidiano. Cic. 1. de Orat. Omnia enim ſunt poſita ante oculos, collocata in vſu quotidiano, in congreſſione hominum atque in foro.

¶ Collocata bene eſt res noſtra iſthoc matrimonio. Plautus Moſtell. 1.

¶ Collocare aliquem in aliquo gradu. Cic. 4. Acad. Neque quicquam aliud videndum eſt nobis, quos Pop. Rom. hoc in gradu collocauit, niſi, &c.

In ampliſſimo conſilio, & in aliſſimo gradu dignitatis collocari. Cic. Poſt redium.

Fortuna te collocauit in ampliſſimo ſtatu. Author ad Herennium libro 4.

Aliquem in ædibus ſuis collocare. Id eſt reſtituere. Cicero pro Domo ſua.

¶ Collocare in deorum numero. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. In quibus virtutes conſecratas, & in deorum numero collocatas video. Id eſt pro deo habetas.

Herculem hominum fama beneficiorum memor in contilio Cæleſtium collocauit. Cic. 3. Offic.

Idoneis in locis & contra ſuſpicionem periculi aliquos collocare. Cic. 2. de Lege Agrar.

In eo loco eſſe, in quo honores populi collocauerunt. Cicero pro Domo ſua.

In cegno maiorum ſuorum aliquem collocare. Cic. 3. de Orat.

In Repub. collocare. Cic. in Paradox. Violatur is qui proereauit, is qui aluit, is qui erudiuit, is quin ſede ac domo atque in Repub. collocauit.

Subtilio ſecundo ſuper ſe collocare aliquem. Suetonius Auguſto. Quædam exemplaria legunt ſupra ſe.

¶ Collocare ſextantes in capita. Liu. 2. ab Vrbe, Et nullis cum plebs ſextantibus collocatis in capita. Galli dicunt, *impoſes parciſte*.

Diligentia collocare aliquid. Cic. in Orat. Iam verò ea quæ inuenerit, qua diligentia collocabit?

Collocare vſuris. Suetonius in Auguſto, cap. 39. Quòd pecuniam leuiotibus vſuris, grauiore mutuata fenore, collocaſſent.

¶ Cora parum apte collocata. Plin. Iunior. lib. 2. epiſt. 3. Cecidit, coximque fregit: quæ parum apte collocata, reluctante arate, malè coiit. *Male repoſitam* vulgus vocat.

Collocatio ἀπὸ τοῦ συνθ.) Verbale. Vt, Collocatio fyderum. Cicero de Vniuerſo.

Collocatio verborum. Cic. 3. de Orat. Sequitur continuatio verborum quæ duas res maximè, collocationem primùm, deinde modum quendam formámque deſiderat.

Collocationis eſt componere & ſtruere verba ſic, vt néve aſper eorum concurſus, néve hiulcus ſit, ſed quodammodo coagmentatus & læuis. Cic. 3. de Orat.

Compoſiti oratoris bene ſtructam collocationem diſſoluere permutatione verborum. Cic. in Orat.

Collocatio ſitus. Cic. pro Cluent.

Collocupleto, collocupletas, penult. prod. ἐκτεινόμενον collocupletare, Idem quod ſimpliciter locupletare. Terent. Heaut. 2. 3.

Dum ego properare cerrans patria carco dementa, tu inter-ea loci Collocupletaſſe Antiphila.

Honeſtare & collocupletare rem exornatione. Author ad Herenn. lib. 3. Exornatio eſt, qua rumor res honeſtando & collocupletando cauſa, confirmata argumentatione.

COLLODIS, Inſula eſt Sardiniæ adiacens, de qua Plin. lib. 3. cap. 7.

Colloquor, pen. corr. colloquenis vel colloquere, pen. corr. colloquutus ſum (ἀναμφιβόλως, ὦν) colloqui, Simul loqui. Terent. Eun. 2. 3. Videri, colloquar, adeſti vna in vnis ædibus. Cicero 1. de Orat. Hoc vno præſtamus vel maxime feris, quòd colloquimur inter nos, & quòd exprimere dicendo ſenſa poſſumus.

Colloqui alicui. Plaut. Mere. 19.

Nulli colloquor libentius.

Colloqui aliquem. Plaut. Milite 14.

Quid ergo hanc dubitas colloqui?

Colloqui cum aliquo. Cic. 1. Tuſculan. Vt verò colloqui cum Orpheo, Muſeo, Homero licet, quanti tandem æſtimatis?

Dij cum dormientibus colloquuntur. Cic. 1. de Diuin.

Cum ipſa Repub. Cic. 1. Leuul. lib. 2. 9.

Colloqui cum aliquo per literas. Cic. ad Attic. lib. 6. Quam ſæpiſſimè mecum per literas colloquare.

Colloqui ſimul. Plaut. Amphit. 4.

Extra turbam ordinum colloquuntur ſimul.

Colloquuntur inter ſe. Cæſ. 4. bel. Gall.

Inter ſe multum colloqui de Rep. Cic. 1. de Orat.

Colloquutio ἐκ τοῦ συνθ.) Verbale. Cic. 1. Tuſcul. Nec verò id colloquutio hominum aut conſenſus efficit.

Sermones & colloquutiones. Cic. Leuul. 9.

Familiariſſimæ colloquutiones cum aliquo. Cic. 11. Philipp.

Venire cum aliquo in colloquutionem. Author ad Heren. lib. 2.

Colloquium, colloqui. Idē (ἐκ τοῦ συνθ. ἐστιν ὁ) Liu. 2. ab Vrbe. Prius quam dimicent, opus eſſe colloquio. Varro de Ling. Latina, Colloquium, quum conueniunt in vnum locum loquendi gratia.

Amicorum abſentium colloquia, epiſtolæ. Cic. 2. Philipp.

Colloquium autum. Plin. lib. 20. cap. 19. Sanguinem quiſquis edit, mentes lectionis ſit altum colloquio.

Colloquia perſonarum. Cic. in Parti.

Perſonarum colloquia habere natura. 10. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Rerum colloquia leuiorum. Cic. 4. Acad.

Tempus colloquij ad Oratio & opportunitas. Ouid. 1. de Arte.

Vices colloqui. Ouid. epiſt. 20.

Nunc timoe accedit, nequis niſi conſeia nutrix,

Colloqui nobis ſentiat eſſe vices.

Colloquium eum aliquo pro re nata non incommodum. Cicero Attico. lib. 14.

Clandeſtina colloquia cum hoſtibus. Cic. de Senect.

Solantia. Stat. 5. Thebaid.

¶ Abigere aliquem colloquio alicuius. Ouid. 3. Faſtorum,

Orit colloquio non abgrede deum.

En quibus adſum colloquiis? Valer. lib. 3. Argonaut.

In ſolitudine carere omnium colloquio. Cic. Art. lib. 12.

Amputare longa colloquia. Seneca Medea. 7.

Contrahere ad colloquium linguas diſcordes & feras. Plinius lib. 5. cap. 5.

Euocare ad colloquium. Cæſ. de bel. Ciuil.

Facere colloquium. Plaut. Cic. lib. 10 23.

Frui colloquio aliquorum. Virg. 7. Æneid.

Spernere colloquio frui. Ouid. de Ponto, leg. 5.

Figere colloquium. Ouid. 2. de Remed. amoris.

Immiſcere colloquijs. Vide MISCEO.

Colloquia interrumpere. Vide INTERRVMPO.

Petere colloquium. Ouid. 13 Meram.

Serere colloquia cum aliquo. Vide SERO 9, ſeui.

In alicuius congreſſum colloquiumque venire. Cic. 11. Philip.

Colloquium cum aliquibus. Cic. 12. Philipp. Memini colloquia & cum acerrimis hoſtibus, & cum grauiſſimè diſſentientibus ciuibus.

Collucco, collucet, penult. prod. ἐκτεινόμενον) colluceo, Simul lucere. Plin. lib. 16. cap. 47. Quatum plumæ ignium modo collucant noctibus.

Faces collucent. Virg. 4. Æneid.

Colluceat flammis tota arcis. Liu. 8. bel. Maced.

Agri colluceni floribus. Ouid. de Faſt.

Ignes colluceni. Virg. 9. Æneid.

Polus colluceat ignibus. Stat. 1. Sylu. 6.

Lampades vndique colluceant. Ouid. epiſt. 19.

Colluceat ſol mundo. Cic. 3. de Nat. deor. Nam ſolis calor & eandor illuſtrior eſt quam vllius ignis, quippe qui immenſo mundo tam longè, latéque colluceat.

Colluceat omnia luminibus. Liu. 4. bel. Pun.

Colluceat mare à ſole. Cic. 4. Acad.

Colluceat atque illuſtretur eaudelabri fulgore templum Iouis. Cic. 6. Verr.

Vbi colluceret flammis alicuius dicitur, quæ longo ordine flammarum in lunare alicuius magni vn luceat vndique. In honorem enim potentiſſimorum hominum, præſertim regum cum facibus per vrbem à populo prætedebatur, quæmadmodum vult Seruius in illud Virg. 5. Æneidos,

Mœnia reſpiciens, quæ iam infelicis Eliſſæ

Colluceat flammis.

Faces collucentes. Tacit. lib. 3.

Furti alicuius omnia colluceie. Cic. 3. Verr. Vidi colluceie omnia furtis tuis, præda prouinciatum, ſpoliis ſociorum atque amicorum.

Colluco, colluces, penult. prod. ἐκτεινόμενον) colluceo, Ramos lumini officientes amputare. Feſtus interpretatur, fuceis arbore locum luce impleie. Subluceie verborum ornamentum ſurpuiare, & velut ſubtus lucem minuere. Illo verbo vtuntur Cato & Re ruſt. cap. 148. & Colum. lib. 2. cap. 22. Hoc verò Paul. lib. 5. ſententiar. 6.

Colluuies, Verbale (ἐκτεινόμενον) Varro.

Colluctor, colluctaris (ἐκτεινόμενον) colluctari, Simul luctari. Plin. lib. 27. cap. 2. Cum eo ſolo colluctatur, velut pari inter inuemo.

Colluctatio, Verbale (ἐκτεινόμενον) Colum. lib. 6. cap. 2. Ne in colluctatione altere alteri noceat.

In colluctatione occidere aliquem. Vipian. in l. qua actione. D. ad legem Aquiliam.

Colluctatio pen. prod. Aliud verbale. Lactant. de opif. Dei cap. 2. Nam & ille colluctator & aduerſarius noſter ſeis quàm ſit aſtutus.

Colludo, colludis, pen. prod. colluſi, colluſum, pen. prod. ἐκτεινόμενον) colludere, Simul ludere, Moueri, & velut quodammodo inter ſe colluctari. Virg. 1. Georgicorum,

Sæpe

Sæpe leuem paleam, & frondes volitare caducas;
Aue simma nantes in aqua colludere plumas. Seruius.

Colludere cum aliquo. Cic. 4. Verr. N ſi tecum colluſiſſet, & tuæ potius exiſtimationi conſuluiſſet, quàm tuæ.

¶ Colludere (παιζειν) apud Iuriſconſultos dicuntur inter ſe litigatores, quum actor & reus hrem ſimulant, & ab altero cauſa proditur. Vlpian. in l. & ei gauiser. 5. ſi dolo malo procurator. D. de dolo malo.

Colludium, colludii, n. g. pro Colluſione. in l. ſiquis. C. de bon. proſcript. Solinus, cap. 22. Apud Iaſium Vrbem Babyloniæ puerum delphinus adamauit, quem dum poſt affucta colludia recedentem impauentius ſequitur, arenis inuectus hæſit.

Colluſio, Verbale (συμπαιγνια.) Cic. 5. Verr. Quum verò verbo iudicii ſit in edicto, re quidem vera tuorum commum hominum nequiſſimorum colluſio cum Decumanis ſociis tuis, atque adeò procuratoribus tuis eam audes illius iudicij mentionem facere?

Detegere colluſionem. Vlpian. in l. adoptiuum. 5. patronum. D. de in ius vocand.

Per colluſionem quicquam facere. Caius in l. 1. D. de colluſione detegenda.

Retractare colluſionem alicuius. Vlp. in l. colluſionem. D. de colluſione detegenda.

Præterea colluſionis ſententiam retractare permittitur. Hermogenianus in l. ſententiam. D. de colluſ. dereg.

Colluſum, idem. Vlpianus in l. ſi procuratorem. 5. ſed & ſi per colluſū. D. mandat. vel contr. Sed & ſi per colluſum procuratoris abſolutus ſit aduerſarius, mandau eum teneri. Sic Florentina lectio. Alij colluſionem legunt.

Colluſor, per prod. aliud verbale (συμπαιγνιαν.) Qui cum alio luſit. Plin. lun lib. 9. ep. ii. 33. Delphinum gratiorem colluſorémque puerorum in terram quoque extrahit ſolitum, & c.

Compræſentes & colluſores alicuius. Cic. 2. Philip. Hunc tu compræſentibus tuis & colluſoribus diuidebat.

Couſeſſor & colluſor. Cic. 5. Philipp. Homo præterea ſi ſtiuus, vel cum M. Curio conſeſſore eodem & colluſore facillimè poſſit conuenire.

Si rapinam fecerint inter ſe colluſores, vi bonorum raptorum nō denegabitur actio. Vlpianus in l. 1. 5. ſi rapinam. D. de alea luſu & alearibus.

¶ Colluſor (συμπαιγνιαν.) etiam aliter apud Iuriſperitos. Cic. 2. Philipp. Lucinium Lenticulum de alea condemnatum colluſorem ſuum reſtituit.

Colluſorie (συμπαιγνιας.) Adurbium qualitatis. Vlpian. in l. ſi ſeruus plurium. D. de leg. 1. S. hæredibus tudra contra hæredem pronunciauerit non agentem cauſam, vel colluſorie agentem, nihil hoc nocebit legatario.

Litigare colluſorie. Vlpian l. ſi ſeruus plurium. 5. ſiquis. D. de leg. 1.

Collum, huius colli (τραχηλος, ὁ αὐχην.) à colo, colis, inquit Sponius: quia hæc præcipue pars corporis torquibus ac monilibus colli, id eſt ornari conſueuit. Plin. lib. 11. cap. 37. Cæteris collum, quibus tantum gula. Vide CERVIX.

Collum gallinaceorum. Colum. lib. 8. cap. 3. Iubæ deinde variæ, vel ex auro flauæ per colla cernicéſque in humeros diffuſæ.

Collus, m. g. apud Plaut. Capt. 6.

Collus collaria cauet. Ibidem. 5.

Vt ego collos derruncabo tergoribus. Sed antiquum eſt.

Spatium colli. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

-ereſert & oris, Et colli ſpatium.

Aureolum collum. In AVRVM.

Cærula ſerpentes. Virg. 2. Æneid.

Cærulea taura. Senrca Hippol. 10.

Candida. Ouid. 2. de Arte.

Ceromaticum. Vide CEROMA.

Crinita. Srat. 6. Theb. de equis.

Eburnea. Ouid. 3. Metam.

Equina. Martial. lib. 11. epigr. 85. ad Antiochum tonſorem.

Collique qui uerra nuda equina iuba.

Hirſutum. Vide paulo poſt, ſpirant opobalſama, &c.

Feroci a colla ſerpentis reſecare. Seneca Here. fur. 7.

Infignia frænis. Ouid. 4. Metam.

Iucundum. Catull. epig. 6. 9.

Lactea. Silius lib. 16.

Lactea colla auro innectuntur. Virg. 8. Æneid.

Languido collo trahere vomerem. dicuntur defatigati boues. Horat. Epod. 2.

Videre feſſos vomerem inuertum boues

Collo trahentes languido.

Laſſo papauera collo Demittunt capri. Virg. 9. Æneid.

Libera colla iugo. Claud. epigr. 10.

Et paccare duro libera colla iugo.

Libera colla ferunto aſſueſcere. Virgilius 3. Georgic. De iuuencis dictum.

Liuida. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Factáque laſciuis liuida colla notis.

Lubrica draconis. Ouid. 4. Metam.

Molle. Vide SOLERS.

Molli collo eſſeda ferre dicitur equus domitus. Virg. 3. Georg.

Niueum. Virg. in Cyri.

Iugum famulare ſubit nobili collo, dicitur de vito nobili redacto in ſeruitutem. Seneca Troade. 8.

Pendulum ab arbore. Horat. 3. Carm. ode 27.

Precerum & tenue. Cic. de Clar. Orat.

Recutita. Martial. lib. 9. epigr. 38.

Non rupta recutita colla mutæ.

Colla dente faucia. Martial. lib. 11. epigr. 71. in Tuccam.

Sibila ſerpentis colla. Virg. 3. Georg.

Splendida. Seneca Hippol. 6.

Superba colla excuſſis iubis. Claud. epig. 18. de equo Honorij.

Teres. Ouid. 10. Metamorphoſeos.

Pendebant tereti grauitata monilia collo.

Tetra monſtri. Seneca Herc. fur. 1.

Trepidum. Seneca Here. Oëta. 11.

Tugemina Cerberi. Seneca Agamem. 2.

¶ Accelnare collum, id eſt admouere collum. Ouid. 10. Metam.

-accelnatáque colla

Mollibus in plumis tanquam ſenſura reponit.

Adducere colla laceruis, id eſt acerbare ad ſe. Ouid. 6. Metam.

Vt tanquam acceſſit natus, matrique ſalutem

Attulit, & paruis adducit colla lacertis.

Amplecti colla alicuius. Sil. lib. 15.

Angere colla alicuius, Id eſt ita conſtringere vt ſpiritus intercludatur. Statius lib. 4. Thebaidos,

-rabidi quum colla minantia monſtri

Angerent, & timidos animam anguſtare in artus.

Aptare vincula collo. Ouid. 10. Metam.

Auerſum. In AVERTO.

Captare colla alicuius. Ouid. epiſt. 8.

Cingere colla lacertis. Ouid. 2. de Arte.

Circundare brachia collo, Amplecti collum. Virg. 6. Æneid.

Comere colla genaſque. Stat. lib. 1. Sylu. 2.

Committere alicui collum ſuum. In COMMITTO.

Complecti colla lacertis. Ouid. 1. Metam.

Conuerte in collum. In CONVERTO.

Coniecta vincula collo. Ouid. 3. Trift.

Contrahere collum. In CONTRAHO.

Pluma collum coronat. Lucret. l. 2. a.

Dare colla lacertis. Stat. lib. 2. Achil.

Dare colla triumpho alicuius imperatoris, Bello victum eſſe. Propert. lib. 2. el. 31.

Ind a quin Auguſte tuo dar colla triumpho.

Demergere colla humeris, ſignificare videtur humeros contrahere apud Statium, lib. 6.

Colliique demerſere humeris, & brachia latè

Curua tenent.

Ducere iuga collo. Ouid. 3 de Arte.

Ducta per vias colla regum. Horat. 2. Carm. ode 12.

Eripere colla ſuga, proprietatiuer dicto, ſignificat libertati ſe vendicare. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

-eripe turpi

Colla iugo. Id eſt relinque ſeruituem.

Per colla mœſta fluunt capilli. Seneca Troade. 2. Id eſt mœſtæ mulieres paſſis capillis incedunt.

Fouere colla. Virg. 12. Æneidos,

-ipſe æger anhelans

Colla fouit, fuſus properam in pectore barbam. Suſtinens ſcilicet, vt inquit Seruius, de arboris trunco.

Frænata. Ouid. 7. Metam.

Funibus colla equorum ſoluere. Virg. 1. Georg.

Gerere colla vincla caterus. Seneca Herc. fur. 12.

Horrent Cerbero colla colubris. Virg. 6. Æneid.

Iactare colla, Significat collum repente huc illuc vertere & circumagere. Ouid. 3 Metamorphoſeos,

-vides vt flauit Aganes,

Colláque iactauit, cruéſque per aera mouit.

Implicare laqueis. Ouid. epiſt. 2.

Iniira collo mariti. Id eſt renaciſſimè inhærens. Ouid. 11. Metam.

De Halcyone & Ceyce.

Infiata colla rumeſcunt. Ouid. 6. Metamorph. de Lycijs in ranas mutatis.

Iniicere collo brachia. Ouid. 3. Metam.

Iniectæ collo iacent comæ. Ouid. 2. Faſt.

Inficere colla lacertis. Ouid. 2. Metam.

Inferre collum in laqueum. Vide INSERO.

Inſerere colla laqueis, Strangulare. Seneca Theb. 1.

Intendere vincula ſtupea collo, Allig are collo funem. Virgilius 2. Æneidos.

Labans collum. Seneca Hippol. 4.

Nutat vi ſoluto labitur mortem gradu:

Et vix labente ſuſtinet collo caput.

Ladere collum. Horat. 3 Carm. ode 27.

Languentia colla ſtruere. Lucan. lib. 3.

Luentia colla earenis. Ouid. ad Liuiam.

Luſtantia colla equi. Ouid. epiſt. 4.

Marcentia. Stat. 2. Thebaidos,

-læua marcenna colla ſuſtentans, &c.

Mœſta. Seneca Troad. 2.

Nulcenda colla præbere. Ouid. 10. Metam. de ceruo quodam.

Diaconem collo nectere. Martial. lib. 7. epigram. 86. pro, in delitiis habere.

Nodatus collum laqueo. Ouid. 1. de Remed. amoris,

Cur aliqui laqueo collum nodarus amator

A trabe ſublimi triſte pependit onus?

Collum obſtrictum, ſeu collum obtorum, verbum eſt iuris. nam in ius collo obſtricto res trahebantur. Plaut. Curcul. Collum obſtringe, abduce iſtum in malam crucem.

Obtortum collum. Cic. pro Cluent.

Pendere collo complexoque aliquus. Virg. 1. Æneid.

Pendenua colla. dicuntur quaſi ebnotum. Virg. 9. Æncidos,

-ferróque ſecat pendentia colla.

Peruerere colla ſeeuri. Ouid. 15. Metam.

Perfunduntur colla iactæ comæ. Seneca Hippol. 4.

Pernuleret manu collum. Seneca Here. fur. 9.

Amplexu collum petere. Quinti lib. 4 cap. 2.
Plausa colla, id eſt palma leniter percuſſa. Ouid. de Arte,
Quadrupedes inter rapidi certamina curſus,
Depexæque iubæ, plauſaque colla iuuant.
Porrigere collum longe à pectore. Ouid. 2. Metam.
Prabete colla iugo. Stat. 1. Achil.
Prabere colla negligentia lacertis. Ouid. epiſt. 2.
In collum prabere. Cic. 5. Verr. Solere tunc barbaros reges Perſarum ac Syrorum, plures vxores habere: his autem vxoribus ciuitates attribuere hoc modo. Hæc ciuitas mulieri ſe dimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. Hoc eſt pecuniam vnde ſibi cæmæ colligi mollia.
Reflectere mitia colla, id eſt domita, domitorum ſeilicet equorum. Virg. 12. Æneid. Scruius.
Reſoluta colla, id eſt languida. Stat. 10. Thebaid.
Retorquere colla quo. Id eſt frænu reflectere. Ouid. epiſt. 4.
Rumpere colla ſecuri. Ouid. 12. Metamorphoſeos.
-veluti qui candida tauri
Rumpere ſacrificis molitur colla ſecuri.
Medius collo Herculeo polus ſedit. Seneca Herc. fur. 1, Id eſt cæruix Herculis tulit cælum.
Secare colla, Cic. pro Roſc. Amer.
Nullo iugo ſignatum iuuencæ collum Seneca Agamem. 5.
Spirant opoba ſama hiſuto collo. Iuuen. ſat. 2.
Strideniia colla dimouroi ſerpentes. Claud. 2. de Raptu Proſerp. de Gorgone dixit,
-tanum ſtridentia colla
Gorgonis obrectæ palle fulgentis obambitat.
Subdere colla iugo. Stat. 2. Thebaid.
Subdere colla vinculis Veneris, Libidini ſeruire. Tibullus libro 1. eleg. 2.
Subiecta colla ſcrophæis ferre. Seneca Troade, 3. Id eſt arenarum in triumphum ducere.
Subiecta colla nobilium, id eſt in ſeruitutem redacta. Claudian. 1. in Eutrop.
Vidic ſub pedibus leges, ſubiectáque colla Nobilium.
Subigere colla boum. Colum. lib. 2. cap. 3. *Frustra & butte dauement de la main.*
Summittere colla. Permittere ſeruiti. Seneca Hippol. 4.
Summittere colla iugis. Claud. in Eutrop.
Supponere colla iugis. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. de Cerere,
Prima iugis tauros ſupponere colla coegit.
Suſpendere aliquid collo. Virg. 12. Æneid.
Anatiziæ pernam collo & cernuibus faſtinere. Cic. 7. Verr.
Tenere colla lacertis. Ouid. 2. Metam.
Timent bones arairum collo. Virg. 6. eclog.
Trium collum, dicitur quod circundatæ aſperæ copula. Seneca Hippol. 1.
Et pugnaces tendant Creſſæ
Forcia trito viocula collo. De canibus Cretenſibus.
Turgentia colla alicuius dripere cnſe. Sidlius. 15.
Iubæ velant colla. Ouid. 10. Metam.
¶ Colla, abuſiue de monibus dicuntur panes illæ qua infra ſummum verticem, & ſupra medium montis apparent. Statius libro 9. Thebaidos,
Iamque ferè medium Parnaſſi frondea præter Colla trenchatites.
Columino, columinas, pen. corr. Apuleius de deo Socratis, Seruius Tullius flamma collumiotur à capite. Paulo poſt ſe expectoret, Seruius inflammare vertucm, nec cruciare.
Collro, colluis, collui, collutum, pen. prod. ἐκμύειν, ἐκμύεσθαι, colluere, Lauare: ſed hoc ferè ad os, & ea quæ in ore ſunt pertinet. Plinius lib. 20. cap. 6. Dentium dolorem tribus capitibus in aceto tritis imminuie, vel ſi decocta aqua colluantur, addatúrque ipſam in ea denium.
Colluere amphoram. Cato cap. 88. Amphoram defricato, colluitóque, puram impleto aqua pura.
Colluſtrare ἐκκαθαίρειν. Circuoſpicere. Virg. 3. Æthidos, Omnia colluſtrans, hanc primum in litore claſſem
Conſpexi venientem.
Colluſtrare oculis. Cic. 5. Tuſcul.
¶ Colluſtrare lumine ἐκπεριλαμβάνειν, περιορᾶν, pro Illuſtrare & claro lumine reddere. Cic. 2. de Nat. deor. Ex æthere igitur innumerabiles ſtammæ ſydorum exſiluni: quorum eſt principes Sol, omnia eiuſſima luce colluſtrans.
Luna ſolis lumine colluſtrari potatur. Cic. 2. de Diuinat.
Vias colluſtrare. Ouid. 5. Faſt.
Colluſtratus, pen. prod. Participium ἐκφαυσκόμενος. Illuſtratus.
Colluſtrata pictura. Cic. in Oratin pictoris alios horrida, inculta, abdita, & opaca contra alios nitida, lata, colluſtrata delectat.
Colluſtrum. Vide colouſtrum.
Collutulo, collutulas, penult. corr. ἐκμύω, collutulare. Verbum quod veteres pro Dedecorare vſurparunt. Plaut. Truculen. tu, Hæc famigeratio te honeſtet, me collutulet.
Collutus, in collvtvs.
Collutus os. huius collutuſei, F. g. ῥυπώδης. Labes aut immunditia quæ ex concurſu alicuius rei contrahitur. Plin. lib. 24. cap. 19. Medetur & ſiibus hæc effoſſa fine ferro, & addita in colluuiem poturis, vel ex lacte & vino.
Fermentata, colluuies. Colum. lib. 1. cap. 5.
Stercorea colluuies cortis, balineorumque. Columel. lib. 1. cap. 6. ad finem.
Colluuies turbida nigro limo. Lucan. lib. 4.
Ab omni colluuie peregrini ac ſeruilis ſanguinis incorrupium ſeruare populum. Suetonius, Auguſto, cap. 40.
¶ Colluuies per traſlationem. Cic. ad Att. lib. 9, Et te in certamine vinci cum illo ſæcilius paueris, quàm cum hoc in ea, quæ perſpicuur, furura colluuie cognare. Hoc eſt, ſceleratorum turba qui ad Cæſarem confluerant.
Colluuiarius, orum, ὁ, ἡ, Dicta ſunt in duà bus aquarum, per quæ colluuies & immunditiæ iactantur. Vitruu. lib. 8. Etiam in ventre colluuiaria ſunt faciendæ, per quæ vis ſpiritus eiaxetur.
Colluuies, colluuionis ὁ, ἡ, Idem quod Colluuies.
¶ Colluuio per traſlationem. Cic. de Senect. 9. Præclarum diem, quum ad illud diuinum animorum concilium, cœtúmq; proficiſcar, quúmque ex hac turba & colluuione diſcedam!
Ferocitas, audacia, colluuio alicuius. Cic. in Vatin. Deinde ſanctiſſimas leges Heliam & Fufiam dico, quæ in Græchorum ferociiate, & in audacia Saturnini, & in colluuione Druſi, & in contentione Solatii, & in furore Cinnano, & inter Syllana arma vixerunt.
Ille nefarius ex omnium ſcelerum colluuione natus. Cic. pro Sext.
Colluuio rerum, pro Permiſtione vel confuſione. Liu. lib. 3. Nequi in colluuione rerum contumelium miſeliatem fuam offerrent.
Colluuiosus, ὑδρώδης, porcus à cæno, qui ſebo permiſto & colluuione nutritur. F. Aut.
Collybus, collybi, pen. corr. m. g. ἄργυρος, ὁ, Id derimentum preuniæ eſt, quod in rationibus empiionem aut appellant, & vulgò *cambium* dicitur, quum pecuniæ ad exteras nationes exportanda eſt, & apud nummulatios alios nummus commutanda. Vt ſi argtea moneta, aurea mutetur, aut genus quidam precuniæ abrogata & antiquata, aut quouis modo reipublicæ ius ea proiniouia, alio quo genere permutanda fuit: rate, recepéque & promulgata ea prouincia. Id enim, quod ex ſumma apud nummulatium creditis, & veluti deperit. Collybus vero Græco appellatur. Cic. 5. Verr. Eorum pecuniam quam aratoribus ſuiſſent deiuiſi, certis nominibus dodtoribus ferri ſolebant. Primum pro ſortitione & collybo. deinde pro oſcio quo exario. Hæc omnia Iudices, non rerum certarum, ſed furtorum emptiouiſſimorum ſunt vocabula. Nam collybus eſt eiqui poteſt, quum vniuerſi omnes vno genere nummorum ab eo Collybum à pellatpecuniæ permutationem, & nummorum quæ ſi nemo vult. Suetonius Auguſt. cap. 4. Manibus collybo d. coloratis, Neruonéſis monſarius. Hoc in loco pro conſtrictatione pecuniæ ponitur, qua nummulari hunotes manus habere ſolent. Collybus, inquit Pollux, ἀργύριον ἀλλαγὴ, id eſt pecunia permutatio. Hactenus Budæus. Cicad Atticum. 6. epiſt. 5. De Cæſio vide quæ ſo sequi lacuna ſic in auro ego ita non noui. ſed certe in collybo eſt derimenti fatis. hue aurum in accedit.
Collybus, collybiſtæ, m. g. Nummularius.
Collyra, collyræ, pen. prod. ἐκμαγεῖον, Genus panis, Polluci. Plaut. Pers. 4. Collyræ facie vi tradeant. Collyræ, inquit hic Turnebus, parualipanea mundi ſum, fed & genus ſuberoiuſtum eſſe eorum, quæ vulgaua interdum in ſtrangine frigantur, interdú cocta per fe edantur, interdum ex iure comedantur, vt tabellas paniceas inſurbitiuppeula plerunque ſi tamus. Vide Iolcum.
Collyridæ, Feſtullas in lib. de cultu feminarum, Vas plane adiicias ad pondus, collyridas quaſi. Quem vocem ſic ſcribit Turnebus: Collyris à collyra per diminutionem deductum, parui panis eſt de farina puriori. Quidam ſuram farinam eſſe putant. Nominantur Collyridæ Leuites 7. & 8 & 6. 23. lib. 2. Regum.
Collyrium, collyrij ὁ, ἡ, Medicamentum oculorum. Celſ. lib. 6. cap. 6. de Cataracto collyrio, Sulfure conſtat, hoc collyrium adueſus omne genus oculorum valeiudinis idoneum eſſe. In eo capite Celſus amplius quindecim varias collyriorum ad oculos ſanandos compoſitiones recenſet.
Nigra collyria Horat. 1. Serm. 5. 1.
¶ Collyria ſimpl citer prolata dicuntur, quæ in oblõgam formam coacta effinguntur. Et non ſolum ocularia pharmaca in tiuſmodi formam collecta ac coacta, Collyria vocitur, ſed & glandeiæ quæ ano, & priſi qui vulue ſubduntur. & quæ naribus induntur, Collyria ſubinde medicis vocantur, atque hoc proper oblongam effingendi formam, at vero oculatia aliqua medicamenta non coacta ad eiuſmodi formam, ſed tum liquida, tum arida etiam Collyria nominantur, ſed cum appoſitione liquiditatis aut ariditatis. Græcis enim ἐκμαγεῖα atque ἀποκαθάρματα appellantur.
Collyria ſiſtularum. Celſ. lib. 5. cap. 26. de ſiſtulis, & earum generibus. Ex eo, inquit, collyrium fieri debet altera parte tenuius, altera paulo plenius. Idque ea parte qua tenuius eſt, eius ſanitatem adhuc demitti oporteter in ſiſtulam, donec ſanguis purus ex ſe effendat. quæ in omnibus ſiſtularum collyriis perpetua ſunt. Paulo poſt, Sarcuſſæ eſt, vel papyrum imortam, vel aliquid ex penicillo in modum collyrij 2. ſtrictum eò illinere. Rurſus. Neque ignoro multis placuiſſe, linamentum in modum collyrij compoſitum, tundum melle demum. Huiuſmodi collyria vulgò *tentes* vocant.
¶ Collyrium, Medicamentum etiam quod alud fabricare in cura equorum & boum. Colum. lib. 6. cap. 6. in fin. Salis ſexcuns, cum decem cepis conteritur, & admiſto melle decocto, collyria immiuntur talio, atque ita citatus bos agitur. Hoc eiũ nomine peculiariter vocatur quoddam terræ Samiæ genus, diuerſum ab altro Samio, propterea quòd præcipuus eius vius ſit in collyriis. Vide Dioſcoridem libro 5.
Colo, colas, priore prod. χόειν, colare, Tuzillarum liquorem aliquem ſtillamque per aliquod vas vel linteum exprimere. Plinius lib. 19. cap. 3. Regale vinegaenum colato melle conficitur. Columella lib. 12. cap. 11. Expreſſa deinde aqua colatur, & in vas plumbeum defuſa decoquatur.
Colare annes reubus. Manilius.
Et colare vagos inducſis reubus annes. Venuſſe autem eos qui in amnibus piſcantur, retinéque reubunt piſces, ita colare reubus annes, quòd per rarasrerum macules & plagas, tanquam colatus fluuius, tranſmittatur & tranſluat. Nouitæ tamen edutores exhibent eglare, ſed Turnebus colare tuetur.
Colo, colas, prior. corr. colui, cultum, κόσμειν, κοσμεῖν, ornare: colere, Venerari, adorare. Terent. Adelph. 2. Si nos colui maxime. Cæſ. 6. bel. Gall. Deum maxime Mercurium colunt.

Mirificè aliquem & colere, & amare. Cic. ad Attic. lib. 16.
Colere & diligere. Cic. 3. de Legibus, Vt eos colant, diligántque, perferibimus.
Non solùm colere inter se, ac diligere, sed etiam vereri. Cicero de Amicitia.
Colere & observare aliquem. Cic. ad Attic. lib. 2. Hic Cæcilium colemus & observabimus diligenter.
Simulatione amicitiæ coli & observari. Cic. de Amic.
Colere & observare, & diligere. Cic. Allenio, lib. 7.
Summa observantia aliquem colere. Cic. Servio, lib. 4. 4.
Colere & ornare. Cic. Leonino, lib. 5. 8. Neque mehercule vnquam mihi tui aut colendi aut ornandi voluntas defuit.
Officiis & probitate colere aliquem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Suauissimè, diligentissimèque colere aliquem. Cic. Attico, lib. 10.
Aliquem sanctissimum colere. Cic. 3. de Nat. deor. Achillem Aiacidarumque insulani sanctissimum colunt.
Doctissimos viros colere. Cic. Servio, lib. 4. 1.
Deos colere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.
Venerari & coli in deorum numero. Cic. de Lege Agraria, Maiores nostros dico Quirites, nò eos in deorum immortalium numero venerandos à nobis & colendos putabis?
Templa coli. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Vt deus accedat cælo, templisque colatur.
Colere, precari, venerarique deos. Cic. 1. de Nat. deor.
Ritè coli dicuntur à m. Ouid. 13. Metam.
Per aras coli. Ouid. 8 Metamorphoseos.
Quis furor audeat, inquit, præponere vim Cælestibus aut cur colitur Latona per vrbes?
Colebantur dij artis, pulmentarius fumus ne. Plin. in Paneg.
Colere principem donis. Liu. 10. bel. Maced. Id vt facere posset, regionum principes donis colucrat.
Lyra coli. Stat. 2. Syl. 4. Sperne coli tenuiore lyra.
Memoria abfenem colere. Cic. 1. Tusculan. lib. 14. 31.
Summa religione colere. Cic. de Aruspic. resp.
Secubitu coli dicitur deus ille vel dea, in cuius honorem vir ab vxore, vel amans ab amica, nocturnus aliquot libi temperat. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. De Cerere,
Hanc quisquam lacrymis latari credat amantum?
Et bene tormentis, fecubituque coli?
Templis & effigie numinum aliquem colere. Tarti. libro 1. Nihil deorum honoribus relictum, quum se templis, & effigie numinum per Hamines & Sacerdotes coli vellet. De Liuia loquitur.
Thalo coli & gaudere dius, quorum imagines thoris inculcabat pro ipsis duis venerantur. Stat. 5. Syl. 1. ad Herculem
Quòd coleris maiore thoro, nec littora pauper
Nuda tenent, tectúmque vago habitabile nautis.
Vota, Martialis lib. 9. epigr. 66.
Ante colebatur votis, & sanguine largo
Maiorem Alciden, & c
Magna cura cæremonias sepulcrorum colere. Cic. 1. Tuscul.
Festa colere. Ouid. 6. Fast.
Sanctos focos virginitate colunt. Ouid. 4. Fast. De virginibus Vestalibus.
Poetarum nomen & Musarum delubra Cic. pro Archia.
Numina. Virgil. Georg.
Numina pietate. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.
Sacra Musarum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.
Templa. Ouid. 1. Metam.
Templum nitro honore. Virgil. 5. Æneid.
Inde sacra coli. Ouid. 14. Metam.
Colere in loco parum. Cic. de Claris Orat. Et inauguratum ab eodem, ex quo augurum institutis in parentu eum loco colere debebam.
Loco pateis coleeo. Cic. 1. Philip. Omnibus eum contumelijs oneratis, quem patris loco, & in patris in re esse, colere debebas.
¶ Colere, Ornare. Tibul. lib. 2. eleg. 8.
Quid tibi nunc molles prodest colusse capillos?
Corpus. Ouid. 3. de Arte.
Corpora si veteres non sic coluere puellæ.
¶ Colere agrum terram, &c. γεωργεῖν. Cic. 2. Tusc.
Nam vt agri non omnes frugiferi sint qui coluntur.
Agare aut colere agrum. Cic. de Lege Agraria.
Præsse agro colendo. Cic. pro Sext. Roscio.
Arua. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.
Prima bidente vides oneratos arua colentes.
Colere borrodum labore dulci. Martial. lib. 12. epig. 18.
Hic pigri colonus labore dulci Borredum, &c.
Fruges. Ouid. 14. Metam. de iuuenco, seu victima,
Sistitur ante aras, auditque ignara precantes,
Imponíque fuæ videt inter cornua frontí,
Qua colum fruges.
Fundum colendum in plures annos locare. Iulianus in l. qui fundum. D. locat.
Gicbam. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. Id est minimum agellum.
Hortos. Virgil. 4. Georgicorum,
Formam & pingues hortos qua cura colendi
Ornare, canerem.
Prædia studiosè. Cic. pro Sex. Roscio.
Rus. Virgil. 2. Georgicorum,
-laudato ingentia rura:
Exiguum colito.
Vrbem. Cic. 4. de Finib. Quæ ad colendam vrbem attinebant. Colendo. Virgil. 2. Georg. c.
¶ Colere vrbem, Habitare. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11. Vrbem mi Ruse cole. Sic colere domum. Plaut. Aulul. 3. 4.
Colere egriones Achetonticas. Plaut Bacch. 4.
Colere & habitare. Cicero 6. Verrina, Colueruique ea pars & habitatur frequentissimè.
Arua colere, pro Inhabitare. Ouid. 1. Metamorphoseos, -nec fi reseindere posses
Tunc aderat: Elim, Messeníque arua colebas.
Elysium. Virgil. 5. Æneidos,
-non me impia natque
Tartara habent, tristique vmbra: sed amœna piorum.
Conelia, Elysiumque colo.
Helicona colere, Versus in poeticæ studio. Propert. lib. 3. eleg. 3.
Me iuuat in prima colussi Helicona iuuentæ
Musarúmque choris implecusse manus,
Hortos. Ouid. 14. Metam.
Dulces suorum reliquias colere, Habitare in patria, in qua maiores occuburrunt. Virgil. 4. Æneidos,
Vrbem Troianam primùm dulcesque meorum
Reliquias colerem, & Priami tecta alta manerent.
Syluas & rura. Ouid. 11. Metamorphoseos,
Ille perosus opes, syluasque & rura colebat Id est inhabitabat.
Stud um colendi rura. Ouid. 2. de Remed.
Colere Athenas, pro Attica eloquentia vti, videtur accepisse Plautus in Sticho 3.
Peregrina omnia relinquere, Athenas nunc colamus.
¶ Colere æquum & bonum. Plaut. Menæch. 4.
Colere & Negligere sunt contraria. Cicero 1. Offic. In eóque colendo sita vitæ est honestas omnis, & in negligendo turpitudo. De officio.
Colere & efficere. Cic. 1. de Legib. Cuius muneris colendi efficiendique causa nati & in lucem edti sumus.
Æquum colere, Id est æraeum agere. Lucret. lib. 5.
Nam genus humanum defessum vi colere æquum,
Ex inimicitiis languebat.
Colere amicitias. Cic. 1. de Finib. Ar coluit ipse amicitias.
Vultumbus amicis colere. Cicero de Finib.
Veritate amicitia, fide societas, pietate propinquitas colitur. Cic. pro Quinct.
Colendus amor. Tibul. lib. 2. eleg. 4.
Illius est nobis lege colendus amor.
Aurum colere, Pecuniæ studium esse. Propert. lib. 3. eleg. 13.
Aurum omnes vitia iam pietate colunt.
Colere, tueri, seruare communem conciliationem & consociationem generis humani. Cic. 1. Offic.
Diligentia præcipue colenda est nobis. Cic. 2. de Orat.
Disciplinam. Cic. de Claris Orat.
Colere fidem, & iustitiam retinere. Cic. de Inuent. Age verò, vtrum tandem, qui fidem colere, & iustitiam retinere dicerent.
Fidem, rectúmque colere. Ouid. 1. Metam.
Genus orationis æquabile & temperatum colendum. Cicero 1. Oratorum.
Hospitia, clientelas, cognationes, affinitates castè colendæ. Author ad Herenn. lib. 3.
Iura. Tibul. lib. 2. eleg. 3.
Jus religiosè colere. Author ad Herenn. lib. 3.
Jus & fas. Liu. 7. bel. Pun. Animum iampridem ibi esse, vbi ius & fas crederet coli.
Iustitiam & liberalitatem. Cic. 1. Offic.
Sequi & colere leges. Cic. in Parad.
Martem colere, Studio belli dedutum esse. Sil. lib. 8.
Memoriam alicuius. Cic. 2. de Finib. Remque omnibus mensibus, xx die Lunæ dem ad cotá epulas, qui vna secum philosophari sint, vt & fui & Methrodori memoria colatur.
Memoriam vestri beneficij colam benevolentia sempiterna. Cic. pro Rediturn.
Militiam. Ouid. 2. Fast.
Morem colere & vsurpare. Plinius Iunior, in Panegyr. Qui mos cui potius quàm consulis aut quando magis vsurpandus colendusque est?
Mores populi alicuius colere. Plaut. Casin. 2. 5.
Vbi vs es qui colere mores Massilienses postulas?
Pie sanctéque colere naturam excellensem atque præstantem. Cic. 1. de Nat. deor.
Officium sunm. Plaut. Sticho 2.
Pietas colere per artes. Ouid. 1. de Arte,
Nec leuis ingenuas pectus colu-sse per artes
Cuea sit, & linguas edidicisse duas.
Pietatem. Plaut. Asin. 1. 1.
Hocsine ell pietatem colere, Imperium matris minuere? Terent. Heaut. 2. 3. 4.
Quod poterò faciam: tamen vt pietatem colam:
Nàm me parenti patrius quam amor obsequi
Oportet. Hic declarat Terentius, pietatem colere, esse parentibus obsequi.
Pudorem & pudicitiam. Cic. 5. Verr. Pudorem & pudicitiam qui colit, potest animo æquo illius quotidiana adulteria, &c. videre? Id est qui pudicus est.
Quæstum suum. Plaut. Pœnul. 16.
Religionem. Cic. pro Fontio 2. Qui etiam siquando aliquo metu adductus deos placandos esse arbitrentur, &c. vt ne religionem quidem colere possint, nisi eatu ipsam prius scelere violarint.
Nunquam colunt religionem tellimonium. Cic. pro Flacco. Id est, nunquam sunt veraces in testimonijs reddendis.
Sedimones. Plin. de Vetti illustribus, Vr hac inuna plebs, agros, non sedumores colerer.
Scruuitem apud aliquem colere. Plaut. Pœn. 1. 4.
Sodertates atque amicitias studiosè colere. Author ad Herennium, libro 3.
Studia colere, Id est labore atque exercitatione ea cósectari. Cic. 5.

de Finib. Atque hoc loco qui propter animi voluptatem dicant coli ea ſtudia quæ dixi, non intelligunt, &c.

Ad percipiendam colendámque virtutem literis adiuuari. Cic. pro Archia.

Viuam enlere {ζῆν ἐν τῇ ἀρετῇ} Virtute. Plaor. Rud. 7, Vix colo viram. Author ad Herennium, lib. 4. Qui nihil habet in vita ſuauius vita, is cum virtute viram non poſſe colere.

Inter ſe colere. Cic. Attico, lib. 13. Poſſhac enim poterimus commodius colere inter nos in Tuſculano.

Vicinum colere. Cic. Attico, lib. 1.

¶ Colere, pro Diligere. Terentius,

Quippe forma impulit noſtra nos amatores coluns. Virgil. lib. 4. Æneidos, -ſolam non perfidus ille

Te colere. Nonius.

Colens, om. gen. {colẽs} Nomen. vt, Colens religionem. Cic. pro Plancio, Qui ſanctiſſimi religioni colẽtes, nihil qui meritam diis immortalibus gratiam ioſtis honoribus & memoria mente perſoluunt?

Coltus {κεκολωμένος} Participium.

Cultus veſte candida ſacerdos, Id eſt ornatus. Plin. lib. 16. cap. 44. Iacet cultus ſuperba ſtrue lecti. Marnal. lib. 12. epig. 18.

-focos excipit ſuperba Victis ſtrue cultus lectis.

Cultus. Nomen adiectiuum {ϛολικὸν.} Colum. lib. 8. cap. 8. Nam quanto eſt cultior, tanto latior aura conſpicitur.

Incultus & Cultiſſimus, contrarii. Cic. pro Q. Roſcio. Tum erat agri incultus ſine tecto, nunc eſt cultiſſimus eum optima villa.

Ager nulla ex parte colui. Cic. pro Q. Roſcio.

Animus cultus. Cic. 2. Tuſcul.

Dea cultu virginibus miniſtus. Ouid. 6 Faſt.

Cultu fides. Valer. lib. 1. Argonaut.

Arborum confectio omniſque materia & cultu & ſylueſtris. Cic. de Nat. deor.

Prædia. Claud. an. in Ruff.

Segetes Claud. an. 4. Panegyr.

Veſtes. Claudian. 2. de raptu Proſerp.

Cultus, huius cultus {χρυσὸς, χρυσὸς, ὁ χρυσὸς.} Cic. 2. Offic. Ob eaſque cauſas ſtudeat parare ea quæ ſuppeditent & ad cultum & ad victum.

Agricolarum cultus elaborat. Cic. 2. de Lege Agrar.

Cultus agrorum. Plin. lib. 15. cap. 1.

Binus agrorum cultus. Vide BINVS 1.

Aratores cultu agrum refelli. Cic. 2. de Lege Agrar.

Accuratus cultus. In ACCVRATVS.

Agreſtis. Stat. lib. 6. Thebaid.

Crinalis, Id eſt cultus circa crines & capillos. Claudian. 5. Paneg. Nam neque caſarem crinali ſtringere cultu,

Nec ſolita ornatu pariter nullire retorto.

Cultus gemmam. Claudian. 6. Panegyrico,

Gemmatoque humileoi dispergere Perſida colos.

Lxio cultu conuiuia, Laute apparata conuiuia. Valer. libro 5. Argonauticon, Interea lzio patitur conuiuia cultu.

Luxurioſus In LVXVRIOSVS.

Modicus cultus. In MODVS.

Molliſſimus. In MOLLIS.

Mundiocultus. In MVNDVS.

Preſſus & vrlut applicitus rei cultus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Purpure cultus. Statius, 6. Thebaid.

Cultus regales. Cic. de Orat. 3.

Accipe regales cultus, & crine ſuperbus

Erecto vmbros ſpumis perfunde ſuauigeos.

Simplex. Claudian. 1. in Ruffin.

Tyrius, pro molli & effeminato. Martial. lib. 11. epig. 40, in Charidemum libertum,

Si Tyrios ſompſi cultus, vnxiue capillos,

Exclamas, nunquam ſeceras iſta pater.

¶ Affectare cultum offoſiorem in verbis. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Eruditeſſe elatus, hic oſtiter cultus. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Tribuere diligentem cultum alicui. Cic. 2. de Inuent. Pietas per quam ſangoine coniunctis, patriæque beneoolis officium & diligens tribuitur cultus.

¶ Cultus hominis. Cic. 4. de Finib. Id eſt educatio & diſciplina.

Hominum cultus & curatio. Cic. de Nat. deor. de nubus. Quæ quidem neque alj, neque ſuſtentari, neque vllum fructum edere ex ſe ſine cultu hominum & curatione potuiſſent.

Omnis cultus & curatio corporis eſt eadem adhibẽda deo, quæ adhiberur homini. Cic. 1. de Nat. deor.

Cultus vitæ. Cic. 5. de Finib. Quos cura liberatos, nullum neceſſarium vitæ cultum, aut paratum requirentes.

Delectant etiam magnifici apparatus, vinique coltus cum elegantia & copia. Cic. 1. Offic.

Humanus cruiliſque. Cic. 2. de Orat.

Deſſidere à cultu victuque beſtiarum. Cic. 2. Offic.

Cultu humillimi quem ed ucare. Liu. 1. 2. Vrbe.

¶ Hominum cultus, vna ſignificatione. Tacit. lib. 2. Miléſio nullo illic hominum cultu, fame abſumptus. Subaudiur, exiſtentem. Significat autẽ inſulas illas cultoribus, habitatoribuſque vacuas fuiſſe.

¶ Cultu vacantes regiones propter vim frigoris aut caloris. Cic. 1. Tuſcul.

Cultus patrios. Virg. 1. Georgicorum,

-ac patrios cultuſque habuiſſe locorum.

¶ Cultus animi. Cic. 5. de Finib. Sed animi cultur erat ei quaſi quidam humanitatis cibus.

¶ Cultus deorum, Adornio {τίθεσθαι.} Cic. 2. Tuſcul. Hæc nos primùm ad illorum cultum, deinde ad nos hominum eruditi, &c. De philoſophia.

Religio deorum cultu pio continetur. Cic. 2. de Nat. deor.

Cultus & honore dignari. Cic. de Inuent. lib. 2.

Cultio {γεώργημα} Verbale, Idem Cic. 5. Verr. Quid eſt enim Sicilia, ſi ei agri cultionem ſuſtuleris?

Agri cultione ſe oble ctare. Cic. de Senect.

Cultum, cultu {γεώργημα, γεώργιον.} Subſtantiuum. vt, Pingula cultu. Claudian. in laude Serenæ. Id eſt agri cultu.

Cultor {γεωργὸς} Verbale. vt, Cultor agrorum & terræ. Liu. 4. ab Vrbe, Tamen cultoribus agrorum timentes.

Cultor vineæ. Cic. 5 de Finib.

Cultor terræ, Inhabitator. Cic. 2. de Nat. deor. Quid iam de hominum genere dicam, qui quaſi cultores terræ cõſtitum non patiuntur eam nec immutaniare beluarum efferari, &c.

¶ Cultor {ναυτικὸς} Minerux. Martial. lib. 5,

Strzie Palatinæ cultor facundæ Mineruæ.

¶ Cultor vrbanus. Cic. 2. Offic. Sic his alij moſis diſparesſimplicers & ayreſtj, qui nihil ex oculis, nihil ex inſidus agendum putant, veritatis cultores. fraudis inimici.

Cultrix, huius coltricis, pen. prod. {γεωργικὴ.} Verbale feminina. Cic. 5. de Finib. Ex quo non eſt alienus, vt animantibus, ſic illis & apta quædam ad naturam aptare & aliena, eamque augendarum & alendarum quandam cultricem eſſe, quæ ſit ſerenitas, &c.

Cultura, culturæ, pen. prod. {γεωργία} Idem quod Cultus ſubſtantiuum. Cic. 5. Verr. Deinde quam andirit eas res, quibus fuudi, fructus & cultura continentur, amœnas & venditas, &c.

Agri natura perbont, & diligentia culturâque mehiores. Cicero pro Flacco

Agros defertos à pl. bc atque à cultura hominum liberorum eſſe non oportere. Cic. de Lege Agrar.

Ager, quanuis ſertilis ſine cultura fructuoſus eſſe non poteſt. Cic. 2. Tuſcul.

Nihil ſert ager niſi multa cultura & magno labore quæſitum. Cic. de Lege Agraria.

Fundi cultura. Paulus I. ſi in lege. 6. ſi domus. D. Incar.

Vitium cultura. Cic. 4. de Finib. Vt ſi cultura vitium, cuius hoc mature eſt, vt efficiat, &c.

Intempeſtiua. Caeſa in Iſmerces. 5. conductor. D. locat.

Adhibere culturam. Cic. 5. de Finib.

Hominum generi vniuerſo cultura agrorum eſt ſaluaris. Cic. de Senectute.

Nous ſarmenta colnora exeitanrur. Cic 2 de Orat.

Cultura potentes amici. Horat. lib. 2. Epiſt. ad Lollium, epiſt. 19.

Dulcis inexperta cultura potentis amici, Expertus metuit. Id eſt obſeruantia, vel ſamularis, & cultus.

Colonus, coloni, pen. prod. {γεωργὸς} a Colo, colis. Agrorum culinr dicitur. Cic. pro Cecuina, Qui colonus habuit conductum de Cefenna fundum.

Colonus partiarius. In PARTIARIVS.

Colonus quid à villico nonnunquam differat, planè docet his verbis Columella, lib. 1. cap. 7. Præcipue cura domini requiritur, cum in exteriores res, tum maxime in hominibut. Atque hi vel coloni, vel ſerui ſunt ſoluti, aut vinčti. Hinc apparet colonum non eſſe seruum. De ſede ſequitur. Comuer agat colonus colonis, ſicile-que ſe præbeat, & auarius opus exigat quam penſionet. Paulo poſt, Vbi fidúio colitur ager, plerunque compendium, nunquam detrimentum affert, cóque remiſſionem colonot petere non audet (remiſſionem videlicet penſionum.) Sed nec dominis in vnaquaque re eui colonó obſeguentes, tenax eſſe iuris ſui debet, ſicut in debitis pecuniarum. Vulgò dicitur, in termonis ſolutionem. Aliquot poſt verſibus ita cerré mea fert opinio, rem malam eſſe ſequentem locationé fundi peiorem tamen vibani colonum, qui per familiam noule agrum, quàm perſe colere. Saterna diebat ab eulmodi homine fere pro mercede hiem redd. Propter quod operam dandum eſſe, vt & ruſticos & eodem aſſiduos colonos reuocemus, quum aut nobiſmetipſis non licoerit, aut per dumeſticos colere nó expedierit. Paulo poſt: Nunquam non ex agro plus fus cuique cura reddit, quàm coloni: nunquam non etiam villici: niſi ſi maxima vel negligentia ſerui, vel rapacitas interuenit. Quæ vtraque pecora plerunque. vitio domini vel cómitt, vel fouerti, nihil dubium eſt: quibus licet aut cauere ne ralus præcipuæ negotiorum iam præpoſitus, vt ſubmouearur curare. In longinquis tamen fundis, in quos tion eſt facilis excurſus patrisfamiliis, quum omne genus agri tolerabilius ſit ſub liberis colonis, quàm ſub villicis ſeruis habere, ita præcipue ſumẽtarum, &c. talis genetus prædium, & (vt dix) domini præſentia carumum eſt, cenſeo locandum. Hoc in Colomella loco Colonus eſt homo liber, interdum tributarius, interdum ruſticus, eui dominus certa aliqua mercede ſeu pẽcune fundum eloeat ſuum. Villicus autem eſt homo ſeruus, villæ præfectus ab ſuo domino, qui & ipſe prædia cum hác colat, & a conſortus colenda curet, fructuum omnium rationem dominó reddaturus.

Colonum exterarum, loco dixit Plautus in Aſin. pro eo qui vinctus detinetur carceribus.

Colonus & Inquilinus. Paul. lib. 1. ſi in lege. 5. ſi domos. D. locat. Poteſt dominus, ſi ædes quas habitationem, vel fundi cultură colonus, vel inquilinus, ſum eis ſtatim agere.

Audur. Virgil. 1. Æneid.

Opumus, parciſſimus, modeſtiſſimus, frugaliſſimus. Cicero 2. de Oratore.

Errantes. Seneca Hippol. 3.

Fortes. Virgil. 2 Georg.

Inopes. Horat. 2. Carm. ode 14.

Lacertoſi. Ouid. 11. Metamorphoſeos,

Dura lacertoſi fodiebant arua colouni.

Latini. Cic. de Claris Orat.

Operoſus. Ouid. de Nuce.

Pauper rura. Horat. 1. Carm. ode 35.

Piloſus. Martial. lib. 11. epig. 59. -te piloſus

Herreoſo premit oſcuio colonus.

Veteres. Virgil. 9. eclog.

¶ A colono

¶ A colono rationes accipere. Cic. pro Cecinna.

Dare colono remissionem ob sterilitatem. Vlpianus in l. ex conductio. § Paulinianus. D. locat. Si vno anno remissionem quis colono dederit, deinde sequentibus annis cogieris vberrari, nihil obesse domino remissionem: sed integram pensionem etiam eius anni quo remiserit, exigere dam.

Modicum damnum æquo animo ferre debet colonus, cui immodicum lucrum non aufertur. Caius in l. si mercet. § vlt maior. D. locat.

Habet conductor, de aliquo fundum colonus. Cic. pro Cecinna.

Dissensionem colonorum deferre ad patronos. Cic. pro Sylla.

¶ Colona. Ouid. 4. Fastorum, - habebat

Ros breue cum duro parca colona vno.

¶ Coloni [*Vernaculum nomen*] etiam ciuebantur ciues Romani ad aliquam vrbem habitandam missiqui non propriis, sed pop. Rom. legibus viuebant. Cic. 3. de Nat. deor. Quanquam Cirren quoque colononi nobis Circeienes religiose colunt.

¶ Afferre colonos nouos. Cic. 2. Philip.

Assignare agros colonis. Cic. 1. de Lege Agrar.

Collocare colonos in aliqua ciuitate. Cic. 2. de Lege Agra.

Dare colonis agrum. Cic. 2. de Lege Agrar.

Deducere colonos. Cic. de Lege Agrar.

In colonias alicuius regionis colonos deducere. Cicero de Lege Agraria.

Deligere ad omne facinus colonos. Cic. 1. de Lege Agrar.

Diuidere agrum colonis. Cic. 1. de Lege Agrar.

A colonis vrbes occupare per Determinos. Cic. 1. de Lege Agrar.

Numerum colonorum scribere in aliquam ciuitatem. Cic. de Lege Agrar.

Coloni domi nihil dicebantur, qui colebant agros Imperatoris, vt Cæ. prædi. & omnib. reb. libr.

Colonus, penult. prod. Accipitur [*Generaliter.*] Cic. 5. Philipp. Vtique C. Pansa, & Hirtius Consules, aliter ambóue cognoscerent, qui ager colonos esset, quo milites veterani deducti essent, &c.

Colonia, colonie. [*Vrbs.*] Dicebäur coloniæ, minores vrbes, ad quas habitandas ex maioribus vrbibus, quasi quædam examina populorum mittebantur. Cic. 1. Offic. In alias coloniam aliquam ex nouis ciuis recens. Idem 2. de Lege Agraria contra Rullum, Hoc in genere, sicut in exteris Reipublicæ partibus, est operæ pretium diligentiam maiorum recordari, qui colonias fie idoneis in locis contra suspicionem pericoli collocarunt, vt non oppida Italiæ, sed propugnacula imperij esse viderentur. Et pro Rabirio. 5. de Caio Gracchi prouincia loquens, Est in eadem prouincia Narbo Martius, colonia nostrorum ciuium, specula pop. Rom. ac propugnaculum istius ipsius nationibus oppositum & obiectum. Item 3. Philip. Cōsulatus me per literas de Capua tu quidem, sed idem de Casilino reprobantibus, possidere vbi colonia esset, eo colonum mittere, & quæ ante aliquam ex nouis coloniam, quæ esset auspicato deducta, dum esset incolumis, coloniam nouam iure deduci: colonos nouos asciri posse referebas. Erat & aliud genus coloniarum, quales olim Pompeius Strabo Transpadanas colonias tradiderat: non enim nouis ciuibus eas militum, sed veteribus incolis instituendas putabat. Lata vt pollicitus lege, ius quod exterræ Latinæ coloniæ, id est vt ius petendi magistratus in ciuitate Romana adipiscerentur. Erant præterea coloniæ, quibus ius Italiæ dabatur. Erant & Latinorum, & quæ Latij veteres appellabant, quales in Hispania multas fuisse refert Plinius. Quum enim in vrbe Roma multa ciuium millia essent, quibus ipsis paperies promi, ninelle cum erat, adeò vt censui soluendo non sufficerent. Triumviri à Senatu creabantur, qui locis primum conficiendis, in quibus Resp. expediret propagnaculum constitui, nouæ colonia propone bant: dandæ ne nominibus ab illis qui in nouam coloniam deduci velent: sicque vrbs pauperibus exonerabatur, & res familiaris ponderegratuan ad nouas, quibus inderent, diuinas grauis datas cum familia accedebant. accipiebant enim duo, quatuor, sex aut septem agri iugera, & quandoque plus. Budæus, Colonia, ciuitas est a matrice eiuitate deducta, id est merepolquomodo Ioniæ ciuitates deductæ erant & propagatæ.

Colonia duo genera coloniarū fuere, Romanæ & Latinæ. omnes constabant e ciuibus Romanis, in colonias excuntibus. Romanæ dicebantur ex, quæ iura ciuitatis Romanæ possiderent, itaque ciues Romani erant, & ferendis suffragijs potestatem habebant: eous generis erant colonie multæ in Gallia togata: propterea que dixit Cic. in epist. 1. ad Att. Vidi ut in suffragijs multum posse Gallia. Latinæ vero coloniæ dicebäur ex, quæ ius Latij habebant: quod infra ios Romanæ ciuitatis erat. Itaque & in oratione pro Balbo, & alibi Ingenius, multos ex colonij Latinis ciues effe factos, quod item non negatur de colonijs Romanis. nec enim eis dan oportebat quod habebant. Coloniarum his vrbis nemilio fit apud Hygenum de limitibus, Finitis bellorum operibus, augendæ Reipublicæ, illustres Romanotum viri vrbes constituerunt, quas aut victoribus populi Romani ciuibus, aut certis militibus assignauerunt, & ab agrorum nouæ dedicatione culturæ colonias appellauerunt. victoribus autem assignatæ coloniæ in qui temporis causa arma acceperant. nō enim tantom militum incremento Resp. populi Romani habuit eras tunc permium terra, & pro eam rei habitabant, quibus legionibus constigu bellum feliciter transigere, & ad laboriosam agriculturæ requiem primo ip rocinij gradu peruenire. nam eum signis, & aquila, & primis ordinibus, ac tribunis deducebantur. modus agris proportione offici dabatur.

Cuium colonia. Cic. pro Fonteio.

Municipia & coloniæ. Cic. de Lege Agrar.

Quid Colonia a Municipio differat, Gellius lib. 15. cap. 13. tradit, Municipia, inquit, quid & quæ iure sint, quānimque à colonia differant, ignoramus, existimamusque meliore conditione esse colonias quàm municipia.

Horens colonia. Cic. 2. Philipp.

Immunes. Plin. lib. 3. cap. 7.

Commutare. Vide COMMVTO.

Complere colonias regionem aliquam. Cic. de Lege Agrar.

In aliam coloqiam se conferre. Paul. in l. si in lege. 5. colonas si ei. D. locar.

Constituere colonias in aliqua vrbe. Cic. de Lege Agrar.

Deducere. Cic. de Lege Agrar. Deducentur, inquit, coloniæ. quo? quorum hominum? in quæ locat

Deducere colonias nouas, reuereres renouare. Cic. de Lege Agrar.

Imponere colonam in agro. Vide IMPONO.

Imprimere municipia, præfecturas, & colonias vestigijs flagitiorum. Cic. 2. Philip.

Lustrare coloniam. Cic. 1. de Diuinat. Ite mque in lustrāda colonia ab eo qui eam deduc tere, &c.

Mittere in aliquam regionem. Cic. 1. de Diuinat.

Obire. In ORBE.

Occupare colonias regioem aliquam. Cic. de Lege Agrar. Totam Italiam inermem, ac nudam ex armati, quam præsidio confirmare tis, colonias occupare tis, omnibus vinclis deuinciam & confirmiam tenere tis.

Municipia & colonias fuis colonis occupare. Cic. de Lege Agrar. Veteranorum colonias peragrare. Cic. 2. Philip.

Primores colonia fum. Sueton. in Claudio, cap. 1.

Liberatem populi præsidia & colonias interciisam tenere. Cic. de Lege Agrar.

In colonias profiscī. Cic. pro Ceciina.

¶ Colonia, interdum agri et colonioris locum, atq; ius quæ officium & domicilij significat. Paulus Iaqureo. 5. Paulus respondit. D. locat. Scruus, qui æstimatus colonize aferiptus est, ad petitionem colonij pertinebit. Idem in l. si in lege. 5. colonus. D. locat. Nam & qui expulsus a conductore, in aliam se colonam contulit, non fuit ex eius duabus, neque, & Budæus. Eli igitur colonia, quam vir illustris fubiuciat. Colum. lib. 1. cap. 1. Villicus non vrbem, non villas incolat, nisi vbi rando aut emendę rei necessaria causa, frequentauerit. Neque enim colonię fuæ terminos egredi debet, nec absentia sua familæ essi ani aut deinquendi spatium dare.

¶ Colonia, per metaphoram, pro loco vbi quis habitat. Plautus Epid. 3. Sed ego hinc migrare cellovt importem in coloniam hunc, hunc asportio meo conmeniam?

Colonicus, penult. corr. Adiectiuum [*Vernaculum.*] vt, Colonicæ leges. Varro. 1. de Re rust. cap. 2. Atque etiam leges colonicas tollis, in quibus scribimus, Colonus in prædio vt vtatur ita ut fructum patiat.

Colonres colonicæ. Cæs. bel. Ciu. Cuhortes duas quæ colonicæ appellabantur, quum eò casu venissime, iuendi oppidi causa apud se retinuit.

Decurriones coloniei, Qui coloniarū sunt. Suet. in Augu. cap. 46. Excogitato genere fustigandi eum, quæ de magistratibus vrbem Decuriones coloniei in ius vsque colonia ferrent, &c.

Colonica ouia. Plin. lib. 28. cap. 10. Superioris radix in lacte ouis colonicæ data, neuos intendit. e. Sponitinus, Colonicum genus olueum delectans in pascuis pascis, & loca magis eulta appetens: vnde ha bet nomen ex colonicanis pascuis. Plin. lib. 15. cap. 3.

Colonarius. Celsus hibet cap. 13. in epistolit (inquit) ad Atticum, Colonarium esse ai butor publicum, vnde publicanus alicuius nomen: seu vectigal, quod pro re pendetur rusticæ. De aqueductu, inquit Cicero, probe fecisse colonarij vide ge ellum debeamus: quauquam audio, eam illic cōmutatam esse legem. In eadem oratione ad Cæs. lib. 3. bel. Ciuil. Est autem is Cicer. locus lib. 13. Verba autē Cæsaris ex 3. lib. de bel. Ciuil. hæc sunt, Interim acerbissimę impraxæ peccuniæ tota prouincia exigebanturinulla præterea generatim ad auxiliandum excogubantur. In capitā singula fructuum ac laborum tributum imponebaturcolonarra, ostiaria, frumentum, milites, remiges, arma, tormenta, vcdūræ impe cabantur. Sciendum tamen à plerisque feribi Columnarius, quod Celsus ipse feribit Colonarium: eompe qui videatur à nomine Colonus derivare. Paulus Manut. & Corradus interpretatur Columnarium dictum, quod in singulas columnas domum fustentātes exigerentur, propterea quod opulentiam significarent habitantium.

Colonarius, columnarij. Celsus lib. 13. cap. 21. Colonariam conditionem in Canonicis decretis dimctione 87. & apud lucrōsulcos cam accepio, quæ ad rem rusticam attinet, ita scripsit Celsus. In Colonicis in epistolis Celsi ad Cic. lib. 8. epist. 9. humiliores intelligimut homines, fortique rusticanas tribus. Nolo te putare, inquit, Faunium à colonaritis præterirum optimus quisque nihili eum fecit, fic enim videtur fegendum. Hactenus Celsus. Corradus in Quæsura non ita procul a sine aliter & legit & exponit. nempe sic. Nolo te putare Iaquonium à columnarijs perterrium esse: optimus quisque eos nihili fecit. mox subdit: Quidam leguni, Colonaris, hoc est humilibus ac rusticis, a Colonia. Id verum fit nescio, si videnti. Non, esti vix spetamus aliquo quod optimus, dicemus tamen quid exeogitarimus. Columna erat Ioniæ, quæ Mania dicebatur, a Mania quodam, qui, quum ædes venderet, columnam quandam receperat, vnde munus gladiatorium spectaret. ab ea columnæ omnes, & loca huiusmodi ad spectandum accendo modata, a Romanis Meniana sunt appellata. Et quoniam in his locis fcedis punitebantur, vt a populo videtur, & vt alios fuo exemplo terrerent, inde factum arbitror, vt columna illa, Triumuirorum capitalium diceretur: eſſēque semper apud ipsum columnam paironi, sed maioribus causis indigni, qui vel defenderēt vel accuſarent reos. ij patronus fiat fallor, columnarij à Celso dicuntur quos Cicero eiam significat, quum in Diuinatione in Verrem ita loquitur: Vobis oc iam inopia reorum eſt, vt mihi ceusam præripere conentur? nemo, quām aliquis à columnia Menia vrbis ordinis tros reperiatur? Ab iis igitur fuit accusatus fuit et Faunius: fed optimus quisque eos nihili fecerat, quam ramen hiſtoriam adhuc nusquam legimus. illud apud Plutarchum in Catone vidimus, Catonem Ædilem fuiſſe, & eum alios fedille, dum Cato pro ipso ſpretacula ederet: re

sorté ea in re deridus fuerit in fœctaculo ab iis qui apud columnas thearis (quæ magnificentissime, authore Plinio, ergi solebant) prædicarent. sed id cur affirmem nihil habeo. Eandem solemnem, opinor, intelligit Cicero in oratione pro P. Sextio, ubi scribens: Gabinius ad columnam adhæresceret, nu in Tubunarius potrum confugeret. Hanc columnam mei Regienses, ut puto, lapidem nunc vocant, ad quem adhærefcent qui non sunt solvendo, ut eo tempore erat Gabinius, nisi Tribunus ei ex quem tulisset, unde paolo pòst dicit. Examinatus coalæ Senatu, non minus perturbato animo atque vultu, quàm si annis ante paucis in creditorum conventum incidisset. Simulis est item illa columna, de qua in oratione pro A. Cluentio loquitur hunc in modum: Q. Manilius re petulantia atque impudentia fretus, in diffordia civitatum ad eam columnam ad quam molestarum fæpe conuntiis dedoctus erat, tum suffragiis populi perunerat. Has columnas erat exilimo nunc Reuges & Berluas appellari. Hæc Corradus. Porro ne quid lectorem eælemus, locus Celsi fic habet in nostris codicibus: Nunc ipse quæ sit Romanorum columnarum prærtium esse, opinori quisquer eum non fecerit, videlicet intelligiur etiam ab optimaribus prærerirus in magistratus petitione, nec bonorú suffragia iuliste. Interpres exponit columnarias, ad columnas scribétibus, aut opus columnarum curantibus. In Cæcronis locum de Duinuarione, fe Asconius Vellum quidam legisse, ad eft reos veltæ defenfione condignos, vel fures & servos nequam, qui apud Triumviros capitales ad columnam Meniam punitri solent. Alius pro P. Sexti locus integer sic legitur, Puteali, & ferre arrubi gere, bus is ftatus atque pereuliis, olim ne Seyllæo illo zens alicui in ferto ad columnam adhæresceret Tribunarus potuerit perfugere.

Colobicus, pen. cor. hirmicus lib. 3. cap. 14. Murientut autem aut ſpaſtici aut apoplectici, aut colobici, Sciunus interpector, contractos, vel convulſos: Colobicos, mutilos. κολόβος enim dicitur mutilus, minutus.

Colobium, Geeuus iuniæ, quo antiqui Romanotum vrebantur: ſic dictum, quod manicis eſſet mutilatum. Nam Graeci κολοβωτὸν truncum ac mutilatum dicunt. Sipuntinus.

Coloboma, atis [κολόβωμα] Latinè mutilatio, Defectus particulæ eſt in parte aliqua corporis. Vide lib. finit. medic. apud Galen.

Colocasia, æ [κολοκασία] Herba Ægyptia, latiſſima habens folia, ex quibus Alexandrini ibi pocula conficere ſolebant, Pallad. Hoc menſe colocaſiæ bulbos ponemus. Amant humidum locum, pinguem, maxime irriguum. Irondi re propè ſempet poſſint, ſi tanquam eirrea tegumentis defendatur à frigore. De hac Plin. lib. 21. cap. 15.

Colocatae, Binæ vel ternæ ſimplum ſtolæ in Sicyone, vt eſt in 3 apud Athenæum, quo loco de eiborio & colocaſia agit, ex Nicandri Georgico. Memini. Cæl. lib. 9 cap. 12.

Colocasium, g. Virgil. in Pollione,

Miſtaque ridenti colocaſia fundet acantho. Ruell. dicit Colocaſion eſſe fadicem labá Ægyptia. Mart. lib. 8 epig. 33. ad Paulli de Phaila. Lenta mitos graeili erefcunt colocaſia filo. Quetior enim dent. bus tanquam lana, & quidem ſubtilis. Ide idem lib. 13.

Nil aeram ridebit olus, lanaſque lequaces

Improba cum morſu nila manduce in aches.

Colocaevm, [κολόκυνθη] Cucrmanze vitis Ptolemæo. Vulgò *Fridoual.*

Colocynthis, Sic dicti fuit libri quidam obſcuriſſimi ab Adriano imperatore ſcripti. Dion, Εἶτα τοῦ Ἀδριανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐπὶ τὸν ἐν τῷ τῶν κολοκύνθων ἐπιγραφόμενον βιβλίον τὴν γνώμην ἀποφαινομένου. In Alio Spartiano legitur Catteriani, vel Catacanas, fed mendoſe. Tutnebus.

Colocynthis, coloeynthidis. f. g. [κολόκυνθις] Genus cucurbitæ. Plin. lib. 20. cap. 3. Coloeynthis vocatur alia, ipſa plena, fed minor quam latina. De eurubis ſyriſtis loquitur.

Colona, Colonæ [κολώνη] Dicta eſt Diana à lacu Gygæo, ab Hometo ſic vocato, qui poſtea mutato nomine dictus eſt Colous, vbi templum habet, quod ipſo maxima religione habetur. Vide inf. à colovs. & Strab. lib. 13.

Colonettum, Ramoni appellauerunt ſecundam aconiti ſpeciem, teſte Dioſcoride, quam idem & cynoctonon & lycoctonon, à caoiibus & lupis necandis cognominat.

Colon, vel colum [κῶλον] Eſt craſſius inteſtinum tubulatum, ex quo excrementa eam accipiunt formam qua egeruntur, plurimas cellulas atque cauernas habens, ad remenque ſindimen relignat. Vade verſum κατὰ πλάτος, pro eo quod eſt torquem, cruciat que. Gell. lib. 17. cap. 11. alium vocat, Ac deinde (inquit) anditora ex iis tecrementa in alium conuenire quod Græcè κῶλον dicitur. Cel. lib. 2. cap. 8. Laniet ſic vrina, ſic (inquit) taxus inteſtinum dolere conſueuit, quod κῶλον nominant, & c. Dieuor & κῶλος dic. Hermolaus 37. capu Plinij lib. 11. Nam ile, quod infima parte colloeatum eſt in homine, κῶλον Græcè dicitur. Vnde autem ile dicatur, paulo ante dee latat. Eſt autem ileum, à Græco dicta, vnde graecilioris inteſtini morbus appellatur ileos, id eſt ileus: hoc ab ilia, quo verbo (vt eſt apud teſtum) tenuiſſima pars rei ſue pelliculæ ſignificetur. Hæc ille. Is morbus & chordapsos, & chordapsi quoque dici ſolet eidem Hermolao in gloſſematibus, in verbo COLICI.

Colon vitrum efficaciſſimè ſanatur aue galerina aſſa in cibo ſumpta. Plin. lib. 20. cap. 7.

¶ Colon, Eſt etiam membrum oratiouis. Commata Cicero vocat incifa: Sunt enim imperfectæ orationis: cola, imbra ſunt, & in lóga circoudu ctione pene perfectæ orationes. vt colon eſt, Quum multa pontifices, à maioribus noſtris diuinitus inuéta atque inſtituta ſunt. Aliud colon, Tu nihil præterea, quàm quod vos eoldem & religionibus deorum immortalium, & ſummæ Reip. præeſſe voluerunt. Sed partes colotum ſuot commata. vt, Inuenia atque inſtituta ſunt. &, religionibus deorum immortalium. Vide Incifum, INCISO, pen. prod.

Eos quoque dixit, dignoſci poteſſ ex Cicerone de Claris Orat. Cumprehéſio, inquit, & ambuusille verbotum (ſi fic periodum appellari placet) trea apud illum coorta cut & breuis, & in membra quædam, quæ κῶλα Græci vocant, diſpertiebat orationem libentius.

Colicus, pen. cor. [κωλικὸς Galen.] Adiectiuum. vt, Colicus dolor, qui in colo, hoc eſt craſſo & maximo inteſtinu ſtatibus opplingequeratri ſolet. Inde eram eulicum hominem dicimus. Plin. lib. 20. cap. 4. Praxagaras & iliuſis dandos cenſet, Plutmeuus & colicis.

Colicon medicamentú ad dolorez inteſtini plenioris. Cel. lib. 4. c. 14. Colice, eulites, pen. cor. inde. Scribon. Largus 120. Caſſij in edit. colice bona. Idem 121. Colice nin ſtea loli: Baſſi tollit inſtammationes vel.

Colonia [ἐποικία] Locus agri colonium, atorii ſig officio. Paul. in Lquitto. §. 1. D. locat. Seruus, inquit, qui a ſtimatus colonæ aſcriptus eſt, ad periculú coloræ pertinet. Eadem ratione idem Paulus Colonum dicit, pro ſuotitione ipſa colendi, & agtreolatione, in ſu lin lege. 6. colonus. D. locat. Alij tetrohuce Colonia legunt, & pro eodem. Vide Colonus, IN COLO.

COLONAE [κολωνεῖς] Ciuitas eſt prope Tenedum inſulam, cuius Cygnus, Thrax genere, & Tenæ pater rea ulim fuit. Strabo lib. 13. Achario, inquit, continua eſt Larſia & Colone, quæ prius ad Dam pennibuam, & Chryſa in loco excelſo & petroſo ſopra mare ſita, & Amaxitus quæ continuè Lecto ſubiacet: nunc Achæio continua eſt Alexandtia. ¶ Et & Colonæ Troadis locus, nò procul a Lampſaco. Strabo ibidem.

COLONIA Agrippinenſis, Vbiarum ciuitas priſciſſima, cis Rhenum ſluuiú ſtrata dicta ab Agrippina Neronis matre, quæ vt ſcena quoque nationibus puetitiam ſuam ſuſtenuerit, in hoc oppidum, vbi genita erat, colonian ex vete ani deduci imperauit. Tacit. Annal. lib. 12.

COLONIS. Inſula eſt in ſinu Argolico, cuuita Hermionum Agrum, cui & nomen. Plin. lib. 4. cap. 12.

COLONOS [κολωνὸς] Agger ſuntſue locus edilus, nò procul ab Athenis, in quem OEdipus Thebis exulans dicitur comm. graſſeruade Sophocles Tragœdiam de OEdipi calamitatibus conſcripſtam, OEdipum Colonæa appellaut. Erat autem ibi lucus Neptuno ſacer, vbi etiam equeſtris eius ſtatua fuit, qua ſadmodum & Theſeus, Pyrithus, Adtaſtus, & OEdipodas. In hoc aggere fuit & Timonis iturra, qui à ſolitudine, hominúmque odio, μισάνθρωπος cognomina tus eſt. Hæc Pauſan. in Attic. Poliux vero lib. 3, au hoc eſt, duo huius nominis locum Attici fuiſſe; alterum ἵππιον appellatum, in quem exiuit OEdipus clattium in ſeditionis ſtatu; alterum κολωνὸν cognominatum.

COLONETS, Locus eſt cuius in colam ſoſle Sophocles dicit Cicerone, vnde & OEdipus Colonetus, teſte eodé, cognominatus, qui Tragœdiz nomen dedit, 5. de Fin. Tum Quintus, eſt plané Piſo vt dicis, inquit. Nam meiſtam hoc modo veterem nouimus habebat ad ſele Colonetus ille locus, cuius incola Sophocles ob oculos verſabatur, quem ſeis quàm admiter, quámque eo delecter. Me quidem ad aditorem memoria OEdipodis huc venientis, & illo moliſſimo carmine, quanam eſſent ipſa haec loca requirentis, ſpectes quædam commouit.

Colonius, Colonitæ. Colonia in Troade, Colonitis, Vide c. 29.

COLOPENA, Cappadocæ pars eſt, Sebaſtiam & Sebaſtopolim vrbes habens. Vide Plin. lib. 6. cap. 2.

Colophon diterunt, quum aliquid finium ſignificarctur. Feſtus.

COLOPHON, pen. cor. Iulius Colophonis, pen. prod. [κολοφὼν] Ioniæ vrbs clariſſima, quæ equeſtribus ſtatuis excellut, vt vbique diſtinguer bella componi poterant, Colophonij equitatus auxilia detinerentur. Vnde natum prouerbium, κολοφῶνα ἐπιθεῖναι. Id eſt, Colophonem addidit, quum ſumma operi manus imponitur.

Colophonij, Colophonitorum [κολοφώνιοι] Populi fuit Colophonem vrbem habuntes. Cic. pro Archia poeta, Humerum Colophonij ciuem eſſe dicunt ſuum.

Colophonia [κολοφωνία] Herba eſt notinre nomine Scamonia appellata, ſuccó habens euidem nomina. Colophonia auté dicta, à Colophone Ioniæ vrbe, vnde laudatiſſima adhuc habetur. Dioſc. lib. 4. c. 155.

Colophonia reſina quæ à Colophone Ioniæ vrbe ſibi cognomenta eſt opetarum, eſt (vt refert Plin. lib. 14. cap. 20.) praxet exteras fulua. De hac etiam Galen. lib. 11. de compoſ. med. per gen. meminit his verbis, Eſt (inquit) vtiles liquidas etiam colophonia thoris redolens, quæ nonnullis ſola vocatur colophonia. Quidam ſanarem quæ dam referens, vt abietina, & colone ſeleut illa medicorú prædita. Naſcetur admodum modica, atque rubi prenoſa eſt. Hæc ille.

Colophura [κολοφοῦρα] Apud Theophraſt. animalia intelligunture, boues, aſini, muli, quæ ſimilen oſtacrarint, intermontanire: quod & de humanibus interligit Andreas, Rondeletius. Et Cæl. lib. 3. cap. 20.

COLOSSAGNUS [κολοσσὸς Ptolemæus] Zeugmate proximo ex vrbis, hodie *Gieri*, regia ciuitas.

Colos, huius coloris, m. g. [χρῶμα, χρῶτος, ὁ] Color eſt, colos, inquit Sipontinus, deductum quia colorbus facit, vestes, doolos, ac reliqua omnia ornamus. Terent. Eunuch. 3. 3.

Color verus, cuppa ſoldum, & fucci plenum.

Colos ab antiquis dicebatur. Plin. lib. 12. cap. 19. Colos triplex. De Caſia loquitur. Lucre. lib. 6. Hamoteus eſt pletúque colos & ſplendidus ollis. De nubibus.

Bonitas coloris. Cic. 1. Offic.

Crebra coloris mutatio. Cic. pro Cluent. Timor eius, peturbatio, ſuſpectus, incertúque vultus, crebra coloris mutatio, quæ erant antea ſuſpiciofa, hæc aperta & man feſta faciebant.

Aureus color ba. Ouid. 12. Metam. Color croci. Luer. lib. 6.

Luet color, Splendor. Seneca Agamem. 9.

Optetum colores, Vanij effectuum ornatus. Horat. in Arte,

Deſcriptas ſeruare vices, operúmque colores

Cur ego ſi nequeo, ignorúque, poeta ſalutor?

Vehantuaiis color. Cic de Claris Ora.

Aduſtior color. Vide Aduſtior, in ADVRO.

¶ Albus color præcipuè decoros deo eſt. Cic. 2. de Legib.

Albidus. Vide paulo poſt preſtur.

Amethyſtinus. IN AMETHYSTVS.

Ardentiſſimus. In ARDEO. Aureus. IN AVRVM.

Aridus. In ARIDVS. Aulleruit. In AVSTER.

Acer. Ouid. 4. Metam. Blandus. In BLANDVS.

Bonus.

Bonus. In BONVS.
Buxeus. In BVXEVS.
Cæruleus. Vide paulo pòst Pressus.
Candens. In CANDEO.
Candidus, in CANDEO.
Cereus. In CERA.
Ceruinus. In CERVVS.
Cinereus. In CINERES.
Cirrinus. In CITRVS.
Colossinus. In COLOSSVS.
Coracinus. In CORAX.
Corneus. Plin. lib. 37. cap. 2.
Crocinus. In CROCVS.
Cymatilis. In CYMA.
Decens. Horat. 4. Carm. ode 13.
Determinus color alicui rei dicitur esse, quæ non ita bonum colorem habet. Virg. 3. Georgicorum, -honesti
Spadices, glaucique color deterrimus albis Et giluo.
Dilurus. Plin. lib. 37. cap. 5.
Diuersi mille nitent colores. Ouid. 6. Metam. de Iride.
Egregius. Cic. 2. de finib.
Elegantioris coloris gratia. Plin. lib. 35. cap. 8.
Exanguis. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.
A spicus exanguis charta pallere colore. Sallustius de Catilina, Color ei exanguis, fœdi oculi.
Flammeus. Plin. lib. 35. cap. 6.
Floridi. Plin. lib. 35. cap. 6.
Fucatus. Horat. Epod. 12.
Fuscus. Ouid. 4. Amor. eleg. 4.
Herbidus. Vide HERBA.
Igneſcens, Igneus. Vide IGNES.
Langueſcens. In LANGVOR.
Languidus. In LANGVOR.
Lenius. In LENTVS.
Liquidus. Horat. 4. Carm. ode 8.
Luridus. In LVRIDVS.
Luteus. In LVTEVS.
Marmoreus. Lucret. lib. 2.
Melior. In BONVS.
Melleus. Plin. lib. 36. cap. 8.
Memnonius color, Niger intelligitur apud Ouidium lib. 3. de Ponto, elegia 3.
Si dubitem fuscas quin his ô Maxime dicatis,
Memnonio cycuos esse colore putem.
Misti. Celsus lib. 2. cap. 8.
Murrhinus. In MYRRHA.
Mustellinus. Terent. Eunuch. Id est fœdus: à mustella, vt opinor, piscis, cuius pellis fœda coloris est & inhonesti. Turneb.
Natiuus. In NASCOR.
Niueus. Horat. 2. Carm. ode 4.
Nubilus. In NVBES.
Obsoletus. In OBSOLEO.
Obtritus. In OBTERO.
Omnigenus. In OMNIS.
Phœniceus. Lucret. lib. 2.
Pressus. Plin. Iun. lib. 8. epist. 20. ad Gallum, Color cæruleo albidior, viridior, & pressior. De lacu Vadimonis loquitur. Pressior, Id est densior.
Pulcher. Lucret. lib. 4.
Puniceus. Lucret. lib. 5.
Purpureus quondam color ora reliquit. Virg. 11. Æneid.
Sanguinolentus. Ouid. 1. Amor. eleg. 11.
Sauus, Abundans, largus. Virg. 4. Georg.
Morti similis. Senec. Hippol. 4.
Spumeus. Plin. lib. 37. cap. 2.
Sulphureus. Martial. lib. 12. epigr. 48.
Surdus. Plin. lib. 37. cap. 5.
Suauis. Cic. 5. Tuscul.
Teri colores fœda spretæ. Lucret. lib. 2.
Thessalicus. Lucret. lib. 2.
Torpes. Lucret. lib. 2.
Tyrius color, Id est purpureus. Horat. 1. epist. 6.
Validus. Plin. lib. 20. cap. 5, Ad validum quoque colorem proficihoc ebo.
Varians. Plin. lib. 14. cap. 2, Insignes iam colore inter purpureas nigrásque medio heluolæ fœpius variantes, & ob id varianæ à quibusdam appellatæ.
Verecundus. Horat. Epod. 17. Verecundum colorem eleganter pro rubore dixit. Porphyr.
Verni. Valer. lib. 6. Argonaut.
Viridis. Ouid. to Metam.
Vinus. Martial. 8. epigr. 62. & lib. 12.
Colores qui aciem compungunt. Id est qui oculos offendout, qualis est color albus lucidior. Lucret. lib. 2.
Colores qui lacrymare cogunt. Lucr. lib. 2. Intelligit colores nitidiores, qui ex se radiori velut quosdam emittentes lnuentibus oculis lacrymas eliciunt.
Colores qui oculos pascunt. Lucret. lib. 2.
Mille coloribus arcus, Iris quæ sit mukorum colorum. Virgilius 5. Æneidos,
Ella nam celerans per mille coloribus arcum
Nulli vifa ceiò decurrit iramite virgo.
Conspicuus colore albo. In CONSPICVVS.
Nitidus suo colore. Quinc. lib. 2. cap. 5.
¶ Accipere colorem. Vide ACCIPIO.
Amittere colorem. Ouid. 6. Metam.
Ac ommodare cuique colori actum suum. Quinc. lib. 2. cap. 12.
Rebus nor auferi colorem. Virg. 6. Æneid.
Commutare. In COMMVTO.
Sine colore suspiliere. Cic. de Arusp. Resp. Sed vecors repente sine vllo vultu, sine colore, sine voce consistit.
Constat color & ? lsus. In CONSTO.
Contactus colore alieno. Id est tinctus & depictus. Lucret lib. 6.
Non ereclendum colorem. Virg. 2. eclog. Id est non confidendum.
Dare colorem rei. Quinc. lib. 6. cap. 3.
Deformibus dandus color. Quinct. lib. 3. cap. 8.
Distincti colores. Catul. Argonaut.
Colorem ducere. Quinct. lib. 10. Id est phraseos genus comparare.
Bucæus. Virg. 9. eclog.
Aftrum, quo segetes gauderene frugibus, & quo
Ducerer apricis in collibus vua colorem.
Eluere colores. Quinct. lib. 12. cap. 1, Nec lanarum colores, quibus simplex ille candor mutatus est, eluipossunt.
Errans varij colores in vultu. Virg. hoc de Sole dicit t. Georg.
Euanescere color. Lucret. lib. 2,
-vt cernere possis
Euanescere paulatim, stinguíque colorem.
Excidit color alicui. Ouid. 2. Metam.
Eo colore & iis oculis in ædes cinxit se. Cic. de Clar. Orat. Interim quum esset ei nuntiatum tempus esse, exisse in ædes eo colore & iis oculis, vt egisse causam, non commeniatum putares.
Fuscare colorem. Ouid. 2. Tristium,
Compositus est alus fuscandi eura colotis.
Imbutus colorem aliquem, Id est tinctus aliquo colore. Lucret. libro 2.
Iucurfat color alter colori. Vide INCVRRO.
Inducere colorem alicui picturæ. Vide INDVCO.
Venustatis nõ fuco illitus, sed sanguine diffusus insidere debet color. Cic. 5. de Orat.
Meuteri colorem fuco. Virg. 4. eclog,
Nec varios discet mentiri lana colores. Nam quod tingitur, mentitur alienum colorem, vt inquit Seruius.
Migrare in alium colorem, Id est traduere. Lucret. lib. 2.
Mutare colorem. In MVTO.
Nectere colores, Id est res colorat as. Virg. 8. eclog.
Percoctum colorem, in homine colorem nigrum vocamus, & à sole adustum. Lucret. lib 6, Inter nigra vitium percocto secla colore.
Peruphrasis est Æthiopum.
Perdere colorem. Ouid. 3. Metamorphoseos.
Ille diu pauidus pariter cum voce colorem
Perdiderat. Id est expalluerat.
Recipere. Quinct. lib. 4. cap. 2.
Rubent prata nouis colo ibus. Virg. 4. Georg.
Spargere coloribus aliquid, Varie iungere. Virg. 7. Æneid.
Claro splendere colore. Lucret. lib. 5.
Sumere. Ouid. 13. Metamorphoseos,
Denfatur, faciémque capit, sumíque colorem.
Tueri colorem exercitatione corporis. Cic. 1. Offic.
¶ Color, per translationem pro Præterea & obrenru. Quinct. lib. 11. cap. 1, Quòd si nulla contingit excusatio, sola colorem habet pœnitentia. De eo qui alterum accusat, quum de se fateatur.
Nullus argento adbito color. Horat. lib. 2. Carm.
Nullus argento color est auaris
Abdito terris, inimice lamnæ
Crispe Sallusti, nisi temperato
Splendeat vsu. Color, Id est speciosa quædam causa & prætextus. Quid enim causæ afferre possunt, & quid præterere qui suam pecuniam humi defodiunt? Inimicum autem Sallustium dicit pecuniæ illi quæ non temperato splendet vsu. Nam hoc extremum, ad sensum est accommodatius ad Sallustium referri, quàm ad argentum. Turnebus.
¶ Color, Species. Virg. 2. Georgicorum.
Nunc locus arborum ingenijs, quæ robora cuique,
Quis color, & quæ sit rebus natura ferendis. Seruius,
Hos & color pigmentorũ. Cic. de Claris Orat. Intelliges nil illius lineamentis, nisi eorum pigmentorum, quæ inuenta nondum erant, florem & colorem desuisse.
Color eiuilis. Cicero Attico libro 4, Amisimus mi Pomponi omnem fuecum ac sanguinem, sed etiam colorem & speciem pristinam ciuitatis.
Dicendi. Quinc. lib. 6. cap. 3.
Sõmniorum, & superstitionum colores ipsi iam facilitate authoritatem perdiderant. Quinc. lib. 4. cap. 2.
Veritatis color. Cic. in Bruto. In his omnibus ineft quidam sine vllo fuco veritatis color, non fucatus nitor. Transtatio est à fœminis, ab iis præcipuè quæ fucum sepe (quod dicitur) faciunt.
¶ Color, pro vitæ statu. Horat. lib. 1. epist. ad Scæuam,
Omnis Aristippum decuit color, & status.
Vitæ color Horat. 2. Serm. sat. 1. Id est, Quæcunque mihi vita erit signanda lapillo: siue alba significante prosperitatem, siue nigro signi ficante aduersitatem. Hoc est, siue vitam diues: siue inops.
Vrbanitatis color. Vide Vrbanitas, in VRBS.
¶ Colores rhetorici ? olores apud Ciceronem vocantur ornamenta orationis, hoc est figuræ, quæ à Græcis schemata appellantur vt quum de Pompeio loquens ad Articum, lib. 2. ita inquit, Sic ego hunc omnibus à me pictum artis coloribus, sã bitò deformatum, nõ sine magno dolore vdi. Colores autem illos intelligo, quibus visus est in oratume de imperio Cn. Pompei, sic enim vocat orationis ornamenta & lumina, quibus detractis, res simpliciter iudicata non magnopere suapte natura vel conditione placeret. Budæus.
Tragicus color. Horat. in Arte,
Nec sic enitar Tragico differre colore

Vt nihil interfit, Dauiſſic loquatur an audax
Pythias, &c.
Dicere aliquid loco coloris. Quint. lib. 7. cap. 4.
Ornatur oratio genere priuium, & quaſ colo quodam, & ſucco ſuo. Cic. 3. de Orat.
Habitum orationis, & quaſi aliquem colorem requirere. Cicero 3. de Orat.
¶ Colores, Quæ *metha defenſionum* vocantur à fotenſibus. Quint. lib. 12. de litigatoribus loquens, quibuſdam patronis fuit cõſtitutum, Hi porrò non tantum nocereur, ſi omnia ſeriberent, vt igitta ſunt, nunc conſilium & colores adſciunt, & omnia peiora veris, quæ plecique quum acce perunt, putare nefas habent. Budæus.
Coluro, coloras, pen. prod. *Ὁ κεντρῶν χρόνος ὑπὸ τοῦ κέντρου τοῦ χειμῶνος* } colorare, Colorem inducere. Cic. de Natur. deor. Formare, figurare, colorare, animare non poſſeor.
Colorare & roborare. Cicer. in Oratore, Ipſa ſe poſtea colorat & roborat.
Colorare magis eſt quàm inficere. Senec. epiſt. 72, Animum non colorauit, ſed iuſecit.
Colorare, pro Inducere præterium. Valer. Max. lib. 8. cap. 2, Libidinem libertatem debiti nomine colorando.
Colorari, de homine & oratione. Cic. 2. de Orat. Faebor aliquid tamẽ vi quum in fole ambulem, etiã ſi ſub aliam eauſam ambulem, fieri natura tamen vi colorer: ſic quum illos libros ad Muſnum (nam Romæ vix licet) ſtudioſius legerim, ſcitio orationem meam illorum eatina quaſi colorari. Budæus.
Colorarus arcus ex nubibus. Cic. 3. de Nat. deor.
Indi colorati. Virg. 4. Georg.
Seres colorati. Ouid. 1. Amor. 14. 14.
Colorare & perluciae vtur. Colum. lib. 11. cap. 2.
Colorata oratio, Colorbus oratoris decoraa & ornata. Cic. de Claris Orat. Quòd nõ eſt eorom vrbaniatæ quadam quaſi colorata oratio.
¶ Coloratus, pro Fuetio. Senec. epiſt. 16, Quæ ſcribis, vt de veniãt, ſcio non ſunt fcta, nec coloraia.
¶ Coloratus, pro Fuſcato. Seneca, de Vira beata, Virtuẽ reperies pulueruleatem, coloraiam, callosas habentem manus, quaſi ſole deformaiam.
Colorator, *χρωτιστὴς*. Plin. lib. 16. cap. 12. Quidã arbitrantur in montuoſis copia præſtantiorem fieri ac coloratiorem.
Coloris, Adrcti. um. vt, Coloriæ veles, quæ ex lana non tincta, hoc eſt nãtuo colore factæ ſunt. Ex Valla lib. 6. cap. 13. Vide Paulum I. Pedeuiis. 5. T. ita. D. De auro, argento, mundo, &c. legat.
COLORBASVS, Nomen hæretici qui vitam omnium hominum in ſpicm ſydcribus conſiſtere ſtatuit.
Colos *κωλὸς* } Fera eſt Scythiæ peculiaris, magnitudine inter cervum & arietem, albi cante corpore, eximiæ leuitatis ad curſum, nanbus porum atrahẽtes. Author Strabo lib. 7.
COLOSSE, Straboni lib. 12, Oppidum Phrygiæ prope Laodiceã: quod, teſte Onofio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli, terræ motu cecidit.
Coloſſicus color { *κολοσσικὸν χρῶμα* } A Coloſſe Troadis vrbe nomẽ accepit, vbi lana tingebatur, Borem referens cyclamini, inter candorem fulgens & purpuram. Vide Thyleſium in lib. de coloribus.
Coloſſus, coloſſi. maſc. gen. *Κολοσσὸς*, quaſi ſignifices, declarat Plinius lib. 34. cap. 7, hi verbis, Moles quippe excogitatas videmus ſtatuarũ, quas coloſſos vocant, turribus pares. Fr ſtus, Coluſſus à Coloſſo artifice, à quo deformatus eſt, dicitur. Eraſmus tamẽ in Chiliadibus, Coloſſi, inquit, dicuntur valde prodigioſæ, magnitudinis ſtatuæ. Nam hinc vox Græcis dicta putatur, quòd illarum procerita tem vifus humanos non aſſequatur. Hæcille. Cælius lib. 17. cap. 26. Coloſſos aiti, nuncupabat de hiantis valtz inaotiatis tatione, velut *κίων ἄνω*. Martialis lib. 8.
Æ dimque Martis, & coloſſon Auguſti. Erant autem coloſſi grandes & corpulentæ ſtatuæ: qua antiquitus diu erigebantur. Præcipuæ autem magnitudinis fuerunt apud Rhodios, apud quos maximè celebratus eſt is qui ſoli facer habitus eſt. Quintianus, Clara Rhodos propriam non omiſiura coloſſon.
Enormes coloſſi. Statius lib. 1. Syln. 3. Propter nimiam magnitudiem.
Siderens coloſſus Martiali ex co dicitur, quòd & coloſſus erat dicatus ſoli, & radiatus erat: nam & coloſſum Romanum à Nerone factum vocerationi ſuis confectatom fuiſſe Phoius dicit. Et Turnebus.
Coloſſeus, penultima correpta. Adiectiuum (*κατάχρησις*) In modum ſue formam coloſſi. Plinius lib. 34. cap. 8, Fecit & quadrigas, bigaſque, & Cliduchum eximia forma: & Virtutem & Græciam, vitaſque coloſſeas.
Coloſſeum ſe pingi iuſſit. Plin. lib. 35. cap. 7. De Nerone.
Coluſſicus, pco. curt. (*κακοσυνθέτως*) Adrctiuum, Idem. Plin. lib. 34. cap. 8, Item duo ſigna quæ Catulus ío eadem zede poſuit, palliata: & alterum coloſſicon nudum.
Coloſſica onera, magnæ molis, quales fuut coloſſorũ. Eſt & cõparatiuus Græcus coloſſicoterra, pen. corr. pro grandiora, vathiora, coloſſi uſtat habenria. Vitcuuius lib. 10. cap. 4, Sin autem coloſſicorcra amplitudi ne bus & ponderibus oucra in operibus fucrint, non erit ſuccurſæ commutendum Budæus.
Coloſſitum, coloſſi, vel Coloſſia, coloſſitæ { *τραγῳδία* } Dicitus lac primum poſt partũ in omnibos animalibus, quod in pumicis modum cor:ideo in fantibus, nutrieis, non matris lac exhibere cõuenit: quia matris perniciſum eſt. Martialis lib. 13, De primo matrum lacte coloſtra damus, Plinius lib. 28 cap. 9, Sicuis de lactis vſu. Vilifſimum eaque materium. Conuepere matrees exuto ſuum eſt. Hi ſunt enim infantes, qui coloſtrati appellantur, denſato lacte in caſei ſpecicm. Eſt autem coloſtra prima à parto ſpongioſa denſitas lactis.
Coloſtratus, pen. prod. Adiectiuum (*τραγῳδικὸν*). vt, Coloſtrati infantes, qui coloſtrum b.berunt. Plin. lib. 28 cap. 9.
Coloſtratio (*τραγῳδία*) Malum illud quod infantibus atque adeò animalibus ex matria coloſtri potatione euenire ſolet. Plin. lib. 11. cap. 41, Pullis earum, vbi pingue pabulum, biduo à parto matrenum lac goſtaſſe lethale eſt. Geuus mali vocatur coloſtratio. De pullis aſinorum.
COLOTAS, pen. prod. Vit Tetius, pictor, ſcotus meminit Quintilianus lib. 12. cap. 14. ¶ Fuit & Colotes ſculptor quidam eximius, cuius opus Æſculapii ſimulacrum ex bore factum, aſpectu ſanè mirandum in quodam Ecrutiæ vico aſſeruari tradit Strabo lib. 8.
Coloſtos, vel Colotes (*κολόβους* Ariſtoteli) lacertæ genus eſt, quod Latini Stellionem vocant. Nomen habet à pedum magnitudine. Nam quæ non crura & lacertos dicimus, Græci *κῶλα* dicunt. Plinius libro 29. cap. 4.
COLOVS { *κολόβος* } Lacus eſt Lydiæ, quadraginta ſtadiis à Sardibus diſtans, qui & Gygæus à Poetis nominatur: iuxta quẽ & Diange remplum fuit, cognomento Colotene, vbi ſimiæ ſolennibus diebus ſaltare dicebantur. Vide Strabo, lib. 13.
COLPI, Ciuitas eſt Ioniæ regionis, vt eſt apud Plin. lib. 5. cap. 29.
Colpos (*κόλπος*) A tei anatomicæ peritis appellatur ea vbcrum pars, quæ in ſinanquam in ſin quodam, lac continet, vnde & nomen accepit. Nam *κόλπος* Græci ſinam vocant, hoc eſt litoris obliquiatem, quibuſdam veluti brachiis marc amplectẽtem. Vide Cælium Rhod. lib. 4. cap. 4.
COLVBAE, Populi Plinio iocer genes Indicas numerantur, cap. 19. libro 6.
Colubcr, colubri, m. g. pco. corr. (*ἀρσ.*) Serpens qui vmbras oemorum incolit. Plin. lib. 31. cap. 5, Colubcr eſt in aqua viuens, huius adipem & fi. habentes, &c.
Tecto aſſuetus ſuccedere colubcr. Virg. 3. Georg.
Breuis colubri Ouid. epiſt. 2.
Longi. Virg. 2. Georg.
Niuei. Ouid. 15. Metamorphoſeos,
-nueiſque frequens
Sinueſſa colubris.
Sinueſſa, Campaniæ vrbs eſt.
Venenati. Lucret. lib. 5.
Virides. Horat. 1. Carm. ode 17.
Paſtus mala gramina. Virg. 2. Æneid.
Crinita colubris Medusa. Ouid. 6. Metam.
Torquata colubris Alecto- Id eſt torquem habeos ex colubris. Ouid. epiſt. 2.
Vallata colubris hydra. Lucret. lib. 5.
Villoſa colubris guttura. Ouid. 10. Metam. De Medusa.
Colubram in feminino prohibet Nunius ex Lucilio, lib. 10. ſatyr. ubi Marſus colubras
Diſrumpit canto. Ouid. in Ibin,
Præterãque vnxerunt Erebæe felle colubræ.
Mutilæ cauda colubræ. Ouid. 6. Metam.
Colubræ cæcæ, Hoc eſt lumbrices ventris. Columella in Hortulo,
Spargunt cæcis naſturtia dira colubris,
Indumito male ſana cibo, quas educat aluus. Dioſcorides quoque lumbricos pelli oſſtutio docet.
Colubriſer, pcu. corr. Adiectiuum (*ἰαμβικὸν*). vt, Colubriferum monſtrum. Ouid. 5. Metam.
Collum colubriferum. Lucan. lib. 9. De collo medusæ.
COLVBRARIA, Inſula maris Mediterranei, quæ Græcè Ophiuſa dicitur, à multitudine ſerpentium quibus abundat, cognomiuata. Plin. lib. 3. cap. 5, Ebuli terra ſerpentes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infeſta omnibus, niſi Ebulinanam terram infercutibus. Nunc vulgò dicitur *La Dragonnera*.
Coluſtri, coli (*ἀδικῶς, ἐθικῶς*) Vas ad colandum aptum. Virgil. 2. Georgicorum.
Colique præſidium fumoſis derpe tectis. Scribonius Largus cap. vltimo, Colantur perlinteo, vel nouo cacto fadum de-iudulia coli.
Colum nisarium, Vas quo veteres inicta niue vinum colabant, id eſt tranſmittebant, partim vi alſus bibcrent, partim etiam vi liquidius. Pompon. l. 21. D. de auro & arg. In argẽto potario ex id quod ad præparationem bibendi comparatum eſt, velut colum niuarium & vrceoli. Martial. de eulo niuario ad Apophor.
Setinos mooco noſtra olea fragge tricetes
Pauperiore mero tingere lina potes. Et de facco niosario,
Attenuare niues norunt & linteo noſtra
Frigidior colo non faſtet vnda ruo.
¶ Cola, etiam in inſtrumento ſunt piſcatorio. Auſonius,
Et rarula, & cochlea, & vilica nomina lioi,
Colique & infutos terrenis vermibos hamos.
¶ Colum, eſt etiã genus morbi, quem primus in Italia ſenſiſſe Tiberius principes dicitur, quum antea eſſet ignotus. Plin. lib. 26. cap. 2, Idipſum mirabile alios defnere in nobis, alios durare, ſcuti colum. De nouis morbis.
Coli tormenta. Plin. lib. 22 cap. 22.
¶ Colum, pro Membro orationis. Vide COLON.
Columbaria { *ἀστρολογία* } Herba eſt omnibus nota: ſulia haber modica, quaſi incifa, rotundata, laeuia mollem, thyrſulum ſtypticum. Eius vires vide apud Galen. lib. de ſimplic. medic.
Columbus, columbi. m. g. & columba, columbæ, f. g. { *ἀστερισμὸς* } Auis omnibus nota. In plurali magis fœminino genere vtuntur authores. Virg. 2. Æneid. Præcipites ater ceu tempeſtate columbæ. Varro de Reruſt. lib. 3. cap. 7, Duo genera earum in *ἀστερισμοῖς* eſſe ſolent: vnum agreſtc, vt alij dicunt ſaxatile, quod habetur io turribus ac columinibus vilæ, à quo appellare columbæ quæ propter timorem naturalem, ſumma loca in ictis cauant. Quo ſit vt agreſtes maxime ſequantur turres, in quas ex agro coalor ſuapte ſponte, ac remanet. Alterum genus illud columbarum eſt elementius, quod cibo domeſtico conſentum intra limina ianue ſolet paſci. Hoc genus maximè eſt colore albo. Illud alterum agreſte ſoe albo, vario.

Nuptiæ

Nuptiæ columbarum. Martial. lib. 13. epigr. 66.
Par columbarum. Ouid. 13. Metam.
Blanda columba. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Cellares columbi. Colum. lib. 8. cap. 8. Columbos cellares pinguissimos facere conningit.
Chaonizæ. Vide CHAONIA.
Cithereiades. Ouid. 15. Metam. Sie vocantur quòd in tutela Veneris esse credunt suæ.
Dionæ. Id est Dionæ vel Veneri sacræ. Stat. lib. 3. Sylu. 5.
Imbellis. Horat. 4 Carm. ode 4.
Molles. Horat. 1. Carm. ode 37.
Paudæ. Valer. lib. 8. Argonaut.
Placidæ. Ouid. 7. Metam.
Plaudens alis. Virg. 5. Æneid.
Præcipites, Festinæ. Virg. 8. Æneid.
Sedens columba, prouerbialis locutio dici solita de supra modum manfueti. Suidas: Potest etiam dici & in eos qui simpliciter manfuetiores sunt, quos magis insanos solent enim autores ἐκφοβίζειν columbam in eos ponere, quæ subsultans cæteras columbas alliciat. Vide Erasmum in Chiliadibus.
Sine labe columbæ. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-ve quæ rectos fine labe columbas.
Sublimis in nube, Alte volans. Virg. 12. Æneid.
Torquata columba. Vide Torquatus, in TORQVEO.
Volucris. Virg. 5. Æneid.
Vrbis Paræ vehiculores columbis à natura ad ortum in datæ. Cicero 3. de Finib.
Farcire columbos. Colum. lib. 8. cap. 8.
Columbarius, columbarij (columbarius, ij.) Qui columbas curat. Varro 3. de Re ruft. cap. 7. Quos columbarij interfuere solent, duabus virgis vifcatis densis in terram inter se cumatis, quum ingêr eas posuerint obligatum animal, quod item potere solitum accipierent, quitta decipiuntur quum se obligauerint vifco.
Columbarium, columbarij, ng. & columbaria, columbariæ, fg. (columbarium.) Locus est proprie vbi habitant columbæ agrestes. eam dome sticarũ Perittercones vocamus. Varro de Re ruft. lib. 3. cap. 7. Axius, Si posſ. m emere, inquit, columbarium fadum, quemadmodũ eum in zdibus quum habere vellem, non fadum columbarii, ſam iſſem empti & miſiſſem ad villam. Quaſi verò inquie Pica, non in vrbe quoque ſint multi. An tibi columbaria qui in tegulis habent, non videntur habere columbarium?
¶ Columbarium. eſt etiam locus alcmensium in pet ſtereotrophio ſingulis columbarum paribus præparatum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Singulis paribus columbaria ſunt rotunda, in ordinem crebra. Ordines quamplurimi poſſunt à terra vſque ad cameram. Columbaria ſingula eſſe oportet, vt os habeant quo introire & exire poſſint.
E columbaris egerere ſtercus. Colum. lib. 2. cap. 15.
Columbarius, de hoc columbario, pen prod. (columbarius.) Quod eſt columbi. Colum. lib. 2. cap. 8. Circum cibos iuxta parietem conuenit ſpar gipuonũam ferè partes hæ columbari carent ſtercore. Alij codices habent columbarij, vt referatur ad partes.
Columbar apud Plautum in Rudente, 20, Genus vinculi eſt, teſte Feſto,
Illic in columbam eredo leno vortitur;
Nam in columbari collum haud multo poſt eſet.
Columbinus, Adiectiuum, pen. prod. (columbinus.) Idem quod Columbarius. Varro lib. 2. de Re ruſt. ea. 7. Qui ſoleot fagináre pullos columbinos, quo pluris vendant, feeladunt eos, quum iam pluma ſuot tecti.
Quum columbinum. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Pulli columbini. Cic. Paprio Pæto, lib. 9. ſe.
Stercus columbinum maxime probatur. Colum. lib. 2. cap. 15.
Columbina terra. Plin. lib. 17. cap. 7.
Columbarium (columbarium.) Id eſt ad ſimilitudinem columbi. Siponrious.
Columbulus, columbuli, penult. corr. m. g. (columbulus.) Diminutiuum. Plin. Iunior lib. 9. epiſt. 25. Tu paſſeculis & columbulis noſtris inter aquilas veſtras dabis pennas. Ouid. epigr. 26.
Vt aliquot columbulis Dionæus.
Columbus (columbus.) id eſt piſcina & natatio. Lamprid. in Heliogabalo, Marinæ aquæ columbos exhibuit. Sic & apud Prudentium,
Donec virenti ſluſquet columbo. Tornebus.
COLVMELLA (columella.) Nomen authoris qui de agricultura, tam verſu, quàm proſa elegantiſſimè & doctiſſimè ſcripſit.
Columella, eſt etiam medicis quædam veluti pellicula, vt in hianie homine conſpicitur, quæ ſi inflammetur, & rereerm nacta fuerit figuram, Columellã, vero rotundam, Vox appellatur. Budæus.
Columellæ. Vide COLVMNÆ.
Columellares (columelli) Dentes vocantur, qui caninis proximi ſunt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7, Ætas cognoſcitur equorum, & ferè omnium, qui vngulas indiuiſas habent, & enam cornutarum, quòd equus triginta menſium primũ dentes medios dicitur amittere, duos ſuperiores, totidem inferiores. Incipientes quatrum agere annum indem cicidunt & totidem proximos eorum quos amiſerũt, & incipiunt naſci quos vocant columellares.
COLVMEN, Nomen loci, ad quem Cornelius Conſul victoria de Thuſculanis habita caſtra locauit. Liuius 3. 8. Vbi. Victor ad Columen (id loco nomen eſt) excrcitu relicto caſtra locat. De Cornelio Conſule.
Columen, pen. corr. huius columinis, à columen, id eſt culmus (columen.) Sign ficat culmen vel columinam, ideque quo aliquid ſuſtetur to zdificii. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7, Quod habetur in turribus ac columinibus vllæ.
Columê in ſummo faſtigio columinis ponitur. Vitruuius lib. 4. cap. 2, Ea eſt trabs quæ tecti faſtigium ſuſtinet. Budæus.
Columina, appellat arbores Catullus. Sic enim de Bereeynthia,
Ego vitam agam ſub alis Phrygiæ columinibus. Id eſt ſub altis Idæ arboribus. Turnebus.
Alta columina, Verrines montium. Catul. epigr. 58.
Amicorum alicuius columen. Cic. 23. Philip. Hoc eſt, primarius & præcipuus.
Columen familiæ. Terent. Phorm. 2. 1, Bone cuſtos ſaluc, columen noſtræ familiæ. Vbi Donatus; Columen, eulmen, an columen, columna? inde Columellæ apud veteres, dicti ferui maiores domus. Lucil. 22. Seruus neque inſidus domino, neque inuitus cuiquam, Lucilij columella, hic ſtius eſt. Tubero, Hioc in milleſimum annum eorum columine eiuitas contnebitur. Horat. contrà pro columine columnam, Iniunſo oc pede prorsus ſtantem columnam. Ennius decimo, Regni verſtum ſummam vero columnam. Columen verò familiæ, Sulteranio, vel deeus. Vode columine dicẽr. Hactenus Donatus. Cic. 5 Verr. Timarchides autem columen familiæ veſtræ, premit fauces defenſioois tuæ.
Columen Aſiæ, Troiæ. Senec. Troad. 1.
Columen Theſſaliæ Peleus vocat Camillus epigr. 59.
Columen nauis. Valer. lib. 1. Argonaut.
Columen Reipublicæ. Cic. pro Sext.
Rerum in eam columen. Horat. 2. Carm. ode 17. ad Mecœnatem.
Columen actionis. Cic. pro Flacco, Ai ſtud columen actionis tuæ Mithridates, poſtea quam bidui rerum tuarum teſtis 2 nobis, &c.
Columen impenſarum. Colum. lib. 3. cap. 4, Id enim quaſi eaput & columen impenſarum, quoniam in eo conſiſtit, melius an ſegnius terræ mandauerit paterfamilias pecuniam.
Partum columen, gaza. Teren. lib. 5.
Columen Senatũ. Plaut. Cafina. Sed eccum egredirur Senati columen, præſidium populi.
Exeiſum columen. Cic. 1. de Diuin.
Ad magnum columen volare. Cic. 1. de Diuin.
Columnis, & hoc columne, penultima correpta (columen.) Sanus. Plautus Trinumno,
Neque ita vt ſie dara, columem te ſiſtere illi, & dextraiſſe autument.
Inde incolumis pro eodem quod eſt vitatus.
COLVMNA, Regia eiuitas in Brutio. Pomp. Mela lib. 2, In Brutio ſunt Columnæ regia, Rhegyum, Scylla, Taurianum & Metaurum. Hunc locum Graci μεσόγαιαν vocant id eſt columnam. Ea turris ita modo erecta, ex aduerſo turrem in Peloro ſitam reſpicit. Hodie à multis appellatur Syracion.
Columna, huius columnæ (columna.) id eſt quod à noſtris pilare dicitur. Eſt autem hæc diſtincta inter columnas quæ à Græcis αἴσιοι, & pilas quæ ἀραιοὶ dicuntur; quòd Columnæ vno ſcapo conſtant, id eſt lapide oblongo perpetuo: Pilæ autem ſtructura conſtant aut lapidea, aut cæmentitia, aut laterilia. Budæus.
Columnæ partes ſunt, Scapus quasi columnæ corpus. Supra ſcapum, capitulum in ea ſi apum, ſtura, quæ baſis ſæpe apellari ſolet: in ſtaque ſpiram ſtylobates. Budæus.
Columnæ dicitæ, quòd eulmina ſuſtinẽant. Feſtus.
Albaor columnæ. Quint. lib. 4. cap. 13.
Centenæ. Martial. lib. 12. epigr. 50.
Bet tua centenis ſtat portieus alta columnis.
Excelſa. Cic. 1. de Diuin.
Columnæ Herculis dux eſſe perhibentur in Occidente: quis ex Oceano, mare noſtrum intrantibus, duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant, alterum in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuiſſe fuerunt, ſed Herculem diremiſſe colles. Aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicuot Columnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant qui oauigationem abſoluiſſent, tanquam Hercuii ſacra faciendi.
Immanes columnas supibus exeidere. Virg. 11. Æneid.
Marmoreæ. Cic. pro Domo ſua.
Menia columna. Cicero 1. Verr. Vobis autem tanta inopia reorum eſt, vt mihi cauſam præripere conemini potius, quàm aliquos à columna Menia veſtri ordinis reos eripere? Menius (vt ibi ait Aſconius Pædianus) quum domum ſuam venderet Catoni, & Flacco Cenſoribus, vt ibi baſilica ædificaretur, exceperat ius ſibi vnius columnæ, ſuper quam tectum proiecereet ex prouoiaotibus tabulatis: vnde ipſe, & poſteri eius ſpectare muous gladiatorium poſſent, quod etiam tum in foro dabantur, ex illo igitur columna Menia vocitata eſt, cauſis eiuſmodi. Et paulo ante dixerat, Veſtri ordinis reos, nos veſtra defenſione condignos, vel fures, & ſeruos nequam, qui apud Triumuiros Capitales, apud columnam Meniam puniri ſolent. Vide Colonarius, in COLO, colis.
Nobiles variis macalis columnæ. Sen. Thyeſt. 8.
Purpureæ. Claud. 1. in Ruff.
Rigidæ. Ouid. 3. Faſt.
Sublimes. Ouid. 2. Metam.
Iouis ſimulacra trunæ columnæ. Valer. Flac. lib. 6. Argon.
Vaſtis inuita columnis templa. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Columnis tectum ſublime. Virg. 7. Æneid.
Ad columnam adhærefcere. Cic. pro Sextio. Vide Colonarius, in COLO, colis.
Rectas columnas è regione colloeare. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17.
Commouæ. Vide COMMOVEO.
Dealbatæ. Vide DEALBO.
Dealbare tanta pecunia columnas. Cic. 3. Verr.
Dereẽtæ, ciſdẽmque lapidibus repoſitæ columnæ. Cic. 3. Verr.
Ædificare columnas. Cic. 3. Verr.
Efficere columnam ab integro nouam. Cic. 3. Verr.
Effuſa columnis atria. Claud. in Ruff. 2.
Ad perpendiculum columnas erigere. Vide AD.
Euerſio exercræ columnæ. Cic. 1. Phil.
Extrinſecus insonæs. Vide INSANO.

In columnas incurrere. Cic. in Orat.
Insculpium in columna Vide TENACULPO.
Locare columnas. Cic. 3. Verr.
Occultare se circa columnas. Vlpian. in l. Eum qui circa D. De privil. cred.
Ad columnam peruenire. Cic. pro Cluentio.
Polire. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17.
Retrite. Horat. 1. Carm. ode 18.
Tollere columnam de basi in ruderum. Cic. Attic. lib. 14.
¶ Columna, pro membro virili. Martial. lib. 11. epigr. 43.
Tanta est quæ Titio columna pendet,
Quantam Lampsacus colossum puellæ.
Columnella. columnellæ, ϛ κιονίδιον ϛ Diminutiuum. Cæsar 2. bel. Ciuil.
Duæ primum trabes in solo æquè longæ, distantes inter se pedes quatuor collocantur, inque eis columnellæ pedum in altitudinem quinque defiguntur, &c. Alia exemplaria habent columellæ, non columnellæ.
Columella ϛ κίων ϛ Diminutiuum aliud. Cicero 2. de Leg. bus. Nam super terræ tumulum nolui quid statuæ, nisi columellam tribus digitis.
Eminens columella Cic. 4. de Nat. deor.
¶ Columella, etiam significat maiorem seruum in familia. Martial. lib. 8.
Lucili columella mihi fuit Mercophanes. Vide COLVMEN.
Columnatus, penult. prod. (κιονωτὸς.) Adiectiuum, Columna sustentatus. Varro 3. de Re rust. cap. 5. Inter eas piscinas tantummodo accessus femina in tholum, qui est vltra rotundus columnatus, vt est in æde Castuli, si pro patientibus feceris columnas.
Columnatum. columnarij, non est gen. Vitruli lib. 8. cap. vlt. de aquarum ductibus, etiam in rentre columnaria fuse facienda, per quæ vis spiritus relaxetur. Id est aßluaria, siue spiramenta, vt exponit Philander. Beroaldus in Suetonij Augusto, cap. 40. legit Colluuaria, per quæ colluuies & immunditia circa Cænatur, longè à Vitruuij sententia.
Columnarium, & qui dicuntur Columnarij apud Cicetonem, Vide Colonarium, in co. 2. colit.
Columnatio ϛ κίωσις ϛ Columnatum extrudio. Apul. lib. 3. Florid. Quid igitur superest ad statuæ mez honorem, pauimenti matmoratio? prosemij consabbatioficenæ columnatio?
Colurj, Duo sunt circuli in sphæra, sese mutuò in angulos rectos secantes, diuidentes terræ globos magnã, Zodiacumque in quatuor partes æquales. Quorum vnus per principia Arietis & Libræ feratur, alter per principia Cancri & Capricorni. Ita dicti ab imperfecta sui conformatione: quippe Græci κόλουρον imperfectum vocant. Nunquam enim integri apparent. Nam pars in Antarctico semper vergens, mortiis & non ingressi obtutibus. Bœtius de Arithmet. lib. 2. & Macrob. in Somn. Scip. ϛ Colura quoque animalia sunt caudã non habentia, vel mutilam caudam habentia, quæ in sacrificiis non offeruntur.
Colurnus. Adiectiuum (κορνικὸν, vel κερατινὸν.) ex corno factum, vt Fellus docet his verbis, Colurna hastilia, ex corno arbore facta, potius quàm ex corylo. Seruius autẽ à corylo deducere videtur, quum fit ea in hunc locum Virg. 1. Georgicorum,
Pinguisque in verubus torrebimus extra colurnis. Nam vt etiam casper vitibus est inimicus, ita eis nocet & corylus. Vnde & ait supra,
Nève inter vites corylum sere.
Collis, colis fem. gen. vel Colus, huius colus, quarta declinationis, (κόλαθος.) Instrumentum mulierbre quod pensa continet: à quo fusa sibi ducuntur: habétque primam correptam. Ouidius 4. Metamorphoseos,
Et colus & fusus digitis cecidere remissis. Cic. 2. de Oratore,
-quin ex Egina mea,
Quando ad me venit eum tua colu & lana?
Colus, masculino genere legitur apud Catullũ in Argonauticis,
Læua colum molli lana retinebat amictum. Item apud Propertium lib. 4. eleg. 10. verba sunt Hercules,
Idem ego Sidonia feci feruilia palla
Officia, & Lydo pensa diurna colo.
Colo vitam tolerare. Virg. Æneid. 8.
Decreta colus Parcarum. Sen. Oedip. 13.
Parearum coli irreuocabiles. Sen. Herc. fur. 7.
Seuera colus Parcarum. Claud. epigr. 5.
Ambitiosa. Claud. 2. Paneg.
Quæ tantum digitis potuit mollire rigorem
Ambitiosa colus?
Rumpit Atropos supremas colus, Vitam soluit. Valerius libro 6. Argonaut.
Plenas exonerate colos. Ouid. 3. Fast.
Extendere colum. Stat. lib. 3. Syl. 6.
Parcarum fila tenebo, Extendámque colos.
Colum pro lana posuit. Lana enim extẽditur quem deducitur filum.
¶ Colum, coli, neut. g. Tormenti genus, quod fit ex corio, sicut scribit Festus.
Colutea, pen. corr. ϛ κολούτεα ϛ Arbor fœtidis aprà Theophrastum in 3. de historia plantarum, cap. 17. fructum fetens in siliqua magnitudine lenis, qui ones mirum in modum pinguefacit. Vulgò dicitur *Bagarandier*. Vnde Columella, fructus colutex. Plaut. Perf. 4,
Commisce mulsum, fructus colutex quæ appara. Verùm de hoc Plauti loco non est eadem omnium sententia. Sunt enim qui colutea legant, condimenta intelligentes, vtique à colluendo. Cælius Rhod. lib. 30. cap. 18. Collubia, inquit, & Collubias sunt qui pro bellarijs interpretentur, & sic legendum coniectãnt apud Plautum in Perſa: etiamsi Colubria item non improbent, quo nomine ficos maturas accipiunt Græci, quod refutat Philemon. vt scribit Athenæus.
Colyc ze, colycarum, Species quædam in quibus aphronitrum inuenitur, teste Plin. lib. 31. cap. 7.
Colycia, Vide CORYTHA.
Colymbades, pen. corr. ϛ κολυμβάδες ϛ Diecbantur oliuæ quæ frangebantur, & herbarum viridium condiebantur sapore, ὅτι οὐ κατεψύχθη, quod est innatare. nam propter leuitatem vrinabant. Plin. libro 23. cap. 5. Est igitur Colymbas oliua, quæ conditurea innatat in muria. κολυμβᾶσθαι, nato. Colum. lib. 12. cap. 47. Quidam mam partem muriæ & duas aceti miscent, eóque iure oliuas potras colymbadas faciunt: quibus si per se quis vti velit, satis iucundas experietur, quanuis & hæ quum exeunt de muria, condituram qualemcunque recipere possunt.
Oliuæ colymbades, aut Ruellius, ideo vocantur, quoniam oleo suo pure, hoc est sine accessia commendatione innatant. & veluc vrinabundæ fluitant. Halmades verò dicuntur, quæ muria propriè condiantur, etiam si Græci nonnunquam huiusmodi nomina persæpe confundant. Colymbades, quasi natatrices.

C O M

Coma, atis ϛ κόμη ϛ Motbus, grauem ac diuturnum inducens somnum, quem Latini Veternũ interpretantur. ¶ Est & alterà comatis species, quam vigilantem soporem nonnulli appellant, quum neque humi à vegente somno discedere, neque tranquillè dormire possimus, aliis atque aliis imaginationibus somnitranquillitatem identidem interpellantibus. Author Galenus eo commentario, quem de Comate nominatim scripsit.
Coma, comæ ϛ κόμη, ἡ κόμη ϛ Cæsaries est, & à Græco deducitur. Nam quemadmodum nos cæsariem à cædendo, ita Græci comam appellant κόμη ἀπὸ τοῦ κομᾶν, quod est radere est. Festus, Comæ dicuntur capilli cum aliena cute compositi.
Comarum crines. Firmic. lib. 1. cap. vlt. Quid iam de comarum ceribus dicam?
Eumenidum comæ, Serpentes. Valer. lib. 7. Argonaut.
Achillæ. Martial. lib. 12. epigr. 83.
Ambrosiæ comæ diuinum odorem spirant. Virg. 1. Æneid.
Anguineæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 6.
Aureæ. Catul. epigr. 56.
Breuiores. Seneca Hippol. 6.
Calamistratæ. Vide CALAMISTRVM.
Cana coma Neptunij iuuenis, id est Cygni filij Neptuni, cuius coma versa est in plumas. Seneca Troad. 3.
Crispa. Sil. lib. 16.
Diuidua. Id est diuersa, & ab vtraque parte dependens. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.
Candida diuidua colla regente coma.
Coma empta. Martial. lib. 12. epigr. 23.
Denubus æque comis (nec te pudet) veris emptis.
Fera coma Orionis. Seneca Herc. fur. 1.
Fera coma hinc exterret Orion deos. Id est crinibus minantibus tempestatem. Nam Orion tres stellas habet in capite, horribili nitentes fulgore.
Haua. Horat. 1. Carm. ode 5. Valer. lib. 8. Argon.
Flauentes. Id est flauæ. Ouid. epist. 5.
Flexilis. Valer. lib. 5. Argonaut.
Formosæ petunt comæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Hirsutæ. Ouid. 1. de Arte.
Hirtæ. Sen. in Herc. fur. 9.
Horrentes. Senin Herc. fur. 6.
Nulla lege iacens, Id est incompta. Sen. Hipp. 6,
Te frons hirta decet, te breuior coma
Nulla lege iacens.
Crinis tractus & laceræ comæ. Sen. Hipp. 5.
Intonsa. Cic. 3. Tusc.
Læuis coma pectine. Ouid. 12. Metam.
Latex. Stat. 5. Syl. 2.
Lanea cui Phrygij est coma staminis.
Libera nodo, Resoluta. Sen. Troad. 2.
Longæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.
Madens. Cic. Post red. in Senatu.
Mœstæ squalore. Claud. de bel. Gild.
Mollis. Seneca Agamem. 7.
Natiua, Id est non fucata, aut non aliunde comparata. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Odoratæ. Ouid. 2. de Arte.
Populeæ, Comæ populi arboris. Ouid. 1. Amor. eleg. 7,
Vt quum populeas ventilat aura comas.
Promissæ, & rutilatæ. Liuius lib. 8. Decad. 4. De Gallis.
Rectæ, Erectæ. Sen. Hipp. 6.
Refulgentes. Stat. 1. Thebaid.
Rigidæ. Sen. Hipp. 6.
Ruilatæ. Vide paulo antè Promissæ.
Sibila coma. Sibilans, spirans, agitata vento. Valer. lib. 3. Argon.
Sparsa. Sil. lib. 8.
Spissa nitidus coma. Horat. 3 Carm. ode 19.
Splendida coma fœdatur, Id est candentes. Senec. Hipp. 2,
Per has fœdatæ splendidas supplex comas, &c.
Squalens. Stat. lib. 3. Thebaid.
Squalida. Sen. Troad. 6.
¶ Absissæ. Virg. 4. Æneid.
Arrectæ horrore. Virg. 12. Æneid.
Attrictæ. Ouid. 3. de Arte,
Illa sit attrictis impedienda comis.
Attollere comas, Attrigere comas. Sen Herc. fur. 9.
Cinctum esse comis. Ouid. 4. Trist. eleg. 6.
Cogere nodo comas, Comprimere & constringere. Seneca Hippolyto 4.
Compositæ. Ouid. epist. 12.
Comas comere. Ouid. epist. 10.
Comptæ. Virg. 6. Æneid.
Cultæ. Valer. lib. 5. Argonaut.

Damnare

Damnare comam cupresso. Stat.lib.5 Sylu.1.
Hactecous alma chely stempus nunc poncre frondes
Phœbe tuas,mœstâque comam damnare cupresso. Hoc eſt,Meo capiti coronam è cupreſſo, arbore funeſta, imponere. Id eſt,Priſcillæ mortem carmine funebri deplorare.
Decidunt comæ. Horat.4.Carm.ode 10.
Deſluxere comæ tactæ medicæmine.Ouid.6.Metam.
Deprimere comas horrentes , Inculto crines pectere. Seneca Troad.10.
Diffundere comas. Virg.1.Æneid.
Inornatas comas dilaniata.Ouid.3.Amor.eleg.8.
Dirigere comæ.Ouid.epiſt.4.
Diſtecta comas fœmina. Id eſt diſſectis comis.Ouid.epiſt.12.
Effuſæ.Ouid.1.Amor.eleg.9.
Horror comas erexit. Ouid.epiſt.15.
Exornare comas.Sen.Herc.fur.11.
Expedire comas,Id eſt reſoluere,explicare.Stat.lib.3.Sylu 4.
Exuere comam vittis. Stat.lib.11. Thebaid.
Fingere comas.Vide paulo pòſt,Soluere comas.
Frangere comam in gradus. Quint.lib.12.cap.6.
Iactæ temere comæ colla perfundunt , Id eſt ſine ordine ſparſæ. Sen.Hippol.4.
Implicare comam manu , Id eſt quod barbari dicunt *capere ad crines*. Virg.2.Æneid.
Implicare comas fertis,Circumdare. Tibul.lib.4.eleg.7.
Inuoluitant humeris comæ.Horat.4.Carm.ode 10.
Inuoluere comam. Sil.lib.15.
Honor comæ nunquam labentis.Stat.lib.3.Syl.4.
Laeratæ.Sen.Octau.11.
Flamma innoxia lambit comas. Virg.2.Æneid.
Laniare.Lucan.lib.2.
Laniata comas.Ouid.4.Metam.
In papulas luxuriare comas.Ouid.de Nuce.
Nectere comam myrto. Ouid.1.Amorum, eleg.2. Myrto, Corona myrtea.
Nexæ.Id eſt connexæ.Ouid.epiſt.18.
Negligẽtia.Ouid.3.de Arte.
Nigrantes.Senec.Here.fur.9.
Nodare comas.Claud.1.in Ruff.
Nutrire comas.Valer.lib.6.Argonaut.
Obnubere comas,Id eſt velare comas. Virg.11.Æocid.
Ornare comas fuco. Tibul.lib.1.elrg.8.
Pectere.Ouid.epiſt.13.
Permulcere. Ouid.2.Metamorphoſeos,
Permulcẽque comas,chlamydẽque vi pendeat aptè Colloeat.
Ponere comas in ſtationc. Id eſt componere & adornare. Ouid.1. Amor.eleg.7,
Pone recompoſitas in ſtatione comas.
Ephebi nondum poſiti comis.Senec.fur.10.
Premunt vittæ comam.Sen.Hipp.5.13.
Preſſare.Stat.lib.3. Thebaidos.
Hæ preſſant in rabe comas.
Prominet coma in vultus.Ouid.13.Metam. De Polyphtmo.
Rad.ante coma furgit Titan.Sen.Octau.1.
Raptari comis.Ouid.12.Metam.
Reeidere comam , Reuocare comam , contraria. Seneca Hercul. OEth.12.
Recompoſitæ.Ouid.1.Amor.eleg.7.
Reddita comis ſua cura. Valer.lib.8.Argonaut.
Rcdigare. Horat.1.Carm.ode 5.
Renodare.Id eſt in nodum colligere. Horat.Epod.11.
Rigent comæ terrore. Ouid.3.Metam.
Rupræ.Ouid.epiſt.21.
Seiſſa coma,Significat habitum fœminæ mœrentis. Virg.9.Æneid.
Soluere comas,Fingere comas , Id eſt componere , coortaria. Seneca Hippol.4,
-attolli inbet
Iterúmque poni corpus:& ſolui comas, Rurſúſque fingi.
Sparguntur comæ per caput.Ouid.3.de Arte.
Strerent comæ.Virg.2.Æneidos.
Obſtupui,ſteterúntque comæ,& vox faucibus hæſit.
Stringere comas vittis. Virg.2.Georg.
Ligatas comas auro ſubillingere.Lucan.lib.3. Id eſt aureo nodo colligare.
Succincta comas,hirſuſque vertice pinus.Ouid.10.Metam.
Tonſa.Virg.5.Æneid. Id eſt compoſita, tranquit Seruius. Nam proprié comæ ſunt non cæſi capilli.
Trahere alicui comam.Virg.1.Æneid.
Variate comas poſitu.Ouid.1.Metam. Id eſt varié diſpoſeodo.
Velatæ comæ.Virg.3. Æneid. Vbi Seruius comas vittatas exponit.
Vincti comas fronde. Horat.1.epiſt.1.
¶ Coma,per metaphoram etiam de arboribus, fruticibus, arundinibus,ateque etiam herbis dicitur.Plin.lib.12. cap.25 , Folium balſami proximum rutæ perpetua coma. Virg.4.Georgicorum,
Ille comam mollis iam tum ſondebat acbanti.
Arborum comæ.Horat.4.Carm.ode 7.
Arborea.Ouid.2.Amor.eleg.16,
Frigidaque arborea mulcent aura comas.
Nemorum.Horat.1.Carm.ode 21.
Papauerea. Id eſt comæ papaueruin. Ouid 4. Faſtor. Videtur intelligere per comas capita ipſa ſeu ſcapos. oeque enim habent comas papauera.
Saera lauri coma. Virg.7.Æneid.
Decutere comas. vt, Bruma decuſſit comas arborum. Senec.Hercul.OEth.4.
Poſuit arbor comas,Nudata eſt foliis. Virg.12.Æneid.
Tonſa comas arbos.Ouid.11.Metam.
Tremefacta coma arboris concuſſæ. Virg.2.Æntid.
Comans, comantis (*κομήτης*) Participium ſine verbo, Quriõgiorem comam habet.Plinius lib.10.cap.63.Equz comantes gloria ſuperbiunt.
Gellius libro 3.cap.9,Equum fuiſſe dicunt ſtatua & comanti iuba.
Equorum colla comantia. Id eſt iubæ. Virg.12.Æneid.
Crines comantes. Sil.lib.16.
Criſtæ galeæ comantes. Virg.3.Æneid.
Comans galea. Virg.2.Æneidos,
-ſic fatus,deinde comantem
Androgei galeam,clypeique inſigne decorum
Induitur. Vbi Seruius,Comantem,aut criſtatam : quia de caudis animalium habebant criſtas. vt, Criſtâque hirſurus equina. Aut comas habentem: vt Statius,
Non ego in terga comantes Abantiadas.
Comans humus,Id eſt graminea,ſine herboſa. Stat.5. Thebaidos,
Ille grauet oculos,languentiâque ora comanti
Mergit humo.
Iugum ſyluæ comans, Frondet & ſolia arborum dicuntur. Valer. lib.3.Argonaut.
Nareillus fera comans. Id eſt ſero flores habens. Virgil.4.Georgicorum ;
-nec fera comantem
Narciſſum,aut flexi tacuiſſem vimen acanthi. Seruius.
Ore comanti rutere ſupra quidpiam , Id eſt ore comis tecto dum inclinatur. Valer.lib.3 Argonaut.
Pectora comantia,Piloſa. Valer.lib.5.Argoo.
Pellis villis comans. Valer.lib.8. Argon.
Setæ hircorum comantes. Virg.3.Georg.
Comans ſtella. Ouid.15. Metamorphoſeos,
In ſydus vertère nouum,ſtellámque comantem.
Syluæ comantes. Valer.lib.1. Argon.
Torc eruiens leonis comantem. Virg.12.Æneid.
Altro comantes , dicti ſunt Caſtor & Pollux , ex quorum fronte plurimus manat fulgor,& ſit alluſio ad aſtra. Valerius libro 5. Argonautico,
-aſtrõque comantes
Tyndaridas, ipſe egregio ſuperemines ore.
Comans,gen.prod. (*κομήτου*) Participium ſine verbo . Qui longiorem comam habet. Vnde Comata Gallia (inquit Plinius lib.4.cap. 17,) omnis Gallia vno nomine appellata , in tria populorum genera diuiditur , amnibus maximè diſtincta. A Scalde ad Sequanam , Belgica : ab eo ad Garumnam , Celtica, eadémque Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum , Aquanica. Aremorica antè dicta. Vi-detur igitur Comatæ nomen reliquæ Galliæ conuenire , ſeeluſa Prouincia. Ptolemæus eam totam Celtogalliam vocat. Cicero 8. Philip. Gallam , ioquit , Togatam remitto , Comatam poſtulo. Martialib.1,
Caluus quum fuerris , etis comatus. Hic contraria ſunt caluus & comatus.
Sylua comata.Catul.epigr.4.
Comoſus,gen.prod.Adiectiuum (*κομώδης*.) Plin.lib.16.cap.6, Hemeria vocatur,breuior & io ordem comoſa. Idem lib.36.cap.8.Comoſiſſimum ex omnibus maximè cauliculis.
Como,comis,compſi,compſum,(*κομῶ*.) comere, tam apud Græcos, quàm apud Latinos ſignificat Componere , ornare : quoniam in capillo præcipuus hominum ornatus eſt. Terent.Heaut.2.2,
Dum moluntur,dum comuntur,annus eſt.
Pectine aurato comere aliquem. Sil.lib.13.
Capillos comere.Sil.lib.7.
Capilli comendit perfecta.Ouid.2.Amor.eleg.8.
Capur comere. Tibul.lib.1.eleg.8.
Comptum caput.Plaut.Milite,10.
Capite compto,crines,vtuſique habeat,
Colla genaſque comere. Stat.1.Sylu.2.
Comere comas.Ouid.2.Faſt.
Comas inuſtas aeu comere.Quint.lib.2.cap.9.
Criſtas comere. Stat.3. Thebaid.
Equos comiti aurigæ. Stat.4. Thebaid.
Opus compum.Tibul.lib.3.eleg.2.
Comere ſe.Tibul.lib.4.eleg.6.
Viri compti.Ouid.de Medicamine faciei.
Vultum comere.Stat.6. Thebaid.
¶ Comere,pro ornare,abſoluté.Auſon.
Come ferenatam duplici diadematis frontem. Iterum,
Tu quoque qui Latium lecto ſermone Terenti
Comis,& adſtricto percurris pulpita ſocco. Annotauit Turnebus.
Comens,comentis,Participium. Martial.lib.13.epigr.83,
Exiguos ſecto comentem dente capillos
Dicet Achillæas diſpoſuiſſe comas.
Comptus (*κεκαλλωπισμένος*.) Participium, Ornatus , compoſitus. Virgilius 10.Æneidos,
Sanguine turpantem comptos de more capilloſ. Feſtus,Comptus, Id eſt ornatus : à Græco deſcendit, apud quos *κόσμος* dicitur comere, & *κεκοσμημένος* apud nos comis,& comte dicuntur capilli cum aliqua cura compoſiti.
Dolorem ſimularum compta Cleopatra. Id eſt comptum habcos dolorem,ſiue dolorem ſimulans.Lucan.lib.10.
Comptus, huius cõptus (*κάλλωπος*.) Nomen verbale.vt,Virginei cõptus, Lucil.1. Id eſt cultus puellares, quibus virgines cum cõfucrant, COMOETHO & Melanippus amore turpiter victus delubro coniecrunt Dianæ : ob quod factnus qui malis vndique vrgerentur in Achaia,templũ illi eſt erectum, quod Triclariæ Dianæ dicetur, cuius feſtis & peruigilium quotannis celebrabatur eũ hominum immolatione. Longa eſt apud Pauſaniam in Achaicis hiſtoria, quem vide.

Comagene, herba, cuius meminit Plin. lib. 19. cap. 3.

COMAGENE. Comagenes, pen. prod. Asiæ regio est supra Ciliciam in orum sita trans Amanum montem: excurrit ad vsque Mesopotamiam Euphrate interm edio, vt Ptolemæus docet: habet tabula Asiæ. A. Incolæ Comageni dicti Pomponio lib. 2.

Comagenus, a, um. Iuuenal. Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi
Testamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tradato, Armenius vel Comagenus a vsque.

Comagenon, Medi ramentum, vel vnguentum quod κομμιωτὸν vocat Galenus in tertio de Sanitate tuenda: à Comagene Syriæ parte dictum, aorthore Plinio de Anserubus, lib. 10. cap. 32.

COMANA, Vide COMMA.

COMANE, pen. prod. (κωμανὴ.) Valer. lib. 7 Argonauticon.

-exactos lacerat Bellona Comanos. Saeu fecru sue Bellonæ, dicti ab ipsius dcæ ploo, quod illi Comana vocant, aut ab eiusdem nominis ciuitate, in qua illud fanum est situm. Strabo lib. 12, in Antitauro (qui mons est Cappadocum in Cappadocia maiore) conualles sunt profundæ & angustæ, in quibus sita fuit Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum quod illi Comana vocant. Ea ciuitas clarissima est, maximámque numine affiatorum, & sacrorum seruorum multitudinem habet. Eam Catianes incolunt, qui quanquam regi subditi fint, parent tamen sacerdoti, qui fani, & sacrorum seruorum magna ex parte dominus est, qui tempore quo nos peregrinati fumus supra fec milia erant, viri simul ac mulieres. Fano, regio adiacent non parua, cuius fructum ac prouentum sacerdos accipit. In honore secundus est in Cappadocia post regem. Reges ac sacerdotes frequentius ex eadem esse progenie solebant. Hoc sacrorum genus Orestes eum sorore Iphigenia è Scythia Taurica hoc videntur attulisse, quæ Dianæ Tauropolæ erant, lugubrem comam hic deposuisse, ex qua vrbi nomen datum est. Idem de sacerdotio Comaunorum eodem lib. paulo pôst, Inera loci facri ambitum vtriusque sacerdotis maris fœlices ac fœminæ habitatio est. Fanum quoque præter cæteram religionem expresse verat fusilarum carnium esum, vnde nec in sotam vrbem fus infertur. Idem paulo antè, Alia fane Comana Pontica eodem nomine quo maiora Cappadociæ Comana, & eidem dcæ consecrata: & inde ad ficij exemplum fumptum est: & fere fimili ritu vrumur & farrorum, & diminutionum, & cultus erga facerdotes, & iis maxime, qua ante reges febant, quando bis in anno diebus festis (quæ Dcæ natalitia appellamur) facerdos diadema gestabat, & fecundus erat in honore post regem.

Exeti Comani dicuntur à Valerio lib. 7. Argon. quòd fe gladiis petant mutuis, sanguiorem ioi honorem Dez fundentes.

Comanenses, Populi Comanæ ciuitatis, quæ Pontica erat. Modeft. I. Si duat. 5. Hoc amplius. D. de excus. tut. Nam Comanenses sophistæ, aut alij si Neocæsarea docuerit, aut curens, non habens apud Comanenses immunitatem, & hoc ita à diois Seuero & Antonino constitutum est.

COMARI, Asiæ populi super Scythas, Seythariimque defcrta, ac super Caspiom finum. Ex Pomponio Mela lib. 2.

COMARUS, pen. corr. Pomi genus, quod Latinè Vuedo dicitur, & arbutus alio nomine. Vide ARBVTVS.

COMARVS (κόμαρος.) Portus est ad finum Ambracium, intra Nicopolim, ifthmum ftadiorum fexaginta efficiens. Au hor Strabo lib. 7.

Comassor, comassari, comassari, lascuire, iocari, voluptarie viuere. Mutuari autem funt Latini hoc verbum à Græcis, apud quos κωμάζειν est ebriorum aut intemperantium more fe gerere, lascuire, fcortarum ire, &c. Horat. 4. Carm. ode 13.

Tempestiuus in domo
Paulo, purpureis alcs oloris
Comassabere maxima. Sic restituit Lambinus, apud quem plura.

COMATA, 2, Pastor Musis charissimus. Vide Musarum ioluceres, in MVSA.

Comatus. Vide COMA.

COMBA, Afopi filia fuit, Chalcidis cognomento, vt Eustathius scribit, cui nhæc armaturæ inuentionem acceptam referunt. De qua inelegantis Ouid. Metam. 4. videtur, quum inquit

Adiacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
Ophias effugit nauarum vulnera Combe. Quam Iambem transtulit Planudes, vti meminit Cæcilius Minutianus Apuleius.

Combennones, dicti sunt in eadem benna fedentes. Benna autem lingua Gallica est vehiculi genus. Sipont.

Combibo, combibi, pen. corr. (συμπίνω) combibi, combibitum, pen. corr. combibere, Simul bibere, compotare, vel totum bibere. Plin. lib. 17. cap. 15. Vt solem, pluuiásque combibant. Colum. lib. 12. cap. 10. Quæ quanie tus combiberit, simili mistura vas fupplearur.

Ara cruorem combiberat. Ouid. 13. Metam.

Lacrymas combibere. Ouid. epist. 11.

Continuo gemitos, elapsáque verba rependo,
Et cogor lacrymas combibere ipse meas.

LIBRVS combibere. Sil. lib. 11.

Combibat illapsos doctor per viscera libros.

Venenum. Horat. 1. Carm. ode 37.

¶ Combibere artes, per translationem. Cic. 3 de Finib. Video equidem, inquam, fed tamen fatici debet his artibus, quas fi dum eft tener, combiberit, ad maiora veniet paratior.

Os combibit maculas. Ouid. 3. Metamorphoseos,

Loquenti
Cum liquido nitta perfudit diua polenta
Combibit os maculas.

Combibor, Passiuum. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Sic modo combibitur, recto modo gurgite lapsus, &c.

Combibo, combibonis, masc. gen. (συμπότης.) Compotor. Lucil. lib. 26, Quanduquidem reperi magnis combibonum ex copiis. Cicer. Pæto, lib. 9. epist. 24. In his controuerfiis quas habeo cum tuis combibonibus Epicureis.

Combinare, Est multos ita diuidere, vt bini fint, id est duo simul contuncti. Sipontinus.

Combinatio. Vel bale. Duorum coniunctio dicitur. Hinc combinatio ernare figura appellatur, quam Grzci Epizeuxin vocant, quom in oratione eadem dictio fine medio duplicatur. Virgilius, Meme adsum qui feci. Sipontinus.

Combrctum, pen. prod. Genus herbæ. Plin. lib. 21. cap. 6. Simillimum ei combretum appellatur, foliorum exilitate vsque io fila extenoata, & proceritis quam bacas.

Comburo, comburis, pen. prod. combussi, combustum (καταφλέγω, κατακαίω.) comburere, ab Vro compositum, idem figoificat. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. epist. 13, Ibique eum combussimos.

Annales comburere. Cic. 1. de Diuinat.

In foro combustus, laudatisque miserabiliter. Cic. Attico, lib. 14. de Cæsare.

Iudicio comburere aliquos. Cicero Qu. fratilib. 2. epist. 2, Deinde rogas Fabium vt & patrem & filium viuos comburat, si postiistim minus, ad te mittat, vti iudicio comburantur.

Imperu magno comburere aliquod. Lucret. lib. 6.

Subsella comburere. Cic. pro Rosc. Amer.

Viuos aliquos comburere. Cic. Qu. fratilib. 1. epist. 2.

¶ Comburere, per translationem. Plaut. Milit. 11,

-nam mihi nimius calor
Comburebat gutturem. Id est vehementer exiccabat.

Combustio, combustionis, Verbale. Firmicus lib. 4. cap. 12, Vitia verò fa ciet ex igni & ferro, Id est præsiiones & combustiones.

Comc, Herba est quam Barbam hircinam vocant, à comæ similitudine: folia habet ioftar croci in rotundum sparsa, radicem dulcissimam. Vulgò *Barba petre* appellatur. Plinios lib. 21. cap. 15. & lib. 27. cap. 13.

Comedo, penultima correpta, comes, comesti: vel comedis, comedi, penultima producta, comesum, pen. prod. vel comestum (ἐσθίω, ἐσθίομαι, βρώσιμον.) comedere vel comesse, Eiusdem eum fuo simplici eft fignificationis. Plaut. Most. 8,

Tam facile vtores quàm pyrum vulpes comest. Martial.

Sezuola tu comedis apud omnes, nullus apud te.

Lacertum comedere. Cic. 1. de Orat.

¶ Comedere aliquem, bona alicuius, nummos, rem fuã, Per translationem dictum, pro Cosomere. Terent. Eunuch. 5. 9,

Hunc comedendum & deridendum vobis propino. Cic. ad Attic. lib. 6. Putat etiim fuos nummos vos comediffe.

Patrimonium comedere. Cic. pro Sext.

Comedere beneficia alicuius. Cicero 13. Philipp. Comites verò Antonij, qui postquam beneficia Cæsaris comederunt, Consulem defignarum obsiderunt. Hoc eft oblitt funt beneficiorum Cæsaris, vel negi ex cruat.

Comedere oculis. Martial. lib. 2. epigr. 60. in Mamurram,

Inspexit molles pueros, oculisque comedit, &c.

¶ Comesse, pro Comedere. Cic. pro Flacco, Quafi bona comesse Romæ non liceret.

Comesser, pro Comedisse. m. Catul. epigr. 27.

Comesti, pro Comedit. Varro Marcopoli, Pisces vt sæpe minutos magnos comesti. Nonios.

Comedum, pro comedam veteres dixerunt. Cicero ad Patum, lib. 9. epistol. 20. Cura, si me amas, vt valeas: ne ego te iacente, bonatua comedam. Pomponius in Prostibulo, Ego quæro quod edim. Nonius.

Comesus, pen. prod. (ἐδωδήσιμος.) Participium. vt, Comesum patrimonium. Cic. in Sallust. Et pro Cluentio.

Comedendus (ἐδώδιμος.) Horat. 2. epist. 7, Vt libet, hæc porcis hodie comedenda relinquet.

Comestura, huius comesturæ, pen. prod. (ἔδωδὴ.) Cato cap. 165, Sed quæ vocatur σκωληκίτης, hæc septem habet bona in comestura. De brassica loquitur.

Comedo, huius comedonis (ὀψοφάγος.) Qui bona fua consumit, inquit Festus. Varro Modio, Putat fore hoc quod hinc comedantbus connexiu, quibus nota voluntate comedunt dumtaxat gula gaudet. Lucilius in fecundo,

Viuite lurcones, comedones, viuite ventres.

Comessor, comessaris, comessari, Quod Græci dicunt κωμάζειν, Post cœnam ogitari. Suetonius in Domitiano, capitulo 21, Conuiuabatur frequenter & large: fed post cœnam, certe non vltra Solis occasum, nec vt poftea comesseretur. Liu. to. bel. Maced. refert Demetrij post cœnam quo sodales accepcrat, dixisse, Quin comessarum ad fratrem imus? Pro eo conuiuio accipit, quod ad multam noctem agitatur post cœnam.

Interomittere comessarum. Cic. Lentulo, lib. 1. epist. 9, ex Eunucho Terenti. 3. 1.

-si quando illa dicet, Phædriam
Intromittamus comessatom: tu Pamphilam
Cantatum prouocemus.

Comessatio, Verbale (κῶμος.) Cibus qui post cœnam somitur. Festus, Comessatio à vicis, quos Græci κώμας dicunt, appellatur. in his enim habitabant prios quàm oppida conderentur: quibus in locis alij alios conuiciis causa inuitabant. Sucr. in Vitellio, Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam distribuebat, in tentacula, prandia, cœnas, & comessationes. Cicero in Caelim. Quòd fi in vino & alea comessationes folum & scorta quærerent, essent ilii quidem desperandi, sed tamen rsient ferendi. Legitur hic & comessationes.

Libidines, amores, adulteria, conuiuia, comessationes, canus, gymphoniæ. Cic. pro Cælio.

Turpe conuiuium, amor, comessatio, libido, sumptus. Cicero pro Murena.

Tempestas comessationis, aut comessatio tempestatis. Cicero, 3. de Oratore.

Albana.

Albana comessatio. Martial.lib.12.epigr.48.

Comessator, pen. prod. Verbale (κωμαστὴς) Qui nocturnis atque intempestiuis conuiuiis indulget. Terent. Adelph.5.2. Caius in l.Si quid. D.de Æditit.edict. Et is ex diuerso leuis, protervus, desidiosus, fomniculus sit, piger, tardus, comessator inueniatur.

Alia fabrilium ratio, alia lectorum: non idem iudicum comessatorúmque cun spectus. Cic. pro Cælio.

Comessator conuiurationis. Cic.lib.1. ad Attic. Vt anstiri illi comessatores conuiurationis barbatuli iuuenes illum in fermentibus Cn. Cæsennium appellent. Comessatores duxi, reliquos & feros coniuratos, vt qui post cenam comessatum veniunt.

Comessabundus (κωμαζόμενος) Liuius 9. ab Vrbe, Temulento agmine comessabundus incessit. Plinius libro 21. capite 3. Athenis comessabundi iuuenes ante meridiem conuentus sapientum frequentabant. Id est comessatum euntes, hoc est perpotatum, vel madidi & vinolenti.

Comessans, comessantis (κωμάζων) Idem quod comessator. Curtius lib. 9. ad fucm, Siquid victis falcem aduersus comessantes animi fuisset, mille hercle viri modo & sobrij, septem dierum crapula graues in suo triumpho capere potuerunt.

Modo comessantium aliquid agere. Liu. 3 ab Vrbe.

Comedum (κῶμος) bona fua consumentem, antiqui dixerunt. Festus.

Comes, huius comitis, pen. corr. com. gen. (παίσωδος, συνοδοιπόρος, συνδειπνοποιὸς, συμπότης) Qui cum aliquo it, & tanquam ducem sequitur. Vipianus in 1. item apud Labeonem. 5. Siquis virgines D. Deinmnis & famosis libellis, Comitem accipere debemus eum qui comitetur, & sequatur: & vt Labeo ait, siue liberum, siue seruum, siue masculum, siue fœminam. Et ita comitem Labeo definit, qui frequentandi causique causa vt sequeretur destinatus, in publico priuatóve abductus fuerit. Inter comites vtique & pædagogi erunt. Terent. Eunuch. 2. 3.

Comites fecuti scilicet sunt virginem?

Belli cmues. Stat. lib. 6. Thebaid.

Mulatrum delectarum comes est extrema saltatio. Cic. pro Mur.

Exilij Martiallib. 12. epigr. 25.

Exilij comitem quæritis gellus est.

Fatorum comites, fic suos penates vocat Æneas alloquens patrem apud Virg. 2. Æneid.

Frigida aura comes formidinis. Lucret. lib. 3.

Fortunæ. Ouid. de Ponto, eleg. 10.

Comes fugæ paternæ. Liu. 1. ab Vrbe, Haud nihil ambigâ hiccine fuerit Ascanius, an maior quam hic, Creusa matre Ilio incolumi natus, comésque inde paternæ fugæ, & c.

Vbinequaque fugæ parentum cumes Tiberius. Suet. in Tiberio, cap. 6.

Fugæ comitem aliquem habere. Sence. Med. 2. 7.

Heliconiadum comites dicuntur poetæ. Lucret. lib. 3.

Adde Heliconiadum comites, quorum vnus Homerus

Sceptra potitus.

Socius atque comes tum honoris tum etiam calamitatis. Cicero pro Sylla.

Imperij alicuius comes. Sen. Hipp. 10,

Qui modo paterni clarus imperij comes,

Et certus hæres fydereus fulit nodo.

Comes itineris. Plaut. Epid. 1. Comes generaliter dicitur de iis omnibus qui nobiscum iter faciunt.

Itinerum, nauigationum, laborum, & periculorum omnium alicuius tépore miserimo comes & socius. Cic. Seruio, lib. 13. epist. 70.

Laborum comites. Ouid. lib. 8. Metam.

Patriæ laudis comites, Similes virtuti paternæ, imitatores gloriæ maiorum. Sence. Herc. fur. 12.

Mortis comites & funeris acri. Lucret. lib. 2. Sic vocat pleratus & ſtetus.

Oyeris. Ouid. 3. Metam.

Omnes arces, comites ac minisiras oratoris esse. Cic. de Orat. Pauoris comes. Cic. 4. Tuscul.

Scdendi comes. Cic. Atticus. lib. 5. Hoc est, Marcellus comes meus sedendi. Sensus est: Marcellus, qui & ipse Vrbis otium amat. Virtute enim gratius erat in Vrbe sedere, quam ex Prætura in prouinciam ire necuet voluisset.

Veris comites, animæ Thraciæ, id est Etesij venti. Horat. 4. Carm. od. 12.

Iam Veris comites, quæ mare temperant,

Impellunt animæ lintea Thraciæ.

Vir comes. Sen. Oedipo, 1t.

Virginitatis comites, Qui castitatem custodiunt. Ouid. 6. Fast.

Angor assidue comes malis. Lucret. lib. 6.

Discordia comes regnis socius. Stat. 1. Thebaid.

Genius comes. Horat. 2. epist. 2.

Scit genius, natale comes qui temperat astrum.

Dira fortunæ comes, libido. Sen. Hipp. 2.

Pœna comes premit culpam, Id est pœna culpam tam strictè sequitur, vt etiam premat præcedentem. Horat. 4. Carm. ode 5.

Cæruæ comitum. Lucret. lib. 2.

Manus comitum. Id est cohors comitum. Stat. 5. Sylu. 3.

Pars vna comitum. Ouid. 1. Metam.

Princeps comitum. Ouid. 1. Metam.

Strepitus comitum. Virg. 6. Æneid.

Turba comitum. Sen. Herc. Oet. h. 5.

¶ Assiduus comes. Senec. Hippol. 10.

Atra comes cura. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Exterior. Horat. 2. Serm. sat. 5. - nec tamen illi

Tu comes exterior, si possiuet, re recules. Id est, insteriore, in finistra parte positus. Porphyr. Elegantèr in hunc locum Turnebus, quem vide.

Fidus. Tibul. lib. 1. eleg. 5.

Gratissimus comitum. Ouid. 14. Metam.

Impigæ. Stat. 3. Sylu. 2.

Improbus. Martial. lib. 12. epigr. 38.

Vxori qui sæpe tuæ comes improbus hæret.

Noui comites. Virg. 2. Æneid. 5.

Atque hic ingentem comitum affluxisse nouorum

Inuenio, admirans numerum.

Officiosa. Ouid. epist. 17.

¶ Abnegare comitem. Horat. Carm. ode 35.

Te fpes, & albo rara fides colit

Velata panno, nec comitem abnegat. Id est non aduersatur te comitari.

Addere sese comitem alicui. Virg. 6. Æneid.

Adiungere se comitem fuge. Virg. 4 Æneid.

Circumdare lateri comitem. Ouid. 2. ad Pisonem.

Complecti aliquem comitem in casus omnes. Virg. 9. Æneid.

Destituere comitem. Ouid. 8. Metam.

Ducere comites. Horat. 3. Carm. ode 15,

Tu potes tigres, comitésque syluas

Ducere. Metaurum alloquitur.

Educere comites aliquò. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Heret comes. Vide Impromptus comes.

Ire comitem alicui. Virgil 6. Æneid. His Laodomia it comes,

Mittere aliquò quempiam comitem alij. Virg. 1. Æneid.

Negare comitem, Id est nolle comitatum ire. Ouid. 1. de Arte.

Minicum fe comitem præbere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Comitem se præbere furoris alterius. Cic. de Amic.

Comitem quærere. Vide paulo ante, Exilij comes.

Terga sequentem comites. Ouid. 9. Metam.

Sperare aliquem comitem. Virg. 4. Æneid.

Venire alicui comitem. Ouid. epist. 13.

¶ Comes, vsurpatum ironicè. Cal. in Catonem, epigr. 51,

Tanto te in fastu nega. as amice?

Dic nobis vbi fis futurus, ede.

Audacter, comitis licenter ede.

Comes, e clamm ad Ducem. Cic. pro Marcello, vbi de rebus gestis Cæsaris, Huius autem rei idem est dux & comes. Est ergo comes qui sequitur, & ducem habet, inquit Valla.

Ipse casus, cuentisque rerum, non duces, sed comites consiliorum alicuius. Cic. pro Corn. Balbo. De Pompeio loquens.

Ducem non comitem aliquorum dicere. Cic. de Amicit.

Comes, relatum ad principem. Cicero, Neque enim princeps tuæ ad salutem esse potuit. m, si esse alij comites voluisset.

Comitem Platonis se profiteur. Id est sectatorem. Plinius in Præfat.

Comes, cum genitiuis mei, tui, sui. Seneca Thebaid. 1,

Nemo me comitem tui Eripiet vnquam.

¶ Comes consilij alicuius. Plaut. Pseud. 3,

-nam tu me antehac

Supremum habuisti comitem consilijs tuis.

Dulcis fœrcerum comes. Quint. lib. 1. cap. 4.

¶ Comites indicum, erant legati, præfecti, quæstores, scribæ, qui cum magistratibus in prouincias mittebantur. Cic. 4. Verr. N. go rubipè vllum nummum Cl. numerauisse, sed quum ob tuæ decretas, ob imperata, ob iudicata pecunia debaiur, non erat quærendi cuius manu numerarentur, sed cuius iniuria cogerentur. Comites illi tui dilecti, manus erant tuæ: præfecti, scribæ, medici, accensi, aruspices, præcones, manus tuæ erant. Ex Budæo.

Comites iudicum cuiam erant aduncres & ministri imperij. Cic. ad Qu. frat. Atque inter hos, cos quos tibi comites & adiutores negotiorum publicorum dedit ipsa Respub. duntaxat finibus his præfabis, quos antè præscripsi.

¶ Comes, Dignitatis nomen sub postremis Imperatoribus, vt videre est in plerisque locis Codicis.

Comes domorum, à Iustiniano dicitur is qui in domesticos Principis curam habebat.

Comes horreorum, cuius & mentio est in posterioribus Codicis libris, postini Principis curator fuit, habuitque manciplia quædam purgandis horreis assignata, eoquendis, & reponendis.

Comes sacrarum largitionum, erat ille per quem Princeps sua stipendia largiebatur, & hic forte erat procurator Reipublicæ, qui Græcè λογίστης nuncupatur, & illustris erat. Alij dicunt quod per hunc Imperator liberalitatem suam & magnificentiam exercebat. Turnebus, Comes sacrarum largitionum erat quæstor ille qui thesaurus sacris, id est imperatoris & augustalibus pecuniis præerat.

Comes rei priuatæ, qui patrimonium Cæsaris curabat & administrabat. Hæc verba & sequentemo in iure, & in Marcellino legantur.

Comes Palatinus dicitur, qui curam gerebat præcipuam, vt remissorum notariorum & iudicum negligentiam arguerer, & à prouincialibus tributa exigerer, & consueta deposcerer, ita quòd non in prouincialibus, sed præcipuè insius est vt iudicibus & eorum officialibus præcepto imminerer & superesset. Cod. de offic. comit. facr. largit. & de offic. rei. d. proui.

Comites consistoriani sunt illi qui fuerunt in Principis consistorio. qui dici meruerunt etiam spectabiles, & Præconsulibus æquiparabantur. Cod. de comitib. consistoria. lib. 12. t. 1.

Comitus, Appellatur dignitas Comitum. Lvit. de dissuf. lib. 10. C. l. 47. de decurio. eodem. Aliaque primi ordinis, alia secundi comitiua constituunt. Cl. vit. de profi. II. & med. lib. 10. C.

Comitor, pen. corr. comitatis (παραπέμπω, παρεπιμπτω, παραπέμπω, παραπέμπω) comitari, Proprie eli minorum ergo maiores. Sust. de Claris gram. Rhemnius Palæmon Vicetinus mulieris verna, primò, vt ferunt, seruitium, deinde cheirilem filium dum comitatur in scholas, literas didicit.

Fuga aliquem comitari. Virg. 4. Æneid.

Ferre greſſus cum aliquo & cum comitari. Sil.lib.3, Fer greſſus agiles meum, & comitare vocantem.
Comitari curum. Sonnin. Tiberio. cap. 6.
Comitari exequias. Plin.lib.11.cap.18, Funeranteſúmque more comitantur exequias. De apibus.
Mortuum honore comitari, Facere ei funus. Virg.11. Æneid.
Superbia comitatur honores. Claud.8. Paneg.
Iret alicuius comitari. Virg. 6. Æneidos,
Ille meum comitatus iter, narrauit amoris rumorem.
Oues comitantur paſtorem. Virg.3 Æneid.
Comitari, cum datiuo. Cic.5. Tuſc. Cæteraq; quæ comitantur huic vitæ, in qua ſapiens nemo eſt vitiorum vnquam.

Comito, comitas, pen. corr. {gr} comitare, Actiuum: vnde Comitor paſſiuum, Idem. Quid de Pontio, lib.2.
Quem pia nobiſcum proles comitauit euntem. Properti. libro 2. elegia 8.
Quòd ſi vera mez comitarem caſtra puellæ, &c.
Gradus alicuius comitare. Ouid. 8. Metam.
Veſtigia alicuius. Ouid. 14. Metamorphoſeos,
Noſtráque adulantes comitant veſtigia.
Comitare aliquem ad locum aliquem. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.
Pirithoum Thiſeus ſtygias comitauit ad vndas.

Comitans {gr} Participium. vi. Nullo laius comitante. Seneca Hippol. 4.
Nullo comitante lauari. Martial. lib. 11. epigr. 52,
Hic nullo comitante nec moleſto,
Thermis grandibus, & ſuis lauatur.
Non ẽquo ordine comitantes. Sil. lib. 4.
Turbà comitantum. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Nimbi comitantes. Ouid. 3. Faſt.
Armis comitandus, Id eſt ad vſu bello. Virg. 4. Æneid.

Comitatus, pen. prod. {gr} Participium. Cic. 2. in Catil. Illud etiam moleſtè fero, quòd ex vrbe parum comitatus exierit.
Dolore comitatus. Tibul. lib. 3. eleg. 2.
Bellum comitata fœmina. Stat. 8. Thebaid.
Pecudes fœræ comitatæ paruis gregibus. Sen. Hippo. 1.
Lacrymis comitata ſororum. Id eſt lacrymantibus comitata ſororibus. Stat. 2. Achill. De Theride.
Militibus & armis comitatus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Comitatus, pen. prod. {gr} Nomen. vnde Comitatior. Cic. 5. Tuſcul. Aſſelapiadem ferunt philoſophum, quum quidam quæreret, quid ei ex cætas attuliſſet, reſpondiſſe, Puero vt vno eſſet comitatior. Plin. lib. 10. cap. 17. Eſt enim ars illis inter ſe blandiri, & cotrumpere alias, ſurtóq; comitatiores reuerti. De colùbis loquitur. Secundum hoc comitatiſſimum hominem dicemus Latinè, quem vulgò bene aſſectatum dicimus. Budæus.

Comitatus, huius comitatus, pen. prod. {gr} dicitur Clientela ſequens dominum. Cic. ad Lepidum, lib. 6. 19. Eius Falernum mihi ſem per idoneum viſum eſt diuerſorio: ſi modò tecti ſatis eſt ad comitatum noſtrum recipiendum. ¶ Comitatus, pro Curia principum in iure ſubinde legitur, teſte Budæo.
Societas atque comitatus alicuius. Cic. 7. Verr.
Aſſiduus comitatus. Quint. lib. 11. cap. 3.
Hecates comitatus, Proſerpinæ famuli. Valer. lib. 6. Argon.
Mulierbris & deliciatus ancillarum puerorúmque comitatus. Cic. pro Milone.
Semuir comitatus, Id eſt virorum effeminatorum. Iarbas de Æneæ loquitur ironicè apud Virg. 4. Æneid. Seruius.
Comitatus optimorum ciuium. Cic. ad Attieum, lib. 8. Accedit illud, ſi manco, & illum comitatum optimorum & clariſſimorum ciuium defero: acceſſum eſt in vnius poteſtatem.
Comitatus virtutum. Cic. 2. de Finib. Quid tanto concurſu honeſtiſſimorum ſtudiorum, tanto virtutum comitatu, ſi ea nullam ad aliam rem, niſi ad voluptatem conſpiritur?
Abſtrahere ſe ex comitatu auipliſſimorum virorum. Vide ABSTRAHO.
Recipere comitatum aliquorum. Cic. Lepez, lib. 6. epiſt. 19.
Comitatus qui alia trãſlatum. Plin. lib. 17. cap. 23, de trãdueibus loquens, Inter ſe obuij miſcentur, alligantúrque vna conciliati virgultorum comitatu obiter rigorati qua deferiantur.
Comitatenſes, Milites ſunt, qui comitatui conſeſſi ſunt, vt ait l. 13. de re milit. lib. 12. C.

Comeſſor, comeſſatis, Comeſſatio, Comeſſator, Comeſſabundus, Comeſſans. in COMEDO.

COMETES, pen. prod. Pater Aſterionis qui vnus ex Argonautis fuit. eum autem genus {gr} (vt author eſt Apollonius) ad Apidani ripam, in quem fluuium delabitur Enipeus. Val. lib. 1. Argonautic. an.
-celer Aſterion quem mater earentem
Clenæus gemino ſouit pater amne Cometes:
Segnior Apidani tires vbi fentit Enipeus. Clenæus autem Cometes à Valerio dicitur, quòd Clenæus pomontorium ſit Theſſaliæ, in qua regione ſunt Apidanus & Enipeus.

Cometes, vel cometa, cometæ, m. g. pen. prod. {gr} Eſt ſtella crinita, quæ ætate non ſine magno portento apparere ſolet. Cic. 2. de Nat. deor. Tum facibus viſis cælestibus, tum ſtellis his, quas Grzei cometas, noſtri cincinnatas vocantque ante bello Octauiano magnarum fuerunt calamitatum prænuntiæ.
Belli mala ſigna cometes. Tibul. lib. 2. eleg. 6.
Diri cometæ, Criniti & peſſimi. Virg. 1. Georg.
Fatales. Valer. 6. Argonautic an.
-tratóque vocati
A ſoue fatales ad regna iniuſta cometæ. Regnorum enim euerſionem regúmque mutationem portendere ſolent cometæ.
Mutans regna. Lucan. lib. 1.
Rubeſcentes. Claud. epigr. 4.
Tremuli elaro ardore. Cic. 1. de Diuinat.
Triſtes. Claud. 8. Paneg.

Comicus. Vide COMOEDIA.

COMINUS, {gr} Populi ſacrunt Italiæ in tractu Æquicolarum. Plin. lib. 3. cap. 13, In hoc tractu interierunt ex Æquicolis Cominj, Tadiates, Aeedici.

Cominia, Genus oliuæ, apud Plin. lib. 15. cap. 3.

Cominuspen. corr. {gr} Aduerbium, feribitur & duplici mm. non eſt idem quod propè: id (vt ſic dicam) à propè: vt, Cominus ne ineffebant lapidibus: hoc eſt à propinquo loco: ſeruat ẽ contrario, eminus è longinquo: ſed ita tamen longinquo, propinquóque, vt propè intra iactum teli eſſe poſſit, aut quod ſit id genus. non enim rectè dicas, eminus veni: eminus redeo. Hæc Valla in Rudiensem. Cicero 2. de Diuinat. Nunc eminus agamus: experiamúrque. &c. Cæſar 1. bell. Ciuil. Itaque dum locus eminus pugnan di daretur.
Cominus factus ſol. Plin. lib. 5. cap. 9, Verùm ſole per eos dies cominus facto, exirahi ardoris vi & ſuſpenſum abundare, ac ne deoorerur abſcondi. De Nilo.
Cominus iudicari. Plin. lib. 11. cap. 42.
Pugnare cominus cum hoſte. Cic. pro Cornel. Balbo.
Tenderè cominus. Suet. in Cæſare cap. 67, L. Caſſium partis aduerſæ cum decem roſtratis naubus obuium ſibi neque refugit, & cominus tendens, vtrò ad deditionem hortatus, ſuppliceм ad ſe receepit.
Accedere cominus ad aliquem. Cic. Attico, lib. 2. 17.
Recipere cominus pecuniam. Ponponius in l. Si quaſi. D. de Pignorat. actio. Si quaſi receptoras à debitore tuo cominus pecuniam, redditdiſti ei pignus.
¶ Cominus, Statim, ſine intermiſſione. Virg. 12. Georgicorum, Quid dearn iacto qui ſemine cominus arua
Inſequitur? Seruius.
Graue cominus ærtate aër Sordidus. Stat. 12. Thebaid. Id eſt grauiter exhalat.
Cominus & eminus. Ouid. 3. Metamorphoſeos,
-rigido de fratribus vnum
Cominus enſe ferit, aculo cadit eminus ipſe.
Latéque & cominus. Catul. epigr. 59.

Comis, & hoc come {gr} Benignus homo, & facilis, qui alij non grauate inferuit, inquit Valla lib. 4. cap. 38. Cic. 2. de Finib. Quaſi quis illum neget & bonum virum & comem, & humanum ſuiſſe.
Amica comis & blanda. Ouid. 2. de Arte.
Comis & humanus erga aliquem. Cic. de Seneca.
Comis, vrbanus, & liber. Horat. 1. Serm. ſat. 4.
Anus comis. Ouid. 3. Faſtorum,
Conueniunt partes hæ tibi comis anus.
Ingenium come. Tacit. lib. 5.
Oculi comes. Ouid. 4. de Arte,
Combus eſt oculis alliterendus amor.
Sermo & congreſſus comis. Tacit. lib. 15.
¶ Comis, pro Indulgenti. Liuius, Nunc patres comes, & ſenes faci le de alieno imperio ſuæ to gratiam faeere. Budæus.
In vxorem comis. Horat. 2. epiſt. 2.

Comior {gr} Comparatiuum. Cic. pro Mur. Quis verò C. Lælio comior? quis iucundior eodem ex ſtudio iſto?

Comitas, pen. corr. {gr} Denominatiuum. Id eſt benignitas, facilitas. Cic. 5. de Finib. Iuſtitia dicitur, cui ſunt adiunctæ pietas, liberalitas, benignitas, comitas, quæque ſunt generis eiuſdem.
Comitas & affabilitas ſermonis. Cic. 1. Offic.
Comitas & beneficentia. Cic. 1. de Orat. Sunt enim aliæ virtutes, quæ videntur in moribus hominum & quadam comitate ac beneficentia poſitæ.
Comitas coniunctióque humana. Cic. 1. Offic.
Comitas & facilitas. Cic. de Amic. Et ad omnem comitatem facilitatémque prochuior.
Obſequium & comitas adoleſcentis. Cicer. Attic. lib. 6, Mulieres quidem valde amtelligo delectari obſequio & comitate adoleſcentis.
Comitas & Seueritas, contrariæ. Cic. in Orat. Quid enim tam diſtans, quàm à ſeueritate comitas?
Otationis comitas. Cic. in Bruto, Summa non vitæ ſolùm atque naturæ, ſed orationis etiam comitas.
Verborum comitas. Cic. 2. de Orat.
Exquiſitiſſimæ comitatis cœnam dare. Suet. in Othone, cap. 3, Omnium autem conſilium ſeeretoríque particeps, de quam Neronecandæ matri deſtinauerat, ad auertendas ſuſpitiones cœnam vtrique exquiſitiſſimæ comitatis dedit.
Summa comitate cœnam præbere. Suet. in Auguſto, cap. 74, Cœnam ternis fereulis, aut quum abundè, ſenis præbebat, vt non minus ſumptuoſa ſumma comitate.
Erat inillo viro comitate grauitas condita. Cic. de Seneca.
Summa alicuius grauitas cum ſingulari comitate coniuncta. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1.
¶ Aſperitate grauitati comitatem. In ASPERSO.
Comitate inuitandi conciliare ſibi aliquem. Liu. 1. ab Vrbe.
Conciliat animos comitas affabilitáſque ſermonis. Cic. 2. Offic.
Diſſoluta comitas. Quint. lib. 2. cap. 2.
Nullam comitatem habere ſermonis. Cic. 1. Offic.
Comitas in ingeniis illuet. Vide ILLVCEO.

Comiter, pen. corr. {gr} Aduerbium, Hilarè ac libenter, inquit Varro de Lingua Lat. lib. 6.
Comiter accipere aliquem. Plaut. Amph. 16.
Comiter adiuuare. Terent. Phorm. 3. 3.
Adminiſtrata comiter prouincia. Tacit. lib. 17.
Comiter ac benignè appellare aliquem. Liu. 2. ab Vrbe.

Salutare benignè, comiter appellare unumquemque. Cicero 13. Philipp.

Comiter alterius populi magistratem consernate, Proculin l. 7. D. de captiu. & postlim. se interpretatur. Hoc enim adiicitur, vt intelligatur alterum populum superiorem esse, non vt intelligatur alterum non esse liberum. Quod idem Cicero in orat. pro Corn. Balbo demonstrat. Primùm verbi genus hoc est suadendi, imperantis est, non precantis. Deinde quum alterius populi magistratem seruari jubetur, de altero siletur, certè ille populus in superiori conditione caussaque ponitur, cuius magistratem seruandum defendimur. Hotom.

Excipi comitem. Ouid. 2. Fast.

Factum à vobis comitem. Plaut. Pœnul. 12.

Comitem habitare. Plin. lib. 17. cap. 4. de Craſſo Domitij alloquente, Vtrumne ligitur ego sum, inquit, quæso Domiti, exemplo grauis & ab ipſa me cenſura notandus, qui in domo, quæ mihi hæreditate obuenit, comitem habitare, & non inquilinum arbitrer?

Comici, benigni, faciles, ſuaues homines eſſe dicuntur, qui erranti comiter monſtrant viam, benignè nil grauatè, comiter quidem errè, non commodè tamen. Cic. pro Corn. Balbo.

Solari comiter aliquem. Cic. Attico, lib. 3.

Comitaſſes, veteribus pro cobibus, teſte Nonio. Aeolus Ennio.

Tum autem Ægiſthus ſi me eſſe eodem lecto comitaſſes patri. Obſoletum.

COMITIA, comitiorum {o/ne/utra} Erant conuentus Populi Romæ, à ſimul iundo ita appellata, vbi creabantur magiſtratus & cligebantur per ſuffragia: vbi etiam leges approbabantur. Dicta comitia, quaſi coitia. Cicero, Venio ad comitia ſiue magiſtratuum ſiue legum. Plaut. Aul. 23.

Ibo intrò, vbi de capite meo ſunt comitia. Id eſt vbi de capite meo agitur.

Comitiorum tria genera Romæ diuerſis temporibus inſtituta, curiata primùm à Romulo, centuriata deinde à Seruio Tullio, ſexto Romanorum rege, poſtremò tributa, à tribunis pleb. De curiatis comitiis alij ſignificant, quæ ſcripta ſunt apud Pomponium iuriſconſultum: Romulus, inquit, populo in triginta partes diuiſo, quot curias appellauit, quod tunc reipubl. curam per ſententias earum expediebat, leges quaſdam curiatas ad populum iubitulerunt & frequentes reges. Centuriata Seruius rex, vt diximus, maiorum rerum, patritiorumque magiſtratuum cauſis induxit: ſiue comitus ad centenarium reipubl. tempora patritios magiſtratus creandi delegimus. Tributa, regibus erectis, tum primùm inſtituta, quum Coriolanus in iudicium populi vocatus eſt. poſteaque eum Volerone Publilio Lætorius legem tulerunt, vt tributis comitijs plebeij magiſtratus fierent, qui antea ecuriatis fiiri ſolebant. Tributorum autem comitiorum alia materiæ vis eſt ac lex, quæ Lex Tributa, & M. Horatius ex ea ſeruerunt, vti, quod tributis comitijs plebs ſanxiſſet, eo Quirites omnes æquè tenerentur, ac ſi centuriatis comitijs petitata lex eſſet, aut centuriatis tribuna iure æquata, &, quod ait Liuius, tribunitius rogationibus accrimonium reijun hæc lege datum eſt, quò, quidquid tributim plebs ferret, id de omnibus Quiritibus ferri neceſſe eſſet. Quamquam & Publilius dictator lege lata, centuriata, quæ patritiorum cauſſa inſtituta diximus, imminuit: ſanxit enim, vt omnium legum, quæ comitijs centuriatis ferrentur, ante initium ſuffragium patres auctores fierent: ne ſcilicet roboris minus haberet, ſiquid populares, patribus inuitis, latum eſſet. Ne imminuta, & tempore euanuerit ea cognoſci poterit, ſi quæ duarum legum, Æliæ & Fufiæ fuerit ſententia, conſideretur. quare loca ipſa proponemus. ac primum, quod ait in ea pro Sexto: iidem conſules ſtatim ſed tribus, atque inſpectantibus, latis eis leſ, ne auſpicia valerentque eas obnuntiare, quæ res legi interpretandi, vt omnibus fatis diebus, qui fieri poſſet, ne Ælia, lex Fufia ne valeret edendi eſt, quatuor illas partes, de auſpicijs, de obnuntiatione, de interceſſione, de ſolis diebus, omnes de his legibus, quæ ſubeuntur, Ælia & Fufia, comprehendi, ſed eas proprias Æliæ, poſteriorem autem Fufiæ, tum Fufiæ cum tribunitiis legibus generis, & quaſi naturæ duas eſſe terminas ſeparatam, & tanquam ſidenam. nam auſpicia ideo erant, vt eſſet obnuntiatio. cum enim de ezlo ſeruatum eſſet, tum ſeſtebus legem obnuntiabatur. itaque auſpicionum quali partus quidam erat obnuntiationis: nec vnquam ſeruatum eſt de ezlo, quin obnuntiatum eſſet prius, ne adueniret. Quæ cum ita eſſent, quam profecta confirmarent id, quod eum populo ageretur, aduerſa impedirit nt. propterea ſublatum eſſe à Clodio morem de ezlo ſeruidi, ſcripſit Dio lib. 2 x 2 v e s t: quam tamen antea ita diligenter auſpicia ſeruata eſſe tempore, vt M. Drusi legibus, quia contra auſpicia latæ iudicatæ eſſent, ſeruatis de cæteris populum non ſeruaſſe. Cæſar lib. 2. de Legib. & Pedianus in commentario Cornelianæ tradidit. ergo cum hoc auſpicionum genere quali cognatione quadam tollatur obnuntiatio, ac interceſſio nihil habet commune eum auſpicijs. auſpicia enim ad religionem referebantur, quod à ezlo, id eſt à deorum nomine, tenderet interceſſio autem, quæ ab homine potteſtatis erat, & cum à voluntate ſemper, nulla religionis obſeruatione, manabat, tum ab ea voluntate nonnunquam, quæ ab omni religione diſſentiret, & cum ipſa quali deorum voluntate pugnaret. præterea, ſeruare de ezlo, augurum, atque omnium plane magiſtratuum fuit, quod à Iunio Pera notatum in interceſſere non licet. ſententias à tribunis pl. tum veteri facta ratum legum iure, rum, vt ego exiſtimo, legas Æliæ Fufiæ pertinuit. loquor autem de interceſſione ad populum, quum lex ferretur. nam in ſenatu, quum S. C. fieret, non tribunos plebitum, ſed omnes, qui eadem potestate, quam ij, qui S. C. fauerent, maiore vi ferent, interceſſendi facultatem habuiſſe, diximus in libro de Senatu. atque etiam, quod in eo libro nò diximus, forenſis, vt ita dicam, erat interceſſio, quum prætori de priuata controuerſia decernenti prætor ingrederebat. cuius generis iduneus loeus erit in libro de Iudiciis, nde perſequamur inſtitutum. Dein, legis Æliæ Fufiæ tria illa membra, de auſpicijs, de obnuntiatione, & interceſſione, quæ Clodius ſua lege ſuſtulit: quartù de faſtis diebus Fufia lege ſanctum, itaque in oratione de prouinciis conſularibus, in eaiemo, paulo diſtinctius ſoquutus eſt Cicero, quum caput illud, de faſtis diebus, ſeparatim à reliquis poſuit: reliqua verò tria ſeparatim, quidem & ipſa ab eo capite, ſed ipſa tamen inter ſe coiunctas, vt dubitandum minime ſit, quin hæc in vna lege ſimul fuerüt, ſeuti ſimul ſunt à Cicerone pronuntiata, quòd ſitis vna lege, ne illud quidem dubitandum de duabus legibus, Ælia, & Fufia, vtrum intelligamus. nam ſi de tribus coniunctis vnum aliquid in Ælia lege fuiſſe docuero, Æliæ legi & reliqua duo tributa debere, concedendum, vt opinor, erit. docebo autem Pedianj verbis obnuntiationem Æliæ legis fuiſſe nam illud in Piſonem, Ap. Clodio ſe falli portento prodigioque reipublicæ Ælia & Fufia aueria eſt, ipſe ſic interpretatur. Legem tulit P. Clodius tribunus pl. de quis per eos dies, quibus eum populo agi liceret, de ezlo ſeruaret. propter quam rogationem, ait, legem fuiſſam & Ælianj, propugnatula & muros tranquillitatis atque otij, edenſum eſſe, obuntiatio enim, quæ perniciosis legibus reſiſtebat, quam Ælia lex confirmaueras, eras ſublata, minor autem cura de loco nihil de feriæis Fufiæ legis addidere Pedianus, quòd tamen ipſam legem ſimul eum Ælia nominatur. non enim tantùm tulit Clodius, ne quis per eos dies, quibus eum populo agi liceret, de ezlo ſeruaret, quod contra lex Ælia nobebat: ſed etiam, vt omnibus fatis legem ferri liceret, vt aperte demonſtratur illa quæ ſunt à nobis excogitatæ pro Sexto recitata, & hæc in ea de promiteiis: Aut ſtatuendum nobis eſſ, legem Æliam manere, legem Fufiam non eſſe abrogatam. non omnibus fatis legem ferri licere, quum lex feratur, de ezlo ſeruari, obnuntiari, intercedi licere. Verùm, vt fortaſſe munius Pedianus, quia præterimiſit id quod Fufia lege ſitum Clodius abrogauit, non item mendoſus in eo quod de lege Ælia poſuimus. fatis enim plane loquitur: itaque vt cur de mendo ſuſpicemur, cauſſam eſſe nullam videamus. quare ſubeamus quod volumus, obnuntiationem ad legem Ælium pertinere. quod ſi hoc, ergo & illud, auſpicia quoque, à quibus obnuntiatio derinatur, & interceſſionem ad eandem legem pertinere. & ſi hæc tria ad legem Ælium, vnum illud, quod reliquum eſt, de faſtis diebus Fufiam pertineat, neceſſe erit. eandem virtutem legis ſententiam, nuſſallor, attigit in epiſtola, Quæris, libro 1. ad Auicum, quam ait: Lurco autem tribunus plebis qua magiſtratum ſimul cum lege Ælia iuit, ſoluius eſt & Ælia, & Fufia, vt legem de ambitu ferret. inſtant enim veteres Romani magiſtratuum auſpicato: neque omnino quidquam publicè nec domi, nec militiæ, ſine auſpicijs gerebatur. quod autem in tribunatu pl. Lurconi mandando factum erat, vt auſpicia ſeruarentur, id vi poſſe lege de ambitu ferenda ne ſeruaret, neque auſpiciorum vllam omnino rationem haberet, decretum eſt à ſenatu: neque hoc ſolum, ſed illud ſimul, vt omnibus fatis legem ferre poſſet, quod lex Fufia vetabat: adeo enim ſolum eum ſenatus & Ælia lege & Fufia, vt neque auſpicijs religio, neque diei tum ratio impedimento eſſet, quo minus populo rogare, populum perferri les de ambitu poſſet. Has ipſas leges & in oratione pro Sexto lege Cludia ſignificat abrogatas, quum ait: Mitto eam legem, quæ omnia iura religionum, auſpiciorum, potestatum, omnes leges, quæ ſunt de iure, & de tempore legum tog andarum, vna rogatione ſustulit. Nam eſt non nominalegem vna lege, quam multæ eum ſeruatum eſt, quum ait, Quæ ſunt de iure, ſuſtum autem, quum ſubiuit, Et de tempore. ius enim intelligit auſpicandi, obnuntiandi, intercedendi, quæ ſanxerat Ælia lex: tempus autem, quo legem perferri non liceret, ſaltò videtur dies, de quibus eauerat Fufia lex. nec dubito, quin quidam dixerit, Omnia ista reliqua, quæ ſanxerunt, conſeruatum, a ſententiam ponit Æliæ legis, quam Fufiæ, ſpectauerit, nihil enim harum vitio, quod ad Fufiam referri poſſit, nam ego quidem, in verbo, Ioneſtatum, obnuntiationem & interceſſionem ſignificari puto, quæ legis Æliæ fuiſſe iam diximus. & quidquam Auſpiciorum poteſtatum, vitium, ad interpretationem antecedentis verbi Religionum: quod ſcepe facit, & in dictione. Poteſtatum, & obnuntiatio & interceſſio ſimul includuntur ſolam tamen obnuntiationem ad religionem refro. nam interceſſioni eum religione nihil erat: quod paulo ante demonſtrauimus. Ex iis quæ attulimus, fatis, opinor, conſtat, auſpicandi, obnuntiandi, intercedendi morem apud Romanos fuiſſequæ pertinent ad ius comitiorum: quo de genere lex Ælia loquebatur. conſtat illud quoque, faſtis diebus non leuiſſe haberi comitia legum ferendarum cauſſa, ſed comitialibus tantùm, quod Fufia lege ſanctum erat. Impediuntur autem comitia modis, ptimum ſoue fulgetre vt nuanc: deinde, ſi tinitum ſulmen eſſet: tum ſequis eo morbo, qui in ſputatur, coruiſſet, ex quo comitialis morbus dictus eſt. poſtremo ſi tribunus pl. interceſſiſſet: quod ſebat hæc voce prolata, Veto. Notandum eſt tam illud apud Gellium, legi eatum eſſe, vt quo die auſpicia capere eſſent, eodem ea de rebus ne auſpicia auſpicatum eſſet, comitia abſoluerentur. absque infirmum & inane populi iuſſum erat. Hæc ex libro Manuei de legibus Romanis.

Comitia calata. Vide C A L O. calat. & Gell. lib. 15. cap. 27.

Centuriata. Liu. 4. ab Vrbe.

Conſulum comitia. Cic. Q. fratri, lib. 2. 6.

Conſularia. Cic. pro Murena, Imperatores enim comitijs Conſularibus, non verborum interpretes deliguntur.

Curiata. Vide C V R I A.

Curiata. Cic. Attico, lib. 4.

Comitia militaria, vrbana, communia. Arnobius, Nunquid magiſtratus per populum creatis? militaria, vrbana, communia quæ ſunt comitia ſcitis? Appellat comitia centuriata, militaria, quòd populus more militari centuriatus ist: vrbana, curiata. Cuiæ enim curiæ vrbani populi. Communia, tributa, quòd ex tributis populi tribubus ferte certæque nò propria cauſſum vrbani populi, ſed etiam ruſtici & ſubuibani. Turnebus.

Quæsteria. Cic. Cario, lib. 7. epiſt. 30.

Recentibus comitijs in Senatum introducere aliquem. Cic. 1. de Diuinat.

Tribunitia. Cic. Attico, lib. 1. 1.

Tributa, curiata, centuriata comitia. Cicero 1. de Lege Agraria. Gell. lib. 13. cap. 16. & lib. 15. cap. 27. Vide ſuffragia quomodo ferri ſolerint.

lerent in SUFFRAGIO.

Tributa capitis comitia. Cic. 3. de Legib. Præterea neque tributa capitis comitia rata esse possunt.

Vera comitia & adumbrata. Cic. 2. de Lege Agrar. Sint igitur Decemviri neque veris comitiis, hoc est populi suffragiis, neque illis ad speciem atque ad usurpationem vetustatis per XXX lictores suppositorum casu adumbratis constituti.

¶ Abstinere comitiis. INABSTINENTIA.

Nullis comitiis magistratus alicui datus. Cic. 2. de Lege Agrar.

Differre comitia. Cic. ad Attic.

Edicere comitia. Liu. 24. Vrbe, Expectabant quam mox Consulibus ereandis comitia ediceretur.

Facere. Cic. Attico, lib. 4.

Gerere. Cic. 3. de Legib. Quòd comitia illa essent armis gesta servilibus.

Habere. Cic. pro Murena.

Ioue tonante, fulgurante, comitia populi habere nefas. Cic. 2. de Diuinat. Idem à Graecis obseruatum videtur: nam apud eos pluuia & tonitrua comitia diminebant. Aristophanes, Ἀπαντᾶ τοῖς ἀγορᾶς ἕνεκα βουλομένοις. Turnebus.

Comitia indicere plus est quàm conciliũm. Gell. lib. 15. cap. 27. Is qui non vniuersum populum, sed partem aliquam adesse iubet, non comitia, sed conciliũm indicere iubet.

Inquinata largitione comitia. Cic. de Petit. Consulatus. Video nullam esse comitia tam inquinata largitione, quibus non graris aliquæ centuriæ renuntiẽ fuis maximè necessarios.

Obire. VIDE OBIRE.

Obnuntiare comitiis. Cic. Post red. in Senatu, Legem Tribunus plebis tulit ne auspiciis obtemperaretur: ne obnuntiare conciliis aut comitiis, ne legi intercederi liceret.

Comitiorum quotidie singuli dies tollintur obnuntiationibus, magoa voluntate bonorum omnium. Cic. Q. fratri, lib. 3.

Peragere. IN PERAGO.

Tota comitia perserbere. Cic. Attico, lib. 4.

Prodere, vel, vt alij legũt, Protrudere comitia in mensem Ianuarium. Cic. ad Fornium, lib. 10. epist. 26.

Iustus rogator comitiorum. Cic. 1. de Diuinat.

¶ Comitia etiam de reis habebãtur. Liu. 3. ab Vrbe, In mora Tribuni erant, qui comitia Quæstores de reo habere, nisi prius de lege habita essent, suffragiis denegarent. Budæus.

Comitium, Locus vbi coiuur ad litiones & fussragiorum causas: dictum, vt air Festus, à coeundo, quòd in eum locum populus conueniebat ad suffragium ferendum. Liu. De ad. 3. lib. 4. Perfugæ virgis in comitio cæsi omnes, ac de fasto deiecti. Cicero pro Sestio, Quum forum, comitium, curiam, multis denoctẽ armata hominibus ac ferro plerique occupauissem. Gell. lib. 4. cap. 5. Statua Romæ in comitio posita Horatij Coclitis formissimi viri de exlo tacta est. Afconius in 3. contra Verrem, Comitium, inquit, locus propter Senatum, quò coire coperunt & Populo Romano licet.

Comitium videtur subdistilus esse ore. Cic. in Bruto, Quare si angustè & exiliter dicent eli Attieorũ, sint suoe Attici, sint in comitium veniant, ad stantem iudicem dicant. Subsellia grãdiorem & plenioremvocem desiderãt. Ad iudicem, apud iudicem. Stantem, quòd in subsellijs iudices sederent, in comitio starent. Cicero Atticus bene in comitium mitti, quòd exoslis minores, qui in comitio age bantur, & in quibus rebus agi nemini necesse erat quicquam eras, dicere possent. sed quam angustè & exiliter dicerent, neque in subsellijs, neque in Rostris, ad stantem in iudicijs maioribus, neque in concione dicere ex modo de poterant. quòd ex contentione & ardore cærerent, quæ in subsellijs & Rostris requirebantur. Comitium, ait Varro lib. 4. de Lingua Latina, ab eo dictum, quòd eò ibant eò comitia curiata, & hinc eaosa. Vel forè stantem, vt possit audire oratores horse sic angustè & exiliter dicentes. Id est attenuatè & ieiunè.

In comitium afferre aliquid. Cic. 2. de Diuinat. Ita cotem in comitium allatam, inspectante & rege & populo, nouacula esse dicitur.

In comitio defuit aqua. Cic. 1. de Diuinat.

Comitialis, & hoc comitiale, pen. prod. {ad comitia}: & à comitijs, & à comitio dicitur, vt inquit Budæus, Quod ad comitium pertinet.

Dies comitiales, qui comitijs habendi dicuntur eranein quibus cum populo agi licebat, vt air Macrobius: & quibus Pop. Rom. conuenire solebat ad suffragium ferendum. Cic. ad Q. fratr. lib. 2. 6. Consequuti sunt dies comitiales, per quos Senatus haberi non potest.

Comitiales dies appellabant, quũ in comitio cõuenirbant. Festus.

Comitiales hominẽs, Litigiosi dicuntur. Plaut. Pœnul. 8.

Menses comitiales. Cic. 4. Ver. Dies is erat legitimus comitijs habẽdis, &c. Herodotus, quo Romæ reuertitur, dies, vt ipse putabat, quindecim ante comitia, postquam eum menisem comitialem, comitijs abhinc iam triginta habitis.

Comitialis morbus, vulgò Caducus dicitur, aliàs Sacer, & morbus Herculeus, quòd Hercules eum morbum passus sit Dicus comitialis, quòd comitia vitiare diceretur, inecrumpebantur enim comitia quo die aliquis conuulsus. Caius, Quòd comitia prohibere soleat, nec id quidem multi virium fint. Plinius lib. 10. cap. 23. Columtiolus verarri semen gratissimus cibus: quam ob causam eas damnauere menfæ, simulque comitialem propter morbum desqui sserum, quem solæ animalium sentiunt præter hominem.

Comitialis homo. Quem eo morbo laborat. Plin. lib. 20. cap. 5.

Comitianus {ad comitia} Adiectiuum. vt, Comitiana statio: quæ in modum comitiorum celebratur. Liu. 3. bel. Pun. In hac comitiana iam duorum exercituum statione, principes Nolanorum nuntiant Marcello, nocturna colloquia inter plebem & Patres fieri. Signinius monere in vetere bus libris legi, in hac continua duorum, &c.

Comitiatus, pen. prod. Adiectiuum. {ad comitia} Suffragio populi in comitijs electus. Cic. ad Attic. 4. Ex comitiatis puto fore vt ducantur Tribunitij. In emendationibus tamen codicibus sic legitur, Sed comitia puto fore vt ducantur. Tribunitij candidati iurarunt. Primæ tamen lectioni suffragari videtur Asconius, quum dicat Tribunitios fuisse alterum genus comitiatorum.

Comitiani Tribuni militares {ad comitia.} Asconius Pæd. in 2. contra Verrem, Tribunorum militarium duo genera, Primum eorum qui Rufuli dicuntur. Hi io exercitu creari solent. Alij sunt Comitiati, qui Romæ comitijs deliganntur.

Comitiarus {ad comitia} Subsantiuum. Cic. 3. de Legibus. Tum leges præclariſſime de XII. Tabulis tralatæ sunt, quarum altera prudẽtia tollitaltera de capite ciuis rogari, nisi maximo comitiatu vetat. Gell. lib. 13. cap. 14. M. Messala augor in libro primo de Auspiciis, ita de minoribus magistratibus ferbit: Consul ab omnibos magistratibus & comitiatum & concionem auocare potest. Prætor & comitiatum & concionem vtrumque auocare potest, nisi à Consule. Minores magistratus nusquam nec comitiatum nec concionem auocare possunt. Eare, qoi eorum primus vocat ad comitiarum, is recte agit. Hæc Gellius. Porrò comitiarum auocare, est impedire ne habeantur comitia.

Comitiarum diminere & rescindere. Cic. lib. 2. de Legibus, Quòd enim maius est, si de iure quærimus, quàm posse à summis imperijs & summis potestatibus comitiarus & concilia vel instituta diminere, vel habita rescindere? Quo in loco quidam inepte legunt Comitatus.

Per maximum comitiarum. Cic. 3. de Legib.

Comitialiter, pen. corr. Aduerbium {ad comitia.} Plin. lib. 22. cap. 25. Item contrarctionibus, etiam si id comitialiter accidat. Id est etiam si contractiones fiant ex morbo comitiali.

Comito, & Comitor. VIDE COMBIS.

Comma, comatis, pen. correct. gen. {κόμμα} Latinè ineiso dicitur. Est autem incisum, quæ pars est periodi. Vide COLON. Vide etiam Incisum, in INCIDO supra. prod.

Comma, Cæsura. Prisciauus de duodecim carminibus, Comma ea autem sunt tria, trochaica, semiquinaria, & semisepteuaria. Budæus.

Commaculo, commaculas, pen. corr. {συμμιαίνω, εμμιαίνω} commaculare, idem significat quod maculare.

Commaculare se ambitu, per metaphoram. Cic. pro Cælio, Nunquam enim Cælius tam amèsi fosset, vt si se isto infinito ambitu commaculasset ambitus, alterum accusaret.

Mamas commaculare sanguine alienius. Virgil. de Meda, 8. eclog. Id est pollucre incestu cum.

Commadeo, commades, penult. corr. {μαίνομαι} commadere, Idem quod simplex madere. Caro cap. 156. Coquito vsque dum ea commadebit bene, quam adsundito.

COMMAGENA, Vide COMMAGENA.

Commaceuam, Pomponius lat. 5. 2. D. de aur. & arg. numerar. inter ea vtuguenia quæ valeruditus causa parata sunt. Plin. libro 10. cap. 22. & lib. 29. cap. 4. ex Cõmagena Syriæ parte nomen sumpsisse arbitrisque ex adipe anserino in vase æreo cum cionamo multa niue obruto, ac rogore gelido macerato. Alij Comagenum scribunt, Vide supra sub loco.

Commalaxo, commalaxas, commalaxare, est exercere, ac maturefacere. Nonius Varro, Nec dolorem adsaphoron esse quod philosophia commalaxarem eam partem, &c.

Commanduco, commanducas, pen. prod. {τραγῳδέω} commanducare, Id est deuibus molere. In ore tenere. Cicero Nandere dicit. Plin. lib. 19. cap. 8. Quum priores ob religionem eam minimè commanducarent. Valerius, Pronuntiæ dentibus absectam, & commanducatam linguam in cum populi.

Cõmanducatur, Deponès apud Lucilium, lib. 4. legitur, pro Comedit vel deuorat. Affeuptur (inquit) nec opinantem, in capur inflit, ipsum commanducatur eorum complexum. Idem lib. 25. Vilucum, Anliocratem mediastinum, atque bubulcum

Commanducatur, corrupit, ad incita adegit. Nonius.

Commanducatus, commanducata, commanducatum {τραγῳδηθείς} Plinius libro 22. cap. 22. Soncho oris grauoleuntia commaducato succo.

Commanducatus, hoius commanducatos, penult. prod. {τραγῳδηθείς} Plinius libro 24. capite 4. Vlcera commanducatia impositique efficacissime fanari. Ita emendatoribus codicibus legitur Commanducato, impositoque.

Commanco, commanes, penult. corr. encommanere, Simul manere. Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 8. Reseruat enim non ad eos qui adueniunt, sed ad illos qui in domo commanent.

Commanipulo, pen. cor. commanipulonis {ἰμάτιον} Miles ciuisdem manipuli, apud Spartianum. Ex Budæo.

Commaritus, commariti, pen. prod. {συμμαίνομαι} Vide marid. Plautus Casina. 18,

Meus soeer, compar, commaritus villicus.

Commasculo, commasculas, pen. corr. commasculare. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 11, Commasculæ fronteni, & sequistrata verecundia quam in te sueies rubore indicare, confer nobiscum libeat occurrere. Hoc est audeverilem offendere frontem.

Commater, commatris, pen. prod. fœm. gen. Vide COMPATER.

Commeatus, In COMMEO.

Commeditor, pen. corr. commeditaris {συμμελετάω} commeditari. Author ad Herennium, lib. 3. Quare platet & ex ordine locos comparare, & locos quos assumpserimus, egregiè & cõmodati oportebit, vt perpriuò oobis hæc re possint. Id est meditari, & cogitatione memoriæque complecti. Lucret. lib. 6. de Carbaso,

Et fragiles fontius chartarum commeditatur. Hoc est, exercet, facit, reddit.

Commemini, penult. corr. {μιμνήσκω} Simul memini, vel idem quod memini simplex. Cic. 1. Tuscul. Ego autem non commemini, ante quàm sitim natus, me misertum.

Commemoro, commemoras, pen. corr. {ὑπομιμνήσκω} commemorare, Commonefacere, in memoriam reducere. Terent. Phorm. 4. 5.

Ita quamob

Et quamobrem dem commendabo. Cic.4. Academ. Tum & illa dixit Antiochus, quæ heri Carulus commemorauit a patre suo dicta Philoni.

Monimenta clementiæ commemorantior in regibus. Cic. pro rege Deiotaro.

Commemorare de re. Cic. pro Fonteio, Nō meliore fortuna ad probra nunc audiendā fuerint, quam illi, de quibus antea commemorari, fuisset.

De memoria alicuius commemorare. Cic. 3 de Orat.

Commemorare, Aliter. Cic. de Senect. Pythagoreorū more, exercēdæ memoriæ gratia, quid quoque die dixerim, audiuerim, egerim, commemoro vesperi.

¶ Commemorare, pro Admanere. Pomponius in Lin vendendo. D. de contrah. empt. & vend. Si quam seruitus vendita prædius debeberet, nec commemorauerit vendītor, sed fidem reticuerit, &c.

Damna commemorare. Stat. 9. Thebaid.

Commemorare officia quæ contulimus in alterum. Cic. de Amic.

Pericula exhaustā commemorare. Ouid. 12. Metam.

Prælia sua commemorare. Ouid. 9. Metam.

Commemorare verbis. Cic. 7. Verr. Quid vero illa Segestanorum non solūm literis tradita, quæ cōmemorare verbis? sed multa officiis illorum vsurpata & comprobata cognatio?

Reperam commemorare. Id eſt deuou commemorabo, & iterum dicam. Lucret. lib. 6.

Nunc omnes repetam quām raro corpore sint res

Commemorare.

Sed quid ego plura commemorem? Oratio transfriood ad narrationis finem apta. Catul. epig. 59.

Dici aut commemorari. Cic. pro Quintio, Nam quid hoc iniquius aut indignius C. Aquili dici aut commemorari potest?

Commemorando. Lucret. lib. 3.

Molitaque præterea tibi posſum commemorando

Argumenta fidem dictis contradere noſtris.

Commemorandus. Cic. 2. Verr. O commemoranda iudicia, &c.

Commemoranda & diuina liberalitas. Cic. Lentulo, libr. epiſt. 9.

Hoc accedit, commemoranda quædam & diuina Cæſaris in me fratrēmque meum liberalitas.

Commemoratio (ὑπομνηματισμός) Verbale. Terent. And. 1. 1.

-nam iſthæc commemoratio,

Quaſi reprobrari eſt immemoris beneficij.

Antiquitatis commemoratio. Cic. in Orat.

Commemoratio pecuntiarum in chirographo facta. Scæuola in l. vle. D. de probat.

Popularis commemoratio. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Non cum vitæ tempore ſibi dimitteudam commemorationem nominis noſtri. Cic. pro Archia.

In affidua commemoratione omnibus eſſe. Cic. 3. Verr. Opponitur autem ei quod dicitur, In obliuione iacere.

Commemorabilis, & hoc commemorabile, pen. corr. (ὑπομνηματικὸς, ἡ, ὁν) Dignus qui cōmemoretur. Plaut. Pœn. 7. Dabo aliam pugnam clarā & commemorabilem. Cic. 2. de Nat. deor. Muſtaque alia in aliis locis commemorabilia proferre posſum.

Vir optimus & commemorabili pietate ac virtute præditus. Cic. pro Marcello.

Commemorandum, Idem quod Commemoratio, veteribus. Cæcil. Plocio, Pudebat, credo, cōmmemorandum ſtupri. Nonius.

Commendo, commendas (παρατίθημι, τιμάω) commendare, Cōpoſitum à Mando: quòd ſi cum datiuo iungatur, ſignificat Committo. vi, Commendo te regi. Si vero arcuſamo cum Apud, vel ablatiuo cum In, ſignificat Laudo. vel Commendo te apud regem. Ex Valla lib. 3. cap. 41. Vlpianus de verb. ſignific. 88. Commendare nihil aliud eſt quàm deponere.

Committere & commendare aliquid alicui. Cic. 11. Philip. Harum rerum omnium decretario Conſulibus optimis & fortiſſimis commiſſa & commendata.

Commendare plus eſt quàm cōmittere. Cic. pro Domo ſua, Omne vobis erga meam dignitatem, ſtudium, & iudicium non modò commiſſum, verumetiam commendatum eſſe arbitrabantur.

Commendare & concredere. Cic. pro Sex. Roſc.

Rem & famam ſuam commendare & concredere alicui. Cic. pro Quintio.

Se rotum commendare aque tradere alicui. Cic. Curioni, libro 2. epiſtola 5.

Quām diligentiſſimè commendare. Cic. Caninio, lib. 2. epiſt. 16.

Intime commendare aliquem. Cic. Q. frat. lib. 2.

Commendare al quid alicui, aut aliquem alteri. Cic. ad Lentul. lib. 1. epiſt. 3. Commendo tibi eius omnia negotia, liberos, procuratores. Commendo tibi me ac meos amores. Catul. epig. 5.

Habenas rerum commendare alicui. Claud. 6. Paneg.

Commendare alteri ſuam iuſtitiam humanitate. Plin. Iunior. lib. 9. epiſt. 5. Egregiè facis (inquiro enim & perſequiro) quòd iuſtitiam tuam prouincialibus multa humanitate commendas.

Commendare alteri liberos ſuos teſtamento. Cic. de Finib.

Ita commendare negotia, vt maiore ſtudio, magiſque ex animo cōmendare non poſſit. Cic. Cornificio. lib. 12. epiſt. 26.

Omnes opes fortunaſque ſuas alicui commendare. Cicero pro Quintio.

Salutem alicuius alicui commendare. Cic. in Parad.

Curæ alicuius commendare aliquem. Ouid. 3. Faſt.

Pontificum authoritati, fidei, prudentiæ, ſacra religioneſque & priuatas & publicas, maiores commendabant. Cic. de Aruſp. reſp.

Commendare aliquem fidei alterius. Cic. lib. 15. epiſt. Fam. epiſt. 2.

Fidei aliquorum commendare quem autea duis commēdauit. Cic. pro Murena.

Fidei, virtuti, felicitati alicuius Galliam commendare. Cicero de Prouinc. Conſul.

Totum me tuo amori fideſque commendo. Cic. Attico, lib. 3.

Tuelæ aliquorum ſilios ſuos commendare. Cic. 1. de Orat.

Adoleſcentiam alicuius ad opinionem aliquam commendat domus alicuius. Cic. 2. Offic.

Commendare ſe alicui in clientelam. Terent. Eunuch. 5. 9.

Thais parti ſe commendauit in clientelam & fidem. Hoc more & inſtituto Athoieniium, apud quos, qui cures non erant, ſed inquilini, patronum aliquem ſibi oprabant, quod ἐπιτρόπευσιν dicebant. Qui autem patronum non habebat, in ius eo nomine vocabatur, appellabaturque illud iudicium, ἀπροστασίου. Turnebus.

Cōmendare de meliore nota. Cicero ad Ciceronem, lib. 3. ep. 39. Quare, Cicero mi, perſeuera conſtanter nos conſeruare, & Sulpitij ſucceſſori nos de meliore nota commenda.

¶ Commendare aliquem ſempiternæ gloriæ. Cic. ad Lucium, lib. 5. epiſt. 12.

Immoralitati commendare hiſtoria voce oratoris. Cicero 1. de Oratore.

Iudicio omnium commendari ab aliquo. Caſſius Ciceroni, lib. 12. epiſt. 13.

Commendare literis. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 10, Satis me multa ſcripſiſſe, quæ literis commendari poſſint, ne abiror.

Mooumentis alicuius petere res ſuas quameleritimè cōmendari. Cic. Lucio, lib. 5. 12.

Multis monmentis ad omnem memoriam commendari. Cic. 9. Philipp.

Cōmendare memoriæ Cic. 5 de Finib. Quare attendo te ſtudioſe, & quæ cunque rebus his, de quibus hic ſermo eſt, oomina impunin, memoriæ commendo.

Commendare ſe fugæ. Hirtius de bello Africano. lib. 55, Paruulum nauigium nactus cōfendit ac ſe fugæ commendat.

¶ Commendare (τιμάω) pro Laudare. Cic. 7. Verr. Qui quum ſe virtute, non genere pop. Rom. commendari putaret.

Nullare via magis orator commendat, quàm ver borum ſpleodore & copia. Cic. de Claris Orat.

Memoria vuorum & præſentium teſte commendare aliquos. Cic. 2. de Orat.

Commendare amici monuſcula. Martial. lib. 1. epig. 79,

Sed ſi parua tui munuſcula quæris amici

Commendare, &c.

Commendare halitum ſuum re aliqua. Plin. lib. 12. cap. 3. Hæc eſt autem cuius graoa Parthorū proceres incoquere diximus efculētus, commendandi halitus gratia. Hoc eſt, ad optimum & odoratum halitum cuenilandum & faciendum.

Commendare res illa virum. Ouid. de Triſtibus,

Nullos (credem) commendat tanta parentum.

Commendat hæc res vina ſuo ſuco. Plin. lib. 23. cap. 19, de loto arbore loquens, Fruitroſior hæc fuctuque magis tubes, cuius nucleus oon ſimi maoditur, iucundus per ſe, atque ſuauior e vino: quos & vina ſuco ſuo commendādos. Id eſt faceos ve vina pluris fieret.

Eloquentiam vos maxime cōmendat. Cic. de Orat.

Curā commendata faciem. Ouid. de Medicamine faciei.

Iuuenem commendare amicæ dicitur vinum. Horat. 1. Epiſt. 15.

-generoſum & lene requiro,

Quod curas abigat, quod cum ſpe diuite manet

In venas animumque meum, quod verba miuiltret,

Quod me Lucanæ iuuenem commendet amicæ. Inter omnia quæ vino acciduit, & aliud eſt maximum, quòd vires præſtat in Venerem. Hoc eſt ergo quod dixit, Quod iuuenem cōmeudet amicæ. Id eſt forrem & amabilem amicæ reddat, vt iuuenem. Porphyr.

Nitorem commendare oleum amygdalinum dicitur. Plin. lib. 23. capite 4.

Reos maxime commendat placida, ſummiſſa, & lenis oratio. Cic. 2. de Orat.

Commendatus, Participium. Cic. pro Roſc. Amer. Cui fama mortui, fortunæ viui commendatæ ſunt, atque concreditæ.

Sacrum facroue commendatum qui clepſerit, ita ſacrilegus, patricida eſto. Cic. 2. de Leg.

Non modò commiſſum, verūm etiam commendatum iudicium aliquibus erga dignitatem alicuius & Domo ſua.

Spes à vro in uuo commendata. Cic. pro Cluentio, Spem illam, quam in aluo commendatam à viro coutinebat, vita auaritia ſceleri Oppianici vendidit.

Douo aliquo deorum & munere commēdati nobis poetæ videntur. Cic. pro Archia.

Ex vtiliare ſua commendatæ nobis res, id eſt quas amamus ob vtilitatem quam ex eis percipimus. Lucret. lib. 5.

Multāque ſunt, nobis ex vtilitate ſua quæ

Commendata manent tuteiæ eradita noſtræ.

Fauore alicuius commendatum eſſe. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Sint igitur veiito mea commendata fauore

Carmina.

Commendatus literarum honore. Plin. lib. 35. cap. 18.

Sibi commendatus. Cic. 4. de Finib. Omne animal primum ſibi commendatum, ex ſe & ſuium in ſuo genere incolumique veller.

Commendatum habere aliquid. Plancus Cicer. lib. 10. 21, Meam dignitatem commeodatam habeas rogo.

Habere aliquos commendatos. Trebonios Ciceroni, lib. 12. 16.

Dignitatem alicuius commendatam habere. Caſſius Ciceroni, lib. 12. 12.

Commendatus, penult. prod. Nomen (ὑπόσημα.) Cic. pro Corn. Balbo. Quis eſt enim noſtrum, cui non illa ciuitas ſit huius ſtudio, cura, diligentia, ſcommendatior?

Memoriæ hominum ſempiternæ commendatores. Cic. 3. Philip.

Commendatiores eſſe famæ. Plinius lib. 35. cap. 10. Similiter eam quam cupiam vocare: tradūtique ea perunctios commendatiores eſſe famæ.

Omnibus rebus cõmendatissimos aliquos habere ab aliquo. Cic. Cornificio,lib.12.25.

Commendatio {commendation} Verbale. Cicero ad Lentulum, libro 13. Nostra, ceterorumque amicorum commendatione gratissimam in provincia fuit.

Caput commendationis alicuius. Cic. Cornificio, lib.13.25.

Ad cæteros contempti hominis cõmendatio 000 defuit. Cic. Attico, lib.8.

Exequi ambitione quadam commendationes alicuius. Cic. Actio, lib.13.33.

Intelligere commendationem maximo vsui esse sibi. Cic. Cornificio, lib.12.28.

¶ Commendatio {commendation} Laus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7, Magna est hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis, magna memoria Consulatus tui.

Commendatio ac iudicium. Cic. pro Cælio.

Honoris petitio & commendatio. Cic. Bruto, 6.2.

Ingenij commendationem euertere. Cic. de Claris Orat.

Liberalitatis commendatio. Cic. Lentulo, lib. 1.7.

Oculorum commendatione aliquid animis tradi. Cic. 2. de Orat.

¶ Accurata. Vide ACCVRO.

Breuis. Vide BREVIS.

Vulgaris. Cic. Lentulo, lib. 1.3.

In vulgus commodatio. Cic. 5, Tuscul. Vide ne plus commendatio in vulgus, & hæc quæ expetitur gloria, molestiæ habeat, quàm voluptatis.

Oratio probitatis commendatione, boni viri fœcicm debet tueri. Cic. 2. de Orat.

Homo per se cognitus nulla commoddatione majorum. Cic. 1. in Catilinam.

Ad gloriam commendatio prima est adolescenti. Cic. 2. Offic.

Prima commendatio quæ à natura bonis facta est, oculis nostris & obscura est. Cic. 5. de Diuinat.

Prima commendatio profitebitur à modestia, cum pietate in parentem, tum ea fuos benevolentia. Cic. 1. Offic.

In prima commendatione dicere aliquid vel ponere. Cic. 2. de Fin.

Epicurus autem quum in prima commendatione voluptatem distiffet, &c. Er paulo pôst, Vt voluptatem illam Aristippi in prima commendatione ponere. Id est, in primis laudare.

A prima commendatione naturæ rationem ducere. Cic. 5. de Fin.

Commendatio accessit. Vide ACCERSO.

Commendationem comparare. Cic. 2. Offic.

Commendatiooem inermis etatis ab impietate & scelere ducere. Cic. pro Deiotaro.

Gratiarum actione magis quàm commendatione egere. Cic. Cornificio, lib. 13.25.

Ducere commendationem. Cic. in Bruto.

Habere commendationem. Cic. Famil. 7.

Renouare commendationem. Cic. Famil. 7.

Valere communi sensu omnium, & dulcissima commendatione naturæ. Cic. pro Planctio.

Obrepere ad honores errore homioum, commendatione fumosissimarum imaginum. Cic. in Pisonem.

Commendatus, pen. prod. Verbale {commended} Qui commendat aliquem alteri vel laudat.

Commendatrix, pen. prod. Verbale fœm. {commender} Cic. 1. de Leg. Sed profectò ita fe res habet, vt quoniam vinorum emendatrices ingem esse oportet, commendatrice eæque virtutes, ab ea viuendi doctrina ducatur.

Commendatrix terra. Plin. Iunior, lib. 3. epist. 10.

Commendatrius {commender} Adiectiuum. vt. Commendatitia littera, In quibus aliqui commendantur. Cic. 6. Verr. Quod vbi intellexi, multum apud illum recentes omnium, multum tabulas non commendatitias, sed tributrinas valuisse admoniti, &c.

Littera commendatitias aliqui mittere. Labeo in 1. vltima. D. de acquirer. dom.

Commendabilis, & hoc commendabile, penul. corr. {worthy} Dignum quod laudetur. Colum. lib. 5. cap. 6, Sed vt desum arbustum commodabile fructu & decore est, hevbi, &c.

Commentilis. Incommvnis.

Commentaculum, Virga dicebatur, qua præcopublicus præcedẽs sacra, tubam summouebat, silentiumque indicebat, ne rem diuinam factiro mala vox obstreperet, aut quid auribus triste acciperet. Nunque id decorum sacrificiis tacituroitate in primis, & intentus animis opus erat. Ex Alex. Genial. lib. 4. cap. 17.

Commentitius, Commentor, Commentum, Vide COMMENTICOR.

Commico, commeas, commeare {commeave} ex Con & Meo, meas, compositum, Est animo redeundi abire. Colum. lib. 12. cap. 3, Multum conferre agris iter commodum: primum, quod est maximum, ipsum profanum dominique libeius commeatus fit, si vectationem vix non reformidet. Terent. Hecyra, 2. 2.

Rus abiidit scilicet rato in vrbem commeat. Vbi Donatus, Commeare, est abesse inde vbi re ille oportet.

Commeare dicuntur sacs, annuetiario adueut discessique noræ. Plin. lib. 10. cap. 23. Simili, aufers quoque & olores ratione comeant. Aliquò commeare. Tacit. lib. 1.

Commeare ab aliquo. Cæsar 7. bel. Gal. Vetuto ab repentino hostium incursu eram singuli cummeare possent.

Ab otiu ad occasum commeasse fol. Cic. 2. de Nat. deor.

Commeare ad aliquem. Cic. 7. Verr. Tollam nauem parare, quæ prædam ex Sicilia deportaret & quo adea sumia quæ reliquisses, commearet.

In via commeare. Vlpianus in l. 1. 5. fumma. D. de his qui deteeruntur vel effud. Cæterum si aliquando vulgus in illa via noo cumeabat.

Vulgus cum mercibus & oneribus in locum aliquem commeãt omnes. Cic. pro Lege Manilia.

Commeare præter statuam. Plin. Iunior, lib. 2. epist. 7, Et ir ergo pergratum mihi hâc effigiem subinde intueri, subinde resperere, subhæc confistere, præter hanc commeare.

Commeare viam scrupulosam. Plaut. Capt. 4, Nam meus scrupulosam victus commeat viam. Id est aspernimus est victus meus. Ioeus Plautinus per metaphoram.

Commeare vltrò citrôque. Liu. 5. bel. Pun.

Vicissim retrò commeant omnia. Cic. 3. de Nat. deor.

Commeant literæ. Cic. 2. Attic. lib. 8. epist. 9, Crebrò enim illius literæ ab alijs ad nos commeant. Ab aliis, ad alios missæ.

Commeant libidines. Cic. pro Cælio, Quæ haberet palam decretum semper aliquem, cuius in hortos, domum, Baias, iure suo libidines omnium emmearent.

Sermones commeant. Tacit. lib. 2, Cæsar iuo ciuin haud aspernatus. congressus abnuit posse eum eodem Flacco internuntio sermones commeare.

Commeare, Absolutè. Sczuola in l. Seiæ. 5. Idem quæsiit. D. de fundo instruct. & instrum. legato, Respondit non legatos eos qui forte veluti comitantes transissent. De seruis loquitur, qui animo redeundi transissent.

Intentus & commeans animus. Cic. 4. de Nat. deor.

Commeans, Vlpianus in l. 11. D. de his qui dicer. vel effud. 5. 1. Publicè cùm vulgi est, nisi metus & periculo per interuca commeans.

Commeatus, huius commeatus, pen. prod. {leave} Est (inquit Donatus) ex aliqua commoratione temporalis abscessus. Valla autem, Commeatus (inquit) in singulari tantum pro facultate ad tempus à militia, ab aliove muneiberiu recedendi, quam præbet milii imperator, præpositusve inferiori, cumlegue quo velit ad præfectum dirm reuerturo. Licet Liuius lib. 23. ait, Magna pars sine commeatibus dilabebatur. Hæc tenus Valla, lib. 3. cap. 10. Festus, Commeatus dicitur, id est tempus quo, ire & redire quis possit.

Argentarius commeatus. IN ARGENTVM.

¶ Commeatum accipere INACCEPTO.

Commeatum dare alicui. Martianus in l. 4. D. de pœnis, Nem potest commeatum remeatum ve dare exuli, nisi imperator ex alicuia causia.

Obtinuit eum liberum imperare. Vlpia in l. fin. D. ad municipal. Senatores, inquit, qui liberum commeatum, id est voluntatem velint morandi arburium, imperaturum, domicilium in vrbe retinere.

Commeatum petere. Tranquus Plinio, lib. 10. epist. 9.

Ad eum commeatus venire. Author ad Heren. lib. 1.

¶ Commeatus, pro ipso commeandi actu. Cæsar bel. Gall. lib. 5, Obsidibus acceptis, exercitum reduxit ad mare, naues inuenit refectas. His deductis, quòd & captiuorum magnum numerum habebat, & nonnulli tempestate deperenant naues, duobus commeatibus exercitum deportare constituit.

¶ Commeatus in vtroque numero {travel} pro Cibarijs ad alimentum. Rei quæ exercitum alit, vsus multitudinis sumitur. Interdùm eum pnuam homioes. Cic. pro Lege Manilia, Commeatu & piuato & publico prohibebamur. Hæc Valla lib. 3. cap. 10. Cic. 7. Verr. Tetigitur aulnore & interpretes, nc foro quidem & comitio Mamertini pop. Romanum tutare debuerunt.

Abundare commeatu. Cæsar 5. de bel. Gall.

Intercludere hostes commeatibus. Vide INTERCLVDO.

Intercludere inimicis commeatum. Vide INTERCLVDO.

Locare commeatum. Salust. in Iugurth.

Mittere commeatum. Cæsar 5. de bel. Ciuil.

Parare comeatum. Salust. in Iugurth.

Petere commeatum. Salust. in Ciuil.

Portare commeatum. Salust. in Iugurth.

Recipere commeatum. Cæsar 1. de bel. Ciuil.

Submittrare commeatus copiam. Cæsar 4. de bel. Ciuil.

Subuehere commeatum. Liu. lib. 3.

Commeatalis miles dicitur, qui in stipendij partem accipit alimenta ex commeatu id est ex almeoro publico. Iulii. de præt. prætr. Aphric. Iquas Deo, Nullum audeant duces, vel tribuni, commeatalem de ipsis dimittere, nc dù fibi liceum fruidem conficere, io cultoditas nostras relinquant prouincias. Et infrà, Non de commeatalibus militum, aut de eorum stipendijs lucrum faceie.

Commercor, commiercaris, commeratus sum {trade} commercari, Idem quod mercari, vel mutras res emisui mercari. Plautus Capt. 1, Pater captiuos eommercatur alios, tantum studens vt natum recuperet.

Commercium, commercij {commerce, trade} Quasi contractano quædam mercium, inquit Sipontinus. Plin. Iunior in Panegyr. Diuersaque gentes ita commercio misceuntur, &c. Vlpianus Institut. 19, Commercium, inquit, est emendi vendendique inuicem ius.

Honorum commercia. Claudian. Panegyr. 2.

Commercia bella. Virgil. in Æneidos,

-bella cummercia Turnus

Sustulit ista prior. Id est vicissitudines, inquit Seruius. Tacit. lib. 13. non ita procul à fine, Sabini cædè, dirempta bella commercia.

Cùmcreso sermonis feras linguas contrahere ad colloquia. Plin. lib. 3. cap. 5.

Terræ gemiuæ commercia. Id est congerratio duarum interse regionum. Stat. 1. Achilleidos.

Hoc fœdus Phrygium, hæc gemmæ commercia terræ. Id est Graciæ & Asiæ.

Iacere commercia. Claudian. 1. de raptu Proserpinæ,

-qui fas per limen vtrumque

Solus habes, gemmoque facis commercia mundo. Hoc est, mutuam consuetudinem. Est autem commercium, libera cummeandi contrahendique facultas, ab vs qui merces vtrò citrôque conueniunt, appellata. Hactenus Parthasius.

Commer

Commercium rei habere quid sit, apparet ex verbis Vlpiani in l. multum interest. D. de verb. oblig.

Locum esse commercio. Brutus Cic. in epist. ad Brutum.

In agro Segestano Panormitanis commercium est. Cic. 5. Verr.

Alicui ne commercium quidem esse oportet. Cic. 4. Verr.

Miscere commercio diuersas gentes. Vide MISCEO.

Commercium, Rerum permutatio. Plin. lib. 33. cap. 1. Vtinamque posset è vita in rotum abdicari autum, & ex auaritum feleriore vitio, quum tes ipse permutabantur inter se, sicut & Troianis temporibus factitatum Homero credi conuenit. In a enim, vt opinor, commercia victus grata inuenta. alios contis boum, alios ferro captiuilque reibus empitaffe reddit. &c.

Commercium, Vsus & consuetudo, vel societas. Et tunc præpositioni cum iungitur. Cic. de Senect. Nec habeo illum cum virtute commercium. Idem 5. Tusc. Qui modo eum multis, id est cum humanitate, & cum doctrina habeat aliquod commercium.

Non habet commercium cum virtute voluptas. Cic. de Senect.

Exercere commercia linguæ. Quod 5. Tusculeg. it.

Perdere linguæ commercia, id est vsum. Quod. 5. Tusculeg. 8.

Commercium hibidinis habere cum aliqua. Val. Max. lib. 8. cap. 2. De C. Vitellio.

Commerco, commeres, penule. cor. commerui, & commeritus fum (ἐπίτριτος, ἐπιμεμέρικα,) commerêre, neutrum: vel commereri deponens, Idem significat quod mereri. Cicero i. de Orator. Interrogabatur reus, quam quasi æstimationem commeruisse se maxime confiteretur.

Commerui vt. Terent. Heeyra. 4. 2.

Vt nunquam ferens commerui merito vt eapetere illa odium mei.

¶ Commerere, Aliquid male agere, delinquere, peccare, vt aiunt Donatus & Seruius. Tamen, authore Donato, Commereri, maioris culpæ fit peccare, multo minoris vel leuioris.

Commereri & peccare. Terent. Andr. 1.

Quid fecit quod commerui, aut peccaui pater?

Commereri aliquid erga alterum. Terent. Heeyra. 3. 5.

Quæ nunquam quicquam erga me commerita est.

Commereri culpam aut noxiam. Terent. Phormi. 4.

-arbitrabitur

Commeruisse culpam. Vbi Donatus, Commeruisse, commisisse. Author ad Heren. l. 2. ex Plauto,

Nam ego amicum hodie meum

Non eiiiciabo pro commeria noxia.

Commerere culpam an se. Plaut. Merc. 2. 0. 12.

Villæ exiguntur, quæ in se culpam commerent.

Commerere culpam de aliqua re. Terent. Hecy. 4. 4.

-als Nullam de his rebus culpam commeruit tua.

Poenam commeruisse. Cic. 3. Tusc.

An fœmel est panam commeruisse parum?

Commetior, commetiris, pen. prod. commensus sum (ἐπιμετρέω) commetiri, Idem quod Metiri. Plaut. Mostel. 1. 1.

-omnes portiuus

Commensi sumus. Columel. lib. 4. cap. 1. Quum de commetiendis agris rationem M. Tit bellius noster à me requireret.

Commetiri numero. Cic. de Vniuers. Cæterorum autem syderum ambitus ignoauites homines præter admodum paucos, neque nomen appellant, neque inter se numero commetiuntur.

Commetiri cum tempore negotium. Cic. 2. de Inuent. Nam fepe oportet commetiri cum tempore negotium, & videre potuerisne aut magnitudo negotij, aut multitudo rerum in eo tranfigi tempore.

Commenfus, huius commenfus (ἐπιμετρία) Symmetriam significat. Vitruuio lib. 3. cap. 1. Reliqua quoque membra suos habent commensus proportionis, quibus etiam antiqui pictores & statuarij nobiles vbi magnas & infinitas laudes sunt assequuti: similiter vero factarum ædium membra ad vniuersam totius magnitudinis summam ex partibus singulis conuenientissimum debent habere commensuum responsum.

Commetare, Verbum obsoletum, apud Comicare. Nouius Bubulco eerdone. Quum ad lupam Nostram tam multi crebrò commerant lupi. Afranius Virgine, Quò in commeras? vbi consuus deficies? Nonius.

Commicillis, Compositus. Pomponius Prædone posteriore. Si sciam quid velit, quod ferus comica commicillis. Nonius.

Commigro, commigras, pen. corr. (ἐμπορεύομαι ἐπιδημέω) commigrare, Idem quod migrare. Terent. Adelph. 4 5.

Neque enim diu hue commigrauit. Plin. lib. 35. cap. 11. Captoque regè Perseo Athenas commigrauit.

Commigrare in habitatum. Plaut. Trinum. 4.

Is habitatum huc commigrauit.

Commigrare in domum suam. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 7. Sed rt ssero paucis mepsibus post Calend. Quintiles in eam commigrabis.

Commiles, pen. prod. huius commilitis, pen. corr. (ἐπιστράτιος) Cæsar. Cæsl. lib. 6. Commilitiæ nonnulli grauiores sermones militum vulgò durius accipiebant. Plin. lib. 37. cap. 2. R. cipublicæ da tum mille talentum: Legatis & Quæstoribus, qui eras maris defenderent, ne-s bina millia: commilitibus singulis quinquagena.

Commilito, pen. corr. commilitonis (ἐπιστράτιος) Qui simul militat, hoc est simul in bello. Dux auem in bello, non commilitones, sed milites suos appellabat. Licet Cæsar, & quidem alij appellauerint milites, suos commilitones, comparandæ benevolentiæ gratia. Sueton. in Cæsare, cap. 67. Nec milites suos pro concione, sed blandiore nomine commilitones appellabat, tanquam & ipse vnus esset ex numero militum. Lib. 3. ab Vrbe, Sæpius deinde tendens manus, commilitones appellans orabat.

Miles & commilito. Cic. pro Deiotaro. Hic verò adolescens, qui meus in Cicilia miles, in Græcia commilito fuit.

Commilitium (ἐπιστράτια) Ipsa belli societas. Plin. lun. lib. 10. epist. 26. Patetiotum me in laudando facit, quòd spero tibi & integratæ eius, & probitatem, & indufiriam non solùm ex eius honoribus, quos in vrbe sub oculis tuis gessit, verumetiam ex commilitio elle notissimã. Id est ex militia eius, vel ex tempore diuturno quo militauit. Corn. Tacit. lib. 1. Chatti quum auxilia pollicerentur, in commilitium admitti sunt. ¶ Apud Apul. eam commilitia legunt. f. g.

Vti commilitio alicuius. Quintil. lib. 4. cap. 10.

Commiliscor, commiscris, pen. corr. (ἐπιστρατεύομαι) commentus sum, commiscri, dictum à con & miscere, quum singuntur in mente quæ non sunt: sequi Varro de Lingua Latina, lib. 5. Terent. Heaut. 4. 6.

Huiusmodi mihi res semper commiscere. Cic. 4. de Fin. Ille enim decernentia nescio quæ commiscebatur.

Commiscri, Excogitare. Lucius, vt belli Maecdon. N. hil aduersus rale machinationis genus parare aut commiscri oppidani eouabantur.

Confingere & commiscri. Author ad Herenn. lib. 2.

Commiscri aliquid de fua fententia. Plaut. Capt. 2.

Itaque hi commenta de fua fententia,

Vt in fermone hic ad fuum mancs parrem.

Ad commiscendum ingeniosus. Author ad Heren. lib. 2.

Commentus (ἐπιστρατεύομαι) Participium actiuæ significationis.

Monogrammos deos & nihil ægentes commentus eft Epicurus. Cic. 2. de Nat. deor.

Commentus (ἐπιστρατεύομαι) Participium passiuæ significationis.

Sacra commenta Ouid. 1. de Arte. Id eft ficta.

Funera commenta. Ouid. 6. Metamorphoseos,

Dij gentium ficti, commenti, quos vana parra.

¶ Commentus, pro Commentus apud vtiores legitur, teste Nonio. Plaut. Amphitr. Faciam Amphitryonem aduenientem ab aduibus, vt absat quous pacto, fac commentus ficus.

Commentum, commenti (ἐπιστρατεύομαι) Fictio. Terent. Andr. 1. 3.

-atque ficta commentum placet.

Retegere commenta alicuius. Ouid. 13. Metam.

Opinionum commenta delet dies. Cic. 2. de Nat. deor.

Commentitius (ἐπιστρατεύομαι, ἐπιστρατεύω) Adiectiuum, idem quod fictitius. Cicero 1. de Oratore, Vt fi in illa commentitia Platonis ciuitate res agereiur.

De commentitijs rebus in audita ac noua, quæ aliquis obiicit, diiuere. Cic. pro Rosc. Amer.

Crimen commentitium confirmare. Cic. pro Rosc Amer.

Commentitij & ficti dij. Cic. 2. de Nat. deor.

Ficta & commentitia fabula. Cic. 3 Offic.

Futiles commentitiæque fententiæ. Cic. 1. de Nat. deor.

¶ Commentitium figu ficat etiam nouum & recens excogitatum, Hoc eft, non tranflatum, non glund e famitum. Sueton. in Claud. cap. 41. Spectacula quoque cum pristino & hac ætate reddi, non vsitato modo, ac folitis loeis, fed etiam commentitia, & ex antiquitate repetita. Budæus.

Noua & commentitia. Cic. 5. de Finib. Hæc igitur quum ego tot nominibus à Stoicis appellata, partim nouis & commentitijs, vt ista prædicta & reducta. &c.

Ius commentitium. Paulus in l. si pœna. D. de pœnis, Si pœna alicui retogatur, recepturn eft commentito iure ne ad hæredem transeat.

Commentor, commentoris (ἐπιστρατεύομαι) Verbale vt

Vux commentor dicitur Bacchus ab Ouid. 3 Fastorum.

Lute sua ludos vue commentor habebat. Id eft inuentor.

Comincntor, commentaris, commentatus sum (ἐπιστρατεύομαι, μελετάω, ἐπιστρατεύομαι) commentari, Frequentatiuum à Commisceo, fignificat coniungere fallacium, authore Donato. Plautus Casina. 5.

Vt cito commentatus eft: cequid te puder?

¶ Commentari aliquem. Plaut. Poen. 2.

Achillem Ariftarchi imbi commentari lubet.

¶ Commentari, Cogitare, agitare, tractare, mentionem facere. Cicero ad Auicum. libro 4. Verum idipsum meum in his locis commentor, vt illa improbem. Idem 5. Verr. Cupiunt commentari aliquid & dicere.

¶ Commentari, Disputare. Cic. 5. de Finib. Sanisne vobis videor pro meo iure in vellri auribus commentari?

Commentari & meditari de aliqua re. Cic. 3. Philip.

Plures dies in villa commentari. Cic. Cassio, lib. 12. 2.

Commentandi causa atque inter se colloquendi congregantur in templo magi. Cic. de Diuinat.

Multos annos aliquid commentari. Cic. Mario, lib. 7. 1.

Inter se commentari quæ, non re tractu endum fit eis tempus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.

Quotidie commentari. Cic. 3. de Orat. Magister hic Samnitã summa iam fenit ciuit eft, & quotidie commentatur.

Cum aliquo quotidie declamitare & commentari. Cic. de Claris Orat.

Cum literatis, omnibus exclusis, commentari. Cicero de Claris Orator.

¶ Commentari (ἐπιστρατεύομαι) pro Inuenire. Cic. in Philipp. Quorum alter commentatus eft Mingos alter ergit Tragœdiam.

Agere causam, & commentari. Cic. de Claris Orat. Quum esset ei nuntiatum tempus esse, exire in ædes eo colore & is oculis, vt ego sic causam, non commentatum putares. Hoc eft in Senatu oratiõ, non domi meditatum.

Orationem in aliquem commentari. Cic. pro Rosc. Amer.

¶ Commentari, Quicquam sentiendo comprehendere. Plin. lib. 18. cap. 35, Id eo ipso anno quum commentaremur hæc, notatum eft, prouentum eorum ter repetito signore extinctum.

Ex ijs, meas commentari non desino. Cic. 11. lib. 9.

Commentarij, pro Id (ἐπιστρατεύομαι) Parrepium. Cic. ad Tironem, libro 16, ifque duo, & multis lucubrationibus commentaria oratio-

ne vide vt probare possit te non peccasse.

Commentata & scripta alcuius. Cic. in Bruto. Vt sua & commentata & scripta & nullo referente omnia aduersationum dicta meminisse. Id est cogitata. Legitur & commentita.

Commentatio ἐμελέτησις, μελέτη. Verb ale. Id est meditatio atque contemplatio. Plin. lib. 18 cap. 25. Et Sosigenes ipse trinis commentationibus non cessauit a dubitate ipse semet corrigendo.

Meditatio & commentatio rei alicuius. Cicero 3. Tusc. Nihil est enim quod tam obtundat diuturnae aegritudinem, quam, & c. meditatio conditionis humanae, quàm vitae lux, commentatioque parendi.

Multa commentatione atque meditatione parauos atque expeditos locos habere. Cic. a. de Orat.

Cogitatio & commentatio. Cic. de Orat. Nam si fubiaem & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profectò affidua ac diligens scriptura superabit.

Causarum commentatio. Cic. Pæto, lib. 9. 20.

Mortis commentatio. Cic. t. Tuscul. Tota enim philosophorum vita, vt ait idem, commentatio mortis est.

Inclusa commentatio in veritatis luctem profectenda est. Cicero 1. de Orat.

¶ Commentatio, pro deseriptione. Plinius libro 6. cap. 17. Seneca etiam apud nos, tentata Indiæ commentatione, exagitata amnes eius prodidit.

Accurate & meditate commentationes. Cic. t. de Orat.

Quotidianis commentationibus sese exercere. Cicero de Claris Oratoribus.

In exercitationibus & commentationibus multum operæ ponere. Cic. de Claris Orat.

In lustris & in vsu commentatio. Cic. Cassio, lib. 12. 2.

Commentarius, m. g. vel commentarium, commentarij, n. g. ὑπόμνημα, ὑπομνήματος, ὑπόμνησις, ὑπομνήσεως. Liber est quem sibi quisque nostrum privatim faecre consueuit, quasi quoddam memoriæ promptuarium eorum quæ agimus, id est diarium & ephemeris actionum nostrarum. Regibrum vulgò vocatur. Quod Latinè regulum dici potest, quum Quintilianus apud verbo vtatur. Hu ulmodi autem libri factitasse tibi principes Romanos multis authoritatibus probari potest. Suetonius in Tiberio, cap. 61. Commentario quem de vita sua summatim breuiterque eom posuit, a sulas est scribere, Scaurum se pulsse, quòd compertus esset aduersus libros Germanici filij sui. De commentariis Claudij & Neronis loquitur. Plin. lun. lib. 6. epist. 22. Corrupto enim scribæ seruo, interceperat commentarios, intercidecratque, ac per summa nefas vrebaiur aduersus a meum crimine suo. Hæc Budæus. Vide Vallam lib. 4. cap. 31.

Commentarius igitur & commentarium dicitur quicquid ita cõficimus, vt memoriæ tantùm gratia, non plenæ narrationis facere videamur, in quo scilicet capita tantùm & summas rerum annotare solemus. Inde commentarij Cæsaris dicti, in quibus tes eius in Gallia & bello Ciuili gestæ, non late & plene enarrantur, sed veluti perstringuntur. Celsus Cic. lib. 8. tit. Quam quisque sententiam dixerit, in commentario ei rerum vrbanarum: è quo tu quæ digna sunt, fclige. Budæus.

Commentarij authorum. Plin. lib. 17. cap. 12.

Diurni commentarij. Sueton. in Augusto, cap. 64.

Grammaticorum commentarij. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Pontificum. Cic. de Claris Orat.

Prætoris. Cic. 7. Verr. Audite decretum mercenarij Prætoris ex eius commentario.

Puerorum. Quintil. lib. 1. cap. 11.

In Rhetorum commeutarijs confenescere. Quintilianus libro 3. cap. 9.

Commentariam paulo plenius. Id est quod vulgò dicunt *memoriae bene amplae*. Cic. de Claris Orat. Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, sed quasi capita rerum & orationis commentarium paulo plenius. Budæus.

A commentariis. Vide 2.

Confiere commentarios dixit Cicero ad Lucelum, libro 5. 13. Si enim (inquit) suscipis causam, confieiam commentarios rerum omnium. An autem differs me in tempus aliud, coram tecum loquar. Hoc vulgò *memorias & memoriale* vocant.

Publicis commentariis confignan fundi. Cic. 2. de Orat. Vbi sunt ij fundi Brute, quos tibi paier publicis commentariis confignatos reliquit?

Breuiores commentarios facere. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Ex commentario dictaturam gerere. Cic. Augusto, Antonius vir animi maximi, & publicam dilapidabat pecuniam, extaua exhauriebat, minuebat reliquata, deposita cuiuatex. ex commentario dictaturam gerebat, leges imponebat, & c.

In commentariis antiquis inuenire aliquid. Cic. de Clar. Orat.

Lege commentarios Aristotelicos. Cic. 3 de Fin.

Ex commentariis quærere aliquid. Cic. pro Sylla.

Retinere commentarium. Cic. 7. Verr.

Referre in commentarios. Traianus ad Plinium, Dedisse me ius trium liberorum Sueronio Tranquillo ea conditione qua assueuit, referri in commentarios meos iussi. Budæus.

Manu sua referre in commentarium aliquid. Cic. Art. lib. 7.

In commentarium referre scripta alicuius. Cic. 3. Tusc.

In commentarium principis referre aliquem. Modellinus in Labesse. D. ex quibus causis maiores, Abesse Reipublicæ causa dicitur & is qui ab vrbe profectus est, &c. pertinet & ad Tribunos militum, & præfectos, & comites Legatorum, qui ad ærarium delati, aut in commentarium principis relati sunt. Sensus est, vt vult ibi Budæus, Tribunos, Præfectosque militum, eorumque omnium comitatum, non aliter Reipub. causa abesse censeri, quàm si in acta ærarij quæ publica sunt, aut priuatum commentarium principis referendos se curauerint, id est *registrandos* vt valgò dicimus.

Regerere aliquid in commentarios. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Rerum suarum commentarios relinquere. Suet. in Cæsare, cap. 56.

In commentarijs alicuius reperire aliquid. Cic. t. Philip.

Scribere commentarios, Idem quod conficere. Plin. lun. lib. 7. epist. 18, Quæ cum nunaeiser Mettio Cato an rogasset, respondit, Rogaui.

Am commentarios scripturo ded sset, Dedi.

Scribere commentarios rerum suarum. Cic. de Clar. Orat.

Superat memoriam aliquorum commentario. Cic. pro Sylla.

In commentarijs breuiter attingere locum aliquem. Cic. 3. Offic.

Volucre commentarios alicuius. Liu. 3. ab Vrbe.

¶ Commentarius, Pro eo quod instructiones vocamus. Liuius, Quæriusslit ab eo cequem de iis rebus à patre commentarium accepisse. Budæus.

¶ Commentarius, pro Compendiosa historia, quales sunt Cõmentarij Cæsaris. Cic. Art. lib. 1. 14. Commẽtarium Consularus mei Græcè compositum misi adte, &c. Budæus.

Ex annalium monumentis, atque ex regum commentariis conquirere aliquid. Cic. pro Rab. perduel. reo.

¶ Commentarium, ἐμπόρευμα. Pro actorum perscriptione. Antonius Ciceroni, in Epistol. ad Atticum, libro 14. Quod si dunorem te eius miseræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego aduersus te; quanquam videor debere tuæ commentarium Cæsaris. Budæus.

Commentariolum, commentariuli, pen. corr. ὑπομνημάτιον. Diminutiuum. Cic. 1. Philipp. An in commentariolis & chirographis & libellis fe vno authore prolatis, ne me prolatis quid m. fed tantummodo dicitis, acta Cæsaris firma erunt? quæ illeinars meidit, in quo populi iussa, perpetuasque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur? His verbis Cicero significat Commentarios priuatam esse memoriam. Acta autem debere esse memoria publica re flata, quæ in ærario esse solebant. Budæus.

Perfectum omni ratione commentariolum. Cic. de Pet. Consul.

Profitentium commentariolis aliquid vulgatum esse. Quintilian. lib. 1. cap. 6.

Commentariensis, Qui in commentarium custodias refert, & veluti diarum custodiarum confiet. Budæus. Afeonius in eum locum Cicer. 3. Verr. Accensus Neronis, Accensus (inquit) nomen est ordinis, & promotionis in militia, vt aunc dicitur Principis vel Commentariensis ut. Cornicularius. Hæc enim nomina de Legionaria militia sumpta sunt.

¶ Commentariensis, pro Tabulario sue actuario, qui publicas literas perscribit atque asseruat. Paulus in l. 45. §. 6. D. de iur. fisc. Quotiès quod fiscum agitur, actorum potestas potiuanda est, vt meritò iis vti heeat: cáque manu commentariensis adnotanda sunt. Homomanus.

¶ Commentariensis, pro Custode ac prefecto carceris, qui vinctorum nomina in commentario, id est libello perscribit. Imppl. 4. C. de custod. reor. Ad commentariensem teeeptarum personarum custodia obseruatioque pertinearnre putet, &c. Horom.

Commentifico, communitras ἐμπορεύομαι. communitare, Idem quod munitrare. Plinius libro 28. cap. 8. Super omnia est, quòd extremam fibulam intestini contra ducum ac potestatum iniquitates communisti ant. Emendatiores codices legunt communistant.

Commitior, pen. corr. ἐμπαίζω. Comminari, comminari, Idem quod minari, vel valde minari. Suet. in Cæsare, cap. 61. Ve aquilifero morranti insuide ti comminatus.

Comminatio ἀπείλησις. Verbale. Plinius lib. 8. cap. 34. Sed tota comminatio prioribus in pedibus stat, ita glisecnte alterius replicantis, parcentis in altum arenam, & follus animalium eo stimulo atsdefessis. De Tauris.

Orationis comminatio tanquam armorum ad vsum est. Cic. 3. de Orat. Orationis autem ipsius tanquam armorum est, vel ad vsum cõminatio & quasi petitio, vel ad venustatem ipsa tractatio.

Comminuo, comminui, comminutum, pen. prod. ἐμπερίσσω, συμπίλω. Comminuere, Idem quod minuere significat. Plin. lib. 20. cap. 4. Satur vero decocti mane pori ad ternos cyathos, cõminuunt & enciunt calculos.

Detrahare, affligere, comminuere, dissipare aliquid. Cic. in Pisonem, Illi autem statuam istius pertimilem, quam flare celebrem in loco voluerat, ne suauissimi hominis memoria moreretur, detrahat, affligunt, comminunt, dissipant.

Frangere & comminuere aliquem. Cicero 3. Offic. Opes habuit & multo maiores Vitratus Lusianus, &c. quem C. Latius, is qui fapienti vsurpatur, Prætor fregit & comminuit, frcrelcatisemque eius ita represtit, vt facile bellum reliquis tradereret.

Auaritia, comminuit atque violat ostium. Cic. pro Quintio.

Pondus argenti comminuere. Horat. Serm. lib. 2. 6.

Quid iuuat immensum te argenti pondus, & auri

Furtim defossa timidum deponere terra?

Quod si comminus, vilem redigaut ad assem.

Vires ingenij comminuere. Quid. 3. de Ponto, eleg. 3.

Lacrymis comminui, Id est frangi, affici timitigari. Ouid. epist. 3.

Comminuit te familiaris. Cic. ad Attic. lib. 9.

Comminuit opes & deprefit. Cic. 7. Verr.

Comminuendus ἐμπορευτὸς. Participium. Ouidius de Medicamine faciei,

Veraque fit habeat æquo discrimine libras,

Veraque da nigris communienda molis.

Comminus, Vide COMMINVS.

Commisceo, commiscui, commistum ἐνδιαπεράω, μιγνύω, σμίγω. commiscere, Idem quod Permiscere. Plaut. Persa, 4.

Commisce mustum, strultea, collutèque appara. Cic. 2. de Nat. deor. Deinde partes corporis & ad procreandum, & ad coeipiendum aptissimæ, & in mare, & in fœmina commiscendorum corporum miræ libidines.

Commiscere aliquid cum alcero. Plaut. Rud. 13.

Nam

Nam fequis cum illo quid rei commiscuit. Id eſt, ſiquid negotij eſt alteri cum eo.
Commiſcere conſilium cum aliquo. Plaut. Mil. 8,
Ego aleo, nihil tetum conſilij commiſceam.
Ius actuſatoria cum iure teſtimonij commiſcere. Author ad Herennium, lib. 4.
Commiſtus {κεκραμένος}, Participium. vt, Commiſta gemitu querela. Lucret. lib. 6.
Commiſtus alieno ſanguine. Virg. 6. Æneidos,
-primus ad auras
Ætherias lealo commiſtus ſanguine ſurget. Syluius.
Fumus in auras commiſtus tenues fugit diuerſa. Id eſt per diuerſa. Virg. 4. Georg. Seruius.
Commiſtus cum ablatiuo loco dariui. Virg. 2. Georgicorum.
Magnus alit magno commiſtus corpore fœtus. Pro corpori. Seru.
Commiſcendo. Lucret. lib. 4.
Et commiſcendo quam ſemen forte virile
Fœminarum muliebribus in ſit vt. Id eſt dum commiſcentur.
Commiſtereſco, commiſtereſcis {κεκραμένος} commiſtereſcere. Idem quod miſtereſcere. Terent. Heaut. 2.
Ibi demum ita ægrè eſtis, vt ipſam Bacchidem
Si adeſſet, credo ibi eius commiſtereſceret. Ennius Hectoris Lytri. Seruos & reſtrum imperium, & fidem Myrmidonum vigiles commiſtereſcite.
Commiſtror, pen. corr. commiſtrari {κεκραμένος} commiſtrari, Idem quod Miſtror. Cic. 1. Verr. Quid quum commiſtrari, conqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te trahere cœperit? Gellius lib. 7. cap. 5.
Commiſtrans {κεκραμένος} Participium. Gell. lib. 5. cap. 14. Ad eandem ſpecum venit hic leo debili vno & cruento pede, gemitus edens, & murmura dolorem cruciatumque vulneris commiſtrantia.
Commiſtratio {κεκραμένος} Verbale. Cic. 3. de Orat. Quid de Quin. Regis commiſtratione dicam?
Commiſtrationem breuem eſſe oportet: nihil enim lar hryma citius arefeit. Author ad Herenn. lib. 2.
Commiſtum, Commiſto, Commiſtura, Commiſſus, Vide COMMISCEO.
Commixtus, commixtas, pen. corr. {κεκραμένος, κεκραμένη} commixtare, Idem quod mixtare.
Commixtigare ſandalio caput alicuius. Terent. Eunuch. 5, 8, Vbi Donatus, Commixtigari, eſt tundendo deprimi atque de-oni.
Commixtio, commixta, commixtus, prod. commiſſum {κρᾶσις, κρᾶσις, κεκραμένος, κεκραμένη} commixtere, Propriè ſinquit Feſtus, eſt inſimul mittere, nunc eo vtimur & pro facere, aut pro delinquere, aut pro mœrere. Plin. fun. lib. 10. epiſt. 41, Sed incertum vtrum ad euligendum humorem circumactentium agrorum, an ad commixtendum flumini lacum. Id eſt conungendum.
Animos commixtere. Catull. epigr. 67.
Quare nunc animos faltem commixtere veſtros. Commixtere animos, eſt animos in commiſſionem & certamen adducere, & ad contentionem comparare: vnde commiſſiones gladiatorum dicebantur, quum ipſa congreſſabantur. Turnebus.
Commixtitur ceruix per vitalia vincula primo artu. Valerius libro 4. Argonaut.
Nuctes duas commixtere, Id eſt coniungere, ex eluſo die. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. De ſouis trino die quo Hercules genitus.
Furta committere latebra, id eſt Abſcondere. Stat. 2. Achil.
Gemmas committere mero, pro Mtrum committere gemmis. id eſt gemmas in potulis. Hyallage eſt apud Statium 1. Thebaidos,
-nec cura mero committere gemmas,
Atque aurum violare cibis.
Committeret aleius plagæ oras futuris, vulgus chirurgorum dicit *teuuiorere labra ſuturis*. Eu facto, telliculus intus reponendus eſt, oræque ſerotî futuris inter ſe committendæ, &c. Celſus libro 7. cap. 9.
Suturæ capitis in rugnem commiſſæ. Vide TE.
¶ Committere ſemen ſolo. Colum. lib. 3. cap. 8, Sed ſi ſeri ſunt imbres, quanuis ſitienti ſolo, recte ſemen committitur.
Sultis committere ſemina. Virg. 2. Georg.
Terræ ſemina committere. Iuuenal. lib. 15. eleg. 7.
Stirpes committere ramis. Lucret. lib. 5.
Vinum committere venis. Horat. 2. Serm. ſat. 4,
-quoniam vacuis committere venis
Non niſi lene decet. Subaudi vinum.
Virem tenui committere ſulco, Id eſt foſſa, vt ait Seruius. Virg. lius 2. Georgic.
Committere ſe in conclaue. Cic. pro Roſc. Amer. Quod poterat ſanè eſſe ſuſpicioſum, neuerum ſenſiſſet aulum autem eſſe quenquam ſe in id conclaue committere eo potiſſimum tempore, &c.
Tecto ſe committere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.
Vbi ſe committere. Cic. Attico, lib. 11. Sed author non fum, vt te vbi committas.
¶ Committere {τεκταίνω, πράττω} Tradere. Donatus, Committimus quæ cum magno periculo volumus eſſe ſeruata. Terentius Andr. 5, 5,
Bona noſtra hæc tibi committo, & tuz mando fidei. Cic. 1. Offic. Iraque his ſalutem noſtram, his fortunas, his liberos rectiſſimè committi arbitramur.
Committere & commendare. Vide COMMENDO.
Committere & communicare. Cic. Appio, lib. 3. 10, Quid mihi ille non commiſit quid non mecum communicauit?
Committere & credere. Cic. pro Domo ſua, Vt omnis Reipub. dignitas, omnium ciuium ſalus, vita, libertas, arx, foci, di penates, bona, fortunæ, domicilia: veſtræ ſapientiæ, fidei, poteſtatique commiſſa credâtisque eſſe videantur.
Committere & credere honorem alicui. Cic. 7. Verr.
Reſtè committere aliquid alicui. Cic. Lentulo, lib. 12. 9.
Alendum aliquem committere alicui. Ouid. 13. Metam.
Regendum aliquem committere alicui. Ouid. de Arte, 3.
Arbitrio alicuius aliquid committere. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Committere ſe in fidem alicuius. Terent. in prolog. Hetyræ.
Studium ſuum, & ſe in veſtram commiſiſti fidem.
In turelam. Plaut. Rud. 16,
More antiquo in turelam, ſuum cum ſeruat caput.
Commendare & committere ſe fidei alicuius. Terentius Eunuch. 5, 2,
Ego me tuz commendo & committo fidei.
Ingenio conſectura que aliquorum aliquid committere. Cicero pro S. Roſc.
Populo ſe committere. Cic. pro Domo ſua.
Poteſtati alicuius Reſpublicam & arma pupuli committere. Cic. pro Milone.
Publicis præſidiis & armis ſe committere. Cic. pro Milone.
Cauſam alicui. Cic. 1. de Orat.
Conſilia ſua alicui. Cic. 5. Verr.
Curas ſuas auribus alterius. Seneca Hippol. 5.
Delictum hominum fortunæ iudicio. Cic. pro Cluent.
Epiſtolam alicui. Cic. Att. lib. 1. 8.
Eſtimationem ac ſpem reliquæ vitæ alicui. Cic. pro Quintio.
Habenas committere, Permittere regendi poteſtatem. Seneca Medea, 1.
Honores committere alicui, Id eſt offitia honorata. Claudian. in laudibus Serenæ.
Incommoda ſua legibus & iudiciis. Cic. 3. Verr. Hue eſt, iudicium de incommodis ſecundum leges expetare.
Literas alicui. Cic. ad Att. lib. 1. 8, In neque Athairis hominibus, neque Epiroticis paulo liberiores literas eummittere audeo.
Magiſtratibus aliquibus committere. Cic. pro Plancio.
Oſcula committere linguæ. Ouid. epiſt. 21,
Oſcula cognoſco, quæ tu cummittere linguæ,
Apiaque conſuetas accipere, apta dare.
Rem magnam difficilêque alicui. Cic. Valerio, lib. 13. 5.
Rem & vitam alicui. Horat. 2. Serm. ſat. 7.
Suffragium & iuriſdictionem alicui. Seneca de Beneſ. lib. 3. cap. 35.
His ipſis quos vocamus inſanus, ſuffragium & iuriſdictionem committimus.
Vires ſuas alicui, Id eſt partes ſuas eum alio commutare. Seneca Herc. Oet. in 2.
Commiſſique vires Lueifer Heſpero,
Et ſoles vetuit Delia tardior.
¶ Caput cummittere cuiſori. Horat. in Arte.
Committere collum ſuum alicui. Cic. 1. Tuſc. Quinetiam ne toniori collum committeret, iondee ſuas ſuas docuit.
Crus commiſit laquto voluci is. Ouid. 11. Metam.
Literis committere aliquid. Cic. Att. lib. 4.
Amores ſuos tabellis. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.
¶ Committere gnatum ſuam vxorem alicui. Terent. And. 1. 5,
Quid Chremes, qui drogeratæ ſe commiſiſtum mihi
Gnatam ſuam vxoremihi mutat, quia me immutatum videt.
¶ Committere in diſtrimen. Liu. 8. ab Vrbe, Quum me incertis auſpiciis proſectum ab duino ſcirem, virum mihi turbaris religionibus Reſpublin diſtrimen committenda fœtet?
Committere ſe in præpitem locum. Hoc eſt exponere & committere ſe periculo. Cic. 4. Acad. Ita enim ſimiima ſum falſa veris, ea que que percipi poſſunt (ſi modo ea ſunt quædam: iam enim videbimus) vt tamen in præcipitem locum non debeat ſe ſapiens committere.
Auſis magnis ſe committere. Claud. 3. in Eutrop.
Furtunæ. Cic. ad Attic. lib. 9.
Frigori aliquod. Celſus libro 6. cap. 18, Præcipuéque vleus multa aqua calidum fouendum eſt, velandumque, neque frigori committendum.
Se hyemi & fluctibus. Cic. 4. Verr. Hyemi fluctibúſque ſeſe committere maluit, quàm non iſtam coinmunem Siculorum tempeſtatem, calamitatémque vitare.
Iuueni ſe committere. Vide paulo poſt, Hiſce viis, &c.
Se labori. Celſ. lib. 1. cap. 3, Siquis interdiu ſe implebit: poſt eibum neque frigori, neque æſtui, neque labori ſe debet committere.
Mari aliquem committere. Luran lib. 5.
Naufragiis ſe committere. Cic. Tironi, lib. 16. 6.
Nocti. Ouid. 9. Metamorphoſeos,
-cur audet Vlyſſes
Ire pereexcubias, & ſe committere nocti?
Periculo. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8, Sed non committendæ eiuſmodi periculo, vt aut interire, aut aperiri, aut intercipi poſſint. De literis.
Committere ſe periculo mortis, aut ſeruitutis. Cicero pro Lege Manilia.
Ponti ſeſe committere. Per pontem tranſire. Virg. 3. Georg.
Ponto ſe committere, Id eſt mari. Cic. in Arato.
Pugnæ. Ouid. 14. Metam.
Ratem committere pelago. Horat. 1. Carm. ode 3.
Vento. Ouid. 3. Faſt.
Rixæ ſe committere. Ouid. ad Piſonem.
Longus pontibus committere ſe non audebant. Cæſar 3. belli Ciuil.
Soli ſe committere. Celſus libro 1. cap. 2, Habitare verò ædificio lucido per ſtatum æſtiuum hibernum ſuilem habente; cauere meridianum ſolem, matutinum & veſpertinum frigus, nèmque auras ſubmouum atque ſtagnorum, minimèque nubilo cælo ſoli apetienti ſe committere.
Vitam committere ventis. Virg. 10. Æneidos,

-non linquere cattra
Horati fumus aut vitam committere ventis? Id eſt incertis & inanibus rebus. Seruius.
Vnda ſe commiſit ventis. Ouid. in Metam.
Fiſce vis non ſe committere, quibus re non auſus ſit. Cic. 13. Philip. Ibid em, paulo poſt, Poſſumne igitur ſatis videri cautus, ſatis prouidus, ſi me huic litiori tam inſello, tamque periculoſo commiſero?
¶ Committere ἐς ἀγῶνα, ἐς μάχην. Eſt ad pugnam & ad concertationem exhibere. Vnde communi gladiatorum pariadiebus in ſpectaculis & Athletarum certaminibus, id eſt ad digladiandum copulari comparatique. Suet. de Clar. Gram. Ad exercitanda diſcentium ingenia æquales inter ſe committere ſolebat. Budæus.
Committere, Mutuo irritare, & ad diſſidium impellere, & quaſi in quodam certamen adducere. Suet. in Calig cap. 46. Nec ceſſauit ex eo criminari alterum alteri, atque inter ſe inimicos committere.
Fratres committere odiis. Claud. in Eutrop.
Committere bellum, Suſcitare bellum inter duos populos. Inde bellum commiſſum apud Liuium, id eſt (vt vulgò dicunt) geritur aperto quam aliqua iniuria laceſſente bellum inter duos populos irruit: atque ſic ipſa inducitur. Liu. lib. 1. ſecundi bel. Pun. Sed ita ſuſtinan decuit eum fœderum ruptore duce, dros ipſos ſine humana ope committere, ac profligare bellum: nos autem qui ſecundi deos violati fumus, commiſſum ac profligatum concipere. Ex Budæo.
Committere certamen. Liu. 3 bel Pun.
Iudicium committitur. Cic. pro Sexto Roſc. Longo litteralio iudicium inter Sicarios hoc primum committitur.
Committere manum alicui. Virg. lib. 12. Æneidos.
Deſiſte manum committere Teucris. Id eſt bellum inferre.
Præium committere, pro Incipere. Cæſ. de Gall. Equites noſtri eam fortitudinem ſuperantibus ſugerarifque ſtumen tranſgreſſi, cum hoſtium equitatu præliam commiſerunt.
Præliа committere. Valer. l. b. 6. Argonaut.
Præliа committere verſu. Ouidum Ibin.
Pugnam. Silius lib. 8.
¶ Ludos. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 20. Hæc ſcripſi ad v ttr. Cal. Nouēb. quo die ludi committebantur. Surſum. in Claud Circenſes etiam frequentes in Vaticano commiſit, &c.
Spectaculum. Liu. 24. ab Vrbe, Mane ſeruum quidam patri familiæ nondum commiſſo ſpectaculo ſub furca cæſum, medio egerat circo: cæpit inde ludi, velut ea res nihil ad religionem pertinuiſſet.
Verba committere cæcis oodis, Æ cigma proponere, obſcuréloqui. Seneca Thebaid. t.
¶ Committere aliquid ἐπαγγελτικῶς ? Peccare, Malè agere. Cic. 1. Verr. Ego etiam quæ tu hoc Verre commiſiſti, Verri ſemini daturus ſum. Virg. 1. Æneidos,
Quid meus Æneas in te committere tantum,
Quid Troes potuere?
Non timere qui nihil commiſerunt. Cic. pro Milone.
Non impulſione, verum ratiocinatione aliquid committere. Cic. a. de Inuent.
Committere contra legem. Cic. pro Cluent. Sed ille idcirco his legibus condemnatus eſt, quòd contra aliam legem commiſerat.
Committere multa in deos, & homines. Cic. 3. Verr.
Adulterium. Quinct lib. 7. cap. 3.
Cædem. Ouid epiſt. 14.
Culpam. Cic. ad Tiron em, lib. 16. 12. Graues ſolent offenſiones eſſe ex grauibus morbis, ſique culpa commiſſa eſt.
Delictum. Cæſ. 7. bel Gall.
Facinus. Cæſ. 3. b. Ciuil.
Flagitium. Cic. de Claris Orat.
Fraudem. Horat. 1. Carm. ode 28.
Iorgia. Plaut. Menæch. 5. 1. 15.
-ob quod commiſſi adiurgi eſt cauſa.
Maleficium. Cic. pro Sexto Roſc.
Multam committere, Aliquid facere quod multæ ſoluendæ ſit obnoxium. Varro lib. 2. de Re ruſt. Vide MVLTA, multæ.
Nefandum aliquid. Ouid. 9. Metam.
Multas nefarias res. Cic. 6. Philipp.
Rixam. Liu. 24. ab Vrbe, Hæc quum in ſedis certaminibus agerētur, oulla res alia manibus remperare plebem eogebat, quàm quòd vbi rixæ committendæ cauſa clamor ortus eſſet, principes, &c.
Magnum ſcelus Cic. pro Sylla.
Impuſſu ſimili aliquid committere. Cic. 2. de Inuent.
¶ Non committere vt, vel quam obrem. Cic. 1. Offic. Nec committere vt aliquando dicendum ſit Non putaram. Idem 3. Offic. Conſiderare debes nihil tibi eſſe committedum, quamobrem eorum quos laudās, te non ſimillimum præbeas. Brutus Cic. lib. 11. 20.
Non committam poſthac, vt me accuſare & ipſi olatorem negligentia poſſis. Cic. Att. lib. 2. 4.
Quia commiſi vt me defenders, ad eam rem affectas viam. Plautus Menæch. 5. 1.
Non committam, vt ſi defugerim, tibi caoſam aliquam dem recuſandi. Cic. 2. de Orat.
Nolle quenquam cioem committere, vt morte multandus ſit. Cic. 8. Philipp.
Non eſt meum committere vt, &c. Cic. Appio, lib. 3. 9. Nam profectò non eſt meum, qui in ſcribendo (vt ſoles admirari) tyrannum induſtriæ ponam, committere, vt in ſcribendo negligentiæ fuiſſe videar: præſertim, &c.
Non placet nobis committere vt. Cic. Attico, lib. 8. Quod quom ita eſſet, nec mihi, nec ſtatri mro, nec coquam amicorum placuit committere, vt remeritas noſtra non ſolum nobis, ſed etiam Reipublicæ eſſet.
Non putaui eum eſſe commiſſurum vt. Cic. Attico, lib. 8.
Id eſt ſordidum ad famam, committere vt accuſatot nominēse. Cic. 2. Officior.
Committēdum non putaui vt, &c. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. Hæc quum aud ſſem, & iam in itinere eſſem, committendum non putaui, priuſ vt Alpeis tranſgrederer, quàm quid iſthic ageretur, ſcirem.
Vereor committere vt &c. Cic. 1. de Legib.
Alicuius conſilio commiſſum eſſe vt, &c. Cic. Att. lib. 2.
¶ Committere ſe in aciem. Liu. 7. ab Vrbe. Ibi quia res trahi ſegnitia Grecorom non committentium ſe to aciem videbantur, Dictatorem, &c.
Committere ſe in conſpectum populi. Cic. 6. Verr. In Popoli Romani quidem conſpectum quo ore vos commiſiſtis? Idem ad Attic. lib. 8. Ne duæ legiones ſine ſuccentinis cohortibus in conſpectum Cæſaris committerentur.
Committere ſe in Senatum. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 18. Quum Gabinius quæcunque veniebat, triumphum ſe populare diceret, ſubitò bonus Imperator noſtu in vrbem plane inuaſiſſet, in Senatum ſe non committebat.
¶ Committere de exiſtimatione ſua alicui. Cic. 5. Verr. Tum iſte negat ſe de exiſtimatione ſua cuiquam, niſi ſuis commiſſurum.
¶ Committere, Confiſcare, Fiſco attribuere. Paulus in 1. de bonor meus. Di reptoſi. Velus ſi petieulum erat, ne prædia in publicum committerentur, ne pœna traic ētiæ pereant augeretur, aut ex eom promiſſo committerentur. Cic 4. Verr. Faciemus vt palla ſtitiæ negent ex reſtamento eſſe poſitas: petant hæreditatem, quòd eam palæſtræ commiſſit dicant. Subaudi, ſtatuam.
Committi (ſcilicet) Paſſiuom. vt, Mucronibus ſtrictis committi. Ouid. 3. Faſt. Id eſt obiici, exponi.
Infirmo iudici o committi. Cic. Att. lib. 1. 13. Id eſt eoram infirmis iodicibus habere litem, & qui facilè corumpi poſſiot.
Commiſſus, Participium (ως ὀνομαστικὸν) Cic. pro Fonteio, Atque ita vt commiſſus ſit fides, permiſſus poteſtati.
Bella commiſſa alicui. Cic. pro Domo ſua.
Duoaio capitis conuicta & commiſſa. Cic. pro Domo ſua, Hanc ego deuoiogem capitis mei, quam ero in fedes meas reſtituta, tum demique conuidam cile & commiſſam putabo.
Lætitia commiſſa. Propert. lib. 3. eleg. 10.
Sed quoniam non eſt veritus concredere nobis,
Accipe commiſſæ munera lætitiæ. Id eſt, mecum communicatæ.
Ludi commiſſi. Virg. 5. Æneidos,
Et tuba commiſtos medio ciamat agmine lodos.
Pacula commiſſa. Virg. 6. Æneidos,
Diſſulit in feram commiſſa pracula mortem.
Pugna non mediocri certamine nec parua dimicatione commiſſa. Cic. pro Murena.
Res inter ſe commiſſæ. Quinti. lib. 7. cap. 2.
Vt tutela, ſic procuratio Reipublicæ, ad eorum vtilitatem qui commiſſi ſunt, non ad eorum, quibus commiſſi eſt, gerenda eſt. Cic. 1. Officior.
Commiſſus, Fidei traditus. Catull. epigr. 97.
Si quicquam tacito commiſſum eſt fido ab amico,
Cuius ſe penitus nota fides animi.
¶ Commiſſus, Coniunctus & coagmentatus. Virg. 3. Æncidos,
piſtrix Dilphinum caudas vtero commiſſa luporum. Seruius. Dextera commiſſa dextræ. Ouid. ep. 11. 2.
No ſte commiſſa, Genuina. Seneca Herc. OEth. 13.
Diſpoſito digeſtas res æque inter ſe commiſſas deoincii. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Soluere commiſſas acies, Dirimere bellom. Propert. lib 4. eleg 4.
¶ Commiſſus, Confiſcatus, Paulus in 1. Cotem. D. de publicis & vectig. Dominus nauis ſi illicrè aliquid in naue vel ipſe, vel ſeruos impoſuerit: nauis quoque fiſco vindicatur. Quòd ſi abſente domino id à magiſtro vel gubernatore, aut proreta, nauiáve aliquo factū fit: ipſi quidem capite puniuntur commiſſis mercibus, nauis autem domino reſtituotur.
Commiſſa hæreditas apud Iuriſconſultos ea dicitur, in qua id cōmiſſum eſt quamobrem aleri debeatur. Velut, Iuſſus hæres fuerat ſtatuas in foro ponere: niſi poneret, Veneri Erycinæ mulcatus eſt: mortuo teſtatore non poſuit, comniſſa multa dicitur, & hæreditas, quoniam id commiſſum eſt quamobrem ei auferatur. Cic. 2. Verr. Calumniatores ex fingo ap pellatus, qui aliam hæreditatem Veneri Erycinæ commiſſam eſſe dicerent.
Commiſſa obligatio. Iulian. in L. 65. vlt. D. de ſtipul. ſeruor. Sed in ſecunda obligatione Mœuio commiſſa, Titius exequone debuit ſub motobligat.
Committendus, participium. Cic. Att. lib. 10. Fortunæ ſont committendo omnia, ſine ſpe conamur vlla.
Commiſſum (τὸ ὀνομαστικὸν) Subſtantiuum. Cic. pro Sylla, Exquod huius factum, aut commiſſum, noo dicam audacius, ſed quod, &c.
Sacrum commiſſum, quod neque expiari poterit, impiè commiſſum eſt. Cic. 3. de Leg.
Turpe. Horat. 3. Carm. ode 27.
Enuntiare commiſſa, Alterius fretta cum nobis communicata reuelare. Cic. 2. Tuſcul.
Fateri commiſſa. Sen. 5. Sylo. 5. Id eſt facinus.
Loere. Virg. 7. Æneidos.
Pòſt mihi non ſimili pœna commiſſa luetis. Id eſt perſolocris. Bs hic ſermo (ait Seruius) à pœnuia deſcēdit: antiquorum enim omnes pœnæ, pœnuiariæ fuerunt.
Negare. Claud. 3. Paneg. Hoc eſt, rem noſtræ fidei creditam.
Plorare. Horat. 3. Carm. ode 27.
Prodere commiſſa. Horat. 1. Serm. ſat. 3. Secreta reuelare.
Puoire. Si. lib. 13.
Tacere. Horat. 1. Serm. ſat. 4.
Tegere. Id eſt tacere ſibi credita. Horat. in Arte.
Commiſſa diconcur, tnquit Aſcoonius, quæ contra voluntatem teſtatoris facta aut non facta ab hærede, multa aliqua pœnaque plectantur. Cic. 4. Verr. St commiſſum quid eſſet.

¶ In com-

¶ In commissum cadere, In commissi causam incidere. Martianus l. interdum. D. De publicanis & vectigal. interdum oec vendendus est seruus, qui in commissum ei cederit sed pro eo æstimatio à domino danda est. Diuæ enim Seuerus & Antoninus rescripserunt: quum is seruus qui actum domini gessisse diceretur, in commissum cecidisse, venire non debuisse, sed pro eo viri boni arbitratu æstimationem oportuisse dari. Idem etiam eadem epistola rescripserunt, siquis improfectus seruus fuerit, & probetur in commissum cecidisse, & aut vxorem domini corrupisse dicatur, aut aliud quid grauius admisisse, vt cognoscitat procurator: & si in his causis compertus fit, æstimetur, & ad pœnam domino tradatur. Iidem diui Seotrus & Antoninus rescripserunt: impetitio commissi, res peculiares non esse in eadem causa: nisi hoc, quod proprio nomine in causam commissi incidit. Quoties qui mancipia inuecta professus non fuerit, siue vænalia, siue vsualia: pœna commissi est. Ibidem: Serui qui in fuga sunt, in commissum non eadunt, quum hinc volunrate dominisines egressi sunt. Paulo post: Diui quoque fratres rescripserunt: quum eadem non per fraudem, sed per errorem in causam commissi incidissent, vt duplo vectigali contenti publicani seruos restituerent. Siquis professus apud publicanum fuerit, non tamen vectigal fuluerit, hoc concedente publicano, vt solent facere: diui Seuerus & Antoninus rescripserunt, res in commissum non cadere. Quum enim (inquiunt) professiones recitantur, commissum cessat: quum postea fassi sint fisco ex bonis publicanorum, vel fideiussorum. Mancipia commissa. id est confiscata, siue fisco vindicata, *Confiscare, seu aequo ac fiscum.* In commissum igitur cadere, vel in commissi causam (hoc est conditionem) incidere. Confiscari, fisco fisco vindicari, *Aliter confiscare ac quos ac fiscum, Aliter confiscare in commune.* sic enim loquuntur nostrates aduocati & iurisconsulti.

Commisso rem aliquam vindicare. Paulus in l. Coræm. D. De publicanis & vectigal. Eam rem quæ commisso vindicanda est, dominus emere nó prohibetur, vel per se, vel per suos, vel per alios, quibus hoc mandauerit.

Commissi pœnam remittere. Papinianus in l. Imperatores. D. De publicanis & vectigal. Imperatores rescripserut, pupillo remittere se pœnam commissi, si intra diem triesimum vectigal intulisset.

Commissio ἔγκλημα. Verbale. Ea significat quæ verbum à quo derivatur.

Commissio, Exhibitio erat binorum poctarum vel oratorum ad ingenij ostentationem. Has commissiones, frequeas feliceæ & poeticas & etiam iudicras, Prætores ludis præsidentes faciebant. Suetonius in Augusto, cap. 89. Compositamen aliquid de fcamil & ferro, & præstantissimis, offendebant: adeo manet hodie Prætores, ne paterentur nomen suum commissionibus obsolescere.

Commissio Græcorum. Cic. Att. lib. 16. Rumoris nescio quid affluenter, commissione Græcorum frequentium non fuisse.

Commissio Iudorum, &c. Cic. ad Attic. lib. 15. Equidem illos celebrari & esse qui magnificimus mirabiliter cupio, sdque ita futurum esse confido: & teum ago, vt iam ab ipsa commissione ad me, quemadmodum accipiantur hi ludi, deinde omnino reliquorum dies singulos profequare. Id est ab ipso principio ludorum.

Commissiones, Adrectum, ἐπιμελείαι. Vel, Cæ commissoria. Hoc est exceptio adiecta actioni: contra quam fiquid commissum fuerit, conuentio refcinditur. Paulus in l. Æmylius. D. De minoribus XXV. annis, Æmylius Largianus ab Quinto fundum puteolanum lege commissoria emerat, data pæna, si intra quos menses ab emptione reliqui pretij partem dimidiam non soluisset, inempius esset: tum si intra alios duos menses reliquum pretium non nomeraf set, similiter esset inempius.

Lege commissoria fundum vænire quid sit, apparet ex verbis Vlpiani in l. Si fundus. D. De lege commissoria. Si fundus, inquit, lege commissoria vænierit, hoc est, vt nisi intra certum diem pretium sit exolutum, inempticus fieret, &c.

Commissura, commissuræ, penult. prod. {συνοχὴ, σύμφυσις} Iunctura tabularum, & aliorum huiusmodi. Cic. de Vniuerlitate, Deinde in orbem teretis, et & ipse fecum, & inter se ex commissura quæ è regione esset, iungerentur.

Mollrs digitorum commissuræ. Cic. 2. de Nat. deor.

Commissura verborum. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Commissure huiuces. Quintil. lib. 12. cap. 9. Noo cohærent, nec cum musicis modo, vt in operis male vndo hiantibus, sed & c.

Commode, Commoditas, Commodito, Commodo, commodas. Vide COMMODVM.

Commoditas, commoditatis, penult. corr. {ἁρμονία, ἁρμόττουσα} fit à modo, & significat vtilitatem, & emolumentum. Cic. 4. Verr. Virum tibi commodum est eligo.

Valetudinis commodum, cui oppositur Incómodum morbi. Cic. pro Murena.

Vtæ commoda. Lucret. lib. 3.

De communibus commodis. Id est ob communia commoda. Tacitus libro 1. Quem missum ad vos Germanico exercitu de communibus commodis.

Publica commoda. Horat. 2. epist. 2.

-in publica commoda peccem,

Si longo sermone morer tua tempora Cæsar.

Vsus & commodis mista aptum. Cic. Appio, lib. 3. to. Quid mihi tandem erat vtilius, quid commodis meis aptius? quam, &c.

Accedit illud in commodum. Vide ACCEDO.

¶ Capere commodum de re aliqua. Vide CAPIO.

Nihil commodi capere. Catul. epigr. 56.

Carere commodis. Vide CAREO.

Comparare sua commoda ex incommodis alterius. Terent. Andria, 4. 1.

Vt malis gaodeant atque ex incommodis

Alterius sua comparent vt commoda?

Consequi commodum. Vide CONSEQVOR.

Consulere commodis. Cic. ad Qu. frat.

Diuerre commoda aliqua alterij, & eò priorem aliquem commodis quibusdam. Ouid. 4. Metam. vel gr. 22

His tu militibus superas homines que deóique,

Hæc tibi si demas commoda, nudus eris.

Expectare commodum alicuius. Cic. Att. lib. 12. Homo nequam, qui tuum commodum non expectarit, quum ob eam vnam causam missus sit fer.

Multa ferunt anni venientes commoda secum. Horat. in Arte.

Habent parue commoda magna morz. Ouid. 3. Fast.

Impedire commodum. Cicero, Vt ne minima quidem re vlla Bruti commodum vllum impedamus.

Inhibere commodi alicuius. Ouid. 2. Amorum, eleg. 9.

Inferuire suis commodis. Vide INSERVIO.

Labefactare atque oppugnare commoda alicuius. Vide LABEO.

Limare commoda alicuius, Id est detrahere commodis alicuius, aut inuidere. Horat. 1. epist. 14.

Commodis meritis. Vide MERITOR.

Natus suis commodis. Vide NASCOR.

Non licet fui commodi causa nocere alteri. Cic. 3. Offic.

Officere commodis alicuius. Vide OFFICIO.

Oppugnare commoda. Cic. 1. de Inuent.

Præterimittere commoda. Cic. ad Qu. frat.

Amicitiam referre ad illius coommoda quem diligimus. Cic. 2. de Natura deorum.

Seruire commodis vtilitatique alicuius. Cic. Qu. frat. lib. 1. 5.

¶ Commoda, in re militari dicebantur vel munera, vel præmia, vel agri denique qui dabantur militibus. Ouidius,

Romule militibus fcisti dare commoda solus. Et iterum,

Hæc mihi si dedetis commoda, miles ero. Tu nebus.

¶ Quum, vel quando cómodum est. Cic. 3. de Orat. Quum est commodum, canat. Afconius in cam locum Cic. 4. Verr. Aut cum iudicem quem cómodum erat dare. Vetuste posuit, ioquit, pro eo quem volebat. Sic Terent. Adelph. 1. 2.

Amas? dabitur à me argentum, dum erit commodum. Nam meretrici dare, quando est commodum? sed est posium pro eo, quando libuerit.

Quantum commodum est. Cic. 5. Verr. Posteremò fecui ciuitas solbit, tantum detraxit quantum commodum fuit.

Si commodum est. Terentius Eunuch. 3. 2. Cicero 1. de Diuinat. Oftenderet etiam philosophum, si eo commodum esset, pecuniam facere posse.

Commodum est illi. Terent. Phorm. 5. 9.

Quibus est commodum ire, iam tempus est.

Commodus esse, & commodissimum esse aliquid agere. Cic. Attico, lib. 12.

Quod erit mihi bonum atque commodum. Terent. Phorm. 1. 2.

Quæ mater, qui cognata tibi sit, omnia hæc

Confugam: quod erit mihi bonum atque commodum. Vbi Donatus, *Quod*, Quod mihi, inquit, fuerit ac Felix erit hoc est confugere atque meniri. Sic enim veteres, Quod fauftum felixque fit, dicebant aliquid aggreffuri.

Commodo quæ cupio, euenium. Plaut. Trinom. 3. 18.

Dicere fuo commodo. Cic. 2. Verr. Etiam si spatium ad dicendum nostro commodo, vsuique dies habuissemus.

Quod commodo Reipub. facere possibile. Quod commodo tuo fiat: Id est facile, & sine molestia. quæ elaofala fere semper veluti per parenthesin profertur & includitur. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 3. Sed ex illo s.c. quod te referente factum est, tibi decernit vt regem reducas, quod commodo Reipub. facere possis. Verba sunt quibus veteres verba nitur, vt id quod faciendum decreverunt, ita demum fieri velle ostenderent, si modo Reip. commodo fieri posset.

Commodos penult. corr. {σύνεσις, ξύνεσις} Adiectium, Qui sese ad aliorum mores vel suo iudicio ac commodat, vel est accommodatus natura, & qui alius facile & libenter obsequitur, & prodeft. Cic. pro Murena, Nemo tam prosuo cuo commodior, comior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.

Commodus capillus. Plaut. Mostel 4.

Vbi tu commodes, capillum commodum esse credito.

Commodus conuiua. Facilis & tractabilis. Plaut. Mil. to.

Caullitor facetus, vel commodus conuiua esto. etc.

Exilium commodius. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.

Commodus homo. Terent. in Andr. 5. 2.

Ego commodiorem hominem, aduentum, tempus non vidi.

Literæ commodæ. Cic. Qu. frati, lib. 3. 7.

Locus commodior. Ouid. 3. de Ponto eleg. 9.

Commoda & faceta est hæc meretrix. Terent. Heaut. 3. 2.

Commoda Baccho feges. Virg. lib. 4. Georg.

Stella homini commoda. Propert. lib. 2. eleg. 28.

Quæ fit stella homini commoda, quæque mala.

Non cómoda terra Baccho, Non opportuna vitibus fercodis. Virgilius 4. Georg.

Commoda valetudo. Celsus lib. 8. cap. 1.

Vestis commoda ad cutfum. Ouid. 2. Fast.

Donarum commodus paterat. Horat. 4 Carm. ode 8.

Donarem paterás, gratáque commodus

Censorine, meis æra fodalibus. Id est, in eo me commodum præberem, & in eo commodus essem, quod donarem paterasmeis fodalibus. Et aurem vitreum Horatio cum verbo nomé aliquod epithetum coniungere quod verbi significationem augeat, aut certè adiuuet, vt pluribus locis videre est. Lambinus.

Commodior, Comparat. Plin. epist. 69. Quinimò & quoties cubiculum eius intrarer, viuere filium, atque etiam cómodiorem esse simulabat.

Commodior mitióque homo. Cic. Qu. frati, lib. 1. 1. Atque in hoc genere meltò te esse iam commodiorem mitioremque nuntiant.

Commodior valetudo. Quintilian. lib. 5. Vaunius prædibus ager,

quum vellet videri commodioris valetudinis factus, & diceret se iam bina millia passuum ambulare.

Inhumano commodus, Barbaro diserius opponitur. Cicero 5. Verrina, Alius inhumanus ac barbarus, isti vni commodus ac disertus videretur.

Commodis moribus homo. Cic. de Amicitia. Atque hoc quidem videre licet, eos qui aurea commodis fuerunt moribus, imperio, posteritate, prosperis rebus immutari.

Commoda statura homo. Plaut Asin. 8.

Truculentis oculis, commoda statura, tristi fronte.

Commodius est, vel Commodius visum est. siue commodissimum scribere, mittere, &c.

Commodum & aptum. Cic. Att. lib. 13. Nihil potest fieri nec commodius nec aptius, quàm vt scribis.

Commodum, Auerbium { δίκαιος } Opportunè. Plaut. Mere. 4, -si sibi hæc ibis,

Commodum obuiam venies patri.

Commodum, Aliter. Plaut. Rud. 30.

Talentum argenti comuodum magnum inerat in crumena.

Commodum. Ipso eodémque tempore, Eodem tempore quo hoc agebatur, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 2, 3,

Quum hæc respicio ad virginem,

Illa sese interea commodum hæc aduerterat.

Commodum obsonare. Plaut. Milit. 10,

-si certum est tibi,

Commodum obsona, nec magno sumptu: mihi quod vis fari est.

¶ Commodum sequente QVVM, significat vix, vel tantum. Cic. Attico, lib. 10. Commodum ad te dederam literas de pluribus rebus, quum ad me bene mane Dionysius fuit.

Commodum, Tantum quod. Terent. in Phorm. 4, 3,

o. Tùne dixeras hucesfacinus indignum Chreme,

Sic exeramur? o. quum id agebam commodum. Donatus.

Commodè { ἁρμόζων } Idem quod Commodum. Plaut Baech. 2, Magis vnum in mente est mihi nunc, fatis commodè

Pro dignitate obsonij hæc concurret coquus.

¶ Commodè { ὡσὲι, σφόδρα } in exemplis sequentibus significat Bene, vel potius Optimè, vel Aptè.

Commodè administrare Remp. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10.

Commodè agere. Cicero 2. de Finibus, Nos commodius agimus: non enim solum Torquatus dixit quod sentiret, sed etiam eur.

Commodissimè per eum agi potest. Cic. Attic. lib. 12.

Minus commodè audire. Ivvenal.

Commodè eadit. Cicero, 1. Verr. Verum hæc adhuc percommodè cadit; quod cum incredibili eius audacia singularis stultitia coniuncta est.

Scitè & commodè capere tempus. Cicer Brutus, lib. 11. 13, Et ille cui mandaui, satis scitè & commodè tempus ad te reipt adeundi.

Commodè cogitare. Terent. in prolog. Heaut.

Quantum ille potuit cogitare commodè.

Commodè dicere. Terent. Hecyr. 1. 2,

Nunquam dices tam commodè, vt tergum meum

Tuam in fidem committam. Id est iam blandè & aptè.

Commodè dicere Laudi. Cic. 2. Att. Quid est enim quod malim, quàm ex Antiocho iampridem audita recordari, & simul videre, satisne ea commodè dici possint Laudi?

Commodè differere. Cic. 1. de Finibus, In Dialectica autem vestra nullam vim exstimat esse nec ad melius viuendum, nec ad commodius differendum.

Facis commodè. Cic. Att. lib. 11.

Commodè res gerere. Cic. 7. Verr. Nullam tibi obiicio fortunam: nihil est quod exterorum res minus commodè gestas prosferas.

Commodè loqui. Terent. Heaut. 2, 3,

Nunquam commodius vnquam herum audiui loqui.

Commodè scribere. Plin. Iun. lib. 1. epist. 9, Neminem ipse reprehendo, nisi vnum me, quum parum commodè scribo.

Oratio commodè scripta. Cic. 1. de Orat.

Commodè tractare. Plin. Iunior lib. 2. epist. 15, Me præsidia materna parum commodè tractant, delectant tamen vt materna. Id est, Parum fructus & commodi reddunt.

Cogitate & commodè verba faeere. Plaut. Pœnulo, 18,

Vt pudicè verba fceit, cogitatè & commodè.

Commodius { συμφερέτερον } Comparat. aduerb. Cic. Att. lib. 13, Posthac enim poterimus commodius colere inter nos in Tusculano.

Elimare aliquid commodius. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Commodulè, penul. cor. Aduerbium diminutiuum à commodè. Plaut. Rud. 12. 11.

Commodulè mihi visa, tandem verò ferió.

Commoditas, penult. corr. { ἁρμονία } Interdum aptitudinem quandam conuenientiámque significat. Cic. 4. de Finib. Sed non sunt in eo genere tantæ commoditates corporis, támque productæ temporibus, támque mulæ.

Orationis commoditas & dicendi copia. Author ad Herenn. lib. 1, Non enim parum habet sæ fe fructus copia dicendi & commoditas orationis.

Vitæ commoditas iucunditásque. Cic. 1. Offic.

Commoditas prosperitásque vitæ. Cic. 3. de Nat. deor.

In occasione commoditates ad faciendum idoneæ. Cic. 2. de Inuent.

¶ Commoditas { εὐθυμία } Vitruv. Terent. Andr 3, 3,

Ast ei corrigitur, quoi commoditates vide.

Externæ commoditates, vineta, segetes, oliueta, vbertas frugum, &c. Cic. 3. de Nat. deor. Vocantur bona fortunæ.

Commoditas hominis. Terent. Adelph. 4, 5,

Itaque adeò magnam mihi iniecit fuæ commoditatæ curam. Id est, Sua facilitate effecit, & manifestauit me. Verba sunt Æ. de huiu de Mitione legiimo patre indulgentiore.

Creare alicui commoditatem. Vide CREO, ceras.

Frui commoditate alicuius. Ouid. 15. epistol.

Vt te nec mea vox nec te meus imeret aidor,

Cogimur ipsius commoditate frui.

Vti commoditate alicuius. Ouid. epist. 16.

Commodo, commodas, penult. corr. { σύμφωνα } commodate, Beneficium alicui impertite. Cic. ad Rufum, lib. 13. 49, Omnes tibi commendo Cyprios, sed magis Paphios: quibus tu quæcunque commodaris, eum mihi gratissimus.

Publicè commodare. Cic. 6. Verr.

Omnibus rebus, quod sine molestia tua facere possis, his commodes. Cic. Attico, lib. 13. 36.

Quantum tua fides dignitásque patietur, tis commodes omnibus in rebus. Cic. Attico, lib. 13. 33.

Ob suam causam alicui commodare. Cic. 2. de Finibus, Nec enim si tuam ob causam cuiquam commodes, beneficium illud habendum est, sed fœnerationem: gratia deberi videtur ei, qui suam ob causam commodauerit.

Sindum commodandi alicui. Cic. 2. de Orat. Inuiditur enim eum modis hominum ipsorum, studiis autem eorum egeris commodandi. fauetur.

Commodare alicui in re aliqua. Cic. ad Canin. lib. 2. 16, Quod scribis ad me de drachmis CCCIOOO, nihil est quod in ifta genere cuiquam possim commodare. Hoc eft prodesse & gratum facere, vel obsequi.

Perquàm commodatus stomacho fuctus. Plin. lib. 22. cap. 22, Id est admodum vtilis & commodus.

¶ Commodare fe { συνωφελεῖν } pro Accommodare. Colum. lib. 4. cap. 22, Quoniam fere plurimarum stirpium natura fic fe commodat, vt iuxta eiuitrem vomeris frondibus repullulascant.

Omnibus in rebus fe alicui commodare, quoad fides nostra digni tásque patitur. Cic. 1 Thermo lib. 13. 14.

¶ Commodare capillum { σύνθεσιν } pro Componere. Plautus Mostel. 4.

Suo cuique loco vide an capillus compositus eft commodé.

2. Vbi tu commodes, capillum eonimodum esse eredito.

¶ Commodare { μετρέω } Est alicuius rei visum ad tempus concedere. Cic. 6. Ver. Vt illis benignus vfus fi ad commodandum. lic ipse dì gens fui ad reportandum.

Quicquid fine detrimento possit cõmodari, id tribuatur vel ignoto. Cic. 1. Offic.

Commodare argentum & triticum, impropriè dictum est pro eo quod eft, mutuò dare vel mutuum dare. Nam propriè commodamus vestes, libros, vasa, equos, & similia, quæ eadem reddimus: mutuò autem damus ea, pro quibus alia reddantur eiusdem generis: vt nummos, frumentum, vinum, oleum, & fere cætera quæ ponderc, numero vel mensura dari solent. Hæc est Iurisconsultorum sententia. At Plautus d. sit in Asina.

Quid ego aliud exoptem amplius, nisi coiux inopia est,

Vt mihi argenti commodes minas, huius quidem matri?

Aurum alicui commodare. Cic. pro Cælio.

¶ Commodatum, Iureconsultis est contractus, quo gratis alicuius rei vsus ita conceditur, vt accipiens summam in eam rem reddenda diligentiam præstare debeat. l. 1. D. de obligat. & actiõn. Heromanus.

¶ Ioter Commodatum & Vrsdiuoi datum. Labeo qudem ait tantum interesse, quantum interest inter genus & speciem. Commodari enim rem mobilem, quo eniam soli: Vendi dari, etiam soli. sed (vt apparet) proprie commodata res dicitur & quæ soli eli, idq; & Cassius exstimat. Viuianus amplius etiam habitationem commodare posse ait. Hæc Vlpianus, l. 1. D. Commodati.

Commodare possumus & alienam rem quam possidemus, tametsi scientes alienam possidemus. Paulus in l. Commodare. D. Commodati.

¶ Aurem commodare alicui. Ouidius 5. Trist. eleg. 13. Id est audire aliquem.

Aurem patientem commodare culturæ. Horat. 1. epist. 1.

Iras commodare alicui. Stat. 4. Thebaid.

Commodare loquelam muto dixit Plautus in Cistel. 10, pro Loqui.

Commodare operam suam alicui, pro Iuuare opera. Plaut. Rud. 11, Cur tu operam suam te ante annh, quam eius ciui commodas?

Scelera commodare, Alienius causa scelus admittere. Seneca Medea, 12.

Seueritatem peccatis magnis commodare. Tacitus in vita Agricolæ, Veniam patuis peccatis commodare. Tacitus in vita Agricolæ.

Commodatarius, Cui aliquid commodatum est.

Commodator, commodatoris, Vlpianus in l. Eum qui. 5. Si filiusfamilias. D. de surt. Tamen commodator potest furti agere.

Commodito, commoditas, penul. corr. commoditare, Frequentatiuum. Caul. de Varro & sua amica, 10,

Quos fo, nunquis, mihi mi Catulle paulùm istos commodita.

COMMODVS, M. Antonini philosophi filius fuit, patris dissimillimus, cui etiam in imperio successit. Vitam eius, eáq; dignú exitum, vide apud Herodian. lib. 1. De hoc sic scribit Aurelius Victor in Cæsar. Commodus insequitur pugnis maculosus arenæ

Threcidico princeps bella mouens gladio.

Elisò tandem perfoluens fortunæ pœnas:

Criminibus fassis matris adulterium. De hoc spe fit mentio in libris Iurisconsultorum, existantque constitutiones eius in iure ciuili conplures.

Commolitor, commolitus sum { μυλοπόιος } commoliri, Idem quod moliri. Cic. 3. de Nat. deorum,

Nec quem dolum ad eum, aut machinam commoliar,

Scio quicquam.

Commolo, commolis, penultima correpta, commolui, commolitum, penultima correpta { σύμμιγνυμι } commolere. Columella libro 12. capite 50, Cauendum est itaque, ne ex ea fati oleum exbarium, quod vno modo vitari potest, si protinus illata de agro bacca, commolita

& expressa

& expreſſa erit. Hoc eſt mola conculeata & fubaſta.

COMONE, Inſula eſt adiacens Epheſo vrbi, vt author eſt Plinius libro 5. cap. 31.

COMMONEO, commones, penultima correpea, commoniui, commonitum penult. corr. {συμμιμνήσκω} commemoro, Natæ ſignificationis. Terent. Andr. 4. 6,

Aliorum exempla commonent.

Amicè aliqui commonere. Quintil. lib. 6 cap. 1.

Commoneri aliquem ſtarum miſerarum. Plaut. Rud. 18.

Quum ego hanc video, meam abſens miſeriam commones.

Commonere aliquem officium ſuum. Plaut. Pſeud. 4. 17.

Verùm ita vos eſſe perditi, negligentes, ingenio improbo,

Officium vobiſtum vt vos malo cogatis commonerier. Id eſt de officio veſtro commoneri.

Commonere aliquem de re aliqua. Cic. 3. Verr. Quis à ſigno Verrutnni in circum maximum veoit, quin is in vnoquoque grado de auaritia tua commoneretur?

Commonere aliquem vt ſeruet fidem. Terent. Andr. 1. 5.

Vt neque me conficiu do neque amor, neque pudor

Commoueat, neque commoueat vt feruem fidem?

Commonet amen nequis quotidianum hoc habeat. Celſus.

¶ Commonere, tranſlatum ad inanimata. Cic. 6. Verr. Hoc modo me commouit Piſonis annulus.

Commonitus, penultima corr. {ὑπόμνησις} Participium. Luuios 4. bel. Maced. Commonitoſque io quo ſtatu rerum acceſſiſſet eos, & io quo relinquerem dimiſit.

Manes commoniti. Seneca in Hercule OEteo, 8. 7.

Qui per Tænareas fores:

Manes commonitos adit

Morerorem ſtridens ehelym. De Orpheo, qui manes inferni, dulcedine euthare mouiſſe à poetis traditur.

Commonitio { ὑπόμνησις } Verbale. Quint. lib. 4 cap. 2, Non iouitlis erit in extrema parte commonitio.

Commonitorium, ij, pro eloquentione tacita, & abſque ſcriptura facta, apud Cod. Theodoſ. cuius quoque in Iuſtiniani Cod. mentio eſt, l. t. C. de ſuffragiis, Quòd ſiquis dolo commonitorio ſuffragio niti tur, bona duxerit occupanda, reus temerarius ac violentę retinebitur, ac in ſtatum priſtinum poſſeſſio reducetur: eo à petitione excluſo, qui non diligenter inuaſerit quę deberbuiſſet.

Conuonefacio, commonefacis, penultima corr. commonefeci, commonefactum { αὐνμνήσκω } commonefacere, Idem quod Admonere. Metellus ad Ciceronem, libro 5. 3. Vt ea vos doceret & commonefaceret.

Commonefacere alicuius rei. Gellius, Nũc vtilitatis publicæ commonefacet.

Amicitiæ veteris aliquem commonefacere. Author ad Herennium, lib. 4.

Commonefaeere rem aliquam, pro Commemorare. Cic. 6 Verr. Vt omnes intelligere poſſint, eo laudatoneni, ſed potius in ſtonem eſſe illam, quæ commoueſaceret illius turpem ca:mitoſamque Præturam. Budæus.

Commoneſio, penult. prod. { ὑπομνήσκω } commoneſieri, penultima corr. Neutropaſſiuum. Cic. 7. Verr. Quin tui ſceleris & crudelitatis eis illi oratione commoneſiat.

Commoniſtrare { συμνήνω } Idẽ quod Monſtrare. Terent. Heaut. 4. 4. Parentes meos vt commoniſtres mihi.

Aurum de oſſum cõmoniſtrare. Cic. 2. de Orat. Si aurum cui, quod eſſe muliſtriam de oſſum, commoniſtrare vellem.

Leges fatales ac neceſſitas commoniſtrare. Cic. de Vniuerſit.

Viam commoniſtrare. Cic. 1. de Orat.

Commordere { δάκνω } Idem quod Motdere. Plin. lib. 24 cap. 15, Nomen accepit, quòd à cane commorſos sabiem ſentire noo paiitur. Seneca De vit. beat. cap. 21.

Commortuus, commortua, penult. corr. commortuus ſum { συναποθνήσκω } commorti, penult. corr. Simul mori. Plin. lib. 27. cap. 2, Mirũmq; exitialia per ſe ambo quum furtrint duo vroena, in homine commoriuntur, vt homo ſuperſit. Vlpian. in l. Quum hic ſtatus §. Si ambo. D. de Donat. inter virum & vxorem, Rectiſſime (inquit) doctur vtraſq; donationes valere, ſi forte inuicem donatoribus facta ſimul deceſſerint: quia neuter alteri ſuperuixerit, licet de commorientibus oratio non ſenſerit.

Commorientes { συναποθνήσκοντες } Nomen fabulæ Plauti. Terentius io prolog. Adelphorum,

Synapotheſimcotes Diphili comœdia eſt,

Eam Commorientes Plautus fecit fabulam.

Commorientes, Apud Ægypt os amentiæ genus & ſodalitium erat, qua nolla fanctior firmiorque vnquam fuit: quo genere Antonius & Cleopatra, cui plus annos ſe addixit, mutuo à nuncii fucre, hæc lege coniuncti, vt ſi facile quispiam, aut dire caſus alteri contigiſſet, alter tanquam parens ſocius, eundem ſortunæ exitum eſſet laturus, ſocisque & comites eſſent fortunatum & calamitatum. Alexand. Genial. lib. 1. cap. 26.

COMMORO, commoras, penol. corr. commorare, Tardare. Plin. lib. 19. cap. 6. ad finem, Sauiſſimæ quæ deuoratæ aues, ſtupentes manu capiuntur: & ſi paulum commoraueie, ſopiæ.

Commoror, peoult. corr. commoràris { διατρίβω, συνδιατρίβω, χρονίζω } commorari, Simul morari, vel morari ſolum. Cic. de Senect. Et ex hac vita ita diſcedo tanquam ex hoſpitio, non tanquam è domo. commorandi enim natura deuerſum nobis, non habitandi dedit.

Tardare & commorari. Cic. ad Brutum, At illa retulit quæ ſuiſq; quidnam mihi ridreetur, acceſſeremne ſne te, aique id tibi conducere putaremos, an tardare & commorare melius eſſet.

Commorari pauliſper dum. Cic. pro Milone, Pauliſper, dum ſe vxor (vt ſit) comparat, commoratus eſt.

Commorari id aliquem locum Cic. 7. Verr.

Commorari apud aliquem. Cic. pro Lege Manil.

Nos apud Alyziam, ex quo loco tibi literas antè dederamus, commorari ſumus. Cic. Tironi, lib. 16. 5.

Circum aliquem loeum commorari. Cic. Art. lib 8.

Conſiſtere & commorari. Cic. pro Quinto Roſc. Ipſa mihi veritas manum iniecit, & pauliſper conſiſtere & commorari cogit.

Commorari verbis pluribus in re aliqua. Cic. pro Cluent. Quum ego pluribus verbis in eo commoratus eſſem, Scamandro factas iniurias eſſe per Diogenem. Id eſt Quum diutius de hac re diſputarem, & multis verbis contenderem.

In armis etiubius commorari. Cic. Trebatio. lib. 6. 20. Nam & eon ſilium tuum, vel caſus potius in armis ciuilibus commorandi; ſemper mihi magno dolori fuit.

Commorari, habitare, & hærere in re aliqua. Cic. 2. de Orat.

Hærere & commorari in eadem ſententia. Cic. in Orat. Vt verſet ſæpe multis modis eadem & vnam rem, & hæreat in eadem commorrtúrque ſententia.

In vita miſeracommorari. Cic. Q. fratri, lib. 1. 3.

¶ Commorari aliquem. Detinere & in mora tencre. Plaut. Pſeud. 2. 2. 34. Me nunc commorat, &c.

Commoratio { διατριβή } Verbale. Cic. ad Lepeam, lib. 6. 19, Nam & vitla & amœnitas illa, commorationis eſt, non diuerſorij.

Vrbana commoratio. Cic. ad Patum, lib. 9. epiſt. 15.

¶ Commoratio, Mora, tarditas. Cic. Q. fratri, lib. 3. 17, Quòd multos dies equitlam in manibus habui, propter commorationem iabellariorum, ideo, &c.

Commoratio vna io re. Cic. 3. de Orat.

¶ Commoratio, Figura eſt Rhetorum. Author ad Heren. lib 4,

Commoratio eſt, quum io loco firmiſſimo, quo tota cauſa continetur, manrur diuinis, & eodem ſæpius reditur.

Commottalis, penul. prod. { σεισμικὸς } Adiect. vt, Commotalis natura. Colum. lib. 3. c. 20, Srd interdum (quod ait diuinus author Plato,) rei nos pulchriudo trahit, vel ea confectandi, quz propter inſtitutem commotialis naturæ conſequi nequeamus.

Commoſis, penultima prod. {σάλευσις} Primum meſſicij fundamentum, ex tenaci & viſcoſa conſtans materia: ita dictum à Græco nomine σάλευσις, quod nos gummi dicimus. Vide Plinium libro 35. capite 7. Heſych. σάλευσις· ἡ σύμμικτος κόμμεως, ἐφ' ὧν μικτοῦνται ἢ τὰ σώματα διαχέονται.

Commoueo, commoues, penult. corr. commoui, commotum, penul. prod. { σείω } commouere, Simul mouere. Cicero 7. Verr. Poſteaquam non tam locum offenderat, & Prætorem commouiſſe ex eo loco caſtra ſenſerunt.

Corpus commouere. Lucret. lib. 3.

Oculos. Cic. 4. Verr.

Theatrum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Auis commouet alas. Virg. 5. Æneid.

Commouere ſedibus. Colum. lib. 9. cap. 12.

Commouere ab aliquo loco. Cic. ad Attic. lib. 2. Si quies dabitur, ab Amalthea te non commouebo. Id eſt nolim te recedere ab ea vrbe, & venire ad nos.

Nec me Theſſalonica commooi. Cic. ad Attic. lib. 3.

¶ Æs alienum commouere. Tacit. lib. 5, Hioc inopia rei nummariæ, commoto ſimul omnium ære alieno.

¶ Commouere cornua diſputationis alicuius, per metaphoram. Cic. 2. de Diuinat. Nunc enimus agamus, experiamurque ſi poſſimus cornua commouere diſputationis tuæ. Aliudit ad acies belbæ cornua.

Commouere ſe contra Remp. Cic. in Catil. Num inficiari potes te illo ipſo die mei prædiis, mea diligentia circumeluſum, commouere te contra Rempublicam non potuiſſe?

¶ Commouere aliquem, Excitare aliquem ad aliquid agendum. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18. Parhedrum excita, vt horum ipſe conducatiſſe oitiorem ipſum commouebit. Liu. 10. bel. Pun. Poſteaquam oihil commouebant. Id eſt nihil proficiebant ſuis verbis.

Aliquem pereuncſantem commouere. Tacit. lib. 5.

Languentem commouere. Cic. 2. de Orat. Facilius eſt enim currentem (vt aiunt) incitare, quam commouere languentem.

Commouere expectationem ſui. Cic. ad Attic. lib. 1. 2, Crebras expectationes nobis tui commouet.

Iudices. Cic. 2. de Orat.

Diſcendi aut ſcribendi ſtudium commouere. Cicero 1. de Natura deorum.

Commouere labra. Petronius Arbiter, Et quia conſiderantium haſcrant vultus, quicquid à ſpectaculo vacabat, commouebat oblitet labra, & me tanquam furtiuis ſubrode oculis verberabat. Hic, inquit Turnebus, commouet labra, quz iaſcius oris motu ad amorem alicuit, & ſic conformat os, vt baſiari velit. Nam & talis oris habitus ſaauium decitur, quum ita figuratur labris pro miſſis, aut liogua prolata, vt quum mulieres ſuauiantur amatores. Vnde & Plautus in Aſinaria ſcripſit,

-ne ſic tuſſiat,

Vt cuiquam linguam intuſſiendo proferat. Iterum,

-tu labellum abſtergeas,

Potius quàm cuiquam ſuauium faciat palàm. Id eſt, Quàm ſic os comparet & formet, vt ad baſiandum aliquem inuitet. Quod tamen Petronius ſcribit, eſſe videtur potius ſignum innuentis, & inuitantium eulam amoris ſigo ficatius, quàm ad baſium vocantis. Hæc ille.

¶ Commouere, Rapere in ſtuporem. Terent. Phorm. 1. 2,

Virgo ipſa facie egregia quid verbis opus eſt?

Commorat omnes nos. Pro, commouerat.

¶ Commouere { συμπαθεῖν } Cooturbare, irritare. Terentius Andria. 1. 1,

Neque commouetur animos in ea re tamen, &c. Cic. Appio, lib. 3. 10. Etſi grauiter primo nuntio commotus ſum.

Cooimouere & Conſolari, oppoſita. Cic. pro Rab. Nihil me clamor iſte commouet, ſed conſolatur.

Animus vehementer commouetur. Cic. 1. de Inuent.
Animus se commouet. Lucret. lib. 4.
Commoueri perleuiter. In PERIBVIS.
Accendi aut commoueri te aliqua. Cic. 1. de Orat.
Commoueri aliquo nerui, capite, mente. Plin. lib. 2. cap. 41.
Commoueri animo, Corpore perhorrescere. Cic. 6. Verr.
Conquestione commoueri. Cic. 1. de Inuent.
Desiderio suorum commoueri. Cic. pro Lege Manil.
Magno alicuius honore. Vlpian. 4. Argon.
Miseriis ac periculis alienius. Cic. pro Fonteio.
Commoueri misericordia. Cic. 4. Tusculan. Nemo enim parricidæ aut proditoris supplicio misericordia commouetur.
Ad turpe compendium aliquem commouere. Author ad Herenn. lib. 4. Duæ res sunt quæ profunt homines ad turpe cōpendium commouere, inopia, atque auaritia.
Prora freum commouet. Hoc dicitur quum linquitur portus. Valerius lib. 5. Argonaut.
¶ Commouere dolorem {πάθος}. Cic. 4. Verr. Sed magnum & acerbum dolorem cum mouent, mulieruliæ præterim.
Bilem. Cic. ad Attic. lib. 2. Aeueram me ad exaguandam hanc eius legationem, quam alle cērtmantes (vt scribis) bilem id commouet, & iaturibus, & asperitubus legis Curtatæ spectaculum egregium.
Æthus bilis. Lucret. lib. 4.
Arma. Silius. 8.
Bellum. Cic. ad Dulabellam. lib. 9. 13. Quod bellum commotum à Scapola ita postea confirmatum est à Pompeio, vt nulla, &c.
Indignationem. Auctior ad Heren. lib. 4.
Inuidiam. Cic. 5. Verr. Hic etiam prior actione Qu. Hortensius populum Iunium venisse præcantum in vestium consectum, & reles testum, patruo testimonium dicente, questus est: & me popularter agere, atque inuidiam commouere, quod puerum produceremus, clamitauit. Id est fiere, vt vulg. Budæus.
Memoriam alicuius rei. Cic. 2. de Orat.
Misericordiam. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Misericordiam, inuidiam, atq; indignationem. Cic. 2. de Orat.
Nummum. Vide NVMMVS.
Odium in aliquem. Cic. 1. de Inuent.
Suspitionem in aliquem. Cic. pro Cluent. Furto postridie cognito, omnis suspicio in seruos qui non comparebant, cōmouebatur. Tumultum aui bellum. Cic. 7. Verr.
¶ Commossem, pro Commouissem: & commōtat, pro commouerat. Cic. pro Plancio, An si vnquam in me vitæ cupiditas fuisset, ego mense Decembri mei Consulatus omnium parricidarum tela commossem? Celius ad Ciceronem. lib. 8. 15.
Commorunt aquora venti. Lucret. libro 2. Id est commouerunt.
Commotus, penult. prod. {ἐπιπλήττων} Participium. vt, Commotæ columnæ. Cic. 3. Verr.
Litera commota et vocabulis. Cic. 4. de Finibus.
Commota acies. In CERES.
Puluere commoto. Silius lib. 4.
Saeris commotus. Virg. 4. Æneid.
Tripodes commoti dieuntur, propterea quod Phœbades in templo Apollinis supra tripodem recepturæ spiritum, ibrepitus senucbāt aduenientis &c. Seneca Medea 910.
¶ Commotius, Petrus baurus. Terent. Phorm. 1. 4.
Quidnam ille commotus venit?
Grauiter commotus, Iratus. Virg. 1. Æneid.
Commotius mente. Plin. lib 33. cap. 1.
Precibus. Stat. lib. 9. Thebaid.
Promissis diribus. Silius lib. 3.
Vultu. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Ira commota. Ouid. 6. Metam.
Mens commota metu. Lucret. lib. 3.
Pectora commotignit. Claud. in Ruff. Ignis, pro ira.
Commotum reddere. In REDDO.
Commotur, Adiectiuum {κίνητος} vt, Animos commotior. Cicero 1. de Diuinatione.
Feruidior atque commotior patronus. Cic. de Claris Orat. C. Simbria tempore hoc isdem ferè, sed longius ætate prouectus, habitus est fanè (vetus dicam) luculentus patronus, asper, maledicus genere toto paulo feruidior atque commotior.
Commotio {κίνησις, σεισμὸς} Verbale. vt, Commotio animi. Cic. 3. Tusc.
Commotionem quidam accipi volunt, temporarium animi motum, sicut iram, paupertatem. Hæc Quintil. lib. 6. cap. 2. 10. Hæc à Ciceronē lib. 1. de Inuent. vocatur affectio, Ilegque definitur: Affectio est animi aut corporis ex tempore aliqua de causa commotio, vt lætitia, cupiditas, meetus, molestia, morbus, debilitas. Alij leguut commutatio.
Commotuncula, pcnul. corr. Diminutiuum. Cicero ad Atticum lib. 12. Atticæ hilarnam me libenter audio, commotiuncular {σεισμὸν μικρὸν}. Commotiunculæ idem significatur, quod epist. penult. lib. 10. quem dixit: Valeudinem tuam iam confirmatam esse & à vetere morbo, & à noua tentationibur, gaudeo. Nam tentationes & cōmotiunculæ non morbi sunt, sed morborum initia. Commotiunculis autem Atticæ quæ non plane in morbum, sed in febriculam incidebat. {σεισμοῖς} æquè afficior atque illa.
Commulcco, commulces {κατασβέννυμι} commulcere, penult. prod. Tito libertur Ciceronis in quadam epistola ad Axium familiarem patroni sui, apud Gellium, lib. 7. cap. 3. In principijs autem, inquit, patroni qui pro reis dicunt, conclare ibi & complacare iudices debēt: sensusque eorum expectantone causæ suspensos rigentesque honoreficis verecundisque sententiis commulcere, non iniuriis atque impetriosis comminationibus confricare.
Communico, Communio, communionis. In COMMVNES.
Communio, communis, penult. prod. communi, communitum, penultima prod. {ξυνέχω} communire, Circum munire. Cæsar, Præsidia disponit, castella communit, quo facilius, si e inuito transire conarentur, prohibere possit.
Communire aulæ iurhoritatem, per translationem. Cicero ad Catonem, lib. 15. 4.
Communitus, penult. prod. {ἐπιχειρηθεὶς} Participium. vt, Ius paxum communirum. Cic. pro Cecinna, Quæ quum omnia tua iure muncipij sint, ea possime retinere, si patuni sit communitum ius, &c.
Communita causa Rosci; firmissimis & sanctissimis testimoniis virorum. Cic. pro Roscio Comœdo.
Communitus, & hoc commune, penult. prod. {ἐχυρὸς & ἀσφαλὴς, ἀσφαλῶς ἔχων}. Quod omnium est, quasi omnibus consentiens. vt, Communis hostis gentium & nationum. Cic. 7. Verr.
¶ Commune duobus modis accipiuntur: uno modo commune apud Iamus, quod est duorum, aut plurium, vt Partes cōmunis, communis domus: atque harum rerum communium causa compete actio cum muni diuidūdo: à quarum similitudine dimius Martē communem, mortem communem. Altero modo communia dicimus, quæ à nemine sunt occupata, neque possessa, & possunt fieri occupantis, vt aqua profluens, aer, litus maris, & exiera id genus: quarum rerum causa non datur actio cum muni diuidūdo apud Iurisconsultos. Opponitur autem commune proprio vt Cic. pro Sylla, Tempus agendi fuit mihi magis proprium, quàm exterisdoloris verò & periculi fuit illa causa communis. Ex Lambino.
Tribus dominis communis. Lucan. lib. 1.
Facta tribus domuis communis Roma.
Vulgare, & commune. Cic. 3. de Finibus, Cuius vius vulgaris, communisque non sit.
Commune & vulgare. Cic. 1. de Orat. Aliud est enim esse artificem cuiusdam generis atque artis: aliud in communi vita & vulgari hominum consuetudine, non hebetem nec rudem.
Æquabilitas communis iuris. Cic. 2. de Orat.
Amicitiæ communes. Id est vulgares. Cic. 3. Offic.
Amicus simplex & communis, & consentiens, & qui rebus isdem mouetur. Cic. de Amicit.
Amicus communis. Proculus in I. Socii tatem mecum. D. pro socio.
Animo ac voluntate communi aliquid defendere. Cic. de Prouin. Consul.
Aura communis dicitur, qnùd omnes illa ex æquo fruamur. Ouidius 3. Meram.
Auram communem hautire. Quintil. in procem. lib. 6.
Bonum commune. Lucret. lib. 5.
Communis vtriusque nostrum calamitas. Cicero ad Terentiam, libro 14. 3.
Ciuitas communis deorum atque hominum, Mundus vniuersus. Cic. de Legibus.
Conditio communis. Horat. 1. epist. 1.
Crimen commune. Cic. in Orat.
Communi diuidundo, Iurisconsultis iudicium est quod inter eos redditur, qui rem quam alia atque ex hereditaria causa communem habent, diuidi, similq; quod alterum alteri ex bono & æquo præstare oportet, dari fieri postulant. 1. 2. & 3. D. Comm. diuid. Hotomanus.
Dolor communis. Cic. de Prouinc. Consul.
Emolumentum & damnum commune. Vlpianus in l. Cum duobus 5. cum duo. D pro socio.
Fama atque sermo communis. Cic. 4. Verr.
Filia. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Fortuna nobis cuoi propinquis communis plerúque est. Cicero 1. Officiorum.
Fuga. Seneca Medea. 12. 25.
Gaudia communia. Ouid. epist. 15.
Hæreditas communis. Paulus in I. Ea vero. 6. De illo quærittur. D. Pro socio.
Hostis & prædo communis omnium. Cic. 4. Verr.
Humanitas. Cic. pro Plac.
Intellectus. Quintilianus libro 8. capite 16. Nónne pulchrum vel hoc ipsum est ex communi intellectu, verbisque quibus vruntur omnes, &c.
Intelligentia. Cic. 1. de Orat.
Iudicium commune est, quod omnes vulgò probarunt & secuti sunt. Cic. 1. de Inuent.
Iudicium commune, intelligentiaque popularis. Cicero in Oratore.
Ius. Cic. 3. de Orat.
Ira commonia regni. Lucan. lib. 10.
Laus communis cum aliquo. Cic. 3. Verr.
Lecti cooimuncr. Caro cap. 10.
Legem omnium communem leuiter adorabit. Quintilianus libro 7. cap. 2.
Lucrum. Cicero 2. de Oratore, Ludus est homini non hebeti, neque inexercitato, æque communium literarum & politionis humanitatis experti.
Locos communes dicere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Loca communia, id est publica. Cic. 4. Verr.
Lucrum & impendium commune. Vlpianus in l. Si socii tatem. D. Pro socio.
Lux. Cicero pro Quintio, Vt per se afflictum atque euersum propinquum suum non modò honeste patris bonis, verùm etiam communi luce priuaret.
Mare commune omnibus. Plaut. Rud. 2. 3.
Communis belli Mars. Cicero ad Torquatum, libro 6. 4. Nam quum omnis belli Mars communis, & quum semper incerta exitus præsiorum sint.
Mens. Cic. 3. de Orat.
A communi more verborum discedere. Cic. in Orat.
Omni ætati mortem esse communem. Cic. de Senect.
Mundus. Cic. 3. de Finibus.

Natus

Natus communis, Id eſt vtriuſque coniugis. Virgil. 2. Æneid.
Nat. à pum communes. Virgil. 4 Georgicorum,
Solæ communes natos, conſortia ſcꝛta
Vrbis habeat. De apibus loquitur: vbi Seruius, Plato in libris (inquit) quos ἀφ' ὁμονοίας ſcripſit, dicit amuri Reipublicæ eſſe nihil præpotendum. Omnes præterea & vxores & liberos ita nos tanquam communes habere debemus, vt clarius ſit non libido confuſa. Quod præceptum dicit nullum præter apes ſeruare potuiſſe.
Nomine communi comparare aliquid. Vlpian. in l. quum duobus. 5. quidam ſagatiam. D. pro ſocio.
Odium alicui cum populo communc. Seneca Herc. fur. 6.
Opinio. Cic. 1. Offic.
Opinio imbecilla & cum falſo incognitóque communis. Cic. 1. Academic.
Pactum commune. Papinianus l. ſi ſocius. D. pro ſocio.
Periculum commune. Vlpian. in l. plaue. D. pro ſocio.
Periculum commune propulſare. Tacit. in vita Agric.
Vnum & commune periculum ambobus. Virgil. 2. Æneid.
Communis peruicies adoleſcentium, leno. Terent. Adelph. 2. 1.
Peſtis communis. Cic. 1. de Orat.
Pigues communes. Ouid. 1. Metam. Sic vocat Proſerpinam Iupiter ad Ceremem loquens, quoniam amborum erat filia.
Populus commouit, Qui principum conſpiratione in vnum coit. Virgil. 4. Æneid.
Omnium communia & contrita præcepta. Cic. 1. de Orat.
Prudentia communis. Cic. 5. de Finib. Omnibus enim artibus volumus attribuam eſſe eam quæ communis appellatur prudentia.
Res communis, Id eſt negotium commune. Horat. 1. Serm. ſat. 6.
Communis res apud Iuriſconſultos, eſt vel cum ſocietate, vel ſine ſocietate. cum ſocietate, veluti inter eos, qui eandem rem emerunt: ſine ſocietate, veluti inter eos, quibus eadem res teſtamẽto legata eſt. l. 2. D. comm. diuid. Hotomanus.
Salus communis. Cic. Poſt red. ad Quir.
Saluti communi deeſſe. Lucret. lib. 1.
Communcia aque communia ſcelera alicui cum aliquo. Cic. pro Sextio.
Senſus communes. Cic. 5. de Orat.
Senſu communi carere. Horat. 1. Serm. ſatyr. 3.
Sepulcrum commune plebi. Horat. 1. Serm. ſatyr. 8.
Hoc miſeræ plebi ſtabat commune ſepulcrum. Ad hunc locum ſic Turnebus, Quam olim, qui locupleti erat, in ſin ſuis aliquid loci ſepulturæ ſeponerent, & priuata haberent ibi ſepulcra ſibi familiæque ſuæ aut hæredibus, plebs, quæ agris fuudiſque carebat, in loco aliquo communi ſepulturæ deſtinato humabatur ſepulcrumque commune vocabatur, vbi ſepelebatur. Hinc etiam Catullus fatra fratris ſui deplorans, apud Troiam mortui & condite, vbi tot quondam heroes belli Troiani ſempore ex Aſia & Europa occubuerant & compoſiti fuerant, cum vtrobem commune ſepulcrum appellat Europæ & Aſiæ,
Troia (inquit) oeſas commune ſepulcrum Europæ Aſiæque. Et Lucretius terram omnem eo nomine, omniaque fenectutis ſinu caressa & putridæ, zuóque feſſa, ſuo ſinu gremióque receptantem, commune ſepulcrum eodem modo appellat,
Omniparens (inquit) eadem rerum commune ſepulcrum.
De communi ſententia aliquid conſtituere. Cic. 3. Offic.
Sermo communis. Cic. pro Cluentio.
Spiritus communis vuis. Cic. in Orat.
Communi ſtatione locum aliquem tenere. Virgil. 9. Æneid.
Communes iureconſultis ſunt ſtipulationes, veluti Rem ſaluam fore pupillo. Pompon. l. ſtipulationum. D. de verb. oblig. & Vlpian. in l. veſtis. D. de aur. & arg. Communes, inquit, ſunt ſtipulationes, quæ fiunt iudicio ſiſtendi cauſa.
Studia communia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7.
Superos communes vocare. Valer. Flac. lib. 4.
Impcobis & probis commune ſupplicium legis ac iudicij. Cic. in Piſonem.
Graues caſus communium temparum. Cic. 1. de Orat.
Tempus commune, eſt quod acciait omnibus eodem feré tempore, vt meſſis, vindemia, &c. Cic. 2. de Inuent.
Terror communis. Seneca Troad. 6.
Thorus communis. Seneca Medea, 1.
Verba communia, Id eſt ſoluta, nec pedibus vincta. Claudian. in Epigram. de deſcriptione portus Zarinenſis,
-ſed verba negant commoda Muſæ.
Carmina ſola loquor. ſe ne meas impies Apollo.
Communia veſtimenta Iurecouſultis ſunt, quibus promiſcuè vtitur mulier cum viro. Vlpian. Emagis puto. D. de reb. cor. qui ſub tut.
Communia vincla vocat Lucretius complexus amantium, lib. 4.
Communis & remiſſus vir, pro Non ſingulari & exquiſito. Suetonius in Claudio, cap. 25. Nec illo ſpectaculi genere communior aut remiſſior erat, adeò vt oblatos victoribus aureos, prolatáque ſiniſtra parmerum vulgo, voce, digitiſque numerarer.
Vita communis. Cic. 1. Offic. Quia magis ad inſtitutionem vitæ communis ſpectare videntur.
Vita, vtilitate communis. Cic. 1. Offic.
Amici quos nouit vita communis, Id eſt qui vitæ couſuetudine noti ſunt. Cic. de Amic.
In cummuni vita & vulgari hominum cõſuetudine nec hebetem nec rudem eſſe. Cic. 1. de Orat.
In vſu vitaque communi. Cic. de Amic.
Vitium commune. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.
Vitium commune & pernagatum. Cic. 2. de Orat.
Imbecillitas noo proprium ſenectutis eſt vitium, ſed commune valetudinis. Cic. de Senect.
Voluptas cõmunis Lucretio, dicitur voluptas ex re veneꝛea, lib. 4.
Vſus communis aquarum. Ouid. 6. Metam.
Vſus rerum aliquibus communis. Seneca Oct. 2.
Vſus omnium artium vulgaris cõmunisque nõ eſt. Cic. 3. de Finib.
Omnes res ad commueem hominum vſum natura genuit. Cic. 1. Officior.
Vtilitas communis. Cic. 3. Offic. Vt vtilitas tua, cõmuuis vtilitas ſit.
Semper aliquid ad cõmunem vtilitatem adferendum. Cic. 1. Offic.
Publicum, commune, ſingulare. Cic. 1. de Inuent.
Amicorum eſſe communia omnia. Cic. 1. Offic.
Vtendum communibus pro communibus, priuatis vt fuis. Cic. 1. Officior.
Commune eſt cum ſupradictis. Plin. lib. 2. cap. 8.
Vtrique parti commune. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Occupare communoia. Ouid. 13. Metamorphoſeos,
-modò ne cummunia ſolus
Occupet, atque aliquem vobis quoque reddar honorem.
¶ Communia meus & tuus benevolens: antiquum. pro Communis amicus noſtre. Plaut. Trinum. 5. Et in Iſcud. 2.
Communi animo eſſe & leui. Terent. Heaut. 5. 1.
Quemquam animo tam communi eſſe aut leui putas,
Qui ſe vidente amicam pan atur ſuam?
¶ Communo, Sublantiuum, pro Vniuerſitate, vt Commune Aſiæ, id eſt Aſianorum vniuerſitas, quæ ab vno Procoſule regebatur. Latia ouera. 2. D. de excuſat. Quod ex epiſtula Antonii Pij apparet, qua communi quidem Aſiæ ſcripta eſt, ſed vniuerſo terrarũ orbi cunuenit. Sic Cicero Verrina 4, cummuoe Siciliæ dixit: & ꝛ commune Meliadum.
¶ Communoe omnium vitium, quòd nimium ad rem attenti ſune fenes. Terent. Adelph. 4. 8.
Communis omnium inimicus. Cic. 3. Verr.
In communibus prouerbiis verſari. Cicero 3. Verr. Quæ ego non commemorarem, niſi illud vellem vos recordari, iſtius nequitiam & iniquitatem, tum in ore vulgi, tum in communibus prouerbiis eſſe verſatam.
Commune mihi eſt cum illo. Cic. de Amicit. Quorum domus fuit & militia commuuis.
Communia inter nos. Terenr. Adelph. 4. 3.
Communia eſſe amicorum iure ſe omnia.
¶ In commune metuere. Plaut. Aſin. 7.
-metuo in commune occquim fraudem fraudi ſuæ fieri.
In commune conferre. Cic. pro Quintio.
In commune congredi. Tacit. lib. 2. 8.
In commune conſulere. Tacit. lib. 11.
In commune aliquid derogare. Tacit. lib. 13.
Io commue dicere de pluribus rebus. Plin. lib. 17. cap. 1.
In commune emere. Vlpian. in ius in conductionibus. D. pro ſocio?
In commune aliquid profuturum. Cic. 1. de Orat.
In commune redigere aliquid. Vlpian. l. ſi ſocietatem. D. pro ſocio.
Cæteꝛa eo commuoi ſita ſunt. Tacit. lib. 20.
In commune vocare nouores. Vide 1. n.
Nomen imperij in commune odium orbis terræ vocabatur. Cic. 1. de Lege Agrar.
¶ Communia principia veſtigia & conſuſa. Plin. Iunior, in Paneg. Te fama, te gluria, te ciuium pietas ſuper ipſos principes vehunt, te ad ſidera tollit humus, ita communia & confuſa principis veſtigia. Id eſt, adeò intedis more plebeo & omnibus communibus nempe non equo, ſed pedibus, ideque ſine vllo faſtu.
Communier, pen. corr. {ut mitto} Aduerbium. Cic. de Senect. Quo verque noſtrum communiter vereretur.
Communiter & Separatim, oppoſita. Cic. Brut. lib. 13.
Admirari communiter. Cic. 1. Offic. Admirantur igitur communiter illi quidem omnia quæ magna & præter opinionem ſuam animaducruut.
Apti communiter ad virtutes. Cic. 4. de Finib.
Promiſcuè & communiter ſtultis ac ſapientibus ab natura datum aurum iudicium. Cic. pro Fonteio.
Communiter commendare. Cic. ad Brutum, lib. 13. 13. Alia epiſtola communiter tibi commendaui legatos Arpinatium.
Conſcripſerunt communiter edictum cum pœna atque iudicio. Cic. 3. Offic.
Conſolari communiter. Cic. Attico, lib. 3. 5.
Deberi communiter. Paulus in l. militis. D. de teſtamento milit.
Legata autem teſtamento data communiter debentur.
Literas communiter cum aliis ſcribere. Cic. Attico, lib. 11. Equidem ex tuis literis intelleri, & iis quas cõmuniter cum aliis ſcripſiſti, & iis quas tuo nomine, quod, &c.
Vendere communiter cum aliquo aliquid. Pompon. in l. ſi Titius. D. pro ſocio.
Ira vtruoque communiter vrit. Horat. 1. Epiſt.
Communicus, allud aduerbium antiquis pro communiter vſurpatum. Varro Rer. diuin. Etenim vt deos colere debet communitus ciuitas, ſic ſingulæ familiæ debemus. Ex Nonio.
Communitas, pro. corr. communitatis {ut mitto} Denominativum. vt,
Communitas vitæ & victus. Cic. ad Patum, lib. 9. 24.
Conſociatio hominum atque communitas. Cic. 1. Offic.
Communitas & ſocietas hominis. Cic. 3. de Finib.
Communitas & ſocietas cum hominibus eſt. Cic. 1. Offic.
Societas hominum inter ipſos, & vitæ quaſi communitas conſtituitur ratione. Cic. 1. Offic.
Cohuunitas & ſocietas vitæ. Cic. 1. Offic.
Communitas ciuilis. Cic. 3. de Finib.
Communitas conditionis illi cum gladiatore. Cic. 6. Philipp. Quæ vobis poteſt cum hoc gladiatore conditionis, aquitatus, legationis eſſe communitas?
Communitas homini cum deo. Cic. de Nat. deor.
In eo ſi erat communitas cum falſo. Cic. 4. Acad.
Communitas cum improbis. Matius Ciceroni, lib. 11. 28. Nullam

communicatem cum improbis esse posse.
Magna est etiam illa communitas, quæ conficiut ex beneficiis vltro citróque datis, acceptisque. Cic. 1. Offic.
Maximè apta natura communitas. Cic. 1. Offic.
Ex communitate ducuntur officia aptiora naturæ. Cic. 1. Offic.
Ad naturalem communitatem nati sumus. Cic. 3. de finib.
Seruanda communitas omnium rerum Cic. 1. Offic.

Communio, communionis {κοινὼν} aliud Denominatiuum. Cic. pro Corn. Balb, Ita mihi maximè communionem beneficiorum, præmiorum, ciuitatis continere videtur.
Legis & iuris cómunio. Cic. 1. de Leg. Inter quos porrò est communio legis, inter eos communio iuris est.
Literarum & vocum communione homines inter se lanxit philosophia. Cic. 5. Tusc.
Sanguinis communio. Cic. pro Roscio Amerino. Magna enim vis humanitatis: multum valet coniunctio sanguinis.
Sermonis communio, pro Communi consubulatione. Sueton. in Augusto, cap. 74. Ad communionem sermonis tacentes, vel fabmisse fabulatores prouocabat.
In cómunionem tuorum bonorum boua ac fortunas meas contuli. Cic. pro Milone.
Acquirere communionem. Paulus in Lex vers. D. pro socio, Quum specialiter omnium bonorum societas coita est, &c. aut quaqua ratione acquisitum, communioni acquiretur.
Impedire communione vsforum. Cic. 4 Acad.
In communionem incidere. Vlpian. in Lvt sit. D. pro socio, Communiter autem res agi posse videtur etiam citra societatem, vt puta quum non affectione societatis incidimus in communionem.
In priſtina cum homine manere. Cic. 3 de Orat.

Communico, communicas, pen. corr. {κοινὼω, κοινωνῶ} communicare. Cicero pro Rosc. Amerino, Propterea quòd auxilium sibi se putat adunxisse qui cum altero rem communicauit.
Partiri & communicare. Cic. de Amic.
Acta sua communicare cum aliquo. Ou. d. 13. Metamorphoseos, At sua Tydides mecum communicat acta.
Causam cum aliquo communicare. Cic. pro Rosc. Amer.
Communicare ciuitatem. Liuius, Ciuitatem nostram vobis dedimus, communicamúsque vobiscum.
Commodum communicare. Paulus in L actione. 5. diximus. D. pro socio.
Curam doloris sui cum aliquo communicare. Cicero Titio, libro 5. c. 16.
Furtum communicare cum aliquo, Partiri. Cic. 2. Verr.
Gloriam victoriæ cum aliquo communicare. Cic. 7. Verr.
Gloriam facti alterius cum laude sua communicare. Cic. Cassio, lib. 12. 2.
Honores siue magistratus communicare cum plebeiis. Plin. de Viris illustribus. Id est ex plebe ereare magistratus.
Honorem alicui communicare. Cæsar bel. Gall. lib. 6, in eorum mentione, qubus interdictum est ne conficiis à Druidibus: Neque iis petentibus ius redditur, neque honos vllus communicatur. Sic Erasmus in fine adagij, Efernius cum Pacidiano.
Ignem charitatis communicare. Budæus De asse lib. vlt. fol. 207. pag. 3. Dei sapientia ignem æternum charitatis humano genori communicauit.
Inimicitias communicare cum altero. Cicero ad Trebonium, libro 15. 21, Nam vt illa omittam quæ ciuitate teste feciſti, quum mecum inimicitias communicauiſti, quum me conciouibus tuis defendiſti.
Iudicia communicare. Asconius in oratioo. contra Pisonem, Legem (inquit) iudiciariam tul. t Aurelius Cotta Prætor, qui communicata suot iudicia Senatui, & equitibus Romanis, & Tribunis æratiis.
Laborem communicare. Plinius lib. 11. cap. 30, Et formicæ, vt apes communicantes laborem.
Laudem cum altero communicare. Cic. 7. Verr. Vobiscum Africanus hoſtium ſpolia & prædmis laudis communicauit.
Non patrimdæ inuidiæ, fed communicandæ laudis causa loqui. Cic. pro Sylla.
Communicare aliquid cum ſua laude. Cic. 4. Academ. Id eſt laudi ſuæ aliquid admiſcere.
Lucrum cómuniacre, pro Commune facere. Sueton. in Augusto, cap. 75, Per ſingulos lectos licitatio fieret, & ſeu iactura, ſeu lucrum communi caretur.
Mensa ſua communicare aliquem. Plaut. Milite, 3,
Communicabo te ſempet mensa mea.
Officia communicare inter aliquos. Suetonius in Domitiano, cap. 7, Quædam ex maximis officiis inter libertinos militéque communicauit.
Pericula communicare. Cic. de Amic. Itaque ſæpiodo aliquid officium exciti amici in periculis aut adcundis, aut communcandis, quis eſt qui id non maximis efferat laudibus?
Communica mecum banc prouinciam, pro Adiuua me. Plautus Trinum. 4.
Impertire alicui & communicare cum eo aliquid. Cic. de Amicit. Quod faciendum, imitandumque eſt ornibus, vt ſiquam præſtantiam virtutis, ingenij, fortunæ conſequuti ſunt, impertiant cæt ſuis, communicénque cum prozimis.
Ad participándum alium ab alio, cómunicandúmque inter omnes iuſti natura facti ſuot. Cic. 1. de Legib.
¶ Communicare cum altero, pro Loqui. Cicero ad Articum, lib. 11, Quod ad te ſcripſeram vr cum Camillo communicares: de eo Camillus mihi ſcripſit, te cum eo loquutum.
Vnà cum aliquo communicare omnia quæ cura aliqua afficiunt. Cic. Attico, lib. 2.
Benigniſſimè communicare aliquid cum aliquo. Cic. 1. Verr.
Iudicia cum equeſtri ordine communicare. Cic. pro Cluent.
Communicare de re aliqua. Cicero ad Lentulum, libro 1. 7, Etenim Pompeium, qui mecum ſæpiſſimè non ſolùm à me prouocatus, ſed etiam ſua ſponte de te communicare ſolet, teis temporibus illis noo ſæpe in Senatu fuiſſe.
Communicare alicui de re aliqua. Cæſar libro 3. belli Ciuilis, Vibullius adhibito Libone, & L. Lucceio, & Theophane, quibus communicare de maximis rebus Pompeius conſueuerat, de mandatis Cæſaris agere inſtituit.

De officio vtriuſque noſtrum communicare. Cicero Sulpitio, libro 4. 6.
Communicare inter ſe aliquid. Cicero ad Caſſium, libro 15. 14, Tum vtquibus de rebus vellemus, tu tuis, ego meis inter nos communicaremus. Idem ad Matium, libro 11. 27, Multa præterea, quæ temporibus illis inter nos familariſſimè dicta, ſcripta, communicata ſunt.
Multa de re aliqua inter ſe communicare. Cic. pro Quintio.
Communicare & perpulgare. Cic. 2. de Inuent.
¶ Communicari, in actiua ſignificatione. Liuius 4. ab Vrbe, Nec aduerſarum rerum quærere ſocios, cum quibus ſpem integram communicari non ſint.
Præmia virtutis & officij non oportere cum improbis communicari, aut in mediocribus hominibus petuulgari. Cicero ad Inuent. Sed hic paſſiué.
Communicare inter ſe conſilio. Liu. 8. ab Vrbe.
Res aduerſas communicans amicitia leuiores facit. Cicero de Amicitia.

Communicatio {κοινωνία, κοινώνησις} Verbale. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12, Quin mihi nunc te abſente non ſolùm conſilium, quo tu exeellis, ſed etiam ſermonis communicatuo, quæ mihi ſuauiſſima teum ſolec tiſſe, maximè deeſt.
Communicatio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balbo, Nunquam eſt interm iſſa à maiorbus noſtris largitio & communicatio ciuitatis.
Societas & communicatio vtilitatum. Cic. 5. de Finib.
Communicatio nominum. Plin. lib. 34. cap. 14, His fubtrexemus ea quæ Græci communicatione nominum in ambiguo fecere, anne aborum eſſent. Id eſt quòd iidem nominibus vocabantur.
Suauiſſima ſermonis communicatio. Cic. Attico, lib. 1.
¶ Communicatio, eſt figura, Græcè {κοινώσεως} dicta: qua oratores inter orandum vruntur. Cic. 3 de Orat. Communicatio, eſt quaſi cum iis ipſis apud quos dicas, deliberatio, vt ſint hæc, Quid ſuadeut? &c. Vos interrogo, quid tandem fieri oporteuit? & ſimilia.

Commuttuto, penul. corr. {μιμῶμαι} commurmurare, Idem quod murmurare. Plinius libro 10. capite 23. Pythonos omen vocant in Aſia patentibus campis, vbi congregatæ inter ſe commurmurant.
Clauſo commurmurant ore. Si. lib. 15.

Commurmuror {μιμῶμαι} Deponens, Idem. Cic. in Piſonem, Ita enim ſunt perſcripta: ſeue & literatè, ve ſcriba ad ærarium qui eas retulit, perſcriptis rationibus ſeum ipſe eaque ſiniſtra manu perſtricans, commurmuratus ſit.

Commuto, commutas, pen. prod. {κοινωνῶ, ἀλλάσσω} commutare, Id eſt mutare, vel ſimul mutare. Cic. 5. Verr. Vt non modò eorum agtis vectigal nouum nullum imponcrent, ſed ne legem quidem vendítionis decumarum, néve vendundis aut tempus aut locum commutarent.
Commutare & corrigere. Cic. 1. de Inuent.
Ex veris in falſa commutare. Cic. de Fato.
Scriptus, aſſiduitate orationis, & præceptis cómutare aliquem, vt. Cic. Attico, lib. 16.
Animum commutare. Lucret. lib. 3.
Animos commutare & omni ratione flectere. Cicero 2. de Orat.
Captiuos commutare. Cic. 1. Offic.
Commutate colonias, per tranſlationem dixit Plautus Aulul. 16, Vt me deponat vino, eam affectat viam:
Poſt hoc quod habeo vt commutet colonias. Id eſt ea mihi auferat, & deportet in domum ſuam.
Commutauit colorem hoc caput. Plaut. Moſtel. 4.
Compendium leue maxima fraude commutarunt. Author ad Herennium, lib. 2.
Commutare conſilium. Cæſar 1. bel. Gal.
Commutare fidem & religionem pecunia. Cic. pro Cluentio. Cuius ſine ignominia quenquam, qui ad pernicicm innocentis fidem ſuam & religionem pecunia commutarit. Id eſt veodiderit.
Frons, vultus, & ſermo peutoris ad eorum, quoſcunque conuenerit, ſenſum & voluntatem commutandus eſt. Cicero de Petit. Conſulat.
Gloriam eóſtantiæ cum patriæ charitate commutare. Cicero pro Sextio, Denique videbatur ea códitione tam fortis fuiſſe, vt eum patriæ charitate, conſtantiæ gloriam commutaret. Id eſt, vt pro patria relicta gloriam aſſequeretur. Budæus.
Inuidiam poſſeſſionis pecunia commutare. Cicero 1. de Lege Agraria.
Iura omnia, & omnium conſuetudiem cum vituperatione fine quæſtu commutare. Cic. 5. Verr.
Locum. Lucret. lib. 3.
Naturam. Varro 3. de Re ruſt. cap. 40, Semen vetus tantum valet in quibuſdam rebus, vt naturam commutet.
Nomen. Plaut. Amphit. 4.
Rempublicam. Cic. 3. in Catil.
Sententiam. Cic. ad Attic. lib. 16, Lectis verò tuis literis, admiratus equidem ſum, te tam vehementer ſententiam commutaſſe.
Signa earum rerum quas ceperunt, commutarunt fures. Cicero 5. de Finibus.
Veſtem commutant ioter ſe & nomina. Plaut. Capt. 2.
Itaque inter ſe commuant veſtem & nomina.
Viam. Lucret. lib. 2.

Vitam commutare cum morte. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. Hisce temporibus non pessimè cum iis esse actum, quibus sine dolore lictum esse morrem cum vita commutare.

Vitam priorem commutare nouis rebus. Lucrer. lib. 5.

Vrorci. Plaut. Trinum. 4.

Vio' commuemus, ruam ego dicam,

Er tu meam?

¶Commutare in horas. Cic. ad Atticum, lib. 14. Consilia temporum sunt, quæ in horas momenta commutari vides. Sic Commutare tempore, Idem t. Offic.

Commutare quædam in libris. Plin. Iuoior, lib. 7. epist. 19. Librum tuum legi, & quàm diligentissimè potui, annotaui quæ commutâda, quæ etiam enda arbitrarer.

Verbum proprium proprio ornandi causa commutare. Cic. 3. de Oratore.

Commutare alicuius contumeliam vita fua. Salluft. in oratione ad Cæsarem, de Repub. ordinanda, Nam quid ego de re dicam, cuius contumeliam homines ignauissimi vita fua commutare voluntfelicet neque illi tanta voluptati eft (tametsi inferantibus accidit) dominatio, quanto mœrore dignitas rua.

Commutare verba cum aliquo, Litigare & furgare. Terentius Andr. 1. 4).

—erede mihi hoc inquam Pamphile,

Nunquam hodie recum commutarunt patrem

Vnum effe verbum, fi re dices ducere. Vbi Donatus, Commutatorum verbum, Altercatorum: ficut in Phorm. 4. 3.

Vt eft ille bonus vir, ita non commutabitis

Verba hodie inter vos. Id eft dabis atque accipies, id eft non iurgabis. Ego puto commutare verba hoc eft, pro bonis dictis mala ingererehoc eft iracundia in maledicta compelli.

Commutari & contrarium fieri. Cic. t. Offic.

Animo commutari. Cic. 4. de Finib.

Iudicio commutari non poteft res quæ femel fit iudicata. Cic. t. de Inuen.

Commutatus, pen. prod. Participium, vt, Commutata fententia. Cic. 4. Academic.

Commutato genere vitæ Cic. t. Offic.

Commutato tempore. Cæfar. 3. bel. Ciuil.

Ratio commutata. Cic. Pui. ch. Philip. 5.

Commutatus, huius commutatus, pen. prod. Verbale. Id eft commutatio feu alteratio. Lucrer. lib. 1.

Quapropter quoniam quæ paulo diximus antè,

In commutatum veniunt. Id eft commutantur. Loquitur de elementis.

Commutatio, aliud Verbale {μεταβολὴ.} Cæfar 5. bel. Gall. propter crebras commutationes zeluum.

Annuæ commutationes, nò modò quadam ex neceffitate femper eodem modo fiunt: verùm ad vtilitates quoque rerum omnium funt accommodatæ. Cic. t. de Diuinat.

Commutationes ciuiles. Cic. ad Lucilium, lib. 5. 12.

Commutatio dominorum reform. dauda. Cic. ad Attic. lib. 2.

Morum aut ftudiorum commutatio. Cic. de Amic.

Conuerfiones commutationefque tempeftatum cæli fiunt acceffu ftellarum & receffu. Cic. 2. de Diuinat.

Commutationes temporum quadripartitæ. Cicero t. Tufcul. Viciffitudines dierum atque nocfium, commutationefque temporum quadripartitas ad maturitatem frugum & temperaturam corporum aptas, &c.

Commutatio vitæ. Cic. t. Tufcul.

Voluntatis. Cic. Attico, lib. 12.

Voluntatum & animorum. Cæfar t. bel. Gall.

Ex vero in falfum fit commutatio. Cic. de Fato.

¶Commutatio, eft Rhetorum figura. Author ad Herennium, libro 4. Commutatio eft, quum duæ fententiæ inter fe differentes ex tranfectione ita efferuntur, vt à priore poftetior contraria priori proficifcatur, hoc modo: Effe oportet vt viuas, non viuere vt edas.

Commutabilis, & hoc commutabile, pen. corr. {μεταβλητικὸς.} Quod facile mutatur. Cic. de Amicitia, Nam quum amicitiæ vis fit in eo, vt vnus quafi animus fint ex pluribus: qui fieri potent, fi ne in vno quidem quoque vnus animus erit, idémque femper, fed varius, commutabilis, multiplex?

Cera commutabilis. Cic. 3. de Nat. deor.

Eorum commutabile Cic. t. de Inuent. Exordium commutabile eft, quod ab aduerfario poteft leuiter mutatum ex contraria parte dici.

Imbecillæ & commutabilia pecuniæ membra. Cic. in Parad. In quo equidem continentiffimorum hominum maiorum noftrorum fapientiam prudentiámque, qui hæc imbecilla & commutabilia pecuniæ membra, verbo bona putauerunt appellanda, quâ re ac factis longè alter iudicauiffent. De opibus.

Si commutabilis eft t. natura argenti & æris. Cicero 3. de Natura deorum.

Varia & commutabilis vitæ ratio. Cic. pro Milone.

Iofirma, miferia, & commutabilis Refpublica. Cicero ad Atticum, lib. 1. 12.

COMO, comis, Vide COMA.

COMœdia, huius comœdiæ {κωμῳδία.} Poema in quo humiles fœtè perfonæ inducuntur, & amores, virginumque raptus defcribuntur. Feftus, Comœdias conftat appellari ex eo quod initio in vicis iuuenes canrare folue effent crebrò conuenientes. De comœdiis vide præfationem Donati in Terentij comœdias.

Comœdia dicta eft ἀπὸ τῶν κωμῶν, id eft à vico: & ἀοιδὴ, cantilena.

Actores comœd arum. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Motoria comœdia, & ftataria. Vide STATARIA.

Prifca. Horat. 1. Serm. fat. 4.

Iocorum referta. Cicero t. Offic. Duplex eft omnino iocandi genus, & Alterum elegans, vrbanum, ingeniofum, facetum.

Agere comœdiam. In AGO.

Vetus. Horat. in Arte.

Eius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notauerunt. De Seruilio Glaucia. Cic de Claris. Orat.

In comœdias placere. Cic. in Orat.

Comœdus {κωμῳδὸς.} Qui repræfentat comœdias, fiue comœdiarû actor.

Facere comœdum in pronuntiando. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Fieri comœdum ex peffimo hiftrione. Cic. pro Rofc. Comœdo.

Comicus, pen. corr. {κωμικὸς.} Adiectiuum. vt, Comicus verfus. Plin. lib. 14. cap. 14.

Actores comici. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Artificium comicum. Cic. pro Rofcio Comœdo, Nemo enim illum ex trunco corporis fpectabat, fed ex artificio comico æftimabat. De Rofcio.

Dauus comicus, Id eft qui à comicis poetis defcribitur. Horat. 2. Serm. fatyr. 6.

-Dauus fit comicus, atque

Stes capite obftipo, multum fimilis metuenti.

Comicus poeta, Concubrarum author. Cic. in Orat.

Res comica, Id eft res quæ in comœdiis tractatur. Horat. in Arte, Verfibus exponi Tragicis res comica non vult.

Comici fenes. Cic. de Senectute, Nam quos ait Cæcilius comicos ftultos fenes, hos fignificat credulos, obliuiofos. quo loco quidam codices habent Comicos, fed Comicos acceffuro calu legeudum eft, oftendit locus ipfe Cæcilij, qui inter poenas à Cicerone in Lælio. hæc enim verba ille leguntur, Quid autem turpius, quàm illudi quod ne accidat, magis cauendum eft, ver in fapientem, Hodie me ante omnes comicos ftultos fenes

Verfaris, atque luferis lauf. ffimè. Quod enim illic in excufis libris Coamicos legitur, manifefto corruptum eft, nec enim verbum illud Latinum eft: neque fenfus eius, fi in cofuetudine fuiffet, ille quadrat. Porrò Comicos dici putat Victorius in Varia lectionibus, quales à Comicis in fabulis inducûtur: ftultos verò, quia fingi etiam poffunt fapientes. In comœdiis autem fæpe ita ftulti finguntur, vt exemplum ftultitiæ inuitqualis eft N. obulius ille Plautinus in Baccbidibus.

Scruus comicus. Vide Comicus tellus, in TESTIS.

Tellus comicus. Vide TESTIS.

Comicè, pen. corr. Aduerbium. Cic. 3. de Orat. Quis vnquam res præter hunc tragicas penè comicè, twites tenuiffe, licteras hilarè, forenfes fcenica prope venuftate tractauit?

Comœdicè, pen. corr. {κωμῳδικῶς.} Aduerbium à Comœdo, inquit Feftus. Plaut. in Milit. Act. 2. fcen. 2. Eugeniones, affinifi & dulce & comœdicè. Id eft fuauiter & iucunde, vt ex ponit Cælius.

Comœfandalos {κωμοσφάνδαλος} Flos eft, quem noftore nomine hyacinthum nominamus, vt readit Paufan, ex quo Hermioneufes, fulenibus Chthonia dez Feftis coronas complicabant.

Comoſis, Vide COMOSUS.

Comoſus, Vide COMA.

Comotica {κωμωτικὴ} Medicamenta funt capillis vtnuftandis, elegantteque ornandis excogitata. Qualia ab Archigene compofita nu mortis prodirum eft, quibus ducter ibuos & crifpos capillos ficri falis fpuma, intermixta myrrha. Galenus quoque medicas aliquot graues, comotica recenfet quibus nigricet capillus, aut in eandorem perducatur, vel euadat rufior. Quin commemorat fe vidiffe mulieres compluículas immodica affectas capillitij defunctas cunofitate, quâ caput huiufcemodi medicamentis lechifera frigiditate vexaffent.

Comotrion {κωμωτρὸν.} Dicitur inftrumentum, quo comptores capillos adornant, Latinè Calamiftrum appellatur, vel difcerniculum. Vide Pollucem, & Cæl. lib. 18. cap. 10.

Comotrix {κωμωτρὶς} Latinè comptrices dici poffunt, vel ornatrices, quæ ornandæ comæ habent peritiam. Romæ Veftæ miniftræ, authore Feftio, Comotrix dicta fuerunt, quæ fex erant numero, vt fingulæ partes populi, fingulas haberent facrorum miniftras.

Compactus, Compactio, Compactilis, Vide COMPINGO.

Compago {σύναρμος} & Compages, pen. prod. in genitiuo compagis, on compaginis, Seruio. Hoc eft coniunctio, compofitio, commiftura, conftuto. Dicitur à Compingendo, id eft coniungendo. Seruius, Ambages & compages antiqui tantùm dicebant. Poftea tamen ad miffi vt etiam compago dicatur: fed non quia varius effe poteft nominatuus, debet enim declinatio mutari, quemadmodum nec in aliis nominibus arbor arbos, vomer vomis: nam & arboris & vomeris nanium facit. Ergo compages compagis: quoniam compago refurpauim eft. compaginis enim nemo penitus dicit. Hactenus Seruius in illud t. Æneidos, -compagibus arctis

Claudemur bellj portæ. Ouidius tamen ita air lib. 1. Metamorphofeos, de Syringe,

Atque ita difparibus calamis compagine ceræ

Inter fe iunctis, nomen tenuiffe puellæ. Cic. de Senect. Nam dum fumus in his inclufi compagibus corporis, munere quodam necceffitatis & graui opere perfungimur.

Compages lapidum. Ouid. 3. Metamorphofeos,

Efficiens humilem lapidum compagibus atcum.

Arctæ compages. Virgil. t. Æneid.

Diffufa compages. Locan. lib. 2.

Duráque deuti compage tenebant. Claudian.

Ferrea compago laterum. Stat. lib. 7. non procul ab initio, domum Martis defcribens.

Humana compages. Lucan. lib. 5.

Laxæ compages. Virgil. t. Æneid.

Aluus curua compagibus. Virgil. 2. Æneid.

Solida. Lucan. lib. 9.

Solutæ. Claudian. lib. 1. de raptu Proferp.

Validis hærere compagibus Veneris, Id eft tenacibus vinculis. Lucrer. lib. 4.

Reuulſæ compagcs. Seneca Thyeſte,32.
Compagibus ruptis Seneca Hercule Oetheo,9.
Mun compagem ſoluere. Lucan. lib. 3.

Compagino, compagin as. pen. corr. Coniungo, copulo, à nomine compages. ſiue compago, quæ coniunctionem ſignificant. Auguſtinus, Vt autem ſimus membra eius, vnitas nos compaginauit.

Compar. comparis, pen. corr. om. gen. {ὁμογενὲς ἴσως} Idem ſignificat quod Par. Liuius 1. ab Vrbe, Id eorm drmum compar connubium fore.

Compar conſilium. Liu. 8. bel. Pun. Quàm compar cõſilium tuum parentis tui conſilio ſit, repura.

Funus compar morti. Liu. 8 ab Vrbe, Decij corpus ne eo die inueniretur, nox quærentes oppreſſit: poſtero die inuentum inter maximam hoſtium ſtragem, cooperturn telis: funuſque compar morti celebraote collega, factum.

Compar, exornatio Rhetorica. Author ad Heren. lib. 4, Compar appellatur, quod habet in ſe membra orationis, quæ conſtant ex pari numero ſyllabarum.

Compar modus, Id eſt par & æqualis menſura. Celſus libro 4. capite 5.

Viri natura compar vxori. Lucret. lib. 4. Id eſt conuenions.

Compar, cum genitiuo. Gell. lib. 6. cap. 11, Quia tantiſper ſimilis & compar eorum haſ.

¶ Compar, pro Socio ſen coniuge. Plaut. Caſin. 18,
Meus ſocer, compar, commaritus villicus. Id eſt ſoetus vel æqualis. Plinius lib. 8. cap. 23, Coniuga frrmè vaganrur: nec niſi cum compare, vita eſt.

Æquare munia comparis. Horat. Carm. ode 5,
Nondum ſubacta ferre iugum valet
Ceruice, nondum munia comparis
Æquare: nec tauri ruentes
In venerem tolerare pondus.

Comparatiuus, Vide COMPARO.

Comparco, comparti, comparſum {συνἀγω} comparcere, Idẽ quod Parcere. Terent. Phorm. 1,1,
Quod ille vnciatim vix de demenſo ſuo
Suum defrudans genium, comparſit miſer, &c.

Comparco, compares. penult. prod. comparui {φείδομαι} comparere, Idem quod Apparere. Plaut. Aulul. 20, Qui modò nuſquam comparebat, nunc quam compares, peris. Cic. 7. Verr. Quarite nunc veſtigia prius quibus extus illorum, ex illo loco compareant. Ouid. ad Liuiam,
Lucifer in roto nulli comparuit orbe.
In multitudine bonorum comparere. Cic. pro Rab. perduel. reo.
Aliquem non comparere. Cic. Attico. lib. 13.

Corpus mortui non comparet. Papinianus in l. vlt. D. de his qui not. infam. Siquis in bello creciderit: rtſi corpus eius non comparerat, lugebitur.

Omnis ſuſpicio in eos ſeruos qui noo comparebant, mouebatur. Cic. pro Cluentio.

Ioehoara à natora comparent. Cic. pro Sylla.

Comparent leges. Liu. 6. ab Vrbe, In primis fœdera ac leges (erant autem ex duodecim Tabulæ, & quædam regiæ leges) conquiri quæ comparent, iuſſerunt.

Comparent offieia in actione. Cic. 3. Offic. Quum autem aliquid actum eſt in quo media officia compareant, id eumulatè virtutr eſſe perfectum.

In turba nouorum voluminum vix comparet hæc oratio. Cic. de Claris Orat.

Oratoris ornamenta r omparent. Cic. in Orat.

Nulla ſentilla comparet ineendij. Cic. Anteq. iret in exil.

Signa & dona comparere omnia. Cic. 3. Verr.

Signa teſtium non comparent. Vlp. in l. Quum rabulæ. D. de bon. poſſeſſ. ſecund. tab.

Comparebunt quæ imperat. Plautus Amphitryone, 7. Et memor ſum, & diligens, vt quæ imperes, compareant. Id eſt, ſiant ea quæ tu imperas.

Non comparet argenti ratio. Plaut. Ttinum. 8,
-poſſquam
Comẽdit rem, poſt rationem putat. 2. nequaquam argenti
Ratio comparet tamen.

¶ Comparere, pro Exiare. Liuius, Viſebantur enim excellentia eius generis ornamenta à Marcello conſecrara, quorum exigoa pars comparet. Idem Decad. 4. lib. 2. Iis quorum agros vrbẽque populatus eſſet, redderet res quæ comparerent: cæterarum æquo arbitrio æſtimano fieret.

Comparo, comparas, pen. corr. {συναθροίζω, συμπαραλαμβάνω} comparare, Proprie eſt Parare. Cic. 3. Verr. Magnifice & ornatè (vt erat in primis inter ſuos copioſus) comparat conuiuium.

Arcuſatorem aliquo comparare. Cic. pro Cluent.

Comparare arcuſationem in aliquem. Cicero pro Roſcio Amerino, Crimen incredibile cõfingunt: teſtes in hunc & accuſatores huiuſce peruniu comparant.

Adium comparare. In ADITVS.

Comparare ſibi adium ad aliquam rem. Cic. ad Atticum, libro 2, Nunquam huc veniſſem, niſi ad alias res peſſuferas aditus ſibi compararent.

Bellum non comparere, ſed iam gerere. Cic. 3. Philipp. Quum bellum neſarium contra eras, & focos, contra viram fortunaſque noſtras ab homine profligato ac perdito non comparari, ſed geri iam videremus.

Comparare canem ad rixam, ad pugnam, ad curſum. Colum. lib. 7. cap. 12.

Copias contra aliquem. Cic. in Orat.

Copiam hominum. Cic. ad Atticum. lib. 8. Altrr in Sicilium eum ea copia quam Capuæ & circum Capuam comparaſtis, &c.

Coniuium. Cic. 3. Verr.

Domicilium. Liu. 1. ab Vrbe.

Dolum ad aliquem capiendum, per tranſlationem. Liu. 3. bel. Pun.

Vbi id parum proceſſit, dolum ad capiendos eos comparant.

Comparare & confingere dolum alicui. Plaut. Capt. 2.

Exercitum. Cic. 3. Philipp.

Ferrum in tutelam ſui. Quintil. lib. 3. cap. 2, Niſi quis dicit etiam gladium ſubrrahere ab eo prius, qui ferrũ in tutelam ſui, quàm qui in perniciem alterius compararit.

Anuos hybernus Iouis imbres niuoſque comparat. Horat. Epod. 2.

Hoc eſt, hyems colligit & accumulat, &c.

Inſidias alicui. Cic. pro Cluentio, Itaque tum ſic ſtatuit, per C. Fabritium inſidias Habito comparare.

Laudationes per vim & metum ab aliquibus alicui comparare. Cic. 6. Verr.

Ludos magna pecunia. Cic. ad Q. frat. lib. 3, 24.

Malum alicui. Plaut. Caſina, 10,

Quin ego illis hodie comparem magnum malum.

Periculum alicui. Cic. pro Flacco.

Sortitio comparata ne, &c. Id eſt conſtituta. Cic. pro Cluent.

Comparare & cooſtituere ſpatium defenſionis. Cicero pro Rab. perduel. reo.

Tumultus domeſticos & ioteſtinos comparare. Author ad Herennium, lib. 4.

Comparare, cum infinitiuo. Comparare tecta vrere. Ouid. 2. Triſt.

Igne quid vitiuſ ſiquis tamen vrere tecta
Comparat, audaces inſtruit igne manus.

Ad arbitrium ſuum aliquid comparare. Cic. Mario, lib. 7. 1.

Ad delectationem comparatum aliquid. Cic. in Orat.

Dilectationis cauſa comparatum aliquid. Cic. in Orat.

In oſtentationem comparare declamationem. Quintilianus libro 2. capite 10.

Grauiſſimus author ad inſtituendam, fidriſſimus ſocios ad comparandam, fortiſſimus aduutor ad rem perficiendam fuit. Cicero pro Domo ſua.

Maiores noſtri hoc comparauerunt vt, &c. Hoc eſt, inſtituerunt & obſeruarunt. Cic. ad Heren. lib. 4.

Comparare ſe. Terent. Eunuch. 1, 1,
-an potius ita me comparem
Non perpetuo meretricium eonſuetudinat? Cic. de Nat. deor. Ego me ita comparaui.

Alienu ſe ita comparare. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Comparare ſe, pro Se diſponere & cauere. Cic. ad Q. frat. libro 1. epiſt. 1, Sed te illud admoneo, vt te ante eompares, quotidiéque meditere reſiſtendum eſſe iracundiæ.

* Dum ſe vxor, vt fit, comparat, pauliſper commoratus eſt. Cic. pro Milone.

Comparare ſe ad reſpoudendum. Cic. 3. de Nat. deor.

* Comparare ſe ad iter. Liu. 8. bel. Pun.

Comparare ſibi remedium ad vim tempeſtatum. Vide REMEDIVM.

Sic eomparare ſobſidia ad omnes caſus. Cæſar 4. bel. Gall.

Comparare vultum ſuum è vultu alterius. Plaut. Amphit. 1t.

¶ Comparæ {ἀγοράζω} Aequirere. Terent. And. 4, 1,
-atque ex incommodis
Alterius ſua comparent vt commoda? Vbi Donatus, Comparent, id eſt acquirant, vel æſtimeot. Id eſt non intelligunt commoda ſua, niſi ex alterius incommodis ea æſtimauerint.

Amicitias comparare ratio monet. Cic. 1. de Finib.

Amicitiæ comparantur, vt commune commodum motuis officiis gubernetur. Cic. pro Roſcio Amerino.

Comparare argentum. Plaut. Aſin. 6.

Optimas artes comparare. Cic. 2. de Finib.

Comparare ſibi authoritatem re aliqua bene geſta. Cæſar 5. belli Galliei.

Comparare ſibi populorum liberorum, regũmque aoxilia voluntaria. Cic. ad Caronem, lib. 15. 4, Quum ioterea ſuperioribus diebus ex Senatuſconſulto, & euoeatorum firmam manum, & equitatum ſanè idoneum, & populorum liberorum, regũmque & ſociorum auxilia voluntar. a comparauiſſem. Voluntaria, id eſt quæ ſponte dantur.

Comparare ſibi delr ctationes ad arbitrium ſuum. Cic. ad M. Marium, lib. 7. 1.

Comparare diligentiam. Cic. pro Quintio, Nam quo minus ingenio poſſum, ſubſidio nihi diligentiam comparaui.

Diſcipulum. Cic. in Pſonem.

Gloriam ex bellicis rebus. Cic. 1. Offic.

Ius à maioribus noſtris ita comparatum eſt. Cicero pro Domo ſua.

Ære comparare homines ad aliquid. Catull. epigr. 10.

Laudes artibus comparare. Cic. Curioni, lib. 2. 3.

Improbiſſimè prædam comparare. Vide IMPROBVS.

Optimam vtendi rationem comparare. Cic. 5. Tuſcul.

Ad beate viuendum res nobis comparat ſapientia. Cicero t. de Finibus.

Subſidium aliquod ab adoleſcentia ſibi comparare. Cicero 1. de Orator.

Syluam rerum ae ſententiarum comparare. Cic. 3. de Orat.

Virtutem indultria comparar aliqu. Author ad Heren. lib. 4.

Conquirere & comparare voluptates. Cicero 1. de Finib. Sapientia nunc expetitur, quòd eſt eanquam artifex conquirendæ & comparandæ voluptatis.

¶ Comparare, Coniungere. vt, Comparare labella cum labellis. Plaut. Aſio. 12.

¶ Comparare, Emere {ὠνέομαι, ἀνέομαι} Terent. Eunuch. 2, 3,
Siſias quod donum huc dono contra comparet. Vbi Donatus, Comparet

Comparet pro emat, aut comparandum putet. Cato de Re rusti. Prædium quum comparare cogitabis.

Animosissimè comparare aliquid. Sueton. in Cæsare, cap. 47. Gemmas, toreumata, signa, tabulas operis antiqui semper animosissimè comparasse.

Carnis comparare aliquid. Suetron. in Calig. cap. 27. Quum ad faginam feraruin muneri præparatarum carnis pecudes compararentur, &c.

Magisteria sacerdotij comparare. Suetion. in Calig. cap. 22. Magisteria (sacerdotij) distissimus quisque & ambitione & hesratione maxima vicibus comparabant.

Ex alienis pecunia aliquid comparare. Vlpian. in l. Procuratoris. §. plane. D. de tribut. act.

Comparare seruum. Vlpian. l. Si procuratorem. 6. Si tutores. D. Mandat. Nam & si non mauadasset, tenerentur tutelæ, cur seruum pupillo necessarium non comparuerint. Quidam expungunt priorem negationem, quod & videtur sensui aptius. Vide LOCVM.

¶ Comparare (συγκρίνειν, παραβάλλειν) Assimilare, conferre. Plinius libro 12. cap. 14. Rufum thus erat, nec comparandum priori.

Conferre pugnantia. comparare contraria. Cic. in Orat.

Similitudines comparare. Cic. t. Offic.

Dicendi ratio cum imperatoris laude, aut cum boni senatoris prudentia comparanda. Cic. t. de Orat.

Comparare aliquotum ærarem. Liuius 2. ab Vrbe, Forte & Numitori, quum in custodia Remum haberet, audisseque geminos esse fratres, cumparando eorum ætatem, &c.

Alterum alteri comparare. Cic. de Amicitia.

Comparare alterum cum altero & conferre. Cic. 6. Verr. Conferte Verrem, non vt hominem cum homine comparetis, nequa tali viro mortuo fiat iniuria: sed vt pacem bello, leges cum vi.

Huminem cum homine, & tempus cum tempore, & rem cum re comparare. Cic. pro Domo sua.

Comparare & gratia cum aliquo. Cic. pro Quint.

Comparare aliquem ad alium. Terent. Ennuch. 4. 4.

Ne comparandus hic quidem ad illum est.

Factum vnius cum alterius facto comparare. Cicero Pulchro, libro 3. 6.

Longior oratio cum magnitudine vtilitatis comparetur. Cicer. 2. Offic. Id est, quasi compensetur.

Personam cum persona comparare. Quinti. lib. 7. cap. 3.

Solitudinem cum soliuidine. Cic. 3. Offic.

Comparare se alicui. Ouid. 13. Metam.

Nullo modo cum certis comparandus vir. Cic. 2. Philipp.

Æqualitate comparanrur multa. Cic. in Tupic.

Numero comparare. Cic. in Topic.

Specie comparare. Cic. in Topic.

Comparari cum aliquo. Catull. epigr. 40.

Quis huic deo comparanter ausit? Catul. epigram. 56. De Hymenæo.

Diuinis ausis aliquod factum comparare. Silius lib. 15.

Aliqua inter se comparare. Cic. 1. Offic.

Argumenta vtriusque partis inter se comparare. Quintilian. libro 7. cap. 3.

Coràm comparare. Cicero in Oratore, Et nisi coràm erit comparatus ille, forsitor per se hic quem dico probabitur. Sensus est: Mediocres oratores certe magni videntur, nisi cum illis amplissimus comparentur. Hoc enim efficit comparatio, vt quæ maiora & meliora sunt, statim appareat: & ex collatione certissimum iudicium nascitur. vnde prouerbio dicitur, Purpura iuxta purpuram diudicanda est.

¶ Comparatum est ita (οὕτως γέγονεν) Id est constituruin, vel constuedine receptum. Terent. Phorm. 1. 1,

Quàm iniquè comparatum est, hi qui minus habent,

Vt semper aliquid addani diuitibus?

Iniquè comparatum quippiam. Vide EXQVISITE.

Iniquissimè comparatum est quòd, &c. Cic. pro Cluent.

Comparatum est præclare legibus. Cicero ad Brutum, 12. Sed hoc præclare legibus comparatum est, vt charitas liberorum amiciores parentes Reipub. redderet.

More maiorum. Cic. pro Rosc. Amer. Itaque more maiorum cõparatum est, vt in minimis rebus homines amplissimi testimonium de sua re non deererent.

Natura ita comparatum, vt. &c. Liu. 3. ab Vrbe.

Comparata est ita hominum natura, vt, &c. Terent. Heaut. 3. 1.

Ratio ita comparata est vitæ naturæque nostræ, vt alia ætas oriatur et alia Cic. de Amicit.

¶ Comparare inter se, pro Constituere. Liu. Cum Tribunis pleb. actum, vt compararent inter se, qui duo cum legatis irent.

Sortiri, & comparare inter se. Liu. lib. 4. fecundi belli Punici, Decretumque omnium primum, vt Consules sortirentur compararéque inter se, vter Censoribus creandis comitia haberet, priusquam ad exercitum proficisceretur.

Comparatio (σύγκρισις, παραβολὴ) Verbale, Idem quod apparatus. vt, Comparatio noui belli. Cic. pro Lege Manil.

Nihil sua comparatione diminuere. Cic. Qu. frat. lib. 2. Pompeius omnia pollicetur, & Cæsar: quibus ita credo, vt nihil mea comparatione diminuam.

Comparatione disciplinaque dicendi in patronorum numerum peruenire. Cicero de Claris Oratoribus, paulo ante apparatum dixit.

¶ Comparatio, Aequisitio. vt, Comparatio voluptatis. Cic. 1. de Finibus. Idem pro Murena, Non placet mihi inquisitio candidati prænuntia repulsæ: non iestium potius, quàm suffragatorum comparatio. Budæus.

Antea diuitiarum comparatio. Valer. Max. lib. 4. cap. de Pauperrate, vbi de Attilio Calarino meminit.

¶ Comparatio criminis quid sit, declarat Cicero 1. de Inuent. Comparatio est, inquit, quum aliud aliquod factum rectum, aut vtile conrenditur, quod vt fecisse, illud, quod arguitur, dicitur esse commissum.

Comparatio Latinè, analogia Græcè dicitur. Cic. de Vniuers.

Criminis comparatio inuenta & adornata ab aliquo. Cicero pro Cluent.

¶ Confringi comparatione. Cicero de Vniuersit. Id est coniunctione, vel proportione. Si enim ipse Cicero docet paucis ante verribus. Quædam exemplaria pro comparatione habent proportione.

¶ Comparatio, Assimilatio. Plin. Iun. lib. 7. epist. 29. Sed quum lego, ex comparatione semio quàm male scribam.

Contento & comparato de duobus honestis. Cic. 1. Offic. Potest ingidere sæpe cõtentio & comparatio de duobus honestis vtrum honestius.

Parium comparatio nec elatiouem habet, nec submissionem: est enim æqualis. Cic. in Topic.

Similium comparatio. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Vtriusque comparationes. Cic. 2. Offic.

Cum serpus alienis comparatio orationis alicuius. Cicero 1. de Oratore.

Difficiles ad iudicandum cumparatione res. Cicero Planco, libro 10. 5.

In comparatione vis rerum cernitur. Cic. in Topic.

Ducere comparationem vna via. Quinti. lib. 7. cap. 3.

De comparatione aliquarum rerum disserere. Cic. 1. Offic.

Ad eandem utter se comparationem confeiunt spatia stellæ. Cic. a de Nat. deor.

¶ Comparatio, Constitutio. Liu. His Volsci siue forte, siue comparatione prouincia data est.

Comparatè, penultima producta, Aduerbium (συγκριτικῶς.) Cicero in Topic. Quum autem quæritur, quale quid sit, aut simpliciter quæritur, aut comparatè, &c. Comparatè, id est comparatiuè, relatiuè, respectiuè.

Comparabilis, & hoc comparabile, pen. corr. (συγκριτικὸς.) Cic. 1. de Inuent. Comparabile autem est, quod in rebus diuersis simile aliquam rationem continet.

Simile & comparabile. Cic. 1. de Inuent. Simile autem ex specie cõparabili, comparabile autem ex conferenda atque assimilanda natura iudicatur.

Species comparabilis. Cic. 1. de Inuent.

Comparatiuus, penult. prod. (συγκριτικὸς.) Adiectiuum, Dicitur quod æquat. Vnde dicimus Comparatiuum gradum, cuius proprium est superare positiuum in ea qualitate quam obtinet. licet quandoque pro positiuo ponatur. Nonnunquam etiam superlatiuum excedit, vt apud Liuium 4. ab Vrbe. Rem vellet pessimo exemplo, peiore consilio est aggressus. Quintil. lib. 9. cap. 3. Verum vulgò & comparatiuis pro absolutis vtr quum se quis infirmiorem esse dixerit. Duo inter se comparatiua commutimus, &c.

Iudicario comparatiua, Vox rhetorum. Cic. 2. de Inuent.

Comparatiuum causa genus. Quintilian. lib. 3. cap. 11. & libro 7. capit. 5.

Comparsit, pro Compesuit Terentius posuit. Festus.

Compasco, compasci, compasui, penult. producta, compastum (συμβόσκω) compascere, Proprè dicitur de gregibus, aut armentis, dum simul pascuntur. Plin. libro 8. cap. 54. Nondum Britannica feruebant littora, quum ortus Lucrina nobilnabat: posiea vsum tanti in extrema Italia petere Brundusium oftreas: ac ne his esset inter duos sapores, nuper excogitatum famem lungæ aductionis à Brundusio, compascere in Lucrino.

Compascor (συναγελάζομαι) Passiuum. Varro 1. de Re rust. cap. 53. Messe facta, spicilegium venire oportet, aut domi legere stipulam: aut si sunt spicæ rarz, & operæ carz, compasci.

Ius compascendi habere. Scæuola in l. Testatrix. 6. Plores. D. Si fenitus vendiecur, Flores ex municipibus, qui diuersa parte ia possidebant, fatium communem, vtius compascendi haberent, mercati sunt.

Compascuus (συναγελαστὸς) Adiect. vt, Compascuus ager, Relictus ad pascendum communiter vicinis, inquit Festus. Cic. in Topic. Si compascuus ager est, ius est compascere.

Ius compascuum, pro Compascendi. Scæuola in l. Testatrix. 6. finali. D. Si seruitus vendiecur, Item quæro, an quum pars illorū propriorum fundorum legato ad aliquem transmissa sit, aliquid iuris secum huius compascui trahat.

Compascit, compatri, penult. corr. eo significatu quo vulgus vitur. Petrus Bembus in epist. Leonis Pontificis lib. 11. epist. 16. Ad quam formam & Commater recte dixeris. *Compeer, Commere.*

Compatronus, compatroni, penult. prod. Vlpianus in l. 1. D. Si quid in fraud. patr. Aduersus compatronum, qui contra tabulas bonorum possessionem omisit, Fauiana non competit: si non plus sit in eo quod donatum est, quàm pars debita patrono. Quare si mortis causa ei donatum sit, partem faciet compatrono, quem admodum legatarius patronus facit.

Compedes, Compedio, Compeditus, Vide COMPES.

Compello, compellas (καταλογίζομαι, μέμφομαι) compellare, Alloqui. Cic. Post reditum in Senatu, Neque solum id dixit, sed quos ei commodum fuit, compellauit.

Compellare & loqui. Cic. ad Atticum, lib. 13, Quare da te in sermonem, & perfica, & confice, excita, compella, loquere, vt te cum illo Scæuola loqui putes.

Blandè compellare rum. Plaut. Pœnulo, 9.

Magnifice compellare aliquem. In MAGNVS.

Nominatim. Cic. pro domo sua, Nominatim alij compellabãtur, alij exaudiantur, alij relegabantur.

Vtrò verbis amicis. Virg. 2. Æneid.

Carmine. Catul. epigr. 59.
Heroes salute, deûm genus, ô bona mater,
Vos ego sæpe meo vos carmine compellabo.
Dicitis aliquem. Ouid. 8 Metam.
Multo honore aliquem. Id est honorificè. Virg. 3. Æneid.
¶ Lege compellare aliquem. Id est Euocare, in ius vocare, Legibus cogere. Cæsius Ciceroni, lib. 8. 12. Quibus quum parum procederet, re vilà lege mihi ponere acessatorem, compellari ea lege me voluerunt, qua dicere non potuerant.
Compellari nomine. Liu. to. ab Vrbe, Partem P. Decium nomine compellans, Quid vitra moror? Idem 3. bell. Punici, Tauream nomine compellauit, congredique vbi vellet, iussit.
Quæstu aliquem. Valer. lib. 2. Argon.
Voce. Virg. 5. Æneid.
Notis vocibus aliquem compellare. Id est (ait Seruius) amicabilibus. Virg. 6. Æneid.
¶ Compellare, Obiurgare & accusare apud populum. Cic. ad Att. lib. 2. 17. Nigidium minari in eonotione, se iudicem quinon adfuerit, compellaturum. Paulo Manutius exponit, ejusacturum, coacturum, sic interpungens: Sed heus tu, ecquid vides calend. venire? Antonium noo venire? Iudices cogi? Nam ita ad me mittunt, Nigidium minari in eoncione, se iudicem, qui non affuerit, eo compellaturum.
¶ Compellare, pro Probrosè appellare, iocessere, euocare. Cic. 3. Philipp. Item etiam Q. Ciceronem fratris mei filium compellat edicto: nec fenit amens commendationem esse compellationem suam. Compellat edicto, id est infamando causam appellat. Tranquill. in Iulio, cap. 17. In eâ re eem concrete Nouium Quæstorem, eo quòd compellari apud se maiorem potestatem pâssus esset. Hoc est, infamare & accusari. Sic Beroaldus exponit.
Compellare de stupro. Valer. Maxim. lib. 6. cap. 1. vbi de C. Mario, A militi iure cæsum pronuntiauit, quia eum de stupro compellare ausus erat.
Non satis dignè ab aliquo compellari. Gell. lib. 19. cap. 1.
Compellatio, Verbale. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. Itaque crebras vel potius quotidianas compellationes meas non tulit, sæque io vrbem receptt inuitus. Id est obiurgationes & conuitia.
Compello, compellis, compuli, penultima correpta, cópulsum {πυκάζω, πιέζω, ἀναγκάζω, συνάγω} compellere, Propriè est in vnum locum, vel diuersa, vel diuersorum animalia cogere, inquit Seruius.
Compulet atque greges Corydon, & Thyrsis in vnum. Virgil. 7. eclog.
Dispellere, & Compellere, contraria. Plaut. Asin. 2,
-qui hoc fe amores dispellitros cupiditas
Compellere & Expellere, contraria. Cicer. in Pisonem, Me domo mea expulistis, Cn. Pompeium domum suam compulistis.
Domum aliquem vi & armis compellere. Cic. pro Milone, Qui pluribus exdibus in foro factis, singulari virtute & gloria eiuem domum vi & armis compulit.
Compellere in lethargum. Id est causam esse lethargi. Celsus lib. 3. cap. 18. Asclepiades ea superuacua esse dixit, quoniam in lethargum sæpe compellerent. Intelligit autem Celsus decoctos papaueris coritees creare lethargum, si ex ea aqua subinde spongia os & caput foueantur.
Compellere in plagas. Plaut. Pœnul. 9.
-hic hodie incedit venator domum,
Canes compel'unt in plagas lepidè Lyeum.
Compellere ossa in suam sedem. Celsus lib. 8. cap. 1. Id est quod vulgus chirurgorum dicit reponere ea suum locum.
Compellere & congregare in vnum locum. Cic. 1. Inuent. Qui dispersos homines in agris, & in tectis syluestribus abditos, ratione quadam compulit in vnum locum, & congregauit.
Gregem compellere vnde hibisco. Virgil. 2. eclog. Id est, ad hibiscum. Seruius.
Compellere lanam in aurem. Celsus lib. 8. cap. 7.
¶ Compellere, Cogere, vim facere. Plaut. Baech. 15.
Compuli, & perpuli, mihi omnia vt crederet.
Ad bellum nos compulit regni cupido. Ouid. 5. Metam.
Compellere aliquem ad iaquetam. Plin. lib. 36. cap. 5.
Ad mortem tyrannum. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Ad rapinas agmina compulimus. Lucan. lib. 7.
Compellere ad rudem, apud Ciceronem in epist. ad Octauium, est rudis & missionis spe gladiatores congregare, vt compelli possint eum ludum quo congregatur rude autem donati ferro dimicare non cogantur. Significat igitur Octauianum promissa rude, exercitum è gladiatoribus Iulianis coëgisse: & intellexit veteranos, quo è colonias euocauit Augustus, quòd eorum aliqui gladiatores fortasse fuit sent: aut etiam ad cõrempium & probrum gladiatores appellauit, & ad rudem & premia conuentisse intelligit. Turnebus.
Compellere in angustias, & Stoicorum dumeta coniectorem. Cic. 4. Academ. Quum sit enim campus in quo exulture possit oratio, cur eam rantas in angustias, & Stoicorum dumeta compellimus?
Compellere in oppida, vel intra mœnia. Liu. 3. ab Vrbe, Compulsis deinde in oppida Æquis, ea multitudo, &c.
Compellere in eundem metum. Liu. 5. bel. Pun. Mr reenariorum quoque militum auxilia in eundem compulere metum.
In mortem aliquem compellere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Compelli in societatem. Colum. lib. 11. cap. 1.
Compelli iniurtis. Cic. Leut. lib. 1. 9.
Compulsus Parricipum {παρανόμως} Cicero pro Marcel. Omnes enim qui ad illa arma fato fumus nefario quo Reipub. mistero funestoque compulsi.
Ventis compulsus. Virg. 1. Æneid.
Compelluceo {συνεκφαίνομαι} compelluere. Vade compelluoidus, penultima correpta. Plautus Perf. 3, Nihil est macrum, nihil è nigro compelluoidum.
Compendium, huius compendij {πλεονασμός, συναγωγή} appellatur quod parsimonia quadam seruatum: sicut ecouersatio Dispendium, quod vel iocuria, vel negligentia, vel immoderatione dispendimus. Budæus. Columella, Hoc egi compendium temporis sequeos.
Compendium, quod cum compenditur vnà fit. Varro. Sensus est, ex quod vna cum alio pendimus, fit compendium.
¶ Compendium {ὄφελος} Lucrum est temporis, pecuniæ, & operæ. Plin. lib. 17. cap. 22. Subtilitas parsimoniæ compendia iouenit; quum vinea in pastinato seritur, obiter seminarium faciendi. Cicer. pro Flac. Is est reus auaritiæ, qui in vbertima re turpe compendium fugit.
Quæstus & compendium. Cic. 4. Verr. Illa partim mercibus suppeditandis eum quæstu, compendi que dimittit.
¶ Compendium, pro Itinere abbreuiato. Plin. lib. 5. cap. 5. Compendium viæ quæridi deprehenfum est.
Compendium operæ. Plinius lib. 17. cap. 23. Pampinari ea non est mortis & huc compendium operæ est.
Syllabis nullum compendium est. Quintil. lib. 1. cap. 1. Hoc est, nulla breuis est ratio distendarum syllabarum, vt intelligat puer quæ cum quibus literæ iungantur. Subdit enim, Perdiscenda omnes.
Timidæ compendia vitæ. Stat. lib. 2.
Durum. ardui nunc compendium. Quintil. lib. 4. cap. 2.
¶ Addere vel ponere aliquid ad compendium. In ADDO.
Conferre vetba ad compendium. Plaut. Mil.
Ducius compendio iter deferur. Quintil. lib. 8. cap. 13.
Compendium dictis facere. Plaut. Capt. 17.
Satis seeundus sed fieri dictis compendium volo.
Compendio verba multa iam faciam tibi. Plaut. Bacchid. 4.
Compendium errationis facere. Plaut. Rud. 4.
Si ad fauum quod capessis, ea deorsum cadit,
Errationis feeerit compendium.
Compendium pultandi facere. Plaut. Pseud 9.
Quisquis es, compendium ego te facere pultandi volo.
Breuia docendi compendia monstrare. Quintil. lib. 1. cap. 1. Id est, breues vias seu methodos.
Motari aliquem compendio. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Esse compendio, pro Esse lucro. Afranius in l. Videlicet. D. Ex quibus causis maiores, Videlicet ne cui officii publicum vel damno vel compendio sit.
Compendij facere, pro Breuiter dicere, vno verbo absoluere, vel tacere. Ausonius Symmacho, non procul à fine fe chionis tertiæ, Hæc ad literas suas responsa sint, cætera quæ oossere habes, compendij faciam. Budæus.
Compend facio {κολούω} Verbum apud Plautum Perfa, 15,
Nam ego hodie compendifici duos panes in dies. Idem Mostel. 2,
Orationis operam compendifacito.
Compendiosus, pen. prod. {ἐπιτηδειος} Vtilis. Colum. lib. 1. Quod & per partes nonnunquam damoosum est, in summa tamen sit compendiosum.
Compendiosum iter, Id est breuis via.
Compendiarius {πάτημα} Adiectiuum, Breuis, quòd ea quæ simul perdiuntur, celeriùs expediantur. Cicero 2. Officiorum, Quanquam præclarè Socrates hanc viam ad gloriam protnam, & quasi compendiariam diecbat esse, siquis ita ageret, vt qualis haberi vellet, talis esset.
Compendiariò {συντόμως} Aduerbium, vel subintellecto substantiuo Iunere. Seneca ep. 8. 120. Ad maximas duttias te compendiario ducam. Item 74. Te in eâdem compendiariò voco.
Compensò, compensas, compensare {ἀντιμισθίαν, ἀντιπαρέχω} Quasi simul ponderare, retribuere. Cicero pro Murena, Atque hæc à nobis petuntur omnia: neque vlla ex alia, quæ à nobis consequuntur, osi opera sua compensari putant posse. Id est quasi remunerari.
Diffaluere & compensare damna. Cicero 7. Verr. Multa ciuitas stipendiis damna proferentur, quæ ab ipso xtatis fuctu dissoluta & compensata sunt.
Compensare gratuitatem supplicij, Valer. Max. lib. 1. tit. 13. de Dionysio tyranno, Lento enim gradu ad vindictam sui diuina proeedit ira, tardiatemque supplicij grauitate compensat.
Paucitatem pedum grauitatis sux tardiate compensat. Cicero in Oratore.
Otio compensare Reipub. turpitudinem. Cicero Attico, lib. 7, O perditum latrocem, vir vllo otio cooiprnsfandam hanc Reipub. turpitudinem.
Vtium compensare vel faculate, vel copia. Cic. in Orat.
Compensare cum. Cicero in Pisonem, Sed sit offensus primo, nunc compensabit eum vno versiculo tot mea volumina laudum suarum?
Rationes suas compensare cum re aliqua. Cicero 2. de Finib. Rationes tuas te video compensare cum istis doloribus, non memoria corpore pereeptarum voluptatum.
Voluptatem cum maximis curis & laboribus compensare. Cicero 5. de Finib.
Compensabatur cum summis doloribus lætitia. Cicero 2. de Finibus.
Pedibus compensari pecuniam. Cic. pro Flac.
In causam iudicati compensari. Vlpianus in l. Elegaoter. 5. Si post rem. D. de Condict. indeb. Rectiert tamen atque compensari in causam iudicati, quod ab talem transactionem solutum est, potest.
Dolus compensandus ab vtraque parte. Iulianus in l. Ex hoc edicto 5. Sed est stipulator. D. De eo per quem factum erit, Si stipulator dolo promissoris, & promissor dolo stipulatoris impeditus fuerit quominus ad iudicium veoiret: neutri eorum Prætor succurrere debebit, ab vtraque parte dolo compensando.

Labores

Labores compensati gloria. Cic. 3. de Orat.

Vitia senectutis diligentia compensanda sunt. Cic. de Senect.

¶ Compensare, Contrahere, abbreuiare, vt annotant interpretes in Senecæ illud Hippol. 2, Hæc hæ pergam, quã via longum compensat iter.

Compensatiõ (κόμπασμος) Verbale. Est (inquit Modestinus) in Lprima. D. de Compensationibus, debiti & crediti inter se contributio. Cic. 5. Tusculan. Itaque hæc vsurum compensatione sapientem, vt voluptatem fugiat.

Compertenti.tino, comperendinas, pen. corr. (ἀναβολὴν ποιεῖν) comperendinare, Proerastinare, differre in longum, & diem de die ducere. Cic. 2. Verr. Tua ratio est, vt secundum binos ludos mihi respondere incipiasme, vt ante primos ludos comperendinem.

Comperendinare reum, Id est differre sententiam rei. Budæus, Comperendinari res dicti possunt in causis criminalibus, quos curia dimisso fide sua esse voluit, hoc est quos fuæ ipsorum custodiæ commisit, vt aut vrbem exercris loco iussi habeant, aut priuatam aliquam domum: vt sit interdum ex personarum dignitate, & genere causarum. Comperendinati autem ideo dici possunt, quia non plane absolut sunt, sed veluti vadimonio quodam obstricti, vel quia nondum comperta sunt crimina, vel quia nondum & innocentes approbauerunt. Cic. 6. Verr. Videre hominis amentiam. Postea quam est comperendinatus, quam sam pro damnato. mortuique esset, Iudex Circenfibus mane apud Sisennam virum primarium quem essem trucidaturus fraus, argentum mea expolium, & contemplari numquodque otiose, & considerare coepit. Mirari Rufum ait, &c. alij anumeram. Cui comperendinato quum tam multi testes dixissent, quicquam illorum venisset in meutem? Comperendinatum Verrem, id est qui in secundam actionem impetrauerat iudicium differri, Cicero damnatum iudicio appellat, propter ingentia crimina testimoniaque præmentia, & præsudicia ipsi metuisse rebus de se factis: vtpote qui accusatus Repetundarum, quòd Siciliam prouinciam argenteis vafis exlasisque spoliasset, tamen temperare sibi apud Sisennam nequisset, quin cupiditatem illam præmiumam exiaræ fupellectilis ingentiam sibi proderet. Hactenus Budæus. Cic. 3 Verr. Verùm vt opinor Galatia primus tulit, vt comperendinaretur reus.

Comperendinatio (ἀναβολὴ συνηγορίας) Verbale. Est mutua denuntiatio (inquit Asconius in 3. contra Verrem) in perendinum diem: videlicet ne alter lingatorum fugiatur fortasse causasi possit, quum in rem præsentem venium est, se imparatum venisse. Cuiusmodi est illa denuntiatio, qua litigatores ad parlamento nostro vtuntur, quum audienti am à prædibus impetrarunt: ne alter ignorantiam excusare possit, si ex tempore respondendum sit. Hæc Budæus. Appellatur certiam apud Iureconsultos Coodi ctio. Gellius lib. 14. cap. 2. Atque in rerum quidem diffusionibus comperendinationis usque, & alius quus Iudum legumnis in rebus ex jure lege Iulia, & ex sabini Massurij, & ex quorundam aliorum Iurisperitorum commentatiis comminuti & adminiscolati sumus.

Comperendinatio & Amplitatio sic differunt, quòd in lege comperendinationis numerus dierum definitus est, in amplitatione autem nullus esset certus numerus. Præterea in amplitatione iudicari primò poterant comperendinatione non item, nisi post secundam actionem, vt in Verr. 2 diserte explicat Hotomanus. Vide AMPLIATIO.

Comperendinatus, huius comperendinatus (ἀναβολώμενος) Cic. 3. Verrin. Adimo enim comperendinatum, quod habet lex molestissimũ, bis vt causa dicatur. Vbi Asennius, Comperendinatum, inquit, pro comperẽdinatione posuit. Et est sensus, Aufero vobis molestiam bis dicendi, &c.

Comperendinus, a, um (ἀναβολικὸς) vt, Dies comperendini, quibus vadimonium iuberi heet, vt inquit Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 16. Vide Valer. lib. 2. cap. 3. & Bud. in Annotat.

Comperio, comperis, comperi, pen. corr. compertum (πυνθάνομαι, πληροφορῶμαι) comperire, à Patio compositum, significat inuenire. Terent. And. 1. 1.

-item alio die

Quærebam: comperio bam nihil ad Pamphilum, &c.

Horam fuam genitalem comperire. Tacit. lib. 5.

Comperi certo. Terent. Eunuch. 5. 1.

Quid ais venefica? ? atqui certò comperi.

Reperire aliquid certi & comperire. Cic. 4. Academ.

Manifesto comperire & manifestere. Cicero de Claris Oratorib.

Quum indicia mortis fe comperire manifestũ & manu tenere dicerent.

Ex multis audiuiuam comperisse me non audeo dicere. Cicero Antonio, lib. 5.

Certis authoribus aliquid comperire. Cic. Att. lib. 14.

Comperire de re aliqua. Terent. And. 1. 5.

Primùm iam de amore hoc comperi. Id est rerum habet Chremes Pamphilum amare Glycerium.

De eo nihil comperium erat. Salustius in Ciceronem.

Comperire ex. Terent. Heaut. 1. 1.

Vbi comperi ex iis qui ei fuere conscii.

Comperire per aliquem. Cæsar 4. bel. Gal.

Comperire certis indiciis rem non esse vanam. Liu. 4. bel. Pun.

Comperire testibus. Cic. pro Cluentio, Nihil se testibus, nihil tabulis, nihil grani aliquo argumento comperisse, nihil denique causa cognita statuisse dicent.

Disputere & comperire rem aliquam dicitur, qui primus obseruauit. Catul. epigr. 61.

Omnia qui magni dispexit lumina mundi,

Qui stellarum ortus comperit atque obitus.

Compertum est mihi, & Explorarum est mihi, idem est quod Scio per inuestigationem. Similiter Comperi, & explorani. Hæc Valla lib. 5. cap. 2. 2.

Afferre compertum. In AFFERO.

Non bene compertum est. Lucan. lib. 2.

Habere compertũ de re aliqua Cic. pro Cluent. Nam vt illud afferant, nihil est quod de his duobus habuerint compertum, de exteris compertisc.

Compertum aliquid habere. Cicero pro Fonteio, Quum ea dicimus iurata, quæ compertа habemus, quæ ipsi vidimus.

Compertum oculis. Liuius 9. bel. Pun. Solusaque militiæ diffesipina, compertis oculis perferrent. Id est quæ ipsi vidissent.

Compertum, id maximè radicibus prodesse. Plin. lib. 11. cap. 1.

Compertus (κόμπασμος) Participium, fiue Nomen ex participio. vt, Compertus iu flupro. Sueton. in Tib. Cæsare, cap. 45. Equites Romano iusiurandi gratiam feeit, vt vxorem in flupro generi compertam dimitteret, quam se nunquam repudiaturum ante iurauerat. Id est, deprehensam.

Manifesto compertum atque deprehensum facinus. In MANIFESTUS.

Cognitum & compertum habere. Cic. pro Cluent. Nihil ipsos habuisse cognitiõ, nihil comperti.

Fine comperto Augusti, Id est perspecta & cognita morte Augusti. Tacit. lib. 2.

Iniuria comperta. Stat. lib. 2. Achill.

Vtilitas compertа. Quod. lib. 1. 3. 8.

Compertus stupri. Liu. 2. bel. Pun. Tum quòd duæ Vestales eo anno Opimia atque Floronia stupri comperæ.

Flagitij compertus homo. Tacit. lib. 1. Nam finem Augustus dederat, adeò, &c. rudem fane bonarum artium, & robore corporis flohdè ferotem, nullius tamen flagitij compertum. Id est quem ratiem aliquod flagitium admissie non constabat, nec compertũ erat.

Compertus, cum infinitiuo apud Sueton. in Augusto, cap. 67. Proculi res acceptissimus liberius mori cotgit, compertum adulterare matronas.

Compertо, absolute, Id est quum compertum est. Tacit. lib. 3. Neque dum comperto, quos illa vis pereuisset. Liu. lib. 1. Decad. 4. Satis comperto Eruditam peturum Romanos. Iabolenus in Epitomen. 5. Pro hærede. D. De acquirenda hæreditate. Pro hærede gessisse sibum placuit, qui moriens, compertо matrem suam intestatam decessisse, &c.

Comperior, comperiris (ἐλέγχομαι) comperiri, Deponens authore Diomede, Est ex opinione colligere, & pro explorato compertum habere. Salustius in Iugurtha, Sed ego compertor, Bocchum magis Punicæ fide, quàm ob ea quæ prædixerim, fauere Romanos & Numidam spe paeis detinuisse. Quæ ctio hodie quoque manet integra.

Compertris, huius compertris, masc. & fœm. gen. dicitur, authore Pompeio, homo qui longis est pedibus, & genubus plus iusto eõiunctis. Nonius, Compertres, dicuntur longis pedibus. Lucilius. 17. fat. Comperterem aut varum fuisse Amphitryonis Sosiam, &c. Plaut. Mil. 1. 10. Aut varum. aut valgum, aut compertrem, aut Perum.

Compersc, pro Compesce dixerunt antiqui. Festus.

Compes, compedis, pen. corr. fem. gen. (σύνδεσμος) Instrumentum quo pedes vincun ac irretiri solepedis. Plaut. Capt. 1. 2.

Vbi pondero sas, crassas capiat compedes. Ibidem 19. Terent. Phorm. 2. 1.

Molendum vsque in pistrino, vapulandum, habendæ compedes.

Apud Plautum in Mostell. cathenæ ferreæ sunt, compedes ligneæ, quum scribit,

Tum compedi tianuam lima proterunt. Non enim id de ianua vel ergastuli, vel carceris, vr quisquam prima specie putaret, dicit, fed de compedum clausito, vt inde pedes eximant. Illic quoque clausa erat, quo claudebantur, quem dicit lapide interdum exeuti. Turnebus.

Compedes corporis. Cic. 1. Tusculan. Nam qui in compedibus corporis semper fuerunt, etiam quum solut sunt, tardius ingrediuntur.

Ciassæ compedes. In CRASSUS.

Decenni compede lubricum erat. Martial. lib. 9. epigr. 58.

Nec erus compede lubricum deceoni.

Dura compede peruftus erat. Horat. Epod. 4.

Graia vinctus compede. Horat. 4. Carm. ode 11. Per cõpedem amplexus intelligit, & amoris vincula.

Nuali compede vinctus Rhenus. Id est astrictus glacie. Horat. 2. epistol. 2.

Exoluta compede Saturnus, Id est liber & vacuus omnibus curis. Stat. 1. Syln. 6. Per Saturnum, intelligit fcita Saturnalia.

Valida compede vinctus. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

¶ Impingere compedes alicui. Vide IMPINGO.

Tenere aliquem in compedibus. Horat. 1. epist. 17.

-in manicis, &

Compedibus fæuo te fub cuftode tenebo.

Ex compedibus aque ergastulo. Cic. pro Rabirio.

Compedes, non à pedibus dictæ, fed ab impedimento, inquit Nonius. Varr. Promethco. lib. 1. Ego iuflelix non queam vim propulsare, atque inimici vnco nequiequam fæpe ærasas manus compedes eorum rcfellerez.

Compedes, fasces laureati. Cic. Attico. lib. 8. Age iam has compedes, fasces inquam, hos laureatos eeferre ex Italia, quam molestium est? Eeferre, ereuita est ortbographia, pro efferre.

¶ Compedes, etiam geftamina mulicbria. Plin. lib. 33. cap. 13. Argentum fuccedit ex re aliquando & auro, luxu fœminarum plebis compedes fibi ex eo facientium, quas inducre aureas nos tristior vetat. Budæus.

Compedio, compedis, pen. corr. compediui, cõpedium (σύνδεσμος) compedire, Pedes ligare, & vincire. Varro Flexabulis, Domo eo intro, & pedes corrigius compedio.

Compeditus, penultima producta (σύνδεσμος) Participium. Plaut. Capt. 1. 6. in lapidicinas compeditum condidi. Cato cap. 56. Compeditis per hyemem pauis pondo xiii.

Compæſco,compeſcis,compeſcui {πανίσω,παυσάμην} compeſcere, Eſt, inquit Feſtus, vnà paſcere, & in vno loco ac velut in eodem paſcuo continere.

¶Compeſcere,Coercere, quaſi intra paſcua continere, nec vagari permittere. Cui opponitur Diſpeſco, pro Gregem diduco. Plin.lib. 14.cap.20. Ediuerſo crapula compeſci feritatem nimiam.

Ira leoum compeſcitur. Ouid.4. Triſt.eleg.5.

Auro aliquem compeſcere, Prohibere muneribus ab inſtituto. Valer.lib.6. Argon.

Catenis compeſcere aliquem. Ouid.epiſt.19.

Animum compeſcere catena. Horat.t.epiſt.2.

Compeſcere aliquem compedibus. Ouid.epiſt.14.

Pœnis compeſcere aliquem. Horat.t.Serm.ſat.8.

Culpam ferro. Virg.de oribus loquens, 3. Georgicorum,

Continuò culpam ferro compeſce priuſquam

Dira per incautum ſerpant contagia vulgus.

Coras. Ouid.t.de Remed.Amor.

Damna. Stat.lib.3. Sylu 3.

Impiam dextram. Senec. Herc.fur.6.

Dolores. Tibul.lib.1.eleg.2.

Adde merum, vinóque nouos compeſce labores.

Eoqum celerem arcto fræno. Tibul.lib.4.eleg.1.

Famem. Senec. Hippol.4.

Exuſſa ſylua poma compeſcunt ſamem.

Veneria faſtus. Propert.lib.3.eleg.17.

Flammam mero compeſcere, Id eſt ebrietate venerem extinguere. Ouid.epiſt.15.

Flammas amoris,neſa ſiue. Sen. Hipp.2.

Fluctus compeſcere dicitur Neptunus, & dij Marini. Ouid.1. Triſtium, eleg.2.

Ripis compeſcere fluuium. Silius lib 3.

Frondes vere nouo compeſcere, Remorari,retardare. Valer.lib.6. Argonaut.

Fugam alicuius. Claud.de bello Get.

Furores. Ouid.4. Triſt.eleg.7.

Gaudia compeſcere lacrymis. Claud.1.in Eutrop.

Gemitus. Stat.lib.12. Thebaid.

Ignes compeſcuit igne Iuppiter, Id eſt Incêdium ſolmine ſedauit. Ouid.2. Metam.

Incendia. Plin.lun.lib.10.epiſt.38.

Digitos compeſce labellum, Prouerbium apud Iouen.ſat.1.

Compeſcere lucum, eſt lucum ſuis finibus cohibere. Feſtus.

Luxuriantia compeſcere. Horat.1.epiſt.2.

Mentem, Id eſt coercere cupiditatem. Horat.1.Carm.ode 16.

Minas. Silius lib.4.

Mores rabidos. Ouid.3. de Arte.

Timor compeſcit officium, Id eſt Timor in cauſa eſt quo minus liberè ſungar meo officio. Ouid.3. Triſt.eleg.4.

Pœnas alicuius. Id eſt volatum inhibere. Ouid.2.de Arte,

Non potuit Minos hominis compeſcere pœnas.

Compeſcere numeros populos. Plin.lun.in Paneg.

Querelas. Lucret.lib.3.

Ramos ſinenes. Virg.1. Georg.

Riſum. Horat.1. Serm.ſat.8.

Sitim compeſcere vnda. Ouid.4. Metam.

Triſtitiam. Ouid.9. Metam.

Verba Sen. Medea.3.

Vitem. Colum.lib.4.cap.17. Sed putatoris officium eſt, pedali ferè ſpatio circa iugum, vitem compeſcere.

Vndas remo. Lucan.lib.1.

Oceanumidas remo compeſcuit vndas.

Voces. Sen. Herc. Oeth.1.

Compeſce in illum iniuſtè dicere. Plaut. Bacchid.8.

Compecterter. Vide poſt COMPETO.

Competo,competis,pen.cor.competiui,competitum,pen.product. {μετίεμαι} competere, Eſt ſimul petere vel, vt author eſt Nonius, honorem, vel coniugium, vel quiduis aliud adurſus aliquem petere. Plin.de Viris Illuſtr. Et vnam ſpetioſam duobus competentibus pacem puellæ conditionem tulit.

Si villæ ſitus ita competit, non eſt dubitandum. Colum.lib.9.cap. 5. Hoc eſt ſi ita pollulare & requirere videtur.

Aliquid cum exito alicuius competere. Tacit.lib.18.

¶Competere {συνίστημι} pro Conuerrere. Suet.in Cæſare, cap.40, Faſtos correxit, ampridem vitio pontificum per intercalandi licentiam adeò turbatos, vt neque meſſium feriæ æſtate, neque vindemiarum autumno competerent. Budæus.

¶Competere, pro Simul conuingere ſeu accidere. Seneca epiſt.76, Non quærit æger medicem eloquentem, ſed ſanantem. Si ramen ita competit, vtridem ille qui ſanare poteſt, compoſ de iis quæ facienda ſunt, differat, boni conſulet.

¶Competere, Conuenire. & par eſſe. Columell.libro 4.cap.10, At ſi cuncta competunt voto, nulla eſt alitudo vineæ pedum quinque. Indein rerum æſtimatione (inquit Nonius) hoc illi competit, die mihi.

Actio cõpetit. Paulos in l. Vſufructuario. D.de Vſufructu & quemadmodum quis vtat. Vſufructuario non ſolùm legis Aquiliæ actio competere poteſt ſed & ſerui corrupti, &c.

¶Competo, Conuenio. Plin.lib.2.cap.18, Præterquam vbi recti angulorum competunt ictus, Id eſt coeunt. Budæus.

¶Competere, pro Compotem facere. Apuleius lib.11, Quo me maximi voti competeret. Hoc eſt voti compotem faceret.

¶Competere, pro Deberi. Scæuola in l. Qui habebas.6. Scripſit teſtamẽto. D.de Manomiſſ teſtamento, Quæro an libertates in teſtamento datæ competerunt. Reſpondit, ſi teſtator fraudandi conſilium non habuiſſet, competere libertates.

¶Competo, pro In articulum temporis incurro. Tranquil.in Auguſto, Adiaruit ſi cuiuſquam neptium ſuarum competeret ætas, obſtarum firmidine atonitus, neque animo, neque auribus, aut lingua competeret. Nonius.

Comprit in hanc rem. Colum.lib.2.cap.2, Ar vbi ſolutior humus eſt, aliquæ ſunt patentes, quæ dam etiam obtexeanrurita vt in paretes ora hianria cæcarum competant. Hoc eſt, ita vt ſoſſarum cæcarum & velut ſubterranearum ora peregrare perueniãque in foſſas patentes atque apertas, & ita vligo humóreque agri per foſſas cæcas in patentes deſtuat.

Competit alicui actio. Vlpianus l. ſi remunerandi. ſ. vltim. D. mandat. vel contr. Sin verò non hoc actum eſt, vtilis ei potius actio competat, &c.

Competit in eum actio. Quintil.lib.3.cap.6.

Repetitio competit. Pomponius in l. Si pœnæ. D. de condict. indebiti.

Iudex competens. Vlpianus in l. Quum quærdam puella. D. de Iuriſdictione omnium iudicum, Quum quædam puella apud competentem iudicem litem ſuſceperit, &c.

Tribunal competens. Vlpianus in l. Sed & hæ. ſ. Non ſolum. D. de Procoratoribus.

Competitor, pen. prod. {μνήστωρ} Verbale. Competitores dicuntur, qui in magiſtratibus, officiis, & honoribus petendis conecurrunt. Cic. ad Attic. lib.1. epiſt.1. Competitores qui certi eſſe videbantur, Galba & Antonius, & Q. Corniſicius.

Competitrix, penultima producta {μνήστωρ} Verbale formin. Cicero pro Murena, Nam nos quoque habuimus ſcenam competitricem.

Competentia {αἰσθησία} pro Conuenientia. Gellius lib.1.cap.1, Comprehenſa autem mensura Hercularii prdit, ſecundum debitã membrorum omnium competentiam modificatus eſt.

Competenter, Aduerbium {συμφώνως} Mediotrerer. Vlpian.in l. Si quum dotem. D. Solut. matrim. Quatenus filio & parti competenter conſalatur. Paulus in l. 66. D. de teſtib. Qui falſa vel vera teſtimonia dixerunt, vel vtrique parti prodidrunt, à iudicibus competenter puniantur. Vlp. l. ſi quum dotem. ſ. necnon. D. ſol. matrim. Et ſiue & patri competenter conſulatur.

Compilo, compilas, penultima producta {σκυλεύω, σκυλεύομαι} compilare, Eſt à pilo, quod eſt cogo, & in vnum condo, inquit Feſtus. Alij, Pilare & Compilare à verbo Græco deducũnt Æolico {πιλάω}, id eſt furari {μιλάω} ab Heſiodo vocatur: ſed Æolum eſt aſpirationes in tenues mutare, vt pro {ὁρῶ}, Doricè {ἀεί}, & Æolicè {ἄϝ}, vnde Latinom verbum poſa & pieaius, de quibus ſuis locis. Cõpilare hæreditatem, Hoc eſt fraudare, diripere. Plaut Aſin.7.

Illic homo ædes compilauit. Cicero 2. de Natura deorum, Tot milia latrocinantur morte propoſita: alij omnia quæ poſſunt, ſana compilant. Idem 2. de Orat. Horat.1. Serm.ſat.2.

Formidare malos fures, inſeandia, ſeruos,

Ne te compilent fugientes.

Oltarum compilare. IN ACTIVUM.

Publica ſacra compilare. Paulus in l. ſacrilegi. D. ad legem Iuliam peculi.

Ærarium exhaurire. Rempub. compilare. Cic. in Vatinium.

¶Compilare ſapientam alicuius, per tranſlationem. Cicero pro Murena, Inuriuis eſt ſenba quidem Cn. Flauius qui cornicum oculos confixerit, & ſingulis diebus edifcendos fatos populo propoſuerit, & ab ipſis cauns Iuriſconſultis eorum ſapientiam compilarit.

Scrinia alicuius compilare. Horat.1. Serm.ſat.1.

Compilatus, penult. prod. {σκυλευόμενος} Qui furtum paſſus eſt, inquit Nonius.

Compilatio {σύλευσις} Verbale. Cicero Cælio, libro 2.7, Quid? tu me hoc tibi mandaſſe exiſtimas, vt mihi gladiatorum compolitiones, vt vadimonia dilata & Chrelli compilationem mitteres?

Complingo, compingis, compegi, penult. producta, compactum, {συνάπτω, συμπήγνυμι} compingere, Componere. Cicero de Vniuerſ. Alterique natura adiuncta materia temperatione trium partium proportione compacta ſe ipſe conuerſans, quum materiam mutabilem atripuiſſet.

Componere & compingere. Cicero 3. de Finib. Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius, aut in operibus manufactis tam compoſitum, tamque compactum & coagmentatum inueniri poteſt?

Compingere ſolum axibus. Columell.lib 6.cap.19, Roboreis axibus compingitur ſolum. *On planchee le ſol d'ais de chaſne.*

¶Compingere {συνάπτω} Compellere, detrudere. Plautus Menæch.10,

Et ob eam rem te in carcerem eſſe compactum ſcio. Plinius de Viris illuſtribus, Amulius ipſam in vincula compegit. Sic Compingere in nauem, Plaut. Milit.4.

Detrudere & compingere in piſtrinum. Cicero 1. de Orator. Tangoam in aliquod piſtrinum detrudi & compingi videbam.

Compegerat ſe in Apuliam. Cicero Attico, libro 8. Pieenum amiſerat culpa, in Apuliam ſe compegerat, ibi in Graeciam. Quaſi in angultias compulerat.

Compingere in oculos. Plaut. Menæch.1.

Compactus {συμπεπηγώς} Participium. Plinius Iunior epiſt.23, Vſque ad nouiſſimam valetudinem vindix, atque etiam vitra matronalem modum compacto corpore & robuſto. Vulgus *Bene formatum* vocat.

Caſa malè compacta. Martial.lib.12. epigr.73.

Crura compacta. Varro 2. de Re ruſt.

Piſtula compacta ſeptem ecuum. Virgilius 2. eclog. Id eſt coniuncta: vt,

Turrim compactis trabibus quam eduxerat ipſe. Seruius.

Membra compacta. Luercr.lib.5.

¶Compactum

¶ Compactum.pro Conuicnto vel compromisso. Sertonius in Iulio, capite 20. Productaque pro Rostris authores ex compacto oominare.

Compactum, structam collato in vnum consilio machinationem significat, l.3. C.de exccut. rei iudic. Cui bellè quadrant hæc Liuij ex lib.5.ab Vrbe Cond. verba, Vt multò verisimilius sit compacto eam rem, & communi fraude partitionem actam.

Ex compacto. Vide paulo ante, Compactum, pro, &c.

Compactio { συγκρασις } Verba de Cicero, & de Brutus, Videamus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus valida ferunt: quod contingit animalibus sensuum distributione, & quadam compactione membrorum.

Compactilis, & hoc compactile, penult. corr. { συμπηκτος } Quod compactum est, Plinius lib.11.cap.18. Optimæ apes breues, vaniæ, & in rotunditatem compactiles.

Trabes compactiles Vitruuius libro 4.cap.7. appellat subscudibus compactas. Et lib.10.cap.17. Compactiles postes. Budæus.

Compitum, compitus, penult. corr. { τριοδος } Idem quod quadriuium, Locus quem rustici simul petunt. Virg.2. Georg. Præmisque ingenti pago, & compita circum. Vbi Seruius, Compita, id est per quadriuia, quæ compita appellâsse, ab eo quòd multæ viæ in vnam confluuot. Id est competunt.

Compitus, masc. genere, apud Varronem de Seenicis originibus lib.3. Vbi compitus erat aliquis. Cæcilius Tyche, Vbi adiacentem compitum. Nonius.

Frequentia compita, Id est referta frequenti populo. Horatius 2. Serm. sat.3.

Pertusa compita, Id est trita, concuſcata, & velut perfracta. Persius satyra 4.

Ramosa compita, Multas vias, ecu tamos, habentia. Persius sat.5.

Quòmque iter ambiguum est, & viæ oscius error

Diducit recpidas ramosa in compita mentes. Id est. Quum ignorantia modi viuendi, quæ est in adolescentia, diducit mentes adolescentium anxias & incertas quod genus viæ ingredi debeant, in variis deliberationes.

Secta compita in ternas vias. Ouid.t.Fast.

In compitis auctionari. Cic.in de Lege Agrar. Vt io atiis auctionatiis potius quàm in triuiis aut in compitis auctionentur.

Verbenis compita velare. Propert.lib.4. eleg.3.

Circum compita curtere. Horat.2. Serm.sat.3.

Compita non tantùm io vrbe fuerunt, verumetiam in lucis vbi eo lebantur d.3. Granius.

Idcirco aeriis molimur compita lucis. fed & in agris, quod Cicero 2.de Legibus significat, quum scribit,

Lucos in agris habento, & larum fedes. Larum enim fedes est in compitis.

Compitalis, penult. prod. Adiect. Sueton.in Augustus. cap.31. Compitales Lares ornare bis anno instituit vernis floribus & æstiuis.

Compitalia, compitalitorum, substantiuum, festa quæ in compitis peragebantur, inquit Festus: quæ què Consuli, vel Pretores pro arbitrio indicebant. Hinc Compitalitius dies, in quo hutusmodi festa peragebantur. Varro de Lingua Lat. author est, Compitalia esse dies attributos Laribus. Cato c.5. Rem diuinam nisi compitalibus in compito aut in foco ne facias. Chatoiul libro 1. Neuara semper pluralia, hæc arma, hæc compitalia, id est, vbi eos qui peregre morinntur, colunt. Parentarium dicitur.

Compitalitius, Aliud adiectiuū. vt, Compitalitius dies. Cic.ad Att. lib. 7. Ego, quoniam tres. Non. Ianuar. compitalitius dies est, nolo eo die in Albanum venire molestus familiæ.

Compitalitiæ ambulationes. Cic.ad Attic.lib.3. Sed hoc ambulationibus compitalitiis reseruemus.

Ludi compitalitij. Cicero in Pisonem, Cuius fuit Initium ludi compitalitij, &c.

Compitalitij ludi Laribus, quos bis in anno vernis æstuisque floribus ornabant, dicati erant, de quibus hæc Macrobius prim. Saturn. Restituti ludi Laribus ac Manix, ex responso Apollinis à Tarquinio superbo, quo precepteum est, vt capitibus pro capitibus supplicaretur, idque aliquandiu obseruatum pro familiari sospitate, vt pueri mactarentur Maniæ deæ, mani Larum, quod facilis, i genus luo. Brutus eo s. aliter constitut celebrandum. Nam capitibus allij & papauetis supplicari iussit, vt responso Apollinis satisfieret de nomine capitum, remoto scilicet fœdere inhumanæ sacrificationis: factumque est, vt effigies Maniæ suspensæ pro singulorum foribus, periculum siquando imminere familiis, expiaretur, ludisque ea vtis compitorum, in quibus agitabantur, Compitalia appellauerunt. Hactenus Macrobius.

Compitalia & ludi compitalitij fiebant à magistris vicorum, vt ostendit in Pisonem Asconius. Hinc quū magistrum dicit Calpornius, vici intelligere debemus, rusticis tamen tom, non vrbanitiæ enim ait, Vt quoque turba boni laudat fugimata magistri,

Qui facit egregios ad pecuia compita ludos. Ex Tumebo.

Compitalitia, compitalitiorum, Substantiuum. Cicero in Pisonem, Tu quum in Calendas Ianuarias compitalitiorum dies iocidiscet, Sext. Claudium, &c.

Complacco, complaces, penult. corr. complacui, complacitum, pen. corr. { αρεσκω, αρεσκειν } complacere, Idem quod bene vel vehementer placere. Terent. Andr. 4.5.

Posquam me amare dixi, complacita est tibi.

Complacitum est. Plaut. Amphit.3.

Consilium complacitum & acceptum. Gell.lib.13.cap.3.

Complaco, complacas, penultima producta { ἀρεσκω } complacare, Idem quod placare. Tyro apud Gellium lib.7.cap.3. In principiis autem, inquit, patronique pro reis dicuot, conciliare sibi & complacere iudices debent.

Complano, complanas, penult. prod. { ὁμαλιζω } complanare, Idem significat quod planare. Cato cap. 151. Id bene tabula, aut manibus, aut pedibus complanato.

Complanare domum alicuius, pro Destruere, & solo æquare. Cic. pro Domo sua, Sp. Melij regnum appetentis domus est complanata.

Locum complanare. Vipianus in l. Apud Trebatium. D. de aqua plua arcend.

Complanare opus, Perficere, Extremam manom operi imponere. Cæsar.

Complaudo, complaudis, complausi, complausum { θορυβεω } complaudere, Plausu certasim comprobare. Cic.de Amicit. Stantes complaudebant in re ficta. Hoc est laudare: vt spectatores in theatro fcbant. Quædam verò exemplaria legunt plaudebant.

Complector, complecteris, penult. corr. complexus sum { περιλαμβανω, περιπλεκω, περιβαλλω } complecti, Simul vel rotum brachiis vel alia qualibet re ioeludere. Terenc Andr. 1.1.

Accurrit medam mulierem complectitur.

Floribus & vmbra dulci eum complectitur amaracus. Virgilius 1. Æneid.

Dextram complecti alicuius. Virg.8. Æncid.

Gremio aliquid complecti. Virg.4. Æneid.

Hostis hostem complectitur. Lucanus libro 3. Id est complexu fortè tenet.

Iustum, pium religiosum, exterásque his similia honesto complectimur. Quinti.lib.2. cap.4.

Lacertis complecti membra alicuius Ouid.10. Metam.

Manibus complecti aliquem. Ouid.1. Amor.eleg.13.

Omnes omnium charitates paria vna complexa est. Cic.1. Offic.

Nexu complecti omnia. Lucan.lib.4.

Nunc adeo æteino complectens omnia nexu,

Orerum mistique salus Concordia mundi.

Pedes alicuius. Lucan.lib.10.

Arctius puellam. Cic.1.de Diuinat.

Complectitur vitus suis clauculis quiequid est nacta. Cicero de Senect.

Se concordi quadam amicitia & charitate complectitur mundus. Cic.de Vniuerso.

Complecti sinu. Colum.lib.8.cap.17.

Complexus est me somnus. In 30 MENVS.

Stellas vi sua complectitur natura æthcris. Cic.2. de Nat.deor.

¶ Nos inter nos simus complexi. Cic.1. de Diuinat.

Complecti animo { αναλαμβανω τω νω } Cic.de Senect.

Etenim quum complector animo, quatuor causas reperio, &c.

Animo rei magnitudinem complecti. Cic.1. de Orat.

Aliquid carmine complecti. Quinti.lib.3.cap.1.

Cogitatione. Cic.1. Tuscul. Certe & deum ipsum, & diuinum animum corpore liberatum cogitatione complecti non possumus.

Cogitatione complecti aufcmm. Cic.ad Appium Pulchrum lib.3.

Complexus igitur sum cogitatione te absentem.

Memoria. Cic.1.de Diuinat. Quomodo igitur hęc infinita & immensa, aut memoria complecti, aut obseruando notare possumus?

Meore aliquid. Cic.1.de Finibus.

Sententiam numero quoeam. Cic.3.de Orat.

Orationc complecti nō possum magnitudinem beneficij tui. Cic. ad Quintes, post redium. Nam quum in ipso beneficio vestro tanta magnitudo est, vt eam complecti oratione oon possim.

Vno crimine omnia. Cic.4. Verr.

Vno verbo omnia. Cic.5. de Finibus.

Complectitur verbis quod vult. Id est, facūdos est, quòd vult eountiar. Cic.1. de Finibus.

Sententiam aliquam verbis. Quiotil.lib.3.cap.6.

Complecti preces, Id est preces concipere, siue precari. Ouidius to. Metam.

Complecti confensum alterius, & teoere, & in dies augere. Plinius Iuo. in Paneg. Vos proxime destinationem Consulatus mei his acclamationibus approbastis, vt intelligam eam atque eiam extendum mihi, vt hanc consensum vestrum complectar, & teneam, & in dies augeam. Id est vt vobis assentiam.

Effigiem alicuius in auro complecti. Ouid.t. Trist eleg.6.

Alira complexus est, Verfatur in exlis. Seneca Octau.3.

Sic ille patriæ primus Augustus patens

Complexus altra est, colitur & templa deus.

Amplissimos viros ad fuum fcelus complecti. Cic.in Pisonem,'

¶ Cōplecti aliquid, pro Tractare, & defendere paucis. Cic.1. Tusc. At contrà orationem celeriter complexi fumus: nec cum, &c.

Omnem rerum memoriam breuiter & perdiligenter complecti. Cic.de Claris Orat.

¶ Complecti aliquem, pro Amare, tueri, defendere, & officiorum exhibuione demereri. Cicero Curioni, libro 2. 5. De ipso T. Annio tantum tibi polliceor, te maioris animi, grauuatis, constantiæ, benenoulentiæque esga te, fi complecti hominem voluerit, habiturum esse neminem.

Complecti & osculari aliquem. Cic. At.lib.16.

Amore complecti aliquem. Claud.in laudibus Serenæ.

Æquo iure aliquem complecti. Tacit.lib.2.

Benefitio aliquem. Cic.pro Plancio.

Comitate aliquem. Cic. Cæsari, lib. 7. 5.

Omnibus studiis, laboribus, vitæ periculis complecti aliquem. Cic. in Pisonem.

Ex literis alicuius complecti aliquem. Cic. Brutu, 12. 5.

Cum sua salute complecti aliquem. Cic. pro Plancio.

Complecti aliquem beneuolentia. Cic.ad Lgarum lib. 6.14.

Complecti aliquem charitate. Liuius 3. ab Vrbe. Continuo omnes charitate ciues, præcipuè milites, & ante alios fuum excitum complexus.

Complecti arta familiaritate. Plinius Iuoior libro 3. epistola 11. ad Genitorem.

Da te homini, complecterur, erede mihi. Cic. Cælio, lib. 2. 7.

Aliquem comitem in omnes casus complecti. Virg. 9. Æncid.

Complecti & augere bonitatem inuſcatam. Cic. pro Rab. Poſth.
Bona fide complecti artes ingenuas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.
Philoſophiam complecti. Cic. de Claris Orat.
Virtutem beatam complecti. Cic. 3. de finibus.
¶ Complectitur a ſe. Plinius lib. 18. cap. 19. Intra ſe meſſes, vindemiaſque & omnium fructuum ſatietatem complexæ.

Complexio. actiue ap ud veteres. Pomponius Fullanibus, Quin ergo, quando conuenit, complectite. Mi frater ſalue, & ſoror ſalue mea. Nonius.

Complexior, paſſiue etiam legitur. Scæuola in l. Si ſic ſtipulatus fim. D. de Verborum obligationibus; Nam ſeu & ipſius & hæredis caput, ita ſpitus vis vel ſæpius facta complexior, vt condemnetur quanti intereſt.

Complectens ſ. περιεκτικὸς.) Participium. Cicero 4. Academ. Perfectes, vrgo ſit innumerabilia complectens, nuſquam labar, nihil opiner?

Complexus ſ. συμπλοκὴ, συμπλοκὴν.) Participium paſſiue ſignificationis. Cicero pro Roſcio Amerino, Quo vno maleficio ſceleta omnia complexa eſſe videantur.

Complexus cum Alcmena cubat. Plaut. Amphit. 4.

Res altera alteri complexa dicitur, apud Senec. 1. Natural. quæſt. pro Implexa. Vt dicimus an certum rerum ordo decatur, & alia alia ita complexa ſint, vt quod antecedit, ſequentium ſit vel cauſa vel ſignum.

Complexus ſ. πεπλεγμένος, πεπλεγμένη.) Participium actiue ſignificationis. vt, Matrium complexa, telo incubuit. Ouid. 13. Metam.

Gremio puerum complexa fouebat. Stat. lib. 2. Syl. 1.

Centum complexa nepotes, dicitur magni generis procreatrix. de Cybele mater deorum. Virg. 6. Æneidos,

Tara deûm patriu centum complexa nepotes.

Oceanus vagis eumplexus vndis. Seneca Hippol. 1. 2.

Iuue ſe complexis Virg. 5. Æneid.

Complexus, huius complexus ſ. σύμπλοκος.) Numen verbale. Cic. pro Fonteio, Num etiam de matris hunc complexu & diſſimę miſerrimæque fœminæ vobis inſpectantibus auellet atque abſtraheret?

Complexus & oſculatio. Cic. pro Cælio.

Complexus ac finus. Cic. 2. in Catil.

Arcti complexus. Lucan. lib 8.

Auidus complexus. Lucret. lib. 3.

Fœmineus complexus. Martial. lib. 12. epigr. 79. ad Victorem.

Mollis Auſonian Centone nuptiali,

Ille vbi eumplexu molli fouet.

Nexilis. Martian. Capell. Donec nexili complexu circumuentos ſtrangularet.

Tenax. Ouid. 4. Metam.

Villoſi complexus vrſi. Stat. lib. 6. Thebaid.

¶ Abripere à complexu, vel ex complexu. In ABRIPIO.

Abſtrahere de complexu. In ABSTRAHO.

Accipere complexum. In ACCIPIO.

Ambire aliquem complexibus. Ouid. 12. Metam.

Areere hominem complexibus alicuius. Virg. 5. Æneid.

A complexu matris auellere & abſtrahere filium. Cic. pro Fonteio.

Auulſum eſſe eumplexu alicuius. Virg. 4. Æneid.

A complexu ſuorum diſtrahere aliquem. Cic. pro Domo ſua.

Coercere & continere omnia complexu ſuo mundus. Cic. 2. de Natura deorum.

Ad complexum & oſculum alicuius currere. Cic. Att. lib. 12.

Dare complexus alicui. Ouid. 10 Metam.

E complexu dimittere aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3.

Artus alicuius complexu fouere. Claud. de bello Gildon.

Latus complexibus implere aliquem. Stat. 10. Thebaidos,

-lætiſque ſuos complexibus implent.

Implicari in eumplexum alicuius. Catul. epigr. 56.

Venereo complexu iungi. Cic. 3. de Diuinat.

Complexu luctari. Plinius lib. 9. cap. 30.

Alicuius complexu tolloque pendere. Virg. 2. Æneid.

Sinu complexuque recipere aliquem. Cic. 3. Philipp.

Expertios cumplexus reddere. Seneca Thyeſte. 6.

Vi & complexu retinere aliquem. Cic. Pro Planeio.

Tenere cumplexu aliquem. Virg. 8. Æneid.

Tepefacere vapore & complexu aliquid. Cic. de Senect.

In complexu liberorum & coniugum trucidare aliquos. Cicero pro Flaceo.

Iu ſinum & complexum alicuius venire. Cic. 2. Philipp.

¶ Complexus ſæpe apud Fabium, pro comprehenſione & circunſtantia, vt lib. 4. cap. 4. Sunt he citra complexum perſonatum, temporum. cauſarum.

Complexu totius gentis humanæ. Id eſt cũ toto genere humano, cum vniuerſis hominibus. Cic. 5. de Finibus, Serpit enſim foras cognationibus primùm, ſũ affinitatibus. deinde amicitiis, pòſt vicinitatibus cum ciuibus; & iis qui publicè ſuci; atque amici ſunt, deinde totius complexu gentis humanæ. Id eſt amore quo in vniuerſum omnes homines diligimus atque complectimur.

Collocationes familiariſſimæ, complexiſque ſummæ benevolentiæ. Cic. 11. Philipp.

Complexio ſ. σύμπλοκη, συμπλοκὴν.) Vetbale, Idem quod Complexus, pro Ambitu ſenetutis & periodo. Budæus. Cic. in Orat. Nec aeeruatim multa frequentans, vna complexione deuineret.

Complexiones copulationes & adhæſiones. Cic. 1. de Finibus.

Breuis complexio totius negotij. Cic. de Inuent.

Longiſſima eſt igitur complexio verborum, quæ volui vno ſpiritu poteſt. Cic. 3. de Orat.

Vna complexione deuineire multa. Cic. in Orat.

Complexionem oratoris Cic. de definit. lib. 1. de Inuent. Complexio eſt, in qua verum conceſſeris, reprehenditur, ad hunc modum; Si improbus eſt, cur veriſsimis probus, cur accuſas?

In complexionem inferre aliquid. Cic. 1. de Inuent.

Superſederi complexione poſſe nonnunquam. Cic. 1. de Inuent.

¶ Complexionem vocat Quintilianus concluſionem in argumento, libro 5. capite vltimo, Epichirematum quatuor & quinque, ſex etiam factæ ſunt partes à quibuſdam. Cic. nunquæ maximè defendit, Vt ſit propoſitio. deinde ratio eius: tum aſſumptio & eius probatio quinta complexio.

Confietur complexio ex propoſitione & aſſumptione. Cicero 1. de Inuent.

Intimare complexionem. Cic. 1. de Inuent. Hic quum cæteſteris propoſitionem & aſſumptionem, eoplexio eſt infirmanda. Pro concluſione dixit complexionem.

¶ Complexio, pro buno corporis habitu. Firmicus lib. 4. cap. 9. In Tauro ſi Luna fuerit inuenta, quicunque ſie eam habuerint, erunt tranquilli, quieti, alacres, bonę complexionis, & qui à populo maximè diligantur.

Compleo, eumples, eumpleui, eumplcium, penult. prod. ἐκπληρῶ, συμπληρῶ, συμπληρόω, συμπλήρωσις.) complere. Notæ ſignificationis. Cæſar 5. bel. Gal. Caſtra oppugnare, foſſam complent.

Orbem complet glo: ia. Ouid. 12. Metam.

Complere vſque ad ſummum Colum. de Arbor. cap. 4.

Complet aures ſonus. Cic. in Somnio Scip. Quia hic inquam, quis eſt qui complet aures meas tantus & tam dulcis ſonus? Sic complere cuncta ſono, Lu. 5. ab Vrbe.

Æquora fremitu complere. Propert. lib. 2. eleg. 17.

Atria vlulatibus. Ouid. 4 Metam.

Auras vlulatibus. Ouid. 6 Faſt.

Aures ſermonibus. Claud. 5. Paneg.

Cælum elamote. Seneca Herc. Oetheo, 7.

Foſſas. Tacit. lib. 18.

Luce ſe cornua lumine complent. Virgil. 3. Æneid. Vbi Seruius, Ideo ſe cornua Lunæ eumplent (inquit) quia ſuum non habet lumen, ſed accipit à Sole.

Plangore & lamentatione forum. Cic. in Orat.

Horrea meſſibus. Lucan. lib. 3.

Littora complentur bello. Ad littura committitur prælium. Valer. lib. 8 Argunaut.

Lato compleram littora cœtu. Virg. 5. Æneid.

Locum aliquem complere dicitur, quæ locũ occupat ingens multitudo. Virg. 5. Æneid.

Magno agmine complere locum aliquem. Virg. 6. Æneid.

Laté loca milite complent. Id eſt militibus. Virg. 2. Æneid.

Querelis locum. Lucret. lib. 2.

Vagitu ſora. Lucret. lib. 5.

Ingentri clamore mœnia Virg. 9. Æneid.

Nemus voce. Horat. Epod. 6.

Scdilia. Claudian. in Eutrop.

Flatu fedilia Horat. in Arte. Id eſt inflatione tibiarum.

Vox complet ſpatium antri. Lucan. lib. 5.

Sydera & manes & vndas ſcelere complebi meo. Sen. Hippol. 12.

Terras larga lue Sol complet. Cic. 2. de Nat. deor.

Luſtrat & complet ſua luce cuncta Sol. Cic. de Somnio Scip.

Renouationes ſtirpium complentur terræ. Cic. 2. de Natura deor.

De baceis.

Complere aliquem corunis & floribus. Cic. 6. Verr.

Clamoribus omnia Lucret. lib. 4.

Cum plere omnia fletu. Cæſar 5. bel. Gal.

Complere omnia corporis odore, vinì atque vaguenti. Cicero 5. Verrin.

Vitam beatam eurporis commodis. Cic. 3. de Finibus.

Complctur animus voluptate. Cic 4. Acad.

¶ Compleuit annos centum, Id eſt vixit. Cic. de Senect.

Complere atque ad extium perducere aliquid. Cic. 2. de Inuent.

Compleu ſſe fata ſua dicitur, qui mortuus, vel mortuus eſt. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9.

Etiam compleat genitor ſua fata.

Orbem Sol compleuit. Tibul lib. 2. eleg. 4.

Seculum complere vitæ, Id eſt centum annos ætatis ſuæ peragere. Ouid. 15. Metam. de Phœnice aue.

Complere tempus. Ouidius 3. Metamorph. -materiaq; tempora complet.

Venter maturus ſua cumpleuit tempora. Ouidius lib. 11. Metamorphoſeos,

Vt ſua maturus compleuit tempore venter,

Aliipedis de ſtirpe dei verſuta propago

Naſcitur Autolycus.

Tempora ſua compleuiſſe. Id eſt mortuum eſſe. Ouid. 15. Metam.

Parere debita tempora complerant. Virg. 9. Æneid.

Illuſtrationem Solis meaſtruo ſpatio Luna complet. Cicero 1. de Nat. deor.

Annuus exactis completur menſibus orbis. Virg. 2. Æneid.

Complere tres, Id eſt tantum præſtare, quàm tres alij. Claudian. de bello Getico,

Vnus in hoc Stilico diuerſis artibus hoſte

Tres potuit cumplere duces, fregitque furentem

Cunctando: vtriique manu: victumque relegat.

Complere conuiuium vicinorum, hoc eſt adire ordine cœnas omnium vicinorum. Cic. de Senect. Quæ quidem in Sabinis perſequi ſolco, conuiuiumque vicinorum quotidie complco.

Complere paginam. Cic. ad Att. lib. 13. Etenim hæc decaruta erat fabula, ſed complere paginam volui.

Promiſſum. Cic. 5. Verr. Vt hæc ipſa ratione ſummam mei promiſſi compleam. Id eſt præſtem quod promiſi.

Summam. Cic. pro Flaceo.

Complere hominem bona ſpe. Cæſar 2. bel. Ciuil. Tributis quibuſdam publicis, priuatiſque præmiis reliquos in poſterum bona ſpe complet.

Complere aliquem terrore vel gaudio. Liuius 9. bel. Pun.
Complere cum genitiuo, vt Complere aliquem flagitij & formidinis. Plautus Menæch. 2. 3.
Pæ. situs, qui me complesuit flagitij & formidinis.
Compleuit illos erroris & dementiæ. Plaut. Amphit. 5. 9.
-erroris ambo ego illos & dementiæ
Complebo, atque omnem Amphitruonis famdiam.
Completus, penult. prod. (συμπεπληρωμένος) Participium. Cic. 4. Acad. Tunc aut inane quicquam putes esse, quum ita completa & conferta sint omnia, &c.
Perfectus complectique verborum ambitus. Cic. in Orat.
Humano genere completum cælum. Cic. 2. Tuscul.
Domus completa, pro Plena. Cic. Att. lib. 1. 13.
Legio completa per manipulos. Silius lib. 8.
Multitudine confluentium completus mundus. Cic. 2. de Diuin.
Complementum (τὸ συμπλήρωμα) Cicero Oratore, Inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorum. *Remplages, ou Remplissages.* Budæus.
Complexus. Adiectiuum, ex Con & Plexus, vt Perplexus, Implexus, non participium à verbo Complecto. Lucret. lib. 2.
Nec singultiarum corpus ab quaque vaporis
Sed complexa meant inter se, &c.
Complexio, Complexus, Vide COMPLECTOR.
Complico, complicas, peoultima correpta, complicui & complicaui, complicitum & complicatum (συμπλέκω) compliciare, Norum. Plaut. Pœd. 1. 2. 3.
Dum hanc tibi rudentem quam trahis complico.
Complicare & Euoluere, contraria. Cicero 3. Offic. At verò siquis voluerit animi sui complicatam notionem euoluere, iam se ipse doceat, eum virum esse, &c.
Complicare capillum. Cic. ad Attic. lib. 13. Quum complicarem hanc epistolam, noctu abundans, &c.
Complodo, complodis, penult. prod. complosi, complosum, penult. prod. (συγκρούω) complodere, Aduersas manus inuicem collidere: quod fieri pluribus de causis foletiuel ad tollendum morte fœminarum dolorem: vel præ gaudio, vel per subitam admirationem, vel si quæ sunt aliæ causæ. Hæc Valla, lib. 5. cap. 9. Quintil. libro 11. cap. 3. Complodere manus, fœnicum est, & pectus cædere.
Complosæ sæpius manus. Seneca lib. 2. de Ira.
Comploro, comploras, penult. prod. (συμπαθῶ τοῖς κλαίουσι) complorare, simul plorare. Liuius 5. ab Vrbe, Comploratis omnes partes virius, mortuique, toto iam propè vrbem lamentu implebantur.
Complorare forte iam. Quintil. Declam. 16.
Mortem. Cic. pro Domo sua, Videre præterea inimicos nondum morte complorata arbitria petentes funeris.
Comploratus, huius comploratus, penult. prod. (κλαυθμός) Verbale. vt, Comploratu iustio profequi mortuos. Liuius 5. bel. Pun.
Comploratus familiarum coercere. Liuius 2. ab Vrbe.
Complorato (δίκωμα) aliud Verbale. Id est lamentatio. Liuius 6. bel. Pun. Complorato eorum, flebiliq; voces.
Lamentabilis complorato. Vide LAMENTOR.
Complures, penult. prod. & complura, vel compluria, carent singulari (πολυπληθὴς σημαίνει) Idem est quod multiesti positus gradus, nõ comparatiuus: docet Gell. lib. 5. cap. 21. vbi etiam ferbi dicendum esse complures, pro tantæ a, & e, ablativo. Cæsar 3. bel. Gal. Quod vbi audiit complures hostium magnos nostrorũ impetu pulsi vulnerantur. Cic. 4. Ver. Dicebant scyphorum paria complura, hydrias argenteas. Complures Græcis institutionibus eruditi. Cic. 1. de Natura deor. Complures alij. Horat. 1. Serm. sat. 10.
Complures in perturbatione Reipub. Consules. Cicero Planco, lib. 10. 6.
Dies complures eum aliquo verfari. Cic Curioni, lib. 2. 6.
Vulcani complures. Cic. 3. de Nat. deor.
Complura. Terent. Phorm. 4. 3. Noua hic complura. Vbi Donatus, Secidum regulam loquutus est Terentius. nam hoc complure, & hæc complura dicitur. Sic veteres, quod nostri dempta syllaba complura dicunt. Sic Cato Originum secundo, Fana hoc loco complura. Cic. in Prorogora, Coufirmandi genera complura. Credo, quòs veteres hoc plure, non hoc plura dicebant.
Sed tamen ego quidem me fustinui, multa minui, multa fustuli, complura ne posfui quidem. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7.
Complusculi, penult. corr. complusculorum, Diminutiuum. Terentius Hecyra 1. 2.
-dies complusculos Bene conueniebat sane inter eas.
Complusculi (ἀδυνάτως) Aduerbium. Plaut. Perfa, 1. 5.
Meruo herele verò: sensi ego iam complures. Cato, Contumelias mihi dixisti compluries. Vide Gell. lib. 5. cap. vltimo.
COMPLUTENSES, Hispaniæ populi, sic à Compluto vrbe dicti. Plinius. 3. cap. 3. Vulgò *Alcana de Henares.*
Compluuium, compluij (ὀμβροδόκον, ὀμβρεῖον) Est (inquit Festus) quò de diuerfis tectis aqua pluuialis confluit in eundem locum. Varro de Lingua Latina, libro 4, Cauum ædium dictum, qui locus rectus intra parietem relinquebatur paruus, qui esset ad communem omnium vsum. Io hoc locus fi nullus relictus erat, fub duo ea est, dicebatur testudo à testudinis similitudine, vt est in prætorio ita castris. Si relictum erat in medio, vt lucem caperet, deorsum, quò influebat, impluuium dictum: & farsum, quà compluebat, cõpluuium: vtrunque à pluua. Afconius in 3. Verr. Impluuium, inquit, loeus fine tecto in ædibus, quo impluere imber in domum possit. Cæterum quamuis ex Varrone intelligamus & verè compluuium superiorem partem esse, inferiorem impluuium: ramen in Vitruuio etiam compluuium est ea pars tecti in cauædio, quæ pluuiam dencit. Sic scribit: eum isdem rationibus trabes & compluu a collocantur. Id enim dicit de exteriorese parte tecti, & asseribus longus protectis. Iterum: quod compluuia eorum recta non obstant luminibus trichiuiorum, Compluuia vocat hic, extra parietem noti excutsia, idcòque luminibus non officientia.
In compluuium transferre. Sueton. in Augusto, cap. 93. Qua coram inter iuncturas lapidum ante domum suam palmam, in compluuium deorum penatium transtulit.
Compluuius, Adiect. Varro 1. de Re rust. cap. 13. Vna, vt interius, compluuium habeat lacum, vbi aqua falsata, qui intra fyclobatas quam vesinit, fit fempiscina.
Compluuius, penult. prod. adiect. vt, Compluuiata vinea. Plin. lib. 17. cap. 21. Compluuiata copiosior vino est, dicta à cauis ædium compluuiis. Varro 1. de Re rust. cap. 8.
Compluuius, penult. prod. Participium. à Compluo, compluis. Solinus cap. 15. de grubus, Quum trans impluium alterum aduenasse se feiunt, scrupulorum farcino pedes liberanti: ita natur æ prodiderunt, complui sæpe ei illo casu imbre saxatili.
Compono, componis, penult. prod. composui, compositum, penult. corr. (συντίθημι, καταστρώννυμι, καταβάλλω) componere, Proprie est disponere, constituere, simul ponere. Terent. Heeyra, 4. 3. Ergo interò, & compone quæ simul tetum ferantur.
Diligenter componere aliquid. Cic. de Claris Orat.
Actem componere. In ACTRA.
Actem per cuneos. Tacitus de Moribus German.
Manipulatim, leuiter componitur ad mouendum. Vide LENIS.
Antiochum ex variis & inter se contrariis effectibus componere. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Singula argumeora cum singulis componere. Quintilianus libro 7. cap. 3.
Cognoscere & componere causas. Cic. in Orat.
Considerare componereque causam. Cic. de Claris Orat.
Componere & deliberare capillos. Cic. pro Rosc. Amer.
Comas componere. Ouid. 3. de Remed. Amor.
Crines componere. Id est ornare: quia ordo & compositio rerum ornatum facit. Virg. 4. Georg.
Exercitum pugnæ. Tacit. lib. 13.
Labra labellis compono. Lucilius fat. 8.
Lapides male componere in posstro. Vipianus in l. Si seruus. 5. de ex plostro. D. ad L. gem Aquil. Aquilia plostrarium teneri placet, si male compofuerit lapides, & ideo lapfi sint.
Latus suum alicui componere, pro Concumbere cum viro. Propertius libro 2. eleg. 2.
Leges componere. Lucret. lib. 4.
Manus manibus atque ora oribus componere. Virgilius libro 8. Æneidos,
Componens manibusque manus, atque oribus ora.
Manus alicui componere, Id est manus cum aliquo conserere & congredi. Silius lib. 6.
Membra defessa componere. Virgilius 4. Georgic. Id est resticere, recreare.
Mores. Ouid. 3. de Arte Amandi.
Oculos componere, Claudere somno. Valer. lib. 7. Argonaut.
Pulsuur. Ouid. 1. de Arte amandi.
Componere res suas. Sallust. pro Q. Mithridatis ad Arsacem. Ego non valedissimus præbeo exemplum quo rectius rua componas.
Componere & constituere Rempub. (συναποκαθιστάναι πολιτείαν.) Cic. 3. de Legibus.
Thalamis se componere apes, allegoricè dicit Virgilius 4. Georgicorum.
Posi vbi iam thalamis se composuere siluestr
In uocem.
Se componere mediúmque locare in aliquo loco. Virgilius lib. 1. Æneidos.
-aulæis iam se regina superbis
Aurea composuit spondæ, mediámque locauit.
Componi ad Scitatus teuereuam. Id est cogi, vel per simulationem accommodari. Plin. Iun. in Paneg.
Componere se alicui. Id est cum illo congredi. Sil. lib. 17.
Signa componere. Cic. Attic. lib. 4.
Togam. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Componere vitem in brachia. Colum. lib. 5. cap. 5.
Vultus. Ouid. 13. Metam. de Polyphemo,
Iam liber hirsutam sibi falce recidere barbam,
Et spectare feros in aqua, & componere vultus.
Componere vultus suos ad alium, Id est obseruare & inspicere alium. Ouid. 5. Fast. de Maieftate dea,
Considere simul Pudor & Metus, o mue videres
Numen ad hanc vultus composuisse suos.
Ad exemplum se componere. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Ad eorum, quos probant, mutationem se componere. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Ad imitationem veritatis se componere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Aliquem componere, pro Sepelire. Tacitus libro 17. Pisonem Verania vxor, ac frater Scribonianus. T. Iunium Crispina filia composuere.
Lachrymis aliquem componere. Tacit. in vita Agricolæ.
Toro componere mortuum. Ouid. 9. Metam.
Tumulo componi. Ouid. 4. Metam.
Componere, Finire (τελευτᾶν τὸν βίον, τὸν τοῦ βίου δρόμον) vt, Componere bellum, conteutiones, controuersias. Afinius Pollio ad Ciceronem, libro 10. 33.
Bellum componere. Virg. 13. Æneid. Id est finire. Seruius.
Componere diem dicitur Vesper. Virg. 1. Æneid. Id est finire. Seruius. Alij, vt de die mortuo dici putant. Nam compoui mortui dicuntur. Horatius,
Omnes composui felices: nunc ego resto. Turnebus.
Discordias componere aduersus aliquem. Tacit. lib. 15.
Lites componere inter aliquot. Virg. 3. eclog. 2.
Non nostrum inter vos tantas componere lites. Id est finire.

Libra parem diem componit. Id eſt æqualem facit noctis: quando enim Sol eſt in Libra, ſit æquinoctium Autumnale. Seneca Hippol. 47.

Curas componere, Id eſt ſedare. Virg. 4. Æneidos,

Me ſi fata meis paterentur ducere vitam
Auſpiciis, & ſponte mea componere curas

Fluctus componere. Virg. 1. Æneid.

Rite componere penates. Taci. lib. 15. Videbárque contra veterá fra-rum odia & certamina, familiæ noſtræ penates rité compoſuſſe.

Pugnantia componere. Horatius 1. Serm. ſat. 5.

-pergis pugnantia ſecum
Frontibus adverſis componere.

Hoc eſt ad concordiam reducere.

Ratione componere & finire verba. Cic. in Orat.

Componere & perficere eallidè aliquid. Cic. 2. de Dioin.

Cum bona gratia aliquid componere inter aliquos. Terentius Phurm. 4. 3.

-cur non ingoam, Phormio
Vides inter vos ſic hæc poſſe cum bona
Vt componantur gratia, quàm cum mala?

Amicos auerſos componere, Id eſt iratos ad concordiam redigere. Horat. 1. Serm. ſat. 5.

Gentem componere. Sil. lib. 17,

-tempus componere gentem,

Ad finem ventum. & claudenda eſt tanqua belli.

Componere pacem alicui eum altero. Plaut. Mercatore,

-pacem compoſi volo
Meo patri eum matre.

Tumultum. Lucan. lib. 1.

Componere. & tranſigere. Plin. Junior lib. 4. epiſt. 1. Cohzeredes mei componere & tranſigere cupiebant. non diſſidenua cauſæ, ſed metu temporum. Id eſt, concordare & conuenire ſine ſtrepitu iudicij. *appointer, accorder auec may.*

Sentent. a componere aliquid inter aliquos. Plaut. Cureul. 5,

Si poſſum hoc inter vos ſententia componere.

Compone hoc de argento, de reliquo videro. Cic. 6. Verr. Id eſt die qunmodo conuenit aliud quod dico de argento.

¶ Componere animos dicitur rario. Cic. 1. Offic. Cauere debemus ne in perturbationem prius incidamus, quàm animos noſtros ratio compooat.

Animum componere ad aliquos caſus. Valer. lib. 1. Argon.

Compooere mitem. Celſus lib. 3. cap. 18, Prodeſt ad id, atque etiam ad mentem ipſam cooponendam erotinum vnguentum, cum irino in caput datum. Tradit autem eo loco Celſus, ea quæ valent ad componendam mentem phrenericorum.

¶ Componere dicta cum factis, pro Conferre. Salluſt. in Iugurtha, Iugurtha vbi Metelli dicta cum factis compoſuit, ac ſuis ſe artibus teorari animaduertit, quippe eui verbis pax nuntiabatur, exterùm re aſpertimum bellum erat, &c. ſtatuit armis certare.

Caoſam ſuam cum caoſa aduerſarij cõponere. Quintil. lib. 7. cap. 3.

¶ Componere, pro Condire. *Confire, Compoſer.* Colum. lib. 12. cap. 8?. Eadem eódimra poſſi et eum oliua regia compoui, vel orchita. Lib. 6od. cap. 44. Napi qooque, ſed integri, ſi minuti ſunt, maiores autem inſecti; eodem ture quo rapa condiri poſſunt: ſed curandum eſt, vt hæc vtraque antequam caulem aut eymam faciant, dum ſunt teuera, componantur.

¶ Componere { *συνθεῖναι* } pro Comparare. Virg. 1. eeloga,

-ſic parua componere magna ſolebam. Actius, Quid eſt eur componere aufis mihi te, aut me tibi?

Componi eum altero. Lucilius ſat. lib. 4. Vide Ciceronem de Opr. gent. orat.

Aliquos inter ſe componi. Quintil. lib. 2. cap. 17, Sæpe gladiatores ſub eodem magiſtro eruditi inter ſe componuntur. Id eſt, committuntur inuicem pugnaturi.

¶ Componi gladiatores dieuntur, qui vnà in arenam deſcenſuri, & inter ſe deeertaturi ſunt. Auſonios,

Quis Myrmillonis componitur? equi mauus Thrax. Turnebos.

¶ Componere ſoieteratem eum latronibus. Salluſt. Sufpectiſuq; fuit, incertum vero, an per negligentiam ſoietatem prædare cum latronibus componſuſſet.

¶ Componere pretio, pro Redimere. Salluſt. in bel. Catil. Quin lenones & vinatri lanifque, quorum præterea vulgus in dies vſum habet, pretio compoſiti. Hoc eſt, facta pretij compoſitione redempti, inquit Sipontinus ex Nunio.

¶ Componere { *συμφωνεῖν, συμπιπτειν* } ſicut vulgò vſurpatur, pro Scribere: vt, Compouere hiſtoriam. Plin. lun. lib. 7. epiſt. 16.

Condere & componere. Horat. 1. Epiſt. 2.

Componere & deſcribere iura & iuſſa populorum. Cicero 1. de Legibus.

Inuente & componere res. Cic. de Claris Orat.

Aliquid de ratione dicendi componere. Quintil. in proœm. lib. 1.

Actiones. Cic. Art. lib. 6.

Amores, Eſt lacciua carmina ſcribere apud Ouid. 2. Triſtium,

Denique compoſui teneros non ſolus amores.

Argumentum. Cic. Art. lib. 3.

Artem. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Artes. Cic. de Claris Orat.

Artificium de iure ciuili. Cic. 2. de Orat.

Cantus, Id eſt incantationes. Tibul. lib. 1. eleg. 2.

Carmina. Horat. 2. Serm. ſat. 1.

Carmina ad lyram. Quintil. lib. 1. cap. 10.

A componendo carmine teneri. Ouid. 4. Trift. eleg. 13,

Nec tamen, vt fatear verum tibi, noſtra teneri
A componendo carmine Muſa poteſt. Hoc eſt cohiberi.

Caſus alicuius. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.

Compoſuit caſus iſte poeta meos?

Commentarium. Cic. Art. lib. 2. 14.

Edictum. Cic. Pulchro, lib. 3. ti.

Elegos. Ouid. 3. Amorum, eleg. 14.

Exemplum literarum. Cic. 2. de Leg. Agrar.

Exordium nimium apparatis verbis componere. Author ad Herennium, lib. 1. 2.

Componere certam quandam formulam diſciplinæ. Cic. 1. Acad.

Libellos conficere, aut formas iudiciorum & ſtipulationum componere. Cic. de Legib.

Interdictum aliquorum eaoſa componere. Cic. pro Cccinna.

Laudes alicuius. Tibul. lib. 4. eleg. 1.

Librum ex alieuis orationibus. Cic. 1. Verr.

Libros. Cic. ad Tiironem, lib. 16. 20. Sic componere poemata, Cic. ad Quintat. lib. 3. 17.

Literas alieno nomine. Liu. 7. bel. Pun. Ne quibus literis crederent nomine Marcelli compoſitis.

Opus ad aliquorum vtilitatem. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Orationem ad aliorum iudicia. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Ordinem rei gerendæ. Liu. 9. bel. Pun.

Rationes familiares. Taeit. lib. 5.

Res geſtas. Horat. 2. epiſt. 1.

Teſtimonium. Cic. Dolabellæ. in epiſt ad Atticum, lib. 15, Teſtimonium compoſui, quod quum voles obſignabis. Quædam exemplaria legunt teſtamentum.

Verba componere manu. Ouid. 9. Metamorphoſeos,

Et meditata manu componi verba trementi.

Verba ad religionem deorum immortalium componere. Cic. pro Domo ſua.

Componere & coagmentare verba. Cic. de Claris Orat.

Componere & conſtituere verba. Cic. 3. de Orat.

Verſus. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Verſus in oſſa componere, Epitaphium ponere. Tibul. lib. 3 eleg. 2.

Viam componendi facilè efficiet exercitatos ſtylus. Cic. in Orat.

Componere poeola de luto. Tibul. lib. 1. eleg. 1.

¶ Componere itinera. Cic. ad Art. lib. 15, Ego itinera ſe compoſueram, vt Non. Quintilis, Pateolis eſſem. *Ordonner, diſpoſer.*

¶ Componere vibem, Ædificare. Virg. 3. Æneidos,

Quam tuta poſſis vrbem componere terra.

¶ Componere fallacias, pro Meditari & enmminiſci. Plaut. Pœnulo 1. Sic componere mendacia. Plaut. Amphit 4.

Blanditias componere. Tibul. de Sene amatore, lib. 1. eleg. 2,

Et ſibi blanditias tremula componere voce. ſubaudiendum, Vidi. Inſidias alicui. Tibul. lib. 1. eleg. 6.

Non bene mendaci riſus componitur ore. Tibul. lib. 3. eleg. 7.

¶ Componere, quod Galli *confronter* dicunt. Taeit. lib. 15, Aceita quippe Epicharis, & cum iudice compoſita, nullis teſtibus inuiſum fa cile conflauit.

Compoſitus, penultima correpta { *σύνθετος πλάσεως, συμπλοκῆς* } Participium. Propertius libro 1. elegia 19, Mollia compoſita littora fronde tegit.

Compoſitos in oſtentationem. Liuius 6 bel. Pun. Sed arte quoque quædam ab iuuenta in oſtentationem compoſitus.

In ratioem annorum compoſitus. Quintil. lib. 3 cap. 8.

In feeuritatem compoſitus. Taeitus lib. 3, Tanto impenſius in feeuritatem compoſitus, neque loco, neque vultu mutato, ſed, vt ſolitum, per illos dies regit.

Compoſitum, compactum & coagmentarum. Cic. 3. de Fin.

Compoſiti acie. Vide acies.

Numero compoſiti in turmas. Virg. 12. Æneid. Vbi Seruius, Numero exponit, Rationabiliter: Vnde, inquit, & ſæpenumero dicimus, id eſt frequenter & rationabiliter. Hinc eſt. Tum verò in numerum, id eſt in ratioem & rhythmum.

Somno compoſitus. Ouid. 1. Amorum. eleg. 4.

Aeeruo compoſito deſpicere dires & famem. Tibul. lib. 1. eleg. 1.

Affectus mites, atque compoſiti. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Agger rumuli compoſitus. Virg. 7. Æneid.

Compoſitum agmen ad pugnam. Liu. 7. bel. Maced.

Compoſitum ad omnes caſus agmen. Liu. 4. bel. Pun. Atque agmine ad omnes caſus compoſito ibat.

Aquæ compoſitæ, Id eſt ſedatæ, non tumeſcentes. Ouid. epiſt. 13,

Blandâque compoſitus aura ſeeundet aquas.

Arma. Horat. 4. Carm. ode 14.

Auſpicia ad vrbis aut reipublicæ. Cic. 2. de Leg.

Buſtum, Lucan. lib. 8.

Cinis. Ouid. 3 Faſtorum,

Compoſitiſque cinis, tumulique in marmore carmen.

Comæ. Ouid. epiſt. 12.

Controuerſiæ ex hiſtoriis Quintil. lib. 3. cap. 8.

Cruies. Virg. 4 Georg. Id eſt compti.

Diſcrimen compoſitum. Ouid. 2. de Arte. Diſcrimen capillorum intelligit hoc loco.

Gradibus compoſitis. Paſſibus moderatis eundo. Virg. 3. Georg.

Compoſita hora. pro Condicta, cunſtitura. Horat. 1. Carm. ode 9.

Leges. Virg. 12. Æneid.

Mare. Ouid. 8 Metam.

Nomen quaſi terroni compoſitum Vertingentorix. Locius Florus.

Compoſita, ornata, & artificio quodam & expoſitione diſtincta oratio. Cic. 1. de Orat.

Poema craſſe & illepide compoſitum. Horat. 2. epiſt. 1.

Palam compoſitus pudor. Taeit. lib. 4.

Torus beae compoſitus, Id eſt coniugium pacificum. Ouidius 3. Faſtorum.

Compoſita venena, pro fuco muliebri. Ouid. 1. de Remed. amoris,

Tu quoque compoſitis fuſa quum linit ora venenis,

Ad dominæ vultus, ne pudor obſter, eas.

Compoſita verba, Id eſt culta & ornata. Salluſt. in Iugurth. Non ſunt compoſita mea verba: parui id faciotipſa ſe virtus ſatis oſtendit.

Vox compoſita

Vox compoſita. apud Senecam, 3. de Clementia.
Vultus compoſitus. Tacit. lib. 1.

¶ Vt compoſitum fuerat cum eo, pro Vrconenſerare aliis com eo. Liu. 2. ab Vrbe, Prius quàm committerentur ludi, Tullius (vt domi compoſitum cum Martio fuerat) ad Conſules venit.

Compoſitus, pen. corr. {εὐθετισμὸς, συνθήκη.} Nomen ex participio. Liu. 8. bel. Pun. Actior impetu atque animis, quàm compoſitior vllo ordine pugna fuit.

Omnia erunt compoſitiora. Quintil. in procem. lib. 1.

Compoſitior ad. Cic. 2. Verr. Et ex accuſatione perfectam, vt nemo vnquam poſt hominum memoriam paratior, vigilantior, compoſitior ad iudicium videatur.

Compoſitiſſimæ & clariſſimæ literæ. Cic. ad Attic. lib. 6. epiſt. 1. Admiratus ſum, vt vidi obſignatam epiſtolam, breuitatem eius: vt aperui rurſus σαφήνειαν literularum, quæ ſolent tuæ compoſitiſſimæ & clariſſimæ eſſe. Σαφήνεια, id eſt confuſionẽ, ſubtractionem. Compoſitiſſimæ, hoc eſt belliſſimè conſtructæ. nunc autem ſcripſiſti vacillantibus literulis manu à morbo minus firma. Non igitur de epiſtola loquitor, ſed de characteribus.

Compoſitus, per ſyncopen. Virg. ɛ. Æneidos,
-nunc placida compoſitus pace quieſcit.

Compoſito {κατὰ τὰ συνκείμενα, ὡσὰν ὁμολογήσαντες} Ablatiuus vice aduerbij. Terent. Phorm. 5. 4.
Compoſito factum eſt quomodo hanc amans habere poſſet
Sine dote. Veterum loquutioem eſſe Donatus admonet.

Ex compoſito, Idem. Plin. Nihil non ex compoſito fecimus, præſtò ſeruaximus. Vide 2. x. præpoſitionem.

Compoſitè, Aduerbium. Compoſitè dicere. Cicero 1. de Orator. Sin oratoris nihil vis eſſe niſi compoſitè, ornatè, copioſè eloqui. Id eſt elegantèr.

Compoſite ambulare. Colomella libro 6. cap. 3. Sin autem placidi & quieti boues erunt, vel eodem die quo alligaueris, ante hiebit producere; & docere per mille paſſus compoſitè & ſine pauore ambulare.

Compoſitè & aptè ſine ſententiis dicere, inſania eſt. Cicero in Oratore.

Agere aliquid compoſitius, quàm feſtinantius. Tacit. lib. 15.

Compoſitor, penult. corr. Verbale {συνθετικὸς.} Cic. in Orat. Non enim inuentor, aut compoſitor, aut actor, hæc complexus eſt omnia: ſed & Græcè ab eloquendo thetor, & Latinè eloquens dictus eſt. Ouidius 2. Triſtium,
Plus ſibi permiſit compoſitore ſuo.

Compoſitio {σύνθεσις} Verbale, vis, Compoſitio vnguentorum. Plin. lib. 30. cap. 14. Sed diſſeſſum ab horteſibus rebus, vnam compoſitionem ex his clariſſimam ſubtexemus. Vulgus *confectionem* vocat.

Vnguentorum compoſitiones, conditiones ciborum, corporum lenocinia. Cic. 2. de Nat. deor.

Compoſitio, pro Conditora. Columel. l. b. 12. cap. 47. Eſt & illa probata compoſitio, vi quum muria dura Pauſia alba mauruerit, omnes ius defundatur, & immiſtis duabus partibus defruti, cum aceriua, repleatur amphora. Gallicè dicetes *Compoſer, confiture.*

Ordo, compoſitio rerum aptis & accommodatis locis. Cicero 1. Officior.

Modeſtia compoſitionis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Diſcriptinæ compoſitio. Cic. 3. de Fin.

Pontificalis compoſitio iuris. Cic. 2. de Leg. b. Totáque huius iuris compoſitio pontificalis magnam religionem ceremoniamque delatas.

Magiſtratuum. Cic. 3. de Legib.

Compoſitio membrorum, conformatio lineamentorum, figura, ſpecies humana. Cic. 1. de Nat. deor.

Sermonis. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Varia compoſitio ſonorum harmonias effieit plures. Cic. 1. Tuſculanarum.

Compoſitio generaliter capitur aliquando pro omni apta verborum colloeatione, & pro omni eloquutionis genere: & tunc dicitur Ciceroni in Oratore eſſe fons omnis concinnitatis, elegantiæ & ſuauitatis. Aliquando vero tantùm pro iunctura verborum capitur, quæ facit vt neque crebra vocalium concurſione fiat hiulca oratio, neque conſonantibus exaſperetur: & quæ denique grauitatem & ſuauitatem vocum diligenter obſeruet, atque hoc modo à numero atque à figuris diſtinguitur. Hoc eſt quod ibidem ait Cicero, An non eſt vnum ac idem quod vocẽ iocundum eſſe, hoc eſt compoſitione bene iunctum, & ita colloeatum vt iucundum ſonum efficiat: & quod moderatione abſolutum, id eſt numeris concluſum & perfectum: & quod illuminatum genere verborum, id eſt figuris & ornamentis illuſtratum. Hæc autem idem valent, ac ſi diceret: An non eſt idem, compoſitio, numerus & figura? Concludit tamen, figuratam orationem numeroſæ finitimam eſſe, quia plerunque perfecta eſt: compoſitionem verò differre ab vtroque, quæ grauitatem tantùm & ſuauitati verborum ſeruiat.

Verborum compoſitio. Cic. 2. de Orat. Et rerum copia & ſententiarum varietate abundantiſſimus, & ipſa compoſitione verborum non impolitus.

Verbis vti ad aptam compoſitionem & condecentiam. Cicero 3. de Orat.

Diſſimulata compoſitio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Lenis, quadrata, virilis. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Oratoria. Quintil. lib. 2 cap. 8.

Peccatur compoſitione. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Compoſitio tota feruit grauitati vocum aut ſuauitati. Cicero in Oratore.

¶ Compoſitio, Diſcordiarum pacificatio. Cæſa. bel. Ciuil. Legatos ad Pompeium de compoſitione mitti oportere.

Pacis, concordiæ, compoſitionis author eſſe non deſtiti. Cicero 2. Philipp.

Seruare per compoſitionem. Cic. pro Roſc. Amer. Quos quia per compoſitionem ſeruare volebat, ipſe ab his interemptus eſt. Hoc eſt, per concordiam, & inter eos compoſendo.

¶ Compoſitiones gladiatorum. Cic. ad Calium, lib. 2. 7. Quidtro me hoc tibi mandaſſe exiſtimas: vt mihi gladiatorum compoſitiones, vt vadimonia dilata, & Chreſti compoſitionem mitteres, &c.

Compoſitura, pen. prod. vel detracto hoc literæ l. compoſitura {συνθεσις, σύγκρασις.} Cato cap. 25, Trapetus empeus eſt in Sueſſano nummis quadringentis, & olei p. c. compoſturæ nummis ſexaginta, vrſturæ boum.

Oculorum compoſturæ. Lucret. lib. 4.

Compoſtura oratioois. Afinius Capito apud Gell. lib. 5. cap. 20. Sorleciſmos eſt timpar & tuconenteins compoſtura parium orationis.

Comporto, comportas {συμφέρω} comportare, Simol portare, vel idem tantum quod portare ſignificat: vt, Comportare aquam in arcem. Cæſar 3. bel. Ciuil. Cic. in Pſoonem, Quum ſeruorum delectus haberetur in foro, arma in templo Caſtoris iuſſit & palam comportarentur.

Comportare frumentum ex agris in loca tuta. Cicero ad Attic. libro 5.

Comportare frumentum in acerum. Hirtius lib. 5.

In voum comportare. Horat. 2. Serm. ſat. 3.

Siquis emat cithara, emptas comporter in vnum:
Nec ſtudio citharæ, nec muſæ deditus vlli.

Rebus comportatis bene vti. Horat. r. epiſt. 2.

Res exquiſitæ, vndique & collectæ, areciſtæ, comportatæ. Cicero 3. de Orat.

Compos, comporis, penul. corr. com. gen. {ἔμφρων, ὁ, ἡ, σωφρονιστικὸς.} Compos mentis, compos animi, compos rationis, compos ſanitatis, quòd hæc habeo. At compos voti, compos victoriæ, compos potis, quòd hæc opera mea & labore obtinui, obtinéque. Hæc Valla lib. 3. cap. 34.

Compos, in bouam partem ſolùm accipi putatur, quum & in malam poſitum ſit. Plaut. Epid.

Cedo manum, accipe ærumnarum & miſeriarum compotem.

Nauius Danaë,

Eam oune eſſe ioennam opprobriis compotem ſcis. Ex Nonio.

Compos animi. Terent. Adelph. 3. 2. Me miſerũ, vix ſum compos animi, ita ardeo iracũdia. Vbi Donatus. Compos animi, id eſt competentis animi, vel animi ſani. cui contrarium eſt impos animi. Alij comporem animi, compoſium animo interpretant.

Compos mentis. Cic. ad Attic. lib. 3. Non ſum iuquam (mihi crede) mentis compos.

Mentis vix compos. Ouid. 8. Metam.

Compotem ſui eſſe. Celſus lib. 5. cap. 26. Quædam obmuteſcunt, quædam mente labuntur, quædam ſui compotes neruorum ocoloriumque dolore vrgeri ſe conſentiunt, &c.

Compos, ſine adiecto. Liu. 4. ab Vrbe, In ſuos quæque ſimul corporc atque animo vix præ gaudio compotes, effuſæ. Id eſt vix animi vel mentis compotes.

¶ Compos & particeps animus ſempiternarum rerum. Cicero de Vniuerſo.

Compotem gradiationis facere. Plinius Iunior, lib. 10. epiſt. 4.

Laudis compos. Plaut. Amphit. 8. 12,

Sed hæc me beatiquòd perduelles vicit, & domum

Laudis compos reuenit.

Libertatem. Plaut. Capt. 2.

Compotem patriæ facere aliquem. Liu. 1. ab Vrbe, Mihique expeto, vt patriæ compotem me ounquam ſinas eſſe.

Regni. Silius lib. 8.

Rationis & conſilij. Cic. 2. de Nat. deor.

Scientiæ. Cic. 4. Acad. Scientiam talem eſſe dicebat, cuius compotem, niſi ſapieurem eſſe neminem.

Victoriarum. Valer. Maxim. lib. 1, Imperatores compotes victoriarum.

Virtutum. Cic. 5. de Finib.

Facere aliquem compotem voti. Seneca Hippol. 5.

Compotem vtbis facere. Cic. pro Sextio.

¶ Compos, ablatiuo iunctum. Salluſt. Neque animo, aut lingua fatis compotes. De amente Sprtimio loquitur.

Compos præda exercitus. Liu. 3. ab Vrbe, Prædáque ingenti compotem exercitum reduxum.

Compos cauſam rerum animo. Cic. 1. de Orat. Quarum qui eſſent animo & ſententia compotes, eos eſſe imperatores dicerem.

¶ Compos, acotro genti iunctum aliquando legitur. Seneca Agamemn. 5.

Tibi grandæui laſſiſque ſenes
Compote voto reddunt grates.

Compoſſtio, In compono.

Compoto, compotas, penultima prod. {συμπίνω} compotare, Simul potare.

Compotatio, compotationis {συμπότησις} Conuiuium. Cic. de Senect. Conuiuium nominarunt melius quàm Græci, qui hoc idem rum compotationem, tum conuecnationem vocant.

Compotor, compotoris, penul. prod. {συμπότης} Verbale. Cic. 1. Philipp. Tum verò adhibes ioci cauſa magiſtrum ſuffragio tuo, & compotorum eorum rhetorem.

Comporrit, penultima producta {συμπίνω} Verbale fœm. Terentius Andr. 4,
Quia compotrix eius eſt.

Compras, comprædis, pcoul. prod. {συνίστωρ} Eioſdem rei populo ſpondetur. Feſtus.

Compranſor, compranſoris {συμπότης} Qui ſimul prandet. Cic. 2. Philippica, Hunc tu agrum compranſoribus tuis & colluſoribus diuidebas.

Compræcor,pen.cor.compræcaris,compræcatus sum ἐυχομαι compræcati,idem quod precari. Terent.Adelph.4.5.
Abi domum,ac deos comprecare,ve vxorem accerfas:abi.
Idem cæleſtium compræcari.Catull.epig.59.
Cæleſtumque fidem noſtrema compræcer hora. Hoc eſt deorum auxilium.

Compræcatio ἐυχη. Verbale.Liu 9.bel.Maced. Nulli vnquam concioni Quintes,tam non ſolum apta,ſed etiam neceſſaria hæc ſolennis deorum compræcatio fuit,quæ vos admoneret,&c.
Compræcatio,verbum erat ſacrorum. Gell.lib.13.cap.21. Compræcationes deorum immortalium, quæ tria Romano ſunt, expoſitæ ſunt in libris ſacerdotum Populi Romani,&c. Budæus.

Comprehendo,comprehendis,comprehendi,comprehenſum ἐυναλαμβανω comprehendere, ſiue Compreudo, comprendis,comprendi, compreenſum, comprendere, Simul capere. Terentius Eunucho.5.1.
-comprehendi inbe quantum poteſt.
Manu comprehendere.Cic.in Orat.
Comprehenderе breui.Cic.1.de Orat.
Generaliter aliquid comprehendere.Quintil.lib.4.cap.1.
Firmè grauiterque comprehendere.Cic.2.de Fin.
Comprendere animibus ignem.Virg.7.Æneid. Hypallage eſt,quû ignis animes comprehendat. Seruius.
Emittere & Comprehendere,contraria.Cic.2.in Catil.Quòd tam capitalem hoſtem non comprehenderim potius quam emiſerim.
Comprehendere aliquem in fuga.Cæſ.5.bel.Gall.
Fures.Catull.epig.17.
Hoſtem.Cic.in Catil.
Comprehendi ſuſpex dentem.Celſ.lib.7.cap.12.
¶Comprehendere dicuntur planiæ, quæ terræ hærent. Columel. Ita quod poſuerts,cito comprehendet. Sic arbor terram comprehendere dicitur. Vlpian.3.Dig.arb.furt.caſ. Quod ſiquis ex ſeminario id eſt ſurpius arborem tranſtulerit:tam quàmuis nondum comprehenderit terram,arborem tamen videri.
¶Comprehendere numero aliquid.Virg.2.Georg.
Numerum virorum comprendere.Ouid.5.Triſt.eleg.12.
¶Comprendere aliquid,Dicendo conſequi.Virg.6.Æneidos,
Non mihi ſi linguæ centum ſint,oráque centum,
Ferrea vox,omnes ſcelerum comprendere formas,
Omnia pœnarum percurrere nomina poſſem.
Dictis comprendere aliquid.Ouid.13.Metam.
Comprehendere verbis.Hoc eſt complecti.Cicero ad Atticum,libro 12. Quia verbis luculentioribus & pluribus rem eandem comprehenderat.
Diuerſis verbis idem comprehendere.Quintil.lib.7.cap.4.
¶Comprehendere,pro Intelligere vel ſcire. Cic.4.Acad. Nos enim defendimus,etiam inſipientem multa comprehendere.
Comprehendere & percipere.Cic.4.Acad.
¶Comprehendere ſignis aliquem. Colum.lib.6.cap.24, Certis ſignis comprehendere licet quem ferum generauerit.
¶Animo comprendere intelligentiam alcuius rei. Cic.3. de Natura deorum.
Celeriter animo comprehendere.Cic.2. de Orat.
Comprehendere contemplationem rerum naturæ, Celſus lib.1.in proœmio, Quòd ſi contemplationem rerum naturæ, quam temerè ſibi medici vendicant,ſatis comprehendiſſet,etiam illud ſciſſet.Id eſt ſi didiciſſet quæ ad phyſicen pertinent.
Memonam rei alicuius comprehendere.Cic.de Claris Orat.
Intelligere & comprehendere cogitatione. Cic.1. Tuſc. Niſi quòd nequeunt quàsi animus ſic vacans corpore, intelligere,& cogitatione comprehendere.
Comprehendere animis & cogitatione.Cic.pro Flacco.
Comprehendere memoria. Cic.5. Tuſcul. Sed quoniam mane eſt eundum, has quinque dierum diſputationes memoria comprehendamus.
Memoria conſequi,aut oratione comprehendere Cic.6.Verr.
Mente comprehendere Cic.3.de Nat.deor.
Comprehendere mentibus aliquam opinionem.Cic.pro Cluent.
Viſu comprehendere aliquid.Sil.lib.3.
¶Adolterum alcuius comprehendere. Id eſt deprehendere. Cic. pro Milone.
¶Officiis aliquem per ſe & per alios comprehendere.Id eſt deuincere.Cic.pro Plancio.
Amicitia multos comprehendere,tueri obſequio.Cic.pro Cæl.
Comprehendere aliquem humanitate. Cic.ad C.Cæſar. lib.13.16,
Sed vt redeam ad id vnde cœpi, vehementer mihi gratum feceris, ſi hunc adoleſcentem humanitate tua, quæ eſt ſingularis, comprehenderis.
Aggerignibus comprenditur.Ouid.9.Metam.
Elementis aliquid comprehendi.Quintil.lib.3.cap.6.

Comprehenſus ἐυναισθητος Participium.vt,Comprehenſam in animo habere ſententiam.Cic.4 Acad.
Imago comprenſa.Virg.6.Æneidos,
Terfruſtra comprenſa manus effugit imago.
Comprenſa ea in terra in nominando. Varro r.de Re ruſt.cap. 9,de terra,In ea enim & lapis, & arena,& cætera eius generis ſunt in nominando comprehenſa. Id eſt appellatione terræ ea comprehenduntur.
Captum & comprehenſum aliquem tenere.Cic.3.in Catil.
Linguam forcipe comprenſam abſtulit.Ouid.6.Metam.
Res penitus perſpectæ planéque cognitæ, atque ab opinionis arbitrio ſeiunctæ,ſcientiaque comprehenſæ.Cic.1.de Orat.
In animo & memoria ſibi diſtributum atque comprehenſum ali quid habere.Cic.de Petit.Conſul.
Firmè conceptum animo atque comprehenſum.Cic.2. de Fin.
Tenere aliquid animo comprehenſum. Cic. 4. Acad. Animo iam hæc tenemus comprehenſa,non ſenſibus.
Senſu comprehenſum.Cic.1.Acad.Quod autem erat comprehenſum,adipiſci ſenſum appellabat:& ſi ita erat comprehenſum vt conuelli ratione non poſſet,ſcientiam.
¶Comprehenſus,pro Concluſo. Cic.2. de Fin. Breuiter comprehenſi grauiſſimis ſententiis quaſi oracula ediditſe ſapientiæ dicitur. Budæus.
Concluſum & comprehenſum. Cic.pro Qu.Roſc. Perinde acſi in hanc formulam omn.a iudicia leg.tima, omnia arbitria honoraria, omnia officia domeſtica concluſa & comprehenſa ſint.
Comprehenſum,Subſtantivum ἐυναισθησις.Cic.4.Academ. Quam quam breuis ita oporteret, nihil haberet comprehenſi, percepti,cogniti,conſtituti.
Comprehenſibilis,& hoc comprehenſibile, pen.cor. ἐυναισθητος.Cic. 1.Academ. Id autem viſum quum ipſum per ſe cernetetur, comprehenſibile.
Comprehenſio ἐυναισθησις. Verbale.Latior comprehenſio.Quintil.lib. 2.cap.4.
Comprehenſio facta ſenſibus.Cic.1.Acad.
Perceptio & comprehenſio.Cic.4.Acad.
Certæ ſententiæ comprehenſio.Quintil.lib.5.cap.10.
Cognitiones comprehenſionéſque rerum.Cic.3.de Fin.
Verborum comprehenſio,vt eſt periodus. Cic. in Orat. Collocabûtur igitur verba,aut vt inter ſe quamaptiſſimè cohæreant extrema cum primis,eáque ſint quàm ſuauiſſimis vocibus : aut vt forma ipſa coneinnisáſque verborum conficiat otbem ſuum: aut vt comprehenſio numeroſe & apte cadat. Quintil.lib.9.cap.vlt. Periodo plurima nomina dat Cicero,ambitum circuitum,comprehenſionem continuationem,circunſcriptionem. Vide PERIODVS.
Comprehenſio & ambitus ille verborum(ſi ſic periodum appellari placet) &c. Cic.de Claris Orat.
Aliqua comprehenſione diſſinire. Quintil.lib.7.cap.4.
¶Comprehenſio,pro Inductione vel manuductione. Cic.2.Philip. Nam quum comprehenſio ſont.um,mea: animaduerſio,Senatus fuerit,&c.
Comprehenſio,aliter.Cic.1.Acad. Sed quum acceptum iam & approbatum eſſet,comprehenſionem appellabat:ſimilem iis rebus quæ manu prenderentur,ex quo etiam nomen hoc duxerat.
Deuincire comprehenſione vera.Cic. de Claris Orat. Legitur compreſſione in quibuſdam codicibus.

Compreſsio, Compreſſus, Vide COMPRIMO.

Comprimis,pen.prod. Idem quod Imprimis. Cic.pro Quint. L. Albius vir bonus,& comprimis honeſtus.

Comprimo,comprimis,pen.cor.compreſſi,compreſſum ἐυναναστελλω,ἐυναναχαιτιζω,ἐυνεχω,ἐυπιεζω comprimere,Simul premere.Plaut. Pſeud.1.3, Comprimere dentes videor poſſe aliquo modo.
Comprimere aliquem.Plaut.Rud.3.4.
Comprime hunc ſis,ſi iuuat eſt.
Authoritate adulta aliquem comprimere.Tacit.lib.1.
Aluum comprimere. Celſ.lib.6. cap.18. In hoc autem caſu neque acribus cibis vtendum,neque aſperis, neque aluum cõprimentibus.
Arenam ſaxo compreſſi.Lucan.lib.8.
¶Comprimere ſullonem, apud Priſcianum Nzuius dicit in re ſacra ſtima. Verba ſunt Nzuij,Quando ego plus ſapiui,qui ſullonem compreſſi quinquatribus. Annuit Turnibus.
Greſſus. Virg.6.Æneidos,
-iam ſtunc & comprime greſſus. Hoc eſt gradum ſiſte.
Comprimere linguam alicui.Plaut.Amphit.4.
Comprimere animalis dorſum manibus.Colum.lib.2.cap.3.
Manu compreſſum aliquid exprimere.Lucret.lib.6.
Os comprimere.Ouid.6.Metam.
Pina motſu comprimit conchas.Cic.3.de Nat.deor.
Comprimit roſa florem ſuum, Id eſt quaſi imius premit & recondit. Plin.lib.12.cap.11. Eſt & alia ſimilis,ſolioſior tamen, roſetque floris, quem nocte comprimens, aperire incipit ſolis exortu. Hoc eſt quaſi intus premens & recondens.
Stomachum comprimere, Eſt ſic contrahere ſtomachum, vt ne cuomat quicquam. Celſus lib 4.cap.5,ad finem capitis,Id enim plus quàm vinuin ad comprimendum ſtomachum poteſt. Hoc eſt ad ſupprimendum vomitum.
¶Comprimere,pro tranſlationem,pro Cohibere, compeſcere.vt, Comprimere audaciam alcuius.Cic.ad Caton.lib. 15.epiſt.4.
Aliquem comprimi,ac ſedari.Liu.lib.2.Decad.
Animam comprimere.Id eſt anhelitum. Terent.Phorm.5.6, -acceſſi,aſſiti:
Animam compreſſi aurem admoui.
Conatus & furores.Cic.2.Offic.
Reſtinguere & comprimere cupiditatem. Cic.in Piſonem, Meditare quibus verbis inteonſam illius cupiditatem comprimas atque reſtinguas.
Iamam. Liu. 6. brl. Pun. Carthaginenſium duces primò ex induſtria famam captæ Carthaginis compreſſerant.
Ferocitatem alcuius.Cic.in Vatin.
Fletus.Ouid ad Liuiam.
Fluctus infanos itarum.Sil.lib.8.
Iram.Stat.6.Thebaid.
Exultancm lætitiam.Cic.in Topic.
Lachrymas.Silius lib.15.
Manus comprimere, pro abſtinere à furto,dixit Terent.Heaut.3.
Poſthac comprimito manus.
Compreſſis manibus ſedere,Eſt otioſum eſſe. Liu.7.ab Vrbe.Cur veteranus dux fortiſſimus bello compreſſis (quod aiunt) manibus ſedeat? Pro eodem Lucan.lib.3,Manus compreſſas tenere dicit.
Murmura comprimere voce manúque,Eſt ſilentium indicere. Ouid.1.Metam.
Oculos.Ouid.1.epiſt.

Plauſum.

Plusium Cic. pro Deiotaro.
Ivasidium. Tacit.lib.3.
Neptunus comprimit rabiem cæli: marisque. Virg.5. Æneid.
Seditionem. Liu.1. ab Vrbe.
Comprimere fe. Plaut. Casin.5.
Oh eiam satis vxor est, comprime te: animium tinnis.
Vtie comprimor, quin inuoiem illi in oculos stimulatrici. Plautus Mostell.4.
Comprime, sub.te. Plaut. Trucul.6.
At volo scire, quid debeatur hic nobis: domi. A. Comprime.
Comprime tela manu. Id est noli iaculari. Stat.11. Thebaid.
Audacia inorem comprimit. Cic. pro Domo sua.
Tam vltum comprimere, id est opprimere. Tacit.lib.20.
Vocem & orationem. Plaut. Pfeud.6.16.
Sed comprimenda est mihi vox atque oratio.
Verfus comprimere ordinibus, si verfus coniungere angusto ordine, & quam minimo interiecto spatio. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Comprimat ordinibus verfus, oculisque moretur
Margine in extremo littera rasa meos.
Terra quæ comprimitur freeis, Insula. Seneca Hippol. 10.
¶ Comprimere, pro Supprimere. Cic. Art. lib. 3. Scripsi equidem olim ei iratus, quod ille prior scripserat: sed ita compresseram, vt nunquam emanaturam putarem. Budæus.
¶ Comprimere virginem. Violare. Liu. 1. ab Vrbe. Compressa Vestalis, quam geminum partum edidisset, &c.

Compressus. Participium ἀπὸ τοῦ πρὸς. Ivvt. Compressa manus.
Compressus atque illisus. Cic. de Arusp. resp.
Annonam compressam. Liu. lib. 8. Dicad. 4. elegantèr vocat, quum pretium per coemptionem esset intentum auctionique. Er duo deem, inquit, clypea gerata ab Ædilibus curulibus P. Claudio, & P. Sulpitio Galba sunt posita ex pecunia, qua frumentarios ob annonam compressam damnarunt.
Cerearnina compressa. Virg. 4. Georg.
Manu compressa cæsaries. Lucan. lib. 8.
Clausum & compressum frumentum possidere. Cic. 5. Verr.
Tenere aliquod frumentum compressum. Cic. pro Domo sua.
Imperus compressus. Virg. 2. Æneid.
Labris compressis agitare secum aliquid. Horat. 1. Serm. sat. 4.
Compressa in pugnum manus. Quintil. lib. 2. cap. 21.
Motus animorum. Virg. 4. Georg.
Nodes. Lucret. lib. 6.
Nardus compressis nisula cripere alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 6.
Compressis natibus iquem falutat. Martial. lib. 11. epigr. 78.
Vinea fam alicuius naigram edomiam & compressam esse doctrina. Cic. de Fato.
Compressi oculi. Colum. lib. 6. cap. 9. Signa febricitantis, manantes lachrymæ, grauatum caput, oculi compressi, fluidum saliuis os.
Compressum atque raetum odium. Cic. pro Domo, Omnemque impetum dissentiorum, quamdiu cuiusquam vim improborum, quæ inuetterata compresso odio atque tacito iam crumpebat in actum.
Compressa palma aut porrecta ferire. Plaut. Casin. 8.
Sedito. Tacit. lib. 3.
Voluptates inclusæ, compressæ & confricatæ. Cic. pro Cælio.
¶ Compressi Cesso dicuntur, quibus fluentes opponuntur, id est astricti. Budæus.

Compressus, ὁ πρὸς ω. ¶ Nomen ex participio. Plin. lib. 16. cap. 10. In eadem nueamenta compressiora maribus sunt.

Compressus, huius compressus, ἡ πρὸς ι. Terent. Adelph. 3.
-virgo ex eo,
Compressu grauida facta est. Macrob. lib. 5. Saturn. Nympha Thalia compressu Iouis grauida.

Compressè, Aduerbium ἀπὸ τοῦ πρὸς ον. Cic. 2. de Fin. Rhetoricam palmam, Dialecticam pugno similem esse dicebat, quòd latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compressius.

Compressio, Verbale ἀπὸ τοῦ ω. Cic. de Claris Orat. de Alcibiade & Critia loquens, Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breues, & ob eam ipsam casum iuterdum subobscuri. Hoc est, dum res quasdam quæ dici possent, comprimunt, & quasi omittunt, breues.

Compressiuncula, pen. corr. Diminutiuum. Plautus,
Compressiuncule amantium dulces.

Comprobo, comprobas, pen. corr. ἐπιδείκνυμι, συναγορεύω. comprobare, Idem quod Approbare. Cæs. 5. bel. Gall. Comprobat hominis ciuilium fortuna. Cic. 4. Verr. Eorum ego dignitate accusationem meam comprobare non potero?
Laudare & vehementissimè comprobare aliquid. Cicero pro L. Manilia.
Studiosè libentèque comprobare. Cic. Att. lib. 16. Non dicã comprobes, sed libentèr libentèque comprobes.
Deus numine suo comprobare aliquid dicitur. Cic. pro Domo, Erant qui deos immortales (id quod ego sentio) numine suo, reditum meum diceient comprobasse.
Authoritatem decreti alicuius comprobare. Cic. 14. Philipp.
Fama comprobat. Catul. epigr. 16.
Factum alicuius. Liu. 4. bel. Pun.
Legem. Liu. 4. bel. Maced.
Mores factis. Plaut. Pœn. 4.

Lepidi mores rurpem ornatum facilè factis comprobant.
Re aliquid. Terent. And. 1. 3.
Vt beneficium verbis innutu dudum, nunc re comprobes.
Sententia sua aliquid. Cic. pro Com. Balbo.
Comprobare silentio honorem alicuius. Liu. 3. bel. Maced. Tribuniplebis anni à solebant triumphū postulantibus adueríati, P. C. quibus ego gratiam habeo, quòd seu mihi, seu magistratui rerum gestarum hoc dederunt, vt non solum silentio comprobarēt honorem meum: sed referre etiam, si opus esse videretur, parati essent, &c.
Testimonio alicuius rem aliquam comprobare. Cic. 4. Verr.
Vita & moribus comprobare. Cic. 1. de Fin. Neque verò hoc oratione fuisum, sed multo magis vita & moribus comprobauit.
Comprobare, Ratum facere & verum esse dicere. Cic. 1. de Diuin. Quod matris somnium immanis filij crudelitas comprobauit. De Phalaridis mātre. Budæus.
Perceleri interitu alicuius comprobatum venenum. Cic. pro Cæl.

Comprobator, pen. prod. ἐπαινετὴς. Verbale. Cic. 1. de Inuent. Deinde eius facti qui sunt principes & inuentores, qui denique authoritatis eius & inuentionis comprobatores atque zemuli.

Comprobatio ἔπαινος. Aliud verbale. Cic. 1. de Fin. Quis est tam dissimilis hominis, qui non mouatur & offensione turpitudinis, & comprobatione honestatis?

Compromitto, compromittis, compromisi, pen. prod. compromissum ἐπὶ τὸν ω. compromittere, Litem ad boni viri arbitrium mittere. Cic. ad Quint. fratem lib. 2. 16. Tribunitij candidati compromiserūt (ex 4. quinq; nis in singulos apud M. Cæsenam deposita) peteret eius arbitrium, vt qui contra fecisset, ab eo condemnaretur.
Compromittere, Verbum est solennè ad constituenda arbitria, ficut Cœrettari ad iudicia, vbi nulla compromissione opus est, quum ius reddatur in iuuium. Oldendorp.
Compromissum, compromissi ἐπὶ τὸν ω. Dicitur ipsa facultas arbitrio data: ratihum ab eo quòd vterque iuigans simul promittat se arbitri sententiæ parituram. Cic. ad Cornificium, lib. 13. 29. Sed à magistris quum contenderem de proferendo die, probarunt mihi fese quo mi nus id facerent, compromisso & ureiurando impedi.
Compromissum facere, arbitrium sumere de re aliqua. Cicero pro Rosc. Com. Quæ quum ita sint, quæro abs te, quid ita de hac pecunia, de his ipsis mille. 1000 de quarum tabularum hæc, compromissum fecerit, arbitrum sumpseris.
Ex compromisso ad arbitrum ire. Proculus in l. societatem. D. pro socio.
Compromissum plenum apud Iurisconsultos appellatur, quod de rebus controuersis compositum est: nam ad omnes controuersias pertinet. l. 21. §. 6. D. de recept. arbit. Hotom.

Compromissarius (ὑπερωνυμ.) Adiectiuum, Calliistratus in l. quum lege Iulia. De recept. arbit. Nemini licere munerem vigini annis compromissarium iudicem eligere.

COMPSACVS (ἁμαρτ.) Huius est Thraciæ non procul ab Abderis, in Bistoniam lacum influens. Author Herodot. lib. 7.

Comptum, inque Perorus, Genus lib amnis, quod farina conspersa faciebant. Apud Festum tamen, à quo hanc vocem ille, hisdem verbis seruatis in dictionarium fuum transtulit, Comptum legitur, non Cōptum, à verbo nimirum Græco κοσμέω, quod est pulueie aspergo.

Comptus, Vide COMO, comis, in COMA.

Compugno, compugnas ἐναντιοῦμαι τῷ. compugnare, Contendere verbis per metaphoram. Gellius lib. 14. cap. 1. Itaque inter eos contenuio quum longius ducereiur, non arbitratus ego operæpretium esse eadem hæc illa diutius audire, clamantes compugnantésque illos reliqui.
Congredientes, compugnantésque philosophus & dolor. Gellius lib. 12. cap. 5.

Compulso, compulsas. Vide COMPELLO.

Compungo, compungis, compunxi, pen. corr. compunctum ἐφηνιάζω, ἐναντιοῦμαι τῷ. compungere, Idem quod pungere. Colum. lib. 8. cap. 14, Cauendumque ne aut aculeis vricæ compungatur.
Acrem oculorum compungere dicuntur colores claniores, qui vellut as perpolitum, fulgorem quendam remittunt offendentem oculos. Lucret. lib. 2.
Et qui compungunt oculos, lachrymatéque cogunt.
Sensus cumpungere dicuntur, quæ sensus offendunt, vt splendor oculos, gustum amaritudo, tactum res vel calidæ nimis, vel frigidæ, vel asperæ, &c. Lucret. lib. 2.
Compungere se suis acuminibus. Cic. 2. de Orat. Et ad extremum ipse se compungunt suis acuminibus, & multa quærendo reperiunt, non modò ea quæ iam non possint ipsi diffolueie, sed etiam, &c. de Stoicis. Per metaphoram.
Compunctus notis Threicijs. Cic. 2. Offic. Barbarum & eum qui eadem, vt scriptum est, compunctum notis Threicijs, duitrico gladio iubebat auicire.

Compunctio ὄνυξις. Verbale. Plinius libro 21. cap. 19. Haze potio, mulieres ex abortu purgat: interum compunctiones tollit, & vesicæ calculos.

COMPVTA (ὑφαρπαστ.) Bithyniæ oppidum, ad Thraeij Bosphori angustias situm, non procul à Calcedone. Author Plin. lib. 5. cap. vlt.

Computo, computas, pen. corr. ἀναγράφω, συμβολὰς συμφέρω, ἐπιλογίζομαι. computare, Simul putare. Quod & ad arbores, & ad metatem referri potest. Quum ad metatem referetur, exiitimare fue iudicare significat. Plaut. Mesc. 1. Illum computat vxor domum. Obduriste sibi foi tum. Plinius libro 9. cap. 35, Computet nunc aliquis ex altera parte, quantum Curius aut Fabritius in triumphis tulerint, imaginetur coronam fercula.
¶ Computare, Connumerare, siue quod vulgò dicitur, *Computum facere*, siue *calculare*. Plin. lib. 18. cap. 6. Si computetur impendium operæ. Cic. 2. Philipp. Computarat hospitem pæsens, computarat, pecuniam imperarat.
Articulis computare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.
Ad reditus iam quisque suos amat, & sibi quod sit
Vsile, sollicitis computat articulis.
Deliiares regulæ quæ erant, pro binis integris computabuntur. Cato. cap. 14.
Computare digitis. Plin. lib. 34. cap. 8, Et matri interfectæ iuuenis miserabiliter blandienæ Eubolides digitis computari. Plaut. Milit. 5.
Dextera digitis rationem computare seriens femur.
Annos computare. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 16, Nunquid iam vi-

la repodin erobescit, postquam illustres quzdam ac nobilissimæ fœminæ non Consulum numero, sed matrimoniis annos suos cõpuant.

Facies tua comportat annos. Ioseph. Ant. 6. Hoc est, ostẽdit quàm sis annosus. Vulgò dicunt, *Leviter insparre*.

Annos dextra (sub. manu) comporare, Est annum ætatis centesimum excedisse. Iuuen. Sat. 10.

Felix nimirum, qui tot per fecula mortem
Distulit, atque suos jam dextra computat annos,

Quique nouum rotas mustum bibit. Veteres enim, omnes numeros ad centum vsque computabant variis digitorum manus finibus gestibus. A centum verò computationem transferebant in dextram. De qua re vide Bedam apud Cælium lib. 23. cap. 13.

Computare literas. Vide LITERA.

Computatio (ἀπαρίθμησις, συναρίθμησις) Verbale. Plin. lib. 17. cap. 22. Opera rum ista computatio est.

Computationem expostulare. Plin. lib. 9. cap. 35. Magnificam aliàs eorum, ac dies perferes, fed quotidianam Antonio apposuit, irridentes, computationemque expostulanti.

Venire in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33. Vniuersam mensuram quæ venit in compotationem, &c.

Computatio Romana. Plin. lib. 2. cap. 108.

Computabilis & hoc computatibile, pen. corr. (λογικὸς) Quod computari potest & numerari. Plin. lib. 19. cap. 8. Tritanum hoc genus vocatur, bis computabilt impendio, tædiosque.

Computus, e computi, penult. corr. Firmic. lib. 1. cap. 1. Animus ipse huius scientiæ rationem, ipse computos tradidit. Ib. dem sub finem capitis, Vides, vt primos differentes comporor, digitos tarda agitatione destectare?

Computrefco, computrescis, computrui (σαπρὸν γίνομαι) cõputrescere, Idem quod simplex: vel quam variæ res mutuo contactu putrescunt simol. Plin. lib. 13. cap. 13. Properera arbitrarier eos non computruisse. Colum. lib. 5. cap. 10. Quoniam mutuo contactu aut computrescent, aut vermibus interibunt.

Artus computrescunt. Lucret. lib. 3.

COMVS, Comi (κῶμος) Ciuitas Galliæ Cisalpinæ, iuxta Larium lacum. Hæc mediocris erat colonia tria Padum, fed Pompeius post Scipionem ac pofea Cæsar eam auxerunt. Hinc Comenses & ci sunt eius incolæ: atque hinc etiam Comẽsis lacus dictus. Vide Plin. lib. 3 cap. 17. Dicitur etiam Nouocomum, teste Strab. lib. 4, Postquam inquisinorum tribus millibus Scipio, quinque millibus Cæsar eam colonam auxit, quos ciuitate donatos Nouocomenses vocaunt. Catull. epigram. 35.

Comum, Herba est omnibus nota, coios semen simillimum anisо, & ad vsum medicinalem colligitur. Refrigerat autem & stringit. Sed & succos illius expressus feruatur: nam & eadem præstat. Verùm optimum comum habetur Creticum. Verba funt Galen. lib. de simplic. medicam.

COMVS (κῶμος) Deus apud veteres habitus, comessationum noctumarúmque salationum præses, in cuius militia authorabitur iuuenes, qui coronati noctu cum facibus musicisque instrumentis ad amicarum fores falaudi, canendique gratia concurrebant, procaciéreque lasciuiebant, vt fores nonnunquam effingerent, quod optimè defcribit Philostratus imagine tertia. Hinc Comessari verbum, & comessatio, vt inquit M. Varro: vnde etiam Crepalocomus, pen. prod. vinolentorum hymnus apud Aristophanem in Rants.

O N

Con & Cum, idem significant. Con-, (σὺν) Sed cum, ferè separata: con verò, semper compolita reperitur, & significat simul, vt Coniungo. Interdum contrà, vt Contendo. Interdum vai-dè, vt, Concrepo.

Conamentum, Conatum, Conatus, Vide CONOR.

Conaros (κάναρος) ab Alexandrinis appellatur frutex quidam aculeatus, teste Agathocle, qui à Dioscoride Paliurus vocatur. Vide Ruellium. lib. 1. cap. 107.

Concaco, concacas. pen. corr. (σκῶρ) concacare. Seneca in Lodo de morte Claudij, Puto, coocacau me. Quid autem fecerit nescio: omnia cerè concacauit.

Concacbes videtur Tacitus vocare exsas arbores, lib. 1, Romanus agmine propero spoiam exsam limitémque à Tiberio cœptum feodit, exstra in limite locas, frontem ac tergum vallo, latera cõcæsibus munitus. tamé potest intelligi de fragmentis cuiusuis materiæ quam excidissent. Ergo concædes erunt fragmenta ex rebus excisis.

Concaleo, concales, penult. corr. concalui (θάλπομαι) concalere, Idem quod calco. Plaut. Amphit. 6. 15.

Prius ais bis, quam lectus vbi cubuisti, concaluit locus. Varro 3. de Re rust. cap. 16, Concaluit stomachus, vt digerat multa facilius.

¶ Concalere (πυρὶ θάλπομαι) Commotum esse. Terent. Heaut. 2. 3.

-Syre, Syre inquam, heus Syre.

-Concaluisti quid vt?

Concalefacio, concalefacis, pen. corr. concalefeci, pen. prod. coocalefactum (θερμαίνω, θάλπω) concalefacere, vel expuncto e inter I & f, eonealfacio, concalfacere. Cic. 3. de Orat. Erat idem, quam brachium concalefecerit, tum fe solere pugnare. Hoc est quam frequenti circumuolutione vel agitatione calorem brachij excitarit.

¶ Concalefacere, pro Insammarum & excitarum esse. Cic. 2. ad Pansam. lib. 33. Nos Vendicanis rumoribus concalefecimus. Ex Nonio.

Concalesio, penult. prod. Neutropassiuum (θερμαίνομαι) Varro 3. de Re rust. cap. 9, Curator oportet circumuacare diebus interpositis aliquot, ne vetere nouum ac quabiliter concalefiant.

Concalefactus (θερμασθεὶς) Partiepium. Cic. 1. Tusc. Illam verò fundirus eiiciamus indiuiduorum corporũ leuiom & rotundorum concurfationem sortuitam, quam tamen Democritus concalefactam & spirabilem, id est animalem esse voluit.

Concalefactorius (θερμαντικὸς) Adiectiuum. Plin. lib. 21. cap. 20. Vis ei concalfactoria. Hoc est calefaciens, & nata calorem excitare.

Concalesco, concalescis (θερμαίνομαι) concalescere, Caldum fieri, vel caldum esse. Cic. 1. Tusc. Caldior est enim, vel potius ardentior animus, quàm est hic aer, quem modò dixi crassum atque concretum: quod ex eo ciri potest, quòd corpora nostra terreno principiorum genere confecta ardore animi concalescunt.

Concalleo, concalles, concalui (πυκνοῦμαι) concallere, Idem quod Callere, obduetum esse callis. Cic. 3. de Nat. deor. Versuros eos appello, quorum celeriter mens verfatur: Callebos autem, quorum tanquà manus operesic animus visu concalluit.

Concamero, concameras, pen. corr. (καμαρόω) concamerare, Idem quod Camerare significat, conformicare. Plin. lib. 34. cap. 14, de magnete lapide. Vide CAMERA. Idem lib. 21. cap. 24. Speeus ipse qua concameratur architectura. Virruuius, Interualla aut concamerada, aut solidanda structionibus.

Concameratio, Verbale (κατασκευή.) Budæus, Concamerationes, sunt quæ arcuato opere constant. Vitruu. lib. 6. cap. 10, Ædificia quæ plano pede instituuntur, si fundamenta eorti facta fuerint ita vt in prioribus libris de muro & thearris à nobis est expositum, ad resultaram ea erunt sine dubitatione firma. Sin autem hypogea concameratioésque instituentur, fundationes eorum fieri debent crassiores, quàm quæ in superioribus ædificiis structuræ sunt futuræ.

¶ Concameratio. Opus ad similitudinem pergularum hortensium factum, quæ tuni pro cooperiendis cuniculis, & ambulationes opacandas, no men lingua nostra à cunabulis infantium habet. Budæus.

CONCANA (κάναστρον) Ciuitas ad mediterranea Cantabrorum in Tarraconensi Hispania. Ptolem. lib. 2. Huios incolæ Concani dicuntur. Horat. 3. Carm. ode 4.

Et latum equitem fugisse Concanum.

Concani, Gens Hispaniæ dicebatur: vel, vt quidam volunt, Thraciæ, quibus dum vinum deesset, lacte & sanguine vrebantur. de quibos ait Virgilius,

Et lac concretum cum sanguine potat equino. Acron.

Concaligo, concaligas, pen. prod. (ὁμίχλην ποιῶ) coocaligare, Idem cum simplici. Plaut. Trin. 3.

Nam ego amicum hodie meum cõcaligabo pro commeritа noxia.

Concauus (κοῖλος) Adiectiuum, pen. cor. à cauo, Id est Vacuus. Infus. Cic. 2. de Nat. deor. Adde huc speluncarum cõcauas altitudines, saxorum aspernates.

Æra concaua. Ouid. 4 Metamorphoseos,

-impulsique tympana palmis,

Concauaque æra sonant. Id est tinnitnabula.

Aqua. Ouid. r. Trist. eleg. 10.

Brachia Caneri. Ouid. 15. Metam.

Cymbala. Lucret. lib. 2.

Dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.

Coocaua folia buxo. Plin. lib. 16. cap. 24.

Genæ. Seneca Here. fur. 9.

Iuguia. Cic. de Fato. Stupidom esse Socratẽ dixit & bardum, quòd iuguia cooeaua non haberet.

Coocauæ postitioris campus. Colum. lib. 2. cap. 17.

Concaua puppis. Ouid. 1. de Arte.

Robur. Ouid. in Ibin.

Saxa. Virg. 5. Æneid. Id est speluncæ.

Vela concaua dicitur, quum vento intenduntur & sinum faciunt. Ouid. 6 epist.

-ventus concaua vela tenet.

¶ Concaua, pro Fossit dixit Claud. 6. Panegyrico,

-ascẽsu vincere montem,

Planiesem cursu, valles, & cooeaua saltu.

Concauor, cooeauas, pen. corr. (κοιλαίνω) concauare, Idem quod Cauare.

Concauare brachia in duos arcus, Id est insẽctere & sinuare brachia, vt formam imitentur duorum areuum. Ouid. 2. Metamorph.

Est locus in geminos vbi brachia concauat arcus Scorpius.

Concedo, concedis, pen. prod. concessi, concessum (παραχωρῶ, συγχωρῶ, ἀναχωρῶ) concedere, pro Cedere, Hoc est dare locum, Terent. Hecy. 4. 2.

Hic video me esse inuisam immeritò: tempus est concedere. Virgil. to. ecloga,

-ipse furtus concedite syluæ.

Concedere aliquò. Cic. 1. de Diuinat.

Concedamus hue. Terent. Heaut. 1. 1.

Hinc à me quisnam egrediturihue cooceffero.

Concedere à vel ab, siue abs. Plaut. Epid. 4.

-num ab oculis concedi tuis? Idem Persa. 2. At pol ego abs te conceffero.

Concedere à vel ab, hue, illuc, aliquò. Plaut. Mostel. 6.

Coocedam à foribus hue. Tereot. Heaut. 3. 3.

-at certè concedas aliquò ab eorum ore aliquantisper. Cic. in Catil. Ab eorum oculis aliquò concedere.

Concedere ad ianuam. Plaut. Aoliul. 2.

Tamisper hic ego ad ianuam concesserо. Terent. And. 4.

Concede ad dexteram.

Vita per auras Concessit mœsta ad manes, corpúsque reliquit. Virg. 10. Æneid.

Retrò ad aliquem coocedere. Tacit. lib. 13. Sola Ansibariorum gẽs retro ad Vispios, & Tubantes concessit.

Concedere ex ædibus. Terent. Hecyr. 4. 4.

Poilicita est ea se conceffuram ex ædibus.

Concede hinc à foribus paululũ istorsum sodes. Terent. Phor. 5. 1.

Concede hinc ioro, vel domum. Terent. Eunoch. 1. 2.

Concedam hinc intrò: atque expectabo dum veoit. Idẽ Heaut. 3. 1.

-concede hinc domum,

Ne oos inter nos congruere sentiant.

Concedere solùm biduum. Terent. Eunuch. 1. 2.

Ego impetrare nequeo hoc abs te, biduum

Salem vt concedas solùm?

Concedere in volontrarium exilium. Plin. de Viris illust. Iode in vo luntarium exilium concessit, vbi reliquam egit ætatem.

In hyberna

In hyberna concedere. Liuius 1. bel. Pun. Annibal Sagunto capto, Carthaginem nouam, in hyberna concessetat.

In tecta. Liuius ibid. Quæ Romanos quoque & Carthaginienses concedere in tecta coegit.

In aliuora loca. Liu. 4. ab Vrbe, Quæ quum agerentur, hostes in loca aliuora concessere.

In alium contrusos concessit. Lucret. lib. 4.

Io ius, & tionem quæ alicuius concedere. Liu. lib. 6. Decad. 4.

Concedere in ditionem vel deditionem alicuius. Liu. 9. bel. Pun. Gens Maſæſylorum omnis, in ditionem imperiúmque Mezetulli concessit. Idem lib. 8, Vsq; ſatis ſtatu, propè io voluotariam deditionem concessissent.

Concedere in ſententiam alterius. Liu. 3. bel. Maced. Is quoque vt pro omnibus portus diſpoſita vidit præſid. a, nec facilè erumpentium impetus ſuſtineri poſſe, in Attalici ſententiam concesſit.

In rurbam. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

¶ Concedere, abſoluere, pro Via deedere, ſeu mori. Tacit. lib. 4, Vt quadocunque concesſiſſet. Id eſt ſupremum diem expleuerit, & vita decesſerit.

Concedere fato, pro Mori. Plin. Iunior, in Paneg. In principe enim quivelcio ſucceſſore fato concesſit, nos itémque cetteſſima diuinitatis ſides eſt bonus ſucceſſor.

Fatis magnis concedere. Valer. lib. 1. Argonaut. 2.

Superis conceſſit ab oris, Mortem obiit. Virg. 2. Æneid.

Veneno vita concedere. Tacit. lib. 14, Conceſſiſque vita Burrus, incertum valetudine, an veneno.

Vita concedere. Tacit. lib. 5, Fine anni Poppæus Sabinus conceſſit vita.

¶ Concedit nor dici. Plaut. Amphit. 4,

Ita ſtatum ſtati ſignã, neque nox quoquam concedit die. Id eſt dici.

Dies concedit cælo, Nox eſt. Virg. 10. Æneid.

¶ Concedere ἐλλείπειν, ἀσυστατεῖν, Perimitere. Cic. ad Lentul. lib. 9, Collegi ipſe me, & eum ipſa quali Reipub. ſtam colloquutus, ve mihi tam multa pro ſe pergendo atque perſuadendo concederet, vt officium meum, memoréque in benemeritos animum, fidémque fratris mei præſtaretm.

Concedere aliquid in iras alicuius. Virg. 7. Æneidos,

-conceſſit in iras

Ipſe deũm aniquam genitor Cal'ydona Dianæ. Hoc eſt iratæ Dianæ permiſit vt Calydona vexaret, vieſſe retertúrq; inuriam ab OEneo rege Calydoniorum ſibi factam.

Dare & concedere pudori. Cicero 3. Verr. Vos quæſo date hoc & concedite pudori meo.

Pati atque concedere ſieri aliquid. Cic. 5. Verr. Quum videres ſiſne tuo maximo quæ ilu fierent, cum tanto periculo tuo fieri paterere atque concederes?

Tribuere & concedere alicui multa. Cic. 1. de Orat.

Recte aliquid concedere, Id eſt merito. Horat. in Arte.

Amantes ſuos concedere, Rem amatam donare. Catul. epigr. 59,

Theſſaliæ columen Peleu, cui Iuppiter ipſe,

Ipſe ſuos diuũm genitor conceſſit amores.

Animam alicui. Ouid. 5. Metam.

Dolorem atque immicitias ſuas alicui. Cic. de Prouinc. Conſul.

Falſum alicui. Id eſt permittere alicui falſa dicere, contrãque illa arguere, ac ſi vera eſſent. Lucret. lib. 3.

Concedere impunitatem, pro Non punire. Cæſ. bel. Gall. Conſueſce enim deos immortales, quũ grauius homines ex commutatione rerum doluerint, quos pro ſcelere eorum vieſci velint, iis fœcũdiores interdum res & diuturniorem impunitatem concedere.

Id laudis alicui concedere, Eo affiecre honore. Propertius libro 3. eleg. 9.

Hoc mihi Mœcenas laudis concedis, & ære eſt,

Quòd ferar in partes ipſe fauſte tuas.

Liberatem concedere. Cæſ. 4. bel. Gall.

Libertatem alicui in aliqua re. Cic. pro Plancio.

Ludum pueris. Horat. 2. epiſt. 2.

Materiam alicui ad aliquid faciendum. Tacit. lib. 1.

Cõcedere nauigia man. Colum. in præfat. 4. Id eſt nauigare. Quædam exemplaria legunt concedere, & fortaſſe rectius.

Parem ocãnam pretij. Plin. Iun. lib. 8. epiſt. 2.

Peccaſſe ſemel concedere. Id eſt ſemel commiſſum peccatum, Ouid 2. Amor. eleg. 14.

Dı faciles, peccaſſe ſemel concedite tuũ,

Et ſatis eſt poenam culpa ſecunda ferat.

Regnum aliquid concedere. Ouid. 2. Faſt.

Tempus ad aliquam rem. Cic. pro Archia.

Veniam alicui. Sent. 5. Sylu. 3.

Victoriam. Tacit. lib. 5.

Vitam concedere, & ignoſcere peccata. Hirtius lib. 5.

¶ Concedere de iure ſuo. Terent. Adelph. 2. 3,

-ſi nunc de iure nec conceſſiſſes paululum.

Conceſſit Senatus petitioni tuæ. Cic. pro Murena.

¶ Concedere alicui συγκατατίθεσθαι, pro Conſentire. Cic. 4. Verr.

Concedo, forſitan aliquis aliquando eusmodi quippiam fecerit.

Concedere vt. Cic. pro Roſc. Amer. Verum concedo tibi vt ea prætereas, quæ quum taces, nulla eſſe concedi.

Remittere atque concedere alicui vt. Cic. pro Plancio, Sic meum ſemper egiſti, te mihi remittere atque concedere, vt omne ſtudium meum in Cn. Planci honorem conſumeretem.

Concedere aliquid. Cic. 4. Acad. Nos autem ea dicimus nobis vrideri quæ vofinenti & nobiliſſimus philoſophus placuiſſe concedimus.

Concedere amicis quicquid velint. Cic. de Amicit.

Concedere alicuius facto vel dicto, pro Ignoſcere. Cic. pro Roſc. Amer. in prine. Deinde quòd exterorum neque dictum obſcurum poteſt eſſe proper nobilitatem & amplitudinem: neque temerè dicto concedi, propter ætatem & prudeotiam.

¶ Concedere alicui, pro Cedere. Terent. Heeyra, 3. 5.

Sed quando ſeſe indignam deputat mari meæ,

Cui concedat, cuiuſque mores toleret ſua modeſtia. Virg. 2. eclog.

Nec ſi mnnenbus certes, concedet Iolas. Nempe ditio, vt ait Seruius ſatorum concedere. Tacit. lib. 19.

Magnitudini medicinæ doloris magnitudo concedit. Cicero 4. Tuſculan.

Obſidioni concedere. Tacit. lib. 13.

Solio concedere, pro Aſſurgere, honoris gratia. Sil. lib. 3.

Veris concedere. Horat. 2. Serm. ſat. 3.

Thymus pueris conceſſit iuuenisq. Id eſt puerita diſceſſit veniente iuuentã, ſuc iuuenili ætate. Ouid. 6. Metam.

Voluptas concedit dignitati. Cic. 3. de Fin. Voluptatem quidẽ Brutuſi ipſa per ſe loquatur, nec tam pertinaces habeat patronos, concedet ſuram arbitror conuictam ſuperiore libro dignitati.

Nemini concedere de re aliqua. Cic. pro Roſc. Amer. Quid tandem quæſo ludices, num aut ille lanilla omnino ia à gladiatore ceſſiſſe videtur? aut is à ſcipulus magiſtro tantulum de arte concedere?

De gloria alicui concedere. Tacit. lib. 19.

Nemini concedere in re aliqua ſtudio & cupiditate. Cic. pro Deiotaro, Quos concurſus fauore ſolebat quàm ſe iactare? quàm ſe oſtendere? quam nemini in illa cauſa ſtudio & cupiditate concedere?

Nemini concedo, qui maiorem ex pernicie & peſte Reipub. moleſtiam traxerit. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. Id eſt maximè omnium moleſtia afficior.

Audaciæ perulantizque alicuius nihil concedere. Cic. pro Cœcin.

Non concedo tibi vt. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17, Noo enim concedo tibi, plus vt illum amet, quàm ego ipſe amo.

¶ Concedere alicui primas in dicendo partes. Cic. 1. Verr.

Concedere alicui artem aliquam. Cic. pro Quintio, Non comparat ſe te eum gratia P. Quintius Scx. Neui, non opibus, non facultate contendit: omnes tuas artes, quibus tu magnus es, ibi concedit.

Concedere, cum gerundiuo. Cic. 5. Verr. Bona quædam proſcriptorum in agro Bentuenano diripiendo conceſſit.

¶ Concedunt vt. Cic. de Amic. Concedatur profectò vcrum eſſe, vt bonos boni diligant.

Concediuut enim ſimiles eſſe, quo contentus eſſe potueras. Cicero 4. Academ.

Non concedit ſum, Non licuit aliquid facere, &c. Sil. lib. 11.

Concedens ὑποληπτικὸς Participium pen. prod. Cic. Planeo, lib. 10. 3. Nũc me amantiſſimum ſui nemini concedentem, qui tibi veruſtate neceſſitudinis potior poſſit eſſe, ſi audies, &c.

Conceſſus ἐλλείψεως Participium. Plin. lib. 12. cap. 25, Omnibus odoriſer præterur balſamum, vni terræ Iudææ conceſſum.

Iure conceſſum. Quintil. lib. 3. cap. 6, Sunt enim quædam non laudabilia natura, ſed iure conceſſa.

In accuſatores aliquid conceſſum eſt. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Legibus conceſſum. Lucret. lib. 5.

Munere diuũm conceſſum aliquod. Virg. 1. Georg.

Amoe conceſſus. Ouid. ad Liuiam.

Iurta. Ouid. 1. de Arte, Iurta, pro furtiuo cœtu.

Omnia conceſſa alicui dono deorum. Martialis libro 11. epigramm. 58,

Omnia quum tibi ſint dono conceſſa deorum.

Res. Cic. 2. de Diuinat.

Venus, Amor licitus. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Via conceſſaire, Id eſt facere quod rectum eſt, & omnibus licitum. Lucan. lib. 2,

Conceſſa pueris ire via, ſiuémque videri.

Conceſſum ἐλλείψεως Subillantium. Cic. pro Cælio, Sed abhorret non modò ab huius ſeculi licentia, verumetiam à maiorum conſuetudine atque conceſſis. Id eſt permiſſionibus vel conſtitutionibus.

Amare conceſſa. Ouid. 9. Metam.

Petere conceſſa. Id eſt quæ concedi poſſint. Virg. 5. Æneid.

Conceſſus, huius conceſſus ἕξεως pro Permiſſu. Cic. de Vniuerſit. Neque datum eſt mortalium generi deorum conceſſo atque munere, neque dabitur.

Conceſſu & beneficio alicuius. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6, Magnæ eſt ætatem deliberationis, quæ ratio ſit ineunda nobis oon agendi aliquid, ſed illius conceſſu & beneficio quieſcendi.

Conceſſio, Verbale ἕξεως Id eſt conceſſus. Cicero ad Atticum, lib. 3. 66, Nam ſi Tribuniplebis nobis ſuccenſent, quæ poteſt ſi ces eſſe? ac vtidentur iure ſuccenſere, quum & expertes conſilij fuerimus, & qui cauſam noſtram ſuſceperaot, & noſtra conceſſione omnem vim fui in eam amſerint.

Conceſſo, conceſſas ἐνεργείας conceſſare, Frequentatiuum, Idem quod ceſſare, & ab opere vacare. Plaut. Poſtquam aurora eſt, nutiquã concẽſſaumus lauari, aut fricari, aut oroari.

Conceſſaio ἐνεργείας Verbale. Columel. lib. 11. cap. 1, Nam vt in itinere conſtiendo ſæpe dimidio maiorem peruenitis, qui gnauiter & ſine vllis conceſſationibus permeabit, quim is qui, &c.

Conceſſiuus, pen. prod. Adiectiuum. vt, Conceſſiuus modus: de quo ſic Seruius in illud Virgilij 10. Æneidos,

-neque illos

Iauens auxilio. Conceſſiuus eſt (inquit) iſte modus ſecũdum Probum: nanque io artibus non inoenitur. Ita autem quoties ixdio coocertionis quali videmur concedere, quod tamen nolumus fieri, nam id agit hoc loco Venus, vt Iupiter magis præſtet auxilium.

Concelebro, concelebras, pen. corr. ἐνεργείας concelebrare. Idem quod ſimplex vt, Concelebrare naialem ſuum, apud Plin. in ep. li.

Carmina concelebrare cantu. Lucret. lib. 5.

Conuiuia concelebrate. Cic. de Petit. Conſul.

Dapes concelebrare. Ouid. 4. Faſt.

Iuuenes, Lucan. lib. 8. Vebe, Quantum militaribus ſtudiis funus vllum concelebrari poteſt. Id eſt honorari, decorari.

Loca aquarum concelebrare circum ripas fontesque. Lucretius libro 2.

Ludos geniúmque choreis. Tibull. lib. 1. eleg. 7.

Mercatus. Plin. lib. 34. cap. 3. Antiquissima arts gloria Delicae fuit, mercatus in Delo conc elebrante toto orbe.

Spectaculum. Liu. 1. ab Vrbe, Indici deinde finitimis spectaculum iubet: quantóque apparatu tam scicbant, aut potcrant, conc elebrabant.

Studia. Cic. t. de Inuent. Quare mihi videntur posſea cætera studia resta aeque honesta pertinum cóelebratas, ab optimis entiuiſc.

Terras. Lucret. lib. 2. Ad Venerem. Id est commouere. Nonius.

Victoriam. Cæſ. 3. bel. Ciuil. Per orbem terrarum, fama ae literis victoriam eius diei concelebrant.

Plateam Hymenæo. Plaut. Cæſina, 19.

Concelebrare, diu amare: dicitur a celebritate. Lucil. lib. 30.

Multa inde locis fermonibus concelebrarunt. Ex Nonio.

Concelo, concelas, pen. prod. ¶ Idem quod Celare. Gell. lib. 15. cap. 2. Quos aliquis pudor reuerens concelarec. Idem libro 11. cap. 9. Non id posſea cooc c laurt, quin glóriæ quoque hæc tibi assignauit.

Concenturio, concenturias ¶ Concenturiare, Collligere. Dictum a centurio que ad suffragia conueniebant. Plautus Pſeudolo,

Concenturio in corde sycophantias. Ex Nonio.

Concentus, huius concentus. In co MENTO.

Concepticulum, Concepticij, Concepticiæ ferlæ, Concepture, Concepturus, Vide CONCEPTIO.

Concerno, concernens, concreui, concretum, pen. prod. ¶ concernere, idem quod cerno. Cic. de Petit. Conſulatus, ¶ Quò ſi fatis grati homines eſſent, hæc tibi omnia parata eſſe debebant, ſicut patrata eſſe concerno.

Concerpo, concerpis, concerpſi, concerptum & ¶ concerpere, Ex con & carpo compoſitum, Idem quod diſcerpere ſignificat, & dilacerare. Liu. 8. bel. Maced. Libri mque rationis citat quum Lutium fratrem afferre tuſſiſſet, inſpectante Senatu ſuis ipſum manibus concerpiſſe, indignatum, &c.

Concerpere epiſtolas. Cic. ad Att. lib. 10. Tu tamen eas epiſtolas, quibus aſperius de eo ſcripſi, aliquando concerpito.

Feruentiſſimè concerpi. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. Quòd tibi ſuprà ſcripſi Curioem valde frigere, iam calescnam feruentiſſimè concerpitur.

Concerptus ¶ Participium. vt, Concerpta linteola. Plin. lib. 28. cap. 15. Et lib. 31. cap. 3.

Concerto, concertas ¶ concertare, Simul certare, & cõtendere. Cic. Antequam res in eas. None igitur ſi lingua eſt concertandi, non certandi virtute fretus ſupero.

Concertare velocitate nandi. Colum. lib. 8. cap. 15, Vt ſine impedimẽto, quum aprietate diei geſtiũt aues, nandi velocitate concertẽt.

Concertare cum iomico, Coõligere cum hoſte. Cicero pro Leg. Manilia.

Concertare cum aliquo de re aliqua. Cic. 3. de Nat. deor. Ex eo igitur & Liſyto eſt is Hercules, quem concertaſſe cum Apolline de tripode accepimus.

¶ Concertare cum aliquo, pro Litigare & rixari. Terentius Adelpha. 2.

Quid iſtuc Sannio eſt, quod te audio

Nescio quid concertaſſe cum hero?

¶ Concertare cum aliquo verbis. Cic. ad Attic. lib. 3. Sed quia ouo quam accidit vt cum eo verbo vno concertarim.

Concertatus, pen. prod. ¶ Participium. Cic. in Partitionib. Quæ etiam ſi antè quàm res in iudicium venic, aut concertata, aut diudicata, aut conſecta non fuerunt, &c.

Concertatio ¶ Verbale. Plin. lib. 30. cap. 8. Quæ de cauſa magna concertatio exiſtit.

Studium concertationis. Cic. 1. de Diuinat. Nanque Carneades concertationis ſtudio, modò ait hoc, modò illud.

Concertatio animorum. Cic. pro Sext. Cædem verò tantam, tantos aceruos corporũ extructos, niſi fortè illo Cionano atque Octauiano die, quis vnquam in foto vidit? qua ex concertatione animorum?

Concertationes ſententiarum, nullo ideo cenſente. Plinius libro 29. cap. 1.

Concertatio, capeatióque verborum. Cic. io Partit. Diſputãdi prudentiam imitatur concertatio capeatióque verborum. Loquitur de vtriis, quæ aſſimulatione, & amicitiæ virtutem æmulantur, eniſque perſonam induant. Caterùm hic concertationem appellat, τὸν ἐριστικὸν λόγον. Duo enim genera Sophiſtarum fuerunt, olim: vnum ſimile oratoribus, qualis Gorgias Leontinus fuit: alterum ſimile Dialecticorum, eorum qui Eriſtici vocabantur, vnde ἐριστικὸς λόγος apud Ariſtotelem. A quibus Eriſtici Dialectici profecta vidcrur, ſi Lacrito credimus. In hos & alteros quoque Socrates in libello contra Sophiſtas. Turnebus.

Concertatio in diſputando pertinax. Cic. 2. de Fin.

Concertatio, Aliter. Terent. Adelph. 2. 3.

-nunquam vidi iniuriam

Concertationem comparatam, quàm quæ hodie inter nos fuit.

Ego vapulando, ille verberando vſque, ambo defeſſi ſumus.

Diſputationes plenæ concertationum. Cic. 1. de Orat.

Concertatorius ¶ Adiectiuum. Cic. de Clar. Orat. Thucydides enim rerum geſtarum pronuntiator ſyncerus, & grandis etiam fuit: hoc forenſe concertatorium iudiciale non tractaur geuus.

Concertanius, pen. prod. Quintil. lib. 7. cap. 3. Mutu a aceuſatio, quam Græci συναγωγὴν vocant, noſter quidam concertanuam.

Concesio, Concesſo. Concesſus, Vide CONCEDO.

Concha, concliæ ¶ Genus piſcis teſta tectorum. Concharum genera enumerat Plin. lib. 9. cap. 33. Et earum naturam explicat cap. 35. In conchis naſcuntur margaritæ, vt ibidem docet Plinius.

Conchæ dicuntur, quæ teſtam læuem habent, ac politam, ſiue vniformiter rugatam, ſiue dentículatam: Oſtrea verò, quæ aſperam ſcabrámque. quanuis generali nomine oſtrea quoque, conchæ vocentur. Item quæ ex vno ſtatim latere teſtam habent, altero ſeopulis aut lapidibus, aut alteri materiæ adhærent.

Conchæ genus imbricatum. Vide TRIBVLVS.

Theſſalicus concharum color. Lucret. lib. 2.

-Mehercule fulgens

Purpura Theſſalico concharum tincta colore.

Concharum peculium. Vide Peſtenulus in PECTVS.

Erycina concha, dicta ab epitheto Veneris, vel quòd ipſa eſt Veneri Eryeinæ ſacra, vel quòd dicitur Venus è concha marina prodiſſe. Propert. lib. 3. eleg. 13.

Marinæ. Ouid. 13. Metam.

Paula. Vide PATVLA.

Plaguſiæ conchæ, nominantur à Plauto in Rudeote, quo nomine eas venire exiſtimo quæ eruſtam regumeum latam patulámque habent, quaſi πλατύστομοι dicantur. Nam à πλατὺς deducitur, quo nomine quum ſit mons Cilneæ, idem tamen etiam mons Plaeulius vocatur. Ex Turnebo.

Tenues. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11.

Venereæ conchæ quædam vocantur ex eo, quòd cnara mari Venus concha delata eſt in Cyprum. Plin. Venereæ, vua, Xiphiæ, vbi venas inaudito ſane vrbo & nihil hodie in omnibus libris ſcribitur. Venereum concharum eſt apud Senecam nitentio lib. epiſt. 115. his verbis, Veneieæ, ſpondylique, & oſtrea cæteraus etreuncſa, quæ eduntur.

Viles. Horat. 2. Serm. ſat. 4.

¶ Inda. Propert. lib. 2. eleg. 8. Id eſt margarita. Nam Oceanus Indicus maximè mouit margaritas, quæ ex rore cooeptæ in eoochis oriuntur.

Diues. Claud. epigr. 19.

Pretioſæ. Claud. 6. Paneg.

¶ Complere ſe conchis. Cic. 2. de Nat. deor.

Legere conchas. Cic. 2. de Orat. Ita ſoler narrare Scæuola, conchas eos & vmbilicos ad Caietam & ad Laurentum legere conſueſſe.

Pſciculi parui in concham hantem innaiant. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Tellæ ipſæ dumores, propter eam dicuntur, quales ſunt cochlearum. Columella lib. 10. Implicitus conchæ limax, hirſuíque campe. Ouidius,

Oſtreáque in conchis tuta fuere ſuis.

Salis conchula, id eſt concha quæ ſal continet. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Capaces. Horat. 2. Carm. ode 7.

-fundæ capacibus

Vnguenta de conchis.

Squalẽres. Id eſt ſordidæ. Virg. 2. Georg. Seruius cochleas intelligit.

Detritis conchis læuior. Ouid. 13. Metam.

Pinna duabus grandibus pinnis conchis. Cic. 2. de Nat. deor.

Infodere conchas. Virg. 2. Georgicorum.

Aut lapidẽ bibulum, aut ſquãlentes infode conchas. Vbi Seruius, Cochleæ propter admirtenda ſpiramina infodiuntur.

¶ Conchæ inter inſtrumenta pictorum numeranur à Martiano Iuriſconſulto in 1. item pictoris. D. de fundo inſtructo & inſtrum. leg. Pictoris inſtrumento legato, ceræ, colores, ſimiliáque horum legato cedunt, item penicuti, & cauteria, & conchæ. Sanè pictores hodieque ſuos colores in conchis macerant.

¶ Concha, Vaſis genus conexaum, ac ſuperius patulum, ab huius conchæ ſimilitudine. Cato de Re ruſt. cap. 13. In eeſtaiu oleariam hæc opus ſunt. Dolia olearia opercula, labra olearia 2 xtit, conchas maiores duas, & minores duas. Iuuen. ſat. 6,

Quum bibitur conchæ, quum iam vertigine tectum Ambulat.

Ferrea conchæ. Plinius lib. 33. cap. 8. Iu autem duobus modis, ærei morsanu, piſtillique tritu mineo ex aceto, aut partim ſcribibus impoſium ferrea conchæ, calyx eooperum, argilla ſuperlitta. De lydargyro.

¶ Concha, pro Tuba ponitur. Virg. 6. Æneidos,

Sed tum forte caua dum perſonat æquora concha. Seruius hoc nomen à κόγχῃ deduci. Alij tamen putant, à concauitate deduci, itáque ſine aſpiratione ſcribunt.

Ventoſa concha, id eſt vento inflata. Lucan. lib. 9. de Tritone Neptuni tubicine, qui concha vtitur vice tubæ.

Concha cerula, pro calo. Vatro 6. de Ling. Lat. Id eſt, vt ait Naeuius, hæmiſphærum, vbi concha vertitur à ſigura ſtat. Hic eleganter coneaua cæli conuexitas more tegumenti & conchæ concauitatis & eruiata intelligitur. Turnebus.

Conchatus, pen. prod. Adiectiuum, In morem conchæ caruatus. Plin. lib. 10. cap. 30. de pauonis, Simul vmbræ quoſdam reperciſſus cæteris quæ in oculeo elauſum meant, conchatas quarrit eauda.

Conchis, huius conchis, ſg. (κόγχις) Fabæ genus, ſiue edulium ex faba. Iuuen. ſat. 3. Cuius conchæ tumeat quis tecum ſcctile porrum Sutor, & cliri veruecis labra comedit? Sponsinus dicit eſſe fabam eum cortice ſuo eliaam, ad differentiam fabæ freſæ, quæ ſine cortice coquitur, à ſimilitudine vidclicet cóchearum, quod coſtacio cortice velut impliena conchis ſuis cauuncula videatur. Martial. lib. 13.

Si ſumere iubra conchis tibi pallida teſta,

Lauorum coenis ſæpe negare potes.

Conchis inuecta. Martial. lib. 7. epigr. 77. in Papilum.

Conchos (κόγχος) Vlaxæ genus, præ cæteris laudatum. Quo etiam nomine apud Græcos ſignificatur oculorum concauitas. Vide Rucll. lib. 5. cap. 20. Et Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 1.

Conchylium (κόγχυλιον) Latinè murex dicitur. Genus piſcis ex conchaum genere, vt docet Plin. libro 9. cap. 35. & 36. Cicero in Pſonem, Eatructa menſa noo conchylius aut piſcibus, ſed multa carne ſubtancida.

¶ Conchylium,

¶ Conchylium, nonnunquam est nomen generale ad omnes cochas. Plin. lib. 9. cap. 36. Lingua purpuræ longiuduine digitali, qua pascitur, perforando reliqua conchylia: tanta duritia aculeo est.

Lubrita conchylia. Horat. 2. Serm. fat. 4.

Ex conchylij concha ineuia colligitur succus tingendis vestibus expetitus. ex eo enim insicitur purpura, qui color auctorus in glauco est, & irasscenti similis man. Plin. lib. 9. cap. 36.

¶ Conchylium, ipse color. Plin. lib. 9. cap. 36, Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem est materia, sed diuersa temperamento.

Poscere conchylium. Quintil. lib. 1. cap. 2, Nondum prima verba exprimit, & iam coccum intelligit: iam conchylium poscit. Loquitur autem de pueris nimis molliter educatis.

Conchyliatus, pen. prod. Adiectiuum (καθ' ὁμοίωσιν.) vt, Conchyliata vestis, quæ muricc tincta est. Plin. lib. 9. cap. 39, In conchyliata veste cætera eadem sine buccino: præterque ius temperatur aqua pro iusto humani potus excremento.

Conchyliata peristromata, quæ infecta sunt succo conchyliorum. Cic. 2. Philipp. Conchyliatis Cn. Pompeij peristromatis seruorum in cellis lectos stratos videres.

Inter conchyliata & purpuras hoc interest, quòd purpureum inficitur purpura flore & buccini succo, certo quodam temperamento; in conchyliatis non miscebatur buccinum, vt Plinius scribit, sed ita obsterè & mendosè, vt intelligi nò possit Sic enim legitur lib. 9. cap. 39, In conchyliata veste cætera eadem sine buccino, præterque ius temperatur aqua pro iusto humani potus excremento, dimidia & medicamina adduntur. Turnebus vero sic aliquantulum veteribus codicibus, præterque eius temperatura, & quæ pro iusto humani potus excremento remedia & medicamina adduntur. Nam inficitur dis conchylio velleribus, quum humanum admisceretur lotium, vt eius odoris fœditate emendaretur, medicamenta quædam & remedia adhibebantur. Miscebatur & lotium tingendæ purpuræ: vnde & indusium datur quòd & in purpura, vt in conchylio tingendo adderetur. Quare de grauissimo & teterrimo odore dixit Martialis,

Quod bis murice vellus inquinatum. Hactenus Turneb.

Conchyta. conchyta, pen. prod. m. g. Qui conchylia conquirit in mari. Plaut. Rud. 9. Saluete fures marmini, conchytæ atque hamiotæ. Cōchyliarij etiam dicuntur.

Concidò, concidis, pen. prod. concidi, conc sum, pen. prod. (καθ' ὑπόθεσιν) concidere, Ex con & cædo compositum, significat minutatim cædere. Columel. lib. 12. cap. 3, Construisque fcdi ut porri, quarum vidctur adiicito.

Concidere minutè. Colum. lib. 12. cap. 12, Hæc minutè concidito, & admisceto puci nemeuue cæ.

Cōcidere vsque ad fanum corpus. Celf. lib. 5. cap. 27. Deinde quicquid aridum est, & intentione quadam prox. mum quoque locum malè habet, vsque ad fanum corpus eonsidere.

Deterius aliquem concidere. Cic. 5. Philipp.

Cōcidere virgis aliquem. Cic. 3. Verr. Obtestōr igitur hos patratis esse, quem admodū sit sit e solitus virgis plebem Romanā concidere?

Toris voluminibus cōcidere aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. Metrodori sodalis sui fratrē Timocratem, quo nescio quid in philosophia differret, toris voluminibus concidit.

Authoritatem Senatus. Cic. At. lib. 1. 1.

Concidere exercitum. Cic. 1. de Diuin. Itaque tribus hic horis cōcisus exercitus, atque ipse interfectus.

Pugnis concussus. Plaut. Amphit. 15.

Magnos ferobibus concidere montes. Virg. 3. Georg.

Nerues concidere. Cic. pro Flacco, Neruos quos concidit, restituere non potest.

Concidere nucleum dentibus. Plin.

Numeros concidere, sententias dolumbare. Cic. in Orat.

Rationem dicendi per tam minutas rerum particulas concidere, simplicius instituenti non est necesse. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Frangere, atque rontidere quicquid est in oratione generosius. Quintil. in proœm. lib. 1. Nam plerunque nudæ illæ artes, nimiæ subtilitatis affectatione frangunt, atque concidunt quicquid est in oratione generosius, & omnem succum ingenij bibunt, & ossa denegūt.

Concisus, pen. prod. Participium (καθ' ὑποτύπωσιν.) Cic. 11. Philipp. Nondum erat vestris tam grauissimis, tamque multis iudicijs, ignominisque concisus.

Angustis & concisis dissputationibus illigati. Cic. 2. de Orat.

Concisum & lacerātum variis affectibus. Quintil. in 12. Nihil tam variis affectibus concisum atque lacerātum, quām mala mens.

Distinctè concisa breuitas. Cic. 3. de Orat.

Ligna concisa. Ouid. 2. Fastorum.

Ligna fenestrā minuit, cone isaque constituit arte.

Oratio concisa dialectices. Quintil. lib. 2. cap. 21.

Sententiæ concisæ. Cic. de Claris Orat.

Concisè, Adverbium (καθ' ὑπερβολὴν.) Quint. Quanquam ea non est tam minutè ac concisè in orationibus vrēdum, quām in disputationibus. De arte dissereudi loquitur.

Concisura, pen. prod. (καθ' ὁμοίωσιν.) Seneca epist. 121. Desit sanè varietas materiarum, & concisura aquarum è cuniculis interfluentium.

Concido, concidis, pen. corr. concidi, pen. corr. concasum (καθ' ὑπόθεσιν.) cōcidere, Ex con & cado compositum, Simul cadere. Cic. 1. Tusc. Vel concidar omne cælum, omnisque natura consistat necesse est.

Grauiter concidere. Lucret. lib. 6.

Grauiter ad terram concidere. Virg. 5. Æneidos,

Ipse grauis grauitérque ad terram pondere vasto Concidit.

Ad aliquem deum concidit hostia. Hoc est immolatur & sacrificatur alicui deo. Tibull. lib. 2. eleg. 2.

Concidere ex animi terrore. Lucret. lib. 3.

Concidere in aliquo loco. Propert. lib. 2. eleg. 3.

Qualis in herboso concidit Appidano.

In humo concidit sanguinolentus. Ouid. 6. Fast.

In ipso solo concidit pronus. Virg. 4. Æneid.

Concidere sub onere. Liu. Decad. 3. lib. 4, Magis nullius interesti, quàm tua T. Octauii, non inponi cernicibus tuis onus, sub quo concidas.

Repentè concidere. Stat. 6. Thebaid.

Repentè equus concidit. Cic. 2. de Diuinat.

¶ Concidere, Mori. Colum. lib. 8, Solæ capellæ, quanuis opimæ, atque hilares, subitò corridunt.

Areu concidere. Claud. 1. in Eutrop.

Armis. Valer. lib. 4.

Ictu fulminis. Lucret. lib. 3.

Macie. Ouid. epist. 20.

Concidimus macie: color est sine sanguine, &c.

Iuuencæ ictæ concidērant. Ouid. 10. Metam.

Concidere vulneribus. Cic. 3. Tusc. Constabat eos qui concidērēt vulneribus Cn. Pompeium vidērent, quum, &c.

In prælio. Cic. 1. Tuscul.

Corpus concidit magna ruina. Lucret. lib. 3.

¶ Animus concidit alicui: simul cum re. Cic. 3. Tusc. Quòd si cui, vt air idem, simul animus cum re concidit, à grauibus illis antiquis philosophis petenda medicina est, non ab his volu prariis.

Mens debilitata metu concidit. Cic. pro Domo.

Vita concidit. Id est perit. Lucret. lib. 4.

Animo, vel animis. Cæsab. bel. Gall. Hostes concidunt animis, atque vt ineribus dijecti fugam quærunt nequicquam.

Concidere mente, Idem. Cic. 3. Philipp. Allato nuntio de legione quarta, mente cuncidit.

Exanguis aque mortuus concidit. Cic. in Pisonem, Quid debilitatio atque abiectio animi tui. Macedonia prouincia nuntiata, quum tu non solùm animo tibi succederēt, sed quod Gabinio non succederetur, exanguis & mortuus concidisti?

Concidere in optima causa. Cic. ad Attic. lib. 3, Equis vnquam exstam amplo statu, in tam bona causa, tantis facultatibus ingenij, cōsilij, gratiæ, tantis præsidiis bonorum omnium concidit?

Per se concidere. Cic. Attic. lib. 10.

Mors laberā ēx tua ronsidenti. Cic. pro Lege Manil.

Lapsi concidentunt. Ouid. 5. Metam.

¶ Artes forcuses & actiones publicæ concidunt. Cic. in Orat.

Concidunt artificia, si nihil cumpetendi potest. Cic. 4. Acad. Sed quumodo id, si nihil comprehēdi possit, artificia cuncidere dicebas: neque id mihi dabas, &c.

Auxilium conridit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.

Bellum concidit morte illius. Tacit. lib. 18.

Calum concidere dicitur Cicero in Somnio Scipionis.

Concidit & exinguitur crimen. Cic. pro Rufcio Com. Nonne vt ignis in aquam conrectus cuntinuò refringuitur & refrigerauit, sic reficiens falsum crimen in purissimam & calsissimam vitam cullatum, statim concidit & extinguitur?

Domus concidit. Petr. Seneca Herc. Œtæ. 3.

Tibi cuncta domus concidit vni

Dum me genitor negat Alcidæ.

Fides conridit. Cicero pro Lege Manil. Nam tum quum in Asia res magnas permulti amisi cunt, scimus Romæ solutione impedita fidem concidisse.

Gentes concidunt. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Sic tempora verti

Cernimus, atque al as assumere robora gentes:

Concidere has.

Concidēre opet. Cic. 4. Verr. Neque enim ram facilè opes Carthaginis tantæ conridērēnt, nisi illud, &c.

Conridē t Troia. Ouid. 2. Trist.

Venti cone dunt. Id est quiescunt. Horat. 1. Carm. ode 12.

Conc. dere venas. Celsus dixisse videtur, vt verbum ἐμπιπτειν, & ἐμπιπτουσας, vocem Hippocrati familiarem, qua (vt enarrat Galenus) τὰς κάτω signifirat, exprimeret. Nam ἐμπιπτειν vel ἐμπιπτουσας cst, vt verbum è verbo exprimas, concidere. & vt antonat Budæus, τὰ κάτωτενα, id est cuncidere & conftringi. Inanitæ enim venæ conridunt & astringuntur.

Vrbs acerbissimo conflagrata incendio concidat. Author ad Herennium.

Concieo, concies, conciui, pen. prod. concitum, pcnul. corr. (καθ' ὑποτύπωσιν.) concière, vel Concio, contis, contiui, contitum, pen. prod. concire. eiusdem significationis, Conuocare. Liu. 2. ab Vrbe. Deinde ne vana vrbis magnitudo esset, acciendæ multitudinis causa, vetere consilio condentium vrbes, qui obscuram atque humili me cōciendo ad se multitudinem, naam è terra sibi prolem ementiebantur.

¶ Concire, siue concière, Commouere. Terent. Hecyra, 3. 1.

Fortassè vnum aliquod verbum inter eas iram hæc conciuerit. Liu. 2. ab Vrbe, Elatum domo Lucretiæ corpus in forum deferunt, conciētque miraculo (vt fit) rei nouæ, atque indignitate homines.

Magno molumine conciere aliquam regionem aut populum. Valer. Flacc. lib. 6.

-quanto Scythiam molimine Perses Conciērit.

Æstum. Lucret. lib. 6,

Quippe etenim primo quasi quendam conciet æstum.

Concire hostes. Plaut. Mercat. 16.

Lites alicui concire. Plaut. Asin. 14.

Tu ergo fare vt illiturbas, lites conciās.

Seditionem. Liu. 4. ab Vrbe, Quum ex composito relatum ad Senatum esset de seditione, quam Mecilius Metilius fugitiuo largitione pessimi exempli conciērent, &c.

Turbas vsque. Plaut. Amphit. 3.

Adeum vsque turbas conciet, atque inflmulabit eam probri.

Concitus (ὑποτύπωσις.) Participium, si est à Concieo, penultimam corripit: si à Concio, producit. Id est commotus. Quintil. lib. 11. cap. 3, Vt fraude aliquorum concita crcdatur.

Concitus ad tixam. Cic. pro Cecin. Quam personam iam ex quotidiana cognoscitis vita. Recuperatores, multorum assentatorum, cognitorii viduarum, defensoris nimium litigiosi, conciti ad rixam, inepti ac fluiti inter vinos, & c. hanc personam imponite Ebutio.

Æstu concitus. Valer. lib. 3.

Qui tibi Phryxe dolor, rapido quum concitus æstu

Respiceres, &c.

Cursu. Virgil. 12. Æneid.

Ira. Stat. 11. Thebaid.

Motu diuino. Ouid. 6. Metam.

Multa vi. Virgil. 11. Æneid.

Æquora ventis. Ouid. epist. 2.

Amnis imbribus. Ouid. 3. Metam.

Arma furoribus. Valer. lib. 5.

Dolor concitus amore læso. Ouid. 2. Trist.

Flumina. Ouid. 7. Metam.

Fretu. Virgil. 3. Æneid.

Globus. Silius lib. 11.

Quum iuuenem sæuis horrendum concitus armis

Inuasit globus.

Pericula concita toto mundo. Id est ab omnibus mundi partibus conuocata. Lucan. lib. 5.

Inde ruunt toto concita pericula mundo.

Poppis concita rapida aqua. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Sæua mariti ad memoriam concita fremunt. Virg. 12. Æneid.

Tympana pulsu. Horat. 3. Carm. ode 15.

Veterani per largitionem conciti. Tacit. lib. 1.

Concitum ferri. Id est conerta & violenter raptum ferri. Lucretius libro 3.

Omnia quæ propter debent per inane quietum

Æquè ponderibus non æquis concita ferri.

Concitor {κινοῦμαι} Verbale. vi, Belli conditores. Tacit. lib. 4.

Concito. concitas, penult. correp. {κινῶ, κινεῖς} concitare, Frequentatiuum, Valde commouere. Cicero 4. Acad. m. Quò enim spectat illud, quum artificia tolli queretis a nobis, tuli vi opiñces concitentur?

Concitari in aliquem, pro Trafei. Cic. 5. Verr.

Concitare se in hostem. Liu. 8. ab Vrbe.

Fuga se in aliquem loeum concitare. Valer. lib. 7. Argonaut.

In arma concitare aliquem. Ouid. 3. Fast.

In iram. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Clamore concitare aliquem. Ouid. 2. Fast.

Agmen concitare. Id est vrgere & impellere. Ouid. 14. Metam.

-fugientibus instat, & agmen

Concitat Antiphates.

Aura concitat alas. Valer. lib. 6. Argonaut.

Eurus aquas concitat. Ouid. epist. 7.

Venus arma aliquibus concitat Propert. lib. 3. eleg. 10.

Aura frigida concitat artus. Lucret. lib. 3.

Aures concitare. Propert. 3. eleg.

Fabula nulla iuas de nobis conuitet aures.

Concitare bellum alicui populo, & gerere. Cæs. 8 bel. Gall. Liuius 5. bel. Maced. Ita per totum simul orbem terrarum Æroli Romanis concitabant bellum.

Discordiam. Cic. pro Murena.

Equum contra aliquem. Liu. 2. ab Vrbe.

Concitare equum in hostes. Virg. 11. Æneid.

Concitare equum caleatibus. Liu. 2. ab Vrbe, Concitat calcaribus equum, atque in ipsum infestus Consulem dirigit.

Expectationem fui. Cic. ad Curionem, lib. 2. 1, Sic ad uos confirmatus reuertare, vt quam expectationem tui concitasti, hanc sustinere ac tueri possis.

Feras concitare, Agitare feras, venari. Ouid. 2. Fast.

Flammas. Seneca Hippol. 3.

Grauedines & destillationes. Cels. lib. 1. cap. 2, Quæ res maximè grauedines destillationesque concitat.

Inuidiam in aliquem. Cic. 2. Philipp. Tanta enim res est, vt inuidiam istam, quam tu in me vis concitare, cum laude non comparem.

Misericordiam populi. Cic. 1. de Orat.

Concitare morbos. Celsus lib. 2. cap. 13. At vomitus vt in secunda quoque valetudine sæpe necessarius est, sic etiam in his morbis, quos bilis concitauit.

Motum animis hominum. Cic. 1. Offic.

Nationes & seruitia. Pulbo Ciceroni, lib. 11. 13.

Odium in aliquem. Vide ODIVM.

Grauem offensionem in aliquam rem. Cic. 1. de Inuent.

Pituitam. Celsus lib. 6. cap. 6, Medicamenta verò intus quidem leuia danda sunt, pequid acrioris pituitæ concitent.

Æther concretas pluuias. Ouid. 2. Fast.

Risum. Cic. 2. de Orat.

Somnum concitare herba dicitur. Plin. lib. 20. cap. 18.

Vrinam. Plin. lib. 20. cap. 4.

Vires suas conetare dicuntur reginnes & eppida, quum aduersus hostem armati conuocantur eiues. Ouid. epist. 15,

Nec tu rapta time, ne nos fera bella sequantur,

Concitet aut vires Græca tota suas.

Animi motu concitari. Cic. 2. de Orat.

Animi perturbantur & concitantur re aliqua. Cic. in Orat.

Diuino instinctu concitatur animus à corpore abstractus. Cic. 1. de Diuinat.

Concitatus, pen. prod. {κεκινημένος} Participium. vt, Concitatus ardore animus. Cic. 2. de Finib.

Admirabile quodam ad philosophiam studio concitatus. Cic. de Claris Orat.

Colorationem alicuius concitatam esse ad studium cognoscendæ perciplendæque virtutis. Cic. 1. de Orat.

Concitatus ealeanibus equus. Liu. 8. ab Vrbe.

Erroribus concitatis animum hilarare. Catul. epigr 58.

Animi quodam impetu concitatum esse Cic. pro Murena.

Ratis remige & vento concitata. Seneca Thyeste, 5.

Concitatus terrore & metu. Cic. pro Lege Manilia.

Mundus concitatus, Mobiles orbes cæli. Seneca Agamem. 9.

Conditatus {κεκίνημαι} Nomen ex participio. vt, Concitatior cursus. Liu. 4. bel. Maced. Id est celerior.

Concitatissimi equi, apud Liu. 5. bel. Maced.

Mores corporis concitatissimus. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Conditator, pen. prod. {κινητὴς} Vrbale, Qui commouet. Cæsar 8. bel. Gall. Quod Corbeus author belli conditator multitudinis esset interfectus.

Tabetnariorum conditator. Cic pro Domo sua.

Conditatrix, pen. prod. {κινητικὴ} Verbale fœminin. vt, Conditatrix vis. Plin. lib. 26. cap. 10. Et lib. 19. cap. 8.

Conditatus {κεκίνημαι} Verbale, Commotio vt, Conditatio multitudinis, Cic. pro Cluent. Conditatio animi, Cic. de Diuinat.

Vehementiores animi conditationes. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1.

Mentis conditatio. Cic. 2. de Diuin.

Plebis contra patres conditatione & seditione nuntiata. Cic. de Claris Orat.

Aliuandam conditationē docendo ex ætimauit Isocrates. Quintil. lib. 2 cap. 8.

Modulatione collocationis & vocis, conditationem iudicum petere. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Concilium, Flos est Iasiones herbæ, vnico constans folio, sed ita implicato vt plura videantur Plin. lib. 22. cap. 22, Iasione, inquit, solus Syluestre habetur, in terra repens, cum multo lacte, florem fert candidum: eoeulum vocant.

Concilium, concilij. pen. corr. {συλλόγος, συναγερμός} Conuentus populi, & multitudo populorum diuerforum in vnum locum confluendi gratia congregata. Deriuatur autem non à conflio, siue à consensu, vt Festus existimauit & à concalando, hoc est conuocando: quòd omnes in vnum locum conuocentur. Virgil. lib. 10. Æneidos.

Conciliúmque vocat diuûm pater atque hominum rex.

Concilium quid differat à Comitiis, Vide COMITIA.

Concilium apud bonos scriptores, quarumlibet rerum ac personarum congregationem ac cœtum significat: vt apud Lucret. libro 1. concilium geniale est congregatio corporum primorum ad gignendum valens. Sic lib. 2.

Mulráque præterea magnum per inane vagantur

Conciliis rerum quæ sunt reiecta. Id est quæ non potuerunt cohærere ad res gignendas. Sic & aliis locis sæpius.

Concilium deorum, Concilium diuum. Cic. 1. Tuscul. Et Plin. lib. 28. cap. 6.

Cœtus & concilium. Cic. 2. de Finib. Quid enim necesse est tanquam mercenarem in mationarium cœtum, sic voluptatem in virtutum concilium adducere?

Mittere in concilium. Est iudices in concilium ad sententiam dicendam mittere, Cic. Verr. 3.

Concilium dimittere, Est sententiis dictis, aut amplius reo, aut non liquere pronuntiato à iudicibus, concilium missum facere. Cæs. lib. 2. bel. Gall.

Concilia cerásque hominum iure sociati, ciuitates appellantur. Cic. de Somnio Scip.

In cœtu concilióque proferre opinionnes. Cic. 2. de Fin.

Concilia & conuenticula. Cic. pro Domo.

Animarum concilia. Stat. 3 Thebaid.

Horrendum Cyclopum concilium. Virg. 3. Æneid.

Ferarum. Ouid. 10 Metam.

Iouis, Id est decurii qui circa Iouem sunt. Horat. 3. Carm.

Nobile Musarum. Stat. 6. Thebaid.

Sanctum patrum. Horat. 4. Carm. ode 5.

Amœna piorum. Virg. 5. Æneid.

Infausta. Stat. 3. Thebaid. Sic illas vocat qui interfectos bello maritos & propinquos ad rogum astantes flebant.

Inuolabile. Claud. 3. Paneg.

¶ Coire in concilium. Lucret. lib. 2.

Coactum. Vide COGO.

Adducere in concilium. Cic. 2. de Fin.

Admittere in concilium. Sallust in Cic.

Concilia colere. Virg. 5. Æneid.

Conuocare concilium. Vide CONVOCO.

Cœtus vel instituta dimittere, vel habita rescindere. Cic. 2. de Leg.

Defendere è concilio. Cic. de Nat. deor.

Fuisse in concilio Sallustium Cic.

Indicere. Vide INDICO.

Habere. Cic. 2. de Inuent. Hunc patet fuos concilium plebis habentem de templo deduxit.

Habere aliquem dirum concilia dicitur, qui tuncet deos est relatus. Virg. 1. Georgicorum,

Inque adeò, quem mox quæ sunt habitura deorum

Concilia, incertum est, & c.

Peragere. Vide PERAGO.

In diuini animorum concilii cœtúmq; profuisse. Cic. de Senect.

Seruidere è concilio. Cic. 1. Tuscul.

Vocare. Ouid. 6. Metamorphoseos,

Ingentes animo, dignas Ioue concipit iras:

Concilióque vocat, tectum quo nulla vocatos.

In concilium deorum vocari. Cic. de Diuinat.

¶ Concilium, pro Coagmento, vt notat Budæus. Lucret. lib. 1.

Corpora sunt porro partim primordia rerum,

Partim concilio quæ constant principiorum.

Concilabulum, pen. corr. {συναγωγὴ} Diminut. vnum. Plaut. Bacch. 1, Vt solet

Vt foret in iſtis ſieri conciliabulis. Liu. Qui nundinas & conciliabula obire ſolent.

Conciliabulum {συνέδριον} Locus in quem concilium conuenit. Plaut. in Bacchid. Quid ſi ad te veniat de ſubito prandii aut potatio forte, aut cœna, vt ſolet, fieri in iſtis conciliabulis? Idem in Trinum. Næ proteracrem me vſquam, vbi eſſee damni conciliabulum.

Conciliabula, Loca etiam eratẽ quibus ius dicebatur, licet foris inferiora eſſent. Interdum in municipij ius aſcendebant. Frontinus, Suni autem loca publica colonarum, vbi prius fuere conciliabula, & poſtea fuit in municipij ius relata. Quum autẽ Frontinus dicit conciliabulum fuiſſe, (interprete Vibieo) intelligit locum quendam coloniæ fuiſſe, & quandam coloniæ partem, vbi conuenticulum eſſet turidicum. Caeterum in conciliabulis ius dictum fuiſſe oſtendit antiqua lex, cuius hæc ſunt verba, Quam curator hac lege non erit, nunc quicunque magiſtratus erit coloniæ, municipio, præfectura, foro, conciliabulo, iure dicundo præerit, eius magiſtratus de eare iurisdictione, vbi eſſique datio, addictio eſto. Liuius tamen per fora & conciliabula, omnia quæ extra vrbem erant, maiora & munora oppida, caſtella, loca intelligit vbi exercitus in quibus eſſent conuentus aliqui iuridici. Ius ſuum vrebat. Decernuntſupplicationem in bidum valendiis cauſa in vrbe, & per omnia fora conciliabulaque edixerunt. Sic alius locys frequenter. Et Turnebo.

Concilio, cunctilas {συναλίζω, συναλίσω, συναγείρω} conciliare, Amore contingere, vel amicitiam inter quoſdã conſiituere. Plaut. Epid. to. ...ſtis legibus habeas heet.

M. Conciliauiſti pulchre.

Conciliare & commẽdare aliquid alicui. Cic. 3. De Finib. Quorum ratio nobis probatur, ſimul atque natum ſit animal, ipſum ſibi conciliare & commendari ac ſe conſeruandum, & ad eum ſtatum.

Conciliat & coniungit inter ſe hominet ratio & oratio. Cicero 1. Officiorum.

Conciliare & conſeruare. Cic. de Amic.

Animos hominũ conciliare, & ad vſus ſuos adiungere, proprium virtutis eſt. Cic. 2. Offic.

Conciliare aliquem ad alterum. Plaut. Mil. to.

...tua mihi vxore d. eam delatum & datum,

Vt ſe ad eum conciliaret m.

Conciliare aliquem alteri. Cæſar 5. belli Gallici, Eos ſingolatim Cingetorigi conciliauit.

Parentibus & diis immortalibus, & patriæ nos primùm natura conciliat. Cic. de Aruſp. reſpon.

¶ Conciliare, Eſt conciahere, vel comparare. Cicero de Amicitia, Virtus inquam, Cl anni, & tu Qu. Muti, & conciliat amicitias, & conſeruat.

Auro conciliatur amor. Propert. lib. 3. eleg. 13.

Pecunia conciliatur ſibi legiones. Cicero ad Cornificium, libro 12. 23. Proſectus obuiam legionibus Macedonicis quatuor, quas ſibi con ciliare pecunia cogitabat.

Conciliauit has res hominii natura. Cic. 4. Acad. Honeſte autem vi uere fruentem rebus his quas primas homini natura conciliet, & vetus Academia cenſuit, & c.

Conciliat eos haec res inter ſe, Cic. pro Roſc. Amer. Quum etiam feras inter ſe ſpecies natus atque educatus & natura ipſa conciliet.

Amorem ſibi conciliare ab aliquibus. Cic. pro Archia.

Amor conciliandus. Ouid. epiſt. 6.

Animum alicuius conciliare ſibi. Liu. 1. ab Vrbe.

Animos coniugum conciliare partus. Seneca Herc. OEtheo, 4.

Iudicum animos ſibi conciliare. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Affinitatem inter aliquos. Plaut. Poenum. Meus gnatus me ad te miſit, inter ſe atque tuos affinitatem vt conciliarem.

Arma alicui. Virg. to. Æneid.

Artes foas dicit, Eſt vt ibi alicui commendare artem ſuam, aut opus aliquod artis ſuæ. Quod. Trift. eleg. 13.

Authoritatem ei alicui. Plinius libro 33. cap. 2.

Conciliare alicui benevolentiã alterius. Cic. ad Nig. Figulum, lib. 4. 13. Tom omnibus amicis carco, quoru benevolentiam nobis conciliarae per me quoudam te ſuetio d. fenſa Reſpublica.

Ad benevolentiam animos aliquorum erga alios conciliare. Cic. 2. de Orat.

Charitatem ſibi. Cic. 1. de Finib.

Ciuitatem aliquam prouinciæ alicui conciliare. Cæſar 7. belli Gallici, Interim Lucterius Cadurcus in Rutenos miſſus eam ciuitatem Aruernis conciliat.

Conciliare ciuitatem aliquam amicitia. Cæſar 3. bel. Ciuil. Nonullas vrbes per vim expugnauit, reliquas ciuitates circumſtis legationibus amicitia Cæſaris conciliare ſtudebat.

Conciliare contentionem cum aliquo: cui Dirimere opponitur. Cic. ad Appium lib. 2. ep. 10. Ego autem eiuitus cum eo, qui tuas inimicitias ſuſcepiſſet, veteretn coniunctionem dirimiſſem, quam nouam conciliaſſem.

Amor conciliauit alicui dominam. Martial. lib. 12. epigr. 52.

Fidem in decoido conciliat amplibratio. Cic in Parti.

Fidem alicui ea conciliare famæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Cette ego, ſi fueres, titulom tibi reddere vellem,

Et ratam famæ coociliare fidem.

Gloriam conciliat magnitudo oegotij, gratiam æquitatis largitio. Cic. pro Murena.

Conciliare ſibi gratiam per rem aliquam. Cicero pro Lege Manilia.

Incommoda alicui Lucret. lib. 3.

Laudi ea maiorem. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Miſeros magis formina conciliat fui. Seneca Thebaid. 2.

Conciliare nugas. Plaut. Trinum. 13. 13.

Eo conductor metus de me nugas coocliauerit. Id eſt (vt aiit interpres) ob iſta nugatoria fuam rem metus egerit.

Odium re aliqua conciliare. Plin. lib. 28. cap. 8. Inteſtina & ſimum corum, quum id animal nollo cibo viuat, cum ſimiarum vrina, illius ſanuz inimicorum, odium omnium hominum his conciliare.

Opem potentium. Cic. Octauio.

Pacem. Terent. Heaut. 5. 5.

Exro ergo vt parem conciliem.

Conciliare pacem ab aliquo, pro Cum aliquo. Plaut. Moſtel. 16.

Pacem inter eaes. Cic. Lepido. lib. 10.

Pecuniam conciliare vel cogere. Cic. 4. Verr. Non mihi prætermittendum videtur, ne illud quidem genus pecuniæ conciliarę, quam tu à ciuitatibus ſtaturam nomine coegiſti.

Somnum conciliare, cui oppooitur Fugere ſomnũ. Plin. lib. 14. cap. 18, Thaſios duo genera vini facere prodiitur, vnum quo ſomnus concilietur, alterum vero quo fugetur.

Toros. Stat. 3. Syiu. 5.

Vires conciliare alicui. Stat. 9. Thebaid. Significat adiuuare vires alicuius.

Voluntatem alicuius conciliare ſibi. Cic. ad Att. lib. 11. Ad eorum voluntatem mihi conciliandam, maximo re mihi vſui fore video.

Voluptas eorom, quibus probari volumus, conciliandi. Cicero in Orat.

Conciliare ſuperiorem inferiori, per Hyſteron proteron, apud Virgilium 1. Æneidos,

Tu mihi quodcunque hoc regni, tu ſceptra Ioóemque Concilias. Vrba Æoli ad Iunonem. Vbi Seruius, Hyſteron proteron in ſenſu eſt. Non enim Iupiter conciliator Æolo, ſed Æolus Ioui, quaſi ſuperiori cõciliatur. Conuenianter autem aoui, Reconciliatur antiqui.

Amicè conciliari alicui. Horat. in Arte,

Ille bonis faueatque, & conciliet amicè.

Conciliat eũ hue. Plaut. Capt. 4. Id eſt, vt huc veniat, & obſiſtum moretur effice.

Surſum aliquid conciliare, apud Lucretii lib. 6, ſignificat in altum eleuare aliquid. ac ſi diceres, altiudini conciliare.

Aggere parres conciliantis. Ouid. de Remed. Amor.

Conciliatus, penultima producta {συνοικειωτής, ἑταιρικός} Participium. Plin. lib. 17. cap. 23. de ratione arbutorum loquens, Inter ſe obiaq; miſcentes, alligantiſque vna conciliati, turgultorum comitatu obiter rigo rati qua deficiuot.

Fœmina conciliata viro. Caul. epigram. 63.

Conciliatum mancipium. Id eſt emptum. nam omnis conuentio, conciliatio tum intimatur. Terent. Eunuch. 5. 4.

Fugitiue prodi, malè conciliate. Id eſt magno empto. Donarus.

Conciliatus {συνοικειωτής, ἑταιρικός} Nomen adiectiuum. Quintil. lib. 4. cap. 2. Ad rem accipiendam iudicem ſiem conciliatorem, docilioremq; & intentiorem.

Conciliatur, huius conciliatus {συζυγία} Verbale. Lucret. lib. 2.

Non ſieri partum, niſi conciliio ante coacto;

Nec quicquam commutari ſine conciliatu. Id eſt ſine congregatione & coagmentio ſemioa.

Denſus, vel (vt legunt alij) condenſus conciliatus. Lucret. lib. 2. Patuus. Lucret. lib. 2.

Conciliator Verbale, penul. prod. {συναλιστής, συναλλακτής} Interpres conciliationis.

Conciliator ſuiſſe earnis datus eſt popolo Iauios. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. Verres ocio meutum in curia fuiſſet; permanſiſſet, vi id ſe cõciliatore poſſet, ad pronum. deinde ei tertio, quod peruenit ad Ianium. hic enim conciliator fuiſſe earnis datus popolo. Hue dicit, quòd raro ſuiſſa cibus ſit populi & vulgi, non etiam oubilum.

Conciliatrix, penul. prod. {συναλιστρίς} Verbale formioium, Ea dicitur (inquit Feſtus) quæ veri conciliat vrores, & maribus vxores. Cic. 1. de Nat. deor. Non vides quàm blanda conciliatrix, & quàm ſui ſit lena ipſa natura?

Conciliatrix amicitiæ, virtutis opinio. Cic. de Amicit.

Oratio conciliatrix eſt humanę mentis ſocietatis. Cic. 1. de Legib.

Conciliatricula, penult. corr. Diminutiuum {συναλιστρίς} Cic. pro Sextio, Erat enim hominum opinioni oobiuiatæ ipſa blanda conciliatricula commendatus.

Conciliatio, Verbale {συναλισμός, συναγωγή} Cic. 4. Acad. Honeſtum autem quod ducatur à conciliatione naturæ.

Conciliatio & Conſociatio, ſunt ſecundum Cicero 2. de Nat. deor. Inter ſeque quaſi ciuili conciliatione & ſocietate coniunctos.

Coociliatio gratiæ. Cic. pro Cluent. At enim pecuniam Sialeno dedit Oppianicus, non ad corrumpendum iudicium, ſed ad conciliationem gratiæ.

Conciliatio ad. Cic. 3. de Finib. Prima eſt enim conciliatio hominis ad eã quæ ſunt ſecundum naturam. Id eſt coniunctio.

Conciliatus, penul. prod. {ἑταιρικός, ἑταῖρος} pro Conciliatione. Seneca epiſt. 98, Quum Cloduisiſdem vitiis grauioſus quibus oocens, conciliatum exereret in ipſa cauſa d. cloan.

Concinnus, Adiectiuum {εὔτεχνος, ἐμμελὴς, ἐυσύνθετος, ἐυσύμφυτος} Compoſitus & ornatus. Et con, & cinnus compoſitum, quod eſt genus potionis ex multis liquoribus confectum, authore Nonio. Plautus Perſa. 15. Sat. zdepol concinna facie. Plin. lib. 16. cap. 34. Paroa ſunt & angulo ſa, concinnioq; aque.

Amicis concinnus. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Concinnæ acutæque ſententiæ. Cic. de Claris Orat.

Aptus & concinnus ad rem reditus. Cic. 3. de Orat.

Concinnus & elegans. Cic. 5. de Finib. Cocciosus, deinde & elegans hoius Arifto. Plinius libro 35. cap. 10. Anoumerator his & Nicophanes elegans & concinnus, ita vt vetuſta opera pingeret propter æternitatem rerum.

Concinna & lepida citò fanierare afficiuot aoriom ſenſum faſtidioſiſſimum. Author ad Herenn. lib. 4.

Concinnæ & venuſtæ ſententiæ. Cic. de Claris Orat.

Hellio concinnus. Cic. to Piſonem, Hic autem non tam concinnus hellio, nec tam muſicus iacebat in ſuo Græcorum ſcetura, atque vino.

Concinna, distincta, ornata, festiua oratio. Cic 3. de Orat.
Sermo concinnus vr aque lingua. Horat. 1. Serm. sat. 10.
Tectorum. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17.
Versus. Horat. 2. epist. 1.
Ad persuadendum eoeinnus, perfectus & politus homo. Cicero in Pisonem.

Concinnitor, Comparatiuum { ὑμνητικώτερος. } Cicero in Oratore, Alij in eadem ieiunitate concinnotores, id est faceti, flotentes etiam & leuiter ornati.
Venus concinnior. Lucret. lib. 4.

Concinno, concinnas { ἁρμόζω, συνάδω, συναιδέζω } concinnare, Aptè componere, inquit Festus. Plaut. Asin. 5.
Auceps quando concinnauit aream, effundit cibum. Hoc est, apparauit, composuit, fecit.
Vides vt hæc concinnant? Cic. 5. de Finib.
Lutum cuneinnare, Præparare ad domum instaurandam. Plautus Rud. 4.
Coneinnare struices patinarias. Plaut. Menæch. 3. 26.
Vestem. Plaut. Menæch. 16.
Viam. Plaut. Stich. 5.
Vinum. Plin. lib. 14. cap. 20.
Concinnare eriam pelles dixit Plinius.
¶ Coneinnare, Facere, authore Nonio. Plaut. Amph it. 8,
Nulla res tam deliratos homines coneinnat euò.
Coneinnare fe leuem suis. Plaut. Trinum. 10,
Nunquam erit alienis grauis, qui suis fe eeuenimat leuem. Id est, facit, exhibet.
Coneinnare vxorem lacrymantem. Plaut. Amph. 6,
Lacrumantem ex abitu coneinnas eu tuam vxorem. Hoc est, lacrymari faeis ob discessum tuum.
Munuscolum alieui coneinnare. Trebon ad Ciceronem, lib. 12. 16.

Concinnator, penult. prod. { συνάδοντος } Verbale. vt, Coneinnator causarum. Vipianus in l. Nec quicquam. D. de Officio Proconsulis, Cicera adueeatos patiem em esse Proconsulem oporter, sed eum ingenio, ne coneemptibilis esse videatur: nec adeò dissimulare, si quos eausarum coneinnatores, vel redemptores deprehendat.
Coneinnatorem capillorum dixit Colum. lib. 1. 10 præfar.

Concinnatitius, a, um { ἁρμόζων. } Quod breuiter collectum & aptè fitum est. Apuleus lib. 2. Nam Milonis boni eóeinnatitiam meufulam rogatus aceubo rram.

Coneinnitas, penult. corr. huius coneinnitatis { ἁρμοστικὸς, συνάδων } Ornatus, elegantia. Cic. de Claris Orat. At quid est tam fractum, tam minutum, tam in ipsa quam tamen consequitur, coneinnitate puerile? Ornata sententiarum coneinnitas. Cic. de Claris Orat.
Verborum coneinnitas. Cic. in Orat.
Consequi coneinnitatem. Cicero de Claris Orat. Coneinnitatem appellat geometraliter omoem exornationem verborum, siue tropus sit, siue figura.
Aliquid coneinnitatis effiecre. Cic. in Orat.

Coneinne, Aduerbium { ἁρμοστικῶς. } Compositè, eleganter. vt, Coneinnè vestitus. Plaut. Epid. 5.
Coneinnè dicere vel scribere. Cic. 2. de Orat.
Coneinnè distribuere rem aliquam. Cic. 2. de Orat.
Coneinnè & blandè rogare. Cicero pro Roscio Comœdo, Hunc postea quam saltauit, rogare cœpit, blandè & coeinnè scilicet, Mentre. &c.

Coneinnitudo, penult. prod. huius coneinnitudinis { ἁρμόζουσα } Idem. Cic. 1. de Inuent. Splendoris & festiuitatis & coneinnitudinis minimum in fe continere debet.

Concinnatio { συνάδοντος } Verbale. Cato capite 106, Aquæ marinæ concinnatio.

Concino, coneinis. penult. corr. coneinui, concentum { συνάδω, ἁρμόζομαι } coneinere. Ex eon, & eano compositum, Simul canere. Cic. 1. Tuscul. Hæc quum præsiis & Rebilibus modis, qui totis theatris mœstum inferant, coneinuntur, &c.
Ad fores alieuius coneinere. Ouid. 3. Fast.
Olor coneinit. Ouid. epist. 7.
Coneinunt figua & tubæ. Cæsar 3. bel. Ciuil. Neque frustra antiquitos iuli tuum est, vt signa vndique coneinerent, clamoremq; vniuersi tollerent, &c. Luius 9. ab Vrbe, Coneinúntque tubæ, & signa inferuntur.
Lyra coneinere. Ouid. lib. 3. eleg 8,
Dicitur tnuicta coneinuisse lyra.
Mod is quibusdam coneini. Ouid. lib. 1. de Arte,
Ista tube faciant, quorum Cybeleia mater
Coneinitur Phrygiis exultata modis.
Ore pio coneinere. Stat. lib. 4. Sylu. 3.
In modum coneinere. Catul. epigr. 56,
Ite, coneinite in modum
O Hymen, &c.
Voce timnula carmina coneinere. Catull. epigr. 56.
Claffica coneinere rauro cornu. Lucan. lib. 1.
Dies lætos coneinere. Id est, laudibus extollere. Horat. 4. Carm. ode 2,
Coneines lætiósque dies, & vrbis
Publicum ludum.
Festa. Tibul. lib. 2. eleg. 6,
At madidus Baccho sua festa Parilia pastor Coneinet.
Laudes alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 5,
Victori laudes coneinuisse Ioui.
Omnia trista coneinuerant aues. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.
Plectro aliquem coneinere. Horat. 4. Carm. ode 2,
Concines maiore poeta plectro
Cæsarem. Id est laudabit & celebrabis.
Lætis fauoribus omni coeinitur vulgo. Stat. 10. Thebaid.
¶ Coneinere, inquit Festus, Conuenire est. Cicero 1. de Nat. deorum, Antiocho enim Stoici cum Peripateticis re coneinere videntur, verbis discrepare.

Concentus, huius concentus { συναίδειν, συμφωνεῖν. } Virg. 1. Georgicorum, -hinc ille autum concentus in agris. Cic. in Somnio Scipionis,
Qui aetant cum grauibus temperantia, qua bibiter concentus effieit.
Rauci concentus. Strat. 6. Thebaid.
Vehementior. Quinti. lib. 2. cap. 17.
Seruare concentum. Cic. 4. de finib.
Concentus & consensus. Cic. 2. de Diuinar.
Voluetes aera mulcent concentibus. Ouid. 1. Fast.
¶ Concentus in sermonibus etiam & colloquiis dicitur, quum duo vel plures inter se consentiunt, & idé pronunciant. Horat. 1. epist. 14,
Nuue age quid nostrum concentum diuidat, audi. Id est nunc dicam tibi quid obstet quo minus meum tibi conueniat.
Concentus, Concordia. Plin. Iunior in Paneg. Neque enim à te minore contentu, vt tolleres patronimos, quam à patre tuo, vt restitueres, exactum est.

Concentor, toris, in Deerctis Canonicis dicitur is qui consonat & coneinit canenti, sieut Sueentor, qui voce subsequens eaeuendo respondet, Præcentor, qui vocem præmittit in cantu.

Concentio, concentionis { συμφωνία } Verbale. Cic. pro Sextio, Nam quum agereur Togata, simulans, vt opinor, caterua tota, clarissima concentione in ore impuri hominis imminens concionaria est.

Concentia, concientiæ. Macrob. in somniu Scip. lib. 1. cap. 5. Sed & ad ipsam exili harmoniam, id est concientiam, hunc numerum magis aptum esse non dubium est.

Concio, generis, Vide CONCIO.

Concio, concionis. fg. à concio, concis { ἐκκλησία, ἀγορὰ, δημηγορία, ἀγυρὶς } Est (inquit Varilla lib 4. cap. 10.) multitudo congregata vel ex magistratus iussu, vel ex publici sacerdotis, vel interdum sua au thoritate & sponte propria ad audiendum oratorem concionantem in bonum publicum vtilitatem orum vocatur concio. In priore significato est Græcè ἐκκλησία, quâ nos pro Latina voce habemus. Festus, Concio, Concuentus, dicta quasi conuentio. Cic. de Amicit. Concio quæ ex imperitissimis constat, amen, &c.
Concio, & conuentus eiuium. Cic. 6. Verr.
Principum contiones. Cic. in Pisonem.
Celeberrimæ coniones. Cic. in Pisonem.
Oiba ab optimatibus concio. In ORBVE.
¶ Aduocare concionem Cæsar 3. bel. Ciuil.
Afcendere in concionem. Luius 2. ab Vrbe. Hoc est in locum fuggestum quæ vnde verba fiunt ad populum: exponit Gel. lib. 13. cap. 7. apud quem ibidem, in oratione contra concionem Metelli, Afcendi in concionem, conuersus est populi factus.
Auocare concionem. Vide AVOCO.
Conuocare ad vel in concionem. Vide CONVOCO.
Pro concione populi deierare. Sueton. in Caligula, cap. 24, Nec vnquam publica ne pro concione quidem populi, aut apud milites, nisi per nomen Druſillæ deieraut.
Produci in eoncionem. Cic. post reditum.
Summouere coeeionem. Cic. pro Flacco.
Voeare in concionem. Cic. 4. Acad. Quid me igitur Luculle to inuidiam, & eanquam in coeeionem vocas?
Vocata concioe virtutem multum laudibus eumulat. Tacitus libro 18.
Coeeionem antiqui masculino genere posuere. Festus.
Clamor concionis. Cic. 2. de Fioib.
Conte io legitima, dicitur quum populus legitimè conuocatus est, id est ab eo qui vocandi potestatem habet. Cicero de Opt. gen. Orat.
Eáq; donario fieret in theatro populo conuocato: qui locus eon est coeeionis legitimæ.
¶ Conein { ἀγορὰ } Ipsa oratio. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14, Legi concionem tuam: nihil illa sapientius.
Horribilis concio Aurunj, Dolabellæ præelara. Cicero Attico, libro 14.
Intermorruæ coneiones. Vide INTERMORIOR.
Turbulentę. Quinti. lib. 5. cap. 13. Præsertai enim turbulentis concionibus Cicentium Quintius.
Argumentum sententiámque concionis audire. Cicero de Aruspicum responsis.
Coeeionem habere, Est (inquit Gel. lib. 13. cap. 14.) verba facere ad populum sine vlla rogatione. Plaut. Menæch. 10,
Vt illum di omnes perduint, qui primus commentus est
Coeeionem habere, quæ homines oeeupatos occupat.
Potestate coeeionis habendæ priuare aliquem. Cicero Metello, libro 3. 2.

Concuncula, penult. corr. Diminutiuum { ἀγορίδιον. } Cic. ad Attic. lib. 2, Quæ mihi videtur vna concuncula eiamore pedisequorum no strorum esse pernota.

Conetionor, penult. prod. concionaris { ἀγορεύω, συναγείρομαι } coneionatus id est, Concionem habere. Cæs. 1. Tuscul. Quæ quum ita sint, magna ramen eloquentia est vrendum, aique ita velut superiore è loco coneionandum.
Coeeionari apud populum. Cæsar 1. bel. Ciuil. Quibus rebus cognitis Cæsar ad populum coeeionatur.
Coeeionari de aliquo, aut de re aliqua. Cicero ad Cornificium, libro 12. 22, Ac etiam de te coeeionatur: nec impune. nam sentiet quos lacessierit.
De religionibus sacris, & cæremoniis est coeeionatus. Cicero de Aruſp. resp.
Et turri alta coeeionari. Cic. 5. Tuscul.

Concionans { ἀγορεύων } Participium. Plin. lib. 34. cap. 8, Fecit & coeeionantem manu clara.

Coeeionator, penult. prod. Verbale { ἀγορευτὴς, δημηγόρος } Qui coeeionatur. Cic. 4. in Catil. Intellectum est quid interfit inter leuitatem coeeionatorum, & animum vere popularem.

Concionabund

Concionabundus, Qui concionatur. Liuius 5. ab Vrbe, Hæc propalàm concionabondus in diei re gris augebat iras hominum.

Conetionalis, penultima producta ¶ ἀγορασικὸς ¶ Adiectiuum, vt Conetionalis fenex. Qui concionatur & docet, siue concionari consueuit. Liuius 3. ab Vrbe.

Concionalis clamor, Qualis in concionibus esse solet. Cicero ad Qu. fratl. lib. 2. 11. Sed eodem die vehementer actum de agro Campano clamore Senatos propè concionali.

Concionalis bimulus. Vide suo vo o.

Concionale genus eaufarum, quod & deliberatiui dicitur. Quintilianus lib. 9. cap. 4. Iudiciale & concionale, vt materia varium est, sic etiam collocatione verborum.

Concionarius, Adiectiuum ¶ ἀγορασικὸς. ¶ Cic. ad Qu. fratl. lib. 2. 3. Vehementer esse prouidendum est opprimatur eocciosorato illo populo à se propè alienato.

Concionatorius, Adiectiuum ¶ ἀγορασικὸς. ¶ Gellius, Ecce autem pro tribicina Laconica, tibia quoque illa concionatoria in medium venit, & c.

Concipillare ¶ συναγωγίζειν ¶ Dictum à Næuio, pco corripere, & inuolare inquit Festus. Plaut. Trucul. 11,

quem ego

Assum iam iam concipilabo?

Concipio, concipis, penultima correp. conecpi, penultima producta, conceptum ¶ συλλαμβάνειν ¶ concipere. Ex eon, & capio, Stoici capere, apprehendere.

¶ Concipere mulieres dicuntur, quum vtrunque geniale semen in earum vtero coit ad fœtum faciendum. ¶ Aues etiam concipere dicuntur. Plinius libro 10. cap. 33. Perdices concipiunt superuolantium aſſatu.

Concipere ex aliquo. Cic. pro Cluent.

Oua concipere dicuntur pisces. Plin lib. 9. cap. 51, Ita fit vt sola piscium & animal parant, & oua concipiant.

Animo aut scrulli aliquid concipere. Tacit. lib. 3. Fraude aut vi ratum Agrippam ferre ad exercitus Germanicos, non seruili animo concepit. Simile est illud Patercul. libro 2. Varos Quinctilius quum exercituì qui erat in Germania, præcesset, concepit esse homines, qui nihil præter vocem membráque haberent hominum.

Alicuius ceti magnitudinem animo concepere. Quintil. lib. 12. cap. 10.

Auribus cupiditatem concipere. Cic. de Verr.

Ingenio concipere aliquid. Ouid. 1. de Remed. amor.

Mente concipere. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Ergo vbi vaticinos concepit mente furores.

Verbis concipere aliquid. Cic. 3. Offic.

¶ Buccina aerem concipit. Ouid. 1. Metam.

Æthera concipere mente. Ou d. 1. Metam.

Amorem rei alicuius. Ouid. 10. Metamorph. hoc os,

Sculpsit eburfformámque dedit, quæ forma nasci

Nulla potest, operisque sui concepit amorem.

Aquas concipit Iris. Ouid. 1. Metam.

Bella cum aliqu bus. Silius lib. 13.

Calorem. Celsus lib. 5. cap. 6. Donec omnis calor qui coeceptus est, finatur.

Curam. Virgil. 11. Æneidos,

-dueta & in concipe curam.

Dedecus. Cic. 1. Offic.

Dolorem à seipso. Cic. 3. de Nat. deor.

Flagitia animo. Cic. 1. de Nat. deor.

Flagitium cum aliquo. Cic. pro Sylla.

Flammam concipere dicuntiri tormenta. Cæsar 2. bel. Ciuil. Hunc sic diffulit venens, vti vno tempore agger, pluteis, tudo, turris, tormentáque flammam conciperent. Id est inflammarentur.

Ferdus. Virgil. 2. Æneidos.

Aut to bella cie, conceptúmque excute fœdus.

Fraudes concipere in. Cicero 1. Tuscul. Nam qui se humanis vitiis contaminassent, & se totos libidinibus dedidissent, quibus cæcati volut domestiei vitis atque flagitiis se inquinassent, vel in Repub. violanda fraudes inexplicabiles concepissent, vt demum quod dam tece esse fœlesnum à concilio deorum.

Furias. Virg. 4 Æneidos,

Ergo vbi concepit furias cuicia dolore, &c.

Furorem. Sil. lib. 5.

Furores mente suriis agi. Ouid. 2. Metam.

Habitus in pronunnando concipere. Quintil. lib. 3. cap. -

Ignem. Lucret. lib. 6,

Sæpa iacit flammas e oncepto protinus igne,

Irarum fœuos ignes. Valer. lib. 2.

Imperium concipere, & ex destinato foscipere. Rhenanos in Cattigat in Tacitum lib. 18.

Concipere inimicitias cum aliquo ex re aliqua. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Prodit Libo, atque exenfat Bibulum, quòd is iracundia summa cras, inimicitiasq; habebat eum priuatas cum Cesare ex æditatæ & prætoria concepras.

Intelligentias adom bratas animo mentéque. Cic. 1. de Leg.

Iras ingenies animo. Ouid. 1. Metam.

Iram acerbiorem intimo odio & corde. Cic. 4. Tusc.

Iusiurandum concipere, quid fi, ex verbi Taciti intelligere possumus, libro 13. finc 1mo: Sic enim inquit de delatoribus, Signo vltionis in accusatores data petiti à Cæsare Iunius Mauricus: à Cæsare. Domitiano, vt commentatiorum principalium potestatem Senatus faceret, per quos nosceret quem quisque accusandi popolesset. Consulendam tali super re Principem respondit. Principem. Vespasianum patrem. Senatus inchoantibus primoribus iusiurandum concepit, quo certarim omnis magistratus, exteri vt sententiam rogabantur, deos teiles adiuorabant, nihil ope sua factum, quo cuiusquam salui lxd reiuinque se præmium aut honorem ex calamitate cuiusm exp sitterepidis, & verba iusiurandi per varias ætas mutatibus quæ

flagitij cooscientia ioerat. Id est iit qui declarionum conscientia vrgebantur, concepsionem, hoc est formulam iuramenti murantibus, ve solent qui fallacter iurant. Idem alibi, Aurilia è Gallia hortantibus præfectis Batum à Vitellio deficiscor, vetus miles eunctabatur, sed adigentie Flacco dirit sacramentom, non vultu neque animo fatis affirmans. Et quum extera iusiuscto di verba conciperenc, Vespasiani nomen hæsitantes aur leoi murmure, & plerunque silentio trasmittebant. Concipient (inquit) di eli exprimerent, & integram facramcori formulam pronuntiarent: vi illi qui affeuerantes & præfidenter iurare conscientiæ fiducia. Est ergo concipere, ad certam formulam exprimere. Hæc Budæus.

Concipere libellos appellatorios, apud Vlpianum, l. t. in fine. D. de appellat.

Concipere luccm dici dicitur locus quicunque à Sole illuminatur. Lucret. lib. 1.

Maculam. Cic. pro Rosc. Amer. Ex quo sequa macula cocepta est, non modò cui non porcll, verum vique co permanat ad animum, vt summus furor atque amentia consequatur.

Metum in se. Plaut. Amph 4.

Igitur magis maiorem io modum in sese concipiet metum.

Morbum. Colum. lib. 7. cap. 5, Sed is morbus ætate plerunque concipitur.

Morem. Cic. 1. Tuscul.

Nefas aliquod mente. Ouid. 10. Metam.

Noxam. Colum. lib. 12. cap. 3.

Odium in booos. Cic. ad Quintres post reditum.

Opinionem. Colum. lib. 9. cap. 14, Notior est illa vetos agricolis concepta opinio.

Periculum conceptum parturire. Cicero pro Murena, Hoc quod conceptum & sepub. periculum parturit, consilio discutiam & comprimam.

Preces. Seneca Here. fur. 12.

Concipere radices dicitur arbor, quum agit radices. Vlpianus in l. Vitem. 6. D. Arborum surtim exsarum.

Concepto verborum. Pomponius l. 5. 2. 1. D. De verb. oblig.

Scelus magnum concipere. Cic. pro C. Rabirio, Quodnam scelus concepit tantum scelus tant quod in me tantum facinus admisit iudices?

Concipere in se fœdus. Cic. 3. Verr. Ac non se statuerit, non idem mans in sese fœdus concepisse, &c. Id est grauius peccasse.

Scelus cõcipi dicitur, quod insepiror. Rheoanus in Cassig. in Tacitum, lib. 18.

Semina concipit terra. Cic. 2. de Nat. deor.

Stim. Ouid. 5. Metam.

Spem. Ouid 6. Metamorphoscos,

-iugulum Phlebia parabat,

Spémque fuæ mortis viso conceperat ense.

Spem alicuius regni. Colum. lib. 3 cap. 9. Spem futorarum victoriarum concipiunt propatata sobole generosi animanti. Liu. 4. ab Vrbe,

In ea Sp. Melios spem regni concepcrat.

Spem de aliquo concipere. Plinius Iunior lib. 1. epist. 10.

Spe aliquid concipere. Liuius Dread. 4. libro 3. Hoc spe conciperc, audaces animi fuisse.

Summas. Liu. 3. ab Vrbe, Difficile ad fidem est, in tam antiqua re quot pugnauerint eccidentive, exacto affirmare ou mero. Audcerasmen Anius Valerius concipete summas, &c.

Summa de aliquo concipere. Quintil. in proœm. lib. 6.

Superstitiosa concipunt animi imbecilli. Cic. 2. de Diuin.

Triste aliquid concipere pectore. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Pectore concipio oil nisi tristle meo.

Vadimonium. Cic. ad Quin. fratcem, lib. 2. 16. Tecbatium quòd ad se misciim, perfalsi & humanier etiam grauiter mihi agit. negat enim in tanta multitudine eorum qui vnà cilsent, quenquam fuisse qui vadimonium concipere posset. Id est qui vadimonij formulam dictare posset. Inde cooccptum iusiurandum, quod certa formula dictum est. Budæus.

Ventum. Plin. lib. 16. cap. 35, Platani plurimum ventorum concipiunt propter denfitatem ramorum.

Concipere verba. Lin. 7. ab Vrbe, Super lectum stãs ferro intento, nisi in quæ ipse concepisset, verba iurarer, se patris eius accusandi causa se conclium plebis nonquam habiturum, &c. Ouid. lib. 10. Metamorphoseos,

Tum verò Paphius plenissima concipit heros

Verba, quibus Veneri graces agit.

Concepta verbis iurare. Id est dictatis à deferente iuramentum, & ex arbitrio adiurantis: hoc est adigentis ad iusiurandum pernotatis. Plaut. Pseud. 5.

Iurastin' te illam nulli venditurum, nisi mihi?

BAL. Fateor. CAL. nempe conceptis verbis. BAL. etiam consultis quoque. Id est non modò dictatis à te verbis, sed etiam cogitatis, animadertisq; premeditatis. Hæc Budæus.

Concepta verba pcierare. Cic. pro Cluent. Dixit se scire illum verbis conceptis peierasse. Id est incapitabili periurio sese contaminasse, inquit Budæus. Sic Valerius Maximus libro 4. capite 1. de Africano posteriore.

Vires concipere. Plinius lib. 17. cap. 22.

Suc inde oteultas vires & pabula terræ Pingola cõcipiuot. Virgilius 1. Georgic. De agris.

Vitium concipere, 3. de Leg. Quo perniciosius de Repub. mereatur vitiosi principes, quòd non solùm vitia concipiant, sed ea infundant in ciuitatem.

Voces alicuius meote concipere. Ouid. 1. Fast.

Concipere & comprehendere animo voluptatem. Cicero 2. de Finibus.

¶ Vota. Ouid. 7. Metam.

Concipiuntur, Passiue dixit Lucret. lib. 1.

-per te quoniam genus omne animantum Concipitur, &c.

Pars animæ concipitur cordis parte quadam, quam ventriculum cordis appellant. Cic. 2. de Nat. deor. Id eſt, continetur.

Concipients { σωληνοειδὲς } Pars. cipium. vt, Concipiens & Comprehendens natura. Cic. 2. de Nat. deor.

Spiritus pluta iuſſo concipient. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Conceptus { συμπαθητικὸς, ὁμοῦ } Participium. vt, Concepta æſtu peſtis. Colum. lib. 7. cap. 5.

Conceptum aliquid ac méditatum. Cic. de Aruſp. reſp.

Conceptæ & leonæ. Plin. lib. 8. cap. 16.

Ex virginis furtivo ſtupro conceptus. Seneca Troad 4.

Furto conceptus dicitur, qui non legitimo matrimonio natus eſt. Quid. 2. Faſtorum,

Iam tria lultra puer furto conceptus agebat.

Crimen conceptum. Id eſt conceptus fœtus ex impio quodam & nefario concubitu. Ouid. 10. Metam. de Cinyra,

Semina fert vitro, concepiæque crimina portat.

Cooceptum furti in iure dicitur, quum apud aliquē rebibus præſentibus, furtiua res quæſita & inuenta ſit. Nam in eum propria actio conſtituta eſt, quanuis furnon ſit, quæ appellatur concepti. 5. 4. 1oſt. de oblig. quæ ex delict. & apud Paulum lib. 2. Sent. cap. 31. Horoman.

Infans malè conceptus, I d eſt non ex legitimo vito. Ouidius 10. Metamorph.

¶ In bonam & æquum cooceptæ actio. Papinianus in l. Quæſtum eſt. D. de Sepulchro violato, Dixi cum recte ea actione experiri, quæ in bonum & æquum concepta eſt: id eſt qua actione qui experitur, ita intendere petitionem poteſt, vt non vltra petat, quàm quod præſtari & æquum & bonum eſt. Budæus.

Dulcedinem alicuius conceptam aomo inclusam continere. Cic. Antequam iret in exilium.

Conceptum fœdus excutere. Virg. 12. Æneid. Id eſt placitum animo fœdus prædeſtinatumque vi ſtat. Seruius.

Furor conceptus. Seneca Hippol. 3. 14.

Furor ex malefictis conceptus. Cic. 7. Verr.

Conceptum ferras Mœnas Lyæum. Seneca Herc. OEth. 4.

Numen conceptum virginco pectore. Lucan. lib. 5. Id eſt diuinus & fatidicus ſpiritus ingreſſus Pythiæ virginis pectus.

Semen conceptum. Cic. 2. de Diuinat.

Turpitudo atque infamia aliquot iam per annos alicui conceptа. Cic. 2. Verr.

Conceptus, huius conceptus { σύλληψις } pro ipſo fœtu. Plin. lib. 20. cap. 23. Non edendum graueſtis, nili mortuo cooceptu, quippe etiam impoſitum ciiert. De Siſymbrio loquitur.

¶ Conceptus { σύλληψις } Actus ipſe cõcipiendi. Cic. 1. de Diuin. Quæ dam eam ex hominum peculdumve conceptu & ſatu, oſtenſorum exercitatiſſimi interpretes extnemt.

Terræ conceptu generari & cæli. Cicero de Vniuerſit. Oceanum Salaciámque cæli ſatu tertiæ; cooceptu generatos edmóque memorenus.

Conceptus animi. Firmic. lib. 5. cap. 13. Mars homines facies ſuperbos, audaces, ſznos, iracundos, & qui omnes animi ſui conceptus ſludeant ad finem vique deducere.

Conceptus { σύλληψις } Verbale, Idem. Plin. lib. 22. cap. 22. Chryſippus & cooceptionibus eam putat conferre multum. De caucalide herba.

Contra naturam conceptio. Cic. 2. de Diuinat.

Extraordinatus conceptio. Paulus in Lactio oegotiorum. D. de Negotiis geſtis, In extraordinatiis iudicis vbi conceptio formularum non obſeruatur, hæc ſubſultas ſuperuacua eſt.

Verborum conceptio. Pompoonius in l. 5. 5. D. de verb. oblig. Stipulatio autem eſt verborum conceptio, quibus is qui interrogatur, dat rum fagiturue ſe quod interrogatus eſt, reſpondeiit.

¶ Conceptio, abſoluté, Idem quod formula. Cicero de Inuent. libro 2. In iure exceptiones poſtulantur, & quod ammodo agendi poteſtas datur, & omois conceptio priuatorum iudiciorum conſtituitur. Paulus l. 3. D. de accuſa. Libellorum inſcriptionis cooceptio talis eſt.

¶ Conceptio. apud Virtuuium comprehenſio eſt, & complexio, vt quum ab eo mundus definitur omnia naturæ rerum cooceptio ſumma. Mundus enim fua amplitudine rerum ſummam complectitur, continet, ærcet. Turnebus.

Conceptaculum, conceptaculi, genul. corr. { σωμασκήσεις } Vbi quid concipitur. Plioni libro 11. cap. 37. Superbia aliubi cóceptaculum, ſed hic ſedem habet. Id eſt in ſupercilijs.

Conceptiuæ feriæ Feſto dicebantur, quæ certis diebus quotannis obſeruabantur, vt Sementiuæ & Compitalitiæ. Feſtus, Erant autem apud veteres quatuor publicarum feriarum genera. Nam aut ſtatuæ erant, quæ certis & eis dirbus quotannis obſeruabantur, & eodem ſemper die in faſtis annotabantur: nos hodie feſta immobilia vocamus. Aut cooceptiuæ, quæ quotannis quidem ſiebant, ſed modò hoc, modò illo tempore, vt magiſtratui videbatur: quales erant Latinæ feriæ, Sementiuæ, Compitalia, & Agonalia. Imperatiuæ verò, quæ quotannis fieri non conſueuerant, ſed propter valeudinem Principis, aut inſignem victoriam, aut etiam imminens periculum à magiſtratu imperabantur. Nundinæ autem feriæ erant ruſticorum cauſa, nooo quoque die inſtituitæ, vt quum octo diebus in agris ſuiſſent, ad emenda neceſſaria nono die in urbem conuenirent. Vide hæc latius apud Macrobium, lib. 1 Saturnal. cap. 19.

Concepto, ptas, ptare, Frequentatiuum. Arnobius libro 4. aduerſus genies, His io locem prodeſſe generationibus dij veſtri, quibus aſini, porci, canes: quibus immunda hæc omois cooceptatur & gigniuur terrenarum proluuies beſtiarum?

Conciſus, Conciſa, Vide CONCIDO.

Concito, concitas, concitare. Vide CONCIO, concies.

Conclamo, cooclamas, penultima producta { ἐκκλησιάζω } conclamare, Simul clamare. Cic. 2. Philip. Quum vos vniuerſi vna meoic atque voce iterum à me conſeruatam eſſe Reimp. conclamaſtis.

Conclamant ſocij latum Pæana ſecutl. Virg. 10. Æneid. Id eſt præ gaudio eſſerunt ur clamore.

Conclamare, cum gerundio. Virg. 2. Æoeid. Ducendum ad ſedes ſimulacrum, orandáque diuæ Numina conclamant.

Cum indecora exultatione cooclamant. Quintilianus libro 2. capite 3.

Conclamare iterum altiore voce. Catul. epigr. 39.

Conclamare ad arma. Liuius 3. ab Vrbe.

Socios. Ouid. 3. Metam.

Victoriam. Cæſar 5. belli Gal.

¶ Conclamare, pro Clamare. Cæſar 1. bel. Gall. Quos quũ apud ſe in cætris Aruouiſius conſpexiſſet, exercitu ſuo præſcante, cooclamauit, quid ad ſe veoirent?

Planctu conclamat vterque Iſthmos. Stat. 6. Thebaid.

Cooclamant, Imperſooale. Plaut. Menæch. 2. 4. Vis conclamari auctionem ſore quidem?

Conclamatum eſt. Terent. Eunuch. 2. 2.

Drſne, iam conclamaimm eſt. Vbi Donatus, Conclamatum eſt, tranſactum ac fininm. vt, Cõclamata corpora quæ nihil reliqui iam habeni ad vitæ officia. Lucanus lib. 2.

-corpora nondum

Conclamata iacent. Aut Conclamarnm, ſatis deploratum, ſuſſique vociferarum eſt: quia dixerat, O infortunatum ſenem, ſi & hic amare cœperie. Tanquam dicat, Iam oreiſum patrem, tandem ſcimne, iámq; deſtemus. Hæc Donat. Seruius autẽ exponens illud lib. 6. Æneidos, Pars calidos lauces, &c. Plioius inquit, in naturali hiſtoria dì cit hanc eſſe cauſam vt motiui & calida abluantur, & pet interualla conclamentur: quòd ſolet plerunque vitalis ſpiritus exclufus putari, & homines fallere. Denique refert quendam ſuppoſitum pyræ, adhibitis ignibus erectum eſſe, nec potuiſſe liberari. Vnde & ceruabantur cadauera octo diebus, & calida ablinebantur: & poſt vltimam conclamatiooem combuebatur. vnde traxit Tereotius, Defineiam conclamauit eſt. Hæc Seruius.

Conclamare vaſa, Exercitu caſtra monuro, conclamari ſoler vaſa colligari. Cæſar 1. bel. Ciuil. Quo cognito ſignum dari iubet, & vaſa militari more conclamari.

Conclamatio { κραυγάσμων } Verbale, Multorum clamor. Seneca, libro 2. de Clementia, Et qui ille in vrtiuo ad edem Bellonæ ſedens exaudiſſet conclamatiooem tot millium ſub gladio pereuntium, &c.

Lamenta, conclamationes. Tacit. lib. 20.

Conclamito conclamitas, penultima correpta { κραυγάζω } conclamitare, Frequentatiuum. Plaut. Merc. 3. Conclamitare tota vrbe, & prædicare.

Concludo, coocludis. conclauſi, conclauſum { κατακλείω } concludere, Simul claudere, concludere. Vude Cooclauſa ſtmina apud Columellam, lib. 3. cap. 12. Eadémque velut cooclauſa & coarctata ſemina comprimere atque ſtrangulare.

Concludae, coodaoas, neutri generis. vel hæc concluſis, huius concluſis, penultima producta { κλειστὸν, κλεῖθρον } Eſt, inquit Donatus } ſeparatior locus in interioribus ædibus: vel quòd intra cum loca multa & cubicula clauſa ſint adhærentia triclinio. Terentius Heaut. 5. 1.

Eſt mihi vltimis cooclaue in ædibus quoddam retrò. Sic Cicero 2. de Diuinat. Concluſae illud vbi erat manſurus, ſi tre perrexiſſet, proxima nocte cornuit.

Commitere ſe io cooclaue. Vide COMMITTO.

Concluae Cicero pro Triclinio vſus eſt, licet triclinij vocabulo vtatur 6. Verr. Nam vt in ſingula cooclauia, quæ iſte non modò Romæ, ſed omnibus in villis habet, ricecoo lectos optime ſtratos cum ceteris ornamentis conuuij quærerer, oimium multa comparate videretur. Budæus.

Conuertere cooclaue in ſuum ædium. Neratius in 1. Quod conclaue. D. de Damoo infecto, Quod cooclaue binarum ædium dominus ex aliis ædibus in alaram ædium vſum conuertit, &c. Vbi cooclane cubiculum vel quancunque ædificij partem vocare videtur, ad quod duabus clauibus acceditur, Id eſt duobus oſtiis. Budæus.

Currere per totum concluae. Horat. 2. Serm. ſat. 6.

Inferior portieus & eius cooclauia ſuot rectè. Cicero Qu. fratri libro 3. 24.

Cooclauia, dicuntur loca quæ clauc clauduntur, inqnie Feſtus.

Cooclauata, diecbantur quæ ſub eadem erant clauc. Author Feſtus.

Conclauium, conclauij { σκῆνος } Idem. Plaut. Aulul. 12.

Et conclauium mihi perpium ſcitis?

Concludo, coocludis, concluſi, concluſum, penult. prod. { κατακλείω, συμπεραίνω, συγκλείω, συμπληρῶ, συμπίπτω } coocludere, Simul claudere.

Auras cooclude re follibus. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Concludere in cauca. naui, &c. Plaut. Curcul. 8.

-quia enim in cauca ſi fuerit

Concluſi. Idem Rudente, 10.

-ibidem in naui concluſit ipſe.

Intelligentiam in animo, animum concluſit in corpore deus. Cic de Vniuerſit.

Concludere ſe in cellam. Terent. Adelph. 4. 2.

Nam me iam io cellam aliquam cum illa concludam. Plautus Caſina, 2. Concludere in feneſtram firmiter.

In paruum quodam & angoſtum locum concludere ius ciuile. Cic. 1. de Leg.

Cooclude re aliquid. Terent. Ennuch. 4. 3.

Concludat hic. Terent. Andr. 2. 3. Vt ab illa exclndar, huc concludar. Legiur &, hac concludar.

¶ Concludere res multas in vnum diem. Terent. Ennuch. 5. 9.

An fortunam colludem, quæ gubernatrix fur,

Quæ tot res, tantas, tam opportunè in voum concluſit diem?

Concludere

Concludere aliquem in angustissimam formulam sponsionis Cic. pro Rosc. Comœdo.
Orator concluditur in ea quæ func in vsu ciuitatum vulgari ac forensi. Cic. in de Orat.
¶ Cingitur atque concluditur ipse portus vrbe. Cic. 5. Verr.
Sulco concludere locum tecto. Virgil. 1. Æneid. Id est ad tectum. Seruius.
Domo aliquem concludere. Senec. Hippol. 2.
¶ Concludere, pro obturare. Valer. Flac. lib. 1. Argon.
¶ Concludere, Finire. Cicer. de Amic. Quemadmodum ad illam primam redeamus, eámque ipsam concludamus aliquando. Budæus.
Verborum defectipus ordo aliàs alia terminatione concluditur. Cic. in Orat.
Concludere atque perorare. Cic. ad de Orat.
Concludere ac definire orationem. Cic. 4 Verr. Vt aliquando totam huius generis orationem concludam ac definiam.
Concludere multa vno fine. Cic. 4. de finib. Et duo nobis opera pro vno relinquunt, vt alia summus, alia appetamus, potius quàm vno fine omnia concludant.
Argumentationem. Cic. in Orat.
Argumentum ratione. Cic. in Orat.
Conclusorum me esse crimen decunarum dixeram. Cic. 5. Verr.
Concludere epistolam. Cic. Attic. lib. 9. Concludis epistolam quan dam hoc modo.
Concludituir extremum. Cic. ad Attic. lib. 11.
Peroratione m. Cic. in Orat.
Circunscriptione quadam comprehendere ac concludere sententiam. Cic. de Claris Orat.
Explere atque concludere sententias. Cic. in Orat.
Versum cócludere, Est verfum perficere fuis numeris & pedibus, nulla etiam adhibita elegantia. Horat. 1. Serm. fat. 4.
Neque enim concludere versum
Dixerit esse fatis.
¶ Concludi ur verbis interditi, pro comprehenditur. Cicer. pro Cecin. Ea enim verbis interditi non concludutur: tamen sententia iuris atque authoritate retinetur.
Laus æquitatis, integritatis, facilitatis, ad extremum ludorum voluptate concludiur. Cic. pro Murena.

Concluſus, pen. prod. Ἐπιχείρημα ἐξαίτιας] Participium, vt, Concluſa aqua. Cic. 2. de Nat. deor.
Corio concluſæ res. Lucret. lib. 4.
Propter eáque ferè res omnes, aut corio sunt, aut cute concluſæ, &c.
Loues concluſa. Lucret. lib. 4.
Circunscriptio. Cic. in Parad.
Concluſum & comprehenſum. Vide COMPREHENSVM.
Concluſum opponunt ei quod dicunt Disputsum aut diſſiparum. Cic. 2. de Orat. Omnia ferè quæ sunt concluſa nunc artibus, diſperſa & diſſipata quondam fuerunt.
Perfectum atque concluſum. Cic. 4. Verr. Inuenitis id facinus natum à cupiditate, audum per ſuſpectum, crudelitate perfectum atque concluſum.

Concluſe Aduerbium (Ἐπιχειρηματικῶς.) Cic. in Orat. Quum, vt ſit, fortaſſe aliquod concluſe, aptè, dicerent. Hoc eſt, numeroſam periodon fundcrent.

Concluſio, Verbale (ἐπιχείρημα, συλλογισμός.) Finis & perfectio.
Vocis moderatio, & verborum concluſio. Cic. 3. de Orat.
Concluſio dicitur, quam Græci ἐπιλογον, noſtri modo peroration em, modò cumulum vocant. Nam cumulus proprie accruus eſt: & in concluſione omnia quæ in vnum accrium colliguntur. Sipont.
Extrema pars & concluſio muneris & negotij. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. r. Vt tanquam portæ boni, & actores induſtrij ſolent, ſic in in extrema parte & concluſione muneris ac negotij diligentiſſimus ſis.
Acutæ concluſiones. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Certæ & crebræ. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Subtilis, & ad morem Dialectiorum formata. Quintil. libro 7. cap. 4.
Nulla concluſio eſt aſſumpſione non conceſſa. Cic. 2. de Finib.
Vna concluſione finiri. Quintil. lib. 3 cap. 3.
¶ Concluſio, pro Argumentatione & ratione. Cic. 4. Acad.

Concluſuncula, prnult. corr. Diminutiuum. Cic. 4. Acad.
Controrulæ quædam ac minutæ Stoicorum concluſiunculæ. Cic. Tuſcul. quæſt. lib. 2.

Concoctio. Vide COMPOTATIO.

Concolor, pen. corr. concoloris, pen. prod. om. g. (ἰσόχρως) Eiuſdem coloris: vt, Concolor cicatrix. Plin. lib. 28. cap. 9.
Flos de ſanguine concolor ortus. Ouid. 1. Metam. de Adonide.
Concolor eſt ei. Colum. lib. 7. cap. 3.

Concopulo, concopulas, concopulare, Idem quod ſimplex copulare. Lucret. lib. 6.
Denique res auro argentum concopulat una, &c. Chryſocollam intelligi ait eſt auri gluten: quod quomodo fiat dice ex Plinio lib. 33. cap. 5. Lambinus.

Concoquo, concoquis, penult. corr. concoxi, concoctum (πυρόω, πέσσω) Concoquere. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 10. Vel ad fucum afferre ligna, ac eibum concoquere.
¶ Concoquere cibos. Cic. 2. de Nat. deor. Eadémque hæc auis ſcribitur conchis ſe ſolere complere, eáſq; quum ſtomachi calore concoxerit, euomere. Catul. epigr. 10,
-bene nam valetis omnes Pulchrè concoquitis.
Ad concoquendum facillimus eibus. Cic. 2. de finib.
Miuari & concoqui vt poſſit quod alius recipit, atrectid & continet. Cic. 2. de Nat. deor.
Κρίνω concoquere. Cicero Varronis lib. 9. 4. Nunc vide vtra te κρίνω magis delectet, συγκρίνειν ne, an hæc quam noſter Diodorus non concoquebat.

¶ Concoquere, per tranſlationem, pro Ferre & pati. Liuius 4. ab Vrbe, Vt quem Senatorem concoquere ciuitas vix poſſet, regrm ferret.
Diu deliberare & concoquere virum, &c. Cicero pro Qu. Rosc. Comœdo.
Concoquere odium. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 14, De epiſtol. Vatinij riſ. ſed mc ab eo ita obſeruari ſcio, vt eius iſta odia non ſordeam ſolum, ſed etiam concoquam.

Concorbus (κυπρωθέω.) Participium, vt,
Odores oliua concocti. Lucret. lib. 2.
-miſtos in corpore odores,
Concoctoſque, ſuo contactus perdere viro. Id eſt virulentia & malo odore. Odores concoctos, Id eſt vngentis odorata cum oleo cocta.
¶ Concoctus, pro Cocto. Celſus lib. 3. cap. 22. De tabe.

Concoctio, Verbale (πέψις, πύωσις.) Plin. lib. 11. cap. 37, Aues quoque geminos finus habent, quæ dam vnum quo mergunt ac recentia: vt guttur alterum an quem ex eo dimittunt concoctionc maturata.

CONCORDIA, Italiæ vrbs Carnorum. Plinio lib. 3. cap. 23. & item Melæ & Ptolemæo, nomine adhuc durante. ¶ Eſt & Concordia, Hiſpaniæ ciuitas Ptolemæo: & Concordienſes, Baticæ populi.
Concordia, dea apud Romanos: cuius xdem C. Flauius, Cn. ſilius dedicauitin area Veiana, ſumma inuidia nobilium. Luius lib. 9. ab Vrbe. Cic. pro Domo, Si fedem ipſam ac templum publicæ conſilij religione Concordiæ deuinxiſſet. De Concordiæ feſto & templo, vide comment. Iſidor. Ouid. pag. 75.
Cella Concordiæ. Cic. 2. Philipp. Quum in hac cella Concordiæ (ô dij immortales) in quo me Conſule ſalutares ſententiæ dictæ ſunt, &c.

Concordialis (φίλτρον) Herba eſt ſylueſtris, papaueri ſimilis, quæ quod gregatim oculorum medcatur, a Dioſcoride Argemone eſt appellata.

Concorporo, concorporas, pen. corr. (συσσωματόω) concorporare, Simul corporare, & ex pluribus miſtis vnum facere. Plinius libro 22. cap. 24, Srmper muſtum ex vetere vino vtiliſſimum, facilimque cum melle concorporatur. Idem lib. 27. cap. 13, Eademque vtiliores concorporat.

Concors, concordis, om. g. (ὁμόνοιος, ὁμόφρων, ὁμόνους, ὁμοιόνους) Qui vnius mentis, ſiue vnius animi eſt. Plin. Auluſius.
Et multo fat ciuitas concordior. Cicero 1. Tuſcul. Aliis cor ipſum animus videtur, ex quo excordes, recordes, concordéſque dicuntur.
Amicitia & charitate concordi ſe complexi. Cic. de Vniuerſ.
Animæ concordes. Virgil. 6. Æneid.
Concordes aquæ. Plin. lib. 3. cap. 9. Nec antè Nilus, quàm ſe totum aquis concordibus rurſus iunxit.
Vnanimo niſu & concordibus auſis. Silius lib. 6.
Concors figura. Plin. lib. 7. cap. 12, Diuerſarum quidem gentium natalcs tam concordi figura reperiri, vt neque omnem eſſe tarationem.
Æquata fronte & concordi utrere fæuo. Silius lib. 16.
Iranaugo concordia ferre. De equis dictum. Virg. 3. Æneid.
Concordiſſimi fratres. Cic. pro Ligar.
Fuga concors. Silius lib. 16.
Infania. Sil. lib. 4.
Ambobus velox virtus geminuſque cupido
Laudis, & ad pugnas Martemque inſania concors.
Mentſe. Lucan. lib. 4.
Mules. Id eſt mules concordes. Sil. lib. 8.
Parcæ. Virgil 4. celoga,
Talia ſeela fuis dixerunt currite fuſis,
Concordes ſtabili fatorum numine Parcæ. Nam & quod vna dixerit, id ſe ſequuntur. & ſita ſunt ſtatuta fatorum. Horatius,
Quod ſemel dictum, ſtabiliſque rerum terminus ſeruat. Seruius. Parcs concordes & ſine lite. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.
Pax. Ouid. 1. Metam.
Præſidis concordibus cingere aliquem. Claud. 2. Paneg.
Simulacra. Sil. lib. 13.
Succedum ſimulacra rerum concordia, patris
Vnanimique ſimul patrui. Id eſt æqualia. De Scipionibus.
Concors ſibi dicitur, qui bene ſibi conſtat. Senec. 1. De vita beata.
Sonus concors. Quint. 5. Metam.
Moderatus & concors ciuitatis ſtatus. Cic. 3. de Leg.
Totus concors. Propert. lib. 4. eleg. 5.

Concordia (ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, ὁμόνοιαι) A corde congruenc dicitur. Saluſt. Concordia parua res creſcunt, diſcordia maxima diſabuntur.
Coniunctio & concordia. Cic. 5. Verr. Tantámque habebat morum ſimilitudo coniunctionem atque concordiam, vt, &c.
Concordia & conſpiratio omnium ordinum ad defendendam libertatem facta. Lenulus Conſulibus & Senatui, lib. 12. epiſt. famil. Cic. epiſt. 15.
Pax & concordia extraneis gignetur. Cic. Antequam iret in exil.
Kreonciuitas concordiæ. Cic. 3. in Catil.
Fiendi concordia. Ouid. ad Liuium.
Veneris concordia. Ouid. lib. 13. Metam.
Candida cócordia. Ouid. lib. 1. Faſt. Quòd pura & ſancta ſit, quòd benigna ac multorum bonorum mater.
Concordia communis ſanguinis vinculo conſtringitur. Valer. Max. lib. 4. cap. 6, vbi de Iulia. Loquitur de concordia inter Pompeium & Cæſarem ob Iuliam Cæſaris filiam, quæ Pompeio nupſerat.
Diſcors concordia dicitur rerum quæ quum inter ſe diuerſæ ſint, tamen commiſtæ vnum quoddam corpus conficiunt, dum vna alienus vires temperat & coercet. Ouid. lib. 1. Metamorphoſeos,
-Hic diſcors concordia ſemibus aptat eſt. Horat. 1. epiſt. 12.
Diſcordem concordiam vocat Lucanus ſimulatam amicitiam, vt quum illum ampleeti & colere videmur, quê tamen tacito odio proſequimur. lib. 1. de Cæſare & Pompeio,
Fel. 2. Propert. lib. 3. eleg. 8. in fine.

Mitis. Ouid. 3. Fast. in fine.
Sociata neruorum concordia. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Sanctas tradentis, recipientisque concordias. Quintil. lib. 2. cap. 9.
Nummarius interpres pacis & concordiæ. Cic. pro Cluent.
Alicui concordia coniunctissimum esse. Cic. pro Cluent.
Ad concordiam rem adducere. Cic. Attic. lib. 7.
Cosiimare concordiam cum aliquo. Cic. 13. Philip.
Concordiam coagitare. Cic. 2. ad Attic.
Concordiam constituere. Cic. 8. ad Attic.
In priſtinam concordiam reducere aliquos perfidia hominum diſtractos. Balbus Ciceronì, in epiſt. ad Atticum, lib. 8.
Concordialis, & hoc concordiale, penult. prod. Firmicus. lib. 6. cap. 32, Concordialibus vinculis coniungere.
Concordrata, gen. corr. {σύμφωνα} pro Concordia, apud Pacuuium, a-liosque veteres. Concordi stare, ioquit, hoſpitio adiunctam, perpetem probitatem conſeructis.
Concorditer, penultima correpta {ὁμονοητικῶς} concordius, concordiſſimè, Aduerbium. Cic. pro Rab. Ertibi acerbior patrui mors eſt, quem nunquam vidiſti, quàm illi eius fratris, quicum concordiſſimè vixerat.
Coogruere cooordirter inter ſe. Plaut. Curcul. 6.
Coocordo, concordas {συμφωνῶ, ὁμονοῶ, συμπαθῶ} concordare, Conuenire. Terent. Phorm. 3. 3.
Si concordabis eum illa, habebis quz tuam
Senectutem oblectet.
Sanitas animi dicitur, quòm eius iudicia opinionicſque concordant. Cic. 4. Tuſcul.
Bene coocordatum matrimonium dirimere. Papinianus in l. Miles. §. Liter. D. Ad legem Iul. de adult.
Concratitius {μίμησις} Adiectium à Crates, cratis: vt, Paries concratitius, qui cratibus inſertus ſit. Vlpianus in l. Cum duobus. §. Item Mela. D. Pro ſocio, Item Mela ſcribit, ſi vicini ſemipedes inter ſe cõtulerint, vt ibi concratitum parietem inter ſe ædificarent, ad octo vtriuſque ſuſtinenda, &c. Concratitius autem patres eſt Papiniano, qui Latinè propriè Intergerminus appellatur, qoi à vicinis conſtructus, veluti intergerit, id eſt cõmuniter gerendo eſt. Vide Vitruuium, & Intergerinus, in INTERGERO. Hodie legitur Crattitius, de quo ſuo loco.
Concredo, concredis, pen. prod. concredidi, concreditum, pen. corr. {συμπαθῶ, συμφωνῶ} concredere, Idem quod credere. Id eſt feruandum dare, & fidei alicuius tradere. Plaut. Aul. 2.
Sed mihi aoou huius obſeruans concredidit theſaurum auri.
Concredo uoi, per u inter d & o, dixere veteres. Plaut. Aolul. 16,
Ne tu in me mutaſſis nomen, ſi hoc concredo.
Concredere mari nauigia. Vide CONCEDO.
Concredere aliquid tacitum tuti alterius. Plaut. Trinum 4.
Veous aliquid concredere. Catul. epigr. 59.
Nugas alicui ſuas concredere. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Concredere vires teneriores calido ſolo. Colum. lib. 3 cap. 1.
Concredere aliquem 10 cuſtodiam alterius. Plaut. Merc. 5.
Commendare & concredere fortunas ſuas alicui, ſamam, &c. Cicero pro Roſc. Amer.
Concremo, concremas, pen. corr. {συμπυρόω} concremare, Idem quod cremare. Plin. lib. 13. cap. 18, Periti rerum aſſeuerãt, non ferre tantum Arabiam annuo fetu, quantum Nero priuceps nouiſſimo pompæ ſuæ die cooremauit.
Concremare igni. Liuius 6. ab Vrbe.
Vrbs cooremetur. Seneca Thebaid. 2.
Concrepo, concrepas, pen. corr. concrepui, concrepitum, pen. corr. {συμπατῶ} coocrepare, à Crepo deducitur, cruſtem cum eo ſignificationis, oſi quòd non augeti, teſte Donato. Terent. Heayra 4. 5.
Sed oſtium concrepuit.
¶ Concrepant arma, per tranſlationem. Liu. 6. ab Vrbe.
Cymbala Thebano cooerepoere deo. Propert. lib. 3. eleg. 18.
Seabella concrepaot. Cic. pro Cælio.
Coocrepare, aliter. Cicero de Lege Agra. Qoi ſimol ac Deeemviri concrepuerint, armati in ciues, & expediti ad cædẽ eſſe poſſint.
Conerepare digitis. Plaut. Milites, 1.
Conerepare digitis, aliter. Cic. 3. Offic. Itaque ſi vir bonus habeat hanc vim, vt ſi digitis coocrepuerit, poſſit in locopletem teſtimonia irreperebae vi non vtatur. Aliquot poſt verba ſe repheans, ait: Ars ſi dares hanc vim M. Craſſo, vt digitorum percuſſione hæres poſſet ſeruptus eſſe, qui re vera noo eſſet hæres, &c. Vide in Chiliadibus adagium, Ad digituli crepitom. Coocrepactir digitis, hoc eſt leuiſſimo momento.
Conerepare gladiis ad cuan. Lio. 8. bel. Pun. Exercitus, qui corona Conoe m circondederat, gladiis ad ſcuta conerepuit.
Manos concrepuere. Ouid. 3. Faſt.
¶ Concrepare, actiuè poſtum. Ouid. 5. Faſtorum,
Rorſus aquam tangit, Temeſæque concrepat æra.
Concreſco, concreſcis, concreui, concretum, pen. prod. {πήγνυμι, πήγνυμαι, στερεοῦμαι, συμπήγνυμι} concreſcere, à Creſco componitur, & ſimul ere ſcere ſignificat: aliquando etiam cooiuogi & conglutinari. Cicero 2. de Natura deorum, Quæ neque cõgleiaterei frigoribus, neque niue, pruinâque concreſcerent.
Induratus & rõcretus alia glacie. Liu. 1. bel. Pun Vt pleraque velut pediea capta inhærerent, induratæ & alia conereta glacie.
Vis eonereſcendi & liquendi, contraria. Cicer. de Vniuerſo. Has ipſas eſſe omnium cauſas, quæ vim habeant refrigerandi, calefaciendi, eonereſcendi, liquecodi.
Concreſcunt ſubitæ curreoti in ſumine croſtæ. Virgil. 3. Georg.
Id eſt aquæ congelaſeont ſluores. Seruius. De frigida Scythiæ regione.
Purres fungi conereſcunt. Virg. 1. Georgicorum,
—rectæ quum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres cooereſcere fungos. Nam (vt dicit Plinius) quum aer homidus eſſe cœperit, fauilla quæ cum fumo ſolet egredi, prohibita aeris craſſitate in luoernis reſidet, & quaſdam velut fungorum imitatur imagines. Seruius.
Imbres conereſcont veniis gelidis. Ouid. 9. Metamorphoſeos,
Vrque ſeruut imbres gelidis concreſcere ventis,
Inde nues fieri. Id eſt in vnum cogi, & denſari.
Mare conereſcere glacie. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.
Nubes conereſcunt in alto. Lucret. lib. 4.
Mundi orbis conereuit primis ſeminibus. Id eſt quatuor elementis. Virg. eeleg. 6,
—vr his exordia primis
Omnia, & ipſe tener mundi conereuerit orbis. Id eſt collectus & informatus ſit. Seruius.
Radice concreta teoacius hærere. Claud. Paneg. 4,
Hic tibi concreta radice reoacios hæſit.
Illud funeſtum animal ex oeſaris ſtupris, ex eioili eruore, ex omnium ſcelerum imporcunitate & flagitiorum impuoitate cooereuit. Cicin Piſonem.
Sanguis conereuit frigore. Virg. 12. Æneidos,
Genua labant, gelidus concreuit frigore ſanguis. De Turno loquitur. Id eſt coagulatus eſt & congelatus.
Terra concreſcit frigore. Lucret. lib. 6.
Conereſſe, pro Conereuiſſe. Ouid. 6. Metam.
Concretus, pen. prod. {σύμπηγμα, πηγνύμενος, πῆξις} Participium. Cicero 1. Tuſcul. Craſſius hic & conoretus acr.
Aer conoretus in nubem cogitur. Cic. 2. de Nat. deor.
Cælum craſſum atque conoretum, & Aer porus & tenuis velot oppoſita pone Cic. 2. de Natur. deor. Etenim licet videre acutiora ingenia, & ad intelligendum aptiora eorum qui terras incolunt eas, in quibus aer ſit purus ac tenuis, quàm illorum qui vtuntur craſſo zelo atque conoretio.
Pingue & concretom exſtat. Cic. 1. de Diuinat.
Terrena conoretaque corpora. Cic. 1. Tuſcul.
Conoretum corpus ex elementis. Cic. 1. de Nat. deor.
Dolor cõcretus vocatur ab Ouidio, quo ita obſtupeſcimus, vt nec gemitum edere, nec lacrymas emittere queamus, tanquam horrore nimio congelatas & concretas, lib. 2. de Ponto, eleg. 11.
Lumen Lunæ conoretum. Cic. 1. de Diuinat. ex quodam poeta,
Quum elaram ſpeciem concreto lumine Luna
Abſtulit, &c. Id eſt, conerebo.
Mimus breuiter cooereuus in artus ſuos. Propert. lib. 4. eleg. 9.
Mimus & ipſe ſuos breuiter conoretus in artus,
Iactabat truncas ad eaua boza manus.
Ex terreoa mortalique natura & caduca cõcreta vis. Cic. 1. Tuſcul.
Conoretus, Conuoctus, conglutinatus. Virg. 6. Æneidos,
Molia diu conereta modis inolescre miris. Plin. lib. 17. cap. 25,
Quum conereti ademere craſſitum.
Cõcretus & coalitus. Gell. lib. 12. cap. 5, Cuios in corpore, cuiuſque ex ſangoine conoretos homo & coalitus ſit
Aqua frigore conereta. Mart. lib. 4. epigr. 3.
Conoretas pigro frigore rodet aquas.
Barba conereta ſanguine. Ouid. 14. Metam.
Crines ſanguine cooreti. Virg. 2. Æneid.
Frigora. Virgil. 2. Georg.
Conoreta labes, Aſtrea & inhæreos. Virg. 6. Æneid. Seruius.
Lac. Virg. 3 Georg.
Nix. Lucret. lib. 3.
Conoretius ſemen. Lucan. lib. 4.
Zooæ glacie conoretæ. Virg. 1. Georg. De Septentrionali & Brumali parallelis loquitur.
Cooretum, & R. ſolutum, oontraria. Claod. ep gr. 34.
Conoretum, conoreti, pen. prod. {σύμπηγμα} Cooiunctum & conglutinatum. Cic. 1. de Nat. deor. Quæ nil conereti habeat, nil ſoluti, nil expreſſi.
Conoretum & corporeum. Cic. de Vniuerſ.
Satum & conoretum. Cic. 1. Tuſcul.
Orta, generata, conoreta. Cic. 5. Tuſcul.
Nihil eſt animis admiſtum, nihil conoretum, oihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex. Cic. 1. Tuſcul.
Conoretus, huius cooeretus, pen. prod. {σύμπηξις} Idem quod Cooereto. Plin. lib. 12. cap. 16, In plenum autem probatio eſt miouti globi, nec rotundis in conoreto albicantis ſuci.
Conoretio {σύμπηξις} Verbale. Cic. 1. de Nat. deor. Idem facit to natura dcorum, dum individuorum corporum conoretionem fugit.
Mortalis conoretio. Cic. 1. Tuſcul. Mens ſegregata ab omoi conoretiooe mortali. Hoc eſt anima ſeiuncta a corpore.
Prana cõcretio. Firmicus lib. 1. cap. 3, Quicquid vitij ex prana conoretione corpus habuerat.
Concriminor, pen. corr. coocriminaris {ἐγκαλῶ} concriminari, Idem quod criminari. Plaut. Mil. 5, Vt ſibille concrimioatus ſiet aduerſus militem meus Conſerrus.
Concriticor, concrucians {σκωπτομαι} concruciari. vt, Cõcruciari omni corpore. Lucret. lib. 3, Et quaſi quum capot, aot oculos tetigaote dolore Lædiur io nobis: non omni concruciamur Corpore. Id eſt noo omnibus ſimul affligimur membris.
CONCYBIENSES, Populi ſuot io Vmbria. fexit Italiæ regione, vt eſt apud Plin. lib. 3 cap. 14.
Concubo, concubas, pen corr. & Concumbo, concumbis, coocubui, concobium. pen. corr. {κοιτάζω} concumbere, Simul cubare, Coire. Terent. Heeyr. 3 3,
Nam aiont tecum pòſt duobus concobuiſſe eam menſibus.
Concumbere cum vxore. Cic. de Fato. Quia tu fatum ſit & concubitum cum vxore Laium. Ouid. 3. de Arte,
Credere vix poſſum, niſi eo gat credere partus,
Vos ego cum veſtris concubuiſſe viris.
Concumbere, datuuo iunctum. Tibul. lib. 1. eleg. 8,
At Venus iotemie puero concumbere fuſtum.

Corruptiones {σωματικαι} Qui cum alio cubat: quamuis per translationem accipiatur pro eo qui rem veneream exercet.

Concubitus, huius concubitus, m.g.pen.corr. {σωματικος, μετα} Coitus. Plin.lib.10.cap.63. Cæterꝰ animalibus stati per tempora anni concubitus, homini omnibus horis dierum noctiumque.
Nefandi concubitus. Sen. Agamem.1.
Nuui, Hartrendi & inuitati. Sen. Hippol.1.
Vagus concubitus. Hoc est meretricius. Horat. in Arte.
Veitus. Ouid. 12. Metam.
Concubitus neque nimis concupiscendus, neque nimis pertimescendus. Celsus lib.1.cap.4.
Fugere concubitus. Ouid.14. Metam.
Indulgere concubitu, pro Coucubitu. Virg.4. Georg.

Quod nec concubitu indulgent. nec corpora fœnus
In Venerem soluunt. De apibus.
Pati concubitus. Ouid.3. de Arte.
Petere. Ouid.4. Metam.
Pollutus tragico concubitu. Iuuen.Sat.2.
Turpes pecudum concubitus sequi. Virg.6.eclog.
Voluptas soluetur concubitus. Virg.3 Georg.

Concubitus, concubitui, pen.prod. {ωσιτικα.} Quintil.lib.1.cap.3. Nostras amicæ, nostros cuncubitus videt. Catul.epigr.56.
Neu nueres pueris neget
Desertum domini audiens
Concubinus amorem.
Iners concubinus. Catul.epigr.56.
Misꝰ. Catul.epigr.56.

Concubina. concubinæ {ωσιτικαι} Diebatur ea quam quis non mariti animo, sed concubitus tantùm causſa, sine stupri tamen crimine, sta gutiùne domi habebat, arg.l.4. D de adult. Cic.t.de Orat.In eóeubinale locum dacterem. Hutomanus.

Concubinatus, huius concubinatus, pen.prod. {σωματοποιεις.} Plaut. Pœnulo, 3,
Illam minorem in concubinatum sibi
Vult emere miles quidam.
In concubinatum dare sororem. Vide ex.

Concubium {ωσιτικον} Quum tempus agendi est nullum, dixerunt veteres, quòd omnes ferè tunc eubarrnt. Alij intempestam noctem vocant: alij silere, silentium. Plaut. Trinum. 13,
Si anc lucem ire occipias à meo primo nomine, concubium
Sit nocti, prius quàm ad postremum peruenirꝰs.
Concubia nox, Sæpius apud Valerium noctem profundam significat. Plin.lib.39.cap.6. Alij exeouuunt ipsum, & nocte coneubia in plumbeum vas eonduut Cic.t.de Diuin. Qui vt cernati quieseretet, conebia nocte vrlam effe in somnis eique erat in hoſpitio, &c.

Conculco, conculcas {σχηματικως} conculcare. Idem quod calcare, nisi eon angeat. Cic.ad Atticum, lib.8. Conculcari inquam, miseram Italiam vidis proxima æstate ab vrtiuſque manicipijs ex omni genere collectis. Id eſt Vastari, & trhui.
Pedibus conculcare aliquem. Ouid.13. Metam.
Prouerere & conculcare aliquem Cic.pro Flac.

Conculcatio {ωσιτικη.} Verbale. Plin.lib.8.cap.18, Obturbata conculcatione prius æqua, aliter poto nun gaudent.

Concumbo. Vide c v b o.

Concupio, is, pen.corr. concupiui, concupitum, pen.prod. {ωσιτικως.} Idem quod cupio. Cic.pro Quint. Sieut tu semper summè cóeupisti.

Concupisco, concupiscis, concupiui, concupitum {ωσιτικως} concupiscere, Valde cupere. Cic.4.de Fin. Vtſiquis obtumescere concupierit, nihil aliud legere debeat.
Concupiscere & Appetere, Idem. Plin.Iun.lib.3.epiſt.2, Quanuis enim ista non appetat: tam grauè tamen excipit, quàm si concupiscat.
Mortem concupiscere. Cic.t.de Diuinat.
Quid concupiscat.ne videris: quod concupierit, certè habebis. Cic.5.Philipp.
Res magnas & magnopere expetendas concupiuerunt. Cicero in Oratore.
Nun pecuniam, non opes violentas, sed charitatem ciuium & gloriam concupiſte. Cic.1.Philipp.
Nihil tam efficere concupiscebat, quàm quod posse effici negarentur. Sueton.in Caligula.cap.37.
In matrimonium ducere illam concupiit. Cic.pro Cluent.
Concupiui, præterium. Horat.Epod.3.
At siquod vnquam tale concupierit Iocoſe Mecœnas, &c.
Honos non nimis concupiscendus. Cic. Catoni, lib.15 6.

Concupiscor. Passiuum {ωσιτικως.} Plin.lib.11.cap.6, Id ſit factus ad conceiz, quod concupiſci possit.

Concupitus, pen.corr. Participium. vt Pecunia concupita. Cicero 4. Tuſcul.an.
Concupitam adipiſci. Cic.4. Tuſcul. Lætitia, vt adepta iam aliquid cupopium, esseratur, & gestat.

Concupitor, pen.prod. concupitoris. Verbale. Firmicus lib.8.cap.22.in fine, Vieeſmanona pars Cancri ſi in horoſcopo fuerit inuenta, homines facies illiberales, & fures, & rerum alienarum concupitores.

Concupiscentia {ωσιτικη.} Quæ est bonarum æquè ac malarum rerum appetitus. Tertull.in lib. de Anima, Concupiſcentia oculis arburris vtitur. Paulo pòſt. Propriè naturalis concupiſcentia vnius eſt alimẽtorum solummodo, quam Deus in primordio coniuit.

Concurro, concurras, pen.prod. {σημειωτικως.} concurare, Simul curare. Plaut.Bacchid 2,
Pro dignitate obſoni) hæc concurer enquit.

Concurator, oris {σωματικως.} Qui simul curat alio curã administrat, L.9. D. de admin.&tut.l.3.§. quæri poteſt. D de ſuſp.tur. Eadẽ ratione Contutor, Conreus, & Conſideriuſſor dicuntur, de quibus omnibus ex compia paſſim in iure reperies.

Concurro, concurris, concurri, concursum {σωματικως} concurrere, simul currere, conuenire. Cicero 4 Verr. Tantus in curia clamor fuit, vt populus concurreret.
Vndique concurrere. Lucan.lib.3.
Tota Italia concurrit. Cic. Qu.frat. lib.1.2.
Concurrere alicui obuiam. Terent. Eunuch.2.2,
Concurrunt læti mi obuiam cupedinarij.
Concurrere domum. Cic.3. Verr.
Concurrere ad aliquem. Cic.pro Quintio, Aut ad eorum aliquem qui conſuluuiur, concurriſſes?
Ad aliquem meritò concurrere. Quintil.lib.1.cap.5.
Concurrere ad arma. Cæſar 5.bel.Gal.
Æquore, Id eſt mari concurrere. Valer.lib.1.Argonaut.
¶ Concurrere dicuntur milites, quum irruunt in hoſtem. Cic.ad Appium, lib 10.19. Antonius in aciem ſuam copias de vico produxit, & ſine metu concurrit. Liu.6.bel.Pun.
Concurrere alicui. Virg.6. Æneidus,
-audẽque viro concurrere virgo.
Concurrere animis quamis conligere par eſt. Silius lib.15.
Frontibus aduerſis concurrere. Lucret.lib.6. De nubibus.
Forti concurrere campo, Fortuter in campo pugnare. Propert.lib.4.eleg.11.
Bello concurrere alicui. Virg.10. Æneid. Id eſt contra aliquem bel la ſuſcipere. Seruius.
Diris armis concurrere. Martial.lib.9.epigr.73,
Quum gener, atque ſocer diris concurrerent armis, &c.
Ferro. Statius 6. Thebaid.
Furtis. Valer.lib.2.
Hoſti. Ouid.12. Metam.
Mouſtris. Id eſt inire certamen cum monſtris. Valer.lib.3.
Imparibus fatis. Virg.12. Æneid.
Aduerſis ſignis. Tibul.lib.4.eleg.4.
Paribus telis inter ſeſe concurrere. Virg.1. Georg.
Prælia concurrunt. Lucan.lib.1.
Concurrere cum. Salluſt. Maximo clamore cum infeſtis ſignis cõcurrunt.
Nudos concurrere armatis. Ouid.3. de Arte.
In ſua futura euneurrere, Cum fortiſſimis & crudeliſſimis hoſtibus congredi. Valer. Hac lib.6.
Sydera concurrunt ſyderibus. Lucan.lib.1.
Concurrunt venti in meſſem. Plin.lib.18 cap.35.
Ventorum prælia concurrunt. Virgil.1. Georgicorum,
Omnia ventorum concurrere prælia vidi,
Quæ grauidam latè fegetem ab radicibus imis
Sublime expulſam eruerent.
¶ Concurrere, ad inanimata tranſlatum, Terent. Heaut.2.2,
Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exagitant. Id eſt conuenunt & congruunt.
Cyanææ ſuſuiæ punto concurrere dicuntur. Valerius libro 2. Argonauat.
Cedas montes conuertere montibus altos. Virg.8. Æneid.
Nomina concurrunt. Cic. Attico, lib.16.
Orbis Europæ atque Aſiæ concurrit. Virg.7. Æneid.
Concurrit os ad rogandum. Seneca de benef. libro 2.cap.1, Quia quum hominis probo ad rogandum os concurrat, & ſuſſundatur rubor.
Concurrere ad auxilium. Lucan.lib.3.
Obſecrẽ literæ concurrerunt. Cic.in Orat. Cum nubis non dicitur, fed nobiſcum: quia ſi ita diceretur, obſecrẽmus concurrerunt literæ. Sanè quum profers cum nobis, audiuntur hæ abſtractiuæ cunnu, veluti nominatiuus cunnus, quam vocem nullus eſt obſcœnum eſſe.
Res contrariæ concurrunt. Cic.5.de Finib.
Verba extrema cum conſequentibus primis ita iungere, vt néve aſpere concurrant, néve vaſtus didueantur. Cic.3.de Orat.
Concurrere in ſenſibus aliquam. Cic.ad Atticum, lib.1.15, Et trapiam in eam ſententiam pedẽ ſi concurrerunt.
Concurrunt plebei philoſophi, pro Conſentiuni & conuentiunt. Cic.t. Tuſcul. Licet concurrant omnes plebei philoſophi, &c.
Statim concurrere de iure. Cicero pro Quinto. Deiectur de ſalua C. Aquili prdie Cal. intercalares biduo poſt, aut vt flamẽ de iure aliquo concurrente, non toto triduo D c c millia paſſuum conficiuntur.
Concurrere cum ſumma, cui opponitur Excedere. Vlpianus in l. Quid ergo ſi maiorem. D. de leg. 1, Quid ergo ſi maiorem quantitatem à ſubſtituto reliquit? quæ excedit, hoc erit quod à ſubſtituto relictum eſt? quod verò concurrit cum ſumma ſuperioribus tabulis inſcripta, inde debebitur.
¶ Concurrere, *ſibre concurrente & participant.* Vlpianus l.1. D. de vſuf. adcref. Quum itaque primus non inuenet alterum cum, qui ſibi cõcurrat, ſolus vterut in totum: nec refert conunctim an ſeparatim relinquatur.
In hæreditatem legitimam fratri concurrere. Papinianus in l. Filio qui. D. de inofficioſo teſtamento. Filia quæ non egit, aut quæ egit aut non obtinuit, in hæreditate legitima fratri non concurrit.
In pignore concurrere. Vlpianus in l. Idemque. 5. Si tibi. D. Qui potiores in pignore habeantur, Si tibi quæ habiturus ſum obligaueris, & Titio ſpecialiter ſolum, ſi io dominium meum peruenerit, mox dominium eius acquiſiero: putat Marcellus concurrere vtrunque creditorem in pignore.
In pignus concurrere. Vlpianus ibidem, Si duorum pupillorum numis res fuerit comparata: ambo in pignus concurrent pro his pro nonibus, quæ in res pretium fuerint expenſæ.
Per plures empiores mancipium concurrere. Paulus in l. Si quis. D de contrah.empt.
¶ Concumere, Conflucre. Celſus lib.2. cap.12, Si in ſtomachum quædam bilioſa concurrunt.
Concurrit materia. Celſus lib.3.cap.10, At ſi in præcordiis inflammatio & dolor eſt, primò ſuperimponenda ſunt eaa plasmata refri-

mentia, ne ſi caldiora ſucrint: plus eò materiæ concurrat.
Concurſés materia, Id eſt influens ſanguis. Celſus lib. 7. cap. 2, Et vt alàs ſcripſi, vel auctcuda, concurrens eò materiâ, vri digerendas, &c.
¶ Concurrere, Euenire, conuingere, conſequi. Propert. lib. 3. eleg. 9, Sunt quibus Elex concurrit palma quadrigæ. Id eſt qui palmam cõſequuntur in Eliderſium certamine eurulis.
Somnia concurruut. Cic. 1. de Diuinat. An tu cenſes vllam anum tam deliram fuiſſe, vt ſomnio crederet, niſi iſta cauſa nonnunquam ſorte remerè concurrerent?
Concurritur, penult. cor. Impersonale. vt, Concurritur vndique ad cõmune incendium reſtinguendum. Cic. to. Philipp.
¶ Concurritur, pro Committitur prælium. Horat. 1. Serm. ſat. 1, Militia eſt potior, quid enim? concurritur, horæ
Momento aut cita mors venit, aut victoria læta.
Concurrent {σωμφωνῶσι} Participium. vt, Concurrentes cautes. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.
Concurrens quantitas. in 1. Cum alter. D. De compenſat.
Concuſſus, huius concuſſus, m. g. {σωσμὸς.} Cic. ad Brutum. 3. Concuſſus eſt ad me factus.
Non poſſe ſuſtinere concurſum aliquorum. Cic. 4. Acad.
Conflict⁹ & concurſus. Cic. in Parit.
Ingens concurſus. Virg. 9. Æneid.
Exagens concurſus fluor. Cic. Astico. lib. 5.
Quinque artium concurſus maximarum. Cic. de Claris Orat.
Carminatum concurſu labefactara cognitio. Cic. Lucrio, lib. 5. 13.
Graxantum concurſus. Tacit. lib. 3.
Municipiorum Cic. pro Domo. Italiæ magnificentiſſimus ille motus municipiorũmque cnncurſus.
Occupationum. Cic. ad. Volum. lib. 7. 34, Quanqnam venis, vt ipſe intelligis, in maximarum quaſi concurſum occupationum.
Honeſtiſſimorum ſtudiorum. Cic. 2. de Finib.
Aſperi. diſiunctí & hiantes concurſus verborum. Cic. in Partit.
Aſper & huleus concurſus verborum. Cic. 3. de Orat. Hunc opponirur Coagmentatus & læuis.
Ne extremorum verborum cum inſequentibus primis concurſus aut hiatus voces efficiat aut aſperas. Cic. in Orat.
Subitr concurſus. Ouid. 14. Metam.
Facere concurſum. Cic. 6. Verr. Quem concurſum in oppido factum putatis?
Clamor, concurſúſque maxima cum laude alicuius fiunt. Cicero Artic. lib. 1.
¶ Concurſus, *Concurrence, Partiſipation.* Vlpian. l. 1. D. de vſuf. ad ereſ. Iulian. ſcribiti⁹ duobus heredibus inſtitutis, deducto vſufructu propietas legatur, ius adcreſcendi heredes non habere. eam videri vſumfructum conſtituum, non per concurſum diuiſum.
Concurſu partes fieri turriſon ſuliis dicitur in legatis, quã teſtator duobus pluribuſue legatariis rem eandem ita legauit, vt iis non diſtinctè ac ſeparatim partes certas attribuerer, ſed potius rem ſolidam relinquere videretur. l. coniunctim. D. de legat. 3. Verùm quũ vtrinque vreque ad rei.pusa fundi, alicuius poſſeſſionem acquirẽdam accedat, vbi ad mediũ peruenerunt & concurrerunt, quo in loco obuij inter ſe facti ſunt, ibi partis quiſque ſuæ fines conſtituunt. Hi legatarij ex conuentõ dicuntur I triplici. D. de verb. ſignif. Horũmanus.
Concurſio, concuſſionis, ſ. g. {σωσμὸς} Verbale. Cic. 1. de Fin. Vt conciuſſionibus inter ſe cohærẽtant.
Fortuitarum rerum concurſio. Cic. in Topicis.
Fortuita concurſio corpuſculorum. Cic. 1. Acad.
Vocum verbra concurſio. Cic. in Orat. Id eſt vocalium concurſus, qui hiarem reddit orationem.
In radem verba impetus & concurſio, & adiunctio, & progreſſio. Cic. 3 de Orat.
Concurſo, conuerſas, concurſare, Frequentatiuum, pro Diſcurſare, vel Curſitare. vt Concurſare villas, pro inicium. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. Et 7. Vere.
Huc illuc caſu & temerè concurſare. Cic. 2. de Nat. deor.
Concurſare nunc hinc, nunc illinc. Lucret. lib. 2.
Concurſare circum tabernas. Cic. in Caril.
Omnes omnium domos concurſare. Cic. pro Mur.
Le&ticas villas cum aliquo concurſare. Cic. Mario, lib. 7. 1.
Le&tos mortalium, & grabatos, deos concurſare verum probabilius. Cic. 2. de Diuinat.
Concurſare vltro citrõque. Hirtius lib. 5.
Concurſare & Diſſiliare, contraria. Lucret. lib. 3. Concurſare, coire, & diſſiliare vicſſim. Alia exemplaria habent Concuſſare. quod eaponit interpres, Frequenrer ſe concutere. Sed forrè rectius legas Concurſare, pro connexire & congregari. ſicut Diſſiliare, eſt diſſilire & diſiungi.
Concurſans, concurſantis. Participium. Plin. lib. 37. cap. 9, Habere intus concurſantem ſtellam. De ereaunia gemma loquitur.
Concurſator, pen. prod. Verbale. Liuius. 1. bel. Maced. Ita nec equeſtregius equiti par erat, inſuetus ad ſtabilem pugnam, nec pedes concurſator.
Concurſaror & liuis hoſtis. Lin. 7. bel. Pun.
Cõcurſatio, Verbale. Cic. de Leg. Agrar. Quàm acerba, quàm formido loſa, quàm quæſtuoſa concurſatio?
Periurbationum concurſatio. Cic. 11. Philipp.
Concurſatio ſomniorum. Cic. 2. de Diuin.
Concurſatio & contentio. Cic. ad Lentl. lib. 1, Libonis & Hipſei, non obſcena concurſatio & contentio, omniũmque Pompeij familiarium ſtudium, in eam opinionem rem adduxerunt, &c.
Concuſſus, In CONVENTIO.
Concutio, concutis, pen. corr. concuſſi, concuſſum {σωσσω, σωσσομαι, σωσμὸς, σωσσὸς, pro, σεισω} concutere, Et con & quatio, Commouere, agitare. Terent. Eunuch. 5. 5.
Ar quem deumt qui templa cæli ſummo ſonitu concutit.
Arcu aliquem concutere. Propert. lib. 1. eleg. 7.
Balliſta concutis arces. Ouid. 12. Metam.
Arma concutere. Ouid. 12. Metam.
Somnis ruinæ, & fragor concuſſit aures Cæſaris Lucan. lib. 6.
Cæſarem concutere. Ouid. 2. Metam. de Ione,
Terrificam equis concuſſit terque quaterque Cæſarem.
Caput. Ouid. 2. Metam.
Concutere corpus multa geſtatione. Celſus lib. 2. cap. 21, Concutiendumque multa geſtatione corpus eſt, atque vbi inducẽtæ vulneribus cicatrices ſunt, &c.
Aeres equos concutere. Virg. 8. Æneid. Hoc ad equites pertinet, inquit Seruius.
Fræna concutere furenti. Virg. 6. Æneidos,
-ea fræna furenti
Concuſſi, & ſtimulos ſub pectore vertit Apollo.
Borcas fretu concuſſi. Ouid. 6. Metam.
Haſtam concutere. Sil. lib. 10.
Auisæ lora concutiunt. Virg. 4. Æneidos,
Nec ſic immiſſis aurigæ vndantia lora
Concuſſere iugis.
Mentes concutere. Valer. Flac. lib. 6,
-quaſcunque libet nunc concute mentes.
Monſtrum bello concutere, Belli ſignum efferre. Valer. Flac. lib. 6.
Orbem nutu concuſſi Iuppiter. Ouid. 2. Metam.
Meius oſſa concuſſit. Ouid. epiſt. 3.
Pectora planctu concutere. Sil. lib. 5. Sylu. 2.
Hyrmis concuſſi plebem grandine. Sil. lib. 1. Sylu. 6.
Rempub. concutere. Cic. 2. Philipp. Leges Cæſaris, cæſque præcarari, vr Rempub. concutere poſſit, cuerrit.
Tumultu bellorum ingenii concutitur Roma. Lucan. lib. 1.
Serena cæli concutere ſonitu deiuit deus. Lucret. lib. 2.
Trlã concutere. Ouid. 12. Metam.
Fortuna luctu concuſſi vrbem. Virg. 12. Æneid.
Concuſiens {σωσσῶν} Participium. vt, Concuſientes ſe corui. Plin. lib. 18. cap. 35.
Scepira concuſiens, Obtinens regnum. Sen. Herc. fur. 5.
Singultu concuſiente ora ſonant. Ouid. lib. 3. eleg. 8.
Concuſſus {σωσσῶν} Participium. vt
-furit mugitibus æther Concuſſus. Virg. 3. Georg.
Animus concuſſus cæſo amici. Virg. 5. Æneid. Id eſt propter ruinam amici, Seruius.
Animi concuſſi ſletu. Virg. 9. Æneid.
Carina concuſſa. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.
Cautes. Virgilius 5. Æneid. vbi de naui cautibus illiſa loquitur.
Coma. Ouid. 2. Faſt.
Corpus conſuſum vulnere. Sat. lib. 3. Sylu. 4.
Fides concuſſa. Id eſt labefactata aut inuerſa. Lucan. lib. 1.
Et concuſſa fides, & multis vtile bellum.
Fores concuſſæ pauere. Ouid. 2. Metam.
Inhorruit concuſſus viridarum globus. Sen. Hipp. 10.
Humo concuſſa ſarum molirl. Valer. lib. 6. Argon.
Nec de concuſſa iantum pluit ilice glandis. Virg. 4. Georg.
Lætentia hominum concuſſa. Cic. pro Milone, Concuſſa hominũ licentia & cupiditatibus fractis, &c.
Mens concuſſa metu. Virg. 12. Æneid.
Mons concuſſus ſpargit niues. Propert. lib. 3. eleg. 13.
Opes concuſſæ. Martial. lib. 11. epigr. 43,
-ſyluámque ſturnicem
Vicin, concuſſis ipſe ſequunt opes.
Ora concuſſa riſu. Lucret. lib. 2.
Pectus concuſſa crebris vetbrr. bus. Lucan. lib. 2.
Contuſique famem in ſyluis ſolabere querca. Virg. 1. Georg Id eſt glandibus. Eſt autem Metalepſis.
Remo concuſſo ratem volere. Valer. lib. 1. Argon.
Toritro concuſſa tremunt omnia. Lucret. lib. 6.
Agmine virorum concuſſa tellus. Sil. lib. 8.
Concuſſa motu terra. Liu. 34. ab Vrbe.
Vndas concuſſas exaſperare. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.
Vrbs concuſſa. Virg. 4. Æneidos,
-concuſſam bacchatur fama per vrbem.
Concuſſio, onis, ſ. g. Verbale. Eſt autem cõcuſſionis crimen, quum quis ab eo, quem iudicij magiſtratúſve terrore affecit, eius per-culi deutandi cauſſa pecuniam extorquet. Nam concuſſum meiu dicimus, pro terculſum & perturbatum. Vt autem de concuſſione lib. Paud. ſt. 47. & apud Cic. Tuſc. 4. terror definitur, meius concuticus. Vlpian. l. 1. D. de concuſſ. Hotomanus.
Concuſſionis, rei etiam ſunt, pœnáque legis Corneliæ teneri iubentur, qui in accuſationem innocentium coierint. l. 1. D. de concuſſ.
Concuſſiones militum, Id eſt à militibus factæ. Tertullianus in Apologetico.
Sordidæ concuſſiones. Vlp. l. 1. D. De calumniat. Neque enim trãſactionibus licitis eſt interdictum, ſed ſordidis concuſſionibus.
Concuſſura, pro Cõcuſſione vtitur Tertullianus in lib. de Fuga in perſequitione.
Concuſſor, concuſſoris, m. g. Aliud verbale. Tertullianus in lib. de Fuga in perſequutione, Non tamẽ dixit traditorem, aut perfecutorem, aut concuſſorem. Et paulo poſt, Concuſſores noſtri in amicitiã erdacti.
Concuſſus, huius concuſſus {σεισμὸς} Commotio. Plin. lib. 35 cap. 16, Coquitur in calicibus crebro concuſſa.
Concuſſi, 4. ar. Lucret. lib. 3. Aby Concurſare legunt. Vide ſuo loco.
Condallium, Annuli genus, teſte Feſto: dictum ab eo quòd d. gitum concludat. Plaur. Trinum. 14.
-far in thermopolio condallium Et oblitus.
CONDALVS {κίνδαλος} Mauſoli Carizegis in Lycia præfectus, mirus prouidæ emungendæ auri, & de quo tradit Artiſtoxin Politic. Quòd quũ Lycios maximo comæ nutriẽdæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem

occasionem sibi eam oblatam ratus, qua aurì quamplurimum & sibi posset congerere, & ad regem mittere, literas sibi à Maulolo allatas simulauit, quibus sibi inberentur comam condere, & ad regem mittere. Si tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, se datum operam, vtin Graciæ concrediturum: & pro Lycias ad regem mitterentur. Quam conditionem Lycius haud acceptam tibus, mirum dictu quantam eo commento pecuniæ vim extorserit.

CONDATÆ {κονδαται} Rhedonum vrbs in Gallia, Ptolemæo. Vulgò *Rhenes en Bretagne.*

Condecet, pen. corr. condecebat, condecuit {κρεπει} condecere, A Decere compositum. Plaut. Pœud. 14,

-fed vide an ornatus hæc

Me satis condecet?

Condecentia, condecentiæ {το κοσμιον, ευκοσμια.} Cic. 3. de Orat. Sic verbis quidem ad aptam compositionem & condecentiam: sententia verò ad grauitatem orationis vtatur.

Condecentia est venustas & grauia quædam ex decori obseruatione.

Condecenter {κοσμιως} Aduerbium. Gell. lib. 6. cap. 12, Commodè hæc quidem omnia, & condecenter.

CONDECORO, condecoras, pen. corr. {κοσμεω} condecorare. Idem quod eaornare, & expolire. Plin. lib. 35. cap. 10, Dignis digna loca picturis condecoratuit.

Condecorare ludos. Terent. in prologo Heyræ,

-vobis date

Potestas condecorandi ludos scenicos.

Condecorè {κοσμιως} Aduerbium. Gell. lib. 14. cap. 4, Condignè & chercule, & condecorè Chrysippus, &c. depinxit.

CONDEMNO, condemnas {καταψηφιζομαι, καταδικαζω, καταδικαζω} condemnare, Verbum notæ significationis: quod tunc genuinè, nunc ablatiuo sine præpositione, nunc cum præpositione iungitur: aliquando etiam sinenis ponitur. Cic. 2. de Nat. deor. Cæteris causa incognita condemnatis.

Genitiuo. Catius ad Ciceronem, lib. 8. 1, Tamen in hoc te deprecor, ne meum hoc nimium arrogantiæ condemnes. Cic. Terentiæ, lib. 14. 14, Et sceleris condemnare generum suum.

Iniuriarum condemnatus. Cic. 4. Verr.

Sponsionis condemnari. Cic. pro Cœcina. Huic opponitur Vincere sponsione.

Ablatiuo. Cic. Curionij, lib. 2. 1, Quare si iniquus es in me iudex, condemnabo eodem ego te crimine.

Ablatiuo cum præpositione de 8. Cic. 2. Philip. Licinium Lenticulam de alea condemnatum, collo sorem suum reliquit.

Alter cum de. Cic. 7. Verr. Sed de iactorum, hoc est de comitum suorum sententia condemnat omnes.

¶ Condemnare dicitur accusator reum, pro Condemnari facere, inquit Erasmus. Suetonius Tiberio Cæsare, cap. 8, Fannium Cepionem qui cum Varrone Murena in Augustum conspirauerat, reum maiestatis apud iudices fecit, & condemnauit. Vlpian. in l. 2. D. de administ. tutor. Si tutor condemnauit, siue ipse condemnatus est, pupillo & in pupillum potius actio iudicati datur.

Sibi condemnare aliquem. Cic. 4. Verr. Hunc hominem Veneri absoluit, sibi condemnat.

Condemnare ea reliquo, Id est in reliquam pecuniam. Paulus in l. 1. D. ædior. furtim exst. Vbi in quibusdam exemplaribus legitur & sine præpositione.

Condemnari alicui. Vlpian. in Lillud scriendum. D. de rediti. edict. Illud sciendum est: si emptor vendito re non præstitæ desideratum in hac actione non posse ex vendito reuinci vendemnari. Si autem emptori vendito re ista non præstita condemnatur ei.

Arbitrium pro socio condemnari. Cic. pro Quintio.

Pluris, vel minoris eòdemnare. Vlpian. in l. iudex. D. de re iudicat. Et hoc ita re tinuit: vt iudex qui semel vel pluris, vel minoris condemnauit, amplius corrigere sententiam suam non possit.

¶ Condemnare, pro L. berare. Thinnius Velterna, Forte fortuito tum fuisse quo die liber foret nisi eius vxori condemnatus esset, immolauit hostiam. Sic Nonius. Pouns dicitur Condemnatus voti, qui obligatus est ad soluendum quod sub conditione vouerat.

Condemnatus, pro prod. {κατακριτος} Participium. vt, Furti condemnatus. Vlpian. in l. furti. D. de his qui notant. infam.

Mandati condemnatus. Vlpian. in l. furti. 5. mandati. D. de his qui notant. infam.

Pecuniæ publicæ est condemnatus. Cic. pro Flacco.

Nomine alieno condemnatus. Vlpian. l. furti. 5. fiquit. D. de his qui notant. infam. Siquis alieno nomine condemnatus fuerit, non laborat infamia.

Sūma condemnatus alicui. Scæuola in L. Titius Seiæ. D. qui potior. in pig. habeant. Titius S. ta ob summam qua ex tutela ei condemnatus erat, &c.

Condemnator, pen. prod. {κατακριτης} etiam pro accusatore, qui reum peregit apud Tacitum libro 4. Vbi Dominum Afrum vocat condemnatorem Claudiæ pulchræ: quum ante iesuisset, fuisse ab eo accusatum.

Condemnatio. Verbale. Vlpian. in l. penult. D. si ex noxali causa agatur. Alter de seruo supplicio & verberibus de iniuria fatisfi: alter de libero vindicta fumitur, vel condemnatio pecuniaria.

Condensō, condensās {πυκνοω} condensare, Cogere, spissare. Columella lib. 7. cap. 8, Torrido late contingitur, rursusque pumicibus condensant.

Condensat se in vnum loetum ous. Varro libro 2. de Re rustic. capite 3.

Condensco, condensēs {πυκνουμαι} condensere, significat Densum fieri. Lucretius lib. 1.

Quod si tenue aniquis, quum corpora d fsiluere,

Tum nihil ex illis rerum ad te condensi as aer- Errat, &c.

Condensus {πυκνος} Adiectiuum, ex Con & Densus ei compositum. vt,

Condensa turma. Liu. lib. 6. bel. Pun.

Condensa acies. Liu. 6. bel. Pun.

Condensæ columbæ. Virgil. 2. Æneid.

Corpus condensum. Lucret. lib. 2.

Condensa arboribus vallis. Liu. 5. bel. Pun.

Condensum, condensiùs, et gen. Substantiuum. Plin. lib. 10. cap. 73, Insidunt in eadem Africa Patris condensa arborum: occultatisque earum ramis, in prætercuntia desiliunt, atque è volucrum fede grassantur.

Condepso, condepsi, condepsere, Commiscere, simul dispsere, *Pastrer ensemble*. à Græco τεμνω. Componius Nuptiis, Paretem insputi, conclusi, condepsi. Hæc Nonius. Cato cap. 84, Postea farinæ 1. 11. cum spergito, condepsitoque.

Condico, condicis, penult. prod. condixi, condictum {συνθεσθαι, συνθηκας ποιεισθαι} condicere, Est dorum ut plurium inuicem denuntiamium aliquid. Iustinus libro 15. per epistolas inuicem confirmantes, locum, tempusque eocundi condicunt, bellum communibus viribus instruunt.

Condicere (ait Sabellicus in Suetonio) est simul determinare vnde & condictum, Quasi ea communi dictum.

Cœdicere coenam alicui. Suet. in Tiber. cap. 42, Scatio Claudio coenam ea lege condixit, vtquod ex confectudine immutarer, aut demerer. Coenam condixit, id est fe cum illo coenaturum denuntiauit. Iustinian. lib. 4. Institut. de action. 6. appellamus, Condicere, est denuntiare priscis lingua. Suet. in Claudio, cap. 21, Extraordinarum munus gladiatorij exhibiti non libenter, dicrimique fauorum, quòd quæ appellare cœpit sportulam quia primùm daturum se diceret, velut ad subitam condictamq; coenulam inuitare se populum. Claudius (ait Beroaldus) gladiatorum munus tanquam coenam daturum, se denuntiauerat.

Condicere ad coenam. Plaut. Stichio, 7.

Atque id ne vos miremini, homines seruolos

Poiare, amare, atque ad coenam condicere:

Licet hæc Athenis nobis. Hoc est (ait interpres) inire conditionem ac pactiones. *Conuenir de souper ensemble, &c. & sequq.*

Condicere symbolam ad coenam. Plaut. Stichio, 7.

-eo condictum symbolum

Ad coenam, ac eius consetuum Sangarinum Syrum.

Condicere alicui, absolute. Cic. ad Lentulum, lib. 15, 9, Crassus pene à meis laribus in prouinciam est profectus. Nam quum mihi condixisset, coenauit apud me in mei generis Crassi primi hortis. Id est, qui denuntiasset se velle coenare domi meæ. Schorus interpretatur, Quum mihi promisisset se venturum ad coenam.

Indutias condicere. Iustin. lib. 3. sub finem, Paretm in annos quinquaginta fecere, quam non nisi ea anno fenatores. Nam inducias, quas propriè nomine cōdiacrant, ex foetorum pertona rumpebant. *Les treues qu'ils auoyent accordé.*

¶ Condicere, est diecndo denuntiare. Festus.

¶ Condicere operam. Plinius præfat. Quum hanc operam condixerem, nos eras in hoc albo. Id est, quum hanc tardam agendam receperi, quum hoc opus fuscepi, non prouidebam te futurum eius indicem. non enim erat tn albo nomen tuū, cum alionum qui sortisione exirent ex D. curus. Budæus.

¶ Condicere, Verbum est Iurisconsultorum. Vnde Condictio, vocabulum apud eos frequentissimum, pro denuntiatione qua fiebat ab actore qui intendebat sibi dare, facere, præstare aliquid oportere. Cæpit eius ipsius condictionis appellatio ad eas actiones quas in personam vocant, porrigi. Iustin. lib. 4. Institut. 6. appellamus, de actione. Appellamus autem, inquit, in rem quidem actiones, vtrò actorem ita in personam vero actiones, quibus dare aut facere oportere intendimus, Condictiones. Cōdicere enim est denuntiare priscis lingua. Nunc verò abusiue dicimus condictionem actionem in personam esse, qua actor intendit dari sibi oportere: nulla enim hoc tempore eo nomine denuntiatio fit. Budæus. Gell. lib. 6. cap. 2, Necesse quoque hominum & dictis non fubsistenda esse eadem ita sunt ipsis voluntatibus que eorum, sed neressitati tuidam & instantiæ quæ oritur ex fato. Id eli, non reperenda delictorum ratio vel prena.

Nummos sibi condicere, pro Repetere abs te. Vlpian. in 1. rogati. 5. si fugitiuus. D. si certum petatur.

Condicere aliquam rem tuam, litium, aut causarum alicui, Est ei denuntiare eas res, liter, aut causas. Liu. 26. Vrbe, Confectum rea ex his ferme verbis Patres cōsulebat, Quarum rerum, litium, causarum condixit Patrepatratus Pop. Rom. Quirinum Patripatratio proferorum Latinorum.

Condicitur, Participium {συνθεσθαι.} Sueton. in Claudio, cap. 21, Velut ab subitam, condictámque cœnulam inuitaret populum.

Status condictus dies cum hoste. Plaut. Curculi, 3,

Si status condictus cum hoste intercedit dies, tamen, &c. Gell. lib. 16. cap. 4.

Condictio, Verbale {συνθεσις} Est eius rei qua de agitur, in diem certum denuntiatio, authore Festo.

¶ Condictio, apud Iurisconsultos nomen est generis, quo personales omnes actiones comprehenduntur. Proprie tamen ad eam referuntur actiones quæ ex mutuo concretio nascitur, vt Condictio defiunt politi, actio per quam rem à nobis mutuo datam pollulamus, vt dicere Imperat. in tit. quib. mod. re contrah. obligat. an princip.

Condictio causa data, causa non sequuta {δι ουκ ιν legendum est, nō data} est actio in personam, per quam qui aliquid certum ob causam dedit, nec causa sequuta fit, id rit recepta atque in effectu completa, id repetit, l. 1. & toto tract. de condict. caus. data, &c. Hotom.

Condictio certi, est actio ei competens qui sibi certum aliquid dari fierive stipulatus est: vt patet ex tit. Inst. de verb. obligin. princ. & l. 24. D. si certum. Hotomanus.

Condicti, o dari ob rem per vel iniustam causam, est actio in personam, per quam qui turpi iniustáve de causa qui dedit, siquidem in accipiente solo turpitudo fuit, repetit. l. 1. & toto tract. D. de condict. ob turp. Hotomanus.

Condictiu ex lege,quæ & Condictitia ex lege nominatur,generaliter omnis personalis actio dicitur quæ ex obligatione nascitur, quam nova quædam lex introduxit, quæ quo genere actionis agendum esset,non erat. l.1.D. de condict.ex leg. Hotom.

Condictio ex scriptura, est actio in personam, per quam is qui se pecuniam alicui debere scripsit,siue ea numerata sit, siue non sit,solvere cogitur,dum ramen,si data non sit pecunia, post biennium actio intendatur. Nam ante non numeratæ pecuniæ exceptione excluditur, vti docet Impetrat. tit. de liter. oblig. & l. 14. C. de non numerat. pecun. Hotom.

Condictiu indebiti. est actio personalis, per quam id quod per errorem non debitum soluimus, reddi nobis postulamus, vti docet Imper. 6. tiquib. mod. re contrah. oblig. Hotom.

Condictio triticiaria,est actio in personam,per quam res omnes, exceptæ pecunia numerata,eò deducuntur,siue fint mobiles,siue immobiles.l.1. D. de cundict. tritic. Hotom.

Condictum, Quod in cõmune est dictum, id est promissio seu pactum inuicem factum. Trhus.

Condictus , Adiectiuum {τοῦ ἐπαγγείλασθαι} vt, Actio condictitia, qua aliquid condictimus & repetimus. in iure eiusli condictio vocatur. Vlp. in l. si duo. 6. item Iulianus. D. de iuccurando , Idem Iulianus ferribit,eum qui iurauit furum se non fecisse,videri de toto iurasse, atque ideo neque furti, neque condictitia teneturqua condictitia,inquit, solus fur tricetur.

Condignus {ἄξιος} Adiectiuum,pro Dignus Plaut. Amphit.6, Ecastor condignum donum,qualis est qui donum dedit.

et. Imò sic condignum donum,qualis est cui dono datum est.

Pulchrum fuerunt, Cereris cũmque facundiarum magniloquentia condignum. Gell.lib 3. cap 7.

Condigne {ἄξιως} Aduerbium. Plaut. Casin.17, Condigne autem nimis lepide hæc conducti coqui.

Condigne & condecore. Gell.lib.14.cap.4.

CONDIMENTUM, Carmanie opprobium, apud Plin.lib.6.cap.13.

Condio,eondis,eondiui vel eondi,eondium,pen.prod. {ἀπὸ τοῦ ἀρτύω, ἀρτύσω,ἀρτυσμὸς} condire, ex Do conipositum esse quidam volunt, significãtque lapidum facere, temperare , saporem addere cibis. Plautus Pfeud.17.

Non ego item cœnam eondio,vt alij coqui. Cic.ad Gallum,libro 9. Herbas omnes ita condiunt.

Cibos condire gulæ fius. Vide Guloſe, in o v t a.

Laborc in venatu, fudore, cursu, fame, siti condiebant epulas Lacedæmonij. Cic. 5. Tuscul.

Condire mortuos. Cic.t. Tuscul. Condiunt Ægyptij mortuos, & domi seruant.

¶Condire,per translationem. Cicero ad Atticum,lib.13,Hilaritatem illam , qua hanc tristitiam temporum condiebamus , in perpetuum amisi.

Ambiguitate condire vbanitatem. Quintil.lib.6.cap.3.

Afferrtas contentionis oratoris ipsius humanitate condiut. Cic. 2. de Orat.

Voluptatibus aliquid condire. Quintil.lib.5.cap.14.

Condire vitia naturæ , iudiomatitiæ atque artificio. Cicero pro Cluentio, Quisque ea vitia,quæ à natura habebat,etiam studio atque artificio quodam malitiæ condidit.

Condritus,pen.prod {ἀπὸ τοῦ} Nomen ex participio.vt,Condita oratio, per metaphoram, Salibus quibusdam aſperſa. Cic.2.de Orat. Nec enim coucio maior vnquam fuit, nec apud populum grauior oratio, quàm huius contra collegam in Cesusta nuper, neque lepõce & festiuitate condita.

Ius male condirum. Horat 2. Serm.fatyr.8.

Sale condritus, & facetus. Cic.1. Offic.

Comitate cundita grauitas. Cic.de Senect.

Bene cocius & condritus sermo. Cic. Attico,lib.13.

Nemo vnquam vrbanitate,nemo lepõre,nemo suauitate eõditior. Cic de Claris Orat.

Faciunt condritiora cibaria aucupium & venatio. Cic.de Senect.

Condritio {ἀπὸ τοῦ} Verbale. vt, Conditio eiborum. Cic.2. de Nat.deor. Perficeum eli enim quò compotitiones vnguentorum , quò ciborum condritiones,quò corporum lenocinia proceſſerint.

Vini condritiones. Colum.lib.12. cap.51.

Conditus, huius condritus,pen.prod. {ἀπὸ} aliud Verbale. Columell. lib. 2. cap 22, Vuas tremque olmas condirui legere licet.

Condritor, pen. prod. {ἀρτυτὴς,ἀρτυτὴς} Verbale. Cic.Poſt ceditum, Hi fuui conditores infructoriique conuiui,iidem expenduut aeque æſtimant voluptates.

Condimentum {ἀρτυσία , ἀρτυτὸν} Quod ad condienda obſonia ſit. Plaut. Casin.5,

-coquos cquidrm nimis

Demitor,qui tot vnuuat condimentis:eos eo

Condimento vno non vtier quod præſtat omnibus. Cicero 2. de Finibus , Audio dicentem , Cibi condimentum esse famem : potionis,sitim.

Condimentum voluptatis.Cicero 3. Offic. Nam vt tribuamus aliquid voluptati , coudimenti fortaſſe nonnihil , vtilitatis certè nihil habebit.

Condimentum humanitatis mitigate feueritatem. Cic. ad Q. frat. lib. t. t, Hæc illius feueritas acerba videretur,nisi multis condimentis humanitatis condiretur.

Condimentum amicitiæ , suauitas morum & sermonum. Cic. de Amicit.

Sapientiæ , ætas condimentum eſt , sapiens ætatl cibus eſt. Plaur. Trinum.6.

Facetiæ,omnium fermonum condimenta. Cic.1. de Orar.

Interponere condimenta quilpiam. Vide in v t e r p o n o.

Condimentarius {ἀπὸ τοῦ} Adiectiuum.vt,Condimentarium genus. Plin.lib.19.cap.8, Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, saturnia dicta,in eundimentaria genere.

Condnaneus {ἀπὸ τοῦ} aliud Adiectiuum , authure Nonio, eſt quod condi , vel condiri recte potest. Varro t. de Re ruſt. cap. 24, In agro craſſo & calido oleam condinaneam,radam maiorem, &c.

Condritura, conditura,pen prod. {ἀπὸ τοῦ} Idem quod Conditio, siue condimentum. Columel. lib. 12. cap. 45, Vasa aureu ſictilia vel virrea plura ponius, quàm ampla , & rorum alia recte picata, nonnulla tantum pura , prout condritio condituræ exegerit. Senecalib.9 de Ira. Liberos illi epulandos appoſuit,& fubinde interrogauit,an placeret condritura.

Condiſco, condiſcis , condidici, pen. curt. {συμμανθάνω} condiſcere, Idem quod discere ſignificat. Plaut. Pfeud.14,

Ego ſtue alii dare condidicimihi obtrudere non potes

Palpum. Plinius Iunius, libro 7. epiſt. 20, Paulatim lucem ferre condiſco.

Condiſcens {συμμανθάνων} Participium. Plin.lib.21.cap.5, Ac veluti rudimentum maturæ hiia facere condi ſcentis.

Condiſcipulus pen.curt. {συμμαθητὴς} Qui cum alio diſcit. Cic.2. Tuſc. Diexarchum verò cum Ariſtoxeno æquali & condiſcipulo ſuo dodtos fanè homines omittamus.

Condiſcipula {συμμαθήτρια} Fœminiuum,apud Martialem lib.10, Hæ condiſcipula vel hæc magiſtra

Eſſet dodtor,& pudica Sappho.

Condiſcipulatus,huius condiſcipulatus,pen.prod. {συμμαθητεία} Iuſtinus lib.12, Multùm profuere & Calliſthenis philoſophi preces, condiſcipulatu apud Ariſtotlem familiaris illi, De Alexandro. Vſus eſt & Cornelius Nepos in vita Attici.

Conditio, Conditius, Conditor, Conditura, In e o n o o.

Condo, condis, condi, condium, pen. curt. {ἀποθέσθαι, ἀποθήσω, ἀποθεσμὸς} condere, Abscondere , quaſi in interiorem locum dare, & ferè eum præpoſitione in , vel ſub , conſtruitur : interdum tamen eum ablatiuo ſine præpoſitione in. Plaut. Trucul.t. Condo in crumenam. Virgil.6. Æneid. Et noua condutur in ſano. Plin.lib.7.cap.2, Saliheat credere,vt ſub vna ſicu turmæ condantur equitum.

Seponere & condere. Cic.1.de Diuinat.

Arca condere aliquid. Cic.2. de Diuinat.

Condere humo. Ouid.1.de Ponto,eleg.6.

In humo condi. Ouid.3.de Ponto,eleg.1.

Condere Acheronti præda. Impretatio eſt & execratio qua Phædra Theſeum deuouet apud Senecam in Hippolyto,9. Condere,ſuturum eſt indicatiui.

In ſepulcro condere aliquem. Cic.2. de Legib.

Animam ſepulcro condere. Virgilius,

-animámque ſepulcro

Condimus. Turnebus. E veterum opinione porta dixit , qui ſepulcrum mortuorum domicilium credebant, & portum corporis appellabant. Cicero,

Neque ſepulcrum quo recipiar, habeat portum corporis,

Vbi rem ſua vita corpus requieſcat à malis.

Tonantis ſinu condi. Seneca Hercul. fur.

Quàm multa in ſyluis autum ſe mihia condunt. Virg 4. Georg.

Rupta condi trilure premique. Valer. lib 7. Argon.

Terra condere. Plin.lib.7.cap.54.ipſum cœmare,apud Romanos non fuit veteris inſtitutiterra eoodebatur.

Oſſa terræ condere. Virgil 5. Æneid.

Condere aliquem in puſtrinum. Plaut. Pfeud.7.

Condere captiuos in cuſtodiam. Liu.1. bel. Maced. Item ſu car cerem,vel carcece. Idem 6. bel. Pun.

In aliquam materiam aliqua condere. Quintil.lib.3.cap.7.

In viſceribus & medulis condidit bonũ omne Metrodorus. Cic, 5. Tuſcul.

Furto aliquid condere. Horat.1. Carm. ode 10.

¶Cælum condituv mbra. Virgil.6. Æneidos,

Eſt iter in ſyluis vbi cælum condidit umbra

Iuppiter, & rebus nox abiluit atra colorem.

Fama caput inter nubila condit. Virgil.4. Æneidos,

Ingredirurque ſulo, & caput inter nubila condit. Hoc (inquit Seruius) vult oſtendere,quòd ex humili eam fortunæ parcere,nec ſuperiori.

Orion caput inter nubila condit. Virgil.10. Æneid.

Cibos condunt formicæ. Plin.lib.11. cap.30.

Condere corpora. Plin.lib.16 cap.17, Corpora defunctorum condita in eo , abſumi conſtat intra quadrageſimum diem , exceptis deutibus.

Corpus condere ſepulcro. Ouid.8. Metam.

Symphalides pennis cõdunt obdudtis diem. Seneca Hercule furente,4.

Vota diem conſiderant , Id eſt conſumpſerant diem votis & precibus. Stat.10. Thebaid.

Referre diem, & condere relatum, Sol dicitur. Virgil.t. Georg.

-at ſi quum ceſeriſque diem, condeique celatum,

Lucidus orbis erit. Id eſt in ortu & occaſu. Hoc ad futuræ ſercitatis pertiner ſignum. Sic Seruius.

Digitos cõdere in lumina alcuius, Eſt oculos eruere alicui. Ouid. 13. Metam.

Enſem in alicuius ore aduerſo condere. Virgil.9. Æneid.

Ferrum condere ſub aduerſo pectore, Aduerſarium interficere. Virgil.12. Æneid.

Condere fructus , & Promere , contraria. Varro de Re ruſt. lib.1. cap.61, Quòd armo fructus condit, nihi vt promat.

Triticum. Cic.de Senect.

Fructus in eados. Plin.lib.13.cap.4.

Condere & reponcere fructus, hominum non pecudum eſt. Cic.2. de Nat.deor.

Frumentum cõditum dicitur, quod in horreis repoſiti eſt. Horat. 2.epiſt.2.

Vua ſuccos condere. Id eſt vinum. Tibul.1.eleg.10,

Pax alut vites, & ſuccos condidit vuæ.

Srmina

Semina arrosa condunt formicæ. Plin.lib.11.cap.30.
Nox condit lucem. Seneca Medea.16.
Scuta latentia condere. Virgil.3. Æneidos,
-tectósque per herbam
Dispounere enses, & scuta latentia condunt. Id est dispoununt & tectos faciunt. Sic & scuta condendo latère faciunt. Servius.
Longos soles condere. Virgil.9.eclog,
-sæpe ego longos
Cantando puerum memini me condere soles. Id est æstuos dies finire, & vsque ad occasum ducere. Servius.
Vocem condere auribus. Ouid.epist.19.
Vultus condere Sol dicitur. Ouid.1. Fast.
Luna condit vultus. Valer.lib.7. Argon.
Sese condere in aliquid. Virgil.4. Georgicorum,
Inqima more fas sese in remabula condent. De apibus.
Imis aquis se condere. Valer. Flac.lib.2.
Lacu fluuius se condidit alto. Virgil.8 Æneid.
Ferro & ære se condere, Armis se circumdare. Properc.lib.3.eleg.18,
Ille licet ferro cautus se condat & ære.
Portu se condidit alto. Virgil. Æneidos,
Ad terram fugit, & portu se condidit alto. Id est vsque ad interiora peruenit. Seruius.
Vmbris noctis se condere. Virgil.2. Æneid.
Sol condit se in vndas. Virgil.1. Georgicorum.
Sol quoque & exoriens & quum se condet in vndas. Dicitur enim occidens Sol se in mare tingere. Seruius.
Condere in animũ aliquid. Seneca epist.7. pro Memoriæ mãdare.
Iram condere. Tacit.lib.13, Non vultu alienatus, non verbis commotior adeò iram condiderat.
Stimulos alicui condere in pectore, Id est instigare aliquem. Ouid. 1.Metam.
Mente aliquid condium tenere. Virgil.3.Æneid.
Mentem condunt oblita. Claudian.3. Paneg.
Condere monumentum corpus, apud Plinium.
¶ Condere [συνίζησις, συγκτίζειν] Ædificare, construere, quasi simul dare. Cic.2. de Diuin. Nempe eò Romulus regiones direxit tum, quum vrbem condidit.
Pallas condidit arces. Virgil.2.ecloga,
-Pallas quas condidit arces.
Ipsa colat. Vbi Seruius, Ideo dea artium Minerua dicitur, quia de capite Iouis nata est, sed quia dea est artium & ingenij, ideo illa finguntur. Nihil enim est excellentius ingenio: quippe quo reguntur vniuersa.
Apes examina condunt. Virgil.3. Georg.
Mauortia mœnia condere, Ciuitatem fortium vitorum. Virgil. 1. Æneid.
Muros. Ouid.ad Pisonem.
Nouam vrbem. Virgil.1. Æneid.
¶ Noua fata. Virgil.10. Æneidos,
-sin tot responsa secundi
Quæ superi manésque dabant, eue nunc tua quisquam
Flectere iussa potest? aut eue noua condere fata
Gentem, Propagare. Virgil.2. Æneid.
Iura condere. Ouid.1. de Remed. amor.
Lustrum. Cic.2. de Orat.
Nomen memoraudum. Sil.lib.4,
-iuuat ire per ardua nemus
Ad decus, & dextra memorandum condere nomen. Id est gloriam comparare.
Rempublicam condere, cui opponitur Occidere. Cicero pro Domo sua, Rémque publicam condere vnius diseesu, quam interitu occidere malui.
Aurea fœcula condere. Orbi felicitatem afferre. Virgil. 6. Æneidos,
Augustus Cæsar diuûm genus aurea condet Secula.
Secula multa condere viuendo, Est viuere multa secula. Lucret. libro 3.
¶ Condere [συνπαίζειν] Componere. vt, Condere carmen. Liu. 7.bel.Pun. Horat.in Arte.
Numeris aliquid condere, Est carmine aliquid conscribere. Ouid. 6. Fastorum.
Condere bella. Virgil.6. ecloga.
-nasque super tibi erunt qui dicere laudes
Vare tuas cupiant, & trifti condere bella.
Carmen condere. Cic.4. Tusc.
Historiam. Plin.lib.12.cap.4.
Laudes alicuius. Plin.lib.3.ca.cap.13.
Omen. Propert.lib.1.eleg.19.
Poema. Cic.ad Atticum, lib.1.ti.
Præcepta medendi. Plin.lib.26.cap.5.
Præcepta condere, Describere. Stat.3. Thebaid.
¶ Condere iusiurandum. Plaut. Rud.3. Hoc est instituere.
¶ Condere, proprie est in vnum & in interiorem locum dare ad custodiam facilioremque vsum verbi nunc significat conscribere, nunc facere. nunc componere & instituere. Festus.
Condros [κόνδρος] Participium. vt, Nubila condentia cælum tenebris. Claudian.6.
Conditus [σύνταξις, κτίσις] Adiectiuum, pen. cor. Absconditus. Plautus Pseud.14,
-tenco, omnia in pectore condita sunt.
In alta caligine conditus. Seneca Here. fur.1.
Antro conditus. Ouid.3. Metam.
Memori tibi condita corde Hæc vigeant mandata, nec vlla oblitteret ætas. Catul. Argonaut.
Domi conditus Consulatus. Cic. pro Murena, Vultus erat ipsius plenus furoris, oculi sceleris, sermo arrogantiæ: ne ei tam exploratus & domi conditus Consulatus videretur.

Tumulo conditus. Valer.lib.5. Argon.
Eusis. Horat. Epod.7. Subaudiendum vagina.
Iurgia sub tacita condita lætitia. Propert. lib.2.eleg.6.
Condite in arario sanctiore literæ. Cic.6. Verr.
Messis condita. Tibul.lib.2.eleg.19,
Non ego diuitias patrum fructusque requiro,
Quos tulit antiquo condita messis auo.
Præcordia condita aperit Liber. Horat.2. Serm. satyr.4.
Telum patenti iugulo conditum imprimere. Seneca Oedipo.14.
Carmina condita, Composita. Virgil.10.ecloga,
-Chalcidico quæ sunt mihi condita versu Carmina.
Fila condita à dextro colo. Propert.lib.4.eleg.1.
Non sunt à dextro condita fila colo. Id est res est difficilis contextu. Aliquid condituum mandare verustati. Cic.2. de Nat.deor.
Condituum aliquid seruare. Virgil.3.eclog.
Conditor, penult. corr. [γενέτωρ, δημιουργὸς, κτίστωρ.] Verbale, Qui aliquid componit, vel rei alicuius author. vt, Conditor legum. Plaut. Epid.10.
Æqui reddunta conditor NERVTVS. Claud.epig.9.
Argumenti alicuius conditor. Ouid.1. Trist.eleg.1.
Artis alicuius conditor. Ouid.2. de Ponto, eleg.11.
Conditor disciplinæ militaris. Plin. Iunior, lib.10.epist.59.
Historiæ alicuius conditor. Ouid.2. Trist.
Conditor Peripatheticæ sectæ Aristoteles. Colum.lib.9.cap.3.
Conditor vrbi, Adiectiuum [συνοικιστὴς.] Quintil. declam.8. Non quidem licuit mihi in illud cubiculum conditorium tuæ mortis strumpere. Nisi aeeipias per appositionem, vt sit Substantiuum, significéque arcanum receptaculum. quod magis placet.
Conditorium [σορὸς] Substantiuum, id est sepulcrum. Plin.lib.6.epist.10. ad Albinum, Tam parata oblique monumentum, vt ipsi nobis debeamus conditoria exstruere, omniáque hæredum officia præsumere. Plin.lib.7.cap.16. ¶ Seneca etiam conditiuo dicitur epist.8. Multum interest inter onum & conditiuum. Item epist.61.
Conditivus, Adiectiuum [σποδοκεῖον] Quod abscondatur & seruetur in aliquo loco. Colum.lib.8.cap.8, de columbis, Duobus tamen aut tribus mensibus acceptant conditiua cibaria, cæteris suspsas pæsunt seminibus agrestibus.
Conditivus, pen. prod. Adiectiuum [σποδοκεῖον] Quod seruari potest sine læsura. Cato de Re rust. cap.59, Conditiua mala mustea, & punica, & e. Sic Varro de Re rusti lib.1.cap.59.
Conditivus cibus. Colum.lib.8.
Conditium, Substantiuum, pro Sepulcro. Vide CONDITORIVM.
Conditio, Verbale Ipse condendi actus.
Frugium conditiones. Cic.1. de Diuin. Nec fruges tereæ baccháſve arborum cura vtilitate vila generi humano deditici, nisi earum cultus & conditiones tradidisset.
¶ Conditio [σύνταξις, τάξις] Est dispositio quædam ac veluti fœtus formarum, temporum, rerum. Cic.2. Tuscul. Nihil est enim quod tam obtundat, eleuétque animũ dem, quàm perpetua in omni vita cogitatio: nihil esse, quod accidere non possit, quum meditatio conditionis humanæ.
Mortalis conditio. Patercula libro 2. Neque illi spectaculo quo fructus fuit, similegconditio mortalis recipere videtur mihi.
Fortuna aque conditio. Cic.4. in Catil.
Communitas conditionis cum aliquo. Cic.6. Philip.
Imago conditionis. Cic. pro Milone.
Multi latuit legum & conditionum propositi. Cic. pro Cluent.
Infimi generis hominum conditio aque fortuna. Cic. pro Milite.
Iuris conditio. Cic.1. de Lege Agraria, Paucas tribus non certa conditione iuris, sed fortis beneficio fortunæ ad vsurpandam libertatem vocare.
Legum, iudiciorum, temporum conditio impendet. Cic. Fabio, libro 5.18.
Loci alicuius conditio. Ouid.2. de Ponto, eleg.5.
Meriti conditio. Quintil.lib.3.cap.5, Euenit, vt meriti quoque condinio miseret aecentum.
Adempta mortis conditio. In ANIMO.
Nascendi ineerta conditio. Cic.3. in Catil.
Perfuotum conditio. Quintil lib.3.cap.10.
Conditio regionis, hoc est temperatura & dispositio seu habitus aut constitutio. Colum.lib.11.cap.13, Pro conditione regionis & cælitatera vel profundiur vel ieniatur.
Seruiendi conditio. Cic. Brut.o.16.7.
Tolerabilis conditio seruitutis. Cic.4. in Catil. Seruus est nemo, qui modo tolerabili conditione sit seruturus, qui non, &c.
Non eommuni conditione seruituti vti. Cic. pro Cælio.
Sortis conditio. Ouid.3. Trist.eleg.14.
Temporum conditione aliquid mutari. Quintil.lib.4.cap.1.
Victoriæ. Cic. pro Marcello, Nam quum ipsius victoriæ conditione iure omnes victi occidissemus, clementiæ tuæ iudicio conseruati sumus.
Vitæ. Cic.3. Offic.
Mortalis conditio vitæ. Cic.14. Philip. Pro mortali conditione vitæ, im mortalitatem ellis consequuti.
Eisdem vitæ conditionem non peterere. Cic. pro Cluentio.
Sequi aliquam vitæ conditionem. Cic. pro Rab. Posthu.
Viuendi conditio. Horat.2. Serm. satyr.8.
¶ Attalicæ conditiones. Vide ATTALVS.
Bona conditio. In BONVS.
Communis. Horat.2. Epist.1.
Dulcis. Horat.1. Epist.1.
Fœda. Horat.3. Carm.ode 5.
Humana. Cic.1. Tusc.
Infima conditio & fortuna seruorum. Cic.1. Offic.
Vis & fortunæ conditio infima aliquorum. Cicero pro Cornelio Balbo.

Iniqua. Vide INIQVVS.
Iniquissima. Vide IN SENATO.
Tristis. Claud. Paneg. 7.

¶ Æqua vel iniqua conditione causam dicere. Cic. pro Cluentio, Tamen illa utilitates iturentur, iniqua conditione reum causam dicere, quum aduersario eius, ad ius accusationis, summa vis potestatis accederet. Idem ibidem, Accusatæ Tribunopleb. conditione æqua disceptari posse non putauerunt.

Meliore ire, meliore in causa, commodiore conditione esse. Cic. 2 de Lege Agraria.

Meliore conditione est senex quàm adolescens, quum id quod ille speraz, hic consequatus sit. Cic de Senect.

Longè alia conditione esse ac cæteri. Varinius Ciceroni, lib. 5. to. In superiori conditione causaque positi esse. Cic. pro Corn. Balbo.

Conuellere conditionem amicitiæ. In CONVELLO.

Excutere conditionem alicuius, Id est expendere & considerare penitus. Ouid. 5 Trist.

Facere disparem conditionem. Cic. de Prouinciis Consul.

Mortali conditione generati. Cic. de Vniuers.

Habere naturam & conditionem vt. Cic. pro Marcello, Sed ea tamen vtrelis, quæ & naturam, & conditionem, vt vinci possent, habebant.

Instituere cœgnen iniquam & miseram conditionem periculis hominum. Cic. pro Murena.

Eadem conditione nasci. Cic. 2. de Diuinat.

Ea conditione nati sumus, vt nihil quod homini accidere possit, recusare debeamus. Cic. ad Attic. lib. 15.

Qua nati sumus conditione vtuamur. Cic. Tusc. lib. 5. 16.

Immortalium conditionem postulare. Cic. 3. Offic.

Prouidere conditioni ciuium contra periculosissimas hominum potentias. Cic. pro Cælio.

Conditio (ὁρισμὸς) Est oblata potestas aliquid eligendi. Terent. Heaut. 2. 3.

Harum duarum conditionum nunc veram malis, vide.

Ea condnione dare aliquid. Ceeinna Ciceroni, lib. 6. 7.

Sub ea conditione. Cic. pro Archia, Iubere ei præmium tribui sub ea conditione, nequid poßea ferıbere.

Melior conditio Marci. lib. 12. ep. 15.

Comabis belle, lubi Cerealis, apud me

Conditio melior si tibi nulla, veni.

Optima conditione pugnare. Vide VTOR.

Valde bona conditio si fuerit, forsaße non omittam. Cic. Q. fratri, libro 2. 6.

Controuerßæ conditio. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Pacis conditio cum aliquo. Cic. 4. Philipp.

Præsentis deterıminis. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Pertinonim. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Nulla conditione. Cic. pro Corn. Balbo.

Accedere ad conditionem & pactionem, pro Consentire. Vide ACCEDO.

Accipere conditionem. In ACCIPIO.

Ea conditione accipere. Cic. 1. Tuscul.

Ad aliquam conditionem adducere aliquem. Balbus Ciceroni, in epist. ad Attic. lib. 8.

Affirmgere aliquem fuis conditionibus. Cic. pro Quintio.

Audire condi onem, & audita condıtio. Ouid. epist. 20.

Capere conditionem, & in conditionem. Vide CAPIO.

Dare alicui rei conditionem alicui. Cic. 4. in Catil. Mihi quidem, si hæc condıtio Consulatus data est, vt, &c.

Defendere se alicuius rei conditione. Cic. de Lege Agrar.

Depacisci ad conditionem. Cic. in Verr.

Alieuiuram ad conditionem descendere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8.

Ferre conditionem, Id est offerre. Terent. Phorm. 4. 1.

Nam hanc conditionem ferre non extraño.

Ferre conditiones, est victoris & fupctionis: Accipere conditiones, victi. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. Feruntur omnino conditiones ab illo.

Conditiones ferre, leges imponere. Cic. 7. Philip.

Imponere conditionem. Cæsar, Conditionibus impositis prouincize nunciare defendendæ, hostes perfequutus est.

Manere in conditione. Vide MANEO.

Manet condıtio. Cic. Curioni, lib. 2. 6.

Mutare conditionem. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Offerre conditionem pacis, apud Luium.

Omittere conditionem. Cic. ad Q. frat.

Onerare conditionibus. Cic. Verr. 5.

Perducere aliquem ad fuas conditiones. Cic. pro Quintio.

Producere aliquem conditionibus. Cic. pro Quintio.

Proponere conditionem fupplicij alicui. Cic. pro Cluentio.

Iniquam conditionem recusare. Quintil. lib. 5. cap. 6.

Conditionibus accipere populos in societatem. Liuius, Aliquot expeditione vna populos aut vi subegit, aut conditionibus in sucietatem accepit.

Repudiare æquissimam conditionem. Cic. pro Quintio.

Recipere conditionem aliquam. Cic. pro Cælio.

Sine conditionibus. Est tenere pacta. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. Sin ille suis conditionibus stare noluerit, bellum paratum est.

Fugere à conditionibus, Superiori contrarium. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. Bellum paratum est, cuiusdoi tamen quod fustinere ille non posßit, præstrum quam a suis conditionibus ipse fugere.

Statuere conditionem tibi. Cicero pro Rabirio Posthu. Præsidete ne duriorem vobis conditionem statuatis, ordinisque vestri, quàm ferre possit.

Conditio est posße, &c. Cic. pro Plancio, Est enim conditio liberorum populorum, præcipuaque huius principis populi & omnium gentium dumtat æque victoris, posße suffragijs vel dare vel detrahere quod velit cuique.

Est conditio, vt. Cicero pro Rabirio Posthum. Ista conditio est restium, vt quibus credıtum non sit negantibus, isdem credatur dicentibus.

In conditionem vocari. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. Gallix quæ habent intercessorem, in eandem conditionem quam cæteræ prouinciæ vocantur.

Vti conditione alicuius. Cic. Attico, lib. 9. Si mihi veniam quam peto, dederit, vtar illius conditione: fin minus, imperabo aliquid à me ipso.

Conditione tua non viar: Verba sunt repudium mittentis. Caius in l. 3. D. de diuort. & repud. In ſpnnſalibus quoque discutiendæ placuit renuntiationem internuntire oportere: in qua re hæc verba probata fuit, Conditione tua non viar.

Conditionem pro creatura sæpe vsurpauit Tertullianus de Corona militis, ea est quam nunc appellant.

¶ Cōditio apud Iurisconsultos est lex pactioni appostæ, vnde obligationis euentus pendet. Ea vero aut voluntaria est, scilicet cui voluntas alicuius ex reis dominatur, quæ ex illius voluntate pendet, velut, Si Stichum duxeris. Alia est fortuita, cui fortuna, non reorum voluntas dominatur, quæ ex casu pendet, velut, Si nauis ex Asia venierit. Sic enim Latinum eſt, non potestatuam & casualem dicere, vt suris interpretes loquuntur.

Conditio, à demonstratione hoc differt, quòd demonstratio plerunque factam rem ostendit: conditio futuram. Isi nominatim. D. de cond. & demonst. ar.

Cōditionem vrsus randi deferre, pro Iurandi facultatem. Vlp. l. 3. D. de iurctur. Ait Prætor, Si is cum quo agetur, conditionc delata iurauerit.

Conditionum possibilium genera sunt tria. Aut enim ex casu & fortuna pendent, quæ idcirco Casuales à Iustinıano appellantur: à nobis fortuitæ non incommode nominari possunt: aut ex hominis voluntate, velut, Si seruum meum manumiseris, aut potestatuas, mos voluntarias appellare possumus: aut m. fixe tunt, quarum euentus, aut idem, ex fortuna & personæ voluntate pendet, velut, Si vxorem reportes, l. 1. §. fin autem aliquid. C. de cad. toll. Hotomanus.

Conditionalis, & hinc conditionale, pen. prod. (ὑποτακτικὸς) Adiectiuum à Conditio. vt, Pars conditionalis. Martianus inſt. quum hæres. D. de acquir. hæred.

Conditionales creditores dicuntur hi, quibus nondum competit actio, est autem competitura: vel qui spem habent vt competat. Vlp. in Leonditionales. D. de verb. ſignif.

Conditionaliter, penul. corr. (μετὰ συνθήκης) Adscribium In Institutionibus, titulo de legatis. §. longè magis, Sed si conditionaliter enuntiata fuerit causa, aliud iuris est, &c. Paulus in Lqui st. pulator. D. de verb. obligat.

Condus, condium. g. Qui condit & seruat bona domini sui: sicut Promus qui promit. Plaut. Pseud. 2. 3. Condus, quamus, procurator peni.

Condococo, condoces, pen. corr. condoctus (μανθάνω) condoscere. Hirtius lib. 5. Equóque fræna tyro, vos condocuerat.

Condoctus, condocta, condoctum. Plaut. Pœnulo,

Fac modo vt condocta tibi sint dicta ad hanc fallaciam.

Sed Quem ardpol condoctor fum quam tragœdi aut comici. Sic in utroque verſu condoctum legit Turnebus; non condoctum. Condocti autem comici sunt, qui fabulam quam acturi sunt, vna fidelter ediderunt, gestúmque agere sciunt. Oportet enim histriones pertos esse, & fabulam quam acturi sunt, simul ed dusse, antequam in proscenium prodeant, quò uti falor exspetit. Hæc ille.

Condoefacio, condocfacis, condoefi, condoefactum, pro condocefactum (ἐκδιδάσκω) condocefacere, Iollrucre, docere. Cic. 3. Tuscul Nemo est enim qui eorum bonorum animū puter esse iudicem, eúmque condocefactæ, vi ea quæ bona, malàve videantur, possit contemnere.

Condoleo, condules, pen. corr. condolui (συναλγῶ, συναλγέω) condolere, Id est dolere, nam condolere, pro eo quod Græci eſt συναλγεῖν, aut συμπάσχειν, non eſt Latinum. Cic. 3. de Orat. Nauque tum latus ei dicent condoluisse, fudorémque mutum consequtum esse audiebamus.

Caput condolet. Tibul. lib. 1. eleg 6,

Et simulat subito condoluisse caput.

Condulus caput de vento. Plaut. Trucul. 1.

Corpus condulus tentatum frigore. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.

Si pes condoluit, si dens, ferre non pussumus. Cic. 2. Tuscul.

Condolefco, condolefcis (συναλγῶ) condolescere. Cic. 1. Academic. Quúmque pertubationem animi illi ex homine non tollerent, natura, que & condolescere & concupiscere, & extimescere, & effetti lætitia dicerent.

Condono, condonas, penult. prod. (ἀφίημι, χαρίζομαι) condonare, Idem quod donare significat. Plaut. Menzch. 1. 2. Ego illam non condunauı, sed ille vendam sicci.

Dare & condonare. Cic. pro Plancio.

Condonare alicui manuleulum. Cicero 5. Verr. Et ad Philippum Proconsulem, libro 13. Vt eius filios quàm tua potestate sunt, mihi potissimum condones. Plaut. Amphit. 6.

Condono te. Plaut. Perſa. 13. Sine tibi hinc

Seipione malum magnum dem, & te condono.

¶ Condonare aliquem pecuniam, debitum, &c. Terent. Phor. 5. 8, Argentum, quod habuso condonamus te.

Condonare pecunias debitoribus. Cic. 2. Offic. Aut pecunias creditas debitoribus condonandas putauit.

¶ Condonare peccatum (συγχωρῶ.) Sallustius, Haud facile alteruus libidini malefacta condonabam.

Remittere alicui & condonare animadversionem & supplicium, quo vsurus erat in ipsum. Varinius Ciceroni, lib. 5. 10.

¶ Condonatus est hæc. Terent. in prol. Eunuchi,

Habeo alia multa quæ eunc condonabitur. Quidam hic legunt Condunabuntur, plurali numero.

Condonatus,

Condonatus, pcnultima producta { συγχωρηθείς } Participium à Condonor.

Condonatum iudeium alicui, quo tuus absolutus aut condemnatus est in gratiam alieuius. Cic. Art. lib. 2.

¶ Condonatus, pro eo cui parcitum est. Plin. de Viris Illustribus, 43. Qui apud Duumuiros coodemnatus, ad populum prouocauit: vbi patris lacrymis condonatus, ab eo expiandi gratia sub Tigillum missus, Id est patri lacrymanti. De Horatio loquitur, qui sororem occiderat.

Condonatio, Verbale { συγχώρησις } Cic. 2. Verr. Cuius præsens vrbana xdium sterati fuit, publicorum q; operum depopulatio: simul in iure dicendo bonorum, possessioo unque contra omnium institutia addicio, & condonatio.

Condormio, condormis, condormiui, condormitum, pen. prod. { σφηκοδόητος } condormire, Simul dormire. Plaut. Most. 7.

Abimus omnes cubitum: condormiuimus.

Condormisco, condormiscis { συγκοιμᾶσθαι } condormiscere. Plautus Rud. 4. 13.

Obsecro hospes, da mihi aliquid loci vbi condormiscam parum. s. Illue vbi vis, condormiscemus: ne prohibet publicum est.

Condrylion, Vide CHONDRILLA.

Condris, Vide CHONDRIS.

Conduco, conduci: penult. prod. conduxi, conductum { ἐισάγω } conducere, Simul ducere. Plaut. Menæch. 4. 13.

Hodie ducam eorum ad cenam, atque aliò conducam foras.

¶ Conducere { συναγειν } Cogere, congregare. Cic. 2. de Inuent. Tunc Centuriæ, publico de consilio vrgentes, io vnum locum conduxerunt: & pictori quas vellet, eligendi potestatem dederunt.

Dispersas cohortes in vna castra conducere. Tacitus libro 4. & libro 20.

Exercitus in vnum conducere. Tacit. lib. 4.

Nubila conducere. Ouid. lib. 1. Metam.

-Peneus ab imo

Effusus Pindo, spumosis volutur vndis,

Deiectaque graui tenues agitantia fumos

Nubila conducit. Id eſt conglomerat, conglobat, cogit, congregat. Deiectu grauis, Id eſt tardus & præcipiti aquarum cursu.

Partes conducere in vnum, Id eſt contrahere in vnum corpus. Lucretius lib. 1.

Ramos conducere cortice, In vnum ducere, coniungere, sic inter cortiecm inferre vt coalescant. Ouid. lib. 4. Metamorphoseos,

-nam mitis duorum

Corpora iunguntur, faciéque indeuitur illis

Vox, velut si quis conducat cortice ramos,

Crescendo iungi, pariterque adolescere cernat.

Lac conducere, pro coagulare. Colum. lib. 7. cap. 8. Lac plerunque cogi debet agni aut hœdi coagulo, quanuis possit & agrestis caruleæ flore conduci, & feminibus cucti.

¶ Conducere, pro emere. Plaut. Amph. 14.

Credo iam quæ volebat sacrificia ad ejulum conduxit. Idem,

Cædendum conduxi ego illum.

Nimium magno conducere. Cic. Art. lib. 1. 12.

¶ Conducere aliquem { μισθοῦσθαι } Præuio accipere. Plautus Aulularia 9. 1.

Postquam obsoouit herus, & conduxit coquos.

Aduerſione educere, vel pet aduerſionem. Vide Aduerſio, in ADVERSVS.

Aliquem ad eædem faciendam conducere. Cic. de Prouin. Conſul. Inducia fuit opus aliquod cõducere. Vide Aduerſio, in ADVERSVS.

Conducere auxem. Vide Auxa. Rud. 2.

Nauis claoculum conducitur.

Conductus mercede diuersa, Peripbrasis pro mercenario. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Horum conducere. Cic. Tirooi, lib. 16. 18. Paredum exeits, vt hortum ipse conducatise ohtorem ipse commoeubis.

Domom. Cic. Q. fratri, lib. 2. 7. Idem ad Att. lib. 12. 3. Si Romæ esset, domúmque conduceret.

Larem conducere, Id eſt domum. Martial. lib. 11. epigr. 83.

Conductum reperens, prodeſt habere. Laterm.

Alicui domum in proximo conducere. Cic. Tirooi, lib. 16. 12.

Naugium conducere. Horat. 1. epiſt. 1.

Conducere mercede. Cic. 2. Offic.

Conducere vno nummo, locationis instar id ducit, sic Vlpian. l. Si quis. D. locat. Eſt autem proiectile ſeu dij veteres dicut ounc dimus, Fragmento paois vel opmi locare aui vendere, ſignificantes donationem potius eſſe, quàm aliam contractum. Vide dicti causa.

¶ Conducere ξυγχωρεῖν, ξυνθεσθαι} etiam dicitur is qui pretium accipit pro re aliqua faciendaquod & Redimere etiam dicitur. Vlpian. in l. Si quis domum. D. Locat. Siquis vitulos pascendos, vel faciendum quid, polsendúmve conduxit, eulpam eius præstare debere. Idē eodem titul. Item qui curitur, Siquis seruum docendum conduxerit, eúmque peregrè duxerit. &c.

Ad pecuniam numeratam conducere. Caios in l. Si merces. 5. Vis maior. D. Locat. Appáret autem de eo tos colono dicere, qui ad pecoiam numeratam conduxit. Alioquio partiarius colonus, quasi societatis iure, & damoum, & lucrum cum domino fundi paritur.

Conducere de. Cic. ad Att. lib. 1. epiſt. 14. Aſiani, qui de Cenſoribus conduxerunt, qui sit in Senatu, ſe cupiditate prolapſos, animi magno conduiſſeiti iodulcerent locatio, poſtulaverunt. Hoc eſt à Cenſoribus conduxerunt Aſię vectigalia. Nam locandorum vectigalium curapenes Cenſores erat. Simile eſt illud ciuſdem Cic. Ego de Craſſo dooium emi.

Multumdo conducta. Cic. 1. Philipp. Quis enim aot accuſator tam amens reperietur, qui reo cõdemnato obiici ſe multitudini conducre velit aut iudex, qui reum damnare audeat, &c.

¶ Conducti { σφενδονητῶν συλλογος } in tertiis perſonis, pro Vile eſt. Colum. lib. 1. Nam id minimè conducit agricolæ. Cic. de Repub. Faciliimam autem in ea Rep. eſſe poſſe conoerdiam, in qua idem conducat omoibus.

Ex maximè conducunt, quæ ſunt tecteſſima. Cic. Rofo, lib. 5. 19.

Neque homini infanti aut impotenti inuſtè facta conducunt. Cic. 1. de Finibus.

Conducit hoc tue laudi. Cic. ad Rufum. lib. 13. 49.

Propoſito conducere res dicitur, quæ cooducit cum propoſito. Horatius in Arte.

Rationibus pōſtris conducit id fieri. Cic. Art. lib. 1. 1.

Conducit hoc Reip. rationibus. Cic. ad Lent. lib. 1. 9.

Saluti tuæ conducere, & non aliena cſſe a dignitate. Cic. Marcel. lib. 4. 7.

Conducunt hæc ad ventris victum. Plaut. Capt. 1. 4. 6.

Conducit in rem tuam, &c. Plaut. Cistel. 8. 4.

Vt illud, quod tuam in rem bene conducat, conſulam.

¶ Conducit nō poſſum, &c. Plaut. Aſin. 16. Neo adeopol cõduci poſſum vita vxoris annua. Id eſt noo poſſum adduci, vt eredam vxorem meam poſſe viuere intra annum.

Conductus, Participium. Plaut. Aululara, 2. Nummo ſum conductus.

Conductus ſum coctum. Plaut. Aoul. 13. 8.

Auxilia regum in vnum conducta. Tacit. lib. 15.

In vnum conductis, Id eſt coactis & congregatis. Tacit. lib. 2.

Bella conducta, dicuntur bella militum mercenariorum. Sil. lib. 5.

Conducta nauis. Terent. Adelph. 1. 2.

Nummi conducti. Horat. 1. Serm. sat. 2. Id eſt fœnore consumpti.

Acron, & Porphyr.

Conducta opera alicuius. Plaut. Aulul. 13. 6.

Abiit opera huc conducta eſt veſtra, non otanio.

Operæ conductæ. Cic. pro Sextio, Erat autem mihi conrentio non cum victore: sed tamen opera conducta.

Telæ conductæ. Tibul. lib. 2. eleg. 6.

Serere tellure conducta. De paupere dictum. Virg. 11. Æneid.

Telles conducti. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10.

Torus conductus. Ouid. 2. Amorum eleg. 10.

Conducta dicta ad fallaciam. Plaut. Persulo. 8. 3.

Conductum. Subllantiuū. vt, Habere aliquid conducti. Cic. pro Cluent.

Conductur. Verbale, Qui pecuniam alicui dat, vt aliquid fiat.

¶ Conductor, etiam is dicitur qui pecuniam accipit. Cic. ad Quin. frat. lib. 3. 17. Tum is mihi respondit, ſeipſum eius operis nos xvi. conductorem fuiſſe. Cato cap. 14. Conductor verò lapidem, calcem, arenam, aquam, paleaſque parabit.

Conductor eſt qui vel rei alienæ vſum, vel alieni operis perfectionem certa mercede pacta, accipit. Horotanus.

Conductio { μίσθωσις } Verbale. Cic. pro Cecina. Qui colonus habuit conductum de Cecinia fundum, quum idem ex eadem conductione fuerit in fundo.

Coodoctio, Aliter. Cic. 1. de Inuent. Quare in longis argumentationibus, ex conductionibus, aut ex cõtrario complecti oportet, &c.

Conductionem voeit, quam Græci συνάγειαν. Victorinus.

Conducibilis, & hoc conducibile, penult. corr. { συμφέρων. } Id eſt vtile, Plaut. Epidico, Reperiamos aliquid callidi, conducibilis conſilii.

Vtile & conducibile. Author ad Herenn. lib. 2.

Conductius { μισθωτὸς } Adectiuum, Quod conductum eſt. vt, Fidicinæ conductiæ. Plaut. Epid. 6. 8.

Conductitia operæ. Varro 1. de Re ruſt. cap. 17. Omnes agri colūtor hominibus ſeruis, aut liberis, aut vtrifque. Liberis: aut qui ipſi colūt, vt plerique pauperes: aut qui progenie. aut mercenariis & conductitiis liberorum operis, res maiores, &c.

Conclus. Idē quod annulus, ille ferro. Ita dictus, vt videtur, κατ' ἀντίφρασιν, Hoc eſt à digitorū articulis aut nodis, ſiue quòd annulo digitis exornari ſolcant, ſiue quòd in digitis annuli, velut nodi quidam emineant. Prifci etiam Vngulum vocauerūt, & Symbolum, teſte Plin. lib. 33. cap. 1.

Conduplico, conduplicas, penult. corr. { ἐπιδιπλόω, ἀναδίπλω } conduplicare, Quaſi ſimul duplicare, & duplicem facere. Cic. 1. de Diuinat. Tenebræ conduplicantur.

Conduplicare bonefieium. Terent. Phorm. 2. 1.

Idem hoc tibi quod bene promerenti fueris, conduplicaueris.

Diuitias conduplicare. Liuius lib. 3.

Conduplicatio { ἐπιδιπλασιασμός } Verbale. Plaut. Pœnul. 19.

Quid hoc eſt conduplicationis? quæ hæc congeminatio?

¶ Conduplicatio, Figura Rhetoris. Author ad Herenn. lib. 4. Conduplicatio eſt, cum ratione amplificationis, aut commiserationis, eiusdem vnius, aut plurium verborum iteratio.

Conduro, conduras, condorare, Durum reddere. Lucret. lib. 6.

Humor aquæ porrò ferrum conduras ab igni:

At cortis, & carnem mollu dorata calore. Vide de hoc Arist. lib. 4. meteor. cap. 6.

Condurdon, Herba eſt ſolſtitialis, flore rubro, quæ è collo ſuſpenſa comprimit ſtrumas. Vide Plin. lib. 26. cap. 5.

Condus, Vide CONDO.

Condylonia, penult. prod. condylomatis, pen. corr. u.g. { κονδύλωμα } Tuberculum (inquit Pollux) quod ex inflammatioue præſertim circum ſedem, animique conſiſtit. Latini reſolotionem anus vocãt, quia reſoluitur ille muſculus aſſurrectorius, quem ſphinctera Græci nominant. Plin. lib. 20. vocat ſedis vel ani proeidetiam, quum de violarum medicinis loquitur: quæ malmodum alie loco vtem proedentiam in mulieribus appellat. Idem lib. 21. cap. 20. Sedis rimas & condylomata, omniaque in corpore exereſcentia ſanat.

Condylus, condyli, penult. corr. { κονδύλη } Iunctura & oodos articulorum in digitis, & eminens ac ſiricta in pugnum palma. Nā quatuor digiti (vt ſcribit Ariſtoteles) ternos habent condylos & tuberculum. Martial. lib. 5. epigr. 10. Parui tibia condyli ſoodbit.

CONE, Inſula ad oſtium Iſtri. Lucan. lib. 3.

-& barbara Cone, Sarmaticas tibi perdit aquas, &c.

Confabulo, confabulas, penult. corr. { συμπαραλέγω } confabulare: & Confabulor, confabularis, confabulari. Plaut. Mustl. 7. Hisce hodie hanc confabulabunt fabulam. Vbi tais est Fabulor.

Confabulari, Colloqui. Plaut. Cistel. 10.

Saluam eccam: sed ego rem meam magnam tecum

Confabulari volo, fociam te mihi opto ad meam salutem.

Confacio, confacis. Festus. Confecerunt pro fecerunt. Obsoletum.

Confarcio, confarcis, Vide CONFERCIO.

Confarreo, confarreas, confarreare. A quo Confarreatus, & Confarreano, Genus facrificij quod fiebat inter viri & uxoris, in signum coniunctionis: fieri Diffarreatio, in signum dissolutionis. Plin. lib. 18. cap. 3. Quin & in facris nihil religiosius confarreationis vinculo erat: nouæque nuptæ farreum præferebant. Corn. Tacit. lib. 4. Nam Patritius confarreati parentibus genitos: tres simul nominant, ex quos vnus legerent vetustio more, neque adesse vt olim, eam copiam, omissa confarreandi assuetudine, aut inter paucos retenta. Vide PARENTES, paretis, prior correpta. Memoriæ abundè Cæl. lib. 28. cap. 17. & Lilius de diis gentilium pag. 701.

Assuetudo confarreandi. Tacit. lib. 4.

Confatalis, & hoc confatale, penult. prod. { συμπεπρωμένος } Quod eadem fati necessitate tenetur. Cicero de Fato, Ai si ita fatum sit, nascetur OEdipus Laio, non potente dici, fue fuerit Laius cum muliere, fue non fuerit (copulata enim res est, & confatalis: sic enim appellat) quia ita fatum sit, & concubiturum eum vxore Laium, & ex ea OEdipum procreaturum.

Confectus, Vide CONFICIO.

Confercio, confercis, confersi, confertum { συμπυκνόω, πυκνόω } confercire, Ex con & farcio compositum, significat Dēsare. Varro de Re rust. Quo facto non modò desiftunt pugna, sed etiam ex vtercunque fe lingentes. Plin. lib. 12. cap. 15. Myrrham passim à vulgo coemptam in soles conferciunt. Lucret. lib. 6.

Ventus enim quum confercit, frangunturque in vnum

Concreti montes nimborum, & grandine misti. Legunt quidam conuertit.

Confertus { πυκνός } Participium. Cæsar. Neque à tanta multitudine cuneata tela conferti vitare poterant. Virg. in Æneidos,

Quos vbi confertos audere in prælia vidi, &c.

Conferti & Rari, contraria. Cæsar. Vt nunquam conferti, sed rari, magnisque interualiis præliarentur.

Aeies conferta. In acies.

Agmen conferta. Virg. 3 Georgicorum,

-conferto agmine cerui Torpent, &c. Id est agmine coniuncto: Cerui enim congregatione gratulantur. Seruius.

Arma conferta. Silius lib. 4.

-spissæque tuent conferta per arma Vndæ Boiorum.

Legio conferta nam ipse. Silius lib. 7.

Liber conferta voluptatibus. Cic. 3. Tusc. Id est refertus, plenus.

Conferta vita voluptatum omnium varietate. Cic. 2. de Fin. Cologe egetqui, intergra valetudo, summa gratia, vita denique conferta voluptatum omnium varietate.

Quod via plena & conferta voluptatibus. Cic. pro Sextio.

Confertus cibo. Cic. in Catil. Vino languidi, confertique cibo, sertis redimitis, vnguentis obliti. Emendatiora exemplaria legunt confecti.

Confertior, confertissimus. Luius 9. ab Vrbe, Præterquam quòd conferiores ferrum. Ibidem, lib. 2. In cōfertissima turba propè regium tribunal conflixit.

Confertim { ἀθρόως } Aduerbium. Liuius, Quum confertim Romani, vt solent, denſatis excepissent feuis. Idem de bel. Pun. Quo acrius & confertim magis vtrinque pugnabatur.

Confero, penult. cor. confers, contuli, collatum { συμφέρω, συμπορίζω, συμπορίζομαι, συμβάλλω, συμβάλλομαι, συνίημι } conferre, Ex con & fero compositum, significat Simul ferre. Plaut. Capt. 3.

Nec quis in hac platea negoij conferat quicquam fui. Columel. lib. 1. Sitque vtrique proximum horreum, quò conferatur rusticum instrumentum.

Confertne doiem. vel alia bona. vt C. de collat. bonor. & D. cod. tit. Hic titulus, inquit Vlpianus, manifestè habet æquitatem. Quū enim prætor ad bonorum possessionem contra tabulas emancipatos admittat, partiepræsique faciat eum his, qui sunt in potestate, bonorum paternorum, conferquem esse credit, vt sua quoque bona in medium conferant, qui appetant paterna.

¶ Conferre, Dare. Plaut. Mostel. 16. Nos dabimus, nos conferemus nostro sumptu, non tuo. Plin. Iun. lib. 6. epist. 32. Et tanquam parens alter, puellæ nostræ confero quinquaginta millia nummum. Hic quoddam expressius significat conferre, nempe portionem suam cum altero dare, contribuere.

Conferre ad aliquem. Cicero pro Lege Manil. Hoc breuissimum dicam, neminem vnquam tam impudentem fuisse, qui à diis immortalibus tot & tantas res tacitus audere roget ære, quot & quātas dij immortales ad Cn. Pompeium conulerunt.

¶ Conferre. Colloqui. Plaut. Rud. 10. 7.

Melius omnia: verum omnes sapientes decet conferre, Et fabulari.

¶ Conferre studia ad arbitrium alterius. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. Quan tum lueris, quàm studiis veteribus nostris delectationibus ea sequi poteramus, id omne ad arbitrium tuum, qui hæc semper amasti, libentissimè conferemus. Quod quidam dicunt, Referre & remittere negotium ad alterius cenſuram.

Conferre ad aliquem sinistram diligentiam. Plin. Iunior lib. 7. ad Septitium, epist. 6. à fine, Vt enim non sint tales, quales à me prædicatur, ego tamen beatus, quòd mihi videntur. Igitur ad alios hanc sinistram diligentiā confe tant. Diligentia accepit hic quo modo Terentius, in prologo Andrię, Quarum æmulari exoptat negligentiam potius, quàm istorum obstrum diligentiam; hoc est cuiusdam indagationem. Ita Diligens etiam in malam partem. Ciceronis verò partu, pro Lege Manilia, In hoc vno, inquit, fuit tam diligentes. Sinistram igitur diligentiam, id est malam, inquam.

¶ Conferre cum aliquo, pro Certare. Id est vires suas cum alterius conferre viribus. Ouid. 10. Metam. Quid facilem tieulum superando quæris inertes? Mecum confer, ait.

¶ Cuuferre, pro Mutare. Ouid. 4. Metamorphoseos, Vulgatos taceo, dixit, pastoris amores

Daphnidis Idæi, quem Nymphe pellicis ira

Contulit in fœuum.

Æs conferre. Ouid. 4. Fast.

Falso conferre aliquid in aliquem. Cic. Antonio, lib. 5. 5.

Amorem conferre. Plaut. Curcul. 2.

Ita tum conferto amorem semper si sapis,

Ne id quod amet, quispiam si fciat, ibi sit probro.

Conferre se in fugam. Cic pro Ceeinna.

Amorem conferre alicui. Proper. lib. 2. eleg. 15.

Animum alio. Terent. Heaut. 2. 4,

Hæc vbi immutata est, illi suum animum aliò conferunt. Id est 2-fias amant.

Animum ad fodiendos puteos. Hirtius de bel. Alex. lib. 4.

Beneuolentiam erga aliquem conferre. Cic. Planco, lib. 10. 5.

Benignitatem in aliquem conferre. Cic. 1. Offic.

¶ Capita, pro Congregari & consultare de re aliqua { συμβουλεύω } Cic. 4. Verr. Conferrent viri boni capita: de comessatione loquerētur inter se, ac de mulieribus.

Castra castris, pro Regione castrametari. Cic. 2. de Diuinat.

Causam in aliquem. Cicero ad Attic. lib. 12. Equidem magis mirabar quòd quum in filium causam conferret, quæ mihi non inusta videtur, &c. Id est teiceret.

Causas conferre, & quid in quanque sententiam dixi pussit, exponere. Cic. 2. de Diuinat.

Certamina belli inter se conferre. Virg. 10. Æneidos,

Illi inter se dum certamina belli

Conulerant.

Certamina pugnæ mann conferre. Id est manu certare. Lucretius libro 4,

At cunctà conferre mann certamina pugnæ,

Ante fui multò, quàm lucida tela volarent. Id est prior fuit consuetudo manibus nudis concertare, quàm ense aut telis.

Ore fuo cibos conferre. Quintil. lib. 1. cap. 6. Aues cernimus, quæ teneris, infirmisque ſcenbus cibos ore fuo collatos partiuntur.

Consilia. Cic. 2. Philip. An ille quenquam plus diligentiam vllo aut sermones, aut consilia contulit fuis?

Omne consilium, studium, officii, opetam, laborem, diligentiam, ad amplitudinem alicuius conferre { μετείρω, } Cic. Planco, lib. 10. 1.

Consilium viuendi omne ad naturam fuam. Cic. 1. Offic. Qui ergo ad naturæ fuæ non vitiosæ genus, consilium viuendi omne contulerit, is conſtantiam teneat.

Consolationes in rem aliquam. Cic. ad Attic. lib. 12. Omnes tuas consolationes vnam hanc in rem velim conferas.

Consulatum in eundem annum. Plin. Iun. in Paneg.

Copiam verborum. Quintil. lib. 1. cap. 8. Multum autem veteres etiam Latini conferunt, quanquam inculte prius ingenio quàm arte valuerunt, in primis copiam verborum.

Crimen in aliquem. Cic. 2. de Orat.

In puriſſimam & castissimam vitam alicuius falsum crimen conferre. Cic. pro Qu. Rosc. Comœdo.

Culpam in aliquem. Terent. Eunuch. 2. 3.

Si certum est facere, faciasque vt me post conferas

Culpam in me. Cic. ad Att. lib. 9. Soler, quum se purgat, in me conferre omnem illorum temporum culpam.

Curas suas, & quicquid nobis est à Deo datum, in Rempub. conferre. Cic. 2. Offic. Igitur aut quando Respub. per eos gerebatur quibus seip sa commiserat, omnes meas curas, cogitationesque in eam conferebam. Id est omnis mea cura pro Repub. erat.

Curas ad dignitatem alicuius. Cic. Planco, lib. 10. 13.

In medium singulos denarios in singulos talos conferre. Sueton. in Augusto, cap. 71.

Omnia omnium dicta in aliquem. Cic. Volumnio, lib. 7. 33.

Diem soluendæ pecuniæ pacto conferre. Papinianus in l. Quum soluendæ. D. de Distract. pign. Quum soluendæ pecuniæ dies pacto confertur: conueniſſe videtur, ne prius vendendi pignoris potestas exerceatur.

Diligentiam in valetudinem alicuius conferre. Cicero Tironi, libro 16. 6.

Disputationem conferre in aliquos, pro Inducere eos loquentes. Cicero ad Atticum, lib. 4. Hanc ego de Republica quam institui disputationem, in Africani personam & Phil. & Pæti & Manlij conferam.

Dona conferre alicui. Plaut. Menæch. 4.

-quid dona cessant mihi

Conferre omnes gratulantes, quia pugnaui fortiter?

Exempla aliorum conferre. Terent. Adelph. 1. 2. -denique

Si confer tendum exemplum est, non frattrem videt

Rei dare operam, run esse parcum ac sobrium?

Facient & mores conferre duarum, id est inuicem comparare. Ouidius 7. Metam.

Fiuctum alio. Terent. Eunucho,

Metuet semper quem ipsa nunc capit fructum, nequando iratus in aliò conferat.

Gradum conferre, Conuenire. Virg. 6. Æneidos,

-iuuat vsque morari,

Et conferre gradum, & veniendi discere causas.

Gradum. Plaut. Menæch. 1.

Propera Menæchme ser pedem, confer gradum.

Gradum conferre cum hoste, Hostiliter inuadere, & pedem conferre in ſtis armis. Liu. 7. ab Vrbe, Primus omnium Consul inuadit hostem, & cum quo forte contulit gradum obtruncat. Barbarus.

In certamen

In carmen rem aliquam, pro Carmine componere. Colum. lib. 9. cap. 16. Sed iam confummata difputatione. &c. deinceps vt ita & tibi & Galliom rudi rotundiqueerat in carmen conferemus.

In commune. Cicero pro Quintio, Poſtea quam neſcio quid impendit, & in commune conſulit, mediocri quæſtu contentus eſſe non poterat.

In educationem aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 10.

In hiſtoriam res Romanas conferre. Vide HISTORIA.

In pauca verba, Id eſt pauca dicere. Plaut. Menæch. 1. 6, Quàm potero in verba conferam pauciſſima.

In pauca, pro Cuneludere dixit Cicero lib. 3. Offic.

In quæſtum rotem. Cic. pro Quintio, Quum in natura nihil melius quàm voccm dediſſet, pater nihil præter liberatem reliquiſtri, vocem in quæſtum contulit. Id eſt voce quæſtum fecit, Præco enim fuerat Sextus Naxius.

In tempus ambulationis aliquid. Cic. ad Quintum fratrem. libro 3. 19. Ita quicquid conficio, aut cogito, in ambulationis fere tempus confero.

In vnum conferre plurium inuenta. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Inter ſe. Cic. a de finib. Quærimus enim fuem bonorum, poſſumuſne ſeire hoc quale ſit, niſi conferimus inter nos?

Quæritur inter nos ea, quæ audiebamus, conferebamus. Cicero 1. de Finibus.

Ingenium ad rem aliquam. Cicero ad Tironem, libro 16. cap. 15. Ingenium tum quod ego maximi facio, confer ad te mihi, tibique conſtruandum.

Iter. Cic. ad Attic. lib. 3. Illo quam peruenire non liceret, ſtatim iter Brundiſium verſus contuli ante diem rogationis.

Lites conferre, Rixari cum aliquo. Horat. 1. Serm. ſat. 9.

Maledicta in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 11.

Manum cum aliquo conferre. Virg. 12. Æneid.

Manum, vel manus. Cicero pro Fonteio, Partim qui cum ipſo M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt.

Munera. Propert. lib. 2. elcg. 3.

Hæc tibi contulerant cæleſtia munera dui.

Nurus. Tibul. lib. 1. elcg. 2. De Venere loquens,

Illa vtro coram nutus conferre loquaces. Subaudi, docet.

Officia in aliquem. Cic. de Amic. Odioſum ſane genus hominum officia exprobrantium: quæ meminiſſe debet is in quem collata ſunt: non eam mentem ea e qui contulit.

Officia conferre in eos, quos ſperamus nobis profuturos, non dubitamus, Cic. 1. Offic.

Quicquid in eum iudicij officiique contuleris, id ita me accipere, vt in me ipſum putem contuliſſe. Cic. Plauco, libro 2.

Operam ad aliquid. Cic Salpino, lib. 4. 3. Omnem meam curam atque operam ad philoſophiam contuli ſic.

Plurimum operæ, ſtudij, diligentiæ, laboris, ad conſerendum reditum alicuius conferre. Cic. Attil. lib. 4. 1.

Orationem ad rem aliquam. Cic. pro Ligario, Omiſſa controuerſia, omnis oratio ad miſericordiam tam conferenda eſt.

Conferre magnam partem. Celſus lib. 6. cap. 6. Ingrotibus verò & variis caſibus oculi noſtri patent, qui quum magnam partem ad vias ſimul & vſum & dulcedinem conferat, ſumma cura tuendi ſunt.

Pacem conferre. In pax.

Permulta in aliquem, quæ ab eo nunquam dicta ſunt, conferre. Cic. pro Plancio.

Pecuniam in opus. Plinius Iunior lib. 10. epiſt. 23, Deinde quam ipſi erogare in oleum ſolitum, parati ſunt in opus balnei conferre. Subaudi pecuniam.

In vſus ſuos pecuniam ab aliquo collatam habere. Cic. pro Flac.

Pecuniam, alter. Cic. 3 Offic. Niſi forte eam pecuniam in Reip. ub. magnum aliquod tempus contuleris. Id eſt referuaris.

Pedem, pro Accedere. Plaut. Mercat. 3.

O Charine, contrà patrem ſer gialum. & confer pedem.

Pedem conferre cum ſingulis. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Collato pede prælium. Liu. 5. bel. Pun.

Conferre pedem antiqui dicunt, quod nos *ad pugilum venire* dicimus & iungere. Cicero pro Planc. 9, Non poſſum magis pedem conferre (tranare) aut propius accedere, quàd iacet? quid diſſimulas? quid tergiuerſaris? Budæus.

Conferre pedem dicuntur Oratores, quum argumenta aduerſariorum conſtatae aggrediuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13. Tam moleſta funt, vt pedem conferre cum ſingulis non expediat.

Peſtem hominibus hæc conferunt. Colum. lib. 8. cap. 5. Quæ niſi vi maiore ventorum inſpirantium ſubmouentur, pecudibus hominibuſque conferunt peſtem.

Piscatem ſtudio conferre. Quintil. lib. 2. cap. 9.

Rationem belli aliquò. Cæſar 3. b. l. Cuni. Ibi aduentum expectare Pompeij, eóque omnem rationem conferre inſtituit.

Rationes. Cicero ad Atticum, lib. 5, Quid opus eſt in quam, potius quàm rationes conferatis?

Rem in pauca, pro Rem aeeclerare. Plaut. Pœnulo, 18.

Conferre ſe & eunt, qui ſe conglomerant, vel in cumulum colligunt. Plin. lun. lib. 8. epiſt. 6.

Serra conferre cum aliquo. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.

Sr diutionem in tranquillum. Plaut. Amphit. 5. 16.

Eam ſeditionem illi in tranquillum conferet.

Sermonem pro Colloqui. Plaut. Amphit. 1. 0.

Conferas ſermonem neſ ioco nec ſero.

Conferre ſermonem cum aliquo. Cic. 2. de Inuent. Cum hoc vt ferè fit, in via ſermonem contuli.

Conferuni ſermones inter ſe. Plaut. Curcul. 7. 11.

Conſilium conferunt ſermones inter ſe tanquam drapeæ.

Signa. Liuius 1. ab Vrbe, Aliquoties Latinus exercitus cominus cum Romanis ſigna contulerat. Id eſt congreſſi fuerant. Latini cum Romanis.

¶ Conferre ſigna, per tranſlationem. Cic. ad Attic. lib. 7. Reliquum eſt locari ſi hic ſigna: nam ego is ſum qui illi conendi putem tribus eſſe quod poſſulat, quàm ſigna conferri, id eſt litigare.

Stipendium ſtudio alterius. Colum. lib. 1. cap. 1.

Studia ſua omnia in aliquem. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 16. Quare facis tu quidem fraterne, quòd me hortaris, ſed me hercule curteuè nunc quidem, vt omnia mea ſtudia in illum vnum conferam.

Omne ſtudium atque omne ingenium conferre ad alicuius gloriam laudémque celebrandam. Cic. pro Archia.

Studium in rem aliquam. Cicero 1. Offitiorum, Deferunt enim vitæ ſocietatem, & nihil conferunt in eam ſtudij, nihil operæ, nihil fructuarum.

Inter ſe ſtudia. Quintil. in procem. lib. 4.

Suſpicionem in aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. Audio præterea non hanc ſuſpicionem nunc primùm in Capitonem conferri.

Tempus in rem aliquam. Plinius Panegyr. 1. Ad tem aliquam. Cicero pro Lege Manilia, Mithridates autem omne reliquum tempus non ad obliuionem veteris belli, ſed ad comparationem noui contuliit.

Tribuum in militare ſtipẽdium. Liu. 4. 2b Vrbe, Poſtrémo indicto iam tributo, ad retinent eutam Tribuni auxilio ſe foturos, ſiquis in militare ſtipendium tributum non contuliſſet.

Ex cenſu quotannis tributa conferre. Cic 4. Verr. Hoc eſt, pro rata portione cenſus & diuitiarum.

Verba ad rem conferre, eſt, vt ait Donatus, Aggredi agere quod die bamus. Terent. Eunuch. 4. 6.

Vſque adeo ego illius ferre poſſum iurpitias, & magnifica verba. Verba dum fint: verùm enim ſi ad rem conferantur, vapulabit.

Verbum in aliquem. Cic. C. Antonio, lib. 5. 5, Nam comperiſſe me non audeo dicere ne forte idipſum verbũ ponam, quod abs te auiuit falſo in me folere conferri.

Vires in vnum. Liuius 7. bel. Pun. Vt vterque Conſulum hoſtem in ſua prouincia contineret, neque conimigi, aut conferre in vnum vires patereiur.

Vitam inter ſe vriuſque. Id eſt comparare. Cicero pro Quin. Roſc. Comœdo.

Vita ſua in ſenectutem. Cic. de Senect. Sua enim vita infpicnter, & ſuam culpam in ſenectutem conferunt.

Voluntatem in aliquem. Cic. Sulpitio, lib. 13. 8.

¶ Conferre nouiſſima primis. Id eſt coniungere. Cic ad Octauium, Nam vt ordiar à principio, & perduram ad extremum, & nouiſſima conferam cum primis.

¶ Conferre ſe totum ad amicitiam alicuius. Cicero ad M. Appium, libro 12 29.

Ad aliquem. Cic. de Amic. Quo mortuo me ad Pontificem Scæuolam contuli.

Ad authoritatem alicuius. Cicero 4. Academic.

Ad eum aliquam ſe conferre. Cic. Attil. b. 7. Legitue Conuertere, in quibuſdam exemplaribus.

Ad ſtudiorum tegationem natum. Cic. 1. Acad.

Ad Rempub. Cic. de Amicitia, De amicitia, omnes ad vnũ idem ſentiunt; & hi qui ad Rempubliam ſe contulerunt, & hi qui rerum cognitione doctrinâque delectantur. Id eſt Reipub. adminiſtratione iuſe; pertuot.

Ad Senatus authoritatem, ad libertatem ciuium, ad Remp. ſe conferre. Cic. 4. Philipp.

Ad ſtudia. Suetonius de Claris Gram. M. Valerius Probus Berrytius, diu Centuriatum petuit, donec tædio ad ſtudia ſe conuiit. Cic. a. de Finibus, Præſtantiſſimus ingenijs homines ſe ad philoſophiæ ſtudium contulerunt.

Ad virtutem ſtudium ſe conferre. Cic. pro Archia.

Conferre ſe ad vmbram arboris, pro Ire. Quid. 4. Metam.

In amicitiam & fidem alicuius. Cic. Trebatio lib. 7. 17.

In fidem & clientelam alicuius. Cic. pro Roſc. Amer. Omnes eos colere atque obſeruare debuerint, ac ſe in Chryſogoni fidem & clientelam contulerunt.

In ſocietatem aliquorum. Cicer. Deinde quòd maturè ſe conulit in ſocietatem publicanorum.

Ad ludos. Cic. de Amicitia, Itaque hæc amicitia quæſtione noua peterimus, id Aſiam profugit, ad hiales ſe contulit, poenas Reip. grauet, iuſtiſſime perſoluit. Id eſt prof. ctus eſt, aut.

In pedes ſe conferre. Plaut. Bacch. 6. 7.

Quæ vt alperſi, me continuò contuli protinus in pedes.

Conferre ſe in fugam. Cic. pro Cœcina, Eodem tempore ſe in fugam conturulerunt vna amici.

¶ Conferre ſ. *compendium*. Comparare. Dicimus autem, Confero te iſtis, & cum iſto. Cicero 6. Verr. Tu dignior Veres quàm Calidius? qui, vt non conferam vitam atque æſtimationem tam eum illius (neque enim eſt conferenda) hoc ipſum conferam, quo tu te ſupeciorem ſingis.

Illa quæ natura non literis aſſecuti ſunt Romani, neque eum Græcia, neque vlla eum gente ſunt conferenda. Cic. 1. Tuſc.

Præſentia præteritis. Lucretius lib. 2.

Virum alicuius eum alterius rei. Cic. pro Sylla.

Nominibus magnis ſe conferre, Id eſt eum viris magnis ſe conferre. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

Non illi quiſquam bello ſe conferet heros. Caiul. Argon.

Ne minima quidem ex parte conferendi alij alijs. Cicero libro 1. Officiorum.

¶ Cóferre, quod vulgò dicimus *Collationem*. Cic. 4. Verr. ab proeul à fine, Tabulas in foro ſumma hominum frequentia exſcribo: adhibentur in exſcribendo de conuenin viti primarij: literæ, litura, ſi omnes affimulatæ, exprefſæ de tabulis in libros tranſcribuntur: hæc omnia ſumma cura & diligentia recognita, & collata, & ab hominibus honeſtiſſimis obſignata ſunt. Paulo poſt. Explicate deſcriptionẽ, imaginémq; tabularum; *Dreſſez le double & la copie.*

¶ Conferre { διαφέρειν } Pro differre. Cic. ad Attieum lib. 6. epist. (vr quidam codices habent) secunda, cuius initium est, Lepra. Quæ omnia in Martium mensem fuse collata. Vlpianus in l. Quæsitum. D. de fponſ. Quæſitum eſt apud Iulianum, an ſponſalia finr ante duodecimum annum, ſi fuerint nuptiæ collatæ. Hoc eſt, in duodecimum annum collatæ reiectaque.

¶ Conferre timorem ſuum, aut rem aliam in aliquid. Cæſ. Qui ſuũ timorem in rei frumentariæ ſimulationem angustiasq; itineris conferent. Id eſt cauſam timoris eaſt attribuent.

¶ Conferre me in campum, vel ad campum in vrbe, vel ad vrbem, Id eſt vado. Quæ locutio eleganter etiam poteſt poni ſine particula IN & AD. Si autem perſonam dicas, non locum, neceſſario particula AD vtendum eſt: vt, Conuli me ad patrem, non in patrem. Quoties autem ſignificatur donatio, tũ vtendum eſt: vt, Multa in Ioannem contuli beneficia. Quicquid in ingratos conferur, planè perditur. Non autem ad hanc ſignificationem eleganter dixeris.

Romam ſe contulit. Cic. pro Flac.

Retro ſe conferre. Claud. 7. Paneg.

Conferre ſe pituita in ſtomachum. Celſus lib. 1. cap. 12. Si in ſtomachum quæ dam bilioſa concurrunt, vel etiam pituita eò ſe, humóre aliquis aquoſiſimilis conferr.

¶ Conferr { συμφέρειν } in tertiis perſouis, pro Conducit, vel prodeſt, & vtile eſt. Cic. 1. Academ. Cæleſtia autem vel procul eſſe a naturæ cognitione cenſere: vel ſi maximè cugnita eſſent, nihil tamen ad bene viuendum conferre. Legitur & deferre.

Comœdia plurimum ad eloquentiam conferr. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Collatus, penult. prod. Patterpium { ὑπερβάλλων } vt, Collata omnium vota in vnius ſalutem. Plin. lun. in Paneg.

Caſtris collatus. Silius lib. 4.

Curſibus collatus, Commiſſa acie. Valer. lib. 6. Argon.

Collata dextra mouere præl a. Ouid. 2. Faſt.

Matre collato interimere aliquem, aut lecto dare, id eſt comius interficere aliquem. Ouid. 13. Metam.

Collatus virtibus. Plin. Iunior lib. 8. epiſt. 14. Sic collato pede præliari, Liuius 6. bel. Pun.

Arma vndique collata. Lucan. lib. 9.

Color roſeo collatus ſno. Propert. lib. 3. eleg. 24.

Pecunia ad alienus honores collata. Cic. pro Flac.

Puella leuibus collata figuris. Id eſt alituum comparatione non egregia forma. Propert. lib. 1. eleg. 4.

Non ſimilis alits collatus. Propert. lib. 2. eleg. 3.

Non eſt illa vagis ſimilis collata puellis.

Cum Demoetio Cleanthes & Chryſippus collati, quinæ claſſis videntur. Cic. 4. Acad.

Dolore aliquem ſibi collatum. Propert. lib. 2. eleg. 29.

Collatus, huius collatus, penult. prod. { συμβαλὼν } Hutius de bel. Hiſpan. lib. 6. In collatu parti erant conditione.

Collatio, Verbale { σύγκρισις } Budæus, Collationem antiqui vocabant, quæ indicio aliàs Latine dicitur: vulgus *talcam* vocat. Plin. Iunior in Paneg. Nam mihi cogitanti eundem te collationes remiſiſſe, donationum reddidiſſe, cong atus eſt. &c. Lu. 4. ab Vrbe, Patres bene cœptam rem perſeuerantes tueri conſerre ipſi pœnas & quæ nuper dum argentum ſignatum erat, ex graue plauſtria quidam ad ærarium conuehentes, ſpecinſam etiam collationem faciebant.

Exercitus, caſtra, agmina, ſignorum collationes, &c. Cicero t. de Oratore.

¶ Collatio, Comparatio. Plaut. Mulit. 12.

Vbi facta erit collatio noſtrarum malitiarum, &c.

In collatione. Plin. lib. 37. cap. 99. Optimæ verò ſunt quæ in collatione aurum albicare quadam argenti facie cognunt.

¶ Collatio. oratio eſt apud Rhetores. Cic. de Innent. Collatio, eſt oratio rem eum re ex ſimilitudine conferens.

Collator, penult. prod. { συγκρίνων, συμβαλὼν } Verbale. Plautus Curcul. 9, Symbolum colligere apud forum piſcatium.

Collatitius, Adiectium { συμβολικὸς } vt,

Collatitia inſtrumenta. Seneca in conſolatione ad Martiam, vocat ea quæ à pluribus commodantur. Collatitia & ad dominum redituris inſtrumeñtis ſcena adornata eſt. Sic Quint. declam. 6. Collatitium vocat ſepulcrum quæ à pluribus conferrur.

Collatitia ſtipes, dicitur Ammiano Marcellino, qua paſſim erogata victiuare inopes.

Collatiuus, collatiua, collatiuum, Idẽ quod Collatitius quod ſcilicet à pluribus collatum eſt: vt, Collatiui ſacrificium. Collatium autem venerem vocat Plautus, magnum & turgidum, eo quòd in eum edulia multa conferantur. Collatium etiam neutro genere dicimus, eadem forma qua donatium, pro pecunia quam populus Principi vel Reipublicæ confert.

Conferrumino, conferruminas, penult. cort. { συμπυκνῶ } conferruminare, Idem quod ferruminare ſignificat.

Confertus. Vide CONFERCIO.

Conferta quid ſit declarat Plin. lib. 27. cap. 9. his verbis, Peculiaris, inquit, eſt Alpinis flumtnibus conferta, appellata à conferruminando, ſpongia aquarum dulcium vetus, quam muſcus aut herba, villoſæ denſitatis atque ſtillioſæ. Curarum ea ſcio omnibus feré oſſibus conſtrictis prolaſſum ab arbore alta putatorem, circundata vniuerſo corpori, aquam ſuam inſpergentibus, quonies inareſcerer, &c.

Conferuco, conferues, conferbui { ζέω } conferuere, Idem quod feruere, vel ſimul feruere.

Conferuent oſſa, id eſt quod vulgus chirurgorum dicit, *glutinantur per primam*. Celſus libro 8. cap. 10, Siquando verò oſſa non conferbuerunt, quæ ſæpe ſoluta, ſæpe mota ſunt. &c. Hoc ab Hippocrate dicitur κολλᾶσθαι.

Ira conferbuit. Horat. t. Serm. lat. 2.

Conferueſco, conferueſcis { ἐκζέω } conferueſcere, Id eſt vehementer incalefcere. Colum. lib. 11. cap. 2. 3. Et tunc demum prædicæ picis ſextanas, & femuncia in ſextarios quinque & ſexaginta adiuitur, & rutabulo ligneo permiſcetur, nec poſtea tangitur dum conferueſcat. Plin. lib. 18. cap. 30.

Conferueſacio, conferueſtacis, conferueſtacere. Lucr. lib. 6. de fulmine.

Diſſolus porrò facile ærs, aurúmque reperiſſe

Conferueſtace, è paruis quæ facta minuré

Corporibus vis eſt, &c.

Confeſsio, Confeſſor, Confeſſus, Vide CONFITEOR.

Conſeſtim { σπουδῇ } Aduerbiũ, id eſt Eueſtigio, ſubito, mox, continuò. Cic. ad Att. lib. 4. Hæc ego ad te vt ſæpe ſiquid noui (nam quotidie aliquid expecto) conſtitim ad me.

Cóſeſtim aut ex interualło. Cic. t. de Inuent. Quæ factum aliquod ſimiliter conſeſtim aut ex interualło ſolent conſequi.

Sine vlla mora & conſeſtim rem gerere. Cic. 5. Philipp. Rẽ adminiſtrandam attibrore ſine vlla mora, & conſeſtim gerendam cenſeo.

Conſibula, penult. cort. { σφυρὸν } Cato cap. 132. bulæ quadraguta, vectes quadraginta, conibulas ligneas, quas arbores comprimat, ſi dehiſcent, & cuneos ſex. Conſibulæ autẽ ſunt, interprete Turnebo, tanquã duplices fibulæ, quæ ſi quando quid hiet & aperiatur, ad conſtringendum vtrinque & comprimendum adhibentur, interpoſitis interea cuneis etiam cenſet, quos Cato deſiderat ſex.

Conſicio, confici, penult. cort. confeci, penul. prod. confectum { συμφορεῖσθαι, συμφορεῖσθαι, συμφορεῖσθαι } confieere, Ex con & facio, idem quod facere vel perficere. Cicero ad Vatinium, lib. 5. 11. De Dionyſio, ſi me amas, conficeequancunque ei fidem dederis, præſtabo.

Conficere exercitationem. Cic. de Inuent. Hoc ſi fonſe non natura modò, ſed exercitatione conficiur, verumetiam artificio quodam comparatur.

Magna cura, multa opera, & labore conficere aliquid. Cic. Planco, in epiſt. ad Att. lib. 16.

Vi manuque conficere aliquid. Cic. t. Offic.

Amanter diligenterque conficere aliquid. Cic. Att. lib. 2.

¶ Conficere nucem. Plinius. Nucem denibus conficere, ac plagæ impenere. Hoc ſi maſticando conteretur, & comminuere.

¶ Conficere hominem. Donatus in Eunuchum Terentij. Propriè (inquit) hoc verbum conuenit gladiatoribus iis qui grauiſſimis vulneribus occubuerunt. Sic Cic. in Cat. I. Gladiatori illi cõſ. cto & fauicio. Idem 7. Verr. Plagis cunſ ctum dico à lictoribus tuis ciuem Romanum, ante oculos tuos concidiſſe.

Ignes conficiunt ſyluas, Id eſt conſumunt. Lucret. lib. 1.

Pauor animitos conficeratbuſtes. Lucan. lib. 6.

Sica conficere aliquem. Cic. pro Milone.

¶ Conficere, perſanſationem, pro Gtauare, opprimere, & vehementer afficere. Plin. fun lib. 8. epiſt. 16, Conficerunt me infirmitates meorum. Cic. ad Att. lib. 3. Itaque quum meus me meror quotidianus lacerat, & conficit, tum verò hæc addita cura vix mihi vitam reliquam facit. Conficit, id eſt conſumit, & tabeſcere facit.

Quæ in ſono, quæ in ambitione, quæ in Repub. quos in amicorum negotiis res ipſa anteconfecti, quàm poſſemus, &c. Cicero t. de Orat.

Conficiatus eſt & confecit. Cic. 2. de Inuent. Quòd ramen excurſionibus & latrocinijs inſeſtam prouinciam reddebant, ſæpe etiam eſt & confecti.

¶ Conficere aliquam virginem. Terent. in Eunuch. 5. 4.

-virginem Quam amabas, eã confeci ſine molella. Vbi Donatus, Si dixiſſet, Amorem confeci, puſſet intelligi, confeci, expediui, perfeci. At verò virginem confeci quid intelligimus, niſi hoc vnum quod inſulſat Parmeno, confectam virginem, quaſi dicat ſuperatam, atque deuictam?

Angore confici. Vide ANGOR.

Conſeci cuis. Cic. t. de Finib.

Incendi & conſici deſiderio alcuius. Cic. in Orat.

Dolore & pudore conſici. Cic. Terentiæ, lib. 14 §.

Summis doloribus. Cic. 5. de Finib.

Fame. Cic. 3. Offic.

Frigore. Cic. 3. Offic.

Se conficere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17. Ego eum non ſolùm hortatus ſum; ſed vtàm etiam coegi iſto profiſci; quòd & illa valetudine magis conficere ſequàm me iuuare poſſet in caſtris.

Me conficit ſolicitudo. Cic. Att. lib. 13.

Ipſum corpus tenuiſſima de cauſa ſæpe conficitur. Cic. de Aruſp. reſpon.

¶ Conficere, vaſis nominibus ſignare, vt Cóficere ambulationem pomtridianam in aliquo loco. Cic. 5. de Finib. Hoc eſt deambulare.

Abſolutionem, Abſoluere. Cic. pro Cluent. In conſilium exiſtiuri iudices triginta & duo, ſententias decẽ deſex abſolutio cõſici poterat.

Æquor ſpatijs immenſum conficere. Virg. 1. Georg.

Annos aliquot. Cic. 1. Tuſcul.

Propè etiam conficit annos. Cic. In Orat. Hoc eſt expleuit, vixit.

Annulum, pallium, ſoccos conficere. Cic. 3. de Orat.

Argentum alienius. Terent. Phorm. 5. 5.

Ne quum hic non videant me, conficere eredant argentum ſuum.

Bellum, Pugnare. Plinius libro 16 cap. 36.

¶ Conficere bellum, pro Iunire pugnam & abſolnere. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. Nam ſi hoc expectandum eſt, dum totum bellum conficiam.

Bibliotheeam. Cicero ad Atticum, libro 1. 4. Et vellm cogites (id quod mihi pollicinus es) quemadmodum bibliotheeam nobis conficere poſſis.

Cibo ad eſt conecquere, & quod vulgò dicunt *Digerere*. Plin. lib. 11. cap. 37, Poſtea arteria & ſtomachus denticulatus callo in modum rubi ad cunſeiendos cibos.

Conficere eram cibos, pro Commanducare, vel ſubigere. Liuius libro 3.

Conficere cibos. pro Ad eſum præparare. Colum. lib. 11. cap. 3. Poſt quæ ad eibum conueiendi vaſa conſtituebatur: inde quæ ad lauationem. Paulo poſt, Quę ad cibaria coquenda & cõficienda pertinent.

Curſum.

Cursum. Cic.ad Attic.lib.5. Hinc Seyrum, deinde Delum, vtroque citius quàm vellemus, cursum conficeimus.

Cursum vitæ, & curriculum vtuendi. Cic.3. Tusc.

Cursus anquos Soi conficit. Cic.de Nat.deor.

¶ Cum aliquo confiecre, pro Trangere. Cicero ad M. Marium, libro 7.2.

Confiecre de re aliqua cum aliquo. Cic.ad Attic.lib.12, Tu tamen cum Apella Chio confiec de columnis.

Diem. Plaut. Trinum. 1.

Longo sermone vtimur, diem confeimus.

Diem extremum morte. Cic. de Fin. Quum extremum vitæ diem morte confecerit.

Ætas, dicuntur denies inimi. Cic. 2. de Nat. deor.

Exercitum. Cicero ad Atticum, libro 8, Reges barbaros incitare, gentes fetas armatas in Italiam adducere, exercitus confiecre maximos.

Exercitum difficili Reipub. tempore confiecre. Cicero pro Lege Manilia.

Facinus. Cic. pro Sex. Rosc. Amer.

Famam. Cic. de Clar. Orat. Catullus erat illequidem minimè indoctus: fed tamen fuauitas vocis, & lenis appellatio literarum bene loquendi famam confecerat. Hoc eſt, ei pepererat, acquisierat.

Flagitium. Tercnt. Phorm. 5. 2.

Dum aliquid flagitij conficiat.

Funera iuſta. Cæſar. 6. bel. Gall. Ac paulo ſupra hanc memoriam ſerui & clientes, quos ab iis dilectos eſſe conſtabat, iuſtis funeribus confecti eremabantur.

Iter. Cæſ. 4. bel. Gall. Atque hoc omni itinere vna nocte equitatu confectos, inicios, &c.

Iurisdictionem. Cic. M. Cælio, lib. 2. 12. Quoniam iurisdictionem confeceram, ciuitates loequleram.

Legationem & mandata confiecre. Cic. Planeio.

Librum, pro Scribere & componere. Cic. de Senect. Mihi quidem ita iucunda fuit huius libri confectio.

Ligna ad fornaeem. Cato cap. 16. Calearius perficit & coquit, & ex fornace ealeem eximit, & ligna conficit ad foroaeem.

Malum alicui. Terent. Heaut. 5. 3.

Profectò nifi caues tu homo, aliquid gnato confieies mali.

Mandata Cic. 9. Philip. 2, Ait ille properans, feſtinánſque, mandata noſtra confiecre cupiens, &c.

Digeretæ, perfequi, confiecre mandata alicuius. Cic. Quint. fratri, libro 2. 15.

Motus animorum. Cic. 3. de Orat.

Munus annuum. Cic. Cælio, lib. 2. 11.

Munus ſuſcepium. Cic. 2. de Orat.

Negotium. Cæſ. 3. bel. Gall. Quæ quidem res ad conficiendum negotium maxime fuit opportuna.

Per aliquem negotium confiecre. Cic. Att. lib. 2. 11.

Ex ſententia negotium confiecre. Planc. Cic. lib. 10. 17.

Nuptias. Terent. Phorm. 2. 1.

Boosa me abſente hic confeciis nuptias.

Officium legationis. Cæſar 3. bel. Ciuil. Sed qui ab eo miſſi erant, confecto legationis officio, libertus eum militibus regi colloqui cœperunt.

Vetuſtas omoia confiet & conſumit. Cic. pro Marcello.

Opus confiecre. Plaut. Capt. 2. 2.

Ornamenta. Cic. pro Sexto, Cuius ille ordinis nomen retinet, ornamenta confecit.

Pactiones. Cic. ad Attic. lib. 5, Et eo facilius: quòd in noſtra potinieia confectæ ſunt pactiones.

Perpoire ac confiecre patrem aliquam orationis. Cicero 2. de Oratore.

Patrimonium. Cic. pro Flacco, Quàm non amicus ſuis ciuibus, qui patrimonium ſatis lautum, quod hic obtuſum confiecre potuit, Græcorum conuiuiis maluit diſſipare?

Paeem. Cic. pro Flaceo, Paecm maiitimam ſumma virtute atque ineredibili celeritate confecit.

Paem alicuius in leges ſuas. Terent. Heaut. 5. 2.

Nanque adoleſcens quem meminia in ſpe ſitus erit,

Tam facilimè patris paeem in leges conficiet ſuas.

Peculium grande. Plaut. Merc. 3. 9.

Peeuniam ex re aliqua. pro Curare & parare. Cic. 3. Verr. Negat illa poſſe hominem exoiari: permagnam eum dicere ex illa re peeuniam confici poſſe.

Penſum. Plaut. Merc. 7.

Ea molet, conficiet penſum, plinſeur ſtagro.

Penſum, aliter. Plaut. Perſa. 8.

Penſum meum quod datum eſt, confeeiinune propero domum. Sic Confiere opus. Idem Capt. 2.

Porticum mille paſſuum. Cic. Att. lib. 4. In campo Martio ſepta tributis comitiis marmore a fumus & tecta fácturi, eáque cingemus excelſa porticu, vt mille paſſuum conficiatur.

Prandium. Plaut. Menach. 2.

Profeſſionem confiecre, Eſt profiteri rem ſuam eſſe, & edere numerum eius vel modum, vel æſtimationem apud magiſtratum, vt in cēſu, quod vicaria etiam alienus opera fieri interdum, authoritatem dum præſtaret, poterat. Cic. Tu verò confice profeſſionem ſi potes, &c. Ex Turnebo.

Rationes. Cic. Att. lib. 6.

Reditum alicui, pro Imperare & efficere vt redeat aliquis. Cic. Dolabellæ, libro 9. 13, Reditum ſi me tantum amas, quantum certè amas, hominibus confice.

Rem. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Cæſar in eam ſpem veneras, ſe ſine pugoa & ſine vulnere ſuorum rem confiecre poſſe.

Rem confiecre, Id eſt patrimonium conſumere. Cicero poſt Reditum, Qui quum ſuam rem non minus ſtrenuè quàm poſtea publicam confeciſſet, egeſtatem & luxuriam domeſtico lenocinio ſuſtentaut.

Saera. Cic. ad Brut. lib. 13. 12, Quibus & ſæra confiecre, & ſaria tecta ædium ſacrarum locorumque commuoium suem poſſini.

Sermonem. Cic. 1. de Orat. Cæſ. bel. Ciuil. In reliquo ſermone confecto, cuius rei cauſa veneras, habere ſe à Pompeio ad eum priuati officij mandata demonſtrat.

Exclamatio, eſt quæ conficit ſignificationem doloris. Author ad Heren. lib. 4.

Solicitudines alieui. Terent. And. 4. 1.

Quantáſque hic fuis conſiliis mihi confecit ſolicitudines.

Spatia eadem confiecre. Cic. de Nat. deor.

Sradia aliquot vario ſermone. Cic. 5. de Finib. Itaque ad tempus ad Piſonem omnes unde vario ſermoe ſex illa à Dypſio ſtadia confecimus.

Tabulas. Cic. 3. Verr. Audimus aliquem tabulas nunquam confeciſſe quæ eſt opinio hominum de Antonio falſa.

Tempus annuum. Cic. Dolabellæ, in Epiſt. ad Attic. lib. 15.

Tunicas hybernas. Plaut. Mil. 2. 10.

Confiecatorus tunice mihi hyberna bonæ.

Veſtem. Columel. lib. 12. cap. 3, Nihil enim nocebit, ſi ſibi atque aſtoribus, & alus in honore ſeruilis veſtis domi confecta fuerit, quo minus patris familiàs rationes ontentur.

Longam vitam. Cic. de Senect.

Celeritate veretebilis longaſſimas vias confiecre. Suetonius in Cæſare, cap. 57.

Vim diuinam. Cicero 2. de Diuinat. Quæ vetuſtas eſt, quæ vim diuinam confiecre poſſit? Hoc eſt omnino perdere, & in nihilum redigere, atque conſumere. De oraculo Delphico, vbi iam deſierant reſponſa dari.

Vulnus acerbum. Virg. 11. Æneid.

¶ Ex quo conficiur, vt ſi leges duæ, aut ſi plures, &c. Cic. 2. de Inuent. Id eſt ex quo concluditur.

¶ Confectum eſt. Cic. in Top. Nondum eſt ſatis: adde, nec ea aut legata ſi ſtamento, aut poſſeſſione retenia, confectum eſt.

Confectus, Ruptarium (ἐκτετριμμένος, συντετριμμένος, Μ. 1. c. 2. Offic. Nec me angoribus dedi, quibus eſſem confectus.

Confectus ætate, Interfectus. Seneca Herc. fur. 13.

Confectus ac trucidatus. Cic. de Aruſp. reſp. Haud poteſt grauioribus à me verbis vulnerari, quam eſt ſtatim in facto ipſo à grauiſſimo viro P. Seruilio confectus ac trucidatus.

Confectis æſtuis, Cic. Appio, lib. 3. 9.

Æuo confectus. Virg. 11. Æneid.

Cibo. Cic. in Catil.

Calore & ſpiritu coſta & confecta quæ in aluo ſunt, in reliquum corpus diuduntur. Cic. 2. de Nat. deor.

Corpore & animo confecta mulier. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4.

Confectus crudelis maximorum dolorum. Cicero ad Atticum, libro 11.

Iuuendi & confici deſiderio alieuius. Cic. in Orat.

Dolore aſſiduo confectus. Catul. epigr. 60.

Animi dolore. Cic. pro Murena.

Fame, frigore, inopia rerum omnium. Cic. 1. in Catil.

Flammis confecta. Valer. lib. 6. 8. Argenaut.

Aſſiduis laboribus, concurſationibuſque confectum grauiter ſe habere. Plane. Cic. lib. 10. 17.

Squallore ſordidus, confectus morbo, lacrymis ac merrore petditus. Cic. pro Mur.

Senecta Ouid. 6. Meram.

Summa ſenectute. Cic. in Piſon.

Senio. Claud. de bel. Gild.

Vioo, luit, ſique. Cic. 2. Philip. Quum omnes impuritates pudicæ in domo ſuæ ſperes, vino luſtrique confectæ.

Vino, ganeis, lenociniis, adulteriſque. Cic. pro Sext.

Vulneribus. Cic. poſt Reditum.

¶ Confecta annis ætas. Colum. lib. 1. cap. 8.

Artus confecti langueor. Lucret. lib. 3.

Bellum aſſicum, & peoe confectum. Cicero de Prouinciis Conſularibus.

Conſilio togatorum ſuſcepta ſæpe & confecta bella. Cicero 1. Officior.

Cibus confectus coactiſque in iecore per venam eauam ad coe perlabitur. Cic. 2. de Nat. deor.

Ciuitas ab aliquo confecta, Id eſt euerſa. Cic. de Aruſp. Reſp.

Tota ciuitas confecta ſenio eſt. Cic. pro Balbo.

Curſus confecti. Virg. 5. Æneid.

Tara. Stat. lib. 9. Thebaid.

Forma confecta ætate. Virg. 3. Æneid.

Eadem ratio, quam eſt in hominis mente, confirmata & confecta ler eſt. Cic. 1. de Legib.

Muuus confectum earmine. Catul. epigram. 63.

Hoc tibi quod potui confectum carmine munus.

Pro multis alus reddituræ officiis.

Magno confecta labore pectora. Tibul. lib. 1. eleg. 7.

Confecta res eſt. Cic. Attico, lib. 8. epiſt. 4. in fine: Id tã, Actum eſt de Italia. *C'en eſt fait, Tout eſt perdu.*

Stipendia. Cic. pro Lege Manil. Partem militum, qui iam ſtipendiis confectis erant, dimiſit.

Victoria. Cicero 14. Philippica. paulo antè dixit, Victoriam quæ parta eſt.

Conficiens, ἐποιητικὸν, ποιητικόν} Nomen ex participio, Qui conficit. Confitentiſſima literarū ciuitas. Quæ omnia ſcribo quæ ſcrit. Cicero L. Flacco, Ci ciuitate mihi res eſt acerrima, & confitentiſſima literarum, in qua nunimus moueri nullus poteſt ſine quinque Prætoribus, tribus Quæſtoribus, quatuor intruſtoris, qui apud illos à populo creantur.

Conficientes cauſæ & efficientes pro iiſdem Cic. in Partit.

Bonorum conficientia, pro iis quæ bona conficiunt. Cic. 4. de Finibus, Sed hæc quum corporis bona ſint, corum conficientia certe in bonis numeranda amicos, liberos, propinquos, divitias, honoreſque ipſos.

Confectio, Verbale (παρωνύμως, ἀπὸ τοῦ ἐκτελῶ) Cic. pro Flacco, Nec tabulæ creditoris profruntur, nec tributi confectio vila recusatur.

Annalium confectio. Cic. 2. de Orat.

Belli confectio. Cic. 12. Philipp.

Efcarum confectio a lingua adiuvari videtur. Cic. 2. de Nat. deor. Id eſt ciborum comminutio.

¶ Confectio, Medicamentorum immiſtio, ſeu compoſitio. Grillius lib. 17. cap. 16, de Mithridate rege loquens, Solitumque earum ſanguinem miſcere medicamentis, quæ degrendis venenis valent: cumque ſanguinem vel potentiſſimum eſſe in ea confectione.

Confector (παρωνύμως καὶ ἀφ' οὗ ἐκτελῶ) aliud Verbale. Cic. 2. de Nat. deorum, Atque hic noſter ignis, quem vſus vitæ requirit, confector eſt & conſumptor omnium: idemque quodcunque invaſit, cuncta diſſolvendo ac diſſipat.

Belli confector. Cic. Planco, lib. 10. 10.

Confector conorum. Frumic. lib. 3. cap. 9. & cap. 13.

Negotiorum confector. Cic. 2. Verr.

Confectus, confectior, pen. prod. (ἐπιθετικὸν.) Plin. lib. 13. cap. 13, Proximum amphitheatro a datum fuerat a confectura loco.

Confectus melius. Colum. lib. 9. cap. 14.

Confĭcio, Confĭcĭus, vide CONPINGO.

Confĭcĭtŭlōſor, confĭcĭtŭlōſus, Qui cum alio fideiubet. *Contrahingo.* Modeſtinus I. vt fideiuſſor. D. de fideiuſſ. & mandat. Vt fideiuſſor auctoris confiteliſor eſſe ſum potuerit, a Zeno dandi non eſt: ideoque ſi ex duobus fideiuſſoribus eiuſdem quantitatis, alter electus a creditore totum exſoluerit, nec ei ceſſæ ſint actiones: alter nec a creditore, nec a confideiuſſore recte conuenietur.

Confĭdo, confīdi, pen. prod. confiſus ſum (πάθος, ψυχῆς) confidere, ſignificat Credere & exiſtimare, tum in præterito, tum in præſenti, tum in futuro: authore Valla lib. 3. cap. 47. Habet etiam præteritum actiuæ terminationis confidi. Liuius libro 4. Decad. 5, Nec tum mœnia modo ſed agros etiam confidentes ſe a populationibus turi poſſe.

De præterito. Cic. 7. Verr. Ego mei iam rationem officii confido eſſe: omnibus intiquiſſimis meis perſoluiam.

De præſenti. Cic. 3. Offic. Quanquam à Cratippo noſtro principe huius memoriæ philoſophorum, hæc ea aſſidue audire atque accipere confido.

De futuro. Cicero ad Brutum, libro 11. 8, Ita enim ſperante atque confidunt, vt antea rege, hic hoc tempore regno te Rempub. liberaturum.

Confidere & credere. Liu. 2. ab Vrbe, Et Conſules magis non confidere quam credere ſuis inimicis. Qui locus non parum habet difficultatis, quonde ſic explicandus. Credimus illis, quos ſaluendo eſſe putamus: Confidimus his, quorum benevolentia non facit fructus. Conſules potius non confidebat ſuis militibus, quos auerſos alienatoſque ſe animo exiſtimabant, quam de virtute illorum deſperabat.

Confidere & Meturre, contraria. Quid. epiſt. 16.

De facie metuit, nec confidit, & illum

Secutum probitas, forma timere facit.

Num confidit Pius. Pſeud. 20.

Num confidit ſycophanta hic nequam eſt, nugis meditatur malé.

Nihil mutus vyoreſ nec confidere. Cic. 1. Tuſcul.

Confidere alicui. Cic. 3. de Fin. Atque ille vir altus & excellens magno animo vere ſortis confidere ſibi debet, & ſuæ vitæ & actæ & conſequenti.

Timide confidere alicui, Id eſt non tutò. Ouid. de Arte amandi.

Multa ipſe comido, Cæſar Amice.

Sibi confidere. Cic. pro Flacco.

Arcæ alicuius confidere. Cic. Att. lib. 1. 6.

Buno fragili confidere. Seneca Hippol. 6.

Bonis ſuis. Cic. 5. Tuſcul.

Cauſæ. Cic. de Fato.

Ferocius cauſæ ſuæ. Cic. Att. lib. 8.

Parum confitantiæ alicuius. Cic. Planco, in epiſt. ad Attic. lib. 16.

Figuræ ſuæ. Id eſt pulchritudini. Ouid. to. Metam.

Formæ ſuæ. Lucan. lib. 10.

Opum nobis nihil. Cic. Att. lib. 9.

Rebus afflictis. Virg. Æneidos, ... -hic primum Æneas ſperare ſalutem

Ausus, & afflictis melius confidere rebus. Id eſt de afflictis rebus.

Suis regnis. Iuppiter de Colare mortuo apud Valer. lib. 6.

Hei mihi ſi dura natum ſubduxere ſorti

Molior atque meis auſim confidere regnis.

Virtuti. Cæſ. 3. bel. Ciuil.

Virtuti conſtantiæque alicuius. Cic. 5. Philipp.

Confidere cum ablatiuo poſuit Cic. 5. Tuſcul. Caius ingenium & eloquentiam quam admiratus eſſet Leon, quæſiuiſſe ex eo qua mente ante confideret.

Corporis firmitate & fortunæ ſtabilitate confidere. Cicero 5. Tuſculanarum.

Voluntate aliquorum. Cn. Magnus in Epiſtolis ad Atticum, libro 8.

Confidere animo. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 2, Sperent ſuperiores fore nos, confidant animo, vt in hac Repub. ne caſum quidem vllum perimeſcae.

Confidere animo & ſpe. Cæſar, Tamen non deterrebantur, animo & ſpe confidebant.

Confidere de. Vlpian. in l. quum de conſuetudine. D. de legibus, Quum de conſuetudine eiuitatis vel prouincæ confidere quis videtur.

Confidens, pen. prod. (ἐπιθετικὸν. ἀπὸ τοῦ πάθους ψυχῆς) Nomen ex participio, Audax, nihil timens: tam in bonum, quam in malum accipitur.

In bonum. Plaut. Merc. 2. 2.

-Cupido quantus es?

Nam quemuis confidentem facilè tuis factis facis;

Eundem ex confidente actûm diffidentem denuo. Idem Capuuis, 1. 2.

In malum. Terent. Phorm. 1. 3.

Homo confidens, qui (illum di) omnes perdiant)

n. Quid ita ſi ſcio 6. hoc confirmo, quod dicam, dedit. Vbi Donatus, Hic confidens pro improbo, audace, & temerario poſuit. 15, O ingentem confidentiam! Plaut. Amph. 4, Qui me alter eſt audacior homo aut qui confidentior?

Homo durus, confidens, tumidus, amari ſermonis. Horatius t. Serm. ſat. 7.

Nequam eſt homo ille atque confidens. Cic. 7. Philipp.

¶ Confidens, Conſtans, inquit Donatus. Terent. And. 4. 2, Neſcio quit ſenex modò venit, ellum confidens, catus.

Confidentiſſimus. Virg. 4. Georgicorum,

Nam quia te tutenum confidentiſſime noſtras

Iuſſit adire domos? Hoc eſt audaciſſime.

Confidentia (ἀπὸ τοῦ πάθους ψυχῆς) Plaut. Mil. 4,

Tuiè vnus ſi hoc recipere ad te dicis, confidentia eſt

Nos inimicos proſtigare poſſe.

¶ Confidentia & fidentia, differunt, vt Cic. Tuſcul. 3. oſtendit, his verbis, Qui fortis eſt, idem fidens, quoniam confidens mala conſuetudine loquendi in vitio ponitur, dicitum verbû a confidendo, quod laudis eſt. Qui autem eſt confidens, is profectò non exiſtimeſcit, &c. Hæc Nonius.

Affertæ confidentiam. In AFFERO.

Amittete confidentiam. In AMITTO.

Confidentiam habere in ventre. Plaut. Capt. 3.

¶ Confidentia, ſæpius in malam, Fiducia in bonam partem accipitur, authore Donato. Terent. Eunuch. 5. 5.

Vide amabo, ſi non quum aſpicias, os impudens

Videtur. 7. non eſt. 9. tum quæ eius confidentia eſt?

Improbitas & confidentia. Cic. pro Cecinna, Quaſi verò aut in iu dicio poſſit iden improbitas, quod in vi confidentia.

Confidentia & temeritas. Cic. 1. Philipp. Iam intelligo aliam cauſam eſſe haſtæ Cæſaris, aliam confidentiæ & temeritatis tuæ.

Ingens confidentia. Vide INGENS.

Videre quo vultu, qua confidentia dicat. Cic. pro Flacco.

Confidentia ſcapularum, id eſt durina. Plaut. Aſin. Nonius.

¶ Confidentia, Conſtantia, Cicero 3. de Rep. Duat fibres quomiuus in vulgus & in ſuto diceret, confidentiam & voccm deſuiſſe. Nonius.

Confidenſiloquium (ὀνομασικῶς) Dictio a Plauto conficta in Trinumm. 4,

-nihil eſt profectò ſtultius,

Neque ſtolidius, neque mendaciloquius, neque argutum magis,

Neque confidenſiloquius, neque perturius, quam, &c.

Confidenter, Aductium (ὀνομασικῶς.) Plaut. Capt. 3,

At vt confidenter mihi contra aliisti.

Spurce, ſuper bè, periidioſe, protervè, confidenter, malitioſè, flagitioſè facium. Author ad Herenn. lib. 1.

Confidenter facere. Plaut. Mulit. 8.

Colloqui. Cic. 2. de Orat.

Confidenter reſtare in aliqua re. Terent. Heaut. 5. 3,

In qua re nunc tam confidenter reſtas ſtulta?

Dicere confidentius de te aliqua. Cic. pro Cælio, Dicam enim iam confidentius de ſtudiis eius honeſtis, quoniam audeo quædam fretus veſtra ſapientia liberè confiteri.

Loqui confidentius. Cic. 2. de Orat.

Reſiſtere confidentiſſimè. Author ad Herenn. lib. 2.

Confiſus, pen. prod. (ἐπιθετικὸν.) Participium. vt, Ruſticus confiſus plenis agris. Tibull. 2. eleg. 1.

Nimium cælo ſereno confiſus, Cæli deceptus fraude ſereni. Virgil, Æneid.

Copa & faculate eauſæ confiſus. Cic. pro Roſc. Com.

Flore primæuæ iuuentæ. Sil. lib. 16.

Pelago ſereno. Virg. 5. Æneid.

Cymbæ confiſa tenuis mutatis. Propert. lib. 1. eleg. 11.

Vtbe. Lentul. Cicer. lib. 12. 14.

Confiſus amari, Credens ſe amari. Tibul. lib. 2. eleg. 9,

Tum miſer interij ſtultè confiſus amari.

Confiſio, confiſionis (ὀνομ.) Verbale. Cic. 4. Tuſcul. Et ſi fidentia, id eſt firma animi confiſio, ſcientia quædam eſt, & opinio grauis, non temerè aſſumtiens.

Confĭgo, confīgis, pen. prod. confixi, confixum (παρωνύμως, ἀπὸ τοῦ ἐκ, συν, καὶ φύσσω) configere, Idem quod figere. vt, Configere tabulam aculeis. Colum. lib. 7. cap. 3.

Configere ſagittas aliquem. Cic. 4. Acad. Quid apud Euripidē Hercules, quam vt Euripides filios ita ſuos configebat ſagittis, quum, &c.

Configere tabulas inter ſeſe. Cato cap. 21.

Configere cornicum oculos. Cic. pro Mur.

¶ Configere ſuas curas in Reip. ſalute. Cic. 7. Philipp. Hunc ipſum mihi bonorum familiariſſimum, nuſi talis Conſul eſſet, vt omnes vigilias, curas, cogitationes in Reipub. ſalute configeret, Conſulem non putarem.

Confixus (παρωνύμως) Participium. vt, Confixus cuſpide. Lucan. lib. 3.

Pereunt confixi à ſocijs. Virg. 2. Æneid.

Sagittis confixus. Seneca Herc. Oet. 7.

Telis. Ouid. t. de Ponto eleg. 7.

Ferrea ſeges telorum confixum tegit. Virg. 3. Æncid. de Polydoro, -hic confixum ferrea texit

Telorum ſeges, & iaculis inerruit acutis.

Confixus sententiis. Cic. tr. Philipp. Memineram eios sententiis confixum Antonium, L. Cæsarem fortem quidem illum, & conflantem Senatorem.

Senautem confinis. Cic. de Aruſp. reſpon.

Facere confixum. Id eſt configere. Cicero 2. de Orat. Quid Decius Naculam, an confixum vis facere? inquit. Hic autem eſt vſus ambiguo. Nam ſermone cōfixum facimus, quem admodum mucrone aut alia re. Significat autem verbis aliquem exagitare.

Confiſtere, o, confiſtor, as, pen. vrbis. aliquem cōfigorare. Columel. lib. 4. cap. 20. Ne pranitas Rarumnum ad ſimilitudinem ſui vitem confiſtere. Sic Maerob. lib. 5. Saturn. cap. 11.

Confingo, confingis, confinxi, confictum (παρὰ τὸ σὺν & τὸ τύσσω) confingere. Nihil amplius fere quam fingo ſignificat, præterquam quòd compoſitio non nihil addit vehementiæ, quem admodum in plerisque aliis. Plinius lib. 10. cap. 33. Hirundines eadem materia nidos confingunt. Idem lib. 12. cap. 5. Apes fauos confingunt & ceras. Id eſt formant vel componunt.

¶ Confingere, ſignificat etiam Comminiſci & commentari. vt, Confingere rationes. Colum. lib. 4. cap. 2. Terent. Phormione.

Omnia hæc confingam quod eris mihi bonum atque commodum.

Confingere & adimuniſci aliquid. Author ad Heren. lib. 2.

Crimen in aliquem. Cic. 5. Verr. Concedes non hoc crimen nos in te confingere.

Dolum inter ſeſe. Plaut. Capt. 2.

Hiec autem inter ſeſe confinxerunt dolum.

Inſidias alicui parare, Iuſtinus lib. 32. De Perſeo.

Rumorem. Author ad Heren. lib. 2.

Confingere aliquid ab alio cogitatum eſſe. Cic. pro Rege Deiotaro, Id vos & a viro optimo, & ab homine mioime ſtulto cogitatum eſſe confingitis.

Confictus, Participium (ἀπὸ τοῦ κατατήκω, vt, Confictæ lacrymæ. Tercot. Andr. 3. 3.

Confictio, cōfictionis, Verbale (ἀφ' οὗ κατατήκω.) Cic. pro Roſc. Amer. Crimini confictionem Erucius fuſcepit.

Confinis, & hoc confine, pen. prod. (ἀπὸ τοῦ συνίημι) Qui eodem loco finitur. Lu. 4. ab Vibe. Excurſiones inde ac confinem agrum Labicanum faciæ eruot. Plin. lib. 15. cap. 20, Tarum inuchitur per Nabathæos, Troglodytæ ſue confines.

Caput confine collo. Ouid. 1. Metam.

Coohibuo oris. Valer. lib. 2. Argonaut.

Confinis sneos. Martial. lib. 2.

Veræ ſæpe meum Patrobas confinis agellum.

Confinis, genitiuo iungitur. Author ad Herenn. lib. 4. Qui in mediocre genus orationis profecti ſunt, ſi peruenire eò non poterunt, errantes peruenient ad cōfine genus eius generis, quod appellamus fluctuans & diſſolutum.

Confinis, dauuo iungitur. vt, Confinis Æthiopiæ eſt. Plinius libro 8. cap. 10.

¶ Confinis, per tranſlationem, Quod propè idem eſt & ſimile. Quintilianus libro 6. cap. 4. Ei confine eſt quod dicitur per ſuſpicionem.

¶ Confines & Vicini differuor. Nam Confines dicuntur, quorum præda linea tantùm diſtincta ſunt: vel quorum vnius finis, alterius etiam finis eſt. Vicini verò, quorum prædia parietibus diſtincta fuot. Itaque Confinium in ruſticis, Vicinitas in vrbanis prædiis potiotur, vti docet Paul. 4. in fin. D. ſo. regund. Horom.

Coofine, huius confinis (ἀφ' οὗ συνίημι) Valer. lib. 6. Argonauticon,

Heu pudor inde Lycos ferit ad confine papillæ,

Inde Thoen.

In confinibus hoſtis arcendus eſt. Seneca lib. 2. de Ira.

Confinium, huius confinij (ἀπὸ τοῦ συνίημι) Terminus agrorum. Colom. lib. 3. cap. 5. Mediocritas in lectione loci maximè probatur: quoniam in confinio boni malique poſita eſt. Plinius libro 6. cap. 9. Coonium Caſpij maris.

Vicioitates & coofinia. Cic. 2. Offic. Conuenit autem cum in dando munificum eſſe, tum in exigendo non acerbum: in omnique re cootrahenda verendeno, emendo, conducendo, locando, vicinitatibus & confinijs æquum & facilem, multa multis de iure ſuo cederem.

Confinium artis & falſi apud Tacitum lib. 4. pro ſimilitudine vel affinitate.

Terræ alicuius confinia, Id eſt loca vel oppida adiacentia. Lucanus libro 3.

Ad confinia alicuius loci. Valer. lib. 8. Argonaut.

Ponere in confinio arbores. Vlpianus in l. 2. D. finium regundorum, Neque enim multum interell, arbores quis in confinio, an ædificium ponat.

Prope confinium arbor poſita, ſi ctiam in vicinum fundum radices egerit, cōmunis eſt. Caius in Ladeo. 5. vlt. D. de acquir. rer. domin.

Actum confinium ſalutis & exitij. Patercul. lib. 2, In quàm arctio ſalutis exitiſque fuetimus confinio, mihi tam feſtinato exprimere non vacat.

Confio, pen. prod. confis (παρὰ τὸ φύω) confieri, penul. corr. paſſiuam habet ſignificationem. Cæſ. 7. bel. Gall. Poſtquam id diſſicilius confieri animaduertit. Balbus & Oppius Cæſeroni, in epiſt. ad Atticum, lib. 9. Tchortari deſineremus, vt velles his rebus intereſſe: quo facilius, & maiore cum dignitate per te, qui vtrique es conuunctus, res tota confieret.

Res confit vtroque modo. Lucret. lib. 4.

Confore, pen. corr. (παρεπιθετικὸν) Futurum tempus infinitiui modi. Terent. Andria.

-vrſlat Chremes

Qui mihi exoraudus eſt: & ſpero confore. Vbi Donatus, Confore, ab eo quod eſt confi, id eſt perficiur: futurum tempus infinitiui modi confore facit, id eſt perfectum in. Sic io Adelphis.

Verùm quid ego dicam? hoc confit quod volo. Confieri, id eſt perfici. Vnde Confectum negotium dicitur, vel confecta res, quæ ad plenum perficitur. Virg. 4. Æneidos,

-nunc qua ratione quod inſtar

Confieri poſſit, pauris (adueríe) docebo. Donatus.

Confirmo, confirmas (ἀπὸ τοῦ σὺν καὶ τοῦ τύρος. Quaſi συντύρω, ἐς τὸ πῖον) confirmare, Firmum facere. Cic. pro Lege Manil. Mithridates autem & ſuam manom iam confirmarat, & c.

Erigere ſe & confirmare. Cic. Quint. frat. lib. 3. Erigete & confirma, ſi quæ ſubeunda dimicatio eſt.

Confirmare & excitare aliquem. Cic. Att. lib. 11. Ego recreaui afflictos animos bonorum, vnumquenque confirmans & excitans.

Ad voluntatem alterius ſe. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. Veruntamen ipſe me confirmo ad eius voluotatē, à quo honeſtè diſſentire oō poſſum.

Senſum rectum & confirmatum io Republica deponere, difficile. Cic. Lentulo lib. 1. 8.

¶ Confirmare cicatricula. Celſ. lib. 2. cap. 10. Ideóque protinus bracbium deligandum, habendúmque ita eſt, donec valens cicatricula ſit, quæ celerrime io vena confirmatur.

Confirmare corpus. Celſ. lib. 4. cap. 4. Neque vomitum hoios aſſerre periculum etiam quum repetur, ſi aoté confirmare & implere corpus licuit.

Educare & confirmare. Cic. 2. de Orat.

Iuuentina. Celſ. lib. 4. cap. 19, Neque enim vlla res magis iuuentina confirmat.

Membrum. Celſ. lib. 8. cap. 10, Tum pazillus remouendus, vulnos ſanandom eſt, cicatrix inducta founda frigida aqua eſt. &c. & magis etiam hic queſtendum donec membrum confirmetur.

¶ Confirmare ſe dicuntur qui ex morbo conualuerunt. Cic. ad Tironem, lib. 16. 2. Cura igitur te, & confirma: & quum commodè poteris, & c. ad nos veni.

Plaut. ſe confirmare alicubi. Cic. Tironi, lib. 16. 1. Mihi placebat ſi firmior eſſes, vtte Leucadem deporarer, vt ibi te planè confirmares.

Confirmata valetudo à morbo. Cicero ad Atticum, libro 10, Valetudinem tuam iam confirmasam eſſe & à vetere morbo, & à oouis tentationibus gaudeo.

Confirmata ætas. Cic. de Fin. In his vrō ætatibus, quæ iam confirmatæ ſunt, quis eſt, & c.

Corroborata & confirmata ingenia. Cic. de Amicit. Omnino amicitia corroborata iam confirmatiſque & ingenio & ætatibus indicandæ ſunt.

Nondum ſatis confirmatus ad ferendum. Cicero ad Dolabell. lib. 9. 11.

¶ Confirmare ſe, qio animum ſumere excuſſo timore. Cic. 7. Verr.

Confirmant ipſi ſe, quum te etiam tum ſemſomma ſtuperet.

Confirmare ſe ad omnia. Cic. in quadam oratione.

Confirmare aliquem. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 9. Planeum quoque confirmemus oio, quem ſpero puſſo Antonio, Reipub. oon deſoturum.

Alterum confirmare, non eſt ex cauſa aique fortuna eius cui omnia deſunt. Cic. Torquato, lib. 6. 3.

Dictis confirmare aliquem. Claud. de bello Gildon.

Confirmare animum. Plaut. Auul. 13.

Volui animum tandem confirmare meum.

Sapientiſſimi & amiciſſimi homiois authoritate confirmare animum alicuius. Cic. Ceeinna, lib. 6. 6.

Confirmare animos verbis. Cæſ. 1. bel. Gall. Cæſar Gallorum animos verbis confirmauit.

Mores. Cic. 4. de Finib.

¶ Amicitiam vel pacem cum aliquo. Cæſ. 1. bel. Gall.

Cum proximis ciotatibus pacem & amicitiam confirmare. Cic. 1. Philip. Pax denique per eum & per liberos eius cum præſtantiſſimis ciuibus confirmata eſt.

Confirmata amicitia, & perſpecta fide, commeoratio officiorū ſuperuacanea eſt. Cic. Appio, lib. 3. 5.

Opioionem. Plin. lib. 37. cap. 5, Confirmat hanc eandem opinionē edictum Alexandri Magni, 500 vetuit, & c.

¶ Confirmare, Aſſeuerare, corroborare, affirmare. Cic. 4. Academ. Maximè verò virtutem cogoitio confirmat percipi & comprehendi multa poſſe. Idem de Amicitia, Nemo voquam erit, & vt confirmare poſſum, nemo eerie fuit.

Plus eſt perſuadere, quàm confirmare. Cic. Att. lib. 16, Hoc quum mihi non modò confirmaſſet, ſed etiam perſuaſiſſet, cigit me cum accurate, & c.

Confirmare & comprobare. Cic. Cupiennio, io epiſt. ad Atticum, libro 16.

Confirmare & Infirmare, contraria. Cic. 1. de Diuio. To quidem non hoſtiarum cæſum confirmas ſortium ſimilitodine, ſed infirmas ſortes collatione hoſtiarum.

Promittere aque confirmare. Cic. Appio, lib. 3. 10.

Confirmare & Refellere, contraria. Cic. 1. de Orat. Et id quod intenderemus confirmare, & id quod contrà diceretur, refellere.

Confirmare & Refuare, contraria. Cic. 2. de Orat. Noſtra confirmare argumentis ac rationibus, deinde contraria refoare.

Confirmare & faucire. Cic. to Philipp.

Auſim confirmare. Id eſt affirmare. Lucret. lib. 3.

Diij cauſa aliquid confirmare. Cic. Capitonio, io epiſt. ad Attic. lib. 16. De actis Cæſaris.

Authoritatibus cauſam aliquam confirmare. Cic. pro L. Manil.

Expositis rationibus confirmare aliquid. Cic. 1. de Fin.

Aliquid coofirmare de re aliqua. Cic. pro Archia.

De redoo alicuius. Cic. Ceeinna, lib. 6. 6.

Ex rationibus aliquid. Lucret. lib. 5.

Sine vlla dubitatione aliquid. Cic. de Clar. Orat.

Omni ratione. Cic. de Lege Agrar.

Confirmati omnium ſermone. Cic. 7. Verr. Hæc autem iſtius vituperatio aque iofamia confirmabatur corum ſermone.

Suffragijs aliquid. Cicero pro Domo sua, Quod factum non est, vt sit factum, ferri ad populum aut verbis vllis sanciri, aut suffragijs confirmari potest?

Confirmare commentitium crimẽ. Cic. pro Rosc. Amer. Ille quomodo commentitium crimen confirmatet, non inuenit bat.

Diuinationem. Cic. de Diuinat.

Facinus obiectum. Iustinus lib. 32. de Perseo.

Periurium. Cic. Verr. 17, Vt quàm minimum dem illis temporis ad meditandum confirmandúmque periurium.

Pœnæ metu religionem. Cic. 2. de Legib.

Spem temporis reliqui. Cic. 1. Verr.

Confirmare aliquem libertati. Cæsar, Gladiatoresq́; quos ibi Cæsar in ludo habebat, in forum productos, Lentulus libertati confirmat, atque iis equos attribuit.

Confirmatum est. Cic. 4. Verr.

Confirmatus, penult. prud. Participium {συμπεφωνημένος} vi, Confirmata acies. In acies.

Corpus confirmatum. Cic. Titoni, lib. 16. 3.

Cetrus & confirmatus animus. Cic. pro Quint. Diffidebam meherculè C. Aquili, satis animo certo & confirmato me posse in hac causa consistere.

Nondum confirmato consilio, sed incunte ætate cutam aliquam suscipere. Cic. 5. Verr.

Inconmodum in aliquo confirmatum. Cicero antequam iret in exilium.

Ratio confirmata. Cic. 4. Acad.

Confirmator, pen. prod. Verbale {βεβαιωτὴς} Cic. pro Cluent. Vnus & alter dies intercesserat, quum res parum certa videbatur: sequeller & confirmator pecuniæ defideratur.

Confirmatio, Verbale {συμπεφώνησις, βεβαίωσις.} Cic. 5. de Fin. Inuenta vitæ via est confirmatióque omnium officiorum.

Testimonium & grauior confirmatio. Cic. 1. de Inuent.

Animi. Cic. Cœnin. lib. 6. 6.

Non eget confirmatione virtus. Cic. To quatu, lib. 6. 3.

¶ Confirmatio. Pars orationis Rhetoricæ. Cic. 1. de Inuent. Confirmatio est, per quam argumentando nostræ causæ fidem & auctoritatem & firmamentum adiungit oratio.

Confirmitas, penultima correpta, confirmitatis {κρατυσμὸς.} Plautus Milite. 5.

Os habet, linguam, pectis diam, maltiam atque audaciam, Confidentiam, confirmitatem, fraudulentiam.

Confiscq, confiscas {σημαίνω} confiscare, In fiscum, id est in pecuniã publicam redigere. Vide fiscvs. Suet. in Calig cap. 16, Multis incẽdiorum damnis supplevit, ac fi quibus regna reliquit, adscrit & fructum omnem vrbi gratum & rei-publicæ vtilem modi temporis, vt Antiocho Comageno ii-s milies confiscatum, Erasmus.

Confiscari bona dicuntur, quæ in fiscum cogunturi. vlt. 8. pen. D. de bon. cor. l. 3. de re milit. lib. 12. C.

Hæredi tates confiscare. Suetonius in Domit. cap. 12, Confiscabantur alienissimæ hæreditates, vel existente vno qui deerec audisse fe ex defuncto quum viuret, hæredrm sibi Cæsarem esse.

Confiscare, etiam ad homines relatum, nõ solùm ad rem. Suetonius in Caligula, cap. 41. Et quondam proximo colluson, demandata vi-es sua progressus in atrium dumsupersum, preterea unes duos equites Rom. loripletes sine nocentia cæsos, confiscari que iussisset, exultans redire, gloriãsique, nunquam se prosperiore aleæ vsum. Erasmus.

Pecunia confiscata. Suetonius in Augusto, cap. 101, Legionarijs trecenos nummos, quam summam reprærentari iussit. Nam & cõfiscatam semper, expotiámque habuerat. Id est, in fiscus & faeculis repositam & affrunatam.

Confisio, Confisus, Vide confido.

Confiteor, confiteris, confessus sum {ὁμολογέω, ὁμολογοῦμαι, ἐξομολογέομαι, σύμφημι} confiteri, Idem quod fateri: ni si quòd compositio aliquid augere videtur: vt fe confiteri, ipsum quodammodo fateri, vel alio fatendente, aut cum alio fateri. Donatus, Indicat is qui de se volens aliquid, & de alijs eam produtisse confiteur, qui de se tantum, & inuitus. Terent. Heaut. 5. 3. Egone confiteär meum nun esse filium qui sit meus? Idem Phorm. 5. 9. ignosce, oran, confiteur, purgar, quid vis amplius?

¶ Confiteri, inter dum profiteri significat. Sueton. in Augusto. Decedens prouincia, priusquam confiteri se Consulatus rand idatum possit, morte obiit repentina.

Apertè aque ingenue confiteri aliquid. Cic. Metello, lib. 5. 2.

Quæstione adhibita. Cic. 1. de Diuinat.

Tacendo loqui, non officiando confiteri videri. Cic. pro Sext.

Dros esse confitendum est. Cic. de Nat. deor.

Deuinctum se esse officijs alicuius, confiteri non solùm, sed etiam gaudere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Confiteri aliquod crimen. Cic. in Sallust. Confessus est vobis audientibus adulterium.

Iram vultu. Ouid. 6. Metam.

Motum animi sui lachrymis. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Percerum fuum, quod celari posset, vix fapiens confiteri mauult. Cic. 2. de Nat. deor.

Reliquimus. Cic. 2. de Legib.

Timorem pallore. Ouid. 1. Trist. eleg 3.

Verum. Ouid. 1. de Remed.

Confiteri de malefício. Cic. pro Rosc. Amer. Res porrò ab se eiusmodi pustulabatur, vt nihil interesset, virum eam rem recusaret, an de malefício confiterere.

De obiectis non confiteri. Cic. pro Domo.

De re. Cic. in Partit. Minimè esse cõcedendum, vt is qui de re confiteatur, verbi se interpretatione defendat.

Ve de me confiteär. Cic. 2. Verr. Equidem, vt de me confiteär Iudices, quum multæ mihi à C. Verre insidiæ tetra matique factæ sint, &c.

Summam videbantur meiu infirmitatem de se confiteri. Quintilianus libro 2. cap. 4.

Confitens, penult. corr. {ὁμολογῶν} Participium. vt, Audire confitentem. Cic. 2. de Finib.

Confessis, Participium {ὁμολογούμενος} Qui (vt ait Varro) fassus est quod ab eo quæritum est.

Amorem confessus. Ouid. 14. Metam.

Manus confessas alicui tendere. Ouid. 5. Metamurphoseos,

- atque ita supplex

Confessisque manus, obliquóque brachia rendens. Id est quæ suo gestu velut cunfitebantur Phineum à Perseo victum.

Propositio cunfessa. Quintil. lib. 5. cap. 14.

¶ Confessa res, Clara, manifesta, & de qua nulla est controuersia. Plin. lib. 10. cap. 49. De confessis discruisse præstitearc.

Confessa res & manifesta. Cic. 3. Verr.

Reus cunfessus. Ouid. 2. de Punto, eleg. 2.

Non est confessi causa tuenda rei.

Rubor confessus secreta. Claud. in Nuptijs Huuurij.

Confessa de isdem breuiter atque capitulatim attingam. Plinius lib. 2. cap. 12.

Probare confessa. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Consessa & non dubia signa. Colum. lib. 2. cap. 2.

Ex confessio. Quintil. lib. 3. cap. 5, Quibus continetur omnis ratio dicendi: nisi forte laudate quę consset esse honesta, & vitupcrate quæ ex confesso sint turpia, non est oratoris officium. Id est quæ consset esse turpia.

In confessu esse. Plin. lib. 17. cap. 23, Pampinatio verna in confesso est, ab Idibus Maiis, &c. fieri intra dies x.

In cunfessum venire. Plinius Iunior, lib. 10. epist. 83, Quum alioqui magna fit expectatio: vt necesse sit in confessum venire, & exemplis defendatur, deliberare. Id est quam omnes fatentur sic se habere.

Confessus ęris. Gellius lib. 20. cap. 1. non procul à fine, Confessis igitur ęris ac debiti iudicatis, triginta dies sunt dati conquirendæ pecuniæ causa.

Confessus Iuris confessio videtur, qui mentis tacet, l. de ærate. 5. nihil interest. 5. nu tacuit. D. de interrog. action. Varroni autem, qui fassus est, quod ab eo quæritum est, vt supra diximus.

Cunfessurus, a, um. Adverb. um. vt, Actio confessoria. Est autem apud Iurisconsultos confessura feruitutis nomen, y actio, qua seruitutem nobis competere contendimus. l. 2. D. si seruit. vendit.

Confessoriam actionem Vlpian. in l. proinde si occisus. 5. 1. D. ad l. aquil. intelligi vult, non, vt quidam putant, propriam actionis speciẽ, quoniam non vnique ex omni verbo in iure obiter prolato, illam est constituenda actio: sed ipsam legis Aquiliæ perfequutionem, quæ ex ingenua confessione damni in simplum datur, eleganter appellat confessoriam, ex singulari quadam confessione procuratoris.

Confessio, Verbale {ὁμολογία, ἐξομολόγησις.} Cic. 7. Verr. Vbi hoc videri Iorum confessionem, est fictationem suam, tabellas sibi nullo adiumento fuisse, sinit confitium.

Confessionis angultiæ. Firmicus libro 1. capite 3, Vis ergo aliud proferamus exemplum, vt vel sic ad confessiuuis augustias coarcteris?

Vultus ac voeis confessio. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Periculosa. Vide periculosvs.

Verecundior est confessio, quàm expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Sit errani medicina, confessio. Cic. Octauio.

Cõfessione illius reu, optimus ac fine zmulo agricula Cato. Plin. lib. 14. cap. 4.

¶ Ad ignorationis confessionem adducere aliquem. Cicero 1. Academ c.

Arguere aliquem sua confessione. Tacit. lib. 1.

Indubitatas confessiones habere. Plin. lib. 2. cap. 23.

Nefarias confessiones audire. Cæl. Cic. lib. 8. 8.

Etrari sui confessione comprobare authoritatem alicuius rei. Cic. 1. de Diuinat.

Conuictum esse confessione aliquorum. Cic. post Reditum.

Deferre confessiones alicuius rei ad iudices. Cic. pro Sextio.

Ex confessione infestæ fuæ elabi. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Culpæ confessionem exigere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Indubitatas confessiones habere. Plin. lib. 2. cap. 23.

Taciturnitas imitatur confessionem. Cic. 1. de Inuent.

Indui sua confessione. Vide indvo.

Solet nonnunquam mouere lacrymas ipsa confessio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Indiciis & confessionibus suis parcfactum esse. Cic. 3. in Catil.

Premere confessionem, & partiendo multiplicare. Quintilian. lib. 7. cap. 2.

In confessione facti, iuris tamen defensionem suscipi posse. Cicero pro Milone.

Vrgeri confessione sua. Cic. 6. Verr. Omnibus in rebus coarguitur à me, continetur à testibus, vrgetur confessione sua, manifestis in malefitis tenetur.

Confixus, Vide configo.

Conflages, penult. prod. Dicuntur loca in quæ diuersi conflant venti. à Conflo, as. Festus.

Conflagro, conflagras, penultima correpta {κάτοχος} conflagrare, Ardere. Plinius de Vrbis illustribus, Fulmine ictus cum regia conflagrauit.

Conflagrare flammis. Liu. 10. bel. Pun.

Inuidiæ incendio. Cic. 1. in Catil.

Ardore flammæ. Cic. Antequam iret in exil.

Terræ conflagrari. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Conflagrare amoris flamma. Cic. 7. Verr.

Inuidia. Cic. 3. Verr. Nam qui inuidia C. Iunius conflagrarit, ta, nus prouidifes, etbi ipfi tum petcundum fuisset.

Incendio

Incendio inuidiæ. Cic. in Catil. An quum bello vastabitur Italia, vexabuntur vrbes, ædificia ardebunt, tum te non exsitimes inuidiæ incendio conflagrauisse?

Conflagratus, pen. prod. {πεπυρωμένος} Participium. Author ad Heren. lib. 4. Vrbs acerbissimo concidat incendio conflagrata.

Conflectio, conflectis, conflectere, conflexum {συνδεῖσθαι} à quo Participium Conflexus. Plin. lib. 2. ep. 14. Mantium vero flexus, crebrisque vertices, & confertæ cubito, aut confractæ in humeros iugæ.

Conflicto, conflictas, Vide CONFLICTO.

Conflīgo, conflīgis, pen. pro. prod. confixi, conflictum {συμπλέκεσθαι, συμπεσεῖν, συμβάλλειν} confligere, Dimicare, simul pugnare, prælio congredi. Salluſtius, Optimum factu rarus, in tali re fortunam belli rentare, ſtatuit eum Antonio quamprimum confligere. Cæſar 7. belli Gall. Fore vti pars eum ciuitatis parte confligat.

Confligere manu cum hoſte. Cic. 1. Offic.

Cum Erymanthio apro confligit Hercules. Cic. 4. Tuſcul.

Confligere acie. Liu. 6. bel. Pun.

Armis. Cic. in Piſonem.

Pro ſalute cœtæ ſceleratiſſimam conſpirationem hoſtium. Brutus Ciceroni, lib. 12. 15.

Agmina confligunt collatis ſignis. Claud. epig. 37.

Venti. Virgil. 1. Æneidos,

Aduerſi rapto ceu quondam turbine venti

Confligunt.

¶ Confligunt leges & collidantur. In COLLISIO.

Cauſæ inter ſe confligunt. Cic. 2. in Catil. Si his rebus omiſſis, cauſas ipſas quæ inter ſe confligunt, contendere velimus.

Ad confligendum veniunt Pœni. Lucret. lib. 3.

¶ Confligere, pro Cum mittere & coniungere. Lucret. lib. 4.

Semina quum Veneris ſimulis exeita per artus

Obuia confligit conſtrepens mutuus ardor.

¶ Confligere, per tranſlationem. Cic. pro Cœcina, Potuiſti enim leuiori actione confligere.

Confligere ratione. Cic. 4. de Finib. Vtiurſa enim illorum ratione cum tota vefra confligendum puto.

Confligere de re aliqua. Author ad Heren. lib. 3.

Confligitur magna ira, Imperſonale. Claud. 3. in Eutrop.

Conflicto, conflictas {συμπλέκεσθαι} conflictare: & Conflictor, conflictaris, conflictari. Terent. Phorm. 3. 2. Nec eum huiuſmodi voquam vſus venit vt conflictares malo. Id eſt confligere.

¶ Rempublicam conflictare, pro Affligere, vexare, attetere. Tacit. lib. 3. Plura per ſcelera Rempublicam conflictauiſſe.

Conflictari & dimicare cum aliquo, Id eſt confligere & certare. Cic. de Aruſp. reſpon. Cum his conflictari, & pro ſalute patriæ quotidie dimicare, erat omnino illis quitum Rempublicam gubernabant, moleſtum.

Homines magnis & multis incommodis conflictantur, propter immenſam petitionis cupiditatem. Author ad Heren. lib. 2.

Conflictari honeſtiore iudicio. Cic. pro Quintio, Hoc quò pertinet? &c. vt honeſtiore iudicio conflictere?

Conflictari turpibus iudiciis. Cicero ad Papirium Pætum, lib. 5. 7. Noli pati lingare fratres, & iudiciis turpibus conflictari.

Conflictari ſuperſtitione. Cicero 2. de Legibus, Qui cauent & felem vt deos colunt, non eadem ſuperſtitione, qua earum gentes conflictantur.

Conflictari iniquiſſimis verbis. Cic. 4. Verr. Iniquiſſimis verbis, improbiſſimis recuperatoribus cōflictari malebant, quàm quicquam eum iſto ſua voluntate decedere.

¶ Conflictari, pro Atteri, interprete Donato. Terent. And. 1. 5. Nam qui cum ingeniis conflictatur eiuſmodi.

Conflictari inqua valeudine. Plin. epiſt. 12. lib. 7.

Doloribus conflictari. Celſus lib. 2. cap. 7. Quibus diu color ſine morbo regio malus eſt, hi vel capitis dolonibus conflictantur, vel terram edunt.

Moleſtiis diuturnioribus. Cic. Ligario, lib. 6. 13.

Morbo. Plin. lib. 29. cap. 3. Nauque anſer coruiſque ab ætate in Autumnum morbo conflictari dicuntur.

Conflictari grau annona. Cæſar.

Siti. Celſus lib. 3. cap. 7. Sequis autem in huiuſmodi febre leuiter tuſſit, is neque vehementi ſiti conflictatur, &c.

Conflictatus, pen. prod. {πεπλεγμένος} Participium. vt, Conflictatus grau morbo, Plin. lib. 24. cap. 2. Sueton. in Claudio Cæſare, cap. 25. Variis & tenacibus morbis conflictatus eſt.

Conflictatæ ſæuiſſima hyeme volucres. Plin. lib. 18. cap. 25.

Difficultatibus conflictatus. Liu. lib. 10. Decad. 4.

Fortuna Borentiſſima illi, nos duriore conflictari videmur. Cic. Attico. lib. 10.

Tempeſtatibus conflictatus. Tacit. in vita Agricolæ, Quanquam conſtātem ſeuis tempeſtatibus exercitum, lacceſſere non auſi.

Conflictatio {συζυγία} Verbale, Eſt (vt ait Donatus) tactus corporum inuicem, & colliſio.

Tetiæ exercitus conflictatione oppugnatus ſerpens inuſitatæ immanitatis. Gell. lib. 6. cap. 3.

Conflictio {σύμβασις} aliud Verbale, ſed à Confligo, non à Conflicto. vt, Sonus eſt duorum inter ſe corporum conflictio. Quinti. lib. 3. capite 6.

Conflictio & quaſi concurſus rationis & firmamenti. Cicero in Partit. Ex rationis autem & ex firmamenti cōflictione, & quaſi concurſu, quæſtio exoritur quædam, quam diſceptationem voco.

Primus ille flatus & quaſi conflictio cum aduerſario. Cicero in Partition.

Conflictio cauſarum. Cic. de Inuent. Conſtituio eſt prima conflictio cauſarum, ex dpulſione intensionis profecta. hoc modo, feciſti, non feci, aut iure feci.

Contrarium & diſſimilium & inter ſe pugnantium rerum conflictio. Cic. in Partit.

Conflictus, huius conflictus {σύμπτωσις} Idem quod colliſio. vt, Conflictus corporum. Cic. pro Cœcina.

Lapidum conflictu atque tritu elici ignem videmus. Cicero 2. de Nat. deor.

Conflictus aubium. Cic. 2. de Diuinat. Si autem nubium conflictu arbor expreſſus fe emiſerit, id eſſe fulmen.

Conflictum, conflictū, 4. g. Idem quod conflictus. Solinus cap. 14. Nam in latebroſis rupti cauaminibus, quæ ſtuctuum conflictus tunc adeſa ſunt, reduxæ conchyliorum reſederunt, & alia multa.

Conflo, conflas {συνδεῖν} conflare, Simul flare, quòd à ventis fieri videmus quum maximo impetu perflant.

¶ Conflare, Suffiare. Plin. lib. 35. cap. 15. Philiſcus officinam pinxit pictoris, ignem conflante puero.

¶ Conflare proprie dicimus metallum liquefaeere. Seneca Theb. 2. Templi dros obruit, maculatos Lares

Conflare, &c. Id eſt, ſtatuas deorum fundite & igni cunſumite.

Laneem conflare. Marcellus in l. 6 duo. D. depoſ. Quòd ſi lancem cunſlauerint, aut conflari ab aliquo paſſi fuerint, &c.

Scatuas argenteas. Suetonius in Auguſto, cap. 52. Argenteas ſtatuas olim ſibi publicas conflauit omnes, ex quibus aureas cortinas Apollini Palatino dedicauit.

Vaſa aurea aſſiduiſſimi vſus. Sueton. in Auguſto, cap. 72.

¶ Conflari, Fabricari. Virgil. 1. Georgicorum,

Et curuæ rigidum falces conflantur in cenem.

¶ Conflare, per tranſlationem. vt, Conflare ex alienum, id eſt contrahere debitum, & facere ſe debitorem alienæ pecuniæ. Salluſtius, Quæque alienum ex grande conflauerat, quo flagitium aut facinus redimeret.

Bellum conflare. Cicero ad Metellum, lib. 5. 2. Qui vrbem incendere, magiſtratus ac Senatum trucidare, bellum maximum conflare vuluiſſent.

Bellum natum, conflatum, ſuſceptum opera alieuius. Cicero 2. Philipp.

Crimen conflatum. Cic. in Pamit. A reo autem querela cōflati criminis, collectarumque ſuſpicionum, & accuſatoris infidiæ, & item commune periculum proferetur.

Exercitus. Cic. pro Sylla, Quum exercitus perditorum ciuiū clandeſtino fœdere conflatus, crudeliſſimum ac luctuoſiſſimum exitium patriæ comparaſſet.

Familiarem. Terent. Eunuch. 5. 2.

-ſæpe ex huiuſmodi re quapiam

Et ex malo principio, magna familiaritas

Conflata eſt.

Iniuria. Cic. pro Roſcio Amerino, Omnes enim hi quos videtis adeſſe in hac cauſa, iniuriam nouo fœdere conflatam purant oportere defendi: defendere ipſi propter iniquitatem temporum non audent.

Inuidiam alicui conflare. Cic. in Catil. Quamobrem, vt ſepe iam dtu proficiſcerēr & mihi inimico, vt prædicas, tuo conflare vis inuidiam, rectā perge in exilium.

Inuidia aliqui conflata dicitur. Cic. pro Cluentio, Faciāmque, vt intelligatis in rota illa cauſa, quid res ipſa tuleris, quid error affinxeris, quid inuidia conflarit.

Acculationem & iudicium. Liu. 3. ab Vrbe, de Decemuiris, Iudicia domi conſabant, pronunpabant in foro.

Conflari & effici. Cic. 1. Offic. Quibus ex rebus conflatur & efficitur id, quod quærimus honeſtum.

Malum ab aliquo conflatum & præfectum. Cic. pro Cluentio, Nihil mali timuit quod non totum à matre eſſet conflatum & perfectum.

Manum improborum conflare. Cic. 1. in Catil. Nactus es ex perditis, atque ab omni nō modo fortuna, verum etiam ſpe derelictis conflatam improborum manum.

Mendacium, Coitione & conſenſu multorum adornare mendacium. Cic. pro Q. Roſcio, Vnde hoc totum ductum & conflatum mendacium eſt.

Negotium alicui, Id eſt aliquem moleſtia laborēque afficere, vt interpretatur Valla. Cic. 4. Verr. Quod cuique negotij conflari voluerat, nullo labore faciebat.

Nouitatem. Lucret. lib. 4.

Sed quibus hæc rebus nouitas conflatur, &c.

Pecuniam. Cic. pro Sestio, Quæ ratio aut auſerendæ, aut conflandæ pecuniæ reperiebatur?

Periculum alicui. Cic. pro P. Sylla, Qui vobiſcum in conſilio fuerunt, qui vobiſcum illa cognorunt, quibus ipſis periculum eum conflari putabatur, qui Antronio non affuerunt, &c.

Rem & diuitias. Lucret. lib. 3.

Sanguine ciuili rem conflant, diuitiisque

Conduplicant auidi.

Seditionem. Cic. pro Cluētio, Maximè eius operæ quum Quæſtor eſſet ein exercitu ſeditionem eſſe conflatam.

Societatem cum aliquo. Cic. de Aruſp. reſp. Nefarias eum multis ſceleruin pactiones, ſocietatēſque conflauit.

Suſpitionem. Author ad Herennium, lib. 2.

Tempeſtas conflata ventis. Stat. 9. Thebaid.

Tumultus gladiatorum conflatus. Cic. pro Sylla, Ille ambitus iudicium nolitere, ac diſturbare primum cōflato volut gladiatorum ac fugnitorum tumultu.

Conflatus ex. Cic. pro Cælio, Neque ego fuiſſe vnquam tale monſtrum in terris vllum puto, ex contrariis diuerſiſque inter ſe pugnantibus naturæ ſtudiis, cupiditatibuſque conflatum. De Catilina loquitur.

Conflatus ex duabus naturis. Cic. 2. de Nat. deorum, Ipſum autem mare ſic terram appetens littoribus cludit, vt vna ex duabus naturis conflata videatur.

Conſenſus aliquorū conſpirans & pene cōflatus. Cic. pro Ligario.

Conflati teſtes, Id eſt ſubornati. Quint. lib. 5. cap. 7. Sine odio conflatos teſtes, ſine invidia, ſine gratia, ſine pecunia videri volumus.

Ignis conflatus amore. Lucret. lib. 1. Id eſt incenſus.

Conflatio {συσσωμ.} Verbale, pro Conflatura. Seneca 3. Natur. quæſt. Et illa quæ in conflatione noſtra placent, hæc transferenda puto.

Conflatura, huius conflaturæ, pen. prod. {συσσωμ.} Plin. lib. 7. cap. 56. Argentum inuenit Erichthonius Athenienſis: vt alij, Æacos: Auri metalla & conflaturam Cadmus Phœnix ad Pangæum monem. Firmicus lib. 6. cap. 31. Qui pecuniar publicas, conflaturatum adulteruis arreſticis imuentur.

Conflixo, confluis, penult. corr. confluxi, confluxum {συμπεφυρμένα} confluere, Simul fluere. Plin. lib. 13. cap. 22. Et in ipſa exeauante radice, quò ſuccus confluat.

Coniungi & confluere. Cic. 6. Verr. Portus habet propè in ædificatione aſpectuque vibs incluſos, qui quum diuerſos inter ſe aditus habeant, ea extra coniunguntur & confluunt.

Pontus confluit in orbem curuum. Tibul. lib. 4. eleg. 1.

Vndæ confluunt. Lucret. lib. 1.

¶ Confluere, per tranſlationem, pro Conuenire. Cicero de Claris Orat. Confluxerunt enim & Athenas, & in hanc vrbem multi inquirantes loquentes ex diuerſis locis.

Confluebat ad eum magnus numerus. Cæſar 7. bel. Gall.

Confluere ad aliqua loca. Cic. 2. Tuſcul. Quod accidet etiam noſtris, ſi ad hæc ſtudia plures confluxerint.

Confluere in vnum locum. Cic. 2. de Legib.

Ad nos pleræque cauſæ confluunt. Cic. pro Plancio.

Confluere cruciatus dixit Plaut. Aſin. 7.

-vt nos dicamur duo

Omnium dignißimi eſſe, quò cruciatus confluant.

Laus, honor, dignitas confluit ad aliquem. Cic. 1. de Inuent. Hinc ad ipſos qui eam adepti ſunt, laus, honor, dignitas confluit.

Sententia Reip. confluit aliquò. Cic. in Salluſt. Niſi fortè ea te cauſa conieciſti, quò omnis ſententia Reip. confluxerat.

Solertia confluit ex toto orbe. Ouid. 9. Metam.

Confluens, Participium {συμίσγ.} Lapidus Ciceronis, lib. 10. 34. Cū exercitu ueio ab confluente Rhodano caſtra moui.

Confluens {συμίσγων, συμίσγ.} Subſtantiuum, m. g. Eſt alueus in quem duo flumina conueniunt. Plin. lib. 6. cap. 16. Cæſero citeuiuo in ſoliudinem redijt, exhauſta vicinitate ſeleuciæ ob id conditæ à Nicatore intra nonageſimum lapidem, an confluente Euphratis foſſa perducti atque Tigris. Liu. 5. ab Vrbe.

Confluentia, confluentiæ. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 4. Hæc eſt ergo triplex cauſa vel podagræ, vel confluentiæ ex conſuentia morbi. Id eſt, multitudo humoris, fortuito membri à ſe repellentis, & recipientis inſirmitas.

Confluctuari {συμφιλονεικ.} Impersonale. Seneca Medea, 12,

-haud aliter meis

Confluctuatur ira pietatem fugat,

Irámque pietas.

Confluges, penult. prod. Loca ſunt in quæ riui diuerſi confluunt. Liuius Andromeda, Confluges vbi conuentu campum totum inhumigant. Author Nonius.

Confodio, confodis, penult. corr. confodi, pen. prod. confoſſum {διαμάσσω} cōfodere, Idem ferè quod fodere ſignificat. Plin. lib. 17. cap. 20. Confodi iubent meris Aphbi. Cato cap. 119, Confodiatur manuel terra, & amurea bene conſperg atur.

Hortum confodere. Plaut. Aulul.

Confodere atque comprehendere aliquem. Cic. pro P. Sylla.

Cōfodere & lacerare. Suetonius Augullo, cap. 91, Lectica quæ eius, quaſi ibi cubans remanſiſſet, concurſu hoſtium confoſſa atque lacerata eſt.

Tela conſodiunt hoſtes. Valer. lib. 6. Argon.

Vineam. Plin. lib. 17. cap. 22.

Iugulum alicuius. Lucan. lib. 3.

Confodere aliquem vulneribus. Liu. 4. bel. Pun. Vt quum in præcrrentem ſine animatis regem impetus fieret, confoderetur aliquot prius vulneribus quàm ſuccurri poſſet.

Confoſſus {διαπεπαμένος} Adiectiuum, Vulneratus. Virgil. 9. Æneidos, Tum ſuper examinem ſeſe proiecit amicum

Confoſſus, &c.

Confœdulti, apud veteres dicebantur fœdere conlucti. Feſtus.

Confœta ſus {συμπεφ.} dicebatur, quæ cum omni fœtu adhibebatur ad ſacrificium. Feſtus.

Confore, Vide CONSTO.

Conforio, conforis, pen. corr. {μπίσσω} conforire, Eſt ſtercore liquido ſœdare, quod Plautus conuecanc dicit. Pomponius, Conforit me Diomedes.

Conformis, conforme {σύμφορος} Quod eſt euſtem formæ. Per tranſlationem ſumitur pro conuenienti & congruo.

Conformo, conformas {διαπεφορμένος} conformare, Notæ ſignificationis verbum. Gell. lib. 13. Hippocrates in eo libro de quo ſuprà ſcripſi, Cum & numero dierum, quibus conceptum in vtero coagulum conformatur. Colum. lib. 9. Diebus quibus animantur oua, in ſpecrem volucrum conformantur.

Genus & conformauit nos natura ad maiora. Cic. 1. de Finib.

Sibi & poſteris ſilios conformare. Tacit. lib. 4.

Conformare ſe ad alcuius voluntatem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. Verumtamen ipſe me conformo ad eius voluntatem: a quo honeſtè diſſentire non poſſum. Quidam ſeguns Conſirmare.

Animum & mentem meam ipſa cogitatione hominum excellentium conformabam. Cic. pro Archia.

Conſilium alcuius nonnulla in re conformare & leuiter emendare poſſe. Cic. pro Murena.

Imaginem rei totius primo loco conformare. Author ad Herenn. lib. 3. De arte memoriæ.

Mores. Cic. 4. de Finib. Quarum quum vna ſit, qua mores conformari putantur. Legitur & conformare.

Orationem. Cic. lib. 2. de Orat. Et ipſa oratio conformanda eſt non ſolùm electione, ſed etiam conſtructione verborum. Conformanda, ad ſed ſiguranda. ſunt enim conformationes, figuræ.

Voerem hortatu & præceptis alicuius. Cic. pro Archia, Quòd ſi hæc vox huius hortatu, præceptiſque conformata nonnullis, aliquando ſaluti fuit, &c.

¶ Conformare, pro Aſſuefacere. Lucretius. D. de teſtibus.

Conformatio, Verbale {διαμόρφωσις, χαρακτισμός.} Cic. 1. Tuſc. Quaſi verò intelligam qualis ſit in ipſo corpore quæ conformatio, quæ magnitudo, qui locus.

Conformatio, imago, & figura. Cic. 2. de Orat.

Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. Cic. 1. de Oratore.

Animantis figura, conformatióque membrorum tantam naturæ ſuiertiam ſignificat. Cic. 2. de Nat. deur.

Animi conformatio. Cic. 1. de Nat. deor. Alij legunt cōformatio.

Conformatio & moderatio continentiæ & temperantiæ. Cicero 3. Offic.

Compoſitio membrorum, & conformatio lineamentorum. Cic. 1. de Nat. deor.

Ornamenta & conformationes ſeutentiarum, Cic. de Claris Orat. ſunt quæ ipſe alibi formas, lumina, ſchemata vocat. Vide ſuis locis.

Verborum & ſententiarum conformatio. Cic. 3. de Orat. Hoc eſt, figuræ & ſchemata verborum ſententiarúmque.

Ipſa collocatio conformatióque verborum perficitur in ſcribendo, non poetico, ſed quodam oratorio numero. Cic. 1. de Orat.

Vocis conformatio ac varietas. Cic. 2. de Orat.

¶ Conformatio, Color rhetoricus. Priſcianus in præexercitamenſis Rhetoricis, Conformatio, quam Græci {σχηματοποιΐαν} nominant, eſt quando aliquæ res contra naturam datur perſona loquendi. vt Cicero patriæ & reipub. in Inuectiuis dat verba. Eſt præterea ſimulacri fictio, quam Græci {εἰδωλοποιΐαν}: quando mortuis verba dantur, quod facit Cicero pro Cælio, verba dans Appio cæco contra Clodiam. Author ad Herennium lib. 4. Cōformatio, eſt quum aliqua quæ non ad ſit, perſona confingitur, quaſi adſit, aut quum res muta aut informis ſit eloquens & formaca, & ei oratio attributur ad dignitatem accommodata, aut actio quædam.

Conformatus, pen. prod. {διαπεπαμένος} Participium. vt, Effigies conformata caminit Siculis, Stat. lib. 2. Sylu. 1.

Mundus à natura conformatus. Cic. 2. de Nat. deor.

Conformico, conformicas, pen. corr. {ἐμμυκάομαι, ἐγκρούω} conformicare, In formicem formare. Vitruuius lib. 4. cap. 5.

Confouco, confoues, pen. cor. confoui, confotum, pen. prod. {φοτίω} confouere, Simul fouere. Cato cap. 8. Circum oleas autumnitate ablaqueato, & ſtercore addito confouero. Alij legunt, Sceticus addito.

Confragoſus, Confragus, Vide CONFRINGO.

Confremo, confremis, pen. corr. confremui, confremitum. pen. corr. {ἐμμυκάομαι} confremere, Idem quod fremo. vt, Agmina confremuit, Stat. lib. 1. Syl. 6.

Cælum confremit. Sil. lib. 16.

Omnes confremuere. Ouid. 1. Metam.

Confrico, confricas, pen. corr. confricui, confrictum {ψώχω} confricare, Valde fricare. Plaut. Aſin. 1, Atqui poſt hodie non ferct. ni genua confricantur. Columel. lib. 2. cap. 3. Boues quum ab opere diſiunxerit, ſubſtrictos confricet, manubuque comprimat dorſum, & pectem reuellat.

Confringo, confringis, confregi, pen. prod. confractum {συνθλάω, κόπτω} cōfringere, A frango compoſitum, idem ferè ſignificat quod Effringo vel infringo. Plaut. Capt. 15, Aulas, calceſque omues confregit.

Claſtra confringere. Lucret. lib. 2.

Dens ſub fortice confringitur. Celſus lib. 7. cap. 12. Ac ſi exeſus eſt ante, id foramen vel lineamenio vel bene accommodato plumbo replendum eſt, ne ſub fortice confringatur. *Sous le donner.* De denſis euulſione loquitur.

Digitos confringere. Cic. pro Flacco.

Nauem confregit apud Andrum. Terent. Andr. Id eſt naufragium fecit.

Scepira confringere. Seneca Here. fur. 4. Ac ſæua iuſta ſerpera cōfregit manu. Id eſt vi vſurpauit regnum. De Lyco.

Confringere teſſeram hoſpitalem apud aliquem. Vide TESSERA.

Tueres confringere. Lucan. lib. 6.

¶ Confringere rem, pro Diſſipare & conſumere. Plaut. Sticho, 10, Dum paraſitus mihi frattique fuiſtigem confregimus.

Confringere conſilia. Cic. 3. Verr. Confringat iſte ſanè vi ſua conſilia Senatoria, quæſtiones omnium perrumpat.

Confringere iora. Cic. 2. de Legib.

Præterea. Cic. pro Milone.

Confractus {συντριβείς} Participium. vt, Confracta nauis eſt illis, Id eſt naufragium fecerunt. Plaut. Rud. 2.

Confragoſus, pen. prod. Adiectiuum {κάκτος} Quod diſruptum & rude atque inculcum eſt. Colum. lib. 2. cap. 2, loculum igitur locum cōſideremus, ſiccus an humidus, nemoroſus arboribus, an lapidibus confragoſus.

Argumenta velut horrida & confragoſa. Quintil. lib. 5. cap. 8.

Verſus confragoſi. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Eueći confragoſi, atque aſperis, tora paudere poſſumus vela. Quintil. lib. 8. cap. 1.

¶ Confragoſum, per tráſlationem. Rude. quod vix poteſt intelligi. Plaut. Ciſtel. 7,

-teneo illuc ſatis:

Sed ego illod quæro confragoſum, quomodo

Prior poſterior ſit, poſterior ſit prior.

Confragus, pen. corr. {ἀνάκλασμα.} Iliud Adiectiuum. Lucan. lib. 6,

-& confraga denſis

Arboribus dumeta tegunt. Id eſt aſpera & inacceſſa. ſunt ſpinis obſitæ rupes.

Confugio. confugi, ſpen. corr. confugi, pen. prod. confugitum {ſυμπαρέχω} confugere, Idem quod Fugere. Cic. 4. Verr. Quid ne futurum eſt? quò confugiet? vbi latebit?

In agros confugere. Cic. Antico, lib. 3.

Quò confugere habebam, vbi conquieſcere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.

Confugere in arcem. Cic. 2. Tuſcul.

In naues. Cæſar. 5. bel. Ciuil.

Ad aliquem auxilij gratia. Liu. 1. Dec. ad. lib. 1. Inde Turnus Rutulique diffidi rebus ſuis. Ad florentes Heſruſcorum opes, Mezentiumque regem eorum confugiunt.

Ad te confugio, & ſupplex tua numina poſco. Virgil. 1. Æneid.

Ad aliquem virtute præſtantem. Cic. 2. Offic.

Ad opem iudicum afflicti. iniuriis ſupplices inferioreſque confugiunt. Cic. pro Fonteio.

Ad aram vel in aram. Cic. pro Cœcinna.

Ad artes. Ouid. 1. Faſt.

Ad rem publicam. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.

Ad vota precéſque. Plin. Iunior. lib. 10. epiſt. 51.

Ad ſidem alicuius. Cic. 2. Verr. Ad meam fidem, quam habent ſpectatam iam, & diu cognitam, confugiunt: auxilium ſibi per me à vobis atque à Populo Romano legibus petuot.

Æger confugit ad opem medicam. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Ad ſtatuam confugere. Vlp. in l. ſi dominus. D. de his qui ſunt ſui vel alien. iur.

In miſeriorem alicuius. Cic. pro Quintio, Quum tot, tantiſque difficultatibus affectus atque afflictus, in tuam G. Aquili fidem, veritatem, miſericordiámque ſe P. Quintius confugerit.

Confugere ad aliquid, de excuſandi gratia. Terent. Heaut. 4. 5.

Id oure reddendum eſt illi neque tu ſcibere

Eò nunc confugies, Quid meæ num mihi datum eſt? Id eſt, 90 crit quod exeuſationis cauſa hæc dicas, Quid mea?

Confugio, contugi {ſυμπαρέχω} Qui ad Aiylum confugit. l. præſenti. C. de his qui ad eccleſ. confug. & quæ C. de epiſc. & cleric.

Confugela, confugelæ. Cellus. Confugelam antiqui confugiũ dicebant.

Confugium {ſυμπαρέχω} Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Qui veritus non ex portis aperire fideles

Fulmine perculſæ confugiumque iuit.

Confugium & portus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7.

Commune confugium ægris animantibus. Stat. 12. Thebaid.

Conſul, clo, conſulo, conſului, eunſultum {ſυνίημι} conſulere, Idem quod Iudicare: vnde Principium Conſulitus. vt, Corpora conſulta exiguis interuallis. Lucret. lib. 2. Noonulli conſiſtcta legũt, eaque eadem fere ſignificatu eſt quod hunc puerum. Veruntque enim eo nocerum ſignificat, & compactum vel commiſſum. Si conſiſtcta legis, tecte exoſueris eoſtiſa.

Conſulgeo, conſulſi, conſulſum {ſυνάχω} conſulgere, Notum verbum. Plaut. Aulul. 17.

Tunc ædes conſulgebant tuæ, quaſi eſſent auereæ. Id eſt vndique fulgebant.

Confundo, confundis, confudi, confuſum, pen. prod. {ſυζυγία, ſυζύγια, συμπλέκω} confundere, Perturbare, commiſcere. Plinius, Et ſi nonſeantur, ſæcilé confunduntur colorem. Plaut. Moſtel. 4.

Quaſi quum vna multæ tuæ confundit cogitu.

Cum igne ſe confundit ignis. l. 1. de Vniuerſ.

Confundere aliquem dolore. Plin. ſun. lib. 5. ad Maximum, epiſt. 5.

Confundere in vinum copias. Liu. 4. bel. Maced. Nunc in corpus vnum confuſi omnes, Hiſpanis prius, poſteemo & Graecis in eumdem Romanam aſcitis.

In vnum ſonum coaleſcere, & confundi. Quinti. lib. 1. cap. 7.

Confundere ſermones in vnum. Liu. 2. ab Vrbe.

Iœdus. Virgil. 12. Æneid.

Iter. Sil. lib. 3.

Has obſeruatis valles enautnius aſtris.

Nanque dies confundit iter, &c.

Ius omne. Lucan. lib. 1.

Lacrymas cum lacrymis. Ouid. 2. epiſt.

Particulas ſimiles inter ſe. Cic. 4. Acad.

Præſia confundit Bacchus cum Marte. Horatius 1. Carm. ode 17.

Quando ex ebrietate oriuntur rixæ.

Saera prophanis. Claud. 2. Paneg.

Senſus animi. Lucret. lib. 2. Id eſt turbare.

Venerem eum multo vino, Id eſt libidinem cum ebrietate. Ouid. 2. Triſt.

Confundere vera falſis. Cic. 4. Acad.

Verba confundunt. Lucret. lib. 4.

Arethuſa Siculis confundit vndis. Virgil. 2. Æneid.

Cũfundere quidpiam in vas aliquod. Colum. lib. 12. cap. 28. Si vinũ in veruſtatem ſeruare voles, in eadẽ duabus vrnarum quamoptimi vini ſextarium, aut ſæcis generoſæ recentis ſextarios tres additos hæc ſi vaſa recentia ex quibus vinum exemptum ſit habebis, in ea confundito.

¶ Confundi, pro Erubeſcere vſus eſt Cyprianus in tractatu De lapſis, Chriſtus in præceptis ſuis dicit, Qui confuſus me fuerit, confundet illum Filius hominis. Et Chriſtianũ ſe putat, qui Chriſtianus eſſe aut confunditur, aut veretur? Quomodo poteſt eſſe cum Chriſto, qui ad Chriſtum perinere, aut erubeſcit aut metuit?

Confuſus, pra. prod. {ἀμφιβάλλω, ἀμφιβολή} Participium, Perturbatus. Liu. 4. ab Vrbe. Confuſum eam re recenti morſu animi, quum pater forte vidiſſet, pereontatus, Satin' ſalue?

Confuſus animo. Liu. 6. ab Vrbe.

Confuſus gaudio ilcti. Stat. 5. Sylu 3.

Pudore. Ouid. epiſt. 20.

Tuba querelarum confuſus adoleſcens repente obticuit. Iuſtinus lib. 31. d. Demetrio.

Caſtra confuſa tumultu. Lucan. lib. 7.

Licentia. Claudian. 1. in Eutrop.

Olympus, Cælum nubilum. Stat. 5. Thebaid.

Pectora. Valer. lib. 1. Argon.

Prolem confuſam vtero eapere, Ex adulterio neque ex vno viro concipere. Seneca Hippol. 2.

Miſcere thalamus patris & gnati apparas.

Vtero que prolem capere confuſam impio?

Rebus confuſis opem tribuere. Clau. d. de bel. Getico.

Confuſa rubore roſa. Colum. lib. 10.

Strages. Virgil. 6. Æneid.

Turba. Ouid. 12. Metam.

Verba. Ouid. 12. Metam.

Voluptas iam confuſa, Id eſt turbata & iam ceſſans. Ouid. epiſt. 20.

Vox. Lucret. lib. 4.

Vultus confuſus. Id eſt perturbatus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.

Perturbata & confuſa cernere. Cic. 1. de Diuinat.

Confuſum ſuffragium inire. Liu. 6. bel. Pun.

Coofuſus {ὀχύρωμα} Nomen ex participio. vt, Confuſior pauor. Plin. lib. 7. ſub finem prucemij.

Confuſius, pra. prod. {ἀμφιβάλλω} Participium. Ouid. 6. Metam.

-ſed faſque, neſaſque

Confuſura rui, pœnæque in imagine tota eſt.

Confuſio {ἀνάχυσις} Verbale. vt, Confuſio omnũ rerum. Cic. 2. de Finib.

Religionum confuſio. Cic. 2. de Legib.

Temporum. Cic. 2. Offic.

Coniunctio confuſioque virtutum à philoſophis ratione quadam diſtinguitur. Cic. 5. de Finib.

Perturbatio vitæ & magna confuſio. Cic. 1. de Nat. deor.

¶ Confuſio, pro Animi perturbatione. Plin. Iun. lib. 8. ep. 22. in fine.

Confuſe, pra. prod. {ἀνάχυσις} Aduerbium. Plin. lib. 34. cap. 12. Quondam æs confuſe auro argentoque miſcebatur.

Confuſe & permiſſe, eu contrarium Deſcripſe & electe. Cic. 1. de Inuent. In præſentia tantummodo numeros & modos & partes argumẽtandi eoſuſe & permiſſe diſperſimus, poſt deſcripſe & electe.

Agere confuſe. Cic. 2. de Nat. deor.

Confuſe loqui. Cic. 3. de Finib.

Confuſe vniuerſis maneipiis coſtituum pretium. Cui opponitur, quod mox ſequitur: Singulorum maneipiorum conſtituto pretio. Pomponius in l. ſi plura. D. de ædilit. edict.

Confuſim {ἀμφίβολος} aliud Aduerbium, Idem. Plin. lib. 18. cap. 16, Vnum de ea & cyrino volumen Amphilochus feeit confuſim.

Confuto, confutas, pen. prod. {αἰσχυντηρός} cõfutare, Refellere. Plaut. Trucul. 7. Ego illos, qui nunc me culpant, confuto auore.

Verbis confutare iratum. Terent. Phorm. 2. 1.

Quid is ſcit? e. confutauit verbis ad modum iratum patrem.

Dictis confutare. Terent. Heaut. 4. 1.

Hæc ita vt liberos eſt æquum, dictis confutabitur.

Dolores maximos confutare. Cic. 5. Tuſcul. Oſtiamur ab eo, ſi placet, quem nollem, quem voluptatis dicimus. Quid, ſi tibi moreemne videtur, an dolorem timere, qui eum dem quo moritur beatum appellat, maximiſque doloribus affectus, eos ipſos inuentorum ſuorum memoria & recordatione confutat? Id eſt retundit.

Augmenta confutare. Cic. 1. de Diuinat. Etenim ipſe Cotta ſic diſputat, vt Stoicorum magis arguamenta confuter, quàm hominem deleat religionem.

Audaciam alicuius. Cic. in Partit.

¶ Confutare, Conſolentare, cõmiſcere, commouere. Varro Manio, Harum ædium ſumma area confuſabatur arelitectis omnes. Titinius Sutina, Coquus magnum ahenum, quando fetuit, paula confutat rua. Nonius.

Confutatio {αἰσχυντηρός} in oratione, eſt contratiotũ locorum diſſolutio. Author ad Herennium.

CONGRVS, Amnis eſt Celtiberorum, erumpens eiusdem ſilbibum, qui per agri planitiem fluens, exiguum laeum efficit, tepentibus aquis. Martial. lib. 1.

Tepida patabis lenè Congrdi vada,

Molleque nymphæum lacu.

Congeſtlatus, pen. eor. Adiectium {ἀφορίζω} vt, Cõgelida aqua apud Celſ. lib. 4. cap. 24. Aſſumor eſt, ſeueri quidẽ deber aqua coagelida. Quo loco tunt qui legant, egelidata ſit, calida. Congelidam verò putant eſſe, quæ ab ipſo Celſo capite eodem egelida nuncupatur, hoc eſt rigida.

Congelo, congelas, pen. corr. {ἀναπήγνυμι, πήγνυμι} congelare, Idem quod Gelare & coagelere. Ita ratio præterquam in terris perſuuis repertur. Plin. lib. 18. cap. 28. Infinitum quantum illo tempore eadẽtes pruinas congelat. Colum. lib. 7. cap. 8. Ipſos quidam vindes contenturt nucleos, & lacti permiſcẽ, atque ita cõgelant. Id eſt coagulant.

In lapidem congelare rictus. ſerpentis aperios. Ouid. 11. Metam.

Lacrymas congelare. Ouid. ad Liuiam.

Liuius congelat latices ſuos. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.

Pectora nauus congelat hyberni vultus Ioues. Valer. lib. 3. Argon.

Congelat vtor anus virum. Martial. lib. 14.

Quid puodeſt, ſi te congelat vxor anus?

Congelaut otio. Cic. Cælio, lib. 2. 12. Gaudebam ſanè, & congelaſſe noſtrum amicum lætabar otio. Hoc eſt, velut congelatum eſſe, & obiorpuiſſe.

¶ Congelare, neutrum, pro Congelari. Ouid. lib. 11. Metam.

Ipſa quoque interius eum duro lingua palato

Congelat, & vena deſiſtunt poſſe moueri. Congelat, id eſt frigida & durata. De Niobe in marmor conuerſa loquitur.

Congrior, congelarn, Paſſiuum. Colum. lib. 1. cap. 6, Oleum quod minus prouentuoſi congriatur, præfecte.

Congelatio, Verbale {ἀφορίζω} Plin. lib. 31. cap. 3. Minui eerte liquorem omnem congelatione deprehendituc.

Congelaſco, congelaſcis. Mactobius lib. 7. Saturn. cap. 12. Cur vina aut

nunquam, aut rarenter congelascant.

Congemino, congeminas {συνδιπλόω} congeminare, Idem quod Geminare. Virgil. 12. Æneidos,

Tum validam pepige arma viro, pérque ossa fecurim,
Altior insurgens, oranti & multa precanti
Congeminat. Id est, bis eum feeuri percutit.
Congeminantimus omnes. Plaut. Amphit. 8.
Tu peperisti Amphitruonem, ego alium peperi Sosiam:
Nunc si pateram patera peperi, omnes congeminantimus.
Crebros eubus idus congeminant. Virgil. 12. Æneid.
Sanitus congeminare. Sil. lib. 3.
Vocem per aures congeminare. Valer. lib. 2. Argon.

Congeminans, Participium {συνδιπλάζων.} Valer. Flac. lib. 6.

Congeminatio, Verbale {συνδιπλασμὸς.} Plaut. Peenul. 19.
Quid hæc est conduplicationis? quæ hæc congeminatio?

Congemo, congemis, pen. corr. congemui: congemitum, pen. corr. {συνστένω} congemere, Vnà & simul gemere, & condulere. Cicero pro Murena, Congemuit sen atus frequens, neque tamen satis fœtè pro rei indignitate deerrant.
Congemere ac fletu mortem. Lucret. lib. 3.
Quid tibi tantopere est mortalis, quòd nimis ægris
Luctibus indulges? quid mutem congemis, & fles?
Postum fecero congemuere. Valer. lib. 5. Argon.
Congemere ad arbores transtanum. Virgil. 2. Æneidos,
Vulneribus dunec paulatim euecta, supremum
Congemuit. De orno arbore loqu tur.

Congenero, congeneras, pen. corr. {συγγίνομαι} congenerare, Adiungere affinitate. Aceius Iudicium, Quam velut gratio tibi congeneratæ gentium, aut generum affinitas. Eumus, Quem mihi congeneratæ affinitas. Nonius. Obsoletum.

Congener, pen. corr. hujus congeneris, pen. corr. Adiectivum {συγγενὴς} vt Degener. Plin. lib 15. cap. 14. Aliud corpus est terrestribus fragis, aliud congeneri eorum vnedon.

Congenitus, pen. corr. {συμφυὴς} Participium à Congigno. Plin. lib. 11. cap. 39. Pili congeniti non diiiuunt.
Congenita vastitas roborum. Plin. lib. 16. cap. 2.

Congenuclo, congenuclas, pen. corr. {γονυπετῶ} congenuclare, Flexi genibus. Si femina lib. 3. hift. Multi plagis adueisis sibi & congenuclati Romanis præcipitati ipsi supra volare in cæuit. Cæcil. Annal. lib. 6. Ipse regis sceri pectus, aduersum congenuclas, pereullu deiecit domum. Nonius.

Conger, Piscis. Vide CONGRVS.

Congermanesco, congermanescis, congermanescere, Coalescere, coniungi vel confoederari. Quadrigarius Annal. Facite exempla eorum, vt vos cum illis congermanescere sciatur. Nonius.

Congermino facere {διαστέλλω} Vide GERMEN.

Congero, congeris, pen. corr. congessi, congestum {συμφορῶ, συναθροίζω} congerere, Congregare, coadunare, accumulare.
Simul omnia congerere. Cic. Brut. 16. 14.
Congerere in. Cic. pro Lege Manilia, Quas & à maioribus acceperat, & ipse bello superiore ex tota Asia direptas in suum regnum congesserat.
Cuncta monumenta in pyram congerere. Sil. lib. 8.
In eapur alienus saxa. Seneca Oedipo, 10.
In cellulam ad aliquem. Terent. Eunuch. 3 3.
Quum in cellulam ad re parris penum omne congerebam.
Turbam in sermonem Cæsaris Orat. Vt re enpias ex ea, quam ego congessi in hunc sermonem turba paronorum.
In vnum omnia. Cic. 5. Tusc.
Congerere causas in aliquem. Liu. lib. 3. Haud ignari quanta inuidia imminerent rempeblas nostras vltari agri, periculorumque timmi nentium causas in se congesturos. Id est culpam rerecturos.
Crimen in aliquem. Cic. pro Milone.
Maledicta in aliquem. Cic. 3. Philip.
Ornamenta in aliquem. Cic. pro Rege Deiot. In quem quum dij atque homines omnia ornamenta congessisseut, tum tu ipse plurima & maxima.
Cogerere alicui. pro In aliquem. Seneca 1. de Clemen. Ambitiosæ miseriæ quæquid potuimus strulorum congessimus.
Ictus crebros alicui. Valer. lib. 4. Argon.
Annes. Valer. lib. 4. Argon.
Aram arboribus. Virgil. 6. Æneidos, -aramque sepulcri
Congerere arboribus, cælique educere cerram. Hoc est pyram. Seruius.
Diuitias auro. Tibul. lib. 1. eleg. 1.
Iunus alicui congerere, ac tumulum struere. Seneca Medea, 1.
Honores supremos alicui congerere, Aiteuus ubium honeslare. Valer. lib. 6. Argon.
Lancem in vas pertusum. Lucret. lib. 3.
Oscula. Ouid. epist. 19.
Sylua. Id est magnam vim lignorum. Seneca Herc. fur. 6.
Tela. Cic. 3. de Diuinat. 6. 14.
Terram congerere ten. Iabolenus in Equi domum. D. locati, Terram in eam arcam amplius, quàm fundamenta cæmentita locatoris erant, congessit.
Vinetum alicui. Cic. pro Plancio.
Ne plus æquo quidem amicitia congeratur, non vtrédum est. Cic. de Amicit.
¶ Congerere. Nidum facere. Virgil. in Palæmone,
-nunque notaui
Ipse locum, aeræque quo congesserre palumbes. Aujum enim congestus est, quum ad nidum cóstruendum ssluras, hesbas, Boccos, aliasque congerunt.

Congestus, Participium {συμφορητὸς.} vt, Pindo congestus Arbos. Seneca Herc. Oeteo. 9.
Artus temere cógesti, Sine ordine dissecta membra. Seneca Hipp. 12.
Cibaria congesta. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.
Culmen tuguri congestum cæspite. Virgil. 1. eclog.
Congestis vndique donis crescunt opes. Sil. lib. 13.
Cógesta aceruatim sunera honuri eadauerum. Plin. lib. 12. cap. 18.
Grana tritici in os pueri Medæ congesta. Cic. 1. de Diuinat.
Congesti honores. Liu. 9. bel. Maced.
Munies, Id est comportati. Ouid. 2. Metam.
Monumenta opibus alicuius. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Nemore congestu structum aggerem aceruare. Seneca Hercule furente, 19.
Opes. Ouid. 4. Fast.
Oppida congesta manu præruptis faxis. Virgil. 2. Georg.
Dissoluta atque ex diuersis congesta oratio. Quintilianus libro 2. capite 11.
Pondus auri. Ouid. epist. 10.
Puluis. Propert. lib. 4. eleg. 10.
Spes in aliquem. Ouid. 8. Metam. -nec te
Nolter amor mutit, nec quod spes omnis in vnum
Te mea congesta est.
Turba. Seneca Thyeste. 9.

Congeries, huius congeriei {συμπλοκὴ, συναθροισμὸς} Coadunatio, agger, cumulus. Plin. lib. 10. cap. 43. Vbi de corno loquitur, qui congesserat lapides in siulam, vt biberer commodius. Ita, inquit, defendere pauentem expressile sali congeriei quanum potuta sufficeret.
Bonorum congeries. Claud. 8. Paneg.
Puluetis. Lucan. lib 8.
Sylue. Ouid 9. Meram.
Rudis. Claud. 2. Paneg. Id est chaos. Ouid. 1. Metam. voeat rudem indigestamque molem.
Saxa congeriei. Strages. Valer. lib. 6. Argonautico,
Inter equos ferum misero instramine versant
Congeriem.

Congestus, huius congestus {συναθροισμὸς} Verbale. Cicero 2. de Diuinat. Herbam autem aspcram credu autum congestu, non humano satu. Id est quam aues congesserunt. Colum. lib. 9. cap. 14. Coogestu culmorum & froudium superregemus.
Congestus arenæ. Lucret. lib. 6.
Copiarum. Taeit. lib. 18.

Congetho, huius congestionis, f. g. aliud Verbale. Iabolenus in L. qui domum. D. locati, Quia non ipsa congestio, sed humor ex ea congestione posita damno fuerit. Sic Macrobius libro 5. Saturnal. cap. 15. sub finem.

Congestiuus, Adiectiuum {συλλεκτικὸς} Quod congestum est. Columel. lib. 2. cap. 10. Non deterius tamen eriam pinguibus arenis, vel congestitia humo prouenimus.
Locus congestitius, Non solidus ad iacienda fundamenta. Vitruuius lib. 3. cap. 3. Si autem solidus non inuenietur, fed locus est congestitius &c. Budæus.

Congesto, huius congestonis, m. g. {συμφορήσεως, συναθροίσεως} Cum quo familiariter versamur, & facetè confabulamur. Erasmus. Plautus Mostel. 1. Nunc ego me ilet per postieu ad congerrones conferam. Idem Trucul. 4. Nequam veniunt ad seorta congerrones. Hoc est, quasi simul cum scortis garrientes.

Congiarium, huius congiarij {σύνδειπνον} Munus quod à principe exhibetur populo. Seneca lib. 4. de Benefic. cap. 28. Hoc donabaur populus, sicut donatiuo milites donabantur. Sic Plinius in Paneg. laudat Traianum, quod congiarium populo dedisset, qui leuipeltatæ sunt tribus, quod donatiuum milites accepissent. Cic. ad Atticum, lib. 10. Vehementer auarrium video fuisse, si spem magni congiarij. Vide Donatium, in DONO.
Exiguitas congiar orum. Quintilian. lib. 6. cap. 3. In Metalepsim quoque cadet ratio doctorum, vt Sabus Maximus ineusum Augusti congiarium, quæ amicis dabantur, exiguatem, hominaria esse dixit.
Dare populo congiaria. Suetonius in Augusto, cap. 41. Congiaria frequenter populo dedit, diuisit diuerfis fere summis, modo quadringenos, modo tricenos, nonnunquam ducenos, quinquagenósque nummos.
Multitudinem imperitam congiariis lenire. Cic. 3. Philip.
¶ Congiarium, est etiam donum quod princeps priuatim dat alicui. Suetou. de Clar. Rhet. Nec eo minus, quòd vel magis ob hoc Antonio gratuita quo mox Consule ingens eram congiarium accepit. Idem pro priuato dono, dixit vberrimum congiarium, teste Budæo. Sed & in Vespas. cap. 18, Colossi reformatorem, inquit, insigni congiario, magnáque mercede donauit. Id est munere Imperatorio.

Conglus, congi {σάτον} Mensura liquidorum genus est. Ex festarios continetur. Plinius lib. 14. cap. 9. Dissat à mastio quod sit e mastio, cum quinque congius austeri multi. Idem lib. 24. cap. 16. Librum & quadrarium in congios duos musti macerant. Vide Budæum de Asse.

Congualis, & hoc congiale, penult. prod. {σφαγὴ} Fidelia congialis, quæ congium capit. Plaut. Aulul. 8.
Mulis congialem plenam sacram tibi fidelam.

Congiarius, Adiectiuum {σφαγὴ} vt, Congiarius eadus, qui congium continet. Plinius, Ipse quum rediret ex Asia, millia eadûm congiarium diuisit amplius centum. In legge Budæus, Sunt autem (inquit idem) congiarij radi, qui congium tantum capiunt; id est fenos sextarios Italicos.

Congliacio, congliaciat {συμπίνω, συμμεθύω} congliaciare, In gliacem concuere. Cic. 2. de Nat. deor. Atque æquæ etiam admisium esse calorem, primùm ipse liquor æque declarat effuse, quæ neque congliaciare frigoribus, neque tunc pruuisque concrescere. In quibusdam exemplaribus legitur, neque cunglaciarerur.
Cunglaciarr ribunarius Curioni. Celius ad Cicer. lib. 8. 6. Curioni nostro Tribunatus congliaciat. Id est prorsus nihil agit Curio.
Congliaciatus, penult. prod. Participium. Plin. lib. 2. cap. 6. Grandinem congliaciato imbre gigni.

Conglobo,

Conglobo. conglobas, pen. corr. {συναγείρω} conglobare, A globo deducta um, significat Goadunare. Liu. 8. ab Vrbe, Qui Latinorum pugna superfuerant multis itineribus & fugâ, quum se in vnum conglobassent, Veliterna vrbs eis receptaculum fuit.

Sors conglobat. Liu. 1. bell. Pun. Sors conglobabat, & animos fuit colque ante aut post pugnandi ordinem dabat. Subaudi, similites.

Conglobatur vndique mare. Cic. 2. de Nat. deor.

Conglobatos, pen. prod. {συνασπιδωτὸς} Participium. vt, Conglobatum corpus in pilæ modum. Plin. lib. 9. cap. 4. 6.

Conglobata corpusc ula. Lucret. lib. 2.

Nec singillatim corpuscula quæque vapores,

Sed complexa meant iorer se conque globata. Id est conglobata.

De atomis loquitur.

Definitiones conglobatæ. Cic. in Partit.

Figura conglobata neque natum vsquam quicquam & sempiternum. Cic. 4. Acad.

Extrema, & conglobata inter se pars conclonis. Tacit. lib. 1.

Conglobatum sanguinem diffcotere. Plin. lib. 23. cap. 1.

Terra vndique ie se fe nutibus suis conglobata. Cic. 2. de Natora deorum.

Conglobatio. Verbale {συνασπισμὸς} Seu. Natural. quæst. 1. Multa conglobatione signium indigens, quum iogens eorũ obis matutini amplitudine Solis meridum exuberet.

Conglobatum, pen. prod. Aduerb. apud Liu. 1. bel. Pun.

Conglomero, conglomeras, pcnult. corr. {συναθροίζω, συναγείρω} coagglomerare, A glomus, glomeris, Iunulucre, superaddere. Ennius Thyestes,

Hens mea fortuna, vt omnia in me conglomeras malal Vide o to-MERO.

Conglomerari, Passiuum. Lucret. lib. 3.

Quàm tenui consset textura, quámque loco se

Contineat paruus, si posiit conglomerari.

Conglutino, conglutinas, pen. corr. {συγκολλάω} conglutinare, Ex glutino componitur, & significat Coniungo & ferrumino. Cic. de Oratore, Quæ rem diffolutam diuulsámque conglutinater, & ratione quadam conungeret.

Conglutinare. & Diffoluere, contraria. Cic. de Amic. Nã si vitiis amicitias conglutinare, eadem commutata diffoluetet.

Conglutinantior confuetudine voluntates. Cicero ad Matiom, libro 11. 27.

Conglutinare amicitias sestim onis. Cic. ad Attic. lib. 7.

Meretricios amores nupiis. Terent. And. 5. 4.

Vulnus conglutinare fuita vnium. Plin. lib. 25. lo proem.

Exlibidine, crodelitate, petulantia conglorinatus. Cic. 3. Philipp.

Quid est in Antonio præter libidinem, crudelitatem, petulantiam, audaciam? ex his tot conglutinatus est.

Conglutinatio, Verbale {συγκόλλησις.} vt, Conglutinatio verborum. Cic. in Orat.

Congreco {συναγείρω, συναθροίζω} Actium, vel Congrexent deponens, congrecari, Comportationibus indulgere. Plaut. Bacchid. 15. Quódque in iustris comedam & congrecem pater. Tractum est ex more Græcorum, qui comportationibus ac deitetis plus æquo indulgent. Vnde congrecari & perg ecari, id est genialem vitam agere.

Congratulor, pen. corr. congratularis {συγχαίρω, σύνοιδα} congratulari, Gaudere. Cic. pro Sextio, Mihi demique homines præcipue congratulabantur.

Congratulatio, Verbale {συγχαρητικὸς} Cic. ad Brutum. 3. 3. Sed tamen omnium ordinum consensui, grauiorum actio, congratulatióque me commouet.

Congredior, congrederis. pen. corr. congressus sum {συναγείρω, συναθροίζω} congredi, pen. corr. Simul iungi & conuctire. Varro, Omnes in vnam domum congressi, simul discubuere.

Acie congredi. Liu. 2. c. 12. 5.

Congredere actiõem. Terent. Phorm. 5. 6.

Congredi coram. Cic. in Pisonem. Mitte ad eum libellum: sed iam & ipse coram congredi poterit, medi ere quibus verbis inceosam illius supidtatem comprimas atque refringas.

In aliquo loco. Cic. Bruto. 6. 1.

Congredi aliquem, pro Accedere ad aliquem colloquendi gratia. Plaut. Amphit. 15.

Hominem ne congredi amur quoquo, prius quàm stomachũ deterxerit.

Congredi alicui quotidianz consuetudine. Cæsar. 1. bel. Ciuil.

Luctari & congredi cum aliquo. Cic. pro Sylla, Nondum statuo te virium satis habere, vt ego recum luctari & congredi debeam.

Criminibus cum aliquo. Cic. pro Murena.

{Congredi, Inire certamen cum hoste. Virg. 12. Æneidos,

Vix hostem aiterni & congrediamur habemus.

Congredi cum hoste. Plaut. Pseud. 8.

-vi vbicunque cum hostibus Congrediar.

Congredi cum rhetore. Cic. 2. de Natur. deor. Næ ego incautos, qui cum Academico, & eodem rhetore congredi conatus sum.

Congredi contra aliquem. Cic. pro Ligario.

Congredio, legitur apud antiquos, iestic Nonio. Plaut. Epidico, Quid fi ad eam? haud scio an congrediar, si hæc ea fit.

Congrediens {συναθροιζόμενος} Participium, cui Digrediens opponitur. Cicero 2. de Nat. deor. Sed tum congrediens tum solæsum digrediens. De Luna.

Congressus {συναθροισμὸς} Participium. vt, Defensio congressa ad repugnandum. Cic. in Topicis.

Pede congressus, & equo congressor. Virg. 12. Æncidos,

Nec pede congressus, nec equo, nec tela ferentes

Insequitur. Id est nec fugientes, nec contra stantes dignatur occidere. Seruius.

Congressus, eam & uo. Virg. 12. Æneidos,

Inficis pues, atque impar congressus Achilli. Vbi Seruius, Congredior tibi antiquo dicebant, sicut pugno tibi, dimico tibi. Hodie dicimus, congredior tecum, dimicn tecum.

In commune congressi quisque sibi consuuere. Tacit. lib. 18.

In prælia congressi. Virg. 12. Æncid.

Congressus, Ionus congressus {συναθροισμὸς} Cicero de Amicit. Vt congressus hominum fugiat atque odcrit. Idem 2. de Orat. Ante congressum multa fiunt, quæ 000 ad vulnus, fed ad speciem valere videantur.

Materiæ congressus. Id est coniunctio. Lucret. lib. 1.

Clarorum virorum tacito congressio esse oportet. Cic. 4. Acad.

Congressus quotidianus. Cic. ad Torquatum. lib. 6. 4. Non enim dubito quin malæ tibi leuationi sit fo'tius sse quotidianus congressus.

Opiare congressum. Cic. Att. lib. 8.

Aspectu congressúque aliquorum iuter se omnia placari. Cicero. Attico. lib. 1. 12.

Petere congressus alterius, Conuenire aliquem. Virg. 5. Æncid.

Congressu seminarum pollui. Plinius libro 12. cap. 14. Io malam partem.

Referuare aliquid in congressum. Cic. Att. lib. 1. 15. Mihi verò vt indoleant pisciuarij nusti, aut feribam ad te aliàs, aut in congressum nostrum referoabo.

In congressum & colloquium alterius venire. Cic. 13. Philipp.

{Congressus, Conflictus seu prælium. Salustius, Multi in eo cõgressu perierunt.

Iniquo congressu aliquem subire, Hoste superiore ste. Cum impari hoste dimicare. Valer. lib. 6. Argon.

Tres vno congressu mittere nees. Virg. 12. Æncid.

Congressio, Verbale {συνουσία} Idem. Cic. 1. Philipp. Itaquæ tua non modò familiaritate, sed etiam congressione patrio iure & potestate prohiberet.

Congrego, congregas, pen. corr. {συνάγω, συναγείρω, συναθροίζω, συναλίζω} congregare, Veluti in gregem cogere.

Ab ortu naturæ congregari. Cic. 2. ad Nat. deor.

Congregare ad. Plin. lib. 10. cap. 70. Cum plausu congregari feeros ad cibum in quibusdam vinariis confuetudine sperctere.

Congregare se ad aterum, & conungere. Cic. pro Quintio, Qui cum ea aut voluntas congregasse, aut fortuna coniunxisset.

Libenter se eum æqualibus congregant homines. Cic. 5. de Finib.

Se com aliquo & czeteris alicub. Cic. pro Rabirio.

Congregare vnum in locum. Cic. 1. in Catil.

Cives vnum se in locum ad curiam congregabant. Cicero 14. Philipp.

In eundem numerum congregare aliquem. Cic in Varinium, Hominem ad confetuandam Remipublie. naium, in idem Vett. iudicium, atque in eundem hunc numerum congregasti.

Diffipatos homines congregare, & ad vnæ fuciet aem conuocare, Cic. 1. vficil.

Multitudinem fugitiuorum ac latronum in vnum locum congregare. Cic. in Parad.

Tu bam ignotorum deorum. Cic. 1. de Nat. deor.

Virus Sen. Here. Oet heo. 4.

Congregans, pen. prod. {συναγωγὸς} Participium. vt, Multitudo hominum ex ferus conductis congregata. Cic. pro Domo.

Nix ex aqua congregata. Cic. 4. Acad.

Homines natura congregari adhibent agendi congregandique foiettam. Cic. 1. Offic.

Vis oriens & congregata, cui opponitur Vis diffracta & extincta. Cic. pro Domo, Ex quo iudicare possitis quanta vis illa fuerit orieus & congregata, quum hæc Cn. Pompeium terruerit tam diffracta & extincta.

Congregatio {συναγωγὴ} Verbale. Cic. 4. de Finib. Natósique esse ad congregationem hominum.

Congregabilis, & hoc congregabile, penult. corr. {συναγωγὸς} Quod factie congregari potest. Cic. 1. Offic. Atque vt apum examina non fingendorum, fauorum causa congregantur, sed quum congregabilia natura sint, singuli fauosisic homines, &c.

Congrex {συλλογὰς} Dicitur grex coactus, commissúque. Apul. lib. 7. Nauque me congregem passor egregius aliquando permisit, Sic Segrex, a gregge segregatus ob excellentiam. Sen. in Hippolyto, Segregex fuisti per agros.

Congruo, congruis, pen. corr. congruens {σύμφωνος, σύμφωνος, συμπαθὴς, συμπαθὴς, συνᾴδω, συνᾴδων} congruere, Conuenire: dictum (vt ait Festus) a gruibus, quæ non se segregant, sue quum volant, sue quum pascuntur. Sueton. de Claris Gramm. Quod equidẽ non temere ereditum, quum temporum ratio vix congruat.

Congruere & Differe, contraria. Cic. 1. de Leg. Siue Aristoteles & Theophrastum cum illis cõgruentes re, genere docendi paulum differentes, si cuti sunt.

Diffidere & Congruere, contraria. Cic. 2. de Legib.

Congruere & conuenire dicentur ali cuius. Cic. 2. de Finib.

Bonæ fidei congruit. Vlpian. l. 1. Idemque &. 5. Si procurator. D. Mandat. Quia bonæ fidei hoc congruit, ne de alieno lucrum sentiat.

Congruit nuliier muliieri magis. Terent. Phorm. 4. 5.

Congruunt extrema primis. Plin. Iun. in Paneg.

Congruunt literæ literis aliorum. Cic. ad Papirium Pætum, lib. 9. 24. Volo enim te scire me Patre, animum mihi suspicionis & cautionis & diligentiæ fuisse literas tuas: quibus literis congruentes fuerunt aliæ pollea inultotum.

Nolli sensus congruunt. Cic. pro Marcello, Nostri enim sensus, vt in pace semper, sic iun etiam io bello congrucbant. Id est non discordabant.

Apium & congruens nostris studiis. Cicero ad Gallum, lib. 7. 24. Congruere ad. Plin. lib. 11. cap. 37. Murium tecuscula, sibiæ ad numerum lunæ in mense congruere dicuntur.

Congruit tempus ad illud. Lucius Lab. Vbi de Fausto o, Expositos fotus regis infantes ferebat, & ei pus quo ipse eos fustuliffet, ad ipsum

congruere. Id cſt competere. Budæus.

Congruit dies cum ſolis & lunæ cursuue. Cic 4 Verr. Quòd ſuas dies menſibuſque congruere volunt cum ſolis luxuſque ratione.

Congruit eius ſermo cum tuis literis. Cic. Att. lib. 2.

Vehementer congruere & cuhærere cum cauſa. Cic. 1. de Inuenr.

Lex quæ congruit cum iudicio Senatus. Cic. de Aruſp. reſp. Quòd eam partem legis rue, quæ congruebat cum iudicio Senatus, vt iuſ ſe res eſſet, uno repudiauit.

Congruere cum moribus alterius. Cic. de Amic. Deinde quum ſimilis ſenſus extitit amoris, ſi aliquam oacti ſumus, cuius cum moribus & natura congruamus, quòd, &c.

Sydera cælo inhærentia cum ipſius motu congruunt. Cicero 5. Tuſculan.

Congruunt dicta cum ſcriptis. Liu. 3. bel. Pun.

Cum virtute congruere ſemper. Cic. 3. Offic.

Congruit ſermo tibi cum illa. Plaut. Milit. 1,

-nam cum illa ſanè congruit ſermo tibi.

Congruunt illi commoda multa. Tercut. Eunuch. 5. 9.

-uam in me planè ipſa ſtateſtam ſuam

Omnem eſſe indére, cui tam ſubito tot congruerint cummoda.

Congruere cum aliquo natura & ſermone. Cic. 2. de Finib. Eadémque ratio facit hominem hominum appetentem, cúmque his natura & ſermone & vſu congruentem.

Re congruere cum aliquo. Cic. 1. de Legib.

Congruunt in cum morem. Liu. 9. bel. Pun. Principio ab Numidis facto, & Bruiiis non ſocietate magis Punica, quàm ſuopte ingenio congruentibus in eum morem.

Congruunt in vnum ſententiæ. Liu. 1. bel. Pun.

Summa congruit. Vlpian. in l. 1. §. ſi ſtipulanti. D. de verb. obl. g.

Congruunt inter ſe. Terent. Heaut. 2. 1.

-eonc ede hinc domum,

Ne nos inter nos congruere ſentiant.

Multæ cauſæ conueniſſe vnum in locum, atque inter ſe congruere videntur. Cic. pro Roſc. Amer.

Ea inter ſe congruunt & quibus conſtamus. Cic. 4 de Legib.

Congruunt concedet inter ſe. Plaut. Curculi. 5. de dus.

Hæc inter ſe congruere non poſſent, vt, &c. Cic. 3. de Finib.

Solinus in proprio ſignificatu vius eſt cap. 15. de gruibus, Concors cura omnium pro fatigatis, adeò vt ſiqua deficerunt, congruant vniuerſæ, laſſa ſuſtollant, ſiquedum vires otio recuperentur.

Congruens, huius congruentis (ὁμολογούμενος) Participium. Plin. Iun. in Panegyr. Ita charitas mutua, ita congruentis tenor vitæ.

Aptum & congruens. Cic. 3 de Orat.

Actio vocis, vultus, & geſtus, congruens & apta. Cic. in Partit.

Actiones virtutibus congruentes. Cic. 5. de Finib.

Congruens homo humtinibus natura, ſermone & vſu. Cicero 2. de Finib.

Oratio verbis diſcrepans, ſententiis congruens. Cic. 1. de Legib.

Pro congruentibus ſumere tam vehementer repugnantia. Cicero 4 Academ.

Congruentia, congruentiæ (ὁμολογία, ὁμοιότης) Conuenientia, similitudo. Morum congruentia apud Suetonium, in Othone, cap. 2. Plinius Iun. epiſt. 5. lib. 3. Eremi ſi auulſum ſtatuæ caput inſpiceres, non tu quidem ex illo poſſes cognoscere à æqualitate ímq; deprehendere, &c. Id eſt proportionem, an cum membris conueniret.

Congruenter, Aduerbium (ὁμολογουμένως) Cic. 2. de Oratore, Quſnam igitur dicendi modus eſt melior (nam de actione poſt videro) quàm vt lauiné, vt planè, vt ornatè, vt ad id quodcúque agetur, apte congruentérque dicamus?

Congruenter reſpondere. Vlpian. in l. 5. vl. D de verb. oblig.

¶ Congruentius, id l. Congeuntius. Cic de part. oratſtat.

Congruus, à dictum (ὁμαλὸς) vt, Congrua tempora. Claudian. t. in Ruſf.

Congrus, vel conger, congri (κόγγρος) Genus piſcis, de quo Plin. lib. 9. cap. 61. Murgil & lupus murgo odio flagrant: conger & murena, cauſa inter ſe præcedentes. Terent. Adelph. 3. 3.

Congylis, huius congylis, pen. corr. ſ. g. Græcè γογγυλὶς. Lauinè rapum dicitur. Colum. lib. 10,

Quin & iaridpedi ſacris iam rite ſoluris

Nube noua ſemur, & eli pendentibus vndis

Congylis, illuſtri mittit quàm Nuiſia eampo.

CONIADES (κονιάδες) Scriptor Græcus, cuius opus de apparatu vini extat Plin. lib. 14. cap. 19.

CONIARICA, Luſitaniæ oppidum, vt author eſt Plinius lib. 4. cap. 21, in deſcriptione Luſitaniæ. Vulgò Coymbra.

Coniectaſtum (ὄνειρον) Efficax atque perfectum. Cic. 4. de Finib. Illud verò mihimet coniectaſtum. Nonius.

Coniecto, Coniector. Coniectura, Vide conjecto.

Coniſera (κωνοφόρος) Arbor quæ cones, hoc eſt auces pineas ferr. Ouidius,

-& coniferæ cypariſſi.

Conilcio, coniecis, pen. corr. conieci, penult. prod. coniectum (βάλλω, ἐπιβάλλω, ἐπιτίθημι) coniecere, A iacio compoſitum, Simul iacere ſignificat.

Donum coniicere aliquem. Cic. pro Domo ſua, Cn. Pompeium foro, curiáque priuarit, domúmque coniecerit, vidiſtis.

Flabra coniciunt nubila in altas partes. Lucret. lib. 6.

In cellum pallidum coniicere. Plaut. Epidico.

Orna te Epidice, & pallolum suum in collum coniice.

Pila vitibus contorta coniicere in aliquem. Cic. 5. bel. Ciuil.

In medium coniicere faecinas. Liu. 1. bel. Maced.

In medium coniicere faza. Virg. 4. Georg.

Coniicere fuecum in vaſa. Plin. lib. 19.

Tela coniicere. Liu. 2. ab Vrbe, Clamore ſubito vndique in vnum hoſtem tela coniicunt.

Telum ſinc ictu coniecit. Virg. 2. Æneid.

¶ Coniicere aliquem in amorem. Plaut. Merc. 3.

-quoniam hæc tibi

Non abſtulit modò, ſed in amorem coniecit ſortitus.

In arcas coniici. Cic. pro Milone, Subitò arreptis, in quaſtuncem tamen ſeparantur à cæteris.

Coniicere ſe in ignem. Plaut. Rud. 1. 8.

Coniicere calculos in os. Cic. 2. de Orat.

In catenas, in carcerem, in vincula. Liu. 9. bel. Pun. Et Cic. 2. de Nat. deor. & 7. Verrin. & 1. Tuſcul. Cæſar 4. bell. Gall.

In caſtra. Cic. Pzro, lib. 9. 10.

In fugam ſe. Cic. pro M. Cælio, Atque illo repentino hominũ impetu ſe in fugam conieciſſe. Cæſar 2. bell. ciuil. Tota aurũ à regis impeda. 12 atque perturbata, quòd nullo ordine, & ſine timore iter facerant, in fugam ſe conuerterunt.

Floſtes in fugam. Cæſar 2. bel. Gal. Ac reſiſtentes hoſtes, redintegrato prælio in fugam conieciunt.

In intimum domus. Cic. pro Cælio.

Intro. Terent. Heaut. 2. 3.

Continuò hic ſe coniecit intrò ergo conſequor.

In latitam aliquem. Tercut. Heaut. 2. 3.

Syre mi, obſecro ne me in latitam fruſtrà coniicias.

In latebram. Cic. 2. de Diuinat. Sed te murilcam in latebram coniecisti.

Coniicere aliquem ex inſidiis in aperum latrocinium. Cicero in Catilinam, Sine dubio perdidimus hominem, magnificoque vicimus, quum illum ex occultis inſidiis in apertum latrocinium coniecimus.

In malum. Terent. Hecyr. 1. 2.

Peri, ji, quid ego rei? in quod me coniici malum?

In metum. Liu. 9. bel. Maced. Itaque ergo in tãtum metum omnes Theſſalos coniecton, &c.

In morbum. Plaut. Pœnulo 2.

Coniicitor ipſe in morbum ex zgritudine.

In nuptias. Terent. And. 2. 5.

Qui me hodie ea tranquilliſſima re coniecisti in nuptias.

In ordinem ludicum comici. Cic. 2. pro Pliſoem. Nulli coniicerintur in illum ordinem, nulli ex mentur.

In pedes ſe. Terent. Phorm. 1. 4.

Aliquid conuſaſſe, m, atque hinc me coniecremem protinus in pedes.

In periurationes. Cic. Caſſio lib. 12. 1.

In plagas. Cic. ad Cornificium, lib. 1. 2. 5. Quem ego ruſtantem & nauſeantem coniecti in Cæſaris Octauiani plagas. De Antonio.

In plauſtrum. Cic. 1. de Diuinat.

In ſaginam ſe. Plaut. Trinum. 10,

-in ſaginam

Hirus ſe coniecit meus.

In tneas aliquem. Plaut. Perſa, 3.

Quomodo me hodie verſauiſti? vt me in tricas cnnieciſti?

In tumoſum. Liu. 4 bel. Maced. In terrorem ac tumultum coniicere runt, nihil tale ſpectantes.

In tuscula. Cic. 7. Verr.

Coniicere ſe in familiam. Cic. pro Sext. Idémque C. Marcellum, quum is oó ſolum Capuam veniſſet, verum eram ſe quaſi arminum ſtudio in maximam familiam coniecisſet, exterminandum ex illa vrbe enauit.

In ſtimam prouinciam ſe coniecit, vt audiuit nos venire. Cicero Attico, lib. 5.

In timbam ſe. Cic. 6. Philipp.

Malcdicta in alcuius vitam. Cic. pro Plancio, Atque hæc, quæ illa alia ſunt conuicta maledicta in eius vitam.

Oculos in aliquem. Cic. pro Cluent.

Coniicicbantur omnium oculi in eum. Cic. 3. Offic.

Omen in aliquam prouinciam. Cic. 4. Verr. O præclarè coniectum à vulgo in illam prouinciam omen communis famæ atque ſermonibus, quum ex nomine illius, quid in prouincia facturus eſſet, ridicu'i homines augurabantur.

Pecuniam in zdificium. Cic. 2. Offic. Et Phalerzus Demetrius, qui Pericles principem Græciæ vitupcrat, quòd tantam pecuniam in præclara illa Propylæa coniecerit.

Querelas ſuas. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Sortes in hydriam. Cic. 4. Verr. Iubet ille ſibi legem legi, recitatur: in qua ſcripium erat, vt quot eſſent recuſantes, tot in hydriam ſortes coniicerentur.

Verba in interditum. Cic pro Cecinna, Verum in his cauſſi. non verba venium in iudicium, ſed ea res, cuius cauſa verba hæc in interditum coniecta ſunt.

Voccm illam in diſputando coniecit Cn. Pompeius, Omnes opurrere Scnatui dicto audientes eſſe. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4.

In vultum alicuius quidpiam. Propert. 4. elrg. 9.

¶ Coniicere cauſam in aliquem. Cæſar, In gregem locupletum ſimultatum cauſæ tenues coniiciebantur.

Cauſam in locos. Cic. pro Plancio.

Culpam in aliquem. Cæſar 4. bell. Gall. Tunc facto prælio remittrunt, & in pretenda pace eius rei culpam in multitudinem conicerunt.

Flammam illorum temporum cõiicere in aliquem. Cic. de Aruſp. reſponſ. Hæc enim certè pcrcbantur, quum in me cognitorem harum omnium rerum, illa flamma illorum temporum coniiciebatur.

In tempora crimen. Liu. 2. ab Vrbe, Nec his temporibus in quæ tcſtis crimen coniiciebatur.

In faſciculum ſuas literas. Cic. Att. lib. 2.

Coniicere in librum. Cic. ad Att. lib. 16. 33, Itaque iam in Tuſculano, qui non meminiſſem me abſum iſtæ procemio, coniicci id in eã librum, quem tibi miſi.

Libellum in epiſtolam. Cic. Attico, lib 9.

In candem epiſtolam plura præterea coniicci. Cic. Att. lib. 7.

In loco communi Cic. in Parad. Ego autem illa ipſa quæ vix in gymnaſiis, & in otio Sceici prubant, ſudens conieci in communes locos.

Sub ſcalas tabrenæ librariæ ſc. Cic. 2. Philipp.

Coniecere ſuper. Virg. 6. Æncidos,

-membra thoro dꝛſtea reponunt

Purpureáſque ſuper veſtes, velamina noua,

Conicium.

In verſum ſe mentre ac valuntiare coniicere. Cic. 3 de Orator. Hæc eſt ad verſus faciendos animum intendere.

¶ Coniicere ἐνθύμημα, } Habere opinionem de re aliqua. Terent. Heaut. 1. 1.

annos ſexagima natus es,

Aut plus eo, vt coniicio.

Acute argutéque. In ACVO.

Aliud alio tempore. Cic. Qu. ſat. lib. 3. 17.

De ſe coilligere. Cic. 3. de Orat.

Ex ea culo acute argutéque coniicere. Cic. de Claris Orat.

Coniicendus ἐμβλητικὸς } Participium. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.

Aſpicis à dextra latus hoc adapertile tauri?

Hæc tibi quem perdis coniiciendus erit.

Coniecto, cum ſimplici. Virgil. 9. Æneidos,

Dixerat, & toto connixus corpore ferrum Coniecit. Vbi Scruius, Coniecit, pro coicit. Nam Coicit antiquum eſt.

Coniecto, coniectas { ἐπιχειρεῖς, ἐφάπτῃ, ἐπιχειρεῖ, συμβάλλεις } coniectare. Terent. Eunuch. 3. 4.

Neque ſcio quid dicam, aut quid coniectem.

Verum ſit in re, coniectat. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Coniectare aliquid argumento. Plin. lib. 2. cap. 42. Denſitas earum, corpuſque haud dubio coniectatur argumento.

Coniectare aliquid euentu. Liu. 5. ab Vrbe, Poſtea euentu rem cõiectantibus viſum ad damnationem ipſius Camilli, capiæ deinde vrbis, &c.

Vultu offꝛnionem coniectare. Tacit. lib. 1.

Coniectare opiniones. Lucil. lib. 9. bd. Pun.

Coniectatio, Verbale { ἐπιχείρησις } Plin. lib. 10. cap. 75, Somni quæſtio nõ obſcuram coniectationem habet.

Coniectio, Verbale { ἔφοδος } à Coniicio, coniicis. Cic. pro Cecinna, Neque iſtic cominus, neque coniectiuse telorum.

Coniectio cauſſæ. Paul. in. l. 1. D. de reg. iur. Per regulam igitur breuis rerum narratio traditur, & vt ait Sabinus, quali cauſſæ coniectio eſt. Hoc quod ſit declarat Aſconius Quæſtionum, inquit, in rem aliquam agerent iuꝛgatores, & pœna ſe ſacramenti peterent, poſtea bant iudicem, qui dabatur poſt trigeſimũ diem (alij rectum,) quo dato, deinde inter ſe in pꝛeſidium diem vi ad iudicium venirent, denuntiabant. Quo quum eſſet ventũ antequam cauſſa ageretur, quali per indicem rem exponebant, quod ipſum dicebatur cauſſæ coiectio, quaſi cauſſæ fuꝛ in breue coactio. Hæc ille. Coniectionem autem non pro Coniectu, ſed pro Coniectura dictum opinor: item vt Quæſtio apud eundem pro Quæſtura, quaſi vnde de tota diſceptatione iudex coniiendi facultatem habeat. Vi ergo cauſſæ coiectio rem ſtrictim & anguſte continet, ſic Regula id quod iuris eſt breuiter ſummatimque complectitur. Hinc illud apud Gell. lib. 5. cap. 10. Et quum ad iudices coniiciendæ conſtitendæque cauſæ gratia veniſſet, & quæ ſequuntur. Hotomanus.

Coniectio ſomniorum, pro Coniectura. Cicero lib. 2. de Diuinat. Chryſippus ſomniorum coniectionem definit hoc modo, Eſſe vim cernentem, & explanantem quæ à diis hominibus ſignificentur in ſomnis. Paulo anæ dixerat, ſi iam ſieri poſſit coniectura vera ſomniorum.

Coniectio non tantũm eſt, quũ cauſa apud Prætorem coniicitur, & quodam tanquam indice exponitur & breuiter rũm etiam pactum eo nomine venit, vt apud Apulcium in nuptialibus pactis ſic ſcribitur, Præter hæc conditione factam coniectionem. ſi nullis ex me ſuſceptis liberis vita demigraſſet. Hæc Turnebus.

Coniectus { συμβολικὸς } Participiũ à Coniicio. vt Coniecti igoes. Cic. ad Atticum lib. 4.

Ferrum in guttura coniectum. Ouid. 3. Metam.

Coniecta ecrua ſagitta vagatur. Virg. 4. Æneid.

Coniecti omnium in te oculi. Cic. de Amic. Sed ciuiſſimare orbes omnium oculos in te eſſe coniectos. vnum te ſapientem & ciuiſſimã & appellant.

Improbè in clariſſimos viros coniecta oratio. Cic pro Sexr.

Vincula coniecta cullo. Ouid 4. Triſt. eleg. 1.

Non tam mirabilia, quàm coniecta bel. ſe. Cicero 2. de Diuin. Id eſt diuinata.

Malè coniecta, maléque interpretata falſa ſunt, non rerum vitio, ſed interpretum inſcientia. Cic. 1. de Diuinat.

Coniector, huius coniectoris { ὑποψίας } Verbale, dicitur { vt ais Feſtus } interpres ſomniorum. Eſt etiam is quem vulgus Diuinatorem vocat. Quintil. lib. 5. cap. 7. ad finem, Somnium atque omnium interpretes, coniectores vocamus. Cicero 2. de Diuinat. Deſert ad coniectorem quidam ſommniaſſe ſe ouum prendere ex faſcia lecti ſui cubicularis.

Araſpex, augur, cõiector in genere diuinandi numerantur. Cic. 1. de Diuinat.

Vaticinationes & reſponſa ſacerdotum, aruſpicum, coniectorum. Cic. in Partit.

Coniectur & interpres portentorum. Cic. 2. de Diuinat.

Coniectura, coniectuꝛæ, pen. prod. { ἐπιχείρησις, συμβολή } Coniectio ſiue coniectatio, dicta à coniectu, Id eſt directione quadam ad veritatem, vt ait Quintil. lib. 5. cap. 7. ad finem. Plin. lib. 2. cap. 11. Mundi exteꝛia indagare, qui ex intereſt hominum, nec capit humanæ coniectura mentis.

Coniectura & cogitatio. Cic. pro Fonteio, In quo ea quæ dicuntur à telli bus coniectura & cogitatione traduntur.

Futuri coniectura. Quid. 1. Triſt. eleg. 8.

Interpretum coniecturæ magis ingenia eorum quàm vim cõſcꝛnſimque naturæ declarant. Cic. 2. de Diuinat.

Conſtant ex leuiſſimo & indoctiſſimo genere cõiecturæ ſomniorum. Cic. 2. de Diuinat.

Bona. Cic. 7. Verr.

Vera. Cic. 2. de Diuinat.

¶ Aberrare coniectura. Cic. Attico, lib. 14. Cupio enim antè quàm Romam venio, oduꝛari diligentius quid futurum ſit: quanquam veꝛeor ne nihil coniectura aberrem.

Accipere coniecturam. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Adhibere. Cic. 2. de Diuinat.

Afferre. Vide APPARO.

Aſſequi aliquid. Cic. 4. Verr.

Coniectura auguraꝛi, Idem quod Coniiccre ſiue coniectari. Cic. ad Attic. lib. 2. Etenim quanum coniectura auguramur, ſi erit nobiſcũ cum iis dynaſtis in gratia.

Capere. Cic. pro Roſcio Amer.

Suſpicionibus & coniectura coargui. Cic. 1. de Lege Agrar.

Quantum animi mei coniectura colligere poſſum, Quintil. libro 1. cap. 2.

Coniectura conſequi. Cic. ad Corniſic. lib. 13. 19. Quanum copiarum haberes, cum ipſe coniectura conſequi poteram, tum ex tuis literis cognoui.

Ducꝛ coniectura aliquem, Cic. Varr. lib. 2. 3. Quanquam quo me ducat coniectura, habeo.

Ducere coniecturam in varias partes, & nonnunquam etiam in contrarias. Cic. 2. de Diuinat.

Explicare coniectura aliquid. Cic. 1. de Diuinat.

Coniecturam facere. Terent. And. 3. 3.

-multa concurrunt ſimul,

Qui coniecturam hanc nunc faciõ.

Coniecturam facere de morbis alicuius. Plin. Iun. in Paneg. Præterea futuri principes velint nobis, ſciãt, tantum conſilat, propoſiſſe duobus exemplis meminerint, prcinde coniecturam de moribus ſuis homines riſe factuꝛos, prout hoc vel illud elegerint.

De ſe coniecturam facere. Cic. 2. de Orat.

De ſuo ſtomacho coniecturam facere. Cic. Mario, lib. 7. 1. Omnino ſi quæris, ludi apparatiſſimi, ſed nun ius ſtomachi. coniecturam eꝛnim ſacio de meo.

Coniecturam facere ex ipſa re. Terent. Heaut. 2. 3.

Nam & via ill eadem, & animi ea ega idem ac fuit,

Quantum ex ipſa re coniecturam feciuus.

Ex vultu coniecturam facere. Cic pro Murena.

Inductas coniecturas. Vide INDVCO.

Informare aliquid. Cic. 1. de Nat. deor.

Iudicare aliquid. Cic. pro Flacco.

Mouere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

In coniectura niti. Vide NITOR.

Leui coniectura res non pendituꝛ. Cic. pro Roſ. Amer.

Percipere coniectura aliqua. Cic. pro Lege Manil.

In coniectura poſita. Cic. 2. de Diuinat.

Profiteri ſomniorum. Cic. 2. de Diuinat.

Proſpicere. Cic. pro Domo.

Coniectura proinditre. Cic. ad Att. lib. 1. , Petitionis noſtræ, quam tibi ſummæ curæ eſſe ſcio, huiuſmodi ratio eſt, quòd adhuc coniectura prouideri poſſit.

Quærere coniectura aliquid. Cic. in Orat.

Coniectura reperire. Plaut. Tinum. 1.

-quod ad exemplum eſt,

Coniectura frequente poſſumus?

Ad coniecturam aliqua interpretatione reuocare. Cicero 2. de Diuinat.

Ad coniecturam alicui ſenſus, non ad iudicium ſuum ſcribere. Vide AD.

Trahere coniectura. Cic. 2. de Diuin. Iam ex inſanoꝛum aut ebriorum viſis innumerabilia coniectura trahi poſſunt, quæ fuura vidcantur.

¶ Coniecturam Rhetores accipiunt, pro eo ſtatu quum facti eſt controuerſia; quoniam coniecturis cauſa confirmatur. & conſtitutionem coniecturalem.

Ab argumentis, à coniectura, à ſignis cauſa traducitur. Cicero pro Cælio.

Coniecturalis, & hoc coniecturale, pen. prod. { στοχαστικὸς } Quod coniectura colligitur. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Cauſæ coniecturales. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Cauſæ coniecturales verſantur in iudiciis. Cic. in Topic.

Conſtituto coniecturalis. Cic. 2. de Inuent.

Coniecturalis ſtatus. Author ad Herennium, lib. 1, Coniecturalis eſt, quum de facto controuerſia eſt. Cic. 2. de Diuinat. Omnèque genus coniecturale in hoc fere genere ponebas.

Coniectuꝛo, Verbum, pen. prod. { ἐπιχειρῶ, } Sen. lib. 9. Narut. quæſt. Nobis coniecturare tãtum illa in occulto licet, nec eum certa inuenire, nec diuicia, nec fine ſpe,

Coniectus, huius coniectui { ἔπαινος, ἴσις } Verbale à Coniicio. Plin. lib. 26. cap. 4, Arthiopide herba amnes ac ſtagna ſiccari coniectu, tactu ciauſa omnia aperiri.

Lapidum & ſpiculorum coniectus. Luerer. lib. 3.

Lapidum coniectu fracta domus. Cic. Attic. lib. 4.

Copiarum marcinai, Id eſt congreſſus, accruus, coitus, ſeu cœtus primorum corporum. Lucret. lib. 6.

Coniectus oculorum. Cic. pro Plancio, Non enim tribuni Tarentinam, de qua dicam alio loco, fed dignitatem, ſed oculorum coniectum, ſed ſolidam & robuſtam & aſſiduam frequentiam præbuerunt.

Coniectu oculorum aliquem vt furem deſtinare. Curtius lib. 9.

Oculorum cunictu motus animorum significamus. Cicero 3. de Oratore.

¶ Coniectus, pro Directione. Quinct. lib. 3. cap. 7. ad finem.

Conilla, canitz, siue Comte. canites (κόνιζα) Olim est cisteræ similimum, quod à Diofcoride myrrhis appellatur. Legitur hoc nomen in quibusdam Diofcoridis exemplaribus: quanquam doctiores malime numerare inter ea quæ scripto sue huic paulatim accreuerunt. Nicander certè in Theriacis Conilam eandem facit eum Origano.

Conion (κόνιον) Cicutæ nomine appellatur herba pernitiosissima, publica Athenienium pœna nubilitata, quam Latini Cicutam appellant. Galenus.

Conisalos, Sudor in palæstris se exercentium, cunseens in tenuibus simplicibusque fordibus mixtum, vt numeres præter naturam per ha limen digerat. Ex Galeno de simpl. medicam. facul. lib. 10.

Conisatvs (κονιάτος) Deus habitus est apud Athenienses, qui simile fere ritu colebatur quo apud Lapsarenos Priapus. Author Strabo. l. 3.

Conisc are, Vide Convs.

Conistra (κονίστρα) Teuthraniæ oppidum, nõ procul à Caico fluuio, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 30.

Conisticæ aurs, quæ à nonnullis pulueraticæs appellantur, vtroque nomine ab earum confuetudine deducto, quòd se puluere fulrant immergere. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 16.

Conistores, Vrbi Hispaniæ citeriori, in tractu Celtico, cuius meminit Strab. lib. 3.

Conitum, Genus libaminis quod farina conspersa faciebant. Afranius pro ornatu & excultu posuit. Fest.

Coniugo, coniugas, pen. corr. (κονίζω) coniugare, Quasi ad vnum iugum alligare. Cæl. lib. 2. Elique ea iucundissima amicitia, quam similiuudo morum coniugauit.

Coniugata apud Rhetores Ciceroui in Topicis, dicuntur quæ sunt ex verbis generis eiusdem. Eiusdem autem generis verba sunt, quæ orta ab vno vocis commutantur: vt sapiens, sapienter, sapientia. Hæc verborum coniugatio, (συζυγία) dicitur, ex qua huiusmodi est argumentum. Si compatiens ager est, ius est compatiere.

Coniugatur, pen. prod. (συζυγεῖται) Verbale. vt, Boni amoris coniugatur, de Hymeneo dictum à Catullo in epithalamio.

Coniugatio, Verbale (συζυγία.) Cic. de Senect. Cuius quidem non vitiatas me fulsim, vt antè dixi, sed etiam cultura & natura ipsa delectat admiculorum ordines, capitum coniugatio, religatio, propagatio vitium.

Coniugatio apud Grammaticos, est consequens verborum declinatio. Coniugatio autem nominatur, vel propter conuagatas consonantes: hoc est cognatas, ex quibus plerasque apud Græcos consonationes regulam sumunt, vel quòd vna eadémque ratione declinationis plurima coniugantur verba, quod ad Latinorum nominationem attinet.

Coniugati, penult. corr. Adiectiuum (συζυγος) Quod coniugatum est. Plinius lib. 8. cap. 28. de afpidibus, Coniuga ferme vagantur, nec nisi cum compare vita est. Id est coniugata & iuncta quasi matrimonio.

Coniugalis, pen. corr. Adiect. vt, Coniugala myrtus apud Catuul. cap. 135. Plin. lib. 15. cap. 29. his verbis, Cani tria genera myrti prodidit: eandémque marginem, coniugalem, fortassis à coniugis ex illo Cl. dicitur genere.

Coniugium (συζυγία) Matrimonium. Cicero 4. de Finib. Primsque ex omnibus philosophis à natura tributum esse docuerùt, vt hi qui procreati essent, à procreatoribus amarentur, & id quod temporum ordine antiquius, vt coniugia virorum & vxorum à natura coniuncta esse diceretur, quæ ex ipsre oriretur amicitiæ cognationum.

Dos coniugij. Quid. 14. Metam.

Fides fœrata coniugij. Sen. Agamem. 2.

-iura puddrque

Et coniugij fas rata fides Fœiunt aulas.

Sponsor & obses. Quid. epist. 2.

Tempus. Id est dies nuptiarum. Ouid. epist. 20.

Felix cuniugio. Quid. 4. de Ponto, eleg. 17.

Rudis. Quid. 4. Fast.

Coniugium filiæ. Cic. At. lib. 6. Lætatus sum etiam sermone Piliæ de coniugio Tullix meæ.

Antiquum coniugium. Virg. 4. Æneid.

Dira. Valer. lib. 2. Argonaut.

Fortunatum. Quid. 2. Metam.

Liberale. Vide Liber.

Maritale. In maritvs.

Solennia. Tacit. lib. 15.

Supremum. Virg. 3. Æneid.

Abruptum. In abrvmpo.

Adrpta coniugium regium. In adtrscor.

¶ Despondere sibi coniugia alterius. Sen. Troad. 1.

Differre. Properl. lib. 2. eleg. 16.

Fraudata coniugio sponsa. Quid. 6. epist.

Frus. Quid. 1. Fast.

Petere. Quid. 10. Metam.

Potiri alterius, Alterius vxorem ducere. Virg. 3. Æncidos,

Coniugio Æneidæ Pyrrhi, fretprisque potitum.

Prodire. Virg. 4. Æneidos,

Non tam coniugium antiquum quod prodidit, ortu. Id est deceipit. Scruius.

Promittere. Quid. epist. 20.

-iam pené solutum

Coniugium in multis domibus seruauit adulter.

Solutum. Iuuenal. sat. 9.

Timere suo coniugio. Sen. Hippol. 3.

¶ Coniugium, pro Concordia. Quid. lib. 1. Metam.

Cuira mihi pax est, pacis mihi cura tuendæ

Coniugiisq; fuis, fratri fera bella placebant.

¶ Coniugium, pro Coniugatis. Plin. lib. 10. cap. 12, Itaque pauris in vicit non plus bina coniugia sunt: circa Cranonem quidem Thessaliæ singula perpetuogenitores sobuli loco eedunt. Bina coniugia vuras. Bina paria. duos mares, ac totidem fœminas.

¶ Coniugium, pro Cuius. Virg. 3. Georgicorum,

-fœpe sine vllis

Coniugiis vento grauidæ. De equabut.

Coniugalis, & hoc coniugale, pen. prod. (συζύγιος) Quod ad coniugium pertinet, vt, Coniugalis turus.

Dij coniugales dicuntur, qui coniugiis præsunt. Iuno, Venus, Hymen. Sen. in Medea r. Augustinus de Ciuitate dei lib. 4. cap. 21. deos nuptiales vocat: Quid necesse erat, inquit, nubrnres commendare dus nuptialibus, vt bene coniugarentur? Plutarchus problemate 2. sensit, quinque deos innocan tolitos ab iis qui matrimonio iungerentur, Iouem adultum, Iunonem adultam, Venrem, Suadelam, & in primis Dianam, quam etiam ei parru & doloribus mulieres inuocant. Obid quinque tantummodo faces in nuptiis accendebant, quas Ceteos appellabant. Quid. lib. 8. Metam. tædas iugales vocat, quæ nouis nuptis quinque præferebantur, quam nocte ducebantur ad marnum. Augustinus de ciuit. dei lib. 6. cap. 9. deos coniugales his verbis reensset, Quum mas & fœmina coniunguntur, adhiberur deus lugatinus: quum domum est deducenda quæ nubit, adhiberur deus Domiducus: vt in domo sit, adhiberur deus Domitius: vt maritus eam viro, addatur dea Manturna: Virginensis dea, vt virginal zona soluatur: deus Subigus, vt viro subigatur: dea Prema, vt subacta, ne se commoueat, comprimatur: Peiapus, super cuius immanissimum & turpissimum fastenum sedere noua nupta iubebatur: Venus, quæ ob hoc etiam dicitur nuncupata, quòd sine eius vi fœmina virgo esse non desinat: dea Pauenda, quæ parruerint & parienti adsit. Hæc ex Augustino. Porrò eit & Hymeneus, qui & Hymen dicitur, nuptiarum deus habitus, sicuti videre est apud Catullum: & apud Romanos Thalassius fuse Thalassius, qui & Thalassio dicitur.

Coniugialis, & hoc coniugiale, pen. prod. (συζύγιος) Quod ad coniugium pertinet.

Festa coniugialia. Ouid. 5. Metamorphoseos,

-fre mitu regalia turbæ

Atria complentur, nec coniugialia festa

Qui canat, eit clamor, fed qui fera nuptia cerna.

Fœdus. Quid. in Metamorphoseos,

Tunc quoque mauit amor, nec coniugiale solurum est Fœdus in altribus.

Iura. Quid. 6. Metamorphoseos,

Nec mea virginitas, nec coniugialia iura.

Coniux, coniugis, pen. corr. com. gen. (σύμζυγος) A coniugo, coniugas, vt ait Phocas grammaticus. Coniuges (inquit Festus) eiusdem iugi pares. Priscianus per n ante x scribit: Veteres modò coniux, modò cõiunx scripserit, detracto vel addito n. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 3. Fidelissima coniunx.

Coniux interdum dicitur, non quæ est, sed quæ fore speratur. Virgil. 8. eclog.

Coniugis indigno Nisæ dreptus amore. Seruius.

Coniux, pro sponsa. Virgil. 9. Æneidos,

-ferro ferleram extendere gremem

Coniugr præcepta. Verba Tutni. Inuidiosè autem sponsam coniugem vocat, ait Seruius.

Amor perennis coniugis eastæ manet. Sen. Octau. 4.

Obsequium coniugis. Sen. Octau. 4.

Conellia animos coniugum pacua ferè. Sen. Med. 4.

Felix coniugr. Quid. 9. Metam.

Adultera coniux. Ouid. 3 Amor. eleg. 4.

Antiquus. Virg. 4. Æneid. Id est aut prior aut charus. Seruius.

Aurea Pen. Virg. 2. Æneid.

Boni. Catull. epithalamio.

Charissimus. Ouid 11. Metam.

Charissima. Stat. 3. Sylu. 5.

Debita. Id est promissa & sponsa. Quid. epist. 7.

-quondam sibi debita coniux.

Rege digna. Sen. Hercfur. 6.

Dulcis. Virg. 2. Æneid.

Effæna. Sen. Medea, 2.

Egregia. Virg. 6. Æneid.

Fida. Horat. 1. epist.

Fidelis. Quid. in Ibin.

Fidissimus. Valer. lib. 8. Argonaut.

Fœcunda. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Impetiosa. Quid. in Ibin.

Infamis. Sen. Medea, 7.

Irrequieta. Sil. lib. 3.

Iusta coniux, Legitima. Sen. Octau. 4.

Legitima. Quid. 10. Metam.

Lepidissima. Catul. epigr. 73.

Leuis. Sen. Here. Oeth. 4.

Lignea, dicitur à Catullo epigr. 20, quæ corpore est aridò & ficco ob famem,

Est pulchre tibi cum tuo parente,

Et eum coniuge lignea parentis, &c.

Noua. Sen. Octau. 6.

Domina cupida coniugis nuil. Catul. epith. 7.

Optata. Stat. 1. Sylu. 2.

Orbatus coniux dicitur, cui mortua est vxor. Stat. 5. Sylu. 2.

Perfida coniux, atque impos sui amore cæco. Sen. Agam. 3.

Pia. Sen. Troad. 6.

Prisiinus. Virgilius 6. Æneidos. Id est prior, quod difficile inuenitur, inquit Seruius. Nam de hoc sermone quærit & Probus, & alij.

Pudica. Horat. 3. Carm. ode 5.

Rarissima. Stat. 5. Sylu. 1.

Regia

Regia, Regina. Virg. 7. Æneid.
Ruitæa. Ouid. epist. 1.
Sanctæ coniugis iorua. Sen. Troad. 6.
Scelestus. Sen. Oct. 4.
Teorea. Horat. 1. Carm. ode 1.
Auertere feofus fanus coniugis. Virg. 8. ecloga,
Coniugis vt magneis fanus auerterc faeris
Experiar fenfus. Sanos fenfus Scruius exponit non amantes, vnde contrà amantes infanos vocamus.
Captus alia coniuge. Ouid. epist. 2.
Derectam coniuge effe, Maritum amiiffe. Virg. 3. Æncidos,
Heu quis te eafus deiectam coniuge tanto Excipit?
In coniugis gremium defcendere. Virg. 2. Georgicorum,
Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther
Coniugis in gremium lætæ defcendit, & omnes
Magnus alit magno commiftus corpore fœtus. Dicit verno tempore effe pluuias, quibus fœcundatur terra ac omnia oafcuntur, vt ex ponit Seruius.
Amata Iuuenalis fat. 10.
Dotata. Ouid. 2. de Remed. amor.
Furens feftinâque. Valer. lib. 2. Argon.
Inuifa. Sen. Oct. 2. 8.
Prætendere tædas coutugis, Animom ad coniugium applicare. Virgil. 4. Æneid.
Viduata tædis coniux ardet. Sen. Med 8.

Coniungo, coniongis, coniunxi, coniunctum ἐπιζεύγνυμι, συνάπτω, coniungere, Copulare: A iugo deductum verbum. vt, Conungere boues ferui, apud Catonem, cap. 138.
Calamos cera coniungere. Virg. 2. eclog,
Pan primus calamos cera coniungere plures Inftituit.
Dextras. Virg. 1. Æcoidos,
Lætitiâque metuque audi coniungere dextras Ardebant.
Dextram dextræ. Ouid. 8. Metam.
Manus alicuius. Tibul. lib. 1. eleg 6.
Aliquot prouinciæ vno imperio coniunctæ. Cicero de Prouinciis Consul. Galliæ duæ quas hoc tempore vno imperio videmus effe coniunctas.
Coniuncti inter fe atque implicati. Vide IMPERCO.
Capere fœtum & coniungere. Virg. 5. Æneidos,
Hunc eape conflisi foetum & coniunge voluptem.
In negotio fit. Cic. pro Qu. Rofcio Comœd. Sociom fallere, qui fe in negotio coniunxit.
Conciliare & coniungere. Cic. Pompeio. lib. 5. 7. Illud non dubito, quin, fi te mea erga te ftudia parum mihi adiunxerint, Refpub. nos inter nos conciliatura, coniunctúrâque fit.
Amicitias. Cic. pro Cluent. Quantam vim habeat ad coniungendas amicitias ftudiorum ac naturæ fimilitudo.
Amor fœderet coniungat inamicos. Catul. Argonaut.
Amantes duabus. Ouid. 1. de Art. lib. 2. eleg. 20.
Amor primeps eft ad beneuolentiam coniungendam. Cicero de Amicit.
Coniungere domum coniugio & ſtirpe. Cic. 5. de Finib.
Coniungere fibi fœminam matrimonio. Liu. 9. bel. Pun.
Coniungere coonubia, pro Matrimonio iungere. Cic. 1. de Orat.
Fœdere aliquibus coniungi. Virgil. 10. Æneid.
Coniungi hofpitio & amicitia. Cic. ad Qu. fratrib. 1. 1.
Hooorem aliquorum. Cic. 14. Philipp. Æquum eſt enim militum, alium præferri, hunorem coniungi.
Coniungere dauino iugitur. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 13. Cui me cum ſtudia communia, benchcia paterna, tuáque iam antè coniunxerantum, &c.
Caſtris fe coniungere. Claud. 1. in Ruffin.
Æras hunc mihi coniungit ſtudiis communibus. Claudian. in præfatione epithal. Palladij.
Homo alieui fidiſſima gratia coniunctus. Cic. pro Miloce.
Propinquuitate aique oatura alicui coniunctum eſſe. Cicero de Amicit.
Eiuſdem linguæ ſocietate coniunctum alicui eſſe. Cic. 3. de Orat.
Non ſolùm perpetua ſocietate atque amicitia, verumetiam cognatione alicui coniunctum eſſe. Cic. 6. Verr.
Coniuncta virtuti fortuna. Cic. de Senect.
Philoſophia oratori coniuncta maximè. Cic. 3. de Orat.
Coniuncta aique communia ſcelera alieui cum aliquo. Cicero pro Sextio.
Coniungere cum. Cic. pro Fonteio, Cum his vos teſtibus veſtram religionem coniungetis?
Somnos cum aliquo. Catul. in Argonaut.
Coniungere ſe cum aliquo dicitur ſponſa, Hoc eſt nubere. Ouidius epiſt. 20.
Cauſa tua coniuncta cum clariſſimis viris. Cic. in Vatinium, In quo certè tibi iam dicere non licebit, cum clariſſimis viris cauſam tuam eſſe coniunctam.
Coniungere imperij dedecus cum probo priuato. Cic. de Senect.
Coniuncta & ſociata cum altera. Cic. de Amicit.
Hominem eſſe coniunctum cum hominibus humana quadam ſocietate. Cic. 1. Acad.
Coniunctum conſilium cum alterius conſilio. Cic. In quo non ſit coniunctum conſilium cum tuo. Id eſt ſi in aliquo diſſentimus.
Coniuncta mihi eura de Repub. cum illo. Cic. de Amicit.
Vita roſtra maximè diſiuncta à cupiditate, & cum officio coniuncta Cic. pro Roſc. Amer.
Saluetm alicuius cum communi ſalute. Cicero poſt Reditum, Nuuquam dubitaſſis meam ſalutem cum commoni ſalute coniungere.
Coniungere aliqoem cum alterius laude. Cic. in Piſonem, Quem ego cuem meo iudicio eum deorum immortalium laude coiungo.

Ætate coniunctus. Cic. de Claris Orat. Itaque cum Horteſio mihi magis arbitrabar rem eſſe, quòd & dicendi ardore eram propior & ætate coniunctior.
Vſu cum aliquo coniuogi. Cic. de Amic.
Coniuncta oſtenis cum Populo Romano ciuitas. Cic. 4. Verr.
¶ Coniungere, pro Commiscere inter ſe, et
Bellum cooiungere. Cic. pro Lege Manilia, Quanoè illud bellum futurum putetis, quod coniungant Reges potentiſſimi.
Matrem coniungere & duplicare aetes. Silius lib. 15.
Coiungere nationes. Cæſar 3. bel. Gal. Nc ex his nationibus auxilia in Galliam mittantur, ne tantæ nationes coniungantur.
Vires. Valer. Flac. lib. 6. 15.
-nobis Argoa parabas
Scilicet auxilia, & tantas coniungere vires.

Coniunctus, Participium ἐνωμένος, συνημμένος. Vt, Homines beneuolentia coniuncti. Cic. de Amicit.
Summa miſeria, ſummo dedecore coniuncta Cic. 3. Philipp.
Puella digno coniuncta viro. Virg. 8. eclog.
Coniuncti ſententia deerneret. Cicero 6. Verr. Poſtea decernitur, ne non vanè, ſed propè coniunctis ſententiis, vt laudatio quæ C. Verri dereta eſſet, tolleretur. Id eſt omnibus fruteotis.
Tempus coniunctum, hoc eſt inſequens. Quioti. lib. 7. cap. 3.
Dicendi vis egregia, ſumma ſeſtinatio & venuſtate coniuncta. Cic. de Orat.
Coniuncta multis vitiis vita. Cic. in Verrem, Quæ eſt enim tanta facultas & dicenda copia, quæ iſtius viam tot vitiis, flagitiſque coniunctam aliqua ex parte defendere poſſit?
Vitis vino coniuncta marito. Catul. in Carmine nuptiali.

Coniunctus, ἐνωμένος. Nomen ex participio. Planeus ad Ciceronem, lib. 10. 14. Sed primùm quod ita mentes iudicabam; deinde quòd ad omnes caſus coniunctiores Reipub. eſſe volebam. Id eſt magis ami cos Reipub.
Coniunctior illo nemo mihi eſt. Ouid. 15. Metam.
Vir coniunctiſſimus aique amantiſſimus. Cic. de Amicit.
Coniunctiſſimi inter ſe. Cic. de Amic. Tum etiam tum iis & inter ſe coniunctiſſimus fuiſſe M. Curium & T. Coruncanium memoriæ prodium eſt. Hoc eſt amiciſſimos fuiſſe inter ſe.
Par amicitiæ coniunctiſſimum. Cic. pro Domo, Quod enim par amicitiæ Conſularis fuit vnquam io hac ciuitate coniunctius, quàm fuimus inter nos ego & Cn. Pompeius?
Concordia coniunctiſſimâ alieui eſſe. Cic. pro Cluent. Equites ordini Senatorio dignitate proximos, concordia coniunctiſſimos eſſe cupiunt.
Coniuncti re apud Iuriſconſ. videntur hæredes, vel legatarij, vel vſufructuarij, quum ex re ipſa, nó ex verbis appareat eos iungi ad cómunicandum, partibus ex tuntur ſu ſtimandis. L. coniuncti. D. de leg. 3. Coniuncti verbis, non etiam re, cenſentur ita, Titio & Seio æquis partibus fundum Tuſculanum do, lego. Coniuncti re & verbis tanti, quos & nominum & rei complexus iungit. ve, Lucio & Seio fundum Sempronianum do, lego. I. Triplici modo. D. de verb ſignif.

Coniunctio, Verbale ἕνωσις, συμπλοκή, σύνδεσμος, hiatus. Plin. lib. 15. cap. 29. Ideo cum electa, quoniam coniunctioni & huic arbori Venus præeſt.
Coniunctio, confuſióque virtutum, tamen à philoſophis ratione quadam diſtinguitur. Cic. 5. de Finib.
Coniunctio & Diſiunctio, contraria. Cic. 4. Acad.
Negationes coniunctionum. Cic. de Fato. Si Chaldæi ita loquentur, vt negationes iofimiarum coniunctionum potius, quàm infinita connexa ponant, &c.
¶ Coniunctio, pro mutua amicitia & concordia. Cic. ad Brutom, lib. 11. 15, Coniunctio tua cum collega, concordiaque veſtra quæ litera communibus declarata eſt.
Amicitiæ coniunctionſique neceſſiudo. Cic. de Amic.
Societas coniunctionis humanæ. Cic. 5. de Finib.
Affinitatis. Cic. pro Cluent.
Beneoolentiæ. Cic. de Amic.
Sanguinis coniunctio & beneuolentia deuincit charitate homines. Cic. 1. Offic.
Coniunctio & familiaritas. Cic. 14. Philipp.
A coniunctioce auocare. Cic. Pompeium à Cæſaris coniunctioce auocarem.
Conciliare. Vide CONCILIO.
De coniunctione immiouere. Cic. Famil. 5, Aliquid de coniunctione imminuum eſſe oſtendere.
Coniunctionem dirimere. Cic. lib. 5. Fam. epiſt.
Coniunctionem perfringere, labefactare. Cicero orat. vltima in Catilioam.
Coniunctio & coofpiratio. Cic. pro Domo, Hanc noſtram coniunctionem, hauc conſpirationem in Repub. bene gerenda, hanc iucundiſſimam vitæ atque officiorum omnium ſocietatem, cerri homines ſictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.
Conuenientia & coniunctio naturæ, quam vocat κοινωνίαν, quòd cuique res conueniat. Cic. 2. de Diuinat.
Neceſſiudo & coniunctio paterna. Cic. 13. Philipp. Hanc mihi diſſpationem pro patera neceſſiudine & coniunctione depoſco.
Humanum inter homines coniunctio & quaſi quædam ſocietas & communicatio vtilitatum. Cic. 5. de Finib.
Inoffenſa, atque indubitata literarum inter ſe coniunctio. Quinti. lib. 1. cap. 1.

Coniunctè, Aduerbium ἑνωμενῶς. Cic. 2. de Orat. Et ſi coniunctè ſit eiaum, & adiuncta ſint alia, iudicetn recèoe adiuncta fiut, & veràne ſumma ſit vniuſcuiuſque rationis.
Coniunctè amare. Plin. Iun. lib. 6. epiſt. 8. Huius eſt hæres maximus ouſter, quem & ipſe amo, ſed coniunctius tu.
Cooiunctiſſimè verſari ſumus. Cic. de Claris Orat.

¶ Coniunctissimè & amantissimè eum aliquo viuere. Cic.de Amic. Sic Cornelius Nepos in vita Attici.

Coniunctim, Simul: ter adueribium ⟨ συναθρόως, ⟩ Liu.6 ab vrbe. Cæsar 6.bel.Gal. Huius omnis pecuniæ coniunctim ratio habetur, frugiferæque seruantur.

Coniunctim & Separatim, opposita. Paulus in l.Si pluribus.D.de leg.1. Vtitur & Celsus in l.Et proculo.D.de leg.3.

Conjunx. Conjugus, Vide CONIVGO.

Conjuola,3, Oceulta. Festus.

Coniuro, coniuras, pen.prod. ⟨ συωμοτῶ, συωμόσω, ⟩ coniurare, Simul iurare,& alterum alteri promittere fidem. Virg.8.Æneidos,

-simul omne tumultu

Coniurat trepido Latium. Vbi Seruius, Nota de re bona coniurationem dici posse. Nam coniuratio ἀπὸ μωσῶν est.

Coniurat amicæ dixit Horatius.

Coniurant inter se. Plaut.Merc.9, Inter nos coniuraumus, ego cum illo, & ille mecum.

¶ Coniurare, pro Iurare. Gellius, Age malitiam saltem defende, tu verbis coneepuis coniurasti feiens, feienti animo uso.

¶ Coniurare, etiam confpirare est, Id est In alieuius perniciem iurare. Cic.ad Atticum, lib.2, Coniurasse mallem, quàm restituisse coniurationi. Aeron in Horatium, lib.1. Carm.ode 15, Inter Coniurare & Consipirare hoc interest, quòd Consipirare interdum bonorum est, Coniurare malorum. Vide Vallam lib.5.cap.21.

Coniurare de interficiendo aliquo. Cic.pro Milone.

In arma. Lucan.lib.2.

In ruinas uostras coniurauere forores. Claud.2.de Rapt.Pros.

Coniurare contra aliquem. Cic.pro Sylla, Catilina contra Rempubl.coniurauit. Cæsar 2.bell.Gall. Neque se eũ reliquis Belgis consensisse: neque contra populum Rom.coniurasse.

Contra Tonantem coniurant futæ. Claud.1.de Rapt. Pros

Coniuratus, pen.prod.Participiũ ⟨ συωμοτὸς ⟩ Qui coniurauit. vt, Agmina coniurata. Ouid.7. Metam.

Arma coniurata monstrauit. Ouid.15.Metam.

Coniuratus eum infinitiuo. vt,

Fratres coniurati cælũ rescindere. Virg.1. Georg. Othũ & Ephialtem dicit (vt ait Seruius) qui fuerunt filij Neptuni, & nouem digitis singulis crescebant membibus, qua freti altitudine cælum voluerunt euertere: sed condi: sunt fagitos Apollinis & Dianæ.

Græcia ciduata rumpere nupcias Pandis. Horat.1.Carm.ode 15.

Socij coniurati. Claud.2.in Eutrop.in præf.

Venti coniurati. Claud.6.Paneg.

¶ Interdum coniungitur eum genitiuo: vt, Coniuratus Getarum, Qui eum Getis conspirauit. Claud.1.in Ruf.

-tunc proditor ille

Impius imperij, coniuratisque Getarum

Dilulit instantes, eluso principe, pondera, gas.

Coniurati, coniuratorum ⟨ συωμοτῶν ⟩ Qui inter se coniurauerunt. Cic. in Catil. Ego quanta manus est coniuratorum, quam videtis esse permagnam, tantam me inimicorum multitudinem suscepisse video. Sic pro Fonteio.

¶ Coniurati, Militum genus. Liu.lib.45.ab Vrbe, Vt Consul quos præter milites sociósque nauales coniuratos haberet, dimittere. Cæterùm qui tirt his, fic expleat Turnebus: Vr coniurationem vocare solebant genus quoddam militiæ à sacramento diuersum: ita à militibus feruatur. Liuius coniuratos, vt milites sint, qui sacramento dixerunt: coniurati, qui vna iurarunt simul, non singuli sacramento dixerunt. Quibus quia iustum militiæ sacramentum deerat, proinde nec iusti milites censebantur. Hactenus ille in hanc locum Liuij.

Conigratio, Verbale ⟨ συωμοσία. ⟩ Terent. Heey. 2. t,

Prò deum atque hominum fidem, quod hoc genus est? quæ haec coniuratio? Cic.2.de Diuinat. Mirabile autem illud, quòd eo ipso tempore quo fieret iudicium cõiurationis in Senatu, signum louis bicnnio postquam erat locatum, in Capitolio collocabatur.

Aduka coniuratio. In ADOLEO.

Manifestus coniurationis. Tacit.lib.15.

Clandestinæ coniurationes. Liu. Decad.4. lib.9, Consulibus amborus quæstio de clandestinis coniurationibus decreta est.

Cœpta simul, & aucta. Tacit.lib.15.

Cœpta, adulta, & reuicta. Tacit.lib.15.

Impia. Liu.Decad.4.lib.9.

Multa inter patrem, filiúmque coniurationis scientia fingitur. Tacit.lib.16.

Nefanda in omne facinus ac libidinem. Liu.Decad.4.lib.9.

Deprehendere & inuenire coniurationem. Cic.3.Catil. Vt nullum in priuata domo factum vnquam sit tam palàm inuentum, quàm haec tanta in Rempub coniuratio manifestò inuenta atque deprehensa est.

Faeere. Cic.in Catil. Vos omnes factam esse apertè coniurationem contra Rempub. videritis.

Existosam habere. Cic. Catil.4, Sed hanc tantam, tam exitiosam haberi coniurationem à ciuibus, nunquam putaui.

Integrum esse à coniuratione. Rhenanus in castigat.in Taeitum, lib.15.

Prodere coniurationem alicui. Tacit.lib.16.

Coniuratio, Militiæ genus, Vide suprà, Coniurati, Militum, &c.

Conjux, Vide CONIVGO.

Coniza, Vide CONYZA.

Conlatio, conlatras, pen.corr. ⟨ συωναγωγὴ ⟩ conlatrare. Sen. de Vita beata, Siquis ex his qui philosophiam colarant, quod solent direre, Cur ergo melius loqueris quàm vius? Id est qui philosophiæ detrahunt & obtrectant.

Conlaxo, conlaxas, conlaxare, Idem quod simplex Laxo. Lucret. libro 6,

-quia nimirum facilè omnia circum

Conlaxat, rarèque facit lateramina vasa, &c.

Conlido, Vide COLLIDO.

Connato, connatas, penultima correpta ⟨ συναύξομαι ⟩ connatare, Simul natare.

Connatant nobiscum, dixit Plaut. per transtationẽ. pro Riualis est.

Connecto, connectis, connexui, connexum ⟨ συμπλέκω, συνείρω ⟩ connectere, Simul nectere. Plin.lib.16.cap.40, Rates verò connectiqua draginta sestertiis pleraque.

Aliquid inexplicabili serie connectere. Quint.lib.5.cap.14.

Fides, fcalæque. Tacit.lib.19.

Tempora laure. Valer.lib.4. Argonaut.

Vestem connrctere, Id est cingere. Claud.1.in Ruff.

Illa vbi cæruleo vestes connexuit angue

Nodauique adamante comas, &c.

Connectere cum. Cicero 1.de Finib. A micitia cum voluptate connectitur.

Connectere alicui rei aliquid. Cic.in Pisonem, Persequere connexos his funeribus dies.

Connectere aliam infaniam. Plin.lib.36.cap.15, Aufert animum, & à destinato itinere digredi cogit contemplatio tam prodigæ mentis, aliámque connecti maiorem insaniam.

Connectuntur Adiabenis Caduri, præfluente Tigri. Plin. lib.6. cap.15, Adiabenis conneẽduntur Caduri quondam dicti, nunc Cordueni, præfluente Tigri.

Connexo visu. Plin.lib.2.cap.28, His causis connexo visu & earum quæ cælo continentur.

¶ Connectere, pro Orationem perpetuam cõcatenare dixit Quintilli.lib.5, Nunnulli certa sibi initia, prius quàm sensum inuenerint, destinant: eáque clare fieri diúque meditati, desperata conentiendi faeultate deserunt.

Connexus, Participium ⟨ συμπεπλεγμένος, ⟩ Cic.2. de Nat.deor.Inde sides leuiter posita, connexáque videtur.

Amore magno connexus alicui. Stat.1. Achill.

Pedibus connexæ apes. Virgil.4. Georgicorum,

Aut illæ pedibus connexæ ad limina pendent. Vbi Seruius, Hinc multi dictas apes volunt, quòd se pedibus inuicem teneant: licet erebrior sit illa opinio, quòd sine pedibus primò esse dicuntur. vt, Truncá pedum primó.

Crines connexi. Propert.lib.2.eleg.5.

Nodi. Ouid.13. Metam.

Rami. Lucan.lib.3.

Subtiliter connexæ res. Lucret.lib.3.

Connexum & aptum. Cicero in Partit. Sic inter se sunt pleraque conuexa & apta.

Connexus, huius connexus ⟨ συμπλοκὴ. ⟩ Lucret.lib.2,

-differre neeesse est

Interualla, vias, connexus, pondera, plagas.

Connexu corpus adhæret. Lucret.lib.3.

Connexio, connexi ⟨ συζυγία, ⟩ pro connexa conclusione. Cic.4.Acad. Ipsa enim ratio connexi, quum concesseris superius, cogit inferius conedere. vt, Si sol lucet, dies est: At sol lucet. Dies igitur est.

Connexio, Verbale ⟨ συμπλοκὴ, συμπλέκω ⟩

¶ Connexio, pro Conclusione, apud Quintil.lib.5.cap.14.

Connexiuus, pen.prod. ⟨ συμπλεκτικὸς ⟩ adiectiuum. vt, Connexiua conclusio, pro copulatiua, apud Gellium lib.10.cap.8.9.

Connisor, pen.prod. connixi, connixus, cõnixus vel connisus fum ⟨ συνερείδω. ⟩ connixi, Simul vel rehementer niti, & dare operam. Cic.5.de Finib. Quum autem paulum firmitatis accessens, & animo vruntur, & sensibus, conninturque vt esse erigant.

Ad aliquem conuincendum conniti. Tacit.lib.15.

Contra conniti. Cic.1.de Diuin. De arietc.

Conuinus omnibus copiis Ancus aciem primam vicit. Liuius 1. ab Vrbe.

Conniti virtute in aliquem locum. Cæsar 1.bel.Ciuil. Etsi deiectis atque inferioribus locis consisterat, tamen in summum iugum virtute conntitur. Id est ascendit.

Conniti animo, & labore contendere. Cic.3.Offic. Quare quantum conniti animo potes, quantum labore contendere, si discendi labor est, potius quàm voluptas: tantum fac, re efficias, &c.

Vno animo conniti. Liu.9.ab Vrbe.

¶ Conniti ⟨ ἐπιστηρίζεσθαι ⟩ pro Eniti & pærere. Virg.eclog.1, Hic inter densas corylos modò nanque gemellos

Spem gregis, ah silice in nuda connixa reliquit.

Dextra sublata connixus. Virgilius 5.Æneid. Vbi de Cassandra loquitur.

Vix humeris connixi ferebant, &c. Virg.5.Æneid.

Toto corpore connixus. Virg.9.Æneid.

In hastam. Sil.lib.10.

Aduersis hastis connixi incurrunt. Virg.11.Æneid.

Manibus connixus agere aut mouere aliquid. Claudian. de bello Gigan.

Hic iuga connixis manibus Panchæa coruscat.

Conniuco, conniues, pen.prod. vel connio, conniuis, conniui & connixi, conniciam ⟨ μύω, συμμύω, νυστάζω ⟩ conniuere, Dicuntur oculi quando claudunturvel aperuntur, authore Valla lib.4.cap.43. Nam Conniuet, est palpebras oculorum alternatim mouere. Plin. lib.10. cap.3, Halizetus tantum implumes etiamnum pullos suos pereuitens, subinde cogit aduersos intueri solis radios: & si conniuerem, humectanteínque animaducertit, præcipitat è nido velut adulterinum atque degenerem. Cic.1. Tusc. Quid meliusve, quàm in mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita conniuentem somno consopiri sempiternos?

Conniuere claustra ventris & stomachi dixit Gellius lib.17.cap. 15, pro Separi, claudi, & contrahi. De epiglottide loquitur, quam dicit conniuere vicissim & refugere, cáque operiri & protegi trachiam arteriam, nequid ex esca & potu inter edendum & bibendum incidat in illud animæ reciprocantis iter.

¶ Conniuere

¶ Conniuere in re aliqua, per translationem, Est quasi non videre quod videas, seu visum dissimulare, oculos claudere, patienter ferre. Cic. pro Cælio, Pro dij immortales, cur interdum in hominum scelestissimis maximis aut coniuentis, &c.
Virtus connixet sopita blandimentis. Cic. pro Cælio.
Pacem connixere oculis ferenis. Sil. lib. 7.
-tum compta comam, pacémque ferenis
Connixens oculis, ibat, &c. Videtur significare, pacem simulans gestu oculorum.

Coniurari, pen. prod. Particip. (*συνῳδὸν*) Cic. pro Milone, Quibus si non adiuuantibus, at conniuentibus certè profligare se posse Remp. eludece. Coniuentibus, Id est patientiam adhibentibus. Budæus.
Cóniocentibus oculis credendum est, suis nimis cum redemptom.
Vlpian. 4. in princip. D. de Manumiss. Id est dissimulasoret.
Oculi somno coniuentes. Cic. de Nat. deor. ¶ Huius contrarium est Inconniuens (*ἀσυμφώνως*) dicitur quæ, qui oculis est vigilantibus, & aliqua in re fixis suo mutatione. Gellius de Socrate, Inconniuens, immobilis io hisdem vestigijs perstabat.
Conniuentia , conniuentiæ (*συνῳδὸν*) Est patientiam accommodantium, ac videre se dissimulantium. Cic. Conniuentia procuratoris proconsulis in Lt. de Fundis & faltibus rei dominitæ , lib. 11. C. Quòd si venalis procuratorum conniuentia vt id deinceps tentetur admiserit, eos grauissimo iubemus fupplicio fubiacere.
Conniuentia & dissimulation. In Ivus aquæ, de Fundis rei priuatæ, & falsibus diuinæ domus , lib. 11. C. Vtus aquæ quæ fundorum nostrorum vtilitatibus seruiebat, plurimorum dicitur vsurpatione fublatus , idque procuratorum coonniuentia vel dissimulatione perfectum , vt agrorum fertilitas delituta , nullos fructus cultoribus præbet.

COMIVRES, Vide CONNITOR.

CONNO, connas (*συνῳδὸν*) connare, Simul nare, Proprie est piscium.

Connato , Verbale. Plaut. Connationis nostræ conscios. Id est quòd eandem adiremus muleterm. Spontinus.

Connubio, connubis, pen. prod. connubi, connuptum (*συνωσία*) connubere, Matrimonio iungi. Apol. Nec fecerim bus fque parentibus, puellari ætate connoppferamus.

Connubium (*συνωσίαν, γάμου*) Ius legitimi matrimonij, inquit Seruius. Cic. 1. Offic. Sequitur connubia & affinitates, ex quibus etiam plures propinquæ. Vlpian, autem tit. 5. Connubium, inquit, est vxoris iure ducendæ facultas.
Connubia Hymenzi. Virg. 4. Æneidos,
Per connubia nostra, per incæptos Hymenæos.
Tulsere ignes & cruelius æther Cóoubij. Virg. 4. Æneid. Vbi Seruius, Varro dicit, Aqua & ignis matru vsores accipiebant. Vide & hodie & faces præluenti, & aqua pelita per felicissimum porrum vel aliquam puellam de puro fonte, interest nuptiis, de qua nubentibus fo lent pedes lauari.
Parteeps connubij Regina Iono. Cic. Antequam iret in exil.
Connubia parium & plebis. Liu. 4. ab Vrbe.
Læta connubia. Caul. Argonaut.
Par. Catul in Carmioe nuptiali.
Promiscua. Liuius Decad. 1. lib. 4.
Seabile. Virg. 4. Æneid. Connubio iungam stabili, &c. De firmo certóque coniugio, nec diuortio fortasse vnquam dirimendo dicitur. Cicero in Antonium, Cotio re in matrimonio stabilita, & ferro locauit. Turnebus tamen ita appellasse veteres existimat, velut quodam omine stabilitatè & firmitatem matrimonio augurãres, quum præfertim nemo nuptias contrahat, nisi spe permanlioois & diuturnitatis.
Connubia cum finitimis. Liu. 1. ab Vrbe.
¶ Connubiom adipiscitur virgo. Catul. in Carmine nuptiali,
Quum par connubium maturo rempore adepta est
Cara viro magis. De virgine loquitur.
Celebrare connubium. Claud. epigr. 4.
Contungere. Vide CONIVNGO.
Desponsa. Catul. in Carmine nuptiali.
Dirimere. Liu. Decad. 1. lib. 4.
Donare munenibus connubia alicuius. Ouid. epist. 11.
Firmare. Catul. in Carmine nuptiali,
Qui desponsa tua firmes connubia flamma.
Fugere. Ouid. 14. Metam.
Inire. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.
Iungere. Virg. 1. Æneidos,
-Deioperam
Connubio iungam stabili, propriámque dicabo.
Morari in connubio naiæ thalamóque. Virg. 7. Æneid.
Connubis, arui que nouis operara iuuentus. Virgil. 3. Æneid. Id est (ait Seruius) perfecti facentia propter coonubia & nouas sedes, qua apod veteres neque vxor duci, neque ager aran sine sacrificijs peracta poterat.
Petere connubia alicuius. Virg. 4. Æncid.
Connubio permista Troglodytas Æthopia. Plinius libro 12. cap. 19. Cinnamum nascitur in Æthiopia Troglodytas connubio permista.
Repellere connubia alicuius. Virg. 4 Æneid.
Sancire. Claod. epigr. 46.
Seruare alicuius. Virgilius 3. Æneid. Id est tenere, ait Seruius, vt, Et nunc seruat honos sedem tuus, ossáque nomen.
Sociare connubia. Virg. 7. Æneidos,
Ne pete connubiis natam sociare Latinis.
Subire connubia barbara. Claud. de bello Gild. Nobere barbaris.
Vtare. Sen. Hippol. 2. Id est cælibem vitam agere.

Connubium, NVM syllabam natura longam habet ab eo quod est nubere vt Virg. 4. Æneidos,
-connubia nostra
Reppulit. Sed alio loco meeti causa corripoit Virgil. lib. 4, Connubio iungam stabili. Ex Seruio.

Connubialis, & hoc connubiale (*συζυγικὸς*) Adicti. vt.
Carmen connobiale, Epithalamium. Claud. 7. Paoeg.
Vincla connubialia. Stat. 5. Thebaid.

Connitido, connidas, pen. prod. (*συνῳδὸν*) connudare. Plin. lib. 18. cap. 7. Iam primum abigi grandiores turbioésque, contra fulgura ipsa in mensc connudata, sic aucru violentiam cæli.

Conoides, Vide CONVS.

CONONIENSES, apud Plin. lib. 3. cap. 4, Gallix Narboneusis populi sunt, Aquitaniæ conermini.

CONON, huius Cononis, pen. prod. (*κόνων*) Dux Athenicnsis, acceptæ cladis a Lysandro Lacedæmonio dolore, sponte abiit in exilium ad Artaxerxem Persarum regem, in Cyprum, cuius auxilio libertatem patriam restituit, qui prius seruitutem attulerat. Author Plutarchus & Demosthenes in oratione ad Leptinem. Propert. lib. 4.
-& à prouxo ducta Conone domus. De hoc intellexisse Virgilium author est Seruius eclog. 3.
In medio duo signa, Conon: & quis foit alter? Fuit & alter etuslem nominis Mathematicus, quem Catullus in elegia quadam introduxit.

CONOPAS (*κανώπας*) Minimæ staturæ nanus fuit, dunrum pedum & palmi altitudine, quod Iulia Augusti neptis in deliciis habuit. Author Plin. lib. 7. cap. 16.

CONOPE, es (*κώνωψ*) Acarnaniæ vrbs est, trste Stephan. cuius incolæ Conopæi dicuntur & Conopitæ.

Conopeum, huius cunopei, pen. prod. (*κωνωπεῖον*) Tentorium seu velum. & papilio ille lueus vel laneus seo bombycinus, qui thoro circundatur ad arcendos culices, vt ait Valla in Raudeusem : quo mas me vtuntur Alexandrini, quòd ex Nilo culices confluant, quos Cinici *ὠνώπας* dicunt. Iuuenal. Sat. 6,
Vtrestudinee tibi Leutule conopeo. Testudinee, Id est in morte testudinis, seu camerze incuruatæ. *fault en vostre.* Versus est spondaicus. Dicitur & Conopeum, vel Conopium, pen. corr. Horat. Epod. 9,
Iudeeque signa turpe militaria Sol adpicit conopeum. Propert. libro 3,
Fœdâque Tarpeio conopia teodere saxo.

CONOPION (*κωνώπιον*) Oppidum fuit ad Mxotim, vbi lupos pisces aiunt prædæ parte conductus, piscatorum rena asseruare: mei cede vero fraudatos, retia & prædam populari. Author Stephan.

CONOPON DIARASTS (*κωνωπεῖον διάστασις*) Insula est iuxta quartum Istri ostium, quod Pseudostoma appellatur. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Conor, conaris, conatus sum (*πειρῶμαι, κοπιῶ*) conari, Leuius est quam facere, authore Donato. Est enim nus & dare operã vt aliquid fat. Terent. And. 5. 5.
-tum autem hoc nitor.
Ne defetas fr. p. hem, cgõe ilue conari queam?
Scio quid conére. Terent. And. 4. 2.
Conari manibus, pedibus. Terent. And. 5. 4.
Ego Pamphilè hoc tibi pro feruitee fero,
Conari manibus pridibus, noctéque & dies
Capitis periculum adire, dum prosim tibi.
Occulè aliquid conari. Cic. pro Deiotaro.
Perdiè aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Aliquid per fe conari, & quarere. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Frustra. Virg. 9. Æneid.
Conari aliquid fallaciæ in re aliqua, quo fiat minus. Terentius And. 1. 2.
Magnum opus & arduum. Cic. in Orat.
Spe in aliquorum quam habemi in aliqua re posstam, vi extorquere conari. Cic. 1. Verr.
Conari alicui obuiam. Terenr. Phorm. 1. 2.
¶ Conari, cum infinitiuo. Cic 2. de Orat. Poctas omnino quasi aliena quadam lingua loquutos nun conor attingere.

Conatus, huius conatus, pen. prod. (*πόθος, ὁρμὴ, βούλημα.*) Cic. 2. de Nat. deor. Dedit autem eadé natura belua & fensum & appetitum, vt altero conatum haberent ad naturales passus capessendos, altero secernerent, effiere à saluatibus.
Primos cuiusque operis conatus. Quintl. lib. 1. cap. 10.
Conatus & apparatus alicuius gratus. Cic. Planco, lib. 10. 10.
Genero si conatus. Quintl. lib. 2. cap. 4.
Impetus & conatos. Cic. pro Sylla.
Capri conatus frustra. In CAPIO.
Comprimec. Vide COMPRIMO.
Conatum longius petere. Quintl. lib. 10. cap. 3.
Conatus contra aliquem. Cic. 2. in Catil. Cuius ego non modò fatum sed inceptum vilum conatúmve contra patriam deprehédero.
Magno conatu studióque agere aliquid. Cic. pro Quintio.
Nudis conatibus hastam vibrabat. Sil. lib. 13.
Infringere conatus adúersarionum. Vide INFRINGO.
Obstare conatibus alicuius. Quintil. de Remed. amor.
Omnes alicuius motus, conatúsque prohibere. Cic. 2. in Catil.
Sedare conatum fuum. Cic. de Claris Orac. Populi ingeti pulsus iniuria, fe ad hostes contulit, conatúmque iracundiæ fuæ morte sedauit. De Coriolano.

Conatus, conati, pen. prod. n. gen. Idem. Patere. lib. 2, Cn. Pompeius XXVII. annos natus, priuatis vtopibus, ita consiliis magna ausus, magnificéque conata executus, ad restituendam dignitatem patriæ firmum contraxit exercitum.

Conamen, penultima producta, huius conaminis, penolt. corr. (*σπόρος.*) Ouid. 4. Fastorum,
Dixit, & exiguo fumem conamine traxit.
Alarum conamen perditor. Lucret. lib. 6.
Mobile conamen. Lucan. lib. 4,
Dum dolor eft ictûsque recens, & mobile neouis
Conamen calidus præbet eruor. Id est agile, & motu facile.

Valudum.Sil.lib.5,
Et fragilis valido conamine foluitur enfis.
Conamen fumere ab aliquo. Ouid.4.Metam.
Magno conamine aliquid agere. Ouid.3 Metam.
Primæ pugnæ conamine contufo,fractifque cœptis.Sil.lib.1.

Conamentum,conamenti { γνησίωμα.} Plin.lib.19.cap.2. de Sparto loquens,Ad reliquos vſus laboriofe cuelliur,ocreatis cruribus, manibufque tectis maniculs,conuoluntur oſſes ligneiſve conamentis.Hoc eſt, vt opinor,adumentis & foleimentis ligneis.

Conos,Placentæ genus eſt apud Athenæum, quæ ex vuis ficbæ paſſis & amygdalis.Vide Cæl.Rhodig.lib.9.cap.16.

Conquadrare { συμτετράγωνίζειν.} Colum.lib.8.cap.3.Ea pernicies vt euitetur,petricæ dolantur in quadrum , ut teres lautus earum ſuperiſtiens ne volutrem non recipiat: conquadratæ deinde ſortans duobus aduerſis parietibus induuntur,ita,&c.

Conquaſſare { συσσείειν.} Caro cap.52 , Qualum incidito ex vna parte perpetuum. Si vero calix erit, conquaſſato : cum eo quato , aut calice in ſerobem ponito.

Corpus conquaſſatum Lucret.lib.3.

¶ Conquaſſare nanoues,per trauſtationem,pro Vaſtare, & conterere.Cic.pro Sextio , Enam exteras nationes illius annt furore conquaſſatas videbamus.

Conquaſſata terræ motibus Apulia. Cic.t. de Diuinat. Delata etiã ad Senatum labes agri Priuernatis , quum ad infinitam altitudinem terra deſediſſet , Apuliæque maximis terræ motibus conquaſſata eſſet.

Mens,& omnis poteſtas animæ conquaſſatur, Id eſt diſſipatur.Lucret.lib.3.

Conquaſſatio,Verbale { συσσείσμος.} Cic.4 Tuſcul.Itaque illa duo,mor bus & ægrotatio , ex totius valetudinis corporis conquaſſatione & perturbatione gignuntur.

Conquerror,pen.corr.conquerreris, conqueſtus ſum { μύρομαι.} conqueri , Compoſitum à Querror , eiuſdem eſt cum ſimplici ſuo ſignificationis.

Deplorare & conqueri de re aliqua. Cic 5. Verr. Tanta vis erat in turnarum, vt homines quidam perpeti , quam non deſiſtui praunare & inturiis deplorare & conqueri mallent.

Conqueri fortunam aduerſam,non lamentari decet. Cic.1. Tuſc. Nequicquam conqueri auris ingratis. Catul.Argonautica.

Sed quid ego ignaris nequicquam conqueror auris
Externata malo?

Conqueritur tibi.Sil.lib.8.

Conqueri aliquid. Liut.ab.Vrbe , Sextus filius eius qui minimus ex tribus erat, transfugit ex compoſito Gabios,patris in ſe fauitiam conquerens.

Libidines,vim,contumelias alicuius. Cic.6.Verr.

Fallacia verba alicuius conqueri. Tibul.lib.2 eleg.7.

Conqueritur mecum multer fortunas ſuas.Plaut.Mil.4.

Multa conqueſtus,&c.Ouid.4.Metam.

Conqueri de.Sueton.in Auguſto,Tiberio quoque de eadem re ſedulo volentius apud ſe per epiſtolam conquerenti,ita reſcripſit.

Deſtruatta alicuius cum aliquo conqueri. Cic.Metel.lib.5.2. Satis habebas nihil me etiam tecum de tui fratris iniuria conqueri.

Conqueri pro. Cicero pro Sextio , Nihil ab eo prætermiſum eſt, quod aut pro Repub. conquerendum fuit,aut pro reo diſputandum.

Conqueſtus , huius conqueſtus { μυρμός.} Verbal e.Liu 8.ab Vrbe, Tum libera conqueſtu coortæ voces ſunt.

Conqueſtio. { μόμος.} Aliud verbale Cic.ad Qu.frat.lib.1.1, Vbi mullum auxilium,nulla conqueſtio.

Conqueſtionem exprimere. Plin.lib.10.cap.23. Hinc volantium illa conqueſtio labore expreſſa, Id eſt velut exorta.

Conquieſco,conquieſcis,conquieui , conquietum { ἡσυχάζω} conquiſcere , Idem quod Quieſcere. Cic. 5. de Finib. Videmus igitur vt conquieſcere ne infantes quidem poſſint.

Ab armis conquieſcere. Cicero pro Milone , Si denique Italia à delectu , vrbs ab armis fine Milonis clade nunquam eſſet conquieturta.

Conquieſcere ab execrationibus. Plin.in Paneg.Quare ego te Cæſar munet ibus omnibus rois,omnibus cõpara,multis anteponо,&c. nullum eſſe tempus , quo funeſtorum principum manes a poſteronum execrationibus conquieſcant. Id eſt perpetuò poſteri eos execrabuntur.

Conquieſcere à re aliqua. Cic.pro Corn.Balbo, Qui tantum potuit impertire huic ſtudio temporis , quitum ipſe à pueritia vſque ad hanc ætatem à continuis bellis & victoriis conquieuit.

Conquieſcere ad.Cic.pro Roſc.Amer.ita poſtremò cùiciunctur , vt ne ad ſaxa quidem mortui conquieſcant.

Conquieſcere de aliquo.Cic.ad Lentulum,lib.1.5 , Tanta enim eſt magnitudo tuorum erga me meritorum,vt quoniam tu, niſi perfecta re,de me non conquieuiſti. Id eſt propter me ſolicitus eſſe non deſiſtis, donec confectum fuerit negotium meum.

Conquieſcere in loco.Cic.ad Att.lib.13. Vno in loco conquieſcimus, quo fratrem quotidie expectamus.

Conquieſcere in eadem mensura honorum. Senec.de Benef.lib.2. cap.2.,Æquè imbitio nam patitur quemquam in ea mensura honorũ conquieſcere,qua quo ndam eius fuit impudens votum.

Cõquieſcere in diſcipulis.Pro Obiectari. Cic.de Amic.Principio cui poteſt eſſe vita vitalis , vt air Ennius , qui non amici muius beneuolentia conquieſcat?

Ætas noſtra tam ingraueſcens in amore atque in adoleſcentia tua conquieſcat.Cic.Catonis,lib.2.1.

Hycme omnia belia iure gentium conquieſcunt. Cicero pro C. Rab.Poſth.

Calor conquieſcet. Celſus lib.6.cap.6.Ad caligationem oculorum quæ propter ſenectutem,&c. velandumque poſtea , nec detergendum ante quam ſudor & calor domi conquieuerint.

Febris. Celſus lib.2.cap.8, Pus quacunque parte corpotis erumpit, ſi eſt lene,album, & vnius coloris,ſine vllo metu eſt, & quo effuſo febris protinus conquieuit, &c.

Inflammatio.Celſus lib.7.cap.19,Si ſub his inflammatio non conquieuerit, &c.

Conquieſcent literæ , niſi quid nouæ exiterit. Cicero ad Atticum. libro 12.

Conquieſcit mercatorum nauigatio. Cic.pro Lege Manil.

Conquieſcit ſanguis , Id eſt ſiſtitur hæmorrhagia. Celſus libro 5. cap.26, Si parum ſic ſanguis conquieſcit , ſæpius lanamenta mutanda ſunt.

Conquiſtico,conquiniſtes,conqueri { ἐνυαλίζω} conquiniſcere, Inclinare ſe ſignificat,authore Nonio. Plaut.Ciſtel.9.

Facundum ſi puerile officium, conquiniſcam ad ciſtellam. Idem, &c doloſi

Idem conquiniſcet,ſis,iſtic ceueto ſimul.

Conquiro, conquiris, pen.prod.conquiſiui, conquiſitum , pen.prod. { ἐρεύνω} conquirere , Simul vel diligenter quærere & inueſtigare. Cæſar 3.bel.Ciuil.Item Lyſſo,Parthi ſagittas & omnibus caſtellis,quod eſſet frumenti,conquirit tuſſit.

Studioſe omnia conquirere.Cic 4.Acad.

Conquirere vndique. Cic.ad Cornificium,lib.12. 29,Et incredibiles angultiæ pecuniæ publicæ quæ conquirantur vndique , vt optimè meritis militibus promiſſa ſoluantur.

Terra marique conquirere aliquem. Vatinius Ciceroni,lib.5.9. Ad mortem conquiri. Paterculus lib.2. Id eſt procedidatur.

Ad voluptatem aliquid conquirere.Cic.a. de Finib.

Conquirere & comparare voluptates.Cic.de Finib.

Conquirere aque eligere colonos. Cic.de Leg. Agrar.Nedum iſti ab Rullo & Rulli ſimilibus conquiſiti atque electi coloni, Capuæ, in domicilio ſuperbiæ atque in ſcelibus luxuriæ collocati.

Amatores conquirere.Propert.lib.1.eleg.2.

Non illis ſtud um vulgò conquirere amantem.

Conquirere hiſtoriam regionum. Cic.2.de Finib. Hæc leuiora ponam,poema,orationem,quum aut ſcribis, aut legis, quum omnium factorum , quum regionum conquiris hiſtoriam.

Conquirere opes meretricias.Plaut.Pin.lib.36.cap.12.

Conquiſitis rationibus diſputare.Cic.1.de Fin.

¶ Conquirere,Coercere,ſiue conſtringere,authore Feſto. Vnde Carmina conquiſita & dulci repetta labore.Lucret.lib.3.

Dictis conquiſitiſque vinis deformatum eſſe.Cic.de Aruſp.reſp.

Conquiſitores { ἐρευνηταὶ} Sacellers , vel lictores & ex vulgo dicuntur *Commentarius* authore Budæo Cic.pro Mil.Si Italiæ delectus, vt nõnulli, conquiſitores tui dictinant , ſi hæc arma, &c. Eos intelligit quibus mandauerat Pompeius curam colligendi ac deſcribendi exercitus. Plaut.Amph.3.

Vt conquiſitores ſinguli in ſubſellia

Eant per totam caueam ſpectatoribus, &c. Significare videtur eos, quos *Inquiſitores* dicimus, & in ludis literatis obſeruatores vel notatores. Liu.t. bel.Pun. Qui duo populi delectus acerbitate conſternati, retentis conquiſitoribus, metum defectionis quum præbuiſſent, oppreſſi celeritate Annibalis , omnium mora arma. Eos vocat qui deſectũ habendo eram præfecti.

Conquiſitus,penultima producta { ἐπιτετράφθαι} Nomen ex participio. vt, Menſæ conquiſitiſſimus epulis exttuebantur. Cicero 5. Tuſculanarum.

Conquiſite, penultima producta { ἐπιτετραφθῶς} Aduerbium, pro Docte & diligenter.Gell.lib.3.cap.10 , Hæc Varro de numero ſeptenario ſcripſit admodum conquiſitè. Author ad Herennium libro 2.ad fin. Hæc ſi re conquiſite conſcripſimus,ita tu diligenter fueris conſequutus,&c.

Conquiſitio, Verbale { ἐρεύνησις.} Cic. de Vniuerſit. Difficillimum autem eſt in omni conquiſitione rationis exordium.

Conquiſitio piaculorum. Liu.7.ab Vrbe , Quum piaculorum magis conquiſitio animos,quàm corpora morbi afficerent.

Exercitus conquiſitione colle ctus. Cic.de Prouinc.Conſ. Iam vero exercitus noſter ille ſuperbiſſimo delectu & duriſſima cõquiſitione collectus omnis interit.

Conrado, Vide CORRADO.

Conregione. Vecrers pro ẽ rgione dixerunt. Feſtus.

Conregio, conregionis, ab auguribus olim vocabatur regio intra ſines comprehenſa. Varro 6. de Lingua Latina , Intra ea conregione,conſpicione , cortumione , vtique ea rectiſſimè ſenſi. Ex Turnebo.

Conreus { συνήγορος} Qui cum alio in ius vocatus eſt. Vſpianus in I. Libertinorem. 5. Nunc de effectu. D. de liber.leg.2a. Si eum alio ſm debitor , puta duo rei ſtipulmus promittendi, & mihi ſoli reſtituor conſulum volui: agendo conſequar, non vt accepto liberer , ne etiam conreus meus liberetur contra teſtatoris voluntatem : ſed pacto liberabor.

Conridco,conrides,Compoſitum ex con & rideo , Idem quod rideo, & lætor. Lucret.lib.4.

Et quanto citeum magè ſunt incluſa theatri
Mœnia,tam magis hæc intus perſuſa lepore
Omnia conuidet concepta luce diei. Vbi ita tra'atio ſcriptoribus.
Id eſt omnia ſimul rendetur,vel hilaritatem eiuſmodi præ ſe fe ũ re videre videantur. Lambinus.

Conruſpari, Conquirere. Plaur. Conruſpare tua conſilia in pectore. Feſtus.

CONSERVERSUS, Populi Hiſpaniæ citeriors , in conuentu Carthaginenſi.vt ſcribit Plin.lib 3.cap.3.

Conſaluto, conſaluras, pen.prod. { ἐνασπάζομαι} cõſaluare, Idem quod Salurare, inquit Feſtus. Liu.3.ab Vrbe, Dictatorem eum leg ti gratulantes conſaluant.

Conſaluare inter ſe.Cic.a. de Orat. Qui quum inter ſe,vt ipſorum vſus ferebat,amiciſſimè conſaluaſſent,&c.

¶ Conſalutare,

¶ Consultare, Salutem precari. Vide Salutare, Salutem precari, in SALVS.

Consultatio {βουλευτικὸν ῥῆμα} Cic. ad Attic. lib. 2. Hinc plausus maximi, consultatio forensis perhonorifica.

Consanguineus {συγγενὴς ἐκ τοῦ αἵματος} Qui sanguine coniunctus est cum altero. Plaut. Poenul. 6.

Meus consanguineus nolo te insultè loqui. Cic. ad Atticum, libro 2. epist. 23. Sed ὁ σὸς ἀνὴρ nostræ consanguineus non mediocres tetores iacit atque denunciat.

Parentes, liberi, coniuges, consanguinei. Cic. 1. de Inuent.

Consanguinei arietes, apud Ciceronem lib. 1. de Diuinat. ex antiquo poeta.

¶ Consanguinei dicuntur fratres ex eodem patre nati, lib. 2. Institit. titulo, De legitima agnatorum successione. § 1. Itaque ex eodem patre nati fratres, agnati sibi sunt, qui & consanguinei vocantur: nec requiritur, an enam eandem matrem habuerint.

Arma consanguinea. Claud. de bello Gildon.

Sopor consanguineus lethi. Virgil. Æneid.

Thalami consanguinei. Claud. ὁ Paneg.

Turba. Ouid. epist. 14.

Consanguinitas, ῆτις. gen. {συγγένεια} Ipsa coniunctio. Liu. 7. ab Vrbe, Cernem populum meritò ortu consanguinitatis Tarquinienſibus adiunctum fama ferebat.

Propinquus consanguinitate alicui. Virg. 2. Æneid.

Consanio, coosanas, pen. prod. {διασύρω, σκώπτω} confanare. Colum. lib. 4. cap. 24. Quo plerunque fit, vt quod præcido debrat, præfringatur, & sic vitis laniata, febrat: aque parte cæsa humoribus, nec plagæ consanentur.

Consanare, pro Confanciscere. Vipian. in Ædem. D. de ædil. edic. & Idem Offilius ait, si homini digitus sit abscissus, membrive quid laceratum, quamuis confanuerit: is tamen ob eam rem eo minus vti posiit, non videri fanum esse.

Consanesco. confanesci, confanui {σήπομαι} confanescere: vel Consanasco, confanascere, Sanum fieri. Cic Sulpitia, lib. 4. ὅ. Nunc autem hoc tam graui vulnere, etiam illa quæ confanuisse videbantur, recrudescunt. Cælius, 7. cap. 12. de lingua, Et plerique quidem vbi confanuerunt, loquuntur.

Consarcino, consarcinat, pen. corr. {συναθροίζω, συναγείρω} consarcinare. Gell. lib. 13. cap. 23. In quo versu non oportet alterum videri verbum idem quod superius significeras, supplendi numeri causa extrinsecus additum & consarcinatum. Ell enim hoc inane admodum & futile.

Consarrio, consarris {συναθλῶ} cõsarrire, Item quod Sarrire. Colum. lib. 11. cap. 3. Deinde sulci omnes consarriculi.

Consaucio, consaucias {τραυματίζω} Actium, à quo Consaucior, consauciatus. Plautus. Author ad Herennium, lib. 4. In hoc autem crebro & celeri vulnere corpus consauciari videtur.

Conscelero, conscelerare, pen. corr. {συμμιαίνω} conscelerare, Scelere implere. Liu. lo. bel. Maced. Agite, conscelerate aures paternas, deerrare criminibus, mos ferro decerneri.

Domum conscelerare. Caull. epigr. 63.

Oculos conscelerare facinus, qui nefarium facinus aliquod perpetrari videt, quod vel auertere poterat & inhibere, vel à quo ipse auerti, & subduere se. Ouid. 7. Metamorphoseos.

Cur non & specto peruertam, oculosque rudendo

Conscelerot cur non tauros exhorior in illum?

Conscelaratus, pen. prod. {μιαρὸς} Participium.

Conscelcratus & contaminatus. Liuius 2. ab Vrbe, Proficiscentibus deinde indignatio obortæ, se vt conscelcratos, contaminatosque, &c.

Conscelcrata mens. Cic. in Catil.

Nomen nobile conscelcratum impudicitiæ dare. Cic. Oratu.

Pirata cuoscelcratus. Cic. 5. Verr.

Nefarius & conscelcratus vultus. Cic. pro Cluentio.

Conscleratus {μιαρὸς} Nomen ex participio. vt,

A filiis conscleratissimis furiæ domeſticæ & assiduæ pœnas parentum dici nocte sique repetunt. Cic. pro Sex. Rosc. Amer.

Conscendo, conscendis, conscendi, conscensum {ἐπιβαίνω, ἐπιβαίνομαι} conscendere. De nauigantibus proprie dicitur.

Classem conscendere, Virgil. 10. Æneid.

Naum. Cic. 4. Academ. Quid enim conscendens naum sapiens, num, &c. Cæsar de bell. Ciuil. Non mioore animo ac fiducia, quàm antè domi cauerant, naues conscendunt.

In naum. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 7. Naum spero nos valde bonam habiturein eam simul atque conscendi, hac ſenpſi.

Puppim. Ouid. 2. Fast.

Æquor naubus. Virgil. 1. Æneidos,

Bis denis Phrygium conscendi naubus æquor.

Conscendere, absolute aliquando ponitur. Cic. Q. fratri, lib. 2. 6. To, si in expedit, vehis bona & cetera compellate conscendas, ad méque reuoas. Liuius, Conscendunt alacres copiæ. Sub. naum.

Æthera. Stat. 3. Sylu. 1.

Sol zetheras medius conscendetat arces. Valer. lib. 2. Argon.

Culmen summum. Sil. lib. 3.

Curtum. Ouid. 3. Trift. eleg. 8.

Equum. Liu. 3. bel. Pun.

In equum. Ouid. 6. Meram.

Mœnia. Sil. lib. 3.

Montes. Caull. Argonaot.

Scopulum. Virgil. 1. Æneid.

Tecta. Seneca Medea, 22.

Tribunal. Claud. 2. Paneg.

Conscensio, Verbale {ἐπίβασις} Cic. 1. de Diuinat. Eumque dixisse remigem quendam ex quinquereni Rodiorum vaticinatum, ex defectum iri minus x x x. diebus Græciam sanguine, tapuas Dyrrhachij, & conscensionem in naues cum fuga.

Conscentia. Vide conscivi.

Conscidi, conscidis, conscidi, pen. corr. conscissum {ἀκκίζομαι, διαιρίζω} conscindere, In multas partes scindere. Terent. Eunuch. 4. 3. Vestem omnem miserè discidit, tum ipsam capillo conscidit.

Curæ conscidunt hominem solicitum. Lucret. lib. 5.

Epistulam innocentem conscindere. Cic. Tr. bratio, lib. 7. 18.

¶ Conscindere libellis, per translationem, pro Exibilare & explodere. Cic. ad Atticum, lib. 2. Nam gladiatoribus qua dominus, qua aduocati, sib. is conscissi.

Conscindere aliquem. pro Criminari, & alicui conuitiari. Cic. ad Attic. lib. 8. epist. vltima.

Conscissus, Participium {διαιρετὸν} vt, Conscissa pallula, Plautus Trucul. 3.

Epistola conscissa. Cic. Gallo, lib. 7. 26.

Nubibus conscissis orbem Luna prouulit. Stat. 12. Thebaid.

Pugnis & calcibus conscissus aluus. Cic. 5. Verr. Quædam exemplaria legunt Concisus.

Conscissura, huius conscissuræ, pen. prod. {διαίρεσις} Ipsa ruptio. Plin. lib. 34. cap. 3. Dein quum pretio perisset gratia artis, deinceps est autum, prætosiorique alis exsimiamur, etiam cicatricibus opera atque conscissuris, in quibus autum hæreat, remanentibus.

Conscio, conscis, conscisi, conscitum, pen. prod. {συνειδέναι, συνειδέναι τῶν πραγμάτων} conscisere, Nullius rei se conscium suspicari. Horat. 1. Epist. 1.

-hic murus ahencus esto

Nil conscire sibi, nulla pallescere culpa.

Conscisco, conscisceris, conscisci, conscitum {ἀναίρεσις, συναίρεσις, ἀναίρεσις} conscisceres, Statuere apud se, & decernere, vt Scisceri, vnde Senatus decitum. Liu. lib. 2. ab Vrbe, Quod Senatus Populi Romani Quiritium censuit, conscisci. conscisset, vt bellum cum priscis Latinis fieret, &c. Budæus, Cic. lib. 2. de Legib. Creatio magistratuum, iudicia populi, iussa, vetita quum suffragio conscisserint, optimatibus nora, plebi libera sunto.

Exilium sibi consciscere. Liu. 9. bel. Pun. Postea cõscientia sibimet exilium conscisscentes, quum absentes damnati essent, ceteroribus subiratis, &c.

Facinus. Brutus ad Ciceronem, lib. 16. 11. Neque incolumis Cæsare vno fui, nisi postquam illud conscisi facinus.

Fugam sibi ex aliquo loco. Liu. 5. ab Vrbe, Defereremus penates nostros, exilium que ac fugam nobis ex eo loco conscisceremus.

¶ Conscisere (inquit Valla) fere ad mortem pertinet. Herunque cum sic legimus, Mortem sibi ipse conscisse, Mortem sibi ipse conscisse? Mortem mihi ipsi conscisam, Cogam te ad mortem tibi per te ipsum conscisendam. Hactenus Valla, lib. 5. Nunc eum damno, nunc sine damno. Cic. ad Marium, lib. 7. 29. Aut capiendus eumpanum exilio locus, aut conscisenda mors voluntaria. Idem 2. de Natura deorum, Iunius nec cum sibi ipse conscisset.

Veneno mortem sibi conscisere. Cic. de Claris Orat.

¶ Ponitur per translationem pro Contrahere. Columella libro 8. Di ligẽsique pallor ifabulum quoudie conuertit, nec pariter flexeus humorem coqsiscere. Scendum vero eſt quid Cõsciscõ, Asciscõ, Desciscõ, Præsciscõ, & Resciscõ facere præsta re in us, ut eorum primitiua: & Conscio quidem, Desticio & Resciio raro sunt inuenium, sed magis Conscisco, Desciſco & Resciſco. Aſcio & Præscio inuenium, quanus Aſcio non ita frequenter ſicut Præscio. Hinc Aſciſco & Præsciſco, licet magis Aſciſco quàm Præsciſco, eo quòd Aſcio minus in vſu ſit. Præscio verò magis. Quum ergo Conscisco, Desciſco & Resciſco vſurpentur, non mirum eſt ſi Conscio, Desicio & Resicio obſoleuerunt, quoniam ferè ſuperiſſum eſſet in eadem ſignificatione vnaqua habeti. E diuerſo autem Scio ſæpiſſimè reperitur: ratus autem Sciſco. Apud Plautum tamen legitur Sciſcam, in Amphitryone. Quas accurro, vt ſciſcam quid velit. Præscio in vſu eſt, Præsciſco minus, quod tamen & ipſum legitur apud Virgilium, libro 4. Georgicorum,

Continuoque animos vulgi trepidantia brilio

Corda leet longe præſcierit.

Quod Columellam in præfatione, Et pecoribus parandis cõsceruadiſque, quoniam & hanc æternus quali agricolturæ partem. Quo tamen loco emendatiora Columellæ exemplaria, Aſciuimus habet, præterio rem repore, quod ab Aſciſco potius quàm ab Aſcio eſſe videtur.

Consetus, pen. prod. {συμπεπλεγμένος, συνειδώς} Participium à Cõsciscor verbo paſſiuo. Plin. lib. 36. cap. 15. Pallim conſcite nece Quintibus tædium fugientibus.

Consciscendus {ἐφετὸς, ἐφετέος} Participium. Cic. ad Marium, lib. 7. 3. Aue capiendus taoquam exilio locus, aut conſciſcenda mors voluntaria. Liu. Decad. 4. lib. 9. Ne mortis conſciſcendæ locum habeat.

Conscitus {συνειδὼς, συνειδυῖα} Adrectiuum, modò is dicitur qui cum allis aliquam rem cognitam habet, modò idem quod ſcius.

Conscius, ſnſiar participij vſurpatum. Ouid. 5. Trift. eleg. 5.

Nec ſore perpetuam ſperat ibi numinis iram,

Conſcius in culpa non ſcelus eſſe ſua.

¶ Conscius, translatum ad inanimata. Seneca Hippol. 2.

Iactare taelis conſcius facris faces.

Conscius, translatum ad locum. Valer. lib. 3. Argonauticon,

-tali ſe concitat ardens

In iuga ſenta fugit, patet omnis, conſcia latè

Sylua, paucrat montes.

Amor conſcius. Ouid. epiſt. 4.

Sidera. Virgil. 9. Æneidos,

-nil tibi nec auſus,

Nec potuit cælum hoc & ſidera conſcia teſtor.

Virtus. Virgil. 10. Æneidos,

Tum pudor incendit vires & conſcia virtus.

Occulte fine telle, fine vllo conſcio fallere. Cic. 2. de Finib.

Teſtem & conſcium eſſe rei alicuius. Author ad Herennium, libro 3.

Conſcius genitiuo aliquando iungitur, frequentius datiuo.

Genitiuo Flau. Merc. 2, 3.
Quum amico hominis iure cõstio, ita fuccenſeas miſeré Cic. 14. Philipp. Itaque P. Apulcius Tribunus plebis, meorum omnium conſiliorum periculorúmq; iam inde à conſulatu meo teſtis, conſcius, & adiutor.
Æther conſcius connubij. Virgil. 4. Æncidos,
-fallítur ignes, & conſcius æther
Connubij. De connubio Æneæ & Didonis.
Curarum coniugalium interpres & conſcia Iuno. Virgilius 4. Æncid.
Fibra conſcia deorum, Etriſpicium, diuinatio quæ fit iofpectis animalium exiorum inteſtinis. Tibul. lib. 2. eleg. 8.
Nec mihi funt ſortes, nec conſcia fibra deorum
Præcinit cucnatis, nec mihi cantus auis.
Futuri conſcius. Lucan. lib. 5.
Religio alicuius conſcia ſacri pacti. Valer. lib. 8. Argonauticon,
Quanquam nota dedim, facri ſitu conſcia pacti
Relligio, dulciſque mouent præcordia tædæ.
Signa conſcia alicuius rei. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.
Mulatium verum conſcij ſerui. Cic. pro Cælio.
Homo omnium meorum ſtudiorum & officiorum maximè conſcius. Cic. Antonio, lib. 5. e.
Numina conſcia veri. Virgil. 2. Æncid.
Datio. Virgil. 1. Æneidos,
-& mens ſibi conſcia recti. Terent. Phorm. 1, 3,
Rogitas, qui tam audacis facinoris mihi conſcius ſis?
Mihi conſcius ſum, dunquam me animis cupidum fuiſſe vitæ. Cic. 2. Tuſcul.
Conſcius autem mihi eram, nihil à me commiſſum eſſe, quod boni cuiuſquam offenderet animum. Matius ad Ciceronem, libro 11. epiſt. 28.
Temeritati & mendacio alicuius conſcium eſſe. Cic. 6. Verr.
Verbis conſcius. Tibul. lib. 2. eleg. 9.
Mens bene conſcia. Horatius in Odis,
Et ad extremos orbis colonos
Mens bene conſcia.
Conſcia vox. Martial. lib. 11. epig. 62.
Conſcium facere aliquem. Plaut. Trucul. 3,
Quos quum celamus, ſic facimus conſcios.
Conſcium facere rem aliquam. Plaut. Ciſtel. 7,
-me indicauit, & fuas
Ac meas miſerias alas faciam conſcias.
Conſcius de his rebus. Cic. ad Atticum, Se audioiſſe ait ex Curione his de rebus conſcium eſſe Piſonem generum meum. &c.
¶ Conſcius, Contagione criminis afflictus. Tacitus, Accenſis iudicibus ad prodendum ſenem Rubium, quem eundem cõſcium conſpirationemque non ſolerem.
Animus conſcius. Plaut. Moſtel. 8,
Nihil eſt miſerius, quam animus hominis conſcius.
Animus conſcius remordet. Lucret. lib. 4.
Mentis conſcia pauor, animuſque culpa plenus & ſemel timens.
Seneca Hippol. 2.
Vultus. Seneca Herc. fur. 9,
Podóque ſerus conſcios vultus tegit.
Commiſſi alicuius. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Conſcius ſibi culpæ, malefici, aut noxæ. Cic. 3. Offic.
Metus alicui facinori. Cic. pro Cælio.
Facinoris alicui conſcium eſſe. Cic. pro Cluentio.
Audacis facti. Virgil. 11. Æneid.
Manus facti. Ouid. 8. Metam.
Peccati. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.
Pectus ſceleruin omnium. Seneca Thebaid. 1.
Conſcius alicui in priuatis rebus. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. Qui mihi & in publica re ſocius, & in priuatis omnibus conſcius, & omnium eorum ſermonum & conſiliorum particeps.
¶ Conſcius, idem quod Teſtis. Ouid. 3. Metamorphoſeos,
Quoque magis credat, Stygij quoque conſcia ſunto
Numina torrentis. Tale eſt illud ibi. 3.
-promiſſi teſtis adeſto Dius iuranda palus.
Conſcientia, huius conſcientiæ, à nomine Conſcius (*nomine*) Eſt certiſſima ſcientia, & (*vt ſic dicam*) certitudo eius rei quæ animo noſtro ineſt: huc bonum ſit, huc malum. Cic. pro Milone. Magna vis eſt conſcientiæ ludicet, & magna in vtranque partem: vt neque timeant qui nihil commiſerint, & pœnam ſemper aotc oculis verſari putent, qui peccarint.
Conſcientia bene actæ vitæ, & recordatio beneſactorum. Cic. de Senect. Conſcientia bene actæ vitæ, multorúmque beneſactorum recordatio iucundiſſima eſt.
Animi conſcientiam non curati callidè improbut. Ciccro 2. de Finibus.
Animi conſcientia ſuſpicari de aliquo. Cic. Attico, lib. 13.
¶ Cõſcientia animi, pro Animo religione obſtricto. Cic. pro Roſc. Amer. Suum quenque ſcelus agitat, amentiáque affcit: ſuæ malæ cogitationes, conſcientiæque animi terrent.
Optimæ mentis conſcientia conſolari ſe. Cic. de Claris Orat. Laudandus eſt, qui hoc tempore ipſo quum liceat, in hoc communi noſtro, & quaſi fatali malo conſolctur ſeſum cõſcientia optimæ mentis, tum etiam vſurpationc & renouatione doctrinæ.
Conſiliorum meorum conſcientia me conſolator. Cicero Sulpitio, lib. 4. 3.
Conſilia, conſcientiáque facinorum. Cic. pro Cluentio. An etiam conſilia conſcientiáſque eiuſmodi facinorum ſuppliciis digna iudicarent.
Aſcitus in conſcientiam facinoris. Tacit. lib. 17.
Maleficiorum conſcientiæ ſtimulant. Cic. in Parad.
Officij ſui conſcientia fruí. Cic. Appio, lib. 3. 7.

Ex conſcientia peccatorum timor exoritur. Cic. Parad.
Conſcientia ſceleris, auaritiæque ſuæ. Cic. 5. Verr.
Sceleris conſcientiam ferre non poſſe. Suetonius in Nerone, capite 34.
Opprimi conſcientia ſcelerum ſuorum. Cic. in Piſonem.
Angore conſcientiæ, fraudiſque cruciato agitantur & inſectantur furiæ ſcelerum homines. Cic. de Legib.
Contagio conſcientiæ. Cic. 7. Verr. Deliberatum eſt, & cum modò cos perſequi, ad quos maximè culpa corrumpendi iudicij, ſed etiam illos, ad quos conſcientiæ contagio pertinebit.
Conſcientiæ fide non commouetis. Cic. pro Q. Roſc. Comœdo.
Labes conſcientiæ in animo habere. Cic. 3. Offic.
Pondus conſcientiæ grauc eſſet ſine vlla virtutis & virtutum diuina ratione. Cic. 3. de Nat. deor.
Signa conſcientiæ deſcribit Author ad Herennium, lib. 2. Accuſator dicet, ſi poterit, aduerſarium, quum ad eum ventum ſit crubuiſſe, expallueſſe, tonubaſſe, in conſtanter loquutum eſſe, concidiſſe, pollicitum eſſe aliquid: quæ ſigna conſcientiæ ſunt.
Abeſſe à conſcientiæ ſuſpicione. Cic. pro Cælio.
Suſpicionem conſcientiæ alicui præbere. Tacit. lib. 17.
Conſcientia bona. Plin. lib. 10. epiſt. 13. Quæ bonam conſcientiam ciuium suorum ad vſum indulgentiæ vtæ prouocat & attollit.
Inſcitt. Quintil. in proœm. lib. 6.
¶ Abolere conſcientiam humani generis. In ABOLERO.
Adhibere. In ADHIBEO.
Adiuuare conſcientiam mentis. Vide ADIVVO.
Afferre. In AFFERO.
Ardere conſcientia. Vide ARDEO.
Arguere. Tacit. lib. 9. & 30.
Comprimere conſcientiam animi. Cic. 2. de Finib.
Conuincus. Cic. 1. in Catil.
Debilitatus atque abiectus conſcientia, reperiè conticuit. Cic. 3. in Catil.
A recta conſcientia transcrſum vnguem non oportet quenque in omni vita ſua diſcedere. Cic. Attico, lib. 13.
Conſcientia eniuet in vultu. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 15. Verba celent licet, ſi quem admodum debemus affecti ſumus, conſcientia eminebit in vultu.
Exonerare conſcientiam ſuam. Curtius lib. 6. Nicomachum religione quoque deûm affrictum conſcientiam ſuam exonerasſe.
Conſcientiam habere conditionis ſuæ. Plinius Iunior, libro 10. epiſt. 30.
Ex conſcientia infirmitatis ſuæ hærere. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Impedire & opprimiur mens conſcientia. Cic. in Piſonem.
Ad faciendum conſcientia impelli. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Implorare conſcientiam aliquorum. Cic. pro Flacco, Vociferare, & quantum maxime poſſum, conſcientiam teſtari publicanos, exeitarem negotiatores, teſtrá etiam conſcientiam implorarem. &c. Id eſt obtcſtarer vi ſententua teſtra, & ex eo quod exiſtimaiis, de re ipſa iudicatcis.
Iungere cõſcientiam cum ſuribus. Firmicus lib. 4 cap. 1, Qui cum ſtractoribus vel furibus conſcientiam iungant, vel qui certe ipſi fures ſint aut effractores.
Omni flagitiorum ſcelerúmque conſcientia merſus. Patercculus lib. 2, Quum eſſet omni flagitiorum ſcelerúmque conſcientia merſus, nec melior illi res familiaris quàm mens ſorct, aggregatis ſimillimis ſibi, in interitum ſe Cæſarem ſtatuit. De Roſo Egnatio loquitur.
Metus ex conſcientia. Cic. Tamil. 10.
Hominum conſcientiis remota. Cic. 2. de Finib. Ve hominum conſcientia remota, nihil tam turpe ſit, quod voluptatis cauſa non vidcatur eſſe factura. Id eſt ſi exiſtimaret rem ab omnibus ſciri non poſſe. Budæus.
Simulata cõſcientia adeant. Id eſt ſimulato, ſiue poſſquam ſimulauerint ſe conſcios eius rei eſſe. Tacit. lib. 3.
Sperta conſcientia. Tacit. lib. 15.
Mea mihi conſcientia pluris eſt quàm omnium ſermo. Cic. Attico, lib. 12.
Teneri conſtrictum conſcientia alicuius facti. Cic. 1. in Catil. Conſtrictam tam horum omnia conſcientia teneri coniurationem tam non videt?
Contra conſcientiam opibus hominum ſepti & moniti, deorum numen horrent tamen. Cic. 2. de Finib.
In conſcientiam aſſumere aliquem. Tacit. lib. 13. Id eſt facere participem conſiliorum, & conſcium. Budæus. Dicitur & Sumere ab eodem, lib. 4.
Ob conſcientiam ſtupri accipere aliquid. Marcellus in Lamiii lenocinium. 6. quod ait. D. ad legem Iuliam de adulteriis, Pictitur & qui pretium pro competto ſtupro accepcrit: nec interceſt rerum matrus ſit qui acceperit, an aliut quilibet. quicúque enim ob conſcientiam ſtupri acceperit aliquid, pœna eiit plectendus.
Conſcribillare (*onomatopœia*) pro Conſcribere veteres dixerunt. Vatro Columna Hercules, *vbi Otho*, Itaque eas in ceram conſcribillauit Hercules ad latem. Idem Mareipore, Aſtrologi non ſunt, qui conſcribillarunt pingentes cælum. Nonius. Catull. epig. 22, Iouſta turpiter tibi flagella conſcribillent. Id eſt inſcribant viticiibus.
Conſcribo, conſcribis, pen. prod. conſcripſi, conſcriptum (*onomatopœia*) conſcribere. Multa ſimul ſcribere, imuit Siponius, aut ſcribere ſolum ſignificat, hoc eſt componere. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 3. Literas ad te parum fraetnè conſcripſeram. Legitur in vetuſto exemplari ſcripſeram.
De aliquo ad aliquem conſcribere. Cic. Attico, lib. 12. De Antonio quoque ſalibus ad me cum Oppio conſcripſit.
De aliquibus vuis conſcribere, audire, legere. Cic. de Senect.
De lingua Latina aliqua conſcribere. Cic. Attico, lib. 13.
Epiſtolam de aliqua re alicui. Cic. Attico, lib. 13.
De ratione dicendi. Author ad Herenn. lib. 1.

Legem,

Legem. Cic. ad Atticum lib. 4. Legem CONSS. conscripserunt, qua Pompeio per quinquennium omnis potestas rei frumentariæ toto orbe terrarum daretur.

Librum. Cic. de Claris Orat.

Parietes. Plin. lib. 8. Cap. 2. Etiam parietes incendiorum deprecationibus conseribuntur.

Fictam quæstionem. Cic. pro Cluentio.

Syngraphum. Plaut. Asin. 1.

Agedum illum obtende quem conscripsisti syngraphum.

Mortuorum est tamen. Cic. de Arusp. resp.

Volumen. Cic. pro Roscio Amerino.

Milites, vel legiones. Hoc est cogere, & lo certum oumerum ac scripterm redigere. Plaut. Milit. 3.

Nam rex Seleucus eo opere ortuit maximo

Vt sibi iaveonas cogerem & conscribirem. Lentolus Senaui, libro 12. 15. His literis milites circiter x x x, quos Dolabella ex Asia conscripserat, e Syria fugientes in Pamphiliam venerunt.

Veteranos celeriter conscribere, pro Cogere. Cicero Trebonio, libro 10. ad.

Palam conscribere & centuriare aliquos. Cic. Post reditum, Ego quum homines in Tribunali Aurelio palam cõscribi ceoruntque vidissem, &c.

Vicatim conscribere, Decuriare aliquos. Cic. pro Sextio, Quum vicatim homines conscriberentur, ut decuriarentur, ad vim, ad manus, ad eædem, ad direptionem incitarentur.

Cõscribere, absoluté. Cic. pro Planeio, Hæc doce, hæc profer, hue ineumbe Lateensis, deuniste Planeium, conscripsiste, sequestrem fuisse, pronunciasse, diuisiste.

Conscriptus, Participium {συγγραφικὸς} vt, Conscripta litera. Plaut. Pseud. 3.

Epistolium conscriptum lactymis. Caul. epig. 63.

Fortunas alterius literis conscriptas in iudicium afferre. Cic. pro Cluentio, Tu petes eam capite, an in dicium scelerum, tu fortunas alterius literis conscriptas in iudicium afferas?

Meo sit conscripta vino. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Tela conscripta imagine quadam. Stat. 3. Sylu. 1.

Conscripti milites. Cesar 3. bel. Ciuil.

Conscripti {συγγραφικοὶ, γραφικοὶ} inquit Festus, dicebantur qui ex equestris ordine patribus asciebantur, vt nunierus Senatorum expleretur. Liu. 2. ab Vrbe, Deinde quo plus virium in Senatu frequentia etiam otiosis faceret, eadibus regis diminuum partum numerum, premoribus equestbus gradus electus, ad trectionem summam explenit. Tradition que inde fertur, vt eo Senatum vocaremus qui patres, quique conscripti essent: conscriptos videlicet in nouum Senatum appellabant lectos.

Officium conscripti, id est Senatoris officium. Horat. in Arte.

Virorum veterum conscripti. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.

Conscriptio {συγγραφὴ} Verbale. Cic. pro Cluentio, Iusidem amentiæ falsæ conscriptiones quæstionum, ex eodem furore etiam illa conscelerata exactio linguæ.

Consĕco, conscras, pen. corr. conscui, conscitum {διαιρῶ} consecare. Idem quod Secare. Plin. lib. 36. cap. 26, Aries tanta quæ unque, vt circa vllum sensum ad ossa conficet quicquid affluxerit corporis.

Membra conscarare. Ouid. 3. Trist. eleg. 9,

Inde Tomos dictus loeus hic, quia fertur in illo
Membra soeat fratris conscruisse suis.

Conscare moueantur. Vlpianus, de Re rust. cap. 10.

Conscare in tenues membra nas. Plin. lib. 30. cap. 4.

Conscĕto, Verbale {διαίρεσις} vt, Conscĕto arborum. Cic. 2. de Nat. deor. Arborum autem conscetione, omnique materia & culta, & syluestri, parum ad cælestem dum corpus igni adhibito, & ad mutandum cibum vtimur, &c.

Conscerto, conseras, pen. corr. {συμπλοκὴν ποιῶ} coaserare, Eiusdem significationis cum sacro, quod est Deo dico, & sacrum facio. Plin. de Viris illustribus, Spolia opima Ioui Pheretrio 10 Capitolio conscrtoit. Cic. 2. Tusc. Quæ addicit & conscerati. Horat. 4. Carm. ode 8,

Eerptum Stygiis fluctibus Æacum
Virtus, & fauor, & lingua potentium
Vatum dignitus conscrat insulis.

Conscrare & publice dedicare. Cic. 2. de Nat. deor.

Date, donare, dicare, conscrare Ioui Opt. Max. Cic. 6. Verr.

Nomine alicuius dei aut deæ aliquid conscrare. Cic. 2. de Natura deorum.

Ædes, terram, aram conscrare. Cic. de Arusp. resp. Conscrabantur ædes, non priuatorum domicilia, sed quæ sacræ nominantur: conscrebantur agri, non ita ve nostra prædia, siquis vellet, sed vt Imperator agros de hostibus captos conscreret. Hæc habuimus ara quæ religionem afferrent, ipso fi loco essent conscratæ.

Ars cuiusdi tacuique exporta, atque eius vsibus, deorum immortalium inuentioni conscrata. Cic. 3. Tusc. Id est adscripta.

Bellum nullum nisi ob aliquam vtilitatem quam ex ea caperent, conscrasse ciuidentur Ægypti. Cic. 1. de Nat. deor. Hoc eit in nomerum deorum reuulsse, & pro numinibus coluisse.

Propter beneficium conscratum belluas barbari. Cicero 1. de Natura deorum.

Bona alicuius conscrare, fuculo posito in rostris, adhubitoque tribunal. Cic. pro Domo.

Verbis solennibus bona cuiusquam conscrare. Idem ibidem.

Conscrare de lubra alicui deo. aut dea. Cic. 3. de Nat. deor.

Domum Cæsti Cic. de Arusp. resp.

Martis manubias Mus. Cic. pro Archia, Iam verò ille qui cum Ærolis Annio comite bellaoit Fuluius, non dubitauit Martis manubias mosis conscrare.

Simulacra Cic. 3. de Nat. deor.

Statuam alicui. Cæs. 3. bel. Ciuil. Item Trallibus in tempio Victoriæ, vbi Cæsari statuam conscraoerant.

¶ Cõscrare, Deo dedicare, atque ob id inuiolatum manere, durareque perpetuum. Cicero ad Atticum, libro 12, Sed inteuida nobis ratio eit quemadmodum in omni mutatione domiorum, qui ionumerabiles fieri possunt in infinita posteritate (si modo exaboant) illud quasi conscrarum eomanere possit.

Augustè sanctèque aliquem conscrare. Cic. 2. de Nat. deor.

Ex hominum genere aliquos Cic. 2. de Legib.

Conscrare aliquem, omnium genere monimentorum. Cic. ad Atticum, lib. 12. Ego quantum his temporibus tam crudius fieri potest, profectò illam conscrabo omoi genere monumentorum ab omnium ingeniis scriptorum & Grærorum & Latinorum.

Ad immortalitatem, & religionem, & memoriam eæmina conscrare. Cic. pro Milone.

Conscrare memoriam nominis, pro Immortalem reddere. Cic. ad Q. fratrem. lib. 1, Quum amplissimis monimentis conscrare voluisses memoriam nominis tui.

Virorum fortium memoriam honoce deorum immortalium conscrare. Cic. 3. de Nat. deor.

Pro patria mori, einos votos dedere, & in ea nostra omnia ponere, & quasi conscrare debemus. Cic. 2. de Legib.

Origines suas. Liu. in præfatione, Et sieui populo licere oportet conscrare origines suas, & ad deos referre auihores, &c.

Virtutes alicuius conscrare, & in numero deorum collocare. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1.

Voe sbula. Cic. 2. de Nat. deor.

Memoria & literis magnitudinem ingenij alicuius. Cicero 5. Tuscul.

Addúcus & conscratus ea eestis & conssitutis sententiis. Cicero 2. Tuscul. Ceeris quibusdam deliinatisque sententiis quasi addicti & conscrati sunt, eáque necessitate conssicti, vt etiam quæ noo probare soleant, ea cogantur eo ostantiæ causa defendere.

Alieui conscrabum rei, id est deoorum esse. Cic. de Arusp. resp. Atque hoc si modo erit & cogitet, si coosentus sit his feelestibus quæ commitit, iam se esse conscratum Miloni. Budæus.

Campus Conssulabum auspicijs conscratus. Cic. 4. in Catil.

Delubra sanctissimis religionibus conscrata. Cic. 2. Verr.

Honorem hominis deorum religione conscratum non violare. Cic. 4. Verr.

Loeus conscratus, cui opponitur Locus profanus. Cic. in Partit. Instituio maiorum meos, ides, virtus, concordia conscratæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Opinio in aliquo conscrata. Cic. pro Sextio.

Solennis eumuotum precatio Cõsulabus auspicia conscrata. Cic. pro Murena.

Conscrata omniom religione. Cic. 1. Tuscul. Vetera iam ista, & relige one omnium conscrata.

Tempestates tribus Populi Romani conscratæ. Cic. 3. de Natura deorum.

¶ Conscreabor, pro Conscreabo, veteribus. Plaut. Persa, Sed quis hic asstans ambulat magnifice conscratabor. Author Nonius.

Conscratio, Verbale {ἐφιέρωσις} Cic. pro Domo sua, Quæ tua fuit conscratio?

Leguma bonorum conscratio. Cicero de Arusp. respon. Sin ista conscratio leguma est, quid est quod profanum in iuis bonis esse possit? an conscratio nullum habuit ius, dedicatio est? ei ipsa?

Conscrauum {σωκλήρωσις} Idem quod Conscratum, Vocabulum in castris reperium, qualia sunt conscrancam, commilitanum, militaneum, sussragatorum, iumentum. Iulios Capitulinus in conscione qualam Maximus Cæsaris, Commilitones, inquit, Gaesati, imò verò conscranei. Alioloco, Nullam ciuitatem æque militaneam esse dixit.

Conscătcanus. Vide Conscĭatorin CONSEQVOR.

Conscătarium, Conscĭtor, INCONSEQVOR.

Conscĭtio, in CONSCO.

Conscĭtus. Conscĭtus, Vide CONSEQVOR.

Conscĭdo, conscĭdonis, Vide CONSIDEO.

Conscĭnnitus, Adrĕitum {ὑπόκρισις} vt, Conscĭminæ vineæ, in quibus acetuatim multa & varia semina vitium confusa fuot, nec proprius generibus distincta. Columella, lib. 3. cap. 21. Idque in vineis non conscĭmneis obseruari difficile est. Idem lib. 11. cap. 2. Syluam siquis barbaricam, id est conscĭmneam velit facere, recte conseret glandibus & caeteris seminibus. Hoc est, varijs arborum generibus conscĭam.

Conscĭminalis, & hoc conscĭminale, pen. prod. {ὑπόκρισις} Idem. Colum. libro 12. cap. 45, Propter quod eiuam conscĭminalium vineatum non tam est firmum vinum, quàm si per se synceruus animum, vel spiritum, sui cuam seeinum conditeris. Conscĭmina'es vineas appellat, quæ ex varus furculorum & plantarum generibus conssiæ sunt, nempe acidas, acerbas, dulces vuas ferentibus.

Conscĭnsco, conscĭnscis, conscĭoui {γράφω} conscĭnsceuere, Senatus sicti. Plaut. Capt. 4, Maeeico, conscĭnsco, & sabeico miser. Cicero 2. Tuscul. Atque otiorum quidem laui ita ducta ab humili vrsit ad summum, vtnam (quod natura fert in omnibus fere rebus) conscĭnscsa, breuisque ad nihilum ventura videatur.

Cum cognomine conscĭnscre. Cic. Asinco, lib. 2.

Carina conscĭnoui. Propert. lib. 3. elrg. 7,

Venorum est quod conque paras, haud vila carios
Conscĭnian, salue postea & ipse fidem.

Nemus conscĭnuit. Claud. epig. 2.

Io armis conscĭnescere. Horat. 3. Carm. ode 5.

In commentarijs Rhetorum. Quotil. lib. 3. cap. 8.

In exitio. Liu. 5. bel. Maced.

In partia conscĭnuisse placuit. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.

Conscĭnescere sub armis. Liu. 3. bel. Maced.

Consencescete mœrore & lacrymis. Cic. pro Cluentio.
Consenuerunt vites atque defecerunt. Cic. de Senect.
Nullo adurersario consenescere. Cic. Attico, lib. 2. Hoc est, populi gratiam amittere, & in inuidiam adduci; neminc tamen eos oppugnante.

CONSENTES, dij fuerùt, qui, Augustin. lib. 4. de ciuit. Dei scribit, in consilio Iouis adhiberi putabatur. Hi & Penates, & Vrbani etiam dicti, duodecim numero fuerunt, sex mares, & sex fœminæ; quorum imagines æratæ stabant apud forum, vt Varro ait lib. 1. de R. rust. Hos Ennius, vt Apuleius & Martianus scribunt, duobus versibus complexus est,

Iuno, Vesta, Minerua, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Dicti autem sunt Consentes, quasi Consentientes. De duodecim his deis quos in consilium habet Iupiter, Anneus Seneca meminit lib. 2. Quæst. natur. vt Heraclitorum disciplina. Sed & duodecim deos aliqui Consentes agricolarum dicet, Varro enumerat in lib. de R. rust. quem vide.

Consentia, Sacra quæ ex consensu multorum sunt flatora. Festus.

CONSENTIA, Ciuitas est in agro Bruttio, Antharet Plin. lib. 3. cap. 5. ¶ Consentini, ejus oppidi incolæ. Vulgò *Cosenza in Calabria.*

Consentio, consentis, consensi, consensum (συνευδοκῶ, συγκατατίθεμαι) consentire, & Conuenire. Cic. 7. Verr. Seruos, quos ipse cum consilio belli faciendi causa consentisse iudicauit, eos sine consilij sententia, sua sponte omni supplicio liberauit.

Consentire & Pugnare, contraria. Cic. 3. de finib. Ratio enim nostra consentit, oratio pugnat.

Omnes honestates ciuitatis, omnes ætates, omnes ordines vna consentiunt. Cic. pro Sextio.

Vna & mente & voce consentire. Cic. 2. Philip. Omnes enim iam ciues de Reipub. salute vna & mente & voce consentiunt.

Vno ore omnes de vultate amicitiæ consentiunt. Cic. de Amicit.

Consentio tibi. Cic. 4. Acad.

Consentire sibi. Cic. 1. Offic. Hic si sibi ipse consentiat, & non interdum naturæ bonitate vincatur, neque amicitiam colere possit.

Superioribus iudicijs consentire. Ciccro pro Cluentio, Tamen in Oppianico sibi constare, & superioribus constitiæ iudicijs deberunt.

Naturæ consentire, finis bonorum est Stoicis. Cic. 2. de Finib.

Verisimilis temporibus, locis quæ narrantur, consentiunt. Cicero in Partition.

Principijs consentiane exitus. Cic. Bruto, lib. 11. 5.

Consentit Senatus bellum, pro Sciuit. Liuius.

Studijs alicuius consentire. Horat. 1. Epist. 19.

Consentire ad. Cic. ad Atticum, libro 15. Expedito ad mutandum locum patuo exercitu, sed vt spero, ad beneuolentiam erga nos consentiente.

Consentire cum. Cic. in Acad. Apparet enim iam cor cum oculis consentire.

Mentes atque sententiæ aliquorum cum voluntate alicuius consentiunt. Cic. pro Murena.

Consentit vultus cum oratione. Cæsar, Quū vultus Domitij eum oratione non consentiret.

Consentire cum aliquo de re aliqua. Cic. 4. Acad. Pôst Epicurus, cuius est disciplina nunc notior, nec tamen cum Cyrenaicis de ipsa voluptate consentiens.

Secum consentire, & sibi constare, Idem. Cic. de Vniuers. Tota diluciclè & planè exornata oratio sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentat, &c.

Consentire de. Cic. de Amic. Vna est enim amicitia in rebus humanis, de cuius vtilitate omnes vno ore consentiunt.

De laudibus alicuius omnium fama consentit. Cic. de Senect.

De aliquo aliquid consentire. Cic. 2. de Finib.

Ea quæ de Fabio Cunctatore acta scribus, rale consentiunt. Cic. Attico, lib. 7.

In eum omnes illud consentiunt elogium. Cic. de Senect. Quanta in Attilio Calatino? in quem illud elogium vnicum plurimæ consentiunt genes. Populi primarium esse virum.

Consentire inter se. Cic. 1. Offic. Et delectat hoc ipso, quòd inter se omnes partes cum quodam lepore consentiunt.

Consentire magna conspiratione amoris. Cic. 2. de Finib. At verò Epicutus vna in domo, & ea quidem angusta, quammagnos, quantaque amoris conspiratione consentientes tenuit amicorum greges?

Aditum portum consentire interdibili modo. Horat. 2. Carm. ode 17. Horoscopos fuos simules esse, & inter se assert consentire. Acron.

Consentio, cum infinitiuo. Cic. 2. de Lege Agraria, Si consentirent possessiones non vendere, quid futurum est?

Consentio, in imperatiuo. Cic. Attico, lib. 16. Consenti in hac cura, vbi sum, vt me expediam.

Consensum est. Quintil. lib. 9. cap. 1. Inter plurimas, quod sciam, consensum est, duas esse eius partes.

Consentiens, Participium, (ὁμόνοια.) Cic. de Diuinat. Animorum consentiendum multitudine completum esse mundum.

Hominum consentiente authoritate contenti simus. Cicero 1. de Diuinat.

In retinenda libertate consentiens ciuitas. Cic. Bruto, 15. 6.

Ad incolumitatem mundi consentiens coagmentatio naturæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Consentiens, conspirans, continuata tanta serum cognatio. Cic. 2. de Nat. deor.

Conspirium vitæ consentiens & penè conspirans. Cic. 5. Tuscul.

Conjunctum aliquid & consentiens habent stellæ. Cicero 2. de Diuinat.

Consentiens fama de aliquo. Cic. de Senect. Iure igitur grauis, cuius de laudibus omnium esset fama consentiens.

Motus cum verbis sententiisque consentiens. Cicero de Claris Oratoribus.

Tam consentientibus mihi scribus nemo est in terris. Cic. Attico, lib 10 4.

Consentiens virtutibusque respondens vita. Cic. 5 de Finib.

Consensus, Participium (ὁμόνοια.) Gell. lib. 15. cap. 26. Syllogismus est oratio in qua cōsensis quibusdam & confessis, aliud quid, quàm quæ concessa sunt, per ea quæ concessa sunt, necessariò conficitur.

Consensus, huius cōsensus (ὁμόνοια.) Cic. 3 de Nat. deor. Itaque illa mihi placebat oratio de conuenienti a consensuque naturæ.

Consensus zui. Plin. lib. 14. cap. 6. Sed de quibus consensus zui indicauerint, hæc sunt.

Consensus cōtrahentium. Paul. in 1. obligatio mandati. D. ma ndat. vel contr.

Consensus & dissensus. Claud. de bello Gildonico,

——dissensus acerbus,

Et grauior consensus erat.

Concentus atque cōsensus. Cic. 2. de Diuin. Quæ ex coniunctione naturæ, & quasi concentu, atque consensu, quam συμφωνίαν Græci appellant, &c.

Mirus quidam omnium quasi consensus doctrinarum concensusque. Cic. 3. de Orat.

Consensus in eo mortalium. Plin. lib. 2. cap. 2.

Omnium consensus naturæ vox est Cic. 1. Tuscul.

Diuulsus ordinum consensus. Cic. de Arusp. resp.

Omnium ordinum consensus, gratiarum actio, gratulatiōque. Cic. Bruto, 3. 3.

Se tueri consensu significantium. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Conspiratio consensusque virtutum. Cic. 5. de Finib.

Magnus inter aliquos Cic. 4. Philip.

Nudus Vlpian. l. 4. D. de sponsal. Sufficit nudus consensus ad constituenda sponsalia.

Plut. Seneca Octau. 8.

Omnium consensu ad eum defertur imperium. Cæsar 7. bel. Gal.

Vno consensu iuncta & continens natura. Cic. 2. de Diuinat.

¶ Defendere aliquid consensu. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Complecti alterius consensum. Vide COMPLECTOR.

Meruit omnium consensum. Quintil. lib. 5. cap. 7.

In consensum vertere. Tacit. in lib. de German. moribus.

¶ Consensus, pro Sympathia. Vide SYMPATHIA.

Consensio (σύμφωνα συμφωνία, ἁρμονίαι) Verbale. Cicero de Rediu suo, Tanta consensione Italiæ. Idem ad Cassium, libro 12. Populi verò Rom. totius quæ Italiæ mira consensio.

Aperta consensio ciuitatum. Tacit. lib. 3.

Omnium gentium consensio in omni re fere naturæ putanda est. Cic. 1. Tuscul.

Consensio magistratus de aliquibus. Cic. Post reditum.

Omnia hæc quæ supra & subter, vnum esse, & vna vi atque vna consensione naturæ constricta esse vereres dixerunt. Cic. 3. de Orat

Vniuersorum nec voluntatis nec sermonis consensionem maiorem vnquam fuisse. Cic. Attico, lib. 8.

Voluntatum, studiorum, sententiarum summa consensio. Cic. de Amicitia.

Consensiones factæ. Cic. 7. Verr. Quid igitur? nullane motus in Sicilia fuerorum Verre Prætore? nullane consensiones factæ esse dicuntur?

Consensio firma. Cic. 1. de Nat. deor. Quum enim non instituto aliquo, aut more, aut lege sit opinio constituta, manifestque ad vnum omnium firma consentio, intelligi necesse est esse deos.

Societatis & fœlerace consensionis aliquorum fides quò eruperit vides. Cic. Attico, lib. 10.

Consensaneus, Adiectiuum (ἔμφυτος) Conuenien. Cic. 5. de Finib. Itaque omnis honos, omnis admiratio, omne studium ad virtutem, & ad eas actiones, quæ virtus sunt consentaneæ referrur.

Actiones consentaneas omnibus voluntatibus, conatibus, & appetitionibus mundi adhiberenatura Cic. 2. de Nat. deor.

Argumenta consentanea & dissentanea. Cic. in Partit.

Diuisio consentanea. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Consentaneū his temporibus literarum genus. Cic. ad Nigidium, libro 4. 13.

Leges date consentaneas. Cic. 2. de Legib.

Quæ sententia vtilitati rerum consentanea est. Vlpian. Ius remunerandi. in fine. D. mandat. vel contr.

Consentaneus sibi. Cic. 1. Offic. Hæ disciplinæ igitur si sibi consentaneæ velint esse, de officio sibi quærant & discant.

Vir vita ac morte consentaneus. Paterculus lib. 2. Sub Antonij ingressum in castra, Iuuentius Laterensis, vir vita ac morte consentaneus, quum acerrimè fauisset Lepido, ne fecum Antonio hoste iudicato iungeret, irruus consilij, gladio se ipse transfixit.

Excellentiæ hominis consentaneum ijn eo, quo natura eius à reliquis animantibus differt, id decorum est. Cicero 1. Offic. Definitio Decori.

Obscura somnia minimè consentanea sunt maiestati deorum. Cic. 2. de Diuinat.

Naturæ consentaneum. Cic. 1. Offic.

Aptum esse consentaneúmque tempori & personæ. Cic. in Orat. Definitio est verbi Decere.

Consentanea mors vitæ sanctissimè actæ. Cic. 9. Philip.

Cum re aliqua consentaneum. Cic. Appio, lib. 6.

Consentaneus cuique & cōsequens quid fugerit prospicere. Cic. 2. Offic.

Consentanea & consequentia. Cic. 3. de Finib. Sed quum eerte superiora firma ac vera sint, his autem ea consentanea: ne de eorum quidem est veritate dubitandum.

Ex consentaneis, & præcurrentibus, & repugnantibus argumenta ducuntur. Cic. 3. de Orat.

Consentaneum est, absolutè. Cic. 2. de Nat. deor. Quare quum in æthere astra gignantur, consentaneum est in his sensum inesse & intelligentiam.

Non id ſpectandum eſt quid dicat, ſed quid conſentaneum ſit ei dicere. Cic. 3. Offic.

Non eſt conſentaneum, qui meru non frangatur, eum frangi eapidatur: nec qui luxuſtum ſe à labore præſtiterit, vinci à voluptate. Cic. t. Offic.

Conſeplo, conſepſi, pen. prod. conſepſi, conſeptum {συμφράσσω} conſepire, Idem quod ſepire. Cic. de Senect. Cæteris in rebus eomem erga Lyſandrum atque humanum fuiſſe, & ei quendam conſeptum agrum & diligenter conſtum oſtendiſſe.

Conſeptum, huius conſepti {φράγμα, φύρογμα}. ¶ Columel. lib. t. cap. 4. Difficilora enim conſepta, nõ ſolum pluris zdificia bimus, ſed etiam impenſis maioribus tuebimur. ¶ Conſepti etiam fori dixit Quintil. lib. 8. pro ipſis cancellis.

Conſequenter, Conſequiæ, Vide in CONSEQVOR.

Conſequor, penult. corr. conſequenti, conſequutus ſum {συνέπομαι, συμπαρέπομαι} ſonſequi, ſ Continus ſequi, quod barbari dicunt à præpr. Cæſar 8. belli Gallici, Conſequuntur equites noſtri, & erat præceptum.

Maiores conſequi non poſſe. Cic. de Clar. Orat.

Rem res conſequitur. Cic. de Fato.

Cauſam plerunque conſequitur res. Cic. t. de Diuinat.

Continuò conſequi. Plaut. Amph. 3.

Mercurium iuſſi me continuò conſequi.

Conſequi propè. Plaut. Rud. 2.3.

Eloquere, quid id eſt? r. vide nuſpiam conſequitur propè.

Conſequi, datiuo iunctum. Plaut. Amphit. 8,

Ita dis placitum, voluptati vt merror comes conſequatur.

Ætate aliquem conſequi. Cic. de Clar. Orat. Hunc igitur Cethegũ conſequutus eſt ætate Catoqui annis 12 poſt eum fuit Cos.

Conſequi gradu vocem. Plaut. R. ud. 6,

Conſequamur gradu vocem, vbi eam. ecce me, adi contrà.

¶ Conſequi aliquem, pro eo quod eſt, Inſequendo ad eum peruenire. Cic. ad Atticum. Quamobrem te oro dei operam vt me ſtatim conſequare. Idem 2. in Catil. Aurelia profectus eſt: ſi accelerare volent, ad veſperum conſequentur.

Curſu feras conſequi. Seneca Hippol. 2.

Conſequi aliquem itinere. Cic. ad Attic. lib. 8. Non eſt nobis committendum, vt ad has 2 1111. cohortes, quas dubio animo habeo, hoſtibus accedere, aut in itinere me conſequi poſſis.

In itinere aliquem conſequi. Cn. Magnus Marcello & Lentulo, in epiſt. ad Atticum, lib. 8.

Ad veſperam aliquem. Cic. 2. in Catil.

Pedibus aliquem. Ouid. 9. Metam.

Aliquem certamine, & eſt Vincere. Virg. 5. Æneid.

¶ Conſequi {ἐπέρχομαι} Sequi, id eſt Eucnire & procedere. Terent. Heaut. 2. 3.

Veràm ubi animus ſemel ſe cupiditate deuinxit mala,

Neceſſe eſt Clitiphe conſilia conſequi conſimilia.

Annus qui conſequitur. Cic. pro Murena, Si hæc clapſa de manibus noſtris in eum annum qui conſequitur, redundarint.

Conſequi videtur vt docramus. & Author ad Heren. lib. 2.

Proximo altero, tertio, denique reliquis conſequutis diebus. Cic. t. Philipp.

Conſequentur magni dolores eos, qui ratione voluptatem ſequi neſciunt. Cic. 2. de Finib.

Liberatem pax conſequebatur. Cic. t. Philipp.

Conſequuta eſt mors matrem ex ægritudine. Terent. Phorm. 5. t.

Silentium conſequutum orationem alicuius. Cic. 1. de Orat. Hæc quum Craſſus diuiſſet, ſilentium eſt conſequutum.

Conſequuta tempora. Cic. Lentulo, lib. 1. 6, Tamẽ afficior ſummo dolore tuũ nodi tempora poſt nuam profectionem conſequuta eſſe.

In tabulam magni riſus conſequebantur. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. Idem lib. 3. 2, Mediocris quidem eſt riſus conſequutus, non in te, ſed magis in errorem mihi.

¶ Conſequi, Exprimere, definire. Cic. ad Cæſar. Extrema verò nec quanta, nec qualia ſint, verbis conſequi poſſum. Nonius.

¶ Conſequi {συμπεραίνω, συνεπιλογίζομαι} per ratiocinationem, Adipiſci, & conficere. Cic. ad Lentul. lib. 12, Quod ad popularem rationem attinet, hoc videmur eſſe conſequuti, vt nequid agi cum populo, aut ſalis auſpicijs, aut ſalutis legibus, aut denique ſine vi poſſit.

Inueſtigare & conſequi aliquorum conatus. Cic. 2. Verr. Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus inueſtigare & conſequi poſſim.

Natura conſequitur vt communem vtilitatem noſtræ anteponamus. Cic. 3. de Fin.

Cum aliquo & ſine aliquo conſequari aliquid. Cic. t. Offic.

Per aliquem aliquid conſequi. Cic. Lent. lib. t. 7.

Animo aliquid conſequi. Cic. de Vniuerſit.

Coniectura. Cic. ad Q. fr. Iun. lib. 2. 4. Quanum autem coniectura conſequebat, id erat huiuſmodi, vt magis optandum, quàm ſperandum putarem.

Conſequi dicendo. Cic. pro Lege Manil. Certè & ſiquid etiam dicendo conſequi poſſum, iis oſtendam poſſimum, qui ei quoque rei fructum ſuo iudicio tribuendum eſſe cenſuerunt.

Dictis omnia. Ouid. 15. Metam.

Conſequi aliqua diligentia. Cic. t. Verr.

Intellectu. Vide INTELLIGO.

Memoria aliquid. Cic. de Orat. Nullo modo poſſum omnia iſtius facta aut memoria conſequi, aut oratione complecti.

Conſequi aliquid natu ab aliquo. Cic. Memmio, lib. 13. t. Studio aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Aliquid verbis. Exprimere. Cic. Cæſari iuniori, Extra verò quanta & qualia ſint, verbis conſequi non poſſum.

Commodum. Quintil. lib. 7. cap. 3, Ex pœna minus incommodi conſequuturus, quàm ex. &c.

Commodum exercitatione corporis laboriosa. Cic. t. de Fin.

Dignitatem & gloriam. Cic. Lent. lib. t. 5.

Famam. Cic. Cælio, lib. 2. 10.

Famam maligniturs. Plin. Iunior, lib. 9. 6. Pierique autem dum verentur ne gratiæ potentium nimium impertire videantur, ſiniſteritatis atque etiam maligniratis famam conſequuntur.

Amplißimum fructum. Cic. pro Lege Manil.

Fructus conſequi. Vlp. in l. Idémque &. 5. ſi ex fundo. D. mandat. vel contr. Si ex fundo, quem mihi emit, procurator fructus conſequutus eſt, hoc quoque officio iudicio præſtare eum oportet.

Omni cura & induſtria gloriam. Cic. Lent. lib. t. 7.

Gratiam. Cic. 2. Offic. Atque in hac pernicie Reipub. ne illam quidem conſequuntur, quam putant, gratiam.

Laudem. Cicero 2. Offic. Conſequebare magnam laudem à ſummo viro.

Neminem ſapientiæ laudem & eloquentiæ fine ſummo ſtudio, & labore & doctrina conſequi poſſe. Cic. 1. de Orat.

Magiſtratum aliquem. Cic. pro Plancio, Honorum populi finis eſt Conſulatus, quem magiſtratum iam octingenti fere eſequuti ſunt.

Magnitudinem, multitudinemque beneficiorum alicuius enumerare, aut conſequi non poſſe. Cic. poſt Reditum.

Opes quammaximas conſequi. Cic. t. Offic.

Gratia non modò referenda, ſed ne cogitanda quidem, nullâ parte eorum meritorum conſequi poſſum. Cic. Lent. lib. 1. 8.

Potentiam. Cic. 3. Offic.

Præmium aliquod ſtudio. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8.

Præſtantiam virtutis, ingenij, fortunæ. Cic. de Amic.

Quæſtum. Cic. pro Lege Manil. Quis enim vnquam aut obeundi negotij, aut conſequendæ quæſtus facultatem habuit breui tempore, &c.

Scientiam conſequutum eſſe. Cic. pro Domo.

Ergà ſe ſtudium alicuius, alterius commendatione conſequi. Cic. Bruto, lib. 13. 13.

Gloriolam victoriam ex Reip. cauſa conſequutus. Cic. pro Cæl.

Vitium. Quintil. lib. 8. cap. 3, Quidam emutatis in peruerſum dictis, de figuris idem vitium conſequuntur.

Voluptates. Cic. t. de Fin.

Vſuras. Vlpianus in l. idémque &. 5. ſi procurator. D. mandat. vel contra.

¶ Conſequi aliquem in Præmra. Plin. Iunior, lib. 7. epiſt. 15, Ille me in Tribunatu, liberorum iure præceſſit: ego illum in Prætura ſum conſequutus.

In libro ſuo aliquem. Cic. t. de Nat. deor.

Inſtitutum ſuum. Cic. 1. Offic. Ita autem interdum, vt nonnulli omiſſa imitatione maiorum, ſuum quoddam inſtitutum conſequatur.

Morem aliquem. Cic. 2. de Leg. Eum morem igitur, cum breuitate (ſi poterò) conſequar.

¶ Conſequi, Perdiſcere, perripere. Cic. ad Herenn. Hæc ſi, vt conquiſiè conſcripſimus, ita tu diligenter fueris conſequutus. Id eſt perdidiceris, percèperis, quod Græcè συμπεπλήρωκας dici ſolet. Ad percipiendum enim referri ex eo pater, quia mox ſubiicit, Tuáque percipione lætabere, is, ſi scientior eris præceptorum artificio.

Conſequens, pen. corr. {συμπεπλήρωκως} participium. Cic. de Senect. Sed memoriam illius viri excipient omnes anni conſequentes.

Spe eriguntur conſequentis ac poſteri temporis. Cic. t. de Finib.

Et 2. de Orat. Connexum ſit penitpium conſequenti orationi.

Rerum conſequentium ſignificationem quærere. Cic. 2. de Diuin.

¶ Conſequens apud Cicer. in Partit. Rhetor. pro eo quod hoc coharet, Vt in ſimplicibus verbis, quod non eſt Latinum: ſic in coniunctis, quod non eſt conſequens, vitu perandum eſt.

¶ Eſt conſequens. Vlp. in l. huic ſcripturæ. D. ad Legem Aquiliam, Huic ſcripturæ conſequens eſt dicere, vt ſi ante, &c.

Hoc probabo conſequens eſt. & Cic. 5. Tuſcul.

Quoniam ſcriptum eſt à te de optimo Reip. ſtatu, conſequens eſſe videtur, vt ſcribas tu idem de legibus. Cic. 1. de Leg.

Conſequens, 2 abſolutum. Cic. 1. Offic. Homo autem qui rationis eſt particeps, ger quam conſequentia cernit.

Conſequentia & conſentaneæ. Cic. 3. de Fin. Quum certè ſuperiora firma ac vera ſint, his autem ea conſentanea & conſequentia: ne de eorum quidem eſt veritate dubitandum.

Conſequentia & repugnantia videnr philoſophi acuti. Cicero 2. de Diuinat.

Contrariorum contraria ſunt conſequentia. Cic. 5. Tuſc.

Argumenta ex conſequentibus. Cic. in Partit.

Declarantibus conſequentia ſignis futura præſentibi homo. Cic. t. de Diuinat.

Reperiendere conſequentia, quum prima cõcelleris, placere non ſolet. Cic. 5. Tuſcul.

Conſequens, Nomen {ἐπίφθεγμα.} Cicero 4. de Finibus, Quum conſequens aliquod falſum ſit, illud cuius id conſequens ſit, non poſſe eſſe verum.

Conſequentia, conſequentiæ {συνήθεια.} Cic. t. de Diuin. Qui curſum rerum euentorumque conſequentia diuturnitate perractãs notauerunt, &c.

Per conſequentiam ſignificatio ſit, quam res quæ ſequuntur aliquam rem indicantur, ex quibus rota res relinquitur in ſuſpicione. Author ad Heren. lib. 4.

Ad conſequentiam pertinet. Paulus in l. Paulus reſpondit. D. de re iudicat.

Ad conſequentias aliquid producere. Paulus in l. quod vero. D. de Leg.

Per conſequentias contingit, vt debitum ſubtrar. Vlpian. in l. 1. de auth. & conſeo. ſtut.

Per conſequentias negotium alicui geri. Vlp. lquod dicimus. D. de authot. & conſenſtut. & curat.

Per conſequentiam. Vlp. Imorit, poſt principium. D. de pœnis.

Conſequiæ, Sequelæ, à Conſequendo. ſicut ab Exequendo Exequiæ. Apul. lib. 10, Nouiſſimis trahebantur conſequiæ.

Consequenter, Adverbium (κατακολουθως.) Vlpian. in l. fid & fiquid. §. vlt. D. de vsufructu & qui rmad modum quis vtatur & fruatur, Quibus consequenter fructuarius quidem acquirere fundo, seruitutem non potest, recipere autem potest.

Consequenter dicimus. Vlp. in l. idémque & §. si procurator. D. mandat. vel contr.

Consequens, consequa, consequum, Idē quod Consequens. vt, Consequa natura. Lucret. lib. 5.

Consequa natura est iam retum ex ordine certo.

Consector, consectaris (διαλεκτικως.) consectari. Plaut. Pseud. 2. o. Angiporro hoc certum est consectatur. Pro consectari. Cæs. 6. bel. Gall. Reduxere equites, quos possunt, consectantur, atque occidunt.

Conuitus consectari aliquem. Cic. ad Attic. lib. 2. Fuisum elamoribus & conuitiis & libilis consectabatur.

Debita. Cic. Att. lib. 13. Nec existimes, eos qui non debita consectari solent, quod debetur remissuros.

Amare, consectari & adipisci qui relit dolorem, neque quisquam est Cic. de Finib.

Hostes consectari & conficere. Cic. 2. de Inuent.

Opes aut potentiam. Cic. 1. Offic. Tradēque se totum Reipub. neque opes aut potentiam consectabitur. Id est non studebit opibus quærendis.

Ruuilus. Vide RVVILVS.

Consectari sylueftria scela feratum. Lucret. lib. 5.

¶ Consectari aliquos bene uolēdnam largitione. Cic. 2. Offic. Præclare in epistola quadam Alexādrum illum Philippus accusat, quod largitione benevolentiam Macedonum consectetur.

¶ Consectari etiam minutissima. Plin. lun. lib. 15. Vides vt Aratus minutissima etiam sydera consectetur, & colligat modum tamen seruat.

Consectari singula & colligere. Plin. lun. an Panēg. Sed quid singula consector, & colligo? quasi vero aut orationē complecti, aut memoria ronsequi possim.

Ac ne plura, quæ sunt pene innumerabilia, consecter, comprehendam breui. Cic. 1. de Orat.

¶ Consectari aliquid. Plin. lun. in Panēg. Eadem ista, quibus alios artibus assequutos videmus, consectantur.

Imitando consectari aliquid. Cic. 2. de Orat.

Puerile quiddam in historia. Cic. 1. de Leg. b.

Vberratem orationis. Cic. 9. de Fin.

Tam vetè verba consectari, quam rem. Cic. pro Cecinna.

Vitium aliquod de industria. Cic. 3 de Orat.

Vmbras falsæ gloriæ. Cic. in Pisonem.

Consectari aliquem. Terent. Eunuch. 2. 3.

Et genus hominum, qui esse primos se uoqnum rerum volunt.

Nec sunt hos consectari, hisce ego, &c.

¶ Consectari, Palliue. Laberius, Vt orem tuam, & meam nouercā à populo lapidibus consectari video. Ex Prisciano. lib. 8.

Consectatio, Verbale (ζήτησις.) Plin. lib. 14. cap. 16. Manifestum est superacuum generum consectationem in numeribus.

Concinnitatis consectatio. Cic. in Orat. In huius concinnitatis consectatione Gorgiam fuisse principem accepimus.

Consectator, à quo Consectatrix, pen. prod. (ζηλωτης.) Cic. 3. Offic. Est enim temperantia, ibid. uum inimicia libidines autem, consectatrices voluptatis.

Consectaneus, a, um. (ἑπόμενος.) Qui alios affectatur, vt, Consectanea turba. Hinc Consectanei dicuntur, qui aliorum opinionem vel sententiam sequuntur.

Consectarius, Adiectiuum (κατηκολουθημένος.) Cic. 4. de Fin. Illud verò minimè consectarium, sed in primis hoc est, illorū felicē nomium gloriatione dignam esse beatam vitam, quæ non possit sine honestate contingere, vt iure quisquam glorietur.

Stoicorum consectaria breuia & acuta. Cic. 3. de Fin. Sed consectaria me Stoicorum breuia & acuta delectant. Concluduntur igitur rorum argumenta sic. Quod est bonum, omne laudabile est: quod autem laudabile est, omne honestum est: bonum igitur quod est, honestum est. Breuia vocat, argumenta breuiter africtā: Consectaria, colligentia. Vulgus logicorum mihi videtur Consequentias appellare.

Consequutio (συμπλοκη.) Verbale Consequor. Cic. de finib. Vt enim cum cibo & potione fames, sitique depulsa est, ipsa detractio molestiæ consequutionem affert voluptatis: sic in omni re doloris amotio, fuccessionem essicit voluptatis. Idem in Parti. Cōsequutionem verborum, pro bene ordinato contextu, & collocatione posiur.

Simplex conclusio ex necessaria consequutione conficitur. Cic. 1. de Inuent.

Affitre consequutionem. Vide AFFERO, & paulo antè Consequutio.

Consequuta, pro Imperitata, passiue. Varro, Vestales ioccili compertas ansa petuniæ incognitæ, & consequa negliguntur. Ex Prisciano, lib. 8.

Consequus, Vide paulo antè.

Conser enāt, pen. prod. Serenum est tempus. Liu. Decad. 4. lib. 9, Tempestas cum magnis procellis coorta coegit plerosque tabernacula statuere in foro. eadem paulo pōst, quum vndique conferenaffet, sublata.

Consero, conseris, pen. corr. conseui, pen. prod. consitum, penult. corr. (φυτευω.) conserere, Plantare siue seminare. Virg. 1. eclogā,

- en quis consesumas agros. Cic. 2. de Nat. deor. Indus verò, qui est omnium fumitate maximus, non aqua solùm agros lætificat & irrigat, sed eos etiam conserit.

Conserere agrum generibus pomorum, aut oleis. Columel. libro 2. cap. 2.

Conserere agrum lupino aut faba. Colum. lib. 2. cap. 2. Celerius etiam si eodem tempore sererere, & lupinū vel faba conseras.

Sol lumine conserit arua. Lucret. lib. 2. Id est perfundit.

Baccho aliquem locum conserere. Virg. 2 Georg.

¶ Conserere leges, per trasslationem. Cic. 1. Tuscul. Ergo arbores serere diligens agricola, quarum aspicet baccam ipse nunquam. Vir magnus leges, institutaq; Remp. conserer.

Consertus, pen. corr. Participium (συμπεφυκως.) vt, Cæca mentis caligine consitus. Catul. Argonaut.

Consitus fœcditate, per metaphoram pro Sene. Plaut. Menæch. 17, Nam meritus est, consitus sum senectute.

Consitio, Verbale (φυτευσις, φυτος.) Ipse conferendi actus. Columel. lib. 5. cap. 3. Quòd si inter quinos pedes consitio fuerit, per longitudinem ordinis habebit semina x xix.

Nec consitiones modò delectant, sed etiam insitiones, quibus nihil inuenti agricola solertius. Cic. de Senect.

Consitura, genitiuus, pen. prod. (φυτος.) Idem. Cic. de Repub. Quæ videlicet ille non ex agri consitura, quam cernebat, sed ex doctrinæ indiciis interpretabatur. Ex Nonio.

Consitor, pen. corr. Verbale (φυτευτης.) Ouid. 4. Metamorphoseos,

Et cum Lenæo genialis consitor vua.

Conserto, conserui, pen. corr. consertum, (συμπλεκω.) conserere, Misscre. vt, Conserere prælia, id est prælari & exercere committere. Virgil. 2. Æneid. Multaque per cæcam congressi præcia noctem

Conseritur. Liu. 5. ab Vrbe, Accensis vtrinque animis, ad arma discurrunt, & prælium conseritur.

Bella conserere. Valer. lib. 3. Argon. Liulus, Et haud ignotas belli artes inter se se, fed expertas primo Puniteo conferebant bello.

Conserere certamen, pro Certare. Liu. 5 bel. Maced. Boij dirpi sun impune, quam turodo ea, conirrere certamen malebant.

Dextra. Stat. lib. 5. Sylu 6.

Dicm nocti. Ouid. 7. Amor. eleg. 5. Id est conlungere.

Femur femori. Tibull. lib. 1. eleg. 8.

Latus latori. Ouid. epist. 18.

Manum conserere, Pugnare. Cic. pro Murena, Qua in legatione dixit exercitum, signa conturbi, manum conserui, magnas copias hostium fudir.

Manum vel manu (vt nonnullis placet) cum hostibus conserere, quasi manui manum admouere. Cic. ad Atticum, lib. 7. At illum ruere nuntiant, & iam ianique adesse, non vt manum conseras (qui cum enim?) sed vt fugam intercludas.

Socias manus. Valer. lib. 3. Argonaut.

Pugna conserit. Valer. lib. 6. Argonaut.

Cooffrere pugnam inter se. Liu. 2. bel. Maced. Et temperatum agēte eā, quin mitlibus, qua diremptu medio anne fuerant, pugnam inter se conferrent.

Confrrere pugnam scoi, per transslationem. Plaur. Bacch. 20,

Conflixi, atque hominem repuli, dein pugnam conferui fem.

Puppes conserue. Lucan. lib. 5.

-laxinque per æquor

Vi terrestre coni cooffrris puppibus agmeo.

Tela conferere. Valer. lib. 3. Argonauticō,

-nec tela modis nec cælibus ullcm

Cooffrere manus, longe & acutre peremptā.

Telas conferris agmina iuxta. Valer. lib. 6. Argonauticon,

Illi vbi conferus iunxere tremendia tela

Agmina, vique virum gales adflauit adactis.

Verba. Stat. lib. 2. Sylu. 1.

Consertus, participium (συμπεπλεγμενος.) Fabl. lib. 5. cap. 10, Vt sunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est. Id est contexrus.

Coofertus & intextus alcui rei. Liu. 1. Decad. lib. 7,

Ridcu' a intexta veribus, & fabulis Ætelianis conferta.

Ex vtre manu conuersum. Vide ex

Arua consita grauibus, Culta & habitata. Valer. lib. 2. Argon.

Bella conferta bellis. Lucan. lib. 2.

Hostes conferti. Claud. 2. Paneg.

Tegmen confertum spinis. Virg. 3. Æneid. Id est illigatum. Seru.

Conserti, Adiectiuum (συμπλοκαιος.) Cicero de Fato, Si omnia antecedentibus causis sunt, omnia naturali colligatione consentè contextèque fiunt.

Consertor, Verbale (συμπλοκευς.) Plin. lib. 33. cap. 1, Quòd si impedimentum putat in ea aliquod intelligi etam conferrotis vsu, arguentum est maius in ipsa fuisse, qua fentum capitut.

Conserratus, pen. prod. (φαλαγξ.) Adiectiuum à ferra deductum. Plin. lib. 11. cap. 37, Sed spectatissimum insigne gallinacei, corpore conferratum inter cæteros est, nec cattiaginem, nec callum iure de xerit, fed peculiare id est in modum ferræ factum. In enecudationibus, cochleus irgitur corporum ferratum.

Consertus, conseruus (ἑταιρος, συμπλοκη.) conseruare, Nostræ significationis. Plin. lib. 15. cap. 30, Conseruari aliter & sobolē tuffrre Atuspices.

Conseruare & retinere Reip. causa ius Augurum. Cic. 2. de Diuin.

Tueri & conseruare. Cic. 6. Verr. Vt quisque eis rebus tuendis con seruandisque præfuerat, ita petsepritum erat.

Conseruare iuculomem. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 13.

Conseruare fidem. Cic. 5. de Fin. Sed contra vulitatem etiam conseruatur fides.

Ordinem. Cic. ad Att. lib. 6, In literis respondebo: sic enim postulas: nec nisi quid ad eas rem. Cic. ad Atticum, lib. 7. Ergo aliquem voluntatem prisinam. Metellus Ciceroni, lib. 5. 4. Motum voluntatem. Cic. 3. Verr.

Conseruare & notare tempora. Cicin Orat.

¶ Conseruare aliquem, quod vulgus Præseruare dicit. Cic. ad Brutum, lib. 11. 13. Peto à te maiorem in modū, vel humanitatis tuæ, vel mea causa, vt eum authoritate tua quæ plurimum valet, conseruatum velis.

Ab omni periculo. Cicero Antequam iret in exilium, Qui nuimini deorum conseruatum saltum tectum ab omni periculo conseruasti.

Beneuolentiam. Cic. Appio, lib. 3. 7.

Ex fisin

Exiſtimationem alicui cenſeruare. Vlp. in Lquid ergo. D. de his qui
nut. eſtim.
Genus. Lucret. lib. 2.
-omnia quando
Seminibus certis certa genitrice creata
Conſeruare genus cenſecntia poſſe videmus.
Indemnem per omnia conſeruare aliquem. Paulus in l. diligen-
ter. D. mandat. vel contr.
Libertatem populi conſeruare. Cic. ad Brutum, lib. 11. 7. Caput au-
tem eſt hoc, quod te diligentiſſimè percipere & meminiſſe vrlim, vt
ne in libertate & ſalute Populi Romani conſeruanda authoritatem
Senatus expectes.
Maieſtatem Populi Romani comiter. Vide COMIS.
Patriam conſeruare, Defendere & tueri. Cic. in Somnio Scip. Sic
habeto, Omnibus qui patriam conſeruauerint, adiuuerint, auxerint,
certum eſſe in cœlo, ac definitum locum.
Pudicè conſeruare puerum alicui. Catul. epigr. 55.
Conſeruare ſe. Terent. Heaut. 4. 1.
Illuc recte: conſeruaſti re atque illam.
Memoriam alicuius rei. Cic. Fragilo. lib. 4. 13. Tuorúmque triſtiſſi-
mo meo tempore memoriam erga me memoriam conſeruabo.
Memoriæ teſtimonio cenſeruare aliquid. Cic. ii. Philipp. Maximâ
eius & ſingularem laudem prætermitto. cuius enim prædicatio non-
dum vmuibus grata eſt, hanc memoriæ potius, quàm vocis teſtimo-
nio conſeruemus.
Vires. Plin. lib. 11. cap. 54. Quædam exiguo guſtu ſamem ac ſitim
ſedant, conſeruáſque vireſ. Hoc eſt integras ſeruant.
Voluntatem alicuius. Cic. 3. Verr. An quod alterius patroni mur-
tui voluntatem conſeruabat?
¶ Conſeruare rem ſuam. Terent. Adelph. 5. 3.
Eandem illam rationem antiquam obtinet.
Conſeruá, quære, parce. Cic. 2. Offic. Res autem familiaris quæri
debet iis rebus, à quibus abeſt turpitudo: conſeruari autem diligen-
tia & parſimunia, iiſdem etiam rebus augeri.
Saluum conſeruare. Cic. 3. in Catil. Ita me geſſi Quirites, vt ſalui
omnes conſeruaremini.
Conſeruatus, pen. prod. Participium {τοῦ σώζω.} Cic. Lentulo. lib. 1. 9. Il-
lud quidem certè noſtrum conſilium iure laudãdum eſt, quòd meos
ciues, & à me conſeruatos, & me ſeruare cupientes, ſpoliatos duci-
bus, feruis armatis obiici noluerim.
Salus populi conſeruata per aliquem. Cic. poſt Red.
Nomen aliquod retinetum atque conſeruatum. Cicero pro Rege
Deiotaro.
Conſeruator, pen. prod. {τοῦ σώζω.} Verbale. Cic. pro Sextio, Optimatum
principes, authores & conſeruatores ciuitatis.
Conſeruator & Oppugnator contraria. Cic. Antequã iret in exil.
Virum ve cuſtos accipiat, an vr produtor excludat? fit conſeruatur,
veſtra eſt ignominia: ſi vt oppugnatoꝛ, præcipia ciuem omnia.
Cuſtos & conſeruator imperij. Cic. pro Sextio, Prò dij immorta-
les cuſtodes atque conſeruatores huius vrbis atque imperij!
Conſeruatorem & parentem vrbis Ciceronem nounulli dixerũt.
Cic. Attico. lib. 9.
Patriæ conſeruatoꝛ. Cic. de Aruſp. reſpon.
Reip. conſeruatoꝛ. Cic. pro Domo ſua.
Conſeruatrix, pen. prod. {τοῦ σώζω.} Verbale. Cic. 4. de Finib. Omnis na-
tura vult eſſe conſeruatrix ſui; vt & ſalua ſit, & in genere conſeruе-
tuę ſuo.
Conſeruatio {τοῦ σώζω.} Aliud verbale. Cic. 1. Offic. Et ſi attentos ani-
mos ad deoꝛũ conſeruationem tenebimus.
Æqualitatis conſeruatio. Cic. 1. de Orat.
Bonorum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Perceptio & conſeruatio fructuum ſine humanum opera nulla eſ-
ſe potuiſſe. Cic. 2. Offic.
Conuenientia conſeruatióque naturæ. Cic. 1. Offic.
Conſeruatio officiorum. Cic. 2. de Finib.
Conſeruus, conſeruꝛ {τοῦ δοῦλος.} Qui cum alio eidem domino ſeruit.
Terentius Adelph. 2. 3. Conſeruis ad eundem illis præcipio modum.
Cic. ad Caſſium, lib. 12. 2. O rem miſeram: duminam ferre non po-
tuimus, conſeruo ferumus! Vipianus in l. ſed ſi damnum, titulo De
peculio. Planè ſi conſeruus dederit damnum, vel furripuerit, in pecu-
lium videbitur habeꝛi.
Princeps conſeruorum. Cic. in Parad.
Conſeruꝛ & diſcipuli. Cic. Quintꝛo. lib. 3. 17.
Conſeruꝛ huius conſeruꝛ {τοῦ δοῦλος.} Terent. Eunuch. 2. 3.
-ſumma forma ſemper conſeruam domi Videbit.
Conſeruabus. Sczuola in l. prædia. 5. 1. D. de fund. inſtruct. & in-
ſtrum. legat.
Conſeruitium, huius conſeruitij {τοῦ δουλεία.} Plaut. Capt. 5.
Pérque conſeruitium commune, quod hoſtica euẽnit manu.
Conſeſſus, Vide CONSIDEO.
Conſideo, conſido, pen. corr. conſedi, pen. prod. cunſeſſum {τοῦ καθί-
ζειν.} cunſidere, pen. prud. à con & ſedeo, Significat ſimul ſedere, &
ſine motu eſſe. Virg. celog. 9.
Dicite, quandoquidem in molli conſedimus herba. Cic. de Senect.
Qui legati quum eſſent, certo in loco conſederant.
Tuìò conſidere in aliquo loco. Cic. Att. lib. 5. In Amano tuìò con-
ſedimus, & c.
Iudices conſederunt. Cic. Attico. lib. 1. 12.
Conſidere apud aliquem locum. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. Quum
quinque cohortes ſine legato, ſine Tribuno militum, denique eam
ſine Centurione vllo apud Philomrium conſediſſent; reliquos exer-
citus eſſe in Lycaonia.
In arbore noſtra cõſederunt apes. Caius in Inſtaturiem. 5. aplum.
D. de acquir. rer. domin.
In præulo conſidere. Cic. de Claris Orat.
Eodem in ſpatio. Cic. 4. Acad.
Conſidere in ſolitudinibus. Cic. M. Cælio, lib. 2. 15. Si quando erit
ciuitas, erit profectò nobis locus. Siuaurem non erit, in eâdem ſoli-
tudines tu ipſi. (vt opinor) venies, in quibus nos cunſediſſe audies.
Conſidere inter vimos. Virg. celog. 5.
Hic curyhis miſtas inter conſidimus vimus.
Conſidere ſub ilice. Virg. 7. celog. Forte ſub argura conſederat ilice
Daphnis.
Conſedit in mente iuſtitia. Cic. 1. de Fin.
In meduerritate. Cic. in Orat. Vbi de med. cri genere quidam o-
rationis longiuſcit.
Conſidere in otio. Cic. ad Attic. lib. 2. Accommodatius enim no-
bis eſt ad liberam legationem tempus illud, quam & Quintius no-
ſter, vt ſperamus, in otio conſedebit.
Conſedui vrſuſque in queſtura nomẽ. Cic. pro Murena. Sed Que-
ſtura vtriuſque propemodum pari momento ſortis fuit, habuis hic
lege Titia prouinciam tectam & quietam: illam, cui quum Quæ-
ſtores ſortiuntur, cuam aeclamari ſoles, Huſtienſem, non tam gra-
tiſam & illuſtrem, quàm negotioſam & muleſtam. Conſedit vtriuſ-
que numen in Quæſtura.
In Vmbra conſedit. Ouid. 1. Metam.
Conſedo, cunſedomus. à Conſedendo, vt Aſſedo, & Aſſeſſor. C. Hemina
Annal. lib. 4. Nemu vicinus conſedo. Vide Nouium.
Cunſeſſor, Verbale {τοῦ καθίζειν.} Qui vnà cum alio ſedet. Liu. 4. bel. Ma-
ced. Cur dues paupereui cunſeſſoꝛem falſidire? Cic. 2. ad Atticum,
lib. 3. Præclarum ſpectaculum mihi propono, modò te cunſeſſore
ſpectare liceat.
Conſeſſor, cunuius, conubernalis alicuius. Cic. pro Flacco. Ne
accuſatoris conſeſſoribus, conuiuis, conubernalibus, &c. cuꝛm ac
ſupplicem veſtrum dederitis.
Conſeſſior & conſeſſoꝛ. Vide COLLVSOR.
Conſeſſus, huius conſeſſus {τοῦ καθίζειν, συνεδρίου.} Non eſt cunſeſſio, ſed
homines vnoìu loeu conſidentes, inquit Valla lib. 4. cap. 2. Cicero
de Senectute, Quibus quum à cunctis conſeſſu plauſus eſſet multo-
plex datus, diuiſit ex eis quendam, Athenienſes ſeire quæ recta eſ-
ſent, facere nolle.
Frequentia & conſeſſus aliquorum. Cic. pro Flac.
Cauæ conſeſſus. Virg. 5. Æneid.
Impleꝛe conſeſſum clamoribus. Virg. 5. Æneid.
Lultrare in equis. Virg. 5. Æneid.
Cunſpectu conſeſſuque iudicum commoueri. Cic. 3. Verr.
Corona conſeſſus iudicum cinctus. Cic. pro Milone, Non enim
curona conſeſſus veſter cinctus eſt, vt ſoꝛebat.
Populus vinctus ipſo cunſeſſu, conſtrictius ſpectaculis, impeditus
turbis & anguſtijs. Cic. de Aruſpicibus.
Conſiderꝛ, Vide CONSYDERO.
Conſiſtò, conſiſti, pen. prud. {τοῦ ἵστημι, συνίστημι} præteritum à Se-
deo mutuatur, conſedi, conſeſſum, cunſidere, penul. cur. Cum muro
eſt, de loco ad locum. Colum. lib. 8. Neque aui recumbst, aut conſi-
dat. Plin. lib. 36. cap. 18. Vllum trium marmoꝛo Thebaico aqua plu-
ia lauatur, minore eſt clu; irrtúmq; adiecta largiore tetitur, & dum
conſidat, reliquatur.
Alpes conſiduur. Cic. de Prouinc. Conſ. Alpibus Italiam muiet-
rat ante natura, nun ſine aliquo diuino numine, &c. quæ iam liceꝛ
conſidant, nihil eſt eum vlera illam altitudinem montium vſque ad
Oceanum, quod ſit Italiæ permuſe eundum.
¶ Conſidere luctu. Virgilius conſediſſe vibem luctu dicit, quòd tri
ſtes qui ſunt pleruque ſedẽt: & Græci καθέζεσθαι εἰς πένθος. ad eſt ſlentem
ſedere, eodem fere modo dicere ſolent. Turnebus.
Conſedit terra. Liu. de bel. Maced. In Veiterno agro terra ingen-
tibus cauernis cõſedit, in boreſque in profuudum exhauſtæ. Cuuſe-
dit dixit, pro Deſedit, in profuudum abiit.
Conſidere & regnare in aliqua regione. Sil. lib. 15.
-Saurum noſtris cunſidere in oris
Erregnare deꝛis.
Atuis aliquuium. Virg. 4. Æneides.
Non veniſti meniem quorum conſideris aruis?
Ignis conſedit. Ouid. 13. Metamorphoſeos.
Iliuo ardebat, neque adhuc conſederat ignis.
Aliquo loco conſidere. Cic. Attico. lib. 5.
Ardur animi conſedit. Cic. de Clar. Orat. Id eſt ſedatus eſt.
Cura. Cic. de Clar. Orat. Homines quum inter ſe coniuncti, tum
mihi ita cheri inque iucundi, vt eoium aſpectu, omnis quæ me an-
grebat de Reſpub. cura conſideꝛet. Id eſt quæ uetis, & ſedata ſit.
Furor alicuius. Cic. 4. Acad.
Vbi ira conſedit. Liu. 8. bel. Maced.
Conſidere aula, pro In aula. Valer. lib. 8. Argonauticõu,
-cur tanta mihi non prodita pœtis
Vt genet Æſonides noſtra cunidere aula?
Cunſidere Creiæ, pro In Creta. Virg. 3. Æneid.
In labellis Platonis cunſederunt apes. Cic. 1. de Diuin.
Perpetuis mentis conſidere. Virg. 7. Æneid. Id eſt (inquit Seruius)
longis mensis ad ordinem exequatis ſedentium.
Porta. Virg. 3. Æneid.
Regno. Sil. 11. Thebaid.
Regius cum aliquo. Virg. 1. Æneid.
Saxo. Ouid. 6. Metam.
Scamnis. Ouid. 6. Faſt.
Sedibus. Virgil. 4. Georg.
In ſedibus. Cic. 1. de Orat.
Solio medius conſedit auito. Virg. 7. Æneid.
Diui conſidiant tectis bipatentibus. Virgilius 10. Æneid. Vbi
Seruius, Bipatentibus, Phyſice dicitur, Nam cælum patet ab oru
& occaſu.
Terra. Id eſt in regione aliqua conſidere. Virg. 4. Æneid.
In theatro. Cic. pro Flacco.
Conſidere tranſitus. Virg. 4. Æneid. Valer. lib. 2. Argonauticõu,

Illi sole nouo ezit, plenique decrum
Confidunt transtris.
Consilere in aliam partem dicit Seneca epist.118,pro Descendere in diuersam opinionem.
Regia tota confedit in cinerem.Id est eoosflagrauit.Stat.3.Theb.
Ioignes.Virg.2.Æneidos,
-omoe mihi visum est confidere in ignes Ilium.
Omnia autem talia sensum mouet,sensisque mouentia quæ sunt, eadem in opinanone confidunt, quæ ortum habere gignique dicimus. Cic.de Vniuerst.
Confidamus hic in vmbra. Cic.2.de Legib.
Verborum coniunctio varie distincteque confidas. Cic.3.de Orat.
Cosfidur,pen.corr.Imperfonale (Σπάνιον ῥῆμα.) Cic.3.de Orat. Quum plaeuller idem externis,in ssyum ventur, & ibi magna eum audien di expectatione cosfidirur.
Consignifico,pen.corr.consignificas (ἕνα σημαίνω) consignificare, Significat exprimere,vel idem quod aliud significare.
Consignificatio, Verbale (σημασία.) Apuleius. Ea furoris consignificatiuue perieriti oones.
Consigno, consignas (σημαίνω, σημειόω, σφραγίζω) consignare, Eiusdem significat.onis cum suo simplici & significat aliquam rem signo notare,quod habuit Scribere dicont. Haut. Trinum.15.
Epistolas duas,eas non consignemus,quafi sua à patre.
Consignatæ in animis notiones. Cic.1.Tuscul.
Legem consignare. Vlp.in Lsthianus.§.idem Iulianus.D.de actionib. empti; Si quum venditor ferret fundum pluribus municipiis legata debere, in tabula quidem (scripsit)vni municipio deberi: veriam postea legem consignauerit,&c.
Consignare pecuniam inter aliquos. Suet.in Claud.cap.16,Quam quum compressiset super eptera flagitia atque dedecora.C.Sthu etiam nuptiis,dotemque inter auspices consignata,supplicio affecit.
Tabulæ maxime fguis hominem nobilium consignantur. Cic. pro Quint.
Consignare literis. Cic.4.Acad. Itaque vt literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus: sic ille in animo res inseuplitas habebat.
Vim priuilegij authoritatæ honestissimorum homioum, & publicis literis consignare. Cic.post Reditum.
Senatus iudicia de aliquo publicis literis monimentisque consignata. Cic.pro Deiot.
Consignata publicis literis memoria. Cic.3. de Legib. A libratius petimus,publicis literis consignatam memoriam.
Consignata literis Quæstura. Cic.1.Ver.
Ratio aliquoru & publicis & priuatis literis cõsignata. Cic.5.Ver.
Motus temporis cosfignandus. Cic.de Vniuerst.De motu syderũ.
Consignatus,pen.prod.Participium (σφραγισθείς) Vt, Testata & consignata monumenta antiquitas. Cic.de Diuinat.
Authoritates consignatæ. Cic.pro Cluentio,Sed errat vehementer siquis in orationibus nostris, quas in iudiciis habuimus, authoritates nostras consignatas se habere arbitratur.
Fundi publicis commentarus. Cic.2.de Orat.
Laudatio alicuius consignata certa. Cic.pro Flacco.
Consignatio (σφραγὶς) Verbale.
Consignationes, quas vocamus documenta, vel chirographa. Quintil.lib.11.cap.8, Promittit enim litigator omnia,tabulas postremo.paratissimas consignationes. Vide Testatio,in TESTIS.
Consilesco,consilescis,pen.corr.consilui (ἐκπλήττω) consilere,pro Conticere posiur Ennius,telle Festo Pompeio.
Consilesco, consilescis (ἐκπλήττω) consilescere. Gell.lib.13.cap.1. Nam vbi sinfatus aliorsum dari facta ex oculis amolito est, vigor ille materiæ flagrantæ sensum ac paulaim restinguitur, omnisque impetentissima soluendum sit prorsus consilescit.
Consilio,pen.prod. consiligtus,f.g. (ἐυσυμβούλευτος) Herbæ genus. Colum.lib.6.cap.5. Plin.lib.25.cap.8, Nostra arias meminit herbam in Marsis reperiam. Nascitur & Æquiculis circum vicum Nemesiæ,vocatur consilgo. De hac herba abunde Roell.lib.2.cap.134, Vbi dicit eam quæ pulmonariæ apud nos demonstratur, à vulgo Gallico *Pulmetcom* vocari,quasi pulmonean: ab hetbaris quibuldam *Leonis pedem*, pastoribus, bubulcis, equisonibus, sosique rari præterlæ cognitam,quam ad eosdem quos veteres consfigni ut, vsurpant effectus. Consiligtem autem rulli ci veteres (inquit idem) olim vocarunt, quod in campis interdiligentem rusticoque spius emices.
CONSENTIRE. Italiæ oppidum, Tarento vicinum, vt scribit Pompon. Mela lib.2.in descriptione Italiæ.
Consilio, consilis, penult. corr. consilui (ἐπτοήθην) consilire, Idem ferè quod insilire, & insilum, lungitur autem datiuo & accusatiuo. Tacit.lib.3, Pauce huius ipsius exercitus turmæ profligauere Sequanos quanto pecunia dites, & voluptatibus opulèios, tanto magis imbelles Æduos, euincire, & fugientibus cosilire. Idem lib.5,nó ita procul à fine. Igitur Sinnaces, quem antea infensum memorauì, partem Adiagasem . alioique occultos consilire, & tanc continuis ciadibus promptiores ad defectionem trahit.
Consilium (βούλευμα, βουλεύσασθαι) à con & salio,quòd in vnam sententiam plures rationes conflant, Sipontinos. Est autem Cosilium (vt ait Cic.lib.3.de Inuent.)aliquid fotendi,non faciendive excogitata ratio. Festus,Cosilium vel à consulendo dictum,vel quòd in vna sententiam plurium mentes in vnum consiliant & conueniant. Sed à silentio credibilius dictum puratur,quo maximè inuenirur.
Cosilium,Quod quis propofuit animo suo facẽdum. Cic.12.Phil. Quodsi est certum, p. c. ipe falsa atqu fallacx, tacitus in viam: optimus est portus pœnienti, murato consilio.
Consilium, Animus, Mens, eadem sunt. Lucret.lib.3.
Iudicium & consilium alicuius. Cic. Appio, lib.11, Magnum pondus accessit ad tollendam dubitationem,iudicium & consilium tuũ.
Tuum consilium, meum consilium. Cic.ad Tironem, lib.16.3, Si autem posit aquam cibum cepisti, videtis tibi me posse consequi,tuũ consilium est. Idem Terentius,lib.14.14, Vestrum iam consilium est, non solum meum, quid sit vobis faciendum.
Casus & Consilium, oppolita. Cicero Metello, lib.5.1, Quis esset qui me in Consolatu non casu potius existimaret quàm consilio fortem fuisse?
Consilium & Fortuna, opponuntur. Virg.2.Æneidos,
Nam quod consilium,aut quæ iam fortuna dabatur?
Voluntas & coosilium. Cic. Planco, lib.10.10.
Consicienta consiliorum meorum me consolator. Cicero Sulpit. libro 4.3.
Gubernatio consilij. Cic.2.de Inuent.
Mutatio. Cic. Art.lib.16, Nemo doctus vnquam (multa autem de hoc genere scripta sunt) mutationem consilij,inconstantiã dixit esse.
Penuria. Vide PENURIA.
Adiutor cosfiliorum. Cic. Famil.epist.10.
Ambigtuus consilij. Tacit.lib.10.
Author consiliorum. Cic.ad Attic.1.
Dux consiliorum & comes. Cic. Quum etiam ipse casus, euentusque rerum, non ducem, sed comites consiliorum fuerint, &c.
Vir consilij expers mole ruit sua. Horat.3. Carm. ode 4.
Fortis cosilio. Cic. Metello, lib.5.2.
Imbecilli consilij mulier. Cic. pro Flacco.
Improuidus consilij. Tacit.lib.19.
Inopes consilij. Quod 9. Metam.
Minister consiliorum. Cic. Famil.2.
Moderator. Cic. Famil.1.
Opportunus consiliis, & Adoersus, sunt contraria. Quintilian. lib. 5.cap.10.
Viridet consilio. Sil.lib.3.
Intelligendi cousilium. Cic.7. Philipp. Turpe est summo consilio orbis terræ, præsertim in re tam perspicua, consilium intelligendi desuisse.
Consilia temporum sunt, quæ in horas commotari vides. Cicero Attico, lib.14.
Acre. Vide ACER.
Amentissimum. Cic. Art. lib.7. epist.9, Ita sum perturbatus temeritate nostri amentissimi consilij.
Arcanum. Horat.2. Carm. ode 2.
Bonum. In BONUS.
Calidum. In CALIDUS.
Callidum. In CALLIDUS.
Celere. In CELER.
Clandestinum. In CLANDESTINUS.
Clariora luce, In CLARUS.
Clausa. Cic. Verr.5.
Cognitum. Cic. Famil.7.
Compar. In COMPAR.
Exercitum & exploratum. Valer.Max. lib.7. cap.3, de Scipione Africano, Scipio Africanus torpe esse aiebar in re militari dicere, Non puraram : videlicet qua explorato & exercito consilio, quæ ferro aguntur, administrari oportere arbitrabarut summa ratione. inemcandabilis enim est error, qui violentia Martis commirtitur.
Fidele. Cic.2. de Lege Agrar.
Fidum atque prouidens. Gell.lib.3.cap.7.
Grande ruum. Valer. Flac. lib.7.
Immaturum. Vide IMMATURUS.
Inexcrum. Vide INCERTUS.
Inconsultum. Vide INCONSULTUS.
Intimum consilium. pro Intimum consilium. Tacit.lib.15, Quod erat fruienti primeipi intimum consiliorum.
Lene consilium dare alicui. Horat.3. Carm. ode 4.
Libera consilia dicuntur,quibus sine adulatione, syncerè & audacter mooemus aliquem. Horat. Epod.15.
Vnde expedire non amicorum queant
Libera consilia.
Malum consilium consultori pessimum est. Gell.lib.4.cap.5.
Maura consilia. Liu.lib.40.ab Vrbe Cond.
Melius consilium. Vide Melior in BONUS.
Ordinaria consilia. Vide ORDINARIUS.
Parrieeps consilij. Cic.in Catil.
Præceps consilium. Cic. Philipp.5.
Prudentiæ & fidelitatis plena consilia Plane. Cic.lib.10.4.
Præsentissimum. Quintil.lib.2.cap.13.
Prima consiliorum, id est prima consilia. Tacit.lib.18, Quoniam prima consiliorum frustra cecidetant.
Prudens. Balbus & Oppius Ciceroni, in Epistolis ad Atticum, libro 9.
Sanctius. Liu.3. Decad.lib.10.
Sapiens. Quod.13. Meram.
Temerario consilio vti. Paterc.lib.2.
Turbidum. Curt.lib. 7. Natura mortalium hoc quoque nomine prauæ & sinistræ dici potest, quòd in suo quisque negotio hebetior est,quàm in alieno. Turbida facta sunt eósdia eorum qui sibi fuadẽt.
Consilium ad faciout. Cic.3.in Catil. Erat ei consilium ad faciuus aptum: consilio autem neque lingua, neque manus decrat.
De consilij sententia aliquid facere. Cic. Art.lib.2, Ait se de consilij sententia rem ad Senatum retetisse.
Ex consilio alicuius aliquid facere. Cic. Lentolo, lib.12.7. Initio feci pli totius facti toi iudicium, non tam ex consilio tuo, quàm ex coentu homines esse facturos.
¶ Abdua. Vide ABDERE.
Abesse consilio pro Consilium abiicere. Cic. A consilio fugiendi, vt tu censes, abfum.
Abiicere consilium, Respuere, reiicere, repudiare. Cic. Art. lib.3.
Ablegare. Cic.in Catil. Dimisso atque ablegato consilio.
Abuudare. Cic. Planc. lib.10.16.

Consilium

Cõsilium quod dabat, acceptum ab vniuersis & complacitum est. Gell.lib.18.cap.3.

Accommodare.In ACCOMMODO.
Addu cere ad consilium. Cic. famil.1.
Adesse alicui in consilio. Cic.pro Quintio.
Adhibere consilium.vel ad,vel in consilium.In ADHIBEO.
Aduuare.In ADIVVO.
Administrare. Quintil.lib.5.cap.14.
Admitteri ad.In ADMISCEO.
Admittere in. In ADMITTO.
Admitti ad.Id ADMITTO.
Afferre alicui. Cic.Art.lib.15,Quid enim illi afferre consilij possum, quum ipse egeam consilio?
Afferre in templum consilium furti. Quintil.lib.4.cap.2.
Agere.In AGO.
Amittere.In AMITTO.
Amouere consilia cassa. Seneca. Troad.6.
Amplect.In AMPLECTOR.
Aperire consilij fontes. Cicero ad Brut.
Assentiri consilio. Cicero famil.12.
Assumere.In ASSVMO.
Capere.In CAPIO.
Capere consilium de sententia alicuius.In CAPIO.
Capere ex tempore. Cic.3.Offic.
Capere consilium,cum infinitiuo. Cic.4.Verr. Capit consilium de amicorum & propinquorum sententia non adesse ad iudicium.
Pernicios alicuius rei consilia capere. Cic.pro Domo sua.
Capessere.In CAPESSO.
Capturae.In CAPTO.
Clausa habere consilia.In CLAVDO.
Cogere. Quintil.lib.7.cap.3.
Commiscere cum.In COMMISCEO.
Communicauim.In COMMVNICO.
Commutare.In COMMVTO.
Conferre.In CONFERO.
Confirmare consilium. Cic.famil.2.
Confringere.In CONFRINGO.
Coniunctum.In CONIVNGO.
Consilium vnius cum alterius consilio cuniungere. Cicero Sulpit. libro 4.2.
Consilia consilium. Cic.Art.lib.8.epist.11,Quod me magno animi motu perturbarim putas,fum equidem. fed non iam magno, quàm mihi fortasse videor. Irruatur enim omnis cura,quum aut cassibi consilium,aut cogitando nihil explicatur. Tum consilia cõsilium,quum cogitãdo aliquid explicaumus. nihil explicatur;quod Ciceroni tum accideratidcoque leuabatur cura.
Consistere.In CONSOCIO.
Consistuere.In CONSTITVO.
Consultare.In CONSVLTO.
Consumere.In CONSVMO.
Conuocare in animum consilia.In CONVOCO.
Coquere.In COQVO.
Corrumpere.In CORRVMPO.
Credere alicui sua consilia.In CREDO.
Minus fidele alicui dare. Cic.pro Cluent.
Dare secundum mores. Quintil.lib.3.cap.8.
Aliquid loci rationi & consilio dare. Cic.pro Quint.
Decsse alicui Cic.famil.6.
Dictare. Seneca Agamem.4.13. Id est exponere.
Dimittere aeque ablegare consilium. Cic.4.Verr.
Discrepare à. Plane. Cic.famil.10.
Consilium dominatur in toto corpure. Lucret.lib.3.
Edicere. Gell.lib.15.cap.27. Vide EDICO.
Egere,& Abundare consilio,contrasta. Cic. Planc.lib.11.16.
Enumuare. Cic.pro Rosc.Amer.
Esse consilio. Cic.2.de Inuent.
A consilio publico spem pacis excludere. Cic.de Claris orat.
Exequi. Terent.in Adelph.
Eximere,hoc est adimere,& veluti differre. Rhen.in Castig.in Tacitum lib.11.
In rebus magnis,memoriaque dignis consilia primum, deinde acta,posita euentus expectantur. Cic.3.de Orat.
Expedtum. Tacit.lib.8.
Animus consilia expedit. Seneca Agamem.3.1.
Tuta capiuntre. Seneca Agamem.3.1.
Explere. Cæsar 1.de bel.Ciuil.
Explicare. Cic. Terent.lib.14.13,Metuo ne id consilij cepertimus, quod non facile explicare possimus.
Sana consilia expetere. Seneca Hippol.2.10.
Exponere. Cic.famil.3.
Exquirere. Cic. Sulpi.lib.4.1. Quod meum consilium exquiris,id est tale,vt expere facilius ipse possim,quàm alteri dare.
Extorquere. Lepid Cic.fam.10.
Facere aliquem cenum fui consilij. Ouid.11.Metam.
Facere consilij copiam. Cic.3.de Orat.
Fracta,& impulsa fuit. Stat.4. Thebaid.
Genere alicui consilio. Quintil.lib 5.cap.14.
Habere consilium de. Virg.9.Æneidos.
Consilium summis regni de rebus habebant. Id est consulebant.
Habere sasis consilium de re aliqua. Cicero Attico, libro 13,Ipse Romam venirem, vt vna essemus, si tatus consilium quidem de re haberetur.
Scelera non habere consilium vulgò dicitur Quintilianus libro 7. capite 3.
Consilium dicitur exirum habere,quum succedit quod volumus. Cicero Attico,lib.7.epist.10. Ex sermoubus eorum quos conuenio, videtur hoc consilium extrum habiturum.
Impedire. Cic.famil.13.
Imperrire. Cic.famil.5.
Incliuare.In INCLINO.
Indicare. Plane. Cic.famil.10.
Inire.In INEO.
Insperatum.In INSPERANS.
Insiruere.In INSTRVO.
Intendere.In INTENDO.
Interesse. Cic.famil.9.
Interponere.In INTERPONO.
Ire in. Cicero pro Quintio, Tibi instat Hortensius vt eas in consilium.
Iuuda. Seneca Agamem. 4. Secede mecum potius, re rerum statum,dubium ac minacem iuncta consilia explicent.
Iuuare aliquem consilio.In IVVO.
Labare consilium dicitur,cui opponitur firum esse. Cic.Art.lib 8, Scito labare meum consilium illud, quod fuis iam firum videbatur.
Labi consilio. Cic.7.Philipp.Ego verò metuo,si hoc tempore consilio lapsi erimus.
Manant consilia.In MANO.
Manere in consilio. Cic.Offic.3.
Minuere.In MINVO.
Misere cum aliquo. Tacit.lib.14.
Misere se consilijs. Stat.12. Thebaid.
Mittere in.In MITTO.
Mouere. Valer.lib 4.Argon.
Multare. Cic.pro Rabir. Posthumo.
Mussare. Stat.3. Thebaid.
Mutare itinera. Cic. Art.lib.15.
Mutuari.In MVTVVM.
Narare. Cic. Antonij consilia narras turbulenta.
Occultare.In OCCVLTO.
Occupare.In OCCVPO.
Occurrere. Cic.in Caul.
Omittere.In OMITTO.
Parere. Virg.5.Æneid.
Parere. Cic.in Caul.
Perferre.In PERFERO.
Perimere.In PERIMO.
Petere. Cic. Planco. lib.10.16.
Pœnitere consilij. Cic. Fam.4.
Præuenire,vel auiecurere. Cic.3.Offic.
Ponderare. Cic. Hoc pleruque facimus, vt consilia euentis ponderemus,&c.
Promere. Cicero Nunc certè promenda sunt tibi consilia,&c.
Probare. Cic. Famil.4.
Quærere. Caul. Aigon.
Referre in melius. Virg.7.Æneid.
Regere. Quintil. lib.1.cap.10.
Remouere à. Cicer. A fuis & Reipub. consiliis remouisse.
Repetere rationem. Cicer. Atticus paulò rationem consiliorum meorum repetam.
Reuocare à. Cicero ad Att.3.
Reprehendere. Cic.ad Att.2.
Repudiare. Cic.3.de Orat.
Senescunt. Liu.lib.5.Decad.4,Agitandum aliquid,miscendumque rati ne cunctando senescerens consilia.
Spectare in. Vel ad. Cic.de Orat.
Subsipere. Cic.fam.6.
Sequi Cic.3.am.4.
Tegere vulgu. Virg.4.Æneid.
Tenere obstinatum alicuius rei. Seneca Hippol.7.
Valere. Cic.Cn. Magno Proconsuli,in Epistolis ad Attieum,libro 8, Sed mihi non fumo vt meum consilium valere debeat.
Venire in alicuius. Cic. Art.lib.10, Veniendumne sit in consilium Tyranni,si is aliqua de re bona driberaturus sit.
Versare pectore. Virg.1.Æneidos,
At cyberea nouas artes,nous pectore versat Consilia.
Regnum viget consilius. Virg.2.Æneid.
Vis consilium. Cic.fam.1.
¶ Consilium est ita facere,expectare,&c. Plaut-Milite 6. Id est proposui & decreui. Cic ad Att.lib.15,Ibi enim Pompeium ad eam diem, quam ea respisiis, expectare consilium est. Quod alio loco dicit, deliberatum est apud me.
¶ Est nullri consiij, in posterum quamlongissimè prouidere. Cic. 7.Philipp.
Magni consiij est quod factendum sit. Cic.Attico, lib.15, Sed quid agat erat deliberatu sit,quid nominis, quid hæreditati, magni consiij est.
¶ Eo consilio vt. Cic.1. de Finib. Explicauit,ioquit,se euentui meam, & eo quidem consilio, tuum iudicium vt cognoscerem.
¶ Consilio,ab abiamo,pro Arre,vel De indultu. Liuius lib.4 bel. Maced. Si quarum tamen sua sponte est, velut consilio peritum esset, vt vilior ob ea regi Annibal suspectiorque esset.
Consilio verfare dolos ingressus & astu. Virg.11.Æneid.
Consilio hanc omnes animisque volemibus vrbem Afferimur. Virg.7.Æneid.
¶ Consilium,pro iudicibus dr fignatis. Cic.pro Rosc. Amer. Qui ex ciuitate in Senatum properet dignitatem, ex Senatu in hoc consilium delecti ellis propter se euntiati.
Sapiens. Cicero 2. de Orat. Atque hæc in Senatu minore apparatu agenda sunt. Sapiens enim est consilium, multisque aliis dicendi relinquendus locus.
Consilium.cui causis manumittendi,seruiab annis vigintimineretubunda est,conlisabat Romæ quidem ex quinque Senatoribus, & quinque Equitibus Romanis : in prouincia verò viginti Recupe-

ratoribus ciuibus Roman. Vlpian. tit. 1. inſt.

¶ Conſilium, pro illo ceteu ſæpius ſumitur, qui more maiorum Imperatori rem militarem adminiſtranti ſolebat adeſſe. Salluſt. in bell. Iugurth. dr Metello Imperatore, Ita more maiorum ex conſilij decreto per legatos fugurthæ imperat argenti pondo ducenta milia. Iterum Iugurr Rex vti cõſtituerat, in caſtra venit, ac paucis præſenti conſilio loquutus, &c. Turnebus.

Conſilio, conſilias ſ. βουλεύω ſ conſiliare, Conſilium dare, vel petere. Cic. ad Att. lib. 14. Tu quid egeris tua cõ triſti tam etiam difficili ad conſiliandũ legatione. rehementer expecto. Eſt enim nexplicabilis. Hoc eſt, de qua ego tibi conſilio dare non facilè puſſim. Hor. 3. Car. ode 3. hæc Quirinus Martus equis Acheronta fugit

Gratum elocuta conſilium tibus

Iunone duus.

Conſilior. Deponens. pro Conſilium do, qua in ſigoificatione perrarò repertur. Vſus eſt Horatius in Arte, his verbis, Ille bonis faueãque, & conſiletur amicis. Vide Lambioum 10 Horar.

Conſiliator, penultima producta, Verbale ſ βουλευτὴς ? Plinius Iunior lib. 4. epiſt. 17. ad Gallum, ille in gerendis meis honoribus conſiliator & rector.

Conſiliarius ſ σύμβουλος ? Qui dat conſilium. Cicero Lent. 1. b. 12. Perſpicio id quod iam omnibus eſt apertum, toram rem iſtam tampridem à ceteris hominibus noo inuito rege ipſo, conſiliarique eius eſſe coruptam.

Conſiliarius atque adminiſter. Cic. 3. de Legibus, Eſt autem boni Auguris, meminiſſe maximis Repub. tempoubus preſto eſſe debere. Iouique Optimo Maximo ſe conſiliarium atque adminiſtrũ datum.

Amici & conſiliarij alcuius. Cic. 4. Verr. Interea fanè perturbatus & iofe, & eius amici & conſiliarij moleſtè ferre cœperunt.

Conſiliarius & author. Cic. Att. lib. 14. 6. Sed tamen ea ratio adhibeada imitur, conſiliarius quidem & author Veltorio.

Conſiliarium in corde eouuocare. In CONVOCO.

Conſiliarius cædis. Paterc. lib. 2. d. Eſt qui eædem fieri conſuluit.

Conſiliarius, Adiect. ſ βουλευτικὸς ? Plaut. Trucul. 5. 6. -magiſque

Adeò ei cõſiliarius hic amicus eſt, quàm auxiliarius. Idẽ Epid. 3. 5. Iam Senatum conuocabo in eo de conſiliarium.

Conſiioſus, penultima producta, à Catone dicium, teſte Gellio libro 4. cap. 9.

Conſulo, conſulis, penul. corr. conſului, conſultum ſ βουλεύομαι, συμβουλεύω, συμβουλεύομαι ἕτερῳ ? conſulere, Dare aut petere conſilium, pro varia conſtructione.

Conſulere, ſine adiectõe, idem quod Conſulrare. Cæſar 7. bel. Gall. Bis magno cum detrimento repulſi Galli, quid agant conſulunt. Terentius Adelph. 5. 9. Age pater, me poſt conſulam.

In loogtriduum conſulere. Terent. Heaut. 5. 1.

Vbi tr vuò animo eſſe omiſſo, & ſuaua in præſenta

Quæ eſt optima ſe habere, neque conſulere in longitudinem:

Cæpi rationem, vt neque egeres, neque vt hæc poſſes perdere. Id eſt nun prouidere in poſterum.

In commune. Id eſt ro publicam vtilitatem, & aduocato poblico conſilio, dẽque publicis negotiis. Terent. Andr. 3. 3.

Oro te in commune vt conſulas.

Io publicum. Idem. Plin. Iun. lib. 9. epiſt. 13. Quòd interm iſſum iandiu morem in publicum conſolendi, ſuſceptis, &c.

Io medium. Lucanus libro 5. 10.

Conſuliur in medium. Liuius 6. bel. Pun. Cæterum, quemadmodum nemo priuato conſilio ad hoſtem transibat, ita nihil ſalutare in medium conſulebaur. Id eſt in commune.

In vnum. Tacit. lib. 20.

Conſulere de. Propert. lib. 4. eleg. 5.

Conſulisque ſtriges noſtro de ſanguine.

Conſulere de aliquo bene vel malè. Eſt bene vel ſecus eum accipere & tractare, & cum eo agere commodè aut incommodè. Liuius Decad. 3. lib. vltimo, noo procul à fine, De perſngis grauius quàm de fugitiuis conſulrum. Id eſt nullos acerbius acceperuot & tractãrunt, vri cogitaeurunt, & tractare ſtatu erunt. Budæus.

Conſulere de ſalute ſuorum, & Reliquere cõmunem, contraria. Cic. pro Sylla. Neque ego tantum fraterno amori dandum arbiroro, vt quiſquam de ſalute ſuorum conſulat, communem relinquat.

Conſulere de ſe gratuis. Cic. ad Atticum. Id eſt noxium & exitioſum ſibi cõſilium capere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 16. Per fortunas tuas Cicero, per liberos oro, obſecro, nequid grauius de ſalute & incolumitate tua conſulas.

Conſulere ſibi de ſeipſo Cic. Att. lib. 7. Aliter enim mihi de illis ac de me ipſo conſulrndum eſt.

Ex re conſulere. Hoc eſt pront occaſio tuleris. Tacit. lib. 1. Nullis fatis certis mandatis ex re conſuluram.

Conſulere in aliquem, Idem quod malè eum accipere & tractare. Liuius, In humiliores crudeliter, ibi dinoſque eoofule batur.

Conſulere aliquid in ſe & io alterum. Terent. Heaut. 3. 1.

Quia peſſimè iſtuc in te aique in illum conſulis,

Si te ram leni & vido eſſe animo oſtenderis.

Malè conſulere in aliquem. In MALVS.

Boni. Plio. io præmio libri 33. Id eſt bonum iudicare, vt exponit Quintil. lib. 7. cap. 10.

Boni conſulere aliquid. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1.

Laborem alicuius boni. Quintil. in præem. lib. 6.

¶ Conſulere aliquid mali quod factas alteri. Plaut. Perſa, 23;

Certo illi homioes mihi orſcio quid mali coofulunt

Quod faciant.

Licet conſulere? Cicero pro Mutena, Itaque non modò beneficij collocandi ſpem, ſed etiam illud quod aliquando fuit, licet conſulere? tam perdidiſtis. Verus eſt loquendi formula: qua enim iurſeofulos adibant conſultores, dicere ſolebant, Licet conſulere? Quod ceruſtè imitatus eſt Horatius: Ergo, inquit conſulere & mox reſpondere lic ebit.

¶ Conſulere ſ σοφίζω ? alicui, Prouidere etiam ſignificat. Terentius Heaut 4. 3.

Tu fortaſſe quid me ſiat paruipendis, dum illi conſulas.

Conſulere & prouidere. Cic. 2. Verr. Cui loco per deos immortales Iudices, conſulite, ac prouidete.

Conſulere, & Negligere, pugnatoria. Cic. 1. Offic. 1. Qui autem parti ciuium conſulunt, partem negligunt, rem perniciioſiſſimam in ciuitatem inducunt, ſeditionem atque diſcordiam.

Proſpicere de conſulere aliquid. Cic. Art. lib. 11. Sed tamen aliquid conſuli & proſpici poterit.

Longè. Virg. 9. Æneidos,

-tu nequa manus ſe atrollere nobis

A tergo poſſit cuſtodi, & conſule longè.

Omnibus conſulere, mederi incommodis hominum, prouidere ſalum. Cic. Qu. fratr. lib. 1. 1.

Conſulere alcui optimè. Cic. de Amic. Non eſt enim inhumana virtus, neque immunis, neque ſuperba, quæ etiam populos vniuerſos tueri, eiſque optimè conſulere ſoleat.

Optimè illi conſultum vult eſſe. Terent. Phorm. 2. 3.

Conſulere malè alicui. Plaut. Aſin. 16.

Dicebam pater ne mairi conſuleres malè.

Commodis & vtilitati aliquorum conſulere, ſalutique feruire. Cic. Qu. fratr. lib. 1. 1.

Concoidiæ. Liu. 4. bel. Maced. Concordiæ in ciuitatibus principes & ordines inter ſe & in commune omnes cuiiates conſuleredo.

Dignitati alcuius. Cic. Appius lib. 1. 19.

Exiſtimationi. Cic. 5. Verr. Hoc quum palàm Decumani rota provincia loquerentur, tuúmque nomen in re tam turpi nrſariàque interpoſiterent, nihil ne tibi venit in mentem exiſtimationi tuæ conſulere?

Famæ. Cic. 3. de Finibus, Sic ſuturæ poſt mortem famæ, tamen eſſe propter rem etiam detractõ vti conſulendum.

Late famæ alicuius In LATVS.

Fidei. Cic. pro Cælio, Sed veſtræ ſapientiæ tamen eſt Iudices, & cõ. ideo vobis quoque vos cauſam putare eſſe iuſtam alieno dolori potius quàm veſtræ fidei conſulendi.

Fortunis. Cic. ad Marcel. lib. 4. 9, Tuum eſt conſulere tempotibus, & inculumtati, & vitæ, & fortuuis tuis.

Infirmitati. Plin. epiſt. 20. lib. 7.

¶ Conſulas, Antiqui ponebant non tantùm pro Cõſilium petas & percunctaris, ſed etiam pro, iudices & ſtatuas. Feſtus.

Conſulere ius, pro Petere conſilium de iore. Liuius 9. bel. Maced. Idem ti pace, Si ius conſuleres, permiſſimus: ſi cauſa oraada, eloquentiſſimus.

Labori alcuius. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Natis & thalamis. Seneca Medea, 7. 3.

Conſulere natis malè quam thalamis reor.

Vitare immeritas, & poſtertatis otio conſulere. Cic. Thermio libro 2. 17.

Pacì ſemper eſt conſulendum. Cic. 1. Offic.

Pudori. Cic. 2. de Finib.

Poſteritate & conſulere rationibus alcuius. Cic. Appio lib. 7. 2.

Saluti ſuæ. Cæſar 5. bel. Gall.

Supremis ſuis, hoc eſt Ad finem vitæ reſpicere. Tacit. lib. 15.

Conſulere temporis, vt eſt Habere rationem temporis. Cic. ad Marcellum lib. 4. 9.

¶ Conſulere, accuſatiuo perſonæ iun ctum, ſignificat petere conſilium. Cic. pro Quint. Sed neipſe quidem te conſuluſſi.

Iam vos conſulo Iudices, qui mihi faciendum putetis. Cicero 2. Verrin.

Ego pro te hoc conſulo quod tu conſulere oblitus es. Cicero pro Quintio.

Cuiusrorem. Plaut. Amph. 7.

Nec te id conſulo. Cic. Art. lib. 7.

Conſulere aliquid alterum. Plaut. Menzh. 14.

Ibo, & conſulam hanc rem amicos, quid faciendum cenſeant.

Per literas aliquem. Cic. Appio lib. 1. 19.

Conſulunt Apollinem de bello. Id eſt oocrrogaunt an drberet bellare. Plin. De vtris illuſt.

Deos. Ouid. 2. Faſt.

Conſulere deum augurijs. Liu. 24. lib. Vrbe.

Si tranſiit rxea. Videre quid ipſa portendant. Nam ex victimarum, quoque exuis augures futura diuinabaot. Virg. 4. Æneid.

Lucos. Virgilius 7. Æneid. de Latioo rege. Id eſt. Faunum in lucis conſulere.

Conſulere nares. Martial. lib. 9. epigr. 60,

Conſului nares, an olerent æra Corinthon.

Oraculi Pherbi. Ouid. 3. Metam.

Speculum. Ouid. 3. de Arte,

-quod quæque decebit

Eligat, & ſpeculum conſulat antè ſuum.

Viam longam bene conſulere alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 6.

¶ Conſulum noo eſt. Plaut. Rud. 6. 7.

Neque eam vſquam inarmo, neque quod eam,

Neque quid quæram, conſultum eſt.

Conſulens, penult. corr. Participium ſ μοντζάφορος ? Cic. in Orat. Eodrm tempore & diſcentibus ſatisfacerent, & conſuleotibus.

Conſulor, conſuleris ſ συμβάλλω ? conſuli, vt, Conſulor de hac re. Id eſt conſilium à me petitur. Cic. 3. Verr. Quàm inanes domus eorum omnium, qui de iure ciuili conſuli ſolent.

Conſuli populus dicebatur Romæ, lex quũ rogabatur. Feſtus. Rogato eſt, inquit, quum populus conſulitur. Cic. 3. de leg. Qui agent, non pluſquam de ſingulis rebus conſulunto. Et in Milooiana, Nihil de eius morte populus conſultus, nulla quæſtio decreta à Senatu eſt.

Conſuli res dicitur, de qua ad Senatũ relatum eſt, vt patet ex lege quadam opera faciendi, quam vide infrà in dictione Duouuiratcs.

S. natus

Senatus nihil consultiur. Cic. Octauiano in epist. ad Q. frat. lib. 3. 25.
Consul, consulis, genuli. corr. masc. g. { ὁ σύμβουλος } Maior magistratus erat Romæ, inquit Festus.

Consules quare dicerentur, ostendit Varro de Vita pop. Rom. lib. 2. Quòd iidem dicebantur Consules, & Prætores: quòd præirent populo. Prætores: quòd consulerent Senatui, Consules. Hæc Nonius. At Varro de Lingua Latina lib. 4. Consul, inquit, nominatus, quòd consuleret populum & senatum. nisi illine potius, vnde Aecius ait in Bruto, qui rectè consulat, Consul fiat. Quintil. lib. 1. cap. 10. dubitari posse dicit, an à consulendo dicatur Consul, an à iudicando. Nam & hoc consulere veteres vocauerunt. Vnde adhuc remanet illud, Rogat boni consulas, id est bonum iudices. Hæc Quintil. Huius interpretationis meminit etiam Liuius Decad. 1. lib. 3. Cic. in Pisonem, Animo Consulem esse oportet, consilio, fide, grauitate, vigilantia, cura, toto denique munere Consulatus, omni officio.

Æquos Consul. Sil. lib. 13.

Capillatus. Iuuenal. sat. 5. 6.

Imperiosus. Cic. Post red. in Sen.

Maior. In magnvs.

Popularis. Cic. 2. de Lege Agr.

Accipere de plebe Consulem. In accipio.

Agere. In ago.

Declarare aliquem. Cic. 2. de Lege Agr.

Designarus in ciuitate. Cic. pro Murena.

Dicere Consules, Creare. Liu. Decad. 3. lib. 6.

Iunoni Sospitæ Consules omnes facere necesse erat. Cicero pro Murena.

Sine repulsa fieri. Cic. 2. de Lege Agr.

Imponere populo. In impono.

Renuntiare aliquem. Cic. pro Murena, Illo die, quo auspicato comitis centuriatis L. Murenam Consulem renuntiauit, &c.

Relatio. Tert. lib. 1.

Sylua sine Coosule dignæ. Virg. 4. eclog.

Quinquies. Cic. 2. de Diuinat.

Q. Maximo quintum Consule. Cic. in Brut. Id est quintum Consulatum gerente.

Seruius Consul Marius. Cic. in Pisonem.

Septimum Consul Marius. Cic. 3. de Nat. deor.

¶ Consulem, pro anno poetæ dicebant, quoniam singulis quibusque annis noui Consules creabantur. Martial. lib. 1.

Bis iam prætæ tibi Consul tricesimus instat,

Et nunquam pauco tua vita est dies.

Nec fuit poetæ sic loquuntur, imò veto & oratores ipsi. Cicero in Bruto, Vt ipsius Falerno vino delectetur, sed eo nec ita nouo, vt proximis Consulibus natum velimus ruffus ita vetere, vt Opimium aut Anitium Consulem quærat. Proximi Consulibus, id est anno superiore. Anitium Consulem, id est annum ab Vrbe Condita quingentesimum nonagesimum quartum: quo quidem anno L. Anitius Gallus cum M. Cornelio Cethego Consul fuit. Romani quippe annos per Consules num erabant, & quàm vetus esset vinum ex Consulibus discebant. Hinc ait Martial. lib. 13. epigr. 115.

De Consulibus veneruntq; Massica prælis:

Condita quo quæris Consule? nulla erat. Id est, antè quàm Consules essent, diffusum fuit. Oltendit vetuftatem. Vel Consulem, nomen ipsius Consulis scriptum in dolijs, in quibus inferibebantur Consulum omnina, quibus Consulibus vinum condítum fuisset, vt ex Martiale, & ex Horatij libro tertio, ode vigesimaprima cognosci potest.

Consule primùm, facto Consule iterum. Catul. epigr. 108.

Te Consule. Virg. 4. eclog.

Consul ἀφ' ὑφοσμοῦ. à Cicerone vocatur quidam Caninius Reuilus, vt refert Macrobius. Hoc sic explicat Turnebus: Verbo philosophorum vsus est: qui ἀφ' ὑφοσμοῦ vocant ea, quæ ratione & intelligentia comprehenduntur & percipiuntur, non sub sensum eadunt, vt ab iisdem pronuntiat ἀφ' οὗ ἀφ' ὑφοσμοῦ, principia rerum sensum fugientia, vt atomi & materia: sed & Sapiens Stoicorum, qui nunquam fuit, nec futurus est, ἀφ' ὑφοσμοῦ etiam dicitur, vt & Caninius dici vnus Consul, quem propter breuitatem dieculę vnius, cognare homines potius Consulem fuisse, quàm Consulem videre potuerunt.

Consulatus. huius consulatus, penult. prod. { σύμπτωσις } Officium vel dignitas. Cuius tempus quo Consul in officio est. Plin. lib. 14. cap. 15. Epulo verò io tertio Consulatu fuo Falernum.

Honorum populi finis est Consulatus. Cic. pro Planco.

Consulatus ordinarius. Suetonius Domitiano, Is sex Cósulatibus, nonnisi vnum ordinarium gessit. In quo quæritur quis ordinarius sit Cósul: eum sic appellarum reor, ex eius nomine anni fupputatio ordinabatur, id est cuius nomen in literis, & instrumentis, & in fastis scribebatur, qui deuique Calendis Ianuarijs honorem inibat. Nam ætate Imperatorum annus in multos diuidebatur Consules: sed foli qui anni initio inibant honorem, ordinarij rensebantur, honorarioresque erant. Seneca, Consulem me fecit, sed non ordinarium. Id à Dione lib. 43. etiam scribitur. Hæc ex Turnebo.

Abdicare se Consulare. In abdico.

Abire. In abeo.

Adipisci. Cic. pro Murena.

Capere. In capio.

Comprobare. Cic. Post red. in Sen.

Communicare. In communico.

Conferre. In confero.

Confequi. Cic. pro Murena.

Explorare & domi conditus Consulatus. Cicero pro Murena, Volus erat ipsius plenus furoris, oculi fceleris, sermo arrogantiæ: sic vt ei iam explorarus & domi conditus Consulatus videretur. De Catilina.

Grandi orem ætatem ad Consulatum consti tuebant, adolescentiæ temeritatem vereba ntur. Cic. 5. Philipp.

Gerere. Cic. 2. de Lege Agraria.

Ingredi. Quintil. lib. 6. cap. 2. Persuasit enim mihi esse ad præsentem rerum statum vtilius, quàm pridie Calendas Ianuarias ingredi Consulatum.

Inire. In ineo.

Inuadere. In invado.

Obtinere. Cic. pro Murena.

Aditum ad Consulatum non magis nobilitati quàm virtuti patere. Cic. pro Murena.

Perfuadere. In persvadeo.

Petere. Cic. 2. de Lege Agraria.

Sufcipere cum Tribunatu. Cic. 2. de Lege Agraria.

Titulum Consulatus sustinere. Cic. in Pisonem.

Consularis, & hoc Consulare, penult. prod. { σύμμαλος } vt, Consularis vir, Qui Consul fuit. Cic. 8. Philipp.

Consularis ætas, In qua Consulem esse licebat. Cic. 5. Philipp. Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gessit, confecisset, nónne in tertio & trieśimo anno mortem obiit? quæ est ætas nostris legibus direm annis minor, quàm Consularis. Vide Annus meus, nofter, vester, &c. in annvs.

Auspicia. Cic. pro Murena.

Consularis cognitio, summa cognitio vocabatur, apud Quintil. lib. 3. Bud. 2.

Consularis comitia. Cic. ad Attic. lib. 9.

Familia. Cic. pro Plane.

Termina. Tranquillus in Augusto, Obiecta ei Consularem fœminam: è trieśinio viri eorum in cubiculum adductam. Consulares autem fœminas dicimus, Consularium vxores. L. D. De Senatoribus.

Imperium. Cic. pro Rab.

Lictor. Horat. 1. Carm. ode 16.

Labidus Consulari fessum vis Tribunitia nonnunquam. Cic. 2. de Lege Agraria.

Loco Consulari sententiam dicere. Cic. 1. Philipp.

Numerus. Cicero 2. Philipp. Qui duo è Consulari numero sunt.

Officium. Cic. pro Rab. perd. reo.

Prouincia. Cic. pro Domo sua.

Consularē vinum. Martial. lib. 7. epigr. 78.

Consularter, penult. corr. Aduerbium { σύμμαλος } Vide Honorab in honor.

Consulo, consultas { βουλεύω } consultare, Est quum aut plures de re vel rebus deliberant, aut vnus secum de duabus aut pluribus deliberat rebus, vt Senatores consultant. Cæsar 5. bel. Gall. Omnes ferè Galliæ ciuitates de bello consultabant.

Consultare aliquid & procurare. Liuius, Ad hæc consultanda procurandáque, multitudine omni à vi & armis conuersa, &c.

Deliberare & consultare de re aliqua. Cic. 3. Offic.

De tempore futuro. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Consultare Resp. Sallust. Delecti quibus corpus annis infirmum, ingenium sapientia valdum erat, Reipub. consultabant. Id est Benetium in Kemp. cooferebant.

Consultare ex re sua. Plaut. Asin. 10,

Meum eaput contemples, si quidem ex re consultas tua.

Consultare consilio. Plaut. Trucul. 4. 7.

Male eorde consultare. Plaut. Trucul. 5. 15.

-blandè à loqui. male eorde

Consultare, bene loqui lingua.

¶ Consultare aliquem. Plaut. Milit. 15. Id est consilium petere.

Consultare aues. Plin. Iuoior in Panep. Vna erat in limine mora, consultare aues, reuereréque numinum monitus: nemo perturbabatur, nemo fubmouebatur.

Deliberationes consultare. Author ad Herennium, lib. 3. Item deliberationes parum ipsæ propter se consultandæ sunt: vt si deliberet Senatus, &c.

Consultare eum insinitiuo. Sil. lib. 6, Consultant mandare duci.

Consultator, penultima prod. Qui consilium petit. Vide In latenti, in præpositione ta.

Consultatio, Verbale { σύμβουλος, συμβουλεύω. } Terent. Heeyt. 4. 4.

Nulla tibi Pamphile hic iam consultatio est. Cic. ad Attic. libro 8, Ego nauem paraui tuas literas tamen expecto, vt fciam quid respon deant consultationi meæ.

Deliberatio & consultatio. Cic. 3. Offic. Sapiętem & bonum virum fingimus: de eius deliberatione & consultatione quæritmus.

Quæstionem infinitam, quæ Græcè διήτησις dicitur. Cicero vocat con sultationem, & à controuersia distinguit in Partit. Rhetor.

Apud C. Cæsarem consultatio de pœna Theodori ponitur. Quint. lib. 5. cap. 8.

Proposita consultatio. Quint. lib. 3. cap. 8.

Consultus { βεβουλευμένος } Participium à Consulor, Interrogatus, à quo consilium petitum est: vt, Consulti medici responderunt nihil periculi esse. Cic. pro Domo sua, Senatus quidem cum euius grauissimum est iudicium de ære legum, quæ periculosque de me consultus, &c. Idem pro Milone, Nihil de eius morte populus consultus.

Re consulta atque explorata. Cic. Attic. lib. 2. 21, Nondum videlicet literas meas legerat, quibus ad enm re consulta & explorata perscripseram non deberi.

Consultum ae prouisum est mihi, vt. Cic. 2. in Catil. Mili, vt vrbi sine vestro metu ac fine vllo tumultu fatis esset præsidij, consultum ac prouisum est.

Consultum & exquisitum. Cic. 1. de Orat. Quanquam ipsi omnia quorum negotium est, consulta ad nos & exquisita deferunt.

Consultus { βουλευτικὸς, βουλεύω } Nomen adiectiuum, significat scientem & peritum, à quo iure consilium petas. Horat. 1. Serm. sat. 1,

-ens tu qui modò miles,

Mercatorne tu consultus, modò rusticus.

Consultus eloquentiæ. Eloquens. Liuius Decad. 1. lib. 10, Callidos, solertésque, iuris atque eloquentiæ consultos.

Consultus iuris & iustitiæ. Cic. 9. Philipp. Neque enim ille magis iuris consultus, quàm iustitiæ fuit.

Natura aut disciplina. Cic. pro Cecinna, Iraiustus & bonus vir est, vt natura non disciplina consultus esse videatur.

Consultus iuris, & actor causarum mediocris. Horat. in Arte.

Consultus vniuersæ disciplinæ. Columella libro 11. cap. 1, Verumtamen vt vniuersæ disciplinæ vis aliquem consultum, sic plurimos partium cius inuenias magistros, per quos efficere queas perfectum villicum.

Consultissimus iuris. Plinius de Viris illustr. Eloquentia primus, iuris peritia consultissimus, ingenio sapientissimus fuit. Cicero de Claris Orat. Nam vt paulo ante dixi, consultorum alterum disertissimum, disertorum alterum consultissimum fuisse.

Consulta verba, Prudenter & consultè dicta. Ouidius lib. 1. de Arte amandi.

Si tibi credibilis sermo, consultáque verba.

Consulum, consulti ἀδόκιμοι. Decretū, statutum. Horatius in Epistol. Qui consulta patrum, qui leges, iuráque seruat. Cicero 2. de Legibus, Factáque & consulta eorum ac sapientium sempiternis monumentis prodere.

In manibus consulta alicuius esse. Sil. lib. 7,

Non cum Flaminio tibi ees, nec ferueda Graecchi

In manibus consulta.

Petere. Virg. 6. Æneid.

Belli consulta non stant. Sil. lib. 4,

At non & rerum cura, consulúque bello

Stare probat.

Consulter { ἀσυμβούλως } Verbale, à verbo Consulo, Qui consilium capit. Cicero pro Murena, Vigilas tu de nocte, vt consultoribus tuis respondeas.

¶ Consultor etiam ille dicitur qui dat consilium. Salluftius in Iugurtha, Simul ab eo petiit, vt fautor, consultórque sibi adsit. Vario 3. de Re rust. cap. 2. Opinor, siquam, non solùm quod dicitur, Malum consilium consultori esse pessimum: sed etiam bonum consilium, qui consulit & qui consultur, bonum habendum.

Consultorius. consultor, a, consultorium, Adiectiuum. vt, Consultoria hostia. Ea autem est, quæ a diuina voluntas per exta disquirebatur. De hac Virgilius,

-mactat lectas de more bidentes. Duo enim hostiarum genera à Maerobio enumerantur, quarum altera Animalis vocatur, quòd iubente consulum hostia mactabatur, vt eius anima, hoc est sanguis & vita, deo alicui offerretur. Altera Consultoria, cuius exta ab aruspice inspiciebantur, & deūm voluntas ex illis explorabatur.

Consultrix { συμβουλὴ } Verbale fœmininum. vt,

Consultrix & prouida vtilitatum opportunitatúmq; omnium natura. Cic. 2. de Nat. deor.

Consulte, Adiectiuum, { βουλαίως } Prudenter. Plaut. Rud. 2, 7,

Ille qui consulte, ducte, atque attute cauet.

Consulto { ἑκὼν } Aliud adueribium, hoc est cum consilio, & non temere. Plaut. Pœn. 1, 2. Consulto hoc factum est, mihi vt insidiæ fierent. Pro eodem Gellius dixit, Consulta opera, lib. 6. cap. 17, Non sponte, neque consulta opera.

Consulto, & Fortuito, contraria. Cic. 1. Legibus, Vt ea quę gigunntur, donata consulto nobis, non fortuito nata videantur.

Consulto, ablatiuus qui vice infinitiui vsurpatur. vt, Opus est consulto, id est consulere. Sallustius, Nam & priusquam incipias, consulto, & postquam consulueris, maturè facto opus est.

Consummilis, & hoc consimile, penult. corr. { ὅμοιος } cui contraria sunt Dissimilis atque abhimilis, quæ sunt eiusdem significationis. Plautus Amphit. 4, 1. Tam consimilis est atque ego.

Carmen consimile. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7.

Causa. Lucret. lib. 4.

Color. Lucret. lib. 2.

Consimilis ludus. Terent. Eun. 3, 5,

-& quia consimilem luserat

Iam olim ille ludum.

Ratio. Lucret. lib. 1.

Consimilis genitiuo iunctum. Terent. Heaut. 2. 4,

Cuius mos maximè est consimilis vestrûm. Cicero 1. de Oratore, Causa aliqua posita consimile causarum earum quæ in forum deferuntur.

Consimilis, dativo. Terent. Heaut. 2. 4,

Isti formæ, mores vt consimiles forent. Plaut. Philip. Quòd quum eam gessisset, consimilem tebus tis, quas ipse gesseram, me potissimum, &c.

Consimilis moribus. Terent. Heaut. 1.

CONSINGES, Nicomedis Bithyniæ regis vxor, quæ à cane laceratæ fœtus, propter lasciuiorem cum marito iocum. Author Plinius libro 8. capite 4.

Consipitum, pro Consepto vsurpauit Ennius, teste Festo. Consipitum, Clauis præfixum.

Consilio, consilisti, consilisti, consilitum { συνιέναι, συνίημι } consilere, & con. & sisto compositum, significat flare. Plaut. Aulul. 2. 1, Iam nunc non ausim præterire quam cunsistam & colloquar. Terentius Adelph. 2. 1,

Onosè nunc iam illeo hic consiste. Vbi Donatus, Consistere, est audacter & constanter stare.

Consistere & commorari. Cic. pro Rascio Comœd. Ipsa mihi veritas maxime iniecit, & paulispæ consistere & commorari iussit.

Consistere & Cadere, Sunt pugnantia. Cic. in Orat. Minimèque in lubrico verſabitur, & si semel consisterit, nunquam cadet.

Vires prohibent consistere me, Id est ob virtum imbecillitatem subsistere non possum. Ouid. 7. Metam.

Obuia duci consistit. Lucret. lib. 3.

¶ Consistit nusquam. Brutus ad Cic. lib. 11. 13.

Consistit cum altero hoc loco. Plaut. Cistel. 1. 2,

Iam hoc loco cum altero consistitur.

Consistit triduum Romæ. Cic. 3. Verr.

Ante oculos. Ouid. epist. 15.

Ante pedes alicuius. Lucan. lib. 2.

Ante vultus alicuius. Ouid. epist. 19.

Propius. Ouid. 3. de Arte Amandi.

Conrá. Virg. 12. Æneid.

Ex diuerso. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Consistere in aliquo loco. Cæsar 4. bel. Gall. Nostri simul in arido consisterunt.

In aere. Tacit. lib. 2.

Consistere in choro aliquo. Seneca Medea, 2. 8,

Hæc quum virgineo consistit in choro

Vnius facies præmineť omnibus.

In medio consistere. Virg. 2. Æneid.

In humo quadam. Ouid. 1. Fastorum,

-in Aonia consistit exul humo.

Latio consistere Teucros. Virg. 8. Æneid. Vbi Seruius, Consistere, significat iam conditos esse, id est fundasse ciuitatem.

Ore placidus. Propert. lib. 1. eleg. 9.

Pontibus cerberus. Virg. 4 Georg.

Tectis. Stat. lib. 1. Theba d.

Terra aliqua. Virg. 1. Æneid.

Prima consistere terra. Virg. 1. Æneid. Id est litore. Seruius.

Patria consistere terra. Virg. 10. Æneid.

In thalamo. Propert. lib. 1. eleg. 14.

Super ripam. Ouid. 6. Metam.

Consistere ad ăn choram, vel in anchoris. Cæs. 3. bel. Ciuil. Ipse ad anchoram vna nocte consistit.

Ad terga alicuius. Ouid. 4. Fast.

In fuga. Cic. 3. de Orat. In hoc igitur tanto, támque immenso campo, quum liceat oratori vagari liberè, atque vbicunque consistere, consistere in fuo, & c.

In possessione iudicij ac defensionis suæ. Cic. 2. de Orat.

Intra ea quæ probitentium commentariolis vulgata sunt consistere. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Inter se dissimilis summa. Lucret. lib. 2.

Acies consistit in agmen quadratum. Tibul. lib. 4. eleg. 1.

Vertice celso aeriæ quercus consistunt. Virg. 3 Æneid.

¶ Consistere, Quiescere. Brutus ad Cassium, Quia vbi cōsistamus, non habemus.

Consistere ad aliquam rem dicitur, qui eius inspiciendę causa mouetur. Seneca de Vita beata, Ita quæ spectātur, ad quæ consistitur, quæ alter alteri stupens monstrat, foris patent, intus misera sunt.

Consistere ad statuam. Seneca Here. fur. 7, 11,

Ad cuius fontium consisterem ferę. De Orpheo.

Brevi æque immanes cantu flectuntur atque consistunt. Cicero pro Archia.

Consistere, aliter. Cic. Gallo, lib. 2. 17, In eas quum incidissem, in cœna augurali, apud Lentulum rauta me diuinis arripuit, vt hudie primùm videar cœpisse consistere.

Alius consistit. Cato cap. 15. Hoc est compressa est.

Morbus consistit, cui opponitur Increscit. Celsus lib. 3. Videndus est etiam morbus an increscat, an consistat, an minuatur.

Cursus pituitæ. Celsus lib. 6. cap. 6, Vbi vetò aliquis releuatus est, támque cursus pituitæ consistit, &c.

Stomachus. Celsus lib. 4. cap. 5. Id est tener, nec amplius euomit. Consistit aqua. Vatro 1. de Re rust. cap. 51, Vt si pluerit, aqua non consistat.

Frigore consistere dicuntur fluuij. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. Id est glacie astricti & congelati.

Mare consistit vndis. Tibul. lib. 4. eleg. 2.

Pontus consistit glacie. Ouid 3. Trist. eleg. 10.

Vento consistere. Virg. 4 Georg.

Causa consistit in eximine. Cic. 6. de Orat. Quum possumus reperire ex omnibus rebus ciuilibus causam coercitionem que maiorem, quàm de ordine de ciuitate, de libertate, de capite hominis Consulatuspræferirm quum hæc nomina omnine aliquo, quod dile possit mūciam, sed in ciuili iure consistere?

In hoc summa iudicij causa que tota consistit. Cic. pro Quinc.

Causam belli in persona alicuius consistere. Cicero 2. Philipp. Tibi certè confundum est, causam pernitiosissimi belli in persona tua consistisse.

Fides consistit vtrinque. Liuius 2. ab Vrbe, Vtrinque consistit fides; & Romani pignus pacts ex fœdere retinuerunt, & apud regem Hetruscum non rusa solùm, sed etiam honorata virtus fuit.

Respub. in vnius animo consistit. Cicero pro Marcello, Doleóque, quum Respub. in moralis esse debeat, eam in vnius mortalis animo consistere.

Consistit spes eorum in ea re. Cæsar 3. bel. Gal.

Salus consistit. Cæsar 3. bel. Ciuil. Ita exiguo tempore magno casu totius exercitus salus consistit. Id est vertitur.

Suspicio in aliquo. Cic. pro Cluent. Simulis in Bulbo, in Guta, in aliis nonnullis suspicio consistebat.

Victoria in hoc. Brutus ad Cic. lib. 11, 3, Sanè quàm sum gauisus, in hoc enim victoriam puto consistere.

Rhetorea in actu. Quintil. lib. 2. cap. 18.

¶ Consistere. Esse, manere. Horat. lib. 1. Serm. sat. 1,

Est modus in rebus, sunt certi denique fines,

Quos vltra citrāque nequit consistere rectum.

Consistere, in loco manere, nec moueri. Vipian. in l. 2. §. vlt. D. de his qui not. infam. Quolibet loco, vbi quis consistat, mouetúrque.

Consistere cum aliquo. Cic. 2. Verr. Cum hoc consistar, hunc amplexatur, hunc iubet sine cura esse.

Verbis cum aliquo consistere, & re dissidere. Cic. 4. de Fin. Videsne igitur Zenonem cum cum Aristone verbis consistere, re dissidere?

In sententia

In sententia aliqua consistere. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. Quòd iam videris certa aliqua in sententia constitisse.

Ira iofracta coosstrut. Ouid. 6. Metam.

Mente non consistere, Id est furore & vecordia peccitum esse. Qui enim furiosi sunt, iactantur & agitantur, neque vel corpore vel animo conquiescere possunt. Cic. in Verrem, Consistere eius animum sine furore atque amentia non sinant. Et in Antonium, Nec verò te vnquam neque vigilantem, neque in somnis credo meote posse consistere. Hinc & iocus ille Plautinus in Prænulo, A.6. Sunt mihi intus sues inescio quor lymphatici.

M. Dicerio ad me, fano ac tuium consistere lymphaticum. Significat se nummos habere quos cerrum sit, nec consistere queant, fed lymphatici sint atque furiosi: ferusa pollicetur medicinam, seque effecturum, vt si ad se deferatur lymphatici nummi, consistaot, quietique reddantur sanato furore & lymphatico morbo.

Mens consistit. Cic. pro Domo. Præsertim quum iste impurus, & agere illam rem ira rapùm & turbolétè, vt neque mens, neque vox, neque lingua consisteret.

Noo consistere mente, lingua, oratione. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 7. Et tantus clamor à nostris (plaeuerat enim referre gratiam) vt neque mente, neque lingua, neque oratione consisteret.

Consistere is nquplo animo. Cicero de Senectute, Mortem igitur omnibus horis impendeotem timens, quis tranquillo posse animo consistere?

Consistere pectore nequit consilium, pro Io pectore. Terentius Adelph. 4. 4. Volgus dicit, *Nostro quod debeo fatres*.

Consistit authoritas Ciceronis vino. Plin. lib. 14. cap. 6. Id tali vinum Ceretanum apud Gallos magis in pretio est.

Consistit tibi omnis causa familiæ. Plaut. Asin. 10, Vbi quæseo, omnis familiæ causa consistit tibi.

¶ Legatum consistere, pro Valere. Africanus in Iferuum filij. D. de leg. primo, Seruum filij fui castrensia peculij legare potest. Et si vno parte mortous fit filios, & apud patrem peculium remáfit, consistit legatom.

Sine re aliqua non consistere. Papinian. in l. denique. D. ex quibus causis maiores, Plaeet interruptam possessionem postliminio non restituiquia hæc sine possessione non consistit. Lege vsoapionem.

Obligationes quæ non propriis viribus consistunt, neque officio iudicis, neque prætoris imperio confirmantur. Papinian. in l. obligationes. D. de action. & obl. gac.

Vsura consistit, quum non procedit. Cic. Attico, lib. 6.

¶ Consistere cum aliquo in iudicio. Id est litigare. Martianus in l. nullo modo. D. ad l. Corn. de falf. Nullo modo ferai cum dominis consistere possunt. Id est eos accusare. Plaut. Curcul. 10, Nec vobiscum quisquam in foro frugi consistere audet.

Adoersus aliquem consistere ex re aliqua. Hermogenianus in l. v. x certis ex causis. D. de iudiciis, Vix certis ex causis aduersus dommos certis consistere permissum est.

Legrime consistere adoersus aliquem. Martianus in l. gregę. 6. & in superficiariis. D. de pignoribus, Erio superficiarius legitime consistere creditor potest adoersus quem debitor possessorem.

Causidicus fubtilis & elegans, & qui in forenibus causis possit præclarè consistere. Cic. in Orat.

Et veraque parte consistere. Vlpianus in l. Athletas. 5. item præuaricator. D. de his qui not. infam. Nam qui præuaricatur, ex veraque parte consistit, quoniammo ex aduerso. Id est, veraque defendit.

Consistere in halta, Id est non ac fulcinare fe halta. Valerius lib. 8. Argonauticon, -mox atronita com virgioe puppem Inhiit, ac rapia victor consistit in hafta.

Consistere, Actue positom. vr. Cobtinere vitam tutam, Id est parare & constituere vitam tutam. Lucret. lib. 6.

Nam quum vidit hæ ad victum constare fingulariter vitas

Omnia iam fermè mortalibus esse parata,

Et per quæ possent tutam consistere vitam, &c. Id est ducere.

Consistorium (βουλευτήριον) à Consilio descendeos, pro loco in quo Cardinales cum Pontifice maximo consultandi gratia conssiunt. Item pro ipsa consistentium multitudine. Barbarum est pro Senatu, vel consilio, vel consilio.

Constino, consistionis, is, Verbale. Gel. lib. 16. cap. 5. In eo loco qui dominum eius domus salutatum veneràt, prusquam admitteretur, consistebant: & neque in via ilabant, neque intra ædes erant. Ab illa ergo grandis loti continuone, & quali quadam tabulatione, verbula appellata sunt, &c. Apud Macrobium tamen libro 6. cap. 8. legitur Consistione.

Consitio, Consitura, Consitus, Vide CONSERO.

Consimittere, pro Committere diebane veteres, interfeebam enim frequenter [interam. Sipontinus.]

Consobrini, genit. prod. (ἐξάπαξ) Dicuntur qui ex duabus sororibus edti sont, quasi consororini, de quibus exempla multa sunt in antiquis authoribus, & maxime in Afranio, & iuris vetustissimis scriptoribus. Hæc Nonius. Cicero ad Cæsium, lib. 2. 18. Nam quòd ad me Curius consobrinus tous, ve fcis, mihi maxime oecessarius. Terent. Heaytn. 3. 5. -credo quid reliqui Phania

Consobrinus nosier? Vbi Doarius, Consobrinos, quasi sororinus. Sobrini enim suor ex duabus sororibus. Consobrini ex fratre & sorore, ac propinquitatis frequentrarze Terentius monet. Idem ftam pòst, Quum de fratre natus eft alter, & alter ex sorore, consobrinic quum ex fratribus, patruelesdicuntur.

Sobrinorum consobrinorumque coniunctiones. Cic. 1. Offic Sequuntur fratrum coniunctiones, pòst consobrinorum. fobrioorumque, qui quum iam domo vna capi non possuot, in alienas domos tanquam in colonias exeunt.

Consobrini à Patruelibus hoc differût, quòd Consobrini propriè dicuntur ex auunculo aut matterera prognati: Patruelesverò ex patrum Titij prognati: Amitini ex amita. Vode Cicero in Ligariana libum T. Brocchi aounculi Ligarij consobrinum appellat. Sed hæc differentia plerunque confunditur, ac generaliter consobrini pro quibuslibet fratrum aot sororum liberis, licut apud Graecos ἀνεψιὸς vsurpantur. Paulus in Liuri consolius. 5. eodem gradu. D. de gradibus, Eodem gradu sont & illi, qui vocantur fratres patruelesi item sorores patrueles, amitini amitinæ, consobrini consobrinæ. Hi autem sunt, qui ex fratribus vel sororibus nascuntur: quos quidam ita definiuerunt, vt eos quidem qui ex fratribus nati sunt, fratres patruelesi item eas quæ ex fratribus natæ sunt, sorores patruelesi ex fratre autem & sorore, amitinos amitinas: eos verò & eas qui quæve ex sororibus nati oatæve sunt, consobrinos consobrinas, quasi consororinos. Sed plerique hos omnes consobrinos vocant, ferunt Trebatius. Hæc Paulus. ex cuius verbis apparet, fratres patruelesdici, quos vulgò vocamus *Cosfini germani enfiui dei deue fretres*. Sueton. in Domitiano, cap. 10, Occidit Flauium Sabinum alterom è patruelibus. Porrò patruelesDomitiani erant duo filij ex Flauio Sabino patris fratre: ex his alterum patri cognomioem interemit. Idem io Cæsare, cap. 29. C. Marcello, qui fratri patrueli fuo Marco in Consulatu succeflerat.

Consobrinus, ennfobrina (ἐξάπαξ.) Cic. pro Quintio, Quinti) consobrinam habet in matrimonio Næuius.

Consocer, pen. corr. hunc consoceri (ἅπαξ λεγόμ.) Vlpianus in l. cum hic ftatus. 5. oratio non folum. D. de domi. inter vir. & vxor. Donae socer noruì, vel contrà, vel gener socero, vel soeer genero, vel consocer consocero, qui quatenus matrimonio in societate habent.

Consoceri dicuntor, quotum alter filium alterios filiæ marium dedit. Sueton. in Claud. Appium Syllanum consocerum suom crimine incerto, nec tata definitone, oecidit.

Consocio, consociat (συμπαραλαμβάνω) consociare, Simol sociare. Plaut. Rudente, 13.

Vel consociare mihi quidem tecum licet:

Æquas habemos partes.

Consociare arma cum populo aliquo. Liu. 8. ab Vrbe, Sed quòd tædio imperij Romani cum Gallis geore efferata arma quendam consociassent.

Consociare consilia cum aliquo. Liuius 5. bel. Pun. Patria quid de robis meruerat, quam cum Mandonio & Indibili consociando consilia prodebatis?

Consociare, aut coniongere eom amicis iniurtam. Cic. 3. de Finib. Nec verò rectum eft, cum amicis aut benemeritis consociare, aut coniungere iniurtam.

Consociare imperium. Liuius 8 ab Vrbe. Atqui sigoando vnquam consociandi imperij, surpandæ libertatis tempus optatius, &c.

Rem ioter se consociarent, sloc est, societatem eri contrahecent, & communicarent. Apud Liuium, telle Budæo.

Consociatus, pen. prod. Participium. Cic. in Parad. Qui videt domi rue parrere acculsterum atque iudicum consociatos greges, qui nocentes & petoniosos teos, &c.

Consociatus vehementer cum Senatu. Cic. 4. Philip.

Intrr nos natura ad ciuilem communitatem coniuncti & consociati sumus. Cic. 3. de Finib.

Leg: consociat ais homines cum diis putandi sumus. Cic. 1. de Leg.

Consociatissimus, pen. corr. Superlativum. Cic. Fam. lib. 3. epist. 3. Vtinm tibi curæ sit, vt quæ fuerestori coniunctissimo & amicissimo commodare pntest is qui prooinciam tradit, vr ea pro nostra consociatissima voluntate, cura ac diligentia tua compleatare. Aly legunt, constantissima.

Consociatio, Verbale. Cic. 1. Offic. Sequemúrque & id quod acutum & perspicax natura est, & id quod ad hominú consociationem accommodarum est.

Consociatio & consociatio totius generis hominom. Cic. 1. Offic. Communem totius generis hominum conciliationem & consociationem colere, nutrire, tueri sapientis est.

Consociatio hominum & communitas. Cic. 1. Offic.

Sinistra fyderum consociatio. Firmicus lib. 6. cap. 15. fub finem.

Dissolutre consociationem humoam. Cic. 3. Offic. Aliqua exemplaria legunt consortionem.

Consolid o, consolidas, pen. corr. consolidaui (συναυξάνω) consolidare, Redintegrare, & in vnum cogetere, quod prios rupcum aut diuisum fuerat. Vlpianus, De vfufructu, accrefc. l. idem Neratius, Nam amittente vfumfructum -, eum erat legatus, magis iure accrescendi ad alterum pertinet, -, edit ad propietatem. Nec oouum. nam est duobus vfusfructus legatus, & apud alterum fit consolidatus. ius accrescendi non perit: neque ei apud quem consolidatus est, neque ab eo: & ipfe quibus modis amittere ante consolidationem, iisdem & ouoe amittet. Vfusfructus consolidatus, Id est confirmatus.

Consolidano, Verbale (συναύξησις) Cuius propria significatio dignoscitur ex 5. item finitur, de Vfufructo 3. in Institutionibus eiusdem. Item finitur vfusfructus, fi domino proprietatis ab vfufructuario cedatur (nam cedendo extraneo nihil agitur) vel ex contrario, fi vfufructuarius proprietatem rei acquisierit, quæ res cósolidatio appellatur. In alia autem significatione vfus est Vlpianus in l. idem Neratius. 5. nó solum. D. de vfufructu accrefc. Et ipfe quibus modis amitteret ante consolidationem, isdem & nunc amittet.

Consolida regalis, Planta est in fegetibus nascens, quæ caules profert simplicem, ramulis multis, tenuibus, longis, diofis, fyluestris nigellæ modo. Flores edit purpureos, nigræ vbtæ amulotem quorum altera pars grodo pne cornicu la furum fpectaora, quæ verenum calcaris formam exprimere videntur: vnde & illi nomen à Germanis inditum *Rittersporn*, hoc eft Equitis calcar. Semen fert melanthio fimile io parvis corniculis inclusum. Hæc ex Matthiolo, qui hanc plantam posteremum eum nigenus ferere putat, vt videre potetis in lib. 3 Dioscor. cap 98. & 60.

Consolor, pen. prod. consolaris. consolatos fom (συναρμόζω, συναρμόσω, συναρμόσομαι) consolari, Verbum deponens nost ræ significationis. oratione fere fir, vt aut Valla lib. 4. Cic. ad Q. Mat. deor. Hac consolamur afflictos.

Consolari aliquem,& omnem abstergere dolorem. Cic. Q.fratri, libro 2.12.
Amore fido alicuius sese. Catul. Argonaut.
Confidentia oprime mentis, tum etiam vsurpatioue & renouatioue doctrinæ in malo se consolari. Cic. de Claris Orat.
Exemplo alicuius fe. Cic. de Prouinc. Consul.
Seipsum solatio aliquo. Cic. de Amic.
Malo solatio. Cic. Attico, lib. 4.
Bona spe posteritatis aliquem. Cic. Octauio.
Consolari aliquem spe. Cic. pro Roscio Comœdo, Inani & tenui spe te consolaris.
Per literas se. Cic. Attico, lib. 12.
Verbis alterius aliquem. Cic. Attico, lib. 5.
De re aliqua. Cic. Attico, lib. 1.
De morte alicuius aliquem. Cic. 3. Tusc.
Consoletur me haec res. Cic. ad Sulpitium, lib. 4 3.
Spes animos consolatur. Cic. 1. Verr.
Memoria posteritatis breuitatem vitæ consolatur gloria. Cic. pro Milone.
Desiderium alicuius spe commodorum. Cic. Trebatio, lib. 7. 12.
Grauiori magis virtuti debeo, quàm consolari dolorem meum. Cic. Marcello, lib. 4. 8.
Nec eum dolorem quem à Republ. capio, domus iam consolari poterit, nec domestic um Respublica. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.
In miseriis sola spes homines consolari solet. Cic. 4. in Catil.
Luctum. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.
Humilitatem. Cic. pro Quintio.
Iacentem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
Ineò modum consolantur quotidianæ damnationes inimicorum. Cic. Q. fratri, lib. 2. 10.
Consolari miseriam & calamitatem, pro Solatium afferre in miseria. Seneca 3. de Ira. Neo consolabimur tam enim erga stultum.
Inquiredo, feribendóque talia, cósolemur otiũ nostrum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Consolando leuare dolorem. Cic. Torquato, lib. 6. 4.
In consolando detrahere mali opinionem mœrentis. Cic. 3. Tusc.
Genera consolandi omoia in vnam consolationem cõiecere. Cic. 3. Tusc.
Ad consolandum vir minimè accommodatus. Cic. Titio, lib. 5. 16.
Consolo, Actiuum {παραμυθοῦμαι.} Varro Of. dipo Thyeste, Per idem tempus Of. dipus Athenas exul venæ diebatur, qui consolaret. Nonius.
Consolans, pen. prod. consolantis. Participium {παραμυθούμενος.} Cic. 3. Tusc. Vl. Hæc igitur officia sunt consolantium.
Verba consolantia. Ouid. 15. Metam.
Consolor {παραμυθοῦμαι.} Passiuè. Afinius, Sed quum ob ea quæ speraueram, dolebam, consolabar ob ea quæ metuebam.
Consolabilis, & hoc consolabile, pen. corr. {παραμυθητὸς.} Cic. ad Sulpitium, libro 4. 3. Est omnino vix consolabilis dolor, tanta est omnium rerum amissio.
Consolatorius, Adiectiuum {παραμυθητικὸς.} Quod consolatur. Cic. ad Atticum, lib. 13. A Cæsare ita accepi consolatorias.
Consolatio {παραμυθία, παραμυθητικὸς λόγος.} Verbale, verbis fit. Cic. ad Appium, lib. 3. 2. Io multis & variis molestiis, cogitationibusq; meis hæc vna consolatio occurrebat, quòd neque tibi amicior, quàm ego fum, quifquam poffet fuecedere.
Ad hæc omnia vna consolatio est. Cic. Attico, lib. 15.
Consolatio miserorum est habere pares, vulgus dicit. At Portius Latro apud Salluftium, fic, Voluptatem capiunt miseri ex mœrore soiæ calamitatis.
Grata consolatio. Cic. Attico, lib. 1. 12.
Peruulgata est, vt homines nos esse meminerimus, ea lege natos, vt omnibus relis fortunæ propofita de vita noftra: neque esse recusandum, quominus ea, quæ natu fumus eóditione viuamus, &c. Cic. Tito, lib. 5. 16.
Adhibere alicui literis. Cic. de Claris Orat.
Egere. Cic. Tito, lib. 1. 16.
Non eget consolatione sapiens. Cic. 3. Tusc.
Habent nonnullam in se consolationem pœnæ quæ virtute fuscipiuntur. Cic. Antea. iret in exil.
Malorum consolationem nullam inuenire. Cicero Torquato, libro 6. 4.
Leuare se consolatione. Cic. Q. fratri, lib. 3. 2.
Leuat dolorem consolatio. Cic. Titio, lib. 5. 16.
Medetur. Cic. 2. de Diuinat.
Nulla consolatione permulcere posse stultam senectutem. Cic. de Senectute.
Sustentat me vna. Cic. pro Milone.
Sustentari. Cic. de Claris Orat.
Consentiens rectæ voluntaris maxima est consolatio rectũ incommodarum. Cic. Torquato, lib. 6. 4.
Vincit omnem consolationem dolor. Cic. Attico, lib. 12.
Vti consolatione aliqua. Cic. de Prouinc. Consul.
Consolator, pen. prod. {παραμυθητικὸς} consolatoris, Verbale. Cic. 3. Tusc. Vl. Consolatores ipsos eosdem se miseros, quum ad eos impetum fuum fortuna conuerterit.
Consomnio, consomnias {σύνειρον} consomniare. Plaut. Mostel. 9, Quid is consomniauit? x. Ego dicam tibi.
Consono, consonas, pen. corr. {συμφωνῶ, συναχῶ} consonare, Resonare significat. Plaut. Amphit. 4,
Postquam id actum est, tubæ virinque canunt: contrà Consonat terra, clamorem virinque effrunt.
Consonat clamor. Liu. 6. bel. Maced. Itaque concurfu facto vndique in nauos, manus pro se quisque tendentes consonante clamore nominatim Quintium orare, vt opem ferret ac seruaret. Id est, concordante.

Nemus. Virgil. 5. Æneidos,
Tum plausu, fremitúque virûm, studiisque fauentum
Consonat omne nemus. Ideo (inquit Seruius) consonat, propter Echo. Nolitæ enim voces est amula.
¶ Consonare sibi, pro Constare. Seneca epist. 35. Vt perfecta virtus sit æqualitas ac tenor vitæ per omnia consonans sibi.
Sibi consonare in faciendis, ac noo faciendis. Quintilianus lib. 2. capite 20.
Consonat moribus orario, Id est concordat, consentit. Cicero in Sallustium,
Referipo consonare. Vlpian. in l. fi peculium legetur. 5. vltimo. D. de preul. leg. Artificinus existimauit legato noo cedere: quod verum est: quia consonat referipto.
Consonans, Adiectiuum {σύμφ.} Cic. in Partit. Atque etiam est hæc distinctio in verbis, alteri natura, tractatione altera. Natura: vt sint alia consonantiora, grauiora, &c.
Esse consonans. Vlpian. in l. iusurandum & ad pecunias. 5. non semper. D. de iureior. Non semper autem consonans est, per omnia referri soiurandum quale deferrur.
Consonantes literæ à Grammaticis dictæ, quòd non per se, sed fimul cum vocabulis fooent. Priscianus.
Afpirari consonantibus. Quintil. lib. 1. cap. 5, Diu deinde obseruatum, ne consonantibus aspiraretur, vt in Græcis & triumpis.
Frangere consonantem. Quintil. lib. 1. cap. 4, Quarer etiam, quomodo duabus demum vocalibus in seipsas coeoodi natura fit, quum consonantium coeat nullus, nisi alterum frangat.
Consonantia, Votum cóeordia, quæ & vocalitas Latinè, Græcè {ὁμοφωνία} dicitur. Sipontinus.
Consonus, penul. corr. {σύμφωνος, ἔναρμος} aliod Adiectiuum. vt, Plangor consonus. Ouid. 13. Metam.
Vox. Sil. lib. 17.
Amorumque habitus noti, & vox consona linguæ.
Consonum, huius consoni, Substantiuum. Cic. ad Atticum, lib. 4, Credo Plaronem vix puraste satis consonum sore, si hominem id ætatis in tam longo sermoue diutius retinuisse.
Consopio, consopis, pen. prod. consopiui, consopitum {κατακοιμίζω.} consopire. Est somnum inducere. Cic. 1. Tusc. Num igitur eum earare censes, quum Luna laboret, à quo consopitos putatur, vt eum dormientem oscularetur? Lucret. lib. 6,
Noctumúmque recens extinctum lumeo, vbi aeres
Nidore offendit nares, consopit ibidem.
CONSORANS, Populi sunt Galliæ Aquitanicæ, vt scribit Plinius in deseriptione Aquitaniæ. lib. 4.
Consors, huius consortis, om. gen. {κοινωνὸς, μέτοχος.} Cosortes dicentur, quorum fines conuigui sunt. Cic. 5. Verr. Solitanus & Numenius, & Nymphodorus euidem ciotatis, quum ex agris res frartes consortes profu fissent, quod iis plus frumenti imperabatur, &c.
¶ Consors, per metaphoram, Id est particeps, vt, Consors consilij publici. Plinius Iunior, libro 8. epist. 14. Inde honores petituri, assidebant curiæ foribus, & consilij publici spectatores ante quàm consortes erant.
Genera consortes. Id est consanguinei & propinqui. Ouid. epist. 3. Imperij consors. Claud. in Nuptias Honorij,
Q dignio nectenda vito, tantique per orbem
Consors imperij, iam te venerabitur Ilion.
Socius & consors laboris. Cic. de Claris Orat Dolebámque quòd non, vt pletique putabant, aduersarium, aut obtrectatorem laudum mearum, fed focium potius & consortem gloriosi laboris amiseram.
Cosortes mendicitatis. Cic. pro Flacco, Nam frattes quidem consortes sunt mendacitatis.
Operum. Ouid. 1. Fast.
Pereulorum. Plin. Iunior. in Paneg.
Trimporum cum aliquo. Cic. pro Milone. Quid tibi Q. frater, qui nunc abes, consorti mecom temporum illorum?
Thalami. Ouid. 10. Metamorphoseos,
-thalami consorte carebat. Id est vxore.
In loeris aeque surris. Cic. 5. Verr.
Accire consortem. Sil. li. 8.
Consors eafus, pro Simili. Propert. lib. 1. eleg. 20,
Tu qui consortem properas coadere eafum.
Consortium, consortij, neut. gen. {κοινωνία.} Societas. Celsus lib. 7. cap. 27, Cum eo ne ignoremus orto in vesica cancro, affici stomacl um, cui cum vesica quoddam consortium est. Id est (quod Græci dicit) sympathia.
Inium consortiom. Vlpianus in l. cum duobus. 5. idem Papinianus. D. pro socio, Si inter frattes voluntarium consortium inutum fuerit. &c.
Sarcire consortio collationis, damnum nauis amissæ. Hermog. in Lamissæ oauis. D. ad legem Rhodiam de Ia Eu, Amissæ nauis damnũ collationis consortio oon farcitur per eos, qui merces suas naufragio liberaorum.
Consortio, consortionis, Verbale. Idem. Liu. lib. 6, Quenam ista societas? quanam consortio eli? Cic. 3. Offic. Dissolutur omnis humana consortio. Valer. Max. lib. 4. cap. 6, vbi de M. Plautio, Fauisconsortione, Id est mortis. simul enim mortui funt Plautius & Horefilla vxor.
Consortio sociabilis. Liu. to. bel. Maced. Meliora quoque exempla parte altera posui, sociabilem consortionem inter binos Laeedæmoniorum reges saluatorem per multa secula ipsis, patriq; fore.
¶ Consortio, Communio. Papinianus l. 96. §. 3. D. de solut. Nec in arbitrio eius electio erit, quum debitor premum pignoris consortionis subiecerit: Id est, promiscuè vtrique debito pignus subiecerit. Horomanus.
Conspergo, conspergis, conspersi, conspersum {κατασπείρω} conspergere, Idem quod Spargere. Plaur. Curcul. 2,
-vbi vino has conspersi fores.

Conspergere

Consperge ante aedes, subaudi iancd, aut herbam viridem. Plautus, -age eo oeyus pinge humum,
Consperge ante aedes.
Tempora cum sperguntviridanres floribus herbas. Lucret. lib. 2.
Consperge aliquem lacrymis. Cic. pro Plancio, O acerbam mihi iudicet, memoriam temporis illius, & loci: quum hic in me incidit, complexus est, cõsperçique lacrymis, nec loqui prae moerore potuit. Hilaritate. Cic. 1. Acad. Et tamẽ in illis veteribus nostris, quae Menippum quidem imitati non interpretati, quadam hilaritate conspersimus.
Aras sanguine. Lucret. lib. 4.
Consperfus, Participium {ϛ ϖ ϖ ϖ

Conſpirare & conſentire eum aliquo : idque in bonum. Cic. 2. de Lege Agrar. Conſpiratæ nobiſcum : conſentire cum bonis, cummanem Reorpub. cummuni ſtudio atque amore defendere.

Conſpirare ad liberandam Rempub. Cic. Mano. lib. 10. 12. Mira biliter enim Pop. Rom. vniuerſus, & omnium generum ordinumque conſenſus ad liberandam Rempub. conſpiravit.

Ad oneſtatem aliquorum defendendam. Cic. 3. Philipp.

Cõſpirare dicitur natura. Cic. 3. de Nat. deor. Itaque illa mihi placebat oratio de conuenientia conſenſuque naturæ, quam quaſi contractam conſpirare & cebas.

Conſpiratum eſt in eum à 12. amplius. Suctonius in Cæſare, capite 80.

Conſpirans, penult. prod. {συνιὼν} Participium. Cicero 1. de Natura deorum, Quid verò, tanta rerum conſentiens, conſpirans, connuxta cognatio, &c.

Ardor mutuus conſpirans. Lucret. lib. 4.

Conſpirans & pene conſatus conſenſus. Cic. pro Ligario.

Conſpiratio {συνωμοσία, συμπνοια} Verbale, tam in bonum, quàm in malam accipitur.

In malam. Bruius ad Ciceronem, lib. 11. 13. Vi quam paratiſſimi ab exercitu, reliquiſque rebus pro veſtra ſalute contra ſceleratiſſimam conſpirationem hoſtium conſtigamus.

Certiorum hominum coatta dignitatem alicuius conſpiratio. Cic. pro Deiotaro.

Conſtata. Cic. Antcq. ireein exil.

Inceſſere conſpirationem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Et ſi deficietur numero pars diuerſa, paucitatem: ſi abundabit, cõſpirationem: ſi homines produeet, vilitatem: ſi potentes, gratiam oportebit inceſſere.

Conſpiratio in bonum, pro Vnanimitate. Cicero pro Domo ſua. Hanc noſtram conſpirationem, hanc conſpirationem in Republ. bene gerenda, hanc iucundiſſimam vitæ atque officiorum omnium ſocietatem, certi homines fictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.

Bonorum virorum conſpiratio. Cic. 4. in Catil.

Concordia & conſpiratio omnium ordinum ad defendendam liberatem. Lentolus Senatui, lib. 12. 25.

Conſpiratio & conſenſus hominum. Cic. 1. Offic. Magnas vtilitates adipiſcimur conſpiratione hominum atque conſenſu.

Virtutum. Cic. 5. de Finib. Quaſi eſt ignui omnes quam dico conſpiratio, conſenſuque virtutum, tale eſt illud ipſum honeſtum.

Amoris cooſpiratione coufentire. Cic. 1. de Finib.

Conſpirari, conſpiratum {συνωμοσαι} Qui conſpiraueruut & coniuraruut. Suetou. in Cæſare, cap. 80. Aſſidentem conſpirati ſpecie offici circumſteterunt.

Conſpirare res, quæ velut conflare ſunt in vnum corpus. Seneca epiſt. 85. Talem eſſe animum noſtrum volo, vt mulæ in illo ares ſint, multa præcepta, multarum artium excẽpta, ſed omnia in vnum conſpirata.

Conſpirates, huius conſpiratus, pen. prod. m. g. {συνωμότης} Id eſt conscientes. Cell. lib. 1. cap. 11. Sed enim Actizos Hometus pugnam indipiſci atus non fidei alium, tibiarũmque concentu, verum conſpiratu tacito intibundos.

Conſpiro, conſpiras {συνομὶω} conſpirare, à Spira. ſpirat: Conſpirare ſe dicuntur ſerpentes, id eſt conuoluere. Plin. de Viris illuſt. Angois ei fidius eius elapſus, veuerabilis, non hurribilis, per mediam vrbem cum admiratione omnium ad nauem Romanorum perrexit, & ſe in Volumni tabernaculo conſpirauit.

Conſpillare {συνοὶω} Plin. lib. 35. cap. 6. Aduleturar Roma creta cinnoria, & creta cõſpiſtaique. Colum. lib. 2. cap. 18. Prius quàm conſpiſtarium, & herbis colligarum ſit ſolum.

Conſpondeo, conſpondes, conſpondi, conſponſum {συνὶημι} conſpondere. Conſponſos veteres dicebant, ſide mutua colligatos, inquit Feſtus.

Conſponſor {συνὶημι} Verbale. Conſponſores, qui ſimul pro aliqua ſpopondereut. Cic. Lepta, lib. 6. 18. De tuo negotio quòd ſponſor es pro Pompeio. ſi Galba conſponſor tuus rediert.

Conſponſor. Coniurator. Feſtus.

Conſputo, conſputs, conſputi, conſputum, pen. prod. {συνπτὶω} conſpuere. Syron aliquem fudare: eius paſſiuum eſt Cõſpuor. Plautus, Ab omnibus derſus, atque conſputus.

Conſputo, conſputas, penult. prod. {συνπτὶω} conſputare. Frequentatiuum. Plaut. Cure. 10. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 7. Hora feré nona, quaſi ſigno dato, Cloelia antè ortos conſputare cœperunt.

Conſpurco, conſpurcas, conſpurcare {συμπτὶω} Commaculare. Colomel. lib. 8. cap. 3. Nam ſupeſtiliens auis prohuuie ventris cibos & aquam conſpurcat.

Sapore eero conſpurcare omnia. Lucret. lib. 6.

Conſtabilio, conſtabilis, pen. corr. conſtabilui, conſtabilitum, pen. prod. {ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὸς} conſtabilire, Stabile & firmum facere. Terem. Adelph. 5. 1.

. . . dis quidem eſſe: Demea,

Ac tuam rem conſtabilifes.

Subſidia alicuius conſtabilitas. Lucret. lib. 1.

Ferue e quum videas belli ſimulatera cientes,

Subſidia magnis Epicuri conſtabilitas.

Conſtans, Conſtantia, Conſtanter, Vide CONSTO.

CONSTANTIA {μονὴ} Stephano} Cypri vrbs eſt, alias Salamis dicta. ¶ Eſt item Conſtantia Germaniæ oppidum, ad Acronum lacum, quod à Frolomæo Cannodurum appellatur. ¶ Conſtantia lucia, oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, in conuentu Hiſpalenſi, cuius meminit Plin. lib. 3. 2. 3. 1.

CONSTANTINOPOLIS {κωνσταντινόπολις} Vrbs à Conſtantino auctà in finibus Thraciæ, de qua in dictione BYZANTIVM. Vulgò *Conſtantinopolis*.

CONSTANTINVS Magnus, cuius innomeræ in Codicis libris cõſtitutiones extant, quique Pop. Rom. ius antiquum, quod propiè ciuile appellatur, magnopere immutauit, Conſtantii Imperatoris & Helenæ filius; imperauit annis 12 x. Fuit vero vita quàm æſtimari poteſt laudis auidus. Hic Traianum herbam parietariam ob ſtitolos multos, appellare ſolitus erat. Hic postem in Danubio conſtruxit: habitum Regum gemmis, & caput ornans perpetuo diademate. Commodi ſimus tamen rebus multis fuit: calumnias ſi dare legibus ſeuerſiſſimus: nutrire artes bonas, præcipuè ſtudia literarum: ſegere ipſe, ſcribere, meditari, audire legationes & querimonias prouinciarum. Quùmque libros, hiſtoque fratris Dalmatæ Cæſaribus conſimilimus, 13, & 12. annis vixiſſet, morbo conſumptus eſt, irriſor potius quàm blandus, vsque prouerbio vulgari Tracala 2. annos prætianuiſſimus, 21. ſequentibus lairo x. ſequentibus (tot enim numeranur anni quibus regnauit) pupillus, ob prufusiones immodicas nominatus eſt. Hæc ex Sex. Aurelio tom. 1. apud quem plura vide.

Conſtellatio, conſtellationis, fœm. gen. Frmeus lib. 1. cap. 1. Itaec vitia mala, Mercuiij cum Marte perfecit conſtellatio. Idem libro 4. cap. 2. libs calamitans faqueis imperauit, qui ſub tali natus fuerit conſtellatione.

Conſternto, conſternas, cõſternare {ἐκπλὴττω, ἐκπλὴξω, ἐκπλῆξαι} conſternare. Conſternere, inquit Valla lib. 5. cap. 91. eſt corpora: Conſternari autem, animus: quem mens turbata eſt, & de ſtatu mota, & quaſi humi ſtrata: idcòque ſæpe coniungi animum videmus. vt, Conſternatus animo. Saluſtius ſamen t. hulter inquit, Equi ſine rectoribus exterrin, aut ſauci conſternantur. Luc. lib. 7. Vbi, itaque non aperuit ſolam inſcendio viam, ſed flammis in eaſtra tendentibus, rapore etiam ac fumo, crepitque viridis materiæ fragrautis ira conſternauit hoſtes, vi minor moles ſuperantibus vallum in caſtra Volſeorum Romanis fuerit, quam tranſcendentibus ſæpem incendio abſumpta ſuerat.

Conſternare animos. Liu. 8. ab Vrbe. Tumultuque etiam ſanos animos conſternante, decernitur vt ſocietas cum Samnitibus renouaretur.

Pauida & conſternata multitudo. Liu. 3. ab Vrbe.

Conſternati animo. Saluſtius, Qua victoria etati hoſtes noſtri terrin, atque animis conſternati diſcederc.

In fugam conſternati. In B V G A.

Conſternati etiam & contuſi nõ qui deiecti ſunt animis, ſed commoti & pertubati atque tumultuantes. Liu. lib. 4. Decad. 4. in Catonis oratione, Volo tamen audire, quid ſit, propter quod maiorem conſternatæ procurrant in publicum. Tumultuabatur enim maiorem pro abrogauda Lege Oppia.

Equi conſternantur. Ouid. 2. Metam. Et Equi conſternati, Idem 3. Faſtor.

Mœnia conſternata. Sil. lib. 13.

Timores conſternati. Ouid. 12. Metam.

¶ Conſternari, Veturẽ, Ruſum erigi, eſſe Nonio. Pacuuius Duloreſte. Vade cursore quo præſidio freuus? auxilio quibus quoue conſilio conſternatior quà res, cuius cognito?

Conſternatio {ἔκπλὴξις} Verbale. Liu. 7. bel. Maced. Auxilia enim ſubſidiaria quæ proxime locata erant, pauore & conſternatione quadrigarum territa, &c.

¶ Conſternatio dicitur à Valerio lib. 9. cap. 7, pro Seditione vel tumultu, Creditorum quoque conſternatio aduerſus Sempronij Aſſelionis Prætoris Vrbani cognitionem exarſit.

¶ Conſternatio, inquit Feſtus, quæ eſt concitatio quædam ſubita ex aliquo metu, à ſternumento deducta eſt, quòd eo toto concurramor corpore.

Conſterno, conſternis, conſtrauí, conſtratum, pen. prod. {στρὼννυμι} conſternere, Idem quod Sernere. vt Virgil. 4. Æneidas,

. . . it ſtrider, & alte

Conſternunt terram conexſo ſtipite frondes.

Terram corpore conſternere. Cic. in Arato,

Ille grauí morteus conſtranit corpore terram.

Terram conſternere tergo, ſupinum ſecare. Virgil. 12. Æneid.

Campi conſternuntur mihrie. Lucan. lib. 1.

Conſternere contabulationem lapidibus lutóque. Cæſar 2. belli Ciuilis.

Conſternere cubilia gallinarum. Colum. lib. 8. cap. 4.

Conſternere ſerobes pertieis ſaligtus & lapide. Plin. lib. 17. cap. 11.

Conſternit vias ſumentum. Cic. 1. de Diuinat. Nam & ex horreos direptum, effuſúmque frumentoriũ, vias omnes, angiportúſque conſtrauerat.

Conſtratus, pen. prod {ἑστρὼννυμι} Participium. Cic. pro Sextio, Forum corporibus ciuium Romanorum conſtratum cæde nocturna.

Conſtrata naues, quæ catafractoratabebant, quas Cæſar tectas ſæpe vocat. Cic. 7. Verr. Poteronc in eos eſſe vehement, qui naues inanes non modò habuerunt, ſed etiam aperas? in eum diſſolutus, qui ſolus habuerit conſtratam nauem, & minos exnauram? His opponuntur Aperæ, vt hinc intelligas eas conſtratas nomine non alias intelligi, quàm tectas. Hirtius de bello Alexandrino, Magnóque impetu quatuor ad eam conſtratæ naues, & cumplures aperæ contenderunt.

Conſtrata pontium. Liu. lib. 30. bel. Pun. Speculatoriæ naues ac minoræ nauigia, quæ ſub conſtratis pontium exeurrebant, &c.

Conſtipo, conſtipas, pen. prod. {στεῖρα} conſtipare, ſignificat Condenſare. Cæſar 5. bel. Gal. His dies noſtris longè grauiſſimus fuit: ſed tamen hunc ſubuit cuentum, vt eo die magnus numerus hoſtium vulneraretur atque interficeretur, vt ſe ſub ipſo vallo conſtiparent, neceſſumque primis vltimi non dabant. Cic. ad Lege Agrar. Sed ne conſtipari quidem tantum numerum hominum poſſe in agrum Campanum intelligens.

Conſtituo, conſtitui, conſtitui, conſtitutum, pen. prod. {συνιστὼ, συνιστῶσα, συνιστὸς, ἀνιστὼ, ἀνιστῶσα} conſtituere, Collocare. Cæſar 2. bel. Gal. Inra ſyluam acicm ordinéſque conſtituerant.

Conſtituto te vobis ante oculos huius etiam miſeri, fenectutem. Cic. pro Cælio.

Taurum ante 421. Virg. 5. Æneid.

Constituere eorum. Vipian. in l. 1. §. 1. D. De procuratoribus, Constituitur autem vel corâm, vel per nuntium, vel per epistolam.

Constituit in ordinem elephantes. Hirtius lib. 5.

Constituit horrea certis locis, vectúraque frumenti finitimis civitatibus descripsit. Cæsar 3. bel. Ciuil.

In locum alicuius aliquem. Cic. 3. Verr.

In aliquo munere aliquem. Cic. de Petit. Conf.

¶ Constituere, Statuere, proponere, deeernere. Terent. Phorm. 4. 3. Nam illi mihi dotem iam constituerunt dare. Virg. 1. Æneidos, Qui tenuant (nam ineulta videt) hominésne, ferúve, Quærere constituo.

Constituere & defignare. Cic. 1. de Diuinat. Dij non ignorant ea quæ ab ipsis constituta & defignata sunt.

Constituere sibi aliquod genus ætatis degendæ. Cic. 1. Offic.

Nec satis constituere possum quid, & c. Cic. 4. Acad.

Serius quàm constituerunt. Cic. ad Qu. fratr. lib. 3. 17.

Futura præcipere cogitatione, & antè constituere quid accidere possit. Cic. 1. Offic. Illud etiam ingenij magni est, præcipere cogitatione futura, & aliquanto antè constituere, quid accidere possitin vtranque partem, & quid agendum sit, quum quid euenerit.

Ex re & ex tempore aliquid. Cic. Coniuf. lib. 12. 19.

De re aliqua aliquid. Balbus Ciceroni, in epistad Atticum. lib. 9.

Communiter constituere de reditu alicuius. Brutus Ciceroni, epistola 6.

Constituum ex omnium sententia. Cic. pro Cluentio, Hoc posteaquam exteri comprobarunt, ex omnium sententia constitutum est, satis videri esse quæsitum.

Habere constitutum de re aliqua. Cælius Cic. lib. 8. 5, Tametsi hæc de re puto te constituum quid facturus esses, habere.

Omnia quæ sibi constituta sunt exponere. Cic. 3. Verr. Mihi enim propetendum necessitio est, vt omnia vobis quæ mihi constituta sunt, possim exponere.

Constituum est mihi, Delliberatum est mihi, decretum est mihi, statuum est mihi, Id est apud me cogitando firmatum est. Cicero Attico, lib. 7.

¶ Constituum, pro Certo, stabilito, non cótrouerso. Cic. 5. de Fin. Hoc enim constituto in philosophia, omnia sunt constituta.

Optimè constituere. Cic. Cælio, lib. 2. 7. Quod quando, & quomodo, & per quos agendum sit, ro optimè constituere.

¶ Constituere alicui, & retinere. Cicero 1. de Oratore, Sanè (iuquit) vellem non constituisse in Tusculanum me hodie venturum esse. Lælio.

Dixit, & constituit se venturum. Terent. Heaut. 4. 4.

Constituerum vi item tu. Plaut. Pœud. 7.

Constituere inter se re. Cic. 4. pro Fl. Cósilium inter nos vt mane bulstionem pomeridianam conficeremus in Academia.

Constituere cum. Terent. Heaut. 1. 2.

-nam constitui cum quodam hospite

Me esse illum conuenturam. Hic promisi figuisca, nemque dum præ. posionem conim ẽm habe.

¶ Constituere, quod *assignare* vulgus dicit. Terent. Eunuch. 3. 4. Dari annuli locus. tempus constituum est.

Pactam & constituum esse cum aliquo diem. Cic. 1. in Cat.

Constituere in diem. Salluft. in Iugurtha, Deinde compositis inter se rebus, in diem constituunt: quod is festus. celebratisque per omnem Africam, ludum & lasciuiam magis quàm formidinem ostentabat.

¶ Constituere, Sistere Cic. pro Cluent. Et hominem ante pedes Qu. Manilij, qui tum erat Tribunus, constituunt.

¶ Constituere, pro In vnum conuenire, & confoeiare. Cic. de Orat. Vt verò iam ad illa summa veniamus, quæ vis alia potuit aut dispersos homines vnum in locum congregare, aut à fera agrestique vita ad hunc humanum cultum ciuilémque deducere, aut iam constitutis ciuitatibus leges, iudicia, aura describere? Budæus.

¶ Constituere aliquem magna gratia apud regem. Cic. ad Caronem 15. 4. Maxima apud regem authoritate, grauique consilium. Videtur fubaudiendum te.

¶ Constituere in vel cum re præsenti dicebant veteres, quum quid statuerant, quæ non possent sibi in loco ipso significabant. Quinct. lib. 7, Illa enim potentissima est, quæque vere dicitur totius cauſæ dispositio, quæ constituit, nisi velut in re præsenti non potest. Tranaus ad Plin. lib. 20. epift. 46, Quid oporteat fieri circa theatrum, quod inchoatum apud Nicenses est, in re præsente optimè delibetabis & cõstitues. Budæus.

Accusatorem constituere. Cic. 1. Verr. Vt in constituendo accusatore quod sequi possitis habeatis.

¶ Actionem constituere, Quod vulgò *Exacuare finem non procedendi* dicunt. Cicero in Part. Quare de constituendis actionibus, accipiendaque fubeundique iudicij, de excipiendis iniquitate actionis, & c. Budæus.

Inire & constituere consilium. Cic. 2. Verr. Reperio ludices, hæc ab istis consilia inita & constituta, vt quacunque opus esset ratione, res ita ducterentur, vti, & c.

¶ Constituere aræ militantibus. Liu. 40. Vrbe, An est quispuam qui dubitet nullis iniuriis vestris, ſi quæ fortè aliquando fuerunt, vnquam æquè quàm muncre partum in plebem, quum æra militibus constituta sunt, Tribunos plebis offutos ac conciliato esse.

Constituit vtilitas amicitiam. Cic. 1. de Finib. Manebit ergo amicitia tandiu, quandiu sequetur vtilitas: & si vtilitas amicitiam constituet, toller eadem.

Æquitatem constituere. Cic. 3. Offic. Æquitate constituenda summos cum infimis pari iure retinebat.

Æstimationem. Cic. 5. Verr. Deinde eut in vno genere solo frumenta ista æstimatio constituitur?

Amicitiam cum aliquo. Cic. de Petit. Conſul.

Bene morata & bene constituta ciuitas. Cic. de Claris Orat.

Controuerſiam. Cic. 3. de Orat.

Cruciem sibi. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2.

Delectum rerum. Cic. 1. de Fin.

Cosultiure diem alicui. Cic. ad Atticum, lib. 12.

Constituere diem colloquio, nuptiis, aut alicui alij rei. Plaut. Trinum. 8. Cæsar 1. bel. Gal.

Tutan medium constituit diem, Meridies est. Sen. Hipp. 6.

Diseeptationem constituere, id est quod *Accordare scriptores* dicunt. Cicero in Partitionibus, Ex rationis autem & ex sitmamenti consitione, & quasi concursu quæstio exoritur quædam quam Diseptationem vocoius qua quid veniat in iudicij, & de quo diseeptetur, quæri solet. Hæc verba, quid sit Diseeptatio, ostendunt. Deinde subiicit, Diseeptatio autem, quum est constituta, propositum esse debet oratori, quo omnes argumentationes repetitæ ex inuentiedis locis consistantur. Budæus.

Documentum constituere. Cæsar, Egomet ipse documentum more militari constituam.

Domos constituere. Id est ædificare. Ouid. 3. Trist. eleg. 9.

Fides rei non est constituenda in serui vnius quæstione. Vlpian. in l. 5. 4. ad quæstionem. D. de quæstionibus.

Finem rei constituere, pro Imponere finem. Cic. 3. Verr. Postremò vt esset hoc iudicium, vt finis aliquando iudiciariæ controuerſiæ constitueretur.

Lines in amicitia. Cic. de Amic. Constituendi autem fuor in amicitia lines, & quasi termini diligendi.

Firmamenta Reipub. Cicero Attico, lib. 12. 3. Sic ille annus duo firmamenta Reipub. per me vnum constituta euertit.

Honores. Cic. Qu. frater, lib. 1. 2. Et quidem de isto genere honorum, quid sentirem scripsi ad te antè. Semper eos putauj, si vulgares essent, vilescere temporis cauſa constituerentque, leues.

Horam. Martial. lib. 11. epigr. 74.

Constituisque horam, constituisque locum.

Iudices de quaque re. Cic. pro Domo.

Constituere iudicium in ienibus & in rerum notitia. Cicero 4. Academicar.

Iudicium constituere dicebant, pro eo quod est Constituere actionem. Cicero in Partitionibus, Atque etiam ante iudicium de constituendo ipso iudicio fuler esse contentio, quum aut sine actio illi qui agit, aut ãmne lis, aut non iam sine esse deberit, aut illane lege, sisne verbis fit actio, quæritur: quæ etiam si antequam res in iudicium veniat, aut concertata, aut diudicata, aut consecta non fuit: tamen ipsis iudicis, permagnum sæpe habent põdus. Quinnilianus quæstionem pro iudicio dicere solet. Budæus.

Iudicium constituere, Id etiam id quod nunc *Recipere in processum* dicimus. Quinti. lib. 3. cap. 13. Rarum est autem vt in foro iudicia propter id solum constituantur: sicut diuinationes, quæ fiunt de accusatore constituendo: & nonunquam inter delatores, vter præmium meruerit. Cicero in Verrem, ac. 4. Amici recusare, nequod nouum iudicium, nequa ipsis cognitio illo absente, de existimatione eius constitueretur. Budæus.

Iudicium constituere in publicis duntaxat iudiciis dicitur Quæritor, qui iudicum reiectione virtuque facta, certos constituit iudices, qui sibi iuratis in consilio adsint, & seeum cognoscant. In priuatis verò iudicijs, quã Prætore vbanus iudex inter reuperatoribus à litigatoribus accepta, postfatem de causa cognoscendi & litigandi facit. Cicero pro Cecinna, Qui igitur conuenit, quæ cauſa fuerit ad constituendum iudicium, eandem moram esse ad iudicandum. Homomanus.

Iudicium de pecuniis tepetundis constituum. Cic. 2. Verr.

Constituta & Dissoluta iudicia, contraria. Cic. pro Cecina, Cuius rei cauſa maximè iudicia constituta sunt, id iam mala consuetudine dissoluum esse.

Iudicium capitis in aliquem constituere. Cic. 7. Verr. Semilius & recusare & deprecari, ne inquis iudicibus, nullo aduersario, iudicij capitis in se constituerentur.

Iura. Lucret. lib. 5,

Inde magistratum partim docuere creare,

Iuráque constituere, vt vellent legibus uti.

Ius constituere, Hoc est statuere, & exemplum prodere iutis dicendi, vt ait Budæus. Cic. pro Cecinna, Videte per deos immortales quod ius nobis, quam conditionem vobismetipsis, quam denique ciuitati legem constituere iudices.

Ius constituere in verbis. Cicero pro Cecina, Quid est Piso? placet tibi pugnare verbis? placet cauſam iutis & æquitatis, & non ostare possessionis, sed omnino possessionem omnium constituere in verbo?

Ius quidpiam agendi alicui. Cic. pro Ceeinna, Hiuiuste rei vos statuetis nullam esse actionem, nulli experiundi ius constituendi.

Cauſam iuris & æquitatis in verbo constituere. Cicero pro Ceeinna.

Constituere legem ciuitati. Cic. pro Ceeinna.

Locum. Martial. lib. 11. epigr. 74.

Locum reo. Cic. pro Cluent. Cum statim fecit, vtque et locus primus eonstitueretur, propter cauſæ coniunctionem, imperauit.

Maiestatem, in MAIESTAS.

Malum alicui. Cic. 3. Verr. Quod vbi est Philodamo nuntiatum, tametsi non erat ignarus quantum sibi ac liberis suis iam cum malt constituerent, &c.

Mercedulas prædiorum. Cic. ad Attic. lib. 13. Est aliud, posteaquam sum à te disiunctior, sed tuit faciendum, vt & constituerem mercedulas prædiorum, & ne magnum onus obseruãtiæ Bruto nostro imponerem. Budæus exponit, *offermes fe terres.*

Mercedem funeris ac sepultura. Cic. 7. Verr.

Metam. Virg. 4. Æneid.

Modum rebus infinitis. Cic. 1. de Finib.

Constituere sibi aliquem vitæ modum. Cic. pro Sylla.

Mœnia constituere, Ædificare vrbem. Virg. 12. Æneid.

Necessitudinem cum aliquo. Cic. ad Plancum, lib. 10. 3, Ego Planc æ necessitudinem cum aliquo habui cum domo vestra, antè aliquanto, quàm tu natus esses.

Constituæ nuptiæ in hunc diem. Terent. And. 1. 5.

Constituere oppidum, & exædificare. Cæsar 1. bel. Ciuil. Etiam ex Cingulo, quod oppidum Labienus constituerat, fuáque pecunia exædificauerat, ad eum legati veniunt.

Patronum alicui causæ. Cic. pro Murena.

Pax tota prouincia constituta. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1.

Puerum aut supplicium in aliquem. Id est animaduertere. Cæsar 3. bel. Gal. Iis ad diem adductis, vt imperauerat, arbitros inter ciuitates dat, qui litem æstiment, pœnámque constituant.

Constituere præsidia defensionis fuæ in arce Ingis. Cicero pro Cluentio.

Pretium frumento. Cic. 5. Verr.

Prouinciam alicui. Cic. 3. Verr. Postea quam Cn. Dolabellæ prouincia Cilicia constituta est.

Quæstionem nouam, Est decernere & vindicetur, vt ait Budæus. Cic. pro Milone, Hanc vero quæstionem, cùm non est inopus, nunquã tamen Senatus constituendam putauit: erant enim leges, erant quæstiones vel de cæde, vel de vitnere tantum mœrorem Senatui mors P. Clodij afferebat, vt noua quæstio constitueretur.

Quæstus magnos atque vberes sibi cõstituere ex quibusdam causis. Cic. 4. Verr.

Reditum ex mari constituere, piscinas faciendo. Columel. libro 8. capite 16.

Constituere regem populis. Cæsar 4. bel. Gal. Et cum his vnà Contium, quem ipse Arretabinis superatis regem ibi cõstituerat, suus & virtutem & consilium probabat.

Rem familiarem. Cic. 11. Philipp.

Rem nummariam. Cic. 3. Offic. Vt ex nummaria de cõmuni sententia constitueretur.

Sacra Cic. de Aruspic. respon.

Patriam mihi sanctitatem in illo colendo constitui. Planeus ad Ciceronem, lib. 10. 4. Persuadebit tibi te vnum esse, in quo ego colendo patriam mihi constituerim sanctitatem.

Seminaria. Colum. de Arboribus, cap. 1.

In foro spectaculum. Cic. 3. Verr.

Spem in aliquo. Cic. pro Leg. Manil. Tanta in eo Reipub. bene gerendæ spes cõstituebatur, vt duorum Consulum munus, vnius adolescentis virtuti committeretur.

Statum causæ constituere ludex dicitur, quum aut iuris disceptationem effe pronuntiat, aut facti. Hæc Budæus.

Stipendium militi. Quint. lib. 3. cap. 8.

Summam totius litis in re aliqua constituere, Idem quod Cardinem causæ ponere. Budæus. Quint. lib. 7. cap. 5.

Supplicium in aliquem. Cic. 7. Verr.

Templum. Ouid. 1. Fast.

Tempus alicui rei. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Testem aliquem in alium. Cicero pro Cluent. Pater inquam illius adolescentis, quem peopter animi dolorem pertenuis suspicio protulit ex eo illo loco testem in A. Cluentium constituere, is hnnc suo testimonio subleuat.

Testes. Cicero 2. Verr. Illud à me nouum Iudices, cognoscetis, quòd ita testes constituam, vt crimen totum explicem, vbi id interrogando, &c.

Tumulum. Virg. 6. Æneid.

Vadimonium. Vide VADIMONIVM.

Vectigal. Cic. Attico, lib. 2. Vectigal te nobis in monte Antelibano constituisse.

Victoriam. Cic. pro Rosc. Amer. Postea quam victoria constituta est, ab armisque ecclesimus, quum, &c.

Vrbem. Ouid. epist. 9. Hoc est condere.

¶ Per exordium animos auditoris aut iudicis constituere, vel apparatur ad audiendum. Author ad Herenn. lib. 1.

¶ Constituere & regere insitiam iuuenum. Cicero 1. Officior. Incuntis enim ætatis insitia sensum constituenda & regenda prudentia est.

¶ Constituere in digitis singulas causæ partes. Cicero 1. Verr. Quid, quum accusationis tuæ membra diuidere cœperit, & in digitis suis singulas partes causæ constituere?

¶ Constituere, Fingere. Virg. lib. 6.

– & ferales ante expressos Constituunt.

¶ Constituere, apud iurisconsultos, est quod iam debetur debiturum facturúmve se, vel pro semet ipso, vel pro alio sine stipulatione promittere. l. t. & passim. D. de constit. pecun. Græci συνιστᾶν dicunt. Hotomanus.

Constitutus, a, um. prod. ἀόριστος. Participiũ. vt Constituta in memoriam Iuuentum nuptio. Cic. de Lege Agrar.

Intra dies constitutos. Caius in l. Intra dies. D. de re iudicat.

Constitutus locus à iudicibus. Cic. pro Cluent.

Constituta præclarissimæ Reip. ditabitur. Cic. 2. Offic.

Constitutus rerum omnium defectus. Cic. 1. de Fato.

Constitutus ad eædem. Cic. in Catil. Quid, quòd omnes Consulates, qui tibi perfidæ ad eædem constituti fuerunt, simul atque assedisti, partem illam fubselliorum nudam atque inanem reliquerunt?

Publicè constitutum esse ad rem aliquam. Cic. 2. de Legib.

Constitutum est per legem. Caius in Intra dies. D. de re iudicat. Constituta pax. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1.

Constituta diuinitus res militaris. Cic. 4. Tusc.

Constitutum patrimonium. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. Id scito esse eiusmodi, vt frater meus verè restituere, adiuncto isto fundo, patrimonium fore suum per te constitutum.

Salarium alicui cõstitutum. Papia. l. Salarium. D. Mandat. vel cõtr.

Salarium procuratori constitutum, si extra ordinem peti cœperit, &c.

¶ Constitutum bene corpus ἕξιν. Cic. 2. Tusc. Metrodorus quidem eum perfectè putat beatum, cui corpus bene cõstitutum sit, & exploratum in is semper sine.

¶ Constitutus bene de rebus domesticis. Cic. pro P. Sextio, Est igitur vt ij sint, quam in natione appellatis & qui integri sunt & sani, & bene de rebus domesticis constituti.

Constitutus, Substantiuum. Fest. Constitutus hominum, à cõsistentium multitudine appellatur.

Constitutum, ti, n. g. Substant. Vocabulum ad ius ciuile pertinens, & significat diem tempusque litigatoribus indictum, quo ficin loco ecto to ac cõstituto sistant. Cic. in orat. pro Cæl. Quum sit his cõsistendum nunquam se ne congressu quidem & constitutio cœpisse de tantis iuruis experiri. Et in epist. ad Attic. lib. 2. epist. 3, Atque eo die cogitabam in Anagnino, postero autem die in Tusculano: ibi vnum diem V. Calend. Iunior ad constitutum. Et eleganter transfulit in epistola ad Marium, Si quod constitutum habes cum podagra, sic in alium diem differar. Var. de Re rustic. lib. 3. Seroph am enim mane salutaui, quõ alius eum saluasset, alius conuitatus esset, qui tam serò venisset ad constitutum. Hotomanus.

Constitutum, constitutorum, Substantiuum ἀόριστος pro Actis vel statutis. vr

Constituta & acta alicuius tollere. Cic. Attico, lib. 6.

Constitutio, Verbale (κατάστασις, σύστασις.) Cic 4. de Fin. Itaque ab iis constitutio illa prima natura. Vulgus Complexionem vocat.

Firma constitutio corporis. Cic. 3. Offic.

Religionum. Cic. 2. de Leg.

Constitutio in oratione. Cic. de Inuent. est prima cõsiflcio causarum, ex depulsione intentionis profecta, hoc modo: Fecisti, non fecisti, iure fecit.

¶ Constitutio, generali nomine dicitur ius quod à Principe conditur, hoc est διάταξις, vel διάτυπωσις. Porrò in tria diuiditur, in epistolam, in edictum, & in decretum. Hæc Theoph §. 4. De iur. natur.

Constitutor, pen. prod. constitutoris (διατυπωτής) Verbale, Qui statuit aliquid, vt, Legis constitutor, apud Quintil. lib. 3. cap. 6.

Constitutorium, Adiectiuum (διατυπωτικὸν) vt Actio constitutoria. Paulus in l. Nec enim. D. de constit. pecun. Nec enim quod crescit pecunium, aut decrescit, pertinet ad constitutoriam actionem.

Constitutoria actio, siue Constitutitia, dicitur quæ in eum quisque solutorum constituerit, datur, his ferè verbis: Si apparet Maximum Tatio pecuniam constituisse, eámque pecuniam quum constituebatur, de bitam fuisse, neque Maximus aut solue, aut facia: id quod constituit: ac per actorem non fleterit quo minus fieret quod constitutum est, tum Maximus damnetur. l. 6. D. de consti. pecun. Hotom.

Consito, constas, constiti constitum, pen. corr. & constauum, penult. prod. (συνιστάμαι.)

Constare apud aliquem. Callistratus in l. 2. D. de fenatusconsul. Silaniano, Diuus Marcus Commodus Pisoni cestertipit in hæc verba, Quum constiterit apud te, Piso charissime, Iulium Donatum posse quam eongerrius aduentu latronum profugerat villam suam, vulnerauerit esse. &c.

Constare debet liquere que Prætori. Vlpian. in l. Hæc autem. §. 1. D. Quibus ex causis posse. cat.

Etiam militibus pietatis ratio in parentes constare debet. Paulus in l. 1. D. de obseq. a liber. & liberi. præst. Id ch. præsari debet pietas.

Ratio ei constat. Vlpian. in l. Si procuratorem. §. Si ignorantes. D. mandati, Igitur si ignorauerunt, excusata ignorantia est: si scierunt, intelumbebar eis necessitas prouocandi. Quid tamen, si pauperas eis non permisit? excusata est eorum inopia, &c. Sed & si fastato conuenerunt debitorem, vt si ipse pu aret, appellaret: puto rationem eis constare.

Ratio innocentiæ constat. Vlpian. in l. t. §. vlt. D. de quæstionibus, Principi cum scribere oporteat quando ei qui nocens videbatur, pœtea ratio innocentiæ constitit.

Constare, Simul stare. Plaut. Capt. 7,

Constant, conferunt sermones inter se.

Per fidem. Cic. 3. de Orat.

Non constat ei color neque vultus. Liu. 9. bel. Maced. Hoc est, subinde mutatur & color & vultus.

Non constare auribus & oculis. Liuius 5. ab Vrbe. Romani ex arce eplenam hostium vrbem cernentes, tragœdiæ per vias omnes cursus, quim alia atque alia parte nona aliqua clades oriretur, no mentibus solùm cõcipere, sed ne auribus quidem atque oculis satis constare poterant.

Lingua non constat. Vide LINGVA.

Constat mens, cui opponitur Mens labat. Celsus lib. 3. cap. 19. Huic morbo præcipuè contrarium est id genus quod φρενῖτιν à Græcis nominatur, quanuis ſæpe ad eum phrenetici transeunt: siquidem mens in illis labat, in hoc constat.

Mente vix constat. Cic. 4. Tusc.

¶ Constare sibi (ὁμολογεῖν.) Constantem esse & perseueranter. Cic. 1. Tusc. Et quidem si tibi constare vis, omnes quicunque nati sunt erimus. non solùm miseri, sed etiam semper miseri.

Ille sibi constat, Id est constans permanet, ac fui sempe est similis. Horat. lib. 1. epist. 15.

Me constare mihi scis, & discedere tristem,

Quandocunque trahunt inuisa negotia Romam. Hnc est semper eundem esse me nosti, & nunquã de opere ruris mutare sententiam. Loquitur de ruris amore.

Sibi constare, & superioribus consentire in diuitis. Cic. pro Cluent. Quid si innocentes Fabricios condemnallent, tamen in Oppianico sibi constare, & superioribus consentire iudicis deberunt.

Io vitæ perpetuare cõstare sibi. Cic. 1. Offic. In tota vita cõstituenda multo est maior res cura adhibenda, vt constare in vitæ perpetuitate possimus nobis met ipsis, nec in vllo officio claudicare.

Constare in sententia. Cicero Lentulo. lib. 1. 9, Qua in sententia si constare

conſtare voluiſſent, ſuam authoritatem ſimul cum ſalute mea recuperaſſent.

Vt tota oratio ſibi conſtet, & vt ex omni parte ſecum ipſa conſentiat. Cic. de Vniuerſo.

Reliqui ſibi conſtiterunt, vt extrema cum initiis cõuenirent. Cic. 2. de Finib.

Conſtant ſententiæ. Plin. lib. 23. cap. 1. Quin vr conſtarent ſententiæ quoſdã portio tamen mortalium iis generibus poſſet vti

Conſtare ſuæ humanitati. Cic. ad Attic. lib. 2. Si modò tanti putaris id: quòd ſi me audies, & ſi humanitati tuæ conſtare voles, certè putabis, &c. Id eſt ſi non vales diſcedere ab humanitate.

Conſtitit fides. Liuius, Fides conſtitit Prætoris. Id eſt conuentis ſtetit, ait Budæus. Arnob. aduerſus gentes lib. 5, Varro edocet, &c. eus ſi conſtat fides, &c.

Conſtant officia tua in me. Cic. ad Atticum. lib. 11. Neqoid exiſtimes ab illo factum eſſe, quominus mea in re officia conſtarent.

¶ Conſtare ἐναντίως Valere. Plinius libro 33. Et omnibus pene annis mutari, prout nauigationes conſtiterint; aut vt quiſque mercatus ſit, &c. Idem Varro. 2. de Re ruſt. cap. 1. Conſtat quadringentis milibus.

Conſtat auro. Plaut. Truculen. 10.

Caré conſtat. Cicero, Quod mihi cnoſtat cariùs, quàm ſi in foro emiſſem.

Grauis. Cicero 7. Verr. Sit argumento, tibi gratis conſtare nauem.

Minoris dimidio. Cic. ad Atticum, libro 13. Quam vt tantam faciamus, quantam in Toſculano fecimus, propè dimidio minoris conſtabis ſito loco.

Tanto nobis deliciæ & fœmiox conſtant. Plin. lib. 13. cap. 18.

Conſtitue. Colum. lib. 9. cap. 11. Et quicquid denique vtiliſſimè conſtituerit dare.

Conſtaturus, Participium, vt, Conſtaturus minimm impendia fructus. Plin. lib. 18. cap. 5. Et Lucan. lib. 3.

Ergo vbi contẽpſit quantis ſit cladibus vrbi

Conſtaturа fides ſuperſtitum, &c. Hoc eſt, Poſtquam Romani animaduertunt & animo complectuntur ſeu comprehendunt, quantum malis immineat vrbi Romæ, eo quòd dij qui talia portenderaot, nõ ſunt fallaces & mendaces.

¶ Conſtare ἐν ἀνάγκῃ, συμπεπλέχθαι Compoſitum eſſe & factum. Cic. 4. Acad. Tantum de principijs rerum, & quibus omnia conſtant, videamus quem probet.

Et fraudes, fallacias, mendacija coſtare totus videtur. Cicero prn Roſcio Comœdo.

Conſtat experimentis medicina. Quin. lib. 2. cap. 17.

Conſtat prouiciia Gallix ex his generibus hominom & eluitatum. Cic. pro Fonteio.

¶ Conſtare ἕνεκα Eſſe. Cic. de Amic. Agrigentinum quidam dotum quendam virum carminibus Graeis vaticinarum ferunt, quæ in rerum natura, totoque mundo conſtarent, quæque mouerentur, ea contrahere amicitiam. diſſipare diſcordiam.

Agri conſtant exmpis, vioeis, ſylua. Plinius in Epiſtolis. Id eſt ſunt in agris campi, &c.

Conſtare ex molis & magnis rebus. Cic. 1. de Inuent.

Conſtant è principijs omnia. Cic. 4. Acad.

Conſtat temporis modus. Plin. Iunior lib. 3. epiſt. 13. Noſtræ tamen cœnæ vt apparatus & impendij, ſic temporis modos conſtet.

Ratio conſtat. Plinius lib. 1. epiſt. 5. ad finem, Mihi & tentandi aliquid, & quieſcendi, illo author, ratio conſtabit. Idem ad Minutium, lib. 1. epiſt. 9. Mirum eſt quam ſingulis diebus in vrbe ratio aut conſtet, aut conſtare videatur. Id eſt mirum eſt quàm officio quiſque in vrbe præclaiè fungi videmor, benéque operas collocare, ſingulíſque horis ciuiliter ſeruire, id eſt nihil temporis hominibus deperire: eo modo quo dicitur, Rationem alicui conſtare, quando acceptorum ratio non ſuperat impenſorum rationem & reliquorum. Paulus in l. Ex cauſa. D. de Re militari, Quòd ſi ratio cõſtiterit, neque deſertum fuiſſe apparuerit, amoris ſtipendia circa tempora finem redditur. Id eſt, Quòd ſi alle qui deſertionis ſuſpectus eſt, rationem aliquam cauſamque iuſtam fuiſſe docuerit; quamobrem abeſſe ſibi conuigerit, hoc enim ſignifieare ratioem conſtare. Et Budæus. Vide Vallam, lib. 5. cap. 18.

Ratio impenſarum mihi non conſtat. Hoc eſt, Neſcio quantum impendam, ſeu quantum faciam impenſæ. Tranquill. in Nerone. cap. 30. Diuitiarum & pecuniæ fructum non alium potabat, quàm profuſionem: fodinicas, de piarces eſſe, quibus ratio impenſarum conſtaret: præſertos, verèque magnificos, qui abuteretur ac perderent. Hoc eſt, quibus expenſarum pecuniarum modus menſuráque aut ſumma & calculatio nota eſſet.

Si conſtat principibus gratia, manet pax incruenta. Columel. libro 9.

Conſtat magiſtratibus reuerentia. Plin. Iunior in Panegyr. Id eſt permanet.

Conſtat tibi fructus mij tui. Cic. Mario, lib. 7. 1. Modò vt tibi conſtiterit fructus oŋj tui, quo quidem ubi perfrui mirificè lœtur, &c.

Quæ animo ſeotenua conſtet. Virg. 1. Æneidos.

Vita conſtat ſine crimine. Quid. ad Piſonem.

¶ Conſtat ornatus. Virg. 3. Æneidos,

Poſtquam cuncta videt cælo conſtare ſereno. Id eſt ſuppetere (ait Seruius) vt Iuuen. ſat. 6,

Quis ferre vxorem, cui conſtet omnia?

¶ Conſtat, ſub. Inter omnes, Manifeſtum eſt. Cicero ad Cæſarem Iunirem, Quem cooſtet Lopercis id vectigal dediſſe, qui antè poterat id conſtare? Idem 6. Verr. Cuius animes vigilias in ſtupris conflat, adulteriſque eſſe conſumptas.

Non ſatis certum eſſe at apod animum. Liu. to. bel. Pun. Inter hæc ſimul ſpes, ſimul cora in dies creſcebat: nec ſatis certũ conſtare quid animos poterat, vtrum gaudio dignius eſſet, &c.

Non ſatis conſtat animis Liu. 7. bell. Pun. Neque ſatis conſtabat animis, nam audax ier eo s. laudarent, vituperarenne.

Conſtat plarè. Cic. 5. Verr. Nympho antequam placè conſtitit, condemnator.

Conſtat de hac re. Plin. lib. 11. cap. 5, Non ſit de anima quæſtio, conſtet & de ſanguine.

Id de quo quæritur, & Res de qua conſtat, appoſita ſunt. Cicero 2. de Inuent.

Conſtat de eius inocentia. Id eſt manifeſta eſt. Quintil. lib. 7.

¶ Conſtat inter omnes, Loquendi modus apud Iureconſultos frequentiſſimus, quo ſignificant rem non fuiſſe opinionibus agitatam. Cic. 2. Verr. Conſtat inter omoes, poſt hæc cooſlitutas iudicia, quibus nunc vtimur, oollum, &c.

Perſpicuum eſt, conſtáreque inter omnes. Cic. 3 de Nat. deor.

Hæc res noo perſpicua eſt, neque cõſtat inter nmnes. Cicero 1. de Inuent.

Conſtat hoc mihi tecum. Authur ad Herenn. lib. 1. Adhuc quæ dicta ſunt arbitror mihi conſtare cum exteris ſcriptoribus.

Conſtans, ἑνωτὸς, ὁμοῖος Adiectiuum, Tenax propoſiti, ac firmus. Cicero ad Lentulum. lib. 7. Tantam vim haber, vt magis ſtatorum homi nom ſtudium, quàm conſtantia Senatus conſilium eſſe videatur.

Leuis & Conſtans, contraria. Cic. de Amic. Quid interſit inter po pularem, id eſt aſſentantem & leuem eiuem: & inter conſtantem, ſeuerum & graoem.

Mobilis & Conſtans, contraria. Cic. pro Roſc. Com. Quem homi nem? leuem? imò grauiſſimum. mobilem? imò conſtantiſſimum.

Æquabilis, conſtans & moderata ratio vitæ. Cic. pro Cluent.

Certos & conſtantes curſus ſtellæ habent. Cic. 3. de Nat. deor.

Firma & conſtans aſſenſio. Cic. 1. Acad.

Fortis animi & conſtantis eſt, non perturbari ro rebus aſperis. Cicero 1. Offic.

Grauem, conſtantem, ſtabilem ſe in amicitia præſtare. Cicero 1. de Amic.

Perpetua & conſtans volontas in Remp. Cic. 13. Philipp.

Conſtans, perpetua, forus, inuicta defenſio ſalotis alienius. Cic. Poſt reditum in Senat.

Stabiles & conſtatores amici eligendi. Cic. de Amic.

In leuitate conſtans. Id eſt perpetuò leuis, & nunquam conſtans. Quid. 5. Triſt. eleg. 9. de Fortuna,

Et tantum conſtans in leuitate ſua eſt.

Cuius in rebus optimis conſtantiſſimos. Cic. de Claris Orat.

In vitiis conſtantior. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

Fides conſtans. Tacit. lib. 19.

Animus coofians. Quid. 2. de Remed.

Animus conſtantior annis, Id eſt animus conſtatior & maturior atque adeò prodentior quàm pro ætate. Ouid. ad Piſon.

Fama vel rumor. Cic. ad Qu. frat. lib. 12. Conſtante fama atque omnium fermoue celebratom eſt.

Fabius. Propert. lib. 1. eleg. 13,

Tum mihi conſtantis deiecit lumina faſtus.

Ides. Ouid. 2. de Ponto, eleg 4.

Manere conſtantem in amore. Ouid. epiſt. 16,

Adde quod, vt cupias conſtans in amore manere,

Nun poteſt.

Mente tenere aliquid. Catol. Argon.

Motus Lunæ conſtantiſſimus. Cic. 2. de Diuin.

Pectore conſtanti corpus. Stl. lib. 11.

Pietate tuere aliquem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12.

Voce negare aliquid. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

Conſtantia ἑνωτὸς Animi firmitudo. Cic. 2. Verr. Si ſoceri Seauri conſtantiam, vt nequis te de vera & certa puſſit ſententia dimouere, &c.

Admirabili inereditiliioque conſtantia ſunt curſus ſtellarum. Cic. 3. de Nat. deor.

Amicitiæ conſtantia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

Animi. Ouid. 11. Metam.

Auguſt. Cic. 2. de Diuin.

Promiſſi conſtantia & fides mira. Cic. Attic. lib. 4.

Conſtantia & æquabilitas. Brutus Cicer. 16. 18. Fortem & libetum animum, &c. ſine conſtantia & æquabilitate nullum eſſe putaris.

Conoeniens & conionĉta inter aliquns. Cic. 2. de Diuin.

Conſtantia & firmitas animi. Cic. Attic. lib. 12.

Et perpetuitate atque conſtantia ſpectandi philoſophi. Cicero 5. Toſculan.

Notabilis. Hoc eſt inſignis. Tacit. lib. 19.

Perpetua conſtantia roborare grauitatem. Cic. 1. Offic.

Summa grauitate, ſummáque conſtantia homo. Cic. pro Sext,

Conſtantia & veritas dictarum enneuerorũmque, fides. Cicero 1. Officiorum.

Robuſti animi eſt, magnæque conſtantiæ, acerba ita ferre, vt nihil à ſtatu naturæ diſcedat, nihil à dignitate ſapientis. Cic. 1. Offic.

Stabilitate & conſtantia, non ardore amoris, mute adoleſcentolorum, bretuolenniam iudicemus. Cic. 1. Offic.

Stabilitatis cooſtantiæque firmamentum in amicitia, fides. Cicero de Amic.

¶ Eximere conſtantiam, pro Admcre. Tacit. lib. 1.

Perſeuerare in. Vide PERSEVERARE.

Conſtantia, grauitas, & perſeuerantia retinenda. Cic. 7. Philip.

Scruare in omni re gerenda, conſilióque capiendo. Cic. 1. Offic.

Satis animi conſtantiæque eſſe in aliquo. Cic. pro Lege Manil.

Rationi & conſtantiæ nihil eſt tam contrarium, quàm fortuna. Cic. 2. de Diuinat.

Conſtanter, Aduerbium ἑνωτὸς Cic. de Amic. Mulráque cius & in Senato, & in foro, vel prudiſſe prudenter, vel acta conſtanter, vel reſponſa acuiè ferebantur.

Conſtanter iniquus. Quid. 3. Triſt. eleg. 2.

Æquáliter conſtanterque ingrediens oratio. Cic. in Orat.

Iudicio considerate constanterque deferre beneficia. Cic.1. Offic.
Constanter conuenienterque dicere. Cic.1. Tuscul.
Constantissimè exquirere quod dicatur Cic.4. Acad.
Facere constanter aliquid Cic. Att. lib.16.
Constanter & sedatè ferre. Cic.2. Tuscul.
Firmius & constantius in perspicuis manere. Cic.4. Acad.
Gerere se constanter & liberè. Cic. Att. lib.4.
Constanter laudare ab aliquo. Quid. epist.16.
-nam quo constantius ore
Laudamur vestro, iustius ille cinet.
Manere constanter in statu suo. Cic. de Vniuers.
Constanter & perpetuò placebit hoc cõsilium. Brutus Ciceroni, 16
Studium aliquod constanter seruare. Quid. de Ponto, eleg. 6.

Constratus, Vide CONSTERNO.

Constrepo, constrepis, pen. corr. constrepui, constrepitũ (ĭ, pass.) cõstrepere, Idem quod Strepere. Gell. lib. 4. cap. 1. Atque omnia horum & reliquorum & exemplis & testimoniis constrepebat.

Constringo, constringis, constrinxi, constrictum (ĭ, pass.) cõstringere, Arctare, vt. Constringere fæneam. Plaut. Trinum. 16.
Dilsoluere, & Constringere, contrario. Cicero 1. de Orat. Quæ rem dissoluta duuilimque congluinater, & ratione quadam constinn gere.
Galeam cõostringere, Capiti aptare. Valer. lib. 3. Argon.
Constringere manus. Plaut. Milit. 10.
Constringere quadrupedem. Terent. And. 4.
Constringere catenas. Cicero pro Sext. Sit constringere laqueis, Ibidem.
Vincire & constringi amicorum propinquorúmque cusiodiis. Cicero 1. Tuscul.
Menem constringere, Est coercere affectus, & summere cupiditates. Lucan. lib. 5.
Pectora Stat. 3. Sylu. 5.
Zona expeditos constringit sinus. Sen. Hipp. 4.
Supplicio. Cic. 1. de Orat. Tum qui se lelus fraudẽque noccntis pos sit dicendo subiicere odore rum, suppleósque constringere: idemque tuetur ingenij præsidio innocentiam, iudicíorum preua liberare.
Totos. Mattial. lib. 11. epigr. 57.
Constringárque tuos purpura texta toros. Id est operiat.
Necessitate. Cic. 2. Tuscul.
Constringendum & tradere libidinibus. Cic. de Finib. Vicii & debilitati obiecta specie voluptatis, tradunt se libidinibus constringendos.
Voluptas se constringendam virtuti tradat. Cic. 1. de Finib.
Scelus & fraudem noctuus supplicio cõstringere. Cicero 1. de Oratore.

Constrictus (ĭ, Participium. vt, Ora constricta frænis, Sen. Hippol. 10.
Constrictum aliquem hostibus dare. Cicero Post redinum ad Quirites.
Habere aliquem constrictum in fuis vinculis. Quintil. lib. 7. cap. 4. De Dialectica.
Pedes constrictos aluta cogit. Tibul. lib. 1. eleg. 8.
Ira ezea constrict. Valer lib. 6. Argonaut.
Aperta scribi constricta oratio. Cic. de Claris Orat.

Construo, construis, construxi, constructum (ĭ, pass. construor, construi) cõstruere, Simul struere, aggerare, accumulare, coaceruare. Cicero 1. de Oratore, Similiter nunc petes à Crasso, vt eam copiam ornamentorum suorum, quam constructam vos in loco quasi per trausennam præcreuntes ftrictim aspeximus, in lucem proferat.
Construere & reeondere res magnifcas. Cic. 1. de Orat.
Acerui nummorum construuntur apud eum. Cic. 2. Philipp. Itaque tanti aceui nummorum apud illum construuntur, vt iam appendamur, non numeratur pecunia.
¶ Construere (ĭ, à) pro Ædificare. vt, Construi à deo atque ædificari mundum facti Plato. Cic. 1. de Nat. deor.
Aggerem constituere. Lucan. lib. 2.
Cubilia fibi, nidóque aues conftruunt. Cic. 2. de Nat. deor.
Delubra. Cic. 2. de Leg.
Fauos. Plin. lib. 11. cap. 6.
Nauem & ædificium. Cic. de Senect.
Fingere & constituere nidos. Cicero 1. de Orat. Volucres videmus proercationis atque vtilitatis fux causa fingere & constituere nidos.
Nidum sibi constituit ore. Ouid. 15. Metam. de Phœnice.
Vrbs Lucanus libro 2. De pane, quo Xerxes vrbi Sesto iunxit Abydon.
Vocabula rerum. Cic. 3. de Finib.

Constructus (ŭs, Participium, siue Nomen ex participio. vt, Arces constructæ. Sil. lib. 8.
Acernus constructus. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Denies tn ore. Cicero 2. de Nat. deor. Dentibus autem in ore constructis mandatur. atque ab his extenuatur & molitur cibus.
Constructior & apparatior domus. Cic. 1. de Inuent. Quædam exemplaria leguot institutior.
Mensæ constructæ dape multiplici. Caual. Argon.
Pecunia constructa & coacernata. Cic. 1. de Lege Agrar.

Constructio, Verbale (ōnis, à) Tratanus Plin. lib. 10. epist. 40, Constructionem eius à aggressi sunt.
Constructio hominis. Cic. 4. Acad. Et eo tam constructionem hominis fabricam esse natura.
Verborum. Cic. 1. de Orat. Et ipsa oratio conformida, non solùm electione, sed etiam constructione verborum.
Apta & quasi rotunda verborum. Cic. de Claris Orat. Id est ordo, & structura, vel compositio.
Magna & ornata verborum. Author ad Herenn. lib. 4.

Constupro, constupras, penultima correpta (ăs, à) constupra-

re, Idem quod Stuprare. vt, Constuprare matronas. Liuius 9. belli Punici.
Liberos. Cic. de Petit. Consul. Qui tantum habet audaciæ, tantum nequitiæ, tantum denique in libidine artis & efficaciæ tis, vt propè in parentum gremiis præteratores liberos constuprarit.
Matrem familiàs. Author ad Herenn. lib. 4.
Constuprarum iudicium. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. Afflicta Respublica est, tempto, constuprataque iudicio. Emptos quia iudices accepta pecunia Clodium nocentem absoluerunt. Constuprare: quia noctes cum rum mulierum, aeque a dolefcentulorum nobilium introitu Domines nonnullis iudicibus pro meredis cumulo fuerunt, vt ipfemet Cicero testatur lib. eod. epist. 13.

Consuprator, pen. prod. (ōris, à) Verbale. Liuius 9. bel. Maced. Simillimi feminis mares fuprati, & constuprators.

Consuadeo, consuades, pen. prod. consuasi, consuasum (ăsi, à) cõsuadere. Idem quod Suadere. Plaut. Merc. 4.
Sin ego saluti quod tibi esse censeo, id consuadeo. Hoc est vehementer suadeo.

Consultor, penult. producta, consultoris, Verbale (ōris, à) Cicero pro Quintio, Hæc omnia Quintus agebat author & consultore Næuio.

Consultus, a, consultiorum, neut. gen. plur. num. (ŭ, à) Iudicebantur, inquit Festus, quos in honorem Conũ, quem deum consiliy existimabant, faciebant antiqui. Plin. de Viris Illustr. Quibus negauit, iudex Cõsulis similaueris? quos quum virtusque ferus multitudo venisset, dato suis signo, virgines rapere sunt. Varro de Lingua Latina, Consulia dicta à Conso, quòd tum ferix publicæ ei deo, & in Circo ad aram eius ab fæerdotibus fiunt ludi illi, quibus virgines Sabinæ rapta. Vide CONSVS.

CONSVLATVS, Vindelicum populi, Octauij Augusti auspiciis Romano imperio subiecti, vt refert Plin. lib. 3. cap. 20.

CONSVRANI (ōrum, pass.) Populi in ora Narbonẽsis prouinciæ quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 4.

Consutilis, consutilis, pco. prod. (ĭlis, à) consuidare, Idem quod Sudare. Plaut. Pfeud. 9.
Iube sis te opertis beasus si consudaueris. Colum. lib. 12. cap. 7. Et sale conspersa, biduo sub vmbra, dum consudant, reponuntur.

Consudasco, consudascis (ĭsco, à) consudascere, Idem. Colum. lib. 12. cap. 48. Sic que trigines dies pro consudascere.

Consuefacio, consuefacis, pen. corr. consuefeci (ĭ, pass.) consuefacere, Vsu docere. Cicero contrarium est Dissuefacere. Terent. Adelphis, 3. 3.
Nihil præterminto, consuefacio. Varro 2. de Re rust. cap. 9. Consuefacique quoque vt possint allegari primùm leuibus umellis.
Consuefco, consuefcis, consuefci, & consuesum sum, consuescere (ĭ, neut.) consuescere, Quasi applicari ad aliquid, & tam frequens vsu aliquid agere, vt consuetudinẽ fac amus. Cic. 1. de Orat. Potest id facere quod requiri, & consuescit.
Consuescere pronuntiare; hoc est Frequentem operam dare, vt pronuniemus. Cic. de Orat. Verfus multos vos spiritu pronuntiare consuescebat.
Consuescere mori. Cic. 1. Tuscul. Quare hoc commemoremur, mihi crede, disiungamusque nos à corporibus. Id est consuescamus mori.
Consuescere parere alia. Cic. de Inuent.
Consuefcunt libero victu aues. Colum. lib. 8. cap. 15. Nam si modò captas aues, quæ consueuere libero victu, custodiæ tradere velis, parere cunctantur in struture.
Consuescere alicui. Terent. Adelph. 4. 5.
-quid illi eadem erdutis
Foreanum misero, qui illi consueuit prius? Id est qui cum illa consuetudinem habuit.
Adeò in teneris consuescere multum est! Virg. 2. Georg.
Consuescere dolori. Plinus Iunior libro 8. epistola penultima ad Marcellinum.
Consuescere stagno. Colum. lib. 8. Nec magis humo quàm stagno consuescerant.
Consuescere cum aliqua muliere dicitur vir, vel mulier cum viro. Terent. Heaytra. 4. 1.
Nam si is posset ab ea fese de-repentè auellere
Qui cum eo consuescet annos, non cum hominem ducerem. Donatus, Consuescit, proprie in stupro. Cicero 7. Verr. Hue omnes mulieres, quibuscum ipse consuescerat, conueniebant. Id est concubuerat.
Consuescere iuuencum arairo. Columel. lib. 6. cap. 1. Nam vbi plaustro aut arairo iuuencum consuescimus, ex domitis bubus valentissimum, eundemque placidissimum cum indomito iungimus, qui & procurrentem retrahat, & cunctatem producat. Consuescimus actiùs dixit, pro consuescimus.
Consuetus, pro Consueuimus. Propert. lib. 1. eleg. 7.
Nos vt consuetus. nostros agitamus honores.

Consuetus, pen. prod. (ētus, à) Participium, siue Nomen ex participio. vt, Consuetus puer, Plaut. Capt. 13.
Consueta petens è stuchibus antra. Virg. 4. Georg.
Consuetus amor. Terent. And. 1.
Tum illa, vt consuetum facile amorem cernetes,
Retecit fe in eum flens, quamfamiliariter.
Fata. Valer. lib. 4. Argonaut.
Lectus. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.
Vigor. Sil. lib. 8.

Consuetudinis, Ouid. 11. Metamorphoseos,
Adiicit, & vestes, & consuetissima quæque Verba.

Consuetudo, penultima producta, consuetudinis (ūdo, à) Plautus Merc. 2. 4.
Consuetudine animus vrsus te huc indueet.
Consuetudo est opinio legum interpres. Paul. in l. si de interpretatione. D. de legib.

Consuetudo,

Consuetudo, pars est iuris ciuilis, in his rebus posita, quæ priusquã in consuetudinem venissent, poterant sine fœdere vel præcrmitti, vel violari: postquam autem longo omnium vsu compobaræ sunt, pareu legibus habent potestatem. Hinc illud Hermogen. l. 35. D. de leg. & sen. Sed ea quæ longa consuetudine comprobata sunt, ac per annos plurimos obseruata, velut tacita ciuium conuentione, non minus quãm ea quæ scripta sunt, iura seruantur. Imõ, inquit Paulus, magnæ authoritatis hoc ius habetur: quod inrantum probatum est, vt &c. Differt autẽ à lege, quòd illa claim & obscuré naciscur, pederemtimque perficitur: Hæc repentè suam authoritatem obtinet. Proprius autem consuetudinis locus est in iis, quæ legibus non sunt comprehensa, siue ea legem vetere interpretetur. Cic. lib. 1. de Inuent. Consuetudinis ius est, quod voluntate omnium sine lege vetustas comprobauit. In ea autem iura sunt, quæ dum ipsa iam certa propter vetustatem. Quo in genere & alia sunt multa, & eorum multò maxima pars, quæ Prætores edicere consueuerunt. Quædam autem genera iuris iam certa consuetudine facta sunt: quod genus, pactum, par, iudicatum. Hæc ex Connano, apud quem plura vide de cõsuetudine. Consuetudo & institutum. Cic. 1. Verr. Cuius consuetudinis atque instituti patres maiorésque nostros non pœnitebat.

Disciplina, consuetudõque ciuitatis. Cicero pro Rabir. perd. reo, Adeóne ignarus es disciplinę cõsuetudinisq; nostræ, vt hæc nescias? Consuetudo exercitationẽque, & intelligendi prudentiam acuit, & eloquendi celeritatem incitat. Cic. 2. de Orat.

Vetustatis & consuetudinis vis maxima. Cic. de Amic.

Consuetudine & exercitatione adiuuari. Cic. 2. de Orat.

Ad Græcorum consuetudinem disputare. Cic. 3. de Orat.

Ad exercitationem consuetudinémque pauendi remedia comparare. Cic. 5. Tusc.

Contra morem consuetudinémque ciuilem facere. Cic. 1. Offic.

Si præter cõsuetudinem exciens quod oriatur, præter naturam tamen non potest existere. Cic. 2. de Diuinat.

Pro mea consuetudine dixi. Cic. pro Arch. Quæ de causa pro mea consuetudine breuiter simpliciter que dixi Iudices, ea coũsido, &c.

Secundum consuetudinem præcedentium temporum. Traianus Plin. lib. 10. epist. 82.

Ad consuetudinem redire. Lucrius ad Cic. Famil. 5, Et ad consuetudinem nostrum redeas, & ad consuetudinem.

Supra consuetudinem aliquid facere. Celsus lib. 3. cap. 2.

Consuetudo epistolarum. Cic. Nigidio. lib. 4. 13. Vtam enim partem & consuetudinem earum epistolarum, quibus secundis rebus vti solebamus, tempus eripuerat.

Consuetudine vitæ sermonisque interpretari virtutem. Cicero de Amicitia.

Studiorum similitudo, suauitas cõsuetudinis, delectatio vitæ atque victus, sermouis facetæ, literę interiores, vincula sunt quibus libentissimè astringimur. Cic. Appio Pulchro. lib. 3. 10.

Victus alicuius consuetudo. Cic. An. lib. 12.

Cognoscendi & ignoscendi consuetudo. Cic. pro Rosc. Amer.

Consuetudo est vita doctorum, vt ius id ponatur, &c. Cicero de Amicitia.

Consuetudo peccandi. Cic. 4. Verr.

Consuetudine aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amer.

Consuetudo morbi facta est. Celsus lib. 4 cap. vlt. Quòd & iam consuetudo eius facta est, poterit quidem aliquis esse securior his temporibus quibus dolor fe remisit. Id est si flatus tempori bus is morbus reuertitur.

Consuetudine quasi altera natura efficitur. Cic. 5. de Finibus.

Officiis, vsu, consuetudine coniunctissimus homo. Cic. pro Sylla.

¶ Assidua. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Communi consuetudine sermonis abutimur, quum ita dicimus, velle aliquid quemquam, quum nolle sine causa. Cic. de Fato.

Immanis ac barbara consuetudo hominum immolandorum. Cic. pro Fonteio.

Incondita consuetudo dicendi. In INCONDITVS.

Indocta consuetudo. Cic. in Orat. Quòd si indocta consuetudo tam ab artifice valuit, quid ab ipsa tandem arte & doctrina possiulari putamus?

Interrupta. In INTERRVMPO.

Inueterata consuetudo pro lege non immeritò custoditur: & hoc est ius quod dicitur moribus constitutum. Iulian. in l. de quibus causis. D. de legib.

Lapsa. In LABOR.

Libera peccandi. In LIBER.

Longa. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Mala. Horat. Serm. sat. 3. Cic. 2. de Legib. Tantam esse corruptelam malæ consuetudinis, vt ab ea tanquam igniculi extinguantur à natura dati, exortaniq; que & confirmentur vitia contraria.

Mirifica alicuius. Cic. 1. de Orat.

Parua. In PARVVS.

Vitæ perpetua. Cic. pro Rabir. perd. reo.

Quotidiana consuetudine augetur familiaritas. Cicero Seruio, libro 13. 20.

Vetus consuetudo fori & prisiinus mos iudiciorum. Cicero pro Milone.

Vnctior splendidiórque loquendi consuetudo. Cic. in Bruto, Iam enim erat vnctior quædam splendidiórque consuetudo loquendi. Id est nitidior. Hinc lib. 1. de Orat. ita scribit, Nitidum quoddam genus est verborum, & latum, sed palæstræ magis & olei, quàm huius ciuilis turbæ ac fori. Hoc est, iudicetæ magis exercitationis, quàm generis huius actioris quo nos veimur in concilio & iudicio. Translatio ab palæstris, quas poetæ vnctas appellant.

Vulgaris. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Communis vita & vulgaris hominum. Cic. 1. de Orat.

¶ Abhorrere à consuetudine communis sensus. Cic. 1. de Orat.

Abstrahere à consuetudine. In ABSTRAHO.

Accedere consuetudinem ad necessitudinem, magni videbatur interesse. Cic. Cælio, lib. 2. 8.

Adducere ad, vel in. In AD.

Adhibere. In ADHIBEO.

Admere. In ADIMO.

Afferre. In AFFERO.

Alere. In ALO.

Aperire. Cic. pro M. Marcel.

Asciscere. In ASCISCO.

Cadit in consuetudinem. In CADO.

Consuetudinem exercitationémque capere. Cic. 1. Offic.

A consuetudine fubtò conuertit homines sapientia dicendi. Cic. 1. de Inuent.

Consuetudo maiorum deflexit de curriculo. Cic. de Amic.

Non est meæ consuetudinis, initio dicendi rationem reddere qua de causa quenque defendam. Cic. pro Rab. perd. reo.

Firmata cõsuetudo iudicio contradicto. Vlpian. in l. quum de consuetudine. D. de legibus.

Et exercitatione consuetudo gignitur. Cic. 1. de Orat.

Imitari aliquorum consuetudinem. Cic. 1. Offic.

Increbrat consuetudo. In INCREBRESCO.

Inducere in consuetudinem. Cic. ad Q. frat.

Instituere consuetudinem. In INSTITVO.

Interuirtere. In INTERMITTO.

Introducere. Cic. 5. Verr.

In vel ad consuetudinem reuocare. Cic. Fam. 9, Ignoscunt mihi, & reuocant in consuetudinem priſtinam.

Inualescit quotidie magis. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Consuetudinem alicuius re nanciſci. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 15. Inspiciam quid absit quam expellimẽ: & nisi ille contemner, etiam magistrum me ci profitebor: cuius rei nonnullam consuetudinem nactus sum in hoc horum dierum otio.

Patitur consuetudo. In PATIOR.

Veterem consuetudinem iudicio interuallo referre. Cic. 3. Verr. Ego meum studium in Kempub. tam illo tempore ostendi, quum longo interuallo veterem consuetudinem retuli.

Maiorum consuetudo longo interuallo repetita atque relata. Cic. 1. Verr.

Refugere à. Cic. 1. ad Att. Er posita prorsus ab instituta nostra consuetudine longè refugit.

Retinere. Lepidus S. P. Q. R. lib. 10. 25, Nam exercitus cunctus consuetudinem suam in ciuibus obseruandis, communique pace, seditione facta retinuit.

Serpit ac prodit. Cic. 1. Verr.

Seruare. Vaunius Cicero. lib. 5. 9.

Orthographia consuetudini seruit. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Tenere. Cic. 1. Philipp. Quominus mihi inimicissimus fit, non recusabo, si consuetudinem meam, quam semper in Republica habui, tenuero.

Tenuit. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Cõsuetudini Latinæ tradidit Cicero OEconomicum Xenophontis. Colum. in præfat. lib. 12.

A consuetudine scribendi ad dicendum venire. Cic. 1. de Orat.

Vsurpari ab aliquibus, & in prouerbij consuetudinem aliquid venire. Cic. 2. Offic.

In consuetudinem ex vtilitatis ratione veuire. Cic. 2. de Inuent.

In consuetudinem venire. Tacitus in Dialog. de Orat. Nihil frequens ac assidua nobis contentio iam propè in consuetudinem vertisset.

Vti consuetudine. Cic. Fam. 13.

¶ Consuetudo { *eunoias* } Comitatio, familiaritas. Terent. Andria 3. 3.

-Spero consuetudine & Coniugio liberali deuictum Chremẽ. Cicero ad Curionem, libro 2. 1. Ego te absuisse tandiu à nobis & dolui, quòd caruì fructu iucundissimæ consuetudinis: & lætor, quòd, &c.

Amicitiæ, consuetudines, vicinitates. Cic. Post reditum.

Inductus consuetudine & familiaritate. Cic. pro Quint.

Consuetudo quotidiauæ vitæ. Terent. Heaut. 2. 3.

Nam ea res dedit tum existimandi copiam,

Quotidianæ vitæ consuetudinem.

Consuetudo & familiaritas. Cic. Planeo, lib. 10. 3.

Hospitium non modò, verùm etiam domesticum vsum & consuetudinem cum aliquo esse. Cic. pro Sext. Rosc. Amer.

Clausit mihi consuetudinem pudor. Cic. Figulo, lib. 4. 13. Et in eius consuetudinem quam ædhuc meus pudor mihi clausit, nihil adbo.

Coniugredi quotidiana cõsuetudine cũ aliquo. In CONGREDIOR.

Deuenire domum aliquorum consuetudine. Cicero pro Archia poeta.

In consuetudinem se dare. Cic. in Pisonem, Dedit se in consuetudinem, sic prorsus vt vua viueret, nec fere ab vlo vnquam discederet.

Consuetudinem facere alicui cum altero. Cicero ad Sulpit. libro 13. 24. Atticus noster maiorem eam mihi cum Cossinio consuetudinem fecit.

In consuetudinem alicuius, blãditijs & assentationibus se penitus immergere. Cic. pro Cluent.

Consuetudine implicare. Cic. Famil. 6, Etenim omnes Cæsaris familiares satis opportunè habeo implicatos consuetudine.

In alicuius consuetudinem se insinuare. Cic. Figulo, lib. 4. 13.

Consuetudines, amicitias, res, rationẽque cum aliquibus iungere. Cic. pro Deiot.

Consul, Consulo, consulis. In CONSEVLO.

Consummo, consummas, primæ coniug. & gemino mm scriptum { *consumo, consumis, consumsi* } significat Perficere. Plin. lun. lib. 10. epist. 39, Cogor petere à te, non solũ ob theatrum, verumetiam ob hæc balnea minas architectum dispectarum, vtrum fit vellus, post sumptum

qui factus eſt, quoquo modo conſummare opera vt inchoata ſuntiam quæ videntur, &c.

Munus conſummare. Exequi. Seneca Hippol. 8.

Sacrum conſummare. Peragere ſacrum. Seneca Here. fur. 11.

Conſummatus, penult. prod. { τετελειωμένος } Partiei pium, Perfectus, abſolutus. 11.

Conſummata ars. Plin. lib. 14. cap. 4. In noſtra ætate pauca exempla conſummatæ huius artis fuere.

Geſta & conſummata bella. Cic. 11. Philipp.

Conſummata eloquentia. Quintil. lib. 4.

Conſummatus homo. Martial. Quod magni Thraſeæ, conſummatique Catonis.

Præſta. Lucan. lib. 2.

Conſummata ſapientia. Colum. Nullus eſt conſummatæ ſapientiæ.

Conſummatio { συντέλεια, τελείωσις } Verbale, Perfectio. Columel. lib. 2. Hæc conſummatione operum, colligitur poſſe agrum, &c.

Conſummatio profeſſionis. Columell. lib. 9. cap. 2. Niſi quòd conſummatio ſuſceptæ profeſſionis hanc quoque ſibi partē deſiderabat.

¶ Cōſummationem, Singulorum premiorum colligam ſummam vocat Pomponius in l. Si plura. D. de Ædil. edicto, Quòd ſi ſingulorum manetpiorum, inquit, conſtituto pretio, vniuerſa tanti venierunt, quanti ex conſummatione ſingulorum fibarū, tūc conſummque manetpij pretium, ſeu plutis, ſeu minoris id eſſet, ſequi debemus.

Conſummo, conſumsi, penul. prod. conſumpſi, conſumptum { τελειόω, τελειοποιέω } conſumere, In nihilum redigere. vt, Conſumere patrimoniom. Cic. 3. de Finib.

Effundere & cōſumere per luxuriam bona omnia. Cic. pro Roſc. Amerino.

Interficiunt & conſumunt ſerpentes, ibes aues. Cic. 1. de Natura deorum.

Hoſtem plagis. Horat. 2. epiſt. 2.

Conſumere aliquid vetuſtas dicitur, hoc eſt In nihilum redigere, & eius rei memoriam abolere. Cic. 1. de Legib. Sed quum ea tempeſtas vetuſtaſve conſumpſerit, &c.

Vetuſtas conſumit ferrum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Æſtatem in loco aliquo. Cæſar 5. bel. Gall. Tamen nc æſtatem in Treueris conſumere cogeretur. Hoc eſt æſtiuare.

Ætatem in ſtudio. Cic. 1. Offic.

Ætaum in curia. Lucret. lib. 5.

Ætaum bellis. Lucan. lib. 5.

Aorum omne in ludos. Liuius 9. bel. Maced.

Conſilium. Terent. And. 1. 1.

Simul ſeeleratus Dauus, ſiquid conſili

Habet, vt conſumat nunc, quum nihil obſint doli.

Curas in aliquo. Cic. ad Brutum, 18. 1. Rogatus ſum à prudentiſſima & diligentiſſima ſœmina matre tua, cuius omoes curæ ad te referuntur, & in te cōſumuntur, vt veniremad ſe.

Curam in re vna. Horat. 2. Serm. ſat. 4.

Curam omnem in dilectus. Cic. de Claris Orat. Properea quòd iſtorum in dilectibus omnis cura conſumitur.

Diem conſumere. Sulpit. ad Cic. lib. 4. 12. Ibi Marcellum collegam noſtrum conueni: eumq; diem ibi conſumpſi, vt eum eo eſſem. Vulgò dicone *tranſire diem.*

Diem in apparando. Terent. Adelph. 5. 7.

Omnem noſtram diligentiam in re aliqua. Cic. 7. Verr.

Famem tenera in agna. Sil. 8. Theb.

Fidem. Salluſt. Ego oou rem familiarem modò, verumetiam fidem conſumpſi.

Conſumere horas in aliquo loco. Martial. lib. 11. epigr. 78.

In omnibus Vaetera quod conelauibus

conſumit horas, &c.

Horas ſtultas ſuauiſſimo ſermone. Cic. ad Matium, lib. 11. 27.

Dyas horas in ſilentio. Cic. lib. 3. de Orat.

Ingenium in Muſicis. Cic. 5. de Fin.

Iter in rebus geſtis legendis. Cic. 4. Academ. Itaque quoin rotum iter & nauigationem conſumpſiſſet, partim in perecntando à peritis, partim in rebus geſtis legendis, in Aſiam factus imperator venit.

Laborem. Cic. pro Pontino. Plus ego in hac cauſa laboris & operę conſumo in poſcendis teſtibus, quàm earum defenſores in refutandis. Id eſt, ſi plus laboro.

Manus in laudando. Cic. Art. lib. 16. Mihi autem quò lætiora font, eo plus ſtomachi, & moleſtiæ eſt, Populum Rom. manus ſuas non in defendenda Reipub. ſed in laudando conſumere.

Menſas. Virg. 7. Æneid.

Noctę conſumpta, Manc. Virg. 3 Æncid.

Nox tota exoanienda oaut conſumitur. Cic. 7. Verr.

Operam in re aliqua. Terent. Heaut. 1. 1. Cic. Q. Ligario, lib. 6. 14. Me ſcito omnem meam laborem, omnem operam, curam, ſtudium in tua ſalute conſumere.

Operam in Græcis legendis. Cic. 1. de Fin.

Operam curámque in aliquo ſtudio. Cic. 1. de Nat. deor.

In prædus colendis opere plurimum ſtudiúque. Cicero pro Sext. Roſc. Amer.

Opionem conſumere. Vlpian. l. 3. D. de opt. leg. Data igitur optione, ſi quis optauerit alicui ſeruum, vel hominem liberum: videndum eſt an conſumpſerit optionem. Et puto non conſumi.

Otium ſuum ſo hiſtoria ſcribenda. Cic. 2. de Orat.

Pecuniam in agrorum coemptiooo bus. Cic. 1. de Lege Agraria.

Preces conſumere, id eſt fruſtra diu precari. Ouid. 7. Metam.

Ita ſum ab hominibus deſtitutus, vt tantum requietis habeam, quantum cum vxore & filiola, & Mellito Cicerone conſumitur. Cic. ad Attieum, lib. 13.

Riſum. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. Quintiam antequam ad me veniatur, riſus omnis penè conſumitur.

Studium ſuum in virorum fortium factis memorię prodendis. Cicero Appio, lib. 6. 12.

Tempus ſaluationibus. Cic de Vniuerſit.

Tempus in poetis euolurndis. Cic. 1. de Fin.

Multum temporis in iſta vna diſputatione. Cic. 4. Academ.

Longa tempora. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Verba in dulces natos. Virg. 3. Georg.

Vbcr ain diſſuadenda rogatiooe. Liuius 4. bel. Maccd. Quiitamen pluta verba in caſtigan dis mattonis, quàm in rogatione noſtra diſſuadenda conſumpſit.

Conſumor { συντήκομαι } Paſſiuum, hoc eſt Areo & exſiccor vel abſumor. vt, Conſumor ſiti. Cæſar 8. bel. Gall.

Conſumi ineendio. Liu. 7. bel. Pun.

Conſumi fenio & mœrore. Liuius 10. bel. Maced.

Ab annis long is. Ouid. in Ibin.

Hic ipſo tecum conſumerer æuo. Virg. 10. eclog.

Dolos conſumitur in peeuniam, poſſeſſationoes, diſſimulationes, maiurationes, &c. Author ad Herennium, lib. 3.

Conſumptus Participium { ἀναλωθεὶς, συντακεὶς } vt, Conſumptus à peſte. Plin. lib. 11. cap. 18.

Morte. Tibul. lib. 1. eleg. 3.

Confectus & conſumptus cibus. Cic. de Vniuerſit. Nec verò deſiderabat aui alimenta corporis, aut detractionem confecti & conſumpti cibi.

Dolore lateris. Cic. 3. de Orat.

Conſumpti iniuria fame, morbo, vaſtitate. Cic. de Prouin. Conſ.

Vtuus & Conſumptus, contraria. Cic. de Vniuerſit. Ita orientur animantes quos & vtuus alatis, & conſumptos ſinu recipiatis.

Annus. Sil. lib. 15.

Oratio Salluſt. in Iugurtha, Ac tamenſi Senatus verbis graues minæ nuntiabantur, quòd ab oppoguatione nō deſſleret: emulta tamen oratione conſumpta, ſiuſtra legati diſceſſere.

Conſumpta & exhauſta actio. Cicero de Oratore, In quo tanta commouert actio non poſſet, ſi eſſet conſumpta ſuperiore motu & exhauſta.

Conſumptio, Verbale { συντέλεια } Cicero de Vniuerſit. Itaque ſeipſe conſumptione & ſenio alebat ſui.

Elaboratio & conſumptio operæ. Author ad Herennium, lib. 4. Properera quòd non hæc videntur reperiri poſſe ſine elaboratione & conſumptione operæ.

Conſumptor { καταναλωτής } Verbale. Cicero 1. de Natura deorum, Atque noſtcrignis, quem vſus vitæ requirit, conſectior eſt, & conſumptor omnium.

Conſuo, conſui, penultima correpta, conſui, conſutum, penultima producta { σράπτω } conſuere, Simul ſuere. Plaut. Pſeud. 4. 14. Conſutaque tapeta. Plin. lib. 20. cap. 9. Conſutum ſuſpendiur loo moàris interualli.

Conſuere dolos. Plaut. Amphit. 4.

Huc aduenifti aodaeiæ columen, conſultis dolis.

Conſuitura, conſuturæ, penultima producta { σράφη. } Tranquil. in Vitellio, cap. 2. Cuius filius ſeſtionibus & conſuturis vberius compendium nactus. Std legendum eſt cognituris. Vide ſupra Cognitura in COGNOSCO.

Conſurgo, conſurrexi, conſurrectum { ἀίσταμαι, ἀνίσταμαι } conſurgere, Simul ſurgere. Salluſt. Conſurrexere omues, ſimilique in eum impetum fecere.

Conſurgit Senatus. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 3. 18. Conſurrexit Senatus cum clamore ad vnum. ſic vt ad corpus eius accederet.

Conſurgunt gemine quercus, intonſique cœlo

Attollunt capita. Virg. 9 Æneid.

Charybdis fluctu imo ſubimus conſurgit. Tibul. lib. 4. eleg. 1.

Stratis. Sil. lib. 13.

Languida conſurgit. Ouid. 3. Faſt. De Syluia Veſtali loquitur.

Conſurgere ex iudiciis. Cæſar 3. bel. Ciuil.

In altitudinem. Colum. lib. 3. cap. 9. Vr himen earum in tantam altitudioem conſurgat, quantam, &c.

Ad bellum. Liuius 3. bel. Maced. Hiſpania quoque ad idem tempus magno tumultu ad bellum conſurtexit.

In arma. Virg. 10. Æneidos,

-que cauſa fuit conſurgere in arma

Europamque, Aſiamque!

In iras ituees. Valer. lib. 1. Argon.

In veneratiomem. Plio. lun. in Paneg.

Conſurgere carmine Maonio. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

Bellum conſurgit. Virg. 8. Æneidos.

-ſubitóque ooium coosurgere bellum

Romuleidis, Tatiúque ſeos, Curibúſque ſuoris.

Fama alteius operis magni coosurgit in aliqua regione. Valerius lib. 10. Argon.

Coosurgit ingens pontus in vaſtum aggerem. Id eſt cumulatione aquarum surget. Seneca Hippol. 10.

Temo conſurgunt ordine remi. Virg. 5. Æneid.

Venti. Virg. 5. Æneidos. -Veſpere ab atro

Consurgunt venti.

Conſurgitur, penul. cor. Impersoale { παναίρεται. } Cic. 6. Verr. Itaque in tantam rerum impudentiam hominum ſanè conſurgitur.

Conſurrectio, Verbale { συνανάστασις. } Cic. de Aruſpicum Reſponſis, Cepi equidem ſtudium maximum & ex conſurrectione omnium veſtrum, &c.

CONSVS, Deus conſilij putabatur: cui ludi ſiebant, qui Conſualia dicta ſunt. Feſtus.

Conſus, ait Cyprianus Tractatu quarto de idolorum vanitate, vernaculus eſt Romanorum drus, quem deum fraudis, velut conſiliorum deum coli Romulus voluit, poſtquam to raptum Sabinarum perfidia peruēnit. Arnobius aduerſus Gentes libro 3. Saluatria & fida conſilia noſtris ſuggerit cogitationibus Conſus. Hunc eundem eſſe qui & Neptunus dicitur, Auſonius oſtēdit in Monoſyllabis, Tum Iuuis & Conſs germanus, tattateus Dis. Idem in epigram-

mate

mate inſcripto, Quæ ſerum moratint,
Cæneæ conuertit proles Saturnia Conſus. Cuius Cæneí ex puella
in virum à Neptuno triſſo: mati fabulam habet lib. 12. Metamorph.
Plutarchus in Romuli vita. Fama vulgata ab Romolo primum eſt,
cuiuſdam dei aram eódiam ſub terra inueniſſe, eíq; deo Conſo o-
nem indidiſſe, ſiue à conſilio quód conſiliarius ſoret, ſiue Nepto-
nus equeſtris. Nam ara eſt in Circo maximo poſita, quæ reliquí qui-
dem tempus latet, in equeſtribus autem certaminibus aperitur. Pla-
cet tamen aliis, quoniam conſilium arcanom & minime palàm eſſe
oporter, ſubterraneam haud ſecùs emerè & operam dei ará eſſe. Dony-
ſius Halicarn. libro 1. Quin & Neptuno Hippio feſtum inſtituerant;
Hippocratia dictum Areadibus, Romanis verò Conſualia, per quod
apud Romanos ex more iumenta ſunt ab opere cæſa & multi coro-
nautirique ſloribus. Idem lib. 2. de raptu Sabinarum agens, feſtum
quod tum coſcerauit Romulus, etiam noſtra ætate Romani agitant
nomine Conſualium, in quo ara ſubterranea, ſiu prope Circum ma-
ximum, reſoſſa terra ſacrificiis honoratur, & ibaminibus, & equo-
rum æquadrigarum commiuuitur certamina. Deus autem in eo
ius hooorem iſta ſuut, Conſus à Romaois vocatur, quem quidam
noſtra lingua interpretantur Neptonum ἐπώνυμον, ideóque aram ei
ſacratam ſubterraneam, quód hic deus terram habeat. Ego verò &
aliam rationem feſti Neptuno diei audire memini, ſeu & conſus
equorum: aram verò ſubterraneam poſtea poſtiam Genio dei,
eiuius nomen proſerri nefas ſit, occultorum conſiliorum ſeruatori ac
præſidi. Hæc Dionyſius. Seruius in lib. 8 Æneid. Rapiæ ſunt Sabinæ
Conſualibus, hoc eſt menſe Martio. Conſus autem deus eſt conſi-
lio: omnipui ideo templum ſub terra habet, vt oſtendatur conſium eſſe
debere conſilium. Inde eſt quód & Fidei panno velata manu ſacrifi-
cabatur, quia fides tecta eſſe debet & velata. Ideo autem dicato con-
ſi ſimulacro rapuerunt Sabinas, vi regnerent in ſtitutum de rapto conſi-
lium. Hæc Conſus & cques Neptunus dicunrnnde etiam in eius ho-
norem Circenſes celebrantur. Hæc Seruius.

Conſy dero, conſyderas, penultima correpta { συνθεωρῶ, συνεφορῶ, ἐπισκοπῶ, ἐπισκοπέω, κατανοῶ, κατανοέω } conſyderare, ſyderum contemplatione vide-
deuir appellari, inquit Feſtus. Cic. Planco, lib. 10. 16, Ille au conſy-
derare ſe velle.

Cooteplari vnomquodque oiioſe, & conſyderare. Cic. 6. Verr.
Circuinſpicere ſe, & quid ſiat aut loquatur conſyderare. Cicero
io Parad.

Videre etiam atque etiá & cóſyderare quid agendum. Cic. 7. Verr.
Conſyderandum eſt vt ſolum pingue ſit. Colum. lib. 2. cap. 2.
Cotáin conſyderare aliquid quaſi ſit. Cic. Att. lib. 7.
De aliquo & de ſe conſyderare aliqua. Cic. Att. lib. 7.
De aliquibus rebus cum aliquo. Cic. Terentiæ, lib. 14.
Factum aliquorum ex iudicio aliuius. Cic. pro Roſc. Amer.
Et ſi, & ex ſua natura ſimpliciter aliquid. Cic. 1. de Inuent.
Cæſus fuoi feum. Cic. 5. Tuſc.
Conſyderare ſecum io animo vtram ſuam. Terent. Heaut. 2. 4,
Et quum egomet tunc oiceum in animo vnam tuam conſydero.
Conſyderare cum aonuis reſtros roſmetipſi. Cic. 5. Verr.
Suum quiſque opus à vulgo conſyderari vult. Cic. 2. Offic.
Conſyderatus. penult. prod. { σύνεσις, συμβουλὴ } Partiepium. rt, factum pau-
lo minus conſyderatum. Cic. pro Sylla.
Ratio bene conſyderata. Cic. lib. 3. de Inuent.
Conſyderatum & meditatum. Cic. de Aruſp. Reſp. Nihil feci ira-
tus, oihil impoteoti animo, nihil non diu conſyderatum ac multo
autè meditatum.
Ratiocinatio autem, eſt diligeos & conſyderata faciendi aliquid
aui non faciendi cogitatio. Cic. 2. de Inuent.
Tarditas conſyderata. Cic. de Claris Orat. Balbi docti & eruditi
hominis io vtraque re conſyderatam tardatatem vieti.
Viuendi via conſyderata & prouiſa. Cic. in Parad.
Conſyderatus, Nomen adiectiuum, vt, Conſyderatus homo, Qui a-
genda conſyderat, non qui conſyderatur, inquit Valla lib. 1. cap. 30.
Cic. pro Cceiina, Veiùm & illud conſyderati hominis eſſe putauit.
Minus conſyderatius in re aliqua. Cic. pro Quint. C. Quintius fuit
huius P. Quioti fraier, ſanè cæterarum rerum patrefamiliás & pru-
dens & attentus, vna in re paulo minus conſyderatus qui, &c.
Dare conſyderatius conſilium. Cic. Att. lib. 9.
Conſyderatiſſimum verbum. Cicero pro Sentio, Credo hæc ea-
dem loducionarii in teſtimonio timuiſſe aut cogitaſſe, qui primum
illud verbum conſyderatiſſimum noſtræ conſuetudinis, Arbitror
(quo nos etiam tuoc vtimur, quum ea dicimus iurati quæ compeita
habemus, quæ ipſi vidimus) ex roto teſtimonio ſuo ſuſtulit, atque
omnia ſe feire dixit.
Conſyderatio { ἐπιβολὴ, διάνοια, συμβουλὴ } Verbale. Cic. 4. Acad. Conſydera-
tio contemplatiópue naturæ, eſt animorum ingeniorúmque naturа-
le quoddam quaſi pabulum.
Circuinſpectio & aecurata conſyderatio. Cic. 4. Acad.
Intendere conſyderationem in rertendo.
Conſyderantia, conſyderantiæ, Idem { σύνεσις. } Cicero ad Quintum
fratrem, lib. 3. 24, Cuius in hoc voo conſyderantiam & ego ſuſtuie-
bo, vt potcio.
Conſyderate, conſyderatius, conſyderatiſſimè { σύνεσις, συμβουλὴ. } Cic.
pro Quinc. Præterea, vt conſyderate fieret, conſyderauerunt.
Conſyderatè agere. Cic. ad Caſſium, lib. 12, Hæc ius nihil oſi con-
ſyderate, vt mihi crebris literis ſignificat, acturus videbatur.
Iudicio, conſyderate, conſtantieque delata beneficia. Cic. 1. Offic.
Conſtabeſco, conſtabeſcis, conſtabui { συστέλλομαι } contabeſcere, Idem
quod Tabeſcere. Cic. 3. Tuſcul. Vt Atreuſia ilia Mauſoli Cariæ Re-
gis vxor, quæ nobile illud Halicarnaſſi ſecit ſepulcrum, quandiu vi-
xit, vixit in luctu, eodémque etiam conſecta cootabuit.
Contabulo, contabulas, penultima correpta { σανιδῶ. } contabu-
lare, à Tabula ductum verbum. Plinius libro 15. capite 16, Poma-
ria in loco frigido ac ſicco contabulari præcipiuot. Sueton. in Calig.
cap. 19, Æmulatione Xerxis, qui non ſine admiratione aliquanto au-
guſtiorem Helleſpontum cootabulauerit.
Cootabulare murum turribus. Cæſar 7. bel. Gall. Totum autem
murum ex omni parte turribus contabulauerunt.
Contabulare turres. Liu. 4. bel. Pun. Turres contabulatas, machi-
namentáque alia quatiendis muris poriabaot. Id eſt factas & com-
pactas ex tabulis.
Conſabulato, Verbale { σκώπτω. } Cæſar 2. bel. Ciuil. Vbi turris altitu-
do perdu ta eſt ad contabulationem, &c. Et paulo poſt aperiè de-
clarat quid ſignifiet Contabular.
CONTADESDVS, Thraciæ fluuius, qui Tearo auctus, ioſluit in Agria-
nem, Agrianes autem in Hebrũ, qui iuxta Aenum oppidum in ma-
re influit. Vide Herodot. lib. 7.
Contactus, Contactiun, In CONTINGO.
Contamino, contaminas, penultima corr. { σπουδάζω, βιάζω } contamina-
re, Propriè (inquit Donatus) eſt manibus iuto plenis aliquid atuo-
gere & pollutere.
¶ Contaminare & vitiis, per traoſlationem. Cic. 2. Tuſc.
Manus contaminare, Mano ſcelus aliquod perpetrare. Seneca
Oedipo. 4. 10.
Contaminare ſe ſtupro. Seneca 2. Hippol. 5. 21.
Noo modò oon contaminare, ſed etiam honeſtare, coneraria. Cic.
in Caiil. Saturnini & Gracchorum & Glauci & ſuperiorú complu-
rii ſanguine non modò ſe non cootaoiouarunt, ſed etiá honeſtauerunt.
Veritatem mendacio. Cic. pro Sylla.
Contaminatur multis ſtigitiis homo. Cic. pro Cluent.
Cootaminare fabulas. Terotii prologo Andriæ,
Id iſti vituperant factum, atque ita eo diffamant,
Contaminari noo decere fabulas. Id eſt ex multis Graeis vnam
Latinam facere.
Fiſtulas, laeus, quídve aliud contaminare. Paulus in Lt. D. de Ex-
traord. crimin.
Culpa contaminari. Author ad Herennium, lib. 2.
Torum alieuius contaminare. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. Ali legunt
contemerare. Idque rectius: oam Contamino fecundam prodicit, vt
apud Martialem lib. 12. ad Fidentinum,
Sit interpoſito vilia cootaminata vado, &c.
Contaminatus, genulc. prod. { ἄδικος } Partiepium, ſiue Nomen ex
partiepio. Cic. 12. Philipp. Quos nondum tantis parricidus conta-
minatos vix ferebamus, hos nune omni ſcelere coopertos tolerabi-
les ceuſes eiuitati fore?
Grex morbo contaminatus. Horat. 1. Carm. ode 37.
Integra contaminatis opponuntur. Cic. in Top.
Iudicia corrupta ac contaminata. Cic. 1. Verr.
Homo turpiſſimus, ſceleratiſſimus, contaminatiſſimus. Cicero pro
Domo ſua.
¶ Huius contrarium eſt Incõtaminatus. Liuius. Quas quantáſque
res C. Canuleium aggreſſum colluuioni magium, peruiabationem
auſpicioruin publicorum priuatorumq; afferre, ne quid incootami-
nati ſit. Sunt & Attamino & Intamino, quæ ſunt coiraria. Hotatius,
Virtus repulſæ neſtea fordidæ, Intaminatis fulget honoribus, Id eſt
incorruptis & iormunatis.
Contechinor, contechinaris { πανουργῶ } contechinari, Commachinari,
& ſallaciam aliquam componere. Plaut. Pſeud. 1. 3. Vide modò oe il-
he ſit conteehmatus quidpiam.
Contegio, contegis, penult. cor. contexi, contectum { στεγάζω } contege-
re, feré à ſimplici non differt. Plin lib. 15. cap. 18. Paruatum genus
aiborum poſt Autimnum ſimo contegunt.
Contegere tumulo. Liu. 8. bel. Pun.
Tumulus contegit corpus. Cic. pro Arch.
Humo contegi, id eſt ſepultum eſſe. Oud. epiſt. 15.
Membra ſepulcro. Valer. lib. 1. Argoo.
Oſſáque nec tumulo, oec ſepare contegar vrna. Valer. lib. 5. Argon.
Separe, id eſt ſeparata.
Amictu eaput. Virg. 12. Æneid.
Inuram factam. Terent. Heeyra. 3. 3.
Et illi miſerz indigne factam iniuriam contexeris.
Libidines tenebricoſas pudore & tempertantia. Cic de Prou. Conſ.
Contegens, contegentis, Partiepium. Martialis libro 12. epigram. 45.
Hædina tibi pelle contegeni
Nudæ tempora, vertis ſimq; calux, &c.
Conrectus, Partiepium { συστρεφόμενος } vt, Caſa contecta ſtramine. Oui-
dius 5. Metam.
Contemero, contemeras, penul. cor. { φραγμόω } contemerare, Pol-
luere, Violare. Martial. lib. 1. 69.
Læterat ingrato leo perfidus ore mag. ſtrum:
Auſus tam notas contemerare manus.
Contemno, contemnis, contempſi, contemptum { ἐξουθενῶ, ὑπερφρονῶ, ὑπερορῶ, ὑπερόπτομαι, ἐξευτελίζω, ἀνθρωπίζω } contemnere, Deſpicere,
ſpernere. Plaut. Amp. 9. 10.
Tu verbeio impetum meum contempſiſti?
Contemnere, & Admirari, contrariæ. Cic. in Orat.
Contemnere, & Efferre, cootraria. Cic. pro Murena, Cootempſiſti
L. Murenæ genus, exuuiti tuum.
Contemnere, & Deſpicere, eo diſtant, quòd deſpicere eſt grauius,
quàm contemnere. Cicer. ad Cæſarem, lib. 3, Amici nonnulli re con-
temni ac deſpici, & pro n hilo haberi Senatus voluit. Idé de Stoeci.
Contemni ſe putant, deſpici, illudi. Hæc Nonius.
Contemnere, & pro nihilo putare. Cic. 1. Offic. Idem pro Milone.
Contemnere, & abiicere. Cic. pro Murena, Id enuntiatis veiitris
myſteriis totum eſt coi.temptum & abiectum.
Contenere atque contemnere aliquid. Cicer. 5. Tuſcul. Faciunt, vt
grauitatem dignitatémq; virtutis exaggerẽt, quam quum ad calum
exuleriis, quos facere eloquentes homines opoſſe ſolent reliqua ex
collatione facile eſt contenere atque contemnere.
Voluptatem contemni & reiici oportere. Cic. 1. Offic.
Non curare, atque contemnere. Cic. 3. de Finibus.

Irridere & contemnere. Cic. 2. de Lege Agraria.
Per risum ac per iocum contemnere aliquid. Cic. 2. de Lege Agr.
Contemnere aliquem pro fo. Terent. Eun. a. 2.
Hic ego illam contempsi prae me.
Honores. Horat. 1. Serm. sat. 7.
Laborem bene diecndi. Quintil. in procem. lib. 1.
Famam. Seneca Hipp. 2.
Murmura famae. Propert. lib. 2. eleg. 5.
Valde aliquem contemnoete. Celsus ad Cietrooem libro 8. Famil. epist. 4.
Ventos. Virg. 2. Georg.
Vitam contempti, mori Qui concupiscit. Seneca Thebaid. 1.
Arbus in angultis, facile est contemnere vitam. Martial. lib. 11. epig. 57. in Chzremoniem.
Apes contemnunt fauos, quae faeere mel cessant. Virg. 4. Georg.
Pinus vndas contemnit. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Nondum caeruleas pinus contemsperat vndas. Id est, nondū erant natae. De Saturni temporibus.

Contemptor, contemptaris. Plautus,
Mirari noli, neque me contemptarier. Obsoletum.

Contemptus { παταφρονητος } Participium. vt, Dolor contemptus. Propertius lib. 2. eleg. 12.
Contentum & contemptum praemium. Cic. pro Sextio, Qui oullo praemio propolito, praeter hoc quod iam contentum & contemptum putarur, iudicium bonorum, omoia periculà, &c. fuscepit.

Contemptus { ατιμητικος } Nomen ex participio. Plaut. Poen. 6. 15,
Contemptior est mage crum, atque animi minus.
Contemptissimi philosophi. Cic. 2. de Diuinat.
Tenuissimus victus, atque contemptissimae esex. Cic. 2. de Fin.
Contemptus & abiectus. Cic. 2. de Lege Agraria.
Despicatissimus & contemptissimus. Cic. pro Sextio.
Homo vita contempta ac sordida. Cic. pro Plancio.
Contempta relinquor. Ouid. epist. 3. Ad Achillem Brisris loquitur.

Contemptus, huius contemptus { ατιμησις, εξουθενησις. } Liuius 6. ab Vrbe, Apparereque omnibus non odio solum apud hostes, sed contemptui etiam inter socios nomen Romanum laborare.
Corporis & formae turpitudioem, quibuldam contemptum adferre. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Turpis famae contemptus. Lucret. lib. 3.
Armat mentem contempin neris. Sil. lib. 4.
Exire è contemptibus. Est paulatim in pretio haberi. Lucret. lib. 5.

Contemnendus, aliud Participium { καταφρονητος. } vt, Defensiones non contemnendae, si neque tolerabiles. Cic. de Claris Orat.
Ne Titus quidem Posthumius contemnendus in dicendo. Cic. de Claris Orat.
Oratot non contemnendus. Cic. de Claris Orat.

Contemptibilis { καταφρονητικος } à Contemno, Idem quod Contemnendus. Vnde Contemptibilitas: Item Contempte, & Contemptibiliter, Aduerbia. Spontinus. Vlpianus l. Emptori. D. de euict. Si margarita forte, aut oromenta pretiosa, vel vestis serica, vel quid aliud noo contemptibile veneat. Arnobius lib. 4. aduers. gent. Soli sunt apud vos superi in honorem, noo contemptibiles, viles.

Contemnisten, Adiectiuum antiquum. Idem quod Contemptibilis. Lucilius lib. 36. Ego enim contemnisticus fieri & fastidire Agamemnonis. Ex Nonio.

Contemptor, Verbale { υπερηφανος } vt, Contemptor gratiae, diuitiarum. Liuius 9. brl. Maced.
Aequi. Ouid. 2. Fast.
Animus lucis. Id est vitae. Virg. 9. Aeneid.
Deûm. Mezentius. Virg. 8. Aneid.
Famae. Claud. in Eutrop.

Contemptrix { υπερηφανη } Verbale fœm. Plinius libro 19. cap. 8, Eruca praecipuè frigorum contemptrix. Idem lib. 37. cap. 4, Ferri ignisque contemptrix.
Pereli contemptrix turba. Sil. lib. 17.

Contemptio, Verbale { αξιολογησις, καταφρονησις. } vt, Contemptio mortis. Cic. 1. de Finibus.
Fortunae. Cic. in Parad.
Voluptatum. Cic. 1. Acad.
Adducere aduersarios in contemptioem. Cic. 1. de Inuent.
Animi magnitudo humanarûmque rerum contemptio. Cicero 1. Officiorum.
Contemptio ac despicientia rerum humanarum. Cic. 1. Tusc. Tot amque vim bene viuendi in animi robore ac magnitudine, vt in omnium rerum humanarum contemptione ac despicientia, & io omni virtute ponamus.

Contemptim, Aduerbium { υπερηφανα } Plaut. Poen. 7,
-ne nos tam contemptim cooteras.
Contemptim deuere aliquem. Lucret. lib. 5.
Vagari contemptus. Taeit. lib. 19.

Contemplor, contemplaris { θεωρησω, σκοπω } contemplari, Deponens, dictum (vt ait Festus) a templo, id est loco qui ab omni parte aspici, vel ex quo omnia pars videri potest, quam antiqui templum nominabant. Itaque est contemplari, Conspicere, & diligenter intueri. Terent. Phorm. 1. 4,
-velim contemplarin mi.
Contemplari animo quod oculis non cernitur. Cic. pro Deiot.
Contemplari hiurat eodicis. Cic. 5. Verr.
Seeum confyderare & contemplari aliquid. Cic. 2. Offic.
Omni arte ingeni. Cic. de Orat.
Caelestia. Cic. 2. de Nat. deor. Quum caelum suspeximus, caelestia; contemplari sumus.
¶ Contemplor, pro Circunspicio, perspicio. Cicero pro Planeio. To tam causam quammaxime intentis oculis (vt aiunt) acerrime contemplemus.
Intueri & contemplari. Cic. pro Plancio.

Nummos contemplari. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Contemp o, contemplas { θωμιζω } Aditum, ab antiquis dicebatur, & sepius apud Plautum legiturres in Amphit. 4.
-quum illum contemplo, & formam agnosco meam. Idem in Perla, 16.
Contemples, pro contemperis. Plautus Asinaria,
Mirum cayus contemples. si quidem ere confultas tua. Gellius author lib. 18. cap. 12.

Contemplans, Participium { θεωρητικος } Cicero de Senect. Cuius quidem ego villam contemplans (abest enim non longè à me) admirari satis non possum.

Contemplatus { θεωρητος } Verbale. vt, Contemplatio rerum oeculiorum. Cic. 4. de Finibus.
Consyderatio contemplatióque naturae. Cic. 4. Acad.
Tui sui contemplatione. Quintil. lib. 2. cap. 18.
Dare pecuniam, alicuius contemplatione. Iuliaous in l. Si pupilli. 5. Item si procurarori. D. de negotiis gestis, item si procurator duo mutuam pecuniam dederotum contemplatione, vt credi otem vtus vel pignus tuum liberet, &c.
Gerere negotia alicuius non contemplatione eius, sed fuiluctu causa. Iulianus in l. Si pupilli. 5. Sed & si quis. D. de Negotiis gestis.
Arborum contemplatione fundum comparare. Papinianus to l. Arboribus. D. de Contrahen. empt. & vendit. Arboribus quoque ven to deiectis vel abscumpti igne, dictum est emptionem fundi non vi deri esse contractam, si contemplatione illarum arborum, velut olieti, fundus comparabatur.
¶ Contemplatio, pro Intenta cogitatiooe. Plin. Iunior lib. 2. epist. 2, Volui tibi multa alia scribere, sed totus animus in hac vna contemplatione defixus est.

Contemplator, penult. prod. { θεωρητης } Verbale. vt, Contemplator ezli. Cic. 1. Tusc.
Contemplatrix, huius contemplatricis. Aliud verbale, fœm. g. Celsus in procemio lib. primi.

Contemplatus, huius contemplatus, penult. prod. { θεωρια } Aliud verbale, Idem quod Contemplatio. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. ad finem,
Sic animum tempsique tralio, méque ipse reduco
A contemplatu semoréque mali. Macrobius in Somn. Scip. lib. 1. cap. 3, Pro contemplatus probè improbéve menti.

Contemplatius, penult. prod. { θεωρητικως } Adiectiuum. Seneca epist. 96, Ars nulla contemplatiua sine decretis suis est, philosophia autem contemplatiua simul est & actiua.

Contemporaneus { συγχρονος } Adiectiuum, à Temporario diximus eiusdem temporis quem noonulli Graeca voce Syochronum vocant. Spontinus. Vide AD QVALIS.

Contendo, contendis, contendi, contensum & contentum { συντεινω, φιλονικω } contendere, Idem quod Intendere.
Contendere popliem, id est Intendere, vehementer extendere. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Contendere vincla. Virg. 4. Georgicorum,
Tanto nate magis contende tenaria vincla.
Contrendere iomenta. Cic. 2. Tusc. Dal. Ita fit lapidum & reliqua tormenta eo iurius eò grauius emissiones habeot, quo sunt contensa atque adducta vehementius.
Illa riso contendere. Ouid. 3. de Arte.
Contendere animum, pro Intendere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6,
Non libet in tales animum contendere cafus.
¶ Contendere { συμβαλλειν } Profiseri, & fere cum à do cosstruitur. Cic. 3. Verr. Hze vbi filio unntiata fuit, statim exanimatus ad aedes contendit, vt & vitae patris, & pudicitiae sororis succurreret.
Contendere cursum aliquò. Plaut. Cistel. 5,
Sed quis hic est qui recta plaris cursum hue contendit suum?
Contendere cursum ad aliquem. Virg. 5. Aeoid.
Contendere iter consistuum. Cic. pro Rosc. Amer.
Contendit Romam. Sallust. in Iugurtha, Ex praelio fugit in proximum, ac deinde Romam contendit.
Contendere in Aegyptum. Cic. 4. de Repub. Srd audisse te credo, tum vero Platonem Socratae mortem primum in Aegyptum disendi causa, pòst in Italiam contendisse.
Contendere magnis itineribus in Italiam. Cæsar 1. brl. Gal.
Magnis itineribus ad exercitū Afranij contendit. Cæsi. bel. Ciuil.
In eorum diuersum famá contendere. Id est nomen suum apud exteras nationes propagare. Ouid. de Ponto, lib. 2. eleg. 6.
¶ Contendere agmen, pro Festinanter duere. Curt. lib. 3. Ai Darius, nuntio de aduersa eius valetudine accepto, celeritate quanta poterat, iam grauc agmen ad Euphratem contendit.
¶ Contendere, Vehementer niti. Virg. 2. Aeneidos,
-quae proxima littora eurus
Contendunt petere.
Animo contendere, est ad vim animi adhibendam se enmparare. Cic. pro Murena, Vt quum ad vtilitum animo eootendissemus, ibi tamen, vbi oporteret, consistremus.
Enim & contendere quammaximè. Cic. 3. Offic. Qui stadium curritenni & contendere debet quammaxime possit, vt vincat.
Labore contendere. Cic. 3. Offic. Quare quantum conuit animo potes, quantum labore contendere, & tantum fac vt efficias, &c.
Dyrrhachium petere contendit. Cic. pro Planeio.
Contra vim grauiqstémque morbi contendit, vt ad castra peruenirct. Cic. 9. Philipp.
Contendere vt. Cic. pro Sextio. Contendámque (si modò id consequi potero) vt io hac causa atque vniuersa defensiooe nihil à me quod, &c. praetermissum esse videatur.
Contendit vt ad castra peruenias. Cic. 9. Philipp.
Viribus contendere. Lucret. lib. 3.
Maximis laboribus & perseuis ad summam laudem gloriámque contendere. Cic. 14. Philipp.
Contendere omnibus neruis. Cic. 5. Verr. Omnibus enim neruis mihi

mihi contendendum eſt, atque in hoc elaborandum, vt omnes intelligant.

Contendere nemos in re aliqua. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 14. De me autem idem tecum his ago literis, quod ſuperioribus: vt omnes mos oeruos in eo contendas, nequid mihi ad hanc prouincia, quam, &c. Id eſt omnes tuas vires impendas.

Contendere neruis atatis induſtriæque ſuæ in re aliqua. Cicero 2. Verr.

Contendere rectis ſtudiis ad magna. Cic. 2. Offic. Magna ſpectare, & ad ea rectis ſtudiis debent contendere.

Fruſtrà. Virg. 7. eclog.

¶ Contendere aliquid ab aliquo. Vehementer petere. Cicero Cluuio, libro 13. 8. Non erat cauſa cur à te hoc tempore aliquid contenderem.

Contendere ab aliquo de proferendo die. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 29. Sed à magiſtratu quum contenderem de proferendo die, probauerunt mihi, &c.

Contendere omni ſtudio. Cic. ad Brut. 14. Quare omni ſtudio à te mi Brute contendo, vt Ciceronem meum ne dimittas.

Contendere ab altero, vt aliquid faciat. Cic. 2. Verr. Ita manifeſtas proferam, vt nemo à vobis, vt illum abſoluatis per gratiam, conetur contendere.

Valde ab aliquo. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 17. Pompeius à me valde contendit de reditu in gratiam.

Plurimis verbis aliquid ab aliquo. Cic. 1. de Orat.

Vereeundè aliquid ab aliquo. Cic. Curioni, lib. 2. 5.

Contendere voce. Cic. pro Ligario, Quantum potero, voce contendam, vt hoc Pop. Rom. ex audiat.

¶ Contendere pro Extorquere, Nonio. Torpilior Lemnis, Habet poteſtatem: niſi poteſtatem ſenit premio eò tendas, vt redempto Phædria breue tredite antiquam in conſuetudinem. Sic Varro, Contendere bonores dicit.

¶ Contendere, pro Defendere, & affirmare. Celſus in præfat. lib. 1. Si manantia corpuſcula per inuiſibilia foramina ſubſiſtendo iter claudunt, vt Aſclepiades contendit. Idem paulo poſt, Sed ne ad luxe quidem adſtum ſicri potuiſſe, nili ab aliqua ratione contendunt.

¶ Contendere ἐφ' ἑρμηνείαν, ἀναπόδειξιν. Cenſor. Cic. ad Attic. lib. 14. Quòd ſi dunorem te eius miſeræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego aduerſus te.

Contendere alieni, Id eſt eum aliquo. Horat. epiſt. lib. 1. epiſt. 19. -mihi contendere ooli.

Certare ingenio, contendere nobilitate. Lucret. lib. 2.

Pugnare & contendere. Cic. pro Cluent. Itaque ſeu, ſic pugnaui, ſic omni ratione eontendi, ſic ad omnia conſugi, quantum ego aſſequi potui, remedia, &c.

Contendere aliquid coetra æquitatem. Cic. 2. Offic. Extremum autem præ cquum in benefitiis, ſæpe dando eſt, oequid contra æquitatem contendas, nequid pro inuna.

Contendunt verbis inter ſe, non pugnis. Cic. in Parad.

Contendit cauſa eum cauſa. Cic. pro Quintio, Si cauſa eum cauſa contenderet, nos noſtram perfacile cuiuis probaturos ſtatuebamus, quid vtrâ in eam vtæ ratione deceret.

Cauſam contra aliquem. Lucret. lib. 4.

Ciuiliter. Cic. 1. Offic. Vt eoim quum ciuiliter contendimus, aliter ſi eſt inimicus, aliter ſi eſt competitor.

Contendere de honore aut de dignitate. Cicero 3. Tuſcul. Ita credo, de honore aut de dignitate contendimus. Cæſar 5. belli Gall. Omnibuſque annis de loco ſummis ſimultatibus contendebant.

Palàm vehementèque de re aliqua. Cic. 1. Verr. Equis vnquam tam palam de honore, tam vehemèter de ſalute ſua contendit, quàm ille ad illius amo?

Humiliter cum digoitate de ampliudine contendit. Cicero pro Roſcio Amer.

Contendere armis. Cic. pro Cecinna, Qua de re decertari oporteret, non contendere armis.

Armis eum aliquo. Cic. Att. lib. 7.

Bello eum aliquo. Virg. 4. Æneidos,

-aut teeum malit contendere bello?

Curſu. Ouid. 4. Metam.

Inimiciſſimè atque infeſtiſſimè. Cic. pro Quintio.

Contendere ſummo iure. Cic. ad Atticum, lib. 16. Ego ſi me non improbe, ſimnè Dolabella tradaſſet, dubitaſſem fortaſſe vtrum remiſſior eſſem, an ſummo iure contenderem.

Iure cum aliquo. Cic. pro Quintio.

Iurgio cum aliquo. Cic. de Clar. Orat.

Lite de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Ludo cum aliquo, Id eſt ludendo certare. Virg. 6. Æneid.

Marte. Virg. 9 Æneid.

Muneribus cum aliquo. Martial. lib. 7.

Pedibus cum aliquo. Ouid. to. Metam. Hoc eſt curſu certare. de Atalanta.

Pignore aliquo. Catul. epigr. 41.

Sacramento. Cic. Volumnio, lib. 7. 33. Vt ſacramento contendas mea non eſſe.

Verbis. Ouid. 13. Metam.

Verſibus alternis. Virg. eclog. 7.

Summa vi imperique contra aliquem. Cic. 3. de Fin.

¶ Contendere omnia. Cic. 4. Verr. Iam in tanta iſtius impudentia remittendum aliquid videtur, ne omnia contendamus, ne omnia cum dolore agere videamur.

¶ Amori alicuius. Græca loquutio, pro Cum amore contendere. Propert. lib. 2. eleg. 13.

Non tamen iſta meo valeant contendere amori. Id eſt non poſſint præferri amori meo.

Hirundo contendit cycnis, Id eſt indoctus cum docto. Prouerbialis eſt loquutio. Lucret. lib. 4.

¶ Contendere duos, pro Componere ad certamen. Tacitus lib. 4. Nemo noſtros Annales cum ſcriptura eorum contenderit, qui veteres Populi Romani res compoſuere.

¶ Contendere res aliquas, pro Cooſerre, componere, inoicem eũparare. Cic. 2. Caril. Neque verò exteras copias, ornamenta, præſidia veſtra, cum illius latronis inopia atque egeſtate debeo cooferre. Sed ſi, his rebus omiſſis, ipſas cauſas, quæ inter ſe cooſligunt, contendere velimus: ex ipſo, quàm valde illi tecum. intelligere poſſumus, &c. Tacitus lib. 13. non procul ab initio, de oratione ab Anneo Seneca compoſita, qua Nero Claudium ipſo funeris die laudauit: Adnotant ſeniores, quibus otium eſt veteta & præſcotia contendere, primum ex iis qui rerum potiti eſſent, Neronem alienæ facundiæ egueſſe.

Contendere tem aliquam eum alia. Apoleius Apologia prima. Et quid tam peruilans habent omnes veſtrus mei, ſi cum iſto vno contendantur? id eſt conferantur.

Contendere rem aliquam alteri. Auſonius in Gratiarum actione pro Cooſulatu: Non ego oune contendo Fromoni, ſed Antonino præfero Gratianum.

¶ Magiſtratus à populo ſumma ambitione contenditur. Cicero 4. Verr.

Coortentus, Participium (συντεταμένος) Intentus: coius contrarium Remiſſus. vt: Contenti nerui, per coouulſionem, vel ex conuulſione.

Contentum corpus & Remiſſum, contraria. Cic. 2. Tuſc. Vt omera cootentis corporibus facilius feruntur, ſemiſſis opprimunt.

Atcus contentus. Ouid. 6. Metamorphoſeos,

-ſonat contento Nerçus ab arcu.

Tela contenta arcu parare. Virg. lib. 5. Æneid.

Contentus & Laxus, contraria. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

Ceruix contenta. Virg. 3. Georgicorum,

-mantiſque per altos

Contenta ceruice trahunt ſtridentia plauſtra. Legitur & extenta.

Curſus contentus. Cic. pro Mur. Quum contento curſo, hoſtium claſſis Italiam peteret.

Fides contenta, & incootenta. Contraria. Vide INCONTENTVS.

De fidibus inſtrumentorum muſicorum loquitur.

Contento ſtudio, curſuque veuit. Cic. pro Scar. Ad Tribunatum, quia ipſe ad ſeſe arandudum vocat, contento ſtudio, curſuque veniamus.

Contenta voce atroeiter dicere, & ſummiſſa leniter. Cicero in Oratore.

Contentus, à contineo. Vide CONTINEO.

Contentus. Lucil. lib. 27. Tu Lucilium credis contentum, quom me ruperim, ſumma omnia feecrim? Nonius.

Contentè (συντόνως) cootentius, & contentiſſimè, Aduerbium. Cic. 5. Tuſcul. Socratem ferunt, quum vſque ad veſperum contentius ambulatet, &c.

Contentè pro ſe dicere. Cic. 2. Tuſcul. Plaga hoc graoior, quo eſt miſſa contentius.

Contentio (ἐπίτασις) Verbale, Conatus ad aliquid agendũ. Cic. 1. Offic. Miſerima eſt omnino ambitio, honorumque contentio.

Impetus & cendi contentiòque. Cic. pro Orcatore.

Labor & contentio. Cic. de Senect. Otioſam & quietam ætatem ſioe vllo aut labore, aut contentione traducere.

Vehementiſſima contentio animi, ingeni, virium. Cic. 3. de Orat. Permulta tum vehementiſſima contentione animi, ingeni, virium ab eo dicta eſſe conſtabat.

Animi magna, voeis patua contentio. Cic. de Clar. Orat.

Animi contentio, cui opponitur Relaxatio. Cic. 1. de Orat. Verùm otij fructus eſt non cootentio animi, ſed relaxatio.

Animorum contentione diſcrepare, non opinionum diſſenſione. Cic. Cæcio, lib. 2. 13. Ex eo quidem ſuſpicari fortaſſe ſunt, animorum contentione, non opinionum diſſenſione me ab eo diſcrepare.

Contentionem animi adhibere. Cic. in Horteoſio. Magna etiam animi contentio adhibenda eſt expliedo Ariſtotelem, ſi leges. Hoc eſt intendeodæ ſunt ingeni vires.

Animoſa contentione aliquid perdiſcere. Firmic. lib. 6. cap. 31.

¶ Contentio, Continuatio, intentio, perſeuerantia. vt, Contentio vocis. Cic. 3. de Orat. Nihil pernicioſius, quàm eſſuſa ſine intermiſſione voeis contentio.

Contentio grauiotis plurimum valet, & maiorem vim habet ad gloriam. Cic. 2. Offic.

Voeis contentio, & voeis Remiſſio pugnant. Cic. 2. de Orat. Ad populum ſumma contentione dicere. Cic. de Clar. Orat.

Oratio non magoæ in dicendo contentionis. Cic pro Cluent.

Pugna ſumma contentione pugnata. Cic. pro Murena.

Summa vis & contentio ſermonis, eui opponitur Lenitas ſermonis. Cic. 1. de Orat. Neque minus hæc tamen tua grauiſſimi ſermonis leoitas, quàm illa ſumma vis & contentio probatur.

¶ Contentio (συστροφὴ πνεύματος) Conoexatio. Cic. 4. Acad. Hæc autem eſt vna contentio, quæ zdhæ permanſerit.

Belli contentio. Cic pro Sextio, Antiochum illum magnum malores noſtri magna belli contentione terra matique ſuperatum intra montem Taurum regnare iuſſerunt.

Canæ contentionis turgioſa certamina. Firmic. in prine. præfat. lib. 4. De cauſis formibus loquitur.

Gratitatis & ponderum contentio. Cic. 2. de Nat. deor.

Abeſſe à contentione. Cic. ad Attic.

Deterrare eum aliquo contentioor dicendi. Cic. 2. Philipp.

Diuidicare. Cic. Noſtras contentiones Reſp. diuidicaut.

Exercare. Cic. pro Cluent.

Habere eum aliquo. Cic. 3 de Legib.

Honoris contentio. Cic. pro Murena.

Meritorum in Remp. contẽtio Cic. de Opt. gen. Orat. Habet enim & legum interpretationem fatis acutam in vtraique partem, & meritorum in Remp. cootentionem ſatis grauem.

Accurata & inimicitiis incensa. Cic. de Opt. gen. Orat.
Accerrima. Cic. in Orat.
Contentio inter aliquos de possessione. Cic. 4. Acad. Est enim inter eos non de termini, sed de tota possessione contentio.
Impendet summa inter eos. Cic. Att. lib. 7.
Non mediocris. Quintil. lib. 5. cap. 13.
¶ Fortunarum facere. Cic. in Pisonem.
Manet. Vide MANEO.
Venire in. Id est contendere de accusando. Cic. 1. Verr. Neque fere unquam venit in contentionem de accusando, qui Quæstor fuisset, quin repudiaretur.
Res etiam devitare venire in contentionem. Cic. pro Quintio.
Vocare in contentionem. Cic. pro Murena.
¶ Contentio {σύγκρισις} pro Comparatione & æstimatione. Cicero pro Lege Manil. Summa enim omnia sunt Quæstes, sed ea magis ex aliorum contentione, quàm ipsa per se cognosci atque intelligi possunt. Ex Budæo.
Vtiorum contentio. Plin. Iun. in Panegy. An non principe princeps, &c. quam fœtarum laxatæ ota tatum, vtiorum contentione suppleret?
Contentio ipsorum hominum faciendæ. Cic. pro Plancio.
Contentio & comparatio. Cic. lib. 1. Offic. Sed & contentio quædam & comparatio fuit, quibus plurimum rebus indi iit officij principes sunt patriæ & parentes, quorum beneficiis maxime obligati sumus: proximi liberi, &c.
¶ Contentio, apud Rhetores, vt diffinit Cicero, Est quum ex contrariis rebus oratio conficitur, hoc pacto, Habet affectatio iucunda principia: eadem exitus amarissimos affert. De Oratore & in Topicis.
Asperitas contentionis Oratoris ipsius humanitate conditur. Cic. 2. de Orat.
Contentiosè {ἐριστικῶς} Adiectivum. Plin. Iun. lib. 2. epist. 19, Oratio de qua loquor, pugnax & contentiosa est.
¶ Contentiosius, Qui lites & surgat seminat.
Contentiosius pallisse, Quod sit pertinacius. Quint. 5. Declamat. non procul ab initio, Audisti nam mon eudi cupiditatem contentiosa mendicitate fallebam. Hæc forma poterimus dicere, Contentiosum studium, pro Intento.
Contentiosè, Aduerbium {ἐριστικῶς} vt, Contentiosè agere, id est pertinaciter.
Contendebrare {κωμῳδῶν} Neotrum verbum. Varro 2. de Re rust. cap. 2. Ab occasu paroo interuallo interposito ad bibendū appelluot, & rursus pacti, quoad contenebrauit. Id est vsque ad vesperum.
Contentè, a Contineor. Vide suo loco.
Contentus, pen. prod. {ἐμφερὴς} Finitimus & vicinus: quasi eundem terminum inhabitans. Colum. lib. 1. cap. 3. Nisi Aotolicos ille cuiquā potuit tolerabilis esse conterminus, aut Auentini montis incola Palanus vilum gaudium finitimis fuit Cacus attulit.
Pellere conterminos. Plin. lib. 3. cap. 68.
Conterminæ Indis gentes Arianæ. Plin. lib. 12. cap. 8. Et lib. 3. cap. 26, His conterminis Rheni.
Stabula ripæ conterminia. Ouid. 8. Meram.
Contero, conteris, pen. cor. contrito, contritum, pen. prod. {κατατρίβω} conterere, In pulueres redigere. Varro 4. de Re rust. cap. 7, Si fastidium fabendi est, scyllæ modi cotti conterunt eum aqua.
Conterere radicem in pulueres. Plin. l. b. 26. cap. 11.
¶ Conterere {κατατρίβειν} pro Consumere, vt Æratem in pistrino. Plaut. Bacch. 7.
Æratem in limbum. Cicad. de Leg.
Boues. Id est consumere laboribus. Lucret. lib. 5.
Diem. Hoc est consumere, & impendere quod dicitur. Terentius Heeyra. 5. 3.
Ita curando atque ambulando totum huoc conteriui diem.
Diem in arte aliqua. Proper. lib. 2. eleg. 1.
Diem & noctem conoiuiis & lupris. Cic. 7. Verr.
In eum vsu. Ouid. 3. de Arte.
Maiorem partem æui sumoso. Lucret. lib. 3.
Operam. Plaut. Mostel. 2.
Quid ego hue recurrem? aut operam sumam, aut conteram? Id est perdam.
Operam frustrà. Terent. Phorm. 4.
Oram & tempus in studijs. Cic. de Amic.
Quæ illum. Plaut. Mostel. 3.
Is vel Hercule contereret quæ illum posset.
Tempus. Plinius Iunior. lib. 1. epist. 13, Tempus audiendis fabulis conterunt.
Tempus frustrà. Cic. pro Rosc. Com.
Vitam in quærendo. Terent. Adelph. 4. 4.
Contrita in quærendo vnius atque æratem meam.
Apud pauperes ambitiosos plurbus, & diuersis officijs supellex conteritur. Quintil. lib. 5. cap. 4.
¶ Conterere se in muficis. Cic. 1. de Fin.
Conteri in causis & foro. Cic. 1. de Orat.
Conterere aliquem oratione. Plaut. Cistel. 5.
Conterere obliuione voluntaria iniurias. Id est sponte obliuisci. Cic. ad Lentul. lib. 9. Quod eus omnes grauissimas iniurias, communis concordiæ causa, voluntaria quadam obliuione cōtriuerunt: &c. Id est, Sic ex animo deleuerant, vt prosus abolita apud me esset earum memoria.
¶ Conteri, pro Contriui apud Ouidium, de Medicamine faciei, Hæc vbi conteruerit, per denſa fossamina cerne. Sic legit Aldus. Alij contriuerit legunt, sed lectionem illam confirmat syllabarum non admitta. Ego lubenter Conteruerit legerem vt Audersis, quum Aldi lectio alienior paulo videatur ab vsu communi.
Contrius, genitu prod. {κατατριμμένος} Participium. Plin. lib. 20. cap. 13, Datur & dysenteriæ cum caseo in vino contrita. Hoc est commacerata & comminuta ac pista.
Communia & contrita præcepta. Cic. de Orat. Non negabo me ista omnium communia & contrita præcepta dicturum.
Contritum vetustate proverbium. Cic. 2. de Fin. An verum est hoc vetustate contritum proverbium. Id est vulgatum apud antiquos.
Contritor, pen. prod. {κατατριπτὴς} Verbale. Plaut. Perſa, 1, 1.
Contritor compedum. Id est frequenter ob malefacta compeditos detentus.
Conterraneus {συμπάτριος} Qui ex eadem terra est, quapropter Catullum conterraneum suum Plin. in præfat. t. vocat, qui non Veronæ, sed in Benaci insula natus erat.
Conterreo, conterres, conterrui, conterritum, pen. corr. {φοβῶ} conterrere, Idem quod terreo. Lucr. ab Vrb. Nouum pugnæ conterruit genus.
Conterret latratu eanit aduenientem. Colum. lib. 7. cap. 12.
Conterrere vultu, aspectuque loquacitatem alicuius. Cic. 1. de Orat. Pectora metu. Lucret. lib. 2.
Aspectu conterritus hastæ. Virg. 3. Æneid.
Conterritus eos portis erortatu. Vlp. in l. 3. D. cr quib. cauſ. maior.
CONTERTANIA, Regio conterminis Hispaniæ, in qua fuit Carthago noua. Author Plin. lib. 3. cap. 3. Forte quæ hodie vulgò Cuenca yna.
Contestor {συμμαρτύρομαι} contestaris, contestatus sum, contestari, Idem quod Obtestari, implorare, precari. Cic. 6. Verr. Deos, hominesque contestans, clamare cœpit. Idem pro Flacco, Quum ego te Flacce, cælum, terramque contestans, fletus lentem obtestabar.
Contestari litem, Festo, diuentur 400, aut plures adestari, quòd ordinato iudicio, vtraque pars dicere soleat, testes esse. Cic. pro Rosc. Com. Qui per se litem contestatur, sibi soli petit: alter nemo potest, nisi qui cognitor est factus. Vide 2. 15.
Lis contestata in aliquem. Paulus ait Iureus. D. de his qui notantur infamia, Non sue nomine condemnatur, quippe quum initio lis in eum contestata non sit.
Lis cōtestata inter primum & secundum. Vlp. in l. 1. D. de litigiosis.
Contestatam litem eum aliquo habere. Cic. pro Rosc. Com.
Contestatus, pen. prod. {κεκμαρτύρημένος} Participium. Cic. pro Flacco, Quumque ab hac perenni, contestataque virtute maiorum non modo non degeneraut. L. Hæcus, sed id, &c.
Contestata antiquitas. Cicero lib. 1. de Diuinat. Clarissimis monumentis contestata, confirmatque antiquitas. Alia exemplaria habent tellata.
Contestatò, Aduerbium, Testibus adhibitis. Vlp. l. 1. 6. 7. D. de agnosc. & alend. liber. Si neque cōtestatò dixerit eam ex se prægnantem non esse. Hoiomanus.
Contestatio lis. Vlpianus in l. Pomponius scribit. D. de procuratorib. Rauhabitorius autem fastidaio ante lis contestationem à procuratore exigitur.
Contexo {συμπλέκω συμπλοκὴν} contexis, contexui, contextum, contexere, Simul texere. Cic. 2. de Nat. deorum, Quid enim eues alud afferunt, nisi vt earum villis confectis, aeque contextis, homines vestiantur?
Lilia contexere smaranthis. Tibul. lib. 3. eleg. 4.
¶ Contexere, Contungere. Plinius Iunior, lib. 5. epist. 6, Sob his per latus omne, vince porcigunter, vnámque faciem longe laseque contexunt.
Amores contexere. Catul. in Argon.
Puppes cannis. Antequam in nauium vsus arbores ferrúmque accessissent, antiqui cymbas parvio cannisve palustribus conflixerunt. Vnde apud Lucanum, Cōfertur bibula Memphius cymba papyro. Vide lib. 2. Argonaut.
Contexere interruptæ. Cic. 1. de Leg. Neque tam facile interrupta consico, quàm absoluo insitutæ.
Contexere cum aliorum negotijs postra. Cic. Lucrio, lib. 12. 15, Dagisse mihi nolui, quin te admonerem, vt negotiares, coniunctione malles cum reliquis rebus nostra contexere, an vt multi Græci fecerunt, &c.
Contexere carmen. Cic. pro Cælio, At Iongius quidem mihi hoc carmen lucrere contexere.
Contexere crimen, hoc est Componere, affuere conflare. Cic. pro Deiotaro, Ai quàm festiue crimen contexitur!
Contextus {συμπεπλεγμένος} Participium. vt,
Argento & auro contextus vas, Id est vasis indutus auro & argento contexta. Tibul. lib. 1. eleg. 2.
Contextus equus trabibus & acernis. Virg. 2. Æneid.
Contextus, huius contextus {συμπλοκὴ, ἐπιπλοκὴ.} Cic. 5. de Fin. Pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat. Ex Accio.
Factorum dictorumque contextus. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Lenis & fluens. Quintil. lib. 9. cap. vlt.
Contextus querelarum, & Contextus rerum asperarum. Valerius Max. lib. 7. cap. 2. vbi de Socrate.
Contextus rauis. Ausonius in Periocha libri 5. Odyss. Qui cōtextu rauis tentet properare nauigationem solus aggreditur. Dondecuma die tempestate commota, infelianæ Neptuno a trabiom compago dissoluitur.
Contextus rerum. Cic. 5. de Finib.
Contextus & continuatio sermonis. Quintil. lib. 8. cap. 2.
Contextum aliquem dissolvere. Lucret. lib. 1.
Contextum dicendi interminere. Quintil. lib. 10. cap. vlt. non ita procul à fine.
Contextu longiore loqui. Plin. lib. 10. cap. 42.
Recto contextu ferebere. Quintil. lib. 6. cap. 19. Et lib. 1, Complexus vel contextus orationis.
Vno contextu, pro Vno tēporis articulo, non diuertendo ad alios actus. Vlp. in l. hæred. palam, in fine. D. de testamentis, Vno contextu actionis testari oportet. Eli autem vno contextu, nullum alienum actum testamento interminere.
Contextus, contextuntis, verbale, idem quod Cōtextus. Bocthius in Topica

pica Ciceronis comment. 5, Quæ eorum natura ſit, propoſitionúmq; contextio. Ruffus paulo poſt initium lib. 2. De differentiis Topicis.

Contextio. Macrobius Somnium lib. 1. cap. 2, Contextio narrationis. Ibidem cap. 5. ſub finem, Quum ergo & contextio ipſius, pari æqualitate procedat, & reſoluto æqualiter redeat uſque ad monadem, &c.

Contexte ἐφεξῆς, ἀφεξῆς. Adverbium. 11, Omnia naturali colligatione conſenté contexteque fiunt. Cic. de Fato.

Contextim. Aliud adverbium. Plin. lib. 10. cap. 53. Turdi in cacaminibus arborum ſuos nidificantes, penè contextim, in ſeceſſu generant.

Conticeo, conticesco, pen. corr. conticui, conticitum ἐφεξῆς, ἀφεξῆς conticére. Omnino tacere. Virg. 2. Æneidos,

Cóticere omnes intentíq; ora tenébant. Cic. 3. in Catil. Recitatis literis debilitatus atque abiectus conſcientia, repente conticuit.

Repente conticere. Sil. lib. 1.

Hiatu muto conticuit. Lucan. lib. 5.

Conticuerum literæ forenſes & ſenatoriæ. Cic. 2. Offic. Id eſt deſij collocare operam in forenſibus cauſis.

Mole vacuæ conticuere. Ouid. 6. Faſt.

Terreæ tubæ conticuere. Martial. lib. 7. epigr. 79. ad Fauſtinum.

¶ Conticere, de re inanimata. Cic. de Clar. Orat. Paulo antè quàm perterritum armis hoc ſtudium Brute noſtrum conticuit ſubitò, & obmutuit.

Conticeſco, conticeſcis, ἐφεξῆς, ἀφεξῆς conticeſcere, Idem quod conticere. Cic. Poſt reditum in Senatu, Saltem dum conticeſceret illa lamentatio & gemitus vrbis.

Conticeſcebátque paulatim tumultus. Liu. 5. bel. Pun.

Æras nulla de tuis laudibus conticeſcet. Cic. pro Marcello.

Ad caſus aliquos. Quinctil. lib. 6. cap. 1.

Conticeſcunt artes. Cic. pro Murena, Simulatque increpuit ſuſpicio tumultus, artes illico noſtræ conticeſcunt.

Conticinium ἐφεξῆς, ἀφεξῆς puto (inquit Varro de Lingua Latina) à contieendo dictum ſiue, vt Opilius ſcribit, ab eo quod conticuerunt homines. Nonius autem, Conticinium, noctis primum tempus, quo omnia quieſcendi gratia conticeſcunt. Plaut. Aſin. 12,

Redito huc conticinio.

Contigno, contignas, ἐφεξῆς, ἀφεξῆς contignate, Tigna coniungere. Plin. lib. 9. cap. 3. Gedroſos qui Arbin annem arcoluntAlexandri Magni claſſium præfecti prodidere, in domibus fores mazillis belluarum ſatis eſſe oſſibus tecta contignare, et quibus multa quadragenûm cubitorum lõgitudinis reperta. De beſtiis Indici maris. Cæſ. 2. bel. Ciuil. Et quicquid eſt contignanim, cratibus conſternitur.

Contignatio ἐφεξῆς, ἀφεξῆς Vrbale. Id eſt textura trabium ac tignorum. Contignationes (inquit Budæus) vulgò ſolaria dicuntur: quarum ſuprema, aut etiã ſuperiores, cœnacula dicuntur. ἐπῶροι Græcis. Colum. lib. 1. cap. 6, Vt & contignatio carcat incendij periculo.

Tegere vna contignatione binas ædes. Papinian. in l. binas guis. D. de ſeruit. vrb. præd. Binas ædes habebar vna contignatione tectas.

Contignum, gu. Feſtus, Contignum eſt fruſtum carnis cum ſeptem coſtis contignum.

Continco, continens, penult. corr. continui, continctum ἐφεξῆς, ἀφεξῆς, ἐπάνω, ὑπόκω, ὀφείλω continere, Idem quod Tenere, & quodammodo arripere. Plautus Rudente, 13, Periz: anime malefiti contine quæſo caput.

Coercet, & continet mundus omnia ſuo complexu. Cic. 2. de Natura deorum.

Adiungi & contineri. Cic. 6. Verr. Eorum coniunctione, pars oppidi, quæ appellatur Inſula, mari diſiuncta angullo ponte turſum adiungitur & continetur.

¶ Continere, pro Retinere, conſeruare. Cic. 2. Offic. Nec enim vlla res vehementius Rempublicam continet, quam fides.

¶ Homines venis, & neruis, & oſſibus continentur. Cic. 2. de Nat. deor. Hoc eſt, conſtant & componuntur.

¶ Continere, pro Coluisse. Tranaus Plinio lib. 10. epiſt. 20, Nihil opus ſit mi Secunde chariſſime ad continendas cuſtodias plures cõmilitones conuetti.

Belluas immanes ſeptis. Cic. 13. Philipp.

Continere canes cæteris per diem. Colum. lib. 7. cap. 12.

Ciuitatem in officio. Cæſ. 5. bel. Gall. Ad Cæſarem venire noluiſſe, quo facilius ciuitatem in officio contineret.

Clauſtris aliquem. Claud. 7. Paneg.

Equos fræuis. Seneca Hippol. 10.

Exercitum vel equitatum e caſtris. Cæſ. 1. bel. Gall.

Si ſui iuris ſinibus matronas continuere pudor. Liu. Dec. 4. lib. 4.

Continere ſe ſinibus rerum ſuarum. Cic. offic. lib. 1.

Oppida metu. Liu. 10. bel. Pun.

Suos ſilentio. Liu. 7. belli Punici, Conſul interim ſilentio continebat ſuos.

Ciues eadem æquitate. Cic. 2. Offic.

¶ Aliuum. Plinius lib. 14. cap. 6. Hoc eſt, aſtringere & comprimere aluum.

Animam. Cic. 1. de Orat. Deinde quid ſpiritus eius eſſet anguſtior, tantum continenda anima in dicendo eſt aſſequutus, vt &c.

Regere ac continere appetitiones animi. Cic. 4. Tuſc. Audita. Terent. Eunuch. 1. 2.

Quæ vera audiui, taceo, & contineo optime.

Corpus profluuio laborans. Cel. lib. 1. in proœm.

Dicta in aliquem. Cic. 2. de Orat. Nam ea dicta appellitur proprio tam nomine. Sed vrin Scæuolam continuit ea Craſſus, &c.

Dolorem. Cic. 3. de Nat. deor. A deo immiſſum dolorem, non conceptum à ſeipſo continebat.

Tacitum dolorem. Liu. 10. bel. Maced. Id eſt diſſimulate dolorem.

Gaudium. Liu. lib. 10. bel. Pun. Tacitum continere gaudium non poterat.

Gradum, Id eſt ſubſiſtere. Virg. 3. Æneid.

Impetum miſirum. Liu. 7. ab Vrbe.

Iracundiam. Brutus ad Antoninum, lib. 11. 3, Et te miramur, quum hæc reuicturis, non potuiſſe continere iracundiam tuam, &c.

Lachrymas. Plaut. Moſtel. 10,

Vix videre continere lachrymas.

Linguam, pro Refrænare. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1, Quí mque ea maxime animum moueat, tamen tibi eſſe diligentiſſimè linguam continendam.

Manus. Terent. Adelph. 4. 2,

Næ ille continebit poſthac, ſi ſapiet, manus.

Manus ab aliquo. Ouid. epiſt. 11.

Manus alicuius ab aliquo. Cic. in Catil. Quorum ego vix abs te iandiu manus ac tela contineo.

Odium in aliquem conceptum iandiu. Cic. poſt Red.

Riſum. Cic. 4. de Fin. Riſum continet, ſi potes.

Vocem non poteſt continere parietibus domus. Cic. in Catil. Nec priuata domus parietibus continere vocem conuiationis tuæ poteſt. Id eſt non poteſt tacere.

Vocem non continere. Plin. lib. 14. cap. 22, Alij rediturasque lugubium vices non continent. De temulentis.

¶ In ieiunio aliquem. Cel. lib. 2. cap. 26.

¶ Continere ſe, idem quod Abſtinere ſe. Terent. Eunuch. 5. 2.

Vix me contineo, quin inuolem in capillum. Cæl. ad Cic. lib. 8. 6, Quum præſertim is ſit, qui ſi petricioſum fetter eſſe loqui de hac re, vix tamen ſe contineret.

Male ſe continere, Id eſt vix ſe continere. Ouid. 4. Metam.

Continere ſe à ſupplicio, & reprimere. Cic. 7. Verr.

Continere ſe in aliqua libidine, & in alia ſe effundere. Cicero in Paradox.

¶ Continere ſeſe in occulto. Cæſ. 2. bel. Gall.

Continere ſe ſinibus rerum ſuarum. Cic. lib. 1. Offic.

Continere ſe domi aut rui. Terent. Phorm. 2. 3. Sic Continere ſe tectis. Plin. lib. 11. cap. 10.

Mœnibus vrbis ſe. Ouid. 13. Metam.

Domi, atque intra primatos patetes aliquem. Quintilianus libro 1. capite 2.

Contineo me ab exemplis Græcis. Cic. 2. de Fin.

Continere ſe ab aſſentiendo. Cic. 4 Acad.

¶ Continere animo ac memoria fontes omnium rerum quæ ad dicendum pertinent. Cic. 1. de Orat.

Continere aluo dicitur mulier prægnans, Cic. 1. de Diuin. Quum prægnans hunc ipſum Dionyſium aluo contineret, ſomniauit, &c.

In aluo ſuem à vito conimendatam continet mulier. Cicero pro Cluentio.

Continet me tempeſtas. Plaut. Amphit. 8.

-an tempeſtas continet,

Qui, &c. Id eſt detinet, impedit, & remoratur.

¶ Continet epiſtola tertia, eſſe tibi reddítam orationem pro Clario. Plin. lun. lib. 9. epiſt. 28.

Magnum mendum. Cic. Att. lib. 14, Itaque me Idus Martiæ non tã conſolantur, quàm antea. magnum enim mendum continent.

¶ Continetur publica ſalus ineolumitate illius. Plinius lun. lib. 10. epiſt. 3. Id eſt retinetur & conſeruatur.

Salute alicuius alterius ſaluem contineri. Cic. pro Marcel.

Continetur honeſtas ex quatuor virtutibus. Cic. 2. de Fin.

Continentur artes cognatione quadam inter ſe. Cic. pro Archia, Etenim omnes artes quæ ad humanitatem pertinent, habent quodam. commune vinculum, & quaſi cognatione quadam inter ſe continentur.

Continent nomine familiæ. Cic. pro Cœcinna, Tamen & ipſi tuæ familiæ & genere & nomine continentur.

Philoſophorum libris aliquid continetur. Quint. in proœm. lib. 1.

Atque hæc omnia vno verbo continentur. Cic. 1. de Orat.

Continens, pen. corr. ἐφεξῆς, ἀφεξῆς Adiectiuum, Idem eſt quod Contiguus, coniunctúſque. Liu. Continens imperium vſque ad nos habebimus. Id eſt ſine vllo interuallo.

Continens ager. Labeo in Lrli. D. de acquir. rer. dom.

Continentia fundo alicuius prædia, atque adiuncta mercari. Cic. pro Cœcinna.

Continens ſpiritus, & Interminſtus, contraria. Cic. 3. de Orar.

Longam agmen, nec continens. Liu. 10 ab Vrbe.

Labore continuens omnia ſuperare. Cæſ. 7. bel. Gall. Id eſt continuo, nec interrupto.

Biduo continenti. Sueton. in Caligula, Per hunc pontem vltrò citróque commeauit, biduo continenti.

Curſu continens ſequi fugientem. Liu. 2. bel. Pun.

Imber continens. Liu. 3. bel. Pun. Imber continens per totam noctem vſque ad horam tertiam diei inſequentis fecuit.

Velut continenti incendio omnia ardere viſa. Curtius.

Iuga continuentia. Liu. 7. bel. Pun.

Continentia ædificia. in l. eo iure. §. 1. D. in quibus cauſ. pignus vel hypo.

Oratio continens. Cic. 1. Tuſc. Sed nihil re interpellabo; continen tem orationem audire malo.

Punicum bellum continenti ſcriptura expoſitum diuiſi in ſeptem libros. Sueton. de Clar. Grammat. De Crætete Mallote loquitur.

Somnus continens. Cel. lib. 3. cap. 20. de Lethargo, Si vero continens eſt, ſtupor eſt, vigilia ſolus eſt, &c.

¶ Continens, pen. corr. ἐφεξῆς, ἀφεξῆς Qui abſtinet, maximè à muliebribus. Terent. Eunuch. 2. 3.

-hoc nemo fuit

Minus inepitus, magis ſeuerus qui ſi tam nec magis continens.

Continentiſſimus, pro Humanissimus. Auaro Cicero in Parad in quo equidem continentiſſimorum hominum maiorum noſtrorum ſæpe requiro prudentiam.

Pareus & continens. Plin. lun. lib. 5. epiſt. 20.

¶ In continenti, Sub. tempore. Vlp. in l. quod air l. 2. D. ad legem

Iuliam de Adulteriis, Quod aut lex, Iu continenti filiam occidat: sic erit accipiendum, me occiso hodie adultero, crastuet, & post diem filiam occidat, vel contra. debet enim prope vno ictu, & vno impetu vtroque occidere, quali ira adulteros vtrunque fumpta. Quòd si nò à fecerunt, fed dum adulterum occidit, profugit filia, & interpositis horis ab prehenfa eft à parte qui perfequebatur, in continente videbitur occifa. Sic Sun qui coniunctim legont, In continenti.

Ex continenti. Idem. Vlp. in l. fed etsi. D. quod eum eo qui in alien. pot. Sed an etiam reponi ratio haberi debeat vt liquidè ex continenti cum filio agatur, dicut acto id quod facere poterit: si verò poft multos annos, non debeat indulgere?

¶ Continens, & firmamentum cauſæ dicitur Latinè, quod Punctum hra decifionum vocant, inquit Budæus. Cicero in Topicis, Quibus autem hoc, qua de re agitur, continetur, hæc Continentia vocentur, quali firmamenta defenſionis: quibus fublatis, defenſio nulla fit.

¶ Continentia eum ipſo negotio, ſunt ea, quæ ſemper affixa eſſe videntur ad rem, neque ab ea poſſunt ſeparari. Cic. de Inuent.

Continentia verba, pro ſuburbiis accipiuntur, quod eum ipſa vrbe ſe teneant, contiguaque ſint. At leat. de verb. ſignific. Notandum, qui extra continentia vrbis eſt, abeſſe. Cæterum vſque ad continentia, non abeſſe videbitur. Inter continentia vicos vult intelligi Vlp. in l. collegarum. D. de verb. ſignif.

Continens (ſæmin.) Subſtantivum, fœm. geo. Eſt terra quæ non eſt inſula. Plinius lib. 5. cap. 29, Alexander idem per duo ſtadia continenti adnexuit.

Continentia, fœm. gen. ſing. nu. (τῆς ἐγκρατείας.) Vide ABSTINENTIA. Cic. 2. Offic. Et continentia in omni victu, omnique cultu corporis tuendi cauſa, & in præcemtentis voluptatibus.

¶ Continentia. Alter, ve

Continentia regionum. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 15, Sed nec in catalogo auxiliorum Turni, ſi velis ſium locorum mentæ percurrere, inuenies illum continentiam regionum ſequutum. Paulo ante dixerat, Cohærentiam regionum.

Continenter, Aduerbium (ἐγκρατῶς, καρτερικῶς.) Id eſt coniunctè continuéque. Cæſar. bells Gall. Belgæ cum Germanis continenter bellum gerunt.

Continenter ire, Paulus in l. ſeruiuses prædiorum. D. de ſeruitut.

Continenter viuere. Cic. 1. Offic. Atque etiam ſi eo conſidere ac vulemus, quæ ſicin natura bonis excellentia & dignitas, intelligemus quàm ſit turpe deſſuere luxuria, & delicatè ac molliter viuere: quàmque honeſtum parcè, continenter, ſeuere. ſobrè.

Continus (ἐνδελεχῶς, ἐμπαρεμφερῶς.) Nomen adiectum potius quàm participium, dicitur (inquit Valla lib. 1. cap. 30) qui continet quod animo ſat ſtatui, non qui continetur. Plaut. Mercatore, 20,

Nam vxor contenta eſt, quæ bona eſt, vno viro. Cic. pro Quintio, Poſtea quam nefcio quid impendit, & eo commune conſtulit, medioeris quæſtus contentus eſſe non poterat.

Contentus ad. Cic. in Parad. Opinor in eo cui tanta poſſeſſio eſt, vt ad liberaliter viuendum facilè contentus ſit.

Contentus de. Cic. in Lælio. De his eummunis vita contenta eſt.

Contentus eſt parvo. Cic. 1. de Amic.

Honeſto parvo contentus. Claud. in Ruffinum.

Medioeo. Iuuenal. ſat. 9.

Pauci. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Viuit ſua forte. Horat. 1. Serm. ſat. 1.

Contentus hac inæquitate non fuit. Cic. 4. Verr. Sic Contentus libertate. Cic. 1. de Fmib.

Contentus fueram hnc ſolum ſcribere tibi. Plin. Iun. lib. 10. epiſt. 6.

Quintil. lib. 5. cap. 12, Hæc breuiter demoolſtraſſe contentus.

Contentum abire, Virg. 5. Æneid.

Contentus, Aduerbium. Contenter. Plaut. Aſin. 3,

Volo ameri obſequium illius, volo amet me patrem,

Quanquàm illum mateт arctè contentèque habet. *Sa mere le tient de court.* Hoc eſt, parcè & continuetur eum tractat.

Continuus (ἐνεκτικῶς, μονοχρόνως.) Adiectivum. vt, Cootinuus ſpiritus. Plin. lib. 10. cap. 19.

Dentes continui, quibus opponuntur Serrati. Plio. lib. 10. cap. 73. In potu quibus ſerrati dentes, lambunt: quibus continui dentes, forbent, vt equi, boues.

Continuus & Intermiſſus, contraria. Plin. Ion. lib. 2. epiſt. 17, Littus emant varietate grauiſſima, aune continua, aune interrmiſſa tecta villarum.

Amor continuus. Propert. lib. 1. eleg. 19.

Continuum triduum, & continuos dies. Plaut. Mil. 10. Idem Ciſtel. 1. Dies continuos cõplures in littore conſumiſſe; iacuiſſe. Cic. 2. Verr. Humum continuam diuerere. Ouid. 8. Meram.

Ictu continuo vulnerari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Labor. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.

Continuus labores dare deſidiæ. Plin. Iun. in Paneg. Alius labores ſi non continuos, deſidiæ ac voluptati dediſſet.

Montes. Horat. epiſt. 17.

Continua laus. Plin. Iun. lib. 7. epiſt. 30, Nunquam officiorum varietate continuam laudem humanitatis confregit.

Continui Conſulatus, continua Prætura, continuum regnum. Plin. Iun. in Paneg. Qui continuos Conſulatibus ſecerat longum quendam & ſine diſcrimine annum. Cic. pro Fonteio, Tum autem continuæ Præturæ, quæ &c. Liu. 2. ab Vrbe, Si quam Tanaquil peregrina mulier tantum moliri potuiſſet, vt duo continua regna viro, ac deineeps genero dediſſet, &c.

Continuo, continuas, continuare (ἐνεκτικῶς, μονοχρόνως.) Plin. lib. 14. cap. 22. Biduo duabuſque noctibus perpotationem continuauit.

Venti continuant. Cel. lib. 2. cap. 1. At ſi à prima hyeme Auſtri ad vltimum ver continuauerint, laterum dolores, &c.

Continuare agrum. Liu. 4. bel. Maced. Qui ſi gem Lienam excituit de quingenta iugeribus, niſi iugera cupido agros continuandi?

Continuantur anni. Plin. lib. 17. cap. 2.

Pleno fauore gaudia. Claud. 1. Paneg.

¶ Continuare domos mœnibus, pro Coniunctim extruere. Liuius lib. 2. Decad. Vt neque intrrnore parte ædificia mœnibus continuarentur, quæ nunc vulgò eiam coniunguntur, &c. Sic apud Ouid. 4. de Ponto, eleg 15, Domus continuata foro.

Cohærere & continuari. Cic. 1. de Nat. deur. In hac igitur immenſitate latitudinum, longitudinum, altitudinum, infinita vi innumerabilium vollitat atomorum, quæ intericto inani, cohæreſſent tamẽ inter ſe, & alia ex aliis apprehendentes continuarentur.

Iunctum, & continuatum. Cic. 2. de Nat. deor.

Continuate nocte & die iter. Cæſ. 3. bel. Ciuil.

Continuare diem & noctem opus aliquod. Cæſ. 1. bel. Ciuil.

Hyems continuatur. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Puſſeſſio retinetur & continuatur. Aſſiſ. in lib. de eo. D. de acquir. vel amitt. poſſ. ſ.

Latus lateri. Ouid. 1. de Arte.

Dapes continuare, Ordine continuo apponere. Horat. 1. Serm. ſat. 6. Sonnos. Ouid. 15. epiſt.

Fletus continuari. Cel. lib. 6. cap. 6.

Continuarum & Interrupturn, contraria. Cic. 3. de Orat.

Singula verba, Continuatis & coniunctis opponuntur apud Cic. 3. de Orat.

¶ Continuari, pro Contiguum & finitimum eſſe. Tacit. de Germ. morib. Scythonibus Sitonum gens continuatur.

Continuatio ¶ (συνέχεια, συνάφεια.) Verbale. Cic. 1. Acad. Intra quaſi fatalem & immutabilem continuationem ordinis ſempiterni.

Continuatio, coniunctio quæ naturæ, quam vocãt συμπάθειαν. Cic. 2. de Diuinat.

Cõtinuatio & ſeries rerum. Cic. 1. de Nat. deor. Eſt mirabilis quædam contiouatio ſeriesq; rerum, vt alia ex alia annexa, & omnes intece ſe aptæ colligatæque videantur.

Continuatio verborum. Cic. 2. de Orat.

Nimia longa verborum continuatio. Cic. 3. de Orat.

Continuò (ἐνεκτικῶς, μονοχρόνως.) Aduerbium, Id eſt conſeſtim, vel ſtatim. Virgil. 4. Georgicorum,

-cunctuoò matris præcepta faceſſit. Cic. Terent. 14. 3. Vt ad me continuò initia rerum & rationem totius negotij poſſes ferribere.

Continuò exeo. Terent Eunuch. 3. 2.

Continuò hic ero, vel adero. Terent. Heaut. 3. 1.

Haud mora, continuò perfectis ſanguine vous, & c. Virg. 3. Æneid.

Cor e meo, Simul ac. Labeo in Lapud Aufidium. D. de opt. leg.

Quinetiam res continuata eius ſit, ſimul ac dixerit eam ſe ſumere.

¶ Continuò, aut interrogatiue, aut negatiuè ponitur: & idem eſt quod Non ideo, vel Num ideo: vt, Continuòne ſi ille ſtulte dixit, tu ſtultus facies? Cic. pro Roſc. Amer. Non continuò ſi me in gregem ſcatorum contuli, ſum ſcatus. Idem 2. de Orat. Citra negationem aut interrogationem non eſt eleganter hoc modo vtendum. Hæc ex Valla lib. 2. cap. 30.

Continue, pro Aſſiduè. Quintil. lib. 2. cap. An virtus ſit Rhetorica, Qui grana ciceris ex ſpatio diſtante miſſa in eum eootinuè & ſine fruſtratione inferebat.

Continuitas, ſen. corr. (συνεχὴς, συνάφεια.) Idem quod Continuatio. Plin. lib. 8. cap. 30, Collum & ſuba continuitate ſpinæ porrigitur, ſic tamen vt ſi circuin actu totius corporis nequit. Hinc dicimus viſcoſum illud eſſe quod continuitatem ſeruat. Hoc eſt, quod continuo quodam filo ac ordine cohæret.

Contingo, contingis, contigi, pen. corr. contactũ (ἐπιπαρεμφερῶς.) eontingere, Ex tango compoſitum. Idem quod ſimplex. Virg. 2. Æneidus, -funeſtique manu contingere gaudent. Colum. lib. 5. cap. 6.

Contingere ſe intereſſe, vel Cõtingere inger ſeſe. Plin. lib. 17. cap. 10, Ne ſe inter ſe contingant. Colum. lib. 5. cap. 10, Curato ne inter ſeſe contingant.

Heliuſ, ſines Aruernorum contingunt. Cæſ. 7. bel. Gall.

Infamia temporis contigerat noſtras aures. Ouid. 1. Metamorph. Verba lous.

Cibum roſtris contingunt animalia quædam. Cic. 2. de Nat. deor.

Contingere dextras vi ãricres cupiunt. Liu. 8. bel. Pun.

Contingere quetiquam calce. Colum. lib. 6. cap. 2.

Auem ferro. Id eſt telo ferreo. Virg. 4. Æneid.

Limen contingere alicuius, Id eſt peruenire vſque ad domum. Ouid. 4. de Ponto.

Metam. Horat. in Arte.

Nox mediam cæli metam contigerat. Virg. 5. Æneid.

Pietas contingit finem ſuum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8,

Et finem pietas contigit illa ſuum.

Portum. Ouid. 3. Metam.

Saltu terram. Stat. 5. Thebaid.

Contingere terram oſculo. Liu. 1. ab Vrbe.

Vſus aliquid. Silius lib. 13.

¶ Contingere alicui rei, pro Contiguum eſſe, Cæſ. lib. 1. bel. Gall. in Veſontionis oppidi deſcriptione, Ita vtraque mouris ex vtraque parte ripz fluminis contingant. Nili ſorte quis cootendat, ripæ eſſe oominatium, radices accuſationum. Id quod puto.

Contigit aulæ Auſoniæ Nerua. Id eſt adeptus eſt imperium Romanum. Martial. lib. 12. epigr. 6.

Contigit Auſoniæ proceium miſſimus aulæ Nerua, &c.

¶ Contingunt corpus amutea, Id eſt vngunt, tingũt. Virg. 3. Georg. Sale aliquid contingere, Salire. Virg. 3. Georg.

Poeula ceteum oras melle. Lucre. lib. 4.

Contingere exiſtimationem. Vlpian. in l. labentem. 5. aduerſus. D. de pœnis.

¶ Cõtingere regiam propinquitate. Liu. 4. bel. Pun. An quicunque aut propinquitate, aue affinitate, aut à quibus ſimilitudo regium contigiſſet, alienæ culpæ reis truciidatentur.

Contingere

Contingere aliquorum familiæ. Suetun. in Nerone, cap. 23. Ante omnia instituit, vt è liberturum defunctorum bonis pru femisse dodrans cu gereretur eis qui fine probabilt causa eo nomine essent quo fuissent illæ familiæ, quas ipse contingeres.

Nullo gradu aliquem. Suetoni in Galba. lib. 3, Neroni Galba successit, nullo gradu contingens Cæsarum domum.

Propius contingere aliquem, pro Cognatione propiore alicui iun ctum esse, vel etiam amicitia & familiaritate. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Contingere authoritatem loci alienius. Cic. pro Lege Manil. Nam quum antea per ætatem nondum huius authoritatem loci contingere auderem, statueremque, &c.

Animum cura contingere, Afficere sollicitudine. Val. lib. 7. Argun.

¶ Contingit aliquid (ἀπὸ συμφόρου, pro Accidit. Cic. 5. Tusculan. Quod non modo singulis hominibus, sed potentibus populis sæpe contigit.

Coanubia contingerent illi tuæ matris. Nestor ad Achillem apud Ouid. 12. Metam.

Gaudia contingunt mihi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.

Honor contigit tibi et merito. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7.

Abundè contingit illi valetudo. fama, gratia. Horat. 1. epist. 4.

Si mihi vita contigerit. Plancus Ciceroni, lib. 10. 24, Quòd si mihi vita cötigerit, omneis gratas amicitias, atque etiam pias præpuncitates, in vti obseruantia, indulgentia, affiduitate vincam.

In magnis animis contingit. Cic. 1. Offic. Multi enim sæpe bella quæsiuerunt propter gloriæ cupiditatem; atque id in magnis animis ingeniisque plerunque contigit, eóque magis si sint ad rem mihi rem apti.

Quod vix euenit, Contigisse dicitur, inquit Donatus. Terentius Andr. 3,

Hanc mihi experiri: contigit: conuciunt mores.

Contigit vt. Cic. 1. Philip. Vtinam C. Cæsari, patri dico, contigisset adulescenti, vt esset Senatui charissimus.

¶ Nihil contigit eo facto causa mea. Liu. 10. bel. Maced. Restè an perperam fecerim, ipsi fui facti momenta reddent. meam causam quæ nihil eo facto contingitur, ne misseueris.

Crimine contingi. Vlp. in l. 5. hoc autem Senatusconsultum D. de seruis fugitiuis, Et vt ij apud quos delitescant, puniantur, si crimine contingantur.

Negotio contingi. Trypphoninus in l bona fides. 6. incurrit. D. depositi. Si totius rei æquitatem, quæ ex omnibus petitionis quæ negotio isto continguntur impleturi, mihi reddenda sunt, &c.

¶ Contingo, ex Tingo compositum, Idem quod simplex Tingo. Lucret. lib. 2.

Proinde colore eaue contingas femina retum,

Ne tibi res redeant ad nilum fuuditus omnes. Id est quum omnia colorata sint: murabilia, cauc dixeris principia rerum esse colorata.

Contingens (ἐπιθετικὸν) Participium. Cic. 2. de Diuin. Doce etenim ratio Mathematicorum, &c. quanta humilitate Luna feratur, terram pene contingens.

Pars pretij contingens alicui. Marcellus in I. domitio. D. de Senatusc. Silan. Pretij autem partem ibi contingentem foeium consequi oportet.

Contingi (ἐμφατικῶς.) Nomen adiect. Contingentia dicitur, quæ in vtranque partè accidere possunt, & quæ accidere æquè ac nó accidere narura comparata sunt, hoc est quæ sunt ancipitis euentus. Bud.

Contactus (ἀφορικὸν.) Participium. vt,

Colore eroti contactum aliquid, Id est tinctum. Lucret. lib. 6.

Sale medico contactum. Cels. lib. 2. cap. 24. Stomacho autem aptiſsima sunt, quæ cunque auillera funt: eiam quæ acida sunt, quæque cötacta sale modico sunt.

Contacta haliti animalis res. Plin. lib. 11. cap. 13, Animæ leonis virus graue, vrit pestilentes: contacta halitu eius, nulla fera attingit.

Cupidinibus nullis contactus. Propert. lib. 1. eleg. 1.

Contacta ciuitas rabie. Liu. 40. Vebe, Nec vlla speciei cladésque belli abest, velut contacta ciuitate rabie duorum iuuenum, funestas nuptias ex occasu patriæ petentium.

Contactus societate. Liuius lib. 1. Decad. Multis in Italia contactis gentibus Punici belli societate. Idem lib. 8. eiusdé Decad. Vt omnia cötacta societate peculatus videretur. Id est velut cöragione infecta.

Contactus religione dies. Liu. 2. ab Vrbe; Etenim si diem contactũ religione, insigníque nomine eius loci ritmeane Romani, quanto magis Allienſi die Aliam ipſam, monimentum tanæ cladis reformidauerios?

Contactus, huius contactus (ἀμφοῖν.) Columel. lib. 11. cap. 2, Contactu eius languescunt incrementa virentium. Plin. lib. 30. cap. 59, Pullis anserum vetica contactu mortifera.

Vrnles contactus refugere dicuntur feminæ. Id est virorum contactus. Ouid. 7. Metam.

Dominationis contactus. Tacit. in Vita Agric. Oculos quoque à contactu dominationis inuiolatos habebamus.

Immundo contactu foedare aliquid. Virg. 7. Æneid.

Infecti quali valetudine & contactu. Tacit. lib. 5.

Contagium, contagij, pro Contactu. Plin. lun. lib. 4. epist. 31, Quúmque ei carnifex manum daret, auerfata est, & refiluit: fœdúmque contagiũ quasi planè à casto purisque corpore nouissima fanctitate retexit.

Contagia fœminei generis. Martial. lib. 12. epigr. 48.

Cur fic fœmineis generis contagia vitet, &c. Id est contactus.

¶ Contagium, Genus morbi, qui ex contactu contrahitur. Virgil. 3. eclog,

Ne mala vicini pecoris contagia lædant. Id est (vt ait Seruius) ne morbi vel pestilentiæ corrumpant. vide contingit vt vna aliquo mor bo morierure, omnes idem morbus corruptas interimat.

Ignaua contagia. Claud. 1. in Eutropium.

Lucri. Horat. 1. epist. 12.

Dira fœdi morbi contagia manant in omnes populos. Sil. lib. 12. paulo post initium.

Scelerum. Lucan. lib. 3.

Fugere contagia. Ouid. 15. Metam.

Morbi contagia penetrant in aliquem. Lucret. lib. 3.

Vitare cuntagia. Ouid. 2. de Remed. amor.

Contagio, contagionis, Idem. Plaut. Amphit. 3.

Contagium meæ matris metuo malum.

Somno fœuoeatus animus à fuerctate & contagione corporis. Cic. 2. de Diuinat.

Contagio cum corporibus. Cic. 1. Tuscul. Qui autem se inregros cæfiósque seruauissent, quibúsque fuisset minima cum corpubus contagio, &c.

Contagio aspectus. Cic. pro Cluent. Hoc est, contagiosus aspectus, transfactio, pro veuenoso & lubrico ac pernicioso.

Contagio belli dicitur. Quum ea res bellum, vel vno bello consecto, subinde alia belli oeeasio oritur. Liu. 2. ab Vrbe, Belli fidenaus contagione irritati Veientium animi, & consanguinitate, &c.

Contagio cunseientiæ. Cic. 7. Verr. Deliberatium autem est, si res opitulnem meam, quam de vobis habeo, fefellerit, nus mudò eus perfequi, ad quos maxime eulpa pertinet? quod ego ex conscientiæ contagio valet. Contagio. hic est ad verbum, συφόρου, aut συμφορᾶ. id est contactus & communio rerum in mundo, vt arbitrantur Stoici, nihil disiunctum, nihil distractum habentes. Et hæc autem enumeratione naturæ rerum cohærentia & continuatæ, res rebus consentiunt. sit proinde vt alterà alterius causam contineat; alteri a alteri respondeat.

Scelere. Cic. pro Murena.

Terrena. Cic. 2. de Diuinat. Sed & decolorarein quædam ex aliqua contagione terrena, maximè potest sanguinis similis esse.

Turpitudinis. Cic. Art. lib. 2. 31, Mœlli inter fui dissimiles & morèses fedebant, & contagione turpitudinis pernubantur.

Cuntaminare fe contagione alienius rei. Cic. pro Domo. Qui aliqua se contagione prædæ, sacrilegiorum, emptionius contaminauerunt, nullus neque priuati neque publici iudicij pœuam effugere potuerunt.

Importare contagionem. Vide IMPORTO.

¶ Contagio, pro Contactu. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ spiritu in pulmones anima ducitur, ea calefeit primùm ipso ab spiritu: deinde contagione pulmonum, &c. Alia exemplaria habent cogitatione, sed malè, quum non raro Contagio pro Contactu vsurpetur.

Contagiosus, esse dicendũ non contagium (vtibi Festus Pöpeius. Contagei, contagij, pen. prod. fœmgen. pro Contagio dixerunt veteres. Lucret. lib. 4.

Multáque sunt oculis in eorum denique missa,

Quæ contagie sua palloribus omnia pingunt.

Contagium fetos esse pro Contagione eadem ratione dictum est, qua, Parti, colli, voci, & similia, pro Partu, colle, voce, &c. Lucretius libro 3,

Corpus enim magis his vitiis, & fine labore,

Et mala multa animus contagi fungitur eius. Lambinus.

Contagiosus, Adiectiuum, vt Contagiosa morbus, contagiosus morbus, & pestis contagiosa a Cælio dicuntur, quibus qui laborant, solo contactu alios inficiunt.

Contiguus, Adiectiuum (ἐμφατικῶς.) Quod coningit. Gell. lib. 9. cap. 1, Vsus venit, vt contigui magis, directioréque ictus fiant fi, &c. Plin. lib. 2. cap. 9, Sed alias admota calo, alias contigua manibus.

Contiguæ domus. Ouid. 4. Metam.

Contiguus loco mihi erat, Id est tanta me erat vel flabat. Ouidius 4. Fastor.

Continuo, Continuas, Vide CONTINUO.

CONTINUA, Insula Hispaniæ adiacens in freto Gaditano, aliis nominibus Gadira & Tarseſſus appellata. Vide Plin. lib. 4. cap. 22.

Continuus, Vide CONTINUO.

Contollo, conollis, conollere, Conrà tollere, Nonio. Plaut. Aulul. 2, Contollam gradum, id est conferam gradum.

Contophori (κατηγορικῶς) Equitum genus, quum bello contis vrebantur, hoc est hastis oblongioribus. Distinguit enim Iubus Poll. lib. 1. Onomast. equites in species septem, Hippotoxotas scilicet, Doratophoros, Contophoros, Hyppaspidas, Scenophoros, Hippagogos, & Amphippos, hoc est desultorios.

Contor, conaris (ἐφορικῶς) conari. Verbum à Contus, conti deriuatũ, significat Interrogare. Cic. ad Attic. lib. 13, Quúmque ex eo de me contareut, eum sibi ita dixisse narrabat, se mihi esse inimicissimum. Huius compoſito Percontor, frequentior est vſus.

Contorqueo, contorqueris, contorsi, contortum (ἐφορικῶς) contorquere, Idem quod circum torquere, vel in ambitum & gyrum. Plin. lib. 11. cap. 14, Iuba tradit arborem thuris, contorti esse caudicis. Virgil. 2. Georgicorum,

Proluit infano contorquens vertice syluas

Fluuiorum res & ridanus. Hoc est ramum excreuit, vt etiam syluas mouerent, & eruerent arbores. Cic. 2. de Nat. deor. Non est enim æthereis ea natura, vt vi sua stellas complexa contorqueat.

Currum contorquere. Cic. 2. de Nat. deor. de Capricorno, Brumali flectens contorquet tempore curruin.

Frena. Valer. lib. 2. Argon.

Freta Nereus. Siius lib. 3.

Gubernaculum aliquo. Lucret. lib. 4.

Hastam. Virg. 4. Æneidos,

Sic fatus, validis ingentem viribus hastam

In latus, inque feri curuum compagibus alum Contorsit.

Ea celeritate contorquetur, cui par nulla ne cogitari quidem poſſit. Cic. de Nat. deor. De mundo.

Proram contorſit ad læuas vndas. Virg. 3. Æneid.

Spicula lacertis contorquet tot. Virg. 7. Æneid.

Verba. Cic. 3. de Naura deor. At quàm Rhetoricè, quàm copioſè, quas ſententias colligit? quæ verba cootorquet!

Cõtorquere in alium curſum amnes, & deflectere. Cic. 1. de Diuin.

Cootorquere aliquem tum ad triſtitiam, tum ad lætitiam. Cicero 2. de Orat.

¶ Contorquere, Alio ſignificatu, eſt oratione nõ recta, ſed tortuoſa vti, quo genere ſolebant plerunque Sciici ſuas conexere argumẽtationes. Cic. Deinde ſequit, contorquent & ita concludunt non ignur ſum dij, nec ſignificant futura. Nam eſſet recta oratio, Si igitur ſunt dij, ſignificant futura. Ea contortio orationis in repugnantium conclusione eſt vſitata. Turnebus.

Contortus (τετυγμένος) Participium. vt, Contorta cornua. Cic. 2. de Nat. deor.

Crinis. Seneca Hippol. 5.

En impudicum enim contorto caput.

Cuſpis laeerto. Ouid. 8. Metam.

Contorax res, Dicuntur perplexæ & perturbatæ, & fibiſpiſs minimè cohærentes. Cic. 1. de Orat. An verò ſi de reſpa. ſi de finibus quid in rem præſente non ven mus, ſi de rebuſis & præſeriptionibus contreuerſia eſt, contorta res, & ſæpe difficiles neceſſariò perdiſeimus.

Contorta & aculeata ſophiſmata. Cic. 4. Acad. Vide SOPHISMA.

Contortulus, pen. corr. Diminutiuum. Cic. 2. Tuſculan. Siene igitur mamium dolere, neene, Stoici videriut, qui contortulis quibuſdam ac minutis concluſiunculis, nec ad ſenſus permanentibus, effici volunt, noo eſſe malum dolorem.

Coortorto (ἐπιτορτεύω) Verbale. Cic. de Fato. Maius eſt enim has contortiones orationi, quàm ſignorum ortus, obitúſque perdiſcere.

Contortor, contortoris, Aliud verbale maſc. g. Terent. Phorm. Act. 2. ſcen. 3. Boorum extortor legum contortor.

Coorotè (ἐπιτορτεύω) Adueibium. Cic. 1. de Inuent. Hic cooſidecandum erit oquid perturbaet, nequid contortè dicatur. Vide Perturbatè in PERTVRBO.

Contortius concludere. Cic. 3. Tuſcul. Hæc ſic dieuntur à Stoicis, concludunturque contortius.

Coorquendus (ἐπιτορτεύω) Participium. Cic. 2. de Orat. Qui tãquam marbinatione aliqua tum ad ſeueritatem, tum ad remiſſioom animi, tum ad triſtitiam, tum ad lætitiam eſt coorquendus.

Contottuplicare (ἐπιτρὶς). Plaut. Perſa. 18,

Ita ſunt Perſarum mores, longa nomina

Contorrupleata habemus. Hoc eſt adeò dura, & quaſi coufragoſa, vt vix efferri poſſint. Verbum eſt decompoſitum ex cootorqueo & plico.

Contra (ἀντὶ, πρὸς) Præpoſitio accuſatiuo caſui ſeruiens. Virgil. 8. Æneidos,

Contra Neptunum & Veoerem. contrà que Mineruam.

Contra diſciplinam meam te geſſiſti. Id eſt alitee quàm te docuiſſem. Apud Plautum.

Facere cootra aliquem. Celius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticum, libro 10. Nunc te contra victorem Cæſarem facere, &c. ſummæ ſtultitiæ eſt.

Contra me eſt hæc res. Cic. pro Cluentio, Poteſt eſſe dubium quio illa damoatio Staleni, non modò non ſit contra Cluentium, fed maximè noſtram cauſam defenſionémque confirmet.

Contra expectationem omnium. Cæſ. 6. bel. Gall. Quum contra omnium expectationem Cæſar Vercingetorigem veniſſet.

Contra opinionem omnium. Cæſar 6. bel. Gall. Celeriter, contráque omoium opinionem confecto itinere, multos in agris, inopinantes deprehendit.

Contra ſpem. Liu. 4. bel. Pun. Tum poſtea quàm res Romana contra ſpem vtoque eius vdlut erigere, &c.

Contra legem aliquid accipere. Cic. 7. Verr.

Secundum naturam & Contra naturam, pugnant. Cic. 4. de Fioib. Omnia quæ ſecundum naturam ſint, bona appellare: quæ autem contra, mala.

Contra officium. Cic. 1. Offic. Quæ omnes ares io veri inueſtigatione verſantur: cuius ſtudio à rebus geeendis abduci, contra officium eſt.

Oboriti contra aliquid Virg. 4. Æneid.

Contra aliquem ſtare, Id eſt è regione. Plaut. Perſa, 6,

Quid agis? ò feminam ſeelestam te ſtantis contra contueor.

Aſpice contra me. Plaut. Mofteil. 1.

Coorrendere contra aliquem. Virg. 5. Æneid.

Contra voluntatem aliquos retinere. Cic. pro Murœa.

Stare contra aliquem. Virg. 4. Æneid.

Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1.

Munire ſe contra pudorem. Tacit. do Vita Agric.

Contrà (ἀντιμαχόμενος) Aduerbium, Id eſt viciſſim, authore Donato, & grauii aeeentu notatur in fine. Terent. Adelph. 1. 1. Ille vt item contrà me habeat, facio ſtduló. Plaut. Mercat. 2. 2. Sapis ô Charine: coortà pariter ſit gradum.

¶ Contrà, Ex aduerſo. Terent. Eunouch. 2. 3. Imò enim ſi ſcias quod donum huic dono contrà compares, &c. Cic. 4. Acad. Vt aliæ probabiles videantur, aliæ contrà.

Contrà tibi eueoit. Horat. 1. Serm. Sat. 3.

¶ Contrà, E regione. Iuuenalis, Stat contrà, ſtatque iubet. Virgil. 6. Æneidos.

Contrà clara mari reſpondet Cnoſia tellus.

¶ Contra ae, vel Contrà atque, pro Aliter quàm. Cic. pro Cornelio Balbo, Si denique aliquid non contrà ac licueret factum diceretur, ſed contrà atque oporteret.

Contra quàm. Cic. pro Cluentio, Generi ſui, cootrà quàm fas erat, amore capta.

Contractus, IO CONTRAHO.

Contradico, contradicis, pen. prod. contradixi, contradictum (ἀντιλέγω) contradicere. Cic. 1. Tuſc. Vrquum is qui audire vellet, dixiſſet quid ſibi videretur, tum ego contradicerem.

Contradicere aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. Et quiequid tu contradixeris, id tum defenſione noſtra cootendito. Alij ſeparatim legunt, contrà dixeris.

Contrad. cunur hæc. Cic. 3. Tuſcul. Ex quo intelligitur non to natura, ſed to opinione eſſe ægritudinem. Contradicunrur hæc, Quis tam demens vt ſua voluntate miereat?

Contradictum, contradicti (ἀντιλογία) vt apud Quintil. in procem. lib. 4. Diſſoluere contra dicta.

Contradictio, Verbale (ἀντιλογία.) Quintil. lib. 2. cap. 18. Ponuntur hæ quandoque in ſecundo Ciceronis de Oratore libro contradictiooes. Id eſt quod dieuot, Inſtantiæ & obiectiones.

Contrado, contradis, pen. prod. coortadi, contradimus, prod. cont. (ἀντιλέγω) contradere, idem quod Tradere. Lucret. lib. 1.

Multáque præterea tibi poſſum commemoraodo

Argumenta, ſidem dictis contradere noſtris.

Contrabo, conerahis, pen. corr. contraxi, cõtractum (συναγωγεύω, συνάγω) contrahere, Colligere. Virg. 3. 4. Aeneidos,

-contrahimuſque viros. Pompeius Marcello & Lentulo in Epiſtolis ad Atticum, lib. 8. Vos hortor vt quodcunque multitum cootrahere poteritis, contrahatis. Sic apud Liuium 8. bel. Pun. Cootrahere auxilia.

Contrahere perſonas ad aliquod negotium. Traianus Plinio lib. 10. epiſt. 88.

In voum locum contrahere. Cic. Arr. lib. 8. Sin omnia in vnom locum contrahenda ſint, oon dubito quin, &c.

In vnum omnes. Liu. 6. bel. Pun. Periculum eſſe rarus, ne eo facto in vnum omnes cootrahere.

Io acerum. Plin. lib. 10. cap. 20.

Crura. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

Flectit, contorquet, porrigit, contrahit quocunque vult membra ſua omne animal. Cic. 1. de Diuinar.

Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.

Contrahere & Diffipare, contraria. Cic. de Amic. Quæ in rerum natura, totóque mundo conſtarent, quæque mouerentur, ea contrahere amicitiam, diſſipare diſcordiam.

Contrahere eollum. Cic. 2. Tuſcul. Et Virgil. 1. Georg. Brachia contrahere.

Contrahere ſe. Cic. 2. de Nat. deor. de pulmonibus, Tum ſe contrahunt aſpirantes, tum to reſpiratu dilatant, vt frequenter ducatur cibus animalis.

Contrahere ad colloquium. Liu. 8. bel. Pun. Contrahere ad colloquium, dimnendarum ſimultatum cauſa, eſt conatus.

Contrahere ad colloquia gentes feras. Plin. lib. 3. cap. 5. Et tot populorum diſſeordes, ferásque linguas ſermonis commercio contraheret ad colloquia.

¶ Contrahi tnommodò amici, pro Contriſtari. Cic. io Læl. Vt ex bonis amicis quaſi diffundatur, & tocommodis contrahatur.

Contractum eſt illud eius culpa, pro Pereauit in hoc. Cic. ad Quintrarem, lib. 13. Ea molleſtiaeſt here homines debent, quæ ipſorum culpa contracta ſunt.

¶ Cõtrahere, Coagulare. Plin. lib. 23. cap. 7. Tiei ſuccus lactus, acci naturam habet. Itaque coaguli modo lac contrahit.

¶ Contrahere (συνάγω) ad alienum. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. Contrahere inter omnes vidro, abs te ſummam adhibiti diligentiam, nullum ex alienum nouum contrahi ciuitatibus, vetere autem magno & graui multas abs te eſſe liberatas vrbes.

Ærugioem. Plin. lib. 34. cap. 11. Oeyſſimè verò contrahit coronarium æruginem. Sic contrahere mucorem, Colum. lib. 12. cap. 4. Et ibidem, cap. 17. Contrahere ſimum.

Amicitiam virtus contrahit. Cic. de Amic.

Animum contrahit muſira: cui opponitur Remittit. Cic. 2. de Legib. Naoque & iocitat lãguentes, & languere facit excitatos: & tum remittit animos, tum contrahit.

Animum demittere & cõtrahere. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1, Quapropter hoc te primùm rogo, ne contrahas aut demittas animum.

Animus contrahitur formidine. Lucret. lib. 5.

Bellum temeritate. Liuius 5. ab Vrbe, Tribuni quorum temeritate bellum contractum erat, fummæ rerum præerant.

Beneuolentiam à perſona noſtra. Author ad Heren. lib. 2.

Cauſam mortis ſibi. Plin. lib. 11. cap. 19.

Certamen. Liu. 7. ab Vrbe, Ibi circa iacentis Galli corpus contracto eerramioe pugna atrox concitatur.

Cicatrices vulnerum. Plin. lib. 12. cap. 17, In Arabia & olea doratur lacryma, qua medicamentum confeitur ſingulare effectu contrahendis vulnerum cicatricibus. Cicatricem inducere dicit Celſus.

Cladem. Liu. 5. bel. Pun. Metu futuri dedecoris ſi fua temeritate cõtractæ cladi ſupereſſet. Id eſt factæ.

Culpam. Papin. liberto. 6. Item. D. de negot. geſt.

Damnum. Cic. 4. de Fin. Nec mercatura quzriuoſa, ſi in maximis luctis parum aliquid damni contraxerit.

Frontem, Quod ſolent facere ſubitari, & quibus aliquid oon placet. Plaut. Amphit. 3.

Quid contrazitlis frontem?

Inimicitias. Quintilianus libeo 7. cap. 2, Inimicitias domui cooraxerat.

Inuidiam in vita. Author ad Heren. lib. 4.

Iram alieuius ſibi. Ouid 2. Metam.

Iter contrahere, Id eſt bruuis facere, aut properare. Propert. lib. 3. eleg. 20.

Iura, Significat auſteritatem legum temperare, & minus quàm pro impeno agere, ne ſummum ius ſumma ſit iniuria. Stat. 12. Theb.

Lites. Cic. 3. de Legib.

Litigium

Litigium inter aliquos. Plaut. Casin. 3.
Nam ego aliquid contrahere capio litigi inter eos duos.
Malum contrahitur. Cels. lib. 2. cap. 5. Hyems autem capitis dolorem, tussim, & quicquid in faucibus, in visceribus malo contrahitur, irritat.
Molestias liberalitate sua. Cic. Cælio, lib. 2. ep.
Morbum. Plin. lib. 30. cap. 8.
Nefas. Liu. 5. ab Vrbe.
Noxam. Colum. lib. 6. cap. 27. Aut si id facere prohibeanculæ, cupidine foliciarum noxam contrahant, Id est incidat in morbū. De equis.
Odium. Author ad Heren. lib. 4.
Offensionem. Cic. 1. de Inuent. Si turpitudo causæ contrahet offensionem.
Opus ingens in minores gyros. Stat. 4. Syly. 7.
Orationem contrahere, & Dilatare, contraria. Cic. in Partit. Quæ simplicibus verbis ita tractatur, vt aut ex verbo dilateur, aut in verbum contrahatur oratio.
Periculum. Liu. 3. ab Vrbe.
Contrahere piaculum tibi, & Reipublicæ. Liu. 5. ab Vrbe.
Pituitam. Cels. lib. 4. cap. 5. Id est gignere vel augere.
Pœnam sibi. Cæs. 8. bel. Gall. Sed tamen fe contentum fore ea pœna, quam sibi ipsi contraxisset.
Præcepta in vnum. Quid. 2. de Remed. amor.
Rationem cum aliquo. Cic. pro Cluent.
Tempus. Plin. Iun. in Paneg. Num ipsum tempus æqualem tantum quum frugalitas contrahat, extendit humanitas?
Terram contrahere dicitur Solis ac Lunæ ardore opponitur. Cic. 2. de Nat. deor. Et modò accedens, tum autem recedens binas in singulis annis reuersiones ab extremo cōtrarias facit: quarum in mercualle, tum quafi tristitia quadam contrahit terram, tum vicissim lætificat, vt cum cælo hilarata videatur.
Tristitia contrahitur largiore potu. Plin. lib. 24. cap. 6. Inuenio potu modico tristitiam animi refolui, largiore contrahi.
Tristitiam contrahere dicitur bilis atra. Celsus lib. 3. cap. 18. Alterum genus insaniæ est quod fuarum longius recipit, qua sine febre incipit, leues deinde febriculas excitat, & confuilit in tristitia, quam videtur bilis atra contrahere.
Contrahere sduerfam valetudinem ex re aliqua. Plin. Iunior, lib. 7. epist. 18.
¶ Vela, pro Reprimere sese, & cautius agere. Cic. ad Atticum, lib. 3. 15. Contrati vela pedspicientes inoptam fudicum, &c. Horatius 2. Carm. ode 10.
-fapienter idem
Contrahes vento nimium secundo
Turgida vela. Sumpsum est à nautis, qui vehementius spirante vento vela cōrahunt, quo tutius nauigent: vento languidiore panduut, captantes auram. Erasmus in Chiliad.
Venenum. Plin. lib. 22. cap. 20. Ipse nucleo viuunt, panem facientes prædulcem, & qui cuntrahat ventrem.
Dies mediis rerum contraxit vmbras. Ouid. 3. de Arte.
Vultum contrahere, Est austerius intuen. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.
¶ Contrahere (συσταζειν, συνωδυνειν) Persici: vt sit in emendis, vendendisque mercibus. Cic. Offic. Tollendum est igitur ex rebus contrahendis omne mendacium.
Contrahere cum aliquo. Cic. 4. Verr. Nam quas pecuniasiis ferebat expensas, quibuscum contrahebat, &c.
Quantis molestiis vacant, qui nihil omnino cum populo contrahunt? Cic. 5. Tusc.
¶ Contrahere alicui, pro Cum aliquo. Vlp. l. 8. §. 10. D. ad senatusc. Velleian. Si quid essem tibi contracturus, mulier intercuerem, vt cum ipsa potius contraham. Hotom.
Maudarum cōrahi. Paulus l. obligatio. D. mandat. vel contr. Item mandatum & in dando differs, & sub condition e contrahi potest.
Contractus, Participium (συναλλαγμα, γη) vti, Contractus exercitus. Liu. 7. bel. Pun. Plin. lib. 18. cap. 2. Contractis ad medium digitis.
Contracta bruitas ad verbum vnum. Cic. 3. de Orat.
Gesta & contracta res. Cic. pro Quintio, Id quo facilius facere pof sitis, dabo operam vt à principio res quemadmodum gesta & contracta est, eo cognoscatis.
Contractæ res. Cic. t. Offic.
Homo contractus, pro Parcu. Virg. in Mureno,
Verùm hic non dumius (quis enim contractior illo?)
Sed populi prouentus erat. Contractior. Id est parcior, frugalior, minúsque rerum suarum profusus.
¶ Contractus (συστροφος) Compressus. Horat. 2. Serm.
-an turpi clausus in area
Contractum genibus tangas caput.
Contracta res est & addoūta in angustum. Cic. de Amic.
Bellum contractum degenit cum venis nauæ. Lucret. lib. 4.
Cupido contracta, Id est temperata cupiditas, compressa auaritia. Horat. 3. Carm. ode 16.
Pigor contracto frigore, Id est ob frigus cōractum. Virg. 3. Georg.
Frons contracta, Id est rugosa. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Paupertas contracta. Horat. 2. epist. 2.
Culpa cōtracta malum ægritudinem acriurē facit. Cic. 3. Tusc.
Consuetudines & familiaritates, multxque cum multis res rationesque contractæ. Cic. 1. Offic.
Veltigia contracta alicuius sequi, Id est difficilem viuendi rationem, aut mores, aut studia alicuius imitari. Horat. 2. epist. 2.
Contractus (συσταλτικος) Numen ex participio. vt, Contractior introitus. Cic. 2. de Nat. deor.
Contractior ignis, Id est minor. Lucret. lib. 5.
Exiguus atque contractus locus. Virg. 4. Georg.
Spatiosum & Contractū, contraria. Colum. lib. 5. cap. 5. Sed neque spatiosiora quàm decem pedum, neque contractiora quàm quatuor.
Spatio breui contracta. Ouid. 6. Fast.
Contractiores nocles. Cic. in Parad. Accipies igitur hoc parum opuseulum lucubratum his iam contractionibus nocibus. Hoc est breuioribus.
Studia contractiora in fenectute esse debent. Cic. pro Cælio.
Contracta & astricta eloquentia putanda est, dialectica. Cic. de Claris Orat.
Contractus & breuis ambitus verborum. Cicero de Clar. Orat. de periodo.
Contractio, Verbale (συστολη) vti, Contractio neruorum. Plinius libro 20. cap. 14.
Contractio frontis. Cic. pro Scztio.
Digitorum contractio facilis, facilisque porrectio, propter mulles commissuras. Cic. 2. de Nat. deor.
Contractio & Productio, contraria. Cic. 3. de Orat. Aut contractione breuius fieret, aut productione longius.
Proiectio, & Contractio, contraria. Cic. in Orat. Brachij proiectione en contentionibut, contractione in remissio.
Superciliorum remissio & contractio. Cic. 1. Offic.
Contractio paginæ. Cic. ad Attic. lib. 5. 21. Et si meam in eo patiqnoniam huius pagine contractio significat.
Effusio animi, & Contractio, contraria. Cic. 4. Tusc.
Contractiuncula, peculi. corr. (συστολιον) Diminutiuum. Cic. 3. Tusculan. Hoc detracto, quod totum est voluntarium, ægritudo erit fublata illa mœrens, murfus tamen & contractiuncuiæ quædam animi relinquentur.
Contractura, contracturæ. Vitruu. lib. 3. cap. 2. & alibi frequenter. Contracturam autem vocat in scapus columnarum, quā græci scunt.
Contractus, huius contractus, Idem quod Contractura. Vitruuius lib. 3. capite 3.
¶ Contractus, huius contractus, apud Iurisconsultos, est negotium inter duos plurésve data opera gestum, vt vel vterque inuicem, vel alteruter obligetur. l. Labeo. D. de verb. significe. Irogasti. D. de præscript. verb.
Contractuum duo summa genera sunt. nam alij Nominati dicuntur, quibus certum nomen Latinæ linguæ cōstitudo imposuit, veluti empuo, locatio: alij verò Innominati: Do vt des, Do vt facias, qui propterea fic appellantur, quia nullum certum ac proprium nomen habent. l. 1. & passim. D. de præscript. verb. Hotom.
Contrahendus, Adiectiuum (συναλλακτικος) vti, Negotiis contrahendis implicari. Cic. 2. Offic.
Contrecto, contrectas (ψηλαφαω, ψαυω) contrectare, à Contraho. Plinius libro 18. capite 1. Tabesque animi contrectara adsunt culpantium omnia. Columella libro 12. cap. 4. Ne contrectentur pocula.
Oculis vulgi aliquid contrectandum permittere. Tacitus lib. 3. Item Lactantius de Opificio Dei, Quæ à nubis longè remotæ, neque oculis contrectari, neque tangi manu, neque percipi sensibus possiunt.
Contrectare mentes varias voluptates. Cic. 3. Tusc. Impellit rursum & incitat ad conspiciendas, tutáque mente contrectandas varias voluptates.
¶ Contrectare, Iureconsultis, est vi dominum circa rem versari, & omnia in ea agere, quæ domni solent. Author Theophil. 5. c. Instit. de vsucap.
¶ Contrectare pro Tractare. Cic. 3 de Orat. Hæc facilius diuulsa & quasi diuerpta contrectant.
Liber manibus contrectatus. Horat. 1. epist. 20.
Contrectatio, Verbale (συναφη,) Cic. 2. de Nat. deor. Quod ni ita esset, cur non gestiret taurus eque contrectatione. equus vaccæ?
Contrectabiliter, pen. corr. (ψηλαφητως) Aduerbium. Lucret. lib. 4.
-læuissima corpora debent
Contrectabiliter caulas intrare palati. Alij leguntcontrectabilis in caulas, &c.
Contrahicesor, contralicēris (συναγωγη) contralicēri. Cæs. 8. bel. Gall. Proiterea quòd illo liente contrahicesori audeat nemo. Fortasse duæ sunt dictiones, contrà liceri.
Contrapositus, pen. corr. (αντιθετος) Adiectiuum, pro Oppositio.
Quintilianus, De æquo, vero, iusto, bono, déque iis quæ sunt contrapositi, disputat.
Contrarius (ἐναντιος) Adiectiuum, à Contra præpositione. Contraria dialectices propriè sunt opposita, quorum vnum vni diuitatas opponitur: vt celare, adducere, pernantia, cōtradicentia. Cic. de Vniuers. Eos qui propè copulentur contrariaque regione, aut pone quos, aut ante labantur, &c.
Contrarium, Substantiuum. Cic. 1. de Inuent. Contrarium, est quod pusitum in genere diuerso, ab eodem, cui contrarium esse dicitur, plurimum distat: vt frigus calori, vita mori. Id aduersum propriè dicitur.
Arma contraria. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.
Flumina classi. Ouid. lib. 13.
Humor ignibus. Ouid. in Ibin.
Ictus. Liuius lib. 2. ab Vrbe, Contrario ictu per parmam vterque transfixus.
Verba rebus. Brutus Attico, in Epist. ad Brut. 17.
Voluptas honestati. Cic. 3. Offic.
In contraria vitia curere. Horat. 1. Serm. sat. 2.
Contrarius, cum genitiuo. Cic. 4. de Finib. Quarum, inquiunt, artium summa crescere potest, earum etiam contrariarum summa potest augeri. Ad virtutis autem summam accedere nihil potest: ne vitia quidem igitur crescere poterunt, quæ sunt virtutum contraria.
Ire vitæ priori contrarium. Iuuenal. sat. 9.
Contrarium ac. vt, Decernit contrarium ac paulo antè decreuerat. Cic. 3. Verr.
Contrarius atque. Cic. in Somnio Scip. Qui subiecti sunt septem, qui verfantur retrò contrario motu atque cælum.
Conferre pugnantia, Comparare contraria. Cic. in Orat.

Paria patibus referre, aduerſa contrariis. Cic. in Orat.
Diſiunctа maximè & contraria dicere. Cic. 2. Philipp.
Seindituir incertum ſtudia in contraria vulgus. Virg. 2. Æneid.
Contrarijs, diuerſis, & pugnantibus ſtudijs & cupiditatibus conflatum monſtrum. Cic. pro Cælio.
Ex contrario conferre aliqua in aduerſarios. Cic. 2. de Orat.
E contrario conſiſteri. Author ad Herenn.
Ex contratio contendere aliquid. Cic. pro Qu. Roſc. Com.
Ex contraria parte dicere. Cic. 1. de Inuent.
In contrarium eadere. Plin. in proœm. lib. 14. Omnes à maximo bono liberales dulcz artes in contrarium ceciderc.
In contrariam partem afferre aliquid. Cic. 2. de Orat.
In contrariam partem conſilium pium alicuius rapere. Pollio Ciceronis. lib. 10. 23.
In contrarias partes de omni re diſputare. Cic. 1. de Orat.
In contrarias partes ſtumina fluunt. Cic. 1. de Diuinat.
Inter ſe contraria capita Reip. conferre. Cic. 2. de Orat.
Nihil eſt tam contrarium rationi & conſtantiæ, quàm fortuna. Cic. 2. de Diuinat.
Contrarium eſt officio merces. Paulus Lobligatio. §. 2. D. mandat. vel contra.
Contrarium æri, graue æs. Feſtus.

Contrarictas, penultima correpta, contrarietatis. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 9, Potéſtoc excuſari huius contrarietatis auſum? Sic ſcripe alibi.

Contrarie, Aduerbium {ἐναντίως.} Cic. 1. de Orat. In quo aut ambiguè quid ſit ſcriptum, aut contrariè.

Relata contrariè verba ornant io primis oratioem. Cicero 2. de Oratore.

Contrà ſcriptum, contrà ſcripti {ἐναντιογραφον.} Cic. Att. lib. 16, Antonij edictum legi à Brutio, & horum contrà ſcriptum præclarè. Legitur & ſeiunctum à nonnullis.

Contrà ſto, contrà ſtas {ἀντίστημι} contrà ſtare, Repugnare. Næuius, Contrà ſtat ſemper, nec me finit loquer.

Contrà uenio, contrà uenis, pen. corr. contrà ueni, pen. prod. contrà uentum {ἐνάντιον} contrà uenire. Cæſ. 7. bel. Gall. Hoc animo, vt ſiqua ex parte contrà uenire tur, acie inſtructa depugnarent.

Contrà uenire, Aliter. Cic. 1. Tuſcul. Ego verò facilè ſum paſſus, ne ſo mentem quidem aliquid contrà uenire, ità iſti fauco ſeotentiæ. Id eſt quod contrarium eſſet, & repugnaret.

Contrà uenire dc. Cic. 4. Verr. Si de literis corrupis contrà uenit. Id eſt eum accuſauit corrupterum literarum.

Aliquem contrà uenire. Cic. pro Mutena. Si turpe exiſtimas te aduocato illum ipſum, quem contrà uenetis, cauſa cadere. Legi poteſt, quem contra venetis, diſiunctim, & forſaſſe rectius.

Contrà uerſum, Aduerbium, E contrario, è diuerſo. Solinus cap. 15, Denique recentem matum ſletu parens excipit: contrà uerſum læta ſunt ſuneta. De Thracibus.

Contrècto, Vide CONTRECTO.

Contrèmo, contremo, penult. corr. contremui {τρομέω} contremere, Idem quod tremere. Cic. 3. de Orat. Cælum tonitru contremuit.

Æquora contremuerunt. Cæſull. in Argon.

Timore perterritus contremuit. Cic. 2. de Diuinat.

Contremo, cum accuſatio, vt, Periculum contremuit domus. Horat. 2. Carm. ode 13, Hoc eſt cum tremore timeſit.

Contremuit ſides ac virtus. Cic. pro Sextio, Cuius in mea cauſa nunquam fides vtriuſque contremuit.

Contremiſco, contremiſcis, contremui {τρομέω} contremiſcere, Idem quod contremere. Cic. 1. de Orat. Et tota mente atque omnibus artubus contremiſcam.

Contremiſcere, cum accuſat. Horat. 2. Carm. ode 13, .vnde periculum

Fulgens contremuit domus Saturni veteris. Seneca epiſt. 66, Fortes timus aduerſus fortuna, non cooremiſcamus iniurias, non vulnera, non egeſtatem.

Contribuo, contribuis, contribui, pen. corr. contributum, pen. prod. {συμπεριφέρω} contribuere, Simul tribuere & conferre. Cic. 14. Philipp. Vbem ad eam rem pecuniam dare, coontribuere, ſolueresubeant. Ouid. 7. Metam.

Contribuere alterum alteri, pro alterum altero penſare. Seneca de Beneficio de Beneficio & iniuria loquens.

Contribuere laudem alicui. Cic. pro Milone.

¶ Contribuere, pro Attribuere. Columel. lib. 2. cap. 2, Quibus ferè contribuuntur prædicti colores. Plin. lib. 32. cap. 4, Sed hoc vtilius eſt vitæ contribuiſſe habere remedia.

Contribuere Medicam leguminibus. Colum. Idem lib. 2. cap. 9, Inter frumenta etiam panicum & milium ponenda funt, quanuis iam leguminibus ea contribuerim.

Contribuere in regnum, Id eſt diuidere. Plin. lib. 7. cap. 18.

Contribuunt in eam etam Iconienſi. Plin. lib. 3. cap. 3. Et Contribuit Megarenſibus, Idem lib. 4. cap. 7.

Contribuere ſe alicui. Liu. 8. bel. Maced. Epirotis Ambraciam placebat aggredi, quæ tum coortuar ſe Ætolis.

Contribuere omnes Decicommiſſarios, quaſi æquales. Vlpian. in l. quia autem. D. ſi quis omiſſ.

Contribuere ſidei commiſſa quaſi ex æquata. Ibidem.

Contribuere omnia. Triphoninus in l. ſi verò. D. de militib. teſtam.

Contribuio, Verbale {συμπερίφερω.} Paulus in l. t. D. ad leg. Rhod. de Iactu. Lege Rhodia cauetur, vt ſi leuandæ nauis gratia, iactus mercium factus eſt, omnium contributione farciatur, quod pro omnibus datum eſt.

CONTRIBVTA Iulia, Bæturiæ oppidum eſt in tractu Celtico, qui eſt inter Bætim & Anan fluuios. Author Plin. lib. 3. cap. 1.

Contriſto, contriſtas {συμπαθέω} contriſtare. Columella lib. 3. cap. 9, Nonnunquam etiam in oleo vnus ramus exteris aliquanto eſt infœtior: quem niſi recideris, tota arbor contriſtabitur. Hoc eſt malè afficietur.

Auſter contriſtat cælum frigore pluuio. Virg. 3. Georg.

Iuppiter mœſto contriſtat ſydera vultu. Valer. lib. 6. Argon.

Controuerſia {ἀμφισβήτησις.} Adiectiuum, De quo controuerſia eſt, quod in controuerſiam vocat. Cic. pro Murena, Etiam controuerſum ius oolle & tractare videare.

Res cótrouerſa & plena diſſenſionis inter doctos. Cic. 1. de Legib.

Gens controuerſa natura. Id eſt omnia ad controuerſiam reuocans, inquit Budæus. Cic. de Clar. Orat. Quòd eſſet acuta illa gens, & controuerſa natura.

Dubium & controuerſum. Cic. 2. de Diuin. Tantum ſit ex eſt intelligi, ſumere iſtos pro certo, quod dubium controuerſumque ſit.

Controuerſia, controuerſiæ {ἀμφισβήτησις} Eſt certarum perſonarum de re propria contentio. Plaut. Rud. 19.

Controuerſia huius rei nulla eſt. Cic. 4. Verr. Cuius hæreditatis, quum alle aliquanto ante te Prætorem eſſet mortuus, controuerſia fuerat nulla.

Abeſſe à controuerſia. Cicero, Quàm abeſſe à ciuilibus controuerſiis.

Adducere in. Cic. 1. de Orat. Mediocriſſimè res in controuerſiam adducta eſt?

Alere. Cæſ. 1. bel. Gall.

Conſtituere. Cic. 1. de Orat.

In controuerſiam inuentionis deducta herba. Plin. lib. 25. cap. 4.

Dicere. Quinct. lib. 3. cap. 8.

Diuidi eare. Cic. ad Brut.

Dirimere. Cic. 3. Offic.

Ducere aliquid in. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Id eſt in cótrouerſia. Author ad Herenn. lib. 2. Interfectam eſſe matrem ab Oreſte conuenit mihi cum aduerſariis, ture interfecerit & iuſtè fecerit, id eſt in controuerſia.

Controuerſia verborum eſt inter aliquos. Cic. 2. de Fin. Quod eo liquidius facies, ſi perſpexerit rerum inter eas, verborúmne ſit controuerſia.

Controuerſia mihi eſt tecum. Plaut. Aulul. 7.

Nulla controuerſia mihi tecum ert.

Controuerſia mihi eſt tecum de. Cic. 4. Verr. Si mihi tecum neque de annona, neque de æſtimatione tua poteſt eſſe controuerſia, quid fides?

Controuerſia eſt de eo. Cic. 4. Academ. Nitamur igitur nihil poſſe percipi. crenim de eo omnis eſt controuerſia.

Controuerſia noo erat, quin verum dicerent. Cic. pro Cecina.

Ex illum controuerſiæ ex hac re. Cic. 2. de Orat.

Facere. Cic. in Orat. Nihil ambigi poſſe in quo non aut res controuerſiam faciat, aut verba.

Multæ quæſtiones habent controuerſiam. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Controuerſias habere de re aliqua inter ſe. Cic. 4. Verr. Quum haberent inter ſe controuerſias de Senatu cooptando.

Intendere. Cic. 2. ad Herenn.

Minuere. In MINVO.

¶ Mouere controuerſia, eſt quandoque ſe defendere, & quòd vulgò dicitur *regulariter agere*. Paulus in l. ex fœtance. §. laiinus. D. de excep. rei iud. Quum de hæreditate inter Mœuium, ad quem pertinebat, & Titium qui controuerſiam mouebat, ratisgereretur, &c.

Oriri. Cic. pro Cluent.

Sedare. Cic. pro Corn. Balbo.

Scruere. Author ad Heren. lib. 2.

Tollere controuerſias & conſtituere liter. contraria. Cic. 9. Philip. Neque conſtituere litiú adiones malebā, quā controuerſias tollere.

Veuire in. Cic. 1. de Orat. In vtraque autem re, quicquid io controuerſiam veoiat in eo quæri ſolere, &c. Vide IN.

Verſari in controuerſia aut contentione dicitur res. Cic. in Orat.

Vocari in controuerſiam dicitur res. Cic. ad Sulpit. lib 13. Idem 2. de Orat. Nulla enim fere res poteſt in dicendi diſceptationem aut controuerſiam vocari, quæ non habeat, &c.

Omnem eſſe contentionem inter homines doctos in verbi controuerſia poſitam. Cic. 1. de Orat.

Sine controuerſia, Hoc eſt facile & ſine dubio, vel abſque vlla differentia. Terent. Phorm. 1. 6.

Nam ſine controuerſia à Dia ſolus diligere Anipho.

Controuerſioſus, pen. prod. Adiectiuum {ἀμφισβητησιμος} Idē quod Controuerſum. Liu. 32. ab Vrbe, Quem enim hoc priuatæ rei iudicem foſſe, vt ſibi controuerſioſam aliudiacere rem?

Controuerſor, controuerſaris {ἀμφισβητέω} controuerſari, Deponens, Contendete. Cicero in Protagora, Nunc à vobis ô Protagora & Socrates poſtulo, vt de iſto conedatis aliter alteri, & inter vos de huiſmodi non controuerſemini, non concertetis. Ex Priſciano, lib. 8, De ſignificationibus verborum.

Contrucido, contrucidas, pen. prod. {κατασφάζω} contrucidare, Idem quod Trucidare, Hoc eſt cum fœuitia perimere. Cic. pro Sextio, A quibus hic multis vulneribus acceptis, ac debilitato corpore, & contrucidato, ſe ablecit examinatus.

Contudo, pen. prod. contudi, contuſum, contrudere {συνθλάω} Simul trudere, compingere. Cic. 7. Verr. Et quòd eodem ceteros piratas contrudi imperarat, intellexit, &c.

Raptim contrudere corpus in flumen. Lucret. lib. 4.

Contrudere in naues, vel alium locum. Cic pro Cælio, Sed nō dubito quin ſint pergraues, qui primùm ſint tales formiæ familares: deinde eam prouneiam fuiſe perciuit, vt in baineas contruderentur.

Contrudi in dolia plena vioacetum. Varro 1. de Re ruſt. cap. 54.

In vnum contrudere. Lucret. lib. 6.

Contruſus, penult. prod. {συμπεπιεσμένος} Participium. vt, Nubes contruſæ coguntur ad alios montes. Lucret. lib. 6.

Contruncare, Idē quod Truncare. Plaut. Stich. 9. Dum equidē hercle quod cēdant, addas, mcū ne contruncēt cibum. Id eſt ne imminuant.

Contub

Contubernium { *tuor nubo, vel cubo, contabulor* } Verbum castrense: vocabatur, authore Vegetio, lib. 2. cap. 13. manipulus, ab eo quòd contunctis manibus pariter dimicabant. Propriè decem milites sub vno papilione degentes, dicebantur contubernium: quibus præerat Decanus, qui caput erat cohortis. Festus, Contubernium dicitur cum tubernalium habitatio. Cæsar 3. bel. Ciuil. Depositis in contubernio armis, vallum relinquebant.

Inire contubernium alicuius philosophi. Suetonius in Augusto, cap. 89.

¶ Contubernium, Cohabitatio, conuictus & sodalitas. Cic. 7. Verr. Vbi illud contubernium mulierbris mihi ac illo delicatissimo historiæ? Plin. lun. lib. 3. Epist. 3. Adhuc illum puentiæ ratio intra cohortium tuum tenuit.

Necessitudo contubernij. Cic. pro Plancio.

¶ Contubernium in ture propriè dicitur inisiustum matrimonium. Paul. lib. 2. sent. 20. Inter seruos & liberos matrimonia contrahi non possunt, contubernium potest. Hotomanus.

Contubernium in seruis, idem quod nuptiæ in liberis. Vlp. l. 3. D. de Æd. ed. & Quod & in fratribus, & in personas contubernio sibi coniunctas obtinuit oportet.

Contubernium etiam dicitur in concubinatu. Suetonius in Vespasiano, cap. 3. Post vxoris excessum Cenidem Antoniæ libertam, & à manu, quondam dilectam sibi, reuocauit in contubernium: habuitq; etiam Imperator pene iustæ vxoris loco.

Contubernalis, penultima prod. com gem. { *hospitis, vel mensæ* } Festus, Contubernales dicuntur à tabernis quæ siebant ex tabulis: vnde & taberoaeala funt dicta: licet ex teotoriis & pellibus fiant. Hactenus Festus. Contubernalis igitur, est domesticus & familiaris. Cicero ad Papirium, libro 9. 20. Habuisses enim non hospitem, sed contubernalem.

Testes accusatoris confessures, conuiuæ, contubernales. Cicero pro Flacco.

Contubernalis alicui in Consulato. Cic. de Claris Orat.

¶ Contubernalis, pro Hospite. Cic. pro Flacco, Facis iniustè Læli, si putas periculo nostro vinere nos contubernales, &c.

Præclarè contubernales. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nanque ipsum offendunt ruditos spiritus geminare, præclarasque contubernales ab omnibus spoudis transuertas incubare, & reliquas circumiacere passim.

Contubernalis seruos, pro domestico. l. vltima. D. de auro & argento legato.

¶ Cohabernalis, Qui sub eisdem tabernaculis habitat, qua de causa milites se cohabernales appellabant. Scæuola in l. vlt. D. de aur. & arg. leg. & l. Rem. D. Commodat.

¶ Contubernalis serui coniunx. Nam vxoris nomeo io liberapo nitur. Vlpianus Lia. 5. 16. D. de instrum. vel instr. leg. Contubernales quoque seruorum, id est vxores, & natos instructo fundo continenti verum est. Hotomanus.

Contubernalis non sub sulum pro vxore seruj vsurpatur: vt apud Columellam libro 1. capite 8. Sed qualiscunque villico contubernalis mulier assignanda est, quæ coercinet eum, & io quibusdam rebus tamen adiuuet. verum pro ipso etiam seruo marito. Columel. libro 12. capite 1. de præcepus quæ villica exequi debeat: Ea porrò iuuenis esse debet, id est non nimium puella, utrumque quoque valetudinis, nec fordi habitus, nec ruisus pulcherrimi. Iœdius fallidiosum, nimia species desidiosum facies eius cootubernalem. Rursus capite 3. Illud verò etiam si perpetuum custodiendum habebis villica, vt eos qui soris rusticari debebunt, quum iam è villa familia processerit, requirat: ac siquis (vt sæpenu) curam contubernalis eius intra tectum tergiuersans fefellerit, causam desidiæ fesserteur, explorâte vtrum aduersa valetudine inhibitus cesserit, an pigritia deliterit.

Contueor, conueris, penolima producta, conuitus vel conutus sum { *aspicio, vel video* } conueri, est ita obtutu afpicere. Dicitur & Contuor. Vide suo loco. Cicero libro 3. Tusculanarum, Nam reuocatio illa quam affert, quum à contuendis nos malis auocat, nulla est.

Oculis contueri. Cic. 4. de Nat. deor. Similiter facis ac si me roges, cur te duobus cooueear oculis, & non altero conueae: quum idem vno affequi possim.

Contueos, huius contuentis { *aspectus* } Participium, Qui aspicit. Plinius libro 29. capite 6. Scarabei viridis natura contuentium visum exacuit. Idem lib. 7. cap. 1. Contuentes Solem immobilibus oculis.

Contuitus, huius contuitus, penultima correpta { *conspectus* } Aspectus. Cicero pro Sextio, Facite enim Iudices, vester iste in ore animorum oculorúmque contuitus, vt mihi tam licere putem remissiore vti gesture deiendi.

Contumax, penult. corr. contumacis, penul. prod. om. gen. { *animosus* } Propriè (inquit Douatus) dicitur contumpsor potiorum. Martial. lib. 2. Hic ne dixeris esse cootumacem.

Cooromax amomum fricanti, Quod non facilè fricando communitur, & fricanti resilit. Plinius lib. 13. cap. 13. Dicitur etam triticum fracbu contumax, quod vsque vel denu difficilè cedit.

Contumaces boues. Colum. lib. 6. cap. 2. Hac machinatione consequemur, vt etiam contumaces boues grauissima opera non recusent. Hoc est reluctantes.

Populus contumax regibus suis, Id est rebellis aduersus reges. Seneca in Thyeste, 8.

Contumax in alios. Cicero ad Atticum, libro 15. Author ad Herennium, lib. 4.

Contumax emori, Quod noo facilè moritur. Plin. lib. 16. cap. 10. Quinto generi frus item, eadem facies. Laiix vocatur materies præstantior longè: inco rumpit vis, emori contumax.

¶ Contumax, etiam in bonum, Fortis & patiens. Cornel. Tacitus, Contumax etiam aduersus tormcota seruorum fides, supremæ claroruni virorum necessitates.

¶ Contumax, apud Iurisconsultos dicitur, qui tribus edictis propositis, vel vno pro tribus, quod vulgò *peremptorium* appellatur, litem euocatus, præfentiam sui facere contemnit. Hermog. l. 53. §. 2. D. De re iudicat. Hotomanus.

Contumacia { *animositas, vel obstinatio* } Inobedientia. Cic. pro Rosc. Cumoed. Est ista contumacia, arrogantiæ vitæ que vniuerse vox.

Insolentia, superbia, contumacia. Cic. 6. Verr. An verò ex hoc illa tua singularis significatur insolentia, superbia, contumacia?

Abrupta contumacia. Tacit. lib. 4.

Refpuni contumaciam. Cicero in Pisonem, Sed Torquatus præter ceteros furebat contumacia respuni tui. Id est arrogantia. Budæus.

Contumacia in volu. Liuius 2. ab Vrbe, Idem habitus oris, eadem contumacia in vultu, idem in oratione spiritus erat.

¶ Contumacia, pro Ferocia. Cic. 5. Verr. Vi tibi non modò dicta fastidisse omnibus, sed eam oris oculorúmque illa contumacia ac superbia, quam videris, dissimillimus esse videar.

¶ Contumacia, in bonum, pro Libertate & constantia nõ obtemperantis iusto imperio. Cic. 1. Tusc. Adhibuiq; liberam contumaciam, à magnitudine animi inductam, quo à superbia.

Contumaciter, penult. corr. { *animosè, vel animosè* } Aduerbium. Liuius 2. ab Vrbe, Nec vlla vi domari poterant, tantum certamen animis imbiebat: segnior, otiosè, negligenter, contumaciter omnia agere.

Contumaciter, arroganter, *insolenter*. Cic. Att. lib. 6, Ad me autem, etiam quum rogae aliquid, contumaciter, arroganter, *insolenter* vsus es scribere.

Et satis grauiter, & non contumaciter. Cic. Att. lib. 16.

Contumaciter spernere imperia validorum. Columella libro 6. capite 2.

Contumaciter vrbanéque vexari. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 5. Tum Clodius rogat, diem dicendo eximere coepit. furebat; 3. Radius: & cuntumaciter vrbanéque vexatum.

Contumaciter repudiare mortem patrium. Cic. 2. de Diuin.

Contumaciter reuellere fcalpsure dicitur lapis vel gemma. Plinius libro 37. cap. 7. Omnia autem hæc genera, fcalpturæ contumaciter resilunt, panémque ceræ signo tenent.

Contumelia, eontumeliæ { *ὕβρις* } à Contumeo verbo, vel (vt vult Vlpianus) à Contemnendo, significat Conuitium. Terent. And. 1. 5. Pro deum atque hominum fidem, quid est si non hoc contumelia est?

Contumelia plus est quàm iniuria. Cicero 5. Verr. Retinere foloros erat oratores: atque ab his non modò per iniuriam, sed etiam per contumeliam tantum exprimere frumenti, quantum Aprontius imperasset.

Verbum contumelia. Cæsar 3. bel. Ciuil. Quo maior perfugis fides haberetur, commilitones appellans & magna verborum contumelia interrogans, foleréntne veterani milites fugere, io omoium conspectu interficiat.

Aculei contumeliarum. Cic. 2. de Orat. In quo nulli aculei contumeliarum inerant.

Graues. Horat. Epod. 11.

Insanabiles contumeliæ. Cic. in Orat.

Insignis in ingnis.

¶ Contumeliam accipere in se. In accipio.

Arcere ferro. In arceo.

Commutare sua vita. In commvto.

Deere. Plaut. Pfeud. 10.

Contumeliam fi dnes, audies.

Defendere ad. Cæf. de bel. Ciuil. lib. 3.

Facere. Terent. in Phorm.

Iacere in aliquem. In iacio.

Imponere plurimas iniurias contumeliásque alicui. Cic. 6. Verr.

Intendere aliquem contumelia. Terent. lib. 1.

Infodas contumelias edere. Liuius, In liberos, in coniuges insanda contumeliæ edit æ.

Infequi aliquem cuntumelia. Cic. Art. lib. 14.

Grauiffimas contumelias intorquere. Cic. 4. Tusc. Alternis enim verfibus interquocotur inter fratres grauiffimæ contumeliæ.

Lacerare contumelia. Cic. 1. Philipp.

Operare. Cic. 3. Philipp.

Operire. Cic. 6. Verr.

Pati. Brutus Cic. Neque vlquam exul esse possum, dum seruire & pati contumelias potuit odero malis omnibus.

Seruire & pati contumelias. Brutus Ciceroni, 16. 11.

Perferre. In perpero.

Vertere in contumeliam. Cæf. de bel. Ciuil.

Vexare aliquem. Cic. 1. de Nat. deor.

Contumeliæ debilitant. Plin. lib. 3 epist. 18. ad Rofinum.

Contumeliam & Impudentiam Athenienses tanquã deas coluere, & illis aras erexerunt, vt scribit Pausanias. Sed & Cic. lib. 2. de Legib. Nam illud, inquit, Athenis vitiofum est, quòd Cylonis scelere expiato, & piamende Cretensi suadente, fecerunt Cótumeliæ fanum, & Impudentiæ. Idem & Theophrast. lib. de Legibus, & liter lib. 4. Quare mirum illud est quod scribit Xenophon in Symposio, Pudore & fuisse ese deũm, nun Impudeotiam, quũ de adulescẽtum amoribus agerer.

Contumeliosus, penult. prod. Adiectiuum { *ὑβριστικὸς, ὑβριστικὸς* } Qui contumeliam facit. Quintil. lib. 10. cap. 7. Tam contumeliosos in se ridet inuerem eloquentia.

Iniuriosum & contumeliosum est. Cic. pro Corn. Balbo, In socios vero ipsos, & in eos de quibus agimus, fœderatos, iniuriosum & contumeliosum est, his præmiis & his honoribus exclusos esse.

In edictis contumeliosus. Cic. 3. Philipp. At quàm contumeliosus in edictis, quàm barbarus, quàm rudis!

Beneficium alicuius contumeliosum. Cicero Attico, libro 15. Non dubitures, essi ni quin otiosi futuri, vsurique beneficio Antonij contumelioso.

Contumeliosè in aliquem literæ. Cic.ad Quint.frat.lib.1.1.
Oratio. Cicero pro Plancio, Sin hunc illi antepono, contumeliosa habenda est oratio.
Verbum contumeliosissimum. Quintil.lib.2.cap.12.
Contumeliosæ voces. Cæsar 1.bel.Civil.
Partim superbus, partim contumeliosus. Cicero Valerio, lib.1.10,
Quanquam qui silunc nunc venunt, partim te superbum esse dicunt, quòd nihil respondes: partim contumeliosum, quòd male resſpôdeas.
Contumelie, ſæpe enim una producta {*συμφωνία*} Aduerbium. Cicero 2. de Orat. Dimitto autem eos non tam contumeliosè, quàm philosophum illum, &c.
Contumeliosè aliquid dicere de absentibus. Cic.1. Offic.
Contumeliosè ledere aliquem in concionibus. Cic.ad Att.lib.1.9.
Et lib.1. de Nat.deor. Contumeliosissimè vexare.
Contumeliosissimè alicui maledicere. Cic.in Varinium.
Contumeliosè facere aut narrare. Terent.Phorm.2.3.
En, vnquam eiquam contumelios
Audsits factam iniuriam, quàm hæc est mihi?
Contumulo, contumulas, penult. cor. {*διπλᾶ*} contumulare, Tumulo vel terra tegere. Martial.lib.8.51.
Colligisque sinu fragmenta sepulchrima fracti
Ossa, & aggesta contumulauit humo.
Humo patria contumulari. Ouid.3. Trist.eleg.3.
Contumulare, datiuo iunctum. Plinius lib.10.cap.33. Perdices onis ſtragulum molli puluere contumulant.
Contundo, contundis, contudi, penult.cor. contusum, penult. prod. {*συντρίβω*} contundere, Frangere, percutere, feriare, etc. Contundere in pila. Varro 3. de Re tust. cap.16. Et apud Colum.lib.7.cap.7, Contundere ferreis pilis.
Aspice equos dnris contunditur ora lupatis. Ouidius lib.1. Amor. eleg.2.
Contundi cæstibus. Id est percuti & communi. Cic.2. Tusc.Inde pugiles cæstibus contusi ac ingemiscuni quidem.
Chiragra contudit articulos. Horat.2. Serm.sat.7.
-petiquàm illi iusta chiragra
Contudit articulos.
Nares alicui. Ouid.14. Metam.
Aliquem pugnis. Plaut.Amphit.4,
-nonne hic homo modò me pugnis contudit?
Contundere & comprimere cor alicuius. Cic.3. de Oratore, Qui illius acerbum cor contundam & comprimam.
Animum. Cic.ad Atticum, lib.12. Contudi enim animum, & fortasse tristi, & modò permansero.
Contundere & frangere exulantis prædonis audaciam. Cicero 13. Philipp.
Obtercre atque cõnndere calumniam. Cicero pro Cecinna, Imò vt vtro forti ac sapienti dignum fuit, ita calumniam, ſtultitiámque obtruit ac contudit.
Facta alicuius contundere, pro Superare & vincere. Plinius Scie.5.
Hydram cõnsidet, pro Domare, debellare. Horatius,
Spectatum meritis, & pulchrum qui contudet hydram.
Impetum alicuius. Horat.2. Caim.ode 6.
Contudi ingenium patientia longa malorum. Ouid 5. Trist.
Iras. Columel. libro 6. cap. 2. Si nimis asperi erunt, paucre vnam diem noctémque deſeruiant, humiliaque ira contudentur, manu prodeuntur.
Populos ferreos. Virg 7. Æneid.
Szuciam alicui in. Propert.lib.3.eleg.2.
Conuidere virtutem, Comminuere, frangere, comprimere. Valer, lib.3.cap.de fortitudine, vbi de Epaminunda loquitur.
Crebro ictu contundi. Claud.3. de raptu Proſerp.
Contusus, penult.prod. {*συγκεκομμένος*} Participia. Sallust. Noſtræ opes contuſæ, hoſtiúmque auctæ erunt.
Animi contusi. Id est confracti. Virg.4. Georg.
Corpora labore. Lucret.lib.4.
Contusa vasa. Vipianus. Quemadmodum si vinum effet effuſum, vel vasis contusis, vel qua alia ex causa. l. 1. in principio. D. de perie. & commod. rei vend.
Contusio, Ve-bale {*σύντριβη*.} Plin.lib.17.cap.14. Est & quædam contusio ſales lubetiores. Colum.libro 12.cap.47. Quæ hæc candidior est aliua, quàm ea quæ contusione lucrum contrahit. Hinc per translationem Celsus vocat Contusionem, quum pars aliqua ferro vel baculo contusa & læſa, huotcim acquisuit, nec vlcus contraxit, sed tantum inflata est.
Contuoli, eonli sunt in angustum coacti, conniuentibus palpebris. Author Festus.
Contuor, contuoris, pen. cor. contuitus vel contutus sum {*ἰμάω*} contui, Diligenter videre & aspicere. Plaut. Asinaria,
At hercule ipsum adeò contuor, quaſiantis capite incedit. Idem Merc.27.
Quid Perisstraim hic Demiphonis contuor? Sed Conuitor frequentiori est in vſu.
Figuras meras contuimur in somnis. Lucret.lib.4,
-atque ut somnia quum sæpe figuras
Contuimur miras, similesque hæc luce tacentem.
Contuitus, pro Contuetu, Pomponius Mareis geminis, Incœpi contuitu, conſpicio colea sam cubitum. Nonius.
Contur bare, notæ significationis {*διαπορῶ*} Cælius ad Ciceronem, libro 8. epist. 12. Contubare me mota ferri hujus, qui tibi literas attulit.
Animos. Cic.3. Offic. Indunt sæpe multæ causæ quæ conturbent animos veliranis speciæ.
Basia. Catul.epigr.5.
Conturbat me rationes. Terent.Eun.Act.5.scen.2.
Ita conturbabit mihi rationes omnes. Elegans dicendi forma, contrariaque illi, qua vſus est Plautus in Amphitruo. quum inquit,
Et vt res ratione ſque vestrûm omnium Bene expedire vultis. Qui enim non sunt foluendo, neque ſe extricare nominibus poſſunt & re alieno, illi contribuant: nec enim eorum rationes explicari & expediri possunt. Sic etiam accipiunt Conturbare aper apud Martialem, & Conturbare apud Ciceronē. Hæc Turnebus, & aliter paulò ac Budæus. vt videbis infrà. Vere tuo iudicio.
Conturbare vero cogantionem. Cic.in Luculio, sue lib.4. Acad.
Vox conturbatur. Lucret.lib.4.
¶ Conturbare {*χαυνόω*} (inquit Budæus) est etiam decoquere, & pecuniam suam dissipare: & proprie de ſeruis dicitur, qui cum tationibus dominum parra non faciunt. Cicero ad Atticum, libro 4. Idem pro Plancio, Verùm fac me multis dibere, & in iis Plancio. Virum igitur ne conturbare oportet, in caterii quum cuiuſque dies venerit, hic nomen, quod vrget, nunc quum petitur, diffolueret?
Si ea intelligi debet Conturbabit Atlas apud Martialem in nono, epigram. 4.
Grandis in zthereo lieret auctio ſtat o'ympo,
Cogantúrque dei vendere quicquid habent:
Conturbabit Atlas. Id eſt,certum totum ipſe tibi decoquet. Sic in decimo, 96.
Hic pretiosa fames, conturbatúrque macellus.
Conturbare fortunas. Cic.dixit ad Calium, lib. 8. Et Conturbare rem, Salluſtius Iugurtha.
Conturbatus, penult. prod. {*διαπεπορῆσθαι*} Nomen ex participio. Cic. ad Attic. lib. 17. Quod præterea ad te ſcribam, non habeo: & me hercule eram conturbatior.
Triſtis & contubatus. Cic.6. Verr.
Ludi deformati, inquinati, peruerſi, conturbati. Cicero de Aruſpicum Reſponſis, Ludos eſſe pollutos ſignificatis, ac planè dicitis, quid magis inquinarum, deformatum, peruerſum, conturbatium dici potest?
Conturbatio. Verbale {*συνήθεια*.} Ennius apud Ciceronem, 4. Tuſculan. Conturbationem, metum executentem cogitaca. Subaudi, expectorai.
Conturbator, penult. prod. Verbale {*συγχυτὴς*} Qui conturbat. Significat etiam decoctorem. Vide in præcedentibus.
Conturbator aper, vilus eſurio. Qui enim ex macello vinebane Romæ, & cupedius mensas & apro oneiabant, ad exiremum patrimonia vorabant, & decoctores, vel inopes cenę fiebant. Budæus. Paul. Manus. exponens aliud Ciceronis ad Atticum, illi dij ſint iratis &c. ſic ait, Conturbare eſt, omiſſis veteribus creditoribus, alios facere iis qui poſtrius credidcrunt. Perſpicuum eſt in oratione pro Plancio. Verum fac me multis debere, &c. Hæc Paulus. Vtrunque locum habes in ¶ Conturbare.
Contus, huius contus m.g. {*κοντὸς*} Sudes eſt, ſine haſta longior, duraturque, & acuta ſine ferro ad percutiendum apta.
Duris contis detruderc aliquid. Virg 9. Æneid.
¶ Contus, Pertica oblonga in capite ferrum habēs, qua nautæ (inquit Donatus) vtuntur ad exploranda loca naubus opportuna: à quo Percontor deducitur.
Acuta cuſpide contis. Virg.5. Æneid.
Raiem regere longo conto Seneca in Herc.fur.9.
Raiem ſubigere conto. Virg 6 Æneid.
¶ Contus, pro membio virili pigloogo. Author carminis obſcœni,
Tria cetus enno fic extendere pedis,
Vt calum rugas non habuiſſe putes.
Contuſio, Contuſus. Vide CONTVNDO.
Contutor, penult. prod. contutoris, masc. gen. {*συναγωγεύς*} Quaſi cum alio tutor. Iulianus in l. Ex facto. D. de Negotiis. Valerius Seuerus reſpondit, adueſus contutorem negotiorum geſtorum actionem tutori dandam.
Conuador, penult. corr. connadaris {*συνάδω*} conuadari, Idem quod ſimplex, Id eſt vadimonio obligngere. Plaut. Curcul. 4 6,
Vbi tu es qui me conuadauis es Venerus vadimonio?
Conualesco, conuales, penult. cor. sine Conualesco, conualescis, conualuiconualuimus, penult. cor. {*ὑγιάζομαι*} conualere sine conualescere, saluum recuperare. Cic.ad Cornutum, lib 12. 22. Harcius noſter iardius conualeſcit.
Ex morbo conualeſcere. Cicero de Fato, Si ſanus tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, ſine tu medicum adhibueris, ſine non adhibueris, conualeſces.
Magis indies conualeſcere. Cic. pro Milone.
Conualeſcere & ſanari ciuitas dicitur. Cicero pro Sylla, Ex magnis & diuturnis & tam deſperatis Reipub. morbis illa re, die vis erupit vera cóficta & cicta reualeſcere & ſanari ai quando ciuitas poſſit. Ne ici crudelitas experecta an miſeria vos cunualeſcat. Cic. Antequam ire in exilium.
Conualuit flamma. Quintilianus libro 5. capite 13. At ſi ſingulà quæque diſſoluti tis, iam illa flamma quæ magna congeſie conualuerat, ductis quibus alebatur, extinguet.
Ignis conualuit, id eſt vires aſſumpſit, apud Ouidium libro 8. Metamorphoſeos.
Incommodum ad perniciem aliquorum conualeſcit. Cicero Antequam ires in exilium, Mihi credite hoc in rno incommodum confirmanum, multorum mirmabit incolumitatem: & ſiniuio non erit tefiuatum, impunè ad omnium perniciem conualeſcet.
Malà conualuere per longas moras. Id eſt confirmata ſunt. Ouid. 2. de Remed. Amor.
Mens conualuit. Ouid. epiſt. 15.
Conualeſcunt opes. Liu. lab Vrbe. Fidenates nimiæ vicinas prope conualeſcere opes ratu prius quàm tantum roburis eſſet, quantum futurum apparebat, occupant bellum facere.
Conualuit opinio. Colum. lib. 3. cap. 7. Cui noſtræ ſententiæ licio pene omnium agricolarū diuerſum eſſe opinionem, quæ de animus inueterata longo iam tempore conualuit.
Pignus coualeſcit. Marcianus in Liscut. 6. Venditionis. D. Quibus modis

molis pignus vel hypoth. fol. Quod ita intelligemus, vt & filegarum repudium fuerit, consulesque pignus.

Sensus mei consuluere. Ouid. t. Trist. eleg. 3.

Consulescere partieulatim. In PARTICVLATIM.

Consullis, huius consullus, fem. gen. { συνβούλιος } Planities ex omni parte montibus cullibusque comprehensa: dicta (vt inquit Varro) quasi causa vallata. Liuius 1. ab Vrbe, Et in finia vibis loca circa forum, alsiaque interiectas collibus consullues.

Roma in montibus posita & consullibus. Cic. 2. de Lege Agr.

Abropa Lucan. lib. 7.

Caua. Virg. 2. Georg.

Depressa. Virg. 3 Georg.

Obscura. Virg. 6. Æneid.

Virens. Virg. 11. & 8. eod.

Consuso, consusas, penultima producta { συσβώσας } connasate, Verbum à Græcorum imitatione tractum: significat Eutim cauum esse. Figuratum à colligendis vasis, vt ait Donatus. Terentius Phormione, 1. 4.

Aliquid consusas sim, atque hinc me cooiicerem protinus in pedes.

Nonius. Conuasare, dicitur Furnim omnia colligere.

Conuecto, conuectas, & Conuctor, conuctoris. Vide CONVEHO.

Conucho, conuehis, penult. correp. conoexi, conuectum { συνγέω } conuehere, Componere. vt, 3 Conuehere ex plaustris ad æraruum. Liuius 4. ab Vrbe.

Conuehere camelis aliquid. Plin. lib. 12. cap. 14. Thus collectum Saboram camelis conuehitur.

Conouchere lynrribus. Cic. pro Milone. Repentè lynrribus in eam insulam, matertiam, calcem, cæmenta, atque arma conuexit.

Conuehere ex diuerso. Plin. lib. 11. cap. 30. de formicis, Et quoniã ex diuerso conuehunt, alterà alterius ignara.

Conuehere ex Hispaoia merees, Id est apportare, aduehere. Plinius lib. 8. cap. 14. Et apud Liuium 3. ab Vrbe, Conuehere prædam ex exitus.

Conuecto, conuectas, conuectãre, Frequentatiuum { συνγέσθαι. } Virgilius 9. Æneidos,

Conuectare iuuat prædas, & viuere rapto.

Conuectos { συνκτὸς } Verbale, Qui io eadem naulgat naoi. Cicero ad Atticum lib. 15. epist. penult. Quneiam naut eius me, & ipso conuectore vsuram puto.

Conuello, conuellis, conuelli & conouli, conoulsum { συνβιάζω συνβιάσω } conuellere, Idem quod Vellere vel auellere. Plautus Amphitryone, 1. 2. Quis tam valto impetu hias fores toto conuulit cardine? Id est conculit?

Conouli fedibus domus. Plin. lun. lib. 7. epist. 18.

Conuellere armos. Columella libro 6. capite 16. cuius lemma est, Ad conuulsos armos, Bos obsuie radicet obluctatus conuellit armos. *Hi ſtrauſe.*

Claustra portarum. Stat. 11. Theb.

Glebam vomere. Caull. in Argon.

Conuellete repagula, atque effringere valuas. Cic. 6. Verr.

Fundamenta. Colum. lib. 1. cap. 4.

Conuellere ac remouere gradus. Cicero pro Domo sua. Et apud Cæsarem, 2. bel. Ciuil. Conuellere saxa inhima quibus fundamenta coontinentur.

Conuellete ea quæ non possunt moueri. Cicero lib. 2. de Oratore, Ne aut irrisione, aut odio digni putemur, si aut tragœdias agamus in nugis, aut conuellere adonamur ea quæ non possint commoueri.

Dapes anido dente. Ouid. 11. Metam.

Dissordia aliquem. Taeu. lib. 4.

Turres & culmina domorum. Virg. 2. Æneid.

Ferro aliquid. Virg. 6. Æneid.

Hibra & imbres conuellunt æculum. Virg. 2. Georg.

Syluam viridem ab humo. Virg. 3. Æneid.

Vexilla. Taeit. lib. 1.

¶ Opinionem mentibos comprehẽsam. Cic. pro Cluent. Deinde si quam opinionem iam vestris mentibus comprehendistis, si eam ratio conueller, si ratio labefactabit, &c.

Pectus alicuius verbis. Ouid. epist. 16.

Conuellere vires, Id est eas infirmas facere. Cesius lib. 3. cap. 4.

Labefactantur & conuellunntur auxilia. Cicero pro Rabir. perdo. reo, Quamobrem si est boni Consulis, quum cuncta auxilia Reipub. labefactari, conuelluque videat, ferre opem patriæ.

¶ Conuellere, pro Auferre, abolere, abrogare, destruere. Cic. pro Corn. Balb. Cur ea quę mutare non possumus, conuellere malumus, quàm iuere?

Conuellere acta alicuius. Cic. 2. Philip. Nolo plura, ne acta Dolabellæ videar conuellere.

¶ Conuellere, quod vulgus *Confutare* vocat. Cic. 1. de Diuinat. Hæc si tenemus, quæ mihi quidem non videntur posse conuelli, profectò hominibus à diis furuea significari necesse est.

¶ Conuellere atque asserre aliquem ex suis fedibus. Cic. 7. Verr. Penè conuellit me ex hortulis meis. Cic. 1. de Legibus.

Conuellere aliquem de priſtino statu. Cicero ad Atticum, libro 8. Secutæ sunt duæ pridie Calendas, ambæ datæque mc conuellerunt de priſtino statu. Id est & conturbaoerunt, & commouerunt.

Conuellere tuſtitiam vultatæ aliqua: cui opponitur Conſtituere. Cic. 1. de Legibus, Ita sit, vt nulla si omnino iuſtitia, si neque natura est, & ea quæ propter vtilitatem conſtituitur, vtilitate alia conuelliatur.

¶ Conuellere gratiam alicuius. Cæsar 4 bel. Gall. Qui M. Antonij expulsi Cæsaris receptentis conuellere gratiam cupiebant.

Conuellere & commutare conditionem amicitiæ, & ius societatis. Cic. 5. Verr.

Conuellere ſtatum Reipob. Cic. in Pisonem.

¶ Conuellere funem à terra. Virg. 1. 1. Georgicorum,

-non illa quiſquam me nocte per altum

Ire, neque à terra moneat coouellere fuotm. Id est nemo mihi suadeat naum tunc è portu soluere. Periphrasis poetica.

¶ Conuellere aliquid alteri, Subduoere & ſuſſurari. Cicero Attico, libro 5. epiſt. 20. in fine, Dcs operam vt quod tuo modque beneficio puer habet, cures nequa ratione conuelatur. Id est eripiatur.

¶ Labefactãa atque conuulſi cogitatio. Cic. ad Lucrium, lib. 5. 13, Quæ cogitatio quum mihi nou omnino excidisset, (etenim penitus insederat) vi tamen tempestatium, & coniecta calamitatum erat aliquantum labefactata atque conuulſa.

Conuulſus, Participium { συνβιάζω συνβιάσω } vt, Conuulſus musculus, Hoc est cuius fibræ contractæ sunt versus suam originem. & conuulſi nerui, & cõuulſi tendones dicuntur: hoc ità contracti, & velori complicati. Plin. lib. 20. cap. 7. Conuulſa & luxata caulibus critis cum polenta ex aqua frigida leuum.

Æquor conuulſum remis. Virg. 5. Æneid.

Domus. Taeit. hb. 12.

Loca conuulſa vasta ruina. Virg. 3. Æneid.

Conuulſa penitus Respublica. Cic. de Claris Orat.

Roma sedibus suis. Cicero in Pisonem, Quum mihi ipsa Roma, propè conuulſa sedibus suis, ad complectendũ conseruatorem suum procedere visa est.

Vi dominationis cooulſus. Taeit. lib. 5.

Conuulſum dixerunt veteres pro Conuulſum, vt Arius cõuolſi perrunt, apud Lucretium lib. 3.

Conuulſio { συνβιασμὸς } Verbale. Plinius libro 20. capite 15, Liguſticum aliqui panacem vocant, stomachu vtile est, item c. nuulſionibus & inflammationibus. Conuulſionibus, hoc est quod vulgus *tetanum* vocat. Quæ sunt vel in musculis, vel in tendinibus propter iotemperiem humorum inflammatorum, aut fluxioem frigidam in pariem ueruſam. Cuius species videto apud Galenom in libro de Locis affectis.

Conuulo, conuelas, penult. prod. { συνσείω } conoclare, Idem quod Velare. Plin. lib. 17. cap. 23. Plagam omnem aliquam fieri, vi facilè decidani imbres, & ad terram verti, quam loiissima ceatrice acie faleis exacta, plagiæque conuelata.

Conuenia, Conuenientia, Vide CONVENIO.

CONVENAE, Conuenarum { συνβιὸς } Gallię Aquitanicę populi sunt, quibus olim Romani ius Latij tribuerunt. Author Strabo lib. 4.

Conuenio, conuenis penultima correpta, conuenit, penult. prod. conuentum { συνέρχομαι συνέρχεσθαι } conuenire, Simol veoire, congregari. Plautus Pseud. 4.

Facite hudie vt mihi munera mulsa hac ab amaroribus

Conuenant. Cicero 4 Verr. Hæc conueniont cum literis, veniunt cum mandatis.

Ambo conuenimus. Virg. eclog. 5.

Illud conuenerunt, quæ meniem extubarent meam, fubita defectio Pompeij, alienatio cosS. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 4.

Conuenire vndique. Cic. 2. Ver. Quum hæc frequentia totius Italiæ Roma diffecisset: quæ conuenit vno tempore vndique, comitorium. &c.

Conuenire in vnum. Cic. ad Att. lib. 8.

In eãdem conueniunt. Ouid. 3 Fast.

Conuenire ad aliquem. Cæsar 1. belli Ciuilis, Aduento Cæsaris cognito, decuriones Auximi, ad Actium Varum frequentes conueniunt.

Ad dapes conuenire. Ouidius libro 6 Fastorum. Plinius libro 10. capite 70. Conueniúntque ex alto etiam ad quoslam odores. De piscibus.

Ad signa conuenire iubentur milites. Cæsar in principio libri 6. bel. Gall.

¶ Conuenire, pro Venire. Plaut. Trucul. 1. 4.

Io vbem crebrò conuenio.

Conuentire aliquò ad exeqoias. Cic. 2. Vec.

¶ Conuenire, de re venerea etiam dicitur. Plin. lib. 11. cap. 24. Contugio arani conueniunt eiundem.

¶ Conuenire, proprie eli debitum appellare, & fe interdum fumitur. Caul. 1. 41. D. de peiit. hæred. Si quo tempore conueniebat posseſſor hæreditatis, pautiores res possidebat, &c. Horomanus.

¶ Conuenire, Concordare, & sine controuersia esse. Valla lib. 3.

Conuenit inter nos. Cic. 4. de Finibus, Atqui si vt conuenire debet inter nos, eſt quod am appetitio naturæ, &c. Liuius 2. ab Vrbe, Non modò inter Patres, sed nc inter Conſules quidem ipsos satis conueniebat.

Conuenire optimè cum aliquo. Cicero 6. Verr. Illum nolnisse sua laudatione iuuare L. Lucullum sororis virum, qutcum optimè conueniebat.

Conocnit inter eos ratio accepti & expensi. Plaot. Mostel. 4.

Conuenit inter eos quid fit. Cic. 2. de Finib. Vt inter eos qoi ambiguot, conueniat quid sit id de quo agatur.

Inter aliquos conuenire, nc. Vipianus in l. Si conueneric. D. pro Socio. Si conueneriit inter ſocios, ne intra certum tempus communis ex diuidatur, non videtur conuenisse nc à ſocietate abstenat.

Conuenit inter nos, vt. Plaut. Capt. 7.

Nunc ita cõnoenit inter me, atque hunc Tyndare,

Vt te æſtumatum in Aulidem mittam ad patrem.

Inter vtrunque conuenit. Horat. 1. Serm. ſat. 7.

Conuenit hoc fratri meeum. Terent. Adelph. t. 1, Hæc fratri mecum non conueniunt, neque placent.

Conuenit hoc mihi cum tuo fratre. Cic. 5. de Finibus.

Nec locus nec sermo cõuenit mihi cum eo. Plaut. Pseud. 20, de improbis seruis.

-nec bont ingenij quicquam in his ineſt,

Nisi vt improbis ſese artibus nencant: eom iis mihi

Nec locus nec sermo cõnuenit, ita nunquam nobilis fui.

Conuenit mihi cum hoc de hac re. Plaut. Capt. 7.
Conuenit mihi eum aduerſarius, matrem eſſe interfectam a filio. Cic. 1. de Inuent.
Conuenit mihi eum eo, vt ille eſſet in meis caſtris. Cicero ad Attic. libro 6. Mihi cum Driotaro conuenit, vt ille in meis caſtris eſſet eum ſuis copijs omnibus.
Poſterius priori non conuenit. Cic. 3. de Finibus.
Conuenire ſibi. Cic. 2. de Finibus, Qui ſibi ea conueniet, ſi negabit voluptatem eſſe bonum?
Si tibi ita conuenit. Cic. Dolabellæ, lib. 9. epiſt. 12. Quod quidem ſi ita eſt, minime miror eaſdem etiam & terras vim ſuis ſi tibi ita conueniat, diuiniſſe.
Pudori conuenit illis. Catul. epigr. 57.
Conuenire vt veſpis. Prouerbiale eſt, de hiſque dici poteſt qui ſtudiis omnibus coniuncti adhiuuant ad eam quamplam aeerrimè defendendam. Veſpæ enim pro ſuis laribulis velut coniuratæ magno conſenſu dimicant; petunt prope accedentes, & aculeis fodiunt. Extat Probi carmen huiuſmodi,
Conuenit vt veſpis, quarum domus aere moneta
Turbat agens ſtrictis per lutea corpora telis. Suſpicor autem vt in templo Concordiæ ſuit nidus ciconiarum, ſic in eaao monetæ fuiſſe examen veſparum. Turnebus.
¶ Conuenerat mulier viro in manum quando bonorum ſuelectarum inibat. Cic. in Topicis, Quum mulier viro in manum conueniret, omnia quæ mulieris fuerunt, viri fiunt, dotis nomine. Ibidem, Si ita Fabii pecunia legata eſt a viro, ſi ea vxor matteramiliàs eſſet, ſi ea in manum viri non conueneret, nihil debetur.
Conuenire in matrimonium, dicitur mulier, quæ nubit. Papin. l. 121. §. 1. D. de verb. oblig. Mulier ab eo in cuius matrimonium conuenichat, ſtipulata fuerat ducenta, ſi conebinæ, tempore matrimonij, conſuetudinem repetiiſſet. Gellius lib. 18. cap. 7. Matronam eſſe, quæ in matrimonium eum viro conueniſſet: matremfamiſi, quæ non in matrimonium eum viro, ſed eniam in manum manepiúmque mariti veniſſet. Horomanus.
¶ Conuenit, abſolute poſitum, pro eo quod eſt Pacto ſicmatum eſt. Plaut. Amphit. 4.
Conuenit vt ſi vim ſine eo præſio,
Verbem, agam arma, focos, ſeque vei dederent. Subaudi, inter eos: vt ſit, Conuenit inter eos.
Pacto conuenit, vt. Liuius 4. bel. Pun. Pacto conuenit, vt quum Romanos Sicilia expulſiſſent, &c.
Conuenit parum de hoc. Cic. 4. de Finibus, Cuc igitur, quum de re conuenit, non malumus vſitate loqui?
De facto conuenit. Cic. 1. de Inuent. Nominis controuerſia eſt, quum de facto conuenit.
Conuenit inter Iuuenalis ſatis, non procul à fine,
ſtruis inter ſe conuenire vſus.
Id conuenerat ſignum. Liuius 9. ab Vrbe, In tempore poſtquam ardentia procul vidit eaſtra magiſter equitū (id conuenerat ſignum) hoſtium terga inuadit.
Conuenit par. Liuius 10. bel. Pun. Nuntiarénque ei, vt ſi pax conueniſſet, ſine pretio eos Carthaginienſibus redderet.
Conuenit ita pax, vt. Liuius 2. ab Vrbe, Pax ita conuenerat, vt Hetruſci, Latiníque ſiuuius Albula, quem nunc Tyberim vocant, ſinis eſſet.
Conuenit pax in eas conditiones. Liuius 9. belli Pun. In eas conditiones quum pax conueniſſet, ab rege ſedeti aſcripti Pruſia, &c.
¶ Conuenire de re aliqua. Cic. 1. Offic. Bene Pericles quum haberet collegam in Prætura Sophoclem poctam, hſique de communi officio conueniſſent, &c.
De pretio conuenire. Quintil. lib. 2. cap. 2. In portum veni, nauim proſpere, quanti vehcret interrogaui, de pretio conuenit.
¶ Conueniunt mores. Terent. Andr. 4. 2.
Hanc nihil expetius, contigit: conueniunt mores.
Non conuenit nomen. Terent. Andr. 5. 4.
Nomen non conuenit. ex. fuit heeleæ aliud huic patuæ.
Conuenit ad numerum. Cicero ad Atticum, libro 5. epiſt. 11. ima, Quid opus eſt inquam? rationes conferatis. Adſidunt: ſubduc cunt: ad nummum conuenit. *Ils trouverent leur conte, Ils furent d'accord touchant le conte.* Budeus.
Factum conuenit. Author ad Herennium, lib. 1. Iuridicialis conſtitutio eſt, quum factum conuenit, ſed iure an iniuria factum ſit, quæritur.
Tempus & locus conuenit. Liu. 1. ab Vrbe.
Conuenit numerus quantum debui. Terent. Phorm. 1. 2.
Conuenunt vtriuſque verba. Plaut. Trucul. 7.
¶ Non conuenunt hæc nugnis. Terent. Andr. 2. 2.
Somnium eum re conuenit. Cic. lib. 1. de Diuinat. Quod quidem ſomnium Siſenna quum diſputauiſſet miniſieè ad verbū eum re conueniſſe, tum inſolenter, &c.
Vota conuenit res. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.
Conuenit hæc ætas ludo. Cic. in Hortenſio, Nam quid vereris ne non conueniat noſtris ætatibus oratio, quæ ſpectat ad hortandum?
Hæc pompa conuenit ponti. Martial. lib. 12. epigr. 32.
Hæc fere in arma pompa conuenit ponti.
Conuenit aliam ætatem aliud factum. Plaut. Merc. 24.
¶ Conuenit in eum hæc ſuſpitio. Cic. pro Roſc. Amer. Erat porrò nemo in quem ea ſuſpitio conueniret. Id eſt de nemine poterat eſſe ſuſpitio, quàm de illo.
Hoc maledictum in illam ætatem non conuenit. Cicero pro Deiotaro.
Conuenit hoc in te vno, non in aliam quenquam. Cic. 2. de Natura deorum.
Hoc conuenit in omnes luſcos. Cic. 2. de Orat.
Conuenit in me quidius harum rerum. Terent. Heaut. 5. 1. Cicero 5. Verr. Sunt quædam omnino in te ſingularia, quæ in nullum alium hominem dici, neque conuenire poſſint.
Conuenit ad eum hæc omne mebia. Cic. pro Sylla. Id eſt pertinet.
Magna prius, quæ non conueniunt iſtis viribus. Ouidius libro 2. Metamorph.
¶ Conueniuni hæ vites ad vel in quruis agrum. Cato cap. 6. Cæcere vites, & de his miſſellæ maxime, in quenuis agrum conueniunt.
Conueniit in eam rem. Cato cap. 12. Eo ſiſtulam ferrea indito, quæ in columellam conueniat, & in eam.
Conuenit optime ad pedem cothurnus. Cic. 3. de Finibus.
¶ Aliquem conuenire, pro In ius vocare. Vlpianus in l. N. ratus D. De relig. & ſumpt. funer. Si verò alius funeraust, puſſe eum in ius vocare conuenire.
Conuenire aliquem in ius. Plaut. Moſtel. 15.
Conuenire, in ius vocare, i, Papinianus in l. capitis. D. De fideiuſſ.
Actione conuenire. Vlpianus in l. 3. §. Quæcunque. D. de Iureiurando.
Tribato conuenire debitorem. Vlpianus in l. ſi procuratorem. §. ſi ignorantes. D. Mandati, Sed & ſi tribato conueneruni debitorem, vel ſi ipſe putarer, appellare: putato eationem eis conſtare.
Conuenire in vſuras. Vlpianus l. Idémque & §. Si procuratot. D. Mandat. vel contr.
Pro re aliqua conuenire. Paulus in l. Si mandatu. §. Paulus reſpondit vnum. D. Mandati.
¶ Conuenire aliquem, pro Alloqui. Cicero Vatinio, libro 5. ta, Eámque ſi opus eſſe videbitur, conuenium. Nonius, Interpellare interpretatur.
Conuenire & colloqui. Terent. Eun. 3. 2.
¶ Conueniunt multi populi Carthaginem. Budæus, apud Plin. lib. 3. Conuenius Irgimus pro iis quos *dies magnus* noſtri vocant: & verbum Conuenire eodem pertinens. Carthaginem (inquit) cóueniunt populi 12. excepius inſulaeum incolis. Id eſt iura Carthaginę petunt. quod nunc *negotium* dicimus, vetuſtas vocabulo non tenere poiuit. eſt enim à conſuetudine Græcorum, qui τὸ χρῆσθαι δίκην dicunt, & Romani ſortes iudicium dicebant: vt Virgilius in ſexto, Nec vero ſine ſorte datæ, ſine iudice leges. Et Iuuenalis ſat. 13. vbi vrnæ Prætoriæ meminit. Cic. 4. in Verrem, Aduerſati; poſſulant vt in eam rem iudices déque ea iis ciuitatibus, quæ in id forum conueniunt.
¶ Conuenibo iſtam. in futuro antiquè dixum. Plaut. Caſin. 12. -vbi nuptiæ
Fuerint, cum iſtam conuenibo.
¶ Conuenit, Paſſiuè. Cicero Att. lib. 8. Verùm quum habeo rationem decum, antè puto transmiſſurum, quàm poſſe conuenirī.
De Lentulo.
Conuenit { *τυγχάνει, συμβαίνει, γίγνεται* } Impeſſonale, id eſt decens & conuenientis eſt. Terent. Eun. 3. 2.
-haud conuenit
Vnà re amica cum, imperatorem in via. Brutus ad Ciceronem, lib. 15. 3. Neque enim decet aut conuenit nobis, pcrtculo vllo ſubmittere animum noſtrum.
Non conuenit enim, quum ego ad promerendum officium iam fuerim expeditus, vos ad refrendam graiiam eſſe tardiores. Cicero Antequam irctin exi.
Qui enim conuenit, vt qui in rebus improbis populares fuerint, iidem, &c. Cic. 7. Philipp.
Conueniendo, Gerundium { *τὸ συμβαῖνον.* } vt, Iuter ſe conueniendo gignunt armenta. Lucret. lib. 2. Id eſt coeundo.
Facultas coueniendi ceis. Vlpianus l. Idémque &. 6. vltimo. D. Mandati, Si modò habuit facultatem eis conueniendi, deliberandique vi, &c.
Conuenies, Participium { *συνιὼν, ἰόντων.* } vt, Copia agricolarum conuenientes ex omni parte. Lucret. lib. 6.
Bene conuenientes propinqui. Cicero libro 1. Officiorum, Id eſt coneordes.
Conuenientes ad. Cic. de Amic. Nihil eſt enim tam naturæ aptum, cam conuenieni ad res vel ſecundas vel aduerſas. Hoc eſt piuprium, aptum, aeeommodatum.
Sonus conuenienis ad formam, Ouid. in Ibin.
Tempus operi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.
Aptum & inter ſe conuenien. Cicero 1. Officiorum, Taiis eſt igitur ordo actionum adhibendus, vt quemadmodum in oratione conſtantiſie in vita omnia ſint apta inter ſe & conuenientia.
Conuenient { *σύμφωνοι* } Nomen ex Participio, Conuenientiſſima nemora. Colum. lib. 7. cap. 4. Plin. lib. 34. cap. 7. Similitudines exprimendi quæ prima fuerit origo, in ea quam plaſticen Græci vocant, dici conuenientius erit.
Conuenienter, Aduerbium { *συμφώνως.* } Cic. 4. Acad. Non enim poſſet conuenienter dici, nihil comprehendi poſſe.
Viuere conuenienter naturæ. Cic. 3. Offic.
Congcuenter naturæ conuenienterque viuere. Cicero libro 3. de Finibus.
Conuenienter rationi & ſententiæ ſuæ dicere. Cicero libco 2. de Finibus.
Conuenienter loqui ad ſtatum præſentem. Liuius 3. belli Pun. ci, Morem magis loquendi eum ſociis ſeruabit Campani, & eo quàm conuenienter ad præſentem fortunæ noſtræ ſtatum locuti eſtis.
Mores conuenienter eum ſtudio. Id eſt tales ſunt mores tui, quale eſt ſtudium in quo exercetis. Ouid. 3. de Arte.
Conuenientia, conuenintiæ { *ἁρμονία, τὸ ἁρμόττειν* } Proportio quædam. Cic. 1. Offic. Nullum aliud animal pulchritudinem, venuſtatiu, conuenientiam partium ſenſit.
Rerum conuenientia in amicitia eſt, in ea ſtabilitas, in ea conſtantia. Cic. de Amic.
Conuenientia conſeruatioque naturæ. Cic. 1. Offic.
Conuenientia coniunctioque naturæ. Cic. 2. de Diuinat.
Naturæ conuenientia eum extis. Cicero 2. de Diuinatione. De extis hoſtiarum.

Conuenæ

Conuent,æ,pen. corr. {συνοδος} conuenarum, dicuntur, qui ex diuersis populis gentibusque in vna mœnia cõurmunt, simúlque coalescunt, inquit Valla in Raudensem. Cic. t. de Oratore, An vero tibi Romulus ille, aut pastores & conuenas congregasse, aut Sabinorum, &c. Plin. lib. 5. cap. 17. In diem ex æquo conuenarum turba renascitur.

Conuentio, Verbale {συνθηκη, συνθεσις.} Vlpianus D. de Pactis l. 1. Conuentionis verbum generale est ad omnia pertinens, de quibus negotij contrahendi transigendíque causa cõsentiunt, qui inter se agunt. Adeò autem conuentionis nomen generale est, vt eleganter dicat Pactus, nullum esse contractum, nullam obligationem, quæ non hac bona in se conuentionem, siue re, siue verbis fiat.

Conuentio publica est, quæ fit per pacem, quoties inter se duces belli quædam pacis cuntur. l. 5. de pact. D.

Conuenius, Participium {συμπολιτης.} Sallustius in Iugurtha, Sæpè ansa eum impetrandorum Romanis pacem conuentam fuisti.

Conuentus est à me Cic. Atticus, lib. 15.

Conuentu aliquo homine opus est. Cicero ad Atticum, libro 10. Sed opus fuit Lurtio conuentu. Id est Lurtium conuenire, siue alloqui.

Conuenta conditio dicebatur, quum primus sermo de nuptiis & earum conditione habebatur. Author Festus.

Conuenta, conuentorum, Substantiuum {συνθηκαι, συμβολαιον, συμβασις.} Cic. 2. de Orat. Ac verò in foro, tabulæ, testimonia, pacta conuenta, stipulationes, cognationes, affinitates, decreta, responsa, vita denique eorum qui in causa versantur, tota cognoscenda est. De Formula cauſarum.

Dictorum conuentorúmque constantia & veritas, fides est. Cicero 1. Offic.

Conuenta frangere. Silius lib. 1.

-ter Marte fruitro
Iuratumque Iouis fœdus, conuentáque partum
Sidonij fregêre duces.

Pacta conuenta. Vlpianus in l. Iuris gentium. 6. Quinimo. D. de Pactis, Solemus enim dicere, pacta conuenta ioeſie bonæ fidei iudicia.

¶ Inter pactum & conuentum. Pactum est ex parte stipulantium: Conuentum, quum quæ pepigerunt promissa sunt. Hæc de causa pacta conuenta, & pacta conuentitiæ legimos: antecedit enim pactũ, sequitur conuentum. Seneca, Nec pacta conuentaque impressis signis custodiuntur. Hæc Turnebus.

Conuenio, conuenis, cõuenare, frequenter conuenire. Solin. cap. 40. Externos in ea plurimos conuenasse, argumentum de vtribus & locis dabimus.

Conuentus, huius conuentus {συνοδος, συγκλητος} Sunt (inquit Valla lib. 4. cap. 24.) homines qui eo vnum locum conueniunt. Cic. 3. Verr. Cur pudentissimas lectißimasque fœminas in tantum virorum conuentum insolitas irruisque prodire cogis?

¶ Conuentus (inquit Festus) quatuor modis intelligitur. Vno, quũ quemlibet homines ab aliquo conuentum esse dicimus. Altero, quum significatur multitudo e compluribus generibus hominum contracta in vnum locum. Tertio, quum à magistratibus, iudicij causa, populus congregatur. Etant enim in prouinciis statuti cõuentus per rectores earum ad iudicia faciendа. Quarto, quum aliquem in locum frequentia hominum, supplicationis aut gratulationis ea fa cclligitur. Hactenus Festus. De tertia significatione exempla sunt apud Ciceronem, 3. de Legibus. & 5. Verr.

Iuridici conuentus. Plin. l. 3. cap. 2. de Batica, Iuridici conuentus ei quatuor, Gaditanus, Cordubensis, Astigitanus, Hispalensis.

Conuentus & frequentia. Cic. pro Deiotaro.

Conuentus & turba. Virg. 6. Æneid.

Senatorum. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1.

Meretricius. Cic. 3. Verr. Domus erat non meretricio conuentu, sed prætoria turba referta.

Inter conuentum matronarum. Vide INTER.

Celeberrimo virorum nobiorúmque conuentu dies festos anniuersarios agere. Cic. 6. Verr.

Honestißimus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Io medios cooœntus trahere aliquem. Virg. 6. Æneid.

Conuentus agere. Cic. 2. Verr. Exitis oppidis io quibus Prætores consistere & conuentum agere solent, &c.

Celebrare conuentus. Cic. Attico, lib. 1. 14, Itaque conuentus qui initio celebrabantur, iandiu esse defierunt.

Circuire conuentus. Suetonius Cæsare cap. 7. Quæstori vlteriori Hispaniæ obuẽnit: vbi quum mandato populi Romani iure dicundo conuentus circumiret, Gadesique venißet, &c. Conuentus hic loca sunt, in quibus populi iuris dicendi causa à magistratibus iuridicis congregantur.

Facere conuentum. Cic. ad Atticũ.

Indicere conuentus. Liu. 8. bel. Mac. Ægium à principio Achaici conedij semper conuentus ciuitatis indicti sunt, seo dignitati vrbis id, seo loci opportunitati datum est.

Instituere conoœtus. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Peragere conuentus. Cæs. 5. bell. Gall. non procul ab initio, Ipse cõuentibus Galliæ citeriotis peractis, in Illyricum profiscebatur. Eiit autem peragere conuentus, iurisdictionem legitimam absoluere per oppida ad id destinata: quæ, quoniam ita statis temporibus conuenirent à prouincialibus causa iorta sui perfequendi, conuentus dicerentur. Reprærentare huoc morem anno vertente monachi, Capitula generalia appellantes.

Vitare conuentum. Cic. 7. Verr.

Conuentus, ait Theophilus, est certum statúmque tempus litium dirimendarum gratia inuentum. Tempus autem illud à Conoeniocõuentus dictus est. 5. t. Quibus cauſa manumitt.

¶ Conuentus, Pro eo quod *vestibulum* vocãt. Plin. lib. 5. cap. 19. Conuentuum eo x v. ciuitates, celeberrima vrbe Laodicea. Iuppoſita est Lyco flumini, latera alluentibus Asopo & Capro, appellata primò Diospolis, dein Rhoas. Reliqui in eo conuentu, quos oominare non pigeat, Hydelitæ, Themisones, Hieropolitæ. Alter conuentus à Synnada accipit nomen. Conueniunt Lycaones, Appiani, Cercopeni, Doryizi, Midæi, Iulienses, & reliqui ignobiles populi x v.

¶ Conuentus, pro Conuentione etiam legitur. Iuuen. sat. 6, Conuentum tamen, & pactum, & sponsalia nostra
Tempestate paras, &c.

Ex conuentu pacta obseruantur. Author ad Herennium lib. 2. De quibus pactis Prætor edixit, apud Vlpian. in Lluris gentium. 5. Prætor ait. D. de Pactis. Pacta conuenta, quæ neque dolo malo, neque adversus leges, &c. fraudeo. Ex quibus apparet pactorum duo esse genera, Legitima, & Conuenta.

Ex pacto & conuentu differedere ab aliquo. Cic. Att. lib. 5. Pompitnos enim ex pacto & conuentu (oam ea lege exierat) iam à me discesserat.

Conuentum, pen. corr. Diminutiuum. Cic. pro Sextio, Conuenticulum hominum quæ posſea ciuitates nominatæ sunt.

Conuerbero, conuerberas, pen. corr. {τυπτω} conuerberare, à Idem quod verberare. Plin. lib. 13. cap. 22, Noctuenti grassantoibus cooœr beraum faciem illinens.

Conuerro, conuerris, conuerri, conuerrimus, conuerritis, conuerrunt {σαιρω, σαρω} conuerrere, Idem quod verrere. Plaut. Stichо,

-reorrem hercle hoc, quod conuerri modò. Colum. lib. 7. cap. 6, Diligens pastor quotidie stabulum cooœrrit, nec patior stercus aqua humore emollesce.

Conuertere aliquem, pro Percutere. Plaut. Rud. 20, Conuerret iam hic me iotum cum puluiſculo.

Cooœrritor, pen. corr. {σαρωτης} Verbale, raoquam supinum sit conuerritum, apud Apuleium in apologia pro Magia, Conuerritorem prídiana reliquiæ.

Conuerse, Aduerbium, pro Nitidè. Cato cap. 143, Villam conuerse mundèque habeat. Quidam legunt Villam conuersam mundámque habeat.

Conuerso, Conuersor, & Conuersatio, Vide CONVERTO.

Conuerto, conuertis, conuerti, conuertum {στρεφω, στρεφομαι} conuertere, Verbum notum, de re & hominoe dicitur.

Conuertere se domum, pro Reuerti. Plaut. Stichо, 7, Quom bene re gesta saluus conuortor domum, &c. Terent. Adelph. 2. 4. Ego iam transacta re cooœrtam me domum cum obsonio.

Conuertemus nos in Asiam. Cic. ad Atticum. lib. 3.

¶ Conuersa ad Aquilonem fenestra. Cic. 6. Verr.

Conuertere ad, vel in locum aliquem. Cic. 3. Offic. Ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat.

Conuertere aspectum aliquò Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Conuertere se aliquò animo & cogitatione. Cic. t. de Oratore, Ac quoconque te animo & cogitatione conuerteris, permultos exeellentes in quoque genere videbis.

Ad se conuertere & rapere dicitur res aliqua. Cic. 2. Offic.

¶ Conuertere homines in admirationem. Liu. 2. bel. Punic. Prosecti agmine incedentes ad Dictatoris castra, in admirationem & ipsum & omnes qui circà erant, conuerterunt.

Cõuertit ziat tua sæpenos o ctics solis anfractos, Figura ta loquotio. Cic. in Somnio Scipionis. Hoc est sex & quinquagintà annos natus est.

Conuertere in amicitiam. Plaut. Stichо, 7,

In amicitiam aiqueiu graiam conuortimus. Sub. nos.

Ne in graues inimicitias conuertaot se amicitiæ, cauendum. Cic. de Amic.

Conuersa in crudelitatem clementia. Cic. in. Verr.

Permouere & conuertere animos. Cic. in Orat.

Conuertere animum ad crudelem superbámque vim. Liuius 3. ab Vrbe.

Conuertere animos ad agrom coleodum. Lio. 6. bel. Pun.

Animos, imperatorum ad deorum cultum à vitæ prauitate cõuertere Cic. t. de Nat. deor.

Animos in hilaritatem rifumve Cic. in. Orat.

Animum ad labores alueius. Valer. lib. 4. Argon.

Animum ad negotia vrbana. Liu. t. ab Vrbe.

Animum alicuius in fe. Liu. 4. b. l. Pun.

Auxilium in perniciem. Cic. in Pisooem, Auxilio mihi opus fuerat & Consulis & Senatus: quorum alterum etiam ad perniciem meã erat à vobis Consulibus conuersum, alteram Republicæ penitus erepium.

Perieulosissimum eiuille bellum maximúmque humanitate & sapientia ad pacem cooœrdiámque conuertere. Cic. 9. Philipp.

Conuertere castra castris, id est commutare. Cæsar 1. bel. Ciuil. Tota nocte munitioes proferunt, castráque castris conuertunt.

Ad periculum patriæ conuertere copias, quas simulatione Reip. comparabant. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13.

Conuertere crimeo in laudem. Cic. pro Flacco, Quoniam quod crimen esse volnisti, id totum videt in laudem esse cooœrsum.

Conuertere hominem à consuetudine. Cic. t. de Inuent. Ac mihi quidem videtur hoc, oec tatius, nec inops diendi sapientia perficere posse, vt homines à consuetudine subito cooœrtere. Id est auertere.

Conuertere se ad dolos. Plin. de Viris illustrib. Veientes ad dolos conuersi, pecora ex aduersa in conspectu illorum posuerunt.

Externum conuertere. Quod vulgus dicit *Facere mostrum*. Gellius lib. 5. cap. 15. Offendebat ei Aminecius in campo copias ingentes, quas bellum Pop. Romane facturas, compasauerat, conuerti batque exercitum ioligubus argenteis & auris florentem.

Ferrum in aliquem. Virg. 9. Æneid.

Fortunam in culpam. Cic. pro Rab. Posthumo.

In fugam conuersus. Liu. 10. bel. Pun. Posteaquam semine trasiiro cadentem, auferuique ex prælio prope exanguem vidêre, cxten-

plo in fugam omnes conuerti.
Conuertunt clamore fugam, Virg.11. Æneid. Id eſt redeunt cum clamore, ſicut in exercitu ſolet fieri. Seruius.
Conuertere gaudia in diuerſum. Plin.lun.lib.8.epiſt.23. Torſpes, cor gaudia dies vnus in diuerſa conuertit.
Greſſus conuertere, & retrò eedere, pedem eſſerre. Sil.lib.13.
Conuertit ad eos fortuna in pectum ſuum. Cic.3. Tuſcul.
Conuertere in forum quod per tot eum dictum eſt. Plaut.Pœn.19. -heus tu ſiquid per iocum
Diai, nolito in ſerium conuertere.
In iram ſubiram conuerti. Ouid.10. Metam.
Iter conuertere ad rebem. Lucanus lib.3.
Conuertere iter in proximum. Cæſar 7.bell. Gall. Omittitur & dicto iter. Cæſar.de ſuis ſæpe.
Cæſus vnde priùs victor, vnde priùs victus, Rurſus in hoſtem cuncti ſe cogitis conuertit. Subaudi, ſitec.
Conuertere iter ad fugam & in exilium. Cic.in Catil.
Conuertere malum aliquod ad ſalutem. Terent.And.4.1.
Non poſſe iam ad ſalutem conuerti hoc malum.
Mœrem ad aliquos. Lucan.lib.2.
Mentes hominum oratione. Cæſar 1.bel Gall.
Conuertit mentes milirum terror & crudelitas ſuppliciorum. Cæſar 1.bel. Ciuil.
Minas in melius. Sen. Hippol.4.
Nauem remigationis ad puppim. Cic. Att.lib.13.
Traduere & conuertere orationem in fugam alicuius interpandam. Cic.2. de Orat.
Conuertere ordinem. Plin.Iunior in Panegy. Nam quod precatus es, vt illa ipſi ordinatio comitiorum bene & feliciter euenuret nobis, Reſpublicæ, nonne tibi iale eſt, vt nos huic ordinem totorum conuertere debeamus? deos denique obſecrare, vt omnia quæ facis, quæque facies, proſperè cedant tibi, Reſpub. nobis?
Conuertere os ad aliquem. Cæſar 6. bel. Gall.
Conuertere ora & oculos in aliquem. Cic.in Catil. Video P.C. in me omnium veſtrum ora, atque oculos eſſe conuerſos.
Conuertere peeuniam, aut rem aliam, domum ſuam, vel in rem ſuam, aut ad commodũ ſuum. Cic.5. Verr. Et 2. Verr. Et pro Roſcio Amerino. Et 1. Offic.
Conuertere peeuniam ad ſuos vſus. Vlpian.in Ldémque &.6. Si procurator. D.mandat.vel.conte.
In meliut querelas. Propert.lib.1.eleg.16.
Rationem bono conſilio à dus immortalibus datam, in fraudem malitiæ quæ conuertun homines. Cic.3.de Nat.de .r.
Conuertere ſe ad otium & pacem. Cic.ad Qu.frat.lib.3.1. Et in omni fortuna, vt mones, ſalde me ad otium pacémque conuerto.
Ad timorem ſe. Cic.pro Sylla, Lentuli pœna compreſſus, conuertit ſe aliquando ad timorem.
Conuertere ſe ad verum. Plaut.Rud.24.
Ad ſapientiorẽ ſe. Tacit.lib.3.
Conuertitur animus ad ſenſum & nutum alterius. Cic.de Amicit.
Quid enim poteſt eſſe tam flexibile, tam deuium, quàm animus eius qui ad alterius non modo ſenſum ac voluntatem, ſed etiam vultum atque nutum conuertitur?
Conuertere ſigna. Cæſar 1.bel. Gall. Romani conuerſa ſigna bipartito intulerunt.
Conuertere ſpem in fidem alicuius. Cic. pro Seat. Quum omnes boni omnem ſpem melioris ſtatus in eorum fidem conuertiſſent.
Conuertere ſtudium ad ſcribendi operam. Cic.3 Offic. Ad hanc ſcribendi operam omne ſtudium curámque conuertimus.
Conuertere terga, Fugere. Cæſar.bel. Ciuil.
Conuertit oculorum teſtimonij fidem. Cic.pro Flacco. Itaque eodem etiam M. Luteo vir optimus meus familiaris, cõuertit oculum teſtimonij ſui.
Verum futurum in falſum conuertere non poſſe. Cic.de Faro.
Viam conuertere, Eſt viam repetere per quam nunc primum venerat. Virg.5.Æneid.
Conuertere alicui vkium in bonum. Cic.de Claris Orat. Sed hoc vitium huic vni in bonum conuertebat.
Vſuras in ſuos vſus. Vlpianus l. Idémque &. 5. Si procurator. D. Mandat.
¶ Ad ſe conuerti. Cic. Appio, lib.4.13. Gratulabor tibi prius (ita enim rerum odo poſſulat) deinde ad me conuertar.
Ad alicuius voluntatem & nutum ſe torum. Cic. Appio, lib.3.10.
Conuertere ſe ad aliquem philoſophum legendum. Cicero 5. de Finibus.
Conuertere ſe toram in aliquem dicitur ciuitas. Cic.in Somnio Scipionis, In te vnum atque tuum nomen ſe tota conuertet ciuitas.
Conuertere in bellum, Hoc eſt tranſmutare, & transformare. Cicero 3. Offic. Quid enim intereſt rerum ex homine ſe conuertae quis in bellum, an hominis figura immanitatem gerat bellue?
In aliam naturam cõuerti. Cic. 2. de Nat.deor. Præterea quæ omnia hæc tum intereunt, quum in naturam aliam conuertuntur.
¶ Conuertere, pro Ea vna lingua in aliam vertere. Cic.de Opt.genere Orat. Conuerti enim ex Atticis duorum eloquentiſſimorum nobiliſſimas orationes inter ſe contrarias. Sic 1.de Finib. Conuerſa de Græcis. Hoc eſt tranſlata.
E Græco in Latinum conuertere. Cic.3. Offic.
¶ Conuertor, pro Conuerto dici apud Plautũ Amphi.4. Fugam in ſe tamen nemo conuertitur, ad monet Nonius.
Conuerſus, Participium (ἀπὸ τοῦ στρέφω.) Cic.in Somn. Scip. Huius quidem anni nondum vgeſſimam partem ſeito eſſe conuerſam.
Ad eadem & ſunus ciuitatis conuerſi ludi. Cic. de Aruſp. reſp.
Linteæ conuerſa domum, dare non pigeat. Id eſt tedire. Horatius Epod.16.
Numina conuerſa, Id eſt contraria. Virg.5 Æneid.
Studia Hocat.in Arte.
Timor conuerſus in iram. Lucan.lib.4.

Via vitæ Horat.1.Epiſt.18.
Orbis Reip. Cic. Attico, lib.8. Sic orbem Reipub. eſſe conuerſum vt vis ſonitum audire, via impeſſam orbitam videre poſſe mus.
¶ Conuerſus, pro Emendatus. Quintilianus lib.11, Poteſt enim videri emendatus, qui in odium eorum in quibus erraueras ipſe, conuerſus eſt.
Conuerſus in pœnitentiam, peo Tactus pœnitentia. Sueton.in Claudio Cæſare, cap.13.
Conuerſus, hujus conuerſus, Verbale. Macrob.lib.7. Saturn.cap.9. Qui gyros efficit, crebro conuerſu turbat.
Conuerſio, Verbale (στροφὴ, κύκλωσις.) vt, Conuerſio veſicæ, hoc eſt inuerſio & reuolutio, Plin.lib.8.cap.42. Et vulgarum cõuerſio, Idem lib.20.cap.23.
Incitatior conuerſio curſus cæli Helliſeri. Cic.in Som Scip. Summus ille cæli Helliſeri curſus, cuius conuerſio eſt incitatior, acuto & cæcitato mouetur ſono.
Incitatiſſima. Vide INCITO.
Mendium anorũmque conuerſiones. Cicero de Vniuerſit. Hoc eſt reuolutiones.
Conuerſio rerum ac pertubatio. Cic.pro Flacco, Videris quo in motu temporum, quanta in conuerſione rerum, ac pertubatione verſemur.
Cõuerſio ſuppurationis. Colum.lib.6 cap.17, Vel ſi antè quàm tumor diſcutiatur, in ſuppurationem conuerittur, optimum eſt in ea lamina conuerſionem reſecare, & quicquid vitioſi eſt, inuerte.
Conuerſio verborum. Cic 3 de Orat. Et efficiendum eſt illud modò vobis, ne ſuat oratio, ne vagetur, ne inſiſtat interdum, ne exeurrat longius: vt membris diſtinguatur, vt cõuerſiones habeat abſoluras. Neque ſemper vtendum eſt perpetuitate & quaſi cõuerſione verborum, ſed ſæpe carpenda membris minutioribus oratio eſt.
Conuerſio malorum. Quintil.lib.5.cap.10. Malorum cuitationem, liberationem, imminutionem, conuerſionem.
Conuerſim, Aduerbium. Firmicus lib.3. cap.13. Decimaſtetia in decimamſeptimam, decimaſeptima rurſus in decimamtertiam: decima quarta in decimamſeptimam, decimaſeptima cutſus in decimãquartam: decimaquinta in decimamſeptimam, rurſuſque conuerſim: & hoc modo facis, donec per graduum numerum, numeralem retrogredicns deſcenſum ad deſcenſum perducas.
Conuerſo, conuerſas. conuerſæ (ἀπὸ τοῦ στρέφω.) Frequentatiuum. Cic.de Vniuerſitate, Quippe qui ea eadem vinctus, alteraque natura adiuncta materia, temperatioue trium partium proportione compacta, ſe ipſe conuerſans quum materiam mutabilem atripuiſſet.
Conuerſor, aris, Vtor & conſuetudinem habeo, inquit Spontinus.
Conuerſatio, Verbale (ἀπὸ τοῦ στρέφω.) Conſuetudo. Plin.lib.10.cap.33. Nèue eui frequentior conuerſatio ſit ſuſpecta.
Tutior conuerſatio. Quintil.lib.1.cap.2.
¶ Conuerſatio, pro Conuerſione Sen.epiſt.75, Sciãtq; illa ipſa quibus lædi videtur, ad conuerſationem vniuerſi pertinere: & ea ius eſſe, quæ curſum mundi conſummant.
¶ Cõuerſatio, pro habitatione. Vlpian.lib.5.1.D.de relig. & ſumpt. funce. Senatuſcunſulto cauetur, ne vſus ſepulcrorum permutationibus polluatur, Id eſt ne ſepulcrum alia conuerſationis vſuin accipiat. Hoc eſt ne quis aliam ob cauſam quàm ſepulcri & religionis ibi habiter, aut verſetur, vt ex dicti verbi intelligitur, quæ idem Vlpian. refert in l. 3. D. de ſepulc. violat. Hotoni.
Conuerſio, conuerſis, conuerſui, conuerſitum (ἀπὸ τοῦ στρέφω.) conuerto, per.p.to.d. Idem quod Vellire & exornare. Lucret.lib.2. Quam ſubito ſolear Sol ortus temporetali
Conuerſitre ſua perfundens omnia lure. Hoc eſt radiis exornare.
Conuerſi unius herbis prata. Cic.5. Tuſcul.
Conuerſiue locum aliquem dicitur hedera quæ ſe expandit. Cic. ad Qu.frat.lib.3.17, Topiatium laudaui, ita omnia conuerſium hederi. &c.
Conuerſus lucis domus. Cic. pro Doma ſua, Ergo clus domum euerſam duobus lueis conuerſam videtis. Hoc eſt offiscatam & addmbratam atque ſepultam.
Conuerſer annus (περιφερὴς.) Notæ ſignificationis. Quomodo autem accipi debeat in iure explicat Modeſtinus lib.de excuſat.tutor.in Indicẽtis. Vius eſt Gorchanus Imperator in l. Quod placuit. C. de excuſat. vocatan.
Conuexo, conuexas (ἀπὸ τοῦ κύκλου.) conuexare, Idem quod Vexare. Appia Cæſaris ſiha apud Gellium, Sed vtinam reuuiſcat frater, aliámque claſſem in Sicilian ducat, atque iſtam multitudinem perditum eat, quæ me male tune miſeram conuexarunt.
Conuexus, Adiectiuum (κοιλοκυρτος.) quod Concauo oppoſitum eſt. Sic in ſuperficie globi externis cõueaum eſt, vt interius concauum. Virg.in Bucolicis,
-nutantem conuexo cædine mundum. Idem 4. Æneidos,
-tædet cæli conuexa tueri. Et eſt cælum conuexum.
Cælum conuexum. Ouid.1 Metam.
Pondere conuexo nutans mundus. Virg.4.eclog. Conuexo, Id eſt Curuo inclinato. Seruius.
Supera conuexa. Virgil.6. Æneidos,
-talis eſſe halitus atris
Faucibus effundit ea ſuperas ad conuexa ferebat. Id eſt ad cæli curuitatem. Seruius.
Conuexa ſydera. Virg.1. Æneidos,
-conuexa polus dum ſydera paſcet. Vbi Seru. Alij cõueas ſydera volunt, Id eſt pendentia vel, Et cæli conuexa per auras, id eſt ſuſpenſa planeta ſque intelligantque nõ ſunt fal, ſed in aere feruntur. Turnebus verò ad hunc eundem locum Virgilij,
-conuexa polus dum ſydera paſcet, ſic inquit, Quo ſenſu ab eximio poeta dictum accipimus? nam aſtra conuexa non videntur, quũ globoſa potius & rotunda ſint. Ego conuexa dici aſtra interpretor non ſingula, ſed vniuerſa. Conuexa itaque mnia eadem a quam cælum, cſſicium, toto obſita & diſperſa exilo undique in orbem. Sed

ecquo

ecquonam modo polut ea pasci? Censent Stoici sidera, quum ignea sint & feruentia natura, pasci humore: quo sane factum est, vt hic pa lus à doctissimis viris legeretur. Sed nihil tenfeam esse causæ cur hic nouitatis studiosi simus: nam quum cælum vestet astra tanquam pa lantia & errantia, & tanquam alimentum sequentia dum voluuntur, si proinde vt tanquam pastor ea pascere videatur. Hoc si sensu accipias, qui (vt reor) & probabilis est, nec indignus poeta, nihil profectò habeas cur quicquam hic nonandum putes. Hactenus ille.

Conuexum nemorum. Virg. t. Æneidos,

Classem in conuexo nemorum sub rupe cauata.

Conuexæ in maria terræ. Plin. lib. 12. cap. 22. Discessimus à terris Oceanum spectantibus ad conuexas in nostra maria. Hoc est vicinas nostro mari.

Conuexum, Cœcuus oppositum est, quòd est ex omni parte declinatum. Euclin Specularia Theor. 18. A puncto, conuexitas, cauitasque speculi visus to æqualibus angulis refringuntur.

Conuexitas, penultima correpta (ϗνωσις) Denominatiuum. Plinius lib. 18. cap. 25. Super omnia est mundi conuexitatis, terrarúmque globi differentia.

Conuexio, conuexionis, fem. gen. Idem. Gell. lib. 14. cap. 1. Vide Declinatio mundi, in DECLINO.

Conuictus, Participium. In CONVINCO.

Conuictor, Conuictus. In CONVIVO.

Conuincо, conuinci, conuici, conuictum (ϗπαγωγὴν, ἀναίρεσιν) convincere, euidē eum suo simplici significationis. Cic. 5. Verr. Sui quæstus causa irruptile conuincam.

Conuincit tamen ipsa & veritas, eum esse liberum. Cic. in Parad.

Conuiocere aduersarium authoritatibus & testibus. Cic. 7. Verr.

Conuincere facta alicuius turpia. Plaut. Amphit. 5.

Argumentis peccata. Cic. in Partition.

Chirographo aliquem. Cic. 1. Philipp.

Opinione hominum conuicti & condemnati. Cic. pro Cluent.

In pari peccato conuicti. Cic. 2. de Innent.

A testibus conuinci. Cic. in Confessione. Cic. 6. Verr.

Redargui & conuinci. Cic. de Vouerf.

Errores alicuius. Cic. 2. de Nat. deor.

Falsum refutatu ancipit. Cic. 2. de Nat. deor.

Testimonia aliquorum. Cic. pro Fonteio.

Voce inaudium facinus. Cic. pro Quint.

Conuincere aliquem non inhumanitatis tantum, sed & amentiæ. Cic. 2. Philipp.

Conuincere aliquem falsi, leuitatis, malefici orum Plaut. Trucul. 10. Qui & conuicti & condemnati falsi de pugna sient.

Deuotionis conuincti, ind. cto deorum, testimonio Senatus, confessione inimicorum. C. Pust. red. ad Quirites.

Summæ negligentiæ. Cic. pro Sylla.

Conuictus, ἔλεγχος) Partici. num. vt, Manus conuictas dare. Ouid. Epist. 16.

Iudicio turpi conuictus. Cic. pro Quintio.

Fracta & conuicta fœda. Cic. 1. de Leg.

Reprehensus, conuictus, fractisque Mithridates Cic. pro Flac.

Conscientia conuictus humo. Cic. 2. in Catil. Quum ille homo audacissimus conscientia conuictus retineri sit, &c.

Conuictio, Verbale à Conuincio, conuinci. Quintil. lib. 5. cap. De grammatica, disputans de numero partium orationis, Tum videbit ad quem hoc pertinet, quot & quæ sint partes orationis: quanquā de numero parum conueniat. Veteres enim, quorū fuerunt Aristoteles atque Theodectes, verba modò, & nomina & conuinctiones tradendi putauerunt: quòd in verbis vim sermonis, in nominibus materiam quia alterum est quòd loquimur, alterum de quo loquimur: in conuinctionibus autem eorum complexum rēs iudicauerunt: quas conuinctiones à plerisque dici scio: sed hæc videtur ex ἀναλύσει magis propria translatio.

Conuitio, conuitii, pen. prod. (ϗνειδος) conuitere. Lucret. lib. 5. Res quibus occultas penitus conuitere possis. Cic. an Atticus, Et loca conuiti cauda tenus infra petit.

Loca omnia oculis conuitere. Lucret lib. 2.

Conuitium, huius conuitii (ϗνειδος) Est maledictum cum contumelia. Cic. pro Cælio, Maledictio autē nihil habet propositi, præter cōtumeliamque & petulantiam ita dicitur, Conuitium: sin facetius, Vrbanus nominatur.

Conuicium, pro c literam scribunt nonnulli. Vlpianus D. de iniuriis & famosis libellis. 1. Item apud Laboneni, Conuicium vel iniuriam esse Labeo ait. Conuicium autem dictum à conuentione, vel à conuentu, hoc est à collatione vocum. Quum enim in vnum plures voces conferuntur, Conuicium appellatur, quasi conuocium. Hæc Labeonis verba reprehenduntur à Valla lib. 6. cap. 32. Festus, Conuicium, à vicis in quibus primum habitarum est, videtur dictum: vel immutata litera, quasi conuocium.

Conuitium (Eunuche Nonio) dictum est quasi vitiis locum, qui secundum quosdam habitarent loci, maledictis, & dictis turpibus cauilleur. Quæ verba Nonij corrupta sunt.

Conuitium, inquit Valla, à vitium, vel potius à Vito descendit, vt vitupero: tamesi non omnino negamem fembi per c, vt quibusdam placet non per c. Et est conuitium, maledictium conuemebolum.

Antea æque vitæ conuitium. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Aurium conuitio extorquere veritatem alicui. Cic. in Orat.

Fœdissimum. Sueton. in Augusto, Hunc fœdissimo conuitio coram prosciderunt. Hoc est, probrosis contumeliis incessierunt, nisi tam mauerunt, lacerauerunt.

Linguæ fœlidæ conuitia. Ouid. 15. Metam.

Quotidianum. Quintil. Tryphon.

Rustica. Ouid. 14. Metam.

Stridula cicadarum. Ouid. ad Pisonem.

¶ Defelle conuitio aures conquiescrant. Cic. pro Arch. poeta.

Abstinere conuitio. Quintil. lib. 7. cap. 3. Eóque sanus est omni fe

anteactæ vitæ abstinere conuitio, quàm leuibus aut frivolis aut manifeste falsis reum ineesse re.

Addere conuitia. Ouid. 6. Metam.

Adnexæ conuitia facto. Id est vitra illud quod malè aliquem tractauerit, etiam conuitiis & contumeliis ineesse re illum. Ouid. 6. Metamorph.

Conuicus & fibilis confectari aliquem. Cic. Attic. lib. 2.

Dicere conuitium. Plaut. Asinar. 16,

-faxo vt fcias

Quid periculi sit dotare vxori conuitium dicere.

Effligiare conuitio aliquid. Cic. Qu. fra. lib. 2.

Facere conuitium. Terent. Adriph. 2. 1.

Ante 20 dies non feeisse eis melius hic conuitium.

Deformia conuitia facere ac nocere. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Graue conuitium alicui facere. Cic. Attic. lib. 16.

Honestus vir infernosis conuitium fert. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Iaudere in aliquem. Ouid. 13. Metam.

Clamore conuitioque iactari. Cic. Lentulo, lib. 1. 5.

Ingerere alicui. Horat. 1. Serm. fat. 5.

Pati ab aliquo. Vlpianus in l. 1. 5. Cùm parrouus D. De officio præfecti vrbi.

Profcindere aliquem conuitiis. Plin. lib. 33. cap. 2.

Respondere conuitio. Cic. pro Domo.

Sustinere quotidianum conuitium. Cic. pro Quintio.

Verberare conuitio os alicuius. Cic. in Pisonem, Si os tuum ferreū Senatus conuitio verberari noluisti.

Vomere conuitia. Absentes in Virgine,

Non vt festa virum reparatæ gaudia nuptæ,

Sed crepula vt latè vomeret conuitia voce.

Vrgeti conuitio alicuius. Cic. 4. Academ.

¶ Conuitium, pro stepitu & turba. Cic. pro Archia, Quis seppeditat nobis vbi & animus ex hoc forensi stepitu reficiatur, & aures conuitio defessæ conquiescant.

Conuitor, conuitiaris (ϗνειδίζω) conuitiari, Deponens, Conuitium dicere. Quintilianus libro 3. Contrà fœuientibus inhumanè conuitiabantur.

Conuitator, pen. prod. Verbale (ϗνειδιστὴς) Qui conuitium dicit vel facit. Cic. in Salluft. Si de mea vita atque actibus huic conuitiatori respondero.

Maledicus conuitiator. Cic pro Murena, Si verè obiicitur, vehementis accusatoris: sin falsò, maledici conuitiatoris.

Conuitio, conuitis, pen. prod. conuiti, conuitium (ϗνειδίσω, ϗνειδισμὸς) conuiuere, Viuere, vel simul viuere & conuersari. Plaut. Amph. 1.

Misisti ad maium Soliam, vt hodie tecum conuiuerer? Quintilianus libro 1. capite 12, Lucumur, & rondemur, & conuiuimus ex consuetudine.

Conuiuere cum adolescentibus. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Conuiuere alicui. Quinc lib. 19. cap. 1, De omnibus ætatis suæ, quibūsque conuiuebat, silentium egit.

Conuiuor, pen. prod. conuiuaris (ϗνειδισμένος τινα, συμπότης) conuiuatis, Deponens, Conuiuium facere. Terent. Heaut. 2. 4.

Scortari crebrò nolant, nolunt crebrò conuiuarier.

Conuiuari de publico. Cic. 5. Verr. Quotidie fultum esse non solùm in publico, sed etiam de publico conuiuari.

Conuiuare, pro Conuiuari. Ennius fatibus.

Magno hercle fuo male conuiuat hic modo. Nonius.

Conuiuium, conuiuij (ϗνειδοποίησις συμπόσιον.) Cic. de Senect. Bene enim maiores accubationem epulatam amicorum, quia vitæ coniunctionem haberet, conuiuium nominauere, melius quàm Græci, qui hoc idem tum compotationem, tum concenationem vocant.

Acta conuiuia dicamur, vbi à cæde discumbitur. Horat. 1. epist. 5.

Candida. Propert. lib. 2. eleg. 6, Candida nunc molli subeant conuiuia luco.

Celebre. Auson. de festione prima, De verbis Rufi rhetoris.

Freda. Ouid. 1. Metam.

Instructa. Vide INSTRVO.

Lautissima. Vide LAVTVS.

Moderata. Cic. pro Murena.

Oppiparè apparata. Cic. 3. Offic.

Regalia. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Inter ferreta conuiuia. Tacit. lib. 18.

Sumptuosa. Mart. lib. 1. epigr. 67. in Calenum auarum,

Vt conuiuia sumptuosiora

Toto quæ semel apparas in anno.

Tempestiua. Cic. pro Archia.

Vinosa. Ouid. 3. Amorum, eleg. 1.

Nequitiam vinosa tuam conuiuia narrant. Hoc est, vinosi & ebrij conuiuæ.

Conuiuij fat est, modò nostra huc amica accedat. Plautus Scheo 14.

¶ Accerfere in conuiuium. Terent. Eunuch. 4. 1.

Agere conuiuia. Cic. pro Cælio, Bani actā conuiuia, constellationes, cantus, fymphonias, nauiga tactant.

Agitare. Ouid. 7. Metam.

Celebrare. Silius lib. 11.

Concelebrare. Cic. de Petit. Consul.

Conditor instructórque conuiuij. In CONDIO.

Mutua inter se conuiuia curare. Virg. 4. Georg.

Ducere Bacchū, Id eli multo vino. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Ducere aliquem in conuiuia. Ouid. 3. de Arte amau.

Exhilarare. Sil. Ital. lib. 11.

Quinetiam exhilarare viris conuiuia cæde

Mos olim, & miscere epulis spectacula dira. De gladiatoribus loquitur, qui conuiuiis adhibebantur, mutuis vulneribus sese confecturi.

Facere lauta conuiuia. Catul. epigr. 44.

Fiunt conuiuia plena mensæ. Propert. lib. 2. eleg. 15.

Hilarare Baccho. Virg. 4. eclog.
Implere conuiuia dictis, Id eſt narrationculis, vel confabulationibus conuiuium abſoluere. Quid. 13. Metam.
Inire, hoc eſt Ingredi. Tacit. lib. 5. Si conuiuium, ſi ſpectaculum ſimul inſideri, pro crimine accipi.
Miſſum conuiuium. In METTO.
Obſcenis canticis conuiuium obſtrepit. Quint. lib. 1. cap. 2.
Ornare & apparare. Cic. 6. Verr.
Parare. Virg. 1. Æneid.
Retrahere ſe à. Celſus lib. 5. cap. 9.
Reuertitur conuiuij lætitia. Tacit. lib. 13.
Ad conuiuium ructe, pro ſtruere. Tacit. lib. 18.
Struere. Tacit. lib. 16.
Turbare. Ouid. 12. Metam.
Verſari in conuiuiis. Cic. pro Quintio.

Conuiua, conuiuæ, pen. prod. com. gen. {ὁ ἑστιατὸς, συμποτὴς, ἡ ἑστιατὶς, συμπότις} Qui ad conuiuium vocatus eſt. Terent. Heaut. 1. 1.
-egouiet conuiuas mœror.
Auidi conuiuæ. Horat. 1. Serm. ſat. 5.
Comis. Horat. 3. Carm. ſat. 8.
Dulcis. Propert. lib. 3. eleg. 7.
Viuere ante ſuos dulcis conuiua penates.
Ebrius. Ouid. 5. Faſt.
Facetus. Iuuen. ſat. 9. paullo pòſt initium,
-conuiua loco mordente facetus.
Frequens. Ouid. 2. Amorum, eleg. 5.
Gratus. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
Hilari & bene acepti. Cic. Att. lib. 16.
Lætus. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Madidus, Id eſt bene potus. Mart. lib. 9.
Æſtuet vt noſtro madidus conuiua miniſtro.
Plenus. Lucret. lib. 3.
Satur. Horat. 1. Serm. ſat. 1.
Serus. Vide SERVS.
¶ Abducere ſibi aliquem conuiuam. Terent. Eunuch. 3. 1. Tum me conuiuam ſolum abducebas ſibi.
Agere conuiuam Iæum. Horat. 1. Serm. ſat. 6.
Soluere conuiuas, Id eſt dimittere. Ouid. 6. Faſt.
Torquere conuiuas. Mart. lib. 11. epigr. 57.
Conuiuas aueo torſerae ore puer.
Vocare conuiuam. Plaut. Aſin. 3.
Vocet conuiuam neminem illum tu vocet.
Conuiuis immines annotator. Vide TRAMENDO.

Conuiuator, pen. prod. Vetabat {συμποτικὸν, μετὰ πότου} Qui ad conuiuium inuitat, vel qui conuiuium facit & apparat. Liu. 5. bel. Maced. Eſt autem res ſimillima eorum Chaleidenſis hoſpitis mei, hominis & boni, & feſti conuiuatoris, apud què ſolſtitiali tempore comitet aceepti, &c. Horat. 2. Serm. ſat. 8.
Sed conuiuatoris, vti dueis, ingenium res
Aduerſe nudare ſolent, celare ſecund æ.

Conuiator, conuiatoris {ἑστιατὴς} Qui comedit & bibit nobiſcum familiariter. Sueton. in Tiberio, cap. 56. Nihilo lenior in conuiatores Græculos.
Conuiatorem eſſe alicui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.
Ille ego conuiator, denſiſque domeſticus vſu.
Familiares & quotidianæ conuiatores. Cic. Tironi, lib. 16. 21. Vtor familiaribus & quotidianis conuiatoribus, quos ſecum Mutylenis Craticppus adduxit, &c.

Conuiualis, & hue conuiuale. pen. prod. {συμποτικὸς} Quod pertinet ad conuiuium. Liu. 9. bel. Maced. Tunc ſplalenæ, ſam bucillæque, & conuiualia ludorum oblectamenta addita epulis. Idem, Mulsique conuiualia ex auro & argento vaſa.
Fabulæ conuiuales. Tacit. lib. 5.
Ixuia conuiualis. Macrob. lib. 7. Satur. cap. 1.

Conuictus, huius conuictus, maſc. gen. {συνουσία} Conuerſatio & commercium quodd qui vna verſantur, ſæpe etiam vna viuunt & epulentur. Colum. lib. 11. cap. 1. In primis conuictum domeſticum, multoque etiam magis externum vitet.
Conuictus & cõſuetudo. Lucetus Cicerroni lib. 5. 14. Vt illis te mollitius laxet, & ad conuictum noſtrum redeas. & ad conſuetudinẽ vel noſtram communem, vel tuam ſolius ac proprium.
Conuictus humanus, & ſocietas. Cic. 2. Offic.
¶ Conuictus pro ipſo viuendi & epulandi ritu. Mart. lib. 10.
Conuictus facilis, ſine arte menſa: Hoc eſt, nihil habet in communi ritu delectarum.
Conuictum habere cum aliquo. Colum. lib. 1. cap. 8. Hoc eſt cum aliquo commercium habere.

Conuico, conuocas, pen. corr. {συγκαλῶ} conuocare, Simul vocare, congregare. Plaut. Moſtel. 15. Capto conſilium, vt Senatum congerronem conuocem.
Conuocare ad ſe. Cic. 3. Offic. Pifeatores ad ſe conuocauit.
Conuocare ad ſocietatem vitæ. Cic. 1. Tuſcul. Aut qui diſſipatos homines congregauit, & ad ſocietatem vitæ conuocauit?
Conuocare in animum conſilia. Plaut. Milt. 5.
Conuocare in eorde conſiliarium de re argeotaria. Plaut. epiſt. 3.
Conuocare conſilium. Cæſar 3. bel. Gall. Concilio celeriter conuocato, ſententias exquirere cœpit.
Conuocare populum in tribus. Cic. 3. de Leg. ib. Deſcriptus enim populus eo ſo, ordinibus, ætatibus, plus adhiber ad ſuffragium cooſiſtj, quàm fuſe in tribus conuocatus.
Conuocare in concionem, & ad concionem. Cicero 3. de lege Agrar.

Conuocatio, Verbale {συγκλητικὸν} Cic. Poſt reditum in Senat. Nulla ad Remp. defendendam Pop. Romani conuocatio.

Conuolo, conuolas, penultima correpta {συμπίπτω, ἢ συναλίζω} conuolare, Simul volare.

¶ Conuolare, pro Feſtinare, per tranſlationem. Cic. 3. Tuſcul. Et illi quidem pugnant, & quidem vicinorum ſidem implorãt: multi autem ſunt qui ſtatim conuolent.
Conuolare ad Roſtra. Cic. pro Rabir. Poſth.
Conuolarunt ex Italia ad me reuocandum. Cic. pro Domo.
¶ Conuolare, pro Animum adiicere. Paulus in l. Si pluribus. D. de leg. 2. Siquidem euidentiſſimè apparuerit, ademptione à priore legataria facta, ad ſecundum legatum teſtatorem conuolaſſe.

Conuoluo, conuoluis, conuoluit, conuoluimus {κυκλοῦμαι} conuoluere, Simul voluere. Plin. lib. 12. cap. 17. Atque attractis funiculis herbam eam conuoluj, atque ita oſſas feri. Cic. 2. de Nat. deor. Quem propter nitens pennis conuoluitur ales.
Conuoluere in oſſa. Plin. lib. 11. cap. 9, Nigrum verò bdellium, & in oſſas conuoluitum, adrobolon vocant.
Conuoluuntur in ſentet dracones. Plin. lib. 10. cap. 72.
Serpens conuoluit lubrica terga. Virg. 2. Æneid.
Mare conuoluit genues. Lucan. lib. 5.
Conuoluere verba magno eurſu, Eſt profudere, ita vt conglomerẽs Seneca epiſt. 40. Audiſſe te ſcribit Serapionem philoſophum, quã iſtue applicuiſſet, ſolere magno curſu verba conuoluere: quæ non effundit vnà, ſed premit & vrget.

Conuoluens, Participium. {κυκλούμενον.} Cicero 1. de Diuinat. Quum ſe conuoluens Sol elaberetur & abiret.

Conuolus, lus, pen. corr. {ἕλιξ} Vermiculus corrodens vites, qui & Volnox etiam dicitur. Plin. lib. 17. cap. 28. Simili modo ne conuolulus fiat in vinea, amuteæ congios duos decoctos io craſſitudinem melliis, &c.
¶ Conuoluolus, Eſt etiam herba. Plinius lib. 21. cap. 5. de hiſtoloquens, Eſt flos non diſſimilis illi in herba quam Conuoluolum vocant, naſcens per fruteta, nullo odore, nec erectis intus: eandorem tantum referens, ac veluti rudimentum oaturæ illa facere condiſcentis.

Conuotti, Dicebantur iiſdem vouis obligati Feſtus lib. 3.

Conuus, conus, m. g. {κῶνος} Dicitur curuatura quæ in ſummitate galeæ prominet, ſuper quam criſtæ ſunt, inquit Seruius. Virgil. 3. Æneidos, Et conum inſignis galeæ, criſtaſque comantes.
Aeumen coni. Lucret. lib. 4.
Dreus. Silius lib. 4.
Picto cono nutantia capitum tegmina. Ouid. 3. Metam.
Angoſtus. Lucret. lib. 4.
Gloria ardua coni. Stat. lib. 8.
¶ Conus, Fructus pini arboris io acumen deſinens, Strobilos alias dicitur. Rurſus lib. 1. cap. 12. Græci, vt teſtatur Galenus, pineas nucs, conos & ſtrobilos appellant. Seruius ſic ait, Conus dicitur fructus cupreſſi: & ipſa, conoides à coni ſimilitudine.
¶ Conus à Græcis dicitur vel pyramis, vel meta ſue inuerſus turbo. Cic. 2. de Nat. deor. Conum tibi ais & cylindrum, & pyramidem pulchriorem quàm ſphæram videri.
¶ Conus, figura eſt ex lato in acutum deſinẽs, quæ turbini contraria eſt. Nam Euclid. Elemẽt. 11. Conus eſt figura, quæ conuerſo circum quieſcens alterum latus eorum quæ rectum angulum continet, orthogonio triangulo contuetur, quum in eundem rurſus locum illud triangulum reſtituetum fuerit, vnde mouerit cœperat.
Conifer, pen. corr. Ad rectium {κωνοφόρος} vt, Conifera arbor, quæ conos fert. Virg. 3. Æneid. Conifera cupreſſus ibi.
Apices conifer. Claud. 3. de Raptu Proſerpinæ.

Coniger, pen. corr. Aliud adrectium {κωνοφόρος.} vt, Pinus coniger, Catin Argon.

Conoides, conoidis, penult. prod. {κωνοειδὴς} Quicquid eſt coni figura. Vnde cupreſſus femina, conoides dicitur: nam à rotundi rate in acumen leuatur, vt ait Seruius. Mas verò ſpargit extra ramos, deputatúrque, & vitem accipit.

Conſico, conſicas {κοπτῶ} conſicat, Frontem fronte pereutere, ariecare: quaſi conti conſectis capita quatere. Quintil. lib. 8. cap. 3. Caput oppoſis cum eo conſeans. Lucret. lib. 3. Et ſæuiat agri luduni, blan deque conſicant.

Conſulnero, conſulnerat, penult. corr. {τραυματίζω} conſulnerare, Hoc eſt multis vulnerib' affiere. Plin. luu. in Paneg. Neque vt antea, exangurm illam & ferream ſtonem nequicquam conſulnerandam præbeant punctis, & notas ſuas ideant. Plin. lib. 11. cap. 37. Iſpſe conſulnerauit. & caput ſemel per cæuernam ſtomiarum exuit.

Conſulſio, Conſulſus. Vide CONVELLO.

Conyza, huius conyzæ {κόνυζα} Herba quæ & cunilago dicitur. Plinlib. 21. cap. 9. Vulgo appellatur *Pulicaria*.

C O O

Cooleſco, cooleſcis, cooleſcere, Concrefcere, & conglutinari. Lucret. lib. 6.
Saxa vides primùm ſola cooleſcere calce. Sic enim eſt legeodum, non vt vulgus putat cooleſcere. Lambinus.

Coonero, cooneras, pen. corr. coonerare, Simul onerare. Tacit. in lib. de morib. Germ. an. vbi de Cattis verba facit, Omne tulor in pedite, quum ſuper arma ferramentis quoque & copijs coonerant.

COONS, Homero lib. 1. Iliad. 21. primogenitus filiorum Aoicnotis, qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum ſubter cubitum lancea tranſtitutquam rem indignatus, eum confodit, monbundóque caput ſupra corpus fratris præcidit.

Cooperio, cooperis, peo. corr. cooperui, cooperti {συγκαλύπτω} cooperire, Tegere. vt,
Cooperium telis corpus. Liu. 8. ab Vrbe.
Cooperius terra. Plin. lib. 10. cap. 54. Setium de quodam vini potore reperitur, Syracuſis tandu potare ſolitum, donec ab eo cooperta terra ſuerum ederent ouz.
Pannis cooperta membra. Lucret. lib. 6.
Cooperire aliquem lapidibus, pro Lapidare. Liu. 4. ab Vrbe. Eo ind. gnatio

indignario erupit, vt Tribunos militum ab exercitu suo cooperiret lapidibus. Cic. 3. Verr. Quem iste collegam nisi habuisset, lapidibus coopertus esset in foro. Id est obrutus.

Coopertus sceleribus. Cic. 3. Verr. Qui istum rot, tantis, tam nefariis sceleribus coopertum iurari sententia sua liberarent.

Coopertus miseriis. Sallust. in Iugurtha. Sicuti videtis, extorrem patria, domo, inopem, & coopertum miseriis, effecit, vt vbiuis tutius quàm in meo regno essem.

Coopertus famosis versibus. Horat. 2. Serm. satyr. 1.

Coopercvlum, pen. corr. {κρυπτη} Quo quid coopertur. vt, Coopereulum doliorum. Plin. lib. 14. cap. 21. Legitur & operculum ex vetullo exemplari.

Coopto, coopto, {συνκαλω} coopiare. Est eligere inter pares, aut fere pares, authore Valla lib. 5. cap. 60. vt, Milites cooptant quem volunt ducem. Cic. de Lege Agraria, Ab ea parte qui effect factus, Is à collegio cooptaretur.

Cooptare in collegium & in ordinem. Cic. de Claris Orat.

Cooptari in locum alterius. Liu. 10. bel. Maced. Triumuir eiulo Q. Fuluius M. F. in locum cius Triumuir cooptatus. Hoc est, fuffectus, & quodammodo receptus ac comprobatus.

Cooptare Senatores, & Senatum. Cic. 4. Verr. Et 2. de Diuinat. Cooptare sibi collegium Surtoriam Augustho.

Cooptatio, Verbale {συνκλησις.} Cic. 3. de Legib. Neminem in summû locum nisi per populum venire, subiata cooptatione Censoria.

Cooptatio in patres. Liu. 4. ab Vrbe.

Coortior, coortiris, pen. prod. vel cooreris, pen. corr. coortus sum {ἀναστατοω} coorti, Simul oriri. Plin. lib. 12. cap. 20. Si coortiatur procella, apprehendi pondusculo lapi fil is librante. De apibus loquitur. Cæsar. 1. bel. Ciuil. Tanta enim tempestas coortur, vt nunquam, &c.

Bellum coortum. Liu. 9. bel. Pun.

Febris coorta est super eanne bili. Lucret. lib. 4.

Fulgore coorto fulserunt flammæ. Lucret. lib. 1.

Mare coortum fæuit. Lucret. lib. 5.

Coorta pestilentia. Liu. 4. ab Vrbe.

Seditio coorta est in populo. Virgil. 1. Æneid.

Tempestas coorta est. Cic. 3. Verr. Tum subitò tempestates coortæ sunt maximæ.

Ventus coortus commiserat se vnda. Ouid. 11. Metam.

¶ Coorti, Inuadere in hostem. Plin. lib. 8. cap. 16. Generositas maximè in periculis deprehenditur non in illo tantummodo, quòd sperneret telà, diu se terrore solo tueretur, ac velut oppugnatus, coortiretque non nisi quam periculo coactus, sed tanquam amentiæ status. De leone.

Procella coortiur. Plin. lib. 11. cap. 10.

Coorti ad bellum. Liu. 4. ab Vrbe, Volsci & Æquos fama affertur, summa vi ad bellum coortos.

Coorti in pugnam. Liu. 1. bel. Pun. Qui si valles occultiores insedissent, coorti in pugnam, repentè ingentem fugam, stragémque dedissent.

COOS, siue Cos, siue Coum, siue Co {σῦνκαι} Insula in mari Ægæo, feu, vt quidam aiunt, in Icario. Rhodi proxima, & Cariæ opposita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aspectu iucundissima iis qui eò nauigabant. Ambitus eius quingêtis, & quinquaginta stadiis claudituir, tota fertilis, & optimo vino abundans. ¶ Eli & vrbs eo nomine antiquitus Assyraica vocata. Dicta à Coo Meropis filia quæ ibi regnauit. Strabo scribit non eum gentes & quinque millia oppidorum esse, quorum nullum sit minus Coo Meropide. Nunc vulgò dicitur Lango.

Cous {κῶος} Adiectiuum, prioresyllaba prod. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti sunt, quû in ea nati perhibentur. Quid. in Art.

Si Venerem Cous nunquam pinxisset Apelles. In primitiuo prima corripitur. Papinianus.

-hunc ipse Cous prudentia Philetas. In suburbano Coi, Æsculapij templum fuit valde insigne, & multis donis opulentum, inter quæ inuda Venus erat, quæ postea Iulio Cæsari Romæ dicata est. Sunt qui dicãt apud insulam fieri vestes tenuissimas ad fœminarum ornamentum, vnde Ouidius in Arte,

Siue erit in Tyrijs, Tyrios laudabis amictus.

Siue erit in Coijs, Coa decere puta. Vide Plinium lib. 5. cap. 31. Et lib. 29. cap. 1.

C O P

COPAE, Coparum, Vrbs Bœotiæ. Strabo libro 9, Indicio huic rei est Cephisus maximè lacum Copaicidem implens. Nam quû lacus ipse creuerit, ne Copæ vrbs demergatur diferimen ingruit: quod & poeta nominasim ait. Et ab ea ciuitate lacus ipse nomen adipiscitur. Iuxta lacum terræ hiatu facto penes Copas alueum sub terra ad stadia XXX. referuit, quo receptus est fluuius. De hoc meminit & Plinius lib. 4. cap. 7.

COPAIS NYS, Mons est semper ardens apud Bactros Indiæ populos, vt est apud Plinium, lib. 3. cap. 106.

COPHRES, Afiæ fluuius est in India. Pomponius lib. 3, Indus ex monte Paropamiso exortus, & alia quidem plurima admittit fed clarissima Cophen, Acesinen, Hydaspen, conceptâmque pluribus alueis vndam laxo spatio trahit.

Cophinus, cophini, pen. corr. {σῶφινος} Vas rusticum viminc contextum, à leuitate dictum à Græcis, Pisticinus corbem interpretatur. Iuuenal. satyr. 6, Quum dedit ille locum cophino, fœnóque relicto. Columel. lib. 11. cap. 3, Confecta bruma stercoratam terram inditam cophinis obferat.

Copia, copiæ {ἀπυσία} Abundantia. Cic. in Parad. Etenim diuitiarum est fructus in copia: copiam autem declarat faietas rerum atque abundantia.

Abundantia & copia. Cic. de Amic.

Circunfluere omnibus copijs, atque in omnium rerum abundantia viuere. Cic. de Amicit.

Locuples & pecuniosus copia rei familiaris. Cicero pro Quinto Roscio.

Opes copiáque. Cic. Cassio, lib. 12. 7. Sic statuebam, omnes quæ in istis partibus essent opes copiáque, tuas esse.

Opibus & copijs maximèque virtute præditum esse. Cicero de Amicit.

Ingurgitare se in copias alicuius. Vide INGVRGITO.

Rationes & copias in aliquam prouinciam conferre. Cicero pro Lege Manilia, Nam & publicani homines & honestissimi & ornatissimi tuas rationes & copias in illam prouinciam contulerunt.

Vbertas in dicendo & copia, cui opponitur Exilitas. Cicero 1. de Oratore.

Torrens dicendi copia. Iuuenal. satyr. 1.

Vbertas, varietas, copia dicendi. Cic. pro Corn. Balbo.

Omnium rerum affluentibus copijs. Cic. 2. Offic.

Copijs locuples Resp. Cic. Antico, lib. 8, Moderatori Reipubl. ciuium tua proposita est, vt opibus firmæ, copijs locuples, gloria amplæ, virtute honesta sis.

Pro copia. Plaut. Trucul. 4,

-nunc vicissim volo habere

Atrauicum à pro copia apud vos.

Pro copia, Quod valgus, *secundum possibilitatem* dicit. Plaut. Mere. 3, -facere certum

Pro copia & sapientia, quæ te velle arbitrabor.

Copia agri, vectigalium, pecuniæ, cui opponitur Penuria. Cic. 2. de Inuent.

Copiæ amicorum. Cic. pro Quintio, Cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ sunt. Id est paucos habet amicos: vel amici eius non sunt admodum diuites.

Argumentorum copia. Lucret. lib. 1.

Auxilij. Terent. And. 2. 3.

Neque pol consilij locum habeo, neque auxilij copiam.

Causæ. Cic. pro Rosc. Comœdo, Sed ego copia & facultate causæ confisus, vide quò progrediar.

Cordis. Plaut. Epid. 5.

Igitur perfuere vt possint cordis copiam.

Frugum copia, & Inopia, contraria. Cic. pro Domo sua.

Lactis. Virgil. eclog. 1.

Orationis abundare. Cic. 2. de Orat.

Rei frumentariæ abundare. Tacit. lib. 5.

Rerum copia, verborum copiam gignit. Cic. 3. de Orat.

Vitæ copia detrillis. Lucret. lib. 6.

Ex copia rerum, consilium trahere. Salluft. in Iugurtha, Tum ex copia rerum cõsilium trahit: atque vt sus receptui locus esset, colles duos inter se propinquos occupat.

Beata Copia pleno cornu. Horat. in Carm. Secul. 13, Quæsit copiarelem deam hic accipe Copiam, vtque rerum omnia abundantiam. Porphyrius.

Cala verborum. Lucret. lib. 4. Id est vana.

Facilis. Propert. lib. 1. eleg. 9.

Quid si non esset facilis ibi copia? Fastidiosa. Horat. 3. Carm. ode 29.

Festiua librorum. Cic. Attico, libro 2, Itaque aut libris me delectos, quorum habeo Anti festiuam copiam.

Larga quidem semper Drance tibi copia fandi. Virgilius libro 11. Æneid.

Mala, Id est nimia & noxia. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Mirabilis dicendi. Cic. in Topic.

Opulenta manabit benigno cornu. Horat. 1. Carm. ode 17.

Supra rei ac ciuium. Lucret. lib. 2.

¶ Copia {πορος} pro Commeatu seu annona. Tacit. lib. 15, Contrà que prodiderit Corbulo Parthos inopes copiarum, & pabulo astrito, relictosque oppugnatos non.

¶ Copiæ {στρατευμα} vel Copiæ, ram in singulari, quàm in plurali significat Multitudinem vel exercitum. Terent. Eunuch. 4. 6. Militem ecum ad te quantas copias adducere? Sic. Liu. 1. ab Vrbe, Copias in actem educere. Cn. Magnus Marcello & Lentulo COSS. in epist. ad Atticum, lib. 8, Ideirco ad L. Domitium literas misi, primùm vt ipse cum omni copia ad nos veniret.

Copiæ in arcium custodiæ. Terent. Eunuch. 4. 3.

Ita hæc re in angustum oppido nunc meæ coguntur copiæ.

Pedestres. Vide PEDESTER.

Naualis. Tacit. lib. 4.

Abundare copijs. Cic. ad Brutum.

Armare. Salluft. in Iugurtha.

Comparare. Cic. Cassio, lib. 12. 5.

Contrahere. Cic. ad Atticum, 8.

Dispositis classiarijs copijs. Tacit. lib. 4.

Educere. Cæsar. 1. de bel. Gall.

Expedire. Tacit. lib. 13.

Exponere. Liu. de bel. Pun.

Habere. Cic. Famil. 12.

Imminuere. Cic. Appio, lib. 2. 3. Pergratum mihi feceris, si istas exiguas copias quas habuit, quàm minimum imminueris.

Instructiores pedium copiæ. Vide INSTRVO.

Minuere. Lepidus Ciceroni, Famil. 11.

Parare. Tacit. lib. 10.

Profligare. Cæsar. 4. de bel. Ciuil.

Transponere. Vide TRANSPONO.

¶ Copia, pro Multitudine hominum. Cic. pro Murena, Tenuiorũ, & amicorum non occupatorum est ista assiduitas, quorum copia bonis & beneficiis deest, non solet.

¶ Copiarum nomine interdum diuitiæ, plerunque exercitus, nonnunquam totum intelligitur: quantuncunque possumus sue authoritate, sue gratia. Cic. Attico, lib. 4, epist. 2. sub finem, Quorum studijs ego, & copijs, facile esse omnia consequuius.

¶ Copiæ,pro Rebus neceſſariis. Plin. Iunior,lib. 2. epiſt. 17. Suggerunt affatim ligna, proximæ ſylvæ: exteras copias Oſtienſis culonia miniſtrat.

Copiam aliam quærere. Terent. Heaut. 5, 1.

Nequam aliam quærat copiam, ac te deſerat. Hîc videtur ſignificare facultates & neceſſaria ad ſumptum faciendum. Dicit enim paulo poſt,

Nam ſi illi pergam ſuppeditare ſumptibus, &c.

Huc copiarum, pro Hæ copiæ. Liu. lib. 2. Decad. 5, Hoc copiarum cum Prætr. nouis in Hiſpanias portarum eſt.

¶ Copia. Facultatem etiam ſignificat, & poteſtatem aliquid faciendi, & vungitur plerumque cum hac verbo Facio vel Do.

Copiam dare alicui rei. Terent. in prol. Haut. Tacit. lib. 14. de Neronę loquēs, Vetus, iuquit, illi copia erat curriculo quadrigarum miſiſſe.

„Dicendi facultas & copia. Cic. 2. Verr.

Data copia fandi. Virgil. t. Æneid.

Dare copiam exiſtimandi aliquid. Terent. Heaut. 2, 3.

Vbi de-improviſo eſt interuentum mulieri:

Nam ea res dedit tum exiſtimandi copiam,

Quotidianæ vitæ conſuetudinem.

Copia eſt quæ volumus. Sub. eorum. Plaut. Capt. 5. Id eſt, habemus quæ cupiebamus.

Copia eſt, vt pedem efferamus ex ædibus. Plaut. Bacchid. 3. Et apud Terentium in Heaut. 2, 3.

Nam apud parrem tua amica tecum ſiue metu vt ſit, copia eſt. Id eſt, tu potes, pateręque ſinet, vt, &c.

Copia eſt illi in otio viuere. Salluſt. in Catil. Quibus in otio, vel magnifice vel molliter viuere copia erat; incerta pro certis, bellum quàm pacem malebant. Id eſt qui poterant.

Copia vix fuit eum adeundi. Plaut. Milit. 8.

Copia eſt mihi. Tereut. Phorm. 2, 3.

Vt neque mihi eius ſit amittendi, nec retinendi copia.

Rara copia videndi aliquem. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Cunctandi copia non eſt. Plaut. Epid. 3.

Copiam faeere conueniendi alterum. Plautus Capt. 2. Sic apud Liu. lib. 4. ab Vrbe, Poſſero die iam militibus caſtra vebémque ſe oppugnaturos freuentibus, ne copia pugnæ eſſet.

Copiam facere conſilij ſui. Cic. 3. de Orat. Sic apud Plinium Iun. libro 6. epiſt. 26. Ne ego quidem indignus, cui copiam ſcicuiæ tuæ faeias.

Copiam facere argenti. Plaut. Curcul. 7.

Copiam eiheere alteui ad aliquam am-eam. Plaut. Milit. 10.

Bonam copiam iurare. Varro de Lingua Latina, lib. 6. non procul à fine, Netuum Manilius ſcribit omne corpus per libram & æs geritur, in qua ſint manetpia. Paulo poſt, Liber qui ſuas operas in ſeruitutem dabat, pro pecunia quam debebat, dum ſolueret, nexus vocatur, vt ab ære obæratus. Hoc C. Popilio authore, Sylla Dictatore ſublatum ne ſieret; & omnes qui bonam copiam iurarent, ne eſſent nexi, diſſoluit. Senſus eſt, vt P. Manutio exponit: Debitores nonnulli pro pecunia quam debebant, operas ſuas in ſeruitutem dabant, dum ſolucrent. Id Sylla Dictator ſuſtulit: voluitque vt ij bonam copiam iurarent: id eſt, vt ſui facultatem creditoribus ſemper eſſe facturos iuramento promiterent. Cic. ad Patum, libro 9. epiſt. 17. Tu autem quòd mihi bonam copiam iures, nihil eſt. Alij legunt, iures, id eſt iures non poſſe præſtare. Sic & apud Varronem, iurarent.

¶ Copi, pro Copioſo, à veteribus dictum, vt annotat Nonius ex Plauti Pſeudolo,

Atque ego nùc vt glorioſum facis, & copi pectore. Idē Bacchid. 5. Vt amantem heroſem copiam faeerem ſilium. Paeuuius Peribœa, O multimodis varie dubium & proſperum copem diem. Qui loquendi modus à communi vſu iam receſſit. Hinc Cupona primùm, deinde Caupona, taberna vinaria, propter copiam rerum quæ ibi venduntur, & ipſa etiam caupunis vxor.

Copiuli, pen. corr. {υποκορ.} Diminutiuum. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 15. Recurri ad meas copiolas: ſic enim eas vere appellare poſſum. ſunt enim extenuatiſſimæ, & inopia rerum omnium peſſimè acceptæ.

Copioſus, pen. prod. {ζωηρ.} Adiectiuum, Abundans, diues. Cic. 3. Ver. Magnificè & ornatè, vt erat in primis inter ſuos copioſus, cóuiuium cumparat.

Vrbs celebris & copioſa. Cic. pro Archia.

Amplum & copioſum patrimonium. Cic. pro Sex. Roſc.

Lautum & copioſum patrimonium. Cic. pro Rabirio Poſth.

Copioſa planè, & locuples mulier. Cic. 1. Verr.

Copioſum Senatus conſultum. Plin. Iunior, lib. 8. epiſt. 6.

Tenuis & Copioſus victus, contraria. Cic. 3. Tuſcul. Tenuem vitam anteferre copioſo.

¶ Doctus & copioſus homo, & pararus. Cic. 4. Acad.

Copioſus homo ad dicendum, & in dicendo. Cic. pro Cecinna.

Rebus omnibus ornatus & copioſus. Cic. 2. in Catil.

Copioſa diſputatio. Cic. 4. Acad.

Copioſa & elegans oratio. Cic. 1. de Finib.

Multa, varia, & copioſa oratio. Cic. 2. de Orat.

Fieri copioſiorem legẽdo aliquid. Cic. Attico, lib. 13. Multa de meo Catone, quem ſexpſilme legendo ſe dicit copioſiorem factum.

Copioſiſſimum ingenium. Plin. Iunior, lib. 9. epiſt. 2. Illtenim & copioſiſſimum ingenium, & par ingenio materia.

Copioſus caprarum. Solinus, Æger Cretcus ſylueſtrium caprarum copioſus eſt.

Copioſus re cibaria. Gel. lib. 7. cap. 2.

Copioſè, Aduerbium {ενρυσυν.} Abundanter. Cic. de Senectute, Quàm copioſè ab agricultura laudatur in eo libro qui eſt de tuenda re familiari.

Copioſè & abundanter loqui de re aliqua. Cic. 2. de Orat.

Largè & copioſè. Cic. 2. de Nat. deor. Paitum autem animantibus largè & copioſè natura eum qui cuique patus erat, comparauit.

Neque ſententiis ſolùm copioſè, ſed verbis eram ornatè dicere. Cic. 2. de Nat. deor.

Subtiliter & copioſè diſſerere. Cic. pro Flacco.

Compoſitè, ornatè, copioſèque eloqui. Cic. 2. de Orat.

Grauiſſimè & copioſiſſimè dicere. Cic. 1. Offic.

Copioſè aliquò proficiſci. Cic. 3. Verr. Nam Mallcolus in prouinciam ſic copioſè profectus erat, vt domi prorſus nihil relinqueret. Id eſt eum tanta opulentia.

¶ Copioſe ornatus, & honoriſicè acceptus. Cic. 6. Verr.

Copioſè rectum cauſas defendere. Cic. 4. Verr.

Copioſiſſimè cauſam defendere. Cic. pro Cluentio.

Copioſiſſimè taſci dicere. Plin. lib. 19. cap. 5.

Copiarius, copiarij, Dicitur qui magiſtratibus præbendam, & eorũ familiæ præſtabat, publicè conducta ei qui peregrinantes principes & magiſtratus ſectabatur, vnum cibariaque vendens. Turnebus.

Copior, copiaris, copiari, Caſtreuſe verbum eſt, pro Copia inſtrui & augeri. Gell. lib. 17. cap. 2. de verbis Quint. Claudij annalium primo curſim in legendo notatis, Et Romani multis armis & magno commeatu prædáque ingenti copiantur: quod verbum haud facilè reperias apud ciuilium cauſarum oratores: exque eadem figura eſt qua lignatur, & pabulantur, & aquantur.

Copo, coponis, poſſea dicus eſt cupo {κάπηλος.} Martial. lib. 13. 11. Hæc ego coponis, non tibi dona dedi. Cicero pro Cluentio, Atque etiam, vi nubis reuonniatur hominem multorum hoſpitium, A. Binnium quendam coponem de via Latina, ſubornatis qui ſibi à Cluentio, ſeruiſque eius in taberna ſua manus allatas eſſe dicat. Vide CAVPO.

Copona, huius coponæ. pen. prod. {κάπηλος.} Taberna, inquit Feſtus, à copis dicta. Item ipſa mulier quæ tabernæ præeſt.

COPONIVS Quintus, Vir Romanus, qui ambitus damnatus eſt, qu. a vini amphoram deciſſet douo ei, cuius ſuffragij latio erat. Plin. libro 35. cap. 12. ¶ Commemoratur & alter Coponius ſtatuarius ab eodem Plinio, quem à Varrone laudatum aſſerit, cuiuſque opera quzdam enumerat. Vide lib. 36. cap. 5.

COPRATAS {κοπρίτης} Strabonis. Pertidis fluuius eſt, vt videre licet lib. eius Geogr. 15.

COPRIVS, coprei, Stercorarius. Suetonius, Interdum ſerula ſtagrore velut per ludum excutiebatur, à coprio ſolebant & manibus ſtercentis fuci inducì, id eſt ſtercorariis: vt Græcè vtebo Tranquillum vſum opinemur ob rei fœditatẽ, quòd ſtercore oblici eius manibus fucci inducerẽtur, vt & ſi diuitate odoris non expergiſceretur, tamen ab aliis experrectus, ſibi alui profluuie facterit obliuerci, eam ſoecis defrucans. Sic rettuit Turnebus, & verè.

COPTA, huius coptæ {κοπτὰ.} Martial. lib. 14. epig. 68,

Peccantis famuli pugno ne peccute dentes:

Clara Rhodos coptam quam tibi miſit, edat. Copta, genus panificij fuiſſe videtur, cui quædam quæ tunderentur, vt ipſum vocabulum indicat, miſcerentur: vt nucles pinei, amygdalæ: ſed omnino dubitſima adferebatur Rhodia, vt Martialis loco inciſi ſimus. Copiæ meminerunt med. ci, vt Trallianus Alexander his verbis, Ταῖς τραγικαῖς συρφέτη χρῆται πλὴν κόκκων ἀμυγδάλης μικτὸν κύμινον, ὡς ἐν ἀρτοκοπικῇ ὕδατι, ἀλλὰ μικῆ πλειόνων, ὡς πυρῶν. Et Orbaſius ταῖς τραγικαῖς purgans facit e ſimila, nucleis pineis, dactylo, pipere, mielle defpumato: & alterum è ſimila, ſeammonia, nucleis pineis, pipere, melle.

COPTITES, Vna eſt ex Ægypti nomis, quas præfecturas vocant, vt author eſt Plin. lib. 5. cap. 9.

COPVLA {ζεύγ.} Oppidum Thebaidis, commune Ægyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum, vicinas habens cautes, è quibus emuntur lapides. Inuenal. Satyr. 15.

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Copula, huius copulæ, pen. corr. {σύνδεσμος.} ſignificat Nexum ſiue vinculum. Plaut. Epid. 13. Quæritant me in manibus geſtant eopulas ſecum, ſubtemi. Ouid. 7. Metam. Copula detrahitur canibus. Id eſt vinculum colli. Copula. Quæ copulat, id eſt coniungit quales ſunt apud Grammaticos, & quę, & huiuſmodi enclitice, quæ idcirco copulatiuæ coniunctiones dicuntur.

Dura copula. Ouid. 5. Triſt. eleg. 12.

Irrupta, Vide Irruptus in SERVMPO.

Copulo copulas, pen. corr. {συνδέω συνάπτω} copulare, Colligare, vincire, coniungere. Plin. lib. 17. cap. 19. Plaut. Pœnul. 4.

Quid ais tu, quando meum caput & corpus copulas?

An hæc inter ſe iungi copularique poſſint. Cic. 1. de Orat.

Copulando verba iungere. Cic. in Orat. Libẽter eiam copulando verba iungebantur: ſodes, pro ſaudes, ſis pro ſi vis.

Coniunctionibus copulari, Diſſolutionibus relaxari, contrarie. Cic. in Parut. Conſtructióque verborum tum coniunctionibus copuletur, tum diſſolutionibus relaxetur.

Copulare vno vinculo. Liu. 8. bel. Pun.

Honeſtatem cum voluptate tanquam hominem cum bellua copulare. Cic. 4. Acad.

Copulare cum præſentibus futura. Cic. 2. de Finib.

Copulare concordiam. Liu. 4. ab Vrbe, Quin illi, remittendo de ſumma quiſque iuris mediis diis, copularent concordiam.

Copulare ſermonem cum aliis. Plaut. Pœnul. 9.

-ſermonem no biſcum ibi copulat.

Societatem cum deo. Plin. lib. 2. cap. 7.

Voluntates. Cicero Appio, lib. 3. 4, Nun mediocre vinculum mihi quidem animi videtur ad voluntates noſtras copulandas.

Copulat, copulatis {συζεύγνυμι} copulari, Deponens, Idem. Plautus Epid. 9.

-cauſis cum ſilia mea

Hanc copulatis, neque conſpicere.

Copulari dexteras. Plaut. Aulul. 5. Adeunt, conſiliunt, copulantur dexteras. Paſſiuum pro actiuo. Nonius.

Copulatus,

Copulatus, pen. prod. {σημασιολογικῶς} Participium. Cicero 4. Tuscul. Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter se diuerunt: re verò copulata sunt.

Copulata res & confatalis. Cic. de Fato.

Simplicia, & Copulata, opposita. Cic. de Fato, Quædam enim sunt inquit, in rebus simplicia, quædam copulata.

Admistum, copulatum, concretum, coagmentatum. Cic. 1. Tuscul. Quoniam nihil sit animis admistum, nihil copulatum, nihil concretum, nihil coagmentatum, nihil duplex.

Naturæ copulatum, Id est consentaneum naturæ. Cic. 2. de Diuinatione. Quid naturæ copulatum habuit Alcibiadis quod scribitur somnium?

Copulatus {σημασιολογικῶς} Nomen ex participio. Cicero 1. Offic. Nihil autem est amabilius, nec copulatius, quàm morum simultudo bonorum.

Copulatus, Figuratè pro Copulatus. Lucret. lib. 6,

Est enim, quasi vt ani nellis, hamisque plicata

Inter se quædam possint coplata inseri, &c. Quam scripturam quidam non intelligentes, vel insolentem iudicantes, cõpacta perperam reposuerant. Lambinus.

Copulatio {σημασιολογικῶς} Verbale, Coniunctio. Cicero 1. de Finibus, Ita effici complexiones, & copulationes, & adhæsiones atomorum inter se.

Copulatio rerum, & quasi consentiens ad mundi iocolumitatem coagmentatio naturæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Congressus copulatusque consuetudinum. Cic. 4. de Finib.

Copulatius, penult. prod. {σημασιολογικῶς} Adiectiuum fictum à grammaticis, Quod copulat, vel copulare potest. vnde Coniunctio copulatiua.

Copulatè {σημασιολογικῶς} Aduerbium. Gell. lib. 20. cap. 14, Disquisitio pro aduerbio copulatè dictum est.

C O Q

Coquina, Coquinarius, In c o q v o.

Coquo, coquis, coxi, coctum {ὑπερβολικῶς ἀπὸ τοῦ πεπτω} coquere, Notæ significationis. Coquere coxam, grandium, cibum, &c. Plinius lib. 3. eapue 5, Huius proprietas, vt ventiletur in coquendo, donec defnat olere.

Coctum, à cogendo dicitur, quia coquendo coarctetur, vt ad vsum vilitatem vsfcendi perducatur. Festus.

Cibum coquere. Lucret. lib. 5.

Coquere ex oleo. Cel. lib. 5. cap. 17. Id est in oleo.

Coquere lateres in furo aeem. Cato cap. 39, Inde lateres coctos facito, coquito in fornaeem.

¶ Coquere cibum, pro Concoquere in ventriculo. Cic. 2. de Nat. deor. Negat enim vllum esse cibũ tam grauem, quin is coquatur die & nocte. Legitur & concoquatur.

¶ Coquere fructus dicitur Sol. Varro 3. de Re rusti. cap. 14, Locus is melior, quem & non coquit Sol, & tangit ros.

Coquuntur fructus, quando perfectè maturescunt. Plinius lib. 15. cap. 14, Fructus anno maturescit, pariesq; floret subnascens, & prior coquitur.

Æstas coquit glebas. Virgil. 1. Georg.

Radij Solis coquebant eaas flumina. Virgil. 4. Georg.

¶ Coquere, Corrumpere, putrefaeere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2, -ne vos

Præfentes Austri coquite horum obsonia: quanquam

Putet aper, & c.

¶ Coquere bellum & consilia, Parare & moliri elaneulum. Liu. 8. ab Vrbe, Omnibus consultationibus intrest principes occulte Romanum coquebat bellum.

¶ Coquit me illud. Cicero ad Atticum, lib. 5, Tua profectio spem meam debilitat, ac metlud quidem modo coquit. Locus corruptus annotatur à Victorio.

Coquit me cura, Hoc est consumit. Ennius apud Ciceronem, de Senectute,

O Titi, siquid ego adiuto, curámve leuasso,

Quæ nunc te coquit. & versus sub pectore hæa.

Iras coquere. Sil. lib. 7.

Coquitus, coquitus, pen. corr. {ὑπλῶς} coquitare. Festus, Coquitare pro Cochtare, id est frequenter coquere Plautos posuit.

Coquinor, penult. prod. {μαγειρεύω} coquinarius, coquinari. Vnde Coquinatum, pro ad coquendum, legimus apud Plautum in Aulul. Neque ego vnquam, oisi hodie, ad Bacchas veni in Bacchanal coquinatum.

Coctus, Participium {σημασιολογικῶς} vt, Coctus solibus fructus, Plin. libro 12. capite 5. De fructu ficus Indicæ. Hinc cocta poma, matura dicimus.

Gramina cocta per manos Medeæ. Propert. lib. 2. eleg. 4.

Agger coctus, Coctis lateribus factus. Properti. lib. 3 eleg. 11.

Poma matura & cocta, eui contrarium Cruda. Cic. de Senect.

Bene coctus & conditus sermo bonus. Cic. Arusco, lib. 13.

Coctio, Verbale {σημασιολογικῶς}

Concoctionem facere, pro Concoquere & conficere cibum in ventriculo. quod vulgus Digerere vocat. Plin. lib. 20. cap. 9.

Coctor, coctoris {μεταφορικῶς} Verbale, Qui coquit.

¶ Coctor, pro Decoctore {ἀπὸ τοῦ} Seneca de Benefic. lib. 4. cap. 26, Qui coctori pecuniam credet, aut depositum committet ei, qui iam pluribus abnegauit?

Coctura, cocturæ, pen. prod. {ὑπλῶς} Idem quod coctio. Colum. lib. 12. cap. 18, Si quinta pars preis Brutiæ in vinac. sum coctura adiecitur, vilisimmum sit omni vindemiæ.

¶ Coctura, dicitur cæli reperies, à perfecta fructuum decoctione. Plinius libro 14. capite 4, Quum C. Gracchus Tribunus plebem seditionibus agitans interempt us, ea cæli temperies fuisti, quam cocturam vocant, solis opere.

Coctiuus, penult. prod. Adiectiuum {ἑλληνικῶς} Quod facilè vel coquitur, vel maturatur, vt, Coctiua poma, coctiuum legumen.

Coctiuæ cæstaneæ, dicuntur nigræ, quæ magis in vsu sunt. Plinius lib. 15. cap. 23. Laudazior Corelliana, & ex ea facta Merrana, quam rubens cortex præfert triangulis, & popularibus nigris, quæ coctiuæ vocantur.

Coctilis, & hoc coctile, pen. corr. {ὑλικῶς} Quod coquendo fit. vt, Coctiles regulæ. Cochlea vasa, figulina. Curtius libro 5. de Babyloee, Murus instructus laterculo coctili, bitumine interlitus, spatium triginta & duorum pedum latitudinem amplectitur.

Illum coctiles, Laterciij. Ouid. 4. Metam.

Coctilitas, Adiectiuum, vt Coctilitia arena apud Iultum Capitolinum in Pertinace, quam quidam interpretantur, in qua ligna vendebantur cocta, ne fumum emitterent, cuios generis fuerunt, quæ Graci ἔγχυτα vocarunt. Verba Capitolini sunt, Pater eius coctilitiam tabernam in Herturia exercuerat. Solere autem ligna coqui author est Vlpianus, ligna appellato. D. de verb. signif. Sed & tutores, inquit, & alia ligna cocta, ne fumum faciant, &c.

Coctibilis, & hoc coctibile, pen. corr. {ὑλικῶς} Quod facilè coquitor. Plin. lib. 16. cap. 6, Glans fagea fuem hilarem facit, eatnem coctibilem ac leuem, & vtilem stomacho. Alij legunt coquibilem.

Coquina, penult. prod. {μαγείρου} Locus in quo dapes coquuntur. Nonius, Culinam veteres coquinam dixerunt, non vt nunc vulgus putat. Plaut. Mostel. 1. xi è culina. Donatus in primo actu Andriæ, Coquina, à medicina: simulatrix est.

Coquinarius {μαγειρικὸς} Adiectiuum. vt, Coquinaria vasa, Plin. lib. 33. capite 11.

Coquinarium instrumentum. Vide Militarium, Substantiuum, in m i l i t v m.

Coquinaria, coquinariæ {μαγειρικὴ} Ars coquendi quæ ad victum spectant. Sipontinus.

Coquinarius, Subsantiuum, Qui cibos coctos vendit, vel qui coquionatriam artem exercet. Sipontinus.

Coquinatorius, coquinatoria, coquinatorium, aliud Adiectiuum. vt, Vasa coquinatoria. Vasa autem coquinatoria eadem esse palam est, quæ Plinius coquinaria nominat, à verbo Coquinari, quo Plautus vsus est, item vt hoc à Coquina. Cæterum quod apud Paulum in l. 6. D. de pen. leg. Coctiatoria vasa legitur, Cocinatoria, id est coquinatoria reponẽdum videtur. Nam e pro q frequentee in antiquis libris reperiri nouum est. & apud Vlpianum in l. 19. §. 3. D. de aur. & arg. leg. id e planè legitur.

Coquinus, penult. prod. Adiectiuum. vt, Coquinum forum. Plautus Pseud. 13.

Forum coquinum qui vocant, illustè vocant.

Nam non coquinum est, verùm furinum eli forum.

Coquus, coqui: vel Cocus, cocti {μαγείρου} Qui cibos coquit & vendit. Festus, Coquum & pistorem apud veteres eundem fuisse accepimus. Nzuius, Coquum, inquit, edit Neptunum, Venerem, Cererem. Significat per Cererem, panem per Neptunum, piscet: & per Venerem, olera. Cicero pro Sex. Rosc. Mitto hasce aues vulgares, coquos, pistores, lenones. Donatus in Adelphos Terentij, Cocronia dictum refertur in eum qui eoquo filius fecum eaufas agebat, Tu quoque aderas huic eausæ. Nam apud veteres eoquus non per c literam scribebatur, sed per q. Hactenus Donatus.

Coquum facere. Martial. lib. 13. epig. 65,

Vinetem me rofcos, faciefque, comique ministros

Cinna coquum feeit, Cinna gulosus homo eit.

Coquulus {μαγειρικὸν} Diminutiuum, Parous coquus. Sipontinus.

Coquulum, Vas aneum coctionibus aptum. Plautus, Æneis coquulis eroeta mihi illi omnis materia. Alij Coquula accipiunt pro lignis minutis, quibus facilè deeoquuntur obsonia. Festus.

Coquula, vt Varro ait apud Nonium, quæ eoquebat panem, primùm sub einere, postea in forno: cuius vtriusque vocabulum à forno ductum, id eit à calore.

C O R

Cor, cordis, neut. gen. {φυσικῶς} Cor animalibus exteris in medio pectore est: homini tantum insra laeuam papillam ita palpitat, vt admota manu duo esse videantur. Hoc primum nascentibus formari in vtero traditum, deinde eerebrum, dein tardissimè oculos, sed hos primùm mori, eor nouissimè. Hæc Plin. lib. 11. cap. 37. Quicquid autem dicat, cõstat eor exactissimè in medio thoraee & corpore situm esse, secundum omnem fui dimensionem: sed fibram fuæ extremitatem eius, versus sinistrum laus vergere. Primum autem omnium membrum in corpore hepæ gignatur, non autem eor.

Cor, pro Mente sæpe vsurpatur. Lucret. lib. 5, Ingenio qui præstabant, & corde vigebant.

Cuiæ cordis. Lucret. lib. 3.

Globus. Lucret. lib. 4.

Suspe. Cor. 2. Philip. Qui propter hebetiorem linguæ fluporémque cordis cognomen ex contumelia traxerit.

¶ Acria corda. Lucret. lib. 3,

-quibus acria corda,

Iracundaque mens facile effeuescit in ira.

Aeri corde tumere. Valer. lib. 6. Argon.

Ægrum. Valer. lib. 6. Argon.

Aliena corda, Id est dura, & nullis precibus flectenda. Stat. lib. 3. Thebaid.

Alto de corde, hoc est, Ex imo pectore. Ouid. 2. Metamorphoseos, Tum verò gemitus alto de corde petitos Edidit.

Alto corde vri. Stat. lib. 11. Thebaid.

Anhela. Seneca Agamemn. 7.

Anx. a. Lucret. lib. 6.

Aspera. Virgil. 10. Æneid.

Auroeo gemitus a corde trahuntur. Ouid. 11. Metam.

Capax multorum scelerum. Seneca in Thebaide, 1.

Cupidum. Lucret.lib.4.
Discordant a. Sil.lib.16.
Effera. Valer.lib.1. Argonautica.
-facer effera rapiet Corda pauor.
Exanimat cruore. Sil.lib.16.
Sacra fides agitat vtrobi fallacia corda. Sil.lib.13.
Ferrea lasciuis mollescant corda fagitris. Claudian. lib.1. de raptu Proserpinæ.
Ferum cor fatiare. Ouid.6. Metam.
Equi fera corda fatigare. Sil.lib.13.
Flammatum. Virgil.1. Æneid.
Formissima. Virgil.4. Æneid.
Hebes. Lucret.lib.4.
Id licet hinc quanus hebeti cognoscere corde.
Importuna luru. Sil.lib.11.
Iacet n. Virgil.9. Æneid.
Monstris lasciuia Sil.lib.3.
Leuissima canum. Lucret.lib.5.
Libero corde fabulari. Vide LIBER.
Cor lienosum. Plautus. Cor portò lienosum comicè & ioculariter, ridiculèque dicitur, per morbosa: quum tamen morbo lienis cor tentari non possit. Sed quem corporis esse felmus, eundem cordi etiam morbum adscruit. Alio loco dicit lienem sedirionem facere, præcordia occupauisse, nisi fallor, quod & ad hunc locum enodandum pertinet. Tumebus.
Maculosa iudentum. Stat.3. Thebaid.
Nox n. Ouid.10. Metam.
Patrio corde dolorem ferre. Ouid.11. Metam.
Perfida. Ouid.in Ibin,
Et feiendere auidi perfida coeda canes.
Purum vitio. Horat.1. Serm.satyr.3.
Rustica. Propert.lib.4. eleg.1.
Sagax. Sil.lib.8.
Sedatum. Virgil.1. Æneid.
Tristle. Virgil.6 Æneid.
Tum factium. Seneca in Agamemn.13.
Tumidum. Horat.2. Serm.satyr.3.
¶Acuere curis corda mortalia. Virgil.1. Georg.
In imo corde pudor æstuat. Virgil.10. Æneid.
Concipere meras corde. Stat.3. Thebaid.
Cor cumulatur ira. Vide IRA
Domare dura corda. Ouid.epist.14.
¶Cordi est, Id est curæ esse. Horat.1. Carm.ode 17.
Cordi est mihi, Id est placet vel delectat. Terent. Phorm.4.3.
Quis vtergue vrique est cordi. Liu 3. bel. Pun. Id est curæ nobis esse. Ducta metaphora ab iis quæ stomacho grata sunt: os enim stomachi antiquitum Græci, sm Latini eor appellabant.
Forma cordi est virginibus. Ouid.de Medicam. faciei.
Ex corde excussit cura. Vide EXCEDO.
Erulantia corda pauor pulsans haurit. Virgil.3. Georg.
Cor meum coepit artem fuisse hudicum, iocus est Plautinus in Aulularia.19.
Longo fudore corda tatisfeunt. Stat.lib.11. Thebaid.
Æquo corde ferre aliquid, Hoc est æquo animo. Stat. 3. Thebaid.
noo procul à fine.
Gerere cord a. Martial.lib.11.epig.44.
Quique gerit fludits corda propinqua meis.
Noo habere cor. Cic.2. de finib. Hoc est non modò cor non habere, sed nec palatum quidem.
Pacem indignantia. Stat.3 Thebaid.
In corde inthuere aliquid. Plaut. Mostel.3.
Labant corda. Valer.lib.3. Argon.
Paruo cor vulnere læsum. Ouid.12. Metam.
Nefe:aque humanis præcibus mansuescere coeda. Virg.4. Georg.
Mœar cor timore. Ouid.3. Fast.
Oblita laborum. Virgil 9. Æneid.
Permulcere corda. Sil.lib.12.
Corde & animo atque viribus aliquid perfequi. Plaut. Capt.7.
Cor perurere. Martial.lib.11. epig.49.
Pauor corda rapiat. Valer.lib.1. Argon.
Rigueruot corda. Lucan.lib.8.
Cor sapit. Cic. 2. d. finib. Nec enim sequitur, vt cui cor sapiat, ei non sapiat palatus.
Sepulta multo mero. Ouid.3. de Remed. amor.
Metum corde soluere. Virgil.1. Æneid.
Suspe:ata. Virgil.5. Æneid.
Trepidat eo rde. Cic.3. de Oratore,
At Romanus homo tamen, etsi ees bene gesta est, corde suo trepidat.
Bello trepidantia. Virgil.4. Georg.
Rabie fera corda tument. Virgil.6. Æneid.
Cordis copia & cor sapientiæ. Plaut. Epid.9.
Corculum, pen. corr. {κάρδιον} Diminutivum. Plautus. Meũ corculum, meus mollusculus cæseus. Blandientis vox. Sic in Casina, 2.0.
Corculum (inquit Festus) à corde dicebant antiqui solerem & acutum. Cic.1. Tuscul. Alis cor ipsum animus victutes quo excordes, vecordes, concordesque dicuntur, & Nasica ille prudens bis Consul, Corculum. Plin.lib.7. cap.32, Catos, Corculos, apud Romanos cognominatos esse refert, qui sapientia præstiterunt.
Cordatus, pen. prod. {εὐκάρδιος} Adcibuum, Qui optimo corde præditus est, id est solers & sapiens: antiquo enim philosophi quidam in corde sapientiam constituebant. Cic.1. Tuscul. Et egregiè cordatus homo Catus Ælius Sextius.
Cordax {κόρδαξ} trochæus quare sit dictus, vide in Oratore Ciceronis.
Cordax, altatio, obscœna & comica. Budæus.
Cocdatè, Aduerbium {εὐκαρδίως} Sapienter, prudenter. Plaut. Pœnulo, 3,
Quas tu sapienter, docte, & cordatè, & catè
Mihi reddidisti certas, &c.
Cordolium {κραδιακὸς} Cordis dolor. Plaut. Cistel.2. Ar mihi cordolium est.
COR A, Coræ, Lacij oppidum, quod Corani populi tenuerunt à Dardano orti, quocum memnut Plinius in descriptione Italiæ.
Cora, coræ {ὁρᾶν} Puellam decenter forma conspicuam significat apud Molossos. Properea eorundem rex Aidonius, vti est apud Plutarchũ, filiam appellauit Coram, quam rapere adortus est Pirrhus. ¶Coram item Gręci pupillam in oculo vocant, quia in κόρῃ τὸ εἰδώλον ὁρᾶται, hoc est, ex concauo profuit lucrymæ, vnde dicatur etiam colluscium. ¶Est item Cora, imago eidem sistens profluuium, & nummi species. ¶Aduertendum quoque est, Coras pro vestium manicis capi, aut ciusmodi quopiam, quæ manibus plerunque porrectiores compacantur: ob idque impedimentum afferant, si in eas immittantur manus, nequid possit fieri. Procne lectum in historia est, Ab Cyro forsoris Darij filios necatos, quòd illi occurrentes, in coras nò immissemne manus, quod vniuersum regi affoeuerat fieri. ¶Sumitur & hoc nomen aliter, significatáque habet varia apud authoces, vt videre poteris per Cæl. Antiq.lect.lib.7. cap.15.
CORACESIVM {κορακήσιον} Primum Cretæ cassellum est, in petra prætupta positum, quo Diodorus cognomento Tryphon receptaculo vsus est, quo tempore Syriam à regibus defsiciere fecit, adueisum quos bellum gerebat, interdum secundo euentu, interdum aduerso. Author Strabo lib.14.
CORACESIVS {κορακήσιος} Pars Tauri montis. Plin.lib.5.cap.27.
Coracinus, Adiectiuum à Corax. Vide CORAX.
Coracina sacra legimus apud Ambrosium in Pauli epistolam ad Romanos, quæ Coraci præstiterunt, siue is intelligauc coruus, seu eius nomen leuiatæ deorum mutorum vnus. Meminit Cæl. Antiq. lect. lib.13. cap.5.
Coralhicus, Lapis in Asia reperitur, mensuræ non vlera bina cubita, candore proximus ebori, & quadam similitudine, quem magni æstimari refert Plin.lib.36.cap.8.
Coralium, Coralij {κοράλιον, κοράλλιον} Lapis est rubri coloris. Plin. lib. 32. cap. 29. Quantum apud nos Indicis margaritis pretium est, tantum apud Indos in coralio. Gignitur quidem & in tubro mari, sed nigrius. Quo in loco & coralium legitur, & erymon à præcidendo ducitur. Vide item Plinium, lib. 36. cap. 19. Coralium vnico Iscribitur. Ouid.15. Metamorphoseos,
Sic & coralium quo primùm contigit auras
Tempore, durescit mollis stus herba fub vndis. Interdum tamen productionis causa, li geminat. Ausonius in Mosella,
Quem virides algæ, & rubra coralia nudat
Æstus. Claud anus in nuptiis Honorij & Mariæ,
Mergis se fubitò, vellisque coralia Clotho. Corallum quoque nonnunquam legitur. Sidonius in Epithal. Rutilij,
Ladtea puniceo sinuantur colla corallo.
CORALIVS {κορύλιος} Phrygiæ Bithiniæ est, qui alio nomine Sangarius dicitur. Author Plin.lib.6.cap.1.
CORALLI {κορύλλαι} Populi sunt Pontici, immaniatæ insignes. Ouid.lib.4. de Ponto,
Hic mea cui recitem, flauis nisi scripta Corallis?
Corallis, Gemma est similis minio: gignitur in India & Syene. Author Plin.lib.37.cap.10.
Coralsachates {κοραλλοάχατης} Gemma est ex Achate generibus, fimilis coralio antea gutris distinctio. Plin.lib.37.cap.10.
Coram {πρόσωπον, πρόσοψις, ἐνώπιον, ὄψις} Præpositio ablatiuo casui seruiens. Cic.in Pisonem, Coram gentio meo.
Coram, Præpositio fuo casui aliquando postponitur. Tacit.lib.r, Multisque eo coram. Idem libro 3, Senatu coram. Ibidem. Patribus coram.
Coràm, aliquando est aduerbium Cic.ad Brutum, lib.r.t.16. Nam quemadmodum coràm qui ad nos int. mpestiuè adeũt, molesti sæpe sunt. Idem Atuico, Sed hæc coràmmiam illa multi sermonis sunt.
Coràm & Absens, contrariæ. Cic. Oratio ubo. Non præterm ittam quin, quoniam coràm id fecere prohibebor, absens possim.
Coràm etiam ex ipso audiebamus. Cic 1. Acad.
Disputare coràm cum aliquo de re aliqua. Cic.2. de Lege Agraria, Venias, & coràm mecum de agri Campani diuisione disputet.
Coràm inter nos conferemus Cic.ad Atticum.2.
Coràm præsens. Plaut. Pseud. 20, Quia tu ipsus coràm præsens præsentem vides.
A præsentibus coràm sermo habetur. Cic.de Amic. Atque ideò fecis, vt tanquam à præsentibus coràm haben sermo videatur.
Coràm præsente aliquo dicere. Cic.3. de Lege Agraria, Ea coràm potius me præsente disputine.
Coràm ante oculos. Terent. Eunuch. 4.7.
Quæ mihi ante oculos amatorem coràm adduxti tuum?
Coràm in os aliquem laudare. Terenc. Adelph.2.4.
-ah vereor coràm in os re laudare amplius.
Adesse coràm. Virgil.2. Æneid.
Aliquid coràm agnoscere. Virgil.3. Æneid.
Cernere coràm. Virgil.2. Æneid.
Ostendere coràm. Virgil.6. Æneid.
Retirare coràm quibuli bres. Horat.1. Serm. satyr.4.
Teneur coràm. Cicero pro Cluentio, Aiuntur ex altera parte coràm tenetur.
Venire coràm. Horat.1. Serm. satyr.6.
Coràm huc adducere aliquem. Terent. Adelph.5.3.
Sine me espurgem, atque illum huc coràm adducam.
¶Coràm, pro Hic, huc loco, interpretre Donato. Terent. Phorm. 5.8. -fermè eadem omnia,
Quæ tute dudum coràm me incusauerat.
CORAMBIS, Oppidũ est inter Ægyptum & Æthiopiam, iuxta quem est bitumines fons, vt scribit Plin.lib.6.cap.29.

Corambis, corambles: vel corambla, corambiæ ὑποφήτης. Herba quæ oculorum aciem retundit, & hebetem facit: idéque dicta nam κόρος pupillam significat: ἀμβλύω verò retundo & hebeto. Colum. in Hortu. lib. 10. Nùe rentat quanquis oculis inimica corambla. Sùt qui contendant omnino legendù Corymbe. De Coramble in hanc sententiam meminit Asclepiadæus in Hippes commentariis, Crambe apud antiquos Coramble ἀπὸ τοῦ κορέω ἐμέω quod est quòd nocear o-mnibus pupillam quam ex Græcorum oculis natâ ferunt. Hunc enim Bacchus extremi cens, vinibus ligatum ac collarey manens proiteir in mare. ex cuius harena caulis est natus. Proinde factum aiunt, ut vitis & brassica κόπον ποιῶσι, id est contrariam vim in se habeant. Credunt nanque agricolarum hîsi, vtrem eus appensù fuerit brassicæ radix, illeseferetaque eam ob rem brassica primùm in symposia exhibet, & ab Ægyptiis eliza ante alios cibos comedi solita, vt obrietatem moderetur. Hæc commentarius ille: quorum maxima pars etiam à Suida recutatur. Sunt & brassicæ rusum hebetari, Galenus, Aurcenna, Dioscoredésque refiatur.

CORAINE (κόρη) Populi sunt Asiatici, teste Herodoto, lib. 3.

CORAX (κόραξ) Antiquus rhetor Siculus, primus artem dicēdi & præcepia conscripsit, authore Aristotele. Cic. in Bruto, Itaque ait Aristoteles, quum subiaris in Sicilia tyrannis, res priuatæ longo interuallo iudicium repetentes rusum primùm (quòd esset acta illa gēs & controuersia natura) artem & præcepta Siculi Coracē & Tisiam conscripsisse. Coracis item memuniti lib. 1. de Orat. Et Quinc. lib. 3. cap. 1. Est item Corax montis nomen in Saimatia Europæ apud Prolemæū. Est præterea Corax, fluuius in Caucasei montibus originem habēs, vt Glaucus, Phasis, Hippus. Fuit & Corax, siue Corax, qui cū Gratre Carilo oppidum Tyri in Italia construxit, authore Strabone apud Virgilium in illud Æneidos,

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia lingquunt,

Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,

Castilliique, acérque Coras, Argiua iuuentus. Conflat etiā Archithoclum interfectum fuisse in bello à quodam cui nomen erat Corax. Hic quum forte fesiciniam Apollinis oraculum venisset Delphos, ab eo tanquam impius ac sceleratus est reiectus. Verùm quum ille multis verbis sese excusare conatus, culpam omnem in fortunam, & varios bellorum euentus reiecisset, vendùmque à deo emplorasset, flenti numen acceptoque ab Apolline responso, iussit eius Tenarum profectus est, ac manibus Acchilochi parentauit: tania erat eo tempore vanum & puerarum authoritas atque maiestas. Hæc Siponinus.

CORAX, coracis (κόραξ) Corvus Latinè dicitur. Cic. 3. de Orat. Quare coracem istum vestrum putamur non quidem pullos suos excludere in nido, qui cuolent & amatores odiosi & molesti.

Coracinus (κορακῖνος) Adiect. pen. prosud. Id est corninus.

Coracinus color. Id est niger, qualis est colus rom, quem tamen à pullo distinxi de vitur Virgil. lib. 8. cap. 3. Per id ipsa, inquit, adigun tur eò quotidie potumes: eoque quanto sint alba, procreant alias lolios leucophlegmatias: pulla alias coracino colore.

Coracinus, Genus pisets Nilo peculiaris, vt tellatur Plin. lib. 32. cap. 5. Martial. lib. 13.

Prunetps Nelacis raperis coracine macestis.

CORAZI, Colchidis regionis popuh. Plinius lib. 6. cap. 4. Et Pomponius libro 1.

CORAXIVS nunc, Tauri montis pars est. De Tauro sic Plin. cap. 27. libr 5, Quinctiam (inquit) confractus, effogiens quoque, smaragdus, rimis se genium hominibus, hinc & illinc impler: ad exitra, Hyrcanus, Caspius: laxua Paricdrus, Moschicus, Amazonicus, Coraxicus, Scythicus appellatur. In vniuersum verò Græcè Centuntus. Pomponius Mela lib. 1. multitudinis numero scripsit, Ceraunij, Taurici, Moschij, Amazonici, Caspij, Corax-ici, Caucasi.

CORBIS, huius corbis, fem. gen. (κόφινος) & secundum Priscianum, masculini, d citur Græcè Cophinus: Vas est viminibus conrextum. Plaut. Bacch. 15.

-geritore amicis nostris aurum corbibus. Cic. pro Sextio. Messoria se corbe contexit.

Corbis pabulatoria, In qua reponebantur pabula armentorum. Colum. lib. 6. cap. 3. Si grano abstinemus, frondis aut de corbis pabulatoria modorum viginti fuffici. Idem lib. 12. cap. 2. non ita procul à fine masculino genere vfus est, frondis corbem pabulatorium modiorum viginti.

Corbis dicta, vt inquit Varro de Ling. Latina, quòd spicas, aliúdve quid cò conrrahatur.

Corbis est inter naualia instrumenta numeratur. Est enim vas quod in fimmentum mali fuspendirur, vnde defuper rela in bottum naues deuoruntur. Liuius Girald.

Corbu's, corbulæ, penul. curt. Diminutiuum à Corbis, reste Varrone de Lingua Latina. Varro 1. de R. e rust. cap. 23. Cogis aliquot corbulas vuarum, & fondem laudisum an minus trar oubus.

Corbulum, in neutro posuit Suetonius in Nerone, cap. 19. Primus rastello humum rfodit, & corbulo congestum humeris extulit. Alij legunt, corbule.

CORBLO (κορβίων) Aquitaniæ olim erat emporium, super flumine Ligeri: cuius Polybius mentionem fecit, quum Pytheæ fabulamentorum memoriam facerer. Et Strabo. lib. 4.

Corbit à, corbitæ, penult. prod. Festus, Corbitæ, dicuntur naues onerariæ, quòd in malo earum summo, pro signo eorbes fuleriè fuspendi. Nonius, Corbitæ, genus nauig i tardum & grande. Plautus Pers. 7.

Tardiores vlio, quàm corbitæ sunt in tranquillo mari. Cic. ad Att. libro 16, Corbitane Pateras, an actuariolis ad Leucopetram Taientinnrum: & si onerariæ, ltatimne freto, an Syracusis.

Corbitam dare, videtur Plautus vtee prouerbij protulisse, pro negligenter aliquem tractare. Is enim in Pœnulo, 7, sic ait,

Obsecro hercle opera hæc celeocm mihi, non corbitam date.

Corbita cibi. Plautus,

Ego non illas ellrtees, corbitam cibi

Comeste possunt. Corbita cibi interpretatur Turnebus, onerariam cibo referram, vt Cicero nauem suri & palea dixit. In editis falsò legitur corbitæ vbi. Nam Corbitare verbum inusitatum & inaudiuum est. Refiurit Turnebus.

CORBVLO Domitius, Nobilis Romanus, in Armeniam missus est, vbi reges plurimos deuicit, quos omnes supplices, aut coru libetos obsides Romam misit. Refert Plinius libro 6. cap. 8.

Corchorus, vel Corcleoron, pen. corr. (κόγχορος) Herba pallim crescens. Plin. lib. 25. cap. 13. Anagallida aliqui corchoron vocant.

Corchorus inter olera. Prouerbium in homines nullius pretij. qui tamen in numero aliquo iludeant haberi. Erasmus in Chiliadibus.

Corculum. In cor.

CORCYRA penultima producta (κόρκυρα) Maris Adriatici insula inter Epirum & Calabriam sita, Alcinoi & Phæacum memoria, tum & Vlyssis naufragio, & hortorum Alcinoi fama clarissima. Venetorum est hodie. vocatúrque vulgò *Corphou*, alias *Corfu*. Huius meminit Virgilius lib. 3. Æneidos,

Protenus aereas Phæacum abscondimus arces,

Litoráque Epiri legimus, &c. Aereas arces Phæacum, Corcyram (inquit Seruius) insulam dicit, siá inter Epirum & Calabriam, vbi regnauit Alcinous. Lucanus libro 9. Corcyræ secreta petit, ac mille carinis. Abilulit. Est & Corcyra Nigra cognominata, ab illa superiore diuersa, quam inter Electridas enumerat Pomponius Mela libro 2.

Corcyræus, Adiectiuum (κορκυραῖος.) Cic. Att. lib. 6. ἐξ ὑπογρ. Sempronij Rufi cognoui ex epistola Corcyræa.

Corda tus, Cordi est, Cordolium. In cor.

Cordacissimus (κορδακίστατος) Saltationis est species, turpis, indecentissimeque saltationum altæ quidem bellæ sunt, vt pyrrhica: non nullæ verò ridiculariæ, quibus modò conciliatur risus. Ius autem vtuntur in conuiuiis & theatris. Hasce autem verò, in verbo Cordacissimus, cuius meminit in Philippicis Demosthenes, Cordax, inquit, comicæ saltationis est species, sicut & Sosibius tradit in libro de saltatione tragica. Vide Calaubonum, lcct. lib. 5. cap. 4.

CORDELLO, Philosophus Stuicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias spernebat. Hunc Cato Vticensis in Macedoniam cum exercitu missus, precibus exoratum in castra secum duxit, magnam se putans ad opus palmam, qui hominem feuerissimum è ferocissimi domuisset. Volaterr. lib. 24.

Cordilla, vel Cordila. In CORDYLA.

CORDVBA, penult. corr. (κορδύβη) Bætiræ Hispaniæ vrbs clarissima, vtrisque Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licinium lib. 1. Duósque Senecas vnicumque Lucanum

Facunda loquitur Cordaba. Numen etiā nunc retinet. A Cordaba, Cordubensis conuentus dicitur Plinio, vr Astigitanus & Hispalensis, à clarissimis oppidis, & quarnes Gaditanus. Cordubensis aged fertilitas, & alnus cultus scripturibus laudatur. Idem lib. 35.

Nec decus auferae cessiuit Cordaba terræ.

CORDVENSES, Populi Themiscyenæ regionis, de quo Plin. lib. 6. c. 4.

CORDVS, nunc præceptores Alexandri Mamææ nominatur. Cordus item Cremutius declamator nobilis fuit, cuius meminit Tacitus lib in Caligula, cap. 16. Fuit & Cordus historicus, qui Imperatoris vitas conscripsit cui vno verrirur, quòd eorum qui obseruones essent minima etiam pro fequeretur. Num quid ille conscripsit, & quando eibon varuerit, aut quonues vellem mutauerit, fanè de clarissimis nostisque viris commemorandum est. Author Capitolinus.

Cordus, adiectiuum (ὄρδιος.) Festus, Corda frumenta dicta sunt, quæ sero matutescunt: vnum eordum. Colum. lib. 2. cap. 13. Sùr etiam quædam herbæ, quæ appropinquante vindemia condite pofsis, vt portulaca, & olus eordum, quod quidam satiuum battim vocant: hæc herbæ diligenter purgantur, & sub vmbra expandantur. Plin. lib. 18. cap. 18. Rusus rigati desecta oportet, vt fiecrur autumnale fecnum, quod vocant eordum. Vide CHORDVS.

Cordi agnus. Vide CHORDI AGNUS CHORDVS.

Cordyla, penult. prod. siue Cordylla (κορδύλη) Pisris minutus, qui partus thynnorù dicgur. Plin. lib. 9. cap. 15. Limosæ cordylæ à luto pelamides inscipti vocari: & quum annuum ex celsere rempus, thynni. Martial. lib. 13. 1. Ne roga eordylas, & penula desit oliuis, &c.

Vetus cordylla. Martial. lib. 11. epig. 53.

Moz vetus, & tenui maior cordylla lacerto.

CORNELIVS, Eques Romanus, à teste genitus, inseruit castaneam suomet ipsum furculo in Neapolitano agro. Sic facta est castanea que ab eo tempore accepit inter laudatas. Postea hæres eius liberus Cornelianam rerum inseuit. Hæc est inter eas differtia, illa copacior, hæc Corelliana melior. Verba sunt Plin. lib. 17. cap. item 17.

CORNELIA Helladis, id est Græciæ in sula. Plin. lib. 4. cap. 12. Ab ea Helladę, etiamnum in Ægeo Lichades, Scarphia, Corefa, Phocaria, compulréque alia, ex aduerso Attice sine popidis, & ideo ignobiles.

CORNELIA, Minerua, de qua Cic. lib. 3. de Natur. Deor. Quarta, inquit, Minerua Iouę nata, & Polyphe Oceani filia, quæ Arcades Corelian, & quadrigarum inuentrixem ferunt. Stephan. verò ait, Corion locù esse in Creta, Sive κόρις vricinde fit suis Corelius, & palus Corelia, & Minerua templum Cor. ia: quam potius deductam ait à κόρη, quàm à Corio, vnde rectius fiat Corieus. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4. Chorion nominat.

CORETAS, vr posi Plutarchum refert Cœlius, pastor quidam fuit, qui omnium pr.neeps ex affiaiu est vaccinatus. Vide Plutarch. in lib. De oraculis quæ defecerint, & Rhodig. lib. 8. cap. 16.

CORETVS, Meonis lacus sinus, in quem alueo naturali pet Nomadas & Hylæos influit Hypanis. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

CORIDIVS, Vir Romanus, equestris ordinis, de quo sic Plinius ex Varrone, Adiecit meracula, quæ tota indicasse conuiuia. E duobus fratribus equestris ordinis Corsidio maiori accidisse vr verderetur epistrahe, aperioque restamento recusium hæredem minorem fuisse; instimi: interim eum qui extinctus videbatur plaudendo concussisse ministeria, & narrasse à fratre se venisse, commendatum sibi filiam ab eo. Demonstratum præterea quo in loco fodi tatem aurum nullo

confero, & rogaſſe etiis ſanebibus, quæ comparaſſe, eſſe arbitrar. Hoc eo narranie, ſtatis domeſticis properè annunciatis examinatum illum, & aurum vbi diceras, repertum eſt. Hæc ille libro 7. capite 52.

CORINIVM (Κορινθία) Pelignorum metropolis Straboni libro 5. Siculus libro 8,

Martucina ſimul Frentanis æmula pubes

Corſini populos, magnúmque Theſene trahebat. Pro Corſini.

CORINIVSCES (Κορινθίοι) Pelignorum populi, quorum meminit Plin. lib. 3. capite 12.

CORGO, Adverbium apud veteres, pro Perfectè, Quaſi ex corde ago. id eſt loquor. Feſtus.

CORIACEIA, Herba eſt, qua Magi tradiderũt aquam coagulariari, quo etiam nomine a Pythagora celebrata fuit, teſte Plin. lib. 24. cap. 17.

CORIAGO, penult. prodiſtinus corriaginis, penult. cur. fig. (κορίαγος) Morbus eſt quo boues laborant. Colum. lib. 6. cap. 13. Eſt & infixta peſtis bubulo pecori: curiaginem ruſtici appellant: quum pellis ita tergori adhæret, vt apprehenſa manibus deduci à coſtis non poſſit. ea res non aliter accidit, quàm ſi bos aut ex languore aliquo ad maciem perdu ctus eſt: aut ſudans in aquere faciendo refrixit: aut ſi ſub onere plauſtri madefactus eſt.

CORIANDRVM, huius coriandri (κόριον) herbæ genus. Plin. lib. 20. cap. 20, Coriandrum inter ſylueſtria non inuenitur. Corianon vel Coriandrum alicui dicitur.

CORIANVM (κόριανον) Medij digiti annulus, Pollicis, qui inter ornamenta mulierbria Corianum adſcribit, lib. 5. cap. 16.

CORIARIVS IN CORIVM.

CORIAS, huius Coriæ genus piſcis. Plin. lib. 32. cap. 15, Corias ſuę pariatus, ſuę ſarritatus à patria Beuca, laeritorum minima. Caſtigatio ex exemplarya habetur Coliæ.

CORIAE, Inſulæ duæ ſunt ante Peloponneſum, vt ſcribit Plin. lib. 4. capite 12.

CORICVS IN CORYCVS.

CORIGIA IN CORRIGIA.

CORINIVM (Κόρινιον) Ptolemæo Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium. ¶ Eſt & Corninium, codē authore, Britanniæ vrbs, alio nomine Claudiana caſtra. Hodie vulgò Claudioceſtria, Cioceſtre.

CORINNA, Thebana mulier Lyrica, vicis quinquies, vt meminit Pindari teſtimonijs libros quinquagintà & epigrammata Suidas & Pauſanias authores. Corinna aliter apud Ouidium poetam nouiſſimus.

Blanda Corinna. Martial. lib. 12 epigr. 44,

Te poſt Naſonem blanda Corinna, ſequi. Subaudi poſſet,

CORINNVS, Iluenſis verſificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volum, ſcripſit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripſit autem Ioteria Græcis inuentuis aute primùm à Palamede, cuius ſunt diſcipuli ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellum. Ex quo puuitur Homerus hauſiſſe omnem operis materiam. Author Suidas.

CORINTHVS, huius corinthadis, genul. cor. Herba quæ menais alio nomine dicitur. Plin. lib. 24. cap. 17.

CORINTHVS (Κόρινθος) Achaiæ caput (inquit Florus) Græciæ decus, inter duo maria, Ioniũm & Ægæum, quaſi ſpectaculo expoſita. Corinthum (inquit Strabo, libro 8.) ſanè locupletiſſimam aiunt, quam Iſthmo imminet empoium, locus negotiatoribus frequentiuus, & diutum domuus portuum certiſſimus: quorum quidem alter Aliæ, alter autem propinquus eſt Italiæ: vtroque ex loco faciles inuicem mercium commuuiones faciens, tantundem cemotis vtrinque gentibus. Cicero in oratione contra Rullum ſecunda, Corinthi (inquit) veſtigium vix reſtitum eſſe rea enim poſita in angultiis, atque in faucibus Græciæ, ac veteres claſſitæ locorum teneret, & duo maria maximè nauigationi diuerſa pene contingeret, quum perenni diuerſitate ſeparaerentur. Potentiſſimam ac diuſſimam hanc vrbem fuiſſe antequam à Populo Romano capereur, teſtis eſt Florus, dum eius vrbis ruinas perleurit. Strabo ſcribit Corinthios, Populi Rom. legatos, quum forte acta quædã magnifica præcenſient, fordibus effuſis commacuſare auſos. Cuius gratia quum alia quoque ſuperbiæ atque inſolentiæ eorum haud obſcura exarent argumenta, ingenti cõparato exercitu, L. cam Mummius imperator ſolo æquauit (id enim ſuperbia meruerat) ſignis, tabuliſque pretioſiſſimis in vrbem aſportauit. Vide Cicerouem pro Lege Mandia. Poſtea Corinthus propter vniuuque mare, Ionium ſcilicet, & Ægæum, à poetis Bimaris dicitur. Ouid. Faſt. libro 4,

Adriacimq; patet, ſalæ bimarémq; Corinthũ. Horat. t. Carm. ode 7.

Quin & Iſthmum ipſum eo cognomine Ouid. donat, lib. Metam. 7.

Qui vtrunque ſua bimarem pacuerat Iſthmum. Corinthus à Siſypho latrone, Æoli filio conditaa fertur: deinde exerſa, & inſtaurata à Corintho Oreſtis filio. Author Strabo. Prius Ephyra dicebatue.

Non cuius homini cũtigit adire Corinthũ. Hor. t. epiſt. 18. Adagiũ de rebus arduis & aditu periculoſis, quaſque non ſit cuiuſlibet hominis affectare, vel efficere. Vide Erasmi Chiliadas. ¶ Corinthus hodie parues eſt vicus, vocatiur, *Corithe*. ¶ Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hoc nomine dictas ciuitates, quarum vna fuit in Theſſalia, altera in Epiro, teria in Elide.

CORINTHIVS, Adiectiuum (κορίνθιος) vtis, Corinthia vaſa, ex ære Corinthio factis. cum quo aurum argentiquo porro quædam commiſta erat. Nam ex Corinthium marme laudabatur. vnde factum vt omnia vaſa ex ære elegantia, Corinthia ſint appellata, quæ Strabo in octauo τῶν εἰργασμένων ἀγαθῶν appellare videtur. Plin. lib. 34. cap. 3. Sunt ergo vaſa tanũ Corinthia, quæ iſti eleganiores nunc ex ſculpendo tranſferunt modò in lucernas, modò in trullas.

Iſthmus Corinthius. Seneca in Thyeſte, 2. 5, Iſthmi ſiquis amat regna Corinthi. Verſus eſt Aſclepiadeus.

Veſtis Corinthia. Chaudibus. & de Raptu Proſerpinæ.

Corinthia, numero plurali, ſine adiecto, pro vaſis, per antonomaſiam. Martial. lib. 9 epigr. 58,

Nil eſt trivius Edili laecrnis.

Non anſæ veterum Corinthiorum, &c.

Corinthiacas, penult. cor. (κορινθιακὸς) Aliud adiectiuum. vt. Pontus Corinthiacus. Oud. 4. Metam. Et Terræ Corinthiacæ apud eũdem lib. 1. Trift. eleg. 9.

Sinus Corinthiachus, *Le gouffe de Patras.*

Corinthienſis, Aliud adiectiuum. Corinthienſes autem ex eo dici ceperunt, ex quo coloni Corinthum ſunt dẽducti, qui antea Corinthij ſunt dicti: quam cõſuetudinem ſeruamus etiam quum Romanenſes, & Hiſpanienſes, & Stelliẽſes negotiatores dicimus, qui in alienis ciuitatibus negotiantur. Hæc ex Feſto.

CORINTHOTA (κορινθιώτης) Proponentium Acarnaniæ ciuis, non longè ab Actio vrbe, cuius meminit Strabo lib. 10.

CORIOLANVS, penult. prod. (κορίολανος) Vir illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Nam bellum (inquit in libro de Claris Orator.) Volſeroum illud grauiſſimum, cui Coriolanus exul interfuit, eodem fere tempore quo Perſarum bellum fuit, ſimiliſque fortunæ clariſſimorum virorum. Ruſticoque paulo poſt, Quare quoniam ribi quadrat omnia fuiſſe in Themiſtocle paria, & Coriolano, paueram quoque à me ſumas lieis: præbebo etiam hoſtiam, vt Coriolanus ſit plane alter Themiſtocles. Idem de Amicitia. Quis clarior in Græcia Themiſtocle? quis potentior? qui quum impetrauer bello Perſico ſeruiture Græciam liberaſſet, propterque inuidiam in exilium miſſus eſſet, ingratæ patriæ miuriam non tulit, quam ferre debuit. Fecit idem quod viginti annis ante à pud nos fecerat Coriolanus. His adiuior contra patriam inuentus eſt nemo itaque mortem ſibi vtreque cõſciuit. Coriolani vitam pluribus perſequuntur Plutarchus.

Coriolanus, à Coriolis oppido captis dictus eſt C. Marcius. Liuius lib. 2.

Coriolanæ pyra quæ dicantur, vide Plin. lib. 15. cap. 15.

CORIOLIA, Oppidum in Latio & Coriolani, populi Coriolorum incolæ, apud Plin. lib. 3. cap. 4.

CORIOM, Herba quæ & chamæpitys dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8. Ruell. lib. 3. cap. 74. Hypericon, Plinio authore, quod alij chamæpityn, alij corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, femine ſiliquæ magno matureſcente cum hordeo. Nomen in officinis ſeruat. Ruia *herbum perforatum*, aut *mille perforatum* appellane, quòd folia Sub obiecta innumeros foraminibus ſcatere, & omni ex parte punctis quibuſdam petiundi viſantuc. Vide plura ibidem.

CORIS, Alterа hyperici ſpecies, folio tamaricis, & ſub ea naſcitur, ſed pinguioribus foliis & minus rubentibus, odorata, palmo aluor, leniter ſuauis, aculeata. Vis ſemini exeal factoria, & idcò inflationem facit enteroclis: ſed ſtomacho non inutilis, præcipuè ad ſtrangulatum, & exulcerata non ſit veſica. Hæc Plin. lib. 26. cap. 8. Meminit Dioſcorides.

CORISCVS, Leue miſſile in modum ſagittarum. Virgil. 10. Æneid. Coriſcique luces humeris, & lethifer arcus. Sic Nonius. Verùm apud Virgilium legitimus, Coruſque luces humeris, & lethifer arcus. Vbi Seruius. Coruſ: propriè ſunt arcuum brachia. Dicuntur tamen etiam ſagittarum, quas & pharetras vocamus.

CORITVS, penultima correpta (κόριθος) Res Aboriginum, nam omnes Abotiginum reges Coriti appellabantur, vt ex Beroſo apertiſſimè conſtat, atque hinc apud eum ſæpe legas ita. Italus filium ſuum Morgeten creauit Coritum. & Morgetes Coelo blaſconem. Coritum creat, hoc eſt, regem. & de hoc rege intelligendum eſt in locis illis Virgilij, quum ait,

Venetas antiquis Coriti de ſtibus Acron. & ibi,

Nec ſatis exteritas Corti peteiratur ad vibes. Quibus in locis valde deceptus eſt Seruius, qui putauit Coruum ſuiſſe non ſolum regem, ſed etiam ciuitatem & mœnia. Thuſciæ, quum nec apud Ptolemæum, nec apud Strab. nec apud Plin. nec apud quemquam aut quorum (quod ſciam) talis ciuitatis aut mœnis nomen reperiatur.

CORIVM, cori (κόριον, βύρσα) Proprie animalium eſt, præterim corium quæ craſſorem pellem habent, ac dumorem: quod & Scorium dicitur. Ponitur tamen Corium pro quacunque pelle, etiam rerum inanimatarum. Hæc Sipontinus. Cæſar 2. bel. Ciuil. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immiſſa lateres diluere poſſet. Cic. 2. de Nat. deor. Quarum aliæ coriis tectæ ſunt, aliæ villis veſtitæ, aliæ ſpinis hirſutæ.

Coria, ediciis, faccos imperare. Cic 3. in Verrem, Hoc ſcitote, his nominibus, quæ res per eum geſtæ ſunt, quum ille ciuitatibus frumentum, coria, cetiera, faccos imperaret.

Coriorum confectores. Firmic. lib. 3. cap. 9. & 12.

Canis aſſuetus corio, Pro quo Plin. eſt apud Horatium, de illis qui quum ſemel illecebras vitiorum degustarunt, nullo modo auocari amplius poſſunt. Horat. 2. Serm. ſat. 5,

Vt canis a corio non abſterrebitur vncto.

Corium caſtaneæ. Plin. lib. 15. cap. 18, Putamine cladunturque ouces, corio caſtaneæ.

Corium hominis. Plaut. Ciſtel. 20.

Corium nubium. In NVBES.

Corium piſcium. Plin. lib. 6. cap. 24.

Corius, maſcul. genere apud Plautum in Pœnulo, 3. Tres facile corios contriuiſti bubulos. Idem alibi, Iam tibi tuę meretrix craſſos corios reddius eſt.

¶ Corius in ſtructuris. Budæus, Coria ſunt in architectura ſingulæ ductus ſtructuræ, qui vno tenore ducuntur aut in altitudinem, aut in craſſitudinem. Vitruuius, Itaque tres ſuſtiranur in ea ſtructura eruſtæ, duæ frontium, & tria media faciuntur. Græci non itaſcd plana collocantes corus alternis in craſſitudinem inſtruentes, non media ſeruiendo, ſed eſſus ſiontanis perpetuum, & iu vnam craſſitudinem patierum conſolidant. Cato cap. 18. Fundamẽta primùm fodiuntur, poſtea cæmẽtis minuuis, & calce atenato ſemipedem vnumquodque corium ſtruito.

Perſicere coria. Plin. lib. 13. cap. 9. Semen in ſiliquis, quo cor 2 nerſicuntur gallæ vice. Sic libro 16. cap. 6. ad finem, Sed gallæ in hemeris opinamur;

optimam, & cortis perficiendis aptiſſimam.

Coriarius {ϕορμοποιὸς} Qui corna concinnat. Plinius lib. 17. cap. 9. In coriariorum officinis pilo madefacto. Sic Ermicus lib. 4. cap. 7.

{Coriarius. Frutex eſt thuis herbæ. Plinius lib. 24. cap. 11. Nam & herba eſt ſylueſtris, foliis myrti, cauliculis brevibus, quæ veneta & rancas pellit: & frutex curtarius appellatur, ſubrutilus, cubitalis, craſſitudine digitali: cuius aridis foliis, vt malicorio cutis perficiuntur.

CORMALOS. Fluuius Troadis, in conuentu Adramytteno, teſte Plin. lib. 5. cap. 30.

CORNA, Collis eſt ſyburbanus agri Tuſculani, in quo lucus viſitur antiqua religione Dianæ sacratus à Latio, velut arte tonſili coma fagei nemoris. Author Plin lib. 16. cap. 18.

CORNBATES, Pannoniæ populi, de quibus Plin. lib. 3. cap. 25.

CORNELIA gens, Romæ omnium gentium amplißima nobiliſſimaque & antiquitate & fama, de cuius origine nihil tam occurrit. Familias præcipuas quatuor reperio: quarum una Maluginenſium eſt, altera Scipionum, Ruſinorum tertia, poſtrema Lentulorum. Dolabellas enim, Cinnas, Merulas, & ſi qui ſunt alij, plebeios potius quam patricios crediderim. Qua ergo ædem in re veterum auctorum diligentia requirenda eſt, qui eum in alium, tum in Cornelios nobis deſcribendis valde videntur errare: quod cuius ætatibus paulum conſideranti facile fiet obuium. Cæterùm ſcribit Valerius Maximus libro 8 capite 16, imaginem Africani in cella Iouis Opt. Max. poſitam honoris atque dignitatis cauſa, quæ quotieſcunque munus aliquod Corneliæ genti celebrandum eſſet, inde proferetur. Proprium ergo hoc & peculiare Africanorum erat, vt illud Poplicolarum & Tubertorum, quos in vrbe ſepeliri conſueuiſſe Cicero & Plutarchus oſtendunt.

Cornelius Nepos, Ciceronis tempore, vir diſertus, vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Catullus opus ſuum ded. cat. Cornel. Epiradius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquit, ſupplendum. Tranquillus. Cornel. Gallus, ante omnes (inquit Seruius) primus Elegiæ poeſeos auctor fuit: teſte Ouidio. Nam & Euphorionem tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum de Cytheride ſcripſit libros quatuor. De quo multa Seruius in Bucolicis Virgilij: de quo & illud diſtichon extat,

Gallus & Hefperijs, & Gallus nouus Eois,

Et ſua cū Gallo nota Lycoris eſt.

Cornelius Celſus Ciceronis Seuerus Iunct poetas epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio ſum magno, & in ſcribendis rebus facili. Conſtat eundem fuiſſe verſatum in declamationibus, quas in re ingenium ſuum atque eruditionem maximè probauit: quam in eodem officio eſſet alij complures, vt Aſinius Pollio, Pompeius Lenæus, Porcius Latro, Moſchus Baſſus. A Iubio Quintiliano ita commẽdatur, vt verßificator quàm potuit melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa opus de bello Siculo, quod ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quod opus ſi abſoluere potuiſſet, meritò ſibi ſecundum locum vendicaſſet, vt idem Quint. author eſt lib. 10. cap. 1. Extant eius carmina illud quo eleganter deſcribit Marci Ciceronis interitū, quod euam ab Anneo Seneca magnopere commendatum eſt.

Oraque magnanimūm ſpiranciā penè virorum

In Roſtris iacuere ſuis ſed eiam abſciſſa manibus,

Tanquam ſola forent, quæ Ciceronis imago, &c.

Cornelia, ſoror Africani, matre Gracchorum, epiſtolas reliquit elegantiſſimæ ſcriptas. Cicero in Brutu. Lig. mus epiſtolas Corneliæ matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quàm in ſermone matris. Quinctianum item Corneliæ elogium commendat, lib. 1. cap. 1. Eloquentiæ matrem Gracchum matrē Gracchorum pro illo tempore plurimum coluiſſe. {Fuit & Cornelia P. Scipij vxor. Cicero libro 5. Epiſt. familiar. 6. Nun fatis credidi homini prudenti tam valde eſſe mutatum voluntatem tuam: teſtē poſſe aquam & Corneliā tua Terentiam diligere, & ego cum Cornelia Scipionis tuus ſum, adhibui diligenium quotieſcunque Senatus fuit, vt adeſſem.

Cornelia tribus. In TRIBVS.

Cornealæ, Gemmæ ſunt, quæ ita nuncupari videntur, quia inter onyces cornea quoque viſatur varietas. Vide Cælium Rhodig. libro 17. cap. 10.

Cornefco, Corneus. In CORNV, & CORNVS arbor.

Cornſicen in CORNV.

Cornicor, Cornicula. In CORNIX.

Corniculārius, Ordinis nomen in militia. Aſconius, Accenſi dicebantur attributi Decurionibus, hoc eſt munifici eorum, quaſi ad cenſum additi, quos nunc Commentariēnſes & corniculārios appellant Valer. Maximus lib. 6. Cui Comminius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd cornicularium ſuum ſtupet cauſa appellaſſet. Dicitur autem corniculārius in bello, accenſus Decurionis: in quo ſignificato capitur etiam apud Frontinum, lib. 3. Tribuni corniculārius virgiles quoſdam exe cauit. Vide Alciatum in tres poſteriores libros Codicis. {Turnebus in hunc Suetonij locū, vbi inquit, Sauciū ac repugnantē adorti Clodianus Corniculārius & Maximus, &c. ſic explicat his verbis, Vtun exercitu & acie dicitur cornu, ita in cohortibus Trib. militum corniculum, & forsaſſe in ordinibus centurionū: à quo Corniculārius, qui corniculo Tribuni militū præeſt. Tranquill. de claris grammaticis, Primò appariturum fuiſſe magiſtratibus, deinde in Macedonia corniculo, mox equo meruiſſe. Hæc ille.

Corniculum. In CORNV.

CORNICVLVS, nißcm eſſe poribus in portica ſtouit, quibus in ſcribenda hiſtoria Sallaſtius, Luccius, & Cornelius Nepos in Vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti, & lepido, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus eſt. Soror eem habuit Corniciam, vt ſcribit Eutchius, cuius carmina in magno petito habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipſius Ciceronis epiſtolæ lib. 12.

Cornigenus, Corniger, Cornipes. In CORNV.

CORNICARVM diuarum, Locus trans Tyberim erat, corniculus dictatus, quòd in lunonis tutela cornices eſſe putabātur. Author Feſtus.

Cornix, cornicis, penult. prod. f. g. {κορώνη} Auis inuecunde crocitans, quæ alarum auium dux eſſe dicitur. Plautus Afin. 6. Picus & cornix eſt ab læua, cotuus partha ab dexterā cōſuadeto. Cornicis naturam abunde deſcribit Plinius.

Annoſa cornix. Horat. 3. Carm. od. 17.

Garrula. Ouid. 2. Metam.

Improba. Virg. 1. Georg.

Raucæ. Lucret. lib. 6.

Siniſtra. Virg. 9. eclog. Sic à Virgilio appellatur, quòd cantus cornicis inuecundæ crocitantis, malum auſpicium eſſet aliquid incipiēti, malúmque portenderet. Erat tamen aliquando cantus eius auſpicatus, & fauſtus vel,

Tarpeo quondam quæ ſedit culmine cornix.

Eſt bene non potuit dicere, dixit erit. Turnebus.

Vaga. Horat. 3. Carm. ode 27.

Vetula. Horat. 4. Carm. ode 13.

Cornicum oculos cōſigere, Prouerbium eſt, inquit Valla in Raudenſem, Qui ſe cōſigere oculos eorum qui ſe ſapientiores videri vo lunt, & duces, nam cornix dux auium eſſe dicitur. Cic. pro Hac. Hic Hercule cornici oculum, vt dicturinam hunc Hermippum homine eruditum, eiuem fuum, cui debebat eſſe notiſſimus, peteuiſſet. eius enim fide pecuniam ſumpſit à Sylla. Idem pro Murena, Inuentus eſt Ecthis quidam Cn. Flauius qui cornicum oculos conſereret, & ſingulis diebus eſſidendos faltus populo propoſueret, & ab ipſis cauis lucrenſuſtus eorum ſapientiam cōpilaret. Quod prouerbium (inquit Erafmus) an natum ſit ex apologo quopiam, an ex euentu, an ex metaphora ſumptum, non ſatis liquet. Vndecunque fluxerit, perinde vaſere videtur, Cornicum oculos cōfigere, quaſi dicas, populo quidām inuento veterum eruditionem obſeruare, efficer eique, vt ſuperiores nihil ſciſſe, nihil vidiſſe videantur. Effertur autem per ironiam. Budæus autem ſic interpretatur, Cornicum oculos cōfigere, pro eo quod eſt, callidos & verſatos homines verſutia & calliditate ſuppilare & cludere, vt eum clauis claua ludere, ſic vafrina vafer, & aragiudatur ante. Sunt qui de hac re ſic tradant, Cornicum oculos conſigere dicuntur hi, qui arcanam aliorum artem, ob ſdque magis aut quæſtuoſam aut admirabilem petuulgant: qua peruulgata tollitur aut quæſtus, aut admiratio. Vel dicuntur hi qui alioqui cauros & pra dentes ſalæ nihil ſuſpicantes decipiunt. Adagium tamen patet ex natura animalis: Cornix enim ad cadauer hominis in paſtibulo ſut rota expoſiti aduolans, illi primum oculos eruit, vt caſudiei popolo, aufcendo ille cognitionem faſtorum, quos ſcribi iuuulgando erat cornicibus oculos, id eſt abſoluti id lumuis, quo exteris præſtare videbantur.

Cornicibus ſuperſtes, & Cornicibus viuacior, de vehementer anoſis, prouerbialis hyperbole: ab auis eius prod gioſa viuacitate ſumpta. Martial. lib. 10.

Et cornicibus omnibus ſuperſtes. De anu nimium viuace. Horat. 1. Carm. ode 13.

{Cornix eram annulus eſt ferreus, quo oſtium pulſatur, à figura, aut potius à garrulitate ſic dictus.

Cornicula, cornulcorr. {κορώνη} Diminutiuum. Horat. 1. epiſt. 3.

Nel ſuite ſuas repetunt vernes et olim

Grex auium plumas, moxnudat cornicula riſum

Furtiuis nudata coloribus. Ex apologo Æſopi.

Cornicor, penult. prod. cornicaris {κορώνη} cornicari, Ineptè garrire. Peſtius fat. 3. Neſcio quid recto rem graue cornicaris ineptæ.

Cornu {κέρας} Indeclinabile, & hoc cornum, & hic cornus, huius cornus, ſecundum Priſcianum. Plin. lib. 11. cap. 37. Omnibus autem eaua, & in mucrone demum concreta ſunt cornua: ceruis tantùm ſolida, & omnibus annis decidua. Horat. in Serm.

Cornum habet in cornu longè fuge. Vide Adagia Erafmi.

Cornibus armata bellua. Cicero 1. de Natura deorum. Quarum alæ cornis tectæ ſunt, alæ tellis veſtitæ, alias ſquama hirſutæ: pluma alias, alias ſquama videtur obductas, alias eſſe cornibus armatas, alias habere eſſugia pennarum.

Aeria capræ cornua. Ouid. 5. faſt.

Arborea cornuum cornua. Virg. 12. Æneid.

Camura cornua. Seruio, curua. Vide & Camerar appellantur. Virgilius 3. Georgicorum,

-& camuris hirtæ fub cornibus aures.

Flexum cirrum caua tempora cornu. Ouid. 7. Metam. De ariete.

Latis cornibus ten. Senec. Hippol.

Parata tollo cornua. Horat. epod ode 6.

Præloncia. Lucret. lib. 3.

Cornua camoſa dedit natura caprеis, ſed parua, nec decidua: Conuoluta & in anfractum arietum genere: rupicapris in dorſum adunca, damis in aduerſum: Bre& a autem rugarumque ambitu contorta, & in leue faſtigium exacuta (vt lyras deceres) ſtreſpiectori. Hæc ex Plin. lib. 11. cap. 37. vbi multa cornuum genera videto.

Ramoſa cerui. Virg. 7. eclog.

Recurua. Ouid. 4. Metam.

Recurua in terga. Ouid. 5. Faſt.

Rigidum. Ouid. 9. Metam.

Summis cornibus exare. Virg. 3. Georg.

Totus saur. Lucan. lib. 1.

Trembili cornu pene irritamina fua taurus. Ouid. 12. Metam.

Frons horido turgida cornibus primis. Horat. 3. Carm. ode 13.

{Curuare bima cornua fronte. Virg. 4. Geurg. Di virulo.

Decernere inter ſe cornibus. Virg. 3. Georg. De tauris.

Ductus cornu hircus. Virg. 2. Georg.

Exectum. Horat. 1. Sermſat. 6. {} tua cornu

Ni foret exceſſa frons (inquit) quid faceres, quum

Sic mutilus miniteris?

Explorare cornua in trunci. Lucan. lib. 3.

Fregit in arbore cornu. Ouid. 5. Fast. De capra loquitur.
Gerere cornua fronte. Ouid. 15. Metam.
Ineurſare aduerſis cornibus. In INCVRRO.
Inflexa in ſe cornua. In INFLECTO.
Lacerare. Horat. 3. Carm. ode 27.
Quum tibi inuiſus laceranda reddet
Cornua taurus.
Inter ſe aduerſis iuſtantur cornibus hœdi. Virg. 2. Georg.
Mutilus cornibus. In MVTILVS.
Proferri iam cornua vultur. Claud. lib. 2. in Eutrop. De re minimè verisimili.
Taurum cornu tenere. Virg. 4. Æneid.
Trahere taurum prenſis cornibus. Stat. 2. Thebaid.
Verſa in obnixos vrgentur cornua. Virg. 3. Georg. De Iuuenca.
Vires in cornua ſumit taurus. Ouid. 8. Metam.
¶ Siciora corpora cornu. Catul. epig. 10.
¶ Coactum cornu Phœbes. Lucan. lib. 1. Id eſt coniunctum Lunæ cornu: vtpote in plenilunio.
Circuitis cornibus orbem alligat Phœbe. Seneca in Medea, 2. 9.
Aurata Tauri ſyderis. Virg. 1. Georg.
Cornua lunaria. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
Orbe refurgebant lunaria cornua nono. Id eſt nonus incipiebat menſis.
Lunata. In LVNA.
Obſeurum Lunæ cornu. Virg. 1. Georgicorum,
Luna reuertentes quum primum colligit ignes,
Si nigrum obſcuro comprenderit æra cornu,
Maximus agricolis pelagóque parabitur imber.
Obtuſa Lunæ cornua dicuntur, quando Luna pura non eſt. Virg. 1. Georgicorum, Pura nec obtuſis per cælum cornibus ibit.
Et Luna rapta nube contuſa potis Seneca Hippol. 4.
Tenuius Lunæ cornu. Stat. 11. Thebaid.
Velaris cornibus Luna. Valer. lib. 8. Argon.
Coeunt tota cornua, efficiúntque orbem. Ouid. 7. Metam.
Tertia iam Lunæ ſe cornua lumine complent. Virgil. 3. Æneid. Id eſt iam tertium eſt pleniluniũ.
Euaneſcunt cornua Lunæ. Ouid. 2. Metam.
Iunctæ cornibus impleta orbem Luna. Ouid. 2. Metam.
Luna ſuos ignes coeunte cornu iungit. Seneca Hippol. 6.
Reparat noua cornua Phœbe. Ouid. 1. Metam.
¶ Cornua montium. vt, Cornua Parnaſi: qui eadem de cauſa etiam biceps dicitur. Stat. 4. Thebaid. Quàtus & ille facri ſpiris in torta monebat Cornua Parnaſſi, &c.
¶ Cornua fluminum, dicũtur flexus, & eurui ares alueorum, quòd multis in locis ad cornuum ſimilitudinem ſe ctãtur. Sipõtius. Eadem & brachia quibuſdam dicũtur. Cic. Att. lib. 9. Ab vtroque portus cornu moles iacimus. Vide Sinus, per tranſlationem, & cin SINVS.
Angulis incluſum cornibus æquor. Ouid. 5. Metam.
Gemina. Virg. 4. Georg. De Eridano loquitur.
Elatis cornibus amnes. Valer. lib. 1. Argon.
Terniſcis vndans cornibus Hebrus. Valer. 6. Argon.
Truncatum. Claud. de Laude Serenæ,
Sancia truncato pallebant flumina cornu.
¶ Cornua in prælio pro virtute exercitus. In exercitu enim eſt dextrũ & ſiniſtrum cornu: & quod inter vtrunque eſt, dicitur medium. Terent. Eun. 4. 7.
-in medium hue agmen cum vectis, Donax:
Tu Simalio in ſiniſtrum cornu, tu Syriſce in dexterum. Cæſar 1. belli Gallici, ipſe à dextro cornu præſidium commiſit.
Cornua addere pauperi. In ADDO.
Cornua commouere. In COMMOVEO.
Equites pro cornibus locare. Quintil. lib. 1. cap. 13.
Vtrinque cornua promouere. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Equites cornibus affundi. Tacitus Vita Agricolæ, Inſtinctos ruere tẽque ita diſpoſitos, vt peditum auxilia, quæ octo millia erant, mediam aciem firmarent: equitum tria millia cornibus affunderentur.
Acies inclinato cornu ruebat. Sil. lib. 10.
Quaſi cornua duo. Cicero 13. Philipp. Deinde Panſa & Hirtius tequi quaſi cornua duo tenuerunt Cæſaris, tum quum illæ veré partes vocabantur.
Cornua diſputationis alicuius eommouere. Cic. 2. de Diuin. Nunc cominus agamus, experiamúrque ſi poſſimus, cornua commouere diſputationis tuæ.
¶ Cornua antennarũ, pro Vtraque parte aniẽnæ. Virg. 3. Æneidos, Cornua velaturum obuertimus antennarum.
Ardua cornua, pro Antennarum extremitatibus. Virg. 5. Æneid.
Ardua cornua demittere. Ouidius 11. Metamorph. De cornibus antennarum.
Explicitus liber vſque ad ſua cornua. Martial. lib. 11. epigr. 108, Explicitum nobis vſque ad ſua cornua librum,
Et quaſi perfectum, Septimiane, refert.
Extendere cornua. Lucan. lib. 4.
¶ Cornua obuertere alicui in re fecunda. Plaut. Pſeud. 16. Hoc eſt velut cornibus impetere, & nocere alicui.
Flexile cornu curuare, Arcum tendere. Ouid. 5. Metam.
Lenta flectere cornua. Ouid. 12. Metam.
¶ Lycium cornu, Areus Lycius. Virg. 11. Æneidos,
Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu. Vbi Seruius, Cretenſes fagittas Lycio arcu dirigebat. quod, vt ſuprà diximus, ad oriarum poni conſueuit.
Parthum cornu. Virg. 10. eclog.
-libet Partho torquere Cydonia cornu Spicula.
Lentare cornua. Stat. 3. Thebaid. De arcu.
¶ Vngula ſolido cornu. Virg. 3. Georg.
-ſolido grauiter ſonat vngula cornu.
¶ Cornua dicebantur quæ nunc Tubæ vocantur, eo quòd ea quæ iam ſunt ex ære, tunc fiebant ex bubulo cornu. Varro de Ling. Lat. Raueo ſtrepuerunt cornua cantu. Virg. 8. Æneid.
Inflexo tibia cornu. Ouid. 4. Faſt.
Tibia inflato cornu. Ouid. 11. Metam.
Torua. Perſius 1.
Magna cornua ſonare ac vincere tubas. Horat. 1. Serm. ſat. 6,
-magna ſonabit
Cornua quod, vincẽtque tubas.
Occanere cornua, ac tubas Sentius iuſſit. Tacit. lib. 1.
Cornua dicuntur à curuore, quòd pleraque euruamus. Varro de Lingua Latina.
¶ Benignum. Horatius 1. Carm. ode 17. Pro Copioſo & diuite poſuit, ſumpta metaphora à cornu Fortunæ, quo diuitiæ ligari dicuntur. Acron.
Cornucopiæ, Indeclinabile { κέρας ἀμάλθειας } Quum affatim omnia ſuppetiſſe ſignificamus, copiæ cornu dicimus. Flauius Pſeud. 10. Nam hæc illa ea cornucopiæ eſt, vbi ineſt quicquid volo. Plin. in præfatione 10. Alij κέρας ἀμάλθειας libros ſuos inſcripſerunt, quod eſt copiæ cornu, velut lactis gallinaceì ſperare poſſis in volumine hauſtum. Ouidius, Cornucopiæ dicit id fuiſſe, quod Hercules cum Acheloo in ſpeciem tauri mutato congreſſus, ei detraxiſſet hoc Naiades acceptum, & omnium frugum primitias referrum, Copiæ conſecrarunt. Ouid. 9. Metam. Vide Erasmi Chiliadas.
Copia diuite cornu. Seneca Medea, 2.
Aurea fruges, Italiæ pleno diffudit Copia cornu. Horat. 1. epiſt.
Cornua, Liberi patris { quem vini inuentorem ferunt } ſimulacro additunter, eo quòd homines nimio vino trues fiunt. Ex Fello.
Cornetco, cornetcus { κερατίνης } cornetcere, Dureſſere in cornua. Plin. libro 11. cap. 49. Vſo quoque ſimul vrexpitaucrit, cornecterc aiunt genitalia.
Corniculum, penultima correpta { κερατίδιον } Diminutiuum à Cornu. Plin. lib. 11. cap. 18. Alijs cornua ante oculos prætendunter ſignaua. Idem libro 9. cap. 31. de Cochleis. Oculis caretes, itaque corniculis prætentant ſtet. ¶ Hoc etiam nomine vocarum eſt oppidum iuxta Tarquinios, κορνίκλιον Stephano, à quo oppidani Cornieulani appellati ſunt. ¶ Eſt & Corniculũ ornamenti genus, quo donabantur milites ab Imperatoribus pro re bene geſta. Liu. lib. 10, ſcribit Papyrium Cõſulem equites omnes, eũ inſignem in bellis operam, donaſſe corniculis, armilliſque argenteis.
Corniceu, penult. corr. corniculus, penult. corr. { κερατοειδὴς } Qui cornu ſonat. Iuuen. ſat. 5,
Quadringena dedit Gracchus feſtetia dotem,
Corniculus ſine hic redeo eantauerat arx.
Cornicines atque tubarum conentus. Iuuen. ſat. 10.
Cornifrons, cornifrontis, Adiectiuum quo vſi ſunt veteres, dictum à cornibus quæ frontes præferunt. Liuius, Tu pascere cornifrontes armentas ſoles.
Cornigenus, a, um, Quod eſt ex genere cornu habentium, ſicut Caprigenus. Quod eſt ex genere capratum. Sipontinus.
Corniger, penult. corr. Adiectiuum { κερατοφόρος } Qui cornua gerit. Plin. lib. 11. cap. 37, Camelus vna ex iis quæ nna ſunt cornigera.
Cetui cornigeri. Ouid. 7. Metam.
Caput. Ouid. epiſt. 5.
Caput Liberi cornigerum, quòd vinum inermi cornua & audaciam det. Seneca Hippol. 6.
Fluuius corniger. Virgilius 8. Æneid. Vbi Seruius, Flumina ideò eum cornibus pingunter, ſiue quòd mugitum boum imitatur murmur vndarum, ſiue quod plerunque in cornuum ſimilitudine cuuatas cernimur ripas.
Corniger taurus apud Ciceronem, 1. de Natura deorum, Ex antiquo poeta.
Cornipes, penult. corr. cornipedis, pen. corr. om. gen. { κερατόπους } Quod pedes corneos habet, veluti equus & capra. Ouid. 2. Tailorum,
Cornipedi Fauno cæſa de more capella. Faunus enim caprinos pedes habere fertur.
Equus cornipes. Virg. 7. Æneid.
Cornipedes, ſubſtantiuè, etiam dicuntur equi tantùm. Sil. lib. 7.
Cornuatus, cornuarij, maſculini generis. Cornuarij, ſunt, vel qui cornua conficiunt, vel qui cornu canunt, quos Æneatores à priſcis dictos Feſtus libro 1. ſcribit. De his ſi mentio in l. vltima. D. de iur. immuni. A Tubarius autem eos Paternus ſeparat, vt & Cornicines à Tubicinibus. Vegetius libro 2. capite 22. & Modeſtus in Epitome ciuſdem.
Cornutus, pen. prod. Adiect. { κερατίτης } Quod cornua habet. Varro 2. de R. ruſt. cap. 7, Æras cognoſcitur equorum, & fere omnium qui vngulas indiuiſas habent, & etiam cornuarũ, quòd, &c. Poteſt etiam dici Cornuum, quod procedit ex cornu. Martial. Occubuit tandem cornuto ardore potitus.
Cornutam beſtiam petis, inquit Plautus. Id eſt laceſſis eum qui paratus ſit reſtituere iniuriam, quémque non, niſi tuo malo, prouocea. Erasmus.
Corneus { κερατίνος } Quod ex cornu eſt. Cic. 1. de Nat. deor. Velut ibes maximam vim ſerpentum conficiunt, quum ſint aues exeelſæ, cruribus rigidis, corneo proeeröque roſtro.
Arcus corneus. Ouid. 1. Metam.
Corneus humo. Plin. lib. 7. cap. 49. ad finem, Quibus naturã concreta ſunt oſſa, qui ſunt rari admodum, corneì vocantur.
Coinu us color, Qui cornu vel cornã ſimilitudinem refert. Plin. lib. 36. cap. 8.
Ora corneа. Ouid. 8. Metam. Sic roſtra vocat auium.
Porta Somni cornea. Virg. 6. Æneidos,
Sunt geminæ Somni portæ, quarum altera fertur.
Cornea quæ veris facilis datur exitus vmbris. Vbi Seruius, Per portam corneam, inquit, oculi ſignificantur, qui & corneì ſunt coloris, & duriores cæteris membris, nam frigus non ſentiunt. Sicut etiam Cicero ait in libris de Deorum natura.

Corneolus

Corneolus,pen.corr. Diminutivum. Cic.1.de Nat.deor.de auribus loquēs,Sed duros & quaſi corneolos habent introrſus, muliuſque cum ſtrepitus: quòd his naturis relatus amplificatur ſonus.

¶ Cornus à {κέρας} Strabo lib.9.In Salaminiaco,inquit,litore Attici ſoli & Megarici confinia iacere contigit, duos videlicet colles, quos Cornua vocant. Hæc ille.

Cornus,huius cornus vel corni,ſg. quartæ & ſecundæ declinationis {φυτὸν} Arbor ramos habens duritie & rigiditate cornibus ſimiles: fructum cirea feſtiuitas reddit, primo candidum,poſtea ſanguineum. Hæc Dioſcorides ex Plinio. Virgil.2.Georgicorum.

- & bona bello Cornus, Id eſt apta haſtilibus.

Cornus Itala,pro Telo ex cornu facto. Virg.9.Æneidos.

Conuicio ſternit iaculo,vocat Itala cornus. Seruius.

Leuis cornus,Sagitta ex cornu arbore.Seneca Hippol.4.

Armata ferro grauis cornus,Haſtile aut ſagitta quæ fiebat de cornu arbore.Seneca Hippol.4.

Sonant cornus,Sagitta ex cornu arbore.Sil.lib.13.

Validam cornum torquere.Sil.lib.13.

Cornum,corni,n.g.{τὸ κέρας} Fructus Corni.

Autumnalia corna.Ouid.8.Metam.

Lapidoſa.Virg.3.Æneid.

Rubicunda.Horat.1.epiſt.17.

Sylueſtria.Horat.ſat.2.

Corneus,Adiectiuum {τὸ κέρινον} Quod eſt ex corno.Plautus,

Duram ac corneam virgam.

Cornea pyxis.Plin.lib.21.cap.20.

Venabula.Ouid.epiſt.4.

Virgulta,Quæ ſunt cornus arboris.Virg.3.Æneid.

Cornetum,pen.prod. {τὸ κερνῶν} Locus vbi ſunt frequentes cornicſicut à pino pinetum.

Cornifer,penult.corr.Adiectiuum, Qui cornos fert,vt R ami corniferi. Claud.lib.1.de Raptu Proſerp.

CORNVTVS, Lepides genere(eſt autem Lepis Africæ cluitas)remieuit Romæ ſub Neronę,interfectus demum ab eo quà cum Muſonio phi loſopho. Multa eius ſcripta tam in philoſophi a,quàm rhetorica ferũtur,natura magis,cum ſtudio inuabantur.Erat hic liberis humanitate alioquiranca,vt diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe non minus quàm doctrina allicerer. Author Suidas.{ Fuit & Cornutus.Prętor vbanus Romæ Ciceronis temporibus: de quo libro 10.epiſt.12. Item ad Atticum.lib.1.epiſt.9, Bonis vtmur Trib.pleb.Cornuto vetoPſeudonatone.

CORCONDAMES {κορκοδάμων} Vicus eſt ad Boſphorum Cimmerium,oppoſitum habens vicum Pantieapenſis agri,nomine Aeram, qui ſeptuagintta ſtadiis freto diſiungitur.Strabo lib.11.

CORCONDARETIS {κορκοδαρῆτις} Lacus eſt ſupra Corocondamen, qui & ab ea vocatur, & decem ſtadia à vico in mare emittit. Author Strabo lib.11.

COROEBVS {κόροιβος} Athenienſis, qui primus ſigilnam inuenit. Author Plin.lib.7. cap.56. Fuit & alter Coroebus, {κορόιβος} Suid.2. filius Mygdonii(vnde à Virg.Mygdonides appellatur) qui intenſus amore Caſſandræ, quam eum Priamus paſcer ei deſponderat, ad Troiam venit, ſocero & Phrygibus laturus auxilium ; quanuis à ſponſa ipſi exitium, niſi abiret, eſſet prædictum. Nam ea uocte qua ilium cecidit,ꝛeciſus eſt à Penelęo quodam Græco.Virg.2.Æneidos,

-iuuenisque Coroebus

Mygdonides,illis qui ad Troiam ſorte diebus

Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore. Vide Prouerbium, Suultior Coroebo.

Corolla,Corollarium,In CORONA.

Coron {κόρον} Dioſcoridi Herba eſt eadem cum ſylueſtri ruta.

Corona,pen.prod.& ſine aſpiratione,vt Quintil.lib.1.{στέφανος} A noſtris olim Seraphia, à {σειρὰ} quod eſt vertere. Memint Plin.lib.21. cap.2. Plaut.Aſin.13.

Tum ſi coronas,ſerta,vnguenta iuſſere

Anellum ferre Veneri,aut Cupidini.

Coronæ floreæ & roſeæ.Plaut.Aulul.13. Martial.lib.13.

Coronæ diuerſorum generum fuerunt apud Romanos in magno pretio,qualis erat trium,halis,obſidionalis, ciuica,muralis,vallaris, quæ & caſtrenſis, naualis, oualis. De quibus ſuis locis abundè. Vide Gell.lib.5.cap.6. Et Plin.lib.21.cap.2. & 3.

¶ Aurea corona. Cic. Att.lib.14. Mihi quidem videtur Brutus noſter iam vel coronam auream per forum ferre poſſe.

Claſſica.Vide Claſſicus,Adiectiuum,in CLASSIS.

Duples gemmis aurõque.Virg.2.Æneid.

Feſta.Ouid.10.Metam.

Florentes corona cinctus.Ouid.2.Metam.

Gemmiferæ.Valer.lib.5.Argon.

Graciles.Iuuenal.ſat.12.

Hercules.Virg.2.Georg.

Hyberna.Plin.lib.21.cap.2.

Ilignea.Vide ILEX.

Inſignis gemmis.Virg.7.Æneid.

Intactæ.Martial.lib.11.epigr.90.

Intactas quare mittis mihi,Polla,coronas?

Mancrunes.Claud.in Epiſt.ad Seren.

Muralis.Silius lib.13. Huiuſmodi autem corona dabatur ei qui pri mus murum conſcendiſſet.

Muralis corona Cybeles.Lucret.lib.2.

Naualis.Virg.8.Æneid. De Agrippa. Vide NAVIS.

Nexæ vel nexiles.Horat.1.Carm.ode 38.

Obſidionalis.Vide OBSIDIONALIS.

Oleaginea.Vide OLEAGINEVS.

Oualis.Vide Qualis in OVO.

Pactilis.Plin.lib.21. cap.3. Summâque authoritas pactili coronæ vt in Saliorum ſacris inuenimus ſolennes eſſe.Sic reſtituit Turnebus, quia in editis locus ſit corruptiſſimus. Pactiles autem coronæ pleriſque videntur compactiles : forſaſſe tamen fuerint,quarum coronamenta in torulo rotundo,vel vſpiam ſiguntur panguntúrque.

Pieria.Martial.lib.12.epigr.52.

Populea.Horat.1.Carm.ode 7.

Quadrima.Martial.lib.13.epigr.32.

Quadrima nigri nec corona pulei.

Querna.Ouid.1.Faſtor.

Roſeæ.Claud.1.Paneg.

Roſacea.Plin.lib.22.cap.3.

Sutiles.Ouid.5.Faſtor.

Virides.Virg.5.Æneid.

¶ Capere coronam inſigni cum laude.Lucret.lib.6.

Coronam ciuicam dare.Cic.pro Plancio.

Iam ipſe deflebeſant.Cic.5. Tuſcul.

Detracta capillis.Ouid.1.Amor.eleg.6.

Donari.Horat.in Arte.

Donare Cererem ſpica.Horar.in Carm.ſecul.

Exornare aliquem renui.Iuuen.ſat.9.

Fuſæ per colla.Ouid. 2.Faſt.

Habere coronam honoris alicuius cauſa,ponere luctus gratia. Cicero Attico,lib.14. De coronamentis quum ſororis tuæ filius à patre accuſatus eſſet, reſerripſit ſe coronam habuiſſe honoris Cæſaris cauſa, poſuiſſe luctus gratia.

Habere in capite,in collo.Cic.7.Verr.Ipſe autem coronam habebat vnam in capite,alteram in collo.

Imponere alicui.Vide IMPONO.

Puppibus coronas.Virg.4.Æneid. Vbi Seru. Aut re vera coronas inquit,aut ſpiras funium accipimus.

Induere eraſera. Virg.3.Æneid. Id eſt(inquit Seru.) Aut vſque ad ſummum impleri,aut re vera coronare.

Ioumbrare ora corona.Lucret.lib.3.

Primam coronam laude merere.Virg.5.Æneid.

Regni coronam cum ſceptro mittere.Virg.8.Æneid.

Necteſe alicui coronam.Horat.2.epiſt.2.

Inſignem coronam petere ſuo capiti.Lucret.lib.4. Significat magnum nomen & honorem ſibi comparare.

Pingere tempora coronis.Ouid.5.Faſt.

Premere crinem.Stat.1.Syluar.

Plexis redimere caput.Lucret.lib.25.

Seindere hærentem coronam ennibus.Horatius 1. Carminum ode 17.

Vineire tempora.Horat.1.Carm.ode 7.

¶ Corona {στέφανος} Conuentus hominum circunſtantium, & veluti in circulum congregatorum. Cic. 5. Verr. Tamẽne putamus patronum nuum in hoc gremio eruiuiam iactaturum, & populo ſe ad coronam daturum?

Corona & tuba. Cic. pro Flacco, A iudicibus oratio auertitur, vox in coronam turbamque effunditur.

Clamor coronæ.Horat.1.epiſt.19.

-Cui quę clamore coronæ

Præſtia ſuſtineas campeſtria.

Muros tara corona cingere.Virg.10.Æneid.Id eſt circundare pau ca multitudine militum.

Corona cingere aliquem, pro Circunſtare aliquem. Lucanus libro 1.

Socia corona.Claud.1.de Raptu Proſerp.

Spiſſa corona vallata mœnia. Id eſt multis militibus circundata. Silus lib.13.

Spiſſa.Horat.in Arte poet.

Interluet corona ſpiſſa viris.Virg.9.Æneid.

¶ Corona,Circulus eſt circa lunam.

¶ Corona,Signum erat ſeruorum vænalium:ideóque ſub coronis vænire dicebantur,qui in bello capti vænundabantur coronati. Caſ 3.bel.Gal.Itaque omni Senatu necato,reliquos ſub corona vendidit.

¶ Corona,pro Signo cœleſti ponitur,nempe Ariadne Minois filia, quæ in ſydus conuerſa eſt à Baccho.Virg.lib.1.Georgicorum.

Gnoſiaque ardentis deeedat ſtella

Coronæ. Hæc Cancro & Leone exoriente decidit, exoritur cum Scorpio nonis Octobris, habet ſtellas nouem in orbem diſpoſitas. Author Hygrinus lib.3.

Dictæa.Claud.7.Paneg.Seu tibi Dictææ placuerunt aſtra coronæ. Hoc eſt,ſyderi coronæ ſimillimi. illudit autem ad Ariadnem Dictæam,Id eſt Cretenſem.

Doalis.Claud.de Nupt.Hon.& Mar.

Gnoſiaca,Id eſt Ariadnes corona,ſydus cæleſte.Stat.1.Syluſ.7.

¶ Coronæ, ſunt Prominentiæ & veluti ſuperciliaquædam parietum, arcendis ſtillicidiis inuentæ, fabri *Cornices* appellant & intabulamenti:aſſue ſtructura,ſine inteſtino opere conſtant.Vitruu.lib.3. Summis parietibus ſtructura reſtaces ſub tegulæ ſubiacuar,ab iudice circiter ſeſquipedali,habeatque proiecturas coronarum:ita veteri poterunt quæ ſolent in iis fieri vinia. Budæus.

¶ Coronam, quam {στεφάνη} vocant Græci, in muudo muliebri ponit Pollux lib.5.cap.16.ex illo verſu,

{τὸν δ᾽ ἀμφὶ κροτάφοις στεφάνη χρυσοῦ τε μίτρη τε.} Horum hæ plexæ coronæ,ubi vero enſes habebam.

Corolla,Diminutiuum {στεφάνιον} Feſtus,Corollam noua nupta de floribus,verbenis,herbiſque a ſe lectis ſub amiculo ferebat. Plin.lib.21. cap.2.Paulatimque à Romæ ſubrepſit appellatio, corollis inter initia propter gracilitatẽ nominatis: mox & corollarijs,poſtquam è lamina area tenui in aurea & inargentea dabantur.Plaut.Pſeud.23.

-corollas dari dapſiles.

Corolla plectilis,ea eſt quæ ex herbis odoratis plectitur,non conſeritur,neque ſuitur.Itaque à ſertis floribus, & ſutilibus coronis differt.Plaut.in Bacch.d.bus,

Pro galea ſtaphium,pro inſigni ſit corolla plectilis. Ex Turnebo. Indiſtinctis corollis flores plexos ferre.Catul.in Argon.

Floridis coronis redimita domus. Catull. de Berecynth. & Att.

Soluere de sua fronte corollas. Propert. lib. 2. eleg. 3.

Corollarium (ϛεφανος) authore Varrone, lib. 1. de Ling. Lat. significat id quod additum eſt præterquam quod debitum, tanquam auctarium quoddam, & id quod ſupra menſuram vel pondus ſuſtum adiicitur. A corollis nomen deductum, quòd hæ, quum placuerant actores, in ſcena dari ſoliti ſint. Plin. lun. lib. 7. epiſt. 23. Ac deinde ſingulos geſtus dominæ cum canticis recidebant: qui nunc exiguiſſima legata thearralis operæ corollarium accipient? ab hæredè, qui non ſpectabat. Cic. 5. Verr. De vtuo igitur erat aliquid reſcendum: vt eſſet vnde Aptonio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur.

¶ Corollaria, etiam dicebantur præmia quæ corollarum vice populo quilibet alibas ad conuiuia, donabantur. Sueton. in Augusto, cap. 45. Itaque corollaria & præmia alicuius quoque muneribus aclusis, ac crebra & grandia de fuo offerebat. Cic. 5. Verr. Noli hos colligere, qui numinalis corrogatis de nepotum donis ac de ſcenicorū corollariis quum decuerant emeruit, &c. Idem 6. Verr. Hic quaſi feſtiuum acroama. ne ſine corollario de conuiuio diſcederet, hibendi conuiuis inſpectantibus emblemata auellenda curauit.

Corollaria, Propriè corollæ erant, è lamina ærea vel argentea tenui natu ra ta. Græci ϛεφανηπλοκα, vt in lexico D. Germani ſe legiſſe ſcribit Turnebus, vocabant.

Corono, coronas ujen. prod. (ϛεφανω) coronâre. Plin. lib. 15. cap. 4. Athenæ quoque victores olea coronant. Cicero 2. de Legib. Sequebantur epulæ, quas inirent propinqui coronati.

Aditum cuſtode coronare. Id eſt cuſtodibus circundare. Virgilius 9. Æneidos.

Hinc atque hinc, omnēque aditum cuſtode coronant. Vbi Servius, Melior (inquit) lectio Abitum, quàm Aditum. Cingunt cuim ſyluam ne abeant, non, ne adire poſſint.

Cratera coronare. Virg. 3. Georg.

Collum coronat pluma. Id eſt inſtar coroux collum circundat. Lucret. lib. 2.

Focum coronat multa olla. Id eſt plurbus ollis circūdat. Martial. lib. 12. epigr. 18.

Multa villica quem coronat olla.

Pyram fronde funerea coronare. Virg. 4. Æneid. Id eſt circundare cupreſſo.

Syluæ coronat aquas cingens latus omne. Ouid. 5. Metam.

Victoria coronat fronde aliquem. Horat. 1. epiſt. 19.

Vina coronare. Virg. 1. Æneidos,

Crateras magnos ſtatuunt, & vina coronant. Vbi Seruius, Vina, pro Poculis poſuit, & eſt tropus ſynecdoche, vt Cererem dicimus pro frumento. Sic Plautus, Vinum præcemur. Nam hic deus præſens adeſt. Coronant autem eſt, aut ſimpleot vſque ad marginem, aut quia antiqui coronabant poculà, & ſic libabant. Vnde eſt,

magnum cratera corona

Indutt, implenſque mero.

¶ Coronare, In coronamenta venire, Coronis ſaciedis adhiberi. Plin. lib. 22. cap. 9. Folio coronat & trifolium.

Coronans, penultima prod. (ϛεφανὼς) Participium. Horatius 3. Carm. ode 23.

-te nihil attinet

Tentare multa ea de bidentium

Paruos coronantem marino

Rore deos, fragilique myrto.

Coronatus, pen. prod. (ϛεφανωμενος) Participium. vt, Amantes coronati. Propert. lib. 2. eleg. 3.

Aurum coroua tum vocat auream pyxidem Stat. lib. 3. Syl. 4.

Capilli coronati. Ouid. epiſt. 20.

Coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. Horat. 1. Carm. ode 7.

Bones capite coronato. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

-nonc ad præſepia debent

Plena coronato ſtare boues capite.

Frons coronata. Ouid. 5. Faſt.

Ignes coronati. Stat. 10. Thebaidos,

Ille coronatos iam dudum amplectitur ignes.

Manes. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. Hoc eſt dij inferni. Tractum à veterum more, qui ſertis oroati conuiuia agitabant, vt docet Plutarchus in Sympoſiis.

Nauis coronata. Ouid. 14. Metam.

Coronalis, Sutura vocatur in anteriore capitis parte: quòdnoquidē coronæ in ea poſiſſimum capitis parte collocantur: ſic posteriorem à lineæ à ſimilitudine. Lambdoidem nominant. Ex Gal. lib. de oſſib.

Coronarius, vel coronaria (ϛεφανικὸς) coronariæ, Qui coronas conficit. Plin. lib. 21. cap. 2. Horum inuitem odores colorisque accedere Sicyonij, ex ungenio Pauſiæ pictoris, atque Glyceræ coronariæ diletæ admodum illi.

Coronatius, Adiectiuum (ϛεφανωτικὸς) Quod ad coronas attinet. vt, Aurum coronarium, ex quo coronæ conficiebantur: vel ea pecunia quam prouinciales dabāt Romanis magiſtratibus in coronam, hoc eſt nomine & præter id coronæ inde faciendæ. Cic. de Leg. Agr. contra Rullum, Quod ad quēque peruenit, peruenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. Ibidem Coronarium abſoluit pootuit. Ex præda, ex manubiis ex corouario, & c. Sub. aoro.

Coronariæ herbæ. Plin. lib. 21. cap. 23.

Coronarium opus, in modum coronæ factum. Plin. lib. 15. cap. 30.

Ramos ſparge ta radice dodrantales, topiarij ac coronarij operis.

Coronarium ær. Plin. lib. 33. cap. 9. Miſcetur argēto tertia pars æris Cyprij tenuiſſimi, quod coruuarium vocant, &c.

Coronamentum (ϛεφανωμα) Violæ, roſæ & alij flores quibus coroll æ ſunt & ſerta nectuntur. Plinius lib. 21. cap. 1. In hortis ſeri & coronamenta iuſſit Caro, inenarrabili florum maxime ſubtilitate.

In coronamenta ſulio venēre melotbron, ſpireon, &c. Plin. lib. 21. cap. 9. Hoc eſt ex corum ſollis fiunt coronæ.

CORONAEA, Bœotiæ oppidum, authore Plin. lib. 4. cap. 7. Iuxta Copaiſum, inquit ammem, Lamia & Anichia, Medeon, Thilgonia, Graphis, Coronæa, Chæronia.

CORONAE. Plin. lib. 4. cap. 5, Oppidum Achaiæ, à quo Coronæus ſinus. Strabo lib. 8. cam Corouam appellat, de qua ſic refert, Coronea, vrbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum à Poeta nominatam eſſe inquunt.

CORONIS, ĕdis, Ciuitas fuit in Peloponneſo, ad Pamiſi fluuij dextram, à Bœotiæ Coronia ſic appellatione ducta: vel quòd mœnium fundamenta de ſidentibus æneæ ſit inuenta cornix: cuius rei forte argumentoio in acropoli æneum ſtabat Palladis ſimulacrum ſub dio, coreniecm manu tenens. Memuit Alex. Gemal. lib. 5. cap. 3. Et Rhodig. lib. 15. cap. 20.

Coronis, ſiue Coronon (ϛεφανὶς & ϛεφανὶν) nuu cupatur, quum in mucronem tenuis ille oſſium capitis proceſſus, qui cerux Galeno dicitur, deſinit. Vide lib. de oſſib. Galen.

Coronopus, Genus roſæ eſt, autumni tempore in rubo prouenies. Plin. lib. 21. cap. 4.

CORONIS, Dea eſt quæ in Sicyonia colitur, cuius tamen ſimulacrum peculiare templum habeat nullum: ſed quū ſacrificij appetit tempus, id in Palladis transferum ſacraria, honoréque proſequuntur. Hæc Pauſanias. ſed quantam illa fit aliter oon explicat. Nam de Coronide Æſculapij mauer non crediderim, quæ uartatur duplex io Metamor. Ouidij.

CORONIS (ϛεφανὶς) Nympha Theſſalica Leucippi Lacedæmonij filia, ex Apollino concepit Æſculapium. Poſtea quia cum Iſchye Elati filio clam reni habebat, ſimul cum Iſchye ſagittis à Diana rogata Apollinis confecta fuit. Sed prius corouam qui crimen indicaueraot, ex albiſſimo in atrum conuertit Apollo: & puerum è vētre matris exciſum Chironi enutriendum & erudiendum tradidit. Hæc Pindari ſcholia. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Pulchtior in tota quam Laridea Coronis,

Non fuit Æmonia. Quo in loco fabulam & fuiſſimè & elegantiſſimè deſcribit, ſed paulo aliter. Vide Seru. in 6. Æn. Et rurſus in 7.

Coronis, pen. prod. coronidis, pen. corr. ſ. g. (ϛεφανὶς) Summiras ſeu apex alicuius rei, velut montis, au ſtructuræ alicuius.

¶ Coronis, ſignificat & nauis puppim, quòd ſit in eius apice curuatum roſtrum.

Vſque ad coronidem dicimus, quum extremum ſincm rei cuiuſpiam ſignificamus. A nauibus etactum putaor literatores, quibus aliquid roſtri ſpecimen gerēs ſolet addi. Nam coronæ, Græcis cornices dicuat: coronis, cornuculum. Apud Homerū ἀκρωτήρια vſurpatur pro anulo, aut ſiquid aliud apponitur oſſio. Idem velut ornamenti gratia petſectis omnibus additur. Quanquam coronis dicitur interdum quod accedit abſolno operi: vt Martial. lib. 10,

Sed nimius videor, ſeraque coronide longus

Eſſe liber: legito pauca, libellus ero. Idem.

Et mage principio grata coroois erit. Poſtremò Grammatici quotics perſona actoris eodem metri gencre ſimit quo cæperat, coronidem vocant, cámque nocant velut roſtri figuram exprimentibus lineis.

Coronopus, penult. corr. coronopodis, pco. corr. m. gen. (ϛεφανόπους) Oblonga herba eſt cum ſiſſuris. ſertur intcrim: quoniam radix cruciacis præclarè facit in cinere toſta. Plinius lib. 22. cap. 19. Matthiolus Senenſis putat Coronopum eſſe eam herbam, quæ vulgò dicitur *Herba Stella.*

CORONTAS (ϛεφανὸς) Ciuitas eſt Lycaoniæ, cuius meminit Strabo lib. 14.

Corophium (ϛεφιον) Piſcis de genere Cancrorum. Plinios libro 32. cap. 11.

Coroplathi, vocantur qui poppas oſcelo quas puerilcs, & id genus imagunculas quorunctunque animalium ex luto patre plumba, ſed & ex alia interim materia fingunt: verùm operi morus nō adeſt, neque item anima, ſiſum modo & voluptatem tota res habet. Author Cæl. lib. 7. cap. 19.

CORPILIA, Populi ſunt Thraciæ, Hebrum accolentes, vt ſcribit Plin. lib. 4. cap. 11.

Corporatio, Corporatura, Corporeus. Io CORPVS.

Corpus, corporis, pen. corr. n. g. (ϛωμα, ϛωματος) Maſſa compacta ex artubus & membris. Cic. 2. de Orat. Eeoim corpus intelligi ſine loco non potest.

Corporum tria ſunt genera, Iterum miſtura. D. de vſucap.

¶ Corpus, pro Sola carne, vt ait Sipontin. Cic. Gallo, lib. 7. 17, Ego hic cogito commorari quoad me reſciam: nam & vires & corpus amiſi. Idem 2. de Nat. deor. Quid dicam de oſſibus quę ſubiecta corpori mirabiles commiſuras habent, & ad ſtabilitatem aptas, & ad artus ſnicndos accommodatas & ad motum, & ad omnem corporis actionem? Quintil. lib. 2. in proœm. 18.

Vtranque ſignificationem expreſſit Martialis vnico verſu, lib. 1,

Viuebant laceri membris ſtillantibus artus,

Inque omni auſquam corpore corpus erat.

In corpus ire. Quintil. lib. 2. cap. 10. Quid ergo? Nunquam hæc fuprà ſidem, & poetica (vt verè dixerim) ihemata iuuenibus petra ctare permittemus: vt expatientur, & gaudeant materia, & quaſi in corpus eant, ens optimum.

Formæ & corpora. Cicero 2. de Orat. His autem formis atque corporibus, ſicut omnibus rebus quæ ſub aſpectum veniunt, ſede opus eſt.

In ſpeciem vnius corporis res diuerſiſſimas colligere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Vnum corpus defenſionis. Cic. de Claris Orat. Sed nihil vitioſius, quàm quum vnum corpus debeat eſſe defenſionis, naſci de integro cauſam, quum ſit ab altero perorata.

¶ Artus corporis. Horat. in Carm. ſecul.

Auctus. Lucret. lib. 2.

Augmen. Lucret. lib. 2.
Caule. Vide CAVLA.
Compagibus corporis includi. Cic. de Senect.
Cura. Sueton. in Domitiano, cap. 16. His velut transitio iam periculo laxum festinantémque ad corporis curam Parthenius cubiculo præpositus conuertit. &c.
Formæ corporum. Quintil. lib. 2. cap. 8. Nec pauciores animorum præ æquum corporum formæ.
Habitus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Infirmitas. Vide INFIRMVS.
Nitus. Quintil. lib. 2. cap. 13. Luctatore, qui totius corporis nixu in id, quod semel innixus, incumbit, fortior ab iis vocatur.
Nisu corporis, & impetu equi peruasit. Tacit. lib. 2.
Neque adsultibus, & velocitate corporum vtereture. Tacit. lib. 2.
Virium. Ouid. 3. de Arte amandi.
Vmbra. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
¶ Aquæ corpus. Lucret. lib. 2.
Neptuni corpus acerbum, Id est falsum est mare. Lucret. lib. 2.
Fera corpora ferri. Hoc est aspera, dura. Nisi forte fera dixerit, quia ferro ad feriaram vtimur. Lucret. lib. 2.
Condensa corpora lapidum. Lucret. lib. 6.
¶ Corpus mali habitus dicitur, quod Græcè πονηρὸν σῶμα dicunt. Celsus lib. 5. cap. 28, Vtrúque ficut omnis cancer, ſic maximè in ſenibus, vel his quorum corpora mali habitus ſunt.
¶ Abundans corporis. In ABVNDO.
¶ Ægrum vel ægrotum. Iuuen. ſat. 9.
Æquæuo corpore fratres. Sil. lib. 13.
Album Horat. 2. Carm. ode 2. Sic vocat corpus hydropici.
Anile. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.
Cæca corpora vêtos appellat Lucret. lib. 1. Hoc eſt corporeos quidem, ſed inuiſibiles: ſiue corpora inuiſibilia.
Caſſum anima. Lucret. lib. 3.
Caſtum diu, vulgare populis corpus. Seneca Hippol. 3. Id eſt vulgo proſtituere corpus ſeruatum diu.
Celeri corpore elapſus. Virg. 5. Æneid.
Charum. Seneca Hippol. 1.
Clatum, Id eſt nobile. Seneca Troad. 1.
Conſortia pœnæ Ouid. 13. Metam.
Craſſum corpus terræ. Lucret. lib. 6.
Debile. Lucret. lib. 4.
Deforme. Seneca Troad. 1.
Denſiſſima ferit. Ouid. 3. Metam.
Dira. Ouid. 1. Metam.
Diuino corpore Luſia. Lucret. lib. 5.
Dorum. Claud. 2. Paneg.
Effetum. Ouid. 7. Metam.
Egenum decoris & frontis. Sil. lib. 6.
Egregium corpus, Formoſum. Horat. 1. Serm. ſat. 6.
Exangue. Ouid. 2. Metam.
Exangue reddere ſepulcro. Virg. 2. Æneid.
Examine vel examinum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Homo exigui corporis. Horat. 1. epiſt. 2.
Laborum ferentia. Tacit. lib. 2.
Feſſa eatpuit ſoporem. Virg. 4. Æneid.
Fidele ſenectæ. Perſius 2.
Fluido corpore liquidi res. Lucret. lib. 2.
Flura & reſolura. Colum. in præfat. lib. 1.
Formoſi corporis ſpolium dies auferet, Forma paulatim dilabitur & perit. Seneca Hippol. 6.
Fortia. Virg. 1. Æneidos,
-vbi tot Simois correpta ſub vndis
Scuta virûm galeaſque & fortia corpora voluit. Hoc eſt virorum fortium corpora, nulla enim eſt in mortuis fortitudo. Seruius.
Fortiſſimorum educatio. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Frigidum & exangue alicuius complectì. Quintilian. in procem. libri 6.
Gelidum. Iuuen. ſat. 10.
Genitalia. Lucretius libro 1. Hoc eſt elementa vnde gignuntur cætera.
Globoſa. Lucret. lib. 2.
Grauc. Horat. Epod. 2, -& graui
Malæ ſalubres corpori.
Horridum. Seneca Herc. OEth. 7.
Id ætatis. Tacit. lib. 5, Exin obluſis faucibus id ætatis corpora in Germanos abiecta.
Immani puſtris. Virg. 3. Æneid.
Puer, impubc corpus. Horat. Epod. 5. Eſt appoſitio.
Corpus inane animæ Ouid. 2. Met. am.
Inane corpus, Id eſt mortuum. Ouid. epiſt. 21.
Incolum. Lucret. lib. 1.
Incolum. Vide INCOLO.
Indomitum. Seneca Herc. OEth. 2.
Inertia. Stat. 5. Thebaid.
Infirmum. Ouid. epiſt. 19.
Informe. Stat. 8. Thebaid.
Ingenti corpore cunctis præſtare. Ouid. 4. Metam.
Ingenuum. Ouid. epiſt. 5.
Inſecta bilis. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Intactum à vexatione. Vide INTACTVS.
Intolerantiſſima laboris. Vide INTOLERABILIS.
Inualidum. Ouid. epiſt. 20.
Inuiſum. Seneca Hippol. 12.
Inutile lecto dare. Ouid. 12. Metam.
Irriguum mero habere. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
Iuuenile. Virg. 12. Æneid.
Lacerum. Ouid. 6. Metam.
Læua. Lucret. lib. 1.
Lethæa. Vide LETHVM.
Luce carentum corpora exportare tectis. Virg. 4. Georgicorum, -tum corpora luce carentium
Exportant tectis, & triſtia funera ducunt.
Luteum. Martial. lib. 11. epigr. 48.
Cur Lacedæmonio luteum ceromate corpus
Perfundit gelida virgine? &c.
Magnum. Virg. 2. Georg.
Mercenria. Ouid. 2. Triſt.
Minuta corpora atomos vocat Lucret. lib. 2.
Miſerabile. Ouid. 3. Metam.
Moribundum. Lucret. lib. 3.
Mortale. Horat. 1. Carm. ode 35.
Natiuum. Lucret. lib. 5.
Naufraga. Virgil. 3. Georg.
Nuri corporis femina. Seneca Medea, 2.
Nudum. Ouid. 4. Faſtor.
Obeſum. Vide OBESVS.
Obnoxia corpora, pro Valetudinariis. Vide OBNOXIVS.
Obſcena viſu. Claud. in Ruff.
Onuſtum vinis. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
Orbum luminibus. In ORBVS.
Parua neruorum. Lucret. lib. 2.
Paruiſſima. In PARVVS.
Perfectum, Id eſt fœtus iam conſummatus & maturus. Lucretius, lib. 2.
Perfracta arma cædibus corporáque. Valer. lib. 6. Argon.
Pigrum. Stat. 10. Thebaid.
Plenum. Repletum cibo. Horat. 1. epiſt. 7.
Plenus. Quintilian. lib. 2. cap. 13, Erit illud plenius interim corpus, quod mox adulta ætas attringat.
Prædura. Virg. 2. Georg.
Præſtanti corpore taurus. Virg. 4. Georg.
Magnitudine, viribus, fœmitate, parentibus, velocitate præſtantiora corpora in illis muris videmus. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Prima corpora, elementa vocauit Lucretio lib. 1.
Procerum corpus caudæ. Lucret. lib. 3. De ſerpente.
Prodigioſa, & monſtris inſignia. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Prona. Stat. 12. Thebaid.
Protecti corpora ſcuris. Virg. 8. Æneid.
Pulchrum. Virg. 4. Æneid.
Quadratum. Vide QVADRVM.
Quaſſatum viribus æui. Lucret. lib. 3.
Ratum corpus dicitur, cui contrarium eſt Denſum. Lucret. lib. 2.
Rectum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Reſolutum. Ouid. 7. Metamorphoſeos,
Iámque neci ſimilis, reſoluto corpore, regem,
Et cum rege ſuo cultoles ſomnus alebat.
Reſupinum. Ouid. 2. Metam.
Rigens mero. Seneca Thyeſte, 8.
Saſubria. Tacit. lib. 2.
Sancta diuûm. Lucret. lib. 1.
Sanum. Iuuenal. ſat. 10.
Semianimum. Lucret. lib. 6.
Semifero corpore mater Colaxis, quæ ancipiti erat forma, humana & ſerpentina. Valer. lib. 6. Argon.
Semimarinum dicitur, quod naturam habet duplicẽ, ab vna parte aquis, ab altera terris conuenientem, qualis eſt caſtorum. Lucretius lib. 5. De Scylla.
Senex corpore, nunquam animo. Cic. de Senect.
Sectiora cornu. Catull. epigr. 20.
Simulatum, Id eſt imago corporis alicuius. Ouidius 10. Metamorphoſeos.
Sine nomine, Id eſt ſine agnitione. Virg. 2. Æneid. Seruius.
Solidum. Lucret. lib. 1.
Sparſum Senatus. Lucan. lib. 7.
Spariofum. Ouid. 3. Metam.
Spiranſis. Lucan. lib. 1.
Spiſſum. Lucret. lib. 6.
Spoliatum lumine, Id eſt occiſum. Virg. 12. Æneid.
Subductum, Id eſt attenuatum. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Subtile ventorum. Lucret. lib. 4.
Superbum. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
Syncerum & ſine vulnere. Ouid 12. Metam.
Tenerum. Virg. 2. Georg.
Terrenum. Lucret. lib. 2.
Transformia, Quæ in varias figuras mutari poſſunt. Ouidius 8. Metamorph.
Tenue. Celſ. lib. 2. cap. 8.
Truncum. Seneca Herc. fur. 11.
Tuta corpora, & Periculis opportuna, contraria. Celſus in Præfat. lib. 2.
Vallum corpus, Procerum. Seneca Hippol. 6.
Veſcum. Plin. lib. 7. cap. 20.
Violatum crimine. Sil. lib. 17.
Vitioſum. Horat. 2. Serm. ſat. 7.
Vulſum. Quintil. lib. 5. cap. 9. Id eſt abs quo cuuſſi ſunt pili.
¶ Abiecta oſtentui. Tacit. lib. 2.
Abit ferrum in corpus. In ABEO.
Abſcedere à corpore. Tacit. lib. 1. & 3.
Abſtrahere ſe à. Vide ABSTRAHO.
Abſumpti corporis ignes. Id eſt corporis cremati. Sil. lib. 13.
Affectum, Hoc eſt læſum. Liu. lib. 9. Decad. 1, In corpore tamen affecto vigebat vis animi, conſiliique.

Labore & vigiliis affecta. Liu. lib. 6. Decad. 4.
Agitare corpus. Ouid. 3. de Arte.
Alleuari corpus. Cic. ad Attic. 7.
Amittere. Cic. Famil. 7.
Procul impudicos tactus corpore à casto amouere. Seneca Hippolyto, 5.
Applaudere. Ouid. 4. Metam.
Auellere ira nes. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Nec satis est, ira nes auellere corpora tentat.
Conclamata corpora. Vide CONCLAMO.
Concruciari omni corpore. Vide CONCRVCIOR.
Concussum vulture Stat. 3 Sylu. 4.
Risu totum corpus concutere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Corpora condire. Vide CONDIO.
Coudere sepulcro. Ouid. 8. Metam.
Conficere corpus suum in labore. Vide LABOR.
Conformare. Cic. Famil. 16.
Corripere è ftratis. Virg. 3. Æneid.
Corripere è somno. Virg. 4. Æneid.
Morbi corripiunt. Virg. 3. Georg.
Cremare. Lucan. lib. 8.
Curare. Virg. 8. Æneid.
Dare nimio fumanita. Ouid. 2. Metam.
Dare somno. Ouid. 2. Fast.
Dare tempus corpori. Cic. Famil. 9.
Decedunt corpore febres. Lucret. lib. 2.
Decorare. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Defit cere prouto pondere. Catul. in Carm. Nupt.
Defunctis corpora vita. Virg. 4. Georg.
Delecta virûm furtis corpora. Virg. 2. Æneid.
Demittere morti. Ouid. 3. Metam.
Deponere, Id est proftenere, aut in terram submittere. Lucretius libro 1.
Deponere sub ramis arboris, Sedere in vmbra. Virg. 7. Æneid.
Depreſſum. Ouid. 3. Metam.
Deferere corpora boum luco. Id est boues ipsos. Virg. 4. Georg.
Deuoluere in humum. Ouid. 7. Metam.
Tela manusque dirigere in corpus alicuius. Virg. 6. Æneid.
Diffusa, & quocunque modo prodigiosa. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Distribuit summum corpus ad undo. Ouid. 8. Metam.
Diuellunt corpora leones. Ouid. 4. Metam.
Diuellere. Virg. 4. Æneid.
Debitoris corpus inter creditores diuidere. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Diuisum in membra secare. Seneca Thyeste, 8.
Educere curporc telum. Virg. 10. Æneid.
Pictores corpora quàm speciosissima pingendo, fingendóre effingere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Effringere corpus alicui. Seneca Thebaid. 1.
Eliduntur corpora trunci. Lucan. lib. 2.
Euitare. Catul. de Berecynthia.
Examinatum. Ouid. 2. Metam.
Exercendi corpora penius. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Exercita curis. Ouid. 7. Metam.
Exhaustum. Stat. 6. Thebaid.
Alicuius corpus experiri. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Excitare. Cel. lib. 1. cap. 1.
Exedere. Cel. lib. 5. cap. 6.
Explere. Seneca Hippol. 10. Id est recuperare.
Extenuare fame. Cel. lib. 8. cap. 9.
Extenuatur longo morbo. Cel. lib. 2. cap. 6.
Fingere corpus, Formare, inſtaurare, redintegrare. Seneca Hippolyto, 2.
Fingere lingua. Virgil. 8. Æneid. Id est tergere. Cic. in Fectiana,
Spongius sanguis effingebatur, Id est tergebatur. Seruius.
Firmare athletico victu. Cel. lib. 4. cap. 6.
Formare ad quoddam membrorum flexus. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Frangere. Virg. 3. Æneid.
Frigent effœtæ in corpore vires. Virg. 5. Æneid.
Fundere corpora humi, Id est proftenere. Virg. 1. Æneid.
Vino somnoque per herbam corpora fusa. Virg. 9. Æneid.
Late fusum corpus. Tacit. 1. hist.
Glumerauit corpus nimium spissa grandine. Ouid. 9. Metam.
Corpus hebet somnn. Valer. lib. 4. Argon.
Humare corpus. Virg. 6 Æneid.
Iactare in toto cubili. Lucan. lib. 5.
Immittere in vndas. Ouid. 15. fast.
Implicare cadenti laqueo. Seneca Hippol. 10.
Flammis imponere. S. lib. 13.
Lecto. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Imprimere. Vide IMPRIMO.
Incondita. Id est non sepulta. Lucan. lib. 6.
Infantur corpora non roboris, sed valeudine. Quintilianus libro 2. cap. 3.
Infodere terræ. Vide INFODIO.
Inhumata. Virg. 11. Æneid. Id est non humata.
Inserere valneribus. Vide INSERO.
Infuscere corpuri meretricis. Vide INFVSCO.
Iungere corpus cum corpore. Lucret. lib. 4.
Languent triſti morbo. Virg. 4. Georg.
Lauatus toto corpore. Virg. 6. Æneid.
Lasciua iactare. Ouid. 3. Metam.
Leuare corpus, pro Recreare & reficere. Horat. 2. epist. 1.
Librare in alas. Ouid. 8. Metam. de Dædalo.
Fessum mandare quieti. Lucret. lib. 4.
Marcet annis. Lucret. lib. 3.
Mouere corpus ex ſtatu quo demeretur. Cel. lib. 3. cap. 26.
Ex somno corpora moliri. Liu. lib. 6. Decad. 4.
Obiectare bello. Virg. 4. Georg.
Obruta mole aliqua. Ouid. 1. Metam.
Obsessum frigore. Ouid. 9. Metam.
Pauefacta. Ouid. 5. Metam.
Pendet in aquis, Id est natat. Ouid. epist. 18.
Perfusum æterno frigore lechi, Id est mortuum. Lucret. lib. 4.
Præbere plagis. Ouid. de Nuce.
Procurare corpora, Id est conuiuari. Virg. 9. Æneid.
Proiicere corpus, pro Obiicere periculis, & quasi deuouere. Catull. Arg.
Pungere. Lucret. lib. 2.
Corpora rationum, & siquas res vel pecunias ex his detinet, cogendus est per Prætorem reddere. Vlp. in fin. legis, Si puré. D. de fideicommiss. libertat.
Reddere expeditius. Cel. lib. 2. cap. 1.
Reddere corpus morbo dicitur quies & somnus, quum discedentibus illis, ad curas & dolores nostros reuertimur. Seneca in Here. Oeth tt.
Relaxatum. Cel. lib. 2. cap. 1.
Releuare è terra. Ouid. 9. Metam.
Replere carne. Ouid. 12. Metam.
Resuocare. Cic. Famil. 7.
Rodere. Cel. lib. 5. cap. 6.
Saturare. Lucret. lib. 4.
Securum corpora vepres. Virg. 3. Georg.
Seruire corpus. Cic. Famil. 16.
Sinuare in orbes. Ouidius 9. Metamorph. de Acheloo in anguem mutato.
Soluere in venerem. Virg. 4. Georg.
Sternere. Virg. 12. Æneid.
Subesse corpori. Cassius in præfat. lib. 1.
Superinducti corporis speciem adiicere. Quintil. lib. 5. cap. 8.
Sustentare epulis. Lucan. lib. 4.
Tegere corpus abstruſum densa sepe. Seneca Thebaid. 2.
Tegere terra, Sepelire. Seneca in Thebaid. 1.
Tenent corpus febres. Cel. lib. 3. cap. 9.
Tentatum frigore. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Tenuatum recreare. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Tingere lymphis. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Nuda superfusis tingamus corpora lymphis.
Ægrum trahere. Virg. 3. Æneid. 6.
Linquebant dulces animas, aut ægra trahebant Corpora.
Velare. Ouid. 3. Metam.
Veiberata corpora nudantur. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Violare vulnere. Virg. 11. Æneid.
Vorare vsque ad ossa. Cel. lib. 5. cap. 28.
Vulnerare. Tibul. lib. 1. eleg. 2.
¶ Corpus arboris. Plin. lib. 12. cap. 5. Superiores rami in excelsum emicant, vasto matris corpore.
¶ Corpus, pro Opere aliquo scripto & volumine. Cic. ad Lucciū, lib. 5. 12. A principio enim coniurationis vsque ad reditum nostrum, videtur mihi modicum quoddam corpus confici posse, in quo, &c. Idem ad Quintū fratrem. lib. 2. 15. Sed vtros eius habueris libros (duo enim sunt corpora) an vtrosque, nescio.
Corpus Homeri, Id est omnia Homeri opera. Vlpian. in l. librorū. 5. fi cui centum. D. de legat. tertio.
¶ Corpus, pro Parte & tribu ac multitudine populi. Liu. 1. ab Vrbe, Inter ordines cernabatur, orundi ab Sabinis ne, qua post P. Tati mortem ab sua parte non eraț regnatum, in societate æqua posſessionem imperij amitterent, sui corporis creati regi volebant. Id est Sabinum.
Corpus ciuitatis. Liu. 6. bel. Pun. Corpus nullum ciuitatis, nec Senatum, nec plebis consilium, nec magistratus esse.
Collegiorum corpus. Cæsus in l. 1. 5. item collegia. D. quod cuiusque vniuersitatis, Item collegia Romæ certa sunt, quorū corpus Senatusconsultis, atque constitutionibus principalibus confirmatū est.
Reipublicæ corpus totum curare. Cic. 3. Offic.
Vnum esse Resp. corpus, atque vnius animo regendū. Tacit. lib. 1.
Vt corpus vnum, & concilium totius Peoponneſi esse. Liu. libro 9. Decad. 4.
Vnus corporis esse. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Defensor corporis. Vlpian. in l. iusiurandum & ad. 5. defensor. D. de iureiur.
Concessa corpora. Cæsus in l. 1. 5. paucis. D. quod cuiusque vniuersitatis, paucis admodum in causis concessa sunt huiusmodi corpora.
¶ Corpus positum, pro sepulcum, apud Sezoulam in 6. cibaria. l. fin. D. de alim. legat.
Corpuſculum, pon. corr. Diminutiuum: vnde atomos corpuscula vocat Cic. 1. Acad. & lib. 4.
Paruum corpusculum. Plin. lib. 10. cap. 19.
Huminum corpuscula. Iuuen. sat. 10.
-mors sola facetur
Quantula sint hominum corpuscula.
Corpulentus, Adrectiuum ἀπὸ σώματος) Obesi corporis homo, inquit Festus. Plaut. 1. pid. 2.
Euge, corpulentior videre, atque agilior. Quem Græci σωματώδη vocant, hoc est bene carnosum.
Corpulentum pecus. Colum. lib. 6. cap. 3.
Lingua corpulentus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Corpulentia, corpulentiæ ἀπὸ σώματος) Carnositatem significat. Plinius libro 11. capite 53. Somno concoquere, corpulentiæ, quàm firmitati vtilius.
Corporalis, & corporale, penult. prod. ἀπὸ σώματος) vs. Corporalia bona apud Gellium lib. 18. cap. 1. Id est corporis. Et apud Quintil. lib. 5. cap. 10. Incorporale legitur.

¶ Corporale,

¶ Corporale, pro Corporeo. Seneca epist. 59. Dicimus quædam corporalia esse, quædam incorporalia. Item, Quod est, aut corporale est, aut incorporale.

Corporalis possessio. Papinian. in Lædebitor. §. vltimo. D. de pignor. actione. Soluta pecunia, creditor possessionem pignoris, quæ corporalis apud eum fuerat, restituere debet.

Corporalia res est, vt lorica consolati loquuntur, quæ & nomine cognoscitur, & sub tactum, oculósque recidit, veluti fundus, domus, vestis, frues: Incorporalia verò, quæ sola mente intelliguntur, neque sub tactū, neque sub oculos recidit, ait Theophil. tit. de reb. corporal. & incorpor. in princip.

Res corporales. Caius I. summa. D. de eer. diuision.

Corporalis traditio. Iabolen. in I. penult. D. de acquir. possess.

Corporaliter, Aduerbium, pen. corr. Vlpian. in l. 1. D. quod legatorum, Siquis ex mortis causa donatione possideat, vsuque cessabit hoc in re dictum: quia portio legis Falcidiæ apud hæredem ipso iure remanet, etsi corporaliter res illi solutum transferat sunt.

Corporaliter orare, in plurimis Codicis cōstitutionibus, in Ethnicis, de his qui aras in iurando tenebant intelligitur: in Christianis verò, de his qui Euangelij eodicem. Diocles. l. 3. C. si mi. fe maior. dix. Huiusmodi autem sacramento corporaliter præstito, nullum ei superesse debet auxilij perficiendi iuris eli. Iustin. l. 1. C. de iureiur. propter alium. Non aliter concedimus, qui quæstiones seruorum exposcunt, ad hoc venire, nisi prius tactis sacrosanctis scripturis depoeant, & eveniat. Vide lauare corporaliter.

Corporeus, Adiectiuum {σωματικός} Quod est ex substantia materiáque carnea & solida. Cic. 2. de Nat. deor. Omnia ille corporea, vitalis, & salutaris omnia conseruat, alit, auget, sustinet, senfuque affieit. De igne elementari loquitur.

Corporeum & alpeczabile, itémque tractabile omne oeceise est esse quod natum est. Cic. de Vniuers.

Actus corporei. Claudian. de raptu Proserp.

Corporea cicatrix. Plin. lib. 11. cap. 37. Perfracta non queunt solidari: sed exempta modicē nō sunt lethalia, in vicem eorum sueeedente corporea cicatrice.

Dapes. Ouid. 15. Metam.

Vox. Lucret. lib. 4.

Corpora, corporatoris, pen. corr. {σωματοποιία, σωματοῦν} corporari, pro Corpus effici. Plinius libro 7. cap. 15. Quibusdam vero sæpius mense, sicut aliquibus nunquam: sed rales non gignunt, quando hæc est generando homini materia, semine à maribus coagulli modo hoc in sese glomerante, quod deinde tempore ipso animatur, corporatúrque. Hoc eli in vnum corpus ipsa materia animalis coalefeit, & formam accipit.

¶ Corporare, apud antiquos legimus pro interficere, & quasi corpost solum sine anima relinquere. Enonius apud Nonium, Corpus concemplatur, vnde corpoeet vulnere. Accius, Corporare abs tergo est aulus.

Corporatus, pen. prod. {σώματοῦσθαι} Particeipium. Cic. de Vniuerse. de mundo, Quandoquidem ceroitur, & iangitur, & est vndique corporatus. Firmeus lib. 4. cap. 13. Luna faeit homines magnos corpore, sed ramen corpus fatis proportionatum pro sui qualitate decre. nit. facit eum corpotaros, sed quos honeſta corporis polchritudo nitidiores.

¶ Corporati, Collegæ, qui eiusdem societatis sunt & corporis. Impp. l. non plures. C. de sacrof. eeeleſ. Nulli alij corporatorum, præter dictum nomerum per patrocinia immunitate conceſſa. in l. qui sub. eod. tit. Collegiatos eusdem appellant. Hotomanus.

Corporatus, pen. prod. {σωματωτός.} Colum. lib. 6. cap. 23. Humilis enim & modira corporatura pecoris operari debet esse, neruisque & musculis robusta, non adipibus obesa. Vitruuius libro 6, Sed ex calo cofeidus aer in corpora fundens humorem, ampliorea efficit corporatoras.

Corporatio, Idem {σωμάτωσις.} Columel. lib. 6. cap. 2. Item cosfodiendum est ne in corporatione, vel statura, vel viribus impar cum valentiore iungatur.

Corrado, corradis, pen. prod. corrado, corrasum {συναθροίζω} corraderе, Tullium reddere, auferre, colligere. Terent. Adelph. 2. 2.

Minas dicem corradre alicunde.

Corradere aliquid alicui. Terent. Phorm. 1. 1.

-ei credo munus hoc corradiтur.

¶ Corradere fidem dictis, id est conciliare, eóparare, conquirere. Lucret. lib. 1. Ita enim eſt ingenium, nou vi hactenus contradere, quod verbum non eſt Latinum.

Corradere, eſt cum difficultate summam aliquam ex venditione redigere. Vlpian. l. 5. D. de admin. tut. Ita autem deposituri pecuniam locus eſt, ſi ea summa corradi, id eſt colligi poſſit, vt comparari ager poſſit. Hotomanus.

Corrector, Correctio, Vide CORRIGO.

Correpo, correpis, penul. prod. correpi, correptum {ὑπο} correpere, Idem quod repere. Cic. 2. de Nat. deor. Quod quum efficere vultis, in dumeta correpitis. Lucret. lib. 5, eui non correpunt membra pauore? Id eſt ſternuntur corpore prolapſo, more cepti ium.

Corripere intra murum. Varro in proem. lib. 2. de Re ruſt. Igitur quod nūc intra murum ferè patres familiæ corripiuntur, relictis falce & aratro, & manos mouere malueruut in theatro, ac circo, quàm in ſegetibus. Per translationem.

Corripere in nauem. Cic. ad Attieum, lib. 10, Igitur & occulte in aliquam nauem corripiendum.

Correptus, Vide CORRIPIO.

Correus, correi, Qui eum alio reus eſt. Vlpianus in l. liberationem. §. nunc. D. de liberationc legata, Si cum alio tum debitor (puta duo rei fuimus pro mutuo cēd) & mihi ſoli reſtator conſultum voluntate eius, non vi accepto liberet, ne etiam correus meus liberetur contra teſtatoris voluntatem: ſed pacto liberabor. Sed quid ſi ſuei fuimus? videamus, ne per acceptilationem debeam liberari. alioquin dum à correo meo petitur, ego inquietor.

Corrideo, corrides, pen. prod. corrisi {συγγελάω} corridere, Simul ridere. Lucret. lib. 4, Omnia corident conecpta luce diei.

Corrigia, corrigiæ {λῶρος} à Corrigo deductum nomen esse videtur, & eſt lorum quo verberabatur ſcrui, vt corrigerentur & emendarentur. Quidam deducunt à Corio, quòd corrigiæ corio fierent.

Corrigia canina. Plinius libro 30. capite 4. Id eſt lorum ex pelle canina.

Corrigia caleeamenti. Cic. 2. de Diuioat.

Corrigo, corrigis, pen. cor. correxi, correctum {διορθοῦν, κατορθοῦν} corrigere, Ex eo, & rego, ſignificat Tortuoſum vel inclinatum dirigere. Plinius lib. 7. cap. 20. Crotoniatam Milonem athletam, quum conſtinifſet, nemo veſtigio educebat: malum tenenti nemo digitum corrigebat.

¶ Corrigere, pro tranſlationem, pro Emendare. vt, Corrigere mendum, Cic. 4. Verr. Tereot. Adelph. 4. 7.

Corrigere & coerere præſentia exereitus aliquos. Planeus Ciceronis, lib. 10. 15.

Corrigere & Deprauare oppoſiti Cic. 1. de Finib. Vt ea quæ corrigere vult, mihi quidem deprauare videatur.

Corrigi non poſſe neque doceri ab aliquo. Cic. de Claris Orat. Perſpiere, corrigere, tum denique edere epiſtolas. Cic. Attico, libro 16.

Corrigere aliquem. Tereot. And. 3. 4.

-corrigere mihi gnatum porro cnitere.

Corrigere aliquem ad frugem. Plaut. Trinum. 4.

Quin eum ceſtitiis? quin ad frugem corrigis?

Aliquem corrigere potius, quàm leuiter inflectere. Cicero pro Muena.

Diligentia alicuius quod minus ſapienter ab alio prouiſum eſt, corrigere. Cic. Q. fratri, lib. 1. t.

Librum corrigere. Vide L I B R A.

Mores ciuitatis. Cic. 3. de Leg.

Noſmetipſos quàm repehendemus. Cic. in Oeat.

Orationem aliquam. Cic. Attico, lib. 13.

Peccatum alicuius. Quid. 19. epiſt.

Sententiam alicuius. Cic. 8. Philip.

Se ipſe correxit ſoerates. Cic. in Orat.

Tarditatem corſo. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 16, Curſu corrigam rardiatem eum equis, tum velis.

Corrigere vina. Plinius libro 15. cap. 29, Præcipua vi ad corrigenda vina.

Vitium legis, non iudicum ſententiam. Cic. pro Sylla.

Vota ſua. Quid. 2. Metam.

Ambitioſe aliquid. Cic. Attico, lib. 15.

Facillimè corrigontur ea dū fēdo, quorum vitia imitantur emendandi cauſa magiſtri. Cic. 1. Offic.

Corrigere aique emendare. Cic. 2. Acad.

Corrigor, l'aſſiuum {διορθοῦμαι.} Terent. And 3. 3. At ſi corrigatur, quot commoditates vid.

Corrotus, Particeipium {διορθωτός} Cic. 1. Acad. Certè enim reeentiſſima quæque ſunt correcta & emendata maximè.

Laudatio correcta. Cic. Atueo, lib. 13, Laudationem Porciæ tibi mi ſi correctam.

Correctio, Verbale {διόρθωσις, κατόρθωσις} Cic. 4. de Finib. Hæc videlicet eſt correctio philoſophiæ veteris & emendatio, & c.

Adhibere correctionem. Cic. 3. Offic.

¶ Correctio, Figura eſt apud Rhetores. Authoe ad Herennium, lib. 4. Correctio eſt qua tollit id quod dictum eſt, & pro eo id quod magis idoneū videtur, reponit hoc pacto, Quòd ſi iſte ſuos hoſpites regnaſſet, imò innoſſet modò, hoc fatile perfici poſſet. Item, Nam poſſi quam illi vicerunt, atque adeò victi ſunt, eam quomodo victoriam appellem, quæ vi doribus plus calamitatis, quàm boni dederit?

Corrector, Verbale {διορθωτής.} Terent. Adelph. 4. 7.

Illud quod eredit forreid ante vt corrigat. n. correctur. Ironia.

Corrector atque emendator. Cic. pro Com. Balbo.

Inuidiæ. Horat. 2. Epiſt. 1.

Aſperitatis. Horat. 2. Epiſt. 1.

¶ Correctores. pro Rectoribus & gubernatoribus, apud Hermog. in l. de omnibus. D. de offic. præſid.

Corripio, corripis, pen. corr. corripui, correptum {ἁρπάζειν} corripere, Ex eo & rapio, ſignificat Rapere, siue capere. Virgilius 1. Æneidos,

Conſtitur hic, arcúmque manu, celeréſque ſagittas Corripuit.

Corripere aliquem in neruum. Plaut. Rud. 2. 0.

Corripere morſu. Plin. lib. 10. cap. 40.

Corripere fele inter, Id eſt celeriter ingredi, inquit Donatus. Terent. Hecyra, 3. 3.

Nam modò me intrò vt corripui timidus, & c.

Corripere ſe repenè. Plaut. Merc. 1. 2.

Corripere ſefe ad aliquem. Terent. Heeyr. 4. 1.

Ita corripuit de-repente ſeeius ſefe ad filiam. Id eſt raptim intulit, vt ait Donatus.

Campum eeetamque biiugo. Virgil. 5 Æneid. De equis.

E ſomoo, vel ſtratis corpus. Virgil. 4. Æneid.

Curſum. Lio. 6. bel. Pun.

Gradum corripere. Acelerare, & gradū raptim facere & carpere. Horat. 1. Carm. ode 3.

Haſtam vi. Virgil. 12. Æneid.

Hominem corripi, ac ſuſpendi iuſſit. Cic. 5. Verr.

Locum. Valer. lib 4 Argon.

Extremus hoeroe corripit lumina. de eo qui moritur. Valer. lib. 6. Argonaut.

Mano aliquid. Virgil. 12. Æneid.

Membra corripere, Id eſt conrahere. Lucret. lib. 5,

Corripiont diuſum peteuſſi membra timore?

Mortis. Ouid. 9 Metamorphoseos,
-faucant tibi numina fatum,
Corripiánique moras, &c. Hoc eſt, feſtiuent tibi parturienti auxiliarii Veſ. quinia auferant partus impedimenta, ſine quibus quidquid parum remorari poteſt.

Morbi ſingula corpora corripiuot. Virgil. 3. Georg.

Spatium. Virgil. 5. Æneid. Vbi Seruius, Corripiunt ſpatia, id eſt rapiùm cuncti libro 6. & partner greſſi per opaca viarum,

Corripiunt ſpatium medium. Id eſt rapiùm peragunt.

Viam corripere. Virgil. 11. Æneidos,

Corripuere viam interea qua ſemita monſtrat. Vbi Seruius, Officium eundi celeriter arripuerunt: neque enim vis corripitur. Hactenus Seruius. Metaphorica loquutio: quia qui feſtinant, videntur rapiùm legere iter quod faciunt. Vtitur & Plinius Iunior, lib. 4. epiſt. 11. Subſiſtemus forſaſſe & ſequenti die: ſed ætatio celeritas viam ipſam corripiemus.

¶ Corripi aliquo dolore. Plinius Iunior, lib. 3. epiſt. 12. Sic Corripi comitali vitio & dolore podagræ, Plin. lib. 20. cap. 17.

Amore corripitus. Ouid. 3. Fast.

Cupidine correpta fratris. Ouid. 9. Metam.

Corripi flamma. Liu. 8. bel. Pun.

Imagine formæ. Ouid. 3. Metam.

Morbis corripi. Celſ. lib. 6. cap. 18. Idéoque curati quidam quum ſanguinis exium non haberent, inclinata eo præcordia ac viſcera materia ſubitis & grauiſſimis morbis corripi ſunt.

¶ Corripere, Abbreuiare, & contrahere: vode correptas ſyllabas dicimus.

¶ Corripere {ωνείδιζειν} pro Reprehendere. Plin. Iunior, lib. 7. epiſt. 4. ad Macrum, Repeto me correptum ab eo cur ambularem. Corripiuis verò in magis verbis, quàm verberibus.

Animum dolentem corripere. Liu. lib. 7.

Corripere eam ima. Martial. lib. 11. epig. 9.

Peccata alicuius corripere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6.

Clamoribus iudices corripere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12.

Verbis corripere aliquem. Ouid. 18. Epiſt.

Voce magiſtri corripuit. Horat. 2. Serm. ſatyr. 3.

¶ Corripere, pro Culpare. Sueton. in Auguſto, cap. 53. Quum ſpectante eo ludos, pronuntiarum eſſet à mimo, ô dominum æquum & bonum, & vniuerſi quaſi de ipſo dictum exulantes commorabiſcent, ſtatim manu vultúque indicoras adulationes repreſſit, & inſequeotr de grauiſſimè corripuit edicto, &c.

Correptus, Participium {ὀνειδιζόμενος}. Cic. Anteq. iret in exil. Ego reperiè vi Tribunitia correptus, non modò loqueodi liberèin iudicio, ſed ne conſiſtendi quidem in ciuitate habeo poteſtatem.

Correpium manibus tenere. Virgil. 4. Georg.

Correpte, Aduerbiũ. Chariſius lib. 1. Tergum. dorſum eſt: & declinatur ſic, hoc tergum, tergi, tergo. pluraliter hæc terga, horum tergorum, producte. Tergus autem pellis, huius tergoris facit, pluraliter tergora, & genitiuo tergorum, correpte. Idem lib. 2. Tertiæ coniugationis verba indicatiui modi, temporis præſentis, perſona ſecunda, is, literis, interdum producte, interdum correpte terminantur. Correpte, vi lege, legis: producte, vi audio, audis.

Correpte, Verbale {ονειδισμὸς.} Seneca 3. de Ira, Placidus itaque ſapiès, & æquus erroribus, oon hoſtis, ſed correptor peccantum.

Corrivor, pen. prod. corriuatis {συναγωγεύειν.} corriuari. Riuum ducere, ſeu facere. Plin. lib. 6. cap. 14. Angultias impedit corriuatus ſalis è cauibus liquor. Hoc eſt, permultis veluti riuis fluens ſal liquidus. Idem lib. 31. cap. 4. Herunque verò damoſi torrées corriuantur deriecta collibus ſylua, contiuatæ nimbos, ac digerere conſueta.

Corriuatio, Verbale {συναγωγὴ.} Plin. lib. 31. cap. 3. Salix enim erratica, & alnus, aut vitex, aut hedera, ſponte proueniunt, & corriuatione aquæ pluuiæ in locum humiliorem è ſuperioribus deliuentis, augurio ſalbaci.

Corriuales, penult. prod. {συνεραστὴς} Qui eandem amicam habent: vel quòd ad eundem riuum accedere videantur: vel quòd inuicem contendant, vi fere qui ex eodem riuo hauſtum petunt. Spontinus. Videxiuales. Quintil. 14. Declamat. Si patuor miſer illas lupanarium inſultationes, illa cortinalium maledicta, conuita, &c.

Corroborò, corroboras, corroboraui, corr. {ρωννύειν.} corroborare, Robuſtum & fortem reddere. Sueton. in Galba, cap. 6. Veteranum ac tyronem mihem opere aſſiduo corroborauit.

Se corroborare, & virum inter viros eſſe. Cic. pro Cælio.

Corroborat ſtomachum. Plin. lib. 20. cap. 10. Stomachum in aceratis ſumpta corroborat.

Se corroborat vox. Cic. pro Sextio, Vt iam virilis ſua vox poſſit aliquid ſignificare inimicis noſtris, quidnam quum ſe corroborauerit, eſſe cura eſſe videarur.

¶ Corroborare, per tranſlationem. Cic. in Catil. Qui ſpe Catilinæ mollibus ſententiis aluerunt, cõiurationemque naſcentem non eredendo corroborauerunt.

Manabat illud malum vrbanum, & ita corroborabatur quotidie. Cic. Cæſio, lib. 12. t.

Corroboratus, pen. prod. Participium {κεκρωμένος.} Cic. pro Cælio, Multarum rerum iucundiſſimarum vaterarem dedit, qua nõ modò hæc ætas, ſed etiam iam corroborata caperetur.

Corroboratis iam roſtrmatiſque & ingeniis & ætatibus iudicandæ fuit amicitiæ. Cic. de Amic.

Veruſtate corroborata hominis ſceleratiſſimi audacia. Cic. pro Milone.

Virtus Lacedæmoniorum non ſolùm natura corroborata, verùm etiam diſciplina. Cic. pro Flacco.

Corrodo, corrodis, pen. prod. corroſi, corroſum, pen. prod. {διαβιβρώσκειν} corrodere, Simul rodere. Cic. 2. de Diuinat. Nos autem ita leues atque ineonſyderati ſumus, vt ſi mures corroſerint aliquid, quorum eſt opus hoc vourum, monſtrum putemus.

Corroſa inſulæ. Varro 3. de Re rull. cap. 17. Quum eodem tẽpore

Inſulas Ludinorum ibi corroſas vidiſſes.

Oſſa corroſa. Iuuenal. ſatyr. 14.

Corrogo, corrogas, pen. corr. {ἐρανίζειν.} corrogare, Idem quod rogare multis precibus, & ídere, & ſiccere. Cic. 3. Philip. Conuenerunt corrogati, & quidam ampli homines. Liu. 3. bel. Maced. Magiſtros nauiũ, mercatoreſque inuitare iuſſit, & vela cum aotennis ex nauibus corrogari iuſſit, vt vmbra ceenantibus in littore fieret. Id eſt collegi.

Corrogare nummos de nepotum bonis. Id eſt colligere & cõgerere, & ignati corradere. Cic. 5. Verr.

Vaia, vt fimenta corrogare. Author ad Herennium, lib. 4.

Corrogari ad tores dicuntur, quos ambitione recitator ſibi conciliat. Qui inti. lib. 10. cap. 9.

Corrogata ad neceſſarios vſus pecunia. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Corrotulo, corrotulas {συσπειρᾶν} corrotulare. Seneca libro 4. Naturalium. Præterea potelli etiam, ſi oon fuerit grando, talis quum deſertur, corrotundari.

Corruda {χωνεύειν, ἐρᾶν} corrudæ. pen. prod. Sylueſtris aſparagus vocatur. Colum. lib. 10, Prodit & aſparagi corruda ſimillima filo. Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. Sicut vmbrolis locis alia ferax, ve corruda, quod ita petit aſparagus. Plin. lib. 20. cap. 10. Sylueſtrem aſparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant, Attici orminium. Colum. lib. 11. cap. 3.

Corrugo. corrugas, penult. prod. {ῥυτὸς} corrugare, Io rugas contraherè. vt ; Corrugare frontem, apud Plautum, quod ſoient qui ſunt triſtes.

Nares. Horat. 1. Epiſt. 5.
-ne turpe roral ne ſordida mappa

Corruget nares.

Corrugum acinum. Columel. lib. 11. cap. 39. Vbi ſatis corrugata erunt acina, demito, & ſine ſcipionibus in dolium conicito, &c.

Corrugus {σωρὸς} quid ſignificet, declarat Plinius his verbis lib. 33. capite 4. Alius par eſt labor, vel hoc maioris impendij, ſtumina ad lauandam hanc ruinam iugis montium ducere obiter à coorsimo plerunque lapides corrugos vocat, à corriuatione credo: nimirum & hic labor eſt.

Corrumpo, corrumpis, corrupi, pen. prod. {φθείρειν, διαφθείρειν} corrumpere, vitiare, iam ad animum, quàm ad corpus referius. Plin. lib. 13. cap. 23. Quæ nec aqua, nec igni poſſet corrumpi.

Corrumpere & interlinere tabulas publicas. Cic. 4. Verr.

Corrumpere & deprauare. Cic. pro Murena.

Delicere & corrumpere. Cic. de Finib.

Corrumpere aliquem. Paulus in l. vt iantum. 5. ſi ſeruus. D. de ſeruo corrupto. Petinde atque ſi proprius meus ſeruus corrupiſſet conſeruum.

Corrumpere aliquem blanditiis, largitionibus, pecunia, pretio. Cic. 1. de Finib. Idem 3 de Legib. Et 2. Offic. Et pro Cœcina.

Corrumpere aliquem ex animo. Plaut. Moſtell. 3.

-nam eccum herilem filium

Video corruptum hic ex adoleſcente optimo.

Animum & mores alicuius. Cic. 3. de Legib.

Concluſa aqua facile corrumpitur. Cic. 2. de Nat. deor.

Artus corrumpere febribus. Ouid. epiſt. 19.

Fontes. Salluſt. in Iugurtha. Qua veniurum hoſtem audierat, pabulum & aquarum fontes, quorum penuria erat, corrumpere.

Fructum. Africanus in l. & hæc. 9. quum damnum. D. locati, Tu quum annus inus exiturus eſſet, conſulto fructum inſequentis anni corrupiſti.

Charographa debitorum corrumpere. Vlpian. in l. Neratius. D. de ſeruo corrupto, Seruo perſuaſi, vi chirographa debitorum corrumpat. videlicet tenebor.

Conſilium publicum corrumpere. Salluſt. in Oratione quam habuit in Senatu.

Corrumpere emptorem arte vafra. Martial. lib. 12. epig. 67.

Qua corrumpunt corpus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Curam comitum corrumpere. Ouid. 6. Metam.

Corrumpere igni. Salluſt. in Iugurtha, Ibique vino & epulis oneratis, illaque & domum & ſemet igni corrumpunt.

Literas. Cic. 4. Verr. Aunt ab eo literas ſibi corruptas.

Catena corrumpit manus. Propert. lib. 3. eleg. 15.

Menres. Ouid. 2. Triſt.

Ocellos lacrymis. Ouid 3. Amor. eleg 5.

Oculos. Plaut. Merc 3.

Ne plora, nimium ſtulte facis, oculos corumpis talcis.

Pauis opinionibus corrumpi. Cic. 10 Paru.

Opportunitates. Salluſt. in Catil. Cethegus ſemper queredatur de ignaua ſociorum, illos dubiando, & dies prolatando magnas opportunitates corrumpere.

Pifces corrumpuntur. Terent. Adelph. 3. 3.

-hi mihi ne corrumpantur, cautio eſt.

Pollicitis aliquem. Ouid. 1. de Arte amandi.

Rem familiarem. Salluſt. in Iugurtha, Quia diuturnitate belli res familiares corruperant.

Corrumpere ſeipſum. Plaut. Mere. 10.

Setium hæreditarium corrumpere. Vlpian. in l. hæc actio. 5. ſed & ſiquis. D. de ſeruo corrupto, Sed & ſi quis ſeruum hæreditarium corruperit, hac actione tenebitur.

Corrumpi ſitu. Plaut. Trucul. 9.

Solicitare verbis, ſpe præmiſſque corrumpere aliquem. Cic. pro Deiotaro.

Spem corrumpere fraude. Ouid. epiſt. 20.

Corrumpitur ſtipulatio. 1. D. de ſeruit. leg.

Vitio corrumpi. Lucret. lib. 6.

Vngues corrumpere deotibus. Propert. lib. 2. eleg. 4.

¶ Corrumpere, Abſolute, & ſine adiecto. pro Mœchari, & adulterum eſſe. Manil. lib. 12. epig. 64.

Fertem, ſi faceret bonus Poeta,

Cui poſſem

Cui possem dare mutuos honores.
Corrumpit sinc talione, cœlebs. &c.

Corruptus {λοιδορητικῶς} Participium: fuse Nomẽ ex participio. vt, Corruptum iudicium. Cic. pro Cluentio.
Corruptus & perditus. Cic. 2. in Catil.
Corrupta fuit atque abfuit spe. Plaut. Amphit. 17.
Corruptus & ab hominibus neqoam tolubus adolescentulus. Cic. pro Rosc. Amer.
Æras corruptior. Lucan. lib. 10.
Animus corruptus. Brutus Ciceroni. 4.
Cereꝰ corrupta vindex. Virgil. 1. Æneid. Ceres frumentum.
Ciuitas in barbarum corrupta. Tacit. lib. 5. De Seleuca.
Consuetudinem vitiosam & corruptam pura & incorrupta consuetudine emendare. Cic. de Claris Orat.
Corporis corrupti humor ater. Lucret. lib. 3.
Corrupti mares equi. Cæsar. 3. de bel. Civil.
Filios & filia corrupti. Paulus in l. vt tantum. D. de seruo corrupto.
De filio filiave familiâs corrupti huic edicto locus non est.
In eloquendo nihil corruptum, obscurumque fit. Quintil. libro 8. capite 4.
Ingenio corruptus ac tumidus. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Iter factum corruptus imbri. Horat. 1. Serm. Satyr. 5.
Corrupta & contaminata paucorum vino ac turpitudine iudicia. Cic. 1. Verr.
Iudex corruptus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.
Largitionibus corruptus est populus Romanus, vt esse ac fortunas suas venales habeat. Salluſt. in Ciceronem.
Litera Græca corrupta sono Latino. Ouid. 5. Fast.
Mores corrupti deprauatique admiratione diuitiarum. Cirero 2. Offic.
Os, sermõque corruptus in peregrinum sonum. Quintil. libro 1. capite 1.
Sanguis. Locret. lib. 6.
Secula. Claudian. 2. in Eutrop.
Senatus. Cic. pro Rab. Posth.
Segetes herbis corruptæ. Vipian. in Lex conductio. 6. 1. D. locat.
Scruus corruptus. Vipian. in l. si quis seruum. D. de seruo corrupto.
Tractus cæli. Virgil. 3. Æneid.
Victoria totiens Tacit. lib. 20.
Virgo. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.
Voluptas dolore. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.

¶ Corruptus, Aliter, & nouo more vſurpatom à Salluſtio in Iugurtha. Sic enim inquit in oratione Lepidi: Ne alius alium principem expectãnes ante capiamini, non opibus eius, & quæ futiles & corruptæ sunt, sed veſtra fiducia, quam capiom tes licet. Coeruptus, Id eſt, vt ita dicam, corruptibilis, & quæ corrumpi facile poſſunt. Turnebus.

Corrupté, Aduerbium {λοιδορητικῶς} Cic. de Finib. De quibus neque deprauatè iudicium, neque corruptè.

Corruptor, Verbale {λοιδορητικῶς} Qui corrumpit. vt, Corruptor iuuentutis, Cic. in Catil. Et Vipian. in l. si quis seruum. in fin. D. de seruo corrupto.
Aomodus corruptor. Tacit. lib. 17.
Tribus venditor & corruptor & sequestrr. Cic. pro Plancio.
Corruptor & adulter. Cic. 5. Verr.
Nurus corruptor auarꝰ. Iuuenal. 1. satyr. 1.

Corruptrix, Verbale fem. {λοιδορητικῶς} Cic. ad Q. frat. lib. 1. 3. Tam deprauatis moribus, tam corruptrice prouincia.

Corruptio, Verbale {λοιδορητικῶς} Cic. 4. Tuscul. Morbum appellãt totius corporis corruptionem.

Corrupteła, corrupteła, pen. prod. {φθορᾶς} Quod corrumpit & contaminat. Terent. Adelph. 5. 3. Communis corrupteła noſtrum liberũm. Sub. adest. Cicero 2. Offic. Melius etiam, quòd largitionem, corruptełam dixit esse.
Dulcedine corruptełaque deprauari. Cic. 2. ad Legib.
Moliri corruptełam iudicij. Cic. in Parad.
Malæ consuetudinis corrupteła. Cic. 2. de Legib.
Corrupteła molierum. Cic. 4. Verr.

Corrvmpo, pen. corr. corrumpis, corrumpi, pen. corr. {φθείρω} corruere, Idem quod ruere, sine simul nere. Liu. lab Vrbe, Duo Romani super alium alius, vulnerati tribus Albanis, expirantes corruerunt. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 12. Et ille penè timoce, ego tisu corrui.
Arbor corruit. Ouid. 4. Metam.
Equus. Sil. lib. 17.
Oppida. Cic. 1. de Diuinar.
Corrui igne rogus. Ouid. 13. Metam.
Sanctus ense. Propert. lib. 2. eleg. 9.
Tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt. Cic. Attico, libro 14.
Vrbs tota Lacedæmoniorum. Cic. 1. de Diuinat.
Frangi & corruere. Cic. 3. de Orat. O fallacem hominum spem, fragilemque fortooam, & inanes noſtras contentiones, quæ in medio spatio sæpe franguntur & corruunt. &c.
¶ Corruere pro Labi & errare. Cic. de Senect. Nec tanquam inexercitati histriones in extremo actu corruiſſe.
Corruiſſe opes dicuntur, quæ corruptæ sunt. Cic. 1. Offic.
¶ Corruere, Conuere, congeriere. Varro, Ab eo quòd eò spicas alludve curse bant, Id eſt eò conieciebant. Turnebus.
Corruere aliquem, Actiuè. Catull. ad Mallium, 63.
Nam mihi quam dederit duplex Amathuntia curam,
Sciris, & in quo me corruerit genere. Vide Molem mẽtis corrue, in MANS.
¶ Corruere, pro Penitus prorucre & diſiecere, collabesfactare & collabi facere. Lucretius,
Corruere hanc rerum violento turbine summam.

Cors, cortis, Vide CHORS.

CORSBAR {σφυτάλη} Stephano Insulæ sunt Iooiæ adiacẽtes, è regione Sami. Plin. lib. 5. cap. 31, Ioniæ ora Ægæas & Corsicas habet.

CORSI {κόρσοι} Populi Sardiniæ, quorum meminit Plinius libro 3. capite 7.

CORSICA, pen. corr. {κύρνος, κύρνη} (inquit Plin. lib. 3. cap. 6.) Insula in mari Ligustico quam Graeci Cyrnon appellauere, fed Tuſco propior, à Septentrione in Meridiem proiecta, &c. Iuuenal. satyr. 5.
Mulus erit domino, quem miſit Corsica, vel quem
Taurominitanæ rupes. Notiſſima eſt vioo præſtantæ, duranteetiamnum nomine: inter quam, & magis Meridianam Sardiniam angustum mare interfluit. De qua sic Ptolemæus libro 3. cap. 2. Cingitur ab Occaſu quidem & Septentrionibus mari Ligustico: ab Ortu autem Tyrrheno mari, à Meridie pelago quod inter ipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Serabo Corſicam maligne coli, asperam, & plumbis in partibus inaceeſſibilem, adeo, vt quo eius montes habitant, ex latrocinijs vitam degant, immanitateque feras ipſas superent. Hinc factum esse dicit, vt quom Romani Imperatores in eos irruant, magnum seruorum gregem captum aduehant. Corſicæ forma apud Ptolemæum 6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longæuos esse, quòd mellite eo loco plurimum abondant, vtantur affiduè. Quod mirum videri poteſt, quum eius inſulæ mel, ob taxi copiam, venenatum ſit, vt eſt teſtis Ouid. Elegiarum 1,
Melle ſub infami Corſica miſit apis. Præterea Scruius grammaticus Corſicanam mella eſſe amara ſcribit, explicans illud Virgil. Georg. libro 4.
Corſicam hioc oomen habere volunt, quòd montibus, tanquam capitum vertioibus, abundet. Graeci enim κόρσεις, vt libro 2. tradit Pollux, tempora, capitis partem, nominant. Stephanus verò dicitam tradit à Corſi ancilla, boum cuſtode. Id autem hac ratione conjiciſſe ferbunt. Quum Corſa quædam nomine, patria Ligur, iuxta maris litus boues paſceret, & ex eo armento taurus vnus mare transiiare ſæpius conſueuiſſet: poſtque aliquot dies ad reliquum armentum ducto iam corpore redilſet: cupidã Corſa noſcendi quo ciaorus pergeret, simulque incognita ſibi pabula quibus in vſus ſuturæ ſeræ cupiens, nauicula eum ipſum taurum à cæteris digredientem proſequuta eſt. Inſula quæ qualiſque foret, Liguribus redeuntibus patent, qui conſenſis naubus, in eam inſulam nauigarunt. Cuius fertilitatem quum exploraſſent, tranſmiſſis colonibus inſulam colenduat, cãmque ex Corſæ authoris & ducis nomine Corſicam appellaruot. Coſicæ præter alios memoiæ Diodorus lib. 6. cap. 4. Solinus capite 9.

Corsicus, pen. corr. {σφυτάλη} Adiectiuum. vt,
Apis Corſica. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.
Corſica cera. Plin. lib. 11. cap. 14.
Mare Corſicum. Seneca Octau. 7.
Thyma Corſica, Id eſt amara. Martial. lib. 11. epig. 43.
Et thyma Cereopiæ Corſira ponis api.

Corsoldes {καμπύλοις} Lapis canuteι hominis ſimilis. Plinius libro 37. capite 10.

Cortex, masc. & fœm. gen. {φελλὸς, κατάφραξις, φελλόδρυς} veluti corium & operculum, ac crulla quædam ipſarum præsipuè arborum & plantarum, qua veluti cute & corio conteguntur & communiuntur aduerſus aeris externi iniurias. Virgil. lib. 7. Æneidos,
-rapitus de subere cortex. Idem in Bucol. eleog. 6,
Tum Phaethontiadas muſco circundat amaræ Corticis.
Denudat ſolius ramos & cortice truncos. Cic. in Arato.
Obduciuntur libro aut cortire trunci, quo ſine à frigoribus, & caloribus tuetur. Cic. 2. de Nat. deor.
Cauæ cortices. Virgil. 2. Georg.
Decerpto rortice ouda ligna. Ouid. de Noce.
Direpto cortice cedrus. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Diſcuſſus cortex. Ouid. 8. Metam.
Scctus. Ouid. 9 Metam.
Scuſus. Ouid. 10. Metam.
Amara. Ouid. 6. erlog.
Cauus. Virgil. 2. Georg.
Exſilis. Claudian. epig. 5.
Lentus. Ouid. 9. Metam.
Rugoſus. Ouid. epiſt. 4.
Siccus. Ouid. 8. Metam.
Viridis. Ouid. 2. de Arte.
Leuior cortice, Id eſt leuis admodom & inconſtans. Horatior 3. Carm. ode 9.
Cortex, aliis tenuis: vt lauro, ilix: aliis craſſus, vt robori: aliis laruis, vt malo, fico. Idem fraber eobori, palmæ. Omoibus in ſenecta rugoſior. Quibuſdam rumpitur ſponte, vt vitis: quibuſdam etiam cadit, vt malo, vtcdoci: carnoſus ſuberi, populo: membranaceus, vt vitis, harundini: libris ſimilis, ceraſo: multiplex tunicis, vt vitibus, tiliæ, abieti. quibuſdam ſimplex, vt ſico, harundini. Plinius libro 16. capite 31.
¶ Cortex, pro Corpore. Varro, Sic inuitata matura aoima corpore ream corticem facile reliquoit.

Corticula, huius corticulæ, pen. corr. {φελλόδρυς} Diminotium. Colum. lib. 12. capite 47. Tum reſoluti corticulis examinoti eam. Et cap. 50, Poſtea reſoluus corticulis emolliri debebunt. Vtrubique loquitur de oluarum corticulis.

Corticatus, penult. prod. {φελλοδρυὴς} Quod corticem habet. Columel. lib. 12. cap. 23. Vix corticata appellãt, quæ tantum ad conditueas Allobroges.

Corticosus, pen. prod. Adiectiuum {φελλοδρυὴς.} Plin. lib. 20. cap. 19. Syluestrium vnum genus ceratinin vocant, nigrum, cubitali altitudine, radice craſſa & corticoſa. Id eſt, quæ corticem habet.

CORTICAT A, Inſula præcipui nominis in cicticiote Hiſpania, vt refert Plin. lib. 4. cap. 20.

CORTIN A, pen. prod. {φήγινα} Cretæ inſulæ vrbs, vt ſcribit Pompo-

nius Mela, libro 2. Et Plin. libro 4. cap. 12. à qua Cortinia tela Sillus dixit libro 1. Et Cortiniam vestem, pro venatoria Claudianus libro 2. de raptu Proserpinæ posuit. Vide illic Ianum Parrhasium. Sed in primis adverte apud Plinium, Pomponium, & alios, legi Gortyna, & Gortynia: quæ vera est orthographia.

Cortinius, Adiectivum, vt, Stabula Cortinia. Virgil. 6. eclog.

Cortina, huius cortinæ, pen. prod. {τρίπους} Vas rotundum cres pedes habens ad eorum similitudinem. In hoc vasi genere aqua calefieri solebat. Dicta cortina, vel à corio, quasi cortina, quòd quæ nunc ex ære, apud veteres fuerit è corio bubulo fiebant: vel quòd hoc vasi in cornibus villaticis ad calefaciendas aquas vterentur, & vina decoquèdas, & reliquos vsus. Plin. lib. 37. cap. 2. Aquæ marinæ fextarios quinque patinæ decoquebant, deeies defruescente cortina, atque diffundebant, inuerterabinique. Hæc Sipontinus.

¶ Cortinæ sunt vasa ex ære vel plumbo in quibus pigmenta, colorésque coquuntur, quibus lanæ tinguntur, & vellera pinguntur immersa. Plin. lib. 35. cap. 6. Fit etiam apud insectores ex flore nigro, qui adhærese cæreis cortinis.

Cortinam plumbeam Cato cap. 66. accipit pro eo vase in quo oleum fuit è torculari, Cortinam (inquit) plumbeam in lacum ponito, quo oleum fluat.

¶ Cortinæ apud Plautum in Pœnulo 19. pro vasè à nonnullis accipitur. Sùntque qui verba Plauti ad seruituti mancipatos homines referant, qui turpes humillima etiam exercebant officia. Ait enim Plautus, ita replebo attrate, vt arrisor multa siet, quàm Ægypti, aut qui eortinam ludis per cireum forum.

¶ Cortina, pro Theatri capacitate conuexa & sinnosa. Virgilius in Æna,

Carminéque iringo magni cortina theatri

Impatibus ouneroſa modis eadit arte regentis. Nam id de vasis (inquit Turnebus) quæ in theatro ἠχεῖα vocabantur, non tam dici ercdiderim, quàm de tota eius structura: quæ sic exædificata est, vt numerosæ voces ad spectatorem peruenianr, quum sit muſicis deſignationibus modificata, vt Vitruuius scribit. Hactenus Turnebus.

¶ Cortinam Seruius accipit pro tripode vel cauerna Apollinis, vnde responsa dabantur. vel quòd Apollinis tripus corio Pythonis serpentis sectus sit, vel certa illic responsa fundantur, quasi certina. Virgil. 6. Æneidos, - -neque te Phœbi cortina fefellit. Vel quòd verius est, quia illic cor vans tenetur. illuc enim rapiæ Phœbades vaticinaturæ. Quum autem hæ cortinæ Apollini Delphico antiquitus dicantur, alio nomine Delphicæ sunt nuncupatæ. Plin. lib. 34. cap. 3. Ex ære factitiauere & cortinas tripodum nomine Delphicas. quoniam donis maximè Apollinis Delphici dicabantur. Sipontinus hanc Seruij interpretationem ridet, his verbis, Eant nunc Seruius & qui cum eo sunt, cortinámque locum esse cauernam esse dicant, in qua oraculum dabatur, dicique vel quòd &c. Et paulo post. Nam quod apud Varronem cortinam seripsum est à corde dictam, manifestus librarij error est, & pro corde, corte scribendum.

¶ Cortinam, metaphoricè, pro Hemisphæro cæli dixit Ennius, Varrone authore illo versu,

Corpore cæruleo cuua quæ cortina receptat. Hoc de similitudine dictum cortinæ Apollinis, quæ, vt ait, nomen habuit à corde, quòd inde primæ fortes exsilimarent. Turnebus.

Auernalis cortina Sibyllæ. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Cortinale, huius cortinalis, pen. prod. neut. gen. {τριπόδιον} Locus in quo funt cortinæ, hoc eſt vaſa quibus ſapa decoquitur. Columella libro 1. cap. 6. Cortinale vbi defruium fiat, nec angulum nec obſcurum ſit, vt ſine incommodo miniſter, qui ſapam decoquet, verſari poſſit.

CORTON {τρηχεῖα} Theſſaliæ ciuitas, diſtans à Cranone ecntum circiter ſtadiis. Strephan. ex Strabone.

CORTONA {ſubintel.} Ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonenſes. Dionyſius vocat eam Cortoniam: & inde Cortonienſes formauit. Hæc autem Corton dicebatur. Liu. libro 9. ab Vrbe, Itaque à Perufia & Cortona & Arretio, quæ ſermè capita Hetruriæ populorum ea repẽſtate erat, legari pacem fœdúſque ab Romanis petentes, &c.

CORYNA, Vide CORONA.

CORVINVS, cognomento Valerius, ob auxilium propugnationémque corui alitis ſic dictus, cui ſtatuam duus Auguſtus in foro ſuo ſtatuendam curauit, in cuius capite coruus ſimulacrum eſt, rei, pugnæque monimentum Hiſtoriam integram vide apud Gellium libro 9. capite 12.

CORVNCANVS, pen. prod. {κορυγκανὸς} Primus de plebe Pontifex Max. factus, teſt. Liuio. Eius memoriam Cicero in oratione pro Domo ſua ad Pontifices. & peritiſſimum Pũtiſeem fuiſſe dicit. Is quum legatus ad Tuſcam Illyricoti reginam miſſus eſſet, contra ius gentium interfectus eſt. Cornucanos in 11. apud Tacitum Claudius Imper. Camerio Italiæ municipio orundos teſtatur. Cicero verò pro Planeio, Tuſculanos teſtes ſatis dilucidè oſtendit.

CORVS {αἴφνης} Ventus (vt ait Plin. lib. 2. cap. 47.) ab occaſu ſolſtitiali flans. Zephyron & Argeſten vocant. Iuuenal. ſatyr. 14, Atque habitas Coro ſemper tellendus & Auſtro.

Feriens pontum Corus. Seneca Thyeſte, 7.

Cæli ſuffator Eo. Lucan. lib. 4.

Hyberni. Virgil. Æneid.

Imbifer. Seneca Hippol. 1.

Cornus montes arbus. Lucan. lib. 5.

Oeyor nubes glomerante Coro. Seneca Hippol. 6.

Violentus Lucan. lib. 7.

Corus, alàs Caurus dicitur. Virgil. 3. Georgorum,

Semper hyemi, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

¶ Corus, Hebræus genus, & vox Hebraica eſt, quæ medimnos Atticos vnum & quadragintà capit, vt Joſephus libro 3. Antiquitatum ſcribit.

CORVSCO, coruſcas {ἀστράπτω, στίλβω} coruſcare, Splendere. Cic. 3. de Orat. Flamma inter nubes coruſcat, cælum tonitru contremit.

Flammæ coruſcant apices. Stat. 12. Thebaid.

Fulgore quodam coruſcare. Virgil. 4. Georgicorum,

-elucent aliæ, & fulgore coruſcant. De apibus.

Ignis coruſcat. Virgil. 6. Æneid.

Pennis apex. Virgil. 4. Georg.

Telis facibuſque. Valer. lib. 1. Argon.

Clypeus. Claud. 6. Paneg.

¶ Coruſcare mucronem, Vibrare. Sil. lib. 17.

Haſtam. Virgil. 12. Æneidos,

-oditque moras, haſtámque coruſcat.

Telum. Virgil. 12. Æneid.

¶ Coruſcare, pro Criſpare. Virgil. 11. Æneid. & Iuuenal. ſatyr. 3. Seruius.

Coruſcus {ἀφρόκομος} Adiectiuum. Reſplendens. Virgil. 2. Æneidos, -ſtat ferri zelus mucrone coruſco. Senẽca. Ibidem, Vix poſſum caſtus ſimulacrum, aſpere coruſce

Luminibus flammæ arrectis.

Auro coruſcus. Virgil. 9. Æneid.

Capitis inſigne coruſci. Statius libro 5. Thebaidos. De ſerpente quodam.

Fulgura Lucret. lib. 5.

Ignis. Horat. 1. Carm. ode 34.

Lampadibus coruſcis denſum ſunale. Ouid. 12. Metam.

Exultat telis, & luce coruſcus ahena. Virgil. 2. Æneid.

Radij. Ouid. 1. Metam.

Sol. Virgil. 1. Georg.

Tela. Seneca OEdipo 34.

Tracius flammarum. Lucan. lib 2.

Viri ferróque auróque. Stat. lib. 4.

Coruſca vis fulminis. Cic. 2. Tuſcul.

COTHIS, cotis {ἄκμων} Aut nota. Vox Plinium. Cic. 1. de Nat. deor. Miluo eſt quidam bellum auis ſquali naturale cum coruis.

Loquax coruus. Ouid. 2. Metam.

Coruus cantat ab læua. Plaut. in Aulularia,

Non tempeſtiuè eſt, quòd coruus cantet mihi nunc

Ab læua manu. Vanitas augurium auſpicia coruorum ſauſta à dextra, à læua infauſta tactabat. Itaque quum partes mundi ab ortu auguribus Romanis læuæ eſſent, Horatius ſcripſit,

Oſcinem coruum prece ſuſcitabo,

Solis ab ortu. Vt ſciliceit inſtitutum cantu ſuo dirimat. Ex Turnebo.

Coruus erocitat. Author Philomelæ apud Ouidium.

Coruus in cruce paſcere, eſt ſuſpendi. Horat. epiſt. 7.

Coruus rideur inter Ledæos olores. Martial. lib. 1. Prouerb.

Exercitus coruorum. Virgil. 1. Georg.

Hanitem coruum deludere. Horat. 2. Serm. ſatyr. 5. Vide Adagia Erafmi.

Oſcen coruus. Horat. 3 Carm. ode 27.

Ouantes gurure. Virgil. 1. Georg.

¶ Coruus, piſces. Plin. lib. 32. cap. 11.

Coruinus, Adiectiuum {κορακῖνος} vt.

Coruinus adeps. Coruinum paſtum. Sipontinus.

CORVTIS {αἰφνὶς} Mons eſt in Ætolia, Straboni lib. 9.

CORVORVM portus {κορακῶν λιμὴν.} De hoc ſic Strabo, Portum enim quendam in Oceani ſinu ibus eſſe ferbit, quem duorum coruorum vulgò nominant, in eo quidem duos apparere eorvos, diuersis albicantes alis. Qui igitur vlia de re controuerſiam habent, illuc accedere, in ſublimi loco poſita tabella, vtrinque ſcorpium in ipſa lagena collocare. Ipſas dehinc adulantes alites, partim commãducare, partim à ſiſiare: cuius autem lagana diſſipatur, illum victorem euadere. Hæc ille ex Artemidoro, vt inquit. lib. 4.

CORYBAS, Corybantis {κορύβας} Iadans, ſeu Iaſonis vel Iaſij, & Cybeles filius, à quo Corybantes dicti ſunt. Claudianus, Non te progenitum Cybeleius ære canoro

Luſtrauit Coryhas. Sic lib. 1. de raptu Proſerp.

Corybantes. Cybeles ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, eapuíque ſaltando iactabant, aliqs in ſimilem rabiem agebant. Homerus δαιμονιᾶν vocat. Hinc (inquit Strabo libro 10.) qui capita ſaltando iactant, & numius aſſiratione fuiſſique agitantur, corybantas dicimus. Sunt qui Curetas & Corybantas, & Cabeiros & Idæos dactylos eoſdem eſſe putent. Dictos autem volunt à κορύσσω, quod eſt capua ſaltando iactare: vel (vt Herm. in Caſt. ſentit) à pueilis oculnrum & genis, quas Græci κόρας vocant. quippe qui quum Iouis cuſtodes eſſent, non modò exeubare, ſed etiam aperris oculis dormire cogerentur. Inde κορυβιᾶν eſt infanire: ἐμπεπληγμένη eſt malo quodam genio agi. Diodorus Corybantum ſcribit Iaſonis, qui Iaſonis & Cybeles filium fuiſſe. ad hanc eum Dardano ſatera Matris dedam in Phrygiam deuuliſſe, eoſque qui in ſacrificiis eius deæ ineumbere volurrunt, de ſuo nomine appellaſſe. Alij à galea dictos volunt, quæ Græcè κόρυς dicitur. quòd galero quodam capita tecti infantiendo luderent. Horat. 1. Carm. ode 16, -non acuta

Sic gemunant Corybantes æra.

Corybanna, Subſtantiuè {κορυβαντιᾶν} Loca ſunt ſacris & initiationibus Corybantum dicata, quæ ea forma dicuntur, qua pſychomantia, & necromantia. Strabo, τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ περὶ τοὺς Κορυβάντων χοροὺς ὑβρεσι συμβαίνει. Hinc reſtituitur locus quidam apud Plinium libro 11. capite 37. cuius verba ſunt, Quin & patentibus dormiunt lepores, multique haminum, quos corybanna regtediuut. Id eſt, quos corybantia in priſtinum ſtatum reuocant, & reſtituunt priſtinæ ſanitati, quum eſſe ſaui non videãtur, qui apertis dormiunt, nec conniuentibus oculis. Nec verò quiſquam debet offendi hac voce regredio, de qua vide Nonium. Porrò corybantium ſacris multos morbos liberari diuuitus immiſſis opinio erat. Iu editis legitur, quod Græci corybatian dicũt, ſed nullo ſenſu, quum hoc verbum apud Græcos infanire, & corybantas deſiderare, huc eſt furore ſignificet. Ex Turnebo.

Corybantius, Adiectiuum {κορυβάντιος} vt,
Æra Corybantia. Virgil. 3. Æneid.

CORYBISSA {κορύβισσα} Ciuitas est in agro Seepsio, ad fluuium Heurienem, & vicum cognominem, atque etiam torrentem Æthalocenta. Vide Strab lib. 10.

CORYNE {κόρυνη} Cretæ insulæ promontorium, cuius meminit Strabo lib. 8.

CORYCEON, Ioniæ promontorium, cuius meminit Plinius libro 5. cap. 29.

Coryceum, neut. gen. Locus in quo coryceo ludere solerent. Vitruuius vbi de palæstris: sub dextro, coryceum, deinde proaimè consisterii. In omnibus ferè libris corticem legitur, sed vitiosè. Hinc quidam coreeum enterdùt, vt locus sit vbi puellæ sese exercere solitæ essent: sed coreum potius dici deberet: alij coreum, vt sit tonstrina. Turnebus coryceum, vel quod idem est, coreaeum legit, vt in quo coryco ludereiur: de qua exercitatione scribitur ille apud Arisiotelem locus lib. 2. Rhetoricon, ἐν τοῖς γυμνασίοις ἐνεργοῦσι τὸ κορύσσειν. Inde & κορυσσεῖα apud Cælium Aurelianum, Tum voluiatio, inquit, in palæstra varia, quam Graeci celadam, & quam coryceumathian vocaverunt. Exercitationem quoque coryci & pilæ memorat Galen. lib. 2. de sanit. tuend. κορυκεῖα autem facculum signifiicat, vt pugillatorij fol lis ludus ferè videtur.

Corycium {κώρυκιον} Diminutiuum est à κώρυκος, quod significat peram, qua equites vruntur ad ferendeſdum autum, vel aliud quidem, vel etiam panarium, quod & βαλλάντιον Graeci appellant, vel rete capiens panem. Suidas.

CORYCVS, pen. prod. {κόρυκος} Mons est Pamphyliæ præcelsus, at portuosus, atque ob id piraturum insidiis opportunus: quos ab eo monte Coryceos vocabant. Id quoam indidandi ratiocnes exeogitarit, siquidem disperſi per portus Coryci montis, mſecbantur negotiatoribus, vt quisque forte appoieral, subasoſultantes, & quid rerum portarent, & quo nauigare destinaſſent, denique quo tempore deceſuiſſent solorte. Quæ simul atque cognouerant, renuntiabant piratis eum quibus fozeiecem animi animorum latrocinorum exercebant. Atque ita per occasionem simul adorti nauigantes spoliabant. Quæ res vbi mercatoribus esset compersa, pleraque occultabant, ac dissimulabant, indidiarum metu. Sed quum ne sic quidem lateren, subodorantibus omnia Coryczis, res in prouerbium abiit, Hunc Coryczum aufeultant: de re ehementer diſſimulara, deprehenſa tamen. Vſurpat hoc adagium M. Tullius lib. ad Atticum, 13. epiſtola vltima, Itaque posthac non ſcribam ad te quid factarus ſim, ſed quid feczrim. omnes κορυκαῖοι videntur aufeultare quæ loquor. Erasmus in Chiliadibus.

Coryeus vel Coryeos, pen. cor. {κώρυκος} Oppidum est Cilitiæ, à quo non longè abeſt ſpecus Coryeius, præter alia mirabilia multa, etiam croci prouentu nobilis. Meminerunt huius Pomponius Mela, Solinus, Plinius, Strabo, alij.

Crocus Coryeius. Horat. 2. Serm. ſat. 4.

Coryeides, appellatæ sunt Muſæ à colle, vel antro potius Coryeio in Parnaſſo Delphis proximo, cuius meminit & Lacrtius in vita Pherecydis, & Apollonij Rhodij capoſutores, qui ouncupatum illud aiunt à Nympha Coryeia, cuius & Apollinis Lycoreus filius fuit, à quo Delphies incolæ Lycoreï nuncupati fuis. Laertij verba de Pherecydis morte sunt hæc, Quidam proſectum Delphos, è monte ſeipſum deiecisſe aiunt. Alterum præterea autrum Coryeium, & vibs in Cilicia fuit, vel croco nota.

Corydalis {κορύδαλις} Herba est inter nothas nome nelatus as Dioſcoridi & ſcriptus, quia tamen meminit Galenus, eámque colicis prodeſſe scribit lib. 11. Simplic. medicamen.

CORYDALLA, Oppidum montanum in Lycia, de quo Plinius libro 5. cap. 27.

CORYDALVS {κορύδαλος} Mons est in tractu ripæque Thraciæ, haud procul à Pharmacuſis inſulis, à qua & rrnbus vna Corydalia ibidem. Author Strabo lib. 9.

Corydalus {κορυδαλὶς} Numē eſt auis Seruio in 2. eclog. Virgilij. Sunt qui Alaudam interpretentur.

CORYDON, pen. cor. Corydonis, pen. prod. {κορυδὸν} Pastor Theocriti & Virgilio. Corydoni putant nomen indrum ab auc corydalo. Vide Seruium in principio 2. eclog. Virgilij.

Coryhus, coryli, penultima correpta, ſcem. gener. {κόρυλος ἀκρίνος τὸν ὄρνιν ἐρμῆνα} Arbor & fructus, à noſtris auellana dicitur. Virgilius 2. Georgicorum, Planis edatæ coryli nascuntur.

Dense coryli. Virg. 1. eclog.

Durz. Virg. 2. Georg. Duras autem diait non ad lignum, sed ad fru ctum ipſarum referens. Seruius.

Fragiles. Ouid. 10. Metam.

Corylenum, penultima producta {τὸ μῆλον τὸ κόρυλον} Locus vbi coryli nascuntur. Ouid. 2. Fastor. Ilia mudo in ſyluis inter corylea iacebar, &c.

Corymbia, Ferulæ caulis decoctus, murtæque & melle conditus. Plin. lib. 19. cap. 9. Semen ferulæ in Italia cibus est. Conditur quippe, duráque in vrceis anni ſpatio. Duo eius genera: caules & racemi. Corymbium hanc vocant, Corymbóque quos conditunt.

Corymbion, Herba est quam Dioſcorides λυσιμάχειον σταφυσακτὶς, hoc est Lychnidem coronariam, appellat.

Corymbium, Kedrimculum est muliebrium comarum, vt croby lus virorum, ſcorpius puerorum intelligitur. Perronius Arbiter, Corymbóque dominæ pueri adornat caput.

Corymbites {κορυμβίτης} Tuhymali ſpecies, aliàs πιτυοφόρος vocata, à foliorum latitudine. Pifces necat, alium ſolum rad. ce, vel folis, vel ſuccо. Plin. lib. 26. cap. 8.

Corymbus, corymbi, m. g. {κόρυμβος} Racemos hederæ, quo coronabatur Bacchus. Tibullus, Sed tu ſi flores, & fronsredimita corymbis. Plin. lib. 16. cap. 34. de hedera loquens, Racemis in orbem circumactis, qui vocantur corymbi.

Diffuſos corymbos vellit hedera. Virg. 2. eclog.

Graudi. Ouid. 3. Metam.

¶ Corymbus aut corymbum, Roſtrum nauis, & quodvis ſummū. Valer. lib. 1. Argonauticōn,

-Phryxi promittitur abſens

Vellus, & aurum Argo reditura corymbis.

¶ Corymbus, est etiam fructus chryſocomæ, siue chryſitis herbæ. Plin. lib. 21. cap. 8. Chryſocome siue chryſitis non habet Latinam appellationem. palmi altitudine est, comalibus fulgore auri corymbis, radice nigra.

Corymbifer, pen. corr. {κορυμβοφόρος} Qui corymbos fue hederæ ſimiles racemos fert. Ouid. 1. Faſt. Feſta corymbiferi celebrabat Graecia Bacchi.

Corynephori {κορυνηφόροι} Milites quidam diebantur, quos Piſistratus Athenienſis tyrannus, ad ſua portoris cuſtodiam delectos habuiſſe ferur. Author Alex. Geniali. lib. 6. cap. 22.

CORYNETA {κορυνήτης Suidæ} Latro fuit famoſiſſimus, Vuleani filius, qui iuxta Epidaurum hoſpites elaua quadā, qua Coryna dicebatur, peremit. Vnde & hoc nomius ſibi ſumpſit: prius enim Periphatum vocatum tradun. Hunc Theſeus interfecit.

CORYNEPHORVS {κορυνηφόρος} Mons est circa Epidaurum, Diance facer. Stephan.

Coryphæus {κορυφαῖος} est cuiuſque ordinis caput & præcipuus. Cicero 1. de Natura deorum, Zenonē, quem Philo noſter coryphæum appellare Epicureorum ſolebat, quum Athenis eſſem, audiebam frequenter.

CORYPHAS, Troadis oppidum, in tractu Heracleotico, vt vult Plinius lib. 5. cap. 29.

CORYPHASIA Minerua, appellata est à Coryphaſio promontorio, in quo Pylos vrbs condita fuit, vt Pauſan. tradit. Stephanus tamen, Coryphaſion regionem Laconicam ſcribit Pylo proximam. De Coryphaſia Minerua ſic in 4. prodit Arnob. Quid, inquit, attuiamur fore? deſiſtente illa Minerua ſe dicere, cui Coryphææ nomen eſt, vel ex Coryphæ mantis ſigno: vel quòd è vertice ſuus palmam feſtis mouit, atque armorum actinicia terroribus, &c.

CORYPHASIVM {κωμφάσιον} Regiúcula est agri Laconici, circa Pylum. Stephan.

Corythia, quæ & Colycia, Ea genere muricum funt, atque rubinata, ſed multò minora, oris habitui conſeruando imprimis idonea. Author Plin. lib. 32. cap. 7.

CORYTHVS {κόρυθος} pen. corr. Vulgò *Cortona*, Oppidū Thuſciæ, ptope Aretium, in paruo colle ciuſdem nominis ſitum, à Corytho rege ita appellatum. Virg lib. 9.

Nec ſuus externas Corythi penetrauit ad vrbes.

Corytus, coryti, pen. prod. {κορυτὸς} Threa ſagittarum.

Leues coryti. Virg. 10. Æneidos,

Coryticque leues humeris, & lethifer arcus.

Coryza {κόρυζα} Coriuræ & feritdæ auium deſluuio, nares obturans, & vocem obundens, quam Latini Graueſdinem appellant. Celſus lib. 4. cap. 2, Grauedo nares claudit, vocē obtundit, inſtim ſiccam mouet: ſub eadem falſa eſt ſalua, ſonant aures, venæ mouentur in capite, turbida vrina eſt. Hæc omnia κόρυζα Hippocrates appellat, &c.

C O S

COS, insula. Vide COOS.

COS, cotis, ſcem. gen. {κόνις} dicitur saxum aſperum atque abruptum. Item lapis quo culeri acuuntur. Lucil. ab Vtbe, Atqui hæc animo agitans, inquit, te nouacula cotem diſciſſurum. Plin. lib. 18. cap. 28, Italia aquatas cotes dedit.

Durz cotes. Virg. eclog. 8. Propert. lib. 1. eleg. 3,

Liberazam duris cotibus Andromedc.

Vire cotis fuugi Hurat. in Arte,

-fungar vice cotis, acutum

Reddere quæ ferrum valet ipſa fecandi.

Cotes oleares. Vide OLEVM.

Serupuloſæ. Cic. 4. Tuſcul. E quibus ráquam è scrupulosis cotibus tenuiguit oratio.

Cos ſortitudinis. Cic. 4. Acad. Ipſam iracúdiam, fortitudinis quaſi coremm eſſe diecbant.

Coticula, coniculæ, pen. cor. {διάκονος} Diminutiuum: licet non ſeruet ſignificatum primitiui: non enim eſt patua cos ſed lapis quo fit auri vel argenti experimentum. Plin. lib. 33. cap. 8. Aurargentique menſionem comitatur lapis, quem coniculum appellant: quondam non foliius inueniri, niſi in flumine Tmolo, vt author eſt Theophraſtus: nunc vero paſſim, quem aliį Heraclium, alij Lydium vocant.

Coticula, videur genus eſſe vaſis cote factum, apud Plinium, lib. 35. cap. 9, Contráque ſuffuſiones oculorum eum lacte in coticulis teritur.

Cotaria, cotariæ, Locus vnde eruuotur cotes. Alphenus l. Cæſar. D. de Publicanis, Cæſar quum inſulæ Creræ cotarias locarct, legem ita dixerat, Nequis præter redemptorem poſt Id. Martias cotem ea inſula Creta fodiro, nève eximito, nève auellito. Legitur & Corotias.

COTAS {κώτας} Fluuius est in Latio, iuxta vibes Terentum & Fruſinum præterlabens, de quo Strabo lib. 5.

COSCINVS, Oppidum Apamiæ, in conuentu Alabandico, vt teſtatur Plin. lib. 5. cap. 29.

COSENTIA {κωσεντία} Ciuitas est Italiæ, Bruriorum metropolis, vt videre est apud Strab. lib. 6

COSENVS, Mauritaniæ fluuius, iuxta Gelsos Autololes, vt refert Plin. lib. 5. cap. 1.

COSMETA, cosmetæ, pen. prod. Græcè κοσμητὴς, Latinè ornator siue ornatrix interpretatur. Vlpianus De leg. 3. l. Item legato, Item mancipia alia, puellæ forteſſis, quas ſibi cosmetas mulieres exornanr. Legitur & Cosmetes, Cosmetæ ſcribere comcot & exornent. Iuuen. ſat. 6, -ponunt Cosmetæ inmeas, tardè venisse Liburnus Dicitur.

Cosmitæa, Vide COSMES.

Cosmicus, Adiectiuum. Vide COSMVS.

Cosmitto, pro Committo veteres dixere, ceste Festo.

Cosmographia, pen. corr. {κοσμογραφία} Mundi descriptio. Differt autem a Geographia tanquam totum à parte. Geographa enim solum terræ situm describunt, præcipuáque eius res, ne omes fluminibus & montibus distinguunt. Cosmographi autem mundi totius tam elementaris, quàm cælesti cognitionem inquirunt, terræque situm non fluuiis aut montibus, sed cæli sibus circulis diferminant.

Cosmocrysye {κοσμοκρυσία} Elegans nomine Varronis Satyra quzdam inscribebatur, {ὅτι ὁ κόσμος κέκρυκται}. Vt enim cochlearij, quod {κρύπτει} Græcè dicitur, omnia in ulla commiscentur & confunduntur: sic eleganter mundi interitum mundi cochleæ appellauit, ob permutationem eorum in antiquum chaos tum redituram, & in confusionem priſtinam. Turnebus.

Cosmus {κόσμος} Latinè dicitur ornatus, quo nomine vocatus est mundus. Cic. de Vniuerſitate, Hunc varietate distinctum bene Græci {κόσμον}, non iucentem mundum nominauimus. Sic Plin. lib. 2. cap. 4. Vide MVNDVS.

Cosmicus, pen. cor. {κοσμικὸς} Adiectiuum, Id est mundanus. Martial. libro 7.

Cosmicos esse tibi Semproni Tuccа videris:
Cosmica Semproni iam mala quàm bona sunt.

COSMVS {κόσμος} Vnguentarius: fuit optimus, à quo Cusmiaoa vnguenta dicta fuisse fuuenalis,

. & Cosmi meroe aheno.

Cosmus peo ipso vnguento aliquando ponitur. Martial. libro 11. epigram. 9.

Quod Cosmi redolent alsbaſtca, ſincique decorum. Rectius vnguco tantum ipsum intelleseris, non vnguentum.

Cosmiana, Vnguentia magni pretij: ſic dicta à Cosmo excellcoti vnguentario. Perron. Affec oobis al basirum cosmiani.

Libra cosmiana. Martial. lib. 11. epigr. 55, 3. Aut libram petit illa cosmiani, &c.

COSO GVS, Fluuius est nauigabilis, in Gangem influens, authore Plinio lib. 6. cap. 18.

COSSA {κόσσα} Vmbriæ oppidum. vt scribit Plin. cap. 5. libri tertij. Oebruellum hodie. vulgò *Orbuello*. Festus Oluiatus in Melam.

COSSARI {κόσσαροι} Populi erant montani, latrocinia exercentes, qui qui olim adueſum Suſus & Babylonios Elymzorum fuc: jeſſent, ſagittatorum tredecim milia exhibebant. Horum audaciam Alexander contudit, hyeme eos adortus. Ex Steab. l. b. 11. & Plin. lib. 6. cap. 27.

COSSETANI, Regio Hiſpaniæ citerioris, de qua Plin. lib. 3. cap. 1.

COSSIM, dictum quaſi cosim. Pompon. Percaria, Hoc ſcunt omnes, quantum eſt qui coſſim cacant. Feſtus.

COSSINVS, Eques Romanus, amicitia Neronis principis notus, quũ lichene coreepit eſſe, vocatus ex Ægypto medicus à Cæſare ob hãc valetudinem eius, qui cunhatidum potum præparare voluiſſet, interemptus eſt. Ex Plin. lib. 29. cap. 4.

COSSVS {κόσσος} Tribunus militaris fuit, qui Larem Tolumnium à loco dictum occidit: & opima ſpolia reuocauit. Hæc Scruius. Virgil 6. Æneid. Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat? Vide Cornelius Coſſus.

COSSVS {πορθεῖον} Vermis qui in ligno naſcitur. Apud Phrygcs & in Ponto pro delicantiſſimis cibis ſumitur. Plin. lib. 17. cap. 24. Iam quidem & in hac luxuria eſſe cœpit, prægrandẽſti, coborum delicatioteſunt io cibo (coſſos coatos) atque eam farina fagioati, hi quoque alteles fiunt.

Coſſes nomen unius pluralis, maſc. gen. etiam apud Plinium legitur lib. 30. cap. 13. Coſſes, qui in ligno oaſcuntur, ſanant ulcera omnia.

¶ Cuſſi (inquit Feſtus) à antiquis dicebantur oatura rugoſi corporis homines, à ſimilitudine vermium ligno editorũ, qui coſſi appellantur. Vnde & Coſſulorum familia apud Romanos dicta eſt.

COSSITIÆ tabernæ. Cic. in epiſt. ad Tyronem, Nam iſti duo vir ſunt digni, quibus alteri Cefenam, alteri Coſſutianarum tabernarum fundamenta credas. Quem locum ex exponit Turnebus, Coſſutianæ tabernæ Coſſutiorum fuere, aut eram Coſſutiæ, quam ſibi præterea to deposſasam Cæſar, vt & à Suetonio relatum eſt, dimiſit. Dicuntur autem vt & cæditæ tabernæ apud Feſtum. De Coſeoa, vide ſuo loco.

Coſta, coſtæ { πλευρά} Nota dictio. Plaut. Pſeud. 4,

In plagis coſtæ callent. Vbi Scruius, Aut eeuera coſtas, aut clitellas.

Coſta mentis, latus mentis. Perſ. ſat. 1,

Sic coſtam longo ſubduximus Aparinno. Id eſt, ſubtiliter ab ſtulimus Aparinno parriculam dorſo ſeu ingo continuum, ſicut coſta eſt in corpore humano. Hinc vulgò dicimus *La coſte de la montagne*, & *Pie coſtau*.

Coſtæ nauium. Plin. lib. 13. cap. 9. Id eſt latera.

Coſtæ aheni. Virg. 7. Æneid.

Tergora diripere coſtis. Virg. 1. Æneid.

Rupta. Virg. 4. Georg.

Fricat arbore coſtas. Virg. 3. Georg. de ſue.

Enſis tranſibit coſtas. Stat. 2. Thebaid.

Enſis ad ãtus tranſadigit coſtas. Virg. 9. Æneid.

Villera cauæ coſtis leonis. Ouid 9. epiſt.

Onerare coſtas aſellis. Vig. 1. Georg. Scruius, Aut re vera coſtas aut clitellas.

¶ Coſtæ, Latinis interdum ſunt ea ſtaumina & firmamenta, quibus tabularum compages connectitur: vt in equo Troiano caoie Virgilius,

-ſectãque interunt abiete coſtas. Id eſt ſtaumina tabulas connexura tectus interunt ei operi. Sic coſta rains laceræ à Perſio appellantur. Turnebus.

Coſtatus, pen. prod. Adiectiuum {πολύπλευρος} vt, Coſtatum corpus. Varro. 2. de Re cull. cap. 5. Corpore amplu, bene coſtatos, latus humeris, bonis clunibus, &c. De pecudibus.

COSTOBOCCI, Gentes circa Ararim incolentes, quarum meminit Plinius libro 6. cap. 7.

Coſtum, vel coſtus {κόστος} Herbæ genus. Plin. lib. 12. cap. 12. Radix coſti guſtu feruens, odore eximio, frutice alias inutili.

Achæmenium coſtum. Horat. 3. Carm. ode 1. Id eſt Perſicum. Achæmenij enim Perſæ dicti, ab Achæmene rege. Vnde Coſtum venit Acron.

COSYRA, pen. prod. vel Coſura {κόσυρα} Inſula eſt maris Mediterranei prope Africam, cui vicina eſt Gaulus, & Melita. Author Pomponius lib. 2. & Plin. lib. 5. cap. 7. Ouid. 3. Faſtorum,

Feruida eſt Melite ſteriti vicina Coſyræ

Inſula, quam Lybici verbeeas voda freti.

COSTRI {κόστροι} Scythiæ populi, ab Emodis montibus parum diſtantes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 17.

C O T

Cotana, Vide COTONA.

Cotarla, Vide COSA.

COTES, Oppidum olim fuit in Mauritania, vitra columnas Herculis ſitum, nunc eſt Tingi, quondam ab Antzo condtum, poſtea à Claudio Cæſare, quem coloniam fecerat, appellatum. Plin. lib. 5. cap. 1.

COTHON, nis {κώθων} Inſulæ cuiuſque nomen, quæ Byrſæ Carthaginenſium arci ſubiacebat, Europo circundata, circunquaque naualis rei ſtium præbens. Author Steabo lib. 17. Seruius vero in illud Virgil. Æneid. 1,

Hinc portus alij effodiunt, Portus manu factos Cothonas vocari affirmat. Eſt & Cothon genus poculi fictilis, paruum quidem, ſed multum vſui accommodatiſſimum, vt quod nullo negotio geſtari poſſet, & in pera militari circunferri. Authores Suidas & Athenæus libro 11.

Cothurnus, cothurni {κόθορνος} Cothurni ſunt calceamenta venatoria, circa quoque venationem quorum quuis aptus eſt vtrique pedi. Hæc Seruius. Cic. 3. de Finib. Vt & cothurni laus illa eſſet, ad pedem apte conuenire, orque multi cothurni paucis antepoonentur, nec maiores minoribus.

Herculis perſonam, & cothurnos infantibus aptare. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Puniceo ſtabis ſuras coincta cothurno. Virg. eclog. 7.

Cothurnus, Calceamentum ſubluoatu ſubcreq; quo mulieres grandiores appareant. Iuuen. Satyra 6, -breuiorque videtur

Virginis Pygmza, nullis adiuta cothurnis.

¶ Cuthurnos indu: bant tragœdiantes in theatro ſabulam acturi erant. Vnde pro ipſis tragœdis, & pro alto dicendi genere accipuntur. Virgil. 8. eclog. Sola Sophoclæo tua carmina digna cothurno. Horat. in Arte,

Hunc ſuccu cepere pedem, grandẽſque cothurni. de Iambo.

Cretopus. Horat. 2. Carm. ode 1.

Tragici. Horat. t. Serm. ſat. 5.

Duco cothurno referrace aliquid, Id eſt Tragœdiam componere de re aliqua. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

Muſa inuita tragicis cothurnis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Magnum loqua, nunique cothurno. Horat. in. Arte.

Sophoclæus Martial. lib. 3.

Succuigs cothurnis. Paterc. lib. 2.

Veſtaſhor cothurno. Adagium, quod vſurpati ſolet in hominem parum conſtantem, lubricique fidei, aut qui ineetæ & aneipitis eſt fa ctionis: ſimultiudine ducta à calceamento quod Græci {κόθορνον}. Latini mutata litecula cothurnum vocant, quo mos erat vti tragœdiarum actoribus. Erat autem quadrangulum, & vtrinlibet conueniens pedi, quódque vel dextro vel ſiniſtro poterat accommodari. Suidas addit eiumdem fu: ſis, vt vitra patiter ac mulieribus coogi: uerec, quod teſtatur illud Maronis Æneid 1,

Virginibus Tyrijs mos eſt geſtare pharetram,

Purpureóque alte ſuras vincire cothurno. Theramenes rhetor Athenienſis, Peodici Chij diſcipulus, propterea vocatus eſt Cothurnus, quòd quaſi duabus fedeeet fillis, idem & populi, & triginta viginti partibus ſtudens: & nunc huius, nunc illius factionis eſſe videretur, vel potius veriuſque. Male audit hoc nomine Marcus etiam Tullius. Nihil autem veratque minus adag um in bonam trahatue partem: vi ſquis hominem facilibus moribus, & quadam ingenij dexteritate cum quouis hominum genere cungruentem {κόσμιον} appellet: quã ub exulam Homerus Vlyſſem {πολύτροπον} dixit, quod quamvis perſonam apte geeeret, ducis, mendici, patris familiãs.

Cothurnatus, pen. ultima producta {κοθορνατὸς} Adiectiuum. Martialis lib. 5, Grande cothurnati pone Maronis opus. Hoc eſt grandia & alta loquentiet.

Dea cothurnata Ouid. 1. Faſt.

Vates. Ouid. 2. Amor. eleg. 18.

Cothurus {κόθορνος} Hefindo dicitur fucos fine aculeo, quem cauda videtur occultare. Id eſt {κοίλου ὑπὸ τὸν οὐρὸν}. Et Cælih. 3. cap. 30.

COTIAE Alpes {κόττιαι ἄλπεις} Grææ & Pœninæ dicæ, per quas & Hercules, & Annibal tranſmiſere, in quas duodecim fu: ſe euiatores Plinius teſtatur, regnum quondam Cotij regis, qui perdomitis Gallis eas conſtruxit, militibus viatoribus accommodas. Is Cæſaris Auguſti amicitiſſimus fuit. Author Marcellinus.

COTICULA, Vide COTA.

COTINI, inter celeberrimos Scythiæ populos nomeeantur à Plin. lib. 6. cap. 17.

COTIDIE {ἐφημέρως} quanuis à quoto & die compoaatur, per c & non per q ſeribendum eſſe quidam, vt Victorinus de Orthographia, existimane, quia tanta eſt affinitas inter e & q, vt q in c mutari facile patratur, vt ſequor, ſecutus, Loquor, locutus, Quis, cuius. Vide Quotidie lib. 1. Inſtitut. Fugidiora hi: alia, vt Quicquid, e quartam habet, ne interrogare bis videtemur: & Cotidie, non Quotidie, vt ſit quot diebus. Verùm hæc iam inter ipſas mentes euanuerunt.

COTILIA, Inſula. Feſtus, Cotiliæ lacus appellaue, quod in eo eſt inſula

Cotilia

Cotilia nominata à Græcis.

COTYAS (κοτυὰς) Monetes quidam tuus in Hispania Bætica, in quibus ex vna cygnitur & aurum. Author Strabo lib.3.

Cotinus, pen. corr. (κότινος) Oleastri genus, quo Olympionicæ coronabantur. Aristot. Philostephanus appellat. ¶ Est & fructex hoc nomine in Apennino, ad lineamenta modo coochylij colore infignis. Author Plin. lib. 16. cap. 18.

COTINVSSA, Insula, in qua prius vrbs Gadium fuit. De hac sic Plin. lib. 4. cap. 22. Vocatur ab Ephoro & Philistide, Erythia, à Timæo & Silenо, Aphrodisias, ab indigenis Iunonis. Maiorem Timæus Cotinussam apud eot vocatam autumat. Tartesson appellant, Pœni Gadiram, Punica lingua fepem significante.

COTYSCOLIAS (κοτυσκολιὰς) Oppidum est Sabinorum, in quo frigidæ aquæ sunt, ex quibus qui perpotant, vel inillis aliquandiu sedent, à morbis quamplurimis curantur. Author Strabo lib. 5.

COTYO, Dacorum rex fuit, à Cornelio Lentulo Augusti legato in Pannonia superatus. Author Velleius.

Cotonna, vel Coctona, siue Cottona: vt alij volunt, Cotana vel Coctana, siue Cottana, pen. corr. plural. num. n. g. Ficus parua genus. Plin. lib. 13. cap. 5. Syria ipso ficorum genere habet carneas, & minores eius generis, quæ cotona vocant. Mart. lib. 7. 13. Paruâq; cum canis veneretur cotana pruois. A Cotone vrbe sic appellata. Scribendum igitur Cotona simplicit. Idem Martial. lib. 13.

Hæc tibi quæ rotta venerunt condita menta,

Si maiora forent, coctana ficus erat.

Cotonea, æ. (κυδωνέα πομα) Vide Struthia. Et statis dicta fuit herba, quam Galli *Italam* appellant, similis Cunilæ bubulæ, sed odorata, capitula habent thymi, dulcis alioqui & finis sedans. Vide Plin. lib. 26. cap. 7.

COTONES pen. corr. à Coton, (κότωνες) Portus sunt in mari interiores, arte & manu facti, qui etiam Cotones secundum Seruium dicuntur. Ex Sipontino. Quidam scribunt Cothones, de quo suo loco.

Cotoneum, cotonea, (κυδώνιον) Genus pomi. Plin. lib. 15. cap. 11. His proxima amplitudine mala quæ vocamus coronea, & Græci cydoneas, ex Creta insula adueta. incuruatos crahunt ramos: prohibentque ereffere patrem. Phita eorum gentea. De hoc pluta vide apud Lucilium lib. 2. cap. 31. Vide Struthia.

COTTA, Orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis de Orat. Legem tulit, vt liceret Tribunitipeb. alios accipere magistratus, quod & ipse Syllæ in eras ademptum. Huius patrem memiorit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, cum multis in locis, tum præfertim in verbis, Iouemebat (inquit) ieeuit Cotta, die habet pu re ac soluté: & vt ad insitimatem laterum perfectioter cooreniunem omnem remiserat, sic ad victum imbecillitatem, diecndi accommodabat genus. Nibil erat in eius oratione, isi syncerum, nihil nisi leuem, atque finum, &c. Fuerunt eodem tempore & alij Cottæ duo Victor contra Mithridatem insfeliter pugnauit, Syllam Cæsar cocilium. Alter Legatus Cæsaris in Gallia, insidijs circuuentus ab Ambiorigis ducis exercitu interfeiur. Prædianus.

Cotte dicti putantur (παρὰ τὸ κοτεῖν, quod iracundus, & oris torui fuerit is qui primus Cotta fuit appellatus quasi κοτεῖν simplici t, & Cotta dusplici scribatur.

L. Cotta veteraror habitus. Cic. in Brut.

COTYAE (κοτυαὶ) Populi circa Mæotim habitaotes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

COTYOS, 4. Regio Carmaniæ. Plin. lib. 6. cap. 23. Regio autem, ex qua piper mooovyiis hiotribus Bearico euouchunt, vocatur Cottonaa, &c.

Cottona, Vide CORONA.

Cottabus, bi (κοττάβος) Æneæ phialæ, quam persecto conuiuio mensæ impontre solebant vino plenam, deode in minora pocula ab alio misecnter, sonum edere, qui si illsu maior ederetur, ab amasis amasi se augurabantur. Accipitur & pro ipso sono, qui hoc pacto edebatur: vnde κοττάζειν vocabum Græci vsurparit, pro eo quod est, sonum huiusmodi edere: & κοττάβιον pro hoc lodi genere. Item κοττάβου premia victori humano ludi dari solita, quæ tefte Athenæo, fuerunt σπογγάρων, hoc est, tritus ex placentuar. & fesaminex. Aristophanes quoque, qui hoc genere ludi se recreabat, μεσονυκτιάζειν appellauit, quòd vix aliter quàm vino madentes id agerent. Plautin Trinummo Cottabum vitiorum appellasit: sonum flagrorum, qui inter verberandum reddituc. Cauesi (inquit) ne bubuli in re corrabi crebri crepent.

COTVANTH (κοτυανθὴ) Rhizotum populi fuot, de quibus Strabo libro 4.

Cotula, siue cotyla, pen. corr. (κοτύλη) Mensuræ genus, quæ hemina alias dicitur. Italice *vn coa*, qua & Græci vsi sunt. Martial. lib. 8. epigr. 71. Posi hunc in cotula rasa celebra data est.

Cotularium, v. as, quo in sacrificiis vinum fundebatur. Festus.

Cotvrnix, cotvrnicis, pen. prod. fœm. gen. (ὄρτυξ) A sono vocis sic appellata, inquit Festus: pari ea notis, semper ante veniens quàm grueti & quis ad nos veniat, sed tristis postea, quàm fublimis. Vide Plinium lib. 10. cap. 39. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6.

Ecce coturnices inter sua præda viuuot.

Cotyla, Vide COTYLA.

Cotylæ, quæ & Corylendones, in offibus dicuntur caua quædam accepitabula, quibus alionum offium capita inferuntur, cuiusmodi sunt in coxendibus, offium femoris capita excipiétia ¶ Accipitur & pro concauo vasis genere, cuiusmodi Diogenem visum fuisse docet Laertius. aoteaqum puerum ex concauo manus vola bibentem vid. flet. ¶ Accipitur & pro lodi genere: in quo quis reductas in rergù manus contungebat, ac stringebatque, alterique impositis in eas genibus rollebatur, suis manibus oculos gestantis obtegens. Ad hunc igitur modum gestatus, κοτυλᾶν gestare dicebant. Authur Callius Antiq. lib. 13. cap. 12.

Cotyledon, pen. prod. (κοτυλήδων) Parouia herba cauliculo cenero, pusillo, pingui folio, & concauo, vt coxendices, nascitur in mutimis, petrosisque, viridis, radice oliuæ modo rotuda. ¶ Est aliud genus eius! dem, sed dius foliis, latioribus, denfioribusque circa radicem, velut oculum cingentibus, aspertimi gustus, longiore caule, sed pergracili. Hæc Plin. lib. 25. cap. 13. Rurlius lib. 3. cap. 117, Corydedon Græcis, Romanis *Umbilicus Veneris*, folium habet ceratbuli figura, &c. Officinæ hodie dicitur *Umbilicus Veneris*, ita iba non adeò magna, aculeiolo pusillo, &c. Non est hæc vt quidam rentur, ea quæ *cymbalaria* vulgò dicitur.

¶ Coxendones item in mulieribus appellantur ora vasorum in vterum desinentia, per quæ sanguis redundantis singulis mensibus ex omni corpore in vterum derunatur, & per quæ semen alimentum ad se attrahit. Galen. lib. 15. De vsi part.

Cotylum (κότυλον) Scribit Strabo vneari collem in Ida monte, centi stadiorum passuum à Scepsi distantem, quo Scamandrius, Gracicus, & Æsepi flumnum origo, vnde & nomen Cotylio inditum, ἀπὸ τῶν κοτυλῶν, quod conceptaculum & acceptaculum significat.

COTYS, Thraeum rex, qui, vt est scriptum apud Cæsarem in Commentariis, Pompeianas partes fouit. Plutarchus in Apophthegmatis, Cotys ei qui sibi pardalim largitus erat, eo nomen contrà dono dedit. Sed quum natura esset iracúdior, & aspet eoru qui in monsteris deliquisset, castigator, vasa fictilia, ecouia quidem & fragilia, fed exlatutis quibusdam & sculpturis polite elegantéque elaborata, sibi ab hoptis reddita. quum hoptiti ipfi dona dedifet, simul omna confregisse in eos qui illa fregissent, aspertus animadueriteret. ¶ Fuit & alius eiusdem nominis Thracix rex, qui Tiberij tempore Phæsoporis patrui fraude eiuouenutus est, & occisus. Author Tacit. lib. 2.

COTYTO, vs, (κοτυττὼ) Dea impudentiæ babita est, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius sacerdotes) nocturna sacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Cotytia. Hanc Prubus falsatrieem fuisse existimat, vnde etiam sacerdotes eut, lasciuis falsationibus mores eius referebaot. Iuuenal. Satyr. 2.

Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotyto. Vide Politianum Miscellan. cap. 20.

COTYTIA, orum, (κοτυτία) Sacra erant oocturna, vt dictum est, quæ Athenis fiebant à Baptis in honorem Cotytus impudétiæ deæ. Vide in dictione CAPTAE.

C O V

Couali (κωβάλοι) Dæmones quidam erant Dionysiaci, asperi & immites: quanquam & Coualos dicebant, qui sui assimulato fallerent, ex eo Harpocratione & Philoehoro scribit Calius Rhod. libro 2. capite 7.

Coutinus, couini, m. g. penult. prod. Vehiculi genus nutum oon Britanoit solùm, fed Belgis etiam & Germanis. Erat autem cutrus fallacius. Pompanius Meia, Dimicantnon equitatu modo aut pedite; verùm & bigis & curribus Gallitæ rumari. Couinos vocant, quorum falcatis asibus vtuntur. Lucan. lib. 1, Et docilis rector monstrat, Belga couioi.

Falcifer couinus. Sil. lib. 17,

Agmina falcifero eteuntur ab arca couino.

Coumarius, Qui couinum regit. Tacit. in vita Agric. Media campi coumarius eques fleepitur ac diseurfu complebat.

Cous (κῶος) Denominatuum à Coinsula Hippocratis patria. Vnde & Coum vinum. Coi populi. Cic. 6. Verr.

Antifex Cous, dicitur Apelles 2ᵒ ὑπερβ. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 1.

Album Coum. Horat. 2. Serm. sat. 4. Sub vinum.

Purpura. Horat. 4. Carm. ode 13.

¶ Cous Græce, feuio Latiné, in talo, id est taxillo, numerus cani conuertatur: & is qui talnum iactu bone nomerum reddidisset, ex lucri facietur: & qui canem, vnum tantum. Sipontinus.

COXA, coxæ (ἰσχίον) (inquit Valla lib. 4.) pars supra femora, verrebrúmque ipsum, quoriet vinarium est, aut os illud quod in verrebro voluitur, fractum, cuia vitiata fractáve dicitur. Plin. Iunior. Fal. rnte vesticum credit, coxámq; fregit. Celsus lib. 4. Coxis proxima fungenua. De osse dicit.

Coxendix, coxendicis, pronit. corr. fig. (μηρὸς) Eiusdem fignificatiouis cum coxa. Varro de Re rust. Lata fronte, naribos simis, alto pectore, craffis coxendicibus. Cato inentamentum docet ad finandas coxendices luxas, cap. 160. Strebon. Clauia aries inter geminas coxendicis vmbras.

C R

ca. Creticus, Crispos.

Crabatrus (κραβάθιον) Lectulus meridiano iduneus. Scruola 1. 20. 6. 8. De instrue. vel instr. Instructis domibus legarij, crabatrus argento inaurato rectus morris Tutiz tempore, in domibus noo est reperrus, sed in horreis tantuper conditus. Hotomanus.

Crabro, crabronis, m. g. (κάβρων) Insecti genus affine vespis, pertinacissimum, aculeoq; petilentissimum, inquit Erasmus. Plinius libro 11. cap. 21. Vespæ in fublimi è luto nidos faciunt, & in iis cera. Crabrones in cauernis ac sub terra. Et paulo pôst, Ictus eorum haud temerè fiue febri est. Authores sunt, ter eouenis puoctis interfici hominem.

Scirula crabronum. Ouid. tr. Meram.

Aspet crabro. Virg. 4. Georg.

Irritare crabroes Plaut. Amphit. 8. Id dictum est à poeta in mulierum ingenium, quibus iratis si repugnes, magis prouoces, neque sine periculo discedas.

Cracca, Genus quod dam degenerans ex leguminibus, in eantum columbis gratum. vt pallas eo, negeot fogmutas illius loci fieri. Author Plin. lib. 18 cap. 16.

Craceres, pro graciles, apud Enniũ, Socemcti gladiis, media regione graciures. Festus.

CRAGOS (κράγος) Mons est Lyciæ, Apollini sacer; qui promontoria octo habere ferebitur, ar eiusdé nomiun vrbé. Ouid. 9. Metamorphoseos, Iam Cragon, & Lymeren, Xanthique reliquerat vndas.

Crambe.crambes,ſ.g. ϰράμβη. Braſſicæ ſpecies eſt. Plin.lib.20.cap. 9.de Braſſica loquens. In rem ſpecies diuiſere eam. Gazei antiquiſſimi.Craſſpam,quam ſtrimada vocauerût,ſtimilitudine apij foliorum, ſtomacho vtilem, aluum modicè mollientem. Alteram leam. laus ſolius ſ eaule exeunt-but,vnde cauloderm quidam vocauere : nullius in medicina momenti. Tertia eſt prorſus appellita crambe ; tenuitoribus ſolitis. & ſimplicibus, denſiſſimiſque amarior, ſed efficaciſſima. Cato craſſam maxime probat, dein leam ; grandibus ſulitis, caule magno. Vide Catonem de Reſtuſt.cap.169.

Crainbem reprtnam Iuuenalis ſatyra ſeptima appellat declamationem maximo cum razdio iterum atque iterum audiendam. Hinc prouerbium,Crambe repetita mors eſt. Vide Erasm.in Chiliad.

CRANAVS ϰρανᾶος. Inſula eſt circa Seleucum Iſauiæ. Author Strabo lib.14.

CRANAVS ϰρανεύς. Athenarum rex fuit, qui Cecropi in regno ſucceſſit,à quo regionis incolæ Cranai dicti ſunt. Strabo lib.9.

CRANAZPEN prod. ϰρανάσπη. Exigua regio rit Armbra ciotarum, cuius incolæ dicuntur Cranzarri. Stephan.

Cranea, Vide CORNVA.

CRANEVS, primus Macedonum rex : cuius ſucceſſores vſque ad Alexandrum viri XXXVII, annis ferè quingentis, vt ſcribit Volaterran. libro 13.

CRANON ϰράνων. Vbi Theſſaliæ, Peloſagiotidis in campis, qui Tempe appellantur, rentum ſtadiis diſtans à Cartoce. Stephanus ex Strabone.

Cranteres ϰρατῆρες. Dentes ſunt, quos Auicena adnaſci arbitratur poſt geniturę profuiionem,ante conſiſtentiam, quæ anno contingit regimine,ſenſuque ſenſus & intellectus vocat. Dicti autem ſunt Cranteres,vt Ariſtoteli placet, κατὰ τὸ κράσιν, quia ætatem perficiant ac complrant. Ex Cæl.antiq.lib.4.cap.1.

CRANTOR, Solenſis Xenocratis auditor (ϰρατῆρ.) Scripſit commentarios & nonnulla poemata : admirabaiur præ cæteris Homerum & Euripidem,deceſſit interueuris morbo. Author Diogenes Laertius.

Crantoris meminit & Horatius.lib.1.epiſt.2.

Crapula,crapulæ,pen.corr.ϰραιπάλη) dicitur,vbi vinum intemperanter hauſtum, capitu desnimèia adfert:capitis lucta, fluctuũq; & agitatio,quando ex vinolentia caput irretur. à ϰρᾶνον caput, & πάλλω vibro, agito. Galenus in Aphoriſmos Hippocratis ſcribẽs annotat omnem noxam ex vino ſadem ,3 Graecis ϰραιπάλη nominari, ὅτι τὸ ϰρᾶνον caput,οὐ πάλλεται conculi. Plin.lib.23.cap.1, Nouſtium refinaſu nulli eunduris. Capuis dolorem & vertigines facit: ab hoc dicta crapula eſt. Lutius Decad.1.lib.9, Nec prius ſenſere, quàm plauſtris iu foro relictis, plenos crapulæ ſoc loc oppreſſit.

Diffuere crapulata. Plin.lib.14.cap.20. Vide ORTHOPNOZA. Ethalare. Vide EXALO.

Edormiſcere. Plaut. Rud.14. Cic. Philipp. Edormi crapulam inquam,& exhala.

Obdormire. Vide OBDORMITO.

Crapula,Aliter. Plin.lib.14.cap.20, Ratio autem condiendi muſta,in primo feruore, qui nouum dictus vt plurimũ peragitur, aſperſus picis,vt odor vino contingat,& ſaporis quam acumina. Vehementius id fieri ai barbiiur eiudo flore refiuæ, excitarſque lenitatem. E diuerſo crapula compreſſi feritatem nimiam , frangique virus : aut vbi pigra lentius torpeat, virus addi. Liquitæ maximè circumpadanæſque muſtis vultus,dafſermur hoc modo: Pugnacibus muſtis crapulæ plus indiur, lenibus parcius. Sunt qui ex viroque cõdiri velint. Hoc in loco Plinio crapulam vocari quidam putaos medicamenta, quibus vini lenitas excitatur. Alij verò refinæ florem eſſe dicunt id quod in reſina ſuperna tantuquod autem fidit in fundo, crapulam,vt ſit crapula vrlui fæx reſinæ.

Crapulor,crapularis (ϰραιπαλάω) crapulari, Depoens, Vino & cibo ſeſe ingurgitare.

Crapuloſus,pen.prod. Adiectiuum. Firmic. lib.8.cap.10 , Edaces quoque,ac ventri,& gulæ crapuloſis libidinibus ſeruientes.

Cras (αὔριον) Adueibium ſignificans de proximè futuro. Cicero ad Atticum,lib.12.Scies igitur fortaſſe eras, ad ſummum perendie. Horat.1.Carm.ode 9.

Quid ſit futurum cras,fuge quærere. Martial in Poſthumum,lib.5, Cras ce victurum,eras dicis Poſthume ſemper.

Die mihi,eras illud Poſthume quando venit?

Cras mane ſurgendum. Horat.1.Serm.ſat.6.

Heſternum eras. Perſius ſat.5.

Cras credo,hodie nihil. Prourrbium ab hominum ſermone ductum ,qui in præſentia ſe negant credere , ſe eras facturos dicunt. Varronis quædam ſatyra eras hac inſcriptione,vt pleraque eius, prouerbiali. Turnebus.

Craſtinus , Adiectiuum , penultima correpta (ϰραστῖνος.) Plautus Menach.4.

Inde vſque ad diurnam ſtellam craſtioam potabimus.

Ætas craſtina. Stat.3. Thebaidos,

-quid craſtina voluerit ætas

Scire nefas homini.

Craſtinus dies. Hirtius Cicerooi,lib.15 , Sed aliquid craſtinus dies ad cogniandum nobis dare.

Craſtinus fructus, eſt nouus & recens. Plin.lib.13.cap.9, Fertilitas aſſidua ei ſubnaſcente craſtino fructu.

Craſtina hora.pro ſequenti & proximo die. Virg.1.Georg.

Tuan.Virg 4 Æneid. Id eſt craſtina dies.

In craſtinum differre. Cicero 2.de Oratore , Poſt meridiem , ſi ita vobis eſt commodum, loquemur aliquid , niſi forte me in craſtinum differre vultis.

In craſtinum vocare. Vide ibi.

Craſtino , Aduerbium (αὔριον) Idem quod eras. Gellius libro 2. cap. 29, Si dominus, inquit,meſſem ad amicos ſeiecti,craſtino ſeges non meteretur.

Craſtini, veteres vſi ſunt in tertia declinatiooe , abſtatiuoque casu, pro craſtino ſic proximè pro proximo. Sipontinus.

Craſtuo, as (αὐρίζω) ſignificat de die in diem traho & differo. Hinc Proreſtino & Rereſtino eiuſdem ſignificationis. Calepin.

Craſis,ſcem.gen. ϰράσις) Vt à Medicis accipitur ; idem eſt quod temperamentum , hoc eſt proportio quædam primarum qualitatum exiſtentium in elementis, ex quibus corpus muſtum eſt & conſtarium. A Grammaticis Craſis accipitur pro contractione duarum ſyllabarum in vnam coaleſcentium,vt πάϊον pro παΐδιον. Dicta ἀπὸ τοῦ ϰεράννυμι, quod eſt miſceo ſiue tempero.

CRASPEDITES, Phrygiæ ſinus. Plin.lib.5 cap.vlt.Inde Craſpedites ſinus vocabatur, quoniam id oppidum velut in lacinia erat.

Craſſamentum, Craſſeſcere. Vide EX CRASSO.

CRASSITIVS, genere Tarentinus , ordinis liberini , cognomine Paſides , Romæ ludum Grammaticæ aperuit : docuique inter alios Iulium Antonium Antonij Trumuiri filium. Tranquillus in lib.de Illuſtribus Grammaticis.

Craſſitudo. Aceris arboris genus vilius , à venarum craſſitudine dictum. Plin.lib.16.cap.15.

CRASSVS ϰράσσος. P. Licinius,ante ætatem Pontifex Maximus factus: quod ounquam antea contigit. Vide Valer. Max.libro 3 cap.2. & lib.8.cap.7.

L. Craſſus orator,ſuperioris filius , qui tam Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore. in eo minuscus quidam pudor fuit, qui tamen non modò non obrſtet eius oratiooi. ſed etiam probrtatis commendatione prodeſſet. Accuſauit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens : ſummam ingenij non laudem modò,ſed eram admiratiooem eſt conſequtus. Defendit populica Licinum virgium quemdam annos XXXII. natum eſſet. Hæc ex libris de Oratore , & Bruto Ciceronis,in quo libro eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deplorat multis verbis Craſſi mors à Cicerone in exordio libri tertij de Oratore.

P. Craſſus,oratoris frater , iuris peritiſſimus , fuit in dominatione L.Cinnæ Martiaeram partium : ne is interderer in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Huius filius M. Craſſus Romanorum diuiſimus, cum Pompeio & Cæſare Trumuiratum init. Ad brlium auſſus gla diatorum, qui duce Spartaco in Campania inſurrexerant, victoria potuit,ex quo rebus quans ingreſſus eſt. Vide Valerium Max. lib. 3.cap.6. Plinium quoque,lib.36.cap.19. & Paulum Oroſiũ lib.6.cap. 13. Solebat autem dicere, Nemiram eſſe diuitem , niſi qui exercitum alere poſſet ſuis fructib⁹. Author Cicero in Paradoxis. Alter M. Craſſi filius, Cæſaris Legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit. Fuit autem diſcipulus Ciceronis. De quo in Bruto.

Craſſanus, Adiectiuum, vt, Craſſianus exercitus, Id eſt Craſſi. Patercul. libro 2.

Craſſus, Adiectiuum (πάχυς) Modò pingue ſignificat, modò denſum & ſpiſſum.

Imber aquæ craſſæ. Martial.lib.12.epigr.26,

Et ſubitus craſſæ deridit imber aquæ.

Aer craſſus & concretus. Cic.1. Tuſc. Sic vngnentum craſſiſſimũ, Plin. Et Craſſum lutum apud Catonem,cap.92.

Craſſa & Liquida,à contrario ſunt. Lucret.lib.4.

Aer craſſiſſimus. Cic.1.de Nat.deor.

Narus in craſſo aere. Horat.1.epiſt. Berotim in craſſo iurares aere natum.Id eſt,ita ſtulcum,vt cum diceres natum in Beotia. Craſſo,id eſt craſſos & hebetes facienie. Porphyr.

Agri.Cic.pro Flacco, Omnino maſſem, & magis eratuum ſi iam ge craſſi agri delrtabaot,hic alicubi io Cruſtumino,aut in Capenati paraueſſes.

Aquæ Ouid 3.Amor.eleg.5,

Er iurp craſſas gurgite volus aquas.

Arbores pedes duos. Cato cap.18. Sic Craſſi poſtes, Plaut. Moſtel. 10. Craſſiſſima buxus in Corſica, Plin.lib.16.cap.16. Craſſa radice frutex, Plin.lib.24.cap.6.

Aurum craſſum. Lucan.lib.10.Id eſt laminæ aureæ.

Craſſum cælum & Tenue, contrariu. Cic. de Faro, Athenis tenue cælum, ex quo etiam acuiores putantur Atticitetaſſum Thebis, nasque pingues Thebani & valentes.

Cal go.Cic.1. Tuſc.

Caligine craſſus. Virg.3.Georg.

Compedes.Plaut.Pſeud.20,

-ſuram vbi

Aſpicias,ſciat cum poſſe gerere craſſas compedes.

Corpus. Lucret.lib.6.

Cruor. Virg.5.Æneid.

Farrago.Virg.3.Georgicorum,

Tum demum craſſa magnum farragine corpus,

Crefrere iam domitus ſtuito.

Plumina.Stat.lib.1.Achil.

Craſſus homo. Terent.Hecyra.3.4, Magnus, rubicundus, craſſus, craſſus,crſſus.

Infortunium.Plaut.Rud.19, Quid rſt quod canram ? 10.chem à craſſo infortuoio.

Materia,Craſſus paries. Cato cap.15.

Leo mole craſſa. Id eſt pinguis.Claud.2.in Eutrop.

Craſſis paludibus alni naſcuntur. Virg.2. Georg.

Puluis.Stat.6.Thebaid.

Sanguis. Plin.lib.11. cap.38, Animalium fortiora , quibus ſanguis craſſior.

Sanies. Claud.2. de Raptu Proſerp.

Telum ſanguine.Stat.2. Thebaid.

Craſſæ tenebræ.Cic.4 Aead.

Terra,craſſiſſima regio mundi. Cic.2. de Nat. deor.

Toga.Horat.1.Serm.ſatyra 3.

-& toga quæ detenderé frigus

Quanuis crassa queat.
Veneram Sil.lib.13.
Tristior his Acheron sanie, crassoque veneno Æstuat
Vmbra. Salust lib.7.
Vnguentum. Horat.de Arte Poet.
¶ Crassus, pro Stulto & hebeti. Varro Serageſi. Scribus craſſis humili non vidimus quid faciat. Vide Nonium.
¶ Ceſſa Minerua dicitur aliquid fieri, quod inconditius, ſimpliciúſque, quàmque indoctius fit, non autem exquiſita arte, nec exactiſſima cura. Quintilianus libro 1. de Muſice, & eius laudibus, Liber propter quoſdam impertiores, etiam craſſiore (vt vocant) muſa dubitationem huius reſtituit ceſſimere. Horat.1. Serm.ſat.2.
Craſſius, Comparatiuum. Hinc Craſſiora nomina apud Martial. lib.12. epigram.18,
-Celiberis
Hæc ſunt oomnia craſſiora terris.
Craſſum. Subſtantiuum. Horat.2. Serm.ſat.4,
Nocturna, ſquid craſſi eſt, renuabitur aura.
Craſſamen. penultima producta, craſſaminis, neut.gen. { } Columellib.12.cap.25, Semper in requieta aqua craſſamen aliquod in imo repertitur. Kurſus capite 41, Donec craſſamen in modum faecis conſtat.
Craſſamentum { } Gellius lib.17. cap.9, Surculi duo erant teretes, oblongulipari craſſamento, eiuſdemque longitudinis.
¶ Craſſamentum, pro Craſſamen. Colum.lib.12.cap.12, Nam quoties eram per longum tempus diſſunditur, aliquod craſſamentum in imo ſimile faeci reperitur.
Craſſitudo, penultima producta, craſſitudinis { } Plinius libro 17. capite 39, Hippotomi cotij craſſitudo talis, vt inde tornetur haſta.
Aeris craſſitudo. Cic.1.de Diuinat.
Craſſitudo parietum quotuplex ſum. Cæſar a bel. Ciuil.
Craſſitudine ab ſummo præcuti ſtipites teretes. Cæſar 7. belli Gallici.
Punctus, in quo nulla omnino craſſitudo ſit. Cic.4. Acad.
Refert craſſitudinem mellis Celſus lib 5.cap.28.
Craſſeſco, craſſeſcis, craſſeſcere { } Pingueſcere. Columel.lib. 8.cap.9, de turturibus. Nec qua ceteo, vel alis frumẽtis minus craſſeſcant, &c. Plin.lib 13.c.18.ad finem, Nec alhùde magis, quàm purgamentis eius ſues craſſeſcunt.
Craſſeſcere, Craſſiorem fieri, aut denſiorem. Plin.lib.2.cap.43, Qui neque in nebulam denſeſcunt nec craſſ ſcai in nubes.
Craſſe, Aduerbium { } Colum.lib.12 cap.43, Lata vaſa in modum patinarum fieri iubebat: itaque intrinſecus & extrinſecus craſſe picari. Id eſt ſpiſſe.
Craſſe compoſitum aliquid Horat.2.epiſt.2.
Craſſino, Craſſinas, Vide ceras.
Cratægonon. ſiu Cratægonon, penult.corr.n.g. { } Genus herbæ. Plin.lib.27.cap.8, Cratægonon ſpinæ ſimile eſt, multis calamis ca vna radice meantibus, multorũmque geniculorum. Naſcitur in opacis, ſemine nihil, vehementer aſpero gullu. De hac multo plura ibidem lib.24.cap.18.
Crategis, Herbæ genus, cuius ſemen teſtium eſt ſimile, de qua Plinius lib.26.cap.10.
Crater, crateris, penúltima producta, maſcul.gener.in accuſatiuo craterem, vel craterã { } Vnde nominatuus erater, crateræ, Vas { } quod eſt temere, vel capere. Vel potius ab { } id eſt miſtum eſt. Vas quo bibitur vinum: quo etiam dus libabatur. Virgil. 7. Æneid Crateras magnos ſtatuunt, & vina coronant. Cic.6. Verr. Ideo præterea, quod ille menſas Delpheas é marmore, crateras ex ære pulchertimas, vn maximam vaſorum Corothioum, ex omnibus zdibus ſacris ſpectatus abſtulit.
Bacchus in altos crateras, paterãſque redit. Stat.to. Theb.
Crater ahenus. Virg.9. Æneidos,
-fuſique per herbam
Indulgent vino, & vertunt crateras ahenos. Id eſt potant.
Antiquus. Virg.9. Æneidos,
Cratera antiquom quem dat Sidonia Dido.
Argenti crateres, Id eſt argenti. Perſat.2.
Capax vrnæ crater. Iuuen.ſat.14.
Calatus. Ouid.3. Metamo.
Comeus. Mart.lib.12. epigr.32.
Et cum lucerna, corneóque cratere.
Delicatus. Cic. Att.lib.2.23, Quoniam putas prætermittendum nobis eſſe hoc tempore crateras illum delicatum.
Crater fractus in hoſtes. Stat.1. Achill.
Impreſſus ſignis. Virg.8. Æneid.
Inauratus. Ouid.2.Tail.
Magnus. Virg.2. Georgicorum,
Et magno hylæum Lapithis craterre minantem.
Sodalis Veneris. Horat.3. Carm.ode 18. Crater & Veneris ſodalem dixit, quia ſine Cerere & Libero friget Venus. Porphyr.
Crater auro ſolidus. Virg.2. Æneid.
Vacuit mero crateres. Stat.2. Thebaid.
Vetus crater a. Horat.1. Serm.ſat.4.
Induere corona magnum craterã. Virg 3 Æneidos,
Tum prater Anthufes magnum craterã corona
Induit, impleuitque mero.
Magno craterre laeſſere aliquem. Valerius lib.5. Argon.
Siſtitur argento crater. Ouid 8. Meram.
¶ Crater in monte Ætnæ appellatus eſt, foramen per quod ignis emiſque euomitur, quod quum aliquando duobus in locis fieri videatur, duos eſſe huiuſmodi crateres diacre. Strabo, Ipſa verò montis Ætnæ caeumina ſtagnantibus incendiis multipleiter murari manifeſtum eſt, nunc quidem in craterem collabitur igois, oune diuiſus egreditur, modò ignitei deſluente riut, modo ſtammæ aut fumus, fuligóre conſurgunt. Hæc Spontinus. Plin.lib 3.cap.8. Mons Ætna nocturnis mirus inteudus: crater eius patet ambitu ſtadiorum viginti.
¶ Crater, Eſt quam vulgò peluim appellãt in fontibus manuſactis, id eſt ſalientis aquæ conceptaculum. Plin. lun.lib.5.epiſt.ad Apollinarem, Hic nata fontis lus. Io hoc crater, circà ſiphunculi plures qui miſcent iucundiſſimum murmur. Ibidem, E ſiſbadio aqua vicatur capteſſa cubantium pondere, ſiphunculis eſſluit, cauato lapide ſuſeipitur, gracili marmore coontetur, atque ita occulte perforato, vt impleat nec reduudet.
¶ Crater, pro Vaſe in quo cibus concoquitur, vel menſæ apponitur. Ouid 5. Faſtrum,
Nunc dape, nunc poſito menſæ enituere Lyæo:
Terra rubens crater, pocula fagus erant. Craterem refert ad depes, poculà ad Lyæum.
¶ Crater, Vorago, ſeu hiatus terræ. Ouid.5. Metamorph. de Plutone Proſerpinam rapiente,
-in gurgitis ima
Contorium valido ſceptrum regale lacerto
Condidit. icta viam tellus in tartara fecit,
Et prono curtus medio cratere reeepit. Hoc eſt in mediam voraginem.
¶ Crater, Signum cæleſte, quod oritur decimo ſexto Calend Mart. veſpere. ¶ Item ſinus in littore Cápano, à Miſeno Athenæum vſque extenſus, duobuſque penè cocuntibus promontoriis incuruatus, ye eſt author Strabo lib 8.
Craterites, craterita, m.g. Gemma eſt inter chryſolithi & electri colorem. Plin. lib.37. cap.10.
Craterã, Vaſis genus, quod nuoc ſriulam vocamus, authore Nonio, Nævius Lycurgo, Nam vt luderelarranteis inter ſe vitimos propter amnem craterãs ſumere aquam ex fonte. Varro de Vita Pop. Rom. lib.3.ad Sibarinam prædam, in qua ſunt tripodes, craterræ, ahaueta populo nobilium Tarentinarum.
Craterræ vocabulum trahitur à Craterre, quod vas eſt vini. Feſtus.
CRATARVS, Statuarius nobilis, quem probantiſſimis ſignis Palarmas domus Cæſari repleuiſſe author eſt Plin.lib.36.c.5. ¶ Fuit & alter Craterus pictor, qui Comedos Athenis in Pompeo pinxit, teſte eodem Plin.lib.35.cap.11.
CRATERVS, penultima correpta, Macedo è comitibus Alexãdri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit, cuius meminit in Arſilide Plutarchus. Perſius ſatyra 3, Et quid opus Crateto magnos promittere montes?
¶ Crateros. Medicus iſſi fuit originis, de quo Cicero lib.1. ad Atticum, Commouet me Atticæ, etſi aſſentiot Crateto. Huius ſeruum ſcribit Porphyrius Tyrius lib. { } morbo inſiticato affectum, quo medicamenta non prodeſſent, nipeta piſcis in formam figuratæ, & abeo deuotatæ, ſanum factum. Huius Crateri memini etiam Horatius 2. Serm.ſat.3.
CRATES, Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui vt Suidas, itémque Diogenes ſunt authores, in pecum am omnem ſubſtantiam redigens, aquod trapezitam depoſuit hac lege, vt ſibi philoſophi eſſet: nec eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere cauſſimaas. Si autem idem, eis redderet: vt eaeius virtute, ſaltem opes optularentur. Philoſtratus autem in Vita Apollonij, & Diocles ſubſtantiam auut in mare proiecſiſſe, vt liberius philoſophaeretor. Emicuit autem Demetrij Pubiorereæ temporibus, ad quem Thebas obſidi-nem miſſus legatus, ſua authoritate ab obſidione patriæ remouit. Author Plutarchus. ¶ Item Crates, Athenienſis, poeta comicus antiquæ Comœdiæ, auditor Poſ-monis philoſophi, vt tradit Suidas. ¶ Crates Mallotes geammatticus, ſub Ptolemæo Philometore aquatis Arſiſtarchi grammatici, engnomina batur Crinis, ſiue Homericus, ſcripſit in Iliada & Odyſſeam libros ix commentariorum. Author Suidas. Hic, vt ait Tzetzes, ius in libro de illuſtribus Grammaticis, ſtudium grammaticæ primus Romam intulit. miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege ſub ipſam Ennij mortem, plurimas ac roſaſes fecit, aſſiduéque per omne tempus legationis diſeruonoſtris aquoque exemplum fuit ad ſtudium. Hæc ille.
Crates, quum indoctum puerum vidiſſet, pædagogum eius percuſſit. Quintil.lib.1.cap.9.
Crates, ætis, fem.gen. { } Tabula viminibus contexta. Plaut. Poen.16. Sub cratem vt iubeas ſeſe ſupponi. Lutoab Vebe, lib.medius ſue faſtris locus eſt conſepras cratibus, pluteíque & linteis con tentus.
Crates ficariæ, Catoni lib.2. de Re ruſtic. vbi præcipis ſeminario imponi crates ficarias. Sed quæ ſint ficariæ crates, haud facis periculum. Muli enim multa. Tumebus autem eas ineſſimæ, quibus ſici dum ſiccantur acclinatis ſo teſtudinis morem aduerſus ſoiuitam plusæ noctisque rotem defendantur, de quibus Columella ſcribit lib.12. cap.15. Sed & in cratibus ſtratæ ficus ſiccantur in ſole; quod { } Græci vocant.
Crates ſtereoriæ. Cato cap.10.
Cratibus tecta facta. Liu.7.bel.Pun.
¶ Crates pro ocea etiam accipitur. Virg.1. Georgicorum,
Muhum adeò, raſtris glebas qui frangit inertes,
Vimineáque trahit crates, iuuat arua. Plin.lib.18.cap.18. ad finem, Semen prouinus iniciunt, craſeſque dentatas ſuper trahunt.
¶ Æthiæ. Stat. 4. Thebaidos,
Omnibus ætate propagnans pectora crates.
Arbuteæ. Virg.1. Georg.
Rara. Iauco. lat.it,
Sicet terga ſuis rara pendentia crate
Mortis eas quondam ſeſſus ſeſtuare diebus.
Trauæ. Horat. Epod.2,
Claudenſque texris cratibus lætum pecus,
Diſtenta ſiccei vbera.
Vimineæ. Virg.1. Georg.
Fauorum crates foliuere. Virg 4. Georg.

¶ Spinæ crates. Ouid 8. Metamorphoseos,
Ventris erat pro ventre locus: pendere putares
Pectus, & à spinæ tantum modo crate teneri.

Craticula, penult. corr. { πυρίδιον } Diminutiuum, In qua cibi torrentur. Cato cap. 13. Et Martial. lib. 14. 221, Parua tibi curua craticula sudet ofella.

Craticulum, i. Græco { κρατίκλιον } deducitur. Festus. Quidam { κρατίκλιον } { κρατῶνιον }.

Cratinius, Adiectiuum. vti. Cratiej parietes, qui cratibus insertis fiebant, seu asseribus arrectis, transuersisque in modum cratis: vocanturque alio nomine inregerarii, vt etiam Festus ostendit: quòd videlicet vicinorum crenarula hos dirimerentur. Virgil. libro 2. Cratiej verò parietes velim quidem ne inuenij essent, quantum enim celeritate & loci laxamento prosunt, tanto maiori & communi sunt calamitati, quod ad incendia vti fasces, sint parati.

Crauio, cratis, cratire, Occare. Plinius libro 18. cap. 18, Vtilissimum fimul & herbæ rare, deinde cratire, ferere florem ex fœnilibus, atque ex purgebius fœno delapsum spargere prius, quam cratiantur. Cratire vocat, terram cratibus in puluerem refolutæ, & femen iactum obruere.

Crathis, cum th aspirato, Herodoto lib. 1, Achæorum fluuius, à quo qui in Italia sunt cognominatur, nomen accepit. De quo Ouid. 15. Metamorphoseos.
Crathis, & hinc Sybaris vestris conterminus oris
Electro similes faciunt aurò que capillos. Hunc & lapidosum esse ait Strabo lib. 6. multis medetur morbis, hominésque in eo lotos, cæsarie candidos & flauos effirit.

Craticula. Vide CRATES.

Cratinvs, pen. prod. { κρατῖνος } Athenienfis comicus antiquæ Comediæ, vir voluptati deditissimus, pueriorumque amator. dorunt fabulas XXI. vicit IX. Author Suidas. Huius etiam meminit Horatius in epist. lib. 1. 20.
Prisco si credis Mecœnas docte Cratino:
Nulla placere diu, nec viuere possunt
Quæ scribuntur aquæ potoribus. { Fuit & Cratinus quidam pictor, cuius meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

Audax. Perf. sat. 1.

Cratio, cratis, cratire. Vide CRATES.

Cratippvs { κρατιππος } Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius: vt est in proœmio librorum De offi. lis. Hic Pompeium post Pharsalicam pugnam fugientem apud Mitylenen, occurrens vltrò salutat: et verbis philosophicis ad sidendum hortatus, quò quædam de prouidentia differuisset, réfque Romanas tandem labi esse necesse affirmares. Plutarch. in Pompeio.

Cratys, sine aspiratione { κράτις } Africæ fluuius, & Sicyone lacu profluès in Oceanum, iuxta quem nonnulli fabulati sunt electrum nasci. Vide Plin. lib. 37. cap. 2.

Cratylvs, Athenienfis philosophus, Heracliti discipulus, & Platonis mortuo Socrate præceptor: ex cuius nomine dialogum de Significatione nominum, Cratylum inscripsit.

Cravgae, Insulæ duæ sunt, quæ Spirzo promontorio obiacent. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

G R E

Crebenia, Vide Crebenia.

Crebet, crebra, crebrò { πυκνὸν, συχνὸν } frequens, quasi creseens numero. Virg. 3. Georgicorum,
Non tam creber. agens hyemem, ruit æquore turbo.
Crebri ad terram decidunt. Plautus Pœnulo, 6. Ex Amphit. 4, Crebri boltes cadunt. Liuius 1. ab Vrbe, Crebri è cælo cecidere lapides.
Africus creber procellis. Virg. 1. Æneidos,
-crebérque procellis Africus.
Agmen crebrius. Ouid. 1. de Arte.
Crebri amplexus. Ouid. 9. Metam.
Anhelitus. Virg. 5. Æneid.
Auster. Virg. 5. Æneidos.
Crebet & aspirans rursus vocat Auster in alum.
Crebra diluuia, & assiduæ tempestates. Plinius Iunior libro 8. epist. 17.
Gemitus. Ouid. 10. Metam.
Ictus. Horat. 1. Carm. ode 25,
Ictibus crebris iuuenes proterui.
Creber, aut languidus ictus. Plin. lib. 11. cap. 37.
Congeminare ictus crebros. Virg. 12. Æneidos.
-tum crebros enitibus ictus Congeminant.
Crebræ iuræ. Cic. ad Trouem. lib. 16. 1.
Ilicibus crebris sacra nemus accubet umbra. Virg. 3. Georg.
Mobilitas. Ouid. 12. epist.
Mortes. Tacit. lib. 18.
Nuntius creber recurrit. Claud. 2. in Eutrop.
Pericula. Sen. in Herc. fur. ent 5,
Periculis offerre tum crebris potest.
Petere aliquid crebro quæ ita. Tacit. lib. 3.
Pocula. Lucret. lib. 4.
Pulsus. Virg. 12. Æneidos,
-crebro super vngula pulsu Incita.
Repulsus. Lucret. lib. 4.
Rumore crebro vulgi lacerari. Tacit. lib. 15.
Saltibo crebro opplerus locus. Plaut. Aulul. 22.
Sermo crebrerrimus. Cic. 14. Philipp. Scitis enim per hos dies crebrerrimum fuisse sermonem, me per Idus Quintiles, qui dies hodie est, cum fascibus descensurum.
Sonus. Plin. lib. 10. cap. 29.
Sylua. Lucret. lib. 6.
Tela. Virg. 11. Æneidos,
-fundunt simul vndique tela Crebra nimis vim
Terræ. Virg. 3. Æneid.
Vocibus crebris petere aliquid. Claud. 3. Paneg.
Venæ & arteriæ crebræ, multæque toto corpore intextæ. Cic. 2. de Nat. deor.
¶ Crebræ vel potius quotidianæ compellationes. Cic. Cornificio, libro 12. 25.
¶ Creber in eo fuisti: Hoc est frequès & assiduus. Cicero pro Plancio. Sic ad Atticum, libro 14. 3, Et in scripto multo essem crebrior quàm tu.
Frequentia rerum creber. Cic. 2. de Orat. Thucydides omnes dicendi artificio meas sententia facile vincit, quia ita creber est rerum frequentia, vt verborum propè numerum sententiarum numerum consequatur.
Crebrò, Aduerbium, Frequenter { πυκνὸν }. Terent. Heaut. 2. 3, Scortari crebrò nolunt. Cicero de Senectute, Delectabatur crebrò funali & cubicine.
Crebrò & Inerdum, contrariæ. Cic. 1. de Legib. Crebrò insistens, interdum arquiescens.
Studiosius & crebrius aliquid agere. Cic. 2. de Diuin. Etrusci autè quòd religione imbuti studiosius & crebrius hostias immolabant.
Crebernimè. Cic. 1. de Diuinatione, Quæ crebernimè commemorantur à Stoicis.
Quod crebrò certior per me fias. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7.
Crebritas, pen. corr. crebritatis { πυκνότης } Frequentia, pro quo veteres etiam crebritudinem vsurparunt. Cic. ad Appium, lib. 3. 1, Vt longi temporis vsuram qua eaeuimus, intermissa nostra consuetudine, & gratia, & crebritate & magnitudine officiorum meorum sarciam. Idem ad Attic. lib. 13, Tanta erat crebritas literarum.
Concinnitas crebritasque sententiarum. Cic. de Claris Orat.
¶ Crebritudinem, pro crebritate dixit Sisenna lib. 4. historiarum. Nonius.
Crebrescо, crebrescis, crebrui { πυκνόομαι } crebrescere, Crebrum fieri. Plinius Iunior lib. 6. epist. 16, Tum crebrescere fragor, aduentare etiam, & c.
Opinatæ aures crebrescunt. Virg. 3. Æneid.
Sermonem crebrescere. Virg. 12. Æneid.
Famam Germanicæ cladis crebrescentem nequaquam mœsta eiuitas excipiebat. Tacit. lib. 20.
Crebrisurus, significat vallum crebris furis, hoc est palis munitum. Festus.
Credo, credis, credidi, creditum, penultima correpta { πιστεύω } credere, Est dictis vel factis fidem habere. Virgilius 2. Æneidos, De Cassandra,
Ora dei iussu non vnquam credita Teucris.
Credo illum iam assuturum esse. Terent. Eunuch. 4. 6.
Credam fore, dum quidem ipse in manu habeo. Plaut. Asin. 9.
Credo te credere. Terent. Andr. 5. 4.
Omnes nos gaudere hoc Chremę,
Te credo credere.
Magis credo. Vide MAGIS.
Auidissimè credere. Plin. lib. 5. cap. 1.
Credere obstinatè. Vide OBSTINATVS.
Tai de. Ouid. epist. 2.
Temere. Ouid. ad Liuiam.
Non temere. Cic. de Petit. Conf. Nervos atque artus esse sapientiæ non temere credere.
Si credere dignum. Virg. 3. Georg.
Sic credidit alia vetustas. Solin. lib. 1.
Vix credere possis quàm non sibi sit amicus. Horat. 1. Serm. sat. 2. 4.
Credo addimus, inquit Donatus, ad ea quæ apud nos parum certa sunt, vt dubitationem potius quàm certitudinem significet. Terent. Adelph. 1. 2,
-credo iam omnium Tædebat.
¶ Credere, Putare, inquit Donatus. Terent. Adelph. 4. 5,
Quid credebas? dormienti hæc tibi confectores deos?
Inhonestam sibi credidit orationem Socrates, quam et Lysias reo composuerat. Quintil. lib. 2. cap. 15.
¶ Credo, Iconicè dictum, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 5. 2,
Abi hinc insana. 9. quid ita verò debeam
Credo ifti quisquã fuit ferro, fuit fœdus. Cic. de Nat. deor. de latrocinio & sacrilega loquens, Credo aut illos mortis timor terret, aut hos religionis.
¶ Credere, Vere fcire. Terent. Thorm. 1. 1, Ei credo munus hoc coraduitur. Cic. 5. Verr. At vbertora cibaria facta sunt cantate. credo: neque id est mouum, neque reprehendendum. Donatus.
¶ Credere, dubitanter. Certum esse, fidentis. Terent. Eun. 4. 7,
-quin redeamus iam hoc tibi adeat supplicans
Vltro. tha. credin? o. imò certe.
¶ Credere alicui. Plaut. Bacchid. 4. 6,
Venire tu me gaudes: ego credo tibi.
Credere alicui quod dicit. Terent. Eunuch. 4. 4,
-age nunc bellus,
Credis huic quod dicat? pr. quid ifti credamus ipsa indicat.
Credóne tibi hoc nunc, peperisse hanc è Pamphilo? Terentius Andr. 3. 2.
Mustellæ credere. Plautus,
Certum est, inquit, mustellæ posthac nunquam credere. Genus erat auguri domestici, quò vel serpens, vel mustella vsi erant, vel gallina cecinerat, aut canis aliter ædes ingressus erat. Hoc auspicium inuenrum fuerat à Telegono, vt refert Suidas. Terentius,
Introiti in ædes ater alienus canis,
Angues per impluuium decidit de tegulis. Gallina cecinit, &c.
Nimium credere vnicuique. Author ad Herennium, lib. 4.
Clitrographis alienus. Plancus Ciceroni, lib. 10. 22.
Famæ. Ouid. epist. 9.

Blandis

Blandis verbis. Ouid.2.epiſt.

Pretio credere iubemus illum cui rem vel magni, vel exigui momenti eſſe perſuadere volumus, ex eo quòd vel magno, vel paruo pretio compararea eſt. Claud.epigr.28,

Si mihi nulla fides, credite vel pretio.

Credere alicui de. Cic.ad Attic.lib.8. Quòd ſi voluerit tibi obtemperare, & nobis de Cæſare credere, &c.

De ſe alicui. Ouid.1.de Ponto,eleg.9,

Cæſius Ægyptius de ſe ſi credituſt ipſi,

Candidus, & proprio nomine dixit opus.

* Temere alicui de re aliqua. Quint.lib.2.cap.14.

Sententiæ alicuius de vtilibus,atque honeſtis. Quintilianus libro 3.cap.8.

Citò credere de aliquo. Cic.Appio lib.3.11.Bis ad re ſcripſi me purgans diligenter, te leuiter accuſans in eo quòd de me citò credidiſſes.

Rectè credere de aliquo.Cic.Att.lib.9,Rectè non credis de numero militum.

¶ Credere,pro Confidere.Ouid.epiſt.16,

Moribus & vitæ credi tibi mereor. Virg.eclog.2,

O formoſe puer,nimium ne crede colori. Id eſt ne confide.Seruius.

Credere & confidere. Vide CONFIDO.

Credere ſibi alterius.Cicero pro Flac. Qui tamen credidit P.Fulvij Veratrij leuiſſimi hominis fidei. Terent.Eunuch.1.2,

-credè hoc mea fidei.

Dabit hic aliquam pugnam denuo.

¶ Credere ſe alicui,hoc eſt libi committere.Plautus Trinum.4,

Crede huic tu te,iam ſoam rem melius geſſerit.Per ironiam dictum.

Cauſſas dixi credere. Lucan.lib.7.

Concubinas alteui.Martial.lib.12.epigr.49.

Cuſtodiam alicui. Terent. Clemens in I.vit. D. de cuſtod.reorum.

Committere & credere aliquid fidei & poteſtati alicuius. Cic. ad Qu.fratrem,lib.1.2.

Rectiſſimè & credere & committere omnia alicui. Cic.Qu.fratri, lib.1.1.

Credere ſe Neptuno,pro Se committere mari. Plaut.Rud.1.2.1.

Credere ſe cælo præpeiubus pennis,pro Volare. Virg.2.Æneidos,

Dædalus (vt fama eſt) hugiens Minoia regna,

Præpetibus pennis auſus ſe credere cælo.

Credunt ſe gramina in nouos ſoles. Virg.2.Georg.

Inque nouos ſoles audent ſe gramina turò Credere. Id eſt egredi terram, & creſcere.

Hoſtibus perfidis ſe credere. Horat.3.Carm.ode 5.

Pecuaria præſidio cauum credere.Auibus ad Hereuniam,libro 4,

Nam quum canes fungantur officiis luporum, cumam præſidio pecuaria credemus?

Pignora ſua alicui. Ouid.2.de Arte.

Summam belli puero. Virg.10.Æneidos,

Num puero ſummam belli?cum credere muros?

Male credere,id eſt Diffidere. Ouid.12.Metamorphoſeos,

Dixit:& anteactis veluti male credereret,haſtam

Miſit in aduerſum Lycia de plebe Nemetem.

¶ Credere aliquid alicui,pro Communicare ſecretum, conſilia, & hui ſimodi. Terent. Adelph.4.5,

Quandoquidem hoc nunquam mihi ipſe voluit credere.

Credere ſuum animum alicui. Tercur. And.1.5.

Credere ſua conſilia alicui. Terent.Eunuch.3.1. Idem Adelph 5.49.

Me fugitam,illi credunt conſilia omnia.

Credere ſecretus magnum timido pectori, ſtuleum eſt. Plautus Pſeud.8.

Rem tanti ſceleris, ignotis alienſique ſeruis non eſſe credendam. Cicero Calio.

Credere verba alicui. Terent.Phorm.1.2,

-cuius tu fidem in pecunia perſpexeris,

Verere ei verba credere?

¶ Credere ſe tectis alicuius. Cic.ad Attic lib. 3, Ego ſi tuam fidem acciſtem,non me protiſſimum tuis tectis crederem. Id eſt non diuerſarer apud te.

Credere vnt omuia. Cic.pro Lege Maud. Sic apud Terent.Eun.3.3,Credere exercitum alicui.

¶ Credere alicui argentum, & ſimilia : Id eſt ſeruandum commettere.Plaut.Aſin.9,

Nunquam hodie induces,vt tibi credam hoc argentum ignoto. Sic Credere rorum fidei alicuius, Plautus Aulul.18. Vnde Creditores dicti.

Credere pecuniam,Aliter.Liu.7.bel.Pun. Vendẽdo,emendo, mutuum dando,argentum creditum ſoluendo.Plaur.Rud.1.4,

Ego nunquam hodie quicquam credam,niſi accepto pignore.

Credere mutuitanec. Plaut.Merc.3.5,

Conclamiare tota vrbe:& prædiare,

Omnes tenerem mutuitanti credere.

Credere alicui male. Plaut.Curcul.9.

Per ſyngrapham quidpiam alicui. Cic.de Aruſp.reſp. Alterum putabo regem,ſi habuerit vnde tibi ſoluat quod ei per ſyngraphaın credidiſti.

Exegit quod credidit. Cic.pro Rab.Poſth. An quum credebat inductus viſuris,id agebat vt haberet quamplurimum ? Poſteaquam exegit quod crediderat,re exiſtimaretur non egere, nouum genus hoc gloriæ concupiſcit?

Credere colliculis, & arboribus, Id eſt ſub pignore mutuam dare pecuniam.Martial.lib.12.epigr.25,

Quod mihi non credis veteri Thaleſine ſodali.

Credis colliculis, arboribuſque meis.

Credere veteri ſodali. Vide paulo ante,Credere colliculis,&c.

Credere ſub viſuris alicui. Gaius in I. Mandatum 14.cc.§.2. D. Mandat.vel contr. Sic & ſine viſuris credere, Ibidem.

Periculo ſuo credere. Vlpianus I. Idemque. §. Si mandauero. D. Mandat.vel contr.Quanuis ſi periculo ſuo crediditſti,ceſſaret,inquit Labeo,in vſuris actio mandati. Subaudi pecuniam.

¶ Credere ere alicui.d.Plaut.Perſ.15.

Libris arcana.Horat.2.Serm.6t.1.

Credere campo aciem.Virg.9.Æneidos,

Neu ſtruere auderent aciem,neu credere campo.

Veritus ſe credere tuoti. Ouid.4.Metam.

Alia paulo alueos apum non credere.Virg.4.Georg.

Pedibus ſe.Sil.lib.4.

Pugnæ ſe. Virg.5.Æneid.

Auridiſſime.Plin.lib.5.cap.2.

Credo ,interpoſitum. Cic.Lentulo,lib.t.9, Exarſi non ſolùm præſens (credo) iracundia.

¶ Credo,in reſponſione.Terent.Eunuchus.2.2,

Nuuquidnam hic quod nolis vides? P. te. c.credo. at nunquid a-liud?

Satis credo. Terent.And 4.t. Idem Eunuch.5.9,

Gnadeo.c.ſatis credo,nihil eſt Thaide tua dignius

Quod ametur.

¶ Mihi credo. Cicero 6.Verr.Fuit tanti,mihi credo: haberes quod defenderes, vel vnque ſignificat. Cic.Atticus, lib.10, Non ſum (mihi credo) mentis compos.

Credo qui,pro Nimirum qui. Cicero 6. Verrina, Pueri autem ſiſcnnt, credo qui audiuiſſent quæ in illum teſtimonia eſſent dicta. Et pro Roſc.Amerino,Credo properera quòd quibus in rebus interſſe non poſſumus, in his operæ nobiſtæ virtutis fides amicorum ſuppontur. Pro vtique.

¶ Credaut, pro credas, frequens apud Plaut.vt in Amphit.3, Nunquam ædepol tu mihi diuino quid credaus poſt hunc diem. Idem alibi,Ipſus nec amat,nec te amabit,nec credaus.

Credatur,pen.corr. Imperſonale (*πιστεύεται*) pro Fides adhibetur. Plautus Stichio,9.5,

Nunc qua re amicum mihi experior eſſe,creditur tibi,

Non temere creditur. Cic.pro Sexto Roſcio ; Tamen non temerè creditur.neque leui coniectura res pendiiur.

Creditur mihi apud illum.Plaut.Menæch. 15,

Neque dom,neque apud amicam mihi tam quicquam creditur.

¶ Creditur,pro Commodatur.Plaut.Perſa.9,

Habe animum bonum.creditur,commodabo.

Crédítum eſt. Terent. Adelph.3.4,

Iguotum eſt.tacitum eſt,creditum eſt.

¶ Credendi appellatio generalis eſt, ait Vlpianus in I.t.D.de rebus creditis , Nam euiemque rei aſſentiamur alienam fidem ſecuti, mox receptum quid ex hoc contractu,credere dicimur. Hæc ille. Situe ergo pecuniam al iſque res, quæ non inſpecie, ſed in genere tenduntur : ſiue quid aliud cuius ſolutio ſpectem , id eſt vtiduiduum ipſum creditum etsigat,(vt in depoſito & pignore) alterius fidei commmaouis,recte credere dicimur. Hotom.

Credeus, credentis, Participium (*πιστεύων*.) vt, Fallere credentem. Ouid. epiſt.2.

Creditus, penulima correpta, Participium (*πιστευθείς*.) Horatius 1. Carm.ode 3,

-quæ tibi creditum Debes Vergilium,ſuibus Atticis

Reddas incolumem precor.

Cuncta (vt mos fame) in maius credita. Tacit.lib.3.

In creditum pecuniam accipere. Vlpianus I. Stremuarandi. §. Apud Iulianum. D. mandat. vel contr. In creditum pecuniam videtur, inquit, accepiſſe. Sic enim Horentina lectio. Alij legunt In creditum.

In deterius creditus. Tacit.lib.3.

Soluere peeunias creditas. Cic.in Piſonem.

De pecuniis creditis tuis dicere. Cic.de Prouin. Conſul.

Creditum,credita, Subſtantiuum (*ὑπόκρισις*) Quod nobis debetur. Seneca de Benef.libro 1.cap.10, Accipiam ergo tanquam creditum, non beneficium.

Publicum creditum. Quintil.lib.5.cap.10.

Ire in creditum. Paulus in I. Multum. §. Multi dacio. D. de rebus creditis , Quoniam earum rerum datione poſſumus in creditum ire.

In creditum ire dicitur, non qui rem ſuam, ſeu eerram ſpeciem vendicat , ſed qui in perſonam agit, vt ibi familiæ. Vlpianus in I. procuratorii.D.de tributor.actio. Plerunque eamen ſimpliciter pro Credere accipitur : vt apud Paulum , in I.2. D.ſi cert. petat. & Marcianum in I. ſeruo inuito. in fin. D. ad Senatuſconſul. Trebell.

In creditum poſſidere dicitur , qui in poſſeſſionem pignorum debitoris, ex decreto Prætoris miſſus eſt. Vlpian.in I.à Diuo.D.de re iudic.

Soluere creditum. Sen.de Benef.lib.3.cap.34 , Poſt deiude aliter beneficium,aliter creditum ſoluitur.

Inter Creditum & Mutuum. Motiõ enim id vocamus,quod vel ex datione alterius, vel numeratione debetur : in caeteris rebus appellatio mutui non habet locum. Creditum autem dicitur & ipſum mutuum. & quod ex legati cauſſa debetur , & quod ex pretio venditi redigitur, & quod ex teſtamento competit , & (vt vno verbo dicam) id quod ex quacunque cauſſa debetur. Hæc Harmenopul.de mutu. & pignoribus.

Creditor, penultima correpta, Verbale (*δανειστής, χρεώστης*.) Caius de Verbo. ſignificat. Creditorum appellatione non ſi tantùm accipiuntur, qui pecuniam crediderunt ; ſed omnes quibus ex qualibet cauſa debetur.hoc ei ex empto,vel ex locato,vel ex vllo alio cõtractu debetur. Cicero 3. in Verrem , Erant nonnulli togati creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias improbiſſimi cuiuſque legati , plurimum prodeſt gratia Vide Vallam. Horat.2.Serm.ſat.3.

Integer eſt vtentis Damaſippi creditor? cito. Hoc eſt, qui Damaſippo credidit pecuniam.

concisa cum sanguine & adipe, ac liquore iussulenee dulciarióque. Vide Cæl.Rhod.lib 9.cap.17.

CREON, huius Creontis {ϛφάνη} Coriuthiorum rex,prædonis Sisyphi filius,Creusam filiam Iasonis,Medea repulsa,in matrimonium dedit. De quo Tragœdia est apud Senecam. ¶Creon,alter rex Thebanorum pater Ioeastæ vxoris Œdipi,post Polynicem & Etheoclem interfectos,sumpsit imperium, filiámque suam Megaram Herculi iunxit,vt est apud Seoecam in Hercule furente. ¶Creon item,Lesbi insulæ mons est, vt scribit Plin.libro 5.cap.31.Monres habet Lepethymum,Ordynum,Maesstum,Creonem,Olympum.

Immanisfertus Creon.Stat.in Thebaid.

Infestus. Seneca Medea,7.

Permere quam re vellet infestus Creon.

Magni Creontis filia.Horat.Epod.5.

Creontiades {γρωνιάδης} Hercules filius ex Megara, quem pater cum Thetonacho fratre ab inferis redeuntem,& in furorem versus à Iunone,quòd Lycum interfecisset,intercmit.

CREOPHILEVS, pen. corr. Samius,quem aliquando traduoi fuscepto in hospitium Homero , acceptisse ab eo donum , inscriptionem poematis , quod Oechaliæ expugnatorem ostendit, quòd quanquam Creophilus opus cóposuerit. Homeri ramen dicatur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum traduni:quidam non huoe,sed Aristxum Proconnesium. Author Strabo lib.14.

Crepæ,a prioepio capræ funt appellatæ : quòd eruribus crepent,author Festo.

Crepax,crepacis,In CREPO.

Crepertus,pco.corr. Adiectiuum {ϛφοδρόϛομος} Aneeps & dubius,inquic Festus cum Nonio. Lucret. lib. 5. Exæquaiaque sunt ereperi certa mina belli. Accius Phœnissis, Quæ ego cuncta esse fluxa in mea re crepera compert. Lucil.lib.5.Satyr.

In summo crepera iuuenrus salutis.

CREPHAGENETVS {ϛφαγγήνης} deus Thebzorú in Ægypto, qui immortalis colebatur. Soli enim,teste Plutarcho,nullum deum mortalem venerabantur.

Crepi , Luperci dicti. funi à crepitu pelliculaium quem faciunt verberantes. Mos enim erat Romani nudos discurrere in Lupercalibus, & obuias quasque fœminas pelibus ferire. Sipontinus.

Crepida,crepidæ,penul.corr. {κρηπὶς} Gell.lib.13.cap.20,Omnia ferme ad genus quibus plantarum calcer tanrùm insinuz reguntur , cætera propè nuda, & teretibus habenis uncta sunt, soleas dixerunt: nonnunquam voce Græca crepidulas. Et paulo pòst. Sed (vt dixi) crepidar & crepidulas,prima syllaba correpta,id genus calceamentú appellauerut,quod Græci κρηπῖδας vocant. Etsique calceamenti fautores , crepidarios diserunt. Sempronius Asellio in libro Rerum gestarum , Crepidarium, inquit , cultellum regault à crepidaro fiure. Horat.t.Serm.fatyr.3.

Chrysippus dicat:sapiens crepidas sibi nunquam,

Nec soleas fecit. Cic.pro Rab. Postumo , Non solum cum chlamyde , fed eoam cum crepidis in Capitolio itaoam videris. Quidam hoc nomen à crepitu,hoc est sono quem reddunt ambulando, dicunt appellatam crepidam.

Crepidæ Carbatinæ.Catul.epig.93.

Io crepidis,pro Crepidarus. Vide I N.

Crepidarius , Adiectium. vt , Crepidarius cultellus. Vide exemplum Gellij in Crepida.

Crepidarius,penul.prod.Adiectiuum {κρηπιδικὸς} Cic.in Pisonem,Inde nocte intempesta crepidarius,reste feruli nauem consfendit.

Crepidula,pco.corr. {κρηπίδιον} Diminutiuum. Vide Gellij exemplum io Crepida.

Crepido,pen. prod. crepidinis,fœm.gen. {ϛοιχεῖον} Est,inquit Valla io Rudenfem, ora terræ, quam aqua allur : ex hoc appellata, quòd ibi aqua alluent crepræ crepiraire quum eurrit , aur vodas appellit. licet Græci fibi huius nominis originem vendicent. Cic. 7. Verr. Vsque ad forum, & ad omnes vrbis crepidines aceesit. Columel.lib.8. cap.17,Sic enim matri arrocuras obuectu crepidinis frangitur.

Per metaphoram verò & puter extremam oram , quz ad puteum respicit, quod vulgò dicitur Os putei, & omnem extremitatem, folemus crepidinem appellare.Hzc Valla io Rudenfem. Varro 3.de Re rust. cap.15, Circum eorum parietem intrinfecus crepido lata, in qua fecundum parietem fint recta cubilia.

Ripæ crepido.Stat.9. Thebaid.

¶Crepido,Abrupti faxi altitudo & moles etiam dicitur, vt sit Seruius vel ora præcipiti). Virgil.lib.10.Æneidos,

Forté rates celsi conuincta crepidine stat

Expofiti ftabat fcalris & ponte parato.

Dorsi crepido.Stat.t.Achilleidos,

Prima rates Danaas Hecateia congregat Aulis

Rupibus expositis,longique crepidine dorsi,&c.

Graminea.Stat.lib.5.Syln.3.

¶Crepido , etiam editum cuiusque loci altitudo & extremitas, quam mendici infidere solebant,inquit Merula. Iuuenalis satyra 5, Nulla crepido vacat.nusquam ponsi Seneca , Quis crederet iacentem faper crepidinem Marium , aut fuisse , aut futurum Consulem? Budæus.

Crepis,Herba est caule foliato,de qua vide apud Plin.lib.21.cap.16.

Crepitaculum,Crepito,Crepitus,Io CREPO.

Crepitulum, Ornamentum capitis. id enim io capitis motu crepitum facit. Festus.

Crepo , crepas,crepui,crepitum,pen.cor.raro crepaui,crepatum,pen. prod. {ϛρέπω} crepare,Proprie fonare fignificat.Plaut.Menæch.10,

Dic mihi,en vnquam intestina nibi crepuerant,quod fenear?

MEN. Vbi fatur fum,nulla crepirani:quando esurio,crepant.

Crepuit foris,Id est infonuit,inquit Donatus. Terent.Adelph.2.3.

Sed quidnam fons crepuit?

Crepuit foris. Plaut.in Amphitryone,

Orationem comprimam , crepuit foris. Hoc more Attico dictum est. Nam qui Athenis fores in publicum aperiebantur , qui domo exibat , ne quem eum aperiendo foris præterreuntem læderet , eique fores impingerer,crepitum eas feriens anre edebat. Id verò est quod Attici {ϛρόμβον} dicunt: Grammatici à {κόπτω} differre tradunt , quòd illud exeuntium fit,hoc ingredientium. Turnebus.

Crepuit clare fores. Plaut.Pœnulo.8.

Arma ciuilis crepuere belli-Seneca io Thyeste,7.

Dentes crepuere tetci:Perfius fatyr.2.

Sonabile fistrum crepuit. Ouid.9. Metam.

Pede crepante desilire. Horat.Epod.16.

¶Crepare,Præiicere:ita inque accusatiuo iungitur. Horat.t.Carm. ode 18,Quis post vina grauem militiam aut pauperiem crepet? Ahi legunt locrepet. Lucret.lib.2.

Et crepat antiquum genus & pietate repletum.

¶Crepare,Rumpi. Virgil.6.Æneidos,

-&c acuto murice remi Obnixi crepuere.

Crepans,crepantis, Participium.Martial.lib.13.epig.36.

Libras quatruor,aut duas amico,

Algentémque togam, breuémque lænam,

Interdum aurcolos manu crepantes

Possint ducere qui duas calendas,

Quod nemo,nisi tu Labulle donas,&c.

Crepito,crepitat.penult.corr.crepitare,Frequentatiuum,Est proprium cymbalorum, tympanorum, & aliurum huiusmodi. Ad alia tamen etiam transferur. Plin.lib.11.cap.37, Myrata deprehendunrur, crepitánque in igne.

Æra crepitantia.Virgil.4.Georg.

Arma. Ouid.10.Metam.

Aufter.Virgil.3.Æneid.

Brachea crepitat leni vento. Virgil.6.Æneid.

Messis crepitantibus eulmis arer.Sil.lib.13.

Crepitare dentibus.Plaut.Rud.13.

Flammis. Tibul.lib.2.eleg.6,

Vt sueeenfa faeris crepiter bene laurea flammis.

Multa grandine nimbi Culminibus crepitant. Virgil. 5. Æneid.

Vbi Seruius dicit esse Hypallagen. nam debuisset dicere,Multo nimbo grando crepitat.

Lamina crepitans.Seneca in Agamemn.9.

Duro crepitant fub vulnere mailæ.Virgil.9.Æneid.

Roftro crepitant.Ouid.6.Metamorphofeos.

Ipfa fibi plaudat creptaoate cteonia roftro.

Sinus earbafei crepitanres.Virgil.tr.Æneid.

Squamæ.Ouid.epift.13,

Peruigil eeer dracо squamis crepitantibus horrens Sibilat.

Crepitat mihi venter.Plaut.Amphit.15.

Crepitus,huius crepitus,pco.corr. {ῥόμβος,ϛρόμος} Ex fonus violentus ex impulsu refultás, qualis eſt oſtij pulſati, cymbalorum,tympanorum, tubarum,cornuum.

Armorum.Plin.lib.2.cap.57.

Dentium.Cic.4. Tuscul.

Forium.Plaut.Curcul.4.

Frænorum.Varro lib.3.cap.7.

Gladiorum.Hirtius lib.6.

Imbrium.Plin.lib.12.cap.1.

Pedum.Cic.in Topic.

Plagarum.Cic.7. Verr.

Tellarum. Iuuenal.satyr.11.

Viridis materiæ.Liu.6.ab Vrbe.

Crepitus diffonus.Plin.lib.2.cap.12.

Dare crepitum.Crepitare.Iuuenal.satyr.9.

¶Crepitus {κρηπιμνήμη} Est etiam erupito ventris. vr Stoici putabant non minus honestor crepitus esse , quam ructus. Ex Cicerone ad Patrum,libro 9.22. Et apud Plinium,Crepitum reddere,libro 27. cap.12. {δόμβος} Græci appellant. Vide RENDO.

Crepulus,pen.corr.Adiectiuum. Anienus in Virgine,

Non vt eeffa viuum repararet gaudia vultu,

Sed crepula vt laeti vomerer coouitia voce. Hoc est voce crepitante & ineraptoria.

Crepitaculum, pen. corr. {ϛρόμβον} Instrumentum quod manibus percutiaculum, pen. corr. {ϛρόμβον} Instrumentum quod manibus percussum reddit sonum.Colum.lib.9.cap.12,Crepitaculis æreis,aut restatum plerunque vulgò iacentiò fonitu terreatur fugiens iuuentur. Martial.epig.de Crepitaculo.lib.14.54.

Puerilia crepitacula. Quintil. lib. 9. cap. 4, Medijs quoque verbis non ea modò curat fi , vt mer fe cohæreant : fed ne pigra , ne longa fint:ne quod ounc maximum vitium eft, breuium conrextu refultet, & sonum edant puerilium crepitaculorum.

¶Crepitaculum, pro crepundijs, io quibus solent innutriri infantes. Lucret.libro 5,

At variæ crefeuor prendes,armenta,feraque,

Nec crepitacula eis opu' funt,ore euiquam adhibenda 'ſt

Almæ nutricis blanda,atque infracta loquela. Lambinus.

Crepax, crepacis, pen. prod.à Crepando. In vesibur Mecœnatis quos refert Seneca,epiſt. 115, vbi voeat crepacem malam.

Crepundia, crepundiorum, o. g. plur. num. {ϛρόμβον παιδικῆς} Sunt non modò vestes,sed bullæ,enfeuli,sectuieulæ,crepitacula,& puerilia ornamenta:à crepando,hoc est unniendo dicta : quoniam infantes huiusmodi crepitaculis maximè gaudẽt. Plaur.Cistel.8. Nam hic crepundia infunt,quibus cum re illa oim ad me detulit. Cic.in Brut. Nunc quonam rorum me uoo nzuo aliquo aut crepundis,sed corpore omni videns veile cognoscere,complexar nõnulla eram; quæ fortasse videantur minur neceffaria; Sumptum eft de comœdijs , in quibus ἀναγνώρισις seu recognitio fit multis modis , præfertim persigna:quorum aliqua sunt in corpore, vt hic oauus:alia in rebus, vt crepundia, monila, quibus sepe agnoscuntur perditi, vt in Plauti Cistellaria puella crepundijs agnoscetur. Prouet bulais est loquuio.

Crepusculum,pen.corr. {ἑσπερινὸν,ὄρθριον,διὰ μέσου} Extremum diei tempus, inquit Festius. Nonius verò, Crepusculum, inquit, dicitur lux dubia. Colum.lib.6. cap.23. Id quoque semper crepusculo fieri debet. Plin.lib.18.cap.25. Oriente sole vel Occidēte matutini vespertinive cognominati, prout alterutris eorū mane vel crepusculo contingit. De stellarum ortu & occasu duplici loquitur. Seruius. De crepusculo quod est dubia lux (nam creperum,dubium est) quæritur. Et licet vtrique tempori possit iungi, vsus tamen vt matutino iungamus obtinuit. licet Lucanus dixerit,

Longa reperrusso nituere crepuscula Phœbo.

Crepusculo primo. Plaut. Cæsin. 2.

Lucis dubiæ crepusculo. Ouid. 11. Metam.

Opaca. Ouid. 14. Metam.

Sera nocteni trahunt. Ouid. lib. 1.

Facta. Ouid. 14. epist.

-modò facta crepuscula terris,

Vltima pars nocti is primæque lucis erat.

Crepuscia, apud Sabinos nominari, qui eo tempore erant nati, & Sidonius horam vespertinam. crepuscula sectentem dixit.

Cresco, creseris, creui, cretum {αὐξάνω,αὐξάνομαι,ἐπιδίδωμι,ἐπιδιώκομαι} crescere, Augeri est. Plaut. Merc. 19. Par est ætas vna vtrumque.

Crescere & Decrescere, congruntia Cic. 2. de Diuinat. Oftrea sine & conchylijs omnibus contingere, vt cum luna pariter crescant, pariterque decrescant.

Lacte quis insantes nescit creuisse ferino? Ouid. 3. Fast.

Crescere alieni. Martial. lib. 11. epig. 39.

Iam mihi nigrescunt sena fuscata barba,

Et quentur labris puncta puella meis.

Sed dbi non creni: &c. In Charidemum libertum inuchitur, cui vidēbatur seruila adhuc coercendus, quanuis esset adultus.

In domo alicuius creuisse, pro Nutritum ab infantia fuisse. Sueton. in Othone, cap. 1. Per graniam Luiæ Augustæ, in cuius domo creuerat, Senator est factus.

De tenui origine crescere. Ouid. 3. Fast.

Crescere ad plenitudinem, & in longitudinem. Plin. lib. 11. cap. 37.

Molem maris in altra. Lucan. lib. 5.

Crescere in altitudinem. Liu. 5. ab Vrbe.

In immensum. Ouid. 4. Metam.

Immensum. Ouid. 5. Fast.

In latitudinem. Colum. de Arborib. cap. 17.

In mores patrios. Stat. lib. 4. Sylu. 7.

In multas opes. Liu. t. bel. Pun.

In diuitias ingentes. Quintil. 8. Metam.

In vnum. Catul. epig. 58.

Super ora, caputque Creuit onus. Ouid. 12. Metam.

Paulatim. Lucret. lib. 1.

-regrandia farra coloni

Quæ malè creuerunt, vrecisque parua vocant.

Malè. Ouid. 3. Fast.

Æquor crescit aquis. Lucan. lib. 5.

Amor crescit. Stat. 3. Thebaid.

Audacia creuit. Ouid 8. Metam.

Barbam crescere. Lucret. lib. 5.

Capido furiosa opum creuit. Ouid. 1. Fast.

Labor crescit. Sil. lib. 3.

Mare creuit in altra, Alte intumuit. Seneca Hippol. 10.

Mœnia crescunt. Ouid. 15. Metam.

Mea nomina crescunt. Ouid. epist. 5.

Crescebat in eos odium. Cæsar. de Bell. ciuil. resp.

Opes crescunt. Ouid. 1. Fastorum,

Creucrunt & opes, & opum furiosa cupido.

Crescit amor nummi, quantis ipsa pecunia crescit. Iuuenal. sat. 14.

Turbidam fedinomen fauore crescere. Ouid. 9. Metam.

Strages in cumulum crescit. Claud. 5. Pancg.

Virtus animo crescit. Claud. 8. Pancg.

Vis animi pariter crescit cum corpore quoque. Lucret. lib. 3.

Volupras crescit. Seneca in Medea, 2.

Audax crescunt in pectore voces. Valer. lib. 7. Argon.

¶ Crescere, pro Honorari orem & ornatiorem fieri, vel etiam diffetere. Cic. pro Cluentio. Cohortatus Oppianico, filium L. Quintius homo maxime popularis, qui omnes rumorem & concionium ventos colligere confuesset, obliam sibi facultatem potauit, vt ex inuidia Senatorta posset crescere, quòd eius ordinis iudicia, minus iam probari populo arbitrabatur.

Facta alienus. Claud. 4. Pancg.

Crescere ex accusatione aliquorum. Cic. pro Sex. Roscio, Nam si mihi liberet accusare, accusarem alios potius ex quibus possem crescere.

Crescere de re aliqua. Cic. 7. Verr. Demque si videor hic, id quod ego non quæruit, de vno isto voluisse crescere nisi abolitio, quod sine multorum scelere fieri non potest, de multis mihi crescere licebit.

¶ Crescit in dies singulos hostium numerus. Cic. in Catil.

Creucrunt animi. Cic. pro Lege Manil. Quum socij permuissent, hostium opes, animique creuisset, quum, &c.

Crescit mihi materies scribendi. Cic. ad Atticum, lib. 2. Quòd me vt scribam aliquid hortaris, crescit mihi quidem materies vt dicis, sed tota res etiam nunc suctuat.

Finis crescendi. Lucret. lib. 2.

Nec nona crescendo reparabat cornua Phœbe. Ouid. 1. Metam.

¶ Crescere, Intumescere. Stat. lib. 12. Thebaidos,

-manant lacera ora cruentis

Vnguibus, & molles planctu cruore lacerti.

Crescens, Participium {ὑπάρχων,ἐπιφερόμενος.} Martial. lib. 12.

-rapium domino crescentibus annis.

Anni crescentes. Ouid. 10. Metam.

Opus crescens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.

Crescentem sequitur cura pecuniam. Horat. 3. Carm. ode 16.

Segetes. Ouid. 8. Metam.

Venius. Catul. in Argon.

Crescentes & adulescentes morbi. Cic. 2. de Diuinat.

Poeta crescens. Virgil. eclog. 7.

Cretus, Participium {γενικὸς.} Virgil. 2. Æncidos,

-hortamur fari quo sanguine cretus. Id est, quibus sit parentibus natus, aut seruius.

Sanguine cretus Syfiphio. Ouid. 13. Metamorphoseos,

-quid sanguine cretus

Syfiphio, furisque & fraude simillimus illi?

A sanguine Troiano. Virgil. t. Æneid.

Ab origine cretus eadem Acrisius, &c. Ouid. 4. Metam.

Corpore mortali. Lucret. lib. 5.

CRETA pro Cretensi. Vide CRETA.

CRETES {γρύπωνες} Nymphæ marinæ nomen, à fontibus dictæ. αὐλὼν enim fons dicitur. Perottus. Rectius legeretur Creneis.

CRETILLA, Pictoris nomen, qui, Plinio teste, vulneratum deficientem depinxit, in quo posset intelligi quantum inter animæ & Olympium Pericleum dignum cognomine. Vide ipsum lib. 34. cap. 8.

CRETVM {χρῆσμὸς} Mons est in agro Tegeatum, in quo fuit Aphnei facellum. Nam vbi cum Atrope congressus est Mars, veluti memorat Tegeatæ, natus inde Aphneus matri nihilominus inhæsit, partui quanuis immortuæ, ac ex vberibus vi numinis patcroi, mulrum copiosiumque lac fuxit. Vide supra in APHNEVS, & Cælium libro 20. cap. 25.

CRESPHONTES {κρεσφόντης} Viri proprium, qui, vt ex Epheto refert Strabo, posthoram Messeniam terram subiugauit, eam quinque in ciuitates diuisit, ita vt Stenecla rum in hutus regionis medio positum, reg am sibi statueret. Vide Strab. lib. 8.

CRESPINUS. Irutex potius, quàm arbor est, cuius virgultis plurimis allurgens, veluti eaylus. His ab imo ad summum spinis quibuldam acutissimis horrer longis, compressis, albicantibus, fractúque munime contumacibus, quæ per intercualla ternæ ex eodem pendent puncto. Cortex toti plantæ candidus, læuis, ac tenuis: eus subest ligni materies flaua, fragilis, atque fungosa. Flores emittit ineunte Maio luteos, racematim cohærentes in vua sere modum, odore non ingrato. Quibus posica succedit fructus acinis oblongis, ruberne pendulis, qui maturitate maxime rubent, puntez mali acinis haudquaquam absimiles, quanquam figura longiore, gustu acido & subaustero, paruis tecondum intus nucleis. E fructu poli vindemias incolæ vinum expriment, quod falso de Berberis vocant Officiosi: cui austeritate detristique longè plus tenet, quàm mali puntez succo. Plura vide apud Matthiol. Senens.

CRESSA {γρῆσσα} Oppidū Paphlagoniæ est, teste Strabone, post excidium Troianum à Merione conditum. {Est & portus Cretæ, Rhodo insulæ oppositus. Plin. lib. 5. cap. 28.

CRESSARA {γρυσάρα} Herodoto lib. 7.} regio, Pallenæ vicina, ac Thermæo sinui contermina.

CRESTON, Oppidum, de quo Herodotus lib. 1. Qua lingua Pelasgi sunt vti affirmare non possum, sed coniectura signorum, licet dicere eadem, qua nunc Pelasgi vtuntur, qui supra Tyrrhenos vrbem Crestonem incolunt, quodam tempore finitimi eorum, qui nunc Dores vocantur. {Est & nomen regis Bithyniæ, cuius meminit Iustinus libro 38.

CRETA, Cretæ, & Crete, Cretes {κρήτη} Insula in medio Ponto, centum vrbium fama clara: nunc vulgò *Candia* dicitur: quæ {vt scribit Strabo lib. 10.} à Septentrione, Aegæo alluitur sinu: & Cretico pelagoab Austro, Aphro ad Occidentem Aegilam & Cythera secretaad Orientem Carpathon. Habet in longitudine ducenta septuaginta millia passuum: in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius quingentorum octogintà octo mil pall complectitur. Insignes in ea vrbes sunt Gortyna, Cydonia, Gnosus Minois regia, & Strabonis cosmographi patria. Nullum in Creta animal noxiū est: optimique vini fertilissima est. de qua Virgil. lib. 3. Æneidos,

Creta Iouis magni medio iacet insula ponto:

Mons Idæus vbi, & gentis cunabula nostræ

Centum vrbeis habitant, magnas, vbertima regna. Dicta est Curetæ, ab habitantibus Curetibus: & per synecopam Cresa. Alij dicunt Cretam dictam, à Crete quodam Iouis filio, Curetum rege. Alij à Crete Nympha, Hesperidis filia. Arrauus non à Crete, sed à Cres, Cretis genitiuij faciente, nominatam dicit, ab eo qui Iouem abscondit in monte Lyæo. Vude Cretia, tantum fœm. gen. id est Cretensis. Similiter Cressens, & Cressius. Sunt autem hæc nomina quæ ex masculino formninum ad similem fo mam mutât: est hæc Cres, Cretis; Libys, Libyssa: Phœnix, Phœnissa: Magnes, Magnetis: Thrax, Thressa, & Thressa. Tibullus,

-ertam Phœbo gratissima dona Cres tulit. Ausonius,

Præpetibus pennis super aera vectus homo Cres. De hac Diodor. lib. 6. Bibl. lib. 4. cap. 12. {Est & Creta oppidum Scythiæ. Valer. Flaccus lib. 2. -quoties pauos ad Cretoris aduas.

Dricsiam, Scythicum metuens, Ponrumque, Cretámque.

Alta Creta. Virgil. 6. Æneid.

Cærula Crete. Seneca in Hercule Oeth. 15. Cærulam vocat, quoniam in mari est sita.

Dominatrix frets Creta. Seneca Hippol. 2.

Excsa nigris chelydris. Virgil. 2. Georg.

Humida. Horat. Epod. 12.

Nobilis centum vrbibus. Horat. Epod. 9.

Potens centum oppidis. Horat. 3. Carm. ode 27.

Spatiosa. Seneca Troad. 6.

Cres, Cretus {ὁ κρής} Qui est ex Creta. Citero pro Murena, Neque verò Cretes, quorū uemo gustauit vnquam cubans, &c. Vide CRETA. Epimenides Cres. Cic. de Diuinat.

Cretes nesire pelagus, Prouerbium quum quis nescire simulat quæ perculler: ex illo tradituin, quòd nemo Cretensis nauculariam & pelagi

& pelagi commercia nescirent. Vide Erasm.in Chiliad.
Puella Cressa {γρωικῶς} Ouid.epist.2.
Pugnaces Cressæ, Canes de Creta dicuntur, Seneca Hippol.1,
Tencane acres lora molossos,
Et pugnaces tendant Cressæ
Iornia trito vincula collo.
Nota Cressa, Id est signoum candidum. Horat.1.Carm.ode 36,
Cressa ne careat pulchra dies nota. Alludit ad morem illū à Thraeiæ populis prius deductum, quo dierum singulorum fortunas notare solebant veteres, adscribentes quidem lapillo aro, felices autem candido. Hone morem Acron & Porphyrion etiam Cretenſibus communem fuiſſe volunt. Lambinus alters, quem vide. Vide prouerbium Creta noratæ.
Cressus {γρωικῶς} Adiectiuum. vt, Nemora Cressia. Virgil.4. Æneid.
Regna. Ouid. epist.15.
Creris, Cretidis, pen. corr. {φύσις} Patronymicum fœm.g. vt. Nymphæ Crenides, quæ Cream incolunt. Ouid.3.Fast.
Cretæus {γρωικῶς} Adiectiuum. vt Creta à humos, apud Ouidiom.
Iuuencus Cretæus, Id eſt Minoiaeus. Propert. lib.3.eleg.19.
Cretææ Cretææ, quæ in Creta plurimæ ſuot, in qua inſula naſcitur dictamnus, quo vulnerati cervi ſanantur. Seneca Hippol.1.
Vrbes Cretææ. Ouid.9. Metam.
CRETAEVS, Poeta quidam apud Propertiom: Scribit enim, Aut quid Cretæi tibi proſunt carmina Iccti? Cretenſium quis ſit is, nondum ſatis conuenit. Betoaldus de Epimenide Cretenſe dictum putat, quem ſcriptorem carminum fuiſſe nulli dobium eſt. Alij Lucretij legendum exiſtimant, cuius elegantiſſima carmina de rerum natura exiant. Forraſſe enim ea perſtudioſe Lyncetus legebat, quum & ipſe poetas amaret, & verſus fecerit. Sed & illius ætatis fecta fe ad ſi poetas ſentetiam propenſiorem & docliorem præberet. Prababilior tamen Betoaldi ſententia videtur.
CRETEAE, Inſulæ quidam appellantur in Mœſia, contra Libumos populos, quarum memoit Plin.lib.4.cap.vlt.
Cretenſis, & hoc Cretenſe, idem quod Cretæus {γρωικῶς} vt, Cretenſis homo. Vide prouerbiū, Creticare cum Cretenſi, apud Erasmum in Chiliad.
Tertius Iupiter Cretenſis Saturni filius. Cic.3. de Nat.deor.
Cretiçus, pen.corr. Adiectiuum {γρωικῶς} Quod ex Creta eſt. vt, Cretiçum mare. Horat.1.Carmode 26.
Cretieus ealamus. Plin.lib.16.cap.36. Sum genus, inquit, ſagittario calamo, vt dximus, ſed Cretico longiſſimis internodiis, obſequeuiſque quo libeat flecti calefacto.
CRETICVS, M. Antoninus Triumviri pater dictus, quòd Cretæ mortuus eſt. Ferdinus, Plutarchus in Antonio. Hunc tamen quidam Antonium Cretenſium vitioſe nominaot.
Crētà, cretæ {γρωικῶς} Terra alba & tenax, à crefcendo dicta. vt vult Sipontinus: quoniam proprietas eius eſt, vt in macerando crefcatquod in pomis cretæ Vmbriæ accidit. Cretæ genera vide apud Plin.lib.35.cap.17.
Creta Asiana. Cic. pro Flacco. Hæc quæ eſt à nobis prolata laudatio, obſignata erat creta illa Aſiatica, quæ fere, &c. Inter Aſiaticas cretas, Galenus laudat cretam Cimoliam,
Portia Martial.lib.1. epig.61.
Teuaz. Virgil.1.Georg.
Creta aut carbone notare. Perſius ſatyra 5.
Solidare arcam creta. Virgil.1.Georg.
Creta Cimolia, eſt, qua viuntur pannatri in lanicio, ad lanæ diuitiem emolliddam. Nebrid. De hac vide Cimolius in CIMOLIS.
Creta fuioria. Vide MELANTERIA.
Figularis. Plin.lib.35. cap.17. Et Colum.lib.6.cap.17.
Creta qua fiunt amphoræ. Colum.lib.12.cap.43.
Cretula, pen.corr. Dimiuutiuum. Cic.6. Verr. Quum Valentio eius interpreti epiſtola Agrigenti allata eſſet, caſu ſignum ille animaduerit in cretula. Cretula, id eſt terra argilloſa & candida, qua veteres in epiſtolis ſignandis vti ſolebant, ſicut & cera.
Cretula, Genus coloris. Plinius libro 35. capite 7, Ex omoibus coloribus creuiam amare, vdique illuci recuſant purpuriſſim, Indicum, &c.
Creuacoet, Adiectiuum {γρωικῶς} Quod eſt ex creta.
Creiacea ſiligo, Quæ creuit in loco creteſo. Plinius lib.18.cap.9.
E ſiligine lauriſſimus panis, puttmarúmque opera laudatiſſima. Præcellit in Italia, & Campana Pdii naue miſceatur. ruſtior illa, at Piſana candidior, ponderoſior vero creiacea.
Cretatūs, pen. prod. {χρωτίζω} aliud Adiectiuum, Creta infectus. Plin. lib.35.cap.18. An nimque non cum laureatis facibus remitti illō vnde cretatis pedibus adueniſſent. Cretatis pedibus homines intelligit Plinius venales, qui ex ſummis diuitiis in paupertatē redacti eſſent. Idem lib.35.cap.17. Et & viliſſima, qua circū præducere ad victoriæ noram, pedeſque venalium trans marc aduectorum dtrotare inſtituerunt Maiores. Iuuenal. ſatyr.6. in eandem ſententiam dixit,
Nuper in hanc vitreum pedibus qui venerat albis.
Cretatæ crepid æ. Id eſt candidæ. Septem. Florens.
Cretatæ faſciæ. Cic. Attico, lib.2. Vide DIADEMA.
Cretata mappa. Martial. lib.12. epig.29,
Cretatum Prætor quum vellet mittere mappam.
Creteus, creteæ, creteum, Quod ſit ex Creta. vt, Creteæ perſonæ. Lucretius libro 4.
Sic eliditur, vt ſi quis prius, anda quàm ſit
Creteæ perſonæ, adiidat pulæve, tra bive, &c.
Cretoſus, pen. prod. {χρωτώδης} aliud Adiectiuum, Quod creta abundat. Plinius lib.16. capite 28. Cato de ficis ita memorat, Ficos marſicas in loco cretoſo aut aperto ſerito. Et Quidius 7. Metamorph. Cretoſa rura.
Cretrra, Vide CRATERA.
CRETHEVS, Diſſyllabum, huius Cretheos, Filius fuit Æoli, Iouis ſil, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æoſenem genuit, Alcimedonem & Amythaonem, vt eſt apud Homerum, libro Odyſſeæ 11. Valerius Flac. lib.1. Argonauticō,
-noſtri de ſanguine Phryxus
Cretheos, vt patrias, audis, effugerit aras. Verba ſunt Pelie ad Iaſonem neporem.
Cretheius, Adiectiuum. vt, Virgo Cretheia, Helle Cretheos nepus dicitur, quæ Helleſponto dedit nomen. Valer.lib.1.Argonauticō,
Vndarum decus & genus Cretheia virgo.
CRETHMON, inquit Galeous libro 7. de ſimpl. medicam. facult. guſtantibus ſalſum eſt, cum paucula amaritate: quam ob rem vis eius eſt exiccatoria, & abſterſoria. Vtraque tamen imbecillior in eo eſt, quàm in amaris. Plinius libro 26. cap. vlt. herbam dicit valere interioribus ſeminarum morbis. ¶ Eſt & Crethmos agrios, qui gramias tollit oculorum impoſitus, tumorem quoque polenta addita. Vide eundem Plin. lib.25. cap.13.
CRETHOS, & Oreſilochus, filij fuere Dioclis. Hi vnà cum reliquis Græcorum principibus ad Troiam profecti ſunt ex Pheris ciuitate. Author Homerus lib. Iliad.3.
CRETICVS, Oratoris nomen, cuius meminit Iuuenalis ſatyra 2,
Acer & indomitus, libertaſſique magiſter
Crenice pelluces.
CRETICVS, Qui ex Creta eſt. Vide CRETA.
Crencus, Subſtantiuum {γρωικῶς} Genus pedis eſt, quod ex prima & tertia longis conſtat. Alio nomine Amphimacreos dicitur. Cic. lib.3. de Orat. Creticus pes eſt ex longa & breui & longa, vt. Quid prætam præſidij, aut exequar, quòve nuoc.
Crctio, INCERNO.
CRETOMARTIS {χρωτόμαρτις} Carmes & Iouis fuit filia, quæ quum caſtis delectaretur & venatione, Dianæ grata erat imprimis. Sed quum eam amaret Minos, ioſequereturque illa fugiens io terra capitedit demiſſa piſcibus ſe præcipitem dedit. Verūm deam ſecit Diana. Eandem colunt Ægineræ quoque, comparuiſſe ipſis opinati: ſed {φαῦλον} cognominant, licet Cretenſes {ἐπιχωρίως}. Quo tamen cognomine Diana quoque ſignificatur, vt in Lacouicis rebus à Pauſania prodium ſemus, & infra demonſtrabitur latius.
Creuſi, Vide CERNO.
CREVSA, penult. prod. {φύλλον} Creonsis Coriothiorum regis filia, quam Iaſon, repudiata Medea, vxorem duxit. Et indignata, Medea, ſerimonia quadam dono miſit, quibus aperta flamma protinus exit, quæ Creuſam eum tota rega combuſſit. Propert.lib.2.
Aſpice quid donis Eryphila inuenit amaris,
Arſerit & quantis nupta Creuſa malis. ¶ Fuit & Creuſa, Æneæ vxor, apud Virgil.2. Æneidos,
Non contra effuſi lacrymis, coniúxque Creuſa.
CREVSIS {φύσις} Oppidum eſt in confinio Beotiæ, Locrorum & Æolorum, vt annotauit Vadianus in Pomponi.lib.2.
CRIA, Inſula eſt in Illyrico, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 21.

C R I

CRIALON, Oppidum in Libyco, iuxta lacum Mœridis, de quo Plin. lib.5. cap.9. in deſcriptione Aſiæ.
Cribrum {κόσκινον μέλιτος, σπυρὸς τρώγων} Piſtorium vas. Plaor. Rud.4.
Villam ut regundam intelligo totam mihi:
Nam nunc pelluces ea, quàm cribrum, eſt vbi.
Id eſt plurimis locis ac paſſim. Cicero 2. de Diuinatione, Quali verò quicquam interſit, mures diem noctem aliquid rodentes, ſecuta an cribra corroſerint.
Rarum cribrum. Ouid. 12. Metamorphoſeos,
-vive liquor rari ſub pondere cribri
Manat, & exprimitur per denſi foramina ſuccus.
Cribro incernere, vel Succernere. Colum. lib.5. cap.6. Hoc eſt cribrare. Plin. lib.18. cap.11.
Cribro aquam hauire, vel geuere, Prouerbium in eos qui opetam perdunt. Plaut. Pſeud.3.
Non pluris refert, quàm ſi imbrem in cribro geras. Videto Erasm. in Chiliad.
Cribro, cribras {σκόσκινον κοσκίνω, σπυρεῖ} cribrare, Cribro incernere. Plinius libro 35. capite 5. Præterea minium imbonum eſt, quod ineſtum forſcellis, vt dximus, cribrani. cortex remanet.
Cribrarius, Adiectiuum {κοσκινικὸς}. Plinius libro 18. capite 11. de aliis locuens, Poſteaque gypſi pars quarta inſpargitur, atque vt cohæſit, farinario cribro ſuccernoni, & ineat. Item cribrarius, quæ ſimili modo in terrio remanſit cribro anguſtiſſimo, & tantum arcana tranſmittente.
Crlcus {φύλλον} Brachij geſtamen quoddam erat, vt nonnullis videtur, in quo peruſo Demoſthenem, prudio vltimorum caſuum, venenum confuſiſſe gellare inclusum traditus, quod etiam hauſerit, intrepidè, atque indignum tanta virtute à Macedonibus patereur. Hinc natum, vt quod ſpeciem quidem habet extrinſecus, & oculos aſpectu iucundo allectat, intus verò pernicem ſeruat cuidèſtimilam, Cineum dicamus Demoſthenis. Ex Cæl.lib.8.cap.15.
CRIDINVS, Fluuius in Margiane regione, circa Hireanum mare. Author Plin.lib.6.cap.16.
Crimen, crminis, neut.gen. {ἔλεγχος, μῶμος, αἰτία} Delictum. proprie dicitur id quod factum eſt, vt ait Dunaeus. Ouid. in epiſt. Crimine te dotui demerulle meo. Cic.ad Marium, lib.7.3. Sut enim qui, quum meus interitus nihil fuerit reipublicæ profuturus, crimini loco putant eſſe quod viuam.
Crimen, publica ſunt crimioa, & priuata. publica capitalia, & non capitalia. priuata aut cum iofamia, aut ſine infamia. Capitalia crimina publicis iudiciis omnia cognoſcebuot: non item publica iudicia de capitalibus omnia crimioibus fiebant. nam, vt Inſtitut. libro 4. traditum eſt, ſi quam iofamiam irrogabant publica iudicia cum damno pecuniario, publica quidem erant, non tamen capitalia, quod quidem ſi de cauſſis publicis, in quibus cum decimeoto rei familiaris ſamæ iactura coniungeretur, verum eſt: multo magis de

prinatis. & hoc ipſum declarat Cicero ſatis aperte in epiſtola ad Pætum his verbis, Iudicia non ſolemus omnia tractare vno modo. priuatas cauſſas, & eas tenues, agimus ſubtilius, capitis, aut famæ, ſeliciet ornatius. ſenunxit enim à cauſſis capitalibus cauſſas famæ, ſiue publicas, ſiue priuatas. fed ipſe me in dubitationem reuoco. Si cauſſa famæ capitales non ſunt eur Quinctij cauſſam, quæ famę eſt, capitalem Cicero ſignificat? aut enim in contrario: Quid hoc inquinis, aut indignius, quàm me, qui caput alterius, famam, fortunaſque defendam. prior loco cauſſam dicere' & infrà: Clamabat Quinctius, ſeſe ideirco nolle ſatisfacere, ne videretur iudicaſſe bona ſua ex edicto poſſeſſaſ ſionem porrò ſi illuſionũ facetes, fe, id quod nunc cutnit, de capite ſuo priorem cauſſam eſſe dicturum. & in externa oratione: Horribile eſt, cauſſam capitis dicere: horribilius, prior e loco dicere. ſanè non leuiter aliquãdiu hæc me loca, & alia huiuſmodi in ea oratione perturbarunt. cóque magis, quòd cauſſa Quinctij ad reuperatorem agitur. ex quo ſequitur, vt priuatas ſit. reuperatores enim, & eorum vires, & arbitri, iudices ſunt (licet hic arbitros inter iudices, vocabulo minimè proprio, nominare) ſubtilibus in controuerſiis ab vrbano prætore dati. cauſſam porrò capitalem ad reuperatorem agi ita mihi abſurdum, ita non rationi conſentaneum videbatur, vt perſuaderi nullo modo poſſet. fed forsaſſe, vt ſæpe diſtinctione verſatis illuceſcit, idem hic quoque poterit euenire. cogetur, inquit, cauſſam eſſe capitalem, & agi de capite ſuo, & tamen ſine cauſſam eſſe. non enim dubito quin cauſſæ capitales quæ vocantur, eædem cauſſæ capitis vocari omnes poſſint: quæ verò capitis, forsaſſe non omnes item capitales. nam cauſſa capitis Quinctiana dicitur: quam tamen nullo modo capitalem ſuiſſe ſcioedo: quam in ea neque de libertate, neque de ciuitate admotenda, quæ capitalis ſuiſſe iudicia ſolent eſſe, agatur. & cauſſa Manciniana, quem, vt Cicero, & alij prædicant, à patre patrato ex S.C. Numantinis dedituin, Numãtini non recepérũt, cauſſa quidem capitis eſt, (agitur enim in ea de ciuitate, de libertate, de capite) capitalis tamen non eſt. in capitalibus enim quærritur de crimine, & damnatos diminutio capitis ſequitur: quæ ſententia ſequitur: in aliis autem capitis cauſſis agitur quidẽ de capite, non tamen quæritur de crimine; capitiſque diminutio vel nulla ſequitur, vt in cauſſa Quinctij, vel ſi ſequitur, vt in cauſſa Mancini, non ſequitur vt pœna à iudicibus irrogata, ſed ideo ſequitur, quia is, qui iam dedituis erat ex S. C. Numantinis, ſe ipſe fuiſſe diminutus oſtendit; ea de re inter nos non iudicaret, ſi, nec ne, capite minuendus; quod ſit in cauſſa capitalibus, ſed, fuerit ne antea. an non fuerit, capite diminutus: & ſtatus hominis non tunc mutatur, ſed, qualis ſit, cognoſcitur. itaque, quam de eo dixit Cicero libro de Oratore, Quam poſſumus reperire ex omnibus rebus ciuilibus cauſſam, contentionémque maiorem quàm de ordine, de cuius de libertate, de capite hominis conſultano? crimen nullum ſignificauit, cuius erminus cauſſa vocatus in iudicium Mancinus, penculum amittendæ ciuitatis, aut liberatis in eo iudicio ſubiret. fed faentiatem iudicibus cognoſcendi, ac ſtatuendi de tam ineuleeti, cáſuſ res aqua Mãcinus poſſideret, aqua antea quàm à patre patrato eſſet deditus, an verò, qui dedituis eſſet, amiſiſſe, etiam ſi receptus à Numantinis non eſſet. quare capitalis cauſſa non fuit: actum tamen eſſe de capite, ob eam, quam expoſui, cauſſam recté Cicero dixit. At, quod ad Mancini cauſſam attinet, ferri poteſt. extat enim ratio, cur mea de capite agi dicatur. in cauſſa verò Quinctij, in qua nullo modo neque de ciuitate, neque de libertate agebatur, mentio capitis vnde ducta? an ex eo, quia caput pro exiſtimatione vſurpari poſſe videatur? repugnat vetus loquendi conſuetudo: nec huius generis exempla hæc inuenire, potius igitur, ex orationis lucentia, crediderim: vt exaggerentur res, ad inuidiam aduerſus Nemun ex eius crudelitate, & miſericordiam erga Quinctium ex eius periculo quærendam. atque hoc eo magis conſtat, quo Cicero per tn eo verè ac propriè loquitur, quum eam vocat accuſationem, quæ ſponſi cauſſa eſt: nec quum ait, Quem nunc interficere nefarie cupis; quan loquidem eiuibus Romanis eripi nullo crimine vita poſſet. cauſſam verò non eſſe capitalem, ſuperius ipſe verbis clarè demonſtrat in eo loco, vbi dicit M. Aquilii, non de re pecuniaria, ſed de fama, fortunaſque P. Quinctij vides, & quum dixit: Hortenſius partes accuſatoris obtinet: oratorię loquitur. nec enim re vera accuſabat Hortenſius, ſed accuſare videbatur: nec eſt, nisi capitalibus in cauſſis accuſator. Redeo vnde diueri. Publierum criminum alia capitalia, alia non capitalia. quódque nonandum magis eſt, ne maiellatis quidem iudicium capitale ſemper fuit, quum tamen publicum ſemper eſſet. nam Claudiæ Veſtalis, Appij Cæci filiæ, C. Fundanius, & T. Sempronius ædiles pleb. quòd populo Romano calamitatem eſſet imprecata, multam dixerunt ærij grauis x x v millia. quæ capitalis pœna non fuit. adeóque autem illud & publicum fuiſſe, inde patet, quòd ad populum factum eſt. ſdque etiam Ateius Capito præcepta inter publica iudicia retulit; & maieſtatis nomine notatum, Suetonius in Tiberio ſignificat his verbis. Claudia nouo more iudicium maieſtatis apud populum mulier ſubiit, quòd in conferta multitudine, ægre procedente carpento, palam optauerit, vt frater ſuus Pulcher reuiuiſceret, atque iterum claſſem amitteret, quò minor turba Romæ foret. Publiea verò capitalia crimina, hæc erant, inceſtus, maieſtas, repetundæ, vis publica duplex. ea, quæ in rempub. ac magiſtratus inferebant, de qua lex Lucłatia fuit, & ea, quæ in priuatos ex ſenatuſ cõſ. Piſone, & Marc. Acilio Glabrione, penalata, de ueneficiis, de ſicariis, parricidium, veneficium, ambitus, peculatus ob iudicandum captæ, adulterium, de falſis, de plagiariis, de timorum fraude, de famoſis libellis, de furto, clandeſtina coitio. quibus de criminibus aut ad prætorem, iudicem quæſtionis, aut ad populum notio pertinebat. de maieſtate, perduellione excepto, de vi, de repetundis, de crimine inceſtus cõtra, de ambitu præter quæreberi: de inceſtu, & perduellione populus, ſed tributis comitiis de inceſtu, tribunopleb. populum per tribus in forum eogenit, centuriatis autem de perduellione, quum in campum conſul centuriatim populum adiuocaſſet. de veneficio autem, & prætor, qui iudex quæſtionis idem dicebatur, & iudex quæſtionis, etam ſi prætor nõ eſſet, cognoſcebat. Prætores, quæ cuiuque futura eſſet quæſtio, ante ſortiebantur: vt deinde ſingulis de criminibus ſinguli, prout ſors tuliſſet, cum conſilio quærerent. vnum exeipio prætorem vrb. qui nullo de crimine publico quæreebat; itaque nec quæſitor dicebatur; tantum, ciuilibus controuerſiis ad eum delatis, sus dicebar, hoc eſt iudices, & iudici) formulã, quam ſequerentur, dabat. nec enim prætor ipſe iudicare ſolitus erat. ſed, quum iudices ab ipſo dati, de controuerſia cognouiſſent, ne iudicaſſent, ex quo datur, ideo in omnibus fermè edictis prætorum legitur, Iudicium dabo. in quo poſteriores lapſi ſunt. eſt igitur aliud, vsus dicere, aliud iudicare: contra quãm, qui veterum iuriſconſultorum libros ignorant, opinantur. & quèmad modum ciuilibus in rebus prætor non cognoſcit, neque iudicat, ſed ius dicit: ſic, qui ab ipſo iudices dati ſunt, non ius dicunt, ſed cognoſcũt, ac iudicant. Verum & hæc ipſa, & alia paulo plenius in dictione Prætor. de criminibus autem, quæ erant ciuſmodi, vt cognitione digna viderentur, ea ferè diximus. ſingula autem crimina tractare, vt inceſtum, maieſtatem, repetundas, nun videtur eſſe proprium huius loci. Ex Manuij libro de Legibus Romanis.

Scelus & crimen. Cic. pro Cælio.

Crimen, à Delicto fue maleficio Iuriſconſulti plerunque ſic diſtinguunt, vt Criminis nomine capitalis fraus intelligatur, quibus Reipublicæ laditur, veluti cædes, falſitas, adulterium. Delicti verò, priuata noxa, qua priuatim quis quoque laditur, veluti furti, iniuria, &c. Vlpian. l. 7. §. 16. D. de rdilit. edict. Noxas accipere debemus priuatas, hoc eſt eas, quæ tunque commituntur ex delictis, non publicis criminibus. Nonnunquam tamen crimina, cáque priuata nominantur: vt apud Vlpianum in l. 6. §. 1. D. de pœn. Homotmanut.

Crimen etiam dicitur ipſa criminatio, ſue criminum accuſatio. Cic. in Philip. Hæreditatem mihi negaſti o bueniſſe: vtinam hoc rudi verum crimen eſſet. Idem 3. Verr. Deinde reliquis diebus his criminibus, iis teſtibus & vrbanis & prouincialibus ſic obrutus & oppreſſus eſt.

Ambitus crimen. Cic. pro Murena.

Crimen deorum. Martial. lib. 11. epig. 94.

O ſeelus, ô magnum ſæcinus, crimẽque deorum, &c.

Facti crimen. Cic. pro Milone.

Fortunæ crimen appellatur, quum quis eaſu, non dedita opera peccat. Ouid. 3. Metam. De Actæone. Quimil. in procem. libri 6. Nam fuiſſea mala omnia ad crimen fortunæ relegamus.

Maleſici. Cic. pro Roſc. Amer.

Neceſſitatis, non voluntatis. Cic. pro Ligario. Quod ſi criminoſum eſt, neceſſitatis crimen eſt, non voluntatis.

Proditionis inferre alicui. Cic. 3. Verr.

Veneni. Cic. pro Cluentio.

Crimen perpetuæ poſteritatis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 8.

Infamia criminum. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Inuidia. Quintil. lib. 4. cap. 3.

¶ Acerba alicui obiicere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Afferum. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Credibile. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Commune. Virgil. 12. Æneid.

Inane. Vide INANIS.

Inuidioſum. Vide INVIDIOSO.

Nãum. Cic. 7. Verr. Deinde hoc quintodecimo die crimen eſſe natum poſtquam claſſis eſſet amiſſa.

Nauale. In NAVIS.

Nefanda. Seneca Hippol. 6.

Nefanda iuueni crimina inſonti apparat.

Nefarum crimen & fraus ſpiritalis. Cic. 2. de Orat.

Nobile. Ouid. 2. Amor. eleg. 18.

Noxia. Sil. lib. 16.

Patens & ſine teſte probatum. Ouid. 15. Metam.

Piu tacitum. Seneca Hippol. 5.

Tribuarium. Cic. pro Planc. 19.

Turpe. Horat. in Arte poetica.

Abeſſe à crimine. Cicero, Longè abſum ab ciuſmodi crimine.

¶ Abſcondere crimen ſace iugali, Matrimonij præterea adulterium partum celare. Seneca Hippol. 5.

Acceſſire & acceſſere crimini. Cic. pro Cælio.

Accebare crimen alicuius. Claud de raptu Proſerp.

Adducere in crimen. Plin. lib. 12. cap. 22.

Veſtitus crimen afferre alicui. Cic. pro Rab. Poſth.

Falſi crimitis teum agi. Ouid. 2. de Remed. amor.

Argui crimine pigritiæ. Martial lib. 12. epig. 89.

Arguimur lenæ crimine pigritiæ.

Auertere in aliquem. Quintil. lib. 7. cap. 29.

Carere turpitudinis. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Conferre cum vita. Cic. pro Sylla.

Manifeſtis conuinci. Cic. 3. Verr.

Damnari motus. Virgil. 6. Æneid.

Dare crimini. Cic. 7. Verr.

Deducere ad ipſos oculos. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.

Defendere aliquod. Ouid. 13. Meram.

Arrorariis detendere. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Vane defendere. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Cauſe criminum plerunque inſiciatione defendantur. Cic. 2. de Oratore.

Sine crimine vitam degere. Virgil. 4. Æneid.

Ad crimen defenſionem quærere. Cic. 5. Verr.

Differre. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Paucorum crimen in omnes diſſundere. Ouid. 2. de Arte.

Diſcere crimen alicuius, pro Cognoſcere crimen. Virgilius 6. Æneidos,

Quæritor Minos vrnam mouet: ille ſilentum

Conſeihunque vocat, vitæque & crimina diſcit.

Diſſolutæ crimina. Cic. pro Sylla.

Dotata

Dotata crimine virgo. Ouid. epist. 6.
Ducere aliquem in. Tacit. lib. 5.
Suspicionem & crimen quædam efficiunt. Cic. 2. de Orat.
Ineptiarum crimen effugere. Cic. 2. de Orat.
Elabi ex crimine. Cic. 4. Verr.
Eluere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Eluere. Ouid. 11. Metam.
Excusare lacrymis. Stat. 6. Thebaid.
Excutere aliquod extrinsecus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Exhibere vacuum crimen aliqua ora. Id est patefacere. Seneca Hippol. 5.
Expiare. Seneca Medea, 8.
Facere. Cic. pro Flacco ; Qui igitur probari potest in ea pecunia non referenda, crimen sibi ipsum facere, in qua crimen esset nullum si referret?
Ferre in aliquem. Tacit. lib. 12.
Fingere. Cic. pro Cælio.
Habere crimen ab aliquo, & eundem eius criminis sectem, dicuntur accusatores. Cic. pro Cælio ; Sed ex te ipsa requiro, quonam & crimen accusatores abs te, & sectem eius criminis te ipsam dicunt se habere? ejus mulier, &c.
De aliquo crimen habere virgo dicitur, quæ compressa est ab aliquo. Ouid. 2. Fast. De Calisto Hamadryade, Fœdera servasset, si non forma fuisset.
Caut: mortalesse de Ioue crimen habet.
Habere crimen in aliquo. Cic. pro Cælio.
Falsum crimen, quasi venenatum aliquod telum iacere. Cic. pro Quintio.
Incurrere in. Vide INCVRRO.
Indurare alicui. Stat. 1. Sylu. 4.
Ineff. alicui. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
Inferre alicui. Cic. de Amic. Addendum eodem est, vt ne criminibus aut inferendis delectetur, aut credat oblatis.
Inferre crimina, accusatoris officii est: defensoris, diluere & prosulfare. Author ad Heren.
Iniicere alicui vim. Ouid. 8. Metam.
Infidet in animo. Vide INSIDEO.
Intenderein aliquem. Vide INTENDO.
Inentare inuitem. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Falso crimine læsus. Silius lib. 15.
Falso liberari. Cic. pro Roc. Amer.
Maculare nomeo alicuius. Virg. 10. Æneid.
Maculare crimine mentes. Sil. lib. 11.
Manifestus crimini. Tacit. lib. 13.
Metuere. In METVO.
Moliuur crimina, & accusatorem, qui obiiceret Chaldæos, &c. Tacit. lib. 12.
Notare libidinis crimine aliquem. Cic. pro Corn. Balbo.
Obtecere melius crimina, quam defendere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Crimini obnoxius. In OBNOXIVS.
Obtexitur laus imperatoris criminibus auaritiæ. Cic. 7. Verr.
Grauibus criminibus onerare. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Patrocinari. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Pensare vna laude. Vide PENSO.
Peracta. Iuuen. Sat. 13.
Perorare. Vide PERORO.
Ponderare crimina rerum ipsarum magnitudine. Cic. 3. Verr.
Ponere in crimine. Cic. 2. de Orat.
Premere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Premere aliquem in crimine ignoratæ artis. Horat. in Arte.
Præferre ex libidinosa domo. Cic. pro Cælio.
Proponere & explicare crimina in testibus interrogandis. Cicero 3. Verr.
Anteactæ vitæ crimina purgare. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Loco criminis putare aliquid. Cic. Marco, lib. 7. 3.
Refellere crimen gladio. Virg. 12. Æneid.
Regerere crimen alicui. Seneca Hippol. 5. Alicui, pro in aliquem.
Repellere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Eximi reperire. Cic. pro Cælio.
Rescindere crimina alicuius, est obliterum peccatum alicuius in memoriam renocare ; & velut refricare vulnus. Ouidius 3. Trist. elegia 11.
Ergo quicunque es, rescinde, re crimina noli.
Reiserare iudicio. Cic. pro Mil.
Respondere. Cic. pro Planco.
Retexenda. Stat. 2. Thebaid.
Reus criminis. Ouid. epist. 15.
Simulare. Ouid. 13. Metam.
Nefario crimine solui, & culpa liberari. Cic. pro Rosc. Amer.
Struere crimina & accusatores. Tacit. lib. 12.
Δικογραφίας crimen subire. Cic. Att. lib. 9.
In crimine esse. Cic. 6. Verr. Dat eque operam vt is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine.
Fraudi aut crimini esse alicui aliquid. Cic. pro Murena.
Esse probro & crimini. Cic. pro Sex. Rosc. Vsdem hæc rusticam, quam tu probro & crimini putas esse oportere, & honestissimam & suauissimam esse arbitrantur.
Crimen culpæ alicuius suscipere. Cic. 7. Verr. Tibi vni parcam, & totius status culpæ crimen, inuitatione omnium atrocitatis potius suscipiam, &c.
Suscipere crimen facinorum tantorum & tam atrocium. Cicero pro Sylla.
Capitalium criminum suspecti. Tacit. lib. 3.
Trahere in se. Ouid. 10. Metamorphoseos,
Quique in se traxit crimen, volutique videri
Otiosus esse nocens.
Trahere in crimen, Id est inter consilios deferre. Tacit. lib. 15, vt ao notar Budæus.
Transferre in aduersarium. Quintil. lib. 8. cap. 5.
Transferre à se in alium. Cic. 2. de Inuent.
Fama nostra vacat crimine. Ouid. epist. 4.
Nox vacua est crimine. Ouid. 4. Fast.
Venire in partem criminis, Est participem fieri sceleris alicuius. Ouid. in Arte.
Venire in aduersarium. Quintil. lib. 7. cap. 3.
In crimen vocare aliquid, pro Crimini dare. Cic. pro Rabir. perduel. reo, Hoc tu in crimen vocas, quòd cum iis sucrit C. Rabirius, &c.
Vulnerari crimine aliquo. Ouid. epist. 18.
¶ Crimen, Falsa suspicio. Terent. Heeyra, 5. 2.
Nam si comperient crimini tua se falsò vxor credidisse,
Missam iram facient. Vbi Donatus, Crimen nunc, pro falsa suspicione. Virg. 11. Æneidos,
-sempérque odia, & crimine Drances
Infensus inuetti Turno. Id est, & quòd eum odisse, & quòd se illi odio esse suspiraret. Sic Donatus. At Seruius aliter.
¶ Crimen, pro Causa. Virg. 1. Æneidus,
-hinc semper Vlysses
Criminibus terrere nouis. Seruius.
Crimina legitima, Id est quorum iudicium lege aliqua publicorū iudiciorum est constitutum. Vlpian. l. 3. §. 1. D. de crimin. stellionat.
Perna autem stellionatus nulla legitima est, quum nec legitimum crimen sit. Solent autem ex hoc extra ordinem plecti. Hoiom.
Criminosus. pen. prod. Adiectiuum (ϛ. κακοηθικὸν, ἐπιτιμητικὸν.) Qui crimē infert. Cic. pro Cluent. Hic Trib. pleb. modestus, prudens, non modò non seditiosus, sed etiam seditiosis aduersarius: ille autem acerbus, criminosus, populorum ac turbulentus.
Iambi criminosi. Horat. 1. Carm. ode 16.
Nomine crimionosi inquinare officiosam amicitiam. Cicero pro Planco.
Criminosa oratio. Liu. 8. ab Vrbe, Dictatura popularis, & orationibus in patres criminosis fuit.
Tempus. Cic. pro Læga.
Criminosum hoc ei est, Id est hæc eis inferre ei crimen, crimine damnabitur propter hoc. Cic. 4. Verr. Ille hoc putabat Verri criminosum fore, si eius statuæ essent dirutæ. Idem pro Sylla ; Ne ii aegrarent quidem tum denique, quum esset interrogatus, id mihi criminosum videretur.
Criminosè, Aduerbium (ϛ. κακοηθικῶς.) Cic. pro Rosc. Amer. Qui enim aliquid habeat quod possit criminosè ac suspicioſè dicere, aperte ludificari & calumniari sciens non videatur.
Criminor penult. correp. criminaris (ϛ. κατηγορῶ. κατηγορεῖσθαι.) criminans, Cum malesuè reprehendere. Cic. ad Atticum, lib. 9. Messalam Consulem contumeliosè lædebat, me tantum compressè omnia criminabatur.
Criminari aliquem alteri. Terent. Eunuch. 5. 2.
Hanc meum, me me criminatur tibi.
Criminari apud. Cic. 3. Offic. Apud Pop. Rom. criminatus est bellum illum ducere.
Criminari aliquid. Cicero 6. Verr. Iam enim non libet omnia criminari.
Inuidiosè potentiam alicuius. Cic. pro Mil.
De aliquo aliquid. Cic. pro Planco, Liber enim tibi nesscio quid etiam de illa tribu criminari.
¶ Criminat, pro Criminatur apud Ennium libro 3 Satyr. Nam si non bene vultubi, qui falsò criminat apud te. Ex Nonio, Obsoletum.
Consuetudo criminandi. Cic. pro Deiot.
Criminatio (ϛ. διαβολὴ.) Ipsa, vt ita dicam, contentiosa contumelia. Liu. 10. ab Vrbe, Adiecerint & Appij criminationes de Fabio absente ad populum.
Indignatio & criminatio. Cic. 2. de Inuent. Quæ in negotio gerendo acta sunt, quæque poſt negotium consequuta sunt, cum vniuersi-que indignatione & criminatione colligimus.
Allatas criminationes repellere. Cic. de Amic.
Falsa. Cic. 2. de Orat.
Crimissa, æ (κρίμισσα.) Oppidum est in extremis Italiæ finibus, iuxta Thurium & Crotonē, à Crimilla nympha. ¶ Gentile est Crimissius. Strabo lib. 7.
Crimnum (κρίμνον.) Crassior ac aut tritici farina existit apud antiquos qua adpultem essent eam vtebantur, quidque loco panis diutius victitarent. vt Plinius est author lib. 18. cap. 8. Abunde alii, inquit Dioscor. lib. 2. fed aegrè conseruatur : alium vehementius adstringit, si acæ ex qua fit, prius torreatur. Hæc ille.
Crinam, Pomponius 3. 52. 2. De aur. & arg. numerat inter ea vngenta quæ valetudinis causa sunt paranda : si forè Crinonia legendum sit, vt sit oleum ex lilio confectum, & odoramentis conditum. Nam Crinonis Plin. lib. 21. cap. 5. meminit, quod lilium rubens appellat. Hoiomanus.
Crinanthemon (κρινάνθεμον.) Flos notissimus, quem Dioscorides κρίνα ἐρυθρὰ, Romani Lilium appellant.
Crinis, huius crinis, in gen. (κόμη, ης.) Crines (inquit Festus) dicuntur capilli, hinc crinitus, gen. 3.
Crines (inquit Festus) dicuntur capilli, hinc crinitus, gen. 3. Crines, Hæc eminus mulieri redimiculum præbet, hæc in collum. hæc in crines.
Crine ruber. Martial. lib. 11. epigr. 54. in Zoilum.
Comarum crines. Firmicus lib. 1. cap. vlt. Quid iam de comarum crinibus dicam?
Aduleri crines Horat. 1. Carm. ode 15. ad Parridem,
-tamen hos feros aduleros
Crines pollere crines.
Aduln. Stat. 2. Sylu. 1.
Apolluer. Claud. de Raptu Proserp. 3.

Candidi. Valer. lib. 6. Argon.
Cani. Stat. 9. Thebaid.
Compti. Horat. 4 Carm. ode 9.
Decori. Stat. 2. Sylu. 6.
Erecti horrent. Seneca Herc. Oet. li. 6
Haui. Virg. 4. Æncid.
Hirsuti. Ouid. 12. Mrtam.
Hirti. Ouid. 8. Metam.
Ingenui. Stat. 12. Sylu. 9.
Inconsi. Tibul. lib. 1. eleg. 4.
Intorti. Valer. lib. 6. Argon.
Laceri. Seneca Troade. 8.
Longi. Virgil. 7. Æneid.
Madidi. Valer. lib. 1. Argon.
Mœsti. Ad mœstitiam compositi. Virg. 11. Æncidos,
Et mœstum Iliades crinem de more solutæ.
Nigro crine dreori. Horat. 1. Carm. ode 32.
Passi. Virgil. 2. Æncid.
Purpurei. Ouid. 2. Metam.
Rosei. Claud. de nuptiis Honorij.
Simplices. Ouid. 8. Metam.
Sordidi puluere. Seneca Herc. Oet. h. 2.
Sparsi. Valer. lib. 1. Argon.
Splendidi oltro. Ouid. 8 Metam.
Vagi per colla. Ouid. 2. Metam.
Virginei. Ouid. 5. Amor. eleg. 13.
¶ Aeeisis crinibus nudaram, corã propinquis expellit domo matrius. Tacit. de Morib. German.
Aufertre crinem alicui. Virg. 4. Æneie.
Colligere incertos, & in ordine ponere crines. Ouidius 1. Amorum eleg. 14.
Collectus crinis in vnum nodum. Ouid. 8. Metam.
Comantes crines. Sil. lib. 16.
Comere crinem. Stat. 2. Sylu. 1.
Compositi. Virg. 4. Georg.
Deducere pectine. Ouid. 4. Metam.
Demissus. Ouid 6. Metam.
Propexum, rutilarimque deponere. Tacit. lib. 20.
Desecare. Ouid. 2. Trist.
Dissuere. Sil. lib. 16.
Disponere. Tibul. lib. 1. eleg. 9.
Dissimulare. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.
Distinguere docta manu. Sranca in Troade. 10.
Impexos cœtus domat ordine. Stat. lib. 1. Achill.
Crinem volantia ducunt fydera. Virg. 5. Æneid.
Effundere. Lucan. lib. 1.
Effusi stellatus æther. Valer. lib. 6. Argon.
Effusus crines. Virgil. 4. Æneid.
Emissi, Id est laxati aut sparsi. Stat. lib. 8. Thebaid.
Euinctus vitta crines albente facerdos. Ouid. 1. Metam.
Exutus canos lacero diademate crines. Stat. 9. Thrb.
Flauens. Seneca Oe dipus. 5.
Frangere corona. Stat. 2. Sylu. 1.
-ernémque decorum
Fregisset rosea lascina Thalia corona.
Fuit. Virgil. 10. Æneid.
Iacens in collo. Ouid. 2. epist. 18.
Iactare per auras. Ouid. 11. Metam.
Impexi. Claud. 2. de Raptu Proserp.
Aurum implexum crinibus. Plin. lib. 33. cap. 1.
Implicare auro. Virg. 4. Æneid.
Innectere lauro. Ouid. 6. Metam.
Intorti. Silius 1. b. 3.
Involuere. Silius lib. 7.
Irrorare aquis. Ouid. 7. Meram.
Lacerare. Seneca Hippol. 6.
In scelere quæres crine lacerato fidem.
Laniare arreptum. Ouid. 4. Metam.
Ligare. Claud. de Nuptiis Honorij.
Madens. Virg. 4. Æncid.
Mouere per aera. Ouid. 3. Metam.
Roseos nectere pectine crines. Claud. de Nuptiis Honotij.
Nitens crine. Martial. lib. 12. epigr. 38.
Crines nodantur in autum. Virg. 4. Æncid.
Ornatus etines apio. Virgil. eclog. 6.
Perdere miseros. Valer. lib. 1. Argon.
Perfundere amomo. Sil. lib. 16.
Premere misra. Seneca Herc. Oet. h. 4.
Promittere crinem barbámque. Tacit. lib. 2.
Propexus. Tacit. lib. 20.
Inornatos redimitus arundine crines. Ouid. 9. Metam.
Repexo crine fusa Gallia. Claud. 2. Paneg.
Resolutus. Ouid. 3. Fast.
Retuso crine languida stella. Claud. 7. Paneg.
Rutilatus. Tacit. lib. 20.
Scindere. Ouid. 11. Metam.
Secarr. Virgil. 4. Æncid.
Solucre. Ouid. 11. Metam.
Soluti. Sil. lib. 12. -fulutis
Crinibus exululant matres.
Sparsus. Seneca Hippol. 4.
Spirantı crine odoratus. Valer. lib. 6. Argon.
Subnitus crinem mitra. Virg. 4. Æneid.
Summittere crinem ac barbam. Tacitus de Moribus Germanorum.
Supplice crinc humum verrere. Claud. in laude Serenæ.
Tosti. Ouid. 2. Metam.
Tractus. Seneca Hippol. 5,
-crinis tractus, & laceræ comæ
Vt sunt remanentes.
Vibrati calido ferro, Id est crispati calamistro. Virgil. 12. Æneid.
Scruius.
¶ Crinis, etiam piscium. Plinius libro 9. cap. 30, de polypo pisce, Nanque & affatu terribili canes agebat, nunc extremis crinibus flagellatos, &c.
¶ Crinis, Genus vinculi esse videtur apud Plin. lib. 17. cap. 25, Iugum sit pertica, aut arundine, aut crine, funiculóve, vt in Hispania, Brundusióque.
¶ Crinis vitium. Plinius libro 13. cap. 23, Vernacula putatio dicitis per ramos vitium crinibus circunuellite arborem, crinésque ipsos ruris.
¶ Crinem fœmininum fuisse probat Nonius ex Plauto & aliis.
Crinalis, & crinale. penult. prod. {χρυσοκόμης} Quod pertinet ad crines. 11,
Vitta crinalis. Ouid. 9 Metam.
Aurum. Stat. lib. 2. Achilli.
Cultu crinali ciarissim ltringere. Claud. 5. Paneg.
Hedera Bacchi. Claud. 1. de Raptu Proserp.
Murus Cybeles. Claud. 2. in Eutrop.
Crinalis, Substantiuum, m. g. {κοσμητὴς} Ornamentum est capitis ad fingendum capillos, ne turbentur euagentúrque. Vlp. de aur. & arg. lega. 1. argumenta. Fasciæ, inquit, crinales, pedulésque. Vbi Beroaldus legit. Crinales, quasi fasciæ sint crurum.
Crinale, aliud Substantiuum, neut. gen. vt, Curuum crinale. Ouidius 5. Metamorphoseos,
-ornabant aurata monilia collum,
Et madidos myrrha curuum crinale capillos.
Crinigerus, pen. corr. {κομοφόρος} Adrechuum, dicitur qui multos habet crines. Lucan. lib. 1,
Et vos crinigeros bellis arcere Caicos. &c.
Crinitus, pen. prod. {κομήτης} Adiectiuum, Quod crines habet. vt, Crinita stella. Cic. 2. de Nat. dror. Tum stellis hi quas Græci Comeras, nostri Crinitas vocant. Legiturin emendatis codicibus cincinnatas. Virgil. 1. Æneidos,
-et hara crinitus Iopas
Personat aurata.
Crinitis arbusculis apices sunt pauonibus. Plin. lib. 11. cap. 37.
Colla toris crinita tumens. Stat. lib. 6. Thrb. De equis.
Galea crinita triplici iuba. Virg. 7. Æncid.
Malè crinita mulier. Ouid. 3. de Arte.
Missile multa flamma. Stat. lib. 5. Thebaid.
Nox facibus luctiferis. Valer. lib. 5. Argon.
Crinita turba. Martial. lib. 12. epigr. 49.
Vertex Stat. lib. 9. Thebaid.
Crinior, crinitris {κομᾶσθαι} crinitur, apud Statiũ legitur 4. Thebaidos,
-vatem culu Parnasia monstrant
Vellera, frondeni crinitur cassis oliua.
CRINISE {κρίνισις} Siciliæ fluuius, Segestæ vrbi vicinus, de quo Seruius hausimodi refert fabulam. Quum Laomedon Neptuno & Apollini mercedi m pro ædificatione murorum Ilij reddaret, Neptunus iratus Troiæ eerum immisit, vt eam vastaret. Consultus Apollo, sinistra dedit responsa, puellas feslicet belluæ esse obiciendas. Hippotes igitur nobilis Troianus, timens ne & Hegesta sua fata cero, vt Hesiona expectaretur, nau eam impulit, vt porcus Troianorum rodente immergeretur. Huctibus, quàm coràm druoraretur. Sed illa casu in Scilia delata Crinisó plaruit, qui in canem sæ vrsum mutatus, eam oppressit, susceptique ex eo concubitu Aeetten Siciliæ regem. Virgilius lib. 5. Æneidos,
Troia Crinisó concepium flumine mater,
Quem genuit, &c.
Crinomenon {ἐν κρινόμενον} A Rhetoribus appellatur contentio, quæ ex ilatu efficitur, & circa quod versatur certamen totius controuersiæ. Larini Quæstionem vocant, teste Cicerone in Topicis.
Crinon {κρινον} Plin. lib. 21. cap. 5. Lilium rubens appellat, quod alij nomine cynorthodon dicit. vrin Antiochia, Laodicea, Syria & Phaselide laudatissimum prouentum. Dioscorides tamẽ. Græcique ferè omnes, nullo discrimine τὸ κρινον appellatione, omnia hlij genera intelligunt. Theophrastus quæuor ponit liliorum genera, ex quibus quod vere erumpit mox post violam albam, peculiari nomine κρινον appellat.
Crinon, 2. {κρίθινον} Frutex est lilij, teste Suida: nam lilium Græci κρινον appellant.
CRIONA {κρίονα Stephano} Vicus est Athenienssium, in tribu Antiochide.
Crios {κρίος} Ciceris genus, quod Latini arietinum nominãt, ab arietini capitis figura, à qua & Græca appellatio fluxit. Nam illi arietem κρίον appellant. ¶ Fuit etiã Crios, proprium nomen athletæ cuiusdam ex Ægina insula, apud Græcos eantatissimi.
Crisp. pampinaeus. Culum. lib. 12. cap. 20. vbi vide quid sit.
Crisis {κρίσις} Latine dies potest iudicium. Vnde dies critici dicti: hoc est iudiciales & decretorij, de quibus postea.
CRISPINVS, Philosophus quidam fuit Stoicus, qui versus numero quidem multos scripsit, pondere autem ixues. De hoc sæpius Horatius, vt Satyra 6. lib. 2.
Dum, quæ Crispini docuit me ianitor, edo. Et Satyra 3. lib. & aliis in locis.
CRISPVS Passienus, bis Consul, orator, Agrippinæ matrimonio, & Neronc priuigno clarior postea, in luco, qui cũ in subiubano agri Tusculani esset, arborem eximiam ita adamasse fertur, vt non modo cubare sub ea, verumque illi affundere soliuo sit, sed etiam eam osculari, compti cisque, vt refert Plin. lib. 16 cap. vlt.
CRISPVS Sallustius {κρίσπος ὁ σαλλούστιος} de quo Martialis, lib. 12, Crispus Romana primus in historia. Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano

à Quintiliano elegantia dicendi, Attica breuitates, sententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt ni mis antiquarint, & ex Catonis originibus verba mutuauit: Trogo autem, quod orationibus nimis longis vsitur, ficuti & Thucydides. Ciceronis aeerimus iminicus fuit, vt ex vrtutibus inuectiuis orationibus conflat. Situs de auaritia sententnam laudat Gell. eap. 1. lib. 3. Auaritia (inquit) pecuniae flu dium habet: quam nemo sapiens concupuit. ea quasi venenis malis imbuia, corpus animumq; virilem effeminat: semper infinita & infatiabilis est: neque copia, neque inopia minuitur. Idem lib. 17. cap. 18. de eodem Saluitio fe ferì bit. Marcus Varro (inquit) in literis, aeque vita. fide homo multa, & grauis, in libro qué inscripsit Pius, aut De pace, Crispum Salustium scriptoré ferùe illius, & seuerae oratonis, in cuius historia notiones Celsorias fieri, atque exerceri videmus, in adulterio deprehensum ab Annio Milone loris bene exsum dicit: & quum dedisset potestatem, dimissum. Hactenus Gell. Vide SALLVSTIVS. ¶ Fuit & Crispus, Constantini Cæsaris filius, à parte soeceffus. ¶ Crispus item Vibius, ore compositus, & iucundus: priuatis tamen causis, quam publicis melior, vt ait Quintil. lib. 10. cap. 1.

CRISPVS, Adrectium (ζωμὸς) vt, Crispus capitilus, id est intorrus. Plaut. Trucul. 6.

Compositos, crispos, crinnos tuos vnguentatos. Sub. expellam.

Folium crispum. Plin. lib. 12. cap. 13, Folium oliuæ, verum crispius, & aculeatum. De myrrha loquitur. Apud Columellam autem lib. 11. cap. 3. Crispissimum folium.

Crispa abies. Cic. 3. Tuscul. ex antiquo poeta,

-tosti alij stant parietes

Deformati atque abiere crispa.

Coma. Silius lib. 16.

Crispiores subz leonum, apud Plin. lib. 8. cap. 16.

Crispioris elegantiæ materies, & ob id Persis grarissima. Plin. lib. 13. cap. 9. de Persica Ægyptiaca loquens.

Crispulus, pen. corr. Diminutiuum (διὰ κρίσιμος.) Martialis libro 5. ad Matianum,

-crispulus iste quis est?

Crispo, crispas, ἐ διὰ κρίσιμος. crispare. Plin. lib. 18. cap. 8, Fimi einere crispari capillum cum oleo. Sub. aunt.

¶ Crispari terra herbis dicitur, per transtationem. Columel. lib. 10, Nunc apio vitidi crispetur florida sellus.

Aurora crispat pelagus nouo Phœbo. Valer. lib. 2. Argonaut. Id est oriente Sole splendere facit.

Mistum eono crispauerat aurum. Stat. lib. 8. Thebaid.

Crispans, crispantius, Patricipium (ἐ διὰ κρίσιμος.) Plin. lib. 16. cap. 16, In primis verò marcries honorata boxo est, raro. crispanti, nec nisi radice, cerero lenia. Legitur in vetustissimum exemplaribus crispiente. Virgil. 7. Æneidos,

Bina manu lato crispans hastilia ferro. Id est vibrans.

Crepitus crispans. Plin. lib. 2. cap. 82.

Natus. Persius sat. 3.

-multúmque rotosa iuuentus

Ingeminat tremulos naso crispante capillos.

Crispatus, pen. prod. (κίρνημι.) Participium, vt,

Buxus crispata denso cacumine. Claud. 2. de Raptu Proserp. Hoc est, frutante verno vitidi.

Crispsuleans, Adrectium (ἀκτινόβολον.) Cic. in Topic. Ar quum in Aiacis nauim crispsuleans igneum fulmen intectum est, inflammarur nauis necessitatis.

CRISSA, Nomen oppidi quod Crissus Phoci filius condidit. Hinc Crissæus sinus Strabo lib. 9.

CRISSO, crissas (κρισσοφωνέω) Ceuco, impudicè nates moueo. Martial. lib. 10. epigr. 68. in Lætam,

Nunquid quum crissas, blandior esse potes? Idem lib. 14. epig. 202. De pulla Gaditana.

Crissans, crissantis. Participium. Iuuenalis,

-& fritium crissantis adorat.

CRISTA, cristæ (κόρυς) Nota vox. Plinius lib. 10. cap. 29, Vpupa obscœna alias pastu auis, cristæ vsenda phetatii.

Crista galeæ. Virgil. 7. Æneid. E cristæ capitum. Liu. 10. ab Vrbe, Non enim cristæ vulnera faccere, & per picta atque aurata scuta tran sire Romanum pilum.

Galea decora cristis. Virg. 12. Æneid.

Decus super bum cristarum. Sil. lib. 10.

Cumulata fercula cristis. Stat. lib. 12. Thebaid.

Comantes. Virg. 7. Æneid.

Equina. Virgil. 10. Æneid.

Geminæ stant vertices. Virgil. 6. Æneid.

Hostiles. Claud. in Rufin.

Punicæ. Stat. 4. Thebaid.

Roscæ. Claud. de Raptu Proserp.

Rubentes. Virgil. 9. Æneid.

Rubra. Virg. 9. Æneid.

Capitum cristæ. Virgil. 7. Æneid.

Comere. Stat. 3. Thebaid.

Summas excussit vertice. Virg. 12. Æneid.

Insurgens aitenti cono. Sil. lib. 16.

Terricas capitum quatere. Lucret. lib. 2.

Altæ sinnillare. Sil. lib. 7.

¶ Cristæ, Herbæ species: de qua sic Plin. lib. 27. cap. 5, Alectorolophos, quæ apud nos cristà dicitur, folia habet similia gallinaceis crista, plura, caulem tcouem, & semen nigrum in siliquis.

Cristula, pen. corr. (κορυφίον.) Diminutiuum. Colum. l. b. 8. cap. 2, Rectis' rutilisque cristulis.

Cristatus, penult. prod. Adiectium (κόρυς ὑπὸ.) Quod cristas habet: vt, Cristatæ aues: & peripharis est gallorum galliuacerorum. Martialis libro 14. 229.

Cristatæ quæ sonare vndique lucis aues.

Cristata galea. Lu. 9. ab Vrbe.

Fulmine cristatum galeæ iubar. Stat. 3. Thebaid.

Ales oris cristati, gallus. Ouid. tr. Metam.

Angues. Seorea Herc. fur. 4.

Apex. Claud. de Phœnice, epigr. 3.

Cassis. Ouid. 3. Metam.

Draco. Ouid. 4. Metam.

CRITÆ (κρίνω) Latinè dicuntur iudices omnes. vnde qui musicis agonibus, id est scenicis præerant, critæ dicti. A quibus

Critici, pen. corr. (κριτικὸς) poematum iudices, quales Aristarchus & Aristophanes Grammatici fuerùt: de quibus Fabius lib. 10. cap. 1. Cicad Dolabellam, lib. 9. 10. Ego tanquam criticus aotiquus iudicaturus sum, verum sint, &c. Horat. 2. epist. 1.

Ennius & sapiens, & fortis, & alter Homerus,

Vt critici dicunt.

Critici olim vocabantur, qui postea Grammatici appellati sunt.

Critici dies (κρίσιμον) vocantur à Medicis iudiciarj, in quibus de ægritudinibus ratione fieri iudicium putesti. Celsus libro 3. cap. 4, Est autem alia etiam de diebus ipsis dubitatio: quoniam antiqui pottissimum impares fequebantur, eosque tanquam tuos de ægris iudicaturos, κρίσιμους nominabãt. In his erat dies tertius, quintus, septimus, nonus, vndecimus, quartus decimus, vnus & viceslimus: ita vt summa potcotia septimo, deinde quartodecimo, deinde vni & viceslimo daretur. Igitur sic ægros nutriebant, vt dierum imparium accesliones expectarent: deinde postea cibum quasi leuioribus acceslionibus inflantibus darent.

CRITENSES, Afræ populi, à Memnonibus & Dauellis dierum virginti interuallo discreti. Author Plin. lib. 6. cap. 30.

Critbe (κρίθη) Tuberculum paruulum in palpebra super pilorum locum, quod à similitudine hordei sic est dictum. Celsus libro 7. capite 7.

CRITHRIS (κριθίνη) vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia fuit Atellis, quam post mortem suam Mœonis fratris tutelæ reliquit. Hinc autem quum puellam vitiasset, grauidámque fecisset, atque ob id facti verereturinfamiam, Phrygio etiam Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò eò mitio pòst, quum ad lauacra, quæ prope Meletem fluuium erant, proficisceretur, Homerum iuxta fluuium preperit, ob idque Meletigoes appellatus est, qui postea cæcus factus, Homeri nomẽ accepit. Cumq; nunquæ & Iones Oculi capud Homeros appellant, quod homeris, id est tineris dueibus egerant.

Crithmum, seu. vt aliqui, Crithamum (κρίθμον) Herba est frutieosa, & vndique foliosa, cubiti altitudinem fere potens. Nascitur in maritimis & petrosis, foliis pinguibus, numerosis, albicãtibus, veluti porcilacæ, latioribus, & longioribus, falso gustu. Flores candidi fiuni, & semeo, ecu rosmarini, odoratum, molle, rotundum, quod fiecatum rumpitur: haberintus tritici modo nucleum, radices digiti crassitudine eres aut quatuor, grati odoris & iucundi. Hæc Dioscorid. lib. 3. cap. 82. Meminit & Galen. lib. 8. simpl. me.

Crithologi (κριθολόγοι) Apud Opianum dicuntur, qui colligendis fascriticrorum primitiis præfecti erant: sic dicti, quia in vererum sacrificiis plurimus erat hordei vsus, quod crithen dicunt. Author Celsus Rhodg. lib. 12. cap. 1.

CRITHOTARES (κριθοτάρης Stephano) Vrbs est Thraciæ ad Hellespontú, octoginta stadiis à Cardia distans, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

CRITIAS, Vnus è triginta tyrannis, Athenienstbus à Lacedæmonius impositis. Cuius memrionem facit Cic. lib. 2. de Orat. Confequuti sunt hos (inquit) Critias, Theramenes, Lysias: multa Lysiæ scripta fuit, nonnulla Critiæ, de Theramene audumus. Rursùm idem, lib. 3. Quid Critias? quid Alcibiades? ciuitatibus fuis quidem non boni, sed certè docti atque eloquentes, nónne Socraticis erant disputationibus eruditi? ¶ Fuit & alter Critiæ philosophus, qui dixit animã esse sanguinem, sicut & multi alij. Vide Virg. Purpureum vouit ille animam, &c.

CRITICVS, in CRITAE.

CRITO, Athenienfis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vsque ad extremum vitæ eft philosophatus. ¶ Crito item Pierioca (Pieria autem vrbs est Macedoniæ) historicus fuit, cuius libros Persicas, Siculas, Macedonicas. ¶ Fuit præterea alius, Natius genere, historicus & ipse. Author Suidas.

CRITOBVLVS, penul. prod. Fuit Medicus. de quo Plin. lib. 7. cap. 37. Magna & Critobulo fama est, extracta Philippi regis oculo fagitta, & cura deformatarem oris curata orbitate luminis.

CRITOLAVS, pen. prod. (κριτόλαος) Athenienfis, nobilis Peripateticus Romam ab Athenienfibus missus legatus cum Carneade, & Diogene Stoico, vt scribit Cic. lib. 2. de Orat. De hums libra idem Tusc. quæst. lib. 5, Quo loco quæro quum vim habeat libra illa Critolai, qui quum in aereum lancem animi bona imponar, in alteram corporis & externa, tantum propẽdere illam boni lanceum pureri, reuerram & manu deprimat. ¶ Alter Critolaus, Achæorũ dux qui Corinthum euertit. Cic. lib. 3. de Nat. deor. Critolaus euertit Corinthum, Carthaginem Hasdrubal. Hiduo illos oculos oræ matritimæ effuderunt. Is fortem interfecit, quod sibi è victoria red. untnon grauiaretur, quum ramen exeett omnes et applaudcrèt, vt eit author Demaratus apud Plutarchum in Parallelis. Postremò à Q. Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno sibi mortem consciuit. Author Liuius.

Κριὸ μέτωπον, Criumetopon, Id est arietis frons, Creræ insulæ promontorium est ad occidentem versus Cyreoas, vt scribit Rufus ex Dionysio,

-lue procul ingens

Inelinar rupes fese, obuia fluctibus altis. Et alibi,

-vt feras ora

Est arcs, vtróque minax petit obuia fronte. Vide Pomp. on. Melã, lib. 2. in descriptione Creræ insulæ: & Plin. lib. 4. cap. 12.

C R O

CROBIALON, Oppidum non longè à Sesamo in Paphlagonia, quod

abluit Parthenius amnis Dianæ virgini admodum grauis. Huius oppidi meminit Apollonius lib.2. Valer.lib.5.Argonauticôn.
-fugit omite
Crobialis lat is,&c.
CROBELVS, Comicus fuit, referente Athenæo, apud quem gulu insignis ad cibaria præterita dignios fibi effe gloriatur libr.4. id eft humectates, & calentibus, fruftis ita fe guttur fuccenfurum, vt videri fornax poffit,non homo.
Crobylus {κρόβυλος} Aureus vel argenteus corymbus, ex capillis pendens,idque propriè in virisinam in mulieribus potius corymbum,& in pueris Scorpium vocamus. Vide fupra CORYMBVS.
CROBYZI { κροβυζοι} Stephano } Populi Iftri accolæ, quorum meminit Plin.lib 4 cap.12.
Crocallis,huius crocallis, Gemma, quæ cerafum, vel vt alij legunt, ceram repræfentat,authore Plin.lib.37.cap.10.
CROCALIZE {κροκαλιζε} Verbi Aristophanis vna ex centum, cuius incolæ dicuntur Crocalizæ. Stephan.
Crocias {κρόκιας} Gemmæ fpecies, à croci fimilitudine fic dicta. Authot Plin.lib.37. cap.11.
Crocinum,crocini,pen.corr.{κρόκινον} Genus vnguenti:cuius oleum eft ex croco : de quo Plin.lib.13.cap.13.Vnguentis cognomina dederе alijs patriæ,alijs fucci,alijs arbores,alijs cauſæ,primúmque id fcire conuenit, mutatam authoritatem, & fæpius tranſiſſe gloriam. Laudatiſſimum fuit antiquitatis in Delo inſula, poſtea Mendrium. Crocinum in Solis Ciliciæ diu maximè laudatum. Propertius libro 3 eleg.10.
Et crocino nares myrrheus vngat onyx.
Crocinus colur.In CROCVM.
Crocio,crocis {κροκίς} crocire, dicitur coruus,vt ait author Philomelæ inter opera Ouidij.
Crocito,crocitas,pen.prod.quia frequẽtatiuum eſt à Crocio, crocis, vt Dormito.à Dormio,dormis.Vide Defpautrium.{κροκίζειν} crocitare.Plaut. Auiul.19.
Non temere eſt quod cursus cantet mihi nunc ab ſæua manu,
Simul rad: bat pedibus terram, & voce crocitabat ſua. Sipontinus crocibat legit.
Crocitum{κρόκισμα} propriam coruorum vocem veteres eſſe voluerunt, inquit Nonius.
Crocitio,ſue crocitatio {κρόκισις} Coruorum vocis appellatio. Feſtus.
Crocis { κρόκις } Herba eſt,cuius contacta phalangia emoriuntur, vt ex Apollodori ſententia tradit Plin.lib.27.cap.17.
Crocodillum,Herbæ ſpecies.Plin.lib 27.cap.8.Crocodilion chamæleonis herbæ nigræ figuram habet, radice longa, æqualiter craſſa, odoris aſperi. Ruell.lib.3.cap.10,dicit ad hanc herbam proximè accedere eam quæ carlina dicitur : non aduertamrn eandem eſſe aſſerere. Vide ibidem plura.
CROCODILON, ſiue Crocodilotium oppidum { κροκοδιλον τείχος} Oppidum Phœnices ad Carmelum montem , cuius Strabonis ætate nihil præter nomen exſtabat, vt ipſe teſtatur lib.16. Meminit & Plin.lib.5. cap.19. Eſt & alterū eiuſdem nominis oppidum in Aſſmoitica prouincia,quæ tota à Nilum fluuium: ita dictum, quòd in eo crocodili pro dijs colerentur. Hanc vrbem poſtea Arſinoen appellarunt, teſte Strabone. libro 17.
CROCODILVS penult.prod. { κροκόδιλος } Mons eſt Ciliciæ,apud Plin. lib.5.cap.27.
Crocodillus,pen.prod. { κροκόδιλος } Animal quadrupes,huminibus terra pariter atque à ijsis infeſtum. Dictus crocodilus, ὅτι ὁ κρόκος ἐσθίει ; id eſt à croco & timido,vt nonnulli volunt , quòd crocum ac eius odorem mirum in modum timeat ac refugiat. Vide Plin.lib.8. cap.25. Cic.de Nat.deor.
Color furaius ſterore crocodili. Horat.Epod.12.
Crocodilinus,pen.prod. { κροκοδίλινος, κροκοδίλεος } Adiectiuum, Quod ad Crocodilum pertinet.
Ambiguitates Crocodilinæ.Quintil.lib.1.cap.10. Argumenta ſunt perplexa & ſophiſtica. Vide Polismum Miſcellaneorum cap.55.Dactum eſt nomen ex fabula Ægyptiaca , quæ eſt huiuſmodi : Mulier quædam cum filio ſecundum fluminis ripas ambulabat : ei Crocodilus filium abſtulit, redditurum ſe dicens , ſi verum mulier reſponderet. Negauit illa fore vt redderetur: atque ob id æquum æiebat reddi.
Crocodilites,huius crocodilitæ, pen.prod.m.g. Idem nimirum genus ſophiſmatos parum explicabilis. Author Doxapater ſcriptor Græcus apud Polit.M.fcell.cap.55.
Crocodilea. Animal ſimile crocodilo. Plin.lib.28.cap.8, de Crocodilo loquens, Alter illi ſimilis,multum infra magnitudinem,in cetera tantum, odoratiſſimiſque ſturibus vtile. Ob id inteſtina eius diligenter exquiruntur incundo indore farcta:crocodileum vocant.
Crocomagma,huius crocomagmatis,pen.corr.n.gen.{κρωκόμαγμα} Vnguentum quo Cilices vtuntur.id ita fiebat, Terebant crocum, & vino præcipuè dulci macerabant. Plin.lib.12. cap.20. Crocomagma veri porrò,crocitat oleifæx. Cæl.lib.9. cap.4.
Crocota.pen.prod. {κρώκωτα} Veſtis muliebris eſt croci coloris. Cic. de Aruſp. Reſpoſis, P. Clodius à crocota.à mitra.à mulieribus ſoleis, purpureiſque fascijs, à strophio,ab pſaltrio,à flagrio, à ſtupro eſt factus repente popularis.
Crocotula,penul.corr.{κροκωτίδιον} Diminutiuum. Plaut.Epid.5,Indaiatam,paragaram,calaſulam.aut crocotulam.
Crocotularius {κροκωτιάριος } Crocotarum veſtium infector. Plautus Aulularia,5.
Quum nouidum infectores crocotulariji.
Crocotillum,Vereres valde exile dicebant.Plautus,
Et ſcitius cum crocotilis crufculis. Feſtus.
Crocotilum,Genus operis puſtorij. Feſtus.
CROCOTVS campus {κρωκωτὸν πεδίον} Campus eſt iuxta Theſſaliam,ad Amphrysum fluuium.Stephan.in dictione κρωκωτὸν.
Crocum,vel crocus,croci { κρόκος,κρόκου } Plin.lib.21. cap.7, flos cereté flores Homerus tres laudat, luteu , crocon , hyacinthon. Idem cap. 6, Crocum ſyluestre optimum ferere in Italia miuimè expedit, ad ſcrupula vſque ſingula areis decoquuntibus.Scritur radicis bulbos fatiuum latius , mauiſque & nitidius , fed multò leuius degenerans, ſed nec vbique fœcundum, etiam Cyrenes , vbi ſemper flores laudatiſſimi. Plaut.Curcul.3.6, Tu crocum & caſia es.
Colure croci contactum. Lucret.lib.6.
Cilix crocus. Lucret.lib.2.
Coryeius. Hurt.1. Serm.ſat.4.
Liquidus.Ouid.1. de Arte.
Pallent.Stat.6.Thebaid.
Puniceus.Ouid.4. Faſt.
Rubens.Virgil.4.Georg.
Ruber.Ouid.2. Amor.eleg.6.
Sicanius.Stat.lib.2.Sylu.3.
Solranus.Propert.lib.4.eleg.1.
Spirans.Iuuenal.ſat.7.
Tyrius.Claud.epigr.18.
Croci,in plurali,apud Iuuenalem & Ouidium.
Olere crocum.Propert.lib.4.eleg.1.
Crocum in medio lilij.Plin.lib.21.cap.5. De lilio.
¶ Crocus,metaphoricè pro Scena,quòd croco,& floribus,& aliis odoribus conſpergi ſoleret,vt ex Lucretio apparet lib.2, Et qui ſcena croco Cilici perfuſa recens eſt. Horat.lib.2.epiſt.1,
Reſtè necne crocum,floreſque perambulet Attæ.
Fabula.ſi dubitem,&c. Id eſt agaeat ab hiſtrionibus in ſcena ambulantibus. Lambinus.
Crocus,Adiectiuum, Plin.lib. 21.cap.13, Mutat enim cum terra colores,hic niger,illic viridis, aliubi cyaneus, aliubi croceus. Virgilius æneidos,
Et circentexatum croceo velamen acantho.
Amictus croceus.Ouid.3.de Arte.
Chlamys.Virg.li.11.Æneid.
Dies.Claud.1.in Eutrop.
Flores.Virgil.4.Georg.
Frondes.Valer.lib.4.Argonaut.
Honor.Silius lib.8.
Ignes.Claud.1.in Eutrop.
Lutum.Virg eclog 4. Hypallage eſt,pro croco luteo. Seruius.
Odores.Virgil.1.Georg.
Prata.Claud.4.Paneg.
Crocatus,pen.prod. Aliud adiectiuum. Plin.lib.16.cap.34,Alicui & ſeſamo nigrum,alij crocatum.
Crocinus,pen.corr.Adiectiuum ſimiliter:et,Crocinum ſemen. Plinius libro 21.cap.19, Semen his optimum crocinum , nec anniculo vegetius,& in vmbra ſiccatur.
Tunica crocina.Claud.63.
Crocophantia { κροκοφάντια } Ornamenta villoſa ſunt, inquit Horomanus , quæ ſub reticulis conuexia , per rorum plagulas apparent. Turnebus,Crocophantia,inquit,ornamenta capitis ſunt,& redimicula,quæ tota è ſubtegmine fine vllo ſtamine conrexia ſunt, vnde & appellationem ſunt ſumpta. pit. κροκοφάντου enim Grammatici Græci exponunt, quod ἀπὸ κρόκου ὑφαίνειν ; & ab Atticis κατηρεφὲς ſcribunt vocari. De his Vlpianus in l.34.§.4. D.de aur. & arg leg. Ornamentorum hæc,inquit,vtitas, mitræ,ſemimitræ,reticula,crocophantia,&c. Alcatus autem & alij eruditi homines alio vocabulo conquirendo mirabiliter exercentur.
CROCVS, à quibuſdam ſagittarius dicitur, Euphemes Muſarum nutricis filius. Hunc ducunt domicilium in monte Helicone habuiſſe, & cum Muſis cantu ac cithara delectari ſolitum : ſæpe enim ſtudio venationis exercen : quapropter magnam laudem & laboris & ingenij aſſequutum. Sed hunc non Crocum, ſed Crotum, & interdum Coronem vocat Hyginus in fabula 224. & Solitheus apud eum qui Latinos commentarios edidit in Aratum interprete Germanico Cæſare. Hic in Muſarum grauiam ab ſoue collocatus inter ſydera, Sagittarij nomen obtinuit.
CROCVTA,ta,pen.prod. {κροκώτα} Fera eſt Æthiopiæ familiaris,ex hyæna & lexna Æthiopica naſcens, quæ & ipſa hyænæ more humanas voces imitatur. Plin.lib.8. cap.30, vbi hyænæ naturam multis explicat, ſtatim ſubdit, Ferarum genera non leæna Æthiopica parti crocutam, ſimiliter voces imitantem hominum , pecorúmque. Acies ei perpetua in ceruice parte oris, nullis gingiuis, deute continuo , qui ne coutrario occurſu hebetetur,capſarum modo includitur.
CROBVS { κρώβις } Lydori ex Hilyartis filius.primus Græcos partum tribuns impoſitos fubegit,partum focios aiquecamicas ſibi adſciuit: tantúmque imperio & opibus creuit,vt ſe feliciſſimum dicere nõ dubitaret. Paulo poſt debellatus à Cyro,quum pyræ cremandus im ponereiur, magna voce ter, ô Solon, exclamauit. Admiratus igitur Cyrus, miſit qui rogarent, quiſnam hominum, aut deorum is eſſet, quem in dubiis caſibus ſolum implorares. Cuius res quum ratiocem reddidiſſet Crœſus,non ſolum dimiſſus eſt, ſed ſummo etiam in honore quoad vixit , apud Cyrum habitus. Ex quo vſus eſt Solon eadem oratione alteram ſeruaſſe è regibus, eamorem & prudẽtiorem alterum reddidiſſe. Plutarchus in Solone. Cremandus autem Crœſus propterea Solonem inclamabat , quòd ab eo fuerat admonitus, neminem tantiſper dum viueret, felicem dici poſſe.
Crolla plecbila , detractione ſecundæ literæ o , pro corolla { κορώνη } parua corona.apud Plautum in Bacchid.t.
CROMMYONNESOS {κρομμυώνησος} Inſula iuxta Smyrnam, cuius meminit Plin.lib.5.cap.31.
CROMNA, Paphlagonium oppidum , cuius Homerus in Paphlagonibus inſtrucndis meminit lib.2. Iliad. & Strabo lib.12. & Valer.lib. 5.Argon. & Apollonius libro 2. Nunc Comana vocatur,ſcite Ohuation Melam,apud quem Cromna ſcribitur.
CROMNA, Promontorium Cæſio mari vicinum , de quo Plin. libro 6.cap.5.

Cronium,

Cronium in Septentrionibus mare dicitur, non quia antiquum quid enim insulis fuit colendo cereamur, auctore Plinio. A frigoris argumento, cuius præsidem Saturnum faciunt cælestium rerum studiosi. Apollonius Argonauticon quarto, Adriacum mare, Cronium dicit. Sed à Crono, id est Saturno, vt inquit interpres, quem habitasse Italiam omnibus & ligius notum & consonibus. Sunt tamen qui non Cronium, apud hunc patrem portum, sed Chronium putent scribendum: ab insula quæ vocetur Chronia. Lycophronis interpres Ionium scribit finum antea Chronium dici cõsuesse, sed & Rheæ sinum. Cronij mares & Eustathius meminit, Post Scythas, inquit, qui mari Cronio vicini Caspium accolunt, Vnni sunt. &c.

CRONVS, Vnus ex Centauris. ¶ Fuit & alter Cronius gemmarum insignis sculptor, vt videre est apud Plin. lib. 37. cap. 2.

CRONOS (κρόνος) Saturnus & temporis spatium Latinè dicitur. Cic. 2. de Natura deor. Saturnum autem eum esse voluerunt, qui curfum & conuersionem spatiorum ad temporum continerent: qui Deus Græcè id ipsum nomen habet, κρόνος enim dicitur, quia id idem χρόνος, id est spatium temporis. Vide Macrobium libro 1. Satur. cap. 8. Et rursum cap. 22. ad finem.

Cronia, ærorium (κρόνια) Festa Saturni, qui à Græcis κρόνος dicitur. In his festis mretebant sibi inuicem xenia, remittebantiique apophoreta, vt videretur Saturni tempus agere, quòd fruges, fructúsque ad vitæ cultus necessarios percepissent. Sipontinus. Hæc festa, Latinè Saturnalia dicuntur. Vide Macrobium libro 1. Saturnal. cap. 7. ad finem.

Crotalum, crotali, penult. corr. (κρόταλον) Est instrumentum quod manu pulsatur, laminis quibusdam ære aut rotundis, fonum ex collisione reddentibus, dictum à pulsatione. κρότος enim Græci plausum vocant. & κρόταλα dicunt pulsare atque percutere. Verbantur hoc instrumento Ægyptij in deorum solennitatibus. Virg. in Copa,

Quæ Syrifia cupa Gradiuia mitrilla.

Crispum sub crotalo docta mouere lacus. Hactenus Sipontinus. Cicero in Pisonem, Quos neque heroïe ego, neque supercilium tuum, neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. Vide Cælium libro 19. cap. 4.

¶ Crotalia appellari margaritas quasdam resonantes, docet Plin. lib. 9. cap. 35. quarum sono gaudebant Graci Subeuni (inquit) luxuriæ erat nomina & tædia exquisita perditione portaru: fiquidè quum id fecere, crotalia appellant, ceu sono quoque gaudeant, & collisu ipso margaritarum.

Crotalus (κρόταλος) masc. gen. dicitur, quillo gua est expeditiore, & voce sonãte, ne propè tinnula, quique loquaciter sua neminem non oõrundit. Ducta est metaphora à Crotalo, crepitaculi genere, de quo egimus in dictione præcedenti.

Crotalistria. Dicta quæ voce ftrepitum crotalorum imitatur. Petronius Arbiter de Cicenia.

Cicenia enim gens a peregrina hospita

Prætaneultria, gracilipes, crotalistria, &c. Sic enim legit Turnebus, atque ita vocari fcribit à crotalis, quorum ftrepitum imitatur,

-crepitatæ cicoua rostro, vt Ouidius loquitur. Legitur tamen in omnibus fere exemplaribus coralistria, sed nullo sensu. Similiter & apud Propertium,

Nilc tuus tibicen erat, coralistria Phyllis, restituis idé Turnebus crotalistria. Tu dispice.

CROTALVS (κρότωλος) Fluuius Italiæ (cui Magnæ Græciæ cognomen est) hauguhalitrefte Plin. lib. 3. cap. 10.

Crotaphitæ (κροτωφῖται) Musculi sunt duo os claudenies, quos & Latini temporales appellant, quòd tempora vestiant, vnde etiam Græcum nomen nacerunt. Nam κρόταφοι illi appellant, quæ nos tempora.

CROTO. Hue Croton, fœm. gen. genitiuus Crotonis, penul. prod. (κρότων) Ciuitas Italiæ in Sinu Tarentino, Milonis athlete memorabilis, qui Pythagoræ discipulus fuit. Pertinffima autem res bellicæ fuit: nec paeuam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes, Crotoniatæ fuerunt. Iure itaque dici vifum eft, Qui Crotoniatarum palmas fremes eft, is reliquorum Græcorum primus eft. Vetus quoque Prouerbium alterum, Crotone falubrius. Quod inde ortum esse aiunt: quia locus ipse ad falubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Hæc ex Strabonis lib. 6. Croton, nunc vulgò Crotone dicitur. Teftis Oluarius in Melam. Silius lib. 11,

-parefecit animi as Alta Croton portas.

Crotonem tradit Ouid. lib. 15. Metam. à Myscilo Alemonis filio iussu Pythij conditam, habuisque nomen à Crotone ipsius Herculis hospite ibi sepulto.

¶ Croto, etiam genere masculino dicitur. Liu. Decad. 3. lib. 4. non procul ab initio, Itaque optimum visum est, ad Annibalem mitti legatos: eaque ab eo, vt recepta Croto Brutiorum esset.

Crotoniates, penultima producta, Nomen gentile. Cicero libro 2. de Nat. deor.

Crotoniatum, genitiuus pluralis. Liuius Decad. 3. lib. 14. Eam tum arcem fatis, vt videbatur, tuam Crotoniatum optimates tenebant. Vbi de Crotone, & Crotoniatis multa Liuius.

Crotoniensis, Aliud nomen gentile. Sallustius Catil.

CROTON, nis, Frutex eft ad magnitudinem paruæ ficus assurgens, folio platani, sed leuiore ac nigriore, eamis ac caudice arundinum modo concauis, semine vuarum aspero, quod purgatum effigiem Ricini animalis repræsentat, vnde & nomen accepit. Nam Ricinum vermen Græci etiam κρότων appellant. Hoc semine exprimitur oleum, cibis quidem fœdum, fed lucernis & emplastris vtile. Alio nomine hic fruticem Ricinus appellatur, & Cici, vnde etiam oleum ipsum Ricinum & Ricinum appellatur. Plin. lib. 26. cap. 13. Vide CICI.

CROTOVS, penult. prod. Rex Argiuorum fuit, pater Pisamathes, quæ ab Apolline compessa Linum peperit, quem quum inter vepres absconditet, caues extiactum dilacerarunt.

Crotopiades, Parronymicum masculinum. Ouid. in Ibin,

Quique Crotopiadem diripuere Linum.

CROTVS, siue Croton, Bupbrimes Musarum nutricis filius. Vide Hyginium.

C R V

Cructarius, Cructamentum, Cructabiliter, Crucio, Cructum, Crucifigo, Vide CRVX.

Cruciata, Planta eft in incolis locis præsipuè nascens, caule rotundo, à dodrantali, ae etiam maiore, in cacumine rubescente, paribus feré interuallis ab imo ad summum genieulis interfecto: è quorum singulis alis bina prodeunt folia subpinguia, longa, vulgatis dictæ saponariæ æmula, & Gentianæ foliolis in summitate erumpentibus similia. Flores qui purpureo colore nitent in summo eiteum caulem in orbem excunt. Radix illis alba, longa, amatiffimo gustu, loetis pluribus ab vtroque latere crucis instar perforata: vnde illi Cruciatæ nomen indiderunt. Vide Matthiol. Senen. fin lib. 3. Dioscotid.

Crudaria, Argenti vena quæ ijo summa fodina reperitur. Plinius libro 33. cap. 6.

Crudus, Adiectiuum (ὠμός, σώματος) Quidam à cruore dictum putant, quod propriè recens atque acerbù fignificat: vt cruor vultus, hoc eft recens; & quafi adhuc cruentum. Hinc crudum, quod nondum eft coctum, à similitudine crudæ carnis, quæ adhuc cruenta eft. Plin. lib. 5. epift. 16. ad Marcellinum, Vt enim eiudum adhuc vultus meden tium manus reformidat, deinde patitur, atque vitro requirit: fic rectè animi dolor consolationes reiicit ac refugit, mox desyderat, & clementer admotis acquiescit.

Crudum, Nondum coctum: vt, Cruda raro.

Crudus agricola Martial. lib. 12. epigr. 57.

Aluus cruda. Quæ crude adhuc & inconcoctum cibum egerit, vt in lienteria. Cato cap. 125.

Cæstus crudus, pro Duro. vel crudeli. Virg. 5. Æneidos,

Seu crudo fidit pugnam committere cæstu. Seruius.

Cibi, Qui indigesti & nondum concocti sunt. Iuuen. sat. 1.

Et crudum pauonem in balnea portat.

Cortex crudus, pro Viridi. Virg. 9. Æneidos,

-ille crudem nodit & cortice crudo

Intorquet. Seruius.

Ensis crudus, pro crudeli vel cruento. Virg. 10. Æneidos,

-& crudum pergoftas exigat enfem. Seruius.

Equa cruda marito proteruo. Horat. 3. Carm. ode 11.

Exordia. Stat. 2. Achil.

Faium. Silius lib. 13.

Homo, Qui crudum habet stomachum, id eft qui cibum non concoxit. Cic. 2. de Finib. Crudique poftridie fe rursus ingurgitent.

Honor crudus. Stat. 10. Thebaid.

Indoles. Claud. 6. Iunc.

Iuuenius. Silius lib. 3.

Mens. Silius lib. 4.

Nomen Marte vici. Silius lib. 7.

Noualis. Vide NOVALIS.

Cruda poma, non dum matura. Cicero de Senect. Et quasi poma exaiboribus si cruda sunt, vi auellunturisi matura & cocta, decidunt.

Praeia. Stat. 12. Thebaid.

Robur. Stat. 2. Thebaid.

Rudimenta. Stat. 1. Achil.

Saxum. Valer. lib. 3. Argon.

Vindis & cruda senectus. Virg. 6. Æneid.

Scrutium. Tacit. lib. 1.

Solum crudum & immotum. Columella libro 2. capite 2. Sed ita necubi crudum solum & immotum reliquat, quod agricolæ scamoum vocant.

Sudores crudi. Stat. 1. Thebaid.

Taurus. Valer. lib. 4. Argonaut. Id eft taurinum corium durum.

Tera. Lucan. lib. 3.

Vellus. Valer. lib. 6. Argon.

Virago. Stat. 11. Thebaid.

Virginitas. Claud. 3. Paneg.

Vua, Id eft immatura. Vipianus in l. si fcruus. 5. si oliuam. D. ad legem Aquil.

Vulnera. Ouid. 1. de Ponto. eleg. 4.

¶ Crudus, Crudelis. Seneca Hippol. 12,

-crudus, & lethi artifex.

Ructare crudum. Cels. lib. 1. cap. 2.

Cruditas, penult. corr. huius crudi tatis (σύνεσις, κρῦδε) Affectus stomachi qui nafcitur ex egra concoctione. Cic. de Senect. Carere ego etiam vinolentia & crudelitate & infomniis.

Contrahere cruditatem. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Cruditat causa est morbi. Cic. de Fato.

Signa cruditatis. Quintil. lib. 2. cap. 21.

Cruditatem excoquere. Columella præfat. lib. 1.

Cruditas arborum. Plin. lib. 17. cap. 24. Arbores laborant & fame, & cruditate.

Subftat cruditas. Celsus lib. 2. cap. 22.

Crudesco, crudescis (κρῦδε) crudescere, Crudum fieri.

Ire crudescum. Stat. lib. 2. Thebaid.

Crudescit morbus, Validior fit. Virg. 3. Georgicorum,

Sin in processu cepit crudescere morbus. Seruius.

Morbus crudescere inepiens. Claud. in Ruff.

Crudescet pugna. Crudelior fit cæde multorum. Virgilius libro 11 Æneidos,

-dicit a crudescit pugna Camilla. Seruius.

Pugnæ sanguine crescit crudescunt. Virg. 7. Æneid.

Cudelis, & hoc crudele, penult. prod. (κρῦδε ὠμότητα) Asper, immitis. Cic. pro Deiot. Crudelis Cato, sit, dicam scelerarum & impium, qui tepor suum in discrimen capitis adducerit.

Crudelit atque impotunus. Vide IMPORTVNVS.

In hominis alicuius calamitate crudelem esse. Cic. 3. de Orat.
Crudelis in liberos & in sanguinem suum. Cic. 1. de Finib.
In ira crudelis. Ouid. 5. Fast.
Amor. Virg. eclog. 10.
Animus ferus, crudelis, atque inhumanus. Author ad Herennium, libro 2.
Arx. Ouid. 13. Metam.
Ausa. Ouid. epist. 14.
Bellum crudele & exitiosum. Cic. Att. lib. 10.
Consilia. Cic. 4. Philipp.
Coniunium. Ouid. 10. Metam.
Egestas. Valer. lib. 6. Argon.
Epistola. Ouid. epist. 21.
Funus. Virg. eclog. 5.
Crudelia gaudia. Ouid. 6. Metam.
Hostis. Ouid. 2. Trist.
Ianua vel domina penirus crudelior ipsa. Propert. lib. 2. eleg. 15.
Ignis. Caiul. Carm. 57,
-qui ezlo lucet crudelior ignis.
Lethum. Virg. 12. Æneid.
Luctus vbique. Virg. 2. Æneid.
Mens crudelior. Ouid. 11. Metam.
Morbi. Martial. lib. 11. epigr. 93.

Ipsaque crudeles ederunt oscula morbi.

Odium tyranni. Virg. 1. Æneid.
Pabula. Propert. lib. 3. eleg. 7.
Pernæ. Sæuz, nimiæ. Virg. 6. Æneid. Seruius.
Sacra. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.
Læta deæ signum crudelia sacra perosæ
Transfulit ex illis in meliora loci.
Scelus artificis. Virg. 2. Æneid.
Somnia. Tibul. lib. 3. eleg. 4.
Sors. Seneca in Œdi. 3.
Superi. Silius lib. 8.
Terræ crudeles, Id est crudelium & auarorum. Virg. 3. Æneidos,
Heu fuge crudeles terras, fuge littus auarum. Seruius.
Lacerauit terga vebere crudeli. Ouid. 2. Fast.
Virtus. Stat. 6. Thebaid. Virtus, Fortunato.
Vita. Virg. 9. Æneid.
Vulnus. Virg. 2. Æneid.
¶ Crudelis, Inexorabilis, qui non flectitur precibus. Virg. 2. eclog,
O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas. Seruius.

Crudelitas, penul. corr. huius crudelitatis { ὠμότης, ωμότητος } Cicero pro Roscio Amec. Vestrum nemo est quin intelligat populum Romanum (qui quondam in hostes lenissimus existimabatur) hoc tempore domestica crudelitate laborare. Sic Audacia & crudelitas singularis. Cic. 5. Verr.
Carnificina atque crudelitas. Cic. pro Sextio.
Adhibere crudelitatem in aliquem. Ciccro pro Domo sua, Sed quid ego vestram crudelitatè expromo, quam in ipsum meac meos adhibu-ſtis?
Anhelare ex imsimo pectore crudelitatem. Author ad Herennium, libro 4.
Insanabilem crudelitatem suam exercere in aliquo. Cicero 11. Philipp.
Quorum crudelitas nostro sanguine non potest expleri. Cicero 1. de Orat.
Exprimere crudelitatem. Cic. pro Mil.
Imbui crudelitate. Cic. in Philipp. Ar ille crudelitate imbutus, &c.
Omni crudelitate lacerare aliquem. Cicero pro Domo sua, Quid enim vos vxoremea misera violarat, quam vexauistis, omni crudelitate lacerauistis?
Inimicorum crudelitas noodum nostea calamitate satiata. Cicero Q. fratri. lib. 1. 3.
Saturaee crudelitatem. Cic. 4 ad Hetenn.
Homo crudelitate barbarus. Cic. pro Flacco.
Importuna. In IMPORTVNVS.
Inhumana. In INHVMANVS.
Hominum maior maximè inimica. Cic. 3. Offic.
Nobilitas. In NOBILIS.
Præditus crudelitate. Cic. pro Syl.

Crudeliter, penult. corr. { ὠμῶς } Aduerbium. Cic. 1. Offic. De cuerendis autem, diripiendisque vribus valde coosydcrandum est, nequid temere, nequid crudeliter fiat.
Acerbè & crudeliter. Cic. 4. in Catil. Quum de pernicie Reipub. exitio huius vrbis ram acerbè, ramque crudeliter cogitarit.
Vt crudeliter. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7.
Crudelissimè interficere. Cic. 1. Philipp.
Crudelissimè pereve Cic pro Sylla.
Vrere crudeliter. Tibullus lib. 1. eleg. 8.

Cruentus. In CRVOR.

Cruma. In CRVSMA.

Cruncus, penuli. prod. { βωμὸς } A κρύω, hoc est ferio, loculus dicitur, quòd è brachio pendens hoc atque illuc feriat. Alij ἀπὸ τοῦ κρούειν deducunt, quòd plerunque suspensa gesterue. Plaut. Asinaria, Hic pone, hic itam colloca crumenam in collo planè.
Dicicns crumena. Horat. 1. epist. 4.
Et mundus victus non deficiente crumena.

Crumina, faeculi genus. Plautus, Dij bene vortant, tene, crumina minuerui regnum minæ. Festus.

CRVNOS, Thracæ portus. Author Pomponius lib. 2. Dionysiopolis, inquit Plin. cap. 11. lib. 4. ante Crunos. Portus autè à salientibus aquis nomen habet, qui Græcè Crunì appellantur. Author Hermolaus.

CRVOR, huius cruoris, m. g. { κρῶς, κρῶτος, κρῶτι } Sanguis qui ex aliquo vulnere fluit. Virg. 8. Æneidos,
-repidisque cruor fumabat ad aras.

Ferarum cruor. Ouid. 7. Metam.
Atri cruoris. Virg. 4. Æneid. vbi Seruius, Cruores vsurpatum. nam nec sanguines dicimus numero plurali, nec cruores.
Caesus. Ouid. 12. Metam orphoseos,
-cæsúmque datura cruorem
Henricus ante aram stetit Iphigenia ministris.
Crassus. Virg. 5. Æneidos,
-crassúmque cruorem
Ore reiectantem.
Diri cruores draconis. Valer. lib. 7. Argonaut.
Flebilis. Seneca Troad. 5. 430.
Fluárque nulli flebilis matri cruor.
Fœdo cruore sparsa ora. Seneca Oct. 2. 14.
Infuscerus. Virg. 4. Georg.
Largus cruor inundat locum aliquem. Seneca Hippol. 4.
Obscenus. Virg. 4. Æneid.
Puniceus. Ouid. 13. Metam.
Sacer. Virg. 5. Æneid.
Vipcrinus. Horat. Epod. ode 3.
Virgineus. Virg. 11. Æneid.
Vndans. Stat. 5. Thebaid.
Feritas fusíque immensa cruoris. Ouid. 13. Metam.
¶ Stultitiæ cruorem addere. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Affectare. Stat. 11. Thebaid.
Animare cruorem calidum. Ouid. 12. Metam.
Arentem ferro detergere. Sil. lib. 8.
In arma vidanti cruoe animam diffundit. Virg. 10. Æncid.
Diffusus. Lucan. lib. 1.
Effusus. Ouid. 6. Metam.
Manantem ex ore cruorem eiectare. Sil. lib. 10.
Largus cadentium it cruor. Valer. lib. 6. Argon.
Expiari cruores. Horat. 2. Carm. ode 1.
Fusus infici terram. Seneca Hipp. 4.
Haurire. Ouid. 13. Metam.
Lauare fluidum. Virg. 3. Æneid.
Libare. Seneca Herc. fur. 11.
Mœnas cruore cultee. In MÆNO.
Oblitus faciem cruore. Tacit. lib. 2.
Cruorem inimici quam recentissimum ostendere. Cic. pro Sexto Roscio.
Perfusus cruore. In PERFVNDO.
Rorans. Silius lib. 10.
Situs cruorem. Seneca in Thyeste, 2.
Sparsus cruor. Virg. 12. Æneid.

Cruentus, Adiectiuum { αἱματώδης } Sanguinolentus: ut,
Cruentus sanguine ciuium. Cic. 4. Philipp.
Arma cruenta. Ouid. epist. 4.
Bello cruentior ipso. Ouid. 12. Metam.
Cruentum cadauer. Cic. pro Milone.
Cædes. Seneca in Herc. fur. 13.
Causa. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.

Denique non possum nullam sperare salutem,
Quum non in pœnæ causa cruenta mea.

Dapes. Virg. 3. Æneid.
Dolor. Lucan. lib. 2.
Factous, Propter quod fundirur multum cruoris. Seneca Hipp. 4.
Facta cruenta exigere. Ouid. 2. de Arte.
Fanum cruentum. Ouid. ad Liuiam.
Gutta. Cic. 2 de Nat. deor.
Hostis. Stat. 9. Theb.
Humus. Virg. 11. Æcid.
Ira. Horat. 3. Carm. ode 2.
Mars. Horat. 1. Carm. ode 14.
Mors. Ouid. epist. 2.
Mosus. Seneca Agam. 7.
Mucro. Cic. in Catilin.
Nox, Vestigium cruoris effusi. Seneca Hipp. 10,

Longum cruenta tramitem signa nota.

Nodes. Claud. de bel. Gildon.
Palma. Ouid. Amor. 2. eleg. 5.
Præda. Ouid. 1. Fast. 5.
Spolia. Virg. 10. Æneid.
Spuma. Virg. 3. Georgicorum,
-& spumas ages ore cruentas.
Tempestas campi. Claud. 6. Paneg.
Thalami. Ouid. 10. Metam.
Cruenta atque luctuosa victoria, In qua multi occisi. Sallust. Cauete ne multi animam amittant, neu capti ponus ficut pecora trucidemini, quàm virorum more pugnantes, cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relinquatis.
Virtus. Stat. lib. 1. Sylu. 13.
Vmbra. Ouid. 5. Fastorum,
Vmbra cruenta Remi visa est assistere lecto.
Vrina. Plin. lib. 20. cap. 13.

Cruento, cruentas { κρωτόω } cruentare; Cruore inficere. Cicero 1. de Diuinat. Itaque huic omnia visa obiicuntur à mente ac ratione vacua, vt aut cum matre corpus misere videatur, aut cum quouis alio vel homine, vel deo, sæpe bellua, atque etiam trucidare aliquem, & impiè cruentari.
Prata cruentantur. Propert. lib. 3. eleg. 15.
Latè cruentare aras. Hyperbole est vulnerati hominis. Seneca Hippol. 10.
Morsu cruentare aliquid. Propert. lib. 4. eleg. 9.
Oratio lacerat & cruentat. Cic. 2. Philipp. Hæc tè, si vllam partem habes feriosi, lacerat, hæc cruentat oratio.
Cruentare Rempub. vulceribus. Cicero post Red. in Senatu, figo
me ans

meam salutem defetui, ne propter me ciuium vulneribus Respub. cruentaretur.

Cruentari scelere. Cic. de Arusp. respon. Secures suas cruentari scelere noluit: nimirum quidem Pop. Rom. tanto scelere contaminauit, vt id nulla re possit nisi ipsius supplicio expiari.

Enûs cruentatus. Stat. 5. Thebaid.

Manus cruentatæ. Ouid. in Ibin.

Cruentati oculi. Plin. lib. 28. cap. 7. Mulieris quoque faliuam ieiunæ potentem diuidicant oculis cruentatis.

Cruentus, Aduerbium. Seneca de Benef. 5. Ceteri arma cruentius exercuerunt, aliquando tamen fatiari abuerunt.

Cruppellarii {κρυπτοπελτασται} qui sint, explicat his verbis Corn. Tacit. libro 3. Cæteri cum venabulis & cultris, quæque alia venantibus tela sunt, addunxtare & feruitiis gladiatore destinati, quibus more gentico continuum ferri tegmen (Cruppellarios vocant) inferendis ictibus inhabiles, accipiendis impenetrabiles.

Cruppellarij equites, Vide in CETRARIATE.

Crus, cruris, n. g. {κνημη} Sipontinus, Crura dici quidam existimant à κνιω, quod hoc atque illuc ingrediendo feriant. Sunt enim crura à genibus vsque ad inferiorem pedem non æquali modo ducta, sed teretibus suris elementer extantibus, sensimque tenuatis firmata. Plin. lib. 10. cap. 46. Porphyrionibus præsunga crura rubent. Celsus, Crus ex duobus offibus confiti, ex tibia & fura.

Crure glaber. Martial. lib. 12. epigr. 38.

¶ Inter nodia crurum. Ouid. lit. Metam.

Crura sine nodis in NODVS.

Voluminа crurum. Virg. 3. Georgicorum,

-sinuêque alterna voluminа crurum.

¶ Curuata. Ouid. 13. Metam.

Dimidium. Iuuen. 2. Sat. 13.

Diftorta. Horat. 2. Serm. Sat. 7.

Crus lubricum compede decenni. Martial. lib. 9. epigr. 58.

Malum. Horat. 1. Serm. Sat. 2.

Molla. Virg. 3. Georg.

Peruftus extra compede. Horat. Epod. ode 4.

Crura rigida ibium. Cic. de Nat. deor. Vetus ibes maximam vim ferpentum conficiunt, quum fint aues excelsæ, cruribus rigidis, corneo procerôque rostro.

Ruftica, & hemibiata crura. Catul. 50.

Squallida. Iuuenal. Sat. 9.

Subftrida. Ouid. 1. Metam.

Veluta. Ouid. 1. Metam.

¶ Adempto fugere crure. Lucret. lib. 3.

Admiffa, id eft propiuqua, unda. Ouid. 6. Metam.

Captare crura mœnia. Ouid. 9. Metam.

Frangere crura alicui. Martial. lib. 12. epigr. 59.

Frangam tonfori crura, manûque fimul.

Iactaie crura. Lucret. lib. 4.

Suffringere crura alicui. Cic. pro Sexto Ruic.

Et eturum tenus à mento pafcaria pendent. Virg. 3. Georg.

¶ Crus arboris. Colum. lib. 5. cap. 11. Ramum oliuæ, qui videtur nidisfimus, defecte, & ad crus arburis ficulneæ relega.

Crus vitis. Columella libro 3. capite 11. Vnde etiam vehementiffimæ materiæ reperiuntur aut in capite vitis, aut in crure vicino radicibus.

Crurcripidæ. à Plauto in Trinum. 14, dicuntur qubus crura crepauerunt ferro, vt ait interpres.

Crusculum, penultima correpta { σκελιδιον } diminutiuum. Martialis libro 3. 51.

Pectus ei eadæ, crusculûmque formicæ.

Crustula, quod Beroaldus in 10 r elegans vocabula dicit, reponendum idem putat apud Vlpian. in l. Argumentor. D. de aur. & arg. legat. Nam pro eo vulgati codices habent, Fascie, crinales. Crurules autem & pedules Vlpianus appellat, à cruribus scilicet & pedibus vestitêdis. Spiegel. Alij crurales.

CRVSA, Insula Asiæ adiacens, in sinu Ceramico, vt prodidit Plin. lib. 5. cap. 31. in descriptione insularum ante Asiam.

Cruſina, huius cruſmatis { κρῖμα } Propriè dicitur fistrum, & veluti cymbalum quoddam tintinnabulis refrenum, quo gestientes mulieres adolescebantur: dictum ἀπὸ τοῦ κρίνω, hinc ab à crepando, quem sonum emittere videbatur dum pulsaretur. Martialis libro 6. 71. de Thelesia,

Edere lascivos & Bethica crusmata gestus. Bætica autem crusmata vocat, quòd his mulieres Hispaniæ vti soleret, quemadmodum & hodie Venetæ puellæ vocant auctem sua lingua voce symbala.

Cruſta, cruſtæ { κρυσταλλος } id significat excrementum quod vel ob putredinem, vel concretionem super alienus rei superficie nascitur. Virgilius 3. Georgicorum,

Concrefcunt subitæ currenti in flumine cruſtæ. Hoc eft aquæ congelatum fluentes. Seruius.

Cruſta panis. Plin. lib. 19. cap. 8. De papauere candido.

¶ Cruſta, Qua quid integitur. Plin. lib. 9. cap. 30. Locuste cruſta fragili mununtur in eo genere quod carez sanguine.

Cruſtæ & emblemata argenti exlara. Cic. 6. Verr.

Cruſtæ & emblemata differant, quod cruſtæ tectoria quædã erant, & tanquam bracteæ quædam illitæ, & laminæ inductæ, inauratuzeque. Emblemata pretiosiora erant, & opera exquisitiora, exemptuliâque erant, quã illigata, ſient vel adnata. Cruſtæ verò, eſti reuelli potetant, tamen firmius illi arebant. Ex Turnebo.

Heliadum cruſtę capaces. Iuuenal. Sat. 5. Hinc eſt crateres è succino. Marmoreæ. Vlpian. in l. Fundi 5. Quæ pictæ tabulæ. D. de Actiun. empti. Quæ pictæ tabulæ pro rectorio ineiuntur, item cruſtæ marmoreæ, idem ſunt.

Cruſtæ parietum. Plin. lib. 35. cap. 12.

Cruſtam etiam ducere vulnus fue vlcus dicitur, quãdo ſolidatur, qua detracta remanet ferè cicatrix. Sipontinus.

Cruſta felicitatis. Seneca de Prouid. Non eſt iſta ſolida & ſyncera felicitas: cruſta eſt, & quidem tenuis.

Cruſta intecta quzdam piſtrum genera. Plin. lib. 9. cap. 14. Reſoluere cruſtas. Celſus lib. 5. cap. 26.

Reſoluere cruſtas puras. Celſus lib. 6. cap. 16.

Cruſtula, penul. corr. { κρουσταλλος } Diminutiuum. Apuleius, Paruas marmoreas cruſtulas parieti adiungent.

Cruſtulæ victrum. Plin. lib. 22. cap. 25.

Cruſto, cruſtas { κρουσταλλοω } cruſtare, Cruſtam inducere, & veluti emblemata includere in aureis pocubis.

Cruſtare parietes die bantur, qui marmorum ſectis laminis, parietem operiebant ad ornatum. Plin. lib. 36. cap. 6. Primum Romæ parietes cruſta marmoris optruxêre domus ſuæ in Cælio monte Corn. Nepos tradit Mamurram.

Domus cruſtata. Lucan. lib. 10.

Cruſtare malagypſo & cera. Plin. lib. 15. cap. 17.

Cruſtata animalia, Cruſtis intecta. Plin. lib. 11. cap. 37. In marinis cruſtata & cartilagine intecta, priores dentes habent.

Cruſtarius { κατασκευη } Qui cruſta operis. Plin. lib. 33. cap. 12.

Habuit & Teucer cruſtarius ſamam.

Cruſtarius, Adiectiuum, rt,

Cruſtariæ taberna, à vaſis potoriis cruſtatis dictæ. Author Feſtus.

Cruſtoſus, penult. prod. { κρουσταλλος } Aliud adiectiuum. Quod cruſtam habet. Plin. lib. 12. cap. 9. Facilius hue & cruſtoſius, amaruſcã & gummoſum. De bdellio arbore loquitur.

Cruſtuli, cruli { κληρος } Seruus, Cruſtum & cruſta neutraliter dicimus de his quæ comedi poſſunt. Eſt tam alio loco, Quum cruſtum dicimus, cuiuium aliquod ſignificamus, partem panis vel placentæ. Virgil. 7. Æneidos,

Et violare manu, mirabiſque audacibus orbes

Fatalis cruſtis.

Cruſtularius, cruſtularij. Cruſtulorum venditor. Seneca epiſt. 87. Et botularium, & cruſtularium, & omnes popinarum inſtitores. Vulgò *Paſticciarium* vocant.

Cruſtulum, penultima correpta { κρουσμα } Diminutiuum. Horatius 1. Serm. Sat. 1. -vt pueris olim dant cruſtula blandi

Doctores, elementa velint vt diſcere prima. Cruſtula, placentas interpretatur Aeron. Erasmus in dialogo de prouinitatione. Vt autem ſtatim per ſuſum agnoſcere diſcat literarum figuras, tam adſero diãu humilem, ſed tamen à ſummis viris tradiram. Profuerit eas cruſtulis exprimere, vt deuinant nomen elementi, præmium ſi ipſe cibus. Hoc Flacci conſilium eſt. Fabius aliud, &c. Varro de Lingua Latina, Cruſtulum à cruſta puluisreo quòd vt conum exuitur cruſta ducta.

Noua cruſtula. Horat. 2. Serm. Sat. 4.

Cruſtula lambere. Iuuenal. Sat. 9.

Cruſtulatæ, cruſtulatæ. Placentæ genus, quod & cruſtulum. Spartianus, Pentaphatmacum edulij genus eſt ex quinque confectum, quod reperiſſe dicitur Æſius vetus Romanorum Imperator, hoc eſt ſumen, phaſianus, pauo, cruſtulatæ, & aprugna.

CRVSTVMENVM { κρυσταλλος } Stephano } Oppidum in Latio, Albanorum colonia, cuius meminit Plinius libro 3. cap. 5. Virgilius lib. 7. Æneidos, Ardea, Cruſtumerſique, & turrigetæ Antennæ.

CRVSTVMINVM { κρυσταλλος } Oppidi ista Veios. A quo Cruſtumini dicti, & Cruſtumina tribus, & Cruſtumum a pyra, quz & Cruſtumina, & Cruſtuminum vinum laudatiſſimum.

Cruſtumina { κρυσταλλος } pyra, ſunt quæ ex parte tubentia ſunt: de quibus Plin. lib. 15. cap. 15. Item Colum. lib. 5. cap. 10.

Cruſtumina tribus, à Thuſcorum vibe Cruſtumena dicta. Feſtus. Vide TRIBVS.

CRVSTVMINVM { κρυσταλλος } Huius qui Arminum præterlabitur: de quo Lucanus lib. 2.

Ire lauum eccidere latus, velóque Metaurus,

Cruſtuminúque rapax, & iundus Sapis Iſauro.

Crus, huius cruris, fœmin. genere { κνημη } Supplicium ad quod ducebantur damnati, dictum ἀπὸ τοῦ κρούω, quod eſt Ferire, pulsare. Plautus Curcul. 1.

Collum obſtringe, abduce iſtũ in malam cruecm. Terent. Andr. 5. 5.

Quid mentius eſt? D. cruciem.

Arborea cruces. Propert. lib. 3. eleg. 22.

Arboreásque cruces Scinis, & non hoſpita Graiis

Saxa, & curuatas in ſua fata trabes.

Durz. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.

Ingenua. Vide INGENVVS.

Digna cruce peccare. Horat. 1. Serm. Sat. 7.

Peccat ter nuſtum cruce dignius.

Affigere cruci. Cicer. lib. 9. Cruci affixi per ingens littoris ſpatium pependerunt.

Agi in cruecm. Cic. 5. de Finib.

Cruci aliquem dare. Plaut. Mil. 5.

Feſtinare cruces. Tacitus libro 14. Sed exdes patibula, ignes, cruces tanquam reddituri ſuppliciun, ac præcepta interim vitione feſtinabant.

Figere cruces alicui. Cic. 7. Phipp. Vt quam damnatis ſeruis cruem fieres, hanc indemnatis ciuibus Rumanis referuares.

Minari. Vide MINOR.

Pafcere in cruce eoruor. Horat. 1. epiſt. 17.

Suffigere. Cicero in Piſonem. Tranquillus Cæſare, Piratas iu potestatem redactos, quorum ſuffixurus ſe cruci iurauerat, iugulare prius iuſſit.

Soſſigere in cruce. Horat. 1. Serm. Sat. 3.

In cruecm tollere. Cic. 7. Verr.

¶ Crux dicitur quicquid nos eruciat, torquet & affligit. Terentius Eunucho. 2. 3.

Et illis cruciibus quæ nos, noſtrámque adoleſcentiam habent deſpicatam, &c. De meretricibus loquitur.

Constituere fibi ipfi crucem. Cic. Q. fratri. lib. 1. 2.
¶ Crux, masc. gen. apud Ennium Annal. lib. 11.
Malo cruce fatum vis det Iupiter.

Crucio, crucias { κτείνω, πίνω, βασανίζω } cruciare, Torquere, affligere. Terentius Eunucho, 2. 3. Quæ nos semper omnibus cruciant modis. Idem Heautont. 5. 5. Chremes omnia graviter cruciat adolescentolum.
Cruciari dolore, fame, vigiliis. Cic. 2. de Finib.
Ne crucia te obfecro animæ mi. Terent. Eun. 1. 2.
Illud me cruciat. Martial. lib. 11. epigr. 95. in Verpum æmulum.
Sanguine serpentis cruciari. Ouid. 2. Metam.
Cruciari & follicitum esse. Cic. pro Murena.
Lætitia gestire. Dolore cruciari, pugnantia. Cic. 2. de Finib. Quorum aliter lætitia gestiat, aliter dolore crucietur.
Vulnere ac dolore corporis cruciari ac absumi. Cicero de Aruspicum respon.
Scelerum fuorum conscientia cruciari. Cicero Antequam iret in exil.
Peïos cruciare. Horat. t. Sermo. fat. 2.
-non se peïus cruciaverit, atque hic.
Validius aliquem cruciare. Quintil. in Procem. lib. 6.

Crucians, Participium { κτείνων } Plaut. Capt. 13, Qui adeo hunc tur quadruplicatum cruciatu enecatio.

Cruciatus, huius cruciatus, penult. corr. { κτὶς, πίνω, βάσανος } Afflictio. Cic. 2. de Finib. Ex alteta autem cruciatibus maximis toto corpore, nulla nec adiuncta nec speraza voluptate.
Per cruciatum interfici. Cæsar 2. bel. Gal.
Diri cruciatus. Ouid. 9. Metam.
Impatibilia. Vide IMPATIBILIS.
Incredibiles. Plin. lun. lib. 1. epift. 12.
Terri. Cic. 2. de Finib. Ea antiquo poeta.
Magno aniore cruciatu vitam agere. Cic. 2. de Diuinat.
Agere in cruciatum. Cic. 4. Verr.
Morte, cruciatuque afficere aliquos. Cic. 5. Verr.
Maximo cruciatu timoris angi. Cic. 2. Offic.
Carere cruciatu & pœna. Iuuen. fat. 10.
Confectus crociato maximorum dolorum. Cic. Art. lib. 11.
Dari to cruciatum. Cic. pro Sexto Roscio, Postulabant autem pro homine miserrimo atque infelicissimo qui vel ipse sese in cruciatom dari cuperet.
Maximos cruciatus præcipiti via effugere. Quintilian. in proœm. libri 6.
Infiire in cruciatum. In ENSILIO.
Leuare cruciatum. In LEVIS.
Pati incredibiles cruciatus. Plin. lun. lib. 1. epift. 12. ad Calestrium.
Perferre cruciatus. In PERFERO.
Summo cruciatu supplicióque perire. Cic. 3. de Nat. deor.
Laterni cruciatibus vexor. Ouid. 5. Trift. cleg. 14.
¶ Cruciatu, pro Cruciatu. Tacitus libro 13, Cruciatu, ac præmio cunctà penna esse.

Crucium, inquit Festus, Quod cruciat: vnde Lucilius, vinum infusue crucium dixit.

Cruciamentum, huius cruciamenti { cilium. } Cic. 11. Philipp. Nec graviora vere sunt carnificum tormenta, quàm interdum cruciamenta morborum.

Cruciabilis, & hoc cruciabile, penult. corr. { cilio. } Adiectiuum, vt Cruciabile silentium. Apuleius de Asino aureo, lib. 10. Sed illa cruciabili silentio diutiffime fatigata, & in quodam vado dubitationis hærens, omne verbum, &c.
Morem crociabilem fugere. Arnob. aduerf. genres lib. 2.

Cruciabilis, penult. corr. { cilio. } Plaut. Cistel. 3. 3. Qui omnes homines fupero atque anuidco cruciabilitatibus.

Cruciabiliter, penul. corr. Aduerbium. Hirtius 5. belli Africani, Sic extra vallum deducti sunt. & cruciabiliter interfecti. Inuisitatum.

Crociarius { cruciarius } Adiectiuum, Qui fert crucem. Sed & crucianos vocat Seneca, qui tollantur in crucem, sicut crucifarias pernas Sidonius Apollinaris. Quin & cruciarios facetissime Plautus discipulos crucis appellat, qui & pambulati dicuntur. Ex Catio libro 10. capite 8.
¶ Cruciarius, item Dignus cruce. Apuleius lib. 10. de Asino aureo, Nec tantillum cruciatus ille, vel fortunatam magni iudicij, vel conferre conspectu cutis, vel certe nostra conscientia sua deterritus, quæ ipse sinacrasqualy vera adferere incipit.

Crucifigo, penult. prod. crucifixi, crucifixum { cruci fio } crucifigere, In crucem tollere. Plinius lib. 8. cap. 16. de leonibus, Eáque de causa crucifixos vidisse se cum Scipione.

Crucifixus, Participium { cruci fixus } Sueton. in Domitiano, cap. 10. Occidit item Hermogenum Tarsensem, propter quasdam in historia figuras libratis etiam quæ eam describerant, crucifixis.

C R Y

CRYA, cryæ { κρύο Stephano } Vrbs Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

CRYASSVS { κρύοσσος } Vrbs Cariæna dicta à Cryasso Caretis filio. Stephan.

CRYON, Phrygiæ fluius, qui in Hermum amnem cum pluribus aliis euomit, vt videre est apud Plin. lib. 5. cap. 29.

Cryfborchis, Latinè testiculi occultatio, Testiculi vel testiculorum recessio est, authore Galen. lib. 6. finit. medic.

Crypta, huius cryptæ { κρύπτω } Locus abditus & cœameratos. κρύπτα enim abscondo significat. Iuuenal. fat. 3, Et foluus mediæ cryptam peruertere suburræ. Hoc est, subterraneam cauernam fornicatam, id est glisteam.
Cryptæ (inquit Sipontinus) ad fructus seruandos magis, quàm ad elegantiæ decorem fiunt.

Cryptricus, penult. corr. { κρυπτικὸς } Adiectiuum, Occultum & subterraneum. Sidonius. Potens anaquus cryptricis arcubus formeaut.

Cryptoporticus, penultima correpta, fœminini generis { κρύπτη, πόρτικος } Subterranea porticus cum amplis fenestris, qua refrigerandi gratia per æstatem vtimur. Plinius libro 2. epift. 17. ad Gallum. Teporem solis infusi repercussu cryptoporticus auget, quæ vt tenet solem, sic Aquilonem inhibet, &c.
¶ Cryptoporticus dici etiam potest porticus vndique septa, & quasi septimento parietum abscondita, tanquam subterranea. Plin. lib. 9. ad Apollinarem, epistola 6, Subest cryptoporticus subterranæ similis, æstate incluso frigore rigetconstantique aere suo, nec defyderat auras, nec admittit.

Cryftallion, Vna est ex nomenclaturis Psylli herbæ, apud Plin. lib. 25. cap. 11. De Psyllio autem vide infrà suo loco.

Cryftallus, fœminino ingenere { κρύσταλλος } vel Cryftallum, neutri generis, Albi coloris gemma, quæ sit gelu vehementer concreto, vt nonnulli putant: quapropter à glacie nomen accepit. ex κρύος enim, quod est gelu: & στέλλω, contraho compolium est. Plinius libro 37. capite 2, Contraria huic causa cryftallum facit, gelo vehementiore concreto.
Aquosa cryftallus. Propert. lib. 4. eleg. 3.
Lubrica cryftalla. Claud. epigr. 24.
Gelantur cryftalla niuibus. Stat. lib. 2. Sil. 2.
Corporatus in cryftallum. Solinus cap. 25. ad finem.

Cryftallinus, pen. corr. { κρυσταλλικὸς } Adiectiuum, Quod est ex cryftallo. Plinius lib. 37. cap. 2. Aduerso meridiei, quæ sunt vrbi à portarum, non aliter vtilius id fieri putare, quàm cryftallina pila, aduersis apposita solis radiis. Iuuen. fat. 6, Grandia tolluntur cryftallina. Plinius in proœm. lib. 33, de poculis, Murrhina, & cryftallina, ex eadem terra effodimus, quibus pretium faceret ipsa fragilitas. Videto Baysium in libello de vasculis.

C T E

CTEATVS { κτείνω } penolitima correpta, Pater Amphimachi, vnius ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadrigintà nauibus ad Troianam expeditionem sunt profecti, vt refert Homerus in Catalogo nauium.

Ctenes { κτείνω } Dicuntur in homine quatuor dentes anteriores, quòd concidant, aliter tomei, dichasteres, aut gelasini dicti. Horũ omnium rationem vide apud Cæl. antiq. lib. 4. cap. 1.

Ctenitatus, penult. corr. { κτενίτης } Medicus tumentorum & pectorum, quem Columella & Varro veterinarium vocant. Vulgus *Mareschallum* appellat.

CTENVS, vdis { κτένις } Portus est in Cherroneso, vt Strabo author est libro 7.

CTESIAS { κτήσιος } Cthesiarchi, vel ex alij malunt, Cresiochi filius, Medicus fuit Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Mnemonem curauit, & historiam Persicam regnum libris conscripsit. Author Suidas.

CTESIAS { κτήσιος } Authoris cutusdam nomen apud Strabonem, qui res Indicas perscripsit, vt idem testatur lib. 15.

CTESIAS, vel Cyfias, orator Siculus, cuius, & Coracis meminit Cic. de Orat.

CTESIBIVS, Viri proprium, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa adinuenisse ferun. vt scribit Plin. lib. 7. cap. 37.

CTESIBOCHVS, Pictor. Plin. lib. 35. cap. 11, Cresiochus Apellis discipulus, petulanti pictura inuotuit, Iouc Liberum parturiente depicto mitraio, & molliebriter ingemiscente inter obstetrices deorum. Hæc ille.

CTESIPHON, penult. corr. { κτησιφῶν } Nomen architecti, qui templum Dianæ Ephesiæ eraditur extruuisse, opus mirabile, & toto orbe celebratum, quod postea ab Erostrato incensum fuit, hac tamen de causa, vt facinore illo nominis immortalitatem sibi compararet. Sic Vitruuius nominat: Strabo vero Cherisphron scrib. t. Vide suprà. ¶ Iust & Cresiphon vicus Parthorum. Strabo lib. 15. Prope Seleuciam vicus maximus est, nomine & re Cresiphon, in quo Parthorum reges hyemabant. Hic vicus exultans potentiam & magnitudinem habebat, adeò vt Parthorum multitudinem & apparatum omnem recipere t, ac vrbanis, nec ciuilibus, artificis illis suppeditares. Quin & Cresiphonem Babylonis regni caput fuisse. Plutarchus & Dio.

CTESIPHON { κτησιφῶν } Atheniensis decretum perfoasit Atheniensibus, coronari oportere Demosthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis gratia. Obid ab Æschine Demosthenis inimico, tanquam pernicioli decreti author accusatus, defendit à Demosthene præclaria illa, atque omnium optima oratione quæ κατὰ στεφάνου est de corona inscribitur. Vide Ciceronem in libello De optimo genere Oratorum.

CTESIPPVS, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumaniè collegit, quòd impuros adolescentus mores componeret: eius tamen cum duro, tum minimè liberali ingenio nonquam adduci potuit, vt curam & laburè in illo instituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verum etiã studiose tegebat. Quanquam semel audiit, Phocionis conslantiam importunitate leuissimi hominis superatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus studio accuratiore obiret, Cresippos, vt erat facilis deliruli, grauissimum petuusstimumq; imperatorẽ cum ipse suis quibusdam interrogationunculis obrondere, atque illum moues docẽre importunius perrugere. Tum flomachatum Phocionem dixisse fama est, O Chabria Chabria, cumulatam tibi pro amore nostro gratiam none perfoluo, qui nati tui deliramenta sustineo. Author Plutarchus in vita Phocionis.

C T Y

CTYPANIA { κτύπανον } Castellum est, de quo Strabo lib. 8. his verbis. Finitima Pylo ad Aquilonem exilia furre castella duo Triphyliea, Hypana, atque Ctypania, è quibus vnum Elidis ad audicatum est accolis, alterum pro more manfit.

C V A

CVARIVS { καυάριος } Fluuius est prope Coronæam, quem Alcæus, teste Strabone lib. 9. Corallium vocat.

Cuzzones, authore Festo, acus sunt, quibus mulieres scalpunt cæsut.

Cl. ba,

Cub 3. Sabinis vocatur, quam militares lecticam. vnde videtur derivatum esse cubiculum. Festus.

Cubatus, Cubicular, Cubile, Vide C V B O.

Cubicbar, cubicbarum, sunt sturpis fructus fini inter medicos nondum satis cõstat. Suot tamen qui dicãt baccas esse odoratas, racematim cohærentes, corymborum hederæ modo; qui gustui præter odoris gratiam, aromoniam & amaroris tantillum relinquant. Ex Matthiolo Senensi in Dioscorid.

Cubitus, vel Cubitum, cubiti, gen. cor. {κύβιτος} Curvatura brachij, vbi lacerto jungitur. Plaut. Stich. 5. Cubiti depulsa de via.

Offa ingenti cubito. Ouid. 11. Metam.

Pressus cubitos. Horat. 1. Carm. ode 27.

Inniti cubito. Virgil. 4. Æneid.

¶ Cubitus, Os manus brachij & plenius, idémque inferius. Vulgus vocat. *Le grand ferelle.* Celsius. 8. cap. 1.

¶ Cubitus, pro mensura cubiti {τὸ κύβιτος} Plin. lib. 7. cap. 16. Inuenimos in monumentis Salamioe Euthimenis filij in tria cubita trecenio adoleuisse. Cic. 1. de Legib. Nam super trez tumulum nolo quid fatui, nisi e olomellis tribus cubitis ne altiorem, &c. ¶ Est præterea cubitus regius, qui manet est communi cubito tribus digitis sicot refert Herodotus lib. 1. ¶ Est & cubitus geometricus, qui tantum valet quantum sex nostra cubita, vt Origines Augustinúsque tradiderunt.

Cubitalis, de hoc cubitale, pen. prod. {τοῦ κυβίτου} Vno cubito alues. Plin. lib. 21. cap. 13. Nardum Creticum quod alij quidem agrium vocant, caule cubitali. Liu. 4. brl. Pun.

Cubitale, Substantiuum, Polinus, cui innitebantur veteres inter cœnandum. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

-ponas insigne morbi.

Fæcis olei, cubitale, fæcalia. Alij legunt Cubital. & rectius.

C V B I T, Gallis Aquitaniæ populi liber; iidem qui & Brutiges. Vide Plin. lib. 4. cap. 19.

Cubo, cubas, cubui, cubitum, pen. corr. {κατακλίνομαι, κατάκειμαι} cubare, Idem quod iacere. Cic. 5. Verr. Quum ille eum cubaret, in cubiculum introductus. Manil. lib. 1.

Collo nexa cubat, capitique somnos.

In facrem cubare, & supinum cubare. Iuoenal. satyr. 3.

Cubare cum aliquo. Plaut. Amphit. 3.

Et mus parer nunc intus hic cum illa cubat.

Cubare aliquo loco. Cicero 2. de Orat. simonides dicitur ex eo quòd memuisse quo eorum loco quisque cubuisset. Hoc est discubuisse.

Cubare in lecto. Plaut. Casin. 2. Et in Milit. 8.

-quid, domè s c. in lecto cubat.

Cubare in specu. Plin. lib. 11. cap. 2.

Cubare in cæcere. Plaut. Rud. 13.

In carcere illo potius cubuissem die.

In colle. Horat. 1. epist. 2.

Propter aliquem. Cic. pro Sex. Roscio. Id est iuxta.

Olli mollior cubare. Ouid. Amor. 1. eleg. 8.

¶ Cubat puerpera. Plaut. Trucul. 9.

Nunc prius præcaueto fericos, cumque

Ornatu, vt grauida, quasi puerperio cubem.

¶ Cubare, Ægrotare. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Mater aut pueri meisos iam quisque cubantis, &c. Cic. 2. Tuscul.

Itaque narrabat eum grauiter & copiosè de ipso nihil esse sobrium, nisi quod honestum esset, cubantem disputasse.

¶ Primus cubitu surgat, postremus cubitum eat. De villico, Cato de Re rust. cap. 5. Cic. 2. de Diuinat.

Cubipcubitum, pen. corr. {κυβιστάω} cubitare, Frequentatiuum. Cic. pro Cælio, Qui propter nescio quam crebo tumidi ratem, & noctumos quosdam inanes metus tecum semper, pusio cum maiore fotore eubitauit.

Cubatus, huius cubatus, pen. prod. {τοῦ κυβίτου} Plin. lib. 10. cap. 57. Medicina in fame, & cubatus in somo. De gallinis pituita laborantibus loquitur.

Cubitus, huius cubitus, pen. corr. masc. gen. {τοῦ κυβίτου} Idem.

Cubitos supinos. pronus, & in lacera. Plin. lib. 28. cap. 4. Supini cubitus oculis conducunt, at pronitubibus, in lacera aduersum distillationes.

Cubitus sibi sternere folijs. Plin. lib. 24. cap. 9.

Cubile, huius cubilis, penult. prod. {ἀνάκλιντρον, κοίτη} pro lecto sumitur, quòd in eo cubetur. Cic. 2. Tuscul. Abducet Paracetes ctedo, vt collocet in cubili, vt vulnus obliget.

Terra cubile erat Anachario. Cic. 5. Tuscul.

Cubile & Lectulum suum, nulli sunt inuenti tam aut fortuna miseri, aut voluntate perditi, qui non saluum esse velint. Cicero 4. in Catilin.

Atrum. Seneca in Thyeste, 1.

Castum. Valer. lib. 3. cap. 6.

Confusa. Ouid. 11. Metam.

Humana. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Hybernum. Claud. 1. Paneg.

Ingratum. Virgil. Æneid. 12.

Obscurum. Seneca Hippol. 4. Patrium. Ouid. 15. Metam.

Prædura. Claud. de bello Getico.

Secreta. Ouid. 1. Fast.

Taetum. Catul. epig. 6.

Viduum. Ouid. epist. 15.

¶ Ascendere cubile. Virgil. Æneid. 12.

In cubili collocare aliquem. Cic. 2. Tuscul.

Intre cubile alterius. Cic. Pæto. lib. 9.

Instratum, Virgil. 3. Georg.

Ponere cubile. Virgil. 6. Æneidos,

-primisque in faucibus Orci

Luctus & vltrices posuere cubilia Curæ.

Cubile, pen. corr. {κοίτη, λέκτρον} Locus in quo cubile sternitur. Cic. 4. Verr. Tandem ambitiosè promuscue tonus in eo vide cubiculo in clusa. Præpositus cubiculo. Sueton. in Domitiano, cap. 16.

Lares cubiculi. Sueton. in Domitiano, cap. 17.

Cubiculum amplum, quod altera fenestra admittit Orientem, Occidentem alcera retinet. Plin. Iunior. lib. 2. epist. 17. ad Gallum.

Cubiculum in æstate curatum, Plinius Iunior, lib. 2. epist. 17. ad Gallum.

Dormitorium cubiculum, quod diem, clamorem, sonum excludit. Plin. Iunior, lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem.

Cubiculum politissimum, grande, æstiuum, hybernum, omnibus ventis fabulosum, nocta & somni. Plin. Iunior, libro 2. epist. 17. ad Gallum.

Cubiculum à proxima platano viride & vmbrosum. Cubiculum hyemi accommodatissimum, quia plurimo sole perfunditur. Cubiculum obsum soli maximè hyberno. Plin. Iunior, libro 5. epist. 6. ad Apollinarem.

In cubiculum se recipere omnibus summotis. Sueton. in Domitiano, cap. 16.

Cubicularius {ὑπηρέτης κοιτῶνος} Qui in cubiculo ministrat. Cic. 5. Verr. Hunc vestri iuniores, hunc cubicularij diligunt.

Decurio cubicularionum. Sueton. in Domitiano, cap. 17. Saturius decurio cubicularionum, & quidam è gladiatorio ludo vulneribus septem contrucidarunt.

Cubicularius, Adiectiuum {ὑπηρετικός} vt Cubicularia lucerna, Martial. libro 14.

Cubicularis, & hoc cubiculare, pen. prod. {κοιτωνικός} Quod pertinet ad cubiculum. vt Cubicularis lectus, Cic. 5. Tuscul.

Cubicularis, pro Cubiculatio. Sueton. in Neronc. cap. 28. Incendit vrbem tam palam, vt plerique consulares cubicula, cisque eius, cum stupa redaque in prædijs suis deprehensos non attigerint, &c. Quædam exemplaria legunt cubicularios.

Cubicularius, pen. prod. Adiectiuum, vt, Triremis cubicularis. Seneca lib. 7. De benef. cap. 20. Cotterimes & cæteras nō minorem, lusorias & cubiculatas, & alia ludibria regum in mari lasciuientium mirtam.

Cubitor, pen. corr. huius cubitoris. Colum. lib. 6. cap. 2. Propter quod vehiculi est citra corporis vexationem fame potius & diu cubitorem bonem emendare.

Cubus, Mathematicis. Euclid. 7. Elemen. Cubus verò, qui æqualiter æquales æqualiter. vel, qui à tribus æqualibus numeris continetur. Et in 11. Elem. Cubus est figura solida, quæ sex quadrãs æqualibus continetur.

C V C

Cucubo, cucubas, penul. corr. cucubare, Proprium est vocis noctux. Author Philomelæ in operibus Ouidij,

Noctua luesuga cucobat in tenebris.

Cucullo, cucullonis {κολυβώδης} Bil. 1. Tullus Capitollinus docet) genus pilei vsu comuni, quo capite obtecto, vagari nocte solent.

Cucullonem, pro culullo videtur accipere Cato, cap. 3. Funes veteres farcin, nouóque sarricëcones, cucullones familiam oportuisse sibi farrire. Videtur esse à cuculio, forma Graces diminutiuum, sicuc ab homine homuncio.

C V C V L V M {κουκούλιον} Latinorum oppidulum est, in via Valeria, cuius meminit Strabo lib. 5.

Cucullus, vt cucullus {κάκκυξ} Auij nota. Horat. 1. Serm. satyr. 7.

-cui fere vitior

Cessisset magna compellans voce cucullum. Viatores solebat cultores & vinitores ferò colligi, appellare cucullos. in fedifici probrū. Hinc Plin. lib. 18. Dū sciat, inquit, inde natā exprobrationem fore dam puranū vites per imitationem cantus alitis feporarię, quam cucullum vocant: dedecos enim haberut, opprobrium que meriū falcem ab illa volucre in vite deprehendi, vt ob id peculatrix fales, etiam quum primo vere laudamur, aufpicio tamen detestabiles videantur. Et cuculi cuculant: frutinir rauca cicada. Author Philom. 7.

Cuculum, marrium vocat mulier apud Plautum, qui cum alienis vxoribus dormirbat, quòd cucullus auis, quum tempus suæ partitudinis appetit, nidum auiculæ, cui inuitia nomen est, animadvertit, in eiusque nido excludit: hus ouis, ooa sua enititur. In Asin. 16.

At etiam cubat cuculus, furge amator, è domum.

¶ Cucullus, capitis tegmen. Iuuenal. satyr. 6.

Sumere nocturnos metetrix augusta cucullos.

Santonicus cucullus. Iuuenal. satyr. 8.

¶ Cucullus, Papyraceum tegmentum quo pigmentari} vtuntur.

Martial. libro 3. 2. Vel churis, piperique fis cucullus. De libro suo loquitur.

Cucullis rectum capot. Martial. lib. 11. epig. 99.

Non te cucullis afferri caput tectum.

Cucullatus, gen. prod. Adiectivum, Quod cucullum habet. Colum. lib. 12. cap. 1. Culiam, vestitámque familiam vtiliter magis habear, quàm delicatè, id est munitam diligenter à frigoribus & imbribus: quæ vtrunque prohibentur optimè pellibus manicatis, centonibus confectis, & ligis cucullatis: id quisitar, omnis pene hyemalis dies in opere tolerari possit. Quidam exemplaria hoc loco legunt fagatis cucullis: verum falsò. Nam idem Colum. lib. 1. cap. 8. idem docet iisdem verbis: nisi quòd pro fagis cucullatis, scripsit: sagis cucullis: nisi etiam cucullatis legendum sit: aut cucullis adiectivum sit.

Cucuma, cucumæ, penul. corr. {κυκυμὰ, ἡ} Vas æneum calcfacièndæ aquæ idoneum. Petron. Arbit. in Satyr. Frangitur cerussæ cucumæ, ignemque valefcentem refrigerat. 6. Cucuma item appellatur nugrenolum cuiguam, in quo pauperiores habitabant. Martial. lib. 10. Torquatus otitdas Pario de marmore thermas

Extruxit, cucumam fecit Oraculius. {Budæus scribit cucumã etiam genus esse baculi ferrati. Martian. l. 2. D. ad l. Corn. de sicar. Sed ô clausi percussérit, aut cucumam in ea re, quibus ferro percussérit, tamen non occidendi animo, leniendam eius pœnam. De cucuma vide Politianum in Miscellaneis.

Cucumella, cucumellæ, Diminutivum {κυκυμερὰ, ἡ} apud Alphen. l. 5. quando. D. si feruit. vendic. Genus est vasculi cuiusi, quod, vt arbitror, à forma cucumeris nomen sum inuenit, ad eundem vsum, ad quem & labra & crateres parantur. Hæc ex Connano.

Cucumer, vel cucomis, pen. corr. huius cucumeris, ma. gen. {σίκυος} A coruore dicitur, vt ait Varro de Lingua Latina. Virgil. 4. Georg.

Crescere in ventrem cucumis, nec fera comantem.

Cæruleus cucumis. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Torua cucumis. Virgil. 4. Georg.

Cucumere vescens mulier, læuam texe. Prouerbium, quod idcò dici videtur, quòd, ex Aristotelis doctrina, teretries parte plurima venerix sint, ac impudicæ. Cucumeres verò coitus prolubia conciunt, vti renur nonnulli: vnde {κύκιν} appellatum tradunt, {τὸ ἐπὶ συνάξεσι καὶ κύκοις. Et Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 4.

Insticitur etiam Cucumis, huius cucumis: vnde datious cucumi. Plin. lib. 19. cap. 1. Infirmiora autem sunt atriplici, ocimo, cucurbitæ, coeumi. Et accusatiuus cucumim. Plin. lib. 20. cap. 1. Aliqui etiam ab eo scorpionium cucumim vocant, efficaciissimum eôrum scorpionum ictus. Et ablatiuus cucumi. Plin. lib. 20. cap. 9. Cum vino, aut cucumi cocto.

Cucumis angoinus, siue syluestris {σίκυος ἄγριος} Herba est solo fructu à fatuo cucumere distãs, quem multò minorem habet, glandibusque longiusculis similem. Officinæ *cucumerem asininum* appellant. Succum eius Elaterion vocant, {ἀπὸ τῆς ἐλατήριος, hoc est ab expellendo, siquidem & mireris mulierum retentos expellit, & grauidis abortum facit. Vide Plin. lib. 20. cap. 2.

Cucumis. Genus piscis. Plin. lib. 32. cap. 1.

Cucumeratium {κυκυμὰς} Locus in quo sont cucomeres.

Cucurbita, huius cucurbitæ, pen. corr. {κολοκύνθη} Olus in hortis nascens. Plinius lib. 19. cap. 5. Cucorbita quoque omni modo fatigatur vaginis maxime vtilibus, conicta in eas postquam defloruit. Crescit qua cogitur forma, plerunque & draconis intorti figura. Libertate verò pensili concessa, nam visa est t x. pedum longitudinis. Ibidem plura.

Tumido ventre cucurbita. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Cæruleus cucumis, mundóque cucurbita venire.

Cucurbita, quam vulgus *pentofam* nominare solet, quòd spiritibus ac ventis è corpore proliciendis accommodata sit. Iuuen. sat. 14. Vnde tibi frontem, libi cratémque parentis,

Quum faciat peiora socer? vacuimque cerebro

Iam prædire caput hoc mensa cucurbita quærit? Hoc est, vt meritò tibi è capite sanguis fit educendus, vt fieri solet in delirio. Corn. Celsus lib. 3. cap. 19. de Phreniticis, Neque alicunum est, si neque fanguis antè nisus est, neque mens conflat, neque somnus accedit, occipitio incisò cucurbitulam admouere. Hæc Celsus. Porrò cucurbitarum omnis ratio ächoques, ex vacui in rerum natura odio fugaque profluit iter. Aere enim ex ventre ipsorum intus vel igni consumpto, vel orc exucto, vi magna ac neceslaria, qua parte cui applicantur, scarificacæ quidem sanguinem, sinegræ verò spiritus flatusque vehementer citoque proximos quoscoe primum, tum & remotiores cuocant atque eripiunt.

Cucurbita medicinalis. Plin. lib. 23. cap. 10. Hirudinum eadem ratio, quæ cucurbitarum medicinalium, ad corpora leuanda sanguine, spiramenta laxanda. iudicatur.

Cucurbitula, pen. corr. Diminutiuum {κολοκύνθιον} Parua cucurbita.

Cucurbitula {σίκυος} Est quam nos *ventosam* dicimus, qua medici vtuntur ad sanguinem leui strictacione educendum. Celsib. 2. cap. 11. Cucurbitulam duo genera sunt, vnum æneum, & cornicum. Æneæ, altera parte pater, altera clausa est. Cornea altera parte æquè patens, altera foramen habet exiguum. In eam lineamentum ardens coniicitur: ac sic os eius corpori aptatur, imprimitúrque, donec inhæreat. Cornea per se corpori imponitur, deinde vbi ea parte qua exiguum foramen est, ore spiritus adductus est, sopérque cera cauum id clausum est, æque inhærescit.

Accommodare cucurbitulam. Celsib. 7. cap. 2.

Adhibere. Celsib. 2. cap. 11.

Admouere. Celsib. 3. cap. 19.

Defigere. Celsib. 4. cap. 14.

Cucurbitinus, pen. prod. {κολοκυνθίνος} Adiectiuum, vt, Cucurbitina pyra, cucurbitinæ ficus dicuntur ob cucurbitæ similitudinem. Cato capite 7.

Cucurbitare, apod Feudistas dicitur vasallus, qui domini vxorem adulterat, vel ad crimen istud faltem sollicitat, turpiter tentat, affectat: item filiam, neptem, nurum, aut sororem eius pollui. Zasius de feud. priuatis.

Cucurlio, cucuris, pen. prod. cocurire, Gallorum gallinaccorum proprium est. Author Philomelæ in operibus Ouidij.

Cucurire solet gallus, gallina gracillat.

C V D

Cudo, cudis, cudi, cusum {κόπτω, κόπτομαι} cudere. A cædendo dictum, inquit Festus: & est proprie Ferire, peruetere. Colom. lib. 1. cap. 10. Ac dum sime quidem acus refectæ signatæque erant à cudentibus.

Cudere nummos vel argentum. Terent. Heaut. 4. 4.

Quam rem agis (celus? s. cgòcc argentum cudo.

Cudere multa misera oculis. Plaut. Capt. 5.

Cudere tenebras alicui, apud Plautum.

In me hæc cudetur faba. Terent. Eunoch. 2. 3. Vbi Donatus. Id est in me hoc malum récidet, in me hæc tundi & tuberare colpa re labora: et solum in quo cudítur, id est battitur faba, quum siliquis exuitur tosa fustibus. vt in arris more rusticorum fit. Vel quòd quidam malè coctam fabam, & quæ non maduerit, sed dura permanserit, supra caput conqui, vel ue ipsi fabæ irão, saxo comminuunt, iumentorum malum & omnis dolor ad cognum perueniat. Simile & alibi à pulmento prourrbium est, Tute tibi hoc intristi, omne est excedendum, accingere.

Cofor, cuforis, Verbal. Lioios, Trium uiri mensari creati sunt, siue nummularijs, & monetæ omnis generis cuforibus præerant.

Cudon, cudonis, masc. gen. pen. prod. {κυδὼν} Pellem crudam significat, qua nec galeæ nonnulli foirbant vti ad munienda capita. Sisius libro 16.

Scipio contorquent hastam, cudone comantes

Dilicetit crines.

C V I

Cui 2s, cuiusti, pen. prod. om. gen. {πρόσωπον} Interrogatiuum gentilium. Cic. 5. Tuscul. Socrates quidem quum rogaretur cuiatem se esse diceret, Mundanum, inquit, totius enim mundi se incolam & ciuem arbitrabatur.

Cuius es tu? Respondendum, Gallus, Romanus, &c. Vel dobitatiue, Nescio cuius sis iste. Vel relatiue: vt, Ego sum Gallus, cuius es tu.

Cuias, pro Cuius fectæ. vt, Cuiates philosophi eltis? Stoicine an Epicuræ? Valla lib. 2.

Cuiatis, & hoc cuiate, dicebant veteres. Plaut. Curcul. 8.

Quid cum nunc quæris, aut cuiatis?

Cuius {πῶς} cuia, cuium, antiqui dicebant, vt meus, mea, meum. Virgil. eclog. 3.

Dic mihi Damœta cuium pecus? an Meliboei? Terent. And. 4. 4.

Cuium puerum bic appofuisti? Idem Eunuch. 2. 3. Quid virgo, cuia es?

Nunc potius interrogamos per cuius, genitiuum à qui quæ quod, ad quem non respondetur simpere in eodem casu in possessiuis tam pronominibus quam nominibus. Plaut. Amphit. 4.

Cuius es? s. Amphitruonis inquam Sosia.

Cuia res est. Cic. 3. Verr. Vt opima & additione sit is, cuia res sit, cuium pericului?

Cuia interfecit. Cic. pro Murena, Ea cædes potissimum crimini datur et cuia interfuit, non et cuia nihil interfuit.

Cuius & Cuiatis, hæc est differetia. Cuios ad personam referur hominis. Cuiatis vnde significat. Accius Telepho. Qui neque cuiatis esset nequam potuimus multi rogitatores scire. Nonius.

Cuiusmodi, pen. corr. {ποῖός τις, ποιόσδε τις} Vox est indeclinabilis, composita ex genitiuo cuios à quis, & modus. Plaut. Menæch. 6, -cuismodi homines erant?

Cuiusmodi, alter. Cic. 5. Tuscul. Vi enim melius vti possimus hoc, cuiusmodi est, anion? In vestro exemplari scripto legitur cuicuimodi. Idem 2. de Inuent. Quòd si hæc cum sumè inuitia, tum multo torpissima sint, legem cuiusmodi sit, in præsentia consteruari à iudicibus. In scripto exemplari antiquo legimus cuiusfemodi.

Coiusmodi, admirationis. Plaut. Mostel. 1.

Cuiusmodi gynæceum quam rem & porticum!

Cuiusdammodi {ποῖός τις} Cic. 2. de Diuinat. Num etiam si fissum cuiusdammodi fuerit in iecore, lucrum ostenditur?

Cuiusmodicunque {ὁποιοσοῦν} Cic. pro A. Cluentio, Nam illud me nõ præterit, cuiusmodi cunque mater fuerimen in iudicio filij, & c.

Cuiuscunqu modi {ὁποιοσοῦν} Sallust. in Catil. Neque solum eiues, sed & vniuscuiusque cuiusq; hominum.

Cuiusquemodi {ὁποιοσοῦν} Cic. pro Flacco, Sed ramen iudicium fieri videtur, quum tabulæ illæ ipsæ, cuiusquemodi sunt, proferuntur.

Cuiusquemodi, pro Omnis generis. Cic. 2. de Finib. Quum enim fertur quasi rostris oratio, quamuis multa cuiusquemodi rapiat, nihil omnes teneas, nihil apprehendas.

Coiusmodi. Cicero Attico, lib. 2. epist. 23. in fine, Ad me velim omnia quamdiligentissimè cuiusmodi sint, scribas. Hoc est fuse latè, fuse tristia.

Cuiuis tempori homo. Vide Q V I S.

C V L

C V L. Cultores. C V R. Corionum, Curiarum. vel Cursor.

Culcitra, huius culcitræ, pen. corr. {ψιάθιον, κώδιον} Est, inquit Valla lib. 6. cap. 46. tam lanea, ſtuprea, & ſiquid eſt cuiusmodi, quam plumea. Sipontinus, Culcitræ generali nomine vocari possunt omne ſtragulum in quo aliquid quaſi eoſdi gratia inculcatum ſit. Varro lib. 4. de Lingua Latina, Pollea quam transierunt ad culcitras, quòd in ea fagum, aut tomentum, aliudve quid calcabant, ab incalcando culcitra dicta. Cic. 3. Tuscul. Collocemus in culcitra plumea, pſtallriam auduramus. {Culcita alius scribitur.

Culcitra culcitulæ. Macrob. lib. 2. Saturn. cap. 4.

Culcitram

Culcitram gladium facere, & ei incumbere, Est se occidere. Plaut. Casin. 6.

Culcitra tumeat. Martial. lib. 11.

Leuconicis, 3 gedum, tumeat tibi culcitra, lanis.

Culcitula, ait Festus, quod tomento ioculetur, appellata.

Culcitrula, pen. corr. Diminutiuum {κυλικτρίσκος παρὰ τὸ κύλικτρον}. Plaut. Mostel. 8, Is me suam quidem pol putat eu leitrulam.

Culcitula. Fasciculus quidam ligneus in sacris dicebatur. Festus.

Culcit {πίλος ἐκ} Pro qualis est, neuro genere potium esse pro masculino apud Plautum in Amphitryone 6, 6.

Ecultor cognum domum culcit, cui dono datum est. Annotauit Nunius. Fortasse eon culcit, sed calest, pro quale est, legendum apud Plautum, vi vetera exemplaria legisse videntur. Sed haec omnino antiqua sunt.

Culeus, huius culei, pen. corr. {σάκκος} Vter sue saccus, lino vel exanabo vel corio factus: ab oculendo, ad eit claudendo. Plin. lib. 7. cap. 10, Iunius Valeos meruit io Praetorio diui Augusti centano, vehicula cum culeis oousta, donec exnauirentur, sustinere sobrus.

¶ In eo enim scelestissimi homines, ac praefertim parricidae, cum simia & gallo & serpente insuti in mare inieciebatur ex lege Pompeia. Cic. pro Roscio Amerino, Verum malit eruiees Roscio dare, an insutus in culeum supplicium parricidarum, pet summum dedecus vitam amittere? Iuuenal. satyr. 8.

In culeum deiicere aliquem. Cic. 2. de Inuent.

Insuus culeo. Vide CINEO.

¶ Culeus, mensura vicenas amphoras continens, vel vinas quadragenas, qua nula maior meusura liquoris. Plin. lib. 14. cap. 4. de vinca Palzmunis grammatici loquens, Digna opera, quae in Caesubis Seutinsque agris proueeret, quando & politea spenumero septenos culeos lingula augere, hoc est amphoras centoras quadragenas mustis dedere. ac orequis victam in hoc antequitatem arbitretur, idem Cato denos culeos redire ex iugeribus scripsit. Haec Budzus.

Culeus, modios noistros duos & semis capiebat: id est sexagiuia Romanos. Budzus libro 5. de Asse. ¶ Sunt qui scribant culleus, duplex fl.

¶ Culeum vel culleum neuro genere diei probat Nonius ex Varrooe de Re rusl. lib. 1, Io singula tugera, dena culea vini fiunt.

Culeolus, pen. corr. {κωλεὸν τὸ} Diminutiuum.

Culeola (inquit Festus) sunt cotiices oucú viridium, à similitudine euleorum, quibus oleum aut vinum continetur.

Culearis, & hoc culearem, pen. prod. {κωλεάριον.} vt. Culeare dolum, quod capit culeum. Cato cap. 113, Vbi haueris de mari, in culeare dolum infundito.

Culeare labrum, apud Caronem, vinis admetiendis.

Culex, huius culicis, pen. corr. masc. g. {κώνωψ} Ie generali nomine dicitur verminculus omnis alatus. Vide Plin. lib. 11. cap. 2. Plaut. Cure. 10, Vt musca, culices, pedeseus, pulicesque, cimices. Culices, ioquit Sipontinus, aceserus vinum gignit: quos Aristoteles culices vinarios vocat. Colum. lib. 11. cap. 3, Qui attulae illa fieret, caueat ne propter fecundes culex adhuc tenes a sola pioriperuina consumat.

Culex, Minutissimum est insectum gregatim & confertim volans sole feré aduerso, & aere feie oo, potissimum super aquas, sed & alibi. mordet aeriter sui tiinulo. *Pro confus. Picardis, moucheron.*

Mali culices. Horat. serm. satyr. 5.

¶ Culex, Figura e pro amatore, quod cum sua promuscide formosorum & formosarum euitem culicea petrundant, & tam quam quodam siphoce sanguinem eliciat, ac amore quodam cotum capti esse videantur. Plautus,

Eho tu nihil eaua culex, vix teneor, quin quae deeeat

Te dicam. Turnebus.

Culicarius {κωνωπικὸς} Apullo dictus, & hoc nomine in Attica culeus est, quòd infestus culiees ex agris propulsares, vt scribit Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.

Culicastellae populi, Veneti finitimi, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 19.

Culigna {σκύφος} Vas potorium, Cato. Culignam in scno Graeco ponuo, vt bene oleat. Haec Festus. Cato cap. 13, 3. Iou dapali culigoam vini quantum 25 polluerio.

Culix, pen. prod. {χοῦς ξέστης} Loeus in quo coquuntur epulae in funere, nunc Festus. Vastu de vasa Dop. Rom. lib. 5. Quae sint in antiqua & posthea. in posthea patte erat culina: dicta ab eo, quòd ibi colebant ignem locupletiorem domus. quam fuerint angustiis pauperratis coactae, ipsa oomina declarant.

A colo culina, nunc culina dicitur. Cicero ad Cassium, lib. 15. 18, Vbi igitur, inquies, philosophia tua? & quidem in culina mea molesta est.

Studiosa culinae mulier. Horat. 2. Serm. satyr. 5.

A magna oon degeneiate culio. Iuuenal. satyr. 14.

Culinarius, culinari). Scribonius Largus, Teruntur ex cinere lixiua, qua calliotarii vtuntur.

Culinae, loca quaedam publica in suburbanis dicebantur, inopum destinata sustentationi: ut Aggenus io libio de limitibus agrorum.

Culix, Herba est, qua, ntra semen cucumerorum macerauin seri iubentes, sine semine nascantur. Author Plin. lib. 19. cap. 5.

CVLLA, Vide quae dicuntur, cum vemunit Plin. lib. 5. cap. 3.

Culmen, huius culminis, penult. corr. neut. gen. {ἔσχατος, ὕψωμα} Quod culmis tegitur: quia veteres ardificia culmis contegebant, id est paleis mesloris, inquit Seruius. Virgil. 1. eclog. 3.

Pauperis & tuguri congestum cespite culmen.

Alium culmen. Virg. 12. Aneid.

Candida. Propert. lib. 3. elegr. 16.

Chara. Valer. lib. 5. Argon sut.

Culmina sulia. Martial. lib. 12. epig. 73.

Nudarum tecto. Vide NVDVS.

Tecta domorum culmina conuellunt. Virgil. 1. Aneid.

Admota aetherei culmina scdibus, Aedium sublimia fastigia. Seneca Hippol. 11.

Culmen aedis Iouis, sulmine ictum. Liu. 7. bel. Pun.

Homioum, ac deorum. Virgil. 4. Aeneid.

¶ Culmen. Summus alicuius res. Plin. lib. 9. cap. 35, Principium ergo culminoque omnium rerum pretij maiganze teneor.

Summum Iouis culmen. Sil. lib. 3.

Pastorale. Claud. de bello Getico.

Regale culmen, Regia maiestas. Claud. 4. Paneg.

Peruenire ad culmen. Plin. lib. 15. cap. 15, Pars haec vitae iampridem peruenit ad culmen.

Culmen hominis. Liu. 1. ab Vrbe, Circa summum culmen hominis auspicium sec. ifc.

¶ Culmen, pro culmo siue stipula. Ouid. 4. Fastorum.

Terria res, durae culmen ioanc fabae. Hoc est fabae culmus, qui soapte natura inanis est & vacuus.

Culminata olea apud Colum. lib. 5. cap. 8.

Culmus, huius culmi {κάλαμος, ἀσταχύος} qui & colmus, m. gen. Frumenti calamus à radice vsque ad spicam: dictus quòd colatur. Virgil. 1. Georg. -ne grauidis procumbat culmus aristis. Vbi Seruius, Culmus, iunctio spicarum. Ibidem,

Culmimque leuem, stipulaque volantes. Vbi Seruius, Culmus dicitur ipse calamus stipulae verò folia quae ambiunt culmum.

Cerealis culmus. Virgil. 2. Georg.

Culmi mollis crepitantes. Sil. lib. 13.

Fragilis. Virgil. 1. Georg.

Genesculato culmo erecta herba. Cic. de Senect.

Leuis. Virgil. 1. Georg.

Pallentes. Stat. 3. Sylu. 3.

Surgentes in segetem. Lucan. lib. 6.

Romuleóque recens horreat regia culmo. Virgil. 8. Aeneid. Curiam Calabriam dicit, quam Romulus fecerat culmeam. Seruius.

Culpa, culpae {αἰτία, ἔλεγχος} Est eius, inquit Donatus, qui infecns aliquem laese. Plaut. Epid. 14,

Mihi vt ignoscas, siquid imprudens culpa peccaui mea. Cic. 1. Offic.

Ne maior poena quam culpa sit, caueudum.

Culpa, mea, tua, suus, &c. Aldarnus. Plaut. Cistel. 2,

Sed mea ego culpa & fluitura petius mistea maceror. Cic. Q. fratri, lib. 1. 3, Contracta ipsorum culpa molestissime ferre homines debent.

Aneeps culpa. Plin. lib. 17. cap. 23.

Iniusti onenis imposiui tu culpa sis, mea receipi. Cic. io Orat.

Accidit culpa eorum. Cic. Q. fratri, lib. 1. 5.

Nemo, nisi sua culpa, diu dolet. Quintil. in procem. 6. lib.

¶ Culpa abstinete. Plaut. Mencch. 17.

A culpa facinus scius abesse mea. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Abesse culpam. Cic. Famil. 13.

Abhorrere a culpa. Id est eius rei crimen esse à culpa. Cic. 1. de Inuent.

Accusare culpam. Cic. pro Planeio.

Amittere. Vide AMITTO.

Amouere, vel (vt Acron legit) emouere. Horat. 4. Carm. ode 15.

Arguere aliquem culpae. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Affingnare furtum 2. Vide ASSIGNO.

Attribuere alicui. Cic. 7. Verr.

Auertere in aliquem. Vide AVERTO.

Augere eum in ingnoranoe. Cic. 2. de Inuent.

Catare. Ouid. 1. Metam.

Catere. Cic. Torquato, lib. 6. 1.

Cassus a culpa. In CASSVS.

Pectora culpa ceilaot. Sil. lib. 13.

Coarguere culpam aliquorum. Cic. Attico, lib. 9.

Culpam commenteri. Plaut. Capt. 3. 7.

Committere. In COMMITTO.

Commissa culpa. Cic. Tironi, lib. 16. 13.

Ferre culpam compeiceie. Virgil. 3. Georg.

Culpam conferre in alteruos. Terent. Eunuch. 2. 3.

Conuertere in aliquem. Vide CONVERTO.

Conforsem esse culpae. Ouid. 3. Fast.

Contaminare se culpa. Cic. ad Herennium.

Coorrahere aliquid culpa fius. In CONTRAHO.

In culpam coouertere fortuitam. Cic. pro Rab. Posth.

Ob culpam damnare aliquem. Cic. 1. de Orat.

Deprensa culpa. Seneca Hippol. 5.

Detnare culpam in aliquem. Cic. 4. Verr.

Dimouere ab aliquo. Cic. 1. de Inuent.

Vitio & culpae dare alicui summam laudem. Cicero pro Roscio Amerino.

Dare veniam culpae. Ouid. epist. 7.

Poenam culpae effugere non posse. Cic. Tironi, lib. 16. 16.

Ex culpa eximere aliquem. Cic. 2. de Inuent.

Exolucre aliquem culpa. Terent. Iub. 20.

Fingere culpam. Ouid. Amor. 2. eleg. 19.

Haerere culpam in aliquo. Terent. in Heeyr.

Mens ignara culpae. Stat. lib. 4. Sylu. 6.

Impellere in culpam aliquem. Cauit. 15. ad Aurelium.

Impingere in aliquem. Vide IMPINGO.

Imponere nomioa culpae. Ouid. 7. Metam.

Inclioare culpam. Vide INCLINO.

Insetus culpae. Virgil. 12. Aneid.

Interuenie culpa. Vlpian. li. si procuratorem. 5. vltimo. D. mand. vel coorra.

Inuenire aliquem in culpa. Vide INVENIO, & INVENIO.

Liberare culpa a aliquem. Cic. Attico, lib. 13.

Liberare aliquem culpae. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Luere culpam. Sil. lib. 13.

Oeculun culpam parcoum. Stat. lib. 3. Sylu. 3.

Morte alicuius piare culpam. Virgil. 2. Aeneid.

Extra omnem culpam ceusamque sese ponere. Cic. 2. de Vniuers.

In culpa & suspitioue ponere aliquos. Cic. pro Cluentio.

Præſtare culpam. Cic. 2. Offic. 10. Simus igitur ea mente quam ratio & veritas præſcribit, vt nihil in vita nobis præſtandum, præter culpam, putemus. Vide PRÆSTO.
Hoc præterea nomine culpam. Virgil. 4. Æneid.
Properate culpam. Ouid. epiſt. 13.
Ah eut neſcio quam properauimus hei mihi culpam.
Reeiditur culpa ſuppliciо. Horat. 2. Carm. ode 24.
Redimere culpam. Plancus Ciceroni, Famil. 10.
A culpa remoueri. Cic. pro Murena, Non & illa piè fecit, & hic à culpa remouus eſt.
Reſidet culpa in aliquo. Brutus Ciceroni, 16. 5.
Subire culpam. Claud. in Eutrop.
Succumbere culpæ. Virgil. 4. Æneidos,
Huic vni forſan potui ſuccumbere culpæ.
Se ſummittere culpæ. Ouid. epiſt. 4.
Suſcipere culpam. Cicero, Vt aliquid culpæ ſuſcipere ſe putarent recuſando.
In culpa eſſe. Cic. de Amic. Et hic honos veteri amicitiæ tribuendus eſt, vt is in culpa ſit qui faciat, non qui patiatur iniuriam.
Extra culpam eſſe. Cic. 7. Verr.
Culpa hæc à me procul eſt. Terent. Adelph. 3. 2.
—quando ego confeſſa mihi ſum, à me culpam eſſe hâc procul.
Non eſt mea culpa, fed tua. Martial. lib. 11. epig. 80.
Non eſt iſta quidem, non eſt mea, ſed tua culpa.
Culpa in eo eſt. Cic. de Amic. Maxima autem culpa in eo eſt qui & veritatem aſpernatur, & in fraudem obſequio impellitur.
Tui iſta culpa eſt. Seneca Oed. 1. 4.
Suſtinere culpam alieuius rei. Cic. Attico, lib. 7.
Legis culpam ſuſtinere & præſtare. Cic. 3. de Legibus, Caſſiæ legis culpam Scipio tuus ſuſtinet: quo authore lata eſſe dicitur ſitu tabellarium tulerisſe præſtabo.
Erroris humani culpa teneri. Cic. pro Marcello, Eſt aliqua culpa tenemur errori humani, & ſcelere eam hi beerunt ſolum.
In media teneri. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.
Transferre omnem in alium culpam. Cic. Attico, lib. 15.
Deprehenſam permaeiter tuen. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Vacare. Quintil. lib. 7. cap. 6.
Vanefcit culpa Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Vitare. Horat. de Arte poetica.
Voeari in culpam. Quintil. lib. 7. cap. 3.
¶ Nouiſſimus in culpam. Tacit. lib. 1. Quio potios, vt nouiſſimi in culpam, ita primi ad pœnitentiam ſumus.
Ad culpam cauſas dare. Virgil. 1. Georg.
¶ Fides culpæ. Seneca Agam. cmn. 4.
Culpa pugnat. Horat. de Arte poet.
Culpæ liberatio. Cic. pro Ligario. Quam à te non ſolùm liberationem culpæ, ſed etiam veniam impetrauiſſent.
Proditor culpæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.
Temporum culpa. Cic Attico, lib. 9.
Noſtrapte culpa. Vide NOSTER.
Sceleris coacti culpa. 5 nesa Troade, to.
¶ Difficilis via culpæ. Ouid. epiſt. 16.
Anceps. Plin. lib. 17. cap. 22.
Infauſta. Sil. lib. 13.
Potare culpa magiſtra. Horat. 1. Serm. ſatyr. 2. Id eſt ſine archipoëta. Porphyr. Potant itaque culpa magiſtra, qui nullum præter ipſius culpæ fœditatem nimem magiſtrum, qui modum excedere prohibeat. Lambinus legit cupa. Vide ſuo loco.
Perennis. Ouid. de Ponto, lib. 1. eleg. 1.
Proſeſſa Ouid. 3. Amor. eleg. 13.
Qua meruu cu'pa fieri tibi vilis, Achille? Ouid. epiſt. 3.
Secreta. Seneca Hippol. 5.
Turpis. Cic. pro Roſc. Amer. Ergo idcirco turpis hæc culpa eſt, quòd duas res ſanctiſſimas violat, amicitiam & fidem.
Culpæ, culparum, ù plurali. Cic. 7. Verr. In hoc vno genere omnes ineſſe culpas illius maximas auaritiæ, maleſtatis, dementiæ, libidinis, crudelitatis.
¶ Culpa eſt apud iuriſconſultos, quod quum à diligente prouideri poterat, non eſt prouiſum. 3. D. ad L. Aquil.
Inter culpam & Dolum. Dolus ſcelers, Culpa verò imprudentiæ tribuitur. Ille in faciendo eſt: Haec in non faciendo. Donat. ad illud Terent. 10 Heeyt. Non mea opera, neque pol culpa euenit. Opera eſt, inquit, ſi ſcientes læſerimus: Culpa, ſi neſcientes. Quorum alterum ſcelenis, alterum ſtultitiæ eſt. Hæc ille. Pluta ride de hac differentia apud Connanum.
Latior culpa, dolus eſt. Celſus in l. quod Nerua. D. depoſ. Quod Nerua diceret latiorem eſſe culpam dolum eſſe, Proculo diſſentebat. mihi verißimum videtur, &c.
Culpo, culpas, (μέμφομαι, τινὰ.) culpare, Contrarium eſt verbo laudare. Terent. Eunuch. 2. 3. Quod qui reſeiebit, culpeuo Cic. in Salluſt. Quæ ſi cu mihi vt vitia obiicis, temeritas tua reprehéderit, non mea vitia culpabuntur.
Carmina culpare. Ouid. Amor. 1. eleg 4.
Faeiem. Ouid. epiſt. 13.
Facinus. Ouid. epiſt. 6.
Patientiam alicuius. Cic. in Salluſt.
Statuas. Martial. lib. 9. epig. 60.
Culpauit ſtatuas, & Polycleti tuas.
Leuitas culpanda. Ouid. 2. de Arte amandi.
Arbor aquas culpat. Horat. 3. Carm. ode 1. Intelligit arborem nimia pluuia lædi. Homines verò quum læduntur, culpare illum ſolent cuius iniuria læſi ſunt. Tribuit igitur inanimato, quod animati eſt. Sed ab eo quod ſequitur, quod præcedere ſolet tutelligi vult.
Culpor, culparis. Horat. 1. Serm. ſatyr. 2.
Laudatur ab his, culpatur ab illis.
Culpatio, Verbale (μέμψις.) Gell. lib. 10. cap. 22. Ne ipſi quoque culpationes huiuſmodi mereantur.
Culpiso, culpitas, pen. corr. culpitare, Frequentatium. Plaut. Ciſtel. 5.
Verum haud metuo ne iuraudum noſtrum quiſquam culpiter. Obſoletum.
Culter, & cultrum, cultri (μάχαιρα.) Quo quid abſeiodimus. Plautus Epid. 5. 2. —acutum cultrum habeo. Propertius,
Quum fallenda meo pollice cultra foreut.
Longi mucronem admittere cultri. Iouenal. ſatyr. 14.
Dare iugulum cultris. Ouid. in Ibin.
Date vulnera fixo cultro. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8.
Sub cultro aliquem linquere, pro In præſentaneo periculo deſerere. Sumptum à victima, quæ iamiam ferienda, ſub cultro eſſe dicitur. Horat. Serm. lib. 1. ſatyr. 9. ad ſin.
Cultro curuo viſcera ferarum ſoluere. Seneca Hippol. 1.
Stringere cultros in ſua colla. Ou d. de Nuce.
Manans cruore cultet. Vide MANO.
Cultet lauionis. in lauen delanionis. in prine. D. de inſtrom. vel inſtiocß. legat.
Culeri conſorum. Plin. libro 18. cap. 7. Aciem in culeris conſorum hebetesſere.
Culter conſoriur. Cic. 3. Offic. Qui coltros metuſs conſorios candente ea bone ſibi adurebat capillum. De Dionyſio tyranno.
Culter venatorius, de quo epigramma apud Martial. lib. 14.
¶ Culeer, Pars ſaleis ymitoriæ, proxima capulo. Columella lib. 4. cap. 25. Eſt autem ſic diſpoſita vin-torior ſalcis figurâ, vt capulo pars proxima, quæ rectam gerat aciem, cultet ob ſimilitudinem nominetur: quæ flectitur, finus: quæ à flexu prouerſa, ſcalprum quæ deinde adunca eſt, roſtrum appellatur. cui ſuperpoſita ſemiformis Lunæ ſpecies, ſecuris dicitur: cuiſque velut apex pronus imminens, mucro vocatur.
¶ Culter, Pars aratri. Plin. libro 18. cap. 18. Vomerum plura genera. Culter vocatur, qui denſam, priuſquam proſcindatur, terram ſecans, futuriſque ſulcis veſtigia præſcribens ineiſuras, quàs reſupinus in arando mordeat vomer.
Cultellus, Diminuiuum (μαχαίριον.) Varro 1. de Re ruſt. cap. 69. Ille ſteris narrat, ab neſcio quo peteuſſum cultello conciditſe.
Oſeo cultello diuidere. Colum. lib. 12. cap. 14.
Purgare vogues cultello. Horat. 1. Epiſt. 7.
Cultrarius, Qui victimam cultro immolat, qui alio nomine dicitur victimarius. Sueton. in Caligula, cap. 32. Admota aliaribus victima cultrarius pauorem habuit, eo ale malo cultrarium mactauit.
Cultellatus, pen. prod. (μαχαιροφόρος.) Qui formam cultelli habet. Plin. libro 32. cap. 2. Idem inſixam hamo iouettere ſe, quoniam ſit dotſo cultellato, ſpinâque lineam præſeeare.
Cultratus, pen. prod. Adcctiuum (μαχαιροφόρος.) vt, Cultratus mocro, qui ſeindit vt lut culter. Plin. lib. 17. cap. 24. Folia culirato muerone.
Cultellare, verbum antiquum fuit: de quo ſic Frontinus in libro de limitibus, Cultellandi ratio quæ ſit ſæpe quæritur, cuius præmenſi ſuli ſpatium conſummamus, & illam eluorum inæqualitatem planam eſſe cogimus, dum menſuræ lateribus inſeriumus. Cultellamus ergo agrù eminentiorem, & ad planitiem tedigimus. ¶ Cultellatus etiam lapis dicitur, vt eſt apud Hygenum qui pennem reſipit rationem.
Cultio, Cultus, Cultura, Cultor, Cultrix, in COLO.
Cululius, Calix ſictilis, quo in ſacris vebantur pontifices & Veſtales virgines. Author Aeron in Horat. 1. Carm. ode 31. ¶ Acciptur & pro vrceolo. Horatius in Arte poetica,
Reges dicuntur multis vrgere cululli,
Et torquere meto, quem perſpex ſit laboraut
An ſit amicitia dignus. Id eſt, calicibus, & eſt diminutiuum à culeo. Acon. Multo vino inebriare. Vino explorare ingenia dignorum amicorum.

C V M

Cum (σύμφωνον.) Præpoſitio, ablatiuo caſu ſeruit. Terent. Eunuch. 2. 2. —haud conuenit
Vna cum amica iteimpeiratorem in via.
Recordari cum animo. Cic. pro Cluentio.
Cum iſtoc animo. Terent. Phorm. 3. 3. Enimuero Anſipho multis modis cum iſtoc animo es vituperandus. Vbi Donatus, Pro huius animi. Ennius, Optimâ cum pulchris animis Romana iuuentus.
Statuitum ac deliberatum aliquid cum animo habere. Cic. 5. Verr.
Cum eatenis eſſe. Plaut. Capt. 5.
At nos pudeq; ua cum eaterus ſumus.
Cum cauſa facere. Cic. ad Q. frat. 1. 2. Sic, Cum cauſa dicere: cui opponitur Sine cauſa. Cic. 2. de Orat.
Cum clamore inuolare. Plaut. Amphit. 4.
Cum eura legere. Plaut. Milit. to.
Cum cura aliquem curare. Plaut. Menæch. 19.
Cum deeimo agere effert, vel effieit. Cic. 5. Verr. In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici ſeritur perpetua atque æquabili fatione: ager effieit, eum octauo bene vt agatur: verùm vt omnes dij adiuuēt, eum deeimo. Ibidem. Medimnum autem ex iugere decumano dari poterit, quum ager, id quod peraro euenit, eum decumo exuliſſet. Budæus. Sic, Cum centeſimo quidem & Leontini Siciliæ campi fundunt. Plin lib. 18. cap. 10.
Cum dicto. Apuleius, Et cum dicto, ſutili centiculo faciem ſuam ſamdudum pumicantem prx podore obtexit. Id eſt his dictis, vel ſtatim.
Cum duleulo abiit. Plaut. Amphit. 8,
Tu dic egóue abs te abij hinc hodie cum duleulo?
Cum equis homines. Cic. 2. de Nat. deor. Quum è præfectura Reatina Romam venienti nocte duo iuuenes cum equis albis dixiſſent, Regem Perſem illo die captum, Senatui nunciauit.
Immiſſi cum faicibus multi pargas uit & aperuerunt locum. Cic. 5. Tuſcul.
Cum ferro io aliquem inuadere. Cic. pro Cecinna, De ſe autem hoc prædicat, Antiocho Ebuti ſeruo imperaſſe, vt in Cecinnam aduoientem

adueuientem cum ferro inuaderet.
Cum fide. Cic. 2. de Orat. Ent e plicandum in laude inſtitiæ, quid eum fide, quid cum æquabilitate, quid cum euſmudi, & c. feeeris? Hoc eſt, fideliter.
Cum ſide magna vir. Plaut. Trinum. t. 3.
-qualine amico mea cummendasi bun?
c a. Probo & fideli ſi fido, & cum magna fide.
Confenſio in iauos cum fuga. Cic. 1. de Nat. deor.
Cum bona gratia dimittere aliquem. Cic. de Fato. Quod vulgus dicit, *Vt ſis contentus de nobis.*
Cum hoſtibus pangere. Vide PANGO.
Cum impetu eſſe dicebatur apud antiquos, tui numinatim à populo dabatur imperium, vt ait Feſtus. Cic. de Senect. Neque enim ſolum hunure auteeedibus, ſed iis etiam qui cum impetu ſune, maiores natu augures antepununtur.
Cum publico imperio legatum eſſe, Idem. Plaut. Trucul. 3.
Nam ego Lemuo aduenio, Athenas nudiuſtertius legatus hinc, quo cum publico Imperio ſui.
Moliri aliquid cum labore operoſe ac molieſto. Cicero 2. de Natura deorum.
Cum labore ſcribere. Plin. Iunior epiſt. 29. lib. 2. , Quæ ſcripſimus cum labore, etiam cum labore audiri putamus.
Cum latinis vuere. Cic. 2. de Legib. Neque ſolū cum lætitia vniuersi ciuitannem accepimus, ſed etiam cum ſpe meliore mortendi.
Cum prima luce. Terent. Adelph. 5. 3.
Cæterum rus cum filio cum prima luce ibo hinc. Cicero ad Atticum, lib. 4. Mereſſus cum prima luce furtim in campum tineribus propè deuitè curreba.
Dicere eum metu. Cic. pro Client.
Cum un-re motam offerre alicui. Plaut. Pœn. 4. 3. Id eſt onerarum aram & retinere.
Cum pace aliquid facere. Cic. 5. Tuſcul. Nos illud quidem cum pace agremus.
Cum periculo. Terent. And. t. t.
Cum poteſtate eſſe, cui apponitur Priuatum eſſe: Dicebatur (inquit Feſtus) de eo qui à populo alicui negotiu præfic bratur. Cicero lib. 1. de Inuentione, Pecuniioſus an tenuis: priuatus, an cum poteſtate ſit.
Cum primis aliquid facere. Id eſt In primis. Plaut. Truc. 3.
Homo cum primis honeſtus. Cic. 3. Verr.
Cum pro bro. Terent. And. 5. 3.
Tamen hanc habere ſtudeat cum ſummo probro.
Cum querimonia. Plaut. Menæch. 1. 7.
Cum re præſenti deliberare. Quinct. lib. 9. cap. vlt. Occaſionibus vtendum, & cum re præſenti deliberandum.
Cum ſalute. Terent. Adelph. 4. 1.
-vtinam quidem
(Quod cum ſalute eius fiat) ita ſe deſatigarit velim, vt, &c.
Cum ſilentio animaduertere. Terent. in Prol Eun.
Cum ſpe. Cic. pro Rab. Poſthu. Id eſt difficile, quod cum ſpe magna ſis ingreſſus, id non exequi vſque ad extremum.
Cum bona ſpe adoleſcentes- Sallaſt. de Cæſar. de Rep. ord. Multi præterea cum ſpe bona adoleſcentes ciuis ſuos hoſtæ miætati ſunt.
Cum bona venia audire. Liu. 9. bel. Pun. Exptomereſt quid ienuiſet, cum bona venia ſe audiuntum deſcab.
¶ Cum eo pro ea lege. Colum. lib. 3. cap. 15. Obſeque volunrati vxor cum eo ne dubites. Ceſ. lib. 3. cap. 25. de tabr. Si nihil reliqua probum, ſanguis mittendus eſt, ſed paulum, quotidieque pluribus diebus, cum eo vexeta quoque eodem modo ſeruentur.
Simul cum. Terent. Eun. 2. 2. Simul conſilium cum re amiſiti?
¶ Cum *ciuibus* ? Aduerbium: a nonnullis duplicu u & per ij, quum ab aliis per o. aute m quoniu ſcribitur, more veteriu. Quinct. lib. 1. c. 4. 9. De orthogra. hia, Illa quoque ſeruata eſt à multis diſcretia, ve AD quum eſſet præpoſitio, p literam: quum autem coniunctio, t accipere. Item CVM, ſi tempus ſignificares, per q u o m ſi comitem, per c u m ſi vero cauſam, per q ac duas ſequentes u u, ſcribereiue. Iungitur autem modo indicatiuo, modo ſubiunctiuo. Indicatiuo. Terent. Eun. 2. 3.
Quum hoc reſp cio ad virginem, Cic. 4. Verr. Vna nox intereſſe rat, quum eſſet Dototheum tic diligebat, vt, &c.
Cum modo. Matt. lib. 11. epiſt. 17.
Dormiat & tecum, qui cum modo cæruba miſcet,
Conuiua nuero roſſerat ore puer.
Quum primum Romam venit, ſuſque eui re ſcit ad te litteras dare, nihil prius faciendum mihi putaui. Cic. Attico, lib. 4.
Subiunctiuo. Terent. Eun. 3. 5. Quum ipſum me noris quàm ele gans formarū ſpectator ſim. Cic de Legg. Agrar. Quum velim Roane effe, quum eum modum ſit, quæcunque velint.
¶ Cum. vix. Plaut. Pœn. 4. 9.
Nam quum ſedulò munditer non habemus, vix ægrè amatorculos inuentimus.
Nunc quum. Terent. And. 1. 1.
Vt conſumat nunc, quum nihil obſint doli.
Cum ramen. Terent. Adelph. 1. 2.
Cum placo, aduerſor ſedulò & deterreo,
Tamen vix humanæ patitur. Cic. pro Deiot. Quam in omnibus cau ſis grauioribus initio dicendi commoueri ſolcam, tamen in hac multa tua me perturbant, & c. Hic pro quanuis ponitur auctore Valla lib. 2.
¶ Quum hæc ita ſint. Terent. Phorm. 1. 4.
-illhæc quum ita ſint, Anupho, Tanto magis te adiuigilare z quum eſt.
¶ Cum populo agere, Hoc eſt popalam ad concilium aut comitia vocare. Feſtus.
¶ Cum facco adire, Elegans locutio, ſignificăque poſtulare ve ſibi euctligio, atque eodem temporis punctio pecunia ſoluatur. Paulus I, 105. D. de ſalut. Quod dicimus in eo hæredequi ſi dixiſſ. vt teſtatoris, id quod ante adeam hæreditatem ab eo ſolurum eſt, debere ſtatim ſolui ere, eum aliquo feilicet temperamento temporis ita diligendum eſt: nec enim cum facco adire debet. Alciatus autem ad hæredem hoc refert, quaſi hæreditatem cum facco adire non debeat. Hotomanus.
¶ Cum. pro Et, interdum ſyllepſim ſcit. vt apud Ouid. Ilia cum Lauſo de Numitore fati. Hoc eſt, Ilia & Lauſus nati de Numitore. Virgil. t. Æneidus,
-Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt. Id eſt, Quirinus ſeu Romulus & Remus frater. Nec obſtat quod præcedit, Cana fides, & Veſta, quia Seruius ait, ſubaudi enim, vt ſi fruſtra, Cana fides erit tunc, & Veſta, Id eſt religio eri tunc.
¶ Cum, pro quòd. Plaut. Rud. 2. 4.
Eccę Gripi ſcelera: cum iſtæc res malè euenit, tibi Gripe grarulor.
Tibi maximas gratias ago, cum tantum meæ literæ potuerunt, vt his lectis, &c. Cic. Seruio, lib. 13. 25.
Benefactum cum venitis. Auctore ad Heren. lib. 4.
¶ Cum pro Quia vel quandoquidem. Terent. Phorm. 5. 8.
Ego redigam vos in gratiam, hoc freius, Chieme,
Cum de medio exceſſit, vnde hæc ſuſcepta eſt tibi. Donatus.
¶ Cum, pro Præterea. Terent. And. 3. 2.
-quandoquidem eſt ingenio bono,
Cúmque huic veritus eſt optimæ adoleſcenti facere iniuriam.
¶ Cum, pro Præterquam quòd. Terent. Phorm. 2. 4.
Cum mihi pauca, tum Antipho me excruciat animi. Donatus.
¶ Cum & tum elegiter ſe inuicem in eadem elauſula ſubſequitur. Quæ litera item ſignificem, diuerſo tamen modo ordinantur. nam in eo ſe eſt quoddam minus: in vero quoddam maius. Ita hoc duobus modis fiuit aut generale aliquid præeedat, & ſequatur ſi ecialet aut ambo ſint ſpecialia. Et tum indicatiuo, tum ſubiunctiuo adhærent, vno verbo enumerata.
Indicatiuo, & primo modo. Cic. t. Offic. Luxuria verò cum omni ætati turpis, tum ſenectuti ſcrdiſſima eſt. Idem, Cæcio lib. 2. 5. Maiabio viro optimo & homine doctiſſimo ſamiliariſſime vtor, mirificè que eum diligo, eum propter ſummum ingenium eius, ſummamque doctrinam tum propter ſingulare morum ſuauitatem. Signi ficeat ergo cum & tum ſe putis, id quod non ſolum, ſed etiam. Idemque TVM, ponitur in re maioris momenti, ſicut ipſum SED ETIAM. Tum autè ſitæ & geminatum, ſignificant rerum æqualitatem, id eſt quod vulgò dicitur tam & quàm.
Coniunctiuo. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2. Graui ſeite priuatus ſum amoris ſummi erga te mei, patre suo clariſſimo viro, qui cum ſuis laudibus, tum vero teſtilio ſuperaſſet omnium fortunam, ſi ei contigiſſit vt te amè videret, quàm è via diſcedeter.
Quare cum dolore conficiar, tum etiã pudore. Cic. Terent. lib. 14. 3.
Cum & tum duobus verbis eiuidem modi iunctis. Cic. de Nat. deor. Cum mulæ res in Philoſophia nequaquam ſatis adhuc excitatæ ſunt, tum præſidiis Brute (quod tu minimè ignoras) & perobſcura quæſtio eſt de natura deorum.
Nam cum te ſemper amauidicaiqueſtum mei amantiſſimum cognouiſſem omni varietate rerum meatum, tum patris tui pluribus beneficiis vel defenſus tribus orationibus meis, tum ſtatuis ſecundis & ſum totus vi ſtet & eſſe debeo, quum præſertim, & c. Cic. Marcello lib. 15. epiſt. 8.
Verbis diuerſorum modorum iuncta. Cic. pro domn ſua ad Pontifices. Sed cum me purgatum vobis eſſe cuperemtum etiam veſtra in me ætione audiendo benignitas prouocta, oratione me etiam.
Cum & tum, cum diuerſis caſibus. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 1. Principes præſidebat, erat enim Conſul. ad hoc Iuuarius menſis, cum cæteratum Senatorum frequentia celebertimus.
Cum & tum diſtincta per ad ctitus. Cic. t. Verr. Factum eſt vti eũ ſummum in veteribus patronis haberet, tum nonnullum etiam in me præſidium ſuis fortunis conſtitutum eſſe arbitraretur.
Cum tum maximè. Cic. 4. Tuſcul. Cum multis in locis noſtrorum hominum ingenia, virtutesque Brute ſoleo mirari: tum maximè his in ſtudiis, quæ ferò admodum expetita in hanc ciuitatem è Græcia transtulerunt.
Hæc ferè omnia ex Valla lib. 2. cap. 22.
Cum in exteris ciuitatibus, tum maximè in noſtra. Cicero de Claris Oratoribus.
Hæc cum ſummè inuitila, tum multo turpiſſima ſunt. Cicero lib. 2. de Inuent.
Siue quo cum in via nihil quicquam egregiũ, tum certe hoc quod tu expectas, nemo vnquam aſſ. quetur. Cic. lib. 1. de Orat.
Primum tibi vt debeo gratior: tertiò que cum præſentibus, tum etiam ſperatis tua dignitate, & c. Cic. Cælio lib. 2. 8.
Itaque quum meum me tranior quotidianus laceret & conficiat, tum verò hæc addua eura vix mihi vitam reliquam facit. Cicero Att. lib. 3.
Cum ipſum Furnium per ſe vidi libentiſſimè, tum hoc libentius, quòd illum audiens re videbar audire. Cic. Planco, lib. 10. 3.
¶ Annus eſt cum. Cic. ad Attic. um, lib. 13. Biennium præterijt, cum ille *ego vnus* aſſiduo curſu cubitum nullum proceſſerit.
Diu eſt cum dentes excideruut. Plaut. Trucul.
Nondum ſex menſes ſunt, cum huc commigrauit. Plaut. Perſ. 4. Cic. pro Cluentio. Dies nondum decem intereceſſerant, cum ille alter ſilius infans necatur.
Tempus eſt cum. Terent. Heaut.
Si vnquam vllum ſuietempus mater, cum ego voluptati tibi fuerim. Cicero ad Attic. lib. 2. , Eandem iſtam virtutem venitet tempus quum grauiter gemes.
Vnum atque idem erat tempus, cum L. Flacco Conſuli portas tota Aſia claudebat. Cic. pro Flacco.
¶ Sæpe enim de L. Craſſo familiari illo tuo videor audiſſe, quum te rogans omnibus ſine dubio anteferret. Cic. lib. 1. de Nat. deor.

¶ Cum præsertim, & Præsertim cum. Terent. Eunuch. 5.2. Præsertim quam se ferunt fateatur tum. Sallust. in Iugurth. cum præsertim tam multæ, variæque artes sint animi, quibus summa claritudo paratur.

Cum primum statim. Colum. lib. 1. cap. 5. Igitur id structuræ vitiis cum primum statim fundamenta iacuntur, curandum est.

Cum minimum. Plin. lib. 18. cap. 16. Id fetus cuenit per annos: cum minimum quater.

Cum plurimum. Plin. lib. 26. cap. 12. Cum plurimum bipedali hiatu, vt à terra cubito eum minimum absit.

Cunque, & Quandoque idem valent. Lambinus tamen apud Horatium Cunque ponit pro Quouis tempore. Vetus est illi. Carm. ode 32, -ô laborum

Dulce lenimen, mihi cunque salue

Rite vocanti. Sensus autem est: Salue dulce lenimen mihi quouis tempore te vocanti. Porphyr. Cunque exponit Quotiescunque. Vide locum.

Cum maxime, vel, Vt cum maxime, Vna pars orationis, pro Nimis, vel valde, teste Donato. Terent. Hecyr. 1. 2.

-hanc Bacchidem

Amabat, vt cum maxime, tum Pamphilus. Cic. pro Cluent. Quæ multos iam annos, & nunc cum maxime, filium interfectum eupit.

Cum maximè. Tacit. lib. 3. Littora, & laeus Campaniæ cum maximè peregrantem.

Cum tardissimè. Plin. lib. 18. cap. 7. Erumpit à primo satu hordeum die septimo, legumina quarto, vel cum tardissimè septimo.

Cum semel, pro Cum primum, Ouid. 1. de Remed. amoris,

Cum semel exciteris, centum solatia curæ,

Et rus, & comites, & via longa dabunt.

Cum alter, signiſicat Cum altero: dictum ab antiquis ita breuitatis causa, vt fodes, pro fodies, & audes, pro audes, scilicet, pro scias licet. sis, pro sivis. Ex Festo.

CVMAE (κυμαι) Cumæ: vel Cume huius Cumes, vrbs in Locrensi agro, qui est Ionæ Asiæ minoris: à qua Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt. Hæc profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata est. Silius, Linternum, & quoddam fatorum conscia Cume.

CVMAE (κυμαι) Cumarum, Lucaniæ ciuitas in Italia. quam Sibyllæ illustrat diuinitas: cuius libris pro Oraculo, Romana vsa est prouidentia. Seruius in illud Virg. lib. 3. Æneidos,

Hic vbi delatus Cumarum accesserit vrbem, &c. Eubœa insula est, de cuius ciuitate Calchide profecti sunt ad noua sedes quærendas: & haud longè à Baiis inuenerunt vaccum litus, vbi visa mulierc gruida, ciuitatè condiderunt: quæ res fœcundam ostêdebat fore Rempub. & eam Cumas vocauerunt: siue ab ὑγαίνω id est prægnante, siue ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, id est ab vndis. nam κύμα ea dicuntur. Autem Latini in u vertunt, vt Byrna, Burrus. Hactenus ille.

Cumis oriundus. Vide Oriundus.

Cumæus, & Cumanus (κυμαῖος) Qui ex Cumis est.

Anni Cumæi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. Id est Sibyllini.

Vrbis Cumæ. Virg. 3. Æneid.

Vates Cumæa ferrina. Valer. lib. 1. Argonaut.

Vates Cumæus. Lucan. lib. 5.

Cumarilis (κυμαρικὸς) color, qui & cæsius & cæruleus alio nomine dicitur. nam Græci κύμινδιν fluctus vocant. Plaut. Epid. 5, Cumatile, aut pigmatile, aut cerinum. Id est vestimentum cærulei coloris. Quidam, Cymatilem colorem vocant.

Cumbâ, Vide CVBA.

Cumbo, Veteres dixerunt in tertia coniugatione, quod nunc in vsu non est, præterquam in compositis, vt Incumbo. Sipontin.

Cumera, huius cumeræ, pen. corr. Vas ingens vimineum, in quo frumenta conduntur. Siue Cumeræ dicuntur vasa fictilia fimilia doliis, vbi frumentum fuum reponebant agricolæ. Tertio modo Cumeræ dicuntur vasa minora, quæ capiunt quinque fue sex modios, quæ lingua Sabinorum Trimodiæ dicuntur. Hactenus Acron. Horat. lib. 1. Serm. sat. 1,

Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris?

Cumerum, vocabant antiqui vas quoddam, quod opertum in nuptus ferebant, in quo erant nubentis vrenfilia, quod & Camillum dicebant, eo quòd sacrorum munistrum κάμιλλος appellabant. Est autem vas hoc nuptiale, à similitudine cumerarum, quæ fiunt palmeæ vel sparteæ ad vium popularem, sic appellatum. Author Festus.

CVMERON, Promontorium Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 17. Ab isthmo colonia Ancona, opposita promontorio Cumero, in ipso flectentis se oræ cubito, &c.

Cuminum, huius cumini. pen. prod. (κύμινον) Herba vulgo nota. Eius autem duo sunt genera, satiuum & syluestre. De syluestri sic Plin. lib. 20. cap. 14. Cuminum syluestre est prætenue, quæternis aut quinis foliis velut ferrum. Dicitur & cyminum: frequens apud Italos & in Gallia Narbonensi huius modi herbæ semen, quod inter optima legumina annumeratur. Itali Comino vocant.

Exangue cuminum. Horat. 1. Epistol. 20. Id est Pallidum, ab effectu.

Pallentis grana cumini. Perf. sat. 5. Pallidum vocat, quia pallidos reddit qui bibunt. Acron.

Cummi, generis neutri, monoptoton. In fœminino tamè genere declinatur vt puppis, febris, peluis. Cinna, Alpinâque cummi. Hæc Nonius.

Cumulus, cumuli, pen. corr. m. g. (κοιμίζω, κοίμησις, κοίτη, κοιμᾶσθαι) Proprie dicitur maiorum rerum veluti quidam acernus. Liu. 10. ab Vrbe, Consulis corpus eo die, quia obrutum super fratus Gallorum cumulus erat, inuenti non potuit.

Immanis aquarum cumulus. Ouid. 15 Meram.

Immanibus cumulis aggerare aliquid. Claud. 2. in Eutrop.

Rerum cumulum, atque congestum habere. Quintilianus libro 7. cap. 2.

Auri cumulus struere. Claud. 2. in Eutrop.

Cumulus commendationis. Cic. ad Cæsarem, lib. 13. 16.

Cumulus debiti. Papin. in 1. maiorem. D. de pactis.

Cumulus deliciarum. Plin. lib. 13. cap. 1, Nunc dicetur cumulus ipse deliciarum, & summa authoritas rei.

Dierum. Cic. de Prouinc. Consul.

Augere cumulo beneficium. In Aver. o.

Cumulum gaudij afferre. Cic. lib. 16. 21, Tum verò iucundissimæ tuæ literæ cumulum mihi gaudij attulerunt.

Beatus omni laudum cumulo. Stat. 4. Syl. 2.

Immensus aliarum super alias accretarum legum cumulus. Liu. 3. ab Vrbe.

Malorum maximus. Sen. Hippol. 10.

Mercedis. Cic. ad Attic. lib. 1. 1, Iam verò (ô dij boni rem perditam) etiam noctes eorum multorum, atque adolescentiu forum nubilium intruductiones, nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt.

Perfidiæ. Ouid. 11. Metam.

Arborcus. Ouid. 12. Metam.

Cumulus accessis. Cic. pro Marcello, Tameu ad tua innumerabilia in me vnum merita, quod si fieri iã posse non arbitrabar, maximus hoc tuo facto cumulus accesserit. Hoc est tanquam ad auctarium faciendum, hoc est supra numerum expletum. Bud.

Deruere cumulum de laudibus alcuios. Cic. Art. lib. 16.

¶ Cumulus, pro Alitudine & quasi acumine aquæ. Virgilius 1. Æneidos,

-insequitur cumulo præruptus aquæ mons. Seruius.

¶ Cumulus, Augmentum. Virg. 2. Æneidos,

Non sic aggeribus ruptis quum spumeus amnis

Exit, oppositisque euicit gurgite moles,

Fertur in arua furens cumulo. Seruius.

¶ Cumulus est qui addiuit mensuræ plenæ. Festus.

Cumulo, cumulas, pen. corr. (συμβάλλω, ἐπιτείνω, ἐπιτίθημι, προσαυξάνω) cumulate, Coaceruate, augere, superadderе.

Cumulare & adaugere. Cic. pro Sex. Rosc.

Ex alienum cumulare vsuris, Id est amplificare. Liuius 1. Decad. libro 2.

Alcatia donis cumulat. Virg. 11. Æneid.

Cumulare beneficia. Plaut. Capt. 5.

Ergo quum optimè feceris, nunc adest occasio

Beneficia cumulare, vt erga hunc rem gera fideliter.

Beneficia priora posterioribus cumulare. Plinius lib. 3. epistol. 4. ad Macrinum.

Cumulare gaudium, per transtationem. Cic. ad Atticum, lib. 4, Itaque hoc tibi veré affirmo, in maxima lætitia & exoptatissima gratulatione, vnum, ad cumulandum gaudium, conspectum, aut potius complexum mihi tuum defuisse.

Gaudia præmissi cumulant inopinæ dolores. Claud. de bel. Getico.

Cumulari gaudio. Cic. ad Attic. lib. 14, Tamen non possum non confiteri, cumulari me maximo gaudio, quod vulgò hominum opinio socium me ascribat tuis laudibus.

Cumulare bellicam gloriam eloquentia. Cic. 1. Offic. Quidam autem ad eas laudes quas à patribus acceperunt, addúc aliquam fuam: vt hic idem Africanus eloquentia cumulauit bellicam gloriam.

Cumulare fibi inuidiam. Liu. 3. ab Vrbe.

Cumulari ira. Cic. pro Cælio, Nunc meum eor cumulatur ira. Laudibus aliquem. Tacit. lib. 13.

Cumulare aliquem multis laudibus apud alios. Plinius Iunior lib. 3 epist. 11.

Muneribus magnis cumulare aliquem. Virg. 5. Æneid.

Cumulare officia. Plin. lib. 10. epist. 26.

Cumulare scelus scelere. Cic. in Catil. Nónne etiam alio ineredibili scelere hoc scelus cumulatis?

Cumulatus, pen. prod. Participium (ὑπερβολικῶς) Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14, Tamen Idibus Martiis tantum accessit ad amorem, vt miraret locum fuisse augendi in eo quod mihi tampridem cumulatum etiam videbatur.

¶ Cumulatus. Mensuræ quæ impletæ sunt, quarum dicuntur: quum abundant, cumulatæ. Veget. Exinde prima die vnum coctilium cumulatum cum sextario vini veteris. Iterum, Singula maiora coctilia plena & cumulata commiscens. Ex Turnebo.

Cumulatus locus dicitur, impeditus rebus congestis. Liuius lib. 21. bel. Maced.

Cumulatus omni laude orator Cic. de Orat.

Perfecta & cumulata virtus. Cic. pro Sextio.

Cumulatus plurimis & maximis voluptatibus. Cicero 2. de Finib.

Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Græcorum natio. Idem 2. de Orat.

Vrbs strage virorum cumulata. Sil. lib. 15.

Cumulatus (ὑπερβλητικῶς) Nomen ex Participio. vt, Cumulatissimus fœlerum. Plaut. Aulul. 37.

Cumulator gloria. Liu. 2. ab Vrbe. Item comulator méfura. Cic. de Claris Orat.

Cumulate, pen. prod. (ὑπερβολικῶς, ἐκπλέον) Aduerbium, Abundanter. Cic. ad Appium, lib. 10. 29, De meo studio erga salutem & incolumitatem tuam, credo te cognosse ex literis tuorum, quibus me cumulatissimè fauisse scife certò scio.

Cumulate planum aliquid facere. Cic. 7. Verr.

Cumulate explere. Cic. ad de Fin.

Plene cumulatéque perfectus. Cic. 2. de Diuinat. Quæ vt plenè cumulatéque perfecta, de diuinatione ingressi sumus his libris scribere.

Cumulatissimè grauiam referre. Cic. Vatinio, lib. 5. 11, Nec enim tu mihi habuisti modò gratiam, verumetiam cumulatissimè retulisti.

Cumulatim, pen. prod. (ὑπερβολικῶς) Aduerbium, Per cumulos. Varr. de Re rust. cap. 15, Quibus in tenebris, quum cumulatim positum est in dolius, fiunt pingues.

Cumprimè, Aduerbium, Idem quod valdé. Gellius libro 17. cap. 2. Nam M. inquit, Manlius, quem Capitolium seruasse à Gallis suprà ostendi, cuiusque operam cum M. Furio Dictatore apud Gallos cumprimé fortem &c. Et paulo pòst, Apprimé crebrius est, Cumprimè rarius: tradictúmque ex eo est, quòd Cum primis dicebant, pro eo quod est In primis.

C V N

Cunæ, harum cunarum, plur. tantum numeri {κυνάδες, ὀλίγοι} Lecti in quibus iacent infantes. Cicero de Senect. Et siquis deus mihi largiatur, vt ex hac ætate repuerascam, & in cunis vagiam, valde recusem.

Cunarum motor. Martial. lib. 11. 40.

Cunarum fœtus motor, Charidemę, mearum,
Et pueri cultor, &c.

Eximere puerum cunis. Perf. Sat. 2.
Violare cunas. Ouid. 6. Fastorum,

Post illud neque aues cunas violasse feruntur.

Pilius tener in cunis. Ouid. 3. Fast.
Primis cunia educare. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Furtim illum primis Ino matertera cunis Educat.
Segmentatæ cunæ. Iuuenal. Sat. 6.
¶ Cunæ, pro Auium nido. Ouid. 3. Trist. eleg. 12,
Vtque malæ crimen matris deponat Itundo,
Sub trabibus cunas, paruáque tecta facit. Cunas vocat hirundinios nidos. Nota est fabula Prognes, quæ Iyn filium interfecit, ob id in hirundinem versa.

Cunabula, pen. corr. cunabulorum, n. g. plur. n. {κυνάδες, ὀλίγοι} Idem. Cic. r. de Diuinat. Qui quum esse in cunabulis, educaretúrque in Selonco, qui est campus agri Lanini.

A cunabulis, hoc est à puericia, ab ea ætate quæ in cunabulis agitur. vt, A cunabulis sapere. Plaut. Pseud. 1.

A primis cunabulis. Colum. Quam à primis cunabulis, si modò liberti parentibus est orundus, audire poterit.

In cunabulis ereatus Consul: eui opponitur In campo creatus. Cic. contra Rullum, Oratione secunda.

¶ Cunabula aquum. Plin. lib. 10. cap. 33.

¶ Cunabula pro Initiis posiri Virg. lib. 3. Æneidos,
Mons Idæus vbi, & genti cunabula nostræ. Seruius nutrimenta interpretatur.

Cunabula iuris. Pomponius in l. 2. §. deinde Sextus. D. de origin. iuris.

¶ Cunabula, apud Plautum sunt fasciæ & panni, quibus pueri in cuni inuoluuntur, inunluerique eorum lanea & linea. Sic enim scribit in Amphitr.

Neque eum quisquam quisit colligare in cunabulis. Nam in cunis pueri in cunabulis inuoluti colligantur. Turnebus.

CVNÆA, Dea erat apud veteres, quæ infantes in cunis teneri credebatur, & fatenum summoere. Author Lactantius. Eadem penè Augustin. ex Varrone, nec semel.

CUNCTUS {σύμπας} Adiectiuum, ad singula quæ ratio nominis complectitur, generatim referrur. Virgilius,

Cuncta tibi Cererem multa egestas adoret. Cic. Antequam ires, Quonam laborem pro cunctis ferre consueuit.

Inter Cuncti & Omnes. Cuncti significat quidem Omnes, sed coniunctos & congregatos. At verò Omnes dicitur, etiam si sint in diuersis locis. Festus.

Cuncta Ægyptus. Cic. 2. de Lege Agrar.

Cuncta ciuitas. Cic. 3. Phil. In tanta lætitia cunctæ ciuitatis me vnum tristem esse oportebat?

Gens. Virg. 3. Georg.
Populus. Cic. Appio, lib. 3. ii.
Prouincia. Plancus Ciceroni libro 10. 21.
Terra. Cicero 2. de Nat. deor. Nemo cunctam intuens terram de diuina ratione dubitaret.

Cuncta camporum. Id est cuncti campi. Tacit. lib. 12.
Cuncta terrarum. Horat. 2. Carm. ode 1.

Et cuncta terrarum subacta.

Præter atrocem animum Catonis. Id est cuncta quæ in terris sunt.

CUNCTOR, cunctaris {μέλλω, ὀκνέω, ἐπέχω, ὑπερτίθεμαι, ὀκνηρίζω} cunctari, Differre, morari. Tractum ab eo, quòd cuncti, id est omnes simul, sine difficultate moueri non possunt. Virg. 4. Æneidos,

Regnum in thalamo cunctantem ad limina primi

Pœnorum expectant. Sic, Diutius cunctari in vita. Cic. 2. Tusc.

Ad medium iter cunctari. Valer. lib. 3. Argon.
Magno alicuius amore. Valer. lib. 3. Argon.
Grestus cunctari. Valer. lib. 2. Argon. Alternos ægro cunctantem poplite gressus. Claudianum Vulcanum describit.

Metu cunctari. Virg. 11. Æneid.

¶ Hæsitare, cunctari. Cicero in Catilin. Quum hæsitaret, quum cunctaretur, quæsini quid dubitaret proficisci eo quò iampridem parasset.

Cunctari & tergiuersari. Cic. Attico, lib. 7. An cunctet & tergiuersetur, & iis me dem qui tenent, qui potiuntur?

Quiescere & cunctari, timere. Cic. pro Sext. An etiá tunc quiescereris, cunctaremini, timereris?

Resistere, non cunctando. Virg. 6. Æneid.

¶ Cunctari, Magnè, esse Nonio. Virg. 4. Georgicorum,

-non illis quisquam cunctantibus altum

Ire iter, aut casiris audebit vellere figna.

Cuncto, cunctas {ἀπόκοπον} à cieo dixit Plautus Casina, 18,

Cunctáo meus ali festinant.

Fides cuncta est. Hoc est, Non statim adhibita est fides omnio. Dissuit credere.

Cunctatio, Verbale {μέλλησις, ὄκνος} Tardatio, mora. Cicero 1. Officiorum, Sed iis qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum, abiecta omni cunctatione, adipiscendi magistratus, & gerendæ Resp. est.

Sine cunctatione dicere quod sentimus. Cic. in Vatinium.

Presta & decora in sermone cunctatio. Plin. Iunior lib. 1. epist. 22. ad Caninium Seuerum.

Cunctatio aut mora rebus agendis. Hirtius bel. Alexandr. lib. 44. Neque verò Alexandrinis in gerendis negotiis cunctatio vlla aut mora inferebatur.

Eximere cunctationem. Liuius, Quæ res senatui omnem cunctationem Macedonici belli eximit.

Iniicere. Vide in tecto.

Grauis. Stat. 8. Theb.

¶ Cunctatio, Dubitatio, hæsitatio. Caelius ad Ciceronem, in Epist. ad Att. lib. 10. Denique illud cogita, quòd offensæ fuerint, in ista cunctatione te fubeffe.

Cunctator, penultima producta {μελλητής} Verbale masc. Qui cunctatur, & negligens est. Liu. 6. ab Vrbe, Cunctatorem ex acerrimo bellatore factum.

Tardus & cunctator. Caelius Cic. lib. 8. to. Nosti Marcellum quàm tardus & parum efficax sit, itémque Seruius quàm cunctator.

Cunctator & segnis. Liuius 2. bel. Pun. Dein propalam in vulgus pro cunctatore segnem, pro cauto timidum, assingens vicina virtutibus vitia, compellabat. Vnde Fabius ille maximus à Romanis cunctator appellatus, honoris genus, à quo dilator. de quo Ennius, Vnus homo nobis cunctando restituit rem. Hoc eli cunctando & modeste agendo.

Non cunctator iniqui. Stat. 3. Theb. Paratus ad iniquè agendum.

Cunctans {μελλητής} cunctator, cunctantissimus. Liu. 10. bel. Pun. Et sicut dubites virum ingenio cunctatior fuerit, an quia ita bello præpriè quod tum gerebatur, aptum erat, &c.

Impellere cunctantem. Claud. 4. Paneg.
Cunctantior actus. Lucre. lib. 3.
Animus cunctans. Claud. 1. Pan. 9.
Corda cunctantia. Valer. lib. 3. Argonaut.
Ira cunctante modestior. Stat. 5. Theb.
Malum cunctans. Stat. 1. Syl. 4.

-& subiti præceps iuuenile pericli
Nil cunctatur malo.

Pectora cunctantia. Valerius libro 7. Argon. Id est quæ sunt in dubio.

Tanti cunctantes, Qui sub iugo cunt tardé. Valer. lib. 7. Argon.

Cunctabundus {μελλητικός} Liu. 6. ab Vrbe, Quod vbi aciem iam instructam Camillo Centuriones renuntiauerunt tardatas milium mentes esse, & signiter arma capta, cunctabundo duce & refellentes egressos castris esse, &c.

Nusquam cunctabundus, nisi quum in Senatu loqueretur. Tacitus lib. 1. de Tiberio Cæsare loquitur.

Cunctator, legunt apud Plautum vniuersim lib. 2. epist. 16, Cunctatior forsasse & cautior esse debemus.

Cunctanter, Aduerbium {μελλητικῶς} Cum mora & tarditate. Liu. 1. ab Vrbe, Tum illum haud cunctanter diseidisse cotem ferunt.

Cunctanter aliquid facere. Plin. lib. 33. cap. 1.

Cuneus, huius cunei {σφὴν} Instrumentum ligneum vel ferreum, quo ad aliquid scindendum & diuidendum vtimur. Cic. 2. Tusc. Hos ille cuneos fabrica crudeli inferens Perrupit artus.

Findi cuneis. Virg. 2. Georgicorum,

-& ære

Finditur in solidum cuneis via deinde feraces

Plantæ immittuntur.

Adacti cuneis gemit robur. Valer. lib. 3. Argon.
Lignum cuneis scinderc. Virg. 1. Georg.
Vel inter cuneos ferreos. Plaut. Stich. to. Id est, Vel in arctissimo postes accumbere loco, quale est inter cuneos, quibus aliquid diuulsum simul inditis & adactis, magis adstringitur, vel durissimum lignū finditur & diffeuditur. Tum enim inter duos ſe adactos patet tantum tenuissima rima. Prouerbialis loquutio.

¶ Cuneus {τὸ σφὴν} per translationem pro peditum multitudine in cunei formam redacta, quæ cuneus in acie primò angulior, deinde latior procedit, vt scribit Vegetius lib. 3. Liuius 8. ab Vrbe, Tantáque cædę perrupère cuneos, vt vix quartam partem relinquerent hostium.

Pugnare cuneis. Quintil. lib. 2. cap. 13. De acie instruenda.
Coacti cuneis. Virg. 12. Æneidos,
-denſi cuneis ſe quisque coactis
Agglomerant.
Turbat. Virg. 12. Æneid.
Cuneus, Stipata turba. Virg. 2. Georg.

¶ Cuneis, Gradium ordines in theatro, in quibus vulgò ſpectatores ſtabant inter ſedentium ſubſellia. Iuuen. Sat. 6.

Cuneis an habent ſpectacula totis

Quod ſecurus ames? Vitruuius lib. 5. cap. 6. Cunei ſpectaculorum in theatro ita diuidantur, vt angulus trigonorum, qui currunt circum curuaturam circinationis, dirigant aſcenſus, ſeiaſque inter cuneos ad primum præcinctionem.

Cuneolus, pen. corr. {σφηνίσκος} Diminutiuum. Cicero de Vniuerſitate, Eáſque inter ſe copulabam haud iſidem vinculis quibus ipſi erant colligati, ſed talibus quæ cerni non poſſent propter paruitatem, ereberi quaſi cuneolis inliqueſactis vnum efficiebant ex omnibus corpus.

Cuneo, cuneas {σφηνῶ} cuneare. Plin. lib. 16. cap. 40. Aut ſiquid cuneandum ſit in ligno.

Per vim cuneari, & quæ natura iuncta ſunt, diſtrahere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Cuneare, Ad ſimilitudinem cunei formare. Plin. lib. 3. cap. 3. Hiſpania cuneatur angustiis, inter duo maria, paulatim deinde ſe pandens. Id eſt in cunei formam efficitur.

¶ Cuncare, pro Connectere. Sen. epist. 119. Vnus lapis facit fornicem, ille qui latera inclinata cuncauit, & interuentu suo vinxit.

Cuneatus, pen. producta, ἐσφηνωμένος. Nomen ex Participio. Liuius 9. ab Vrbe, Forma erat feuti, summum latus quâ pectus atque humeri teguntur, fastigio æquali, ad imum cuneatior mobilitatis causâ.

Collis cuneatus. Ouid. 13. Metamorph. Id est in cunei similitudinem factus.

Cuneatus ager. Colum. lib. 5. rap. 2. Id est in cunei formam factus, quum striicet eâ longus pedes centum, latus ex vtraque parte pedes viginti.

Cuncatio, onis, Verbale. Scribonius Largus, 47.

Cuneatim, penultima producta, ἐσφηνοειδῶς. Aduerbium, Per cuneos. Cæsar 7. bell. Gall. Ibidem re noua perterriti, muro, turribúsque deiectis, in foro ac locis patentioribus cuneatim consisterunt.

CVNEVS, ager, Lusitaniæ promontorium est. Strabo lib. 3. Coniguum huic (Iunonis promontorio) agrum Cuneum Latini vocitant, σφηνὸς cuneum vulgares figuram. Græcis σφὴν, cuneus quo ligna findunt, dicitur: Caput hodie sancti Vincentij nominauit. Idipsum Proleme æus Sacrum esse reddit, vt facilè in locis non adeò distantibus error committitur. Distinguit Pomponius lib. 3, Cuneus (inquit) a ger diritur: sequens, Saerum vocant, Magnum quod vltersus est. In Cuneo sunt Myrtilis, Balsa, Ossonoba in Sacro Lacobriga & portus Hannibalicus Magnus, Ebora.

CVNEVS, Latinæ conditionis oppidum, in Balearibus insulis situm, vt tradit Plin. lib. 3. rap. 5.

CVNICVLARIA, Insulæ parux, dirente Plinio lib. 3. cap. 6. Mox Leucothea, extrâque eam Scirpos: præterea arrogent Sardinia, minuti nomen, millibus passuum à Corsice extremis, etiamnum angustias eas arctaotibus insulis parsuis, quæ Cuniculariæ appellantur, &c.

Cuniculus, penult. corr. ἄλωπηξ. Animal leporis simile, qui subterra effodit latebras foluit Varro 3. de Re rustic. cap. 12. Terra genitis est quod in Hispania nascitur, simile nostro leporis ex quadam parte, sed humile, quem cuoiculum appellant. Et paulo pòst. Cuniculi dicti ab eo quòd sub terra cuniculos ipsi facere soleant, vbi latcant in agris.

Mollior capullo cuniculi. Catul. epigr. 22.

¶ Cuniculus, ὑπόνομος, foramcu sub terra occultum, aut ab animali quod simile est leporis appellatur, cui subterfossa terra latebre est folitom: aut à cuncorum similitudine, qui omnem materiam intrant findentes. Hæc Festus, apud quem legitur cun culum oeutro genere. Cæsar 7. bel. Gal. Ei aggeremcuniculis subuerebantur.

Cuniculis oppugnare, per cranfiationem. Hoc est dolo & fraude aliquid moliri, & negotium alicui facellere. Cicero pro Lege Agraria, Quæres aperte petebatur, ea oune oeruhè cuiuculis oppugnatur.

Agere cuniculos (ἐσφενώσειν) quod vulgus minare dicit. Cirero 3. Offic. Quid si prater fana expilet, cuniculos agat ad xrrarium, indicétne id magistratibus filur? Liu. 5. ab Vrbe, Transuersis cuniculis hostium cuoiculos exripere.

¶ Cuniculus, pro Canali. Plin. lib. 9. cap. 38, Feruere in plumbo, fungulisque æque amphoram rencenas aquæ quinquagenas medicamenas libras æquari, ac modico vapore torreri, & ideo longinquæ fornacis cuniculo.

Cuniculatus, Subtantiuum (ὑπόνομος) Qui sub terris cuniculos fodit. Vegetius lib. 2. rap. 17. Hæc enim erat eura præcipua, vt quirquid exercitui necessirum videbatur, nunquam deesseein eatbrr, vtique eò vt etiam cuniculatorius habe rent, qui ad morem Besforum ducto sub terris cuniculo, murisque intra fuodamcota perfossis, improuisi emergerent ad vrbes hostium capiendas.

Cuniculatim, pen. prod. Aduerbium (ὑπονομικῶς.) Plinius lib. 9. cap. 36, Alterum genus concharum, purpura vocatur, cuniculatim procurrente rostro, & cuniculi latere introrsus tubulato, qua proferatur lingua.

Cuniculosus, penultima producta, Adiectiuum (ὑπονομώδης) Cuniculis plenus. Vnde Catullus Celtiberam voeat cuniculosam. Vide CELTIBERIA.

Cunila, cunilæ, pen. corr. (κύνηλος.) Herba est quam Theodorus Gaza pulcaem conuertit. Colum. lib. 9. cap. 4, Eadem regio fœcunda fit fruticis eruigi, & maximè thymi, aut origani, tum etam thymbræ, vel nostrani cunilæ, quam fatuream rustici vocant.

¶ Cunila bubula, semen pulegij habet, vnle ad vulnera cõmandcatú impositũmque, vt quinto pòst die foluatur. ¶ Est & alia cunila, gallinacea appellata nostris. Græcis origanum herarleoticum. Prodest oruhs tera, addito sale. Tussim quoque emendat, & iecinorum vitia. Hæc Plin. lib. 20. cap. 16.

Cunilago, pen. prod. huius cunilaginis, pen. corr. fig. (κύνηλα ἀγρία) Cunila agrestis vel erratica. Plin. lib. 19. cap. 8.

CVNINA, Vide CVNARA.

Cunire, inquit Festus, est stercus facere: dictũ à cunis infantium, quæ simul stercore fœdantur.

Cunnus, ni (βάλλος.) pudendum muliebre. Author carminis Priapi, Si qua est oon fatur puella cunni. & Mart. lib. 3.

Mirator cunni Cuppenoius albi. Versus est Horaij, satyricæ obstrictionis: fed quia non satis appositè explicatur ab interpretibus, ideo hic quid de eo sentiat Turnebus annotabimus. Videtur, inquit, ex pudenda parte mulierê intelligere, ex albo ingenuam. Attin ingenuis stupra legibus vindirabantur, non aurem in libertinis. Ingenuæ verò mulieres albatæ erant, libertinæ atratæ, nobiliores purpuratæ. Artemidorus, γυὴ ἐν ὕπνοις τὸν αἰδοῖα ἰδεῖν, ἀγαθὸν. Ὅτου ὁ ἰδὼν γυναῖκα πεῖ αἰδοῖα γυμνὰ πεῖδῦσθαι· πᾶσι γὰρ τοῖς ἀνθρώποις, ἀφροδίσια δηλοῖ. Sic enim conuicit somnia ista Artemidorus, quòd his essrot foltæ vestibus vti ingenuæ, libertinæ, & nobiles. Hæc ille.

Cunnilingus. Martial. lib. 12. epigr. 59.

Cunnyzamis, midis (κυνοζαμὶς) Herba quæ alio oomine cunilago dicitur. Author Plin. lib. 19. cap. 8.

Cupa, huius cupæ (κύπη) Vas in quo bibitur, velut cyathus. A cuponibus qui hoc in poculis verbantur, nomeu assumpsit. Naxius, Qui duas cupas metro plenas exhausit. Varro de Vita Pop. Romani, Mori longi rum operculo ad cupas, tertio amphoras. Ex Sipuntino & Nonio. Quidam duplici pop scribunt.

¶ Cupa, Vas vinarium maius, luquit Budæus, ea forma vt arbitror, qua laeus tortularis. Cic. in Pisonem, Panis & vinum à propola atque de cupa. Lucan. in quarto,

Nanque ratem vaeuæ sustentant vndique cupæ. Cupis enim nuces in mari sustinentur, quum ipsarum latera, carinæque resarciuntur. Plin. lib. 33. cap. 2.

Cupa potare magistra, Id est nullo alio bibendi magistro adhibito, neque ipsa cupa potare. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Pust hæc ludus erat cupa potare magistra. Lambin.

Clausum cupa tristicum. Alphenus in Lin naue. D. Locati, Quod si separatum tabulis aut peronibus, aut alia cupa clausum vnius cuiusque rei tuum fuisset, ita vt interuolse posset quod cuiusque esset, &c.

Cupedia, Cupedinis arius, Vide CVPEDO.

Cupedo, pen. prod. cupedinis, fig. (ἡδυσμάτα, ἀλαζονεία.) Idem quod Cupido, seu Cupiditas. Lucret. lib. 5,

Haud igitur possunt tali ratione reneri

Res in contrium mrsh cupedine vitæ. Res, Hoc est corpora gratia. In contrilium, id est ann cogitationem illam, quam facit medium res ad se labentes congregans. Vitæ cupedine medij, Hoc est illecte naturali instinctu, & gentilia cupiditate ar prociturate descendendi ad medium sue eiuitatem. Sunt qui Cuppedo gemino pp earmuis causa scribendum putent. Idem lib. 4.

Quantæ rum scindunt hominem cupedinis arres

Sollicitum curæ? quantisque periude timores? Hoc est cupiditatis.

Cupentus, lingua Sabinorum facerdos vocabatur, quod nocat Seruius. Hinc Virgilius libro 12. Æneidos, videtur nomen deduxisse, quum ait,

-ner di texere cupentum.

Cupes (ὑπόπωμα, πίνακιον.) & Cupedia, veteres lautiores cibos nomiobantsnide & macellũ, forum cupediuis appellabanc. Cupedia autem à cupiditate fuot dicta. Vel (vt Varro vult) quòd ibi fuere Cupedutis quasi domus, qui fuerat ob latrocinium damnatus. Hactenus Festus.

Cupes (κάρυκες.) Qui lautiores cibos frequentæ. Plaut. Trinũ. 5, Blandiloquentulus, barpago, mendax, cupes, auarus.

Cupedia, cupediorum, plur. num. neut. gen. (ἐσθιόμενα μαλακὰ πίνακια.) Plaut. Stichũ. 2,

-melius dicis, nihil moror cupedia.

Cupedia, huius cupediæ (ἡδυσμάτα.) Cic. 4. Tusc. quæst. Ægrotationi autem ralia quæ dam subiecta fuot, suarnia, ambitio, mulcetoliæ, persuicaeia, ligurtio, vinolentia, cupedia, & fqua fuit similia.

Cupedinarius (ὀψοποιὸς) Fruleutarum rerum vendiror. Terent. Eunuch. 2. 3,

Concurrunt læti mi obuiam cupedinarij omnes. Vbi Donatus, Cupedinarij omoes qui esculenta & poculenta vendunt: à rebus cupitis ad alimentum, coped-narij appellantur.

Cupido, pen. prod. huius Cupidinis, gen. (ἔρως.) Deus qui filius Veneris fuisse fingitur à poetis, Plaut. Mrrc Cupido quantus es. Aliquando pro ipso amore ponitur. Plaut. Amph. 8. Pudicitiam, & pudorem, & fedatum cupidinem. Cic. 3. de Nat. deor. Cupido primus Mercurio & Diana prima natus dicitur. Secundus Mercurio & Veneresecunda. Tertius quidem est Anteros Martis & Veneris tertia.

Puer, ac voluccr Cupido, & fagittis ac face armatus. Quintilianus lib. 5. cap. 4.

Arcus Cupidinis. Ouid. r. Amor. eleg. 1.

Arma violenta Cupidinis. Ouid. 9. Metam.

Femineus. Ouid. 8. Metamorph.

Fœmina feminco correpta cupidine oulla est. Id est amore.

Geminus. Sen. Hippol. 3.

Quum vacat matrem gemious Cupido.

Lasciuus puer. Sen. Hippol. 3.

Lenum cupidinem sollicitare. Horat. 4. Carm. ode 13.

Liber. Horat. Epod. 17, ode 13.

Vulgasi sacrum liberi Cupidinis.

Parvus. Ouid. 15. epist.

Pharetratus. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Pinnatus. Cic. 3. de Nat. deor. Diauæ item plures: Prima Iouis & Proserpinæ, quæ Pinnatum Cupidinem genuisse dicitur.

Volucer. Ouid. 9. Metam.

Cupidineus, pen. corr. Adiectiuum (ἐρωτικὸς.) Vt, Cupidineus Labyrus, Martial. lib. 7. epigr. 86,

Blanda cupidinei cur non amet ora Labyri.

Qui videt hæc dominis monstra placere suis?

Sagittæ cupidineæ. Ouid. 1. de Remed. amor.

Cupitio, pro desyderio, & Cupiditas. Vide CVPIDO.

Cupio, cupis, cupiui, cupitum, penultima producta (ἐπιθυμῶ, βούλομαι, προαιροῦμαι, σπεύδω.) cupere, Significat optare, & desyderare. Plaut. Cureta, Cupio dare mercedem, qui illuc vbi sit commonstret mihi.

Cupij pro cupiui. Stat. 5. Theb.

Cupere atque optare. Cic. 1. de Orat. Neque verò nobis cupientibus atque optantibus fructus oni dauo ostendit.

Curquam animo cupere. Cicut. epigr. 15.

Ardenter cupere aliquid. Cic. 4. Tusc.

Cupere cupidè. In CVPIDVS.

Flagrantissimè aliquid cupere. Tacit. lib. 1.

Mirabiliter cupio. Cic. Attic. lib. 15.

Nimis quàm cupio. Vide NIMIS.

Tectius cupere. Ouid. 1. de Arte amandi,

Vir male dissimular, tectius illa cupit.

Cupio omnia quæ tu vis. Plaut. Perſ. 1.

Cupit te conucurum. Plaut. Curcul. 7.
Cupere factum. Plaut. Casin. 2. 6. 7.
Cupere nuptias. Terent. Heaut. 5. 1.
Cupis videri nasutus. Martial. lib. 12. epigr. 37.
Nasutus nimium cupis videri, &c.
Cupit te videre. Plaut. Trurul. 4. Sic. Cic. 6. Verr. Cupisse te celasse de phaleris.

¶ Cupere alicui, pro Bene velle. Cæsar lib. 1. bel. Gal. Fuere & cupere Heluetios propter eam affinitatiē. Cic. Q. fratlib. 1. 2. Quid ergo Fundanio non cupio? non amicus sum? non misericordia moueor? nemo magis.

Cupere omnia alicuius causa. Cic. 4. Verr. Quē igitur ab iis Equitibus Romanis, qui illius causa cupiunt omnia, quu ab eo benignissimē tractati sunt, condemnari necesse fuit, &c.

Vehementer cupere causa alicuius. Cic. Silio, lib. 13. 65. Vehementer eius causa cupere cum intellexi.

¶ Cupere, Amote corripium esse. Martialis lib. 7. epigramm. 73. ad Mercurium.

Sic nihil lasciui non desit copia furti,
Siue cupis Paphicn, seu Ganymede cales.

¶ Cupire, penultima producta, in quarta coniugatione, apud antiquos. Lucretius lib. 1.

-perfringere vi arcta
Naturæ primus portarum claustra cupiret.
Regna cupiendo. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.

Cupiens, Participium ¶ χαιρόμενος. Plaut. Bacchid. 5,
Posthquam aurum abstulimus, in nauim conscendimus,
Domum cupientes.

Cupiens, ¶ ἐγκώμιον. Nomen; geniliuo iungitur. Plaut. Milite, 14. 7.
Huius cupiens corporis est. Sic, Cupiens liberorum, in Pœnulo, 2.
Terent. Hecyra, 1. 2. Nisi cupiens sui.
Vulgus voluptatum cupiens. Tacit. lib. 14.
Maxime cupiens. Vide MAGIS.

Cupientissimus ¶ ἐγκωμιαστικώτατος. Salluſt. Marius cupientissima plebe Consul factus.

Esse cupientibus. Tacit. lib. 13. Vt quibusque brllum inuitis, aut cupientibus erat. Quod authores Græci dicūt ὀλιγοψυχίαν, & ἀλλοδαπὸν ἐπιθυμίαν. hoc enim sermonis genus est illis peruquam familiare. Hæc de re fusius, ac copiosius Rhenanus in castigat. in Tacitum lib. 15.

Cupientes, Aduerbium ¶ χαιρόμενως. Plaut. Pseud. 10. 17,
Stulti haud scimus, stultiora simus, quam quod cupienter dari
Petimus nobis, quasi quid in rem sit possimus noscere.

Cupitus, penultima prod. Participium ¶ ἐγκωμιαστὸς. ¶ Cic. 1. de Diuinat. Quid. 3. Fastorum,

Mars videt hanc, visamque capit, potiturque cupita.
Dux cupitus. Seneca Hipp. 7.
Tangere flores arasis cupitum Lucretius. 3.

Cupitor, penult. prod. Verbale ¶ ἐγκωμιαστὴς. ¶ Tacit. lib. 15. Nero, vt erat inretibilium cupitor.

Matrimonij cupitor. Tacitus lib. 13. Neque eamen repertus est nisi vnus talis matrimonij cupitor.

Cupidus, penult. corr. Adiectiuum ¶ ἐπιθυμητὴς ἐπιθυμίας, & nonnunquā ablatiuo. Genitiuo, Paris cupidissimus, Asinius Pollio ad Ciceronem lib. 10. 31. Terent. Heeyra, 3. 3.

Eius videndi cupidus.
Cupidos Moderatis opponit Cicero pro Font.
Damni fuit cupidus. Cic. Ad Att. lib. 4.
Ceriandi cupidus. Lucret. 3.

Non ita ceriandi cupidus, quām propter amorem.
Nouitatis. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Pacis. Horat. 2. Serm. sat. 1.
Studiorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Vitæ. Cicero Terentiæ libro 14. 4. Quod vtinam minus vitæ cupidi fuissemus.
Ablatiuo. Plaut. Pseud 4,
Vino modo cupidæ estis.
Cupidus in perspicienda cognoscendáque rerum natura. Cicero 1. Officior.
Homo nostri cupidissimus. Cic. 1. de Orar.
Cupidi amantes. Ouid. epist. 18.
Cupidus animus. Terent. Heaut. 2. 3.
Vt illum animum cupidum inopia incideret.
Auarnia. Martial. lib. 11. epigr. 59. in Telesphorum.
Homo. Cic. 3. Offic. Emit homo cupidus & locuples tanti, quanti Pythias voluit.
Liuor. Propert. lib. 1. eleg. 8.
Manus. Ouid. 1. de Arte amandi.
Mens. Ouid. epist. 6.
¶ Cupidus, pro studioso & amante. Cic. Fam. 1, Cognoui Hortensium percupidum tui.

Cupidè, penult. corr. Aduerbium ¶ ἐπιθυμητικῶς. ¶ 1, Cupidè emere. Plin. lib. 8. cap. 5, Prædium ne cupidè emas.
Cupidè appetere. Cic. pro Sexio Roscio, Suos enim agros studiosè colebant, non alienos cupidè appetebant.
Cupidè cupere. Plaut. Casc.
Ad aliquid cupidè defendere. Quintil. lib. 5. cap. 6.
Aliquid cupidè facere. Quintil. lib. 12. cap. 7.
Cupidè & temerè aliquid facere. Cic. 1. Philipp. Quid cupidè à Senatu, quid temere fieri, quām tu, &c.
Cupidius instare. Cæsar 5. bel. Gall.
Cupidè & libenter. Cic. pro Rosc. Comœdo, Ego verò cupidè & libenter mentiar tua causa.
Cupidissimè aliquid petere. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Cupido, penultima producta, huius cupidinis, fœminini generis ¶ ἐπιθυμία. Id est animi affectio à libidine & cupiditate profectiens: qualis est auaritia, qua opes cupiuntur: qualis ira, qua vltionem appetimus, & similia. Virg. 6. Æncidos,

-quæ lucis miseris tam dira cupido?

¶ Cupido & Amor differt. Vide Amor in AMO.
Nouissima etiam gloriæ cupido sapientibus eauitur. Tacit. lib. 20.
Cupido habendi. Plinius libro 33. cap. 3.
Laudis titulisque cupido. Iuuen. Sat. 10.
Potentiæ cupido vetus, ac iampridem insita mortalibus cum imperij magnitudine adoleuit, id est succreuit. Tacit. lib. 18.
Mortis cupido. Ouid. in Ibin,
Quódque ferunt Brotean fœcile cupidine mortis.
Venitis. Ouid. 15. Metam.
¶ Aliter cupido adtundi sacram sedem Vespasiano, &c. Tacitus libro 20.
Laudum arrecta cupido. Virg. 1. Æncid.
Honorum cæca cupido. Lucret. lib. 3.
Cæca prædæ cupido. Ouid. 3. Metam.
Dira cupido, id est cupiditas ea deorum ira veniens, aut certè magna inqui Seruius. Virg. 6. Æncid.
Feda vitæ. Stat. 3. Thebaid.
Opum furiosa. Ouid. 1. Fast.
Ieiuna. Lucret. lib. 4. Id est fames, vel edendi desiderium.
Ignoua cupido, Virginitas. Valer. lib. 8. Argon.
Laudum immensa. Virg. 6. Æncid.
Improba. Id est improbanda, quæ iniqua. Seneca Here. fut. 6.
Intempestiua. Ouid. 10. Metam.
Leuis & festiua. Valer. lib. 6. Argon.
Misera. Horat. 1. epist. 1,
Feruet auaritia, miserásque cupidine pectus.
Mutua. Lucret. lib. 5.
Turpis. Virg. 4. Æneid.
¶ Laudis cupidine accensus. Stat. 2. Thebaid.
Adolcuit cupido. In ADOLESO.
Coniux capta cupidine. Virg. 7. Æncid.
Cupido cepit me. Liui. ab Vrbe, Romulum, Remúmque cupido cepit, in iis locis vbi expositi, vbique educati erant, vrbis condendæ.
Corripi cupidine. Ouid. 9. Metam.
Differri cupidine. Plaut.
Flagrare cupidine. Ouid. 1. Metam.
Incessit eum cupido. In INCESSO.
Illum incessit cupido adcundi, visendíque templum Paphiæ Veneris. Tacit. lib. 17.
Intrasitque animum militaris gloriæ cupido. Tacitus in Vita Agricolæ.
Inuadit Cæsarem cupido soluendi suprema militibus, ducique. Tacitus libro 1.
Inuolat iuues etiā tū animos cupido eundi in hostem. Tacit. lib. 1.
Languescit cupido. In LANGVOR.
Ludor nimia cupidine. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.
Successu. Ouid 8. Mrtam.
Tactus cupidine laudi. 1. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.
¶ Cupido, pro Cupiditate, sumpter masculino genere proferrur. Horat. 1. Carm. ode 16,
Nec leues fommes timor aut cupido
Sordidus aufert. Cupido pro auaritia dictus, ait Acron: cui subscribit & Porphyrio. Idem 1. Serm. sat. 1, At bona pars hominū decepta cupidine falso. Notandum cupidinem genere masculino pro cupiditate nouæ quui. Acron. Verūm omnibus his locis Cupido dei nomē est. Cupido enim omnium rerum amoris & cupiditatis author est ἀφ' οὗ τὸ πάθος. Lambinus.
Auri cæcus cupido. Seneca Hippol. 4.
Erudere elementa praui cupidinis. Horat. 3. Carm. ode 24,
-fœderum & bene pactorum.
Eradicuda cupidinis
Prauí suni elementa, &c.
¶ Cupidines, Pluraliter. vt. Mater dulcium cupidinum. Horatius 4. Carm. ode 1.

Cupiditas, penult. corr. ¶ ἐπιθυμία. ¶ Lucilius lib. 23. Cupiditas ea homine, cupido ex fluito nunquam tollitur: quòd cupiditas pars quædam sit temperatior & fluens ex cupidine.
¶ Cupiditas & Cupido diuersa sunt. Nā Cupiditas leuior est. Non. Homines cæcos reddit cupiditas & auaritia. Cic. pro Seato Rosc. Studia cupiditatisque honorum, atque ambitus. Cic 4. Verr.
Lucis cupiditas. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Suis cupiditatis. Cic in Paradoxis, Neque enim vnquam expleetur nec satiatur cupiditatis suis.
Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas. Cic. 1. de Inuent.
Hianies cupiditatei amicorum in magna fortuna. Tacit. lib. 17.
Abiterre cupiditatem. Cic. Famil. 4.
Æstuare cupiditatibus. Firmic. lib. 3. cap. 8.
Affierre cupiditate. Cic. Fam 5.
Ardere cupiditate. In ARDEO.
A cupiditate remotum esse, vel cupiditate carere. Cic. Fam. 13.
Impiam cupiditatem contra saluem alicuius habere. Celsus Cicetoni lib. 8. 16.
Incesta cupiditas. Firmic. lib 4 cap. 1.
Indomitæ animi. In INDOMITVS
Insanabilis. In INSANABILIS.
Inuida. Firmic. lib. 5. cap. 2.
Lubrica & præceps cupiditas dominandi. Cic. 5. Philipp.
Coercere omnes cupiditates. Cic. 1. de Orat.
Inrenfam alicuius cupiditatem comprimere atque restinguere.

In COMPRIMO.

Erigere cupiditatem. Cic. 4. ad Herenn.
Expiere. Cic. 1. de Inuent.
Flagrare & ardere cupiditate alicuius rei. Cic. in Pison. Fertur ille vir, mihi crede, gloriæ flagrat, ardet cupiditate iusti & magni tui.

Frangere. Cic.t. de Orat.
Cupiditas imminuta atque debilitata. Vide IMMINVO.
Imperare cupiditatibus. In IMPERO.
Cupiditatem & arrogantiam alicuius incendere. In INCENDO.
Incenſus cupiditate. Cic. 3. Offic.
Inesare cupiditatem. Cic. in Brut.
Inflammari cupiditate aliquid auferendi. In INFLAMMO.
Innecere cupiditatem hominibus. In INTICIO.
Cupiditas inuadit pleroſque. In INVADO.
Sine amore & ſine cupiditate, & turſus ſine odio & ſine inuidia iudicare. Cic. pro Mareello.
Cupiditate omnia perfringere. In PERFRINDO.
Profunda confundendi omnia cupiditate, nouum ſtatum, nouam
Rempublicam quærebant. Paterculus lib. 2.
Eò prouectas Romanorum cupiditates, &c. Tacit. lib. 14.
Cupiditatem aliquem capere. Cic. in Pſonem.
Refutare cupiditatem. Cic. Fam. t.
Regere cupiditatem, conſilij gubernatione. In CONSILIVM.
Reuertit cupiditas cibi. Celſus lib. 8. cap. 4.
Effrenatas animi ſui cupiditates ſatiare. Iuuenal. lib. 1. cap. 3.
Iuuenculi cupiditate gloriæ ſeductus ſecit. Quintilianus libro 7. capite 3.
Suffragari cupiditati. Cic. ad Brut.
Cupiditatem tenere aliquem. Cic. ad Att.
Tenere cupiditatem, pro cohibere. Cic. Nihil facilè cupiditates noſtras teneremus, &c.

¶ Cupidæ, pro turpi amore. Sueton. in Calig. cap. 14, Reliquas ſorores nec cupiditate tanta, nec dignatione diuerſit. Dicit Caligulam cum omnibus ſororibus ſuis conſuetudinem ſtupri feciſſe, impatientius tamen Druſillam amaſſe quam reliquas.

Cuppedo, cuppedinis. In CVPIDO.

CVRA, Picenæ ciuitas eſt, non procul ab Aſculo, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 13.

Cupreſſus, huius cupreſſi, vel cupreſſus, ûs quarta declinatione, ſorm. gen. { συπάρισσος } Arbor conſerta: quæ alias cypariſſus dicitur. Duo genera earum: mea, in taſti glum conuoluta, quæ & formica appellatur. Mas ſpargit cana ſe ramos, depuratiores, & aceptæ vitem. Vtraque autè immittitur in pertuſas, afferéue amputatione ramorum, qui decimotertio anno denarijs ſingulis væneunt: quæ ſuoſciſſima in ſatus ratione ſylua. Vulgóque dicem filiarum antiqui plantaria appellabant. Hæc Plin. lib. 16. cap. 33. Virg. 1. Georgicorum,
Et tenerum ab radice ferens Syluane cupreſſum. Columella libro 4. capite 26, Idque maximè probatur ex iunipero, & laura, & cupreſſu.
Cupreſſus aeuta. Ouid. 3. Metam.
Arta. Virgil. 3. Æneid. Id eſt nigra, funeſta. Nam inferis conſecrata eſt, quia ea ſa nunquam reuiteſcit.
Feralis. Ouid. 5. Trift. eleg. 13.
Funebres. Horat. Epod. ode 5.
Illæta bruma cupreſſus. Stat. 6. Thebaid.
Tectura tumulos cupreſſus. Claud. 2. de Raptu Proſerp.
Tenera Virg. 4. Georg.
Cupreſſum imitare. Horat. de Arte,
-fortaſſe cupreſſum Scis ſimulare, quid hoet &c. Turneb. hic ſignificari putat malum & tu dem pictorem, qui tabulam depingere non poſſit, ſed tantùm pareiga, quæ rudimenta erant artem pingendi diſcentibus & ornamenta tabularij, delineare. Eis perſimiles ſunt, qui magnum earm ego ndere inſtituunt, quum tamen deſcriptiones tantùm amœnas fluuiorum & nemorum, portuesſtuuia & progymnaſmata explicare poſſint, quas ideireo non ſuo loco adhibent, & poema fucant & adulterant intempeſtiuis ornamenus. Talc illud eſt Perſianum;
Fece modo heroas ſenſus aſſerre videmus
Nugæ ſolitos Græcè, nec ponere lucum
Antheos, nec rus ſaturum laudare, &c. Interpretes vulgò aliter.

¶ Cupreſſum, maſculino genere vſurpat Ennius apud Nonium, his verbis, Capitibus nutantes pannos, rectóſque cupreſſos.

Cupreſſi mortuorum domibus ponebantur ideò; quia huius generis arboris ramus exciſus nó reuiteſcit: ſicut ex mortuo nihil tam eſt ſperandum. Quam ob cauſam in tutela Ditis patris eſſe putabatur. Hæc Feſtus. Plin. lib. 16. cap. 33, Diti ſacra, & ideò funebri ſigno ad domos poſita.

Cupreſſinus, penultima corr. { κυπαρίσσινος } Adiectiuum, Ex cupreſſo. Plinius lib. 13. cap. 4, Cupreſſinum oleum eoſdem effectus habet quos myrteum.
Cupreſſinæ frondes. Colum. lib. 2. cap. 2.

Cupreſſeus, Idem. Liuius 7. bel. Pun. Poſt eas duo ſigna cupreſſea Iunonis reginæ portabantur.

Cupreſſitum, penultima produ ta { κυπαρισσίτης } Locus vbi ſeruntur cupreſſi. Cicero 1. de legibus. Viſne igitur vt ille Creete cum Clinia & cum Lacedæmonio Megillo æſtuo, quem admodum deferibit, die, in cupreſſitis Gnoſiorum, & ſpatijs ſylueſtribus crebrò inſiſtens, &c.

Cupreſſiſer, penult. corr. { κυπαρισσοφόρος } Adiectiuum, vt Mons cupreſſifer, qui cupreſſis abundat. Ouid. epiſt. 9.
Vt Tegeæus aper cupreſſifero Erymanthо Incubat, & valto, &c.

Cuprum, cupri { κύπρος } Genus quoddam æris, de quo nullum exemplum reperi apud idoneos auctores: exiſtimo autem illud eſſe quod Plinio Cyprium ys dicitur. vide ſuo loco. y enim vt plurimum in u vertitur.

Cupreus, Adiectiuum { κυπρεύς } vt, Cuprum vas. Plin. lib. 23. cap. 3, Coquitur in cupreo vaſe ad etaſſitudinem melius. Fortaſſe legendum, cyprio vaſe.

C V R

CVR. VTA. Curator viarum.

Cur { πῶς ἕνεκα, διὰ τί, ὅ } Aduerbium interrogandi. Scribitur à nonnullis per q, à quatc deducẽtibus, per ſyncopen atque apocopen a & literis detractis. Terent. Andr. 5. 3.
Sed quid egeſeur me exercuteo? cur me macero? Plaut. Mil. 20,
Nihil moror aquam. PR. quin?
Cur igitur. Terent. Andr. 1. 1,
Cur ſimulas igitur?
Cauſa cur. Cic. pro Cælio, An vobis aliam cauſam eſſe vllam putatis, cur in tantis præmiis eloquentiæ, &c.
Quid eſt cur? Cicero pro Cluent. Quid eſt Qu. Naſo, cur tu in iſto loco ſedeas?
Quæ cauſa eſt cur hoc velit? Cic. pro Cluent. Quæ cauſa habito fuerit, cur interſiteere Oppianicum velit?
Cur non? quæ. Plaut. Pſeud.
Cur hæc tibi iraſa eſt, cur ego id curem? Plaut. Pœn. 4.
Cur, ſine interrogatione. Cic. pro Roſcio Amer. Quod ſi tibi nulla cauſa eſt cur hunc miſerum tanta calamitate affici velis, &c.

Cura, curæ { ὀρεξις, ἐπιμέλεια, πόνος, ἐπιμέλεσθαι, μεριμνᾶν } Vehemens & anxia animi ſolicitudo, dicta (vt ait Feſtus) quòd cor edat, vel quòd vrat. Terentius Phorm. 2. 2, Cura & ſumptu abſumitur. Ennius apud Ciceronem de Senectute,
-curá mve leuaſſo
Quæ nunc te coquit, & verſat ſub pectore fixa.
Animi cura & cogitatio. Cic. 1. Offic.
Cura & diligentia. Cic. 5. de Otat. Neque verò hæc tam aerem curam diligentiamque deſiderant.
Cura & dolor. Cic. Trebonio, libat. 12, Quæ tua ſolicitudo de me in armis, quæ lætitia in tedito, quæ cura, qui dolor, quum ad te curæ & dolores mei perferrentur, &c.
Studium & cura. Cic. Brutо, 16. 1, Studium tnum curáque de ſalute mea nulla me nou voluptate affecit.

¶ Cura me, rui, ſuſ. Seneca Hippol. 4. 17.
Potior alicui cura ſuorum. Valer. lib. 4. Argon.
Æſtus eurarum. Virg. 8. Æneid.
Amara eurarum eluere. Horat. 4. Carm. ode 12.
Domitor eurarum ſomnus. Seneca Agamem. 1. 4.
Felix curarum. Stat. 4. Syl. 4.
Fomenta. Horat. 1. epiſt. 3.
Fons, Lucretlib. 2.
Frigus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.
Interpres & conſcia. Virg. 4. Æneid.
Leuamen omnis curæ cæſuſque. Virg. 3. Æneid.
Moles. Tacit. lib. 12.
Nox eurarum nutrix. Ouid. 8. Metam.
Pretium curæ. In PRETIVM.
Requies. Tibul. lib. 4. eleg. 12.
Semina. Propert. lib. 3. eleg. 7.
Soeius. Stat. 3. Syl. 3.
Triſtitiæ cura. Plin. lib. 23. cap. 1.
Vndæ. Catul. Argon.
Anceps cura cogitandi. Cic. 1. Offic.
Dare aliquid curæ corporis. Quintil. lib. 1. cap. vlt.
Futuri nominis cura. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8.
Memoriam ituari cura deorum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Minus eum cura in MINOR.
¶ Acrior illum cura domai. Virg. 3. Georg.
Æqualis cura. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Vitiatum corpus curis amaris. Ouid. t. de Ponto, eleg. 11.
Amb-gua. Virg. 8. Æneid.
Anceps. In ANCEPS.
Antiquiſſima. Cic. Art. lib. 30.
Antiquior cauendi, quàm item inferendi cura eſt. Quintilianus lib. 4. cap. 2.
Anxia. In ANXIVS.
Anxiferæ curæ. Cic. 2. de Diuinat.
Argentaria. In ARGENTVM.
Afperrima curarum. Stat. 5. Syl. 2.
Affidua alicuius infidens cura. In INSIDEO.
Atræ curæ. Horat. 3. Carm. 1. 4.
Breuis. Horat. 2. epiſt. 1.
Damnoſæ. Ouid. 1. de Remed. amor.
Deſes. Claud. 22. epigr. de laude Serenæ.
Difficilis cura rerum alienarum. Cic. 1. Offic.
Diurnæ. Ouid. 8. Metam.
Dulces. Stat. 2. Syl. 2.
Dura. Tibul. lib. 3. eleg. 6.
Exigua. Claud. 3. Paneg.
Fortuor. Claud. 4 Paueg.
Frigida thon. Stat. 5. Thebaid.
Funeſtæ. Claud. 2. de Raptu Proſerp.
Graniſſima. Cic. Attico, lib. 5.
Cura graniore timetur proxima tempeſtas. Iuuen. ſat. 13.
Grauem curam ſuſeipere, & vehementiéque de aliquo ſolicitum eſſe.
Caſſius Ciceroni, lib. 12. 12.
Humiles & foridæ curæ. Plin. Iun. in epiſt. ad Caninium.
Impenſior. Ouid. 2. Metam.
Implacidæ. Claud. de Raptu Proſerp.
Æuum conſumere in inauibus curis. Lucret. lib. 5.
Infandæ. Stat. 5. Thebaid.
Infelix. Ouid. 2. Triſt.
Ingentes. Virg. 3. Æneid.
Innumera. Plin. lib. 18. cap. 26.
Inſignis. Claud. 8. Paneg.
Inſomnes longo venunt examine curæ. Claud. 1. in Ruff.
Intentiſſima. In INTENDO.
Inuida. Horat. 1. epiſt. 10. Id eſt, inuidens hominum quieti.
Leues. Horat. 1. Carm. ode 14.

Leuior

Lcuior. Virg. 3 Georg.
Maximæ & grauissimæ. Cic. de Claris Orat.
Ipſe tibi tua maxima cura. Virg. 4 Georg. Hoc eſt (triſte Seruio) quem plurimum diligis.
Mediocris. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Memor. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 8.
Muleſta. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Mortales. Silius. l. 17.
Nimia cura luuen. ſat. 10.
Nouæ. Ouid. 15. epiſt.
Exercere vires omni cura. Virg. 3 Georg.
Omni cogitatione curáque in aliquam rem incumbere. Cic. Planco, lib. 10.
De ſalute Reipub. curæ optimæ fuut. Cic. de Somnio Scip.
Publica. Horat. 2. Carm. ode 8.
Recens. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.
Refides cura ſoluere. Valer. lib. 8. Argon.
Sagaces. Horat. 4. Carm. ode 4.
Secretæ. Seneca Agamem. 7.
Sedatis requierunt pectora curis. Stat. 12. Thebaid.
Sequaces. Lucret. lib. 2.
Solertes. Manilius lib. 2. cap. 6.
Solicitæ. Seneca Oedip. 13.
Spinoſæ. Catulin Argon.
Triſtes. Virg. 4 Georg.
Digna tanta cura infans. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Vigilantes. Claud. 1. in Eutrop.
Vigiles inumbunt. Valer. lib. 3. Argon.
Vigili perſ ęxerat omnia cura. Ouid. 15. Metam.
Animum, curámque triſtem genere. Virg. 9. Æneid.
Vitioſa. Horat. 2. Carm. ode 16.
Volantes circa tecta. Horat. 2. Carm. ode 16.
¶ Abducere curas alicui. Claud. 3 de Raptu Proſerp.
Abducere à cura Cic. ad Q. frat.
A bigere curas. Horat. 1. epiſt. 15.
Abiicere. Cic. ad Patrum, lib. 9. 14. Srd cauc ſi me amas, exiſtimes me, quòd otioſus feribam, abieciſſe curam Reipublicæ.
Abnuere. In ABNVO.
Somnos abrumpit eura ſalubres. Virg. 3. Georg.
Abſillere cura. Sil. lib. 13.
Abſumi. In ABSVMO.
Accendere curas. In ACCENDO.
Accommodare curam alicui rei. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Accumulare. Ouid. epiſt. 2 3.
Accumulat curas ſilia parua meas.
Acuere coſta rutis. Virg. 4 Georg.
Addere curam mortalibus. Lucan. lib. 2.
Adhibere curam in aliqua re. Cic. Curioni, lib. 2. 6.
Adiucre aliquid curæ. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Curas adimere. Terent Heçyra 5. 3.
Quot commoditates attulerquot autem ademi curas?
Admouere curam. Plin. Iun. lib. 2. epiſt. 5.
Adorare curam priſcorum in inueniendo. Plin. lib. 27. cap. 1. Creſcit profectò apud me certè, tractatu ipſo admiratio antiquitatis: quantóque maior copia herbarum dicenda reſtat, tanto magis adorare priſcorum in inueniendo curam, in tradendo benignitatē ſtudet.
Afferre. Cic. Arifco. lib. 7, In valetudinc tua mouco: & Philam tu idem genus morbi delapſum, curam tibi afferre maiorem ſentio.
Cura & ſolicitudine aliquem afficere. Terent. Phorm. 2. 4.
Quanta me cura & ſolicitudine afficit
Canius, qui me & ſe hiſce impediuit nuptiis.
Afficiot cura. Plin. Iun. lib. 3. epiſt. 9.
Agitare curas. Seneca Herc. fur. 2.
Agere curam alicuius. Ouid. 15. epiſt.
Quæ me angebat de Repub. cura, conſecit. Cic. de Claris Orat.
Intentiore cura afferuare. In INTENDO.
De aliquo tuendo & aliquibus cõsiliando, cura attingit aliquem. Cic. Cæſari, in epiſt. ad Att. lib. 9.
Auertere ſubitam. Lucret. lib. 2.
Auertere dictis curas. Virg. 4. Æneid.
Capeſſere curas. In CAPESSO.
Carere. Horat. de Arte poet.
Solerti curá omuia circunſpicere. Manilius lib. 2. cap. 6.
Cogitare. In COGITO.
Committere auribus ſuas curas. Seneca Hippol. 5. 4.
Cura complexi. Cic. Fam. 3.
Componere. Virg. 4. Æneid.
Concipere. In CONCIPIO.
Confectus curis. Virg. 6. Æneid.
Conferre curas in rem aliquem. In CONFERO.
Curas omnes cogitationeſque in Remp. conferre Cic. 2. Offic.
Conferre ſe ad curam. Cic. ad Attic.
Conferre curam ad aliquid. Cic. Fam. 4.
Confici cura & curis. In CONFICIO.
Configere curas in Reipub. ſalute. In CONFIGO.
Coniungere curam de re aliqua cum aliquo. Cic. de Amic.
Coniuncta alicui. In CONIVNGO.
Conſedu cura. Vide paulo antè, Quæ me angebat, &c.
Conſumere in re vna. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Cura de re aliqua. Cic. de Amic.
Deredit curas patribus. In DECEDO.
Driſcere curam alicui. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Defungi cura. Luuius Decad. 3. lib. 5.
Delegare curam alcuius rei alcui. Quintil. lib. 4. in Procem.
Demere. Virg. 3. Æneid.
Demouere aliquem cura rerum. Tacit. lib. 13.
Triſtes animo deponere. Virg. 4. Georg.
Deponere curam pro aliquo. Virg. 12. Æneid.
Deprendere alicuius. Ouid. 2. Metam.
Partem curæ & cogitationis ſuæ in alium locum deriuare. Cicero 11. Philipp.
Deſtituere curam morum. Quintil. in Procem. lib. 1.
Deſyderare curam alicuius in re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Diducere animum in curas. Virg. 5. Æneidos.
Differre curas. Iuuen. ſat. 1.
Sed nunc dilatis aucre negotia curis.
Dimittere. Ouid. 1. Metam.
Curas & actiones houeſtas dare. Cic. Varroni, lib. 9. 8.
Nec membris dat cura quietem. Virg. 10. Æneid.
Dare alicui multa milia curarum. Propert. 1. eleg. 5.
Innumera ruſticos cura diſtringas. Plin. lib. 8. cap. 16.
Cura diuellit ſomnos. Horat. 2 epiſt. 10.
His dictis emotæ curæ. Virg. 6 Æneid.
Eſſe in cura. Cic. Fam. 6.
Eſſe cura. Cæl. Cic. Fam. 8, Qua tu cura ſis, quod ad paecm attinet, &c. Id eſt qua in cura.
Cura eſt quid ſit negotij. Plaur. Merc. 4. 11.
De Tirone mihi curæ eſt. Cic. Att. lib. 13.
Cura eſt vt. Terent. Heçyra 4. 2.
Hæc mihi nunc cura eſt maxima, vt necui mea
Longinquitas ætatis obſtet, morémve ceoptet meam.
Curæ mihi eſt. Terent. Ad elph. 5. 6.
Nam is mihi eſt profectò ſeruus ſpectatus fatis,
Cui dominus curæ eſt.
Vitam & dignitatem alicuius alteri curæ eſſe. Cic. Att. lib. 10.
Eſſe & fore curæ alicui vt. Cic. 3. Philipp.
Curæ eſt quorſum curnumerum det. Terent. Heçyra, 1. 2.
Sine cura eſſe. Cic. Q. frat. lib. 3. 10.
Eripere curam. Cel. lib. 6. cap. 5.
Euoluere curas. Stat. 1. Syl. 1.
Curam excubare apud aliquem. Plaut. Fam. 10.
Exercere curá. Virg. 5. Æneid.
Exercere curas. Sil. lib. 11.
Exercere vitam curis. Lucret. lib. 5.
Atras eximere. Horat. 3. Carm. ode 14.
Exoluere aliquem curis. Virg. 4. Æneid.
Exonerare grauis curas. Seneca Hippol. 4.
Expellere corpnre. Lucan. lib. 3.
Extendere curas in annum venientem, eſt (vt ait Seruius) quaſi in tempore alieno præmeditari futuum laborem. Virg. 2. Georg.
Mortalibus curis exurre ſe. Sil. lib. 2.
Facere curam re aliquid ſua, &c. Tacit. lib. 3.
Fallere curam ſomuo. Horat. 2. Serm. ſat. 7.
Fatigare aliquem nouis curis. Quintil. in Procem. lib. 6.
Arnſicum fatigare curas. Stat. 5. Syl. 1.
Curam figere, vel defigere. Cic. Fam. 2.
Fluctuat æſtu curarum. Virg. 8. Æneid.
Fluctuare vndis. Caiul. Argon.
Gerere curam pro aliquo. Virg. 12. Æneid.
Com cura rem aliquam gerere. Vide CVM.
Curæ habere rem aliquam. Celius Ciceroni, lib. 8. 8.
Sermonem curæ habere. Quintil. in procem. lib. 1.
Habere curam docendi liberos. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Hebetatur cura vino. Plin. lib. 23. cap. 1.
Iactare curas pectore. In IACTO.
Impendere curam. Ouid. 3 de Arte aman.
Impendere curas denſo diſtendere pingui. Virg. 3. Georg.
Acrem quammaximè curam ſpei futuri oratoris impendat pater. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Impendet cura pectori. In IMPENDEO.
In maximis curis aliquid imperuri temporis. Cic. Cæſari, in Epiſt. ad Attic. lib. 9.
Imponere finem curis. Virg. 4. Æneid.
Inceſſit cura. Vide Inceſſo, in INCEDO.
Incumbere in curam. Vide INCVMBO.
Curas inicere. Terent. Adelph. 4. 5.
Itaque adeò magnas mihi inieci ſua commoditate curam.
Ingeminant. Virg. 4. Æneid.
Curam inſigere. Cicero, Atque hæc cura Quirites, erit infixa animo meo.
Inniti curæ, tutelæque vnius. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Inſidens. Vide INSIDO.
Inſiſtere curæ rerum. Vide INSISTO.
Inſumere curam ad, &c. Vide INSVMO.
Intendere curas. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.
Intentus ad curas. Tacit. lib. 20.
Interminere curam rerum. Tacit. lib. 4.
Mens inuigilat curis. Sil. lib. 10.
Inuigilat quieti cura. Stat. 8. Thebaid.
Cura & prudentia ſua iuuare aliquem. Cic. Att. lib. 9.
Laxare curas ſomno. Virg. 9. Æneid.
Animos & curam ab aliqua contentione laxare. Cic. 3. de Orat.
Leuire curas ſomno. Virg. 4. Æneid.
Leuare aliqurm curas, & magna ſolatia dare. Cic. de Claris Orat.
Curã & angorẽ animi, ſermone & conſilio leuare. Cic. Att. lib. 13.
Loquuntur leues curæ. Senec. Hippol. 5. 4.
Magna cura & ſolicitudine aliquos liberare. Cicero Dolabellæ, in Epiſt. ad Attic. lib. 15.
Mandare curas alicui. In MANDO.
Mitte hanc de pectore curam. Virg. 6. Æneid.
Mutare curas pectore. Virg. 5. Æneid.
Curæ plurimæ metuſque ex ſomno naſcuntur. Cic. 2. de Diuinat.

Fortior obſtat cura ducit. Claud. 4. Paneg.
Onerabat pauentium curas ordo Mutinenſis. Tacit. lib. 1. 2.
Partiri curas cum aliquo. Virg. ir. Æneid.
Monales curas pellere. Valer. lib. 1. Argonaut.
Pellere curas vino. Horat. 1. Carm. ode 7.
Pulſi è pectore curis. Sil. lib. 13.
Perfungi cora. Iu PERFUNGOR.
Perungi cura. Stat. Sylu. 5.
Ponere omnem curam in re aliqua. Cic. 1. de Diuinat.
Ponere graues curas. Sil. lib. 8.
Populantur tutus cura, Id eſt amor. Seneca Hippol. 4.
Præſtare curam alicui. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Præſtare curam in depoſito. Celſus in l. Quod Nerua. D. Depoſiti.
Premere curam ſub cortice. Virg. 4. Æneid.
Reſpere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Recurſat ſub nodem. Virg. 1. Æneid.
Redeunt in pectora. Stat. 8. Thebaid.
Reſectus curis. Horat. 2. epiſt. 2.
Cunctæ curæ ad aliquē reſiere. hoc eſt cūctas curas. Tacit. lib. 3.
Anniferas curas requiere relaxare. Cic. 1. de Diuinat. Ex quodam ioco poeta.
Fomenta curarum relinquere Horat. 1. epiſt. 3.
Relinquere eurum motum. Quintil. in Proœm. lib. 1.
Remittere. Stat. 4 Sylu. 6.
Remittere curam ſuæceſſu. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Remordet te cura. Virg. 1. Æneid.
Remouens ſopoem. Ouid. 6. Metam.
Reſoluere curas. Virg. 1. Georg.
Reſpondere curis alicui. Id eſt tantondem curare, aut cum amare. Virg. 6. Æneid.
Reſpuere. Claud. 8 Paneg.
Secludere. Virg. 1. Æneid.
Mens ſemota cura meuique. Lucret. lib. 2.
Curas graues ſeponere. Ouid. 3. Metam.
Serere curas in pectore. Catul. in Argonaut.
Serpit cura alius. Plinius libro 14. cap. 18.
Solari curas. Virg. 9. Æneid.
Solicitat cura. Seneca Hippol. 4.
Nanque anxia me cura ſolicitat aut.
Soluere curis aliquem. Seneca Hipp. 2.
A cura ſolus & liberari. Cic. pro Domo ſua.
Solurz curæ. Catul. 29.
Somnus curas ſoluit. Ouid. to. Metam.
Stupere curæ. Seneca Hipp. 5.
Subit cura. Seneca Hipp. 4.
-nulla iam Cereris ſubit
Cura, aut ſaluti. Id eſt neque de cibo, neque de vita cura eſt.
Acreis curas ſuſpere. Lucret. lib. 3.
Curam ſuſtipere. Cic. 2. ad Attic.
Suſtinere maximam curam belli. Cic. Att. lib. 6.
Tangere curas. Virg. 4. Æneidos,
-tales nec tangere curas.
Traduere curam in. Virg. 3. Georgicorum,
Poſt partum, in viulos cura traducitur omnis.
Traducere à cura. Cic. Fam. 1.
Vacuus curis negotiſque neceſſariis. Cic. 1. Offic.
Venire in curas, parémque laborum. Lucan. lib. 2.
Non me laterum ſocium, mobiſque ſecundis
Accipis, in curas veniosparémque laborum.
Venerati curam antiquorum. Plinius lib. 27. cap. 2. Sed antiquorum curam diligentiámque quis poſſit fatis venerari?
In aliqua cogitatione curáque verſari. Cic. 2. de Oeat.
Verſari curam in aliquo. Cic. Omnis cura mea ſolet in hoc verſari ſemper, &c.
In partem curarum ab aliquo vocati. Tacit. lib. 2.
Diuerſæ curæ animum vocant. Virg. 12. Æneid.
Volutet curarum triſtem in pectore ſluctus. Lucret. lib. 6.
Virgeri multa cura. Iuuen. lib. 3.
Virgenibus cura. Valer. lib. 8. Argonaut.

¶ Cura (ὑπόμνημα) pro munere quo curator fungitur: vulgò *curatella* dicitur. Vlpianus in l. Hæres abſens. 5. Siquis tuiclam. D. de Iudiciis, Siquis tuteiam, vel curam, vel cogotia, vel argentariam, vel quid aliud, vnde obligatio nitur, certi loco adminiſtraiur.
Liberari tutela & cura. Vlpianus in l. Quum filiofamiliàs. D. De Legat. 3.
Cura, pro curatione. Cic. Fam. 4.
Curioſus, penult. prod. ¶ πολυπράγμων, φιλόπονος ? Animia cura: quoties plus diligentiæ, quàm oporteat, impendimus rebus vel noſtris, vel alienis. Sed non tam à Cura Curioſus videtur deſeruidere, quàm à Curia: curius compoſitum eſt magis in vſu Incoria, id eſt negligentia, tametſi Curia à Cura dicatur. Hæc Valla lib. 1. Cic. Att. lib. 4.
Curioſus in bonum & in malum accipiur.
In bonum. Cic. ad Appii. lib. 3, 1, Ita eſt homo non modò prudens, verumetiam (quod inuc) curioſus.
Curioſus & negotiis plenus. Cic. 1. de Nat. deor.
Curioſus medicinæ. Plin. lib. 25. cap. 3, Is ergo in reliqua ingenij magnitudine, medicinæ peculiariter curioſus, ab hominibus ſubtecti, &c.
In te aliqua curioſus. Cic. Att. lib. 4.
In exquirendo iure augurum curioſus. Cic. pro Domo ſua.
Belle curioſus. Cic. Att. lib. 6.
In malum. Cic. 5. de Finibus. Atqui Cicero, inquit, iſte ſtudia, ſi ad imitandos ſummos viros ſpectant, ingenioſorum ſunt: ſin tantummodo ad indicia veteris memoriæ cognoſcenda, curioſoiú. Terent. Eunucho. 3. 5.
Sed ueminemac curioſum interuenire nuoc mihi

Qui me ſequatur, quoquo eam rogiando, obtundat, enceat?
Curioſus & moleſtus. Cic. 2. de Finibus. Reperiam multos, vel innumerabiles potius, non tam curioſos, nre tam moleſtos, quàm vos eſtis, quibus quequid velim facile perfeadeam.
Curioſa inurpoſitarione tenuaria charta. Plin. lib. 13. cap. 12.
In alicna Republica curioſum minimè eſſe, officium eſt peregrini. Cic. 1. Offic.
Sanctiſſ. difficilius curioſis. Cic. 1. de Finibus.
Curioſus differt à diligẽti. Quinc. lib. 8 cap. 3. Eſt etiam quæ φιλοπονία vocatur, ſuperuacua (vt ita dixerim) operoſitas, vt à diligenti curioſus, & à religione ſuperſtitio diſtat.
¶ Curioſus, pro delatore. Suetonius in Auguſto, cap. 27, Pinarium equitem Romanum quòm conſcionantefe, admiſta turba pagaorum, apud multos ſubſcribere quædam animaduertiſſet, curioſum ac ſi ſecu latorem rauis, coram conſodi, imperauit.
¶ Curioſus agnus, Martialeus, quali cura conſectus. Plautus Aulularia, 16.
¶ Curioſus, Olim is erat qui curioſibus præerat: vulgò *magiſter palatium* dicimus. Earum item rerum, quæ ad curſum, peo Imperatoris, ciipublicæ, aut aliorum, qu bus id Imperator conſeſſerat, negotiis agendis dr ſtinaia & patria erant, cui ſ gerebat. Eius muneris tulius eſt, de curioſis & ſtationariis, lib. 12. Codicis.
Curioſius, genuiinum cortepra (φιλοπονία) Denominatiuum. Cicero ad Atticum, lib. 2, Sum in curioſitate φιλοπονία, ſed tamen facile patior te id ad me, &c.
Curioſe, pcnultima produ ta, Adurbium (φιλοπόνως) Columel. l. libro 3, Sin autem ipſam viiero cernere volcs, iuxta radicem ita oe ipſam læda, curioſe fodio.
Curioſe aliquid facere. Plinius lib. 18. cap. 3.
Curioſe loqui. Quintil. lib. 8. cap. 3. noo procul à fine, Quos curioſe potius loqui d. xeris, quàm Latine.
Conquirere curioſius aliquid. Cic. de Claris Orat.
Curia, hinus curiæ (κύριος βουλευτήριον, κυρία) A cura deducitur. Curia, inquit feſtus, locus eſt vbi publica res agi ac gerebaur. Pomponius La. D. de origin. iur. Initio ciuitatis noſtræ populus ſoe certa lege, fine iure certo primùm agere ioſtituit, omniáque mano Regis gubernabantur. Poſtea aucta ad aliquem modum ciuitate, ipſe Romulus tradiuit populum in triginta partes diuiſiſſe: quas partes Curias appellarit: proptereæ quòd iunc Reſpublicæ curam per ſententias earum partium expediebat. Erat leges quaſdam & ipſe Curiatas ad populum tulit, tulerunt & ſequentes Rrges. Hæc ille. Cic. de Senectute, Non cura vires meas deſyderat, non toſtra, non amici, non ciciues, non hoſpites. Idem lib. 3. de Orat. ac Curia pro Senatu accipi. Sic ad Attic. lib. 22, Quod me in forum vocas? vbi vocas vnde etiam bonis meis rebus fugiebam. Quid enim mihi cum ſuto ſine curia? In forum, ad agendas cauſas, & adtractanda iudicia. Sine curia, Amiſio Senatu, quum Senatus nullus ſit. Et poiuit Foti pro ludeiis, Curiam pro Senatu: quòd iudeia in foro fiterat, ſenatus in curia habeatur. Figura eſt, quæ à Grammaticis appellatur Metonymia.
I emplum ſanctiatus, aio, iiiudubis, mrnatis, conſilij publici, caput Vrbis, aram ſocionm, ſpirtum omnium gẽtium, ſedem ab vniuerſo populo conceſſam vni ordini, Curiam Cicero vocat pro Milone.
Vndice temetauis, & modernatus ſenij cura. Cic. pro Flacco.
Curia conſiliis actuas orba fuit. Claud. 1. Paſtaiin Eutrop.
In curia incluſus Senatus. Cic. Att. lib. 6.
Adpirare io curiam. In 2 1 P : R O.
Clauſa pauperibus. Ouid. 3 Amor. eleg. 7.
In curiam inducere ambunonem in INVOCO.
Intre curiam. pro Iugreda. Tacit. lib. 5.
Iubet curia. Cic. pro Domo ſua.
In curiam venit frequens Senatus. Cic. de Claris Orat.
Curia Calabria dr cebatur, vbi tanium ratio ſacrorum gerebatur. Feſtus. Calabram aly vocant, dictam à calando, id eſt vocando. Siquidem ptimo quoque menſis die, hoc eſt calendis, calata feu vocata in Capitolium plebe, iuxta curiam Calabram, quæ eaſe Romuli proxima erat, Pontifex pronuntiabat quot dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent, quia oporebat Nonarum die populares quos in agris erant, conuiuere in Vrbem, acceptum cauſas feratum à Rege ſacrorum, feiturioſq; quid eſſet eo menſe faciendum. Vide Macrobium lib. 1. Saturn. cap. 15.
Curia Martis. Id eſt Areopagus. Iuuenal. ſat. 9.
Saliotum curia erat in Palatio. Cic. 1. de Diuinat.
Pompeiana curia, in qua Pompeij ſimulacrum erat, & in qua Iul. Cæſar trucidatus eſt. Cic. 2. de Diuinat.
¶ Curiæ, ánquit Feſtus, etiam nominantur, in quibus vniuſcuiuſque partis Populi Romani quid geritur: quales fuiſſe hæ in quas Romulus populũ diſtribuit numero triginta: quibus poſtea addita ſunt quinque, ita vt in ſua quiſque curia ſacra publica faceret, ſeruãq; obſeruaret: iiiſque curiis ſingulis nomina curiarum virginum impoſita eſſe dicuntur, quas virgines quondam Romanis de Sabinis rapuerũt. Hactenus Feſtus. Plaut. Aulul. 5.
Nam noſter noſtræ qui eſt magiſter curiæ,
Diuudere argentum dixit oummos in vrios.
Curialis, & hoc curiale, pen. prod. (φρουρολειτουργικός) Feſtus, Curialis, euidem curiæ, vt tribules & municipes. Cic. 2. Offic. Theophraſtus ſcribit quidem Cimonem Athenis etiam in fuos curiales Laeiadas hoſpitalem fuiſſe.
Conſortia curialia. l. Curialibus, & de Decurionibus lib. 10. C. Curialibus conſortiis conſulentes, cenſemus, &c.
Curiales ſtamines, Cunarum ſacerdotes erant. Feſtus.
Curiales menſæ, in quibus immolabator funonis, quæ Curis appellata eſt. Feſtus.
Coriatio, gr. prod. Adie ctiuum: vt Curiata lex, quæ curiatis comitiis lata erat. Cic. ad Attic. lib. 4.
Curiata comitia, Conuentus qui litium cauſa in curiis fiebant, vt ait Feſtus. Gellius vero libro 15. cap. 27, Curiata comitia erant, quæ curiatim

curiatim per lictorem calabantur, id est cnnuocabantur: quarum erant Pontifices arbitri. Cic. de Lege Agraria, Nunc qua prima alia comitia tenetis centuriata & tributa, ecoturiata aufpicinrum causa remanserunt.

Curiatim, penult. prend. Aducrbium, Per singulas curias. Vide Curiata comitia.

Curio, curionis {γερουσιαστής} Sacerdos curiæ. Curio Maximus, Cnius authoritate curæ, omnesque curiones regebantur, inquit Festus. Liuius 7. bel. Pun. Inter maiorum rerum curas comitia Max ini Curionis quum io loeum M. Æmyli faceedos creareteur, rerus excitaueruoe eertamen, Patritus negantibus, C. Manilij Arrelij, qui uus ex plebe petebat, rationem esse habendam: quia nemo ante eum nisi ex patribus id facerdotium habuisset. Fortasse is est quem Curatum dicimus.

¶ Curiones quoque dicti sunt præcones. Iul. Capit. Ille per curiones dei nisi, impostuam feeit, & passus est. Eusch. lib. 4. eccl. hist.

Curionatus, huius curionatus, Curionis dignitas. Sipont.

Curionia facra, quæ à curionibus in curiis siebant. Festus.

Curninum, diecbantur æs, quod dabatur curioni ob facerdotium curionatus. Festus.

Curio agnus, vide paulo antè in CVRIOSVS.

CVRIO, Scribonionum cognomen fuit, quòd qui primus id tulit, curio maximus fuerit, vt ex Liuio intelligi potest. Qua ex familia C. Curio Consul, qui de Macedonia triumphauit, & C. Curio filius author civilis belli fuit, ad quem fuit epist. Cic. lib. 2.

Curo, curas {φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, σπουδάζω, προνοῶ} curare, Operam dare, Solicitum esse de re aliqua. Cic. pro Cælio, Quod facious in alienum homioem aliunm seuere aeciperee, id omissses curare io hospite?

Agere & curare. Cic. Partn, lib. 9. 24, Sie tibi mi Pare persuade, me dies & noctes nihil aliud agere, nihil curare, nisi ve mei eiues salui liberique sint.

Curare & attendere. Cic. Figulo, lib. 4.

Omnibus rebus cura & prouide oequid ei desit. Cic. Att. lib. 11.

Alicuius causa curare aliquid. Cic. Att. lib. 5.

Cedere Ciceronem domo & patria curaiih. Id est effecisti vt domo cederet. Cic. pro Domo sua.

Non curat redire. Cic. Lentulo, lib. 3. 9. Est verò probandum, qui & summa voluntate essenti, & egregia animi alacritate abfuerit, oeque fuisse redire curaret, &c.

Curare asseuarandum. nueniendam, interficiendum, &c. Festus. And. 5. 3, Curo asseuandum vinctum. Cæs. b. bel. Gall. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 10, Scribendum curabis.

Curaui, probè. Terent. And. 5. 2.

Omnia apparaui iam sunt instrua. s curaui probè.

Studioſè diligenteréque curare aliquid. Cic. Att. lib. 16.

Diligenter curare aliquem. Cic. Att. lib. 12.

Leuiter curare aliquid. Horat. 2. epist. 1.

Curo istæc ego, Per ironiam dictum. Terent. And. 5. 4.

Ego istæc mouco aut curo.

Hoc non curo. Martial. lib. 12. epigr. 95.

Hoc quoque non curo, quod tu mea carmina carpas, &c.

Curare vt. Terent. Adelph. 1. 1.

-exemplum omnibus

Curarem vt essrs. Cic. Cornificio, lib. 12. 28, Cura vt valeas.

Quid me curas, quod rerum geramt Ex Plauto.

¶ Curare ædes. Plaut. Mostel. 3.

Curare fs, & ætatem suam. Plaut. Pseud. 2. 2. Terent. in Adelph. 5. 3. eo eandem sententiam dixit,

Te curasti, molliter.

Curare ægrotos. Plaut. Capt. 4.

Curare alia. Plaut. Milit. 2. 3.

Faciemus, alia cura. Terent. Phorm. 2. 1.

-atque repeti iamalias cura.

Curare alicna. Terent. Heaut. 1. 1.

Curare amicos. Plaut. Sticho. 3.

Amicos meos curabo hæc adeuenientes.

Curare boues. Plaut. Mostel. 3.

An ruri quæso non fant quos curem boues?

Animi consentientiam non curat improbus. Cic. 3. de Fin.

Conuiuia. Virg. 1. Georg.

Corpora. Virgil 8 Æneid.

Curare curem, Indulgere genio. Iuuen. sat. 1.

Equos. Virgil. 8. Æneid.

Fidem fuam, Curam habere de fide præstanda. Plautus Trinumm. 4.

Genium mero. Horat. 3. Carm. ode 17.

Curare hiſtriones, aut aliquos alios, siue rem aliquam. Plautus Amphit. 3.

Munus aliquod. Plaut. Trucul. 8.

Negotia alicui. Cic. in Topic.

Curare officium fium. Plaut. Bacchid. 15.

Parentes. Plaut. Stich. 3.

Æquam partem. Terent. Adelph. 1. 2.

Curemus æquam vtcrque partem, tu alterum,

Ego item alterum.

Curare alicui pecuniam. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8, Redemptori tuo dimidium pecuniæ curaui.

Alicuius nnmine nobis pecuniam curare. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

Pelliculam. Horat. 2. Serm. sat. 5,

-ire dnmum, atque

Pelliculam curare iube.

Curare præcepta & mandata alterius. Cic. ad Att. lib. 4, Mea mandata de domo curabis.

Curare prandium. Plaut. Menæch. 9,

Præodium vt istiſſiſi, hic curatum: vt liber tre accubitum liceat.

Prouinciam. Cic. Att. lib. 5, Appius, quum id {συνήρεσκε} prouinciam curarit, sanguinem miſerit, &c.

Sacra per sacerdotes. Cic. pro Corn. Balbo, Sacra Cereris Iudices, summa maiores nostri religione consici cerimoniique voluerunt, quæ quum essent assumpta de Græcia, & per Græcas fant semper curata sacerdotes, &c.

Sic Cic. de Orat. Sed iam surgamus, inquit, nosque curemut.

Reſcere & è curare. Cic. 9. Philip. Multis illi in vrbibus, qua iter faciebat, reficiendi se, & curandi potestas fuit.

Sublimis curare. Horat. 1. epist. 12.

Curare vitem falce. Plin. lib. 17. cap. 22.

¶ Curare, pro Timere. Cic. Fam. 9, Magis illos vereor, qui in bello occiderunt, quam hos euro, &c. Id est timeo.

Curare & polire vestimenta. Vlpianus in l. 1. quæ fullo. D. de Furtis, Itaque fullo, qui curanda polienda que vestimenta accepit, semper agit.

¶ Curare, absolutum. Terent. And. 1. 1,

-fat est, curabo. Salluſt. in Iugurth. Legatis imperat, vbi quisque curaret, deinde signo dato vndique simul clamor ingens exoritur.

¶ Curabitur, Impersonale. Terent. And. 1. 3. -hanc fidem

Sibi obstrauit, qui se sciret non defuturum, vt darem.

D. Curabitur.

Curatur vt vinea vetus semel fossa fit. Plin. lib. 18. cap. 27.

¶ Mederi & curare. Cic. pro Sex Rosc. Amer. Intelligo me ante tempus Iudices, hæc strutari, & propemodum erraret; qui quum capiti Sexti Roſcij mederi debeam & curare, &c.

Corpora curari possunt, animorú medicina nulla est. Cic. 3. Tusc.

Tristios curari. Cic. de Senect. Facilius in morbis incidunt adolescentes, grauius ægrotant, tristius curantur.

Medicamnibus curari. Cic. in Pison. Quòd dieeres vinnlentis te quibusdam medicamnibus solere curare

Herbis. Ouid. 2. de Remed.

Sanguinis detractione aliquem. Quintil. lib. 2. cap. in.

¶ Curare rebus alienis suo vestimento & cibo. Plaut. True. 4.

Curare rebus publicis. Plaut. Trinum. 4.

Sed ego sum suspicior, qui res tam curem publicis potius quàm, &c.

¶ Tempus curandi differre. Horat. 1. epist. 2.

Labor curandis vitibus. Virg. 2. Georg.

¶ Curari a multis, Cels. Plin. lun. lib. 1. epist. 5. ad Vncoium, noo procul à fine, Regulus enim est locupletissimus, curatur à multis, timetur a pluribus. Quid auè sit Regulú curarr à multis, ipse Plin. lib. 4. epist. 2. ad Clementem, his verbis explicat: Conuentur ad Regulum mea celebritate. Cuncti detestantur, odcrunt, & quasi probent, quasi diligant, cursanc, frequentant. Hue facit & illud Martialis lib. 2. epigr. 74,

Cinctum ingens poſi & antè Saufellum,

Quanta reduei Regulus solet torba, &c.

Curatus, pen. prod. {ἐπιμελητός} Participium, siue nomen ex participio, Cum diligentia & cura factus.

Bene curata ante nitidus. Horat. 1. epist. 3. in fin.

Membra curata sapori dare, Id est Cenatum dormire. Horatius 2. epist. 2.

Curatus ferma. Plin. lun. lib. 9. epist. 13, Me quidem ex Consulari bus amicis secreto, curatoque temonis, quali nunc fortiter incaute que progrefsum corripuerunt, monuisse confitsam.

Curatus corpore. Cæs. 1. cap. 103. Hoc si fecerit, ita boues & corpo re curatores erunt, & morbus abeeit. Id est meliore habitudine.

Curator, Aduerbium {ἐπιμελητής} pro Accurate. Tacit. lib. 13, Eius negotij finium, ordinem, finem curatius disseram.

Curator, pen. prod. {ἐπιμελητής} Generale nomiue dicitur præpositus alicui negotio: vt, Curator viæ Flaminiæ. Cic. ad Att. lib. 1. 1.

Curatores vrbis & annonæ, ædiles. Cic. 3. de Leg.

Curator Reipub. Salluſt. in Iugurth. Cæterùm de Repub. nostra, cuius hæc curator nisus es, quæsce accipe.

Reſcieſdis muris curator Demosthenes fuit. Cic. de Opt. ge. Orat.

Deligere curatores pacis ac belli. Cic. in Vatinium, Non minus pacis ac belli, non curatores, non interpretes, & c. Senatus more maiorum deligere spectit?

Constituere decreto curatorem ad aliquid ag ędum. Iulian. lex Sabo. D. de negotiis gestis, Ex facto quæ rebstur, quędam ad singulem emendam curatorem decreto ordinis constituun: eidem, &c.

Constituere curatores legibus. Cic. 2. de Lege Agrar.

Præbere curatorem, qui statuis faciundis præsit. Cic. 4. Verr.

¶ Curatores {ἐπιμῆνιοι} dicuntur qui pupillis locu tutorum dantur; siue illi qui res frumentarias agnisque diuidendis propnsiti sunt. Hæc Festus. Curator tamè est qui puberis patrimonia aut à magistratu, aut à testatore curare iussus est. In Institt. ciuil. 3. de curatori b. Masculi quidem puberes & fœminæ virpotentes, vsque ad vtesimum quintum annum completum curatores accipiun: quia licet puberes sint, adhuc tamen eius ætatis sunt, vt sua negotia tueri non possint.

Curatores aut legitimi sunt, id est qui ex lege duodecim Tabularum dantur: aut honorarij, id est qui à Prætore constituuntur. Hæc Vlpianus. ti. 12. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani.

Egere curatoris dicimus eos, quos tatelæ imuere volumus, nan compotes esse mentis suæ. Horat. 2. epist. 1.

Petere curatorem. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Curatrix, pen. prod. huius curatoris. Modest. in Lseire. D. de tutor. vel curator. dat. ab his. Scire oportet magistratus, quòd curatores miooribus mulieres non creabunt.

Curato, Verbale {ἐπιμελητικός, προνοητικός, ἐπιμελητικῶς} Propriè est medicorũ, authore Donato. Cic. ad Titonem, libro 16. 6. De medico, & tu bene exilimari ferbis, & ego sic audio: sed planè curatiooes eius non probo.

Cultus & curatio hominum. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ quidem neque ali, neque sustentari, neque vllum fructum edere ex se sine cultu hnminum & curatione potnisset. De oubus.

Cultus & curatio corrorit. Cicero t.de Nat.deor. Omnis cultus & curatio corporis erit eadem adhibenda deo quæ adhibetur homini, ingressus, cursus &c.

Neque valetudinis curatio sine hominum opera vila esse potuisset. Cic. 2. Offic.

Auctura curatio. Vide AVSTERVS.

Opportunus curationi. Cel. lib. 3. cap. 9.

Expedita. Cel. lib. 5. cap. 26.

Explere Cel. lib. 7. cap. 7.

Facere difficultatem curationi, Id est reddere curationem difficilem. Cel. lib. 7. cap. 26.

Periculosa. In PERICVLOSVS.

Periculosas & anepiates curationes morbis grauioribus medici adhibere coguntur. Cic. 1. Offic.

Curationem adhibere. Cic. 4. de Fin. Hi curatione adhibita leuantur in dies.

Admittere curationem. In ADMITTO.

Admouere curationem ad aliquem. Cic. 4. Tusc.

¶ Curationem dare. Liu. Decad. 1. lib. 1. Populus dedicationem æ dis dat M. Lectorio principi centurioni: quòd facilè appareret non tam ad honorem eum, cui curatio data fuit, saluti eo suo data esse, facti, quam ad Consulum ignominiam. Id est, *Plus grauis charge & commissium que sin essat ne requerois, ou pouuoit porter.* Budæus.

Ferre sibi curationem. Cic. pro Domo sua.

Recte procedit curatio. Cel. lib. 7. cap. 17.

Recipere. Cel. lib. 7. cap. 20. Vere tamen hanc curationem puerilis ætas, & modicum malum recipit.

Præcribere valetudinis. Cic. 2. de Diuinat. An Æsculapius Serapis potest nobis præscribere per somnium curationem valetudinis?

¶ Curatio, Onus & cura, sine prouincia alicui delegata. Cicero ad Attic. lib. 15. Ego quod eram meditatus in via, suadere vt sterneur Asiatica curatione frumenti, nihil esse iam reliqui quod ageremus, si vi salui essemus.

Curatio & administratio rerum. Cic. 1. de Nat. deor. Ab omni curatione & administratione rerum vacens.

Munerum regiorum curatio. Cæ. Lepræ. lib. 6. 19.

Curationem deferre ad aliquem. Liu. 7. bel. Pun. Ibi curatione Heroeum, Nemeo rumque sustragios populi ad eum delata.

Esse curationis alicuius. Cic. de Arusp. Resp. Ædes Telluris est curationis meæ.

Curatio mea est. Plaut. Pœn. 4.

Cur ego id curem? nunquæ vllæ magis tua est curatio.

Quid tibi hanc rem curatio est? ve sibero? Plaut. Amphit. 6.

Suscipere curationem & dispŏsitionem. Cic. pro Rab. Posth. Hæc vna ratio à rege proposita Posthumo est seruandæ pecuniæ, si curationem & quasi dispŏsitionem regiam susceperit.

Curanone & potestate in aliqua re valere. Cic. pro Domo sua.

Sub curatione. Cel. lib. 7. cap. 7. Nouunquam autem nimium sub hac curatione excisa cute, euenit vt oculus non contegatur.

¶ Curatio (θεραπεία) capitur etiam apud Iurisconsultos pro munere publico, quod barbari *curatelam* vocant. Papinianus in Iurisprudentos. 6. quum oriundus. D. de excusat. tutorum. Placuit eum duas curationes administrare non vidcri. Et. 5. sequenti, Qui priuilegio subnixus est, si tres curationem suscipere non cogitur.

Matris fuisse curatio ad filium pertinet. Vlpian. in l. furiosæ. D. de Curatore furiosi, &c.

Curantia, huius curantiæ (ἰάσεως) Idem quod curatio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10. Quòd me almones, de non curantia, fuisdéque vt memineris m Ionis orationem.

Curatura, curaturæ, gen. prod. Terent. Eunuch. Act. 2. scen. 3.

Sequa est habitor paulò pinguiem esse aut eleduendum cibum.

Tamesi bona est natura, reddunt curatura iuncea. Cura, inquit Dunarus, mentis est: Curatio, med cinæ: Curatura, diligentiæ.

Curax, curacis, pen. prod. (ἐπιμελητὴς) Adiectiuum, vt vigilax, pro curioso. Cauis ni. liquid venditor. D. de Ædil. edicto, Verbi grana si conflantem, aut laboriosum, aut curacem aut vigilarem esse, aut ex frugalitate sua peculium acquerentem affirmauerit: & ex diuerso leuis, proteruus, d. fidiosus, fumniculosus, tardus comessor inueniatur, &c.

Curculio, huius curculionis, m. g. (κρὶξ) Animal parium, frumetum corrodens, quasi gurgulio: eo quòd nihil eo pene aliud quam gurgulio videtur: authore Sipontino. Varro 1. de Re rust. cap. 63. Tuendi causa promendum id frumenti, quod curculiones exesse incipiunt. id enim quum prompsum est in sole, posse oportet aquæ catinos, quòd eo conueniunt vt ipsi se necent curculiones. Virg. 1. Georg.

-populatque ingentem farris acerbum

Curculio. Vbi Seruius. Varro, inquit, hoc nomen per ansitticho dictum air quasi gurgulio, eo quòd nihil pene aliud sit quam gutiur.

Curculio, per rerum alphabeti literam feribendum, licet per fepemam g, proferatur vt deprehendi potest ex argumento Plauti, quod fuit comœdia, quam Curculionem inscripsit, præpositum videmus: in quo singulorum versuum prima litera componit dictionem CVRCVLIO.

Curculione inflantur etiam fabæ & leures, vt docet Colum. lib. 2. cap. 10.

¶ Curculio significat etiam gulam. Varro 2. de Re rust. cap. 3. Hircus molliori pilo, & potissimum albo, ac ceruice & collo brcui, curculione longiore. Non desunt qui curculionem pro rvula & columella accipiant, quæ erachiam arteriam operit: Grzei epiglottida vocant.

CVRENSES, Populi in quarta regione Italæ à Plinio collocati, libro 3. cap. 12.

CVRES, Curium, plu. n. (Κοῦρες Steph.) Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius cuius ciues, Quirites dicebantur. Virg. 8. Æneidos, -Tatiusque fens, Curibúque feuctis.

Patui Cures, Id est pauper. 6. Æneid.

CVRETES, pen. prod. (Κουρῆτες) Quidam Creæ populi, de quibus Ouid. lib. 4. Metam. Latgóque fatos Curetas ab imbri. Virgil. 3. Æneid. Et tandem antiquis Curetum allabitur oris. Vbi Seruius, Curetes sunc populi, primi cultores Cretæ.

Curetes eram in Creta adolescentes quidam, armisonam eum saltibus agilitatem edentes, proferentes quandam de Iouis origine fabulam, in qua Saturnum introducunt, mox filios ve in lucem editi fuerint, deuorantem: Rheam verò dolores parienti dissimulare conantem, natum infantem longè ablegantem, & ei falutem pro viribus comparantem: Quam quidem ad rem adiutores Curetas assumere: illos cum tympanis ac strepitu armisonantique chorea tumultuantes, dum curiosè circunsistere, vt Saturnus attonitus, & oblitione inuoluius, auulsum non agnoscat infantem, nec cius vagitum exaudiat. Eisdem curam & studium Iouis infantis nutrienti commendari. Curetes itaque, id est curatores, vt qua ei ministrarent: vel quia Iouis κουροτρόφοι, id est alimonium (vtrunque enim dicitur) operati sint, appellationem hanc sunt assequti. Ex Strabone lib. 10, vbi & lógè plura de Curetibus & eorum nomine tradit. Curetibus, Corybantibus, & Idæis Dactylis Ops Saturni vxor Iouem custodiendum dedit in monte Cretæ. Dictæque eum Saturnus confumeret, vt filios omnes solebat. Tunc itaque apes æris sonum sequutæ, Iouem melle alu sse dicuntur: pro qua re eis postea præstiit Iuppiter, vt haberent libcros sine vllo concubitu. Hactenus Seruius in illud 4. Georg: corum,

Nunc age, naturas apibus quas Iupiter ipse

Addidit, expediam: prò qua mercede eanoros

Curetum sonitus, cupiæque antiquæ ærs sequutæ,

Dictæo caki regem pauere fub antro. Vide Cælium lib. 5. cap. 4. & lib. 13. cap. 17. Rufum lib. 15. cap. 8. & lib. 17. cap. 12. Vide etiam Hyginum fabula 139.

¶ Curetes, faeerdotes Cybeles, qui & Corybantes dicuntur, qui ad facra Cybeles adam ssi sunt eafti & puri, illicque saltant armati.

Dicta Curetes. Lucret. lib. 2.

Curetum, pen. corr. Adiectiuum. Sil. lib. 15.

Orne sique dimos, Curetica tutor habebat.

Curia. Curiales, Curiatus, In CVRA.

Curialis, Idem quòd Decurio, Id est qui in oppido tanquam Senator est. Conflat ex l. siquis curialis. C. de epiícop. & cleric. vbi qui Curialis, idem postea Decurio nominatur.

CVRIATA, Populi Illyrici, conuentus Scardonitani, quos ius Italicum habere Plinius dicit lib. 3. cap. 21.

Curio, In CVRA.

CVRIO (κουρέων) Qui pater eius qui Tribunus pleb. telle Valerio, magnus Orator: is quum Cæsaris inimicus esset, appellauit eum in quadam Oratione, omnium malorum virum, & mulierem omnium virorum. Et Tiberquillus in Cæsare refert. C. Curio filius, Tribunus pleb. Cæsarianas partes sequutus est, vir luxu & audacia singulari: fexcenties enim n. s. debebat zris alieni, vt Valerius de luxuria scribit. Ei Curioni patrialiter Cic. Epist. lib. 2. Is Curio vt se ære alieno liberaret, atque emergeres. Cæsarem ad bellum euile impellebat, vt scribit Cic. in Epist. ad Qu. Tironem, lib. 16. Epist. 10. Et Lucan. lib. 1.

Curiosus, In CVRA.

Curis (κύριες) Lingua Sabinorum hasta dicitur. Vnde Romulus Quirinus, qui eam ferebat, est dictus. & Romani à Quirino Quirites dicuntur. Curium Iunonem appellabant, quia eandem ferre hastam putabant. Festus. Vide Macrobium lib. 1. Saturn. cap. 9. Et Seruium in t. Æneidos.

CVRITIS, Oppidum Cyboto monti propinquum, quod aliquando à terra eli absorptum. Author Plin. lib. 2. cap. 91.

CVRTA (κυρτὴ) Dimatus, Romanus ciuis, exactissimæ frugalitatis, & perspectæ fortitudinis. hic quum in scamno sederet, rapásque in foco torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miss sum attulissent, muniarentque vt eo vti vellet: respondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri: & qui acie vicit non posse, eum pecunia corrumpi non posse. His primùm de Samnitibus triumphauit, quos vsque ad mare superum paeauit. Deinde de Sabinis triumphauit. Postremò de Lucanis ouans vrbem intrauit. Pyrrhum regem Epirotarum ex Italia pepuli. Quaterna dena agri iugera vritim populo diuisit: fibique tantùm constituit, dicens, neminem se debere, cui non tantum sufficeret. Huius meminit Iuuenal. satir. 11. Et sat. 3.

Qui Curios simulant, & Bacchanal a viuunt. De hoc prouerbio vide Eraf. Chiliad. ¶ Fuit & Curius, Alexandrinus presbyter sub Diocletiano, tanta doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur, vt scribit Hieronymus.

Curiæ municipes fuisse, Cic. pro Murena & Sylla demonstrat, municipi mentionem facit nullam.

Capillis incomptis Curius. Horat. 1. Carm. ode 12.

Pauper erat Curius reges quum vincerct armis. Claud. 7. Panes.

Curmi, Pocionis genus, quod paratur è frugibus, nimirum hordeo, triticoque in aqua macratis, & bibitur vini loco. Matthiol. Curmi nihil aliud antiquis fuisse scribit, quàm est hoc tempore Cerusia, quam loco vini bibit vniuersa regio Septentrionalis. De hoc vide Dioscor. lib. 2. cap. 81. Vlp. Iulius. D. de tritic. vin. & oleo leg.

Curmuli, Iulia, Herba grauissimi saporis, corticis teretrimi: quapropter à plerisque ocqui quam detracto cortice editur, vnde nomen habet. Sipontinus.

Curo. curas. Vide CVRA.

Curotrophium (κουροτρόφιον) Domus alendis pueris destinata. κουροτρόφιον enim puerum significat. Varro Iustin. 1. lib. 1. de Gerioneel. Differe autem à Brephotrophio, quòd in hoc infantes, recentésque partus aut exponiti, aut parentibus egentibus nati alebantur: in illo pueri grandiusculi, qui nondù labore suo victum sibi parare poterant. Hotoom.

Curro, curris, cucurri, cursum (τρέχω, δρόμω) curtere, Nota significatio. Terent. Adelph. 3. 2. Curre, obtinemem accerse.

Cucurrit

Cucurrit Puteolos. Cic. Att. lib. 10.
Longius currere. In LONGUS.
Solito velocius currere. Ouid. 14. Metam.
Currere ad mortem. Plin. Iun. lib. 1. epist. 12, ad Catilium Seuerum, Impetu quodam & instinctu currere ad mortem, commune est cum multis.
Currere per vias. Plaut. Poen. 7.
Currere per campos. Ouid. 5. Metam.
Æquor vallum caua trabe curimus. Virg. 3. Æneid.
Currere cursum, stadium, &c. Cic. 3. Offic. Qui stadiũ currit, eniti & contendere debet quàm maxime possit, vt vincat.
Currit iter tutum non secius æquore classis. Virg. 1. Æneid.
Currere subsidio. Cic. ad Atticum, lib. 12. Sedulò ista facta, Calypso subsidio currat.
¶ Currere in mari naues velociter cuntes dicuntur. Virgilius,
Sed tibi qui cursus venti, quæ fata dedere?
Placido currere fluctu. Prosperè nauigare. Valer. lib. 1. Argon.
Fluuij in freta currunt. Virg. 1. Æneid.
Currunt aurs. Apul. Et inopinanti auium cursus terrorẽ adiecere.
Ætas currit. Horat. 2. Carm. ode 5, Currit ferox ætas.
Currunt carmina molli limite. Martial. lib. 11. epigr. 91,
Carmina nulla probas, molli quæ limite currunt, &c.
Frigus per ossa cucurrit. Ouid. ad Liuiam.
Mensura currit, Vide Mensura in METROR.
Mors. Lucan. lib. 2,
Quantòque gradu mors sinus cucurrit.
Nox inter pocula. Propert. lib. 3. eleg. 10.
Currit oratio ptochiuus. Cic. 5 de finib.
Sententia. Horat. 1. Serm. sat. 10, Est breuitate opus, vt currat sententia.
Tremor ima per ossa. Virg. 3. Æneid.
Versus. Horat. 1. Serm. sat. 10.
Nempe incomposito dixi pede currere versus Lucili.
Currit vox. Plin. lib. 11. cap. 51.
¶ Curritur, Impersonale. Terent. in Prol. Heaut.
Sique laboriosa est, ad me curritur. Cicero 7. Verr. Curritur ad Prætorium.
Curreus (ϛρωμνη) Terent. in Prol. Eunuch. Qui magis licet curreuses seruos scribere, &c.
Fata currentia. Sil. lib. 7.
Vnda. Virg. 3. Georg.
Spatium curreuti præmonstrare. Lucret. lib. 6.
Currentem incitare, Est adhortari quempiam ad id, ad quod iam sua sponte tendit. Cic. Att. lib. 13, Quòd me hortaris vt eos dies consumam in Philosophia explicanda, currentem tu quidem. Idem 2. de Orat. Facilius enim est currentem (quod aiunt) incitare, quàm commouere langucntem. Dicta est metaphora ab his qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem.
Cursus, curtus, curtare. Frequentatiuum. Cic. de Diuin. Fusciique nonnunquam curtans per littora cornix.
Curtare per foros. Cic. de Senect. Similésque sunt vt hi qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos scandãt, alij per foros cursent, &c.
Curtare huc atque illuc via deterrima. Cic. ad Att. lib. 9.
Curtare circum patronos atque hospites. Cic. 6. Verr. Diodorus Romæ fordidatus circum patronos atque hospites curtare: rem omnibus narrare.
Vltro & citro. Cic. pro Rosc. Amer. Postea homines curtare vltro & citro non desiterunt.
Vias. Valer. lib. 4. Argon.
¶ Curtatur, Impersonale. Terent. Heey. 3, 1. Trepidari sentio, curtari sursum prorsum.
Curtio, cursitas, pen. corr. curtitare, Frequentatiuum à Curtio frequentatiuo. Terent. Eunuch. 2. 2, Ne sursum deorsum cursites.
Curtitare ad aliquem. Terent. Eunuch. 2. 2,
Nequis forte inter nunuius clam à milite ad illam curtiter.
Hue & illuc. Horat. 2. Carm. ode 11.
Cursus, huius cursus (ϛρόμος, ϛρόμου) Ipse currẽdi actus. Plin. lib. 12. cap. 19. Hi recto cursu per finus impellunt.
Aerior cursus. Stat. 4. Sylu. 3.
Æquoreꝰ. Valer. 1. Argon.
Aertus. Ouid. 6. Metam. ad finem, Id est volatus.
Agiles. Stat. 4. Sylu. 3.
Anhelus. Ouid. 11. Metamorphoseos,
De consorte suo cursu fessinus anhelo.
Apertus, Id est liber. Stat. 10. Thebaid.
Arctoiti. Sil. lib. 17.
Auidi. Virg. 12. Æncid.
Audos cursus illidere in aliquem. Stat. 11. Thebaidos,
Cæcúsque audos illidit in ægrum
Corniped em cursu.
Breuissimus cursus vndis. Virg. 3. Æneid.
Cæcus. Lucan. lib. 2,
-tam cæco trahis omnia cursu. Fortunam alloquitur.
Celer. Seneca Thyeste, 5,
Aut membra celeri differens cursu rota?
Cirus. Seneca Hippol. 4.
Clausus. Martial. lib. 12. epig. 57.
Conrentus. Cic. pro Murena, Quum contẽto cursu, acerrimis ducibus, hostium classis Italiam spe atque animis inflata peteret.
Continenti cursu sequi fugientem. In CONTINUO.
Continuus. Claud. 4. Paneg.
Declusi. Lucan. lib. 4.
Non habeant amnes declinem ad littora cursum.
Defessatus. Ouid. 1. Metam. de amnibus,
Et defessato voluuntur in æquora cursu.
Diurni. Ouid. 4. Metamorphoseos,
-dum Lucifer ignes
Euocet Aurore cursúque Aurora diurnos.
Emeriti cursus anni. Ouid. 3. Fast.
Equestres. Virg. 5. Æneid.
Facilis. Virgil. 1. Georg.
Fulmineus, Id est celerrimus & impetuosus. Claud. 4. Paneg.
Furens. Seneca Medea, 11.
Incerto cursu nauigare. Cic. Att. lib. 8, Incerto mari nobis incerto cursu, hyeme maxima nauigandum est.
Incitatus. Cic. in Orat. Interdum enim cursus est in oratione incitatior, interdum moderata ingressio.
Incitus, Id est velox. Seneca Thebaide.
Infractus. Valer. lib. 3. Argonautico,
-infracti languescunt frigore cursus.
Infœnus, Vide INFRAENO.
Inoffensus, Vide paulo post, Alitra æterna agant, &c.
Inuicti certamine. Ouid. 7. Metam.
Liber. Vide LIBER.
Longi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.
Magnus. Sil. lib. 16.
Medius. Virgil. 5. Æneid.
Menstruus Lunæ. Catullin Carm. secul.
Mobilis. Seneca in Hippol. 4.
Montuagi. Sil. lib. 3.
Clausum montis agis insectat cursibus hostem.
Multiuagus Lunæ. In NOVITUS.
Obliquus. Ouid. 9. Metam.
Perpetui cursus conuersionẽque cæleſtes. Cic. 1. de Leg.
Præceps. Lucan. lib. 3,
-tenuit flagrantis in omnia belli
Præcipitem cursum.
Præpes equi volucris. Claud. 1. in Ruf.
A principe cursu rerum, a principio nascentis orbis. Valerius libro 1. Argonaut.
Propero. Ouid. epist. 15.
Rapidus. Virg. 5. Æneid.
Rectus. Horat. 2. Serm. eleg. 5.
Solicitus. Claud. 1. de Raptu Proserp.
Sospes, Id est prosper & incolumis. Horat. in Carm. secul. Prosperam intelligit nauigationem.
Summus ille cæli ilelliferi. Cic. in Somnio.
Tacitus. Ouid. 14. Metam.
Timidus. Ouid. 1. Metam.
Tranquillus. Claud. 1. in Ruf.
Trepidus. Virgil. 4. Æneid.
Vagus. Claud. 6. Paneg.
Volucer. Claud. 3. Paneg.
¶ Aduetere cursus. Ouid. 3. Metam.
Æquare. Silius lib. 15,
Illum augent cursus adnixi æquare secando.
Agitare aliquem. Virgil. 3. Georg.
Altra æterna agãt cursus inoffensos, Id est machina vniuersi maneat via ab hoc instituta est. Seneca Herc. fur. 1.
Agere cursum. Seneca Hippol. 5.
Aperire. Seneca Agamemn. 6.
Aperisque cursus mille quos puppes secent.
Capessere. Vide CAPESSO.
Collatis cursibus, Commisso prælio. Valer. lib. 6. Argon.
Longos circunflectere. Virg. 5. Æneid.
Conficere aliquem. Cic. de Clar. Orat.
Constituere. Quintil. lib. 12. cap. 10.
Curis contendere. Virgil. 4. Æneidos,
Hic qui sortẽ velint rapido contendere cursu.
Contendere cursum, In CONTENDO.
Contingere metam. Horat. in Arte poet.
Conuertio relegam vestigia curſu. Claud. de bello Getico.
Corripere, In CORRIPIO.
Curtere, In CVRRO.
Dare. Virgil. 4. Æneidos,
Vixi: & quem dederat cursum fortuna peregi.
Facilem cursum dare. Virgil. 1. Georg.
Dare cursum in. Virg. 10. Æneidos,
Sic cursum in medios rapidus dedit.
Defatigari cursu. Vide DEFATIGO.
Delabi. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Pelle moram, subitóque celer delabere cursu.
Detorquere ad aliquem. Virgil. 4. Æneid.
Dirigere aliquò. Virgil. 1. Æneid.
Distare longo. Virg. 3. Æneidos,
Placemus ventos, & Gnoßa regna petamus,
Nec longo distant cursu.
Ducere. Virgil. 1. Æneid.
Cursu se exercere. Plaut. Bacch. 2.
Cursu eum in eam sententiam. Plin. lib. 2. cap. 7.
Errare incerto. Seneca Herc. fur. 2.
Solicito errare. Claud. 1. de Raptu Proserp.
Euadere pugna cursu. Virg. 11. Æneid.
Præpeti euolat. Seneca Hippol. 10.
Excutimur cursu, & cæcis erramus in vndis. Virg. 3. Æneid. Id est
A proposito itinere auertimur. Seruius.
Explicare cursum celerem citatus passibus. Seneca Hippol. 10.
Extendere. Virg. 11. Æneid.
Libero ferri, Vide LIBER.
Figere. Stat. 3. Thebaid.
Flectere aliquò. Claud. 6. Paneg.

Flectere in lzeum. Ouid. 2. Trift. eleg. 9.
Fluere curſibus obliquis. Ouid. 9. Metam.
Frangere gyro curſum. Lucan. lib. 9.
Frenare curſus aquarum glacie. Virg. 4. Æneid.
Timido fugere. Ouid. 11. Metam.
Mobili fugit. Seneca Hippol. 4.
Habere. Quintil. lib. 1. cap. 13.
Impedunt curſum vndæ. Ouid. 11. Metam.
Impedire veſtigia curſu. Virg. 5. Æneid.
Fatorum impellere. Lucan. lib. 5.
Incliuare. Ouid. 12. Metamorphoſeos.
Sic ſuper æthras agilis Cyllenius arces
Inclinat curſus.
Intre curſus. Virgil. 5. Æneidos,
Inde alios incunt curſus, alioſque recurſus
Aduerſis ſpatiis.
Inſtituere curſum. Vide INSTITVO.
Inſtituere equorum curſus. Virg. 5. Æneid.
Iungere curſum equis, Id eſt æquare curſum equorum. Liu. Decad. 5. lib. 4. Veniebãt decem millia equitum, pari numerus pedítum, & vtroſque iungentium curſum equis, & in vicem prolaporum equitum vacuos cauentium ad pugnam equos.
Labat necnon limite curſus. Stat. 5. lib. 2.
In liquido aere librare curſus. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Peragere. Virgil. 4. Æneid.
Petere alium. Cic. Attico, lib. 3. Ille incertus vbi ego eſſem, ſortaſſe alium curſum petiuit.
Petere cuſu locum aliquem. Virg. 3. Æneid.
Præterire hos & illos curſu. Virgil. 4. Æneid.
Procedentẽ tempotis curſu. Firmicus libro 4. cap. 1. non procul ab intio.
Auras prouocare curſibus. Virgil. 3. Georg.
Quærere aliquẽm. Virgil. 3. Georg.
Rapete curſus, Accelerate. Seneca Hippol. 9.
Rapete curſum per. Claud. 1. in Eutrop.
Sic eſſata, rapit cæli per inania curſum
Diua potens.
Regere. Virgil. 6. Æneid.
Æquoreos tendere. Valer. lib. 1. Argon.
Repeto curſum, Id eſt recipio vſum rationis. Seneca Here. fur. 12.
Flumina ſuos curſus requerit, Id eſt curſus proprios retardarunt & fecerunt eſſe quietos. Virg. 2. Æneid.
Reuocare aliquem è. Cic. Topic. Maiores nos res ſcribere ingreſſos. Trebati, & his libris, quos breui tempore fatis multos eſcidimus, dignioties, & curſu ipſo reuocaute voluntas tua.
Eſſe in. Cic. 1. de Orat.
Canem ſuperare. Horat. epiſt. 19.
Supprimere habenas curſus aerij. Ouid. 6. Metam. ad finem,
Nec prius aerij curſus ſuppreſſit habenas,
Quàm Ciconũ tenuit populos, &c. Id eſt, non prius deſtitit volare.
Tendere curſum per nuga. Claud. 4. Paneg.
Tendere curſu aliquo. Virg. 2. Æneid.
Curſum tenere. Cic. 7. Verr. Sed tunc inopes relicti à duce, præſectoque claſſis, eundem neceſſario curſum tenere cœpetunt.
Ad regem curſus detorquet Iabam. Virg. 4. Æneid.
Torquet medios nox humida curſus. Virg. 5. Æneid.
Tranſcurrere curſum ſuum. Vide TRANSCVRRO.
Tranſit equum cuſu pernicibus ignea plantis. Virg. 11. Æneid.
Tranſmittunt curſu campos. Virg. 4. Æneid.
Valeat curſu pedum. Virg. 5. Æneid.
Ventre magno curſu. Silli. lib. 16.
Vertere curſus. Virg. 3. Æneid.
¶Curſus ad. Cicero ad Caſſium, libro 12. 6, Qui ſi conſeruatus erit, vicimus: ſin (quod diu timen aucturat) omnis omnium curſus eſt ad vos.
Curſus in Græciam. Cic. ad Att. lib. 10, Nam mihi curſus in Græciam per tuam prouinciam eſt.
¶Animi & induſtriæ curſus. Cic. Att. lib. 5.
Abiit animus in varios curſus, Vide ABEO.
Aquarum. Virg. 4. Georg. ecorum,
& glacie curſus frenare aquarum.
Curſum beneuolentiæ ſuſtinere. Cic. de Amicit. Eſt igitur prudentis, ſuſtinere vt curſum, ſic impetum beneuolentiæ quo trauitur, quaſi quis tentatis, ſic amicitias aliqua parte perinclinatis moribus amicorum.
¶Curſus exhibitio, pro Rationum relatio, quaſi totius procurationis ac muneris ſui diſcurſus, ſiue ἀναδρομὴ edatur. Conſtant l. 4. C. de epiſc. & cleric. vbi quòd initio d'xiſſet, Officiales rationales, ſi exhibitione curſus, ſeu primipili neceſſitate neglecta, mox infert, Si verò obnoxij ratiocinijs, vel neceſſitatibus non ſint. Horum.
Eorum curſus. Lucan. lib. 5.
Tollite ſigna duces: fatorum impellite curſum.
Curſus honorum, Id eſt tempus gerendorum honorum, ait Badæus. Cic. pro Plancio, Si docco Plancium non obrepſiſſe ad honorem, ſed eo veniſſe curiu qui ſemper paturit omnibus.
Curſum ingenij tui Brute premit hæc importuna clades ciuitatis. Cic. in Brut. ſub finem.
Curſus Luuæ. Liu. 1. ab Vrbe.
Curſus atque exitus rerum. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 3, Neque ſolum ea perſpicis quæ geruntur, quæque iam geſta ſunt, ſed etiam qui curſus rerum, qui exitus ſuurus ſit.
¶Menſtrui curſus, Menſtrua mulieb ia. Plin. lib. 11. cap. 39. Quum menſtrui curſus fletecte.
Syderum ſpatia & curſus. Cic. 2. de Nat. deor. Nam quum duo ſint genera ſyderum, quorum alterum ſpatijs immutabilibus ab ortu ad occaſum commeant, nullum vnquam curſus ſui veſtigium inflectãt, alterum autem continuas conuerſiones duas, iiſdem ſpatiis curſibuſque confician.
Curſus vitæ. Cic. de Senect. Curſus eſt certus ætatis, & via vna naturæ, eáque ſimplex.
Impliciri certo genere curſuque vincendi. Vide IMPLICO.
Implere curſum vitæ, Vide IMPLEO.
Reuocare curſum ſanguini. Celſ. lib. 1. cap. 26.
Vitæ breuis curſus; gloriæ, diuiſpiternus. Cic. pro Sextio.
Vocis curſus per omnes ſonos. Cic. 3. de Orat.
¶Curſus, pro modo viuendi. Plinius Iun. in Paneg. Tenes Cæſar hunc curſum, & probaut experimento, ſiue ſeracius, &c.
¶Conſtitui inſano curſu. Ouid. 3. Metam.
Deprenſus curſu. Seneca Here. fur. 4.
Exhauſtus curſu. Lucan. lib. 8.
Fortis curſu. Ouid. 3. Metam.
¶Magno curſu contexere verba. Iuuen. ſat. 14,
-expectas vt non ſit adultera. Largæ
Filiaque nunquam maternos diceret mœchos
Tam citò, nec tanto poterit contexere curſu,
Vt non ter decies eſpiret.
Curſura, huius curſuræ, pen. prod. (ἀφίωμα.) Idem. Plautus Bacchid. 1. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7, Equi quòd aliquot ſunt idoneiad rem miliarem, alij ad vecturam, alij ad curſuram, &c.
Incipere curſuram, Vide INCIPIO.
Curſor, Verbale (ἀφωμεὺς.) Martial. lib. 3. Curſorem ferra tibi Ruſe remiſimus hora. Cic. 2. Tuſcul. In ſtadio curſores exclamant quammaxime poſſunt.
Armillati curſores, Vide ARMILLA.
Curſus antecedit. Martial. lib. 12. epigr. 24,
Succinctus neque curſor antecedit.
¶Curſores, Abſolute Mauricio caudam hiſtorico, quem citat Turnebus, dicuntur equites quidam, qui inque agmen & acrem excurrũt, hoſtéſque verſos ſui fugam perſequuntur: licut & deſeoſtes. alios quoſdam nominat, qui ex acie non exeunt, nec excurrunt, ſed ordines ſemper ſeruant.
CVRSOR, Cognomen fuit L. Papirij, à velocitate curſus. Liuius.
Curſorius, Adiectiuum (ὀφωμεὺς.) Quod ad curſum pertinet. vt, Curſoria nauis. S. donius, Tiphim curſor. am aſcendit.
Curſim, Aductbium (ὀφωτὸν.) Currendo, inquit Valla. Cic. 11. Philipp.
Alter in Aſiam irruptt curſim.
Curſim currere. Plaut. Pſeud. 5.
Sraſim & curſim dicere contraria. Cic. 1. Philip. Vide autem interpretẽ & autum tuum quid interſtit, ille ſcnſim dicebat, quod cauſæ prodeſſet ſeptu curſim dicis aliena.
Citò & curſim aliquid agere. Plaut. Pœn. 7.
Curſim aliquid annotare. Plin. lun. lib. 3. epiſt. 5, Supet hanc liber legebatur, annotabatur, & quidem curſim.
Curſim & breuiter attingere quæ ſunt inculcanda. Plinius Iunior, lib. 1. epiſt. 20.
Curſim legere. Plin. lib. 5. epiſt. 15, Rationes legebam inuitus & curſim.
Pergere curſim ad dignitates. Cic. 5. Tuſcul.
Currus, huius currus, m. g. (ἅρμα, ἁμαξα, ὄχημα.) Vehiculi genus, dictum quòd eo veteres vehercntur ad curſum. Virgilius, Quadruigo inuehitur curru.
Currus appellatione, bigæ etiam & quadrigæ continentur, vnde triumphales curtus vocitantur. Vide Bayſium in libello de Vaſculis.
Pharon currus aurigæ paterni. Ouid. 2. Metam.
Hyperionis currus. Id eſt Phœbi qui filius fuit Hyperionis Titanis: cuius etiam nomen retuet. Valer. lib. 2. Argon.
Alpes currus. Valer. lib. 5. Argon.
Altus. Claud. 2. de Raptu Proſerp.
Armatus. Liu. 1. ab Vrbe, Ad id ſacrarium flamines bigis curru armato vehi iuſſit.
Candidi. Dianæ. Seneca Hippol. 6.
Celeres. Seneca in Agamemn. 9.
Citati. Sil. lib. 8.
Citus. Seneca Hippol. 10.
Eburnus. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Falcatus. Valer. lib. 6. Argon. Antiquis falciferi curus erant ad hoſtes lamandos.
Falciferi. Luctet. lib. 3.
Fercus Martis. Claud. 6. Paneg.
Fulgentes. Horat. 1. Serm. ſat. 6.
Iniuſti. Sen. Here. Thebaid.
Labentferi Tithoniæ, Id eſt Auroræ. Stat. 6. Thebaid.
Lacer. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
Spaſiaque iunt late laceri veſtigia currus.
Leuis. Ouid. de Arte.
Martius, cuius equi Terror & Pauor dicuntur à Valerio libro 3. Argonaut.
Micantes ſtamine. Claud. 4. Paneg.
Nigri Plutonis. Claud. 2. de Raptu Proſerp.
Nigidus. Horat. in Carm. ſæcul.
Nitidi Dianæ. Seneca Hippol. 3.
Præceps. Virgil. 3. Georg.
Quadrijugi. Virgil. 3. Georg.
Rapidus. Virgil. 12. Æneid.
Superbus. Seneca Troade. 3.
Trepidi. Valer. lib. 6. Argonaut.
Ventoſus. Horat. 2. epiſt. 1.
Volucris. Horat. 1. Carm. od. 34.
¶Currum, pro equis poſuit Virgil. lib. 12. Æneidos,
Inſæuunt alij currus. Et lib. 1. Georg. in fine,
Neque audit currus habenas. Hæc ſeruus.

¶Currus

¶ Currus pet metaphoram pro triumpho. Cic. ad Caronem, lib. 15. 6. Et si non modò omnes, verùm etiam multi Catones essent in ciuitate nostra, in qua vnum existisse mirabile est, quem ego curru, aut quam lauream cum ea laudatione conferrem?

¶ Agere currus. Ouid. 2. Metam.
Agitare. Virgil. 3. Georg.
Ascendere vel conscendere. Sil. lib. 16.
Dirigere. Ouid. 12. Metam.
Dormitant in puluere. Virgil. 7. Æneid.
Ducere. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 2.
Effusi carcere. Virg. 1. 3. Georg.
Auonis curruum erexere leones. Stat. 10. Thebaid.
Errans. Stat. 6. Thebaid.
Exuti. Ouid. 15. Metam.
Flectere. Seneca Hippol. 6.
Gubernare citos. Seneca Hippol. 10.
Impellere. Sil. lib. 16.
Habili curru ingredi. Ouid. 2. Metam.
Inscendere, Vide INSCANDO.
Inuchi, Vide INVEHO.
Jungere equos curru. Virgil. 5. Æneid. Curru, pro curribus.
Moliri per. Ouid. 2. Metam.
Mouere gelidos Latonia. Valer. lib. 3. Argon.
Nouare. Stat. 1. Achill.
Alipedem planta currum premit Sil. lib. 7.
Properare. Seneca Hippol.
Rapiunt per auia equi. Ouid. 2. Metam.
Equi rapiere. Seneca Hippol. 10.
Arte regendus. Ouid. 2 de Arte.
Equis iuſignibus & curru aurato in patriam reportari. Cic. pro Sextio.
Retorquere auersos. Virg. 12. Æneid.
Reuocare, id est reducere. Claud. 2. de Raptu Proserp.
Ruunt effusi carcere. Virgil. 3. Georg.
Ruere in. Virgil. 7. Æneidos.
Exercebat equos, curruque in bella ruebat.
Leui curru equi tuunt. Seneca Hippol. 10.
Subire dicuntur equi, aut animalia alia quæ currum trahunt. Virgil. 3. Æneid.
Subiungere curru tigres. Virg. eclog. 6. Curru, pro curru. Seruius,
Succedunt curru quadrupedes. Virgil. 3. Æneid.
Succuitur alte. Ouid. 2. Metam.
Sustinere. Cic. Att. lib. 13.
Nec est melius quicquam quàm vt Luculius
Sustineat currum, vt bonus sæpe agitator, equi ſque.
Tardare alicuius. Stat. 1. Achil.
Giauiore curru remittant axes. Seneca Hippol. 3.
Curru vehi ad curiam. Plin. lib. 7. cap. 43.
Volans, vel volitans. Claud. 1. Paneg.

Curriculum, penultima correpta {ἀφ' οὗ τοῦ τρέχειν} Diminutiuum à currus. Curtius libro 8, Valla libro 1.

¶ Curriculus, masc. gen. dicitur breuiſſimum vehiculi genus genius. Var. epiſtola Iulij Cæſaris. Quem ſimul ac Romam veniſſem, mihi attigit autes nuntius exemplo eas, in curriculum conuli propeſtè pedes. Nonius.
Sereno curriculo errat Cyberæa. Claud. 2. Paneg.

¶ Curriculum pro Curſu. Cic. 1. de Leg. Ludis publicis, quod ſine curriculo & ſine certatione corpoum fiat, &c.

¶ Curriculum, pro Curſu, fama, laude. Plin. lib. 14. cap. 6. de vinis generoſis.
Curriculum lunæ & ſolis. Cic. in Timæo, Rati igitur & mente diuina, ad originem temporis curtis, curriculi inuentum eſt ſolis & lunæ.
Pedes in curriculum conijcere. Plaut. Mercat. Hoc eſt, aufugere.
Curriculum mium facere. Plaut. Trinum. 15.
Curriculo celeri ire. Plaut. Stich. 6.

¶ Curriculum vitæ. Cic. pro Rabirio, Exiguum nobis vitæ curriculum natura circumſcripſit.

¶ Curriculum, Locus in quo certamen curreudi exercetur. Horat. 2. Carm. ode 1,
Sunt quos curriculo pulueren Olympicum
Collegiſſe iuuat, metaque feruidis Euitata rotis. Lambinus hoc loco curriculi nomine mauult curruum ſignificari, quàm ſpatij in quo curritur, cui aſſentior.
Deſcendere in curriculum artis. Author ad Herenn. lib. 4. non ita procul ab initio. Quaſi ſiquis ad Olympiacum venerit curſum, &c. ſic iſti, quum in artis curriculum deſcenderunt, illos qui in eo quod eſt artificij elaborent, auuet ſucere immodeſtè. In artis curriculum deſcendere, & in ſtadium Rhetoricæ artis prodire, pro eodem poſuiti vtique pro artis præcepta dare & ſcribere.

¶ Curriculum, per metaphoram dixit Cic. pro Marcello, pro vetere more cenſendi in Senatu, & ſententiarum dicendarum. Nec fas eſſe duceham, verſari me in noſtro veteri curriculo, &c. Perſius. lib. 6.
Adeò, inquit, cognatio eſt currus ad curſum, quòd diminutum currus curriculus pro curſu accipiut.
Induſtriæ curriculum. Cic. 7. Philipp. Omne enim curriculum induſtriæ noſtræ in foro, in curia, in a micorum periculo proſpalſandis elaborauimus eſt. Hoc eſt tempus & ſpatium curſus, vel actio omnis & contentio, Tranſtatio ſumpta à certeuibus, & curſu certantibus. Elaboratum eſt, tum labore ſuſcepium, labore perfectum & conſumptum.
Mentis curricula. Cic. de Senect. Hæ ſunt exercitationes ingenij, hæ curricula mentis. Theodorus vertit *cadras*.
De curriculo deſcrit conſuetudo maiorum. Cic. de Amic. Etenim eo loco Fanni & Scæuola locuti ſumus, vt non longè proſpicere oporteat futuros caſus Reipub. deſcrit enim iam aliquantulum de ſpatio curriculoque conſuetudo maiorum.
Deſcrtere ſe de curriculo petitionis. Cic. pro Murena, Tu quum te de curriculo petitionis deſcrtiſſes, animiſque ad actionem tranſtulisſes, &c.
Curriculo {ἐφ' ἁρματείου} Adverb. pro curſim. Plaut. Mil. 3.
Tranſcurre curriculo ad nos. Terent. Heaut. 4. 4. Curriculo percurre. Gell. lib. 17. cap. 8.

Curtuca, curtucæ, pen. prod, {ἀπὸ τοῦ κόπτειν} Parua auis, quæ alienos pullos propriis putant, nutrit, maximè cuculi. Cuculus enim in curruce nido pait ouum, que curtuca pro ſuis fouet, excludit, & educat. Iuuen. ſat. 8. Per tranſlationem dictum. Ipoomnino ſic enim curtucam appellat matrium, qui alienos educat liberos proſuis, vxoremque ſuam ab aliis poſſeſſam amplectitur.

Currus, cutſum, curſito-cutſor, curſitrix, curſus. In CVRRO.

CVRTIVS M. {κέκτημαι ἵππους} Adoleſcens, eques Romanus ab upto per medium forum ingeſti ſpecu, reſpondiſque accepto nobiem ex ciubus aliquem id requirere, ſeſe ſponte in hiantem terram conieciſſe eques, ſuoſque ex calamitate ſaluos reddidit. Curtius deinde lacus eſt appellatus. Author Aſtiſtides, apud Plutarchum in Parallelis. Et Liu. lib. 6. Quint. Curtius, nobilis hiſtoricus, de iebus geſtis Alexandri magni ſcripſit hiſtoriam.

CVRTIVS, Fons inſignis aquæ dulcis memorabilis, vt qui à quadrageſimo lapide in vrbem fuerit perductus, opere aueuto tantæ altitudinis, vt in omnes vibis montes facilè diſtribueretur. Vide Plin. lib. 36. cap. 15.
Curtij lacus appellatur, inquit Feſtus, à Curtio, qui eo loco in profundiſſimum ſe ob ſalutem populi Romani proiecit hiatum.

Curtus, {ἀπὸ τοῦ κείρω} Adiect. Paruus, deminutus. Horat. 1. Serm. ſat. 6.
-nunc mihi curto
Ire licet mulo, vel ſi luberi ſque Tarentum.
Curtum & redundans, Pugnantia. Cic. in Orat. Nihil curtum, nihil claudicans, nihil redundans.
Dolia curta. Lucret. 3. Curtum latus. Martial. lib. 12. epigr. 32.
Curtæ neſcio quid ſemper abeſt rei. Horat. lib. 3. Carm. ode 24.
Curta ſententia. Cic. 4. de Fin. Eorum enim omnium multa prætermittentium dum eligant aliquid quod ſequantur, quaſi curta ſententia.
Curta ſupellex. Perſius. 2.
Tecum habita, & noris quàm ſit tibi curta ſupellex. Prouerbium.
Curtus calix, apud Martialem, id eſt fractus.
Certo, curtus {ἀπὸ τοῦ κείρω} curtare, Deminuere. Horat. 2. Serm. ſat. 2.
Rem curtare. Bona ſua minuere. Perſius 6.

Curtumen, curtuatio, curtuatura, In CVRTVS.

Curulis, & hoc curule, pen. prod. {κέλης ἅρμα ἵππος} Adiectiuum à curru deriuatum, quod vnico ſ, ſcribi debet, quòd breuis ſit prima. vt ſella curulis: quæ ex obore factа, erat in ipſis curribus quibus vehebantur maiores magiſtratus, & in ea ſedebant. aliquando ſubandiur SELLA vel SEDES. Conſul, Prætor, Ædilis, curuli ſella vtebantur. Horat. epiſt. 6. Lucan. lib. 3,
Prætor adeſt, vacua que loco ceſſere curules. Nam Senatores, qui cu rulem magiſtratum, hoc eſt maiorem honorem geſſiſſent, honoris gratia in euiiam reli ſoliti erant curru, in quo ſella eſſet, ſupra quam conſiderent. Iuuen. ſat. 10.
Violata curulia. Claud. 8. Paneg.
Curulis ædilitas. Cic. de Aruſp. reſpon.
Curules equi, quadrupedes, inquit Feſtus.
Sacræ curules. Claud. 7. Paneg.
E curuli iuua reddere. Martial. lib. 11. epigr. 99.
Curules, Magiſtratus qui curulibus vehebantur. Stat. lib. 4. Syl.

Curuus, Adiect. {ἀφ' οὗ τοῦ κυρτὸν εἶναι καὶ κάμπτειν} Quod eſt inflexum ad contortum. Siponimus. Virg. 2. Georgicorum,
Et curuæ rigidum falces conflantur in enſem.
Æquor curuum. Ouid. 11. Metam. Alnus. Virg. 2. Æneid.
Anus. Ouid. 2. de Arte. Aquæ. Ouid. 3. Faſt.
Arator. Virgil. eclog. 3. Aratrum. Virg. 2. Georg.
Arcus. Ouid. 9 Metam. Carinæ. Virgil. 1. Georg.
Cauernæ. Virg. 3. Æneid.
Soluere viſcera cultro curuo. Seneca Hippol. 2.
Crinale. Ouid. 5. Metamorphoſeos,
Et madidos myrrha curuum crinale capillos.
Delphines. Ouid. epiſt. 19.
Humum rauellere dente curuo. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
Luſtra nouantur equo curuo. Propert. 4. eleg. 1.
Forceps. Ouid. 12. Metam. Freta. Valer. lib. 1. Argon.
Grames. Ouid. epiſt. 21.
De noſtro curuum ponere grames erat.
Iuga. Ouid. 1. de Arte. Latebræ. Virg. 2. Georg.
Lebetes. Ouid. 12. Metam.
Deſcendere limite curuo. Ouid. 14. Metam.
Lyra. Horat. 3. Carm. ode 28. Curua litora. Virg. 3. Æneid.
Naues. Ouid. 2 Met. Olympus. Valer. 5. Argon.
Pedes curui aquilæ. Claud. de bello Gildon.
Puppes. Virgil. 6. Æneid. Rota. Horat. in Arte.
Secures. Virgil. 7. Æneid. Senectus. Tibul. lib. 3. eleg. 4.
Thearium. Ouid. 2. de Arte.
Thoca. Martial. lib. 12. epigr. 59.
Tibia. Virgil. 11. Æneid.
Valles. Claud. 2. de Raptu Proserp.
Via curua. Meatibus perplexis inuoluta. Seneca Hippol. 5.
Vngues. Horat. Epod. ode 5. Vomis. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.

Curuo, curuas {ἀφ' οὗ τοῦ κυρτὸν εἶναι καὶ κάμπτειν} curuare. 11. Maior arcum curuare. Stat. 2. Achil.
Lances curuare. Horat. 2. Serm. ſat. 4. Sinus. Claud. 7. Paneg.
In arcus curuari. Virg. 8. Georg. -Ityræos taxi curuantur in arcus,
Id eſt, in arcuum Ityræorum ſimilitudinem.
Curuare in terram. Plin. lib. 13. cap. 6.
Curuari in diuerſum. Plin. lib. 16. cap. 42.
Vaſtus aper nimio dentes curuauerat euo. Claud. 3. Paneg.

Curuatus, pen. prod. Participi. Stat. 5. Syl. 4. Et ſimulatus feſſos curuata cacumina lomnos.

Arbor curuata eſt pondere ſerpentis. Ouid. 3. Metam.
Corpuſcula curuata, & quaſi adunca. Cic. 1. de Nat. deor.
Corpore toto curuatur. Stat. 6. Thebaid.
Curuata cuſpis. Ouid. 2. Metam.
Ponti curuari littora. Seneca Hippol. 1.
Ignes curuari, Id eſt ſplendotem ſuruorum cornuum lunæ referentes. Horat. 4. Carm. ode 3.
Plantities curuata rumore. Claud. 2. de Raptu Proſerp.
Vnda curuata. Virg. 4. Georg.

Curuatio, Verbale {καμπυλότης} Plin. lib. 17. cap. 13. In curuatione materiæ. Et aquæ Ouid. 4. cap. 21. Curuatio vitis.

Curuatura, ræ. pe. prod. {καμπὴ} Plin. lib. 17. ca. 19. Ne curuatura fugiat. Aurea ſummæ Curuatura rotæ. Ouid. 2. Metam.
Curuatura vngulum, Admeiras. Plin. lib. 10. cap. 19.

Curuamen, pen. prod. curuaminis {καμπυλότης} Ipſa curuatio. Plin. lun. lib. 9. epiſt. 7.
Arquatum curuamen. Ouid. 11. Metam.
Lato curuamine in obliquum ſectus limes. Ouid. 2. Metam.
Ripæ patulo curuamine. Sil. lib. 13.

Curueſco {καμπύλλω} Curuus fio. Huius compoſitum eſt Incurueſco, quo vſus eſt Cic. 3. Tuſc. Ramos baccarum vbertate incurueſcere.
Corrupet {διαστρέφω} Qui curuari pedes habet. Sipont.

Cuſculiſſim, Vide QVTSQVETERVM.

Cuſcr. cuſoris, Vide CVDO.

Cuſpis. huius cuſpidis, pen. corr. ſg. {ἀκμὴ, ἔσθημα τῆς ἀκμῆς} Acuta illa par gladij, haſtæ, claui, & huiuſmodi. Martialis,
Aſtula cuſpidis ſit ita ſpirum.
Haſtæ præcuſpidis cuſpidis. Ouid. 7. Metam.
Achillea. Ouid. 13. Metam. Acuta. Virg. 5. Æneid.
Ærata. Ouid. 5. Metam. Curuata. Ouid. 2. Metam.
Extrema. Ouid. 2. Metam. Irrita. Ouid. 5. Metam.
Irrita vot cuſpis Stat. 12. Thebaid.
Infeſta. Valer. lib. 6. Argonaut.
Cuſpis longa. pro veru. Martial lib. 14.
Spumeus in longa cuſpide fumet apet.
Mauortia. Stat. 9. Thebaid.
Medicatæ cuſpidis ictus. Id eſt venenatæ. Sil. lib. 13.
Prætenta cuſpis, Id eſt obiectum iaculi ferrum. Ouid. 3. Metam.
Subrecta. Sil. lib. 7.
Trenicula Horat. 4. Carm. ode 6.
Trifida cuſpis Neptuni. Claud. 2. de Raptu Proſerp.
Triplex Ouid. 12. Metam.
Vana cuſpis, Hoc eſt irrita. Ouid. 8. Metam.
Contorquere cuſpidem. Ouid. 8. Metamorphoſeos.

Cuſpis Echionio primum contorta lacerto Vana fuit.

Aenta cuſpide fulget telum. Ouid. 2. Metam.
Fraudata ſanguine. Sil. lib. 13. Fuſus inerti cuſpide. Sil. lib. 9.

¶ Cuſpides, pro tubulis fictilibus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 8. de pedamentis arundinis loquens, Inde enim aliquot colligatos libris demittunt in tubulos fictiles cum fundo pertuſo, quos cuſpides appellant, qua humor adauentrium tranſire poſſit.

Cuſpido, das, pen. corr. cuſp dare. Cuſpide inſtruere. Plin. lib. 11. cap. 13.
Cuſpidatus, pen. prod. Qui cuſpidem habet. Plin. lib. 18. cap. 19.
Cuſpidatim, pe. pro. Aduerb. Hoc eſt in cuſpidem, ſiue cuſpidis formam. Plin. lib. 17. ca. 4. Donec cuſpidatim decliuis deſcendat in rimã eaſamus.

Cuſs illtem. pro ignauo dicebant antiqui. Feſtus.

Cuſtos, huius cuſtodis, pen. prod. com. gen. {φύλαξ, φύλακος} A curo, dicitur qui aliquam rem tuetur & curat. Cic. 2. Philip. Erenim qui mulrorum cuſtodem ſe profitetur, eum ſapientes ſui primum capitis auuit cuſtodem eſſe oportere.
Cuſtor. Miniſtra. Virg. 11. Æneidos,
Attriuit cuſtos iandudum in montibus Opis
Alta ſedet. Seruius.
Ad limina cuſtos, Vide TIMEN.
Cuſtos ianitrix. Plaut. Curc. 2.
Cuſtos herilis. Plaut. Aſin. 2. Id eſt eui commiſſus eſt herilis filius.
Corporis cuſtos Lucret. lib. 3.
Cuſtos & conſeruator tribus. Cic. pro Sextio.
Vigiler cuſtodeſque alicuius loci. Cic. 6. Verr.
Cuſtos ac vindex cupiditatum. Cic. 2. de Lege Agrar.
Sapientia, hominis cuſtos & procuratrix. Cic. 4. de Fin.
Tribunus plebis præſes cuſtoſque libertatis. Cic. 2. de Leg. Agraria.
Cuſtos gregis, hoc eſt Opilio. Virg. eclog. 10.
Cuſtos laci Sertiei, draco. Martial. lib. 12. epigr. 53.
Cuſtos omium præclarus, lupus. Cic. 3. Philipp.
Malus cuſtos diuturnitatis, metus. Cic. 2. Offic.
Cuſtos digni, & fortitudo. Cic. 2. Tuſc.
Caſtæ rerum cuſtos. Horat. 4. Carm. ode 15.
Senatus Reipub. cuſtos, Præſes, propugnator. Cic. pro Sextio.
Gentis cuſtos, de Rege, aut principe dictum. Horat. 4. Carm. ode 5.
Portæ cuſtos. Cic. 2. in Catil. Nullus eſt portæ cuſtos, nullus inſidiator vir.

Pueri. Martial. lib. 2. ep. 40.
Acerra, thuris cuſtos. Ouid. 13. Metam.
Fidiſſimus. Valer. lib. 8. Argon.
Incorruptior cuſtos canis, Vide INCORRVPTVS.
Incorruptiſſimus. Horat. 1. Serm. ſat. 6.
Maximus. Horat. 2. Serm. ſat. 6.
Tenax parrimonij. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Addeſe cuſtodem. In ADDO.
Coronare abitum cuſtode. Virg. 9. Æneid. Hoc eſt, cingere ſyluam ne abeat. Seruius.
Corrumpere cuſtodem. Lucan. lib. 10.
Imponere alicui. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. Indere. Tacit. lib. 3.
Petere cuſtodes ſalutis ſuæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Cuſtodem in frumento publico poſtum eſſe. Cic. pro Flacco.
Tenere cuſtode. Lucan. lib. 1. Vacans cuſtode. Ouid. 4. Metam.

¶ Cuſtos, pro magiſtro ſeu pædagogo. Horat. de Arte. Idem ſat. 4. li. Dum cuſtodis egen, &c. Et alibi ſæpius.

¶ Cuſtos exactor. Tacit. Id eſt qui arbiter eſſet rei exequendæ, & rem exigeret. Budæus.

¶ Cuſtodes dicebantur, qui accuſatori ſolebant dari, non ſolum charta ut cauſa, neque adiuuatæ teſtes (quemadmodum ſubſcriptores) ſed etiam vt non facile accuſator contumpi poſſet. Aſconius.

Prærogatiue primus cuſtos. Cic. poſt reditum in Senatu. Cuſtodes in ſuffragijs erant in ſortitione prærogatiue. Budæus.

Apponere cuſtodem alicui. Cic. 2. Verr. Cuſtodem, inquit Tullio me apponite, &c.

¶ Cuſtos in vitibus qui dicatur, oſtendit Colum. lib. 4. cap. 32. Plin. lib. 17. cap. 22. Et qui vocatur cuſtos. His eſt noue lus palmes, non longior ternis gemmis.

¶ Cuſtodes, obſeruatores, qui cuiuſque actiones notant, animaduertunt, cuiuſque ſpeculantur. Vlp. 13. D. de adminiſtrator. de honoratis tutoribus loquens. Dari ſunt enim qui obſeruatores actus eius, & cuſtodes. Nam cuſtodes erant propriè iuuenum, vt ex Cic. Seruius de elarat, quibus ad militiam euntibus animo primo Rectores darentur. Vade & qui quépiam obſeruat, ne quid ſuſſuratur, Cuſtos appellatur. Cic. Verr. 7. Quod vbi ille nuntiatum eſt (loquitur de Verre, & nunc prædonum capta) ſtatim Quæſtori legatoque ſuo cuſtodes nulla conſpirues, vt omnia ſibi integra quamprimum exhiberentur. Hotomanus.

Cuſtodio, cuſtodis, pen. prod. cuſtodiui, cuſtodium {φυλάσσω, φυλακὴν ποιοῦμαι, διαφυλάττω, φύλακας} cuſtodire, Seruius e. Plin. lib. 12. cap. 14. Plaut. Capt. 12. Noctu neruo vinctus cuſtodibatur. Antiquè dixit cuſtodiebat, pro cuſtodiebatur.

Cuſtodire ſe. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14. Fac vt diligentiſſimè te ipſum ni Dolabella cuſtodias.

Tueri, defendere, cuſtodire, incolumémque ſeruare aliquem. Cic. 10. Philipp.

Ab iniuria aliquem. Quint. lib. 2. cap. 2.
Breuiarè. Plin. lun. lib. 1. epiſt. 10. Diſcrimina ordinè. lib. 9. epiſt. 9.
Honorem cuſtodire inimicis, dixit Plinius in quadam epiſtol. Plin. lib. 16. cap. 4. Cuſtodito tanto honore glandis.
Memoria hominum cuſtodiri. Plin. lib. 16. ca. 44. Verùm ex his quæ memoria hominum cuſtodis, durant in Liter mino Africani prioris mina ſtatæ oliuæ.
Percipere animo, & memoria cuſtodire. Cic. 1. de Orat.
Modum. Plin. lib. 10. cap. 13. Animus quoque in dolore ſuccus infundiur, cuſtodito vt diximus, modo.
Motem. Plin. lib. 14. cap. 12. Romulum lacte non vino libaſſe, indicio ſunt ſacra ab eo inſtituta, quæ hodie cuſtodiunt morem.
Nomen loci. Plin. lib. 37. cap. 7. Parſimoniam. Gell. lib. 1. cap. 14.
Salutem alicuius. Cic. pro Planeio.
Verba cuſtodire clauſio ore. Seneca in Agamemn. 7.
Solicitè aliquid. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Literis cuſtodire quæ à ſummis oratoribus de eloquentia diuinitus dicta ſunt. Cic. 1. de Orat.
¶ Cuſtodire, pro Obſeruare, Colum. lib. 3. cap. 10. Quintil. lib. 4. cap. 1. Et cuſtodit non recens audientium intentio. De exordio loquitur.
Cuſtodire aliquem, atque obſeruare. Cic. de Petit. Conſ. Faciatque is ſe abs te cuſtodiri atque obſeruari ſcirant.
Oculi & aures omnium re ſpeculantur & cuſtodiunt. Cic. 1. in Catil. Multorum te eriam oculi & aures non ſentiemem, ſicut adhuc fecerunt, ſpeculabuntur atque cuſtodient.
Oculis cuntatis & amicorum fidelitate cuſtodiri. Cic. 2. Philip. Hic quum in vrbe eſſem ac domi, tamen multa ſæpe tentata ſunt, vbi me non ſolùm amicorum fidelitas, ſed etiam vniuerſæ ciuitatis oculi cuſtodiunt.
Cuſtodiuntur, & Incuſtodiuntur, contraria. Significant autè quod cum cuſtodia & ſine cuſtodia eſt. Martialis.

Cuſtodiendus, cuſtodienda, cuſtodiendum, Gerundium. Paul. l. diligenter. D. mandat. Diligenter igitur ſines mandati cuſtodiendi ſunt.
Cuſtoditio {φύλαξις} Eſt opera ad aliquid cuſtodiendum ſumpta, Siponinus ex Feſto.
Cuſtodela. à veteribus cuſtodia dicebatur. Feſtus.
Cuſtodia {φύλαξις, φύλαξ, φρουρὰ, φύλακες} Ipſe cuſtodiendi actus.
Fida cuſtodia canum. Cic. 2. de Nat. deor.
Cuſtodia fida iuſtitiæ. Cic. 2. de Fin. Ineſt ad humanam ſocietatem iuſtitiæ fida cuſtodia.
Pædagogorum. Quintil. lib. 1. cap. 2. Religionis. Quintil. lib. 5. c. 11.
Cuſtodia ſalutis alicuius. Cic. pro Planc. Itaque non extimeſco me Cn. Planciio cuſtodia meæ ſalutis apud eos obſit qui meipſum maximè ſaluum videre voluerunt.
Cuſtodia ſui. Cel. lib. 1. ca. 2. Ille ſolicitari debet, cui hæc noua ſunt, aut qui ibi nunquam ſine cuſtodia ſui tuta habuit. Id eſt ſine magna adhibita diligentia.
Ignauiam fuam, tenebrarum ac parietum cuſtodis tegere. Cic. pro Rab. Perduel. reo.
Dura. Horat. 1. epiſt. 1. vt piger annus
Pupilli quos dura premit cuſtodia matrum.
Tenere eloquentiam vt virginem domi ſeptam liberali cuſtodia. Cic. de Clar. Orat.
Pecudum cuſtodia ſolers. Virg. 4. Georg. Id eſt diligens & perita induſtria. Seruius.
Deiici de vrbis præſidio, & de cuſtodia ciuitatis deturbari. Cic. pro Murena.
Ponere aliquem in cuſtodia. Cic. pro Murena, Quum in eiuſdem anni cuſtodia te atque L. Murenam fortuna poſuiſſet.
Liberare cuſtodijs corporis, in LIBER.
In cuſtodiam alterius ſe tradere. Plaut. Moſtel. 6.
¶ Cuſtodia {δεσμὸς} Reus qui cuſtodiitur in carcere, aut à militibus ſeruatur. Sueton. in Domitiano cap. 14. Et D. de cuſt. reor. ita ſcribit Paulus, Carceri præpoſitus ſi pretio corruptus, ſine vinculis agere cuſtodiam, vel ferrum, vel venenum in carcerem inferri paſſus eſt:

estrafficio iudicis puniendus est. Ibidem Tetent. Clement l.vlt. Si custodia se interfecerit, vel præcipitauerit, militis culpæ adscribitur, & castigabitur. Quod si ipse cultos custodiam interfecerit, homicidij reus est.

¶ Custodiæ, custodiarum { Δορυφόροι } pro Custodibus & appatitoribus. Cic. 5. Verr. Equitem Romanum scitote biduum cibo tectoque prohibiturum: biduum Leonuttius in foro custodis Apronij retentum atque seruatum. Eadẽ poti sepatores vocat.

Acres custodiæ. Tacit. lib. 1.

Tuo audentu vig lat custodia. Catul. epigr. 57.

Vigil. Oudi. 12. Metam.

Nocte̅ custodia ducit insomnem ludo. Virg. 9. Eneid.

Excubiæ & custodiæ alicui politeen. Cic. pro Marcel.

Vestra tecta custodiis vigiliisque defendere. Cic. 2. in Catil.

Præsidiis, custodijs, vigiliisq; munire aliquem locum. Cic. 1. in Catil.

¶ Custodiæ etiam vocantur publicanorum, dum itinera obseruant ne merces euehantur, portorio non soluto. Cic. de Prouinc. Consul. Scantit ab initio, & eo pestilentiatis, ius publicano non dicere, cuius diæ statuit, pactiones sine vlla iniuria factas rescidit, vectigales multos ac ilpendiarios liberauit.

¶ Custodia { Δεσμωτήριον } Carcer. Colum. lib. 1. Vt exploient an diligenter vincta sint, an ipse fedes custodiæ satis sure munitæque sint. Plin. lib. 21. cap. 3.

Militari custodia haberi. Tacit. lib. 3.

Publica. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 2.

Regia. Cic. pro Rab. Postth. Ar Dexcetes fuit regius, & quidem in custodia etiam fuit regia, & ita eius pœnæ oblata est.

Agere fute agitare custodiam, In Agon.

Afferuari custodijs, In Asservo.

Collocare in custodia. Cic. Philipp. 7.

Condere aliquem in custodiam. Tacit. lib. 20.

Constringi custodijs, In Conservingo.

Credere alcuius custodiæ alicui. In Credo.

Dare aliquem in. Cic. in Catil. Tu ieipsum in custodiam dedisti.

Ednere aliquem ex. Cic. 1. Tusc.

Emittere custodia & leuari vinculis. Cic. 2. Tusc.

Eripere aliquem ex custodia & conferuare. Cic. Bruto.

Haberi in custodia, & in custodiam. Tacit. lib. 17.

Includere aliquem in custodias. Cic. 7. Verr.

Mandare custodiæ. Parere. lib. 2. Aliquot nanes, multósque mortales cepit mandatíque custodiæ quos ceperat, in Bythyniam perrexit.

Teneri in custodia. Salluft. in Catil.

Hominem comprehendere, & in custodiam tradere. Cic. Quinto frat. lib. 2. 2.

¶ Custodia, Vbi quid custoditur. Cicin Somnio, Quare & tibi Publi, & pijs omnibus retinendus est animus in custodia corporis.

¶ Custodia. Locus vbi custodes excubias agunt. Cic. 12. Philip. Itaque in vrbe, si ille libebit, mane bohæc nea sedes est, hæc vigilia, hæc custodia, hoc præsidium ilatium.

Custodiet, pen. prod. { φυλακισθεὶς } Aduerb. Plin. Iun. lib. 3. epist. 16.

Cvstani, Italiæ populi, carnem in monte Albano accipere solitiˇvt tradit Plin. lib. 3. cap. 5.

Cvtilia, Agri Rhætini lacus est, in quo sylueſa insula innatat, quæ numam die & nocte eodem permanet loco. Author Plin. lib. 2. cap. 95. & lib. 3. cap. 22.

Cutis, huius cutis, sem. gen. { δέρμα, πόρος, χρὼς } Pellis sue corium. Plin. lib. 11. cap. 39. Plane. ad Cic. lib. 10. cap. 18. Sed non possum non exhorrescere siquid intra cutem bubet vulneris, quod prius nocere potest quàm sentiri, curarique possit.

Rapto cetebio adiicata cutis. Lucan. 8.

Ægra cutis tumet. Perf. Sat. 3. Arida cutis fe laxat. Iuuen. Sat. 6. Atra. Stat. 6. Thebaid. Cancellaria, In Cancellvs.

Candida, In Candidvs. Direpta. Ouid. 6. Metam.

Dura. Ouid. 8. Metam. Fragilis, In Macvla.

Tenax, Claud. de hitrice, epigr. 57. Tenuis. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.

¶ Adducit macies cutem. Ouid. 3. Metam.

Armatæ natura carnem. Claud. de Locusta, epig. 15.

Curare cutem. Iuuen. Sat. 2.

In cute curanda plus æquo operata iuuentus. Horat. 1. epist. 2.

Curata cute homo. Horat. 1. epist.

Me pinguem & nitidum curata cute viser.

Findittur cutis. Cel. lib. 5. cap. 27. Fimere cutem. Senec. Troade, 6.

Cutem obducere, In obdvco. Riget. Stat. 6. Theb.

Rumpere. Cel. lib. 5. cap. 28. Ad cutem tonsus. Cel. lib. 1. cap. 4.

¶ Tenera elocutionis cute habitū orationis vrilem operire. Quintil. lib. 9. cap. 11.

¶ Cutis terræ. Plin. lib. 20. cap. 19.

¶ Cutis arboris. Plin. lib. 13. cap. 19.

¶ Cutis vuæ, & ceræi. Plin. lib. 15. cap. 28.

¶ Cutis, Græcam habet originem: enim ille nomen dicunt. Festus.

Cuticula, pen. corr. { ἐπιδερμὶς } Diminutiuum, Parua cutis. Perf. Sat. 4. -& assidue curata cuticula sole.

Nostra bibat vernum contracta cuticula solem. Iuuen. Sat. 11.

Cuti, in heroo carmine apud Ausonium scriptum pro Cui reperitur, vt versus ruina hoc tanquam ribicine fulciatur, quæ licentia poetis concessa est. Versus sunt,

Dinochares, quadro cuui in fatigia cono

Surgit, & ipsa suas consumit pyramis vmbras. Sic apud Lucretium lib. 1. pro rei reiij scribitur, vt syllaba tenetur. Sic alias non raro scribit, & pro ei eiij dicit. Turnebus.

C Y

Cyamea { κυάμεη } Gemma, quæ fracta fabæ similitudinem præfert. Plin. lib. 37. cap. 11. Cyamea migra ebsted fracta, ex fe fabæ similitudinem parit.

Cyamos { κύαμος } Faba, genut leguminis, à cuius esu Pythagoram refugiosissimè ferunt abstinuisse. Hæc autem sola inter leguminа fine adminiculo nititur. Vide Ruell. lib. 2. cap. 38.

Cyamos { κύαμος } Herba Ægypto peculiaris, latissimis folijt, quæ & Colocasia dicitur, & faba Alexandrina. Plin. lib. 21. cap. 19. In Ægypto nobilissima est Colocasia, quam Cyamon vocant aliqui. Vide plura in dictionibus Colosia, & Cibotium.

Cyanea, Nymphæ nomen, quæ Proserpinæ comes fuit, quam, ea rapta, nimio eius desiderio in fonte delitescit, testis est Ouidius in Metam. Memnit eius & Claudian. Lactant. grammaticus 5. 1 heb. conueuit. hanc ab Anapo amatam tradit, & aliam recitat fabulam.

Cyaneus, ei, Oppidum est Lyciæ, apud Plin. lib. 5 cap 27. ¶ Eſt item nomen fontis in agro Syracusano. Hic Anapo missus, iuxta Ortygiam insulam in mare illabitur. Ouid. 5. de Ponto,

Quisque sui Cyaneo misere Anapus aquæ.

Cyanear {σκωπὰς} (inquit Pompon. lib. 2.) contra Thracium Bosphorum, insulæ duæ patuæ, paruóque distantes spatio, & aliquando credite dictæque concurrere. De his scribit Plin. lib. 4. cap. 13. Eædem ab aliis Symplegades appellatæ, traditurque fabulis inter se concurrisse: quoniam paruo discretæ interuallo ex aduerso interantibus gemmæ cernebantur, paulúmque deſtexa acte, coeuntium speciem præbebant. Ouid. lib. vlt. Metam. Eædem Planetæ dictæ, id est errantes. Ilin. lib. 6. cap. 12. Valer. Flacc. Argon. 4.

Cautes Cyaneæ. Valer. lib. 1. Argon.

Vada. Stat. 5. Thebaid.

Fragores Cyaneos iutrare. Valer. lib. 5. Argon.

Montes Cyaneos fistere. Valer. lib. 2. Argon.

Ponto Scythico concurrunt Cyaneæ. Valer. lib. 2. Argon.

¶ Cyaneæ fiue Cyaneæ Nymphæ eædem apud Ouid. lib. 9. Metam. Filia fuit Maranth: fluuij, quæ ex Miteto Phœbi filio Byblidē & Caunum gemellos genuit,

Hic tibi dum lequitur patruæ curuamina ripæ

Filia Maandri rotties redeuntie eodem,

Cognita Cyaneæ præstanti corpore nymphæ,

Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyanippvs, pen. corr. { κυάνιππος } Natione Syracusanus, sibi Bacchæa facta facere neglexit. Iratus deus ebrietatem inculit, quæ tanta fuit, vt occurrentem in tenebris filiam Cyanen, quanquam refutantem, violarit. Ea verò annitens furripiens, nutrici commendauit, vt violatores eller indicium. Posimodum quum peltilentia vrbem inuasisset, à Pythio reddium est oraculum, vt propitiarit author dui liberatoribus immolaretur. Ignoratibus cunctis quid portēderet oraculū, conscia rerū Cyane tractū capillis patrē. maclauit. Author Plutarch. in Parallel.

Cyanos { κύανος } Fluuius est Colchidis, qui iuxta Æam oppidū in Phasim influit. Author Plin. lib. 6. cap. 4.

Cyanos { κύανος } Apud Theophrastum gemma est, quæ à gemmatiis recentioribus turchina vocatur. Τυρκουάζ. Author Baptista Fius in Lucretium. Est autem hæc gemma ex iaspidum genere, colore cæruleo, de qua Plin. lib. 37 cap. 9.

¶ Cyanos, vel cyanus, trivialis est (vt creditur) flos, in frumentaceis nascens agro, & horus quoque rubicorum & puellarum corollis, calyce rofarum, sed sequroso atque trifti, plus mi ſtpantibus cæruleis barbulis. Plin. lib. 21. cap. 13. In Italia violis succedit rosa, huic inter nutiet illum, rofam cyanus excipit, cyanum smaranthus.

Cyaneus, pen. cor. { κυάνεος } Aduerb. vt, Cyaneus color: id est cæruleus. Plin. lib. 10. cap. 33. Ipsa anus paulo amplior passere, colore cyaneo ex parte maiore.

Cyaraxes, Phraortis regis Persarum & Medorum filius, cui successit in regno. Hic primus Asiæ populos in prouincias distinxit, primúsque in suum quoique ordine distribuit, hastatos, sagittarios, equites, quum prius omnia promiscua & ut atque implicita. Hic & cum Lydis figra contulit, & omnem trans Halym flumen Asiam sibi subiecit. Mortuus est quadrageſimo imperij sui anno, cuiusque filius Astyages in eius locum suffectus est. Author Herodot. lib. 1.

Cyathus, cyathi, pen. corr. { κύαθος } rasculum in quo bibebatur: & frequenter duodecima pars sextarij, qui dicet Budæus in Asse. Vide Sextarius Romanus in sex. Plinius, Potus verò aqua pluuialis decocta, sed quæ per binos terdoſve cyathos bibatur. Iuuen. Sat. 5.

Cardiaco nunquam cyathum misiurus amico.

Puer dignus cyatho, id est dignus qui sit pincerna. Iuuenal. Sat. 9.

-& puerum te

Et pulchrum, & dignum cyatho, cælique patabas. Alludit ad Ganymedem.

Commodi cyathi. Horat. Carm. lib. 3. ode 19.

¶ Cyathus, Ponderis genus. Plin. lib. 11. cap. 54.

¶ Ad cyathos ftare vel sic dicebantur ferui ad limina, & ad pedes pocillatores ab Apuleio appellantur. Suetonius in Cæsare, cap. 49. Iuuen. Sat. 13.

Nec puer iliacus, formoſa nec Hercules vxor

Ad cyathos. Budæus.

¶ Cyathus, Genus quoddam mensuræ aridorum. Colum. lib. 8. cap. 4. Nec ramen alius clauisæ galinæ cultus: nisi quòd ea non emittitur, sed intra ornithonem ter die pascitur melore mensura: nam singulis capitibus quaterni cyathi, diurna cibaria sunt: quum vagis terni vel bini præbeantur.

¶ Cyathus etiam fluuij nomen eſt in Æthiolia, ad Arsinoen, apud Polybium, vt notat Rhodig. lib. 15.

Cyathisso, cyathyſſas { κυαθίζω } cyathiſſare, Eſt cyatho vinum bibendum admetiri, inquit Budæus. Plaut. Menæch. 8,

Non ſsit quis ego ſimiquis ibi ſæpiſſime

Cyathiſſo, apud nos quando potas.

Cybaera, pen. cor. { κυβαία } Ancilla fuit pauperis cuiusdam Symili, cuius pauperratem deſcribit Virgil. in Moreto.

Cybartia { κυβάρτια } A Pollucelib. 7. cap. 16. posita inter ornamenta mulierum. Hanc nonnulli eandem esse volunt cum Anaxyride, de qua supra diximus.

Cybera, Genus nauis oneratiæ. Cic. 7. Verr. Nauem vetè Cybeam maximam, triremi instar, pulchertsmam atque ornatissimam, palam

ę dilitara.n. fanqpcu publico, fcteme Sicilia.per magiftratum Senatum-que Mauertinum tibi datam donatámque eſſe dico. Cybea, dicta eſt, quaſi Cyppa. ϖ.ϖ.ϖinquit Heſychius, ὁ ἐϛι ϖ ϖϖ. Eſt igitur cybea,nauis oneraria, rotunda, vt cupæ nomen oſtendit. Turnebus.

CYBELE, Cybeles,vel Cybeles, Cybeli,pen. corr. {ϖϖλλη} vel Cybelle {ναπ} vt docet Seru. bacchus eſt in hac dictione Cybelle} fuit vxor Saturni ,à Cybelo Phrygiæ monte fcn oppido , vbi facra eius primò funt inſtituta. Feſtus , Cybele mater quam dicebant magnam , ita appellabatur,quòd ageret homines in furorem, quod Græci ϖἰϛον dicunt. Sacerdotum autem Cybeles proprium erat,caput rotare. Suidas ſcribit Rheam quoque vocari, & nonnanam eſſe Deamadeo vehi leonum iugo. Cinzdes facri ſunt Phrygum Opi, & Terra dicta fuit, quòd ſit Dea telluris , quæ & Vella dicitur : propter quod curru vehi à poetis fingitur, quia terra pendet in aere : & rotis ſuſtineri, quia rotatur ſemper & volutur mundus. Mater deûm, quia omnia gignit. Et Mater alma,ab alendo.Et mater Phrygia,à monte Phrygię,quem plurimuo ponunero Dyndima vocant.In eo facra ibi per Corybantes inſtituit:à quo Dyndime,& Dyndimene à nonnullis vocatur. Et Berecynthia,à monte Phrygiæ, qui ἀϖὸ βερεϰύνθου appellatur.Et Pales, quòd ſit fabulorum Dea. Rhea, ἀϖὸ τῆϛ ῥέω, fluo,quòd terra affluens ſit omnium rerum. Dicta eſt Idæa,& Phrygia, & Peſſinuntia, de qua Martial. Et Cybeles pictо ltat Corybante tholus. Et Apulei ſententia eadem erat dea Cybele.Bellona,& Iſis. Quandoque eamen metri gratia ſcribitur per duplex1, & ſit Cybelle bacchus pes, ex prima breui, & duabus longis. Propert. Vertice turrigero iuxta dea magna Cybelle. Lucanus lib.1. Et loram parun reuocant Almone Cybellen. Vide ALMO fluuius. Claudianus de Raptu Proſerpinæ, lib.2. De Cybele vide multa apud Fulgentium, lib.3. Mythologicum.

Turrita Cybele. Claud.de Rapt.Proſerp.

Turrigera. Claud.de Raptu Proſerp.

CYBELEIA, pen.prod. {ϖϖϐϵληία} Vrbs Ioniæ,teſte Stephano.

CYBERNESIA {ϰυβϵρνησία} Feſta iunt, Theſeo ex Creta redeunte,inſtituta , Nauſithoi gubernatoris honori, & proretæ Phæacis : etiam ſi Phereclus Simonidæ magni placet Theſei nauis moderator.Sed Nauſithoo & Phęaci erecta eſtanumen heroa ſunt.Vide Rhodig.lib.8.c.17.

CYBOIDES {ϰυβοειδὴϛ} Oſſis in pede genus,à parte exteriore iuxta Scaphoides poſitum: verùm hoc qui cum talo iungitur ſinuatum, Cyboides gibbum eſt.Gal.lib.de oſſib. cap.14.

CYBIUTATES, Vide CYBIVM.

CYBIRA {ϰύβιρα} Oppidum eſt Lycaoniæ, non procul à Męandro fluuio. Cic.6 Verr. Hoſtes opinor Cybiræ, quum in ſuſpitionem veniſſent eiusdem,ſanum expiaſſe Apollinis,ſcr.

Cybirates,vel Cybirata,nomen gentile.Cic.6. Verr. Eò quum venio,Prętor quæſcebat,fratres illi Cybiratæ mambulabant.

Cybiraticus,a,um, Poſſeſſiuum.Cic.6. Verr. Immittebantur illico Cybiratici illi canes,qui inueſtigabant & inſectabantur omnia.

Cybiſtertes {ϰυβιϛηρτηϛ} Vrinatores dici poſſunt, qui τὰϛ ϖυδϵνδύϛαϛ, hoc eſt aquarum gurgites ſubeunt, quo nomine & ſaltatores quidam appellari ſunt, qui in caput conuoluti, manibus pedibuſque ad ductis dirrcerauti à cubo,id eſt teſſera, verbo deducto,qui quum in alueolum faciunt, hoc modo conuoluntur. Vide Cybiſtema, neut. ge.aliud genus ſaltationis & exercitij dicitur à Luciano in cap. de gymnaſiu.Badæus in Annotat.

Cybium, dictum, quia eius medium æquè patet in omnes partes, quod genus à Geometris ϰύϐοι dicitur. Vnde etiam teſſellę quadratæ ϰύϐοι. Hinc & ϰύϐιον genus piſcis , qua piſcantes id genus piſcis velut aleam ludant. Feſtus.

Cybium,Piſcis genus,quod ita ſciſſum eſt, vt medium æquè pateat in omnes partes, ad ſimilitudinem teſſerarum.Plin.lib.32. Cybium eſt conſella Pelamis. Martl.lib.13.

Diuiſis cybium latebat ouis. Idem lib.11.

Cybium ſcribit Budæus eram appellarum illud vas à Græcis,quod Latini quadrantal appellabant:dictum ex ratione,quę ſuperiuſ poſita eſt in Cibio piſce.

CYBIOTATES,huius Cybyotæ,pen.prod.m.g. Sueton.in Veſpaſ.ca. 19. Alexandrini Cybiotæum eiun vocate perſeuerauerunt, cognomine vnius è regibus ſuis rurpiſſimarum fordium. Hic autem quem Cybiotæum appellarum dicit Tranquillus propter eius illiberalitatem, non vnus fuit ex Ptolemęi regibus, ſed è Syria decem originem, pręter alia maxima nata Ptolemei Auletæ à ſuis expulſi in vium accerſitus,nō multo poſt ab ipſa expellitur,quòd eius ignobilitatem atque illiberalitatem pati non poſſet.Author Sriabo lib.17,vbi Cybiotaſtes in vulgatis codicibus aunucupatur.Illi ab ordinandis cybiis , quæ forte ipſemet ſimilitę diſpenſaret, meritò hoc diſtiſſimum cognomentum adhæſitque & Veſpaſianum principem (vt ſunt Alexandrini dicaces) propter eius auaritiam aſperſerunt, quemadmodum & Syriæ regi Phiſcon cognomentum fuit à craſſiore inteſtino,quòd multa caperet.

Cyborium, Vide CIBORIA.

Cychramus, Auis quæ coururicibus trans mare redeuntibus comitatum præſtat. Plin. lib. 10.cap.23. Sempérque linæ abeuntes coturnices comitanum folicitant, abeúntque vná per ſua ſigna Glottis, Ous, & Cychramus.

CYCHREVS {ϰυχρϵύϛ} Neptuni & Salaminis filius,qui ob mortì aſperitatem , ϰρὼ, hoc eſt ſerpens cognominatus eſt. Hunc Euripſchus autum inſulam vaſtauit, expulit. Suſcepit autem Cerer in Eleuſine, ſuámque fecit ſacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis inſula aliquandiu Cychrea appellata eſt. Vide Stephanum.

CYCHRI. Thraciæ populi.apud quos aquæ eſſe lethales & necare, ex Theopompo refert Plin.lib.31.cap.2.

CYCLADES, pen.corr. {ϰυϰλάδϵϛ} Inſulæ Plinio, ſic dictæ quòd circa Delon,ſarum clariſſimam,in orbem ſitæ ſint. Accedit & Strabo,eam rari hoeat quæ causa motus Seruius Cycladas ſcripſerit dictas eſſe, non quòd in circulitu ſint, ſed potius quòd longo ordine eas circuire neceſſe ſit, vel propter promontoria, vel quia naturale eſt,vt concitatio-ra ſint maria vicinitate terrarum , quas conſtat anhelitum quendam ex ſe emittere. Aduertendum obiter, morem eſſe veteribus authoribus, vt que ſint Sporades, Cycladas etiam vocent , contráque, Hermolao teſte. Cycladum meminit Plinius , earúmque nomina perſequitur lib.4.cap.12. Et item Pomponius lib.2. Varro lib.10.

Spatiq Cycladcs. Ouid.2. Metam.

Crebræ.Stat.5.Thebaid.

CYCLAMINVS, cyclamini, ſg.penult. corr. {ϰυϰλάμινοϛ} Herba de qua ita Rueilius lib.2.cap.54. Cyclaminus à Latinis rapum,& tuber terræ, nonnullis etiam vmbilicus terræ, ſolà habet hederæ, purpureas & varias,in quibus ſinpi à inſi æque candicant maculę. Vulgus panem porcinum vocat. Vide Dioſcor.

CYCLAS, cycladis, penult. corr.fœm.g. {ϰύϰλαϛ} Veſtis fœminea, quę in modum veli rectum corpus muliebre circúdabat. Nam Græci ϰύϰλαϛ, circulum, ϰαὶ ϰυϰλοϖ. circundedicunt. Iuuen.ſat.6.26,

Hæc ſunt quæ tenuis ſudant in cyclade. Propertius,

-& longa cyclade verrit humum.

Videtur veſtis tenuiſſima explicatilis & ſpatioſa, qualem ſolent hodie Romanæ & Florentinæ ac Senenſes mulieres in Italia geſtare.

CYCLI {ϰύϰλοι} quaſi circuli, Loca erant Athenis, vbi inancipia venibant. Id autem nomen eſt tractum à circulari circunſiſtenma vendendorum. Cyclus enim rotundum ſignificat.

CYCLICVS, Adiectiuum. vt Scriptor cyclicus , Horat.de Arte poetica, Nec ſic incipias vt ſcriptor cyclicus olim. Hic querit ſolet qui ſit cyclicus ,& multis proprium nomen videtur: ego , teuque Turnebus , cenſet eum epicum poetam rhapſodum ſignificare. Nam rhapſodi verſus heroicos ſcenæ & theatro dabant , qui forſaſſe vt verſus dithyrrambicorum , à choro ἀϖὸ τοῦ κύϰλου vocato cantabantur, ex quo & cyclij vocabantur , ab Horatio Cyclici. Fidemhuius rei epigramma Graecum facit,in quo ſcribitur,

Τὸν ϖαλαιὸν ϰύϰλιον ϰαὶ τὸν ϖϵρὶ ἕρωτα λέγοντα
Μοῦϖα ϖαϱ' ἠϵλίῳ ϰϵῖϖαι ἀϖὸ ϰϵφαλῆϛ.

Cyclicum antiquum & de amore dicentem Musa apud Heliconem posuit à capite.

CYCLOBORVS {ϰυϰλοβόροϛ} Fluuius quidam Atticæ, ingenti ſtrepitu defluens. Vide prouerbium, Cyclobori vox.

CYCLOPAS {pelunce} {ϰυϰλοϖὰϛ ϖϵλλη} poſt Naupliam fuit,& in illis labyrinthoum ædificia,vt Strabo refert lib.8.

CYCLOPS, Cyclopis, penult. prod. {ϰύϰλωψ.} Vide in dictione POLYPHEMVS. Cycloper, vt ait Theophraſtus, Phœnices, fabricam ærariam inuenifle dicuntur. Proinde Poetis miniſtri Vulani in Sicilia vocati dicti , Neptuni filij ex Amphitrite. Dicuntur Ioui conficere fulmina apud Lyparam , quæ eſt vna ex Æolis inſulis. Omnium prærupti fuerunt , Brontes , Steropes , Pyracmon. De quibus Virgilius lib.8 Æneidos,

Iterrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Bronteſque , Steropéque , & nudus membra Pyracmon. Ouidius lib.4. Faſtorum,

Hinc mare Trinacrium, candens vbi tingere ferrum
Brontes & Steropes, Actnoideſque ſolent. Claud.de tertio Cons. ſulatu Honorij.6.Paneg.

Rapidi Cyclopes. Valer.lib.4.Argonaut.

Cyclopeus, Adiectiuum {ϰυϰλωϖϵῖοϛ} vt, tela Cyclopea , Id eſt fulmina. Claud.de Raptu Proſerpinæ.

Igraoũſque putas, quòd non Cyclopea tela.
Stringimus, aut varias tonitru deludimus auras.

Fanier Cyclopea,id eſt immenſa. Claud.in Eutrop.

CYCNVS {ϰύϰνοϛ} Ligurum dux fuit,amator Phaetonis: qui quum eum fleret extinctum(inquit Seruius) in auem ſui nominis verſus eſt.cuius filium Cupuonem Virg.lib.10.dicit habere eyeni pe nnas in galea ad formæ paternæ inſigne monſtrandum. Virg.lib.10.Æneidos,

Non ego te Ligurum ductor,fortiſſime bello
Tranſiemim Cycne, & pauci comitate Cupauo,&c.

¶ Cycnus, Nomen equi,apud Stat.lib.6.

CYCNVS, Propitium viri Cretenſis de quo Cic.Philip.4.

CYDAMVM {ϰύδαμον} Oppidum Cyrenicæ à regione Sabratæ. Author Plin.lib.5.cap.ultem.

CYDARAS, Carmaniæ fluuius,ad Septentrionem Indiáque verſum, qui ex ſtagno quodã,Megiſba nomine,ſcrumpere exiſtimatur. Author Plin.lib.6.cap.23.

CYDIAS, Pictor, Argonautas pinxit. quam tabulam CXLIII. HS. Horteníius orator mercatus eſt, eſque adem in Tuſculano ſuo fecit. emicuit Olympiadæ CIIII. Plin.lib.35.cap.21.

CYDIPPE, puella ab Acontio adamata. Ouidius,

Littera Cydippen pomo pctlasa fcſellit:
Inſcíque eli verbis capta puella ſuis.

Extant Acontij ad Cydippen, & Cydippes ad Arcontium epiſtolę inter Ouidianas.

CYDNAS, ἀ {ϰύδνα} olim dicta fuit Macedoniæ ciuitas , quæ poſtea corupto nomine Pydna appellata eſt. Author Stephanus.

CYDNVS {ϰύδνοϛ} Cilicię fluuius non ſpatio aquarum,ſed liquore memorabilis:quippe leni tractu è fontibus labens,puro ſolo excipitur.nec torrentes incurrunt. Hæc & multo plura de Cydno Qu. Curtius li.3. Alexandri in eo corpus abluſſe deſcribens,indéque periculoſiſſimam ægritudinem contraſſiſſe. Hiuius meminit lib. 11. Iuſtinus. Tibullus lib. 1. eleg. 2. Solinus ſcribit amnem à candore Syrorum lingua nomen ſortium. Virgilius lib.2.cap.3. Cydni aquas podagra laboranribus apprimè falubres eſſe , eruibus in eis merſis : de cuius rei experientia Caſſij Parmenſis poetæ ad M. Antonium epiſtola extitit , vt lib.31.adnotauit Plinius.

CYDON {ϰυδώνιοϛ} Creteæ inſulæ vrbs,à qua Cydonius dicitur. Ouid.lib.2.Metamorphoſeos,

Cydonio ſurdebat ſpicula comu. ¶ Eſt & Cydon, viri proprium apud Virg.to. Æneidos , Vide Seruium. ¶ Fuit & Cydon alter,ſtatuarius,de quo Plinius lib.34.cap.8.

Cydoneum malum:de quo vide COTONEVM, & STRVTHIA mala. Martial.lib.13.Colum.lib.12.cap.19.

Cydonires, penul.prod. Vinum ex malis cydoniis ſeu cotoneis factum; de quo

de quo Dioscorid. lib.3. cap.120.

Cydoniæ vuæ Colum. lib.3. cap.2.

Cydoniten appellat Palladius eum ex cydoniis decoctis & melle confectum. *Cotoneatum* vulgò dicitur.

CYDONEA, Insula Asiæ ante Lesbon, in qua fons est calidus, qui vere tantùm fluit. Plin. lib.2. cap.103. Vide & lib.5. cap.31.

CYCNUS, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis, cum quo Achilles Troiani belli tempore congressus, quum fustrà eum iaculis appetisset, tidem re intellecta hasta eum prosternit, gembusque collo inti nauranini strepitu, quoque cadauer polsea velleramina vacua inuenit, cygnúmque in auem sui nominis vidit commutarum, Vide Ouid. 12. Met. ¶ Fuit in iuspet Cygnus Stilus Martis, de quo Hesiod. in Aspide.

Cygnus, vel cycnus, huius cygni (*cúinos*) Latinè olor dicitarauit eti cándida, anfere maior, argutam vocem habent, quæ quum moritur, suauissimum cantum emittere dicitur. Martial. lib.13.

Cantator cygnus fuerit is ipse sui. Cic. 1. Tuscul. Itaque commemorat, vt cygnus, qui non sine causa Apollini dicari sunt, sed quòd ab eo diuinationem habere videantur, qua proudentes quid in morte bonì sit, cum cantu & voluptate moriantur.

Rauci cygni Virg. 11. Æneidos.

Dant sonitum rauæ per stagna loquacia cygni.

Cygnus amane flumina. Ouid. 2. Metam.

Dulcius vocem mouere morientes cygno. Seneca Hippol. 2.

¶ Cygnus, per transtationem pro poeta, quòd olores in Apollinis cursu sint, & de illius cantu aures mulsisse poetæ cygni vocati interdum soleant. Horatius, Multa Dircæi leuat aura cygnum. Id est poetam Pindarum.

Cygneus, pen. cor. Adiect. (*cúinos*) vt, Cygnea vox, vel cantio, Prouerbium, quòd conuenit in eos qui supremo vitæ tempore facunde disserunt, aut extrema sua laudi opportuna faciunt. Id quod fere solet accidere scriptoribus, vt postrema quæque minimè sint acerba, maximéque mellita, videlicet per ætatem maturescente eloquentia. Hæc Erasmus. Cic. 3. de Orat. Illa tanquam cygnea fuit diuini hominis vox & oratio, quasi, &c.

CYLABARUS, Sthenelì filius, Vide CYLLENEORUS.

CYLARUS monte ? a Maioris Phrygiæ colles sunt, ex quibus Cayster fluuius profluit. Author Plin. lib.5. cap.28.

CYLENO, hlia Atlantis, mater Nyctei, vt scribit Bocatius, lib.10.

CYLIBANTUM, Vide CARTERIUM.

CYLICRANI, Populi quidam in Hispania prope Heracleum habitantes. Sipontinus.

Cylindrus (*κύλινδρος*) Est corpus à subiecta basi circulari ad æqualem & parallelam æqualiter erectum quasi est columna lapidea rotarilis, qua rei rusticæ scriptores arcam æquari iubent. Virg. 2. Georg. eorum, Area cum primis ingenti æquanda cylindro. Cum primis, id est in primis. Cylindro. Id est lapide rotundo in modum columnæ formato. Columel. lib.10. cap.139. Aream vbi frumentum teratur, sic facies: Confodiatur minutè terra, & amurca bene conspergatur, vt combibat plurimum. vbi bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut paucula coeiuguro. A volubilitate nomen accepit, inquit Seruius. *κυλινδεῖν* enim est volui.

¶ Cylindrus, Omne quod rotatu facile est. Cic. de Fato, Sed reuertitur ad cylindrum, & ad turbinem suum, quæ mouerì nisi impulsa, nisi pulsa, non possunt. Id autè quum accidit suapte natura, quod superest, & cylindrum volui, & verfari tur himem putat.

¶ Cylindri, Lapilli fant teres & oblongi æquæ volubiles instar eius columnæ qua vrimur æquandi areis. Plin. lib.37. cap.9. vbi de hyrillis, Inde mire gaudent longitudine eorum. Et mox subdit, Ideoque cylindros ex iis facere malunt quàm gemmas: quoniá eft summa commendatio in longitudine. Quibus Plinij verbis intelligere eft, cylindros & elenchos in eo differre quòd elenchi fint fatis gatæ longitudinis: cylindri verò proceritatis æquabiliter orbiculatæ. Quod fi verum eft, nobet Sipontinus ista non satis perspisse videtur. Cylindrorum meminit & Iuuen. sat. 2.

Tu mibe æquæ tace: donant arcana cylindros. Bayfius.

Cylindraceus, pen. cor. Adiect. Græcis *κυλινδρώδης*.

Cylindrus, pen. cor. Adiect. Græcis *κυλινδρικὸς*. Cylindrus est ad similitudinem cylindri. Plin. ferbit lib. 8. cap. 23. Siliquæ pisi, quod genus leguminis est, cylindraceæ esse.

Cylix, Poculum qui calix Latinè dicitur, *κύλιξ*, vnde *κυλικεῖον* & Græ cis dicuntur Calices vtensi.

CYLLARUS (*κύλλαρος*) Pollucis equus Virgilio, lib. 3. Georgicorum, Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis

Cyllarus, & quorum Graij meminere poetæ. Atqui Castor eorum domitor fuit: sed fratrem pro fratre posuit, poetica licentia. vt, Quas illi Philomela dapes pro Progne. Item, Reuocato à fanguine Teucri. pro Dardano. Seruius.

CYLLARUS, Steneli filius, qui vigente bello Troiano cum Ægiale Diomedis vxore consuetudinem habuit. Cylabarus dicitur Seruio in 11. Æneid.

CYLLENE, pen. prod. (*κυλλήνη*) Arcadiæ mons est: quòd Mercurium ibi natum arbitrantur, inf gnis. Pomponius lib. 2. Cyllene, mons Arcadiæ, vbi Maia Mercurium eft enixa. Seruius in illud 8. Æneidos,

Vbris Mercurius patet eft, quem candida Maia

Cyllenes gelido conceptum vertice fudit. A Cyllene, Cyllenius Mercurius. Claud. lib. 1. de Raptu Proserpinæ.

Ignis Cyllenius. Id eft ftella Mercurialis. Virg. 1. Georg.

¶ Cyllene, Insula Arcadiæ, in qua laudatiffimam herbarum Homero, quam vocari à dris putat moly, nasci dicunt, effodi autem difficulter. Plin. lib. 25. cap. 4.

Cyllenius Mercurius dictus, authore Festo, quòd omnem rem sine manibus fermo confteiat, quibus partibus corporis qui carent ἀκεφάλοι vocantur, dedoque quadrantem illum fingunt. Alij volunt fic appellatum, quòd in Cyllenia via fit nutritus: alij quòd in monte Arcadiæ Cyllene: alij quòd à Cyllene fit nympha educatus.

Cyllo, cyllonis (*κύλλων*) Videtur idem fignificare quod mutilus, debilis, & cui crassa sunt genitalia. Cic. in Salluft. Qui equid impudicorum cyllonum, parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit, &c.

Cyma, cymæ, f. g. (*κῦμα*) Plin. quid fit, declarat his verbis, lib. 19. cap. 8. Brassica toto anno seritur, quoniam & toto secatur. Vtì fim ètamen ab æquinoctio autumni. Transferur quum quinque foliorum eft. Cymas à prima sectione præstat proximo vere. hic eft quidam ipfo rum caulium delicatior, teneriórque caulieulus, Apicij luxuria, & per eum Druso Cæsari fastiditus, non fine castigatione Tiberij patris. Poft cymam ex eadem brassica contingunt zitini, autumnalesque caulículi, non bybernisteriumque cymæ, nullo æque genere multifero, donec fua fertilitate confumantur. Cel. lib. 17. cap. 27. Cymæ, inquit, feu cymata præteneros dicimus in brassica præcipuè colliculos. Vere apparente progerminantes, velut *κύμασι* planè sint, id eft fœtus. Cyma, in quit, lucullus, sunt quidam fcaporum delicatores tenetioresque coheuli, quos à prima sectione præstant. Nanque quum vernum tempus appetit, primo quoque foliorum pullulatu, præcisis adhuc flo rum calyeibus, quosdam quasi rurliones olus subminstra t, in quibus floris primùm, mox feminis fœtus concluditur, Graci *κύμασι* quasi par cum dicunt, ducta transtatione à ventrem ferentibus feminis ad brassicam, quæ incunte Vere turgens fucco, & cumplurimum cymosa fobole gramida, colleculos enitatur. Nec me fugit eorundem quorundam olerum germinatus, turionesque, velut armoraciorum, fisapis, naporum, rapi, Cymas classicit authoribus appellari. Cyma quoque, licet molliebri fexu frequentius foleat vlurpari, nonnunquam genere neutro Græcorum imitatione legitur, vt apud Columellam in carmine quod horto rum cultui nuncupauit.

Tunc quoque conser tut, tero quæ plurima terra

Orbe vireus, pariter conseritur plebi regisque fuperbo,

Et gotibus caules, & Veri cymata mitis. Sic in fico Cradas dixerunt, & in olea Thallam summos ramorum colliculos teneriores, nec à forma fua mollitie magnopere diuerfos. Plin. lib. 15. cap. 18.

Cymatilis (*κυμάτιλις*) penult. cor. vel ita dicitur, quæ cærulei coloris eft. Nec me latet (inquit Bayfius) quoslam per cymatilem vestem apud Plautum intelligere vndularimidi eft *camelot*, quod haud scio an ridiculum fit. Vide CYMATILIS.

Cymatilis color, qualis vnde marinæ esse solet. Ouidius.

Cymosus, penult. prod. Adiectiuum (*κυμῶδες*) Colum. lib. 10. Quæ du m præbeut cymosa ftirpe Sabelli.

Cymba, Parua nauicula (*κύμβη*) Cic. 3. Offic. Oppiarè à Pythio paratum conuiuium: cymbaium ante hortulos multitudo pro se quisque quod ceperat, afferebat. Virg. 6. Æneidos,

-gemuit sub pondere cymba.

Magister cymbæ. Id eft piscator. Iuuen. sat. 4.

Aduncа. Ouid. 2. Metam. Transire vadum cymba. Iuuen. sat. 2.

Mergit cymbam. In MERGO.

Cymbula, penult. corr. (*κυμβύλιον*) Diminutiuum. Plin. lun. lib. 8. epist. 20. Sæpe minores maior dat, vehet cymbulæ onerarias, adhærefcet.

Cymbalum, cymbali, penult. corr. (*κυμβάλον*) instrumentum musicum quod in facris Matris deûm cū tympanis adhibebatur. Cicin Pisonem. Quos neque hercule ego, neque fupet cilium tuum, neque collega tui cymbala ac crotala fugit.

Cymbal ifare (*κυμβαλίζειν*) Cymbala quatere. Caffius Hemina, lib. 4. Mulier cantabat, thius Phrygiis, & altera cymbalisfabat. Nonius.

Cymbalista, cymbal ifte (*κυμβαλιστὴς*) Qui pulsat cymbala. Apuleius de deo Socratis. Barbaro autem ftrepitu cymbalistarum & tympanistarum chorus alarum.

Cymbium (*κύμβιον*) Genus poculi ad cymbæ fimilitudinem facti, inquit Seruius. Virg. 5. Æneid. Inferimus repido spumantia cymbia lacte. Plin. lib. 37. cap. 8. Huic & amplitudo ea eft, vt cymbia etiam ex ea fiant. Martial. lib. 8. Vide Macrobium lib. 5. Saturn. cap. 21.

Cymbium ab Apulejo dicitur, quod Latinè Seruius fimulam vocat.

CYMBA, vtha Æolidis, vt scribit Pomponius libro 1. Cymen nominauit, pulsis qui habitarant, dux Amazonum Cyme.

CYMBE, Cumæa Sibylla. Silius lib. 13.

Antrum Cymæum. Silius lib. 13.

Cymæo populis vox noftra fonabit in antro. Verba Sibyllæ.

Cymbidis (*κυμβίδες*) Accipitris genus, noctu tantùm volans, rarum etiam in fylua, interdiu minus cernens. Bellum interneciuum gerit cum aquila. fœpèque deprehenduntur cohærentes. Author Plin. lib. 10. cap. 8. Homerus *χρυσάετον* vocat.

CYMINI FECTOR (*κυμινοπρίστης*) Homo auarus & fordidus dicitur, qui vel viliffimas reliquias lucrum quærit, nimisque parcimonia nomen sagete fatagit. Tractum eft adagium à Cymini feminis viilitate simul & exiguitate. Vide Erasm. adag.

CYMINUM, penult. prod. (*κύμινον*) Herba eft quæ & Cuminum dicitur. Plin. lib. 19. cap. 8. Condimentorum tamen omnium fatiditis cyminum amiesstinum. Bibentibus paller em gignit. Perfius sat. 5. Rugofum piper & pallentes grana cymini. Vide CYMINUM.

Cyminatus, penult. prod. Adiectiuum, vt, Acetum cyminatum, Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem.

CYMENUS, pen. cor. Heturiæ lacus est monti suppositus. Virg. 7. Æneid. Et cymini cum monte lacum. Et lacus, & mons hoc nomine appellatur. Sane hoc fabula habet. Aliquando Hercules ad hoi spoulos venit: qui quum à fingulis prouocaretur ad oftendendam virtutem, defixisse dicitur vestem ferreum quo exercebatur: qui quum rerra esset affixus, & à nullo potuisset auferri, eum rogatus fubtulit. Vnde immensa vis aquæ se fquuta eft, quæ Cymium lacum fecit. Seruius. Serbunt alij Cimnius.

CYMENOPOEA, vel Cymodocea (*κυμηνόπεια*) Nympha marina Nerei & Doridis filia à placandis fluctibus ita dicta, teste Hesiodo in Theogonia. Virg. 10. Æneid. Cymodoceam enumerat inter eas quæ ex nauibus Æneę in nymphas mariuas commutatæ fuerunt vbi inquit,

Quarum erat fandi doctissima Cymodocea.

CYMOTHOE, penult. corr. (*κυμοθόη*) Nerei filia, & vxor Neptuni, de qua Virg. lib. 1. Æneid.

Cymothoe simul, & Triton adnixus acuto

Detrudunt naues scopulo. Cymothoe, Id eft cursus fluctuum, *κύμα* &

Cypaphapi, Mollet, cinædi, impudici, ἀπὸ τοῦ φαρμάκου, ἀφροδισίου, inclino me-
que, venus. Firmic. lib. 7. cap. 26. In omni verò genitura, si Luna in cau
da Leonis fuerit inuenta, cinædos efficiet, martis Deorum cypapha-
pis seruientes. Molles & impudici eos sebastur Galli martis deorum
sacerdotes.

CYPARISSA, vrbs est Achaiæ : & Cyparissus fluus. Sit enim Phas. scribit lib. 4. cap. 9. in descriptione Achaiæ. Ad meridiem autem (inquit) Cy-
parissus fluus, cum vrbe Cyparissa.

Cyparissiæ appellantur aciei quæ diam ignæ, quæ noctu apparere so-
lent ad similudinem cupressi. Author festus.

CYPARISSUS {κυπάρισσος} Cuiusa est enea prisinam Macistham, quæ
deserta est. ¶ Alia est Messeniaca Cyparissia, eiusdem similiter nomi-
nis vrbis, distatque Cyparissia numero singulari, genere mulie bris
amnis vetò C. cyparissei dicitur. Verba sunt strabonis lib. 8.

¶ Cyparissiæ, inquit Festus, dicuntur ignes prodigiosi, à similitudi-
ne cypressorum.

CYPARISSUS. {κυπάρισσος} The elephi filius, ♀ Syluano & Apollinæ dile-
ctus, qui quum cerui, quem amabat, imprudens occidisset, nimio
dolore mutatus est in cupressum ſus nominat arborem. Graeci enim
κυπάρισσον cupressum appellant. Vide Ouid. lib. 10. Metam. Vide &
plura apud Seruium in illud Georg. cecinam.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum. ¶ Est & Cyparissus,
ciuitas circa Delphos, quæ ab eius arboris frequentia meruit nomen,
Cuius meminit Pomponius lib. 2.

Cyparissus, cypressi filius, & per synæresin ſis cypressus: deinde conuerſio
ne y in u cupressus dicitur. κυπάρισσος. Virgil. Aeriæ quercus, aut co-
niferæ cypressi.

Aeria cypressus. Martial. lib. 12. epigr. 49. Daphnonas platanos, ac
aeriæ cypressos.

Cyparissia, quinum genus ruhymali o minum maximum, quod ti-
thymalus cyparissias vocatur. Plin. lib. 26. cap. 8. Quinum genus, cypa-
rissam vocant propter foliorum similitudinem, caule genuino au riti-
pici, nascenem in campestribus : cui eadem vis helioscopio aut
characiæ.

Cypertus, penult. prod. m. g. {κυπέιρος} juncus est angulosus, iuxta ter-
ram candidus, cacumine ruger, pinguis, quæ folia una porraceis exilio-
rain cacumine minuta, inter quæ est semen. Radix oliuæ nigræ simi-
lis, quam quum oblonga est, cyperida vocant, magni in medicina v-
sus. Hæc Plin. lib. 24. cap. 18. Nostrates officinæ (inquit Ruellius lib.
3. cap. 4.) cyperum adhuc hodie à cinnami ture fuscheen nomine no-
rum, quod tamo mense radicitus eruunt, digerunt quæ ibpites in na-
nales fasciculos, quos prius insolatos aceto imbre consperguut, fic-
catoque fruſtratim tundit, vt fua odoris gratia vestes inerpoliti com-
mendent. Vide ibidem plura.

Cyperum neutro genere apud Varronem ♀ de Re ruſt. cap. 16. Et
Columb. lib. 12. cap. 20.

CYPHANTA, Portus est in finu Argolico Achaiæ, cuius meminit Plin.
lib. 4. cap. 5.

Cyphi {κῦφι} Thymiamatis compositio est dicata diis, qua abundè
Ægyptij iactè vsi sunt veteres. Constat, vt Plutarchus ait, ex melle, vi-
no, vua passa, cypero, resina, sticti, aspalatho, myrrha, bitumine, iun-
co, bryo, calamo, vtroque iunipero, cardamomo, lapacho. Rationem
componendi vide apud Dioscorid. lib. 1. cap. 24.

Cyphon {κῦφων} Tormenti genus apud Graecos. Id verò ligneum
erat vinculum, fure, vt nostri dicunt, vulgus Britannus vocat.
Vade improbus quoque cyphonis nomen adhuc. Dicitur Cyphon,
ὁπὸ τὸ κύπτειν, id est à capitis proclinatione : nam & incuruati dicuntur
cyphales. Apud quosdam ita cautum reperio, vt qui suis per auda-
ciam legum placita fisu habuissent, diebus viginti in Archuio iunctus
cyphone pertineret ad natus, mulle ac lacte debitur, ut ex aphus mul-
cdique esset ipse pabulum : dilapsis verò iis, mulieb ri industrus vesite detur-
baretur in præceps. Vide Cæl. Rod. lib. 10. cap. 5.

CYPHUS {κύφος} Perthræum mons est, & pagus eodem nomine,
vt refert Strabo lib. 9.

Cyprius, Herba est folia habens ad iridis similitudinem nucronata,
quæ Lanus gladiolus dicitur, radice bulbosa, & odore vicino narcio.
Est & per se Indica herba, quæ Cyperis vocatur, gingiberis effigie, com
manducata croci vim reddens. Vide Plin. lib. 21. cap. 18.

¶ Cyprius, Arbor est Plinii. lib. 13. cap. 13. omnium oeyssimè crescens.
Protinus enim floret, fœnecque profert.

Cyprus haruudo. Plin. lib. 24. cap. 21. Harundo Cypria, inquit, quæ do-
nax vocatur cortices cinere aloperas emendatiores putrefecimus vice-
ra. Folia eius ad extrahendos aculeos vinum, &c.

Cyprus Venus, quòd ei primum in Cypro insula templum sit conſtitu-
tum : vel quia parientibus prosit, quòd Graeci κύειν pærere dic. Festus.

Cyprinus, Pisces genus, ex congrorum genere, de quo Plin. lib. 32. cap.
11. Quadam cyprinum pisceum esse volunt quem nos Carpionem
appellamus vulgò.

Cyprinum oleum, factitium erat è glande Ægyptia, odorum causa,
tuste Plin. lib. 15. cap. 7. Forasse idem quod è cypro arbore flebar. Vide
OPOBALSAMUM.

Cyprium, Sabini bonum appellant. Vide Cyprius vicus Romæ ap-
pellatus est, quo Sabini ciues additi confederat. sic enim à bono omne
vocitandum censere. Sipontinus ex Varrone de lingua Latina, lib. 4.

Cypros {κύπρος} Herba, ex qua fit oleum. Plinius libro 33. cap. 4. Na-
tura eius, inquit, excalfacit, mollit neruos. Folia stomacho illinun-
tur : & vulnere concitatæ succus quoque eorum apponitur. Plura vide
apud eundem.

CYPRUS {κύπρος} insula, etiam nunc nonem retines, inter alia nomina
Macaria dicta nam mire fertilis est, in finu maximo, qui ifficus circa
Ciliciam dicitur, ad Ortum Occasumque Cilicię, ac Syriæ obiecta
eitnouem aliquando regnorum fedes, vt Plin. lib. 5. cap. 31. scribitisima-
ragdo, crystallo, ære Cyprio cognominato, adamante, & alumine no-
bilissquam aliquando adnexam Continenti fuisse, idem author libi. 2.
scribit. De hac vide Strabonem. lib. 14.

Cyprius, Adiectiuum {κύπριος} Vade tres parus insulę huic propinquæ,
Cyprię nominantur. Et Venus Cypria, quòd ei primum in Cypro tem-
plum sit constitutum. Cic. pro Domo sua.

Cyprium ære dicitur, quòd vulgò cuprum nominatur. Plin. lib. 33. cap.
3. Tertiur Cyprio ære in Cyprus mortarius fit. Idem lib. 20. cap. 23. in pyxi-
de Cyprę asseruatur.

Cyprium absolutè, pro ære Cyprio. Hoc est, quod ex Cypro insula
aduehitur. Plin. lib. 36. cap. 26.

Cyprio boni merenda. Ennius fotadico versu quæ dicta significat
id quod foler fieri in insula Cypro, in qua boues humano ilercore pa-
scuntur. Verba sunt Festi.

Cyprius, feminini generis {οὐσικὸν} in Ægypto est arbor ex siphi solliri
feumne corandi, flore candido odorato. Coquitur hoc in oleo, pie-
mistúrque potitea, quod cyprus vocatur. Pretium ei in libras quinque.
Latiné, Ligustrum. Vide Ruellium lib. 3. cap. 94.

CYPSELA, oppidum Thraciæ, vt scribit Plin. lib. 4. ca. 11. Strabo lib. 7.
Cypsellum nominat.

CYPSELUS, penult. corr. ταμίας nomen apud Coriuthum, cuius me-
minit Cic. lib. 5. Tuscul. Demarathus (inquit) Tarquinij regis nostri
pater, tyrannum Cypsellum quòd ferre non poterat, fugit Tarquinios
Corinthos, & ibi tantum fuit constitutus ac liberos procreauit.

Cypselus, penult. corr. Auis ex hirundinum genere. Plin. lib. 10. cap. 30.
Plurimum volant qux apodes, quia careant vis pedum, ab alijs cypseli
appellantur hirundinum speciæ. Nid. ficant in scopulis. Hæsunt que
toto mari cernuntur : nec vequam tam longo naues ; tamque contí-
nuo cursu recedunt à terra, vt non circumuolitentes apodes. Cetera
genera resident & insistunt nibis quæ, nisi in nido, nulla : aut pendent,
aut iacent. Et ingenia q; pæ varia, ad pastum maximè.

CYRBIANA {κυρβιανὰ} Elymeorū prouincia est, quibus finitimi sunt
Sagapeni, & Silaceni, parui sanè principatus. Author Strabo lib. 16.

CYRNACIA, penult. corr. {κυρνακία} regio Africæ, eadem Pentapolis
a quinque ciuitatibus dicta, quarum præcipua, & quæ regioni circun-
tatem nomen dæret, Cyrene vifa est. Eam Strabo libvlt. à Thera in Grae-
cis condi tam esse scribit, qui ex Laconica profecti, Theram insulam
prius colurerint, hinc in continente Cyrenem ædificuerint. Ex horum
nomine fuit Battus quidam, qui Cyrenæ condendæ fuit author, quod
al bi idem Strabo indicat. Inde Battiadæ Syrenenses fulsus nominat
lib. 4. Necnon Cyrene Pelopei stirpe nepotis

Battiadæ paruos, fidei stimulauit in arma. Diodorus Siculus lib. 5.
scribit ex quorundam sententia huic vrbi nomen indutum à Cyrene
Ipsi filia, quæ quum apud Peleum virgo educaretur, Apollo eius for-
ma captus, raptam virginem in Libyam, ad ea loca, in quibus postmo-
dum ciuitas condita est, asportauit, & ab eius nomine, Cyrene dicta.
Eam regionem fertilissima esse tradit Herodotus in sine quarti libri.
Cicero pro Plancio.

Cyrenæ Cyrenes. penult. prod. dicitur, & Cyrenæ Cyrenarum, plurali
numero. vide apud Catull um, - laser pieiferæ Cyrenæ. Vide
Cyrenaica. Meminit & Plin. lib. 5. cap. 5. Nunc vulgò vocatur Ce-
rena. teste Oluario in Melam.

Cyrenæus, Adiectiuum {κυρναϊκὸς} Cic. 4. Academ. Quid Cyrenæi ? Vi-
detur mihi minime contemni philosophi.

Cyrenaici philosophi {κυρηναϊκοὶ} De quibus Cic. Tuscul. quæst. lib. 3.
Atque (inquit) ab Aristippo Cyrenaic philosophi nominati, omne
bonum in voluptate posuerunt, virtutémque censuerunt ob eam rem
esse laudandam, quod efficiens esset voluptatis. Quibus autem fuerit
Cyrenaica philosophia, docet Diogenes Laertius libr. 2. in Aristippi vi-
ta. Vide Ciceronem. lib. 3. de Orat. & 5. Offic.

CYRILVS, Præsul Dalmatiæ. ¶ Cyrillus item Alexandrinus Præsul edi-
dit variarum hypotheseon tractatus. Homilias plurimas, quibus vtun-
tur Graecis præter tea adiectas Pesloribus scholiis, quibus omnia oc-
culta eius verustas reflillit. Is vixit temporibus Iuliani principis. ¶ Cy-
rillus præterea Ierosolymitanus Præsul, sæpe pulsus ab ecclesia, & re-
ceptus, ad extremum sub Theodosio principe octo annos in fua se-
de pei seueranit. extant eius Catechefes. Hæc Hieronymus.

CYRINUS, penult. prod. Romanus consul Bellum, & Nabone, fub Diocle-
tiano pulsus, ac fugitus tertio ab vrbe lapide. Ex Volaterrano.

CYRTOBORCA, Oppidum Indiæ. Plin. lib. 6. cap. 19. Amnis Iomanes per
Gangen, per Pallibotros decurrit inter oppida Methora & Cyrto-
borca.

CYRNAR A, Scythiæ fluuius, non procul à Chryfe finu, cuius meminit
Plin. lib. 6. cap. 17.

CYRNEA, æ {κύρνεα} Vasis vinarij genus, teste Nonio. Plaut. Amphitr.
Cadet erat vini, inde impleui cyrneam. Sunt qui Cirnam scribant per
i nostrum, & ουχὶ τὸ κύρνον, hoc est à miscendo dictum velint.

CYRNI, Indorum populi, quos figunt apud Plinium scribit annis cen-
tum quadraginta vixe re. Plin. lib. 7. cap. 2.

CYRNOS {κύρνος} insula est, id est Corsica, vt supra dictū est in eor tea;
vnde Cyrnij, populi huius insulæ, qui longissimo ævo vtuntur. Plin.
lib. 7. cap. 2.

Cyrnus, a. um. adiectiuum. Virgil. ecloga 9. Sic tua Cyrneæ fuglant e-
xamina tasos.

CYROPOLIS. Regio est maritima, haud procul à finu Persico, vt refert
Plin. lib. 6. cap. 26.

CYRRESTICA, regio, Cyrre dicta est, vbi Cyrrestis dea colebatur, quam
Minetuam inter pictatur Plinius & Prolem. ius.

CYRRHA {κίρρα} oppidum in Phocide, iuxta quod & Cyrrhæi campi
ad Phocidem attinent, vnde & Cyrrhæos scopulos, & antra Cyrrhæa
fontésque Cyrrhæos, pro Phocensibus, Parnassifere poetæ cognomi-
nant. De Cyrrhæi campis copiosè differtur in orationibus aduersus
tite Demosthenis ab Æschini. Martialis lib. 1. epigr. 9. ad Flaccum,
Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permessidos vnda?

Cyrrha scopulosa. Lucan. lib. 3. Iacet enim sub Cirphiu rupem: vt
author est Strabo lib 9.

Cyrrhæa templa. Claud. de bello gigant.

Secreta Cyrrhæa. Lucanus lib. 1. Id est Apollinis oraculà apud an-
trum Cyrrhæum.

CYRRVS {κύρρος} Stephanus} Syriæ oppidum, cuius incolæ Cyrrhestæ